

Vũ
Tạ
Mào

Ka
Cố thể Truy
Tung 5 Vạn
Vật

Tiên Hiệp, Cổ Đại, Hệ Thống

Xuyên qua thế giới Tiên Hiệp, Trần Trâm đạt được tối cường truy tung hệ thống, từ nay về sau có thể truy tung vạn vật.

Trần Trâm:

- Hệ thống, ta thiếu tiền!

- Cách 2 mét, dưới giường phụ thân ngươi có giấu tiền riêng. Cách năm mét, có một đồng tiền rỉ sét chôn dưới đất nửa mét.

- Bụi cỏ phía trước có bạc vụn rơi ở đó.

Trần Trâm:

- Hệ thống, ta thiếu chút cơ duyên.

- Đồng phân trước chuồng heo kỳ thật cũng không tầm thường.

- Giờ Tý đêm nay đến Hắc Phong Nhai cách đây hơn hai mươi dặm nhảy núi.

- Nơi nào đó có Tiên Nhân động phủ ẩn tàng, thỉnh Kí Chủ tự thăm dò.

Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Ta Có Thể Truy Tung Vạn Vật (Dịch)!

Chương 1: Truy tung vạn vật trong phạm vi mười mét

- Người xuyên việt, hệ thống của ngươi đến! Chúc mừng ngươi đã đạt được Tối cường truy tung hệ thống!

Trần Trần ngồi ở tầng đá đầu thôn, có hơi nhàm chán, đang lúc hết hứng thú thì trong đầu đột ngột vang lên âm thanh.

Nghe được âm thanh này, tinh thần hắn chấn động, lập tức đứng bật dậy.

- Hệ thống? Bị hack chậm à?

“Hiện tại hệ thống truy tung đẳng cấp 1, Kí chủ có thể truy tung vạn vật trong phạm vi mười mét!

Âm thanh trong đầu vẫn tiếp tục vang lên, Trần Trần xúc động mím khít.

Hắn đi đến thế giới này đã 16 năm, lúc trước cứ cho rằng đây là một triều đại nào đó trong lịch sử. Kết quả năm hai tuổi thấy được có người bay trên trời, khi đó mới biết hóa ra đây là thế giới Tiên Hiệp.

Vì vậy, lịch sử hắn học được xem như vô dụng, muốn dựa vào thi từ ca phú để thành danh cũng chẳng có đất dùng. Lúc trước lại không giỏi lý hóa, khoa học kỹ thuật cũng mù mờ, thỉnh thoảng tính toán sổ sách mới khiến Nhị Nha nhà kế bên để mắt đôi chút.

Không ngờ hôm nay rớt cuộc... Rớt cuộc hệ thống cũng đã đến!

Về phần cái gì truy tung không truy tung, hấn chẳng quan tâm, miễn có hệ thống là tốt rồi. Tay trắng lẫn lộn hơn mười năm, còn quẩn nó là cái khi gió gì?

Làm người nên hiểu được cảm tạ, có hệ thống là không tệ rồi!

- Bất kỳ vật gì trong phạm vi 10 mét, có hạn chế số lần sử dụng không?

Trần Trâm hỏi.

“Không có số lần sử dụng, hệ thống sẽ thông qua Nhiệm vụ ẩn mà Kí chủ kích hoạt, thăng cấp thành tự ẩn, ngẫu nhiên còn ban thưởng cho Kí chủ, cho nên thỉnh Kí chủ hãy cố gắng!”

Dứt lời, âm thanh trong đầu hoàn toàn biến mất.

Trần Trâm trầm tư thật lâu, nhìn cửa thôn trống trải, đột nhiên có hơi bất đắc dĩ.

Toàn bộ người ở Thạch Đầu thôn đều là tá điền trồng ruộng, nghe có tiếng luôn, hấn truy được cái rắm ấy.

Bà nương nhà thôn trưởng hình như có kiện đồ trang sức đáng giá, nhưng hấn truy được thì sao? Chẳng lẽ đến trộm? Không bị đánh chết mới lạ đó!

Bất quá, hấn cũng không gấp, hệ thống khẳng định có tác dụng của nó, cứ từ từ khai phá vậy.

Việc cấp bách hôm nay là về nhà, ở trong nhà hấn có thể thỏa thích thí nghiệm cái hệ thống này.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm liền rảo bước đi về nhà mình.

Nhà hấn cũng chỉ là một nông hộ bình thường ở Thạch Đầu thôn, phụ mẫu đều là tá điền, cuộc sống tuy không quá đầy đủ, nhưng t hắng ở gia đình hòa thuận, cũng coi như hạnh phúc.

Về đến nhà, phụ mẫu vẫn đang làm việc ngoài đồng chưa về.

Trần Trầm mặc niệm trong lòng:

- Truy tung tiền trong nhà ta thử xem!

“Cách 3 mét, trong tủ chén có 120 văn tiền.”

Đây là chỗ cất tiền nhà hấn, Trần Trầm nghĩ bụng, phụ mẫu cũng không gạt hấn.

“Cách bốn mét, dưới giường có 40 văn tiền.”

Cmn!

Chỗ tiền này hấn không biết. Cách đây 4 mét chẳng phải ở trong phòng phụ mẫu sao? Chẳng lẽ phụ thân giấu quỹ đen?

Trần Trầm cẩn thận nghĩ, cảm thấy rất có khả năng. Vì vậy lập tức đi tới gian phòng cách vách, lục lọi dưới giường, một lát sau, hấn n quả nhiên tìm được một cái túi nhỏ bằng vải bố, bên trong giấu 40 văn tiền.

- Chậc chậc, vậy mà có thiệt!

Trần Trầm trầm nghĩ, sau đó đặt túi vải về chỗ cũ.

Gợi ý trong đầu vẫn tiếp tục.

- Tiến về phía trước năm bước, đào xuống đất 10 cm sẽ có một đồ

ng tiền rỉ sét.

Nghe gợi ý, Trần Trầm vội tìm một cái xẻng nhỏ đào lên, không bao lâu sau, trong tay hắn đã có thêm một đồng tiền rỉ sét.

Ngẫm nghĩ lại, hắn nhớ khi còn bé mình từng lạc mất một đồng tiền, hơn nữa còn là tiền mừng tuổi, vì thế mà hắn âu sầu thật lâu...

- Có cái hệ thống này rồi, hay là mình vào huyện nhặt tiền mà sống nhỉ?

Trần Trầm nhin không được nghĩ lung tung, bất quá, ý niệm này vừa sinh ra, hắn đã hận không thể vả cho mình một bạt tay.

Thân là một người xuyên việt có mang theo hệ thống, sao lại không có tiền đồ như vậy?

Đây chẳng phải làm mất mặt các tiền bối xuyên việt sao?

Đúng lúc này âm thanh hệ thống vang lên trong đầu.

“Hoàn thành thành tựu lần đầu tiên sử dụng hệ thống. Nhận được phần thưởng: Một cơ hội truy tung vạn vật trong phạm vi huyện Thạch Xuyên.”

Nghe thông báo, Trần Trầm lại không nhin được nhớ tới chuyện nhặt tiền.

Tiền rơi ở huyện Thạch Xuyên chắc nhiều lắm nha...

- Phi phi phi! Nhặt tiền cái gì chứ, đi tới thế giới Tiên Hiệp, đương nhiên phải nghĩ cách tu tiên rồi!

Trần Trầm lấy lại bình tĩnh, không lập tức sử dụng một lần cơ hội này.

Trời mới biết lần sau muốn truy tung trong phạm vi lớn như vậy phải đợi tới khi nào. Có cơ hội tốt, nói gì thì hắn cũng phải chờ đến khi hoàn toàn hiểu rõ hệ thống thì mới đem ra sử dụng.

Hơn nữa, nhất định phải dùng vào tu tiên!

Trong thế giới Tiên Hiệp này, nắm đấm chính là đạo lý cứng rắn nhất, mà tiên nhân... Chính là đám người có nắm đấm lớn nhất.

Nhưng số lượng tiên nhân cực nhỏ, toàn bộ huyện Thạch Xuyên cũng chỉ có Huyện lệnh là có thể có chút tu vi, còn đám hương thân, thổ tài chủ gì gì đấy, quá lắm thì đánh đấm hay hơn người bình thường một chút mà thôi.

Trước kia, quan hệ giữa Trần Trầm với tu tiên dù có bán đại bác cũng không tới. Bọn họ sinh ra đã chú định là người bình thường, cần đòi nhìn thấy tiên nhân phi hành một lần đã xem như là vận cầu thì rồi.

Xác suất không khác là bao so với kiếp trước nhìn thấy UFO.

Hôm nay đã có hệ thống, Trần Trầm đương nhiên muốn bò lên cao.

Mấy năm nay phụ mẫu nuôi hắn cũng không dễ dàng, hiện tại hắn mở ra hình thức “nhân vật chính” rồi, cũng nên báo đáp bọn họ.

Không thể tiếp tục làm tá điền nữa, hắn đi ra ngoài nhật tiền còn ngon cơm hơn tá điền đấy...

Vừa nghĩ đến mấy thứ loạn thất bát tao này, Trần Trầm không khỏi đem hệ thống ra thí nghiệm.

- Kiểm cái tiên nhân đến cho ta xem một chút.

“Trong phạm vi mười thước không tồn tại loại sinh vật này.”

- Kiểm cái mỹ nữ cho ta xem một chút.

“Trong phạm vi mười thước không tồn tại loại sinh vật này.”

- Vậy thì truy tung đồ xa xỉ, có được không?

“Tiến về phía trước 6 mét, quẹo qua 3 mét, cúi đầu liền có thể nhìn thấy đồ xa xỉ.

Nghe được âm thanh hệ thống, Trần Trầm có hơi kinh ngạc.

Hắn chỉ thuận miệng nói vậy, thế mà lại có thật?

Nhưng cái nhà này của hắn chỉ có bốn bức tường, tiền tiết kiệm quố uá lắm trăm vạn, lấy đâu ra đồ xa xỉ?

Không thèm nghi tiếp làm gì, Trần Trầm đi theo gợi ý của hệ thống, tìm đến nơi.

Cái này là chuồng heo nhà hắn này, đại hắc trư trong chuồng nhìn có hơi mệt mỏi, đang ngủ.

Mà dưới chân hắn, ngoại trừ một đống shit thì chẳng còn gì khác.

- Hệ thống, người bõn cọt ta! Một đống shit thì có gì xa xỉ?

“Heo có hơi biến dị lúc sinh bệnh xuất ra shit biến dị, ăn hết có thể tăng ba tháng tuổi thọ.”

Nghe thấy lời của hệ thống... Trần Trầm bó tay toàn tập.

Không ngờ là lão Hắc nhà mình lại có hơi biến dị, cơ duyên xảo hợp còn ấy ấy ra được shit tăng tuổi thọ...

Hắn coi như phục rồi... Thứ có thể tăng thọ hoàn toàn được xưng

là đồ xa xỉ.

Bất quá, hấn nhất định sẽ không ăn shit, hấn mới mười sáu tuổi, k hông đến nỗi thiếu một chút tuổi thọ...

Bán cũng không được.

Sao hấn có thể bung đồng shit chạy đến trước mặt người ta nói “Huynh đệ, ta cho ngươi xem cái bảo bối. Ngươi xem, đây là một đồng shit biến dị, chỉ cần ngươi ăn hết đồng shit này, có thể kéo dài ba tháng tuổi thọ”...?

Trần Trần dám đánh cuộc chỉ cần hấn dám làm như vậy, người ta dám tẩm quất hấn.

Cho nên đồng shit có bề ngoài xấu xí nhưng nội tâm lại bất phàm này... Từ khi sinh ra đã chú định sẽ bị mai một.

...

(Hệ thống các cấp độ từ thấp đến cao: Phàm Nhân, Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Nguyên Thần, Luyện Hư, Hợp Thể, Đại Thừa, Tiên Nhân.

Luyện Khí kì thông thường có mười tầng, Trúc Cơ, Kim Đan cùng các cảnh giới sau đó đều phân thành bốn tiểu cảnh giới sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong.)

Chương 2: Trong phạm vi 10 mét có ai ái mộ ta?

Trần Trầm thềm thờ dài, bảo vật giống vậy trên thế gian này hẳn là còn rất nhiều. Chỉ có điều bị bề ngoài tầm thường che mất công năng cường đại, khiến chúng nó từ lúc sinh ra đến khi hủy diệt đều không có đất dụng võ.

- Aiz, người dù là cọng cỏ thì cũng đỡ hơn, ta có thể cắn răng ăn hết, nhưng người lại là đồng shit, ta đây lực bất tòng tâm...

Trần Trầm lắc đầu, không tiếp tục để ý đến đồng shit tăng thọ kia nữa, bắt đầu thí nghiệm những chức năng khác của hệ thống.

Trong lúc bất tri bất giác, mặt trời đã dần xuống núi, nhóm tá điền khiêng công cụ về nhà.

...

- Hệ thống, tìm cho ta người soái nhất trong phạm vi 10m!

- Kí chủ, soi gương liền thấy.

Nghe được đáp án của hệ thống, Trần Trầm liếc nhìn ảnh phản chiếu trong gương đồng, mười phần mỹ mãn.

Soi gương một hồi, Trần Trầm chợt biến sắc. Hôm nay hẳn mãi lo thí nghiệm chức năng hệ thống, quên mất nấu cơm cho phụ mẫu rồi.

Đang định chạy đi vo gạo thì phụ thân Trần Sơn cùng mẫu thân Trần Nhu đã về đến nhà.

- A... Cha, nương, hôm nay ta quên nấu cơm rồi. - Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của nhị lão, Trần Trầm có hơi ngượng ngùng.

Nghe hẳn nói vậy, phụ thân, mẫu thân cũng không nói gì, bên ngoài chợt vang lên một thanh âm trung khí mười phần:

- Không có việc gì, hôm nay đến nhà thăm thăm ăn đi.

Dứt lời, một đại thẩm tráng kiện bước vào.

Vị đại thẩm này là hàng xóm sát vách nhà Trần Trầm, cũng là mẫu t hân của Nhị Nha, ngày thường hấn xưng nàng là Lý thẩm.

Thế nhưng, Trần Sơn cùng Tần Nhu lại thờ dài cự tuyệt, hôm nay bọn họ thật sự không có tâm trạng ăn cơm.

Mắt thấy sắp đến mùa thu hoạch rồi, vậy mà đê đập ở thượng du l ại xảy ra vấn đề. Toàn bộ ruộng của Thạch Đầu thôn bị ngập úng, mùa vụ năm nay sợ là trắng tay.

Gặp phải chuyện như vậy, Thạch Đầu thôn làm sao giao nộp điền t ô (1)?

(1) Tiền thuê đất.

Phải biết, đầu năm nay, không giao điền tô chính là đại sự khó có thể cứu vãn, nhẹ thì bị đánh một trận, sau đó đuổi ra điền trang, bi ến thành loạn dân, nặng thì bán nhi mại nữ, lưu vong ngàn dặm, tr ọn đời không thể thoát thân.

- Tiểu Trầm, nếu không người cưới Nhị Nha đi... - Lúc này, Trần Sơn đột nhiên mở miệng.

- Hà?!

Nghe vậy, Trần Trầm trợn mắt há hốc mồm, năm nay Nhị Nha mới mười bốn tuổi, tuy ở thế giới này mười bốn tuổi kết hôn là chuyện thường, nhưng một thanh niên tốt đã từng tiếp nhận nền giáo dục chủ nghĩa khoa học xã hội như hấn sao có thể chấp nhận được?

Hướng chi, từ nôi đến lớn hấn và Nhị Nha không có tiếng nói chu

ng, không có tình cảm nam nữ thì lấy làm gì?

Lúc này, Nhị Nha đứng sau lưng Lý Thâm lộ đầu ra, vẻ mặt hoang mang.

Nữ nhi tá điền cũng không đẹp mắt, làn da khỏe mạnh màu lúa mì, dáng người có hơi khô gầy.

Nhìn thoáng qua thần sắc Nhị Nha, nội tâm Trần Trầm khẽ động, đừng nói là tiểu nha đầu này thậm ái mộ hắn nha? Sau đó đem chuyện này nói với Lý Thâm?

Hoàn toán chính xác, trong cái thôn bé bằng lỗ mũi này, khí chất của hắn có thể coi là phi thường xuất chúng, người người thậm ái mộ hắn cũng là chuyện bình thường, thế nhưng...

- Hệ thống, trong phạm vi 10 mét có ai ái mộ ta? - Suốt cả ngày thí nghiệm hệ thống, trong lúc vô thức Trần Trầm thậm hỏi.

“Có ba mục tiêu.”

Nghe được đáp án của hệ thống, nội tâm hắn lộp bộp một phát, quả nhiên, Nhị Nha thậm mến hắn.

Ba mục tiêu khẳng định có hai cái là phụ mẫu, dưới gầm trời này, không ai yêu hại tử bằng phụ mẫu cả.

Còn cái còn lại, ngoài Nhị Nha thì còn có thể là ai? Chẳng lẽ lại là Lý Thâm...

- Quá xuất chúng đôi khi cũng là một loại sai lầm... - Trần Trầm thì thầm, đồng thời tự hỏi nên làm thế nào để cự tuyệt đoạn duyên không có kết quả này...

Lúc này, hệ thống đã bắt đầu định vị.

“Hai mục tiêu ở ngay phía trước ngươi, mục tiêu còn lại đi về phía trước 2 mét, sau đó quẹo trái đi tiếp 5 mét.”

Nghe gợi ý, Trần Trầm thoáng sống người.

Ngay phía trước hẳn hiển nhiên là phụ mẫu, thế nhưng mục tiêu còn lại không phải Nhị Nha à?

Vô thức hành động theo gợi ý của hệ thống, trong lúc bất tri bất giác, Trần Trầm lại đi tới chuồng heo, đứng trước đống shit kia.

Nhìn lão Hắc nằm trong chuồng, nó cũng ngẩng đầu nhìn hẳn.

Một người một heo mắt to trừng mắt nhỏ, giờ phút này, cảm xúc trong lòng Trần Trầm có trăm mối ngổn ngang.

Một đầu heo như lão Hắc vậy mà lại ái mộ hẳn, thật sự là quá cảm động rồi!

Chẳng biết sao, hẳn đột nhiên cảm thấy mặt mũi lão Hắc có vẻ gì đó hiền hậu... Trong mắt cũng lóe lên một chút từ ái.

- Lão Hắc, không uống công ta cho ngươi ăn... Nhiều năm như vậy, không ngờ ngươi lại có điểm nhân tính, khó trách ấy ấy ra được shit bất phạm.

Trần Trầm bước đến gần lão Hắc, vỗ vỗ đầu nó, khẽ nói.

- Rằm rì...

Lão Hắc ngậm hai tiếng, nhắm mắt cọ cọ vào tay Trần Trầm, vẻ mặt thập phần hưởng thụ.

Thấy vậy, Trần Trầm mỉm cười. Heo nuôi trong nhà gần mười năm, có cảm tình với hẳn cũng là chuyện thường.

Thế nhưng Nhị Nha đã không thích hẳn, phụ mẫu nói vậy làm gì?

Nghĩ đến đây, Trần Trầm lại quay vào nhà.

Trong nhà, phụ mẫu đang đối thoại cùng Lý thẩm.

- Nhà của ta không giao được tô, còn có thể xuất ra một đầu heo coi như khấu trừ, thế nhưng nhà ngươi...

Mẫu thân Tần Nhu vừa nói vừa nhìn Nhị Nha bên cạnh.

Nghe vậy, Lý thẩm sắp khóc đến nơi rồi.

Địa chủ Thạch Đầu thôn cũng không phải người thấu tình đạt lý, nếu nàng không giao được điền tô, tám chín phần hẳn sẽ bắt Nhị Nha đi, đem bán vào kỹ viện.

Nàng là quả phụ, không có năng lực gì, mấy năm nay, mẫu tử nương tựa lẫn nhau, ngày trôi qua kỳ thật cũng không dễ dàng.

Nếu như Nhị Nha thật sự bị bán đi, nàng e là không sống nổi nữa.

Trần Trầm đứng bên ngoài cũng đoán được một hai.

Rất rõ ràng, năm nay ruộng lúa ở Thạch Đầu thôn xảy ra chuyện, không giao nổi điền tô.

Phụ mẫu hẳn lo lắng Nhị Nha bị bán đi, cho nên mới đề nghị hẳn thú tiểu cô nương kia.

Năm đó phụ thân Nhị Nha có ân với nhà hẳn, phụ mẫu làm vậy cũng không có gì đáng trách.

Ở cái thế giới này, tá điền bình thường cả đời chôn chân ở đây, đời đời kết hôn cũng là mấy người cùng lúa trong thôn, rất có thể phụ mẫu vốn đã định sẵn để hẳn thú Nhị Nha.

Nếu là lúc trước, có thể Trần Trâm sẽ thật sự nhận mệnh. Nhưng bây giờ hắn có hệ thống, sớm muộn cũng thành tiên nhân, sao có thể ủy thân kết hôn để giải quyết chuyện này được?

Vậy chẳng phải cô phụ thân phận của hắn sao?

Nghĩ đến đây, hắn liền đi thẳng vào nhà, nói:

- Cha, nương, điền tô có vấn đề gì à? Ta nhớ được còn ba ngày nữa là đến hạn giao tô? Ba ngày, ta đi xoay sở điền tô, nhất định có thể giải được!

- Điền tô phải hơn một ngàn văn, người... - Tần Nhu muốn nói lại thôi.

Trần Trâm khoát tay, nói:

- Nương, người còn nhớ trưởng phòng của đại dược phòng ở Hòa Phong trấn không? Hắn nói ta rất có thiên phú, muốn thu ta làm học đồ, ta đi tìm hắn, nói không chừng có thể ứng trước chút tiền công.

- Thế nhưng...

- Ha ha, không nhưng gì hết, ta đã 16 rồi, cả ngày ở nhà cũng chẳng được gì, còn có, lão Hắc là đầu heo tốt, chớ bán đi. - Trần Trâm cười ha hả, nói.

Sau đó phóng thẳng hướng cửa thôn.

Thạch Đầu thôn cách thị trấn chỉ khoảng mười dặm đường, hiện tại hắn đi, đại khái trời tối là có thể đến.

- Tiểu Trâm! Hay là để mai đi! Buổi tối không an toàn!

Sau lưng vang lên thanh âm lo lắng của phụ mẫu.

- Không có việc gì!

Trần Trầm hô một tiếng, sau đó bước nhanh hơn.

Buổi tối hấn mới dễ làm việc. Về phần an toàn? Có gì phải lo, hấn trên răng dưới có đôi giày rách, muốn cướp cứ nhào vô.

Chương 3: Nhân Sinh Lạ Tiền

Mười dặm đường đối với đứa nhỏ được sinh ra ở nông thôn như Trần Trầm chẳng là gì, ước chừng mất hơn một giờ, hấn đã tiến vào Thạch Xuyên trấn.

Thạch Xuyên trấn không lớn, ngay cả tường thành cũng chẳng có, ban đêm ngoại trừ mấy cái câu lan ngõa xá (1) ra thì những nơi khác đều là một màu đen kịt.

(1) Nơi múa hát và diễn kịch, nói chung là chỗ ăn chơi ấy.

- Có thứ gì giá trị?

Trần Trầm lòng vòng quanh mấy chỗ ăn chơi có lưu lượng người cao, không ngừng sử dụng hệ thống truy tung.

Mấy chỗ như ổ ăn mày, hấn không định đi qua, ở đó ngay cả một con rắn cũng mò không ra nữa là...

“Trong phạm vi 10 mét không có.

- Có thứ gì giá trị?

“Phía trước năm mét ngay khúc ngoặt có một khối ngọc bội bị đá nh rơi.”

Đạt được ngọc bội đánh rơi: +1.

- Có thứ gì giá trị?

...

“Phía trước 3 mét trong khe rãnh có một đồng xu.”

...

“Phía trước 2 mét, trong lùm cỏ ven tường có bạc vụn bị đánh rơi.”

...

“Phía trước 5 mét có châu trầm bị đánh rơi.”

...

“Trong bụi có phía trước có một cây cỏ biển dị.”

...

Một đêm này, Trần Trầm bận bịu mấy canh giờ, đến rạng sáng, trên người hắn đã có thêm một cái bao.

Bên trong có đủ thứ đồ, tổng giá trị có lẽ đã vượt qua 100 lượng.

Trong số đó, bạc vụn có hơn hai mươi hai! So với con số 22 phía t

rước, đồng xu gần như khỏi phải tính.

Ở huyện Thạch Xuyên, một lượng tương đương 1000 văn, nói các h khác, bạc hấn nhật một đêm đã đủ giao điền tô cho gần hai mươi nông hộ.

- Thị trấn quả nhiên lắm tiền, tùy tiện rơi một chút đã đủ cho người ở trong thôn xoay sở một trận.

Trần Trầm trầm nghĩ, đồng thời cảm thấy may mắn vì bản thân không ở cái thế giới đi đâu cũng quẹt thẻ, bằng không có cọng lông mà nhật.

- Bất quá loại chuyện nhật tiền này chỉ là làm ăn một lần, sợ rằng đây là của đánh rơi của Thạch Xuyên huyện tích lũy đã rất nhiều năm.

Lắc đầu, Trần Trầm quay về Thạch Đầu thôn.

Lúc này đây, hấn thật sự sợ bị cướp...

...

Nhưng thực tế đã chứng minh Trần Trầm suy nghĩ quá nhiều, tuy trên người hấn cầm theo không ít thứ đáng giá, nhưng với cái bộ dạng nghèo kiệt xác đó thì...

Cho nên, dù trên đường về Thạch Đầu thôn, hấn gặp không ít người, những chẳng ai thèm liếc hấn lấy một cái.

Cái này làm hấn không khỏi nhớ đến đồng shit bị mai một kia.

- Phi! Nghĩ cái quỷ gì! Ta với shit thì có quan hệ cái lông gì!?

Trần Trầm trầm mắng một câu. Về đến nhà lại chẳng thấy ai.

Nếu là ngày thường, thời gian này quả thực là lúc ra đồng canh tác, thế nhưng hôm nay ruộng chìm mất rồi, còn ra đó làm gì?

Không nghĩ nhiều, hắn đem ngọc bội cùng trâm giấu đi trước, sau đó lấy tiền bạc ra, bỏ vào hầu bao, gói kỹ.

Xong việc, hắn liền đi ra ngoài, tới trước cửa nhà Lý thắm.

- Nhị Nha! Lý thắm có nhà không? Cha, nương ta đâu?

- Trầm ca nhi, bọn họ đều bị thôn trưởng gọi đi nghị sự rồi! - Trong phòng vang lên âm thanh sợ hãi của Nhị Nha.

Nghe vậy, Trần Trầm quay về nhà, yên lặng chờ đợi, thuận tiện... cho lão Hắc ăn.

Lão Hắc theo thói quen ừ ừ tay hắn, ngâm nga hai tiếng.

Thấy vậy, Trần Trầm mỉm cười, nói:

- Con heo nhà ngươi ngày càng có nhân tính, đáng tiếc ngươi là đầu heo, không thể cùng ta đi tu tiên...

- Chẳng lẽ sao này đấu pháp với người ta, người ta ký đầu long uy phong lẫm lẫm, còn ta ký đầu heo? Vậy cũng quá mất mặt đi, ngươi nói có đúng không?

- Rầm rì rầm rì!

Lão Hắc ăn cháo heo, không hài lòng ngâm nga hai tiếng, không biết là có ý gì.

Đúng lúc này, có một đám người xuất hiện ở cửa thôn.

Trần Trầm liếc nhìn liền thấy bóng dáng phụ mẫu trong đó, có điều u sắc mặt bọn họ rất khó coi.

Đợi đám người đi đến gần, hắn mới phát hiện phía sau họ là một người trẻ tuổi vận cẩm y ngọc phụ, trên mặt hắn có một con ve tròn ửng, thái độ kệt cỡm, còn thiếu chưa ghi hai chữ “nhân vật phản diện” (2) lên đó thôi! Theo sau hắn là bảy tám con chó săn.

(2) Tiếng Trung là 2 chữ nhé các đạu hủ.

Đám... chó săn này đều cầm trường côn, biểu lộ thập phần hung hãn.

- Không phải nói còn ba ngày nữa mới giao tô à? Sao hôm nay lại tới rồi? - Trần Trầm thì thào.

Hắn biết tên kệt cỡm kia. Hắn ta chính là đại công tử Vương gia, một trong tam đại gia tộc trong trấn, tên là Vương Phong. Ruộng đất mà thôn dân Thạch Đầu thôn trông trọt chính là tài sản của Vương gia.

Ở cái thế giới này có vô số vương triều, chỗ của Trần Trầm thuộc vương triều có tên là Đại Tấn, hạ hạt có ba mươi sáu châu, mỗi châu lại có mười hai thành. Mà Thạch Xuyên huyện chính là một huyện thuộc Ký châu - Phi Vân thành.

Tam đại gia tộc của một cái huyện kỳ thật chẳng là gì trong cả vương triều, thế nhưng ở cái huyện này, đó lại là danh môn vọng tộc, không phải đám... tá điền như bọn họ có thể với tới.

Lỡ như tam đại gia tộc có giận quá mà giết vài người, thì cùng lắm cũng chỉ bồi ít tiền mà thôi.

- Vương thiếu gia, ba ngày sau chúng ta nhất định sẽ giao điền tô đúng hạn, ngài đích thân tới làm gì...

Lão thôn trưởng hẻm hẻm đi theo sau Vương Phong, vẻ mặt hèn mèn, hệt như a cầu vẫy đuôi cầu tình.

Vương Phong không cho là đúng, cười nói:

- Ha ha, đám... nhà quê các người lấy gì giao điền tô? Chẳng qua là bán cái này bán cái kia thôi, dù sao cũng phải bán, ta đến xem t hử có gì mình cần không, cũng đâu có sao, đúng không?

- Không có... Không có... - Lão thôn trưởng ngượng ngùng gật đ ầu, tiếp tục đi theo sau.

- Gà này của nhà ai, lấy về cho mẫu thân ta hàm súp cách thủy. - Đang đi tới, Vương Phong đột nhiên duỗi tay chỉ vào lồng gà của một nông hộ.

Nghe hấn phân phó, chó sấn sau lưng lập tức bước đến trước lồng gà, sau đó cõng nguyên cái lồng lên.

- Vương thiếu, cái này định giá bao nhiêu? - Thôn trưởng cẩn thậ n hỏi.

- Nếu tính tiền lãi, mấy con gà nát này còn không được mấy đòn g? Sao nào? Người có ý kiến?

Vương Phong lườm thôn trưởng, đám chó sấn sau lưng lập tức gi ương gậy lên.

- Không có... Không có ý kiến. - Thôn trưởng xoa xoa cái trán đở đầy mồ hôi lạnh.

Hấn nào dám có ý kiến, nếu ý kia, một gậy liền tới.

Tấm thân già khòm của hấn làm sao mà chịu nổi?

Về phần nông hộ bị lấy gà kia thì càng là giận mà không dám nói.

Trần Trần không nói gì, hấn có cảm giác... Hình như tên Vương

Phong này đang tìm kiếm thứ gì đó.

Chẳng lẽ muốn tìm mỹ nữ?

Nhưng cái thôn nát này thì đào đâu ra mỹ nữ? Theo như Trần Trâm thấy, Lý thẩm cùng phụ mẫu hẳn chỉ toàn lo hão.

Với cái bộ dáng kia của Nhị Nha... Khục khục, khó bán lắm!

Đúng lúc này, ánh mắt Vương Phong lóe sáng, kể đó quay sang thì thầm với tên chó săn bên cạnh.

Tên kia hiểu ý, lập tức vọt vào một nhà, không bao lâu sau lôi ra một nữ hai ước chừng 10 tuổi, tóc tết thành hai cái sừng dê.

- Các ngươi làm gì vậy? Tiểu Đóa mới chín tuổi!

Trong đám người, một nông phu trung niên đi cà nhắc lập tức xông ra ngăn cản, duỗi tay muốn đoạt lại nữ hài, nhưng lại bị chó săn sau lưng Vương Phong dùng một côn quật ngã xuống đất.

- Công tử nhà chúng ta vừa ý nàng là đã hạ mình, ngươi la lối cái quỷ gì? - Tên chó săn hung hăng mắng, khiến cho tất cả thôn dân đều biến sắc.

Trong mắt Trần Trâm cũng tràn đầy chán ghét, không ngờ tên Vương Phong này lại có ham thích như vậy.

Thực cmn biến thái mà!

Chương 4: Tâm Như Xà Hạt

- Không được! Vương thiếu, cái này vạn vạn không được! -
Thôn trưởng tức giận đến run người, chấn trước mặt nông phu qu
è chân.

Một tên chó săn đang chuẩn bị đánh thôn trưởng thì phát hiện đ
m thôn dân đã vây lại, nhìn sơ qua có không dưới trăm người.

Thấy trận thế trước mắt, hấn cũng bị dọa sợ.

- Các ngươi muốn làm gì? Tạo phản à? Không muốn trồng trọt n
a, muốn làm lưu dân?

Một tên chó săn tức giận quát.

Nhưng đám thôn dân vẫn không lui bước, thậm chí có không ít ng
ười đã lấy ra nông cụ, một bộ “lão tử liều mạng với ngươi”.

Thời điểm cục diện rơi vào bế tắc, phụ thân của Trần Trầm - Trần
Sơn đột nhiên bước lên, trầm giọng nói:

- Vương thiếu, ngươi đi hỏi phụ thân ngươi, chẳng lẽ thật sự khôn
g niệm tình cũ ở Long Hành sơn sao?

Nghe thế, Vương Phong biến sắc.

Vương gia bọn họ vốn chỉ là cái tiểu địa chủ, về sau sở dĩ có thể t
rở thành đại địa chủ là vì phụ thân hấn - Vương Hồ đã từng tham g
ia quân ngũ lập được chiến công, cho nên được trong huyện ban t
hưởng không ít đất đai.

Mà công lao của phụ thân hấn đại đa số đều lập ở Long Hành sơn.

Hôm nay nghe mấy lời đám dân quê này nói, dường như có chút l

iên quan gì đó?

Bất quá, dù có thể nào đi nữa, chuyện hôm nay hẳn muốn ắt không thành, đám dân quê này tuy là tiện mệnh, thế nhưng cũng vì tiện mệnh nên chúng nào có sợ chết.

Nếu thật nháo lớn, hẳn góp cái mạng nhỏ ở đây, vậy chẳng phải lỗ lớn sao?

Nghĩ đến đây, hắn hừ lạnh một tiếng:

- Hôm nay coi như xong! Ba ngày sau, sẽ có người đến thu tiền t ô! Nếu các người không giao ra, vậy thì chớ trách ta vô tình, việc này vốn là Vương gia ta chiếm lý!

- Chúng ta đi!

Dứt lời, hắn tham lam liếc nhìn nữ hài kia một cái, sau đó mới ng hênh ngang dẫn theo đám chó săn rời đi.

Bảy tám tên chó săn đuổi theo sau, trước khi đi vẫn không quên p hun một ngụm nước bọt.

...

Một lát sau, đám đông tán đi, mọi người quay về nhà nghĩ biện ph áp gom góp điền tô.

Trần Sơn và Tần Nhu cũng quay về nhà, thấy Trần Trâm đã bình an trở về, cả hai như trút được gánh nặng.

Tần Nhu tóm lấy tai Trần Trâm, oán giận nói:

- May là người nhanh chân đấy! Lần sau chớ có chạy lung tung, b iết không hả? Dưới gầm trời này có rất nhiều người xấu.

Nhìn thấy Vương Phong háo sắc như vậy, đột nhiên nàng cảm thấy nghi tử nhà mình một mình ra ngoài rất nguy hiểm, dù sao nghi tử lớn lên vốn là mi thanh mục tú...

Trần Trầm né tránh tay mẫu thân, vẻ mặt ngưng ngưng:

- Ta biết rồi, bất quá ta cũng xoay được tiền!

- Cái gì?

Hai người Trần Sơn cùng Trần Nhu kinh hô một tiếng, tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc. Bất quá, không đợi bọn họ hỏi tiếp, Trần Trầm đã chủ động chuyển chủ đề.

- Lão cha, hôm nay ngươi nói mấy lời kia với Vương Phong là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi có tình cũ với Vương gia?

Nghe Trần Trầm hỏi, khuôn mặt đầy nếp nhăn của Trần Sơn thoáng qua một tia buồn bã, lẩm bẩm nói:

- Hai mươi năm trước, ta cùng Vương Phong thâm quân...

- Lão cha, các ngươi là chiến hữu à? - Trần Trầm lộ vẻ kinh ngạc, hẳn chưa từng nghe Trần Sơn nói đến chuyện này.

Nghe vậy, Trần Sơn bật cười tự giễu, nói:

- Lúc trước Vương lão gia lo lắng an nguy của nghi tử, bức bách mấy tên tá điền chúng ta đi theo Vương Hồ tòng quân, bảo hộ hắn.

Trận chiến ở Long Hành sơn vô cùng thảm thiết, con cái của mấy tá điền khác vì bảo hộ an nguy của Vương Hồ mà bỏ mình, còn hắn ta thì lại làm rùa đen rụt đầu.

Sau trận chiến hắn còn giành lấy công trận của ta, nhận được đại lượng ban thưởng.

- Cái gì? Còn có việc này? - Trần Trầm chột cao giọng, trong mắt tràn đầy khó tin.

Tuy hẳn đến thế giới này không được bao nhiêu năm, cơ hội tiếp xúc ngoại giới cũng ít, nhưng hẳn biết mạo nhận công trạng là tội lớn bực nào, vậy mà Vương Hồ kia lại dám làm như vậy?

Nhìn ta nghi vấn của Trần Trầm, Trần Sơn thở dài nói:

- Năm đó phụ mẫu chúng ta đều bị Vương lão gia khống chế, bản g không thì chúng ta cần gì liều chết bảo hộ nhi tử của hẳn?

- Nếu ta để lộ chuyện mạo nhận công trạng, chỉ sợ gia gia nãi nãi người ở quê đã sớm quy thiên, không còn cơ hội thấy mặt người r òi.

Nghe thế, Trần Trầm im lặng thật lâu.

Gia gia nãi nãi qua đời lúc hẳn 3 tuổi, là một người xuyên việt, hẳn đương nhiên nhớ rất rõ hai vị lão nhân.

- Đợi gia gia, nãi nãi người qua đời, Vương gia đã là đại gia tộc n gười người đều biết, lời một tên tá điền như ta có bao nhiêu phân lượng? Lại nói, mẫu tử các người còn cần ta dưỡng, nên mấy cái quân công kia... Tá đã hoàn toàn ném ra sau đầu, chỉ cầu một cuộc c sống bình an.

- Hôm nay nếu không phải Vương thiếu kia quá phận... Ta cũng s ẽ không nhắc chuyện cũ. Người không biết, năm đó, phụ thân cùng thân ca ca của Tiểu Đóa là vì bảo vệ Vương Hồ mà tử trận.

Trong phòng nhất thời rơi vào trầm mặc.

Tần Nhu giúp trượng phu chỉnh lại đầu tóc có hơi rối, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Trượng phu vì an nguy của mẫu tử bọn họ mà tình nguyệt nuốt cơn giận này, nằng quả thực rất cảm động.

Trần Trâm cũng không biết phải nói sao.

Chuyện Vương gia mạo nhận quân công thì thôi đi, vậy mà hôm nay còn muốn khi dễ thân nhân của những tá điền chết trận lúc trước...

Cái này cũng không khỏi quá mức!

...

Trên đường về, Vương Phong càng nghĩ càng giận, đường đường Vương đại thiếu gia hán lại bị một đám dân quê làm xấu mặt, chuyện này hán sao có thể nhẫn?

Nhĩ đến tiểu nữ hài đáng yêu kia, lòng hán như có trăm trâu con g tâm, bất tri bất giác tăng nhanh cước bộ.

Đến đại trạch Vương gia, còn chưa thấy phụ thân Vương Hổ, hán đã cao giọng hô:

- Cha! Hôm nay ta bị sỉ nhục ở Thạch Đầu thôn, đúng rồi, còn có thôn dân nhắc đến tình cũ ở Long Hành Sơn, chuyện này là như thế nào?

Vừa dứt lời, hậu trạch liền có một nam nhân trung niên vọt ra, kh ông nói hai lời đã tát thẳng vào mặt hán.

- Nghịch tử, ngươi gào cái quỷ gì?

Đánh Vương Phong xong, Vương Hổ xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, tên nghịch tử miệng rộng này, cứ như vậy gào lên chuyện ở Long Hành sơn, thật sự là thiếu đòn mà.

- Cha! Người lại đánh ta! - Vương Phong ôm mặt, một bộ không dám tin.

- Đánh, chính là đánh tên nghịch tử nhà ngươi đấy! - Vương Hổ giơ tay lên muốn đánh tiếp, không biết từ lúc nào, bên cạnh hắn xuất hiện một tiểu cô nương. Nàng vội vàng ngăn hắn lại.

- Cha, đừng đánh ca nữa, chuyện gì khiến ngài nổi giận như vậy?

Nhìn nữ nhi Tố Cầm nhà mình, lửa giận trong lòng Vương Hổ dịu đi hơn phân nửa.

Nữ nhi này của hắn cũng không phải thứ phé vật như Vương Phong, không chỉ có thiên phú luyện võ cực cao, theo như lời Huyện lệnh, dường như nàng còn có tư chất tu tiên, tiền đồ bất khả hạn lượng.

Cho nên, vừa nhìn thấy nàng, Vương Hổ liền cao hứng.

- Không có gì lớn, là tại tên tiểu tử này nhắc tới mấy chuyện không nên nhắc.

- Chuyện gì không nên nhắc? Không biết ngài đã bao nhiêu lần khoe khoa với ta chiến công ở Long Hành sơn rồi! - Vương Phong vẫn không phục.

Thấy vậy, Vương Hổ lại muốn đánh hắn, nhưng lại bị nữ nhi cản lại.

- Cha, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Người nói rõ ah! - Vương Tố Cầm hiếu kỳ hỏi.

Vương Hổ có hơi ngượng ngùng, sau đó lôi nữ nhi vào trong, một năm một mười kể hết chuyện năm đó.

- Tố Cầm, một đám dân quê mà thôi, bọn họ lập công chẳng phải ta lập à? Nếu không phải theo ta tòng quân thì bọn họ làm gì có cơ hội lập công?

Vương Hồ vẻ mặt đương nhiên, không chút để ý đến những tá điền chết trận vì hắn.

Bởi vì trong mắt hắn, đó là chuyện hiển nhiên, dù sao thân phận hèn ỉn vốn rất tôn quý.

Nghe xong, Vương Tố Cầm chau mày, trầm giọng nói:

- Cha, việc này người làm không đúng.

Nghe nữ nhi nói vậy, mặt hắn thoáng cái đỏ bừng lên, đang định tranh luận, nói một chút đạo lý tôn ti với nàng thì Vương Tố Cầm đã nói tiếp:

- Việc này nếu truyền ra sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh dự Vương gia ta, sao người không trăm thảo trừ căn?

- Nếu danh dự Vương gia bị hao tổn, ta làm sao bước vào tiên môn?

- Sống chết của mấy tên dân đen chẳng lẽ còn hơn danh dự Vương gia, hơn cả tiền đồ của ta? Cha, người già nên hồ đồ mất rồi!

Nghe nói thế, ánh mắt Vương Hồ đờ ra, một lát sau, vẻ mặt chợt trở nên hung ác.

Chương 5: Một Đâu Heo Có Mộng Tương

Đêm khuya.

Thạch Đầu thôn một mảnh đen kịt.

Một đạo bóng đen lẳng lẳng tiến đến gần nhà của Trần Trâm.

Bóng đen này chính là Ngụy lão tam - một sát thủ có nghiệp vụ thàn thực, thủ pháp chuyên nghiệp, chưa bao giờ thất thủ. Kể ra cũng là nhân vật có chút danh tiếng trong ngành, hiển nhiên danh tiếng này chủ yếu vang dội trong huyện Thạch Xuyên. Người ta gọi hắn là “Tiểu Diêm Vương”.

Nhìn thổ phòng (1) đen kịt nằm cách đó không xa, Ngụy lão tam có cảm giác bị vũ nhục.

(1) Nhà được xây dựng bằng đất và bùn, thường thấy ở các nông thôn thời xưa.

Đám nhà quê này mà cũng cần mời sát thủ như hắn? Quả là vũ nhục chức nghiệp mà hắn đã dày công tu dưỡng.

Hừ! Nếu không phải nể mặt ba mươi lượng bạc, hắn tuyệt đối không tiếp loại việc mà đám nghiệp dư cũng chê này.

Trong lúc bất tri bất giác, Ngụy lão tam đã tiến sát vách thổ phòng, nhìn xung quanh một lượt, sau đó, hắn rút ra một thanh đao nhọn, nhẹ nhàng nạy cửa sổ.

Trong đêm đen, hắn gây ra tiếng động rất nhỏ, gần như là không nghe thấy.

Cái gì gọi là chuyên nghiệp? Đây! Đây chính là chuyên nghiệp!

- Rầm rì! Rầm rì!

Trong chuồng heo cạnh thỏ phòng chột vang lên tiếng heo kêu, dọa a Ngụy lão tam run tay.

- Móa, đám nhà quê này, heo cũng không cho ăn no, vậy mà trị giá ba mươi lượng. Cố chủ không chột cũng mù mà!

Thầm mắng một câu, Ngụy lão tam tiếp tục cạy cửa sổ, không bao lâu sau, cửa sổ đã bị cạy ra một khe nhỏ.

- Kém xa cửa sổ của đại hộ nhân gia.

Ngụy lão tam thầm nghĩ, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra.

Theo như kế hoạch, hắn sẽ lặng yên không một tiếng động lên và o nhà, một đao xử một tên, để cho đám thôn dân này ra đi trong mộng đẹp.

Sau đó hắn sẽ vân đạm phong khinh mà rời đi tựa như một áng mây trời...

Thế nhưng, thực tế tàn khốc hơn so với hắn nghĩ nhiều!

Cạch!

Một âm thanh trầm đục.

Cánh cửa sổ kia vậy mà lại rơi thẳng xuống nền gạch.

Cửa sổ rơi?

Giờ khắc này, Ngụy lão tam đại ra, hành nghề đã nhiều năm, hắn chưa từng thấy cánh cửa sổ nào kém như vậy,

Đang lúc kẻ hoạch bị đảo loạn khiến Ngụy lão tam không biết phải

i làm sao thì trong phòng, một thiếu niên từ trên giường bò dậy, đi đến cạnh cửa sổ, ngược cặp mắt đầy ghèn lên nhìn hấn.

- Lão ca, ngươi làm gì vậy? Cửa sổ nhà ta hỏng rồi, ta dán đờ lên thôi, không thể đẩy...

...

Trần Trầm lơ mơ nói, nhưng vừa liếc mắt nhìn thấy đao trong tay đối phương, đầu hấn “ông” một tiếng, lập tức tỉnh như sáo.

Cmn! Sát thủ!

Kịp phản ứng, hấn vội chạy vào phòng trong!

- Cha! Nương! Sát thủ tìm đến rồi!

Nghe tiếng hô của hấn, Trần Sơn trong buồng trong thoáng cái bật dậy. Dù gì cũng từng lăn lộn trong quân ngũ, mặc dù đã trôi qua nhiều năm, nhưng thân thủ hấn vẫn cực kỳ nhanh nhẹn.

Vừa xuống giường, Trần Sơn không chút do dự vớ lấy con dao bở củi xông ra ngoài.

Lúc này, Ngụy lão tam cũng đã hoàn hồn.

Vừa nãy thiếu niên kia thét lên, có không ít nông hộ xung quanh đã sáng đèn.

Thấy vậy, hấn nghiêng rặng một cái, thông qua cửa sổ nhảy vào nhà.

Hấn phải tốc chiến tốc thắng!

Thân là một sát thủ, ngoại trừ các kỹ năng mai phục, lẩn trốn, thân thủ của hấn cũng thập phần cao minh.

Ít nhất trong mắt hắn, giải quyết mấy tên dân đen là dư xài.

Keng!

Một tiếng giòn vang, vừa vào phòng, đao của Ngụy lão tam đã chò hởi đao bổ củi của Trần Sơn. Một kiếm này, hắn vậy mà chỉ ch iếm được chút thượng phong.

Lúc này đây, hắn cũng đã hiểu vì sao nhà người ta trị giá 30 lượng rồi!

- Hóa ra là biết chút công phu. - Ngụy lão tam trầm trọng nói, cùn g lúc đó, đao trong tay càng huy động nhanh hơn.

Trần Sơn đã xuất ngũ 20 năm, bỏ phé võ công từ lâu, sao có thể là đối thủ với người trong ngành như Ngụy lão tam?

Cho nên chỉ trong chốc lát, hắn đã rơi vào thế hạ phong, quá lắm l à cản được đao mà thôi.

- Tiểu Trầ, người dẫn nương người chạy mau, đi gọi thôn trưởn g!

Thấy phụ thân lâm nguy trong sớm tối, Trần Trầ sao có thể đi?

Cái khó ló cái khôn, hắn vội hô:

- Lão ca, người ta mua người bao nhiêu, ta ra gấp đôi?

Nghe vậy, Ngụy lão tam khinh thường cười.

Mịa, heo còn không cho ăn no, cửa sổ không có nỏ tiền sữa, ở đó mà nhân đôi?

Có bán cái mạng nhà người đi cũng không đáng nhiều tiền như vậ

y!

Thế nhưng, xem thường thì xem thường, hắn vẫn bị chuyện này làm phân tâm, khiến Trần Sơn có cơ hội thở dốc.

- Hệ thống! Xung quanh có thứ gì diệt được tên này không?

Bất đắc dĩ, Trần Trầm chỉ có thể nhờ hệ thống.

Hệ thống nhanh chóng trả lời.

- Tiến về phía trước năm mét, quẹo trái bốn mét!

Nghe được đáp án này, Trần Trầm thầm mừng rỡ, vội vã từ cửa sau chạy ra ngoài.

Cái chỗ kia cực kỳ quen thuộc với hắn. Một lát sau, hắn đã đi đến trước chuồng heo nhà mình.

Đống shit giờ đã bị gió hong khô, không biết có còn... Tác dụng tãng thọ hay không?

- Rằm rì rằm rì!

Trong chuồng heo, lão Hắc có vẻ nóng nảy, thân hình 300 cân lắc lư lắc lư, tứ chi ngắn cùn không ngừng cào cào lên đất, một bộ bất kỳ lúc nào cũng có thể lao ra khỏi chuồng.

- Lão Hắc! Heo nhà người quả thật khiến ta cảm thấy ngoài ý muốn nhiều lắm!

Trần Trầm vừa nói vừa bước nhanh đến dờn rào chắn chuồng heo.

Chuồng heo vừa mở, bốn cái chân ngắn của lão Hắc lập tức di chuyển, một bộ long hành hổ bộ, nếu như không phải cái mặt heo núc ních kia quá mức buồn cười, Trần Trầm đã tưởng lầm nó là Mã

nh Hổ ra khỏi lồng rồi đấy.

- Rầm rì rầm rì!

Lão Hắc ngậm nga hai tiếng với Trần Trâm, ánh mắt thập phần có nhân tính.

Nhìn vào mắt nó, Trần Trâm chợt cảm động.

Bởi vì hắn nhìn thấy trong đó có sự bao dung, y hệt như ánh mắt của lão cha mỗi khi nhìn thấy hắn bị cháu trai nhà thôn trưởng khi dễ.

- Vậy mà lại phái sát thủ tới, muốn giết chết cả nhà ta. Được lắm! Đây là các ngươi bức ta!

Trần Trâm thảm tức giận, vốn dĩ một lần cơ hội truy tung kia, hắn định tìm tiên sư giết đày dẫn hắn đi tu tiên.

Hôm nay xem ra... Đợi sau khi xử lý xong tên sát thủ kia, hắn sẽ dùng đến nó.

Không cần đợi đến mai, tối nay liền dùng, bằng không thì một chút lực bảo vệ mình còn không có, thì tu tiên cái lông gì?

- Lão Hắc! Chúng ta đi!

Ý niệm này bất quá chỉ vụt qua trong đầu hắn mấy giây, lúc này, Lão Hắc đã vòng ra sau hắn. Trần Trâm lập tức mang Lão Hắc đi vào nhà.

Rầm!

Một tiếng trầm đục!

Một đạo thân ảnh trực tiếp phá vỡ đại môn, từ trong nhà bay ra.

Trần Trầm liếc nhìn, thấy đúng là phụ thân nhà mình, hấn liền tức giận.

Ngay cả lão Hắc cũng phẫn nộ kêu lên hai tiếng, bốn cái chân ngấn không ngừng ma sát trên mặt đất, y hết như trâu đực chuẩn bị công kích.

Lão chủ nhân bị người ta đánh? Có còn gì để nói?

Thân là một thành viên trong nhà, nên đứng ra hỗ trợ. Làm một đàu heo có mộng tưởng, giữ nhà hộ chủ, chẳng phải nói chơi!

- Không ngờ là tên dân quê nhà ngươi lại có thể chống đỡ được mười chiêu, rất tốt! Bất quá cũng chỉ đến đó thôi!

Trong nhà vọng ra tiếng cười khoái chí của Ngụy lão tam, kể đó, hấn vọt ra ngoài, lao nhanh về phía Trần Sơn.

- Lão Hắc! Mần thật hấn! Quay về ta làm cho ngươi thịt kho tàu!
(1) - Trần Trầm chỉ tay về phía Ngụy lão tam, tức giận nói.

(1) Mìii tự hỏi thịt kho tàu làm từ cái gì ta?

Nghe vậy, lão Hắc ngửa mặt lên trời tru lên một tiếng, trong đêm tối văng vẳng tiếng heo rống giận, ngay sau đó, thân hình mấy trăm cân tựa như mũi tên lao nhanh về phía Ngụy lão tam.

Dường như linh cảm được điều gì đó, Ngụy lão tam quay đầu nhìn về phía Trần Trầm.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn một phát hấn liền bị dọa mất hồn, không đợi hấn kịp phản ứng, lão Hắc đã hung hăng đâm vào ngực hấn.

Bịch!

Một tiếng trầm đục!

Ngụy lão tam có cảm giác như mình bị xe ngựa xa hoa của Huyện lệnh đụng phải, toàn thân đau nhức đến cực điểm. Kế đó, cả người i hấn bị hất văng lên, bay thẳng ra xa hơn 10 mét, sau đó mới “bịch” một tiếng rơi xuống đất.

Nhìn một màn trước mắt, Trần Trầm trợn trừng mắt.

Trần Sơn ngồi dưới đất cũng trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ có lão Hắc vẫn vậy, bốn cái chân sừng sững đứng trước đại môn, uy phong lẫm lẫm.

Giờ khắc này, trong đầu Trần Trầm không hiểu sao lóe lên một từ...

Nhân trọng tru thế! (2)

(2) Người dựa vào vũ khí, heo dựa vào thể lực (Theo mặt chữ thì dịch vậy, có đạo hữu nào học vấn uyên bác thì chỉnh giúp Mịii nhé!)

Chương 6: Phương Thức Biến Cường Phi Thực Tế

Cục diện nháy mắt trở nên an tĩnh, Trần Trầm cẩn thận từng chút một bước tới.

Lúc này, Ngụy lão tam nằm trên mặt đất, ngực bị lõm vào, hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều, trong mắt tràn đầy khiếp sợ cùng không cam lòng.

Thân là sát thủ, vậy mà hắn lại chết trong tay một đầu heo, thử hỏi làm sao hắn có thể nhắm mắt cho được?

Hắn vốn đã dự tính nhân sinh cả đời mình, có một ngày hắn sẽ thừ ư vương sát giá (1), tên tuổi sẽ được lưu vào sử sách, dù cho có chết cũng đáng.

(1) Dạng như hành thích vua chúa, công hầu.

Từ nay về sau, giới sát thủ sẽ nhớ mãi từng có một sát thủ tài ba, gọi là Ngụy lão tam, ngoại hiệu “Tiểu Diêm Vương”.

Không! Khi đó chữ “Tiểu” kia hắn phải bỏ đi.

Thế nhưng, hôm nay, hắn lại mang theo mộng tưởng cao xa chết trong tay một đầu heo.

Heo không phải là một cách nói so sánh, mà đó chân chính là heo a....

- Sĩ nhục của giới sát thủ!

Ngụy lão tam thở hắt ra, mang theo uất ức về châu Diêm Vương.

...

Trần Trầm nhìn Ngụy lão tam tắt thở, lại quay sang nhìn lão Hắc, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Chẳng lẽ heo biến dị hung mãnh như vậy? Có thể trực tiếp ùi chết người?

Nghĩ đến đây, hấn nhin không được giờ ngón tay cái với lão Hắc.

- Ôt ột! Ôt ột! (2)

(2) Chỗ này đổi “rầm rì” thành “Ôt ột” nhé, nghe cho mùi mẫn =>))

Lão hắc hừ hừ hai tiếng, uy phong lẫm lẫm quay về chuồng, cổ kh í thể kia có vài phần ý vị “Sự liễu phát y khứ/Thâm tàng thân dữ d anh”. (3)

(3) Hai câu thơ trong tác phẩm Hiệp Khách Hành của Lý Bạch.

Ý nghĩa: Xong việc rũ áo ra đi, ẩn giấu thân thể cùng danh tiếng.

Lúc này, mẫu thân Trần Trầm - Tần Nhu đã dẫn đám người thôn t rường chạy tới, mọi người vây xem Ngụy lão tam nằm ngay đơ tr ên đất, thật lâu vẫn không nói được lời nào.

Một lúc lâu sau, có một thôn dân lên tiếng:

- Hay là đi báo quan đi, dù sao người cũng chết rồi!

Nghe vậy, Trần Sơn cùng Tần Nhu có hơi do dự, bọn họ tuy là thô n dân, nhưng lại không ngốc, trong đầu đã phần nào đoán được có chủ là ai.

- Không vội báo quá, đợi thêm một thời gian nữa cũng chẳng sao.
- Trần Trầm đột nhiên lên tiếng.

So với phụ mẫu, hấn không những không ngốc, còn rất thông minh.

Ngoại trừ Vương gia, hấn thật sự không nghĩ ra ai lại rãnh lòng đi thuê người giết cả nhà hấn.

Đúng như lời tên sát thủ kia nói, một nhà hán còn không đáng 30 lượng.

Hơn nữa quanh năm luẩn quẩn trong thôn, muốn trêu chọc hay tổn hại đến ai cũng không có cơ hội,

- Chẳng lẽ bởi vì một câu của cha lúc ban ngày mà Vương gia nổi sát tâm? Muốn giết người diệt khẩu? Cái này... Không khỏi quá độc ác đi!

Từng sống trong xã hội văn minh, sau khi xuyên qua, Trần Trâm vốn đã dùng suy nghĩ tệ hại nhất để phỏng đoán thế giới này, nhưng sự thật chứng minh, hán vẫn còn non lắm.

Thế giới này xấu xa hơn hán tưởng, lấy oán trả ơn cũng như tiện tay vò nát một quả hồng mà thôi!

- Đợi thì đợi vậy, mọi người giải tán, chuyện này để mai hẵng nói. Đợi đến sáng mai, chúng ta điều tra thân phận người này trước, sau đó báo quan cũng không muộn.

Thôn trưởng gừng càng già càng cay, lập tức hiểu rõ dụng ý của Trần Trâm.

Có thể mời được sát thủ... Kẻ kia nhất định là đại môn đại hộ, nếu như hiện tại đi báo quan, quan phủ trực tiếp xử lý thi thể, sau đó chụp mũ Thạch Đầu thôn giết người, đến lúc đó có mà kêu trời.

Cho nên vì an toàn, trước hết vẫn nên tra rõ thân phận người này.

Nghe thôn trưởng nói, mọi người lần lượt tán đi, chỉ để lại mấy tên gia hỏa cường tráng di chuyển thi thể đến nhà thờ tổ.

Nhìn thấy một màn này, vẻ mặt Trần Sơn cùng Tần Nhu tối sầm lại.

Nếu Vương gia đã động sát tâm... Bọn họ trốn được sao?

Nói cho cùng, cả nhà bọn họ chỉ là tá điền bình thường mà thôi. Cỡ như Vương gia, không cần thuê sát thủ, muốn nghiền chết bọn họ thì có thiếu gì cách.

- Cha đứa nhỏ, nếu không chúng ta trốn đi, đi ngay đêm nay. Cho dù làm lưu dân cũng tốt hơn là chờ chết.

Quay về phòng, Tần Nhu nghiêm túc nói với Trần Sơn.

Nghe vậy, Trần Sơn cũng động tâm, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Ừm, đêm nay chúng ta thu dọn một chút, sáng sớm ngày mai liền đi.

...

Cùng lúc đó, Trần Trầm đang ở chuồng heo cho lão Hắc ăn. Về mặt hắt hủi có hơi rầu rĩ:

- Lão Hắc, ta đoán là phụ mẫu đang thương lượng bỏ trốn, đến lúc đó ngươi phải làm thế nào đây? Nếu chúng ta dắt theo một đầu heo o mập... Cái này cũng quá khiến người khác chú ý. Người nói xem, có nhà ai đi trốn mà mang theo gia súc không?

Lão Hắc ngậm một tiếng, sau đó cúi đầu, không ngừng ăn cám, nhưng Trần Trầm lại lấy được trong mắt nó vệt qua một tia không nữ, còn có bi thương.

- Ta bó tay với đầu heo nhà ngươi rồi, coi bộ ngươi muốn thành tinh!

Vỗ vỗ đầu lão Hắc, Trần Trầm cười nói.

Sau đó, hắn đổi giọng, ánh mắt trở nên lãnh khốc.

Là người của hai thế giới, tâm tính hắn sao có thể so sánh với đám thiếu niên bình thường được?

- Yên tâm, ta trên người thôi, không phải vận bất đắc dĩ, ta sẽ không chạy.

Nghe Trần Trầm nói, lão Hắc càng ăn càng hăng.

Nhìn bộ dạng nó, Trần Trầm mỉm cười, đồng thời, hắn bắt đầu hỏi hệ thống:

- Hệ thống, vận dụng một lần cơ hội truy tung trong phạm vi Thạch Xuyên huyện. Không cần những cái khác, chỉ cần thứ có thể giúp ta nhanh chóng biến cường là được.

- Đã nhận! Hiện tại bắt đầu truy tung!

“Cách người 100 mét, ngay dưới bia đá ở cửa thôn có một cây nấm biến dị. Ăn xong có thể gia tăng khí lực.”

“Cách người 320 mét, trong đồng ruộng có một ngọn hồng sắc thủy thảo (cỏ nước màu đỏ). Ăn vào có thể tăng tốc độ phản ứng.”

“Mười hai giờ bốn mươi phút, cách 3000 mét, trong khe suối có một đầu cá chép đi ngang qua. Nấu ăn có thể tăng tư chất tu tiên của người.”

“0 giờ 52 phút, bên cạnh Tự Tại lâu trong Thạch Xuyên huyện, cứ u một nữ tử, cha nàng sẽ dạy võ công cho người.”

...

“Ba giờ sáng, đi đến Hắc Phong nhai phía bắc Thạch Xuyên huyện n nhảy núi, dùng tư thế đầu hướng xuống sẽ có được đại cơ duyê

n. Nhất định phải đúng giờ.”

Hơn 100 tin tức vụt qua trong đầu, tim Trần Trầm thất lại.

Thật sự là... Có hơi loạn. Cũng quá mức phi thực tế. Trong vòng một đêm lại có quá nhiều phương thức biến cường, thế gian này n hiều đại cơ duyên vậy sao?

Cái gì mà cở ăn vào sẽ trở nên mạnh mẽ, nuốt đá cũng mạnh lên, ngũ đúng cô nướng được chỉ định sẽ mạnh, té ngã cũng mạnh,... Cần gì có đó!

Bất quá... Máy cái cơ duyên này đều có giới hạn cả. Ví như ngũ với cô nướng sẽ trở nên mạnh mẽ... Tăng công năng thật?!?

Vậy cũng gọi là trở nên mạnh mẽ? Hệ thống, người đang hỏ ta à?

Tuy có quá nhiều thứ loạn thất bát tao, nhưng Trần Trầm vẫn chú ý đến một tin tức nằm ở cuối cùng.

- Ba giờ sáng, nhảy chúi đầu xuống Hắc Phong nhai, đại cơ duyên n!

Con cá chép kia có thể tăng tư chất tu tiên nhưng vẫn chưa tính là đại cơ duyên, thứ được hệ thống chú định là “đại cơ duyên” rốt cuộc “đại” đến mức nào?

Nghĩ đến đây, hấn động tâm, không ngờ là chân heo (4) trong tiểu thuyết té núi lùm bí kiếp là có thật!

(4) Thuật ngữ mạng dùng để chỉ nhân vật chính.

Tính toán thời gian, hiện tại đại khái là giờ Tý, ba giờ là giờ Sửu, cách nhau độ 3 tiếng. Hắc Phong nhai cách Thạch Đầu thôn chừng hơn 30 dặm, hấn phải khẩn trương một chút mới đuổi đến kịp.

Nếu nhanh chân còn có thể tiện đường bắt cá chép.

Không chút do dự, Trần Trầm nhanh như chớp quay vào nhà, sau đó cầm theo nôi, xẻng cùng với ngoại bào.

- Tiểu Trầm, ngươi lại đi đâu? - Sau lưng vang lên tiếng mẩu thân kinh hô.

Trần Trầm nghe thấy nhưng cũng không quay đầu lại, hươ hươ cái xẻng trên tay:

- Tìm chút rau, thuận tiện bắt con cá!

- Tiểu Trầm, ngươi chờ một chút! Có việc muốn nói với ngươi!

- Cha! Nương! Hết thầy chờ ta trở lại rồi nói! Nếu hừng đông còn chưa trở về, các ngươi cứ chạy trước đi, ta đi tu tiên rồi!

Trần Trầm cao giọng hô, sau đó nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Chương 7: Súp Cá Chép, Nấm Độc, Cỏ Nước Và... Đá

Đến cửa thôn, trước tiên, Trần Trầm đào ngay dưới bia đá, lôi ra một cây nấm.

Màu xanh lá, nhìn đúng là loại có độc, bất quá, từ tín nhiệm đối với hệ thống, hắn vẫn nhét cây nấm vào túi.

Sau đó, hắn lại chạy đến đồng ruộng, ngắt ngọn cỏ nước màu đỏ k
ia.

Thu được hai món này, Trần Trầm không để tâm đến mấy cái cơ d
uyên khác, một đường chạy thẳng đến con suối cách đó 3000 mét.

Làm người không thể quá tham lam, bằng không có ngày vì nhặt
hạt vừng mà bỏ qua dưa hấu.

Lần truy tung này, cơ duyên lớn nhất chính là nhảy xuống Hắc Ph
ong nhai. Khoảng cách 30 dặm vô cùng gấp gáp, nếu như không p
hải tiện đường, con cá chép này hắn cũng không thêm.

...

Khoảng cách 3000m đối với đứa nhỏ xuất thân từ thôn trang như
Trần Trầm chẳng đáng vào đâu, độ khoảng hai mươi phút, hắn đã
đi tới con suối nhỏ kia.

Nhằm tính thời gian, cách thời điểm cá chép xuất hiện còn 7, 8 ph
út.

Trần Trầm ngồi xuống một tảng đá lớn cạnh bờ sông, yên lặng ng
hĩ ngơi.

- Hệ thống, có thể báo cho ta thời gian chuẩn xác không? Ta cũng
không có đồng hồ, hơn nữa ai biết người tính thời gian kiểu gì.

- Mười hai giờ ba mươi lăm phút.

Nghe hệ thống đáp, Trần Trầm thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá, lúc nhìn con suối, hắn lại nhíu chặt mày.

Chỗ này quả thực quá tối.

Trong tình huống như vậy, đừng nói một đầu cá chép, coi như có mười đầu hấn cũng chưa chắc phát hiện được.

Nên bỏ hay không? Trực tiếp chạy đến Hắc Phong nhai nhảy núi?

Phải biết Hắc Phong nhai cách chỗ này có hơn 20 dặm đường đấy.

Vạn nhất làm lỡ thời gian, chỉ sợ nhảy núi xong là đi gặp ông bà l uôn.

Do dự trong chốc lát, Trần Trầm bắt đầu lội qua suối, bất kể như thế nào, trước tiên đi qua hăng nói. Nếu như đến lúc đó thật sự không tìm được thì hấn cũng đã qua đến bờ bên kia rồi.

- Giờ là mấy giờ?

- Mười hai giờ ba mươi bảy phút.

Nghe vậy, Trần Trầm thả chậm tốc độ.

Chờ thêm hai phút, thời điểm sắp đến 12 giờ 40 phút, Trần Trầm ngược mắt nhìn về phía thượng du.

Vừa nhìn, hấn nhin không được ngăn người.

Trong đêm đen, một đầu cá chép toàn thân tản ra hào quang đang tung tăng bơi lội theo dòng suối. Nhìn nó chẳng khác nào đèn đường, cực gây chú ý, nếu không phải bị mù thì đảm bảo có thể nhìn ra con cá này bất phàm.

- Là ta ngu xuẩn, cá chép bảo vật sao có thể giống cá chép bình thường được?

Trần Trầm trầm nghĩ, đồng thời, nhanh chóng ngăn phía trước con cá chép kia.

Đợi nó bơi đến trước mặt, hấn liền đưa tay chop một phát, nào ngờ lúc này cá chép dường như nhận ra điều gì, một chiêu lý ngư đã đỉnh, búng người lên không trung cách mặt nước mười mấy mét.

...

Rớt thẳng xuống... Nồi của Trần Trâm.

- Vậy luôn?

Trần Trâm có hơi bất đắc dĩ, nhìn cá chép trong nồi, trong lúc nhát thì không biết nên nói gì cho phải.

Chui đầu vô lưới thì hấn nghe rồi, còn tự nhảy vào nồi kiểu này là lần đầu tiên thấy đấy.

Sau khi rơi vào nồi, hào quang trên thân cá chép cũng hoàn toàn biến mất. Dưới ánh trăng, Trần Trâm phát hiện con cá này có hai sợi râu rồng, thoạt nhìn có chút yêu dị.

- Chẳng lẽ tích cá chép hóa rồng là có thật? Đáng tiếc, tiểu ngư a, ta chính là Long môn của ngươi, đời này ngươi không qua được rồi. Vì phòng ngừa sau khi hóa rồng ngươi sẽ gây hại một phương, hôm nay ta chỉ có thể thay trời hành đạo.

Tự an ủi một phen, Trần Trâm gói kỹ cá chép, sau đó nhanh chóng lội qua suối, hướng Hắc Phong nhai chạy như điên.

...

Bất tri bất giác, hấn đã chạy hơn mười dặm đường.

Mặc dù ở kiếp này, mỗi ngày đều rèn luyện, nhưng lúc này đây, hấn đã có chút ăn không tiêu. Huống chi thời điểm lội qua suối, nư a người bị ướt sũng, mang theo một đống nước chạy thực sự là tăng đôi gánh nặng.

Nhưng bảo hấn trần truồng chạy thì... Không được nha!

Lỡ như bị người ta thấy được thì sao? Chẳng lẽ sau này hấn trở thành tiên còn mang theo tiếng xấu trần truồng chạy long nhong?

- Hệ thống, gần đây có thứ gì giúp ta chạy mà không thấy mệt không?

- Không có.

Nghe được đáp án, Trần Trầm cũng không nhụt chí, hiện tại hấn chỉ có thể truy tung trong phạm vi 10 mét, có liền mới là kỳ quái.

Cứ chạy được một đoạn, Trần Trầm lại hỏi một lần, bất tri bất giác đã chạy được hơn 1000 mét.

Đúng lúc này, hệ thống chợt thông báo:

- Quay trái 7m, trong bụi cỏ có thứ gì có thể khiến Kí chủ chạy mà không biết mệt!

Nghe thế, Trần Trầm tỉnh hẳn, hấn lập tức quay trái, hướng đến bụi cỏ.

Hấn quyết định, chỉ cần không phải shit, cái gì cũng ăn hết, chạy như điên hơn mười dặm, hấn thật sự có chút ăn không tiêu.

Vạch bụi cỏ ra, đập vào mắt là một đôi mắt xanh lè, trong đêm tối càng thêm dọa người.

NGAO...OOO!

Tiếng gầm gừ vang lên, Trần Trầm lạnh hết cả người...

Cmn, là một đầu sói hoang! Hệ thống đây là muốn cái mạng già c

ủa ta!

Không đợi đầu sói bỏ vào người, hấn đã quay đầu bỏ chạy, tốc độ so với lúc trước nhanh hơn không ít.

Mà đầu sói kia vì bị người quấy rầy mộng đẹp, cũng tức giận không kém, nó điên cuồng đuổi theo sau Trần Trầm. Một người một sói nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

...

Một giờ trôi qua.

Trần Trầm đứng tựa gốc đại thụ bên cạnh Hắc Phong nhau, há miệng thở hổn hển.

Bị sói hoang truy kích, quả thực hấn chạy không biết mệt là gì. Thế nhưng vừa dừng lại thì kém chút nữa đứt hơi.

- Hệ thống, sau này chớ có đùa kiểu đó nữa, trái tim mong manh dễ vỡ của ta không chịu nổi đâu.

- Bỏn hệ thống truy tung thập phần chuẩn xác, Kí Chủ chú ý dùng từ thì sẽ không gặp phải tình cảnh xấu hổ như vậy.

Hệ thống phản bác khiến Trần Trầm á khẩu.

Tuy bị sói đuổi, có hơi chật vật một chút, nhưng Trần Trầm xem như kịp thời đến Hắc Phong nhai. Thậm chí còn đến sớm nửa tiếng.

Đêm đen, Hắc Phong Nhai lồng lộng gió khiến tim Trần Trầm cũng lạnh đi.

Nơi này cao hơn ngàn mét... Nhảy thật sao?

Ngã chết thì phải làm sao? Hệ thống không lừa ta đấy chứ?

Vô số nghi vấn vụt qua trong đầu, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

- Bất kể thế nào, ăn no rồi nói, chết cũng không làm quỳ đống.

Trần Trầm gắng gượng đứng dậy, đi đến một cái hồ gần Hắc Phong nhai xử lý cá chép, thuận tiện rửa sạch cây nấm xanh cùng cỏ nước đỏ.

Ngoại trừ mấy món đồ này, hắn còn tìm được một khối đá cỡ bằng ngón cái. Theo như lời hệ thống, ăn khối đá này có thể giảm bớt mệt mỏi.

Vài phút sau, Trần Trầm quay về cạnh đại thụ, đốt lửa lên, bắt đầu nấu cá.

Chuẩn xác mà nói là một nồi súp nấm độc, cỏ nước, cá chép cùng đá.

Đã đến nước này, hắn cũng chẳng bận tâm gì cả, hưởng chi mấy tởm này đều có ích cho cơ thể hắn.

Nấu chừng một phút, nước trong nồi sôi lên, Trần Trầm nhìn xem thức ăn bên trong thế nào rồi, sau đó nhấp một ngụm nước súp.

Một cỗ cảm giác nóng rực lập tức lan tỏa khắp tứ chi bách hài, mỗi một trước đó thoáng cái tiêu biến.

- Tuy hương vị không ngon cho lắm, nhưng quả thực là đồ tốt!

Hai mắt Trần Trầm sáng người, thổi thổi hơi nóng, tiếp tục nhấp nhấp.

Gió trên Hắc Phong nhai càng lúc càng lớn, nhưng Trần Trầm lại

ăn đến vui quên trời đất.

Thế nhưng đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng đánh nhau, phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

Chương 8: Các Vị Chậm Đã!

- Có chuyện gì?

Nghe tiếng đánh nhau, Trần Trầm lập tức dập lửa, nhanh chóng đứng nốt ngậm súp cuối cùng.

Cũng may súp này không liên quan gì đến mỹ vụ, cho nên hương thơm cũng không lan tràn ra ngoài.

Một lát sau, tám đạo thân ảnh xuất hiện trên Hắc Phong nhai.

Trong số đó có bảy người mặc y phục dạ hành, nhìn cũng không phải dạng đứng đắn gì, bọn hắn đang điên cuồng vây công một thanh niên bạch y.

Võ công của bảy người này không kém, ít nhất mạnh hơn tên sát thủ bị lão Hắc ủa chết kia.

Mà thanh niên áo trắng thì... Lại càng mạnh hơn. Tuy nhiên, lấy một địch bảy quả thực có chút lực bất tòng tâm, hắn nhanh chóng bị dồn đến vách núi.

- Trương công tử, ngươi cần gì phải dựa vào nơi hiểm yếu mà chố

ng đỡ, nếu như rơi xuống vách núi, chết so với bị huynh đệ ta giết còn khó coi hơn. Đến lúc đó, phụ mẫu ngươi còn không nhận ra ngươi, chẳng phải sẽ khiến nhị lão càng thêm thương tâm à?

Một hắc y nhân “tận tình” khuyên bảo, chỉ có điều, đao trên tay hắn càng phát ra hung mãnh, mỗi một kích đều đâm vào chỗ hiểm trên người thanh niên.

Thanh niên bạch y không rên lên một tiếng, gian nan chống cự, dần dần bị dồn đến mép núi.

...

Cách đó không xa, Trần Trầm trốn sau đại thụ thấy được một màn như vậy, không khỏi kinh ngạc.

Trương công tử? Chẳng lẽ là công tử của Trương gia, một trong tam đại gia tộc huyện Thạch Xuyên?

Bằng không thì nhà bình thường lấy đâu ra người còn trẻ lại có công phụ lợi hại như vậy?

Thạch Xuyên huyện có tam đại gia tộc, theo thứ tự là Triệu gia, Trương gia cùng Vương gia.

Trong đó, Triệu gia mạnh nhất, kế tiếp là Trương gia, Vương gia quật khởi trẻ nhất, thực lực yếu nhất.

Hôm nay, nhìn thấy công tử của đại gia tộc cũng bị đuổi giết, nội tâm hắn thoáng cân bằng lại.

Dân quê không dễ dàng, mà công tử đại gia tộc cũng không dễ dàng.

Trần Trầm nghĩ rất nhiều, nhưng tuyệt nhiên không nghĩ đến gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ. Hắn tự biết mình có bao nhiêu

phân lượng, cho nên giờ phút này, hấn chỉ hi vọng đám người này đánh nhanh một chút rồi về ngủ đi, đừng ảnh hưởng đại kế nhảy núi của hấn.

- Hệ thống, còn mấy phút nữa đến giờ ta nhảy núi?

- Ba phút.

Nghe vậy, tâm trạng Trần Trầm trở nên rầu rĩ.

Đừng nói cái cơ duyên kia vốn thuộc về Trương công tử nha?

Bằng không thì sao lại hiện ra ngay lúc này?

- Trương công tử, người nhất định không được nhảy núi, đó là cơ duyên của ta, không phải của người!

Trần Trầm thầm cầu nguyện, hấn chỉ có thể trông cậy vào cái cơ duyên này để xoay người, đương nhiên không có đạo lý nhường người khác.

Huống chi, hai chữ “cơ duyên” chính là nói đến duyên phận của bản thân. Hôm nay, hấn dùng hệ thống sớm biết được nơi có cơ duyên, điều đó cũng nói lên hấn hữu duyên với cái cơ duyên này.

Hữu duyên với hấn hiển nhiên là của hấn, đạo lý vốn chính là như vậy.

- Các người còn bức ta! Ta liền nhảy xuống, đến lúc đó hài cốt kh ông còn, các người cũng đừng hòng lấy được bạc!

Đúng lúc này, Trương công tử đứng bên vách núi quát to một tiếng, ánh mắt tràn đầy kiên quyết.

Đám sát thủ nghe vậy có hơi kiêng kị, động thủ cũng nương tay, vòng vây có xu thế bị Trương công tử phá vỡ.

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm khẽ thở ra,

Nhưng tiếc vui chóng tàn, tên sát thủ cầm đầu thấy tình huống không đúng, lại lần nữa ra tay tàn nhẫn.

- Các huynh đệ không cần lo lắng, cho dù hắn trở thành bánh thịt, chúng ta tùy tiện cầm một vật trên người hắn về là có thể lĩnh công!

Đám sát thủ nghe vậy lại nhanh chóng dồn Trương công tử đến vách núi.

Thấy một màn trước mắt, Trần Trầm căm tức đến cực điểm.

Đám người này cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì, nhẫn tâm bức người khác đến tuyệt lộ!

Hắc Phong nhai cao có hơn ngàn mét, bộ nhảy xuống là giỡn chơi à?

- Hệ thống, còn bao lâu?

- Một phút nữa! - Hệ thống máy móc trả lời, dường như không có một chút tình cảm nào.

Trần Trầm càng thêm nôn nóng, giờ phút này, hắn gần như có thể kết luận nếu như mình không làm gì... Tám chính phần Trương công tử sẽ nhảy núi.

Chính là cái loại đầu hướng thẳng xuống.

Thế gian này không có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, cơ duyên hiện thế, Trương công tử lại đúng lúc xuất hiện bên vách núi.

Từ đó có thể thấy rõ cơ duyên này là chuẩn bị cho Trương công t

ử.

- Hấn tên Trương Vô Kỵ à?

Trần Trầm rầu rĩ, thế gian này quả nhiên có “con trời” mà, Trương công tử trước mắt chính là một ví dụ điển hình.

- Không còn thời gian nữa! Dồn hấn xuống khe núi!

Sát thủ cầm đầu nhin không được trầm giọng quát.

Trương công tử bị đám sát thủ bức bách, chân đã giẫm lên rìa vách đá, một khối đá bị hấn đập phải rơi xuống vực sâu, không mấy may phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Có thể thấy được vách núi này cao bao nhiêu!

Tim Trần Trầm run lên, một khắc sau, nét mặt hấn dần trở nên kiên định.

Cơ duyên hôm nay... Hấn không liều một lần thì không cách nào lấy được!

Nếu như không chiếm được cơ duyên, không trở nên mạnh mẽ, người một nhà sẽ còn bị Vương gia đuổi giết, kết cục đoán chừng không có gì tốt đẹp.

Tóm lại đằng nào cũng chết, không bằng liều mạng!

Nghĩ đến đây, Trần Trầm không chút do dự, từ sau đại thụ nhảy ra ngoài.

- Các vị chậm đã!

Hô to một tiếng, chúng sát thủ cùng Trương công tử đều ngừng tay, đứng ngẩn ra nhìn.

Bọn họ cũng không ngờ trên Hắc Phong nhai, giữa đêm khuya lộ
ng gió, ngoài bọn họ còn có người khác.

- Các hạ là người phương nào?

Sát thủ cầm đầu trầm giọng nói, sát ý đã sớm không kìm được.

Hiện trường sát nhân còn có người khác, thử hỏi sao hấn không e
sợ cho được?

Vạn nhất ngày sau tên này nghe giọng, nhận ra hấn, vậy thì chẳng
phải hấn sẽ bị Trương gia đuổi giết sao?

- Tại hạ Võ Đang, Trương Thúy Sơn!

Trần Trầm lạnh giọng đáp, tuy thanh âm có phần non nớt nhưng l
ại lộ ra một cỗ không giận tự uy.

Đám sát thủ hai mặt nhìn nhau, xác định chưa từng nghe qua cái t
ên này, bất quá, đối phương họ Trương, lại xuất hiện ở chỗ này gi
ữa đêm thanh vắng, vậy thì tám chín phần là người Trương gia.

Vừa nghĩ đến đây, trong đầu đám sát thủ đã nhấp nháy báo động đ
ỏ.

Thế nhưng lúc này Trần Trầm lại nói:

- Hôm nay ta tới đây là để giảng cho các ngươi một đạo lý!

Hấn vừa nói vừa đi về phía đám sát thủ, bộ pháp vô cùng thông d
ong.

Thấy một màn như vậy, đám sát thủ càng thêm khản trương. Chẳn
g lẽ tên này là tuyệt đỉnh cao thủ? Bằng không vì sao không chút
sợ hãi?

- Thế gian này, nắm đấm lớn chính là đạo lý! - Sát thủ cầm đầu tà n nhân nói. Đối với người đột nhiên xuất hiện này, trong lòng hắn cũng sinh ra vài phần kiêng kỵ.

- Trừ cái đó, thế gian này còn có một đạo lý. Chính là làm gì cũng phải phân thứ tự trước sau, các người có hiểu không?

Trần Trầm tiến đến gần.

Thời điểm đám sát thủ còn đang mờ mịt không hiểu ra sao, hắn lá y đà vọt thẳng về phía vách núi.

- Giết hắn!

Sát thủ cầm đầu cho rằng hắn chuẩn bị tấn công, lập tức rống lên một tiếng. Bất quá không ai dám lên, đám sát thủ đều bày ra tư thế phòng ngự.

Nói chơi, tên mới xuất hiện này nhìn cũng không dễ chọc, bọn họ lên trước lỡ bị giết thì sao?

Thấy vậy, tảng đá trong lòng Trần Trầm rớt cuộc buông xuống, hắn lao thẳng đến vách núi, búng người nhảy lên 1 mét rưỡi, chúi đầu lao thẳng xuống vực.

- Hôm nay Trương mỗ đến đây tự sát, chư vị... Cáo từ!

Hô xong mấy lời này, Trần Trầm tựa như sao băng lao nhanh xuống vực.

- Cmn!

- Cmn!

...

Rơi tự do không dễ chịu chút nào, bên tai Trần Trầm ngoại trừ tiếng gió cũng chỉ có âm thanh “Cmn” không ngừng phát ra từ trên vách núi.

Chương 9: Thiên Địa Chi Bảo

Gió núi gào thét, đầu Trần Trầm trống rỗng, cảm giác mình tựa như một quả cầu lơ lửng trong thiên địa, theo gió phiêu lãng.

Đúng lúc này, chân hắn đột nhiên móc phải một nhánh tử đằng, tốc độ thoáng cái chậm lại.

Bất quá nhánh cây kia rất nhanh gãy, Trần Trầm tiếp tục lao xuống dưới.

Một cơn gió lớn thổi qua, Trần Trầm bị thổi chệch hướng, khiến hắn mắc phải một đám dây leo.

Cảm giác như đang nằm trên võng vậy.

- Quả nhiên không chết!

Trần Trầm thở phào, tuy hiện tại cả người hắn mệt rũ rời, nhưng không chết là tốt rồi.

Ngay từ đầu hắn đã không trông cậy nhảy núi có thể hoàn hảo, không tốn hao gì.

Thời điểm hấn còn đang cảm thán, bên cạnh dần dần sáng lên.

Cứ như có ai đột nhiên bắt đèn chiếu vào hấn.

Trần Trầm quay đầu nhìn, chỉ thấy trong khe núi có một đóa hoa c
ực lớn đang kết quả, không biết đó là gì mà lại tản mát ra hào qua
ng, hơn nữa ngày càng sáng chói.

- Cái này... Chính là cơ duyên?

Trần Trầm trầm nghĩ, hai mắt hấn sáng lên.

Trái cây phát sáng, vô luận là kiếp trước hay kiếp này, hấn đều ch
ưa từng nghe qua. Thứ này hiển nhiên là thiên tài địa bảo, không t
hể nghi ngờ.

Áp chế hưng phấn trong lòng, Trần Trầm bắt đầu hỏi hệ thống.

- Phạm vi 10 mét, vật trân quý nhất ở đâu?

- Trên người Kí chủ, chính là bản hệ thống, thuộc về vật báu vô gi
á.

Nghe trả lời, mặt Trần Trầm tối sầm, dần lòng hỏi tiếp.

- Vậy vật trân quý thứ hai?

- Cách 1 mét trước mặt, trong khe núi. Tiên Thiên Không Linh ch
i quả, ba ngàn năm kết quả một lần, kết xong chỉ duy trì hai phút r
ồi tiêu tán giữa thiên địa.

- Ăn vào có thể cải tạo thể chất phàm nhân thành Tiên Thiên Linh
Thể, thích hợp tu tiên nhất. Một bước tiến vào Tiên Thiên Luyện
Khí cảnh, chí bảo bực này chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, chỉ n
gười có được đại cơ duyên mới đạt được.

Nghe giới thiệu, Trần Trầm nuốt một ngụm nước bọt, mắt sáng quắc nhiều Tiên Thiên Không Linh chi quả đang lộ xác.

Đồng thời trong lòng hắn không ngừng cảm thán tạo hóa thần kỳ.

Nếu như hắn không dùng tư thế đầu cúi xuống để nhảy núi thì là m gì mắc phải nhánh tử đằng kia.

Mà nếu thời gian chệch đi một chút, hắn cũng sẽ không gặp được trận gió lớn, không có gió thì làm sao rơi xuống đây?

Một ngày 24 tiếng, có thể nói 23 tiếng 59 phút 50 giây còn lại chờ hắn dưới vực sâu chỉ có một chữ chết.

Nhưng hết lần này đến lần khác lại có vài giây ẩn chứa sinh cơ.

Mà một đường sinh cơ này vừa vặn gặp phải Tiên Thiên Không Linh chi quả kết quả, ba ngàn năm kết quả một lần, quả chỉ tồn tại 2 phút.

Muốn chạm phải loại cơ duyên này... Xác suất gần như bằng không.

Thế giới to lớn, cơ duyên gặp phải Tiên Thiên Không Linh chi quả có được bao nhiêu? Không ai biết được.

Nhưng Trần Trầm có thể khẳng định, 100 cái cơ duyên như vậy, hết 99 cái đều bị người bỏ lỡ. Dù sao thì người có được đại cơ duyên cũng chẳng phải cải trắng, đào đâu ra nhiều như vậy?

- Aiz, từ nay về sau, những... Cơ duyên này đều là của ta.

Trần Trầm khẽ thở dài một hơi.

Thời gian dần qua, Không Linh chi quả thuần một màu trắng đã hoàn thành quá trình kết quả, hào quang cũng bắt đầu nội liễm, nhi

n bề ngoài hết sức bình thường.

Trần Trầm không để cho Không Linh chi quả có cơ hội tiêu tán gì ữa thiên địa, hấn lập tức giờ tay chộp lấy, trong vòng 10 giây xử s ạch không còn một chút gì.

Ngay sau đó, một cỗ cảm giác không linh (1) bắt đầu tràn ngập to àn thân, tiên khí lãng không (2) sinh ra trong người hấn, cảm giác khó chịu bởi vì nhảy núi lúc trước gần như biến mất trong khoảnh khắc.

(1) Linh hoạt kỳ ảo!

(2) Không có căn cứ, từ trên trời rơi xuống.

- Thoải mái!

Trần Trầm nhin không được hô to, giờ phút này, hấn có cảm giác như lão thiên gia đang đấm bóp cho mình, thoải mái đến cực điể m.

Hấn thậm chí có thể cảm nhận rất rõ cơ thể mình đang từ từ lột xá c.

Gió quanh quần trong khe vực dường như cũng không bình thườn g, mà trở nên linh động hơn.

Một luồng khí đặc thù màu lam nhạt dần dần chạm đến các giác q uan của hấn.

- Thứ này là linh khí sao?

Cảm nhận được luồng khí đặc biệt kia, Trần Trầm cảm thấy dườn g như trước mặt mở ra một đại môn thông đến toàn bộ tâm thể giờ i.

Nội tâm khẽ động, những... luồng khí kia tựa như bách xuyên quy hải (3) đồng loạt tiến vào thân thể hắn.

(3) Trăm sông đổ về một biển.

Giờ khắc này, Trần Trầm có cảm giác như trong cơ thể có một cái chốt nào đó được mở ra, linh khí tựa như hồng thủy rót thẳng vào tứ chi bách hải, khiến cho toàn thân hắn tràn đầy lực lượng.

Quá trình này kéo dài trong vòng 2 giờ.

Thời điểm chân trời lóe lên tia nắng ban mai đầu tiên, Trần Trầm mở mắt.

Thế giới trước mắt hắn giờ đây sinh động hơn rất nhiều, hắn thậm chí có thể thấy được mấy viên đá nhỏ dưới đáy vực cách cả ngàn mét, thị lực hắn là sánh ngang điều hâu.

Với lực lượng cường đại trong thân thể, Trần Trầm có cảm giác mình có thể dễ dàng men theo vách núi bò lên Hắc Phong nhai.

- Luyện võ chỉ tăng kỹ xảo, không vượt qua được cực hạn của con người. Còn tu tiên lại có thể tăng cấp độ sinh mạng, cả hai căn bản không cùng một đẳng cấp.

Cảm nhận được biến hóa trong cơ thể, nội tâm Trần Trầm đã minh bạch một vài điều.

Sau đó, lưng hắn khẽ động, mượn dây leo búng người lên, leo lên vách núi dựng đứng.

...

Mấy phút sau, Trần Trầm lại một lần nữa đứng trên Hắc Phong nhai. Giờ phút này, tâm trạng của hắn hoàn toàn khác với đêm qua.

Nhìn xuống vực sâu thăm thẳm, chẳng những hấn không sợ hãi, n
gược lại còn sinh ra một loại hào khí Hội đương lãng tuyết đỉnh/N
hất lẫm chúng sơn tiêu (4).

(4) Hai câu trong bài thơ Vọng Nhạc của Đỗ Phủ.

Ý nghĩa: Bước lên đỉnh cao chót vót. Ngóng nhìn núi nhỏ dưới ch
ân.

- Kí chủ hoàn thành thành tựu: Lần thứ nhất thông qua hệ thống đ
ạt được đại cơ duyên. Phạm vi truy tung 10 mét tăng lên thành 15
mét.

Nghe được âm thanh nhắc nhở trong đêm, khòe miệng Trần Trầ
m hơi vênh lên, nhìn mặt trời nơi xa, đứng chấp tay.

- Hệ thống, ta hỏi người, trong phạm vi 15 mét, ai có tu vi cao nh
ất?

- Là Kí chủ, trước mắt tu vi Luyện Khí tầng 1.

- Tốt, rất tốt.

Trần Trầm chặc chặc tán thưởng hai câu.

Cho đến nay, chỉ có Huyện lệnh huyện Thạch Xuyên là có chút tu
vi, không ngờ hôm nay hấn là người thứ hai có được tu vi ở huyệ
n Thạch Xuyên.

Nhớ lại đám người đánh nhau đêm qua, hấn cảm thấy có hơi buồn
cười, cứ như nhìn một đám tiêu hài tử náo loạn vậy.

...

- Hấn là Trương công tử kia đã chạy thoát.

Trần Trầm nhìn xung quanh, không thấy có vết máu. Đêm qua hắn treo mình giữa sườn núi cùng không nghe thấy có thứ gì rơi xuống, trong lòng đã có vài phần suy đoán.

Kỳ thật không trốn được mới là vô lý, Trương công tử kia đã có thể gặp được cơ duyên bực này thì sao có thể chết dưới tay mấy tên sát thủ quen kia được?

Không nghĩ nữa, Trần Trầm đi đến phía sau đại thụ lấy nôi cùng xềng nhỏ của mình, sau đó nhanh chóng chạy về Thạch Đầu thôn.

Tối qua chạy hơn 2 giờ, bị sói hoang một đường đuổi giết, mệt muốn đứt hơi mới đến được Hắc Phong nhai, thế nhưng hôm nay hắn chỉ tốn nửa canh giờ, lúc nhìn thấy bia đá ngay cửa thôn, vẻ mặt hắn vẫn thản nhiên như cũ, không hề đỏ mặt thở gấp.

Nhìn cái nôi trong tay, sau đó lại liếc nhìn bia đá ở đằng xa, Trần Trầm nhin không được bật cười.

Nôi vẫn là nôi, thôn vẫn hoàn thôn, nhưng hắn giờ đã không phải phạm nhân như đêm qua nữa rồi.

Chương 10: Đi cùng ta đến nha môn một chuyến

Vừa vào thôn, Trần Trầm liền thấy mấy con ngựa cao to đứng ở cửa thôn.

- Nhanh như vậy đã có người đến? Thật sự là không nhin được?

Nhìn con ngựa cao to, Trần Trầm trầm nghĩ.

Đồng thời, bước chân hắn cũng tăng nhanh, không bao lâu sau liền đến trước cửa nhà mình.

Lúc này, ngoài cửa tụ tập không ít người, trong đó còn có mấy người mặc công phục bộ khoái.

Thi thể của tên sát thủ hôm qua cũng bị chuyển ra khỏi nhà thờ tổ, hiện đang đặt trước cửa Trần gia.

Có một bộ khoái để ria mép, vác đao, đang kiểm tra thi thể.

Trần Trầm bất động thanh sắc lẫn vào đám người, nhìn một màn hát sinh trước mặt.

- Heo ừ chết? Quả thực là nói hươu nói vượn, ta làm bộ khoái nhiều năm như vậy, còn chưa từng nghe có heo nhà ai lại ừ chết người.

Bộ khoái ria mép sờ lên lồng ngực bị lõm xuống của thi thể, cười lạnh nói.

Nghe giọng điệu của hắn, Trần Trầm biết chắc đám người này lai giả bất thiện. Hắn quét mắt một vòng, lập tức phát hiện một gã mặc hoa phục đứng trong đám người. Là một lão giả mặt trắng, không để râu, hắn lộ vẻ âm trầm quan sát thi thể.

Người này Trần Trầm biết, là Vương gia quản gia, tên Vương Nhị. Mấy năm nay thu tiền tô đều do hắn phụ trách.

- Xem ra sát thủ đêm qua thật sự là do Vương gia phái tới.

Trần Trầm trầm nghĩ, nếu như tối qua hắn chỉ là suy đoán, vậy thì bây giờ gần như có thể khẳng định.

Về phần tại sao Vương Nhị lại biểu lộ khó coi như vậy... Cái này cũng dễ giải thích.

Tám chín phần là tên này mang theo bộ khoái đến nhật xác người một nhà mình, không ngờ đến nơi lại nhìn thấy thi thể sát thủ, chuyên như vậy thử hỏi hắn sao có thể đẹp mặt cho được?

- Ta xem là lũ nhân đi ngang qua, muốn tá túc lại một đêm, kết quả bị người nhà này nổi ác ý giết chết!

Vương Nhị âm dương quái khí nói.

Hắn biết thi thể kia, bởi vì tên này là do chính hắn muốn.

Vì chuyện này hắn đã tốn hơn mười lượng, vậy mà tên phế vật này lại nằm ngay đơ ở đây, bằng mọi giá hắn cũng phải ép ra chút giá trị mới được.

Bộ khoái ria mép nhíu mày.

Tuy hắn đã sớm bị Vương gia thu mua, nhưng tên Vương Nhị này nói cũng giả quá đi.

Lũ nhân? Có lũ nhân nào mặc y phục dạ hành không?

- Vương quản gia, ngày thường, nếu trong thôn có lũ nhân đi ngang qua, đều tá túc trong nhà ta, nhà của ta tương đối rộng...

Thôn trưởng đứng bên cạnh cố nặn ra tươi cười.

- Đúng vậy, Trần gia nằm ở giữa thôn, lũ nhân có thể nào cũng không chạy đến nhà hắn tá túc. Nhìn cách ăn mặt của thi thể này liền biết không phải người tốt! Hắn chết còn chưa hết tội! - Có thôn dân phụ họa.

Nghe vậy, sắc mặt Vương Nhị càng khó coi, phần nộ quát:

- Một đám ngu dân các ngươi thì biết gì! Đi ra ngoài không ăn mặc hung ác một chút, lỡ gặp phải người xấu thì phải làm sao?

Vương Nhị cưỡng từ đoạt lý dẫn đến một trận ồn ào.

Đúng lúc này, cách đó không xa có một người trẻ tuổi đang chạy đến, vừa chạy vừa hô:

- Thôn trưởng, ta tra được thân phận tên chết tiệt này rồi. Hắn là Ngụy lão tam, đầu lĩnh đám ác bá ở thị trấn, ngày thường chuyên nhận giết người!

Nghe nói thế, tất cả thôn dân đều nhìn Vương Nhị bằng ánh mắt quái dị.

Vương Nhị cảm thấy hai má nóng rát, bất quá, hắn vẫn vọt chết còn cứng mồm.

- Chuyên làm sát thủ còn bị người ta giết? Chẳng lẽ trong đám dân quê các ngươi có cao thủ ẩn nấp? Thật đúng là chuyện buồn cười!

Bộ khoái ria mép nghe vậy, liếc nhìn Vương Nhị một cái, sau đó gượng gạo cười nói với Trần Sơn:

- Trần Sơn, ta thấy ngươi cũng là người có bản phận, nếu không vậy đi, cả nhà ngươi cùng ta đến huyện nha một chuyến, nếu như tên kia thật sự là người xấu, huyện nha nhất định sẽ luận công ban thưởng cho các ngươi, thấy thế nào?

Trần Sơn nghe vậy ồm ồm nói:

- Tối qua nhi tử của ta rời nhà, đến giờ chưa về, hắn chưa về, ta sẽ không đi đâu hết.

Nghe thế, Vương Nhị thoáng biến sắc.

- Tiểu tử nhà ngươi bỏ trốn? Thật sự là làm càn!

Phải biết, mệnh lệnh của Vương Hồ là nhổ cỏ tận gốc cái nhà này, nếu hôm nay để xổng một tên, hấn biết bàn giao lại thế nào?

Ngay sau đó, dường như nghĩ đến điều gì, ngữ khí Vương Nhị bỗng trở nên hung ác.

- Ta thấy chính hấn đã giết tên này, sau đó chạy án! Nếu không thì nửa đêm hấn chạy ra ngoài làm gì?

Đám bộ khoái nghe thế cũng nhẹ gật đầu.

Rốt cuộc Vương Nhị cũng nói được một câu ra hồn.

- Ngươi nói bậy, con ta bản tính thuần lương, ngay cả con gà trong thôn cũng không chịu giết, sao có thể giết người?!

Tần Nhu lộ vẻ không cam lòng, phẫn nộ giải thích.

Trong mắt nàng, từ nhỏ đến lớn Trần Trầm không khóc không nháo, chính là tiểu hài tử hiếu chuyện nhất trên đời này. Hài tử ngoan ngoãn như vậy sao có thể hại mạng người?

- Bản tính thuần lương? Ha ha, quý mới biết hấn đang nghĩ gì? Nếu như không giết người sao phải chạy trốn nửa đêm? Chu bộ khoái, tên tiểu tử giết người kia đã bỏ trốn, ta đề nghị lập tức truy nã, về phần hai tên dân đen này, bao che phạm nhân, dung túng hấn làm trốn, hấn là lập tức bắt, nhốt vào đại lao!

Vương Nhị vừa nói vừa hướng bộ khoái ria mép chấp tay, lần này hấn nói vô cùng chắc chắn, trên khuôn mặt hung ác nham hiểm vậy mà lại lộ ra một tia chính khí.

Thế nhưng hắn vừa dứt lời, bên cạnh đột nhiên vang lên một âm thanh trong trẻo.

- Sao hả? Ta mới chạy ra ngoài một lúc đã bị gán là tội phạm giết người rồi hả? Vương quân gia, ta chịu không nổi tội danh này đâu.

Đám thôn dân nghe được thanh âm mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào Trần Trâm đã chen vào giữa bọn họ.

Thấy vậy, trong mắt thôn trưởng cũng lóe lên một tia ngoài ý muốn.

Hắn nhìn tiểu tử Trần Trâm này lớn lên đấy, nhưng hôm nay khí chất của gia hỏa này lại hoàn toàn bất đồng với dĩ vãng. Thế nên hắn mới không phát hiện sự có mặt của Trần Trâm.

- Người! Người!

Chính khí trên mặt Vương quân gia kéo nhau đi ăn giỗ hết, hắn chỉ vào Trần Trâm, tức giận đến mức nói không ra lời.

Đã nói là đi từ đêm qua đến giờ chưa về mà? Chẳng lẽ định chơi tã sao?

Trần Trâm cũng không để ý đến hắn, hai ba bước đã đi đến trước mặt phụ mẫu, nhẹ giọng an ủi:

- Cha, nương, có ta ở đây, không có việc gì.

- Tiểu Trâm, người không nên trở về. - Trần Sơn thở dài.

Đừng nhìn Vương Nhị mồm miệng tép nhảy mà làm, loại đại gia tộc tộc như Vương gia, nếu thực muốn giết một nhà hắn... Đó chỉ là tiện tay mà thôi.

Chỉ có điều hôm nay còn ngại mặt mũi, cho nên không triệt để xé rách mặt mà thôi.

- Ta không trở lại, chẳng lẽ vứt bỏ hai người chạy trốn sao? Việc này ta không thể làm được!

Trần Trầm cười hì hì nói, dường như hoàn toàn không quan tâm đến cục diện hiện tại.

Nghe vậy, phu phụ Trần Sơn rất cảm động, nhưng lại khẽ thở dài.

Bộ khoái ria mép thấy Vương Nhị còn định nói tiếp, hấn vội ngắt lời:

- Được rồi, nếu một nhà ba người đều có mặt, vậy thì đến huyện nha với ta một chuyến, hết thầy đều tinh tường.

Hấn thực sự không chịu nổi tên trư đồng đội Vương Nhị này, nếu còn để hấn ta nói tiếp, chính hấn cũng cảm thấy mất mặt.

Một hộ tá điền bình thường mà thôi, đến huyện nha còn không phải ả mặc sức bọn họ nấn bóp?

Nếu chờ không được nữa thì cứ giết quách trên đường, đến lúc đó đổ cho cường đạo không phải là được rồi sao?

Ở chỗ này nói lý cái cọng lông!?

Nghe ra ý tứ của Chu bộ khoái, Vương Nhị hừ lạnh một tiếng, kh ông tiếp tục nói nữa, chỉ có điều hấn nhìn một nhà Trần Trầm lại c hẳng khác nào nhìn người chết.

Ba tên dân đen... Hoàn toàn không đáng để hấn nói nhiều như vậy!

Nghe ra lời bộ khoái... Tần Nhu vô thức nhìn về phía trượng phu.

Trần Sơn thì chau mày, nhất thời không quyết định được.

Ngược lại, Trần Trầm lại cười nói:

- Được, chúng ta cùng người đi huyện nha một chuyến.

Nghe vậy, Chu bộ khoái vỗ vai Trần Trầm, tán dương:

- Vẫn là tiểu huynh đệ hiểu chuyện, tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng nha!

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng hắn thì tràn đầy khinh bỉ.

- Một tên ngu xuẩn, đầu óc cỡ này thì nói gì đến tiền đồ. Đáng đời cả đời chỉ có thể trồng cây!

- Không, ha ha, hôm nay hắn cũng không còn cơ hội trồng trọt nữa rồi.

Chương 11: Xui Vãi Chưởng!

Một lát sau.

Mấy tên bộ khoái dắt theo ngựa, mang một nhà Trần Trầm đi ra cửa thôn. Vương Nhị thì âm thầm theo sau, trong mắt hung quang lấp lóe.

Phu phụ Trần Sơn cùng Tần Nhu thấy vậy, càng thêm lo lắng.

Ngược lại, Trần Trầm một bộ không tim không phổi, còn quay sang hô với Nhị Nha đứng lẫn trong đám người:

- Nhị Nha, đến giờ nhớ cho lão Hắc ăn giúp ta! Đừng để nó đói đói y!

- Trầm ca yên tâm... - Nhị Nha sợ hãi đáp, trong mắt lộ vẻ lo lắng.

Nghe vậy, Trần Trầm nhòe miệng cười, sau đó đi theo sau đám bộ khoái, hướng về phía cửa thôn.

Hôm nay, trái lại hẳn muốn xem đám người này diễn cái gì.

...

Mấy phút sau, ra đến cửa thôn, Vương Nhị không thể chờ đợi được bước đến trước đội ngũ, nhỏ giọng nói với Chu bộ khoái:

- Vương lão gia nói phải sắp xếp cho cả nhà họ!

Nghe vậy, Chu bộ khoái bất động thanh sắc đáp:

- Nên bàn giá tiền trước đi, lúc trước ngươi chỉ bảo ta cùng đến nhặt xác thôi!

- Không có vấn đề, bất quá trên đường phải giải quyết bọn họ. - Vương Nhị tàn nhẫn nói.

Chuyện của Vương gia có chút ám muội, nếu như đưa đến huyện nha, một nhà Trần Sơn nói lung tung, truyền ra ngoài thật không tốt, chẳng bằng cứ giải quyết trên đường, tránh đem dài lắm miệng.

Trong mắt Chu bộ khoái lóe lên một tia dị sắc, nói:

- Sát nhân trên đường, giá tiền cao à nha, dù sao cũng danh bất chính, ngôn bất thuận.

- Không thành vấn đề! - Vương Nhị không chút suy nghĩ liền đáp ứng.

Vương gia bọn họ không thiếu chút tiền này!

- Thống khoái, ta đây tìm cách mang bọn họ tiến vào Thạch Đầu lâm ngoài năm dặm, chúng ta giải quyết một nhà này ngay trong rừng.

- Được!

Vương Nhị đáp, hấp tấp chạy ra sau đội ngũ, lúc đi ngang qua một nhà Trần Trầm, không quên dùng ánh mắt nhìn người chết liếc bọn họ.

Trần Trầm thầm cười lạnh, với thính giác của hắn hiện tại, Vương Nhị cùng Chu bộ khoái nói cái lông gì hắn đều nghe được nhất thanh nhị sở.

Thạch Đầu lâm ngoài năm dặm?

Hừ! Không có thứ gì tốt!

- Tiểu Trầm, ta cảm thấy vừa nãy bọn họ nói chẳng có gì tốt đẹp. Nếu quả thật xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta ngăn chặn bọn họ, người mang mẫu thân đoạt một con ngựa chạy trốn, ngàn vạn không được quay đầu, hiểu chưa?

Trần Sơn hạ giọng, trong mắt tràn đầy thấy chết không sờn.

Thân là nam nhân, ở thời điểm này hắn nhất định phải việc nghĩa không chùn bước.

- Cha, yên tâm đi, nói không chừng bọn họ đều là người tốt cả đấy y. - Trần Trầm cười an ủi.

Thấy một màn như vậy, Tàn Nhu trầm thờ dài.

Nhi tử này của nàng cái gì cũng tốt, chỉ là quá mức thiện lương, k hông biết lòng người âm hiểm.

- Tiểu Trầm, bên ngoài có rất nhiều người xấu, con phải cẩn thận hơn.

Tàn Nhu vuốt vuốt đầu Trần Trầm, vẻ mặt lưu luyến.

Một cái nữ nhân như nàng thì có thể chạy đi đâu? Nếu quả thực xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng tới đi chỉ có thể phân tán lực chú ý của đám người kia, tạo có hội cho Trần Trầm chạy trốn.

Trần Trầm nhìn phụ mẫu ý bảo cứ yên tâm, sau đó bước nhanh hơn, tách rời đội ngũ.

Thấy vậy, Vương Nhị vội bám theo sau hắn, sợ tiểu tử này nhân cơ hội bỏ trốn.

- Hệ thống, truy tung cho ta vài thứ xui xẻo, giống với chuyện gặp sói hoang hôm qua đấy!

- Nghiêng sang trái 20 độ, đi lên 8 mét sẽ đâm phải một đồng phân trâu.

Trần Trầm bước nhanh hơn, lập tức theo nhắc nhở của hệ thống hướng về đồng phân trâu kia. Bất quá, cảm giác của hắn rất nhạy cảm, ngay khi phát hiện đồng phân, hắn bắt động thanh sắc bước qua.

Cúi đầu nhìn, một đồng phân trâu như hồ đặc dính lên giày hắn, đ

en sì sì, muốn bao nhiêu buồn nôn thì có bấy nhiêu buồn nôn.

- Mẹ nó! Xui vãi chưởng!

Vương Nhị thảm mắng, nhanh chóng dịch chân đi, lúc quay sang nhìn Trần Trâm, tiểu tử này đã quay về đội ngũ.

Nghe tiếng Vương Nhị mắng chửi, Trần Trâm ghen cười!

Hôm nay hấn sẽ cho con hàng này biết rõ cái gì chính thức gọi là tàn nhẫn!

Đội ngũ tiến lên trước hơn 100 mét, Trần Trâm lại lần nữa thoát lỵ đội ngũ. Thấy vậy, Vương Nhị lại đuổi theo.

Đối với chuyện giảm phải phân, hấn chỉ nghĩ là ngoài ý muốn, không hề hoài nghi một chút gì.

Kết quả, vừa đi vài bước, cái chân giảm phải phân trâu không biết lại giảm trúng thứ gì, làm hấn trượt cái oạch, cả người theo quán tính ngã ra sau.

- Lại bị trượt! Hôm nay thật xúi quẩy!

Vương Nhị thảm tức giận, nhưng hấn vẫn gặp nguy không loạn, t hân là quản gia của Vương gia, trên người hấn ít nhiều cũng có chút công phu. Lúc ngã ngã ra sau, thân thể Vương Nhị phát lực, một cú lộn ngược tuyệt hảo, sau đó vũng vàng đứng trên mặt đất.

Cái tư thế kia... Quả là có vài phần phong phạm cao thủ, nếu như không phải trên chân dính đầy phân, thế thì càng giống nha!

Nhưng ngay sau đó, mắt hấn thoáng cái biến thành màu đỏ tím, hít một ngụm khí lạnh.

Giơ chân lên nhìn, vị trí hấn rơi xuống vậy mà có một khối đá sắc

lèm, giờ phút này, khối đá kia đã cứa rách đế giày, đâm vào lòng bàn chân hẳn.

Máu tươi trào ra, trộn lẫn với phân tạo thành thứ hỗn hợp đen sì, càng thêm buồn nôn.

- Ah! Đau! Đau chết mất!

Phong phạm cao thủ của Vương Nhị thoáng cái biến mất tăm, mặt c kề trên chân dính phân trâu hay phân bò, hẳn cứ thế ôm lấy chân hét thảm.

Thấy một màn như vậy, đám bộ khoái đều trợn mắt há hốc mồm, đi đường mà cũng bị trượt kiểu đó, bọn họ chưa từng thấy người nào như vậy nha!

Còn có... Thứ đen sì kia là gì vậy?

Đợi đến khi đám bộ khoái kịp phản ứng, tất cả không hện mà cùng quay đầu đi, không dám nhìn thẳng!

Quá cmn buồn nôn!

Trái lại, Trần Trầm lại một bộ quan tâm bước tới.

- Vương quản gia, ngài bị sao vậy? Hay là khoan đến huyện nha, chúng ta quay về thôn băng bó trước đi!?

Nghe vậy, Vương Nhị bày ra bộ mặt hung thần ác sát, quát tướng lên:

- Một chút tổn thương tính là gì với ta! Mẹ nó, nếu không phải vì đám... dân đen các ngươi, lão tử có đi ra ngoài mà không xem hoàng lịch không hả?

Trần Trầm nhìn khối đá nhuộm máu kia, nghiêm túc khoát tay:

- Vương quản gia, người sao có thể coi đó là không may được? H ên là bị thương chân đấy, nếu té ngựa ra, dập đầu xuống thì sao? Nói không chừng lão nhân gia ngài đã tráng niên tảo thế rồi đấy! Cái này là đại vận khí của ngài!

Nghe mấy lời Trần Trâm nói... Mắt Vương Nhị lóe lên, càng nghĩ càng hoảng sợ không thôi.

Vừa nãy nếu không phải hấn kịp lộn ngược ra sau, nói không chừng thực sự bị dập trúng đầu, đầu có thể bị hòn đá kia...

Vương Nhị không dám nghĩ tiếp, mặt âm trầm, khập khiễng đi về phía đội ngũ.

Đồng thời, trong lòng hạ quyết tâm, sau này nhất định đi đường phải hải quan sát cho kỹ.

Chu bộ khoái đi phía trước thấy vậy nhíu mày:

- Vương quá gia, rừng cây phía trước có một con sông, người đến đó thanh tẩy một chút đi.

Hấn nhân đề tài này lên tiếng, vừa vặn mượn cơ dẫn một nhà Trần Trâm vào rừng.

- Ừm, đa tạ Chu bộ khoái quan tâm.

Vương Nhị chấp tay nói tạ, nhưng vừa nói xong câu đó, hấn lại hút một ngụm khí lạnh.

Phân trâu dính vào miệng vết thương, mùi vị thật cmn high, khiến hấn “dục tiên dục tử” nha!

Giờ phút này, hấn chẳng còn tâm trạng đâu mà để ý đến Trần Trâm, chỉ muốn mau chóng đến chỗ con sông để rửa miệng vết thương

ng, bằng không cái chân này của hấn xem như phé!

Nhưng mà, hấn nào biết...

Hết thầy chỉ là mới bắt đầu!

Chương 12: Ta Gặp Được Tiên Nhân Rồi

Đoạn đường sau đó, từng cơn đau nhức cực điểm thời thời khắc khắc nhắc nhở Vương Nhị phải chú ý, chú ý. Rất cực, đội ngũ cũng đi tới con sông nhỏ trước Thạch Đầu lâm.

Wương Nhị không thể chờ đợi được nữa, hấn vọt đến bờ sông, bắt đầu rửa miệng vết thương. Bộ khoái trong đội ngũ thấy vậy đều cười miệng cười trộm.

Bọn họ đã từng gặp tên xui xẻo, nhưng xui xẻo như vậy quả là vẫn nỡ vị văn nha.

- Tiểu Trầm, phía trước là Thạch Đầu lâm, bình thường không có ai vào đó. Nếu bọn họ thật sự muốn động thủ, chắc chắn sẽ chọn chỗ này, nhưng trong Thạch Đầu lâm có rất nhiều bụi gai sinh trưởng, ngựa không chạy nhanh được, vì vậy, người nếu nhanh chân chắc chắn có thể chạy thoát.

- Nếu như đào thoát thành công, chớ nghĩ đến báo thù, hảo hảo mà sống, hiểu chưa?

Phụ phụ Trần Sơn không có tâm tư để ý đến Vương Nhị. Thạch Đ

Đầu lâm là nơi như thế nào, bọn họ đều tinh tường. Chu bộ khoái muốn đi vào đó, sợ dĩ bọn họ không dị nghị là vì trong rừng, cơ hội đào thoát của Trần Trâm sẽ cao hơn.

Nếu là bên ngoài, muốn chạy, nhi tử phải đoạt ngựa, thế nhưng ngựa đâu phải muốn đoạt là đoạt?

- Cha, nương, đừng lo lắng, không có việc gì đâu, các người cứ chờ xem là được.

Trần Trâm an ủi, đồng thời nhìn về phía Vương Nhị đang rửa mặt vết thương cạnh bờ sông, trên mặt lộ ra nụ cười cổ quái.

Một lát sau.

Rốt cuộc Vương Nhị cũng rửa xong, lúc trở về, hấn dùng ánh mắt âm độc nhìn Trần Trâm.

Trong lúc rửa vết thương, hấn càng nghĩ càng cảm thấy chuyện mình bị thương có liên quan đến tiểu tử này.

Nếu không phải hấn ta rãnh rỗi chạy loạn thì sao hấn phải chịu tội thế này?

Nếu như đã đến Thạch Đầu lâm, hấn cũng không muốn nhin nữa, dứt khoát dùng khẩu hình mồm nói với Trần Trâm:

- Người nhất định phải chết!

Nói xong còn nhe răng cười dữ tợn.

Trần Trâm làm bộ không phát hiện, ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng, vẻ mặt thích ý, cứ như là đang đi du ngoạn vậy. Cái này càng khiến Vương Nhị thêm tức giận.

- Vương quân gia, không có việc gì nữa thì chúng ta mau đi thôi!

Chu bộ khoái đi phía trước đội ngũ nhân mạnh từng chữ, hiển nhiên muốn ám chỉ điều gì đó.

Vương quản gia gật gật đầu, nhanh chân đi theo sau.

Thụ qua giáo huấn, hắn không chỉ không thoát ly đội ngũ, còn hận không thể cúi đầu xuống đất, mỗi một bước đi đều quan sát cẩn thận, cứ như đi qua cầu khỉ ấy.

Hắn cũng không tin mình còn gặp xúi quẩy nữa!

...

- Tám mét phía trước, trong bụi có có một cái bẫy kẹp thú.

- Trước và sau gốc cây có phân với nước tiểu sói hoang.

...

Sau khi tiến vào rừng cây, hệ thống thoáng cái truy ra đủ thứ loạn thất bát tao.

Bất quá, nhìn bộ dạng cẩn thận từng chút một của lão hàng Vương Ngộ, Trần Trầm biết chắc không lừa hắn ta được nữa.

Cho nên hắn không tiếp tục dụ Vương Ngộ rời khỏi đội ngũ, mà lặng lẽ chờ cơ hội.

- Tiến lên trước 13 mét, nhìn lên trên, bên phải, có một tổ ong, sờ vào là mất hồn ghen!

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Trần Trầm thoáng cái lên tinh thần, tranh thủ vừa đi vừa quan sát bên phải.

Quả nhiên, cách đó không xa có một cái tổ ong treo lủng lẳng trên

đại thụ.

Nếu như đi qua bình thường, quãng tám sào bọn họ cũng chẳng đụng phải nó.

Bất quá, Trầm Trầm có để cả đám đi qua bình thường không? Dĩ nhiên là không rồi!

Bất động thanh sắc khom người xuống, nhặt một khối đá nhỏ, hẩn lẳng lẳng đi lên phía trước, đợi đến khi đi ngang qua tổ ong, hẩn dùng ngón tay bắn mạnh một phát, khối đá lập tức bay ra ngoài.

Phù phù!

Tổ ong đằng xa rơi xuống.

Ông ông ông!

Mấy trăm con ong nhỏ chỉ bằng hạt đậu tằm tủa ra, nhanh chóng phát hiện đội ngũ đang đi đến.

Đám bộ khoái nghe được thanh âm kỳ quái liền quay đầu nhìn, vừ a thấy đàn ong vọt về phía mình, cả đám thiếu chút nữa bị hù chết.

- Ong vò vễ! Chạy mau!

Chu bộ khoái hét lớn một tiếng, tung người lên ngựa, trực tiếp bỏ chạy.

Thời điểm này hẩn chẳng còn quan tâm cái khí gì nữa.

Ong vò vễ trong rừng không dễ trêu đâu, nếu như bị chúng vây công, nhẹ thì hủy dung, nặng thì trực tiếp thăng thiên, sao lại phải vì mấy món tiền dơ bẩn mà trả giá lớn như vậy?

Đám bỏ khoái thấy lão đại nhà mình bỏ chạy, cũng chẳng quan tâm gì nữa, vội tót lên ngựa đuổi theo.

Một nhà Trần Trầm cùng Vương Nhị hiển nhiên bị bỏ lại phía sau.

- Cha, nương, chúng ta cũng mau chạy đi.

Trần Trầm lập lôi kéo phụ mẫu đuổi theo sau đám bộ khoái, chỉ còn lại Vương Nhị một mình đứng chờ ở đó.

Hắn cũng muốn chạy nha, thế nhưng chân bị thương như vậy thì cạy kiêu gì?

Mắt thấy mấy em ong vàng sắp vọt về phía mình, Vương Nhị nhín không được hét thảm một tiếng.

- Đợi ta với!

Hắn vừa hô vừa khập khiễng đuổi theo bọn Trần Trầm.

Thế nhưng tốc độ kia... Đáng lo à nha! Không bao lâu sau đàn ong đã đuổi kịp hắn.

Trong rừng quanh quẩn tiếng hét thảm của Vương Nhị.

...

- Cha đứa nhỏ, hay là chúng ta nhân cơ hội bỏ trốn! - Thấy không còn ai quan tâm đến bọn họ, Tần Nhu nhín không được lên tiếng đề nghị.

Nghe vậy, Trần Sơn cũng động tâm.

- Cha, nương, không cần thiết, chuyện này vẫn phải giải quyết cho xong. Đi huyện nha một chuyến cũng không có gì, Thạch Đầu t

hôn là nhà chúng ta, chúng ta lại không làm gì phạm pháp, vì cái gì phải chạy trốn?

- Hơn nữa lão Hắc còn đang ở trong nhà, nếu chúng ta chạy, Nhị Nha chắc chắn sẽ bỏ đói nó! - Trần Trâm vừa cười vừa nói.

Đám ong vò vẽ đuổi theo muốn chích phu phụ Trần Sơn đều bị hấn liếc một cái, lập tức quay về yêu thương Vương Nhị.

Tu tiên là đề thăng cấp độ sinh mệnh, loại sinh vật cấp độ thấp như ong vò vẽ hiện tại đã không còn lực chấn nhiếp đối với hấn.

Trần Sơn muốn nói lại thôi.

Lúc này, Trần Trâm đã khoát tay, nói:

- Cha, người cứ tin tưởng ta, có ta ở đây, các người sẽ không gặp phải chuyện không may, biết vì sao đêm qua ta chạy ra ngoài không?

Kỳ thật, gần đây ta nằm mơ thấy Tiên Nhân. Tiên Nhân bảo ta buổi tối đến một nơi đặc biệt gặp hấn. Mấy hôm trước ta cứ ngỡ là mộng, nhưng đêm qua liền nảy ý định đi xem thử, kết quả thực sự gặp được Tiên Nhân.

- Cái gì? Tiểu Trâm, người gặp được tiên nhân rồi?

Trần Sơn cùng Tần Nhu lộ vẻ hoảng sợ, trong mắt bọn họ, đây là chuyện cực kỳ khó tưởng tượng.

- Ừm, bằng không thì nửa đêm ta chạy ra ngoài làm gì? Sau khi gặp được tiên nhân, hấn đã dạy cho ta không ít bổn sự, các người tin tưởng ta, hiện tại ta đã có thực lực bảo vệ các người.

Trần Trâm tỏ vẻ nghiêm túc.

Ngoại trừ cái có vụn về này, hẳn thật sự không nghĩ ra cách nào khác. Lúc này đây, hẳn nhất định phải tiêu phí danh tiếng tích lũy suốt mười năm mới được.

Việc tu tiên sớm muộn cũng phải nói cho phụ mẫu biết, huyện Thạch Xuyên quá nhỏ, nói cho cùng vẫn không phải nơi để hệ thống có thể phát huy được uy lực lớn nhất.

Dựa theo cách nghĩ của hẳn, tốt nhất là đi đến chốn Tiên gia, nơi sơn linh thủy tú, đến lúc đó, dựa vào hệ thống, hẳn tuyệt đối có thể phong sinh thủy khởi.

Mà khi đó, hẳn cũng đã rời nhà.

Hẳn đi tu tiên, điều duy nhất không an lòng chính là phụ mẫu.

- Tiên Nhân... Không ngờ là Tiểu Trầm nha chúng ta vậy mà có thể tu tiên!

Tần Nhu lộ ra vẻ mặt vui sướng, một bộ “Nhiu tử của ta là tốt nhất trên đời này!”.

Tần Sơn thì không nói gì thêm, đối với nhi tử hiểu chuyện từ nhỏ, hẳn vẫn luôn thập phần tín nhiệm.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là hiện tại không phải lúc nói chuyện. Hơn nữa, đối với mấy chuyện tu tiên, phụ thân bọn họ chỉ toàn là kiến thức nửa vời.

...

Vài phút sau, bầy ong vò vẽ tán đi.

Đám bộ khoái phía trước cũng vòng trở về.

Thấy một nhà Trần Trầm vậy mà không trốn, trong mắt Chu bộ k

hoái lộ về kinh ngạc.

- Vương quản gia đâu? - Có bộ khoái dò hỏi.

Nghe vậy, Trần Trầm chỉ ra phía sau cách đó không xa, lúc này đây, Vương Nhị đang nằm giữa đường mòn, đầu súng chẳng khác nào cái đầu heo, thân thể không ngừng co giật.

Bộ dáng kia... Muốn bao nhiêu thê thảm thì có bấy nhiêu thê thảm.

Chương 13: Một Đổng Shit Trâu Ngô Nhân Sinh

Thấy một màn như vậy, khóe mắt Chu bộ khoái giật giật.

Cái tên Vương quản gia này không phải không ra ngoài xem hoàn g lịch thôi đâu, đây rõ ràng là xúi cmn quấy mở cửa, xúi cho đến khi về nhà luôn ấy chứ.

- Khục, đặt Vương quản gia lên ngựa, mang đến thị trấn cứu chữa.

Chu bộ khoái ho khan một tiếng, ra lệnh.

Đám bộ khoái nghe vậy lập tức bước đến bên cạnh Vương Nhị, vác hắn lên.

Vương Nhị nằm vắt vẻo trên lưng ngựa, càng nghĩ càng phẫn hận, mà mục tiêu hận hận chính là một nhà Trần Trầm.

Nếu không phải 3 tên này chạy nhanh như vậy, sao hắn lại bị cắn t hành cái dạng này?

Nghĩ đến đây, con mắt duy nhất còn nguyên vẹn của hắn âm u nhìn thẳng vào Trần Trầm, ánh mắt kia muốn có bao nhiêu oán độc thì có bấy nhiêu oán độc.

Trần Trầm rùng mình một cái.

Sợ quá đi thôi!

Đầu Vương Nhị sưng một cách quái dị, chỉ còn lại một con mắt là ra hình người, vậy mà vẫn không quên nhìn lom lom hắn.

Tạo hình này...

Nếu đặt trong mấy cái... nhà ma ở kiếp trước, tuyệt đối có thể dọa khóc một đám tiểu băng hữu nha.

- Vương quản gia, người không sao chứ?

Chu bộ khoái bước đến hỏi.

Lời của hắn ngậm ám chỉ rất rõ ràng, đó chính là... Người có chết không?

Nếu như chết rồi, ở nơi dã ngoại không người làm chứng này, hắn xử lý xong việc thì biết tìm ai đòi tiền?

- Ô ô ô...

Vương Nhị há miệng định nói chuyện, bất quá miệng bị sưng thành cái nòi, nhìn sắp làm bánh nướng áp chảo được luôn rồi, cho nên hắn chỉ có thể phát ra âm thanh kỳ quái.

Bất đắc dĩ, hấn phần nộ liếc nhìn Trần Trầm, sau đó quay sang né m cho Chu bộ khoái ánh mắt yên tâm.

Đứng bên cạnh nhìn thấy, Trần Trầm sợ hãi thán phục. Vương quân gia không hổ là quân gia của một đại gia tộc, dù chỉ một con mắt hoàn hảo cũng có thể biểu đạt được ý tứ.

Đúng là một nhân tài!

Thấy vậy, Chu bộ khoái do dự, đúng lúc này, hấn chợt có cảm giác tim đập thình thịch, khiến hấn sợ hãi một trận

Ngay sau đó, mấy thớt ngựa đột nhiên ngửa mặt lên trời hí vang g... Không đợi mọi người kịp phản ứng, chúng đã phát điên lao vào rừng sâu.

Vương Nhị nằm vắt trên lưng ngựa, bởi vì mặt súng vù nên không nhìn ra biểu lộ, thế nhưng trong con mắt hoàn hảo kia lại tràn đầy khiếp sợ, mờ mịt, còn có bất lực.

Tựa như tiểu hài tử ngày đầu tiên đến trường, cứ như vậy dần dần đi xa, biến mất trong rừng cây.

- Vương quân gia bị ngựa bắt cóc rồi!

Trần Trầm đưa mắt nhìn, vẻ mặt tiếc hận.

Rốt cuộc Chu bộ khoái cũng kịp phản ứng, hét lớn:

- Mau đuổi theo!

...

Vài phút sau.

Mọi người tìm được mấy con ngựa đang vui sướng ăn cỏ sâu trong

g rùng.

Còn Vương Nhị thì nằm ngay dưới bụng ngựa, cổ lệch sang một bên, đã ngừng thở.

Con mắt duy nhất hoàn hảo tràn đầy mờ mịt cùng không cam lòng.

- Ngã gãy cổ chết rồi?

Chu bộ khoái khiếp sợ tột đỉnh, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao.

Một người có võ công đi theo hần mấy dặm đường, kết quả đụng phải đủ thứ ngoài ý muốn ngã lăn ra chết?

Cái này nói ra ai mà tin?

Nhưng sự thực bày trước mắt... Thi thể vẫn còn nóng đây này!

Trần Trầm lộ vẻ đồng tình ngồi xổm trên mặt đất, thay Vương Nhị vuốt mắt, thở dài nói:

- Vương quản gia cái gì cũng tốt, chỉ là không phải người tốt, ngày thường làm quá nhiều chuyện xấu, kết quả gặp phải báo ứng, haiz...

Nghe Trần Trầm nói... Trong mắt Chu bộ khoái vụt qua một tia sợ hãi.

Ngoại trừ báo ứng, hần thật sự không nghĩ ra sao Vương quản gia lại xui xẻo như vậy.

- Vương quản gia à, kiếp sau đừng lúc nào cũng nghĩ đến giết người, giết người, người xem, lão thiên gia cũng nhìn không được nữa, mà hể lão thiên gia không nhìn được thì người có võ công cũng

vô dụng thôi!

Trần Trầm nhìn như vô tình nói... Lại khiến Chu bộ khoái đỏ mồ hôi ròng ròng.

Loại chuyện giết người này hắn làm không ít, nói đến võ công, hắn cũng không chênh lệch Vương quản gia bao nhiêu.

Nhìn Vương quản gia chết đến thê thảm như vậy, hắn có cảm giác như sét giữa trời quang.

Thế gian chẳng lẽ thật sự có báo ứng tồn tại?

Chỉ một ý niệm này, hắn đã có quyết định trong lòng, từ hôm nay trở đi, nhất định phải là một người tốt.

- Tiểu... Tiểu ca, chúng ta đi thôi, đến huyện nha, người phải làm chứng cho chúng ta, Vương quản gia không may chết, không phải do huynh đệ chúng ta hại.

Chu bộ khoái bước đến bên cạnh Trần Trầm, giọng có hơi run, xur ng hô cũng trở nên khách khí hơn.

Nghe vậy, Trần Trầm đứng lên, cười nói:

- Đó là tự nhiên, loại lương dân như chúng ta chưa bao giờ biết nó i dối.

Lúc này Chu bộ khoái đã ném chuyện giết một nhà Trần Trầm lên tận chín tầng mây, vừa đỏ mồ hôi vừa gật đầu, vẻ mặt kia... Chắc, quả xứng là công bộc tốt của nhân dân nha.

Trần Sơn cùng Tần Nhu hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời cũ ng có chút không dám tin.

Vương Nhị làm mưa làm gió vài thập niên vậy mà lại không minh

bạch chết đi?

Thế gian thật sự có nhiều cái ngoài ý muốn như vậy?

...

Sau đó, đội ngũ tiếp tục tiến đến thị trấn, trên lưng ngựa từ một cỗ thi thể biến thành hai cỗ, ngoại trừ Ngụy lão tam còn có thêm Vương Nhị.

Đoạn đường này, tất cả bộ khoái đều cẩn thận đến cực điểm, thần sắc kia... Người không biết còn tưởng bọn họ là tội phạm truy nã giả mạo bộ khoái đấy!

Bất quá, đoạn thời gian sau đó không có phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Mọi người bình an đi đến huyện nha.

Huyện lệnh là người có tu vi, trừ phi có đại sự, ngày thường căn bản sẽ không hiện thân.

Mấy chuyện nhỏ nhặt này đều do người trong huyện nha giả quyết.

Mà Vương Nhị chết đi, người ra tiền cũng mất, Chu bộ khoái đương nhiên không có lý do gì hại người.

Hơn nữa, khi nhìn thấy thảm trạng của Vương Nhị, hắn đã quyết định sẽ làm người tốt, cho nên không tiếp tục làm khó một nhà Trần Trâm.

Sau khi xác nhận thân phận sát thủ của Ngụy lão tam, hắn thậm chí còn phát cho bọn họ một cái cờ thưởng “Vì dân trừ hại”, lại còn tuyên dương một phen.

Thế nên, một nhà Trần Trần mang theo cờ thưởng, thích ý quay về Thạch Đầu thôn.

...

Một bên khác.

Vương Hồ nhìn thi thể Vương Nhị nằm trên mặt đất, đã sớm nhìn không ra diện mạo, thần sắc âm u cực điểm.

Hắn phân phó Vương Nhị đi giải quyết một nhà kia, đã coi như thập phân coi trọng bọn họ.

Nhưng kết quả thì sao?

Mới chỉ qua một ngày, Vương Nhị đã nằm ngay đơ ra đó, chết đến mẹ hắn cũng nhìn không ra.

- Cha, Vương quản gia chết thế nào? Sao lại thành bộ dáng như vậy? - Vương Tố Cầm bên cạnh tức giận hỏi.

Nghe đến đây, Vương Hồ càng giận hơn, hắn thấy một khối sách lùa cho Vương Tố Cầm.

- Tự ngươi xem! Huyện nha liệt kê nguyên nhân tử vong!

Vương Tố Cầm tiếp nhận sách lùa, nhìn xem, trong mắt khăn không được phần nộ.

- Vương quản gia đi đường không cẩn thận giẫm phải một đồng phân trâu.

- Sau đó bởi vì phân trâu khiến hắn trượt ngã, Vương quản gia lộn ngược ra sau, giẫm trúng một khối đá sắc bén, đâm bị thương chân.

- Sau đó lại gặp phải ong vò vẽ trong rừng cây, bởi vì bị thương nên Vương quản gia chạy không kịp, bị ong chích trọng thương.

- Sau đó, bộ khoái sắp xếp đặt Vương quản gia lên lưng ngựa, chuẩn bị đưa về thị trấn cứu trị, không ngờ ngựa đột nhiên chấn kinh, mang theo Vương quản gia xông thẳng vào rừng sâu.

- Vương quản gia ngã gãy cổ... Chết!

- Khinh người quá đáng! Đám người huyện nha này đang làm cái gì? Xem Vương gia ta là kẻ ngu sao? Thuyết thư cũng dám viết như vậy?!

Wương Tố Cầm thẳng tay xé bỏ sách lụa, phẫn nộ mắng.

Nghe vậy, Vương Hồ ngoài cười nhưng trong không cười, nói:

- E là muốn nhân cơ hội bắt chẹt Vương gia ta, ha ha, Vương Nhị chết vì một đồng phân trông, thật đúng là vũ nhục người mà!

Wương Tố Cầm thay đổi sắc mặt mấy lần, một lúc lâu sau, nàng cười lạnh, nói:

- Tối qua công tử Trương gia bị tập kích, thiếu chút nữa mất mạng, hai đại gia tộc trong huyện sắp sòng má với nhau, đến lúc đó, bọn họ có việc làm rồi.

- Lúc này bắt chẹt Vương gia, đoán chừng là muốn chấn nhiếp chúng ta, để chúng ta chớ xen vào.

Wương Hồ khẽ gật đầu, cẩn thận nghĩ, thật đúng là có đạo lý như vậy.

- Vậy một nhà Trần Sơn tính sao đây? - Vương Hồ hỏi.

- Ngày mai là thời điểm thu tô, ta tự mình dẫn người đi. Huyện nh

a sắp tới óc còn không mang nổi mình óc, chỉ cần chúng ta không nhúng tay vào chuyện của hai nhà khác, bọn họ cũng không rãnh quản chúng ta!

Vương Tố Cầm lạnh lùng nói.

Nếu là dĩ vãng, bọn họ muốn giết mấy tên dân đen, kiểu gì cũng phải hải tổn chút công phu, diễn trò các thứ.

Thế nhưng hôm nay Thạch Xuyên huyện loạn, mấy thứ kia... Kh ông cần nữa.

Chương 14: Phơi Bày Chân Tướng

Ngày hôm sau.

Dân cư huyện Thạch Xuyên thần hồn nát thần tính, trên đường không có một bóng người.

Tất cả bộ khoái trong huyện nha đều trợn địa sẵn sàng đón địch.

Oán hận giữa Triệu gia cùng Trương gia chất chứa đã lâu, mấy hôm trước Trương gia công tử gặp phải sát thủ, đã triệt để dẫn phát chiến tranh giữa hai nhà.

Trong vòng một đêm, hai nhà đã giáp lá cà trên đường mấy lần, khiến cho máu tươi đổ đầy đường.

Tình huống như vậy thử hỏi ai dám ra đường?

...

Ở Thạch Đầu thôn hiện tại cũng không yên ổn.

Cửa thôn đứng vài chục thớt hãn mã, trên mỗi một thớt đều là gia đình cường tráng của Vương gia.

Đám... gia đình này trang bị chiến đao bên hông, toàn thân tỏa ra khí chất hung hãn, mấy tên chó săn lúc trước đi theo Vương công tử căn bản không sánh bằng.

- Thôn trưởng, Nhị tiểu thư nhà chúng ta đến, còn không mau ra nghênh đón.

Nghe tiếng rống to mười phần trung khí kia, thôn trưởng hoảng sợ, rụt rè bước ra.

Nhìn trận thế trước mắt, dù cho hãn mã đã sống nhiều năm như vậy, nung trong lòng vẫn không nhận được sinh ra sợ hãi.

Mấy năm nay đều là Vương quân gia mang mấy tên gia đình bình thường đến thu điền tô.

Năm nay là muốn làm gì? Tàn sát cả thôn sao?

- Lão thân... Cung nghênh Nhị tiểu thư! - Thôn trưởng khom người, chấp tay, thái độ mười phần khiêm tốn.

Lúc này, tất cả thôn dân đều ra khỏi nhà, nhìn thấy tràng diện trước mắt, mọi người đều bị dọa đến im thin thít.

Thôn trưởng khom người chừng hơn một phút, mệt đến toàn thân run lẩy bẩy, lúc đó, một thớt tuần mã màu trắng mới chậm rãi bước lên phía trước.

Phía trên tuấn mã là Vương Tố Cầm một thân nhuyễn giáp màu đ
ỏ, vẻ mặt lạnh như băng, ánh mắt đậm mạc.

- Vương quản gia xảy ra chuyện ngoài ý muốn, năm nay do bốn ti
ểu thư đích thân đến thu tô. Hi vọng các người chớ để ta khó xử.

- Ngày trước, Vương quản gia đối đãi với các người khoan hậu là
vì Thạch Xuyên huyện thái bình.

- Hôm nay trong Thạch Xuyên huyện xảy ra náo loạn, Vương gia
chúng ta cũng không sống khá giả gì, cho nên năm nay điền tô thê
m 50%.

Wương Tố Cầm vừa dứt lời, thôn dân lập tức lao xao một trận.

Wương quản gia có khoan hậu hay không, cái đó khoan hãy nói.

Mấu chốt là năm nay gặp phải lũ lụt, không thu hoạch được gì, vì
để gom đủ điền tô, bọn họ táng gia bại sản không nói, thậm chí cò
n nợ như chúa chổm.

Giờ lại đòi thêm 50%... Cái này không phải bức người ta vào đườ
ng cùng sao?

Nghe vậy, thôn trưởng cũng không khỏi phẫn nộ, run run móc từ t
rong ngực ra một tờ khế ước:

- Nhị tiểu thư, chúng ta trông trọng thay Vương gia, giao bao nhiêu
điền tô đều là thỏa thuận từ trước, sao có thể tùy tiện thêm vào đư
ợc?

Thôn trưởng còn chưa nói hết lời, “xoảng” một tiếng, khế ước lập
tức biến thành hai nửa.

Wương Tố Cầm thu kiếm vào vỏ, lạnh lùng nói:

- Ta nói hôm nay Thạch Xuyên huyện đại loạn, quy củ thay đổi, 100 ngày ta không muốn lặp lại lần thứ hai.

Đám thôn dân hai mặt nhìn nhau, sắc mặt trắng bệch.

Muốn bọn họ giao thêm 50% điền tô? Bọn họ phải có mà giao mới nói tiếp đi, đâu thể hô biến ra được.

Dường như đã sớm dự liệu tình huống này, một gia đình bên cạnh Vương Tổ Cầm đứng lúc mở miệng.

- Vương gia chúng ta không phải muốn ép các người vào đường cùng, không muốn giao điền tô cũng được, ký phần văn tự bán mình này đi, từ nay về sau trở thành gia nô cho Vương gia, việc này coi như xong.

Nghe thế thôn trưởng càng thêm tức giận, ho một trận dữ dội.

Người dân Thạch Đầu thôn bọn họ là tá điền, nhưng tá điền cũng là dân tự do, không phải đầy tớ.

Nếu ký văn tự bán mình này, chẳng khác nào trở thành gia nô Vương gia, từ nay về sau sống chết mặc Vương gia định đoạt, thử hỏi sao bọn họ có thể bằng lòng cho được?

- Chúng ta trồng trọt cho điền trang Triệu gia, Trương gia!

- Thạch Đầu thôn chúng ta từ trước đến nay đều là dân tự do, vì cái gì phải bán mình làm nô lệ?

- Không sai! Ta không muốn hài tử của mình còn chưa ra đời đã là nô lệ!

Có thôn dân tuổi trẻ khí thịnh hô.

Gia đình kia nghe vậy thì nhếch mép cười, trong mắt lóe lên hàn

quang.

- Trương gia, Triệu gia đang khai chiến, bọn họ rảnh rồi quản chu yện của đám... dân quê các ngươi à?

- Ta nói cho mà nghe, Thạch Xuyên huyện hiện đang rất loạn, trên đường tìm tới các gia tộc khác, lỡ như các ngươi có gặp phải ch uyện gì ngoài ý muốn thì không ai quản được đâu!

Lời này của hắn có ý cảnh cáo hết sức rõ ràng, mấy thôn dân vừa lên tiếng đều tắt đài, ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

Lúc này, thôn trưởng đã nước mắt như mưa, quỳ sụp xuống, khẩn cầu Vương Tổ Cầm:

- Nhị tiểu thư, cầu ngài khai ân, trong thôn còn mấy hài tử chưa lớn, lão không thể để bọn nhỏ từ bé đã trở thành nô lệ cho người khác được.

Nghe thế, ánh mắt Vương Tổ Cầm tràn đầy chán ghét.

Một đám dân đen lại dám chọn ba lấy bốn, chẳng lẽ làm nô lệ cho Vương gia là bôi nhọ thân phận bọn họ à? Lẽ nào lại như vậy?!

Một tên gia đình giỏi nhìn mặt đoán ý, thấy Nhị tiểu thư mắt húng, hắn lập tức quát lên:

- Cho các ngươi miếng cơm ăn đã là không tệ rồi, không muốn làm nô lệ? Ngươi nhìn xem đám người thôn các ngươi xem... Bộ đang không đứng đắn, vẻ mặt thấp hèn, trời sinh chính là mệnh nô lệ. Nhị tiểu thư nhà ta là đang sử dụng đúng tác dụng của các ngươi đấy, không mang ơn thì thôi, lại còn lải nhải nhiều như vậy làm gì?

Rống xong, gia đình dùng vỏ đao vồ vồ vào má thôn trưởng, vẻ mặt tràn đầy khiêu khích.

Đúng lúc này, Trần Trầm đột nhiên ngăn trước mặt thôn trưởng, đẩy võ đao kia ra, ngẩng đầu nhìn tên gia đình họ.

- Có phải nếu giao thêm 50% điền tô, thì không cần phải ký phần văn tự bản mình này?

- Đó là đương nhiên, giao điền tô hoặc ký văn tự bản mình, hôm nay phải chọn một cái.

Gia đình vác đao lên vai, giọng điệu khinh miệt.

Trong mắt hắn, bọn dân đen này ngay cả điền tô 1 năm còn chưa chắc giao ra được, chớ nói chi là thêm 50%.

Bọn họ chính là muốn bức đám người này làm nô đầy.

Phải biết, Trương gia cùng Triệu gia sống mái với nhau, đến lúc đó hai nhà đều hao tổn thực lực, hiển nhiên là cơ hội để Vương gia bọn họ quật khởi.

Nói không chừng có thể lấy được không ít điền trang mới đấy.

Phải làm thế nào để trồng điền trang mới được nhiều lợi nhất? Đương nhiên là khiến bọn dân đen này ra sức rồi.

Chỉ cần... đám dân đen trở thành nô lệ, đến lúc đó, Vương gia bọn họ tha hồ bóc lột, miễn không chết là được.

Về phần mấy tên già khòm, chắc, cái này vùi xuống đất làm phân bón cũng tốt.

Để hắn bệnh chết trong nhà, chẳng bằng chết dưới đất, đó mới là phát huy giá trị lớn nhất.

Nghe đến đây, Trần Trầm nhìn thật sâu vào tên gia đình kia, kể đ

ó, hấn nhoẻn miệng cười, lớn tiếng nói:

- Thạch Đầu thôn ta có tổng cộng 50 hộ, mỗi hộ theo lý thuyết sẽ phải nộp 1200 văn, tổng cộng là 6 vạn văn.

- Nay các ngươi tăng lên 50%, vị chi là 9 vạn văn.

- Ba vạn văn tăng thêm tương đương ba mươi lượng bạc, ta thay mọi người ra.

Nói xong câu đó, Trần Trần móc từ trong ngực ra ba mươi lượng bạc vụn, đặt trên bìa đá ở cửa thôn.

Của nhật được không phải của mình, cho nên Trần Trần hoàn toàn không đau lòng vì món tiền này.

Lại nói, hấn ở Thạch Đầu thôn nhiều năm như vậy, nhận không ít chiếu cố, ra chút tiền vì thôn dân cũng là chuyện nên làm.

Mấu chốt nhất là hấn biết chắc dù có ra tiền cũng không tránh khỏi trận chiến hôm nay. Vương gia đã bày ra trận thế như vậy, nào có chuyện cầm 30 lượng bạc liền quanh móng bỏ đi?

Hấn muốn nhân cơ hội này dựng nên uy vọng tuyệt đối tại Thạch Đầu thôn, ngày sau hấn đi tu tiên, phụ mẫu cũng có được một đám người trung thực chiếu cố.

...

Nhìn thấy bạc trắng bóng, vô luận là đám gia đình hay thôn dân, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm.

Ba mươi lượng bạc, nghe thì không nhiều lắm, nhưng đối với thôn dân Thạch Đầu thôn thì đó là một món tiền lớn, bán đi mấy hộ gia đình cũng chưa chắc xoay được.

Thế nhưng Trần Trâm ngay cả mí mắt cũng không nháy một cái liền đưa ra, thế này... Khiến bọn họ có cảm giác hoài nghi nhân sinh nha!

- Tiểu Trâm! Bắt đầu từ mai ngươi là thôn trưởng!

Thôn trưởng kích động đến run rẩy, trực tiếp trao tặng vị trí trưởng thôn cho Trần Trâm.

Trần Trâm nín thính, hẳn có giống loại người hiếm lạ vị trí thông trưởng không hả?

Tên gia đình cầm đầu thấy một màn như vậy, sắc mặt khó coi đến cực hạn.

Vương gia bọn họ quan tâm đến 30 lượng bạc này à? Cái bọn họ thực sự muốn chính là biến đám thôn dân Thạch Đầu thôn thành nô lệ, về sau có thể bóc lột càng nhiều hơn.

Cái giá trị kia căn bản không phải 30 lượng bạc có thể so được.

Nghĩ đến đây, gia đình thoáng nhìn sang Vương Tố Cầm.

Vương Tố Cầm cũng không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn Trần Trâm đang đứng trước bia đá, trường kiếm trong tay từ từ ra khỏi vỏ.

Chương 15: Ngươi Xứng Sao?

- Ngươi chính là nghiệt chủng Trần gia? - Vương Tố Cầm d

ùng kiếm chỉ vào Trần Trầm.

Trần Trầm bỏ qua trường kiếm sắc bén, lạnh nhạt nói:

- Ta sinh ra trong sạch, sao lại là nghiệt chủng?

- Nhị tiểu thư nhà chúng ta nói người là nghiệt chủng thì người chính là nghiệt chủng! Còn dám phản bác? - Gia đình bên cạnh Vương Tổ Cầm mạnh mẽ rút kiếm ra, vẻ mặt dữ tợn nói.

Mấy tên gia đình khác thấy dậy cũng lập tức rút đao, bầu không khí thoáng chốc rơi vào tình thế giương cung bạt kiếm.

Thôn dân Thạch Đầu thôn thấy vậy không nhịn nổi nữa, vội đến đỡ trường thôn đứng dậy, chắn trước người Trần Trầm, khổ sở nói:

- Nhị tiểu thư, hôm nay Thạch Đầu thôn ta có thể giao ra điền tô là tốt rồi, ngài đây là muốn gì?

Nghe vậy, Vương Tổ Cầm cười lạnh, đột nhiên nói:

- Tên nghiệt chủng Trần gia này trộm tài vật Vương gia ta, bằng không thì sao hẳn có thể cầm ra được 30 lượng bạc?

- Hôm nay ta tới đây chính là nhân tiện xử lý chuyện này.

Thôn trưởng nghe vậy lộ vẻ ngưng trọng, Trần Trầm là hẳn nhìn từ ừ nhỏ đến lớn, tiểu tử này vô cùng hiểu chuyện, sao có thể làm ra loại chuyện trộm cắp này?

- Nhị tiểu thư, nhân phẩm Tiểu Trần ở Thạch Đầu thôn rõ như ban ngày, không thể nào có chuyện ăn cắp, lão thân nguyện đem tánh mạng ra bảo đảm!

Những thôn dân khác thấy vậy cũng hô theo.

- Đúng vậy, tiểu Trầm sao có thể trộm cắp! Thật sự là ngậm máu phun người!

- Ta có khả năng trộm nhưng tiểu Trầm thì không thể nào. Hải tử này từ nhỏ đã nhu thuận!

Thôn dân Thạch Đầu thôn chát phát, vừa nãy Trần Trầm nguyện ý xuất ra 30 lượng thay họ trả điền tô, vậy mà Vương gia tiểu thư lại rút kiếm chỉ vào hắn, bọn họ sao có thể mặc kệ?

Thấy một màn như vậy, vẻ mặt Vương Tố Cầm trở nên khó coi.

Nàng thật sự chỉ muốn giết một nhà Trần Trầm mà thôi, nếu như tâu sát thôn dân Thạch Đầu thôn vậy thì ngày sao ai thay Vương gia trông tọt?

Nghĩ đến đây, nàng đổi giọng, nói:

- Đây là tư oán giữa Vương gia và Trần gia, nếu các người giúp ta bắt lấy tiểu tử này, điền tô năm nay miễn toàn bộ.

Nàng cũng không tin, một đám dân đen có thể thoát khỏi sức hút của bạc trắng, hôm nay, nàng muốn cho tiểu tử này biết rõ cái gì gọi là lòng người dễ thay đổi!

Thế nhưng, bầu không khí yên tĩnh hồi lâu, vẫn không có ai động dung.

Cái này khiến Vương Tố Cầm có hơi xấu hổ.

- Miễn ba năm điền tô!

Thôn trưởng nghe vậy lắc đầu, nhìn Vương Tố Cầm bằng ánh mắt thương cảm.

- Nhị tiểu thư, đây không phải vấn đề có tiền hay không, chuyện t

iều Trần trộm cắp, chúng tôi không thể làm trái lương tâm, mờ mịt vì tiền, bằng không thì sau này còn ngẩng đầu làm người thế nào được?

Nghe đến đây, hô hấp Vương Tố Cầm cứng lại. Những lời của thôn trưởng chẳng khác nào một cây châm đâm vào tim nàng, khiến cho nàng phẫn nộ đến cực điểm.

Một lát sau, Vương Tố Cầm ngửa mặt lên trời cười ha hả.

- Ha ha ha! Không hổ là một đám dân đen! Còn nói lương tâm? Các ngươi xứng sao?

So với Vương Tố Cầm, Trần Trâm ngược lại cảm thấy rất vui mừng, bất động thanh sắc bước lên trước hai bước, nhìn Vương Tố Cầm, chậm rãi nói:

- Năm đó cha ta cứu Vương Hồ, cha ngươi, trên chiến trường, Vương Hồ đoạt lấy quân công của cha ta mới có được đại cơ nghiệp ngày hôm nay.

- Vương gia các ngươi chưa từng đền bù tổn thất cho Trần gia ta, nay còn muốn lấy oán trả ơn.

- Ta hỏi ngươi, nếu không phải cha ta, hôm nay Vương gia các ngươi có thể phú giáp một phương sao?

- Nếu không phải cha ta, hôm nay ngươi có tiên y nô mã, gia đình thành đàn sao?

- Hiện tại ngươi dùng kiếm chỉ vào ta, ta hỏi ngươi, ngươi xứng sao?

Mấy lời này vừa ra, cửa thôn một mảnh yên tĩnh.

Sắc mặt Vương Tố Cầm lúc xanh lúc trắng, nhìn chòng chọc vào t

hiếu niên trước bia đá, chẳng biết sao trong lòng nàng lại có chút chột dạ.

Một tên nhóc xuất thân quê mùa lại có thể nói ra một phen trịch đi a hữu thanh (1) như vậy, khiến nàng không phản bác được lời nào?

(1) Nói năng có khí phách.

- Nói hươu nói vượn! Hồ ngôn loạn ngữ!

Một lát sau, Vương Tố Cầm giận dữ hô, nhưng vô luận là khuôn mặt trúng ngỗng đỏ bừng hay bộ ngực đang phập phồng lên xuống cũng đều biểu lộ bản thân nàng đang chột dạ.

Nói xong câu đó, Vương Tố Cầm chậm rãi lui về sau, đợi đến khi kéo ra một khoảng cách, sắc mặt nàng thoát cái trở nên âm độc... Dùng kiếm chỉ thẳng vào Thạch Đầu thôn, lạnh lùng nói:

- Giết tiểu tử kia cho ta! Ai dám ngăn cản, giết! Hết thủy hậu quả do Vương gia ta gánh chịu!

Vừa dứt lời, đám gia đình lập tức lộ ra thần sắc khát máu.

Hiện tại, rốt cuộc bọn họ không cần phải che giấu gì nữa.

Đát đát đát...

Mấy chục thớt chiến mã đồng loạt lui về sau, chuẩn bị kéo giãn khoảng cách, tùy thời công kích.

Thấy một màn như vậy, thôn trưởng thất kinh.

Thôn dân Thạch Đầu thôn sao có thể chịu nổi mười mấy tên kỵ sĩ công kích?

- Thôn trưởng, các người lui ra sau đi. - Trần Trầm khẽ cười, nói.

- Thế nhưng mà...

- Không nhưng nhị gì hết, bọn họ muốn giết ta... Còn kém xa lắm! - Trần Trầm an ủi, trên khuôn mặt non nớt lại lộ vẻ bình tĩnh hiếm có.

- Tiểu Trầm!

Trong đám người vang lên tiếng hô lo lắng của Tần Nhu.

Còn Trần Sơn thì không nói hai lời đứng cạnh hắn.

Dù cho đêm qua Trần Trầm đã nhiều lần cường điệu hắn từng học bổng sự của Tiên Nhân, nhưng thân là phụ thân Trần Trầm, Trần Sơn không thể nào để nhi tử một mình đối mặt với nhiều người như vậy.

Dù sao thì hắn cũng chưa tận mắt thấy bổng sự của Trần Trầm lần nào.

- Vương gia xem mạng người như cỏ rác! Ngay cả hài tử tốt như tiểu Trầm cũng không buông tha, thật không phải người mà!

- Tiểu Trầm đừng sợ, Tiên thúc sẽ không nhìn người chết.

Một thôn dân rộng giận đứng cạnh Trần Trầm.

- Tiểu Trầm, Trương ca bảo vệ người!

Có người dẫn đầu, một đám thôn dân trẻ trung cường tráng lập tức vây đến bên cạnh Trần Trầm, có người cầm liêm đao, có người cầm cuốc, so với gia đình Vương gia hẳn mã chiến đao quả thực là trò hề.

Nhưng... Lại khiến Trần Trầm cảm động hết sức.

Thạch Đầu thôn tuy nghèo, nhưng thôn dân lại vô cùng đoàn kết, dù đối mặt với địch nhân thoát nhìn không cách nào thắng được, nhưng vẫn việc nghĩa không chùn bước mà đứng bên cạnh hẳn.

- Mọi người có lòng.

Trần Trầm nhìn một lượt từng khuôn mặt chất phác vây quanh mình, thì thào nói.

...

Xa xa, Vương Tổ Cảm thấy một màn như vậy, khuôn mặt vặn vẹo hết lên:

- Một đám dân đen, thật sự cho rằng ta không dám giết các người? Quả là nực cười!

- Giết cho ta! Hôm nay ta muốn tàn sát Thạch Đầu thôn! Để xem trong huyện Thạch Xuyên có ai làm gì được Vương gia ta!

Mấy tên gia đình nghe đến đây đều liếm môi khoái trá, nhìn về phía đám thôn dân tựa như đang nhìn một đàn dê chờ măn thịt.

Kế đó, tên gia đình cầm đầu giơ đao lên lên, rống to một tiếng:

- Theo ta xông lên! Kẻ nào cản đường, giết!

Nghe lệnh, hơn mười thọt ngựa cao to đột nhiên gia tốc, nhấc lên một hồi cát bụi, tựa như cuồng phong bạo vũ xông về phía thôn dân Thạch Đầu thôn.

Nếu so sánh, thôn dân Thạch Đầu thôn lúc này chẳng khác nào lực c bình giữa cơn sóng dữ, yếu ớt không chịu nổi.

Phía sau lưng những thôn dân cường tráng này có không ít lão ấu, nữ tử cùng hài tử nhịn không được khóc lên, Nhị Nha thì đang vùi đầu vào ngực mẫu thân.

...

Mắt thấy chục thớt chiến mã mang theo khí thế cứng rắn sắp xông vào đám thôn dân, tiến thành một hồi huyết tẩy, thiếu niên đứng trong đám người đột nhiên bước lên phía trước.

Y phục đơn sơ không gió mà bay.

Chỉ một động tác đơn giản lại tựa như mang theo khí thế chấn nhiếp không gì sánh kịp.

Hiiii....

Chiến mã cao to vạn phần hoảng sợ, không ngừng hí vang, cứ như phía trước chúng không phải một đám thôn dân áo vải mà là một đạo thâm uyên.

Chiến mã đi đầu thoáng cái khụy chân xuống, khiến cho tên gia đi nh trên lưng nó bổ nhào xuống đất, đám chiến mã theo sau cũng lần lượt ngã xuống.

Khí thế công kích kinh người vừa mới đó sụp đổ trong phút chốc.

Cuối cùng.

Không một con ngựa nào dám tiến đến gần thiếu niên trong phạm vi 3 mét.

Chương 16: Dĩ Bĩ Chi Đạo, Hoàn Thi Bĩ Thân

Một lát sau, tro bụi tán đi, phía trước bia đá là một đồng hồ đồng.

Mấy tên gia đình không may trực tiếp bị ngựa phía sau giẫm chết, số còn lại có không ít tên bị trọng thương, nằm trên đất rên rỉ, không đến một nửa mờ mịt ngồi dưới đất, trong lúc nhất thời còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trần Trầm nhìn xuống đám người, tựa như lúc này bọn họ nhìn xuống hắn.

- Hệ thống, trong phạm vi 15m, người mạnh nhất là ai?

- Là Kí chủ không thể nghi ngờ.

Trong đầu vang lên âm thanh kiên định của hệ thống, Trần Trầm mỉm cười.

Đám thôn dân thì hai mặt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Hay là ở bia đá trước Thạch Đầu thôn có một bức tường vô hình? Bằng không thì sao gia đình Vương gia lại ngã thành như vậy?

Thời điểm mọi người còn chưa hiểu mô tê gì, Trần Trầm chậm rãi bước lên trước, lạnh nhạt nói:

- Các người nói đạo lý với ta, ta sẽ nói đạo lý với các người.

- Còn các người đã muốn dùng nắm đấm, vậy thì ta cũng chỉ có th

ể không khách khí.

Tràng diện rơi vào yên tĩnh, Vương Tố Cầm không tham gia công kích, vất vả lắm mới trấn an được hãn mã dưới người. Nghe được mấy lời kia, trong mắt nàng lóe lên một tia kinh nghi bất định.

Chuyện ngoài ý muốn vừa nảy đều do tên tiểu tử này gây ra?

Thế nhưng hãn ta xuất thân từ nông hộ quê mùa, sao có thể có đư ợc loại năng lực này?

Nàng không hề nghĩ đến phương hướng tu tiên.

Tu tiên chình là mộng tưởng cả đời nàng, cho nên trong tiềm thức nàng không muốn tin con của một tên tá điền vậy mà đã sớm đạt t hành nguyện vọng đời mình.

- Dân đèn! Chết!

Gia đình cảm đầu lúc trước đột nhiên nhảy dựng lên, đao trong tay hung hăng bổ về phía Trần Trầm.

Trần Trầm không thềm liếc nhìn hãn, giơ chân đạp một cước vào bụng hãn.

Một cước này nhanh đến mức chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh, trong đó ẩn chứa lực lượng kinh người.

Phanh!

Một âm thanh trầm đục vang lên, gia đình kia đã trực tiếp bị đá bay ra ngoài.

Là bay thật sự, bay thẳng đến hơn mười thước mới rơi xuống mặt đất, sau đó còn lăn thêm bảy, tám mét.

Trúng một kích nghiêm trọng như vậy, kết cục gia đình kia khỏi phải bàn, thời điểm ở giữa không trung đã hoàn toàn đoạn khí.

Nhìn thi thể nằm xa xa kia chẳng khác nào cái bao tải rách, hiện trường một mảnh yên tĩnh.

Ngay cả đám gia đình vốn đang rên rỉ vì đau cũng nín thính.

Một lát sau.

Nông cụ trong tay chúng thôn dân bắt đầu “loảng xoảng loảng xoảng” rơi trên mặt đất.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng thiếu niên, thần sắc kinh ngạc đến tột đỉnh.

Hài tử Trần Trầm này là bọn họ nhìn lớn lên đấy, ngày thường cả người lẫn vật đều vô hại, hôm nay sao lại đá người như đá cầu vậy chứ?

- Hấn... Hấn là Tiên Nhân!

Trong đám gia đình không biết ai đột nhiên thê lương hô lên một tiếng, hoàn toàn phá vỡ hiện trường yên tĩnh.

Lời của hắn tựa như một khối thiên thạch rơi tồm vào đại dương tĩnh lặng, nhắc lên một cơn sóng dữ.

- Tiên... Tiên Nhân!

- Tại sao có thể như vậy... Hấn là Tiên Nhân!

Mấy tên gia đình còn lại dùng cả tay chân mà chạy, đồng thời không ngừng rên rỉ.

Ở cái thế giới này, Tiên Nhân vi tôn!

Vô số địa phương đều lưu truyền truyền thuyết về Tiên Nhân.

“Bài sơn hải đảo, bất khả chiến bại”

Đây là dùng chỉ Tiên Nhân, cũng là ấn tượng về Tiên Nhân trong lòng đại bộ phận phàm nhân.

Mà thiếu niên trước mắt này lại mơ hồ là Tiên Nhân, bọn họ sao dám công kích?

Lúc này, Vương Tố Cầm cũng lộ vẻ kinh sợ, ngoại trừ có tu vi trên người, nàng thật sự không nghĩ ra thiếu niên trước mặt sao có thể chân nhiếp hãn mã, đồng thời có thể dùng một cước đá bay người.

Thế nhưng... Nếu hắn ta thật sự có tu vi, Vương gia há chẳng phải...?

Nghĩ đến đây, Vương Tố Cầm không dám nghĩ tiếp, mắt đột nhiên đỏ bừng, trường kiếm trong tay chỉ thẳng vào Trần Trầm, quát k hẽ:

- Hắn chỉ vừa nhập tiên lộ, tu vi không cao! Chúng ta đồng loạt lên, có hi vọng giết được hắn!

Nhưng không có gia đình nào nghe theo lệnh nàng.

Giờ phút này, bọn chúng đã bị dọa cho bẽ mặt, chân run đến mức đứng không nổi nữa, cả đám hận không thể mọc thêm hai cái đùi, mau chóng chạy trốn. Còn hơi sức đâu mà nghĩ dốc sức liều mạng?

- Một đám phế vật!

Vương Tố Cầm giận dữ, lập tức nhảy xuống ngựa, dùng một kiếm

chém bay đầu tên gia nhân mưu toan chạy trốn.

Máy tươi tung tóe nhanh chóng nhuộm đỏ y phục của nàng, phối hợp với vẻ mặt vằn vẹo kia, khiến nàng trông dữ tợn hết như ác quỷ bò lên từ địa ngục.

- Ai dám chạy! Ta giết cả nhà kẻ đó!

Nhưng hôm nay, nếu người nào giết được nghiệt chủng này, ta liền gả cho hắn! Vì hắn sinh con dưỡng cái! Từ nay về sau hưởng hết vinh hoa phú quý của Vương gia ta.

Lời này của nàng khiến không ít gia đình do dự.

Nhị tiểu thư không chỉ xuất thân phú hào, lớn lên còn rất đẹp mắt, hơn nữa thiên phú võ công cực cao, trong mắt bọn họ vẫn luôn tồn tại như Nữ Thần.

Trong mộng, bọn họ đã sớm chà đạp nữ nhân này vô số lần.

Hôm nay nghe được lời hứa hẹn kia... Không động tâm mới là lạ.

- Dù sao cũng phải chết! Liều mạng!

Một tên gia đình không bị thương đột nhiên rống lên, vung đao vọt về phía Trần Trầm, trong mắt tràn đầy điên cuồng.

Đám gia đình còn lại thấy vậy cũng nhặt đao lên, chuẩn bị công kích.

Nhưng đúng lúc này, Trần Trầm nhặt một khối đá lớn cỡ bàn tay, bắn ra, trực tiếp bắn nổ đầu tên gia đình điên cuồng kia.

Nhớ lại lúc này Vương Tổ Cầm dùng điện tô châm ngòi ly gian thôn dân Thạch Đầu thôn, Trần Trầm đột nhiên nở nụ cười tà ác.

Hắn nhìn về phía đám gia đình bị dọa gần bể mặt, nói:

- Giết nàng, ta có thể tha cho các người một mạng, đương nhiên, nếu các người có thể bắt sống nàng, vậy thì tùy nghi xử trí, chỉ cần cuối cùng giết chết là được.

Về phần Vương gia trả thù, các người không cần lo, ta tất diệt Vương gia.

Các người cần phải hiểu, đối đầu với Tiên Nhân như ta hay đối đầu với nữ nhân phạm tặc kia có tỷ lệ sống sót lớn hơn?

Lời Trần Trầm tựa như ma quỷ quanh quẩn bên tai.

Vương Tố Cầm lộ vẻ hoảng sợ, nàng không thể tin những lời vừa rồi phát ra từ miệng một thiếu niên chỉ mới 16, 17 tuổi.

Đám gia đình nghe thế dừng bước, cả đám cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này, Trần Trầm bổ sung một câu.

- Thân là Tiên Nhân, ta không cần phải lừa các người.

Rốt cuộc....

Bắt đầu có gia đình quay đầu lại.

Thời gian dần qua, toàn bộ gia đình đều quay đầu, dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía Vương Tố Cầm đang cầm trường kiếm đứng cách đó không xa, đao trong tay lóe lên hàn quang.

- Các người muốn làm gì? Các người chính là cầu của Vương gia ta! - Vương Tố Cầm sợ hãi quát.

- Đúng vậy, Vương gia chưa bao giờ xem các người là người, vừa

nãy chặt bỏ đầu gia đình, nữ nhân kia chẳng có một chút do dự. Đã như vậy, người cần gì phải niệm tình Vương gia?

Trần Trâm đứng trước bia đá, sâu kín nói.

Luận đũa bốn nhân tâm, người sống hai kiếp như hấn, từng trải qua xã hội hiện đại hun đúc há có thể thua nhóc tí mới lớn như Vương Tố Cầm.

Quả nhiên, nghe được những lời này, chúng gia đình rút cuộc cũng hạ ngoan tâm, vọt về phía Vương Tố Cầm.

- Tiện nữ nhân! Chết đi!

- Lão tử hôm nay muốn giết chết người!

...

Bình bình pằng pằng...

Trong chốc lát, đám gia đình đã vây công Vương Tố Cầm, nhất thời, âm thanh binh khí va chạm vang lên không dứt.

Thôn dân Thạch Đầu thôn nhìn một màn thay đổi bất ngờ này, đều có cảm giác như đang nằm mơ.

Chương 17: Gặp Được Cái Mộ

Mấy phút sau.

Âm thanh binh khí va chạm chấm dứt, Vương Tố Cầm dùng kiếm chống đỡ trước người, trên thân thể đã có bảy tám miệng vết thương.

Xung quanh nàng, mười mấy tên gia đình đều phơi thây tại chỗ, tử trạng vô cùng thê thảm.

- Lợi hại. - Nhìn vô số thi thể trên mặt đất, Trần Trầm tán thưởng một câu.

Ngẩng đầu nhìn Trần Trầm không vương bụi trần, ánh mắt Vương Tố Cầm oán hận đến cực điểm, dùng âm thanh khàn khàn nói:

- Người thật độc ác!

- Người cùng ta nói đạo lý, ta tất nói đạo lý với người, người đã dùng đến nắm đấm, ta há có thể khách khí, sao lại thành ta ngoan độc rồi? - Trần Trầm mỉm cười, nói.

Vương Tố Cầm không cách nào phản bản, giờ phút này, trong lòng nàng ngoại trừ oán hận cũng chỉ có ghen tị.

Dựa vào cái gì tên tiểu tử xuất thân ti tiện này lại có thể bước chân lên tiên lộ, mà nàng lại không thể?

Nàng oán hận lão thiên gia bất công!

Một khắc sau, Vương Tố Cầm nhanh chóng nhảy lên ngựa, muốn chạy khỏi nơi này.

Nhưng ngay khi nàng vừa ngồi trên lưng ngựa, một đạo âm thanh xé gió truyền đến.

Không đợi nàng kịp phản ứng, một lưỡi dao sắc bén đã trực tiếp xuyên thủng ngực nàng.

Vùng vẫy quay đầu lại, tiểu tử đứng trước tấm bia đá kia vẫn giữ nguyên nụ cười, cứ như chưa từng làm gì cả.

Thời khắc này, Vương Tố Cầm oán hận đến cực điểm, kể đó, “phù” một tiếng, nàng mang không cam lòng rơi xuống lưng ngựa, hoàn toàn mất đi khí tức.

Thấy vậy, Trần Trầm cũng không nói gì, chỉ yên lặng đi đến trong đám người, nhìn thấy một gia đình dường như còn thờ, hấn liền đá một cước, tiện chân tiễn tên kia đến tây thiên.

Thôn dân Thạch Đầu thôn nhìn một màn này, tròng diện yên tĩnh đến đáng sợ.

Trần Trầm thảm thờ dài, không quay đầu nhìn thôn dân cùng phụ mẫu, chỉ sâu kín nói:

- Cái thế đạo này quả thật gian nan, chỉ có dùng bạo chế bạo, dùng g sát chỉ sát mà thôi!

Nói xong câu đó, hấn liền cười lên bạch mã của Vương Tố Cầm.

Đang chuẩn bị một đường tiến đến Vương gia, sau lưng chột vang lên âm thanh mẫu thân.

- Tiểu Trầm, chú ý an toàn!

...

- Kí Chủ hoàn thành thành tựu giết chóc, nhận được một lần cơ hội truy tung trong phạm vi vạn mét.

Nghe âm thanh thông báo trong đầu, Trần Trầm ngồi trên lưng ngựa nở nụ cười.

Phạm vi vạ mét truy tung này tuy là kém hơn so với phạm vi huy ện Thạch Xuyên lần trước, nhưng cũng đã là niềm vui ngoài ý muốn với hắn.

Không gấp gáp dùng cơ hội lần này, Trần Trâm đi thẳng đến Vương gia.

- Hệ thống, phụ cận 15 mét có đồ gì xa xỉ?

- Không có.

...

Trên đường đi, Trần Trâm phát huy tác dụng của hệ thống đến cực hạn, dù sao vất vả lắm mới có phương tiện giao thông xuất hành một chuyến, không thu thập một phen chẳng phải có lỗi với bản thân à?

Hắn đã nghĩ kỹ, sau này sẽ làm một cái kiếm tiên, mỗi ngày ngự kiếm tầm bảo tại danh sơn đại xuyên, còn gì thích ý bằng?

Đang lúc hắn gầy bàn tính đùng đùng trong lòng, đột nhiên, hệ thống đưa ra phản hồi khác biệt.

- Bên trái, 14 mét, dưới mặt đất có một ngôi mộ gần như sụp đổ, trong mộ có đồ vật giá trị xa xỉ.

Nghe thế, Trần Trâm chấn động.

- Mộ! Không ngờ là có phát hiện đáng kinh ngạc như vậy!

Nói đạo lý, thân là một thanh niên năm tốt, hắn sao lại đi làm mấy chuyện trộm mộ kiểu này. Thế nhưng cái mộ này sắp sụp rồi, cũng không thể trách hắn nha?

Một ý niệm này, hắn liền nhảy xuống ngựa, chạy đến nơi hệ thống

chỉ định.

Đó là một bụi cỏ ven đường, hoa cỏ xanh mướt như đệm, hoàn toàn không nhìn ra có bất cứ dị thường nào, càng không ai nghĩ phía dưới tầng cỏ này có một cái mộ,

Thấy vậy, Trần Trầm bước lên vài bước, không có bất kỳ phản ứng gì.

Kế đó, hắn bất động thanh sắc dậm chân một cái, dưới lòng bàn chân lập tức trống rỗng, mặt đất vậy mà lại sụp xuống.

Cũng may, Trần Trầm phản ứng cực nhanh, thời điểm mặt đất sụp xuống, hắn đã tung người nhảy ra xa.

Đợi chân động qua đi, hắn mới bước đến xem xét, khước mắt nhìn không được nhếch lên.

Bên trong có một cỗ quan tài, đã nát đến không thể nát hơn, thậm chí bạch cốt trong quan cũng đã sớm rã ra, chỉ còn lại bột phấn trắng hếu.

Ngoài ra, còn có mấy cái bẫy đơn giản bảo vệ, cùng với bánh răng rơi lả tả, nhìn bộ dạng hắn là thời điểm hoàn hảo, cái bẫy này cũng khá tinh diệu.

Chẳng qua hiện tại chỉ còn mấy cây chông sắc trơ trọi hướng lên trời.

- Cái mộ này e là còn cũ hơn Thạch Xuyên huyện nữa!

Trần Trầm thì thảo tự nói, sau đó cẩn thận từng li từng tí đẩy bùn đất ra.

Không bao lâu sau, hắn đã thấy được một cái hộp gỗ tinh xảo nằm trong quan tài mục nát.

Cái hộp này không biết làm bằng gỗ gì, ngay cả quan tài cùng thi cốt cũng đều mục nát, thế nhưng nó vẫn hoàn hảo như thường, hơn nữa còn tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt.

Dùng đầu gối nghĩ cũng biết bên trong hộp gỗ khẳng định có đồ vật giá trị liên thành.

Vì phòng ngừa có cơ quan bên trong, Trần Trầm dùng nhánh cây cẩn thận từng chút một đẩy nắp hộp ra.

Sự thật chứng minh hắn đã suy nghĩ nhiều, trong hộp không hề có cơ quan, chỉ có hai quyển sách ngọc to cỡ bằng bàn tay cùng một cái bình ngọc.

Mở bình ngọc ra, bên trong còn chút cặn đan dược, hiển nhiên là không ăn được rồi.

Trần Trầm lắc đầu, lấy hai quyển sách ngọc ra.

- Át Mộc Thông Linh quyết!

- Ngự Hỏa thuật.

- Đây là công pháp tu tiên? - Trần Trầm thảm khiếp sợ, liếc nhìn bộ xương trong mộ.

Không ngờ chủ nhân ngôi mộ này lại là một người tu tiên.

Bất quá tu vi không được tốt cho lắm, đoán chừng cao lắm là Luyện Khí kỳ như hắn mà thôi, bằng không thì xương cốt cũng không nát thành như vậy.

Về phần 2 quyển bí tịch, có lẽ cũng không phát công pháp cao cấp gì.

Bất quá, Trần Trầm không chê, trước tiên hấn đặt Ất Mộc Thông Linh quyết sang một bên, bắt đầu nghiên cứu Ngự Hỏa thuật.

Ngự Hỏa thuật kỳ thật chính là pháp môn vận chuyển linh lực, cũnng không biết do Trần Trầm thiên phú quá cao hay do công pháp này quá mức đơn giản, chỉ nhìn một lần, hấn đưa tay ra, vận chuyển linh lực theo pháp môn, đầu ngón tay lập tức bùng lên hỏa diễm.

Máu chót là ngón tay hấn không hề cảm giác đau đớn.

- Thú vị!

Mắt Trần Trầm sáng lên, rốt cuộc ở thế giới này hấn đã tìm được lạc thú mà kiếp trước căn bản không cách nào với tới.

Bởi vì phải vội đi giết người, cho nên Trần Trầm không tiếp tục nghiên cứu nữa, thu hồi ngọc sách, hấn thuận tay lập ngôi mộ kia lại.

Dù sao lấy đồ của người ta, hấn cũng nên biểu lộ thành ý một chút, không thể để người ta phơi thây nơi hoang dã như vậy được, mặc dù thi thể vị đạo hữu này sắp hóa thành hư không luôn rồi.

Đát đát đát!

Ngay khi Trần Trầm lấp xong mộ, chuẩn bị lên ngựa rời đi, phía cuối con đường vang lên từng đợt tiếng vó ngựa, ngay sau đó hơn mười đạo thân ảnh xuất hiện trong tầm mắt.

- Dừng chạy!

- Giết hấn!

- Hôm nay chính là tử kỳ của ngươi!

Nhìn thấy một màn đuổi giết, sắc mặt Trần Trầm tối sầm.

Nhất là khi thấy người bị đuổi giết kia, mặt hấn càng đen hơn.

- Tên Trương công tử này là sao đây? Mỗi ngày bị đuổi giết? Có hảo hảo sống được không hử?

Thầm mắng một trận, Trần Trầm lại nhìn về phía mộ địa, nội tâm không khỏi chột dạ.

Đừng nói nói hai quyển sách ngọc hấn vừa lấy được vốn là kỳ ngộ của Trương công tử nha?

Tên Trương công tử này là thứ quý gì? Con riêng của lão thiên gi a à?

Thời điểm hấn còn đang cảm thán, xa xa vang lên âm thanh lo lắ g Trương công tử.

- Tiểu huynh đệ phía trước mau tránh ra! Đám người đằng sau là kẻ giết người không chớp mắt đấy!

Nghe nói thế, Trần Trầm thức thời dất ngựa lui đến bên đường.

Đát đát đát!

Hơn 10 con ngựa nhanh chóng hiện ra trước mắt hấn, đuổi giết Trương công tử là một đám người ăn vận không khác gia đình Vương gia là bao, đoán chừng cũng là gia đình của đại hộ nào đó.

Đang lúc Trương công tử cưỡi ngựa chạy ngang qua Trần Trầm, một tên gia đình đuổi theo phía sau chú ý đến hộp gỗ trên tay hấn, ánh mắt lóe lên tia tham lam, nhin không được cao giọng hô:

- Trong tay tiểu tử kia chính là hộp gỗ trầm hương.

Híiiii!

Nghe hắn nói, chúng gia đình đồng thời ghìim ngựa, nhìn Trần Trầ
m đứng ven đường.

Chương 18: Xin Nhận Tiểu Đệ Một Lạy!

- Tiểu tử, ngươi đựng gì trong hộp? - Gia đình cầm đầu không có hảo ý hỏi.

- Các ngươi là người Triệu gia?

Trần Trầ không đáp, mà hỏi ngược lại một câu.

Triệu gia là gia tộc lớn nhất Thạch Xuyên huyện, nghe đồn xuất thân của Triệu gia là mã phi, hiện tại tuy đã hoàn lương, nhưng ngẫu nhiên vẫn làm vài vụ cướp tướng nhớ nghiệp cũ.

Tam đại gia tộc Thạch Xuyên huyện, người của Vương gia không phải y phục này, Trương công tử thì đang bị đuổi giết, vậy thì thân phận đám trước mặt dùng đầu gối cũng đoán được.

- Đã biết chúng ta là người Triệu gia, còn không mau để lại đồ rồi rút! - Mấy tên gia đình khác trực tiếp rút đao ra, quát!

Bọn họ còn vội truy người, không rảnh thời gian nán lại đây.

Đát đát đát!

Không ngờ rằng đúng lúc này, Trương công tử kia lại vòng trở lại.

- Người các người muốn truy sát là ta, khó xử vị tiểu huynh đệ này làm gì?

Trương công tử cầm lợi kiếm trong tay, tức giận quát.

Nghe vậy, khéo mắt Trần Trầm giật giật, Trương công tử này đúng thật là cái tiểu bạch...

Sao? Không đuổi giết người, người còn không vui?

Trên thực tế, lúc này Trương công tử thập phần khản trương.

Từ nhỏ hắn đã có thiên phú dị bẩm: Trí nhớ siêu quần.

Ngày đó, bị sát thủ Triệu gia truy giết, chính là thiếu niên trước mặt đã thay hắn phân tán lực chú ý của đám sát thủ, giúp hắn cướp được một đường sinh cơ.

Âm thanh của thiếu niên kia cũng khắc sâu trong thức hải, hơn nữa, hắn còn thường xuyên ai điếu hắn ta một phen.

Vừa nãy, nghe thiếu niên này nói chuyện, thanh âm y hét thiếu niên nhảy núi ngày trước.

Cái này khiến hắn vô thức quay đầu lại.

Nhìn kỹ... Hình thể cũng y hệt.

Ngay lúc đó, trong lòng hắn đã kết luận thiếu niên này chính là ân nhân cứu mạng mình, chỉ có điều không biết vì sao hắn ta nhảy núi mà vẫn sống nhăn răng kiêu đó.

Vốn dĩ ân nhân đã cứu hắn một mạng, hắn còn chưa báo đáp, hôm nay có lẽ nào nhẫn tâm hại chết ân nhân vất vả lắm mới sống đượ

c?

Lương không mài mấy lần răng, cuối cùng hắn quyết định vòng tr ở về.

Nhìn thấy Trương công tử chui đầu vào lưới, gia đình cầm đầu Triệu gia cuồng tiếu không thôi, cười đến thiếu chút nữa nghẹn chết.

- Ha ha! Nghe đồn Trương gia công tử thuở nhỏ thông minh tuyệt đỉnh, không nghĩ... Không nghĩ thực tế lại là tên đàn!

Một tên gia đình khác cũng ngoác miệng cười, lúc này không lo c hạy đi, còn quay về chất vấn vì sao không tiếp tục đuổi giết ta, cái này không ngốc thì là gì?

Quả thực là cái ngốc tử!

- Tiểu huynh đệ, ngươi đi trước, ta thay ngươi ngăn cản bọn họ!

Trương công tử không để ý đến đám người kia, cười ngựa chặn tr ước mặt Trần Trâm.

Thấy vậy, Trần Trâm hoàn toàn câm nín, cảm thấy tên này quả thậ t giống Trương Vô Kỵ, làm việc rất có phong phạm đại hiệp...

- Muốn đi! Si tâm vọng tưởng! - Giờ phút này tâm trạng gia đình cầm đầu rất tốt, hắn vung tay lên, đám tiểu đệ sau lưng liền xông đến vây công Trương công tử, riêng hắn thì bay thẳng về phía Trầ n Trâm.

- Con mắt nào của ngươi thấy ta sẽ rời đi? Cướp đến trên đầu ta? Ta thấy các ngươi chính là chơi đèn trong hầm cầu (1).

(1) Một câu tục ngữ, nghĩa là tự tìm cái chết.

Trần Trâm thảm mắng, đồng thời lẳng lẳng vận khởi Không Hỏa t

huật, đầu ngón tay hấn nhanh chóng bùng lên hỏa diễm.

Bên kia, Trương công tử kinh sợ đan xen, nghẹn ngào hô:

- Ân nhân coi chừng!

Hắn vừa dứt lời, Trần Trầm đã chỉ một ngón tay về phía tên gia đình đang xông đến, hỏa diễm lớn lớn nhỏ nhỏ bay vọt ra, đập lên người tên kia.

Trong nháy mắt, gia đình bị đốt thành một cái hỏa cầu, “phù phù” một tiếng ngã xuống ngựa.

Kế đó, hấn ta giã giũa vài cái, rồi... nằm đơ ra, cuối cùng chỉ còn lại một ấn ký hình người màu đen khắc trên mặt đất, cho thấy tên gia đình này đã từng tồn tại trên nhân thế.

- Uy lực này... - Đồng tử Trần Trầm co lại, hấn không cảm giác được nhiệt độ của hỏa diễm, chỉ định thí nghiệm chút chơi, chưa từng nghĩ uy lực của nó lại khủng bố như vậy.

Hảo hảo một người sống, thế mà chỉ qua vài giây đã hóa thành tro tàn.

Với hiệu suất này, kiếp trước mở nhà hỏa táng đảm bảo hốt bạc nhả!

Trong lòng hấn khiếp sợ, đám gia đình Triệu gia càng khiếp sợ hơn, thậm chí có thể nói là kinh hãi gần chết.

Cả đám bị dọa thiếu chút không cầm nổi đao nữa.

- Tiên... Tiên Nhân!

- Hấn là Tiên Nhân!

Nghe tiếng bọn họ gào rú thê lương, Trần Trầm lơ đãng quét mắt nhìn bọn họ, ngay lập tức, bày ngựa trước mặt, kể cả ngựa của Trương công cũng ngựa đầu hí vang... Hất tung người trên lưng xuống đất.

Trương công tử thân thủ bắt phạm, một cú xoay người đã vững và ng đứng trên mặt đất, sau đó không nói hai lời, lập tức giết tới đám gia đình đang bị dọa cho bể mật. Không bao lâu sau, gia đình tử thương không còn một mống.

Làm xong hết thầy, hắn quay đầu nhìn về phía Trần Trầm, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Vừa nãy, khước mắt liếc thấy một màn bắn hỏa diễm của Trần Trầm, hắn tự nhiên hiểu rõ thiếu niên trước mặt không phải phạm nhân.

Không ngờ thiếu niên này lúc trước cứu hắn một màn, hôm nay lại i lần nữa cứu hắn.

Hai lần ân cứu mạng khiến lòng hắn cảm kích như trường giang cuộn cuộn, liên miên không dứt.

Vì vậy, hắn không nói hai lời, “phù phù” một tiếng, quỳ một gối xuống trước mặt Trần Trầm.

- Tại hạ Trương Ky, đa tạ huynh đài hai lần cứu mạng!

Trương Ky...

Nghe danh tự như thế, Trần Trầm cảm thấy có hơi câ m nín, người ta gọi là Trương Vô Ky, hắn gọi Trương Ky.

Lại còn xưng huynh đài, rõ ràng là người lớn hơn ta nha!

Bất quá, hắn cũng lười bóc trần, người ta đã nhận mình là đại ca,

bản thân cũng không thể đòi làm đệ đệ nha!

- Đứng lên đi, ta cũng chỉ thuận tay mà thôi, ngươi không cần để tâm.

Lời này của Trần Trầm là xuất phát từ nội tâm.

Tên Trương Kỳ trước mặt mơ hồ là con riêng của lão thiên gia, đi đâu cũng đụng cơ duyên.

Mỗi lần Trần Trầm đoạt cơ duyên của hắn, miễn phí cứu hắn một lần coi như một trả một, chỉ sợ đây hết thầy đều do lão thiên gia a n bày.

Nghe vậy, vẻ mặt Trương Kỳ trở nên nghiêm túc, trịnh trọng nói:

- Huynh đài mặc dù chỉ là nhắc tay ci lao, nhưng đối với Trương Kỳ lại là ân đồng tái tạo! Trương Kỳ sẽ ghi tạc trong lòng, nếu như huynh đài có điều phân phó, Trương Kỳ nhất định sẽ xông pha khói lửa, quyết không chối từ!

Nghe hắn nói vậy, trong lòng Trần Trầm cảm thấy có hơi ngại, lấy đi cơ duyên của người ta, còn để người ta quỳ lạy mình, cái này... Không khỏi quá vô lại...

Nghĩ đến đây, hắn liền đỡ Trương Kỳ lên...

Nhìn tiểu tử trước mặt lớn lên có chút anh tuấn, so với hắn chỉ kém một bậc, Trần Trầm có chút động tâm, liền hỏi hệ thống:

- Hệ thống, trong phạm vi 15 mét, ai là người có vận khí tốt nhất?

- Kí chủ, Trương Kỳ trước mặt ngươi, vận khí bậc nhất, tử khí đọng lại, có thể nói được trời cao ưu ai, chính là đứa con của vận mệnh ngàn năm khó gặp.

Nghe đánh giá của hệ thống, Trần Trầm thăm mắng một câu “cm m”.

Bất quá, mắng xong, hấn lập tức nổi lên tâm tư khác.

Nếu thu Trương Kỳ làm tiểu đệ, phối hợp với truy tung hệ thống, đây chẳng phải là vô địch rồi sao?

Dù chỉ có thể truy tung hơn mười mét, nhưng cũng không sợ không có đại cơ duyên...

Ý niệm đã quyết, Trần Trầm cố nặn ra nụ cười cao thâm mạt trắc.

- Hiền đệ, đây hết thảy đều là duyên phận giữa ta và ngươi, nếu không phải một chữ duyên, sao ta có thể cứu ngươi hai lần?

Nghe cái xung hô “hiền đệ” này, chẳng hiểu sao Trương Kỳ nổi hết cả da gà.

...

Mấy phút sau, quan hệ giữa hai người đã tốt hết như huynh đệ thân sinh.

Đương nhiên, trong đó không thể thiếu Trần Trầm ba phen bốn bận lừa gạt.

Là người có kinh nghiệm của hai thế giới, bản lĩnh tẩy não của hấn dễ dàng lừa Trương Kỳ đến mù đầu. Nếu như không phải điều kiện hiện tại có hạn, tên tiểu tử này đã hận không thể lập tức quỳ xướng kết bài huynh đệ với Trần đa cấp.

(Ta làm 3 bộ truyện, rút ra kết luận mấy tên họ Trần rất dễ đi bàn hàng đa cấp!!!)

- Trần huynh, có một việc ta vốn không nên hỏi, nhưng ta và ngư

oi chỉ hận gặp nhau quá muộn, thật sự là... Ta không hỏi thì cứ th ấy ngựa ngáy thế nào ấy! - Trò chuyện chốc lát, bất chợt, Trương Kỵ lộ vẻ nghiêm túc, lên tiếng hỏi.

- Cứ nói không sao! - Trần Trầm vung tay lên, thập phần tiêu sái.

- Trần huynh, ngày đó vì sao ngươi phải nhảy núi tự tử? Chẳng lẽ có bí mật gì khó nói? Tiểu đệ tuy bất tài, thế nhưng nếu Trần huynh có điều khó xử, đệ nguyện ý xông pha khói lửa, vì Trần huynh phân ưu!

Vẻ mặt Trương Kỵ hết sức chân thành, đó là thành ý phát ra từ nội tâm, có thể thấy được qua ánh mắt, Trần Trầm vỗ vỗ bờ vai hắn, thànghĩ:

- Hài tử ngốc, ta nhảy núi đoạt cơ duyên của ngươi đấy, ngươi chớ thay ta phân ưu! Vẫn nên nghĩ kỹ xem sao bản thân cứ luôn bị đ uổi giết?

Nhìn thấy ánh mắt ngưng trọng của Trần Trầm, Trương Kỵ càng thêm lo lắng, thiếu chút nữa hắn đã quỳ xuống, may mà Trần Trầm lên tiếng kịp:

- Hiền đệ, không biết ngươi đã từng nghe cổ sự về sò ụng (1)?

(1) Chim ụng con.

- Cổ sự sò ụng? Chưa từng! - Trương Kỵ ngăn người.

Lừa gạt một tên ngốc, trong lòng Trần Trầm cũng có chút ít áy náy, vì vậy, hắn lựa chọn quay đầu, ngóng nhìn phương xa.

- Nghe đồn sò ụng muốn chính thức học bay, lão ụng phải vút chú ng xuống vách núi.

- Chỉ có trải qua khảo nghiệm sinh tử, sò ụng mới có thể phát huy

tiềm lực lớn nhất, chính thức làm được cái gọi là ngao du thiên địa
a.

Thân là người của vị diện Tiên Hiệp, Trương Kỳ làm gì được uốn
g mấy cái canh gà kiểu này. Nghe xong cố sự, trong lúc nhất thời,
hắn cảm thấy cảm xúc như nước lũ tràn bờ, xúc động dậy không t
hôi.

- Trần... Trần huynh, ý của người là... Người nhảy núi là vì muố
n kích phát tiềm lực lớn nhất của bản thân... Luyện thứ công phá
p nào đó?

Trần Trầm vỗ vỗ bờ vai hắn, trong mắt tràn đầy u sầu, giờ khắc nà
y, hắn tựa như một cao thủ vô địch thật tịch mịch, vẻ mặt thắm đẩ
m cô liêu.

- Hiền đệ, người hiểu là thốt rồi.

Nghe thấy Trần Trầm đáp, Trương Kỳ chấn động đến mức không
biết phải nói gì.

Hết thầy đều thông suốt!

Khó trách Trần huynh thoát nhìn còn trẻ tuổi như vậy lại có thể b
ước lên tiên lộ.

Hóa ra là vì hắn có nghị lực kinh người.

Vách núi ngàn mét nói nhảy liền nhảy, việc nghĩa không chùn bư
ớc, tinh thần như thế... Trương Kỳ hẳn quả thực kém vạn phần.

Nghĩ đến đây, nội tâm Trương Kỳ sinh ra kính ngưỡng trước thái
son, vì vậy hắn “phù” một tiếng, quỳ sụp xuống.

- Trần huynh! Người quả là tấm gương sáng cho tiểu đệ! Xin nhậ
n tiểu đệ một lạy!

Chương 19: Đi Đến Vương Gia

Thấy vậy, Trần Trầm mặt già đỏ lên, vội đỡ Trương Kỳ dậy, thắc mắc hỏi:

- Không biết hiền đệ đã đắc tội với Triệu gia kia thế nào, vì sao bọn họ luôn đuổi giết người?

Trương Kỳ đứng lên, vẻ mặt phẫn nộ.

- Đoạn thời gian trước, có một vị trưởng lão Thiên Vân tông đi ngang qua Thạch Xuyên huyện, phát hiện ta có tư chất tu tiên, vì vậy để lại cho ta một tín vật, căn dặn ta ngày một tháng tám đến Ký Châu.

- Ngày đó Thiên Vân tông sẽ tổ chức thu môn đồ ở Ký Châu, đến lúc đó, dựa vào tín vật, ta có thể nhập tông.

- Thế nhưng không biết vì cái gì tin tức này bị lộ ra ngoài.

- Triệu gia cùng Trương gia ta từ trước đến nay vốn là thủy hỏa bất dung, biết tin, bọn họ sao có thể để ta dễ dàng đi tu tiên? Vì vậy cho người ám sát ta...

- Cha ta biết chuyện, giận đến tím mặt, liền lĩnh khai chiến cùng Triệu gia. Kỳ thực Trương gia ta so ra kém Triệu gia một bậc, sau một trận chiến đã có hơi cố sức, sắp không chống đỡ nổi nữa. Cho nên ta mới đi đến thôn trang phụ cận triệu tập người Trương gi

a...

- Thế nhưng không biết vì sao vừa ra khỏi huyện Thạch Xuyên lại bị người đuổi giết.

Nghe hẳn tự thuật xong, Trần Trầm thở dài.

Lấy đâu ra nhiều cái tại sao như vậy? Cái này còn không rõ ràng à, là do Trương gia các người có phản đồ chứ sao.

Bất quá, đây không phải vấn đề mà hẳn chú ý, cái hẳn để tâm chính là Thiên Vân tông mà Trương Kỳ nhắc đến.

Rất rõ ràng, đó là một môn phái tu tiên.

Mà hiện tại, hẳn cần nhất chính là biết được tin tức về môn phái tu tiên.

Trầm tư trong chốc lát, Trần Trầm nhẹ giọng hỏi:

- Thiên Vân tông này... Lợi hại không?

Nghe Trần Trầm hỏi, ánh mắt Trương Kỳ lộ vẻ kinh ngạc, bật thốt:

- Đương nhiên lợi hại! Thiên Vân tông là tiên môn mạnh nhất Ký Châu đấy! Dưới trướng còn có hơn mười tông phái phụ thuộc!

- Đúng rồi, Trần huynh, người thuộc môn phái nào, sao lại rảnh rỗi đi chạy đến Thạch Xuyên huyện nhỏ bé chúng ta?

Trần Trầm bình tĩnh đáp:

- Ngồi xõm trong nhà tu.

- Cái gì?

- Chính là tự học thành tài.

- Cái gì?! - Trương Kỳ kinh hô một tiếng, hắn chưa từng nghe nói tu tiên còn có thể tự học thành tài đấy.

Nếu đây là thật, vậy thì Trần huynh trước mặt có thiên phú cực cao.

Thiên Vân tông trưởng lão nếu như gặp phải Trần huynh mà không phải hắn, có khi trực tiếp mang đi luôn chứ ở đó mà lưu tìn với chả vật.

- Trần huynh nói thật chứ, không lừa ta?!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trương Kỳ nhìn Trần Trầm càng không giấu nổi khâm phục, một lát sau, hắn đột nhiên hào hứng nói:

- Trần huynh, nếu không người cùng ta đến Thiên Vân tông đi. Với thiên phú của người, nhất định có thể nổi danh tại Thiên Vân tông.

- Ha ha, cũng tốt.

Trần Trầm cười đáp, mấy lời này của Trương Kỳ có thể nói là đúng ý hắn, cho nên hắn không chút do dự liền đáp ứng.

- Thật tốt quá! - Trương Kỳ vỗ đùi cái đét, bắt quanh, nháy mắt hắn lại lộ vẻ phiền muộn.

- Trần huynh thiên phú trác tuyệt, đáng tiếc ta thiên tư ngu dốt, chỉ sợ ngày sau khó có thể gặp được Trần huynh.

Nghe đến đây, Trần Trầm không biết nói gì cho phải, tiểu tử này lại còn... Tự ti nữa chứ.

Thở dài, hấn an ủi:

- Người yên tâm, tu tiên quan trọng nhất là vận khí, xem người có vận khí không tệ, ngày sau nhất định tiền đồ bất khả hạn lượng.

- Cái gì? Vận khí? - Trương Kỳ cho là mình nghe lầm.

Trần Trâm tự biết mình lỡ lời, hấn vội sửa miệng:

- Tu tiên quan trọng nhất là nghị lực, kỳ thực thiên phú của ta cũng bình thường, có được tu vi hiện tại đều dựa vào cố gắng cả đấy.

Nghe vậy, Trương Kỳ chấn động, ngừng lại hành động nhảy núi vĩ đại của Trần Trâm, hấn có cảm giác như được cổ vũ tinh thần, thoáng cái đã tự tin trở lại.

- Trần huynh nói rất đúng, bất quá hiện tại ta nhất định phải đi triệu tập viện binh, bằng không chỉ sợ trong nhà sinh biến, chờ vài ngày nữa, ta nhất định mời Trần huynh đi uống rượu, đến lúc đó hai ta thức trắng đêm hàn huyên.

Rốt cuộc Trương Kỳ cũng nhớ đến nhiệm vụ của mình, hấn biến sắc, vội xoay người nhảy lên ngựa.

Trần Trâm thấy vậy liền cản lại:

- Một chút chuyện nhỏ ấy mà, vừa lúc ta muốn đến thị trấn làm ít chuyện, tiện đường sẽ giúp người giải quyết Triệu gia. Huống chi hương đình thôn trang thì có bao nhiêu chiến lược cơ chứ, bảo bọn họ tham chiến chẳng khác nào hi sinh vô ích mà thôi.

Trương Kỳ ngồi trên lưng ngựa, mãi một lúc lâu vẫn không lên tiếng, trong mắt tràn đầy cảm động.

Trần huynh chỉ vừa quen biết mình, vậy mà lại nguyện ý giúp đỡ, loại tình cảm này...

Nghĩ đến đây, vành mắt Trương Kỳ đỏ lên, trong đầu nhấp nháy bóng chữ to: Tri kỷ khó cầu.

- Trần huynh... Người... Trong nhà của ta còn có một muội muội...

Trương Kỳ cảm động đến rối tinh rối mù, nói chuyện cũng bắt đầu u cả lăm.

- Đi thôi, đi vào trấn, chuyện nhỏ ấy mà. - Trần Trầm xoay người lên ngựa, cười nói.

Hắn giúp Trương Kỳ cũng không phải vì lo lắng cho an nguy của hắn ta, tiểu gia hỏa này có vận khí nghịch thiên, tám chín phần sẽ không có chuyện gì.

Hắn sợ chính là phụ mẫu Trương Kỳ gặp chuyện không may, đến lúc đó hắn ta lại như Trương Vô Kỳ, hiển tế cha mẹ, cuối cùng không ông biết trốn đến cái ngách nào luyện thần công cũng nên.

Vậy thì ai sẽ dẫn hắn đi Kỳ Châu? Hắn cũng không thể vừa đi vừa a nhờ hệ thống chỉ đường vậy được, đúng không?

Về phần Triệu gia, dù sao cũng chẳng phải thứ tốt gì, diệt cứ diệt đi.

Thuận tay vợ vét một chút, tranh thủ lúc hắn chưa đi, có thể lo cho phụ mẫu một đời an ổn, không cần tiếp tục chịu cực khổ.

Thôn dân Thạch Đầu thôn cũng không phải làm ruộng nữa, đổi sang luyện võ hết đi. À, heo mập lão Hắc cũng phải có người chăm sóc đặc biệt, nuôi cho béo béo tròn tròn mới được.

Trần Trầm phác họa một kế hoạch to lớn trong đầu, bất tri bất giác, hắn bật cười ha hả.

Hai người một đường chạy như đi, không bao lâu sau đã đến Thạch Xuyên huyện.

Trên đường vẫn không có bóng người, chỉ có mấy gian cửa hàng để cửa khép hờ.

- Trần huynh đến huyện thành là để làm gì? Cần mua thứ gì sao? - Trương Kỳ hiếu kỳ hỏi.

- Đến lúc đó ngươi sẽ biết. - Trần Trâm cười đáp.

Không bao lâu sau, hắn đã đi đến trước một tòa đại trạch ở thành Đông.

Đại môn sừng sững hai con sư tử bằng đá đứng, có một gia đình lảm nhảm nhiệm vụ canh gác.

Đây chính là hang ổ của Vương gia.

Với tư cách là một trong tam đại gia tộc Thạch Xuyên huyện, từ trên đến xuống dưới Vương gia có 50 ~ 60 miệng ăn.

Nhìn xuyên qua đại môn có thể thấy bóng người tới lui bên trong, vẻ mặt Trần Trâm thoáng cái trở nên nghiêm túc.

- Trương Kỳ, ta hỏi ngươi, ngươi chuẩn bị xử trí người Triệu gia thế nào?

- Đương nhiên là diệt cả nhà hắn, bằng không thì sao ta có thể an tâm đi Thiên Vân tông. - Trương Kỳ thản nhiên trả lời.

Tuy trong mắt Trần Trâm, tiểu tử này có hơi ngốc, thế nhưng một chút đạo lý vẫn hiểu rõ.

Trảm thảo bắt trừ căn, xuân phong xuy hựu sinh.

Nhân từ với địch nhân chính là tàn nhẫn với bản thân.

Nghe hắn nói vậy, Trần Trầm mỉm cười.

- Nói hay lắm, trăm thảo tất phải trừ căn.

Hắn vừa dứt lời, gia đình canh cổng dường như nhận ra bạch mã Trần Trầm đang cười, đồng tử thoáng cái co lại, lập tức vọt vào trong.

Không bao lâu sau, bên trong chạy ra gần hai mươi người, những người này đều lăm lăm đao trong tay, vẻ mặt hung ác.

Đội hai mươi tên gia đình Vương gia đứng đầy đại môn, Vương Hồ cùng một lão giả mới ung dung đi ra.

Nhìn thấy lão giả kia, Trương Kỳ biến sắc, hoảng sợ nói:

- Quân gia Triệu gia!

Thời điểm này, Triệu quân gia xuất hiện tại Vương gia, mục đích không cần nói cũng biết, tám chín phần là tìm đồng minh. Mà đồng minh này... Hiển nhiên là đối phó Trương gia hắn.

Ý nghĩ này vừa lóe lên, trên trán Trương Kỳ túa ra mồ hôi lạnh.

Hai đại gia tộc liên thủ đối phó Trương gia, Trương gia bọn họ tuy yếu đối không địch lại.

May mà hôm nay gặp được Trần huynh, nếu không, kết cục Trương gia bọn họ sợ là thập phần thảm.

Bất quá, Trần huynh đến Vương gia làm gì?

Dùng bộ não ít nếp nhăn của hắn, có làm thế nào cũng không đoá

n được một ít chuyện mà Trần Trâm qua loa nói chính là diệt một trong tam đại gia tộc - Vương gia.

- Tiểu tử, ngươi là người nào? Sao lại cưới ngựa của nữ nhi ta? - Vương Hồ chỉ vào Trần Trâm, quát.

Nghe vậy, Trần Trâm nhếch mép cười lạnh.

Sao quá buồn cười, Vương Hồ này vốn dĩ không biết mình là ai, đ ây quả thực là không để một nhà Trần Trâm vào mắt.

Đoán chừng trong mắt hắn ta, cả gia đình hắn dễ dàng bóp chết ch ẳng khác nào con sâu cái kiến.

Lúc này, Triệu quản gia đứng bên cạnh Vương Hồ lại nhìn về phí a Trương Kỳ, âm hiểm nói:

- Tiểu tử kia là ai ta không biết, nhưng vị đây chính là Trương gia công tử!

- Vương gia chủ, hôm nay chỉ cần ngươi giết hắn, Triệu gia ta liền gả nữ nhi cho công tử nhà ngươi, lấy mười cửa tiệm trong nội thà nh làm đồ cưới, ngươi thấy thế nào?

Chương 20: Diệt Vương gia

Lúc này Vương Hồ không có tâm tư nghe hắn lợi dụ, trong mắt hắn ta chỉ có con ngựa trắng mà Trần Trâm đang cười.

Đó là bạch mã của nhi nữ Vương Tố Cầm.

Không đợi hẳn hỏi tiếp, Trần Trầm thân nhiên nói:

- Lão nhân gia ngài không biết cũng là chuyện rất bình thường, ta gọi Trần Trầm, Trần Sơn là phụ thân ta, ngài hiểu hôn?

Vừa nghe lời này, sắc mặt Vương Hồ thoáng cái trầm xuống.

Lúc sáng, Vương Tố Cầm nói dẫn người đến Thạch Đầu thôn một chuyến, thuận tiện mang đầu một nhà Trần gia về.

Sao bây giờ tiểu tử Trần gia lại cưỡi ngựa của nữ nhi hẳn chạy đến cửa Vương gia?

Chuyện này khiến hẳn trăm mối vẫn không có lời giải.

- Tiện dân, là do nữ nhi của ta bảo người đến cầu tình? Ngựa này người cũng xứng cưỡi à? Còn không mau xuống!

Vương Hồ đảo mắt, cho rằng mình đã suy nghĩ cẩn thận rồi.

Về phần đoàn người Vương gia bị diệt không còn một móng, cái này... Hẳn sao có thể tưởng tượng được.

Có ai ngờ tá điền lụi bại trong một cái thôn nhỏ lại sinh ra Tiên Nhân?

- Làm càn! Vương Hồ, người dám khi nhục đại ca ta, ta cùng người không chết không thôi.

Trần Trầm không có phản ứng gì, thế nhưng Trương Kỳ lại nổi giận, trực tiếp rút kiếm chỉ thẳng vào Vương Hồ, phẫn nộ quát.

Vương Hồ cùng Triệu quản gia hai mặt nhìn nhau, sau đó lại dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc hướng về phía Trương Kỳ.

Nghĩ thầm tiểu tử này chẳng lẽ lại bị thiếu năng, bản thân đã hai mươi tuổi rồi, lại còn là công tử của một đại gia tộc, vậy mà lại nhậ thiếu niên thoát nhìn còn chưa đến 18 tuổi, một thân áo gai làm đại ca.

Đây không phải bị thiếu năng thì là gì?

Nhìn Trương Kỳ trung tâm y hệt lão Hắc nhà mình, Trần Trầm có chút bất lực, duỗi ngón tay, một đoàn hỏa diễm bay ra, gia đình đứng trước nhất lập tức tan thành mây khói.

Từ sau khi học Khổng Hỏa thuật, Trần Trầm từ cận chiến tiến hóa thành viễn công.

Hơn nữa, so với dùng chân đá, Khổng Hỏa thuật này có khí thể hơn nhiều, thoáng cái liền có thể phân biệt được phạm nhân cùng Tiên Nhân, đem ra chẩn nhiếp nhân tâm rất có tác dụng nha.

Thấy một màn như vậy, hiện trường thoáng cái rơi vào yên tĩnh, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe được nhất thanh nhị sở.

Vô luận là gia đình hay Vương Hồ, còn có Triệu quả gia, hai mắt đều mở chẳng khác nào chuông đồng, dường như không thể nào tin được chuyện vừa phát sinh.

Thiếu niên cười bạch mã trước mặt... Là Tiên Nhân?

- Đám... chó săn các ngươi dựa thế Vương gia xem mạng người như cỏ rác, hôm nay cũng nên tự kết thúc đi, còn lại thì rút nhanh cho ta, ta tha các ngươi một mạng.

- Còn người của Vương gia, hôm nay đều phải chết.

Trần Trầm thu tay lại, ngữ khí hời hợt.

Đám gia đình vừa nãy còn hung thần ác sát, nháy mắt toàn bộ đều biến thành cừ non, đao trong tay cũng bị dọa rơi trên đất, cả đám “phù phù” quỳ rạp xuống, cầu xin Trần Trầm tha mạng.

Ở thế giới này, lực uy hiếp của Tiên Nhân đối với Phàm nhân vốn là khủng bố như thế.

- Nên cút đều cút hết cho ta, hôm nay ta không muốn tạo quá nhiều sát nghiệp. - Trần Trầm ngồi trên lưng ngựa, thâm hí hửng.

Hắn nhin không được nhớ đến mấy bộ phim võ hiệp ở kiếp trước, nhân vật chính trong phim chỉ cần báo danh hào cái gì mà “Nam Mộ Dung, Bắc Kiều Phong thì đối thủ lập tức bị dọa xém chút không giữ được thăng em.

- Đáng tiếc ta xuất đạo quá muộn, vẫn chưa xoát được cái danh hào nào.

Trong lúc hắn đang suy tư thì đám gia đình đã bỏ đao chạy tán loạn.

- Hệ thống, trong đám người này kẻ nào tội đáng phải chết? - Trần Trầm nhìn thấy cả bọn ù té chạy, liền hỏi.

- Phía trước, bên trái, cách 5 mét, bên phải 6 mét, bên phải 8 mét...

Hệ thống liên tiếp báo ra vị trí năm người, mà năm người này đều không ngoại lệ, chẳng tên nào muốn lưu lại chờ chết.

Trần Trầm cười lạnh một tiếng, một đoàn hỏa diễm lập tức bắn về phía tên chạy nhanh nhất, nháy mắt hắn ta đã hóa thành một đồng tro tàn.

- Một khi đã làm chuyện ác, ta hi vọng các người chuẩn bị sẵn tâm lý, tự sát... Còn có thể lưu lại toàn thân, các người nên suy nghĩ

ĩ thật kỹ.

Nghe được mấy lời của Trần Trầm, mấy tên gia đình từng giết người thoáng cái nhũn như con chi chi, ngã lã ra đất, bị dọa kém chút són ra quần.

Thế giới này coi trọng thuyết pháp nhập thổ vi an, nếu chết không toàn thân thì sẽ không cách nào đầu thai được, cho nên trực tiếp hóa thành tro bụi đối với bọn họ còn đang sợ hơn chết rất nhiều lần.

Trước kia, lúc còn ở Thạch Đầu thôn, Trần Trầm dùng chân đá chết người, nếu chỉ vậy thì đám gia đình Vương gia còn dám liều một trận, thế nhưng hôm nay hắn dùng Khổng Hỏa thuật, cái này trực tiếp dọa cho mấy tên gia đình sợ bể mật.

- Tiên Nhân! Ta sai rồi! Kiếp sau ta nhất định làm người tốt.

Một gia đình khóc hô, sau đó trực tiếp cắt cổ tự sát.

Mấy tên còn lại bị dọa cho ba hồn bảy vía bay mất, nằm rạp trên mặt đất như chó ăn phân, ngay cả tự sát cũng không làm được.

Hết cách, Tiên Nhân trước mặt quá mức kinh khủng, ngay cả ai từng giết người cũng biết rõ một hai, chẳng khác nào lão thiên gia, bọn họ căn bản không cách nào chống cự.

Về phần mấy tên... gia đình ít nghiệp thì đã sớm chạy mất dạng.

Lúc này, Vương Hồ cùng Triệu quản gia rút cuộc cũng hoàn hồn, cả hai bị dọa không nhẹ.

Triệu quản gia cũng chẳng còn hơi sức đâu mà nói đến quan hệ tông ông gia, hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, phân trần:

- Tiên Nhân, ta chỉ đi ngang qua đây, cùng Vương gia không có n

ừa xu quan hệ, cáo từ!

Giờ phút này, hấn đã ân cần hỏi thăm tám đời Vương gia không biết bao nhiêu lượt rồi.

Đồng thời cũng hiểu ra vì sao Trương Kỳ lại gọi thiếu niên này là đại ca.

Tiên Nhân, đừng nói bảo Trương Kỳ gọi đại ca, bảo cái lão tử 50 ~ 60 tuổi đầu như hấn gọi gia gia cũng được nữa đây!

- Hửm? - Trần Trầm liếc nhìn hấn, cái nhìn này khiến Triệu quản gia trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

- Tiên Nhân, ta cùng Vương gia thật không liên quan!

- Quỳ!

- Vâng... - Triệu quản gia đáp, mồ hôi lạnh túa ra, hấn cũng không dám nhúc nhích dù là một chút.

Về phần Vương Hồ, hiện tại hấn cũng đang há miệng thở hồng hộc. Người nhà mình chạy đến Thạch Đầu thôn gặp phải kết cục gì... Trong lòng hấn đã sáng tỏ.

Ai có thể ngờ đến một chút ác niệm thoáng qua trong đầu lại hại chết hết cả nhà mình.

- Tố Cầm, ngươi hại cha rồi!

Vương Hồ thảm máng một tiếng, sau đó nhặt đao trên mặt đất lên, cắt cổ tự sát.

Một màn như vậy khiến khóe mắt Trần Trầm giật giật mấy cái.

Lúc này đây, coi như hấn đã hoàn toàn hiểu rõ Tiên Nhân có lực c

hắn nhiếp khùng bố như thế nào ở cái thế giới này rồi.

Chỉ sợ có không ít Tiên Nhân ngày thường cũng làm chuyện xấu, bằng không thì sao có thể dọa một đám phàm nhân thành cái dạng này?

- Trần huynh... Cái này... - Trong mắt Trương Kỳ tràn đầy bội phục, hắn không biết nên diễn tả thế nào, có cảm giác như mình thật sự là tên dốt vẩn, làm cách nào cũng không biểu đạt ra được.

- Cơ thao, vật lục (1)! - Trần chìm cười nói.

(1) Ngôn ngữ mạng, tròn câu là: Đây là thao tác cơ bản mà thôi, cứ ngồi im đó xem tôi biểu diễn, chớ có khâm phục.

Trương Kỳ nghe không hiểu, nhưng cũng không ảnh hưởng đến chuyện hắn tiếp tục khâm phục.

Kế đó, dường như sự nhớ ra điều gì, hắn xung phong nhận việc:

- Trần huynh, còn lại cứ để ta giải quyết. Ta nghe nói sau khi bước vào tiên lộ không nên tàn sát quá nhiều phàm nhân, nếu không ngày sau phi thăng sẽ bị thiên khiển!

- Nếu là Tu tiên giả bình thường thì cũng thôi đi, nhưng với tư cách của Trần huynh, ngày sau tất sẽ phi thăng.

Nói xong, Trương Kỳ liền rút kiếm vọt vào Vương gia đại viện.

Nhìn hắn việc nghĩa không chùn bước tiến lên phía trước, Trần Trầm thâm chắc lưỡi kêu lạ.

Cái này là bực nào xưng danh một tiểu đệ!?

Trần ngập tin tưởng với đại ca cũng thôi đi, lại còn biết chủ động vì đại ca phân ưu.

Chủ động vì đại ca phân ưu cũng thôi đi, còn không cần phải lo lắng ngày nào đó đột nhiên nắc ra cái rắm (2).

(2) Ý chỉ là có lòng xấu.

Máu chót hơn nữa là còn có thể mang đến cơ duyên cho đại ca.

Loại tiểu đệ như vậy so với đại cơ duyên còn trân quý hơn, chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu nha.

Lừa, nhất định phải tiếp tục lừa, lừa đến full thanh trung thành mới thôi!

Chương 21: Ta Gả Tiểu Nhã Cho Hấn

Trương Kỳ vọt vào Vương gia đại viện, không bao lâu sau mang một thân đầy máu chạy ra.

- Trần huynh, may mắn không làm nhục sứ mệnh.

- Chúng ta đi đến nhà của người thôi! - Trần Trâm cười nói.

- Ặc... Thế nhưng Vương gia này cũng không thiếu tài vật, nếu như... - Trương Kỳ có hơi ngưng ngừng nói.

- Có vài thứ tài vật mà thôi, cứ để đó đi, nếu đến nhà người chậm, xảy ra biến cố thì cũng không tốt. - Trần Trâm cười hòa nhã, một bộ lão đại rất chăm lo cho đàn em.

Nghe hắn nói vậy, Trương Kỳ cảm động một trận, sau đó quay sang nhìn Triệu quản gia.

- Trần huynh, Triệu quản gia này làm không ít chuyện xấu, đã từng là quân sư quạt mo cho mã tặc, hay là chúng ta tiện tay giải quyết hắn luôn đi?

Thế nhưng Trần Trầm lại lắc đầu, rồi cười ngượng đi đến bên cạnh Triệu quản gia, nhẹ giọng hỏi:

- Lão Triệu à, ta hỏi người một chút, ai là nội ứng của các người trong Trương gia?

Nghe đến đây, cả người Triệu quản gia co quắp lại, nhũn ra.

Hắn xem như đã biết, vị Tiên Nhân này muốn nhúng tay vào chuyện giữa Trương gia cùng Triệu gia.

Triệu gia xong đời rồi!

So với Trương Kỳ một thân nhiễm đầy máu tươi, Tiên Nhân mang nụ cười như gió xuân gọi hắn một tiếng lão Triệu trước mặt đáng sợ hơn nhiều lắm.

- Nội ứng? Sao có thể? Chẳng lẽ Trương gia ta có phản đồ! - Trương Kỳ không dám tin hô lên một tiếng.

Triệu quản gia liếc nhìn hắn một cái, run rẩy nói:

- Đúng... Là Ngô Uy, biểu đệ của Trương Kỳ.

- À? Các người cho hắn bao nhiêu chỗ tốt. - Trần Trầm tiếp tục hỏi.

- Sau khi diệt Trương gia... Giao tiểu thư Trương gia cho hắn, đồ

ng thời phân cho hấn một nửa gia sản. - Triệu quản gia không dám giấu diếm, dù sao xuất thân là mã tặc, hấn cũng không phải là tưng liệt chi sĩ gì gì đó.

- Không thể nào... Sao có thể như vậy... Nhất định là người gạt t a, biểu đệ từ nhỏ cơ khổ không nơi nương tựa, là phụ thân ta cứu mang hấn, sao hấn có thể làm ra việc như vậy?

Trương Kỳ có cảm giác như bị sét đánh, cả người run lên, gần như sắp hỏng mắt rồi.

Nhìn hấn như vậy, Trần Trâm khẽ thở dài.

Hài tử này vẫn còn quá trẻ, chưa từng trải qua cạm bẫy cuộc đời, đúng là thiên chân vô tà mà.

- Có đúng vậy không cứ đến nhà người thăm dò một phen chẳng phải sẽ biết sao? - Trần Trâm nói thẳng.

- Thăm dò như thế nào?

- Chúng ta vừa đi vừa nói, thuận tiện mang theo Triệu quản gia này luôn.

...

Không bao lâu sau, hai người đã đi đến Trương gia.

Lúc này, đại môn Trương gia thủ vệ sâm nghiêm, không ít gia đình bày ra tư thế sẵn sàng đón địch.

- Thiếu gia trở về rồi!

Tuy cả người Trương Kỳ toàn là máu, nhưng đám gia đình vẫn nhậ ra hấn, hơn nữa còn nhanh chóng mở cửa.

Vừa xuống ngựa, Trương Kỳ liền chỉ vào Triệu quản gia, nói:

- Trước đem ta này nhốt lại cho ta, trông coi cho kỹ vào.

- Vâng!

Chúng gia đình không nói hai lời, lập tức lôi Triệu quản gia đi.

Phân phó xong, Trương Kỳ mới đi đến cạnh Trần Trầm, làm tư thế mời.

- Trần huynh, mời đi trước.

Trần Trầm mỉm cười, vươn tay lau máu trên mặt hấn, cho đến khi nhìn không ra biểu lộ mới thôi.

- Hành động của người qua kém, vẫn nên che giấu vẻ mặt thì tốt hơn. Cứ như vậy đi vào, dựa theo lời ta mà làm, đến lúc đó, biểu lộ người có phải phản đồ hay không, người tự có phán đoán.

- Vâng! - Trương Kỳ trầm giọng đáp.

Lúc này, hấn vẫn không tin biểu lộ nhà mình lại là phản đồ Trương gia.

Hai người một trước một sau tiến vào Trương gia đại trạch, Trần Trầm còn chưa kịp nhìn rõ tròng cảnh bên trong thì đã có một thân ảnh vọt ra, không nói hai lời ôm lấy Trương Kỳ.

- Biểu ca! Người không sao chứ? Sao toàn thân đều là máu thế này?

Trần Trầm quan sát người này, cũng là thiếu niên trạc tuổi hấn. Trên mặt hấn ta lộ rõ vẻ lo lắng, nhìn có hơi... Làm quá.

Rất rõ ràng, đây chính là biểu lộ của Trương Kỳ - Ngô Uy.

- Hệ thống, khu vực quanh đây có người nào có ác ý với Trương gia không?

- Trước mặt người 2 mét.

Nge được đáp án của hệ thống, Trần Trầm không cần nghĩ nữa, thảng thốt đưa ra kết luận Triệu quân gia nói không sai.

Chuyện thăm dò sau đó... Hắn cũng nắm chắc hơn rồi.

...

Một lát sau, bên trong lần lượt chạy ra mấy người, dẫn đầu là một trung niên đại hán lưng hùm vai gấu, vẻ mặt tục tũn, dung mạo có vài phần tương tự Trương Ky.

Hiển nhiên, đây là phụ thân Trương Ky - Trương Đức.

Trương Đức xuất thân từ quân ngũ, chính thức dựa vào quân công mới có được gia nghiệp lớn như vậy.

Bất quá làm người lại có hơi cương trực.

Bằng không thì nhi tử sinh ra cũng không ngốc như vậy, bản thân hắn cũng sẽ không bởi vì nhi tử bị tập kích mà liều lĩnh khai chiến với đại thế lực như Triệu gia, khiến cho cả nhà lâm vào nguy cơ.

Trần Trầm không hề lên tiếng, chỉ đứng yên lặng quan sát một nhà à Trương gia.

Mẫu thân Trương Ky chính là mẫu hình phụ nhân tiêu chuẩn, không có gì đặc biệt.

Trái lại, muội muội Trương Ky chắc bị đột biến gen, lớn lên quả t

hực xinh đẹp, mới mười sáu tuổi mà tựa như hoa sen trong nước, sắc đẹp có thể mài ra ăn được đấy.

Nhất là hiện tại nhìn nàng mang vẻ mặt lo lắng cho ca ca, càng khiến người ta thương tiếc không thôi.

Khó trách Ngô Uy lại đánh chủ ý vào nàng ta, ngay cả hấn nhìn thôi mà cũng động tâm rồi đây này.

Trần Trầm trầm nghĩ, bất giác nở nụ cười.

- Vị tiểu huynh đệ này là...? - Trương Đức chú ý đến Trần Trầm từ rước tiên, hấn nhìn Trương Kỳ dò hỏi.

Nghe vậy, Trương Kỳ lập tức giãy khỏi hai tay Ngô Uy, đi đến bên cạnh Trần Trầm, long trọng giới thiệu.

- Vị này chính là Trần Trầm, huynh đệ ta vừa nhận! Có ân cứu mạng ra! Võ công của hấn cũng không thua ta, hôm nay đến đây là nguyện ý giúp Trương gia!

Lời này của hấn nửa thật nửa giả, đều là lí do thoái thác mà Trần Trầm đã dạy hấn.

Trương Đức nghe vậy cũng không vì Trần Trầm một thân áo gai mà xem thường, hấn trịnh trọng ôm quyền nói:

- Tiểu huynh đệ, người đã cứu nhi tử ta, chính là ân nhân Trương gia! Về sau nếu có gì cứ phân phó, Trương gia ta nguyện xông pha khói lửa, quyết không chối từ!

Trần Trầm chau mày, quả nhiên là phụ tử, cách nói chuyện không khác gì Trương Kỳ.

- Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ là chuyện ta nên làm, Trương gia khách khí.

- Không phải khách khí, ta rất nghiêm túc, đây không phải chỗ nói chuyện, tiểu huynh đệ, mời vào trong.

Trương Đức chỉ chỉ hướng phòng tiếp khách, nghiêm túc nói.

Trần Trầm khẽ gật đầu, trực tiếp đi theo hướng hắc chỉ.

Lúc đi ngang qua Ngô Uy, hắc cảm nhận rất rõ một cỗ địch ý.

Đi vào phòng tiếp khách, Trần Trầm ngồi xuống ghế dành cho khách, tiểu nha hoàn bên cạnh lập tức dâng lên chén trà.

Trần Trầm khẽ gật đầu ra hiệu, sau đó nhận lấy chén trà, nhấp một ngụm.

Động tác tiêu sai, cử chỉ đúng mực.

Thấy vậy, trong mắt mọi người đều lộ ra dị sắc.

Trần Trầm ngẩng đầu, có hơi khó hiểu, sao vậy trời?

Nhưng mà, ngay sau đó hắc liền hiểu ra.

Trương Đức cầm lấy chén trà, uống một hơi cạn sạch, muốn phong độ không có phong độ, muốn khí độ cũng chẳng có khí độ.

Trái lại, mấy nữ quyến thì có hơi e ngại, muốn học bộ dạng uống trà của Trần Trầm, bắt quá học chẳng ra sao, nhìn kiểu gì cũng không được tự nhiên.

- Trương gia xuất thân từ quân ngũ, không có bao nhiêu văn hóa... Đoán chừng cũng không hiểu cái gì là trà đạo.

Trần Trầm trầm nghĩ, so với thanh niên đã được xã hội hiện đại hun đúc như hắc, đại gia tộc như Trương gia... Ngược lại có hơi th

ô bí.

Vừa rồi chỉ là hấn tùy tiện làm thôi, chứ mà học theo bộ dạng tiên phong đạo cốt của đám trà đạo đại sư ở kiếp trước thì e là đám người này bị dọa không nhẹ!?

- Tiểu huynh đệ khí độ bất phàm, xin hỏi là đến từ... - Trương phu nhân dò hỏi.

Nhưng nàng còn chưa nói hết lời, Trương Kỳ bên cạnh đã không kiềm chế được.

Giờ phút này, hấn bức thiết muốn xác nhận xem biểu đệ có phải là phản đồ Trương gia hay không? Vì vậy hấn liền hô:

- Cha! Mẹ! Trần huynh làm người trượng nghĩa, ta cùng hấn vô cùng hợp ý, hay là gả tiểu Nhã nhà ta cho hấn đi!

PHỐC!

Hấn vừa dứt lời, mấy người đang cố ra vẻ uống trà trong phòng đều nhin không được phun hết cả ra.

Chương 22: Rơi Chén Làm Hiệu

- May mà ta đã lau mặt cho hấn, nếu không với cái giọng điệu này... Gả muội muội mà làm như có thâm cừ đại hận gì vậy.

Trần Trầm cảm thấy rất bất đắc dĩ, tuy nhiên, hấn vẫn phải làm bộ

lộ vẻ khiếp sợ.

- Không thể được!

Không đợi Trần Trầm cự tuyệt, một tiếng thét chói tai quanh quẩn trong phòng tiếp khách, mọi người đồng loạt nhìn về phía phát ra âm thanh, không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Bởi vì người nói ra lời này chính là biểu đệ của Trương Kỳ - Ngô Uy.

Trần Trầm nhú mày, không nói gì.

Bất quá, trong lòng hắn thầm cười lạnh, tên Ngô Uy này cũng còn quá trẻ, chỉ cần kích động một chút liền giàu đầu lòi đuôi, thậm chí còn đoạt lời kịch của hắn nữa chứ.

Lúc này Ngô Uy mới ý thức được mình vừa thất thố, hắn điều chỉnh tâm tình một chút rồi nói:

- Khục khục, ý của ta là hôn nhân đại sự cần thương lượng kỹ một chút, tuyệt đối không thể tùy tiện quyết định.

Tuy hắn che giấu rất tốt, nhưng Trần Trầm vẫn nhìn ra sâu trong mắt hắn lóe lên một tia ghen ghét.

- Tiểu Nhã, người thấy thế nào?

Tuy Trương Đức cũng cảm thấy việc này không đáng tin chút nào, nhưng hắn không tỏ thái độ mà lại nhìn về phía nữ nhi đang thẹn thùng.

Trương Tiểu Nhã cúi đầu im lặng, không chút dấu vết liếc nhìn Trần Trầm một cái, mãi một lúc lâu sau mới lí nhí như muỗi kêu:

- Toàn bộ đều do phụ mẫu làm chủ...

Thân là nữ tử ở thế giới này, nàng đã sớm quán triệt tư tưởng hôn nhân đại sự theo ý phụ mẫu, lời mai mối.

Hơn nữa, Trần Trầm trước mặt tuy là ăn mặc có hơi đơn giản, nhưng khí độ bất phàm, không giống nam nhân thô lỗ như cha và ca ca, suốt ngày chỉ biết đánh đánh đấm đấm.

Cho nên nếu thật sự phải gả... Nàng cũng có thể tiếp nhận.

- Ai ôi! Cmn?

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn, thẹn thùng của Trương Tiểu Nhã, Trần Trầm thầm hoảng sợ, nhịn không được hỏi hệ thống.

- Hệ thống, trong phạm vi 15 mét, ai là người có khí chất nam nhân nhất?

- Là Kí chủ.

Nghe đáp án như thế, Trần Trầm vô thức vuốt vuốt tóc.

Biết sao được, dù không dựa vào thực lực, cũng không dựa vào y phục, ở Trương gia, khí chất của hắn vẫn chẳng khác nào đom đóm trong đêm, đặc biệt khiến người khác chú ý.

Thiếu nữ bình thường nhịn không được bị hấp dẫn cũng không có gì là mới mẻ.

- Người xem xem trong phạm vi 15 mét ai là người không có khí chất nhất? - Trần Trầm quét mắt nhìn ba nam nhân Trần gia, có chút ác ý hỏi.

- Người nấp phía sau tường, ngay sau lưng người 3 mét.

Nghe vậy, Trần Trầm nao nao, tuy cảm giác của hắn tương đối nh

ạy cảm, thế nhưng lại không cảm nhận được ở đây vẫn còn những người khác.

Cái này không khỏi... Có hơi khéo.

- Hệ thống, trong phạm vi 15 mét có mấy người.

- Mười lăm, phân ra ở...

Đợi hệ thống nói xong, sắc mặt Trần Trầm trở nên khó coi hơn rất nhiều, không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Trong phòng tiếp khách ngoại trừ năm người Trương gia, còn có một tiểu nha hoàn, thêm hẳn nữa có tổng cộng 7 người.

Tám người còn lại thì ẩn nấp xung quanh phòng tiếp khách? Ngay cả hẳn cũng không mấy may nhìn ra tung tích.

Cái này nếu nói không phải mai phục, có đánh chết hẳn cũng không tin.

Có tên hộ vệ nào lại trốn kỹ vậy không?

Tiếp tục hỏi thăm phụ cận có bao nhiêu người Trương gia, hệ thống quyết đoán loại tám kẻ giấu mặt kia ra ngoài, thuận tiện cũng loại luôn Ngô Uy.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm khẽ thở dài.

Rất hiển nhiên, tám người kia là do Ngô Uy an bài.

Chuyện hôm nay chỉ sợ không cần thiết làm phức tạp như vậy nữa.

Lẳng lẳng thúc giục linh lực, kiểm tra nước trà vừa uống vào bụng, Trần Trầm không hề bất ngờ khi phát hiện trong trà có thuốc m

ê.

Bất quá, thứ này không hề có bất kỳ tác dụng gì với Tiên Thiên Linh Thể, dùng linh lực tùy tiện tinh lọc một chút là có thể bài xuất ra bên ngoài.

- May mà hôm nay ta đến, bằng không Trương gia sợ là gặp phải đại nạn.

Hắn cũng không quá lo lắng cho Trương Kỳ, tên này vận khí hàng đầu, thuộc loại có muốn chết cũng chết không được.

...

- Tiểu Nhã, ngươi cần phải suy nghĩ cho kỹ. Ta thấy hắn ăn vận như vậy, rõ ràng là xuất thân tầm thường, ngươi giả cho hắn nói không chừng cả đời cơ khổ.

Ngô Uy đứng lên, chỉ thẳng vào Trần Trầm, giọng điệu không chút khách khí.

Giờ phút này, sắc mặt hắn đã âm trầm đến cực điểm, nội tâm càng là ghen ghét không thôi.

Dựa vào cái gì mỗi ngày hắn thè lưỡi như chó mua vui lại không chiếm được tâm hồn thiếu nữ của biểu muội, hết lần này đến lần khác, một tên tiểu tử nghèo kiết hủ lậu vừa đến, biểu muội liền đờn g ý giả?

Chỉ bằng hắn ta đẹp trai hơn hắn, có khí chất hơn hắn thôi sao?

Trương Kỳ nghe vậy giận tím mặt, vèo một thoáng đứng lên, cả giận nói:

- Biểu đệ, Trần huynh chỉ là khinh thường tiền tài, bằng không thì với bản lĩnh của hắn đã sớm gia tài bạc triệu rồi!

Những lời này của Trương Kỳ là phát ra từ nội tâm, vừa nãy diệt Vương gia, Trần Trầm cũng không gấp gáp vợ vét gia tài, mà vội vã chạy đến đây hỗ trợ một nhà hần.

Đạo đức sáng ngời như thế... Hần tự thẹn không bằng...

Giờ lại nghe Ngô Uy nói Trần Trầm như vậy, lửa giận trong lòng hần thoáng chốc sôi trào.

Nghe vậy Ngô Uy đành ngời xuống, khuôn mặt non nớt thoáng có chút vắn vẹo.

- Gia tài bạc triệu? Ha ha, biểu ca, không phải ta nói người, người chỗ nào cũng tốt, chỉ có điều rất dễ bị lừa.

- Nếu hần tùy tùy tiện tiện cũng có gia tài bạc triệu, vậy thì sao phải mặc loại y phục như thế này?

- Ta nói cho người biết một đạo lý đơn giản, thế gian này, ngoại trừ ừ có bệnh, nếu không chẳng ai lại đi ngược đãi chính mình. Có thể mặc đẹp thì cần gì phải mặc áo gai?

- Có thể ăn sơn hào hải vị thì làm quái gì phải đi ăn cám heo, người hiểu không?

Nghe mấy lời này, Trần Trầm thầm dựng một ngón cái trong lòng.

Bạn học này tuy chẳng phải thứ gì tốt, nhưng lại nhìn vấn đề rất tấu tấu triết nha.

Nếu hần có tiền thì sao phải mặc thế này? Bộ lãng la không tốt? Hay là tơ lụa không thoải mái?

Nhưng không ngờ là vừa nghe xong, Trương Kỳ càng thêm tức giận, giơ tay chỉ vào Trần Trầm, trong mắt đã là bội phục tột đỉnh.

- Trần huynh! Hấn không giống vậy! Người biết hấn cố gắng thế nào không?

Trương Kỳ nói vô cùng có khí phách, đến mức Trần Trầm mặt già đỏ lên.

Trong lúc bất tri bất giá, tiểu gia hỏa này đã bị hấn tủy não thành công rồi.

- Người từng gặp phải Hắc Phong nhai cao ngàn mét chưa? Mà thôi, người không biết được đâu. - Trương Kỳ nhăn nhin cả buổi, cuối cùng ngồi xuống.

Vốn dĩ hấn muốn nói ra chuyện Trần Trầm nhảy núi luyện công, một lần nữa kể lại cho mọi người câu chuyện sỗ ửng, nhưng nghĩ rồi lại nghĩ, cảm thấy mình khuyết thiếu ngôn ngữ, không cách nào biểu đạt được hoải bão to lớn, cao thượng của Trần Trầm, vì vậy đành nuốt trở về.

- Biểu ca, lời này của người quả thật có hơi quá mức. Trương Tiểu Nhã ta không phải loại người chỉ biết nhìn tiền tài.

Trương Tiểu Nhã từ đầu đến cuối vẫn không lên tiếng đột nhiên mở miệng nói, tuy là âm lượng rất nhỏ nhưng tất cả mọi người đều có thể nghe ra nàng không vui.

Nghe xong, Ngô Uy bỗng nhiên bật cười, hơn nữa càng cười càng lớn.

- Ha ha, theo ý các người, Ngô Uy ta là kẻ tiểu nhân!

Phụ phụ Trương Đức thấy Ngô Uy nói ra mấy lời điên điên dại dại như vậy, mày không khỏi nhíu chặt.

Trương Đức trực tiếp phân phó nha hoàn:

- Tiểu Lan, mang Uy thiếu gia về phòng nghỉ ngơi.

Tiểu nha hoàn nghe vậy liền gật đầu đáp ứng, nhưng còn chưa đợi nàng có động tác, Ngô Uy đã vỗ mạnh xuống bàn, kẻ đó cảm thấy n tra trước mặt lên.

- Đại bá, ta thích Tiểu Nhã! Ta hỏi ngươi, ngươi có nguyện ý gả Tiểu Nhã cho ta không?!

Hắn vừa nói xong, tất cả mọi người trong phòng đều biến sắc, Trương Đức giận dữ quát:

- Nghịch tử! Cút ra ngoài cho ta!

Giờ phút này, hắn vẫn không nghĩ Ngô Uy sẽ gây bất lợi cho Trương gia.

Trương phu nhân bên cạnh khẽ thở dài, nói:

- Tiểu Uy, sao chúng ta lại không biết ý nghĩ của ngươi. Nhưng Tiểu Nhã đã sớm nói với chúng ta, nàng không thích ngươi.

Nghe vậy, sắc mặt Ngô Uy chợt tái đi, một lát sau trở nên vắn vẹo, dữ tợn.

- Chương mắt ta? Ha ha, ta biết ngay mà, cho tới bây giờ Trương gia các ngươi đều xem thường ta!

- Bởi vì trong mắt các ngươi, ta chỉ là một con chó được gửi nuôi tại Trương gia!

- Nghịch tử, từ nhỏ đến lớn, ta đã khi nào phân biệt đối đãi giữa ngươi và Kỳ nhi? Vốn dĩ ta dự định đợi sau khi Kỳ nhi bước vào tiền lộ sẽ đem sản nghiệp giao cho ngươi, hôm nay xem ra vẫn nên cho ngươi vào quân ngũ, ma luyện vài năm thì tốt hơn.

Trong cơn tức giận, Trương Đức vô thức muốn đứng lên, nhưng t hân thể lại không nghe theo sai sử, đột nhiên mềm nhũn, khiến hấ n một lần nữa ngồi phịch xuống.

Thấy vậy, Ngô Uy nhếch mép cười lạnh, cái chén trong tay càng n ắm chặt hơn.

- Giả mù sa mưa mà thôi, hôm nay ta sẽ cho các người biết rõ kết quả xem thường ta! Còn người nữa, tiện nhân! Xem ta thu thập người như thế nào!

Nói xong câu đó, Ngô Uy ném mạnh cái chén xuống, rơi trước m ặt Trương Tiểu Nhã.

Xoảng!

Cùng với âm thanh giòn vang, bốn phía quanh phòng tiếp khách l ập tức vang lên từng trận lao xao.

Chương 23: Đầu Có Hố

Một lát sau, tám tên gia đình mặc quần áo Trương gia cầm đ ại đao vọt vào phòng tiếp khách.

Ngoại trừ Trần Trầm, tất cả người Trương gia đều nhíu mày.

Dù bọn họ có gốc thì lúc này cũng nhìn ra có gì đó sai sai, nhất l à Trương Kỳ là đó chuẩn bị từ trước, càng nhanh chóng kết luận

Ngô Uy chính là phản đồ.

- Biểu đệ! Trương gia ta đối với ngươi không tệ, không ngờ ngươi lại thật sự làm ra loại chuyện vong ân phụ nghĩa này!

Trương Kỳ tức giận đến run cả người.

Tám tên gia đình này là do Ngô Uy tuyển chọn vào khoảng thời gian trước, hôm nay xem ra tám chín phần là người Triệu gia.

- Cái gì gọi là vong ân phụ nghĩa? Đây chính là người không vì mình trời tru đất diệt.

Ngô Uy bình tĩnh ngồi xuống, bộ dạng nắm chắc thắng lợi.

Nghe vậy, Trương Kỳ giận không kiềm được, vốn muốn vọt đến bắt lấy Ngô Uy.

Nhưng đúng lúc này, cảm giác vô lực lan tỏa khắp người, khiến hắn ngã lảo đảo một cái, ngã phịch xuống đất.

Thấy một màn như vậy, Ngô Uy cùng tám tên tráng hán bật cười ha ha.

- Ha ha, biểu ca, trong trà ngươi vừa uống đã bị ta thêm vào Nhụy ễn Cân tán, ngươi... Bất lực!

Đám đại hán cũng hòa theo nịnh nọt.

- Công lao lần này của Uy thiếu không thể bỏ qua, ta vừa thông tri cho người bên ngoài, bọn họ sẽ lập tức liên hệ với Triệu lão gia. Hẳn là không bao lâu nữa ngài ấy sẽ mang người giết qua đây.

Lúc này, Trương Đức cũng phát hiện bản thân không còn một chút khí lực, nhịn không được bi thương, lảm bảm nói:

- Không ngờ là ta lại nuôi một tên bạch nhãn lang... Hại cả nhà, tiều Nhã, vì phụ thực có lỗi với người.

Hắn vừa dứt lời, phía ngoài phòng tiếp khách vang lên âm thanh náo loạn. Rất rõ ràng, người của Trương gia đã phát hiện tình huống không đúng, không bao lâu sau đã có mấy chục gia đình bao vây phòng tiếp khách lại.

Thấy vậy, Ngô Uy lộ vẻ dữ tợn, quát:

- Ai dám loạn động, ta giết cả nhà họ Trương!

Đám gia đình hai mặt nhìn nhau, không dám manh động.

Trái lại, Trương Đức bất kể giá nào, quát:

- Xông lên màn thịt tên lòng lang dạ thú này cho ta, thứ vong ân bội nghĩa, bằng không, đợi người Triệu gia đến, chúng ta đều không sống được!

- Lão thất phu! Nếu như người dám làm xằng bậy, người có tin ta lột sạch y phục tiểu Nhã trước mặt mọi người không? Cho người có chết cũng không yên!

Ngô Uy đi thẳng đến bên cạnh Trương Tiểu Nhã, vẻ mặt vắn vẹo cuồng loạn.

Trương Tiểu Nhã nghe vậy nhin không được khóc nức nở.

Trương Đức thì giận đến xanh mặt, trong chốc lát không biết nên nói gì cho phải.

- Bạch nhãn lang!

Lúc này, một âm thanh bình tĩnh vang vọng khắp phòng tiếp khách, đám người đồng loạt quay đầu nhìn lại, liền thấy Trần Trầm mộ

t bộ thông dong, vẫn đang thưởng thức trà.

Thấy một màn như vậy, Trương Kỳ nhin không được lên tiếng nhắc nhở:

- Trần huynh, trong trà có thuốc...

Trần Trầm lơ đãng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Vẫn là động tác ưu nhã, khí độ bất phàm.

Nhìn... Rất chướng mắt nha!

Ngô Uy giận qua hóa cười:

- Đúng là thứ đầu có hổ, lúc nào rồi mà còn giả vờ giả vịt, trang c ho lão Diêm Vương coi à?

Trần Trầm không vội đáp, vẫn tiếp tục nhấp thêm một ngụm trà, rồi mới nói:

- Ngô Uy, người cảm thấy sau khi tiêu diệt Trương gia, Triệu gia t hật sự sẽ tuân theo hứa hẹn?

- Hay là người cho rằng mã tặc sẽ nói chữ tín?

Nghe vậy, sắc mặt Ngô Uy thoáng thay đổi, tức giận nói:

- Triệu lão gia tuy xuất thân mã phi, nhưng cũng là hào kiệt nhất n gôn cửu đỉnh, hấn đã phát thệ trước mặt ta!

- Đúng vậy, lão đạo chúng ta từ trước đến nay đã nói là làm!

Mấy tên tráng hán cũng vội vã nói chen vào, sợ Ngô Uy thay đổi chủ ý.

Thế nhưng hoảng loạn trong mắt bọn họ lại không qua nổi cặp mắt cú vọ của Trần Trâm.

Mã phi là mã phi, lại cò hào kiệt? Định thiếp vàng lên mặt à?

Có lẽ là nội tâm lo lắng, cho nên mồ hôi lạnh trên mặt Ngô Uy vô thức chảy xuống.

Cuối cùng, hắn đem sợ hãi chuyển thành lửa giận, ánh mắt nhìn về phía Trần Trâm tràn đầy sát ý.

- Giết chết tên tiểu tử yêu ngôn hoặc chúng này cho ta!

Hắn vừa dứt lời, một gã tráng hán mũi hếch vô cùng xấu xí liền xông về phía Trần Trâm.

Thấy vậy, Trần Trâm vội lên tiếng ngăn cản:

- Ngô Uy, vị tiểu huynh đệ này không liên quan đến Trương gia ta, người cần gì làm khó dễ hắn! Người thả hắn đi, ta lệnh cho gia đình bên ngoài rút lui, sao?

Nghe thế, Trần Trâm vô thức liếc nhìn Trương Đức.

Vị phụ thân này của Trương Kỳ tuy có hơi cương trực, nhưng làm người không tệ, cũng coi như một thân hào kiệt.

Ngày sau hắn bước lên tiên lộ, phụ mẫu giao cho người như vậy chắc chắn có thể yên tâm.

Trên thực tế, trước khi đến đây hắn đã gầy bàn tính xong rồi.

Lúc này ra mặt cứu Trương gia, hiển nhiên Trương gia sẽ phải nợ ân tình của hắn.

Là một trong 3 đại gia tộc có uy tín lâu năm ở Thạch Xuyên huyện

n, có Trương gia hỗ trợ, hẳn sẽ nhanh chóng thấu tóm thế lực của Vương gia.

Đợi đến khi hẳn rời đi, còn có thể cùng Trương gia đạt thành giao dịch.

Ngày sau, ở bên ngoài, hẳn bảo hộ tiểu tử Trương Kỳ này, còn ở Thạch Xuyên huyện, Trương gia phải chiếu cố phụ mẫu hẳn.

Hết thầy đều hợp lý.

Nghe vậy, sắc mặt Ngô Uy thay đổi mấy lược. Nói thật thì hẳn cũng có chút kiêng kỵ đám gia đình bên ngoài.

Dù cho nhân mã của Triệu lão gia đến, hơn mười tên gia đình ngoài kia, nếu không tiếc bất cứ giá nào, nói không chừng có thể tiến tên phản đồ là hẳn đi tây thiên.

Trái lại, nếu như... đám gia đình rút lui... Vậy thì hẳn cũng không cần kiêng nể gì nữa.

Nghĩ đến đây, Ngô Uy dùng ánh mắt ra hiệu cho tráng hán xấu xí kia dừng tay.

- Đại bá, trước người hãy lệnh cho bọn họ rút lui, ta chỉ muốn giết một nhà Trương gia người, đã đến nước này cũng không cần thiết phải lừa người. - Ngô Uy nói.

Nghe vậy, Trương Đức cắn chặt răng, không phải hẳn dễ dàng tin Ngô Uy, mà là sau khi tỉnh táo lại, hẳn nhận ra rằng để đám gia đình rời đi mới là thượng sách.

Bằng không, đợi người Triệu gia đến, những... gia đình này là quàn long vô thủ, cuối cùng cũng chỉ có một kết cục.

- Ngô Uy, nếu như người dám lừa gạt ta, ta có thành quỷ cũng sẽ

không bỏ qua cho người!

Nói xong lời này, Trương Đức hướng phía ngoài hô to:

- Mọi người tản ra! Rời khỏi Thạch Xuyên huyện, tiếp tục cuộc sống của mình, ngày sau các người cùng Trương gia ta không có quan hệ!

Nghe hắn nói thế, đám gia đình thoáng chốc ồn ào xáo động, nhưng lại không ai chịu rời đi.

- Các người không đi, đợi lát nữa chờ đợi các người cũng chỉ có một con đường chết! Biết không! - Thấy bọn gia đình chần chừ không chịu đi, Trương Đức chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mắng.

Lời này vừa ra, đám gia đình mới bắt đầu có động tác.

Bất quá, trước khi đi, mấy tên... gia đình này đều hướng về phía phòng tiếp khách, trịnh trọng dập đầu lạy ba lạy.

Trương Đức không đành lòng nhìn, vội quay đầu đi.

Nhưng đúng lúc này, cách đó không xa vang lên một hồi tiếng gõ ngựa.

Nghe được âm thanh này, Ngô Uy vui mừng quá đỗi.

Nhân mã của Triệu gia rốt cuộc cũng đã đến.

Triệu gia xuất thân mã phi, năng lực truy kích thuộc hàng nhất lưu, cho dù bọn gia đình này có rời đi Trương gia cũng chưa chắc có thể sống sót.

Nghĩ đến đây, hắn đã hoàn toàn buông lỏng, khinh miệt liếc nhìn Trương Đức một cái, sau đó giơ tay chỉ về phía Trần Trâm.

- Mau, mần thịt tên tiểu tử này cho ta!

- Súc sinh, ngươi lừa ta! - Trương Đức nghe vậy tức sùi bọt mép, hấn vớ lấy chén trà trên bàn muốn ném Ngô Uy.

Nhưng tay lại không nghe theo sai sử, chén trà loảng xoảng rơi xuống trước mặt hấn.

- Lừa ngươi thì thế nào? Một nhà ngốc tử! - Ngô Uy lộ vẻ khinh t hường, kẻ đó lại nhìn sang Trần Trầm, ánh mắt có chút dọa người.

Bên cạnh hấn, tráng hán xấu xí không nói hai lời, vung đao chém tới vị trí Trần Trầm đang ngồi.

- A!

Hàn quang lập lòe, Trương Tiểu Nhã nhìn không được kinh hô m ột tiếng, nàng không cách nào tưởng tượng được thiếu niên khí độ bất phàm này sẽ phải chết!

Nhưng ngay một giây sau đó, huyết quang như trong tưởng tượng không hề xuất hiện.

Thiếu niên từ đầu đến cuối vốn vẫn ngồi yên vị, giờ phút này, một tay mân mê cái chén, liếc nhìn Ngô Uy, ánh mắt đăm đăm.

Mà tay còn lại của hấn... Chỉ dùng hai đầu ngón tay kẹp lấy lưỡi đao vô cùng sắc bén.

Mặc kệ tráng hán xấu xí có dùng sức thế nào cũng không may ma y lay động được lưỡi đao.

Phòng tiếp khách thoáng cái trở nên vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Chương 24: Ta Là Đại Ca Của Trương Kỳ!

- Người! Người...

Ngô Uy chỉ vào Trần Trâm, trong lúc nhất thời hoảng sợ đến không nói nên lời.

Không phải tiểu tử này uống trà có Nhuyễn Cân tán sao? Hơn nữa còn uống rất nhiều, sao lại không bị ảnh hưởng gì?

Lại nói, dùng ngón tay kẹp lưỡi đao sắc bén là công phu gì?

Trong lúc nhất thời, đầu óc của hắn toàn là bột nhão.

Trần Trâm quay đầu nhìn sang tráng hán xấu xí, khẽ nhíu mày.

Tên này lớn lên cũng quá khó coi đi, lỗ mũi héch lên trời coi như xong, đã vậy lông mũi còn dài ngoằng thế kia, đó là chưa kể đến cặp mắt gà chọi cùng cái đầu bù xù chẳng khác nào ổ chó.

- Huynh đệ, vừa nãy là người trốn ở bức tường sau lưng ta đúng không? - Trần Trâm nhìn không được hỏi.

- Người... Làm sao biết? - Tráng hán vẫn đang dùng sức rút đao, nghe Trần Trâm hỏi, vô thức đáp lại.

Trần Trâm lắc đầu, khẽ thở dài:

- Khí chất của người không cách nào trói buộc, cho dù cách một bức tường ta cũng có thể cảm nhận được rất rõ ràng. Huynh đệ, kh

ông phải ta nói người, vừa gặp người lần đầu ta còn tưởng rằng là
o Hắc nhà ta thành tinh đấy.

Phốc phốc!

Trương Tiểu Nhã vốn còn đang khóc nức nở thoáng cái đã nhin k
hông được bật cười.

- Tiểu tử! Người muốn chết! - Lúc này, trán hán cũng máu dồn lên
n não, giờ cước muốn đạp thẳng vào cái mặt căng căng của Trần
Trầm.

Thấy vậy, Trần Trầm cũng không có động tác dư thừa, hai ngón tay
ngoặt một cái, lực lượng cường đại lập tức bẻ gãy mũi đao, sau
đó hai ngón tay nhanh như chớp duỗi ra.

Hàn quang chọt lóe!

Thân hình trán hán xấu xí thoáng cái bắt động, một lát sau, “phù
phù” một tiếng ngã xuống trước mặt Trần Trầm.

- Cao thủ!

Cầm đầu tám gã trán hán thấy vậy, đồng tử hơi co lại, kẻ đó, tựa
như sài lang hổ báo vọt về phía Trương Đức.

Mặc kệ chuyện gì phát sinh, giờ phút này không chế được Trương
Đức mới là quan trọng nhất.

- Ha ha.

Trần Trầm cười lạnh một tiếng, nắp chén trà trong tay bay vọt ra,
tựa như đạn pháo nện vào đầu kết gã trán hán kia.

Máu tươi ào ào như thác lũ, trán hán nháy mắt mất mạng.

Làm xong hết thầy, Trần Trầm mới uống một hơi cạn sạch số trà còn lại, sau đó lạnh giọng nói:

- Ai động, chết!

...

Phòng tiếp khách lại lần nữa rơi vào yên tĩnh, sáu gã tráng hán còn lại nhìn Trần Trầm cứ như nhìn ma quỷ.

Không ai dám hoài nghi lời thiếu niên này, bởi lẽ hai cỗ thi thể đang nằm trên mặt đất kia chính là bằng chứng tốt nhất.

Về phần Ngô Uy, sợ hãi trong mắt đã không cách nào che giấu.

Hắn từng nghĩ đến trường hợp Triệu lão gia sẽ nuốt lời, nhưng chưa từng nghĩ sẽ thất bại ở chỗ này.

Ngay khi hắn còn đang thấp thỏm lo âu, đại môn Trương gia đột nhiên vang lên âm thanh ồn ào náo động, ngay sau đó là ba bốn mươi tên xông vào.

Đám người này còn chưa xông vào phòng khách thì một đạo thanh âm hung hăng càn quấy đã vang vọng khắp Trương gia.

- Trương lão thất phu, hôm nay lão tử sẽ ân cần hỏi thăm nữ quý nhân cả nhà ngươi ngay trước mặt ngươi! Cho ngươi biết cái gì gọi là sống không bằng chết.

Nghe được thanh âm này, sáu tráng hán trong phòng cứ như đã tìm được ánh sáng chân lý, đồng loạt nhìn ra ngoài.

Nhưng chân của bọn hắn lại không dám cựa cựa dù chỉ là một chút.

Không bao lâu sau, một gã râu quai nón mặt theo đi vào phòng tiếp

p khách, lúc này đây, đám... trảng hán mới nhin không được khóc um lên.

- Lão đại! Chỗ này có cao thủ, giết mất hai huynh đệ của chúng ta rồi!

Đại hán râu quai nón mặt theo hiển nhiên là Triệu gia gia chủ Triệu Bru, vừa tiến vào phòng tiếp khách, nhìn thấy hai cỗ thi thể, sắc mặt hấn lập tức biến thành màu gan heo.

Đã nói là toàn bộ Trương gia bị không chế, sao người chết lại là t hủ hạ của hấn chứ hả?

- Chuyện gì xảy ra? - Triệu Bru tóm lấy Ngô Uy, hùng hùng hổ hổ nói.

- Là hấn... Là hấn làm! - Ngô Uy chỉ vào Trần Trầm, gào lên thảm thiết. Vừa rồi hấn thật sự bị dọa không nhẹ, giờ phút này, chỉ có ó làm như vậy hấn mới phát tiết hết hoảng sợ trong lòng.

Thấy chính chủ đã xuất hiện, Trần Trầm định lập lại một lần nữa t rò cũ như ở Vương gia, nhưng liếc nhìn phòng tiếp khách toàn bằng gỗ quý của Trương gia, hấn khẽ nhíu mày.

Khổng Hòa thuật vừa ra có khi nào đốt trụ luôn nhà người ta không trời?

Một nhà Trương gia hiện tại chẳng khác nào bị liệt, nếu như cháy lên, nóc nhà rơi vỡ đập chết một hai người... Hấn không dám đứng nổi đâu nha!

Nhất là Trương Tiểu Nhã kia, da thịt mịn mịn mềm mềm, dính chút lửa vào đám hủy dung luôn quá.

- Người là người phương nào? Báo họ tên ra đây, vì sao lại nhúng tay vào chuyện của Trương gia!

Ngay thời điểm hấn còn đang xoắn xuýt, Triệu Bưu đã rút đao ra chĩa vào hấn.

Trần Trâm khẽ thở dài, đứng lên.

Vốn dĩ hấn muốn ngồi một chỗ “chỉ tay năm ngón” giải quyết xong mọi chuyện, thể nghiệm một chút khoái cảm “Đàm tiếu gian. Cường lỗ hôi phi yên diệt” (1), nhưng hôm nay xem ra không được rồi.

(1) Câu thơ trong tác phẩm Niệm Nô Kiều - Xích Bích hoài cổ của Tô Thức.

Ý nghĩa: Mỉm cười một cái, quân giặc tan thành tro bụi.

Hấn vừa đứng dậy, sáu gã tráng hán lúc trước đều vô thức lui về sau một bước.

Nhìn một màn này, trong lòng Triệu Bưu phủ một tầng mây mù.

Thiếu niên trước mặt thoát nhìn rất bình thường, rốt cuộc là hấn đã giết người như thế nào lại có thể dọa thủ hạ của mình thành như vậy?

- Ta là ai à? Ha ha...

Trần Trâm bộ dạng phiến não, chậm rãi tiến đến gần Triệu Bưu.

Thấy vậy, Triệu Bưu nhin không được vô thức lui lại mấy bước, trán thấm một tầng mồ hôi lạnh. Lòng thầm nghĩ thiếu niên trước mặt đang chuẩn bị báo ra một cái thân phận kinh thiên động địa, đủ để hấn sợ run lên.

- Ta là ai à? Hôm nay ta sẽ nói cho ngươi biết!

Trần Trầm vừa nói vừa bước đến bên cạnh Trương Kỳ, đỡ hẳn ta dậy.

- Ta là đại ca của Trương Kỳ.

- Người khi dễ người khác... Có thể! Nhưng muốn đụng đến huynh đệ ta cùng toàn gia của hẳn, cái này không được!

Trần Trầm nghĩa chính ngôn từ nói, một bộ làm việc nghĩa không chùn bước, ngữ khí rất hùng hồn.

Trương Kỳ sau khi nghe được kích động không thôi, hận không thể lập tức quỳ xuống bái Trần Trầm.

- Có huynh như vậy, ta còn đòi hỏi gì! Ngày sau đâu có dùng cái c hết để thành toàn cho tình nghĩa huynh đệ, ta cũng quyết không hối tiếc!

Trương Kỳ âm thầm phát thệ, trong mắt lệ quang lập lòe.

Mà Triệu Bưu, nghe hẳn nói như thế lại cứ như ăn phải củ thi, đậ u xanh rau má, nhẫn cả buổi cuối cùng lại nói nhảm! Người tới đây là để trêu chọc ta đó hả? Chẳng lẽ lão tử không biết người có quan hệ với Trương gia à?

Bất quá, tuy trong nội tâm phẫn nộ, nhưng khéo mắt hẳn vẫn vô tư hức liếc nhìn hai cỗ thi thể đang nằm trên mặt đất.

Chuẩn xác mà nói là chú ý đến cỗ thi thể yết hầu bị nắp chén trà c ắm vào.

- Thực lực người này không thể khinh thường, phải hợp sức tấn công.

Trong lòng đã có chủ ý, Triệu Bưu lập tức lui về sau một bước, hé t lớn:

- Mọi người cùng xông lên, tiêu diệt tiểu tử này!

Hắn vừa dứt lời, liền có hai tiểu đệ đến cùng hắn không biết rõ tình huống vọt về phía Trần Trâm.

Bọn họ lao nhanh đến, tốc độ trở về càng nhanh hơn.

Hai tiếng “bang bang”, cứ như bị xe ngựa đụng phải, trực tiếp bay xẹt qua bên người Triệu Bru, văng ra ngoài phòng tiếp khách.

- Thật là lợi hại!

Dù Triệu Bru có kiến thức rộng rãi, trong mắt cũng xuất hiện một tia sợ hãi.

Tên gia hỏa trước mặt là thứ gì vậy trời? Chẳng lẽ trời sinh thần lực, hay là người tu tiên?

- Sao không lên nữa? - Trần Trâm đứng chấp tay trong đại sảnh, có vài phần ý vị một người làm quan cả họ được nhờ, liếc nhìn một nhà Trương gia, suy nghĩ đến thất thần.

Triệu Bru là một ngoan nhân, tuy bị dọa sợ, nhưng vẫn không chịu từ bỏ.

Hướng chi, phía ngoài phòng tiếp khách còn có mười mấy thủ hạ của hắn.

Đáng tiếc, cái phòng tiếp khách này quá nhỏ, hoàn toàn không phát huy được ưu thế nhân số của bọn họ... Phải lừa tiểu tử này ra sân, chơi lấy thịt đè người mới được.

Ý nghĩ vừa lóe, hắn đảo mắt, nghiêm nghị quát:

- Tiểu tử, nơi này quá nhỏ, không dễ thi triển, có dám ra ngoài mộ

t đổi một cùng ta hay không?

Nghe vậy, Trần Trầm cầu còn không được nữa là, nhưng trên mặt vẫn vờ vọt như khó xử lắm.

Thấy Trần Trầm do dự, Triệu Bưu thầm nghĩ có hi vọng, bắt đầu dùng phép khích tướng:

- Tiểu tử, sao hả? Người không dám? Nếu không dám thì hiện tại quỳ xuống cầu xin còn kịp, ta có thể tha cho người một mạng!

Nghe đến đây, sắc mặt Trần Trầm trắng đến đỏ bừng, tựa như một thiếu niên huyết khí phương cương bị kích thích không nhẹ.

- Có gì mà không dám! Bất quá, tất cả các người đều phải đi ra ngoài, còn nữa, lúc ta và người quyết đấu, thủ hạ của người tuyệt đối không được nhúng tay vào!

Thấy vậy, Triệu Bưu thầm mừng rỡ, không khỏi mắng một tiếng ngu ngốc, vội vàng nói:

- Triệu Bưu ta tốt xấu gì cũng là một phương hào kiệt, sao có thể nói không giữ lời. Đã nói một đổi một thì chính là một đổi một, nếu có kẻ khác nhúng tay vào, ta sẽ chết không toàn thây!

Dứt lời, dường như sợ Trần Trầm đổi ý, Triệu Bưu vội vã hạ lệnh cho chúng thủ hạ trong phòng tiếp khách lui ra ngoài, ngay sau đó, hắn cũng lui ra.

Chỉ có điều vừa xoay người, trên mặt hắn đã lộ ra nụ cười khoái trá vì gian kế thực hiện được.

Nếu lời thề có ứng nghiệm, không biết hắn đã sớm chết bao nhiêu lần rồi. Tiểu tử này dù cho có lợi hại thế nào đi nữa thì cũng vẫn còn quá trẻ.

Hôm nay hắn muốn dạy cho hắn ta một bài học, để hắn ta biết cái gì gọi là nhân tâm khó dò.

Nhưng hắn không ngờ rằng lúc mình đang cười, Trần Trầm cũng cười, thậm chí còn cười vui vẻ hơn so với hắn.

- Tiểu huynh đệ, Triệu Bưu kia đã quen nói không giữ lời! Người nhất định không được mắc mưu của hắn! - Trương Đức lo lắng khuyên.

Nghe hắn nói, Trần Trầm khoát tay, đi thẳng ra ngoài, đến lúc sắp ra khỏi cửa, hắn đột nhiên nói:

- Không sao, hôm nay ta muốn cho hắn biết, ăn có thể ăn bậy, thề không thể thề bậy được.

Chương 25: Lúc Trước Người Thề Thề Nào?

Lúc Trước Người Thề Thề Nào?

Rời khỏi phòng tiếp khách, Trần Trầm đi đến đại viện Trương gia.

Là một trong tam đại gia tộc Thạch Xuyên huyện, đại viện Trương gia không nhỏ, ước chừng ba cái sân bóng rổ cộng lại, mà lúc này, Triệu Bưu đã đứng giữa đại viện.

Trần Trầm bước tới, chưa đi được mấy bước, một đám mã tặc xông ra bao vây hắn.

Thấy một màn như vậy, khoe môi Trần Trầm hơi vểnh lên, nói với Triệu Bưu ở cách đó không xa.

- Đây là ý gì?

Triệu Bưu nghe hẳn hỏi, bật cười ha hả, giễu cợt:

- Ta có ý gì bộ ngươi không nhìn ra được à? Ngươi co đầu rút cổ trong phòng tiếp khách, ta không có biện pháp bắt được ngươi, thế nhưng ngươi đã chui đầu ra, vậy thì chớ trách ta lấy nhiều khi ít.

Trần Trầm cũng không quá bất ngờ đối với thuyết pháp của hẳn, mỉm cười quay sang nhìn Ngô Uy bên cạnh Triệu Bưu:

- Ngô Uy, tên này chính là hào kiệt nhất ngôn cửu đỉnh mà ngươi nói đến đấy à? Ta thấy cũng chỉ là một tên thổ phỉ bình thường mà thôi.

Nghe vậy, mồ hôi lạnh trên mặt Ngô Uy túa ra, công phụ lật lọng của Triệu Bưu xem như hẳn được mục sở thị.

Chuyện trước kia hẳn ta đáp ứng mình... Còn có thể chắc chắn?

Hay là giải quyết xong Trương gia liền thuận tay tiễn mình đi luôn?

Nghĩ đến đây, hai chân hẳn mềm nhũn, “phù phù” một tiếng quỵ xuống trước mặt Triệu Bưu.

- Bưu... Bưu gia, lúc trước là ta hồ đồ, cái gì mà một nửa gia sản Trương gia, còn có Trương Nhã, ta không cần gì cả, chỉ cầu có thể theo sau làm tùy tùng cho Bưu gia ngài, vì Bưu gia phân ưu.

Ngô Uy vừa nói vừa khóc lóc thảm thương, hiển nhiên là đã bị dọa a sấp hồng rồi.

Triệu Bru thấy vậy vuốt vuốt đầu Ngô Uy, vẻ mặt có hơi trêu tức:

- Uy thiếu, đây là tự ngươi chủ động từ bỏ đấy nhé, không phải ta nói không giữ lời đâu à.

- Dạ, dạ, chính là ta chủ động từ bỏ! Bru gia là một phương hào k
iệt, sao lại lật lọng được cơ chứ!

Ngô Uy đập đầu như giã tỏi, giờ phút này, hấn thậm nghĩ bảo trụ
mạng nhỏ, còn mấy thứ khác... Hấn hoàn toàn không có tâm tư q
uản.

Nghe nói như thế, Triệu Bru thỏa mãn gật gật đầu, sau đó đuổi ta
y chỉ vào Trần Trâm, hung dữ nói:

- Đối với người bình thường, ta đương nhiên sẽ giữ chữ tín, nhưn
g ngươi đã giết huynh đệ ta, vậy thì chớ trách ta không từ thủ đọa
n đối phó ngươi!

- Các huynh đệ, cùng tiến lên cho ta, báo thù cho huynh đệ đã ché
t của chúng ta!

Đám mã phi nghe hiệu lệnh lập tức đánh trống khua chiêng reo hò
inh ỏi... Hơn mười người từ các hướng vọt tới Trần Trâm.

Trần Trâm nhếch mép cười, linh lực trong cơ thể điên cuồng lưu c
huyển, dũng mãnh lao tới đầu ngón tay. Trong nháy mắt, mười đầ
u ngón tay hấn đều bùng lên hỏa diễm.

Mắt thấy hơn mười người vung đao chém tới, hai chân Trần Trâm
đạp mạnh một cái, nhảy lên cao bảy tám mét. Ngay sau đó, mười
ngón tay hấn tựa như súng liên thanh, hỏa diễm từ không trung r
i xuống, bao lấy mười người ở khoảng cách gần hấn nhất.

Trong chốc lát, mười người tựa như bó đuốc thắm dầu, vừa gặp lử
a liền bùng lên dữ dội.

Đội Trần Trầm hạ xuống đất, mười người này đã hóa thành tro tàn.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, mang theo tro tàn trên mặt đất bay đi một khoảng xa. Giờ thì, những người này xem như triệt để mất đi dấu vết tồn tại trên nhân thế.

Ngay sau đó, Trần Trầm vươn một bàn tay, năm đạo hỏa diễm từ trong tay bắn ra, hấn quét mất một vòng, nhìn chúng mã phi vẫn còn đang ngu ngơ chưa biết chuyện gì vừa xảy ra, mỉm cười nói:

- Vốn dĩ ta định một đối một với lão đại các ngươi, ngờ đâu hấn lại lật lọng, vậy cũng chớ trách ta dùng lửa nướng các ngươi.

Một đám mã tặc nhìn mờ vũ khí rơi xuống nền đất xám tro, lại quay sang nhìn hỏa diễm trong tay Trần Trầm, bị dọa run bần bật, ước nhìn Triệu Bru bằng ánh mắt cầu xin giúp đỡ.

Giờ phút này, tươi cười trên mặt Triệu Bru đã sớm cứng đờ, trong mắt ngoại trừ sợ hãi cũng chỉ có sợ hãi.

Hấn làm sao cũng không ngờ được Trương gia lại có thể mời Tiên Nhân đến! Lại còn là loại Tiên Nhân biết sử dụng phép thuật.

Trong mắt hấn, chẳng phải Tiên Nhân đều lười quản lý mấy cái... tục sự này hay sao? Ví như huyện lệnh, giờ phút này còn không biết đang tu luyện ở nơi nào, mặc cho tam đại gia tộc đánh nhau để nhân người sống ta chết, hấn cũng chẳng thèm quản.

Sao Tiên Nhân trước mặt lại... Không có giác ngộ như vậy hả?!

Ngay khi hấn còn đang run rẩy không biết nên làm thế nào, một tiếng hét tuấn mã từ trên đường điên cuồng chạy tới. Ngay sau đó, một gã thủ hạ lập tức nhảy xuống, quỳ một gối trước mặt hấn.

- Lão đại, đại sự không ổn! Vương gia bị diệt! Nghe một số người vây xem nói là Tiên Nhân ra tay, chỉ duỗi một ngón tay đã có thể đốt người thành tro bụi, hay là gần đây chúng ta điểu thấp một chút...?

Nói xong lời này, lại có một cơn gió thổi qua, tro đen bị thổi bay vào mắt mã tặc kia, khiến hắn nhìn không được đưa tay dụi dụi mấy lượt. Lúc này mới ý thức được bầu không khí hiện trường hình như sai lắm nha!

Nhìn thiếu niên mang vẻ mặt bình tĩnh bị vây ở giữa, bốn phía đều là tro tàn, đồng tử hắn thoáng cái co lại, lập tức đoán ra được chuyện gì đang xảy ra.

- Cmn, tiêu rồi!

Ý niệm trong đầu vừa vụt qua, cái khó ló cái khôn, mã tặc vội đứng lên, một lần nữa leo lên lưng ngựa, chấp tay với quần chúng:

- Thực xin lỗi, người không phải lão đại của ta, ta nhận nhầm người, cáo từ!

Nói xong lời này, hắn hung hăng vỗ mông ngựa, dùng tốc độ nhanh gấp vài lần lúc đến, một đường rời khỏi Trương gia. Nhìn cái bộ dáng kia còn tưởng phía sau có lão hổ đang đuổi theo hắn đấy!

Người này đến nhanh mà đi cũng nhanh, thế nên có không ít mã tặc còn không có kịp phản ứng.

Đội bọn họ hoàn hồn, tâm tư đánh đấm gì cũng không còn, cả đám lập tức ném đao, quay đầu bỏ chạy, nháy mắt trong đại viện gà bay chó sủa.

Thân hình Trần Trầm chợt lóe, bắt lấy bả vai Triệu Bưu, kéo một cái, ném hắn lăn quay trên mặt đất.

- Triệu Bruu, ngươi chạy đi đâu?

- Tiên Nhân gia tha mạng! Ta cho ngươi tất cả tài bảo của ta! - Triệu Bruu dập đầu như giã tỏi, cái bộ dạng kia... Chắc học cùng thầy y với Ngô Uy.

- Lúc trước ngươi thề như thế nào? - Trần Trầm từ trên cao nhìn xuống, hỏi.

Nhớ tới lời thề của bản thân, Triệu Bruu hung hăng vả vào miệng mình, khóc hô:

- Tiên Nhân gia chớ coi là thật, chỉ là đùa thôi! Tiên Nhân gia ngàn vạn đừng coi là thật!

- Không phải ngươi là một phương hào kiệt à? Không phải muốn báo thù vì huynh đệ sao?

- Cái gì hào kiệt, ta chính là đổng phân! Máy... tên kia không phải huynh đệ của ta, ta không biết bọn họ nha!

Lúc này, vì mạng sống, Triệu Bruu đã hoàn toàn vứt bỏ tiết tháo, vờ nói vừa vả miệng mình, trong lúc bất tri bất giác, mặt đã sung tành cái bánh tổ.

Thấy vậy, trong mắt Trần Trầm hiện lên một tia dị sắc, chân thành nói:

- Ta nghe nói hào kiệt chân chính chính là không câu nệ tiểu tiết, vì báo thù có thể chịu nhục, thậm chí lòn cúi, Triệu Bruu, ta thấy ngươi đúng thực là một trang hào kiệt.

Nghe vậy, trong mắt Triệu Bruu lóe lên tia kinh sợ, không đợi hắn lên tiếng, một đoàn hỏa diễm đã phóng đại trước mắt hắn, cuối cùng “bành” một tiếng, hắn liền hóa thành hỏa nhân.

Sau khi giết Triệu Bưu, Trần Trâm nhìn sang Ngô Uy đã xụi lơ bên cạnh, dưới chân còn róc rách nước.

- Uy thiếu, lúc này ta nghe nói người muốn theo làm tùy tùng cho Bưu gia, có thật vậy không?

Ngô Uy ngược nhìn hỏa nhân Triệu Bưu, cả người run như cây sậy, cuối cùng, hắn vọt tới ôm chặt đùi Trần Trâm, khóc hô:

- Tiên Nhân, ta là bị ép buộc! Đây hết thấy đều là Triệu Bưu bức ta đấy! Ta không muốn phản bội đại bá đâu!

- Một nhà đại bá đối với ta ân trọng như núi, ta sao có thể hại bọn họ?

- Nhất là biểu ca, người đối với ta quan tâm có thừa, ta trong lòng cảm kích còn không kịp đây này! Tiên Nhân, người là đại ca của biểu ca, vậy cũng chính là đại ca của ta! Đại ca, người không thể giết ta!

Chương 26: Người Cũng Biết Hồng Nhan Họa Thủy?

Trần Trâm thấy vậy không nói gì, chỉ nhẹ nhàng dùng một tay nhắc bổng Ngô Uy lên, ném vào phòng tiếp khách.

Chuyện xảy ra bên ngoài, một nhà Trương gia đều thấy rõ ràng, giờ phút này, bọn họ vẫn chưa hoàn hồn.

Cho đến khi Ngô Uy bay vô, bỏ nhào trước mặt bọn họ, cả đám m

ới hồi thần.

- Đại bá! Thật là bọn họ bức ta đấy! Người nhất định phải tin tưởng ta!

Ngô Uy phát này rơi xuống không nhẹ, bất quá, dục vọng cầu sinh mãnh liệt thôi thúc, hắn nhanh chóng bò dậy, ôm lấy chân Trương Đức.

Thấy vậy, Trương Đức chau mày, cũng không lên tiếng nói chuyện.

Ngô Uy đành phải ôm lấy chân Trương Kỳ.

- Biểu ca, người có còn nhớ khi còn bé chúng ta chơi đùa cùng nhau không? Tha cho ta lần này! Đợi lần tiếp theo trung bình, ta sẽ đi làm lính, từ nay về sau hảo hảo làm người.

Trương Kỳ tuy là người ngốc, nhưng cũng có cái nhìn rõ ràng, nghe xong, trong mắt hắn không hề có một chút đồng tình nào, chỉ có chán ghét.

Một lát sau, Trần Trầm đi vào phòng tiếp khách, trong tay còn xác minh theo một người, chính là Triệu quản gia bắt được trước đó.

- Lão Triệu, các người có bức Ngô Uy phản bội Trương gia hay không?

Trần Trầm tìm chỗ ngồi xuống, thuận miệng hỏi.

Lúc này đây, Triệu quản gia đã bị dọa bể mật, liên tục lắc đầu:

- Không có, tuyệt đối không có, vốn lão đại chúng ta cũng không tin tưởng tiểu tử này. Chính hắn là người cung cấp hành tung của Trương công tử, chúng ta phái người đi thăm dò, kết quả thực sự gặp được Trương công tử đi một mình, cho nên lão đại mới tin tư

ông hấn đấy.

Nghe hấn nói vậy, Ngô Uy sợ đến hồn phi phách tán, không ngờ là Triệu quân gia vẫn luôn trực tiếp bàn bạc với hấn lại bị bắt đến Trương gia.

- Người... Người ngậm máu phun người!

Triệu quân gia không cho Ngô Uy có cơ hội chỉ trích, tiếp tục nói:

- Sáng hôm nay hấn còn báo cho chúng ta biết Trương công tử sẽ đến thôn trang phụ cận cầu viện... Bảo chúng ta ra tay chặn giết, đồng thời còn hỏi xin thuốc mê.

Nghe đến đó, Trương Kỳ đã không nghe nổi nữa, trực tiếp nhắm mắt lại, trên mặt tràn đầy thống khổ.

Bị thân nhân của mình phản bội, tư vị kia... Có thể nghĩ.

- Muốn vi huynh làm thay không? - Trần Trầm hỏi.

- Không cần! - Trương Kỳ đột nhiên mở mắt, trong mắt tràn đầy quyết tâm.

Lúc trước, Trần Trầm nâng hấn dậy đã dùng linh lực hóa giải 7, 8 phần thuốc mê, hiện tại hấn đã hoàn toàn khôi phục thể lực.

Nhìn Ngô Uy, Trương Kỳ rút kiếm của mình ra.

- Biểu ca tha mạng!

...

Chuyện Trương gia, Trần Trầm không tiếp tục nhìn nữa, mà dẫn theo Triệu quân gian đi ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Cho ta một lý do không giết ngươi.

- Tiên Nhân! Ta biết vị trí tiểu kim khố của Triệu Bưu! Ta dẫn ngươi đi! - Triệu quản gia run lẩy bẩy nói.

Thời điểm bị giam giữ ở Trương gia, hắn đã sớm nghĩ kỹ lý do cần u sinh, cho nên hiện tại nói vô cùng trôi chảy.

- Trong tiểu kim khố của Triệu Bưu ngoại trừ vàng bạc, tài bảo, còn có bảo bối khó lường. Lúc trước, chúng ta đã cướp được của một đại hộ nhân gia trong một châu tự trị! Lần đó tổn thất trên trăm huynh đệ.

- Về sau, Triệu Bưu trốn đến Thạch Xuyên huyện, hơn nữa còn đem mấy thấy bảo vật trong đó ra hiến cho Huyện lệnh mới đổi được cái danh trong sạch.

Nghe đến đây, Trần Trầm lộ vẻ hăng hái, bất quá hắn cũng không gấp.

Muốn vợ vét bảo khố nhất định phải mang theo cảm lý ngư Trương Kỵ, nói không chừng có thể có thể vợ được thứ gì đó kinh hi nh a.

...

Một giờ sau, chuyện ở Trương gia coi như hoàn toàn giải quyết xong, Ngô Uy bị một kiếm kết thúc. Những gia đình rời đi lúc trước cũng được triệu tập trở về.

Trải qua chuyện lần này, gia đình Trương gia càng thêm trung thành.

Trương Đức đối với Trần Trầm là thiên ân vạn tạ, lúc trước Trương Kỵ nói muốn đem Trương Tiểu Nhã gả cho vị này, hắn cũng không ông thật sự cho là đúng, nhưng hiện tại, hắn đã áp ủ tâm tư này.

Phải biết, đây là một vị Tiên Nhân nha!

Con gái gả ra ngoài dinh tiên khí hình như cũng không tệ.

Ý niệm này vừa lóe lên, hắn có hơi ngại ngùng nói:

- Cái này... Nữ nhi Tiểu Nhã của ta đã đến tuổi kết hôn.

Hắn còn chưa nói hết lời thì trong phòng tiếp khách đột nhiên vang lên tiếng hét.

- Vạn vạn không được.

Cùng một lời kịch, nhưng giờ phút này người nói lại là Trương Kỳ. Hắn mang vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, trịnh trọng.

Thấy vậy, Trương Đức có chút không vui, lúc trước nói gả muội muội cũng là người, giờ nói không gả cũng là người, rốt cuộc người muốn thế nào? Trêu chọc ta à?

Đối diện với ánh mắt của Trương Đức, Trương Kỳ đứng lên, nhìn về phía Trần Trầm bằng đôi mắt tràn đầy sùng kính.

- Trước kia ta quả thật muốn đem xá muội gả cho Trần huynh, nhưng hiện tại ta đã thay đổi chủ ý.

- Nhân phẩm Trần huynh ngàn dặm mới tìm được một, cái đó không cần bàn cãi, quan trọng hơn nữa là huynh ấy thiên tư trác tuyệt, tương lai chú định có thể trường sinh vu thế. So ra, xá muội chỉ là một người phạm tục, liễu yếu đào tơ, sao có thể bầu bạn bên cạnh Trần huynh?

- Cho nên càng nghĩ ta càng cảm thấy đem xá muội gả cho Trần huynh thật sự là ủy khuất huynh ấy.

- Người như Trần huynh ngay cả cửu thiên tiên nữ cũng không xứng!

Trần Trầm bị hấn ca tụng một trận khiến cho khoe mắt nhìn không được giật giật liên hồi. Người khác thổi phồng hấn, hấn hiển nhiên biết đối phương là hư tình giả ý, không cần thiết để trong lòng. Nhưng Trương Kỳ lại là lời phát ra từ nội tâm, cái này thật khiến hấn cảm thấy... Ngượng ngùng nha.

Liếc nhìn Trương Tiểu Nhã mang vẻ mặt thất vọng, còn có chút ủy khuất, lại nghĩ đến Nhị Nha nhà hàng xóm, Trần Trầm cảm thấy cười Trương Tiểu Nhã cũng không tính là uất ức lắm đâu.

Ít nhất phụ mẫu đảm bảo thỏa mãn.

- Thật ra...

Lời phía sau hấn còn chưa kịp nói hết thì đã bị Trương Kỳ đánh gãy.

- Trần huynh không cần băn khoăn cảm thụ của xá muội, để nàng sớm hiểu rõ một chút cũng tốt.

- Ca, người thật đáng ghét! - Trương Tiểu Nhã vốn đã ngồi đã không nhìn nổi nữa, oán giậm chân mấy cái, sau đó chạy ra ngoài, rời khỏi phòng tiếp khách, đi vào tắm phòng bên cạnh.

- Kỳ, sao lại có người nói muội muội mình như vậy? Người thật là à! - Trương phu nhân thấy lúc con gái chạy ra ngoài mắt ngân ngấn nước, nhìn không được oán hận nói.

Trần Trầm nhìn bóng dáng xinh đẹp chạy vụt qua, nội tâm có vài phần không ổn, vì vậy liền dùng âm lượng chẳng khác nào tiếng rười vo ve nói:

- Hiền đệ... Vi huynh chịu một chút ủy khuất có là gì... Chuyện n

hở thôi mà.

Nghe hắn nói, Trương Kỳ khẽ thở dài, u sầu đáp:

- Trần huynh, người vẫn chưa ý thức được bản thân có bao nhiêu ưu tú, từ xưa cưới gã chú trọng môn đăng hộ đối, cái thuyết pháp này nếu không có lừa thì làm sao có khời? Thật sự là rất có đạo lý đấy!

Trần Trâm á khẩu.

Trương Kỳ này hình như bị hắn lừa đến mù đầu rồi, triệt triệt để để trở thành fan nào tàn của hắn.

Trần Trâm lại không phát hiện tâm tình của mình có biến hóa, hắn liếc nhìn về phía tấm phòng muội muội:

- Trần huynh, người có từng nghe nói qua hồng nhan họa thủy?

Trần Trâm vô thức gật đầu, thế nhưng quan hệ cái lông gì đến hắn n? Chẳng lẽ Trương Kỳ sợ muội muội mình đem lại tai họa cho hắn?

Không đến nỗi nào chứ?

Trong lúc hắn còn đang suy nghĩ, Trương Kỳ đã xoay người, võ mạnh lên vai Trần Trâm, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Trần huynh, với tài hoa của người, một khi bước vào tu tiên giới khẳng định có vô số thiên kiều chi nữ, cao lĩnh chi hoa say mê.

- Nói không chừng trong đó còn có một ít ma nữ hoặc yêu nữ tâm thuật bất chính.

- Các nàng sẽ bằng lòng để một người phạm tục như muội muội c hiếm lấy Trần huynh sao?

- Vạn nhất các nàng sinh lòng ác ý, vậy há chẳng phải mạng nhỏ của muội muội ta không giữ được sao? Cho nên kính xin Trần huy nh thông cảm!

Trần Trầm ngoáy ngoáy tay, cho là mình nghe nhầm.

Sao cứ có cảm giác Trương Kỳ nói hồng nhan họa thủy là mình áy nhi? Người rãnh rỗi đặc biệt đến trêu chọc ta à? Có cần khoa trương vậy không?

Nhưng Trương Kỳ cũng không nhìn hắn, mà là nhìn về phía chân trời xa xăm, lẩm bẫm nói:

- Ta đã dự cảm được Tu tiên giới sắp nhắc lên một hồi gió tanh mưa máu...

Vừa nghe xong, Trần Trầm há miệng thở dốc, thiếu chút nữa bị sặc nước miếng.

Chương 27: Âu Hoàng Cùng Phi Tù

- Khục khục, ta không cưới muội muội người là được... - Trần Trầm bắt đầu dĩ nói.

Bất quá, việc cấp bách hiện tại không phải là thảo luận mấy cái này, mà là xử lý tàn cuộc của Triệu gia cùng Vương gia.

Trong chốc lát, hai người đã thương nghị xong xuôi.

Tất cả gia sản của Vương gia đương nhiên là giao cho Trần Trầm, cái này không có gì bàn cãi.

Về phần Triệu gia, mỗi người một nữa.

Bất quá, Trương gia phải thay Trần Trầm giải quyết mấy chuyện giao tiếp phiền toái, đồng thời ứng phó với người của Huyện nha.

...

Hôm nửa ngày sau, hết thầy xử lý thỏa đáng, Trần Trầm cùng Trương Kỳ dưới sự dẫn dắt của Triệu quản gia đi đến Triệu gia đại trạch.

So với Vương gia cùng Trương gia, Triệu gia lớn hẳn nhiều lắm.

Bất quá bởi vì Triệu Bưu là mã phi, không có thân nhân, cho nên Triệu gia thập phần trống trải.

Trước kia cũng có mấy cái nghĩa tử, bất quá hiện tại đã mờ yên mà đẹp bầy, tám tên gì rồi.

Mấy cái di nương do Triệu Bưu mua về từ thanh lâu nghe nói hẳn ta xảy ra chuyện đã sớm cuốn gói chạy mất, hôm nay Triệu gia chỉ còn lại một mảnh hoang tàn.

- Mấy vị yên tâm, tiểu kim khố của tên cầu tặc Triệu Bưu kia giấu rất kín, đám... tiểu nương bì kia tuyệt đối không mò ra được đâu.

Triệu quản gia dẫn hai người họ đến tửêm phòng của Triệu Bưu, vừa đi vừa giải thích, cố gắng biểu hiện giá trị của mình.

Một lát sau, ba người tiến vào tửêm phòng.

Tửêm phòng của Triệu Bưu vô cùng to lớn, tuy nhiên mấy thứ quý

giá bên trong đã sớm chấp cánh bay xa, chỉ còn lại một cái giường lớn đủ chứa ba bốn người.

Thấy vậy, Triệu quản gia không nói hai lời, lập tức nhảy lên giường, xóc đệm lên, bắt đầu gõ gõ.

Cộc cộc cộc!

Nghe âm thanh nặng nề liền biết ngay là phía dưới đặc.

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm lộ vẻ kinh ngạc, cứ có cảm giác Triệu quản gia này không biết tiểu kim khố ở nơi nào ấy nhỉ?

- Vậy mà không phải dưới giường! Tên cậu tặc Triệu Bưu kia làm giường lớn vậy làm gì?!

Triệu quản gia thoáng cái trở nên nóng nảy, nhanh chóng nhảy xuống giường, đi đến gõ gõ mấy cái vách tường, nhưng cũng không thu hoạch được gì.

Trương Kỳ càng nhìn cái giường này càng hoài nghi, định bò lên tẩm hãm dò thử một phen thì bị Trần Trầm ngăn lại.

- Hẳn là không có ở dưới giường đâu, bằng không lúc “tung tăng nhảy múa”, dưới giường vang lên tiếng “đông đông đông”, dù là kẻ ngu cũng biết bên dưới rỗng đấy.

Đám tiểu thiếp của Triệu Bưu cũng không phải hạng ăn chay, đoán chừng hẳn ta cũng hiểu rõ điều đó, cho nên hiển nhiên sẽ không để các nàng biết tiểu kim khố của mình ở đâu.

- Cái gì tung tăng nhảy múa? - Mặt Trương Kỳ đại ra, căn bản không hiểu Trần Trầm đang nói gì.

Đúng lúc này, Triệu quản gia “phù phù” một tiếng quỳ sụp xuống trước mặt Trần Trầm.

- Tiên Nhân, lúc trước ta thật sự tận mắt nhìn thấy Triệu Bru xuất ra bảo vật từ trong tâm phòng!

Trần Trầm không để ý đến hắn, mà bắt đầu hỏi hệ thống.

- Trong phạm vi 15 mét có mật thất hay bảo khố gì không?

“Kí chủ, 40 cen-ti-mét ngay dưới chân người phía trước ngươi. - Hệ thống nhanh chóng đáp lại.

Trần Trầm liếc nhìn người phía trước mình, hiển nhiên là Trương Kỳ. Lúc này hắn ta vẫn còn đang nhíu mày, dường như vẫn chưa nghĩ ra cái gì là “tung tăng nhảy múa”.

Trần Trầm đồng tình nhìn hắn, nói:

- Hiền đệ, làm phiền ngươi nhích qua một chút.

Trương Kỳ như lọt vào sương mù, bất quá hắn vẫn nhích người qua.

Trần Trầm bước tới vị trí kia, giẫm mấy cước thật mạnh.

Cộc cộc cộc!

Vẫn là âm thanh trầm đục, thế nhưng nếu cẩn thận phân biệt, có thể cảm giác được khác biệt rất nhỏ.

Nếu như hắn không biết chắc phía dưới có bảo khố, đoán chừng khó mà phát hiện ra khác biệt nhỏ bé này, nhưng đã biết trước cộng thêm có tâm tìm kiếm, kết quả đương nhiên không giống rồi.

Không chút do dự, Trần Trầm khom người, nện hai khối gạch hai bên thành bột mịn, sau đó lui về sau nửa mét, hai tay nắm lấy khối gạch nằm giữ, dùng sức.

Oanh...

Cùng với âm thanh gạch đá ma sát, một khối gạch dày gần 40 centimet cứ thế bị Trần Trầm nhấc lên, để lộ địa đạo tối tăm bên dưới.

- Với sức nặng của khối gạch này, người bình thường căn bản không lay chuyển được, cũng không biết có cơ quan gì không, nếu như không có cơ quan, bằng vào khối gạch cũng ngăn được không ít người rồi.

- Phía dưới rốt cuộc có bao nhiêu bảo vật mà Triệu Bru lại phải cẩn thận như vậy?

Trần Trầm ném khối gạch qua một bên, lòng có chút chờ mong, bất quá, hắn cũng không vội đi xuống, mà liếc nhìn Triệu quản gia bên cạnh.

Lúc này, Triệu quản gia đã đầu đầy mồ hôi, hắn tự nhiên hiểu ý Trần Trầm, vội vàng chui xuống lối vào địa đạo, đi trước mở đường.

Trương Kỳ thấy vậy có hơi khó xử nói;

- Trần huynh, bảo khố này là do người phát hiện, đồ vật bên trong hẳn là nên quy cho người sở hữu, ta không đi theo, lưu lại bên ngoài thay người canh gác!

- Aiz, ta và người là huynh đệ, kiến nhân hữu phân (1), cũng chỉ là bảo vật, sao có thể so với tình huynh đệ giữa ta và người? - Trần Trầm khoát tay áo, một bộ nghĩa chính ngôn từ.

(1) Đại loại như có mặt có phần.

Cứ hay nói đùa, hắn cố nén không dùng hệ thống điều tra là vì cái gì? Là vì muốn cảm lý ngư tiểu Kỳ mở ra hào quang thiên tử trước

c, hôm nay hẳn ta không vào sao được?

Nghe vậy, Trương Kỳ vô cùng xúc động, cũng không tiếp tục chối từ, trực tiếp dẫn trước Trần Trầm đi vào địa đạo.

Đồng thời, trong lòng âm thầm thề, nếu như bên trong có nguy hiểm, Triệu quản gia không ngăn được, vậy thì để hẳn cản.

Ba người đi xuống, phía dưới là một gian mật thất.

Bên trong cũng không có cơ quan ám khí, chỉ có tám cái rương lớn.

Đối mặt với cảnh tượng ở kiếp trước chỉ có thể thấy được trong TV, Trần Trầm có chút không kiềm chế được, bước đến trước một cái rương, về mặt tràn đầy chờ mong.

Thế nhưng... Không nhìn thấy châu quang bảo khí như trong tưởng tượng, mà đập vào mắt Trần Trầm là một đồng hồ lớn.

Trường đao rỉ sắt, y phục rách rưới, còn có cái yếm nhỏ của nữ nhân, roi da, xiềng xích cùng đủ thứ loạn thất bát tao.

Xem ra đều là mấy thứ đồ hoài cổ của Triệu Bưu, cộng lại đem bán... Đoán chừng trị giá 300 lượng bạc là cùng.

- Xúi quẩy!

Trần Trầm thầm mắng một câu, tốt xấu gì hẳn cũng chọn một cái từ giữa một đồng, vậy mà mở ra lại như vậy?

Ngượng ngùng cười, Trần Trầm nhìn về phía Trương Kỳ.

- Hiền đệ, mấy cái rương còn lại đều do ngươi mở.

Nghe vậy, Trương Kỳ cũng không nghĩ nhiều, đối với mệnh lệnh

của đại ca, hắn luôn chấp hành vô điều kiện.

Bước đến bên cạnh cái rương thứ nhất, cũng không có bất kỳ kỹ xảo gì, hắn xúc mạch nắp rương lên, nháy mắt vô số hào quang từ bên trong bắn ra, Triệu quân gia bên cạnh bị dọa phải lui liên tiếp mấy bước.

- Cmn, một rương trân châu bảo thạch, cái này trị giá ít nhất mấy vạn nha! Đúng là người với người tức chết người mà!

Sau khi nhìn rõ đồ vật bên trong, trong đầu Trần Trầm có vô số đầ u thảo nên mã chạy như điên qua.

Nhìn thấy một rương trân châu bảo thạch, trong mắt Trương Kỳ hiện lên vẻ khiếp sợ.

Hắn biết Triệu gia tài lực hùng hậu, nhưng làm thế nào hắn cũng không ngờ lại hùng hậu như vậy, chỉ bằng một rương trân châu bảo o thạch này đã đủ mua được hai cái Trương gia rồi...

- Trần huynh, chúng ta phát tài!

Dù Trương Kỳ xuất thân từ đại gia tộc, thế nhưng hiện tại cũng có chút kích động.

- Đừng kích động, người tiếp tục mở đi! - Trần Trầm chủ động đứng cách mấy... cái rương xa một chút, sợ vận khí của mình ảnh hưởng đến Trương Kỳ phát huy.

Nghe vậy, Trương Kỳ tiếp tục mở hòm.

Rương thứ hai tràn đầy hoàng kim, giá trị có hơn mấy vạn.

Rương thứ ba chất đầy bạch ngân, cũng đáng giá 7, 8 ngàn lượng.

Rương thứ tư đều là thần binh lợi khí, cũng không biết Triệu Bru

đoạt được từ đâu, giá trị chưa ước tính được.

Rương thứ năm có san hô cùng một số bảo vật quý hiếm dưới biển, giá trị cũng không biết.

Rương thứ sáu thì là một đồng khế đất, văn tự bán mình của gia nô, giá trị không biết.

Rương thứ bảy có hơi trống trải, bên trong chỉ có mấy khối đá thoạt nhìn hết sức bình thường, một hạt châu màu xám tro cùng với một khối lệnh bài.

Trần Trầm không biết hạt châu cùng lệnh bài là vật gì, nhưng thân là người tu tiên, hẳn có thể cảm nhận được linh khí nồng đậm đến cực điểm.

- Rương đồ cuối cùng hình như không đáng giá. - Liếc nhìn mấy thứ trong rương, Trương Kỳ có hơi bất mãn nói.

Nghe vậy, khóe mắt Trần Trầm run rẩy, trong chốc lát không biết nói gì cho phải.

Về phần rương đồ cuối cùng có đúng thật là không đáng tiền như Trương Kỳ nói hay không, hẳn hỏi hệ thống là biết liền...

Chương 28: Tinh Quái Nội Đan Cùng Trung Phẩm Linh Thạch

- Hệ thống, trong phạm vi 15 mét, thứ gì có giá trị nhất? - Trần Trầm hỏi.

- Rương tinh quái nội đan trước mặt người, trong đó ẩn chứa hơn phân nửa công lực của một đầu hai trăm năm tinh quái.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm vô thức nhìn về phía hạt châu màu xám tro trong rương.

So với hắc nghĩ không khác là bao, đồ vật trong cái rương này tuy nhìn bình thường, nhưng lại có giá trị nhất, hơn xa so với mấy thứ đồ cổ quý hiếm kia.

- Vật giá trị thứ hai ở đâu?

- Trung phẩm linh thạch trong cái rương trước mặt.

- Thứ ba?

- Bên cái rương phía trước 2 mét, một bộ đặc chất nhuyễn giáp.

...

Trần Trầm lần lượt hỏi, nhưng không hề nghe hệ thống nhắc đến khối lệnh bài kia, vì vậy, hắc bước đến lấy lệnh bài ra, cẩn thận quan sát.

Phía trên lệnh bài có khắc hình một cái ký hiệu hình thú, không có giới thiệu hay miêu tả gì, Trần Trầm đoán đây có thể là một tín vật, ý nghĩ chủ yếu là tượng trưng mà thôi.

- Triệu quản gia, mấy thứ này các người đoạt từ cùng một người à? Chẳng lẽ lại là một vị Tiên Nhân? - Trần Trầm chỉ vào cái rương cuối cùng, quay sang hỏi Triệu quản gia.

Vô luận là tinh quái nội đan hay tinh thạch đều không giống thứ mà người bình thường có thể có được, nhưng nếu Triệu Bru đã có thể trấn lột Tiên Nhân, vậy thì hà cớ gì phải chết uất ức như vậy?

Nghe hẳn hỏi, Triệu quân gia ngưng ngừng cười:

- Chúng ta cướp của một người trẻ tuổi, hẳn ta không phải Tiên Nhân, nhưng võ công cực cao, lúc ấy chúng ta có hơn một trăm nhân mã, vậy mà vậy công hẳn, hẳn gắng gượng chém giết khiến cho hơn trăm người chúng ta kiệt lực mà chết.

- Về sau, Triệu Bưu cảm giác có lẽ mình đã trêu vào người không nên trêu, cho nên mới trốn chạy đến Thạch Xuyên huyện.

Trần Trầm nhíu mày, nếu không phải là Tiên Nhân, vậy người nọ tám chín phần là giống với Trương Kỳ, chuẩn bị trở thành đệ tử tiên môn.

Chỉ có điều gia thế của người ta tốt hơn Trương Kỳ không biết bao nhiêu lần, rất có thể trong đám trường bối có Tiên Nhân tồn tại, cho nên hẳn mới có thể mang theo bên người vật trân quý như thế.

Chỉ với ý niệm này, Trần Trầm lập tức thu hồi khối lệnh bài kia, li nh thạch cùng nội đan trong rương cũng thu luôn, sau đó quay sang nhìn Trương Kỳ.

- Hiền đệ, cái rương cuối cùng chưa vật phẩm cần thiết cho tu tiên, ta mặt dày nhận lấy. Còn những cái rương khác, ngươi cứ tùy tiện chọn đồ bên trong, muốn lấy bao nhiêu thì lấy.

- Đợi ngày sau ngươi chính thức bước vào tiên lộ, ta sẽ nghĩ biện pháp đền bù tổn thất cho ngươi.

Nghe vậy, Trương Kỳ liên tục khoát tay, nghiêm mặt nói:

- Trần huynh sao lại nói chuyện đền bù tổn thất, nếu như không phải hại ngươi, Trương gia ta đã sớm vong rồi, mấy thứ kia vốn đều là của Trần huynh.

Hai người lại khách sáo một phen, cuối cùng quyết định không đem đến số tài vật này, cứ đặt chúng trong mật thất, đợi ngày sau cả n đến lại nói.

Còn về phần Triệu gia đại trạch... Trục tiếp quy cho Trần Trâm.

Có nhà lớn như vậy để ở, đương nhiên Trần Trâm sẽ không tiếp tục để phụ mẫu sống trong nhà đất ở Thạch Đầu thôn nữa.

Bất quá, giường cùng đồ đạc ở đây đều phải đổi mới, bằng không thì mang điềm xấu.

Thương nghị xong xuôi, hai người rời khỏi mật thất.

Về phần Triệu quản gia, tên này không phải người tốt, hơn nữa còn biết rõ vị trí mật thất, Trần Trâm không có ý định lưu hắn, bất quá, nhìn hắn có biểu hiện tích cực như vậy, thôi thì cho hắn toàn t hây.

- Chuyện ở đây đã giải quyết xong, ta về nhà một chuyện, đợi hai ngày nữa sẽ đưa phụ mẫu đến huyện thành.

Trước khi chia tay, Trần Trâm nói với Trương Kỳ.

Trương Kỳ lập tức vỗ ngực cam đoan:

- Trần huynh yên tâm, đợi lúc người tới, Triệu gia đại trạch này ta đã giúp người dọn dẹp bóng loáng, nha hoàn gì đó cũng an bày th ỏa đáng.

- Vậy phải làm phiền hiền đệ rồi. - Trần Trâm chấp tay nói tạ.

Có một tiểu đệ như vậy, chuyện gì hắn cũng không cần phải nhún g tay vào, cái này quả thật cảm thấy rất thoải mái nha.

Chỉ có điều không biết sau khi quay về thôn, phụ mẫu cùng các h
ương thân biết được Vương gia bị diệt, tất cả tài sản rơi vào tay h
ấn sẽ có loại phản ứng gì nhỉ?

- Ha ha, đoán chừng đều muốn gả cô nương nhà mình cho ta đấy!

Trần Trầm trầm nghĩ, khoe miệng nhin không được nở nụ cười.

...

Trên đường quay về thôn, Trần Trầm suy đi tính lại, cuối cùng qu
yết định đem đốt lệnh bài.

Nói không chừng thứ này có tính độc nhất, lỡ như gặp phải người
quen của chủ nhân lệnh bài, vậy thì có lý cũng thành vô lý rồi, đế
n lúc đó chẳng may lại phát sinh hiểu lầm, không bằng cứ đốt quá
ch đi cho xong việc.

Sau khi đã thiêu hủy lệnh bài, Trần Trầm ngồi trên lưng ngựa lấy
ra tinh quái nội đan, vô thức nhét vào miệng, bất quá, nhét được
một nửa, hắt lại phun ra.

- Hệ thống, phạm vi 15 mét, có thứ gì ta có thể ăn?

- Ngựa dưới thân, cỏ dại ven đường, lá cây ngoài tám mét, cây nắ
m dưới tảng đá ngoài 11 mét...

Hệ thống liệt kê một đồng lớn, nhưng hết lần này đến lần khác kh
ông hề nhắc đến nội đan trong tay.

Trần Trầm lau mồ hôi lạnh, may mà hấn cơ trí, hỏi hệ thống trướ
c, bằng không thì e là gặp chuyện không may.

- Quanh đây có thứ gì ta ăn vào sẽ chết?

- Nội đan trong tay Kí chủ. - Lần này, hệ thống không chút do dự

trực tiếp nhắc đến nội đan.

- Quanh đây có thứ gì ăn nội đan này được? - Trần Trâm không tin, lại đổi cách hỏi khác.

Hắn có cảm giác nếu cứ như vậy, sớm muộn gì hắn cũng thành giáo sư ngôn ngữ học mất thôi, nói không chừng còn có thể thành triết gia nữa đấy.

- Ngựa dưới thân Kí chủ.

Trần Trâm:

- ...

Hắn là người không thể ăn tinh quái nội đan, chỉ có động vật mới ăn được?

- Vậy thì không bằng mang cho lão Hắc nhà ta! Nói không chừng có thể giúp lão Hắc thành tinh đấy!

Trần Trâm trầm nghĩ, vô thức tăng nhanh tốc độ.

Lúc đi hắn đã nhớ kỹ đoạn đường này, cho nên hiện tại quay về cũng không cần phải tìm đường.

Bất tri bất giác, tấm bia đá quen thuộc trước Thạch Đầu thôn xuất hiện trong tầm mắt.

Lúc này, thi thể ở cửa thôn đã được thu dọn sạch sẽ, ngoài ra, ở đó còn có ba người đang đứng, theo thứ tự là trưởng thôn cùng phụ mẫu hắn.

Nhìn vẻ mặt trông mong cùng lo lắng của nhị lão, nội tâm Trần Trâm sinh ra một tia chua xót.

Tuy linh hồn của hắn không thuộc về thế giới này, nhưng thân thể của hắn lại thật sự thuộc về nơi đây, là do mẫu thân thai nghén suốt mười tháng sinh ra.

Cho nên trong lòng hắn, Trần Sơn cùng Tần Nhu chính là phụ mẫu thân sinh của hắn.

Nếu như hắn phải đi Thiên Vân tông, vậy thì chắc chắn phải xa xứ, rời xa hai người bọn họ.

Tuy trong lòng luyến tiếc, nhưng hắn nhất định phải đi tu tiên.

Vất vả lắm mới sinh ra trong thế giới Tiên Hiệp, nếu không tu tiên, không đi xem thế giới rộng lớn này, há chẳng phải phụ lòng hắn xuyên đến đây sao? Chẳng phải phụ lòng hệ thống nghịch thiên sao?

Huống chi, phụ mẫu quanh năm mệt nhọc, tuy còn chưa đến 40 nhưng tóc đã có vài sợi bạc trắng, nếu cứ sống như vậy, thử hỏi có thể nán lại ở thế gian này bao lâu?

Nhưng nếu hắn bước lên tiên lộ, tương lai nói không chừng sẽ có cơ hội mang phụ mẫu cùng tu tiên, để bọn họ được trường sanh bất lão.

- Tu tiên nhất định phải tu, nhưng trước khi đi, ta phải an bài tốt cho nhị lão mới được.

Trần Trần trầm hạ quyết tâm, sau đó nhẹ nhè vồ vồ mộng ngựa, nhanh chóng chạy đến chỗ bia đá.

Một lát sau, phu phụ Trần Sơn đứng ở cửa thôn nhìn thấy nhi tử, nếp nhăn trên mặt thoáng cái giãn ra, thần sắc lo lắng cực điểm cũng dần dần buông lỏng.

Chương 29: Muốn Ngồi Ăn Rồi Chờ Chết? Không Tồn Tại

Trần Trầm tiêu sái xuống ngựa, bước đến trước mặt phụ mẫu, cười nói:

- Cha, nương, ta đã diệt Vương gia, chuyện Vương Hồ mạo nhận quân công cũng đã được huyện nha xác nhận. Từ này về sau, Trần gia ta sẽ tiếp quản tài sản cùng điền trang của Vương gia.

- Cái gì? - Trần Sơn cùng Tần Nhu còn chưa nói gì, lão thôn trưởng đã thét lên kinh hãi.

- Không có gì, chỉ là 7, 8 trăm mẫu ruộng tốt, hơn 10 cửa hiệu, chẳng bao nhiêu đâu mà? Chút sinh ý mà thôi, không đáng nhắc đến.

Trần Trầm hờ hững cười, vẻ mặt vân đạm phong khinh.

Loại trang bức này, hẳn rất lành nghề nha, dù sao kiếp trước đã bá i kiến rất nhiều đại lão nhi (1) trang rồi, cái gì mà “tiểu mục tiêu”, “trung đẳng ý tư”, “kiếm manh”, “phổ thông nhân gia”, “hối san g”,... Mưa dầm thấm đất, hiện tay hẳn cũng chỉ là tiện tay nắn nắn chút thôi.

- Chút sinh ý... - Thôn trưởng nghe xong thiếu chút nữa thổ huyết, hai mươi mấy hộ gia đình Thạch Đầu thôn bọn họ trồng cũng không quá 200 mẫu điền trang đấy.

Mà mấy năm qua, hai trăm mẫu ruộng này dù chỉ là khẩu trừ điền tô thôi cũng có thể miễn cưỡng nuôi sống cả thôn rồi.

Thế nhưng hôm nay Trần Trầm thoáng cái nhận được 7, 8 trăm mẫu ruộng tốt, còn có hơn mười gian cửa hàng... Cái này mà chỉ là một chút sinh ý à?

Trần Trầm mỉm cười không đáp.

Sau khi nhìn thấy thật nhiều tài bảo trong mật thất, mấy thứ sản nghiệp của Vương gia quả thực chỉ là một chút sinh ý trong mắt hắn mà thôi.

Trên thực tế, ngoại trừ tài sản Vương gia, hắn còn được phân một nửa tài sản Triệu gia.

Triệu gia thực lực hùng hậu, cho dù chỉ một nửa cũng tốt hơn nhiều so với 7, 8 trăm mẫu ruộng tốt cùng mười gian cửa hàng của Vương gia.

- Tiểu Trầm, ngươi có bị thương không? - Tần Nhu không để tâm đến số tài sản Trần Trầm nói, mà cao thấp đánh giá thì từ một phen. Thấy con mình hoàn hảo không rơi mất cọng lông nào, nàng mới nở nụ cười.

- Ta có thể có chuyện gì? Hôm nay ta đã là Tiên Nhân rồi đấy.

Nói xong, Trần Trầm đưa bàn tay ra, một đoàn hỏa diễm bùng lên, dọa thôn trưởng bên cạnh thiếu chút nữa quỳ xuống.

- Không ngờ Thạch Đầu thôn chúng ta lại sinh ra Tiên Nhân... Tổ tông phù hộ!

- Về sau gọi là Tiên Nhân thôn...

Mặc kệ trưởng thôn đứng ngăn người làm bầm một mình, Trần Sơn cùng Tần Nhu lại nhìn thẳng vào Trần Trầm, ánh mắt lóe lên tia phức tạp.

- Ha ha, sao lại nhìn ta như vậy, Tiên Nhân cũng là con của các người, các người đánh ta dám hoàn thủ sao?

Trần Trầm thu hồi hỏa diễm, nhếch miệng cười.

- Tiểu Trầm, có phải không bao lâu nữa người sẽ rời đi? Ta chưa từng nghe nói có Tiên Nhân nào lại gốc trong một cái tiểu thôn trơ trọi cả.

Tần Nhu nói khẽ, ánh mắt có vài phần luyến tiếc.

Trần Sơn thì nghiêm mặt, không biết đang suy nghĩ gì.

Thấy vậy, thần sắc Trần Trầm cũng trở nên ngưng trọng, chuyện hẳn muốn đi tu tiên sớm muộn cũng phải nói với phụ mẫu, vậy không bằng hiện tại cứ thẳng thắn.

- Đúng vậy, trước ngày 1 tháng 8 ta muốn tới Ký Châu thành, tính toán thời gian, có lẽ 6, 7 ngày nữa ta phải xuất phát rồi.

Ký Châu thành là một châu thủ phủ, Trần Trầm cũng không biết nó ở đâu, nhưng nghe Trương Kỳ nói, từ Thạch Xuyên huyện đến Ký Châu thành cho dù là ngồi xe ngựa cũng phải mất ít nhất 10 ngày lộ trình, cho nên hẳn phải xuất phát tầm ngày 20 tháng 7 mới kịp.

Nghe vậy, Tần Nhu muốn nói lại thôi, Trần Sơn bên cạnh thì thờ dãi thật sâu.

- Đi ra ngoài cho biết với người ta cũng tốt, lúc trước phụ thân của người cũng không phải đi lính vài năm sao? Thế giới bên ngoài quả thật không giống với Thạch Xuyên huyện, bất quá, người ở ngoài cũng khôn khéo hơn người ở tiểu huyện rất nhiều. Tiểu Trầm, người đi ra ngoài phải nhớ kỹ, nên có tâm phòng bị người.

Trần Trâm đáp ứng.

Bất quá, trong lòng hẳn vô cùng tự tin.

Người ở ngoài có khôn khéo cách mấy thì so được với xuyên việt giải đã trải qua xã hội hiện đại hun đúc như hẳn sao?

Ha ha, nên phòng bị phải là đám người kia mới đúng, bằng không thì không thể thiếu cái gọi là đồn như lời.

- Tốt rồi, cha, nương, không phải vài ngày nữa ta mới đi sao? Không cần phải vội vã thương cảm như vậy, hôm nay quan trọng nhất là thu dọn đồ đạc trong nhà một chút, chúng ta dọn nhà đến huyện thành đi.

Nói xong, còn không đợi phụ mẫu kịp phản ứng, Trần Trâm đã lôi kéo bọn họ chạy vào nhà.

...

Về đến nhà, cửa sổ bằng đất vẫn chưa được tu sửa, Trần Trâm không cảm thấy quá mức keo kiệt, trái lại còn có chút thân thiết.

Phụ mẫu đang thu dọn đồ đạc trong nhà, một mình hẳn len lén đi đến chuồng heo.

- Ôt ột ột ột!

Lão Hắc này chẳng biết sao càng ngày lại càng giống a cầu, phát giác Trần Trâm đến, nó liền nhồm người đứng dậy, miệng không ngừng rên ư ử, đã vậy cái đuôi xoắn tít còn lúc la lúc lắc.

Trần Trâm bước đến trước chuồng heo, sờ lên đầu lão Hắc, nó vẫn trước sau như một lộ ra biểu cảm hưởng thụ.

Thấy vậy, Trần Trâm cười xấu xa:

- Lão Hắc, chúng ta sắp dọn nhà, để ăn mừng đại sự lần này, ta quyết định mở tiệc chiêu đãi toàn bộ thôn dân một bữa, hay là ngươi đem một thân thịt mỡ này công hiến đi?

- Ợt ợt ợt ợt!

Lão Hắc vội tránh khỏi tay Trần Trâm, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ, bất quá, một lát sau, hoảng sợ đã biến mất vô tung, chỉ còn lại tràn đầy ủy khuất.

- Sao? Ngươi không vui? - Trần Trâm hỏi.

- Ợt ợt ợt ợt!

Lão Hắc kêu hai tiếng, sau đó đi đến chỗ sâu trong chuồng, lúc đi vẫn không quên quay đầu lại liếc nhìn Trần Trâm, ôi, cái vẻ mặt kia chẳng khác nào chiến sĩ bị buộc lên tiền tuyến, muốn bao nhiêu bi tráng thì có bấy nhiêu bi tráng.

Cuối cùng, lão Hắc đi đến góc chuồng, hỏn hển thở dài một hơi, sau đó chậm rãi nằm xuống, chớp chớp mắt, thoạt nhìn thập phần đáng thương.

- Thôi được rồi, trêu ngươi đấy! - Trần Trâm nhin không được bật cười.

Lão Hắc đang nằm gục xuống dường như nghe hiểu Trần Trâm nói, “vèo” một cái nhảy bắn lên, hấp tấp chạy đến trước mặt Trần Trâm.

Thấy vậy, Trần Trâm liền hỏi hệ thống:

- Phạm vi 15 mét quanh đây có sinh vật nào ăn được nội đan?

- Có, đầu heo có hơi biến dị trước mặt Kí chủ.

Nghe hệ thống đáp, Trần Trầm lấy ra nội đan, đưa đến trước mặt Lão Hắc.

Lão Hắc là một đầu heo trung tâm, có lẽ dù có thành tinh cũng sẽ không hại người nhà?

Ý niệm vừa lóe lên, hắn vô cùng nghiêm túc nhìn Lão Hắc.

- Lão Hắc, ta cho ngươi một cơ hội, ăn hết nội đan này, ngươi sẽ n ghênh đón một cái trư sinh hoàn toàn khác biệt, có lẽ ngươi sẽ má t đi cuộc sống vô ưu vô lự, cũng có thể sẽ sinh ra ưu sầu...

- Nhưng từ này về sau, ngươi sẽ có cơ hội đạt được lực lượng nhi ều hơn những đầu heo bình thường...

- Ôt ột!

Trần Trầm còn chưa nói hết, Lão Hắc đã “vèo” một tiếng lui về gó c tường, trong mắt là hoảng sợ tột đỉnh, thậm chí so với trước còn mãnh liệt hơn vài phần.

Liếc nhìn nội đan trong tay hắn chẳng khác nào độc dược vừa ăn sẽ ngủm ngay.

Thấy vậy, mặt Trần Trầm đen như đáy nồi.

Cmn, hắn không ngờ là tên này lại hướng tới trư sinh ngồi ăn chò chết.

Sớm biết như vậy, trực tiếp nhét vào miệng nó là được rồi, trang b ức cái lông gì?

- Lão Hắc, ngươi là một đầu heo có mộng tưởng!

Trần Trầm nhảy vào chuồng heo, tức giận nói.

Nhưng lão Hắc căn bản không thèm nhìn hắn, đầu vùi vào góc tủ
ờng, chỉ để lại cái mông lúc lắc thịt.

- Lão Hắc, ta lừa ngươi thôi, trong tay ta thật sự là thức ăn cho heo,
o, là ta mua trong huyện thành về cho ngươi đấy.

Lão Hắc vẫn như trước không có phản ứng.

- Thật sự ăn rất ngon!

Lắc Hắc phẩy phẩy cái đuôi, biểu thị cực tuyệt.

Trần Trâm phục rồi, con heo này còn thông minh hơn Trương Kỳ
nữa đấy!

Cái khó ló cái khôn, hắn đành phải hét lớn:

- Lão Hắc, heo cái bên cạnh nhà chạy khỏi chuồng rồi!

Nghe thế lão Hắc vô thức quay đầu lại.

Nhân cơ hội, Trần Trâm lắc mình một cái liền xuất hiện trước mặt
lão Hắc, nhét nội đan vào miệng nó.

Ánh mắt lão Hắc nháy mắt tràn đầy tuyệt vọng, đó là cực hạn lưu
luyện đối với trư sinh ngồi ăn chờ chết.

Trần Trâm không cho nó nhỏ ra, đưa tay giơ đầu nó lên, yết hầu lão
o Hắc nhấp nhô, nội đan cứ thế bị nuốt vào.

Thấy một màn như vậy, Trần Trâm mới buông lỏng tay ra.

Mà lão Hắc thì đã hồn phi phách lạc, ngơ ngẩn đứng đó, cứ như v
ừa mất đi thứ gì đó rất quý giá.

Nhìn thần sắc của nó, Trần Trầm cười lạnh:

- Ta còn phải cố gắng đi tu tiên, vậy mà ngươi lại muốn ăn không chờ chết? Không có cửa đâu!

Chương 30: Lừa Dối Khập Khiểng

Một lát sau, chuồng heo rơi vào yên lặng.

Trần Trầm ngồi bên ngoài chuồng, vẻ mặt do dự nhìn lão Hắc bên trong.

Lão Hắc thì vẫn cứ đứng yên một chỗ, không dám nhúc nhích, mắt t trợn trừng dò xét xung quanh, dường như sợ trên người phát sinh chuyện gì đó khủng khiếp lắm vậy.

Thế nhưng, biến hóa trong tưởng tượng không xuất hiện.

Một người một heo cứ như vậy nhìn nhau thật lâu, cả hai đều có c hút đứng ngồi không yên.

Lão Hắc hơi nhúc nhích, phát giác không có gì dị thường, thoáng cái như trút được gánh nặng, cả người thư sướng, bắt đầu lăn qua lộn lại trong chuồng, tứ chi đập một phát, cứ thế bay vọt lên không.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn, chuồng heo sụp đổ trước ánh mắt khiếp sợ của

Trần Trầm, mà lão Hắc thì nhảy một cái bay lên cao 7, 8 mét.

- Cmn!

Trần Trầm kinh hô một tiếng, vội vàng lui về sau hai bước.

Phù phù!

Một âm thanh nặng nề vang lên, lão Hắc rơi xuống đất, mặt heo dại ra, có loại biểu cảm không biết phải làm sao.

- Coi bộ đang dục này có tác dụng từ từ ha!

Nhìn lão Hắc ngồi dưới đất, Trần Trầm thầm nghĩ.

Nói gì đi nữa thì nội đan của một cái tinh quái 200 năm công lực cũng đâu phải dễ hấp thu?

Cho dù là hấp thu 8 năm, 10 năm cũng là chuyện rất đổi bình thường.

Mà lão Hắc vừa phục dụng liền có thể nhảy lên cao như vậy, nói không chừng sau này có thể đăng vân giá vũ nha!

Tưởng tượng hình ảnh kia, Trần Trầm nở nụ cười tươi rói, sau đó bước đến trước mặt lão Hắc, vỗ vỗ đầu nó an ủi:

- Lão Hắc, ngươi tự giải quyết cho tốt đi nha!

Vỗ xong, Trần Trầm cũng không tiếp tục quan tâm đến nó, miệng ngâm nga một khúc hát dân ca, sai bước đi vào phòng, bỏ lại lão Hắc ngẩn người đối mặt với chuồng heo đã thành đồng đổ nát.

...

Vài ngày sau, Trần Trầm chuyển nhà đến Triệu gia đại trạch vốn

đã được dọn dẹp sáng bóng.

Đương nhiên, lúc này Triệu gia đã đổi tên thành “Trần gia”.

Mặc dù so với phủ đệ của Huyện lệnh thì nơi này nhỏ hơn rất nhiều, nhưng trước trước sau sau ở 50 ~ 60 người vẫn không thành vấn đề.

Một nhà ba người ở một cái sân lớn như vậy cũng không có ý nghĩa, cho nên Trần Trần bỏ ra tiền công cao chiêu mộ một vài người trẻ tuổi ở Thạch Đầu thôn đến làm hộ viện trong nhà.

Đương nhiên, người trừ chổ ở cho người, hẳn còn an bài cho lão Hắc một cái chuồng heo lớn, so ra diện tích không hề nhỏ hơn nhà của Trần Trầm trước kia.

Bất quá, lão Hắc lại không thể nào cao hứng nổi, mấy ngày nay nó không ăn thì chính là ngủ, cứ như sợ quên mất mộng ước ban sơ của một đầu heo.

Trần Trầm cũng lười quản nó, hẳn không trông cậy chỉ với một viên nội đan có thể cải tạo lão Hắc thành một tinh quái chăm chỉ tu luyện.

Nhưng lâu lâu coi nhà cũng tốt.

Sau khi dàn xếp cho người nhà, Trần Trầm liền ra chợ mua mấy bộ y phục đắt tiền.

Mặc vào, khí chất tổng thể tăng vọt từ 85 đến 99.

Nhìn thiếu niên một thân bạch y phiêu phiêu trong gương đồng, Trần Trầm nhin không được hỏi hệ thống:

- Hệ thống, trong phạm vi 15 mét, ai có khí chất nhất.

- Chính là bản thân Kí chủ.

- Nói hay lắm, chương quỹ, lằng la tơ lụa trong tiệm người ta bao hết, đợi lát nữa mang đến Trần gia đi.

Trần Trầm vung tay nói với chương quỹ.

Nghe vậy, chương quỹ cả kinh, hô lên:

- Trần gia? Là Trần gia vừa mới quật khởi sao?

- Không sai.

- Công tử... ngài là?

- Trần Trầm. - Trần Trầm thành thật đáp.

Ai ngờ chương quỹ vừa nghe xong liền vọt từ trong quầy hàng ra, vẻ mặt nịnh nọt nói:

- Công tử à, ngài chớ có trêu đùa chúng ta, ngài là lão bản của cửa hiệu này... Ngài muốn gì thì cứ trực tiếp nói cho chúng ta, chúng ta sẽ mang qua cho ngài, không cần phải cất công đi xa như vậy.

Nghe hẳn nói, Trần Trầm nhíu mày hỏi:

- Ha? Cửa hàng này là của ta à?

- Sao lại không chứ... Tất cả cửa hàng trên con phố này đều là của ngài đấy! - Chương quỹ hâm mộ nói.

- Đã như vậy, mang 1/3 đến Trần gia là được rồi! - Trần Trầm vui vẻ nói.

- Được! Ta lập tức an bài! - Chương quỹ đáp.

Lúc này, Trần Trầm mới thỏa mãn đi ra khỏi cửa hàng.

Kế tiếp, hắn đi dạo một hồi trên phố, tươi cười càng lúc càng chói mắt.

Nhất là mấy chỗ ăn chơi, lần trước hắn đến là nửa đêm đấy, lần đi ó... vẫn còn đi nhặt tiền nha!

Tình cảnh khi đó chẳng khác nào ăn trộm, không dám để người ta bắt gặp.

Cảm thán một phen, Trần Trầm mang theo không ít đồ đạc quay về nhà.

Còn chưa tới đại môn, hắn đã thấy một cỗ xe ngựa dừng trước cửa, nhìn cách trang trí hẳn là xe ngựa của Trương gia.

Thấy vậy, Trần Trầm chợt hiểu ra. Hắn vừa chuyển đến nhà mới, chắc hẳn là tiểu tử Trương Kỳ kia đến chúc mừng đây mà. Về phần xe ngựa... Ha Ha, để chờ lễ vật chứ còn gì nữa!

Tên Trương Kỳ này tuy có đôi khi ngốc ngốc, nhưng nhân phẩm xem như không tệ, đối với hắn càng là kính trọng có thêm, thậm chí đạt đến trình độ mù quáng.

- Haiz, về sau bớt lừa gạt hắn một chút! - Trần Trầm thầm cảm thấy ngượng ngùng, thở dài một hơi, sau đó đi về phía đại môn.

Hắn vừa vào cửa, một thanh niên mặc áo gai, chống gậy trượng lập tức bước qua nghênh đón.

- Trần huynh, ta đến chúc mừng người thăng quan chi hi (1)!

(1) Niềm vui dọn đến nhà mới.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Trần Trầm dụi dụi mắt, có c

hút không dám tin hỏi:

- Hiền đệ?

Nói thật, nếu như không phải giọng Trương Kỳ không có biến hóa, hẳn quả thực nhìn không ra người trước mắt là tiểu Kỳ nhà mình.

Phải biết, mấy hôm trước tên này còn một bộ công tử văn nhã, khí chất không đến 85 điểm thì cũng được 80, còn bây giờ thì sao?

Chân đi cà nhắc không nói, tóc cũng cắt hơn phân nửa, trên khuôn mặt thư sinh nay đã có thêm vài vết sẹo, hơn nữa một thân áo gài kia... Có chỗ nào khác dân chạy nạn đâu chứ.

Trương Kỳ nhìn thấy Trần Trầm một thân bạch y, có hơi lúng túng nói:

- Đoạn thời gian trước, ta thấy Trần huynh một thân áo gai, đoán là huynh vì ma luyện ý chí nên mới mặc y phục như vậy, cho nên ta cũng bảo người làm cho mình một bộ.

Trần Trầm á khẩu suốt nửa buổi mới hỏi tiếp:

- Vậy chân người là có chuyện gì? Lại còn sẹo trên mặt nữa? Ai dám đánh người, nói cho đại ca, đại ca ra mặt giúp người!

Nghe xong Trương Kỳ càng thêm hồ thẹn, mặt cũng đỏ lên như quả uả cà chua.

- Trần huynh, ngày đó ta nghe người kể chuyện sỗ sàng, có cảm giác như mặt trời chân lý chiếu qua tim, lại nói khinh công của ta cũng không phải tốt, cho nên ta liền...

Nghe đến đó, Trần Trầm thiếu chút nữa sặc nước miếng, cả kinh nói:

- Người... Không phải là người đi nhảy Hắc Phong nhai đá chứ?

- Không phải... Tiểu đệ đi một chuyến đến Hắc Phong nhai. Thế nhưng nói ra thật xấu hổ, luận về ý chí, tiểu đệ quả thật kém xa Trần huynh, cuối cùng vẫn không dám nhảy xuống.

- Sau đó tiểu đệ chạy đến Tiểu Long sơn bên ngoài thị trấn, cố lấy hết dũng khí thử một phen, so với Trần huynh, trên người tiểu đệ còn buộc thêm một sợi dây thừng...

Dứt lời, Trương Kỳ càng thêm hổ thẹn, nhớ đến ngày đó Trần Trầm việc nghĩa không chùn bước, cứ thế nhảy xuống vực, trong nội tâm hẳn càng thêm bội phục khó có thể diễn tả được.

Lúc này, Trần Trầm đã hoàn toàn câm khẩu.

Tiểu Long sơn kia mặc dù chỉ là sườn núi nhỏ, nhưng cũng cao hơn trăm mét biết không hả?

Tuy là lão thiên chiếu cố người, nhưng người cũng không thể đâm đầu vào chỗ chết nha! Người xem, người buộc dây thừng rồi mà vẫn té gãy chân, điều đó nói lên vận khí của người cũng có lúc dùng hết, biết không?

Liếc thấy Trần Trầm nghiêm mặt, Trương Kỳ vội vàng nói thêm:

- Trần huynh, người khoan hãy nói, phương pháp kia thật sự có tác dụng, thời điểm rơi xuống, ta chợt có lý giải sâu sắc hơn về công phu, chờ chân ta tốt lên, kinh công nhất định có thể tăng vọt.

Trần Trầm nheo một bụng khí, không để ý đến tiến bộ của hắn ta, mà giờ tay vỗ mạnh lên vai Trương Kỳ, chuẩn bị làm công tác giáo dục một phen.

Bằng không thì ngày nào đó tiểu tử này giày vò bản thân đến chết

thật, hẳn chắc chắn không tránh khỏi áy náy một phen.

Nhưng lúc hẳn còn đang bận suy nghĩ, Trương Kỳ lại đột nhiên d uỗi tay chỉ vào góc tường, cười nói:

- Trần huynh, mặc dù tiểu đệ bất tài, không dám nhảy Hắc Phong nhai, nhưng người đoán thử xe,? Ta tìm thấy hai cái đại linh chi trên vách đá Tiểu Long sơn, hôm nay mang đến một cái đưa cho Trần huynh coi như hạ lễ.

Trần Trầm nhìn theo phương hướng hẳn chỉ, liền thấy một cây linh chi màu tím to tổ bở, nói không chừng có thể làm dù che mưa luôn đấy.

Nhìn nhìn Trương Kỳ một thân chật vật, nội tâm Trần Trầm có trăm mối cảm xúc ngổ ngang, đồng thời, một phen uất nghẹn chuẩn bị phun ra cũng bị hẳn nuốt ngược vào bụng.

Chương 31: Rời Nhà Đi Tu Tiên

- Trần huynh, người nói có kỳ quái không, trên vách núi của Tiểu Long sơn lại có linh chi lớn như vậy, phụ thân ta nói nếu thứ này đem đến thủ đô bán, đoán chừng giá trị bằng mấy cái Trương gia.

Trương Kỳ càng nói càng hưng phấn, bộ dạng vô cùng ngạc nhiên, cứ như không biết là do vận khí mình tốt vậy.

Trần Trầm cố gắng áp chế xúc động muốn đánh chết hẳn, nói:

- Quả thật rất kỳ quái, không gì trân quý hơn thứ này, nếu đưa cho ta...

- Trần huynh, không phải là nhờ người chỉ điểm thì ta sao có thể phát hiện được loại bảo vật này, chia cho người một cây là chuyện nên làm. Huống chi, linh chi này có giá trị lớn thế nào đi nữa thì sao có thể vượt qua tình cảm huynh đệ giữa ta và người?

Tươi cười trên mặt Trương Kỳ biến mất, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc.

Nghe hắn ta nói, Trần Trầm có hơi bất đắc dĩ, hắn không hề hoài nghi nếu ngày nào đó mình đem Trương Kỳ bán đi, tên ngốc này còn phải thay hắn đếm tiền đấy.

Cái này khiến hắn cảm thấy có hơi băn khoăn rồi.

Dù sao thì lương tâm hắn vẫn có răng đấy.

Nghĩ đến đây, hắn nói với Trương Kỳ mấy lời thăm thía:

- Hiền đệ, về sau đừng làm mấy chuyện nguy hiểm như nhảy núi nữa, không cần đâu.

Nghe xong, Trương Kỳ cúi đầu thờ dài, đáp:

- Ta hiểu, so về tư chất ta không bì kịp Trần huynh, có một vài phương thức tu luyện, huynh có thể nhưng ta chưa hẳn, tùy tiện học theo bất quá cũng chỉ là vẽ hổ lại vẽ thành chó...

Trần Trầm im lặng, tiểu tử này lại bắt đầu tự ti rồi.

- Ta không nói cái này, thôi, chúng ta bàn bạc chuyện tu tiên đi, dù sao cũng chỉ còn vài ngày nữa là phải rời khỏi Thạch Xuyên huyện rồi, hắn là nên chuẩn bị nhiều một chút.

- Ừm, hết thầy tiểu đệ đều nghe theo Trần huynh. - Trương Kỳ đáp.

Dứt lời, hai người tiến vào đại sảnh cùng thương nghị chuyện đi Ký Châu.

...

Mấy ngày sau, trời trong nắng ấm.

Suốt mấy ngày này, tin tức Trần gia có Tiên Nhân truyền khắp Thạch Xuyên huyện.

Ngoài ra, Trương gia trong huyện cũng quyết định liên minh cùng Trần gia, hỗn loạn tại Thạch Xuyên huyện thoáng cái bị dẹp yên.

Đối mặt với gia tộc mới quật khởi này, hết thầy người dân trong huyện tự nhiên là kính sợ đến cực điểm.

Dù sao thì một đám mã phi cũng không thể so với Tiên Nhân được.

Nghe đồn Triệu gia thanh thế to lớn lại hoàn toàn không chịu nổi một kích trước mặt Tiên Nhân Trần gia, một chút cơ hội trở mình cũng không có đã bị tiêu diệt.

Thế nhưng mọi người không biết, một ngày này, trên đường lớn bên ngoài Thạch Xuyên huyện bỗng xuất hiện mấy cỗ xe ngựa đang chờ xuất phát.

- Cha, nương, không cần ngóng trông ta, chờ tu vi ta cao hơn một chút, bất cứ lúc nào cũng có thể bay về nhà.

Trần Trầm đứng trước xe ngựa, hăng hái nói với phụ mẫu đến đưa tiễn mình.

Hôm nay chính là ngày hấn và Trương Kỳ xuất phát đi Ký Châu t hành.

- Tiểu Trầm, ở bên ngoài nhất định phải chiếu cố tốt bản thân. - Về mặt Trần Nhu tràn đầy lưu luyến, con đi ngàn dặm mẹ lo lắng, đây vốn là đạo lý từ cổ chí kim không hề thay đổi.

- Ta làm việc mà các người còn lo lắng sao? Trái lại là các người, chiếu cố tốt lão Hắc một chút, gần đây có thể lão Hắc sẽ có chút biến hóa, các người chớ để vẻ ngoài của nó dọa sợ.

Thấy vẻ mặt Trần Trầm thả lỏng, Trần Sơn cùng Trần Nhu cũng an tâm hơn rất nhiều.

Thế nhưng phía bên kia, Trương Kỳ cùng phụ mẫu hấn đang ôm nhau khóc rống, cứ như đi lần này là không về được vậy.

Khóc một lần có hơn 30 phút, lúc này, Trương Kỳ mới quay về đội ngũ.

Trong đội ngũ có 3 cỗ xe ngựa, trong đó một cỗ mang theo những vật tư cần thiết trên đường, hai cỗ khác lại để trống.

Ngoài ra còn có thêm ba người dắt ngựa cùng hai bảo tiêu, cộng thêm Trần Trầm và Trương Kỳ, tổng cộng có 7 người.

- Trần huynh, chúng ta đi thôi, không biết chuyến này đi rồi có quay về được không.

Hốc mắt Trương Kỳ đỏ bừng, xoay người lên ngựa, vẻ mặt tràn đầy nỗi buồn ly biệt.

Trần Trầm mỉm cười, với vận khí của Trương Kỳ, hấn hoài nghi bản thân có thể về không được, nhưng tiểu tử này đảm bảo trở về đây.

Tất cả mọi người đều lên ngựa, Trần Trầm cáo biệt phụ mẫu.

- Cha, nương, ta đi rồi, các người ở nhà phải chiếu cố kỹ bản thân.

- Đi thôi, nhớ lúc về mang theo thê tử là được.

- Ha ha, nói không chừng mang về cái tiên tử cũng nên. - Trần Trầ
m cười đáp, đang lúc hấn chuẩn bị quay đầu ngựa, Trương phu nh
ân bên kia đột nhiên hướng hấn mở miệng.

- Trần công tử, Kỵ nhi nhà ta làm người vụng về, ở bên ngoài còn
xin Trần công tử chiếu cố nhiều hơn.

Trương Kỵ nghe vậy mặt già đỏ lên, theo như hấn thấy, tuy tư chấ
t của mình so ra kém Trần Trầm, nhưng dù gì cũng là người thông
minh, cái gì đã gặp qua thì không thể quên, sao đến trong miệng
mẹ lại trở thành ngu ngốc rồi?

Hấn với ngu xuẩn hoàn toàn không liên quan một xu nào nhé?

- Trương phu nhân yên tâm, Trương Kỵ là huynh đệ ta, ta tự nhiê
n sẽ chăm sóc hấn.

Trần Trầm cười cam đoan.

...

Một phen từ biệt, hai người Trần Trầm cùng Trương Kỵ rời khỏi
Thạch Xuyên huyện, tiến bước về Ký Châu.

Vừa ra khỏi phạm vi Thạch Xuyên huyện, Trần Trầm nhin không
được ngân nga một điệu hát dân gian.

Thế giới bên ngoài quả nhiên khác biệt với Thạch Xuyên huyện, t
rời cao biển rộng, không biết có bao nhiêu bảo vật cùng cơ duyên

đang chờ hấn, hiện tại, chờ mong trong lòng hấn đã sớm lần át cả m xúc u sâu khi khi biệt.

Trông mong trực tiếp nhật được cái bảo vật chung cực gì đó, ăn xong liền đột phát hơn trăm tầng tu vi.

- Trần huynh, vì sao ngươi mang thừa hai cỗ xe ngựa? Chẳng lẽ còn đón ai nữa à?

Đi được một đoạn, rốt cuộc, Trương Kỳ cũng nói ra nghi hoặc trong lòng.

Nghe vậy, Trần Trảm đáp:

- Đoạn đường này đi qua không ít nơi, đương nhiên phải chọn mua ít đồ.

- Thì ra là thế. - Trương Kỳ lộ ra biểu tình hiểu rõ.

Đúng lúc này, sắc mặt Trần Trảm đột nhiên biến đổi, kè đó, hấn liền nhảy xuống ngựa, chui vào bụi cỏ ven đường, không bao lâu sau mang ra một gốc cỏ nhỏ vô danh, bỏ vào một cỗ xe ngựa đằng sau.

Cái xe ngựa trống này đương nhiên là Trần Trảm dùng để chứa đồ, bất quá không phải chứa đồ mua sắm, mà là bảo vật do hấn thông qua hệ thống tìm được.

Từ Thạch Xuyên huyện đến Ký Châu, hành trình không dưới mấy ngàn dặm, trên đường không biết gặp được bao nhiêu bảo vật trân quý?

Nếu như không phải sợ làm quá dễ gây chú ý, Trần Trảm đã sớm mang theo cả đoàn xe rồi.

- Chúc mừng Kí chủ thông qua hệ thống truy tung được 100 loại

vật phẩm, khoảng cách truy tung tăng lên 5 mét, đạt tới 20 mét.

Sau khi bỏ cọng cỏ vào xe ngựa, trong đầu đột nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Nghe thấy mấy lời này, tươi cười trên mặt Trần Trầm càng thêm xán lạn.

Đừng thấy khoảng cách truy tung chỉ tăng lên có 5 mét, nhưng trên thực tế diện tích tìm kiếm đã gần gấp đôi rồi.

Hơn nữa, có cảm lý ngư Trương Kỳ đi theo, Trần Trầm thật sự hoài nghi mấy thứ bảo vật bình thường không xứng đặt vào trong xe ngựa của hắn.

- Trần huynh, cọng cỏ kia là gì? - Trương Kỳ tò mò hỏi.

- Đó là một loại thảo dược giải độc đặc thù, có thể khắc bách độn g. - Trần Trầm vừa lên ngựa vừa giải thích.

- Trần huynh vậy mà còn hiểu dược dược lý? - Thoáng cái Trương Kỳ tròn mắt ngạc nhiên.

Dược lý vốn là rất xem trong truyền thừa, mấy ngày nay hắn cũng đã hiểu rõ gia thế Trần Trầm, nhưng chưa từng nghe qua phụ mẫu Trần Trầm hiểu dược y thuật dược lý.

- Dược lý?

Trần Trầm nghe vậy ngẩn người.

Hắn không hiểu dược lý, công năng của giải độc thảo này vốn là hệ thống nói cho hắn biết.

Cần thì hắn chỉ việc chui vào dược phòng, hỏi hệ thống một câu:

- Bệnh này xung quanh đây có thứ gì có thể trị?

Nếu như trong dược phòng có dược có thể trị, chắc chắn hệ thống sẽ liệt kê ra hết.

Như vậy tính ra, hẳn thật ra có thể làm một cái thần y đấy.

Chỉ có điều không biết hệ thống có thể tự phối dược, đồng thời liệt kê ra hết các mục tiêu hay không?

- Dược lý... Ta có biết một hai.

Sau khi lấy lại tinh thần, Trần Trầm tự tin đáp.

Nghe vậy, ánh mắt Trương Kỳ vẫn trước sau như một sùng bái, nhìn không được tán thưởng:

- Không ngờ Trần huynh có thể vừa khổ tu, vừa phân tâm nghiên cứu dược lý, huynh quả thật không hổ là kỳ tài đương thời!

Chương 32: Một Góc Tiểu Hoa Bì Biếc

Trong lúc Trương Kỳ còn đang tán thưởng, suy nghĩ của Trần Trầm đã sớm bay cao, bay xa.

Nếu như dùng hệ thống truy tung trong dược phòng có thể trở thành thần y, vậy mấy chỗ khác thì sao?

Nói ví dụ như trù phòng, nguyên liệu nào phối hợp nguyên liệu nà

o mới có thể đạt được giá trị dinh dưỡng lớn nhất.

Lại nói ví như cửa hiệu may, bộ y phục nào phối với bộ y phục nào mới có thể lộ ra khí chất cực hạn.

Rồi còn kỹ viện, cô nương nào hợp với khách nhân nào, dài ngắn, sâu cạn gì gì đó...

- Phi, ta đang suy nghĩ loạn thất bát tao gì vậy chứ?

Trần Trầm rùng mình, không dám nghĩ lung tung nữa.

Bất quá, trong lòng hắn đã hạ quyết tâm, chờ đến một vài nơi đặc thù, hắn sẽ thử xem hệ thống có thể sử dụng như vậy hay không.

...

“Khối đá ẩn chứa phi thúy + 1”

“Trái cây chứa kịch độc +1”

“Bùn đất chứa linh khí +1”

“Rễ cây ẩn chứa đại địa chi tinh +1”

...

Sau nửa ngày, đoàn người Trần Trầm đã đi được trăm dặm, cuối cùng, dừng lại trước một dịch trạm. Mà lúc này, hai chiếc xe trống đã chất quá nửa.

Trong đó đều là mấy thứ lung ta tung tung của Trần Trầm.

Mấy người chặn ngựa đều nhìn hắn bằng ánh mắt khác lạ, cứ như là đang nhìn bệnh nhân tâm thần vậy.

Dược thảo, trái cây,... có thể cất vào xe ngựa, thế nhưng ngay cả một cục đất cũng bỏ vào xe ngựa là tặc xấu gì chứ?

Còn hòn đá kia nữa, chừng hơn mười cân, ngại ngựa không đủ sức t à?

Tuy bọn họ cảm thấy vô cùng nghi hoặc, nhưng không lên tiếng hỏi, dù sao thì Trần Trầm cũng là Tiên Nhân, chuyện hắc làm bọn họ không hiểu nguyên do cũng thường thôi.

Trương Kỳ thì không cảm thấy sao cả, chỉ có điều mỗi lần nhìn thấy Trần Trầm lấy được một thứ, hắc đều suy tư thật lâu, cuối cùng lộ ra biểu tình bưng bít đại ngộ, cũng không biết là đã suy nghĩ đến cái gì rồi.

Tiến vào dịch trạm đã là tám, chín giờ tối.

- Bên trong dịch trạm này có người lòng mang ác ý hay không?

Trần Trầm đứng trong đại sảnh dịch trạm hỏi.

Phòng bị đến phòng bị đi thật sự rất mệt mỏi, cứ hỏi hệ thống luôn cho xong việc.

- Không có! - Hệ thống đáp.

Nghe vậy, Trần Trầm nhìn sang Trương Kỳ:

- Đêm nay có thể an tâm ngủ ngon nha.

- Hả, không cần người gác đêm à? - Trương Kỳ thắc mắc hỏi.

- Không cần, có ta ở đây, không có việc gì đâu.

- Được rồi... - Trương Kỳ bất đắc dĩ đáp ứng.

Nói thật, trong lòng hẳn vẫn là mười phần cảnh giác đấy.

Ngày 1 tháng 8 là thời gian Thiên Vân tông công khai tuyển chọn đồ đệ, toàn bộ thanh thiếu niên hướng tới tiên đạo đều tụ về Ký Châu, lại nói, có thể bỏ ra lộ phí cho hành trình dài như vậy bảy, tám phần đều là con ông cháu cha cả.

Vì vậy, mấy người này đương nhiên trở thành miếng mồi béo bở của đám thổ phỉ.

Thậm chí, có vài người đứng đắn cũng sẽ chọn mấy ngày này làm cướp một phen, mà để phòng ngừa bị trả thù, đương nhiên là... Giết người diệt khẩu.

Đám đệ tử trong các thành lớn thường sẽ kết bạn cùng đi, hộ vệ theo bên người cũng có hơn trăm tên.

Nhưng với loại đệ tử xuất thân từ huyện nhỏ như Trương Kỳ... Mấy cái huyện cộng lại cũng không được bao nhiêu người cầu tiên đạo, vậy nên, hành trình này là cực kỳ nguy hiểm.

Nếu như không phải trước đó nhận được tín vật của Thiên Vân tông, chắc chắn đến Ký Châu là có thể nhập tông, thì Trương Kỳ hẳn quyết sẽ không mạo hiểm như vậy.

...

Sau khi ổn định tâm tình, Trương Kỳ lại nhìn sang Trần Trầm, trong lòng cảm thấy mười phần an toàn.

- May mà có Trần huynh, trước đó Trần huynh đã cứu ta hai lần, về sau không biết còn cứu ta mấy lần nữa đây, aizz, cả đời này Trương Kỳ thua thiệt Trần huynh quá nhiều.

Lắc đầu, Trương Kỳ âu sầu quay về phòng, sáng sớm ngày mai phải lên đường sớm, cho nên hẳn phải đi nghỉ ngơi sớm chút.

...

So với việc Trương Kỳ khẩn trương, giờ phút này Trần Trầm lại vô cùng thoải mái. Sau khi quay về phòng do dịch trạm an bài cho mình, hắn cẩn thận từng chút một nâng một cây hoa bìm biếc màu hồng phấn ra.

Tiểu bìm biếc này là do hắn đào được ven đường, nhìn bề ngoài không khác gì hoa bìm biếc bình thường, thậm chí gốc hoa này còn có dấu vết bị va chạm, cành có chút tổn hại.

Nhưng một cây hoa bìm biếc thoát nhìn vô cùng bình thường như vậy lại được hệ thống đóng mộc là “Một cây hoa bìm biếc sinh ra linh trí”.

- Hoa bìm biếc cũng có linh trí, thế giới này thật là kỳ diệu.

Trần Trầm cảm thán một phen, sau đó lấy từ trong tay nải ra thứ đã chuẩn bị trước đó: Một khối đá có ẩn chứa phi thủy.

Kế tiếp, hắn tiếp tục lấy ra một con dao găm, không ngừng khoét vào khối đá kia, không bao lâu, mặt ngoài khối đá đã bị đào thành một cái hố to. Trong hố tỏa ra một vòng ánh sáng lam sắc.

Loại đá này nếu đặt ở kiếp trước có thể bán hơn một ngàn vạn đay, cả đời Trần Trầm nói không chừng cũng không lấy được một khối.

Nhưng hôm nay trong mắt hắn, thứ này... Cũng chỉ như vậy thôi.

Từ sau khi có tu vi, hắn càng hiểu rõ thứ gì mới là thực dụng, đối với châu báu lòe loẹt không có bao nhiêu hứng thú.

Sau khi đào được một cái hố to, Trần Trầm lại lấy ra một nắm đất từ trong tay nải.

Đây chính là “Bùn đất chứa linh khí”.

Bỏ đất vào cái hố, sau đó, Trần Trầm đặt gốc tiểu bìm biếc vào, rồi tưới lên một chút “Nước chứa đựng linh khí”.

Một loạt thao tác xong xuôi, gốc bìm biếc kia cơ hồ có thể dùng mắt thường thấy được tốc độ khô phục.

- Thú vị!

So với châu báu, Trần Trầm càng có hứng thú với mấy thứ kỳ lạ như gốc tiểu bìm biếc này hơn.

- Tiểu bìm biếc, nghe hiểu ta nói gì không? - Trần Trầm nói với tiểu bìm biếc.

Tiểu bìm biếc không hề có phản ứng.

Trần Trầm cảm giác mình chẳng khác nào thằng ngốc, nửa đêm không ngủ lại chạy đi nói chuyện với một cây hoa bìm biếc, cái này nếu mà ở kiếp trước, bị ai đó thấy được, đảm bảo có vé ghé chơi bệnh viện tâm thần ngay và luôn.

Nhưng đúng lúc này, tiểu bìm biếc lại lay động cành lá vài cái.

Thấy vậy, mắt Trần Trầm sáng lên, phải biết trước khi làm mấy chuyện mà không ai hiểu được này, hắn đã sớm đóng chặt cửa phòng lẫn cửa sổ.

Có nghĩa là không có chuyện gió thổi vào làm lay động cánh hoa.

Vậy thì bông hoa này sao lại động?

Không cần nói cũng biết, là tự nó động đấy.

- Ai ôi!!! Cmn, thú vị thật, rất ngoan nha, động thêm cái nữa cho gia xem xem. - Trần Trầm nhẹ tay vuốt ve tiểu bìm biếc.

Một lát sau, tiểu bìm biếc lại bất ngờ nhúc nhích , không đợi Trần Trầm tiếp tục kinh ngạc, cành lá của nó đã uốn cong lại, đóa hoa c huyền hương, từ đối mặt với Trần Trầm thành đưa lưng về phía h ắn, cứ như là đang thẹn thùng vậy.

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm hoảng sợ thiếu chút nữa cầm l uôn.

- Heo thành tinh cũng thôi đi, tiểu bìm biếc cũng thành tinh được à?

Trần Trầm chắc lưỡi không thôi.

Lại quan sát thêm chút nữa, hấn nhin không được nói:

- Tiểu bìm biếc, ngay sau gọi ngươi là tiểu bìm biếc nhé, chờ ta đế n Thiên Vân tông, cùng ta tu tiên.

Cũng không biết tiểu bìm biếc có hiểu lời hấn không, một lát sau, nó lại xoay mặt hướng về phía Trần Trầm.

Trần Trầm mỉm cười thỏa mãn, sau đó tiếp tục đẽo gọt khối đá, k hông bao lâu sau, hấn đã đẽo một khối phi thúy thành hình một cá i chậu hoa.

Làm xong hết thấy, Trần Trầm dọn dẹp xung quanh, sau đó mang tiểu hoa bìm biếc đặt ở đầu giường.

Nhưng thời điểm hấn chuẩn bị đi gặp chu công, phía ngoài dịch tr ạm đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa dồn dập.

Chương 33: Đường Xá Gian Nguy

Trần Trầm cau mày, một lát sau, tiếng ồn ào huyền não từ đại sảnh dịch trạm truyền vào phòng.

- Đại khái có hơn 30 người, đoán chừng là rich kid nhà nào đó xuất hành.

Ngũ giác của Trần Trầm rất nhạy cảm, chỉ cần nghe là có thể dựa vào hình thể để suy đoán ra nhân số tiến vào dịch trạm.

Hắn cũng lười quản đám người này, nhắm mắt lại bắt đầu dưỡng thần.

Nói thật, có tu vi trên người, dù hắn có ba ngày ba đêm không ngủ cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi.

...

Bất tri bất giác đã đến nửa đêm.

Một âm thanh kỳ quái vang lên bên tai Trần Trầm.

Đó là tiếng đụng giường có tiết tấu.

BA~! BA~! BA~!

Kết cấu dịch trạm toàn bộ đều bằng gỗ, hiệu quả cách âm rất kém, hơn nữa ngũ giác Trần Trầm lại nhạy cảm, vì vậy âm thanh kia khiến ông một chút cản trở truyền vào tai hắn một cách vô cùng rõ ràng.

Là người của hai thế giới, Trần Trầm tự nhiên biết rõ âm thanh kia là gì, hẳn cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên.

Trong thế giới Tiên Hiệp, phương thức giải trí ít ỏi, không có việc gì thì đi tạo em bé, chuyện thường thôi.

- Đi cả ngày đường vẫn không quên tính phúc, ta phục rồi.

Bất mãn làm bầm một tiếng, Trần Trầm che tai lại, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

...

Một giờ sau.

BA~! BA~! BA~...

Lúc này, tinh thần Trần Trầm đã trên bờ vực sụp đổ. Cái âm thanh kỳ quái này bắt đầu từ một giờ trước, và kéo dài liên tục cho đến hiện tại, hẳn đếm đại khái chắc cũng 2000 lần rồi nha.

- Chẳng lẽ là Tiên Nhân? Bằng không thì sao lại mạnh như vậy!

Trần Trầm âm thầm tán thưởng, với cái tần suất này, nếu đặt ở kiếp trước đảm bảo là mỗ bạch mã trong hội sở nha, có khi trị giá mấy ngàn vạn đấy?

Rốt cuộc là dạng tuyệt thế mãnh nam gì mà có thể cường đại như thế?!

- A...!

Đúng lúc này, âm thanh cổ quái kia cuối cùng cũng dừng lại, mà đỏi thành một tiếng gầm nhẹ.

Nghe được tiếng gầm này, Trần Trầm khẽ thở ra.

Cuối cùng cũng xong việc!

Nhưng cẩn thận nghe lại, dường như có gì đó sai sai nha. Bởi vì trong tiếng gầm vừa nãy không mang theo cảm xúc hưng phấn, mà là thống khổ.

- Có chuyện gì rồi? Mạnh như vậy còn không chịu được à? Chẳng lẽ gặp phải thái dương bổ âm ma đầu?

Nội tâm Trần Trầm nghi hoặc, đồng thời, cũng xuất phát từ phòng bị, hấn cẩn thận từng chút một xuống giường, lặng yên không một tiếng động mở cửa phòng, tiến đến gian phòng bên cạnh.

Lúc này, trong phòng lờ mờ tối, chỉ có ánh sáng yếu ớt phát ra từ ngọn đèn.

Bất quá, thị lực Trần Trầm vô cùng tốt, xuyên qua khe cửa nhỏ hẹp, hấn lập tức thấy được tình hình bên trong.

Đó là một nữ nhân có thân hình vô cùng xinh đẹp đang mặc y phục.

Dáng người kia, chặc chặc, chỉ có thể dùng 8 chữ để hình dung: T rước sau lời lỡm, phát dục hùng hực.

Chỉ liếc nhìn một cái thôi đã khiến Trần Trầm xị máu mũi.

- Móa nó, yêu nữ!

Hấn thềm mắng một câu, nhin không được lại bắt đầu rình coi tiể p.

Nhưng đúng lúc này, nữ nhân kia có hơi xoay người, lộ ra cái đườ i lông xù phía sau mông.

Nhìn thấy cái đuôi, Trần Trầm cảm thấy toàn thân bị giội một gáo nước lạnh, trong lòng cảm thấy thật lạnh thật lạnh.

- Cmn, vậy là lại là yêu tinh!

- Hệ thống, phạm vi 200 mét có yêu quái không?

- Có, trước mặt 8 mét có một hồ ly tinh, bên trái, phía trước 10 mét có một tiểu hoa bìm biếc sắp thành tinh.

Sau khi có được xác nhận từ hệ thống, trán Trần Trầm không khỏi đổ mồ hôi lạnh, hấn vội vàng nhón chân quay trở về phòng mình, giả bộ như cái gì cũng không có phát sinh.

- Hệ thống, phạm vi 20 mét có ai đánh thắng được hồ ly tinh kia?

- Không có.

Hai chữ ngắn ngủn khiến nội tâm Trần Trầm lạnh đi, rất rõ ràng, thực lực hồ ly tinh mạnh hơn hẳn.

- Đợi trời sáng một chút lập tức đi ngay, thứ này đặc biệt nguy hiểm nha!

Trần Trầm thầm mắng một câu, hấn không sợ gặp phải cướp, cũng chẳng sợ trộm, nhưng giờ thì hay rồi, đụng trúng một cái hồ ly tinh, đoán chừng còn là loại thích ăn người nữa đây.

Cái này ai mà chịu nổi chứ?

Khẩn trương khoảng hơn một giờ, bên ngoài trời dần dần sáng, Trần Trầm không nói hai lời, lập tức bò dậy, chạy đi đánh thức mấy người Trương Kỳ.

- Đường xa xa xôi, chúng ta phải nắm chắc thời gian lên đường, hiện tại trời vừa hửng sáng, tiết trời cũng không nóng, chúng ta lập

tức xuất phát thôi!

Vẻ mặt Trần Trầm vô cùng nghiêm túc, nói xong, hắn ôm tiểu hoa bìm biếc đi thẳng ra xe ngựa.

Những người khác vẫn còn mắt mũi kèm nhèm, căn bản là chưa tỉnh ngủ, trên mặt đám mã phu đều là không tình nguyện, nhưng người ta là Tiên Nhân nha, bọn họ nào dám dị nghị.

Trần Trầm không quản bọn họ, sau khi bỏ tiểu bìm biếc vào trong xe, liền nhảy lên lưng ngựa.

- Trần huynh, không dùng điểm tâm à? - Trương Kỳ chần chừ hỏi.

- Không ăn, đi nhanh lên. - Trần Trầm chém đinh chặt sắt nói.

Hắn luôn có cảm giác, nếu hiện tại không đi, đừng nói là ăn cơm, nói không chừng biến thành cơm của người khác luôn đấy.

Nếu như không phải sợ đánh rần động cỏ, đêm qua hắn đã sớm bỏ chạy mất dạng.

- Được rồi, hết thầy nghe theo Trần huynh.

Trương Kỳ không nghĩ nhiều, đứng dậy leo lên ngựa, phân phó đám mã phu chỉnh đốn ngựa, chuẩn bị xuất phát.

Lúc này, trong chuồng ngựa đã có thêm mấy chục con ngựa, tất cả đều là tuần mã khó có được, rất hiển nhiên là của đám người đến dịch trạm đêm qua.

Xa phu hâm mộ liếc nhìn mấy con ngựa kia, sau đó cũng leo lên xe, bắt đầu di chuyển.

Đát đát đát!

Một hồi tiếng vó ngựa vang lên, bảy người, ba cỗ xe ngựa chẳng khác nào chạy nạn, vội vã rời khỏi dịch trạm.

Một đường đi được hơn mười dặm, mặt trời đã sắp ló dạng phía cuối chân trời, lúc này, Trần Trâm mới hô bảo mọi người dừng lại.

- Được rồi, cũng không kém bao nhiêu, mọi người nghỉ ngơi một lát đi.

Trương Kỳ thấy suốt đoạn đường này Trần Trâm đi rất vội vã, thậm chí không hề xuống ngựa nhất mấy thấy loạn thất bát tao như ngày hôm qua, hẳn mơ hồ đoán được có cái gì đó không đúng, về mặt ngưng trọng hỏi:

- Trần huynh, chẳng lẽ đám người đêm qua là cường đạo, hơn nữa bọn chúng dán mắt vào chúng ta?

- Không phải cường đạo, mà là trong đám người kia có yêu quái. - Trần Trâm đáp.

Nghe được hai chữ yêu quái, sắc mặt ba mã phu cùng hai bảo tiêu đại biến, lập tức từ bộ dạng thờ hồng học, nói không ra lời chuyển thành tinh thần vô cùng phấn chấn.

- Trần công tử, ta cảm thấy chúng ta còn có thể đi tiếp.

- Đúng vậy, mới chạy được một đoạn đường ngắn như vậy, tính là cái gì? Trần công tử, chúng ta tiếp tục lên đường đi.

- Kề bên là rừng sâu núi thẳm, ta cảm thấy rất có thể có yêu quái qua lại, chớ đi khỏi đây rồi nghỉ cũng không muộn.

- ... Được rồi! - Trần Trâm im lặng liếc nhìn đám người.

Mấy tên này vừa nãy còn một bộ “Người dám đi tiếp ta sẽ liều chết với ngươi”, vậy mà hiện tại còn có tinh thần hơn so với hẳn.

Lực uy hiếp của yêu quái quả nhiên không giống bình thường.

Bất quá, lần này tốc độ của đoàn người thả chậm hơn rất nhiều, dù sao đi không phải bọn họ, mà là ngựa, bọn họ quá lắm thì bị xóc nảy một chút mà thôi.

Thế nhưng, tuy là đã cách xa dịch trạm hơn mười dặm, nhưng Trần Trầm vẫn mơ hồ cảm thấy bất an.

Từ khi có tu vi, hắn cảm thấy bản thân đã có thể xưng vương xưng bá trong giới phàm nhân, chuyến đi này vốn dĩ thuận lợi vô cùng, nhưng hôm nay, sau khi nhìn thấy yêu quái, hắn mới ý thức được chuyến này thật sự gian nan.

Phòng cướp phòng trộm còn phải phòng cả yêu quái.

Cái này y như đi thỉnh kinh, mà hắn, với tư cách là người có tu vi duy nhất trong đội ngũ, hiển nhiên phải đứng ra đóng vai đại sư huynh rồi.

- Trần huynh, yêu quái cũng không thường xuất hiện, đoạn đường sau này chưa chắc chúng ta đụng phải, người không cần phải lo lắng như thế.

Trên đường đi, nhìn thấy vẻ mặt trầm trọng của Trần Trầm, Trương Kỳ nhin không được lên tiếng an ủi.

Trần Trầm nhìn cánh rừng rậm rạp xung quanh, khẽ nói:

- Chưa chắc gặp phải, mà nếu có gặp, thì ta cũng chưa chắc là đối thủ của chúng!?

- A! Vậy tiểu đệ quyết sẽ thề sống thề chết bảo hộ Trần huynh chu toàn! - Sắc mặt Trương Kỳ trướng đến đỏ bừng, cảm xúc bắt đầu có chiều hướng kích động.

Nghe vậy, Trần Trầm liếc mắt nhìn hấn, bị nhìn kiêu đó, Trương Kỵ thoáng cái yên ổn lại.

Trần Trầm có cần hấn bảo hộ hay không, trong lòng hấn hiểu rõ hơn ai hết.

- Aiz, hiền đệ, chúng ta không thể kỳ thác hi vọng vào vận khí hư vô mờ mịt được.

Trầm mặc một hồi, Trần Trầm thở dài.

Bất quá, nghĩ rồi nghĩ, hấn lại cảm thấy mấy lời này nói với Trương Kỵ có vẻ không phù hợp cho lắm.

Tiểu tử này ra ngoài toàn dựa vào vận khí không thôi!

Thế nhưng Trương Kỵ có thể dựa vào vận khí, còn hấn thì không.

Cảm nhận được linh khí có hơi nồng đậm từ rừng núi phụ cận, Trần Trầm đột nhiên quay đầu ngựa, chạy thẳng vào núi lớn.

- Các người ở lại đây chờ ta.

- Trần huynh, huynh đi đâu vậy?! - Trương Kỵ vô thức đuổi theo sau.

Một lát sau, hai người dừng tại chân núi.

- Trần huynh, người tới đây làm gì? - Trương Kỵ hỏi.

Trần Trầm khoát tay áo, không nói gì mà nhắm mắt lại.

- Hệ thống, ta dùng cơ hội truy tung vận mệnh, tìm kiếm ở phụ cận có thứ gì có thể khắc chế được yêu vật.

Khoảng cách một vạn mét nghe qua không tính là lớn, nhưng trên thực tế diện tích bao trùm kỳ thật không nhỏ, chừng khoảng 314 ki-lô-mét vuông.

Ở cái nơi thâm sơ như này, phạm vi hơn 314 ki-lô-mét vuông có bao nhiêu vật kỳ dị, không ai biết được.

“Bắt đầu truy tung...”

“Bên trái, phía sau 3000 mét, có một mảnh tàn phiến rơi ra từ pháp bảo, có thể khắc yêu tà.”

“Ngay giữa, phía trước 5000 mét, đào xuống mặt đất 6 mét có một căn Hàng Long mộc.”

“Hướng Tây Bách, cách 8000 mét, có một sơn động, bên trong có một bản Độ yêu kinh.”

...

Một lát sau, trọn vẹn 20 mục tiêu xuất hiện trong đầu Trần Trầm.

Chương 34: Đan Dược Quá Hạn, Cố Mà Ăn Đi.

Thấy có 20 nhắc nhở, Trần Trầm thoáng cái trở nên tự tin hơn, biểu lộ nghiêm trọng cũng dần buông lỏng.

- Hiền đệ, ta cảm giác gần đây có thứ tốt, có dám cùng ta đi tìm một phen không?

Trần Trầm nhìn Trương Kỳ nở nụ cười, hấn sợ nhất là chạy đi tìm, ngay cả cái cấm cũng không có, đến lúc đó thì đẹp mặt. Nhưng cũng may, loại chuyện này không có khả năng phát sinh.

- Đương nhiên dám! - Trương Kỳ quyết đoán đáp, vẻ mặt cực kỳ kiên quyết.

Đừng nói Trần Trầm dẫn hấn đi tầm bảo, dù cho có bảo hấn lên núi đao xuống biển lửa, hấn cũng sẽ việc nghĩa không chùn bước.

- Được! Vậy đi theo ta!

Dứt lời, Trần Trầm cưỡi ngựa vọt về một hướng, Trương Kỳ lập tức đuổi theo sau.

Hai người phân phó đám gia nhân một tiếng, sau đó lập tức đi sâu vào trong rừng.

Một lát sau.

Trần Trầm chui vào một bụi cỏ, không nói hai lời lập tức lấy ra cái xiềng đã chuẩn bị từ trước, bắt đầu đào, đào sâu xuống một mét, rốt cuộc cũng tìm được cái gọi là “Tàn phiến pháp bảo”.

- Trần huynh, thứ này là bảo vật người nói? - Trương Kỳ nhìn mũi kiếm rỉ sét trong tay Trần Trầm, có hơi ngạc nhiên hỏi.

- Ừm, từ xa ta đã cảm nhận được nguồn linh khí này, thứ này... Hấn không tầm thường đâu!

Vẻ mặt Trần Trầm ngưng trọng, thế nhưng trong lòng lại chẳng có tí ti tự tin nào, thứ trong tay hấn có khác gì một miếng sắt vụn bình thường đâu chứ, thúc giục linh khí cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Thứ này thật sự có thể khắc yêu tà?

Tuy trong nội tâm nghi hoặc, nhưng hấn lại trang rất giỏi nha, cứ hết như vừa nhặt được bảo vật vậy, dùng vẻ mặt của mình để trấn trụ Trương Kỳ.

- Đi thôi, chúng ta đi đến chỗ tiếp theo.

Thu hồi mảnh vỡ, Trần Trầm dẫn theo Trương Kỳ chạy đến chỗ k hác, lần này phải mất nửa giờ mới đến điểm đích.

Đang lúc Trần Trầm chuẩn bị đào loạn lên, Trương Kỳ đã đoạt lấy xẻng trong tay hấn.

- Trần huynh, một chút việc nặng này cứ để cho ta làm!

Nghe vậy, Trần Trầm cũng không cự tuyệt, mà rất chân thành nói:

- Hiền đệ, lần này phải đào xuống bên dưới 6 mét đấy!

Nghe phải đào 6 mét, Trương Kỳ đỏ mặt, liền dúi cái xẻng vào tay Trần Trầm.

Hấn chỉ là một người phạm tục, nếu đào xuống 6 mét, chẳng phải đến ngày mai mới xong à?

- Trần huynh, có phải ta rất vô dụng hay không?

Thấy một mình Trần Trầm tựa như chuột chũi đào sâu xuống đất, Trương Kỳ tự trách nói.

Dưới nền đất vang lên thanh âm của Trần Trầm.

- Trương Kỳ, chờ sau khi ngươi bước vào tiên lộ tất sẽ có khả năng hỗ trợ ta! Còn nữa, sau này ta cũng không gọi ngươi là hiền đệ nữa, nghe quá xa lạ, ngươi cùng đừng cứ mở miệng gọi là gọi Trầ

n huynh, cứ gọi ta Trần Trầm là được.

- Trần Trầm... - Trương Kỳ nỉ non một câu, sau đó lập tức lắc đầu.

Sao có thể gọi thẳng kỳ danh của huynh trưởng như vậy! Quả thật là đại bất kính mà!

Trầm tư một hồi, hấn hướng xuống đất hô:

- Trần huynh, nếu người đã cảm thấy xa lạ, sau này ta xưng người đại ca, được không?

- Tùy người!

Nói xong câu đó, Trần Trầm từ dưới hầm bò lên, lúc này, trên người hắn đã dính đầy bụi đất, không còn bộ dạng tiêu sái như trước nữa, nhưng lại có thêm một đoạn gỗ dài đến 1 mét, toàn thân phát ra u quang.

- Trần huynh... Đại ca, đây là bảo vật gì? - Trương Kỳ tò mò hỏi.

So với miếng sắt gì trước đó, thanh gỗ này còn có thể phát sáng, rõ ràng là giống bảo vật hơn.

Trần Trầm nhìn Hàng Long mộc trong tay, nội tâm cũng có hơi kích động, thứ này là bảo vật tu tiên chân chính đấy, ngoại trừ loại quý hiếm mà hắn nuốt được ở Hắc Phong nhai, hiện tại, thanh Hàng Long mộc này xem như là quý nhất rồi.

- Bảo vật này tên là Hàng Long mộc, chính là thiên địa chí bảo do long mạch tinh khí trong lòng đất thai nghén mà thành, dù là Tiên Nhân lợi hại nhìn thấy cũng sẽ sinh lòng cướp đoạt.

Trần Trầm bắt đầu giới thiệu. Thông tin về Hàng Long mộc là do hệ thống nói cho hắn biết, tuy hắn nghe không hiểu nhiều lắm, nh

ung cảm giác được nó rất lợi hại.

- Đại ca, bảo vật trân quý như thế, người lại nói cho ta biết rõ, không sợ ta để lộ ra sao?

Nghe xong giới thiệu, vẻ mặt Trương Kỳ vô cùng bối rối.

Nghe vậy, Trần Trầm vỗ vỗ bờ vai hắn, nói:

- Ta và người là huynh đệ, tự nhiên phải tín nhiệm lẫn nhau.

- Đại ca! Người vĩnh viễn là đại ca của ta!

- Tốt rồi, chớ có nói lời ngốc nghếch, cùng ta đi đến một nơi nữa.

...

Cứ như vậy, ba giờ sau.

Trần Trầm cùng Trương Kỳ đi đến điểm cuối cùng.

Đây là một sơn động, vô cùng tĩnh mịch, nhìn từ bên ngoài căn bản không nhìn ra được nơi đây từng có dấu vết hoạt động của con người.

Nhưng Trần Trầm lại loáng thoáng thấy được mấy chữ trên tường đá phủ đầy rêu xanh.

- Khô Tuyền Động Thiên.

Rất hiển nhiên, nơi đây từng là Tiên Nhân động phủ, chỉ có điều không biết đã xảy ra chuyện gì mà giờ đây trở nên hoang phế như vậy.

Hơn nữa, nhìn bộ dạng này sợ là đã hoang phế mấy ngàn năm rồi, nếu như không phải Trần Trầm mò được tới đây, cái động này rất

có thể sẽ tiếp tục hoang phế như vậy cho đến vĩnh viễn.

- Đại ca, linh giác của người quá mức nhạy cảm, bảo vật xa như vậy mà người cũng có thể cảm ứng được, tất cả Tiên Nhân đều lợi hại như vậy sao?

Sau khi chứng kiến được bản lĩnh của Trần Trầm, Trương Kỳ càng thêm thán phục không thôi.

Đến khi nào hắn mới có được loại bản lĩnh tầm bảo này?

Nghe đến đây, Trần Trầm ngượng ngùng cười, nói:

- Chưa hẳn, ta là sau khi có tu vi kích phát một loại thiên phú đặc thù, vô cùng gắn cảm với chấn động từ bảo vật.

- Nhưng người cũng không cần nản chí, chờ người bước vào tiên lộ, có lẽ cũng sẽ có được thiên phú đặc thù.

Nhưng nếu không có thì sao? Nếu thật không có, đến lúc đó Trần Trầm lại ba hoa một phen, lừa hắn một cái thiên phú là được.

Vẻ mặt Trương Kỳ tràn đầy chờ mong, theo chân Trần Trầm đi vào sơn động.

Cái sơn động này đã hoàn toàn bị dây tử đằng chiếm cứ, nhìn không ra cảnh tượng xưa kia.

Đợi đến đúng vị trí do hệ thống chỉ định, rốt cuộc Trần Trầm cũng nhìn ra một chút dáng vẻ của cái gọi là thạch thất.

Trên vách tường thạch thất có một cái giá sách bị mục nát hơn phân nửa, trên giá sách để không ít thư tịch, có một vài bản rơi trên mặt đất, bị rêu xanh phủ đầy.

- Trương Kỳ, tìm thử một chút xem có cái nào hữu dụng không.

Trong cái thạch thất này có chừng trăm bản thư tịch, Trần Trầm quyết đoán để Trương Kỵ hỗ trợ.

Thư tịch ở đây đối với nguyên chủ của động phủ hẳn là có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nhưng đối với loại tôm tếp mới tu tiên như hắn thì lại là tri thức tu hành cực kỳ quý giá.

- Được! Đại ca! - Thấy mình vất vả lắm mới có đất dụng võ, Trương Kỵ lập tức cẩn thận lật từng quyển sách lên xem.

...

- Đại ca, tập hợp cách điều chế đan dược cấp thấp, cần không?

- Cần, lấy đi.

- Canh Kim kiếm quyết thì sao?

- Lấy!

- Thiên Thủy Hóa Vũ quyết?

- Muốn!

- Chuyện tình Linh La tiên tử?

- ... Được rồi, lấy hết luôn đi.

Nghe đến đây, rốt cuộc Trần Trầm cũng tìm được bản “Độ Yêu kinh” mà hắn muốn, lúc này liền không còn tâm tư chọn lựa nữa.

Nói thật thì thư tịch ở đây đều rất trân quý, có hơn trăm đề tài, một người có tu vi như hắn còn vác không nổi à?

- Được. - Trương Kỵ vừa nói vừa cởi áo choàng trên người ra, để

m tất cả thư tịch đóng gói lại.

Đúng lúc này, ánh mắt hắn đột nhiên dừng lại một chỗ trên giá sách.

- Đại ca, ngươi đến xem, đây là thứ gì?

Trần Trầm nhìn theo ánh mắt của hắn, liền thấy một cái hộp gỗ tinh xảo nằm phía trên cùng của giá sách, trải qua bao tang thương tước nguyệt, vậy mà phía trên nó chỉ dính một chút tro bụi, không hề có dấu hiệu mục nát.

- Có đồ tốt.

Ý niệm này lập tức hiện lên trong đầu Trần Trầm, kể đó, hắn nhảy vọt lên, chộp lấy cái hộp gỗ kia.

Mở ra xem, bên trong có hai viên đan dược to bằng hai quả long nhãn, đến giờ vẫn còn tỏa ra linh khí nồng đậm.

- Hệ thống, trong phạm vi 20 mét có thứ gì giá trị nhất? Ngoại trừ người!

“Kí chủ, là 2 viên trúc cơ đan quá hạn trong cái hộp trước mặt, tuy là không phát huy được tác dụng như lúc trước, nhưng người bình thường cùng tu sĩ Luyện Khí kỳ phục dụng thì có thể tăng tu vi trên diện rộng.”

- Chắc, quá thời hạn thì quá thời hạn, ta không chê. - Nghe hệ thống nói xong, Trần Trầm lập tức lấy một viên bỏ vào miệng nuốt.

Trong nháy mắt, một cỗ linh khí nồng đậm đến cực điểm truyền khắp tứ chi bách hài.

- Đại ca, đây là vật gì, vạn nhất có độc thì phải làm sao? - Trương Kỳ cả kinh.

- Đồ quá hạn, cố ăn đi. - Trần Trầm đáp, sau đó không đợi Trương Kỳ kịp phản ứng, hắn đã nhét viên đan dược vào miệng hắn ta.

...

Cùng lúc đó, ở nơi ba cỗ xe ngựa dừng chân, có vài chục kỵ sĩ ngồi trên lưng ngựa vây quanh đoàn xe.

Về phần ba ma phu cùng hai bảo tiêu của Trương Kỳ thì... Đang run lấy bầy.

- Cuối cùng cũng đuổi kịp các ngươi! Ta hỏi các ngươi, công tử nhà ta có phải do các ngươi giết hay không? - Kỵ sĩ cầm đầu nghiêm nghị hỏi, trong mắt tràn đầy sát khí.

Công tử do bọn họ phụ trách chiếu cố đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, nếu ngay cả hung thủ cũng tìm không thấy, thử hỏi bọn họ nên báo cáo kết quả công tác kiểu gì?

Mà đám người Trần Trầm từ lúc trời còn chưa sáng đã vội vã rời đi, trong mắt hắn, bọn người này là có hiềm nghi lớn nhất.

Vì thế hắn không tiếc giục ngựa đuổi theo, mãi cho đến hiện tại mới tìm được tung tích đám người này.

Chương 35: Không Rảnh Chơi Đùa Cùng Các Ngươi

- Hô!

Trần Trầm thở ra một hơi dài, cảm giác thể nội linh lực dư dả rất nhiều.

Vô thức đưa ra tay, một đạo hỏa diễm theo trong tay thoát ra, so với đóm lửa trước đó lớn không chỉ gấp hai.

- Ta hẳn là đột phá đến Luyện Khí tầng hai hoặc là tầng ba, mấy cái tu luyện này vẫn là cần thuốc tương đối nhanh.

Nhìn hỏa diễm, Trần Trầm trầm nghĩ.

Mà lúc này, Trương Kỳ cũng lộ vẻ ngạc nhiên, từng chút một cảm thụ được thân thể biến hóa.

Thấy thể Trần Trầm cười nói:

- Thế nào? Bước vào Luyện Khí tầng một chưa?

- Không biết, bất quá ta cảm giác thể nội có cỗ khí lưu đang chạy loạn, hơn nữa ta còn có thể khống chế phương hướng trốn chạy của những khí lưu này, quá thần kỳ!

Trương Kỳ lẩm bẩm đáp, vẻ mặt đầy sợ hãi lẫn vui mừng.

Bước vào tiên lộ vốn luôn là mộng tưởng của hắn, thế nhưng là giờ đây mộng tưởng này thực hiện quá nhanh, đến mức hắn còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

- Vậy coi như là tiến vào Luyện Khí tầng một, tới, ta dạy cho ngươi một bộ khống hỏa pháp môn.

- Ấy. . . Được, cảm tạ Đại ca!

. . .

Hai người vừa vác theo thư tịch vừa trò chuyện suốt chặng đường, không thể không nói Khổng Hỏa Thuật xác thực đơn giản, chờ cả hai đi được hơn bốn, năm km, giữa ngón tay Trương Kỳ cũng đã xuất hiện lửa nhỏ.

Bất quá lửa nhỏ của hắn chỉ duy trì được trong chốc lát, rồi dập tắt.

- Đại ca, linh khí trong cơ thể ta có hạn, chỉ có thể vận dụng Khổng Hỏa Thuật trong chốc lát, nếu thật cùng người khác choảng nhau, phỏng chừng chỉ phóng thích bảy tám lần là tịt ngòi rồi.

- Bảy tám lần là đủ, chờ sau này tu vi cao, tự nhiên là sẽ có được càng nhiều linh khí. - Trần Trầm an ủi.

Trương Kỳ tuy là có tu tiên chi tư, nhưng lại còn kém rất rất xa Tiên Thiên linh thể.

Vô luận là tổng lượng linh khí, hay là tốc độ khôi phục linh khí, đều kém hẳn một đoạn dài.

Trần Trầm vẫn là nhớ kỹ, thời điểm hắn dùng Khổng Hỏa Thuật, chỉ cần phụ cận có linh khí, liền có thể bảo trì hỏa diễm một mực bốc cháy.

- Đại ca, ta nghe người Thiên Vân tông nói, nhất định phải dựa theo công pháp tu luyện, mới có thể bước vào Luyện Khí kỳ, chúng ta đây là có chuyện gì. . .

- Người Thiên Vân tông nói là người bình thường, chúng ta không phải người bình thường, tất nhiên không đi đường thường.

- . . .

Sau nửa giờ, rốt cục hai người cũng đi tới gần đường lớn, cảnh tượng ợng xe ngựa bị bao vây lập tức rơi vào tầm mắt bọn hắn.

Thấy một màn như vậy Trương Kỳ biến sắc, không nói hai lời liền n vọt tới gần xe ngựa.

- Các người là ai?

Cho dù là đối mặt mười mấy tên kỵ sĩ, Trương Kỳ cũng không hề sợ hãi, dù sao bây giờ hắn đã xưa đâu bằng nay.

- Công tử, cuối cùng người cũng trở về, bọn hắn vu oan chúng ta giết người!

- Đúng vậy, công tử, người phải thay chúng ta làm chủ!

Mấy tên cái mã phu cùng bảo tiêu lúc này đã bị đánh mặt mũi bầm dập, bị trói gô cạnh xe ngựa, vừa nhìn thấy Trương Kỳ, cả đám cứ như nhìn thấy cha ruột đồng loạt khóc rống lên.

- Người chính là chủ tử của bọn hắn? Ta hỏi người, rốt cuộc là người đã giết hại công tử nhà chúng ta như thế nào!?

Kỵ sĩ đứng đầu lộ vẻ hung ác, trực tiếp rút ra đao chỉ hướng Trương Kỳ.

Trương Kỳ sầm mặt, nói:

- Công tử nhà người chúng ta cũng không nhận ra, sao phải giết hắn?

- Người hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Nếu như không phải là các người giết, tại sao các người phải rời đi sớm như vậy?

Hôm nay, nếu người không nói rõ ràng cho ta, đừng trách chúng ta lấy đầu tất cả các người mang về giao nộp!

Nghe vậy, Trương Kỳ vô thức nhìn về phía Trần Trâm đang từ từ

đi tới.

Trần Trầm cước bộ thông thả, trước tiên, hấn mang thư tịch chất t rên xe ngựa, còn tay nải trên người mình không hề động đến.

Khóe mắt liếc nhìn cỗ xe ngựa màu trắng sang trọng xa xa, Trần Trầm thản nhiên nói:

- Công tử các người chết như thế nào?

Kỵ sĩ đứng đầu nghe vậy tỏ vẻ vô cùng phẫn nộ, cả giận nói:

- Bị người chặt thành thịt vụn!

- Khó trách các người nhìn không ra, công tử nhà các người là bị yêu quái hút khô nguyên dương nên mới chết.

Trần Trầm vừa nói vừa nhìn về phía chiếc xe ngựa màu trắng san g trọng kia, hấn không biết hồ ly tinh kia có đang ở bên trong khô ng.

Bất quá hiện tại tu vi hấn tăng lên không ít, trong tay nải lại có hai mươi loại bảo vật chuyên khắc yêu vật, so với tối hôm qua, bây gi ò “mạnh” hơn rất nhiều.

- Yêu quái? Ta đã nghe mấy đám lâu la nhà các người nói mấy trăn m lần rồi, thế nhưng dịch trạm đào đâu yêu quái? Theo ta thấy chí nh là các người tìm có!

Kỵ sĩ đứng đầu bởi vì nôn nóng mà sắc mặt biến đến đỏ bừng.

Bảo hộ công tử lại để hấn ta chết mất đất, nếu không tìm ra hung t hủ, thử hỏi hấn trở về bàn giao thế nào đây?

Cho nên giờ phút này trong lòng của hấn đã sớm có quyết định, v ô luận công tử chết như thế nào cũng được, cứ bắt đám người trướ

c mặt công cái nôi này là xong chuyện.

Dù sao ở nơi rừng sâu núi thẳm, dù cho bọn hấn có làm cái gì đi nữa thì cũng không có người phát hiện.

- Yêu quái ở đâu à? Có phải nửa đường công tử các người thu nữ nhân không? - Trần Trầm bình thản nói.

Nghe nói như thế, tất cả kỵ sĩ đều vô thức nhìn về cỗ xe ngựa sang trọng phía xa xa, không ít người thậm chí không nhìn được thúc ngựa cách xa cỗ xe kia một chút.

Xe ngựa kia là xe của công tử bọn hấn, trên đường xác thực công tử đã mua một nữ nhân. Đáng dấp nữ nhân kia xinh đẹp đến cực điểm, cho dù là công tử chết rồi, bọn hấn cũng không cam lòng thả đi.

Bởi vì chủ nhân bọn hấn cũng là đồ háo sắc, nếu như mang theo một cái mỹ nữ trở về, dâng lên cho chủ nhân, nói không chừng chủ nhân sẽ giảm bớt trừng phạt đối với bọn hấn.

Nhưng hôm nay nghe thiếu niên này nói, nữ nhân kia vậy mà là yêu quái?

Vừa nghĩ tới suốt cả chặng đường mang theo một yêu quái bên mình, không ít kỵ sĩ không nhìn được tê cả da đầu.

- Anh anh anh. . . Nô gia bơ vợ không nơi nương tựa, thật vất vả mới tìm được người mình ngưỡng mộ, không ngờ lại bị người là m hại, giờ đây nô gia còn bị người ta vu là yêu quái.

- Sao số nô gia lại khổ như thế chứ? Tương công, không bằng ta đi theo người thì hơn. . .

Bên trong xe ngựa sang trọng vọng ra tiếng khóc ai oán.

Thanh âm này tựa hồ có cỗ đặc biệt ma lực, đám kỵ sĩ sau khi nghe đều lộ vẻ xấu hổ, sau đó đồng loạt quay sang trợn mắt nhìn Trần Trâm.

- Người lại muốn vu hãm phu nhân là yêu quái!

- Đúng, sao lại như vậy được!

Đám kỵ sĩ ào ào chỉ trích, không ít người đã kích động, chuẩn bị động thủ.

Đúng lúc này, trên người Trần Trâm đột nhiên tản ra một cỗ khí thế khó tả, khuếch trương ra bốn phía.

Đồng thời, thanh âm lạnh như băng cũng vang vọng bốn phương.

- Một đám phàm nhân, ta cần phải lừa các ngươi sao?

- Tiên Nhân!

Kỵ sĩ đứng đầu biến sắc, tuấn mã dưới hông cũng nhịn không được lùi về sau mấy bước.

Bất quá, xuất thân từ đại gia tộc, hẳn coi như cũng thấy qua việc đời, cho nên không lập tức bị dọa đến mức phải quỳ xuống cầu xin tha thứ.

- Ha ha, khí thế thật mạnh, nhưng khí thế như vậy cũng không nhất định là Tiên Nhân, cũng có thể là yêu quái nha.

Âm thanh vang lên bên trong cỗ xe ngựa sang trọng kia thoáng chốc trở nên vũ mị khó tả, không còn một tí ti cảm xúc bi thương nào.

Đám kỵ sĩ đều nhận ra ngữ khí của nữ nhân kia phát sinh biến hóa, cả đám bị dọa liên tục thối lui.

Tràng dị thoáng chốc rơi vào yên tĩnh, một lát sau, nữ nhân kia lại đột nhiên lên tiếng:

- A, vốn muốn chơi đùa với các ngươi thêm chút nữa, không ngờ lại gặp tu sĩ ở đây, nguyên dương tu sĩ... phải nói là tốt hơn tên phé vật đêm qua rất nhiều.

- Ta sắp chờ không nổi nữa rồi, cho nên... Không rãnh chơi đùa cùng các người.

Dứt lời, bốn phía đột nhiên nổi lên yêu phong, trong nháy mắt, tất cả chiến mã đồng loạt hí dài, sau đó nằm xụi lơ trên mặt đất, miệng sùi bọt mép.

Chương 36: Thiên Địa Có Chính Khí

- Thật sự... Là yêu quái!

Đám kỵ sĩ lúc trước vẫn còn oai phong trên lưng ngựa qua một trận yêu phong đã bị dọa run lẩy bẩy, dùng cả bốn chân mà bỏ chạy.

- Đi đây vậy hả? Lưu lại bồi nô gia...

Âm thanh mỉa hoặc lần nữa vang lên, vốn dĩ đang chuẩn bị chạy trốn, bỗng chốc đám kỵ sĩ trở nên dờ dẫm, có tên ý chí không kiên định bắt đầu đi về phía xe ngựa.

Ngay cả mã phu cùng bảo tiêu của Trương gia đang bị trói cũng v

ùng vậy muốn thoát ra.

- Có thể đứng vững không? Trần Trầm sắc mặt nghiêm trọng, hỏi Trương Kỳ bên cạnh.

- Có thể. . . Trương Kỳ khẽ gật đầu, ánh mắt dần dần trở nên kiên định.

Kế đó hấn hung hăng cắn răng, trong tay xuất hiện một đạo hỏa diễm, phóng thẳng về phía xe ngựa.

Mắt thấy hỏa diễm sắp thiêu đốt xe ngựa, một kỵ sĩ đột nhiên vọt đến ngăn trước xe ngựa.

Oanh một tiếng, người kia trong khoảnh khắc biến thành hỏa cầu, không bao lâu sau chỉ còn lại một đồng tro tàn.

- Vậy mà có đến hai Tu Tiên giả? Đáng tiếc vị này tu vi quá kém.
- Âm thanh yêu mị lại lần nữa vang lên, trong giọng nói lộ ra khinh h miệt vô cùng rõ ràng.

Đám người chung quanh lúc này đều đã mất đi lý trí, bắt đầu phát động công kích với Trần Trầm cùng Trương Kỳ.

- Đại ca, phải làm sao bây giờ? - Trương Kỳ lúng túng.

Lần đầu tiên đối mặt với yêu quái, ai cũng không tránh khỏi khẩn trương. Hấn không lập tức quay đầu bỏ chạy đã xem như gan mật lắm rồi.

- Chớ hoảng hốt!

Trần Trầm quát khé, sau đó nhanh chóng mở tay nải, xuất ra một bản cổ thư.

Thứ này hiển nhiên là Độ Yêu kinh.

Mở trang thứ nhất, đồng tử Trần Trầm có hơi co lại một chút, bất quá, hiện tại không phải lúc để do dự, sau một giây khiếp sợ, hắn bắt đầu nghiêm túc niệm Độ Yêu kinh.

- Thiên địa hữu chính khí, tạp nhiên phú lưu hình!

- Thương tắc vi sơn nhạc, hạ tắc vi địa tinh!

Chỉ vừa niệm lên bốn câu, đám người xung quanh liền dừng bước, không ít người lộ vẻ giãy dụa, dường như là muốn thoát khỏi mê hoặc của yêu hồ kia.

- Vu nhân viết họa nhiên, báii hồ tắc thương minh... Trương Kỳ, người mau niệm cùng ta.

Thấy vậy, Trương Kỳ thoáng cái từ trong khiếp sợ bình tĩnh trở lại, bắt đầu lầm nhảm niệm Độ Yêu kinh cùng Trần Trầm.

- Thiên địa hữu chính khí, tạp nhiên phú lưu hình!

- Thương tắc vi sơn nhạc, hạ tắc vi địa tinh!

...

Chẳng biết vì sao đọc xong mấy câu này, Trương Kỳ lại cảm thấy cả người phút chốc trở nên cao lớn, cứ như đứng sau lưng hắn chính là thương thiên đại địa, khiến hắn có được lực lượng không gì sánh kịp.

Theo đó, sợ hãi đối với yêu quái bên trong xe ngựa cũng biến mất vô tung.

Dù có là yêu quái thì đứng trước thiên địa tính là gì?

Vì vậy, hắn càng niệm càng lớn, một cỗ khí tức khó tả bắt đầu phá

t ra từ trên người hắn.

Đám người xung quanh giờ phút này cũng đã thoát khỏi mị hoặc, thấy một màn như vậy, cả đám đại ra, có chút không biết phải làm sao.

Càng không rõ rốt cuộc là có chuyện gì vừa xảy ra.

- Hai người các ngươi im hết cho ta!

Thanh âm vũ mị trong xe ngựa không còn giữ được bình tĩnh như trước, mà giờ đây tràn đầy phần nộ.

Đương nhiên Trần Trầm cùng Trương Kỳ sẽ không im, trái lại bọn họ càng niệm càng hăng, cổ khí tức không hiểu kia cũng càng thêm nồng đậm.

- Chết tiệt, Thiên Địa Hạo Nhiên khí! Hai tên tiểu tử các ngươi đã thành công chọc giận ta rồi!

Cùng với một tiếng gầm giận dữ, xe ngựa nổ tung, một đạo thân ảnh từ bên trong vọt ra, biến hóa trên không trung, đợi đến khi rơi xuống đất đã hóa thành một đầu song vĩ yêu hồ toàn thân trắng muốt, dài ước chừng 5 mét, cao độ 2 mét.

- Yêu quái!!!

Một kỵ sĩ gần đó bị dọa trợn mắt há hốc mồm, kinh hô một tiếng sau đó lập tức quay đầu định bỏ chạy, thế nhưng lại bị yêu hồ hung hăng vồ một phát, cả người phút chốc biến thành tương nhão.

- Ta muốn xé nát các ngươi!

Yêu hồ nói tiếng người, khí thế hung hãn tựa mãnh thú xông thẳng về phía Trương Kỳ cùng Trần Trầm.

Nhưng nó còn chưa chạy được hai bước, cổ khí tức không hiểu vì sao đã hội tụ thành một bức tường chắn trước mặt Trần Trầm cùng Trương Kỳ.

Phanh!

Âm thanh trầm đục vang lên, yêu hồ đâm thẳng vào bức tường vô hình kia, lập tức bay ngược về sau, miệng phát ra âm thanh rên la thảm thiết.

Trần Trầm cùng Trương Kỳ cũng không chịu nổi lực phản phệ, nhất là Trương Kỳ, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Thấy vậy, Trần Trầm vẫn giữ chặt Độ Yêu kinh trong tay, nhưng tay còn lại thì mò mẫm trong ngực lấy ra một mảnh Tử Chi nhét vào miệng Trương Kỳ.

Tử Chi này vốn là do Trương Kỳ tìm được, hiệu quả có thể nói là nghịch thiên. Lúc trước Trương Kỳ bị gãy chân, phục dụng nó vài ngày liền khỏi hẳn.

Hôm nay công dụng của Tử Chi vẫn không hề thay đổi, Trương Kỳ vừa ăn vào thì sắc mặt vốn tái nhợt thoáng cái trở nên hồng nhuận phơn phớt.

Lúc này Trần Trầm mới thậm thở ra một hơi.

Nhưng tiếc vui chóng tàn, yêu hồ kia dường như bị kích thích quá độ, lúc này đây đã hoàn toàn phát cuồng, nó bắt đầu không ngừng dùng đuôi công kích bức tường vô hình.

Rầm rầm rầm!

Cùng với âm thanh va chạm giòn tan kia, cương khí tứ ngược, phạm nhân xung quanh không cách nào đứng lên được, tất cả đều bị cuốn sang một bên.

- Tiếp tục như vậy không phải biện pháp.

Trần Trầm trầm nghĩ, kế đó, hắn đưa tay ra, một đoàn hỏa diễm x uất hiện trong lòng bàn tay hắn.

So với hỏa diễm bé nhỏ của Trương Ky, lửa trong tay Trần Trầm có thể xưng là hỏa cầu rồi.

Không chút chần chừ, Trần Trầm ném hỏa cầu về phía hồ yêu.

Ném đi một cái, Trần Trầm lại tiếp tục làm cái thứ hai, cứ như vậy liên tiếp ném hỏa cầu vào người hồ yêu.

Trương Ky đứng bên cạnh thấy cảnh này trợn mắt há hốc mồm, hỏa cầu lớn như vậy, nếu như là hắn phóng ra có khi là bị hút cạn linh khí chứ chẳng chơi, nhưng Trần Trầm thì hai rồi, liên tiếp phóng nhiều như vậy mà bộ dạng vẫn thản nhiên như không có việc gì.

- Lúc trước đã biết đại ca lợi hại, hôm nay đập lên tiên lộ mới phát hiện đại ca còn lợi hại hơn so với ta tưởng tượng.

Trương Ky thẫn thờ cúi đầu.

...

- Chút tài mọn!

Hồ yêu cả giận quát, ngừng công kích bức tường vô hình kia, lúc này đây, nó há to miệng, phun ra một cỗ yêu phong, trong nháy mắt dập tắt toàn bộ hỏa cầu.

- Tu vi yêu quái này cao hơn rất nhiều so với ta, nếu không có thủ đoạn đặc biệt khống chế nó, đoán chừng không bao lâu nữa ta sẽ bị thu thập.

Trần Trầm càng nghĩ càng sợ, may là tối hôm qua không bị phát hiện, bằng không sợ là lúc này hắn đã sớm đi ngấm gà khóa thân rồi.

- Đại ca, phải làm sao bây giờ? Hay là người đi trước... - Trương Kỳ gian nan nói.

- Đi cái gì mà đi, hiện tại mới chỉ là bắt đầu, cũng chỉ là một con yêu quái, tính là gì?

Trần Trầm vừa mắng vừa niệm Độ Yêu kinh, đồng thời bất động thanh sắc lấy ra miếng tàn phiến pháp bảo kia.

Trong tay nải của hắn còn có hơn 10 loại vật phẩm chuyên dùng để khắc chế yêu vật, hôm nay không tin không bắt được con hồ ly này.

Một lát sau, Trần Trầm lại vung ra mấy cái hỏa cầu.

Hồ yêu nhìn thấy Trần Trầm dùng linh lực như dùng nước giếng nhà mình, trong đôi mắt to lớn cũng lóe lên vài tia dị sắc, kể đó, bụng nó bắt đầu căng lên...

Đợi đến khi nó há miệng, một cỗ yêu phong cường đại hơn trước đó không chỉ mười lần phóng ra.

Hỏa cầu của Trần Trầm trước mặt yêu phong chẳng khác nào ngọn nến trong cơn bão, thoáng cái tắt ngúm, ngay sau đó, yêu phong kia hung hăng nện vào bức tường vô hình.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang, Trương Kỳ bị đánh ngã ra đất, Trần Trầm cũng lui lại mấy bước, khóe miệng rỉ ra máu tươi.

Yêu hồ cũng bị trọng thương, Trần Trầm giấu tàn phiến pháp bảo trong hỏa cầu, xuyên qua yêu phong, mảnh tàn phiến kia cắm vào chi trước phía bên phải của yêu hồ.

Tuy tàn phiến thoát nhìn rất bình thường, miệng vết thương nó gây ra cũng không lớn, nhưng yêu hồ tựa như bị trọng thương, bắt đầu lăn lộn trên mặt đất, miệng phát ra tiếng gầm gừ thô lương chấn động núi rừng, dọa cho một mảng chim lớn bay tán loạn.

Chương 37: Nghĩ Cũng Hay Lắm

Trần Trầm phảng phất như không nghe thấy, xuất ra Tử Chi nuốt vào bụng, kế đó lại lấy ra một sợi dây mây.

Dây mây này chính là Trói Yêu đằng, sinh trưởng tại nơi ánh mặt trời đầu tiên chiếu sáng thiên địa, bên trong nó ẩn chứa một ít Thái Dương chân lực, bằm sinh đã có thể khắc chế yêu tà.

Cái gì gọi là thừa dịp người bệnh muốn lấy mệnh người? Chính là đây! Trần Trầm xuất ra Trói Yêu đằng, không chút chần chừ bay thẳng về phía yêu hồ.

BA~!

Một âm thanh giòn vang, Trói Yêu đằng hung hăng quất lên người yêu hồ.

Yêu hồ rên lên một tiếng, khắp người toát ra một đoàn khói trắng.

- Quả nhiên hữu dụng!

Hai mắt Trần Trầm sáng ngời, Trói Yêu đang trong tay bắt đầu bay múa.

Ba ba ba ba ba BA~!

Song vĩ yêu hồ bị quật chết đi sống lại, đau đớn không thôi, thậm chí nó đã bắt đầu cầu xin tha thứ.

- Thượng tiên, thỉnh tha cho tiểu yêu một mạng! Tiểu yêu không dám nữa!

- Tiểu yêu nguyện ý làm trâu làm ngựa!

Thanh âm mang theo đau đớn lộ ra một cổ điềm đậm đắng yêu, nhưng Trần Trầm cứ như bị điếc vậy, càng không ngừng quật roi.

- Thượng tiên... Thủ hạ...

Vốn dĩ hồ yêu còn muốn tiếp tục xin tha, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt “Không quật người chết thì không bỏ qua” của Trần Trầm, nó đã hoàn toàn từ bỏ, thanh âm đáng thương nháy mắt trở nên hung tàn.

- Cmn! Xú tiểu tử, là người bức lão nương đấy!

Song vĩ yêu hồ nổi giận gầm lên, trực tiếp há to miệng, một viên ngọc màu đỏ bay ra, mang theo khí thế mạnh mẽ khôn cùng đánh về phía Trần Trầm.

- Yêu thú nội đan!

Trần Trầm liếc mắt nhận ra viên ngọc kia là gì, hấn cả kinh, nhanh chóng vứt bỏ Trói Yêu đang trong tay, lập tức lấy ra bệ bệ Hàng Long mộc.

Vừa thấy Hàng Long mộc, trong mắt yêu hồ lộ ra hoảng sợ cực đi ểm, tựa như nhìn thấy chuyện vô cùng kinh khủng.

- Đùng!

Nhưng Trần Trầm nào rãnh quản nó, bày ra tư thế đánh bóng chà y, “bịch” một tiếng, Hàng Long mộc đập thẳng vào viên ngọc kia.

Một kích này khiến nội đan của yêu hồ nháy mắt bay cao và bay l uôn.

Còn song vĩ yêu hồ đang nằm trên mặt đất thì chẳng khác nào bị s ét đánh, nằm xụi lơ, ngay cả kêu rên cũng không làm nổi nữa.

Đợi nội đan từ không trung rơi xuống, Trần Trầm thò tay bắt lấy, l úc này, yêu hồ to lớn đã biến thành một tiểu hồ ly, nằm rạp trên đấ t không nhúc nhích.

Chỉ còn lại đôi mắt vẫn đang chớp chớp, cho thấy nó còn chưa ch ét.

- Muốn à? - Trần Trầm quơ quơ yêu đan đã mất đi ánh sáng trước mặt yêu hồ, mỉm cười nói.

Trong mắt song vĩ yêu hồ lộ ra một cỡ khát vọng, bất quá khát vọ ng nhanh chóng thay thế bằng phần nộ.

Tiểu tử trước mặt thoạt nhìn rất tùy tiện, thế nhưng trên thực tế ta y hấn nắm vô cùng chặt, căn bản không hề buông lỏng dù chỉ một chút.

Cái này thuần túy là hỏi chơi cho vui mà!

- Hôm nay lão nương nhận thua, người muốn chém muốn giết thì tùy, ta sao cũng được!

Nói xong câu đó, song vĩ yêu hồ liền nhắm mắt lại, chuẩn bị nhận cái chết.

Thấy vậy, Trần Trầm nhíu mày, chân thành nói:

- Đại tỷ, người có thể biến lại như lúc trước không? Với cái hình thể này mà lột da cũng chỉ làm được một cái khăn choàng cổ, dạng vừa rồi ít nhất làm được ba cái ga giường nha!

Song vĩ yêu hồ nghe hẳn nói mà giận đến toàn thân run rẩy, nếu như hiện tại còn có một chút khí lực, nó khẳng định sẽ nhảy lên cắn tên tiểu tử trước mắt một ngụm cho hả giận.

...

- Thượng tiên thật bản lãnh!

Ngay khi Trần Trầm còn đang tự hỏi nên xử trí yêu hồ này như thế nào, cách đó không xa vang lên tiếng tán thưởng, chính là của tên thủ lĩnh đám kỵ sĩ.

So với bộ dạng hung thần ác sát lúc trước, giờ đây mặt mày hẳn tươi như hoa mới tưới phân ấy, cứ như gặp được bằng hữu xa cách nhiều năm.

Trần Trầm liếc mắt nhìn hẳn, không có phản ứng.

Tên thủ lĩnh kia từ từ chạy qua đây.

- Thượng tiên, chẳng hay có thể giao yêu vật này cho ta không? Để chúng ta có thể thay công tử báo thù, có câu trả lời cho chủ nhân?

Nghe hẳn nói, Trần Trầm cười lạnh một tiếng, nhìn đám xa phu cùng bảo tiêu nhà mình vẫn còn bị trói, nói:

- Dựa vào cái gì?

Vẻ mặt thủ lĩnh kỵ sĩ cứng đờ, gượng cười, nói:

- Chủ nhân nhà ta là Đốc Quân Phi Hồ thành, cũng là người trong tiên gia, kính xin thượng tiên nể mặt ngài ấy...

- Đốc quân Phi Hồ thành? - Trần Trầm cau mày.

Phi Hồ thành cũng là một thành thuộc Ký Châu, luận về đẳng cấp có thể tương đương với Phi Vân thành phía trên Thạch Xuyên huyện.

Ngay cả huyện lệnh Thạch Xuyên huyện còn có tu vi, vị Đốc Quân đứng đầu bộ máy hành chính kia chắc chắn tu vi rất cao.

Nhưng Trần Trầm cũng không định cho hắn ta mặt mũi.

Đám người này khí thế hung tàn, muốn tìm người chịu tội thay, hôm nay yêu hồ bị hàn phục lại chạy đến đòi cho Đốc Quân bọn họ mặt mũi?

Nghĩ cũng hay lắm!

- Ta không biết hắn, hơn nữa tặng chiến lợi phẩm của mình cho người lại không phải phong cách của ta. - Trần Trầm mở miệng cự tuyệt.

Nghe xong, trong mắt thủ lĩnh kỵ sĩ lóe lên tia giận dữ, nhưng hắn không dám phát tiết. Một lát sau, hắn “phù phù” một tiếng quỳ rạp xuống đất, cầu khẩn:

- Thượng tiên, van cầu người thương xót cho những... phạm nhân chúng ta, nếu quay về không cách nào giải thích rõ, chủ nhân sẽ giết chết chúng ta.

Nói xong lời này, hắn lập tức quay sang liếc nhìn đám kỵ sĩ còn mảy mắt sống sót một cái.

Mấy tên... kỵ sĩ thấy vậy đều quỳ xuống, bắt đầu cầu khẩn.

- Thượng tiên, ta trên có mẹ già tám mươi, dưới có còn nhỏ 3 tuổi!

- Cầu thượng tiên khai ân!

- Đại ca... Hay là cho bọn họ đi? - Trương Kỳ vốn bị trọng thương, nghe bọn họ nói vậy không khỏi cúi lòng, nhìn sang Trần Trầm.

- Cho bọn họ? Không thể nào, Trương Kỳ, người có từng nghĩ đến nếu chúng ta cũng là phạm nhân, nếu bọn họ không phát hiện yêu cầu, vậy thì kết cục của chúng ta là gì không?

- Ta dám đánh cược mấy tên này sẽ cắt đầu chúng ta về chịu tội đầy.

- Bọn họ có quan tâm cảm nhận của chúng ta à? Có quan tâm chúng ta trên có mẹ già dưới có con thơ sao?

- Nói cho người biết, không có chuyện đó đâu, cho nên ta cũng sẽ không đồng tình bọn họ.

Nói xong câu đó, Trần Trầm không thèm nhìn tên thủ lĩnh kỵ sĩ kia, mà đi đến cạnh đám xa phu nhà mình, cười trừ cho bọn họ.

Nhìn tình trạng của đám xa phu cùng bảo tiêu, Trương Kỳ thậm chí hiểu rõ, một tia thương cảm vừa nảy cũng biến mất vô tung.

- Các người cứ trở về báo tình hình thực tế cho chủ nhân, nếu hắn thật sự không tin, vậy chỉ có thể trách các người thờ sai chủ rồi.

Nghe được lời Trương Kỳ nói, đám kỵ sĩ hai mặt nhìn nhau, trong mắt thủ lĩnh kỵ sĩ càng lộ ra hận ý.

Tiên Nhân sẽ không để tâm đến sống chết của phạm nhân, chủ nhân là vậy, đám người trước mặt cũng thế thôi.

Nếu như hấn thật sự tay không mà về, đám thủ hạ của hấn không biết sẽ bị xử trí thế nào, nhưng người làm thủ lĩnh như hấn tuyệt đối chỉ có con đường chết.

Làm sao bây giờ? Phải làm thế nào mới có thể sống sót?

Tâm tư xoay chuyển, trong đầu hấn nảy ra một độc kế.

Đó chính là giết hết tất cả thủ hạ, sau đó một mình vào rừng làm cướp.

Như vậy chủ nhân hấn sẽ cho rằng hấn đã chết trận.

Nếu như có thể, hấn cũng muốn cùng đám thủ hạ vào rừng làm cướp, thế nhưng hấn biết rõ chuyện này là không có khả năng. Bởi vì mấy tên thủ hạ này vẫn còn thân nhân tại Phi Hồ thành, hơn nữa, chỉ là đám tay chân, tội của bọn họ cũng không đáng chết, không cần thiết phải đi đến tuyệt lộ.

- Ta là bị buộc, các người đừng oán ta!

Thủ lĩnh kỵ sĩ thì thào, trong mắt lóe lên tia tàn nhẫn.

Chương 38: Ta Cầu Người Mau Giết Ta Đi

Hơn mười phút sau, Trần Trâm dẫn đầu đội ngũ rời đi nơi x
ây ra chuyện khoảng mấy dặm đường, chợt, hấn mới đột ngột dừn
g ngựa.

- Trương Kỳ, người quay về xem thử, nhìn coi bọn họ có phải tự
giết lẫn nhau không?

Trương Kỳ đàn mặt ra, căn bản không hiểu rõ ý của Trần Trâm.

Trần Trâm cũng không giải thích, tiếp tục nói:

- Nếu như đám người kia tự giết lẫn nhau, nhớ phải giết chết tên c
âm đầu.

- Hả? Được!

Tuy trong lòng Trương Kỳ có nghi vấn, nhưng hấn không hề nghi
ngờ quyết định của Trần Trâm, lập tức thúc ngựa quay trở về.

Trương Kỳ đi rồi, đội ngũ đương nhiên là ngừng lại, Trần Trâm c
ũng không nhàn rỗi, hấn bắt đầu làm công tác tư tưởng cho yêu h
ồ.

Đầu tiên dùng Trói Yêu đặng trói nó lại thành cái bánh tét, sau đó
bỏ nội đan vào cái hộp lúc trước dùng để đựng Trúc Cơ đan.

Hấn không biết cái hộp kia có bao nhiêu quý giá, chỉ biết nó có th
ể ngăn cản khí tức, phòng ngừa linh khí tràn ra, đặt yêu đan vào đ
ó, song vĩ yêu hồ chắc chắn không cách nào triệu hồi nội đan.

Quả nhiên, sau khi thấy Trần Trâm bỏ yêu đan vào hộp, trong mắt
yêu hồ lộ ra tia tuyệt vọng.

- Tiểu tư người đúng là nhất gan, quả thực uống làm người tu chân!

Yêu hồ mở miệng mắng, dường như đã hoàn toàn tuyệt vọng, nó nói chuyện cũng không còn cố kỵ.

Nghe vậy, Trần Trầm mỉm cười nói:

- Nếu ta thật sự nhất gan, thì đã sớm giết người rồi.

- Được rồi, quay lại chuyện chính, người là yêu quái đầu tiên ta gặp, ta muốn hỏi người một vấn đề.

Trần Trầm không giết chết song vĩ yêu hồ đương nhiên là có nguyên nhân. Yêu hồ này không chỉ là yêu quái đầu tiên mà hắn gặp mà còn là sinh vật đầu tiên có tu vi mà hắn gặp đấy.

Hiển nhiên nó hiểu rất rõ về thế giới này, hơn xa tên gà mờ chui ra từ tiểu thôn như hắn. Có được cơ hội, Trần Trầm nếu không ép ra được tin tức hữu dụng há chẳng phải có lỗi với Hàng Long một sao?

- Hừ, dựa vào cái gì ta phải trả lời người? - Song vĩ yêu hồ bày ra bộ dạng lợn chết không sợ nước, trực tiếp nhắm mắt lại.

- Dựa vào cái gì à? Ta cho người xem bảo bối của ta!

Trần Trầm vừa nói vừa tháo tay nải của mình ra, trong đó còn có một chút đất đá, cây cỏ lẫn lộn, tất cả đều chuyên dùng để khắc chế yêu vật.

- Người không trả lời, ta sẽ đem cái tay nải này treo lên người người, đợi người chết, ta lột da người đem lột nhà xí.

Song vĩ yêu hồ liếc nhìn mấy thứ trong tay nải, nhìn không được rún lên, trầm mặt thật lâu, cuối cùng nó đành phải khuất phục.

Dù sao cũng phải chết, không bằng chết thoải mái một chút.

- Xú tiểu tử, ngươi hỏi đi, lão nương nhận thua!

- Ngươi tu vi gì? - Trần Trầm hỏi thẳng.

- Tương đương tu sĩ Luyện khí tầng 8.

- Luyện khí tầng 8? Sao lại yếu như vậy, hơn nữa tu vi cỡ đó cũng có thể hóa thành người à?

Song vĩ yêu hồ cảm thấy rất uất ức, rõ ràng là tên tiểu tử này có quá nhiều thứ khắc chế yêu tộc, thậm chí còn có loại bảo vật như Hàng Long mộc, nên nó mới bại đây chứ.

Giờ thì hay rồi, hẳn lại còn ngồi chiêm chọc nó cơ đấy!

- Ta có thể hóa hình người là vì phụ mẫu ta đều là hóa hình yêu.

- Vậy ngươi có biết những yêu quái khác không? Gần đây không có tên yêu quái nào khác đây chứ?

...

Trần Trầm hóa thành bảo bảo hiếu kỳ, không ngừng dò hỏi, lúc mới đầu yêu hồ còn cảm thấy phiền chán, sau khi bị Trần Trầm niệm m cho một hồi Độ Yêu kinh, nó xem như hoàn toàn từ bỏ, bắt đầu một bộ sinh không thể luyện mà đáp.

Bất tri bất giác đã trôi qua hơn nửa giờ, cách đó không xa vang lên tiếng vó ngựa, Trương Kỳ mang về mặt phức tạp trở về.

- Đại ca, bọn họ thật sự tự tàn sát lẫn nhau, lúc ta đến, thủ lĩnh kỵ sĩ đang đối chiến cùng ba thủ hạ, nhưng người khác đều đã chết.

Nghe vậy, Trần Trầm lộ vẻ mặt “quả nhiên là thế”, sau đó hỏi:

- Người đã giết tên thủ lĩnh kia chưa?

- Đại ca đã căn dặn, đương nhiên ta sẽ cẩn thận hoàn thành. - Trương Kỳ lộ vẻ nghiêm túc.

- Vậy là tốt rồi.

- Thế nhưng đại ca... Sao người biết bọn họ sẽ nội đấu? - Suy nghĩ suốt đường đi nhưng Trương Kỳ vẫn không cách nào nghĩ ra, cho nên hắn đành phải hỏi Trần Trầm.

Trần Trầm nhéo nhéo tai yêu hồ, thản nhiên nói:

- Ta cũng không xác định, thế nhưng nói cách nào thì trong bọn họ nhất định cũng phải có người trở về.

- Trương Kỳ, người phải biết chúng ta là từ dịch trạm rời đi, đám người này cũng từ đó đuổi theo chúng ta, nếu như không tên nào trở về, có người đến dịch trạm hỏi, người nói xem có phải chuyện đám kỵ sĩ kia mất tích đều đổ lên đầu chúng ta không?

Nghe xong, Trương Kỳ đỏ mồ hôi lạnh.

Đến lúc đó, đừng nói bọn họ phải gánh vác chuyện đám người này mất tích, ngay cả chuyện công tử chết đêm qua cũng quy về bọn họ luôn đấy.

- Đại ca anh danh, tiểu đệ phải học hỏi người nhiều lắm.

- Còn vì sao bọn họ nội đấu? Nguyên nhân cũng rất đơn giản, có người muốn về, có người lại không muốn về, tất nhiên sẽ dẫn đến người chết ta sống, bằng không thì người trở về nói ra mọi chuyện, chẳng phải kẻ không về sẽ bị truy giết không ngừng sao?

Trần Trầm tiếp tục giải thích, Trương Kỳ càng thêm khâm phục.

Còn yêu hồ thì lại khinh thường nói:

- Nhân loại các ngươi rất thích nội đấu, ở đâu ra nhiều nguyên nhân như vậy?

- A? Xin chỉ giáo cho, nhân loại thường xuyên xảy ra nội đấu à? Ngươi phải nói thật kỹ cho ta nghe nha. - Ánh mắt Trần Trầm sáng ngời, dòi lặc chú ý về trên người yêu hồ.

Nghe hắn nói, song vĩ yêu hồ thảm máng mình lẩm miệng, nhưng nó cũng không dám không đáp, nhanh chóng kể mấy câu chuyện.

Trần Trầm nghe nó nói, gật đầu liên tục, rốt cuộc cũng có thêm lý giải về thế giới này.

Quốc gia của bọn họ tên gọi Đại Tấn, đứng sau lưng là một tông môn cường đại.

Phía dưới Đại Tấn có 36 châu, mỗi một châu đều có tông môn hùng mạnh trấn giữ, Thiên Vân tông là một trong số đó.

Ngoài ra còn có một số tiểu tông môn phân bố rời rạc giữa núi rừng.

Quan hệ của Tông môn và Đại Tấn vốn dĩ là nương tựa lẫn nhau, bởi lẽ bọn họ phải đối mặt với một đối thủ cường đại: Đại Chu.

Tu sĩ Đại Chu là Ma đạo, vốn cùng Đại Tấn thủy hỏa bất dung, song phương đối chiến quanh năm, ngay cả tông môn đứng sau cũng là như thế.

Nhìn chung, Đại Tấn nhất trí đối ngoại, nhưng quan hệ giữa các châu cũng không hài hòa như mặt ngoài, vì tranh đoạt một ít tài nguyên mà rất thường xảy ra chuyện, đôi khi còn xảy ra binh đao tu

ong kiến.

Cho nên yêu hồ nói nhân loại rất thích nội đấu không phải là không có đạo lý.

- Ma đạo là gì? Người nói thử cho ta nghe một chút, còn nữa, người biết Thiên Vân tông không? Thực lực thế nào?

Song vĩ yêu hồ hận không thể cắn lưỡi tự vận cho xong, tên trước mặt này có gì giống một tu sĩ trẻ tuổi tuấn ngạn chứ hả?

Đây rõ ràng là một tên nhà quê chưa hiểu việc đời mà.

Nhưng hết lần này đến lần khác nàng lại bị tên nhà quê này bắt gũ, thậm chí ngay cả yêu đan cũng rơi vào tay đối phương.

...

Thời gian trôi qua, cuối cùng đoàn xe cũng ra khỏi rừng sâu núi thẳm, trên đường, Trần Trầm thỉnh thoảng vẫn dừng lại đào bảo, bắt quá, vô luận là đi đâu, hắn cũng sẽ mang theo yêu hồ bên cạnh, hơn nữa không ngừng hỏi nó cái này cái kia.

Song vĩ yêu hồ trả lời đến miệng đắng lưỡi khô, đầu lưỡi phẫn hồng thè ra ngoài, không ngừng hà hơi chẳng khác nào a cầu.

- Người còn có thể làm vậy? Chẳng lẽ người thật sự là cầu tinh? - Trần Trầm ngạc nhiên hỏi.

Nghe hắn nói, yêu hồ hoàn toàn sụp đổ, khóe mắt ngấn lệ, khóc hốt:

- Cái gì mà cầu tinh, lỗ mũi người linh vậy, người mới là cầu tinh! Ta cầu người, mau giết ta đi, ta không muốn trả lời thêm một câu nhục trí nào của người nữa.

Chương 39: Há Miệng Liền Khoác Lác

- Người gặp cái gì? Ta còn rất nhiều vấn đề chưa hỏi.

Trần Trâm cảm thấy rất khó hiểu, tục ngữ nói chết tốt không bằng sống, vậy mà song vĩ yêu hồ lại vội vã tìm chết, ý chí bực này kén xa Trương Kỳ nha.

- Người hỏi cái gì ta cũng không trả lời. - Song vĩ yêu hồ tuyệt vọng nói.

Nghe vậy, Trần Trâm nhìn xa xa, hình dáng một tòa thành dần dần xuất hiện trong tầm mắt.

Đây là đại thành đầu tiên trong suốt hành trình, tên là Lam Phong thành, một trong những đại thành dưới trướng Ký Châu.

- Tiểu Uông, người cũng xem như giai nhân trong bầy cẩu, người nói xem, đến Lam Phong thành, ta tìm mấy con chó đực cho người lai giống, được không?

Trần Trâm nhìn đại thành xa xa, ngữ khí thập phần nghiêm túc.

Nghe hắn nói, lông trên người yêu hồ dựng hết cả lên, ngẩng đầu nhìn Trần Trâm, ánh mắt cứ như đang nhìn ma quỷ vậy.

Nó thân là một yêu hồ, nếu như biệt chó..., cho dù chết cũng không có mặt mũi gặp liệt tổ liệt tông đâu!

Trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc nó oán hận nói:

- Lão nương tên là Hồ Tiên Nhi, thật không biết rốt cuộc trong đầ
u tiểu tử ngươi nghĩ cái gì, hỏi thì toàn hỏi mấy thứ cực kỳ ngu xu
ẩn, nhưng nói đến biện pháp sửa trị người khác lại ngoan độc như
thế!

- Trong đầu ta đều là đại trí tuệ, một yêu quái như ngươi thì hiểu c
ái gì, đúng rồi, Tiểu Uông, ta nên cho ngươi ăn cái gì? Đừng nói t
hịt người nha.

- Ta là Hồ Tiên Nhi, lão nương đương nhiên ăn thịt!

- Gặm xương được không?

- Lão nương là hồ ly, không phải chó! Không gặm xương!

- Được rồi, tiểu Uông.

- ...

...

Bước vào Lam Phong thành, trình độ não nhiệt bên trong vượt xa
tưởng tượng của Trần Trầm.

Là một trong những thành trì trọng yếu trong suốt hành trình đến
Ký Châu, có không ít thanh niên tài tuấn đều dừng chân tại đây, c
hờ đợi tìm được bạn đồng hành.

- Đại ca, người Lam Phong thành thật nhiều! So với Thạch Xuyên
huyện không biết gấp bao nhiêu lần.

Trương Kỳ cưỡi ngựa, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, vẻ mặt tràn đ
ầy ngạc nhiên, bộ dáng kia cứ như sợ người khác không biết hấn l
à nhà quê mới lên phố ấy.

- Ha ha, tạm được. - Trần Trầm lạnh nhạt đáp, cái Phong Lam thà nh này tuy có lớn, nhưng trong mắt hắn cũng chỉ như thế.

Dù sao thì muốn so phồn hoa với đô thị hiện đại... Còn kém lắm!

Hồ Tiên Nhiên lườm Trần Trầm, tiểu tử này rõ ràng cũng là đồ nh à quê, lại suốt ngày vờ vịt như kẻ lối đời, cái này càng khiến nó x em thường không thôi.

- Đại ca, quán rượu gần đây hình như đều hết bàn, chúng ta đi đâu bây giờ?

Trương Kỳ ngóng nhìn bốn phía, thấy tất cả quán rượu đều đã kín chỗ, không khỏi cảm thấy lo lắng.

- Đương nhiên là nơi xa hoa nhất Lam Phong thành rồi, ừ... Thấy tòa lầu cao nhất kia không? Chúng ta vào đó.

Trần Trầm đột nhiên duỗi tay chỉ về phía một kiến trúc bằng gỗ ca o 7 tầng, hăng hái nói.

Hắn không thiếu tiền nha, muốn đi đâu chẳng được.

- Xuân Phong lâu! - Hôm nay Trương Kỳ cũng đã có tu vi, liếc m ắt liền thấy chiêu bài quán rượu, nhìn đại lâu đứng sừng sững giữ a thành, trong lòng tràn đầy chờ mong.

- Xuân Phong lâu không phải chỗ đồ nhà quê có thể đi đâu, một n gày tiêu phí ít nhất hơn 1000 lượng.

Cách đó không xa vang lên thanh âm âm dương quái khí.

Trần Trầm nhìn về phía phát ra âm thanh, liền thấy trong một quá n rượu hai tầng ven đường đã sớm kín bàn có một tên đang dựa v ào lan can lầu hai, mang vẻ mặt giễu cợt nhìn bọn họ.

Thấy vậy, hấn cau mày, lảm bảm:

- Một ngày có 1000 lượng thôi cũng ăn không nổi, thế gian này nhiều người bần cùng vậy sao?

- Người!

Cái tên đứng cạnh lan can giận đến mức phun hết rượu trong miệng ra, bất quá, hấn còn chưa kịp lên tiếng thì đoàn người của Trần Trâm đã nghênh ngang rời đi.

...

- Đại ca, một ngày một ngàn lượng... Thật hả?"

Đi được một lúc, Trương Kỳ nhìn không được hỏi.

Vừa nãy nghe Trần Trâm khẩu khí dọa người khiến hấn có hơi hơi ngại ngùng. Tuy là 1000 lượng hấn vẫn xuất ra được, nhưng để tiêu 1 ngày thì... Không nổi nha!

- Đương nhiên là 1000 lượng, 1000 lượng cũng gọi là tiền à? Trương Kỳ, không phải ta nói người, người nên thích ứng với thân phận hiện tại của mình đi.

- Đi ra bên ngoài quan trọng nhất là cái gì? Là bài diện nha!

- Biết bài diện không? Chính là dù người khác không biết người, nhưng vừa nhìn thấy người liền nhìn không được cảm thấy người rất ngon! Cái này gọi là bài diện!

Trần Trâm vừa nói vừa buộc 2 cái đuôi của yêu hồ lại, đồng thời nói với lòng Trói Yêu đằng, đem buộc lên cổ nó.

Trương Kỳ cái hiểu cái không, hấn chỉ là một phú nhị đại trong h

uyện thành, ở đâu hiểu nhiều thứ cong cong queo queo như vậy, đây là lần đầu tiên hắn đến thành trì lớn như Lam Phong thành đấy.

- Vậy thì các ngươi bớt nói một chút, cứ nhìn ta là được, sau này học hỏi nhiều một chút, đi ra đường đừng làm mất thể diện.

Sau khi ăn diện cho song vĩ yêu hồ thành cầu, Trần Trầm thỏa mãn cười, nói với Trương Kỳ cùng mấy tên thủ hạ theo sau.

Đám người liên tục gật đầu, nói thật, lần đầu tiên đến tòa thành lớn như vậy, bọn họ đều cảm thấy có hơi chột dạ.

- Ngươi cũng là đồ nhà quê! - Hồ Tiên Nhi bất mãn nói.

Nghe vậy, Trần Trầm hung hăng vỗ lên mông nó một cái, dọa:

- Ngoan ngoãn ăn cơm, nếu như ngươi dám nói chuyện, sau này hễ cứ gặp phải yêu quái, ta sẽ nói cho bọn chúng biết có một hồ ly tinh tên là Hồ Tiên Nhi từng bị chó ấy ấy!

Hồ Tiên Nhi lập tức câm miệng.

Hết cách rồi, tên tiểu tử này thật sự quá độc ác.

...

Một lát sau, đội ngũ rớt cuộc cũng dừng trước Xuân Phong lâu.

Bên trái Xuân Phong lâu có một khoảng đất trống cực lớn, lúc này đã đậu đầy xe, mấy cỗ... xe ngựa kia đều y chang nhau, vô cùng xa hoa, rực rỡ, toàn toàn đối lập với ba cỗ xe có hơi “mộc mạc” của nhóm Trần Trầm.

- Chà, còn có bãi đỗ xe, không tệ.

Nhìn từng dãy xe ngựa hoa lệ, Trần Trầm cười khẽ, nói.

Hắn vừa dứt lời, mấy tên thủ vệ Xuân Phong lâu đứng trước bãi đất trống lập tức tiến đến gần.

Thấy xe của đám Trần Trầm nhìn có hơi đơn sơ, bọn họ cau mày.

Bãi đỗ xe này của bọn họ không phải gà đất chó sành gì cũng dừng lại được đâu, chỉ có nhân tài bỏ tiền tiêu phí ở Xuân Phong lâu mới có thể đỗ xe ở đây.

- Các người...

Một thủ vệ đang định mở miệng đuổi người, nhưng đúng lúc đó, Trần Trầm tiêu sái xuống ngựa, quay sang nói với Trương Kỳ:

- Mấy... tên nhà quê này, đoán chừng chưa từng đi xa nhà lần nào, dùng xe ngựa xa hoa như vậy cũng quá mức rêu rao rồi.

- Bất quá, ta cũng có thể hiểu được, dù sao thì bọn họ có được bao nhiêu tiền đâu chứ? Một đám tiểu môn tiểu hộ, có rêu rao cũng chẳng ai thèm ngó đến.

- Hả? Ừm... Ừm, đại ca nói rất đúng.

Trương Kỳ đàn mặt ra, bất quá vẫn vô thức phụ họa.

Nghe thấy mấy lời này, đám thủ vệ biến sắc, bộ dạng nhú mày vờ a nấy lập tức đổi thành tươi cười như hoa.

- Vị công tử này là... - Thủ vệ cầm đầu vô thức hỏi thân phận Trần Trầm.

Khẩu khí người này quá lớn, khiến bọn họ cảm thấy có hơi tò mò.

Ai ngờ Trần Trầm lại khoát tay áo, nghiêng túc nói:

- Không nên hỏi thì đừng hỏi, miễn đưa tới họa sát thân!

Đám thủ vệ nghe vậy lập tức chấn động, tuy không rõ công tử trư ớc mặt có thân phận gì, nhưng lại mờ hồ cảm thấy hẳn cực kỳ lợi hại.

Trần Trầm vô thanh vô tức ném ra mấy cái bảo thạch.

- Cho ngựa của chúng ta đứng chỗ VIP, chăm sóc chu đáo vào.

- Hả? Chỗ gì? - Mấy tên thủ vệ tiếp nhận bảo thạch, vẻ mặt mờ m ịt.

Thấy vậy, Trần Trầm nhíu chặt mày, khẽ thở dài:

- Đúng là nơi nhỏ bé, ngay cả chỗ VIP cũng không biết, thôi được rồi, tìm mấy người trông chừng cẩn thận xe của chúng ta là được.

- Tuân... Tuân mệnh!

Đám thủ vệ đầu đở đầy mồ hôi lạnh, nội tâm đã kết luận vị công t ử này có xuất thân cực kỳ bất phàm, nhất định không được lãnh đ ạm.

Đồng thời bọn họ cũng cảm thấy có hơi tự ti... Xuân Phong lâu tu y là đệ nhất trong Lam Phong thành, nhưng đứng trước mặt đại n hân vật thật sự vẫn không đáng nhắc tới...

Chương 40: Tìm Ai Nói Lý Đây?

- Chỗ ngồi tốt nhất của các người ở đâu?

Trần Trầm sờ sờ đầu “a cầu” Hồ Tiên Nhi, vẻ mặt phong khinh và n đạm.

Hộ vệ muốn nói lại thôi. Chỗ ngồi tốt nhất của bọn họ đương nhiên là ở lầu cao nhất rồi, nhưng nơi đó chỉ có quan to hiền quý mới có thể đi vào, không phải cứ có tiền là vào được đâu.

Nhưng hắ nhìn tư thái của công tử trước mặt, dường như so với quan to hiền quý còn quan to hiền quý hơn.

- Sao nào? Chẳng lẽ chỗ nhỏ bé của các người cũng phải để lộ thân phận mới có thể đi vào? - Khóe miệng Trần Trầm nhếch lên, một bộ trào phúng.

Thấy vậy, hộ vệ cắn răng nói:

- Vị công tử này, ta dẫn ngài lên lầu cao nhất, ở đó có không ít quý công tử, tiểu thư Ký Châu, nói không chừng có người ngài quen biết đấy.

- Ha ha, ta sao có thể biết bọn họ. - Trần Trầm thản nhiên nói.

Hộ vệ càng nhìn càng có cảm giác Trần Trầm đây là có ý chương mắt mấy... quý công tử, tiểu thư kia. Ý nghĩ này khiến hắ khiếp sợ không thôi.

Chẳng lẽ vị công tử này đến từ kinh thành?

Nghĩ đến đây, hắ càng thêm kính sợ.

...

Một lát sau, rốt cuộc đám người cũng leo lên tầng cao nhất Xuân

Phong lâu.

Trên tầng này chỉ có một gian đại sảnh, lúc này trong đại sảnh đã đầy ắp người, tất cả đều mặc hoa phục sang quý.

- An bài cho mấy vị khách quý này một bàn! - Nhìn thấy tiểu nhị, thủ vệ nghiêm túc nói.

- Mấy vị này là? - Tiểu nhị hiếu kỳ hỏi.

- Không nên hỏi thì đừng hỏi, dù sao cũng là khách quý!

Về phần là khách quý ở đâu, có quý mới biết, dù sao không thể đắc tội là được.

Thủ vệ âm thầm bổ sung thêm một câu.

- Được, thế nhưng ở đây chúng ta có quy định không cho phép mang chó vào, nếu ngài muốn ăn cơm ở tầng này, trước tiên giao nó cho chúng ta bảo quản. - Tiểu nhị kia cẩn thận từng li từng tí chỉ vào yêu hồ trong ngực Trần Trầm.

Bị gọi là cẩu, trong mắt yêu hồ tràn đầy lửa giận, nhưng nhớ đến cảnh cáo của Trần Trầm trước đó, nó cố giữ bình tĩnh, không lên tiếng.

- Cẩu gì mà cẩu? Của ta là A Khắc Liệt Tư La thần khuyển, so giá trị, có bán cái tửu lâu của các người cũng không mua nổi, ta giao cho người bảo quản, người dám tiếp à?

- Người nhìn xem, các người nói nó là cẩu nó liền không vui? Nhìn vào mắt nó đi.

Trần Trầm ba hoa một trận, lừa tiểu nhị mơ mơ hồ hồ.

Bất quá, thấy con quái cẩu trước mặt lộ ra vẻ mặt nhân cách hóa, t

iểu nhị thật sự bị chấn trụ.

Hắn chưa từng nhìn thấy súng vật thông minh như thế này lần nào.

- Đã như vậy, thỉnh chư vị khách quý cùng ta đến bên này.

Tiểu nhị bất đắc dĩ, đành phải dẫn bọn Trần Trầm đi đến một góc vắng vẻ gần cửa sổ.

Hai người Trần Trầm cùng Trương Kỳ độc chiếm một bàn, mấy tên xa phu, bảo tiêu thì ngồi một bàn khác.

Sau khi tất cả đã an vị, tiểu nhị mới lấy ra thực đơn:

- Chư vị muốn ăn gì? Ở đây chúng ta có bàn yến hội đắt tiền nhất trị giá 2000 lượng, bao gồm 30 món ăn, đều là thứ quý giá...

Nghe đến con số 2000, Trần Trầm không có phản ứng gì, thế nhưng xa phu cùng bảo tiêu ngồi bàn bên cạnh lại run lên, ngay cả cái bàn cũng run theo.

2000 lượng một bàn, đó là khái niệm gì? Bọn họ ở Trương gia - một họ trong tam đại gia tộc Thạch Xuyên huyện - ăn suốt 10, 20 năm cũng chưa ăn hết bấy nhiêu. Từ nhỏ đến lớn mấy người họ đã bao giờ nhìn thấy loại trận thế này?

Thấy vậy, tiểu nhị nhú mày, lộ vẻ nghi hoặc.

Đúng lúc này, Trần Trầm đột nhiên mở miệng:

- Mọi người không cần tức giận, đi ra ngoài, chấp nhận thiệt thòi một chút, 2000 lượng 1 bàn tuy có hơi rẻ, nhưng ở cái nơi chim k hông thêm ị này, nói không chừng sẽ có được vài thứ kinh hi.

Nghe hắn nói, mặt đám xa phu cùng bảo tiêu co giật liên hồi.

Trần công tử này khoác lác đến mức chính bọn hắn cũng sắp tin l uôn rồi.

Phúc chí tâm linh, một bảo tiêu thốt lên:

- Chúng ta thì không sao, chỉ sợ công tử ngài ủy khuất.

Lời này vừa ra, Trần Trầm lập tức ném cho hắn một ánh mắt “trẻ nhỏ dễ dạy”, sau đó nhìn sang tiểu nhị.

- Có mà ăn thôi, mang tới hai bàn đắt tiền nhất.

- Công tử, ngài uống gì?

Tiểu nhị lộ vẻ nghiêm túc, ánh mắt nhìn về phía Trần Trầm tràn đ ãy kính sợ.

2000 lượng 1 bàn mà là cố ăn, rốt cuộc người trước mặt có thân p hận gì?

Huống chi, còn gọi 1 bàn cho hạ nhân, kẻ có tiền hắn từng gặp qu a rồi, nhưng có tiền như vậy quả thực là mới thấy lần đầu.

- Không cần đâu, chỗ các người đoán chừng cũng chẳng có cái gì là hảo tửu, Trương Ky, người đi đến xe ngựa đem bình rượu ngon của ta tới đây.

- Được... Được!

Trương Ky giờ phút này vẫn còn đang trong trạng thái mờ mịt, ch ết lạng đáp, sau đó nhắc chân đi xuống lầu.

Hắn biết “rượu ngon” mà Trần Trầm nói là thứ gì. Nước suối hứn g được trên đường đây, mặc dù chỉ là nước, nhưng không biết sao uống vào lại có thể khiến tinh thần sảng khoái.

Hiện tại hắn cũng muốn uống một ngụm, bởi vì Trần Trầm lừa dối trận này khiến hắn thật sự khiếp sợ, đến bây giờ đầu hắn vẫn còn choáng váng đây này.

- Đại ca thật sự quá có bản lĩnh, không chỉ tu vi cao, cách đối nhân xử thế cũng...

- Tiêu sai! Ngưu bức! Thật sự là mẫu mực đời ta!

...

Đợi Trương Kỳ đi khỏi, Trần Trầm bắt đầu dò xét bốn phía.

Trong đại sảnh hiện có mười bàn có người ngồi, chỉ nhìn y phục thì không cách nào đoán được đẳng cấp có bao nhiêu chênh lệch, nhưng hắn vẫn nhạy cảm phát giác được tất cả mọi người đều vây quanh một nữ tử ngồi phía bên trái.

Ngũ giác Trần Trầm tương đối nhạy cảm, đám người kia đang nói gì, hắn nghe rất rõ ràng.

- Mộ Dung tiểu thư, tại hạ đã từng nghe qua đại danh của ngài tại Phi Hồ châu, hôm nay gặp được, quả nhiên danh bất hư truyền!

- Mộ Dung tiểu thư, gia phụ đã từng là cộng sự cùng lệnh tôn một thời gian ngắn, không biết tại hạ có thể cùng ngài kết bạn đồng hành hay không?

- Mộ Dung tiểu thư đã sớm được Thiên Vân tông chiêu mộ, ngày sau sẽ là sư tỷ của chúng ta! Tại hạ kính sư tỷ một ly!

...

Nghe buổi, Trần Trầm cơ bản đoán ra được.

Nữ nhân được chúng tinh phủng nguyệt kia tựa hồ giống với Trương Kỳ, đã được Thiên Vân tông chiêu mộ từ sớm, bất qua nàng ta so với Trương Kỳ lợi hại hơn không ít.

Dựa theo đám a dua nịnh hót kia nói, nữ nhân này vốn không cần thông qua khảo hạch tại Ký Châu, có thể trực tiếp tiến vào Thiên Vân tông.

Nhưng bởi vì có gia sự, nên nàng đã lựa chọn cự tuyệt, đợi đến lúc Thiên Vân tông khảo hạch mới tự hành tiến về Ký Châu.

Điểm mấu chốt chính là nữ nhân này xuất thân bất phàm, dường như là độc nữ của thành chủ một đại thành, cho nên trên đường đến Ký Châu còn có tu tiên giả đi theo bảo hộ.

Đủ loại ưu điểm kiểu này, đám quý công tử kia vô luận là vì tổ độ i đồng hành, hay vì ngày sau tiến vào Thiên Vân tông có thể chiếu ứng lẫn nhau cũng đều phải nịnh hót nữ nhân này một chút, làm quen làm quen.

Lại nói, Mộ Dung tiểu thư kia cũng không để mình bị xoay vòng, chỉ lẳng lặng ngồi ở đó, qua loa đáp lại.

- Ta dạy cho ngươi một bí thuật, có thể khiến nữ nhân kia một mực yêu ngươi, ngươi thả ta đi, thế nào?

Trần Trầm liếc nhìn Hồ Tiên Nhi dùng âm thanh nhỏ đến không thể nghe thấy nói.

- Ngươi xem ta là ai hả? Còn nhiều lời, đợi đến tối ta tìm cho ngươi mùi con Teddy!

Trần Trầm lạnh mặt, thấp giọng quát.

Nói đùa, nếu hẳn thật sự thích một nữ nhân, còn phải dùng bí thuật à?

Yêu tinh này quả là đang vũ nhục người!

- Hệ thống, phạm vi 20 mét, ai soái nhất?

- Phía trước, 8...

- Đủ rồi, câm miệng, ta hỏi sai! - Trần Trầm ngắt lời hệ thống, đồng thời hung dữ liếc nhìn quý công tử ngọc thụ lâm phong ở phía xa xa.

Soái có cái rắm mà dùng, quan trọng là ... Khí chất!

- Teddy là thứ gì? - Hồ Tiên Nhi chưa từng nghe qua thứ này, tò mò hỏi một câu.

- Một loại cầu mỗi ngày đều động dục, nhìn thấy cọc gỗ cũng có thể ậy ậy một phát.

Nghe đến đây, Hồ Tiên Nhi lập tức ngậm miệng lại.

Trần Trầm thấy vậy hừ lạnh một tiếng, sau đó lại nhìn đám quý công tử, tiểu thư kia, thâm thở dài.

Bảo vật bị mai một trên thế gian này thật sự nhiều lắm, chủ yếu là vị thể nhân có mắt không trông.

Tỷ dụ như hần, tương lai có thể là đại sư huynh của tất cả đệ tử Thiên Vân tông, vậy mà hết lần này đến lần khác lại phải ngồi trong góc không một người hỏi thăm.

Cái này biết tìm ai nói lý đây?

Chương 41: Mộ Dung Vân Lan

- Tiểu Uông, ta cho phép ngươi nói thêm một chữ nữa, ta hỏi ngươi, trong đại sảnh này ai có tiền đồ nhất?

Vẻ mặt Trần Trầm không cam lòng, buồn bực hỏi.

- Ngươi!

Hồ Tiên Nhi giảm thấp âm lượng đáp, sau khi nó nói ra một chữ này, cảm giác xiết chặt ở cổ tay mới nới lỏng chút ít.

- Thật tinh mắt, ngươi tuy là yêu nhưng lại là một con yêu thẳng thắn thành khẩn.

Trần Trầm hoàn toàn buông lỏng tay, nở nụ cười xán lạn.

Một lát sau, Trần Trầm cầm theo một cái ấm nước tinh xảo bước tới, tiểu nhị Xuân Phong lâu cũng bắt đầu mang thức ăn lên.

Bàn tiệc 2000 lượng quả nhiên không giống bình thường, vô cùng phong phú, sang quý, Trương Kỳ nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm.

Ngay cả Trần Trầm cũng nhin không được tán thưởng.

Loại tiệc rượu cấp bậc này, dù là hãn ở kiếp trước cũng chưa từng thấy qua.

Ở thế giới này, 2000 lượng đoán chừng tương đương mấy trăm vạn ở kiếp trước.

Tiệc rượu mấy trăm vạn... Kiếp trước hẳn có thấy được cũng phải run lên.

...

Thời gian dần trôi qua, đám a dua nịnh hót kia cũng nịnh đủ, bắt đầu dùng bữa, Mộ Dung tiểu thư cũng lộ vẻ nhẹ nhàng hơn.

Đúng lúc này, phía dưới Xuân Phong lâu đột nhiên trở nên huyền ảo... Trần Trầm nghiêng người nhìn xuống, liền thấy dưới lầu có một cái sân khấu cực lớn được dựng lên, có một ít lão hồ, hắc hùng bị nhốt trong lồng được mang lên sân khấu.

- Đây là gánh xiếc thú?

Mắt Trần Trầm sáng ngời, cảm thấy vô cùng hứng thú.

Nói thật, cái thế giới Tiên Hiệp này thật sự có rất ít hoạt động giải trí, lúc ở Thạch Đầu thôn, ngoại trừ chơi bùn thì hẳn cũng chỉ biết chơi bùn, mấy hoạt động cao cấp như gánh xiếc thú đối với hài tử ở Thạch Đầu thôn quả thực là văn sở vị văn.

Mắt thấy dòng người từ hướng tây Lam Phong thành tụ về đây, trong đại sảnh, đám quý công tử, tiểu thư cũng chen ra lan can, lao xao bàn tán.

- Tiểu thư, người nhìn a cầu trong ngực người kia đi, thật đáng yêu.

- Đáng yêu thì đáng yêu, nhưng ta cảm giác không giống cầu cho lắm, trái lại có chút giống hồ ly.

Đám người vẫn luôn nịnh nọt lấy lòng Mộ Dung tiểu thư cùng nh a hoàn của nàng đồng loạt nhìn về phía này, tập trung ánh mắt vào Hồ Tiên Nhi trong ngực hẳn.

- Chắc, Mộ Dung tiểu thư này đúng là có vài phần kiến thức.

Nghe nàng nói, Trần Trầm thán thán một câu, nhiều người như vậy mà chỉ có mình nàng là nhìn ra hắc ô hô ly chứ không phải cầu.

Nhưng hắc ô hô không ngờ là tiểu nhị lúc trước tiếp đãi hắc ô hô bỗng nhiên chạy vội đến, sửa lời:

- Mộ Dung tiểu thư nói sai rồi, trong ngực vị khách quý này chính là A Khắc Na Liệt Tư La thần khuyển, giá trị liên thành!

- Nhân tài ah!

Trần Trầm nói thán thán một câu, lúc này hắc ô hô bịa đại một cái tên, chính hắc ô hô cũng quên mất rồi, vậy mà tiểu nhị lại nhớ không thiếu một chữ.

Đúng lúc này, đám a dua nịnh hót kia như cá mập ngửi được mùi máu tươi, lập tức bu lại.

- Vị công tử này, ta nguyện ra 1000 lượng mua cầu của ngươi! Tặng cho Mộ Dung tiểu thư!

- Ta ra 2000 lượng!

- Năm ngàn lượng!

- Một vạn lượng!

Đám quý công tử nhao nhao đấu giá, bên kia, nha hoàn của Mộ Dung Vân Lan thấy vậy, nhin không được nở nụ cười giảo hoạt.

Tiểu thư nhà mình là thiên chi kiêu nữ, vừa này toàn bộ thanh niên tài tử trong đại sảnh đều quay quanh nàng, hết lần này đến lần khác đám người kia lại tỏ vẻ thờ ơ, cái này thật khiến nàng không

cam lòng mà.

Hiện tại thì tốt rồi, bọn họ cũng nên biết mị lực của tiểu thư đi?

...

Phanh!

Đúng lúc này, Trần Trầm hưng hăng vồ lên mặt bàn, đứng dậy, hằm hằm nhìn mấy tên trên mặt:

- Các ngươi đầu giá là sao hả? Sao hả? Nhìn ta giống loại người thiếu tiền lắm hả?

Nghe vậy, đám người nín thinh.

Mãi một lúc lâu sau mới có người nói:

- Vị công tử này, nếu ngươi đã không thiếu tiền, sao lại không tặng g a cầu này cho Mộ Dung tiểu thư?

- Tiểu Uông nhà ta rất tốt, mắc gì phải đem tặng người khác? - Trần Trầm lộ vẻ khó hiểu.

Nghe xong mọi người càng thêm im lặng.

Bọn họ nghĩ tất cả biện pháp để nịnh nọt Mộ Dung Vân Lan nhưng không được, vậy mà tiểu tử trước mặt rõ ràng là có biện pháp lạ i không chịu dùng.

Móa nó, người so với người giận điên người mà.

Bất quá, hiện tại không phải đang ở trên sân nhà, đám quý công tử thấy Trần Trầm không vui nên cũng không cố ép, bằng không tạo ấn tượng xấu trước mặt Mộ Dung Vân Lan, đến lúc đó xem như được không bù mất.

Ngay khi mọi người định nói vài lời hóa giải tràng diện xấu hổ, phía dưới lầu đột nhiên có một người mặc y phục bộ khoái bước lên.

- Chư vị công tử, chỗ thành vệ truyền tinh đến, hai ngày trước bảy vị thế gia công tử cùng kết bạn tiến về Ký Châu, đội ngũ có tổng cộng 200 người, đã vô cơ mất tích tại Hắc Ngu lĩnh.

- Vậy nên, nếu chư vị muốn đến Ký Châu, tốt nhất là đổi lộ trình, hơn nữa càng đi nhiều người càng tốt.

Vừa nghe lời này, mọi người hai mặt nhìn nhau, nào còn tâm tư xem xiếc thú, cả đám gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Một đội ngũ 200 người vô cơ biến mất, đây là cái khái niệm gì chứ?

Phải biết đám người kia đều là cao thủ, muốn bọn họ biến mất toàn bộ, không trốn thoát lấy một người thì ít nhất phải có lực lượng mạnh gấp vài lần.

Còn phải là loại tổ chức có kỷ luật nữa đây!

- Nhất định là gian tế Ma Môn của Đại Chu lên vào Ký Châu chúng ta, bằng không thì ai có được thực lực như vậy?

- Gian tế Ma Môn đã nhúng tay vào, chẳng lẽ Thiên Vân tông không phái người giải quyết sao?

Mọi người nhao nhao nghị luận, càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Không bao lâu sau, bọn họ đem cái nôi này úp lên đầu Thiên Vân tông.

- Thiên Vân tông căn bản không quan tâm đến sống chết của chúng ta.

- Tông môn như vậy, không đi cũng được, tại hạ quyết định trở về quê nhà, chớ vị cáo tử!

...

Mắt thấy đồng bạn rời đi, một số người bắt đầu hốt hoảng, nhưng cũng có rất nhiều người nhìn về phía Mộ Dung Vân Lan.

So với bọn họ, Mộ Dung Vân Lan chính là đệ tử thiên tài mà Thiên Vân tông vừa ý, trên đường đi có tu tiên giả bảo hộ, nếu có thể ôm chặt cái đùi này, vậy thì...

Đám người còn chưa nghĩ xong, Mộ Dung Vân Lan đã chủ động mở miệng.

- Nếu chớ vị sợ hãi, đến lúc đó cứ theo ta, Thiên Vân tông sẽ không mặc kệ sống chết của mọi người.

Nghe nàng hứa hẹn, đám người cảm động thiếu chút nữa khóc lên, cả đám liên tục cảm ơn, hận không thể quỳ xuống dập đầu bày tỏ.

Ngay cả Trần Trầm cũng phải lau mắt mà nhìn đối với nữ nhân này.

Lớn lên có đẹp hay không khoan hãy nói, miễn tâm địa thiện lương là được.

- Sao người không tạ ơn tiểu thư nhà ta, chẳng lẽ các người không đi Thiên Vân tông? - Tiểu nha hoàn phía sau Mộ Dung Vân Lan thấy bọn Trần Trầm vẫn mãi mê xem xiếc thú dưới lầu liền lộ vẻ mặt không cam lòng.

- Hả? Ta cùng đại ca đều đi Thiên Vân tông, bất quá chúng ta không cùng đường với các người.

Trương Kỳ liền giải thích. Trước khi tiến về Kỳ Châu, Trần Trâm đã sớm định ra lộ tuyến, đó chính là lựa đường vắng mà đi, để đảm bảo.

Đi cùng nhiều người như vậy, bọn họ còn tâm cái rắm ấy!

- Hừ, các người có bản lĩnh thì đến lúc đó chớ có đi theo! - Tiểu nha hoàn chống nạnh, vẻ mặt khinh thường.

- Tiểu Hoàn, đừng nói nữa, nói không chừng tương lai là đồng môn của chúng ta.

Mộ Dung Vân Lan ngăn tiểu nha hoàn nói tiếp.

Những người xung quanh đồng loạt biến sắc, bởi vì Mộ Dung Vân Lan vừa nói là “Đồng môn của chúng ta”, cái này chẳng phải mang ý nghĩa tiểu nha hoàn sẽ có thể bước vào Thiên Vân tông hay sao? Hoặc là, nàng đã có được tín vật của Thiên Vân tông?

Nghĩ đến đây, ánh mắt bọn họ nhìn về phía tiểu nha hoàn đều thay đổi.

Phải biết trong tông môn, gia thế của bọn họ hoàn toàn không đáng nhắc đến, cho nên chỉ cần nhập Thiên Vân tông, địa vị của tiểu nha hoàn cùng bọn họ là ngang nhau.

Cộng thêm tầng quan hệ với Mộ Dung Vân Lan, tiền đồ tiểu nha hoàn này sợ là còn muốn quang minh hơn bọn họ...

Chương 42: Không Đi Theo Sáo Lộ

- Tiểu thư, ta là không quen nhìn loại người rõ ràng muốn c
hiếm tiện nghi lại còn không biết cảm ơn một tiếng.

Thấy ánh mắt mọi người phát sinh biến hóa, tiểu nha hoàn càng th
êm lớn lối.

- Người!

Trương Kỳ thoáng cái liền nổi giận, tiểu nha hoàn có thể nói hấn,
nhưng tuyệt đối không được đụng chạm đến đại ca.

Thế nhưng hấn còn chưa kịp phản bác, Trần Trâm đã ngăn lại.

- Trương Kỳ, ngươi tranh cãi cùng một cái nha hoàn làm gì? Mất
mặt!

Gan tiểu nha hoàn vừa phình lên bỗng chốc bị Trần Trâm đâm mộ
t châm, lập tức nổ tung, thế nhưng nàng lại không có biện pháp ph
ản bác lời hấn.

Dù sao thì hiện tại nàng vẫn chưa là đệ tử chính thức của Thiên V
ân tông, hoàn toàn chân chân chính chính là một cái nha hoàn.

- Các người... Hừ, tốt nhất khăn cầu chớ vào được Thiên Vân tôn
g, nếu tiến vào tông, xem ta làm thế nào thu thập các người!

Tiểu nha hoàn tức giận nói.

Đồng thời, trong đầu đã xẹt qua xẹt lại không biết bao nhiêu phươ
ng thức giày vò người khác, tẩy bồn cầu, rửa chén chẳng hạn,...

Trần Trầm không phản bác lời nàng, chỉ cười hì hì, không biết là đang cười cái gì.

...

Một lúc lâu sau, mọi người tán đi, tranh thủ thời gian quay về phòng nghỉ ngơi, Trần Trầm cùng Trương Kỳ thì vẫn ở lại ăn cơm.

Đúng lúc này, một công tử tướng mạo tuấn mỹ bước lại gần, nhỏ giọng an ủi:

- Huynh đài ngàn vạn không được hành động theo cảm tính, sáng sớm ngày mai xuất phát, tốt nhất là theo sau đội ngũ của Mộ Dung tiểu thư.

Nhìn thấy vị công tử này, Trần Trầm chớp mắt mấy cái, tên kia dĩ nhiên ch xác là soái ca mà hệ thống chứng thực.

- Huynh đài có chỗ không biết, gần đây thật sự có gian tế Ma Môn Đại Chu hoạt động trong phạm vi Kỳ Châu ta, phá hủy nguồn đệ tử của Thiên Vân tông chính là chuyện bọn họ thích làm nhất đấy.

- Có đôi khi gặp được người tư chất tốt, bọn họ sẽ đoạt đi.

- Nếu không phải thật sự sợ hãi, sao chúng ta phải lấy lòng Mộ Dung tiểu thư chứ.

- Aiz, cái thế đạo này, đòi mặt mũi là chuyện rất nguy hiểm.

Công tử tuấn mỹ lộ vẻ phiến muộn, cứ như đã chịu rất nhiều ủy khuất vậy.

- Huynh đệ, ngươi là người tốt, đa tạ đã nhắc nhở! - Trần Trầm vỗ vỗ bả vai công tử tuấn mỹ, phát cho hắn tấm thẻ công dân tốt.

Bạn học này giống với Mộ Dung Vân Lan, đều thuộc dạng đẹp mà ắt lại còn thiện lương.

Trần Trầm quyết định đợi đến khi tiến vào Thiên Vân tông, sẽ thu hắn làm tiểu đệ.

So với hắn soái hơn cũng đáng được cái đãi ngộ này.

- Huynh đài chê cười, không dám nhận người tốt, chỉ không mong thấy các vị uổng mạng.

- Huynh đệ xưng hô thế nào? Ta là Trần Trầm, ngày sau đến Thiên Vân tông, ta mời người uống rượu.

- Tại hạ Phi Hồ châu Lý Vô Vị. - Công tử tuấn mỹ cười đáp.

...

Đợi Lý Vô Vị đi khỏi, Trương Kỳ có hơi lo lắng nhìn về phía Trần Trầm.

- Đại ca, chúng ta có nên đi theo Mộ Dung tiểu thư không? Ma môn đó, gặp phải chưa chắc chúng ta đánh thắng được.

Nghe xong, Trần Trầm lắc đầu liên tục.

- Nếu Ma môn thật sự xuất động cao thủ, người nghĩ bọn họ sẽ đối phó với loại... tôm tép nhãi nhép như chúng ta sao? Không đáng!

- Hơn nữa, danh khí Mộ Dung Vân Lan lớn như vậy, tám chín phần là mục tiêu chủ yếu của bọn họ, cho nên đi theo nàng mới là nguy hiểm.

- Nếu thật xảy ra đại loạn, tu tiên giả kia khẳng định sẽ ưu tiên bảo vệ hộ Mộ Dung Vân Lan, có rãnh đâu mà quan tâm mấy người khác!

c?

- Đại ca... Người nói rất có đạo lý. - Trương Kỳ trầm tư một hồi, càng nghĩ càng cảm thấy Trần Trầm nói đúng.

Bởi vì cái gọi là chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất chính là đây chứ đâu.

Nhưng đúng lúc này, Trần Trầm lại lên tiếng.

- Nếu chúng ta thật sự xúi quẩy đùng phải người Ma môn, không đánh lại thì xin tha chẳng phải được rồi sao, với tư chất của chúng ta, đoán chừng bọn họ không nỡ giết đâu.

- Người không nghe tiểu soái ca vừa nãy nói à? Ma môn cũng sẽ cướp người về đây, bắt quá chúng ta theo bọn họ về thôi.

- Hả? - Trương Kỳ có chút không theo kịp.

Phải biết trong phạm vi Đại Tấn, ma tu là cấm kỵ tuyệt đối.

- Tu cái gì không phải tu, Thiên Vân tông cũng chưa cho chúng ta chỗ tốt gì, cần gì một lòng vì họ? Trương Kỳ, dù sao người cũng chỉ muốn theo ta lăn lộn, ta cam đoan không lỗ đâu mà sợ.

Trần Trầm vô cùng tự tin, có hệ thống ở đây, tu cái gì cũng vậy, dù sao lộ tuyến của hắn là căn đực, cái này quyết không thay đổi rồi.

...

Cùng lúc đó, trong một cái thôn phụ cận quan đạo Ký Châu, một đám người ăn mặc hết sức bình thường đang tụ tập thương nghị trong một gian nhà đất.

- Đã tìm hiểu rõ chưa? Theo bên cạnh Mộ Dung Vân Lan là ai?

- Đã tìm hiểu rõ, là phụ thân đốc quân Thương Minh châu, tu vi đạt đến Luyện Khí tầng 9.

- Luyện Khí chín tầng, cũng may, chúng ta an bài một chút, không phải không có cơ hội.

- Mộ Dung Vân Lan là Thiên Âm chi thể, nếu mang về hiến cho hộ pháp làm lô đỉnh, nói không chừng chúng ta sẽ được ban thưởng Trúc Cơ đan đấy.

- Thiên Âm chi thể là cái gì? - Có người tò mò hỏi.

- Một loại thể chất hậu thiên, tu luyện công pháp thuộc tính âm cực kỳ lợi hại, nếu không phải công pháp tông chủ Thiên Vân tông tu luyện dương, ta đoán có khi bọn họ trực tiếp phái trưởng lão đến mang nàng ta đi lâu rồi.

- Thực hâm mộ những... người có thể chất đặc thù, như chúng ta, muốn đột phá tu vi đều phải dốc sức liều mạng.

- Aiz, có nhiều thứ vốn là trời sinh mà, nghe đồn lão tổ sáng lập Hắc Ma môn chúng ta là tiên thiên ám linh thể, tu hành chẳng khác nào ăn cơm uống nước cả đấy.

- Những người khác làm gì được? Còn không phải chỉ có thể hâm mộ cùng ghen ghét thôi sao?

Đám người hàn huyên đôi ba câu, sau đó bắt đầu bố trí mai phục.

Bởi vì nữ nhân Mộ Dung Vân Lan này mà bọn họ đã mưu đồ thật lâu, cho nên lần này chuẩn bị thập phần sung túc.

Thậm chí còn phái mấy người trà trộn vào đội ngũ của Mộ Dung Vân Lan, vì bọn họ cung cấp tin tình báo.

...

Nháy mắt đã đến ngày hôm sau, bãi đỗ xe Xuân Phong lâu bắt đầu u xao động, tất cả quý công tử, tiểu thư đều lên xe ngựa, hoặc cưỡi ngựa.

Lúc này, hết thảy chú ý của bọn họ đều đặt trên người Mộ Dung Vân Lan cười bạch mã đứng trước Xuân Phong lâu.

Trong lòng hạ quyết tâm, dù là có làm kẻ da trâu thì cũng phải theo cho thật sát.

Trần Trầm đứng trên tầng bốn nhìn một màn này, há miệng ngáp dài.

- Aiz, đám người này tự xem trọng mình quá rồi, Ma môn người ta nếu muốn gây sự cần phải tìm đám tôm tép thối nát bọn họ à?

- Cả đám nhàn rỗi chẳng có việc gì, cứ nhắm ngay phiên toái mà đâm đầu vào.

- Chỉ có người tốt, chỉ người không phải tôm tép thối nát! - Hồ Tiên Nhi bị trói tức giận mắng.

Tiểu tử này vì muốn ngủ an tâm nên đã trói nàng lại cả đêm, sáng ra cả người nàng mỗi nhừ, vô lực.

- Nếu ta là người bình thường, người có bị ta trói thành như vậy không?

Hồ Tiên Nhi á khẩu, không đáp lại được, chỉ có thể oán hận nhắm mắt lại.

Mộ Dung Vân Lan đứng dưới lầu dường như phát hiện ánh mắt Trần Trầm, nàng ngẩng đầu hỏi:

- Công tử thật không có ý định đồng hành cùng chúng ta?

- Không, các người tự giải quyết cho tốt, chúng ta gặp mặt ở Ký Châu. - Trần Trầm phát phát tay nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Vân Lan không nói gì thêm, đối với người qua đường, hảo tâm nhắc nhở hần một lần đã là cực hạn của nàng.

Ngược lại, nhìn thấy Trần Trầm không có ý định theo sau, tiểu nha hoàn kia cũng thở dài.

Bởi vì trong mắt nàng, cái này cơ bản không khác gì tìm chết.

- Chúng ta đi thôi!

Mộ Dung Vân Lan hô một tiếng, sau đó cưỡi ngựa đi ra khỏi thành.

Nàng động, toàn bộ xe ngựa trong bãi cũng bắt đầu chuyển động.

Trần Trầm đứng trên Xuân Phong lâu ngóng nhìn cảnh tượng kỳ dị bên dưới, chặc lưỡi kêu lạ.

Nhưng mà đó cũng chưa tính là chấm dứt, xe ngựa ở Xuân Phong lâu vừa động, xe ngựa của tất cả các đại tửu lâu trong toàn thành cũng động.

Trong khoảng thời gian ngắn, mấy trăm cỗ xe ngựa tạo thành dòng xe trong Lam Phong thành, nhìn cảnh tượng kia có vài phần cảm giác như đại quân xuất chinh.

Khí thế so với fans hâm mộ đuổi theo ngôi sao ở kiếp trước chỉ có hơn mà không kém.

Chương 43: Đến Ký Châu

Đưa mắt nhìn đoàn xe rời khỏi thành, Trần Trầm lè mề đi ăn điếm tâm, sau đó mới mang mọi người đi đến bãi đỗ xe.

Lúc này trong bãi trống trơn, chỉ có ba cỗ xe ngựa nằm lẻ loi trong góc, thủ vệ vô cùng chu đáo cho ngựa ăn, thoạt nhìn cực kỳ cẩn mẫn.

- Đúng, chính là như vậy, nên thưởng! - Xa xa, Trần Trầm lên tiếng tán dương.

Trương Kỳ bên cạnh ngưng ngưng nhắc:

- Đại ca à, chúng ta đã tiêu hết 1 vạn lượng ở Xuân Phong lâu rồi, không còn như trước.

- Là vậy à? - Trần Trầm có hơi khựng lại một chút, bất quá, chỉ một lát sau, hắn khoát tay, nói. - Tiêu thì tiêu thôi, tiền vốn là thứ vớ vớ đối với người tu hành chúng ta.

Nói xong câu đó, Trần Trầm bước lên xe ngựa, lục lọi lấy ra một túi hũ giống như gừng, ném cho thủ vệ.

- Nhìn sắc mặt người giống như bị thận hư, Tây Vực Hỏa Long Khí hương này xem như tặng người.

- Ta đã tốn không ít tinh lực mới lấy được thứ này, nhưng đáng tiếc là không có tác dụng với nam tử tràn đầy cương dương chí khí như ta.

Trần Trầm bịa ra một cái tên, thủ vệ kia đương nhiên là thiên ân vạ nạ.

Trên thực tế, hắc quả thực có chút thận hư, ở phương diện kia cũng có hơi lực bất tòng tâm, hôm nay bỗng nhiên nhận được ban thưởng của vị quý công tử này, hắc còn vui hơn so với nhận được tiền ấy chứ.

...

Nửa giờ sau, ba cỗ xe ngựa nhanh chóng rời khỏi Lam Phong thành, không đi quan đạo rộng lớn mà lựa chọn một con đường nhỏ.

Con đường nhỏ này đi qua không ít rừng sâu núi thẳm, vốn là thiên hạ của đạo tặc, người bình thường căn bản không dám đi lối này.

Nhưng mấy người Trần Trầm lại chẳng chút để tâm.

Trên đường đi, Trần Trầm thỉnh thoảng xuống ngựa, nhặt được không ít thứ hay ho.

“Hà thủ ô ngàn năm +1”

“Yêu linh quả +10”

“Khoáng thạch ẩn chứa linh thiết +1”

...

Bọn người Trương Kỳ vốn đã quen với chuyện này, chỉ có Hồ Tiển Nhi là càng nhìn càng khiếp sợ, tiểu tử này là cầu tinh à?

Hay là Tầm Bảo điều trong truyền thuyết hóa hình?

- Tiểu tử, nếu như cao thủ tu tiên biết được ngươi có loại thiên ph

ú này, chỉ sợ sẽ bị bắt đi làm Tầm Bảo đồng tử.

Hồ Tiên Nhi thềm thuồng nhìn Yêu Linh quả Trần Trầm đang cầm trên tay, nhìn không được nói.

Trần Trầm bóp nát Yêu Linh quả trong tay, vừa tưới lên tiểu bìm biếc, vừa nói:

- Không phải ta có người à?

Hồ Tiên Nhi khó hiểu nhìn hấn, thậm nghĩ chuyện này liên quan gì đến ta.

- Đến lúc đó ta bảo là do mũi người thính, sau đó quăng người ra ngoài chẳng phải là xong việc sao, bất kể thế nào, so với ta, người vẫn giống cầu tinh hơn, không đúng sao?

- Nếu người ta không tin, ta liền nói người phải nhận chủ, sau đó t hao luyện một thời gian ngắn mới được, người xem, có bao nhiêu hợp tình hợp lý.

Hồ Tiên Nhi:

- ???

Tên tiểu tử này thật sự muốn bóc lột nàng đến tận xương sao?

CMN, cái này có giống người nói không hả?

- Hệ thống, phạm vi 20m có thứ đồ xa xỉ gì?

“Dưới mặt đất, sâu 19m có một khối kim quang thạch.”

- Ta không thềm đào vàng.

...

Bởi vì là rừng núi cho nên Trần Trầm thu hoạch vô cùng phong phú, đến đêm là ba cỗ xe ngựa đã chất đầy.

Bất đắc dĩ, Trần Trầm đành phải xuất ra vài thứ giá trị thấp làm thành món ăn tối.

Mấy món... này tuy ăn không ngon miệng nhưng tác dụng lại vô cùng cường đại, thế nên mấy người sau khi ăn hết coi như được bổ sung thể lực toàn bộ, căn bản không cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Vì vậy đoàn người đành phải đi suốt đêm.

...

Đầu chuyển tinh di, mấy ngày trôi qua, một tòa thành khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Tường thành cao độ 50 mét, dài gần ngàn mét, liếc mắt không thấy điểm cuối, đại thành như vậy nếu như không xuất động Tiên Nhân sợ là khó có thể kiến tạo được.

- Đây là Kỳ Châu, bên trong khẳng định có không ít cao thủ tu tiên, ta vẫn nên giấu người đi mới tốt.

Trần Trầm vừa nói vừa gói chặt Hồ Tiên Nhi, sau đó ném vào trong xe ngựa.

Hồ Tiên Nhi coi như đã quen với cảnh sống này, không chỉ không rên một tiếng, thậm chí còn thập phần phối hợp.

Một lát sau, ba cỗ xe ngựa chậm chạp tiến đến cổng thành.

Kỳ Châu là một châu phủ, mức độ phồn hoa dĩ nhiên hơn xa Lam Phong thành, hơn nữa hôm nay là ngày 31 tháng 7, ngày mai là để

n thời gian Thiên Vân tông tuyển chọn đệ tử, cho nên trong thành toàn người là người.

Cẩn thận lắng nghe, mọi người đều không ngoại lệ, ai cũng bàn luận chuyện Thiên Vân tông thu đồ đệ.

Với tư cách là Ký Châu trấn châu tông môn, hình tượng của Thiên Vân tông cực kỳ to lớn, cái đó không cần phải bàn cãi.

Lần này, Trần Trầm không tiếp tục lựa chọn tử lâu đất tiền nhất Ký Châu, mà tùy tiện tìm một gian nhà trọ, sau khi an bài ổn thỏa, hắn cùng Trương Kỳ liền tìm đến chỗ đông người nhất, ngồi hóng chuyện.

Tuy Trương Kỳ đã nhận được tín vật của Thiên Vân tông, nhưng hắn hoàn toàn không biết gì về điều kiện tuyển chọn đệ tử ngày mai.

Cho nên hai người chỉ có thể tìm nơi náo nhiệt để nghe ngóng tin tức.

- Năm nay người bên ngoài đến Ký Châu dường như nhiều hơn so với lúc trước!

Mấy người ngồi bàn bên căn vừa hay đang thảo luận chuyện này.

- Cũng không phải, chủ yếu là do năm trước có hai tiểu tiên môn ở Ký Châu bị diệt, lựa chọn của mọi người ít đi, theo lý thuyết thì đáng ra phải nhiều hơn... Bất quá năm nay có vẻ như không ít người chết trên đường.

- Nói vậy cũng đúng, mấy hôm trước, đoàn người Mộ Dung Vân Lan gặp phải mai phục, nếu như không phải tu tiên giả đi theo liền u chết bảo hộ, đoán chừng bọn họ đã không đến được Ký Châu.

Nghe xong, nội tâm Trần Trầm khẽ động.

Xem ra Mộ Dung Vân Lan kia quả nhiên bị tập kích, bất quá hữu kinh vô hiểm, cuối cùng vẫn đến được Ký Châu.

Nhưng nếu tu tiên giả đã phải liều mạng, vậy đoàn xe khổng lồ thế nào... Thì sao?

- Nghe nói thời điểm đến Ký Châu, đoàn quý công tử, tiểu thư theo sau Mộ Dung Vân Lan người thì bị giết chết, người thì bị thương, tư chất tốt một chút thì bị người Ma môn bắt đi luôn.

- Cho nên mới nói hồng nhan họa thủy không phải sao? Nếu bọn họ không đi theo Mộ Dung Vân Lan... Nói không chừng sẽ không gặp phải chuyện không may.

Nghe đến đó, Trần Trầm bất động thanh sắc.

Nhìn rồi nhìn, bợ đỡ rồi bợ đỡ, cuối cùng vẫn tay trắng, nghe sao mà đáng buồn!?

- Mấy vị huynh đài, xin hỏi ngày mai Thiên Vân tông sẽ tuyển chọn đệ tử thế nào?

Trương Kỳ không muốn nghe tin tức về Mộ Dung Vân Lan, vấn đề hấn quan tâm hơn hết thầy chính là Thiên Vân tông chiêu mộ đệ tử thế nào.

Nói gì đi nữa thì hấn đã có tín vật Thiên Vân tông, có thể trực tiếp nhập tông, thế nhưng Trần Trầm lại không có. Tuy hấn tin tưởng với tư chất của Trần Trầm, muốn tiến vào Thiên Vân tông tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng nói thì nói vậy, trong lòng vẫn có chút không yên.

- À, đến lúc đó sẽ có trưởng lão Thiên Vân tông tự mình kiểm tra tư chất tu tiên của các người, nếu phù hợp với yêu cầu sẽ trực tiếp nhận các người làm đệ tử.

- Còn nếu như tư chất không phù hợp thì... Có thể sẽ để cử người cho các tiểu tông môn phụ thuộc.

- Nếu hoàn toàn không có tư chất... Vậy thì đành nói tạm biệt thôi!

Nghe xong, Trương Kỳ thở ra một hơi, quy tắc vô cùng đơn giản, rõ ràng, chỉ cần trưởng lão Thiên Vân tông không hồ đồ, thì chắc chắn có thể nhìn ra thiên phú kinh người của đại ca.

Về phần kinh người ở đâu, Trương Kỳ cũng không nắm rõ, dù sao biết chắc kinh người là được.

- Đại ca, ngày mai sợ là người sẽ danh dương Ký Châu.

Nghĩ đến đây, Trương Kỳ chờ mong nhìn về phía Trần Trầm, cái t hần sắc kia... So với chính hấn dương danh còn muốn vui vẻ hơn.

Chương 44: Người Là Người Phương Nào!?

- Dương danh không tốt đâu, người nhìn Mộ Dung Vân Lan kia xem, danh khí lớn không? Kết quả mỗi ngày đều bị người “nh ớ thương”.

Trần Trầm âu sầu nói, một bộ “lão tử không muốn nổi danh đâu n ha”.

Nghe hấn nói, Trương Kỳ trầm mặc hồi lâu, cảm thấy Trần Trầm

nói rất có đạo lý, thế nhưng một lát sau, hắn lại lắc đầu cười khỏ.

- Đại ca... Người nói rất đúng. Thế nhưng với tư chất của người, nghĩ không muốn nổi danh e là khó!

Nghe vậy, Trần Trầm thoáng giật mình, nhìn không được bật cười ha hả.

Hắn rất thích thái độ nghiêm túc của Trương Ky, tuy là thoát nhìn giống với nịnh nọt, nhưng Trần Trầm biết, lời của hắn đều xuất phát từ nội tâm.

Chính vì vậy lại càng khiến hắn cao hứng.

...

Nghỉ ngơi tại khách sạn một đêm, sáng sớm hôm sau, hai người Trần Trầm cùng Trương Ky đi đến võ đài trong Kỳ Châu thành.

Chỗ đó ngày thường là nơi huấn luyện quân nhân, nhưng hôm nay được dùng để Thiên Vân tông chiêu mộ đệ tử.

Đội hai người Trần Trầm đến nơi, trên giáo trường đã tụ tập mấy ngàn người.

Trong mấy ngàn người này có hai người đáng chú ý.

Một người là Mộ Dung Vân Lan. Giờ phút này nàng đang yên tĩnh đứng trong đám người, xung quanh không có ai dám tiến đến gần.

So với tư thái bình tĩnh, không màn danh lợi mấy ngày trước, hôm nay trông nàng vô cùng lạnh lùng, một bộ chớ có đến gần.

Ngoài ra, còn có một nam tử cũng giống như vậy. Lẳng lặng đứng một phương, xung quanh dạt ra một mảng lớn, cứ như đến gần sẽ

bị hấn ăn mất vậy.

- Nam nhân kia là ai? Ngưu bức vậy luôn? - Trần Trầm thuận miệng hỏi, lập tức có người đáp lời hấn.

- Đó là nhi tử của tướng quân Ký Châu, từ nhỏ đã quen chém giết, trên người có sát khí cho nên không ai dám đến gần.

- Tướng quân Ký Châu... Xuất thân còn ngưu bức hơn Mộ Dung Vân Lan nữa! - Trần Trầm cảm thán.

Tướng quân Ký Châu tổng quản quân đội Ký Châu, chức vị chỉ thấp hơn một cấp so với Tổng đốc Ký Châu.

Với tư cách là người đứng thứ hai của một cái đại châu, đương nhiên giá trị cao hơn nhiều so với người đứng đầu một cái thành.

Hàn huyền với mấy lão ca xung quanh đôi ba câu, mọi người dần dần quen thuộc.

Hơn nữa, với bản lĩnh khua môi múa mép của Trần Trầm, đám người này đều lộ ra thần sắc hân hoan tương kiến quá muộn.

Đúng lúc này, trên đài cao cực lớn được dựng giữa giáo trường, một vị lão giả râu tóc bạc trắng bước ra.

- Yên lặng!

Quát khê một tiếng, thanh âm của mấy ngàn người trên giáo trường thoáng cái bị đè ép xuống. Thấy vậy, tất cả mọi người đều ngầm biết thân phận lão giả, cả đám ngậm miệng, không dám tiếp tục lên tiếng.

- Có tín vật của Thiên Vân tông ta, xin mời bước lên đài.

Đợi mọi người yên tĩnh, lão giả tiếp tục nói.

Hắn vừa dứt lời, trong mấy ngàn người vây quanh giáo trường có không đến 100 người bắt đầu chuyển động, đi về phía đài cao.

Lúc này đây, vẻ mặt của đám người kia vô cùng ngạo nghễ, một bệ “lão tử là đệ nhất thiên hạ”.

Mộ Dung Vân Lan cùng nha hoàn của nàng cũng ở trong số đó, còn có nhi tử của tướng quân Ký Châu.

- Đại ca, ta đi trước! - Trương Kỳ lấy ra tín vật, khẽ nói với Trần Trầm.

Trần Trầm ném cho hắn ánh mắt cổ vũ, vỗ vỗ vai, ra hiệu hắn cứ an tâm lên đài.

Nhìn bóng lưng Trương Kỳ, trong lòng Trần Trầm có chút thốn thức.

Nếu không phải hắn xuất hiện, tiểu tử này e là còn phát hơn nữa.

Nhưng hết lần này đến lần khác, tiểu tử này là vô cùng cảm kích hắn, còn xem hắn là huynh đệ ruột thịt nữa chứ.

- Thôi thôi, ngày sau ta trở thành trưởng môn liền an bài cho người cái chức phó trưởng môn vậy! - Trần Trầm tự an ủi mình.

...

Trên đài, sau khi thu hồi tín vật, lão giả lại lần nữa nhìn xuống dưới đài.

- Phụ mẫu trưởng bối có tu vi mời lên đài! - Lời này vừa ra, lại có gần trăm người bước lên.

Tư chất tu tiên vốn là xem truyền thừa, phụ mẫu nếu như có tu vi,

hài tử sinh ra tám, chín phần đều có tư chất tu tiên.

Vì muốn đề cao hiệu suất, Thiên Vân tông trưởng lão dùng cách t hức như vậy để tuyển chọn cũng không có gì đáng trách.

Quả nhiên, sau khi một trăm người này lên đài, lão giả nghiêm tú c dò xét một phen, cuối cùng có không đến 50 người buồn bã bươ c xuống.

Hơn một nửa số lượng có tư chất tu tiên, tỷ lệ này nếu như áp cho số lượng người dưới đài thì... Khó mà tưởng tượng được.

Sau khi kiểm tra hết đám người vừa lên đài, lão giả bắt đầu cảm t hấy mất hứng thú.

Theo như kinh nghiệm, đến đây coi như đủ, mấy ngàn người còn l ại bên dưới, tìm được chừng mười mấy người có tư chất cũng đã l à may mắn.

Nghĩ đến đây, hấn vốn định cho đám người còn lại xếp hàng lên k iểm tra, nhưng lời còn chưa nói ra, đột nhiên hấn nổi hứng, thay đ ổi chủ ý:

- Ai cảm giác mình có thiên phú siêu quần, mời lên đài.

Nghe hấn nói, mấy ngàn người lặng ngắt như tờ, ai cũng không d ám động.

Nếu lên đài, lỡ như bị trưởng lão từ chối, vậy coi như mất hết mặt mũi, chỉ sợ muốn “nổi danh” khắp Ký Châu, ngày sau lấy đâu ra “mặt” để ra ngoài gặp người?

Không chỉ bản thân mất mặt, ngay cả phụ mẫu cũng mất mặt the o...

Thế nhưng Trần Trầm lại chẳng chút để tâm, lách qua đám người,

dự định đi lên đài. Nhưng đúng lúc này, mấy lão ca nói chuyện hữ u hảo lúc trước đột nhiên kéo hẳn lại.

- Huynh đệ, nếu chỉ có một mình ngươi lên đài, lỡ như không có tư chất tu tiên, khi đó chỉ sợ sẽ trở thành trò cười khắp Ký Châu!

- Đúng đó, huynh đệ, tự tin là tốt, nhưng ít nhất phải có một đám người đi lên, có như vậy, ngươi trà trộn vào bên trong mới không gây chú ý!

Nhìn vẻ mặt lo lắng của mấy lão ca, Trần Trầm trịnh trọng nói:

- Các vị xin cứ yên tâm, nếu ta thật sự không có tư chất tu tiên, trở thành trò cười của Ký Châu, vậy cứ để thế nhân cười đi, tu tiên nhất đạo vốn là nghịch thiên, chết trên đường cũng là chuyện rất bình thường.

Nói xong lời này, Trần Trầm kiên quyết đẩy tay mấy người kia ra, bước lên đài.

Đám người nhìn bóng lưng đìu hiu của Trần Trầm, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

- Khiến ngàn vạn người ngược nhìn, vị huynh đài này thật sự là gương sáng đời ta.

- Aiz, dù cho hẳn có thật sự trở thành trò cười Ký Châu, vị bằng hữu này, ta nhận, huynh đệ, ngươi nghĩ sao?

- Ngươi có ý gì hả? Chẳng lẽ ta lại là loại tiểu nhân xu lợi tránh hại?

...

Trước mắt quang đại quần chúng, Trần Trầm từ từ bước lên đài.

Lúc này, toàn bộ võ đài đều chú mục vào hắn.

Cảm nhận được có vô số ánh mắt chiếu về phía mình, Trần Trầm cười nhạt một tiếng, bước lên đài.

- Là hắn? Tên tiểu tử thú vị kia, không ngờ hắn lại có thể bình an đến n Ký Châu.

Sau lưng lão giả, tiểu nha hoàn Mộ Dung Vân Lan nhìn thấy Trần Trầm liền lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn.

Nhìn Trần Trầm lên đài, dường như nghĩ đến điều gì đó, vẻ mặt Mộ Dung Vân Lan vô cùng nặng nề.

- Tiểu Hoàn, sự thật chứng minh hắn đã đúng khi không đi theo chúng ta, ngẫm lại những... người bị Ma môn tàn sát kia...

Nói đến đây, Mộ Dung Vân Lan không nói được nữa, bắt đầu nghẹn ngào.

Tiểu Hoàn nhếch mép cười khinh miệt:

- Tiểu thư, người chớ có tự trách, người cũng không ép bọn họ đi theo, bọn họ chết là do bản thân không có thực lực, không có tiên duyên.

- Còn tên tiểu tử này, hắn không theo người là vì hắn thích chơi trò, cũng chẳng có gì là đúng hay sai ở đây cả!?

- Mọi người đều theo người, hết lần này đến lần khác hắn lại không theo, mọi người không lên đài, hắn lại lộ mọ đi lên.

- Người như vậy ta thấy nhiều rồi, tự cho bản thân làm vậy là có cá tính, có thể hấp dẫn sự chú ý của người khác, nói thật rất buồn cười.

...

- Đại ca chính là đại ca, bực này thực lực, bực này khí độ, đến lúc nào ta mới có thể so sánh được!

Trái ngược với phản ứng của hai người Mộ Dung Vân Lan, Trương Kỳ lại mang vẻ mặt phẫn chấn, hận không thể hoan hô ngay tại chỗ.

Đám người đứng trên đài lao nhao nghị luận, người dưới đài cũng không khỏi nghị luận.

- Đó là ai vậy? Quá mức kiêu ngạo!

- Kỳ tài ngút trời như ta mà cũng không dám lên, hẳn dựa vào cái gì hả?

- Huynh đệ, nếu đã là kỳ tài ngút trời, ngươi lên thử đi?

- Nói giỡn, nói giỡn, chớ coi là thật!

...

Lão giả thấy thật sự có người lên đài, mặt thoáng qua một tia hứng thú, bất quá chỉ trong nháy mắt đã biến mất vô tung, chuyển thành bộ dạng nghiêm túc không gì sánh được.

- Tiểu tử, ngươi là người phương nào?!

Hắn hỏi câu này vô cùng to, toàn bộ võ đài lập tức yên tĩnh, tất cả mọi người đều muốn xem cái tên càn rỡ này rốt cuộc là ai?

Nghe lão giả hỏi, Trần Trần hơi khom người thi lễ, sau đó dùng thanh âm bình tĩnh giới thiệu sơ qua thân phận của mình.

- Ký Châu, Phi Vân thành, Thạch Xuyên huyện, Thạch Đầu thôn,

Trần Trâm.

Chương 45: Ta Cuồng Nha!

- Thạch Đầu thôn là chỗ nào?

- Chẳng lẽ là thôn phu hương dã? Khó trách không biết trời cao đất rộng.

- Có trò hay để xem rồi!

Mấy ngàn người dưới đài vốn dĩ an tĩnh trong chốc lát, hiện tại lại bắt đầu nhao nhau nghị luận, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng cười vang.

Thế nhưng trưởng lão Thiên Vân tông lại cười không nổi, với tu vi của hắn có thể thấy rất rõ phương hướng Thiên Địa linh khí vận chuyển.

Một người nếu có tư chất tu tiên, Thiên Địa linh khí sẽ không bài xích hắn.

Về sau tu luyện công pháp liền có thể dẫn Thiên Địa linh khí vào trong cơ thể.

Muốn xem một người có tư chất tu tiên không, phương pháp vô cùng đơn giản, đó chính là thả ra một ít linh khí, linh khí dừng trên đỉnh đầu người nào, về cơ bản có thể kết luận được hắn ta có tư chất tu tiên.

Một ít hạt giống tốt như Mộ Dung Vân Lan dù chưa chính thức bắt đầu tu hành nhưng cũng có thể thu nạp một phần nhỏ linh khí tiến vào cơ thể.

Mà thiếu niên trước mắt...

Lại có thể hấp thu toàn bộ linh khí mà hắn thả ra!

Không!

Nói chuẩn xác là linh khí tự động lao vào người thiếu niên, như thác đổ về một biển vậy, rất chi là hiển nhiên.

- Cái này là Tiên Thiên Linh Thể! Lại còn không phải Tiên Thiên Linh Thể bình thường! - Nội tâm Thiên Vân tông trưởng lão nhắc lên một trận sóng to gió lớn.

Tiên Thiên Linh Thể cũng chia làm năm bảy loại, bởi vì linh khí trong thiên địa có thuộc tính bất đồng, có Tiên Thiên Linh Thể trời sinh hấp thu mộc linh khí, loại này gọi là Tiên thiên Mộc Linh thể.

Nhưng tiểu tử trước mặt dường như chẳng cần phân biệt thuộc tính, cứ thế thu hết.

- Chẳng lẽ là Bản Nguyên Chi Thể - Tiên Thiên Không Linh Thể? - Hai mắt Thiên Vân tông trưởng lão nhìn không được nháy liên hồi, tay cũng run lên.

Bản Nguyên Chi Thể vốn là thể chất tuyệt đỉnh hiếm có trong thiên địa, đừng nói Đại Tấn, dù cho cộng thêm mười mấy quốc gia xung quanh cũng chưa từng xuất hiện.

Trong truyền thuyết, mấy vạn năm trước từng có một vị Chân Tiên có loại thể chất này, thế nhưng đến nay vẫn chưa được xác thực.

Nếu tiểu tử trước mặt thật sự là Bồn Nguyên Chi Thử, vậy đây có thể nói là kinh thiên đại sự rồi!

Tông môn đối địch mà biết rõ, sợ là từng giây từng phút đều muốn diệt Thiên Vân tông.

Thậm chí ngay cả tông môn hữu hảo trong Đại Tấn cũng sẽ không ngồi yên mặc kệ, nhất là hộ quốc tông môn phía trên Thiên Vân tông, tám chín phần bọn họ sẽ ra tay cướp người.

Thuận tiện diệt khẩu toàn bộ Thiên Vân tông.

Mẹ nó, ta chỉ là thuận miệng nói nói, sao lại thật sự nhảy ra một cái yêu nghiệt thế này?

Làm sao bây giờ?

Hoảng nha!

Thiên Vân tông trưởng lão đứng chờ người ra đó, cứ như hấn nhìn không phải một thiếu niên mà là một hồi gió tanh mưa máu, bắt trợn mắt bắt giác, trên trán túa ra mồ hôi lạnh.

- Sao vậy? Trưởng lão không thoải mái sao? Có phải tư chất của ta hại hạ không đáng để vào mắt, không đối gặt ngày, hiện tại ta đã là... à...

Trần Trầm vừa định đem tu vi của mình “khoe” ra thì bị Thiên Vân tông trưởng lão đi trước một bước ngắt lời, cố sức giả bộ như không có chuyện gì, nói:

- Đúng vậy, tư chất của ngươi không tồi!

Hắn biết rõ biểu lộ của mình vừa rồi có hơi khoa trương, nếu như bị gian tế của Ma môn nhìn thấy, tám chín phần sẽ đoán được có c

huyện gì đó.

Nếu hấn nói thiếu niên này không có tư chất tu tiên, sau đó lên lút mang hấn ta đi, cái này chẳng khác nào bịt tai trộm chung, đến lúc đó có khi được “đặc biệt chiếu cố” cũng nên.

Hấn vừa dứt lời, dưới đài lập tức rơi vào yên tĩnh.

Có thể khiến Thiên Vân tông trưởng lão khen một tiếng tư chất kh ông tệ, thử hỏi ở đây có được mấy người?

Hấn là chỉ có Mộ Dung Vân Lan cùng nhi tử của tướng quân Ký Châu thôi!

Không ngờ tên tiểu tử này cũng được khẳng định như vậy.

Hiển nhiên đáng xưng tụng là thiên phú siêu quần!

Nghĩ đến đây, đám người cảm thấy một trận ê ẩm, cứ nhân nuốt p hải chanh.

Tiểu Hoàn - nha hoàn của Mộ Dung Vân Lan đã sớm hóa thành c hanh tinh, ghen ghét đã sắp trào ra khỏi khóe mắt.

- Dựa vào cái gì chứ? Thiên đạo bất công!

Trần Trầm bỏ lại sau lưng mấy ngàn ánh mắt u oán, vồ vồ ngực n ói:

- Trưởng lão đã nói vậy thì ta yên tâm, ta còn tưởng tư chất của ta quá kém đây.

Nghe vậy, Thiên Vân tông trưởng lão liếc Trần Trầm, nội tâm thầ m mắng không thôi.

- Đậu xanh rau má, Bồn Nguyên Chi Thử vốn trời sinh đã có tu v

i, hôm nay người không cần công pháp đã có thể đến Luyện khí tầng 3, đây là cái dạng tư chất gì, tự bản thân người còn không tự biết lấy? Người nhìn thử đám người dưới khán đài xem, có ai giống như người chứ hả?!

- Trưởng lão, đã như vậy, ta qua đó đứng nha?

Trần Trầm tự động bỏ qua ánh mắt của trưởng lão, chỉ chỉ chỗ Trương Kỳ, mỉm cười nói.

- Đi đi!

Thiên Vân tông trưởng lão miễn cưỡng đè nén kích động trong lòng, lạnh nhạt nói.

Nghe đến đây, Trần Trầm không nói hai lời liền bước đến bên cạnh Trương Kỳ

- Đại ca, người thật lợi hại!

Thấy Trần Trầm đi tới, Trương Kỳ nhìn không được tán dương.

Đại ca chính là đại ca, ngay cả Thiên Vân tông trưởng lão cũng phải khen đại ca lợi hại! Cái này càng khiến người làm tiểu đệ như hắn cảm thấy vinh quang!

- Bình thường thôi, cũng chỉ vậy! - Trần Trầm khoát tay, một bộ phong kinh vân đạm.

...

Nghe thấy đối thoại giữa bọn họ, Thiên Vân tông trưởng lão lại lần nữa đè nén cảm xúc ba động trong lòng, khóe mắt giật giật liên hồi.

Một lúc lâu sau, hắn đột nhiên nói với mấy ngàn người trên giáo t

rường:

- Tiên lộ gian nan, so ra kém với vinh hoa thế gian, chớ vị phải suy nghĩ thật kỹ trước khi bước lên con đường này!

Đám người hai mặt nhìn nhau, có chút không hiểu ý tứ của hắn.

Nếu không phải bọn họ đã suy nghĩ cẩn thận thì sao phải tâm tâm khổ khổ chạy tới Ký Châu?

Trưởng lão đang nói nhằm cái gì vậy?

Bất quá, tuy có nghi vấn trong lòng, nhưng không ai dám lớn tiếng hỏi.

Lúc này, Thiên Vân tông trưởng lão lại mở miệng:

- Ta cho các người thêm năm phút nữa, suy nghĩ thật kỹ, phải biết cái đài này một khi đã bước lên thì không còn đường lui!

Sau khi ném ra mấy câu này, hắn chậm rãi đi ra phía sau đài cao, đến một chỗ vắng vẻ, tâm tình hắn triệt để bạo phát, mặt mày cũng theo đó vặn vẹo.

- Móa nó! Làm sao bây giờ?

- Có bị nhìn ra dị thương không trời?

- Nếu để kẻ khác biết được ta dẫn theo Bồn Nguyên Chi Thể trở về, sợ là nửa đường đã bị người đánh thành thịt vụn!

- Mang trên lưng hung vong của Thiên Vân tông, ta nhất định phải hỏi ý chương môn mới được! Ngày sau Thiên Vân tông có bị người ta diệt cũng là trường môn hắn gánh mới đúng!

Nghĩ đến đây, Thiên Vân tông trưởng lão liền xuất ra một khối lệ

nh bài đặc thù, sau đó bắt đầu dùng ngón tay vẽ trong hư không.

Thứ này chính là lệnh bài đưa tin của Thiên Vân tông, chỉ có người trọng yếu trong tông môn mới có được.

- Chương môn, đại sự không ổn, lần này chiêu mộ đệ tử xuất hiện một thiếu niên đáng sợ, rất có thể là Bồn Nguyên Chi Thể, ta phải làm sao bây giờ? Rất rất gấp! Thịnh nhanh chóng hồi đáp!

Viết xong đoạn văn tự này, Thiên Vân tông trưởng lão bắt đầu đi qua đi lại tại chỗ, đau khổ chờ đợi. Một lát sau, rốt cuộc lệnh bài đưa tin cũng sáng lên.

- Xác thực? Người có nhìn nhầm không?

- Trong cơ thể tiểu tử kia không có vết tích công pháp vận chuyển, vậy mà đã đạt đến Luyện Khí tầng 3, hơn nữa ta vừa phóng xuất linh khí, thì toàn bộ đều tràn vào cơ thể hắn, chương môn...

Thiên Vân tông trưởng lão chỉ mới viết đến đây, lệnh bài đưa tin đã nứt ra.

Thấy một màn như vậy, hắn cũng á khẩu, cái này hiển nhiên là do chương môn quá mức kích động, lỡ tay bóp hỏng lệnh bài rồi.

Mắt thấy lệnh bài sắp đi đời nhà ma, Thiên Vân tông trưởng lão không dám nói dài dòng, vội vàng truyền đạt tin tức máu chó.

- Chương môn, chuyện này mang ý nghĩa trọng đại, ta sợ lắm luôn! Hay là ngài phải thêm mấy vị trưởng lão đến tiếp ứng ta được không? Bằng không lỡ có xảy ra chuyện gì, ta đảm đương không nổi đâu!

Phanh!

Tin tức của hắn vừa được truyền đi, lệnh bài liền nổ tung, hóa thành

nh bột mịn.

Cùng lúc đó, vài đạo linh khí trước mặt hấn huyền hóa thành một cầu.

- Chớ có hoảng sợ, Thiên Vân tông ta sẽ dốc toàn bộ lực lượng để tiếp ứng!

Chương 46: Gió Nổi Mây Phun

Trên giáo trường, lúc này có một người lẳng lặng rời khỏi đám đông, nhanh chóng chạy đến một khách sạn gần đó.

Đại sảnh khách sạn, sát trong góc, có một nam nhân trung niên ăn mặc bình thường, hấn ta đang dùng cơm, biểu hiện so với người bình thường cũng không có gì khác biệt.

Người vừa rời khỏi giáo trường lúc này đang tiến gần đến nam nhân trung niên.

- Sư huynh, vừa rời trên giáo trường có một chút chuyện xảy ra, ta cảm thấy có điều cổ quái.

- Sao vậy? Hay là xuất hiện đệ tử kinh tài tuyệt đỉnh?

Nam nhân trung niên lạnh nhạt hỏi, vừa hỏi vừa tiếp tục uống rượu của mình.

Hai người này hiển nhiên không phải người thường, mà là đệ tử p

hân bộ thứ 13 của Ma Môn Đại Chu.

Dưới trướng Ma Môn Đại Chu có ba mươi sáu phân bộ, phân bộ của bọn họ nhận trách nhiệm đối phó Thiên Vân tông.

Song phương tranh đấu gay gắt có hơn một ngàn năm, đã không thể dùng thù hận đơn thuần để hình dung.

Có thể nói, chỉ cần khiến đối phương khó chịu, cho dù có trả một cái giá đắt cũng xứng.

Chính là như nước với lửa.

- Khó mà nói được, lúc đó Thiên Vân tông trưởng lão nói với đám người trong giáo trường rằng ai tự thấy bản thân có thiên phú siêu quần thì bước lên đài, kết quả thực sự có một thiếu niên đi lên.

- Sau khi thiếu niên này lên đài, Thiên Vân tông trưởng lão sửng sốt hồi lâu, sau đó mới tán thưởng một câu không tẻ.

Nghe đến đây, nam nhân trung niên buông chén rượu xuống, trong mắt lóe lên tia phấn khích.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó hắn nói cái gì mà để mọi người suy nghĩ 5 phút, có thật sự muốn bước vào tiên lộ hay không, rồi một thân một mình đi ra sau đài.

Lúc này, trong mắt nam nhân vụt qua một đạo tinh quang, lầm bầm nói:

- Lần này Thiên Vân tông trưởng lão đến Ký Châu chiêu mộ đệ tử là Ngụy Sơn Hà, người này không quá sắc sảo, chỉ một lòng một dạ tu hành.

- Khẳng định hẳn không phải loại thích nói nhảm, bảy cong tám quẹo.

- Vậy ý của sư huynh là?

- Sư đệ, sau khi nhìn thấy thiếu niên kia, biểu lộ của Ngụy Sơn Hà à thế nào?

- Khiếp sợ, còn có mờ mịt, dường như... Có chút không dám tin.

Nghe đến đó, nam nhân trung niên vỗ mạnh lên bàn một cái, cười nói:

- Haha, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thiếu niên kia chắc chắn có tư chất vô cùng tốt, lão bất tử Ngụy Sơn Hà này căn bản không biết che giấu sắc mặt, bảo mọi người suy nghĩ 5 phút hẳn là để tra nh thủ đi cầu viện Thiên Vân tông.

- Gấp gáp như vậy, tư chất của thiếu niên kia e là không chỉ cao hơn Mộ Dung Vân Lan một bậc thôi đâu!

- Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu như Thiên Vân tông tăng thêm 1, 2 tên trưởng lão, nhân thủ của chúng ta chưa chắc đủ!

Nghe lời sư huynh nói, trên mặt người nọ lộ vẻ lo lắng.

Lúc trước, phân bộ ở Lam Phong thành vốn muốn bắt cóc Mộ Dung Vân Lan, ai ngờ lại thất bại. Thế nhưng bọn họ không từ bỏ, suốt mấy ngày nay đã triệu tập toàn bộ đệ tử Ma Môn ẩn nấp trong phạm vi Ký Châu tụ hội về phụ cận Ký Châu thành, chuẩn bị làm một mẻ lớn, không chỉ cướp đi Mộ Dung Vân Lan mà còn muốn giết chết đệ tử được chiêu mộ vào Thiên Vân tông cùng trưởng lão Thiên Vân tông.

Lần này quyết tuyệt như vậy là vì thái thượng trưởng lão của phân bộ số 1 Ma Môn sắp bước qua thiên tuế, xác thực cần một nữ tử

Cực Âm Chi Thể làm lô đỉnh.

Để lấy lòng phân bộ số 1, bọn họ nhất được phải huy động lực lượng một lần.

- Không cần phải lo lắng! - Nam nhân trung niên khoát tay, một bộ bày mưu tính kế. - Sư thúc đã sớm có an bài, mượn người bên phía U Châu, cộng thêm mấy người bọn họ, hiện tại chúng ta có bốn trưởng lão cấp chiến lược, chỉ cần phía Thiên Vân tông không phải ra ba vị trưởng lão, muốn thu thập đám người kia coi như dư thừa.

- Vậy là tốt rồi, lần này Thiên Vân tông tất bại, ta quay về quan sát tình huống, chuyện lần này nếu thành, môn chủ nhất định sẽ trọng thưởng chúng ta!

- Đi thôi, lần này chúng ta không chỉ bắt Mộ Dung Vân Lan, còn tận dụng tiện giải quyết luôn mấy tên trưởng lão Thiên Vân tông, hơn nữa lời thêm một đệ tử thiên tài, để cho đám người Thiên Vân tông kia biết cái gì gọi là đau lòng! Ha ha!

Nam nhân trung niên lại nhấp một ngụm rượu, nhếch mép cười lạnh.

So với ba mươi sáu tông Đại Tấn bằng mặt không bằng lòng, ba mươi sáu bộ Ma Môn lại đoàn kết có hơn, tỷ như loại chuyện mượn người này vẫn thường phát sinh.

Cho nên mới nói, Đại Chu cùng Đại Tấn chi tranh, vẫn luôn là Đại Chu bọn họ chiếm thế thượng phong.

Riêng lần này, Thiên Vân tông có thể phái ra bao nhiêu trưởng lão đến tiếp ứng, hẳn không nghĩ nhiều.

Tiếp đón mấy đệ tử mà thôi, phái thêm 2 trưởng lão đã là cực hạn.

Dù có thiên phú siêu quần thì cũng chỉ là đệ tử, cũng không phải chương môn tương lai.

...

Cùng lúc đó, Thiên Vân tông trưởng lão - Ngụy Sơn Hà đã quay lại đài cao.

Hiện tại, hẳn coi như đã an lòng.

Tông chủ nói sẽ dốc toàn bộ lực lượng, đó là cái khái niệm gì?

Các đệ tử bình thường có đến hay không thì hẳn không biết, nhưng tông chủ cùng mấy vị thái thượng trưởng lão đảm bảo sẽ xuất thủ, nói không chừng mười mấy vị trưởng lão đóng quan ở Thiên Vân tông cũng sẽ theo tới.

Đội hình bực này, đừng nói là mấy tên gian tế Ma Môn, dù cho nguyên một cái phân bộ Ma Môn đến cũng có thể chiến một trận.

Nghĩ đến đây, nụ cười của hắn dần dần trở nên hiền hòa.

Mấy ngàn người bên dưới thấy hắn cười mà bị dọa sợ, không ít người nhin không được co đầu rụt cổ.

- Kế tiếp mỗi lần 100 người lên đài, bản trưởng lão sẽ kiểm tra tư chất tu tiên của các người.

Nghe hắn nói, bắt đầu có người lục tục bước lên đài.

...

Quá trình kiểm tra kéo dài độ khoảng hai giờ, mấy ngàn người trong giảng trường cuối cùng chỉ có hơn hai mươi người đạt tới yêu cầu của Thiên Vân tông.

Ngụy Sơn Hà cũng không có gì là thất vọng với kết quả này, vẫn hiền lành như trước, thậm chí còn hảo tâm an ủi những... người không trúng tuyển, khiến không ít người cảm động đến rơi nước mắt.

- Đại ca, vị trưởng lão Thiên Vân tông này cũng xem như khá bình dị, gần gũi. - Thấy một màn như vậy, hảo cảm của Trương Kỳ đối với Ngụy Sơn Hà phút chốc tăng vọt.

- Hoàn toàn chính xác, cũng không biết môi trường ở Thiên Vân tông thế nào nữa? Là tranh đến sát đầu mẻ trán hay là mọi người cùng chung lý tưởng?

Đối với tông môn tương lai của mình, Trần Trâm cũng có chút tò mò, đương nhiên, cái hấn để ý nhất chính là sơn mạch của Thiên Vân tông, rốt cuộc chỗ đó cất giấu bao nhiêu bảo vật?

Tu tiên chi địa vốn là nơi linh khí dồi dào, không phải nơi mà mấy cái rừng sâu núi thẳm kia có thể so được đâu.

Bảo vật cùng cơ duyên ở đó chắc chắn cũng hơn xa ngoại giới.

Địa phương như thế mới là nơi hệ thống chính thức phát huy uy lực của mình.

- Được rồi, tương lai các ngươi chính là đệ tử Thiên Vân tông ta, hi sau khi đến Thiên Vân tông, các ngươi có thể khắc khổ tu hành, không làm mất thể diện tông môn.

Mấy ngàn người trên giáo trường tán đi, Ngụy Sơn Hà quay đầu nhìn hai trăm người được tuyển chọn, bộ dạng thập phần trịnh trọng.

- Đệ tử không phụ trưởng lão sở thác!

Lúc này, chúng đệ tử cũng thập phần hưng phấn, đồng thanh đáp.

Bước vào Thiên Vân tông đối với bọn họ chính là một bước lên mây, ngày sau cho dù không tu hành nổi nữa, trở lại phàm thế cũng có thể giành được quan to hậu lộ.

Có thể nói, hôm nay chính là ngày cải biến nhân sinh của bọn họ.

- Rất tốt, hôm nay chúng ta sẽ dừng lại tại Ký Châu, nghỉ ngơi chỉ nh đón một ngày, sáng sớm mai tất cả tập hợp tại đây, xuất phát tiến về Thiên Vân tông!

Nguy Sơn Hà vung tay, nhẹ lướt đi.

...

Ở phương xa, Thiên Vân sơn mạch, giờ phút này là một mảnh náo loạn, bởi vì có gần trăm đạo thân ảnh đang lơ lửng trên không.

- Hôm nay các trưởng lão sao vậy? Muốn quyết chiến cùng Ma Môn?

Chúng đệ tử phía dưới vô cùng khiếp sợ, âm thanh nghị luận vang lên bốn phía.

- Không biết, cũng rất có thể! Người xem, ngay cả thái thượng trụ ởng lão bề quan cũng đi ra!

- Cmn, là thật, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Không đợi chúng đệ tử bàn luận xong, gần trăm đạo thân ảnh trên bầu trời đã chỉnh tề phi hành hướng về Ký Châu.

Khí thế kia... Có thể nói là Già thiên tế nhật! (1)

(1) Che khuất bầu trời.

Chương 47: Các Người Định Làm Thế Nào?

Sáng hôm sau.

Trần Trầm cùng Trương Kỳ đi đến chỗ tập hợp đã ước định trước đó, lúc này, hai trăm người được tuyển hôm qua đã có mặt gần như đông đủ.

Tất cả mọi người đều khinh trang giản hành (1), chỉ có mình Trần Trầm là kéo theo ba cỗ xe ngựa.

(1) Lên đường gọn nhẹ.

- Trần Trầm, không cần mang nhiều đồ như vậy, đến Thiên Vân tông, tông môn sẽ an bài hết thảy những vật cần thiết cho người.

Nhìn thấy ba cỗ xe ngựa chất đầy đồ, Ngụy Sơn Hà nhìn không được lên tiếng nhắc nhở.

- Trưởng lão, trong đây đều là mấy thứ tốt, tuyệt đối không thể ném lại. Đúng rồi, ta nghe nói tu tiên giả lợi hại đều nói túi trữ vật hay nhẫn trữ vật gì đó, trưởng lão, người có không? Hay là cho ta mượn 1 cái đi, ngày sau ta trả lại 2 cái.

Nghe Trần Trầm nói, khóe mắt Ngụy Sơn Hà giật giật liên hồi, quay đầu sang chỗ khác, vờ như không nghe thấy.

Thấy vậy, trong mắt chúng đệ tử xung quanh không khỏi hiện lên dị sắc.

Tiểu tử này làm như quen thân lắm vậy, đệ tử mà cũng dám đi mượn đồ trưởng lão. Lại nói, trưởng lão vậy mà không răn dạy hẳn, vị này cũng quá dễ tính đi!

Một lát sau, mọi người đã tập hợp đủ. Ngụy Sơn Hà tính toán, cảm thấy đoàn người của tông chủ cũng sắp đến rồi, thế nên hẳn hạ lệnh xuất thành.

Nghe vậy, tất cả đều lên ngựa, đội ngũ quy mô xuất phát hướng về phía cửa thành Ký Châu.

Ven đường có rất nhiều phạm nhân vậy xem, trong mắt bọn họ đều là hãm mộ.

Bọn họ biết, tuy hiện tại đám người trước mắt đều là phạm nhân, nhưng không bao lâu sau, khi những người này lần nữa trở lại, đó đã là tiên phạm khác biệt rồi.

- Trưởng lão, ngài đi theo ta à?

Trần Trầm đi cuối đội ngũ, về mặt cảnh giác nhìn Ngụy Sơn Hà ở cách hẳn rất gần.

- Tiểu tử, ta đi theo ngươi khi nào? Ta đây là bọc hậu, hiểu hôn?!

- Ngụy Sơn Hà vệt chết còn cứng mỏ, quyết không thừa nhận.

Nghe vậy, Trần Trầm lập tức gia tốc, không bao lâu sau đã đến giữa đội ngũ.

Ngụy Sơn Hà tức giận thiếu chút thổ huyết, hẳn đi theo đương nhiên là để bảo hộ tên tiểu tử Trần Trầm này, vậy mà hết lần này đến lần khác hẳn ta lại không lĩnh tình.

Lẽ nào lại như vậy!?

Bất quá, xuất phát từ thận trọng, hẳn vẫn phải bám theo tên kia, hết cách rồi, nếu tiểu tử này xảy ra chuyện, dám tông chủ lột da hẳn chứ chẳng chơi.

Lần này, không đợi Trần Trầm hỏi, Ngụy Sơn Hà đã chủ động giả i thích:

- Ta đột nhiên phát hiện đi giữa đội ngũ mới có thể chiếu cố tốt các đệ tử.

Nghe vậy, Trần Trầm càng hồ nghi, đột nhiên nhỏ giọng hỏi:

- Trưởng lão, ta nghe nói người tu tiên có thuyết pháp đột xá, dừng nói là người thấy ta thiên phú tốt, muốn đoạt xá nha?

- Đoạt xá là chuyện chỉ có Nguyên Thần cường giả mới làm được, trong Đại Tấn cũng không có cường giả bậc này, rốt cuộc là tiểu tử người nghe được mấy thứ linh tinh này từ đâu hả?

Ngụy Sơn Hà giận quá hóa cười, lại còn đoạt xá, hẳn cũng muốn lếm đó, có điều phải có loại bản sự này mới được.

- Ngài đã nói như vậy, ta liền an tâm, đúng rồi, ta có mấy vấn đề muốn thỉnh giáo ngài...

...

Hai người một hỏi một đáp, những người khác thấy vậy đều lộ vẻ hâm mộ. Còn chưa nhập môn đã có thể hàn huyên vui vẻ cùng trưởng lão, cũng chỉ có đệ tử thiên phú cao mới có loại đặc quyền đó.

Bọn họ nếu dám qua hỏi lung tung, đảm bảo tám chín phần nhận lại là một cái liếc mắt khinh thường.

...

Bất tri bất giác, đội ngũ đã ra khỏi Kỳ Châu thành, bước lên quan đạo.

Thần sắc Ngụy Sơn Hà thoáng trở nên nghiêm túc, nếu quả thật có Ma Môn tập kích, tám chín phần sẽ ngay trên quan đạo.

Nghĩ đến đây, hấn dự định hô bảo đội ngũ thả chậm tốc độ, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng đã nghe thấy một âm thanh vang lên bên tai.

- Sơn Hà, yên tâm đi về phía trước, bản tông chủ cùng mấy vị thái thượng trưởng lão đã đuổi tới. Hôm nay ta muốn nhìn xem đám người Ma Môn kia có thật dám làm càn!

Nghe được thanh âm này, Ngụy Sơn Hà như nuốt vào một viên Định Tâm hoàn, triệt để buông lỏng, giờ khắc này, hấn vậy mà lại sợ người Ma Môn không tới.

Tầng mây phía trên đội ngũ, có mấy người đang gất gao nhìn xuống bên dưới, biểu lộ thập phần ngưng trọng.

- Mấy vị sư thúc sư bá xác nhận? Tiểu tử bên cạnh Sơn Hà thật sự là Bản Nguyên Chi Thể?

- Xác định, chính là Bản Nguyên Chi Thể!

- Ta cũng xác định! Khí tức này nếu không phải Bản Nguyên Chi Thể, tha thật không nghĩ ra còn loại thể chất nào khác!

Nghe đến đây, người vừa lên tiếng hỏi rốt cuộc cũng lộ ra tươi cười, lắm bảm:

- Thật sự là trời giúp Thiên Vân tông ta!

- Tông chủ, hài tử này nên giao cho ai dạy bảo? Nói thật, ta cả đời

không đồ...

- Sư huynh, người nói gì mà cả đời không đồ? Tiểu tử Ngụy Sơn Hà kia không phải đồ đệ của người à? Ta mới đáng thương này, mặc dù có hai đồ đệ, nhưng tư chất đều chẳng ra gì, không cách nào kế thừa y bát của ta.

- Tư chất của tiểu tử Ngụy Sơn Hà kia được lắm à?

Mắt thấy mấy vị thái thượng trưởng lão sắp gây nhau, Thiên Vân tông tông chủ khoát tay nói:

- Mấy vị không cần tranh cãi, tiểu tử này sẽ do đích thân ta dạy bảo, hơn nữa ta sẽ truyền thụ tuyệt học mật truyền bốn môn cho hắn.

Đám người thái thượng trưởng lão vốn còn muốn tranh biện, đột nhiên, Thiên Vân tông tông chủ nhếch mép cười lạnh, nhìn xuống phía dưới tầng mây.

- Người Ma Môn thật dám đến, hừ, đúng là không biết sống chết.

...

Phía dưới, đội ngũ hiện đã dừng lại, bởi vì trên quan đạo đột nhiên xuất hiện một đám người.

Bọn họ một thân hắc y, vẻ mặt lạnh lùng, tựa như một cỗ máy vô cảm, chỉ đứng ở đó cũng đủ dọa ngựa không dám tiến lên phía trước.

- Đây là khô lôi? - Đồng tử Ngụy Sơn Hà co lại.

Thứ trước mắt hiển nhiên là thi khô, mà không chế thi khô vốn không phải thủ đoạn phân bộ thứ 13 của Ma Môn am hiểu.

- Khắc khặc, bốn tọa là trưởng lão Ma Môn phân bộ thứ 12 - Liễu Hòe - nhận lời đến trước một bước lấy mạng đạo hữu!

Một lát sau, một lão giả lưng còng, toàn thân bao phủ hắc y bước ra từ sau đám khói lồi, ngữ khí âm trầm khiến người không rét mà rung.

- Mười hai tên Luyện khí khôi lồi, một gã ma tu Trúc Cơ lại dám đòi lấy mạng của ta?

Nghe được thân phận đối phương, Ngụy Sơn Hà nhếch mép cười lạnh.

- Thêm chúng ta nữa thì sao?

Hai bên đường lục tục có hơn mười người bước ra, trong đó có bốn vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ, những người khác đều có tu vi trên người.

Đội hình bực này có thể nói là xuất toàn bộ đệ tử phân bộ thứ 13 của Ma Môn ẩn nấp ở Ký Châu.

Thấy một màn như vậy, Ngụy Sơn Hà hận đến ngứa răng.

Hôm nay nếu không phải tông chủ đến, hẳn xem như thảm, bản thân bị chơi chết không nói, ngay cả hai trăm đệ tử mới thu cũng phải bỏ mạng tại đây.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến Ma Môn xuất động nhiều người như vậy?

- Lão thất phu, người chớ có làm bộ, xung quanh đây hẳn là có một hai tên trưởng lão đến tiếp ứng người đang ẩn nấp đúng không?

Nam nhân trung niên ẩn nấp tại Ký Châu thành lúc trước bước ra, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Không đợi Ngụy Sơn Hà đáp lời, hắn đã tự tin nói:

- Lão thất phu, ngày đó, phản ứng lúc ngươi nhìn thấy tên tiểu tử này đều bị người của ta thấy rõ, nếu ta đoán không sai, thiên phú của hắn ta hẳn là kinh nhân! Thế cho nên một trưởng lão như ngươi cũng không khỏi thất thần .

Thấy nam nhân trung niên chỉ vào mình, Trần Trâm cảm thấy rất oan ức.

Sao hả? Thiên phú tốt cũng có tội à?

- Lúc chọn lựa đệ tử, ngươi thậm chí còn bảo tất cả mọi người chỉ ở 5 phút, ta có thể đảm là ngươi dùng 5 phút này để đưa tin cầu viện Thiên Vân tông.

- Bởi vì ngươi lo sợ tên tiểu tử có thiên phú cực cao sẽ xảy ra chuyện, cho nên mới thời thời khắc khắc canh giữ bên người hắn. Đủ loại biểu hiện cho thấy tiểu tử này có tư chất cao tuyệt, thậm chí vượt qua Mộ Dung Vân Lan.

- Không biết ta nói đúng hay không?

Ngụy Sơn Hà bị hắn ta nói đến mặt đỏ bừng, hắn sao có thể ngờ bản thân đã sớm bị người nhìn thấu một cách dễ dàng như vậy.

Mà điểm chết người nằm ở chỗ đối phương chỉ mới là một tên tiểu bối Luyện Khí kỳ, đúng là ném hết mặt mũi!

- Nhân tài nha!

Trần Trâm thầm thán phục, nếu người này mà có thêm BGM (2), có khi hắn hẳn tưởng là Connan nhập thân ấy chứ.

(2) BGM ý chỉ 1 đoạn nhạc nền đặc trưng sẽ vang lên khi 1 nhân

vật nào đó xuất hiện.

Quả thật không hổ là gian tế tiềm phục tại Ký Châu, năng lực nhìn mặt nói chuyện cùng khả năng suy đoán đều là nhất tuyệt.

Đã nói đến như vậy, Thiên Vân tông thật sự có người đến tiếp ứng?

- Lão thất phu, người tự cho là thông minh, kỳ thật rất ngu xuẩn, hết thầy đều bị ta nhìn thấu.

Nam nhân trung niên nhếch mép cười lạnh, mấy tên trưởng lão Ma Môn xung quanh cũng lộ vẻ hài lòng.

Nhân tài bực này chỉ để làm gian tế ở Ký Châu đúng thật là giết gà à dùng dao mổ trâu mà.

Đúng lúc này, người nọ đột nhiên ngược nhìn lên trời, lớn tiếng nói:

- Dưới mặt đất, bốn phía đều bị người của ta bao vây, người Thiên Vân tông các ngươi muốn ẩn nấp... Cũng chỉ có một chỗ!

- Không biết ta nói đúng không? Mấy vị trưởng lão Thiên Vân tông giấu trong tầng mây trên kia?

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người vô thức nhìn lên trời.

Một khắc sau, một âm thanh bình thản vang vọng khắp bốn phía.

- Người nói rất đúng, bất quá bản tông chủ đi ra, các ngươi định làm thế nào?

Nghe được ba chữ “bản tông chủ”, nam nhân trung niên vừa rồi còn dùng tay chỉ lên trời, một bộ hung hăng càn quấy thoáng cái như bị sét đánh, thiếu chút nữa xụi lơ ra đất.

Ngay cả đám trưởng lão Ma Môn lúc này sắc mặt cũng trắng bệch.

Chương 48: Đồ Nhi Tạ Ôn Sư Phụ!

- Thiên... Thiên Vân Tông tông chủ Tiêu Vô Ưu... Người người đến làm chi? - Nam nhân trung niên run rẩy hỏi.

Theo như suy đoán của hắn, cử hai ba vị trưởng lão đến đã là quá lắm rồi, có ai ngờ Thiên Vân Tông tông chủ lại đích thân xuất mã.

Đây là cái khái niệm gì, sớm biết có việc như vậy phát sinh, có đánh chết hắn cũng không dám đánh chủ ý lên đám đệ tử mới này.

Thiên Vân Tông tông chủ có thực lực tương đồng với môn chủ phân bộ của bọn họ, đều là cao thủ Kết Đan kỳ đỉnh phong, đừng nói là 5 vị trưởng lão, dù cho 50 vị cũng không có trướng mà dùng.

- Ha ha, người này rất thông minh, vậy mà đoán được chỗ của chúng ta.

Mấy vị thái thượng trưởng lão từ từ hiện ra khỏi tầng mây, mang vẻ mặt trêu tức nhìn về phía nam nhân trung niên.

Lúc này, trong lòng vị tiểu Conan kia chỉ còn một ý niệm duy nhất.

Ta chết chắc rồi!

Bất quá ngẫm lại, hẳn như đoán ra được điều gì đó, quay đầu nhìn Trần Trâm đứng bên cạnh Ngụy Sơn Hà, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

- Người! Người là...

Hắn còn chưa nói dứt câu, trên bầu trời đã có một đạo lôi đình hạ xuống, trực tiếp bổ vào đầu hắn, trong nháy mắt, tiểu Conan hóa thành tro tàn.

Đám trưởng lão Ma Môn mới nãy còn trưng ra bộ mặt thâm trầm, thoáng cái như chim sợ cành cong, hận không thể lập tức bỏ chạy, nhưng lúc này đây bọn họ phát hiện chân của mình không cách nào di động.

- Tiêu... Tiêu Vô Ưu, một tông chủ như người lại chạy đến đón đệ tử mới nhập tông, không sợ mất mặt à?

Một trưởng lão Ma Môn ngẩng đầu mắng Tiêu Vô Ưu, mặt mũi tràn đầy bi phẫn.

Bọn họ phải ra mấy tên trưởng lão, người ta lại trực tiếp mời gia chủ xuất thủ, cái này không phải chơi xấu thì là gì?

- Tiêu Vô Ưu, phân bộ thứ 12 Ma Môn chúng ta cùng Thiên Vân tông các người nước sông không phạm nước giếng, tại hạ trước xin cáo từ!

Nói xong, trưởng lão Liễu Hòe điều khiển khôi lỗi cứ thế quay đầu bỏ chạy, thế nhưng ngay lúc đó, trên bầu trời bổ xuống một đạo thiểm điện, đánh thẳng vào đầu hắn.

- A! Tiêu Vô Ưu, người lại ra tay với đám tiểu bối chúng ta! Người ơi vô sỉ!

Liễu Hòe kêu thảm một tiếng, dùng 12 khôi lỗi che trên đỉnh đầu.

Một đạo sấm sét giữa trời quang, 12 khôi lỗi cộng với Liễu Hòe đờng loạt biến mất, trên mặt đất chỉ còn một đống tro tàn.

- Không tự biết lấy. - Tiêu Vô Ưu lắc đầu nhìn sang những người khác.

Đám người Ma Môn thấy vậy coi như hoàn toàn tuyệt vọng, tên trưởng lão cầm đầu oán hận nhìn về phía Trần Trầm, tức giận nói:

- Tiểu tử, rốt cuộc ngươi là tư chất gì mà có thể khiến Thiên Vân tông tông chủ đích thân xuất mã! Chẳng lẽ là Thiên Thiên Linh Thử?

Nghe hắn nói, đám đệ tử xung quanh Trần Trầm đều lộ ra dị sắc, bất quá không ai lên tiếng.

Thấy vậy, trong mắt Tiêu Vô Ưu lóe lên một tia lửa giận, kể đó, một đạo Lôi Quang kiếm đã bổ đến trước mặt người nọ.

- Môn chủ sẽ báo thù cho chúng ta!

Nhìn thấy chuôi kiếm này, đám người Ma Môn phần nộ quát.

Bọn hắn còn chưa dứt lời, kiếm đã hạ, thế kiếm mạnh mẽ, lún sâu vào đất, một cỗ uy thế kinh khủng nháy mắt bành trướng, tạo thành từng đợt sóng xung kích.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ liên tiếp vang lên, hơn mười người Ma Môn, kể cả mấy trưởng lão còn lại cũng đều hóa thành huyết vụ.

- Lợi hại! Thật lợi hại!

Hai mắt Trần Trầm sáng như đèn pha, so với người ta, tiểu hỏa của u của hắn chẳng khác nào cầm đá đi chọi đại bác vậy.

- Tiên Nhân có thể bài sơn đảo hải hắn đều là thật, ngày sau ta sẽ lợi hại hơn người này.

Hâm mộ không thôi, đồng thời, trong lòng Trần Trầm cũng đã có quyết định, ngày sau phải hảo hảo tu tiên, không chỉ mang phụ mẫu trường sinh, mà còn phải vô địch thiên hạ.

Lúc này, suy nghĩ của đám đệ tử nhập môn cũng là như vậy, trong mắt tất cả đều là kiên định, một lòng hướng đến tiên đạo.

- Vốn định giữ các người cho chúng đệ tử Thiên Vân tông ta rèn luyện, nhưng hôm nay... Thiết nghĩ không cần nữa.

Nhìn huyết vụ đầy đất, Tiêu Vô Ưu nỉ non một tiếng, sau đó không chút dấu vết liếc nhìn Trần Trầm.

Bị hắn nhìn như vậy, Trần Trầm cảm giác như bị điện giật, toàn thân khẽ run lên.

Đúng lúc này, xa xa phía chân trời, có một đám người đang bay tới. Đám người kia từ từ hạ xuống trước mặt tân đệ tử, bọn họ đều là trưởng lão Thiên Vân tông, tu tiên giả có tu vi Trúc Cơ Kỳ trở lên.

- Mọi chuyện đã giải quyết, các người mang đám đệ tử này hồi tông. - Nhìn thấy chúng trưởng lão, Tiêu Vô Ưu ra lệnh.

Nghe vậy, bọn họ không nói hai lời, một người xách hai tên đệ tử phi hành, không bao lâu sau, gần trăm đệ tử đều bay lên trời.

Chỉ còn lại Trần Trầm cùng ba cỗ xe ngựa của mình đứng lẻ loi tại chỗ, ngay cả Trương Kỳ cũng bị kéo đi mất rồi.

Tiêu Vô Ưu chỉ một ngón tay vào trường kiếm lúc trước, ngay lập tức, trường kiếm phình to ra, dày đến khoảng 7, 8 mét, rộng có hơn 2 mét, kể đó, hắn bước lên trường kiếm, quay đầu nhìn Trần Trầm.

Trần Trầm đương nhiên hiểu ý vị này, bất quá, liếc nhìn ba cỗ xe ngựa, hắn thật sự không bỏ được.

Thấy vậy, Tiêu Vô Ưu bật cười một tiếng, ném cho Trần Trầm một cái nhãn.

- Rót linh khí vào nhãn.

Trần Trầm nhận chiếc nhãn, làm theo mệnh lệnh Tiêu Vô Ưu, ngay lập tức, hắn cảm ứng được không gian cất giấu trong giới chỉ.

Kiểm tra sơ qua một chút, ước chừng có trên 100 mét vuông!

- Thật sự có thứ gọi là nhãn trữ vật! Ngày sau ra ngoài đào bảo sẽ thuận tiện hơn nhiều nha.

Trần Trầm thiếu chút nữa cảm động phát khóc, vừa gặp mặt lần đầu tiên đã tặng lễ, vị tông chủ này đúng thật là người tốt.

- Bên trong không thể chứa vật sống. - Tiêu Vô Ưu nhắc nhở.

Trần Trầm đáp lại một tiếng, rồi bắt đầu đem đồ vật trên xe ngựa cất vào Nhãn trữ vật, không bao lâu sau, trong tay hắn chỉ còn lại Hồ Tiên Nhi cùng tiểu bìm biếc.

Lúc Hồ Tiên Nhi cứ như hóa thành tiểu bìm biếc, đều là thực vật, động cũng không dám động, sợ làm Tiêu Vô Ưu chú ý đến.

- Hồ Ly tinh trời sinh vốn giao hoạt, không thích hợp chăn nuôi.

Đúng là nàng sợ cái gì thì cái đó liền phát sinh, câu đầu tiên của T

iêu Vô Ưu đã dọa cho nàng run lấy bầy.

- Không sao đâu, vẻ ngoài nàng là hồ ly, nhưng sâu bên trong lại là a cầu. - Trần Trầm mỉm cười nói, sau đó bước lên chuôi cự kiếm trước mặt.

Nghe hắn nói vậy, trong lòng Hồ Tiên Nhi trăm mối ngổn ngang, giờ phút này nàng thật sự hi vọng mình là a cầu tinh nha, mà còn là một a cầu đặc biệt trung thành nữa kìa.

Nghe vậy, Tiêu Vô Ưu cũng không nói gì thêm, xoay người bước lên phía trước, một khắc sau, cự kiếm lẳng không bay lên, lao về phương xa.

Trái ngược với một đám trường lão xách đệ tử như xách gà, chuôi ngự kiếm này phi hành... Không thể không nói muốn bao nhiêu k hóc thì có bấy nhiêu khốc.

Đứng trên thân kiếm, Tiêu Vô Ưu nhìn về phía trước, nhàn nhạt hỏi:

- Trần Trầm, ngươi sinh ra ở một cái thôn bình thường như vậy sao?

- Lại còn không phải, Thạch Đầu thôn Thạch Xuyên huyện, toàn bộ thôn có không đến 100 người, vì sinh ta ra đoán chừng dùng hết vận khí ngàn năm của thôn mất rồi, hiện tại toàn bộ thôn còn đang chờ ta trở về dẫn dắt bọn họ làm giàu đây này.

Trần Trầm biết rõ Tiêu Vô Ưu đang điều tra gia thế của hắn, cho nên cũng không giấu diếm.

Tiêu Vô Ưu khẽ gật đầu:

- Chuyện ngươi là Tiên Thiên Linh Thể tốt nhất đừng nói cho người khác biết, nếu để lộ quá sớm, sợ là sẽ có đại năng hàng lâm, cư

ờng hành đoạt xá người, đến lúc đó ta cũng không giữ được người
i.

- Đã hiểu. - Trần Trầm lập tức đáp ứng.

- Trần Trầm, vừa nãy lời pháp của ta thế nào?

- Lợi hại, sát thương cao, lại còn rất khốc!

- Muốn học không?

- Dĩ nhiên muốn! - Trần Trầm không chút do dự đáp.

- Vậy ngày sau người cứ nói bản thân là Hậu Thiên Lô Linh Thể,
sau đó cùng ta tu hành Thiên Vân tông trấn phái tuyệt học - Thiên
Vân Thần Lô Quyết!

- Đồ nhi tạ ơn sư phụ!

Nghe hẳn gọi sư phụ, Tiêu Vô Ưu khẽ giật mình, sáu đó mỉm cười
i hiểu ứ.

Tiểu tử này là dạng thuận cột trèo lên mà.

Chương 49: Thiên Vân tông Thánh tử

Nửa khắc sau, cự kiếm đột nhiên hạ xuống phía dưới tầng m
ây.

Núi non trùng điệp, kéo dài liên tiếp lập tức xuất hiện trong tầm mắt Trần Trầm.

Cảm nhận được linh khí nồng nặc khắp bốn phía, Trần Trầm nhin không được tán thưởng:

- Tiên gia phúc địa quả thật không giống với núi non bình thường!

- Thiên Vân sơn mạch chưa dám xưng Tiên gia phúc địa, chỉ có thể coi là không tệ mà thôi.

Tiêu Vô Ưu từ tốn nói, sau đó ngự kiếm bay lên ngọn núi cao nhất, không bao lâu sau liền hạ xuống trước một tòa đại điện.

- Thiên Vân tông chưởng môn đại điện!

Nhìn xem mấy chữ lớn rồng bay phượng múa được khắc trên tấm bảng trước đại điện, tâm tình Trần Trầm vô thức cảm thấy áp lực.

- Ngày thường trong đại điện không có người, trừ phi phát sinh đại sự, cần phải triệu tập tất cả trưởng lão thương nghị, đến lúc đó mới mở ra.

Tiêu Vô Ưu vừa nói vừa đi vào đại điện, Trần Trầm theo sát phía sau, không bao lâu sau, hai người đã bước đến trước một pho tượng.

Pho tượng khắc họa một lão giả, tiên phong đạo cốt, y mệ (1) phiêu phiêu, còn kém viết lên mặt hai chữ “Cao Nhân” mà thôi.

(1) Tay áo.

Nhìn pho tượng kia, Tiêu Vô Ưu hơi cúi người thi lễ, trình trọng nói:

- Thiên Vân tông đại chưởng môn đời thứ 28 - Tiêu Vô Ưu nguyện

n tổ sư chứng giám thu Trần Trầm làm thân truyền đệ tử duy nhất, mong tổ sư đáp ứng!

Nói xong câu đó, Tiêu Vô Ưu đột nhiên vung tay lên, đàn hương trên bàn liền tự động bay đến lơ lửng, đốt lên.

Nghe được lời này, Trần Trầm kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Vô Ưu.

Nếu như hắn không nghe lầm, hình như lão Tiêu này vừa nói là thân truyền đệ tử duy nhất thì phải.

Thế nhưng hai người trước sau còn chưa gặp được một giờ! Cái này không khỏi quá tùy ý đi!

Chính hắn còn có chút thụ sủng nhược kinh đấy!

Xem người trước mặt một thân trường bào xanh nhạt, hai đầu lông mày để lộ một chút tang thương, nhìn ra được lúc trẻ Tiêu Vô Ưu là một đại suất ca, Trần Trầm không nhịn được hỏi:

- Sư phụ, người tín nhiệm ta như thế?

- Tư chất người bực này, không có khả năng là gian tế của môn phái đối địch phái ra, ta chỉ cần biết như vậy là đủ. - Tiêu Vô Ưu thản nhiên nói.

- Vạn nhất ta là người xấu thì sao? - Trần Trầm có chút không hiểu, thu một cái thân truyền đệ tử, nói gì thì cũng phải khảo nghiệm nhân phẩm một chút chứ.

- Người là người xấu? Chẳng lẽ ta giống người tốt à?

Một câu của Tiêu Vô Ưu khiến Trần Trầm á khẩu không trả lời được, bất quá khoan hãy nói, dáng dấp lão Tiêu vẫn đúng chuẩn đại hiệp nha.

Lúc còn trẻ phỏng chừng không kém hẳn bao nhiêu đâu, có thể m
ê đảo ngàn vạn thiếu nữ.

- Đệ tử đa tạ sư phụ tín nhiệm. - Trầm mặc trong chốc lát, Trần Tr
âm thi lễ thật sâu với Tiêu Vô Ưu.

Bất kể thế nào, đối với bản lĩnh hay là chính con người lão sư, Trầ
n Trâm đều kính trọng từ nội tâm.

Tiêu Vô Ưu khẽ gật đầu, nói tiếp:

- Trần Trâm, ta chưa từng dạy bảo đồ đệ, càng sẽ không dạy bảo đ
ồ đệ, may là tư chất người cực giai, hẳn sẽ không khiến ta khó xử,
ngày sau người cứ tự luyện tại chủ phong, nếu như gặp phải nghi
nan gì thì cứ trực tiếp hỏi ta, có thể dùng lệnh bài truyền tin tìm t
a.

Nói rồi Tiêu Vô Ưu lấy ra một tấm lệnh bài giao cho Trần Trâm.

Trần Trâm ngỡ ngác nhận lấy lệnh bài.

Không thể không nói, Tiêu Vô Ưu người này xác thực không biết
dạy bảo đệ tử, theo như kịch tình kiếp trước mà hẳn xem trên TV,
chẳng phải thiết lập bảy, tám cái khảo nghiệm sao?

Một sư phụ không có chút bức cách thì coi sao được?

Có nghi nan cứ trực tiếp hỏi, đả ngộ kiểu này so với mấy người q
uên xã giao thì có gì khác nhau?

Không đợi tiểu nhân trong lòng Trần Trâm chửi bậy xong, Tiêu V
ô Ưu đã mở miệng nói tiếp:

- Cần tài nguyên gì người cũng có thể trực tiếp nói với ta, ta sẽ an
bài cho người.

Tê!

Trần Trầm hút một ngụm khí lạnh, tài nguyên gì cũng có thể trực tiếp lấy, sợ là hắn sẽ triệt để biến thành nhân vật phản diện hô mưa a gọi gió chứ chẳng chơi.

- Cái này, sư phụ, người không sợ ta đem tài nguyên người cho ta bán đi đổi Linh thạch à?

Trần Trầm cẩn thận từng chút một hỏi.

Nghe vậy, Tiêu Vô Ưu khẽ cau mày, trên khuôn mặt tuấn dật lộ ra một tia khó hiểu, hỏi:

- Tại sao phải đem tài nguyên đổi Linh thạch? Nếu người thiếu Linh thạch, cứ trực tiếp nói với ta có phải tốt hơn không.

- . . .

Trần Trầm thiếu chút cảm động phát khóc, cũng chỉ có hắn, thiếu niên kiệt xuất trải qua hai đời mới có thể thuận lợi trưởng thành trong môi trường này.

Nếu đổi thành một người khác, ý chí không kiên định, lại gặp được sư phụ kiểu này, chỉ sợ không mấy năm đã bắt đầu khi nam bá nữ tử trong môn phải rồi. . .

Sư phụ kiểu này có khác gì cha ruột đâu chứ!

- Sư phụ. . . Vậy bình thường ta có thể hoạt động những đâu? - Trần Trầm lại hỏi.

Đây chính là vấn đề hắn quan tâm nhất, tuy là Tiêu Vô Ưu nói thì ừ cái gì cứ trực tiếp lấy, nhưng hắn cũng không phải kẻ mù quáng, không biết nặng nhẹ, hưởng chi, có nhiều thứ chưa chắc Tiêu V

ô Ưu có.

- Bất cứ đâu, nhưng trước Trúc Cơ, tốt nhất người chớ có rời khỏi Thiên Vân sơn mạch.

Phân bộ thứ 13 của Ma Môn tại Ký Châu đột nhiên tổn thất thảm trọng như vậy, khẳng định sẽ phái người đến kiểm tra, nếu ngay lúc đó người rời khỏi Thiên Vân tông, vậy rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.

- Có thể hoạt động trong phạm vi Thiên Vân sơn mạch là đủ rồi! - Trần Trầm hưng phấn nói.

Thiên Vân sơn mạch này rộng chừng trăm dặm, một nơi lớn như vậy phỏng chừng đủ để hấn truy bảo đến lúc tu vi bắt kịp sư phụ, đến lúc đó sợ gì phân bộ Ma môn nữa chứ?

Thấy Trần Trầm nở nụ cười, Tiêu Vô Ưu cũng vui mừng cười theo, kể đó, hấn lấy ra một cái hà bao, phóng đến tay Trần Trầm.

- Đồ đệ, chiếc nhẫn lúc trước ta cho người chớ có để lộ ra ngoài, túi đựng đồ này cho người, bên trong có một ít tài nguyên, đủ để người tu luyện một đoạn thời gian.

- Trừ cái đó ra còn có bản chép tay bốn môn bí điển Thiên Vân T hàn Lôi Quyết, sau khi xem xong người nhớ phải thiêu hủy.

- Vì sư còn phải tham dự đại điển nhập môn của tân đệ tử, người cứ ở đây thăm thú chung quanh đi, nhớ kỹ, bên kia là nơi người ở.

Tiếp nhận túi trữ vật Tiêu Vô Ưu cho mình, Trần Trầm nhìn theo phương hướng Tiêu Vô Ưu chỉ, liền thấy cách đại điện độ chừng mấy trăm mét có một tiểu viện ước chừng trăm mét vuông.

Nơi đó linh khí vờn quanh, kéo dài không tan, dường như có một cỗ lực lượng đặc thù thời thời khắc khắc giới hạn những Linh khí

kia.

- Chỗ tốt nha! - Trần Trầm thăm sợ hãi thán phục.

Đây quả thực là đãi ngộ xa hoa thượng thừa cấp bậc VIP!

Kế đó, hắn dò xét trong túi trữ vật, ngoại trừ bí tịch còn có một trăm khối Linh thạch, bảy tám bình đan dược đủ loại cộng với một kiện nhuyễn giáp có linh khí nhàn nhạt vờn quanh và một khối lên h bài màu trắng khắc họa tường vân.

- Đa tạ sư phụ!

Nhìn thấy những vật này, Trần Trầm kém chút quỳ xuống tại chỗ, giờ phút này hắn cảm nhận được tình thương chỉ có được từ phụ thân trên người vị sư phụ thiện nghi trước mắt.

- Không cần phải khách khí, mấy thứ này cũng không là gì với ta, được rồi, vị sư phải đi tham gia đại điển nhập môn của tân đệ tử.

Nói xong, Tiêu Vô Ưu bay lên trời, hướng đến một ngọn núi ở phía xa xa.

- Tiểu tử thú! Ngươi là con riêng của tông chủ Thiên Vân tông đúng không?!

Lúc này Hồ Tiên Nhi mới dám lên tiếng nói chuyện, bất quá, trong lời nói lại tràn đầy đố kỵ.

Trần Trầm không thèm để ý đến nàng, trước tiên, hắn lấy bản Thiên Vân Thần Lô Quyết từ trong túi trữ vật ra, tùy tiện xem một chút.

Hay thật, chữ nào cũng biết, nhưng ghép lại thì một câu cũng xem không hiểu!

Thả bí tịch về chỗ cũ, Trần Trầm lại lấy ra nhuyễn giáp, chỉ có thể cảm giác được thứ đồ chơi này rất lợi hại, nhưng cụ thể là lợi hại ở chỗ nào thì hẳn không nói ra được.

Bất quá, nếu là nhuyễn giáp, vậy khẳng định là vật bảo mệnh, Trần Trầm cũng không nghĩ nhiều, lập tức mặc vào người.

- Đáng giận! Thế mà lại là nhuyễn giáp làm từ da lông của yêu quái ngàn năm! Thứ đồ trân quý như vậy sao hẳn lại cho người!? - Hồ Tiên Nhi đổ kỹ đến phát cuồng, bốn cái chân đạp loạn trong ngực Trần Trầm.

Trần Trầm hắc hắc cười một tiếng, lại cảm khối lệnh bài kia lên.

Chỉ thấy trên mặt phải lệnh bài có viết năm chữ: Thiên Vân tông t hánh tử.

Mặt trái viết ba chữ: Thiếu chương môn.

...

Nhìn cái lệnh bài này, trong lòng Trần Trầm trăm mối ngón ngàng, trong lúc nhất thờ đứng đờ ra tại chỗ.

Chương 50: Nửa Ngày Phá Cảnh

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng, Trần Trầm thu hồi lệnh bài, đi đến tiểu viện của mình.

Linh khí trong tiểu viện nồng đậm hơn rất nhiều so với bên ngoài, ngoại trừ phòng tu luyện, tầm phòng còn có một khối tiểu dược đi ền, bên trong đều là linh thảo.

- Hồ Tiên Nhi, cái lồng sắt bên cạnh dược điền dùng để làm gì? Sao lại có hơi giống lồng gà nhà ta như vậy?

Trần Trầm chỉ vào lồng sắt nằm ở rìa dược điền, có hơi tò mò hỏi.

Hai mắt Hồ Tiên Nhi nhìn lên trời, phiêu hốt nói:

- Không biết, chắc là để nuôi gà.

Nghe vậy, Trần Trầm nhìn nhìn lồng sắt, lại nhìn nhìn Hồ Tiên Nhi, kể đó, hắn không nói hai lời liền ném Hồ Tiên Nhi vào lồng.

- Xú tiểu tử! Người sao lại ném ta vào Khốn Yêu lung hả? - Hồ Tiên Nhi phần nộ mắng, chỉ có điều móng vuốt nàng vừa đụng vào thành lồng thì lập tức rụt lại, cứ như là bị điện giật vậy.

- Khốn Yêu lung? Thứ tốt! - Trần Trầm vui vẻ ra mặt, có được thứ này, hắn không cần phải ôm theo Hồ Tiên Nhi bên mình nữa.

Hồ Ly tinh này nếu giết thì tiếc, mà không giết lại phải thời thời khắc khắc phòng bị, vẫn nên giam lại là tốt nhất, rãnh rỗi còn có thể lôi ra bàn chuyện nhân sinh.

- Hệ thống, phạm vi 20 mét có thứ gì quý giá hơn Khốn Yêu lung? - Trần Trầm thăm hỏi hệ thống.

Hắn muốn hiểu toàn diện nhà mới của mình, vậy cách nhanh nhất chính là dùng hệ thống.

“Phía trước 16m, bên trái có Linh Mộc sàng; phía trước 13 mét, bên trái có Bạch Ngọc bồ đoàn; dưới mặt đất 20 mét có Linh tinh; phía trước tám mét, bên phải có Huyền Thiết đan lô; trên người K

í chủ có Huyền Ngọc nội giáp.”

Nghe hệ thống nói, Trần Trầm đi vào phòng, bất quá, trong lòng hấn lờ lờ xác định một chuyện, hệ thống sẽ không nhắc đến những thứ nằm trong nhẫn trữ vật.

Phải biết bên trong nhẫn trữ vật có Hàng Long mộc đấ, thứ kia c hắc chắn có giá trị hơn xa Khốn Yêu lung.

...

Bước vào phòng, đập vào mắt đầu tiên chính là một tấm Bạch Ngọc bồ đoàn, bên trên có khắc hoa văn kỳ dị, thậm chí còn có hào quang lưu chuyển, nhìn thôi cũng biết là bảo vật hiếm có.

Trần Trầm cẩn thận từng li từng tí ngồi lên, lập tức cảm nhận được linh khí xung quanh dùng tốc độ nhanh gấp mấy lần bình thường hội tụ về phía hấn.

Thế nhưng bởi vì hấn không tu công pháp, cho nên những linh khí này sau khi tiến vào cơ thể cũng chỉ lắng đọng lại, không phát sinh biến hóa gì thêm.

- Vẫn phải tu tập công pháp mới được.

Trần Trầm thì thảo tự nói, sau đó lấy ra Thiên Vân Thần Lô Quyết, bắt đầu nghiên cứu.

Nói thật, hiện tại hấn cảm thấy rất áp lực.

Có hệ thống trên người, còn có điều kiện tu luyện tốt như vậy, thậm chí tư chất cũng là nghịch thiên, nếu như tu vi của hấn không tăng lên nhanh chóng, vậy há chẳng phải nói do đầu óc hấn có vấn đề à, không lý giải được công pháp.

Chuyện này sao Trần Trầm có thể tiếp nhận?

Vì vậy, hắn dùng tâm thái ôn thi tốt nghiệp kiếp trước, vùi đầu ng hiên cứu Thiên Vân Thần Lôì Quyết.

...

Bất tri bất giác, nửa ngày trôi qua.

Sự thật chứng minh, mức độ tối nghĩa của Thiên Vân Thần Lôì Q uyết phải gọi toán, lý, hóa là ông tổ.

Mắt thấy đã đến giữa trưa, Trần Trầm khép bí tịch lại, hít sâu một hơi.

Một giây sau, linh khí trong đan điền hắn bắt đầu phi tốc lưu chuy ển, nháy mắt nhất đầm tử thủy hóa thành tam đạo tuyền qua, tam đạo tuyền qua này có xu thế tạo thành hình tam giác, đẩy mạnh cư ờng độ hấp xả lực.

Dưới tác dụng của hấp xả lực, toàn bộ linh khí trong phạm vi tiểu viện ước chừng 100 mét vuông thoáng chốc tiến nhập đan điền Tr ầm Trầm. Sau đó chậm rãi dung nhập vào tam đạo tuyền qua, khiến n cho hấp xả lực của chúng càng thêm cường đại.

Vào thời khắc này, Trần Trầm đột nhiên minh bạch chân lý tu tiên.

Cái gọi là tu tiên chính là thôn vậ Thiên Địa linh khí, dung nhập v ào bản thân, khiến cho chính mình trở nên cường đại.

Nếu như ví von quá trình này là đổ nước vào thùng, vậy công phá p chính là bầu nước.

Một công pháp tốt có thể trong nháy mắt mức được rất nhiều nướ c vào thùng, công pháp tệ thì chỉ mức được một ít.

Công pháp là bầu nước, tư chất bản thân chính là thùng nước.

Một người không có tư chất tu tiên thì chẳng khác nào thùng nước có trăm ngàn lỗ thủng, hiển nhiên không cách nào đựng nước.

Nếu như lỗ thủng không nhiều lắm, tốc độ đựng nước nhanh hơn tốc độ rỉ ra, vậy thì có nghĩa là có tư chất tu tiên.

Như hấn, Tiên Thiên Không Linh Thể chính là một cái thùng nước cực lớn không chèn vào đâu được, thậm chí còn tặng kèm theo máy bơm nước, dù cho không có gạo cũng có thể tự mình bơm nước vào.

- Tư chất cao cùng tư chất thấp là không thể so sánh.

Trần Trầm thâm cảm thán, một cái hấp thu bao nhiêu linh khí liền dung nhập vào cơ thể, một cái mỗi lần hấp thu chỉ dung nhập được 20 ~ 30%.

Chênh lệch cũng quá xa đi!

Đáng tiếc, Trần Trầm cũng có phiền não.

Đó chính là Tiên Thiên Không Linh Thể của hấn phối hợp cùng công pháp cấp cao như Thiên Vân Thần Lô Quyết, tốc độ thôn phệ linh khí quá nhanh, chỉ trong nháy mắt đã cắn nuốt sạch sẽ linh khí trong tiểu viện.

Tuy là Linh tinh dưới nền đất không ngừng tản ra linh khí, thế nhưng tốc độ lại kém xa so với tốc độ hấn thôn phệ.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm lấy Linh thạch từ trong túi trữ vật ra.

Hấn hiện tại chính là vô sự tự không, cầm chặt Linh thạch, điên cuồng hấp thu, ước chừng chỉ một phút, một khối hạ phẩm Linh thạch đã bị hấn hấp thu thành bột mịn.

Tất cả Linh khí trong đó đều hội tụ vào tuyền qua bên trong đan điền của hắn.

Mắt thường có thể thấy bản thân không ngừng trở nên cường đại, Trần Trầm không tiếc rẻ Linh thạch, lập tức xuất ra toàn bộ Linh thạch mà mình có.

Rầm rầm rầm...

Từng khối Linh thạch hóa thành bột mịn, đợi Trần Trầm cắn nuốt khoảng 100 khối Linh thạch, tam đạo tuyền qua trong cơ thể đã lớn thêm một vòng.

- Đây là đột phá đến Luyện Khí tầng 4 rồi à? Xem ra tu tiên đối với ta thật sự đơn giản chẳng khác nào ăn cơm uống nước, dựa theo tốc độ này, chẳng phải đến cuối năm đã có thể hoán đổi thân phận với sư phụ rồi sao? - Trần Trầm thảm khiếp sợ.

Hắn chỉ mới chăm chỉ tu luyện một buổi chiều đã có thể từ Luyện Khí tầng ba đột phá đến Luyện Khí tầng bốn, nếu như bé quan một năm e là vô địch!

Đáng tiếc không có nhiều Linh thạch để cung cấp cho hắn tu luyện như vậy.

Vẫn phải mang theo hệ thống đi ra ngoài nhật thiên tài địa bảo mới được.

...

Cùng lúc đó, phía ngoài viện, Tiêu Vô Ưu đã lẳng lặng đứng một giờ.

Một khắc cảm nhận được tu vi Trần Trầm đột phá, hắn buông một tiếng thở dài.

- Tiên Thiên Không Linh Thể quả thực khủng bố, vốn Thiên Vân Thần Lôi Quyết khó đột phá hơn công pháp bình thường vài lần, nhưng đồ đệ của ta lại có thể tùy ý như vậy.

- Có điều Linh thạch tiêu hao so với thường nhân nhanh gấp trăm lần.

- Mà thôi, một ít Linh thạch chẳng đáng là gì, ta cũng chỉ thu một đồ đệ.

Tiêu Vô Ưu khẽ lắc đầu, sau đó phúi phúi tay áo, xoay người rời đi.

...

Trong phòng, Trần Trầm vẫn đang tiếp tục tu luyện, đột nhiên, một khối Linh thạch rơi xuống trước mặt hắn, nhìn kỹ ước chừng không dưới ngàn khối.

Nhìn số Linh thạch kia, Trần Trầm lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa.

Không cần đoán hắn cũng biết nguồn gốc số Linh thạch này, thế nhưng tiện nghi sư phụ có ý gì nhỉ, chắc lẽ muốn hệ thống không có đất dụng võ?

Dường như cảm nhận được áp lực sinh tồn của mình, một lát sau, hệ thống trong đầu Trần Trầm chợt vang lên âm thanh:

“Kí chủ, tiêu hao tài nguyên đạt đến tiêu chuẩn, đặc biệt ban thưởng một lần cơ hội truy tung trong phạm vi Thiên Vân sơn mạch.”

Chương 51: Đây Là Giang Sơn Của Trầm

- Một lần cơ hội truy tung Thiên Vân sơn mạch...

Tim Trần Trầm đập thành thạch, cơ hội trân quý như vậy, hấn sao có thể tùy tiện sử dụng, phải hảo hảo lên kế hoạch một phen mới được.

Máu chốt là hiện tại hấn còn chưa đặc biệt muốn cái gì.

...

Một bên khác, Tiêu Vô Ưu đi đến chưởng môn đại điện, lúc này trong điện đã có một đám trưởng lão tề tụ.

Hôm nay là thời gian tân đệ tử nhập tông, hướng chi Tiêu Vô Ưu chọn lựa người nối nghiệp, thời điểm máu chốt như vậy, tất nhiên phải tập hợp các trưởng lão thảo luận một phen.

- Chưởng môn, qua điều tra, Trần Trầm thật sự sinh ra ở Thạch Đâu thôn, là con dân Ký Châu, không có bất kỳ vấn đề gì. - Một trưởng lão báo cáo.

Tiêu Vô Ưu khẽ gật đầu, cũng không cảm thấy bất ngờ.

- Đã như vậy, chuyện Trần Trầm đảm nhiệm vị trí Thiên Vân tông thánh tử cứ ban bố ra thôi, hơn nữa phải báo cho Vô Tâm tâm, để bọn họ biết. - Đám trưởng lão ngồi bên dưới nghe vậy, bắt đầu dĩ nhiên tiếng

Vô Tâm tông chính là Đại Tấn hộ quốc tông, thực lực đứng số một trong ba mươi sáu tông, cũng là chủ lực đối phó Ma môn Đại Ch u.

Trên danh nghĩa, 35 tông còn lại của Đại Tấn đều là tông môn phụ thuộc Vô Tâm tông, hôm nay Thiên Vân tông tìm được nhân tu yển chương môn tương lai, dĩ nhiên phải báo lên Vô Tâm tông, đã được thừa nhận của Vô Tâm tông.

- Chương môn, Trần Trầm mới nhập môn đã phong làm Thánh tử, cái này có phải hơi tùy tiện rồi không?

Một lão giả râu bạc trắng ngồi bên trái đưa ra dị nghị.

Lão giả là Thiên Vân tông thủ tịch trưởng lão, địa vị gần với tông chủ cùng thái thượng trưởng lão.

Hắn vừa dứt lời, Hình Phật trưởng lão bên cạnh cũng phụ họa theo:

- Đúng vậy, tông chủ, trong môn phải có không ít nội môn đệ tử n gày đêm khổ tu, chính là vì tranh giành vị trí kia. Trần Trầm vừa vào cửa liền trở thành Thánh tử, cái này khó tránh khỏi đưa đến dị nghị.

Tiêu Vô Ưu quét mắt nhìn hai người, hai vị trưởng lão này phân biệt có tôn tử cùng tôn nữ, tư chất cũng không tệ, xếp vị trí thứ 1, thứ 2 trong tông.

Hôm nay bọn họ nói vậy, rõ ràng là muốn tranh thủ vì vận bối nhà mình.

Nếu Trần Trầm chỉ là Hậu Thiên Lô Linh Thể, hắn sẽ nguyện ý cho hai người kia một cơ hội.

Đáng tiếc đồ đệ nhà hắn chẳng phải Hậu Thiên Lô Linh Thể gì gì đó.

Đương nhiên, trong tất cả trưởng lão ở đây cũng chỉ có Ngụy Sơn

Hà là biết rõ chân tướng.

Thậm chí trong toàn bộ tông môn, người biết hẳn có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đám trưởng lão này chỉ biết tư chất Trần Trầm rất tốt, hơn xa thường nhân, thế nhưng cụ thể tốt đến mức nào thì bọn hắn hoàn toàn không biết gì cả.

- Chương môn, không thì thiết trí một chút khảo nghiệm cho Trần Trầm cũng được, nếu hắn thông qua thì để hắn làm Thánh tử? Như vậy những đệ tử khác mới cảm thấy dễ chịu đôi chút...

Thấy chương môn không nói lời nào, Hình Phật trưởng lão lại mở miệng.

- Khảo nghiệm? - Nghe mấy từ này, Tiêu Vô Ưu nhin không được nhớ đến chuyện xưa, một hồi nghĩ lại mà kinh, mày vô thức nhủ lại.

- Đúng vậy, chín chín tám mươi một đạo là được. - Hình Phật trưởng lão mộ bộ phong khinh vân đậm.

- Không cần thiết.

Tiêu Vô Ưu trực tiếp cự tuyệt.

Trần Trầm tu luyện khiến Thiên Địa linh khí chấn động quá rõ ràng, sở dĩ hắn để tiểu tử kia tu luyện tại chủ phong cũng bởi nguyên nhân này.

Nếu lại bày ra mấy cái khảo nghiệm loạn thất bát tao, chỉ sợ chuyện Trần Trầm là Tiên Thiên Không Linh Thể không cách nào giấu được.

Huống chi, hắn đã giao Thiên Vân Thần Lô Quyết cho Trần Trầ

m, nào có đạo lý đời ý?

Thủ tịch trưởng lão bên cạnh còn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục tranh luận:

- Trần Trầm sinh ở nơi thôn dã, không hiểu lễ nghi. Hôm nay tuy một bước lên trời, nhưng tu vi còn thấp, ngày sau sao có thể đại biểu Thiên Vân tông?

- Không nói chi xa xôi, hai tháng sau là thời điểm ba mươi sáu tông yết kiến quốc quân tân nhiệm... Nếu Thiên Vân tông ta không có Thánh tử coi như xong, đảng này đã có, vậy đương nhiên phải phái hấn đến Quốc đô.

- Nhưng hấn chỉ là một kẻ hương dã, chưa từng gặp qua tràng diện kia, đến lúc đó khó tránh khỏi xấu mặt, khiến Thiên Vân tông ta bẽ mặt trước Quốc quân cùng 36 tông.

- Tông chủ, ta đề nghị chuyện bổ nhiệm hấn làm Thánh tử vẫn nên dời lại, sau khi yết kiến quốc quân tân nhiệm lại bàn tiếp. Ít nhất để hấn học thêm chút kiến thức cùng cấp bậc lễ nghĩa cơ bản.

Đám trưởng lão nghe vậy cũng nhin không được tưởng tượng ra vài thứ.

Đó là hình ảnh Trần Trầm sợ đầu sợ đuôi trên Kim Loan điện, thỉnh thoảng còn nhìn đông nhìn tây, một bộ nhà quê lên tỉnh.

Chỉ mới tưởng tượng đến đó thôi, cả đám đã nhú chặt mày.

Mắt mặt... Thật đúng là xấu hổ chết người!

- Đủ rồi, ý ta đã quyết, việc này chớ có nhắc lại, chẳng lẽ một tông chủ như ta ngay cả quyền lợi lựa chọn đồ đệ cũng không có?

Tiêu Vô Ưu chau mày, một cỗ vô hình chi uy tán ra.

Thấy vậy, đám trưởng lão không dám lên tiếng nữa.

Có lẽ ở phương diện đối nhân xử thế, tông chủ nhà bọn họ có chút chất phác, nhưng nói đến thực lực, trong 36 tông cũng đứng ở hàng thượng thừa, nếu thật nổi giận, bọn họ khẳng định không gánh nổi.

...

Ngày hôm sau.

Chuyện Trần Trầm trở thành Thiên Vân tông thánh tử đã truyền khắp Thiên Vân sơn mạch.

Bất kể là đệ tử nội môn, hay ngoại môn, tất cả đều biết hiện tại phía trên bọn họ đã có thêm một cái Thánh tử

Hơn nữa, chỉ cần vị Thánh tử này không chết yếu, vậy tương lai hẳn chính là Thiên Vân tông cường môn.

Đối với tin tức này, đương nhiên có người vui sướng, cũng có kẻ ưu sầu.

Phần lớn đệ tử ưu tú của nội môn đều không cam tâm, bọn họ đã sớm chia làm 2 phái, một phái ủng hộ Đại sư huynh, một phái ủng hộ Nhị sư tỷ.

Hai phái tranh đấu gay gắt nhiều năm như vậy, chỉ cần tông chủ là một trong 2 người này, tất có một phương được lợi.

Nhưng giờ thì hay rồi, từ trên trời rơi xuống một cái Thánh Tử, khiến công sức của đám bọn họ hóa thành giở trúc mức nước, đã trảng xe cát.

Về phần ngoại môn đệ tử, phần lớn đều là hiếu kỳ, tự hỏi rốt cuộc

Thánh tử là cái dạng gì, vậy mà lại được tông chủ ưu ái, trực tiếp vượt qua hai thiên tài nội môn.

Nhưng bọn họ càng hiểu kỳ thì Trần Trầm càng không xuất hiện.

Suốt mấy ngày qua, vô luận là nội môn hay ngoại môn, các đệ tử đều trong mong thấy được Trần Trầm.

...

Thời điểm hiếu kỳ của quần chúng cô đọng tới một mức độ nhất định, Trần Trầm trên chủ phong rút cuộc đình chỉ tu luyện.

Hơn một ngàn khối Linh thạch trước mặt giờ đã hóa thành bột mịn, xếp chồng thành một quả núi cao chừng nửa người.

Mà lúc này đây, tu vi của hắn cũng từ Luyện Khí tầng 4 đột phá đến Luyện Khí tầng 6 đỉnh phong.

Từ tầng 6 lên tầng 7 dường như sẽ phát sinh biến chất, cho nên linh khí cần rất nhiều, Trần Trầm cũng không nóng vội nhất thời, dù sao ăn một lần cũng không béo lên được.

Quét sạch bột phấn trong phòng tu luyện, Trần Trầm hảo hảo ngủ một giấc, sau đó đi đến biệt viện chủ phong.

Đứng trên đỉnh chủ phong, nhìn vô số dãy núi vây quanh, Trần Trầm nhịn không được nhớ đến một câu trang bức:

- Đây là giang sơn của trẫm!

Cảm thán xong, tâm trạng Trần Trầm vô cùng tốt. Hắn đến Thiên Vân tông được một khoảng thời gian dài như vậy, nhưng chỉ ở lì trên chủ phong, hiện tại nên đi mấy ngọn núi khác xem thử một chút.

Nhất là hắn còn tiểu đệ Trương Kỳ, không biết hắn ta ra sao rồi.

Tuy hắn giờ đã lên như điều gặp gió, nhưng bản thân cũng không phải một kẻ quên đi gốc rễ. Đối với tiểu đệ nhà mình, chiếu cố... vẫn phải chiếu cố.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm hít sâu một hơi, nhìn xuống dưới núi.

Một ngày hôm nay, Thiên Vân tông thánh tử khiến chúng đệ tử vô cùng hiếu kỳ rốt cuộc cũng rời khỏi chủ phong.

Chương 52: Thiên Vân Tông Quá Mỹ Hảo

Tu vi hiện tại của Trần Trầm đã là Luyện khí tầng 6 đỉnh phong, thực lực không thể so sánh với Luyện khí tầng 3 trước kia được, nếu so, ít nhất phải mạnh hơn gấp 10 lần.

Cho nên hắn hạ sơn chính là 1 bước 10 bậc thang, không đến vài phút đã đi đến chân chủ phong.

Đến chân núi, Trần Trầm tùy tiện tìm một người hỏi thăm, liền biết ết ngọn núi đệ tử ngoại môn ở.

Thật ra, Thiên Vân sơn mạch tuy lớn, nhưng Thiên Vân tông cũng chỉ chiếm có bảy tám ngọn núi, trong số đó, ngọn núi của đệ tử ngoại môn chính là Thiên Càn Phong, cách chủ phong có hơn 3000 mét.

Trần Trầm một đường chạy chậm, không bao lâu sau đã đến chân

núi Thiên Cầm Phong.

Trái ngược với chủ phong vắng vẻ, Thiên Cầm Phong người qua kẻ lại, tùy tiện có thể thấy được đệ tử ngoại môn mặc bạch sam.

Nhìn thấy nhiều người như vậy, tâm trạng Trần Trầm thoáng cái trở nên vui vẻ.

Nếu hắn đã là chương môn Thiên Vân tông tương lai, vậy những người này dĩ nhiên sẽ là tiểu đệ tương lai của hắn.

- Coi chừng, chớ có làm đổ.

Mắt thấy một đệ tử ngoại môn đáng gánh nước, bước đi lung la lung lay, Trần Trầm vội bước qua đỡ.

- Đa... Đa tạ sư huynh. - Ngoại môn đệ tử nợ cảm ơn một tiếng, sau đó gánh nước rời đi.

- Chậc chậc chậc, tiểu tử thật chăm chỉ. - Trần Trầm nhìn nhìn bóng lưng ngoại môn đệ tử kia, trên mặt tràn đầy vui vẻ, không kém là bao so với biểu lộ của địa chủ lúc nhìn thấy tá điền nhà mình cần cù làm việc.

Ngay khi hắn chuẩn bị lên núi, một đạo thân ảnh quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt.

Đó là Mộ Dung Vân Lan, nàng mặc trên người y phục của ngoại môn đệ tử, trên người nàng đã mất đi không ít quý khí, càng khoa trương hơn là vị thiên kiêu chi nữ dương danh Ký Châu thành này giờ đang gánh nước.

- Cái này đúng thật là đối xử bình đẳng! Cũng không biết nàng có biết chuyện ta trở thành Thánh Tử hay không...

Trần Trầm lẩm bẩm nói, sau đó chủ động tiến đến gần, chắn trước

mặt Mộ Dung Vân Lan.

Thấy có người chặn đường, Mộ Dung Vân Lan lập tức ngừng lại, vẻ mặt có chút không vui, nhưng sau khi nhìn thấy Trần Trầm, sắc mặt nàng nháy mắt thay đổi, vội vã buông đòn gánh xuống, thì lể với Trần Trầm.

- Ngoại môn đệ tử Mộ Dung Vân Lan bái kiến Thánh Tử.

Thấy vậy mặt Trần Trầm sáng người, toàn thân vô cùng thoải mái, trong lòng yên lặng tán thưởng Mộ Dung Vân Lan mười tám lượt.

Nhìn đi nhìn đi, đúng là tiểu thư khuê các, đủ cấp bậc lễ hiểu, cũng hiểu rõ thị phi.

Vừa nghĩ đến đây, Trần Trầm nở nụ cười ấm áp, thản nhiên:

- Sư muội không cần đa lễ, Thánh Tử chẳng qua chỉ là danh xưng, người ta từng quen biết, gọi sư huynh là được.

Mấy lời này Trần Trầm nói rất lớn, chung quanh mấy chục mét đều nghe rõ hai chữ Thánh Tử, ánh mắt mọi người lập tức chú mục về phía này.

- Hẳn chính là Thánh Tử à?

- Hình như là vậy, người xem, nữ nhân cao ngạo như Mộ Dung Vân Lan cũng phải khúm núm trước mặt hẳn.

Nghe mọi người nghị luận, giọng Trần Trầm biến lớn:

- Sư muội, bản Thánh Tử đến đây là muốn gặp lại bằng hữu cũ, không biết người có thấy Trương Kỳ ở đâu không?

Nghe đến đây, đám ngoại môn đệ tử đã hoàn toàn xác nhận được t

hân phạm Trần Trầm, vội đến bái kiến.

Nói đùa, người ta là chương môn tương lai đấy, sao bọn họ dám t
ùỵ tiện đắc tội.

- Ngoại môn đệ tử Chu Kiến bái kiến Thánh Tử!

- Ngoại môn đệ tử Sở Giang bái kiến Thánh Tử!

...

Trong thoáng chốc, người người khom lưng, thấy một màn như v
ây, sắc mặt Mộ Dung Vân Lan phức tạp đến cực điểm.

Có ai ngờ tiểu tử ngày đó không muốn cùng đường với mình giờ l
ại trở thành Thiên Vân tông Thánh tử, cho dù ngày sau nàng có b
ước vào nội môn cũng bị hấn đè ép trên đầu.

- Mọi người không cần phải khách khí, đều là đồng môn, đừng có
Thánh Tử Thánh Tử, gọi sư huynh là được.

Trần Trầm ngoại mặt thì bảo mọi người chớ có nên khách khí, nh
ưng trong bụng thì như mở cờ.

Cái thân phạm Thánh Tử này dùng thật tốt nha!

- Trần sư huynh, có lẽ Trương Kỳ đang ở sườn núi, chúng ta vừa
gia nhập ngoại môn, trước khi có tu vi, mỗi ngày đều phải gánh m
ột lượng nước nhất định. - Mộ Dung Vân Lan điều chỉnh cảm xú
c, cung kính nói.

- Thì ra là thế, vậy để ta lên núi tìm hấn, các người cứ làm việc củ
a mình đi.

Trần Trầm cười đáp lại, sau đó long hành hổ bộ đi lên núi.

Chờ hấn đi khỏi, nháy mắt đám đệ tử ngoại môn bùng nổ.

- Hấn chính là Thánh Tử, cảm giác rất bình dị, gần gũi nha, không giống người xấu!

Đệ tử ngoại môn được Trần Trầm đỡ một cái hung phấn nói.

- Đúng nha, hơn nữa còn rất đẹp trai! - Có nữ đệ tử lộ ra bộ dáng háo sắc.

...

Trần Trầm lên núi không bao lâu, quả nhiên gặp Trương Kỳ ở sườn núi.

Trương Kỳ đang gánh hai thùng nước, đầu đầy mồ hôi, nhưng vẻ mặt lại vô cùng hạnh phúc. Trần Trầm cũng không biết tiểu tử này có cái gì lại cao hứng như vậy.

- Đại... Đại ca?

Đột nhiên nhìn thấy Trần Trầm, Trương Kỳ lộ vẻ khiếp sợ, sau đó từ khiếp sợ biến thành cuồng hi.

- Đại ca, đúng là ngươi, nghe nói ngươi trở thành đệ tử chương môn! Ta cao hứng đến mức nửa đêm không ngủ được đấy!

Nhìn Trương Kỳ thần sắc hung phấn, Trần Trầm có chút ngỡ ngàng, đã nhiều ngày như vậy, hôm nay hấn mới nhớ đến tiểu đệ này. Nói thật, người là đại ca như hấn quả có chút đúng.

- Trương Kỳ, ta nghe Mộ Dung Vân Lan nói đệ tử nếu không có tu vi, mỗi ngày đều phải gánh nước, nhưng không phải ngươi đã bước vào Luyện khí tầng 1 rồi sao?

Nghe vậy, Trương Kỳ tỏ ra thần bí, liếc nhìn chung quanh một lượt

ợt, sau đó mới nhỏ giọng nói:

- Đại ca, ngươi không biết, không có tu vi, mỗi ngày xuống núi gánh hai đôi nước là có thể đổi một khối hạ phẩm linh thạch. Ta có tu vi trên người, một ngày cao thấp gánh tám chuyến cũng không thấy mệt.

- Ngươi biết tám chuyến là sao không? Đủ để đổi bốn khối Linh thạch đấy, ta hỏi những vị sư huynh khác, một khối Linh thạch có thể bán 1 vạn lượng!

- Đại ca, chỉ cần gánh nước, một ngày có thể lời được 4 vạn lượng! Lão thiên của ta ơi, Thiên Vân tông này thật sự quá mỹ hảo!

Nói xong, Trương Kỳ lộ vẻ đắc ý, một bộ ngươi xem, ngươi xem ta có cơ trí không.

Nghe đến đây, khóe mắt Trần Trầm giật giật liên hồi, tiểu đệ nhà hắn lại là cái tiền đồ này...

Đồng thời, hắn rút cuộc cũng ý thức được đái ngộ Thánh Tử của mình là bực nào phong phú.

Vài ngày tiêu tốn ngàn khối Linh thạch, vậy mà không thấy sự phụ đau lòng chút nào, nếu nói chuyện này với Trương Kỳ, dám tiểu tử này hoài nghi nhân sinh lắm chứ chẳng chơi.

- Ta dự định sau khi kiếm được 100 khối Linh thạch sẽ đi đến chỗ ngoại môn trưởng lão đăng ký tu vi, đúng rồi, đại ca, ngươi có cần Linh thạch không?

Vừa nói, Trương Kỳ vừa móc từ trong ngực ra ba khối Linh thạch còn dính mồ hôi nhét vào ngực Trần Trầm, một bộ chúng ta là huynh đệ, không cần phải khách khí.

- Trương Kỳ, ta là Thánh Tử, có thể thiếu Linh thạch được sao? N

ngươi mau đi đăng ký tu vi đi, chớ có gánh nước nữa, đại ca ngươi là Thiên Vân tông Thánh tử, sao ngươi lại vì mấy khối Linh thạch mà đi gánh nước, đây chẳng phải làm mất thể diện ta sao? Ngày sau có thiếu Linh thạch, cứ trực tiếp hỏi đại ca là được, đại ca không thiếu chút Linh thạch này cho ngươi.

Trần Trầm vội trả lại ba khối Linh thạch kia cho Trương Kỳ, dù hẳn không có lương tâm thì cũng không cách nào nhẫn tâm cầm Linh thạch mà Trương Kỳ đã tận tâm khổ khổ gánh nước đổi lấy.

- Đại ca... Thế nhưng cơ hội này rất khó có được. - Mặt Trương Kỳ vô cùng xoắn xuýt, hiện tại, trong đầu hẳn chỉ có một câu: "Một ngày 4 ngàn lượng."

- Đừng nghĩ mấy thứ... loạn thất bát tao, chờ ta quen thuộc Thiên Vân tông, sẽ an bài cho ngươi đến chủ phong, đến lúc đó, ngươi sẽ biết một ngày 4 khối Linh thạch chẳng là cái đinh gì. - Trần Trầm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mắng.

...

Cùng lúc đó, tin tức Trần Trầm xuất hiện cũng truyền đến Thiên Kiếm Phong - nơi ở của nội môn đệ tử.

Nghe tin, đám nội môn đệ tử sục sôi, tập trung chú ý vào hai tiểu viện.

- A? Tiểu tử kia thật sự xuống núi? Còn đi Thiên Càn Phong?

Trong sân, sau khi nghe được báo cáo, một nam tử hùng tráng lộ vẻ hưng phấn.

Gia gia của hắn là trưởng lão thủ tịch Thiên Vân tông, hiển nhiên hẳn biết được xuất thân của Trần Trầm.

- Đúng vậy. - Nội môn đệ tử vừa đến báo tin đáp.

Nghe hắn nói thế, nam tử hùng trán nhếch mép cười lạnh không t hời.

- Hương dã thôn phu cho dù bay lên đầu càn thành Phương Hoà ng, thì bản chất bên trong cũng vẫn là hương dã thôn phu. Hôm n ay ta sẽ khiến toàn bộ Thiên Vân tông biết rõ điếm này.

Chương 53: Hiểu Lâm Mỹ Diệu

Dứt lời, nam tử hùng trán trực tiếp xoay người rời khỏi sân nhỏ, đi về phía Thiên Cần Phong, phía sau hắn là một đám đệ tử n ội môn đi theo.

Ở một cái tiểu viện khác, cảnh tượng cũng không kém là bao. Mộ t đám nội môn đệ tử hùng hổ theo sau một nữ đệ tử xinh đẹp, quy môn cực lớn kéo đến Thiên Cần Phong.

Nhân mã song phương gặp nhau, ai cũng không nhường ai, tốc độ tăng nhanh, không bao lâu sau đã đuổi đến chân núi Thiên Cần Ph ong.

Nhìn thấy nhiều nội môn đệ tử như vậy, phần đông ngoại môn đệ tử đều vô thức né tránh.

Nhất là ngoại môn đệ tử, bọn họ hiểu rất rõ chênh lệch giữa ngoại môn cùng nội môn.

Ngoại môn đệ tử Thiên Vân tông muốn bước vào nội môn phải đạ

t đến Luyện khí tầng 4.

Mà Luyện khí tầng 7 chính là ngưỡng cửa trọng đại đầu tiên trên con đường tu tiên. Bước vào Luyện khí tầng 7 không chỉ đề thăng thực lực, tuổi thọ cũng tăng lên một bước dài.

Cho nên nếu có thể bước vào Luyện khí tầng 7 thì liền đại biểu cho có hi vọng Trúc Cơ.

Nội môn đệ tử chính là những người có hi vọng Trúc Cơ, tương lai rất có thể trở thành trưởng lão đệ tử Thiên Vân tông, ngoại môn vốn không thể sánh nổi.

...

- Là nội môn Tôn Thiên Cương Sư huynh cùng Triệu tiểu Nhã sư tỷ!

- Hai người bọn họ sao lại đến Thiên Càn Phong, chắc có lẽ là đến gặp Thánh Tử!

Đám ngoại môn đệ tử nhỏ giọng nghị luận, tuy địa vị của Thánh Tử cao hơn nội môn đệ tử, nhưng nội môn Đại sư huynh cùng Nhị sư tỷ đều là cường giả Trúc Cơ, đã tạo vị thế nhiều năm trong môn, lực uy hiếp không phải một Thánh Tử đột nhiên xuất hiện có thể so sánh được.

Tôn Thiên Cương cùng Triệu Tiểu Nhã không lên tiếng, nội môn đệ tử bên cạnh chủ động giúp bọn họ hỏi rõ tình huống, biết được Trần Trầm đến đây là để thăm hỏi bằng hữu cũ.

Nghe xong, hai người lẳng lẳng đứng yên tại lối ra dưới chân núi chờ đợi, thỉnh thoảng liếc nhìn nhau, đều không cho đối phương sắc mặt gì tốt.

...

Đại khái khoảng nửa giờ, rốt cuộc Trần Trầm cũng mang theo Trương Kỳ hạ sơn, thấy dưới chân núi có nhiều người tụ tập như vậy, trong lòng hấn thoáng kinh ngạc, bất quá cũng không để tâm, chỉ nghĩ đám người Thiên Vân tông này đang có hoạt động đặc biệt gì đó.

- Trong hai người kia, người soái hơn chính là Thánh Tử!

- Hấn chính là tân nhiệm Thánh Tử Trần Trầm!

Tiểu đệ, tiểu muội bên cạnh Tôn Thiên Cương cùng Triệu Tiểu Nã đồng thời chỉ về phía Trần Trầm.

Nghe vậy, hai người liếc mắt nhìn sang, cẩn thận dò xét Trần Trầm một lượt từ trên xuống dưới.

Không chỉ có bọn họ, nhưng đệ tử nội môn khác cũng đồng loạt nhìn sang.

Thoáng cái bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, Trần Trầm có cảm giác hơi mất tự nhiên.

Tuy hấn là chương môn tương lai, tất cả mọi người muốn nhìn một chút cũng không phải chuyện gì quá đáng, hấn có thể hiểu được. Thế nhưng những ánh mắt kia cũng quá nóng đi, khiến hấn có chút chịu không nổi.

- Khục khục, Trương Kỳ, ngươi không cần tiến ta nữa, tự ta hồi c hủ phong, nhớ kỹ những lời ta đã nói.

- Vâng, đại ca! - Trương Kỳ đáp, lúc này, trong đầu hấn vẫn còn đang xoắn xuýt chuyện bốn vạn lượng, căn bản không chú ý đến tình huống dường như có gì đó không đúng.

Từ biệt Trương Kỳ, Trần Trầm không nhìn thẳng đám nội môn đệ

tử, phủ lên lớp mặt nạ cao thâm mặt trác, từ từ đi đến lối ra dưới c
hân núi.

Bọn họ muốn nhìn thì để bọn họ nhìn đi.

Để bọn họ biết được chương môn tương lai của mình có khí độ bá
t phạm bực nào, đó cũng là chuyện tốt.

Lúc Trần Trầm sắp đến gần đám nội môn đệ tử, tay áo Tôn Thiên
Cương chợt động, ngay sau đó, một khối hoàng kim to cỡ nắm ta
y rơi xuống bên chân Trần Trầm.

Tôn Thiên Cương đã từng đến thế tục, biết rõ người ở đó coi trọn
g tiền tài, chớ nói chi là hương dã thôn dã, nhìn thấy nhiều tiền nh
ư vậy chắc chắn sẽ hưng phấn chạy qua nhặt.

Nếu một màn này rơi vào mắt ngoại môn đệ tử, khẳng định bọn h
ọ sẽ sinh lòng coi thường.

Bởi vì so với phạm nhân, tu tiên giả bọn họ vốn rất khinh khường
tài vật phạm tục.

Quả nhiên, nhìn thấy hoàng kim bên chân, Trần Trầm lập tức ngừng
bước.

Sau đó, hấn chân chờ một lát.

Nói thật, hấn cũng không hiểu vị đệ tử có vẻ ngoài cường tráng nà
y ném khối vàng là có ý gì.

Trầm mặc hai giây, hấn chỉ chỉ vào khối hoàng kim kia, nói với T
ôn Thiên Cương:

- Vị sư đệ này, người rút tiền.

Nói xong câu đó, Trần Trầm tiếp tục dùng vẻ mặt cao thâm mặt tr

ác đi về phía trước.

Nghe vậy, mặt Tôn Thiên Cương tối sầm, hương dã thôn phu kia lại không đi nhật hoàng kim như trong tưởng tượng của hắn, thậm chí còn không hiểu rõ ý hắn, cái này khiến hắn rất khó chịu.

Càng khó chịu hơn chính cái xưng hô “sư đệ” kia.

Đã bao nhiêu năm!

Bao nhiêu rồi trong tông không có ai xưng hắn một tiếng “sư đệ”.

Nhưng thiếu niên trước mặt thoạt nhìn chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi lại hết lần này đến lần khác thật sự là sư huynh của hắn.

- Đây là vàng của ngươi!

Nghe một hơi, lát sau, Tôn Thiên Cương ồm ồm nói.

Hắn cũng không tin một hương dã thôn phu nhìn thấy vàng sẽ thờ ơ.

Trần Trầm nghe vậy dừng bước, sau đó thật sâu nhìn Tôn Thiên Cương, trên mặt lộ vẻ suy tư, một khắc sau, hắn bùng tỉnh đại ngộ, nhật hoàng kim trên mặt đất lên, ánh lóe lên một tia ý vị thâm trường.

- Không ngờ vừa mới trở thành Thánh Tử đã có người hỏi lộ ta, đi a vị cao quả nhiên dễ mục nát.

Đáng tiếc, tên ngốc tử này hắn là mới nhập môn, không biết những thứ như hoàn kim trong mắt tu tiên giả vốn chẳng là gì. Hơn nữa, đút lót trước mặt nhiều người như vậy, cho dù là vớt trên mặt đất cũng không khỏi quá mức trắng trợn.

Bất quá, nói gì thì đây cũng là phần lễ vật đầu tiên thu được, cho

hắn ta một cái mặt mũi vậy, thuận tiện để những đệ tử khác biết được, Trần Trầm hẳn cũng không phải người không thấu tình đạt lý.

Cái gọi là Thiên kim mã mã cốt (1), giờ phút này Trần Trầm coi như cảm nhận được bản thân cũng có bực này quý khí.

(1) Ngàn vòn mua xương khô: Ý nói khao khát cầu hiền tài.

Nghĩ đến đây, hắn trịnh trọng nhìn Tôn Thiên Cương, dùng ngữ khí vô cùng nghiêm túc hỏi:

- Sư đệ, người tên là gì?

Thấy Trần Trầm rút cuộc cũng nhạt vàng lên, Tôn Thiên Cương còn đang tự hỏi nên nói câu gì tiếp theo để khiến tên tân nhiệm Thánh tử này mất mặt, đột nhiên nghe hắn hỏi, lập tức ngạo nghễ đáp:

- Tôn Thiên Cương!

Trong mắt hắn, cái tên Tôn Thiên Cương này ở Thiên Vân tông không ai không biết không ai không hiểu, căn bản không cần thêm bất luận tiền tố gì cũng đủ để chấn nhiếp nhân tâm.

Nhưng hắn không ngờ là Trần Trầm thật sự không biết, càng chưa từng nghe qua.

Nghe Tôn Thiên Cương báo danh tự, Trần Trầm nặng nề vỗ vỗ bờ vai hắn, sau đó nghiêm túc nhìn chúng đệ tử xung quanh, lớn tiếng nói:

- Về sau Tôn Thiên Cương chính là tiểu đệ của bản Thánh tử, nếu các ngươi muốn khi dễ hắn, tốt nhất nên cân nhắc hậu quả, bằng không chớ trách bản Thánh tử trở mặt vô tình!

Nghe thế, đám người lặng ngắt như tờ, sắc mặt Tôn Thiên Cương thoảng cái biến thành màu gan heo.

Trần Trầm cho rằng hắn kích động, cười khẽ một tiếng, sau đó nhét khối hoàng kim kia vào tay Tôn Thiên Cương, chân thành nói:

- Sư đệ, thứ này không dùng được trong tiên môn, người đi gánh nước có thể đổi được linh thạch đấy! Bất quá lễ nhẹ tình trọng, ta cũng không phải người không hiểu lý lẽ, về sau nếu người bị khi dễ, cứ trực tiếp nói ra tên ta!

Dứt lời, Trần Trầm ném cho Tôn Thiên Cương một ánh mắt cổ vũ, sau đó tiêu sái rời đi, vừa xoay người, trên môi hắn lộ ra nụ cười i hiểu rõ.

Trải qua chuyện này hắn là mọi người đều hiểu rõ!? Muốn cầu bảo hộ thì phải cho chút lễ vật, đúng không?

- Ha ha, ta thực cơ trí!

Âm thầm tán thưởng mình một câu, sau đó, Trần Trầm mang theo tâm trạng vô cùng tốt rời khỏi Thiên Cầm Phong, bỏ lại đám đệ tử ngoại môn hỗn loạn đứng dưới chân núi.

Chương 54: Vạn Niên Giả Hoàng Tinh

(1) Giả hoàng tinh: Hay còn gọi là Cây cơm nếp, Hoàng Tinh đỏ. Là một loại cây họ cỏ, sống lâu năm, thân rễ mọc ngang, có khi phân nhánh, mầm lên thành củ màu vàng nhạt. Có tác dụng tư

âm nhuận phế, bổ tỳ ích khí. Chủ trị chứng ho do phế táo âm hư, t
hận hư tinh tổn, chứng tiêu khát, tỳ vị hư nhược.

Đội Trần Trầm đi rồi, chúng đệ tử mới hoàn hồn, ánh mắt mọi ng
ười không hèn mà cùng đặt trên người Tôn Thiên Cương.

Tay hắn vẫn đang cầm khối hoàng kim kia, gân tay có hơi gò lên.

Lúc này, Triệu Tiểu Nhã bên cạnh đột nhiên che miệng cười.

- Tôn sư huynh quả thật có thủ đoạn, chỉ một khối hoàng kim đã c
hiếm được hảo cảm của Thánh tử, có Thánh tử chiếu cố, ngày sau
sư muội nào dám đắc tội sư huynh.

Nghe mấy lời đầy trào phúng kia, Tôn Thiên Cương trực tiếp bóp
nát hoàng kim trong tay.

Vô cùng nhục nhã! Đây quả thực là vô cùng nhục nhã!

Bị người ta đập bả vai nhận tiểu đệ ngay trước mặt đông đảo đệ t
ử, Tôn Thiên hắn đã khi nào bị đối đãi như vậy.

Nhưng hết lần này đến lần khác hắn lại không thể đánh tiểu tử ki
a, cái này cũng quá uất ức rồi.

- Sư muội, ngươi cũng chớ đắc ý, ngươi không thể thành thân truy
ền của chương môn, vậy Thiên Vân Thần Lô Quyết nhất định vô
duyên với ngươi!

Nói xong lời này, Tôn Thiên Cương tiện tay ném mảnh vụn hoàng
kim xuống đất, mang theo đám nội môn đệ tử rời đi.

Triệu Tiểu Nhã một thân hồng y, đứng nguyên tại chỗ, khuôn mặt
tĩnh xảo thay đổi mấy lượt.

So với Tôn Thiên Cương coi trọng danh phận Thánh Tử, thứ nàng muốn chính là Thiên Vân Thần Lô Quyết.

- Tên Trần Trầm này không giống loại người không ăn khói lửa n hân gian, nếu đã vậy, ta liền có cơ hội!

Triệu Tiểu Nhã nỉ non một câu, sau đó nhoẻn miệng cười.

So với đại ngọc tử Tôn Thiên Cương, nàng thông minh hơn nhiều lắm. Một loạt thao tác của Trần Trầm vốn có chủ đích, nàng đưon g nhiên xem hiểu.

Với tư cách là tôn nữ của Hình Phật trưởng lão, lăn lộn trong nội môn lâu như vậy, nàng có không ít bảo vật quý trọng, đến lúc đó l ợi dụng mấy thứ này làm nước cò đầu, chưa hẳn không gạt được Thiên Vân Thần Lô Quyết.

Nghĩ đến đây, Triệu Tiểu Nhã mang theo cõi lòng đầy chờ mong r ời khỏi Thiên Càn Phong.

...

“Kí chủ, ba mét dưới chân có bảo vật giá trị vượt qua Linh thạch h.”

Trên đường quay về chủ phong, Trần Trầm vẫn không quên dùng hệ thống truy tung bảo vật.

Bất quá, mấy thứ giá trị tầm thường, hẳn là chướng mắt, vì vậy liền n lấy Linh thạch ra làm mốc tham chiếu.

Giá trị cao hơn Linh thạch mới đáng để hắn ra tay.

Nghe hệ thống nhắc nhở, Trần Trầm không nói hai lời, lập tức xu ất ra cái xẻng đã sớm chuẩn bị trong nhẫn trữ vật, bắt đầu đào.

Vài phút sau, rút cuộc hắn cũng thấy được bảo vật chôn cách mặt đất ba mét kia.

Đó là một loại thực vật có hình thù khá giống người, cánh tay hơi ngắn, đặt dưới mặt đất không có linh khí dao động.

- Phạm vi 20 mét thứ gì có giá trị nhất? - Trần Trầm bỏ hết mấy thứ ư đáng giá vào nhẫn trữ vật, sau đó hỏi hệ thống.

“Trước mặt Kí chủ, vạn niên giả hoàng tinh.”

- Vạn niên giả hoàng tinh! - Nội tâm Trần Trầm chấn động, hắn không biết đây là thứ gì, nhưng chỉ nhìn số năm cũng đủ biết nó trân quý.

Không do dự, Trần Trầm quyết định đào Giả Hoàng Tinh lên, nhưng không ngờ vừa hạ xẻng lại làm tróc một lớp da của Giả Hoàng Tinh.

Chuyện ngoài ý muốn phát sinh, Giả Hoàng Tinh vậy mà chảy máu, sau đó một cỗ linh khí nồng đậm không cách nào hình dung được tràn ra từ miệng vết thương, tiến vào thân thể Trần Trầm.

Trần Trầm chỉ cảm thấy tam đạo tuyền qua trong đan điền nhanh chóng bành trướng, không bao lâu sau, hắn trực tiếp đột phá đến Luyện khí tầng 7, cùng lúc đó, một cỗ cảm giác không linh (2) thoáng có thể hình dung được lan tràn toàn thân.

(2) Đại loại hiểu là cảm giác vi diệu cũng được.

Quý dị hơn chính là tam đạo tuyền qua lập tức xảy ra biến chất, từ ng đạo lôi quang từ trong vòng xoáy bắn tung tóe ra.

Tâm niệm Trần Trầm vừa động, tay hắn lập tức xuất hiện trận trận thiểm điện, “đi đùng” không dứt.

Hơn thế nữa, Trần Trầm cảm giác tam đạo tuyền qua tựa hồ có thể êm năng lực câu thông cùng Thiên Địa linh khí.

- Chẳng lẽ là Lôi thuật? - Trần Trầm thì thảo tự nói, căn cứ theo giới thiệu của Thiên Vân Thần Lôi Quyết, sau khi tu luyện pháp quyết đạt đến Luyện khí tầng 7, sẽ sinh ra đạo thần thông thứ nhất, gọi là Lôi thuật.

Thứ kia thông quan tam đạo tuyền qua trong đang điện làm vật dẫn, trực tiếp dẫn Lôi linh khí trong thiên địa hình thành tia chớp giáng xuống, công kích địch nhân.

Loại thần thông này không thể so sánh với Tiểu Hỏa Cầu, Tiểu Hỏa Cầu chỉ là là tiểu pháp thuật giới hạn bởi tu vi bản thân, trong người có bao nhiêu linh khí liền phát huy được bấy nhiêu uy lực.

Thế nhưng đại bộ phận sấm chớp do Lôi thuật triệu hoán đều bởi Lôi linh khí trong thiên địa ngưng tụ mà thành, bản thân chỉ cung cấp một bộ phận linh khí với tư cách dẫn đạo.

Cho nên so ra, Lôi thuật mạnh hơn Tiểu Hỏa Cầu nhiều lắm, điểm mấu chốt chính là lượng tiêu hao rất nhỏ.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm liền thử một phen, dùng tam đạo tuyền qua trong đang điện câu thông với Thiên Địa Lôi linh khí.

Oanh!

Âm thanh trầm đục vang lên, một đạo sấm sét lãng không xuất hiện, đánh xuống trước Trần Trầm 3 mét, đục thành một cái hố sâu gần 2 mét trên mặt đất.

- Lợi hại!

Mắt Trần Trầm sáng ngời, học xong Lôi thuật, hẳn chẳng khác nà

o một trái bom hình người, luận sức chiến đấu, so ra không biết mạnh hơn Luyện khí tầng 6 bao nhiêu đâu.

Nếu lại gặp phải yêu quái như Hồ Tiên Nhi, chắc không cần đến mấy thứ chuyên môn khắc yêu vẫn có thể chiến thắng.

Nói thật, hiện tại dù gì hắn cũng là cái Thánh Tử, vượt cấp chiến thắng yêu quái hoang dã căn bản không phải chuyện đáng nói.

- Thứ Giả Hoàng Tinh này... Vừa rơi chút máu mà linh khí đã nhiều hơn cả trăm khối Linh thạch rồi, nếu ăn hết cái này, không chừng mình bẻ bụng mất.

Nhìn Giả Hoàng Tinh trong này, nội tâm Trần Trầm chặc chặc kêu ư ọ.

Giá trị thứ này căn bản không thể dùng Linh thạch đong đếm được, mắt thấy Giả Hoàng Tinh vẫn còn rò rỉ linh khí, Trần Trầm đau lòng vô cùng, vội vã xé một mảnh y phục băng bó cho nó, sau đó mới ném thứ này vào nhẫn trữ vật.

Trên đường trở về, Trần Trầm tiếp tục tìm kiếm, lần lượt phát hiện không ít bảo vật ẩn chứa linh khí. Tuy giá trị kém xa Vạn niên Giả Hoàng Tinh nhưng không phải thứ mà đám hoa hoa thảo thảo bên ngoài có thể so sánh được.

Phát hiện mấy thứ này càng lúc càng nhiều, trong lòng Trần Trầm sinh ra một ý niệm mãnh liệt.

Hắn phải hảo hảo học tập dược lý một phen.

Nếu trực tiếp nuốt mấy thứ này vào, vậy thật đáng tiếc, có lẽ sẽ không phát huy ra được công dụng tốt nhất của chúng.

Ngoài ra, hắn không thể nào lại vui đầu tu luyện ở chủ phong, dù sư phụ có cho nhiều Linh thạch hơn nữa, cuối cùng vẫn không bằng

ng công hiệu cường đại của những thiên tài địa bảo này.

...

Sau khi quay về chủ phong, Trần Trầm liền đem Vạn niên Hoàng Tinh Giả vùi vào dược điền, ngoài ra, hắn cũng chuẩn bị trồng mấy loại thảo dược mà mình tìm được vào đó.

Có những thiên tài địa bảo này gia trì, linh khí trong tiểu viện càng thêm nồng đậm.

Hồ Tiên Nhi nằm trong Khốn Yêu lung dường như phát giác được điều gì đó, liền mở mắt.

- Hồ Tiên Nhi, người không có nội đan cũng có thể tu luyện? - Trần Trầm cười hỏi.

Nghe vậy, Hồ Tiên Nhi quay đầu đi, không phản ứng Trần Trầm, không có nội đan, đương nhiên hiệu suất tu luyện của nàng giảm đi rất nhiều, nhưng thế thì thế nào? Trần Trầm có thể đem nội đan trả lại cho nàng à?

- Ừ, nội đan trả lại cho người.

Trần Trầm vừa nói vừa ném nội đan vào trong lồng.

Hồ Tiên Nhi trợn mắt há mồm nhìn nội đan lăn đến bên chân mình, dầu gì nàng cũng là yêu quái Luyện khí tầng 8, Trần Trầm cứ như vậy yên tâm?

Bất quá, khiếp sợ thì khiếp sợ, nàng vẫn dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai nuốt gọn nội đan, một cỗ lực lượng đã lâu không thấy lập tức lan tràn toàn thân.

Tuy nhiên, nàng không thử phá Khốn Yêu lung, mà vô cùng nhu t huận co người lại trong góc.

Tiểu tử Trần Trầm này rất xấu, cử động hôm nay lại thập phần dị t hường, chuyện này khiến nàng không thể không phòng bị.

- Hồ Tiên Nhi, ta cho ngươi hai lựa chọn. Thứ nhất, hiện tại ta thả ngươi, cho ngươi rời khỏi Thiên Vân tông.

- Thứ hai, về sau đi theo ta, coi nhà cho ta, như vậy ngươi có thể ở trong tiểu viện này tu luyện. Hơn nữa, ta cam đoan, chỉ cần ngươi đi theo ta, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi.

- Thiên phú của ta ngươi cũng biết, ngày sau muốn thành Chân Tiên không phải khó. Đến lúc đó nói không chừng ngươi cũng có thể trở thành đại yêu, ngươi thấy thế nào?

Trần Trầm ngồi trước Khôn Yêu lung, trong lời nói tràn đầy tính đầu độc, so với mấy tên bán hàng đa cấp kiếp trước không kém là bao, đầu tiên vẽ cái bánh, sau đó vẽ ra triển vọng tương lai khiến người cảm lòng không đậu.

Với một tương lai như vậy, hiện tại ăn chút thiệt thòi cũng có thể chịu được.

- Ngươi thật sẽ thả ta đi? - Hồ Tiên Nhi cẩn thận từng chút một hỏi.

Tuy miệng nàng hỏi vậy, nhưng kỳ thật trong lòng thập phần không bỏ được.

Hoàn cảnh nơi này thật sự quá tốt, nàng chạy ra ngoài tìm đâu ra một nơi như vậy?

- Đó là đương nhiên! - Trần Trầm nhếch miệng cười, ánh mắt vô cùng chân thành.

Nhìn thấy vẻ mặt của Trần Trầm, Hồ Tiên Nhi nhịn không được s

ợ run cả người.

Ở chung nhiều ngày như vậy, nàng đã sớm nhìn thấy tiểu tử này có bao nhiêu xảo hoạt. Nàng không chút hoài nghi, nếu nàng dám chọn rời đi, tên này sẽ trở mặt ngay tại chỗ, sau đó giết chết nàng...

- Người chọn cái nào? - Trần Trầm cười hì hì hỏi.

- Ta... Ta coi nhà cho người! - Hồ Tiên Nhi rụt rụt thân thể, yếu ớt đáp.

Chương 55: Tút Tút Tút Ục Ục!

- Lựa chọn sáng suốt! - Trần Trầm tán thưởng một câu, mở Khốn Yêu lung ra, lúc này mới đứng dậy.

- Người... Người không sợ ta chạy sao? - Hồ Tiên Nhi chậm chạp chui ra khỏi lồng, sau đó nhìn Trần Trầm.

Nghe vậy, Trần Trầm lạnh nhạt nói:

- Ta cũng đâu cấm người chạy, muốn chạy thì chạy đi, bắt quá ra khỏi biệt viện của ta, bị người ta hàn yêu trừ ma thì chớ có trách ta không nhắc nhở.

- Vậy người không sợ ta đối với người... - Hồ Tiên Nhi còn định nói thêm gì đó, thì thấy trong tay Trần Trầm đột nhiên hiện ra một đạo thiểm điện, cùng lúc đó, khí tức trên người hắn lập tức phóng

thích toàn bộ.

- Luyện khí tầng 7! - Hồ Tiên Nhi kinh hô, chỉ trong vòng ba ngày, tiểu tử này lại có thể đột phát từ Luyện khí tầng 3 lên Luyện khí tầng 7, lại còn là Lôi pháp chuyên khắc yêu tà.

Cái này khiến nàng lập tức nuốt mấy lời vừa định nói vào bụng, chia tay ba ngày, liền phải lau mắt mà nhìn. Hiện tại nàng đã không phải là đối thủ của tiểu tử này.

Hơn nữa, tu vi tên oắt này tiến cảnh nhanh như vậy, hơn nữa còn có rất nhiều thiên tài địa bảo, đi theo hắn nói không chừng thật sự sẽ có tiền đồ xán lạn.

Nghĩ đến đây, nàng hoàn toàn vứt bỏ hết mấy thứ tâm tư loạn t hất bát tao trong đầu, ngoan ngoãn nói:

- Chủ nhân thiên phú kinh người, chỉ hi vọng ngày sau tu vi có thành, chớ quên Tiên Nhi.

- Ha ha, vậy phải xem biểu hiện của ngươi! - Nghe một tiếng chủ nhân này, Trần Trầm cực kỳ vui thích.

Kiếp trước hắn cũng nuôi không ít sủng vật, nhưng ngoại trừ sủng vật trong trò chơi thì làm gì có con nào biết nói chuyện?

...

Thu phục được Hồ Tiên Nhi, Trần Trầm nhàn nhã rời khỏi tiểu viện, đi tìm Tiêu Vô Ưu.

- Sư phụ, chỗ ngài có thư tịch về dược lý không?

Nghe hắn hỏi, Tiêu Vô Ưu có hơi kinh ngạc, không ngờ đồ đệ này của mình cũng rất hiếu học.

Cười một tiếng, hất tiện tay hất lên, một bản thư tịch dày đến một xích lập tức xuất hiện trong tay hắn.

- Thứ này là Dược Điển, là thư tịch tùy thân của ta trong suốt những năm lịch lãm, bên trong có ghi lại tất cả dược thảo cùng độc thảo trên thế gian cùng với công dụng của chúng, người cầm đi đi.

- Nếu cảm thấy không đủ, có thể dùng lệnh bài của người đến Tàng Thư Các nội ngoại môn, tùy ý lựa chọn thư tịch.

- Bất quá, người phải nhớ kỹ, dược lý, luyện đan cùng tu luyện không thể song song tu tập được, chính yêu vẫn là tu luyện, chỉ cần tu vì người cường đại, tự nhiên sẽ có Luyện Đan sư nguyện vì người cống hiến.

- Đệ tử hiểu rõ! - Nghe Tiêu Vô Ưu dạy bảo, Trần Trầm trịnh trọng gật đầu.

Nhìn Trần Trầm phía dưới, Tiêu Vô Ưu nhin không được nhớ đến lời của thủ tịch trưởng lão ngày đó.

Trần Trầm sinh ra ở nông thôn, kiến thức hạn, đây đúng là cái sở đoản, hai tháng sau trên Kim Loan điện chỉ sợ thật sự không thích ứng được.

Đến lúc đó bị người giễu cợt, chỉ sợ lưu lại tâm lý oán hận cho tiểu tử này.

Nghĩ đến đây, hắn khẽ thở dài, nói với Trần Trầm:

- Đồ đệ, một tháng sau người theo ta ra ngoài một chuyến.

- Hả? Đi đâu? - Trần Trầm có hơi kinh ngạc, không phải nói tư chất hắn trác tuyệt, đi ra ngoài sẽ bị người phát hiện à? Sao giờ lại rủ hắn đi ra ngoài?

- Giao giới U Châu cùng Kỳ Châu xuất hiện một đầu Yêu Long Kim Đan kỳ đỉnh phong. Ta, môn chủ U Thủy môn cùng với một số cường giả Kim Đan khác hẹn nhau một tháng sau sẽ tiến đến đó, chém giết Yêu Long.

- Sư phụ, tu vi của ta có theo cũng không giúp được đi, không đi c hẳng phải tốt hơn sao? - Trần Trầm lộ vẻ ngượng ngùng, coi như hấn có chấp cánh, một tháng sau cũng không đến được Kim Đan đỉnh phong...

Nghe vậy, Tiêu Vô Ưu bật cười:

- Chớ có suy nghĩ nhiều, ta không cần người hỗ trợ, người chỉ cần đứng đằng xa quan chiến là được rồi, mang người đi chủ yếu là để người gia tăng kiến thức.

Nghe hấn nói, Trần Trầm cảm động không thôi. Vị sư phụ này kh ông những chú trọng đề thăng tu vi của hấn, còn còn quan tâm đế n kiến thức, quả thực là muốn hấn phát triển toàn diện mà.

Vừa nghĩ đến đây, Trần Trầm trịnh trọng nói:

- Sư phụ yên tâm, ta sẽ không làm vương chân người!

...

Rời khỏi chỗ Tiêu Vô Ưu, Trần Trầm lại đi đến Tàng Thư Các ng oại môn, lấy không ít thư tịch, lúc này mới quay về tiểu viện của mình.

- Này, Hồ Tiên Nhi, về sau ngoại trừ tu luyện, người học thêm cái này.

Trần Trầm thấy Hồ Tiên Nhi đã hóa hình người ngồi cạnh được đi ền, lập tức ném cho nàng hai quyển thư tịch.

Nhận sách, Hồ Tiên Nhi xem qua một lượt, mặt thoáng cái liền sụp xuống.

- Bách khoa toàn thư thực đơn trừ phòng.

- Tâm đắc gieo trồng thảo dược.

Cái này khác nào ngoài trồng nhà còn phải là nữ đầu bếp, rồi còn đi làm vườn...

Đây chính là áp bức bóc lột tiểu hồ ly nha nha nha...!!!

- Hồ Tiên Nhi, người biết ưu điểm của mình là gì không? Ta nghĩ là người biết, ưu điểm của người là thông minh, không phải tu luyện. Nếu ta muốn tìm người trồng nhà, không bằng tìm cầu tinh, còn muốn tìm tay say, vậy cứ bắt thần thú là được, sao lại phải dùng đến hồ ly tinh nhà người, người nói đạo lý này có đúng không?

Trần Trầm lộ vẻ thâm trầm, khiến Hồ Tiên Nhi á khẩu, không cách nào phản bác được.

Đương nhiên, mấu chốt chính là một mình hẩn học thì hiệu suất quá kém, phải lôi Hồ Tiên Nhi cùng học mới cảm thấy thoải mái được.

Vì vậy đêm hôm đó, một người một hồ đầu khổ đọc sách trong thư phòng, cảnh tượng này khiến Trần Trầm nhìn không được nhớ về kiếp trước, chính là đoạn thời gian tự học buổi tối.

Tút tut tut ục ục!

Nửa đêm, trong sân đột nhiên vang lên một hồi âm thanh kỳ quái, đánh thức Trần Trầm đang ngủ gật.

- Chuyện gì xảy ra?

Trần Trầm nghi hoặc nhìn sang Hồ Tiên Nhi đang ngủ bên cạnh.

Nói thật, loại chuyện đọc sách này rất kỳ quái, luôn có tác dụng thôi miên bất kể là tu chân giả hay yêu quái.

Tút tut tut ~ tut tut tut!

Âm thanh quái lạ kia lại lần nữa vang lên, Trần Trầm xác định mình không nằm mơ, hắn liền đứng dậy, đi về phía phát ra âm thanh, không bao lâu sau, hắn đã đứng ở rìa dục điền.

Tút tut tut... Ục!

Trần Trầm yên lặng nhìn tiểu bìm biếc trước mặt, tiểu bìm biếc này mới ngóc trong dục điền vài ngày vậy mà giờ lại phát ra âm thanh.

- Tiểu bìm biếc, ngươi muốn nghịch thiên à?!

Trần Trầm vừa dứt lời, cảnh tiểu bìm biếc đột nhiên dài ra, nhẹ nhàng quấn trên cổ tay hắn, có cảm giác như đang làm nũng.

Trần Trầm sực tỉnh, hắn chưa từng nghĩ có một ngày sẽ thấy được hoa bìm biếc làm nũng.

Nhẹ nhàng vuốt ve nụ hoa, Trần Trầm lấy ra linh tuyến từ trong n hấn trữ vật, tưới lên rễ cây.

Tiểu hài nhi làm nũng, liền cho cái kẹo là được. Tiểu bìm biếc là m nũng, hắn cũng chỉ có thể tưới chút nước.

Tút tut tut! Tut tut tut ~

Nụ hoa bìm biếc lại lần nữa phát ra âm thanh kỳ dị.

Song, lần này âm thanh có hơi khác với trước đó, bên trong dườn

g như ẩn chứa một cỗ ma lực quái lạ, khiến cho cảm giác mệt mỏi bởi vì đọc sách của Trần Trầm biến mất vô tung.

Tút tut tut tit ~ tut tut tut!

Thanh âm tiểu bìm biếc dần trở nên du dương, cành lá cũng bắt đầu nhảy múa, cảnh tượng này hiện ra dưới ánh trăng trông cực kỳ thú vị.

Ngay sau đó, một màn kỳ dị xảy ra, thời khắc này, tốc độ sinh trưởng của mấy thứ thiên tài địa bảo bên trong dược điền dùng mắt thường có thể thấy được... Nở hoa, nở hoa, kết quả, kết quả, cứ như đồng loạt sinh ra linh trí.

Càng kinh người hơn chính là ở một phiến đất trong trong dược điền, linh thảo cuộn cuộn, ngay sau đó, một khúc cây được băng bó t rời lên.

Đó rõ ràng là Vạn niên Giả Hoàng Tinh mà Trần Trầm vừa vui và o hôm qua.

Chương 56: Nhãn Tuyến Của Vô Tâm Tông

Sáng sớm hôm sau, Trần Trầm vẫn còn trong trạng thái mệt mỏi g bức.

Lúc này, Hồ Tiên Nhi lộ vẻ xấu hổ bước ra từ trong thư phòng. Thân là yêu, đã rất lâu rồi nàng không ngủ, nhưng đêm qua lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Máu chốt hơn nữa chính là khi tỉnh lại còn phát hiện mình... Chả y nước miếng.

Bộ dạng kia tám chín phần là bị chủ nhân thấy được. Thật mắt mặt mà!

- Chủ nhân, chào buổi sáng... - Hồ Tiên Nhi bắt chuyện hòng che dấu bối rối của mình.

Nghe vậy, Trần Trầm lẩm bẩm:

- Nói cho người một tin tốt, cùng một tin xấu, người muốn nghe cái nào?

- À? - Hồ Tiên Nhi có hơi sững sờ, sau đó vô thức nói. - Tin tốt!

- Sau này người không cần quản lý được điền nữa.

Hồ Tiên Nhi không vội cao hứng, mà cẩn thận từng chút một hỏi:

- Còn tin xấu?

- Người phải dạy nó nói chuyện! - Trần Trầm chỉ một ngón tay về phía được điền, trịnh trọng nói.

Hồ Tiên Nhi nhìn theo phương hướng hắn chỉ, toàn bộ yêu đều đang đứng trong đó.

Bên trong được điền, Vạn niên Giả Hoàng Tinh cao khoảng 1 xích h, trên người có một lớp băng, đang đào đất, mỗi một lần đào đều không quên phóng thích ít linh khí.

Ngoài ra, còn có tiểu bìm biếc đang cười run cả người, phát ra âm thanh liên tiếp:

- Sớm sớm!

- Hai thứ này thành tinh rồi? - Hồ Tiên Nhi cả kinh nói.

- Còn không phải sao? Giả Hoàng Tinh còn may, là một con yêu tưng thực, thể nhưng hoa bìm biếc dường như có năng lực nói chuyện, rất thích bắt chước người khác nói, sau này người có rãnh thì dạy nó. Đúng rồi, hình như nó còn có một năng lực đặc thù, có thể thúc đẩy thiên tài địa bảo trong dục điền phát triển.

Trần Trầm bất đắc dĩ giải thích.

- Co...Co...Co... Có thể! - Tiểu bìm biếc lên tiếng.

- Thiên phú thần thông... Không ngờ tiểu tử này lại sinh ra thiên phú thần thông nghịch thiên như thế... - Hồ Tiên Nhi không dám tin nói.

Loại năng lực “thôi” này vốn chỉ có những cường giả Nguyên Thần cảnh trong truyền thuyết mới có được, nhưng cần phải trả một cái giá đắt. Vậy mà tiểu yêu còn chưa hóa hình trước mặt lại có thể làm được, nếu truyền ra ngoài sợ rằng đưa đến không ít người nấp ghé.

Nàng vừa dứt lời, tiểu bìm biếc không lên tiếng nữa, vạn niên Giả Hoàng Tinh cũng chui tọt vào đất.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên âm thanh dịu dàng của một nữ nhân.

- Trần sư huynh có đây không?

Nghe được thanh âm này, Trần Trầm chấn động, vội đứng lên.

Theo lý thuyết, đến Thiên Vân tông, hẳn còn chưa kịp thả thính mảy vị sư muội, vậy mà hiện tại lại có người tìm tới cửa, chẳng lẽ m

uốn nính nọt chương môn tương lai?

Nghĩ đến đây, hấn háng giọng một cái, một bộ trịnh trọng nói:

- Ở đây, mời vào.

Hấn vừa nói xong, một nữ tử hoàng y, tướng mạo cực đẹp bước vào. Nhìn thấy vị này, Trần Trầm cảm thấy có chút quen mắt.

Không đợi hấn hỏi, hoàng y nữ tử đã chủ động giới thiệu:

- Nội môn đệ tử Triệu Tiểu Nhã bái kiến Trần sư huynh.

...

Tuy mặt ngoài Triệu Tiểu Nhã đang cười, nhưng trong lòng lại đấng chát không thôi.

Đây là lần đầu tiên nàng đến biệt viện chủ phong, mức độ nồng đậm của linh khí tại đây quả thực khiến người khiếp sợ, so với nơi nàng tu luyện, tối thiểu phải tốt hơn gấp 3 lần.

Thậm chí ngay cả chỗ của gia gia nàng, Thiên Vân tông Hình Phạt trưởng lão, cũng không tốt được như vậy.

- À? Triệu sư muội tìm ta có chuyện gì? - Trần Trầm lạnh nhạt hỏi, rất có phong phạm sư huynh.

Đương nhiên là Triệu Tiểu Nhã đến tìm hiểu về Thiên Vân Thần Lô Quyết rồi, chính vì thế, nàng còn mang theo Thiên Niên Xích Tham (1) vô cùng quý trọng dùng làm lễ vật đây này.

(1) Nhân sâm đỏ ngàn năm.

Diễn xuất hôm qua của Trần Trầm... Nàng xem hiểu. Trong mắt nàng, đó chính là trần trụi ám chỉ mọi người đến tặng lễ.

Loại người sinh ra trong hóc kẹt này, vô cùng tham lam, chỉ cần h
ợp ý, nói không chừng thật sự sẽ đưa ra Thiên Vân Thần Lô Quy
ết.

Ý niệm vừa sinh ra, nàng lập tức nhìn về phía Hồ Tiên Nhi sau lưng Trần Trâm.

Trần Trâm nhanh chóng hiểu ý nàng, quay sang phân phó Hồ Tiên Nhi:

- Tiên Nhi, ngươi đi trông coi dược điền đi.

Nghe vậy, Hồ Tiên Nhi đành phải vờ vịn rời đi, ở trước mặt người ngoài, nàng không dám làm mất mặt Trần Trâm.

Đi theo hắn ta lâu như vậy, nàng biết rõ, so với mấy thứ bảo vật lo
ạn thất bát tao, cái mà chủ nhân nàng coi trọng nhất chính là thể d
iền.

- Sư huynh quả nhiên là người thông tuệ... - Triệu Tiểu Nhã cười
tán thưởng một câu, sau đó nét mặt thoáng thay đổi, trở nên đằm
đạm đáng yêu.

- Trần sư huynh, ngươi có điều không biết, lúc Tiểu Nhã còn nhỏ,
phụ mẫu đã bị Ma môn giết hại, cho nên ta vẫn luôn dốc lòng báo
thù cho phụ mẫu... Đáng tiếc thực lực không đủ...

Nghe đến đó, Trần Trâm cau mày.

Đây là có ý gì, chẳng lẽ muốn ta thay ngươi báo thù à?

Thế nhưng người cũng đâu phải thù tử của ta, hiện tại ta cũng chưa
a là chương môn, hơi đâu quản nhiều việc như vậy chứ?

Thấy vẻ mặt của Trần Trâm biến hóa, Triệu Tiểu Nhã biết chắc hắ

n đã hiểu lầm, lập tức giải thích:

- Gia cừu tự nhiên sẽ do Tiểu Nhã báo, chỉ là hiện nay thực lực Tiểu Nhã quá yếu, cần...

Nói đến đây, Triệu Tiểu Nhã liền xuất ra Thiên Niên Xích Tham từ trong túi trữ vật.

Xích Tham vừa ra, một cỗ linh khí nồng đậm cũng theo đó tản mát.

Nhìn Xích Tham trong tay, Triệu Tiểu Nhã vô cùng đau lòng, linh khí ẩn chứa bên trong thứ này không dưới 500 khối Linh thạch đầu u! Nếu nàng hấp thu toàn bộ, tu vi sẽ lập tức tiến lên một bước đả y.

Thế nhưng không bỏ được hài tử sao bắt được sói, không đổ máu thì sao có thể không biết xấu hổ hỏi đến Thiên Vân Thần Lô Quyết?

Nhưng nhìn thấy Thiên Niên Xích Tham, trong mắt Trần Trầm lại chẳng hề có một chút tham lam như nàng tưởng tượng, thậm chí một chút dao động cảm xúc cũng không có.

Sao lại thế này?

Thời điểm nàng còn đang nghi hoặc, xa xa truyền đến một âm thanh xưa cũ.

- Đồ đệ, một ngàn khối linh thạch lần trước đã dùng hết chưa? Đến chỗ ta lấy thêm 1000 khối nữa.

Nghe được thanh âm này, Triệu Tiểu Nhã như bị sét đánh.

Đãi ngộ của Thánh Tử là vậy à? Lần trước một ngàn khối Linh thạch...

Thế nhưng Trần Trâm chỉ mới đến Thiên Vân tông vài ngày thôi!

Nhìn lại Xích Tham trong tay mình, Triệu Tiểu Nhã có hơi xấu hổ, cảm thấy cái này không đưa ra được nữa.

Thấy thái độ của nàng, lại nhớ đến mấy lời sư phụ vừa nói, Trần Trâm bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Triệu Tiểu Nhã trước mặt tám chín phần là có yêu cầu quá phận với hần.

- Chẳng lẽ cầu yêu?! Cái này... Cũng không tính là quá phận đâu nhĩ! Haiz... Dù sau lớn lên cũng xinh đẹp như vậy.

- Mà thôi, vẫn nên tin tưởng sư phụ.

Trần Trâm khẽ thở dài, quay đầu nói với Hồ Tiên Nhi:

- Tiên Nhi, không phải người muốn gốc Hoa Yêu 2000 năm trong được điện à? Hôm nay tâm tình bản Thánh Tử tốt, ban thưởng cho người.

Nghe vậy, đồng tử Triệu Tiểu Nhã có hơi co lại, vô thức nhìn về phía được điện. Không xem thì thôi, vừa xem thiếu chút mù mắt, chỉ thấy bên trong tràn đầy thiên tài địa bảo, mỗi một loại đều không kém Thiên Niên Xích Tham trong tay nàng.

- Cái này...

Cả người Triệu Tiểu Nhã run lên, Thiên Niên Xích Tham vô cùng quý giá đối với nàng, vậy mà lại có thể tùy tiện thấy được trong sân của tên Thánh Tử mới nhập môn này.

Cái này bảo nàng tìm ai nói lý đây hả?

Giờ phút này, nàng chỉ cảm thấy Thiên Niên Xích Tham trong tay không kém là bao so với hoàng kim của Tôn Thiên Cương ngày hôm qua.

Dù sao giá trị một vật là tương đối, một trăm lượng trong mắt dân đen là thiên văn tổ sự, thế nhưng đối với thổ hào bất quá chỉ là chút tiền tiêu vặt.

Mà hiện tại, nàng chính là dân đen, còn Trần Trâm trước mặt là thổ hào.

- Sư muội, người cầm cái Xích Tham này là có ý gì? - Trần Trâm quay đầu lại, nở nụ cười nhìn Triệu Tiểu Nhã.

- Không có... Không có, chỉ là một chút lễ gặp mặt, khiến Trần sư huynh chê cười rồi. - Triệu Tiểu Nhã luống cuống dúm Xích Tham vào tay Trần Trâm.

Thân là nội môn nhị sư tỷ, nàng chưa từng gặp phải tình huống như vậy, hôm nay sợ là tiền mất tật mang rồi.

Càng khiến nàng sợ hãi chính là vừa nãy Tông chủ đã lên tiếng, nói cách khác, hành vi hôm nay của nàng sợ là đã bị Tông chủ thấy được.

Thực lực cường giả Kết Đan đỉnh phong khủng bố như vậy sao? Dù cho an tọa ngoài ngàn mét cũng có thể thấy rõ những chuyện xảy ra ở đây...

Vừa nghĩ đến đây, nàng nào ở nán lại, vội vã cáo từ một tiếng, sau đó hoảng sợ rời khỏi biệt viện chủ phong.

- Triệu sư muội, Xích Tham này của người... Ta nhận! Ngày sau ở Thiên Vân tông, ta bảo hộ người! Gặp phiền toái cứ báo tên ta!

Sau lưng vang lên thanh âm Trần Trâm, Triệu Tiểu Nhã lại hoàn t

oàn không nghe vào tai, giờ phút này, trong đầu nàng chỉ có một câu:

- Tông chủ không cho ta học Thiên Vân Thần Lôi Quyết!

Nghĩ đi nghĩ lại, Triệu Tiểu Nhã bất giác rơi lệ.

Nàng muốn thay phụ mẫu báo thù, đó là thật... Tuy nàng biết rõ Thiên Vân Thần Lôi Quyết chưa chắc là công pháp thích hợp với mình, thế nhưng không nhìn một cái, nàng vẫn không cách nào hết hy vọng.

Hôm nay xem ra... Là hoàn toàn không có hi vọng rồi!

Mang theo vẻ mặt mờ mịt, Triệu Tiểu Nhã nhanh chóng đi xuống chủ phong, ngay khi nàng chuẩn bị tiến vào nội môn, một âm thanh lỗ mãng hô tên nàng.

- Triệu sư muội, biệt lai vô dạng nha!

Nghe được âm thanh này, trong mắt Triệu Tiểu Nhã lóe lên một tia chán ghét, mờ mịt trên mặt cũng biến mất vô tung, chuyển lạnh lãnh ý vô tận, sau đó, nàng mới quay đầu.

- Vương sư huynh, từ khi chia tay đến nay vẫn khỏe chứ!?

Người được xưng là Vương sư huynh sải bước đi đến trước mặt Triệu Tiểu Nhã, tham muốn chiếm giữ trong mắt không cách nào che giấu được.

- Chậc chậc chậc, Triệu sư muội, một ngày không thấy như cách bả thu! Người càng thêm hấp dẫn hơn so với lúc trước!

- Vương sư huynh xin tự trọng! - Triệu Tiểu Nhã lui về sau hai bước, ánh mắt càng thêm chán ghét.

Tại Thiên Vân tông, dám đùa giỡn nàng cũng chỉ có tên trước mặt.

Đoạn thời gia trước, tên Vương Phong này đến thế tục dạo chơi, không ngờ hôm nay đã quay về tông.

Ngẫm lại tên này lúc trước chẳng khác nào keo dán chó quẩn lầy mình, nội tâm Triệu Tiểu Nhã càng phát hỏa.

- Hắc hắc, Tiểu Nhã, dạo chơi ở thế tục một phen, ta mới phát hiện chỉ có ngươi là người trong lòng ta! - Vương Phong lộ vẻ dâm tàm, hận không thể nuốt hết Triệu Tiểu Nhã tại chỗ.

Khí tức trên người Triệu Tiểu Nhã chấn động, Vương Phong trực tiếp bị đánh văng ra xa bảy, tám mét, nằm rạp trên mặt đất.

- Hay lắm! Triệu Tiểu Nhã, ngươi dám đánh ta! Thiên Vân tông các ngươi muốn lật trời rồi! - Vương Phong nằm rạp trên mặt đất, hung hăng thét lên.

Thấy vậy, Triệu Tiểu Nhã thầm hỏi hận không thôi, hôm nay tâm trạng không tốt, có hơi xúc động.

Sở dĩ không thể trêu vào tên Vương Phong này, cũng không phải vì thiên phú hay tu vi hấn cao, cũng chẳng phải hấn có chỗ dựa vững chắc trong tông.

Mà tên này chính là “đệ tử giao lưu” do Vô Tâm Tông, tông môn đứng đầu 36 tông, phái đến Thiên Vân tông.

Trên danh nghĩa là đệ tử giao lưu, nhưng thật ra là tai mắt Vô Tâm Tông cài vào Thiên Vân tông, hơn nữa còn là loại tai mắt công khai. Nếu tên Vương Phong này chạy về Vô Tâm Tông nói bậy nói bạ về Thiên Vân tông, sợ rằng Thiên Vân tông khó tránh khỏi bị Vô Tâm Tông làm khó dễ, thậm chí xử phạt...

Chương 57: Phụng Mệnh Gây Sự

- Còn không đỡ ta lên?

Thấy Triệu Tiểu Nhã lộ vẻ hối hận, Vương Phong thần tình tỉnh táo, đưa tay ra, khinh miệt nói.

Thế nhưng hôm nay tâm trạng Triệu Tiểu Nhã thật sự rất tệ, thấy thái độ của tên gia hỏa kia, nàng càng thêm tức giận, “hừ” lạnh một tiếng, sau đó xoay người rời đi. Không bao lâu sau đã biến mất trong tầm mắt Vương Phong.

Thấy một màn như vậy, Vương Phong bắt đầu cảm thấy lo lắng. Đoạn thời gian này không nán lại Thiên Vân tông, đám người này càng ngày càng không để hấn vào mắt.

Xem ra, bọn họ đã quên thân phận Hỗn thế tiểu Ma Vương của hấn rồi!

Đang lúc hấn nghĩ xem nên làm như thế nào, thông tin lệnh bài trong ngực đột nhiên chấn động, Vương Phong lập tức lấy nó ra, chỉ thấy trên lệnh bài có linh khí lưu chuyển, hợp thành một câu.

- Tra một chút tân nhiệm Thánh Tử Thiên Vân tông - Trần Trầm.

Nhìn thấy mấy lời này, trong mắt Vương Phong lóe lên tia kinh ngạc. Đoạn thời gian trước, hấn du ngoạn ở thế tục, căn bản không biết Thiên Vân tông vậy mà có thêm một cái Thánh Tử.

...

Bên kia, sau khi Triệu Tiểu Nhã rời khỏi biệt viện chủ phong, bên tai Trần Trầm lại vang lên thanh âm Tiêu Vô Ưu.

- Đồ đệ, đến đại điện một chuyến.

Nghe vậy, Trần Trầm nhanh chóng tiến đến chương môn đại điện.

- Sư phụ, ngài tìm ta có chuyện gì? Chẳng lẽ thật sự muốn cho ta Linh Thạch? - Nhìn Tiêu Vô Ưu ngồi trên cao, Trần Trầm trêu ghẹo.

Ai ngờ Tiêu Vô Ưu không nói hai lời đã ném cho hắn một cái túi tũn rách. Trần Trầm nhận lấy, cảm ứng một phen, quả nhiên phát hiện bên trong có 1000 khối Linh thạch.

- Cái này thật ngại... - Trần Trầm mặt già đỏ lên.

Tiêu Vô Ưu khoát tay, không muốn nghe Trần Trầm nói tiếp. Tiểu tử này miệng thì kêu ngại, nhưng tay lại rất thành thực, trực tiếp ném hết túi tũn rách vào trong ngực.

- Tốt rồi, người đừng khách sáo với ta, mấy ngày nay người cứ nán lại tu luyện tại biệt viện ở chủ phong đi, tốt nhất đừng ra ngoài.

- Được. - Trần Trầm đáp.

- Người không hỏi vì sao?

- Sư phụ tự nhiên có đạo lý của mình.

Nghe Trần Trầm trả lời, Tiêu Vô Ưu mỉm cười, đồ đệ này của hắn biết nói chuyện hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

- Thật ra cũng không phải đại sự gì, chỉ là Vô Tâm Tâm sắp xếp n

hắn tuyển tại Thiên Vân tông ta, theo như vi sư phỏng đoán, có lẽ hắn sẽ điều tra tư chất cùng lai lịch của ngươi, tốt nhất ngươi chớ có tiếp xúc với hắn, càng không được để hắn phát hiện thể chất của ngươi.

Nghe Tiêu Vô Ưu nói, Trần Trầm nhíu mày.

Đều là 36 tông Đại Tấn, vậy mà Vô Tâm Tông lại sắp xếp nhân tuyển trong Thiên Vân tông, xem ra mâu thuẫn nội bộ giữa các tông môn Đại Tấn càng thẳng hơn so với hắn tưởng.

- Sư phụ yên tâm, hiện tại ta đã có thể khống chế hấp thu cùng phóng thích linh khí một cách tự nhiên rồi, cho dù là Trúc Cơ trưởng lão cũng chưa chắc nhìn ra được tư chất của ta.

- Thế nhưng không tiếp xúc với hắn, hắn sẽ từ bỏ ý đồ à?

Nghe xong, Tiêu Vô Ưu lắc đầu, hờ hững đáp:

- Một tên phế nhân trầm mê hưởng lạc mà thôi, hắn ở Thiên Vân tông không được vài ngày lại chạy đến thế tục ngay ấy mà.

Tuy là Tiêu Vô Ưu nói vậy, nhưng biểu lộ Trần Trầm lại có phần ngưng trọng.

Ý của sư phụ chẳng phải kể cả tông chủ như hắn cũng chỉ có thể đờ ỏi tên kia tự mình đi sao?

Lực uy hiếp của Vô Tâm tông lớn như vậy sao? Tùy tiện phái ra một cái củi mục, thế nhưng ngay cả tông chủ cũng không dám động đến?

Thấy Trần Trầm ra chiều suy nghĩ, Vô Tâm Tông cười khẽ, nói:

- Động vào hắn, Vô Tâm tông cũng sẽ không lập tức trở mặt với Thiên Vân tông ta, nhưng đến khi đối địch Ma môn, Thiên Vân tông

ng khó tránh khỏi chết nhiều người hơn, mà tài nguyên chúng ta n
ộp lên cũng càng lúc càng nhiều, vì một tên phé nhân... Không đá
ng?

- Đệ tử hiểu rõ. - Trần Trầm trịnh trọng đáp.

Bất quá, trong lòng hắn đã “nhớ thương” Vô Tâm tông.

Bóc lột tông môn hắn, hừ, sớm muộn hắn cũng lật gốc cái tông m
ôn kia.

...

Ngày hôm sau.

Dưới chân chủ phong, Vương Phong âm trầm đi lên núi, nhưng c
òn chưa được vài bước thì đã bị lão giả quét rác dưới chân núi chặ
n lại.

- Lão già kia, ta muốn lên núi gặp Thánh Tử các ngươi, ngươi trá
nh ra.

Thấy có người chặn đường, Vương Phong lập tức mở miệng mắ
ng.

- Thánh Tử đang bế quan, không tiếp khách. - Lão giả nhắm mắt l
ại, nhàn nhạt đáp.

- Nói láo, một tu sĩ Luyện Khí kỳ thì bế quan cái gì? Hay là Thiên
Vân tông các ngươi cảm thấy đệ tử giao lưu Vô Tâm tông không
xứng gặp Thánh Tử?

Vương Phong hẳn nộ quát, hắn đến là đến cho có, cũng không n
ghĩ phát hiện được đại sự gì, thế nhưng Thiên Vân tông lại chẳng
biết phối hợp, cái này khiến hắn có cảm giác Thiên Vân tông kho
a trương hơn so với trước.

Lão già dường như không nghe, không thấy lời hắn nói, vẫn cứ đứng ở đó, không hề nhúc nhích.

Thoáng cái sắc mặt Vương Phong rất khó nhìn, trước đó, hắn đã lĩnh giáo qua tu vi lão già này, muốn cường hành vượt qua hắn là chuyện không có khả năng.

- Thực không cho ta đi gặp Thánh Tử nhà các ngươi?

- Thánh Tử đang bế quan, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không xuất quan.

- Vậy thì tốt, cho ta 100 khối Linh thạch, ta đi. - Vương Phong đưa tay ra trước mặt lão già.

Một lát sau, một đồng Linh thạch xuất hiện trong tay hắn.

Lấy được Linh thạch, Vương Phong không nói hai lời, lập tức xoa y người rời đi, loại chuyện thế này... Hắn cũng không phải làm lần đầu, vốn dĩ đã tạo thành ấn ý với lão già.

Hắn không thật sự trung tâm với Vô Tâm tông, vì chính mình mới là vương đạo, không phải sao?

Đi rồi đi, hắn chợt cảm thấy có gì đó không đúng.

Hôm nay lão gia hỏa này sao lại dễ nói chuyện như vậy? Lúc trước còn phải cò kè một phen đấy!

Chẳng lẽ Thánh Tử kia... Thật sự có quý?

Nghĩ đến đây, Vương Phong rơi vào trầm tư, cuối cùng, hắn nhận không được bật cười ha ha.

Nói thật, hắn chỉ sợ Thiên Vân tông thành thành thật thật, đến lúc

đấy hẳn có cái trứng đẻ dùng ấy!?

Vẫn nên không thành thật một chút mới tốt, có như vậy, Vương Phong hẳn mới giành được càng nhiều thứ tốt.

Nghĩ đi nghĩ lại, Vương Phong nhìn không được nhớ đến thân ảnh xinh đẹp của Triệu Tiểu Nhã, đối lập với nữ tử phong trần ở thế tục, loại nữ tu như Triệu Tiểu Nhã càng có mị lực hơn.

- Xú bà nương! Thiên Vân tông ngươi không bị ta nắm đuôi thì cũng coi như xong, đằng này bị ta nắm được đuôi rồi mà còn dám kiêu ngạo như vậy! Hừ! Xem ta làm thế nào thu thập ngươi!

Hùng hùng hổ hổ nói một câu, sau đó Vương Phong vọt thẳng đến nội môn - Thiên Kiếm Phong.

Hắn không lên được chủ phong, nếu hôm nay cũng không cho hắn lên Thiên Kiếm Phong, vậy thì hơi quá đáng.

Lòng đầy phẫn nộ, Vương Phong đi cực nhanh, nhưng còn chưa đi được mấy bước, hắn đã gặp mấy nữ đệ tử. Với hắn, đám người này lạ hoắc.

- Tân đệ tử? Đáng tiếc có hơi xấu! - Vương Phong nhíu mày, trực tiếp lách qua mấy nữ đệ tử.

Hắn mặc dù háo sắc, nhưng cũng không phải loại ăn tạp.

Bất quá, đi được vài bước, hắn liền thay đổi chủ ý, quyết định đi đến ngoại môn Thiên Cần Phong trước.

So với nội môn đệ tử, ngoại môn đệ tử dễ khi dễ hơn nhiều, nhất là tân đệ tử càng là như vậy.

Năm nay có một lượng lớn tân đệ tử nhập môn, nói không chừng có vài cái tư sắc không tệ, hắn phải đi nhìn một cái mới được.

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn xuân phong phơi phới, trước khi hắn đến Thiên Vân tông, Vô Tâm tông đã phân phó, có thể quây cù quây, làm loạn trật tự Thiên Vân tông, ngăn cản bọn hắn phát triển.

Cho nên, nghiêm khắc mà nói... Đây là hắn phụng mệnh gây sự!

Chương 58: Khiêu Khích

Ngoại môn, quảng trường Thiên Càn Phong, một đám nội môn đệ tử tụ cùng một chỗ.

Hôm nay tương đối đặc thù, đó là thời gian nội môn đệ tử truyền thụ kinh nghiệm tu luyện cho ngoại môn đệ tử.

Đây là nhiệm vụ hạng nhất đối với nội môn đệ tử, nếu hoàn thành, còn có Linh thạch ban thưởng.

So với mấy cái nhiệm vụ... trừ yêu, tìm dược, cái này coi như thoải mái nhất. Cho nên hôm nay có rất nhiều nội môn đệ tử đến Thiên Càn Phong, trong đó có cả nội môn Đại sư huynh Tôn Thiên Cương cùng Nhị sư tỷ Triệu Tiểu Nhã.

Nội môn đệ tử ngồi trên quảng trường giảng giải kinh nghiệm tu luyện, ngoại môn đệ tử ngồi xung quanh, cẩn thận lắng nghe, xa xa có một vị ngoại môn trưởng lão lẳng lẳng đứng quan khán, cảnh tượng hết sức hài hòa.

...

Đúng lúc này, Vương Phong nghênh ngang đi đến lối vào quảng trường, liếc mắt một cái đã thấy được Triệu Tiểu Nhã ngồi giữa.

- Xú bà nương này lại ở đây? Hừ, ta quên mất hôm nay là khoảng thời gian giảng học.

Thầm mắng một câu, Vương Phong ngồi phịch xuống giữa đám người.

Đám ngoại môn đệ tử biết hắn lập tức né ra xa, chỉ có tân đệ tử không ông biết rõ tình hình, vẫn say mê ngồi nghe giảng.

Vương Phong cũng mặc kệ đám người... ghê lạnh mình, ánh mắt bắt đầu tăm tia tân đệ tử.

- Bộ dạng không đứng đắn, cho cỡ 80/100 vậy.

- Chắc, người này không tệ, có điều hơi béo.

Vương Phong không kiêng nể gì, chỉ chỉ trỏ trỏ, một lát sau đám nữ đệ tử trợn mắt nhìn hắn.

Có mấy nữ đệ tử nóng tính sắp nổi bão đến nơi, bắt quá, bị người bên cạnh kéo lại, thì thầm vài câu, nên đều... Nhịn!

- Ô... Người này không tệ, có thể cho 93 điểm!

Vương Phong căn bản không để ý đến ánh mắt của quần chúng, liếc mắt liền thấy Mộ Dung Vân Lan đang ngồi xếp bằng ở đằng xa, trên tay cầm giấy bút, chăm chú nghe giảng, tựa như không có u lan.

Kế đó, hắn chẳng khác nào mèo nghe được mùi tanh, lọ mọ đi đến chỗ nàng.

- Xin hỏi phương danh vị sư muội này?

- Mộ Dung Vân Lan.

Mộ Dung Vân Lan đang nghe rất chăm chú, bỗng nhiên bị cắt ngang, trên mặt lộ ra thần sắc không vui, bất quá vì lễ phép vẫn báo r a danh tự của mình.

- Tên rất hay! Tại hạ là Vương Phong, chính là đệ tử giao lưu của Vô Tâm Tông tại Thiên Vân Tông này, nói thật cái tên gốc kia gì ảng cái loạn thất bát tao gì, toàn là tào lao. So với Vô Thượng Đại Đạo của Vô Tâm Tông bọn ta đúng là kém quá xa rồi!

Vương Phong tiện tay duỗi một ngón tay chỉ về phía Tôn Thiên C ương trong sân, ngữ khí khinh miệt tới đỉnh điểm.

Nghe vậy, trong mắt Mộ Dung Vân Lan hiện ra một tia khó hiểu, đối với tình huống của Thiên Vân Tông, nàng cũng không phải qu á hiểu, càng không rõ trước mặt làm sao lại xuất hiện một tên đệ t ử của Vô Tâm Tông.

- Sư muội, muốn nghe ta giảng Vô Thượng Đại Đạo của Vô Tâm Tông cho nghe không? Tối nay giờ Tý tới chỗ ta ở tìm ta, ta sẽ h ả o hảo dạy cho ngươi, cam đoan ngươi sẽ thăng thiên nha..

Vương Phong vừa nói vừa đưa tay trao về phía tay của Mộ Dung Vân Lan.

BA!~

Nhưng mà hắn còn chưa kịp chạm vào Mộ Dung Vân Lan, trên m ặt đã ăn một bạt tai.

Bị tát một phát, Vương Phong lập tức sững sờ tại chỗ, một lát sau trong mắt mới tuôn ra lửa giận.

Đã Triệu Tiểu Nhã thì thôi đi, dù sao cũng là tu sĩ Trúc Cơ, nhưng mà hình như cô gái trước mặt này chỉ là đệ tử mới nhập môn, ai c ho nàng dũng khí tát vào mặt mình?

Xem ra một thời gian ngắn không xuất hiện ở Thiên Vân Tông, nơi này đích thật là đã quên mất khả năng của hắn rồi ha.

Đang lúc hắn muốn mượn chuyện này để phát tác, giọng nói lạnh như băng của ngoại môn trưởng lão phát ra từ xa.

- Vương Phong, đủ rồi, đây là 50 linh thạch, rời khỏi đây cho ta!

Wương Phong nghe vậy thì cười lạnh nói:

- Sao rồi? Còn không cho đệ tử giao lưu như ta ở lại Thiên Vân Tông các người học tập sao? Người cho rằng ta muốn ở lại Thiên Vân Tông của các người chắc? Có bản lĩnh thì người đem ta đưa về đi?

Bị một cái tu sĩ Luyện Khí chống đối, vị ngoại môn trưởng lão kia cũng tức giận không nhẹ, bắt quả hắn thật sự cũng không dám làm gì Vương Phong.

Nếu tên Vương Phong này tùy tiện nói vài câu bậy bạ trước mặt Vô Tâm Tông, Thiên Vân Tông của bọn họ chắc phải trả giá một lượng tài nguyên rất lớn, thậm chí lúc trên chiến trường còn bị đối đãi lạnh nhạt, tạo thành tổn thất rất nghiêm trọng.

Nghĩ tới đây, ngoại môn trưởng lão hừ lạnh một tiếng nói ra:

- Người học tập thì lo học tập, lại để ta thấy người trêu đùa nữ đệ tử, đừng trách ta không khách khí với người!

Wương Phong chẳng thèm ngó ngang tới chuyện này, hướng vào t rong đi dạo, thấp giọng hát lên một bài dân gian.

Đám đệ tử nổi môn trong sân thấy vậy cũng không còn tâm tư học tiếp, tốc độ giảng bài nhanh chóng đề cao không chỉ gấp hai lần, c hỉ muốn nhanh nhanh dạy cho xong, sau đó chạy cho xa khỏi cái t ên “sao chổi” này.

Vị ngoại môn trưởng lão kia thấy một màn như vậy mà oán hận xi ết chặt nắm đấm, nếu như không phải thằng hề này quanh năm đê u lưu ở bên ngoài, hẳn thật sợ mình sẽ nhin không nổi mà giết ché t thằng oắt con này.

...

Ngoại môn bị Vương Phong khiến cho mù mịt chướng khí, biệt vi ện nơi Trần Trầm tu luyện ở ngọn núi chính lại thập phần thanh tị nh, không có bất cứ ai quấy rầy, chuyện của Vô Tâm Tông cũng b ị hẳn vút sang một bên.

- Tút tut! Chủ nhân đã tu luyện đến giữa trưa, giờ là thời gian ngh ỉ ngơi, Tiên Nhi tỷ tỷ mau đi nấu cơm.

Tiểu Bìm Biếc trong Dược Điền phát ra giọng nói nhẹ nhàng nói r a.

Nghe được lời này Trần Trầm nhin không được mà bắt đầu cười, mới qua một ngày thời gian mà gia hỏa Tiểu Bìm Biếc này đã học được cách rất biết nói chuyện rồi, ngoài ra, tính thời gian cũng phi thường chuẩn xác, bảo nó nhắc nhở mình lúc nào thì đúng giờ nó liền thực hiện, luận về công năng liền đánh bạo hết đám đồng hồ báo thức kiếp trước.

Trần Trầm không chút hoài nghi, nếu như hẳn chịu hoa chút công phu, thậm chí có thể dạy cho tiểu yêu tinh này ca hát luôn không biết chừng.

- Tiểu Hoa Nhi, nói chuyện phải biết lễ phép, phải nói là mời Tiên Nhi tỷ tỷ đi nấu cơm, hiểu chưa.

- Đã hiểu, mời Tiên Nhi tỷ tỷ đi nấu cơm a! - Tiểu Bìm Biếc trả lời.

Hồ Tiên Nhi bên cạnh nghe vậy khẽ hừ một tiếng, không tình nguyện mà bước về phía nhà bếp.

Khổ tu suốt cả buổi, tuy Trần Trầm không cảm thấy mệt mỏi gì nhiều, nhưng lại không muốn thừa dịp thời gian nấu cơm mà tiếp tục tu luyện, sau khi suy tư một lúc, hần rời khỏi biệt viện.

Ngọn núi chính rất lớn, bỏ đi Chương môn đại điện và biệt viện vẫn còn một mảng lớn rừng rậm và rừng trúc, nhưng nơi này hần đều chưa đi tìm tòi thử, thừa dịp một lát công phu này đi ra ngoài tìm chút bảo cũng không tệ.

Phải biết từ sau khi đem mấy loại thiên tài địa bảo như Vạn Nam Giả Hoàng Tinh này trồng vào trong Dược Điền, nồng độ linh khí trong biệt viên liền đề cao hơn năm thành, Trần Trầm cảm thấy cần hần tìm thêm một ít thiên tài địa bảo bỏ vào trong biệt viện, hần có thể lãng không mà chế tạo ra một cái nhân gian tiên cảnh nữa.

Đến lúc đó trực tiếp hấp thu linh khí trong không khí liền đủ thỏa mãn nhu cầu tu luyện của hần rồi.

Căn bản không cần giống như bây giờ, lấy ra một khối linh thạch, vỡ một khối lại phải lấy ra khối khác, lãng phí thời gian.

...

- Đằng sau cây trúc phía trước Ký Chủ có một cây măng già bao hàm linh khí ngang với ba khối hạ phẩm linh thạch.

- 2 mét dưới lòng bàn chân Ký Chủ có một khối rễ cây biến dị, si cơ chi lực ẩn chứa trong đó nuốt vào có thể tăng thọ một năm.

...

Đào lên một đồng đồ vật coi như không tệ, Trần Trầm vui thích quay lại biệt viện, bảo Hồ Tiên Nhi làm thêm một nồi canh rế cây v à măng, thuận tiện thả thêm một đám tử sâm vào trong.

Một nồi canh như vậy, hơi nước nó bốc lên toàn là linh khí, Trần Trầm nhìn mà lú lười.

Xa xỉ cỡ hấn trên đời này chỉ sợ không có được bao nhiêu người đi, mỗi ngày đều ăn như vậy, chỉ sợ phàm nhân cũng ăn tới biến thành Tiên nhân luôn.

Nói tới phàm nhân, Trần Trầm nhin không được nhớ về cha mẹ mình ở nhà.

Đi tới Thiên Vân Tông lâu như vậy, đoán chừng cha mẹ còn chưa biết tình huống bây giờ của hấn, hấn phải nghĩ cách báo bình an về nhà mới được, tốt nhất có thể đem một ít thiên tài địa bảo về cho cha mẹ thì..

- Ai~

Trần Trầm khẽ thở dài, múc một chén canh đi ra ngoài biệt viện, đi về phía Chương môn đại điện.

Vị sư phụ tiện nghi kia đối đãi với hấn cũng không tệ, có lợi nên hiếu kính với sư phụ cũng là chuyện nên làm.

Vừa mới đi vào Chương môn đại điện, giọng nói của Tiêu Vô Ưu liền truyền tới bên tai hấn.

- Đồ đệ, tới tìm ta làm gì đây? Chẳng lẽ lại hết linh thạch rồi à?

Trần Trầm nghe thấy liền tới sầm mặt, chẳng lẽ hấn tới đây toàn c

hỉ biết đòi hỏi tài nguyên sao? Cái vị sư phụ này không khỏi quá coi thường hẳn rồi!

- Khắc khắc, sư phụ, đệ tử đào được một gốc linh măng, cảm thấy rất không tệ, vì vậy đem hàm cách thủy để hiếu kính sư phụ lão nhân gia đây.

Lời vừa nói ra, Tiêu Vô Ưu liền đột ngột xuất hiện ở trước mặt Trần Trầm, sau khi nhìn thấy linh khí bốc hơi lên từ trong chén canh, sắc mặt hắn cũng trở nên có hơi cổ quái.

- Sao vậy sư phụ? Cái chén canh này của đệ tử rất không tệ phải không?

Trần Trầm hỏi thăm giống như mình vừa hiến lên bảo vật quý giá vậy.

- Phung phí của trời! - Tiêu Vô Ưu nhìn Tử Sâm trôi nổi trong chén, lông mày nhện không được mà run rẩy lên.

Nghe câu trả lời, Trần Trầm cũng hơi xấu hổ, vì thế đành tranh thủ đổi chủ đề.

- Sư phụ, đệ tử tới đây lâu như vậy rồi, người trong nhà cũng không biết..

Tiêu Vô Ưu nghe vậy cũng không nói gì mà nhận lấy chén canh uống một hơi cạn sạch, sau đó mới chậm rãi nói:

- Yên tâm đi, thời điểm ta phái người đi điều tra thân phận của người cũng sẵn tiện báo bình an cho cha mẹ người rồi, hơn nữa cũng cáo tri với thành chủ nơi đó, bảo bọn họ chăm sóc cho cha mẹ người nhiều hơn.

Trần Trầm nghe tới đây thì trầm mặc, trong nội tâm tràn đầy cảm động.

Vị sư phụ tiện nghi này đối xử với hắn thật sự là vô cùng tốt, thật không uổng công hắn hiếu kính chén canh này.

Đang lúc Trần Trầm nghĩ muốn nói ra một ít lời buồn nôn để tán tưng tình thầy trò một chút, ngoài cửa đột nhiên có người đi tới, rõ ràng là ngoại môn trưởng lão.

Vẻ mặt của hắn đầy biệt khuất, vừa vào cửa liền quỳ một gối xuống đất.

- Tông Chủ, tên Vương Phong kia quấy rối lung tung ở lớp ngoại môn, hôm nay càng tuyên bố muốn khiêu chiến đệ tử của Thiên Vân Tông ta. Ta quản không nổi nữa, kính xin Tông Chủ quyết đoán!

- Hả? Luyện Khí tầng sáu như hắn muốn khiêu chiến toàn bộ đệ tử của Thiên Vân Tông ta?

Sau khi nghe xong, sắc mặt của Tiêu Vô Ưu thoáng một cái liền trầm xuống.

Ngoại môn trưởng lão đè nén lửa giận nói tiếp:

- Chương Môn, tuy tu vi của hắn thấp, nhưng đệ tử phái ta không ai dám ra tay với hắn, có mấy tên đệ tử nội môn bị hắn điếm danh ứng chiến, cuối cùng đều vì sợ đầu sợ đuôi mà bị hắn đánh bại, hôm nay hắn lại nói ầu nói tả ngoài đó, hạ thấp Thiên Vân Tông chúng ta...

Chương 59: Tám Ngàn Linh Thạch, Combo Trách Nhiệm

- Làm càn!

Nghe xong, Tiêu Vô Ưu chực ném cái bát trong tay, bắt quá, nhớ đến đây là bát của Trần Trầm, động tác trên tay thoáng khựng lại.

- Sư phụ, có thể ném, không sao đâu... - Trần Trầm tiểu tâm dục dục nói.

Thế là Tiêu Vô Ưu ném cái bát cho hẵn, tiếp đó xoay người nhìn về phía bức tượng Tổ sư trong đại điện.

Giờ phút này, bầu không khí trong đại điện vô cùng yên tĩnh cùng ngột ngạt.

Qua một lúc lâu sau, Tiêu Vô Ưu mới lẩm bẩm nói:

- Tân vương đăng cơ, Vô Tâm tông đã hoàn toàn không để vào mắt 35 tông còn lại, xem ra lời đồn là thật, Vô Tâm tông muốn thôn g nhất 36 tông, biến Đại Chu thành một quốc gia chính tông hợp nhất.

Ngoại môn trưởng lão bên cạnh nghe vậy không khỏi xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Trong phạm vi Đại Tấn có 37 thế lực, Vô Tâm tông mạnh nhất, Hoàng thất Đại Tấn đứng thứ hai. Trước đây bởi có Hoàng thất dẫn dắt 35 tông còn lại mới miễn cưỡng ngăn cản được ý đồ của Vô Tâm tông, nhưng hôm nay, lão quốc vương tạ thế, tân quốc quân từ nhỏ lớn lên tại Vô Tâm tông đăng cơ...

Thế cân bằng hoàn toàn bị phá vỡ, nhân sinh khổ cực của 35 tông chỉ sợ còn đặng đặng phía sau.

Vạn nhất áp lực từ Ma môn Đại Chu yếu đi, Vô Tâm tông chắc chắn sẽ ra tay diệt một số tông môn, giết gà dọa khỉ, hùng cường ép thống nhất 36 tông.0

Nếu 35 tông đoàn kết thì cũng thôi đi, chỉ đáng tiếc là nội bộ 35 tông chia bè kết phái, trong đó không ít tông đã sớm đầu phục Vô Tâm tông, làm xong chuẩn bị cho một tràng thay đàn đổi dây sắp tới.

- Tông chủ, chúng ta xử trí Vương Phong kia thế nào? - Trần Mặc trong chốc lát, ngoại môn trưởng lão chưa chát hỏi.

Lúc này không ai muốn trở thành con gà bị giết, các tông môn khác không muốn, Thiên Vân tông lại càng không muốn, cho nên thời điểm này tuyệt đối không thể để Vô Tâm tông bắt được đuôi.

- Sư phụ, để ta đi một chuyến đến Ngoại môn là được. - Trần Trầm đột nhiên lên tiếng.

Nghe vậy, Tiêu Vô Ưu lập tức nhú mày.

- Đối phó với loại người như vậy, ta xem như tương đối có kinh nghiệm. Sư phụ, xin ngài yên tâm!

Trần Trầm cười khẽ một tiếng, sau đó xoay người rời khỏi đại điện.

Nhìn theo bóng lưng Trần Trầm, Tiêu Vô Ưu không ngăn cản, chỉ là thần sắc thoáng trở nên phức tạp.

- Thánh Tử... Tuyệt đối không được xúc động!

Ngoại môn trưởng lão lo lắng hôn, dậm bước muốn tiến lên ngăn cản, nhưng còn chưa đi được hai bước đã bị một cỗ lực lượng vô hình kéo lại.

- Không sao, cứ để hắn đi, Thiên Vân tông ta dù có nhỏ yếu, nhưng không đến mức không bảo vệ nổi một đệ tử.

Tiêu Vô Ưu lạnh lùng nói, ánh mắt trở nên vô cùng kiên định, dường như đã có quyết định trong lòng.

...

Cùng lúc đó, quảng trường ngoại môn đã loạn thành một đoàn.

Vương Phong đứng sừng sững giữa sân, ánh mắt bề ngễ, chúng đệ tử phía dưới không ai dám đối mặt với hắn.

- Tôn Thiên Cương, không phải ngươi tự xưng Đệ nhất nội môn sao? Không dám đánh với ta một trận à?

Vương Phong chỉ tay vào “hạc giữa bày gà” Tôn Thiên Cương, lớn tiếng chế giễu.

Đám nội môn đệ tử xung quanh giận không nhịn nổi, nếu luận về tu vi, sư huynh dùng một bàn tay liền có thể chụp chết tên gia hỏa này, nhưng hết lần này đến lần khác, đại sư huynh lại không thể làm thế.

- Tôn Thiên Cương, làm không được coi như ngươi là thứ hèn nhát, ngày sau tự xưng một tiếng tôn tử là được!

Vương Phong tiếp tục khiêu khích, Tôn Thiên Cương dút khoát nướm mắt lại, bất quá có thể nhìn thấy gân xanh nổi cuộn cuộn trên cổ hắn, hiển nhiên là tên này đã cảm phiền đến cực hạn.

- Triệu Tiểu Nhã, ngươi dám đánh ta, bây giờ mau nói xin lỗi, nếu không ta lập tức báo cáo Vô Tâm tông, nói Thiên Vân tông các ngươi không để Vô Tâm tông vào mắt.

- Ngươi chớ có quên, trước đây Tôn Thiên Cương chỉ đụng ta một

cái, Thiên Vân tông đã phải bồi 5000 khối Linh thạch! Ta bảo ngươi xin lỗi đã là nể mặt mỹ nữ như ngươi lắm rồi!

Nghe hắn nói, Triệu Tiểu Nhã ủy khuất đến cực điểm, rõ ràng là t ên gia hỏa này khinh bạc nàng trước, giờ nàng lại phải đi xin lỗi h ắn, thử hỏi nàng sao có thể nhẫn?

- Triệu Tiểu Nhã, ngươi không xin lỗi? - Vương Phong hơi mất ki ên nhẫn, trực tiếp lấy ra lệnh bài truyền tin, tiếp đó múa may giữa hư không.

Đám đệ tử thấy rõ ràng hắn đang viết mấy lời mách lẻo.

Thấy vậy, Triệu Tiểu Nhã không thể làm gì khác hơn, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Thật xin lỗi!

Từ nhỏ nàng đã lớn lên tại Thiên Vân tông, đây chính là nhà nàg, nếu bởi vì chuyện của cá nhân của mình mà khiến tông môn ch ịu tổn thất, vô luận thế nào trong lòng nàng cũng sẽ cảm thấy áy n áy.

- Thế mới phải chứ! - Vương Phong thu hồi lệnh bài đưa tin, vẻ m ặt vô cùng đắc ý, sau đó hắn lại nhìn xang Mộ Dung Vân Lan.

Xú bà nương này lúc này vừa tát hắn một cái, hắn còn chưa quên đâu.

Nghĩ đến đây, hắn chỉ tay vào Mộ Dung Vân Lan, nói:

- Mộ Dung gì gì đó, đến đánh với ta một trận! Cho ta lĩnh giáo m ột chút cái gọi là tuyệt học của Thiên Vân tông các ngươi!

Đám đệ tử nghe hắn nói, trong mắt lộ ra vô hạn khinh bỉ. Một tu c hân giả lâu năm, tu vi đạt đến Luyện khí tầng 6 lại đi khiêu chiến

với gà mới của Ngoại môn, sợ là trong Thiên Vân tông cũng chỉ có Vương Phong làm được chuyện như vậy.

Tên này đúng là vô sỉ đến cực điểm... Quả thực, Vô Tâm tông phải hối hận đến không gì khác hơn là để khiến người của Thiên Vân tông buồn nôn!

Bị điểm tên, sắc mặt Mộ Dung Vân Lang thoáng cái trắng bệch, phải biết ngay cả nội môn nhị sư tỷ cũng phải cúi đầu trước tên Vương Phong này, thử hỏi một tân đệ tử như này nên làm thế nào cho phải?

Nếu như bị tên Vương Phong này đánh một trận trước mặt mọi người, về sau nàng phải làm người thế nào trong Thiên Vân tông?

Không ngờ bước lên tiên lộ, trở thành Tiên Nhân trong mắt thế tục, vẫn có nhiều điều bất đắc dĩ như vậy.

Giờ khắc này, trong lòng Mộ Dung Vân Lan bi phần khó tả, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

- Ta đánh với ngươi một trận, ngươi chớ có làm khó Mộ Dung sư muội! - Có vị lão đệ ngoại môn nhìn không được liền bước ra.

- Chắc, ngươi muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân ta, ta thành toàn cho ngươi! - Vương Phong khinh thường cười.

Dù sao hắn cũng là Luyện khí tầng 6, trong đám ngoại môn xem như hiếm có địch thủ. Hắn biết tên trước mặt, chỉ mới là Luyện khí tầng 5, nếu thực đánh nhau, hắn ta không phải đối thủ của hắn.

Ngay sau đó, hai người nhanh chóng giao thủ.

Tên Vương Phong này đúng thật là tu vi Luyện khí tầng 6, nhưng hắn quanh năm trầm mê tửu sắc, thực lực rỗng tuếch, đánh một hồi vậy mà lại sắp không chống đỡ được.

Nhìn thấy một màn này, chúng đệ tử phía dưới càng thêm khinh t hường.

- Tiếp ta một chiêu, năm ngàn Linh thạch! - Đúng lúc này, Vương Phong gào lên.

Nghe thấy mấy chữ “5000 Linh thạch”, ngoại môn đệ tử nọ biến s ắc.

Một cái ngoại môn đệ tử như hấn, một năm tích góp được vài tră m linh thạch đã là nhiều lắm rồi, vậy mà đánh tên gia hỏa này, Thi ên Vân tông ít nhất phải bồi 5000 Linh thạch, cái này khiến hấn th oáng cái trở nên sợ đầu sợ đuôi.

Thấy vậy, Vương Phong vô cùng đắc ý, cao giọng nói:

- Lại tiếp ta một chiêu, 8000 Linh thạch, combo trách nhiệm luôn!

Lúc này, hấn đã hoàn toàn bỏ qua phòng ngự, toàn lực công kích, hấn không tin tên đệ tử ngoại môn trước mặt dám phản kháng.

Nội môn đệ tử như Tôn Thiên Cương, Triệu Tiểu Nhã động đến h ấn, có lẽ chỉ phải bồi thường Linh thạch, thế nhưng một tên ngoại môn đệ tử nhãi nhép... Nói không chừng sẽ bị Vô Tâm tông chất vắn, cuối cùng trả giá đại giới.

Quả nhiên, lão đệ kia lo trước lo sau, sức phản kháng càng lúc c àng yếu, cuối cùng bị Vương Phong bắt được nhược điểm, lãnh trọ n một trường bay ra xa mười mấy mét, phun ra một ngụm máu tư oại, ngã ra đất.

Lúc này, Vương Phong mới thu tay về, đứng chấp tay, giả trang “cao thủ thật tịch mịch”, sau đó nhìn về phía Mộ Dung Vân Lan.

- Sư muội, đến luận bàn với ta một chút nào, con người ta từ trướ

c đến nay vẫn luôn thương hoa tiếc ngọc, chắc chắn sẽ không khiếm
n người bị thương, người cứ yên tâm.

- Bất quá, nam nữ luận bàn, hoặc nhiều hoặc ít có tiếp xúc thân th
ể, chỉ mong sự muội bỏ quá cho, ha ha!

Nói đến đây, Vương Phong không nhịn được bật cười, trong đầu k
hông ngừng tưởng tượng ra đủ loại hình ảnh dung tục.

Đám đệ tử phía dưới nghe hắn nói, khó chịu nhưng chẳng dám lê
n tiếng, cũng có không ít đệ tử lộ vẻ mờ mịt.

Bọn hắn đến Thiên Vân tông chẳng phải vì muốn tu tiên, muốn tr
ở nên mạnh hơn, là tồn tại được người người kính ngưỡng hay sa
o?

Tại sao giờ đây lại bị bắt nạt thành cái dạng này?

Nếu như ở Thiên Vân tông phải sống như vậy, chẳng bằng trở về t
hế tục, tiêu diêu tự tại còn hơn.

Giờ phút này, Mộ Dung Vân Lan cũng có suy nghĩ như vậy. Ở qu
ê hương, phụ thân nàng là thành chủ, bản thân được vạn chúng ch
ú mục, ngày thường quan to hiển quý trong thành đến nhìn cũng k
hông dám nhìn nàng một cái.

Còn bây giờ... Chênh lệch cực lớn khiến nàng không khỏi hoài n
ghi nhân sinh.

- Sự muội, người có lên hay không? Người xem thường ta à? Hay
là xem thường Vô Tâm tông?

Vương Phong lại lấy ra lệnh bài đưa tin của Vô Tâm tông, dám đệ
tử thoáng cái biến sắc.

- Ta... Ta... - Mộ Dung Vân Lan ủy khuất đến cực điểm, nước m

át từ hốc mắt trào ra, lúc này đây, nàng cảm thấy vô cùng bất lực.

Ngay khi bầu không khí trên quảng trường trở nên đè nén cực hạn, xa xa, một đạo âm thanh bất mãn phá vỡ bình tĩnh.

- Là ai dám khi dễ người Trần Trâm ta bảo hộ?

Chương 60: Đại Ca, Người Chờ Có Xúc Động, Chuyện Gì Cũng Từ Từ!

Nghe được thanh âm này, mọi người vô thức nhìn về nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy ở lối vào quảng trường có một thân ảnh bạch y phiêu nhiên, khí độ kia... Quả là tiêu sái khó tả.

- Là Thành tử... - Một ít ngoại môn đệ tử nhỏ giọng thì thầm.

Mộ Dung Vân Lan dường như thấy được cứu tinh, lúc này đây, còn có người nguyện ý ra mặt vì nàng đã khiến nàng cảm động không thôi.

Ngay cả những... nội môn đệ tử kia, thần sắc cũng trở nên phức tạp.

- Trần Trâm? Là ai vậy? Sao ta chưa từng thấy qua? - Thấy có người chạy đến trước mặt mình so trang bức, Vương Phong cảm thấy rất không cam lòng, chỉ vào Trần Trâm quát.

Trần Trâm không lên tiếng, lẳng lặng đi đến chắn trước người Mộ Dung Vân Lan.

- Sư muội, ngươi lui lại phía sau.

Nghe hắn nói, Mộ Dung Vân Lan vội lau nước mắt, ôn nhu nói:

- Đa tạ Trần sư huynh, nhưng người này...

- Không sao, đã có ta ở đây. - Trần Trầm lạnh nhạt đáp.

Thấy Trần Trầm một bộ phong khinh vân đạm, Mộ Dung Vân Lan bất chợt cảm giác vô cùng an toàn, vội thu hồi bước chân, thối lui về trong đám người.

Sau đó dùng vẻ mặt sùng bái ngược nhìn bóng lưng Trần Trầm.

- Người rốt cuộc là ai? - Vương Phong căm tức hỏi, thông tin lệnh bài trong tay không ngừng lay động.

Trần Trầm yên lặng bước đến giữa quảng trường, đứng trước mặt Vương Phong.

- Ta là Thiên Vân tông Thánh tử, là sư huynh của tất cả mọi người ở đây.

Nghe nói thế, Vương Phong bừng tỉnh đại ngộ, lúc này hắn mới sực nhớ ra hình như tân nhiệm Thánh tử mà Vô Tâm tông kêu hắn điều tra gọi là Trần Trầm.

Chỉ một ý niệm này, hắn nảy sinh ác tâm, chỉ vào Trần Trầm, cả giọng nói:

- Nguyên lai ngươi là Thiên Vân tông Thánh tử, rất tốt, ta đang lo không tìm thấy ngươi đây này, không ngờ là ngươi lại dám chủ động nhảy ra.

- Người tìm ta có chuyện gì? - Trần Trầm lạnh nhạt hỏi.

- Nói cho ta biết tư chất cùng lai lịch của ngươi, để ta báo cáo lại với Vô Tâm tông. - Vương Phong một bộ ngạo nghễ, hấn cứ thích nói thẳng ruột ngựa như vậy.

Có Vô Tâm tông chống lưng, hấn căn bản chẳng cần phải sợ gì, trừ phi Thiên Vân tông không muốn lăn lộn nữa.

- Không nói cho ngươi. - Trần Trầm cũng trả lời rất dứt khoát, khiên Vương Phong trợn mắt há hốc mồm.

- Ngươi... Ngươi! - Vương Phong chỉ vào Trần Trầm, nhất thời không biết nên nói gì, bất quá, trong lòng hấn cơ hồ có thể kết luận tư chất tên tiểu tử này vô cùng tốt, thậm chí có thể uy hiếp đến Vô Tâm tông.

Bằng không thì mắc gì phải giấu giếm nhiệt tình như vậy?

Nghĩ đến đây, Vương Phong càng thêm tức giận.

Ngươi bị ta nắm đuôi mà còn dám kiêu ngạo với ta như vậy? Tên nào cho ngươi lá gan đó hử?

Thật không sợ đưa đến họa ngập đầu cho Thiên Vân tông sao?

Hay là tên này bị não úng nước?

Wương Phong cố sức đè nén phần nộ trong lòng, tiếp tục nói:

- Không nói với ta cũng được, cùng ta đánh một trận, sau đó lần nữa cho ta 1000 khối Linh thạch.

Trần Trầm cũng không trả lời chính diện, mà bày ra tư thế xin mời.

Thấy vậy, Vương Phong cho rằng Trần Trầm đã khuất phục, lúc n

ày, hấn nhếch mép cười lạnh. Trước mặt đông đảo đệ tử nội ngoại môn, tẩn cho Thánh tử của bọn họ 1 trận, chắc, cái này nhất định là rất thống khoái.

Từ nay về sau, tại Thiên Vân tông sẽ không còn ai dám xem thường hấn.

Nghĩ đến đây, hấn nhe răng cười, quát:

- Tiếp ta một chiêu! Năm ngàn Linh thạch!

BA~!

Hấn còn chưa nói xong, trên mặt đã lãnh trọn một cái tát, cả người i lộn nhào tại chỗ, đại ra.

Ngay cả chúng đệ tử nội ngoại môn cũng đại ra, nói thế nào bọn họ cũng không nghĩ Thánh tử có can đảm đánh Vương Phong, càng khiến bọn họ khiếp sợ hơn chính là Thánh tử nhà mình đánh thẳng...
ng...

Hấn mới nhập môn có vài ngày thôi!?

Lấy lại tinh thần, Vương Phong bưng kín mặt, tràn đầy không cam lòng nhìn về phía Trần Trầm, cả giận nói:

- Trần Trầm, ngươi không biết 5000 Linh thạch là cái khái niệm gì hả?

Trần Trầm mờ mịt nói:

- Khái niệm gì? Không biết nha!

- Ngươi hỏi hấn! - Vương Phong chỉ tay về phía Tôn Thiên Cương, nội tâm uất ức không chỗ xả. Hấn đã quên mất tên Thánh tử này mới nhập môn được vài ngày, không hiểu rõ lắm quang huy của

hắn.

Khó trách dám kiêu ngạo như vậy!

Tôn Thiên Cương mặt già đỏ lên, không dám rên một tiếng, trái lại, nội môn đệ tử bên cạnh đứng ra giải thích.

- Trước kia Tôn sư huynh đẩy hắn một cách, sau đó Thiên Vân tông phải bồi thường cho Vô Tâm tông 5000 Linh thạch tiền thuốc men...

Trần Trầm bưng tỉnh đại ngộ, khẽ gật đầu.

- Đã hiểu!

Thấy vậy, Vương Phong coi như yên tâm, lại lần nữa gào thét:

- Tiếp ta một chiêu, 8000 Linh thạch, combo trách nhiệm.

BA~!

Hắn còn chưa nói hết lời này, một cái tát đã bay thẳng vào mặt hắn, trực tiếp đánh hắn văng ra ngoài.

Vương Phong ngã ra đất, vẻ mặt mờ mịt.

Tiểu tử này lại có thể đánh thẳng tay như vậy, chẳng lẽ không hiểu ý hắn? Chẳng lẽ hắn biểu đạt chưa đủ rõ ràng à?

Đánh ta là phải bồi thường linh thạch đó! Hơn nữa còn là một con số thiên văn!

Đang lúc hắn còn ngồi trên đất hoài nghi nhân sinh, Trần Trầm chậm rãi bước đến gần hắn.

Rầm!

Trên trời bỗng xuống một đạo sấm sét, tóc Vương Phong dựng đứng lên, miệng phun ra một ngụm khói đen.

- Ngươi... Sao lại như vậy!

Lúc này đây, hẳn dù có ngốc cũng nhận ra tên Trần Trầm trước mặt đang đùa cợt mình, lửa giận trong lòng không cách nào ngăn được, lập tức bộc phát, tay móc ra một khối thông tin lệnh bài.

- Ngươi dám dùng lôi điện bắt ta? Tốt! Rất tốt! Ta sẽ báo lên Vô Tâm tông, nói ngươi là Tiên Thiên Linh Thê!

Nghe hắn nói, tất cả đệ tử nội ngoại môn có mặt ở đây đều lộ vẻ kinh ngạc. Nếu Vương Phong thật sự nói như vậy, chỉ sợ ngày mai sẽ có tu sĩ Nguyên Anh của Vô Tâm tông xuất hiện tại Thiên Vân tông...

Thế nhưng Trần Trầm lại ngoảnh mặt làm ngơ, bước đến trước người Vương Phong, vung một cái tát vào mặt hắn, đồng thời ghé sát tai hắn lầm bầm:

- Ai bảo ngươi dám khi dễ tiểu đệ của ta, ngươi không biết Tôn Thiên Cương là tiểu đệ của ta à?

Cách đó không xa, Tôn Thiên Cương nghe được mấy lời này, mặt đen như đáy nồi, đây là thời điểm xoắn xuýt mấy thứ này hả? Hả?

Vương Phong cũng khóc không ra nước mắt, bùm mặt nói:

- Trần Trầm, ngươi có biết nếu ta thật sự nói như vậy, Thiên Vân tông sẽ gặp họa ngập đầu không?

BA~!

Lại một cái tát đập xuống mặt hắn, đồng thời một âm thanh vô cùn

g nhẹ nhàng truyền vào tai hắn.

- Biết thì thế nào, dù sao trước khi người Vô Tâm tông đến, người đã chết!

Bị đánh một trận, trong lòng Vương Phong cũng phần nộ không gì sánh kịp, nghe thế, hắn quát:

- Ta kéo toàn bộ tông các người làm đệm lưng, đó cũng đáng!

- Liên quan gì ta, ta mới đến Thiên Vân tông vài ngày, người cho là ta có bao nhiêu cảm tình với Thiên Vân tông hả? Bất quá, đến lúc đó ta không biết xấu hổ chuyển đến Vô Tâm tông, với tư chất của ta, đến Vô Tâm tông cũng có thể làm Thánh Tử nha.

- Người đây là không biết, Thiên Vân tông đối đãi ta thật có chút uất ức, hay là đi tông môn mạnh nhất đi nhỉ? Vẫn tốt hơn không phải sao?

Nghe mấy lời thì thầm bên tai, Vương Phong sửng người.

Những đệ tử khác ở Thiên Vân tông thời gian dài, đối với tông môn hiển nhiên có cảm tình, nhưng cái tên gia hỏa trước mặt quả thật chỉ mới đến vài ngày, lấy đâu ra tình với cảm?

Càng máu chột là... vạn nhất cường giả Nguyên Anh hàng lâm Thiên Vân tông, đối với những đệ tử... ưu tú cũ, có lẽ sẽ ra tay chém tận giết tuyệt vì sợ ngày sau báo thù...

Thế nhưng đệ tử mới thì chưa chắc nha... Huống chi còn là đệ tử có tư chất kinh người mà Thiên Vân tông muốn giấu giếm...

Hơn nữa, tên gia hỏa Trần Trầm này thoát nhìn bộ dạng đường đường chính chính, nhưng kỳ thật không có một chút tiết tháo nào. Đến lúc đó hắn ưỡn ngực ngẩng đầu xin tha, nói không chừng có thể đến Vô Tâm tông lẫn lộn đến phong sinh thủy khởi ấy chứ.

Cmn! Trên đời vậy mà còn có kẻ lưu manh hơn ta, không biết xấu hổ hơn ta?

- Đến Vô Tâm tông làm Thánh Tử... Ta thấy cũng không tệ ha. Hay là để ta giúp người nói với Vô Tâm tông ta là Tiên Thiên Linh Thể?

Trần Trầm giơ tay đoạt lấy thông tin lệnh bài, ngay sau đó làm động tác như muốn truyền tin.

Thấy một màn như vậy, Vương Phong bị dọa cho hồn phi phách tán.

Nếu thật sự để tên này truyền tin ra ngoài, hẳn coi như xong.

Thậm chí không cần đám trưởng lão kia động thủ, bị chúng đệ tử Thiên Vân tông đương trường băm làm thịt vụn là chuyện mười mươi.

Nếu có thể cùng tên Thánh Tử này đồng quy vu tận thì cũng thôi đi, nhưng hết lần này đến lần khác người ta nói không chừng có thể sống vui vui vẻ vẻ, còn hẳn... Sao hẳn có thể cam tâm?

Nghĩ đến đây, Vương Phong vội ôm lấy đùi Trần Trầm, thê lương nói:

- Đại ca! Người chớ có xúc động! Chuyện gì cũng từ từ nói!

Chương 61: Người Chọn Con Đường Thật... Chật Vật!

- Thông tin lệnh bài này của người phải dùng thế nào? – Trần Trầm nhưng mày, lạnh giọng hỏi.

Vương Phong lắc đầu như trống bỏi, một bộ ta không biết gì cả.

- Vậy coi như xong, ta đánh chết người cũng được.

Trần Trầm ném thông tin lệnh bài đi, quay sang đánh cho Vương Phong một trận tê người, đánh cho hắn kêu cha gọi mẹ, đau đớn không thôi.

- Hắn thật muốn đánh chết ta!?

Đánh rồi đánh, đánh đến đầu óc Vương Phong cũng mụ đi, hắn chỉ cảm thấy Trần Trầm thật sự muốn giết hắn, sau đó liên lụy Thiên Vân tông, rồi mặt dày đi làm đệ tử Vô Tâm tông.

Dưới gầm trời này sao lại có kẻ xấu xa như vậy? Quả thực là khi sự diệt tở mà!

Nội tâm Vương Phong liên tục mắng chửi, nhưng miệng thì lại lớn tiếng xin tha.

- Thánh Tử tha mạng!

- Đừng đánh! Ta nhận thua!

Tiếng cầu xin của hắn quanh quẩn trên quảng trường, đám đệ tử nội ngoại môn nghe vào tai, cảm thấy thoải mái không thôi. Lúc này đây, cuối cùng bọn họ cũng triệt triệt để để ghi nhớ vị Thánh Tử Thiên Vân tông Trần Trầm này.

Bất quá, trong mắt Tôn Thiên Cương cùng Triệu Tiểu Nhã tràn đầy lo lắng, đánh thì sướng rồi đó, nhưng ngày sau lỡ như Vương P

hông trả thù thì biết làm sao? Thật có thể giết hẳn được à?

Một lát sau, rốt cuộc Trần Trầm cũng thu tay, kéo Vương Phong ra ngoài.

- Trần sư huynh... Người định đem hẳn...

Khó có được Triệu Tiểu Nhã hô một tiếng sư huynh, trọng giọng nói của nàng dấy lên một tia lo lắng.

- Yên tâm, chuyện này một mình ta gánh chịu, dám khi dễ đệ tử tông ta ngay tại Thiên Vân tông, dù hẳn có là người của Vô Tâm tông cũng không được.

- Nếu Vô Tâm tông thật sự muốn xử phát, vậy thì ngày sau ta không dùng bất kỳ tài nguyên nào của tông môn nữa, coi như chống đỡ qua lần này.

Nói xong mấy lời hiên ngang lắm liệt này... Trần Trầm không quay đầu, chỉ lưu lại cho mọi người một bóng lưng cô đơn.

- Trần sư huynh muốn một mình gánh sao? Thế nhưng... - Mộ Dung Vân Lan thì thảo tự nói, trong mắt tràn đầy không đành lòng, giờ phút này, nàng cảm thấy rối tinh rối mù cả lên, hận không thể lẩy thân báo đáp.

Trần sư huynh tuy là Thánh Tử, thế nhưng làm ra việc này, trong tông hẳn là sẽ xử phạt nặng?

Trong đám ngoại môn đệ tử cũng có người lộ vẻ áy náy.

Thánh Tử vốn có thể bình bình an an tu luyện tại chủ phong, không cần quản mấy chuyện thế này, ai ngờ hẳn lại việc nghĩa không còn bước, đi đến ngoại môn, thay mọi người trút giận...

Phần tình nghĩa này khiến bọn họ cảm động không thôi.

...

Đợi rời khỏi Thiên Càn Phong, cơ thể căng cứng của Trần Trầm mới buông lỏng, “trang” thâm trầm lâu như vậy cũng hơi mệt nh

- Vừa này có lẽ thu được một đồng hảo cảm? Haha! Làm một Thá
nh Tử được người người sùng kính mới thú vị!

Vừa cười vừa lẩm bảm một câu, kể đó, Trần Trầm giơ tay lên, nhì
n Vương Phong bị mình đánh thành đầu heo.

- Haiz, người sao lại không hiểu chứ hả? Ở Thiên Vân tông của t
a, chỉ có ta có thể coi trời bằng vung, người là cái thá gì?

Tiếc hận lắc đầu vài cái, Trần Trầm lôi Vương Phong đã hôn mê t
iếp tục đi lên chủ phong.

Đánh một trận còn chưa tính kết thúc, hẳn phải làm thêm “công tá
c tư tưởng” cho tiểu tử này nữa mới được.

Tốt nhất lừa cho tiểu tử này huyễn hoặc nhân sinh luôn mới ổn.

...

Một phút sau, rốt cuộc Trần Trầm cũng lôi Vương Phong về đến b
iệt viện chủ phong, hẳn tiện tay ném hẳn ta vào đại sản.

Còn mình thì nhớn nhơ bước đến ghé dựa, ngồi xuống, nếu như lú
c này cho hẳn đốt thêm điều thuốc, cái kia... Hiển nhiên chính là
phong phạm đại lão nhi.

- Tiên Nhi, cho hẳn một mảnh Tử Chi.

Trần Trầm lắc lắc tay, vờ như trong tay mình đang kẹp một điều t

huốc.

Hồ Tiên Nhi bên cạnh nghe vậy, đồng tình nhìn Vương Phong một cái, nàng biết rõ chủ nhân nhà mình lại chuẩn bị lên lớp...

Lại nói, người vừa bị đánh một trận, đầu óc còn choáng váng, đó chính là thời điểm dễ bị lừa nhất, giống với nàng sau vài ngày bị nhốt mới được thả ra lúc trước

Sau khi cho Vương Phong ăn một mảnh Tử Chi, Hồ Tiên Nhi thứ c thời lùi ra sau lưng Trần Trầm, đảm nhiệm thật tốt chức nghiệp phong nền.

- Khục khục!

Hiệu quả của Tử Chi có thể nói là dựng sào thấy bóng, không bao lâu sau, Vương Phong đã khôi phục ý thức. Bất quá, vừa liếc thấy Trần Trầm, hắn liền hoảng, cuống quýt đập đầu xin tha.

- Thánh tử tha mạng!

- Vội cái gì? Ngồi đi!

Trần Trầm chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh, vẻ mặt thản nhiên, cứ như đang nói chuyện với lão bằng hữu nhiều năm gặp lại vậy.

Vương Phong nơm nớp lo sợ ngồi xuống cái ghế bên cạnh, giờ phút này, chỉ cần Trần Trầm nói chuyện hơi lớn một chút là hắn sẽ n hảy dựng lên, quỳ sụp xuống đất xin tha ngay.

- Tiên Nhi, người đến rót cho Vương công tử chén trà. - Trần Trầ m mỉm cười, phân phó.

Hồ Tiên Nhi nghe vậy lập tức nhắc gót đi đến bên cạnh Vương Ph ong, rót trà cho hắn.

Thấy vậy, Vương Phong có chút không hiểu, chẳng lẽ Trần Trầm ý thức được vừa rồi bản thân đã quá xúc động cho nên hiện tại muốn nịnh nọt hồng xin lỗi hử?

Nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng hử thoáng cái như núi lửa phun trào.

Hiện tại muốn nhận lỗi!? Đã muộn!

Thời điểm hử đang nghĩ xem nên báo thù thế nào, Trần Trầm đột nhiên quát to một tiếng.

- Vương Phong! Người sắp chết đến nơi còn không tự biết!

Phù phù!

Nghe hử hét lên, Vương Phong tựa như chim sợ cành cong, lập tức vọt khỏi ghế, quỳ rạp xuống đất.

- Thánh Tử tha mạng!

Về phần báo thù gì gì đó, trong nháy mắt đã bị hử ném lên tận chín tầng mây.

Thấy vậy, Trần Trầm cười lạnh một tiếng, nhấp một ngụm trà.

- Ta tha cho người thì làm được gì? Cũng không phải ta muốn giết người!

Nghe vậy, mồ hôi trán Vương Phong túa ra, Trần Trầm này không muốn giết hử, chẳng lẽ là người Thiên Vân tông muốn động thủ?

Trong khi hử còn đang hoang mang, Trần Trầm đưa ra một vấn đề.

- Tiểu Vương, nói thật, người cảm thấy tương lai Thiên Vân tông

cùng Vô Tâm tâm sẽ là kết cục gì?

Vương Phong ngẩn người, không dám trả lời.

Trần Trầm thấy vậy, thản nhiên nói:

- Vô Tâm tông các người muốn đoạt được thứ gì, chính người cũng biết. Tương lai, Thiên Vân tông cùng Vô Tâm tông không có gì khác hơn ngoài hai loại kết cục.

- Thứ nhất là Thiên Vân tông hoàn toàn bị Vô Tâm tông tiêu diệt.

- Thứ hai, Thiên Vân tông bị Vô Tâm tông chiếm đoạt, biến thành một bộ phận của Vô Tâm tông, lúc đó, chương môn cùng với đám Thái Thượng trưởng lão cùng sẽ được an bài đến Quốc đô nhậm chức, ở đây sẽ do người Vô Tâm tông tiếp nhận.

- Nếu là kết cục thứ nhất, dù cho Thiên Vân tông có yếu đến mức nào thì cũng sẽ chống cự được một đoạn thời gian, đến lúc đó người khó tránh khỏi vận mệnh tốt thì, điểm ấy chắc người không phủ nhận?

Nghe vậy, Vương Phong ngượng ngùng nói:

- Ta đương nhiên không hi vọng loại chuyện như vậy phát sinh, nếu Thiên Vân tông có thể sát nhập Vô Tâm tông, đó là không thể tốt hơn...

Nghe đến đây, Trần Trầm cười lạnh, đổi giọng:

- Thiên Vân tông sát nhập Vô Tâm tông, người sống được à?

Nghe xong, Vương Phong biến sắc, ánh mắt càng thêm hoang mang.

Trần Trầm tiếp tục rèn sắt khi còn nóng:

- Tiểu Vương, ta lại hỏi ngươi, ngươi đắc tội nhiều người ở Thiên Vân tông như vậy, tương lai nếu Thiên Vân tông thật sự sát nhập Vô Tâm tông, vậy chẳng phải chương môn cùng Thái Thượng trụ ởng lão Thiên Vân tông lúc đó đều là trưởng lão Vô Tâm tông hết sao?

- Mà khi đó, ngươi chẳng qua cũng chỉ là một đệ tử bình thường, bọn họ muốn giết ngươi, cần tốn bao nhiêu công phu?

Vương Phong tái mặt...

Đạo lý này... Quả thực có lý! Chỉ bằng chuyện hấn làm lúc trước, cao tăng Thiên Vân tông có cả ngàn lý do để giết hấn.

Bên kia, Trần Trầm tiếp tục lừa gạt:

- Sau khi Vô Tâm tông tiếp nhận Thiên Vân tông, ngươi nghĩ chuyện bức thiết nhất cần làm lúc đó là gì? Là lôi kéo nhân tâm đó, hi ếu không? Mà giết ngươi, không thể nghi ngờ gì... Chính là một cách lôi kéo nhân tâm, ngươi nói có đúng không?

- Ta đoán Vô Tâm tông đã sớm nghĩ kỹ hết thảy, thậm chí để ngươi gây thêm nhiều rắc rối ở Thiên Vân tông, hấp thu cừu hận, đến lúc đó đem ngươi giết đi, Thiên Vân tông quy phục Vô Tâm tông, lửa giận của mọi người cũng vơi đi phân nửa, như vậy càng có lợi cho Vô Tâm tông thống trị.

Nghe đến đó, Vương Phong tái mặt.

Trên thực tế, đúng như lời Trần Trầm nói, Vô Tâm tông muốn hấn gây ra nhiều hỗn loạn cùng bất mãn ở Thiên Vân tông...

Chẳng lẽ thật sự vì ngày sau đưa hấn ra, xem như công cụ để Thiên Vân tông hả giận, hồng thu mua nhân tâm?

Nghĩ đến đây, Vương Phong nhìn không được run bần bật, mồ hôi lạnh trên trán ào ào túa ra.

Hồ Tiên Nhi bên cạnh nhìn thấy biểu lộ của hắn, nhìn không được nhớ đến bản thân vài ngày trước, rất rõ ràng, tiểu tử không biết từ đâu đến này đã bị chủ nhân dọa rồi...

- Aiz!

Trần Trầm bước đến bên cạnh Vương Phong, đỡ hắn lên, thậm chí còn giúp hắn phủi đi bụi bẩn trên người.

- Tiểu Vương, lui một vạn bước nói, cho dù Vô Tâm tông không nghĩ như vậy, trưởng lão Thiên Vân tông sau khi quy phục cũng không có tâm tư trả thù ngươi. Nhưng ngươi nên nhớ mấy năm nay ngươi lấy bao nhiêu thứ từ Thiên Vân tông? Thất phu vô tội, hoài bích có tội. Một đệ tử củi mục Luyện khí tầng 6 có thể giữ được nhiều linh thạch như vậy sao? Nói không chừng ngày nào đó chết ở dã ngoại...

- Tiểu Vương, tình cảnh của ngươi, đường nào cũng chết, ta cũng phải thay ngươi lo lắng, ngươi lựa chọn con đường thật là chật vật mà!

Nghe đến đó, Vương Phong đã đứng ngòai không yên.

Bởi vì theo như cách nói của Trần Trầm, hắn thật sự không tìm được bất luận con đường sống nào...

Giờ khắc này, trong đầu hắn là đủ loại kiểu chết, mà càng nghĩ đến mấy cái kiểu chết kia, tinh thần của hắn cũng sắp hỏng mất rồi.

Chương 62: Suu Tầm Thiên Vân Sơn Mạch

- Ta không muốn chết... Ta không muốn chết... - Vương Phong thì thào tự nói, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Đối với một người hưởng hết thế gian phồn hoa mà nói, tử vong không hề đáng sợ nhất, huống chi hắn chưa từng chuẩn bị tâm lý cho chuyện như vậy.

Nhìn hắn như vậy, Trần Trầm cảm thấy cũng đủ rồi, vì vậy lại lần nữa ngồi xuống ghế của mình, nhẹ giọng thở dài:

- Muốn sống bền thì nhất định phải học phòng ngừa chu đáo, mà làm chuyện nguy hiểm thì càng phải chuẩn bị kỹ càng hơn. Người nha, còn quá trẻ, không nhận rõ bản thân là vốn chỉ là một quân cờ tùy thời có thể vứt bỏ.

- Làm sao bây giờ? – Vương Phong thất kinh, gằn đây, theo tin tức mà Vô Tâm tông truyền cho hắn, rất có thể tông môn sẽ có động tác lớn...

Vậy chẳng phải hắn không còn sống được bao lâu nữa à?

- Một quân cờ muốn bắt tử thì nhất định phải có giá trị, nếu đại cục đã định, quân cờ dĩ nhiên mất đi giá trị, người nói có đúng không?

Trần Trầm từng bước dẫn dắt, Hồ Tiên Nhi bên cạnh nhìn mà cơ mặt co giật liên hồi, tâm phòng bị đối với chủ nhân đã nâng lên một tầm cao mới.

- Về sau ta tuyệt đối không thể nghe chủ nhân nói hươu nói vượn! Ta phải lấy đó làm gương! Không thể nghe hắn gạt người!

Hồ Tiên Nhi không ngừng ám chỉ trong lòng, mà bên kia, Vương Phong dường như nắm được điểm mấu chốt, tuyệt vọng trên mặt từ từ rút lui, biến thành trầm tư.

...

Một giờ sau.

Vương Phong thiên ân vạn tạ rời khỏi biệt viện chủ phong.

- Thánh Tử không cần đưa tiễn, bởi vì cái gọi là nghe vua nói một buổi bằng đọc sách mười năm, hôm nay Thánh Tử chỉ điếm, tại hạ đã hiểu được cái tinh túy trong đó, được lợi ích không nhỏ, ân này tại hạ sẽ ghi tạc trong lòng!

Trước khi đi, Vương Phong bái Trần Trâm thật sâu, khuôn mặt sưng thành đầu heo lộ vẻ thành kính cùng nghiêm túc.

Trần Trâm thì mỉm cười âm áp:

- Không cần khách khí như thế, ta người cũng vì sinh tồn mà thôi.

- Thánh Tử nói đúng, ở cái thời loạn thế này, chẳng ai dễ dàng, nào có cái gì mà địch nhân trời sinh? Chúng ta cũng là không đánh không quen!

- Được rồi, Thánh Tử, tại hạ xin cáo từ, sau khi trở về tại hạ nhất định dựa theo kế hoạch chúng ta đã bàn bạc mà hành sự.

Nói xong câu đó, Vương Phong khập khiễng đi xuống chủ phong, còn Trần Trâm thì đưa mắt nhìn theo, một bộ trách trời thương dân.

Hồ Tiên Nhi đứng bên cạnh thềm lú lười.

Lại còn không đánh không quen... Bị đánh rõ ràng chỉ có mình ngươi không phải sao?

Thật sự là kỳ quái, bị đánh còn phải cảm tạ, cái này biết tìm ai nói lý đây?

Đợi Vương Phong biến mất trong tầm mắt, Hồ Tiên Nhi nhin không được trực tiếp hỏi:

- Chủ nhân, tương lai vô luận là hai tông khai chiến hay sát nhập, ngươi vẫn sẽ bảo vệ hắn?

Nghe vậy, Trần Trầm nhìn Hồ Tiên Nhi thật sâu, sau đó mới ý vị thâm trường nói:

- Đương nhiên, ta là người rất có uy tín, bất quá hắn phải nghe lời, đi đường rộng một chút mới được.

Nói xong lời này, Trần Trầm thở dài quay về biệt viện.

Nhìn bóng lưng hắn, Hồ Tiên Nhi nhin không được rung mình một cái. Chẳng biết sao nàng cứ có cảm giác... Cảm thấy mấy lời này có hàm ý khác...

...

Trở lại phòng tu luyện, Trần Trầm khoanh chân ngồi xuống trên bệ đá, nhắm mắt lại.

Vừa nãy, hắn lấy được không ít tin tức từ chỗ Vương Phong.

Chẳng mấy chốc Vô Tâm tông sẽ có đại động tác, nếu như có thể, dĩ nhiên hắn muốn bảo trụ Thiên Vân tông.

Tuy là hắn không có tình cảm quá sâu nặng với tông môn, nhưng Tiêu Vô Ưu đối hắn có ơn tri ngộ, trong lòng hắn vẫn luôn hướng

về vị sự phụ tiện nghi này.

- Hệ thống, vận dụng cơ hội một lần truy tung toàn bộ Thiên Vân sơn mạch, tìm kiếm cơ duyên trong phạm vi Thiên Vân sơn mạch.

Suy nghĩ một hồi, hắn quyết định vận dụng cơ hội truy tung đạt đ
ược lần trước, vạn nhất loại cơ hội này là dạng cái cũ không đi cái
mới không tới, vậy chẳng phải một mực giữ là thiệt thòi sao.

“Hệ thống bắt đầu truy tung.”

Nghe hệ thống phản hồi, nội tâm Trần Trầm ần ần mong chờ.

Vận dụng hệ thống tìm cơ duyên trọng phạm vi lớn là có lợi nhất,
bởi vì cơ duyên là một khái niệm động, không chỉ giới hạn trong t
hiên tài địa bảo.

Hơn nữa hai chữ cơ duyên này đại biểu cho đồ mà bản thân có thể
có được, sẽ không truy đồ của người khác, gây ra mấy chuyện ô l
ong.

Một lát sau, hệ thống bắt đầu đưa ra kết quả truy tung.

“Trong 24 giờ tới, tiến đến chương môn đại điện, Tiêu Vô Ưu sẽ
đưa tặng Kí chủ linh thạch.”

“Nửa giờ sau, trên bầu trời chủ phong có linh điều bay qua, bắn r
ơi nấu ăn có thể tang lên tu vi.”

“Đục xuyên vào một khô sơn hương bắc, cách chủ phong 13 cây s
ố, đạt được Linh Tê quang thạch.”

“Sau một giờ, thay ngoại môn đệ tử Lý Kiến giải mê, nhận được q
uà tặng của Lý Kiến, trong đó có ẩn chứa vật phẩm đặc thù.”

...

Một lát sau, hệ thống đã đưa ra hơn 100 cơ duyên, 100 cơ duyên lúc đầu cũng coi như bình thường, nhưng càng về sau thì càng đặc sắc.

“Sau tám giờ, tiến đến Thiên U Phong thác sẽ thấy nữ đệ tử ngoại môn tắm rửa.”

“Tám giờ mười lăm phút, tiến đến đỉnh Thiên Càn phong, gặp được một nữ đệ tử thất tình, sau khi an ủi nàng có thể được ấy ấy.”

“Sau mười hai giờ, Triệu Tiểu Nhã Thiên Kiếm Phong bị tẩu hỏa nhập ma, sau khi cứu trị, độ hảo cảm tăng thêm 50.”

...

Nhìn thấy mấy cái cơ duyên này, Trần Trầm có chút câm nín, tán gái mà hệ thống cũng coi như cơ duyên.

Hơn nữa, đại bộ phận đều là buổi tối!

May mắn đây là thế giới Tiên Hiệp, mọi người còn tương đối bảo thủ, nếu như cái này đặt ở đô thị phồn hoa kiếp trước, sợ là trong 100 cơ duyên có đến 99 cái đều là hẹn hò!

Truy tung hệ thống cũng không cần gọi là Truy tung hệ thống nữ a, kêu là Hệ thống hẹn hò coi bộ đúng hơn...

Mất thấy hệ thống vẫn đang điên cuồng thăm dò, Trần Trầm cũng không có biện pháp, chỉ có thể tiếp tục xem.

“Sau mười bảy giờ, đi đến Thiên Đan phong, ném một quả cực phẩm hà thủ ô vào trong lò luyện đan của Đại trưởng lão, nhận được quà tặng của Đại trưởng lão, trong đó có một bản Luyện đan yếu thuật, hai viên Trúc Cơ đan.”

...

“Sau mười tám giờ, dưới chân chủ phong, địa viem cách mặt đất 600 mét sẽ sản sinh thiên tài địa bảo Địa Hỏa Thiên Tâm Liên.”

...

“Sau 23 giờ, biên giới Thiên Vân sơn mạch, bên trong Thiên Tế Phong sơn có Thập Vạn Niên Thiên Linh Chung Nhũ Dịch nhỏ giọt.”

...

Sau khi xem hết đại khái 1000 cơ duyên, trong đầu Trần Trầm nhanh chóng sắp xếp giá trị những... cơ duyên này.

Kết hợp hai lần kinh nghiệm tìm kiếm cơ duyên, cái hệ thống này đại khái sẽ sưu tầm cơ duyên trong phạm vi 1 ngày.

Cũng có nghĩa là Trần Trầm chỉ có thời gian tổng cộng một ngày.

Muốn trong một ngày lấy hơn 1000 cơ duyên là chuyện nói dễ hơn làm, khỏi cần phải nói, chỉ riêng Địa Hỏa Thiên Tâm Liên phải đào xuống 600 mét dưới mặt đất, cho dù hấn đào mau đi nữa cũng phải mất 7, 8 tiếng.

- Phải tìm người trợ giúp. – Trần Trầm trầm nghĩ, sau đó đi ra phòng tu luyện.

Trong Thiên Vân tông, ngoại trừ mấy tiểu yêu trong sơn thì hấn cũng chỉ có thể tin tưởng Trương Kỳ.

Có vài cơ duyên hấn không lấy được, lại không phải chuyện yêu t hiêu thân gì, vậy thì cũng nên nước song không chảy ruộng ngoài, tiện nghi cho huynh đệ nhà mình, ví dụ như cơ duyên ném hà thủ ô vào lò đan,...

Nghĩ đến đây, Trần Trầm bước nhanh hơn, dù sao thời gian cũng không đợi người.

Thế nhưng vừa ra khỏi phòng tu luyện, hắn liền thấy được đất trong dục điền đang không ngừng xáo trộn, rất rõ ràng, tiểu gia hỏa Vạn Niên Giả Hoàng Tinh lại đang cày ruộng rồi.

Thấy một màn như vậy, hai mắt Trần Trầm sang người, bước đến dục điền, lôi Vạn Niên Giả Hoàng Tinh ra.

Lúc này, Vạn Niên Giả Hoàng Tinh còn chưa kịp phản ứng, tay côn quyền loạn trên người Trần Trầm, cho rằng mình vẫn đang ở bên trong dục điền.

Mà “tứ chi” của nó tựa hồ có công năng đặc biệt, lóe lên hào quang yếu ớt.

- Tiểu gia hỏa đi đào đất với ta! Tiên Nhi, ngươi cũng đi theo ta!

Trần Trầm ý cười đầy mặt, đặt Vạn Niên Giả Hoàng Tinh trên vai, sau đó gọi Hồ Tiên Nhi theo, hướng dưới núi chạy như điên.

Chương 63: Vật Phẩm Đặc Thù

Cùng lúc đó, Tiêu Vô Ưu đang ở trong đại điện chủ phong đột ngột mở mắt, khẽ thở dài một tiếng.

Bởi vì có Khóa Linh trận, hắn không biết tất cả những chuyện xảy

ra ở chủ phong biệt viện, nhưng một khi bước ra biệt viện, hẳn lại có thể cảm ứng được nhất thanh nhị sở.

Ví dụ như lúc trước Triệu Tiểu Nhã tiến vào biệt viện, hẳn biết đả u tiên.

Hôm nay Trần Trầm rời khỏi biệt viện, hẳn cũng có thể cảm ứng được.

- Đệ tử này của ta quả nhiên vẫn còn quá trẻ, không cách nào tĩnh tâm tu luyện được.

Tiêu Vô Ưu ni non một câu, tuy nhiên, sau một lát lại lắc đầu.

Tuổi trẻ không tĩnh tâm được là chuyện rất bình thường, lúc trước không phải hẳn cũng như vậy sao?

Tiểu tử Trần Trầm này giải quyết được vấn đề của Vương Phong coi như đã thay hẳn phân ưu, thân là sư phụ, hẳn sao có thể không biết xấu hổ để đệ tử mình gánh chịu thêm nữa?

- Một tháng sau đồ diệt Yêu Long, liền bước vào Nguyên Anh đi. Xu thế hôm nay đã chẳng thể để tâm quá nhiều, có được thực lực Nguyên Anh, nếu thật có chuyện xảy ra, chí ít ta còn có thể đứng ra tranh một chút.

Nghĩ tới đây, Tiêu Vô Ưu lại nhắm mắt lại, không có xen vào chuyện của Trần Trầm.

...

Trần Trầm đi xuống chủ phong, trước tiên đi đến vị trí Địa Hỏa T hiên Tâm Liên, sau đó buông Tiểu Hoàng xuống.

Tiểu Hoàng chính là danh tự hẳn vừa đặt cho Vạn Niên Giả Hoàn g Tinh trên đường đi, tiểu gia hỏa này một thân vàng tươi, chẳng

khác nào củ gừng to bụi, ngoại trừ cái tên Tiểu Hoàng này, hẳn thật sự không nghĩ được danh tự nào hay hơn.

- Tiểu Hoàng, không phải người thích đào đất à? Từ đây đào xuống cho ta, đào đến khi nào người cảm thấy nóng thì thôi.

“Đào” Tiểu Hoàng khẽ gạt hai cái, sau đó cúi xuống bắt đầu đào đất, không bao lâu sau, cả người đã hoàn toàn chui tọt vào trong đất.

Đối với hành động quái dị của Trần Trầm, Hồ Tiên Nhi thấy nhưng không thể trách, bất quá nếu Trần Trầm bảo nàng đào đất, nàng nhất định không làm, dù sao thì nàng cũng là một Yêu quái thích sạch sẽ nha.

- Tiên Nhi, nếu người là Xuyên Sơn Giáp tinh thì tốt rồi, ta còn có hai tòa núi muốn đào rỗng đây này. Mà thôi, đoán chừng người cũng không chịu đào, người cứ ở đây trong coi Tiểu Hoàng là tốt rồi, đừng để cho người khác bắt nó đi nấu canh.

Trần Trầm cao thấp đánh giá Hồ Tiên Nhi một phen, trong mắt tràn đầy tiếc hận. Cuối cùng, hắn giao thân phận lệnh bài của mình cho nàng, bảo nàng ở lại trông coi Tiểu Hoàng.

Về mặt Hồ Tiên Nhi phần uất, dầu gì nàng cũng là một cái Hồ Ly có tư sắc, vậy mà trong mắt Trần Trầm còn thua Xuyên Sơn Giáp! Sao có thể như vậy!?

Tự giận dậm chân, Hồ Tiên Nhi nhận lấy lệnh bài, sau đó quay đầu lại, không tiếp tục nhìn về mặt ghét bỏ của Trần Trầm.

Trần Trầm lơ đãng, nhanh chóng đi đến Thiên Càn Phong, trước khi đi còn không quên phân phó:

- Tiên Nhi, đợi lát nữa nếu có chim chóc bay qua, người bắn xuống cho ra, buổi tối nấu cơm ăn!

...

Đến Thiên Càn Phong, Trần Trầm trực tiếp đi thẳng đến chỗ Trương Ky.

So với biệt viện của hắn, chỗ ở của ngoại môn đệ tử chật hẹp hơn rất nhiều, không chỉ tiểu viện có diện tích nhỏ, một cái sân như vậy còn trụ bốn gã đệ tử ngoại môn.

Gặp được đại ca, Trương Ky không cao hứng nổi, bởi vì thời điểm Trần Trầm đánh Vương Phong, hắn cũng có mặt.

- Đại ca, thân phận kẻ người đánh không thể coi thường, người khác ông có việc gì chứ?

- Yên tâm, ta có thể có chuyện gì? Người còn không biết năng lực của ta sao? Ủ, đây là cho người, người cũng đừng để người khác trông thấy.

Trần Trầm vừa nói vừa kín đáo đưa cho Trương Ky một cái túi trữ vật loại nhỏ, bên trong ngoại trừ mấy thứ thiên tài địa bảo còn có 100 khối Linh thạch.

- Đây là túi trữ vật? Đồ quý trọng như vậy, ta không thể... - Nhìn thấy túi trữ vật, Trương Ky vô thức muốn cự tuyệt, bất quá, bị Trần Trầm hung hăng lườm một cái, hắn lập tức nuốt suốt mấy chữ phía sau.

- Cát kỹ đi, hôm nay đại ca mang người đi ra ngoài tìm thứ tốt, đêm nay người cũng đừng có ý định ngủ.

Thấy Trương Ky tiếp nhận túi trữ vật, Trần Trầm mỉm cười, sau đó vỗ vỗ vai hắn, thần thần bí bí nói.

Bất quá, một giây sau, Trần Trầm dường như nghĩ đến cái gì đó, li

ền hỏi:

- Đúng rồi, trong hàng đệ tử ngoại môn có người nào gọi là Lý Kiện không?

Hắn nhớ rất rõ, bên trong mấy cái cơ duyên mà hệ thống đã liệt kê, có một cái gọi là giúp Lý Kiện giải mê, sau đó nhận được vật phẩm đặc thù, nếu đã được hệ thống nhận định là vật phẩm đặc thù, vậy chắc chắn hắn không thể bỏ qua.

- Lý Kiện? Có nha, ngay ở gian phòng đối diện ta! – Trương Kỳ có hơi kinh ngạc, chỉ chỉ phía đối diện.

Chỗ ở của ngoại môn đệ tử là một cái tứ hợp viện, mà Lý Kiện và a vãn ở cùng một sân với hắn.

- Trùng hợp như vậy?

Trần Trầm có hơi kinh ngạc, tính toán thời gian, hiện tại hắn đã đi ra ngoài đại khái được nửa giờ, nói cách khác, qua nửa giờ nữa là có thể đụng phải cái cơ duyên kia.

- Như thế nào? Đại ca, người tìm hắn có việc?

- Hiện tại không có việc gì, người cứ chờ ở đây, ta đi ra ngoài, một lát nữa sẽ quay lại.

Trần Trầm bỏ lại một câu sau đó rời đi cùng Trương Kỳ, nửa giờ mặc dù ngắn, nhưng hắn cũng không muốn lãng phí.

Trên đỉnh Thiên Cầm Phong còn có mấy cái cơ duyên, hắn phải nhàn nhã nửa giờ này thu hoạch một chút.

...

Nửa giờ sau, Trần Trầm thỏa mãn quay về tứ hợp viện chỗ Trương

g Kỳ, bất quá, lần này hẳn đi đến gian phòng của đệ tử ngoại môn Lý Kiện.

Xuyên qua cửa sổ, hẳn chứng kiến bên trong có một nam đệ tử gầy yếu đang không ngừng đi qua đi lại, dường như gặp phải chuyện gì đó rất cấp bách.

- Hệ thống nói thật! – Trần Trầm trầm nghĩ, đồng thời giơ tay gõ cửa.

Hắn gõ cửa như vậy, bên trong Lý Kiện tựa như chim sợ cành cong, thoáng run lên, sau đó mới cẩn thận từng chút một hỏi:

- Ai?

- Mở cửa, bản Thánh Tử đến đưa than sưởi ấm.

Trần Trầm cũng lười nghĩ lý do, cứ thế nói bừa.

Trong phòng, Lý Kiện nghe được là Thánh Tử, không dám do dự, trực tiếp mở cửa, quỳ một gối xuống đất.

- Ngoại môn đệ tử Lý Kiện tham kiến Thánh Tử!

Nhìn người quỳ rạp trước mặt mình, toàn thân đều run lên, mà Trần Trầm khẽ nhíu lại.

Người này dường như là đang sợ hắn?

Thế nhưng hắn tự hỏi bản thân không hề khi dễ ai trong Thiên Vân tông nha!?

Tuy nội tâm cảm thấy nghi hoặc, nhưng Trần Trầm không hỏi, chỉ mỉm cười nói:

- Không cần đa lễ, ta tới đây chủ yếu là thăm huynh đệ Trương K

ý của ta, thuận tiện xem bạn cùng phòng hẳn là dạng người gì.

Nghe được lời Trần Trầm, Lý Kiện như trút được gánh nặng.

- Trương sư huynh có tu vi tại thân, đối với ta chiếu cố có hơn, là người tốt hiếm có.

Trần Trầm để ý lời hẳn, đồng thời chú ý sắc mặt tái nhợt cùng với hốc mắt có hơi đỏ.

- Lý sư đệ, người sinh bệnh à?

- Có chút phong hàn, có chút phong hàn... - Ánh mắt Lý Kiện trở nên tránh, thoạt nhìn có chút kinh hoảng.

Thấy vậy, ngữ khí Trần Trầm đột nhiên trở nên nghiêm túc.

- Lý sư đệ, nếu có chuyện khó xử cứ nói cùng ta, ta nghĩ trong Thiên Vân tông này không có bao nhiêu người dễ nói chuyện hơn ra đâu, người nên nắm chắc cơ hội.

Nghe được hàm ý trong lời của Trần Trầm, Lý Kiện ra một thân mồ hôi lạnh, “phù phù” một tiếng quỳ xuống, sợ hãi trong mắt không còn cách nào che giấu được.

- Thánh Tử cứu ta!

Nghe vậy, Trần Trầm khẽ thở ra, rộ cuộc Lý Kiện này cũng đi “đúng đường”.

- Nói, chỉ cần ta có thể giúp thì nhất định sẽ nghĩ biện pháp giải quyết cho người.

Nhận được hứa hẹn của Trần Trầm, Lý Kiện thiên ân vạn tạ, không bao lâu sau, hẳn đã kết tuốt tuột chuyện mà mình tao ngộ cho Trần Trầm nghe.

...

Hóa ra trước khi đến tham gia khảo hạch tiến vào Thiên Vân tông, tiểu tử này đã bị ma môn chọn trúng, hơn nữa còn cho hắn ăn... Một viên dược, muốn hắn đúng hạn đi lĩnh giải dược, đợi hai tháng sau, lại thống nhất an bài tiến về Đại Chu.

Nhưng sau đó nhân mã của Ma Môn tại Ký Châu cơ hồ bị tận diệt, hắn cũng không tìm được kẻ đã hạ dược mình, cuối cùng chỉ có thể gia nhập Thiên Vân tông.

Trong những ngày ở Thiên Vân tông, hắn ngày ngày hốt hoảng, một mặt lo lắng dược hoàn kia hại mệnh mình, mặt khác hắn cũng không rõ bản thân có tính là người Ma Môn không, dù sao, người cho hắn dược hoàn cũng đưa kèm một khối lệnh bài Ma Môn, đến nay hắn vẫn không dám ném.

Nếu như hắn tính là người Ma Môn, vạn nhất bị Thiên Vân tông phát hiện, kết cục... Khỏi phải nghĩ. Cho nên vừa mới nghe được Thánh Tử đến thăm, hắn bị dọa không nhẹ.

- Chuyện nhỏ ấy mà, yên tâm đi, người chính là đệ tử Thiên Vân tông.

Trần Trầm mỉm cười đỡ hắn lên, thuận tiện dùng linh khí dò xét cơ thể hắn một lượt, nhanh chóng phát hiện mấy thứ không sạch sẽ trong gân mạch.

Mấy thứ này tuy không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng có thể khiến cơ thể không khỏe, tinh thần suy kiệt.

- Hừ, một chút thủ đoạn. – Trần Trầm khinh thường hừ lạnh một tiếng, tiện tay lấy một ngọn Thanh Linh thảo trong nhẫn trữ vật, giơ ra cho Lý Kiện.

- Linh thảo này có thể giúp thân thể người khôi phục lại như thường, nếu không được thì cứ đến tìm ta, về sau an tâm làm đệ tử Thiên Vân tông đi nhé, chớ có nghĩ đến chuyện của Ma Môn nữa.

Nghe vậy, Lý Kiện cảm động đến rơi nước mắt, liên tục dập đầu bày tỏ lòng kính trọng của mình.

- Đa tạ Thánh Tử! Đa tạ ân cứu mạng của Thánh Tử!

Thiên ân vạn tạ xong, Lý Kiện rút từ trong ngực ra một khối lệnh bài đen kịt, giao cho Trần Trầm, trên lệnh bài chỉ khắc có bốn chữ: Đại Chu Ma Môn.

Nhìn thấy lệnh bài, Trần Trầm chặc lưỡi kêu ọ.

Hiện tại thứ này đối với hắn có lẽ vô dụng, nhưng ngày sau khó mà nói được.

Vạn nhất ngày nào đó, hắn muốn đối kháng Ma Môn, dùng thứ này trà trộn vào Đại Chu làm gián điệp cũng tốt.

Chương 64: Ưu Tú Cũng Là Một Loại Phiền Nã

Lấy được Ma Môn lệnh bài, Trần Trầm lập tức gọi Trương Kỳ, bắt đầu dựa theo kế hoạch đi thu hoạch cơ duyên.

Ưu tiên nhất hiển nhiên là những cơ duyên có thời gian hạn định, về phần đào quặng các loại, Trần Trầm không gấp, chỉ cần biết rõ vị trí quặng mỏ, về sau vẫn có thể đào được.

Cứ như vậy, hai người bận rộn cả buổi trong Thiên Vân sơn mạc h, trời dần dần tối xuống.

Trần Trầm cùng Trương Kỳ lại chẳng chút mệt mỏi, bởi vì nửa ngày này, thu hoạch của bọn họ cực kỳ phong phú, nếu đem đổi thành linh thạch chỉ sợ giá trị cũng hơn vạn.

Đáng tiếc Trương Kỳ là một tên trì độn, hấn căn bản không biết giá trị của mấy thứ này, chỉ biết lấy được liền kín đáo đưa cho Trần Trầm, tựa như chỉ cần làm chứ không cầu hỏi báo, nhìn thấy khiến Trần Trầm cũng có chút đau đầu.

Người thành thật trong truyền thuyết có lẽ chính là như vậy...

- Huynh đệ, nghỉ một lát, hiện tại không gấp.

Trần Trầm thấy Trương Kỳ vẫn một bộ thanh niên nhiệt tình, nhin không được lên tiếng.

- A... Đại ca, lúc trước không phải nói rất gấp à? – Trương Kỳ đã n mặt ra, hỏi đầu Trần Trầm kéo hấn đi, nói là việc cấp bách đấy!

- Có nhiều thứ ta không hiếm lạ, làm người quan trọng nhất vẫn là tiêu sái, mấy thứ như thiên tài địa bảo này... Nói sao cũng lấy kh ông hết mà.

Trần Trầm nằm dài trên bãi cỏ, ngũ khí ung dung.

Một giây sau, tựa hồ sức nhớ ra cái gì đó, đột nhiên hấn nở nụ cười.

- Đại ca, ngươi cười cái gì? – Trương Kỳ nghi hoặc.

- Nơi này là Thiên U Phong? Đại ca ngươi có hơi khát rồi, ngươi t hay ta đi đến thác nước lấy chút nước được không? – Trần Trầm ý

vị thâm trường nói, trên mặt còn mang theo vui sướng như có như không.

Trương Kỳ không nghĩ nhiều, cầm lấy ấm nước chạy đến thác nước Thiên U Phong.

Nhìn bóng lưng tiểu đệ nhà mình, trong mắt Trần Trầm lóe lóe, căn cứ theo lời hệ thống, lúc này đến Thiên U Phong là có thể nhìn thấy nữ đệ tử ngoại môn nào đó tắm rửa nha.

Tiểu tử Trương Kỳ này quá mức chất phác, phải cần một chút kích thích mới được.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm nhin không được cười ha hả.

Bất quá, một lát sau, hắn cười không nổi nữa, bởi vì hắn chợt nhớ đến một cơ duyên mà hệ thống đề cập.

Đêm nay Triệu Tiểu Nhã sẽ tẩu hỏa nhập ma, nếu hắn đi cứu sẽ làm tăng độ hảo cảm của nàng với mình, nhưng chuyện này lại khiến hắn có chút xoắn xuýt.

Vạn nhất mình đi cứu, muội tử kia quay sang yêu mình thì phải làm sao?

Phải biết chưa chắc hắn có thể yêu muội tử kia nha, về sau không nhất định sẽ phụ trách.

- Aiz... Ưu tú cũng là một loại phiền não, nếu ta không ưu tú, cũng chẳng phải nghiêm cần kiểm chế bản thân, nào phải nghĩ nhiều như vậy? Bất đắc dĩ mà!!

Khe khẽ thở dài, Trần Trầm vẫn quyết định đi cứu, dù sao người ta cũng đích thân đưa qua cho hắn Xích Tham.

Hơn nữa, bản thân cũng không thể bởi vì lo sợ người khác yêu mình

nh mà thấy chết không cứu? Cái này có hơi quá khoa trương rồi!

Đang lúc Trần Trầm nghĩ mấy thứ... loạn thất bát tao này, Trương Kỵ đã ôm ấm nước quay lại, chỉ có điều mắt hấn giờ đã sưng thành mắt gấu mèo.

Trần Trầm thấy vậy liền bật dậy:

- Sao lại như vậy? Xem người ta tắm rửa nên bị đánh?

Trương Kỵ phì cười nói:

- Đại ca, sao người biết...

- Ta nói, người tốt xấu gì cũng có tu vi trên người, sao lại bị người phát hiện? – Trần Trầm thập phần khó hiểu.

Trời đất chứng giám, hấn bảo Trương Kỵ đi thác nước là muốn tiểu tử này chiếm được tiện nghi, chứ không phải muốn hấn.

Nghe đại ca nhà mình hỏi, Trương Kỵ dụi dụi mắt, ánh mắt có chút ủy khuất.

- Ta chỉ liếc nhìn một cái... Cảm thấy vị sư tỷ kia tắm rửa bên ngoài không tốt, rất dễ bị người nhìn thấy, cho nên hảo tâm nhắc nhở nàng một câu, ai ngờ nàng lại đánh ta một trận.

Trần Trầm nhất thời á khẩu, một lúc lâu sau, hấn mới sâu kín thở dài.

Mặc dù hấn mới 16, nhưng tâm lý đã là 30, 40 rồi, còn tiểu tử Trương Kỵ này thì khác, chính là hàng thật giá thật mới 18, vẫn còn là loại trai tân chưa từng tiếp xúc với muội tử...

- Huynh đệ, ta thực hâm mộ người, hoàn toàn không bước chân trên con đường trở thành cận bã, không giống ta... Aiz, ta đi làm c

hút chuyện, lập tức quay lại.

Trần Trầm cảm thán một câu, sau đó xoay người đi về phía nội môn Thiên Kiếm Phong.

Nhìn thấy bước chân Trần Trầm có chút trầm trọng, Trương Kỳ nhìn không được hỏi:

- Đại ca, muốn ta giúp ngươi không?

- Không cần, người quá ưu tú... Có một số việc tránh không khỏi, mấy cái... phi báng, chửi bới kia cứ để một mình ta gánh chịu, ta chỉ cầu không thẹn với lương tâm.

Thanh âm Trần Trầm quanh quẩn trong đêm đen, ngữ khí tràn đầy cô tịch.

Trương Kỳ lộ vẻ sùng kính, tuy nghe không hiểu, nhưng cũng không ảnh hưởng đến chuyện hẩn khâm phục.

...

Cùng lúc đó, đỉnh núi Thiên Kiếm Phong, Triệu Tiểu Nhã đang ngồi khoanh chân tu luyện. Với tư cách là nội môn đệ tử thâm niên, nàng đã sớm có được thực lực của trưởng lão, hôm nay đã sắp bước vào Trúc Cơ trung kỳ.

Thế nhưng ngay thời điểm đột phá, tâm cảnh của nàng xuất hiện vấn đề.

Xét đến cùng, vấn đề này có liên quan đến chấp niệm đối với Thiên Vân Thần Lô Quyết.

Trúc Cơ trung kỳ là một đạo máu chốt, là điểm quyết định, một khi bước vào Trúc Cơ trung kỳ, tu vi của nàng trừ phi tự phế, bằng không thì không bao giờ... có khả năng tu luyện Thiên Vân Thần

Lôi Quyết.

Chính chấp niệm này khiến cho tâm đột phá của nàng không kiên định, linh khí trong đan điền nhanh chóng bạo loạn.

Mấy thứ như linh khí chính là lực lượng thiên địa chi nguyên, một khi bắt đầu cuồng bạo, tính phá hư cực lớn. Lúc Triệu Tiểu Nhã ý thức mình tẩu hỏa nhập ma thì đã chậm, Linh khí trong cơ thể không ngừng tàn sát bừa bãi, phá hư kỳ kinh bát mạch của nàng.

PHỐC!

Phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt Triệu Tiểu Nhã bỗng nhiên tái nhợt, cả người thoáng cái suy yếu đến cực điểm.

Thế nhưng linh khí trong cơ thể không cách nào ổn định trở lại, lập tức có xu thế muốn trực tiếp phá hủy đan điền.

Nếu như đan điền bị phá hủy, tám chín phần nàng sẽ chết bất đắc kỳ tử, liên tưởng đến loại kết cục này, trong mắt Triệu Tiểu Nhã lóe lên vô vàn khung hoảng, vội vã lấy từ trong ngực ra thông tin lệnh bài, nghĩ muốn liên hệ với gia gia là Hình Phật trưởng lão.

Nhưng trong tình huống bị tẩu hỏa nhập ma, nàng căn bản không cách nào điều động được linh khí dù chỉ là một chút, không thể sử dụng thông tin lệnh bài.

Phát hiện điểm này, nội tâm Triệu Tiểu Nhã sinh ra một tia tuyệt vọng.

Trúc Cơ sơ kỳ đột phá lên Trúc Cơ trung kỳ không tính khó, cho nên nàng không để tâm, càng không tìm người thủ hộ, có ai ngờ hết lần này đến lần khác, nàng lại bị tẩu hỏa nhập ma ở cửa khẩu đôn giản như vậy...

- Cha, nương, Tiểu Nhã sợ là không cách nào báo thù thay các ng

ười rồi...

Triệu Tiểu Nhã thì thào, nước mắt ngăn không được trào ra.

Thậm chí, nàng có thể tưởng tượng được gia gia sẽ bi thương thế nào khi phát hiện thi thể của nàng.

- Không được... Ta muốn sống.

Nhớ đến gia gia, ham muốn cầu sinh của Triệu Tiểu Nhã thoáng cái bị kích thích đến cực điểm, giãy dụa bò dậy, cố sức bò ra cửa.

Chỉ cần bò đến cửa hô to một tiếng, có lẽ sẽ có người nghe được.

Lúc này đây, nàng không hy vọng xa vời có thể bảo trụ tu vi, chỉ cầu sống sót, không đến mức khiến gia gia thương tâm.

Nhưng bị trọng thương, nàng căn bản không có nhiều khí lực, cho dù bò đến cạnh cửa cũng không có sức mở ra.

Nhìn đại môn gần trong gang tấc, rốt cuộc, Triệu Tiểu Nhã cũng tuyệt vọng, trực tiếp nhắm mắt chờ chết, thậm chí, nàng đã bắt đầu điều chỉnh nét mặt mình, tận lực khiến mình thoát nhìn có hơi “an tường” một chút.

Có như vậy, sau khi nhìn thấy, gia gia sẽ bớt thống khổ, mà đây cũng là việc duy nhất nàng có thể làm hiện tại.

Nhưng ngay khi nàng cố nặn ra nụ cười thì đại môn “két” một tiếng đẩy ra.

Nghe được âm thanh này, Triệu Tiểu Nhã cho rằng bản thân xuất hiện ảo giác, dù sao giờ này cũng không có ai dám tùy tiện tiến vào chỗ của nàng.

- Tồn thương thành như vậy vẫn còn cười, ta phục rồi!

Lúc này một đạo âm thanh quen thuộc truyền vào tai nàng, khiến nàng có cảm giác như đã qua mấy đời.

Là hử? Làm sao có thể?

- Người không chết thì giả trang an tường cái gì? Bất quá phải nói người trang cũng rất được đấy!

Lần nữa nghe được âm thanh này, Triệu Tiểu Nhã bỗng nhiên mở mắt, chỉ thấy một thân ảnh bạch y quen thuộc ngồi xổm bên cạnh nàng, trên khuôn mặt tuấn tú phiêu dật tràn đầy trêu tức.

Chẳng biết từ lúc nào, tay của thiếu niên bạch y đã đặt lên đan điền nàng, một cỗ lực hấp xả cường đại đang không ngừng hấp thu linh khí đang cuồng bạo trong đan điền.

Thấy một màn như vậy, cảm xúc Triệu Tiểu Nhã trăm mối ngón gang, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Đúng lúc này, tươi cười châm chọc trên môi thiếu niên bạch y đột nhiên biến mất, thay thế bằng lạnh lùng cực hạn.

Thấy được biến hóa trên mặt hử, tâm Triệu Tiểu Nhã cũng nhấc lên theo.

- Há mồm! – Bạch y thiếu niên trầm giọng ta lệnh.

Triệu Tiểu Nhã thuận theo há miệng ra, một giây sau, một dòng nước lạnh tiến vào miệng nàng, ngay sau đó vô tận sinh cơ chi lực bộc phát, bắt đầu chữa trị thương thế toàn thân nàng.

Chương 65: Ưc Vạn Niên Linh Khí Chi Tinh

Nửa giờ sau.

Triệu Tiểu Nhã được Trần Trầm đỡ lên giường, lúc này linh khí trong cơ thể nàng đã ổn định trở lại, tuy không thành công đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ nhưng tu vi đã được bảo trụ.

Nhìn Triệu Tiểu Nhã nằm trên giường nhìn chằm chằm mình, Trần Trầm bày ra bộ mặt chính nhân quân tử.

- Ta đã thông tri cho gia gia của ngươi, hấn sẽ lập tức đến, ta còn có việc, đi trước.

- Trần sư huynh, ngươi chờ một chút...

- Sao vậy?

- Đa tạ ân cứu mạng của sư huynh...

- Không cần cảm ơn, ta chỉ đi ngang qua thôi, cáo từ!

Nói xong lời này, Trần Trầm đi thẳng ra ngoài, bắt đái tẩu nhất phỉến vân thái (1)

(1) Câu cuối trong bài thơ Vĩnh biệt Cambridge của Từ Chí Ma. Ý nghĩa câu này đại loại là Tôi không mang theo áng mây bởi vì nó không là của riêng tôi, tôi không thể lấy nó. Nhưng theo nghĩa ta hiểu ở đây thì là Trần Trầm không thềm =))

Bất quá, nội tâm của hấn lại thờ dài.

Là người của hai thế giới, hấn đương nhiên hiểu rõ đôi chút về nữ

nhân. Thông thường, nếu đột nhiên nữ nhân nói chuyện với người
ở yên, tám chín phần là bắt đầu để ý đến người.

Mà Triệu Tiểu Nhã này... Lúc này nàng nói thiếu chút chảy nước
luôn rồi, so với lần đưa tặng Xích Tham hoàn toàn bất đồng, đó c
ó nghĩa là nữ nhân này đã bắt đầu chú ý đến hắn.

- Quá dọa người, ta mới 16 mà mị lực đã không cách nào che giấu
được, đến khi 20 còn đến mức nào nữa?

Trần Trầm bắt đầu dĩ sai bước rời khỏi tiểu viện.

Hắn không biết rất lâu sau khi mình rời đi, Triệu Tiểu Nhã khó kh
ăn lắm mới hồi thần.

Nhớ lại chuyện vừa xảy ra, nàng chỉ cảm thấy có chút mộng ảo.

Lúc này đây, chấp niệm của nàng đối với Thiên Vân Thần Lôì Qu
yết đã hoàn toàn tiêu trừ, thế nhưng một chấp niệm mới lại sinh r
a.

- Ta không thể luyện Thiên Vân Thần Lôì Quyết, nam nhân của ta
luyện cũng vậy... Nam nhân này, ta nhất định phải có được!

...

Rời khỏi Thiên Kiếm Phong được một khoảng, Trần Trầm không
hiểu sao rùng mình một cái, cẩn thận quan sát chung quanh, hắn b
ước nhanh hơn, hướng về phía Thiên U Phong.

Sau khi hội họp cùng Trương Kỳ, hai người đi đến chân chủ phon
g.

Hồ Tiên Nhi mười phần tận tụy, đến giờ này mà nàng vẫn còn thủ
ở đây, ngoài ra, bên cạnh nàng còn có mấy con linh điểu, cũng kh
ông biết đã bắt được lúc nào.

- Đêm nay ở đây tử chinh một thoáng, ăn ít đồ, không biết vì sao t
a cảm giác có hơi lạnh.

Trần Trầm rụt rụt cổ, nói với mọi người.

...

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng hôm sau.

Trần Trầm tỉnh lại sau cơn mơ, nhìn sang Trương Kỳ đang ngồi b
ên cạnh, trong mắt lóe lên vài tia sáng.

- Huynh đệ, Luyện đan trưởng lão Thiên Đan Phong đắc tội ta, ta
muốn cảnh cáo hấn.

- Hả? Trưởng lão! – Trương Kỳ vẻ mặt sàu mi khổ kiếm, đại ca m
uốn cảnh cáo trưởng lão, hấn có thể giúp được gì cơ chứ.

Có ai ngờ, lúc này đột nhiên Trần Trầm lại lấy ra một góc hà thủ ô
nhét vào tay hấn.

- Huynh đệ, chờ đến giờ thìn, ngươi ném thứ này vào lò luyện đan
của hấn ta, hù dọa hấn ta một phen.

- Vậy... Vậy cũng được? – Trương Kỳ sợ hãi kêu lên một tiếng, t
ùy tiện ném đồ vào lò đan, chuyện này không phải nhỏ, lỡ gây ra
chuyện có thể sẽ bị trục xuất khỏi tông môn đấy.

- Yên tâm, ta bảo kê ngươi, hấn không dám làm vậy với ngươi đâ
u. – Vừa nói Trần Trầm vừa ném cho Trương Kỳ một tấm lệnh bà
ì.

Đương nhiên hấn không có ý muốn Trương Kỳ đi quấy rồi, mà cá
ì này là cơ duyên, hấn cảm thấy cho Trương Kỳ có vẻ tốt hơn.

Nói ra tình huống thực tế có thể tên gốc Trương Kỳ sẽ tin, nhưng nghĩ sao thì cũng thấy có hơi khoa trương, bởi vì chuyện này đã vượt ra khỏi phạm trù tâm bảo, có hơi hướm tiên tri mất rồi.

- Được! – Trương Kỳ cắn răng đáp ứng.

Đây là lần đầu tiên đại ca nhờ vả hẳn chuyện nguy hiểm như vậy, sao hẳn có thể cự tuyệt?

Dù có thể bị khu trục khỏi Thiên Vân tông, hẳn cũng sẽ không tiếc.

- Hảo huynh đệ! Đi đi thôi! Nhớ rõ phải đúng giờ! Đừng có làm sai!

- Đại ca yên tâm! Ta nhất định sẽ làm tốt chuyện này! – Trương Kỳ thu hồi hà thủ ô, xoay người đi đến Thiên Đan Phong. Cái tư thế kia có chút tư vị Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, Tráng sĩ nhất k hứ hề bất phục (2).

(2) Hai câu trong Dịch Thủy Ca của Kinh Kha.

Gió thổi đều hiu, sông dịch lạnh,

Tráng sĩ một đi không trở về.

Nhìn bóng lưng của hẳn, khoe miệng Trần Trầm hơi vênh lên.

Người làm đại ca như hẳn cũng chỉ có thể giúp đến đây thôi, loại cơ duyên này không giống với xem người ta tắm rửa, bằng vào vận khí của Trương Kỳ, nhất định có thể nắm được.

Đợi Trương Kỳ rời đi, Trần Trầm liếc nhìn tiếc độ đào hầm của Tiểu Hoàng, sau đó tranh thủ chạy đến Thiên Tế Phong ở biên giới Thiên Vân sơn mạch.

Chỗ đó có Úc Vạn Niên Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch, Trần Trầm đã tìm hiểu về thứ này, là cực phẩm thiên tài địa bảo, luận giá trị không hề kém so với Địa Hỏa Thiên Tâm Liên.

Càng máu chốt chính là thứ này hiện tại hữu dụng đối với hắn, còn Địa Hỏa Thiên Tâm Liên tuy là có giá trị cực cao, nhưng phải đợi đến khi có tu vi cao thì mới có thể dùng được nó.

Cho nên nếu nghiêm túc xét về mặt ý nghĩa, trong hơn 1000 cơ duyên lần này, Úc Vạn Niên Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch chính là thứ trân quý nhất đối với hắn.

Chạy đến Thiên Tế Phong, Trần Trầm tìm lại được cảm giác kích động đã từ rất lâu không có.

Từ sau khi nhìn thấy quá nhiều thiên tài địa bảo, mấy thứ bảo vật thường thường không còn khiến cho lòng hắn gợn sóng.

Thế nhưng Úc Vạn Niên Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch lại khác, căn cứ theo giới thiệu trong thư tịch, thứ này có thể trực tiếp đề thăng tu vi, thậm chí còn có thể cải tạo thể chất...

Bảo vật nghịch thiên bậc này cùng loại với Tiên Thiên Không Linh Quả lúc trước, chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Hít sâu một hơi, Trần Trầm bắt đầu đọc núi.

Bảo vật giấu trong lòng núi, thứ này dù cho bảo Trương Kỳ mỗi ngày nhảy núi mười lần cũng không cách nào tìm thấy.

Trừ phi thiên sơn băng địa liệt, hải khô thạch lạn, bằng không thì bảo vật này vẫn mãi nằm yên tại đó.

Đọc chừng hơn hai mươi mét, phía dưới đột nhiên trống rỗng, một cái động lớn xuất hiện trong tầm mắt Trần Trầm.

- Chính là chỗ này!

Trần Trầm áp chế kích động trong lòng, chui vào, ánh sáng xuyên qua lỗ hồng chiếu vào trong, một bức kỳ cảnh xuất hiện trước mắt Trần Trầm.

Đây là một ngọn núi rồng ruột, bên trong hình thành sơn động có diện tích độ khoảng 100 mét vuông, cao chừng ba mét. Đỉnh sơn động toàn là thạch nhũ trắng nõn, liếc mắt nhìn tựa như từ con sông nhấp nhô.

Hình ảnh kia chẳng khác nào đem biển lật úp lại treo trên đỉnh sơn động, vô cùng thần kỳ.

Càng khiến cho người ta khác nhiên chính là từng “con sóng” trên đỉnh đầu không phải không có quy tắc, từ rìa vào trung tâm, sóng mỗi lúc một cao dần.

Nhất là ở vị trí trung tâm, ngay mũi nhọn của khối thạch nhũ lớn nhất kia có một giọt chất lỏng lóe ra hào quang đang lơ lửng, thoạt nhìn bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

- Ưc Vạn Niên Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch... Không biết bao lâu mới nhỏ một giọt như vậy?

Trần Trầm thâm sợ hãi thán phục, hận không thể lập tức chạy lên lè lưỡi ra liếm.

Mà trên thực tế thì hẳn cũng đã làm vậy, tuy cái này có hơi bất nhẫn, nhưng may mắn là không ai trông thấy.

Thế nhưng ngay khi hẳn lui qua, Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch kia đột nhiên nhỏ xuống.

- Cmn! Đùng!

Trần Trầm kinh hô một tiếng, nếu nhũ dịch rơi trên mặt đất, hấn b ò xuống lè lưỡi liếm cũng quá khó coi đi.

Tuy nhiên, hấn vẫn không thể ngăn cả, Úc Vạn Niên Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch cứ như vậy nhỏ thẳng xuống.

Càng máu chót hơn chính là nó nhỏ xuống mặt đất xong... Biến mất!

Thấy một màn như vậy, tim Trần Trầm thật lạnh... Thật lạnh. Hấn chỉ hận mình không phải Hắc Bạch Vô Thường, có thể nháy mắt đuổi đầu lưỡi ra xa vài mét.

Cuống quít chạy đến chỗ thạch nhũ rơi xuống, Trần Trầm bắt đầu sẫm soi mặt đất, nhìn xem có cách nào cứu chữa hay không.

- Rơi xuống hó rồi... - Sờ sờ mặt đất, Trần Trầm thập phần không cam lòng.

Hóa ra nơi mà Úc Vạn Niên Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch rơi xuống vừa vắn có một cái lỗ nhỏ, sở dĩ thạch nhũ biến mất là do nó n hỏ thẳng vào trong cái lỗ kia.

- Đào xuống 300 xích ta cũng phải móc ngươi ra.

Trần Trầm không phải người dễ dàng nhận mệnh, hấn cầm xà beng, bắt đầu đào rồi đào.

Không bao lâu sau, cái lỗ nhỏ cỡ bằng sợi tóc kia bị hấn đục ra cỡ nắm đấm lớn.

Xuyên qua lỗ hồng xem xét, mắt Trần Trầm hoa lên, thiếu chút nữa ngã đi.

Bởi vì bên dưới tầng đất vậy mà còn có một cái động.

Mà vị trí hẳn đang đứng, phía dưới có một cái ao nhỏ độ khoảng 1 mét vuông, trong đó tràn đầy Úc Vạn Niên Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch, không biết đã tích trữ bao nhiêu năm...

Lúc này, Trần Trầm nhin không được nhớ đến bố cục Thiên Vân tông.

Linh mạch của Thiên Vân sơn mạch nằm ngay dưới chủ phong, tất cả sơn phong nằm phía bên phải chủ phong đều sung túc linh khí, đệ tử Thiên Vân tông chủ yếu hoạt động tại các sơn phong nằm phía bên phải chủ phong.

Nếu so sánh, bên trái chủ phong thập phần cần cỗi.

Cái này thoạt nhìn không hợp lý, bởi vì khoảng cách linh mạch hai bên trái phải là tương đồng.

Nhưng hôm nay Trần Trầm đã minh bạch.

Bởi vì tất cả thiên địa linh khí bên trái chủ phong đều bị Thiên Tế Phong giống với Thiên Địa trận pháp kỳ quan này hấp thu, cuối cùng ngưng kết ra Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch.

Mà cái ao Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch phía dưới rất có thể là kết quả ngưng kết suốt hàng trăm triệu năm của nửa cái Thiên Vân sơn mạch.

Chương 66: Rốt Cuộc Cũng Thoải Mái

- Phát tài! – Trong đầu Trần Trầm nhảy ra hai chữ, mắt hấn lấp lóe tinh quang.

Ầm!

Nhưng đúng lúc này, tảng đất dưới chân hấn đột nhiên truyền đến âm thanh sụp đổ.

Nghe được âm thanh này, mặt Trần Trầm thoáng cái dờ ra, một giây sau, cả người hấn đi cùng đất đá rơi tòm xuống linh dịch trì.

Phù phù!

Tiếng thứ gì đó rơi xuống nước, Trần Trầm trực tiếp chìm xuống linh dịch trì, ngay sau đó, linh dịch bỗng nhiên sôi trào, tựa như thả một cục vôi vào trong nước.

Trần Trầm cảm giác lúc này thân thể của mình cùng linh dịch đã xảy ra phản ứng hóa học nào đó, năng lượng vô tận cùng mấy thứ mặc danh kỳ diệu đồng hoạt chui tọt vào thân thể hấn, quấy một trận long trời lở đất bên trong.

Ầm ầm!

Từng tiếng “đùng đoàng” vang lên, Trần Trầm đầu vầng mắt hoa, hấn chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình giống với ốc biển, trong cơ thể có thể nghe được âm thanh của biển cả.

- Linh thể của ta đang điên cuồng hấp thu Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch!

Gắng gượng thoát khỏi mê muội, Trần Trầm nhìn thấy mực nước trong linh dịch trì đang không ngừng hạ xuống, hấn có hơi lo lắng.

Tuy là thân thể của mình hấp thu không tính là thiệt, nhưng dù sa

o cũng phải chừa lại chút ít chứ. Hiện tại hấp thu toàn bộ thì sương g ròi, nhưng ngày sau thất lưng buộc bụng, nghĩ đến đã nhức hết c ả bi.

Vừa nghĩ đến đây, Trần Trầm giãy dụa lấy ra mấy cái bình sứ cỡ b ự trong nhẫn trữ vật, điên cuồng múc Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch h, đợi đến khi mức đầy, ý thức của hắn cũng bắt đầu mơ hồ.

Cuối cùng, hai mắt hắn tối sầm, trực tiếp hôn mê trong linh dịch t rì.

...

Không biết qua bao lâu.

Ý thức Trần Trầm dần khôi phục, tuy còn chưa mở to mắt được, n hưng hắn cảm giác rất ấm áp, tựa như trên người đang được đắp một tầng chăn mềm vậy.

- Ta được người mang về rồi sao? Ta đã đổ đầy Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch...!

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, Trần Trầm đột nhiên mở bừng mắt, ngồi bật dậy.

Nhưng một màn trước mắt lại khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Không có người mang hắn đi, lúc này hắn đang nằm trong linh dị ch trì khô cạn, chỉ có đềm trên người hắn đắp... Một tầng lông!

Chuẩn xác mà nói chính là tóc của hắn!

- Ta đã ngất bao lâu rồi?

Nhìn tóc của mình có thể dùng làm chăn được, Trần Trầm đổ một đầu mồ hôi lạnh.

Dựa theo tốc độ sinh trưởng bình thường của tóc, chẳng lẽ hấn ng ử hơn trăm năm rồi?

Trăm năm trôi qua, phụ mẫu hấn còn sao?

Nghĩ đến đây, Trần Trầm vội vàng đứng dậy, bắt đầu dò xét bản t hân, sau lại dò xét bốn phía.

Y phục giống với trước khi hôn mê, không có dấu hiệu mục nát, n hưng lại có hơi sạch sẽ.

Mấy cái bình Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch hấn đã đổ đầy trước kh i hôn mê vẫn ngoan ngoan đặt ở bờ ao.

Cảnh vật chung quanh cũng không có biến hóa quá lớn so với lúc trước.

Nhìn một màn này, Trần Trầm khẽ thở ra, xem ra tóc này không p hải sinh trưởng tự nhiên mà là bị thúc mọc.

- Làm ta sợ muốn chết.

Trần Trầm làm bầm lâu bầu mấy tiếng, sau đó lấy từ nhẫn trữ vật ra một thanh đao, trực tiếp tiến bước 3000 phiến não ti có thể dùn g làm chặn của mình.

Bất quá, hấn không nỡ ném, mà thu chúng vào nhẫn trữ vật. Tóc này do linh dịch thúc đẩy sinh trưởng, khẳng định bất phạm, vạn nhất mang về có thể làm chặn, mềm... Phi, phi, đúng là miệng tiệ n, mang về làm pháp bảo!

Thu hồi xong tóc của mình, Trần Trầm bắt đầu thu mấy bình Thiê n Linh Thạch Nhũ Dịch kia vào nhẫn trữ vật.

Mấy cái bình Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch này cộng lại đại khái k

hoảng 2,5 lít, tương đương với một cái chai lớn ở kiếp trước, nếu dùng từng giọt, đủ xài rất lâu nha!

Cái này khiến Trần Trầm vô cùng hài lòng, có nhiều Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch như vậy, hẳn không chỉ đủ dùng cho chính mình, còn có thể san sẻ một chút cho người khác.

Thu thập xong xuôi, hiển nhiên Trần Trầm bắt đầu xem xét tu vi của mình.

Hấp thu hết một ao Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch, cũng không biết tu vi hắn đã tăng lên bao nhiêu rồi?

Trần Trầm cõi lòng đầy chờ mong kiểm tra lưỡng đạo tuyền qua trong đan điền, nhưng một giây sau, tươi cười trên mặt hắn đột nhiên cứng đờ, chuyển sang khuôn hoảng, bất an, còn có khiếp sợ.

- Cmn! Đan điền ta đâu!?

Trần Trầm nhảy dựng lên, vội vã tìm kiếm trong người, tìm một lúc lâu, nhưng đừng nói lưỡng đạo tuyền qua, ngay cả đan điền cũng mất tăm mất dạng.

Không có đan điền, nhưng tu vi của hắn vẫn không đổi, dù sao mới này hắn còn sử dụng nhân trữ vật...

Mặt Trần Trầm đổi màu mấy lượt, một lát sau, hắn đưa tay ra, một đạo lôi quang mãnh liệt hơn gấp 10 lần so với trước ngưng tụ trong tay hắn.

Mà lúc này đây, lưỡng đạo tuyền qua vốn nên xuất hiện trong đan điền giờ lại xuất hiện trong cơ thể hắn.

- Cái này...

Trần Trầm nhất thời á khẩu, đan điền đại khái cỡ bằng nắm đấm l

ón, vốn dĩ lưỡng đạo tuyên qua bên trong nó chỉ to bằng ngón tay, nhưng hôm nay đan điền mất đi, bọn nó coi như triệt để buông thả bản thân, phình ra cỡ bàn tay nhỏ.

Khoa trương hơn nữa chính là lưỡng đạo tuyên qua trong người hấn đang điên cuồng xoay tròn, thế nhưng không hề ảnh hưởng đến lục phủ ngũ tạng.

Phải biết thông thường linh khí sẽ làm tổn thương lục phủ ngũ tạng, tử như Triệu Tiểu Nhã bị tẩu hỏa nhập ma.

Một khi linh khí thoát ly khỏi đan điền, kinh mạch, tán loạn trong lục phủ ngũ tạng, khi đó sẽ tạo thành tổn thương to lớn trong thân thể.

Nhưng hấn thì sao? Cứ như bên trong cơ thể đã biến thành đan điền, linh khí cùng lục phủ ngũ tạng có vờn nhau cũng không xảy ra bất cứ chuyện gì.

- Lớn chuyện rồi... - Trần Trầm rung mình một cái, nhanh chóng đi đến cửa sơn động.

Hấn phải ra ngoài tìm tư liệu điều tra thêm mới được, bản thân dựa vào thiên tài địa bảo để tu luyện cố nhiên nghịch thiên, thế nhưng nghịch quá mức thì ngày sau còn tu luyện thế nào nữa?

Người ta đều là từng bước Luyện Khí, Trúc Cơ, Kết Đan,... Hấn thì hay rồi, tu đến nỗi mất luôn đan điền, có trời mới biết hiện tại hấn là cái cảnh giới gì.

Cứ như vậy, Trần Trầm mang tâm trạng nặng nề đi về chủ phong, lúc này bên ngoài đã là giữa trưa, thế nhưng là giữa trưa của ngày nào thì hấn hoàn toàn không biết.

Một lát sau, rốt cuộc Trần Trầm cũng về đến chân chủ phong.

Lúc này đây, Hồ Tiên Nhi cùng Tiểu Hoàng đã sớm không thấy bóng dáng, Trần Trầm cũng không có tâm tư đi quản chuyện Địa Hỏa Thiên Tâm Liên, hiện tại hẳn thầm nghĩ sớm làm rõ tình trạng thân thể mình.

Trở lại biệt viện chủ phong, một âm thanh dễ nghe vang lên bên tai Trần Trầm.

- Chủ nhân, Tiên Nhi tử tử sinh bệnh rồi!

- Yêu quái còn có thể sinh bệnh? – Trần Trầm kinh ngạc nhìn tiểu bìm biếc trong dược điền, bất quá, hẳn vẫn sải bước tiến vào phòng của Hồ Tiên Nhi.

Trong phòng, Hồ Tiên Nhi đã hóa thành bản thể, nằm xụi lo trên mặt đất, bộ lông trắng noãn lúc này là một mảnh đen kịt, dường như bị thứ gì thiêu cháy.

Bên cạnh nàng, Tiểu Hoàng đang không ngừng đụng vào góc bàn, cũng không biết là có ý gì.

- Tiên Nhi, người đã xảy ra chuyện gì? Là ai làm?

Thấy thảm trạng của Hồ Tiên Nhi, trong lòng Trần Trầm dâng lên lửa giận.

Nghe hẳn hỏi, Hồ Tiên Nhi không đáp, chỉ vươn móng vuốt chỉ c hí bàn học cách đó không xa, một đôi mị nhãn tràn đầy không cam lòng.

Trần Trầm nhìn theo hướng nàng chỉ thì thấy trên bàn có một đóa hoa sen màu đỏ to cỡ lòng bàn tay, hoa sen vẫn vít xích hồng quang mang, thoạt nhìn vô cùng thần dị.

- Tiểu tử, cái này... Là hỏa hệ chí bảo, Địa Hỏa Thiên Tâm Liên, người bảo Tiểu Hoàng đào động, lão nương đã biết rõ phía dưới k

hằng định có bảo vật, thế nhưng tiểu tử thúi người mãi chẳng qua y lại, lão nương đành phải tự mình xuống xem thử, kết quả là thấy được vật này.

- Sau đó mắt thấy bảo vật sắp chìm vào trong Địa Hỏa, lão nương mạo hiểm thử một phen, rốt cuộc lấy nó ra khỏi Địa Hỏa.

- Chỉ có điều bên trong ẩn chứa hỏa linh lực quá mức bá đạo, lão nương bị đốt thành trọng thương...

Nghe đến đó, Trần Trầm ngoáy ngoáy lỗ tai:

- Người gọi ta là cái gì? Còn tự xưng lão nương?

Bị đốt thành than đen, dường như Hồ Tiên Nhi đã từ bỏ trị liệu, hung hăng nói:

- Gọi người tiểu tử thì sao nào? Nói thẳng cho người biết, lão nương ngứa mắt người lâu rồi, đồ chó chết nhà người, vậy mà bắt ta nấu cơm, còn bắt ta đọc sách, từ nhỏ đến lớn đã khi nào lão nương phải chịu ủy khuất như vậy?!

- Hôm nay tim lão nương đã bị đốt thành tro, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, chả lẽ còn sợ người?

- Ai ôi! Yêu sắp chết nói ra lời thật lòng ha! Xem ra người rất bất mãn với ta! Bất quá người bất mãn với ta như vậy thì còn lấy Địa Hỏa Thiên Tâm Liên lên làm gì? Hôm nay chẳng phải tiện nghi ta sao?

Trần Trầm gầy gầy đuôi Hồ Tiên Nhi, chặc chặc kêu lạ.

Nghe đến đây, trong mắt Hồ Tiên Nhi tràn đầy ủy khuất, thậm chí đã ngán lệ.

- Người ngu xuẩn như người thì biết cái gì, Địa Hỏa Thiên Tâm L

iên này, dù là Nguyễn Anh đại năng cũng sẽ tranh đoạt, nhìn thấy bảo vật bọc này trước mặt, ta có thể bỏ qua à?

Trần Trầm một bộ bùng tinh đại ngộ, cảm thán Hồ Tiên Nhi là thê yêu tinh keo kiệt, chính là cái loại nhìn thấy bảo vật là đi không được, yêu như nàng chẳng khác nào người ôm hoàng kim qua sông, tình nguyện chết đuối cũng không ném hoàng kim.

Muốn tiền không muốn mạng mà...

Thậm chí Hồ Tiên Nhi này còn kỳ hoa hơn, dù là tiền kia không phải của nàng, nàng cũng không muốn sống...

Trần Trầm phục rồi, đây nhất định là một cái yêu từng có kinh lịch đặc thù rồi!

Nhìn thấy ánh mắt đồng tình của Trần Trầm, trong mắt Hồ Tiên Nhi tràn đầy không cam lòng.

- Người nhìn cái gì hả? Người cho rằng ai cũng giống như người, đi mấy bước có thể nhặt được bảo vật?

- Ta nói cho người biết, mấy ngày nay cơm của người đều bị lão nương ăn vụng một phần ba! Tức chết người đồ chó chết! Cho người phung phí của trời! Ta nhổ vào! Cái thứ phá gia chi tử nhà người! Lão nương cố sống đến bây giờ chính là để mắng người một trận, hôm nay rốt cuộc ta cũng thoải mái rồi!

Nói một hơi... Hồ Tiên Nhi thè lưỡi thở hỏn hển.

Nhìn một màn này, sắc mặt Trần Trầm tối sầm...

Nữ yêu này đúng là ba ngày không đánh liền nhảy lên đầu lật ngó người mà!

Chương 67: Cống Nồi Cho Ta

Đông đông đông...

Bên này Hồ Tiên Nhi vừa hả giận, bên kia Tiểu Hoàng vẫn còn cụng đầu vào góc bàn.

Thấy một màn như vậy, Hồ Tiên Nhi giận không có chỗ phát tiết, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mắng:

- Tiểu Hoàng, đừng có đụng nữa, coi như người đụng chảy ra nước gừng cũng cứu không nổi ta. Rốt cuộc ta vô duyên vô cơ để tiểu tử thúi kia chiếm tiện nghi. Ta nói này, tiểu tử thúi này rất xấu, cả ngày chỉ biết lừa người gạt yêu, tốt nhất người phải tìm cơ hội chạ y trốn, bằng không sớm muộn cũng có ngày bị đem đi hàm cách t hủy...

Hồ Tiên Nhi còn chưa nói hết lời, một giọt chất lỏng đột ngột rơi vào miệng nàng, ngay sau đó cả người nàng run lên, một cỗ sinh cơ chi lực tinh thuần đến cực điểm bộc phát trong cơ thể nàng.

- Cái này...

Nội tâm Hồ Tiên Nhi chấn động, chậm rãi quay đầu nhìn Trần Trầm, một bộ kinh nghi bất định.

Lúc này đây, Trần Trầm cười mà không cười nhìn nàng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bị Trần Trầm nhìn như vậy, Hồ Tiên Nhi vô thức cúi đầu, cùng lúc

c đó, nàng cảm giác được lực phủ ngũ tạng của mình đang nhanh chóng phục hồi, ngay cả trái tim bị đốt thành than rớt cuộc cũng cảm giác được đau đớn.

Ngoài ra, da lông trên người nàng vốn đã bị đốt cháy đen cũng trở lại màu da, bộ lông mới bắt đầu sinh trưởng bằng tốc độ mắt thường có thể thấy.

- Ta có thể sống? Rốt cuộc tiểu tử này đã cho ta ăn cái gì? - Hồ Tiên Nhi trầm kinh hô, sau đó sợ hãi liếc nhìn Trần Trầm.

Hôm nay kiểu tóc tên này nhìn có hơi quái quái, một đầu tóc dài buông xõa sau lưng, so với bộ dáng tiêu sai lúc trước, giờ đây có thêm vài phần cuồng dã.

Nhìn Trần Trầm, Hồ Tiên Nhi nhìn không được rung mình một chút.

Tiểu tử này cũng không ăn chay nha, vừa nãy nàng mất hẳn một trận, thống khoái thì thống khoái rồi đó, giờ không chết... Phải làm sao đây...

Trước sau gì cũng bị thanh toán!

Trần Trầm nhìn bộ dạng luống cuống của Hồ Tiên Nhi. Vừa nãy tưởng chừng như nàng đương nhiên chính là Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch, đồ chơi này không biết mạnh hơn Tử Chi bao nhiêu lần đâu.

Ngay cả Tử Chi cũng có thể chữa được trọng thương lực phủ ngũ tạng, chớ nói chi là Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch.

E rằng chỉ cần còn một hơi, nó cũng có thể mang người từ Quỷ Môn quan trở về.

- Sao nào? Cảm giác như thế nào? - Trần Trầm cười hỏi.

Thấy nụ cười dữ tợn của Trần Trầm, Hồ Tiên Nhi rụt rụt người, d ùng thanh âm thấp đến không thể thấp hơn đáp:

- Cũng được... Có thể giúp ta sống lâu hơn một chút...

Nghe vậy, Trần Trầm cười không nói, một tay bắt lấy Tiểu Hoàng vẫn còn đang đung đầu vào góc bàn, nhẹ nhàng vuốt ve cái trán c ủa nó.

- Đi được liền đào đất đi, ở đây không có chuyện của ngươi.

Tiểu Hoàng ngơ ngẩn nhìn Trần Trầm, lại ngửi ngửi Hồ Tiên Nhi mấy cái, sau đó sôi nổi chạy ra ngoài.

...

Năm phút sau, lớp lông đen trên người Hồ Tiên Nhi đã tróc hết, b ộ lông mới nhanh chóng dài ra, thậm chí còn sáng bóng hơn so vớ i lúc trước.

Ngoài ra, nàng còn mọc thêm cái đuôi thứ ba.

- Hiện tại cảm thấy thế nào? - Trần Trầm lại hỏi.

Hồ Tiên Nhi lộ vẻ suy yếu nằm rạp trên mặt đất, khẽ lắc đầu, dườ ng như nói chuyện cũng không có khí lực.

Thấy vậy, sắc mặt Trần Trầm đen kịt.

Ba cái đuôi của hồ ly có hai cái cụp xuống, cái mới mọc thì vẫn đ ang ngoe nguẩy ngoe nguẩy, thoạt nhìn rất có tinh thần, rõ ràng là gia hỏa này vẫn chưa ý thức được là mình mọc cái đuôi thứ ba, ch o nên quên che giấu.

Trang! Ngươi tiếp tục trang đi!

Trần Trầm thăm mắng một câu, sau đó giơ tay nắm lấy cái đuôi thứ ba của Hồ Tiên Nhi, nhắc nàng lên.

- Ngươi mọc thêm đuôi thứ ba rồi, lúc lắc hết như chó lông xù, vậy mà vẫn vờ vịt còn đang suy yếu với ta?!

Nghe được lời Trần Trầm nói, bộ dạng suy yếu của Hồ Tiên Nhi dần dần biến mất, thay vào đó là nịnh nọt.

- Chủ nhân....!~

- Không phải vừa nãy ngươi còn không thoải mái sao?

- Không có không có, chủ yếu là vì Tiên Nhi sợ mình chết đi sẽ khiến chủ nhân thương tâm, cho nên mới nói ra mấy lời đại nghịch bất đạo như vậy!

- Mỗi bữa cơm đều ăn vụng một phần ba?

- Ta sợ có người hạ độc chủ nhân, cho nên ăn thử trước! Không tí nh là trộm!

- Không muốn đọc sách? Không muốn làm cơm? Là ta ủy khuất ngươi?

- Không có không có, ở cùng với chủ nhân chính là khoảng thời gian tươi đẹp nhất thế gian!

- Ngươi rất cơ trí ha!? - Trần Trầm xách Hồ Tiên Nhi theo, cười nhạt nói.

- Đều là học từ chủ nhân đấy! Luận về cơ trí, Tiên Nhi không theo kịp một phần vạn chủ nhân! - Hồ Tiên Nhi lạnh run, vừa nuốt chất lỏng kỳ dị kia, tu vi của nàng tăng lên rất nhiều, nhưng trước mặt Trần Trầm, nàng lại không có một mảy may ý niệm phản kháng.

- Hừ! Miệng nhỏ có bôi mật cũng vô dụng! Đi, công nôi (1) cho ta!

(1) Đại loại là chịu trách nhiệm.

Trần Trầm hừ lạnh một tiếng, xách lấy Hồ Tiên Nhi bước ra khỏi tiểu viện.

- Chủ nhân tha mạng!

Hồ Tiên Nhi thét chói tai, tiểu bìm biếc trong đực điên lập tức nổi theo, hai yêu het như đang hát bè, khiến cho bị kịch thoáng cái trở thành hài kịch.

...

Một lát sau.

Trần Trầm đi đến chương môn đại điện.

Thân thể xảy ra vấn đề, hấn nghĩ đến trước tiên đương nhiên là sư phụ Tiêu Vô Ưu.

Vừa tiến vào đại điện, Tiêu Vô Ưu liền xuất quỷ nhập thần xuất hiện trước mặt Trần Trầm.

- Đồ đệ? Lại thiếu cái gì à?

Nghe hấn hỏi, Trần Trầm mặt già đỏ lên. Hấn không coi sư phụ là máy rút tiền, ngược lại sư phụ lại tự xem mình là máy rút tiền!

Hừ! Trần Trầm ta là loại thích lẻo đẻo đi xin xỏ người khác à?

Hôm nay phải cho sư phụ biết cái gì mới là tình cảm cao thượng!

Ý niệm vừa sinh, Trần Trầm liền lấy một cái bình sứ nhỏ từ trong nhẫn trữ vật, bên trong đại khái chứa Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch h.

- Sư phụ, có thể ngài không biết, hồ ly mà ta dưỡng thập phần miễn cảm với thiên tài địa bảo, đêm qua nàng nói nghe thấy được mùi hương của thiên tài địa bảo, cho nên lôi ta đi, kết quả phát hiện bảo vật.

- Đệ tử không dám độc hưởng, vì vậy lấy ra một nửa dâng lên cho sư phụ!

Hồ Tiên Nhi ngồi trên vai Trần Trầm vội quay đầu đi, sợ ủy khuất trong mắt mình bị Tiêu Vô Ưu nhìn thấy.

- À? Khó có được người có lòng như vậy! - Tiêu Vô Ưu cười tiếp nhận bình sứ.

Trên thực tế, hẳn không trông cậy Trần Trầm có thể cho hắn thứ gì trân quý, người trên thế gian phần lớn đều là ích kỷ.

Bảo vật thật sự quý trọng phải lưu lại riêng mình độc hưởng, đó mới là nhân chi thường tình.

Sau khi tiếp nhận bình sứ, Tiêu Vô Ưu mở nắp ra, ngay sau đó tay hắn cứng ngắc, thần sắc vốn luôn phong khinh vẫn đậm khó giấu được khiếp sợ.

- Đây là... Một bình Thập Vạn Niên Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch (2)?

(2) Chỗ này không biết sao tác giả lại viết là thập mà không phải ức, nhưng ta giữ nguyên nhé. Chắc có lẽ sư phụ không biết nhìn hàng =))

- Sư phụ quả nhiên tinh mắt, thứ này không đáng mấy khối linh th

ạch, khiến người chê cười rồi! - Trần Trầm ngại ngừng cười.

Nghe hắn nói, khóe mắt Tiêu Vô Ưu nhin không được giật giật mấy cái, Thập Vạn Niên Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch... Người ta to àn tính giọt không đầy. Đệ tử này của hắn đưa đến một bình, vậy mà còn nói không đáng mấy khối linh thạch.

Chỉ một giọt thôi cũng là báu vật vô giá có biết không hả? Mà cái lọ này... Nếu thật tính ra, chỉ sợ ngay cả tông chủ Thiên Vân tông như hắn có táng gia bại sản cũng mua không nổi.

Đúng là tiểu tử tinh quái, cũng dám trêu chọc sư phụ...

Ngẫm lại căn nguyên có được thứ này, Tiêu Vô Ưu quay đầu nhìn về phía Hồ Tiên Nhi trên vai Trần Trầm.

- Súng vật này của ngươi có thiên phú kỳ lạ, vạn vạn không được nói cho người khác biết, hiểu không?

- Đã hiểu! - Trần Trầm nghiêm túc đáp, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Nghe vậy, Tiêu Vô Ưu khẽ gật đầu, lúc này mới mặt dày thu hồi Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch.

Hắn sắp bước vào Nguyên Anh, thứ này có tác dụng rất lớn đối với hắn, mà hắn cũng không lấy ra được thứ gì có giá trị tương đương tặng lại cho Trần Trầm, chỉ có thể nhận phần tình nghĩa này, thàm nhớ kỹ trong lòng.

Thấy sư phụ thu quà, Trần Trầm biết là đến lúc vào đề rồi, vì vậy vội cung kính nói:

- Sư phụ, trước đó ta phục dụng một ít Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch này, tu vi đã xảy ra biến hóa, ngài có thể nhìn xem bây giờ ta là tu vi gì không?

- Đương nhiên có thể. - Tiêu Vô Ưu cười nói.

- Sư phụ, tu vi của ta có hơi đặc thù, người xem cũng chớ có kinh ngạc!

Tiêu Vô Ưu nghe vậy càng nở nụ cười xán lạn.

Có gì phải kinh ngạc chứ? Đồ đệ này thực xem tông chủ Thiên Vân tông như hấn là đồ nhà quê sao?

Tiên Thiên Không Linh Thể phối với Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch h, dù hiện tại Trần Trầm đã Trúc Cơ rồi thì hấn cũng chẳng có mấy may khiếp sợ.

Vừa nãy hấn có hơi thất thố là vì Trần Trầm lấy ra tuyệt đỉnh thiên tài địa bảo, khiến cho suy nghĩ của hấn sinh ra ba động, nếu còn bị tu vi của Trần Trầm dọa sợ, vậy hấn có khác nào mấy tên Tu Tiễn Giả không kiến thức suốt ngày khoe khoang ngoài kia?

Đồ đệ này quá coi thường nhất tông chi chủ như hấn rồi!

- Ha ha, muốn vi sư kinh ngạc, trừ phi ngươi bước vào Kim Đan.

Tiêu Vô Ưu cười nhạt, sau đó vươn tay bắt lấy tay Trần Trầm...

Chương 68: Nói Lung Tung Gì Đây?

Đại diện yên tĩnh ba giây.

Ngay sau đó, một cỗ phong bạo đáng sợ càn quét bốn khiến, khiến cho tất cả những thứ có trong đại điện phút chốc bị chấn thành bột mịn.

- Là ai? Đồ đệ! Là ai phé tu vi của ngươi?

Khuôn mặt soái ca của Tiêu Vô Ưu lúc này phủ đầy mây đen, lửa giận trong mắt phảng phất như muốn thiêu cháy hết thảy.

Thấy Tiêu Vô Ưu giận thành như vậy, nội tâm Trần Trầm vô cùng cảm động.

Xem như hấn đau sư phụ là không uổng phí.

- Khục khục, sư phụ, đừng kích động, tu vi của ta vẫn còn, chỉ là không có đan điền.

Trần Trầm ho nhẹ hai tiếng, cẩn thận từng chút một giải thích, cùng lúc đó, trong tay hấn xuất hiện điện quang.

Nhìn thấy điện quang y hệt như của mình, trong mắt Tiêu Vô Ưu tràn đầy không dám tin.

Không có đan điền vẫn có thể tu luyện Thiên Vân Thần Lô Quyết t? Chuyện này... Hấn quả thực vẫn sở vị vẫn (1).

(1) Mới nghe lần đầu.

...

Nửa giờ sau, Trần Trầm kể lại cho Tiêu Vô Ưu chuyện mình tao ngộ, chỉ có điều hấp thu một ao linh dịch bị hấn đổi thành uống không ít linh dịch.

Nghe xong, Tiêu Vô Ưu lâm vào trầm tư, mãi một lúc lâu sau, hấn

n mới thở dài nói:

- Đồ đệ, có lẽ ngươi vẫn chưa Trúc Cơ, sau khi Trúc Cơ, lưỡng đạo tuyên qua của Thiên Vân Thần Lô Quyết sẽ hợp lại thành một đạo... Bất quá lưỡng đạo tuyên qua này của ngươi quả thực có hơi cường đại, chỉ sợ mỗi một đạo đều có uy lực không thua kém nhất đạo tuyên qua hợp thành sau khi sư phụ Trúc Cơ năm đó...

- Vậy phải làm sao bây giờ? Sư phụ, ta còn có thể Trúc Cơ không?

Trần Trầm thập phần lo lắng, nếu không thể Trúc Cơ, thì làm sao hấn khai sáng con đường tu tiên của mình? Còn có bao nhiêu thứ tích lũy?

Tiêu Vô Ưu trầm mặc hồi lâu, mới khẽ nói:

- Không cần lo lắng, có lẽ là được.

- Ngươi cũng biết, thời kỳ Thượng Cổ, trong thiên địa tầng tầng lớp lớp thể chất cường đại, trong đó có người có tư chất nghịch thiên có thể đánh vỡ cực hạn Luyện Khí tầng 10, tiến vào Luyện Khí tầng 11, 12... Nghe đồn là có tồn tại Luyện Khí tầng 15 khủng bố. Những người này tuy là Luyện Khí kỳ, nhưng thực lực không thua Trúc Cơ, về phần ngươi...

Nói đến đây, Tiêu Vô Ưu dừng lại một chút, cẩn thận nhớ lại cường độ lưỡng đạo tuyên qua trong cơ thể Trần Trầm, lại dùng Thượng Cổ chi pháp tính toán một chút.

- Về phần ngươi, chỉ sợ đã là Luyện Khí tầng 20, luận thực lực không thua kém gì Trúc Cơ trung kỳ.

Nói xong lời này, Tiêu Vô Ưu cũng nhin không được cười khổ.

Luyện Khí tầng 20, nghe chẳng khác nào nói giỡn, sao không nói

là Luyện Khí tầng 80 luôn đi?

Nhưng chuyện hết như trò đùa này lại là sự thật.

Thực lực hiện tại của Trần Trầm không kém gì Trúc Cơ trung kỳ, dựa theo Thương Cổ chỉ pháp tính toán, chính là Luyện Khí tầng 20.

- Luyện Khí tầng 20, chẳng phải ta có thể Trúc Cơ rồi sao? - Trần Trầm hung phấn.

Chỉ cần có thể Trúc Cơ là được, quản cái khí gì mà Luyện Khí tầng 10 hay tầng 20, dù sao hắn cũng không định vượt cấp chiến đấu. Loại căn đực tăng tu vi như hắn chỉ thích dùng cảnh giới nghiền ép người khác thôi!

Một cảnh giới không được thì hai cảnh giới, hai cảnh giới không được thì ba, dù sao tăng tu vi với chơi cũng không khác gì mấy.

- Có thể thì có thể, bất quá Luyện Khí tầng 20 muốn tiến giai Trúc Cơ chỉ sợ độ khó không dưới trăm lần so với Luyện Khí tầng 10 tiến giai Trúc Cơ... Tài nguyên tiêu hao...

Nói đến đây, Tiêu Vô Ưu không nói được nữa.

Đồ đệ này của hắn đã uống hết nhiều Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch thì còn đâu ra tài nguyên?

Tu Tiên Giả bình thường chỉ cần một viên Trúc Cơ Đan là có thể tiến giai Trúc Cơ, còn gia hỏa này... Dù cho dùng trăm viên cũng chưa chắc được.

Dù sao vừa nãy bình Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch mà đồ đệ cho hắn cũng đã vượt qua trăm viên Trúc Cơ Đan rồi.

Nếu thật sự Trần Trầm không lấy ra nổi trăm viên Trúc Cơ Đan, n

gười làm sư phụ như hấn dù cho có táng gia bại sản cũng phải gom đủ cho đồ đệ.

- Sư phụ, ta đã hiểu. Đa tạ sư phụ giải thích nghi hoặc, ta trở về tìm cách Trúc Cơ.

Trần Trầm suy tư một hồi, trên mặt lộ ra tươi cười xán lạn. Cúi đầu thật sâu thi lễ với Tiêu Vô Ưu, sau đó hấn thối lui khỏi chương môn đại điện.

Nhìn theo bóng lưng Trần Trầm, lại nhìn một chút bột vụn trên đất, Tiêu Vô Ưu nhin không được cười tặc giễu.

- Lớn từng tuổi này rồi mà còn thất thố kêu gào như vậy, tâm tính của ta vẫn không đủ... Bất quá, tiểu tử này mang đến cho ta quá nhiều ngoài ý muốn.

...

Trên đường quay về biệt viện, Hồ Tiên Nhi thập phần nhu thuận nằm trên vai Trần Trầm, đám lung cho hấn.

- Chủ nhân đạt đến Luyện Khí tầng 20, thật sự là vang dội cỡ kim!

- Ha ha, bớt vuốt mong ngựa đi, người mọc thêm một cái đuôi, có phải là thực lực tăng lên rồi không?

Kiếp trước Trần Trầm có xem qua không ít truyền thuyết liên quan đến Hồ Ly tinh, đều là đuôi càng nhiều càng lợi hại, hôm nay Hồ Tiên Nhi mọc thêm đuôi, hấn đương nhiên nghĩ đến phương diện này.

- Chủ nhân anh danh, hôm nay Tiên Nhi cũng đã có thực lực Trúc Cơ, bất quá so với chủ nhân ngài vẫn là kém một chút.

- Chà, nếu thực lực chúng ta đều tăng trưởng không ít, vậy tối nay làm hơn hai mươi món ăn mừng đi.

Nói xong lời này, Trần Trầm chỉ cảm thấy nắm đấm nhỏ của tiểu hồ ly trên vai đột nhiên tăng mạnh, sau đó lập tức quay về nhu hòa.

- Toàn bộ theo phân phó của chủ nhân...

...

Mắt thấy sắp đi đến biệt viện chủ phong, Trần Trầm chú ý hai bóng hình xinh đẹp đứng trước cửa.

- Triệu Tiểu Nhã cùng Mộ Dung Vân Lan? Hai cô nàng này đến chỗ ta làm gì?

Nhìn thấy hai nữ nhân đứng ở cửa, tim Trần Trầm đập bộp một tiếng.

Nói thật, Hồ Tiên Nhi không có trong biệt viện, biệt viện căn bản không ai trông giữ.

Cũng không thể trông cậy vào máy lập lại Tiểu Bì Biếc cùng mấy đào đất Tiểu Hoàng coi nhà?

Mà hết lần này đến lần khác, đồ trong biệt viện toàn là mấy thứ giá trị liên thành, nhất là đám thiên tài địa bảo trong dược điền, chỉ bị người liếc mắt thôi cũng đã là thua lỗ.

- Chủ nhân, chúng ta đi nhanh đi, lỡ như hai người này đến trộm đồ, vậy cũng không tốt.

Vừa nói Hồ Tiên Nhi vừa biến thành hình người, đi đến đại môn biệt viện.

- Yên tâm, các nàng không đến mức đến trộm đồ. - Trần Trầm nhếch miệng.

Nhưng ngay khi hắn định tiến lên chào hỏi, đoạn đối thoại của hai nữ nhân rơi vào trong tai hắn, khiến hắn cả người chấn động.

- Mộ Dung sư muội, ta khuyên ngươi vẫn ít đến chủ phong thì tốt hơn, càng không nên quấy rầy Trần sư huynh.

- Triệu sư tỷ, mấy ngày trước Trần sư huynh giải vây cho ta ở ngoại môn, hôm nay ta đến để gửi lời cảm tạ, đây là chuyện theo lý ta nên làm.

- Hơn nữa, dù không có sự tình lần trước, Trần sư huynh cũng là bằng hữu cũ của ta, chúng ta có qua lại thì đã làm sao? Ngược lại là Triệu sư tỷ ngươi, ngươi cùng Trần sư huynh không quen biết bao lâu, tới biệt viện chủ phong làm gì?

Nghe đến đó, Trần Trầm nhin không được rùng mình. Bởi vì từ trong lời nói của bọn họ, hắn cảm nhận được khói thuốc súng dày đặc.

Theo đúng lý, lúc này hắn nên xuất hiện đánh gãy cuộc đối thoại giữa hai nữ, thế nhưng hắn lại nhin không được muốn nghe tiếp.

- Mộ Dung sư muội, đêm hôm trước ta tẩu hỏa nhập ma, là Trần sư huynh đã tiến vào phòng cứu ta một mạng, ta đến đây tạ ơn thì có vấn đề gì sao?

Trần Trầm nhấn mạnh mấy chữ “đêm khuya” cùng “tiến vào phòng ta”, dường như là muốn ám chỉ cái gì đó.

Nghe xong Mộ Dung Vân Lan lập tức nóng nảy, trực tiếp hỏi:

- Đêm khuya Trần sư huynh đến phòng ngươi làm gì?

- Mộ Dung sư muội, cái này ngươi không cần quản, ngươi chỉ cần biết một điều, cảm tình giữa người với người không phải cân nhắc thời gian quen biết lâu mau là được.

- Hơn nữa nói thật nha, Mộ Dung sư muội ngươi vẫn chỉ là một ngoại môn đệ tử, Trần sư huynh lại là Thánh Tử bốn môn, địa vị giữa các ngươi chênh lệch quá xa...

Trong thanh âm Triệu Tiểu Nhã mang theo một chút đắc ý, tựa hồ chiếm được thượng phong.

Đúng lúc này, Mộ Dung Vân Lan nói một câu khiến Trần Trầm n hìn không được nhúc hết cả bì.

- Triệu sư tỷ, ngươi tuy là nhị sư tỷ nội môn, nhưng ta muốn nói với người một câu, ba mươi năm Hà đông, ba mươi năm Hà tây, chớ có lần lượt thiếu nữ nghèo. Trong vòng ba năm, tu vi của ta nhất định sẽ vượt qua ngươi.

...

- Nói lung tung cái gì đó! - Trần Trầm nín thình hồi lâu, đang chuẩn bị ho nhẹ nhắc nhở hai cô nàng này một chút, đột nhiên sau lưng vang lên thanh âm của Trương Kỳ.

- Đại ca, ngươi đứng đây làm gì? Phía trước không phải chỗ của ngươi à?

Chương 69: Gió Tanh Mưa Máu

Trương Kỳ vừa nói xong, hiện trường rơi vào yên tĩnh, bên kia Mộ Dung Vân Lan cùng Trần Trầm nháy mắt trở nên... đoạn t rang hẳn.

- Khục khục, ta vừa về, đang chuẩn bị đi vào! - Trần Trầm ho nhẹ hai tiếng, che giấu bối rối của mình.

Thấy vậy Trương Kỳ còn định nói thêm gì đó, nhưng bị Trần Trầm hung hăng trừng cho một cái nên vội nín lại.

- Có chuyện gì thì vào trước rồi nói.

Dứt lời, Trần Trầm mở đại môn biệt viện ra.

- Các vị, mời!

...

Một lát sau, bốn người ngồi ở khách phòng trong biệt viện.

Triệu Tiểu Nhã là người đầu tiên lên tiếng.

- Trần sư huynh, đêm trước may nhờ có người, bằng không thì Tiểu Nhã khó thoát khỏi cái chết, hôm qua bởi vì thân thể không khỏe cho nên chưa kịp đến cảm tạ, kính xin Trần sư huynh thứ lỗi.

- Không sao, tất cả mọi người đều là đồng môn. - Trần Trầm khoát tay áo, ngữ khí nghiêm túc, rất có phong phạm sư huynh.

Nói thật, sau khi nghe được hai nữ đối thoại, hắn chỉ có thể duy trì loại tư thái này mới nói chuyện bình thường được, bằng không thì hắn sẽ bị khấn trương...

- Ân cứu mạng vô dĩ vi báo, Trần sư huynh, nếu ngày sau có gì yêu cầu, Tiểu Nhã đều sẽ đáp ứng.

Nói xong câu này, Triệu Tiểu Nhã liếc nhìn Trần Trầm thật sâu, cũng không biết muốn ám chỉ điều gì.

Trần Trầm mặt già đỏ lên, vội quay sang Mộ Dung Vân Lan.

- Mộ Dung sư muội... Người là?

Biết rõ người ta đến làm gì, thế nhưng hắn vẫn muốn giả vờ không biết, bằng không thì tất cả đều sượng mặt.

Nghe hắn hỏi, Mộ Dung Vân Lan ngồi thẳng người lên, e lệ cúi đầu, sau đó từ trong túi trữ vật tùy thân lấy ra một kiện trường bào.

- Sư huynh ngày đó thay ta giải vây, Vân Lan vẫn lúc ghi tạc trong lòng. Đã sắp sang thu rồi, Vân Lan đặc biệt làm một kiện áo choàng tặng sư huynh, kính xin sư huynh chớ ghét bỏ.

Nói xong câu đó, Mộ Dung Vân Lan bước đến trước mặt Trần Trầm, tự tay đưa trường bào cho hắn.

Chẳng biết vì sao không khí trong phòng khách thoáng cái lạnh xuống.

Trương Kỳ ngồi trong góc, nhìn chằm chằm sàn nhà không chuyển mắt, tựa như trên sàn có con kiến...

- Sư muội... Có lòng!

Trần Trầm tiếp nhận trường bào, cất vào nhẫn trữ vật. Đồ người ta tự mình làm đấy, hắn cũng không thể cự tuyệt.

Hai cái muội tử này, Triệu Tiểu Nhã thuộc loại ngoài cứng trong mềm, Mộ Dung Vân Lan lại là ngoài mềm trong cứng, tư sắc cả hai ai đều là nhất lưu.

Đáng tiếc hôm nay uy hiếp của Thiên Vân tông vẫn chưa được giải trừ, hẳn không có tâm tư nói chuyện yêu đương, bằng không thì về sau lỡ có ai chết đi... Rất đau lòng nha!?

Khục khục, hơn nữa hẳn mới 16, thân thể còn chưa phát dục hoàn toàn...

- Mộ Dung sư muội sinh ra đã là cành vàng lá ngọc, không ngờ còn có thể thêu thùa, bất quá mấy thứ này cũng chỉ là tiểu đạo, đừng vì đó mà... làm trễ nãi tu vi.

Triệu Tiểu Nhã bên cạnh mở lời, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng, lúc nhìn về phía Mộ Dung Vân Lan, trong mắt nàng có ghen ghét cũng có hâm mộ.

Bởi vì tới vội vàng, cho nên nàng căn bản không chuẩn bị lễ vật. Mấy thứ giá trị trong túi trữ vật không ít, thế nhưng sao có thể so với trường bào tự tay làm?!

Hừ! Tiểu yêu tinh giáo hoạt! Thêu thùa được thì giỏi lắm à?! Ta ở về cũng sẽ học!

Bên kia, vẻ mặt Mộ Dung Vân Lan bình thản, không kiêu ngạo, không siểm nịnh đáp:

- Cái này không nhọc sư tỷ phí tâm, hôm qua thái thượng trưởng lão bổn tông đã thu Vân Lan làm đồ đệ. Còn có... Thêu thùa mặc dù chỉ là tiểu đạo, nhưng có thể ma luyện tâm tính, khiến người không dễ nổi giận.

Mắt thấy hai nữ bắt đầu “xách dao lên”, Trần Trầm phần nộ liếc nhìn Trương Kỳ.

Lúc này đây, thân là tiểu đệ, không phải Trương Kỳ nên nói xen vào, đánh vỡ bầu không khí xấu hổ sao?

Thế nhưng tiểu tử này đang làm gì vậy hả?

Vẫn cúi đầu nhìn sàn nhà! Có thể nhìn ra hoa được à?

Đúng là trẻ nhỏ không dễ dạy!

Đang lúc Trần Trầm nghĩ nên ứng phó tràng diện kế tiếp như thế nào, bên ngoài tiểu viện đột nhiên vang lên một âm thanh trong trẻo.

- Triệu sư tỷ, ba mươi năm Hà đông, ba mươi năm Hà tây, chớ lần lượt thiếu nữ nghèo!

Thanh âm này vừa vang lên, phòng khách thoáng cái trở nên yên tĩnh, đến cây kim rơi cũng có thể nghe được. Khuôn mặt thanh lệ của Mộ Dung Vân Lan thoáng cái đỏ bừng lên, đầu hận không thể chui xuống sàn nhà.

Trần Trầm thì trực tiếp bị “oanh tạc”.

Máy lạp lại Tiểu Bìm Biếc lại bắt đầu rồi, đợi người ta đi rồi học lại không được à?

Bất giờ nói ra, còn ngại tràng diện chưa đủ xấu hổ?

Tuy nội tâm đã âm âm sụp đổ, nhưng Trần Trầm thân là người đã từng trải qua hai thế giới, vẫn mặt dày mày dạn giải thích:

- Trong dục điền của ta có dưỡng một cái Hoa Yêu, ngày thường rất thích huyền thuyên mấy thứ khó hiểu... Mọi người bỏ qua cho.

Hắn vừa dứt lời, Tiểu Bìm Biếc lại lên tiếng, lần này giọng của gã hỏa hủ này cực kỳ trầm thấp, y như đúc khẩu khí của Triệu Tiểu Nãi.

- Mộ Dung sư muội, ta khuyên ngươi vẫn ít đến chủ phong thì tốt hơn, càng không nên quấy rầy Trần sư huynh.

Lời này... Trần Trầm khẽ đảo mắt, nhòm mông dậy.

Được lắm, thích lặp lại đúng không, lão tử thua người rồi đấy. Th u mấy cái tiểu đệ tiểu muội, một cái cũng không đáng tin.

Đại sảnh cứ như vậy rơi vào bầu không khí xấu hổ, ngoại trừ Trần Trầm, ba người còn lại đều cúi mặt nhìn sàn nhà.

Qua một lúc lâu sau, Mộ Dung Vân Lan không nhịn nổi nữa, đỏ mặt đứng lên nói:

- Trần sư huynh, Vân lan còn phải về tu luyện, cáo từ.

Nàng vừa mở miệng, Triệu Tiểu Nhã cũng đứng lên.

- Sư huynh, ta phải trở về dùng thuốc, gặp lại.

Dứt lời, hai nữ cũng chẳng kịp chờ Trần Trầm đáp ứng, vội vã đi r a ngoài, sợ nếu nán lại thêm nữa, không biết cái Hoa Tinh trong đ ược điền lại nói ra lời gì khiến người ta xấu hổ.

...

Đợi hai nữ đi rồi, Trương Kỳ mới cẩn thận từng li từng tí ngẩng đ ầu lên, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Thấy vậy, Trần Trầm giận mà không chỗ phát, tiểu đệ không có n hãn lực như vậy, đúng là lần đầu tiên hắn gặp đấy!

Còn có, vẻ mặt nghĩ mà sợ của người là có ý gì? Không phải lúc t rước người thiếu chút nữa gả tiểu muội cho ta sao? Còn biết nghĩ mà sợ à?

- Đại ca! Không giống tướng tượng lúc đầu của ta nha! Gió tanh mưa máu!

Trương Kỳ vỗ vỗ ngực, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

- Đủ rồi, đừng nhắc mấy... chuyện này với ta, bảo người làm chuyện kia thế nào rồi? - Trần Trầm không muốn nhắc lại mấy thứ... loạn thất bát tao này, vội chuyển chủ đề.

Nghe hẳn hỏi, sắc mặt Trương Kỳ thoáng cái suy sụp.

- Đại ca, ta dựa theo phân phó của người làm, kết quả không thể c ảnh cáo Luyện Đan trưởng lão kia, ngược lại còn khiến lô đan dư ợc của hẳn “đặc biệt” thành công...

Nghe vậy, Trần Trầm âm thầm thở ra một hơi, rốt cuộc Trương Kỳ cũng không làm hỏng chuyện, kết quả đúng như hẳn dự đoán.

- Vậy hẳn có cho người gì không? - Trần Trầm lại hỏi.

Hẳn nhớ rõ hệ thống có nhắc đến trưởng lão Luyện Đan kia sẽ cho hai viên Trúc Cơ Đan cùng một bản thư tịch gì gì đó.

Nghe Trần Trầm nói như vậy, Trương Kỳ liên tục khoát tay:

- Đại ca, hẳn nói cảm tạ ta, muốn cho ta Trúc Cơ Đan.

- Nhưng ta sao có thể lấy đồ của hẳn? Dù sao hẳn cũng đắc tội đại ca!

- Cuối cùng ta không chỉ không lấy đồ của hẳn, còn mắng cho hẳn một trận máu chó xối đầu! Bất quá đại ca cứ yên tâm, ta không nhắc đến tên của huynh!

Nói xong Trương Kỳ lộ vẻ kiêu ngạo, một bộ “mau khen ta đi”.

Nghe hắn nói, Trần Trầm ngẩng đầu nhìn trần nhà, không biết nên nói sau cho phải, qua một lúc lâu, hắn mới thảm thía nói:

- Trương Kỵ, sau này mỗi đêm người đến chỗ ta đọc sách một canh giờ, không cho người đọc sách không được.

- Còn nữa, về sau giao tiếp với người khác nhiều một chút, bằng k hông thì thành kẻ đàn, hiểu chưa hả?

- Được, thế nhưng đại ca, sau khi bị ta mắng một trận, trưởng lão kia còn nói ta có tính cách, muốn thu ta làm đồ đệ. Ta nghĩ nếu là đồ đệ của hắn, chẳng khác nào nhận giặc là cha? Vì vậy ta liền cự tuyệt, nhưng mà hắn cứ cố ép, hơn nữa còn thông báo đến toàn bộ tông môn. Ta đến tìm huynh chính là vì chuyện này, đại ca, huynh có thể nói với hắn một tiếng, đừng để hắn thu ta làm đồ đệ.

Nói xong, vẻ mặt Trương Kỵ tràn đầy ủy khuất.

Trần Trầm nhìn nhìn hắn, sau đó vỗ mạnh xuống bàn, cả giận nói:

- Không được!

Chương 70: Ủy Thác

- À? – Trương Kỵ lộ vẻ kinh ngạc.

- Ta đã hòa giải cùng Luyện Đan trưởng lão, người làm đồ đệ hắn không sao cả.

- Trương Kỳ, người cũng biết trong tông môn, ngoại trừ tông chủ, Luyện Đan trưởng lão là người giàu có thứ hai, ngay cả mấy thái tử hượng trưởng lão so ra đều kém. Hơn nữa, địa vị hắn cao, coi như là tông chủ cũng phải kính trọng ba phần.

Trần Trâm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói.

- Thế nhưng mà...

- Không có nhưng nhị gì hết, cứ quyết định như vậy đi, người nhà nh về tìm sư phụ người xin lỗi đi.

Ngậy người hồi lâu, tựa hồ đã suy nghĩ cẩn thận, trong mắt Trương Kỳ lóe lên tia cảm động.

- Đại ca, ta sẽ hảo hảo tu hành, không gây cản trở cho người!

Bỏ lại mấy lời này, Trương Kỳ dứt khoát đi ra cửa.

- Tiểu tử này rốt cuộc cũng hiểu được máu chót.

Nhìn bóng lưng Trương Kỳ, Trần Trâm khẽ lắc đầu, sau đó vẻ mặt đột nhiên trở nên hung ác... quay đầu nhìn sang Tiểu Bì Biếc trong đờn dục điền.

- Tiểu gia hỏa nhà người thiếu đòn hử? Coi chừng ngày nào đó ta đem bán người...!

Tiểu Bì Biếc bên trong đờn dục điền nghe hiểu ý Trần Trâm, cánh lông mày lập tức rủ xuống.

- Hừ!

Trần Trâm hừ lạnh một tiếng, quay người tiến vào phòng tu luyện, hắn còn phải nghiên cứu chuyện Trúc Cơ, không rảnh giáo dục cái tiểu yêu tinh này.

Trở lại phòng tu luyện, Trần Trầm lập tức tìm một vài thư tịch liên quan đến Trúc Cơ, bắt đầu nghiên cứu.

...

- Tu sĩ Luyện Khí đạt đến một trình độ nhất định, mượn nhờ ngoại lực đúc thành đại đạo chi cơ, độ khó khi Trúc Cơ quyết định bởi lượng linh khí ẩn chứa trong cơ thể tu sĩ. Tầng Luyện Khí càng cao thì càng khó Trúc Cơ.

...

- Trong Trúc Cơ Đan ẩn chứa bằng bạc linh khí, mượn nhờ những... linh khí này, có thể khiến cho đan điền tu sĩ Luyện Khí trong thời gian ngắn ngủi tiến vào trạng thái đặc thù, thôi động tu sĩ Luyện Khí tiến đến Trúc Cơ.

...

Nhìn thấy đoạn giới thiệu có liên quan đến Trúc Cơ này, chân mày Trần Trầm cau lại.

Đột phá Trúc Cơ không giống với đột phá những cảnh giới khác, đó là thiên phú càng cao, đột phá càng khó. Với thiên phú của hắn... Có thể nói là khó hơn lên trời.

Linh khí bên trong Trúc Cơ đan đối với tu sĩ Luyện Khí bình thường có thể xem là bằng bạc, nhưng với hắn lại vô cùng lỏng lẻo, có nuốt nó vào đan chùng cũng chỉ bằng hấp thu mấy khối Linh thạch.

Về phần mấy thứ thiên tài địa bảo như Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch... Linh khí bên trong quá mức ôn hòa, không đạt được hiệu quả Trúc Cơ.

Hắn muốn Trúc Cơ nhất định phải luyện chế một viên Trúc Cơ Đan đặc thù, hoặc tìm được thiên tài địa bảo có được linh khí cực kỳ bá liệt tương tự.

- Rốt cuộc tu tiên cũng hạ thụ với người chơi hack đáng thương như ta...

Trần Trầm thở dài, ánh mắt trở nên phiền muộn.

...

Thời gian như nước chảy, nháy mắt đã trôi qua hơn nửa tháng.

Hôm nay, Trần Trầm vừa chuẩn bị đi ra ngoài, thanh âm Tiêu Vô Ưu đột nhiên vang lên từ chỗ chuông môn đại điện.

- Đồ nhi, đến chuông môn đại điện một chuyến.

Nghe nói như thế, Trần Trầm vội đổi hướng, không bao lâu sau, hắn tiến vào chuông môn đại điện.

Hiện tại Tiêu Vô Ưu đang ở ngay trong đại điện, so với dĩ vãng, hắn hiếm có được hôm nay Tiêu Vô Ưu thay đổi một thân y phục.

- Sao rồi? Trúc Cơ đã có tiến triển chưa?

- Không có, ta cảm giác sắp tiến vào Luyện Khí tầng 21 rồi.

Trần Trầm lộ vẻ đấng chát, hơn nửa tháng nay, mỗi ngày hắn đều đi tìm thiên tài địa bảo, căn bản không hề tu luyện, nhưng không biết tư chất bản thân sao lại nghịch thiên đến thế, không tu luyện mà tu vi cũng tự tăng trưởng.

Nghe xong, Tiêu Vô Ưu nhìn không được bật cười.

Thiên tài cũng có phiền não... Nghĩ vậy khiến nội tâm hắn cân bằng

ng không ít.

- Tu tiên không dễ, người tu tiên chúng ta thời thời khắc khắc đều phải kính sợ lão thiên gia, tu vi càng cao càng phải như thế, trước kia ngươi quá mức tùy ý rồi.

- Sư phụ giáo huấn phải, bất quá, hôm nay người bảo ta tới là...?
– Trần Trầm bắt đắc dĩ đáp, sau đó hỏi.

- Mang ngươi đi lịch lãm, thuận tiện xem xem có thể giải quyết vấn đề Trúc Cơ của ngươi không.

Nói xong, không đợi Trần Trầm phản ứng, Tiêu Vô Ưu đã lôi hắn đi ra ngoài.

Ra khỏi chưởng môn đại điện, chuỗi cự kiến không biết từ đâu bay đến.

Thấy vậy, Trần Trầm quen tay hay việc, trực tiếp nhảy lên cự kiến.

- Sư phụ, ta đi đâu?

- Đi đến giao giới Ký Châu cùng U Châu, có nhớ chuyện ta đã nói với ngươi một tháng trước? Giao giới Ký Châu cùng U Châu xuất hiện một đầu Yêu Long Kim Đan đỉnh phong.

Trần Trầm ngẫm lại, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời:

- Chúng ta đi Đồ Long?

Nói thật, đi đến thế giới này, cho đến bây giờ Trần Trầm vẫn chưa thấy qua loại sinh vật như Long, cá chép sắp thành tinh thì hắn coi như có... ăn qua một con.

- Không kém là bao đâu, nội đan của Yêu Long gọi là Long Châu,

linh khí trong đó bá liệt đến cực điểm, có lẽ có thể giúp người thuận lợi Trúc Cơ.

Ngũ khí Tiêu Vô Ưu có chút phiêu hốt, dường như đang giấu giếm điều gì đó. Trần Trầm cũng không hỏi nhiều, chỉ lẳng lẳng ghi tạc phần tình cảm này vào lòng.

...

Cường giả Kim Đan đỉnh phong ngự kiếm cực nhanh, không đến nửa canh giờ, Tiêu Vô Ưu đã dẫn Trần Trầm đi đến trước một con sông lớn.

Con sông này tên gọi U Giang, dài có hơn ngàn dặm, chính là đường ranh giới giữa Ký Châu cùng U Châu, từ xưa rất dễ sinh Giao Long.

Hai người vừa hạ xuống đất, cách đó không xa liền vang lên một thanh âm có hơi bất mãn.

- Vô Ưu, người đến thì đến, còn mang theo một tên tiểu tử làm gì? Chuyện hôm nay thế nhưng có liên quan đến sinh tử đấy, người biết càng ít càng tốt.

Nghe được thanh âm này, Trần Trầm vô thức quay đầu nhìn sang, chỉ thấy một nữ nhân toàn thân bao phủ trong lụa trắng đang chậm rãi bước tới, một đôi mắt tựa như thu thủy, chỉ có điều hiện tại trong đó tràn đầy hàn ý.

- Nhược Thủy, Trần Trầm là thân truyền đệ tử duy nhất của ta, cũng là tông chủ tương lai của Thiên Vân tông, dù là chuyện gì cũng không cần gạt hấn.

Vẻ mặt Tiêu Vô Ưu cứng ngắc, ngũ khí ôn hòa không nói nên lời.

Trần Trầm đứng bên cạnh bất động thanh sắc quan sát hai người n

ày.

Dựa theo xung hô của sư phụ cùng nữ nhân này, Trần Trầm cơ hồ có thể kết luận bọn họ có quan hệ không cạn.

Hơn nữa, biểu lộ của Tiêu Vô Ưu lúc này rất giống trượng phu sợ thê tử...

Rất có thể hai người này không chỉ không cạn mà còn sâu hoắm á y chứ!

- Khó trách hôm nay ra ngoài sư phụ đòi một thân y phục, nguyên lai là đi hẹn hò.

Trần Trầm thì thảo, bên kia, Tiêu Vô Ưu vẫn đang giới thiệu:

- ĐỒ nhi, vị này chính là môn chủ U Thủy môn U Châu, là người quen cũ của sư phụ, người có thể xưng năng là U tiên bối.

- Người quen cũ, hừ, Tiêu Vô Ưu, người thật biết dùng từ! Ta hỏi lại người, hôm nay người thật sự muốn bước vào Nguyên Anh?

U Nhược Thủy trực tiếp cắt ngang lời Tiêu Vô Ưu... Thái độ thập phần không khách khí.

- Nhược Thủy, căn cứ theo tình báo, một tháng sau trong đấng cơ đại điển, Vô Tâm tông sẽ có đại động tác. Nếu như ta không bước vào Nguyên Anh, sợ rằng Thiên Vân tông của ta ngay cả cơ hội li ều chết cũng không có.

Thần sắc Tiêu Vô Ưu trở nên trịnh trọng, trên mặt có một loại tiêu sái, không màng sinh tử.

Thấy vậy, lạnh lẽo trong mắt U Nhược Thủy dần trở nên nhu hòa, lẩm bẫm nói:

- Người còn nhớ Cự Kiếm môn không? Năm đó môn chủ Cự Kiếm m môn bước vào Nguyên Anh, lại cự tuyệt gia nhập Vô Tâm tông, kết quả thì sao? Cự Kiếm môn bị diệt, môn chủ Cự Kiếm môn vẫn lạc, từ nay về sau Thần Phong tông thay thế vị trí Cự Kiếm môn, người...

- Không sao, hôm nay đến đây Đồ Long không phải vì muốn che giấu động tĩnh ta tiến vào Nguyên Anh sao? Vô Tâm tông sẽ không phát hiện.

Ngữ khí Tiêu Vô Ưu lạnh nhạt.

Trần Trầm bên cạnh khiếp sợ không thôi, hóa ra đằng sau chuyện Đồ Long còn có mục đích khác.

Còn có Vô Tâm tông kia... Vậy mà đã từng diệt tông môn có Nguyên Anh trấn thủ.

Rất rõ ràng, sách lược phát triển của Vô Tâm tông chính là muốn diệt địch nhân bên ngoài trước hết bình ổn nội bộ, cho dù làm suy yếu lực lượng chống cự Ma Môn cũng muốn đảm bảo địa vị thống trị tuyệt đối của Vô Tâm tông tại Đại Tấn.

- Tâm ý người đã quyết, ta đây cũng không khuyên giải thêm nữa, ta sẽ bức đầu Yêu Long kia ra. – Dứt lời, U Nhược Thủy nhìn về phía mặt sông tĩnh lặng, khí thế trên người từ từ trở nên cường đại.

- Nhược Thủy, người chờ một chút.

- Hử? – U Nhược Thủy quay đầu.

- Nếu như ta xảy ra bất trắc, đồ đệ này phó thác cho người, vô luận lúc này đây đột phá Nguyên Anh, hay là ngày sau đối mặt cùng Vô Tâm tông, đều như thế.

Ngũ khí Tiêu Vô Ưu vô cùng khẩn thiết.

Tâm tình Trần Trầm thì phức tạp đến cực điểm, đến lúc này rồi mà sư phụ còn ủy thác... Hơn nữa còn là ủy thác cho người trong lòng ở tông môn khác.

Xem ra tình cảnh Thiên Vân tông hôm nay so với hần tưởng tượng còn gian nan hơn nhiều.

Nghe xong, U Nhược Thủy liếc nhìn Trần Trầm, sau đó quay đầu lại, sâu kín nói:

- Nếu như người gặp chuyện không may, ta liền ném tiểu tử này cho Ma Môn. Vô Tâm tông đã bắt nhân, cũng đừng trách ta bất nghĩa!

Nói xong, nàng giơ tay lên trời, mặc niệm pháp quyết, mặt nước tĩnh lặng trước mặt nháy mắt nhấc lên sóng nước cuộn cuộn.

Ngang!

Một lát sau...

Tiếng long âm từ lòng sông truyền đến, chấn động thiên địa!

Chương 71: Đồ Nhi, Cái Này Cho Người

Âm âm!

Ngay sau đó mặt sông nổ vang, một đầu Giao Long dài gần 50 mét, to bằng vai nước, toàn thân đen nhánh cuốn lấy thảo thiên cự lãng, nhất phi trùng thiên (1), treo cao trên chín tầng trời.

- U Nhược Thủy, ngươi còn dám đến làm phiền ta? Đã quên lần trước đồng bạn của mình chết thế nào rồi sao?

Hắc sắc Giao Long phun ra tiếng người, một đôi mắt to như đèn lồng tràn đầy khinh miệt.

Nghe vậy U Nhược Thủy oán hận nhìn Hắc Long, không lên tiếng.

Trái lại, Tiêu Vô Ưu chậm rãi đi đến mặt sông, dùng ngữ khí vô cùng nghiêm túc nói:

- Hắc Long, hôm nay ta muốn mượn Long Châu của ngươi dùng một lát.

Ầm ầm!

Nói xong lời này, một đạo sấm sét nổ vang, bầu trời vốn trong xanh đột nhiên trở nên u ám.

- Chặc chặc, sự phụ ở bên ngoài luôn bá khí như vậy.

Trần Trần đứng bên cạnh nhin không được tán thưởng, hắn muốn đạt đến loại cảnh giới này chỉ sợ phải tu luyện nửa năm, một năm gì nữa.

Đương nhiên, Tiêu Vô Ưu không biết rõ suy nghĩ của hắn, nếu như biết, chỉ sợ Tiêu Vô Ưu sẽ tức giận đến thổ huyết mất...

- Ta đã gặp ngươi, Tiêu Vô Ưu, thực tưởng ta sợ ngươi?

Hắc Long cười lạnh một tiếng, mực nước trên sông đột nhiên dâng

g cao không dưới trăm mét, ngay sau đó hình hành một tấm màn nước che phủ đầy trời mây đen.

- Tiểu tử, đến chỗ ta, Kim Đan đỉnh phong giao chiến không phải trò đùa.

U Nhược Thủy thấy Trần Trầm say sưa xem, liền vung tay lên kéo o hấn đến bên cạnh mình.

Trần Trầm ổn định thân hình, cung kính nói:

- Đa tạ sư mẫu, bất quá sư mẫu không đi giúp sư phụ một tay sao?

Nghe hấn nói, U Nhược Thủy đứng sững người, lẩm bẫm:

- Người gọi ta là gì?

- Sư mẫu! – Trần Trầm một bộ vô tội.

U Nhược Thủy ngây người vài giây, sau đó đột nhiên nở nụ cười.

- Tiểu tử người so với sư phụ nhà người cơ linh hơn nhiều. Về phần sư phụ người, hấn không cần ta hỗ trợ, ta tử thủy hệ công pháp, có chỗ khắc với lôi hệ, tùy tiện nhúng tay chỉ ảnh hưởng đến sư phụ người phát huy.

Thấy U Nhược Thủy cười xán lạn, nội tâm Trần Trầm khẽ thở ra một hơi.

May là vượt mộng ngựa không đập trúng đùi ngựa...

- Khụ khụ, sư mẫu, chỗ ta có vài thứ thiên tài địa bảo có thể mỹ dụng, dưỡng nhan, kính xin ngài vui lòng nhận cho.

- Đương nhiên, thoát nhìn sư mẫu tựa như thiếu nữ mười sáu, nữ thiên tài địa bảo này của ta tối đa cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm.

Vừa nói, Trần Trầm vừa xuất ra mấy thứ thiên tài địa bảo từ trong nhẫn trữ vật. U Nhược Thủy ghen hờn nhìn trân trối.

Tiêu Vô Ưu là người chất phác, sao lại thu một tên gia hỏa lấu lỉnh như vậy chứ?

Do dự một chút, U Nhược Thủy vẫn nhận những thiên tài địa bảo này.

Hết cách rồi, nữ nhân yêu cái đẹp vốn là thiên tính.

Bất quá, nàng cũng không lấy không đồ của Trần Trầm, sau khi thu hồi những thiên tài địa bảo kia vào nhẫn trữ vật, nàng mới từ bên trong lấy ra một tấm mặt nạ màu đen.

- Mặt nạ này chính là vật phẩm đặc biệt của U Thủy tông ta, có thể tùy ý cải biến tướng mạo, hẳn là có chỗ hữu dụng với người.

- Đa tạ sư mẫu!

Trần Trầm thu mặt nạ, tâm tình cực tốt.

Hắn có thể lợi dụng hệ thống tìm được không ít thiên tài địa bảo, nhưng lại không tìm được mấy thứ như vậy, cho nên trao đổi kiểu này chính là có lời.

...

Trong lúc hai người đối thoại, Tiêu Vô Ưu cùng Hắc Long đã đánh nhau khó phân thắng bại, trong thiên địa mưa to gió lớn, lôi vân cuộn cuộn.

Bốn phía thỉnh thoảng có tu sĩ vây lại xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy tràng cảnh đại chiến, tất cả đều bị dọa chạy.

Cứ như vậy, đại chiến giằng co hơn nửa canh giờ, trong thiên địa đột nhiên vang lên tiếng rống cuồng nộ của Hắc Long.

- Tiêu Vô Ưu, nếu ngươi không tu lỗi công pháp, cũng không phải đối thủ của ta!

Thanh âm này vừa ra, Hắc Long trực tiếp chui xuống lòng sông, mất tăm mất dạng.

Trên bầu trời, Tiêu Vô Ưu thấy vậy không nói hai lời đuổi theo.

Thấy một màn trước mắt, U Nhược Thủy quá sợ hãi, vội hô:

- Vô Ưu! Động tĩnh lớn lắm rồi! Hơn nữa nó đã bị ngươi, ngươi còn truy làm gì! Dưới nước vốn là lãnh địa của Hắc Long!

- Hôm nay ta tất sát nó.

Thanh âm Tiêu Vô Ưu tràn ngập sát khí, Trần Trầm đứng bên bờ sông nhìn không được nắm chặt nắm đấm.

Mục đích chủ yếu sư phụ đến đây hôm nay chính là đột phá Nguyên Ân Anh, chiến đấu cùng Hắc Long chẳng qua chỉ là làm màu, thậm chí chưa hẳn muốn tiêu diệt Hắc Long.

Chỉ cần tạo ra bầu không khí chiến đấu kịch liệt là đủ rồi, đến lúc đó những tu sĩ phụ cận sẽ cho rằng động tĩnh đột phá Nguyên Ân Anh là dư âm của trận chiến.

Thế nhưng sư phụ lại kiên quyết tiến vào lòng sông, mục đích của hẳn không cần nói cũng biết.

Đơn giản là vì muốn cướp Long Châu cho Trần Trầm...

Nghĩ đến đây, tâm tình Trần Trầm phức tạp đến cực điểm.

Nói thật ra, hẳn kính trọng Tiêu Vô Ưu, nhưng nếu nói đến tình cảm thì... Kỳ thật không sâu như vậy.

Hôm nay Tiêu Vô Ưu lại vì chuyện Trúc Cơ của hắn, lựa chọn thời điểm đột phá Nguyên Anh mà mạo hiểm, hẳn làm vậy khiến nội tâm Trần Trầm thập phần băn khoăn.

...

Sau khi Tiêu Vô Ưu xuống sông, mặt nước trực tiếp sôi trào, hồng thủy ngập trời, từng hồi long ngâm, vô tận sóng nước lan tràn bốn phía.

Chỉ là có U Nhược Thủy ở đây, những... sóng nước này không cách nào ảnh hưởng đến thành trấn xa xa.

So với thông dong bình tĩnh lúc trước, giờ phút này trong mắt U Nhược Thủy tràn đầy lo lắng, có mấy lần nàng xúc động muốn tiến xuống sông, bất quá nhìn thấy... điện quang trong làn nước, cuối cùng nàng vẫn ngừng bước.

Ầm ầm!

Cùng với một tiếng nổ vang, Tiêu Vô Ưu trực tiếp bị đánh văng lên khỏi mặt nước, trong màn hơi nước, Trần Trầm mơ hồ thấy cả người sư phụ nhà mình đã bị nhuộm đỏ.

Không đợi hắn nhìn rõ, Tiêu Vô Ưu lại lần nữa vọt vào trong nước.

Thấy vậy, Trần Trầm nhịn không được hướng mặt sông hô lớn:

- Sư phụ, không cần đâu, bằng vào bản thân ta vẫn có thể Trúc Cơ.

Nhưng mà trong nước vẫn điện quang lập lòe, sóng nước ngập tràn

i, Tiêu Vô Ưu không hề có ý định từ bỏ.

- Aiz... Ta thiếu người món nợ lớn rồi!

Sắc mặt Trần Trầm vô cùng phức tạp, thì thào tự nói.

...

Trận đại chiến giằng co suốt một canh giờ, rốt cuộc đến giữa trưa, mặt sông cũng lặn nửa khô phục yên tĩnh.

Lúc này, mặt nước đã hoàn toàn bị nhuộm đỏ, mơ hồ có thể nhìn thấy một ít Long Lân trôi nổi.

Một lát sau, một đạo thân ảnh có hơi chật vật từ trong nước bước ra, đi đến bờ sông.

- Sư phụ... Người... - Giọng Trần Trầm có chút run rẩy.

U Nhược Thủy lập tức vọt đến bên người Tiêu Vô Ưu.

Lúc này, y phục Tiêu Vô Ưu rách nát, một thân máu tươi, ngoài ra, cánh tay phải... trống rỗng, hiển nhiên trong trận chiến đã đoạn mất một cánh tay.

- Vô Ưu, người cần gì phải vậy! – U Nhược Thủy nhìn Tiêu Vô Ưu, trong giọng nói tràn đầy đau lòng.

- Không giết chết Yêu Long, ta sao có thể an tâm đột phá Nguyên Anh?

Tiêu Vô Ưu nghĩ một đằng nói một nẻo, lúc này đây, hần sải bước đến trước người Trần Trầm, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra vui vẻ k hớ tả.

Sau đó hần dùng cánh tay còn lại nắm một viên châu màu đen bỏ

vào tay Trần Trầm.

- Đồ nhi, cái này cho ngươi, có Long Châu, ngươi mới có thể đột phá Trúc Cơ!

- Sư phụ, thế nhưng tay ngươi...

- Yên tâm, có Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch, sẽ khôi phục nhanh thôi. – Tiêu Vô Ưu vừa nói vừa lấy ra Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch trong nhẫn trữ vật, khẽ uống một ngụm.

Nhìn Tiêu Vô Ưu run rẩy từng hồi, lại nhìn Long Châu trong tay mình.

Thời khắc này, đáy lòng Trần Trầm đã thừa nhận vị sư phụ này.

Chương 72: Truy Hạnh Vận

Sau khi uống xong Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch, ngay vị trí cánh tay bị đứt của Tiêu Vô Ưu bộc phát từng đợt sinh cơ chi lực bàng bạc, liên miên vô hạn, không bao lâu sau, một cánh tay mới mọc ra.

Thấy vậy, Trần Trầm thở ra một hơi. Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch quả không hổ là nghịch thiên bảo vật, không chỉ có thể chữa lành trái tim bị tổn hại của Hồ Tiên Nhi, mà còn có thể phục hồi cánh tay bị đoạn mất của sư phụ.

Sớm biết như vậy, lúc trước cho sư phụ nhiều thêm một chút.

Hôm nay muốn cho nhưng lại có hơi ngượng ngùng. Dù sau lúc tr ước hẳn từng nói... Cũng không có nhiều.

Thôi, đành đền bù bằng thứ khác vậy.

- Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch, Vô Ưu, người từ đâu lấy được thứ tốt như vậy?

U Nhược Thủy vậy lại, lo lắng trong giọng nói đã tiêu tán hơn ph ân nửa.

- Cơ duyên xảo hợp lấy được. – Tiêu Vô Ưu trả lời, cũng không đ ề cập đến Trần Trâm.

- Hừ, nếu đã không có việc gì thì mau nắm chắc thời gian đột ph á!

U Nhược Thủy liếc thấy Tiêu Vô Ưu không muốn nói, bất quá nà ng cũng lười tính toán với hắn, chỉ “hừ” lạnh một tiếng.

Tiêu Vô Ưu gật gật đầu, sau đó nhìn sang Trần Trâm, dặn dò:

- Đồ nhi, đợi lát nữa lúc ta độ kiếp, thời điểm lôi linh khí trong thi ên địa nồng đậm nhất, người cũng nhân cơ hội Trúc Cơ, hiểu chư a?

- Đã hiểu! – Trần Trâm nắm chặt Long Châu, trịnh trọng đáp.

Nghe hắn đáp ứng, Tiêu Vô Ưu xoay người nhìn về phía chân trò i, ánh mắt trở nên vô cùng nghiêm túc và trang trọng, miệng thì th ào:

- Tông chủ Thiên Vân tông đời thứ 28, Tiêu Vô Ưu, bắt tài, hôm nay đột phá Nguyên Anh, kính mong các vị sư tổ phù hộ!

Nói xong lời này, trên người Tiêu Vô Ưu bộc phát một cỗ khí thế không gì sánh kịp, một lực lượng vô hình đẩy Trần Trầm cùng U Nhược Thủy ra xa.

Ngay sau đó, một khóa Kim Đan bao phủ lô điện chậm rãi từ trong cơ thể Tiêu Vô Ưu bay ra, lơ lửng giữa không trung.

Khóa Kim Đan này vừa xuất hiện, bầu trời lập tức tối xuống, mây đen cuộn cuộn kéo đến hội tụ phía trên đỉnh đầu Tiêu Vô Ưu.

Ngay cả Trần Trầm ở xa xa cũng cảm ứng được trên bầu trời có một cỗ lực lượng vô hình đang dao động, bất kỳ lúc nào cũng sẽ đổ ập xuống.

Ầm ầm!

Một tiếng sấm sét nổ vang, trên bầu trời đột ngột xuất hiện một tia chớp đỏ, bổ thẳng vào Kim Đan của Tiêu Vô Ưu.

Thân thể Tiêu Vô Ưu chấn động, sắc mặt có chút trắng bệch, bất quá ánh mắt vẫn kiên định như cũ.

Đạo lôi đình kia tựa như mở ra chiếc hộp Pandora ma quái, lôi đình phía sau nối gót đến, liên miên không dứt, một đạo so với một đạo dày đặc hơn, tất cả đều trút xuống khóa Kim Đan kia.

Không bao lâu sau, Kim Đan bị bổ ra một vết nứt.

Lúc này lôi linh khí trong thiên địa cũng nồng đậm cực hạn.

Không cần người khác nhắc nhở, Trần Trầm một ngụm nuốt Long Châu to cỡ nắm tay vào bụng.

Với tư cách là một ngoan nhân dám nhảy núi trong khi không có tu vi, nuốt Long Châu đối với hắn căn bản không tính là gì.

- Híz-khà-zzz

Long Châu vừa vào bụng, Trần Trầm nhin không được hít một ngụm khí lạnh, bởi vì hắn có thể cảm nhận rất rõ sau khi tiến vào cơ thể, Long Châu trực tiếp khí hóa.

Một cỗ linh khí khổng lồ không cách nào hình dung được đang tàn sát bừa bãi trong cơ thể hắn, cảm giác kia...

Tựa như thoáng cái uống mười lít nước đá, tất cả khí thể trong người điên cuồng xông lên, tư vị phải nói... Rất cmn hành!

Bởi vì thể chất hắn đặc thù cho nên mới có thể tiếp nhận cỗ trùng kích này, nếu là tu sĩ Luyện Khí bình thường, thậm chí là tu sĩ Trúc Cơ, trực tiếp nuốt Long Châu kiểu đó cũng khó thoát khỏi kết cục bạo thể thân vong.

- Gàoooo!

Một lát sau, Trần Trầm ngửa mặt lên trời thét dài, vậy mà phát ra tiếng Long ngâm!

Linh khí cuồng bạo tàn sát bừa bãi trong cơ thể rút cuộc cũng dẫn xuất lưỡng đại tuyền qua Thiên Vân Thần Lô Quyết, hơn nữa khi ến lưỡng đạo tuyền qua gần như dung hợp.

Trần Trầm biết rõ hắn đã bắt đầu Trúc Cơ rồi!

- Tiểu tử này có chuyện gì?

U Nhược Thủy ghen hợm nhìn trần trối, vốn dĩ ánh mắt của nàng một mực dõi theo Tiêu Vô Ưu, thế nhưng bây giờ lại bị động tĩnh của Trần Trầm khiến cho kinh trụ.

Nói thật trước đó nàng cũng không lưu ý đến tu vi của Trần Trầm.

Bất quá hình như Tiêu Vô Ưu có nói đến hai chữ “Trúc Cơ”.

Tiểu tử này đang Trúc Cơ?

U Nhược Thủy khó có thể tin, Trúc Cơ mà cũng gây ra động tĩnh lớn như vậy sao? Lúc trước nàng kết đan cũng không được như vậy đâu!

Nhưng không đợi nàng kịp suy nghĩ cẩn thận, trên người Trần Trầm bỗng nhiên bộc phát hào quang sáng chói, cả người thoáng cái trở thành quang nhân, linh khí trong thiên địa lúc này tựa như Bách Xuyên Quy Hải (1) hội tụ về phía hắn.

(1) Trăm sông đổ về một biển.

Ngay cả kiếp vận của Tiêu Vô Ưu cũng bắt đầu dời sang chỗ Trần Trầm, cứ như bị hấp dẫn.

...

Hô!

Hồi lâu sau, Trần Trầm thở ra một hơi, hào quang trên người rốt cuộc tiêu tán. Lượng đạo tuyến qua trong cơ thể cũng dung hợp thành nhất đạo, khí tức tản ra so với trước kia cường đại gấp mấy lần.

Đợi đến lúc hoàn toàn ổn định, Trần Trầm ngẩng đầu nhìn lên trời, sau đó, thân thể hắn bắt đầu... Bay lên.

Bước vào Trúc Cơ, hắn cũng có thể phi hành.

Thời điểm Luyện Khí, tổng linh khí tuy khổng lồ nhưng mức độ condensation lại không bằng Trúc Cơ, không thể kéo nổi thân thể phi hành.

Nhưng hôm nay thì khác.

Có được năng lực phi hành, về sau hẳn vận dụng hệ thống sẽ càng thêm hiệu quả, mạnh hơn không chỉ gấp mười lần thôi đâu!

“Kí chủ đúc thành đại đạo chi cơ, phạm vi truy tung tăng lên đến 30m!”

“Ban thưởng Kí chủ một lần cơ hội truy tung hạnh vận.”

Nghe được âm thanh nhắc nhở trong đầu, Trần Trầm từ vui vẻ chuyển sang mòng bức.

Truy tung hạnh vận là cái quỷ gì?

Trước kia cũng không thấy xuất hiện nha!

“Truy tung hạnh vận bắt đầu!”

Cùng với âm thanh nhắc nhở, Trần Trầm cảm thấy trong đầu là một hồi mưa bom lửa đạn (2), tốc độ đổi mới không ngừng, hẳn chỉ có thể loáng thoáng thấy một vài đoạn ngắn ngủi.

(2) Chính xác là “mưa đạn” nhé các đạo hữu, ngôn ngữ mạng, dù ng để chỉ tốc độ bạo tạc của comment.

“Truy tung được một người khác phái có tam quan thẩm mỹ xứng đôi nhất với Kí chủ!”

“Truy tung một bộ công pháp Kí chủ yêu thích nhất trong tiềm thức.”

“Truy tung một kiện thần binh xứng đôi với Kí chủ nhất.”

“Truy tung một tiểu đệ vừa nhìn thấy Kí chủ sẽ một lòng phục tùng.”

...

Nhìn mấy cái... mưa đạn này, mặt Trần Trầm đại ra.

Đây là cái gì vậy trời?

Không đợi hấn nhìn rõ, mưa đạn trong đầu chọt ngừng.

“Truy tung món ăn yêu thích nhất của Kí chủ trong tiệm thức. Bắt đầu truy tung!”

“Kí chủ, hai trăm sáu mươi vạn cây số về phía bắc, bên trong Vô Tận hải có một con trai tinh mười vạn năm, ăn hết thịt trai, Kí chủ sẽ cảm thấy đây là món ăn ngon nhất thế gian.”

“Truy tung hạnh vận hoàn tất!”

Xong rồi?

Trần Trầm im lặng, không ngờ món ăn hấn yêu thích nhất trong tiệm thức cũng bị truy ra.

Thế nhưng có cái trứng để dùng!

Hơn mấy trăm vạn cây số! Trai tinh mười vạn năm!

Đến khi nào hấn mới ăn được? Cũng không thể chạy mấy trăm vạn cây số chỉ để ăn?

Hơn nữa coi như là chạy mấy trăm vạn cây số đi, ai ăn ai còn chưa biết à nha!

- Châu Phi (3) thật mà...

(3) Ngôn ngữ mạng, ý nói mặt quá đen, đen như châu phi nên thà

nh ra vận cũng đen luôn.

Trần Trầm thở dài, coi như nhân sinh thống khổ nhất rồi!

Biết rõ bản thân thích ăn thứ đó nhất, nhưng rất có thể cả đời cũng không ăn được...

May mắn chưa truy cho hấn cái nữ nhân, bằng không thì cả đời không gặp được trong khi biết có nữ nhân như vậy tồn tại, khó chịu lắm nha...

Phải biết trai tinh có lẽ sẽ nằm yên trong biển, nhưng người thì sẽ chạy nha, hiện tại truy tung được cũng không nhất định là tìm được.

Ngay khi Trần Trầm còn đang xoắn xuýt, bên kia rốt cuộc Kim Đan của Tiêu Vô Ưu cũng vỡ nát, một tiểu nhân y hệt Tiêu Vô Ưu từ trong kim đan chui ra.

Tiểu nhân này ngồi sếp bằng trong hư không, bảo tướng trang nghiêm, chỉ có điều bởi vì thân thể quá nhỏ nên trông có hơi buồn cười.

Nhìn thấy tiểu nhân này, trên mặt Tiêu Vô Ưu rốt cuộc cũng lộ ra tươi cười, đối với tiểu nhân thì lễ.

Sau khi đáp lễ, tiểu nhân nhanh chóng chui vào người Tiêu Vô Ưu.

Giờ khắc này, Tiêu Vô Ưu đã chính thức bước vào Nguyên Anh cảnh.

Còn Trần Trầm thì sắc mặt đen như đáy nồi, thân là một người có chứng bất buộc, giờ phút này, trong đầu hấn không ngừng hiện lên câu hỏi:

- Rốt cuộc thịt con trai tinh kia có vị gì?

Chương 73: Cải Cách Thiên Vân Tông

Trở lại Thiên Vân tông, Trần Trầm kiểm kê thu hoạch.

Trên mặt bàn có hơn 100 miếng Long lân, nửa khóa Long tâm.

Ngoài ra, trong nhẫn trữ vật của hắn còn có 100 cân thịt rồng, trong tủ phòng vẫn còn thêm nữa...

Sau khi Yêu Long bị chém giết, thân thể nó chìm trong nước, những vật này đều bị hắn cầm lấy.

Bất quá hắn cũng không thể không biết ngưng lấy thêm, dù gì cũng cầm nhiều thứ như vậy... Những thứ khác bị Tiêu Vô Ưu cùng U Nhược Thủy phân ra, nếu như không có bất ngờ gì, trong ngắn hạn thức ăn của Thiên Vân tông sẽ nâng lên một tầm cao mới.

Đương nhiên, ngoại trừ mấy thứ này, trong nhẫn trữ vật của Trần Trầm còn có bảy tám cái túi trữ vật, một cái nhẫn trữ vật. Mấy thứ này hắn đều dùng hệ thống tìm được trong ổ rồng dưới đáy sông đó.

Bất quá hắn không vội mở ra, mấy chuyện mở bảo rương vẫn phải do Trương Kỳ làm mới tốt.

- Chủ nhân, mấy con trai này là có ý gì? Hình như cũng không có gì thần kỳ!

Trong trù phòng vang lên âm thanh khó hiểu của Hồ Tiên Nhi, nguyên liệu nàng dùng nấu ăn vốn toàn là thiên tài địa bảo từ chỗ Trần Trâm.

Loại đồ vật cấp thấp như trai là lần đầu tiên xuất hiện trong trù phòng biệt viện đấy.

Nghe hỏi, khóe mắt Trần Trâm giật giật mấy cái, quý mới biết vì sao trước lúc đi hẳn lại nhặt mấy con trai kia, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn là ma xui quỷ khiến thò tay nhặt.

- Không có gì, người cứ nấu chung với thịt rồng đi.

- Được, chủ nhân.

Hồ Tiên Nhi nhu thuận đáp lại, hôm nay trên người Trần Trâm có một cỗ Long uy khiến nàng càng thêm kính sợ.

Hơn nữa, đi theo Trần Trâm có thể ăn thịt rồng nha, loại đãi ngộ này khiến nàng vui đến quên trời quên đất. Trước kia không muốn theo hẳn nấu cơm đọc sách, giờ thì nàng lại rất vui vẻ “chịu đựng”.

...

Ngay khi Trần Trâm thu thập đồ đạc xong xuôi, bên ngoài tiểu viện vang lên một âm thanh quen thuộc.

- Thánh Tử! Tại hạ có chuyện quan trọng bẩm báo!

- Mời vào! – Không cần Trần Trâm đáp lại, Tiểu Bì Biếc đã chủ động lên tiếng đón khách.

Nghe vậy, một đạo thân ảnh có hơi hèn mọn, bị ỏi thoáng cái xuất hiện, đi đến trước mặt Trần Trâm.

- Vương Phong, có chuyện gì? – Thấy người đến là Vương Phong, Trần Trầm có chút tò mò.

Lần trước tên này ăn một trận giáo huấn, mấy ngày này ở Thiên Vân tông muốn bao nhiêu trung thực thì có bấy nhiêu trung thực, thậm chí thỉnh thoảng còn trợ giúp ngoại môn đệ tử mới nhập môn, khiến cho mấy cái lão nhân quen mặt hẳn ở Thiên Vân tông nghe n họng nhìn trôn trời.

- Thánh Tử, hôm qua Vô Tâm tông đưa tin cho ta, muốn ta trong một tháng này nhìn chăm chăm Thánh Tử, phòng ngừa phát sinh loại chuyện kiểu như... Treo đầu dê bán thịt chó...

Vương Phong có chút khản trương đáp.

Nghe hẳn nói, Trần Trầm chợt nhớ ra, một tháng sau tân vương Đại Tấn đăng cơ, theo lý hẳn có lẽ hẳn phải đến quốc đô một chuyến.

Vô Tâm tông thế mà lại lệnh cho Vương Phong nhìn chăm chăm vào hẳn...

Ý tứ hết sức rõ ràng, một tháng sau, hẳn đi quốc đô, tám chín phần Vô Tâm tông sẽ làm ra chuyện yêu thiêu thân gì đó.

Khả năng lớn nhất chính là bắt giam hẳn làm tin.

Đây coi như là thủ đoạn ôn hòa nhất, ác liệt hơn còn có thể...

Trần Trầm không dám nghĩ tiếp.

- Ta đã biết, người lui ra đi, trong khoảng thời gian này người làm vô cùng tốt, chỉ cần tiếp tục kiên trì, tương lai nhất định có đường sống.

- Đa tạ Thánh Tử!

Vương Phong bái Trần Trầm, sau đó mới rời khỏi biệt viện chủ phòng.

Chờ hấn đi rồi, Trần Trầm nhíu mày.

Trước kia, đối với chuyện của Thiên Vân tông, hấn không để bụng, nhưng hôm nay lại muốn phân ưu cùng Thiên Vân tông.

Nói thật, nội bộ Thiên Vân tông quá rời rạc, chủ yếu là vì hình thức quản lý lạc hậu.

Trong mấy cái tiểu thuyết... ở kiếp trước, hàng năm đều phải tổ chức khảo hạch nội ngoại môn, rồi còn thi đấu tông môn cái kiêu, đẩy mạnh tính tích cực của đệ tử trong tu luyện.

Thế nhưng Thiên Vân tông thì sao?

Tu vi tăng đến một mức độ nhất định thì thăng làm nội môn đệ tử, thứ tự đệ tử nội môn cũng dựa theo tu vi sắp xếp, hơn nữa tính thực tế không lớn.

Sắp xếp như vậy có ý nghĩa gì?

- Quá lạc hậu, đến lúc nên tiến cử kinh nghiệm quản lý từ xã hội hiện đại rồi.

Trần Trầm thở dài, lấy ra giấy bút, bắt đầu múa bút thành văn.

Đời trước, hấn sống hơn 20 năm, là một quản lý nhỏ của một công ty nước ngoài, lăn lộn cũng coi như là tốt. Đối với việc thúc đẩy tính tích cực của nhân viên, tẩy não,... phải gọi là quen tay hay gì.

Cho nên không bao lâu sau, hấn đã liệt kê hơn mười đầu phương án cải cách.

Hiện tại thời gian cấp bách, có vài phương án là áp dụng càng nhanh càng tốt.

Trần Trầm sửa sang lại một chút, sau đó liền đi đến chương môn đại điện.

Ngày sau nếu như muốn tăng thêm cái gì, hoặc là phát hiện có cái gì đó không thích hợp với Thiên Vân tông, hẳn đi mấy chuyến nữa là được.

...

Lúc đến chương môn đại điện, Tiêu Vô Ưu đang tu luyện.

Bằng vào thiên phú của hắn, vốn đã sớm có thể đột phá Nguyên Anh, nhưng bởi vì Vô Tâm tông, nên đành phải áp chế bản thân vài thập niên.

Tích lũy đến ngày hôm nay, hiển nhiên thoáng cái đã vọt đến Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong.

Hơn nữa, còn có một bộ phận Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch, hẳn cảm thấy trong thời gian ngắn có thể bước vào Nguyên Anh trung kỳ, cho nên vừa về đến liền ngựa không dừng vó tu luyện.

Phát giác được Trần Trầm đến, Tiêu Vô Ưu chậm rãi mở mắt.

Hắn hết sức hài lòng với cái đồ đệ này.

Luyện Khí tầng 21 đột phá Trúc Cơ, đây quả thực là văn sở vị văn. Hôm nay, mặc dù cảnh giới Trần Trầm chỉ mới là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng mức độ ngưng kết linh khí trong cơ thể đã không thua Trúc Cơ đỉnh phong bình thường rồi.

Thực lực bực này...

Tại Thiên Vân tông, ngoại trừ hẳn cùng mấy vị thái thượng trưởng lão, e rằng cũng chỉ có rải rác vài người đạt đến.

- Đồ nhi, lại có điều gì nghi hoặc à? – Thấy vẻ mặt Trần Trầm ngưng trọng, Tiêu Vô Ưu hỏi.

- Sư phụ, là như thế này, muốn đối kháng Vô Tâm tông, nhất định phải tăng lên thực lực chính thể Thiên Vân tông.

- Mà muốn Thiên Vân tông trở nên cường đại hơn, ngoại trừ điều kiện cố hữu bên ngoài, còn phải đề thăng chí tiến thủ của đệ tử cùng các trưởng lão.

- Ta thấy hiện tại nội bộ Thiên Vân tông có rất nhiều lỗ thủng, mọi người cũng không có quá nhiều chí tiến thủ, cho nên mới đề ra một vài phương án chỉnh đốn cùng cải cách.

Ngữ khí Trần Trầm trở nên nghiêm túc.

Nghe vậy, Tiêu Vô Ưu mỉm cười.

Đệ tử nhà hẳn sinh ra trong thôn nhỏ, theo lý mà nói thì không có bao nhiêu kiến thức, hôm nay sao lại nghĩ đến quản lý tông môn rồi?

- Đồ nhi, ngươi có thể hiểu được quản lý?

- Khụ khụ, có biết một hai, lúc trước đã từng giúp thôn trưởng quản lý thôn.

Trần Trầm có chút ngưng ngừng nói.

Nghe thế, Tiêu Vô Ưu lộ vẻ cổ quái...

Quản lý thôn có thể giống với quản lý tông môn sao?

Bất quá, đồ đệ có thể nghĩ được như vậy là rất tốt, dù sao ngày sau hẳn ta sẽ tiếp nhận vị trí chưởng môn Thiên Vân tông, hiện tại học nhiều một chút cũng không có gì thiệt.

Nhớ ngày đó, hắn theo chân sư phụ học một thời gian ngắn. Thậm chí lúc này trong nhẫn trữ vật của hắn vẫn còn một bản “Tông chủ yếu quyết” mà sư phụ đã truyền lại.

Mà thôi, hôm nay chỉ điểm tiểu tử này một chút, về sau chưa hẳn có cơ hội, thuận tiện truyền Tông chủ yếu quyết cho hắn ta.

Nghĩ vậy, Tiêu Vô Ưu cười nhạt nói:

- Có đề nghị gì người cứ nói thẳng.

Lúc này, Trần Trầm liền lấy ra một tờ giấy lít nha lít nhít chữ:

- Đại khái ta đã liệt kê 32 đầu, thỉnh sư phụ xem qua!

Nghe xong, tay Tiêu Vô Ưu vô thức run lên một cái.

Tiểu tử này còn rất nghiêm túc, liệt kê 32 đầu cơ đấy, người đang đùa giỡn cùng ta à?

Quy củ trong tông môn thế nhưng là thành quả mà lịch đại tông chủ đúc hết tâm huyết nghiên cứu ra, nào có nhiều lỗ hổng như vậy? Hơn nữa tông môn người khác cũng không khác chúng ta là bao!

Bất quá, bởi vì sợ đả kích tính tích cực của Trần Trầm, trên mặt Tiêu Vô Ưu vẫn không lộ ra dị sắc.

Hắn lấy ra Tông chủ yếu quyết từ trong nhẫn trữ vật, đưa đến trong tay Trần Trầm, sau đó mới nhận lấy phần đề nghị của Trần Trầm.

- Đồ nhi, người xem quyển sách này thật kỳ, ngày sau ắt hữu dụng với người!

- Được rồi, vi sư cũng xem thử một chút đề nghị của người!

Chương 74: Thánh Tử Thật Sự Là Người Tốt

Trần Trầm tiếp nhận bản Tông chủ yếu quyết kia, tùy tiện nhìn lướt qua, đại khái hiểu đây là vật gì.

Cấp độ không chênh lệch là bao với mưu tính của một vài đế phượng phong kiến vương triều ở kiếp trước.

Bất quá lại không có phần cẩn thận của đế vương.

Hơn nữa có một số đạo lý lớn nói rất mơ hồ, khiến người xem không nghĩ ra cách nào hiểu được.

Hết cách rồi, người tu tiên vẫn luôn thích lờ lợc như vậy.

...

Cùng lúc đó, Tiêu Vô Ưu cũng đang xem đề nghị của Trần Trầm.

Dường như Trần Trầm lo sợ hẳn xem không hiểu, hoặc không thật sự rõ hàm nghĩa trong một số đề nghị, cho nên vô cùng cẩn thận, mỗi một đề nghị đều có trên trăm chữ giới thiệu.

Nhìn một số đề nghị rõ ràng, mạch lạc, sắc mặt Tiêu Vô Ưu đại bi ến.

Lúc này, trong đầu hắn chỉ lặp đi lặp lại một câu.

- Hóa ra còn có thể như vậy?

Thân là tông chủ, đương nhiên hắn rất thông minh, những... đề nghị của Trần Trầm có được hay không được, hắn biết rất rõ.

Thế nhưng mà... Đệ tử này của hắn không phải sinh ra ở tiểu thôn sao? Sao có thể nghĩ ra được nhiều phương pháp chu toàn như vậy?

Hắn phải là bậc kỳ tài ngút trời trên thế gian mới có thể nghĩ ra mới đúng?

Nghĩ đến đây, Tiêu Vô Ưu vô thức ngẩng đầu liếc nhìn Trần Trầm, thấy tiểu tử này vẫn còn xem bản Tông chủ yếu quyết kia, hắn nhin không được mặt già đỏ lên.

Chênh lệch quá xa...

Lúc này đây, Tông chủ yếu quyết của hắn chẳng khác nào sách nh à nông, quá mức nghiệp dư.

Không chút do dự, Tiêu Vô Ưu nghiêm mặt, một cỗ linh lực cường đại phóng thích, ngay sau đó, bản Tông chủ yếu quyết trên tay Trần Trầm một lần nữa quay về nhẫn trữ vật của hắn.

- Khụ khụ, vi sư cầm nhầm, Tông chủ yếu quyết của bản tông vốn đã thất truyền rồi, về phần... Mấy cái đề nghị này của ngươi, ừ m, không tệ!

Có vài chỗ chưa phù hợp với tình trạng Thiên Vân tông hiện tại, ví dụ như mấy cái ban thưởng, nói thật, Thiên Vân tông chúng ta k

hông cảm ra được nhiều linh thạch như vậy.

Tiêu Vô Ưu vừa dứt lời, Trần Trầm đã lên tiếng:

- Sư phụ, ta có chuyện quên nói với người, ngoại môn đệ tử Trương Ky, khoảng thời gian trước phát hiện Linh Tê mạch quang trong một tòa khô sơn ở Thiên Vân sơn mạch. Số lượng dự trữ trong đó hẳn là có thể... Có thể thỏa mãn chi tiêu hiện tại của Thiên Vân tông ta.

Nghe vậy, Tiêu Vô Ưu khẽ giật mình, Linh Tê quang là vật phẩm dùng để luyện chế Linh khí cùng Pháp bảo, giá trị xa xỉ, nếu quả thật phát hiện mạch quang, đây chính là một phần tài phú cực lớn.

Chẳng lẽ là trời đãi Thiên Vân tông ta?

- Đã như vậy, chuyện này giao cho người đi làm, đúng rồi, nhớ rõ thương nghị cùng trưởng lão một phen, có một số việc bọn họ hiểu rõ hơn ta. Còn nữa, Linh Tê mạch quang kia, khảo sát xem số lượng bao nhiêu, nói cho ta biết một tiếng. - Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Tiêu Vô Ưu quyết đoán nói.

Hôm nay, Thiên Vân tông đã đứng bên bờ vực, hẳn cũng không quan tâm Trần Trầm dày dò thêm một phen.

- Haha! Sư phụ anh danh!

Trần Trầm cười to một tiếng, xoay người rời khỏi chưởng môn đại điện.

Nhìn theo bóng lưng đồ đệ, ánh mắt Tiêu Vô Ưu có chút phức tạp.

Đồ đệ nhà hắn bản thân là con trời, thế nhưng giữa những hàng chữ lại lộ ra một cỗ nhân định thắng thiên.

Ví dụ như Trần Trầm đề nghị mở ra hai điểm chiêu mộ ở Ký Châu, hơn nữa nghiêm tra đạo tặc sát nhân trên đường, bảo đảm nhân tuyển đến tham gia khảo thí an toàn.

Cái này chính là không tin vào tiên duyên, mà càng tin vào sức người hơn.

- Nhân định thắng thiên... Chính là chủ trương của Ma môn.

Tiêu Vô Ưu khẽ thở dài, sau đó tiếp tục tu luyện.

...

Ba ngày sau.

Thiên Vân sơn mạch, trên đỉnh Linh Tê, một đám ngoại môn đệ tử đang đào quáng.

Linh Tê phong này vốn chỉ là một tòa khô sơn, nhưng mấy ngày tưới nước, sau khi phát hiện Linh Tê quáng thì lập tức có danh tự.

- Aiz, vốn dĩ gánh nước có thể đạt được Linh thạch, hiện tại lại bị bắt đi đào quáng!

- Còn phải nói, gánh nước tuy không nhẹ hơn đào quáng bao nhiêu, nhưng đào quáng rất mệt nha!

Có mấy ngoại môn đệ tử vừa làm việc vừa phàn nàn.

Hai ngày này, trong Thiên Vân tông có thêm rất nhiều quy định. Trong số đó đã đổi ngoại môn đệ tử gánh nước ban thưởng Linh thạch thành đào quáng ban thưởng Linh thạch.

Một ít nam đệ tử thì còn may, nhưng nữ đệ tử sao có thể chịu được?

Sau khi từ quặng mỏ đi ra, đen chẳng khác nào tinh tinh...

Thế nhưng hết lần này đến lần khác, đào quặng kiếm được rất nhiều linh thạch, trong lòng các nàng không muốn nhưng cũng chỉ có thể thành thật.

- Ta nghe nói có đại nhân vật trong tông muốn cải cách Thiên Vân tông, còn có cơ chế đào thải. Nói cái gì mà trong hai tháng không có tu vi sẽ bị khu trục khỏi tông môn.

- Có tu vi cũng không khá giả hơn đâu, nghe nói sẽ căn cứ tu vi xếp hạng, xếp hạng chót vẫn thu được phụ cấp đặc biệt của tông môn, nhưng nếu liên tiếp lấy hai tháng phụ cấp mà vẫn hạng chót, vậy thì nhận mệnh đến thế tục nhậm chức đi!

- Đúng đúng đúng, ta cũng biết chuyện xếp hạng, ngay cả tông chủ cùng thái thượng trưởng lão cũng bị xếp hạng. Các người biết ngoại môn Chu trưởng lão không, biết được mình bị xếp hạng sau mấy cái đệ tử ngoại môn, hai ngày nay, mặt hấn đen như đáy nồi! Mỗi ngày đều kiểm chuyện hành chúng ta!

Đám đệ tử ngoại môn càng nói càng giận, hận không thể lôi cái tên đề nghị cải cách kia ra đánh cho mấy trăm hèo.

- Ta nghe nói đều là chủ ý của Đại trưởng lão!

- Vậy sao?

- Đúng đấy, trong tông môn đồn ầm ả lên, trừ hấn ra còn ai có bổn sự này?

- Đại trưởng lão! Ta xxxx người!

Một đám ngoại môn đệ tử vừa mắng vừa hóa đau thương thành sức mạnh, ra sức đào quặng, một lớp lại một lớp bùn bị hất tung lên.

Lúc này, một nữ đệ tử nhìn về phía xa xa trên đỉnh núi, trong mắt tràn đầy hâm mộ.

- Các người xem, thánh tử lại đến đưa nước cho chúng ta!

Đám ngoại môn đệ tử nghe vậy đều nhìn về phía đỉnh núi, chỉ thấy ở đó có một thanh niên bạch y đang đứng, tay áo bông bành, một bộ trách trời thương dân nhìn bọn họ.

- Thánh tử thật sự quá tốt, biết thương cảm cho chúng ta, những... ngoại môn đệ tử. Mỗi ngày đều đến đưa nước.

Có một nữ đệ tử mặt mũi đen kịt vô cùng cảm động, bật khóc, nàng quơ tay lau nước mắt, khiến nước mắt cùng tro bụi trộn lẫn một chỗ, biến mặt mình thành mặt hề, thế nhưng lại hoàn toàn không hay biết.

- Máy này nay, không có chuyện gì, Thánh tử đều đến làm gương cho mọi người... So với Đại trưởng lão, không biết Thánh tử tốt hơn bao nhiêu lần đâu! Nếu Thánh tử có thể sớm trở thành tông chủ thì tốt biết mấy.

- Hừ, nhỏ giọng một chút, nếu Đại trưởng lão mà nghe được, coi chừng lột da của người. Trong cái cách của hắn có đề cập đến, Thiên Vân tông thực lực vi tôn, chỉ có người xếp hàng thứ nhất mới có thể làm tông chủ!

- Vãi chưởng! Quá xấu xa! Đây là cố ý chèn ép Thánh tử!

...

Cùng lúc đó, trong biệt viện tại Thiên Đô phong, sắc mặt Đại trưởng lão vô cùng âm trầm, trong mắt tràn đầy lửa giận.

Bên cạnh hắn còn có mấy vị trưởng lão khác, trên mặt đều là vẻ vô tội.

Rầm!

Đúng lúc này, Đại trưởng lão đứng bật dậy, đánh nát chén trà hấn yêu thích nhất.

- Ai? Là ai tung lời đồn! Nói ta khởi xướng cải cách hả?

Mấy vị trưởng lão hai mặt nhìn nhau, muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng có một người cường tráng lớn gan nói:

- Ta đoán tám chín phần là Thánh tử! Lúc đó hấn bảo chúng ta phát ra mệnh lệnh, ta còn không cảm thấy gì, hiện tại càng nghĩ càng thấy không đúng...

- Tên ranh Trần Trầm này! Ý vào có tông chủ làm chỗ dựa liền muốn lật trời! Giội nước bẩn lên người ta! Có thể nào lại như vậy???

Đại trưởng lão tức giận mắng.

Hai này này, hấn vừa ra ngoài liền đụng phải ánh mắt quái dị của đám đệ tử, thậm chí ngẫu nhiên còn nghe được bọn họ xì xào bàn tán về hấn.

Một trưởng lão cao cao tại thượng như hấn sao có thể chịu được loại chuyện như vậy?

- Không được, phải nghĩ biện pháp ném cái nôi này đi! Tên ranh Trần Trầm kia đúng là chẳng phải thứ gì tốt!

Đại trưởng lão vừa mắng vừa nghĩ biện pháp, đúng lúc này, ngoài cửa có một trưởng lão lo lắng tiến vào.

- Sư huynh, Tôn Thiên Cương không phục khi thấy Trần Trầm xếp hạng trước mình, đã đi Linh Tê phong khiêu chiến Trần Trầm rồi

i... Làm sao bây giờ?

Nghe vậy, ánh mắt Đại trưởng lão lóe lên.

Hai ngày này, tông môn xếp hạng thực lực, tiểu tử Trần Trầm kia vậy mà da mặt dày xếp mình đứng thứ 10.

Phải biết trong tông môn, ngoại trừ tông chủ, còn có năm vị thái t hượng trưởng lão, chỉ bọn họ thôi đã chiếm 6 cái danh ngạch.

Hắn thân là Đại trưởng lão xếp thứ 7, Hình Phật trưởng lão xếp thứ 8, Luyện Đan trưởng lão xếp thứ 9.

Kế tiếp là thứ 10!

Tiểu tử này vào tông không bao lâu đã xếp hạng mình thứ 10, đây không phải da mặt dày thì là gì? Quả thực dày đến cực điểm!

Nghĩ đến đây, hắn cười lạnh một tiếng:

- Cứ để Thiên Cương đi đi, tên khốn Trần Trầm tự mình đặt quy tắc, đệ tử có thể khiêu chiến lẫn nhau. Hôm nay Thiên Cương khiêu chiến hắn cũng không tính là phạm thượng, tông chủ không thể nói gì được.

Trưởng lão mới vào cửa nóng nảy, Tôn Thiên Cương là nội môn sư huynh đấy, sớm bước chân vào Trúc Cơ trung kỳ, còn Trần Trầm thì chỉ mới nhập môn có vài ngày thôi!?

- Đại trưởng lão... Trần Trầm là tông chủ tương lai đấy, hoặc nhiều hoặc ít cũng lưu lại cho hắn chút mặt mũi!

Nghe đến hai chữ “mặt mũi”, Đại trưởng lão giận mà không có chỗ phát, phẫn nộ mắng:

- Mặt mũi cái mông! Tên khốn Trần Trầm kia là nợ đòn! Các ngư

oi mặc kệ cho ta, để Tôn Thiên Cương đi khiêu chiến hấn! Cứ để hấn lấy đá nện chân mình!

Chương 75: Aiz, Tịch Mịch!

Đám trưởng lão ghe vậy trăm mặc, bọn họ biết Đại trưởng lão đã thực sự nổi giận.

Bất quá để Thánh Tử chịu chút ngăn trở cũng tốt...

Hấn còn chưa trở thành tông chủ mà đã dám quăng nòi lên đầu Đại trưởng lão, ngày sau trở thành tông chủ thì còn như thế nào nữa? Không phải mỗi ngày giày vò chết bọn họ à?

...

Đỉnh Linh Tê, Trần Trầm đang phát linh tuyến cho đám đệ tử ngoại môn.

Ngoài ra, mỗi một đệ tử đến nhận nước, hấn còn thuận tiện rót “c hén canh gà”.

- Sư đệ, tặng ngươi một câu: Phải trải qua đau khổ mới là người tr ên người.

- Thánh tử! Tại hạ thụ giáo!

- Sư muội, đừng khóc, không trải qua mưa gió sao có thể thế cầu vòng! Đào quang tuy vất vả nhưng lại có thể rèn luyện tâm tính, đ

i thôi!

- Ô ô ô, đa tạ Thánh tử!

- Còn nữa, vị sư đệ này, ngày khác nếu người thành Tiên Đế, hồi tưởng lại ngày hôm nay, sẽ cảm thấy đây là một đoạn tài phú khó có được!

- Trở thành Tiên Đế...

- Sư muội, hàng Thiên Tướng chức trách to lớn tại thân. Tất nhiên trước phải hao tâm tổn trí, mài giũa gân cốt, hiện tại người càng vất vả chứng minh thượng thiên càng coi trọng người!

- A!!!

Một đám thổ dân thế giới tiên hiệp ngu ngu ngơ ngơ, nào có từng nghe qua... mấy lời lèo lẹt như vậy... Cả đám được cổ vũ to lớn, lại uống thêm một chén Linh tuyền, không bao lâu sau lại lên tinh thần tiếp tục đi đào quáng.

Nhìn... những thân ảnh bận rộn này, Trần Trầm thầm thở dài!

- Mấy thứ này đều là vì tương lai Thiên Vân tông!

Dứt lời, xa xa chợt có tiếng hô to làm rối loạn suy nghĩ của hắn.

- Trần Trầm! Ta muốn khiêu chiến người!

Trần Trầm nhướng mày, xoay người nhìn qua, chỉ thấy Tôn Thiên Cương một thân cao to mang theo mấy tên đệ tử nội môn gấp gấp đi về phía này.

Đám ngoại môn đệ tử đang đào quáng nghe tiếng hô cũng dừng lại công việc trên tay, tò mò nhìn sang.

- Là nội môn Tôn sư huynh, hẳn lại muốn khiêu chiến Thánh tử!

- Nhất định là Đại trưởng lão muốn chèn ép Thánh tử, nên bảo chầu tôn tử nhà mình đến kiếm chuyện đây mà!

- Khó trách cố ý xếp hạng Thánh tử ở phía trước, thì ra là thế! Bài danh phía trước không thể khiêu chiến bài danh phía sau! Đại trưởng lão là chính là muốn Thánh tử làm đá kê chân cho tôn tử của hắn!

Đám ngoại môn đệ tử vừa nói thầm vừa tưởng tượng, không bao lâu sau, trong đầu bọn họ Tôn Thiên Cương đã trở thành nhân vật phản diện điển hình.

Dù sao Thánh tử có tâm như vậy, nói chuyện lại dễ nghe, người cũng thiện lương, sao có thể là nhân vật phản diện được?

- Tôn sư đệ, người muốn khiêu chiến ta?

Nhìn thấy Tôn Thiên Cương đi đến trước mặt mình, vẻ mặt Trần Trầm lạnh nhạt.

- Đúng, hiện tại trong tông đã có quy tắc mới, mỗi bảy ngày đệ tử có một lần cơ hội khiêu chiến, người bị khiêu chiến nếu như không phải trong tình huống đặc biệt thì không được cự tuyệt!

Tôn Thiên Cương lẽ thẳng khí hùng, trước kia hắn không dám đánh Trần Trầm, đó là bởi vì thân phận tiểu tử này cao hơn hắn, nếu hắn động thủ đó chính là phạm thượng, sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Hôm nay thì không có gì phạm thượng nữa rồi, cường giả vì tôn tử trở thành quy tắc trong Thiên Vân tông.

Nghe xong, Trần Trầm hơi gật đầu, sau đó nói:

- Dựa theo quy tắc, phải hạ chiến thư, nếu như không có chiến thư, ta từ chối khiêu chiến của người.

- Chiến thư? - Về mặt Tôn Thiên Cương đại ra, hẳn chỉ thấy được khiêu chiến, không chú ý đến những hạn chế khác.

Mà đại bộ phận những... hạn chế này cũng là vì muốn đệ tử thận trọng mỗi khi khiêu chiến, như vậy mới tiết kiệm được thời gian của mọi người.

Ở trong đó có cái gọi là hạ chiến thư.

- Sư huynh, chỗ ta có giấy bút!

Một nội môn đệ tử vội vàng lấy giấy bút trong túi trữ vật ra, giao cho Tôn Thiên Cương.

Thấy vậy, hai mắt Tôn Thiên Cương sáng ngời, lập tức viết chiến thư.

Không bao lâu sau, liền đưa chiến thư đến trước mặt Trần Trầm.

- Trần Trầm, hiện tại người có thể đánh cùng ta rồi chứ?

Tôn Thiên Cương vừa nói vừa bắt đầu công tác chuẩn bị.

Nhưng Trần Trầm lại lắc đầu.

- Đánh cái gì mà đánh, dựa theo quy tắc phải chỉ định lôi đài, hơn nữa còn phải mời hai vị có thực lực phía trên người tham chiến để quan khán với tư cách nhân chứng.

Nghe hẳn nói, Tôn Thiên Cương tức đến thổ huyết, đánh một trận nào có nhiều quy tắc như vậy?

Thế nhưng hẳn nhất định phải tuân thủ!

Nghĩ đến đây, Tôn Thiên Cương oán hận giậm chân, quay người l
y khai.

...

Nửa giờ sau.

Dưới chân lôi đài tại Thiên Kiếm phong đã tụ tập rất nhiều người, trong đó có nội môn đệ tử cùng với ngoại môn, thậm chí còn có m
ấy vị trưởng lão.

Bởi vì hôm nay là trận khiêu chiến đầu tiên sau khi chế định quy t
ắc.

Người tham chiến cũng đều là nhân vật phong vân trong Thiên V
ân tông.

Một cái là nội môn đệ tử bài danh thứ 36, Tôn Thiên Cương, tu vi
Trúc Cơ trung kỳ. Một cái là nhập môn 2 tháng, bài danh thứ 10,
Thánh Tử, tu vi không biết.

- Đại trưởng lão đã đến!

Thời điểm mọi người háo hức mong chờ, phương xa vang lên một
âm thanh.

Đám người vội vã tránh ra một con đường, dù sao hôm nay trong
tông Đại trưởng lão thế nhưng là người gặp người sợ.

Đại trưởng lão một mặt âm trầm đi đến lôi đài. Tôn tử đau khổ cầ
u hẳn đến với tư cách là nhân chứng, hẳn cũng không có biện phá
p.

Nói thật, trong khoảng thời gian này, hẳn không định ra mặt, bởi
vì hẳn không thể chịu được ánh mắt chú mục của quần chúng.

- Thỉnh người tham chiến lên đài!

Đến bên lôi đài, Đại trưởng lão dựa theo quy tắc cao giọng hô.

Hắn vừa dứt lời, Tôn Thiên Cương đã nhin không được phóng lên lôi đài.

Cmn, cuối cùng cũng có thể khiêu chiến được Trần Trầm rồi.

Nửa giờ qua hắn bay tới bay lui không nghỉ, ngoài trừ cầu khẩn gia đi làm người quan khán, hắn còn phải đi báo cáo với trưởng lão phụ trách bài danh.

Trái lại, Trần Trầm không làm gì cả...

Bất quá trời xanh không phụ lòng người, đánh Trần Trầm một trận cũng coi như có thể xả giận.

- Song phương cúi chào bày tỏ hữu hảo!

Hai má Đại trưởng lão co giật, đây cũng là chế định do Trần Trầm đặt ra.

- Tôn sư đệ, thỉnh chỉ giáo! - Trần Trầm bái, thập phần hữu lễ.

- Trần... sư huynh, thỉnh chỉ giáo! - Tôn Thiên Cương cũng cứng ngắc bái, giờ phút này hắn chỉ sợ làm sai quy tắc, khiến cho Trần Trầm có cơ hội mượn cơ từ chối khiêu chiến.

Đám nội ngoại môn đệ tử bên dưới thấy một màn như vậy, nội tâm không khỏi trở nên khẩn trương, hôm nay Trần Trầm cùng Tôn Thiên Cương coi như làm mẫu một lần khiêu chiến cho bọn họ.

- Tôn Thiên Cương, nếu như ngươi dám nặng tay, ta không đến yên cho ngươi.

Đang lúc Đại trưởng lão chuẩn bị tuyên bố bắt đầu, dưới đài đột nhiên vang lên âm thanh một nữ nhân.

Nghe vậy, Tôn Thiên Cương tức giận không kìm được, hấn chỉ muốn đánh một trận mà sao đủ thứ khó dễ vậy hả?

Bất quá, một khắc sau, ánh mắt hấn sáng ngời, cả giận nói:

- Triệu Tiểu Nhã, căn cứ theo quy tắc, ngươi nhiều loạn trật tự lôi đài, phạt một trăm linh thạch!

Nói xong lời này, Tôn Thiên Cương vô cùng đắc ý. Trong suốt quá trình chạy việc, một kẻ không thích đọc sách như hấn đã nghiên cứu thông thấu quy tắc. Giờ phút này rốt cuộc cũng chiếm thế thượng phong trước kẻ địch giao phong với mình nhiều năm như vậy.

- Triệu Tiểu Nhã, đi nộp tiền phạt, lôi đài chiến chính thức bắt đầu!

Đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng, vung tay tuyên bố bắt đầu.

Nghe thế, Tôn Thiên Cương hưng phấn đến cực điểm, ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng, linh khí trong cơ thể như cuồng phong bạo phát.

Hắn tu luyện chính là tuyệt học thứ hai của Thiên Vân tông - Thiên Vân Cuồng Phong quyết. Thời điểm công kích tựa như cuồng phong bạo vũ, liên miên không dứt, ngoài ra, còn có thể sử dụng pháp thuật hệ phong vô cùng cường đại.

Hai cái phối hợp, Trúc Cơ trung kỳ bình thường căn bản không phải đối thủ của hấn.

Chúng đệ tử phía dưới thấy một màn như vậy, tất cả đều kinh hãi.

Đây chính là thực lực của Đại sư huynh sao?

Nói thật, chúng đệ tử tu luyện tại Thiên Vân tông, nào có nhiều cơ hội chứng kiến cao thủ đối chiến? Nhất là một số ngoại môn đệ tử càng không có cơ hội.

Cho nên bọn họ căn bản không biết tu vị trên Trúc Cơ rốt cuộc có bộ dáng gì.

Hôm nay nhìn thấy Tôn Thiên Cương uy mãnh như thế, có không ít đệ tử trong mắt lóe lệ tia sáng hướng tới tương lai, nội tâm không ngăn được sinh ra một ý niệm.

Nếu có một ngày bọn họ cũng có thể như vậy thì thật tốt.

Đại trưởng lão nhìn xem... ánh mắt đám đệ tử, tâm tình phức tạp đến cực điểm. Tuy hận chán ghét Trần Trầm, nhưng không thể phủ nhận cải cách của tiểu tử này là đúng.

Khiến chúng đệ tử biết cường giả là dạng gì, không thể nghi ngờ có thể kích phát ý chí của bọn họ.

Ngay khi hắn nghĩ đến điểm này, Tôn Thiên Cương đã như gió lốc vọt về phía Trần Trầm, linh khí cường đại lan tràn bốn phía, một vài đệ tử có tu vi yếu thiếu chút nữa bị nhấc lên khỏi mặt đất.

Chỉ có thể dùng tay che mắt mới miễn cưỡng nhìn thấy rõ lôi đài.

Trong mơ hồ, bọn họ nhìn thấy một đạo thân ảnh như cô tùng đứng sừng sững trong gió lốc, y phục trên người phấp phới bay, không mấy may dao động.

Mắt thấy một quyền của đại sư huynh Tôn Thiên Cương như cuồn phong vũ bão đánh tới.

Đúng lúc này, thân ảnh kia bỗng nhiên đưa tay ra, một cỗ linh lực

so với cuồng phong còn muốn cuốn bạo hơn gấp mấy lần.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, cuồng phong bỗng chốc dừng lại, bụi mù đều tán đi.

Mà trên lôi đài lúc này chỉ còn lại một thân ảnh cô tịch.

Chương 76: Cự Châu Hoàn Không

(1) Châu: Thuyền.

- Cái này...!

Đám đệ tử nội ngoại môn thấy một màn như vậy, hoảng sợ thiếu c hút rơi luôn cầm.

Bọn họ không ngờ là Tôn Thiên Cương lại thất bại, thế nhưng đây là có chuyện gì xảy ra?

Chỉ một chiêu mà đã không thấy người đâu nữa?

Đã nói là sẽ có một trận đại chiến kinh thiên cơ mà! Chạy cả buổi đến xem chiến, kết quả nháy mắt một cái, hết phim!

Phanh!

Lúc này, xa xa vang lên một âm thanh trầm đục, Tôn Thiên Cương bị đánh văng ra hơn 10 mét, nặng nề rơi trên mặt đất.

Đại trưởng lão lập tức nhìn qua, phát giác tôn nhi nhà mình chỉ bị thương nhẹ, nội tâm âm thầm thở ra một hơi.

Tiểu tử Trần Trầm này hạ thủ lưu tình...

Một kích vừa rồi, chấn động khiến cho Trúc Cơ đại viên mãn như hấn cũng nhịn không được lui về sau một bước, nếu thật sự đánh lên người Tôn Thiên Cương, chỉ sợ không chết cũng trọng thương.

Nói cách khác, Trần Trầm xếp thứ 10 trong Thiên Vân tông là danh phù kỳ thực.

Tiểu tử này nhập tông không bao lâu mà đã có tu vi khủng bố như vậy.

Chẳng lẽ hấn là con riêng của tông chủ, từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện, cho đến gần đây mới đưa vào tông môn?

Thế nhưng không giống nha, hấn biết tình nhân của tông chủ là ai đấy, hai người đó không thể nào có con riêng với nhau được.

Bất quá, mặc kệ là chuyện gì, hấn vẫn phải tuyên bố kết quả.

- Khụ khụ, trận này Trần Trầm thắng, bài danh vẫn giữ nguyên không đổi.

Nói xong, hấn nhìn cũng không nhìn tôn tử mình một cái, cứ thế xoay người rời khỏi lôi đài.

Không có biện pháp, đúng là xấu hổ chết người mà!

Xem ra hấn vẫn phải vác cái nồi cải cách Thiên Vân tông này rồi,

nếu hấn không vác, có trời mới biết tôn tử nhà mình sẽ bị đánh thành cái dạng gì.

- Thành sự không có, bại sự có thừa! Để hấn chịu một chút chèn ép cũng tốt!

Thầm mắng một câu, kể đó... Đại trưởng lão đã mất tăm.

...

Xa xa, Tôn Thiên Cương ngã chổng vó trên mặt cỏ, nhìn mây trắng trên bầu trời, trong mắt là một mảnh mờ mịt.

Ta là ai? Đây là đâu? Ta đang làm gì?

Bản thân nghiên cứu quy tắc cả nửa ngày, chạy tới chạy lui một phen, nào là viết chiến thư, làm báo cáo, rồi đi cầu gia gia, rốt cuộc hấn làm vậy là vì cái gì?

Chẳng lẽ là để bị đánh một trận trước mặt mọi người sao?

Vì sao chịu khổ, chịu đòn đều là ta, còn trang thì là người!

Khó chịu quá!

Nghĩ đến đũa, Tôn Thiên Cương không ngăn được hốc mắt ẩm ướt.

Trong đầu có vô số nghi hoặc, thế nhưng nghi hoặc lớn nhất chính là vì sao Trần Trầm lại mạnh như vậy?

Đang lúc hấn trăm mối ngổn ngang không có lời giải, xa xa, một đám ngoại môn đệ tử bước đến, bắt đầu... Đỡ hấn lên.

Trên mặt mấy tên ngoại môn đệ tử này dính đầy tro bụi từ hầm mỏ, không nhìn rõ diện mục, thế nhưng ánh mắt bọn họ lại cực sắc

g.

- Tôn sư huynh, Thánh tử bảo ta đến nói với ngươi một câu: Trải qua khổ đau, mới là người trên người!

- Thất bại chính là mẹ thành công!

- Ngã xuống từ nơi nào thì phải đứng lên từ nơi đó!

- Thất bại không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là mất đi chí tiến thủ!

Nhìn đám ngoại môn đệ tử trong mắt tràn đầy thành kính, mặt Tôn Thiên Cương đại ra trong chốc lát, kể đó, hai mắt hấn khẽ đảo, t rục tiếp hôn mê bất tỉnh.

...

Cứ như vậy, chuyện Trần Trầm dùng một chiêu đánh bại Tôn Thiên Cương nhanh chóng lan truyền khắp tông môn, đối với chuyện này, ngoại trừ Tiêu Vô Ưu, không ai không khiếp sợ.

Cứ coi như là Thánh tử vừa sinh ra đã bắt đầu tu luyện đi, thì cũng chỉ mới có mười tám năm thôi, vậy mà hắn đã có thực lực khủng bố như vậy.

Lúc này đây, cuối cùng bọn họ cũng hiểu vì sao Thánh tử là Thánh tử, còn bọn họ chỉ có thể là đệ tử bình thường.

Mà sau trận chiến này, uy vọng của Trần Trầm trong tông lập tức bay vọt lên, nhanh chóng vượt qua nội môn Đại sư huynh cùng Nhị sư tỷ, chính thức trở thành Đại sư huynh của Thiên Vân tông.

Ngay cả một ít trưởng lão khi gặp Trần Trầm cũng đều khom người hành lễ.

Ngoài ra, nhiệt huyết tu luyện của chúng đệ tử Thiên Vân tông cũng từng bước tăng lên, hơn nữa, có đầy đủ tài nguyên, Thiên Vân tông bắt đầu có xu hướng phát triển không ngừng.

...

Nửa tháng sau.

Trần Trầm đang phi hành ở tầng trời thấp trong phạm vi Thiên Vân sơn mạch, đồng thời, không ngừng sử dụng hệ thống truy tung.

“Khoáng thạch ẩn chứa Thiên Lôi Tinh +1”

“Lão dương quy ngàn năm +1”

“Đoạn trường thảo kịch độc vạn năm +1”

...

Nửa tháng này, Trần Trầm cơ bản đã bay khắp Thiên Vân sơn mạch, truy tung mấy lượt bảo vật.

Bất quá, hắn cũng không tát ao bắt cá, mà chỉ lấy một phần trong đó, một ít thiên tài địa bảo có công hiệu tương đương, hắn sẽ không lấy.

Quay về biệt viện chủ phong, Tiểu Bì Biếc nhiệt tình quán quân Trần Trầm.

- Chủ nhân, linh tuyền hôm qua người mang về có chút ngọt, ta muốn uống!

Thấy vậy, Trần Trầm mỉm cười, xuất ra một cái bình nhỏ từ nhẫn trữ vật, tưới linh tuyền lên người Tiểu Bì Biếc.

Cùng lúc đó, mùi thức ăn bay ra từ trù phòng.

- Tiên Nhi quả là một yêu tinh thông minh, tay nghề của nàng càng ngày càng tốt rồi, bữa tối đã có thể nấu ra hương vị này...

Trần Trầm thì thảo tự nói, hiện tại, hẳn cảm thấy có chút thỏa mãn.

Nếu như có thể tiếp tục như vậy cũng tốt, đương nhiên, nếu được, hẳn còn định mang phụ mẫu cùng theo tu tiên.

Đ-A-N-G...G!

Nhưng không như mong muốn, đúng lúc này, trong phạm vi Thiên Vân tông đột nhiên vang lên một tiếng chuông du dương.

Nghe thấy tiếng chuông, Trần Trầm khẽ thở dài.

Ý nghĩa của tiếng chuông này chính là tập hợp, cái gì nên đến rồi cũng đến.

Quả nhiên, một khắc sau, bên tai hẳn vang lên thanh âm của sư phụ Tiêu Vô Ưu.

- Đồ nhi, đến chương môn đại điện.

Trần Trầm đáp lại, sau đó lưu luyến không rời liếc nhìn trụ phòng một cái, rồi mới hướng chương môn đại điện bay đến.

Không bao lâu sau, hẳn đã đến trước cửa đại điện.

Lúc này, trong đại điện, ngoại trừ Tiêu Vô Ưu, còn có một lão giả hạc phát hồng nhan (2).

(2) Hạc phát hồng nhan: Mặt hồng tóc trắng.

Trần Trầm biết người này, là thái thượng trưởng lão mạnh nhất Th

iên Vân tông, Triệu Vũ, thực lực đã đạt đến Kim Đan đỉnh phong.

- Đồ nhi, phi châu của Vô Tâm tông một lát nữa sẽ đến, chuyến này chỉ có thể do ngươi đi.

Tiêu Vô Ưu nhìn Trần Trầm, trong mắt có chút bất đắc dĩ.

Dựa theo lệ cũ, tân vương đăng cơ, tiến hành đại điển đăng cơ, tất cả tông môn đều tự hành tiến về quốc đô.

Thế nhưng hôm nay lại trái ngược, Vô Tâm tông phái phi châu trực tiếp đến đón người.

- Sư phụ, ta hiểu được, đã chuẩn bị tốt.

Trần Trầm cười đáp, lộ vẻ bình tĩnh.

Nhìn thần sắc Trần Trầm, ánh mắt Tiêu Vô Ưu sáng ngời, một lúc lâu sau mới nghiêm túc nói:

- Lần này, Triệu trưởng lão sẽ đi cùng ngươi, bảo hộ ngươi chu toàn. Tất cả những việc cần chú ý, mấy ngày nay ta đã nói với, nhưng điểm mấu chốt nhất, ta vẫn muốn cường điệu lại một lần!

- Hết thầy mạng sống mới là quan trọng nhất, dù là tạm nhân nhưng ợng vì lợi ích toàn cục, có hiểu chưa?

- Đã hiểu! – Thần sắc Trần Trầm nghiêm nghị, ngữ khí kiên định.

- Rất tốt! – Tiêu Vô Ưu nở nụ cười, sau đó xoay người, cúi thật sâu, thi lễ với Triệu trưởng lão bên cạnh.

- Sư bá, đồ đệ này của ta, tạm nhờ ngươi rồi!

Thấy tông chủ hành đại lễ, Triệu Vũ vội né sang một bên, cười lớn:

- Tông chủ không cần phải như thế, ta còn mạng, tiểu tử này tất không việc gì.

Tuy Triệu Vũ đang cười, nhưng Trần Trầm lại thấy được trong mắt hắn một tia quyết tuyệt, thấy chết không sờn. Điều này khiến hắn vô cùng cảm động.

Nếu là lúc đầu, vừa đến Thiên Vân tông, bảo hắn đi làm chuyện nguy hiểm thế này, hắn nhất định sẽ cuốn gói bỏ trốn.

Nhưng hôm nay, đối với Thiên Vân tông, trong mắt hắn tồn tại một loại tựa như lòng trung thành, cho nên lần này tiến về quốc đô, việc nghĩa không chùn bước.

- Thánh sứ Vô Tâm tông giá lâm! Toàn bộ Thiên Vân tông mau chóng nghênh đón!

Lúc này, một âm thanh vang dội, tràn ngập uy nghiêm lan truyền khắp Thiên Vân sơn mạch.

Trần Trầm nhìn ra ngoài, chỉ thấy phía trên sơn môn Thiên Vân tông, cách mấy ngàn thước trên không có một cỗ hắc sắc cự châu dài khoảng 300m đang lơ lửng. Xung quanh nó tỏa ra quang mang nồng đậm linh lực, uy áp bao trùm một nửa Thiên Vân sơn mạch.

Chương 77: Thăm Dò

- Đi thôi, để chúng ta nhìn xem Vô Tâm tông cử ai đến.

Ngẩng đầu nhìn cự châu, Tiêu Vô Ưu cười khẽ, đi ra đại điện.

Trần Trầm cùng Triệu trưởng lão theo sát phía sau.

Chỉ trong chốc lát, mấy người đã đến trước sơn môn Thiên Vân tông.

Lúc này, ở sơn môn tụ tập phần đông đệ tử, theo an bài của mấy vị trưởng lão, đội ngũ đã xếp hàng chỉnh tề.

Với tư cách là một tông môn phụ thuộc Vô Tâm tông, tuy Thiên Vân tông duy trì chế độ tự trị, nhưng bên ngoài vẫn phải thể hiện sự tôn trọng tuyệt đối đối với Vô Tâm tông.

...

Một lát sau.

Phía trên hắc sắc cự châu có một già một trẻ hạ xuống.

Hai người này mặc hắc văn trường bào bạch sắc, vẻ mặt lạnh lùng, vừa hạ xuống đã lập tức phóng thích một cỗ uy áp khó có thể diễn tả khắp bốn phía.

Đám đệ tử nội ngoại môn thấy vậy đều lộ vẻ sợ hãi.

Lúc này, Đại trưởng lão vội đứng dậy, thi lễ với lão già kia.

- Cung nghênh Thánh sứ Vô Tâm tông giá lâm!

Lão già Vô Tâm tông hơi gật đầu, sau đó quét mắt nhìn một lượt, lạnh giọng hỏi:

- Tiêu Vô Ưu đâu?

- Tông chủ lập tức sẽ tới... - Sắc mặt Đại trưởng lão thập phần khó coi, vội đáp.

Hôm nay người Vô Tâm tông đến đón người là thực, thị uy cũng là thực, bằng không thì cự chầu trên đỉnh đầu sao lại một mực phóng thích uy áp, còn có hai người vừa hạ xuống này cũng như thế.

Chỉ sợ hôm nay đến là muốn kiếm chuyện!

- Tiêu Vô Ưu cũng thật kiêu ngạo, haha! – Lão giả nhàn nhạt nói, sau đó trực tiếp nhắm mắt lại.

Thanh niên bên cạnh hẩn hiểu ý, lập tức tiến lên trước một bước.

- Thiên Vân tông đã kiêu ngạo như vậy, vậy hãy để ta xem xem các người có cái vốn liếng đó hay không.

Nói xong lời này, khí thế trên người hẩn tăng vọt, tạo thành một cỗ linh áp cường đại, phóng thẳng về phía đám đệ tử, nghiền ép Tôn Thiên Cương đứng ở trước nhất.

Không ai ngờ thanh niên Vô Tâm tông kia vậy mà vừa lên đã trực tiếp động thủ.

- Trúc Cơ đỉnh phong!

Tôn Thiên Cương nghiến răng nghiến lợi phun ra bốn chữ, hẩn gá t gao chống đỡ hai chân, gian nan đối kháng cỗ linh áp cường đại kia.

- A!

Thanh niên Vô Tâm tông khinh miệt cười, ẩn trong linh áp đột nhiên có thêm một cỗ hàn ý thấu xương.

Không kịp đề phòng, Tôn Thiên Cương liên tục bị bức lui, sắc mặt

t thoáng cái trở nên tái nhợt.

Nhưng thanh niên Vô Tâm tông lại không có ý định dừng lại, mà tiếp tục khống chế linh áp bao trùm đập đệ tử Thiên Vân tông.

- Người làm gì!? – Máy đệ tử nội môn Trúc Cơ kỳ vội tiến lên trước, thay đệ tử ngoại môn ngăn cản uy áp.

Nhưng không bao lâu sau, sắc mặt bọn họ cũng bắt đầu trắng bệch, một vài đệ tử tu vi yếu lúc này khoe miệng đã trào ra máu tươi.

Bất quá, bọn họ vẫn không có ý định lùi bước, bởi vì phía sau họ là ngoại môn đệ tử, nếu để những ngoại môn đệ tử này gánh chịu uy áp, chỉ sợ đương trường trọng thương.

- Sư huynh!

Đám đệ tử được bảo hộ phía sau đồng loạt kinh hô, nhưng lại không thể làm gì.

Quyết đấu giữa Trúc Cơ, không phải đám ngoại môn đệ tử còn chưa đến... Luyện Khí tầng bảy bọn họ có thể tham dự.

- Vô Tâm tông Thánh sứ, kính xin thủ hạ lưu tình!

Đại trưởng lão bên cạnh đã sớm nhìn không nổi nữa, thị uy cũng nên có mức độ, một lời không hợp đã muốn đả thương người khác, cái này cũng không khỏi quá đáng.

Nghe vậy, lão giả Vô Tâm tông vẫn không mở mắt, chỉ thản nhiên nói:

- Đoạn Băng tu luyện chính là Thái Thượng Vong Tình đạo, làm việc cần tuân theo bản tâm. Nếu như ta ngăn cản chỉ sợ ảnh hưởng đến tu vi của hầy, kính xin thứ lỗi!

Nghe hẳn nói, sắc mặt Đại trưởng lão đen như đáy nồi.

Thái Thượng Vong Tinh đạo chính là tuyệt học trấn tông của Vô Tâm tông, người tu luyện công pháp này phần lớn tính tình quái dị, nhất là tu vị thấp, đứng giữ hữu tình cùng vô tình càng là như vậy.

Lạ người này có hành động quái đản cũng chẳng có gì lạ.

Thế nhưng cái đó thì liên quan cái rắm gì đến Thiên Vân tông bọn họ?

Chẳng lẽ đệ tử nhà chúng ta là dùng để người luyện công à? Chẳng lẽ tông chủ đến chậm một chút thì người liền trừng trị Thiên Vân tông ta?

Mắt thấy mấy cái nội môn đệ tử đã sắp không chống đỡ nổi, Đại trưởng lão chỉ hận không thể bước lên trước ngăn cản, thế nhưng hẳn bị một cỗ uy áp vô hình chấn nhiếp, không cách nào di động.

Các trưởng lão khác cũng thế, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đoạn Băng khi dễ chúng đệ tử Thiên Vân tông.

Đúng lúc này, xa xa vang lên một đạo thanh âm tràn đầy bất mãn.

- Hàn sư huynh, người có ý gì? Đến Thiên Vân tông ta một lần liền muốn ra oai phủ đầu với tông ta?

Nghe được thanh âm này, Đại trưởng lão liền thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng tông chủ cũng đến!

- Tiêu sư đệ, rốt cuộc người cũng xuất hiện, ta còn tưởng người không để Vô Tâm tông ta vào mắt nữa rồi. Về phần ra oai phủ đầu, sao có thể nói vậy, Đoạn Băng hẳn chỉ muốn luận bàn một chút với mấy vị thanh niên tài俊 của Thiên Vân tông mà thôi.

Lão giả Vô Tâm tông được xưng là Hàn sư huynh rớt cuộc cũng mở mắt, nhìn về phương xa.

Nhìn như hai người đang đối thoại, thế nhưng khí thế đã va chạm nhau một lần.

Trong lời nói của Tiêu Vô Ưu mang theo một cỗ uy áp, muốn ngăn cản Đoạn Băng, nhưng vô hình trung lại bị lão giả kia tiêu trừ.

Cảm giác được thực lực Tiêu Vô Ưu là Kim Đan đỉnh phong, thán phục sắc lão giả Vô Tâm tông mới thoảng buông lỏng.

Xem ra, lời đồn Tiêu Vô Ưu bước vào Nguyên Anh là giả, trừ phi hắn căn bản không quan tâm sống chết của chúng đệ tử.

Bất quá vẫn phải tiếp tục thăm dò mới được, dù sao có thể làm được tông chủ cũng đều là kẻ thông minh.

Trong lúc lão giả Vô Tâm tông còn đang suy tư, Tiêu Vô Ưu đã hạ xuống đất, thấy Đoạn Băng vẫn không có ý định dừng lại, hắn phẫn nộ quát:

- Còn không ngừng tay! Hàn trưởng lão, chẳng lẽ hôm nay ngươi muốn khai chiến với Thiên Vân tông ta?

Trên mặt Tiêu Vô Ưu tràn ngập lửa giận cùng lo lắng, phát huy võ công cùng tinh tế một tông chủ lo lắng cho đệ tử nhưng cũng bất lực.

Thế nhưng Đoạn Băng căn bản không để tâm đến Tiêu Vô Ưu, trái lại hắn càng thêm hưng phấn.

Một bên khác, mấy đệ tử nội môn có tu vi thấp đã như thuyền nhỏ trong bão táp, lung lay sắp đổ, bất cứ lúc nào cũng có thể lật úp.

Thời điểm khẩn yếu quan đầu, một đạo thân ảnh vô thanh vô tức

xuất hiện phía trước đám đệ tử nội môn.

Thân ảnh đó vừa xuất hiện, uy áp trên người đám đệ tử lập tức biến mất.

Nhìn thấy bóng lưng quen thuộc, đám đệ tử đều thở phào nhẹ nhõm.

- Thánh tử...

- Thánh tử đến rồi!

...

- Ha? Người chính là Thánh tử Thiên Vân tông? – Nghe đám đệ tử xung hô, Đoạn Băng thoáng cái dậy lên hưng thú, linh áp lại lần nữa tập trung, nghiêng áp về phía Trần Trầm.

Trần Trầm diện vô biểu tình, yên lặng đứng trước chúng đệ tử Thiên Vân tông, chỉ một thân ảnh lại tựa như một bức tường không lọt gió, tìm không ra chút sơ hở.

- Thú vị!

Đoạn Băng không kinh sợ, mà còn lấy đó làm mừng. Vọt lên trước một bước, khí thế trên người lập tức tăng vọt.

Khí thế song phương va chạm, một cỗ linh áp phong bạo đột nhiên hình thành, nhấc lên một trận cuồng phong, khiến cho đại thụ bốn phía bị “rào rào” chịu tội.

Đám ngoại môn đệ tử thấy vậy, vội lui về sau một bước.

Ngay cả lão giả Vô Tâm tông cũng kinh ngạc nhìn về phía Trần Trầm.

Trước khi đến Thiên Vân tông, hắn đã đi 6 trên 8 tông phương bắc, trong đám thanh niên của những tông kia, không ai có thể tranh phong cùng Đoạn Băng.

- Tốt! Rất tốt!

Đoạn Băng càng thêm hưng phấn, lại tiến lên một bước, một cỗ hàn ý cực hạn phát ra từ trên người hắn, đại địa dưới chân cũng sắp kết thành băng.

Mắt thấy mặt băng sắp lan đến chân Trần Trầm, thế nhưng hắn vẫn thờ ơ, chỉ ngẩng đầu nhìn lên trời.

Ầm ầm!

Một khắc sau, một đạo kinh lôi bạo tạc, đánh thẳng xuống giữa hai người.

Mặt băng nháy mắt biến thành bột mịn.

Mà Đoạn Băng thì bị đánh văng, bay ngược ra sau, “bịch” một tiếng va vào một góc cây.

Không nhìn Đoạn Băng đang hộc ra máu tươi, Trần Trầm cứ thế xoay người, đi đến sau lưng Tiêu Vô Ưu.

Chương 78: Có Gì Không Dám

Gió nhẹ thổi qua, hiện trường một mảnh yên tĩnh.

Qua một lúc lâu sau, Hàn trưởng lão Vô Tâm tông mới hít sâu một hơi:

- Thiên Vân Thần Lô Quyết quả nhiên danh bất hư truyền, Thánh tử Thiên Vân tông cũng không phải thế hệ tầm thường.

Giờ phút này, tất cả lực chú ý của hắn đã dồn lên người Trần Trầm, vị Thánh tử tân nhiệm này của Thiên Vân tông.

Phải biết Đoạn Băng có được tư cách tu luyện Thái Thượng Vong Tinh Đạo, đó chính là đệ tử được Vô Tâm tông đánh giá thuộc hàng tối đỉnh tiêm trong chúng đệ tử.

Tám tông phương bắc, có tư cách giao thủ cùng Đoạn Băng cũng không nhiều, chớ nói chi là đánh bại hắn.

Như vậy xem ra, vị Thánh tử Thiên Vân tông này không đơn giản...

- Người tên là gì?

Xa xa, Đoạn Băng đứng lên, lau đi vết máu nơi khóe miệng, thập phần không cam lòng nhìn Trần Trầm.

- Thiên Vân tông, Trần Trầm.

Trần Trầm bình thản đáp lại một câu, sau đó cũng không nói gì thêm.

Trước mặt người ngoài, Thánh tử như hắn nhất định phải bảo trì phong độ, duy trì cao độ hình tượng cao lãnh.

Mặc dù không nhìn ra phía sau, nhưng hắn có thể cảm nhận được không ít ánh mắt hâm mộ.

Đó... đều là nữ đệ tử Thiên Vân tông! Cái này khiến hắn có chút mừng thầm.

Mị lực chết tiệt mà... Cứ thích phóng lung tung!

- Hôm nay bại trận, Đoạn Băng ta nhớ kỹ! Ngày sau nhất định ta sẽ đánh bại ngươi!

Bên kia, Đoạn Băng ngoan độc nói, trong đầu Trần Trầm lại tự lầy làm vui.

- Hệ thống, ta hỏi ngươi, phạm vi 30 mét có nữ đệ tử thăm mền ta không?

- Có, tổng cộng 18 người, phía sau 3 mét... Bên trái, phía sau 7 mét...

Nghe hệ thống trả lời, Trần Trầm mới sực nhớ ra cái gì đó, nhàn nhàn hạt "À" một tiếng, xem như đáp lại Đoạn Băng.

Đoạn Băng đen mặt, đi đến sau lưng Hàn trưởng lão.

Trần Trầm căn bản không đem lời hắn để trong lòng, khiến hắn cảm thấy rất ghen ghét.

...

- Chúc mừng Tiêu sư đệ tìm được cái hảo đồ đệ.

Hàn trưởng lão ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Trần Trầm này tuy là cái Hậu Thiên Lô Linh Thể, thực lực cũng cường, nhưng nói gì đi nữa thì cũng chỉ mới Trúc Cơ.

Trúc Cơ không nhắc nổi con sóng gì.

Trái lại, Trần Trầm càng lợi hại càng có thể khiến Tiêu Vô Ưu coi trọng.

Người được Tiêu Vô Ưu coi trọng tiến đến Quốc đô mới có ý nghĩa.

- Hàn sư huynh chê cười. – Tiêu Vô Ưu lạnh lùng đáp.

Thấy Tiêu Vô Ưu vẫn còn tức giận, Hàn trưởng lão cũng không tiện thăm dò tiếp.

Căn cứ theo nhãn tuyến hồi báo, Thiên Vân tông coi như trung thực, có lẽ hẳn nên đặt tâm tư nhiều hơn vào mấy cái tông môn không thành thật kia.

Nghĩ đến đây, hắn cười nói:

- Đã Tiêu sư đệ không chào đó, chúng ta đành phải đi vậy. Vô Tâm tông ta cũng không phải không biết nói đạo lý, Thánh tử quý tông ngoại trừ có thể mang theo một Kim Đan trưởng lão, còn được phép mang theo hai đệ tử chiếu cố sinh hoạt hàng ngày của mình.

...

- Triệu trưởng lão tông ta sẽ đi theo, về phần hai đệ tử...

Nói đến đây, Tiêu Vô Ưu có hơi do dự.

Chuyến này thế nhưng là đằm rỗng hang hổ, cực kỳ nguy hiểm, Trần Trầm là Thánh tử, thực lực cường đại, dưới sự bảo hộ của cường giả Kim Đan kỳ còn chưa chắc có thể toàn thân trở ra.

Chớ nói chi là những đệ tử khác.

Người theo Trần Trầm đi lần này chỉ sợ là cử tử nhất sinh,

Tiêu Vô Ưu không phải người vô tình, cho dù là đệ tử yếu nhất, hấn cũng không đành lòng phái đi chịu chết.

Đang lúc hấn chần chừ, trong đám người đột nhiên vang lên một thanh âm.

- Đại ca! Ta đi với ngươi!

Dứt lời, Trương Kỳ cũng bước ra từ trong đám người, đi đến bên cạnh Trần Trâm.

Cách đó không xa, Luyện Đan trưởng lão điên cuồng nháy mắt với đệ tử nhà mình, thế nhưng Trương Kỳ lại giả bộ không thấy.

Nhìn Trương Kỳ vẻ mặt chân thành, Trần Trâm vỗ vỗ vai hấn, nói khẽ:

- Hảo huynh đệ!

Thấy Trần Trâm không cự tuyệt mình, Trương Kỳ lập tức nở nụ cười.

Đại ca chính là đại ca, không chỉ hiểu hấn, hơn nữa cũng không thích nói nhiều.

Nhưng hấn không ngờ là mình vừa đứng ra, cách đó không xa, một đám đệ tử nhao nhao hô lên.

- Thánh tử! Ta đi với ngươi!

- Thánh tử, ta không chỉ chiếu cố sinh hoạt hằng ngày, còn có thể làm ấm giường.

- Thánh tử, ta tu vi thấp nhưng rất chịu khó! Ta hiểu rõ phải trải qua khổ đau mới là người trên người!

Nhìn một đám đồng môn cái sau nối tiếp cái trước, Trần Trầm vô cùng cảm động.

Đám ngọc này, chẳng lẽ không biết chuyển đi này phi thường nguy hiểm sao?

Xem ra trong khoảng thời gian này, hấn bơm năng lượng tích cực hơi lộ tay, khiến cho chúng đệ tử không tự biết mình có bao nhiêu cân lượng rồi.

Thấy vậy, ánh mắt Tiêu Vô Ưu phức tạp, thậm cảm thấy vui mừng. Hấn có thể tưởng tượng được, chờ đến khi hấn thoái vị, Trần Trầm trở thành tông chủ, Thiên Vân tông sẽ hưng thịnh đến mức nào.

Đáng tiếc, thời gian không đợi người.

- Nếu cho Thiên Vân tông thêm mười năm nữa thì tốt rồi.

Thầm thở dài, Tiêu Vô Ưu nhìn về phía Trần Trầm.

- Đồ nhi, tất cả mọi người đều nguyện ý theo ngươi đến Quốc đô, ngươi tự chọn một người đi.

Nghe vậy, Trần Trầm có hơi bất đắc dĩ, nếu có thể, hấn mang theo một mình Trương Kỳ làm cá chép là đủ, đầu cần phải dẫn theo những đệ tử khác?

Nhưng nhìn ánh mắt trưởng lão Vô Tâm tông bên cạnh, coi bộ không mang theo đủ số là không được.

- Thánh tử, mang ta đi!

Lần lượt nhìn từng khuôn mặt chân thành, Trần Trầm cảm thấy rất khó nghĩ.

Lúc này, hắc sắc cự châu trên không chậm rãi hạ xuống, dừng trước sơn môn Thiên Vân tông.

Trên boong cự châu, có sáu người yên lặng đứng dựa sát thành tà u, lạnh lùng nhìn một màn này.

- Ta đã từng gặp nữ nhân mang theo hắc sa kia, đó chính là Thánh nữ U Châu U Thủy môn U Lan Tâm!

- Năm người còn lại chắc là Thánh tử, Thánh nữ của những tông môn khác rồi!

Có mấy tên đệ tử nội môn xì xào bàn tán, nhao nhao nhìn về phía sáu người trên cự châu.

Đối lập với đệ tử bình thường, luận về khí chất hay khí thế, sáu người này đều mạnh hơn rất nhiều.

Chỉ đứng đó thôi cũng thấy được chênh lệch giữa bọn họ.

Lại nói, đến Quốc đô, Thánh tử Thánh nữ 36 tông tề tụ, thiên kiều song hành, đó là cảnh tượng bực nào?

Đệ tử bình thường lẫn vào đó chỉ sợ thờ cũng không dám thờ mặt h một cái?

Nghĩ đến đây, không ít đệ tử thực lực kém nhẹn không được chột dạ.

Bọn họ cũng không sợ nguy hiểm, chỉ là sợ không khống chế nổi tình huống lúc đó.

Ngay cả Tiêu Vô Ưu cũng nhẹn không được lo lắng, Trần Trầm tuy cường, nhưng chung quy vẫn chưa từng trải qua cảnh tượng hoà nh trắng.

Không bao lâu sau, đám đệ tử nhao nhao đòi đi theo Trần Trầm tiến về Quốc đô cũng chỉ còn lại Triệu Tiểu Nhã cùng mấy cái nội môn đệ tử Trúc Cơ kỳ.

Trần Trầm liếc nhìn Triệu Tiểu Nhã, trên mặt cô nương này tràn đầy mong chờ.

Bất quá, hắn vẫn quay đầu đi, nhìn về phía nhìn những người khác, cuối cùng dừng lại trên người Tôn Thiên Cương, nhoen miệng cười.

- Tôn sư đệ, chuyến này vạn dặm, tiền đồ xa xăm, những sư đệ, sự vụ muội khác đều không đủ tu vi, sợ có sơ xuất, còn người...

Nghe vậy, Tôn Thiên Cương lộ vẻ kinh ngạc, hắn thật sự không ngờ là Trần Trầm lại muốn tuyển mình.

Theo lý mà nói, với tư cách là người đầu tiên khiêu chiến Trần Trầm, từ đầu đến cuối hắn đều cho rằng mình là địch thủ của tên này.

Nhưng hiện tại xem ra, dường như hắn đã làm, ở đâu có chuyện đi xa lại mang theo địch thủ chiếu cố sinh hoạt hằng ngày của mình?

Chẳng lẽ cho đến nay, Trần Trầm vẫn xem hắn là tiểu đệ?

Giờ phút này, Tôn Thiên Cương có hơi mờ mịt.

Bên kia, Trần Trầm nhìn thoáng qua sáu người đứng trên cự châu, ánh mắt ngả ngớn, sau đó mới quay đầu nói:

- Trong hàng đệ tử tông môn, tu vi người gần với ta nhất. Ta hỏi người, người có dám theo ta tiến về Quốc đô, đi xem một chút những thiên kiêu khác của Đại Tấn đến cùng là có gì khác với thường nhân?

Nghe nói thế, Tôn Thiên Cương nhiệt huyết dâng trào, vô thức hô:

- Có gì không dám!

Chương 79: Bạch Hồ Thánh Tử

Hắn vừa thốt lên xong, cách đó không xa, khóe mắt Đại trưởng lão già giật giật, cuối cùng đành bắt đắc dĩ thở dài.

Trần Trầm thì vô cùng vui mừng nhìn Tôn Thiên Cương, một bộ t a không nhìn nhầm người.

Sau khi chọn được người, Trần Trầm bước đến bên cạnh Tiêu Vô Ưu, nói khẽ:

- Sư phụ, trong tiểu viện của ta có mấy cái sủng vật, làm phiền người chiếu cố một chút.

- Yên tâm! – Tiêu Vô Ưu nhàn nhạt đáp, nhưng nghe xong lại khi ến Trần Trầm thật sự cảm thấy an tâm.

Trên thực tế, cũng không có gì lo lắng. Tiểu Hoàng cùng Tiểu Bì m Biếc tuy là ngọc tử, nhưng Hồ Tiên Nhi lại vô cùng cơ trí, hơn nữa nàng còn có thông tin lệnh bài của hắn, nếu thực xảy ra chuyện vẫn có thể tìm đến hắn trước tiên.

- Nếu không còn chuyện gì khác, vậy đi thôi! – Hàn trưởng lão V

ô Tâm tông bên cạnh nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, Trần Trầm không do dự, chỉ vài bước đã đặt chân lên cự châu, Trương Kỳ cùng Tôn Thiên Cương cũng theo sát phía sau hẳn.

Kim Đan đỉnh phong Triệu trưởng lão bước lên sau cùng.

Thân là Tu tiên giả, các loại trang bị đều có sẵn trong vật phẩm trữ vật, đi xa nhà cũng không cần chuẩn bị gì nhiều.

Nhìn Trần Trầm bước lên cự châu, Tiêu Vô Ưu muốn nói lại thôi, cuối cùng hẳn lựa chọn im lặng.

Trần Trầm nhìn về phía sư phụ, lại nhìn đám nội ngoại môn đệ tử lúc nhúc như gà con, cười nói:

- Chuyến này ta nhất định sẽ không làm mất danh tiếng Thiên Vân tông, chư vị cứ yên tâm!

Nói xong lời này, cự châu từ từ bay lên, cuối cùng dừng lại ở độ cao ngàn mét giữa không trung, hướng về phía xa lao đi.

...

Trên cự châu.

Người Vô Tâm tông an bài chỗ ở cho bốn người Trần Trầm.

- Phòng chữ Thiên?

Triệu trưởng lão nhìn môn bài, nhíu mày.

- Ha ha, mấy vị khách quý Thiên Vân tông, Đoạn sư huynh nói, Tánh tử Trần Trầm thực lực kinh người, hơn xa Thánh tử, Thánh nữ của những tông môn khác, nên ở phòng chữ Thiên.

Nói xong lời này, người nọ liền cung kính cáo lui.

Chờ hấn đi rồi, Trần Trầm mới tò mò hỏi:

- Sao vậy? Phòng chữ Thiên này có vấn đề gì à?

Triệu trưởng lão nhẹ gật đầu, nói khẽ:

- Ta không phải lần đầu ngồi cự châu của Vô Tâm tông, trên đây chỉ có một gian phòng chữ Thiên, phòng chữ Địa bốn gian, phòng chữ Nhân 16 gian.

- Vô Tâm tông khách khí như vậy? – Tôn Thiên Cương bên cạnh có chút khiếp sợ.

Hấn còn tưởng ở địa bàn của Vô Tâm tông sẽ bị làm khó dễ cơ đấy, không ngờ vừa lên thuyền liền được cho ở gian phòng tốt nhất.

Ngược lại, Trần Trầm lộ vẻ bưng bình đại ngộ, hấn cũng không phải ai tên gốc như Tôn Thiên Cương.

Tám tông phương Bắc, Thiên Vân tông chỉ xếp thứ hai, đứng đầu là Bạch Hổ tông. Thánh tử Bạch Hổ còn chưa lên thuyền, bọn họ lại trụ trong gian phòng tốt nhất trên cự châu, đến lúc đó, tên kia sẽ nghĩ thế nào?

Rất có thể trong lòng sẽ có khoảng cách.

Vô Tâm tông làm như vậy chính là muốn chia rẽ nội bộ tám tông phương bắc.

- Ở cứ ở thôi, Thiên Vân tông ta còn chưa kinh sợ đến mức ngay cả một gian phòng cũng không dám ở.

Triệu trưởng lão lờm Tôn Thiên Cương một cái, cuối cùng hạ qu

yết định.

Trần Trầm bên cạnh cũng khẽ gật đầu, hai người dẫn đầu tiến vào phòng.

Chỉ có Tôn Thiên Cương cùng Trương Kỳ hai mặt nhìn nhau, không rõ hàm nghĩa trong đó. Cuối cùng, cả hai mang theo vẻ mặt vờ mịt theo sát phía sau.

Không gian bên trong phòng chữ Thiên rất lớn, là một cái đại sảnh gian. Sau khi tiến vào, bốn người có biểu lộ khác nhau.

Trương Kỳ nhỏ giọng nói:

- Đại ca, sao ta cảm thấy còn không xa hoa bằng Xuân Phong lâu ở Lam Phong thành vậy?

- Máy thứ ở Xuân Phong lâu đều là phạm tục chi vật, hoa hòe lèo lẹt. Gian phòng này, một cái giường thôi cũng đủ mua mấy cái Xuân Phong lâu đấy.

Trần Trầm lắc đầu nói, nếu như hắn không nhìn lầm, cái bàn ở đằng kia hẳn là được chế tạo từ Linh thạch nguyên khối, luận giá trị chỉ sợ không dưới 1000 linh thạch.

Chỉ là một cái khách phòng mà đã phối trí bực này, có thể thấy được nội tình Vô Tâm tông thâm bất khả trắc.

Sau khi xem qua chỗ ở, Triệu trưởng lão cùng Tôn Thiên Cương lưu lại trong phòng tu hành, Trần Trầm cùng Trương Kỳ thì đi lên boong thuyền.

Lúc này đây, sáu vị Thánh tử, Thánh nữ phân tán rải rác cạnh lan can thuyền, quan sát cảnh sát bên dưới.

Trần Trầm cố ý tiến đến gần.

- Hệ thống, phạm vi 30 mét, ngoại trừ ta, ai có thực lực mạnh nhất?

- Bên trái, phía trước 12 mét, U Lan Tâm, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.

Nghe được đáp án từ hệ thống, Trần Trầm ngẩng đầu nhìn về phía nữ tử một thân hắc sa.

Nàng quả thực là một phiên bản của sư mẫu, ngay cả gu thời gian cũng y hệt.

Nếu U Lan Tâm mạnh nhất, vậy nói rõ tình báo của sư phụ không sai.

Tám tông phương bắc, ngoại trừ Thiên Vân tông cùng Bạch Hồ tông, thực lực Thánh tử, Thánh nữ của những tông khác đều không đáng để tâm.

Theo như tin tức tình báo, trong sáu vị này có bốn vị là Trúc Cơ hậu kỳ, hai vị là Trúc Cơ trung kỳ.

Trúc Cơ hậu kỳ còn may, riêng Trúc Cơ trung kỳ... Quả thật có hơi yếu.

Đương nhiên, nếu như hắn không đến Thiên Vân tông, đoán chừng Thiên Vân tông cũng chỉ có thể phái Tôn Thiên Cương đi.

Bất quá, trước đó nhất định sẽ đổ dồn đại lượng tài nguyên vào Tôn Thiên Cương, giúp hắn đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ.

Tựa hồ phát giác được có người đang nhìn mình, U Lan Tâm xoa y người, thấy là Trần Trầm, trong mắt lóe lên một tia hiếu kỳ, kế đó chủ động tiến lại gần, thi lễ với Trần Trầm.

- Lan Tâm bái kiến Trần sư huynh, sư phụ lão nhân gia từng đề cập

p với ta, đệ tử Thiên Vân tông Trần Trầm kinh tài tuyệt diệu, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.

Nghe vậy, Trần Trầm nao nao, không ngờ cao lãnh Thánh nữ vừa gặp hẳn liền võ mông ngựa.

Đang lúc hẳn định khách sáo lại một câu, U Lan Tâm đột nhiên hạc giọng nói:

- Trần sư huynh, trước khi đi sư phụ đã căn dặn ra, vô luận thế nào, U Thủy môn ta tất nghe theo Trần sư huynh, làm thiên lôi sai đâu đánh đó!

- Ha?! – Trần Trầm có chút ngoài ý muốn.

Chuyến này thế nhưng là gánh vác hung suy của cả tông môn, vậy mà sư mẫu lại hạ lệnh như thế.

Chẳng lẽ thoát nhìn mình đáng giá tính nhiệm vậy sao?

Bất quá, người ta đã chủ động tiếp cận, hẳn cự tuyệt cũng không hay, dù sao thì thêm người thêm lực mà.

Nghĩ vậy, Trần Trầm mỉm cười nói:

- Sư muội khách khí, ta và ngươi vốn chính là đồng khí liên chi (1), đương nhiên sẽ cùng tiến cùng thoái!

(1) Đồng khí liên chi: Cùng chung huyết thống, như cây liền cành.

- Sư huynh nói rất đúng, không biết sư huynh đã có dự định gì chưa? – U Lan Tâm lại hỏi.

Hai người cứ như vậy ta một câu ngươi một câu đứng hàn huyên trên boong thuyền.

Ban đầu, U Lan Tâm chỉ nghĩ muốn hiểu rõ vị Trần Trầm này hơn thôi, thế nhưng nói một hồi lại không dừng được.

Bởi vì trong đầu vị này có quá nhiều suy nghĩ không giống với thường nhân, luôn có thể nói ra mấy thứ khiến nàng cảm thấy kinh ngạc, lại thập phần chờ mong.

- Khó trách sư phụ nói tiểu tử này không phải người tốt, bảo ta chớ có nghe hắn nói hươu nói vượn... Miễn cho bị lừa gạt! Hôm nay coi bộ lời người quả thật có vài phần đạo lý! – U Lan Tâm nhìn Trần Trầm “chỉ điểm giang sơn”, nội tâm sinh lòng cảnh giác.

Nhưng đúng lúc này, phi châu đột nhiên ngừng lại, Hàn trưởng lão Vô Tâm tông mang theo Đoạn Băng hạ xuống dưới.

Trần Trầm cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bên dưới là rừng sâu núi thẳm, liên miên không dứt, mà giữa... một mảnh mênh mông bạt ngàn này, có một tòa kiến trúc hùng vĩ ẩn hiện.

- Đây chính là tông môn xếp hàng thứ nhất trong 8 tông phương bắc, xếp hàng thứ ba trong 36 tông Đại Tấn... Bạch Hổ tông?

Trần Trầm thì thảo tự nói, nói gì đi nữa thì hắn cũng không cảm thấy địa bàn Bạch Hổ tông tốt hơn Thiên Vân tông là bao.

Đang lúc hắn định xuyên qua mây mù quan sát khí tượng, phía dưới đột nhiên vang lên âm thanh linh khí chấn động kịch liệt.

Độ khoảng 5 phút sau, âm thanh này mới biến mất.

Tiếp đó 3 phút, Đoạn Băng cùng Hàn trưởng lão Vô Tâm tông lên phi châu.

Bất quá, lần này Đoạn Băng thảm hại hơn so với lúc ở Thiên Vân tông, bị đánh bầm mặt, còn mất luôn một cái răng, trên mặt tràn đ

ày oán hận.

Đi theo phía sau họ cũng là bốn người.

Trong bốn người này, người dẫn đầu một thân khôi giáp bạch sắt, cả khuôn mặt cũng giấu bên dưới giáp sắt, chỉ lộ ra một đôi mắt tấp hập phần hờ hững.

Càng lợi hại hơn chính là trên thân người này tản ra một cỗ hàn ý lạnh như băng, so với Thái Thượng Vong Tình Đạo, cỗ hàn ý này càng giống với sát khí hơn, khiến người nhìn không được run sợ.

Sau khi nhìn thấy người này, mấy vị Thánh tử, Thánh nữ trên boong thuyền đều lộ vẻ sợ hãi, vô thức lui về sau vài bước.

Chịu thôi, người nọ là một cái Sát thần, uy danh truyền khắp tám tông phương bắc, được công nhận là đệ nhất nhân thể hệ thiếu niên trong tám tông phương bắc.

Thánh tử Bạch Hồ tông – Diệp Vô Sinh.

Chương 80: Thuận Ta Thì Sống, Nghịch Ta Thì Chết

- Diệp Vô Sinh, Trúc Cơ đỉnh phong, Bạch Hồ Thánh Linh Thể, công pháp tu hành Bạch Hồ Chiến Thiên Quyết, đệ tử Ma môn chết trong tay hắn vô số. Hai năm trước, trong trận chiến với đệ tam phân bộ Ma môn, từng giết chết thiếu chủ đệ tam phân bộ, là cao thủ hiếm có trong thế hệ trẻ của hai nước.

Trần Trầm nhìn người một thân khái giáp kia, nhớ lại những lời s
ư phụ từng nói.

Giữa đám Thánh tử, Thánh nữ cũng có chênh lệch cực lớn, có tôn
g môn, Thánh tử, Thánh nữ chỉ là lớp xe dự phòng, không tìm đư
ợc chính chủ nên nhất thời bị đẩy lên.

Dạng Thánh tử, Thánh nữ như vậy thì có bao nhiêu thực lực?

Mà Diệp Vô Sinh thì khác, hấn chân chân chính chính là Bạch Hồ
tông Thánh tử, việc nhân đức không nhường ai, từ tu hành sơ kỳ đ
ã được Bạch Hồ tông chú trọng bồi dưỡng. Chưa kể vị này còn là
một cái cuồng chiến đấu, lớn lớn nhỏ nhỏ không biết đã chiến qua
bao nhiêu trận, phải nói kinh nghiệm giao chiến phong phú đến c
ực điểm.

Người như vậy, Đoạn Băng bị đánh cho bầm mặt cũng là chuyện
bình thường.

...

Diệp Vô Sinh toàn thân khái giáp, theo sau là một đệ tử Vô Tâm t
ông. Đám người nhanh chóng đi đến chỗ ở Vô Tâm tông đã an bả
i cho bọn họ.

Nhìn thấy môn bài, lão giả sau lưng Diệp Vô Sinh nháy mắt nổi g
iận.

- Phòng chữ Địa? Người có ý gì?

Bị một cường giả Kim Đan nhìn chăm chăm, đệ tử Vô Tâm tông
cũng nhẹn không được run rẩy, cẩn thận nói:

- Phòng chữ Thiên đã phân cho người của Thiên Vân tông, Hàn tr
ưởng lão cùng Đoạn sư huynh cho rằng chuyến đi này, Thánh tử
Thiên Vân tông là mạnh nhất, xứng đáng ở phòng chữ Thiên.

Vừa dứt lời, bốn người Bạch Hổ tông đồng loạt nhìn về phía hắn.

Băng lãnh trong mắt không cách nào che giấu được.

Một tên đệ tử tùy hành trực tiếp mở miệng nói:

- Nói đùa, Diệp sư huynh là thế hệ trẻ đệ nhất nhân được tám tông phương bắc công nhận, các người muốn châm ngòi ly gián, thử đo ạn có thể cao minh một chút không hả?

Tên đệ tử tùy hành còn lại cũng phụ họa:

- Đúng vậy, mà cứ cho là các người đem phòng chữ Thiên cho người của Thiên Vân tông, bọn họ dám ở sao?

Nghe vậy đệ tử Vô Tâm tông kia ngượng ngùng cười:

- Thực lực bày ra đó, có gì mà không dám?

- Ngươi! – Hai tên đệ tử tùy hành giận tím mặt, sau đó lập tức quay đầu liếc nhìn đám người. Không bao lâu sau, ánh mắt bọn họ dừng lại trên người Trần Trầm.

Thấy cảnh này, Đoạn Băng bị đánh sưng mặt vô cùng hung phấn, trong lòng không ngừng rống to:

- Đánh! Đánh!

Thế nhưng không như mong muốn, thời điểm hai đệ tử tùy hành định đến chất vấn Trần Trầm, Diệp Vô Sinh một mực im lặng đột nhiên lên tiếng:

- Đi vào!

Lạnh lùng nói ra hai chữ, Diệp Vô Sinh liếc nhìn Trần Trầm một

cái, sau đó dẫn đầu tiến vào phòng chữ Địa.

Ba người còn lại thấy vậy cũng chỉ có thể yên lặng đi theo sau, ngay cả Kim Đan trưởng lão kia cũng không tiếp tục nói nhảm.

- Má ơi! Làm ta sợ muốn chết...

Chờ đám người Diệp Vô Sinh đi khỏi, U Lan Tâm mới vỗ vỗ ngực, thở ra một hơi, lộ vẻ nghĩ mà sợ.

Làm xong động tác này, nàng mới ý thức được hình như mình vừa a thất thố, lập tức thu tay, tiếp tục trang một bộ cao lãnh.

Nhìn một màn trước mắt, khóe mắt Trần Trầm co giật.

Muội tử này coi bộ là giả cao lãnh rồi, ẩn đằng sau là cái bộ dạng gì, sợ chỉ có nàng ta biết.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Trần Trầm dần trở nên lạnh lùng, ánh mắt cũng ngày càng thâm thúy.

May mà mình cao lãnh thật, không phải ngụy trang...

Liếc thấy thần tình lạnh nhạt của Trần Trầm, U Lan Tâm kinh ngạc hỏi:

- Trần sư huynh, vừa nãy Diệp Vô Sinh nhìn ngươi, trong mắt thế nhưng có mang theo sát khí... Ngươi không sợ sao?

- A? Thật vậy à? Chỉ tiếc là thế hệ trẻ tuổi trong phạm vi Đại Tấn, ta không sợ bất luận kẻ nào.

Trần Trầm lạnh đạm nói, trong mắt xẹt qua điện quang.

Điện quang này thật là điện quang theo nghĩa đen, chính là cái loại nổ lốp bốp lóe lên lam quang. Chỉ thấy U Lan Tâm trợn mắt há

hốc mồm nhìn hấn, bộ dạng cao lãnh lúc trước xém chút sụp đổ.

- Thật có lỗi, thể nội năng lượng quá mức khổng lồ, không phong ấn hết được, thỉnh thoảng sẽ tràn ra ngoài.

Trần Trầm nhàn nhạt nói một câu, sau đó cũng không tiếp tục đề ý đến U Lan Tâm, mà chậm rãi quay về phòng chữ Thiên, chỉ để lại cho nàng một bóng lưng cao thâm mịt mịt.

Bộ pháp lục thân bắt nhận kia đến cọng lông cũng y hệt Diệp Vô Sinh vừa nãy.

...

Cùng lúc đó.

Tại Quốc đô Đại Tấn, bên trong hoàng cung, một già một trẻ đang ngồi đối diện trước vương tọa, biểu lộ hờ hững khó tả.

Lúc này, lão giả nhàn nhạt lên tiếng:

- Trọng Diệp, hấn là thiên kiêu 35 tông đều đang trên đường đến đây, bên trong Quốc đô cũng đã chuẩn bị không sai biệt.

- Gà đất chó sành không lên được mặt bàn, sư phụ gọi bọn họ là thiên kiêu không khỏi vũ nhục cái từ này! – Thiếu niên trầm giọng nói, trong mắt không có khinh thường, chỉ một mảnh tĩnh lặng, tựa như đang trần thuật một sự thật.

- Có vài người không tệ, nhất là Thanh Long môn Lâm Tiến cùng Bạch Hổ tông Diệp Vô Sinh, đều đã tiếp cận Trúc Cơ đại viên mãn. Lần này mượn cơ hội người đăng cơ, mở ra 36 tông bài tự chiến, bọn hấn có lẽ chính là biến số.

Trong mắt lão giả lóe lên một đạo tinh quang.

Bài tự 36 tông vốn được ấn định từ mấy trăm năm trước, từ đó đến nay có rất nhiều chuyện phát sinh, có tông môn xuống dốc, cũng có tông môn quật khởi.

Bài tự lúc trước đã sớm không thích hợp.

Đương nhiên, căn bản Vô Tâm tông không để tâm đến cái gì mà bài tự hay không bài tự.

Cái gọi là bài tự chiến cũng chỉ là một cái cờ mà thôi.

Mở ra bài tự chiến, không chỉ 36 tông có thể tham gia, các tông môn khác trong phạm vi Đại Tấn cũng có thể tham gia.

Mà Vô Tâm tông đã sớm nâng đỡ một số tông môn. Nếu như bài tự chiến mở ra, bằng vào mấy cái tông môn này liền có thể loại bỏ những tông môn dám chống đối Vô Tâm tông ra khỏi 36 tông.

Đến lúc đó, cưỡng ép mấy cái đại tông môn kia nhường lại sơn môn linh khí nồng đậm, há chẳng phải có thể danh chánh ngôn thuận sao?

Mặt khác, mấy cái tông môn chưa có quyết định tự nhiên cũng sẽ quay đầu quy phục Vô Tâm tông.

Đây chính là kế sách thống nhất 36 tông mà Vô Tâm tông đã nghĩ ra.

Cũng là kế sách tốt nhất.

Trực tiếp động binh đao chính là hạ sách, đến lúc đó khó tránh khỏi Ma môn thừa dịp nhà trống chui vào.

- Sư phụ cứ yên tâm, nếu như Thanh Long môn cùng Bạch Hồ tông không muốn thống nhất, vậy thì ngay tại bài tự chiến, ta xuất thủ trước đả thương Lâm Tiến hoặc Diệp Vô Sinh, sau lại để cho

mấy tông còn lại khiêu chiến, hành động lần này liền có thể vạn v
ô nhất thất.

Khóe miệng thiếu niên hơi nhếch lên, nội tâm lão giả không khỏi
vui mừng.

Hơn ngàn năm qua, rốt cuộc trong vương thất cũng xuất hiện đượ
c một người thích hợp tu luyện Thái Thượng Vong Tình Đạo, giú
p Vô Tâm tông xâm nhập vào thế lực một giọt nước cũng không l
ọt như vương thất.

Không có vương thất ràng buộc, đây chính là thời cơ tuyệt hảo để
Vô Tâm tông thống nhất 36 tông.

Hiện tại, một trăm bước đã đi được chín mươi chín bước, chỉ còn
kém một bước cuối cùng nữa thôi.

Chỉ cần bước một bước này, từ nay về sau, Đại Tấn cũng sẽ như
Đại Chu, chính tông hợp nhất, tông chủ chính là Đại Tấn chi vươ
ng.

Vô Tâm tông cũng sẽ là chúa tể duy nhất của Đại Tấn.

- Đương nhiên ngươi phải xuất thủ, lần bài tự chiến này, ngươi nh
ất định phải biểu hiện thực lực nghiền ép, chỉ có như vậy mới có t
hể chấn nhiếp được mấy cái tông môn còn chưa ra quyết định kia.
Lúc này bọn hắn còn chưa biết chuyện bài tự chiến, ngươi vẫn nê
n chuẩn bị kỹ một chút. Ngươi phải hiểu được, sư tử vồ thỏ cũng
cần phải xuất toàn lực... - Lão giả mỉm cười, nói.

Thấy được sư phụ tu luyện Thái Thượng Vong Tình Đạo vậy mà l
ại cười, thiếu niên có hơi kinh ngạc. Thế nhưng hắn chỉ thất thần t
rong chốc lát, ngay sau đó, nét mặt thoáng cái trở nên hung ác.

- Sư phụ yên tâm, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Vô Tâm tô
ng ta thống nhất 36 tông là điều tất yếu!

Chương 81: Người Vời Người Sao Lại Chênh Lệch Lớn Như Vậ y?

Trần Trầm về đến buồng nhỏ trên tàu, bắt đầu tu luyện. Bên cạnh không có mấy cái tiểu yêu, hẳn đột nhiên cảm thấy rất nhàm chán.

Trương Kỳ thì đang nhìn xuyên qua cửa sổ, quan sát cảnh sắc bên ngoài, thỉnh thoảng còn cảm thán vài câu.

Về phần Kim Đan kỳ Triệu trưởng lão, thần thần bí bí khiến lòng người khó chịu. Từ khi lên thuyền hẳn đã ngồi như vậy, cho đến bây giờ vẫn không nhúc nhích.

Thời gian tựa như nước chảy.

Hai ngày sau, tốc độ cự châu dần dần chậm lại.

Mọi người xuyên qua cửa sổ thấy được một tòa đại thành ở xa xa.

Phạm vi tòa thành này không thua gì Thiên Vân sơn mạch, tường thành cao trên trăm mét, lẫm lẫm linh khí, so với Thiên Vân sơn mạch chỉ có hơn chứ không kém.

Trong thành, có đủ loại cửa hàng, san sát như rừng cây, một cái ti ếp lấy một cái, trên đường phố, dòng người như nước chảy, trong đó có không ít người tu chân.

- So với Kỳ Châu, tòa thành này không chỉ lớn hơn gấp mười lần.

Trần Trâm nhìn đại thành bên dưới, nội tâm sợ hãi thán phục. Quốc đô Đại Tấn, Diển thành, quả nhiên ứng với đồn đãi có gần ngàn vạn nhân khẩu.

Phải biết thời đại này không có cao ốc cao mấy chục, mấy trăm tầng gì đấy, thế nhưng tòa thành này lại có thể dung nạp số lượng người như vậy, có thể thấy được diện tích của nó có bao nhiêu to lớn.

- Các vị Thánh tử, đã đến Quốc đô Diển thành!

Bên tai vang lên thanh âm Vô Tâm tông Hàn trưởng lão, ngay sau đó, cự châu chậm rãi hạ xuống, không bao lâu sau, vừng vàng đứng trên một cái bình đài to lớn phía trên tường thành.

Lúc này đây, dưới tường thành đã là biển người đông nghịt, liếc nhìn không dưới vạn người.

- Đại ca... Nhiều người như vậy... Là có chuyện gì? – Trương Kỳ nhin không được run rẩy.

Hắn sinh ra ở huyện thành nho nhỏ, nào đã được chứng kiến loại trường diện bức này?

Ngay cả Tôn Thiên Cương cũng thoáng thay đổi sắc mặt, liếc nhìn ngàn vạn người bên dưới. Loại áp lực này nếu không tự mình thử nghiệm thì vĩnh viễn không cách nào hiểu được đâu.

- Không biết, có thể là đến gặp mặt đám... thiên kiêu chúng ta, tăng thêm kiến thức ấy mà!

Trần Trâm bịa chuyện, bất quá, ngoại trừ lý do này, hắn cũng không nghĩ ra lý nào khác.

Đúng lúc này, Bạch Hổ tông Diệp Vô Sinh dẫn đầu bước xuống c
ự châu.

Nháy mắt, đám người sôi trào.

- Đó chính là Bạch Hổ Thánh tử Diệp Vô Sinh.

- Cmn! Hào soái!

- Hào khóc!

- Thực lực đứng trong top 3 Thánh tử.

Hơn vạn người đồng thời nghị luận, thanh âm kia phải nói là rung
động thiên địa.

Hai đệ tử Bạch Hổ tông tùy hành cũng phát run, nhưng Diệp Vô S
inh một thân khai giáp lại chẳng chút ảnh hưởng, bộ pháp vẫn ổn
định như cũ, phảng phất hết thấy ồn ào náo động bên ngoài không
mảy may liên quan đến hắn.

Nhưng còn chưa đợi hắn đi được hai bước, trong đám người đột n
hiên có người hét lên.

- Diệp Thánh tử! Chúng ta ra một ngàn linh thạch mời ngài đến T
iên Duyên khách sạn của chúng ta!

Nghe thế, Trương Kỳ trên cư châu ngoáy ngoáy lỗ tai, cho là mìn
h nghe nhầm.

Ở khách sạn không tốn linh thạch thì thôi đi, đằng này còn được c
ho linh thạch, mấy người trong Quốc đô chẳng lẽ đều là mạnh thư
ờng quân?

Hắn còn chưa hiểu rõ đang có chuyện gì phát sinh, trong đám ngư
ời lại vang lên một giọng nữ cao vút.

- Diệp Thánh tử, ta ra 1500 linh thạch mời ngài đến Túy Hồng lâu, không chỉ như vậy, thời điểm rời đi, ngài còn có thể mang theo hai vị cô nương!

Nghe vậy, dù là Diệp Vô Sinh lãnh khốc, bộ pháp cũng không khỏi có vài phần hỗn loạn.

Trên cự châu, thấy một màn như vậy, Trần Trầm có chút hâm mộ.

Đám... Thương gia này hẳn là đang tìm người đại diện!

Không nói hiện tại đám Thánh tử bọn họ nghỉ lại trong điểm sẽ mang lại bao nhiêu khách, cho dù là bọn họ rời đi, đám người này cũng có thể bày ra đủ loại mánh lới.

Đây là chỗ Thánh tử, Thánh nữ nào đó từng dừng chân! Điều kiện có thể kém được sao?

- Không biết giá trị của Thánh tử Thiên Vân tông bao nhiêu...

Trần Trầm thì thảo tự nói, trong lòng có chút chờ mong, cũng có chút bối rối.

Một lát sau.

Diệp Vô Sinh được một tửu lâu nào đó tiếp đi, về phần phía sau đặt thành cái giao dịch mờ ám gì, không ai biết được.

Diệp Vô Sinh vừa đi, đám... thương gia lập tức dời mắt sang mấy cái Thánh tử, Thánh nữ khác.

Bất quá, so với Diệp Vô Sinh, giá trị con người bọn họ còn kém nhiều lắm, 500 linh thạch đã là cực hạn.

Đám Thánh tử cũng không so đo, trụ lại trong Quốc đô phải tốn li

nh thạch đấ, bọn họ có chỗ ở còn được cầm linh thạch, vậy đã rất thỏa mãn rồi, không cần thiết phải đi so với Diệp Vô Sinh.

Cho nên không bao lâu sau, tất cả đều được mấy cỗ xe ngựa xa hoa tiếp đi.

Kế tiếp là U Lan Tâm xuất hiện, khiến cho hiện trường thoáng cái sôi trào.

- U Thủy môn Thánh nữ U Lan Tâm, người cũng như tên, huệ chất lan tâm! Là nữ tử nổi danh thông minh trong Đại Tấn.

- Đẹp quá!

Nhìn bóng lưng U Lan Tâm, Trần Trầm nhếch mép khinh thường.

Muội tử này thoát nhìn cao lãnh, thế nhưng nội tâm vẫn đang suy nghĩ làm sao lấy được nhiều linh thạch nhất.

Bằng không thì đi chậm như vậy làm gì? Không phải chờ người đầu giá sao?

Còn có cáibộ pháp kia? Y hệt như người mẫu, là vì sao?

Phi! Đời này ta khinh thường làm bằng hữu!

Nội tâm Trần Trầm cảm thấy chua lè, bởi vì đã có khách sạn, tửu lầu nâng giá gần ngang với Diệp Vô Sinh.

Không có biện pháp, nữ nhân trời sinh luôn dễ hấp dẫn hơn nam nhân. Hơn nữa, trong 36 tông, Thánh nữ cũng chỉ có 7 vị, mỗi một vị đều là khuynh quốc khuynh thành.

Cho dù thực lực không đủ, nhưng chỉ cần có cái danh Thánh nữ, đã đủ nghiền áp một đám Thánh tử rồi.

Bất quá, mấy cái... kỹ viện kia tuyệt đối không làm lên tiếng, bởi vì bọn họ sợ bị đương trường đánh chết.

- Đại ca, ta cũng đi thôi! – Trương Kỳ khiếp vía thốt lên.

Cho dù hắn có ngốc, giờ phút này cũng hiểu được... Lại nói đại ca nhà mình rất trọng thể diện... Nếu như thế này thì...

Nghĩ đến đó, hắn lại không dám nghĩ tiếp.

- Đi!

Trần Trầm mặt lạnh bước xuống phi châu.

Hắn cũng không tin, coi như hắn không có tên tuổi, nhưng cũng còn có khuôn mặt anh tuấn! Chỉ bằng bộ dạng soái ca này, chẳng lẽ không ném được tên Diệp Vô Sinh kia mười đầu phố à?

- Người đó là ai?

- Không biết!

- Hình như cũng là Thánh tử của cái tông nào đấy, nhưng sao chưa từng nghe nói qua?

- Đã trải qua đại sự gì chưa?

- Không có, có thể là Thánh tử tạm thời.

...

Nghe được âm thanh nghị luận xôn xao, sắc mặt Trần Trầm tối sầm.

Không phải chỉ lãn lộn muộn có vài năm thôi sao?

Chẳng lẽ mình còn kém mấy cái lớp xe dự phòng kia sao?

- Đại ca! Mấy ngày nữa người sắp đột phá Kim Đan rồi, nên tìm c
hồ xtrống trái ở mới được.

Lúc này, Trương Kỳ đột nhiên hô lên, thanh âm lần át tiếng ồn ào
xung quanh.

Nghe thế, Trần Trầm cảm động thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt.

Tiểu đệ này của hắn rốt cuộc cũng thông suốt rồi, tuy mấy lời này
nghe có vẻ cứng nhắc, nhưng phần nhân lực cùng nhiệt tình lại rất
đáng tán dương.

- Khụ khụ, vẫn đừng nên đột phá Kim Đan trong thành thì tốt hơ
n, uy lực thiên kiếp của ta quá lớn, sợ tạo thành tổn thất to lớn.

Trần Trầm nghiêm túc phối hợp.

Nghe nói thế, đám người bên dưới hai mặt nhìn nhau.

- Đột phá Kim Đan? Thánh tử không biết từ đâu chui ra này lại có
thực lực mạnh vậy à?

- Đây chẳng phải không kém Diệp Vô Sinh bao nhiêu sao? Nếu k
hông ta ra 1000 linh thạch đi?

Thế nhưng nói một hồi, họa phong bắt đầu thay đổi, có thể mở tiệ
m kinh doanh ở Quốc đô, ai không phải nhân tinh.

- Ta đoán là lừa đảo đấy, người xem tên kia lúc nói chuyện, mặt đ
ỏ bừng cả lên, ánh mắt đảo quanh, chắc chắn là đang nói dối!

- Hình như đúng là thế!

Nghe bọn họ nghị luận, Trương Kỳ càng thêm khẩn trương, mồ h

ôi trên mặt ào ào chảy xuống.

Đám... thương gia kia thấy vậy cũng càng thêm khinh thường, đợi i đến lúc Trần Trầm sắp đi đến cuối đường, cũng không một khác h sạn hay tửu lâu nào nguyện ý tiếp một đoàn Trần Trầm.

Tôn Thiên Cương cùng Triệu trưởng lão xấu hổ vô cùng.

Có ai ngờ Thánh tử Thiên Vân tông lại bị đối xử như thế?

Người ta đều ăn ở miễn phí, còn có linh thạch cầm, chẳng lẽ đoàn mình phải tốn linh thạch sao?

Đang lúc bọn họ cảm thấy thê lương, trong đám người đột nhiên vang lên một thanh âm phiêu hốt.

- Vị Thánh tử kia, có thể đến Di Nhiên cư của chúng ta ở, ta nguyện ý ra... Hai trăm... Không! Ba trăm linh thạch!

Nàng vừa dứt lời, bên cạnh lập tức có người lên tiếng khuyên nhủ.

- Cửu nương, Thánh tử này không có danh khí gì, trong Quốc đô không có mấy người nhận thức hắn. Cho hắn 300 linh thạch, không tạo được danh khí, cuối cùng còn mất máu đó!

- Còn không phải, Cửu nương, mẫu thân ngươi lưu cho người cái kỹ viện cũng không phải dễ dàng. Ngươi không thể tùy tiện phá hủy nó, ta đề nghị ngươi đợi thêm chút nữa, đợi chuyến phi châu khác, hôm nay chẳng phải đến hai chuyến sao?

...

Nghe người xung quanh người một câu ta một câu, vị nữ tử gọi là Cửu nương kia đỏ mặt, khẽ nói:

- Ba trăm linh thạch của ta cũng không mời được mấy cái Thánh tử khác... Hơn nữa hiện tại vô danh cũng không có nghĩa là tương lai không có tiếng tăm gì, ta xem vị Thánh tử này khí độ bất phàm...

- Cát...

Nàng còn chưa nói hết câu, bên cạnh đã vang lên thanh âm kinh thường.

- Người vẫn còn quá trẻ.

- Ta nói với người, có mấy cái Thánh tử là lớp xe dự phòng, nói không chừng qua một thời gian ngắn cũng không còn là Thánh tử nữa...

Thời điểm đám người không kiêng nể gì nghị luận, một cỗ linh áp đột nhiên đánh tới, đẩy mấy người này lui ra xa mấy mét.

Ngay sau đó, một thanh âm bi phẫn từ đằng xa truyền đến.

- Cô nương, chỉ bằng câu nói kia của người, bản Thánh tử quyết định ở chỗ người!

Chương 82: Không Biết Xấu Hổ Cũng Chỉ Có Hấn

Lời này vừa ra, hiện trường thoáng cái an tĩnh.

Ngay sau đó là đủ loại âm thanh chế giễu.

- Cứu Nương, người bị lừa rồi!

- Ba trăm linh thạch cũng không phải con số nhỏ!

Nghe bọn họ chỉ trích, Cứu Nương mặt đỏ đến mang tai, vội vàng chui ra khỏi đám người, thi lễ với Trần Trâm.

- Thánh tử, kính xin ngài theo ta!

Dứt lời, nàng đi về phía một cỗ xe ngựa trang trí tạm ổn ở phía xa xa.

Thấy vậy, Trần Trâm dậm bước đi theo lại bị Triệu trưởng lão ngăn lại.

- Trần Trâm, nếu như ta nghe không nhầm, đó chính là một cái kỹ viện!

Nghe vậy, Tôn Thiên Cương cùng Trương Kỳ đều cúi đầu, chỉ có điều trong mặt đều ẩn chứa chờ mong.

Kỹ viện nha... Từ nhỏ đến lớn bọn họ còn chưa đi lần nào đâu.

Đối mặt với chất vấn của Triệu trưởng lão, vẻ mặt Trần Trâm nghêm túc:

- Triệu trưởng lão, thiên kim dễ cầu, tri kỉ khó tìm! Nàng kia liếc mắt đã có thể nhìn ra ta khí độ bất phàm, khả năng quan sát không tầm thường, chúng ta cần kỳ phải kỳ thị nghề nghiệp của nàng?

Nghe mấy lời này, trong lúc nhất thời, Triệu trưởng lão không biết nên nói gì... Chẳng phải chỉ khen người một câu thôi sao?

Lại còn nói dễ nghe như vậy.

Bất quá tông chủ đã nói, mọi việc đều do Trần Trầm làm chủ, nếu hắn đã muốn ở, vậy thì ở.

Thở dài một hơi, Triệu trưởng lão cũng không nói gì thêm.

Một đoàn người lên xe ngựa “Di Nhiên cư”, chạy dọc theo đường cái, hướng xa xa mà đi.

...

- Thánh tử, đây là linh thạch cho ngài, ngài kiểm lại đi.

Đối mặt với đoàn người Thiên Vân tông, Cửu Nương có hơi câu t húc.

Nàng cũng không giống với đám lão bản của mấy cái... kỹ viện kia, có trọng thần trong triều làm chỗ dựa, đối diện với mấy vị Thánh tử này cũng có thể cười cười nói nói.

Nàng chẳng qua cũng chỉ là một cô nương gia kế thừa gia nghiệp mà thôi, nếu như không phải vì giấc mộng của mẫu thân, nói gì đi nữa nàng cũng không tiếp nhận Di Nhiên cư đâu.

- Luyện khí tầng 5, Quốc đô cùng Ký Châu quả nhiên không thể so sánh.

Trần Trầm tiếp nhận túi trữ vật, liếc cũng không liếc một cái, cứ thế bỏ vào nhẫn trữ vật.

- Thánh tử chê cười, một chút tu vi của ta so ra vẫn kém mấy vị... đại lão bản kia, chênh lệch với Thánh tử càng khó mà tính được.

Cửu Nương cúi đầu lấy lòng, nói thật, lúc trước lên tiếng mời Trần Trầm, nàng thật không có hi vọng gì, nhưng không ngờ hắn vậy mà lại đáp ứng. Mà nàng, ngay cả hắn là Thánh tử của tông nào cũng không biết.

...

Một lát sau, xe ngựa dừng lại trước một tòa lầu cao 5 tầng.

Lúc này, trên xe, song phương đã phần nào hiểu rõ nhau.

Sau khi biết được Trần Trâm đến từ Thiên Vân tông, xếp thứ 13 trong 36 tông, Cửu Nương thập phần mừng rỡ, càng thêm cung kính đối với đoàn người Trần Trâm.

Kết quả, vừa xuống xe ngựa liền thấy trên ban công lầu hai có mấy vị cô nương phát tay với bọn Trần Trâm.

- Đại gia! Đến chơi đi mà!

- Vị tiểu ca này, cực kỳ anh tuấn! Không biết có dám chiến cùng ta một trận không?

- Còn có vị lão gia kia nữa, còn... nổi không?

Nghe nói thế, sắc mặt Kim Đan đỉnh phong Triệu trưởng lão đen như đáy nồi, thiếu chút nữa không khống chế nổi khí tức trên thân.

Thế nhưng, một màn kế tiếp lại càng khiến hắn không cách nào tiếp nhận nổi.

Đúng lúc này, xa xa, có một nữ tử hắc sa đang nhìn về phía này.

- Triệu sư huynh, không ngờ người lại là người như vậy, thật sự là già mà không kính! Lan Tâm muốn ta tới thông tri cho các người, U Thủy môn chúng ta ở tại Linh Phong các, nếu như có chuyện gì, cứ trực tiếp đến Linh Phong các là được.

Nói xong lời này, nữ tử hắc sa kia hừ lạnh một tiếng, sau đó quay

đầu rời đi.

Vị này Trần Trầm đã từng bái kiến, là Kim Đan trưởng lão do U Thủy môn phái đến bảo hộ U Lan Tâm, xem ngũ khí nói chuyện, tựa hồ nàng cùng Triệu trưởng lão nhận thức.

Triệu trưởng lão nhìn theo bóng lưng nữ tử kia, sắc mặt đỏ bừng, vèo một tiếng liền đuổi theo.

- Giang sư muội! Người nghe ta giải thích!

...

- Các người còn không mau lui xuống, vị công tử này là Thiên Vân tông Thánh tử! Còn vị lão giả vừa nãy là Thiên Vân tông Kim Đan trưởng lão.

Cửu Nương vô cùng xấu hổ, nổi giận quát mấy vị cô nương trên lầu hai.

Đám cô nương nghe vậy liền biến sắc, lập tức lui vào trong.

Nhìn một màn này, Trần Trầm thảm thờ dài.

Di Nhiên cư này danh tự quả thật là không tệ, chỉ có điều mấy cô nương bên trong trình độ quá thấp, khó trách thua lỗ.

- Thật có lỗi, bọn họ không hiểu chuyện, mạo phạm Thánh tử, ta mang chư vị đến chỗ ở!

Cửu Nương ôn nhu nói, sau đó đi trước dẫn đường. Không bao lâu sau, nàng dẫn bọn họ đến trước mấy gian phòng xa hoa.

Những... gian phòng này nhìn thì xa hoa, nhưng bên trong cơ bản không có bất kỳ linh vật gì. Ở Quốc đô, phòng như vậy quả thực rất khó coi.

Trần Trầm cũng không vạch trần, lẳng lặng tiến vào.

- Nếu Thánh tử có yêu cầu gì, xin cứ phân phó. - Thấy Trần Trầm diện vô biểu tình, Cửu Nương nhin không được cảm thấy... tự ti.

Trên thực tế, ba trăm linh thạch chính là gia sản cuối cùng mẫu thân lưu lại cho nàng, theo như mẫu thân trù định, số... linh thạch này có lẽ chiêu mộ được mấy cái cô nương ưu tú.

Thế nhưng vừa nãy nàng nóng đầu, dùng đi mời vị Thánh tử này rồi.

Hôm nay xem ra, chỗ các nàng hoàn toàn không xứng với thân phận Thánh tử.

Thầm thở dài, Cửu Nương yên lặng lui ra ngoài.

...

Thoáng cái, Trần Trầm đã ở Di Nhiên cư được nửa ngày.

Trương Kỳ cùng Tôn Thiên Cương ra ngoài nghe ngóng tin tức, còn hần thì tọa trấn tại Di Nhiên cư.

Sắp đến giờ cơm chiều, trước Di Nhiên cư đột nhiên vang lên một đạo thanh âm hùng hồn.

- Ngự lâm quân Vương Khiếu cầu kiến Thiên Vân tông Thánh tử.

Nghe vậy, mắt Trần Trầm lóe sáng, rời khỏi phòng, đi đến trước cửa Di Nhiên cư.

Trước mặt là hai quân sĩ mặc giáp sắt, cả hai đều có tu vi tại thân, sắc mặt nghiêm nghị, nhìn qua là tinh duệ trong tinh duệ.

- Ta là Thiên Vân tông Thánh tử, có chuyện gì?

- Bệ hạ có lệnh, hai ngày sau, chính ngọ sẽ tổ chức đại điển đăng cơ, đến lúc đó có chuyện quan trọng cần tuyên bố, thỉnh Thánh tử cầm lệnh bài này tiến cung!

Quân sĩ kia vừa nói vừa đưa đến trước mặt Trần Trầm một khối lệnh bài có phong cách cổ xưa.

Trần Trầm tiếp nhận lệnh bài, nhẹ gật đầu.

Có không ít cô nương Di Nhiên cư đang rình coi một màn này, trong mắt đều lấp lóe tinh quang.

- Hẳn thật sự là Thánh tử! Cửu Nương không bị lừa! Ngự lâm quân khách khí với hãn như vậy, thật có thể diện nha!

- Ngự lâm quân lại đến chỗ chúng ta, ngày mai mặc sức mà khoe khoang cùng đám tử muội kia!

Rõ ràng là đám cô nương này không có tu vi, lại càng không biết những lời bàn tán của mình đều lọt vào tai Trần Trầm cùng hai tên Ngự Lâm quân kia.

Nghe vậy, hai tên Ngự Lâm quân biến sắc, lập tức cáo từ, sau đó quay đầu rời đi.

Không bao lâu sau đã biến mất trong đám người.

Đợi đến khi chạy được chừng mấy trăm mét, bọn họ mới thả chậm bước chân.

- Thiên Vân tông Thánh tử vậy mà lại ở chỗ... kia, thật sự là mất mặt mà!

- Ngày thường ta cũng không đến loại kỹ viện thấp kém như vậy,

không ngờ tới Thánh tử lại có thể... Xem ra, tên Thánh tử này so ra cũng không cao quý hơn chúng ta bao nhiêu.

Thời điểm bọn họ đang nghị luận, xa xa, trên đường đột nhiên va ng lên âm thanh từng cỗ xe ngựa lao nhanh.

Mấy... cỗ xe này vô cùng xa hoa, thậm chí có vài cái còn lóe linh quang, tốc độ cực nhanh.

- Chậc, cái này hình như là xe ngựa của tú bà Túy Hồng lâu.

- Chiếc thứ hai theo phía sau là xe của nơi tiêu tiền thứ hai Quốc đô, Hoa Nguyệt lâu, hình như bọn họ đang đi đến Di Nhiên cư? Có chuyện quan trọng gì sao?

Hai gã Ngự Lâm quân hai mặt nhìn nhau, một lát sau, một trong hai ai người lộ vẻ bưng bình đại ngộ.

- Ta đã biết, Thánh tử Thánh nữ 35 tông nào có ai nguyện ý ở lại kỹ viện, có cho nhiều linh thạch hơn nữa cũng không được, chỉ có Thiên Vân tông Thánh tử là dị loại, hôm nay đám... kỹ viện kia hẳn nhiên đánh chủ ý vào hắn.

Ngự Lâm quân còn lại gật gù tỏ vẻ đã hiểu.

Ai cũng muốn thể diện, chỉ một cái không biết xấu hổ, đương nhiên cái không biết xấu hổ kia sẽ trở thành thứ quý...

Có điều mấy cỗ xe này... Không khỏi có hơi nhiều!

Mười tám chiếc, đại biểu cho mười tám cái kỹ viện! Đừng nói là muốn tranh dành cái thanh danh kỹ viện có Thánh tử vào ở duy nhất kia nha?

Chương 83: Ta Là Loại Người Này Sao?

- Tuyên bố đại sự?

Trần Trầm đứng trước cửa Di Nhiên cư, trong lòng dâng lên dự cảm bất thường.

Cái gọi là đại sự, tám chính phần ắt có liên quan đến chuyện thống nhất 36 tông, chỉ có điều không biết lần này Vô Tâm tông sẽ dùng thủ đoạn gì.

Thời điểm hần còn đang trầm tư thì... Đát đát đát!

Cách đó không xa vang lên âm thanh xe ngựa lao nhanh về phía này, dù cho đường ở Quốc đô vô cùng rắn chắc, nhưng Trần Trầm vẫn có thể cảm nhận được mặt đất có chút chấn động.

- Đây là muốn đi đánh giặc à? Tên này xúi quẩy đáng giá phải xuất động nhiều nhân mã như vậy?

Thì thảo tự hỏi một câu, kể đó, Trần Trầm nhanh chân lui vào Di Nhiên cư, tránh bị đụng phải.

- Hu!

Âm thanh hò hét lần lượt vang lên, hơn mười cỗ xe ngựa cực kỳ xa hoa theo thứ tự dừng lại trước Di Nhiên cư.

Nghe thấy động tĩnh, đám cô nương vui mừng từ bên trong ủa ra.

- Mời một cái Thánh tử chẳng lẽ hiệu quả lại dựng sào thấy bóng

(1) vậy sao?

(1) Dụng sào thấy bóng: Thành ngữ, ý chỉ có hiệu quả ngay.

Đám cô nương vừa nghị luận vừa tăng nhanh cước bộ, làm nghề nào, yêu nghề đó, mặc dù các nàng không bằng mấy vị... khoa khoa kia, nhưng lại thập phần chuyên nghiệp.

Thế nhưng vừa ra đến nơi, nhìn thấy ký hiệu treo trên mấy... cỗ xe ngựa phía trước, cả đám lập tức lộ vẻ hoảng sợ, liên tục thối lui, vèo một tiếng rút vào trong Di Nhiên cư.

Cái này... Mẹ nó! Đều là lãnh tụ nghiệp giới nha! Đến chỗ chim không thềm ị của chúng ta làm gì?

- Túy Hồng lâu, Hoa Hồng Nhan đến bái phỏng Thiên Vân tông T hánh tử, không biết Thánh tử đại nhân có tiện ra gặp mặt không?

Một âm thanh uyển chuyển từ bên ngoài Di Nhiên cư truyền vào, Trần Trầm dừng bước, trong mắt tràn đầy khó hiểu.

- Cái này là tới tìm ta à?

Tuy nội tâm cảm thấy kinh ngạc, nhưng Trần Trầm vẫn thu liễm t hần sắc, chậm rãi bước ra ngoài.

Ra khỏi Di Nhiên Cư... Một Thánh tử phong độ phiêu phiêu, khí vũ hiên ngang, cao cao tại thượng lập tức xuất hiện trước mắt mọi người.

- Các người tìm ta có chuyện gì?

Trần Trầm nhàn nhạt lên tiếng.

Tú bà Túy Hồng lâu là một nữ tử ngoài ba mươi nhưng vẻ ngoài vẫn còn quyến rũ, ăn mặc diễm lệ lại không diêm dúa. Thấy Trần T

rầm lẫm đậm, nàng nhoẻn miệng cười, ôn nhu nói:

- Thánh tử, thực không dám giấu diếm, ta muốn mời ngài đi giá đ
ến Túy Hồng lâu, cái nơi vắng vẻ này quả thực không xứng với th
ân phận Thánh tử của ngài.

Nghe nói thế, Trần Trầm khẽ nhú mày, tựa hồ hiểu ra cái gì đó.

- Lúc trước ta đến Quốc đô, người hẳn cũng có mặt? Sao khi đó k
hông mời ta?

Nghe vậy, hai má Hoa Hồng Nhan đỏ lên, nàng cũng không thể n
ói “Trước không nghĩ đến trong tất cả Thánh tử chỉ có duy nhất lã
o nhân gia ngài là không biết xấu hổ...”

Nhìn thấy ánh mắt của nàng, Trần Trầm cười lạnh:

- Ta đã thu linh thạch của người ta, nào có đạo lý đổi ý? Người kh
ông khỏi quá coi thường một cái Thánh tử như ta rồi!

Nói xong lời này, Trần Trầm xoay người chuẩn bị tiến vào Di Nhi
ên cư, vừa quay đi, khóe miệng hẳn lập tức nhếch lên.

Hôm nay người hờ hững với ta, ngày sau ta khiến người muốn trè
o cao cũng trèo không nổi.

Không! Buổi sáng người hờ hững với ta, buổi chiều ta khiến ngư
i muốn trèo cao cũng trèo không nổi.

Ha ha!

Nhìn theo bóng lưng Trần Trầm, Hoa Hồng Nhan khịt mũi xem th
ường.

Vì 300 khối linh thạch chạy vào kỹ viện ở, còn trách lão nương xe
m thường người. Phi!

Bất quá, mời vẫn phải mời, bằng không thì danh tiếng kỹ viện du y nhất có Thánh tử vào ở sẽ thuộc về một cái tiểu kỹ viện, đến lúc đó toàn bộ hành nghiệp của các nàng sẽ bị người người cười nhạo.

Nghĩ đến đây, nàng trực tiếp hô:

- Túy Hồng lâu ta ra 1000 linh thạch, đồng thời 300 linh thạch của Di Nhiên cư, Túy Hồng lâu ta cũng sẽ đứng ra trả lại.

Nàng cũng không tin tên Thánh tử vì 300 linh thạch có thể không biết xấu hổ này lại bỏ qua 1000 linh thạch.

Nhưng nàng vừa dứt lời, một lão giả bên cạnh cũng lạnh lùng hô.

- Hoa Nguyệt lâu ra giá 1100!

- La Hương uyển ra giá 1300!

...

Chỉ trong nháy mắt, giá cả đã tăng lên đến 2000 linh thạch!

Trần Trầm mừng thầm, giá trị con người ta đã vượt qua Diệp Vô Sinh rồi nha!?

Hoa Hồng Nhan nhìn đám đối thủ cạnh tranh, vô cùng giận dữ, nàng biết chắc mấy tên này sẽ nhảy ra quấy rối mà!

- Túy Hồng lâu ta ra giá 2500. Đồng thời lúc Thánh tử ly khai có thể lựa chọn 2 vị cô nương mang đi!

...

Bên trong Di Nhiên cư.

Cửu Nương yên lặng nghe bên ngoài đấu giá, trong mắt nhìn không được lóe lên một tia đáng ghét.

Hai nghìn năm trăm linh thạch, còn có thể mang theo cô nương, loại đãi ngộ này khẳng định sẽ không có ai cự tuyệt.

Nhiều linh thạch như vậy, cho dù là Túy Hồng lâu cũng phải mất rất nhiều thời gian mới có thể kiếm trở về, nhưng cũng đành thôi, cái nghề này cần nhất chính là danh khí.

- Cút! Bản Thánh tử không thiếu linh thạch!

Thế nhưng một tiếng quát chói tai bên ngoài đã cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng, khiến nàng trong nhất thời lúng túng không biết nên nói gì cho phải.

...

Đám tú bà, quy công bên ngoài lúc này cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn.

Người nhìn đi, nhìn đi, đây là nói tiếng người sao?

Không thiếu linh thạch, ngay cả quốc quân cũng chưa dám há mồm nói khoác như vậy đấy, chớ nói chi là một tên Thánh tử vì 300 linh thạch đồng ý vào ở kỹ viện...

Tuy nhiên, khinh thường thì khinh thường, nhưng ngoài mặt bọn họ cũng không dám biểu lộ ra.

Thời điểm mọi người còn đang suy tư nên làm thế nào để đã động Trần Trâm, một nữ tử chậm rãi bước ra từ một cỗ xe ngựa.

Nữ tử một thân tử y, tuy là màu sắc tươi sáng, nhưng mặc lên người nàng lại không kém phần thanh lịch.

Vì nàng quá đẹp, khiến cho hoa phục trên người cũng đều ảm đạm, thất sắc.

Nhìn nữ tử toàn thân tản ra mị lực này, Hoa Hồng Nhan biến sắc.

- Hoa khôi đệ nhất Quốc đô, Cố Khuynh Thành!

Đám người chung quanh cũng nhin không được thối lui hai bước, đây chính là tôn trọng đối với đại lão nhi cao cấp nhất nghiệp giới.

Phải biết vị hoa khôi này nhưng là một người khó lường, một mình chống đỡ động tiêu tiên thứ hai Quốc đô - Hoa Nguyệt lâu. Mà Túy Hồng lâu bởi vì có bát đại hoa khôi nên mới có thể miễn cưỡng đè ép nàng.

- Thánh tử!

Cố Khuynh Thành chậm chậm bước đến gần Trần Trầm, mỗi một bước đi dường như biết nói, lộ ra một cỗ phong tình khó tả. Lại nói, một tiếng Thánh tử kia, dư âm vẫn còn văng vẳng bên tai, trêu chọc nhân tâm, chỉ hai chữ đã lấn át hết thủy thế gian chi khúc.

- Lợi hại!

Trần Trầm thâm thán phục, nếu như nói cô nương Di Nhiên cư là đẳng cấp đồng thau, Hoa Hồng Nhan thuộc về kim cương, vậy vị trước mặt này nhất định là vương giả rồi, ngay cả hắn, nghe một tiếng tiêu hồn kia cũng có cảm giác như sắp nhũn ra.

Cố Khuynh Thành bước đến trước mặt Trần Trầm, trong mắt tràn đầy bất lực, khẽ nói:

- Nhất khúc can tràng đoạn, thiên nhai hà xử mịch tri âm (2)? Đại Tấn tuy có 36 tông, nhưng chỉ có Thánh tử coi trọng những người

i... làm tiện nghiệp như chúng ta, khuynh thành đến đây là muốn nhìn xem Thiên Vân tông Thánh tử đến cùng là bực nào bất phàm...

(2) Xuất phát từ điển tích Bá Nha cùng Tử Kỳ. Cả đời Bá Nha, cả m nghệ của hắn cũng chỉ có Tử Kỳ hiểu được. Về sau, Tử Kỳ chết đi, Bá Nha liền đập đàn, bởi vì cảm thấy trên đời này không còn ai có thể hiểu được mình.

Một khúc bi thương đến ruột gan đều đứt.

Trên nhân thế tìm đâu thấy tri âm?

Có tài lại không gặp thời, hoặc không có tri âm thưởng thức.

- Hôm nay vừa thấy...

Nói đến đây, thần sắc diễm đạm đáng yêu của Cố Khuynh Thành thoáng cái đổi thành sùng bái.

Tuyệt đại giai nhân lộ vẻ mặt này khẳng định có thể làm thỏa mãn tự tôn của nam nhân!

Đám người xung quanh nhin không được rùng mình, da gà rơi đầy y đất, đệ nhất hoa khôi Quốc đô quá mức khủng bố! Vừa mở miệng liền ảnh hưởng đến... quần chúng vô tội bọn họ!

- Hôm nay vừa thấy thì sao? - Trần Trầm có hơi tò mò.

- Mạch thương nhân như ngọc, công tử thế vô song!

Cố Khuynh Thành thủ thi nói, trong mắt đã là sùng bái cực hạn.

- Cmn! - Trần Trầm cũng nhin không được thối lui một bước.

Tuy hắn biết những lời này hình dung mình là vô cùng thích hợp,

nhưng từ miệng nữ nhân này nói ra, nghe thế nào cũng thấy buồn nôn.

- Không biết Thánh tử có thể cùng ta đến Hoa Nguyệt lâu một chu yện không? Ta muốn bày tỏ lòng ngưỡng mộ, về phần Di Nhiên cư này, nếu là Thánh tử ưa thích, ngày sau ta cũng sẽ chiếu cố bọn hần một hai.

Cố Khuynh Thành vừa nói vừa nhìn chiêu bài Di Nhiên cư, vẻ mặt tràn đầy đồng tình.

Trần Trâm chặc lưỡi kêu lạ.

Khó trách nữ nhân này có thể trở thành hoa khôi, tướng mạo kia, cùng với thủ đoạn bực này, muốn không trở thành hoa khôi cũng khó.

Nghĩ đến đây, hần nuốt một ngụm nước bọt, hỏi:

- Ta đến Hoa Nguyệt lâu có phải đưa linh thạch không?

Nghe hỏi, Cố Khuynh Thành che miệng cười khẽ:

- Thánh tử, ta và ngài là tri kỷ tương giao, sao có thể để mấy thứ t hô tục như... linh thạch vậy bản được? Tri kỷ khó tìm, điểm ấy Cố Khuynh Thành vẫn minh bạch.

Nói xong lời này, Cố Khuynh Thành mỉm cười chiến thắng.

Tên Thánh tử này cuối cùng cũng không thoát khỏi ma trảo của nàng.

Trước khi đến nàng đã sớm tìm mười mấy tên tác giả thoại bản, đến lúc đó soạn thành một chuyện tình thê lương tuyệt mỹ, truyền ra ngoài, đảm bảo lưu lượng khách của Hoa Nguyệt lâu sẽ tăng lên vài lần.

Nói không chừng từ nay về sau có thể nghiền ép Túy Hồng lâu!

Đang lúc nàng còn chìm trong mộng đẹp, sắc mặt Trần Trâm bỗng nhiên lạnh xuống, chỉ tay về phía đường cái, quát:

- Muốn ta chơi gái không trả tiền? Ta là loại người này à? Cút!

Chương 84: Thiên Kiều Phong Vân Bãng

Rầm!

Không đợi mọi người kịp phản ứng, Trần Trâm đã quay vào Di N hiên cư, còn tiện tay đóng sập cửa lại.

Trên mặt Cố Khuynh Thành vẫn giữ nguyên tươi cười, chỉ có điề u lúc này hơi chút cứng nhắc.

Chơi gái?

Sao mà thô bỉ... Với tư cách là đệ nhất hoa khôi, không biết đã ba o nhiều năm rồi nàng không nghe qua cái từ này, giờ nghe lại chợt có cảm giác ký ức xưa ùa về.

- Tiểu yêu tinh, xem ra tên Thánh tử này không nuốt nổi cái bộ dá ng này của ngươi! Ha ha!

Hoa Hồng Nha thập phần vui sướng, lên xe ngựa rời đi.

Tuy chuyến này không mời được Thiên Vân tông Thánh tử, nhưng nhìn thấy Cố Khuynh Thành sượng mặt như thế, nàng vẫn rất thoải mái nha!

Tâm tình của đám tú bà, quy công khác cũng giống như vậy, tất cả đều nhìn Cố Khuynh Thành bằng ánh mắt chế giễu.

- Tiểu thư, chúng ta nên làm gì? - Lão giả Hoa Nguyệt lâu ngượng ngùng hỏi.

Cố Khuynh Thành liếc nhìn chiêu bài Di Nhiên cư, oán hận giậm chân, sau đó lập tức lên xe ngựa.

- Còn thế nào nữa? Đi!

Ngồi trên xe, nàng càng nghĩ càng tức giận.

Cố Khuynh Thành nàng là người thế nào hả? Là hoa khôi đệ nhất Quốc đô đó!

Ngày thường nói chuyện với người khác thôi cùng thu được không ít linh thạch, hôm nay thì hay rồi, nói lời hay không ít, vậy mà cái rắm cũng chẳng thu được.

Đối phương còn hết lần này đến lần khác tự xưng “Không phải lo ại chơi gái không trả tiền!”

Phi! Rõ ràng người chính là tên hỗn đản thích chơi gái không trả tiền nhất dưới gầm trời này!

- Một tên Thánh tử không có chút danh khí nào lại dám tự đại như vậy! Hừ, thù này ta nhớ kỹ!

Cố Khuynh Thành âm thầm mang thù.

Ngoài xe ngựa, lão giả cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Tiểu thư, mấy tên... tác giả thoạt bản thói nát kia nên làm sao bây giờ? Chuyện tình thê mỹ còn cần phải viết không?

...

Trần Trầm trở lạnh Di Nhiên cư, trong lòng vui thích.

Nghe khen một trận còn không tốn tiền, cái này khiến hấn cảm thấy thật thoải mái nha!

An Cửu Nương đứng ở đằng xa âm thầm quan sát Trần Trầm, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Nàng nghĩ mãi cũng không thông.

Tại sao vị Thánh tử này lại nhất quyết ở lại Di Nhiên cư của nàng.

Nếu nói hấn ham mê linh thạch, Túy Hồng lâu cũng đã nói sẽ bỏ ra 2500 linh thạch.

Còn nếu nói hấn ưa thích mỹ mạo của nàng... An Cửu Nương rất tự hiểu lấy mình, luận về tư sắc, Cố Khuynh Thành ném nàng ba đầu phở.

Nếu đã là như vậy, rốt cuộc vị Thánh tử này có mục đích gì?

Nàng càng nghĩ càng hiểu kỳ, chỉ cảm thấy dường như bao quanh Thiên Vân tông Thánh tử là một tầng sương mù, không cách nào nhìn thấu.

Đúng lúc này, Trương Kỳ cùng Tôn Thiên Cương vội vã từ bên ngoài trở về.

- Đại ca, chỗ ở của tất cả Thánh tử, Thánh nữ ta đã nghe ngóng được, còn có một vài tin tức của bọn hấn, người xem. - Trương Kỳ v

ừa nói vừa đưa một tờ giấy cho Trần Trầm.

Trần Trầm tiếp nhận, tùy tiện quét mắt nhìn một lượt, liền nhớ kỹ toàn bộ bên trên.

Thấy vậy, Tôn Thiên Cương cũng lấy ra một tờ giấy, run giọng:

- Đây là toàn bộ hoạt động quan trọng phát sinh trong hai ngày này, sư huynh, thỉnh xem qua!

- Chắc, hôm nay khách khí quá vậy? Còn biết gọi ta là sư huynh.

Trần Trầm có hơi ngạc nhiên, nhận lấy tờ giấy, liếc mắt nhìn một cái. Khá lắm, chỉ riêng đấu giá hội đã có 28 cái, cái này là muốn “làm thịt” đám Thánh tử bọn họ, lột cho kỳ hết đây mà!

Xem xuống một chút, sắc mặt hấn thoáng thay đổi.

Bởi vì mấy cái Thánh tử, Thánh nữ này còn tổ chức tụ hội, cũng không ít đâu, ví dụ như tám tông phương Bắc liền ước định tụ tập tại Oai Vũ lâu của Bạch Hồ Thánh tử.

Thanh Long Thánh tử Lâm Tiến thì mời gần một nửa Thánh tử tụ hội tại Tử Khí các.

Ngoài ra còn có không ít tụ hội.

Nhưng mà mấy cái tụ hội này lại không có cái nào mới Thiên Vân tông Thánh tử hấn!!!!

- Đám hỗn đản này! Dám xem thường ta! Không phải chỉ xuất đạ o muộn vài năm thôi sao? Không phải ở trong kỹ viện thôi hả?

Trần Trầm biến sắc, Tôn Thiên Cương bên cạnh cúi đầu xấu hổ.

Hấn biết ngay là Trần Trầm thấy mấy cái này sẽ... Không vui mà!

- Vậy phải làm sao? - Tôn Thiên Cương nhỏ giọng hỏi.

- Trước mặt kệ bọn họ, đợi sau đại điển đăng cơ rồi nói, lúc này k hông phải thời điểm hành động theo cảm tính.

Liếc nhìn thần sắc vô cùng nghiêm túc của Trần Trầm, Tôn Thiên Cương có chút không dám tin.

Hắn không nghĩ là Trần Trầm có thể nhẫn... Cái này có hơi không giống tên gia hỏa phong vân một cõi ở Thiên Vân tông, chỉ một chiêu liền có thể đem hắn đánh bay!

- Tôn sư đệ, đừng quên mục đích chúng ta đến đây. Tứ tông Thanh Long môn, Bạch Hổ tông, Huyền Vũ môn, Chu Tước môn thế nh hưng là chủ lực phản đối Vô Tâm tông thống nhất 36 tông, lúc này không nên đối nghịch với bọn họ, bằng không dính phải hiểm ngh Thiên Vân tông ta nịnh nọt Vô Tâm tông.

- Người nha, vẫn còn quá trẻ, dễ xúc động!

Nói xong lời này, Trần Trầm tiêu sái quay người, đi về phòng.

Bỏ lại Tôn Thiên Cương đứng đực mặt ra đó, thầm nghĩ liên quan gì đến ta, mắt mặt cũng không phải ta nha!

...

Đêm nay.

Trừ bỏ Hoa Nguyệt lâu, lão bản của 17 đại kỹ viện đều tề tựu tại đây.

- Tin tức Thiên Vân tông Thánh tử vào ở Di Nhiên cư đã truyền đi, hôm nay có không ít quý công tử hỏi thăm ta chuyện của Di Nhiên cư, đối với chuyện này, chư vị cảm thấy thế nào?

Hoa Hồng Nhan ngồi ở chủ vị, ngữ khí bình tĩnh, triển lộ phong phạm đại lão nhi.

Quốc đô lớn chừng ấy, hộ khách xác thực cũng chỉ có bấy nhiêu, một kỹ viện quật khởi hiển nhiên đại biểu cho một kỹ viện khác xướng dục, đây là chuyện mà bọn họ không muốn nhìn thấy nhất.

Nhất là bởi vì một nhân tố đặc thù tạo thành quật khởi nhanh chóng.

Ví dụ như Hoa Nguyệt lâu kia, đột nhiên xuất hiện một cái Cổ Khuynh thành, lại ví dụ như lần này có một tên Thánh tử tiến vào Di Nhiên cư.

- Hẳn nên có một vài biện pháp làm giảm bớt lực ảnh hưởng của huyện này. - Một vị lão bản trầm giọng nói.

- Chắc, ta thấy thực lực của tên Thiên Vân tông Thánh tử kia không được, lực ảnh hưởng cũng không lớn, hai ngày này, đám Thánh tử tụ hội cũng không có mời hẳn.

- Nếu không, thả ra một ít lời đồn, nói cô nương Di Nhiên cư có bệnh?

Nghe thế, cơ mặt một đám lão bản không khỏi co giật.

Lời đồn loại này chính là tổn hại lớn nhất đối với một cái kỹ viện, rất dễ đẩy người ta vào tuyệt lộ.

- Không cần phải tuyệt tình như thế, làm suy yếu lực ảnh hưởng của Thiên Vân tông Thánh tử, tự nhiên có thể làm suy yếu lực ảnh hưởng của sự kiện lần này. Ta cảm thấy chỉ cần thả ra lời đồn, nói thực lực Thiên Vân tông Thánh tử nhỏ yếu, trong 36 tông xếp vào hàng mặt lưu, hơn nữa không được tông môn chào đón, xuất thân hèn kém, cho nên mấy vị Thánh tử, Thánh nữ khác đều khinh thư

ờng làm bạn với hắn.

- Vậy là đủ rồi!

Một tú bà mỉm cười, nói.

Nghe vậy, mọi người nhao nhao gặt đầu.

Nhất là câu cuối cùng kia, mấy vị Thánh tử, Thánh nữ khác đều k hình thường làm bạn với hắn, chắc, nói vào máu chốt nha!

Con người thường có tâm lý bầy đàn, nếu như một đám người lợi hại bài xích một người, tự nhiên, những người khác cũng vô thức hòa theo.

Nếu như đám... công tử hào phú kia biết được Thiên Vân tông Thánh tử bị bài xích, khẳng định bọn họ sẽ không đặt chân đến Di N hiên cư nữa.

Nếu không chẳng khác nào bản thân không có bức cách.

- Ừm, cứ thế mà làm, ngày mai cho người đi truyền bá một chút.

Hoa Hồng Nhanh nhanh chóng hạ quyết định.

...

Sáng hôm sau.

Một đám hoa hoa công tử đang dùng điểm tâm tại Túy Hồng lâu, đồng thời bàn luận vị Thánh nữ nào hấp dẫn nhất.

Đúng lúc này, một người trong đó đột nhiên hiếu kỳ hỏi:

- Ta nghe nói có một Thánh tử tiến vào kỹ viện, hình như tên là Di N hiên cư thì phải, các người có đến đó chưa?

- Không có, có chỗ như vậy à?

Mắt thấy mấy người chuyển hướng thảo luận, muốn biết Di Nhiên cư ở đâu, ra làm sao, ... Một gã sai vặt của Túy Hồng lâu vội tìm cơ hội nói xen vào:

- Mấy vị công tử không biết, kỳ thật vị Thiên Vân tông Thánh tử kia...

Hắn còn chưa nói hết câu, xa xa, đột nhiên xuất hiện một thớt khoái mã, người ngồi trên ngựa cầm một bảng danh sách, quát:

- Vô Tâm tông căn cứ thực lực Thánh tử, Thánh nữ 36 tông liệt kê ra một bảng danh sách.

- Mấy vị công tử muốn xem không? Chỉ cần một khối linh thạch!

Vù!

Chỉ trong nháy mắt, một khối linh thạch từ tay một vị công tử bay vào đến tay người nọ, người này cũng vội vàng ném bảng danh sách về phía vị công tử kia.

Lúc này, đám công tử đã ném chuyện Di Nhiên cư lên chín tầng mây.

Phải biết, hôm nay trong Quốc đô, mọi người hiếu kỳ nhất là việc gì? Không gì khác ngoài chuyện thực lực của đám Thánh tử, Thánh nữ, ai mạnh ai yếu.

Mà phần danh sách này là do Vô Tâm tông liệt kê ra đấy, hiển nhiên có uy tính tuyệt đối.

Nghĩ đến đây, quý công tử tiếp nhận bảng danh sách vội mở nó ra, những người khác cũng nhao nhao vây lại xem.

Đại Tấn Thiên kiều Phong Vân bảng!

Đệ nhất, Đại Tấn tân vương, Vô Tâm tông Thánh tử Trọng Diệp.

Đệ nhị, Thanh Long môn Thánh tử Lâm Tiến.

Đệ tam, Bạch Hồ tông Thánh tử Diệp Vô Sinh.

Đệ tứ, Thiên Vân tông Thánh tử Trần Trầm.

Đệ ngũ, Chu Tước môn Thánh nữ Tiêu Hoàng.

...

Nhìn phần danh sách này, mấy tên quý công tử lộ vẻ khiếp sợ. Phần lớn bọn họ đều nghe qua tên tuổi mấy vị trong top 10, không có gì ngoài ý muốn, thế nhưng Thiên Vân tông Thánh tử là từ đâu chui ra, vậy mà thực lực còn mạnh hơn Chu Tước môn Thánh nữ cùng Huyền Võ tông Thánh tử?

Chưa từng nghe qua người này nha!?

Lúc này, một người liếc thấy gã sai vặt bên cạnh, sực nhớ ra điều gì đó, vội quay đầu hỏi:

- Vừa nãy người nói Thiên Vân tông Thánh tử kia làm sao? Nói rõ cho ta.

Nghe vậy, gã sai vặt ngượng ngùng nói:

- Ta muốn nói... Thiên Vân tông Thánh tử kỳ thật là một nhân vật rất ngu bức...

Chương 85: Các Người Có Nguyện Thần Phục Vô Tâm Tông Ta?

- Thánh tử, ngài thật sự đứng thứ tư?

Trong Di Nhiên cư, Cửu Nương che miệng, một bộ khó có thể tin được.

Vị Thánh tử mà nàng... nhất về này lại là thiên kiêu thứ tư của Đại Tấn? Đây quả thực là nằm mơ!

Cho đến bây giờ, nàng chưa từng nghe vị này trải qua cái đại sự gì kinh thiên động địa? Tân Vương thì khỏi phải nói, là tồn tại đáng sợ tùy thời có thể bước vào Kim Đan.

Chỉ nói Thanh Long Thánh tử Lâm Tiến, hắn từng trốn thoát khỏi tay Kim Đan Ma môn, danh chấn Đại Tấn!

Lại nói Bạch Hồ Thánh tử Diệp Vô Sinh, vị này từng chém giết thiêu chủ Đệ Tam phân bộ Ma môn, danh tiếng có một không hai.

Mấy vị Thánh tử khác tuy so ra kém hai vị này, nhưng dù gì cũng có vài chiến tích, nhưng Thiên Vân tông Trần Trầm thì một cái rắm cũng chẳng có, vậy mà lại xếp hàng thứ tư?

- Cái gì thứ tư? Vô Tâm tông quả thực cũng không đáng tin cậy! - Trần Trầm rầu rĩ.

Nghe vậy, Cửu Nương nhẹ thở ra một hơi, xem ra Vô Tâm tông tin nh sai rồi, nếu như vị trước mặt thật sự là thiên kiêu đứng thứ tư Đại Tấn, nàng đều hận không thể quỳ xuống...

- Kỳ thật, theo lý thuyết ta nên là đệ nhất... - Trần Trầm thì thào t
ự nói, một bộ nghiêm trang.

Hơn nửa tháng trước, sau khi hấn Trúc Cơ thành công, tu vi đột n
hiên tăng mạnh, vọt thẳng lên Trúc Cơ trung kỳ, hôm nay đã sắp t
iến vào Trúc Cơ hậu kỳ.

Hơn nữa, hấn là Luyện Khí tầng 21 đột phá Trúc Cơ, là văn sở vị
văn đầy, sư phụ đã nói dưới Kim Đan, hấn vô địch thủ.

Vậy không phải đệ nhất thì là gì?

Đáng tiếc, tu vi tăng quá nhanh, còn chưa kịp dương danh.

- Aiz, thực hâm mộ mấy tên tu luyện chậm chạp kia, có thể từ từ t
rang, ta thì không được, tu luyện quá nhanh, thời điểm mọi người
còn chưa kịp thấy thân ảnh ta, ta đã chạy tuốt đằng trước rồi.

Trần Trầm thở dài.

Cửu Nương bên cạnh cảm thấy vị này điên rồi, loạn choạng xoa
y người rời đi, trái lại, đám cô nương Di Nhiên cư lại rất thích ng
he Trần Trầm khoác lác, một đám vây lại đây, lộ ra thần sắc say m
ê.

Bên trong Túy Hồng lâu, Hoa Hồng Nhan xem bảng danh sách tr
ong tay, sắc mặt âm tình bất định.

Thiên kiêu thứ tư Đại Tấn căn bản không cùng cấp độ với mấy cá
i Thánh tử bình thường.

Một thiên kiêu như vậy lại tiến vào kỹ viện... Cái kỹ viện kia là b
ực nào vinh hạnh?!

Nghĩ đến đây, nàng nhin không được đố kị Di Nhiên cư, nội tâm
vạn phần hối hận vì sao lúc trước không tùy tiện bỏ ra 500 linh th

ạch nhật tên Thánh tử kia về.

- Không được, phải nghĩ biện pháp, tiếp tục như vậy không được.

...

Bên kia, bên trong Hoa Nguyệt lâu, Cố Khuynh Thành lười biếng liếc nhìn bảng danh sách trong tay, suy tư nên chọn tên nào làm con mình, nhưng khi nhìn đến vị trí thứ tư, nàng đột nhiên bật dậy.

- Tên hỗn đản vô liêm sỉ chơi gái không trả tiền kia lại là thứ tư! Cái này sao có thể? Hửn là đầu óc Vô Tâm tông có vấn đề rồi!

Bất quá nghĩ lại, Cố Khuynh Thành lại cảm thấy không đúng.

Vô Tâm tông là thế lực cấp chúa tể tại Đại Tấn, đầu óc nàng có xảy ra vấn đề thì Vô Tâm tông cũng không có chuyện xảy ra vấn đề.

Chẳng lẽ cái tên Thiên Vân tông Thánh tử thoát nhìn phi thường không đáng tin kia lại thật sự có thực lực như thế?

Nếu đó là sự thật...

Như vậy... nhất định phải tìm mấy tên tác giả thoại bản thối kia trở về, trước tùy tiện soạn một câu chuyện, truyền ra ngoài rồi tính. Về phần Thiên Vân tông Thánh tử có nhận hay không... Cái đó không phải chuyện của nàng.

Ai bảo tên khốn kia trêu chọc mình!?

...

Mấy vị Thánh tử, Thánh nữ khác tự nhiên cũng nhìn thấy phần danh sách này, có người khinh thường, cũng có người nghi hoặc.

Lại có người phẫn nộ.

Ví dụ như Huyền Võ tông Thánh tử Huyền Hồng, tu vi của hắn c
hính là Trúc Cơ đỉnh phong, một thân phòng ngự có thể nói là m
nh nhất trong đám thiên kiêu Đại Tấn.

Ngày thường hắn vốn đã không phục Lâm Tiến cùng Diệp Vô Sin
h, chớ nói chi lần này hắn vậy mà xếp thứ sáu.

Quả thực là vô cùng nhục nhã!

- Thiên Vân tông Trần Trầm? Vô Tâm tông định tùy tiện lôi ra mộ
t tên để làm buồn nôn ta sao? Được, trái lại ta muốn xem xem vị t
hiên kiêu thứ tư này rốt cuộc có mấy phần bản lĩnh?!

Huyền Hồng vò nát danh sách trên tay, tức giận nói.

Chu Tước Thánh nữ Tiêu Hoàng cũng thôi đi, dù sao nàng cũng l
à thiên kiêu thành danh đã lâu, thế nhưng tên Trần Trầm kia là cái
thá gì chứ? Trước kia chưa từng nghe qua!

Phải biết tu hành là một quá trình buồn chán, người có thực lực c
ường đại tất nhiên không cách nào che giấu được, chẳng lẽ tên Tr
ần Trầm này vừa nhảy ra liền tu luyện đến Trúc Cơ à?

Nói đùa!

Đang lúc hắn chuẩn bị ra ngoài, hai gã đệ tử tùy hành vội kéo hắn
lại.

- Thánh tử, ngàn vạn không được xúc động, đây đều là âm mưu c
ủa Vô Tâm tông, bọn họ chính là muốn thông qua bảng danh sách
này khiến cho mâu thuẫn giữa 35 tông trở nên gay gắt! Ngài nhất
định không được mắc lừa!

- Đúng vậy, Vô Tâm tông làm ra bảng danh sách này chính là mu
ốn chúng ta tranh đấu, trong đây có rất nhiều chỗ không hợp lý, T

hánh tử tuyệt đối không thể kích động!

Nghe hai đệ tử tùy hành nói... Huyền Hồng nhắm mắt lại, gân xan nh trên mặt nổi lên, nhưng cuối cùng hắn vẫn lựa chọn áp chế lửa giận.

...

Nháy mắt lại qua một ngày.

Ngày này chính là đại điển đăng cơ của tân vương, có ý nghĩa phi phạm đối với toàn bộ Đại Tấn.

Bầu không khí trong Quốc đô một mảnh trang nghiêm, vô số quân sĩ mặc áo giáp tuần tra nội thành, phòng ngừa phát sinh hỗn loạn.

Mà bên cạnh tế đàn trong hoàng cung, văn võ bá quan đã tụ tập, chỉ chờ đăng cơ đại điển bắt đầu.

Đúng lúc này, một âm thanh cao vút vang vọng khắp hoàng cung.

- Ba mươi sáu tông chính là căn cơ Đại Tấn! Dựa theo lệ cũ, tân vương đăng cơ nhất định phải được 36 tông tán thành. Hiện thỉnh 36 tông Thánh tử, Thánh nữ, đại biểu 36 tông tông chủ lên đài!

Vừa dứt lời, 35 người lần lượt bước lên bậc thang, dừng chân tại vị trí trung tâm bình đài.

Cái này chỉ là thủ tục, đương nhiên, 35 tông Thánh tử, Thánh nữ sẽ không có ai nhảy ra nói không đồng ý.

Trần Trầm đứng trong đám người, sắc mặt ngưng trọng.

Bởi vì hắn cảm giác được có không ít người đang đánh giá mình, đám Thánh tử, Thánh nữ thì không cần phải nói, thế nhưng ngay

cả mấy cái... vẫn võ đại thần kia cũng nhìn hấn là sao?

Phải biết, trong đám người kia có không ít cường giả Kim Đan.

Hít sâu một hơi, Trần Trầm bước lên trước, đồng thời âm thầm che giấu tất cả linh khí có trong cơ thể.

Nếu như bị người nhìn ra hấn là Tiên Thiên Không Linh thể, chỉ sợ ăn hành ngay tại chỗ.

- Hệ thống, ta hỏi người, trong phạm vi 30 mét, thực lực mạnh nhất là ai?

Ba mươi lăm Thánh tử, Thánh nữ tụ hội cùng một chỗ, những người khác đều đã lui ra xa, Trần Trầm nhân cơ hội hỏi vấn đề này.

“Tháo xuống trang bị, Kí chủ là mạnh nhất!”

Nghe nói thế, Trần Trầm ngẩn người.

Lời này có ý gì? Không phải nói trang bị của hấn củ chuối à?

Kỳ thật cũng đúng, trong nhẫn trữ vật của hấn toàn là thiên tài địa bảo, căn bản chẳng có món trang bị nào. Trên người tuy là có một kiện nội giáp do sư phụ tặng, thế nhưng so với Diệp Vô Sinh toàn thân khôi giáp thì...

Hấn chính là một tên khỏa thân!

- Xem ra rãnh rồi phải trang bị cho mình mới được, bằng không thì thực lực nhanh chóng bị người ta đuổi kịp mất!

Nội tâm Trần Trầm khó có được sinh ra một tia áp lực.

May mà Quốc đô cái gì cũng có, 28 trường đấu giá, muốn kiếm mấy món trang bị lợi hại hấn không khó. Về phần linh thạch, Trần

Trần căn bản không quan tâm.

Lần trước đi Đồ Long, thu hoạch được mấy cái nhẫn trữ vật, bên trong có mấy vạn khối linh thạch, đây đều là toàn bộ gia sản của cừu nhân giả Kim Đan đây.

Còn không thì hắn tùy tiện xuất ra một ít thiên tài địa bảo, chắc cũng bán được mấy chục vạn linh thạch gì đó.

Cho nên linh thạch là cái gì nha? Hắn đã sớm không có khái niệm.

...

Trong lúc Trần Trầm nghĩ mấy thứ loạn thất bát tao này, trên đài, Trọng Diệp chợt hé miệng, dùng ngữ khí bình tĩnh nói:

- Không biết các người có bằng lòng thần phục Vô Tâm tông ta? Giúp Vô Tâm tông ta thống nhất 36 tông?

Lời này vừa ra, toàn trường một mảnh yên tĩnh.

Một vài Thánh tử lớp xe dự phòng nhìn không được phát run.

Đến rồi! Vô Tâm tông là muốn vạch mặt sao? Lại còn trực tiếp như vậy!

Nếu không nguyện ý, bọn họ còn có thể bình an quay về tông môn không?

Bầu không khí yên tĩnh đến cực điểm, cục diện giằng co vài phút, Trần Trầm thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập của đám Thánh tử, Thánh nữ xung quanh.

Mà trên đài, Trọng Diệp không ngừng quét mắt nhìn quanh, lưu ý biến hóa của mỗi một người.

Thái Thượng Vong Tinh Đạo bản thân đòi hỏi đạt đến đoạn tình t
uyệt tính, thế nhưng cũng là công pháp vô cùng mẫn cảm với thất
tình lục dục.

Cho nên lúc này đây, kẻ nào kiên quyết kháng cự, kẻ nào mơ hồ b
ất định, hẳn vừa nhìn liền biết.

Qua một lúc lâu sau, một thân ảnh có phần đơn bạc đứng dậy, ngữ
khí thập phần kiên định.

- Quốc quân, có một số việc không nên nói đùa!

- Ha? Lâm huynh, người cho rằng ta đang nói đùa? - Trọng Diệp t
hản nhiên nói.

- Chẳng lẽ không phải? - Không đợi thân ảnh đơn bạc kia trả lời,
Diệp Vô Sinh đã đứng ra hỏi.

Hai người đứng chung một chỗ, khí thế hợp lưu ngang bằng với t
ân vương Đại Tấn cao cao tại thượng, cũng là Vô Tâm tông Thán
h tử Trọng Diệp, trong lúc nhất thời tạo thành phong bạo mãnh liệt
t trên đài.

Khiến cho đám Thánh tử, Thánh nữ còn lại nhao nhao hoảng sợ.

Thực lực của ba vị thiên kiêu đứng đầu Đại Tấn này chênh lệch q
uá lớn so với bọn họ, căn bản không cùng một cấp bậc.

Một lát sau, phong bạo đột nhiên biến mất.

Trọng Diệp xoay người, bình tĩnh nói:

- Đã hai vị cho rằng ta nói đùa, vậy thì cứ xem là đùa đi.

- Bất quá ta muốn tuyên bố một chuyện quan trọng, cái này cũng

không phải đùa.

- Bài danh 36 tông Đại Tấn đã cố định mấy trăm năm, đến hôm nay nhìn thấy có chút không ổn.

- Cho nên Vô Tâm tông cùng hoàng thất cùng chung quyết định, ba ngày sau, sẽ mở ra bài danh chiến.

- Tông chủ các tông vốn là rường cột nước nhà, không thể tổn thương dù là mây may, chính vì vậy, lần bài danh chiến này sẽ do thực lực của tất cả các Thánh tử, Thánh nữ quyết định.

- Ngoại trừ 36 tông, còn có 18 tiểu tông môn tham chiến, kính xin các vị thận trọng, chớ để lật thuyền trong mương, mất đi địa vị 36 tông.

Nói xong lời này, Trọng Diệp trực tiếp bay khỏi tế đàn.

Bỏ lại một đám Thánh tử, Thánh nữ hai mặt nhìn nhau, đủ loại biểu cảm.

Địa vị 36 tông không chỉ liên quan đến hết thầy sơn môn thuộc sở hữu, mà còn liên quan đến định mức trung phẩm linh thạch quáng duy nhất tại Đại Tấn.

Mà trung phẩm linh thạch chính là vật phẩm tu luyện của Kim Đan kỳ...

Nếu mất đi số định mức mạch khoáng này, tu vi cường giả Kim Đan kỳ trong tông chỉ sợ khó mà tiến thêm!

Nghĩ đến đây, không ít Thánh tử lớp xe nhện không được đổ một t hân mồ hôi lạnh.

Chương 86: Điều Thương Hoán Pháo

(1) Nghĩa đen: Thay súng bắn chim bằng pháo. Ý chỉ sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Đến tận khi đại điển đăng cơ chấm dứt.

Trên đường trở về, đám Thánh tử, Thánh nữ vẫn còn mắt hồn lạc vía, không ít người lấy ra thông tin lệnh bài, thông tri tình huống phát sinh cho tông môn.

Buổi chiều, nhóm 18 Thánh tử, Thánh nữ tiểu tông môn tham gia bài danh chiến vào thành.

Những... Thánh tử, Thánh nữ này vừa bước vào phạm vi Quốc đô, lập tức bị một đám tú bà vây quanh, không bao lâu sau, có bốn vị Thánh tử được ra giá cao mời đi.

Mặc dù Thánh tử tiểu tông môn so ra kém Thánh tử 36 tông, nhưng dầu gì cũng có danh hào, ít nhiều có thể làm suy yếu ảnh hưởng của Di Nhiên cư.

Ngoài ra, Đại Tấn thiên kiêu Phong Vân bảng cũng vì sự xuất hiện của những Thánh tử, Thánh nữ này mà phát sinh biến hóa.

...

- Chậc chậc, mười tên Trúc Cơ đỉnh phong, 8 tên Trúc Cơ hậu kỳ, hết thảy có 3 tên vọt lên đứng trước ta.

Trần Trầm ngồi trong Di Nhiên cư xem Thiên kiều Phong Vân bả ng mới, biểu lộ có chút kinh ngạc.

- Cái này sao có thể? Tiểu tông môn tuyệt đối không có đủ tài nguyên để đào tạo ra nhiều cao thủ như vậy!

Vẻ mặt của Triệu trưởng lão cũng là không cách nào tin được, trong mắt hấn, ngoại trừ ba mươi sáu tông, không có bất kỳ tông môn nào có thành tựu.

Bởi vì... Máy cái tiểu tông môn này căn bản không có được sơn môn phúc địa tràn đầy linh khí như ba mươi sáu tông.

Hướng chi đệ tử của bọn họ đều là ba mươi sáu tông chọn còn thừa a lại. Trạng huống như vậy có thể đào tạo được 10 tên cao thủ trẻ tuổi Trúc Cơ đỉnh phong, thậm chí còn nhiều hơn so với ba mươi sáu tông?

Trần Trầm thu hồi bảng danh sách, cười nói:

- Là Vô Tâm tông bồi dưỡng, như thế xem ra mục đích của Vô Tâm tông rất rõ ràng, thông qua những... tiểu tông môn này, đá những tông môn không muốn thân phục ra khỏi ba mươi sáu tông.

- Nếu mười tám tiểu tông này đều bị Vô Tâm tông khống chế, vậy thì trên cơ bản thật đúng là Vô Tâm tông muốn đá ai thì đá.

Nghe vậy, sắc mặt Triệu trưởng lão ngưng trọng.

- Thánh tử, ngươi phải thật cẩn thận! Vạn vạn không được để lật t huyên trong mương!

Từ hiểu biết của mình với Trần Trầm, nói xong lời này, hấn đã chuẩn bị sẵn nghe Trần Trầm hung hăng càn quấy đáp trả.

Chẳng biết vì sao, thời điểm này, nghe Trần Trầm khoác lác lại khiến hẳn có phần vững tâm hơn.

Nhưng Trần Trầm lại nghiêm túc gật đầu, nói:

- Triệu trưởng lão, ngài nói rất đúng!

Triệu trưởng lão thoáng im lặng, theo lệ cũ, không phải lúc này nên nói “Yên tâm đi, gà đất chó sành... Không lên được mặt bàn!” sao?

- Để đảm bảo không sơ hở, Triệu trưởng lão, đêm nay phòng đấu giá Tụ Bảo đấu giá một kiện Kim Tầm Ti y, giá khởi điểm là 4000 linh thạch, nghe nói có thể giảm 50% lực sát thương dưới Kim Đan, ngài đi đấu giá cho ta đi!

Trần Trầm ngữ trọng tâm trường (1) khiến Triệu trưởng lão đứng đực mặt ra.

(1) Ngữ trọng tâm trường: Lời nói thâm thía, hàm ý sâu xa.

Giá khởi điểm 4000 linh thạch, cái đó... Chỉ sợ thành giao cũng phải gần vạn linh thạch...

Nếu là ngày thường, loại trang bị này tuyệt đối không có giá trị như vậy, nhưng hiện tại là thời khắc mấu chốt, dù là đề thăng một chút thực lực cũng rất trọng yếu. Cho nên thứ này bán ra với giá trên trời cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng hơn vạn linh thạch đó, với hẳn mà nói chính là thương gân động cốt...

Nghĩ đến đây, Triệu trưởng lão ngược ngược cười:

- Một thái thượng trưởng lão như ta, nói thế nào đi nữa, ra mặt tranh với một đám tiểu bối quả thực mất thể diện, việc này vẫn nên g

iao cho Trương Kỳ hoặc Tôn Thiên Cương đi làm thì hơn.

- Ta nghe nói có không ít cường giả Kim Đan cũng tham gia.

- Ta kiên quyết không đi.

Hắn vừa dứt lời, một cái nhẫn trữ vật liền rơi vào tay hắn.

Trần Trần không có tâm tư trêu chọc Triệu trưởng lão, hắn thản nhiên nói:

- Bên trong có 5 vạn linh thạch, ngoại trừ Kim Tầm Ti y, mua luôn cho ta Tật Phong ngoa, đúng rồi, còn có Vạn Kiếp thủ sáo cũng mua nốt.

Vèo!

Nháy mắt, Triệu trưởng lão đã mất tăm mất dạng.

...

Một lát sau, trong phòng đấu giá.

Triệu trưởng lão nghiêng người dựa trên ghế, một bộ phong phạm đại lão nhi.

- Vạn Kiếp thủ sáo 8000 linh thạch, còn có ai ra giá cao hơn không?

Trên đài đấu giá, đấu giá sư chỉ vào một đôi bao tay vô cùng tinh xảo, lớn giọng hô.

Thấy vậy, Triệu trưởng lão vươn một ngón tay, ngữ khí lạnh nhạt:

- Ta ra một vạn!

Nghe báo giá, có không ít người khiếp sợ nhìn về phía hắn.

Lão đầu nhi không biết từ đâu chui ra này đã mua mấy kiện bảo vật đêm nay rồi, rốt cuộc là hắn lấy đâu ra nhiều linh thạch như vậy?

U Thủy môn Giang trưởng lão bên cạnh thấy vậy khước mắt giật gật, lạnh lùng nói:

- Lão bắt từ nhà ngươi có bao nhiêu keo kiệt ta còn không biết à? Lúc trước tặng ta Hoàng Kim thoa cũng là đồ giả, hôm nay sao lại hào phóng như vậy?

Triệu trưởng lão tỏ vẻ ngươi đã hiểu lầm, khổ sở nói:

- Giang sư muội, ngươi hiểu lầm ta, ở thời khắc mấu chốt, ta sao có thể như xe tuột xích, cho dù táng gia bại sản ta cũng không tiếc!

- Ta tin ngươi mới có quý, cái lão già hòm hòm nhà ngươi vốn chẳng có gì tốt lành!

- Aiz, tông môn đại nghĩa làm đầu, một chút linh thạch có là gì, Giang sư muội, ngươi quá coi thường ta! – Triệu trưởng lão cường hành giải thích.

...

Đêm khuya.

Đấu giá hội chấm dứt.

Về mặt Triệu trưởng lão hưng phấn giao Kim Tầm Ti y, Tật Phong ngoa cùng Vạn Kiếp thủ sáo vào tay Trần Trầm.

Cầm linh thạch của người khác đi trang... Trên đời này còn có gì thoải mái hơn? Đối với loại người keo kiệt như hắn càng là thích

ý.

- Kim Tầm Ti y do Tuyệt Vực vạn năm Kim Tầm nhả tơ bện thành h, không gì phá nổi, có tác dụng ngăn cản linh lực rất mạnh.

- Tật Phong ngoa dùng lông vũ của yêu vật Phong điều hiếm có chế thành, mang vào có thể tăng 50% tốc độ phi hành.

- Vạn Kiếp thủ sáo chế tác từ da lông Giao Long Nguyên Anh, không chỉ cứng rắn dị thường, còn có thể đề thăng 50% hiệu suất hấp thu cùng phóng thích linh khí.

Mặc ba kiện trang bị này lên, Trần Trầm cảm giác cả người lập tức khác trước, so với trước đó chẳng khác nào là điều thương hoá pháo.

- Hệ thống, ta hỏi ngươi, phạm vi 30 mét, ai giàu có nhất?

“Là Kí chủ không thể nghi ngờ.”

Nghe đáp án như thế, Trần Trầm thích ý cười.

Một bên khác, Triệu trưởng lão hâm mộ đến đỏ mắt. Một cái tu sĩ Trúc Cơ lại có thể mặc lên người một thân trang bị giá trị mấy vạn linh thạch, trong phạm vi Đại Tấn, có thể làm được như vậy chỉ sợ không quá ba người.

Tiểu tử này lấy đâu ra nhiều linh thạch như vậy?

Không thể nào là tông chủ cho hắn được!?

- Đúng rồi, Triệu trưởng lão, ta vừa nhìn danh sách của mấy cái đầu giá hội, còn có vài thứ bảo vật. Ngày mai ngươi đi một lần nữa, mua một bộ về cho ta, bằng không ngày nào cũng mặc như vậy, người ta lại cho rằng ta không tắm rửa.

Trần Trầm vừa nói vừa ném cho Triệu trưởng lão một cái túi trữ vật.

Triệu trưởng lão tiếp nhận túi trữ vật, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Cái này là đang nói tiếng người hả?

Trang bị cỡ đó mà còn đòi mua thêm một bộ, lý do lại là sợ người khác nghĩ rằng mình không tắm rửa?

Tu tiên giả vốn đã sớm trần thế bất nhiễm, còn cần tắm rửa hả?

Tùy tiện liếc nhìn vào túi trữ vật, Triệu trưởng lão nhin không được hút một ngụm khí lạnh.

Lần này bên trong không phải linh thạch, mà là một cây Vạn Niên Thông Linh thảo, thứ này sau khi phục dụng có thể trực tiếp gia tăng tu vi, đối với cường giả Kim Đan, so ra không biết cao cấp hơn trung phẩm linh thạch bao nhiêu lần.

Lại nói, giá trị thứ này cực cao, thông thường đều bắt đầu từ 5 vạn linh thạch, cỡ như hắn là không có để ăn đâu, chỉ nghe nói qua mà thôi.

- Trần Trầm... Ngươi... Ngươi! – Triệu trưởng lão nhất thời không cách nào phản bác, bảo vật như vậy nói bán liền bán?

- Một cọng cỏ mà thôi, không đáng nhắc đến. Ta nghĩ hiện tại dù giá linh thạch rất bất lợi, dù sao trong thủ đô cũng đang bị lạm phát, đem thứ này bán đi đổi linh thạch tính ra thỏa đáng hơn. Làm phiền Triệu trưởng lão!

Nói xong lời này, Trần Trầm vừa kiểm tra trang bị của mình, vừa đi vào phòng.

Bỏ lại Triệu trưởng lão đứng ngây ra như phỗng, có cảm giác hoài

nghi nhân sinh cực độ.

Trong đầu chỉ quanh quẩn năm chữ.

- Một cọng cỏ mà thôi...

Chương 87: Công Pháp Khắc Chế

Ngày hôm sau, quy tắc bài danh chiến được công bố.

Rất đơn giản, chính là thô bạo khiêu chiến.

Muốn thay thế tông nào trong ba mươi sáu tông, cứ khiêu chiến Tánh tử, Thánh nữ của tông đó.

Nếu thắng, lập tức thay thế vị trí của người kia.

Mỗi tông môn chỉ có thể bị khiêu chiến một lần trong suốt buổi, đồng thời, cũng chỉ có một lần cơ hội khiêu chiến các tông môn khác.

Bài danh chiến sẽ kéo dài trong ba ngày, ba ngày sau, những tông môn xếp hạng trước 36 chính là ba mươi sáu tông mới của Đại Tá n.

Quy tắc này vừa được công bố, Tánh tử, Thánh nữ ba mươi sáu tông càng thêm khẩn trương.

Không gian thao tác của quy tắc này quá lớn, không phải cứ thực

lực cường là có thể giữ được vị trí trong ba mươi sáu tông.

...

Lúc này đây, trước cửa Di Nhiên cư.

Một hỏa hồng y nữ tử lẳng lẳng đứng đó, cả người tựa như hỏa diễm thiêu đốt, khiến cho người khác không dám nhìn thẳng.

- Chu Tước môn Tiêu Hoàng thỉnh Thiên Vân tông Thánh tử gặp mặt.

Nghe được thanh âm này, đám cô nương Di Nhiên cư vội ló đầu ra nhìn.

Hiếm có nha! Thánh nữ mạnh nhất Đại Tấn vậy mà chạy đến trước cửa Di Nhiên cư các nàng.

Bất quá, ngẫm lại, ngay cả thiên kiều đứng thứ tư Đại Tấn cũng vào ở Di Nhiên cư, so ra... Cái này cũng không còn hiếm lạ gì!

Không đúng, chuẩn xác mà nói, vị Thánh tử kia giờ đã là thiên kiều đứng thứ bảy rồi. Mà thôi, dù thứ bảy hay thứ tư gì thì cũng rất lợi hại.

- Tìm ta có chuyện gì?

Trần Trầm bước ra cửa, một thân bảo quang chói sáng, tựa như mang theo thái dương đi đến trước mặt Tiêu Hoàng, trực tiếp áp chế hồng quang trên người nàng.

Nhìn thấy trang phục của Trần Trầm, mắt phượng xinh đẹp có hơi híp lại, đành chịu, quá chói mắt!

- Trần sư đệ, bài danh chiến lần này chính là dương mưu của Vô Tâm tông, chúng ta chỉ có đồng tâm hiệp lực mới có thể qua được

cửa ải khó khăn, không biết sư đệ cảm thấy có đúng không?

- Đúng! – Trần Trầm nhàn nhạt đáp lại một chữ.

Nghe vậy, Tiêu Hoàng mỉm cười, tiếp tục nói:

- Cho nên ta muốn mời Trần sư đệ đi giá đến Tử Khí Các, cùng bàn đại sự.

Nghe nói thế, Trần Trầm nhướng mày, đám... Thánh tử, Thánh nữ này cuối cùng cũng nghĩ đến hần.

Thậm chí còn phái vị Thánh nữ mạnh nhất là Tiêu Hoàng đến Di Nhiên cư, tính ra đã cho hần đủ thể diện.

Đã như vậy, hần cũng không có đạo lý cự tuyệt.

Lúc này đây, mỗi một hành động ở Quốc đô có bao nhiêu trọng yếu, hần biết rõ, đây không phải thời điểm làm theo ý mình.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm khẽ gật đầu:

- Tiêu sư tử, chờ một chút, ta đổi y phục sẽ tới.

Nói xong, Trần Trầm quay vào Di Nhiên cư, lúc hần trở ra, bảo quang trên người đã biến mất.

Thế nhưng lại khiến Tiêu Hoàng càng thêm kinh ngạc.

Bởi vì hiện tại Trần Trầm một thân y phục bảo quang nội liễm, giá trị so với mấy thứ lúc nãy còn cao hơn.

Rốt cuộc Thiên Vân tông Thánh tử là có chuyện gì? Sao lại giàu có như vậy?

Thu liễm cảm xúc, Tiêu Hoàng bày ra tư thế xin mời, sau đó đi tr

ước dẫn đường.

Đến cấp độ của nàng, đương nhiên sẽ không cưới ngựa, mà trong thủ đô cũng không cho phép tùy ý phi hành, cho nên Tiêu Hoàng lựa chọn đi bộ.

Nhưng một bước của nàng lại là mấy chục mét.

Thấy vậy, Trần Trầm mỉm cười theo sau.

- Không biết Trần sư đệ đã tu hành bao lâu. – Thấy Trần Trầm theo sát phía sau mình, Tiêu Hoàng thử thăm dò.

- Không nhớ rõ. – Trần Trầm tùy tiện đáp. Hắn cũng không thể nói bản thân chỉ mới tu luyện có hai tháng được.

Nói ra đoán chừng cũng chẳng ai tin.

- Haha, Trần sư đệ không tin nhiệm ta rồi!

Hai người vừa đi vừa nói, trong lúc bất tri bất giác đã đến trước một túr lâu khổng lồ.

Tử Khí Các!

Đây là túr lâu lớn nhất Quốc đô. Cao đến mười mấy tầng, gần ngang bằng với hoàng cung, nghe đồn chỗ dựa phía sau chính là một vị Vương gia.

Bên trong bố trí xa hoa khỏi phải bàn, thậm chí có không ít linh vật, nguyên liệu nấu ăn cũng xen lẫn thiên tài địa bảo.

Theo như Trần Trầm thấy, nguyên liệu nấu ăn tại đây đã đạt đến trình độ lúc hắn chưa tiến vào Thiên Vân tông. (1)

(1) Chỗ này thật ta không hiểu, mà lời trên mặt chữ là vậy.

Có thể nói là khủng bố.

Mà đây cũng là nơi dừng chân của Thanh Long môn Thánh tử Lâm Tiên.

Tiến vào Tử Khí Các, Trần Trầm cảm giác mọi ánh mắt đều đổ dồn vào mình.

Trong đó có một ánh mắt cực kỳ sắc bén, phát ra từ một đại hán võ công cường tráng, liếc nhìn, người này chỉ sợ thân cao không dưới hai mét.

- Huyền Vũ môn Thánh tử Huyền Hồng? Xem cái lông gì? Chưa thấy qua soái ca à? – Trần Trầm làm bầm, sau đó quét mắt nhìn xung quanh một lượt, cuối cùng ngồi xuống cạnh U Lan Tâm.

Ở đây có mười sáu người, trong đó yếu nhất là Trúc Cơ hậu kỳ, trong tám tông phương bắc cũng chỉ có hắn, U Lan Tâm cùng Diệp Vô Sinh là có mặt tại đây.

Tiêu Hoàng mỉm cười với một nam tử có vóc người đơn bạc, nói:

- Lâm Tiến sư huynh, ta đã mời Trần sư đệ đến.

Lâm Tiến nhìn thoáng qua, khẽ gật đầu, vẻ mặt dần trở nên ngưng trọng.

- Nếu tất cả đã đến, ta đây người quang minh cũng không nói chuyện mờ ám, tất cả mọi người đều là nhân tài kiệt xuất trong ba mươi sáu tông, chắc hẳn không ai cam tâm để tông môn của mình trở thành phân tông của kẻ khác?

- Đương nhiên là không! – Không ít Thánh tử đáp.

Ở đây đều là tông chủ tương lai, mọi người đều muốn làm tông chủ

ủ nha! Ai lại nguyện ý đi làm trưởng lão Vô Tâm tông!?

- Nếu đã có cùng mục đích, vậy vấn đề liền đơn giản.

Lâm Tiến nở nụ cười, bắt đầu chế định sách lược.

Không thể không nói, người này trời sinh có khí chất lãnh tụ, nói chuyện rất có sức cuốn hút.

Không bao lâu sau, đám Thánh tử, Thánh nữ liên tục gật đầu.

Lúc này, U Lan Tâm bên cạnh có chút khản trương, nhỏ giọng nói với Trần Trâm:

- Trần sư huynh, lần này người nhất định phải cứu U Thủy môn t
a!

Nghe vậy, Trần Trâm nhấp một ngụm trà, cười nói:

- Cứu thế nào? Giống như Lâm Tiến nói à?

U Lan Tâm gật đầu lia lịa, mấy ngày nay, áp lực khiến nàng hoàn toàn bộc lộ bản tính, rốt cuộc cũng không trang cao lãnh nổi nữa.

Kỳ thật sách lược của Lâm Tiến vô cùng đơn giản, đó chính là lợi dụng quy tắc, điên cuồng thao tác, giúp đỡ lẫn nhau.

Ví dụ như Thiên Vân tông cùng U Thủy môn.

Nếu U Thủy môn bị người khiêu chiến, bại trận, Thiên Vân tông sẽ đánh trở về. Trước tiên để U Thủy môn khiêu chiến Thiên Vân tông, Thiên Vân tông trực tiếp nhận thua, giúp U Thủy môn có được vị trí trong ba mươi sáu tông.

Người được tương trợ cũng không phải không có tác dụng.

Ví như Thiên Vân tông, trải qua một hồi đại chiến, vô lực chiến tiếp, lúc này đây, U Thủy môn chủ động khiêu chiến, không để những tông môn khác nhân cơ hội tiến vào, như vậy cũng là vì Thiên Vân tông tranh thủ thời gian hồi sức.

Nói tóm lại, càng nhiều người lập nhóm, không gian thao tác càng lớn, đến lúc đó có thể đảm bảo cục diện toàn thắng.

- Đúng đúng đúng! Trần sư huynh, ai khiêu chiến U Thủy môn ta, người nhất định phải hung hăng đánh bọn họ.

U Lan Tâm khẩn trương quơ quơ nắm tay.

Không có biện pháp, tu vi yếu đã đầu phục Vô Tâm tông, tu vi mạnh hiển nhiên có thể tự thân bảo mệnh, dễ dàng lật xe nhất chính là à đám... Trúc Cơ hậu kỳ các nàng.

Thậm chí, U Lan Tâm cảm thấy nếu như nàng không làm gì đó, tám chín phần U Thủy môn sẽ bị đá khỏi ba mươi sáu tông.

Nhìn bộ dạng U Lan Tâm, Trần Trầm nhin không được cảm thấy buồn cười, há miệng trêu chọc.

- Thật ra, ta cảm thấy để U Thủy môn rời khỏi ba mươi sáu tông cũng rất tốt, đến lúc đó gia nhập Thiên Vân tông chúng ta, như vậy sư phụ ta cùng sư phụ người có thể danh chính ngôn thuận ở cùng nhau, có sao không làm?

Nghe hắn nói thế, thần sắc U Lan Tâm trực tiếp sụp đổ, ánh mắt đờ áng thương hề hề.

- Bọn họ là người hữu tình sẽ thành thân thuộc! Còn ta chắc chắn sẽ bị đánh chết! Trần sư huynh, người không thể thấy chết mà không cứu! Tiểu nữ tử nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp Trần sư huynh mà!

Đang lúc hai người nói chuyện, dưới cầu thang vang lên một hồi tiếng bước chân.

Tiếp đó, một đám người đi lên lầu, xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Nhìn thấy đám người này, sắc mặt Lâm Tiến thoáng cái thay đổi.

Trong mắt Tiêu Hoàng cũng lóe lên một tia nghi kỵ.

Bọn họ không phải ai khác, chính là Thánh tử, Thánh nữ của mười tám tiểu tông, trong đó có mười tên Trúc Cơ đỉnh phong, tám tên Trúc Cơ hậu kỳ.

Dẫn đầu là Lạc U tông Thánh tử Tề Bất Phàm, trên bảng thiên kiêu đã vượt qua Diệp Vô Sinh, xếp hạng thứ ba.

- Ô? Lâm sư huynh? Thật khéo nha, các người đang tụ hội ở đây nghĩ cách đối phó chúng ta sao?

Tề Bất Phàm một thân bạch y, phe phẩy quạt giấy trong tay, trên khuôn mặt tuấn tú phiêu dật tràn đầy châm chọc.

Nghe vậy, Lâm Tiến mặt không đổi sắc, lạnh lùng nói:

- Người chớ có nghĩ nhiều, còn nữa, đừng gọi ta sư huynh. Tiểu tông ngoài ba mươi sáu tông không có cái tư cách này.

Nghe nói thế, mười tám người đồng loạt biến sắc.

Trần Trầm thâm thán phục, chặc chặc, năng lực kéo cừu hận của Lâm Tiến có thể xưng là nhất lưu nha!

Mặt Tề Bất Phàm thoáng vắn vẹo, mỉa mai nói:

- Ba mươi sáu tông? Danh tiếng thật lớn, chiếm nhiều tài nguyên

như vậy lại chỉ đào tạo ra một đám phé vật.

- Haha, mười sáu người lại chỉ có 6 Trúc Cơ đỉnh phong... Ba mươi sáu tông nên sớm bị thay thế thì tốt hơn.

- Lâm Tiến, hôm nay người nói với ta lời này, nói không chừng hai ngày nữa ta sẽ trả lại cho người đấy!

Tề Bất Phàm này cũng rất biết kéo cừu hận, hai chữ “phé vật” vừa ra khỏi miệng, một cỗ linh áp cường đại đồng loạt phát ra từ phía đám Thánh tử, Thánh nữ bên này.

Đại hán Huyền Hồng còn sấn tới trước, đập nát sàn nhà.

- Tề Bất Phàm! Người nói gì hả? Người có bản lĩnh lập lại một lần nữa!

- Haha, đầu toàn là cơ bắp cũng xứng xung Thánh tử, thật sự là cười chết ta!

Tề Bất Phàm cười lạnh, kế đó, một người từ phía sau hất bước ra.

Trên thân người này nồng đậm thổ linh khí, vừa vặn khắc chế thủy linh khí của Huyền Hồng.

Linh áp song phương va chạm, không bao lâu sau, Huyền Hồng đã rơi vào thế hạ phong.

Thấy một màn như vậy, Thánh tử, Thánh nữ ba mươi sáu tông đều lộ vẻ khiếp sợ.

Một ý niệm đáng sợ xuất hiện trong đầu bọn họ.

Chẳng lẽ công pháp mười tám tiểu tông này tu hành đều là chuyên môn khắc chế bọn họ?

Nghĩ đến đây, Tiêu Hoàng một thân hỏa linh khí đứng dậy.

Quả nhiên, bên kia có một vị nữ tử toàn thân băng hàn bước ra. Hàn khí mãnh liệt khiến cho nhiệt độ thoáng cái giảm xuống bảy, tám độ, triệt để áp chế Tiêu Hoàng.

- Là Huyền Băng quyết thất truyền đã lâu!

Tiêu Hoàng nhin không được thối lui hai bước, vẻ mặt kinh ngạc.

Nhìn thấy biểu lộ của nàng, Tề Bất Phàm cười phá lên, sau đó hất chỉ vào 16 người, dùng ngữ khí rét lạnh nói:

- Tất cả các ngươi... Cứ tính đi! Ta chờ!

- Hai ngày sau, các ngươi sẽ biết, bản thân xưng là Thánh tử... Có bao nhiêu chiêm chọc!

Chương 88: Muốn Chơi Không Ta?

Nghe đến đó, không chỉ riêng Lâm Tiến, sắc mặt phần đông Thánh tử, Thánh nữ đều trầm xuống.

Vô Tâm tông đã mưu đồ chuyện này bao lâu rồi?

Lại có thể bồi dưỡng được một đám thiên kiều tu luyện công pháp khắc chế tất cả các tông.

Mưu đồ nhiều năm như vậy... Có thể vì một buổi thương nghị củ

a bọn họ mà sụp đổ sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng mỗi người đều phủ kín một tầng sương mờ.

Chỉ có Diệp Vô Sinh toàn thân khải giáp là không nhìn rõ biểu lộ, và Trần Trầm không tim không phổi, một bộ thần nhiên.

Trong đám người kia, hắn cũng cảm nhận được tồn tại công pháp khắc chế lôi pháp, thế nhưng người nọ không dám đối mặt hắn.

Chịu thôi, hắn ta chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ, thực lực cách hắn một đoạ. Hơn nữa, lôi pháp không thuộc ngũ hành, không cách nào khắc chế tuyệt đối, cho nên nếu tên kia thật dám khiêu chiến...

Sợ là cũng bị hắn đâm phát chết luôn.

- Ai nha, Thiên Vân tông chỉ đứng thứ mười ba, không có tư cách để Vô Tâm tông bồi dưỡng ra một cái Trúc Cơ đỉnh phong khắc chế...

Trần Trầm cảm thấy buồn vô cơ, Thiên Vân tông của hắn vậy mà bị người ta xem thường.

Trái lại, lúc này U Lan Tâm bên cạnh đã nắm chặt nắm đấm, hai mắt phiếm hồng.

Bởi vì đối diện có một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ tu luyện thổ hệ công pháp đang nhìn chăm chăm nàng, hắn ta còn không ngừng thè lưỡi ra liếm môi, bộ dạng muốn bao nhiêu khiêu khích liền có bấy nhiêu khiêu khích.

- Ai cũng có đối thủ cả, thật tốt! – Trần Trầm lẳng lặng ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm.

Liếc nhìn Tề Bất Phàm, Lâm Tiến lên tiếng, ngữ khí âm hàn cực

điểm:

- Đến lúc đó người có thể thử xem.

Nói xong lời này, hắn cũng ngồi xuống.

Đám người thấy vậy nhao nhao ngồi xuống, vờ như không thấy đ
ối phương.

Tề Bất Phàm dẫn người của mình sang một bên khác, không kiên
g nề gì, thản nhiên uống rượu đàm tiếu.

Vì vậy, trong Tử Khí Các xuất hiện một màn quái dị.

Dùng đầu cầu thang làm đường ranh giới, bên trái trò chuyện vui
vẻ, sung sướng đến cực điểm.

Bên phải trầm mặc ít nói, hào khí ngưng trọng.

...

Trở lại Di Nhiên cư, Trần Trầm đem mấy thứ loạn thất bát tao mìn
h nhật được trên đường bỏ vào nhẫn trữ vật.

Hắn còn nhớ lúc trước, hệ thống có một thành tựu, truy tung được
100 kiện vật phẩm sẽ nhận được một lần cơ hội truy tung trong ph
ạm vi vạn mét.

Cho nên hiện tại, hễ có dịp là hắn sẽ dùng hệ thống, vạn nhất truy
tung 1000 lần sẽ được tặng một lần truy tung đặc biệt cũng không
chùng?

Nói thật, không có cơ hội truy tung ở phạm vi lớn, hắn cảm thấy k
hông cam tâm.

Trong Di Nhiên cư, đám cô nương đang tiếp khách, thái độ vô cù

ng nhiệt tình.

Từ khi hấn đến đây, sinh ý của Di Nhiên cứ ngày càng tốt hơn, ngay cả Cửu Nương cũng khó có khi lộ ra tươi cười.

Mà Trương Kỳ thì đang núp trong góc tường xem sách, cười đến tấp hập phần vui vẻ.

- Xem cái gì đó? Cho đại ca xem thử! – Trần Trầm tò mò bước tới.

Liền thấy trong sách viết một đoạn cổ sự, cái gì mà một đôi tình nhân yêu nhau thắm thiết bỗng một ngày nhận ra hai người là huynh muội thân sinh.

Mà nhân vật chính của câu chuyện này là...

Cố Khuynh Thành cùng Tề Bất Phàm!

- Cmn! Cái quý gì?

Trần Trầm đoạt lấy sách trong tay Trương Kỳ, cẩn thận xem. Hấn kinh ngạc cũng không phải câu chuyện có bao nhiêu cảm động hay có bao nhiêu máu chó. Mà là vì danh tự nam chính rõ ràng là bị xóa, sửa lại.

Mà trước khi xóa, mấy chữ kia... Hình như là tên của hấn!

- Đâu xanh rau má, xóa sửa có thể có tâm một chút không hả? Hai chữ Trần Trầm chỉ che được một nửa, đây là có ý gì?

Nghe vậy, Trương Kỳ cười nói:

- Đại ca, ta sẽ coi ngươi là nhân vật chính để xem, rất thú vị nha!

- Mua quyển sách nát này ở đâu? – Trần Trầm bình tĩnh hỏi.

- Máy cô nương ở đây đều có.

Nghe Trương Kỳ đáp, Trần Trâm tùy tiện hỏi mượn một quyển, p hát hiện giống hệt với cái của Trương Kỳ, nhân vật chính từ Trần Trâm bị sửa thành Tề Bất Phàm, hơn nữa còn sửa không hết, ngư ời sáng suốt nhìn vào liền biết vốn dĩ nam chính là Trần Trâm.

- Cái này là đang cọ nhiệt độ của ta? Định chơi không ta? – Trần Trâm lộ vẻ kinh ngạc.

Cửu Nương bên cạnh thấy vậy có chút xấu hổ nói:

- Sách này là do Phi Hồng thư viện phát hành, các cô nương trong Quốc đô đều thích xem sách chỗ bọn họ... Gần đây lưu hành nhất chính là quyển này.

- Cái này do ai viết? – Trần Trâm hỏi.

- Không biết, bắt quá... Cố Khuynh Thành đã là nữ nhân vật chính trong bảy, tám quyển sách gì rồi. Mỗi một quyển, nam chính đều là nhân vật danh tiếng đương thời.

Nghe Cửu Nương nói, Trần Trâm sao không đoán được do ai giới thiệu.

Không ngờ Cố Khuynh Thành còn là một đại lão marketing, khó trách có thể yên ổn ngồi ở vị trí hoa khôi đệ nhất Quốc đô.

- Cố Khuynh Thành... Người này vô cùng lợi hại, nếu như ta có một nửa lợi hại như nàng, Di Nhiên cư hiện tại đã không thành như vậy.

Nhắc đến Cố Khuynh Thành, trong mắt Cửu Nương thậm chí có mấy phần sùng bái.

Không có biện pháp, Hoa Nguyệt lâu cùng Di Nhiên cư chênh lệch h quá xa, muốn ghen ghét cũng không đến phiên nàng ghen ghét, nên chỉ có thể sùng bái.

Nàng vừa dứt lời, bên ngoài Di Nhiên cư vang lên một hồi huyên náo.

- Mau nhìn! Đó là Cố Khuynh Thành!

Mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy trên đường cái, một đôi nam nữ chậm rãi đi qua.

Nam một thân bạch y, phe phẩy quạt giấy, tiêu sái tự nhiên, đứng l à Tề Bất Phàm mà trước đó Trần Trâm đã gặp ở Tử Khí Các.

Chỉ có điều so với bộ dạng điên loạn lúc trước, hiện tại thần sắc h ần cực kỳ ôn hòa, phong độ phiêu nhiên.

Về phần nữ nhân, đương nhiên chính là Cố Khuynh Thành. Nàng mỉm cười nhu hòa, mỗi bước đi đều lộ ra tư thái tuyệt thế mỹ nhâ n.

Hai người vừa đi vừa nhỏ giọng trò chuyện, tựa như tình nhân.

- Không ngờ lại đi ngang Di Nhiên cư. – Cố Khuynh Thành lẩm b ảm nói, vẻ mặt phiêu muộn.

- Sao nào? Cái chỗ nhỏ bé này thì có gì đặc biệt?

- Đó là đương nhiên. Nơi này chính là chỗ Thiên Vân tông Thánh tử ở. Hắn là vị Thánh tử đầu tiên nguyện ý ở lại kỹ viện, đối với h ần, Khuynh Thành vẫn luôn thập phần sùng bái.

Nghe được mấy lời của Cố Khuynh Thành... Trong mắt Tề Bất P hàm lóe lên tia đố kị, thân nhiên nói:

- Thiên Vân tông Thánh tử kia so với ta thì thế nào?

- Đương nhiên là kém Thánh tử ngài rồi, Thánh tử tuổi còn trẻ đã đứng hàng thứ ba thiên kiều, hơn nữa, luận phong độ, Thánh tử cũ ng hơn xa vị Thiên Vân tông Thánh tử kia.

Nghe xong, đổ kị trong mắt Tề Bất Phàm biến mất, chuyển thành hưng phấn.

Bất quá, chỉ là thoáng qua.

- Kỳ thật, ngay cả Thanh Long môn Lâm Tiến cũng chưa hẳn là đ ối thủ của ta, có lẽ người cảm thấy ta nói khoác, nhưng hai ngày n ữa người sẽ biết lời này là thật hay giả.

- Khuynh Thành đương nhiên tin, Thánh tử không phải loại người thích nói khoác.

...

Trần Trầm đứng trong Di Nhiên cư nghe được nhất thanh nhị sở, Cố Khuynh Thành chắc chắn là cố ý đi ngang Di Nhiên cư đấy.

Không phải là vì chọn hẳn hay Tề Bất Phàm, mà đơn thuần là muốn chạy đến trêu chọc hẳn.

Không phải ngày đó chỉ uổng phí nói mấy lời hay ho thôi sao? Lại i còn chạy đến chọc giận hẳn?

Trong thiên hạ còn có loại người hẹp hòi vậy à?

Hơn nữa, nữ nhân này không chỉ muốn chọc ghẹo hẳn, mà còn muốn dùng thoại bản cộ nhiệt độ của hẳn... Chơi không hẳn một trận!

Chậc chậc chậc.

Bản thân đã khi nào chịu thiệt thòi như vậy?

Cửu Nương bên cạnh thấy sắc mặt Trần Trầm âm trầm, vội bước đến an ủi an ủi. Là một người có tu vi, đương nhiên nàng cũng nghe được lời của hai người kia.

- Thánh tử, Cố Khuynh Thành bụng dạ hẹp hòi có tiếng, người chớ để nàng chọc giận, cũng chỉ là một cái tiểu nữ tử mà thôi.

Nói đến đây, Cửu Nương đỏ mặt, thấp giọng nói:

- Kỳ thật, Cửu Nương thấy luận về phong độ, Tề Bất Phàm kia so ra kém Thánh tử ngài đấy. Hơn nữa Thánh tử là người rất thú vị, có cảm giác... không giống với những Thánh tử khác.

- Thật tinh mắt! – Trần Trầm nhàn nhạt nói, chợt, hắt chuyển chủ đề.

- Cửu Nương, người có muốn chấn hưng Di Nhiên cư không? Ta có thể giúp người một tay?

- Hả? Thánh tử còn hiểu kinh doanh? – An Cửu Nương thập phần khiếp sợ.

Trần Trầm nhìn bóng lưng Cố Khuynh Thành xa xa, nhếch môi cười.

- Ta có gì không biết? Thủ đoạn của Cố Khuynh Thành bất quá chỉ là tiểu đạo trong mắt ta mà thôi!

Chương 89: Còn Có Việc Này?

Cửu Nương trầm mặc không nói, chỉ cho rằng Trần Trầm đang khoác lác.

Dù sao, Trần Trầm ở Di Nhiên Cư có không ít lần tự thổi phồng mình, khiến cho đám cô nương hiểu đời chưa sâu vô cùng sùng bái hẳn.

Bất quá, dù biết là Trần Trầm đang khoác lác, nhưng nàng cũng phải phụ họa theo, nói gì thì thân phận người ta vẫn còn đó.

- Cửu Nương đương nhiên là muốn, kính xin Thánh tử chỉ điểm.

An tĩnh một lát, Cửu Nương cung kính nói.

Nghe vậy, Trần Trầm do dự một lúc, sau đó mới nói:

- Vô duyên vô cớ giúp người, ta sẽ không làm, như vậy đi, người cho ta 50% lợi nhuận của Di Nhiên Cư, ta thay người chấn hưng Di Nhiên Cư.

- Hả? – An Cửu Nương có chút hoang mang.

Có cảm giác Thánh tử... muốn làm thật!

Bất quá, Di Nhiên Cư đã đến tình trạng này, 50% lợi nhuận cũng không đáng là bao, đoán chừng còn không đến 300 linh thạch. Huống chi nàng cũng không hiểu về kinh doanh.

Vị Thánh tử trước mắt dù là đang khoác lác, chỉ sợ cũng mạnh hơn so với nàng.

Nghĩ đến đây, An Cửu Nương cắn răng nói:

- Nếu như Thánh tử thích, cứ tùy tiện làm sao cũng được, dù sau t
ừ khi mời Thánh tử đến đây, Cửu Nương đã hết đường lui rồi.

Trần Trầm nghe vậy nở nụ cười, nói:

- Rất tốt, trước hết ta dạy cho ngươi một khóa.

Nói thật, kiếp trước Trần Trầm chính là một cái quản lý, tư tưởng
kinh doanh tuyệt đối là đi trước thời đại.

Nếu như không phải hoàn cảnh xã hội ở Thạch Xuyên huyện quá
mức ác liệt, làm gì cũng dựa vào nắm đấm, hắn đã sớm trở thành
phú hào tại Thạch Xuyên huyện rồi.

Trầm tư hồi lâu, Trần Trầm chân thành nói:

- Muốn kinh doanh phát đạt, ngươi phải nắm được thế giới này cá
i gì là chủ lưu. Nếu là văn, vậy cô nương dưới tay ngươi nhất định
phải học đòi văn vẻ.

- Còn là võ, hiển nhiên bọn họ phải có được tư thế hiên ngang.

- Mà thế giới của chúng ta, cao quý nhất chính là tu tiên, mỗi ngư
ời cũng đều hướng đến tu tiên...

Cửu Nương che miệng kinh ngạc:

- Chẳng lẽ lại bảo các cô nương đi tu tiên?

- Ngươi suy nghĩ nhiều, cái đó phí tổn quá cao, nhưng chúng ta có
thể giả tu tiên nha!

- Kế tiếp, ta nói với ngươi một chút về đạo dùng người.

...

Nửa giờ sau.

Cửu Nương cứ như mới được tưới thập toàn đại bổ, sắc mặt ửng hồng, trong mắt đã mất đi mê man, thay vào đó là bừng tỉnh đại ngộ, còn có sùng kính không gì sánh kịp.

Thật lợi hại!

Cách nghĩ của vị Thánh tử trước mặt quả thực quá mức thiên mã hành không!

Nàng dám cam đoan, nếu như Thiên Vân tông Thánh tử chuyên tâm kinh doanh kỹ viện, chỉ sợ tất cả kỹ viện trong Quốc đô đều phải đóng cửa.

Nhất là trong đó còn có vài ý tưởng...

Ví dụ như ở ngoài thành lập một cái tông môn gân gà, phong cô nương Di Nhiên Cư làm Thánh nữ... Các này mà hắn cũng dám nghĩ!?

Tiểu Lệ không thể gọi là Tiểu Lệ, mà phải gọi là Thanh Lệ Thánh nữ... Đối ngoại phải biểu hiện hình thượng lạnh lùng, bất cần ngôn ngữ.

Tiểu Hồng không thể gọi Tiểu Hồng, mà phải gọi là Hồng Liên Thánh nữ... Ngày thường phải đánh đá, bá đạo, trợn mắt nhìn người.

Thánh tử gọi đây là đạo dùng người.

- Phòng ốc trong Di Nhiên Cư tốt nhất nên bố trí vài thứ có tiên khí.

- Đương nhiên, cái này chỉ là khởi điểm, còn phải học cách quảng

bá.

- Mà phương pháp quảng bá nhanh nhất chính là lãng xê, nói cách khác là tạo ra một sự kiện bùng nổ, đẩy Di Nhiên Cư lên đầu sóng ngọn gió... Như Cố Khuynh Thành là quá chậm, hơn nữa cũng không chân thực.

Trần Trầm nghiêm túc giảng bài, Cửu Nương say mê nghe giảng, bất tri bất giác, thời gian trôi qua nhanh chóng.

...

Chiều hôm đó, trong Di Nhiên Cư.

U Lan Tâm đau lòng nhìn Trần Trầm, trong mắt tràn đầy ủy khuất.

- Trần sư huynh, người lại bảo ta đi làm việc này! Người thật sự khinh ta quá thất vọng.

- Việc này là việc gì? Cũng không bảo người bán cái gì, chỉ nhờ người dạy mấy cô nương này giả vờ thần bí mà thôi!

Trần Trầm diện vô biểu tình nói.

- Ta nào có giả vờ giả vịt, ta vốn rất cao lãnh... - Hai má U Lan Tâm ửng đỏ, đành chịu thôi, trong khoảng thời gian này áp lực quá lớn, nàng trang không nổi nữa, kết quả bị Trần Trầm nhìn ra.

- Đã nói làm trâu làm ngựa cũng được mà? Sao hả? Định quyết à?
- Trần Trầm lạnh mặt, một bộ người không giúp ta ta sẽ không bỏ người.

U Lan Tâm bất đắc dĩ, chỉ có thể đau khổ đáp ứng.

Vì vậy chiều hôm nay, động tĩnh trong Di Nhiên Cư rất lớn.

Phòng ốc thì đang lắp thiết bị, bên ngoài U Lan Tâm đang giáo m
ột đám cô nương làm cách nào để tẩy não chính mình.

Thấy một màn trước mắt, Trần Trầm không khỏi vui mừng.

Hắn không ở Quốc đô được bao lâu, không rãnh từ từ kinh doanh,
bất quá, với năng lực của hắn, chỉ cần tùy tiện bộc lộ tài năng một
chút cũng đủ để đập phát chết luôn Cố Khuynh Thành, Hoa Hồng
Nhan gì gì đó.

Đến lúc đó, còn có thể thuận lợi kiếm chút linh thạch, còn gì vui t
hích hơn?

Về sau lúc đến Quốc đô, hắn cũng có sản nghiệp của mình.

...

Sáng hôm sau.

Bên trong Hoa Nguyệt Lô, Cố Khuynh Thành vừa tỉnh ngủ bước
ra khỏi phòng, một gã sai vặt vội chạy đến, thấp giọng nói:

- Tiểu thư, hôm qua Di Nhiên Cư có động tĩnh lớn, không chỉ thu
ê người có tu vi cấp tốc lắp đặt thiết bị, còn dùng rất nhiều tiền m
ua một ít linh vật.

Nghe nói thế, trong mắt Cố Khuynh Thành lóe lên kinh ngạc.

Di Nhiên Cư có một vị Thánh tử tiến vào, đến hôm nay rốt cuộc c
ũng bắt đầu có động tác?

Kỳ thật không có động tác mới là lạ. Vất vả lắm mới cộ được một
chút nhân khí, nếu không thực hiện cải tiến, đó chẳng phải là lãng
phí cơ hội tuyệt diệu sao.

- Mặc kệ các nàng, hôm nay Tề Bất Phàm tiến vào Hoa Nguyệt Lâu chúng ta, còn có mấy vị Thánh tử nổi danh trên bảng thiên kiêu cũng tiến vào những kỹ viện khác. Di Nhiên Cư đã đánh mất cơ hội tốt nhất, hiện tại vô luận có làm gì thì cũng đã chậm.

Cố Khuynh Thành ngáp một cái, nhàn nhạt đáp.

Hôm qua đi trêu chọc tên Thiên Vân tông Thánh tử kia một trận, báo được thù, tâm tình của nàng vô cùng tốt, thế cho nên đêm qua mới ngủ ngon như vậy.

- Tiểu thư, theo như tình báo, biến hóa của Di Nhiên Cư hôm qua đều do Thiên Vân tông Trần Trầm chỉ đạo!

Gã sai vặt cẩn thận từng li từng tí nói, trong mắt có chút phiến muộn.

Thiên Vân tông Thánh tử dường như sợ người khác không biết trình độ xấu hổ thương thừa của hắn vậy. Ở kỹ viện cũng thôi đi, hiện tại còn nhúng tay vào kinh doanh kỹ viện...

Cái này là bộ dạng mà Thánh tử nên có à?

- Ha? Thú vị nha! Thiên Vân tông Thánh tử còn hiểu được kinh doanh.

Cố Khuynh Thành bật cười, chỉ có điều ngữ khí mang theo vài phần khinh thường.

Đây chính là thái độ miệt thị cố hữu mà đại lão nhi giới nghiệp dâm cho gà mới.

- Đoán chừng là hôm qua bị tiểu thư chọc giận, cho nên muốn nâng đỡ Di Nhiên Cư đối chọi với ngài!

Gã sai vặt thì thảo nói, ngoại trừ lý do này, hắn thật sự không nghĩ

ra được vì sao một cái Thánh tử lại học đòi kinh doanh kỹ viện.

- Ha ha ha!

Nghe thế, Cố Khuynh Thành nhin không được bật cười ha hả, cười đến mức cả người run rẩy mới thôi.

- Đừng đùa ta, luận tu hành, ta kém hẳn thật. Nhưng luận kinh doanh, mười cái Thiên Vân tông Thánh tử cũng không phải đối thủ của ta.

- Ta dẫn dắt Hoa Nguyệt Lô giết ra từ vòng vây giới nghiệp của hơn mười đại kỹ viện, hôm nay, Hoa Nguyệt Lô đã đứng thứ hai Quốc đô. Hẳn muốn đấu với ta ở phương diện này, chẳng khác nào kêu ta lên võ đài đấu pháp với hẳn. Thật là nực cười!

Gã sai vặt nghe rồi nghe, cũng hiểu được vài phần đạo lý.

Cố Khuynh Thành sẽ đấu pháp cùng Thiên Vân tông Thánh tử sao? Hiển nhiên là không thể, trừ phi là muốn tìm cái chết.

Mà ở phương diện kinh doanh, cũng cùng một đạo lý như vậy, Thiên Vân tông Thánh tử không tránh khỏi dẫn theo Di Nhiên Cư đi tìm chết.

- Vậy thì tiểu nhân cáo lui!

Gã sai vặt khom người cáo lui, lúc hẳn chuẩn bị ly khai, đột nhiên một tiếng hô to vang lên bên dưới Hoa Nguyệt Lô.

- Không hay rồi! U Thủy Môn Thánh nữ cùng Hồng Liên Thánh nữ vì đoạt Thiên Vân tông Thánh tử đã đánh nhau trước cửa Di Nhiên Cư.

Nghe tiếng hô, toàn bộ Hoa Nguyệt Lô thoáng cái yên tĩnh, sau đó là một mảnh ồn ào nào đó.

- Cái gì? Còn có việc này?

- Cmn! Ta muốn xem!

Chỉ trong nháy mắt, Hoa Nguyệt Lâu gà bay chó chạy, hơn phân nửa khách nhân rời đi.

Chương 90: Làm Không Được Cái Nghề Này

Cố Khuynh Thành còn chưa đuổi lưng xong, Hoa Nguyệt Lâu đã lông gà đầy đất.

Thậm chí có không ít cô nương vô thức nhìn về phía Di Nhiên Cư, trong mắt đều là mong chờ.

- Tiểu thư... Không ngờ Thiên Vân tông Thánh tử lại được hoan nghênh như vậy. Vậy mà lại có hai vị Thánh nữ đánh nhau vì hắn.

Gã sai vặt hâm mộ không thôi, trong mắt hắn, Thiên Vân tông Thánh tử quả thực là nhân sinh doanh gia.

- Người thì biết cái gì?

Trong mắt Cố Khuynh Thành lóe lên tia sáng lạnh, đi thẳng xuống lầu, bước nhanh về phía Di Nhiên Cư.

Nội tâm nàng mơ hồ có cảm giác tiết mục Thánh nữ đoạt Thánh tử kia là có người cố ý dàn xếp.

Mà nếu thật như vậy... Thì đúng là đáng sợ!

Đi rồi đi, ánh mắt nàng càng thêm ngưng trọng, bởi vì người trên đường mỗi lúc một nhiều hơn, dĩ nhiên, bọn họ gần như đều chạy về phía Di Nhiên Cư.

Thậm chí đã có thành vệ quân xuất hiện duy trì trật tự.

Không bao lâu sau, Cố Khuynh Thành đã đến trước Di Nhiên Cư, muốn tiến lên nữa là không cách nào, bởi lẽ trước cửa Di Nhiên Cư hiện tại đầy người là người, chen vai sát cánh, không có một kẽ hở.

Tất cả mọi người đều trông mong nhìn về một hướng, nơi đó có một gian phòng cũ, lúc này gian phòng đã hoàn toàn sụp đổ, giữ nguyên vết tích chiến đấu.

- Nghe nói Hồng Liên Thánh nữ cùng U Thủy Môn Thánh nữ đại chiến trên trăm hiệp, cuối cùng bại trận!

- Vậy sao? Lợi hại vậy à? Thật là vì Thiên Vân tông Thánh tử?

Người bên cạnh không ngừng nghị luận, Cố Khuynh Thành lắng tai nghe.

- Còn không phải sao? Hồng Liên Thánh nữ cứ nhất quyết phải song tu cùng Thiên Vân tông Thánh tử, kết quả khiến U Thủy Môn Thánh nữ không vui, liền xông vào đánh nhau.

- Kích thích quá!

- Còn có chuyện kích thích hơn nữa! Nghe nói Hồng Liên Thánh nữ kia tu hành công pháp đặc thù, nhất định phải song tu cùng nam nhân mới được, bằng không thì sẽ dục hỏa đốt người mà chết!

- Cmn! Việc này cứ tìm ta! Ta tuy là lão tướng, nhưng vẫn có thể chiến một trận!

- Tiểu tướng cũng nguyện ý nha!

- Các người nghĩ thật hay, người ta là Thánh nữ đấy!

Nghe được âm thanh nghị luận bên tai, sắc mặt Cố Khuynh Thành thoáng cái trở nên vô cùng khó coi.

Nàng gần như có thể khẳng định cái này là có kẻ sau lưng giờ trò quỷ, nếu không, tìm đâu ra một Thánh nữ không đáng tin như vậy?

Thế nhưng là ai? Chẳng lẽ là tên Thiên Vân tông Thánh tử Trần Trầm kia?

Không thể nào đâu! Tên kia sao có thể có thủ đoạn bực này?

Nhưng ngoại trừ hắn, nàng thật sự không nghĩ ra ai khác. Bởi vì huyện này còn có sự tham dự của U Thủy Môn Thánh nữ.

Có thể thuyết phục một vị Thánh nữ trong ba mươi sáu tông bỏ qua mặt mũi, làm ra chuyện như vậy... Chỉ sợ không có ai khác ngoài tên gia hỏa không biết xấu hổ kia.

Nghĩ đến đây, Cố Khuynh Thành sinh ra cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có.

Nàng không thể nghĩ ra được loại thủ đoạn này, mà dù có nghĩ ra thì cũng không có tài nguyên để làm.

- Đáng giận!

Oán hận giậm chân, Cố Khuynh Thành quay trở về. Hôm qua mới phát tiết một chút, không ngờ hôm nay lại bị hoàn lại gấp mười là

n, cái này khiến cho nàng vô cùng khó chịu.

Mà bên kia.

Đã có vô số quý công tử phái người tiến đến Di Nhiên Cư, nghe n
góng xem làm thế nào giải cứu Hồng Liên Thánh nữ?

Tên nào cũng tuyên bố Thánh nữ gặp nạn, bọn họ tuyệt đối sẽ khô
ng thấy chết không cứu. Thân là thanh niên 5 tốt của Quốc đô, loạ
i tình huống này khẳng định phải ra tay trợ giúp, vân vân mà
y mây...

...

Sáng hôm sau, lưu lượng khách ra vào Di Nhiên Cư đã tăng lên g
ấp mười lần so với bình thường.

Mà Di Nhiên Cư trang hoàng chẳng khác nào tông môn càng cũn
g mang lại cho khách nhân những thể nghiệm vô cùng mới lạ.

Di Nhiên Cư có tổng cộng năm tầng, mỗi tầng là một tông môn m
ang phong cách bất đồng, các cô nương trong đó cũng thế.

Đi cùng với danh hào cải biến, giá trị bản thân của các nàng cũng
tăng lên gấp bội, chỉ trong một ngày, Di Nhiên Cư đã kiếm được s
ố linh thạch mà lúc trước phải mất mấy năm mới tích đủ.

Những lúc rảnh rỗi, có không ít cô nương vui mừng đến phát khó
c, đối với Trần Trầm càng là thiên ân vạn tạ.

Các nàng không nghĩ đến có một ngày mình sẽ được hưởng thụ lo
ại đãi ngộ mà ngay cả hoa khôi cũng chưa chắc có cơ hội hưởng t
hụ.

...

Đêm khuya.

An Cửu Nương dập đầu trước linh đường của mẫu thân.

Nếu như mẫu thân còn tại thế, nhìn thấy Di Nhiên Cư náo nhiệt như hôm nay, hẳn là người sẽ rất vui mừng.

Rời khỏi linh đường, mượn nhờ ánh trăng, An Cửu Nương nhìn thấy Trần Trầm đang đứng trong sân ngắm người, nàng không khỏi kinh ngạc.

Phải biết ngày mai chính là thời gian bài danh chiến của ba mươi sáu tông, Thánh tử không sớm nghỉ ngơi, giờ này còn ở đây làm gì?

Nghĩ đến đây, An Cửu Nương nhẹ nhàng tiến đến gần, nhỏ giọng nói:

- Thánh tử đang lo lắng bài danh chiến ngày mai?

- Không phải. – Trần Trầm không quay đầu lại, chỉ lẳng lẳng nhìn vầng trăng treo trên cao.

- Vậy thì vì cái gì? Cửu Nương tuy ngu dốt, không thể thay Thánh tử phân ưu, nhưng ta nguyện ý yên tĩnh lắng nghe ngài.

Ngữ khí An Cửu Nương nhu hòa. Mấy ngày này, vị Thánh tử trước mắt đã thay đổi hết thấy Di Nhiên Cư, loại thay đổi này tựa như trở tay làm mưa, khiến nàng không khỏi khâm phục.

Hôm nay, bỗng nhiên nhìn thấy Thánh tử lộ vẻ ưu sầu, nàng kiềm lòng không được bị cuốn hút. Vui mừng bởi vì biến hóa của Di Nhiên Cư thoáng chốc bay biến đi hơn phân nửa.

Nghe vậy, Trần Trầm xoay người, nói khẽ:

- Vốn kế hoạch ngày mai sẽ chiêu mộ thêm vài cô nương mới, hiện tại... Hủy bỏ đi!

- Hả? Tại sao?

An Cửu Nương có hơi khiếp sợ.

Trần Trầm thở dài, thần sắc có chút phức tạp, qua một lúc lâu sau, mới lên tiếng:

- Có vài ngành nghề, dù cho làm tốt nhất, đứng ở giới nghiệp đỉnh phong, cũng không cách nào mang đến cho ta cảm giác thành tựu.

Thần sắc An Cửu Nương thoáng cái trở nên ảm đạm.

Cái nghề này... Quả thật không phải ngành nghề được mọi người tôn kính.

- Thánh tử nói rất đúng, làm cái nghề này, thời điểm vào nghề thử hỏi có mấy người là cam tâm tình nguyện? Phần lớn đều do hoàn cảnh bức bách mà thôi.

Trần Trầm không nói thêm gì nữa, trong đầu không ngừng nhớ lại cảnh tượng ban ngày, đám khách nhân tựa như quỷ đói liên tục ép sát... cùng với các cô nương làm theo chỉ thị của hắn, ra vẻ thanh cao...

Giờ khắc này, hắn cảm giác mình thật sự giống một cái tú bà.

- Nói cho cùng thì ta cũng đã trải qua giáo dục hiện đại, không làm được ngành này, luôn có cảm giác tội lỗi.

Sau khi tỉnh táo lại, Trần Trầm nhận rõ chính mình.

Vô luận là tiến vào kỹ viện, hay chán hưng Di Nhiên Cư, đó chẳng qua chỉ là hành động theo cảm tính.

Đợi đến khi tức giận qua đi, hắn mới biết bản thân thật sự không thích cái nghề này.

Nhất là khi chứng kiến những... cô nương đã dần quen thuộc với mình kia dùng sắc đẹp đi mua vui cho người khác, trong lòng hắn cảm thấy rất khó chịu.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy một mặt chân thật của các nàng, càng nàng cũng biết khóc, biết cười, giống với những cô nương bình thường, chẳng có ai trời sinh là đê tiện cả, cũng chẳng ai ưa thích làm cái nghề này.

- Thánh tử, vậy ngươi cảm thấy nên làm gì? – An Cửu Nương hỏi.

- Cửu Nương, ngươi thích làm nghề này sao?

- Kỳ thật... Ta cũng không thích. Lần trước mời Thánh tử, ta đã là vò mề chẳng sợ nứt, thậm chí Di Nhiên Cư đóng cửa, ta cũng coi như được giải thoát.

An Cửu Nương thì thảo nói, đêm nay nghe mấy lời của Trần Trâm... Nàng mới cẩn thận suy nghĩ vì sao lúc trước mình là xúc động bỏ ra 300 linh thạch đi mời một vị Thánh tử...

Bởi vì trong tiềm thức của nàng vốn muốn Di Nhiên Cư đóng cửa.

- Đã như vậy, Di Nhiên Cư cứ bảo trì như hiện tại, không cần khuếch trương. Qua một thời gian ngắn, mở một cái điểm khác bên cạnh Di Nhiên Cư đi, các cô nương thích làm gì, cứ để các nàng tự do lựa chọn...

Nghe Trần Trâm nói... An Cửu Nương có hơi xuất thần.

Nàng có thể cảm nhận được sự tôn trọng từ trong lời nói của Thánh tử.

Hắn không bắt buộc các cô nương đổi nghề, mà đưa ra lựa chọn, cho các nàng thêm một cơ hội chọn cuộc sống mà mình muốn.

Còn đám Thánh tử cao cao tại thượng ngoài kia, có mấy tên có được tâm tư tinh tế tỉ mỉ như thế? Đương nhiên, bọn họ cũng chẳng thể nào sinh ra lòng đồng cảm với các cô nương, thậm chí chỉ cần là phạm nhân, có mấy ai có cái gọi là thương cảm?

Nam nhân trước mặt này... Thật sự rất đặc biệt.

Rõ ràng ở mọi phương diện đều là nhân trung chi long, nhưng hết lần này đến lần khác, trong mắt lại dung được người phạm tặc.

Thời điểm nàng còn đang ngẩn người, Trần Trầm đã quay người trở về phòng.

Lúc này, An Cửu Nương vô thức hô:

- Thánh tử! Đợi một chút...

- Sao vậy? – Trần Trầm dừng bước.

Nhìn bóng lưng Trần Trầm, An Cửu Nương nhất thời không biết nên nói như thế nào. Qua một lúc lâu sau, nàng mới dụi dụi mắt, dùng ngữ khí vô cùng nghiêm túc nói:

- Có thể quen biết Thánh tử chính là phúc của Cửu Nương, lời Cửu Nương tuy nhẹ, nhưng phát ra từ nội tâm. Mong Thánh tử ngày mai võ vận hưng thịnh, ngày sau tiên lộ một đường bằng phẳng!

Chương 91: Không Kiêng Nể

- Ha ha, yên tâm, ta không hưng thịnh thì còn ai hưng thịnh.

Trần Trầm cười to vài tiếng, quay về phòng mình.

Vừa tiến vào phòng, thông tin lệnh bài trên người hấn phát sáng, Trần Trầm lấy ra xem thử, là tin tức sư phụ Tiêu Vô Ưu truyền đến, chỉ có một câu ngắn ngủn:

- Đồ nhi, ta đã thuận lợi đột phá Nguyên Anh trung kỳ.

Chỉ một câu nhưng ý nghĩa trong đó lại vô cùng phi phàm.

Nguyên Anh sơ kỳ, Vô Tâm Tông muốn diệt không khó. Nhưng Nguyên Anh trung kỳ cũng không phải dễ chết như vậy.

Nếu Tiêu Vô Ưu đủ ngoan tâm, cam lòng từ bỏ Thiên Vân Tông, hòng tạo phiền toái cho Vô Tâm Tông, vậy thì Vô Tâm Tông chỉ sợ phải đau đầu nhức óc.

Nói ngắn lại, một Nguyên Anh trung kỳ đủ để Vô Tâm Tông kiêng gị.

Cho nên sau khi nhận được tin tức này, Trần Trầm lộ ra tươi cười. Cuối cùng sư phụ của hấn cũng không lãng phí những thiên tài địa bảo kia.

...

Thời gian trôi qua, trời dần dần sáng.

Quan to hiền quý trong Quốc đô hiển nhiên đều tụ tập về quảng trường lớn giữa Diển thành.

Bài danh chiến ba mươi sáu tông liên quan đến vận mệnh Đại Tả n, hiển nhiên không ai không quan tâm.

Hôm nay, hết thấy sự tình trong nội đô đều không quan trọng, ánh mắt mọi người một mực chú mục vào bài danh tranh tài.

Hiện tại, quảng trường Quốc đô đã dựng lên đài cao bốn phía, tổng cộng ba mươi sáu đài cao, mỗi một đài cao đều treo một lá cờ, bên trên đề danh tự tông môn.

Từ tông môn đệ nhất cho đến tông môn đệ tam thập lục, tất cả đều được sắp xếp quanh võ đài, tràng diện cực kỳ trang trọng.

- Thỉnh Thánh tử, Thánh nữ ba mươi sáu tông lên đài!

Đến chính Ngọ, trung tâm võ đài, một vị Kim Đan lão giả cao giọng hô, thanh âm vang vọng khắp phạm vi ngàn mét, tựa như Hồng Chung Đại Lữ (1), rung động nhân tâm.

(1) Hồng Chung Đại Lữ: Mô tả âm thanh to lớn, hùng vĩ, trang trọng.

Nghe được thanh âm này, lối vào võ đài xuất hiện một đoàn người, theo thứ tự là ba mươi sáu tông Thánh tử, Thánh nữ.

Nhìn thấy cảnh tượng trang trọng như vậy, tâm tình đám Thánh tử, Thánh nữ vô cùng phức tạp, biểu lộ phi thường ngưng trọng.

Một lát sau, Thánh tử, Thánh nữ các tông đã an vị tại vị trí của mình trên đài cao, quan sát lối đài cực lớn ở trung tâm quảng trường.

Trần Trầm nghiêng người dựa vào ghế ngồi thuộc về Thiên Vân tông, quét mắt nhìn đám Thánh tử, Thánh nữ xung quanh.

Có vài người thần sắc trấn định, cũng có một số tựa như đang ngồi trên bàn chông, ví dụ như U Thủy Môn Thánh nữ U Lan Tâm ngồi cách hần không xa. Thịnh thoảng, muội tử này ném cho hần một ánh mắt cầu trợ, lộ ra thập phần bất lực.

Đi ra ngoài, người nàng có thể dựa vào, hơn nữa tín nhiệm cũng chỉ có vị sư huynh không đáng tin này.

- Yên tâm! – Trần Trầm mỉm cười ra hiệu.

Vài ngày trước, hần đã thấy được thành ý của U Lan Tâm, hôm nay, đương nhiên hần sẽ nói lời giữ lấy lời.

Thấy thủ thế của Trần Trầm, rốt cuộc U Lan Tâm cũng buông lỏng được đôi chút. Ánh mắt bắt đầu quan sát những Thánh tử, Thánh nữ của các tông khác.

- Thịnh mười tám tiểu tông Thánh tử, Thánh nữ tiến vào!

Âm thanh của Kim Đan lão giả kia lại lần nữa vang lên, bất quá, lần này có vẻ thấp hơn không ít.

So với ba mươi sáu tông ngồi trên đài cao quan sát chúng sinh, mười tám tiểu tông cũng chỉ có thể ngồi bên dưới, nhưng tụ lại cùng một chỗ, đồng thời trước mặt không có bài danh.

Mặc dù như thế, khí thế của mười tám tiểu tông Thánh tử, Thánh nữ lại thập phần hùng hậu, cả đám lạnh như băng, bộ pháp kiên định.

Đi cùng nhau tạo thành một cỗ khí thế cường đại, tựa như khuấy lên phong vân bạo vũ, len lỏi vào vị trí của ba mươi sáu tông.

Mắt thấy 18 người đi qua trước mặt mình, Trần Trầm thầm hỏi hệ thống.

- Phạm vi 30 mét, ngoại trừ ta, ai là người mạnh nhất?

“Bên trái, phía trước 10 mét, người một thân hắc y.”

Hệ thống lời ít ý nhiều đáp.

Theo chỉ dẫn của hệ thống, Trần Trầm quay đầu nhìn lại, thấy được một đạo thân ảnh hắc sắc đi cuối cùng.

Cái này khiến Trần Trầm có hơi kinh ngạc.

Bởi vì người nọ chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ, bài danh trên bản thiên kiều u cũng không nằm phía trước, đại khái là cùng một cấp độ với U Lan Tâm.

Thế nhưng hệ thống sẽ không gạt người, giải thích duy nhất chính là người nọ che giấu thực lực.

Hơn nữa là che giấu vô cùng sâu!

Thực lực không phải dễ phán đoán, phải cân nhắc đến trang bị, tu vi, kinh nghiệm chiến đấu và rất nhiều điều khác nữa.

Mà hệ thống không nói đến mấy... Cái này. Điều đó có nghĩa là người nọ tuyệt đối mạnh, dù là so với Tề Bất Phàm xếp phía trước bảng xếp hạng, thực lực của hắn không thể nghi ngờ là còn mạnh hơn thế nữa.

Thú vị!

Tề Bất Phàm đứng vị trí thứ 3 bảng xếp hạng thiên kiều, lực áp Diệp Vô Sinh, cho thấy thực lực của hắn không kém, cho dù bảng xếp hạng có sai, hắn kém hơn Diệp Vô Sinh thì cũng chẳng kém hơn bao nhiêu.

Người như vậy lại bị hắc y nhân kia tuyệt đối nghiền áp, vậy... Thực lực người nọ rốt cuộc là cấp bậc gì?

Không đợi Trần Trầm kịp suy nghĩ cẩn thận, vị Thánh tử hắc y nhân nọ đã xoay người nhìn về phía hắn, sau đó quay đi.

Trần Trầm chỉ nhìn thấy một khuôn mặt bình thường đến cực điểm, nhưng hắn lại không phát lời, mà thần sắc càng thêm ngưng trọng.

- Người này thật nhạy cảm, thế nhưng sao hắn lại ẩn giấu thực lực? – Trần Trầm thầm nghi hoặc.

Đáng tiếc, thời điểm vận dụng hệ thống, hắn đã loại trừ mình. Hiện tại, đám người kia đã ra khỏi phạm vi 30 mét, hắn không cách nào kiểm tra được hắc y nhân kia cùng mình, ai lợi hại hơn ai.

- Trước khi bài danh chiến ba mươi sáu tông bắt đầu, chư vị còn có lời gì muốn nói?

Đợi toàn bộ mười tám tông Thánh tử, Thánh nữ ngồi xuống, Kim Đan lão giả trên võ đài trầm giọng quát.

Lúc này đây, hiện trường một mảnh yên tĩnh.

Còn gì để nói đâu chứ? Kế tiếp chẳng phải dựa vào bản sự hay sao?

Nhưng ngay lúc này, Trần Trầm đột nhiên mở miệng.

- Ta có lời muốn nói!

Hắn vừa dứt lời, tất cả Thánh tử, Thánh nữ có mặt tại đây đồng loạt nhìn về phía hắn.

- U Thủy Môn cùng Thiên Vân Tông ta là đồng khí chi liên, trong

các người, nếu ai dám khiêu chiến U Thủy Môn Thánh nữ thì nên nghĩ đến hậu quả!

- Được rồi, ta nói xong rồi, các người tiếp tục.

Nói một hơi dài, sau đó Trần Trầm lại tựa vào ghế, nhắm mắt lại, không quan tâm đến ánh mắt quái dị của đám người xung quanh.

Hơn năm mươi Thánh tử, Thánh nữ lúc này đều nhìn về phía hắn.

Tuy giữa bọn họ có không ít phe phái, nhưng như Trần Trầm, trực tiếp làm rõ thái độ như vậy thì quả thật không có.

Lại nói, lời của vị Thiên Vân tông Thánh tử này là có ý gì?

Một cái thiên kiêu đứng thứ bảy, ai cho hắn tự tin như vậy?

Chỉ có U Lan Tâm là dùng ánh mắt sùng bái nhìn Trần Trầm, nàng biết Trần Trầm sẽ bảo hộ mình, nhưng không ngờ lại trắng trợn như vậy.

Tuy loại phương thức này rất trực tiếp, nhưng nàng lại vô cùng ưa thích.

Ai có thể ngờ Trần sư huynh cả ngày lăn lộn trong kỹ viện, đến lúc c máu chót lại có thể đáng tin cậy như vậy.

- Haha, những người khác không có gì phản đối? Nếu đã như vậy, bài danh chiến chính thức bắt đầu!

Nghe Trần Trầm nói, Kim Đan lão giả cũng nở nụ cười. Lại thấy không ai nói tiếp, hắn trực tiếp tuyên bố bắt đầu.

Bầu không khí trên võ đài lập tức trở nên khẩn trương cực độ.

Đám quan to hiển quý vây xem chung quanh võ đài trong khoảnh

khắc yên tĩnh trở lại, mọi người đều hiếu kỳ ai sẽ là người khai hỏa trận đầu.

Không ai trong ba mươi sáu tông lên tiếng, tất cả đều an tọa trên đài cao.

Ánh mắt Thánh tử, Thánh nữ mười tám tiểu tông phía dưới qua lại từng người trên đài cao, hàn khí thấu xương.

Đúng lúc này, một người trong đó đứng dậy, cười có chút dữ tợn.

- Hậu Thổ Tông Chu Trí, khiêu chiến U Thủy Môn Thánh nữ U Lan Tâm!

Lời này vừa ra, ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Trần Trầm.

Thiên Vân tông Thánh tử vừa mới lên tiếng, kết quả có người lập tức nhảy ra đánh mặt, cái này cũng quá mức không nể tình đi!?

Sắc mặt U Lan Tâm thoáng cái suy sụp, máy móc quay đầu nhìn Trần Trầm, ánh mắt thập phần vô tội.

Thậm chí nàng hoài nghi nếu như Trần Trầm không nói mấy lời kia, nàng cũng không phải lên đài đầu tiên.

Trần Trầm lại không nhìn U Lan Tâm, mà quét mắt quan sát Hậu Thổ Tông Chu Trí bên dưới. Một lát sau, hấn nhoẻn miệng cười.

Bị Trần Trầm nhìn Trần Trầm, Chu Trí có hơi chột dạ, vô thức nhìn sang Tề Bất Phàm.

Tề Bất Phàm trừng hấn một cái, lạnh lùng nói:

- Có chúng ta ở đây, ngươi sợ cái gì?

Nghe vậy, Chu Trí nhanh chóng lấy lại tự tin, tung người nhảy lên

lôi đài, ngoắc ngoắc tay với U Lan Tâm.

- U Thủy Môn Thánh nữ, xuống đây đi, ta không có thói quen ng ước nhìn người khác!

U Lan Tâm trên đài cao hoang mang lo sợ.

- Trần sư huynh, phải làm sao bây giờ?

Nàng tuy là Thánh nữ, nhưng thật ra chưa từng nhìn thấy sự đời, c àng chưa một lần đấu pháp với người khác.

- Đi đi, đánh không lại thì nhận thua, đừng để bị thương là được.

Trần Trần dặn dò một câu, một bộ thần nhiên, chỉ có điều trong mắt hấn lóe lên quang mang.

Chương 92: Đến Lúc Báo Thù

Nghe vậy, U Lan Tâm chậm rãi bay xuống đài cao, hạ xuống giữa lôi đài.

Vừa đặt chân xuống đất, từng đạo thủy linh khí bắt đầu vờn quanh thân thể nàng, tạo thành vòng phòng hộ cực kỳ chặt chẽ.

Nhìn thấy bộ dạng kinh sợ của U Lan Tâm, Hậu Thổ Tông Thánh tử giận quá hóa cười.

- Ba mươi sáu tông chiếm lấy nhiều tài nguyên như vậy mà chỉ bỏ

i dưỡng được một cái Thánh nữ lá gan chuột nhất như người sao?

Bị người vũ nhục, U Lan Tâm chẳng những không phản kích, mà còn dùng hai đạo thủy linh khí che đi hai tai.

Nhìn thấy một màn trước mắt, ba mươi sáu tông Thánh tử, Thánh nữ trên đài cao đều im lặng.

Người này đặc biệt xuất hiện để gây cười à?

Ngay cả Trần Trầm khoe mắt cũng giật giật liên hồi. Hắn đã từng nhìn thấy người kinh sợ, nhưng kinh sợ như U Lan Tâm thì... mới thấy lần đầu đấy!!!

Nể tình mối quan hệ với sư mẫu, hắn khẳng định phải giáo huấn nữ nhân ngu ngốc này một trận.

- Bắt đầu đi, quy tắc trận đấu rất đơn giản, đánh đến khi đối phương nhận thua hoặc mất đi năng lực phản kháng là được. Nhớ lấy, không thể đoạt mạng người.

Kim Đan lão giả làm trọng tài, sau khi để lại những lời này, hắn lập tức thối lui đến rìa lôi đài.

Hắn vừa dứt lời, tươi cười trên môi Chu Trí thoáng trở nên dữ tợn. Kế đó, hắn giẫm mạnh xuống lôi đài, trong nháy mắt, vô số gai đất mọc lên, lan tràn về phía U Lan Tâm.

Thấy vậy, U Lan Tâm lập tức bay lên không trung, miệng niệm pháp quyết, thủy linh khí nhanh chóng hóa thành tiễn vũ, ào ào bắn về phía Chu Trí.

Sưu sưu sưu!

Nhất thời, tiễn vũ đầy trời, tiếng rít gào quanh quẩn bên tai.

Thấy một màn như vậy, hai mắt Trần Trầm sáng ngời.

Tính cách U Lan Tâm tuy không được, nhưng thủ đoạn rất khá, x ứng với xếp hạng của nàng trên thiên kiều bồng.

- Hậu thổ thuận!

Chu Trí quát khê một tiếng, dưới lôi đài lập tức mọc lên một bức tường dày 2 mét, trong thoáng chốc đã cao đến hơn trăm mét, ngăn cản hết thủy tiễn vũ.

Kế đó, Chu Trí lại giẫm mạnh xuống lôi đài, phi thân lên, mang theo đại lượng thổ linh khí bay lên không trung, hướng về phía U Lan Tâm mà đi.

Vô luận là ba mươi sáu tông Thánh tử, Thánh nữ trên đài, hay là mười tám tiểu tông dưới đài, giờ phút này đều không chuyển mắt quan sát hai người đấu pháp.

Đồng thời, yên lặng đánh giá thực lực song phương.

Đừng nhìn hiện tại là hai người này đánh, nói không chừng không bao lâu sau, một trong hai người họ sẽ trở thành đối thủ của mình.

...

Trên lôi đài, hai người ngời tới ta đi, kịch chiến diễn ra được hai phút, U Lan Tâm dần dần rơi vào thế hạ phong.

Nói thật, luận công pháp, U Thủy Môn so với Hậu Thổ Tông cao hơn một bậc, nhưng do thuộc tính tương khắc, hơn nữa U Lan Tâm lại chưa đủ kinh nghiệm chiến đấu, cho nên dù nàng cố gắng thế nào cũng không phải đối thủ của Chu Trí.

- Nhận thua đi! – Trần Trầm ngồi trên đài cao, ngưng tụ một sợi thanh âm, truyền về phía U Lan Tâm.

Nghe thấy lời Trần Trâm, U Lan Tâm kiên trì độ khoảng một phút, sau đó tuyên bố nhận thua, thối lui khỏi lôi đài.

Nhìn vẻ mặt khinh miệt của Hậu Thổ Tông Thánh tử, U Lan Tâm trực tiếp quay đi.

- Hậu Thổ Tông thay thế U Thủy Môn trở thành ba mươi sáu tông bài danh đệ thập tứ!

Kim Đan lão giả cao giọng tuyên bố, sau đó vung tay lên, lá cờ đại diện cho U Thủy Môn chậm rãi hạ xuống, một lá cờ thổ hoàng sắc đề danh tự Hậu Thổ Tông từ từ bay lên.

Nhìn cờ tông mình bị tông môn khác thay thế, rốt cuộc U Lan Tâm cũng nhịn không nổi, bật khóc.

- Hức hức hức!

Thấy vậy, ba mươi sáu tông Thánh tử, Thánh nữ không ai cười nổi.

Nói thật, có thể ngồi trên đài cao, tông môn ai không phải truyền thừa mấy ngàn năm?

Đứng trong hàng ngũ ba mươi sáu tông, dù cho không có thời gian truyền thừa dài, thì cũng có mấy trăm năm.

Mấy trăm năm địa vị tông môn bởi vì thực lực bản thân nhỏ yếu mà mất đi, áp lực tâm lý đó... Có thể nghĩ.

Đổi thành bọn họ, nói không chừng cũng sẽ khóc. Nếu không phải còn có cơ hội phía sau, tự sát cũng có thể.

Bởi vì thật sự không có mặt mũi quay về tông môn, gặp sự phụ cù ng các đồng môn.

- U Thủy Môn Thánh nữ, quay về vị trí của người đi.

Kim Đan lão giả vươn một ngón tay chỉ về phía chỗ ngồi dưới đài, lạnh lùng nói.

Nghe vậy, U Lan Tâm vội lau nước mắt, ngồi xuống vị trí 18 tông.

Mười tám tiểu tông Thánh tử, Thánh nữ cũng không đồng tình nàng, bọn họ còn ước gì ba mươi sáu tông mau mau bị thay thế.

Cho nên nhìn thấy bộ dạng hoa lê đài vũ của U Lan Tâm, trái lại, bọn họ còn vô tình trào phúng.

Ngồi vào vị trí đó, U Lan Tâm tựa như cừu nhỏ đứng giữa bầy sói.

Nhưng nữ nhân này cũng không phải mềm yếu, nghe được âm thanh trào phúng xung quanh, nàng lập tức ngưng khóc, kiên cường ngồi thẳng lưng. Thần sắc một lần nữa trở nên băng lãnh, khôi phục tư thái Thánh nữ cao cao tại thượng trước kia.

- Đoán chừng nữ nhân này lại tự tẩy não mình rồi! – Trần Trầm có hơi im lặng.

U Lan Tâm không có bản sự khác, nhưng tự mình lừa gạt mình thì rất có nghề, có thể nói là cao thủ bịt tai trộm chuông đỉnh phong, lúc nàng dạy bảo mấy cô nương ở Di Nhiên Cư, hẳn đã từng chứng kiến.

U Lan Tâm ngồi xuống dưới đài, bên kia, Chu Trí thân nhiên bước lên đài cao, đi đến bên cạnh Trần Trầm.

- Ha ha, tư vị ngồi trên đây quan sát người khác quả là thoải mái.

Chu Trí học bộ dáng Trần Trầm, nghiêng người dựa vào ghế, ánh mắt hữu ý vô ý nhìn về phía Trần Trầm, ngữ khí ẩn chứa ý tứ khiêu khích.

- Vậy ngươi nên hảo hảo quý trọng khoảng thời gian này, nói không chừng hiện tại chính là nhân sinh đỉnh phong của ngươi.

Vừa đánh xong một trận, Chu Trí có một canh giờ bảo hộ. Khoảng thời gian này dùng để hắn nghỉ ngơi, phục hồi linh lực.

Sau một canh giờ, ai muốn khiêu chiến Chu Trí, liền có thể lên đài.

- Trần Trầm, ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng ngươi chớ có hung hăng càn quấy, ngươi có thể khiêu chiến ta, đương nhiên người khác cũng có thể khiêu chiến ngươi. Hi vọng ngươi có thể mạnh mẽ ngồi trên đài cao đến cuối cùng.

Ngoan độc nói một câu, Chu Trí trực tiếp lấy ra một viên thuốc, nuốt xuống, tiếp đó lấy ra hai khối linh thạch, điên cuồng hấp thu.

...

Mà trên đài, lúc này đã có một gã Thánh tử mười tám tiểu tông nhẩy ra khiêu chiến bài danh đệ thập ngũ của ba mươi sáu tông – Kim Kiếm tông.

Đệ tử mười tám tiểu tông kia tu hành chính là Hỏa hệ công pháp, vừa động thủ liền xuất hiện liệt điểm cuồn cuộn. Kim Kiếm tông Thánh tử hoàn toàn không địch lại, chỉ trong chốc lát đã bị đánh văng khỏi đài.

Thất bại, Kim Kiếm tông Thánh tử ngửa đầu nhìn trời, thật lâu không nói. Cảm xúc tuyệt vọng trên mặt khiến cho những Thánh tử, Thánh nữ khác của ba mươi sáu tông cảm thấy vô cùng nặng nề.

Hai trận kế tiếp cũng không có gì khác, một lúc lâu sau, ba mươi sáu tông đã có tám tông bị thay cờ.

Mắt thấy mười tám tiểu tông còn muốn tiếp tục khiêu chiến, Trần Trầm liếc nhìn U Lan Tâm dưới đài, miệng khẽ nhúc nhích.

Nhận được tin tức của Trần Trầm, U Lan Tâm đứng phất dậy:

- Ta khiêu chiến Thiên Vân tông Thánh tử Trần Trầm.

Đám Thánh tử, Thánh nữ nghe vậy, nội tâm khẽ động, quay đầu nhìn Trần Trầm trên đài cao.

Bắt đầu rồi!

Thiên Vân tông Thánh tử muốn báo thù đánh mặt rồi!

Tuy bọn họ đã sớm dự liệu chuyện này sẽ phát sinh, nhưng chẳng ai ngờ vừa đến thời gian, Thiên Vân tông Thánh tử liền bắt đầu.

Đứng trước thảm trạng mười tám tiểu tông khiêu chiến, ba mươi sáu tông lần lượt rơi rụng, hẳn cũng không mấy may do dự.

Đây là tự tin tuyệt đối đối với thực lực bản thân!

Trước đó, bọn họ chưa từng thấy vị thánh tử xếp hàng thứ bảy thiêu khiêu bảng này ra tay, hôm nay rốt cuộc cũng có cơ hội.

Nghe vậy, Trần Trầm lập tức đứng lên, nhảy xuống đài.

- Ta nhận thua.

Nghe vậy, Kim Đan lão giả ra hiệu U Thủy Môn thay thế Thiên Vân Tông trở thành bài danh đệ thập tam.

- Trưởng lão, ta có thể không nghỉ ngơi không? – Trần Trầm hỏi.

- Có thể! – Kim Đan lão giả nhàn nhạt đáp.

Đạt được đáp án, Trần Trầm nhìn về phía Hậu Thổ Tông trên đài cao, cao giọng nói:

- Thiên Vân Tông Trần Trầm khiêu chiến Hậu Thổ Tông Thánh tử Chu Trí.

Chương 93: Thiên Uy Huy Hoàng

Nghe vậy, Hậu Thổ tông Chu Trí trực tiếp cõi ngoại bào, để lộ một thân cơ bắp trắng kiện, sau đó phi thân xuống đài cao, đứng giữa lôi đài.

Lúc này đây, sắc mặt hắn âm trầm cực điểm, chỗ ngồi ba mươi sáu tông còn chưa nóng đâu, Trần Trầm đã vội vã khiêu chiến mình, thực cho mình là bần ả? Muốn nặn sao thì nặn?

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng hắn vẫn nhìn về phía Tề Bất Phàm một mực không động thủ.

Thấy vậy, Tề Bất Phàm thản nhiên nói:

- Đánh không lại cứ nhận thua, đừng để bị thương là được.

Lời này hệt như lời Trần Trầm đã nói với U Lan Tâm, hàm nghĩa trong đó mọi người cũng thấy rõ.

Có được hứa hẹn của Tề Bất Phàm, Chu Trí như được tiếp thêm dũng khí, ngoắc tay về phía Trần Trầm, một bộ khiêu khích.

Trần Trầm thấy vậy nhếch mép cười, bước lên lôi đài.

Theo từng bước chân hắn, bầu trời trong xanh dần tối xuống, tựa như bão táp sắp kéo đến.

Kim Đan lão giả ngẩng đầu nhìn trời, lại nhìn về phía Trần Trầm, trong mắt lóe lên một đạo tinh quang, thì thầm:

- Thiên Vân Thần Lôi Quyết... Hơn nữa còn tu luyện đến mức ảnh hưởng thiên tượng, Đoạn Băng nói thực lực tiểu tử này rất mạnh, xem ra không giả...

Nhìn đỉnh đầu dần dần ngưng tụ mây đen, khiêu khích trên mặt Chu Trí thoáng cái biến mất, chuyển thành thận trọng.

Ngay sau đó, hắn hít sâu một hơi, ngưng tụ linh lực toàn thân.

Cộc cộc... Cộc cộc...

Trần Trầm chậm chạp bước lên đài, mỗi một bước, mây đen trên bầu trời càng thêm dày đặc. Tất cả mọi người ở đây đều ngẩng đầu nhìn trời, cẩn thận cảm thụ lực lượng ngưng tụ trong mây.

- Thiên Vân trấn tông tuyệt học quả nhiên cường đại!

- Thiên Vân tông Thánh tử có được thực lực bực này, vì sao lúc trước không nổi danh?

Trong lòng mọi người nghi hoặc, bất quá, vô luận như thế nào, giờ phút này không còn ai dám nghĩ Trần Trầm đứng thứ 7 bảng xếp hạng thiên kiêu chỉ là hư danh nữa.

Một lát sau.

Rốt cuộc Trần Trầm cũng bước lên lôi đài.

Lúc này, phía trên lôi đài đã phủ kín mây đen, thỉnh thoảng có lôi quang lượn lờ, khước mắt liếc thấy một màn này, Chu Trí nhin không được run rẩy.

- Bắt đầu!

Kim Đan lão giả nhàn nhạt thốt lên hai chữ.

Trong mắt hắn, trận chiến này không có gì phải bàn cãi, nghi vấn duy nhất chính là Hậu Thổ tông Thánh tử sẽ dùng phương thức gì để bại trận.

Hắn vừa dứt lời, Chu Trí lập tức ngửa mặt lên trời gào thét.

Cùng với âm thanh gào thét, đại địa bắt đầu quay cuồng, một bức tường đất dày 5 ~ 6 mét đột ngột mọc lên, che chắn đỉnh đầu hắn.

Thế nhưng bầu trời âm u đáng sợ, lôi vân cuộn cuộn cũng không vì tường đất đột nhiên xuất hiện mà có bất kỳ cải biến nào.

Chu Trí cảm thấy trên không có một đạo khí cơ khổng lồ đang tập trung vào hắn, khiến toàn thân hắn thừa nhận áp lực cực lớn, phản g phát như trời muốn sụp xuống, nện thẳng vào đầu mình.

Ầm ầm!

Điện quang xẹt qua, bên trong tầng mây đột ngột vang lên tiếng nổ.

Chu Trí hoảng sợ, toàn thân run lẩy bẩy, mồ hôi lạnh trên trán ào ào chảy xuống.

Hắn cảm thấy... Thứ vừa mới lóe lên kia mang theo uy lực khủng

bố.

Lúc này trong đầu hắn chỉ có ba chữ.

Không ngăn nổi.

Bằng vào thực lực của hắn, ngăn không nổi một kích từ lôi vân cuộn trên kia.

Nghĩ đến đây, hắn cúi đầu, nhìn về phía Trần Trầm đứng xa xa, tay áo bông bành, cứ như hết thấy không hề liên quan đến hắn. Đòn g thời Chu Trí cũng nhìn ra châm chọc trong mắt nam tử đối diện.

Nhìn thấy thần sắc của Trần Trầm, Chu Trí sợ run lên, vô thức bạy o quát:

- Ta nhận...

Oanh!

Chữ “thua” còn chưa kịp ra khỏi miệng, lôi vân trên bầu trời đã bạo phát, một đạo thiểm điện đột ngột xuất hiện, vạch phá thiên không, đánh thẳng xuống tường đất.

Rầm!

Dưới thiên uy huy hoàng, sắc mặt mọi người phút chốc biến thành trắng bệch. Mà tường đất lúc này chẳng khác nào trứng gà đập vào đá tảng, chia năm xẻ bảy, đất đá vỡ tung, văng xa chừng trăm mét.

Kinh lôi qua đi, đêm đen như bị xé toạc, để lộ ra ánh sáng.

Trần Trầm quay đầu đi xuống lôi đài.

Kim Đan lão giả phi tốc vọt lên giữa lôi đài, kiểm tra Chu Trí một

thân đen kịt.

- Trọng thương chưa chết!

Làm bầm một câu, hắn quay đầu nhìn theo bóng lưng Trần Trầm, cao giọng tuyên bố:

- Trận này Thiên Vân tông Thánh tử Trần Trầm chiến thắng, thay thế Hậu Thổ tông tiến vào ba mươi sáu tông bài danh đệ thập tứ.

Hắn nói xong cũng vừa lúc Trần Trầm bước xuống lôi đài. Cùng lúc đó, cò Hậu Thổ tông bị hạ xuống, cò Thiên Vân tông chậm rãi bay lên.

Trần Trầm bay lên đài cao, ngồi xuống vị trí bên cạnh U Lan Tâm.

Thấy một màn như vậy, tâm tình ba mươi sáu tông Thánh tử, Thánh nữ vô cùng phức tạp. Một mặt là khiếp sợ, một mặt lại là phẫn chấn.

Khiếp sợ chính là vì thực lực Thiên Vân tông Thánh tử quá mạnh, vậy mà có thể một chiêu chơi chết Hậu Thổ tông Chu Trí. Phẫn chấn là vì cuối cùng ba mươi sáu tông bọn họ cũng thắng mười tám tiểu tông một lần.

Hơn nữa còn dùng phương thức cực kỳ ngắn gọn.

Trên lôi đài, Chu Trí bị người khiêng đi.

Nhìn thảm trạng của hắn, sắc mặt Tề Bất Phàm âm trầm, dường như sắp ngưng tụ thành nước chảy xuống.

Thương thế của Chu Trí nếu như không có đại lượng thiên tài địa bảo, chỉ sợ trong thời gian ngắn không cách nào thức tỉnh. Tình trạng như vậy còn kêu chiến gì nữa?

Nói cách khác, một trận này, Trần Trầm gần như đã triệt để đá Hộ u Thổ tông ra khỏi bài danh chiến.

- Tên kia đang thị uy! Rõ ràng là Chu Trí đã muốn nhận thua, nhưng hắn lại không chút nào lưu tình, thật sự là đáng giận mà!

Tề Bất Phàm hung dữ trừng mắt nhìn Trần Trầm trên đài cao, lửa giận ngập trời.

Trần Trầm vốn là lấy thế đè người, ép Chu Trí đến mức tâm thần sụp đổ, sau đó lại không cho hắn cơ hội nhận thua, dùng một chiêu đánh hắn trọng thương.

Đây chính là tinh thần cùng thân thể song trọng đả kích.

Sát nhân tru tâm... Không gì khác hơn!

Sở dĩ hắn tốn công tốn sức như vậy, không thể nghi ngờ là muốn cảnh cáo những kẻ phía sau muốn khiêu chiến.

- Bất Phàm, hay là đợi đến chiều, ta đi dạy cho tên Thiên Vân tông Thánh tử kia một bài học?

Nữ tử toàn thân hàn khí bên cạnh Tề Bất Phàm lạnh lùng nói.

Vị này chính là Huyền Băng tông Thánh nữ, tu vi Trúc Cơ đỉnh phẩm, tu luyện Huyền Băng quyết chuyên môn khắc chế Chu Tư công môn Thánh nữ Tiêu Hoàng.

- Được!

Tề Bất Phàm vô thức đáp ứng.

Không có biện pháp, tên Trần Trầm kia quá mức đáng hận. Con tước này hắn nuốt không trôi, nếu như không phải một buổi chỉ có

một lần khiêu chiến, hấn hận bản thân không thể lập tức lên đài.

Nhưng đúng lúc này, xa xa, một đôi mắt bình tĩnh nhìn về phía hấn.

Là Trọng Diệp.

Cảm nhận được ánh mắt kia, Tề Bất Phàm cắn răng nói:

- Được rồi, trước cứ dựa theo kế hoạch mà làm. Đợi đến khi gặm xong mấy cái xương cứng, sẽ giải quyết tên Trần Trầm kia.

Nói xong câu đó, hấn quét mắt nhìn một tên Thánh tử ngồi phía sau.

Thánh tử kia thấy vậy lập tức đứng lên, lớn tiếng nói:

- Phong Ân môn Viên Kinh Thiên khiêu chiến Vô Tâm tông Thánh tử Trọng Diệp!

Lời này vừa ra, toàn trường một mảnh xôn xao.

Khiêu chiến Trọng Diệp, đây là đang làm gì?

Chẳng lẽ Trọng Diệp muốn học Trần Trầm?

- Ta nhận thua! – Trọng Diệp ngồi trên đài cao nhàn nhạt nói.

Quả là thế!

Tất cả Thánh tử trong ba mươi sáu tông lập tức trở nên khản trương, sợ Trọng Diệp nhắm vào mình.

Phải biết, vị này là thiên kiêu xếp hạng thứ nhất trong Thiên Kiêu Phong Vân bảng đấy! Thực lực nghe nói đã đạt đến bán bộ Kim Đan.

Với lực thực như vậy, chỉ sợ đối kháng bất luận kẻ nào tại đây cũng đều là nghiền áp.

- Ta cũng không cần nghi ngại, ta khiêu chiến...

Nói đến đây, ánh mắt Trọng Diệp qua lại trên người Trần Trầm, đấm Thánh tử, Thánh nữ khác cũng không dám thở mạnh.

U Lan Tâm so với Trần Trầm còn khản trương hơn, hoảng hốt che miệng, sợ hãi Trọng Diệp gọi tên Trần Trầm.

- Ta khiêu chiến Bạch Hổ tông Diệp Vô Sinh, nghe đồn Bạch Hổ Thiên Quyết chiến ý vô cùng, ta quả thật muốn thử một phen.

Trọng Diệp vừa dứt lời, tất cả mọi người âm thầm thở ra một hơi.

Chỉ có Diệp Vô Sinh toàn thân khôi giáp, không nhìn rõ mặt là chậm rãi đứng lên, quanh thân tản mát ra sát khí vô tận.

Chương 94: Nhân Cơ Hội Vợ Vết Tài Sản

Trần Trầm có hơi kinh ngạc.

Hắn kinh ngạc không phải vì Trọng Diệp khiêu chiến Diệp Vô Sinh, mà là vì Viên Kinh Thiên của Phong Ân môn kia.

Tên này chính là Thánh tử mạnh nhất trong mười tám tiểu tông mà hệ thống đã nhắc đến, về ngoài thường thường, không có gì nổi

bật, một thân y phục luyện công màu đen, thoạt nhìn không khác gì người thường, cứ có cảm giác như không hề tồn tại.

Mà tác dụng của hắn trong mười tám tiểu tông tựa hồ tương xứng với bề ngoài của hắn.

Hiển nhiên chính là một cái đánh xì dầu (1).

(1) Giả bộ đánh đấm cho có khí thế.

Đi khiêu chiến Trọng Diệp, mười tám tiểu tông sẽ không để người thật sự lợi hại làm việc này.

Bởi vì xếp hàng thứ nhất không cách nào khiêu chiến kẻ khác, chỉ có thể chờ người khiêu chiến.

Mà khiêu chiến hạng nhất... Có mấy ai dám?

Vô Tâm tông cho người ngồi ở đó, người mới có thể ngồi ở đó. Nếu như người dám chủ động đi khiêu chiến hạng nhất, tám chín phần sẽ bị Trọng Diệp nhắm vào.

Cho nên sau khi Viên Kinh Thiên ngồi vào vị trí đầu tiên kia, cũng có nghĩa là hai ngày kế tiếp hắn vẫn sẽ ngồi đó, mãi cho đến khi Trọng Diệp thu thập hết thầy, hắn mới có thể xuống.

Đó chẳng phải gia hỏa lợi hại nhất mười tám tiểu tông trong hai ngày này phải làm linh vật à?

Cái này quả thật là lãng phí nhân tài mà!

Trần Trầm thậm chí khó hiểu, không rõ Vô Tâm tông đang đánh bàn tính gì.

Mà lúc này, Diệp Vô Sinh đang chạy đến lồi đài, bởi vì một thân khô giáp, bước chân của hắn thập phần nặng nề, mỗi một bước tựa

a như giẫm vào lòng người, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng áp lực.

So với Diệp Vô Sinh, Trọng Diệp trực tiếp bay lên đài, về mặt thần nhiên.

Nhìn Trọng Diệp phía xa, giáp sát trên mặt Diệp Vô Sinh có hơi rung lên.

- Ta biết rõ bản thân hiện tại không phải đối thủ của ngươi, nhưng Bạch Hổ Tông chúng ta xưa nay không có thói quen chưa chiến đã hàng.

- Ha!

Trong Diệp chỉ thốt ra một chữ này, trên mặt không có biểu lộ gì khác.

Hai người đứng trên lôi đài, mặt đối mặt, một giây sau, trên người Diệp Vô Sinh đột nhiên bộc phát một cỗ sát khí bàng bạc.

Cảm thụ được cỗ sát khí này, ngay cả trọng tài là Kim Đan lão giả cũng bị ảnh hưởng, vội thối lui hai bước.

- Ngươi định vừa lên liền xuất toàn lực à? – Trọng Diệp nhàn nhạt nói.

Diệp Vô Sinh không đáp, lúc này, khi giáp trên người đã lập lòe linh lực quang mang, ngay sau đó, sau lưng hắn hình thành hư ảnh một đầu bạch hổ cự đại dài gần 10 mét, cao độ khoảng 4 mét.

Hư ảnh bạch hổ ngửa mặt lên trời gào thét, uy áp khủng bố khuếch tán bốn phía lôi đài.

Ba mươi sáu tông Thánh tử, Thánh tử an tọa trên đài ca bị uy áp khủng bố này bao trùm cũng nhin không được biến sắc, bởi vì tron

g mắt bọn họ, trước mặt không phải là Bạch Hổ, mà là một mảnh thi sơn huyết hải.

Xếp hạng thứ tư Thiên Kiêu bảng, có trời mới biết Diệp Vô Sinh đã giết bao nhiêu người Ma môn mới đổi lấy được?

- Sát!

Mắt thấy Bạch Hổ thành hình, Diệp Vô Sinh quát lên một tiếng, một quyền đánh thẳng về phía Trọng Diệp. Cùng lúc đó, hư ảnh Bạch Hổ cũng điên cuồng vọt về phía trước.

Lúc này, Trọng Diệp bỗng nhiên nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, miệng thì thào, không biết đang nói gì.

Một giây sau, một cỗ âm hàn cực hạn bao phủ toàn bộ lôi đài, ngay sau đó hư ảnh Bạch Hổ thoáng cái sụp đổ, hào quang quan quan quyền của Diệp Vô Sinh cũng tiêu tán.

Mọi người còn chưa kịp thấy chuyện gì đã phát sinh, Trọng Diệp đã đến trước người Diệp Vô Sinh, trong mắt tựa hồ có chút thất vọng.

- Diệp Vô Sinh, oán khí trong lòng ngươi cực nặng, dường như chấp niệm điều gì đó, ngươi như vậy, cả đời cũng không phải đối thủ của ta.

Nói xong lời này, Trọng Diệp vỹ một chương lên người Diệp Vô Sinh.

Rầm!

Một tiếng bạo nổ, Diệp Vô Sinh tựa như bị ảnh hưởng của đạn pháo đánh văng ra xa, đâm vào tường vây phía trên lôi đài.

Tường vây sụp đổ, Diệp Vô Sinh toàn thân khôi giáp cũng nhanh

chóng bị máu tươi nhuộm đỏ.

- Yên tâm, không chết.

Trọng Diệp bình tĩnh nói ra bốn chữ, ngay sau đó liền bay về phía hoàng cung.

Đương nhiên hắn sẽ không ngồi vào chỗ Diệp Vô Sinh.

Ngồi ở đó chính là một loại vũ nhục đối với hắn.

Trọng Diệp đi rồi, trên giáo trường lặng ngắt như tờ.

Một chiêu đánh bại Diệp Vô Sinh xếp hạng thứ 3 Thiên Kiêu bảng, đây chính là thực lực của đương kim tân vương Đại Tấn, đệ nhất Thiên Kiêu bảng.

Còn hai ngày rưỡi, Trọng Diệp có thể khiêu chiến 5 người, bỏ qua Viên Kinh Thiên linh vật kia, ba mươi sáu tông còn 4 người phải so chiêu cùng Trọng Diệp.

Ai sẽ là bốn người kia?

Nghĩ đến đây, ba mươi sáu tông Thánh tử, Thánh nữ trong mười hạng đầu đều cảm thấy vô cùng nặng nề.

- Trần sư huynh, lúc này ngươi biểu hiện thực lực quá mạnh, ta sợ rằng ngươi cũng bị Trọng Diệp nhắm vào!

U Lan Tâm bên cạnh lo lắng nói.

- Nhắm vào thì nhắm vào, còn có thể như thế nào? Cùng lắm thì bị hắn đánh trọng thương, sau đó hai chúng ta cuốn gói về nhà! – Trần Trầm không tim không phổi đáp.

U Lan Tâm liếc nhìn Diệp Vô Sinh một thân huyết sắc ở xa xa, tr

ong mắt tràn đầy sợ hãi, lảo đảo:

- Còn có thể như thế nào... Bị đánh bộ không đau sao?

Trần Trâm im lặng.

Vị này lại còn sợ đau???

Bất quá nghĩ lại, hình như hắn cũng hơi sợ.

...

Diệp Vô Sinh bại trận, mười tám tiểu tông Thánh tử, Thánh nữ nh
ư tiếp thêm sĩ khí.

Ngay sau đó, Huyền Băng Thánh nữ khiêu chiến Chu Tước môn
Thánh nữ Tiêu Hoàng, kéo Tiêu Hoàng ra khỏi vị trí tông môn đệ
tứ.

Bất quá trận này cực kỳ thảm thiết, đến cuối cùng, song phương đ
ều trọng thương.

Đến lúc này, bài danh chiến cũng bước vào giai đoạn cao trào.

Một buổi sáng qua đi, mười tám tiểu tông đã có mười lăm tông th
uận lợi thay thế ba mươi sáu tông.

Chỉ còn Tề Bất Phàm cùng với hai cái đánh xì dầu chưa ra tay.

Bất quá, đối tượng bọn họ phản kích là mấy cái tông môn yếu như
ợc trong ba mươi sáu tông, đám người này đã sớm đầu phục Vô T
âm tông, dù không có thực lực, thế nhưng suốt buổi sáng cũng kh
ông ai đi khiêu chiến bọn họ.

Cho nên buổi chiều mấy tên này chính là đối tượng để phát tiết, n
hung bọn họ cũng rất biết tự hiểu lấy mình, phần lớn đều không đ

ánh, trực tiếp nhận thua.

Mắt thấy mặt trời đã dần xuống núi, Trọng Diệp lại lần nữa lên đài, khiêu chiến Thanh Long Thánh tử Lâm Tiến.

Như trước, đánh trọng thương Lâm Tiến, sau đó thân nhiên lướt đi.

Đến lúc này, bài danh chiến ngày đầu tiên cũng hoàn toàn kết thúc.

Ba mươi sáu tông Đại Tấn đã hoàn toàn thay đổi, trong 10 hạng đầu không có bất kỳ tông môn nào giữ được vị trí ban đầu.

Nhưng đây còn chưa phải tình huống tệ hại nhất.

Tệ nhất chính là Thánh tử, Thánh nữ 10 tông xếp hạng đầu, ngoại trừ Trọng Diệp, trên cơ bản đều bị trọng thương, không có năng lực tái chiến.

Nếu như không tìm được thủ đoạn đặc thù, bọn họ khó mà thoát khỏi vận mệnh bị khu trục khỏi ba mươi sáu tông.

Trái lại, Trần Trầm cùng U Lan Tâm trở thành người thắng chung cuộc trong 15 hạng đầu, chỉ là đổi vị trí, trên cơ bản không có bất kỳ tổn thương gì.

- Trần sư huynh, ta đâm lưng cho ngươi!

Trên đường trở về, U Lan Tâm vô cùng ân cần, bộ dáng kia chẳng khác nào tiểu cô nương bình thường.

- Ha ha, không phải ta nói ngươi. Thánh nữ ngươi cũng quá nhát gan đi, ngươi nhìn Tiêu Hoàng kia, tuy là bị công pháp khắc chế, nhưng ngươi ta cũng dám dốc sức liều mạng, hùng hổ đánh cho Huyền Băng Thánh nữ trọng thương.

Trần Trầm vừa đi vừa giáo huấn U Lan Tâm.

- Ta chẳng phải còn có Trần sư huynh sao? Nếu ta bị bức vào tuyệt lộ, ta cũng dám dốc sức liều mạng. – U Lan Tâm giờ nắm tay nhõ, thề son sắt.

Ngay lúc hai người đang trò chuyện, đằng xa đột nhiên vang lên một trận ồn ào náo động.

- Nâng giá 30% cầu mua thiên tài địa bảo!

Thanh âm này vừa ra, một thanh âm khác lập tức vang lên.

- Nâng giá gấp đôi cầu mua thiên tài địa bảo chữa thương!

- Nâng giá gấp ba!

...

- Nâng giá gấp 10!

Nghe đến đây, Trần Trầm trợn mắt há hốc mồm.

Nâng giá gấp 10 lần cầu mua thiên tài địa bảo chữa thương... Đám người này... và dĩ vãng à?

Bất quá một lát sau, Trần Trầm như bừng tỉnh đại ngộ.

Đây tám chín phần là đệ tử tùy hành của mấy cái Thánh tử, Thánh nữ bị trọng thương kia.

Đang trong bài danh chiến, có thể không gấp à?

Lại nói thiên tài địa bảo cấp tốc chữa thương cũng không phải cải trắng, toàn bộ nội đô có thể có được bao nhiêu? Nếu như bị người

khác mua mất, nói không chừng sẽ không còn nữa, mà như vậy đ
ại biểu cho tông môn bọn họ sẽ bị đá ra khỏi ba mươi sáu tông.

Mua! Phải mua! Dù là táng gia bại sản cũng phải mua!

Nghĩ thông suốt đạo lý này, Trần Trầm có hơi kích động, đối với
hắn, đây chẳng phải cơ hội ngàn năm một thuở sao?

Do dự một lát, Trần Trầm từ trong nhẫn trữ vật xuất ra một mảnh
Tử Chi, giao cho U Lan Tâm.

- Này, giúp ta bán đi!

U Lan Tâm nhìn Tử Chi, lộ vẻ đau lòng. Loại thiên tài địa bảo trị
thương tốt như vậy, bản thân còn không đủ dùng, sao lại cam tâm
bán cho người khác?

Bất quá, thấy Trần Trầm một bộ kiên quyết, nàng cũng chỉ có thể
tòng mệnh, cầm Tử Chi đi về phía đám người.

- Chỗ ta có một mảnh Tử Chi không biết bao nhiêu năm...

U Lan Tâm còn chưa hô xong, đám người đã vây lấy nàng.

- Ta ra 400 linh thạch!

- Ta ra 800.

- Một ngàn.

Chương 95: Quả Thực Là Cắt Tay

- Ta ra một vạn linh thạch!

Đang lúc đấu giá vui sướng, Trần Trầm đột nhiên cao giọng quát to, sau đó cầm Tử Chi về.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, ra một vạn mua một mảnh Tử Chi, cái này đã hoàn toàn vượt khỏi trí tưởng tượng của bọn họ.

Trần Trầm cũng không để ý ánh mắt khiếp sợ của quần chúng, xoay người rời đi, thấy vậy, U Lan Tâm cũng im lặng theo sau.

- Trần sư huynh, ngươi có ý gì?

- Ta đột nhiên đổi ý rồi!

- Ta đã nói mà, đồ tốt như vậy bán đi rất đáng tiếc, Trần sư huynh lại không giống người thiếu linh thạch. – U Lan Tâm khẽ thở ra.

- Lời này của ngươi ta thích nghe.

...

Quay về Di Nhiên Cư, chuyện thứ nhất Trần Trầm làm chính là bảo Trương Kỳ cùng Tôn Thiên Cương ra ngoài nghe ngóng tin tức về thiên tài địa bảo.

Bất quá, chỉ trong chốc lát, hai người đã trở lại.

Giống như Trần Trầm nghĩ, các hiệu thuốc lớn cùng phòng đấu giá đồng loạt thông báo hết các loại thiên tài địa bảo chữa thương.

Đám Thánh tử, Thánh nữ ba mươi sáu tông muốn có được thiên tài địa bảo chỉ có thể cho người ra ngoài cầu may, hoặc là tìm đến

những Thánh tử, Thánh nữ không bị thương mua.

Là Thánh tử, Thánh nữ, trong nhẫn trữ vật của bọn họ không thể nào thiếu mấy thứ này, nhưng muốn hoàn toàn khôi phục trong thời gian ngắn, có được sức chiến đấu là chuyện rất khó.

Thiên tài địa bảo bình thường cần phải phục dụng với số lượng rất lớn mới có thể làm được điều đó.

Thiên tài địa bảo quý hiếm... Bọn họ không có.

Quả thực là khó nghĩ!

Phải làm sao bây giờ? Chỉ có thể phái người đi cầu những Thánh tử, Thánh nữ không bị thương.

Nhưng đám người kia sao dám bán thiên tài địa bảo của mình? Phải biết vẫn còn hai ngày bài danh chiến đấu, lỡ như bọn họ cũng bị thương thì phải làm sao?

Đến lúc đó, sợ rằng muốn mua cũng chẳng có.

- Đáng thương!

Đứng trên nóc Di Nhiên Cư, quan sát đám người bên dưới đang không ngừng chạy tới chạy lui như ruồi mất đầu, Trần Trầm khẽ thở dài.

Đúng lúc này, trước cửa Di Nhiên Cư vang lên một âm thanh thê lương.

- Chu Tước Môn đến cầu được!

Dứt lời, một nữ đệ tử Chu Tước Môn tiến vào Di Nhiên Cư.

Thánh tử Trần Trầm có thực lực cường đại, vừa rồi lại không bị th

ương, dĩ nhiên sẽ trở thành đối tượng xin thuốc của người khác.

- Thiên Vân Tông Thánh tử, Thánh nữ nhà ta nguyện ý ra năm ngàn linh thạch...

Nữ đệ tử Chu Tước Môn thi lễ với Trần Trầm, thái độ cực kỳ khiêm tốn.

Nhưng nàng còn chưa nói hết lời, Trần Trầm đã vô tình cắt ngang.

- Ta không thiếu linh thạch.

Vừa nghe lời này, nữ đệ tử kia lộ vẻ tuyệt vọng.

Mấy cái Thánh tử, Thánh nữ trước cũng nói như vậy, thế gian này sao có thể có người không thiếu linh thạch?

Xét đến cùng cũng chỉ là từ chối nhã nhặn mà thôi.

Đang lúc nàng chuẩn bị đi đến chỗ khác thử thời vận, Trần Trầm lại lên tiếng.

- Cầu dược cũng có thể, bảo Thánh nữ nhà các người tự mình đến đây. Máy vị trốn ở góc tường chớ có nghe lén nữa, các người cũng vậy, muốn cầu dược, bảo bọn họ tự thân đến.

Nghe Trần Trầm nói vậy, nữ đệ tử Chu Tước Môn cả kinh, lập tức nhìn ra ngoài.

Móa... Một đám đối thủ cạnh tranh đi theo sau lưng, vậy mà mình không biết.

Sưu sưu sưu!

Một loạt âm thanh liên tiếng vang lên, đám người kia tựa như mũi tên rời cung, biến mất trong màn đêm.

Thiên Vân Tông Thánh tử chịu cho thiên tài địa bảo chữa thương, bọn họ phải nhanh về thông tri Thánh tử, Thánh nữ nhà mình mới được. Bằng không tới chậm, bị người khác đoạt hết thì không biết tìm ai để khóc a!

Thấy vậy, nữ đệ tử Chu Tước Môn cũng cắn răng, nhanh chóng lao ra ngoài.

Thấy một màn trước mắt, Trương Kỳ tò mò hỏi:

- Đại cai, người thật sẽ cho những... Thánh tử, Thánh nữ kia thiên tài địa bảo chữa thương?

- Đương nhiên, bằng không ngày mai ta liền trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích thì phải làm sao? Muốn ngăn cản Vô Tâm Tông thống nhất còn phải nhờ vào bọn họ... xung phong mới được. Bất quá, muốn lấy đồ của ta, bọn họ nên biết cái giá không nhỏ!

Trần Trâm cười đáp.

Trương Kỳ suy tư hồi lâu, rốt cuộc cũng hiểu ra, trong mắt lộ vẻ sửng sốt, đại ca nhà mình quả nhiên cơ trí.

Không bao lâu sau.

Chu Tước Môn Thánh nữ Tiêu Hoàng là người đầu tiên đến cửa, chỉ có điều sắc mặt nàng tái nhợt đến đáng sợ, tựa như lệ quý vô tình hanh vô tức du đãng trong đêm, thiếu chút nữa hù chết đám cô nương Di Nhiên Cư.

- Khiến Trần sư đệ chê cười, ban ngày đại chiến cùng tiểu tiện nhân kia, bị thụ thương.

Tiêu Hoàng cố nặn ra một nụ cười, về phần tiểu tiện nhân trong miệng nàng, đương nhiên là chỉ Huyền Băng Thánh nữ.

Trần Trầm có chút im lặng.

Tiêu Hoàng này dù gì cũng là Thánh nữ, lại mở miệng gọi người khác là tiểu tiện nhân, có thể thấy được, hiện tại trong lòng nàng có bao nhiêu hỗn loạn.

Không đợi hắn lên tiếng, đại môn Di Nhiên Cư lại lần nữa mở ra, sau đó là đám Thánh tử, Thánh nữ một tên tiếp một tên kéo vào.

Thanh Long Môn Lâm Tiến, Bạch Hổ Tông Diệp Vô Sinh, Huyền Vũ Môn Huyền Hồng... Đủ mặt anh tài.

Trong chốc lát, Di Nhiên Cư tiếp đón mười một vị Thánh tử, Thánh nữ bộ pháp lão đạo.

Sắc mặt đám người này cũng không kém Tiêu Hoàng là bao, tái không khác gì thi thể. Nếu như không phải Trần Trầm từng gặp bọn họ, chỉ sợ tưởng rằng có một đám cương thi đang kéo đến.

- Quá thâm! – Trần Trầm thầm cảm thán.

Hôm qua còn hăng hái thế kia, hôm nay chạy ra đường nửa đêm có thể dọa khóc tiểu hài tử, chắc chắn, tương phản quá lớn!

Bất quá, Trần Trầm vẫn có chút bội phục mấy vị này.

Ban ngày, giữa bàn dân thiên hạ, cả đám bị đánh trọng thương, trực tiếp hôn mê, lúc này mới qua bao lâu, vậy mà đã có thể xuống giường chạy đến đây rồi.

Có thể thấy nội tình của bọn họ cũng không tệ lắm.

- Trần sư đệ, chỗ người có bao nhiêu thiên tài địa bảo? Nguyện nhường lại bao nhiêu?

Thanh Long Môn Thánh tử Lâm Tiến là người đầu tiên lên tiếng, khuôn mặt tái nhợt mang theo tươi cười thân thiện, thoạt nhìn đặc biệt động lòng người.

Không có biện pháp, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Dù rằng hắn là thiên kiêu xếp hạng thứ hai thiên kiêu bảng, hiện tại nhìn thấy Trần Trầm cũng phải cười làm quen, hơn nữa còn phải khách khí đấy.

- Không nhiều lắm.

Trần Trầm nhàn nhạt đáp, khiến cho đám Thánh tử, Thánh nữ có mặt tại đây lập tức trở nên khẩn trương, đồng thời địch ý bắt đầu lan tràn giữa mấy người.

Thiên tài địa bảo không nhiều lắm, có nghĩa là phải tranh! Người chung quanh đều là đối thủ cạnh tranh!

- Hệ thống, phạm vi 30 mét, vật gì có giá trị nhất?

“Bên trái, ba mét, Hồ Phách Liên Tâm Giáp.”

- Giá trị thứ hai.

“Bên phải, hai mét, Phượng Huyết Hải Đường Bội.”

...

Nghe một loạt đáp án, Trần Trầm thảm kinh ngạc.

Đám... Thánh tử, Thánh nữ này đúng thật là giàu. Ngoài mấy thứ trong nhẫn trữ vật, trên người cũng trang bị không ít thứ quý hiếm.

Quả nhiên, đồ mua được cũng chẳng phải thứ gì tốt.

Đồ không mua được mới là tốt nhất.

Bất quá, hôm nay mấy thứ này sợ là muốn đổi chủ.

Nhưng trước đó, hẳn phải thăm dò một phen.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm tùy tiện lấy một củ Vạn Niên Xích Tham từ trong nhẫn trữ vật.

- Ở đây ta có một củ Vạn Niên Xích Tham, có thể giúp một người trong các người khôi phục triệt để. Chính các người ra giá đi, bắt qua ta nói trước, ta không cần mấy thứ rác rưởi như linh thạch.

Nhìn Xích Tham trước mắt, trong mắt đám Thánh tử, Thánh nữ lóe lên quang mang, phối hợp với sắc mặt trắng bệch kia... Quả thực đến cọng lông cũng giống cương thi.

Trời có mắt rồi, tuy là lúc trước bọn họ cũng có vật này, nhưng đều là miếng nhân sâm. Nào có ai như Trần Trầm, trực tiếp lấy ra nguyên củ.

- Trần sư huynh, ta có một căn Chu Tước chi vũ, trong đó có thần tính!

Lúc này Tiêu Hoàng cũng không gọi là sư đệ nữa, trực tiếp đổi giọng gọi sư huynh, hơn nữa còn xuất từ trong nhẫn trữ vật ra một cọng lông vũ sáng chói mắt.

Nhìn thấy cọng lông kia, đám Thánh tử lộ vẻ kinh sợ.

Chơi lớn vậy, vừa đến đã ra giá trên trời, lông vũ thần thú!

- Trần... khụ khụ, chỗ ta có quả trứng! Có tỷ lệ ấp ra Huyền Vũ!

Lúc này Huyền Hồng cũng không cao ngạo nổi nữa, chỉ có điều gọi sư huynh có chút mất mặt. Thế nhưng món đồ hẳn lấy ra càng

khiến người ta khiếp sợ.

Huyền Vũ Đản có tỷ lệ áp ra Huyền Vũ.

Cái này đâu phải chảy máu, là cắt tay mẹ rồi!

Chương 96: Bị Chơi Hồng Mát

- Huyền Vũ Đản, cái này sao có thể? – Tiêu Hoàng là người đầu tiên không phục.

Phải biết thần thú thuần chủng vừa ra đời đã là Kim Đan kỳ, chênh lệch không phải loại yêu quái thượng vàng hạ cám có thể so đợc.

Nếu Huyền Vũ Môn có Huyền Vũ Đản, khẳng định bọn họ sẽ giá u thật kỹ, tự mình áp, có đâu tùy tiện mang ra ngoài, hôm nay lại còn đem ra giao dịch?

Nghe vậy, Huyền Hồng mặt già đỏ lên, không nói gì, ngược lại Lâm Tiến bên cạnh mở miệng:

- Huyền Vũ Môn thành lập tại một đầu sơn mạch phía trên di hải Huyền Vũ, nghe đồn thời điểm kiến tông, tổ sư đã tìm được trên 100 Huyền Vũ Đản, bắt quả bởi vì đủ loại nguyên nhân, không có cái nào áp thành công, hẳn đây là một trong số đó?

Thấy mình bị vạch trần, Huyền Hồng cũng không giấu giếm nữa, gãi gãi đầu nói:

- Trứng thần thú có thể đảm bảo ấp thành công có giá trị bao nhiêu, chứ vị cũng không phải không biết... Quả trứng này của ta tuy tỷ lệ ấp cực thấp, nhưng ít nhất vẫn có xác suất... Ta cũng không nói sai.

Một phần triệu cũng là xác suất, đúng không?

Nghe được lời của hắn, Tiêu Hoàng hừ lạnh một tiếng, sau đó cười nói với Trần Trâm:

- Trần sư huynh, lấy quả trứng hồng của hắn, không bằng lấy lông Chu Tước của ta. Cái lông này ở Chu Tước Môn cũng không có mấy cái đâu, chính là tài liệu luyện chế pháp bảo cao cấp nhất, giá trị không thể đo lường.

- Trần sư đệ, ở chỗ ta có một viên Kim Đan Long Châu, mặc dù chỉ là Long Châu của Yêu Long bình thường, nhưng bên trong ẩn chứa một tia khí tức Chân Long!

Lâm Tiến cũng lấy ra một viên Long Châu màu vàng, gia nhập đấu giá.

Những Thánh tử, Thánh nữ khác cũng nhau phụ họa, một lát sau, toàn bộ đại viện Di Nhiên Cư bị bảo quang chiếu sáng.

Trần Trâm ghen hống nhìn trần trời từng kiện chí bảo đưa đến trước mắt mình.

Giá trị những vật này không phải Vạn Niên Xích Tham có thể so được, nhưng đám Thánh tử, Thánh nữ lại lấy ra không chút do dự.

Điên cuồng hét như người đi lâu trong xa mạc, gần như sắp chết khát bỗng nhiên nhìn thấy ốc đảo.

- Hệ thống, trong phạm vi 30 mét, vật quý giá nhất ở đâu?

- Trước mặt, hai mét, Huyền Vũ Đản nửa sống nửa chết.

- Vật giá trị thứ hai?

- Bên trái, phía trước ba mét, Hồ Phách Liên Tâm Giáp.

...

Nghe được đáp án của hệ thống, Trần Trầm do dự một lát, cuối cùng giao Vạn Niên Xích Tham cho Huyền Hồng.

- Huyền sư đệ, ta muốn cái trứng của ngươi, có lẽ ngươi không biết, ta là người thích đánh cược. Lỡ như áp được quả trứng này, chẳng phải ta lời lớn sao.

Nghe hắn nói, Huyền Hồng cũng chẳng quan tâm mình bị gọi là sư đệ, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Lại còn áp ra Huyền Vũ, đúng là đồ đàn... Hơn một ngàn năm, Huyền Vũ Môn còn không áp ra nổi, chỉ bằng một người thường như ngươi mà cũng đòi áp trứng Huyền Vũ.

Đây chẳng phải là chọc cười ta sao?

Bất quá, nội tâm xem thường thì xem thường, nhưng tay của hắn lại rất nhanh, lập tức búng Huyền Vũ Đản bỏ vào tay Trần Trầm, còn tặng kèm một cái túi yêu thú nữa chứ, bộ dáng kia cứ như sợ Trần Trầm sẽ đổi ý.

Thấy Huyền Hồng vui vẻ cầm Xích Tham rời đi, sắc mặt những Tánh tử, Thánh nữ khác thoáng cái tối sầm xuống.

Xích Tham đã bị lấy đi, bọn họ hết hi vọng rồi.

Đang định rời đi thì đột nhiên Trần Trầm vươn tay, lấy ra một cây

Vạn Niên Tử Chi.

- Đây là thứ bảo mệnh của ta... Vốn dĩ ta không muốn lấy ra, nhưng thấy chư vị... Aiz, tất cả mọi người đều là sư huynh đệ ba mươi sáu tông, tổn thương lòng các người, ta cũng thấy đau xót.

Trần Trầm trầm thiết nói, nói xong còn xoa xoa khóe mắt. Thấy vậy, cơ mặt đám Thánh tử, Thánh nữ co giật liên hồi.

Ta tin người mới có quý, người chính là muốn nhân lúc cháy nhà đi hôi của đây mà!

- Chu Tước Vũ của ta... - Tiêu Hoàng lại lấy ra lông Chu Tước.

Nhưng Trần Trầm lại khoát tay, thâm ý nói:

- Ta nghe đồn... Tiêu sư tử có một khối ngọc bội đặc thù.

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Hoàng đại biến. Ngọc bội kia vốn chính là thiếp thân chi vật của nàng, ngoại trừ chương môn Chu Tước Môn, không ai biết gì về nó. Sao tiểu tử này lại biết được? Chẳng lẽ hắn nhìn lén...

A!

Nghĩ đến đây, khuôn mặt trắng bệch của Tiêu Hoàng đỏ lên.

Tiểu tặc vô sỉ.

Trần Trầm cũng chẳng để tâm đến thái độ của Tiêu Hoàng, hắn chạy đến cạnh Diệp Vô Sinh, gõ gõ lên áo giáp của hắn ta.

Keng keng!

- Diệp sư huynh, cái áo giáp này của người kêu thật giòn, ta thích nhất là nghe loại âm thanh này.

Nghe vậy, Diệp Vô Sinh kịch liệt ho vài tiếng, khuôn mặt phía sau áo giáp không ngừng run rẩy, mãi một lúc lâu sau, hắn mới lạnh lùng nói:

- Cái Hồ Phách Liên Tâm Giáp này không lấy ra được, nếu người có thể lấy xuống, ta liền tặng người.

Trần Trầm giật mình, kinh ngạc nhìn Diệp Vô Sinh.

Cái áo giáp này không lấy ra được, vậy sau này làm sao cưới vợ?

Mẹ nó, đừng nói là cưới vợ, ngay cả ăn uống thường ngày cũng là vấn đề.

May mà Diệp Vô Sinh tu vi cao thâm, có thể không ăn uống, nhưng cả ngày mặc cái áo giáp này, không khỏi cũng quá vương bận.

Khó trách Trọng Diệp nói Diệp Vô Sinh có oán khí cực trọng. Hắn mỗi ngày đều phải sinh hoạt bên trong áp giáp, không có oán khí mới lạ.

Thứ này không thể lấy, quá kinh khủng!

- Trần Trầm, đây là lệnh bài của ta, Bạch Hồ Tông thiếu tông chủ, gặp nó như gặp tông chủ, ta có thể đưa nó cho người. Ngày sau, bằng vào lệnh bài này, người có thể yêu cầu ta hoặc Bạch Hồ Tông làm một chuyện.

Ngữ khí Diệp Vô Sinh vẫn lạnh lẽo như trước, nhưng trong đó lại ẩn chứa một cỗ quyết tử chi ý, nghe thấy vậy, đám Thánh tử, Thánh nữ chung quanh chấn động.

Lệnh bài Thiếu tông chủ cũng dám lấy ra, cái này là muốn liều mạng sao?

- Một chuyện? Chuyện này có thể đến mức nào? – Sắc mặt Trần Trầm cũng trở nên trịnh trọng.

- Bạch Hồ Tông ta không cách nào cam đảm, nhưng người bảo ta chết, cũng có thể. – Diệp Vô Sinh lời ít ý nhiều nói.

- Được, vậy Tử Chi này giao cho người!

- Đa tạ!

- Đợi một chút, Trần sư huynh, thiếp thân ngọc bội ta cũng có thể cho người! – Thấy vậy, Tiêu Hoàng quýnh lên, muốn ngăn cản, thế nhưng Diệp Vô Sinh đã cầm Tử Chi chạy mất.

Trần Trầm thu hồi lệnh bài thiếu tông chủ Bạch Hồ Tông, nhẹ ho hai tiếng:

- Thật ra, ta vẫn còn một vật cuối cùng dùng để bảo mệnh, là át chủ bài cuối cùng của ta, không đến lúc chết, tuyệt không lấy ra.

Chúng Thánh tử, Thánh nữ:

-...

Nửa giờ sau, Trần Trầm đuổi đi mấy tên muốn nhìn xem rốt cuộc mình có bao nhiêu bảo mệnh chi bảo, sau đó đóng cửa Di Nhiên Cư, bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm của mình.

- Huyền Vũ Đản nửa sống nửa chết, có tỷ lệ áp ra Huyền Vũ.

- Lệnh bài thiếu tông chủ Bạch Hồ Tông.

- Phượng Hải Đường Bội, chí bảo tu hành, có thể tụ linh khí, thanh tâm ngưng thần, nghe nói còn có tác dụng huyền học không biết.

- Đồ Long kiếm, đã nhuộm qua Yêu Long chi huyết, chuyên phá các vật yêu tà, chính là vật có Linh Khí cao cấp nhất.

...

Trần Trầm đương nhiên không mang tất cả thiên tài địa bảo ra cấp cho mấy tên kia mỗi người một thứ, như vậy sẽ dẫn đến lạm phát.

Hơn nữa, càng về sau, đám người kia thấy hấn lấy ra quá nhiều thứ, bắt đầu muốn cò kè mặc cả. Trần Trầm không chút do dự đuổi bọn họ đi.

Mặc dù là thế, nhưng thu hoạch lần này của hấn cũng cực kỳ phong phú.

Nhân lúc đêm khuya thanh vắng, Trần Trầm quay về phòng mình, lấy hết tất cả thiên tài địa bảo trong nhẫn trữ vật ra.

Không bao lâu sau, thiên tài địa bảo tràn đầy đất, liếc nhìn không dưới mấy trăm loại, nếu có ai nhìn thấy, chỉ sợ sinh ra cướp đoạn chi tâm, liều mạng vì bảo.

Đây quả thực là một cái bảo khố di động mà!

- Hệ thống, trong phạm vi 30 mét, có thứ gì có thể giúp Huyền Vũ Đản thuận lợi áp ra hay không? Người nói thứ này có giá trị nhất, cho nên đừng có đùa ta đấy!

“Có, bên trái, phía trước hai mét, Úc Vạn Niên Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch.”

Nghe được đáp án này, khóe mắt Trần Trầm co giật mấy cái.

Coi như hấn đã hiểu, thứ này phải dựa vào Úc Vạn Niên Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch mới áp ra được, nếu không phải vậy, Huyền Vũ Môn đã sớm áp ra Huyền Vũ.

Nhưng không ngờ, ngay sau đó hệ thống đã cho đáp án thứ hai.

“Máu của Kí chủ.”

- Hả? – Trần Trầm ngẩn ra, máu của hắn cũng được à?

Nhưng khi lấy lại tinh thần, hắn vô cùng kích động. Máu tốt nha, có thể tái tạo máu thịt, còn có thể thúc sinh.

Xuất phát từ keo kiệt, giờ phút này hắn hoàn toàn không sợ đau. Không nói hai lời, lập tức cầm Đồ Long Kiếm cứa nhẹ lên tay một phát.

Đau đớn truyền đến, khiến Trần Trầm không khỏi hít một ngụm khí lạnh, ngay sau đó, hắn đặt miệng vết thương ngay Huyền Vũ Đản.

Tí tách! Tí tách!

Trần Trầm nhắm mắt lại, nghe âm thanh máu mình nhỏ giọt.

Nhưng không được bao lâu, âm thanh đó lại biến mất.

Mở mắt nhìn, đồng tử Trần Trầm co rút lại, hắn cho là mình đang nằm mơ.

Vậy cũng được hả...

Miệng vết thương chỉ trong chốc lát đã khỏi hẳn.

- Thân thể này của ta bị ta chơi hỏng rồi!

Ý nghĩa này vụt qua trong đầu Trần Trầm, hắn ngẩng đầu nhìn trần nhà, khóc không ra nước mắt.

Chương 97: Người Kế Tiếp Chính Là Người

- Sau này người khác sẽ không cho rằng ta là thiên tài địa bảo o thành tinh chứ hả?

Trần Trầm cảm thấy có hơi lo lắng.

Trên thực tế, hiện tại hắn giống hệt Tiểu Hoàng, ra tí huyết cũng có thể dùng làm dược.

Thở dài, Trần Trầm lại cầm Đồ Long Kiếm cắt lên tay một phát, lúc này, hắn tận mắt nhìn thấy miệng vết thương dùng tốc độ mất t hường có thể thấy được khép lại.

- Muốn nhỏ tí huyết cũng không dễ dàng gì...

Trần Trầm cảm thấy khó thở, dứt khoát đặt Đồ Long Kiếm trên vết thương, để máu tươi dọc theo thân kiếm rơi xuống Huyền Vũ Đả n, mùi vị kia... Thật cmn dục tiên dục tử!

Thả độ khoảng 100 mililiter máu, Trần Trầm mới thu hồi kiếm.

Lúc này, Huyền Vũ Đả đã bị máu tươi nhiễm đỏ. Từng sợi ánh sáng màu vàng nhạt lóe lên, sau đó bắt đầu chậm rãi thẩm thấu vào bên trong, cuối cùng lan tràn khắp vỏ trứng.

Vỏ trứng Huyền Vũ cũng bắt đầu chớp sáng, một cỗ huyết khí chỉ lực nồng đậm đến cực hạn từ bên trong bạo phát.

Ầm!

Một âm thanh giòn vang, vỏ Huyền Vũ Đản xuất hiện một vết rạn.

Ngay sau đó... Im bật.

- Hệ thống, phạm vi 30 mét, thứ gì trên quý nhất?

- Kí chủ, là Huyền Vũ Đản sắp nổ trước mặt.

Từ nửa sống nửa chết biến thành sắp nổ, vậy cũng là có tiến bộ. Bật quá, xem ra muốn áp trứng cần phải tốn không ít máu.

Hiện tại hấn cũng không thể ra máu nữa, trời mới biết có người k hiêu chiến hấn hay không.

Do dự một chút, Trần Trầm nhỏ vài giọt Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch lên vỏ trứng, sau đó cẩn thận từng chút một đặt Huyền Vũ Đản vào túi yêu thú.

...

Thánh tử, Thánh nữ ba mươi sáu tông cùng mười tám tiểu tông vẫn như cũ tụ tập trên quảng trường.

Chỉ có điều thiếu đi vài người, đều là người hôm qua bị trọng thương, vô pháp khôi phục.

Nhìn thấy Lâm Tiến cùng Diệp Vô Sinh sinh long hoạt hổ, trong mắt Trọng Diệp khó có được lóe lên tia kinh ngạc.

Hai người này đều do hấn đả thương, hôm qua ngay cả dây cũng dây không nổi, vậy mà nay đã... Xem ra Bạch Hồ Tông cùng Thanh Long Môn quả thật có vài phần nội tình.

Bất quá, cái này cũng không sao, hấn đánh thêm một lần là được.

Thế nhưng, trải qua một đêm “Thảm thống đại giới”, vô luận là tông môn nào cũng đều rút ra được bài học. Thời điểm Trọng Diệp khiêu chiến Diệp Vô Sinh, mặc dù tên này đã từng tuyên bố bản thân không có chuyện “Không chiến đã hàng”, thế nhưng hiện tại đã học khôn, trực tiếp nhận thua.

Không có biện pháp, đêm qua ngay cả lệnh bài thiếu tông chủ cũng đã đưa ra, giờ chẳng lẽ lại bán mình?

Sách lược trước mắt chính là nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi đến chiều ngày mai, đánh một trận cuối cùng, dùng hết toàn lực. Dù hiện tại bị đánh khỏi ba mươi sáu tông, nhưng bọn họ cũng phải nhẫn.

Trần Trầm ngồi trên đài cao quan sát diễn biến trên lôi đài, cảm thấy rất vô vị, tất cả mọi người đều không đánh, vừa lên đã xin hàng, vậy thì còn gì để coi.

Cho nên hấn xem rồi lại xem, rốt cuộc ngủ gật lúc nào không hay.

Đến xế chiều, rốt cuộc thế cục cũng phát sinh biến hóa.

Bởi vì Thanh Long Môn, Bạch Hổ Tông, Chu Tước Môn,... không chỉ muốn bảo hộ địa vị tông mình, đồng thời còn phải hỗ trợ mình hữu.

Tựa như Thiên Vân Tông trợ giúp U Thủy Môn vậy.

Cho nên đến chiều, sau khi Trọng Diệp hết cơ hội khiêu chiến, đám cao thủ đứng đầu ba mươi sáu tông lại có hành động.

Đám người này hiện tại cũng học khôn ra, chuyên môn lựa chọn mấy cái tông môn có công pháp bị mình khắc chế.

Nói thật, tất cả mọi người đều là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, ngư

oi khắc ta, tự nhiên ta cũng có người khắc người.

Cho nên không bao lâu sau, có mấy người của mười tám tiểu tông bị đánh bại, ngay cả Huyền Băng thánh nữ vừa mới khôi phục cũng bị Diệp Vô Sinh đánh trọng thương.

Diệp Vô Sinh vừa đánh bại Huyền Băng Thánh nữ, mấy cái tông môn nhỏ yếu khác của tám tông phương Bắc lập tức khiêu chiến Diệp Vô Sinh. Hắn trực tiếp nhận thua, công thành lui thân, thay mình hữu đoạt ghé.

Đám Tiêu Hoàng thấy vậy cũng học theo. Thấy một màn trước mắt, sâu trong mắt Trọng Diệp lóe lên lửa giận.

Đám Thánh tử, Thánh nữ này không có một tên nào là gốc. Vì muốn giữ lại địa vị ba mươi sáu tông, có thể nói là không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Hắn động, đám người này kiên quyết bất động.

Nếu quả thực dựa theo kế hoạch của bọn họ, chỉ sợ mấy cái tông như Thanh Long Môn, Bạch Hồ Tông,... đều được giữ lại trong ba mươi sáu tông.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức nhìn về phía Tề Bất Phàm.

Tề Bất Phàm gật đầu hiểu ý.

Lúc này, Lâm Tiến vừa đánh bại một Thánh tử mười tám tiểu tông, mắt thấy đồng minh của hắn chuẩn bị khiêu chiến, thần sắc Tề Bất Phàm đột nhiên trầm xuống, một cỗ uy áp vô hình đánh về phía vị Thánh tử kia.

Thực lực Thánh tử kia chẳng qua chỉ mới Trúc Cơ hậu kỳ, bị đánh bất ngờ, rên lên một tiếng, lời chuẩn bị ra khỏi bị lập tức nuốt trở về.

Chờ hấn lấy lại tinh thần, Tề Bất Phàm đã đoạt trước, tiến lên lôi đài.

- Lâm Tiến, vừa nãy không phải ngươi nói không muốn nghỉ sao? Không đổi ý đấy chứ? Nếu không thì cùng ta so chiêu.

Lúc này, sắc mặt Lâm Tiến có phần khó coi. Thực lực Tề Bất Phàm không tầm thường, nếu hiện tại đại chiến... Chưa chắc ngày mai hấn có thể bảo trì trạng thái toàn thịnh.

Thấy Lâm Tiến có vẻ do dự, Tề Bất Phàm giễu cợt:

- Ngày đó ngươi nói ta không xứng gọi ngươi một tiếng sư huynh, sao hả? Hiện tại đối mặt ta lại muốn nhận thua.

Nghe vậy, đồng tử Lâm Tiến lập tức co lại. Dù gì hấn cũng là thiên kiêu xếp hạng thứ hai, Thanh Long Môn Thánh tử, sao có thể chịu được loại vũ nhục này?

Nghĩ đến đây, Lâm Tiến lạnh lùng nói:

- Đã như vậy, vậy thì so chiêu, để ta xem xuất môn từ tiểu tông như ngươi có xứng xếp hạng ba trong Phong Vân bảng hay không?

Nói xong câu đó, Lâm Tiến ngửa mặt lên trời gào một tiếng. Cánh tay phải nhanh chóng bành trướng, không bao lâu sau, toàn bộ cánh tay đã biến thành một cái long trảo cực lớn, vô cùng tráng kiện, phía trên nó phát ra chấn động vô cùng cường đại.

Không chỉ như thế, một nửa bên mặt hấn cũng vặn vẹo, thoáng ẩn hiện Long Lân.

Thủ đoạn này là lần đầu tiên Lâm Tiến dùng, dù trước đó, đối mặt với Trọng Diệp, hấn cũng không biến hóa thành như vậy.

- Nghe đồn người có huyết mạch Yêu tộc, xem ra là thật. Ha ha, một cái tạp chủng, ở nhân tộc chúng ta lại dám xưng Thánh tử!

Tên Tề Bất Phàm này đúng thật là mồm mép, nói chuyện quá mức kích thích người ta.

Ngang!

Hắn vừa dứt lời, Lâm Tiến bạo rống một tiếng. Một cỗ long uy ba o trùm toàn bộ lôi đài, ngay sau đó, cánh tay phải đã hóa thành long trảo mang theo khí thế không gì phá được đánh về phía Tề Bất Phàm.

Long trảo còn chưa chạm vào Tề Bất Phàm, sàn lôi đài đã bắt đầu rạn nứt.

Chỉ đơn thuần một cánh tay, uy lực đã ảm ảm vượt khỏi phạm trù Túc Cơ đỉnh phong.

- Lạc U Chi Viêm.

Tề Bất Phàm thì thào nói, trong nháy mắt, mặt đất xuất hiện hắc sắc hỏa diễm. Loại hỏa diễm này vô cùng kỳ lạ, bám trên lôi đài hoàn toàn không gây ảnh hưởng gì, nhưng một khi chạm vào long trảo của Lâm Tiến thì khiến thần sắc hắn đại biến.

- Ha ha, người cho rằng ta không hiểu người sao? Nói cho người biết, Lạc U Chi Viêm này của ta chuyên dùng để thiêu đốt linh lực, với trạng thái tiêu hao linh lực của người hiện tại... Chắc không nhỏ ha! Để ta xem người có thể kiên trì được bao lâu!

Tề Bất Phàm cười lạnh nói, cùng lúc đó, Lạc U Chi Viêm đã lan khắp hấp toàn thân Lâm Tiến.

Nếu như lúc này Lâm Tiến giải trừ biến thân, phong bế linh lực toàn thân, Lạc U Chi Viêm sẽ biến mất.

Nhưng phong bế linh lực thì có khác nào nhận thua?

Nghĩ đến đây, thần sắc Lâm Tiến bỗng nhiên trở nên dữ tợn. Bên trong thân hình đơn bạc bộc phát ra một cỗ lực lượng không gì sánh kịp.

- Chết đi cho ta!

Oanh!

Hắc viêm hùng hực thiêu đốt, nhưng Lâm Tiến lại chẳng chút để tâm. Trong nháy mắt rút cạn linh lực, lại lần nữa đánh ra một chưởng uy lực khủng bố.

Tòa bộ lôi đài bắt đầu xuất hiện xu hướng sụp đổ theo hình quạt, đứng giữa sóng xung kích của cánh quạt, Tề Bất Phàm bị đánh văng ra ngoài.

Ngay thời điểm sắp rơi xuống lôi đài, cả người Tề Bất Phàm đột nhiên khựng lại, cường hành đứng ở rìa lôi đài.

Chỉ có điều y phục trên người hắn đã bị nghiền nát, lộ ra nội giáp lóe sáng hào quang bên trong.

Phốc!

Phun ra một ngụm máu, sắc mặt Tề Bất Phàm tái nhợt, nhưng khóe miệng lại nhếch lên.

Chặn, một kích tuyệt cường của Lâm Tiến cuối cùng vẫn bị hắn chặn lại.

Nhìn giữa lôi đài, Lâm Tiến đã bị hắc viêm thiêu rụi linh lực. Trong mắt Tề Bất Phàm lóe lên một tia tàn nhẫn, kế đó, hắn lấy ra một viên đan dược, nuốt xuống.

Đan dược vừa vào bụng, tổn thương trên người hẳn dùng mắt thường có thể thấy bắt đầu khôi phục.

Thấy vậy, đám Thánh tử, Thánh nữ đều vô thức nhìn về phía Trọng Diệp.

Trong phạm vi Đại Tấn, đan dược có hiệu quả dựng sào thấy bóng như vậy cũng chỉ có Độ Ách Đan của Vô Tâm Tông.

Mà loại đan dược này, ngoại nhân căn bản không thể nào có được. Hôm nay Tề Bất Phàm nuốt nó trước mặt mọi người, điều đó cũng có nghĩa là hẳn đem mối quan hệ giữa mình và Vô Tâm Tông đưa ra ngoài ánh sáng.

- A, vài ngày trước không phải người xuất khẩu cuồng ngôn với ta sao? Hôm nay thế nào? Thua à? Thiên kiêu thứ hai Đại Tấn chỉ là một tên phế vật?

Tề Bất Phàm bước đến cạnh Lâm Tiến, lớn tiếng trào phúng. Đợi châm chọc đã miệng, hẳn vung chân đá liên tiếp bốn cái, đương trường phế đi tứ chi Lâm Tiến.

Phát tiết xong lửa giận, hẳn mới nặng nề đá Lâm Tiến xuống lôi đài.

Một cước này có bao nhiêu nặng, có thể thấy rõ như ban ngày. Nếu như không phải Lâm Tiến là thân bán yêu, chỉ sợ đã sớm đi chà u trời.

Đám Thánh tử, Thánh nữ thấy một màn như vậy, sắc mặt vô cùng phức tạp. Thiên kiêu thứ hai Đại Tấn, Thánh tử mạnh nhất trong ba mươi sáu tông vậy mà cũng thất bại.

Bài danh chiến ngày mai, bọn họ thật có thể làm theo kế hoạch sao?

Vốn không giải quyết được Trọng Diệp, nay lại thêm một cái Tề Bất Phàm.

Hơn nữa, tên Tề Bất Phàm này còn là một cái ngoan nhân. Mấy ngày trước, Lâm Tiến chỉ nói hấn một câu, vậy mà hôm nay lại ra tay nặng như vậy...

Nói thật, đám Thánh tử, Thánh nữ bị thủ đoạn tàn nhẫn của Tề Bất Phàm chấn nhiếp, trong mắt vô thức lóe lên tia sợ hãi.

Cảm nhận được ánh mắt kính sợ bốn phía, Tề Bất Phàm thập phần hưởng thụ. Bất quá, một giây sau, dường như nghĩ đến điều gì, hấn quay đầu nhìn về phía vị trí thứ mười bốn trong ba mươi sáu tông.

- Trần Trầm, trận này ngươi thấy thế nào? Nói cho ngươi một tin tốt, kế tiếp chính là ngươi, nếu có gan, đến lúc đó chớ có nhận thua.

Nghe vậy, đám Thánh tử, Thánh nữ vô thức nhìn Trần Trầm đang lặng lẽ ngồi trên đài cao, trong mắt hiện lên một tia đồng tình.

Tề Bất Phàm này hiển nhiên mang thù, hiện tại vẫn nhớ chuyện Trần Trầm đã tổn thương Hậu Thổ tông Chu Trí. Hôm nay giải quyết Lâm Tiến, hấn vậy mà lại để mắt đến Trần Trầm.

Chương 98: Phế Hấn

- Ha... A!

Trần Trầm ngáp một cái, trong cơn mê ngủ tỉnh dậy, nhìn thấy mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía mình, có hơi im lặng.

- Các người nhìn ta làm gì? Hôm nay đánh xong chưa?

Thấy vậy, đám Thánh tử, Thánh nữ á khẩu, người ta đang đe dọa người kia kia, người có thể để tâm một chút không hả?

- Trần sư huynh... Tề Bất Phàm đe dọa người! – U Lan Tâm bên cạnh đen mặt, uổng công nàng hoảng sợ một hồi, cái sư huynh này vậy mà lại ngủ gật.

- Đe dọa gì ta?

Trần Trầm nhìn về phía lôi đài, trông thấy Tề Bất Phàm mặt đen như đáy nồi, trong mắt lộ vẻ hiếu kỳ.

Thấy vậy, Tề Bất Phàm tức giận thiếu chút thổ huyết. Hắn nhân dịp đánh bại Lâm Tiến, nói ra lời kia vốn là uy thế mười phần. Giờ thì hay rồi, một quyền đánh vào bông.

Hắn mà đi lặp lại lần nữa, chẳng khác nào tự nhận mình là tên ngu ngốc.

Nghĩ đến đây, Tề Bất Phàm hung hăng trừng mắt nhìn Trần Trầm, không nói một lời, đi xuống lôi đài. Bất quá trong lòng hắn đã hạ quyết tâm, ngày mai không những phế tứ chi Trần Trầm, ngay cả ngũ chi cũng phế.

...

Trên đường trở về, U Lan Tâm ngại ngùng nói:

- Trần sư huynh, đều tại ta nhỏ yếu nên mới kéo cừu hận cho người

oi, Tề Bất Phàm kia dọa ngày mai sẽ ra tay với ngươi. Hay là đến lúc đó ngươi trực tiếp nhận thua đi, đợi đến chiều lại đánh trở về.

- Ngươi xem thường sư huynh ngươi vậy à? – Trần Trầm cười nói.

- Tề Bất Phàm đánh bại Lâm Tiến, hơn nữa còn phé đi tứ chi của hắn. Nếu không có tuyệt đỉnh thiên tài địa bảo, chỉ sợ Thanh Long Môn sẽ bị đá khỏi ba mươi sáu tông. – U Lan Tâm lộ vẻ sợ hãi.

Ngay cả thiên kiêu đứng thứ hai cũng bị phé tứ chi, cái này quá hung tàn rồi.

Đương nhiên, trải qua hai ngày bài danh chiến, bảng xếp hạng thiên kiêu đã phát sinh biến hóa, Tề Bất Phàm thay thế Lâm Tiến, vọt lên đứng thứ hai.

- Đánh bại Lâm Tiến, lợi hại vậy sao?

Thoáng cái, sắc mặt Trần Trầm trở nên nghiêm trọng. Lúc này, quả thật hắn đang ngủ, tối qua gài bẫy đám Thánh tử, Thánh nữ, rồi còn trích máu, hắn cũng có hơi mệt mỏi.

- Còn không phải! – Thấy Trần Trầm rớt cuộc cũng nghiêm túc, U Lan Tâm nhin không được cảm thấy phẫn chấn.

Cuối cùng vị sư huynh này cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề rồi.

- Ủ!

Trần Trầm qua loa đáp.

Hắn quan tâm không phải Tề Bất Phàm, mà là thực lực nghiền áp Tề Bất Phàm, hiện tại vẫn đang ngồi ở vị trí đệ nhất, Viên Kinh Thiên.

Tên này rốt cuộc đang làm gì?

Tề Bất Phàm thắng Lâm Tiến, mà tên kia có thực lực nghiền áp Tề Bất Phàm... So với Trọng Diệp hẳn không kém là bao đi?

Một kẻ có thực lực như thế lại chấp nhận làm linh vật? Hơn nữa không có tiếng tăm gì?

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, khẳng định có nội tình.

Rốt cuộc là vấn đề ở đâu?

Thấy Trần Trầm thờ ơ, U Lan Tâm cảm thấy rất bất đắc dĩ, có cảm giác hoảng để không gấp, thái giám gấp.

Đúng lúc này, xa xa, trước cửa một gian cửa hàng đặc thù bỗng vang lên một tiếng thét to.

- Bắt đầu phiên giao dịch, ngày mai, thiên kiêu thứ hai bảng xếp hạng Tề Bất Phàm giao đấu cùng thiên kiêu thứ bảy Trần Trầm, đặt Tề Bất Phàm thắng, một tháng hai, đặt Trần Trầm thắng, một tháng năm.

Nghe tiếng hét, hai mắt U Lan Tâm sáng ngời, lảo lảo:

- Trần sư huynh, ta đi đặt một vạn Tề Bất Phàm thắng, ngày mai chắc hẳn phải có thể lời được hai vạn sao?

- Lời cái rắm, ngày mai người chắc chắn thua một vạn linh thạch.
- Trần Trầm tức giận nói.

Bất quá, một lát sau, trên mặt hắn lại lộ ra tươi cười xấu xa.

- Bất quá, người có thể đi đặt 100 linh thạch, ngày mai nói không

chừng ta trực tiếp nhận thua thì sao?

- Trần sư huynh, cuối cùng người cũng thông suốt rồi, thật ra nhận thua cũng không sao cả, người xem, ngay cả Diệp Vô Sinh cũng học được nhận thua đấy thôi?

Thấy Trần Trầm hiểu ra, U Lan Tâm cao hứng bưng bưng, lập tức đi đặt cược.

Bất quá cô không đặt 100 linh thạch, mà đặt hẳn 200.

Có linh thạch không kiếm, đó mới là đồ ngốc.

...

Nhưng đám con bạc cũng không ngốc, thấy Thánh nữ U Thủy Môn vốn quen thuộc với Trần Trầm đi đặt cược Tề Bất Phàm thắng, bọn họ lập tức ngửi ra cái gì đó.

Chậc, là hương vị của nội tình.

Vì vậy, cả đám chen chúc nhau, toàn bộ đặt Tề Bất Phàm thắng. Không bao lâu sau, tỉ lệ đặt cược của Tề Bất Phàm là một thắng một, còn Trần Trầm là một thắng mười.

Thời điểm Trần Trầm về đến Di Nhiên Cư, tỉ lệ đặt cược tại nội đô của hắn đã là một thắng mười lăm.

- Aiz, khuyến khích người bỏ cờ bạc, công đức vô lượng.

Nhìn tỉ lệ đặt cược của tất cả phường bạc lớn trong Quốc đô, vẻ mặt Trần Trầm tràn đầy thánh quang.

Kế đó, hắn gọi Trương Kỳ qua.

- Trương Kỳ, người biết chiếu bạc lớn nhất nội thành ở đâu không?

g?

- Đại ca, ta biết, ta vừa đem toàn bộ linh thạch trên người đặt cho ngươi, trọn vẹn 30 khối linh thạch!

Trương Kỳ lộ vẻ kinh thán, nhưng trong mắt không có hồi tiếc, tr ái lại là tràn đầy hưng phấn.

Đó là loại phân khởi vì sắp kiếm được mấy trăm khối linh thạch.

Đối với vị đại ca này, hẳn chưa từng có hoài nghi.

Về phần bảng xếp hạng thiên kiêu gì gì đó, tất cả chỉ là đánh rắm, rồi còn tỉ lệ đặt cược, hừ, toàn là chuyện tào lao.

Trong lòng Trần Trầm cũng có hơi cảm động, từ đầu đến cuối, hiểu u mình chỉ có tiểu đệ cùng đi tu tiên này thôi.

Chỉ có điều 30 khối linh thạch... Cái tiểu đệ này quả thực có hơi nghèo.

Mặc dù so với đồng môn sư huynh đệ, Trương Kỳ coi như là giàu có, nhưng với tư cách tiểu đệ một thổ hào... Có hơi không xứng...

Nghĩ đến đây, người làm đại ca như hẳn nhin không được hổ thẹn.

- Trương Kỳ, linh thạch trong túi trữ vật này, ngươi cầm đi, mang toàn bộ đi đặt cho ta, có lời, hai ta chia đôi.

Trương Kỳ tiếp nhận túi trữ vật, kiểm tra một chút số lượng linh t hạch bên trong, cơ mặt nhin không được co giật.

Một vạn khối linh thạch...

Bồi mười lăm lần... Đó chẳng phải muốn toàn bộ dân cờ bạc Quố

c đô táng gia bại sản sao?

Còn có, đại ca vậy mà nói muốn phân mình một nửa, đó chẳng phải 7 vạn 5 nghìn khối linh thạch á.

Hít!

Hai mắt Trương Kỳ tối sầm, thiếu chút ngất đi, vội lắc đầu nói:

- Đại ca, ngươi không cần cho ta nhiều linh thạch. Với thiên phú của ta, coi như thời thời khắc khắc chăm chỉ tu luyện, một ngày một khối linh thạch là đủ rồi. Nhiều linh thạch như vậy để ở chỗ ta, là họa không phải phúc.

Nghe vậy, Trần Trầm có chút im lặng. Bất quá, hắn không thể không thừa nhận Trương Kỳ nói có vài phần đạo lý.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội. Trương Kỳ tuy cũng ăn một ít thiên tài địa bảo, nhưng tư chất tu luyện có hạn, hiện tại chỉ mới là Luyện khí tầng 3.

Mang theo mấy vạn linh thạch bên người, đó là họa sát thân.

- Đại ca, ngươi đừng suy nghĩ nhiều, ta đến chiếu bạc đã.

Nói xong, Trương Kỳ cất kỹ túi trữ vật, rời khỏi Di Nhiên Cư.

Nhìn theo bóng lưng của hắn, Trần Trầm cười lắc đầu.

Đừng thấy tiểu tử này ngày thường ngốc ngốc, nhưng đến thời điểm quan trọng vẫn rất thông minh. Từ khi vào Quốc đô, không hề gây bất kỳ rắc rối nào.

...

Sòng bạc Cát Tường.

Nơi này là chiếu bạc lớn nhất Quốc đô, năng lực kiếm tiền tuyệt đ
ối không thua đệ nhất kỹ viện Túy Hồng lâu.

Mấy ngày nay, bài danh chiến mở ra, mỗi ngày cá cược có mấy vạ
n linh thạch. Lão bản đứng sau lưng sòng bài kiếm được bộn, nằm
mơ cũng cười tỉnh.

Hôm nay tuy đã đến đêm, nhưng bên trong sòng bài vẫn như cũ c
hật kín người. Đặt cược, chơi xúc xắc, cái gì cần đều có.

- Lão bản, bài danh chiến ngày mai, ta đặt một vạ linh thạch Thi
ên Vân Tông Thánh tử Trần Trâm thắng.

Lúc này, Trương Ky cũng một thân hoa phục, tay áo bông bành, h
oàn toàn không có bộ dạng tiểu đệ, mà trái lại, y hết như quý công
tử.

- Một vạ linh thạch?

Nhân viên sòng bạc cả kinh, cái này cũng không phải con số nhỏ.
Toàn bộ Quốc đô cảm ra được bấy nhiêu chỉ có rải rác mấy người.

Lại nói, bỗng nhiên có người đặt cược con số như vậy, thông thườ
ng đại biểu cho sau lưng có cổ quái.

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa có một đoàn người đi đến.

- Ta tự đặt cho mình hai vạ linh thạch.

Nghe được thanh âm này, toàn bộ sòng bạc thoáng cái trở nên yên
tĩnh. Tất cả mọi người vô thức nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy ngay cửa sòng bạc, Tề Bất Phàm đang phe phẩy quạt, án
h mắt có chút châm chọc. Đi theo sau hắn còn có vài tên Thánh t
ử, Thánh nữ khác của mười tám tiểu tông.

- Lạc U Tông Thánh tử.

- Thiên kiều xếp hạng thứ hai tự mình đến!

- Còn có thiên kiều xếp hạng thứ năm, Huyền Băng Thánh nữ!

Yên tĩnh một lát, đám con bạc bắt đầu ồn ào náo động.

Thánh tử, Thánh nữ vậy mà tự thân đánh cược, tình huống này là lần đầu tiên bọn họ thấy đấy.

Hơn nữa, Tề Bất Phàm vậy mà cược hai vạn linh thạch cho mình.

Vốn dĩ thấy người vừa đến cược một vạn linh thạch, bọn họ cảm thấy phía sau có điều cổ quái, nhưng hiện tại xem ra, là bọn họ ngẫm nhiều.

Một vạn cùng hai vạn, bên nào đáng tin hơn, dùng đầu gối cũng nghĩ được.

Nhân viên sòng bạc thấy hai vạn linh thạch xuất hiện, đương nhiên cũng nhận tiền cược của Trương Kỳ, hơn nữa còn giao cho Trương Kỳ một tờ phiếu đánh cược.

Nhận lấy phiếu đánh cược, Trương Kỳ không nói hai lời, lập tức xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Trương Kỳ, trong mắt Tề Bất Phàm lóe lên quang mang.

Hai vạn linh thạch của hắn thế nhưng là mấy người góp lại mới đủ đấy. Đối phương là ai? Lại có thể lấy ra một vạn linh thạch?

Chẳng lẽ là Trần Trầm? Thế nhưng hắn dựa vào đâu mà tự tin như thế? Chẳng lẽ vô mề không sợ nứt, chuẩn bị buông tay đánh một l

ần, một trận chiến cho tương lai à?

Quả thực buồn cười.

Giờ khắc này, Tề Bất Phàm cảm thấy bản thân bị vũ nhục. Ngay cả Lâm Tiến mà hắn cũng đánh bại, hôm nay đã là thiên kiêu thứ hai Đại Tấn, thậm chí hắn cảm thấy, nếu như bản thân có được đãi ngộ như Trọng Diệp, hắn còn có thể tỉ thí với Trọng Diệp một phen.

Dưới tình huống như vậy, lại còn có người cảm thấy hắn sẽ thua Trần Trâm?

Đáng hận! Đáng giận! Cũng thật đáng buồn!

Ngu không ai bằng.

Vừa nghĩ đến đây, vui mừng vì đánh bại Lâm Tiến ngày hôm nay thoáng cái mất tung, vẻ mặt Tề Bất Phàm trở nên dữ tợn, quay đầu nói với một Thánh tử bên cạnh:

- Đuổi theo hắn, nếu là người của Trần Trâm, phế hắn cho ta!

Chương 99: Trên Lôi Đài, Không Thề Giết Người

Di Nhiên Cư, đêm khuya, Trần Trâm vẫn như cũ nhỏ máu lên nền Huyền Vũ Đản.

So với hôm qua, vỏ trứng đã có thêm vài vết rạn, xem bộ dạng, kh

ông đến mười ngày nửa tháng, tiểu chút chút bên trong có thể chui ra rồi.

- Mỗi ngày uống máu ta, vậy tính ra cũng có huyết mạch của ta? Về sau đặt tên gì nhỉ?

- Hay là gọi tiểu quy tử đi?

Trong đầu Trần Trầm nghĩ đủ thứ loạn thất bát tao, tay cũng không còn cảm giác đau. Đợi trích đủ máu, hắn liền uống một chén ca nh đại bổ do An Cửu Nương tự tay làm.

Cộc cộc cộc.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, thấy vậy Trần Trầm vội thu hồi Huyền Vũ Đản, bước đến mở cửa.

- Tôn sư đệ, có chuyện gì à? - Người đến là Tôn Thiên Cương, vẻ mặt hắn có hơi lo lắng.

- Thánh tử, tiểu tử Trương Kỳ ra ngoài vẫn chưa trở lại.

Nghe hắn nói thế, Trần Trầm nhíu mày.

Tính ra, Trương Kỳ đã đi được một canh giờ rồi, tốc độ di chuyển của tu tiên giả cực nhanh, theo lý thuyết hắn đã sớm trở lại.

Nếu nói Trương Kỳ ham chơi, lưu luyến chợ đêm... Cái này lại càng không thể.

Trương Kỳ là người thành thật, ngày thường thích nhất chính là xem sách, nếu không thì là tu luyện.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm nhin không được cảm thấy lo lắng.

Phải biết hiện tại trên người Trương Kỳ có một vạn linh thạch, ch

Ắng lẽ hấn bị người ta theo dõi?

- Tôn sư đệ, người ở nhà chờ ta, ta đi đến sông bài xem thử.

- Được, nếu hấn trở về, ta sẽ dùng lệnh bài thông tri người. - Tôn Thiên Cương đáp ứng.

Trần Trầm khẽ gật đầu, quay người rời khỏi Di Nhiên Cư.

...

Ban đêm ở Quốc đô vẫn phồn hoa như trước, nhất là sông bài, kỹ viện mọc lên san sát đường đi, đèn đuốc sáng trưng, người ra kẻ vào.

Trần Trầm cau mày, dứt khoát dùng hệ thống tìm kiếm.

Nhưng mãi cho đến khi đến sông bạc Cát Tường vẫn không có thu hoạch gì.

Đáng tiếc, tu vi Trương Kỳ quá thấp, không có thông tin lệnh bài, bằng không thì đâu có chuyện thế này?

Nghĩ đến đây, Trần Trầm thở dài.

May mà Trương Kỳ là người được trời cao chiếu cố, mệnh cá chép, nếu không hiện tại hấn cũng không bình tĩnh được như vậy.

Bước vào sông bài Cát Tường, hỏi thăm nhân viên một phen, Trần Trầm xác định người đã từng đến đây, hơn nữa sau khi đặt một vạn cược mình thắng thì lập tức rời đi.

Trần Trầm có hơi buông lỏng một chút.

Linh thạch đưa đi được là tốt, sẽ không bị bọn cướp để mất.

Đang lúc hấn chuẩn bị ra ngoài tìm kiếm một phen, thông tin lệnh bài đột nhiên sáng lên.

Là tin tức của Tôn Thiên Cương.

- Sư huynh, Trương Kỳ trở về rồi... Chỉ có điều...

Lời nói đứt quãng, ngôn ngữ không rõ ràng, tim Trần Trầm đánh “bộp” một tiếng, lửa giận nháy mắt bùng lên.

Xem ra là đã có chuyện, tốt nhất đừng để hấn biết là ai làm.

Không chút do dự, Trần Trầm lập tức quay về Di Nhiên Cư, không bao lâu sau đã về đến trước cửa.

Bên trong vọng ra tiếng khóc của mấy cô nương, nghe được âm thanh này, tim Trần Trầm lạnh xuống, vội vàng bước vào trong.

Trong sân, Tôn Thiên Cương đang vận chuyển linh khí cho Trương Kỳ, trên mặt hấn đã tràn đầy mồ hôi.

Mà lúc này, Trương Kỳ toàn thân là máu, thân thể mềm nhũn, không biết đã gãy mấy cái xương, thoát nhìn chẳng khác nào người chết.

Thấy một màn trước mắt, Trần Trầm hít sâu một hơi, kiềm nén lửa giận của mình, trầm giọng nói:

- Tránh ra!

Thấy Trần Trầm trở về, Tôn Thiên Cương cứ như nhìn thấy người chủ trì, vội né sang một bên, nhường lại vị trí.

Nhìn thấy thảm trạng của Trương Kỳ, Trần Trầm không nói hai lời, lập tức lấy ra Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch, đổ vào miệng hấn.

Một cỗ sinh cơ chi lực nồng đậm từ trên người Trương Kỳ bộc phát, một ít ngoại thương dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ khôi phục.

Đám cô nương bên cạnh lập tức ngừng khóc, sững sờ nhìn Trần Trầm.

Bản lĩnh thần tiên cũng chỉ như thế!

Trần Trầm bỏ qua ánh mắt của các nàng, âm u hỏi:

- Hắn trở về bằng cách nào?

Vừa nãy hắn đã kiểm tra, toàn thân Trương Kỳ có rất nhiều chỗ bị gãy xương. Bị thương thành như thế, nếu nói Trương Kỳ tự trở về, hẳn tin mới là đồ ngốc.

- Bị người ta ném vào cửa, lúc ta phát hiện, người nọ đã không thấy bóng dáng. - Trong mắt Tôn Thiên Cương tràn đầy lửa giận, nung nung sau khi nói ra những lời này, hắn lại cúi đầu, thanh âm có chút nghẹn ngào.

- Trần sư huynh, Trương sư đệ, hắn... Hắn... Bị người ta phé đi đả an điền!

- Cái gì!?

Nghe vậy, trong mắt Trần Trầm lóe lên một tia kinh hoàng, thanh âm thoáng cái cao lên. Hắn vội dùng tay dò xét vị trí đả an điền Trương Kỳ, quả nhiên, không hề có một chút linh khí, càng không cách nào cảm ứng.

Quả thật là đả an điền bị phé!

Phải biết đả an điền không phải thứ hữu hình như ngũ tạng, mà là một tồn tại vô hình, có được sinh cơ chi lực cường đại hoặc linh k

hí cũng không cách nào chữa trị được.

Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch có thể chữa trị trái tim, có thể phục hồi xương cốt, nhưng không cách nào chữa được đan điền vô hình trong thân thể.

Chỉ sợ phải là tạo hóa chi vật cùng loại với Tiên Thiên Không Linh Quả mới có thể chữa nổi.

Hoặc là dứt khoát để Trương Kỳ từ bỏ tu tiên, chuyển sang oai môn tà đạo, mới có thể tiếp tục tu hành.

Nghĩ đến đây, nội tâm Trần Trầm bi thương.

Trương Kỳ là người thượng thiên chiếu cố, hẳn vẫn cho rằng tiểu tử này vĩnh viễn sẽ không xảy ra chuyện, cho nên chưa từng lo lắng an nguy của hắn ta. Thậm chí có đôi khi còn bảo hắn đi làm và đi chuyện nguy hiểm, ví dụ như dẫn hắn đến Quốc đô lần này.

Hôm nay xem ra...

Con trời cũng gặp nhiều trắc trở, người làm đại ca như hắn quả không xứng.

- Khụ khụ!

Một tiếng ho khan cắt đứt mạch suy nghĩ của Trần Trầm, Trương Kỳ chậm rãi mở mắt, lúc nhìn đến khuôn mặt lạnh lùng của Trần Trầm, hăm mím cười.

- Đại ca... Ta biết ngay là ta không chết được mà.

- Người còn cười, đan điền cũng đã bị người ta phé đi! Nói cho ta biết ai đã hạ thủ! - Trần Trầm tức giận mắng.

- Hình như là một tên Thánh tử đi theo Tề Bất Phàm, ta không nhì

n rõ, hấn ra tay quá nhanh.

Vừa nói, Trương Kỳ vừa móc từ trong ngực ra một tấm phiếu đánh bạc nhuộm máu, đặt vào tay Trần Trâm.

- Đại ca, may mà cái này không bị hấn cướp đi, giá trị hơn mười vạn linh thạch đấy... Làm ta sợ muốn chết.

Nhìn phiếu đánh bạc nhuộm máu mà Trương Kỳ đưa đến, Trần Trâm cúi đầu, vành mắt phiếm hồng.

- Tề Bất Phàm!

Lúc này hấn xem như đã hiểu vì sao đối phương không trực tiếp giết người, mà chỉ phế đan điền Trương Kỳ, sau đó ném hấn đến trước cửa Di Nhiên Cư.

Đây là khiêu khích trần trụi.

Tên Tề Bất Phàm kia sợ hấn không biết là hấn ta ra tay, cho nên mới lưu cho Trương Kỳ một hơi thở.

Sao mà hung hăng càn quấy!?

- Đại ca, ngày mai trên bài danh chiến, thay ta báo thù, ngày sau ta không thể tiếp tục tu luyện, e là chỉ có thể giúp đại ca làm vài chuyện vặt mà thôi.

Nói đến đây, trong mắt Trương Kỳ thoáng qua tia thất vọng.

Công dụng của Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch vô cùng cường đại, lúc này, ngoại thương của hấn đã tốt lên bảy, tám phần, xương cốt bị gãy cũng bắt đầu liền lại.

Không có đau nhức kịch liệt, thế nên hấn cũng cảm nhận rất rõ đan điền bị hủy.

Vừa nghĩ đến ngày sau không thể tiếp tục tu tiên, tâm trạng hắn k
hó có thể tả.

- Yên tâm, có đại ca ở đây, đan điền bị hủy cũng chẳng phải chuy
ện gì lớn. Sớm muộn cũng có một ngày, ta giúp ngươi lần nữa bư
ớc lên con đường tu hành.

Nói xong lời này, Trần Trầm đưa tay lau khóe mắt, hôm qua đố
i mặt với đám Thánh tử, Thánh nữ kia là hắn giả bộ, còn hôm nay l
à thật sự khổ sở.

Hắn thiếu linh thạch sao?

Nói thật là không thiếu, mấy vạn, mười mấy vạn đối với hắn cũng
chỉ là một con số, dù sao thứ tốt thật sự, linh thạch không mua n
i.

Nhưng hắn lại có ý nghĩ có lợi tội gì không cảm, thế nên mới khi
n Trương Kỳ bị phế đi đan điền.

Cái này khiến hắn cảm thấy tự trách không thôi.

Hắn đã lấy từ tiểu đệ này quá nhiều, nếu không phải do hắn, Tiên
Thiên Không Linh Quả lúc trước rất có thể là của Trương Kỳ, lại
nói, nếu không phải có hắn ta, bản thân e là vô duyên với Thiên V
ân Tông.

Nhưng hắn lại nhiều lần lừa gạt tên ngốc này, vậy mà hắn ta vẫn l
uôn xem mình là đại ca mà đối đãi.

Hôm nay vì làm việc cho mình mà bị người phế đi đan điền.

Cơn tức này, vô luận thế nào hắn cũng nuốt không trôi.

- Cửu Nương, làm phiền ngươi cho người đưa Trương Kỳ về phò

ng.

Trần Trầm quay sang nói với An Cửu Nương, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Nghe vậy, Cửu Nương lập tức an bài hai vị cô nương nâng Truong Kỵ về phòng.

- Tôn sư đệ, Triệu trưởng lão đã biết chuyện chưa? - Trần Trầm lại quay sang hỏi Tôn Thiên Cương.

- Ta vẫn chưa thông tri hẳn. - Tôn Thiên Cương lắc đầu.

Bởi vì sợ Giang trưởng lão của U Thủy Môn hiểu lầm, cho nên hiện tại Triệu trưởng lão đang có mặt ở một cái khách sạn cách đây vài trăm mét, chỉ cần lớn tiếng hô một tiếng là được.

Nhưng hẳn đã quen xem Trần Trầm là người chủ trì, cho nên bất tri bất giác quên mất trưởng lão nhà mình.

- Chưa báo cho hẳn cũng tốt!

Trần Trầm thở hắt ra, ánh mắt trở nên băng lãnh.

Bài danh chiến ba mươi sáu tông, mọi người đánh nhau người chết ta sống là vì lợi ích tông môn, hẳn có thể hiểu được, cho nên không hề có ý định không chết không thôi với bất kỳ ai.

Thế nhưng Tề Bất Phàm lại ra tay tổn thương một đệ tử tùy hành Luyện Khí kỳ ngay bên ngoài bài danh chiến.

Đây chính là vượt quá giới hạn, cũng chạm vào lằn ranh của hẳn.

- Sư huynh, người muốn...

Nhìn thấy mây đen tích tụ ngày càng nhiều trên đỉnh đầu cùng với

khí thế hùng bố của Trần Trầm, Tôn Thiên Cương nhìn không đ
ược hỏi.

- Báo thù cho huynh đệ ta! Không phải hấn khiêu khích ta sao? K
hông phải hấn sợ ta không biết hấn đã động tay sao? Hôm nay hấ
n thành công rồi, nhưng cái giá của thành công rất đắt, hấn trả khô
ng nổi.

Nói xong lời này, Trần Trầm chỉnh trang y phục, từ trong nhẫn trữ
vật lấy ra một quyển sách, giao cho An Cửu Nương.

- Cửu Nương, đây là sách về kinh doanh mà ta đã điều chỉnh lại, v
ốn định đến lúc gần đi sẽ giao cho ngươi, nhưng xem ra hiện tại g
iao có lẽ tốt hơn.

An Cửu Nương một tay nhận sách, một tay che miệng, trong mắt t
ràn đầy khiếp sợ.

Trần Trầm muốn làm gì?

Không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận, hấn đã phủ tay, bước ra khỏi
Di Nhiên Cư.

Thấy một màn như vậy, An Cửu Nương sao có thể không nhận ra
Trần Trầm muốn làm gì, nàng hoảng sợ nói:

- Thánh tử, sao không đợi đến bài danh chiến ngày mai, quang mi
nh chính đại đánh tên Tề Bất Phàm đó, báo thù thay Trương công
tử!

Nghe vậy, Trần Trầm hơi khựng lại, không quay đầu, chỉ lạnh lùn
g bỏ lại một câu:

- Trên lôi đài không thể giết người.

Chỉ một câu ngắn ngủn nhưng sát khí lan tràn bốn phía, khiến An

Cửu Nương cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, tâm cũng lạnh.

Đợi đến khi nàng hoàn hồn, Trần Trầm đã vô tung.

Chương 100: Chi Có Chết!

Sải bước trên con đường phồn hoa, trong tay Trần Trầm có t hêm một cái bình nhỏ, bên trong đựng một ít Thiên Linh Thạch N hũ Dịch.

Sư phụ từng nói, tu vi của hắn tăng lên quá nhanh không hẳn là t o t, bởi vì thân thể không cách nào thích ứng lực lượng đột nhiên t ăng mạnh, rất có thể sẽ xuất hiện tình trạng ngủ quá sập giường, ă n quá rụng răng.

Cho nên từ đó hắn vẫn luôn không dùng đến thiên tài địa bảo tu l u yện.

Nhưng hôm nay...

Trần Trầm lắc đầu, thân ảnh có chút đìu hiu, vừa đi vừa uống cạn bình Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch trên tay.

Linh khí cường đại lập tức tràn ngập cơ thể hắn, tu vi bằng mắt th ường có thể thấy bằng đầu tăng lên.

Chưa đi được mười mét, hắn đã từ Trúc Cơ trung kỳ nhảy thẳng l ên Trúc Cơ hậu kỳ.

Đương nhiên, không phải hấn kiêng ky Tề Bất Phàm, bằng vào thực lực của hấn, dù là Trúc Cơ trung kỳ cũng có thể giải quyết một Trúc Cơ đỉnh phong như Tề Bất Phàm.

Khiến hấn kiêng ky chính là kẻ đứng sau Tề Bất Phàm.

Tiện tay vút đi cái bình rỗng, Trần Trầm bước nhanh hơn.

Gió đêm thoảng qua, cảm giác mát lạnh đánh úp lại.

Nội tâm Trần Trầm lạnh như băng sương, sát ý không cách nào thu liễm.

Về phần một vạn linh thạch tiền cược, hấn đã sớm ném ra sau đầ u.

Chẳng lẽ bảo hấn cầm phiếu đánh bạc nhuộm máu Trương Kỳ đi đổi linh thạch à?

Hấn còn chưa đến mức thiếu thốn như vậy.

...

Hoa Nguyệt Lô.

Đêm nay đèn đuốc sáng trưng, khách nhân nói liền không dứt.

Cố Khuynh Thành nhìn khách quý hoa phục tới tới lui lui, nội tâm thậm vui sướng.

Nàng thành công rồi!

Mời Tề Bất Phàm ngủ lại Hoa Nguyệt Lô, sinh ý lần này nàng ki ếm được lợi lớn.

Ban ngày, Tề Bất Phàm đánh bại Lâm Tiến, thanh danh đại chấn,

trực tiếp vọt lên đứng hàng thứ hai Thiên Kiêu Bảng, danh tiếng n
hát thời không đo đếm được.

Vị tân vương xếp hàng thứ nhất hiện đang ở trong hoàng cung, cũ
ng đâu thể chạy đến đây được.

Cho nên, theo một nghĩa nào đó, Tề Bất Phàm chính là Thánh tử
mạnh nhất có thể ở bên ngoài.

Mà người như vậy hiện tại đang ở Hoa Nguyệt Lâu, đây là bực nà
o vinh hạnh?

Không chỉ đánh bại đám oan gia đồng nghiệp, ngay cả mấy cái tử
u lâu, khách sạn như Tử Khí Các... Cũng bị nàng giẫm nát dưới c
hân.

Có thể đoán được, nếu như ngày mai U Lạc Tông thuận lợi tiến v
ào ba mươi sáu tông, danh khí Hoa Nguyệt Lâu cũng sẽ nâng lên
một cấp bậc.

Nghĩ đến đây, Cố Khuynh Thành cảm thấy uất ức mà mình phải c
hịu mấy ngày nay là đáng giá.

Nói thật, tên Tề Bất Phàm này biểu hiện ra ngoài là hào hoa phon
g nhã, kỳ thật nội tâm cuồng ngạo, không coi ai ra gì, cũng không
dễ sống chung.

Nếu không phải hắn là Thánh tử bài danh hàng đầu, nàng đã sớm
đá đít hắn đi.

Thời điểm Cố Khuynh Thành đang nghĩ mông lung, bất chợt, một
thân ảnh quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt.

- Hắn ta đến Hoa Nguyệt Lâu làm gì?

Cố Khuynh Thành cảm thấy nghi hoặc, người nàng thấy không ph

ai ai khác, chính là Trần Trầm vừa bước vào.

Nhìn thấy Trần Trầm, thần sắc Cố Khuynh Thành phức tạp, lần trước nàng đã chứng kiến thủ đoạn kinh doanh của vị Thiên Vân Tông Thánh tử này, chẳng biết tại sao, nàng lại sinh ra cảm xúc khác với hẳn.

Đó là loại cảm xúc anh hùng nhìn thấy anh hùng.

Đáng tiếc, Thiên Vân Tông Thánh tử không thể nào chuyên tâm đi kinh doanh kỹ viện.

Nghĩ đến đây, nàng lắc đầu, bước đến nghênh đón thân ảnh kia, trên mặt lộ ra tươi cười chuyên nghiệp.

- Thiên Vân Tông Thánh tử, ngài sao lại cất công đại giá quang lâm Hoa Nguyệt Lô? Lần này Khuynh Thành vẫn nhớ giáo huấn, nếu ngài muốn chơi gái không trả tiền, Khuynh Thành tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

Trần Trầm liếc nhìn Cố Khuynh Thành, trên mặt không có dị sắc, chỉ thản nhiên nói:

- Ta đến tìm Tề Bất Phàm, hắn ở đâu?

Cố Khuynh Thành vô thức nhìn lên lầu cao, bất quá, lúc này khoe mắt liếc thấy vết máu trước ngực Trần Trầm.

Thấy có máu, Cố Khuynh Thành thoáng cái đề cao cảnh giác, tươi cười trên mặt biến mất tăm, trầm giọng nói:

- Thánh tử, ngài đến tìm Tề Bất Phàm làm gì?

- Tìm hắn tính sổ.

Trần Trầm lạnh lùng đáp, sau đó không để ý đến Cố Khuynh Thành

nh, cứ thế bay thẳng đến lầu cao.

- Aiz! Thánh tử, ngươi chờ một chút, hiện tại Tề Bất Phàm đang c húc mừng trên tầng cao nhất, bên cạnh còn có hai vị Thánh tử, hơn nữa nếu tìm hấn tính số sao ngươi không đợi đến mai? Hoa Nguyệt Lâu của ta không chịu nổi giày vò đâu...

Cố Khuynh Thành vô thức muốn ngăn cản, thế nhưng thời điểm nàng sắp đến gần Trần Trầm, một cỗ khí tức kinh người từ Trần Trầm bộc phát.

Bên trong ẩn chứa long uy kinh khủng, còn kèm theo sát ý đáng sợ.

Đứng trước cỗ uy áp này, Cố Khuynh Thành đứng sững tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Khách nhân chung quanh cũng cảm nhận được luồng khí tức này, lập tức quay đầu bỏ chạy, không bao lâu sau, Hoa Nguyệt Lâu trở nên trống.

Cộp cộp... Cộp cộp.

Trần Trầm bước lên từng bậc thang, Cố Khuynh Thành nhìn theo bóng lưng hấn, trong mắt tràn đầy kinh ngạc cùng khó hiểu.

Hôm nay tựa hồ Thiên Vân Tông Thánh tử không giống với lúc trước, không còn là vị công tử trẻ tuổi lúc nào cũng cười hì hì, mà đã là một Thánh tử cao cao tại thượng, mạc thị thương sinh.

Mắt thấy Trần Trầm sắp đi đến tầng cao nhất, nhưng Cố Khuynh Thành không dám ngăn cản, thậm chí cũng không dám lớn tiếng hô lên.

Ân oán giữa tu tiên giả không giống với đám kỹ viện bọn họ đấu nhau, chuyện này... không phải chuyện nàng có thể tùy tiện nhún

g tay vào.

...

Trần Trầm đi đến tầng cao nhất.

Trong phòng bao vọng ra từng đợt huyền não, trong đó có thanh âm của Tề Bất Phàm.

Chỉ cần có hấn... Là đủ!

Không chút chần chờ, Trần Trầm đẩy cửa phòng bao.

Bầu không khí ồn ào náo động trên trong thoáng cái im bật, đám c ô nương kinh ngạc nhìn người vừa xuất hiện.

- Trần Trầm, ngươi đến làm gì? Chẳng lẽ định nhận sai với ta à?

Nhìn thấy là Trần Trầm, trong mắt Tề Bất Phàm vụt qua một tia ngoài ý muốn.

Bên cạnh hấn còn có hai vị Thánh tử, đều là Trúc Cơ đỉnh phong, phân biệt đứng hàng thứ sáu cùng thứ chín Thiên Kiêu Bảng. Lúc này, mặt cả hai đã đỏ bừng.

- Ha ha, Tề sư huynh, ta thấy lần này hấn đến chính là muốn thương nghị chuyện đặt cược với ngươi đấy. Hấn đặt một vạn linh thạch vào mình, nếu thắng có thể thu được mười lăm vạn linh thạch...

- Một tên Thánh tử đã ngà ngà say, trong mắt tràn đầy trào phúng.

Tên còn lại cũng phụ họa:

- Đúng vậy, nếu ngày mai Tề sư huynh nhận thua, hấn có thể kiếm m lợi lớn!

Nghe nói thế, Tề Bất Phàm lộ vẻ bưng bình đại ngộ.

Trần Trầm đặt cược một vạn linh thạch vào bản thân hóa ra là có mục đích như vậy.

Ha ha, nếu không phải thì hiện tại hử đến đây làm gì?

Nghĩ đến đây, trong mắt Tề Bất Phàm tràn đầy khinh miệt, thản nhiên nói:

- Muốn ta nhận thua cũng không phải là không được, mười lăm vạn linh thạch ngày mai, ta muốn mười ba vạn, thêm vào đó, bây giờ người đập đầu với ta ba cái, xem như tạ tội ngày đó đã mạo phạm...m...

Hắn còn chưa nói hết lời đã bị Trần Trầm cắt ngang.

- Là ai tổn thương người của ta?

Lời này mang theo hàn khí thấu xương, khiến ba người đã ngà ngà say thoáng cái tỉnh táo hơn phân nửa, đồng tử một gã Thánh tử co lại, khí thế Trúc Cơ đỉnh phong bắt đầu tràn ra.

- Là ta, sao hả? Người muốn vì một cái Luyện Khí kỳ phé vật báo thù?

Nói đến đây, Thánh tử kia đột nhiên im bật, bởi vì Trần Trầm tựa như quỷ mị nháy mắt đã xuất hiện trước người hắn, cường hành phá vỡ linh khí hộ thể của hắn, một tay bóp lấy cổ hắn.

- Còn sao hả? Chỉ có chết!

Trần Trầm khẽ nói, linh khí trong tay bộc phát, điện quang mãnh liệt lập tức chiếu sáng cả phòng bao.

Oanh!

Một tiếng sấm rền, tên Thánh tử đứng trong mười hạng đầu Thiên Kiêu Bảng trực tiếp bị nổ thành tro tàn, không chỉ thế, ngay cả vách tường phía sau hắn cũng bị phá thành một cái đống nhỏ.

- Giết người! Giết người! - Đám cô nương thấy một màn như vậy, hoảng sợ gào lên, bỏ chạy tứ tán.

Bảy tầng Hoa Nguyệt Lô vang lên tiếng gào thét không dứt, trong phút chốc, cục diện rơi vào hỗn loạn!

Chương 101: Máu Nhuộm Hoa Nguyệt Lô

Tận mắt nhìn một Thánh tử bên cạnh bị đánh chết, Tề Bất Phàm có cảm giác như bị giội một chậu nước lạnh, nội tâm sinh ra vô tận hàn khí.

Ngay sau đó là cuồng nộ không thôi.

Đứng trước mặt hắn đánh chết một Thánh tử, quả là to gan lớn mật.

Phải biết đó là thiên kiêu trong mười hạng đầu Thiên Kiêu Bảng, nào có phải a miêu a cầu?!

- Trần Trầm! Người thật to gan! Hôm nay người làm ra việc này, nếu ta thật giết người, ba mươi sáu tông cũng không thể nói gì!

Tề Bất Phàm đứng bật dậy, linh áp trên người bộc phát, trực tiếp đánh tung nóc Hoa Nguyệt Lô, ánh sao đêm nháy mắt chiếu sáng

phòng bao.

Tên Thánh tử còn lại phi tốc thoái lui, hộ thể linh khí toàn thân nồng đậm đến cực hạn, ánh mắt nhìn về phía Trần Trầm như lâm phỉ đại địch.

Nói gì đi nữa, người trước mắt có thể thuận sát một tên Thánh tử, hẳn có dùng toàn lực cũng không cách nào cảm thấy an tâm.

Thấy vậy, Trần Trầm không lên tiếng, đợi đám người của Hoa Nguyệt Lô chạy hết, lúc này, hắn mới lạnh lùng nói:

- Ra tay với người của ta thì nên có giác ngộ phải chết. Thiên Kiêu u Bảng bài danh đệ nhị à? Thanh danh thật lớn, người thực cho rằng mình là thiên kiêu đứng thứ hai Đại Tấn?

Nghe Trần Trầm nói, trong mắt Tề Bất Phàm lấp lóe lệ quang.

Đúng thật là hắn xem mình là thiên kiêu thứ hai Đại Tấn.

- Người muốn chết!

An tĩnh giây lát, Tề Bất Phàm lạnh lùng nói ra ba chữ, cùng lúc đó, trên người hắn tản ra hắc sắc hỏa diễm, chính là Lạc U Chi Viêm chuyên đốt cháy linh lực.

Nhìn thấy Lạc U Chi Viêm, Trần Trầm không nói gì, bất quá, bầu trời đầy sao nháy mắt trở nên ảm đạm, một đám mây đen đột nhiên bao phủ phía trên Hoa Nguyệt Lô.

Đối lập với trận chiến cùng Chu Trí lần trước, đám mây này mang đến cho người ta áp lực kinh khủng không chỉ gấp mấy lần, đám người ở phụ cận Hoa Nguyệt Lô đều phải lui ra xa, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Ngay cả Cố Khuynh Thành cũng chẳng quan tâm được gì nhiều,

vội rời xa Hoa Nguyệt Lôu.

Ầm ầm!

Một tiếng sấm nổ vang!

Toàn bộ tầng thứ bảy Hoa Nguyệt Lôu phút chốc tiêu thất trong hư không, không đợi người bên ngoài kịp phản ứng, một trời mây đen tựa như phần nộ đến cực điểm, lôi đình chẳng khác nào mưa rào trút xuống.

Nháy mắt, đã có gần trăm đạo lôi đình đánh xuống.

Thấy một màn như vậy, mọi người tái mặt, chỉ trong mấy giây, Hoa Nguyệt Lôu cao bảy tầng vốn phồn hoa tự cảm giờ chỉ còn là một mảnh phế tích.

Phía trên phế tích.

Trần Trầm lặng lẽ đứng đó, đối diện hẳn không xa, Tề Bất Phàm y phục tả tơi, đầu tóc rối bời, trong mắt lóe lên vài phần hoảng loạn.

Về phần tên Thánh tử còn lại... Đã sớm biến thành một cỗ tiêu thi chôn bên dưới phế tích.

- Trần Trầm, ngươi đừng khinh người quá đáng! Chẳng qua chỉ là một tên đệ tử Luyện Khí kỳ mà thôi!

Tề Bất Phàm gào lên, trên trán nổi gân xanh, chỉ có điều động tác thối lui đã tố cáo hẳn chỉ là kẻ miệng hùm gan sứa.

- Đó là huynh đệ của ta!

Trần Trầm lạnh giọng nói, lôi đình trên bầu trời lại bắt đầu mù mịt.

Cảm nhận được áp lực cực lớn phía trên, Tề Bất Phàm vỗ mạnh xuống đất, trong phút chốc, phương viên mấy chục mét bị hắc viêm bao phủ, ngay sau đó, hắc viêm biến thành một đầu hỏa long lao thẳng về phía Trần Trầm.

Trần Trầm vẫn đứng nguyên tại chỗ, không bao lâu sau, hắc viêm đã hoàn toàn vây lấy hắn, linh lực trong cơ thể điên cuồng xói mòn.

Thấy một màn như vậy, Tề Bất Phàm thoáng bình tĩnh trở lại.

Nhưng không đợi hắn xuất chiêu tiếp theo, linh khí bốn phía đột nhiên tựa như thủy triều hội tụ về phía Trần Trầm.

Thế nên hắn muốn điều động linh khí trong thiên địa cũng có hơi khó khăn.

Trái lại, Trần Trầm tuy cả người biến thành một cái hỏa cầu cực lớn, nhưng linh áp lại càng lúc càng cường đại.

Tề Bất Phàm vô cùng hoảng sợ.

Tốc độ đốt cháy linh khí của Lạc U Chi Viêm vậy mà kém hơn tốc độ khôi phục của đối phương, trong Trúc Cơ kỳ sao lại có tồn tại bị bức này?

Ngay thời điểm hắn còn đang hoảng sợ, tâm thần bất định, Trần Trầm đứng giữa vòng vây hắc viêm chột vung tay, một đạo lôi đình bực chẳng chờ thùng nước đột nhiên từ trên trời đánh xuống.

Chấn động hủy diệt ẩn chứa trong lôi đình khiến Tề Bất Phàm tái mặt.

Chẳng quan tâm nhiều như vậy, hắn lập tức sử xuất toàn lực xoay người bỏ chạy.

Nhưng tốc độ của hắn sao có thể so với lôi đình, hắn còn chưa chạy được mấy mét, lôi đình đã trực tiếp đánh vào đầu hắn. Bỏ một phát, thiếu chút nữa Tề Bất Phàm thân hồn xuất khiếu, cuối cùng rơi xuống trong đồng phế tích.

Giờ phút này, hắn cũng được thể nghiệm cảm giác của Chu Trí lúc trước.

Nhìn nội giáp lóe lên hào quang trên người Tề Bất Phàm, Trần Trầm nhíu mày.

Theo lý thuyết, một phát kia đủ để bỏ Tề Bất Phàm thành tro tàn, nhưng nội giáp trên người tên này quả thực bất phàm, vậy mà có thể ngăn cản đại bộ phận tổn thương từ lôi đình.

Bất quá, như thế thì đã sao? Lúc này Tề Bất Phàm đã mất đi năng lực hành động.

Mây đen trên bầu trời bắt đầu tiêu tán, Trần Trầm ngăn chặn linh lực trong cơ thể, hắc viêm trên người cũng vì thế mà biến mất.

Hiện tại, có không ít người đang nhìn vào hắn, trong đó có Bạch Hồ Tông Diệp Vô Sinh, cũng có Chu Tước Môn Tiêu Hoàng, còn có một vài Thánh tử, Thánh nữ khác của ba mươi sáu tông.

Đây là con đường phồn hoa nhất Quốc đô, phần lớn Thánh tử, Thánh nữ đều ở đây.

Phụ cận xảy ra động tĩnh lớn như vậy, có lý nào bọn họ không ra xem.

Thế nhưng chứng kiến một trận này, thần sắc cả đám đều trở nên phức tạp.

Thiên kiêu đứng thứ hai Đại Tấn bị người ta treo lên đánh, chuyê

n này... vô luận như thế nào bọn họ cũng không tưởng tượng ra được.

...

- Người... Người không thể giết ta. Ta là người Vô Tâm Tông, Vô Tâm Tông sẽ không bỏ qua cho người!

Tề Bất Phàm mặt cháy khét nằm trên mặt đất, thanh âm ả chứa một tia run rẩy.

Tối nay vốn là thời khắc đỉnh phong của hắn, có ai ngờ đỉnh phong đến quá ngắn, không đợi hắn kịp cảm thụ vinh quang từ nó thì đã ngã thẳng xuống đáy vực.

Hắn vừa dứt lời, xa xa có mấy đạo lưu quang bay về phía này.

- Thành Vệ Tư làm việc, người phía trước mau dừng tay!

Nghe được thanh âm này, Tề Bất Phàm vui mừng quá đổi, trong mắt lóe lên vui sướng sống sót sau tai nạn.

Rốt cuộc người của Thành Vệ Tư cũng đến.

Đám ngu ngốc này, sao giờ này mới tới chứ hả?

Không đợi hắn tiếp tục oán trách, may mắn trong mắt hắn đã biến thành hoảng sợ, bởi vì Tề Bất Phàm nhìn thấy trong tay Trần Trâm không biết từ lúc nào xuất hiện một thanh khoát kiếm (1).

(1) Kiếm bản rộng.

Thân kiếm tràn ngập sát khí, xem ra đã ném qua không ít máu tươi.

- Người không thể... - Tề Bất Phàm hoảng sợ thất sắc, lúc này đã

y, hẳn không cách nào giữ nổi bình tĩnh nữa rồi.

- Không có gì là không thể, an tâm mà đi thôi. Nhớ lấy, kiếp sau đ
iệu thấp một chút!

Nói xong lời này, Trần Trầm đột nhiên vung lên Đồ Long Kiếm, máu tươi văng tung tóe, Tề Bất Phàm đầu thân chia lìa, đương trư
ờng thân tử hồn diệt.

- Kiếm hạ lưu...

Xa xa vọng đến một tiếng quát lớn, nhưng mới nói được ba chữ đ
ã im bật.

Còn kiếm hạ lưu nhân gì nữa, người đã lạnh luôn rồi.

- Thiên Vân Thánh tử, ngươi...

Một đấng quân sĩ mặc giáp bao vây phé tích Hoa Nguyệt Lâu, sắc mặt tướng lĩnh cầm đầu vô cùng khó coi, ngược nhìn Trần Trầ
m, một câu cũng không nói nên lời.

Trong mắt những quân sĩ khác cũng lóe lên tia phức tạp.

Trước đó không lâu, giữa đám bọn họ có không ít người đi đặt cư
ợc Tề Bất Phàm thắng trong bài danh chiến ngày mai.

Giờ thì hay rồi, còn chưa đợi đến bài danh chiến, xác Lạc U tông
Thánh tử phong quang vô hạn kia đã nằm dưới chân Thiên Vân T
ông Thánh tử.

Trần Trầm không quan tâm đến đám Thành Vệ Quân, tiện tay xác
h đầu Tề Bất Phàm lên, đi đến trước mặt Cố Khuynh Thành đứng
cách đó không xa, ném cho nàng một cái túi trữ vật.

- Linh thạch bên trong đủ cho ngươi tu kiến Hoa Nguyệt Lâu.

Cố Khuynh Thành ngây ngốc tiếp nhận túi trữ vật, lúc này, nội tâm nàng vô cùng hỗn loạn.

Hoa Nguyệt Lâu biến thành phé tích không nói, nhưng Lạc U Tông Thánh tử mà nàng coi trọng vậy mà lại chết?

Mà còn chết dưới tay vị Thánh tử Thiên Vân Tông vì 300 linh thạch nguyện ý vào ở kỹ viện...

Nhìn cái đầu lâu đen thui, mơ hồ nhìn ra được vài phần diện mạo kia...

Cố Khuynh Thành cảm xúc trăm mối ngổn ngang.

Thế sự vô thường chẳng qua cũng là như thế!

- Các ngươi bao vây làm gì? Chuyện của ba mươi sáu tông chưa đến lượt Thành Vệ Tư nhúng tay vào! - Xa xa vang lên thanh âm của Tiêu Hoàng.

Nghe thế, người của Thành Vệ Tư muốn đi không được, mà muốn ở cũng chẳng xong.

Theo lý thuyết, bọn họ thật sự không quản được chuyện của ba mươi sáu tông, thế nhưng mà...

Đang lúc tướng lĩnh cầm đầu sàu mi khổ kiếm, xa xa vang lên một thanh âm sâu kín:

- Thiên Vân Tông Thánh tử, vương thượng lệnh người tiến cung kiến giá!

Chương 102: Luận Đại Tấn Thiên Kiêu

Nghe được thanh âm kia, Trần Trầm mỉm cười, thản nhiên nói:

- Đợi ta quay về chinh trang một chút rồi sẽ đến, cũng không thể mang một thân đầy huyết tiến cung được!

Thanh âm sâu kín kia không đáp, xem như chấp nhận lời Trần Trầm.

Thấy vậy, hắn cũng không khách khí, cầm lấy đầu Tề Bất Phàm cật rãi quay về Di Nhiên Cư.

Xa xa, đám người vây xem thấy một màn như vậy, khóe mắt có gìật liên hồi.

Đợi đến lúc thân ảnh Trần Trầm hoàn toàn biến mất trong đêm đen, âm thanh nghị luận nổi lên bốn phía.

- Cmn! Đã bao lâu rồi Quốc đô không phát sinh chuyện như vậy? Quá kích thích!

- Thiên Vân Tông Thánh tử quả thật là hung bạo, lại có thể xuống phố chém giết đệ nhị Thiên Kiêu Bàng!

- Làm ta sợ muốn chết, vừa nãy ta thờ cũng không dám thờ đấy, đây mới thực sự là ngoan nhân!

Ngoại trừ đám quần chúng ăn dưa khiếp sợ đến cực điểm, có không ít người mang tâm trạng sống sót sau tai nạn.

Phải biết lúc chàng vạng tối, đám bọn họ đã dùng hết gia sản đặt cược vào Tề Bất Phàm...

Vốn tưởng rằng đó là nguồn thu ổn định, có ai ngờ kết quả lại thà nh ra như vậy.

Giờ thì hay rồi, Tề Bất Phàm trực tiếp ợ ra rắm, trận cá cược này tự nhiên không tính, coi như bọn họ tránh được một kiếp.

- Thiên Vân Tông Thánh tử là đại thiện nhân...

- Sau này không bao giờ đánh bạc nữa, quá đáng sợ!

Không ít người túa mồ hôi lạnh, nghĩ mà sợ.

...

Trần Trầm trở lại Di Nhiên Cư, Triệu trưởng lão đứng ở cửa trong ngóng hấn.

Vừa thấy thân ảnh Trần Trầm, Triệu trưởng lão nhẹ thở ra, nhưng khi nhìn thấy cái đầu lâu kia, ánh mắt của hấn thoáng cái trở nên ngưng trọng.

- Thánh tử... Ngươi!

- Không sao, giao cái đầu này cho Trương Kỳ, nói với hấn đại ca t hay hấn báo thù. Về phần tên kia, đã bị đánh thành tro rồi, không mang đầu về được.

Trần Trầm mỉm cười ném cái đầu cho Triệu trưởng lão, kế đó hấn lấy ra Kim Tầm Ti Y từ trong nhẫn trữ vật, thay cho một thân y p hục nhuộm máu.

- Ta phải tiến cung một chuyến, Trọng Diệp muốn gặp ta!

Trần Trầm thay đổi y phục xong, thân nhiên nói.

Nghe vậy, Triệu trưởng lão vô cùng khẩn trương. Tiến cung... Cái này có thể có kết cục gì tốt chứ?

- Thánh tử, hay là ta dẫn ngươi chạy trốn?

- Ngươi suy nghĩ nhiều, Nguyên Anh cường giả trong nội đô không chỉ có một vị, chạy đi đâu?

- Bất quá ngươi cứ yên tâm, nếu Trọng Diệp muốn giết ta, hắn đã trực tiếp động thủ, sao còn mời ta tiến cung làm gì? Ta cũng chẳng phải đại lão nhi, hắn cần phải lừa ta vào cung để giết à?

Nói xong lời này, Trần Trầm không để ý đến ánh mắt phức tạp của Triệu trưởng lão cùng Tôn Thiên Cương đứng phía sau hắn, cứ thế quay người ra khỏi Di Nhiên Cư.

...

Hoàng cung Đại Tấn.

Hiện tại là một mảnh đen kịt, chỉ có vài nơi được thấp sáng, thoát nhìn đặc biệt âm u.

Tân vương Trọng Diệp tu luyện Thái Thượng Vong Tình Đạo, vô dục vô cầu, căn bản không nạp bất kỳ phi tử nào, thế cho nên hơn phân nửa hoàng cung đều không được sử dụng.

Vô Tâm điện nằm ngay vị trí trung tâm vương cung, đây cũng chính là nơi Trọng Diệp tu luyện.

Lúc này, hắn vẫn ngồi nguyên vị trí cũ, bất quá, trước mặt có kê thêm một cái bàn, trên bàn đặt một bầu rượu, tỏa ra một ít linh khí.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên một thanh âm khàn khàn.

- Vương thượng, Thiên Vân Tông Thánh tử Trần Trầm đã đến!

- Cho hắn tiến vào.

Trọng Diệp mở mắt, bên trong không có bất kỳ biến động cảm xúc nào.

Một lát sau, Trần Trầm bước vào đại điện.

- Ngồi! - Trọng Diệp nói ra một chữ.

Trần Trầm cũng không khách khí, cứ thế ngồi xuống đối diện Trọng Diệp.

Đại điện thoáng cái trở nên yên tĩnh, hào khí có chút áp lực.

Qua một lúc lâu sau, rốt cuộc Trọng Diệp cũng lên tiếng:

- Người biết Tề Bất Phàm là người của ta?

- Không biết, ta chỉ biết là hắn động vào người của ta!

Trần Trầm bắt đầu giả ngu.

Nhất thời, Trọng Diệp không biết nên nói gì.

Lại còn không biết? Ta tin người mới có quý.

Bất quá, hắn cũng không vạch trần Trần Trầm, mà chỉ vào hai chén rượu đặt trên bàn.

- Đây là hảo tửu của Vô Tâm Tông ta, Đoạn Tình Tửu, có dám cùng ta đối ẩm một ly?

Dứt lời, Trọng Diệp cầm chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, sa

u đó thả cái chén không về chỗ cũ, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Trần Trầm.

- Có gì mà không dám?

Trần Trầm cũng nghiêm túc bung chén rượu lên, uống cạn tửu dịch h tràn ngập linh khí.

Nhìn một màn này, ánh mắt Trọng Diệp dần trở nên phức tạp.

Hắn tu Thái Thượng Vong Tình Đạo, có thể cảm nhận được rất rõ thất tình lục dục của người khác.

Nhưng vị Thiên Vân Tông Thánh tử trước mặt lại hết sức đặc thù.

Bất tham, bất sân, bất si, bất oán, bất tăng, bất cụ.

Khiến hắn không tìm ra bất kỳ sơ hở nào.

Thái Thượng Vong Tình Đạo tu luyện đến cao thâm, dù là mấy mảy may tình cảm cũng có thể bắt được, đáng tiếc, hắn vẫn chưa đến cảnh giới kia.

Nhưng mặc dù là thế, người có thể khiến hắn không thấy được sơ hở cũng cực kỳ hiếm, ít nhất trong đám thiên kiêu của Đại Tấn, cũng chỉ có một mình Trần Trầm.

- Người nọ là kinh địch, nếu không thể để ta sử dụng, vậy thì giết chết! - Trong đầu Trọng Diệp sinh ra một ý niệm.

Ngay sau đó, hắn khẽ nói:

- Trần sư đệ, người cảm thấy trong Đại Tấn, ai mới chính thức được coi là thiên kiêu?

- Thanh Long Môn Thánh tử Lâm Tiến, Bạch Hồ Tông Thánh tử

Diệp Vô Sinh, Chu Tước Môn Thánh nữ Tiêu Hoàng, Huyền Vũ Môn Thánh tử Huyền Hồng, còn có Trọng sư huynh đây, có lẽ đề u là thiên kiêu?

Trần Trâm cười đáp, chẳng biết sao, hấn cảm giác một màn này dường như đã gặp ở đâu rồi.

Nghe vậy, Trọng Diệp lắc đầu, thản nhiên nói:

- Lâm Tiến tuy là bán yêu, thực lực mạnh mẽ, nhưng từ nhỏ bị người dùng ánh mắt dị loại mà đối đãi, sâu trong nội tâm vô cùng tự ti, người như vậy không xem là thiên kiêu.

- Còn Diệp Vô Sinh, bị vây khốn trong khái giáp thì còn nói gì là thiên kiêu? Nếu có một ngày, hấn có thể phá được trời buộc, khi đó mới tính là một nhân vật.

- Về phần Huyền Hồng cùng Tiêu Hoàng, thực lực quá yếu, không đáng kể đến, ngay cả Tề Bất Phàm đã chết còn mạnh hơn bọn họ một bậc.

- Ha ha, Trọng sư huynh cao kiến.

Trần Trâm cười nói, hiện tại, hấn đã nhớ được một màn này mình thấy ở đâu rồi, hóa ra là trong Tam Quốc Diễn Nghĩa kiếp trước.

Tên Trọng Diệp này đang điên cuồng thăm dò hấn.

Quả nhiên, một khắc sau, đồng tử Trọng Diệp đột nhiên co lại, trong đôi mắt tựa như hồ sâu lóe lên một vòng cuồng ngạo, tự tin.

- Trần sư đệ, theo ta thấy, chính thức là thiên kiêu Đại Tấn cũng chỉ có Trọng Diệp ta cùng Trần sư đệ mà thôi.

Trần Trâm lẳng lẳng buông chén rượu xuống, Kim Tầm Ti Y trên người không gió mà bay, trong Vô Tâm Điện xuất hiện hai cỗ khí

thế nghiền áp lẫn nhau, lấy bàn rượu làm trung tâm, địa vị ngang nhau, không ai nhường ai.

Một lát sau.

Khí thể biến mất, bàn rượu nháy mắt hóa thành bột mịn.

Trọng Diệp đột nhiên đứng lên, nhìn ra ngoài, đón ánh mặt trời v ừa lên.

- Trần sư đệ, một thiên kiêu như ngươi, ta không đành gạt bỏ, mà Thiên Vân Tông ngươi gần đây cũng trung thực, cho nên ta nguyện n ý cho ngươi một cơ hội.

- Bài danh chiến hôm nay, đám người Diệp Vô Sinh tất sẽ chò ta r a tay, sau đó mới lên đài liều chết đánh một trận.

- Nếu như khi đó ngươi lên đài đánh bại hắn, đá Bạch Hồ Tông ra khỏi ba mươi sáu tông, ta đây có thể xem như Thiên Vân Tông ng ười trung thành với Vô Tâm Tông và với toàn bộ Đại Tấn.

- Nhược bằng không, ha ha, ngươi và cả Thiên Vân Tông sẽ như c ái bàn này.

Sau khi bỏ lại những lời này, Trọng Diệp hất tay áo, rời khỏi Vô T âm Điện.

Chương 103: Biến Số

Trần Trầm ngồi trong Vô Tâm Điện thật lâu, trong đầu có v
ô vản suy nghĩ.

Trọng Diệp không lập tức làm khó hắn là vì hắn ta thật sự không
có người để dùng.

Trong mười tám tiểu tông vẫn có người có thể đối phó được đám
Tiêu Hoàng, Huyền Hồng.

Nhưng Diệp Vô Sinh thì quả thật khó chơi.

Tề Bất Phàm chết rồi, lúc này đây hắn ta cũng chỉ có thể dựa vào
Trần Trầm, như vậy mới không phá hỏng kế hoạch thiết lập lại đị
a vị ba mươi sáu tông.

Đương nhiên, Trần Trầm cũng không tin sau khi đánh bại Diệp V
ô Sinh, Trọng Diệp sẽ tuân thủ hứa hẹn của mình.

Bất quá, hiện tại trong lòng hắn có một nghi vấn, đó chính là linh
vật Viên Kinh Thiên.

Trọng Diệp đã phải dùng đến hắn, điều đó có nghĩa là Viên Kinh
Thiên không thể dùng, càng nói rõ hắn ta không biết Viên Kinh T
hiên có tu vi cao thâm.

- Chẳng lẽ Viên Kinh Thiên kia không phải người Vô Tâm Tông?
Có khi nào là...

Một ý niệm mạc danh kỳ diệu xuất hiện trong đầu Trần Trầm, khô
ng cách nào xua đi được.

Hắn luôn có cảm giác bài danh chiến hôm nay sẽ sinh biến.

Bất quá, bất kể như thế nào, đều phải thông tri sư phụ một tiếng.

Vô luận là chuyện Vô Tâm Tông sẽ ra tay với hắn, hay chuyện bà

i danh chiến phát sinh dị biến, có sự phụ ở phụ cận, hẳn mới vững tâm.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm không chút do dự đứng dậy, đợi đến khi ra khỏi hoàng cung, hẳn yên lặng lấy ra một tấm lệnh bài đưa tin, báo cáo tình huống cho Tiêu Vô Ưu.

Về đến Di Nhiên Cư, thấy Trần Trầm bình an, tất cả mọi người đều vô cùng kích động.

Nhưng Trần Trầm lại không cười nổi, mà gấp rút an bài mọi chuyện, phòng ngừa phát sinh ngoài ý muốn.

- Triệu trưởng lão, nếu như sau bài danh chiến, ta bị giữ lại, hoặc xảy ra huyện gì khác, các người nhất định phải đi trước! Không cần lo cho ta! - Cuối cùng, Trần Trầm một lần nữa cường điệu với Triệu trưởng lão.

- Thế nhưng..

- Không có nhưng nhị gì cả, ta không dễ dàng chết như vậy đâu, các người sẽ làm liên lụy ta.

Sau khi Trần Trầm nghiêm túc nói xong câu đó, không có mấy người phản bác.

Thấy vậy, hẳn liền xoay người rời khỏi Di Nhiên Cư, đi đến võ đài.

Hiện tại, hẳn quả thực không dễ chết, trừ phi gặp phải siêu cấp cao thủ dùng một chiêu đập hẳn thành cám, bằng không thì với số thiên tài địa bảo trong nhẫn trữ vật, mỗi một phút hẳn có thể khôi phục bảy tám thành.

...

Một lát sau, trên quảng trường.

Ba mươi sáu tông Thánh tử, Thánh nữ tề tụ, chỉ có điều mười tám tiểu tông thiếu đi vài người.

Vị trí trên đài cao thuộc về tông của Tề Bất Phàm lúc này trống rỗng, chỉ còn cờ Lạc U Tông treo cao.

Ngoài ra, trong mười tông đầu cũng có hai vị trí trống.

Về phần nguyên nhân...

Toàn bộ Thánh tử, Thánh nữ đều nhìn về phía Trần Trầm đang ngồi ở vị trí thứ mười bốn trên đài cao.

Chính do người này.

Đêm qua, hắn đã xuống đường đánh chết ba vị Thánh tử, trong đó có thiên kiêu xếp thứ hai Đại Tấn, Tề Bất Phàm.

Nghĩ đến đây, ánh mắt mọi người nhìn Trần Trầm có thêm mấy phần kính trọng, đây là tôn trọng đối với cường giả.

Ngay cả U Lan Tâm bên cạnh Trần Trầm lúc nói chuyện cũng cẩn thận hơn vài phần.

- Trần sư huynh... Khụ khụ, tối hôm qua ta vụng trộm đặt cho Tề Bất Phàm 200 linh thạch, thật xin lỗi...

- Không sao đâu! – Trần Trầm nhàn nhạt đáp.

Hiện tại, hắn căn bản không có tâm tư để ý chuyện linh thạch.

Thấy thần sắc Trần Trầm lạnh như băng, U Lan Tâm khẽ run lên, ngay sau đó lấy ra một vái túi trữ vật, ném cho Trần Trầm.

- Sòng bạc trả lại linh thạch, đây là lão bản sòng bạc nhờ ta mang đến cho người, còn nói đa tạ Thánh tử đại ân không giết.

Trần Trầm tiếp nhận túi trữ vật, tùy tiện kiểm tra một lượt, bên trong có khoảng ba vạn linh thạch.

Xem ra sòng bài lấy phần của Tề Bất Phàm cho hẳn.

Còn chuyện đại ân không giết, đúng thật có đạo lý như vậy, nếu như hửn thông sát (1), e là dân cờ bạc cùng sòng bài toàn thành ngày sau không cần “làm nghề” nữa.

(1) Thông sát hay còn gọi là ăn sạch, là một thuật ngữ trong cờ bạc. Cái này quý đạo hữu có thể tìm hiểu trên google.

Cho dù sòng bài không bồi bao nhiêu, nhưng không có người đánh bạc, thì bọn họ cũng không có cơm ăn nữa.

Ngay khi Trần Trầm thu hồi túi trữ vật, xa xa, Trọng Diệp đột nhiên lên tiếng.

- Đem qua Lạc U Tông Thánh tử cùng Thiên Vân Tông Thánh tử vì chuyện riêng phát sinh xung đột, Thiên Vân Tông Thánh tử đánh chết Lạc U Tông Thánh tử, theo lý thuyết, vị trí tông môn đệ nhị nên thuộc về Thiên Vân Tông Thánh tử.

Nghe hẳn nói thế, đám Thánh tử, Thánh nữ đồng loạt nhìn về phía Trần Trầm, mỗi người một biểu cảm.

Bọn họ đều biết Trần Trầm cùng Trọng Diệp đã gặp mặt một lần.

Nhìn tình huống hiện tại, chẳng lẽ Thiên Vân Tông đầu phục Vô Tâm Tông?

Trong mắt đám Tiêu Hoàng, Huyền Hồng cùng Diệp Vô Sinh cũng có chút phức tạp.

Phải biết vị trí đệ nhị tông môn vẫn luôn là Thanh Long Môn, một trong Tứ Thánh Môn, chiếm giữ.

- Trọng Diệp vậy mà lại chơi trò chia rẽ vật vãnh này...

Trần Trầm thăm mắng một câu, hấn cũng không khách khí, trực tiếp ngồi vào vị trí thứ hai, không bao lâu sau, cờ Thiên Vân Tông đã thay thế cờ Lạc U Tông.

Thấy một màn như vậy, khoe môi Trọng Diệp cong lên.

Ngay sau đó, hấn nhìn một lượt tất cả Thánh tử, Thánh nữ, lạnh nhạt nói:

- Ngày cuối cùng bài danh chiến, hiện tại bắt đầu.

Từ lúc bắt đầu bài danh chiến, cho đến khoảng thời gian sau đó, không khác với Trần Trầm dự liệu là bao.

Hầu hết đều là tuyệt đối yên tĩnh, ngẫu nhiên phát sinh khiêu chiến cũng là tôm tép đấu nhau, nếu không phải vì điều chỉnh chiến lược, đám người này căn bản sẽ không đánh, trực tiếp nhận thua.

Tất cả mọi người dồn hết khí lực để đánh một trận cuối cùng buổi chiều.

Đám cao thủ như Diệp Vô Sinh, Tiêu Hoàng cũng không có ý định hạ tay. Hiện tại, bọn họ cần làm là tự bảo vệ mình, về phần mình hữu, chỉ có thể tự cầu phúc mà thôi.

Đồng minh giữa ba mươi sáu tông vốn là yếu ớt như vậy.

Cứ thế, một buổi sáng nhanh chóng trôi qua, gần như tất cả cao thủ đều không lên đài.

Đến chiều.

Hào khí trên võ đài phát sinh thay đổi, rốt cuộc cũng không có quạ loa như lúc sáng, mà chuyển thành khắc nghiệt cùng ngưng trọng.

Đám Diệp Vô Sinh thì thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm vào Trọng Diệp.

Chỉ cần Trọng Diệp dùng cơ hội khiêu chiến của mình, trở về vị trí đệ nhất, đó cũng là lúc bọn họ thanh toán đám người mười tám tiểu tông.

Hôm nay, mười tám tiểu tông không có Tề Bất Phàm, những người còn lại căn bản không tạo thành uy hiếp.

Nếu thật có uy hiếp, vậy cũng chỉ có Trần Trầm ở đằng kia đang ngủ gà ngủ gật mà thôi.

Nhưng Trần Trầm sẽ thật sự ra tay với bọn họ? Không ai biết được, thời khắc này, đành phải đánh cược một lần!

Nhìn thần sắc mấy người Diệp Vô Sinh, Trọng Diệp liếc nhìn Trần Trầm, ánh mắt hàm chứa ý tứ cảnh cáo, sau đó bước lên lôi đài.

- Vô Tâm Tông Trọng Diệp khiêu chiến Phong Ân Môn Viên Kinh Thiên.

Nghe được câu này, đám người Diệp Vô Sinh siết chặt nắm tay.

Đợi đến lúc Trọng Diệp thay thế Viên Kinh Thiên quay về vị trí thứ nhất, chính là lúc bọn họ ra tay.

Nhưng một màn kế tiếp lại khiến toàn trường ghen hờn nhìn trần trụi.

Viên Kinh Thiên vốn dĩ làm linh vật vậy mà không trực tiếp nhận thua, trái lại, hắn còn phi xuống lôi đài.

Nhìn Viên Kinh Thiên trước mặt, Trọng Diệp nhíu mày.

Đây là có ý gì? Muốn đánh với hắn?

Không đợi hắn kịp suy nghĩ, Viên Kinh Thiên thi lễ thật sâu với Trọng Diệp, cung kính nói:

- Trọng sư huynh, ngài là thiên kiêu đệ nhất Đại Tấn, Kinh Thiên ngưỡng mộ đã lâu. Cho đến bây giờ, Kinh Thiên vẫn muốn cùng Trọng sư huynh giao thủ một lần, kính xin Trọng sư huynh thành toàn.

- Viên Kinh Thiên, ngươi điên rồi hả? – Trọng Diệp lạnh lùng hỏi.

Đây là lúc để tử thí à?

Hơn nữa, ba mươi sáu tông cũng biết ngươi là người của ta, hôm nay đánh ở đây, chẳng khác nào tự nhận Trọng Diệp ta quản lý không ông nghiêm sao?

- Trọng sư huynh, ta không điên, kính xin Trọng sư huynh thành toàn. – Viên Kinh Thiên khom người, ngữ khí vô cùng chân thành.

Trong mắt Trọng Diệp lập tức tràn ngập lửa giận, rét lạnh nói:

- Nếu ngươi đã thiếu đòn, vậy thì chớ trách ta mạnh tay.

Dứt lời, khí tức Bán bộ Kim Đan bộc phát, cả người như điện qua ng hỏa thạch (2) vọt về phía Viên Kinh Thiên, một chương đánh thẳng vào ngực hắn.

(2) Ý chỉ cực nhanh.

Một kích kia cũng không nhẹ hơn là bao so với lúc hấn đối phó Diệp Vô Sinh cùng Lâm Tiến, hiển nhiên, Trọng Diệp đã thật sự bị chọc giận.

Oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên.

Ngay trước ánh mắt hoảng sợ cực điểm của toàn bộ Thánh tử, Thánh nữ, Viên Kinh Thiên cũng đối lại một chưởng, song chưởng va vào nhau, linh khí đáng sợ tràn ra bốn phía, trực tiếp chấn vỡ lôi đài.

Nhưng Viên Kinh Thiên không có dấu hiệu thối lui.

Nhìn thấy một màn như vậy, Trần Trầm giật mình.

Trước đó, hấn phát hiện, lúc Viên Kinh Thiên cúi người hành lễ, trong mắt hấn ta lóe lên tinh quang.

Xem ra, tên này thật muốn gây sự.

Mà điều đó cũng có nghĩa là bài danh chiến ba mươi sáu tông sinh h biến!

Chương 104: Ta Bại Người Vong, Kinh Thiên Chi Biến

Đám Thánh tử, Thánh nữ cả kinh, đánh chết bọn họ cũng không nghĩ đến sẽ phát sinh một màn như vậy. Viên Kinh Thiên kia

thoạt nhìn không có gì đặc biệt, chẳng khác nào người qua đường giáp, vậy mà có thể tiếp được một trường của Trọng Diệp.

Chỉ một trường này, thực lực đã hơn xa tất cả bọn họ.

Trên lôi đài.

Đông tử Trọng Diệp co lại, rốt cuộc cũng không bình tĩnh nổi nữa, khiếp sợ nồng đậm bao phủ hẳn.

Viên Kinh Thiên bắt đầu tu luyện tại Vô Tâm Tông từ mười năm trước, ngày thường biểu hiện không tính là nổi bật, thế nhưng hôm nay thực lực sao lại đột nhiên tăng mạnh như vậy?

Cái này chẳng khác nào mười năm nuôi một con chó, đột nhiên một ngày nghe tiếng hổ gầm, quả thật là trò cười cho thiên hạ.

Bất quá, ngạc nhiên thì ngạc nhiên, nhưng hẳn không sợ.

Dù là hổ, hẳn cũng chẳng kiêng kỵ.

Chuẩn xác mà nói, trong đám người trẻ tuổi, hẳn không kiêng kỵ bất kỳ kẻ nào, mặc kệ đối phương có là hổ hay là rồng, đó chính là tự tin của thiên kiêu đệ nhất Đại Tấn.

Một khắc sau, Trọng Diệp hít sâu một hơi, khôi phục bình tĩnh.

Ngay sau đó, một cỗ khí thế kinh khủng từ trên người hẳn bộc phát, uy áp cường đại hơn so với trước không chỉ mấy lần.

Vô luận là đối phó Lâm Tiến hay Diệp Vô Sinh, hẳn cũng không dùng toàn lực. Thế nhưng hôm nay hẳn lại không chút giữ lại, bộc phát cho bằng hết.

Mặc kệ Viên Kinh Thiên là chuyện gì, hiện tại, trong đầu hẳn chỉ có một ý niệm.

Đó chính là đánh bại đối phương.

Oanh!

Một tiếng bạo nổ!

Hàn khí ngưng tụ trong chưởng của Trọng Diệp, linh khí đáng sợ bạo phát, Viên Kinh Thiên không phải đối thủ, trực tiếp bị đánh văng ra xa mấy chục mét, thiếu chút nữa rơi xuống lôi đài

Trụ vững thân hình, trong mắt Viên Kinh Thiên tràn đầy bội phục, tán thán:

- Trọng sư huynh không hổ là thiên kiêu mạnh nhất Đại Tấn, bất quá Kinh Thiên còn có một chiêu, thính sư huynh chỉ giáo!

Nói xong lời này, thân ảnh Viên Kinh Thiên nhạt dần, cuối cùng biến mất vô tung, không còn sót lại chút gì.

- Ân Thân Thuật?

Trên đài cao, thấy một màn như vậy, Trần Trầm không khỏi khiếp sợ.

Bởi vì hắn căn bản không nhìn ra Viên Kinh Thiên đã biến đi đâu.

Tên này vậy mà chơi ẩn thân thuật, cùng cấp phải đánh với hắn kiểu gì?

Thậm chí không chỉ cùng cấp, Trần Trầm phát hiện trong mắt Kim Đan lão giả làm trọng tài cũng là vô tận mờ mịt.

Cường giả Kim Đan cũng không phát hiện Viên Kinh Thiên ở đâu, thế gian này vậy mà có Ân Thân Thuật lợi hại đến như vậy?

Đây chẳng phải có thể nhìn lên người khác tằm mà không bị phát hiện sao?

Phi phi phi! Ta đang suy nghĩ cái gì vậy chứ!

Trần Trầm lắc mạnh đầu, tiếp tục quan sát diễn biến trên lôi đài.

Ngay thời điểm chúng Thánh tử, Thánh nữ mờ mịt, Viên Kinh Thiên đột ngột xuất hiện phía trên đỉnh đầu Trọng Diệp, một quyền đánh thẳng vào đầu hắn.

Trọng Diệp phản ứng cực nhanh, căn bản không sử xuất bất kỳ động tác gì, chỉ bộc phát linh áp đã có thể đẩy lùi Viên Kinh Thiên.

Viên Kinh Thiên bay ngược về sau, lại lần nữa biến mất.

Thấy vậy, sắc mặt Trọng Diệp vô cùng âm trầm.

Hắn biết rõ Viên Kinh Thiên tu luyện Phong Ân Thuật, thế nhưng Phong Ân Thuật đâu có lợi hại như thế!?

Loại thuật pháp ẩn thân không hề có một chút sơ hở này, trình độ nghịch thiên của nó so với Thái Thượng Vong Tinh Đạo cũng không kém là bao.

Viên Kinh Thiên sao có thể...?

Không rảnh nghĩ nhiều như vậy, Trọng Diệp nhắm mắt lại.

Hắn tu luyện Thái Thượng Vong Tinh Đạo, có thể cảm ứng được tất cả tình lực dục của người khác, cho nên dù không thấy người, cũng chưa chắc không phát hiện được tung tích của Viên Kinh Thiên.

- Bất tham, bất sân, bất si, bất ái... Tên này lại là một người không có cảm xúc mãnh liệt.

Rốt cuộc, Trọng Diệp cũng hoàn toàn nghiêm túc, hấn cảm giác sau lưng xuất hiện cảm xúc kích động.

Sau khi cảm ứng được, Trọng Diệp xoay người đánh ra một chưởng, một đạo thân ảnh vô hình bị đánh lui mấy chục bước, trên không trung rơi vãi máu tươi.

Nhưng Viên Kinh Thiên vẫn không hiện thân.

Nhìn thấy máu tươi, mắt Trọng Diệp lóe lên, mũi hơi rụt lại.

Dựa vào mùi máu tươi nhận nhận, hấn lại lần nữa xác định vị trí Viên Kinh Thiên, ngay sau đó là một chưởng, một luồng khí âm lãnh quét ngang qua.

Thế nhưng Viên Kinh Thiên lại không bị đánh trúng.

Máu tươi liên tục nhỏ xuống, nhanh chóng vương vãi khắp bốn phía.

Kể từ đó, Trọng Diệp không cách nào dựa vào mùi máu để xác nhận vị trí của Viên Kinh Thiên.

- Đúng là một ngoan nhân.

Trên đài cao, Trần Trầm không khỏi thán phục.

Đồng thời, hấn cũng khiếp sợ trước thực lực của Trọng Diệp. Hấn là vì có hệ thống tại thân, mỗi một khắc giao thủ cùng hấn, Viên Kinh Thiên đảm bảo ăn đủ đòn. Nhưng nếu không dùng đến hệ thống, chưa chắc hấn là đối thủ của Viên Kinh Thiên.

Dù sao khả năng ẩn thân của hấn ta quá mức nghịch thiên.

- Trọng sư huynh, người quả nhiên lợi hại.

Khoảng không trên lôi đài quanh âm thanh sâu kín của Viên Kinh Thiên, Trọng Diệp vô thức ngẩng đầu nhìn lên.

Nhưng đúng lúc này, mặt đất đột nhiên nổ tung.

Một đạo thân ảnh vô hình ngoi lên từ dưới đất.

Trọng Diệp biến sắc, bởi vì ngay lúc này, hắn cảm giác được cảm xúc kích động cực hạn.

Không chút do dự, Trọng Diệp nhanh chóng lui bước, khí tức toàn thân bộc phát, một chưởng đánh vào khoảng không trước mắt.

Phanh! - Một tiếng nổ vang.

Thân ảnh Viên Kinh Thiên hiện ra, cả người tựa như đạn pháo bắn ra xa, hung hăng va vào vị trí thứ nhất trên đài cao.

Đài cao sụp xuống, Viên Kinh Thiên cũng ngã ra đất, toàn thân nhuộm máu.

- Trận chiến này Vô Tâm Tông Trọng Diệp chiến thắng! – Kim Đan lão giả vội tuyên bố, đồng thời nhẹ thở ra một hơi.

Bởi vì hắn biết ngay cả mình cũng chưa chắc tìm được tung tích của Viên Kinh Thiên, nhưng Thánh tử lại làm được, điều này khiến hắn vô cùng bội phục.

- Hắc hắc... Ha ha ha!

Nhưng hắn vừa dứt lời, trong đồng phế tích ngay vị trí thứ nhất trên đài cao lại vang lên tiếng cười.

Tiếng cười càng lúc càng lớn, mỗi lúc một càng rõ, khiến cho tất cả mọi người nhìn không được rét run.

Sắc mặt Trọng Diệp vô cùng khó coi, bước lên trước một bước, hạ nhúng nói:

- Viên Kinh Thiên, rốt cuộc ngươi là người phương nào?

Hiện tại dù có ngốc hăn cũng nhận ra Viên Kinh Thiên có vấn đề. Người có thực lực như thế lại lẳng lặng ẩn giấu hơn mười năm, khả năng định có rất nhiều mưu toan.

Nghe Trọng Diệp hỏi, tiếng cười im bặt, chuyển thành một câu âm lãnh:

- Thiếu môn chủ đệ nhị phân bộ Đại Chu Ma môn, thiên tự sát thủ, Viên Kinh Thiên.

Nghe vậy, đám Thánh tử, Thánh nữ hai mặt nhìn nhau, hoảng sợ xem chút rớt cằm.

Đệ nhị phân bộ Ma môn còn gọi là Âm Bộ, chuyên chức ám sát, tất cả đều sống trong bóng tối. Không ngờ thiếu môn chủ đệ nhị phân bộ vậy mà tiềm phục tại Đại Tấn, hơn nữa còn trong một khoảng thời gian không ngắn.

Hiện tại, Trần Trầm rốt cuộc cũng hiểu ra.

Từ sự phụ, hăn cũng đôi phần lý giải Ma môn.

Nghe đồn, đệ nhị phân bộ Ma môn có tuyệt học Thần Ân Thuật, mấy trăm năm qua không ai học được.

Bởi vì muốn luyện được Thần Ân Thuật đòi hỏi những yêu cầu cực kỳ hiếm thấy.

Cần phải bình thường đến cực hạn, là loại lẩn vào trong đám người liền bị người quên đi, nói cách khác là siêu cấp phạm nhân mới

có thể luyện thành.

Nghe đồn luyện đến viên mãn, ngay cả thượng thiên cũng quên đi người này.

Ân thân chỉ là chuyện nhỏ, thậm chí tu vi đạt đến cao thâm, đột phá cũng không có lỗi kiếp xuất hiện.

- Hóa ra là Thần Ân Thuật, đáng tiếc ta soái như vậy, trời sinh chú định vô duyên với thuật này.

Thời điểm Trần Trầm còn đang tự sướng, thân hình Trọng Diệp đột nhiên đảo một cái, toàn thân bị một cỗ hắc khí quấn quanh.

Bên kia, Viên Kinh Thiên nhếch mép cười.

- Trọng Diệp, người vừa bị Phệ Hồn Chủ của Âm bộ ta vạch rách da, trên Phệ Hồn Thủy có bài Thiên Niên Kỳ Độc của đệ lục phân bộ, Vu Thuật Nguyên Rửa của đệ bát phân bộ, Vạn Niên Thi Sát của đệ thập nhị phân bộ!

- Ha ha, ba loại hòa hợp tạo thành chung cực kịch động, xưng là Phẩm Nhân Chi Nộ! Chuyên dùng để giết loại thiên kiêu như người này đây!

- Sao hả? Trận chiến này tuy là ta thất bại, nhưng đệ nhất thiên kiêu Đại Tấn là người... Lại phải chết! Ha ha! Không uổng mười hai năm ta ẩn nấp tại Đại Tấn.

Âm thanh hung hăng càn quấy vang vọng khắp quảng trường, dẫn phát đại loạn.

Cùng lúc đó, mấy cỗ khí tức kinh khủng đột ngột xuất hiện, giáng xuống lôi đài.

Chương 105: Quốc Đô Đại Loạn

Khí tức kinh khủng nguyên lai xuất phát từ ba vị lão giả.

Ba người này vừa xuất hiện liền vây quanh Trọng Diệp, bắt đầu xem xét tình huống của hắn.

- Diệp nhi!

Một lão giả thấp giọng hô, linh khí trên người tựa như kinh đào hũ ãi lãng rót vào cơ thể Trọng Diệp.

Một lão giả khác thì không ngừng xuất ra các loại thiên tài địa bảo từ trong nhẫn trữ vật, đút cho Trọng Diệp đã dần dần mất đi ý thức, trong đó không thiếu Vạn Niên Nhân Sâm cùng linh dược đỉnh cấp.

Vị cuối cùng thì nắm lấy tay Trọng Diệp, cẩn thận cảm ứng tình huống trong cơ thể hắn.

- Ba vị cường giả Nguyên Anh.

Đông tử Trần Trầm có hơi co lại, nội tâm thâm khiếp sợ.

Đồng thời, cũng càng thêm kinh ngạc với thủ đoạn của Viên Kinh Thiên, vậy mà có thể vạch rách da Trọng Diệp ngay dưới mí mắt cường giả Nguyên Anh kỳ.

Đương nhiên, mấu chốt là do đám cường giả này quá mức tin tưởng vào Trọng Diệp, cũng xem nhẹ sát tâm của Viên Kinh Thiên.

Phệ Hồn Chủy, Thiên Niên Kỳ Độc, Vu Thuật Nguyên Rửa, Vạn Niên Thi Sát, tập hợp đủ bốn phân bộ của Ma môn, đây căn bản là à chặt đứt sinh cơ.

Quả nhiên.

Dù ba vị cường giả Nguyên Anh ra sức bảo hộ, nhưng hắc khí trên người Trọng Diệp vẫn càng lúc càng nồng đậm.

Cuối cùng, những hắc khí này hoàn toàn bộc phát.

Phanh!

Một âm thanh trầm đục, cả người Trọng Diệp nháy mắt sụp đổ, hóa thành khói đen.

Thấy một màn như vậy, Trần Trâm phát run.

Khủng bố...

Người mới đó mà bị độc giết chết! Rạng sáng, hắn ta vẫn còn khoác lác, cái gì mà thiên kiêu chính thức của Đại Tấn duy chỉ có Trọng Diệp ta cùng Trần sư đệ mà thôi...

Giờ thì hay rồi, chết đến không thể chết hơn, một chút cặn cũng không còn.

Đại Tấn coi như xúi quẩy, tân vương vừa đăng cơ không bao lâu đã băng hà.

- Bảo ngươi bớt kiêu căng đi, ngươi không nghe, giờ thì sao, lạnh ngắt, aiz, A Di Đà Phật!

Trần Trâm niệm một câu, xem như tôn trọng cuối cùng đối với thiên kiêu đệ nhất Đại Tấn.

Bên kia, mấy vị lão giả nhìn thấy Trọng Diệp sụp đổ thành khối đ
en, có hơi ngẩn ra, một lúc lâu sau, lão giả cầm đầu mới không nh
ìn được ngửa mặt lên trời thét vang.

- Tốt! Rất tốt! Đại Chu Ma môn! Lão phu cùng các người không c
hết không thôi!

Thanh âm này tựa như lôi đình cuồn cuộn, khiến màng nhĩ Trần T
rầm chấn động, ngay sau đó, hắn thấy lão giả kia xuất ra một chur
ông đánh về phía đống phế tích ở vị trí đài cao đầu tiên.

Một chương này khiến thiên địa phong vân đổi sắc, linh khí cuồn
cuộn tạo thành một đạo thủ ấn che trời, nghiền áp hương Viên Kì
h Thiên.

Xem ra là muốn đập Viên Kìh Thiên cùng phế tích thành bột mị
n.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên, mặt đất trực tiếp bị đánh lún xuống bảy, t
ám mét. Nhưng sau khi xuất chương, lão giả kia lại ngẩng đầu nh
n trời.

Đúng lúc này, trong tầm mắt hắn xuất hiện một thân ảnh hắc bào,
trong tay thân ảnh kia xách theo Viên Kìh Thiên đã bị thương, m
iệng phát ra tiếng cười quái dị như cú vọ.

- Khặc khặc... Vô Tâm lão tổ, tận mắt nhìn thấy ái đồ bị giết chết,
cảm giác thế nào?

- Âm Ma, ngươi dám đến Quốc đô? Đã như vậy thì dùng máu ngư
oi tế vong linh đồ nhi ta! – Vô Tâm lão tổ cuồng nộ không thôi.

Kẻ được xưng là Âm Ma cũng chính là môn chủ đệ nhị phân bộ Đ

ại Chu Ma môn, tu vi Nguyên Anh trung kỳ, luận thực lực kém hơn so với hắn một khoảng.

Huống chi, bên cạnh hắn còn có hai vị Vô Tâm Tông thái thượng trưởng lão, muốn giết một cái Âm Ma không có gì là khó.

Nghe đến đó, Âm Ma cười càng thêm càn rỡ.

- Ha ha, ngày giờ của bốn tọa còn lại không nhiều. Nếu đã dám đến đây, dĩ nhiên không nghĩ quay về. Người Ma môn ta sao có thể tọa hóa trong tông ngươi.

Nghe thế, Viên Kinh Thiên phát ra một tiếng kinh hô:

- Sư phụ... Ngươi!

- Kinh Thiên, lần này ngươi đánh chết tân vương Đại Tấn, vì Ma môn lập bất thể công lao, môn chủ đại nhân sẽ cho ngươi một cơ hội khảo hạch, để ngươi có thể trở thành thái tử Đại Chu, Ma môn thiếu chủ, đến lúc đó, vi sư cũng có thể mỉm cười nơi cửu tuyền.

Đứt lời, Âm Ma trực tiếp ném Viên Kinh Thiên ra xa, ngay sau đó, từ trong cơ thể hắn vọt ra một thanh trường đao đen kịt, đón gió lao đi, trăm xuống ba vị cường giả Nguyên Anh trên lôi đài.

Không biết là vô tình hay cố ý, trong nháy mắt, khi trường đao kia xẹt qua đài cao của ba mươi sáu tông, tất cả đài cao đều sụp xuống.

Tòa bộ cờ của ba mươi sáu tông cũng bị chém đứt.

Không chỉ như thế, trên đao phát ra khí tức khủng bố của Âm Ma, ảnh hưởng trực tiếp đến Thánh tử, Thánh nữ của ba mươi sáu tông cùng mười tám tiểu tông.

Bảy tám vị chỉ mới đạt cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ chết ngay tại c

hỗ, Trúc Cơ hậu kỳ bị chấn cho thất điên bát đảo, thân thụ trọng thương.

Ngay cả Trần Trầm cũng đương trường học ra một ngụm máu tươi, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

- Nhiều máu quá, đáng tiếc, đóng không nổi vai quần chúng ăn dưa!
a!

Nhìn máu của mình, Trần Trầm có hơi đau lòng, thầm mắng một câu, sau đó điên cuồng bỏ chạy.

Nói đùa, Nguyên Anh muốn liều mạng, nếu hắn không đi, e là sẽ bị dư âm chấn cho đi bán muối.

- U sư muội, cái này cho người, mau chạy trốn.

Mất thấy U Lan Tâm còn đang học máu, Trần Trầm vừa hô vừa ném cho nàng một củ Vạn Niên Xích Tham.

- Đa tạ Trần sư huynh.

- Không cần cảm tạ, bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn.

Trần Trầm gào lên một câu, sau đó tựa như một làn khói bay khỏi phạm vi lôi đài.

Hắn vừa rời đi không lâu, phong hỏa nổi khắp bốn phía Quốc đô, nơi nơi vang lên âm thanh hảm sát.

Lệnh cấm bay của Quốc đô hiện tại coi như đồ bỏ, vô luận là người Đại Tấn, hay là đệ tử Ma môn làm loạn, tất cả đều phi hành. C hỉ trong nháy mắt, Quốc đô rơi vào hỗn loạn.

- Xảy ra chuyện lớn rồi...

Nhìn Quốc đô loạn thành một đoàn, nội tâm Trần Trầm chấn động.

Rất rõ ràng, trận này Ma môn đã sớm có dự mưu, hơn nữa còn vận dụng đại lượng lực lượng ẩn giấu tại Quốc đô.

Kỳ thật, đây cũng là chuyện thường tình.

So với ba mươi sáu tông Thanh Long Môn, Bạch Hồ Tông, Thiên Vân Tông, ... Chắc chắn Ma môn càng không mong muốn Đại Tá thống nhất.

Hơn nữa, nhìn quân đội phi hành trật tự thế kia, dường như Vô Tâm Tông cũng đã sớm có chuẩn bị.

Nhưng thế thì đã sao?

Tân vương cũng bị người ta giết mất, ai có thể ngờ Viên Kinh Thiên lại ẩn nấp, tu luyện tại Vô Tâm Tông hơn mười năm?

Hiện tại, nội thành quá nguy hiểm.

Trần Trầm tận mắt nhìn thấy mấy đạo thân ảnh mặc thường phục đang ra sức phát tán nguồn độc, tùy tiện vứt mấy cái túi đen thui, phát ra thứ mùi tanh tươi, thoạt nhìn cũng không phải vật gì tốt.

Khóe mắt Trần Trầm co giật liên hồi.

Ma môn thật đúng là không từ bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào.

Không có thời gian nghĩ tiếp, Trần Trầm vội lấy ra thông tin lệnh bài.

- Triệu trưởng lão, người nhanh chóng mang Tôn Thiên Cương cùng Trương Kỳ rời khỏi thành, chúng ta tụ họp ngoài rừng cây.

Sau khi truyền tin đi, Trần Trầm không nói hai lời, lập tức bay ra khỏi thành.

Lúc này, tu sĩ Vô Tâm Tông cùng Thành Vệ Quân đều bận xử lý l oạn Ma môn, căn bản không quan tâm đến hắn.

Cho nên không bao lâu sau, Trần Trầm đã bay ra khỏi Quốc đô.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, bên trong Quốc đô vang lên một tiếng nổ kinh thiê n, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy toàn bộ võ đài đều đã bay lên giữa k hông trung.

- Nguyên Anh chi uy quả nhiên khủng bố.

Trần Trầm thảm than một tiếng, tiếp tục bay về phía rừng cây.

Bên ngoài Quốc đô hiện cũng có không ít tu sĩ bỏ trốn, mọi người kéo nhau bỏ chạy, hấn lẩn vào đó cũng không ai để ý.

Thế nhưng, ngay khi tiến vào rừng cây, Trần Trầm đột nhiên cảm nhận được chấn động kịch liệt từ phía sau truyền đến.

Không kịp nghĩ nhiều, Trần Trầm quay phắt người, đánh ra một c hưởng.

Phanh!

Ầm thanh bạo nổ, linh khí va chạm, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt hắn.

- Viên Kinh Thiên, ngươi có ý gì? Giết Trọng Diệp chưa đủ, còn muốn giết ta? – Nhìn thấy thân ảnh kia, Trần Trầm tức giận mắ ng.

Người nọ hiển nhiên là Viên Kinh Thiên, trên đường chạy trốn, hắ

n là hấn đã ăn không ít thiên tài địa bảo, cho nên hiện tại thương t hế đã khôi phục không ít, có điều sắc mặt vẫn còn hơi tái.

- Ha ha, Thiên Vân Tông Thánh tử, thiên kiêu thứ hai Đại Tấn, nghe nói đêm qua ngươi đánh chết ba vị Thánh tử, trong đó có Tề B ất Phàm. Thực lực ba người kia ta cũng biết...

- Tư chất ngươi nghịch thiên như thế, có thể giết thì giết, bằng không ông ngày sau sẽ là đại địch của Ma môn ta.

Dứt lời, Viên Kinh Thiên không chút lưu tình đánh ra một chưởng về phía Trần Trầm đứng cách đó không xa. Chưởng phong chưa đến, đại thụ bốn phía đã bị chấn tan tác.

Chương 106: Cái Gì Mới Thật Sự Là Thiên Kiêu

Trần Trầm lui về sau mấy bước, linh khí trên người hoàn toàn bạo phát, ngăn cản cỗ linh áp cường đại kia.

Viên Kinh Thiên mặc dù không dùng đến Thần Ân Thuật, nhưng thực lực cũng tiếp cận Bán bộ Kim Đan, hơn xa Lâm Tiến và Tề B ất Phàm.

Đương nhiên, nếu như hấn không có thực lực như vậy, đừng nói là Trùng Diệp bị thương, muốn đụng vào Trùng Diệp một chút cũng là chuyện cực khó.

Lần đầu tiên đối mặt với địch thủ như vậy, thần sắc Trần Trầm thập phần ngưng trọng.

Hít sâu một hơi, một đạo lôi điện quang mang lóng lánh cực hạn hình thành trước ngực hắn, trong nháy mắt ngăn lại một chương của Viên Kinh Thiên.

Bị điện quang kích lui, Viên Kinh Thiên lộ vẻ hiểu thấu.

Khó trách người có thể đánh chết Tề Bất Phàm, thực lực không hổ là thiên kiêu thứ hai Đại Tấn, đáng tiếc Phệ Hồn Chủ của ta đã mất, bằng không muốn giết người đâu cần phải tốn sức như vậy.

Viên Kinh Thiên vừa nói vừa di chuyển, tựa hồ đang tìm sơ hở của Trần Trầm.

Trần Trầm cũng không lên tiếng, vốn dĩ hắn không muốn dùng đến Thiên Vân Thần Lôi Quyết, bởi vì sẽ gây ra động tĩnh quá lớn, vạn nhất hấp dẫn người của Ma môn đến đây, đó cũng không phải chuyện gì tốt.

Nhưng hiện tại, hắn cũng chẳng quan tâm quá nhiều, muốn đấu với tên này phải dùng hết toàn lực, tốc chiến tốc thắng.

Nghĩ đến đây, trong mắt hắn lập lòe điện quang, bầu trời cũng nhanh chóng trở nên u ám, thiên uy chi lực vô hình tập trung vào Viên Kinh Thiên.

Viên Kinh Thiên ngửa đầu nhìn trời, có cảm giác như trời sắp sụp xuống, ánh mắt thoáng cái trở nên ngưng trọng.

Trần Trầm trước mắt cường đại hơn rất nhiều so với hắn tưởng, mà càng cường đại, sát tâm trong lòng hắn càng nặng.

Tương lai, uy hiếp của tên này không hề kém hơn Trọng Diệp, nhất định phải giết.

Nhẹ thở ra một hơi, thân ảnh Viên Kinh Thiên dần trở nên ảm đạm

m.

Rất rõ ràng, hẳn lại muốn dùng đến tuyệt học thất truyền – Thần Ân Thuật.

- Lạc!

Oanh!

Trần Trầm khẽ quát một tiếng, bảy tám đạo lôi điện từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào Viên Kinh Thiên.

Nhưng lúc này, Viên Kinh Thiên đã hoàn toàn biến mất, bảy, tám đạo lôi điện đánh vào hư không, tạo thành bảy, tám cái hố to trên mặt đất.

- Trần Trầm, ngươi là người thứ hai của Đại Tấn bức ta sử dụng T hần Ân Thuật. Ha ha, tuy Thần Ân Thuật này tiêu hao không ít, nhưng nếu có thể giết ngươi, đó là đáng giá.

Bốn phía vang lên âm thanh sâu kín của Viên Kinh Thiên.

Trần Trầm đương nhiên biết tên này chỉ đang đánh rắm, lúc hẳn ta đánh với Trọng Diệp, hẳn đã thấy rất rõ, mỗi một lời nói đều có dụng ý phía sau.

Không phải muốn làm hẳn phân tâm thì chính là muốn dời lực chú ý của hẳn.

Là một sát thủ chuyên nghiệp, nói nhảm tuyệt đối là chuyện không thể.

Trần Trầm cẩn thận cảm ứng một phen. Sau khi xác định mình không có cách nào cảm ứng được tung tích của Viên Kinh Thiên, hẳn thở dài.

- Aiz, xem ra chỉ có thể bật hack!

- Hệ thống, Viên Kinh Thiên đang ở đâu?

“Bên trái, phía trên mười tám mét.”

Hệ thống vừa dứt lời, phía trên, bên phải liền vang lên thanh âm của Viên Kinh Thiên.

- Chết!

Trần Trầm cũng không biết sao tên này ở bên trái, mà tiếng lại ở bên phải, lúc đối phó Trọng Diệp, hắn cũng dùng thủ đoạn tương tự.

Bất quá, thời khắc máu chót, hắn vẫn dứt khoát tin tưởng hệ thống.

Không đợi chữ “Chết” hoàn toàn dứt, trên bầu trời, một đạo sát sét đột nhiên bổ xuống, ngay vị trí hệ thống chỉ dẫn.

- Hí!!!

Giữa không trung vang lên một tiếng rên rỉ, nhưng Viên Kinh Thiên vẫn không hiện thân.

Tuy nhiên, trúng một chiêu này, trong không khí bắt đầu thoáng thấy hoảng mùì thịt nướng.

Các giác quan của tu sĩ cực kỳ nhạy cảm, điểm ấy đủ để Trần Trầm tìm được Viên Kinh Thiên.

- Hừ!

Không đợi Trần Trầm cẩn thận ngửi, trong hư không đột nhiên rơi xuống mấy miếng thịt cháy khét.

Nhìn thấy đông... thịt kia, khoe mắt Trần Trầm co giật một trận. Đó là thịt đùi nha, xem ra vừa nãy bỏ trúng đùi Viên Kinh Thiên.

Tên này quả nhiên là cái ngoan nhân, hết như lúc chiến đấu với Trọng Diệp, hẳn ta dứt khoát lóc thịt của mình.

Đáng tiếc, Trần Trầm không cần người vẫn có thể biết rõ vị trí của hắn.

- Hệ thống, Viên Kinh Thiên ở đâu?

- Bên phải, phía sau hai mươi mét!

Nghe nhắc nhở, Trần Trầm không chút do dự, sấm sét trên trời lại lần nữa đánh xuống.

- Ai da!

Lần này, Viên Kinh Thiên từ trên chuyển thành kêu thảm.

- Người có thể cảm ứng được ta? Không thể nào! Trừ phi đạt đến Kim Đan đỉnh phong, cảm ứng được linh khí biến hóa dù chỉ là một tia yếu ớt, mới có thể cảm nhận được sự hiện hữu của ta.

Bên phải phía sau vang lên âm thanh rống giận của Viên Kinh Thiên, Trần Trầm lạnh nhạt xoay người, cười nói:

- Chỉ người có bí thuật, ta không được có à? Về phần làm sao ta cảm ứng được người, người thử đoán đi.

Ha ha, đã bật tàng hình còn không cho hắn chơi tự ngắm à? Ta bật hack đây, ai sợ ai?

- Nhất định là trùng hợp!

Hai mắt Viên Kinh Thiên đỏ bừng, toàn thân cháy đen, nhưng hắn không tin Thần Ân Thuật vô địch của mình bị người nhìn thấu.

Cắn răng, thân ảnh Viên Kinh Thiên lại lần nữa biến mất.

Lần này, hắn không lập tức động thủ, mà bay vòng quanh, cẩn thận quan sát phản ứng của Trần Trầm.

Nhưng vô luận hắn quan sát thế nào, cũng đều không nhìn ra Trần Trầm đang sử dụng bí thuật.

- Trùng hợp! Tuyệt đối là trùng hợp!

Viên Kinh Thiên thầm gào thét, hắn cũng không tin mình có thể giết Trọng Diệp, lại không làm gì được tên thiên kiêu thứ hai Đại Tán này.

Một bên khác, Trần Trầm không ngừng sử dụng hệ thống, đại khái biết được quỹ tích di động của Viên Kinh Thiên.

Ngay đúng lúc này, hệ thống đưa ra thông tin không phù hợp với quỹ tích.

- Đỉnh đầu Kí chủ, cách hai mươi mét!

Nghe đáp án, Trần Trầm cảm thấy thật buồn cười, gia hỏa này cho rằng bay lên trên đỉnh đầu hắn là có thể tránh được thiên lôi à?

Không chút do dự, Trần Trầm hít sâu một hơi, điện quang lần nữa lượn lờ trong tay.

Một giây sau, hắn vung mạnh tay lên, một đạo lôi điện dữ dằn đánh ngược lên trên.

Cùng lúc đó, trên bầu trời đồng dạng có lôi điện đánh xuống, hai đạo kinh lôi nháy mắt giao hội.

Mà tâm chính là vị trí của Viên Kinh Thiên.

Oanh!

Một tiếng nổ kinh hồn, Viên Kinh Thiên bị đánh xuyên từ đầu đến chân, “phù phù” một tiếng, đầu chúi xuống, cả người rơi thẳng xuống đất, cách Trần Trầm vài mét.

- Tiểu tử, còn ả thân nữa không?

Nhìn bộ dạng thê thảm của Viên Kinh Thiên, Trần Trầm bật cười ra tiếng, đồng thời, xuất ra Đồ Long Kiếm từ trong nhẫn trữ vật. Không thể không nói, tên này đúng mạng tiểu cường, bị “oanh” một trận như vậy mà vẫn không chết, còn cần hắn phải xuất ra vũ khí đánh một kích cuối cùng.

- Ngươi... Làm sao phát hiện được ta? Cái này không hợp lý!

Viên Kinh Thiên gian gian duỗi tay chỉ về phía Trần Trầm, trong mắt tràn đầy không dám tin.

- Ta không nói với ngươi đấy! – Trần Trầm nói xong, định kết liễu Viên Kinh Thiên.

Nhưng đúng lúc này lại phát sinh dị biến.

Móng tay Viên Kinh Thiên đột nhiên bắn ra, nhanh như tia chớp.

Nháy mắt đã đến trước người Trần Trầm, phá vỡ linh khí hộ thể của hắn.

Trần Trầm vội né tránh, nhưng vẫn bị cái móng kia vạch một đường trên cánh tay.

Nhìn Kim Tầm Ti Y bị cắt rách, sắc mặt Trần Trầm khó coi đến c

ực điếm.

Mấy thứ mua được quả nhiên không phải đồ tốt.

Bên kia, Viên Kinh Thiên lại nhếch mép cười.

- Haha, ta nói Phệ Hồn Chủy mất đi, không có nghĩa là ta không có độc. Lại đây, giết ta! Sau đó ngươi độc phát thân vong, chúng ta đồng quy vu tận! Ta mặc kệ ngươi làm sao phát hiện được ta!

Khóe mắt Trần Trầm co giật, tên này đúng là âm hiểm. Lúc đầu, hắn nói Phệ Hồn Chủy bị mất, dĩ nhiên là muốn mình buông lỏng cảnh giác.

Bất quá, cái này độc chết Trọng Diệp thì được, muốn giết ta? Hừ!

- Viên Kinh Thiên, hôm nay ta dạy cho ngươi một đạo lý, thiên kiêu giả đụng phát chết tươi, thế nhưng thiên kiêu thật thì không có cửa. Phạm Nhân Chi Nộ của ngươi cũng thúc thủ vô sách!

Nói xong, nhãn trử vật của Trần Trầm lóe lên hào quang, ngay sau đó, một loạt thiên tài địa bảo dùng để giải độc rơi ra đầy đất, có thể trải thành nệm nằm luôn đấy!

- Hệ thống, phụ cận có gì có thể giải được độc trên người ta?

Trần Trầm trầm hỏi.

Về phần Viên Kinh Thiên, nghe thấy một cỗ mùi thơm lạ, hắn giả y dựa ngẩng đầu lên. Thời điểm nhìn thấy thiên tài địa bảo giải độc chất đóng trên mặt đất, thiếu chút nữa trông mắt hắn rơi ra luôn!

- Vạn Niên Thanh Linh Thảo... Dịch Thần Liên hơn năm vạn năm... Còn có Tịnh Hồn Quả, Úc Vạn Niên Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch... Trần Trầm! Đạo má... Cmn... Ông nội ngươi!

Không cam lòng gào lên một câu, hai mắt Viên Kinh Thiên khẽ đ
ảo, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Trước khi mất đi ý thức, trong đầu hắn chỉ có một ý niệm.

Thiên Đạo thật sự bất công...

Chương 107: Bất Diệt Chi Thể

“Bên trái, nửa mét, Tịnh Hồn Quả có thể phá Vu Thuật Ngũ
yền Rửa; phía trước nửa mét, Địch Thần Liên có thể phá Vạn Niê
n Thi Sát; máu Kí chủ, trước mặt hai mét Thanh Linh Thảo, bên tr
ái một mét Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch có thể giải Thiên Niên K
ỳ Độc.”

Trong đầu vang lên âm thanh hệ thống nhắc nhở, mỗi khi nghe đư
ợc một câu, Trần Trầm lại nhanh chóng cầm lấy thiên tài địa bảo t
ương ứng.

Nhưng dù là như thế, hắn vẫn cảm giác được một trận choáng vá
ng, linh lực trong cơ thể dường như bị nghẽn lại, căn bản không cá
ch nào vận chuyển.

- Phàm Nhân Chi Nộ độc của tên này quả nhiên khủng bố! - Trần
Trầm thảm khiếp sợ.

Phàm Nhân Chi Nộ là hỗn hợp của ba loại Thiên Niên Kỳ Độc, V
ạn Niên Thi Sát cùng với Vu Thuật Nguyên Rửa.

Trong đó, kỳ độc công kích thân thể, nguyên rủa phá nát thần hồn, thi sát trấn áp linh khí phòng ngừa người trúng độc tự cứu lấy mình. Ba vị hòa lẫn vào nhau tạo thành kịch độc khủng bố, bản thân vốn đã là bảo vật cực kỳ trân quý.

Khó trách Trọng Diệp là Bán bộ Kim Đan, dưới sự bảo hộ của ba vị Nguyên Anh, nhưng chỉ có thể chống đỡ được hơn mười giây.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

May mắn là vừa nãy hắn không trì hoãn một tơ một hào, bằng không, bị thi sát kia trấn áp linh khí, không mở ra được nhẫn trữ vật, không có hệ thống bên cạnh, kết quả chỉ có thể chết tại đây, một mạng đổi một mạng với Viên Kinh Thiên.

Đến lúc đó hắn biết tìm ai nói lý lẽ đây?

- Cmn đại gia nhà ngươi! Làm ta sợ muốn chết! - Trần Trầm tức giận mắng.

Sau khi phục dụng Tịnh Hồn Quả, miệng vết thương phát ra âm thanh gào khóc thảm thiết dần dần trở nên yếu ớt, ý thức của hắn cũng bắt đầu thanh tỉnh.

Chỉ có điều Kim Tầm Ti Y trên người đã hoàn toàn bị ăn mòn thành tro bụi.

Lúc này, Vạn Niên Thi Sát cũng đã bị dục lực cường đại của Dịch H Thần Liên trấn áp, một tia linh lực dần quay về cơ thể.

Nhưng kỳ độc quả thực bá liệt, điên cuồng ăn mòn miệng vết thương.

Thể chất Trần Trầm đặc thù, miệng vết thương không ngừng sinh ra cường đại sinh cơ chi lực.

Song phương cứ như vậy, ăn mòn cùng khôi phục thay nhau lên đ ài, cứ như đang tranh tài.

Trần Trầm giãy dựa vớ lấy Thanh Linh Thảo ở cách đó không xa nuốt vào bụng, lại uống thêm một lọ Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch, lúc này không phải lúc tiết kiệm.

Chỉ cần giữ được mạng nhỏ, ngày sao muốn bao nhiêu thiên tài đi a bảo cũng sẽ có.

Ba vị độc tố cùng ba cỗ dược lực đấu tranh trong cơ thể, mùi vị kì a có thể nghĩ...

Không bao lâu sau, sắc mặt Trần Trầm trắng bệch, cả người tựa n hư hư thoát.

Đúng lúc này, phía chân trời xuất hiện mấy đạo lưu quang.

Nhìn thấy những... lưu quang kia, đồng tử Trần Trầm co rút lại, d ùng một tia linh khí vất vả lắm mới khôi phục được, thu hết tất cả thiên tài địa bảo vào nhẫn trữ vật.

Cùng lúc đó, hấn lấy ra một tấm mặt nạ đặc thù, đeo lên, ngay lập tức, khuôn mặt hấn bắt đầu biến ảo, có thêm vài phần suât khí.

Tấm mặt nạ này là do sư mẫu đưa cho hấn lúc trước, được chế tạo từ da một loại yêu thú cực kỳ đặc thù, có thể dung nhập vào da người, dù cho là cường giả đỉnh cao cũng khó có thể nhìn ra mảnh k hỏe.

Làm xong hết thấy, Trần Trầm ngã xuống đất, giấu nhẫn trữ vật ở sâu trong mấy lớp áo, sau đó há miệng thở phì phò.

Mắt thấy lưu quang càng lúc càng gần, Trần Trầm gian nan vươn ra một ngón tay, nhắm thẳng vào Viên Kinh Thiên ở cách đó mấy mét.

- Tên hỗn đản nhà ngươi, muốn sống cũng không dễ như vậy.

Một khắc sau, một tia điện quang yếu ớt bắn ra, mang theo tất cả linh lực còn sót lại của Trần Trâm, đánh thẳng vào đầu Viên Kinh Thiên.

...

Không bao lâu sau, hai đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, trước c chạy về phía Viên Kinh Thiên đang nằm vật ra đất.

- Thiếu môn chủ!

Nhìn bộ dạng của hắn, hai người không khỏi kinh hô một tiếng.

Nghe thấy tiếng hô, tim Trần Trâm nảy lên một cái.

Mẹ nó, thật sự là xúi quẩy, quả nhiên là người của Ma môn, may mắn hắn đã cơ trí thay đổi diện mạo.

Hơi ngẩng đầu, quan sát hai người kia đút cho Viên Kinh Thiên thiên tài địa bảo, Trần Trâm thầm cười lạnh.

Con hàng Viên Kinh Thiên có không chết một mạng thì cũng chết chín thành, trừ phi có sinh cơ chí bảo như Thiên Niên Thạch Nhũ Dịch, bằng không trong thời gian ngắn tuyệt đối không thể khôi phục.

Sự thật không quá khác so với tưởng tượng của hắn, một lát sau, hai người nọ bi thương hô:

- Thiếu môn chủ... Tỉnh!

- Thiếu môn chủ sao vậy?

- Gân mạch toàn thân bị hủy, cái này còn chữa được, nhưng mà hắc n... Thức hải của hắc vốn đã bị trọng thương, lại chịu đựng kích thích cực lớn, trực tiếp hỏng rồi.

Nghe xong, tên còn lại ngã ngồi ra đất, ngữ khí vô cùng tuyệt vọng:

- Thức hải sụp đổ... Chẳng phải trở thành kẻ đần sao?

Tên vừa “chấn bệnh” thì rơi vào trầm mặc, thức hải giống với đan điền, đều là vật vô hình, muốn chữa trị còn khó hơn lên trời.

Nếu không chữa trị, người có khác nào cái xác không hồn.

Hơn nữa, cho dù chữa trị thì cũng là thức hải mới, không chỉ mất đi hoàn toàn ký ức lúc trước, trí lực cũng chỉ hồi phục như một tiểu hài nhi.

Cái này có khác gì phế nhân?

- Là ai? Ai ra tay hung ác với thiếu môn chủ như thế?

- Ở đây còn có một người.

Rốt cuộc, hai gã Ma môn cũng chú ý đến Trần Trầm, nháy mắt đã đi đến bên cạnh hắc.

Thấy phục sức của bọn họ, Trần Trầm câm lặng.

Hai người này đều là Ma môn cấp trưởng lão, tu vi trên Kim Đan.

- Tiểu tử, sao ngươi lại ở đây?

Một gã vừa hỏi vừa bắt lấy tay Trần Trầm, kiểm tra một lượt, trên mặt hắc lộ vẻ kinh ngạc.

Người này không có đan điền, xem ra là phạm nhân, hoặc bị người
i phé đi.

- Ta... Chỉ là người qua đường Giáp, bị dư âm ảnh hưởng, chấn th
ương. - Trần Trầm bắt đắ dĩ nói.

- Người biết thiếu môn chủ nhà ta bị người phương nào gây thươn
g tích không? - Một tên trưởng lão khác hỏi.

- Biết... Thiên kiều thứ hai Đại Tấn, Thiên Vân Tông Thánh tử Tr
ần Trầm làm, dùng sét đánh.

Vừa nãy, Thiên Vân Thần Lôی Quyết gây ra động tĩnh lớn như vậ
y, Trần Trầm cũng không biết có ai trông thấy không, dù sao hiện
tại cứ nói thật là được.

- Vậy sao hấn không hạ tử thủ?

- Hấn nói kẻ giết tân vương Đại Tấn, chết như vậy là quá tiện ngh
i, hấn muốn để người này cả đời sống trong thống khổ. - Trần Trầ
m bịa chuyện.

Hai trưởng lão Ma môn nghe xong thì cực kỳ bi thương, nhin khô
ng được khàn giọng gào lên:

- Trần Trầm! Ta cùng ngươi bắt động đái thiên.

- Sĩ khả sát, bất khả nhục! Trần Trầm, thật không ngờ ngươi lại là
m nhục thiếu chủ.

Nghe vậy, nội tâm Trần Trầm rét lạnh.

Nếu để hai người này biết hấn là Trần Trầm, chỉ sợ muốn chết cũ
ng không dễ.

Mắg xong, hai gã Ma môn đồng loạt nhìn về phía Trần Trầm.

- Tên này giết hay lưu?

- Người Đại Tấn đều đáng chết, giết đi!

Nghe hai người đối thoại, Trần Trâm giãy dựa ngòai dậy:

- Từ từ! Ta có điều muốn nói!

Hai trưởng đồng loạt quay sang nhìn hấn, chờ đợi.

Đúng lúc này, Trần Trâm lấy từ trong ngực ra một khối lệnh bài Ma môn, ném trên mặt đất, về mặt có chút đấng chất.

- Tiểu nhân nhà ở cạnh vương thành, trong nhà có điếm, cũng có điếm, nhân sinh khoái hoạt.

- Một ngày nọ, một Hắc Y lão giả tìm tới cửa, nói ta tư chất quá n ghịch thiên, ban cho ta lệnh bài, lại cho ta theo hầu hạ bên cạnh.

- Ai ngờ Vô Tâm Tông giao hoạt lại âm hiểm, thấy chúng ta liền t rở mặt, hắc y trưởng lão muốn chống cự, kết quả bị một kích đánh bẹp, Vô Tâm Tông phát hiện lệnh bài kia, liền phế đi đan điếm của ta.

- Vương thành đại loạn, tiểu nhân mới thoát ra được, ngờ đâu đụn g phải chuyện này... Bị chấn cho nằm ra giữa đường.

- Nhân sinh có quá nhiều lối rẽ, bi thương vô cùng, ta chỉ cầu hai vị có thể tha cho ta một mạng!

Hai gã Ma môn trưởng lão nghe đến ngẩn người, trong mắt đều c ó chút mê mang.

Một lát sau, một trong hai người hoàn hồn, nhặt tấm lệnh bài lên, có chút đồng tình nói:

- Người là đệ tử Ma môn?

Nghe vậy, Trần Trầm bi thương nói:

- Hắc y trưởng lão nói sau khi dẫn ta về tới Ma môn, khi đó mới xem là đệ tử Ma môn.

Hai gã Ma môn hai mặt nhìn nhau, nội tâm đã tin bảy tám phần.

Thiếu niên trước mặt rất có thể là hạt giống mà người Ma môn đem phục tại Đại Tấn phát hiện, ai ngờ vị đồng môn kia lại thân tử hôn tiêu, mà thiếu niên này cũng bị phế đi đan điền, thừa dịp vươn g thành đại loạn mới trốn thoát được.

Thế nhưng, đúng lúc này, một trong hai trưởng lão đột nhiên biến sắc, trầm giọng nói:

- Ma môn ta chiêu mộ đệ tử tại Đại Tấn, trước khi đến Đại Chu đều phải phục dụng Nhiên Thân Đa, người để ta nhìn xem tình huống thân thể người.

Dứt lời, hắc không cho Trần Trầm cơ hội phản ứng, giơ tay bắt lấy tay Trần Trầm.

Nhưng khi nhìn tay Trần Trầm, hắc lại ngẩn người.

Khi xem xét tình huống thân thể thiếu niên này, hắc đã dùng không ít lực, khiến tay hắc ta bị bóp đến đỏ lên.

Nhưng hiện tại, tay thiếu niên lại khôi phục như lúc ban đầu.

- Đây là có chuyện gì?

Hắc cảm thấy vô cùng khó hiểu, thần tình người bên cạnh đột nhiên ngưng trọng, không nói hai lời, lập tức vạch một đường trên ta

y Trần Trầm.

Kết quả, cái lỗ hồng kia dùng tốc độ mắt thường có thể thấy khôi phục ngay trước mặt bọn họ.

Thấy một màn như vậy, trong mắt hai người hiện lên kinh ngạc nồng đậm, trăm miệng một lời kinh hô.

- Cái này... Là Lang Huyền Bất Diệt Chi Thể!

Chương 108: Tổng Bộ Ma Môn

- Cái gì là Bất Diệt Chi Thể?

Thấy miệng vết thương khép lại, Trần Trầm thầm kêu khổ, nhưng khi nghe hai trưởng lão Ma môn đồng loạt hô lên, mặt hắn đỏ ra.

Chẳng lẽ thương thể tự lành cũng có thuyết pháp đặc thù à?

Nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Trần Trầm không giống như giả bộ, hai Ma môn trưởng lão đều lộ vẻ phức tạp.

Đại Chu Ma môn có ba mươi sáu phân bộ, nhưng trên thực tế, ng oại trừ đệ nhất phân bộ, cũng là tổng bộ, thì các phân bộ khác đều là oai môn tà đạo.

Chỉ có đệ nhất phân bộ Luyện thể nhất mạch mới là Ma môn chính tông, có thể đạt đến sánh vai cùng Tiên Đạo Vô Thương Chi Cảnh.

Dùng nhục thể đối kháng thiên đạo, siêu thoát sinh tử, gọi là Ma.

Mà Lang Huyền Bất Diệt Chi Thể chính là một trong những thể c
hất thích hợp nhất đối với Luyện thể nhất mạch.

Bởi vì Luyện thể là một quá trình cực kỳ thống khổ, hết sức dày v
ò, chuyện thân thể sụp đổ, tổn hại là chuyện thường tình ở luyện.

Một người bình thường đi Luyện Thể rất dễ chết bất đắc kỳ tử.

Thế nhưng Lang Huyền Bất Diệt Chi Thể thì khác, rất khó sụp đ
ổ, tốc độ khôi phục cường đại, thậm chí có thể vận dụng một vài
bí pháp cấm kị của Luyện Thể, đạt thành Vô Thượng Ma Thân tro
ng truyền thuyết, cuối cùng đạt tới Bất Tử Bất Diệt chi cảnh!

- Thiếu niên, ngươi theo chúng ta trở về Ma môn.

Một gã Ma môn trưởng lão lên tiếng.

Tuy hẳn là người của đệ nhị phân bộ Ma môn, nhưng Ma môn đò
ng khí chi liên, gặp được người có thể chất như vậy, tất nhiên khô
ng có lý gì không mang về.

- Hả? Thế nhưng đan điền ta đã phé, không thể tu luyện. - Trần Tr
âm bất đắc dĩ nói, trong lòng hẳn mong muốn nhất chính là hai tê
n này cứ bỏ hẳn năm đó.

Một trưởng lão khác lắc đầu, nói:

- Không sao, Ma môn nhất mạch không cần đan điền vẫn có thể t
u luyện.

- Thật sao? - Hai mắt Trần Trâm sáng ngời.

Nghe thấy cái này, người đầu tiên hẳn nghĩ đến là Trương Kỳ.

Trương Kỳ bị Tề Bất Phàm phé đi đan điền, từ nay về sau vô duyên với tiên lộ. Nếu như không cần đan điền cũng tu luyện được, vậy thì chẳng phải Trương Kỳ vẫn có thể tiếp tục tu hành sao?

Về phần tu ma hay tu tiên, có gì khác đâu chứ? Trong lòng Trần Trầm không có quá nhiều khúc mắc như vậy, chỉ cần trường sinh bất lão chẳng phải đều được à?

- Ta lừa người làm gì, được rồi, chúng ta đi mau, nơi này không tiện ở lâu.

Một trong hai Ma môn trưởng lão dường như cảm ứng được cái gì đó, biến sắc, trong cơ thể đột nhiên xông ra một thanh đại kích, sau đó, không chút do dự xách Trần Trầm lên đại kích.

Tên còn lại thì nắm lấy Viên Kinh Thiên cùng lên, nháy mắt, đại kích nhanh chóng bay lên không, vọt về phương xa.

...

- E là phải đi Ma môn một chuyến rồi!

Trên đại kích, Trần Trầm lẳng lẳng nằm đó. Hiện tại, thân thể hắn đã hoàn toàn khôi phục, chỉ có điều bên cạnh có hai cao thủ, hắn không dám hấp thu linh khí.

Bằng không thì mỗi một phút cũng có thể khôi phục trạng thái đỉnh phong rồi.

- Thiếu niên, người tên gì?

- Trương Thần.

Trần Trầm bịa chuyện, mượn họ Trương Kỳ dùng một phen.

- Có thể cho xin tí huyết không?

- Hả? À, được!

Trần Trầm bắt đắ dĩ vươn tay, không bao lâu sau nhỏ ra chút máu.

Đúng như hấn nghĩ, lấy được máu, tên trưởng lão Ma môn kia liền dứt cho Viên Kinh Thiên uống.

Nháy mắt, lớp da cháy đen trên người Viên Kinh Thiên tróc ra, để lộ da non bên dưới.

- Trần Trầm! Cmn đại gia mày!

Qua một lúc, Viên Kinh Thiên đột nhiên kinh hô một tiếng, dọa Trần Trầm nhảy dựng.

Thấy một màn như vậy, trong mắt hai trưởng lão Ma môn tràn đầy bi thương.

Không biết thiếu môn chủ đã trải qua chuyện gì, thức hải mặc dù đã sụp đổ, thế nhưng vẫn còn một tia chấp niệm.

Đệ nhị phân bộ Đại Chu Ma môn vất vả lắm mới có một người tu luyện được Thần Ẩn Thuật, không ngờ kết cục lại biến thành như vậy.

...

Đại kích phóng như tên, xuyên qua tầng mây, tốc độ vô cùng nhanh chóng, không bao lâu sau đã rời xa Quốc đô.

Chờ đến đêm, mấy người họ đã đi đến biên giới Đại Tấn.

Lúc này, mặt Trần Trầm đen như đáy nồi, bởi vì trong khi hôn mê

tên Viên Kinh Thiên kia đã mắg hắn một trăm tám mươi lượt, hơn nữa quanh đi quắn lại cũng chỉ có một câu.

- Tiểu tử, ngươi chờ đó cho ta, sớm muộn gì ta cũng thu thập ngươi! - Trần Trầm thầm mắg.

Ma môn trưởng lão bên cạnh thấy sắc mặt hắn khó coi như vậy, ắn cần nói:

- Lần đầu tiên phi hành có hơi khó chịu, đi lâu như vậy, người bình thường đã sớm nôn thốc nôn tháo, mà ngươi chỉ hơi mệt mỏi, đó là do thể chất đặc thù của ngươi.

Trần Trầm trịnh trọng gắp đầu, nhưng trong lòng lại không ngừng mắg:

- Nếu ngươi bị người ta chỉ mắg một trăm tám mươi lượt, sắc mặt cũng không đẹp được đâu!

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã tiến vào địa phận Đại Chu.

Vừa đến Đại Chu, người của Ma môn bắt đầu nhiều hơn.

Người từ bốn phương tám hướng tụ về, nhìn bộ dạng thương tích đầy người của bọn họ, hắn cũng là chạy trốn từ Quốc đô.

Không biết lần này Ma môn xuất động bao nhiêu người?

Bất quá, bất kể thế nào, Ma môn không lỗ, hành động lần này không chỉ giết chết tân vương Đại Tấn, quan trọng hơn chính là ngăn cản Vô Tâm Tông thống nhất ba mươi sáu tông.

Cái này đối với Ma môn là chuyện vô cùng tốt.

Xuyên qua màn đêm, quan sát thành trấn Đại Chu phồn hoa bên dưới, nội tâm Trần Trầm có hơi kinh ngạc.

Đừng thấy Ma môn có một chữ Ma mà làm, cuộc sống của người dân ở đây cũng không khác Đại Tấn là bao.

Cẩn thận ngẫm lại, thật ra đây cũng là chuyện hiển nhiên.

Nếu như Ma môn chỉ toàn mấy tên ma đầu sát nhân đồ thành thì còn cần lập quốc cái khi gì nữa? Đã sớm sụp đổ rồi.

- Con dân Đại Chu ta thờ phụng Ma Thần, người muốn gia nhập Ma môn thì cũng phải tôn thờ Ma Thần.

Ma môn trưởng lão bên cạnh thấy Trần Trầm quan sát thành trấn bên dưới, nhàn nhạt nói.

Trần Trầm nghiêm túc gật đầu, về phần nghe hay không nghe, làm hay không làm, chỉ có hắn biết.

Bay rồi lại bay, cũng không biết đã bay bao lâu, lúc này, trời đã dần sáng.

Rốt cuộc, đại kích dừng lại trên một sơn mạch.

Phần lớn sơn mạch do khô sơn cấu thành, linh khí khô kiệt, hoàn cảnh chung quanh muốn bao nhiêu ác liệt thì có bấy nhiêu ác liệt, ngay cả chim cũng không thèm ị, vất vả lắm mới thấy một con, vậy mà không phải quạ đen thì là kền kền.

- Đây chính là tổng bộ Ma môn. - Ma môn trưởng lão giới thiệu.

- Tổng bộ Ma môn? - Tim Trần Trầm nảy lên một cái.

Hắn còn tưởng đối phương sẽ mang mình đến cái phân bộ nào đó, ngờ đâu là bay thẳng đến tổng bộ.

Càng quan trọng hơn là... Tổng bộ cũng quá khó coi đi, hoàn cảnh

h sinh tồn đừng nói so với Thiên Vân sơn mạch, ngay cả Thạch Đ
ầu thôn cũng không bằng.

- Trưởng lão, người Ma môn ta đều sống gian khổ vậy sao? - Trần
Trầm không nhận được hỏi.

Mấy lúc thế này, hấn hỏi vấn đề chỉ có gà mới mới hỏi là phản ứn
g vô cùng bình thường, nếu không hỏi, ngược lại càng khả nghi h
on.

- Công pháp hạch tâm của chủ mạch là Luyện Thể, mà muốn Luy
ện Thể thì nhất định phải trong hoàn cảnh khốc liệt. - Ma môn tru
ởng lão đáp, dứt lời, hấn mang theo Trần Trầm bay đến ngọn núi
cao nhất.

Viên Kinh Thiên cũng được trưởng lão còn lại xách theo sau.

- Thì ra là thế! - Trần Trầm bừng tỉnh đại ngộ, nhưng trong lòng t
hì thâm kêu khổ.

Vãi luyện, hoàn cảnh khốc liệt thì đào đâu ra thiên tài địa bảo? Hấ
n vốn còn nghĩ vất vả lắm mới đến Ma môn một chuyến, nhất địn
h phải đào ít đặc sản đem về, vậy mà...

Đợi hạ xuống ngọn núi cao nhất kia, Trần Trầm không chút do d
ự, hỏi hệ thống.

- Hệ thống, phụ cận ba mươi mét có thứ gì hơi có giá trị?

“Dưới chân, cách hai mét, Vãn Thần thiết quáng!”

“Bên trái, mười hai mét, Vạn Niên Quỷ Hồn Hoa, có thể khiến ng
ười ta sinh ra ảo giác.”

“Bên phải, mười tám mét, Thiên Niên Thứ Thần Thảo, sau khi ph
ục dụng, thần hồn từ từ suy yếu cho đến chết.”

“Tiến lên trước tám mét, hướng lên trên ba mét, Tử Khí Ma Cô, t hu nạp tử khí vạn năm, tới gần sẽ giảm bớt tuổi thọ.”

...

Nghe hệ thống nhắc nhở, khóe mắt Trần Trầm co giật.

Ma môn đúng là không giống người, chỗ người khác đều là vật cứ u mạng, ở đây thì hay rồi, đụng vào cái gì cũng đòi mạng...

Đang lúc hần không biết nói gì cho phải, hệ thống đột nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở:

“Kí chủ, tổng cộng đã sử dụng hệ thống một ngàn lần, ban thưởng một cơ hội truy tung trong phạm vi hai vạn mét.”

Chương 109: Cái Gì? Còn Có Nơi Như Vậy?

Nghe được hệ thống nhắc nhở, tinh thần Trần Trầm chấn động.

Xuất hiện! Rốt cuộc cũng xuất hiện một lần cơ hội truy tung trên phạm vi lớn, hơn nữa còn là hai vạn mét, càng không hạn chế khu vực.

Điều này có nghĩa là Trần Trầm đến nơi khác cũng có thể sử dụng cơ hội lần này.

Nói thật, Trần Trầm vẫn có chút ghét bỏ tổng bộ Ma môn.

Độc vật tuy cũng là bảo vật, nhưng nhiều quá không hẳn là tốt. Ví dụ như cây nấm chỉ cần đến gần là giảm thọ kia, sao có thể mang nó bên người được? Trừ phi hẳn ngại mệnh mình quá dài.

Đang lúc Trần Trầm suy tư, hai gã Ma môn trưởng lão đột nhiên ùng loạt quỳ rạp xuống.

- Ma môn đệ nhị phân bộ trưởng lão Âm Tinh, Âm Trần có chuyện quan trọng cầu kiến môn chủ!

Bọn họ vừa dứt lời, vách núi trước mặt bỗng nhiên nứt ra, để lộ đại môn to lớn.

Nhìn vào trong là một mảnh đen kịt, có huyết tinh chi khí nhàn nhạt truyền ra, thoạt nhìn vô cùng âm trầm, đáng sợ.

Nội tâm Trần Trầm thoáng cái trở nên khẩn trương cực độ.

Không ngờ nhanh như vậy đã phải gặp môn chủ Ma môn.

Phải biết, môn chủ Ma môn thế nhưng là đệ nhất đại lão lương quốc đấy, ngay cả lão tổ Vô Tâm Tông so ra vẫn kém hơn.

Dù sao, Ma môn môn chủ không chỉ thống nhất ba mươi sáu phân bộ ma môn, mà còn đảm nhiệm vị trí Vương của Đại Chu.

- Chớ sợ, môn chủ sẽ không đả thương người.

Hai gã trưởng lão Ma môn lạnh giọng nhắc nhở một câu, sau đó lập tức dẫn Trần Trầm vào trong. Càng đi vào, mùi máu tươi càng nặng.

Đến khi tiến vào sâu bên trong, mùi máu tươi đã xông hắt đến mức buồn nôn.

- Tên này không phải ma đầu hút máu người đấy chứ? – Trần Trầ
m thầm lo lắng, hắ sợ đi vào đó có khi bị người ta ăn sạch đến c
ọng lông cũng không còn.

Thế nhưng, sự tình lại vượt ngoài dự liệu của hắ.

Bên trong không có núi thây biển máu, cũng không có ma đầu kh
ủng bố, chỉ có một lão giả lưng còng, tóc tai bù xù ngồi ngay ngắ
n trên bệ đá.

Xung quanh bệ đá có bốn đạo xích quang, khóa chặt lão giả lại, tr
ong đó có hai đạo xuyên qua bả vai, mùi máu tươi phát ra từ đó.

- Người này là Chu Nhân Long mà sư phụ đã nhắc đến? Nhân sin
h cũng quá thảm đi!

Trần Trầm thầm cảm khái.

Tiêu Vô Ưu từng nói với hắ, Ma môn môn chủ Chu Nhân Long l
à đệ nhất cao thủ lưỡng quốc, thực lực vô cùng cường đại, thế nh
ưng người không nói cho hắ biết, Chu Nhân Long vậy mà lại bị
cầm tù.

Hơn nữa, trong hai nước, ai có thể khóa Ma môn môn chủ ở đây?
Đó là thực lực cường đại bậc nào? Chẳng lẽ là thế lực từ bên ngo
ài?

...

- Môn chủ! Kinh Thiên hoàn thành nhiệm vụ... Nhưng trên đườn
g rút lui gặp phải chuyện ngoài ý muốn, thức hải sụp đổ, kính xin
môn chủ ra tay, giúp Kinh Thiên trùng tu thức hải!

Ma môn trưởng lão mang Trần Trầm đến chỉ chỉ Viên Kinh Thiên
đang đứng góc bên cạnh, ngữ khí thập phần bi thương.

- Có thể, bất quá nếu muốn ta thay hấn chữa trị thức hải, vậy thì cơ hội của đệ nhị phân bộ xem như mất đi.

Trần Trầm không thấy miệng môn chủ Ma môn động, nhưng hết lần này đến lần khác lại phát ra âm thanh, có điều là vô cùng trầm khàn, khiến người ta có cảm giác đối diện với ác quỷ luyện ngục.

Nghe vậy, hai trưởng lão Âm Ảnh, Âm Trần “phù” một tiếng quỳ sụp xuống, trong mắt ngấn lệ.

- Môn chủ! Lần này môn chủ đệ nhị phân bộ vẫn lạc, thiếu môn chủ bị trọng thương, mong rằng môn chủ khai ân! Cho thiếu môn chủ một lần cơ hội!

- Hơn nữa, lần này đệ nhị phân bộ ta cũng không phải về tay không, chúng ta mang hấn về!

Dứt lời, Âm Trần trưởng lão chỉ về phía Trần Trầm.

Trong khoảnh khắc, Chu Nhân Long bị khóa chặt trên bệ đá chột ngẩng đầu, ngược mắt nhìn Trần Trầm.

Trần Trầm cảm thấy một cỗ áp lực khổng lồ ập tới, nặng tựa ngàn cân, khiến hấn hận không thể lập tức quỳ rạp xuống đất.

Nhưng cuối cùng vẫn kiên trì chống đỡ, hơn nữa không sử dụng mấy may linh lực.

- Môn chủ, thiếu niên này tên là Trương Thần, tuy là người Đại Tán, nhưng lại có Lang Huyền Bất Diệt Chi Thể cực hiếm! Nếu báii nhập Luyện Thể Nhất Mạch, qua một thời gian, Đại Chu ta lại có thêm một tuyệt đỉnh cao thủ!

Nghe hấn nói, trong mắt Chu Nhân Long lóe lên vài phần kinh ngạc, bất quá cũng không có gì hơn.

Khác với phản ứng khi Tiêu Vô Ưu gặp Trần Trầm, Chu Nhân Long bình tĩnh hơn rất nhiều.

Hiển nhiên, đây mới thực sự là đại lão, vô luận gặp phải chuyện gì cũng không biến sắc.

- Ha ha, Lang Huyền Bất Diệt Chi Thể, thú vị, ta đã biết, bất quá, Kinh Thiên sau khi khôi phục cũng không có được ký ức, các người vẫn muốn để hắn tranh giành vị trí thái tử Đại Chu?

- Nguyễn ý!

Hai gã trưởng lão trăm miệng một lời nói.

Viên Kinh Thiên vì ám sát Trọng Diệp, ẩn núp hơn mười năm ở Đại Tấn, bỏ ra nhiều như vậy, cho nên dù tâm trí hắn có trở thành một hài tử, bọn họ cũng muốn giúp hắn tranh một lần.

- Tốt, vậy các người lui ra, để Kinh Thiên lại đây.

Chu Nhân Long thản nhiên nói.

Ám Ảnh cùng Ám Trần liếc nhìn nhau, sau đó phi tốc lui ra ngoài.

Nháy mắt, trong lòng núi tĩnh mịch cũng chỉ còn lại Chu Nhân Long, Trần Trầm cùng Viên Kinh Thiên đã mất đi ý thức, bầu không khí thoáng cái trở nên vô cùng áp lực.

Trần Trầm thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập của mình.

Nhìn thiếu niên đang khấn trương cực độ trước mắt, Chu Nhân Long thản nhiên nói:

- Người Đại Tấn muốn nhập Ma môn ta phải thề độc trước tượng

Ma Thần, bày tỏ thành tâm.

Nghe lời này, Trần Trầm mới chú ý pho tượng Ma Thần cực lớn phía sau Chu Nhân Long.

Nhìn pho tượng kia, nội tâm Trần Trầm cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Lại bảo hấn thề, thề nhưng phải thề cái gì cho tốt đây?

Chu Nhân Long cũng không nói, cái này chẳng khác nào làm khó hấn?

Mắt thấy hào khí ngày càng áp lực, Trần Trầm phúc chí tâm linh, vội ngẩng đầu, trịnh trọng thề với pho tượng Ma Thần:

- Ma Thần tại thượng, Trương Thần thề, trong vòng mười năm tất diệt Vô Tâm Tông, bằng không chết không có chỗ chôn, vĩnh thế bất siêu sinh!

Nghe thề, Chu Nhân Long ngồi trên bệ đá khẽ run lên, qua một lúc lâu sau mới nói:

- Người thề có hơi quá, Vô Tâm Tông dễ diệt thế à? Mười năm, vậy mà người cũng dám nói.

Trần Trầm gãi gãi đầu, hấn không có quá nhiều khái niệm với thời gian, phải biết hấn tu luyện cũng chỉ có mấy tháng.

Nếu cho hấn mười năm, không phải sớm vô địch thiên hạ rồi sao? Diệt Vô Tâm Tông chẳng phải dễ như trở bàn tay?

Aiz, những lúc thế này, hấn chỉ có thể lấy Vô Tâm Tông ra nói, dù sao tông môn kia cũng chẳng phải thứ gì tốt, diệt thì diệt đi.

- Nếu không ta thề lại lần nữa? Đổi thành hai mươi năm nhé! – Trần Trầm có hơi do dự nói.

Nghe vậy, miệng Chu Nhân Long mấp máy một hồi, hình như là bị chọc giận.

- Người cho rằng thề trước mặt Ma Thần là trò đùa à? Nói cho người biết, nếu như người vi phạm lời thề, sẽ phải gánh chịu nguyên rủa của Ma Thần.

Hắn đã từng nghe thề thuận phục, nhưng thề trong vòng mười năm diệt Vô Tâm Tông là lần đầu thấy đấy.

Cái này có khác nào đi tìm chết?

Cơ mặt Trần Trầm co giật một trận, hóa ra thề sẽ ứng nghiệm? Đây là lần đầu tiên hắn nghe chuyện này đấy.

Còn tưởng nói qua loa cho qua là được.

- Mà thôi, người đã dám phát thề, ít nhất chứng minh người có tâm cừu thị Vô Tâm Tông, vậy là đủ rồi, từ giờ trở đi, người là đệ tử Luyện Thể nhất mạch Ma môn ta.

- Ma môn khác với Đại Tấn, vô luận người có thiên phú cao cỡ nào, cũng sẽ không có được ưu đãi đặc thù, hết thầy đều phải do tự người đi tranh.

- Dù là vị trí môn chủ Ma môn, nếu ở các phân bộ khác có người có thực lực mạnh hơn ta, ta cũng phải thối vị nhường hiền.

Lời Chu Nhân Long khiến Trần Trầm có hơi thất vọng.

Vốn tưởng tùy tiện kiếm được cái chức thiếu môn chủ, xem ra là hắn nghĩ nhiều, chỗ rách nát này thực không phải chỗ dành cho loại thiên tài như hắn.

Nhưng mấy lời kế tiếp của Chu Nhân Long lại khiến Trần Trầm c

hấn động.

- Ba phân bộ đứng đầu Ma môn ta đều có bí cảnh của mình, trong đó cất giấu đủ loại truyền thừa, mà những truyền thừa này đều có khảo nghiệm khác biệt, mỗi một đệ tử nhập môn sẽ có mười ngày tiến vào bí cảnh, tìm kiếm công pháp thích hợp nhất với mình.

- Như Viên Kinh Thiên, lúc trước hắn đã thông qua tầng tầng khảo nghiệm, tìm được Thần Ân Thuật, gây chấn động đệ nhị phân bộ.

- Người cũng vậy, tự đi tìm công pháp cho mình.

- Bất quá, ta nhắc người một câu, bí cảnh Luyện Thể Nhất Mạch ta cảm tuyệt hết thảy lực lượng siêu phàm, mặc kệ người là người phương nào, bước vào đó đều trở thành phàm nhân chi thân. Nếu muốn tìm được công pháp thích hợp với mình, yếu tố thân thể chỉ là thứ yếu, quan trọng hơn chính là ý chí bất khuất.

- Tu Ma, vô luận là Luyện Thể hay thứ gì khác, ý chí cũng là đệ nhất, dù thân phàm thể, nhưng chỉ cần có ý chí thì vẫn có thể tàn sát thiên kiêu!

- Cái gì? Còn có nơi như vậy?

Trần Trầm vô cùng kinh ngạc, bí cảnh cất giấu truyền thừa, thật sự có nơi như vậy tồn tại!?

Cái này chẳng phải... Nơi mà hắn tha thiết mơ ước sao?

- Đương nhiên là có, nếu như người vào trong mà không chiếm được bất kỳ truyền thừa nào, chỉ có thể nói rõ ý chí của người không kiên định, mà ý chí đã không kiên định, dù cho có là Lang Huyên Bất Diệt Chi Thể, tương lai chẳng qua cũng chỉ là đá kê chân cho người khác mà thôi! Nếu thật là vậy, cũng chứng minh người không có tư cách tiến nhập Ma môn Luyện Thể Nhất Mạch.

Ngũ khí Chu Nhân Long âm trầm, đến phút cuối còn ẩn chứa sát khí.

Hắn vừa dứt lời, pho tượng Ma Thần từ từ di chuyển sang bên phải, để lộ một đạo quang ảnh chi môn.

Chương 110: Truyền Thừa Roi Đầy Đất

- Cứ vậy để ta tiến vào? Không có thời gian chuẩn bị?

Trần Trầm nhìn quang môn trước mắt, không biết nên nói gì cho phải, nhưng nhìn ánh mắt Ma môn môn chủ, dường như muốn hắn lập tức tiến vào.

Đã như vậy, vậy thì cứ vào thôi, tuy chưa chuẩn bị gì, nhưng có hệ thống bên mình, hắn là không có vấn đề gì lớn.

Trần Trầm một bộ tráng sĩ chặt tay, dũng cảm đi về phía quang môn.

Một bên khác, Chu Nhân Long thấp giọng nỉ non:

- Trong lòng có nghịch thiên chi ý, ma đạo chi lộ mới có thể tiến xa hơn, tư chất cá nhân cũng không trọng yếu như vậy...

Hắn còn chưa dứt lời, Trần Trầm đã tiến vào quang môn.

Đợi thân ảnh Trần Trầm hoàn toàn biến mất, Chu Nhân Long thoá

ng thay đổi sắc mặt, trở nên tiêu điều.

- Luyện Thể Nhất Mạch rốt cuộc lại có một đệ tử, ha ha, thế nhùng thiên... Dễ nghịch vậy sao?

Làm bầm một câu, Chu Nhân Long lại nhìn bốn đạo xích quang đang khóa chặt lấy mình, trong mắt tràn đầy không cam lòng.

...

Bên kia, sau khi bước vào quang môn, đập vào mắt Trần Trầm là một hẻm núi cực lớn, liếc mắt không thấy biên giới, bên trong có vô số cổ mộc xanh um tươi tốt, thậm chí thỉnh thoảng còn vang lên tiếng mãnh thú gào thét.

Tuy thoát nhìn tràn ngập sinh cơ, nhưng trong đó lại không có mảy may linh khí.

Ngoài ra, trong khe núi còn tồn tại một lực lượng đặc thù, khiến Trần Trầm cảm thấy thập phần áp lực.

Hơn nữa, bởi vì không cách nào sử dụng nhẫn trữ vật, trong lòng hẳn không có quá nhiều cảm giác an toàn.

- Muốn dùng nhục thể phàm nhân tìm kiếm truyền thừa ở chỗ này... So với một đường đến Thiên Vân Tông gặp cướp còn không đáng tin hơn!

Trần Trầm trầm nghĩ, xem ra, phương thức thu đồ của Thiên Vân Tông đã là nhân đạo lắm rồi.

Phàm nhân ở lại mười ngày trong bí cảnh này, không chỉ phải trải qua cuộc sống sinh tồn nơi dã ngoại, mà còn phải phân tâm đi tìm kiếm truyền thừa, lỡ như bị thương thì có kêu trời trời chẳng biết, kêu đất đất chẳng hay, nói không chừng ngày nào đó nằm trong bụng dã thú cũng nên.

Trong vòng mười ngày, có thể tìm được một cái truyền thừa đã kh ông tậ, hơn nữa toàn thân trở ra, ngoài ý chí kiên định, còn cần có vận khí không tậ mới được.

- Ngay cả loại thiên kiêu như ta cũng cảm nhận được áp lực, lại n ói, hệ thống, phụ cận ba mươi mét có cơ duyên gì không?

Trần Trầm nhíu mày, dò hỏi hệ thống.

Cơ hội truy tung hai vạn mét kia, hẳn dự định sẽ dùng ở đây, bắt q uá phải đi đến trung tâm bí cảnh mới có thể tận lực mở rộng phạm vi truy tung.

“Có, bên trái hai mươi mét có thông đạo dưới mặt đất, cuối thông đạo có một truyền thừa phổ thông.”

Nghe được đáp án từ hệ thống, Trần Trầm có hơi khiếp sợ, hắ vừ a tiến vào bí cảnh, cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi, vậy mà thật sự có.

Chẳng lẽ ở chỗ này truyền thừa rơi đầy đất à?

Nghĩ đến đây, hắ không chút dự, lập tức đi đến nơi hệ thống chỉ dẫn.

Nếu đã tiến vào bí cảnh, đương nhiên Trần Trầm không có ý định chỉ tìm một cái truyền thừa, đó chẳng phải là lãng phí công năng nghịch thiên của hệ thống hay sao?

Nhìn tảng đá lớn bên chân, Trần Trầm tựa hồ hiểu ra cái gì đó, lúc này, hắ dùng sức chuyển cự thạch.

Quả nhiên, bên dưới ẩn giấu một địa đạo, nhảy xuống, Trần Trầm liền nhìn thấy cuối địa đạo bày một cái bàn vuông bình thường.

Trên bày đặt một quyển sách, một bình đan dược cùng một con dao găm.

Mấy cái này... Hẳn chính là truyền thừa.

Trần Trầm không đàn độn xông lên cầm đồ, mà hỏi thăm hệ thống trước.

- Phụ cận ba mươi mét có bẫy rập hay khảo nghiệm gì không?

“Có, trước mặt từ ba mét đến chín mét có một hố xà, bên trong ẩn giấu hơn ngàn đầu độc xà.”

Nghe nhắc nhở, khước mắt Trần Trầm run lên, thảm mắng “đậu xanh rau má”.

Hơn một ngàn đầu độc xà giấu trong phạm vi sáu mét, móa nó, rơi vào còn sống nổi à?

Mà cái thông đạo này lại không cao, dù thể chất hần có tốt, cũng không cách nào nhảy qua.

Địa đạo này cũng khá sâu, nếu từ một hướng khác đào qua, không có công cụ, thời gian lại hao phí quá nhiều, vì một truyền thừa phở thông, không đáng làm như vậy.

Nghĩ nghĩ, Trần Trầm quay đầu chạy ra ngoài, tìm một khối đá nhỏ, chém một cái cây to cỡ bắp chân.

Tuy không cách nào sử dụng linh lực, nhưng thể lực của hần hơn xa thường nhân, cho nên làm mấy chuyện này cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Trần Trầm kéo thân cây vào địa đạo, làm thành một cái cầu độc mộc, hơn nữa bên dưới còn kê một tảng đá bằng phẳng, tận khả năng giảm áp lực cho đoạn bắt ngang hố xà.

Nhìn cầu độc mộc, Trần Trầm thâm bội phục mình.

Luận về cơ trí, trong hai nước, hẳn cũng thuộc hàng nhất lưu.

Cẩn thận di chuyển trên cầu độc mộc, Trần Trầm đi tới cái bàn ki a, trước tiên cầm quyển sách trên bàn lên, bắt đầu đọc.

- Người hữu duyên, người có thể thừa nhận thống khổ thiên xà phệ thân, nói rõ người có tư cách tu luyện Ngũ Thái Độc Kinh, bản tọa là thái thượng trưởng lão đệ lục phân bộ Ma môn, Ngô Khang, tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, năm đó bằng vào Ngũ Thái Độc Kinh đã độc chết tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, hi vọng người đừng bới nhọc công pháp này.

- Dọc bên cạnh chính là Giải Độc Đan mà ta tỉ mỉ nghiên cứu luyện thành, ha ha, chắc hẳn bây giờ mặt người đã tái nhợt, huyết dịch ngưng trệ, thân mang kỳ độc đúng không?

- Người hữu duyên, thế gian này không có bữa cơm nào là miễn phí, muốn đạt được cơ duyên, chịu một ít khổ sở là điều tất nhiên.

- Bất quá, người cũng chớ lo lắng, chỉ cần phục dụng Giải Độc Đan này, chất độc trên người người sẽ bị loại bỏ.

- Còn dao găm bên cạnh, xưng là Bách Độc Chủ, chính là hộ thân linh khí của bản tọa trước khi tiến vào Kim Đan, bên trên nhiễm ba mươi sáu chủng kịch độc, tặng cho người phòng thân.

Xem hết đoạn văn tự này, Trần Trầm không nói hai lời, đem tất cả đồ vật cuộn lại bỏ vào túi trữ vật.

Sau đó giẫm lên cầu độc mộc quay trở ra.

- Trưởng lão đệ lục phân bộ Ma môn sao lại tiến loạn vào bí cảnh thế này? Làm nhiều thứ lờ lợc như vậy, bộ không mệt à? Hừ, ta

cứ ăn cơm miễn phí đấy thì sao?

Thầm mắng một câu, Trần Trầm đi sâu vào sơn cốc.

Hai vạn mét nói xa thì không xa, nói gần cũng không gần, Trần Trầm không cách nào vận dụng linh lực, phải mất ba giờ đi bộ trong sơn cốc gập ghềnh mới đến được mục đích.

So với lúc mới vào, hiện tại, sau lưng hắn đã có thêm hai cái túi lớn, bên trong đựng một vài thiên tài địa bảo phổ thông dùng để khôi phục thể lực, chữa thương, giải độc.

Ngoài ra còn có một thanh trường đao, một thanh phủ đầu, còn có một sợi dây thừng dài mấy chục thước.

Những thứ này đều do sử dụng hệ thống tìm được trên đường đi.

Về phần thi thể của những đệ tử Ma môn lúc trước tiến vào bí cảnh, hay những người khác, Trần Trầm không rảnh quản.

- Phạm vi hai mươi cây số, không nhỏ! – Trần Trầm dừng bước, lẩm bẩm.

Một giây sau, hắn trực tiếp vận dụng cơ hội truy tung hai vạn mét kia.

- Hệ thống, phạm vi hai vạn mét có cơ duyên gì không?

Giống như trước đây, hệ thống bắt đầu liệt kê ra một cái số dài.

“Phía trước, hơn bốn trăm mét có một sơn động, bên trong là truyền thừa của Ma môn Luyện Thể Nhất Mạch Nguyên Anh đỉnh phong trưởng lão.”

“Hướng đông bắc, hai ngàn mét dưới đáy sông, có truyền thừa của môn chủ Ma môn đời thứ tám Nguyên Thần cảnh.”

“Hướng tây nam cách ba ngàn năm trăm mét có truyền thừa của môn chủ đời thứ năm đệ tam phân bộ Ma môn, Nguyên Anh đỉnh phong.”

“Hướng đông nam, bốn ngàn mét dưới mặt đất, có truyền thừa của môn chủ Ma môn đời thứ ba, Nguyên Thần Cảnh.”

...

“Hướng chính bắc, trong khe nước mười tám ngàn mét, có tượng Ma Thần, trong đó có cất giấu truyền thừa của Ma Thần.”

Chương 111: Thực Xin Lỗi, Ta Không Có

Nhìn sơ tảo quân của hệ thống, Trần Trầm nhanh chóng lên kế hoạch trong đầu.

Bởi vì thời gian nán lại trong bí cảnh có hạn, hơn nữa muốn lấy được truyền thừa còn phải thông qua khảo nghiệm, cho nên theo lý mà nói, hắn sẽ ưu tiên chọn lựa những truyền thừa trân quý nhất.

Sau khi thiết lập sách lược cơ bản, Trần Trầm không nói hai lời, lập tức chạy đến chỗ truyền thừa của Ma Thần ở xa nhất.

Theo như sắp xếp của hắn, sau khi có được truyền thừa của Ma Thần, sẽ quay lại lấy của môn chủ Ma môn đời thứ hai, Nguyên Thần đỉnh phong cường giả, cứ thế theo thứ tự từ mạnh đến yếu.

Trong vòng mười ngày, có thể lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, càng nhiều càng tốt.

Thế nhưng, sau khi điên cuồng chạy được mười cây số, nửa đường dùng Bách Độc Chủy giết chết hai đầu mãnh thú, tâm Trần Trầm dần nguội lạnh.

Bởi vì hắn đi ngang qua truyền thừa của môn chủ Ma môn đời thứ hai.

Không giống với những người khác, môn chủ Ma môn đời thứ hai không che giấu truyền thừa.

Ở cách đó không xa, trên đỉnh núi thậm chí có một tấm bia khắc rõ truyền thừa nằm ở đây.

Ngoài ra, không có khảo nghiệm hay bẫy rập gì đột ngột nhảy ra khiến người kinh hoàng ngoài ý muốn.

Khảo nghiệm vừa nhìn là biết ngay.

Trên núi khắp nơi đều là đá tảng nhọn hoắc, xa xa nhìn lại tựa như một tòa núi đao, Trần Trầm còn thấy bên trong có bảy, tám cỗ thi thể.

Bên cạnh đó, phạm vi trăm mét xung quanh bia đá thiêu đốt hỏa diễm hùng hực khiến cả một vùng trời rực lửa.

Tình cảnh này chính là núi đao biển lửa trong truyền thuyết.

Nhìn lại trang bị rách rưới của mình, muốn vượt qua núi đao biển lửa lấy được truyền thừa quả thực còn khó hơn lên trời, sợ là có lấy tới tay, hắn cũng không có mạng để dùng.

Thấy một màn như vậy, sắc mặt Trần Trầm nhanh chóng biến hóa, kế hoạch vừa nghĩ thoáng cái sụp đổ.

Nếu làm theo kế hoạch, chẳng khác nào vừa ra tân thủ thôn liền đi khiêu chiến boss cuối, làm biếng thờ rồi hả?

Nghĩ đến đây, Trần Trầm lập tức quay đầu.

Khảo nghiệm của môn chủ đời thứ hai Ma môn đã khủng bố như vậy, có trời mới biết truyền thừa của Ma Thần có hay không cái gì cổ quái, đến lúc đó trực tiếp cho hắn khảo nghiệm, vạn nhất không qua được thì phải làm sao?

Không được, phải thăng cấp.

Trần Trầm không phải người do dự không quyết, lại càng không phải kẻ tham lam, hắn biết rõ trong bất kỳ hoàn cảnh nào, giữ mạng mới là quan trọng nhất.

Một lát sau, hắn đi đến trước truyền thừa của một trưởng lão Nguyên Anh đỉnh phong, nhờ vào hệ thống cùng một vài thao tác lèo lẹ thông qua khảo nghiệm, lấy được truyền thừa.

- Hậu bối hữu duyên, chắc hẳn trên người ngươi hiện tại chảy không ít máu? Cảm thấy đầu vàng mắt hoa, tứ chi vô lực? Ha ha, muốn có được cơ duyên, nhất định phải trải qua những khảo nghiệm này. Cái lọ kế bên chính là Chân Long Huyết mà bản tọa ngẫu nhiên đoạt được, sau khi uống vào, sẽ đền bù huyết dịch mà ngươi thiếu hụt, hơn nữa còn trợ giúp ngươi tu luyện Thiên Ma Luyện Huyết Thuật!

Chứng kiến tâm thư của trưởng lão Nguyên Anh đỉnh phong lưu lại, Trần Trầm lẩm bẩm:

- Thực xin lỗi, ta không đủ máu, nhưng ta vẫn muốn uống.

Nói xong câu đó, Trần Trầm uống một hơi cạn sạch lọ Chân Long Huyết, nháy mắt, toàn thân khí huyết sôi trào, một cỗ huyết khí ch

i lực trùng thiên bộc phát từ trên người hắn.

Chung quanh, vài đầu dã thú thấy một bàn như vậy, bị dọa bỏ chạy tứ tán, không bao lâu sau, biến mất trong rừng sâu.

Trần Trâm cảm nhận được sức lực đột nhiên tăng mạnh, không nói hai lời, ném đi phá đao trong tay, hiện tại, hắn cảm giác mình có thể dùng cổ tay chặt đứt một cái cây nhỏ chứ chẳng chơi.

...

Đêm khuya.

Trần Trâm người đầy bụi đất tiến vào một truyền thừa của một đời Ma môn môn chủ.

- Người hữu duyên, chắc hẳn hiện tại toàn thân ngươi đã đứt gãy ít nhất ba mươi cái xương? Gãy nhiều xương như vậy mà vẫn có thể kiên trì tiến đến chỗ ta, cái này rất khó có được. Trong cái hộp bên cạnh chính là dược cao chế thành từ hổ cốt của một cái Nguyên Thần Yêu Hồ mà năm đó ta tàn sát. Bôi lên người, ngồi tại chỗ tĩnh tâm một thời gian ngắn, có thể giúp ngươi khôi phục xương cốt toàn thân.

- Được, đa tạ!

Trần Trâm cầm lấy bí tịch, thuận tiện bôi Hồ Cốt Cao lên người, không bao lâu sau, xương cốt toàn thân hắn bắt đầu nổ “rôm rốp”, hết như bắp rang.

Trần Trâm ngửa mặt lên trời thét dài, chờ hắn khôi phục tinh thần, thân hình của hắn vậy mà cao thêm hai centimet.

Ngày hôm sau...

- Người hữu duyên, chắc hẳn giờ phút này toàn thân ngươi đã gân

mạch đứt đoạn, dùng sợ...

Ngày thứ ba...

- Người hữu duyên, chắc hẳn người đã tự cung? Chớ hoảng sợ...

Ngày thứ tư...

...

Chờ đến ngày thứ tám.

Mỗi bước đi của Trần Trầm, đại địa có hơi chấn động, thật sự là mấy ngày nay lực lượng cơ thể tăng quá nhanh, khiến hắn có chút không thích ứng.

Về phần mấy thứ đạo cụ như dây thừng, búa cái kiểu, đều đã bị hắn ném đi, chỉ để lại một cái túi, bên trong chứa bí tịch của mấy cái đại lão nhi cùng với lễ gặp mặt hoa hòe hoa sói.

Lúc này đây, hắn lại lần nữa đi đến truyền thừa của môn chủ Ma môn đời thứ hai, vị cường giả Nguyên Thần cảnh đỉnh phong kia.

Núi đao biển lửa trước kia vô cùng khủng bố, hiện tại trong mắt hắn cũng không có bao nhiêu đáng sợ.

Bước một bước ra, đá nhọn thoáng cái biến thành bột mịn, thậm chí Trần Trầm không cần vận dụng hệ thống.

Trên thực tế, bắt đầu từ hôm qua, tất cả truyền thừa hắn đều một đường mạnh mẽ đâm tới, mặc kệ là khảo nghiệm hay bẫy rập, hết tảy đều dùng nhục thân ngạnh kháng.

Cho nên chỉ một ngày hôm qua, hắn đã lấy được truyền thừa của tám vị cường giả Nguyên Thần Cảnh.

Hai mươi tám cái truyền thừa mà hệ thống tìm được, hiện tại chỉ còn núi đao biển lửa trước mặt cùng với cái của Ma Thần.

Rầm rầm rầm.

Một đường thẳng tiến, đá vụn bắn tung tóe, Trần Trần như giảm trên đất bằng, một lát sau, hắn đã đến trước biển lửa.

Do dự một lát, Trần Trầm bước vào biển lửa.

Không bị bỏng như trong tưởng tượng, bất quá, hắn cảm giác được huyết khí trong cơ thể mình đang điên cuồng thiêu đốt, không cách nào hít do dự, Trần Trầm sai bước, nhảy ra xa mười mét.

Rầm Rầm Rầm!

Mười tiếng nổ vang liên tiếp, Trần Trầm đã vượt qua biển lửa, đi đến trước bia đá.

Ở đây không có bàn, cũng không có bảo rương, chỉ là một khoảng không trống rỗng.

Nhưng ngay khi Trần Trầm giẫm lên mảnh đất này, bia đá bỗng nhiên lóe lên hào quang sáng chói đến cực điểm.

Ngay sau đó, một thân ảnh hư ảo chậm rãi xuất hiện, thân ảnh này mặc một thân hắc y, không nhìn rõ diện mục, nhưng Trần Trầm cảm nhận được hắn rất lợi hại.

Phải biết truyền thừa của vị môn chủ Ma môn đời thứ hai này là tồn tại mạnh nhất trong tất cả những truyền thừa mà hắn đã gặp.

- Tiểu tử đáng thương, dù chết cũng khát vọng chí cường sao? Ta biết, ngươi có thể chất đặc thù, tương đương với ta, nếu như không phải có thể chất cường đại, có chết cũng không đến được đây.

- Thể chất cường đại, ý chí không gì sánh kịp, dù táng thân cũng khát vọng chí cường.

- Tiểu tử, không thể không thừa nhận, ngươi đã động ta, có tư cách làm đệ tử Bất Tử Ma Tôn ta, đã như vậy, ta sẽ truyền cho ngươi tuyệt học giúp ta tung hoành thiên hạ, Đoạt Thiên Bất Tử Quyết!

Nghe vậy, Trần Trầm im lặng, quang ảnh trước mặt thoạt nhìn có chút khốc huyễn, nhưng kỳ thật không có ý thức thật sự.

Bằng không thì sao lại nói hấn chết?

Cái này chẳng phải trợn mắt nói dối sao?

Xin lỗi nha, ta không chết!

Không đợi hấn mắng xong, bia đá đột nhiên bắn ra một đạo quang mang, chiếu lên người Trần Trầm.

Trần Trầm cảm giác trong đầu đột nhiên có thêm một đoạn ký ức, chính là Đoạt Thiên Bất Tử Quyết kia.

Lúc này, quang ảnh lại nói:

- Phục sinh đi thôi, gốc tử, toàn bộ Bất Diệt Chi Tinh vi sư để lại trước lúc chết, hôm nay cho ngươi!

Thanh âm vừa ra, trên bầu trời đột nhiên trút xuống một trận mưa vàng.

Nước mưa rơi trên người Trần Trầm, khiến cả người hấn nhiễm một tầng vàng rực, tản ra kim quang chói mắt.

Đợi mưa tạnh, Trần Trầm hít sâu một hơi, nhảy lên một cái, phóng thẳng xuống núi.

Oanh!

Tiên tay vung một quyền, Trần Trầm trực tiếp đánh nát một khối đá to bằng một tiểu ốc loại nhỏ.

Lúc này, hấn cảm giác chỉ bằng vào nhục thể cũng có thể chiến một trận với linh khí của chính mình.

Mà tu vi linh khí, hấn phải tốn mấy tháng mới luyện được, trong khi Luyện Thể chỉ mất có tám ngày.

Đại lão nhi này tặng một chút, đại lão nhi kia tặng một chút, cứ thế đẩy hấn lên đỉnh cao.

Chỉ sợ không có đại lão nhi nào ngờ được khảo nghiệm mà bọn họ ọ ọ tí mĩ chuẩn bị lại bị một người dùng phàm nhân chi thể với tốc độ cực nhanh phá giải, hơn nữa trong bí cảnh còn tích lũy đến mức độ kinh người.

Không kể một vài truyền thừa khó tìm, khó dụng phải, chỉ riêng dùng phàm thể sinh tồn trong thâm sơn cũng cần tốn hao một lượng lớn tinh lực.

Thời gian mười ngày, có thể tìm được một cái truyền thừa thỏa mãn, hơn nữa thông qua khảo nghiệm lấy được truyền thừa đã thập phần khó khăn.

Huống chi, mấy cái lễ vật đám đại lão nhi tặng chỉ có công dụng để chữa thương, chứ không phải để cường hóa thân thể.

Theo lý thuyết, mấy thứ đó sao có thể đề thăng thực lực đến mức này?

- Thật có lỗi, ta không cố ý.

Trần Trầm cảm thấy có hơi ngại, ngượng ngừng cười, sau đó đi đế

n chỗ Ma Thần.

Với cường độ thân thể hấn hiện tại, chẳng khác nào gian lận trong bí cảnh.

- Gian lận cộng thêm thiên phú vốn có, lấy được Ma Thần truyền thừa hấn không khó?

Nghĩ đến đây, ngại ngùng trên mặt Trần Trầm dần biến mất, mà c huyển thành tự tin.

Chương 112: Người Là Người Phương Nào?

Nửa giờ sau, Trần Trầm mỗi bước để lại một cái hố to, đi đến khe nước cất giấu tượng Ma Thần.

So với những truyền thừa khác nằm ở vị trí vô cùng ác liệt, khe suối này thật phần tươi đẹp, không chỉ có một ít cá tung tăng bơi lội, bên bờ suối ngẫu nhiên còn có ấu thú chạy đến uống nước.

Chứng kiến cảnh tượng thập phần tường hòa này, Trần Trầm càng đề cao cảnh giác.

Đây là Ma Thần truyền thừa, với thân thể của hấn hiện tại cũng vẫn n có thể gặp phải nguy hiểm.

- Hệ thống, phụ cận có bẫy rập hay khảo nghiệm gì không?

“Không có.” – Hệ thống máy móc đáp.

Nghe xong, Trần Trầm cẩn thận từng chút một tiến lên phía trước, mỗi một khoảng lại hỏi một lần, nhưng đáp án vẫn không đổi.

Cuối cùng, Trần Trầm cũng tìm được tượng Ma Thần trong khe nước.

Tượng Ma Thần này chỉ cao có hai mươi phân, cầm trong tay hết như một món đồ chơi.

So với cái thấy trong lòng núi của Chu Nhân Long thì cái tượng trược mắt quá đỗi bình thường, không chỉ diện mạo không dữ tợn, tậm chí còn hơi soái, nói hấn là ma, không bằng nói là tiên nhân.

Nhưng Trần Trầm biết chắc đây mới chân chính là Ma Thần.

Hệ thống đã chứng thực thì không sai đi đâu được.

- Hệ thống, phụ cận có thứ gì có thể mở ra Ma Thần truyền thừa không?

“Máu của Kí chủ.”

Nghe được đáp án từ hệ thống, Trần Trầm hít sâu một hơi, lấy ra một thanh đao, cứa lên người.

Máu tươi nhỏ lên cái tượng Ma Thần bình thường kia, ban đầu không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng càng lúc càng nhiều máu nhỏ lên, tượng Ma Thần vốn nhắm mắt vậy mà từ từ mở ra.

Quý dị hơn là nó còn cười.

Không đợi Trần Trầm kịp phản ứng, trên tượng Ma Thần đột nhiên bắn ra một đạo quang mang, nhắm thẳng vào trán Trần Trầm.

Trần Trầm chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đợi hấn khôi phục ý th

ức, đã bất tri bất giác xuất hiện trong một không gian hư vô tăm tối.

Mà trước mặt hắn, có một nam nhân trung niên nho nhã đang lẳng lẳng đứng đó, đưa lưng về phía hắn.

Tuy không nhìn rõ diện mạo người nọ, nhưng thông qua khí chất, Trần Trầm biết chắc hắn chính là người mà pho tượng khắc họa.

- Người hạ giới, người có thể thức tỉnh tượng thần, nói rõ người có thể tu hành Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, nếu là ngày sau phi t hăng, đến Thiên Ma Thành tìm bản tôn, bản tôn sẽ dạy người pháp môn phía sau của Cửu Chuyển.

Nói xong lời này, người trung niên đột nhiên quay đầu lại, cả người thoáng cái trở nên cao lớn, tản ra vạn trượng kim quang.

Hai mắt Trần Trầm nhắm chặt, cùng với biến hóa của nam nhân trung niên, một đoạn thông tin mạc danh kỳ diệu khắc sâu vào đầu hắn.

- Cửu Chuyển Kim Thân Quyết! – Nội tâm Trần Trầm chấn động.

So với những công pháp khác, công pháp này thật sự mạnh hơn nhiều lắm.

Bởi vì tầng cao nhất của nhất công pháp khác cũng chỉ mới đến Luyện Hư cảnh.

Thế nhưng Cửu Chuyển Kim Thân, nhất chuyển tương đương với Luyện Khí, nhị chuyển tương đương với Trúc Cơ, đến Cửu Chuyển đã cao hơn so với Luyện Hư mấy cái cấp độ.

Cùng những công pháp khác so sánh, vừa nhìn liền có thể phân cao thấp.

Hơn nữa, Ma Thần cũng không lờ loẹt như đám Ma môn môn chũm kia, không khảo nghiệm mấy thứ loạn thất bát tao, mà bản thân tự có tiêu chuẩn đặc thù.

- Đây mới thực sự là đại lão nhi! Không giống mấy tên... đàn thính khỏe khoang kia...

Trần Trầm thâm cảm thán, cùng lúc đó, kim quang trên người hắn càng lúc càng nồng đậm, không bao lâu sau đã tiếp cận cảnh giới tam chuyển.

...

Bên ngoài bí cảnh.

Chu Nhân Long vẫn ngồi trên bệ đá như trước, nội tâm không có một tia gợn sóng.

Hôm nay chính là ngày thứ mười Trương Thần tiến vào bí cảnh, nếu như có thể đạt được truyền thừa, hẳn là hôm nay cũng nên ra rồi.

- Lang Huyền Bất Diệt Chi Thể, có lẽ có thể đạt được truyền thừa không kém ta lúc trước? – Chu Nhân Long thì thào nói.

Bí cảnh này, khi còn sống chỉ có thể tiến vào hai lần, lần đầu là thời điểm trước hai mươi, còn chưa định hình được con đường tu hành.

Lần thứ hai chính là cuối con đường tu hành, sắp phải đối mặt với cái chết.

Ban đầu, hắn ở bên trong trải qua thiên tân vạn khổ, thân thể gần như sụp đổ, mới nhận được truyền thừa của môn chủ đời thứ năm.

Sau khi đi ra, bằng vào truyền thừa kia, hắn một đường quét ngang

g địch thủ, leo lên vị trí môn chủ, bước trên con đường của chính mình.

Nếu có một ngày, hấn cảm ứng được đại nạn giáng xuống, vậy hấn sẽ tiến vào bí cảnh, lưu lại truyền thừa.

Luận thể chất, thể chất lúc trước của hấn thua xa Lang Huyền Bất Diệt Chi Thể, nhưng trong lòng hấn có một cỗ ý chí không chịu thua, có dũng khí nghịch thiên, cho nên mới có thể dùng tư chất tạm được đi đến ngày hôm nay.

- Nếu như lấy được truyền thừa của mấy cái phân bộ khác, Trương Thần này chỉ là phế vật, đến lúc đó ném hấn đến phân bộ là được.

Chu Nhân Long thầm nghĩ.

Thời điểm hấn còn đang hiếu kỳ không biết Trương Thần sẽ nhận được truyền thừa gì, ngoài cửa, có một gã hắc y đệ tử bước vào.

- Môn chủ, phía Đại Tấn truyền đến tin tức, sau khi bình định vương quốc thành chi loạn, Vô Tâm Tông đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, trong vòng ba ngày, liền diệt đệ nhị tông môn, Thanh Long Môn.

- Thanh Long Môn môn chủ cùng vài vị thái thượng trưởng lão đều bị chém chết, chỉ có một số đệ tử tư chất không tệ được mang về Vô Tâm Tông.

Nghe xong, Chu Nhân Long nhếch mép cười, trong lòng núi trôn trải lộ ra một chút âm trầm.

- Lần này, Vô Tâm lão tổ là thẹn quá hóa giận, vô mề không sợ nuốt nữa rồi.

- Ha ha, Vô Tâm Tông diệt Thanh Long Môn, những tông môn khác có phản ứng gì không?

- ... Trong vòng một đêm, tông chủ tứ tông Bạch Hổ Tông, Chu Tước Môn, Huyền Vũ Môn cùng Thiên Vân Tông đều đột phá Nguyên Anh, trong đó Thiên Vân Tông tông chủ đột phá đến Nguyên Anh trung kỳ.

Nghe nói thế, Chu Nhân Long nhin không được bật cười ha hả, cái gì gọi là cầm đá nện chân mình, đó chính là hình mẫu.

Thủ đoạn cường ngạnh của Vô Tâm Tông chẳng những không thể trấn trụ được mấy cái tông môn cường đại, mà trái lại còn khơi dậy ý chí phản kháng của bọn họ.

Người bước vào con đường tu hành, vô luận là tu ma hay tu tiên, ai mà không có cốt khí.

Thấy môn chủ cười, đệ tử kia lại có hơi chua chát nói:

- Môn chủ, tứ tông liên hợp cũng chưa chắc là đối thủ của Vô Tâm Tông, quan trọng hơn nữa chính là Thiên Vân Tông tông chủ Tiêu Vô Ưu hiện không ở Đại Tấn, mà đang ở trong phạm vi Đại C hu chúng ta.

- Nghe nói bởi vì vương thành chi loạn, Thiên Vân Tông Thánh tử Trần Trầm ngoài ý muốn vẫn lạc, cho nên hắn muốn đến Đại C hu chúng ta báo thù cho đệ tử.

- Được rồi, ta đã biết, người lui xuống đi! – Chu Nhân Long hừ lạnh.

Hắn hi vọng nhất chính là tứ tông liên hợp, liệu một trận người chết ta sống với Vô Tâm Tông, cuối cùng lưỡng bại câu thương.

Vậy mà Tiêu Vô Ưu lại không ở Đại Tấn, chỉ sợ cục diện lưỡng bại câu thương không xuất hiện.

Cái này cũng có chút đáng tiếc.

...

Đội đệ tử kia rời đi, trong lòng nín lại khôi phục yên tĩnh.

Khoảng hơn nửa giờ sau, tượng Ma Thần sau lưng Chu Nhân Long đột nhiên có động tĩnh, phát ra hào quang.

Một lát sau, tượng Ma Thần bắt đầu dịch chuyển, để lộ quang môn phía sau.

Chu Nhân Long quay đầu nhìn, chỉ thấy một thân ảnh toàn thân kim quang từ bên trong đi ra.

Nhìn thấy thân ảnh kim quang kia, hấn thoáng cái biến sắc, lạnh nhạt trên mặt biết mất vô tung, tức giận quát:

- Ngươi là người phương nào? Dám xông vào Ma môn bí cảnh?!

- Hả? Ta là Trương Thần! – Trần Trầm có hơi yên lặng, thả túi lớn sau lưng xuống, vẻ mặt vô tội đáp.

Vậy là sao, mới không gặp vài ngày mà đã quên ta rồi hả?

Chương 113: Một Dòng Độc Đình

- Trương Thần?

Nghe vậy, Chu Nhân Long có hơi kinh ngạc, ngay sau đó, cảm nhận cảm ứng một phen, liền phát hiện thần hồn của Trương Thần hiện tại hoàn toàn tương đồng với lúc trước.

Cái này xem như xác nhận thân phận.

Tên kim quang lóng lánh trước mặt quả thật là Trương Thần mười ngày trước đã tiến vào bí cảnh.

Nhưng trước đó, Trương Thần vẫn là một phạm nhân, hiện tại sao lại thành ra như vậy!?

Nếu như hấn cảm ứng không sai, cường độ thân thể của tiểu gia hỏa này hiện tại đã có thể so với Trúc Cơ đại viên mãn.

Thời điểm hấn còn đang kinh nghi bất định, Trần Trầm hít sâu một hơi, toàn bộ linh khí trong lòng núi lập tức chui vào cơ thể hấn, kim quang trên người hấn cũng hoàn toàn biến mất, trở lại bộ dạng bình thường.

Chu Nhân Long càng thêm khiếp sợ.

Phải biết xét đến cùng Luyện Thể chính là cường hành nhét linh khí vào trong cơ thể, rèn luyện nhục thân, dưới tình huống không có linh khí, thực lực cũng sẽ giảm mạnh.

Vậy mà tiểu tử này chỉ mới hít một hơi, thân thể thoáng cái đã đạt đến Kim Đan.

Rốt cuộc hấn đã lấy được truyền thừa gì bên trong?

Trong bí cảnh của đệ nhất phân môn có loại truyền thừa này sao?

Nghĩ đến đây, thanh âm Chu Nhân Long có hơi run rẩy, lẩm bẩm nói:

- Tiểu tử, người nhận được truyền thừa của môn chủ Ma môn đời thứ hai, Bất Tử Ma Tôn rồi hả?

Tâm tư Trần Trầm bách chuyển ngàn hồi, nhanh chóng đưa ra kết luận, Chu Nhân Long rất có thể không biết chuyện truyền thừa của a Ma Thần, cho nên trí suy nghĩ bị hạn chế.

Nghĩ vậy, Trần Trầm lập tức bày ra bộ dạng bi thống, trầm giọng nói:

- Hồi bẩm môn chủ, đúng là đệ tử lấy được truyền thừa của Bất Tử Ma Tôn, Đoạt Thiên Bất Tử Quyết.

- Người xông qua núi đao biển lửa? Điều này sao có thể!

Trong mắt Chu Nhân Long tràn đầy không dám tin, lúc trước hắn cũng vào bí cảnh, đương nhiên thấy được núi đao biển lửa, thậm chí khi đó hắn còn thử một phen, nhưng chỉ mới đi được mười thước trên núi đao đã chịu không nổi, bắt buộc dĩ lui trở ra.

Không chỉ có hắn, từ sau đời thứ hai, đại bộ phận môn chủ đều nhìn thấy núi đao biển lửa kia, nhưng không ai có thể xông qua.

Hôm nay, Trương Thần đã xông qua, đó chẳng phải nói hắn cường đại hơn tuyệt đại bộ phận môn chủ sao?

Trần Trầm chậm rãi lắc đầu, một bộ nghĩ mà sợ:

- Thật ra đệ tử không có xông qua, trong biển lửa, đệ tử chỉ còn một hơi, lết được đến trước bia đá, toàn thân đã thương tổn gần hết.

- Lúc đó, đệ tử cảm thấy mình đã chết rồi, thậm chí đệ tử còn thấy được mình bay lên, từ trên không quan sát cảnh tượng hoang tàn, khắp nơi toàn là thi thể.

- Đệ tử cảm thấy thập phần không cam lòng.

- Nhưng đúng lúc này, trên bầu trời chợt đổ xuống một trận mưa vàng, quang ảnh của Bất Tử Ma Tôn xuất hiện trước mặt ta, nói ta dù chết vẫn khát vọng mạnh mẽ khiến hấn cảm động, quyết định t hu ta làm đệ tử.

- Mà sau khi trận mưa vàng kia trút xuống, thân thể đệ tử nhanh chóng khôi phục, cả người tràn đầy sinh cơ, hơn nữa còn có được tinh hân thể hiện tại!

Trần Trầm nói thập phần nghiên túc, đến chỗ thâm, khoe mắt hấn còn lấp lóe lệ quang.

Trước khi đi ra, hấn đã sớm nghĩ lý do thoái thác, hiện tại đương nhiên nói rất thành thạo.

Dù sao Ma môn không có ai đạt được truyền thừa của Bất Tử Ma Tôn, hấn nửa thật nửa giả thổi phồng một chút, Chu Nhân Long cũng chỉ có thể tin.

Nghe vậy, Chu Nhân Long chấn động, trong mắt lộ ra bùng tình đại ngộ.

- Tìm đường sống trong cõi chết... Lúc đầu sao ta lại không nghĩ ra? Bất Tử Ma Tôn đại nhân không sợ nhất là chết, hấn đưa ra loại khảo nghiệm này cũng không có gì lạ...

Lắm bầm một câu, Chu Nhân Long nhìn thẳng vào mắt Trần Trầm, trong mắt hấn lóe lên tinh quang.

- Tiểu tử! Ngươi không sợ chết?

Nghe vậy, thần sắc Trần Trầm thoáng cái trở nên trầm thống, kiên định nói:

- Đệ tử đã phát thệ, trong vòng mười năm phải diệt Vô Tâm Tôn

g, muốn làm được điều đó chỉ có thể dựa vào thực lực vô cùng cường đại.

- Bởi vậy, ngay từ đầu đệ tử đã quyết lấy cho bằng được truyền thừa của Bất Tử Ma Tôn đại nhân.

- Đợi đến mười năm sau bị Ma Thần nguyên rủa, chẳng bằng hiện tại liều mạng đánh cược một lần, dù có chết, đệ tử cũng không hối tiếc.

Trần Trầm nói lời có khí phách, không ngừng quanh quẩn trong lòng núi trống trải, khiến Chu Nhân Long cũng không khỏi cảm động.

Dù là trước đó có hiểu được dụng ý của Bất Tử Ma Tôn, nhưng dám cược mệnh mình có mấy người? Vậy mà Trương Thần trước mặt lại dám.

Đây là bực nào dũng khí? Không ngờ có ngày Luyện Thể Nhất Mạch lại thu được một đệ tử có nghị lực như vậy.

- Bất Tử Ma Tôn đại nhân không hổ là môn chủ mạnh nhất Ma môn ta, cho dù đã chết tám ngàn năm, nhưng vẫn có thể biến một người bình thường thành cường giả Kim Đan, ta tự thẹn thực lực không bằng...

Chu Nhân Long thầm khâm phục, sau đó, hẩn hướng mắt nhìn cái túi lớn sau lưng Trần Trầm.

Thấy vậy, Trần Trầm vội giải thích:

- Sau khi có được thực lực cường đại, đệ tử nghĩ Luyện Thể Nhất Mạch Ma môn hẳn là cần thêm ít công pháp, cho nên lại lấy hai cái truyền thừa...

Trần Trầm không dám nói hẳn đã lấy hết hai mươi tám cái, bằng k

hông chỉ sợ đương trường bị đánh chết.

Trên thực tế, hắn cũng chỉ lấy ra hai cái truyền thừa.

Những bí tịch truyền thừa khác đều được hắn ghi nhớ trong đầu, sau đó thả lại chỗ cũ.

Lễ gặp mặt có thể lấy thì lấy, thực tế là hắn không nỡ ném đi mấy thứ trong túi lớn, cho nên mới mang theo ra.

Về phần ngày sau có đệ tử xông vào bí cảnh Ma môn, trải qua thiên tân vạn khổ lấy được truyền thừa, gãy xương hay tự cung gì đó, khôi phục không được... Cái này không phải chuyện của hắn nữa...

- Ha ha, có lòng tham!

Đương nhiên Chu Nhân Long nhìn thấu tiểu tâm tư của Trần Trầm, bất quá, hắn cũng không nói gì thêm, tham chính là nhân chi thường tình, chỉ cần đừng quá tham là được.

Nhìn thấy Ma môn môn chủ không tức giận, Trần Trầm thậm chí thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lấy ra một cái mặt nạ dữ tợn từ trong túi, đeo lên mặt.

Không đợi Chu Nhân Long hỏi, hắn đã chủ động giải thích:

- Môn chủ, diện mạo của ta quá suât khí, nhìn không đủ uy nghiêm, cho nên đeo mặt nạ vẫn là tốt nhất.

Đương nhiên, cái này là Trần Trầm nói hươu nói vượn.

Sau khi biết rõ lịch đại môn chủ đều là Nguyên Thần Cảnh, Trần Trầm lo sợ có một ngày mặt nạ của mình sẽ bị nhìn thấu, cho nên lúc này đeo thêm một cái nữa coi như bảo hiểm.

Chu Nhân Long không hoài nghi, khẽ gật đầu.

Trương Thần quả thật lớn lên quá mức suất khí, không giống ngư ời Ma môn, không có lực uy hiếp.

- Môn chủ, lúc trước vì sao Bất Tử Ma Tôn vẫn lạc? Lão nhân gia thần công cái thế, theo lý thuyết nên phi thăng mới đúng!

Thấy Chu Nhân Long không để ý, Trần Trầm nói sang chuyện kh ác.

- Tám ngàn năm trước, đại chiến Nhân Yêu lần thứ hai, Ma môn t a thuộc về Nhân tộc, đương nhiên cũng phải tham chiến.

- Năm đó, Bất Tử Ma Tôn đại nhân cùng cao thủ yêu tộc, Bất Tử Yêu Hoàng nhất mạch, quyết chiến. Song phương đại chiến bảy n gày bảy đêm, Bất Tử Yêu Hoàng bị đánh sau ba lượt niết bàn, cuố i cùng triệt để vẫn lạc.

- Bất Tử Ma Tôn sau khi chết tám lần, lúc trở lại Ma môn cũng ch ì còn vài năm thọ mệnh, lão nhân gia không lựa chọn kéo dài hơi t àn, mà tiến vào bí cảnh, dùng sức lực còn lại lưu lại truyền thừa.

Nghe nói thế, Trần Trầm lúng ta lúng túng không biết nói gì. Tron g khoảng thời gian ngắn, lượng tin tức thu vào quá lớn, nhất thời hấn khó có thể tiếp nhận.

Nhân tộc... Lần thứ hai hai tộc đại chiến, đỉnh phong quyết đấu, c hết tám lần.

Mấy cái này cứ vờn quanh trong đầu hấn.

Đúng lúc này, đại môn lần nữa bị mở ra, Âm Trần trưởng lão tiến vào.

Vào đến nơi, Âm Trần cũng không liếc nhìn Trần Trầm lấy một c

ái, hiển nhiên là không nhận ra hẳn.

- Môn chủ, đệ tử đệ nhị phân bộ Viên Kinh Thiên đã chuẩn bị xong, sẵn sàng tiếp nhận khiêu chiến của thiếu môn chủ các phân môn khác.

- Ta đã biết, đi đi thôi! – Chu Nhân Long thản nhiên nói.

Nghe vậy, Âm Trần khom người lui ra ngoài.

Một màn trước mắt khiến Trần Trầm khiếp sợ không thôi, Viên Kinh Thiên lại có thể khôi phục nhanh như vậy? Lại còn muốn tiếp nhận khiêu chiến của thiếu môn chủ các phân môn khác.

- Viên Kinh Thiên, đáng tiếc!

Đợi Âm Trần lui ra ngoài, Chu Nhân Long mới thở dài, sau đó nhìn về phía Trần Trầm.

- Người mới vào Ma môn nên không biết, quy củ của Ma môn, đệ tử muốn trở thành thái tử Đại Chu, Ma môn thiếu chủ, chỉ có một con đường, đó chính là trong vòng một ngày phải tiếp nhận khiêu chiến của ba mươi lăm thiếu môn chủ phân môn khác, hơn nữa không được thất bại.

- Muốn đạt được cơ hội khảo nghiệm, trước hết, phải có công hiến trọng đại đối với Ma môn ta, có như vậy, môn chủ mới có thể triệu tập hết thầy thiếu môn chủ phân môn tụ hội.

- Lịch đại môn chủ Ma môn ta sở dĩ có thể nói một không hai trong tông môn, đó là bởi vì bọn họ đều làm được những điều này.

- Luận thực lực, luận uy vọng, phải được tất cả các môn tâm phục khẩu phục, mới có thể trở thành Ma môn chi chủ.

- Tiểu tử Viên Kinh Thiên là thiên tài khó có được của đệ nhị phân

n bộ, lần này ám sát Đại Tấn tân vương, đạt được cơ hội khảo nghiệm. Vốn dĩ hẳn có một tia hi vọng, đáng tiếc, hiện tại trùng tu th ức hải, mất hết ký ức, sợ là không qua được khảo nghiệm lần này.

Nghe vậy, Trần Trầm khẽ gật đầu, ba mươi sáu phân bộ Ma môn có thể đoàn kết nhất trí như vậy quả nhiên là có nguyên nhân trong đó.

Thế chế này thật sự thích hợp hơn rất nhiều so với Đại Tấn, hơn nữa càng thêm công bằng.

Ngoại trừ đệ nhất phân bộ, đệ tử các phân bộ khác cũng được đối xử ngang bằng, chỉ cần có thực lực, chấp nhận cống hiến vì Ma môn, tất cả đều có cơ hội.

- Trương Thần, ngươi cũng đi đi, theo lý thuyết, Viên Kinh Thiên cũng phải qua ải của ngươi. – Chu Nhân Long nói.

- Hả? Ta mới nhập môn không lâu! Sao không để các sư huynh sư tỷ khác đi?

Trần Trầm không biết nên nói gì.

- Đệ nhất phân môn Luyện Thể Nhất Mạch hiện tại chỉ có một đệ tử là ngươi.

Chương 114: Ma Môn Ba Mươi Sáu Phân Bộ

Nghe nói thế, Trần Trầm á khẩu, cứ có cảm giác mình lên n

hầm thuyền giặc.

Chu Nhân Long cũng không muốn giải thích quá nhiều, hướng và o góc tối, nói:

- Chu Phong, người dẫn hấn đi đi, ta có hơi mệt.

Hấn vừa dứt lời, một hắc y nhân lập tức hiện thân từ góc tối, bước đến trước người Trần Trâm.

- Thỉnh!

Lạnh lùng nói ra một chữ, hắc y nhân lẳng lặng bước lên trước dẫn đường.

Trần Trâm ở phía sau thềm kinh ngạc.

Nếu như hấn cảm ứng không sai, hắc y nhân này ít nhất là Nguyễn Anh kỳ trở lên.

Xem ra đệ nhất phân môn tuy chỉ có một đệ tử là hấn, nhưng điều đó không có nghĩa là thực lực đệ nhất phân môn yếu nhược, chỉ là thiếu thốn đệ tử mà thôi.

- Chu tiên bối, đệ tử Luyện Thể Nhất Mạch sao lại ít như vậy?

Chần chờ một lúc, cuối cùng, Trần Trâm vẫn lên tiếng hỏi.

- Trước kia có ba tên, hơn mười năm trước đều đã chết.

Chu Phong hệt như người máy, nói xong câu đó liền ngậm miệng.

Trần Trâm cũng không hỏi gì thêm, Ma môn có quá nhiều bí mật, nhất thời không thể hiểu hết được, ví dụ như vì sao môn chủ lại bị khóa lại như vậy? Đó chính là câu hỏi lớn nhất.

Hiện tại, hẳn không có dự định tìm hiểu rõ mấy thứ này, mà chú ý quan trọng trước mắt chính là lấy thông tin lệnh bài ra báo bình an.

Thế nhưng hẳn không dám, lúc trước, sư phụ Tiêu Vô Ưu chỉ mới là Kim Đan đỉnh phong mà đã có thể cảm ứng được tình huống trong phạm vi vài trăm mét quanh chủ phong, có trời mới biết Chu Nhân Long kia cảm ứng được bao xa.

Hẳn phải tìm cơ hội rời khỏi đệ nhất phân bộ Ma môn, mới có thể an tâm lấy nhẫn trữ vật của mình ra.

Thuận tiện xem thử Huyền Vũ Đản thế nào rồi.

Trong lúc còn đang suy nghĩ miên man, Trần Trầm đã bắt tri bắt giác theo chân Chu Phong đi đến một tòa khô sơn.

Đỉnh khô sơn dường như đã bị người gọt giũa, tạo thành một cái bình đài to lớn.

Lúc này, trên bình đài tụ tập khoảng mấy trăm người.

Mấy trăm người này toàn thân hắc y, thần sắc nghiêm trang, lặng lẽ đứng đó. Ở trung tâm bình đài có một cái lôi đài cực lớn, mấy đạo thân ảnh đang kịch chiến bên trên.

Trong đó, có một thân ảnh Trần Trầm rất quen thuộc, chính là Viên Kinh Thiên, động một chút lại biến mất, rồi lại thành hình xuất hiện.

- Thất lễ, Chu Phong trưởng lão, trận chiến này có thể kéo huynh đệ song sinh đánh tập thể à?

Trần Trầm chỉ vào lôi đài, có hơi khó hiểu.

Trên lôi đài có mấy đạo thân ảnh y hệt nhau đang vây đánh Viên

Kinh Thiên.

Chu Phong lạnh lùng nói:

- Đó là Huyền Thuật của đệ tam phân bộ, thiếu môn chủ đệ tam phân bộ Phong Huyền tiên thiên dị đồng, am hiểu nhất là Huyền Thuật.

Trần Trầm khẽ gạt đầu, lại quan sát một hồi, phát hiện mấy đạo thân ảnh kia đều có đồng tử màu u lam, thoạt nhìn đặc biệt dọa người.

Mắt thấy chiến đấu ngày càng kịch liệt, Viên Kinh Thiên đột nhiên bạo rống một tiếng:

- Trần Trầm! Cmn đại gia mày!

Ngay sau đó, linh khí trên người hắn bộc phát, một chưởng vỗ vào một đạo thân ảnh.

Nháy mắt, mấy đạo thân ảnh đồng loạt biến mất, Phong Huyền trực tiếp bị đánh văng khỏi lôi đài.

Thấy một màn trước mắt, Trần Trầm diện vô biểu tình, thế nhưng trong lòng lại không ngừng khuyên mình đừng có so đo với ngốc tử.

- Ha ha! Còn có ai muốn khiêu chiến ta!

Sau trận chiến, Viên Kinh Thiên ngửa mặt lên trời cười to, cực kỳ đắc ý, bộ dáng kia chẳng khác nào tiểu hài tử vừa được cho xôi mứt quả, vô cùng ngây ngô.

- Ma môn đệ nhất phân bộ đệ tử Trương Thần tham gia khiêu chiến Viên Kinh Thiên.

Lúc này, Chu Phong cao giọng nói, thanh âm truyền khắp toàn bộ bình đài.

Ngay sau đó, Trần Trầm cảm giác được có không ít ánh mắt đang đánh giá mình.

Bất quá, dường như người Ma môn không thích nói nhiều, trong mắt chỉ lóe lên một chút kinh ngạc, sau đó nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Trần Trầm cũng đang đánh giá bọn họ, càng xem, hẳn càng nhũn c hặt mày.

Ma môn đệ tam phân bộ tục xung Huyền Bộ, Phong Huyền có đồng tử màu u lam, hơn nữa còn là trọng đồng (1), có bao nhiêu đáng sợ không cần phải bàn.

(1) Trọng đồng: Ý chỉ mắt có hai con ngươi, chữ hoa của từ này là 重瞳, các đạo hữu cứ dùng chữ này tìm trên gg sẽ có ảnh.

Quan trọng hơn là nữ tử đệ tứ phân bộ, nàng ta mặc cái quái gì vậy hả? Toàn thân chỉ có mấy mảnh vải che lại, đánh một phát là bay hết, bộ định kích thích người ta à? Một chiêu chọc mù hả?

- Đệ tứ phân bộ tục xung Yêu Nhân Bộ, trong đó đều là nam tử tự cung, tu luyện Âm Dương Công Pháp, không chỉ có mị thuật nhất lưu, thực lực chiến cũng xếp hạng đầu trong ba mươi sáu phân bộ.

Chu Phong bên cạnh lạnh lùng giới thiệu, Trần Trầm lại nhìn “nữ tử” kia, nhìn không được rùng mình một cái, hình như hẳn từng thấy truyền thừa của đệ tứ phân môn ở trong bí cảnh thì phải.

Đệ ngũ phân bộ là Khí Bộ, thành thạo luyện khí, thiếu môn chủ là một vị đại hán, sau lưng cõng tám thanh trường kiếm, chẳng khác gì khổng tước xòe đuôi.

Đệ lục phân bộ là Độc Bộ, thiếu môn chủ không nhìn ra nam nữ, bởi vì toàn thân bao phủ trong hắc y. Mặt đất dưới chân hắn là một vùng đen kịt.

Đệ thất phân bộ là Cơ Quan Khôi Lỗi Bộ, thiếu môn chủ có bốn chân, đã sớm không nhìn ra hình người.

Đệ bát phân bộ Vu Chú Bộ, thiếu môn chủ là một lão giả gần đất xa trời, theo như giới thiệu của Chu Phong, vị nhân tài này mới chỉ hai mươi ba tuổi.

...

Đệ thập nhị phân bộ Luyện Thi Bộ, thiếu môn chủ vô cùng xấu xí, bên cạnh còn có một đám ruồi không ngừng vo ve.

...

Đệ tam thập lục phân bộ là Y Bộ, thiếu môn chủ thoát nhìn chừng mười một, mười hai tuổi, lưng cõng một cái hòm thuốc, thoát nhìn có vẻ rất mệt mỏi, trên mặt hắn đầy mồ hôi... Có vẻ như không có tu vi.

Nhìn đám người này, Trần Trầm đổ mồ hôi lạnh.

Đối lập với Thánh tử, Thánh nữ ba mươi sáu tông Đại Tấn, đám thiếu chủ ba mươi sáu bộ Ma môn toàn là hình thù kỳ quái.

- Aiz, ta luôn vì quá mức suất khí mà không hợp với người khác.

Nội tâm Trần Trầm lo lắng, trước kia, hắn nói ra lời này thường là đùa giỡn, nhưng hiện tại hắn lại có cảm giác nó rất thật.

May mắn là lúc trước hắn cơ trí, quyết đoán mang cái mặt nạ khó coi này lên, bằng không thì muốn nói mình là đệ tử Ma môn cũng thấy ngại.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Trần Trâm, Chu Phong thản nhiên nói:

- Người đừng nhìn bọn họ ngoại hình bất nhã, nhưng luận về thực lực, ngoại trừ tiểu tử Y Bộ, những người khác đều không yếu hơn mấy tên Thánh tử Trúc Cơ đỉnh phong của Đại Tấn.

- Ví như Luyện Thi Bộ cùng Khôi Lỗi Bộ, hai tiểu tử kia có thể đồng thời điều khiển sáu cỗ hành thi hoặc khôi lỗi Trúc Cơ đỉnh phong. Kể cả cường giả Kim Đan gặp phải cũng đau đầu.

Trần Trâm khẽ gật đầu.

Oai môn tà đạo hiển nhiên lợi hại giai đoạn đầu, nhưng về sau khó mà nói được.

Nhưng đúng lúc này, Chu Phong lại bổ sung một câu.

- Ma môn đến nay có hai mươi ba đời môn chủ, trong đó Huyền Bộ, Độc Bộ, Luyện Thi Bộ, Yêu Nhân Bộ đều có người từng làm môn chủ.

- Lợi hại vậy à?

Trần Trâm có hơi kinh ngạc, phải biết mấy thứ oai môn tà đạo này luôn khắc chế lẫn nhau, ví dụ như Độc Bộ sẽ bị Khôi Lỗi bộ khắc.

Nhưng dưới tình huống như vậy vẫn có thể trở thành môn chủ, đó là tồn tại khủng bố vượt trên oai môn tà đạo bao nhiêu xa? Sợ là cả một lạch trời.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, “nữ tử” Yêu Nhân Bộ đã lên đài, đối chiến cùng Viên Kinh Thiên.

Sức chiến đấu của thiếu môn chủ Yêu Nhân Bộ rất mạnh, chỉ sợ s

o với Lâm Tiến cùng Tề Bất Phàm còn cao hơn một bậc, điểm má u chốt chính là đánh rồi đánh... Y phục trên người hắn đã sớm vô tung.

Thấy một màn như vậy, có không ít thiếu môn chủ phân bộ nhú mày.

Trần Trầm thì quay đầu đi luôn, không đành lòng nhìn, vải luyện, lần đầu thấy phương thức chiến đấu kiểu này đấy.

Thế nhưng Viên Kinh Thiên dường như đã hoàn toàn mất đi ký ức, căn bản không biết ngại là gì, không bao lâu sau, hắn chợt quát to một tiếng, đánh bay thiếu chủ Y Nhân Bộ khỏi lôi đài.

- Ngươi cái tên này, cũng không biết thương hương tiếc ngọc! Hừ!

Khẽ hừ một tiếng, thiếu môn chủ Y Nhân Bộ nhặt vải khoác lên người, quay về trong đám người.

Mắt thấy đại hán không tước xòe đuôi đang định lên đài, Trần Trầm trực tiếp đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Đủ rồi, đừng lãng phí thời gia, để ta!

Đang ở Ma môn, lại thêm một tầng mặt nạ dữ tợn, Trần Trầm tự nhiên phải thể hiện chút khí độ của đệ tử Ma môn.

Theo như quan sát trong mấy ngày này, hắn đã có vài phần hiểu rõ Ma môn.

Muốn lẫn lộn ở chỗ này phải phách lối, hung hăng càn quấy, dám tranh giành.

Từ nay về sau, chỉ cần có mặt nạ, hắn sẽ là một người như vậy.

Chương 115: Người Muốn Quay Về Đại Tấn?

Nghe Trần Trầm nói, đám người vô thức nhìn về phía hắn.

Đã rất lâu rồi Luyện Thể Nhất Mạch không có đệ tử, hôm nay bỗng nhiên xuất hiện một tên, còn tự tin như vậy, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy hiếu kỳ.

Dù sao trong hai mươi ba vị môn chủ Ma môn, có mười chín vị xuất thân từ Luyện Thể Nhất Mạch.

Bởi vì thể tu cường đại có cơ hội rất lớn trong việc dùng sức một mình làm được vạn pháp bất xâm, nghiền ép ba mươi sáu bộ.

Thiếu môn chủ không tước xòe đuôi của đệ ngũ phân bộ nghe vậy lập tức lui về trong đám người, hiển nhiên là đồng ý để Trần Trầm lên trước.

Trần Trầm cũng không khách khí, chậm rãi bước lên lôi đài, không bao lâu sau đã đi đến trước mặt Viên Kinh Thiên.

Nhìn thiên kiêu mười ngày trước còn can rỡ cười to trong vương t hành Đại Tấn, sau đó còn đấu trí đấu dũng cùng mình, nhưng bây giờ lại ngốc ngếch đứng đó, Trần Trầm có hơi thổn thức.

Bất quá, trong lòng hắn không hề có đồng tình.

Con đường tu tiên vốn là người chết ta sống, tàn khốc như vậy đây! Nếu như không phải lúc đó không có cơ hội, hắn đã thẳng tay d

iệt Viên Kinh Thiên.

...

- Ta nghe người trong phân bộ nói đánh bại các người chính là mong mỏi tha thiết của ta lúc trước, tuy là hiện tại ta không còn hứng thú với chuyện này, nhưng để đền bù tiếc nuối trước kia, ta vẫn sẽ hảo hảo đánh một trận!

Viên Kinh Thiên nhìn Trần Trầm đeo mặt nạ, vẻ mặt thành thật, sau đó, cả người lóe một cái, biến mất.

Cảm ứng xung quanh, Trần Trầm có hơi kinh ngạc.

Cũng không biết có phải vì tâm trí trở thành hài tử hay không, mà Thần Ân Thuật của hắn hiện tại quả thật không có mảy may chấn động, dường như đã hoàn toàn dung nhập vào thiên địa.

Đương nhiên, nếu như vận dụng hệ thống vẫn có thể tìm ra hắn, nhưng Trần Trầm lại không muốn như vậy.

Sau mười ngày tiến vào bí cảnh, đánh Viên Kinh Thiên còn phải dùng đến hệ thống, vậy chẳng phải xin lỗi thân phận thiên kiều của hắn sao?

Đang lúc suy tư, sau lưng truyền đến chấn động linh khí.

Cảm ứng cổ chấn động này, Trần Trầm có hơi phiền muộn, đồng thời, cũng hiểu rõ vài phần đối với thực lực của mình.

Không ngăn cản, cũng không làm ra bất kỳ động tác nào, hắn mặc kệ Viên Kinh Thiên vỗ một cái vào lưng mình.

Linh khí bộc phát, sức lực cường đại từ bốn phía ập đến, lúc này, Viên Kinh Thiên đã hoàn toàn phát huy thực lực bán bộ Kim Đan, thế nhưng lại không mảy may lay động được Trần Trầm.

Đám thiếu môn chủ xung quanh thấy vậy, thần sắc không khỏi trở nên ngưng trọng.

Nhưng còn chưa đợi bọn họ kịp phản ứng, trên người Trần Trầm đột nhiên bộc phát một đạo kim quang, ngay sau đó, Viên Kinh T hiên tựa như điều đứt dây bị đánh bay ra ngoài.

Một màn trước mắt, đừng nói là mấy cái thiếu môn chủ, ngay cả Chu Phong cũng biến sắc.

Đoạt Thiên Bất Tử Quyết thật sự cường đại đến mức này? Có hơi bất hợp lý, đó không phải là công pháp luyện thể dựa vào sinh sinh bất tử (1) để đề thăng sao?

(1) Sinh sôi không ngừng.

Sao sức chiến đấu lại mạnh như vậy?

Trần Trầm không để tâm đến ánh mắt khiếp sợ của những người này, chậm rãi bước xuống lôi đài, kim quang trên người cũng nhạt dần.

Bước đến trước người Chu Phong, hắn đột nhiên quay đầu nói với đám thiếu môn chủ:

- Chư vị, đợi ta đến Đại Tấn làm xong đại sự, quay về sẽ tiếp nhận khảo nghiệm của các ngươi, hi vọng các ngươi chuẩn bị sẵn sàng, chớ khiến ta thất vọng.

Bỏ lại những lời này, Trần Trầm theo sau Chu Phong yên lặng rời đi.

Lúc này, sau lưng rớt cuộc cũng vang lên tiếng nghị luận.

- Luyện Thể Nhất Mạch lại có thêm một thiên kiêu, ta thích!

- Dù sao ta cũng không nghĩ làm môn chủ, đi theo một vị lợi hại l
ấn lộn mới có cảm giác an toàn.

...

Trần Trầm quay lại lòng núi, nội tâm có vài phần khẩn trương, bở
i vì những lời hấn vừa nói đã bị Chu Nhân Long nghe được.

- Người muốn trở thành thiếu môn chủ Ma môn ta? – Chu Nhân L
ong nhàn nhạt hỏi.

- Môn chủ, đệ tử muốn diệt Vô Tâm Tông, tất phải đi trên con đư
ờng này! – Trần Trầm ngữ khí kiên định, thái độ muốn bao nhiêu
kiên quyết thì có bấy nhiêu kiên quyết.

Chỉ có điều, trong lòng hấn muốn nhất chính là sớm chuồn đi, qua
y về làm Thánh tử Thiên Vân Tông.

Đương nhiên, hấn cũng biết chuyện này không thực tế, hiện tại, tr
ên danh nghĩa hấn đã lấy được truyền thừa của Bất Tử Ma Tôn, m
uốn thoát khỏi Ma môn nào có đơn giản như vậy?

Trừ phi Ma môn đều là người ngu.

- Người muốn mượn cơ hội này quay về Đại Tấn. – Ngữ khí Chu
Nhân Long vẫn bình thản như trước, nhưng hào khí trong lòng nú
i phút chốc trở nên vô cùng áp lực.

Trần Trầm cảm giác tim mình đang nhảy loạn, không phải bởi vì
hấn khẩn trương, mà là do trên người Chu Nhân Long tản ra huyế
t khí chi lực cực kỳ cường đại, đè ép khiến hấn vô cùng khó chịu.

- Chẳng lẽ định lấy truyền thừa rồi bỏ trốn? – Chu Nhân Long đỏi
giọng, bốn phía đột nhiên vô cùng yên tĩnh.

Trần Trầm áp chế cảm giác khó chịu, phủ nhận:

- Môn chủ, đệ tử không có đan điền, thiên hạ này ngoại trừ Luyện Thể Nhất Mạch, còn có nơi nào cần ta? Trong mắt ta, Ma môn chỉ nh là con đường duy nhất, cũng là tương lai ta một lòng dốc sức.

Lời này vừa ra, áp lực trong lòng núi thoáng cái biến mất, Chu Nhân Long đột nhiên nở nụ cười.

- Ha ha, ngươi không cần khẩn trương như thế, cho dù lòng ngươi hướng về Đại Tấn, đó cũng là chuyện rất bình thường, ai bảo Đại Tấn là quê hương của ngươi.

- Bất quá, có một câu ngươi nói rất đúng, Ma môn ta chính là đường ra duy nhất của ngươi, hi vọng ngươi có thể vĩnh viễn nhớ kỹ điều này, về phần Đại Tấn cùng với nỗi niềm thương nhớ quê nhà, cái này rất đơn giản...

- Sau này ngươi mang người đi đánh mảnh đất đó về là được.

Nói xong, Chu Nhân Long nhìn thẳng vào mắt Trần Trầm, Trần Trầm không né tránh ánh mắt hắn, trong mắt là một vùng bằng phẳng.

- Môn chủ, cái khác đệ tử không biết, nhưng Vô Tâm Tông phế đan điền ta, ta tất diệt chúng!

- Tốt, ta tin ngươi.

Chu Nhân Long không tiếp tục nhìn Trần Trầm, hào khí một lần nữa quay về bộ dạng trầm lặng vốn có, dường như đã bỏ đi nghi kỵ.

Một giây sau, hắn nhìn vào chỗ tối.

- Chu Sơn, ngươi cũng xuất hiện đi.

Dứt lời, một hắc y lão giả bước ra, tu vi không chênh lệch bao nhiêu so với Chu Phong, vừa vịn là Nguyên Anh trở lên.

- Từ hôm nay trở đi, ngươi cùng Chu Phong thời thời khắc khắc bảo hộ an toàn cho Trương Thần.

Nghe thế, Trần Trầm thầm mắng Chu Nhân Long là lão hồ ly.

Tỏ vẻ tín nhiệm hẳn, thế nhưng lại vụng trộm phái hai cái Nguyên Anh giám sát hẳn.

Một tên tu sĩ vô danh còn chưa kết đan như hẳn có cần bày ra trận thế lớn vậy không?

Chu Nhân Long mặc kệ Trần Trầm cảm thấy thế nào, tiếp tục nói:

- Trương Thần, ngươi muốn đi Đại Tấn kiến công lập nghiệp, vì Ma môn ta cống hiến, tranh một lần cơ hội khảo nghiệm, ta đây có thể hiểu. Nhưng dù sao ngươi cũng vừa tu hành không lâu, chưa đủ kinh nghiệm, ta phái hai vị Nguyên Anh bảo hộ ngươi, cái này không có gì quá đáng chứ?

- Không quá đáng, có gì quá đáng đâu chứ, có hai vị trưởng lão Nguyên Anh bên cạnh, ta càng như hổ thêm cánh! – Trần Trầm trái lương tâm nói.

Có hai vị Nguyên Anh đi theo, hẳn không lo về vấn đề an toàn, hơn thế nữa còn có hai tên sai vặt, nhưng muốn quay về Thiên Vân Tông làm Thánh tử e là không được rồi.

- Ta biết ngay là ngươi sẽ nói như vậy, bắt quá trước tiên, ngươi mang theo Chu Phong cùng Chu Sơn đi xử lý một chuyện quan trọng, xử lý xong, ngươi có thể đi Đại Tấn.

Chu Nhân Long nhíu mày, dường như nhớ ra cái gì đó.

- Môn chủ xin cứ nói, đệ tử sẽ tận tụy.

Trần Trầm duỗi tay cam đoan.

Thấy vậy, Chu Nhân Long khẽ gật đầu.

- Trương Thần, Thiên Vân Tông tông chủ Tiêu Vô Ưu hiện đang ở trong phạm vi Đại Chu ta, người đi hiệp trợ đệ nhị phân bộ tìm hấn, sau đó để Chu Phong, Chu Sơn ra tay, đuổi hấn khỏi Đại Chu.

- Nhớ lấy, nhất định không được giết hấn, hấn còn sống, Vô Tâm Tông mới đau đầu, hiểu chưa?

Nghe đến tên sư phụ, mắt Trần Trầm lóe lên.

Kế đó, hấn lập tức cúi đầu, giấu đi tinh quang trong mắt, trầm giọng đáp:

- Đệ tử, đã hiểu!

Chương 116: Sư Đồ Tương Kiến

Rời khỏi chỗ Chu Nhân Long, Trần Trầm thầm thở dài.

Đi khu trục sư phụ Tiêu Vô Ưu cũng là một lần khảo nghiệm của Chu Nhân Long.

Nếu như mình có liên quan đến Vô Tâm Tông, lúc này nhất định

sẽ kiếm chuyện quấy rối, ngăn cản Thiên Vân Tông quay về Đại Tấn, vậy mới phù hợp với lợi ích của Vô Tâm Tông.

Thế nhưng Chu Nhân Long có thể nào cũng không ngờ tên đệ tử mà người của hắn nhặt về từ vương thành lại không có một xu quan hệ với Vô Tâm Tông, trái lại, là người của Thiên Vân Tông.

Ở một góc độ nào đó, có lợi ích nhất trí cùng Ma môn.

- Trương Thần, môn chủ tuy không tin nhiệm ngươi, nhưng cũng không nhỏ nhen đến mức phái hai gã Nguyên Anh cường giả theo giám sát ngươi. Nói cho ngươi biết, ta cùng Chu Sơn hiện là hai Nguyên Anh duy nhất của đệ nhất phân bộ, môn chủ phái chúng ta theo bên cạnh ngươi, phần lớn là vì lo lắng cho an nguy của ngươi.

Thấy thần sắc Trần Trầm có phần nặng nề, Chu Phong sâu kín nói.

Trần Trầm hơi khựng lại một chút, khẽ nói:

- Luyện Thể Nhất Mạch có đại địch gì à? Bằng không sao phải như vậy?

- Đúng là có đại địch, cho nên ngươi ra ngoài phải cẩn thận một chút. – Chu Sơn bên cạnh chen miệng nói.

Trần Trầm trầm mặc, quả nhiên là lên nhằm thuyền giặc.

...

Đến lãnh địa đệ nhị phân bộ Ma môn, đoàn người Trần Trầm được tiếp đãi vô cùng nhiệt tình.

Hiện tại, công việc của môn chủ đều do Âm Ảnh cùng Âm Trần, hai vị trưởng lão Kim Đan đỉnh phong, đảm nhiệm.

Với thực lực của hai người họ, hiển nhiên không làm gì được một Nguyên Anh trung kỳ như Tiêu Vô Ưu, cho nên cả hai thập phần ưu sầu.

Ngược lại, Viên Kinh Thiên chẳng lo gì cả, thấy đám người Trần Trầm quay đi, hấn lại quay vào tường vẽ vòng tròn, lảm bảm không biết đang nói gì.

Trần Trầm vụng trộm nghe thấy có tên mình, khước mắt co giật liên hồi, nhìn sang hai vị trưởng lão Âm Ảnh cùng Âm Trần, hỏi thăm:

- Tiêu Vô Ưu đang ở đâu?

Nghe vậy, Âm Trần lấy ra một tấm bản đồ, đặt trước mặt Trần Trầm.

- Âm Châu, lãnh địa của Âm Bộ, có tổng cộng 16 tòa thành, hiện tại hấn đã xuất hiện tại 15 tòa thành, mỗi một thành đều giết mấy tên đệ tử Ma môn cho hả giận.

- Nói thật, thiếu môn chủ biến thành như vậy đều do tên Trần Trầm kia ban tặng, Trần Trầm vẫn lạc, chúng ta đương nhiên vui mừng, thế nhưng hấn chết chưa hấn liên quan đến Âm Bộ ta.

- Tiêu Vô Ưu chạy đến Âm Bộ phát tiết oán khí, rõ ràng là khi dễ Âm Bộ ta không người, nếu như lão môn chủ vẫn còn...

Nói đến đây, Âm Trần trưởng lão thương tâm, nước mắt cũng sắp chảy ra.

Ma môn đệ nhị phân bộ chưa từng chịu uất ức như vậy?

Một trận chiến tại vương thành, Vô Tâm Tông đương nhiên không dễ chịu, nhưng đệ nhị phân bộ bọn họ cũng tổn thất thảm trọng.

Nghe nói thế, ánh mắt Trần Trầm rét lạnh, nặng nề vỗ vỗ vai Ám Trần, nghiêm túc nói:

- Yên tâm, Ta sẽ không để bất kỳ một người nào vì Ma môn hi sinh phải chịu thất vọng đau khổ. Tiêu Vô Ưu nếu như không thối lui, vậy hắn cũng đừng nghĩ trở về nữa.

Nghe vậy, Ám Trần quỳ một gối xuống, thanh âm nghẹn ngào.

- Đa tạ thiếu môn chủ!

Bị xưng hô như vậy, Trần Trầm có hơi xấu hổ.

Hắn mà thiếu môn chủ gì chứ, Luyện Thể Nhất Mạch chỉ có mình hắn, tự làm thiếu môn chủ tự vui sao?

- Việc này không nên chậm trễ, ta mang theo hai vị tiến bối Chu Sơn cùng Chu Phong đến tòa thành cuối cùng.

Trần Trầm đứng dậy nói, một bộ lời lệ phong hành (1).

(1) Nói là làm ngay.

- Thiếu môn chủ, làm phiền! – Ám Ảnh, Ám Trần đồng thời kho m mình hành lễ.

Trần Trầm thấy vậy không nói tiếng nào, quay người rời đi, để lại một bóng lưng lãnh khốc.

...

- Hệ thống, Thiên Vân Tông có ở đây không?

Bay đến trên không Hắc Vân Thành, một thành của Ám Châu, Trần Trầm không ngừng hỏi hệ thống.

Một cường giả Nguyên Anh trung kỳ muốn ẩn mình, cho dù là Chu Phong, Chu Sơn cũng rất khó tìm được.

Nhưng Trần Trầm lại khác, hắn có hệ thống trên người, chỉ cần phi hành phía trên Hắc Vân Thành, đồng thời liên tục hỏi hệ thống, chỉ sợ Tiêu Vô Ưu không ở Hắc Vân Thành, nếu có, chắc chắn hắn sẽ tìm được.

Tim trọn vẹn một canh giờ, rốt cuộc hệ thống cũng cho ra đáp án khác biệt.

“Bên trái, phía dưới hai mươi tám mét.”

Nghe được đáp án này, Trần Trầm lập tức dừng lại.

Bên trái, phía dưới chính là một cái tửu quán, không quá cao cấp, nhưng khách nhân bên trong lại không ích, giữa đám người có một nam nhân trung niên toàn thân bạch y, thân hình đơn bạch, ngồi một mình một bàn, yên lặng uống rượu, không có mây may linh khí hí chấn động.

Thoạt nhìn chẳng khác gì phàm nhân.

- Sư phụ, quả nhiên ở trong thành! – Trần Trầm thầm cảm động.

Ám Ảnh, Ám Trần không rõ dụng ý của Tiêu Vô Ưu, nhưng người làm đệ tử như hắn sao có thể không biết?

Tiêu Vô Ưu trên danh nghĩa là đi phát tiết, nhưng thực tế, hắn là sư phụ đoán được hắn thân hãm Ma môn, cho nên mới lần lượt tìm kiếm khắp Ám Châu.

Tuyên bố với bên ngoài rằng hắn vẫn lạc cũng là vì bảo vệ hắn.

Bằng không, nếu nói hắn mất tích, Ma môn đột nhiên lại có thêm

một cái thiên kiêu, với tâm trí của Chu Nhân Long đương nhiên sẽ hoài khi hắn có liên quan đến Thiên Vân Tông Thánh tử đã mất tích.

Chỉ cần điều tra một chút liền có thể tra ra vô vàn sơ hở, đến lúc đó, e là hắn phải... lạnh!

- Sư phụ dụng tâm lương khổ...

Nhìn xem bóng lưng cô đơn kia, Trần Trầm trầm mỗi ngón ngón g, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Vị sư phụ tiện nghi này tuy không dạy hắn được bao nhiêu, nhưng lại đối xử với hắn vô cùng tốt, thời điểm nguy cấp như vậy mà sư phụ còn phân tâm đi tìm hắn.

Cảm giác của Tiêu Vô Ưu thập phần nhạy cảm, đột nhiên, hắn giật mình một cái, sau đó lập tức quay đầu nhìn, liền thấy Trần Trầm đeo mặt nạ dữ tợn lơ lửng trên không.

Sư đồ mặt đối mặt, cả hai đều không nói lời nào.

Diện mạo sẽ thay đổi, vóc người cũng có thể thay đổi, nhưng ánh mắt thì không.

Trong mắt Tiêu Vô Ưu lóe lên kinh ngạc cùng mừng rỡ, bất quá, những cảm xúc này nhanh chóng bị hắn che giấu, chuyển thành rét lạnh.

- Người Ma môn! Đáng chết!

Một tiếng quát chói tay, một thanh khoát kiếm vắn vít lôi đình bay vọt về phía Trần Trầm.

Con đường huyền ảo nháy mắt đại loạn, dân chúng bỏ chạy tứ tán.

Oanh!

Một tiếng bạo nổ!

Chu Phong cùng Chu Sơn không biết từ đâu xuất hiện, chặn lại lối đi đình chi kiếm kia.

- Tiêu Vô Ưu, ra tay với một hậu bối, uổng cho người là nhất tông chi chủ.

Chu Phong lạnh giọng quát.

Trần Trâm nhanh chóng lui về sau, sau đó lạnh lùng nói:

- Tiêu tông chủ, nội thành đa phần là phạm nhân, có dám ra khỏi thành đối chiến?

Nghe vậy, Tiêu Vô Ưu cười lên ha hả:

- Hai gã Nguyên Anh trung kỳ, lại còn muốn ta ra thành đại chiến, tiểu tử, mệt cho người nghĩ ra được!

Trần Trâm nín thinh.

Nhân sinh như trò đùa, toàn bộ nhờ vào diễn kỹ (2), đừng nhìn Tiêu Vô Ưu ngày thường ngốc ngốc, đến thời khắc máu chốt, hẳn diễn rất tốt.

(2) Kỹ thuật biểu diễn.

Trong lúc nói chuyện, lối đi đình chi kiếm của Tiêu Vô Ưu đã bay thẳng về phía Chu Phong, Chu Sơn, quét ngang mà đi.

Do đang ở trong thành, Chu Phong, Chu Sơn sợ ném chuột vỡ bình, cho nên không dám dùng toàn lực, đành phải cẩn thận ứng phó.

Tiêu Vô Ưu cũng không có ý chèn ép, ba người cứ thế đánh một trận qua loa.

Trần Trầm ở đằng xa quan khán trận chiến, cao giọng nói:

- Tiêu tông chủ, hiện tại Đại Tấn phân loạn, Thiên Vân Tông nguy trong sớm tối, có gì không quay về trụ chi đại cục!

- Ai đồ đã chết, nộ khí khó bình! – Tiêu Vô Ưu cả giận nói.

- Người chết không thể sống lại, Thiên Vân Tông truyền thừa đã lâu, Tiêu tông chủ hẳn tâm để Thiên Vân Tông cứ thế bị hủy diệt sao? Huống chi thiếu môn chủ đệ nhị phân bộ Ma môn ta, Viên Kinh Thiên, cũng bị Trần Trầm đệ tử người đánh sụp thức hải, nếu muốn tính sổ, Ma môn ta mới là người nên tìm Thiên Vân Tông người tính sổ!

Lời này vừa ra, bên kia, Tiêu Vô Ưu không nói gì thêm.

Thấy vậy, Trần Trầm tiếp tục nói:

- Tiêu tông chủ nếu như nhất quyết quấy rối Ma môn, vậy thì đừng trách cường giả Ma môn ta trực tiếp chạy đến Thiên Vân Tông! Ta nghĩ lúc đó chắc Vô Tâm Tông sẽ thích ý lắm?

Động tác của Tiêu Vô Ưu thoáng trì trệ.

Trần Trầm rèn sắt khi còn nóng:

- Nếu Tiêu tông chủ chịu trở về, Ma môn ta nguyện ý xuất lực, kiên trì chờ chết Vô Tâm Tông, vì Thiên Vân Tông, Bạch Hồ Tông, Chu Tước Môn tranh thủ thời gian!

Nghe vậy, Tiêu Vô Ưu đột nhiên nổi giận, quát:

- Người muốn Thiên Vân Tông ta hợp tác cùng Ma môn các người?

- Nói cho người biết, Thiên Vân Tông dù có bị tiêu diệt cũng sẽ không mấy may quan hệ với Ma môn.

Nghe vậy, Trần Trầm nở nụ cười, lắc đầu nói:

- Cái gì mà hợp tác? Ma môn ta sao lại hợp tác cùng các người, chỉ có điều gần đây chúng ta muốn tấn công Vô Tâm Tông. Tiêu tông chủ, người có làm gì cũng chẳng liên quan đến Ma môn ta.

- Ai nha, không cần thận để lộ tình báo trọng yếu, Tiêu tông chủ, người coi như chưa nghe gì hết nhé!

- Hừ!

Tiêu Vô Ưu “hừ” lạnh một tiếng, ngự kiếm bay đi, không bao lâu sau đã biến mất ở phương xa.

Thấy vậy, Chu Phong cùng Chu Sơn đều lui trở về, kinh ngạc nhìn Trần Trầm.

- Thiếu môn chủ, không ngờ tư chất luyện thể của người tốt, mà ngôn từ cũng sắc bén không kém.

Nghe vậy, Trần Trầm định ngu bức một phen, thế nhưng nhớ đến thân phận của mình, ánh mắt hắt lập tức trở nên rét lạnh:

- Ngôn từ bất quá chỉ là trò vật thôi, hai vị tiền bối chớ để trong lòng. Tuy nhiên, kiếm chế Vô Tâm Tông là chuyện cấp thiết mà chúng ta cần làm, kính xin hai vị tiền bối theo ta đến Đại Tấn một lần.

Chương 117: Chiến Tranh Nổi Lên

Chu Phong cùng Chu Sơn hai mặt nhìn nhau, một lát sau, hai người đồng thời gật đầu.

Bất quá Chu Phong lại bổ sung:

- Muốn đi Đại Tấn cũng được, bất quá phải đợi thêm hai ngày nữa.
a. Hai ngày sau, ba mươi sáu bộ Ma môn ta sẽ áp dụng một vài hành động với Đại Tấn, đến lúc đó, song phương toàn diện khai chiến, chúng ta lại tái nhập Đại Tấn, so ra ổn thỏa hơn.

- Chỉ là không biết thiếu môn chủ muốn đi Đại Tấn làm gì?

Trần Trầm đã vạch ra kế hoạch sơ bộ, nhưng không thể nói ra được, bởi vì có rất nhiều chỗ cần bặt hack mới thực hiện được, cho nên hắn cũng chỉ có thể nói qua loa ửng phó.

...

Ba người dừng lại tại lãnh địa đệ nhị phân bộ Ma môn.

Ngày hôm sau, bên Đại Tấn truyền đến tin tức, tông chủ Thiên Vân Tông Tiêu Vô Ưu đã quay về.

Ngoài ra, Thiên Vân Tông Thánh tử Trần Trầm dường như cũng không chết, mà là trọng thương trở về tông!

- Trần Trầm không chết!

Đệ nhị phân bộ, Viên Kinh Thiên núp trong góc tường, ánh mắt v

ô cùng khủng hoảng, dường như bị ám ảnh tâm lý.

Bên cạnh hắn, Âm Ảnh cùng Âm Trần không ngừng an ủi, lại không có bất kỳ tác dụng gì.

Lúc này đây, bọn họ chỉ có thể mời hai vị Nguyên Anh tu sĩ là Chu Sơn và Chu Phong đến.

Hai người Chu Phong, Chu Sơn liếc nhìn Viên Kinh Thiên, cả hai đều lắc đầu bất đắc dĩ.

- Aiz, trước khi thức hải sụp đổ, thiếu môn chủ đã bị Trần Trầm kích thích quá độ, tạo thành chấp niệm mãnh liệt, tâm bệnh cần tâm dược, muốn loại bỏ chấp niệm, chỉ sợ phải chính tay đả bại Trần Trầm mới có thể.

- Không! Ta không đấu cùng Trần Trầm! Hắn là tên vô lại! – Viên Kinh Thiên điên cuồng gào thét, hai mắt đỏ bừng.

Một lát sau...

Rốt cuộc hắn cũng khôi phục lại bình thường, sợ hãi trong mắt đã biến thành kiên định.

Bản tính con người là trời sinh, dù có đánh mất ký ức, biến thành tiểu hài tử, nhưng tính cách kiên nghị cùng bất khuất vẫn không cách nào thay đổi.

Có thể ẩn nấp tại Vô Tâm Tông hơn mười năm, đương nhiên, Viên Kinh Thiên cũng là người có nghị lực to lớn, người như vậy, thường thường có can đảm đối mặt với tâm ma của mình.

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, Âm Trần, Âm Ảnh có chút vui mừng.

Bịch!

Nhưng đúng lúc này, Viên Kinh Thiên đột nhiên quỳ xuống trước mặt Trần Trâm.

- Sư huynh, người có thể dùng một chiêu đánh bại ta, chắc chắn cũng có thể đánh bại Trần Trâm, khẩn cầu sư huynh cho phép Kinh Thiên theo bên cạnh người học tập bản lĩnh! Chiến thắng tâm ma!

Thấy vậy, Trần Trâm thập phần im lặng.

Cái này là muốn bái ta làm thầy để đánh bại ta? Mệt cho người còn nghĩ ra được!

Bất quá, Âm Ảnh cùng Âm Trần bên cạnh thấy một màn như vậy, lại vô cùng chấn động, lẩm bẩm nói:

- Quá giống! Hai mươi năm trước, Kinh Thiên cũng quỳ như thế trước mặt lão môn chủ, khẩn cầu ngài cho hắn một cơ hội tiến vào bí cảnh!

- Lúc đó Kinh Thiên mang trên lưng gia cừu, tướng mạo bình thường đến cực điểm, bị môn chủ nhìn trúng, cuối cùng từ trong bí cảnh đạt được Thần Ấn Thuật... Không chỉ báo gia cừu, về sau còn chủ động xin đi giết giặc, tiến vào Đại Tấn.

Trần Trâm:

- ...

Thấy Trần Trâm không có phản ứng, Âm Ảnh cùng Âm Trần cũng lên tiếng cầu tình:

- Thiếu môn chủ, Kinh Thiên muốn bắt đầu lại một lần nữa, có lẽ tâm trí sẽ nhanh chóng thành thực. Chúng ta không dám yêu cầu xa vời thiếu môn chủ có thể dạy hắn Luyện Thể, chỉ cần để hắn theo bên cạnh ngài, kính xin thiếu môn chủ đáp ứng.

- ... Được rồi! – Trần Trầm bất đắc dĩ đáp ứng.

Thần Ân Thuật của Viên Kinh Thiên so với trước lợi hại hơn, sơ hở duy nhất chính là thời điểm ra tay.

Cái này cũng có nghĩa nếu hắn không ra tay, căn bản không ai có thể phát hiện được hắn.

Ví dụ như đi nhìn lên người ta tắm, chỉ cần không động thủ động cước, đoán chừng có thể xem trọn bộ.

Loại kỹ năng này có hữu dụng với hắn, đương nhiên, Trần Trầm không định dùng vào mấy chuyện nhàm chán như nhìn tắm.

- Đa tạ sư huynh! Sư huynh ngày sau nếu có gì phân phó, chỉ cần Kinh Thiên có thể làm được, ta nhất định toàn lực mà làm.

Viên Kinh Thiên kích động dị thường, từ sau trận chiến lần đó, trong tâm trí nhỏ bé của hắn xuất hiện một thân ảnh vô cùng cao lớn, không cách nào chiến thắng được.

Thân ảnh kia chính là vị sư huynh đeo mặt nạ này.

Mỗi khi nhớ đến tên Trần Trầm đáng sợ kia, chỉ cần nghĩ đến sư huynh toàn thân phát ra kim quang, sợ hãi trong nội tâm sẽ bị xua đi.

Hôm nay sư huynh lại đồng ý để hắn theo bên cạnh, chuyện này khiến hắn cảm thấy vô cùng an toàn.

Nghe vậy, Trần Trầm khẽ vỗ vai Viên Kinh Thiên, trịnh trọng nói:

- Ta không dễ thu người, nhưng một khi quyết định để người theo bên cạnh ta, ta sẽ có trách nhiệm với người. Ta ở đây cam đoan, chỉ cần người cố gắng, ngày sau nhất định sẽ đánh bại Trần Trầm.

- Đa tạ sư huynh! – Viên Kinh Thiên cảm động, lệ nóng doanh trò ng, thiên ngôn vạn ngữ chỉ tụ lại trong một câu đa tạ.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, hết thấy không cần phải nói.

- Về sau để hấn khiêu chiến ta, ta trực tiếp nhận thua, đó cũng không tính là vi phạm hứa hẹn!

Trần Trầm trầm nghĩ, sau đó quay đầu đi.

...

Một ngày sau, ngoại trừ đệ nhất cùng đệ nhị phân bộ, hơn ba mươi phân bộ khác của Ma môn đều có động tác.

Bên cạnh đó, vương triều Đại Chu cũng phái ra trăm vạn đại quân tiến công lãnh thổ Đại Tấn, trong vòng một ngày đã chiếm được tám tòa đại thành.

Mà tám tòa đại thành này đều là lãnh địa của các tông môn đầu nhập dưới trước Vô Tâm Tông.

Những tông môn này cảm thấy vô cùng bất an, Vô Tâm Tông cũng luống cuống tay chân.

Ngày hôm nay, Trần Trầm lại lần nữa tiến về giao giới Đại Chu cùng Đại Tấn.

Theo bên cạnh là Chu Phong, Chu Sơn cùng Viên Kinh Thiên mang theo chong chóng.

Nhìn Viên Kinh Thiên ngây ngô cười, Chu Phong cùng Chu Sơn đều đen mặt.

- Thiếu môn chủ, như vậy có được không?

- Không có gì là không tốt, hẳn nên có tuổi thọ khoái hoạt. Nói thật, đệ nhị phân bộ nói hết tất cả chuyện lúc trước của hẳn, đối với phát triển của hẳn chưa chắc là tốt. - Trần Trầm đứng chấp tay, thộn miệng đáp.

- Thế nhưng... Hẳn là sát thủ!

- Bởi vì cái gọi không phá thì không xây được, nếu như cứ bắt hẳn phát triển dựa theo quá khứ, vậy sau này hẳn vẫn chỉ là Viên Kì nh Thiên kia, không có bất kỳ tiến bộ gì.

- Một người có thể sống lại thứ hai... Thập phần khó khăn! Đây là kỳ ngộ của hẳn!

Hai người Chu Phong cùng Chu Sơn im lặng, từ sau khi thiếu môn chủ nói chuyện với Tiêu Vô Ưu, bọn họ liền phát hiện thiếu môn chủ này rất biết nói, hơn nữa đều có lý, khiến người tin phục, không ông cách nào phản bác được.

- Hiện tại chúng ta đi đâu? – Chu Phong hỏi.

- Đi đến Thiên Vân Tông, hôm nay Thiên Vân Tông thân cô thế cô, là đối tượng mà Vô Tâm Tông muốn lôi kéo nhất, nếu như chúng ta đến Thiên Vân Tông một chuyến, Vô Tâm Tông sẽ sinh ra nghi kị với Thiên Vân Tông.

- Dưới tình huống như vậy, Thiên Vân Tông không thể không liên hợp cùng Bạch Hồ Tông.

Trần Trầm lạnh nhạt trả lời.

Đương nhiên, hẳn có thật nghĩ như vậy hay không, cũng chỉ có hẳn biết.

Hai người Chu Phong, Chu Sơn nghe vậy, bưng tỉnh đại ngộ, cùng kêu lên:

- Thiếu môn chủ anh danh!

Chẳng biết tại sao, giờ phút này trong đầu bọn họ xuất hiện một từ: Hùng tài đại lược!

Thiếu môn chủ trước mắt tuy còn trẻ, nhưng đã có tài thao lược, tuy là bọn họ không biết chuyến này thiếu môn chủ muốn đến Đại Tấn để làm gì, nhưng bọn họ cảm thấy, thiếu môn chủ là thật tâm muốn đối địch cùng Vô Tâm Tông.

...

Nhưng bọn họ không biết là lúc này đây...

Trên bầu trời Thiên Vân Tông, hai chiếc hắc sắc cự châu che trời, tản ra uy áp khủng bố không gì sánh kịp.

Từng ngọn núi của Thiên Vân Tông đều mở ra hộ sơn đại trận, trong đại trận, đám đệ tử trợn mắt nhìn lên cự châu trên trời kia.

Một lão giả chậm rãi bước ra đứng trên cự châu, diện bạch vô tu, thanh sắc lạnh lẽo đến cực điểm.

- Thiên Vân Tông nghe lệnh, hạn các ngươi trong vòng nửa ngày, phải tất cả tu sĩ từ Trúc Cơ trở lên theo ta ra tiền tuyến, chống lại Ma môn, nếu không hôm nay chính là ngày diệt vong của Thiên Vân Tông.

Chương 118: Xuân Tầm Đáo Tử Ti Phương Tận

(1) Tầm xuân đến chết vẫn còn nhà thơ.

- Phải tất cả những tu sĩ từ Trúc Cơ trở lên, cho dù chống lại Ma môn cũng không có đạo lý như vậy! - Tiêu Vô Ưu một mình đứng bên ngoài đại trận, đối mặt với hai cỗ cự châu, không chút lo sợ.

Nhìn thấy biểu tình của Tiêu Vô Ưu, vô tu lão giả cười lạnh không thôi.

- Tiêu Vô Ưu, thực nghĩ bước vào Nguyên Anh liền muốn làm gì thì làm à? Nói cho người biết, môn chủ Thanh Long Môn cũng là Nguyên Anh đấy, nhưng thế thì sao? Không phải cũng xuống mồ rồi sao?

- Vốn dĩ Vô Tâm Tông ta vẫn còn chút... kiên nhẫn với các người, nhưng hiện tại kiên nhẫn đã cạn kiệt rồi!

- Trong vòng nửa ngày, nếu không thần phục! Người và tất cả các đệ tử trong tông đều chỉ có một con đường chết!

Dứt lời, trong một chiếc cự châu khác có một lão giả bước ra, tu vi cũng là Nguyên Anh kỳ.

Nhìn hai cường giả Vô Tâm Tông trước mặt, thần sắc Tiêu Vô Ưu ngưng trọng.

Hắn muốn chạy trốn quả thật không khó, nhưng người trong tông thì phải làm sao?

Trong lúc nhất thời, Tiêu Vô Ưu do dự không thôi.

...

- Sư huynh, người là người Đại Tấn, có từng gặp qua Trần Trầm k

ia chưa? Rốt cuộc hắn trông như thế nào? Đám trưởng lão trong môn cũng không thật sự rõ lắm!

Trên đường tiến đến Thiên Vân Tông, Viên Kinh Thiên tò mò hỏi Trần Trầm.

Nghe vậy, ánh mắt Trần Trầm ngưng trọng, thở dài nói:

- Không tôn trọng địch nhân cũng có nghĩa là không tôn trọng bản thân, nói thật thì ta từng nhìn thấy Trần Trầm ở đằng xa... Khi đó là trong vương đô...

- Tư thái tuyệt luân, khí vũ hiên ngang, đương nhiên, thiên tư càn g là nhất lưu! Tu vị cao thâm, hơn xa mấy tên Thánh tử... bình thường kia!

- Ngoài ra, hắn làm người sát phạt quyết đoán, từng xuống đường chém chết tồn tại đứng thứ hai bảng xếp hạng thiên kiêu Đại Tấn.

- Nhìn chung, trong thế hệ trẻ Ma môn, có lẽ chỉ có ta mới có thể chống lại hắn.

Nghe một phen bình luận như thế, sắc mặt Viên Kinh Thiên ngưng trọng, sâu trong mắt trào dâng chiến ý.

Ngay cả Chu Phong cùng Chu Sơn cũng thoáng cái trở nên nghiêm túc.

May mà bọn họ nhặt được thiếu chủ ở Đại Tấn, nếu không thì ngày sau lấy đâu ra người ngăn cản Thánh tử Thiên Vân Tông kia?

- Thiếu môn chủ không cần tự coi nhẹ mình, thực lực hiện tại của thiếu môn chủ đã là Kim Đan sơ kỳ, Trần Trầm kia có cường thịnh hơn nữa cũng chưa bước vào Kim Đan, hắn không phải đối thủ của thiếu môn chủ. - Chu Phong bên cạnh nhắc nhở.

Trần Trầm nhẹ thở ra một hơi, ánh mắt trở nên thâm thúy, thì thào nói:

- Mười ngày trước, ta vẫn chỉ là một người bình thường, nhân sinh tế ngộ nào ai biết rõ?

Nghe vậy, Chu Phong, Chu Sơn đều trằm mắt, cảm thấy rất có đạo lý.

Một đoàn người phi hành bằng pháp bảo của Chu Phong, tốc độ cực nhanh, không bao lâu đã xâm nhập lãnh thổ Đại Tấn.

Nhìn đại kích dưới chân, Trần Trầm hâm mộ không thôi.

Luyện Khí Nhất Mạch muốn có được pháp bảo bổn mạng thuộc về mình nhất định phải đạt đến Kim Đan, mà Luyện Thể Nhất Mạch thì phải đạt đến Nguyên Anh.

Nhưng cả hai cái hấn đều thiếu một đoạn, không biết đến bao giờ mới có thể có được pháp bảo.

Trong lúc nghĩ đến mấy vấn đề này, Thiên Vân Tông cũng càng lúc càng gần, bất chợt, đại kích ngừng lại, sắc mặt Chu Phong trông rất khó coi.

- Thiếu môn chủ, phía Thiên Vân Tông đang đánh nhau, dường như là Vô Tâm Tông phái ra hai chiếc Vô Hận Chiến Châu, phải là làm sao bây giờ? Chúng ta vẫn đến đó?

Vừa nghe đến đó, Trần Trầm vô cùng sốt ruột, thế nhưng vẻ mặt vẫn ung dung thản nhiên, một bộ đang bày mưu tính kế.

- Vô Tâm Tông quả nhiên nóng nảy, Bạch Hổ Tông, Chu Tước Môn, Huyền Vũ Môn tam tông đồng khí chi liên, bọn chúng khó mà xử lý tam tông, thế nên lựa chọn Thiên Vân Tông khai đao.

- Đây là cơ hội của chúng ta?

- Phải làm sao?

- Đi dạy cho Vô Tâm Tông một bài học, nếu có thể nhân cơ hội giết chết một trong hai Nguyên Anh càng tốt! - Trần Trầm cười lạnh nói.

Nghe vậy, Chu Phong không hề hoài nghi, trong mắt chỉ còn lại sát khí, trường kích dưới chân bỗng nhiên gia tốc, trong phút chốc đã bay ra mấy ngàn thước, hai cỗ hắc sắc cự thuyền của Vô Tâm Tông cũng xuất hiện trong mắt Trần Trầm.

- Phạm vi cảm giác của Chu Phong, Chu Sơn đại khái khoảng bốn ngàn mét! - Trần Trầm yên lặng nhớ kỹ con số này.

...

Lúc này, Thiên Vân Tông đã loạn thành một đoàn, Tiêu Vô Ưu đơn độc đối chiến cùng hai cường giả Nguyên Anh, tuy ở vào thế hạ phong, nhưng trong lúc nhất thời không có dấu hiệu bại lui.

Ngoại trừ đám Nguyên Anh, có không ít Kim Đan trưởng lão cũng tham chiến, ví dụ như Triệu trưởng lão trước kia đã hộ tống Trần Trầm đến Quốc đô.

Mặt khác, hai chiếc hắc sắc cự châu đang điên cuồng oanh tạc đại trận hộ sơn, đám đệ tử Thiên Vân Tông đứng trong hộ trận nhìn thấy cảnh tượng này, mặt cắt không còn giọt máu.

Ầm Ầm!

Đúng lúc này, một tiếng bạo nổ, đại trận hộ sơn bị đánh sụp.

Tu sĩ Vô Tâm Tông trên phi châu gào lên một tiếng, vọt xuống, lớn giọng nhất chính là tên tu sĩ Kim Đan dẫn đầu.

- Trước bắt Thánh tử Thiên Vân Tông Trần Trầm!

Trong đám đệ tử vậy mà thật sự có một “Trần Trầm”.

“Trần Trầm” kia mặt trắng bệch, ngồi trên xe lãng, bộ dạng thụ th ương chưa lành, bên cạnh hắn, Tôn Thiên Cương cùng đám đệ tử nội môn Trúc Cơ bày trận địa sẵn sàng đón địch, bảo hộ an toàn c ủa Thánh tử nhà mình.

Đệ tử song phương nhanh chóng giao phong, đối lập với đệ tử Vô Tâm Tông, đệ tử Thiên Vân Tông yếu hơn rất nhiều, nếu không d ựa vào đám nội môn đệ tử liều chết chắn phía trước, e là chỉ trong nháy mắt, đệ tử Thiên Vân Tông đã bại lui.

Ầm Ầm!

Nhưng song phương còn chưa đánh được vài giây, trên bầu trời đ ột nhiên vang lên một tiếng nổ, một thanh trường kích màu đen đầ m thẳng vào cự châu, xuyên thủng đại trận hộ châu, hào quang bê n trên nháy mắt nhạt đi vài phần.

Thấy một màn như vậy, hai gã Nguyên Anh đang giao chiến với Tiêu Vô Ưu cả kinh, giận dữ hét:

- Tiêu Vô Ưu! Người cầu kết Ma môn!

Tiêu Vô Ưu mặt già đỏ lên, trầm giọng quát:

- Cái gì mà cầu kết Ma môn, rõ ràng là các người dẫn người Ma môn đến đây!

Nói xong câu đó, Tiêu Vô Ưu vậy mà chẳng hề thấy ngượng, từ k hi thu tên gia hỏa Trần Trầm kia, dường như da mặt hắn cũng dày lên.

Mà lúc này, Chu Phong cùng Chu Sơn đã bắt đầu tấn công hai cư ờng giả Nguyên Anh.

Hai người đều là cái ngoan nhân, cũng không thèm chào hỏi một tiếng, vừa ra đã đánh thẳng vào chỗ hiểm của địch nhân.

Hai gã Nguyên Anh vốn rất thoải mái đánh Tiêu Vô Ưu, nhưng hi ện tại thì hay rồi, biến thành hai đánh ba, dần dần rơi vào thế hạ p hong.

Bất quá, phát hiện Ma môn không đến bao nhiêu người, bọn họ lạ i nhẹ thở ra, vội vã quát chúng đệ tử Vô Tâm Tông:

- Mau bắt lấy Thánh tử Thiên Vân Tông cho ta!

Theo như bọn họ thấy, chỉ cần khống chế Trần Trầm, bức hiếp Tiê u Vô Ưu, không lo hấn không liên hợp với bọn họ đối phó hai tên Ma môn đột nhiên xuất hiện này, đến lúc đó đương nhiên bọn họ s ẽ chuyển bại thành thắng.

Đám đệ tử Vô Tâm Tông thấy vậy, cũng biết tình huống khẩn cá p, lập tức liều chết xông lên, không bao lâu sau, bọn họ đã giết đế n chỗ “Trần Trầm”.

“Trần Trầm” ngồi trên xe lăn lại không hề thay đổi sắc mặt.

- Đại ca, vì ngươi, ta cũng chỉ có thể làm được bấy nhiêu thôi! - G iấu dưới lớp mặt nạ, Trương Kỳ nhìn một mảnh hỗn loạn trước m ắt, thì thào tự nói.

Đêm hôm trước, tông chủ đến tìm hấn, nói cho hấn biết đại ca thâ n hãm Ma môn, mà để người Ma môn không hoài nghi, phía Thiê n Vân Tông nhất định phải có một Trần Trầm.

Hấn cùng đại ca đi tu tiên, là người hiểu rõ đại ca nhất, hơn nữa hi nh thể lại tương tự, có quan hệ với đại ca tốt nhất, đáng tin cậy, th

ế nên, trách nhiệm này đương nhiên giao cho hắn.

Nhìn mặt nạ tông chủ đưa tới, Trương Kỳ không chút do dự.

Hôm nay tu vi hắn đã phé, nhưng vẫn còn có thể giúp đỡ đại ca, c ái này khiến hắn thập phần vui sướng.

Hai ngày này, hắn dùng diện mạo đại ca gặp không ít người, cũng cảm nhận được áp lực cực lớn mà đại ca phải chịu, vì vậy mà hắn cực lực bắt chước theo tư thái của đại ca.

Thế cho nên trong tông không có mấy người nhìn ra dị thường củ a hắn.

Mà hết thấy chính là vì an toàn của đại ca ở Ma môn, dù sao khôn g ai có thể biết được trong Thiên Vân Tông có nội gian Ma môn h ay không.

Mất thấy Tôn Thiên Cương trước mặt bị đánh bay, một đệ tử Vô Tâm Tông diện mạo dữ tợn vọt về phía mình, Trương Kỳ nhắm m ắt lại, hồi tưởng từng cảnh tượng từ lúc quen biết đại ca cho đến n ay.

Hắc Phong Nhai, đại ca đột nhiên nhảy núi hấp dẫn lực chú ý củ a kẻ địch, cứu hắn một mạng.

Thạch Xuyên huyện, đại ca dùng sức một mình bình định gia tộc l ón nhất huyện, cứu cả nhà Trương gia.

Thiên Vân Tông, đại ca thập phần chiếu cố hắn, động một chút lại vụng trộm nhét linh thạch cùng thiên tài địa bảo cho hắn, còn dùn g thủ đoạn giúp hắn bái nhập môn hạ của luyện đan trưởng lão.

Trong Quốc đô, đại ca liêu lĩnh đối đầu với cả thiên hạ, suốt đêm chém giết thiên kiêu thứ hai Đại Tấn, Tề Bất Phàm, báo thù cho h ắn.

Nghĩ đến những... chuyện này, Trương Kỳ đột nhiên nở nụ cười, đệ tử Vô Tâm Tông cách đó không xa trông cũng không còn dữ tợn như vậy nữa.

Nhân sinh có được một tri kỷ, còn mong gì hơn?

Dù hôm nay có chết, cũng đáng.

Chương 119: Mục Tiêu Là Tinh Thần Đại Hải

- Ta bắt được Thiên Vân Tông Thánh tử rồi!

Vô Tâm Tông đệ tử kia cực kỳ hưng phấn, đột nhiên, một thân ảnh đeo mặt nạ lạnh lùng xuất hiện, giẫm lên người hắn.

Tên đệ tử kia không kịp phản ứng, bị giẫm bẹp xuống đất, chỉ còn đôi tay đang quơ quào loạn xạ trên không.

- Người là người phương nào!

Nhìn quái nhân đột ngột xuất hiện kia, trong mắt đám đệ tử Vô Tâm Tông lóe lên tia kiêng kỵ, tức giận quát.

- Bỏn tẹo là tân nhiệm thiếu môn chủ Ma môn đệ nhất phân bộ, hôm nay đặc biệt tới đây xem thử thiên kiêu Đại Tấn thế nào, ngờ đâu chỉ toàn là gà đất chó sành.

Trần Trầm quay đầu nhìn Trương Kỳ, căn bản không để tâm đến

đám người kia, ngữ khí thập phần lạnh lùng.

- Tân nhiệm thiếu môn chủ? - Ánh mắt đám đệ tử Vô Tâm Tông t
ôi sầm.

Thiếu môn chủ Viên Kinh Thiên của đệ nhị phân bộ đã giết chết t
ân vương Đại Tấn, tên thiếu môn chủ đệ nhất phân môn rốt cuộc
có bao nhiêu lợi hại?

Nghĩ đến đây, cả đám đều sinh lòng sợ hãi, do dự không tiến.

Nhìn hắc y nhân đeo mặt nạ trước mặt, Trương Kỳ vô cùng chấn
động.

Quá giống, phương thức xuất hiện đầy cợt nhả của người này quả
thật y hệt đại ca.

Bất quá, đại ca là có ý định cợt nhả, thời điểm xuất hiện đã chuẩn
bị sẵn, còn hắc y nhân trước mặt, ánh mắt lãnh liệt, đùa giỡn ngườ
i ta mà không tự biết, rõ ràng là ngấm ngấm làm trò xấu.

Hắn là... Đây là...

Không đợi Trương Kỳ kịp suy nghĩ, hắc y nhân đã lên tiếng.

- Dù chỉ còn một hơi thở, cũng phải phấn đấu đến cùng, chỉ cần m
ệnh vẫn còn, thì còn có hi vọng.

Tuy lúc nói những người này, hắc y nhân nhìn về phía bầu trời, nh
ưng Trương Kỳ biết rõ là hắn đang nói với mình, nội tâm lập tức
xác định thân phận người trước mặt.

Là đại ca!

Không ngờ là đại ca lại cứu mình một lần nữa!

- Các ngươi còn đứng đó làm gì? Xông lên cho ta! Nếu không bắt được Trần Trầm, tất cả đều phải chết!

Trên bầu trời, hai cường giả Nguyên Anh của Vô Tâm Tông thấy các đệ tử bên dưới bất động, giận dữ quát.

Hai đánh ba, bọn họ không chống được bao lâu nữa, đến lúc đó, bọn họ chạy trốn, đám đệ tử này ngoại trừ chết thì còn con đường nào khác nữa?

Phía dưới, chúng đệ tử Vô Tâm Tông nháy mắt hiểu rõ tình cảnh của mình, cũng mặc kệ hắc y nhân trước mặt rút cuộc là ai, trực tiếp xông lên.

Nhìn đám đệ tử Trúc Cơ này, Trần Trầm hừ lạnh một tiếng, vung ra một quyền, quét bay cả mảng lớn.

Lúc này, mấy tên cường giả Kim Đan dẫn đội cũng vừa xông đến, liều mạng tấn công Trần Trầm.

Phanh!

Một âm thanh trầm đục, Trần Trầm đã bị đánh bay ra ngoài, vừa văng đâm vào người Trương Kỳ.

Trương Kỳ còn chưa kịp phản ứng, người cùng xe lăn đã lăn xa mấy chục thước.

Bất quá, thời điểm rơi xuống, chẳng hiểu sao không có đau nhức kịch liệt như trong tưởng tượng, chỉ thấy xe lăn bị chấn thành bột mịn.

- Kim Đan cường giả lại ra tay với đám tiểu bối, đúng thật là vô sỉ! - Trần Trầm bò dậy, không liếc nhìn Trương Kỳ lấy một cái, quay người chạy về phương xa.

Nhìn theo bóng lưng Trần Trầm, thần sắc Trương Kỳ vô cùng phức tạp, bởi vì hắn cảm giác được hiện tại trong lồng ngực có thêm thứ gì đó.

Đám cường giả Kim Đan hai mặt nhìn nhau, không biết nên bắt Trương Kỳ hay nên bắt tên hắc y nhân kia thì tốt hơn.

Không đợi bọn họ kịp quyết định, trên bầu trời đột nhiên vang lên tiếng hô đầy lo lắng.

- Thiếu môn chủ! Người không sao chứ?

- Không có việc gì, hai vị cứ lo đánh đi, tốt nhất đánh chết hai tên cẩu tặc Vô Tâm Tông kia! Đám cá tôm thối nát này không khiến ta bị thương được!

Trần Trầm vừa hôn vừa đuổi đánh đám đệ tử Trúc Cơ, không bao lâu sau, hắn đã dùng sức một người đánh mấy tên đệ tử Trúc Cơ của Vô Tâm Tông bỏ chạy tứ tán.

Trên không trung, hai cường giả Vô Tâm Tông thấy địch thủ lo lắng không phải giả, tâm tư thoáng cái lung lay.

Bắt được Trần Trầm có thể chuyển cơ, nhưng nếu bắt được tên thiếu môn chủ Ma môn kia... Thế cục của hai nước sẽ có thay đổi.

Thực lực của tên thiếu môn chủ Ma môn này quả thực rất mạnh, đánh Trúc Cơ mà như thái thật, xem ra là một cái thiên kiêu, nhân vật bậc này khẳng định được Ma môn coi trọng.

Hơn nữa, Trần Trầm hiện tại đang được đám đệ tử Thiên Vân Tông bảo hộ xung quanh, trái lại, thiếu môn chủ Ma môn chỉ có một mình.

Nghĩ đến đây, lão giả Vô Tâm Tông không chút do dự quát:

- Trước bắt tên thiếu môn chủ Ma môn kia! Nếu ai có thể bắt lấy hắn, thưởng 1 vạn linh thạch!

Hắn vừa dứt lời, lập tức có ba bốn tên cường giả Kim Đan vọt về phía Trần Trầm.

- Lão tặc, ngươi lấy nhiều khi ít! Tại hạ cáo từ!

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm gào to, xoay người bỏ chạy, tốc độ cực nhanh.

Mấy tên cường giả Kim Đan đuổi sát phía sau, không bao lâu lắm, đám người đã biến mất ở phương xa.

Trên bầu trời, Chu Phong cùng Chu Sơn thấy vậy, vô cùng lo lắng, vô thức một chia ra một người đi cứu viện.

Nhưng lúc này, hai gã Nguyên Anh Vô Tâm Tông tựa như đánh máu gà, bộc phát 120% thực lực, ngăn chặn hai người bọn họ cùng Tiêu Vô Ưu.

Phía dưới, Trương Kỳ nhanh chóng được đưa đến chỗ an toàn.

- Thánh tử, chúng ta ra ngoài xem thử, thuận tiện giúp các sư đệ khác! - Sau khi an bài thỏa đáng cho Trương Kỳ, mấy tên đệ tử nội môn vội vã chạy ra ngoài.

Không bao lâu sau, chỗ này chỉ còn lại Trương Kỳ.

Hắn lẳng lẳng lấy vật trong ngực ra, đó là một tờ giấy cùng với một cái nhẫn trữ vật.

Mở ra xem, là bút tích của đại ca.

- Trương Kỳ, ở Ma môn, ta tìm được một công pháp không tệ, không ông có đan điền vẫn có thể tu luyện được, gọi là Đoạt Thiên Bất T

ử Quyết.

- Tu luyện môn công pháp này cần cướp đoạt thượng thiên khí vận, dung hòa vào bản thân, nói ngắn gọn là đập thiên tài địa bảo.

- Theo ta thấy, môn công pháp này càng ăn nhiều thiên tài địa bảo thì càng lợi hại, thậm chí mỗi một lần đột phá tu vi đều cần thiên tài địa bảo đặc biệt.

- Thiên tài địa bảo là thứ gì? Đại ca ngươi thiếu sao?

- Cho nên hảo hảo mà tu luyện, không cần lo lắng gì cả, mấy thứ bên trong nhẫn trữ vật đủ để ngươi tu luyện đến mức lợi hại như đại ca.

- Trương Ky, ngươi là người có vận khí tốt, ở bên cạnh ta sẽ hạn chế ngươi phát triển, hôm nay ta thân hãm Ma môn, ngươi vừa lúc có thể thả sức mà làm.

- Trở nên mạnh mẽ, bước đi trên con đường thuộc về mình, nhớ kỹ, mục tiêu của huynh đệ chúng ta chính là tinh thần đại hải!

Nhìn mấy dòng ngắn ngủi này, Trương Ky lệ rơi đầy mặt.

Đại ca ở Ma môn có bao nhiêu nguy hiểm, không nghĩ cũng biết, nhưng hẳn vẫn nhớ đến mình, thậm chí còn vì mình tìm được một truyền thừa lợi hại như vậy.

Không chỉ thế... Vừa nãy trước mặt nhiều Nguyên Anh cường giả như thế, đại ca vẫn liều lĩnh giao nhẫn trữ vật cho mình, thậm chí không tiếc cứng rắn nhận một kích của tu sĩ Kim Đan.

Phân tình nghĩa này...

Trương Ky lau nước mắt, trong đầu tưởng tượng đủ loại gian nan mà Trần Trầm phải trải qua, nội tâm càng thêm cảm động, kiềm l

ông không được phát thệ.

Từ này về sau, hấn nhất định phải là một cường giả đầu đội trời, c
hân đạp đất! Dù cho có cực khổ nhiều hơn nữa, có phải dùng hết t
hảy thủ đoạn cũng không hối tiếc!

Có vậy mới không phụ huynh đệ chi nghĩa!

...

Bên kia, Trần Trầm đã chạy được năm sáu ngàn mét, tốc độ dần t
hả chậm, cuối cùng quay đầu, nhìn về phía đám cường giả Kim Đ
an.

- Chỉ ba cái Kim Đan sơ kỳ, các người cũng quá xem thường ta!

Trần Trầm cười nhạt nói.

Tên Kim Đan cầm đầu thấy Trần Trầm đứng đình chạy, tựa hồ kh
ông có chút nào khản trương, lập tức lộ vẻ lo lắng.

Cảm giác bất an đột nhiên ùa về, có khi nào bọn hấn bị lừa rồi kh
ông?

- Rốt cuộc người là người phương nào? Hấn không phải thiếu mô
n chủ đệ nhất phân bộ Ma môn?

Trần Trầm lắc đầu, cười khẽ:

- Không, ta chính là thiếu môn chủ đệ nhất phân bộ Ma môn, tươn
g lai là môn chủ Ma môn, kiêm nhiệm Đại Trần chi vương! Các n
gười thấy có trâu không?

- Đại Trần chi vương? - Mấy tên tu sĩ Kim Đan nghệt mặt ra, vươ
ng này là vương nước nào?

- À, ta quyết định tương lai sẽ thống nhất Đại Tấn cùng Đại Chu, đổi quốc hiệu thành Đại Trần, các người thấy thế nào? Êm tai không? - Trần Trầm giải thích.

Mặt đám tu sĩ Kết Đan thoáng cái biến thành màu gan heo.

Vô liêm sỉ bọn họ từng gặp rồi, nhưng vô liêm sỉ cỡ này quả thật là văn sở vị văn đấy!

Đang lúc đám người nộ khí xông thiên, lực chú ý đều đặt vào tên vô sỉ trước mặt, giữa hư không đột nhiên xuất hiện một thân ảnh, mang theo phong mang sáng chói.

Chương 120: Huyền Vũ Phá Cấm

Xoẹt!

Tiếng tơ lụa bị xé rách vang lên, một gã Kim Đan tu sĩ thỏ huyết rút lui.

Trong hư không, Viên Kinh Thiên hiện thân, có hơi ngại ngần nói:

- Sư huynh, thực lực ta có hạn, một kích tối đa chỉ có thể đả thương một tu sĩ Kim Đan.

- Đã đủ rồi, có thể làm vậy, người đã không tệ. – Trần Trầm không chút keo kiệt khích lệ.

Bán bộ Kim Đan đánh lên có thể đả thương Kim Đan đã là rất tốt, dù sao kết đan với không kết đan căn bản vẫn có chênh lệch.

- Viên Kinh Thiên!

Hai tu sĩ còn lại lập tức rút lui, đề cao cảnh giác.

Vị này chính là kẻ tiếng tăm lừng lẫy, đã hành thích tân vương, đại địch của Vô Tâm Tông, không ngờ hắn vậy mà lại trốn ở gần đây.

- Được rồi, còn lại cứ giao cho sư huynh ta! – Trần Trầm bật cười ha hả, Viên Kinh Thiên khẽ gật đầu, lại tiếp tục ẩn thân.

Hai vị tu sĩ Kim Đan không cảm ứng được tung tích của hắn, vừa kinh vừa sợ, dưới tình huống như vậy sao có thể là đối thủ của Trần Trầm?

Sau nửa khắc, ba tên tu sĩ Kim Đan của Vô Tâm Tông đã bị đánh chỉ còn lại kim đan.

...

Nhìn kim đan trong tay, Trần Trầm âm thầm đánh giá thực lực của mình.

Trên phương diện Luyện Thể, hiện tại, Cửu Chuyển Kim Thân Quyết của hắn vừa bước vào đệ tam trọng, tương đương với Kết Đan sơ kỳ.

Nhưng công pháp của Cửu Chuyển Kim Thân Quyết có chút nghịch thiên, hơn nữa thể chất hắn lại đặc thù, cho nên Luyện Thể Kim Đan sơ kỳ vẫn có thể đánh một trận với Kim Đan trung kỳ.

Nói về Luyện Khí, tu vi của hắn hiện là Trúc Cơ hậu kỳ, sắp bước vào đỉnh phong, bởi vì Tiên Thiên Không Linh Thể cùng với Luyện

ện Khí tầng hai mươi một mới Trúc Cơ, cho nên thực lực Luyện Khí của hắn hơn xa tu sĩ cùng cấp bậc, đánh bại Bán bộ Kim Đan hắn không khó, so với Kim Đan thì vẫn còn kém một chút.

Nếu thật liều mạng, kết hợp Luyện Thể cùng Luyện Khí, có thể đánh bại được Kim Đan trung kỳ.

Thế nhưng nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn không thể nào đồng thời thi triển hai loại công pháp, đó chẳng khác nào là tự bại lộ thân phận.

Hơn nữa, điều kiện tiên quyết là tất cả mọi người không có pháp bảo mới được.

- Sư huynh, lời lúc trước ngươi nói với ta quả thật có đạo lý, chỉ cần còn một hơi thở, phấn đấu không ngừng! Ta thụ giáo! – Viên Kinh Thiên bên cạnh khẽ nói.

Trần Trầm không biết phải nói gì? Mình có nói với hắn vậy sao? Cái này là nói với Trương Kỳ mà!!!

- Chỉ là... Không biết vì sao ta có cảm giác tên ngồi xe lăn kia nhìn rất quen, sư huynh, ngươi biết hắn không?

- Không biết, chắc là gặp thoáng qua.

Qua loa đáp một câu, Trần Trầm lặng yên lấy túi linh thú trong nhẫn trữ vật ra.

Trước khi rời khỏi đệ nhất phân bộ Ma môn, Chu Nhân Long đã cho hắn một cái nhẫn trữ vật, cho nên đến đệ nhị phân bộ Ma môn, hắn mới dám trắng trợn dùng nhẫn trữ vật như vậy.

Có điều, cái túi linh thú này quá chói mắt, hắn vẫn luôn không dám lấy ra.

Cẩn thận từng chút một mở túi linh thú, Trần Trâm nhìn vào trong, chỉ thấy bên trong cũng có một đôi mắt Đậu Xanh be bé nhìn lại hắn.

- Cmn!

Trần Trâm phát hoảng, nhìn kỹ lại, Huyền Vũ Đản trong túi linh thú đã vỡ ra một cái lỗ, nhìn xuyên vào trong, có thể thấy một đầu tiểu ô quy tí hon đang nhìn mình bằng ánh mắt đói khát.

Chuẩn xác mà nói là nó đang nhìn mấy viên Kim Đan trong tay Trần Trâm.

- Muốn ăn cái này?

Trần Trâm tham dò ném kim đan vào túi linh thú, cái đầu rùa bé tí duỗi phắt ra, há mồm nuốt trọn viên kim đan kia vào bụng.

Phanh!

Một âm thanh giòn vang, Huyền Vũ Đản đã hoàn toàn vỡ ra, một con tiểu ô quy to cỡ lòng bàn tay ngang trời xuất thế, nhảy lên tay Trần Trâm.

Con rùa này toàn thân xanh biếc, thoạt nhìn cũng không khác gì rùa bình thường, nhất là đôi mắt Đậu Xanh kia, thỉnh thoảng đảo quanh, nhìn rất ngốc.

Nhưng Trần Trâm lại biết tên gia hỏa này bất phàm, bởi vì mặc dù nó chỉ to cỡ bằng bàn tay, thế nhưng nặng đến mấy trăm cân.

- Thôi thì gọi ngươi là Đậu Xanh vậy!

Trần Trâm nhìn Huyền Vũ, mỉm cười nói.

- Ba! – Tiểu Huyền Vũ há miệng, phát ra một âm thanh khó hiểu

coi như đáp lại.

Viên Kinh Thiên bên cạnh thấy một màn như vậy cũng không có biểu hiện quá lớn, trong khoảng thời gian, thỉnh thoảng Trần Trầm xuất trong nhẫn trữ vật mấy thứ đồ chơi ném cho hắn, chẳng hạn như chong chóng, giờ lấy ra một con rùa cũng chẳng có gì là kỳ quái.

Trần Trầm lặng lẽ thu Đậu Xanh vào túi linh thú.

Nghe đời Huyền Vũ vừa ra đời liền có thực lực kết đan, không biết có thật vậy không nữa?

Bất quá, hiện tại tiểu Lục vừa mới sinh, Trần Trầm tạm thời không có ý định đem nó đi chiến đấu.

Vô luận là thú hay người, lúc nhỏ cũng nên vô ưu vô lự, như Viên Kinh Thiên... không tính.

Phanh!

Nhưng đúng lúc này, túi linh thú đột nhiên phát ra tiếng động rất nhỏ, ngay sau đó, tiểu Đậu Xanh lộ đầu ra khỏi túi.

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm nhíu mày.

Túi linh thú vốn dĩ có cấm chế, thông thường chỉ cần đóng miệng túi lại, yêu thú bên trong không cách nào ra được.

Trừ phi thực lực của chúng quá cường đại, trực tiếp phá vỡ túi linh thú.

Trần Trầm cảm thấy nghi hoặc, lại thả Đậu Xanh vào, đóng miệng túi lại.

Không bao lâu sau, miệng túi lại sáng lên một đạo phù văn hào qu

ang, ngay sau đó, cấm chế bị giải trừ, Đậu Xanh lần nữa lộ đầu ra nhìn.

- Cái này... Là thiên phú thần thông?

Trần Trầm thăm lú lười, nghe đồn một vài yêu thú lợi hại đều có thiên phú thần thông của mình, xem ra tiểu ô quy này cũng có, hơn nữa còn là loại thần thông giải trừ cấm chế.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm nuốt nước miếng, nhìn Viên Kinh Thiên đang đứng kiểm tra chiến lợi phẩm ở cách đó không xa.

Tàng hình quái, Phá cấm quái, cộng thêm một cái Truy tung quái là hẳn...

Tổ ba người này đúng là trời sinh đạo tặc mà!

- Phi! Ta đang nghĩ cái gì chứ? Thân là thiếu môn chủ đệ nhất phân bộ Ma môn, Thiên Vân Tông Thánh tử, sao có thể đi trộm đồ? Máy chuyện mất mặt này tuyệt đối không thể làm.

Dùng sức lắc đầu, Trần Trầm xua hết mấy thứ suy nghĩ loạn thất bát tao ra khỏi đầu mình, hơn nữa còn hung hăng giáo dục Đậu Xanh một trận.

Rốt cuộc, Đậu Xanh cũng không tiếp tục lộ đầu ra, mà ngoan ngoan đi ngủ.

- Sư huynh, ba tên Kim Đan này cộng lại có một vụn linh thạch, mấy thứ bảo vật linh tinh,... Tất cả đều cho ngươi!

Nhìn vẻ mặt ngây ngô của Viên Kinh Thiên, khóe miệng Trần Trầm từ từ nhếch lên thành một nụ cười tà ác.

Trước kia hẳn không nghĩ nhiều, hôm nay xem ra phải lừa dối tên nhóc tàng hình này nhiều một chút mới được.

Đang lúc trong đầu nảy ra vô số kế hoạch, xa xa, Chu Phong cùng Chu Sơn bay tới.

- Thiếu môn chủ, người không có việc gì là ta an tâm rồi!

- Hai tên Nguyên Anh của Vô Tâm Tông đã chạy thoát, chúng ta không ngăn được, nhưng bọn họ cũng không kịp mang đi Vô Hận phi châu, ngoài ra, Thiên Vân Tông còn bắt được không ít đệ tử Vô Tâm Tông, xem ra, Thiên Vân Tông cùng Vô Tâm Tông cũng có hi vọng là tử địch.

Hai người Chu Phong, Chu Sơn nhìn Trần Trầm bằng ánh mắt vô cùng bội phục.

Theo bọn họ thấy, đây hết thảy là thiếu môn chủ anh minh, nếu như bọn họ không kịp thời chạy đến, cuối cùng, Thiên Vân Tông không địch lại, đoán chính tám chín phần đầu nhập vào Vô Tâm Tông.

Thế nhưng hôm nay Vô Tâm Tông tổn thất thảm trọng, ngày sau, dù Thiên Vân Tông có muốn đầu hàng thì cũng không có cơ hội.

- Việc này rất nhỏ, thời điểm này, Vô Tâm Tông cấp thiết muốn dùng thủ đoạn lôi đình sát nhập ba mươi sáu tông, chúng ta chỉ cần khiến bọn họ không như ý nguyện là được.

Trần Trầm vừa dứt lời, Chu Phong bên cạnh vội lấy ra lệnh bài thong tinh, nhìn thoáng qua một lượt, sắc mặt hắn trở nên khó coi.

- Thiếu môn chủ, Vô Tâm Tông phái đại lượng nhân thủ hiệp trợ Thanh Linh Tông, hôm nay đệ lục phân bộ Ma môn đã liên tiếp bại lui, hướng đệ nhất phân bộ cầu viện.

- Mà đệ nhất phân bộ, chỉ có ta cùng Chu Sơn là Nguyên Anh, hiện tại chúng ta phải đi trợ giúp đệ lục phân bộ một phen.

- Thanh Linh Tông... - Trần Trầm dường như nghĩ tới cái gì đó.

Thanh Linh Tông đứng hàng thứ sáu trong ba mươi sáu tông, tu sĩ trong tông không am hiểu chiến đấu, trái lại sở trường là giải độc trị liệu, cho nên vẫn là chủ lực đối kháng Độc Bộ của Ma môn.

Trên chiến trường, mấy thứ như độc vật vô cùng đáng sợ, bởi vậy, Vô Tâm Tông rất “quý trọng” Thanh Linh Tông, đối với Thanh Linh Tông luôn là chiếu cố có hơn.

Từ đầu đến cuối, Thanh Linh Tông cũng đứng về phía Vô Tâm Tông, hôm nay, Vô Tâm Tông phái ra đại lượng nhân thủ gấp rút viện trợ Thanh Linh Tông, đó là chuyện nằm trong dự liệu.

- Thiếu môn chủ, tình huống khẩn cấp, ta đi trước! Chu Sơn, người phải bảo vệ thiếu môn chủ thật tốt, phối hợp thiếu môn chủ hành động!

Thấy Trần Trầm không nói lời nào, Chu Phong vội bay lên trời, vọt về phía chiến trường.

Đúng lúc này, Trần Trầm cũng giật mình hoàn hồn.

- Đợi một chút! Ta cũng đi!

Chương 121: Làn Đầu Liên Thủ

Trên chiến trường, âm thanh chém giết không ngừng.

Trần Trầm ở đằng xa, giữa không trung, chứng kiến cảnh tượng bên dưới, nội tâm không khỏi chấn động.

Nơi này là giao giới giữa Đại Tấn và Đại Chu, cũng là địa vực do đệ lục phân bộ Ma môn cùng Thanh Linh Tông quản lý.

Song phương, đại quân phạm nhân có ít nhất mười vạn người, xen lẫn trong đó có hơn một ngàn tu sĩ.

Bầu trên phía trên binh sĩ Độc Bộ mây đen cuộn cuộn, dưới mặt đất không có lấy một ngọn cỏ.

Phạm vi của Thanh Linh Tông thì mưa rơi tí tách, những hạt mưa này rơi trên người quân sĩ không chỉ có thể tiêu trừ độc tính, mà còn có thể chữa thương.

Hơn nữa, có tu sĩ của Vô Tâm Tông chi viện, đại quân Ma môn căn bản không phải đối thủ của Thanh Linh Tông.

Môn chủ đệ lục phân bộ Ma môn cũng là một Nguyên Anh, chẳng qua chỉ mới sơ kỳ, nếu như so sánh, phía bên Thanh Linh Tông có đến hai cường giả Nguyên Anh do Vô Tâm Tông phái tới.

Cảm nhận được chấn động trên bầu trời, Trần Trầm cảm thán:

- Cao thủ Nguyên Anh của Vô Tâm Tông quả thật là nhiều!

So với đệ nhất phân bộ Ma môn, cường giả Nguyên Anh của Vô Tâm Tông nhiều hơn rất nhiều, bất quá, các phân bộ khác của Ma môn có Nguyên Anh, còn ba mươi sáu tông Đại Tấn trước đó lại không có.

Cái này cũng tạo thành thế cân đối.

Mắt thấy quân đội Độc Bộ muốn bại lui, trong đội ngũ đột nhiên

xuất hiện mười mấy lão giả.

Mười mấy tên này cũng không tiến lên tham chiến, mà bắt đầu đứng tại chỗ nhảy múa, miệng không ngừng xì xầm, hơn mười giây sau, bọn họ lấy từ trong ngực ra đủ loại hình nhân, bắt đầu... Châm kim.

Vừa châm vừa mắng!

Kết quả, mỗi một châm, trong đại quân Thanh Linh Tông có không ít người hét thảm, không bao lâu sau, tử thương một mảng lớn, dù là linh vũ trên trời rơi vào người cũng không có bất kỳ tác dụng nào.

- Viện quân của Vu Chú Bộ.

Trần Trầm tám tắc kêu lạ, nhảy múa châm hình nhân cũng có thể giết giặc, đây là lần đầu tiên hắn thấy đấy.

Một bên khác, hai người Chu Phong, Chu Sơn cũng nhảy vào tham chiến, thế cục trên chiến trường nhanh chóng được ổn định.

Không chỉ như thế, một lát sau, người của đệ tam phân bộ Huyền bộ, đệ tứ phân bộ Yêu Nhân bộ cũng chạy đến hỗ trợ.

Mấy cái tông môn như Bạch Hổ Tông, Chu Tước Môn,... hiện thời không có ý định chống lại Ma môn, cho nên phía Ma môn có thể phân ra rất nhiều viện quân chạy đến góp vui.

Dưới tình huống như vậy, Thanh Linh Tông nhanh chóng bại lui, không bao lâu sau đã rút về thành, mở ra hộ thành đại trận.

- Sư huynh, chúng ta có tham chiến không? – Trong hư không, Vị ên Kinh Thiên kích động.

- Đây không phải chiến trường của chúng ta.

Trần Trầm đáp lại một câu, sau đó quay về quân doanh Độc bộ, k hông bao lâu sau, thăm dò được không ít tình báo.

Về đến nơi, mắt Trần Trầm đã nhấp nháy sao trời.

- Kinh Thiên à, chúng ta đi, đi Thanh Linh Tông.

- Hả? Đi chết hả? – Viên Kinh Thiên cả kinh nói.

- Người có ẩn thân thuật, sợ cái gì?

Trần Trầm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mắng một câu, sau đ ó lôi Viên Kinh Thiên đi, xa xa, Chu Sơn thấy một màn như vậy, có chút bất đắc dĩ.

Thiếu môn chủ không cho hắn đi theo, nói rằng hắn quá “bắt mắ t”, sẽ ảnh hưởng hành động.

Thế nhưng rốt cuộc là thiếu môn chủ muốn làm? Có an toàn khôn g?

Không đợi hắn kịp suy nghĩ, Trần Trầm đã lôi Viên Kinh Thiên bi ến mất phía xa xa.

...

Thanh Linh Sơn, sơn tự kỳ danh, chính là mảnh đất chung linh dụ c tú.

Trần Trầm ở đằng xa vụng trộm nhìn một cái, khiếp sợ không thô ì.

Mộc linh khí trên Thanh Linh Sơn quá mức nồng đậm, từ xa nhìn lại chỉ thấy trong không khí ẩn ẩn sắc xanh mờ nhạt, đây quả thực là thánh địa tu luyện công pháp hệ mộc.

Đương nhiên, cái này chủ yếu là do Thanh Linh Sơn có đại lượng được điền, là một môn phái chủ tu trị liệu cùng giải độc, được điền là không thể thiếu.

- Đại ca, theo ta thấy, hiện tại Thanh Linh Sơn mở ra đại trận hộ sơn, không có lực công kích của Nguyên Anh, căn bản không phá được, ngoài ra, bên trong còn thoáng thấy không ít đệ tử đang điều chỉnh linh dược, liên tục đưa ra sơn môn.

Viên Kinh Thiên hiện thân, nói với Trần Trâm.

Vừa nãy, hắn đi thám thình một vòng, đưa ra kết luận như vậy.

Trần Trâm khẽ gật đầu.

Linh vũ trên tiên tuyến cũng đâu phải tự nhiên mà có, không chỉ cần công pháp lợi hại mà còn cần tiêu hao một lượng lớn linh dược.

Mà Thanh Linh Tông chính là căn cứ hậu cần.

Nếu có Nguyên Anh tu sĩ đột kích, thời gian kích phá đại trận hộ sơn, đã đủ để Nguyên Anh Vô Tâm Tông tới cứu viện rồi.

Về phần tu sĩ dưới Nguyên Anh, căn bản phá không nổi đại trận, muốn bước vào Thanh Linh Tông chỉ có xông thẳng vào sơn môn.

Thế nhưng sơn môn thủ hộ thâm nguyên, dưới Nguyên Anh vào bằng cách nào?

Cho nên nghiêm khắc mà nói, phòng hộ của Thanh Linh Tông có thể nói là không chệ vào đâu được.

Trần Trâm suy tư một hồi, khẽ nói:

- Không gấp, đêm nay chúng ta hành động.

...

Đêm khuya, trăng sáng sao thưa.

Trần Trầm cùng Viên Kinh Thiên lén lút lén vào một góc khuất trong Thanh Linh Sơn.

- Đại ca... Nơi này có trận pháp...

- Đừng lên tiếng.

Trần Trầm quát khẽ một tiếng, gọi Đậ Xanh từ trong túi linh thú ra, chỉ chỉ vào màn sáng trước mặt.

Đậ Xanh nhìn theo hướng tay hắn, lại quay đầu nhìn hắn, ánh mắt mờ mịt.

- Phá trận, hiểu hơn? – Trần Trầm nhỏ giọng nhắc nhở.

Tiểu yêu Đậ Xanh chợt hiểu ra, kể đó, cái miệng nhỏ há to, một luồng nước màu đen cuộn cuộn phun ra, đập vào màn sáng.

Phanh!

Âm thanh bạo nổ, màn sáng chấn động kịch liệt.

- Xong!

- Cmn!

Trần Trầm cùng Viên Kinh Thiên hoảng sợ.

Không nói hai lời, ôm lấy Đậ Xanh cong lưng bỏ chạy, không b

ao lâu sau đã mất dạng.

Cùng lúc đó, mấy nữ đệ tử Thanh Linh Tông nhanh chóng xuất hiện ở nơi trận pháp bị công kích, bắt đầu kiểm tra cẩn thận, vẻ mặt vô cùng cảnh giác.

...

Một lát sau, Trần Trầm mang theo Viên Kinh Thiên đi đến một bên khác của Thanh Linh Sơn.

- Đậ Xanh, ta cho ngươi thêm một cơ hội, phải thật dịu dàng, hiểu u hơn? Đừng có thô bạo như vậy. Nếu như ngươi mà còn dùng thủ đoạn dữ dằn kiểu đó, sáng mai ta nhất định sẽ nấu một nồi súp rửa tội cho ngươi.

Trần Trầm trịnh trọng nói, may mà vừa nãy Đậ Xanh công kích trên diện nhỏ, nếu mà lớn, chỉ sợ Thanh Linh Tông đã rung chuông cảnh báo rồi.

Đậ Xanh lộ vẻ ủy khuất, chậm rì rì bò tới bên cạnh trận pháp, giơ tay an nan vờn một cái móng rùa lên, đặt trên màn sáng.

Không bao lâu sau, một đạo phù văn xuất hiện, phù văn không ngừng biến hóa, độ khoảng một phút sau, biến hóa thành hình, kể đó, phù văn dung nhập vào trận pháp.

Trong chốc lát, trận pháp xuất hiện một cái động không lớn không nhỏ.

- Tiểu ô quy này thật lợi hại! – Viên Kinh Thiên giật mình kinh ngạc, mặc dù không kêu ra tiếng, nhưng vẻ mặt của hắn đã biểu thị tất cả.

Trần Trầm cười mà không nói, hắn cũng chỉ dám để tiểu gia hỏa này bày hoa tay múa chân trước mặt Viên Kinh Thiên, nếu như là Chu

Sơn, có cho tiền hấn cũng nhất quyết không lấy Đậu Xanh ra.

- Đi vào.

Trần Trầm căn dặn một sâu, sau đó dẫn đầu bò vào Thanh Linh Sơn, lập tức, một cỗ mộc linh khí nồng đậm tràn vào cơ thể, khiến hấn cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Chỗ này vừa vặng là một khối dược điền, bên trong trồng Thanh Linh Thảo.

Thanh Linh Thảo là một loại thành dược giải độc, trước kia Trần Trầm cũng có mấy gốc Vạn Niên Thanh Linh Thảo, bắt quá, đã ăn hết trong trận chiến với Viên Kinh Thiên.

- Sư huynh... Mấy... Cái linh dược này có mang đi không?

Thấy một ruộng Thanh Linh Thảo, Viên Kinh Thiên bị cà lăm luôn rồi, lần đầu tiên thấy thứ tốt, muốn lấy thì lấy kiểu này đây, hấn có chút không kịp thích ứng.

Mắt thấy hấn muốn chạy về phía đó, Trần Trầm vội kéo tên gia hỏa này lại.

- Loại linh thảo mới trồng này thì có tác dụng gì? Hơn nữa chúng ta là đại nhân vật Ma môn, sao có thể trộm đồ?

Nghe Trần Trầm nói, Viên Kinh Thiên tràn đầy không cam lòng, nhiều Thanh Linh Thảo như vậy, không biết đổi được bao nhiêu đồ ăn vặt cùng đồ chơi nữa?

Đang lúc hấn vụng trộm hái một cây ở sát phía trong, xa xa vang lên âm thanh đối thoại của hai người.

- Thánh Nữ, lúc này trận pháp phía bắc có biến, Thái Thượng Trùng ở Lỗ hoài nghi trong tông có gian tế của Ma môn quấy phá, ch

o nên đặc biệt phân phó ta đến đây kiểm tra một thoáng xem linh dược có bị người ta động tay động chân hay không?

- Ừm, đi thôi, trận chiến này có can hệ trọng đại, linh dược nhất định không được xảy ra chuyện, gian tế Độc bộ đã từng hạ độc vào linh dược của chúng ta, tạo thành tổn thất không nhỏ.

Nghe hai người nói chuyện, tim Trần Trầm đập thành thịch, thực cảm... Khéo!

Không ngờ lại gặp Thanh Linh Tông Thánh nữ ở đây!

Hắn đã từng gặp qua vị Thánh nữ này, rất ít xuất hiện trong vương quốc thành, căn bản cũng không chiến trận nào, đứng hàng thứ 30 bảng xếp hạng thiên kiêu.

Không có biện pháp, người ta cũng không học chiến đấu, xếp thứ 30 đã là giỏi lắm rồi.

- Làm sao bây giờ? – Thân ảnh Viên Kinh Thiên đã từ từ dung nhập vào hư không, trong mắt sát ý lập lù, bất quá, hắn vẫn dùng mồm cười xin chỉ thị của Trần Trầm.

Mắt thấy hai người càng lúc càng đến gần, Trần Trầm hạ ác tâm, nói thẳng:

- Trộm... Không đúng, gói đi!

Chương 122: Nơi Đây Là Địa Ngục Sao?

Viên Kinh Thiên dờ mặt ra, góI nữ nhân này về làm gì? Không ăn được, còn chiếm chỗ.

Bất quá, hắn vẫn không dám nghi ngờ quyết định của sư huynh, n hanh chóng ẩn mình vào hư không.

Trần Trầm cũng thu liễm khí tức toàn thân.

Tội lỗi, Thanh Linh Tông Thánh nữ kia bất quá chỉ là Trúc Cơ hạ u kỳ, hơn nữa không am hiểu chiến đấu, nếu thực đánh nhau chỉ sợ còn không bằng U Lan Tâm, vậy mà một thiên kiêu cảnh giới Kim Đan như hắn lại muốn đánh lén người ta...

Aiz! – Trần Trầm nặng nề thở ra một hơi.

Cùng lúc đó, nữ đệ tử và Thanh Linh Tông tách ra, đi vào được đi ền, kiểm tra Thanh Linh Thảo bên trong.

Thấy vậy, Thanh Linh Tông Thánh nữ cũng xoay người, đi đến một chỗ khác, trong miệng lầm bầm cái gì đó, ánh mắt tràn đầy u sầu.

- Không biết đến lúc nào chiến tranh mới có thể chấm dứt?

Nàng vừa dứt lời, bên cạnh đột nhiên nhảy ra một thân ảnh, bùm miệng nàng lại.

Nhìn hắc y nhân đột ngột xuất hiện kia, trong mắt Thanh Linh Tông Thánh nữ tràn đầy sợ hãi.

Nhưng không đợi nàng kịp phản ứng, Viên Kinh Thiên đã xuất hiện phía sau, giơ một tay lên chặt xuống cổ nàng, khiến nàng hôn mê bất tỉnh.

Đánh ngất Thanh Linh Tông Thánh nữ, hai người cẩn thận lôi nà

g vào rừng sâu.

Bên kia, nữ đệ tử đang kiểm tra Thanh Linh Thảo trong dược điền căn bản không chú ý đến một màn này, vẫn tập trung làm việc của mình.

...

Trong rừng, Viên Kinh Thiên nhìn Thanh Linh Thánh nữ ngất xỉu, mặt tràn đầy sầu não.

Theo hấn thấy, tốt nhất là đi tìm Thanh Linh Tông bảo khố, sau đó làm lớn một trận, nhét đầy nhẫn trữ vật.

Giờ thì hay rồi, gói theo cục phiền phức này, không nhét vào nhẫn trữ vật được, còn làm đại sự gì nữa?

Cũng không biết sư huynh đang nghĩ gì.

- Người thì biết cái gì! Thanh Linh Tông Thánh nữ Thanh Thiển là thân nữ nhi của Thanh Linh Tông tông chủ, trời nàng lại, Thanh Linh Tông ắt phải kiêng kị. – Trần Trầm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mắng.

Viên Kinh Thiên vênh môi, lâm bẫm nói:

- Hay là đánh thức nàng ta dậy, hỏi xem bảo khố ở đâu?

- Bảo khố, bảo khố! Có chút tiền đồ được không hả, thân phận của chúng ta như vậy mà đi trộm đồ à?

Nói xong, Trần Trầm liếc nhìn Thanh Thiển đang hôn mê, nhỏ giọng bổ sung một câu:

- Cái này là trộm người... Không phải trộm đồ.

Đương nhiên, sâu trong nội tâm của Trần Trầm vẫn còn có một ý nghĩa khác.

Lấy bảo khổ đương nhiên là phải lấy, nhưng lấy bảo khổ của Thanh Linh Tông có hơi lãng phí.

Nếu bảo khổ Thanh Linh Tông bị mất trộm, tạo thành tổn thất nghiêm trọng, những tông môn khác sẽ đề cao cảnh giác, đến lúc đó, hấn muốn đi lấy cũng không dễ.

Cho nên lần đầu trộm đồ, nhất định phải chọn đại tông môn, tốt nhất là Vô Tâm Tông, như vậy mới không lỗ.

- Được rồi, Kinh Thiên đều theo sư huynh đây. Chúng ta làm gì tiếp đây? Hạ độc dược điền của Thanh Linh Tông hay là giết người phóng hỏa?

Viên Kinh Thiên nhỏ giọng hỏi, đối với sư huynh, hấn vẫn có vài phần sợ hãi.

Trần Trầm suy tư một hồi, quyết đoán nói:

- Chạy trốn, hôm nay chỉ là đi thử, bắt được Thánh nữ là tốt rồi, nán lại chỉ sợ đêm dài lắm mộng.

Nghe Trần Trầm nói, Viên Kinh Thiên không nói hai lời liền bước lên định ôm Thanh Linh Thánh nữ, nhưng bị Trần Trầm ngăn cản.

Vẻ mặt Viên Kinh Thiên mờ mịt, mấy chuyện này không phải nên để tiểu đệ làm sao?

- Kinh Thiên, ta là Luyện Thể Nhất Mạch, mấy chuyện cực nhọc, bản thủ này vẫn nên để sư huynh làm đi.

Trần Trầm nghĩa chính ngôn từ, không đợi Viên Kinh Thiên kịp phản ứng, đã vác Thanh Linh Thánh nữ trên vai.

Một khắc sau, một cỗ mùi thơm xông vào mũi, ngoài ra, phần lưng còn cảm nhận được xúc cảm nhuyễn nhu, vô cùng thoải mái.

Trần Trầm hít sâu một hơi, Viên Kinh Thiên “tâm lý” còn nhỏ, hiểu u nhiều quá không tốt, vẫn nên để hắn “chịu đựng” loại hấp dẫn này thì hơn.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm bước nhanh hơn, đi đến biên giới Thanh Linh Tông.

...

Không bao lâu sau, hai người quen tay hay việc, phá vợ hộ sơn đại diện, trốn khỏi phạm vi Thanh Linh Tông.

Nhìn Thánh nữ Thanh Linh tông trên lưng Trần Trầm, Viên Kinh Thiên có chút không dám tin.

Bọn họ vậy mà lại xông vào ba mươi sáu tông bắt cóc một Thánh nữ, hơn nữa còn thành công thoát thân.

...

- Trở về biết nói sao không?

Trần Trầm cũng Thanh Thiên bay lên trời, nghiêm túc nói với Viên Kinh Thiên ở chỗ tối.

- Biết, chúng ta giữa đường bắt được. – Viên Kinh Thiên quyết đo án đáp.

Không có biện pháp, nếu hắn không nói như vậy, sau này sư huynh sẽ không mang theo hắn chơi nữa.

- Biết là tốt rồi, nếu như lỡ miệng, người tự mình quay về đệ nhị p

hân bộ đi!

Hai người một đường tán chuyện, không bao lâu sau đã về đến đại doanh của Độc bộ Ma môn.

Trong đại doanh, thành viên của tất cả các bộ đang thương lượng kế sách, môn chủ Độc bộ cùng Chu Phong, Chu Sơn thì yên lặng ngồi một bên lắng nghe.

Đám tu sĩ Nguyên Anh bọn họ ngày thường đều tu luyện, đối với mấy chuyện công thành đoạt đất kỳ thật không mấy am hiểu.

...

- Hay là điều thêm khí giới công thành từ Cơ Quan Khôi Lôi bộ đi? Nói thật, sau khi người Vô Tâm Tông vào thành, hộ thành đại t rận kiên cố hơn gấp mấy lần, cường công sẽ dẫn đến tổn thất th m trọng! – Một tu sĩ Kim Đan sơ kỳ nói.

- Làm vậy cũng được, nhưng đồ của Cơ Quan Khôi Lôi bộ quá lớn, nhấn trĩ vật không chứa nổi. Vận chuyển đến sẽ gây ra động tĩ nh lớn, rất có thể bị phục kích giữa đường...

- Vậy phải làm sao bây giờ? Nghe nói Vô Tâm Tông chuẩn bị hạ t hủ với tam tông Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Môn chủ mấy cá i tông môn phụ thuộc Vô Tâm Tông cũng có vài tên đột phá Nguyên Anh cảnh. Chúng ta không thể chậm trễ, phải gây áp lực với b ọn họ, khiến bọn họ triệu tập càng nhiều cường giả Nguyên Anh đ ến.

Trên thực tế, trận chiến này, Đại Chu chiếm ưu thế toàn diện, rất n hiều phân bộ đã chiếm cứ liên tiếp năm sáu tòa thành.

Vô Tâm Tông không quan tâm mấy thứ này, chỉ tập trung một bộ phận lực lượng thủ hộ mấy cái tông môn máu chốt, một trong số đ ó chính là Thanh Linh Tông.

Lực lượng còn lại dùng để đối phó với mấy cái tông môn kiên quyết chống cự như Bạch Hồ Tông, Chu Tước Môn, Huyền Vũ Môn, Thiên Vân Tông,...

Rất rõ ràng, bọn họ muốn giải quyết mấy cái tông môn này, sau đó mang theo lực lượng tổng thể quyết chiến một trận với Ma môn, khu trừ Ma môn khỏi Đại Tấn.

Đồng thời, lần này cũng có thể mượn sức Ma môn tẩy trừ ba mươi sáu tông Đại Tấn.

...

Thời điểm mọi người còn đang trầm tư suy nghĩ, Trần Trầm và Thanh Linh Tông Thánh nữ trở về.

Nhìn thấy vị thiếu chủ Luyện Thể Nhất Mạch này, trong mắt đám người đều có tôn kính, chỉ có điều... Nữ nhân này là cái quái gì?

Chẳng lẽ thiếu môn chủ là một tên háo sắc? Thế nhưng sao có thể mang gái vào đại doanh được?

- Thiếu môn chủ? Đây là...? – Chu Phong đứng lên, chỉ chỉ Thanh Linh Tông Thánh nữ một thân lực y, có chút khó hiểu hỏi.

Lúc này, ánh mắt Trần Trầm đã khôi phục vẻ lạnh lùng, thản nhiên nói:

- Ta đã từng gặp nữ nhân này tại Quốc đô, là Thanh Linh Tông Thánh nữ, đồng thời cũng là thân nữ nhi của Thanh Linh Tông tông chủ. Ta gặp được trên đường, thuận tiện bắt về.

- Cái gì!? – Đám người kinh hô.

Thiếu môn chủ ra ngoài không bao lâu lại bắt về một cái Thánh n

ữ, cái này có phải mơ không?

Nếu quả thật là Thanh Linh Tông Thánh nữ, bọn họ có 108 biện pháp háp ép Thanh Linh Tông phải đi vào khuôn khổ.

Mắt thấy vẻ mặt đăm người dần dần tà ác, trong lòng Trần Trầm kinh hình thường, hừ lạnh một tiếng.

Đương nhiên hắn sẽ không để đám người Ma môn này thắng quá dễ dàng, nói thật, hắn không có ý định để Ma môn triệt để đánh bại Đại Tấn.

Bởi vì như vậy, Ma môn sẽ không dung được Thiên Vân Tông.

Theo như kịch bản lý tưởng của hắn, Vô Tâm Tông sẽ bị diệt, Thiên Vân Tông thay thế Vô Tâm Tông thống nhất ba mươi sáu tông, Đại Tấn cùng Đại Chu một lần nữa khôi phục thế cân bằng.

Mà khi đó, hắn lẫn lộn được ở cả hai bên, đó mới là thắng lợi lớn nhất.

Chỉ có điều, muốn đi theo kế hoạch... Thập phần khó khăn.

- A...

Thời điểm mọi người đều có tính toán của riêng mình, Thanh Linh Tông Thánh nữ Thanh Hiên chậm rãi mở mắt ra.

Đạp vào mắt chính là một đám hình thù kỳ quái.

Nam nhân mang mặt nạ dữ tợn, nửa bên mặt đã hư thối, lão giả già nua chỉ còn da bọc xương, nữ tử kỳ lạ mặc thiếu vải,..

Nhìn đám người này, Thanh Thiển sắp khóc đến nơi, trong mắt tràn đầy bất lực.

Sợ hãi đến cực điểm.

- Ta đang ở đâu? Nơi này là địa ngục sao?

Chương 123: Chuyên Hồ Người Thành Thật

Mắt thấy Thanh Linh Thánh nữ đã tỉnh, Trần Trầm đột nhiên quát lên một tiếng.

- Ta cảm thấy nên cởi hết y phục Thánh nữ này ra, đưa đến tiền phòng hương treo ngược lên!

- Cmn!

Đám người quái dị không hện mà cùng nhìn về phía Trần Trầm, trong mắt đều là khiếp sợ.

Cái này là đang nói tiếng người à?

Bọn họ tuy không phải thứ tốt làm gì, nhưng tối đa cũng chỉ định dùng mệnh Thánh nữ ra uy hiếp một chút, nhưng thiếu môn chủ thì...

Móa nó! Quả thật không phải người mà!

Lúc này, Thanh Thiên đã hoàn toàn hiểu rõ hoàn cảnh của mình, nghe thấy Trần Trầm đột nhiên nói, thiếu chút nữa nàng bị hù chết tại chỗ, nước mắt không khống chế được rơi xuống.

- Thiếu môn chủ... Chúng ta tuy là người trong Ma môn, nhưng vẫn nên nói chút nhân tính. – Trưởng lão Yêu Nhân bộ lôi kéo vải trên người, run rẩy nói.

- Nhân tính cái gì? Hai quân giao chiến là không từ thủ đoạn, mấy người các người cũng quá mềm lòng. Người này là ta bắt về, do ta quyết, ngày mai ra trận nhất định phải cảnh cáo Thanh Hành kia một phen.

- Nếu hắn không nghe lời, ta sẽ cởi sạch y phục nữ nhi hắn, quát roi trước mặt hai quân.

- Dù hắn có đi vào khuôn khổ, thì cũng phải làm vậy, cho hắn biết kết cục đắc tội với Ma môn.

Trần Trầm lạnh giọng nói, đám người Ma môn chung quanh đều vờ ô thức cách xa hắn một chút.

Thiếu môn chủ này thật đáng sợ, vẫn nên né xa một chút.

Về phần Thanh Thiển, lúc này đã hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

...

Nửa đêm.

Thanh Thiển bị phong bế linh lực, nhốt trong một cái quân doanh nào đó.

- Huhuhuhu!

Ngẫm lại chuyện mình sắp gặp phải ngày mai, Thanh Thiển không nhịn được khóc thút thít, giờ phút này nàng hận mình không thể chết đi, có như vậy mới không phải chịu khuất nhục.

Nhìn bóng đen thỉnh thoảng xuất hiện bên ngoài, Thanh Thiển tuy

ệt vọng, lúc này, ngay cả nhúc nhích một cái nòng cũng không là m được, nói gì là tự vận.

Phụ thân thương nàng bao nhiêu, nàng biết rõ, ngày mai, nếu quả thật Ma môn dùng cách thức vô sỉ như vậy uy hiếp, phụ thân nhất định sẽ khuất phục, đến lúc đó, trận chiến này khó tránh khỏi thất bại.

Mà hết thấy đều vì nàng.

Nghĩ đến đây, Thanh Thiên càng thêm khó chịu, nội tâm càng thối ng hận Ma môn.

- Người Ma môn không một kẻ nào tốt, thiếu môn chủ mang mặt nạ kia càng là siêu cấp đại ác lang.

...

Bên kia, Trần Trầm lại đang vụng trộm liên hệ với sư phụ Thiên Vân Tông.

Hôm nay hắn đã hoàn toàn lấy được tín nhiệm của Ma môn, thỉnh thoảng chạy đi đâu đó các mấy ngàn mét cũng chẳng ai quản hắn.

- Sư phụ, ngày mai người giúp ta đi viếng thăm mấy cái tông môn như Bạch Hồ Tông một chuyến, tận sức thu hút lực chú ý của đám cường giả Nguyên Anh Vô Tâm Tông.

Tin tức phát đi, không bao lâu sau đã nhận được phản hồi từ Tiêu Vô Ưu.

- Có thể, nhưng khi nào người mới có thể chạy khỏi Ma môn?

Trần Trầm trầm mặc, thần sắc trở nên tịch liêu, sâu kín đáp:

- Sư phụ, hiện tại hai nước đại loạn, Thiên Vân Tông ta phải cầu s

inh trong khe hẹp, nhất định phải mượn lực lượng Ma môn, đồ đệ bất tài, nguyện ở lại Ma môn tùy thời hành động, vì Thiên Vân Tông cầu một đường sinh cơ.

- Đồ đệ... Ngươi... - Rõ ràng là Tiêu Vô Ưu vô cùng cảm động.

- Sư phụ, chớ có nhiều lời, Thiên Vân Tông là nhà của ta, vì Thiên Vân Tông, đệ tử có chết cũng không tiếc.

Nói xong câu đó, Trần Trầm thu hồi thông tinh lệnh bài, chậm rãi quay về đại doanh, thân ảnh bi tráng đến cực điểm.

- Hệ thống, phạm vi 30 mét, ai hiên ngang lắm liệt nhất?

Bước vào đại doanh, Trần Trầm thàm hỏi.

“Bên trái, sáu mét, trong doanh trường...”

- Phi! Đánh rầm! – Trần Trầm thẹn quá hóa giận, xì một tiếng khi nh miệt, sau đó chui vào doanh trường lớn nhất.

Không bao lâu sau, bên trong vang lên tiếng hấn chậm rãi nói cùng với âm thanh thán phục của một đám đại lão nhi Ma môn.

...

Ngày hôm sau, sự tình đúng như dự đoán.

Ma môn vừa phát ra uy hiếp vô sỉ, hơn nữa còn để Thanh Thiển lộ mặt, toàn bộ Thanh Linh Tông lập tức rối loạn. Tông chủ Thanh Linh Tông, Kim Đan đỉnh phong, cũng tức giận đến thiếu chút thì huyết.

Nhưng dù có giận đến mức nào, hấn cũng không dám toàn lực đối kháng Ma môn.

Nếu như nữ nhi thật sự bị người ta cởi sạch treo lên đánh, vậy hẳn không bằng chết đi cho xong.

Thanh Linh Tông không muốn đối kháng, Vô Tâm Tông dù có xuất lực thế nào cũng vô dụng, không đánh bao lâu, thành đã bị Ma môn kích phá, song phương một bên tiến lên, một bên rút lui. Nửa ngày sau, Thanh Linh Tông đã rơi vào tay Ma môn.

Tông chủ Thanh Linh Tông dưới sự bảo hộ của tu sĩ Vô Tâm Tông thuận lợi đào thoát.

Nhưng đại quân Ma môn cũng không dừng lại, trực tiếp tiến thẳng lên phương bắc, viện trợ đệ ngũ phân bộ Khí bộ giao chiến cùng Thần Phong Môn.

Thần Phong Môn chính là tông môn do Vô Tâm Tông nâng đỡ, mức độ trung thành với Vô Tâm Tông hơn xa Thanh Linh Tông, có thể xem như là phụ tá đắc lực, do đó chiến trường ở đây cũng vô cùng thảm liệt.

Phát giác động tĩnh của đại quân Ma môn, đám tu sĩ vốn chạy đến viện trợ Thanh Linh Tông lập tức quay đầu chạy lên phương bắc, trợ giúp Thần Phong Môn.

Cùng lúc đó, một chỗ hẻo lánh trên chiến trường.

Một người đeo mặt nạ dữ tợn chậm rãi đi đến chỗ Thanh Linh Tông, ánh nữ đang bị trói, ánh mắt vô cùng lãnh khốc.

- Thân là thiếu môn chủ đệ nhất phân bộ Ma môn, ta nói được là m được, đã nói phải cởi sạch y phục người treo ngược lên đánh, vậy thì nhất định phải làm.

Nhìn người nọ từ từ đến gần, nước mắt Thanh Linh Tông như vỡ òa, tâm tình trực tiếp sụp đổ, đầu óc chỉ còn là một đoàn bột nhão.

- Khặc khặc!!!

Người đeo mặt nạ cười càng tà ác, nhưng đúng lúc này, một đạo bạch y, đột nhiên xuất hiện, oanh một tiếng đâm vào người nọ, ánh chớp bay hất ta ra xa mấy chục thước.

Ngay sau đó, thân ảnh bạch y không nói hai lời lập tức ôm lấy Thanh Linh Thánh nữ bỏ chạy, không bao lâu sau đã biến mất ở xa xa.

- Đuổi theo cho ta? – Người đeo mặt nạ cao giọng quát, nhanh chóng dẫn theo một đám người Ma môn đuổi theo.

- Người là... Ai? – Thanh Linh Thánh nữ bỗng nhiên được cứu, cảm giác như nằm mộng, nhìn thanh niên lạnh lùng ôm lấy mình, nàng nhìn không được nhỏ giọng hỏi.

- Tại hạ tên thật là Trần Kỳ, biệt danh 95427!

- Hà? Biệt danh là sao? – Thanh Linh tông Thánh nữ có hơi mờ mịt.

- Từ nhỏ báỉ nhập Vô Tâm Tông, tiềm phục Ma môn hơn mười năm! Ngã hữu mê hồn chiêu bất đắc, hùng kê nhất xướng thiên hạ bạch! (1)

(1) Hai câu thơ trong tác phẩm Trí Tửu Hành của Lý Hạ.

Ý nghĩa: Ta có một mảnh hồn mê không gọi được/Gà trống vừa cất tiếng gáy tức khắc cả đất trời bừng sáng.

- Người là người Vô Tâm Tông? – Thanh Linh Thánh nữ vừa mừng vừa sợ, tựa như trong bóng tối vô hạn nhìn thấy một tia hừng đông.

Nhìn bộ dạng ngốc ngốc, đáng yêu của vị Thánh nữ này, Trần Trầm cảm thấy vô cùng hồ thẹn.

Mình thật sự quá thật đức, chuyên hồ người thành thật.

- Aiz, ta làm hết thảy cũng vì tông môn.

Yên lặng an ủi bản thân, Trần Trầm nghiêm túc gật đầu.

Không có biện pháp, căn cơ Vô Tâm Tông nằm ở đâu vẫn không có ai biết được, nghe đồn ngay bên trong bí cảnh Vô Tâm Tông, cũng có người nó xung quanh vận Vô Tâm Tông có trận pháp ẩn giấu.

Dù là đệ tử từ bên ngoài đến, muốn tìm được vị trí của Vô Tâm Tông cũng cần phải có trưởng lão tiếp dẫn mới được.

Cho nên hẳn mới phải hồ vị Thanh Linh Tông Thánh nữ này.

- Đúng vậy, ta là ám tử Vô Tâm Tông tiềm phục tại Ma môn, Thánh nữ làm người thiện lương, ngày thường cứu vô số người, tại hạ thật sự không đành lòng nhìn người bị vũ nhục, cho nên không tiếc c bại lộ thân phận cũng muốn cứu Thánh nữ!

Thanh Linh Thánh nữ nhìn khuôn mặt kiên nghị của Trần Trầm đến xuất thần, nội tâm vô cùng cảm động.

Thế gian này có ác nhân đeo mặt nạ, cũng sẽ có thanh niên tốt bụng như người trước mặt.

Cái này khiến nàng khôi phục vài phần tin tưởng với thế giới này.

- Phanh!

Không đợi nàng nói lời cảm tạ, xa xa chuông phong gào thét mà tới, đánh về phía lưng nàng.

- Thánh nữ coi chừng!

Trần Trầm hét lớn một tiếng, ngăn lại chưởng phong kia, cùng lúc đó, sắc mặt hấn tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi.

- Người... Người không sao chứ?

- Ta không có... gì! Đi mau! – Trần Trầm khẽ quát một tiếng, bộ pháp tăng nhanh thêm vài phần.

Đằng sau, đệ tử Ma môn cũng không đuổi theo nữa, đưa mắt nhìn hai người rời đi.

Người nọ tháo mặt nạ xuống, để lộ khuôn mặt Viên Kinh Thiên.

- Sư huynh suốt ngày toàn làm mấy chuyện phi thực tế, dọa người ta gần chết rồi lại cứu đi, không biết là đang suy nghĩ cái gì nữa?

Lắc đầu, Viên Kinh Thiên lại ản vào hư không.

...

Bên kia, Trần Trầm mang theo Thanh Linh Thánh nữ mở đường máu chạy thoát, lúc này, hấn lại hộc ra một ngụm máu tươi. Vì muốn tạo ra biểu hiện trọng thương, hấn đã ăn không ít dược.

- Trần Kỳ... Người sao vậy? Đừng làm ta sợ! – Thanh Thiển tâm loạn như ma, không ngừng vận chuyển sinh cơ chi lực tiến vào cơ thể Trần Trầm, nhưng sắc mặt Trần Trầm vẫn không chút khởi sắc.

Thấy một màn như vậy, Thanh Thiển vô cùng tự trách, nếu như không phải thay mình ngăn lại một chưởng kia, thiếu niên kiên nghị tiềm phục hơn mười năm tại Ma môn này sao có thể thụ thương nặng như vậy?

- Thánh nữ... Đừng lãng phí linh khí, một chưởng kia đã đánh vỡ đan điền ta. Linh khí hiện tại đang tán loạn trong cơ thể, e là ta sống không được lâu. Aiz, mong có thể quay trở về tông môn một lần nữa, gặp sư phụ, nói cho hắn biết ta không làm hắn mất mặt...

Thì thào một câu, hai mắt Trần Trầm khẽ đảo, hôn mê bất tỉnh.

Chương 124: Bệnh Nặng Bỗng Nhiên Ngồi Bất Dậy

Nghe nói thế, Thanh Thiển khóc hoa lê đài vũ, trong đầu không ngừng tưởng tượng vị sư đệ này đã cực khổ như thế nào trong mười năm qua.

Một người tốt như vậy... Không ngờ là lại trọng thương bởi vì nàng!

Nghĩ đến đây, Thanh Thiển lau nước mắt, ánh mắt trở nên vô cùng kiên định.

- Trần sư đệ, yên tâm, ta nhất định sẽ đưa người về Vô Tâm Tông!

Thì thào một câu, Thanh Thiển cống Trần Trầm lên lưng, hương phượng xa bay đi.

Đợi hoàn toàn rời khỏi chiến trường, không còn thấy truy binh của Ma môn, Thanh Thiển lấy ra một tấm thông tin lệnh bài.

- Phụ thân, ta trốn ra rồi!

Thông tin lệnh bài nhanh chóng truyền đến âm thanh vô cùng kích động!

- Nữ nhi ngoan! Người trốn ra được rồi sao? Thật sự quá tốt! Bây giờ người đang ở đâu? Ta đi đón người...

Nói đến đây, bên kia ngừng lại một chút.

- Mà thôi, hiện tại bản thân ta đang trọng thương, người của Vô Tâm Tông không cho ta ra ngoài, hay là ta chỉ đường cho người đến, nhớ lấy, trên đường nhất định phải cẩn thận.

- Dạ! – Thanh Thiên đáp lại một câu, sau đó thu hồi lệnh bài đưa tìn.

...

Không biết đã qua bao lâu, trời dần dần tối xuống.

Trần Trâm bị Thanh Thiên cõng trên lưng cũng bắt đầu sốt ruột.

Vị Thánh nữ này quá mức thật thà, lại còn vừa bay vừa vận chuyển linh lực cho hắn.

Vốn dĩ Trúc Cơ kỳ đã phi hành rất chậm rồi, hiện tại càng chậm hơn, thậm chí, mấy lần thiếu chút nữa bởi vì cạn kiệt linh lực mà rơi từ trên trời xuống.

- Trần sư đệ, người yên tâm, người đã cứu ta một mạng, ta nhất định sẽ không vứt bỏ người!

Sắc mặt Thanh Thiên trắng bệch, lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một viên đan dược, nuốt xuống.

Lúc này, nàng thập phần chật vật, trên lưng cõng một đại nam nhân phi hành hơn nửa ngày, cộng thêm trước đó gặp phải chuyện đáng sợ ở Ma môn, khiến cho thể xác lẫn tinh thần nàng đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Giờ phút này, nàng không té xỉu tại chỗ đã là kiên cường lắm rồi.

Khôi phục một điểm linh lực, Thanh Thiển lại lần nữa bay theo hướng mà phụ thân đã chỉ dẫn. Quý tích phi hành có hơi lão đạo, rõ ràng toàn bộ đều nhờ vào nghị lực để duy trì.

Nhìn tiểu ngọc ghéech dưới thân, nội tâm Trần Trầm cũng có hơi băn khoăn.

Xét cho cùng thì hắn vẫn là một người thiện lương, ít nhất thì hắn cho là như vậy.

- Đợi loạn hai nước bình định, ta sẽ thành thật là một người tốt, không bao giờ làm mấy chuyện... thương thiên hại lí nữa!

Trần Trầm yên lặng thề.

...

Đêm dần sâu.

Rốt cuộc Thanh Thiển cũng dừng lại trên một sơn mạch hoang vu.

Sơn mạch này không có một ngọn cỏ, vô cùng tĩnh mịch, Thanh Thiển lại lấy ra thông tin lệnh bài.

- Phụ thân, ta đến rồi.

Nghe nói thế, tim Trần Trầm đập lộp bộp một tiếng, “hôn mê” sâu hơn.

Một lát sau, linh khí trong không khí đột nhiên chấn động, ngay sau đó, trong hư không xuất hiện một đạo quang môn. Một đệ tử mặc chế phục Vô Tâm Tông từ trong quang môn bước ra.

Nhìn thấy Thanh Linh Tông Thánh nữ cũng theo sau lưng một người, đệ tử Vô Tâm Tông nhíu mày, lạnh lùng nói:

- Vô Tâm Tông ta không tiếp nhận ngoại nhân!

Nghe nói thế, Thanh Thiên vội đáp:

- Hắn là người Vô Tâm Tông, danh hiệu 95427, một mục tiêm phục trong Ma môn, lần này cũng may có hắn cứu ta ra!

Nghe vậy, đệ tử Vô Tâm Tông có hơi do dự. Vô Tâm Tông quả thật có đệ tử tiêm phục tại Ma môn, nhưng tư liệu của những người này đều được giữ bí mật tuyệt đối, đừng nói là hắn, ngay cả trưởng lão cũng chưa chắc biết.

- Hắn thật sự là người Vô Tâm Tông, vì cứu ta không tiếc bại lộ thân phận, khiến bản thân bị trọng thương.” – Thanh Thiên gấp đến độ sắp khóc, nếu như Vô Tâm Tông không cho Trần sư đệ đi và o, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Đệ tử Vô Tâm Tông kia không nói hai lời, lập tức nắm lấy tay Trần Trâm, cảm ứng một phen.

- Đan điền bị hủy, là một cái phế nhân! Vô Tâm Tông ta không cần phế nhân!

Thanh Thiên cảm thấy tâm thật lạnh.

Nghe đồn người Vô Tâm Tông lãnh khốc vô tình, hôm nay xem như hư nàng thấy được.

Cho dù là đệ tử mười năm tiềm phục tại Ma môn, một khi bị phé, Vô Tâm Tông cũng sẽ quyết đoán dứt bỏ.

- Vị sư huynh này, ta cầu ngươi để ta dẫn hấn vào, cho cha ta cứu trị một phen, dù sao hấn cũng đã cứu mệnh ta!

Thanh Thiển vừa nói, vừa lấy ra từ trong nhẫn trữ vật một khối ngọc bội, ngọc bội kia được cấu thành từ trung phẩm linh thạch, bên trên khắc hoa văn vô cùng phức tạp, xem ra là giá trị xa xỉ.

Nhìn thấy ngọc bội kia, đệ tử Vô Tâm Tông cười khẽ một tiếng:

- Được rồi, bất quá chỉ có thể ở lại một ngày, trong vòng một ngày, trừ phi có trưởng lão đến nhận hấn, bằng không thì tất phải bị k hu trục.

Nói xong lời này, hấn tiếp nhận ngọc bội, đeo bên hông mình, sau đó né sang một bên.

Một tên phé nhân mà thôi, cũng không quấy nổi sóng gió gì.

Thanh Thiển vội công Trần Trầm tiến vào quang môn.

Sau đó, quang môn dần biến mất, sơn mạch hoang vu lại lần nữa khôi phục yên tĩnh, dường như chưa từng có gì phát sinh.

...

- Không khí trong Vô Tâm Tông... Thật thơm ngọt nha! – Trần Trầm hít sâu một hơi, thần sắc dần dần trở nên tà ác.

Tổng bộ Vô Tâm Tông quả thực là một mảnh tiên cung, tầng tầng kiến trúc liên miên không ngớt, chỉ riêng kiến trúc, so với Thiên Vân Tông đã gấp hai lần hơn.

Càng máu chót hơn là linh khí ở đây cực kỳ nồng đậm, hơn xa Th

iên Vân Tông cùng Quốc đô.

- Hệ thống, phụ cận có thứ gì xa xỉ hay không?

“Có, bên trái ba mét có gạch linh thạch!

- Hệ thống...

...

Một dò hỏi, Vô Tâm Tông này khắp nơi đều là bảo, Trần Trầm như mở cò trong bụng.

Hắn bảo sư phụ Tiêu Vô Ưu trợ giúp Bạch Hổ Tông, Chu Tước Môn,... Lại để đại quân Ma môn bắc thương gây áp lực cho Thành Phong Môn, hôm nay, chín vị cường giả Nguyên Anh của Vô Tâm Tông đã chinh chiến bên ngoài.

Phải biết, trước đó, đã có tám cường giả Nguyên Anh ra ngoài.

Điều đó cũng có nghĩa là trong tông hiện tại chín phần không có Nguyên Anh trấn thủ.

Mà đại tông hộ trận siêu cường của Vô Tâm Tông cũng khiến bọn họ anh tâm phách ra Nguyên Anh.

Nếu như Trần Trầm không nhìn lầm, bình chương của cái hộ tông đại trận kia ít nhất phải cường đại gấp 5, 6 lần so với Thanh Linh Tông, dù là cường giả Nguyên Anh cũng không cách nào phá vỡ.

Chớ đừng nói chi là bên ngoài còn có một tầng ảo trận, hoàn toàn che giấu Vô Tâm Tông.

- Rốt cuộc Vô Tâm Tông lấy linh thạch từ đâu để có thể duy trì được trận pháp như vậy quanh năm?

Trần Trâm thềm kinh sợ, bất tri bất giác, Thanh Thiển đã công hấn vào một cái tiểu viện.

Lối vào tiểu viện có cường giả Kết Đan thủ hộ, khiến Trần Trâm cảm thấy hơi khẩn trương.

- Nữ nhi ngoan!

Vừa tiến vào tiểu viện, Thanh Hành liền đi ra, thấy Thanh Thiển lông tóc không tổn hao, hấn rơi nước mắt đầy mặt. Có trời mới biết lúc nghe Ma môn uy hiếp vô sỉ như vậy, hấn đã lo lắng đến mức nào.

Nếu như không phải hấn tu vi cao thâm, chỉ sợ đương trường tẩu hỏa nhập ma.

- Phụ thân... Đều nhờ vị sư đệ này cứu ta, người nhìn xem hấn còn cứu được không? – Thanh Thiển chỉ vào Trần Trâm, vẻ mặt tràn đầy khẩn cầu.

Thấy vậy, Thanh Hành lộ vẻ đấng chất, vô thức nhìn tu sĩ Kết Đan của Vô Tâm Tông ở lối vào tiểu viện, khẽ nói:

- Ta bị trọng thương, hiện tại không thể điều động được linh khí!

- Điều này sao có thể? – Thanh Thiển kinh hô.

Thanh Hành không nói gì thêm, mà kéo nữ nhi vào phòng, thì thào:

- Vô Tâm Tông phong bế hơn phân nửa tu vi của ta, muốn ta giao ra Thanh Linh Quyết trong vòng một ngày...

- Cái gì? – Thanh Thiển lộ vẻ khiếp sợ, đây chẳng phải nói là phụ thân bị giam lỏng hay sao?

Trần Trầm đang “té xỉu” cũng im lặng, bản thân bị giam lỏng lại còn gọi nữ nhi đến, lão cha này quả nhiên cũng không thông minh.

- Sơn môn Thanh Linh Tông bị chiếm, đã hoàn toàn không còn giá trị lợi dụng. Vô Tâm Tông muốn đoạt trấn phái tuyệt học của chúng ta, sau đó bồi dưỡng tu sĩ chuyên giải độc trị liệu, cái này cũng là chuyện rất bình thường.

- Dù sau từ trước đến nay Vô Tâm Tông vốn vẫn làm như vậy, cũng không nói chuyện tình cảm gì gì đó.

Thanh Hành thở dài, thần sắc có chút cô đơn.

Thời loạn thế, loại tông phái như Thanh Linh Tông chỉ có thể phụ thuộc vào thế lực cường đại mới có thể sinh tồn, lúc trước quy phục Vô Tâm Tông cũng là hành động bất đắc dĩ, không ngờ hiện tại người ta chơi xong rồi người ta bỏ...

Bất quá, một lát sau, hắn đã khôi phục bình tĩnh.

- Nữ nhi ngoan, không có việc gì là tốt rồi, vốn dĩ ta định mang theo Thanh Linh Quyết tạt vãn. Nếu người còn sống, vậy cũng không cần nữa, giao Thanh Linh Quyết cho bọn họ, ngày sau phụ tử chúng ta rời khỏi lãnh địa của hai nước, đi nơi khác tế thế cứu nhân.

- Ta đều nghe theo phụ thân, người xem cho Trần sư đệ...

Tuy Vô Tâm Tông cũng không phải thứ gì tốt, nhưng Thanh Thiển vẫn phân biệt rõ ràng giữa Trần sư đệ và Vô Tâm Tông.

Nghe vậy, Thanh Hành bắt đầu bắt mạch cho Trần Trầm, không bao lâu sau, đã nhìn ra người này không có vấn đề gì.

- Hắn không sao đâu, chỉ là đan điền bị phé, khả năng trùng kích đến lục phủ ngũ tạng. Ta có hai viên Hóa Thương Đan, sau khi phục dụng, nghỉ ngơi một chút sẽ không có gì trở ngại!

Thanh Hành vừa nói vừa xuất ra hai viên đan dược, đút cho Trần Trầm.

Thấy sắc mặt Trần Trầm dần hồng lên, thần sắc Thanh Thiên có chút hút phức tạp.

Người Vô Tâm Tông vô tình như vậy, không biết sau khi nhìn thấy sự đệ này, sư phụ của hắn có còn chấp nhận hắn hay không?

Nghĩ đến đây, nàng nhin không được có chút lo lắng.

...

Đêm khuya.

Thanh Thiên mệt mỏi suốt một ngày, đã sớm ngủ, Thanh Hành lúc trước thời thời khắc khắc lo lắng cho an nguy của nhi, giờ bỗng nhiên buông lỏng, khó có được rơi vào mộng đẹp.

Đúng lúc này, Trần Trầm ở gian kế đang bệnh nặng bỗng nhiên n gôi bật dậy.

Ánh mắt trở nên sắc bén dị thường, nhìn ra khoảng không bên ngoài.

- Kinh Thiên, đừng trốn nữa, nên hành động rồi. Lần này chúng ta làm lớn một trận, không bắt người!

Chương 125: Lực Lượng Tà Ma Ngoại Đạo

Thân ảnh Viên Kinh Thiên dần dần hiện ra, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhưng ánh mắt đã kích động không thôi.

Trần Trầm từ trên giường bò dậy, không nói hai lời, đem một tảng đá kỳ dị bỏ lại trên giường.

Không bao lâu sau, trên giường lại xuất hiện một “hắn”, đang ngủ say, thoạt nhìn thập phần an tường.

Chỉ cần nửa đêm Thanh Linh Tông Thánh nữ kia không bò lên giường hắn thì tuyệt đối không nhìn ra mảnh khoe, còn đến sáng mai thì... Không liên quan đến hắn.

Tảng đá quái dị kia gọi là huyền thạch, chính là đặc sản của đệ tam phân bộ Ma môn, có thể tạo ảo giác tại một khu vực nhất định.

Đã có chủ ý lên vào Vô Tâm Tông, đương nhiên Trần Trầm chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng.

Đêm hôm qua, hắn đã báỉ phỏng rất nhiều đại lão nhi Ma môn.

Viên Kinh Thiên ám sát Trọng Diệp, Ma môn vì hắn mà phối chế kích động khủng bố Phạm Nhân Chi Nộ. Hiện tại Trần Trầm hắn đích thân đến Vô Tâm Tông một chuyến, nói gì cũng phải cho ít đò, đúng không?

- Sư huynh, tên cường giả Kết Đan ngoài viện tính sao bây giờ? – Trong mắt Viên Kinh Thiên bùng lên sát ý, tuy hắn giết không nổi Kết Đan, nhưng phối hợp với sư huynh vẫn có thể.

- Mặc kệ hắn.

Trần Trầm vừa nói vừa lấy đồ từ trong nhẫn trữ vật ra, ném lên không, thứ này sau khi dung nhập vào không khí, hoàn toàn tan biến.

n, khiến Viên Kinh Thiên hoảng sợ một trận.

- Đệ lục phân bộ Thần Phấn, vô sắc vô vị vô hình, hiệu quả có hạn, chỉ có thể khiến người thất thần.

Trần Trầm nín thở, nhẹ giọng giải thích.

Nghe vậy, Viên Kinh Thiên không nói gì thêm, cũng bắt đầu nín thở.

Khoảng độ một phút sau, Trần Trầm mang theo Viên Kinh Thiên cẩn thận đi đến gần bình chương bao quanh tiểu viện, lấy ra Đậu Xanh, phá vỡ cấm chế.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng rời khỏi tiểu viện.

Đêm khuya, hầu hết các nơi trong Vô Tâm Tông đều là đèn đuốc sáng trưng, thỉnh thoảng còn có đệ tử tuần tra. Nhìn đủ loại cung điện mênh mông vô tận trước mắt, Viên Kinh Thiên đờ ra.

Phải ra tay từ đâu đây?

- Sư huynh, hay là bắt cái đệ tử đến hỏi xem bảo khố ở đâu?

- Người cảm thấy đệ tử biết không? – Trần Trầm liếc trắng mắt.

- Vậy thì bắt trưởng lão.

- Cút!

Viên Kinh Thiên lập tức ngậm miệng, hắn đã quyết định, từ hôm nay sẽ chỉ làm, ít nói một chút.

- Hệ thống, nơi nào linh khí nồng đậm nhất? – Trần Trầm thăm hỏi.

“Bên phải 30 mét.” – Hệ thống lạnh lùng đáp.

Nói thật, trong phạm vi 30 mét, nồng độ linh khí gần như là y hệt, trừ phi đạt đến Kim Đan đỉnh phong mới có thể cảm ứng được chênh lệch rất nhỏ kia, bất quá, hẳn có hệ thống bên mình, đương nhiên không thành vấn đề.

- Đi theo ta!

Trần Trầm mang theo Viên Kinh Thiên rón rén đi về bên phải, không bao lâu sai liền đến một cái viện tử.

Tiểu viện không có cấm chế, thoạt nhìn dường như là chỗ ở của đệ tử nào đó.

Lén lút lẫn vào, Trần Trầm thậm chí có thể nghe được bên trong vang lên âm thanh yếu ớt.

- Trọng Diệp chết rồi! Thật sự quá tốt! Ta sẽ có cơ hội trở thành tân nhiệm Thánh tử Vô Tâm Tông! Đến lúc đó Tiên sư muội chỉ có thể khuất phục ta!

Xuyên qua ánh sáng yếu ớt, Trần Trầm nhìn thấy bên trong có một nam đệ tử diện mạo tuấn tú đang vừa tự sướng vừa thấp giọng hô, vẻ mặt vượn vẹo.

- Đêm khuya mới thấy rõ nhân tính nha... - Trần Trầm hét chỗ nào, sau đó nhìn về phía Viên Kinh Thiên, làm động tác cắt cổ.

Viên Kinh Thiên không chút do dự, ẩn thân lên vào phòng, một kích đoạt đi tánh mạng của Vô Tâm Tông đệ tử kia.

Mắt thấy mùi máu tươi bắt đầu lan ra, Trần Trầm đi vào phòng, lấy ra một cái bình nhỏ, đổ chất lỏng bên trong lên thi thể.

Nháy mắt, thi thể tan biến vô tung, mùi máu tanh cũng biến mất, t

hậm chí còn có hương thơm nhàn nhạt.

Thấy một màn như vậy, Viên Kinh Thiên trợn mắt há hốc mồm.

- Nhìn cái gì, đây là Hóa Thi Phấn của Luyện Thi bộ đấy, chủ yếu dùng để hủy thi diệt tích. – Trần Trầm thu hồi cái bình, thản nhiên nói.

- Không có... Không có gì, chỉ là sư huynh thủ pháp thuần thực khiến ta có chút sợ hãi. – Viên Kinh Thiên lắc đầu, trong mắt lóe lên tia kinh sợ.

Trần Trầm trừng mắt nhìn một cái, kéo bò đoàn của đệ tử Vô Tâm Tông kia ra, đồng thời, nghĩa chính ngôn từ nói:

- Người là sát thủ, sợ cái gì? Ngược lại là ta, lần đầu tiên vì Ma môn làm chuyện như vậy, hiện tại cảm thấy cần rút lương tâm, người có hiểu không?

Vừa dứt lời, Trần Trầm lại lấy ra từ trong nhẫn trữ vật một cái khối lồ vô cùng to lớn, cao hơn người, bên trong khối lồ có hai chỗ ngồi, đủ cho hai người bọn họ.

- Đây... Đây là cái gì? – Viên Kinh Thiên vốn không muốn hỏi, nhưng vẫn không nhịn được hiếu kỳ.

- Quật Địa Cơ của Cơ Quan Khôi Lỗi bộ, mũi khoan phía trước chính là linh vật hệ thổ, có thể vô thanh vô tức thu nạp bùn đất, sau đó bài xuất ra ở phần đuôi, mau lên!

Nói xong, Trần Trầm liền chui vào Quật Địa Cơ, Viên Kinh Thiên thì mờ mịt ngồi ở đằng sau.

Sau khi nạp linh lực, Quật Địa Cơ nhanh chóng chui vào lòng đất, đợi sau khi đã hoàn toàn xuống đất, Trần Trầm đi ra, dùng bò đoàn che giấu cửa động, sau đó mới quay vào trong Quật Địa Cơ.

- Hệ thống, phạm vi 30 mét có khối đất nào linh khí nồng đậm nhất?

“Phía nam 30 mét!”

Trần Trầm điều khiển Quạt Địa Cơ theo chỉ dẫn của hệ thống, không thể không nói, thứ này dùng vô cùng tốt.

Phía trước, thổ hệ linh vật kia cũng không biết là thứ gì, vậy mà có thể không ngừng thôn phệ bùn đất, sau đó phóng xuất ra sau đười, toàn bộ quá trình không có bất kỳ động tĩnh nào, so với máy đào đất âm âm rung động ở hiện đại không biết xịn hơn bao nhiêu lần.

- Sư huynh, chúng ta đi đâu?

- Vô Tâm Tông linh mạch. – Trần Trầm nhàn nhạt đáp.

Hiện tại, hẳn không có cơ hội truy tung trên diện rộng, nên chỉ có thể dựa vào truy tung trong phạm vi nhỏ không ngừng tiến về nơi có linh khí nồng đậm nhất bên dưới Vô Tâm Tông, tìm đến linh mạch của bọn họ.

- Á! Linh mạch! Nếu như...

Viên Kinh Thiên cả kinh, không dám nghĩ tiếp, nếu như linh mạch xảy ra vấn đề, hoàn cảnh ở Vô Tâm Tông sẽ phát sinh biến hóa, cái này... Quả thật là đụng vào căn cơ mà!

Thậm chí hẳn đã tưởng tượng ra tràng cảnh bị cường giả Vô Tâm Tông điên cuồng đuổi giết.

Dù sao Thánh tử chết vẫn có thể bồi dưỡng lại, nhưng căn cơ nếu bị hủy, đó chính là không chết không thôi.

Trong khi hắn còn đang nghĩ máy thứ loạn thất bát tao, Quật Địa Cơ đã ngừng. Trần Trầm tạo một không gian không nhỏ không lớn xung quanh, sau đó mới bước ra.

Trước mặt bọn họ là một bức tường đá.

Chuẩn xác mà nói là một bức tường linh thạch cực lớn.

- Móa... Nếu chuyển được cái này về, giá trị cũng mười vạn linh thạch đấy! – Mắt Viên Kinh Thiên đại ra, có chút đứng ngòai không yên.

Trần Trầm khinh thường liếc nhìn hắn một cái, sau đó xuất ra hai thanh trường đao từ trong nhẫn trữ vật, ném một cây cho Viên Kinh Thiên.

- Đào cho ta, đây là Phá Linh Nhận của Khí bộ, chuyên dùng để đào linh thạch đấy.

Nói xong, Trần Trầm cũng không chần chừ, lập tức dùng Phá Linh Nhận đục vào tường đá.

Phá Linh Nhận này cực kỳ cường đại, đục linh thạch chẳng khác nào đục đậu hủ, không bao lâu sai, Trần Trầm đã đục ra một cái lỗ đi.

Mắt thấy Viên Kinh Thiên vẫn còn đang đào, Trần Trầm chỉ tiếc rên sất không thành thép mắt:

- Có tiền đồ một chút được không hả, hạ phẩm linh thạch thì có gì tốt, cùng ta tiến vào chỗ sâu!

- Được... Được! – Viên Kinh Thiên cuống quít đáp, lúc này đây, hắn đã vô cùng bội phục sư huynh, chỉ có nói gì nghe nấy mới có thể biểu hiện được lòng tôn kính của hắn.

Hai người đào được khoảng nửa canh giờ, cứ thế đào ra một thôn g đạo gần 50m. Trên dưới thông đạo này đều được tạo thành từ li nh thạch.

Viên Kinh Thiên đã chết lặng.

Rốt cuộc mạch quán dưới lòng đất Vô Tâm Tông ẩn giấu bao nh iêu linh thạch, hẳn hoàn toàn tính không ra, chỉ là những gì thấy s uốt đoạn được này... E là không dưới mấy trăm vạn.

Chớ nói chi càng đi sâu vào trong, chất lượng linh thạch càng tốt, hiện tại chung quanh đều là linh thạch trung phẩm, hơn nữa còn là loại có phẩm chất cực cao.

- Người bên ngoài chỉ Đại Tấn có một mạch quán trung phẩm li nh thạch... Mạch quán kia nằm gần Quốc đô, bị Vô Tâm Tông k hống chết, không ai ngờ rằng trong tổng bộ Vô Tâm Tông lại còn có một mạch quán phẩm chất vô cùng tốt.

Trần Trầm vừa đào vừa cảm thán.

Lúc ở Thiên Vân sơn mạch, hẳn đã từng tìm thấy linh mạch của T hiên Vân Tông, đó là một mỏ hạ phẩm linh thạch không tệ.

Thế nhưng nếu so với Vô Tâm Tông, cao thấp nhìn liền biết, khó trách Vô Tâm Tông có thể quanh năm duy trì ảo trận.

Cảm thán xong, Trần Trầm đột nhiên đào ra một lỗ hổng, định thà n nhìn lại, mới phát hiện thứ trước mắt hẳn là một không gian địa tâm cực lớn.

- Linh khí ở đây thật nồng đậm! – Viên Kinh Thiên vừa bước vào khoảng không kia, lập tức nhin không được sợ hãi thán phục.

Trên thực tế, linh khí ở đây cũng không thể dù nồng đậm để hình dung, bởi lẽ chúng đã hóa sương mù rồi, khắp nơi đều là linh vụ, c

ăn bản không nhìn rõ đường.

Trần Trầm bước vào mảnh không gian này, theo như chỉ dẫn của hệ thống, hấn nhanh chóng đi đến vị trí trung tâm.

Ở trước mặt hấn là một cái tiểu ốc cực lớn, làm bằng tinh thể trong suốt, bên trong tản mát ra thật nhiều chi quang, dường như là cất giấu thứ gì đó vô cùng trân quý.

Trần Trầm hít sâu một hơi, dò hỏi hệ thống:

- Hệ thống, quanh đây thứ gì có giá trị nhất!

“Kí chủ, trước mặt ba mét có linh mạch tinh phách: Đại Địa Linh Tinh.”

Chương 126: Âm Sát Thi Khôi

- Linh Mạch Tinh Phách, Đại Địa Linh Tinh!

Trần Trầm thì thào nói nhỏ một câu, cái này chỉ nhìn danh tự thôi đã thấy tràn đầy cảm giác cao cấp.

Hơn nữa đã dám gọi là Linh Mạch Tinh Phách, điều đó có nghĩa là thứ này rất trọng yếu đối với Linh Mạch.

Người không có hồn phách sẽ chết, vậy nếu Linh Mạch không có Tinh Phách thì sẽ thế nào?

Trần Trầm nghĩ đi nghĩ lại, tay bắt đầu duỗi ra phía trước, nhưng đúng lúc này, Viên Kinh Thiên ở cách đó không xa đột nhiên thét lên một tiếng kinh hãi.

- Cmn! Đây là thứ quái quỷ gì! Làm ta sợ muốn chết! - Nghe thấy tiếng hô, động tác Trần Trầm lập tức khựng lại.

Vừa nãy thật sự là chủ quan, chỗ của Linh Mạch Tinh Phách vạn nhất có người Vô Tâm Tông tiến vào, hơn nữa bên trong bố trí cái gì đó, vậy vừa rồi nếu hấn chạm vào, sợ là hành nguyên tô chứ để ch đùa được đâu.

- Hệ thống, quanh đây có bẫy rập gì không?

“Không có!”

Được hệ thống đảm bảo, Trần Trầm yên tâm đi đến chỗ Viên Kinh Thiên.

- Ta nói cái sát thủ nhà ngươi, sao lá gan lại nhỏ như vậy?

- Sư huynh, ngươi xem! Ở đây có một cái quan tài - Viên Kinh Thiên nhỏ giọng nói.

Nghe vậy, tim Trần Trầm “lộp bộp” một tiếng.

Chỗ này chẳng lẽ có cái cường giả khủng bố nào đó ngủ say à? Nếu thật sự là vậy, chẳng phải xong rồi sao?

Thế nhưng đi đến trước quan tài, hấn lại ngậy ngẩn cả người.

Quan tài trong suốt, có thể thấy rõ thứ bên trong.

Bên trong nằm một “Người”, không, chuẩn xác mà nói là một sinh vật, toàn thân không có một mảnh vải, thân thể tản mát ra bạch sắc quang mang, tựa như Tinh Ngọc.

Hơn nữa, thân thể “Người” này vô cùng dị dạng, từng bộ phận lớn nhỏ đều không khớp với tỉ lệ bình thường.

Càng khiến người ta kinh hãi chính là mắt nó híp thành một đường thẳng, miệng rất to, tựa hồ đang cười càn rỡ.

- Đậu xanh rau má! Làm ta sợ muốn chết!

Trần Trầm trầm mắng, thứ này hẳn chỉ có thể dùng hai chữ “quái vật” để hình dung.

Bất quá, bên ngoài Trần Trầm vẫn bất động thanh sắc, lạnh giọng quát:

- Một thứ hình thù kỳ quái mà thôi, trong Ma môn ta còn thiếu sao?

Nói xong lời này, Trần Trầm trầm hỏi hệ thống:

- Hệ thống, quanh đây ai là người lợi hại nhất?

“Là Kí chủ” - Hệ thống thành thật đáp.

Nghe vậy, Trần Trầm thay đổi cách hỏi:

- Quanh đây ai sống dai nhất?

Lúc này, hẳn đã thả Đậu Xanh vào túi yêu thú, trong Linh Vụ, ngòi hẳn cũng chỉ có Viên Kinh Thiên, cùng với quái vật trong quan tài kia.

- Trước mặt Kí chủ, cách một mét, bán thành phẩm Âm Khôi Thi Sát do oán thi hấp thụ vô tận tham, giận, si, oán, hận,... Đủ các loại cảm xúc tiêu cực tạo thành.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm thầm kêu khỏ.

Cái này có muốn không nghiêm túc cũng không được, Vô Tâm Tông tu luyện Thái Thượng Vong Tình Đạo, không ngờ là các loại cảm xúc tiêu cực lại lén lút cô đọng trong loại tà vật này!

- Sư huynh, làm sao bây giờ? Hay là giết chết nó? - Sau khi hoàn hồn, Viên Kinh Thiên lấy ra một con dao găm, trong mắt tràn đầy sát ý.

Trần Trầm vội ngăn hấn lại, đồng thời xuất từ trong nhẫn trữ vật ra một đồng thứ, có Trấn Yêu Hàng Long Mộc, có Phá Tà Đồ Long Kiếm,...

- Hệ thống, quanh đây có thứ gì có thể diệt được quái vật kia?

“Bản thân Kí chủ.”

- Ta hả? Ta diệt thế nào? - Trần Trầm có chút khiếp sợ.

Nhưng vấn đề này đã vượt khỏi phạm vi quản lý của hệ thống, cho nên không có câu trả lời.

Trần Trầm đứng yên tại chỗ, bắt đầu suy nghĩ.

- Hấn không phải máu, bằng không thì hệ thống đã trực tiếp nói “Máu của Kí chủ”, chẳng lẽ phải dùng nhiều cách khác nhau sao?

Suy tư một lát, ánh mắt Trần Trầm dần trở nên kiên định.

Thứ này để đây là chuyện xấu, đã có thể diệt, vẫn nên diệt đi thì hơn.

Bằng không đứng trước mặt nó lấy đồ, hấn vẫn luôn thấy “ngượng” thế nào đấy.

Thừa dịp nó không chú ý, giết nó!

Đã quyết định, Trần Trầm không chút do dự, trực tiếp thả Đâu Xa nh ra, phá vỡ cấm chế của quan tài.

Vừa đẩy quan tài ra một đường nhỏ, một cỗ âm khí kinh khủng từ bên trong lan ra, khiến cho Trần Trầm nhin không được run lên.

Cùng lúc đó, một cỗ bạo ngược xông lên trong lòng, mắt Trần Trầ m lập tức đỏ lên.

- Hô!

Hắn học ra một ngưng trọc khí, lắc đầu, mặt khác, Phượng Huyết Hải Đường Bội lừa được từ chỗ Tiêu Hoàng đeo trước ngực chọt t ả ra một luồng sáng đỏ, xua tan tà khí.

- Thứ này thực dị thường!

Nội tâm Trần Trầm khiếp sợ, sau đó nhìn về phía Viên Kinh Thiê n ở cách đó không xa.

- Kinh Thiên, tránh xa một chút, thứ này rất cổ quái, chỉ có người lòng mang chính nghĩa như ta, thanh niên tràn ngập năng lượng tí ch cực mới có thể thủ vững bản tâm, không bị ảnh hưởng.

Nghe vậy, Viên Kinh Thiên vội lùi ra xa, trốn trong Linh Vụ.

Vừa nãy, hắn cũng hấp thu một chút âm khí, thiếu chút nữa đánh mất bản tâm, nếu không phải sư huynh hô lên một tiếng, thật khô ng biết giờ hắn đã biến thành cái dạng gì?

Mà sư huynh chính diện bị âm khí xâm nhập vẫn có thể giữ được bình tĩnh, ý chiến cường đại bức này khiến hắn bội phục không th ôi.

Thấy Viên Kinh Thiên đã lùi ra xa, Trần Trầm cũng không còn gá nh nặng tâm lý, đặt tay ở kẽ hở quan tài, ngay sau đó, một cỗ lôi điện chi lực cường đại từ trong tay hắn bắn ra, đánh về phía quái vật trong quan tài.

Liên miên không dứt!

Lôi điện đại biểu cho thiên uy, đối với tà vật tạo thành tổn thương cực lớn, bị Trần Trầm dùng lôi điện oanh cho một trận, tươi cười trên mặt Âm Sát Thi Khôi dần vụn vẹo, hai con mắt híp lại có hơi giật giật, dường như muốn mở ra.

Rầm rầm rầm!

Theo từng biến hóa của Âm Sát Thi Khôi, vách quan tài cũng bắt đầu rung động kịch liệt, thấy vậy, Trần Trầm vội dè lại vách quan, đồng thời liều mạng phóng điện.

- Tiếp tục như vậy không được!

Mắt thấy vách quan tài ngày càng điên cuồng rung động, Trần Trầm có hơi luống cuống, cắn răng, mở hẳn trử vật ra.

Hết thảy mấy thứ trừ tà đều thả vào.

Hóa Thi Phần của Luyện Thi bộ, rắc một chút.

Kịch độc của Độc bộ, thả hết.

Tiểu Nhân Nguyên Rửa mà Chú Vu bộ cho hắn, ném vào.

Dược thủy chuyên trị đau nhức khi tự cung của Yêu Nhân bộ, chơi i hắn nguyên bình.

Khôi lỗi tấn công hình trùng của Khôi Lỗi bộ, chơi luôn.

...

Liên miên không dứt!

Vách quan tài ngày càng rung động kịch liệt, bên trong như đang bắn pháo hoa, không chỉ có tia chớp, còn có hơi nước không ngừng trào ra.

Mồ hôi lạnh trên trán Trần Trầm không ngừng tuôn ra, hắn xem như đã xuất hết toàn lực rồi, nếu như vẫn không giết chết được thứ này, trước khi chết hắn nhất định mắng hệ thống xối đầu.

Xa xa, nghe động tĩnh, Viên Kinh Thiên có hơi lo lắng:

- Sư huynh, có muốn ta hỗ trợ không? Cảm giác thật kịch liệt!

- Đừng đừng đừng... Đừng tới đây, cảnh tượng này cảm thiếu nhi, nếu người nhìn thấy sẽ bị ám ảnh đấy!

Trần Trầm vội đáp, nói đùa, hắn vẫn còn phòng điện, nếu bị nhìn ra thân phận thì biết làm sao?

Mắt thấy vách quan tài sắp không chịu nổi nữa, Trần Trầm cái khó ó ló cái khôn, thả Đậu Xanh ra, đặt nó cạnh bên quan tài.

Hai con mắt bé xíu của Đậu Xanh có hơi mờ mịt, mai rùa bị vách quan tài đung kêu rôm rốp.

Thế nhưng vừa cảm giác được âm khí, đôi mắt nhỏ kia bỗng nhiên trở nên sắc bén, sau đó trên người nó tản ra ô quang dày đặc.

Phanh!

Chỉ thấy hai chân trước Đậu Xanh đạp mạnh tới, ô quang lập tức t rấn áp quan tài.

Vách quan hoàn toàn khép lại, không còn lay động nữa, chỉ có điề u bên trong vẫn đang bắn pháo hoa, trắng, xanh, vàng, đỏ không t hiếu màu nào, tia lửa cùng khói bắn ra bốn phía.

Độ khoảng ba phút sau.

Động tĩnh trong quan tài biến mất, quái vật kia cũng biến mất, chỉ còn lại một đồng dịch nhầy đọng ở đáy quan tài.

Ngay sau đó, quan tài trong suốt được chế tạo bằng tinh thể từ từ vỡ nát, cùng với đó, tinh thể cực lớn bao quanh Linh Thạch Tinh Phách cũng bắt đầu xuất hiện vết rạn, cuối cùng biến thành bột mì n.

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm thoáng hiểu ra.

Xem ra Âm Sát Thi Khôi kia không chỉ hấp thu cảm xúc tiêu cực, mà nó còn thông qua tinh thể không ngừng hấp thu lực lượng của Đại Địa Linh Tinh.

- Không biết động tĩnh vừa rồi có khiến người khác chú ý hay khô ng?

Trần Trầm có hơi lo lắng, không nói hai lời, lập tức đi đến trước Đại Địa Linh Tinh, Phá Linh Nhận quét ngang.

Phanh!

Một tiếng giòn vang, Phá Linh Nhận trực tiếp gãy đi.

- ...

Trần Trầm đờ ra, dùng toàn lực nâng Đại Địa Linh Tinh, nhưng k hông cách nào di động được nó.

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm sinh ngoan tâm, trực tiếp đặt t

ay lên Đại Địa Linh Tinh, thể chất Tiên Thiên Không Linh Thể phát huy đến cực hạn, điên cuồng thôn phệ lực lượng từ Đại Địa Linh Tinh.

Đại Địa Linh Tinh chứa đựng linh khí tinh thuần đến cực hạn, Trần Trâm cảm giác rất rõ tu vi của mình đang không ngừng tăng lên.

Thế nhưng, hào quang bao quanh Đại Địa Linh Tinh vẫn không có xu thế giảm đi, nhìn Viên Kinh Thiên xa xa cùng Đâu Xanh còn đang ngẩn người, Trần Trâm khẽ quát:

- Đâu Xanh, Kinh Thiên, cùng đến hấp thu, hôm nay ta muốn hút sạch thứ này!

Chương 127: Thần Đạo Kim Đan

- Được! - Viên Kinh Thiên lên tiếng, đang chuẩn bị chạy tới, trên đường tiện tay mang theo Đâu Xanh còn đang ì ạch bò.

Hai người một rùa điên cuồng hấp thu Đại Địa Linh Tinh.

Trần Trâm là Tiên Thiên Linh Thể, hơn nữa đan điền cùng thân thể hoàn toàn dung hợp, tốc độ thôn phệ đúng thực là kinh người. Tạm chí còn nghe thấy tiếng linh khí rít gào!

Đâu Xanh là thần thú Huyền Vũ, vừa sinh ra đã là tồn tại Kim Đan, tuy chân trước nó rất nhỏ, nhưng tốc độ hấp thu lại không chậm hơn Trần Trâm là bao.

Nhìn bộ dạng có chí tiến thủ của Đậu Xanh, Trần Trầm hết sức vui mừng.

Sở dĩ lúc này hắn nghĩ đến chuyện thả Đậu Xanh ra, là vì Phượng Hải Huyết Đường Bội trong ngực.

Một khối ngọc bội nhuộm Phượng Hải Huyết đã có thể trừ tà, vậy Đậu Xanh bản thể là thần thú không có lý do gì không được... Kh ông ngờ vừa thử một lần liền thành công.

Lại nhìn sang Viên Kinh Thiên, Trần Trầm lộ vẻ ghét bỏ.

Cái phạm nhân này đúng là không đáng tin, tay rất lớn, nhưng tốc độ hấp thu lại chỉ bằng một phần mười hắn.

Phát giác được ánh mắt của Trần Trầm, Viên Kinh Thiên cũng có hơi hổ thẹn, hai má nóng lên, so với sư huynh và Đậu Xanh, hắn quả thực là cái đánh xì dầu.

Bất quá, trong lòng hắn thập phần vui sướng, quả nhiên đi theo sư huynh lăn lộn là đúng, cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu sau hắn có thể đánh bại được tên Trần Trầm kia rồi.

Nghĩ đến đây, Viên Kinh Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, dùng toàn lực.

...

Năm phút sau, Viên Kinh Thiên xụi lơ, lảo lảo nói:

- Sư huynh, ta không được nữa, ta muốn Kết Đan rồi, nghe đồn vị trí Kết Đan càng dày đặc linh khí, ngưng tụ linh khí càng nhiều, phẩm chất Kim Đan càng tốt, không biết ta sẽ kết thành dạng đan gì nữa...

Trần Trầm hơi gật đầu, ánh mắt ngưng trọng, hiện tại tu vi Luyện

Khí của hắn đã đạt đến Trúc Cơ đỉnh phong, nhưng Đại Địa Linh Tinh trước mặt dường như ẩn chứa vô cùng vô tận linh khí cao cấp, giờ phút này hào quang của nó vẫn không ảm đạm.

Không bao lâu sau, Đậu Xanh cũng ăn không nổi nữa, trực tiếp nhắm hai mắt, lăn ra ngủ.

Trần Trầm thu nó vào túi linh thú, tiếp tục điên cuồng hấp thu Đại Địa Linh Tinh.

Giằng co suốt mấy phút, hắn đột phá bình cảnh.

- Ta cũng muốn Kết Đan rồi! - Trần Trầm thầm vui sướng.

Trước khi đến đây, Thiên Vân Thần Lôi Quyết tu luyện đến Trúc Cơ hậu kỳ, hiện tại hấp thu một trận đã tiến đến Trúc Cơ đỉnh phong, thậm chí sắp Kết Đan.

Mà sau khi cảm giác Kết Đan xuất hiện, Trần Trầm cảm thấy cả người đột nhiên trống rỗng, phảng phất hết thảy linh khí đều tiêu tán.

Một khắc sau, linh khí bên trong Đại Địa Linh Tinh như phong bạo tràn vào cơ thể Trần Trầm.

Toàn thân hắn từ kim sắc biến thành thất thải chi sắc.

*Đại loại là biến thành con tắc kè bông ==))

Lúc này Trần Trầm mới ý thức được một vấn đề.

Người khác Kết Đan thông thường là đan điền hóa đan, thế nhưng hắn không có đan điền, chẳng lẽ cả người đều biến thành kim đan hay sao?

Hơn nữa kim đan bình thường đều là màu vàng, còn hắn bảy màu

là cái khí gì?

- Hệ thống, quanh đây kim đan nào là lợi hại nhất?

- Kí chủ, Thần Đạo Kim Đan trên người ngươi là lợi hại nhất.

Nghe được đáp án từ hệ thống, Trần Trầm khẽ thở ra, đó cũng là Kim Đan, vậy là đủ rồi.

Hơn nữa sau khi thân thể hắn biến thành thất thái chi sắc, Đại Địa Linh Tinh vậy mà mờ đi vài phần, không biết trong nháy mắt Kết Đan kia đã hấp thụ bao nhiêu linh khí.

- Sư huynh! Ta kết xuất nhị phẩm Kim Đan!

Lúc này, Viên Kinh Thiên đột nhiên từ dưới đất nhảy dựng lên, thanh âm kích động đến cực điểm. Kim Đan phân theo cửu phẩm, kết được ngũ phẩm, lục phẩm đã xem như không tệ rồi, vậy mà trong hoàn cảnh như vậy, hắn lại có thể kết ra nhị phẩm thượng đẳng Kim Đan.

Nhưng sư huynh trước mặt là sao vậy? Sao cả người lại tản ra thất thái chi quang? Hơn nữa luồng sáng kia còn vô cùng chói mắt.

Không đợi hắn kịp suy nghĩ kỹ càng, một cỗ cảm ứng đặc thù xuất hiện trong đầu hắn. Khiến sắc mặt hắn đột nhiên trở nên tái nhợt, trong mắt là kinh hoàng không gì sánh kịp.

- Sư... Sư huynh, ta gây ra đại họa! Lôi kiếp của ta đến rồi!

Viên Kinh Thiên khóc nức nở nói.

Độ kiếp trong Vô Tâm Tông, hậu quả không cần phải nói, chỉ sợ không được bao lâu, liền có một đám người chạy đến đánh hắn thành mảnh vỡ, cặn bã cũng không thừa...

Đừng nói hiện tại hắn là Kết Đan sơ kỳ, dù cho có là Nguyên Anh sơ kỳ thì cũng bị đám người kia vây đánh cho đến chết.

- Cái gì?

Trần Trầm cả kinh, hắn không phải khiếp sợ vì Viên Kinh Thiên gây họa, mà là hắn quên mất chuyện độ kiếp khi đột phá từ Luyện Khí lên Kim Đan.

Luyện Thể tuy cũng có kiếp số, nhưng bước vào Nguyên Anh mới độ kiếp, còn Luyện Khí thì nhanh hơn một bước.

Vậy chẳng phải đại kiếp nạn Kim Đan của hắn cũng sắp tới rồi hay sao?

- Sư huynh, chúng ta đi mau đi, ta mang người giết ra ngoài, lần này là ta hại sư huynh, Kinh Thiên nợ sư huynh chỉ có thể đợi kiếp sau trả.

Viên Kinh Thiên lộ vẻ bi thương, không ngờ là chuyện tốt lại trở thành chuyện xấu, chắc hắn giờ này kiếp vận bên ngoài đã ngưng tụ, mà đám tu sĩ Vô Tâm Tông phát hiện chuyện bất thường cũng đã tụ tập lại...

...

Trên thực tế, tình huống bên ngoài không kém so với hắn nghĩ là bao

Mây đen ngưng tụ trong phạm vi vài trăm mét phía trên Linh Mạch, trong đó ẩn chứa lôi điện cuộn cuộn.

Đám trưởng lão Kim Đan đỉnh phong của Vô Tâm Tông thấy một màn như vậy đều nhú mày.

- Sao lại có đệ tử không cẩn thận độ kiếp ở đây chứ? Trong tông

môn chẳng phải có đài độ kiếp hay sao?

Không ít đệ tử cũng giật mình tỉnh giấc, chạy ra sân, tò mò nhìn bầu trời mỗi lúc một đen hơn.

- Đi Vô Tâm Cung tra thử xem là đệ tử chân truyền nào độ kiếp.

Một trưởng lão Kim Đan đỉnh phong lạnh lùng nói với mấy người sau lưng.

Vô Tâm Cung chính là nơi có linh khí nồng đậm nhất Vô Tâm Tông, ở ngay phía trên Linh Mạch, ngày thường chỉ có một ít tu sĩ Nguyên Anh cùng đám đệ tử chân truyền mới có tư cách đến đó tu luyện.

Mà nhìn quy mô kiếp vận có thể thấy được đại kiếp nạn Kim Đan này cực kỳ lợi hại, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là một chân truyền đệ tử nào đó không cẩn thận đột phá Kim Đan.

Thế nhưng hắn vừa dứt lời, một trưởng lão Kim Đan đỉnh phong khác đột nhiên kinh hô, trong mắt tràn đầy hoảng sợ:

- Sư... Sư huynh! Người nhìn bên cạnh!

Vị Kim Đan trưởng lão vừa nói lập tức nhìn theo hướng hắn chỉ, thất kinh lui về sau hai bước, bị dọa thiếu chút ngã quỵ.

Chỉ thấy hơn vạn mét trên bầu trời, biển mây cuộn cuộn, sấm sét từng cơn, vô tận kiếp mây che kín trời, điên cuồng hướng về phía Vô Tâm Tông kéo đến.

Phảng phất bên trong có ẩn tàng thiên quan vạn mã, lôi cổ nộ phá t, hung hãn công kích.

Chỉ trong nháy mắt, kiếp vận che kín trời đã giết đến trên đầu bọn họ.

Ầm Ầm!

Biển mây quay cuồng, lôi đình không dứt, ầm ầm nổ vang, chiếu sáng nửa bầu trời, dường như đang nói với đại kiếp nạn Kim Đan:

- Cái tên độ bản đại kiếp nạn không chết, thiên lý không dung, loại tiểu kiếp như ngươi, chớ có làm phiền, mau chóng lui đi!

Mà đúng thật như thế, kiếp vận khủng bố kia vừa đến, đại kiếp nạn Kim Đan lập tức tan vỡ, biến mất vô tung.

Nhìn thiên địa dị tượng trên đỉnh đầu, đám Vô Tâm Tông trưởng lão lạnh run.

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Vậy mà dẫn động thiên địa dị tượng?

...

Linh Mạch trong lòng đất, thần sắc bi thương trên mặt Viên Kinh Thiên đột nhiên cứng lại, ngay sau đó là vô tận cuồng hỉ.

- Sư huynh, không biết vì sao lôi kiếp của ta đột nhiên không cảm ứng được nữa. Thật tốt quá! Nói không chừng người Vô Tâm Tông vẫn chưa phát hiện dị thường!

Nghe hắn nói, Trần Trầm cười gượng, xấu hổ nói:

- Vậy sao... Khụ, chúc mừng!

Nói xong lời này, hắn vô thức ngẩng đầu nhìn lên, sau đó rụt rụt cõ.

Một giây sau, kiếp vận bên trên Vô Tâm Điện đột nhiên chớp lên một đạo lôi đình kết nối thiên địa, trực tiếp xỏ xuyên qua Vô Tâm

Điện, đánh thẳng vào ngàn mét dưới nền đất, rơi xuống người hấn.

Chương 128: Dục Đến!

Phanh!

Một tiếng bạo nổ, cả người Trần Trầm bị đánh văng lên thạch bích, thất thải chi quang trên người thoáng cái biến mất vô tung.

Không đợi hấn đứng lên, lại một đạo kinh lôi đánh thẳng xuống đầu hấn.

Trần Trầm hộc ra một ngụm khói đen, ánh mắt gần như tan rã.

- Cái này... Móa nó, lão thiên gia ghen ghét ta bất phàm, muốn diệt ta đây mà!

Trần Trầm thầm kêu rên, theo lý thuyết, Luyện Thể hấn đã đạt đến Kết Đan, Kim Đan kiếp bình thường khó có khả năng làm gì hấn.

Thế nhưng cái kiếp này là thế nào?

Đánh hai cái đã muốn nửa cái mạng của hấn! Đó là vì hấn có Cửu Chuyển Kim Thân đệ tam trọng cộng thêm học tập Lôi Pháp, cho nên đối với lôi có miễn dịch nhất định đấy, chứ nếu như bỏ vào tu sĩ Luyện Khí đột phá Kim Đan phổ thông, sợ là đã bị đánh thành tro rồi.

Nhưng lúc này, một màn càn đáng sợ hơn xuất hiện trước mắt Trần Trầm.

Dường như bị lôi kiếp ảnh hưởng, giữa Đại Địa Linh Tinh xuất hiện một cái khe, linh khí cuồng bạo từ bên trong tràn ra, không gian xung quanh cũng bắt đầu rung động.

Đồng tử Trần Trầm co lại, quay đầu quát với Viên Kinh Thiên còn đang ngăn người:

- Đi! Đi mau cho ta! Từ lòng đất đi! Rời khỏi Vô Tâm Tông, càng xa càng tốt! Nếu như ngươi còn nói nhảm, ta đánh chết ngươi!

Nói xong lời này, Trần Trầm trực tiếp lấy ra Quạt Địa Cơ, ném cho Viên Kinh Thiên.

Thấy vậy, mắt Viên Kinh Thiên ngẩn lệ, muốn mở miệng nói nhưng lại bị chính hấn nén trở về.

Sau khi tiến vào Quạt Địa Cơ, không bao lâu sau liền vô thanh vô tức biến mất trong lòng đất.

Ngay sau đó, một đạo lôi kiếp từ trên trời giáng xuống, lần này Đại Địa Linh Tinh trực tiếp bị nghiền nát, vô tận linh khí phun trào.

Đại lượng linh khí nghiền áp bốn phía, vách tường bằng linh thạch không bao lâu sau bị nghiền nát, cùng với đó, càng sinh ra nhiều linh khí, dung nhập vào cuồng triều.

Đại địa chấn động, lôi kiếp bổ ra một cái động khổng lồ, linh khí hết nư núi lửa điên cuồng bắn ra.

Nhìn bầu trời phía trên Vô Tâm Cung, lại cảm nhận rung động kịch liệt dưới chân, đám Kim Đan trưởng lão của Vô Tâm Tông tái mặt, bọn họ chỉ là tầng lớp trung đẳng ở Vô Tâm Tông, cũng khô

ng phải thượng tầng, càng không phải người có quyền lực tối cao, hiện tại, cả đám căn bản không biết rốt cuộc dưới mặt đất đã xảy ra chuyện gì.

- Làm sao bây giờ?

- Ta làm sao biết? Nhanh! Đi thông tri lão tổ!

Hai Kim Đan trưởng lão run rẩy lấy ra lệnh bài thông tin, đúng lúc này, một thân ảnh bị linh khí đánh văng lên, bay ra xa hơn 1000 mét.

Trên đường độn sụp hơn mười tòa kiến trúc.

Cùng với bóng người di động, kiếp vân trên bầu trời cũng di chuyển theo. Nhìn thấy một màn như vậy, hai vị Kim Đan đỉnh phong trưởng lão bừng tỉnh đại ngộ.

Vậy mà lại có người độ kiếp ngay trong linh mạch dưới lòng đất.

Hơn nữa, nhìn bộ dạng như vậy, ít nhất là Nguyên Anh đại kiếp ngàn năm. Hơn nữa còn rung chuyển Vô Tâm Tông linh mạch.

Đây quả thực là bát thiên đại tử (1) mà!

(1) Là một thành ngữ của Trung Quốc dùng để chỉ thảm họa lớn.

Nghĩ đến đây, hai người hai mặt nhìn nhau, thấy được trong mắt đối phương vẻ sợ hãi.

Linh mạch nổ tung, đó chính là tai họa kinh thiên.

Không chút do dự, cả hai bay lên không, nhanh chóng cách xa vị trí Vô Tâm Cung.

...

Bên kia, Trần Trầm nằm sấp mặt trên phế tích của một tòa kiến trúc nhỏ, lúc này hẳn muốn bao nhiêu thể thảm liền có bấy nhiêu thể thảm.

Nội giáp vừa lừa được từ Khí Tông vỡ nát không nói, nửa người cũng bị nổ thành thịt vụn.

Xa xa, đám đệ tử Vô Tâm Tông kinh ngạc nhìn người vừa bay qua. Cmn, tên này vắng xa như vậy, nửa người dưới cũng đã nát, vậy mà vẫn còn nhúc nhích được?

Nhìn đám đệ tử Vô Tâm Tông, Trần Trầm gian nan vươn cái cái tay còn lành lặn, vuốt vuốt tóc, sau đó cố nặn ra một nụ cười tự cho là anh tuấn, nói:

- Phòng bị đột... Trời lại mưa suốt mấy đêm, khiến các vị chê cười.

Vừa dứt lời, tác dụng cường đại của Bất Diệt Chi Thủ bắt đầu phát huy, nửa người dưới Trần Trầm dùng tốc độ mắt thường có thể thấy dần khôi phục.

Thấy vậy, đám đệ tử Vô Tâm Tông thiếu điều rút cầm xuống đất, nhưng một giây sau, bọn họ không nhìn nổi nữa. Bởi vì đại địa “âm m âm” rung động, cứ như xảy ra động đất 10 độ richter.

Oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên.

Lấy Vô Tâm Cung làm trung tâm, vài trăm mét xung quanh đều bị nổ văng lên trời, sau đó là sóng xung kích cường đại không gì sánh kịp bắt đầu khuếch tán.

Kiến trúc Vô Tâm Tông Tiên Cung tựa như bài domino, lần lượt s

ụp xuống, trong phút chốc, giữa không trung lả tả đủ thứ loạn thất bát tao.

Có đồ dùng trong nhà, có người, có gạch đá chế tác từ linh thạch h, ... Nhưng dù là vật gì, trong làn sóng xung kích cuồng bạo kia cũng chẳng khác nào như trang giấy mỏng, chỉ có thể bay loạn.

Mắt thấy sóng xung kích đánh về phía mình, Trần Trầm cười khổ, thì thào nói:

- Trời cao đồ kị anh tài mà!

Vừa dứt lời, sóng xung kích cuốn hẳn lên không, xen lẫn giữa một đám đồ vật, đùng qua đùng lại, hết như khuấy sữa đậu nành.

Đồng thời, trên trời còn đánh xuống hai đạo lôi kiếp, chuẩn xác tìm thấy hẳn ngay giữa đồng hỗn độn.

...

Mấy phút sau.

Sóng xung kích tiêu tán, toàn bộ Vô Tâm Tông chỉ còn là phế tích h, khắp nơi đều là âm thanh kêu rên.

Trong một đồng phế tích nào đó, một cái tay vừa mới thò ra, liền bị sấm sét từ trên trời đánh cho rụt trở lại.

Nhưng một giây sau, một đạo kim sắc thân ảnh từ trong phế tích bật ra, chỉ tay lên trời mắng:

- Bản Thánh tử xuất đạo mấy tháng, chưa bao giờ nếm qua thiệt thòi như vậy!

Ầm ầm!

Lại một đạo sấm sét rơi xuống, trực tiếp đánh kim sắc thân ảnh kia lún vào đồng phế tích.

Trong phế tích, Trần Trầm nuốt một bình Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch, thân thể dập nát lại lần nữa khôi phục.

- Ha ha, dám đem lão tử đánh thành như vậy, cũng chỉ có lão tặc thiên người làm được, chúng ta đúng là kỳ phùng địch thủ, tương ngộ lương tài.

Oanh!

- ... Khụ khụ, thiên bất dung ta, ta tất nghịch thiên!

Rầm Rầm!

- Thiên địa dẫu bao la nhưng tiên lộ khó đi, ta nhìn thấu nhân gian nhấp nhô cay đắng! Ta còn có rất nhiều...!

Rầm Rầm Rầm!

- Lão thiên gia tha mạng!

Rầm Rầm Rầm!

- Ta sai rồi!

Trần Trầm nằm úp sấp trên đồng phế tích, bị lôi kiếp trên trời chèn ép gắt gao. Cũng không phải hắn muốn chửi bậy, nhưng toàn thân đau đớn khó nhìn, chỉ có chửi lên một chút mới cảm giác bớt đau đớn.

Một trận lôi kiếp qua đi, rốt cuộc lôi vân cũng tạm ngừng.

Hô...

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, thổi bay mớ tóc rối loạn của Trần Trầm.

Tuy mặt cà trên đất, nhưng khoe miệng Trần Trầm lại hơi nhếch lên, lộ ra tươi cười bất kham.

- Tốt, rất tốt, là người bức ta, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!

Vừa dứt lời, Trần Trầm vồ mạnh lên đất, bật dậy, đứng trong phé thích. Ngay sau đó, nhãn trữ vật trước ngực hắn đột nhiên lóe lên quang mang.

Trong hào quang bay ra bốn cái nhãn trữ vật.

Trần Trầm nhìn bốn cái nhãn trữ vật kia, rơi vào trầm tư.

Cái thứ nhất đựng thiên tài địa bảo chữa thương, phục hồi...

Cái thứ hai chứa thiên tài địa bảo giải độc, nguyên rửa,...

Cái thứ ba thiên tài địa bảo bổ sung linh khí, hỗ trợ tu luyện,...

Cái thứ tư là các loại độc vật cực kỳ lợi hại.

Nhìn bốn cái nhãn trữ vật, Trần Trầm ngửa mặt lên trời, chột quá t:

- Được đến!

Phanh! Phanh!

Hai tiếng trầm đục, cái nhãn thứ nhất cùng thứ ba đồng thời nổ tung.

Mấy trăm loại thiên tài địa bảo từ bên trong bay ra.

Vạn Niên Xích Tham, Vạn Niên Tử Chi, Vạn Niên Hà Thủ Ô, Vạn Niên Địa Hoàng Tinh...

Một loạt thiên tài địa bảo dưới sự điều khiển của linh khí, xoay tròn quanh Trần Trầm.

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm hít sâu một hơi, nuốt hết tất cả thiên tài địa bảo vào bụng.

Trong nháy mắt, vô số thiên địa tinh hoa, vô tận sinh cơ cùng thiên địa linh khí nồng đậm bộc phát, khiến cả người hấn tụt hộ cao lên thêm vài phần.

Mắt thấy lôi vân trên bầu trời vẫn còn tích súc lôi kiếp, Trần Trầm ngửa mặt lên trời, mắng:

- Đến! Đánh một trận cho thống khoái!

Chương 129: Thực Lực Chân Chính

Oanh!

Lôi kiếp trên trời đánh xuống, cả người Trần Trầm nháy mắt đen kịt, bị đánh văng ra xa bảy, tám mét.

Còn chưa hoàn toàn ngã xuống đất, thân thể hấn giữa không trung đột nhiên chấn động, lộn ngược ra sau 360 độ, vũng vàng rơi xuống đất.

Mà lúc này, thương thế trên người nhờ có sinh cơ chi lực cường đ ại cùng Bất Diệt Chi Thể đã triệt để chữa lành.

Oanh!

Từng đợt lôi kiếp đánh xuống, Trần Trầm đau đến chết lặng, cũng lười nói nhảm, chỉ là không ngừng thay đổi tư thế.

Thỉnh thoảng dùng tay phải tiếp, có khi lại dùng tay trái kiếp, khi thì trông chuôi, rồi lại chống đ ầy, lắm lúc còn tập dưỡng sinh.

Hết cách rồi, nếu cứ để lôi kiếp bỏ vào một chỗ, hẳn nhất định kh ông chịu nổi.

...

Năm phút sau.

Sắc mặt Trần Trầm tái nhợt, giờ phút này hẳn đã tập thể dục theo đài đến lần thứ hai, ngoại trừ chỗ nào đó không thể đựng, toàn thân cao thấp đều bị bỏ một lần, năng lượng trong cơ thể cũng tiêu hao không còn bao nhiêu.

Nhưng đại kiếp nạn trên bầu trời cũng không có ý định tiêu tán, dường như không đánh chết hẳn tuyệt không bỏ qua.

- Ta cũng đâu phải trở thành Nguyên Anh, tại sao hả?

Trần Trầm thầm mắng, hẳn từng thấy sư phụ Tiêu Vô Ưu độ Nguyên Anh. Kiếp nạn kia tuy có uy lực không nhỏ, nhưng tuyệt đối không dai như vậy, sư phụ cứng rắn chịu hơn mười đạo lôi kiếp xem như xong.

Mà kiếp nạn trên đỉnh đầu hẳn hiện tại liên miên không dứt, cho dù là Kim Đan đỉnh phong, chịu liên tiếp mấy trăm đạo như vậy, không lạnh cũng không được.

Nếu không phải hấn có Bất Diệt Chi Thể cùng đại lượng thiên tài địa bảo, đoán chừng sống không qua mười đạo lôi đình.

- Nếu lúc trước để sư phụ độ kiếp nạn cỡ này, có khi bây giờ ta đã là Thiên Vân Tông tông chủ rồi.

Trần Trầm làm bầm, cùng lúc đó, hấn đưa mắt nhìn về phía Vô Tâm Tông chỉ còn là một mảnh hỗn độn.

Không có biện pháp, hấn phải tự cứu mình thôi!

Không bao lâu sau, cách đó vài trăm mét, một trưởng lão Vô Tâm Tông đang đi tọa chử thương hấp dẫn lực chú ý của Trần Trầm.

Một giây sau, hấn bay thẳng đến trước mặt vị trưởng lão kia.

- Trưởng lão, hỏi ngươi chút chuyện, Vô Tâm Tông các ngươi... A, Vô Tâm Tông chúng ta giấu thiên tài địa bảo ở đâu?

Nghe vậy, Vô Tâm Tông trưởng lão lập tức mở mắt, nhìn kiếp vô n dày đặc trên đỉnh đầu, hấn bị dọa nhảy dựng lên, tức giận quát:

- Chính là vì tên trời đánh ngươi! Hại cơ nghiệp Vô Tâm Tông ta hủy hoại trong thoáng chốc.

Ầm Ầm!

Một đạo kinh lôi xẹt qua, Vô Tâm Tông trưởng lão đen kịt, ánh mắt bắt đầu tan rã.

Sóng xung kích vừa này vốn đã khiến hấn bị trọng thương, hiện tại lại bị lôi kiếp tai bay vạ gió, khiến hấn trực tiếp tiến vào trạng thái hấp hối.

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm cả kinh, dùng sức lắc lắc hấn,

cao giọng hô:

- Trưởng lão, ngươi đừng chết, tinh dậy nói một tiếng, nói cho ta biết đi hướng nào???

Âm Âm.

Vô Tâm Tông Kim Đan trưởng lão... Xong!

Trần Trầm không biết nói sao, thu hồi nhãn trử vật của hắn, nhìn vào trong thì thấy trống rỗng, đành lau nước mắt chua xót.

Tên này trước đó bị thương, thiên tài địa bảo cùng đan dược đều đã dùng hết rồi...

- Hệ thống, gần đây có bảo khố gì không?

Nhân cơ hội lôi kiếp đang tích súc năng lượng, Trần Trầm điên cuồng bay quanh đồng phế tích của Vô Tâm Tông, nhưng vẫn không tìm thấy vị trí bảo khố.

Bất quá, không bao lâu sau, hắn lại thấy một cái Vô Tâm Tông trưởng lão.

Phục sức của tên này nhìn cao cấp hơn tên mới này, tu vi ít nhất là Kim Đan hậu kỳ.

Nhìn thấy hắn ta, hai mắt Trần Trầm sáng ngời, lập tức bay qua “cào hỏi”.

- Ngươi đừng đến đây!

Nhìn kiếp vân trên trời bay về phía mình, trưởng lão kia bị dọa mất hồn, nộ quát một tiếng.

Nhưng Trần Trầm căn bản không quan tâm, trực tiếp bay về phía

hắn.

- Trưởng lão, hôm nay Vô Tâm Tông đại loạn, những nơi khác coi như bỏ đi, nhưng bảo khổ không thể mất. Thỉnh trưởng lão nói cho ta biết bảo khổ ở đâu, đệ tử đến thủ hộ.

- Người... Cái tên đáng chết ngàn đao!

Trưởng lão còn chưa nói hết, Trần Trầm đã trực tiếp khoác tay lên vai hắn.

Kiếp vân trên trời cuộn cuộn, dường như lôi đình lại sắp bùng nổ.

Ánh mắt trưởng lão vô cùng hoảng sợ, tâm thần nháy mắt sụp đổ, cuống quýt nói:

- Cụ thể ở đâu thì ta không biết... Ta chỉ biết là ở phương Bắc. Người đừng đụng ta! Đi mau!

- Đa tạ!

Trần Trầm nói tạ, sau đó nhanh chóng bay về phương bắc, trong đầu không ngừng dò hỏi hệ thống: Phụ cận có bảo khổ hay không?

Một lát sau, hắn không còn hỏi nữa, bởi vì hắn đã tìm được chỗ mình muốn.

Đó cũng là một tòa phế tích, cảm chế đã sớm sụp đổ. Bên cạnh còn có mấy vị Kim Đan trưởng lão khẩn trương thủ hộ.

- Vô Tâm Tông trưởng lão vừa nãy là người thành thật!

Trần Trầm thầm cảm thán một câu, sau đó nhanh chóng bay về phía bảo khổ.

- Mấy vị trưởng lão khổ cực, ta đến mượn ít đồ!

Hạ xuống, Trần Trầm thuận miệng bắt chuyện một câu, sau đó chui tọt vào bảo khố. Lúc này, lôi vân trên bầu trời đã tích sức đủ, mấy đạo lôi đình liên tiếp đánh xuống, nổ trên người hắn, đám người xung quanh cũng bị đánh văng.

Trần Trầm hộc ra một ngụm máu, lão đảo ngã xuống đất.

Nhưng hắn vẫn gian nan bò xuống đáy phế tích.

- Hệ thống, quanh đây đồ quý giá nhất ở đâu?

“Phía dưới năm mét có trung đẳng linh thạch...”

“Phía dưới năm mét có pháp bảo...”

“Phía dưới năm mét có thiên tài địa bảo...”

“Phía dưới năm mét có đan dược...”

“Phía dưới năm mét...”

...

Nhìn một hàng nhắc nhở dài vô cùng vô tận, tựa như suối phun, Trần Trầm như đánh máu gà, không nói hai lời lập tức lấy ra một bình Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch, uống cạn.

Kiếp nạn lần này tiêu hao một nửa Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch của hắn. Thiên tài địa bảo ngoại trừ giải độc cùng hạ độc, còn lại đều dùng hết. Nếu không bơm thêm chút máu, hắn coi như lỗ lớn.

Ầm Ầm!

Bên người lôi đình cuồn cuộn, ngẫu nhiên còn vang lên tiếng kêu

gào, tiếng hét phẫn nộ, ngoài ra còn có tiếng phé tích nổ mạnh.

Cái này khiến Trần Trầm có cảm giác mình đang ở trên chiến trường ác liệt.

Nhưng trong đầu liên tục hiện lên nhắc nhở đã cho hắn động lực vô cùng vô tận. Khiến hắn có loại ý chí tráng sĩ chặt tay, không ngừng bò vào trong bảo khối.

Phù phù!

Một lát sau, Trần Trầm đã bò vào một căn hầm.

Nhìn một lượt, xung quanh là vô số linh thạch, đẻo gọt chỉnh tề, mà hắn đang nằm trong đồng linh thạch.

- Hí! – Trần Trầm hít một hơi khí lạnh, linh khí toàn thân bỗng nhiên bộc phát. Bảy cái nhẫn trữ vật trên người hắn bay ra, vô tận linh thạch điên cuồng chui vào nhẫn trữ vật.

- Máy trăm vạn linh thạch! Trung phẩm linh thạch cũng có mười vạn!

Trần Trầm vừa lấy đồ vừa cảm thán, không bao lâu sau, hắn đã vét sạch linh thạch.

Lúc này, toàn thân Trần Trầm thủng lỗ chỗ, vậy là hắn lại như chẳng có việc gì, theo như hệ thống nhắc nhở, đi sang cái hầm kế tiếp.

Trong này chứa Linh Khí Pháp Bảo cùng với đủ loại khoáng thạch trân quý!

Mang hết!

Trong đầu Trần Trầm hiện tại chỉ còn hai chữ này, thuận tiện còn l

ấy đi mấy trăm cái nhẫn trữ vật trong bảo khố.

Cái hàm tiếp theo chứa đan dược, có gần mấy ngàn bình.

Không quan tâm là đan dược gì. Mang đi hết!

Đến hàm tiếp theo, tất cả đều là thiên tài địa bảo, đủ loại, có gần vạn gốc.

Lấy đi, đừng khách khí!

...

Linh khí, pháp bảo, bí tịch, toàn bộ mang đi.

...

Một phút sau.

Từ dưới phế tích, Trần Trầm toàn thân kim giáp tựa thiên thần hạ phàm chậm rãi đi ra, ánh mắt trở nên vô cùng thâm thúy, tràn đầy cảm giác cao thủ thật tịch mịch.

Trên bầu trời, lôi vân vẫn còn mờ mịt.

Cảm nhận được chấn động trên không, Trần Trầm nhếch miệng, liếc xéo lôi vân, sau đó vươn ra một bàn tay, khinh thường “hừ” một tiếng.

- Hừm?

Bàn tay kia ánh vàng rực rỡ, lóe ra hào quang chói mắt. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện trên mỗi ngón tay đeo ít nhất mười cái nhẫn trữ vật. Thế cho nên cả bàn tay nhìn như đang đeo bao tay bằng kim loại vậy.

Thấy vậy, lôi vân trên trời khụng lại trong chốc lát, sau đó ầm ầm tiêu tán.

Trần Trâm thỏa mãn thu tay về, đeo hết lên cổ, đúng chất dùng nhẫn trữ vật xỏ thành vòng cổ đeo, trong mắt tràn đầy hào khí bề ng hể thiên hạ.

- Hừ, đây mới là thực lực chân chính!

Chương 130: Tức Chết Lão Phu

Lôi kiếp tán đi.

Trần Trâm dần thanh tỉnh, không chút do dự, hấn lập tức thu hồi toàn bộ nhẫn trữ vật, hơn nữa còn cởi Tị Lôi Giáp tỏa ra kim quang xuống, sau đó thi lễ với thiên khung.

- Lão thiên gia, lúc trước là ta bị ép quá, nói điên nói khùng, hai ta ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, chớ để trong lòng. Về sau ta sẽ không thương thiên hại lí, ngài cũng đừng có huy động nhân lực như vậy...

- Nhìn xem, ngộ thương nhiều người như thế, làm mất hòa khí lắm đấy!

Trần Trâm thấm thía nói, lúc này, cách đó không xa vang lên một tiếng hô.

- Đó là Vô Tâm Tông bảo...

Hắn còn chưa dứt lời, thần sắc Trần Trầm chợt biến, điểm một ngón tay, lôi quang âm âm nổ vang, kết thúc tánh mạng Vô Tâm Tông trưởng lão kia.

- ... Một lần cuối! – Thì thào một câu, Trần Trầm bay lên trời, vọt đi.

Theo lý thuyết, Vô Tâm Tông phát sinh động tĩnh lớn như vậy, đã m đại lão nhi Vô Tâm Tông cũng nên trở về rồi, nếu hắn không đi nhanh, chỉ sợ đi không được nữa.

Bay ngang qua tiểu viện kia, Trần Trầm nhìn thấy Thanh Thiển cùng Thanh Hành hôn mê bất tỉnh trong đồng phế tích, thềm thờ dài, bới hai người bọn họ ra, tiện tay lấy ra hai viên đan dược chữa thương, đút vào miệng... Sau đó mỗi bên khiêng một người, bay khỏi phạm vi Vô Tâm Tông.

Là một tân tấn tu sĩ Kim Đan, hắn cũng nên tích chút đức.

...

Đợi bay thẳng ra ngoài trăm dặm, Trần Trầm mới hơi buông lỏng, cứu tỉnh hai người kia.

- Đây là... Đâu? Đã xảy ra chuyện gì? – Thanh Thiển lúc này vẫn còn mơ màng.

Ngược lại, Thanh Hành dường như nhớ rõ Vô Tâm Tông đã xảy ra chuyện, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

Toàn bị Vô Tâm Tông bị hủy.

Vô Tâm Tông lão tổ có bao nhiêu tức giận? Đó thế nhưng là mấy ngàn năm cơ nghiệp...!

- Trần sư đệ, là người mang chúng ta ra ngoài? – Thanh Thiển lúc này đã tỉnh táo, nhìn về phía Trần Trầm, trong mắt có vài phần phức tạp.

Thấy vậy, Trần Trầm thờ dài, khẽ nói:

- Vô Tâm Tông phát sinh chuyện như vậy, chắc chắn sẽ không buông tha bất kỳ ngoại nhân nào, aizz, hiện tại các người đều là ngoại nhân, ta không mang các người ra, chỉ sợ tánh mạng khó bảo toàn.

- Thế nhưng... Tu vi của người không phải... - Thanh Thiển có hơi khó hiểu.

- Ta học được một chút bản sự từ Ma môn, thời khắc mấu chốt có thể bảo mệnh. – Trần Trầm thuận miệng đáp.

Thanh Thiển một lời bưng tỉnh đại ngộ, muốn tìm phục ở Ma môn, đương nhiên phải học bản sự của Ma môn rồi.

Thế nhưng Trần sư đệ mạo hiểm cứu nàng cùng phụ thân, hẳn... Còn có thể quay về Vô Tâm Tông được sao?

Nghĩ đến đây, nàng nhin không được lo lắng, vô thức nhìn Trần Trầm:

- Trần sư đệ, mang chúng ta đi, người cũng không cách nào nói rõ được, sắp tới dự định thế nào?

Nghe đến đây, Trần Trầm lộ ra một tia phẫn nộ, chỉ hận rèn sắt không thành thép:

- Thánh nữ, Vô Tâm Tông đã không còn là Vô Tâm Tông lúc trước, không lo chống lại Ma môn thì thôi đi, bầu không khí trong môn lại còn trở nên táo bạo, thậm chí có đệ tử độ kiếp ngay trên linh mạch, cho nên mới dẫn đến đại họa hôm nay.

- Một Vô Tâm Tông như vậy không đáng ta ra sức, ta muốn đi nh
ững tông môn khác, tiếp tục xuất lực vì sự nghiệp chống lại Ma m
ôn.

Nói xong câu đó, Trần Trầm biến sắc, vội quay đầu đi.

Thấy động tác đột ngột của hắn, Thanh Thiển ngẩn ra vài giây, sa
u đó, nàng lập tức hiểu ra.

Trần sư đệ đang khóc sao?

Cũng đúng, tông môn yêu quý bị hủy, rời khỏi tông môn, nội tâm
có bao nhiêu thống khổ có thể hiểu.

Nghĩ đến đây, Thanh Thiển muốn mở miệng an ủi vài câu, nhưng
lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Lúc này, Trần Trầm lại đưa lưng về phía nàng, khoát tay.

- Thánh nữ không cần nhiều lời, cả đời này ta đều cống hiến cho c
ông cuộc chống lại Ma môn, một chút ngăn trở có tính là gì.

Nghe đồn thái độ chống đối Ma môn của Thiên Vân Tông thập ph
ần kiên quyết, chuyện này rất có thể ta sẽ đầu nhập vào Thiên Vâ
n Tông, cũng không biết bọn họ có cần một phé nhân như ta hay
không?

- Ha ha, giang hồ lộ viễn, Thánh nữ, ta và ngươi hữu duyên gặp lạ
i.

Nói xong câu đó, Trần Trầm đứng lên, đi về phía mặt trời.

Nhìn bóng lưng kiên định âm thầm nuốt lệ dưới vầng thái dương,
Thanh Thiển cảm thấy chua xót.

Thế gian này, anh hùng vô danh còn nhiều lắm, đó mới thật sự là bậc kỳ tài chân chính.

...

Trần Trầm đi xa mấy trăm mét, tốc độ cũng bắt đầu nhanh hơn, k hông bao lâu sau đã hoàn toàn cách xa hai người.

Nhìn chiếc mặt nạ vỡ nát trong tay, hắn có hơi im lặng.

Lễ vật sư nương ban tặng, trải qua một phen giày vò, cuối cùng cũng hỏng rồi.

May mà hắn cơ trí, bằng không e là bại lộ thân phận.

Phải biết, khuôn mặt soái ca của hắn cũng không phải hạng vô danh tiểu tốt, e là sẽ bị Thanh Thiên nhận ra.

- Hiện tại, bên cạnh không có người của Ma môn, cũng nên đi tìm sư phụ.

Trần Trầm trầm hạ quyết tâm.

Sư mẫu là ái nhân của sư phụ, chắc chắn nàng cho hắn không ít mặt nạ, mình phải xin một tấm mới được.

Mặt khác, Trần Trầm hắn cũng phải phân một phần bảo khố của Vô Tâm Tông cho sư phụ.

Thiên Vân Tông muốn trưởng thành đến trình độ có thể chống đối Ma môn còn là một quãng đường rất dài, trong suốt quá trình cần một lượng lớn tài nguyên.

Mà đại đa số tài nguyên trong tay hắn vốn không có tác dụng, như ng... nếu như cho các sư đệ, sư muội Thiên Vân Tông... thì có thể giúp bọn họ mau chóng tiến bộ.

Ngoài ra, sư phụ tuy là tu vi Nguyên Anh trung kỳ nhưng xem ra vẫn còn hơi thấp, cách một khoảng xa so mới đạt đến cái gọi là một phương đại lão nhi.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm tăng tốc, hướng Bạch Hồ Tông bay đi.

Bạch Hồ Tông là chiến trường tam tông đối kháng Vô Tâm Tông, hiện tại có lẽ sư phụ đang ở đó.

Về phần Nguyên Anh Vô Tâm Tông... Hẳn là về nhà cả rồi!

Chỉ không biết sư phụ thấy nhiều tài nguyên như vậy sẽ có phản ứng gì?

...

Sự thật không khác so với tưởng tượng của hắn là bao.

Vô Tâm Tông... Di chỉ trên không.

Mấy tên lão giả tóc bạc nhìn một màn phía dưới, trong mắt tràn đầy không dám tin.

Bọn họ sao có thể tin được đây là Vô Tâm Tông?

Cả người Vô Tâm Tông lão tổ run bần bật, khí tức cường đại bạo phát, trực tiếp lật tung phế tích bên dưới.

- Là ai! Rốt cuộc là ai! - Vô Tâm Tông lão tổ ngửa mặt lên trời gào thét.

Không ai đáp lời, chỉ có vài tiếng kêu rên vụn vặt nói cho hắn biết trong đồng phế tích vẫn còn một số người kéo chút hơi tàn.

Không quan tâm đến đám người này, Vô Tâm Tông lão tổ nhanh

chóng bay về phía Vô Tâm Cung. Trên đường đi ngang qua bảo k
hố, nhìn bên trong trống rỗng, ngay cả con chuột đi ngang qua cũ
ng muốn cúi đầu rơi lệ, mặt của hắn co rúm lại, nghiến răng ken k
ét.

May mà hắn tu luyện Thái Thượng Vong Tình Đạo, nếu không thì
có bay đến Vô Tâm Cung cũng tẩu hỏa nhập ma.

Một lát sau.

Hắn đi đến Vô Tâm Cung trong trí nhớ.

Lúc này, ở đó đã là một cái hố kinh thiên, sâu hơn ngàn mét, rộng
chừng trăm mét, cứ như bị thiên thạch từ trên trời rơi xuống đục c
ho một phát vậy.

Bên trong không có vật gì, đừng nói là linh mạch, ngay cả một kh
ối linh thạch cũng chẳng thấy đâu, chỉ còn linh khí dày đặc lưu lại
trong không khí nói cho hắn biết nơi đây đã từng là linh mạch.

- Căn cơ Vô Tâm Tông đã hủy...

Mặt Vô Tâm Tông lão tổ đỏ bừng, khóe miệng rỉ máu tươi.

Đám Nguyên Anh xung quanh thấy vậy vô cùng hoảng sợ.

- Lão tổ! Bình tĩnh!

- Cút!

Vô Tâm Tông lão tổ phun ra một ngụm máu tươi, gào lên, chấn c
ho đám Nguyên Anh văng ra, sau đó không cam lòng vọt vào cái
hố kia.

Nửa canh giờ trôi qua.

Hắn tìm được trong hồ một mảnh võ quan tài.

Nhìn thấy mảnh võ này, Vô Tâm Tông lão tổ phát điên, vừa khóc vừa cười, bộ dạng thống khổ kia phải gấp 10 lần so với lúc Trọng Diệp chết.

- Âm Sát Thi Khôi đã hủy... Ta... Ta phải bàn giao thế nào với vị đại nhân kia? Thật sự là tức chết lão phu mà!

Ngửa mặt lên trời gào một tiếng, Vô Tâm Tông lão tổ hoàn toàn c hịu không nổi liên hoàn đả kích kiểu này, hai mắt nhắm nghiền, n gã ngựa trong hồ to.

Chương 131: Trình Độ Thu Đồ Chênh Lệch

Bạch Hồ Tông cùng Thiên Vân Tông đều nằm ở phía Bắc Đ ại Tấn, trước kia, lúc Trần Trầm đi phi chu đến Quốc đô đã từng đ i ngang qua Bạch Hồ Tông, cho nên hắn biết đường đến đó.

Tiến vào vùng trời phía trên Bạch Hồ Tông, cảnh tượng bên dưới không khác so với hắn tưởng tượng.

Khắp nơi đều là dấu vết đại chiến, thảm trạng kia chỉ rõ Vô Tâm Tông đang thắng ỏn.

Bước vào Kim Đan, cảm giác của Trần Trầm tăng lên mấy lần, ch o nên hắn nhanh chóng cảm ứng được khí tức của sư phụ Tiêu Vô Ưu.

Tương tự, hấn cũng không che giấu khí tức, cho nên chỉ một lát sau, phía dưới đột nhiên có một đạo lưu quang vọt lên, dừng lại trước mắt hấn.

Tiêu Vô Ưu nhìn Trần Trầm, trong mắt nhất thời có trăm mối ngờ vực ngang.

Trước đó, tuy hai người từng gặp mặt, nhưng Trần Trầm đều dùng mặt nạ đối diện với hấn. Cả hai chỉ có thể liếc nhìn nhau, căn bản không nói được câu nào cho ra hồn.

Hôm nay đồ đệ đã tháo mặt nạ xuống, chẳng lẽ là muốn quay về Thiên Vân Tông?

Trong đầu có quá nhiều câu hỏi, nhưng cuối cùng đều biến thành kinh ngạc.

- Đồ nhi, ngươi Kết Đan rồi?

Nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của sư phụ, Trần Trầm khẽ ho hai tiếng:

- Kết Đan nho nhỏ, không đáng nhắc đến, sư phụ chê cười rồi!

Cái gì gọi là Kết Đan nho nhỏ? Mấy tháng trước người làm sư phụ như hấn cũng mới là Kết Đan thôi đấy?

Bất quá, trong lòng hấn đột nhiên lại sinh ra cảm giác nguy cơ. Ngay sau lưng như Trần Trầm trở thành Nguyên Thần cường giả, mà hấn vẫn là cái Nguyên Anh, chẳng lẽ vẫn mặt dày mày dạn gọi tên gia hỏa này là đồ đệ?

Vậy thì rất xấu hổ nha!

Sư phụ bị đồ đệ vượt qua không phải là chuyện hiếm lạ, nhưng cũng cần ít nhất vài chục năm, nếu như vài năm đã vượt... Văn sở v

ị văn!

Tiêu Vô Ưu nhin không được lo lắng, lo sợ bị ghi vào sử sách, trở thành trò cười cho giới tu chân.

- Sư phụ, nhiều ngày không gặp, tặng ngài ít lễ vật.

Vẻ mặt Tiêu Vô Ưu đổi lại đổi, Trần Trầm cười ha ha, lấy ra một cái bó trữ vật đã chuẩn bị từ trước, nhét vào tay sư phụ nhà mình.

Nhìn nhẫn trữ vật trong tay mình, khoe mắt Tiêu Vô Ưu run rẩy.

Nhẫn trữ vật vốn là đồ quý, ở Thiên Vân Tông, chỉ có tu sĩ từ Kết Đan trở lên mới có thể dùng.

Như Trúc Cơ trưởng lão cũng chỉ được dùng túi trữ vật.

Thế nhưng tiểu tử này kiếm đâu ra nhiều nhẫn trữ vật như vậy?

Không đợi hẳn kịp suy nghĩ cẩn thận, Trần Trầm đã nói thêm:

- Bên trong hiện đang chứa đầy đồ.

- Cái gì?

Tiêu Vô Ưu kinh hô một tiếp, nhướng mày, tiện tay mở một cái ra xem thử. Dò xét một lượt, thiếu chút nữa hẳn bị dọa cho tắc nghẽn cơ tim.

Bên trong tràn đầy linh thạch, xem chừng không dưới hai mươi vạn khối.

- Cái này... Cái này...

Tiêu Vô Ưu nói năng lộn xộn, lại xem nhẫn trữ vật thứ hai.

Được rồi, hơn một ngàn bình đan dược các loại, trong đó có gần hai trăm viên Trúc Cơ Đan.

Còn có, đồng quần áo này là cái quý gì? Đây chẳng phải là chế phẩm của Vô Tâm Tông hay sao?

- Ta thấy chất liệu rất tốt, đã gần đạt đến Linh Khí, liền mang theo một ngàn bộ về, thay đổi một chút chắc là nhìn không ra đâu, đến lúc đó cho mấy sư huynh muội làm quần áo mới.

Trần Trầm có hơi chột dạ, nói.

Trong bảo khố, đừng nói y phục, ngay cả cái chổi, đồ lau nhà của Vô Tâm Tông cũng bị hăm cuỗm đi. Không có biện pháp, ai bảo đồ của Vô Tâm Tông toàn là hàng tốt làm gì?

Xem qua một lượt tất cả nhẫn trữ vật, Tiêu Vô Ưu cảm thấy tam quan bị phá vỡ rồi, ánh mắt hấn bắt đầu tan rã. Đồ đệ tiện tay tặng lễ tửu tương đương với trăm cái thân gia của hấn.

Chẳng lẽ mình nghèo như vậy sao? Nhớ ngày đó, cho đồ nhi trăm khối linh thạch còn cảm thấy bản thân rất hào phóng kia mà...

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm biến sắc, vội lấy ra một viên Định Thần Đan cho Tiêu Vô Ưu ăn.

- Sư phụ, chớ có kích động, đừng để mấy thứ nhỏ nhặt này làm thân thể tổn thương.

Sau khi ăn Định Thần Đan vào, rốt cuộc Tiêu Vô Ưu cũng bình tĩnh lại, cất mấy cái... nhẫn trữ vật kia đi, kể đó hấn trầm giọng nói:

- Đồ đệ... Người trộm bảo khố Vô Tâm Tông?

- Khụ khụ, không sai biệt lắm, linh mạch của Vô Tâm Tông cũng

bị ta làm nổ rồi! - Trần Trầm có hơi ngại ngùng, hai má đỏ lên, dù sao hắn vẫn cần thể diện mà.

Nghe vậy, Tiêu Vô Ưu hít sâu một hơi, Định Thần Đan hoàn toàn phát huy hiệu quả, khiến hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

- Hô, lúc đầu sao ta lại tìm được một cái đồ đệ như ngươi... Ngươi khiến ta cảm thấy rất áp lực nha! Khó trách Vô Tâm Tông lão tổ đột nhiên lại chạy trở về.

Hắn vừa dứt lời, phía dưới Bạch Hồ Tông đột nhiên vang lên một giọng nói.

- Nếu Thiên Vân Tông Thánh tử đã đến, sau không cùng xuống thương nghị đại sự?

Nghe vậy, Tiêu Vô Ưu khẽ gật đầu, nhìn sang Trần Trầm, nói:

- Chương môn Bạch Hồ Tông, Chu Tước Môn, Huyền Vũ Môn đều ở đây. Ngươi cùng ta xuống đó trước, những chuyện khác, về sau sư đồ ta lại nói.

- Được! - Trần Trầm lên tiếng.

Hiện tại, Vô Tâm Tông rút lui, tứ tông hắn là muốn bàn bạc chuyện liên hợp.

Việc này sao hắn có thể bỏ qua, lỡ như Thiên Vân Tông chịu thiệt thì làm sao bây giờ?

...

Một lát sau.

Tiêu Vô Ưu cùng Trần Trầm ngồi trong Bạch Hồ Đường của Bạch Hồ Tông.

Trần Trâm không ngờ Bạch Hồ Tông tông chủ đã vẫn lạc hai ngày trước. Trước khi chết còn đả thương nặng một gã Vô Tâm Tông Nguyên Anh. Hiện tại, tông chủ tân nhiệm của Bạch Hồ Tông là Diệp Vô Sinh.

Hơn nữa, Diệp Vô Sinh đã bước vào Kim Đan kỳ. Hồ Phách Liên Tâm Giáp trên người cũng biến mất vô tung, để lộ ra diện mục thật sự của hắn.

Trần Trâm đánh giá Diệp Vô Sinh một đầu tóc trắng, khuôn mặt lạnh lùng.

Tiêu Vô Ưu thì âm thầm nhìn đi ảnh phía sau Diệp Vô Sinh.

Đó là di ảnh của tiền nhiệm tông chủ Bạch Hồ Tông Bạch Chiến, họa giống như đúc, tràn đầy uy nghiêm.

Bạch Chiến cùng Tiêu Vô Ưu từng là đối thủ thời còn trẻ, giữa hai người vốn có quan hệ là địch cũng là hữu.

Nhìn kẻ cùng mình tranh cả đời giờ chỉ còn lại một bức di ảnh, Tiêu Vô Ưu nhin không được cảm thán:

- Bạch huynh, đây chính là trình độ thu đồ đệ chênh lệch đấy! Người xem, ta thu cái đồ đệ tốt, hiện tại bên mình mang theo mười mấy cái nhẫn trữ vật.

- Còn ngươi thì sao, thu cái đồ đệ không đáng tin, kết quả treo trên tường, chỉ còn lại âm dung tiểu mạo... Haiz...!

Nội tâm sinh ra ý nghĩa này, Tiêu Vô Ưu thậm chí còn có chút dằn vặt. Bất quá, cảm xúc cổ quái này nhanh chóng bị hắn xua đi không còn chút gì.

Thân là Nguyên Anh tu sĩ sao có thể ngã ngón như vậy?

...

Bên kia, môn chủ Chu Tước Môn thấy mọi người không nói lời nào, thân nhiên lên tiếng:

- Tứ tông hiện tại tuy là đồng khí chi liên, nhưng vẫn phải chọn ra tông môn cầm đầu, có người dẫn dắt mới có thể hành động nhất trí, kỷ luật nghiêm minh.

- Thanh Long môn bị diệt, theo lý thuyết hẳn là Bạch Hổ Tông đảm nhiệm vị trí này. Thế nhưng hôm nay Bạch huynh vẫn lạc... Rồi cuộc là tông môn nào thích hợp nhất đây?

- Đương nhiên là Thiên Vân Tông ta dẫn đầu, cái này còn cần phải thương lượng à? Thứ nhất, sư phụ ta tu vi cao nhất. Thứ hai, Thiên Vân Tông hiện tại là tông môn đứng thứ hai Đại Tấn, không để Thiên Vân Tông ta dẫn đầu thì để ai? - Trần Trầm trực tiếp trả lời, thái độ vô cùng kiên quyết.

Đối diện, Chu Tước Môn môn chủ cùng Huyền Vũ Môn môn chủ đều nhíu mày.

So với Tiêu Vô Ưu, đồ đệ này của hắn quá mức hiếu thắng. Bình thường, có Thánh tử nào dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với bọn họ?

Thế nhưng người trước mặt lại là Thiên Vân Tông Thánh tử Trần Trầm, ngoài sáng chính là đệ nhất thiên kiêu Đại Tấn! Hắn... Có vốn liếng để kiêu ngạo!

Hơn nữa, theo như thể cục của giai đoạn trước, quả thật bọn họ nên để Thiên Vân Tông cầm đầu.

Nhưng Thiên Vân Tông cũng chỉ có Tiêu Vô Ưu cùng với Thiên Vân Tông Thánh tử là chân chính lợi hại, luận về nội tình... Thiê

n Vân Tông kém xa so với Bạch Hổ Tông, Chu Tước Môn cùng Huyền Vũ Môn.

Mà một tông môn có thật sự xem là cường đại hay không đâu thể chỉ nhìn ở một hai người.

Nghĩ đến đây, bọn họ vô thức nhìn về phía Diệp Vô Sinh.

Luận nội tình, trong tam tông, Bạch Hổ Tông là mạnh nhất, bằng không bọn họ cũng sẽ không lựa chọn nơi đây làm chiến trường.

Khí chất của Diệp Vô Sinh hiện tại so với trước kia thay đổi rất nhiều, thấy hai vị tông chủ đều nhìn mình, hắn trịnh trọng nói:

- Bạch Hổ Tông ta có tám vị trưởng lão Kết Đan đỉnh phong, bọn họ tùy thời đều có thể đột phá Nguyên Anh...

Diệp Vô Sinh nói đến đây thì im bật, bởi vì hắn nhìn thấy ở cách đó không xa, Trần Trầm đang vuốt ve một khối lệnh bài.

Lệnh bài kia vốn là đồ hắn thế chấp cho Trần Trầm lúc ở Quốc đ ô, khi đó hắn đã từng tuyên bố, chỉ cần đưa ra lệnh bài, muốn hắn chết cũng có thể.

Hiện tại người ta lấy lệnh bài ra... Đây là uy hiếp trắng trợn!

- Diệp tông chủ, người tiếp tục nói đi, ta nghe xem có đạo lý hay không. - Trần Trầm ước lượng lệnh bài trong tay, thần sắc có vài phần trêu chọc.

Diệp Vô Sinh đỏ mặt, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Quả nhiên, cảm đồ của người ta, cuối cùng có ngày vẫn phải trả mà...

Chương 132: Lại Là Hiểu Lâm

Diệp Vô Sinh đang đấu tranh nội tâm, bên kia, môn chủ Chu Tước Môn cùng Huyền Vũ Môn lập tức nhú mày.

Theo như suy nghĩ của bọn họ, tông môn cầm đầu đương nhiên là một trong tam tông rồi.

Dù sao tam tông quan hệ thân thiết, coi như không phải tông bọn họ cầm đầu, để Bạch Hồ Tông làm cũng được.

Diệp Vô Sinh chẳng qua chỉ là tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, đến lúc đó, dám m tiền bối bọn họ đề điểm một chút, hấn còn dám phản bác sao?

- Diệp Vô Sinh này đang làm gì? Sao không nói tiếp nữa? Quả nhiên người trẻ tuổi thật không đáng tin chút nào, gặp phải chuyện như vậy khó tránh khỏi khấn trương. - Chu Tước Môn môn chủ óan thâm.

- Còn cái tên Trần Trầm kia, cũng không phải người trầm ổn gì, còn là lơ phát phơ, thế hệ trẻ so với chúng ta lúc trước đúng là kém xa.

Nghĩ rồi lại nghĩ, môn chủ Chu Tước Môn vô tình liếc thấy một sợi dây đỏ trên cổ Trần Trầm, mà phía cuối dây đỏ lộ ra một góc của Phương Huyết Hải Đường Bội.

Mặc dù chỉ là một góc nhưng môn chủ Chu Tước Môn lập tức nhận ra đó chính là bảo vật thiếp thân mà mình đã cho ái đồ Tiêu Hoàng: Phương Huyết Hải Đường Bội.

- Đây là có chuyện gì? Lúc đồ nhi còn là hài tử, ta đã đeo ngọc bội kia cho nàng, sao bây giờ lại ở trên cổ Trần Trâm?

Chu Tước Môn môn chủ cả kinh, vật thiếp thân của nữ hài tử sao có thể tùy tiện cho nam nhân?

Đồ đệ còn không nói với nàng, hơn nữa tên Trần Trâm kia còn quang minh chính đại đeo...

Hắn là... Chẳng lẽ... Cmn!

Chu Tước Môn môn chủ vốn là một phụ nhân trung niên có thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, vậy mà giờ phút này, khóe mắt nàng nhin không được co giật liên hồi.

Kế đó, nàng quay sang nhìn Thánh nữ Tiêu Hoàng đứng phía sau mình.

Tiêu Hoàng sớm đã chú ý đến ánh mắt của sư phụ, thế nhưng bảo nàng phải giải thích sao đây?

Chẳng lẽ nói bản thân đem thiếp thân chi vật bán cho tên vô sỉ kia? Sư phụ sẽ nghĩ thế nào?

Hơn nữa thường thì người khác không nhìn tới thiếp thân chi vật, nói là nàng bị buộc bán cũng chẳng ai tin, dù sao nàng cũng đâu phải đầu lĩnh thổ phỉ, tùy tiện phanh ngực ngồi trên ghế như tên Trần Trâm kia...

Cho nên đối mặt với chất vấn của sư phụ, Tiêu Hoàng chỉ có thể đở mặt cúi đầu.

Thấy một màn như vậy, tim Chu Tước Môn môn chủ “lộp bộp” một tiếng.

Không ngờ... Đồ đệ vậy mà tự định chung thân với Thiên Vân Tông Thánh tử.

Hơn nữa còn đưa tín vật.

Quả thực là... Há có...

Aiz!!! Tính ra tiểu tử này cũng không tệ lắm...!

Chu Tước Môn môn chủ vốn muốn mắng người, nhưng nhìn thấy bộ dáng bình thản ung dung của Trần Trâm, đột nhiên nàng cảm thấy thiếu niên này rất bất phàm.

Mi thanh mục tú không nói, máu chót là nói chuyện không kiêu ngạo không siểm nịnh, đối mặt với Nguyên Anh cường giả cũng không chột nào sợ hãi.

Quan trọng hơn chính là thiên phú cực kỳ kinh người, tu vị cao thâm, tuổi còn trẻ đã đạt đến Kim Đan kỳ.

Diệp Vô Sinh tuy cũng là Kim Đan, nhưng tiểu tử kia bị vây khốn trong giáp sắt nhiều năm như vậy, rất có thể bị biến thái... một chút. Người như vậy thật sự không phải là nhân tuyển bạn đời tốt.

Nghĩ đến đây, Chu Tước Môn môn chủ đột nhiên mỉm cười, thản nhiên nói:

- Ta cảm thấy để Thiên Vân Tông cầm đầu cũng không phải không thể, Diệp tông chủ còn quá trẻ, khó gánh nổi trách nhiệm lớn.

Phốc!

Huyền Vũ Môn môn chủ bên cạnh kinh ngạc nhìn nàng. Vừa rồi, lúc Tiêu Vô Ưu bay ra ngoài, bọn họ đã thương lượng xong rồi mà. Không cho Thiên Vân Tông cầm đầu, giờ sao đột nhiên lại thay đổi?

Nữ nhân này không đáng tin vậy à?

Diệp Vô Sinh bên kia cũng lộ vẻ khiếp sợ, không phải hẳn chỉ mới nói chậm chút thôi sao? Sao lại bị bán đi rồi?

Chu Tước Môn môn chủ ngó lơ bọn họ, một mực nhìn về phía Trần Trầm, tươi cười trên mặt dần trở nên hiền lành.

Loại thời khắc này, ai thân ai lạ, nội tâm nàng đã nhìn rõ.

Thấy Chu Tước Môn môn chủ dùng ánh mắt như thế nhìn mình, Trần Trầm nhin không được rùng mình một cái, vội ngồi ngay ngắn lại, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Không biết vị nữ môn chủ này đang suy nghĩ gì, nhưng lại khiến hẳn cảm thấy có chút bối rối.

...

Chu Tước Môn môn chủ lâm thời thay đổi ý định khiến cho lý do thoái thác của Diệp Vô Sinh hoàn toàn bị xáo trộn, trong tứ tông đã có hai tông ủng hộ Tiêu Vô Ưu, cùng một vạch xuất phát, hẳn lấy gì tranh giành với Tiêu Vô Ưu?

Chớ nói chi là hiện tại trong tay Trần Trầm còn giữ một tấm Bạch Hồ lệnh.

Lúc này, Huyền Vũ Môn môn chủ cũng không thêm quản, dứt khoát nhìn ra ngoài ngắm cảnh, một bộ chuyện này chẳng liên quan đến lão tử.

Thấy sư phụ mình nhìn ra ngoài, Huyền Hồng cũng tranh thủ nhìn theo, nhưng nhìn mãi vẫn chẳng thấy có gì đặc biệt.

Thấy một màn như vậy, Diệp Vô Sinh hít sâu một hơi, đứng lên, n

hìn về phía Trần Trầm ngồi cách đó không xa.

- Trần Trầm, ta hỏi ngươi, ngày sau ngươi sẽ là Thiên Vân Tông tông chủ sao?

Trần Trầm không nói gì, Tiêu Vô Ưu bên cạnh lại lên tiếng:

- Đó là đương nhiên, đợi hấn bước vào Nguyên Anh, ta sẽ lập tức thoái vị, để hấn tiếp nhận vị trí Thiên Vân Tông tông chủ.

Nghe vậy, Diệp Vô Sinh có hơi gật đầu, thần sắc thoáng cái trở nên trịnh trọng:

- Vậy thì được rồi, đã như vậy, Trần Trầm, ngươi cùng ta tỷ thí một trận.

- Nếu như ngươi mạnh hơn ta, Bạch Hổ Tông tự nhiên sẽ nghe theo Thiên Vân Tông, ngược lại tứ tông vẫn nên để Bạch Hổ Tông ta cầm đầu thì hơn.

- Cũng không phải Diệp Vô Sinh ta nói lời không giữ lời, mà là việc này can hệ trọng đại, trải qua một trận chiến, Bạch Hổ Tông ta tổn thương thảm trọng, nếu ta không tranh giành thì thật sự có lỗi với những anh linh của Bạch Hổ Tông.

- Đương nhiên, trận chiến này mặc kệ thắng thua, Bạch Hổ Tông vẫn còn hữu hiệu, ngày sau ngươi vẫn có thể yêu cầu ta làm một chuyện.

Diệp Vô Sinh vừa dứt lời, Trần Trầm còn chưa lên tiếng, Chu Tư Úc Môn môn chủ đã tỏ vẻ không vui.

- Diệp tiểu tông chủ, ngươi cũng quá vô sỉ đi, ngươi vừa bước vào Kết Đan, Hổ Phách Liên Tâm Giáp nhiệm khí tức của ngươi trực tiếp bị luyện hóa thành pháp bảo, thu hồi vào cơ thể.

- Còn Trần Trầm nào có pháp bảo, có pháp bảo với không có pháp bảo, người chẳng phải muốn khi dễ người ta sao?

Nghe nói thế, Diệp Vô Sinh không nhịn được nữa, vị Chu Tước Môn môn chủ này sao cứ chống đối với hấn vậy hả?

Trần Trầm cũng thấy hơi khó hiểu, mình là chính chủ đây còn chưa phản đối, Chu Tước Môn môn chủ cần gì nhiệt tình như vậy? Ta cũng đâu phải con rể của người!

Bất đắc dĩ thở dài, Trần Trầm đứng lên nói:

- Được rồi, ta tiếp nhận khiêu chiến của người.

Nghe vậy, Diệp Vô Sinh khẽ thở ra, may mà Trần Trầm đáp ứng, nếu không chỉ sợ hôm nay mặt của hấn cũng ném đến nhà bà ngo ại luôn rồi.

- Đã như vậy, chuyện này sớm nên tiến hành.

...

Một lát sau, đám người kéo đến lôi đài của Bạch Hổ Tông.

Trên lôi đài, Diệp Vô Sinh cùng Trần Trầm yên lặng đứng đối diện nhau, không ai lên tiếng.

Hổ Phách Liên Tâm Giáp từ từ xuất ra bên ngoài, lơ lửng xung quanh hấn.

Trần Trầm có hơi xấu hổ, vừa lên đài, Chu Tước Môn môn chủ đã cho hấn một đồng hồ. Hiện tại, trên người hấn còn khoác một kiện Phượng Sí Vũ Y, trong tay cầm một thanh trường kiếm bốc hỏa, nhìn chẳng khác nào dị tộc.

Ngược nhìn Trần Trầm, Chu Tước Môn môn chủ càng thêm thỏa

mãn, quay đầu nói với Tiêu Vô Ưu bên cạnh:

- Tiêu sư đệ, sau này chúng ta là người một nhà rồi.

Tiêu Vô Ưu nghe vậy lộ vẻ kinh hãi, hấn tuy bước chân vào Ngụy ên Anh, khí chất so với trước xuất chúng hơn rất nhiều, nhưng sơ tâm bất biến, vẫn một lòng thủy chung với U Nhược Thủy.

Chu Tước Môn môn chủ nói vậy là có ý gì? Xem Tiêu Vô Ưu ta là người thế nào?

Chẳng lẽ cho rằng ủng hộ Thiên Vân Tông ta cầm đầu tứ tông liên n có thể muốn làm gì thì làm?

Ta kháo! Tiêu Vô Ưu ta khinh thường như thế!

Nghĩ đến đây, hấn vô thức tránh xa Chu Tước Môn môn chủ một chút, thần sắc vô cùng cao ngạo.

Trên đài, Diệp Vô Sinh nhìn Trần Trầm ăn mặc “chẳng giống loài nào cả”, có hơi tiu nghỉu, nói khẽ:

- Trần Trầm, kỳ thật, ban đầu lúc ở trên phi chu của Vô Tâm Tông, người đoạt phòng chữ Thiên của ta, ta đã muốn tranh tài với người một trận, bất quá vì đại cục, ta nhịn.

- Sau đó đi đến thủ đồ, ta thấy được thực lực của người, tự biết bản thân không phải đối thủ của người, cho nên kiềm chế ý niệm muốn đánh cùng người.

- Hôm nay ta bước vào Kim Đan, Hồ Phách Liên Tâm Giáp đã không còn trói buộc được ta, hơn nữa còn trở thành trợ lực lớn nhất cho ta.

- Giờ phút này, ta mới hiểu được dụng tâm lương khổ của sư phụ khi ép buộc ta mặc vào Hồ Phách Liên Tâm Giáp.

- Cho nên vì nguyện vọng của người, vì tông môn, đồng thời cũng vì ý niệm của chính mình lúc trước, ta phải chiến với người một trận.

- Trần Trầm, người chớ trách ta khi dễ người.

Nghe một đoạn diễn văn thật dài, Trần Trầm lạnh nhạt nói:

- Diệp Vô Sinh, người đánh thì cứ đánh, nói nhiều làm gì?

Chương 133: Sư Huynh Thiên Cổ

Diệp Vô Sinh không nói gì thêm, Hổ Phách Liên Tâm Giáp trên người bắt đầu lập lòe hào quang, vốn từ nhỏ đã mang giáp sắt, cho nên khí tức của Hổ Phách Liên Tâm Giáp cùng hắn gần như dung hòa làm một.

So với pháp bảo của Kim Đan tu sĩ bình thường, Hổ Phách Liên Tâm Giáp của Diệp Vô Sinh càng phát ra uy lực to lớn hơn. Hắn tự tin chỉ cần không gặp phải tu sĩ Kim Đan trung kỳ có pháp bảo, hắn có thể thắng.

Bên kia, Trần Trầm nhìn thấy pháp bảo của Diệp Vô Sinh, nội tâm sinh ra cảm giác hâm mộ.

Bốn mạng chi bảo có thể dung nhập vào thể nội, tùy thời triệu hồi, cái này hắn thật sự không có.

Trong nhẫn trữ vật có không ít pháp bảo thượng vàng hạ cám, thế nhưng những vật này có lấy ra cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Tiện tay thu hồi hỏa diễm trường kiếm, Trần Trầm hít sâu một hơi, nắm đấm thoáng biến thành thất thái chi sắc.

Xa xa, sau lưng Diệp Vô Sinh đã mơ hồ có hư ảnh Bạch Hổ gào thét, sát khí mãnh liệt bắn ra bốn phía.

Một khắc sau, Diệp Vô Sinh thét dài một tiếng, mang theo khí thế lôi đình vạn quân vọt về phía Trần Trầm, hư ảnh Bạch Hổ sau lưng hắn nhảy chồm lên, há ra cái miệng đầy máu.

Kích thứ nhất, hắn đã dùng toàn lực, trong một kích bao hàm rất nhiều thứ.

Có mong đợi của sư phụ, có hi vọng của tông môn, đương nhiên cũng có ý chí không chịu khuất phục của hắn...

- Diệp Vô Sinh vừa bước vào Kim Đan đã có thực lực bực này... Không hổ là đệ tử mà Bạch huynh liệu chết bảo vệ.

Môn chủ Chu Tước Môn cảm thán, trong mắt có chút lo lắng.

Huyền Vũ Môn môn chủ thì vỗ vỗ đầu Huyền Hồng, như đang nói:

- Nhìn người ta rồi nhìn lại người xem!

Ngay cả Tiêu Vô Ưu cũng nhíu chặt mày, khoảng cách giữa có pháp bảo và không có pháp bảo quá xa. Kim Đan sơ kỳ có bốn mạng pháp bảo thậm chí có thể đấu một trận cùng Kim Đan trung kỳ không có bốn mạng pháp bảo...

Đồ đệ của hắn có thể thắng được Diệp Vô Sinh sao?

Nói thật, hẳn chưa từng nhìn thấy Trần Trầm đấu pháp cùng người khác, lúc trước biết được tên gia hỏa này đưa Thiên Vân Tông lên vị trí thứ hai trong ba mươi sáu tông, hẳn đã kinh ngạc thật lâu.

Phanh!

Thời điểm mỗi người ở đây có một suy nghĩ khác nhau, trên lôi đài phát ra tiếng bạo nổ, gợn sóng linh khí điên cuồng khuếch trương bốn phía, ngay sau đó, hết thảy trở nên bình tĩnh.

Mọi người chỉ thấy nắm đấm của Trần Trầm oanh lên bụng Diệp Vô Sinh, mà nắm đấm của Diệp Vô Sinh còn cách Trần Trầm độ một ngón tay.

Lúc này, cả hai đều không nhúc nhích, qua một lúc lâu sau, bọn họ mới nghe được tiếng Diệp Vô Sinh lẩm bẩm.

- Trần Trầm, ngươi... Rốt cuộc kết được Kim Đan mấy phẩm?

- Không biết, có lẽ so nhất phẩm lợi hại hơn một chút. - Trần Trầm thu hồi nắm đấm, nghiêm túc đáp.

Nghe đến đây, Hồ Phách Liên Tâm Giáp trên người Diệp Vô Sinh từ từ thối tán, trên mặt hẳn lộ ra thần sắc vô cùng thống khổ, cuối cùng “phù phù” một tiếng ngã ra đất.

Hồi tưởng lại bản thân từ nhỏ đến lớn chịu đủ loại cực khổ mang trên mình Hồ Phách Liên Tâm Giáp, cùng với thời điểm Kết Đan, khúc mắt đột nhiên được tháo gỡ, cả người bắt đầu lột xác, mang theo cảm giác vui sướng khôn tả... Diệp Vô Sinh nhắm mắt lại, khóe mắt có hơi ướt át.

Hết thảy... Hết thảy... Đều mắt!

Vốn cho rằng thời của mình đã đến, không ngờ lại là bắt đầu của ác mộng, vì cái gì mình bỏ ra nhiều như vậy, chịu đủ giày vò, cuối

cùng vẫn kém xa Trần Trâm.

- Diệp Vô Sinh, người đừng có nhục chí, kỳ thật người không tệ, vị trí thiên kiêu thứ hai Đại Tấn, người vẫn đứng vững mà! - Trần Trâm không tim không phổi an ủi, sau đó nhảy xuống lôi đài.

Lúc này, đám người chung quanh mới tỉnh hồn, một màn này... Nói thế nào họ cũng không nghĩ đến.

Chu Tước Môn môn chủ càng nhìn Trần Trâm càng hài lòng, một quyền có thể đánh bại Diệp Vô Sinh, đó là thực lực cỡ nào?

Dù là Kim Đan trung kỳ cũng chưa chắc làm được nha! Đây chẳng phải nói tiểu tử này ít nhất có thực lực sánh ngang với Kim Đan hậu kỳ?

Vừa bước vào Kim Đan đã có thực lực Kim Đan hậu kỳ, thiên kiêu u bực này quả thật là văn sở vị văn.

Chỉ có một điểm khiến nàng không hài lòng...

Đó chính là vì sao đồ đệ đưa tiểu tử này tín vật, còn hẳn... Hình như chưa cho đồ đệ cái gì cả. Dù sao, nàng chưa từng thấy trên người đồ đệ có thêm vật gì trân quý.

Nghĩ đến đây, Chu Tước Môn môn chủ có chút không cam lòng.

Đợi Trần Trâm đi đến bên cạnh mình, nàng dứt khoát đưa tay ra, tự nhiên nói:

- Sau này đều là người một nhà rồi, người không có biểu hiện gì à?

- Cái gì? Người một nhà? - Trần Trâm đờ ra, tuy tứ tống muốn liên hợp, nhưng không tốt đến mức có thể trở thành người nhà được không?

- Bằng không thì người nghĩ vì sao ta lại nói chuyện giúp Thiên Vô Ân Tông các người? - Thấy Trần Trầm giả ngu, sắc mặt Chu Tước Môn môn chủ lạnh xuống.

Bên kia, Tiêu Vô Ưu mặt già đỏ lên, vị Chu Tước Môn môn chủ này không khỏi quá ngang ngược, vừa nãy ám chỉ hần thì thôi đi, giờ lại còn chạy đến đòi đồ đệ hần đồ.

Chẳng lẽ mị lực của hần lớn như vậy sao? Vừa nãy thái độ hần chưa đủ lạnh lùng à? Ý cự tuyệt không rõ ràng?

Còn nữa, vì sao nàng biết đồ đệ hần thân gia phong phú?

Thấy bộ dạng co quắp của sư phụ, Trần Trầm lập tức hiểu ra. Không ngờ sư phụ lại ăn cây táo, rào cây sung, đã có sư mẫu lại còn cầu âu tam đáp tứ bên ngoài.

Thật không tốt! Trần Trầm quả quyết không thể là loại người như vậy!

Bất quá, hiện tại thực lực tứ tông càng cường càng tốt, hơn nữa Chu Tước Môn môn chủ đối với hần cũng không tệ lắm.

Mà thôi, đã như vậy, nhận thêm cái sư mẫu vậy, lỡ như ngày sau hữu dụng thì sao?

Nghĩ đến đây, Trần Trầm tìm kiếm trong nhãn trữ vật, không bao lâu sau, hần lấy ra Địa Hỏa Thiên Tâm Liên đã dính đầy bụi.

Vật này là hỏa hệ chí bảo, đối với cường giả Nguyên Anh có trợ lực rất lớn, đáng tiếc hần không tu hỏa hệ công pháp, cho nên vẫn luôn đặt trong nhãn trữ vật để bám bụi.

Nhìn thấy Địa Hỏa Thiên Tâm Liên, đồng tử Chu Tước Môn môn chủ co mạnh lại, trong mắt tràn đầy không dám tin.

Nàng chỉ tiện tay đòi cái tín vật, không ngờ Trần Trầm lại đưa ra t hiên tài địa bảo bực này.

Cái này làm cho nàng có chút thối sủng nhược kinh rồi.

- Cái này... không khỏi...

- Chút lòng thành, chớ khách khí, tất cả mọi người đều là người m ột nhà. - Trần Trầm tiện tay đưa Địa Hỏa Thiên Tâm Liên qua, mĩ m cười nói.

Chu Tước Môn môn chủ nhìn Địa Hỏa Thiên Tâm Liên trong tay, lại nhìn sang đệ tử Tiêu Hoàng, trong mắt có vài phần không nữ.

Lễ vật này quá trân quý, nàng không cách nào cự tuyệt, đã như vậ y, chỉ có thể...

Nghĩ đến đây, nàng hóa linh lực thành tuyến, truyền âm cho Tiêu Hoàng:

- Đờ nhi, ngay sau ngươi đến Thiên Vân Tông ở, nhớ kỹ, ngươi c uối cùng vẫn là môn chủ Chu Tước Môn, có một ngày ngươi vẫn phải quay về Chu Tước Môn kế thừa nghiệp lớn.

- Còn một chuyện nữa, nếu như ngày sau ngươi cùng Trần Trầm c ó con nối dõi, nhớ đặt dưới danh nghĩa Chu Tước Môn. Trần Trầ m tư chất nghịch thiên, ngươi cũng không tệ, hài tử sinh ra tuyệt đ ối là một đời cường giả, tiện nghi bực này không thể để Thiên Vâ n Tông không công hưởng được...

Nghe vậy, Tiêu Hoàng xấu hổ đến đỏ bừng mặt, rốt cuộc sư phụ đ ã tưởng tượng ra cái gì rồi?

Nếu như bị người ta nghe được, sau này nàng còn mặt mũi nào gặ p người nữa?

...

Tranh đoạt tại Bạch Hồ Tông kết thúc, một bên khác, cũng thập phần không an tĩnh.

Đệ nhất phân bộ Đại Chu Ma môn.

Chu Nhân Long nhìn tin tức trong tay, lúng túng không biết nói gì, thậm chí hai tay thoáng có hơi run rẩy.

Vô Tâm Tông linh mạch bị hủy, ngàn năm cơ nghiệp tông môn sụp đổ chỉ trong chốc lát.

Mà hết thảy đều xuất phát từ tên đệ tử chỉ vừa mới tiến nhập Ma môn chưa đến một tháng kia.

- Đây rốt cuộc là thù oán gì chứ? Không phải còn mười năm thời gian sao? Sao phải liều mạng như vậy?

Tâm tình Chu Nhân Long vô cùng phức tạp, một bên cảm thấy vui sướng khi Vô Tâm Tông gặp họa, một bên tiếc hận cho đệ tử vẫn lạc.

- Môn chủ! Sư huynh hẳn vì cho Vô Tâm Tông một kích trí mạch, dứt quyết lưu lại bên trong linh mạch! Ta cảm thấy nên tổ chức phong quang đại táng cho hắn! Để người trong Ma môn đều biết đến thanh danh của sư huynh.

Viên Kinh Thiên quỳ gối cách đó không xa, nói xong đã khóc thành tiếng.

Lúc này đây, trong đầu hắn chỉ toàn là giọng nói, tiếng cười của sư huynh cùng một màn sư huynh bảo hắn mau đi đi kia.

Một màn kia để lại trong hắn ấn tượng sâu đậm, mơ hồ đã vượt q

ua chấp niệm đối với Trần Trầm.

- Mà thôi, ta đã biết, bảo Cơ Quan Khôi Lỗi bộ làm cho Trương T hần mấy cỗ thân thể, đặt ở cạnh tất cả miếu thờ Ma Thần của Đại Chu ta, để hấn hưởng thụ con dân Đại Chu cung phụng.

- Đáng tiếc, một cái hạt giống tốt lại trảng niên tảo thế, chẳng lẽ ô ng trời một diệt Luyện Thể Nhất Mạch ta sao?

Nói đến đây, nội tâm Chu Nhân Long cũng nhịn không được bi th ương. Lúc trước hấn còn hoài nghi Trương Thần, giờ nghĩ lại, chỉ thấy bản thân đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Nếu như thời gian có thể quay lại, hấn nhất định sẽ thu đứa bé kia làm đệ tử, để hấn gọi mình một tiếng sư phụ.

Nghe Chu Nhân Long nói, Viên Kinh Thiên chua xót không thôi, xoay người liên tiếp dập đầu chín cái hướng Vô Tâm Tông, nức n ở nói:

- Sư huynh thiên cổ! Đòi này, Kinh Thiên chỉ nhận một mình ngài là sư huynh!

Chương 134: Người Nằm Mơ Đi

Hắt...Chù!

Trần Trầm hắt hơi một cái, ánh mắt có chút khó hiểu.

Hắn đã là tu vi Kết Đan, sao lại còn hất xì, chẳng lẽ người Vô Tâm Tông rửa hắn?

Xem ra sau này phải cẩn thận một chút, mấy thứ như nguyên rửa t hạt sự tồn tại đấy.

“Kiểm tra tu vi Kí Chủ đạt đến Kết Đan, khoảng cách truy tung tăng lên 50 mét, đồng thời ban thưởng một cơ hội truy tung hạnh vận.”

Đúng lúc này, trong đầu Trần Trầm vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

- Năm mươi mét à? Phạm vi truy tung mở ra không ít!

Trần Trầm có hơi kích động, đứng nhìn 30 mét với 50 mét chỉ cách nhau có 20 mét, nhưng trên thực tế, phạm vi truy tung là tăng lên gấp 3 đấy.

Diện tích hình tròn bằng bán kính bình phương nhân với số pi, đây chính là kiến thức mà lão sư kiếp trước dạy cho hắn đấy.

“Kích hoạt truy tung hạnh vận! Truy tung một người khác phái có tam quan phù hợp, thậm mỹ tương xứng với Kí Chủ.”

“Truy tung món đồ chơi Kí Chủ yêu thích nhất.”

“Truy tung công pháp phù hợp với thể chất của Kí Chủ nhất.”

...

Nghe thấy nhắc nhở trong đầu, khóe mắt Trần Trầm nhìn không được co giật.

Lần trước cái truy tung hạnh vận này truy ra con trai tinh mà hắn thích ăn nhất ở Vô Tận Hải, khiến hắn suốt mấy ngày tâm thần kh

ông yên, luôn nhìn không được nghĩ đến hương vị của con trai tin h kia.

Hiện tại trò này... Lại đến nữa.

Ngàn vạn đừng kiếm chuyện hành hấn nữa, bằng không thì sớm muộn cũng có ngày hấn bị hệ thống làm cho tẩu hỏa nhập ma.

“Truy tung hạnh vận kích hoạch, truy tung tài liệu luyện khí thích hợp nhất với Kí Chủ trong phạm vi vạn dặm.”

“Phía Tây bảy vạn sáu nghìn dặm có Miên Duyên hỏa sơn, trong hỏa sơn thứ 30 có tài liệu luyện khí cực kỳ trân quý: Vạn Hóa Thần Kim. Đó chính là tài liệu luyện khí thích hợp nhất với Kí Chủ.”

“Truy tung hoàn tất.”

Hệ thống nói đến đây thì chấm dứt, nhưng Trần Trầm mãi vẫn không nói gì.

Thật sự là buồn ngủ gập chiếu manh mà, hiện tại, hấn muốn nhất chính là bản mạng pháp bảo đấy.

Tài liệu luyện khí bình thường căn bản không vừa mắt hấn.

Trong bảo khố Vô Tâm Tông có không ít pháp bảo, thế nhưng một cái hấn cũng không để ý.

Bản mạng pháp bảo... Thế nào là bản mạng pháp bảo? Đó chính là thứ làm bạn với mình một thời gian rất dài, thậm chí có thể là cả đời.

Loại pháp bảo như vậy sao có thể kém được? Đặc biệt là thiên kiêu như hấn, càng cần Pháp bảo chi vương mới xứng với thân phận.

- Vạn Hóa Thần Kim? Nghe không tệ, hắc hắc...

Trần Trầm nhìn không được cười ngây dại, lúc này, Tiêu Vô Ưu đột nhiên cắt được dòng suy nghĩ của hắn.

- Đồ đệ, ngươi thật sự muốn đi Ma môn?

Nghe nói thế, thần sắc Trần Trầm thoáng cái trở nên nghiêm túc.

- Đúng vậy! Sư phụ, hiện tại Vô Tâm Tông thương gân động cốt, Ma môn chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, nếu như ta không đi Ma môn, sau khi đánh tan Vô Tâm Tông, rất có thể bọn họ sẽ chia mũi dùi về phía Thiên Vân Tông ta.

- Cho nên ta phải trà trộn vào Ma môn một phen, vì Thiên Vân Tông tranh thủ chút thời gian.

Nghe vậy, Tiêu Vô Ưu không khỏi hổ thẹn. Trần Trầm giao động phong vân khắp nơi, chỉ vì muốn tạo cho Thiên Vân Tông nhờ vào một cơ hội quật khởi.

Nguy hiểm trong đó không cần nghĩ cũng có thể đoán được.

Mà sư phụ như hắn lại chỉ có thể trợ giúp đệ tử rất nhỏ, trái lại còn nhận không ít chỗ tốt từ đệ tử.

Giờ khắc này, hắn vậy mà lại có chút hâm mộ Bạch Chiến.

Chỉ ít hắn có cơ hội phát huy tác dụng của một sư phụ, thậm chí vì Diệp Vô Sinh hi sinh tánh mạng.

Còn hắn... Cái gì cũng không làm được.

Thấy tâm tình Tiêu Vô Ưu xuống thấp, Trần Trầm an ủi:

- Ha ha, sư phụ, chớ nghĩ quá nhiều, chuyện này đối với ta cũng là một cơ hội rèn luyện. Ta cũng giống với ngọc thô chưa mài dũa,

tuy là không mài cũng có thể trở thành thần khí, thế nhưng vẫn nên mài mài một phát, nói tóm lại là rất tốt.

- Đúng rồi, sư phụ, mặt nạ đặc sản của tông môn sư mẫu còn không? Cho ta xin một tấm.

Thấy khó có dịp đồ đệ xin hấn đồ, Tiêu Vô Ưu trở nên sốt sắng hẳn lên, nhẫn trữ vật lóe sáng, mười cái mặt nạ đặc chế của U Thủy Môn rơi vào tay Trần Trầm.

Nhìn một xấp mặt nạ trong tay, Trần Trầm á khẩu.

Người yêu cùng đồ đệ của người yêu đúng là khác biệt, lúc trước sư mẫu chỉ cho hấn một tấm, còn nói cả buổi thứ này trân quý bao nhiêu.

Kết quả đến sư phụ thì... Muốn bán sỉ luôn rồi!

Nghĩ đến đây, Trần Trầm sâu kín thở dài, nói:

- Sư phụ, vốn ta cũng không nên nhiều lời, thế nhưng sư mẫu đối với người không tệ, người đừng nên...

Nghe đến đây, Tiêu Vô Ưu mặt già đỏ lên, vội lắc đầu, nói:

- Ta biết, hết thầy đều do Chu Tước Môn môn chủ tự mình đa tình, về sau vi sư sẽ giữ khoảng cách với nàng, bất quá, việc này người nhất định không được nói cho sư mẫu người biết.

- Ta biết.

Thầy trò hai người nhìn nhau một phen, thấy được chân thành trong mắt đối phương.

Đúng lúc này, một gã đệ tử Bạch Hồ Tông đi tới, hành lễ với Tiêu Vô Ưu.

- Tiêu tông chủ, bên ngoài tông môn có hai người đến, tự xưng là Thanh Linh Tông tông chủ Thanh Hành cùng Thanh Linh Tông T hánh nữ Thanh Thiên, bọn họ muốn gặp mặt ngươi.

Nghe nói thế, Trần Trầm biến sắc, vội nói:

- Sư phụ, ta có chuyện gấp, đi trước một bước!

- Hả? Vội vậy sao? - Tiêu Vô Ưu kinh ngạc hỏi.

- Ừm! Việc này không nên chậm trễ! - Trần Trầm để lại mấy lời n ày, sau đó xoay người rời đi, bất quá, một lát sau hắn lại vòng trở về, từ cửa sau ly khai.

Nhìn theo bóng lưng Trần Trầm, Tiêu Vô Ưu cảm động.

Đừng thấy đệ tử này của hắn ngày thường cà lơ phớt phơ, nhưng đến lúc tông môn đứng trước nguy cơ, hắn so với ai cũng gấp hơn...

Đệ tử như vậy, ngày sau không làm tông chủ thì ai làm?

...

Rời khỏi Bạch Hồ Tông, Trần Trầm đeo mặt nạ lên, biến thành Trương Thần. Lúc đi đến biên giới Đại Chu, hắn lại đeo cái mặt nạ đồng xanh dữ tợn kia lên, lần nữa biến thành thiếu môn chủ đệ nhất phân bộ Ma môn.

- Ha ha, dựa vào công trạng lần này môn chủ có lẽ sẽ cho ta cơ hội khảo hạch, để ta khiêu chiến thiếu môn chủ 35 phân bộ còn lại?

Trần Trầm vừa phi hành vừa khoái trá tưởng tượng, nếu như trở thành thiếu môn chủ Ma môn, kiêm thêm vị trí Thái Tử Đại Chu, hắn có thể nhúng tay vào rất nhiều việc nha!

Nhưng mà, khi đến đệ nhất phân bộ Ma môn, Trần Trầm dờ ra.

Bởi vì lúc này đệ nhất phân bộ toàn một màu trắng, trên mặt mọi người đều là bi thương.

Thấy một màn như vậy, tim Trần Trầm “lộp bộp” một tiếng.

- Môn chủ không chết đấy chứ? Đừng nha! Chờ ta thành thiếu môn chủ xong rồi chết!

Nội tâm Trần Trầm điên cuồng hô, vô thức phi đến chỗ có nhiều người nhất.

Không bao lâu sau, hắn đã đến bầu trời phía trên bình đài của đệ nhất phân bộ.

Lúc này, phía dưới tập kết có hơn ngàn người, tất cả đều một thân bạch y.

Mà ở trung tâm bình đài, Viên Kinh Thiên ôm một tấm di ảnh cực lớn, bộ pháp lão đảo, trong mắt ngấn lệ, mỗi một bước đi đều kêu khóc một trận, hết như hiếu tử hiền tôn vậy.

- Sư huynh! Người chết thảm! Ngay cả thi cốt cũng không lưu lại cho chúng ta!

- Sư huynh! Tuy người chết rồi, nhưng Ma môn vĩnh viễn nhớ rõ chiến công của người!

Hắn vừa dứt lời, chung quanh có hơn ngàn người cùng hét lên!

- Trương Thần sư huynh thiên cổ! Vĩnh viễn sống trong lòng chúng ta.

Cùng với tiếng hò hét, một đám đệ tử của Huyền Bộ bước ra, ném

mấy khối huyễn thạch lên trời.

Trong chốc mát, một “Trương Thần” cao mấy chục mét xuất hiện phía trước bình đài.

“Trương Thần” cực lớn này tuy đeo mặt nạ nhưng vẫn có thể thấy được khoe miệng cong lên cùng với ánh mắt chân thành, cười đến thập phần an tường.

Sau đó, “Trương Thần” phát phát tay với hơn một ngàn Ma môn đệ tử, miệng mấp má, dường như đang nói tạm biệt.

Đợi mọi người chiêm ngưỡng đủ rồi, “Trương Thần” xoay người bay về phương tây, càng bay càng xa, bất quá, tươi cười vẫn không đổi, chỉ là trong mắt có thêm vài phần luyến tiếc.

Thấy một màn như vậy, Viên Kinh Thiên trực tiếp quỳ sụp xuống, hô to:

- Cung kính sư huynh tây khứ!

- Cung kính sư huynh tây khứ! - Đám đệ tử Ma môn cũng hô theo.

Thấy vậy, Trần Trầm đen mặt, cái gì là Cung kính sư huynh tây khứ?

Các người mới tây khứ đấy!

Không chút do dự, Trần Trầm trực tiếp hạ xuống bên cạnh Viên Kinh Thiên, tóm lấy hắn.

- Ngu xuẩn, ta không chết! Người khóc cái búa ấy!

Lúc này, Viên Kinh Thiên đã khóc thành một cái lệ nhân, thần trí không rõ ràng, lảm bảm:

- Hả? Đây là Khôi Lỗi Bộ làm sao? Hay là Luyện Thi Bộ? Quá thật! Nếu lấy ra đốt thì...

BA~!

Trần Trâm tát một cái lên mặt hấn, cả giận nói:

- Người nằm mơ hả, sư huynh của người vẫn sống tốt đây này!

Nói xong, hấn nhìn thoáng qua di ảnh giống mình như đúc trên mặt đất, vung chân, một cước giẫm nó thành mảnh vụn.

Chương 135: Thiếu Môn Chủ Khảo Nghiệm

Nhìn di ảnh vỡ nát, Viên Kinh Thiên ngây người trong chốc lát, sau đó ánh mắt lộ ra bi thương khó nói lên lời, cứ như mất đi vật trân quý nhất vậy.

Bất quá, một giây sau, hấn giật mình hoàn hồn, nhảy dựng lên, nhìn về phía Trần Trâm, trong mắt tràn đầy kinh nghi bất định.

- Sư huynh! Người thật sự là sư huynh? Không phải khôi lỗi hay hành thi?

- Đánh rắm! Khôi lỗi cùng hành thi có được 1% khí chất như ta sao? - Trần Trâm tức giận mắng, sau đó tháo mặt nạ ra, để lộ khuôn mặt của mình.

Nhìn khuôn mặt anh tuấn hết như trong trí nhớ, Viên Kinh Thiên vô thức muốn khóc lên, lại bị Trần Trầm hung hăng trừng mắt, dọa a cho nghẹn lại.

- Sư huynh, không hợp lý, nổ lớn như vậy, ta trốn trong lòng đất cách vài trăm mét mà còn xém chết, người sao có thể không chết? Người cũng không có Quạt Địa Cơ...

Viên Kinh Thiên lau đi nước mắt, lộ vẻ khó hiểu.

- Sao hả? Ta không chết, người không vui à? Ta giống với người à?

Trần Trầm hết biết nói gì, nếu không phải tên Viên Kinh Thiên này lúc trước bị hắn đánh thành ngốc, hẳn đảm bảo sẽ “cẩn thận” giảo huấn hắn ta một trận.

- Sư huynh... Không hổ là sư huynh!

Viên Kinh Thiên còn chưa nói hết lời, Trần Trầm chợt cảm giác một cỗ lực lượng cường đại từ xa đánh úp lại, ngay sau đó, hắn mất khống chế bay lên trời, vọt về phương xa.

Cùng lúc đó, một thanh âm quanh quẩn trong đệ nhất phân bộ Ma môn.

- Hủy bỏ tang lễ! Về sau Ma môn ta không được làm mấy thứ... n ghi thất loạn thất bát tao này nữa!

...

Phù phù!

Một âm thanh trầm đục, Trần Trầm ngã xuống trước mặt Chu Nhân Long.

Nhìn Chu Nhân Long gông xiềng đầy người, Trần Trầm nhin không được toát mồ hôi lạnh.

May mà hắn bị khóa lại, bằng không chỉ sợ Đại Tấn không yên.

Cũng khó trách Vô Tâm Tông không quá nhiệt tình chống lại Ma môn, vị cường giả Nguyên Thần cảnh này có thực lực cường đại như thế, dù bọn họ có cố gắng cỡ nào cũng chưa chắc có thể hoàn toàn tiêu diệt được Ma môn, còn không bằng đi chinh đốn nội bộ.

- Môn chủ thần công cái thế, pháp lực vô biên, đệ tử bội phục!

Thấy Chu Nhân Long diện vô biểu tình, Trần Trầm vô thức chạy lên vô vọng ngựa.

- Sao không chết? - Chu Nhân Long nhàn nhạt hỏi.

- Thật ra đệ tử thiếu chút nữa đã chết rồi, lúc ấy cả người đều đã bị đánh nát, kết quả Đoạt Thiên Bất Tử Quyết đột nhiên phát huy tác dụng, cộng với thể chất đặc thù của ta, vậy mà có thể sống lại.

Trần Trầm đã sớm nghĩ ra lý do.

Hắn đã xem qua Đoạt Thiên Bất Tử Quyết, giai đoạn đầu, thực lực còn yếu, sau khi chết có phục sinh được hay không hoàn toàn dựa vào xác suất. Càng về sau, tỷ lệ phục sinh càng cao, đến Nguyên Thần cảnh, chỉ cần trong cơ thể có được Bất Diệt chi tinh, thì có thể không ngừng phục sinh, mà sau mỗi lần phục sinh, thực lực sẽ càng trở nên mạnh mẽ.

- Tiểu tử ngươi quả thật là vận khí tốt kinh người. - Trong mắt Chu Nhân Long lóe tinh quang, không biết đang suy nghĩ gì.

- Đều là Ma Thần đại nhân phù hộ! - Trần Trầm ngẩng nhìn phớt lờ Ma Thần dữ tợn, trong mắt đều là thành kính.

Nghe vậy, Chu Nhân Long khó có được lộ ra tươi cười, nói khẽ:

- Lần này ngươi làm rất tốt, nói đi, muốn ban thưởng cái gì? Linh thạch?

Trần Trầm ngưng ngưng cường, nói:

- Nếu như có thể, ta đương nhiên hi vọng môn chủ có thể cho ta một... Cơ hội khảo nghiệm.

- Ngươi muốn trở thành thiếu môn chủ Ma môn ta? Cũng là thái tử Đại Chu? - Chu Nhân Long cười mà không cười, Trần Trầm nhìn không được da đầu run lên.

Vị cường giả Nguyên Thần cảnh này quá thực kinh khủng, so với Nguyên Anh căn bản không cùng một cấp bậc, lúc cho chuyện tự a hồ mang theo lực lượng cường đại chấn nhiếp, khiến cho người ta tìm không được sinh lòng sợ hãi.

Bất quá Trần Trầm cũng không kinh sợ, trong mắt chợt lóe lên một tia sắc bén, dùng ngữ khí vô cùng nghiêm túc nói:

- Môn chủ! Ta muốn chấn hưng Ma môn! Ngoài ra, ta còn muốn một ngày nào đó có thể thay môn chủ tháo bỏ gông xiềng trên người!

Chu Nhân Long nghe vậy nao nao, kể đó, cả người hắn khẽ run lên, cuối cùng lại phát ra tiếng cười khiến người sờ hết gai ốc.

- Trương Thần, ngươi muốn thay ta tháo bỏ gông xiềng này à? Ha ha, ngươi có biết đây là ai đeo lên cho ta không?

Trần Trầm không cho là đúng, ánh mắt càng thêm kiên định, thiết chút viết lên mặt hai chữ “bất khuất” luôn rồi. Lúc này đây, hắn thể hiện đầy đủ khí khái kháng thiên kiếp.

- Ta mặc kệ hấn là ai! Cho dù hấn có là lão thiên gia thì đã sao? Một đời ma tu chính là muốn dùng ý chí tự thân đánh vỡ công xiềng thiên địa! Vượt lên số mệnh!

- Thiên ta còn không sợ, há có thể sợ người? Môn chủ, ngươi là một cường giả cái thế, nhìn ngươi bị vây ở chỗ này, nội tâm đệ tử không nỡ, cho nên ngay khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy ngươi, trong tâm ta đã sớm lập đại nguyện. Sớm muộn gì cũng có một ngày ta thay ngươi cởi bỏ công xiềng này.

Chu Nhân Long nhìn thẳng vào mắt Trần Trầm, thật lâu không nói, trong tâm không ngừng thở dài.

Ma tu bực này nếu như là con dân Đại Chu thì tốt biết mấy.

Mãi một lúc lâu sau, Chu Nhân Long thở dài, nói:

- Ta có thể cho ngươi một cơ hội, bất quá, làm Ma môn thiếu môn chủ thì có thể, nhưng thái tử Đại Chu thì không. Dù sao ngươi cũng không phải người Đại Chu.

- Con dân Đại Chu ta từ trước đến nay cừu thị Đại Tấn, nếu để ngươi lên làm thái tử, chỉ sợ Đại Chu sẽ loạn.

Nghe vậy, Trần Trầm có chút không dám tin, nói:

- Đại Chu ta không phải chính tông hợp nhất sao? Vì ta mà cải biến chế độ, cái này cũng quá tốn sức, để tử cảm thấy không ổn!

Chu Nhân Long cười lạnh:

- Cải biến chế độ? Không đến mức đó đâu! Dù sao thiếu môn chủ chưa chắc là môn chủ, lỡ như qua một thời gian ngắn, ngươi lại chết hết nửa thì sao?

- Nói thật, ta lên làm môn chủ Ma môn hai trăm năm, thiếu môn c

hủ đã chết hai tên rồi, nói không chừng, ngươi là thứ ba đấy!

Nghe vậy, mặt Trần Trầm đen như đáy nồi, bắt quá bị mặt nạ than h đồng che khuất.

Cái mặt nạ này hẳn lấy ra từ trong bí cảnh, cũng là bảo vật, hẳn là Chu Nhân Long nhìn không thấu.

- Phi! Ta có lòng muốn giúp ngươi cởi bỏ gông xiềng, ngươi lại trù cho ta chết! Thế gian này có người lấy oán trả ơn vậy à? Đợi đi, sau này ta sẽ làm tiếp cho ngươi cái lồng sắt, nhốt ngươi vào đó! Hừ!

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngữ khí Trần Trầm lại thập chân thành:

- Môn chủ nói có lý, đệ tử nhất định sẽ cố gắng để được con dân Đại Chu tán thành.

- Ngươi có thể hiểu là tốt rồi, ha ha, hôm nay, 35 thiếu môn chủ ứa vắn đều đến tham gia tang lễ của ngươi, không cần ta triệu tập, ngươi muốn tiếp nhận khảo nghiệm của bọn họ, vậy thì đi đi.

Chu Nhân Long vừa dứt lời, liền nhìn ra ngoài, sau đó, toàn bộ Ma môn quanh quần thành âm của hẳn.

- Ma môn Luyện Thể Nhất Mạch đệ tử Trương Thần tiếp nhận thiếu môn chủ khảo nghiệm, người của 35 phân bộ khác chuẩn bị nghênh chiến!

...

Một lát sau, Trần Trầm lại lần nữa đi đến bình đài.

Lúc này, tất cả đồ trắng đều được tháo xuống, linh đường cũng bị ến mất vô tung, chỉ còn lại tiền giấy pháp phối bay xa xa, cho thấ

y nơi đây đã từng tổ chức tang lễ.

Lúc này, chúng đệ tử Ma môn vốn trước đó còn bi thương giờ đã khôi phục bình tĩnh, quay về bộ dạng lạnh như băng.

Ám Bộ thiếu môn chủ Viên Kinh Thiên.

Huyền Bộ thiếu môn chủ Phong Huyền.

Yêu Nhân Bộ thiếu môn chủ Đông Phương Đăng.

...

Ba mươi lăm phân bộ thiếu môn chủ tập kết trên bình đài, tất cả mọi người đều nhìn về phía Trần Trầm bằng ánh mắt lãnh khốc vô cùng.

Cứ như nửa canh giờ trước khóc tang không phải là bọn họ vậy.

- Ma môn này... Cũng quá thực tế đi!

Nhìn xem năm mươi tên hình thù kỳ quái, Trần Trầm khóc không ra nước mắt.

Luyện Thi Bộ, Cơ Quan Khôi Lỗi Bộ đều đã xuất thi thể cùng khôi lỗi ra, khôi lỗi rung động liên hồi không nói, mấy cái thi thể cũ ng đã miệng đầy nước miếng.

Mắt thấy Trần Trầm tới gần, Yêu Nhân Bộ Đông Phương Đăng p hát tám vải đang lay động trước người, triển lộ phong tình “đáng sợ”.

Trần Trầm vô thức quay mặt đi.

- ... Sư huynh, người đến gần chút!

Thế nhưng, lúc này, một bên khác, một lão giả gần đất xa trời sấp lại gần hẳn.

- Làm gì? - Trần Trầm hỏi.

Lão giả kia không đáp, mà lấy ra một cái kính lúp, cẩn thận quan sát Trần Trầm, sau đó móc từ trong ngực ra bảy tám cái hình nhân dùng để nguyên rửa, sau đó họa lại bộ dáng Trần Trầm lên đó.

- Cmn... Đại gia nhà mi!

Trần Trầm thảm mắng, vội né xa lão giả kia ra.

Nhưng lão giả kia lại không chịu buông tha, dứt khoát nằm sấp xuống đất, bò theo sau Trần Trầm, dùng kính lúp tìm kiếm mấy thứ như tóc, dọa Trần Trầm nhin không được bước nhanh hơn.

- Sư huynh, đây là việc trọng đại của Ma môn ra, đợi lát nữa người i chớ trách ta thủ hạ vô tình!

Viên Kinh Thiên nghiêm túc nhìn Trần Trầm, khí thế Kết Đan kỳ không chút nào giữ lại.

Nhìn đám gia hỏa lòe loẹt trước mắt, Trần Trầm hít sâu một hơi.

Hắn muốn là Ma môn thiếu môn chủ, hôm nay nhất định phải giải quyết hết 35 tên này.

Chương 136: Dưới Một Người, Trên Vạn Người

Hô!

Trần chìm hộc ra một ngụm trọc khí, đi tới trung tâm bình đài.

Tại Ma môn, hấn chỉ có thể dùng tu vi Luyện Thể, tựa như ở Bạch Hổ Tông, hấn chỉ có thể dùng Luyện Khí mà thôi.

Trên thực tế, trải qua lôi kiếp tẩy lễ trước đó, tu vi Luyện Thể của hấn cũng đã sắp bước vào Kết Đan trung kỳ rồi.

Trái lại, ba mươi lăm thiếu môn chủ phân bộ Ma môn, ngoại trừ Viên Kinh Thiên, còn lại đa phần đều là tu vi bán bộ Kim Đan, còn kém xa hấn.

Vừa nghĩ đến đây, Trần Trầm ngẩng đầu nhìn đám người hình thù kỳ quái kia, khóe miệng có hơi nhếch lên, trong mắt lóe tinh quang.

Đám người kia cũng nhìn về phía hấn bằng ánh mắt cuồng nhiệt.

Nhìn thái độ này, hấn là thiếu môn chủ Luyện Thể Nhất Mạch muộn một chọi ba mươi lăm.

Nói thật, tất cả mọi người đều biết thiếu môn chủ Luyện Thể Nhất Mạch đã bước vào Kim Đan kỳ, đấu 1vs1, bọn họ không phải đối thủ của hấn.

Dù là xa luân chiến cũng có lo lắng nhất định.

Nếu như thiếu môn chủ thật sự muốn một chọi ba mươi lăm... Vậy thì bọn họ cũng không ngại cho tên tự đại cuồng này biết cái gì gọi là nội tình Ma môn.

Ánh mắt song phương va chạm, Trần Trầm đột nhiên cao giọng nói:

- Đám các người...!

Nghe đến đó, tim mấy tên thiếu môn chủ đập bang bang, lộ vẻ kích động, chờ mong câu “Tất cả cùng lên” kia.

- Đám các người... Từng người lên! Nhất định không được chen ngang!

Nói xong lời này, Trần Trầm chỉ tay về phía Viên Kinh Thiên.

- Người! Tiểu Viên, người là người đầu tiên!

Đám thiếu môn chủ nghe vậy lập tức lộ vẻ ghét bỏ.

Từng người lên thì còn gì là tư thế Bá Tuyệt Thiên Hạ, vãi luyện, làm mừng hụt.

Lúc này, Viên Kinh Thiên trịnh trọng bước lên đài, thi lễ với Trần Trầm một cái, nói:

- Sư huynh, đắc tội!

Nói xong, hấn dần dần biến mất.

So với lần trước một chiêu đo càn, lần này lực công kích của hấn không chỉ tăng lên gấp mấy lần thôi đâu.

Cho nên Viên Kinh Thiên đã có chủ ý, đó chính là tạo chút khó khăn cho sư huynh, tốt nhất có thể làm sư huynh bị thương là được.

Dù sao hấn kết là thượng phẩm Kim Đan đấy!

- Hệ thống, Viên Kinh Thiên ở đâu?

“Phía trái, bên trên, mười ba mét!”

- Tốt!

Phanh!

Trần Trầm trực tiếp oanh ra một quyền, Viên Kinh Thiên “á” một tiếng, văng khỏi lôi đài.

Tiểu ngọc ghé đại ra, lần trước tốt xấu còn đánh ra một chiêu, lần này chưa bắt đầu, sư huynh đã đánh văng hẳn rồi.

Hôm nay sư huynh nghiêm túc vậy sao?

Trần Trầm cười lạnh, trận này mang ý nghĩa trọng đại, không thể thất bại, cho nên hôm nay hẳn muốn cho tên oắt này thấy rõ, cái gì gọi là chân trính ổn trọng, không chút gợn sóng.

- Kế tiếp!

- Tại hạ Huyền Bộ Phong Huyền!

Huyền Bộ thiếu môn chủ giới thiệu một phen, kế đó, trong mắt đột nhiên lóe lên hào quang.

Một giây sau, trước mặt Trần Trầm xuất hiện vô tận linh thạch cùng thiên tài địa bảo, các loại bí tịch, đan dược, ngoài ra còn có bảy tám chục Thánh nữ đang dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn.

- Thật là lợi hại, vậy mà có thể biết trong nội tâm ta khát vọng điều gì nhất, vấn đề đến rồi, hệ thống, tên kia ở đâu?

“Bên phải, phía sau, sáu mét.”

Nghe nói thế, Trần Trầm đánh ra một quyền theo hướng hệ thống chỉ, một Thánh nữ sở sở động lòng người bị đánh văng ra, ngay s

au đó, ảo giác biết mất, Phong Huyền một con mắt bầm tím, lộ vẻ cam bái hạ phụng.

- Tại hạ Yêu Nhân Bộ Đông Phương Dãng...

Yêu Nhân Bộ thiếu môn chủ bước ra, bộ pháp xinh đẹp đến cực đ
iễm, vải vóc trên người không ngừng tung bay, có xu thế lộ hàng.

- Nhức mắt! Cút cho ta!

Phanh!

- Á, sư huynh, người sao lại đánh ngực người ta...

Đông Phương Dãng thua.

- Khí Bộ Thiết Tâm! Thỉnh sư huynh chỉ giáo! Tiếp ta Phá Tiên T
hập Tam Kiếm!

Keng keng keng keng!

Mười ba thanh phi kiếm lao ra, lại không cách nào phá vỡ được p
hòng ngực của Trần Trầm, dọa cho Thiết Tâm quay đầu bỏ chạy.

Trần Trầm vốn định đánh hấn một quyền, bất quá nghĩ đến ngày s
au có được Vạn Hóa Thần Kim, tám chín phần phải cầu Khí Bộ, n
ên quyết định... Nhịn!

...

- Sư huynh, tại hạ đang điều phối kịch độc...

- Hả?... Thực xin lỗi, không phá được Kim Thân của sư huynh, tạ
i hạ cáo từ!

...

- Sư huynh, đây là khôi lỗi chiến đấu siêu cường mà ta đã tốn rất nhiều tâm huyết mới làm được, mỗi cái đều đạt đến thực lực Trúc Cơ đỉnh phong!

- Hả? Sư huynh, đừng đừng... Đừng làm hư! Rất quý đấy!

...

- Sư huynh, hắc hắc, ta vẽ cái tiểu nhân nguyên rửa người!

- Khụ khụ, thân già hòm hèm như ta mà sư huynh cũng đánh, chẳng lẽ không biết kính già yêu trẻ sao?

...

- Mấy cái thi thể này... Mà thôi, tất cả đều là thân nhân của ta, không nỡ tàn phá, tại hạ nhận thua!

Nửa khắc đồng hồ sau.

Trên bình đài, không bại chỉ đệ tam thập lục bộ Y Bộ, cũng chính là tiểu nam hài kia.

Nhìn Trần Trầm đeo mặt nạ dữ tợn, tiểu nam hài lạnh run, một câu cũng không dám nói.

Trần Trầm tiện tay lấy ra một bao đồ ăn vặt, bỏ vào tay hắn.

- Đi đi, nghe lời, chỗ này không phải chỗ người nên đến.

- Ô ô ô! Làm ta sợ muốn chết! - Tiểu nam hài nhận đồ ăn vặt, sau đó lập tức quay đầu bỏ chạy.

Nhìn một màn này, Trần Trầm lộ vẻ vui mừng, sau đó liếc nhìn đám thiếu môn chủ bằng nửa con mắt.

- Trong các ngươi, còn ai không phục?

Đám người hình thù kỳ quái nín khe, đám bọn họ không ai tiếp nối một chiêu của Trương sư huynh, còn không phục kiểu gì?

Ba mươi lăm đánh một còn có hi vọng thắng, từng người một lên... Cũng chỉ có bị đánh.

Nghĩ đến đây, đám người không hẹn mà đồng loạt quỳ một gối xuống đất, vui lòng phục tùng.

- Chúng ta tham kiến thiếu môn chủ!

Tuy lúc trước cũng xưng là thiếu môn chủ, nhưng ý nghĩa lại hoàn toàn bất đồng.

Trước đây chẳng qua là thiếu môn chủ đệ nhất phân bộ Luyện Thể Nhất Mạch, còn hiện tại là thiếu môn chủ Ma môn.

Nhìn đám người nhao nhao thần phục, Trần Trầm cảm thấy vô cùng sáng khoái, từ nay về sau, ở Ma môn, hẳn chính là dưới một người trên vạn người.

Quan trọng hơn nữa chính là cái tên trên hắn còn đang bị nhốt đáy, muốn cựa cựa cũng không được.

Đang lúc Trần Trầm đắc ý, toàn bộ đệ nhất phân bộ vang lên thanh âm Chu Nhân Long.

- Kể từ hôm nay, Trần Trầm chính là thiếu môn chủ Đại Chu Ma môn, mặt khác, lấy Trương Thần cầm đầu, mang theo Chu Sơn, Chu Phong, chín vị môn chủ Nguyên Anh từ đệ tam đến đệ cửu phân bộ, cùng trăm vị Kim Đan của ba mươi sáu bộ tiến vào lãnh thổ Đại Tấn, hoàn toàn tiêu diệt dư孽 Vô Tâm Tông!

Nghe tin, chúng đệ tử Ma môn đều phấn khích.

Tranh chấp với Vô Tâm Tông nhiều năm như vậy, hôm nay cuối cùng cũng đánh được dấu chấm tròn kết thúc rồi!?

...

Cùng lúc đó, tại Quốc đô Đại Tấn.

Vô Tâm lão tổ quỳ gối trước một tấm thông tin lệnh bài, thần sắc sợ hãi.

- Người nói Âm Sát Thi Khôi của bản tọa bị hủy rồi? - Trong thông tin lệnh bài truyền ra một đạo thanh âm âm trầm đến cực điểm.

- Thuộc hạ hành sự bất lực! Kính xin đại nhân trách phạt!

- Phế vật, ta cũng chẳng muốn trách phạt người, chuyện này đến đây thôi, về sau, chuyện liên quan đến Âm Sát Thi Khôi, ta và người đều không biết, hiểu chưa?

Nghe vậy, Vô Tâm lão tổ chẳng những không an tâm, mà trái lại càng thêm kinh hoảng, lập tức dập đầu cầu khẩn:

- Đại nhân, tông môn Vô Tâm Tông ta đã bị hủy, hôm nay chân chính đối diện nguy nan, mong đại nhân niệm tình cũ, ra tay cứu giúp.

Nói xong câu đó, Vô Tâm lão tổ dường như mất đi nửa cái mạng, cả người nhũn ra.

Loại tà vật như Âm Sát Thi Khôi chính là cấm kỵ của nhân tộc, dù cho đại nhân có là hoàng triều tể tướng, bị người phát hiện có liên quan đến thứ này, cũng không khỏi bị trừng phạt.

Mà hắn nói ra những lời này cũng như đang nhảy múa trên lưỡi đ

ao, nếu vị đại nhân kia sinh ra ý nghĩ giết người diệt khẩu, vậy thì hẳn đảm bảo... Lạnh!

Nhưng hẳn không có lựa chọn nào khác, nếu không cầu viện, Vô Tâm Tông chỉ có một kết cục là diệt vong.

- Người... Đang uy hiếp ta? - Trong thông tin lệnh bài vang lên tiếng cười khẽ.

Vô Tâm Tông lão tổ đỏ mồ hôi hột, run rẩy nói:

- Thuộc hạ không dám!

- Chuyện Âm Sát Thi Khôi, người đã nói cho kẻ khác biết chưa?

- Vẫn chưa! Thuộc hạ dám cam đoan, dù là tên đệ tử Ma môn đã hủy đi sơn môn ta cũng không biết Âm Sát Thi không là vật gì, càng không cách nào mở ra được cấm chế của nó... Nếu không phải linh mạch bạo nổ...

- Ha ha, thôi được rồi, niệm tình ta người quen biết nhiều năm như vậy, ta sẽ phái người đến xử lý chuyện này, người tự giải quyết cho tốt!

Nói xong lời này, thông tin lệnh bài trực tiếp nổ tung, hóa thành bụi đất.

Chương 137: Bí Mật Ma Môn

Nhân mã Ma môn ba mươi sáu phân bộ bắt đầu tập kết, Trần Trầm đã về đến trước mặt Chu Nhân Long.

Chu Nhân Long không có bất kỳ biểu hiện nào.

Đối với việc đệ tử này của mình đánh bại ba mươi lăm thiếu môn chủ khác, hắn cũng không cảm thấy bất ngờ.

Một lúc lâu sau, Chu Nhân Long thản nhiên nói:

- Hôm nay ngươi cũng đã là cao tầng Ma môn ta rồi, Ma môn cũng thừa nhận lòng trung thành của ngươi. Có một số việc, ta hẳn là nên nói với ngươi, ví dụ như về xích sắt trên người ta.

Nghe thế, Trần Trầm thoáng cái trở nên nghiêm túc, chuẩn bị chăm chú lắng nghe. Hắn muốn nghe thử xem đại lão nhi nào có thể khóa Nguyên Thần cảnh Ma môn ở chỗ này.

...

- Hơn mười năm trước, biên cảnh Nhân tộc cùng Yêu tộc phát sinh xung đột, Đại Chu thuộc Nhân tộc, đương nhiên phải phái tu sĩ tiến lên chiến trường.

- Nhưng năm đó, ta tu luyện đến thời điểm máu chót, cho nên lưu lại Ma môn, chỉ phái ba đệ tử dẫn người ra trận.

- Tu vi ba đệ tử của ta không nhỏ yếu như ngươi, trong số đó, mạnh nhất đã đạt đến Nguyên Anh sơ kỳ, mà hắn cũng chính là thiếu môn chủ Ma môn ta, kiêm thái tử Đại Chu.

Nói đến đây, trong mắt Chu Nhân Long nhin không được vụt qua một tia bi thương.

Trần Trầm ngẫm hiểu rõ, ba người kia hẳn là có đi không về, bản không thì Luyện Thể Nhất Mạch sao chỉ còn mình hắn?

- Đúng như người nghĩ, đệ tử Ma môn ta tiến đến tiền tuyến cuối cùng toàn bộ tử trận, ha ha, không chỉ thế, ngay cả hai gã cường giả Nguyên Anh của đệ nhất phân bộ cũng có đi không về.

- Trái lại đám người Vô Tâm Tông lại lông tóc không hao quay về Đại Tấn, đương nhiên, ta không phục.

- Mà lúc đó, ta vừa vặn đột phá Nguyên Thần cảnh, vì vậy liền một mình đi đến Đại Hạ, điều tra cái chết của đám đồ đệ.

- Cuối cùng, ta biết được đại đồ đệ của mình vì lâm trận bỏ trốn, khiến cho Nhân tộc tổn thương thảm trọng, bị trực tiếp hành quyết, những người còn lại toàn bộ đều chết ở biên cảnh.

- Đại Hạ là nơi nào?

Trần Trầm tò mò hỏi, tuy hắn đã từng nghe sư phụ Tiêu Vô Ưu nói ngoài hai nước còn có những thế lực hùng mạnh hơn, nhưng danh hào Đại Hạ là lần đầu tiên hắn nghe thấy đây.

- A, Đại Hạ chính là một trong Tứ Đại Hoàng Triều của Nhân tộc, hoàng tộc là Nhân Vương hậu duệ, về phần Nhân Vương, đó chính là Nhân tộc đệ nhất phi thăng giả.

- Nhân tộc ngoại trừ Tứ Đại Hoàng Triều còn có bảy mươi hai quốc, Đại Chu cùng Đại Tấn đều thuộc bảy mươi hai nước chư hầu, ngày thường tùy tiện làm theo ý mình, nhưng một khi đến thời điếm tộc chiến, Đại Chu cùng Đại Tấn thuộc quản lý của Đại Hạ.

Nghe Chu Nhân Long giải thích, Trần Trầm khẽ gật đầu.

Thế giới này quả thật to lớn, chỉ riêng Nhân tộc đã lớn như vậy, còn nói chi Yêu tộc. Nói không chừng còn có những tộc khác nữa đây.

- Ta cảm thấy Ma môn đệ tử không thể có chuyện lâm trận bỏ trốn, chớ nói chi là vị sư huynh kia! - Trần Trâm nghiêm túc nói.

Những lời này hẳn không phải nói quàng nói xiên, người Ma môn trước nay hiếu chiến, hơn nữa còn hung hăng không sợ chết, có thể trở thành thiếu môn chủ Ma môn sao có thể e ngại sợ chiến, nói ra ai tin?

Tỷ như hẳn, hiện tại là thiếu môn chủ Ma môn, với lão thiên gia còn dám la hét mấy câu, người với người, ai sợ ai chứ?

Chuyện đó tuyệt đối sẽ không!

Chu Nhân Long hơi gật đầu, lẩm bẩm:

- Sau này, ta âm thầm điều tra chiến sự lần đó, quả nhiên phát hiện có điều cổ quái. Thế nhưng không đợi ta hoàn toàn tra ra chân tướng, Đại Hạ hoàng triều đã gán cho ta tội danh giáo đồ bất nghiêm, phạt ta bách niên điện bích.

- Hóa ra là đại lão nhi bên trên an bày, khó trách...

Đầu óc Trần Trâm phi tốc vận chuyển, ngẫm nghĩ chân tướng chuyện này.

Rất rõ ràng, Đại Chu Ma môn là bị người làm khó dễ.

Nếu như không phát sinh chuyện như vậy, cuối cùng, kết quả sẽ như thế nào?

Chu Nhân Long bước vào Nguyên Thần cảnh, tranh chấp giữa Đại Chu cùng Đại Tấn không ngớt, chỉ cần tộc chiến chấm dứt, Vô Tâm Tông chỉ sợ phải rơi đài.

Hẳn là sau lưng Vô Tâm Tông có đại thần nào đó?

Trần Trầm càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này có khả năng, bởi vì quá mức trùng hợp, hơn nữa Đại Hạ lại không lấy được thứ gì tốt từ Ma môn... Chỉ có một điểm hoài nghi chính là... Vô Tâm Tông dựa vào cái gì để có được năng lực như vậy?

- Trương Thần, lần này người đi Đại Tấn, nếu gặp được Vô Tâm Tông lão tổ, nói cho hắn biết, nếu như chuyện mười năm trước có liên quan đến hắn, vậy chỉ cần hắn nói ra chân tướng, ta sẽ buông tha hắn, thậm chí buông tha Vô Tâm Tông một lần.

Không đợi Trần Trầm tiếp tục nghĩ, Chu Nhân Long rầu rĩ nói, trong mắt Trần Trầm đầy mệt mỏi. Rất rõ ràng, chuyện này đã trở thành chấp niệm trong lòng hắn, cho nên hắn tình nguyện buông tha địch nhân cũng muốn biết rõ chân tướng.

Trần Trầm trịnh trọng đáp ứng, thầm mừng rỡ.

Ma môn đánh Vô Tâm Tông thành tàn phế, sau đó dừng tay, đây chính là cục diện có lợi nhất cho Thiên Vân Tông.

Bởi vì khi đó, Thiên Vân Tông sẽ có được một đoạn thời gian dài để phát triển.

Bất quá ngẫm lại, tâm tình Trần Trầm thoáng cái trở nên nặng nề.

Nếu như Vô Tâm Tông có thể thông qua cao tầng Đại Hạ trói buộc Ma môn một lần, nói không chừng sẽ có lần thứ hai.

Mà hiện tại hắn là Ma môn thiếu môn chủ, nếu năm đó thật sự là Vô Tâm Tông giờ trò quý, vậy lần này chẳng phải đầu mâu sẽ nhắm ngay hắn sao? Dù sao hiện tại Vô Tâm Tông thảm như vậy, sao có thể bỏ qua công lao của hắn?!

- Thế cục này quả nhiên rất khó... Môn chủ có thân phận cao, tu vi lại cường đại, đối phương hắn có điều cố kỵ, nhưng ta chỉ là con nít... Không được, ta phải trở nên cường đại hơn, trước khi đi

Đại Tấn, nhất định phải lấy được Vạn Hóa Thần Kim tới tay.

Trần Trầm thâm hạ quyết định.

Mấy vạn dặm nghe thì xa, nhưng đối với cường giả Kết Đan quả tậ hật không xem vào đâu, đại khái là phi hành một ngày đêm mà th ôi.

Mà để chúng tu Ma môn tập kết cần hai ngày, hẳn chạy nhanh chú t hẳn là kịp.

...

Rời khỏi lòng núi chỗ Chu Nhân Long, Trần Trầm ngựa không dừng vớ tìm được thiếu môn chủ Khí Bộ - Thiết Tâm.

Lúc này Thiết Tâm đang khoác lác với một đám hình thù kỳ quái, nói cái gì mà hẳn là một trong hai người duy nhất không bị thiếu môn chủ đả thương... Còn chưa nổ xong, đã bị Trần Trầm kéo ra ngoài.

- Thiết Tâm, ta muốn hỏi ngươi một chuyện, Vạn Hóa Thần Kim là thứ gì?

Nghe thấy bốn chữ Vạn Hóa Thần Kim, ánh mắt Thiết Tâm đột n hiên trở nên kích động, đáp:

- Vạn Hóa Thần Kim là tài luyện luyện khí xếp trong top mười Thiên Địa Bài, là nguyên liệu thần kỳ mà Luyện Khí sư chúng ta tha thiết ước mơ.

- Nghe đồn bản thể của Vạn Hóa Thần Kim thật ra không cứng ấ n, cũng không phải đặc biệt có linh tính, nhưng nó có một đặc tίν h cực kỳ khủng bố, đó chính là hóa vạn kim tại thân.

- Nếu Vạn Hóa Thần Kim đạt đến một lượng nhất định, liền có th

ể thôn phệ những tài liệu luyện khí khác, cướp đoạt đặc tính của chúng, sau đó dung hòa tất cả vào bản thân. Càng thôn phệ nhiều, Vạn Hóa Thần Kim càng cường đại!

- Chỉ bằng vào đặc tính này, Vạn Hóa Thần Kim đã có thể được xưng là Thần Kim.

Quả nhiên hệ thống không sai, thế gian này còn thứ gì thích hợp với hắn hơn cái tài liệu luyện khí thổ hào này sao?

Nghĩ đến đây, hắn nhìn không được cảm giác hùng hực trong lòng, lại hỏi:

- Bộ dáng của Vạn Hóa Thần Kim thế nào? Muốn tìm được nó phải chú ý những gì?

Nghe hỏi, Thiết Tâm gãi gãi đầu:

- Không thể nói chính xác có bộ dáng gì, luyện khí thập đại thần tài (tài liệu thần kỳ) đều chỉ có thể ngộ không thể cầu, Khí Bộ chúng ta đều chưa từng thấy qua. Mà Vạn Hóa Thần Kim chính là thần tài khó tìm nhất, bởi vì thứ này có thể tự do thay đổi hình dạng, nói không chừng nó đã biến thành nham thạch nóng chảy, đang cuộn cuộn trong lòng đất rồi.

- Hoặc cũng có thể bám vào cái mỏ kim loại nào đó, ai mà biết được!

Trần Trầm nghe vậy, hơi gật đầu, sau đó vỗ mạnh vai Thiết Tâm, nói:

- Bảo sư phụ ngươi lúc đến Ma môn nhớ mang thêm vài người, thuận tiện mang theo công cụ, đợi hắn đến, ta muốn thỉnh hắn đúc giúp ta bốn mạng pháp bảo. Về phần thù lao, ta tuyệt đối sẽ không khiến Khí Bộ thất vọng.

Nói xong lời này, Trần Trầm lập tức bay vọt về phía tây.

- Thiếu môn chủ không tham gia tiệc mừng sao? - Sau lưng vang lên tiếng hô của Thiết Tâm.

- Không đi, sau này ta sẽ bù lại.

Lúc những lời này vang lên, Trần Trầm đã biến mất cuối chân trời.

Cách mấy vạn dặm, số mệnh thần tài đang chờ hắn, rãnh đâu mà ăn với mừng?

Hắc hắc, Vạn Hóa Thần Kim... Quả nhiên là thứ tốt!

Nghĩ đến đây, tươi cười trên mặt Trần Trầm càng sâu.

Chương 138: Luyện Kim

Biên cảnh phía tây Đại Chu là Hỏa Diệm sơn mạch kéo dài, phàm nhân thấy một màn trước mắt chỉ có thể dừng bước, dù là tu sĩ có tu vi cũng không dám tùy tiện đến người.

Bởi vì Hỏa Diệm sơn mạch khói đen cuộn cuộn, không khí mỏng manh, tu vi không cao rất dễ đánh mất phương hướng.

Mà ở lâu trong Hỏa Diệm sơn mạch, linh lực bản thân không đủ chống cự luồng khí cực nóng kia, cuối cùng khó thoát khỏi cái chết.

“Bên trái, phía dưới có Hắc Hỏa khoáng thạch, Hắc Hỏa quang + 1”

“Bên phải, phía sau có Huyền Tinh thiết quang thạch, Huyền Tinh thiết quang thạch +1”

...

Trần Trầm vận dụng hệ thống, trên đường đến Hỏa Diệm sơn mạch h, hắn đã sưu tập không ít tài liệu khoáng thạch. Theo suy nghĩ của hắn, mấy thứ này đều là lương thực sau này cho Vạn Hóa Thần Kim đấy.

Nhìn Hỏa Diệm sơn mạch trước mặt, Trần Trầm rụt rụt cổ, do dự một chút, cuối cùng xuất từ trong nhẫn trữ vật ra Phượng Sí Vũ Y mà Chu Tước Môn môn chủ cho hắn.

Bộ y phục này tuy lòe loẹt, không giống đồ của nam nhân, nhưng lại có lực lượng cường đại chống cự hỏa diễm.

Sau khi mặc vào Phượng Sí Vũ Y, cảm giác nóng bức quả nhiên giảm bớt rất nhiều.

Trần Trầm nhin không được cảm thán, vị sư mẫu này tính ra đối với hắn không tệ, haiz... đành để sư phụ đeo cái danh cận bã nam t hoi...

- Hắc hắc...

Trần Trầm cười khẽ, bắt đầu tìm kiếm phạm vi 30 mét xung quanh hỏa sơn.

Đừng thấy ở Hỏa Diệm sơn mạch lượn lờ hỏa diễm mà làm, linh khí ở đây cực mỏng, không phải thánh địa tu luyện công pháp hệ hỏa gì đâu.

Cho dù Trần Trầm là Tiên Thiên Không Linh Thể, nhưng ở đây cũng khó có thể bổ sung linh lực từ thiên địa, đa phần là sử dụng linh thực tự thân.

Không bao lâu sau, hắn đã tìm được đệ tam thập nhị hỏa sơn.

Tòa hỏa sơn này chỉ cao có trăm mét, nhưng cả ngọn núi lại hiện ra màu đỏ sậm, tựa như một cái đại hỏa lô cực lớn, nhiệt độ cao khủng bố.

- Hệ thống, Vạn Hóa Thần Kim ở đâu?

“Trước mặt, bốn mươi tám mét.”

...

Nghe được đáp án của hệ thống, Trần Trầm á khẩu. Trước mặt bốn mươi tám mét chẳng phải trong lòng núi sao? Cái này là muốn mạng già của hắn?

Rất rõ ràng, Vạn Hóa Thần Kim này chẳng phải cơm trưa miễn phí, nó chính là ngang nhiên ở ngay cực đoan chi địa, muốn có được nhất định phải... Vượt khó!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trần Trầm thoáng cái trở nên kiên định.

Thân là tân nhiệm thiếu môn chủ Ma môn, cái này sao có thể làm khó được hắn?

- Hệ thống, nói cho ta biết, bên nào nhiệt độ thấp hơn?

“Bên trái, ba mươi mét.”

Nghe vậy, Trần Trầm cắn răng, trên người dần tản ra kim sắc.

Cửu Chuyển Kim Thân đệ tam trọng cộng với y phục trên người, hẳn không tin chóng không nổi cái núi lửa nhỏ... xiu xiu này.

...

Mười phút sau.

Một đạo thân ảnh hùng hực lửa bay vọt từ trong lòng núi lửa ra, k hông nói hai lời, lập tức điên cuồng phi về phương đông.

Một giây sau, hỏa sơn nổ tung, một đầu Hỏa Ngạc dài gần trăm mét, chỉ riêng miệng đã 50 mét từ trong lòng nham thạch bay ra, ph át ra tiếng gầm điên cuồng.

Nghe được âm thanh sau lưng, Trần Trầm không dám quay lại nhìn.

Quá mức khủng bố, Hỏa Ngạc kia chí ít là tu vi Nguyên Anh đấy, nếu không phải hắn lấy từ trong nhẫn trữ vật ra mấy thứ lửa gạt gi a hỏa kia, nói không chừng hiện tại đã nằm lại ở đây.

Bất quá, may mắn đã lấy được Vạn Hóa Thần Kim.

Cảm ứng được vật thể vuông vức tản mát ra hào quang tử sắc trong nhẫn trữ vật, nội tâm Trần Trầm có chút thỏa mãn.

Khối Vạn Hóa Thần Kim này giống hắn, tính tình tương đối ngay thẳng.

Không chỉ không trốn, hơn nữa cũng không biến thành hình thù kỳ dị, cứ thế nằm yên trên đỉnh đầu Hỏa Ngạc, một bộ lão tử chẳng thèm khảo nghiệm nhãn lực của người, người cứ việc đến lấy đi!

- Không hổ là bảo vật của ta, ta thích tính cách như vậy nha! Về sau người theo ta rồi, ta nhất định sẽ mang người đi thể nghiệm cái gọi là Tinh Thần Đại Hải.

Trần Trầm cười nói với Vạn Hóa Thần Kim trong nhẫn trữ vật.

...

Đợi đến khi quay về đệ nhất phân bộ Ma môn đã là hai ngày sau. Qua đêm nay, bọn họ sẽ xuất phát đi Đại Tấn.

Trần Trầm không vội tìm đến Khí Bộ môn chủ, mà trước đi tìm Chu Nhân Long, hơn nữa còn chuẩn bị nói với hắn chuyện mình tìm được Vạn Hóa Thần Kim, đồng thời muốn đúc bản mạng pháp bảo.

Hơn mười năm trước, Chu Nhân Long vì tra ra nguyên nhân cái chết của đệ tử, không tiếc bị vây ở đây trăm năm, rõ ràng là người có hiểu lý lẽ, hẳn sẽ không đến mức đoạt đồ của hắn đâu.

Huống chi, mình muốn luyện bản mạng pháp bảo, môn chủ như hắn cũng nên biểu lộ chút gì đó, đúng không?

Sự thật đúng như Trần Trầm nghĩ, sau khi nghe được bốn chữ Vạn Hóa Thần Kim, ánh mắt Chu Nhân Long bỗng nhiên sáng ngời, sau đó trực tiếp ném cho Trần Trầm một cái nhẫn trữ vật.

- Hoàn cảnh Ma môn ta ác liệt, thiên tài địa bảo ít ỏi, nhưng tài liệu luyện khí lại vô cùng phong phú, đây là ta tích súc nhiều năm, ngoài ra còn có vài thứ lúc trước giết người đoạt bảo có được, ngươi cầm lấy đi dùng đi.

- Hi vọng người chớ cô phụ thần tài kia, thế gian này không phải ai cũng có thể có được bản mạng pháp bảo mà mình ưng ý đâu!

Trần Trầm tiếp nhận nhẫn trữ vật, nhìn tài liệu luyện khí chất như núi bên trong, nội tâm nhin không được cảm động.

Vị cường giả Nguyên Thần cảnh này thân gia quả không tầm thường

ng, đã gần bằng một phần mười hấn rồi.

Trần Trâm cảm ơn một câu, quay đầu chuẩn bị rời đi, lúc này, Chu Nhân Long như chợt nghĩ ra điều gì đó, nói với Chu Phong, Chu Sơn cách đó không xa:

- Các người đi cùng hấn đến tìm môn chủ Khí Bộ - Thiết Cuồng, phòng ngựa ngoài ý muốn phát sinh.

Nghe nói thế, Trần Trâm giật mình, phòng người ngoài ý muốn phát sinh? Đây là ý gì? Chẳng lẽ môn chủ Khí Bộ có thể sẽ cướp đò của hấn à?

Bất quá, hiện tại đã có hai người Chu Phong, Chu Sơn đi theo, Trần Trâm cũng không quá lo lắng.

...

Ba người đi đến chỗ của môn chủ Khí Bộ, Trần Trâm nói sơ qua mục đích.

Môn chủ Khí Bộ - Thiết Cuồng - nghe thấy bốn chữ “Vạn Hóa Thần Kim” cũng không có bao nhiêu phản ứng, nhưng không biết có phải ảo giác hay không, Trần Trâm cảm thấy trong nháy mắt, cái đầu trọc của môn chủ Khí Bộ đột nhiên bóng loáng hơn.

Mà nhìn thấy Thiết Cuồng không có phản ứng, thần sắc hai người Chu Phong, Chu Sơn càng trở nên ngưng trọng, ánh mắt một mực đặt trên người hấn, không dám di động một chút nào.

- Thiết môn chủ, đệ nhất phân bộ ta cũng có Luyện Khí Các, người vẫn nên đến đó cùng chúng ta thì tốt hơn. - Lúc này, Chu Phong lên tiếng.

Thiết Cuồng khẽ gật đầu, không có dị nghị, đoàn người nhanh chóng thay đổi địa điểm, đi đến Luyện Khí Các của đệ nhất phân b

ộ.

Nơi đây dường như có bố trí trận pháp, hỏa linh khí cực kỳ nồng đậm, ngoài ra, còn có một cái dung kim lô (lò nung) chiếm diện tích cực lớn.

Nhìn thấy dung kim lô, Thiết Cuồng khó có được nở nụ cười, sau đó điểm một ngón tay, hỏa diễm cuồng bạo bắt đầu xuất hiện trong lò.

Cùng lúc đó, phía trên dung kim lô xuất hiện một vật thể kỳ quái hình cái hũ, miệng hũ hơi nghiêng, dịch kim loại nóng bỏng lóe ra hào quang tựa như nước chảy vào bên trong lò.

- Cái hũ này... Là bồng mạng pháp bảo.

Trần Trầm cảm nhận được chấn động, không biết phải nói gì, biến bồng mạng pháp bảo thành như vậy... là lần đầu tiên hắn gặp đấy.

- Tiểu tử, đừng nhìn nữa, bỏ Vạn Hóa Thần Kim vào đi. - Mắt thấy lò luyện đã biến thành nham thạch nóng chảy cuộn cuộn, Thiết Cuồng nhàn nhạt nói.

Lúc này, Chu Phong, Chu Sơn càng thêm khẩn trương, phân biệt đứng hai bên Thiết Cuồng, một bộ tùy thời sẽ ra tay.

- Các ngươi làm gì vậy hả? Đừng làm ta sợ!

Nhìn ba gã cường giả Nguyên Anh biểu lộ kỳ quái, Trần Trầm thà m mắng, luyện cái pháp bảo thôi mà, cần vậy không?

Bất quá, hắn vẫn lấy Vạn Hóa Thần Kim từ trong nhẫn trữ vật ra, bỏ vào lò nung.

Không bao lâu sau, một màn kỳ dị xảy ra, hào quang thần tính trong nham thạch nhanh chóng hội tụ về phía Vạn Hóa Thần Kim, m

ột lúc sau, mép lò bắt đầu xuất hiện một lượng lớn chất thải, rõ ràng là tài liệu sau khi bị hấp thu thần tính lưu lại.

- Quả nhiên là... Vạn Hóa Thần Kim!

Thiết Cuồng lẩm bẩm, sau đó, nhẫn trữ vật của hắn phát sáng, vô tận tài liệu luyện khí cùng pháp bảo bay ra, không bao lâu sau dung nhập vào lò nung.

- Cái này...

Trong mắt Trần Trầm hiện rõ không dám tin.

Vừa rồi tài liệu luyện khí môn chủ Khí Bộ lấy ra chỉ sợ không thua kém Chu Nhân Long là bao.

Người này hào phóng vậy à? Không có gian trá gì chứ?

Nghĩ đến đó, Vạn Hóa Thần Kim chợt lóe lên, lò nung kịch liệt sôi trào, một lát sau, vô luận là pháp bảo hay tài liệu luyện khí đều biến thành chất thải đen sì.

Mà Vạn Hóa Thần Kim vốn dĩ là màu tím lúc này đã biến thành màu cam, phía trên tản ra một tia chấn nhiếp nhân tâm.

- Tiểu tử, ngươi cũng có hàng đúng không? Bỏ vào đi, bỏ lỡ cơ hội lần này, ngày sau muốn Vạn Hóa Thần Kim thôn phệ tài liệu không dễ đâu, bởi vì khi đó Vạn Hóa Thần Kim đã không thể phá vỡ. Toàn bộ Đại Chu cùng Đại Tấn, không ai có thể luyện được nó!

Ngữ khí Thiết Cuồng vẫn bình thản như trước, bất quá cái đầu trợ c lại càng thêm bóng loáng.

Chương 139: Môn Chủ Khí Bộ Điên Cuồng

Trần Trầm khẽ gật đầu, có hơi ngượng ngùng nói:

- Mấy vị có thể tránh đi một chút được không? Ta tích sút có hơi ít, sợ mọi người thấy lại chê cười.

Nghe nói thế, Thiết Cuồng nhú mày, xoay người rời đi. Không ngờ là tên thiếu môn chủ Ma môn tân nhiệm này lại trọng sĩ diện đến vậy.

Bất quá, hắn cũng lười so sánh với hắn ta. Trong Ma môn không thiếu người lập dị, như tên kia cũng không có gì là lạ.

Lúc này, trong mắt Chu Phong cùng Chu Sơn chỉ có Thiết Cuồng, hai người không chút do dự đi theo ra ngoài.

Đợi bọn họ đi rồi, mắt Trần Trầm lóe lên, bắt đầu đổ tài liệu vào lò luyện khí.

- Tài liệu luyện khí lúc trước truy tung được, đổ vào.

- Tài liệu tìm được lúc đi đến Hỏa Diễm sơ mạch, đổ vào.

- Mười cái nhẫn trữ tài liệu luyện khí của Vô Tâm Tông, đổ vào.

- Của Chu Nhân Long cho, đổ vào.

- Đổ hết!

...

Ầm ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên, Vạn Hóa Thần Kim đột nhiên bành trướng gấp trăm lần, thoáng cái chuyển thành kim hồng sắc.

Không đợi Trần Trầm kịp phản ứng, toàn bộ lò luyện chất đầy chất thải.

Kế đó, Vạn Hóa Thần Kim không ngừng phun lên canh kim chi khí. Khí kinh cường đại tứ tán, trực tiếp oanh Luyện Khí Các thành phế tích. Đồng thời không quên để lại trên người Trần Trầm bảy tám vết thương.

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm trợn mắt há hốc mồm, mười cái nhẫn trữ vật trong tay đương trường rơi xuống đất...

...

- Chuyện gì xảy ra?

Thiết Cường lao nhanh đến trước lò luyện đan, nhìn chất thải trong lò, lại nhìn Vạn Hóa Thần Kim phát ra kim hồng sắc, không ngừng lác lác tạo thành chấn động khủng bố, trong mắt hắn chợt lóe quang mang.

Bất quá, quang mang này rất nhanh biến mất, Thiết Cường lại lần nữa khôi phục bình thản.

Thế nhưng Trần Trầm đã sắp hỏng mắt.

Vừa rồi, cái đầu trục của tên môn chủ Khí bộ này lại phát sáng, hiện tại đã sắp chiếu sáng cả căn phòng rồi, vậy mà hết lần này đến lần khác hắn vẫn còn giả bộ thông dong bình tĩnh.

Làm ơn đi, lão ca, cái đầu trục của ngươi đã sớm bán rẻ ngươi rồi.

Muốn gì thì cứ nói thẳng một lời đi? Muốn cướp hay gì hả?

Ta tuy thực lực kém, nhưng ta dám tiếp nha! Người đừng có hù dọa người khác kiểu đó nữa được không?

Nhìn Khí bộ môn chủ, khí tức trên người Chu Phong cùng Chu Sơn đã sớm không thể ngăn lại được, bắt đầu bạo phát, nghiền ép về phía Thiết Cuồng.

Thiết Cuồng vẫn thờ ơ, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một cái lò luyện cỡ nhỏ, thả Vạn Hóa Thần Kim vào đó, sau đó nhìn Trần Trầm, trầm giọng nói:

- Nhỏ máu vào đi, thứ này chỉ có nhiễm khí tức của người mới có thể trở thành bản mạng pháp bảo của người, người càng nhỏ nhiều máu, ngày sau sử dụng càng thuận buồm xuôi gió, người khác có muốn đoạt cũng khó.

Nghe nói thế, Trần Trầm cũng ngoan tâm, hẳn thật không biết Thiết Cuồng muốn làm gì, nhưng nếu hẳn ta đã nói nhỏ càng nhiều máu càng khó bị cướp, vậy thì hẳn cũng chẳng khách khí!

Không chút do dự, Trần Trầm trực tiếp cắt động mạch chủ, máu tươi phun ra như suối.

Hôm nay, hẳn thật muốn cho người ở đây thấy, cái gì mới thật sự là ngoan tâm.

Cũng âm thầm cảnh cáo những kẻ dám đánh chủ ý lên hẳn! Dám đắc tội hẳn sẽ có kết cục như thế nào... Tự biết!

Quả nhiên, nhìn thấy Trần Trầm chơi liêu, trong mắt ba gã cường giả Nguyên Anh lóe lên một tia kinh ngạc.

Cái này cũng chỉ có Luyện Thể Nhất Mạch mới dám làm như vậy, nếu là người của phân bộ khác, chỉ sợ là đã sớm đi châu rồi.

Trần Trầm đưa cánh tay phải phun máu ra, ánh mắt liếc nhìn Thiết Cuồng, lộ rõ ý cảnh cáo, cùng lúc đó, xuất từ nhẫn trữ vật trên tay trái ra một củ Xích Tham (Nhân sâm đỏ).

Rắc!

Hung hăng cắn một ngụm, hết như nhai củ cải trắng, không chút che dấu hung tàn.

Hai người Chu Phong, Chu Sơn đều bị Trần Trầm dọa sững sờ.

Cái này... Thực cmn, dưới tác động của linh lực, máu phun ra đã vượt quá lượng máu một người có, không biết còn tương hấn ta đang mổ heo đây.

Thiết Cuồng lại thờ ơ, ngoại trừ cái đầu trọc ngày càng sáng hơn thì không có biến hóa nào khác.

Một lát sau, Trần Trầm rút cuộc thu tay về, sắc mặt tái đến đoạn người, bất quá, tàn nhẫn trong mắt vẫn không tán đi.

Luận hung tàn, hấn còn chưa thua ai đâu!

Nhìn Vạn Hóa Thần Kim đã hoàn toàn bị máu tươi thấm ướt, Thiết Cuồng thỏa mãn gật đầu, sau đó vung mạnh tay lên, pháp bảo hình dáng cái hũ lại lần nữa xuất hiện, trút ra đại lượng thần tích dù ng nham, bao phủ Vạn Hóa Thần Kim.

- Vạn Hóa Thần Kim này không cần rèn vẫn có thể huyền hóa ra hình dáng người muốn, bất quá phải để nó ở đây từ từ tiêu hóa thần tính hấp thu được đã.

- Đại khái khoảng bảy ngày, bảy ngày sau, nó sẽ trở thành bốn mạng pháp bảo của người.

Nghe thế, nội tâm Trần Trầm khẽ thở ra.

Đồng thời, cũng buông lỏng cảnh giác với Thiết Cuồng. Xem ra, tên môn chủ Khí bộ này chỉ là tính tình quái đản thôi, cũng không có tâm tư gì khác.

Nghĩ đến đây, hắn theo bản năng muốn cảm ơn một chút. Hơn nữa còn phải nghĩ cách đền bù tổn thất của môn chủ Khí bộ.

Dù sao người ta không công ném đi nhiều tài liệu luyện khí như vậy, đó cũng không phải là con số nhỏ nha.

Nhưng đúng lúc này, tình huống phát sinh đột biến.

Ba đạo khí tức Nguyên Anh đột nhiên bộc phát, trực tiếp đẩy Trần Trầm lui về sau bảy tám bước, đợi đến khi hắn lấy lại tinh thần thì phát hiện Thiết Cuồng đang lao vào dung nham nóng chảy trong lò luyện, điên cuồng gào thét.

- Đừng cản ta!

Lúc này đây, cái đầu trọc của hắn đã tối xuống, trên mặt lộ rõ thần sắc điên cuồng.

Phía sau hắn, Chu Phong, Chu Sơn gắt gao nắm chặt cánh tay hắn, không cho hắn di động nửa bước.

Khí tức của ba gã Nguyên Anh tạo thành phong bạo, trực tiếp thổi tan phế tích bốn phía, rất rõ ràng, thời khắc này, cả ba đã vận dụng toàn lực.

- Các người đừng cản ta! Để ta dung hợp, ta muốn làm khí linh của thần khí này!

Thiết Cuồng gào lên, Trần Trầm kinh ngạc đến mức thiếu chút rớt cằm.

Tên này đang nói gì hả? Dung hợp với Vạn Hóa Thần Kim? Đó k hông phải tự sát sao?

Nghe hắn nói, Chu Phong giận giữ hét lên:

- Lão Thiết! Ngươi đừng có xúc động! Ma môn ta còn cần ngươi!

Chu Sơn cũng mắng theo:

- Lưu lại tám thân hữu dụng, cống hiến cho Ma môn không phải t ốt sao?

- Các ngươi thì biết gì? Có thể trở thành khí linh của pháp bảo! Đ ó là một loại vinh quang! Ma môn là cái thá gì? Buông lão tử ra! Lão tử muốn tiến vào!

Thiết Cuồng vừa gào thét vừa giãy dụa.

Xa xa, Trần Trầm run lẩy bẩy, trong đầu không ngừng xuất hiện c ảnh tượng môn chủ Khí bộ trở thành khí linh, nửa đêm bay ra, cái đầu bóng lưỡng của hắn liên tục lóe sáng.

Cnm... Ta tuyệt đối không thể để tên Thiết đàn độn này trở thành khí linh.

- Môn chủ đã sớm dự liệu ngươi sẽ làm như vậy, cho nên bảo chú ng ta đến phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn phát sinh. Có chúng t a ở đây, ngươi đừng hòng!

- Lão Chu! Là huynh đệ thì buông ta ra! Để ta thành đạo. – Thiết Cuồng vẫn đang gào thét, lúc này, một đạo khí tức khủng bố gián g xuống, trực tiếp oanh trên người hắn, trấn áp hắn trên mặt đất, k hông thể động đậy.

Cùng lúc đó, xa xa vọng đến âm thanh tức giận của Chu Nhân Lo

ng.

- Thiết Cuồng, ngươi còn ấu tả, có tin ta rút hồn ngươi ra, dung hợp vào cái bô không hả?

Nghe thế, điên cuồng trên mặt Thiết Cuồng thoáng chốc biết mất, chuyển thành đau đớn cùng không cam lòng, nước mắt nóng hổi không ngừng trào ra, nhuộm ướt vạt áo.

- Môn chủ... Ngươi vì sao không thành toàn ta? Ô ô ô...

Thấy vậy, Trần Trầm á khẩu, hóa ra Chu Nhân Long nói phòng ngừa ngoài ý muốn phát sinh chính là như vậy, hắn còn tưởng phòng cướp chứ...

Xem ra, đúng là mình tự đa tình rồi.

Bất quá, tên môn chủ Khí bộ này cũng thật là cái ngoan nhân. Nói tự sát liền tự sát, không chút do dự, mình so với hắn, tính ra vẫn còn kém một chút.

- Trương Thần, lò luyện này ta sẽ trông coi, ngươi không cần lo lắng. Hiện tại, ngươi mau đưa tên điên này đến Đại Tấn, ta không rảnh trông chừng hắn.

Nghe thấy Chu Nhân Long phân phó, Trần Trầm gật đầu lia lịa, nhìn về phía Vạn Hóa Thần Kim trong lò.

Lúc này, Vạn Hóa Thần Kim đang chậm rãi hấp thu máu của hắn, linh tính tựa hồ càng lúc càng sung túc, khiến nội tâm hắn sinh ra một tia cảm ứng.

Chỉ có điều, không biết Vạn Hóa Thần Kim khiến cho môn chủ Khí bộ phải chết không sống sau khi tiêu hóa hết thần tính sẽ triển lộ mũi nhọn như thế nào?

Chương 140: Tiến Đến Quốc Đô Đại Tấn

Trời dần dần sáng.

Trần Trâm mang theo mặt nạ rời khỏi đệ nhất phân bộ Ma môn.

Phía sau hắn chính là Chu Phong, Chu Sơn cùng với bảy vị môn chủ phân bộ Nguyên Anh kỳ.

Kế tiếp là ba mươi bốn vị thiếu môn chủ, ngoại trừ tiểu oa nhi Y bệ.

Đi cuối là trăm vị Kim Đan tu sĩ của Ma môn ba mươi sáu bộ.

Hơn một trăm cường giả một bộ lực thân không nhận, thế như chẻ tre rời khỏi Ma môn.

Đã bao nhiêu năm rồi!

Đã bao nhiêu năm Ma môn không tập kết lực lượng cường đại như vậy?

Lúc này đây, tông môn Vô Tâm Tông bị hủy, nhân tâm tan rã, dù là cường giả Nguyên Anh không ít hơn, thế nhưng tu sĩ Kim Đan với tư cách là lực lượng chính yếu lại thiếu hơn phân nửa.

Tình trạng như vậy, Vô Tâm Tông tuyệt đối không phải đối thủ của Ma môn.

Cho nên trận chiến này nhất định thành công!

Nghĩ đến đó, hơn một trăm cường giả thoáng cái nâng cao sĩ khí.

Đến khi rời khỏi phạm vi đệ nhất phân bộ Ma môn, hơn một trăm cường giả đồng loạt bay lên trời, trực tiếp phi hành hướng Quốc đô Đại Tấn.

Tông môn Vô Tâm Tông bị hủy, vì ngựa bị tiêu diệt từng bộ phận, hiện tại, lực lượng còn sót lại đều tập kết tại Quốc đô.

Mục tiêu của trận này chính là tiến về Quốc đô Đại Tấn, triệt để tiêu diệt Vô Tâm Tông.

Cảm nhận được khí tức cường đại sau lưng, Trần Trầm thoáng cảm thấy nhân sinh đạt đến đỉnh phong.

Chín cường giả Nguyên Anh, hơn trăm vị Kim Đan tu sĩ đều nghe theo hiệu lệnh của hắn, thử hỏi trong hai nước, có ai còn dám không theo?

- Hệ thống, phạm vi 50 mét, ai là người oai nhất?

- Chính là Kí chủ.

- Ha ha!

...

Mắt thấy sắp tiến vào quốc thổ Đại Tấn, Trần Trầm bắt đầu có tính toán.

Vô Tâm Tông nên lưu lại một hơi vẫn tốt hơn.

Thiên Vân Tông cần có thời gian phát triển, nhất định phải để Vô Tâm Tông làm lá chắn.

May mà trước khi đi, Chu Nhân Long đã ra lệnh, chỉ cần Vô Tâm lão tổ nguyện ý nói ra chân tướng năm đó, vậy thì phóng cho Vô Tâm Tông một con ngựa.

Loại người như Chu Nhân Long đương nhiên khinh thường lừa gạt Vô Tâm lão tổ, cho nên hẳn ta cũng không bày mưu cho Trần Trầm lật lọng.

- Chi mong chuyện này thật sự có liên quan đến Vô Tâm Tông.

Trần Trầm thảm cầu nguyện, chỉ cần Vô Tâm Tông có liên quan, bằng vào tài ăn nói của hắn, nhất định có thể thuyết phục Vô Tâm lão tổ nói ra sự thật.

Sợ là sợ Vô Tâm Tông không dính líu, nếu vậy, dù có nói thế nào cũng không moi ra được cái lông gì.

...

Khoảng nửa ngày sau, đám cao thủ Ma môn đã thấy được Quốc đô ô hùng vĩ của Đại Tấn.

Suốt đoạn đường này, đám người tựa như hắc vân, không chút kiêng nể phi hành trong lãnh thổ Đại Tấn. Cái này... Đã ghiền nha!

Nhìn Quốc đô quen thuộc, nội tâm Trần Trầm thảm cảm khái. Lần trước đến đây, hắn mười phần cẩn trọng, không ngờ hôm nay lại có thể dùng loại tư thái này tiến đến.

- Thiếu môn chủ, Vô Tâm Tông dường như từ bỏ Quốc đô đại trận, dùng toàn lực thủ hộ hoàng cung.

Chu Phong nhìn tường thành Quốc đô, nhíu mày nói.

Trần Trầm khẽ gật đầu, hộ thành đại trận của Diển Thành kỳ thực

không kém, nhưng Quốc đô lớn như vậy, thời thời khắc khắc mở ra đại trận, linh thạch tiêu hao chắc chắn không ít.

Trong tình huống đó, không bằng dùng toàn bộ linh thạch thủ hộ hoàng cung.

Bất quá, điều đó cũng có nghĩa là ngoại trừ hoàng cung, những tu sĩ khác trong Quốc đô cùng với bình dân đều bị từ bỏ.

- Vô Tâm lão tổ quả nhiên hung ác. Quốc đô mấy trăm vạn người, nói bỏ liền bỏ.

Trần Trầm trầm nghĩ, phải biết Quốc đô cũng không giống với những đại thành khác, bởi vì linh khí cực kỳ nồng đậm, cho nên tỷ lệ tu sĩ thập phần cao, chỉ có điều phần lớn đều là tu sĩ cấp thấp.

- Thiếu môn chủ, làm sao bây giờ? Hay là giết vài tên chán nhiếp một phen?

Độc bộ môn chủ liếc nhìn đám người đang thất hồn táng đảm trong Quốc đô.

Cười quá dị, trong mắt tràn đầy sát khí.

Trần Trầm lườm hắt, sau đó bay lên bầu trời Quốc đô, cao giọng nói:

- Dân chúng Quốc đô nghe đây, lần này Ma môn ta đến là nhằm vào Vô Tâm Tông, chỉ cần các ngươi không chủ động tìm chết, ta, Trương Thần với tư cách là thiếu môn chủ Ma môn, cam đoan tuyệt sẽ không đụng đến một cọng lông của các ngươi.

Thanh âm vang xa, Quốc đô hỗn loạn thoáng cái tĩnh lại, không ít người vô thức nhìn về phía Trần Trầm.

Trần Trầm thậm chí còn thấy được vài người quen.

Chỉ có điều lúc này trên mặt tất cả đều là kinh hoảng.

- Người loạn động! Giết không tha!

Lúc này, Chu Phong cùng Chu Sơn cũng xuất hiện sau lưng Trần Trầm. Thanh âm của Nguyên Anh cường giả đương nhiên hùng h ậu hơn, lần này, Quốc đô hoàn toàn yên tĩnh, không một ai dám lộ n xôn.

- Đi đến hoàng cung, phá trận!

Trần Trầm chỉ tay về phía hoàng cung xa xa đã hoàn toàn bị trận pháp bao phủ, lạnh lùng hạ lệnh.

Đám cao thủ Ma môn nghe vậy, không nói hai lời, lập tức bay về phía hoàng cung.

Đối với mệnh lệnh của Trần Trầm, cao thủ Ma môn không chút dị nghị. Thiếu môn chủ không muốn sát thương người vô tội, bọn h ấ n có thể lý giải.

Tuy con dân Đại Chu không biết, nhưng cao tầng Ma môn lại rõ mười mươi, thiếu môn chủ của bọn họ vốn là người Đại Tấn đấy.

- Người nơi này tương lai đều là con dân của ta, nếu tạo thành sát thương quy mô lớn ở đây, ngày sau muốn thu phục Đại Tấn chỉ sợ không dễ, điểm ấy các người có thể hiểu?

Trần Trầm quét mắt nhìn Quốc đô bên dưới, nhàn nhạt nói.

- Đã hiểu!

Sau lưng, Chu Phong cùng Chu Sơn đồng thanh đáp.

Trần Trầm nghe vậy, khẽ gật đầu.

- Hiểu là tốt, các người cũng đi hỗ trợ phá trận đi, nếu như Vô Tâm lão tổ lộ diện, nhớ thông báo cho ta.

- Tuân mệnh! Bất quá an toàn của thiếu môn chủ...

- Yên tâm, ta cũng không phải bần nhão, hơn nữa ta quen thuộc Quốc đô, hướng chi bên cạnh còn có bọn họ. – Trần Trầm nhìn ba mươi bốn tên thiếu môn chủ phía sau, nhếch miệng cười.

Chu Phong cùng Chu Sơn liếc nhìn nhau, sau đó nhanh chóng bay về phía hoàng cung.

Đội đám cao thủ đi hết, Trần Trầm lập tức đi trang bức.

Vất vả lắm mới tới Quốc đô một chuyến, nếu không trang một trận, chẳng phải là cảm y dạ hành sao?

Nghĩ đến đây, hắn trực tiếp bay về phía Hoa Nguyệt Lâu cách đó không xa.

So với trước kia, Hoa Nguyệt Lâu sau khi trùng kiến càng có khí khái, thoáng lộ ra tư thái đệ nhất kỹ viện Quốc đô.

Bất quá, vừa đi vào, Trần Trầm liền đen mặt.

Bởi vì ở đằng kia, ngay cửa có thêm một tấm bảng, bên trên viết: Nơi Thiên Vân Tông Thánh tử Trần Trầm từng giết Tề Bất Phàm.

Không ngờ sau khi hắn đi, Cố Khuynh Thành vẫn cọ danh tiếng của hắn.

...

Đám cô nương trong Hoa Nguyệt Lâu nhìn thấy đám người hình thù kỳ quái đi đến, đương nhiên là bị dọa không nhẹ, phải nói là h

oa dung thất sắc, ngay cả Cố Khuynh Thành cũng luống cuống tay chân, run rẩy đứng một góc.

Người của Ma môn sẽ không nói đạo lý với các nàng, cái gì mà quốc pháp, cho dù hiện tại bị bọn họ giết chết, đó cũng chỉ là chết không công.

Ngay khi Cố Khuynh Thành sợ hãi đến cực điểm, thiếu môn chủ Ma môn cầm đầu đột nhiên ngoắc ngoắc tay với nàng.

- Người! Tới đây!

Bị ngoắc, Cố Khuynh Thành rùng mình một cái, cố nặn ra một nụ cười chuyên nghiệp, nhắm mắt từ trong đám người đi ra, ôn nhu nói:

- Vị... Đại nhân này, xin hỏi ngài có gì cần phân phó?

Trần Trầm nhìn thấy bộ dáng sợ hãi của nàng, nội tâm cảm thấy vô cùng khoái trá.

Hừ! Nữ nhân này cũng có hôm nay.

- Ra đây, nói mấy lời hữu ích cho ta nghe! – Trần Trầm thản nhiên nói.

Nghe vậy, Cố Khuynh Thành đại nể, cuối cùng, nàng vắt hết óc nói một đồng lời khoa trương, nói đến miệng đắng lưỡi khô, cuối cùng, thiếu môn chủ Ma môn mới thỏa mãn gật đầu.

- Muốn linh thạch không? – Trần Trầm ngồi dựa trên ghế, sau lưng đứng ba mươi bốn tên thiếu môn chủ, một bộ chỉ điểm giang sơn.

- Đại nhân... Khéo đùa! – Cố Khuynh Thành xoa xoa mồ hôi trán, ngượng ngùng đáp.

- Đấm bóp cho bản thiếu môn chủ! – Trần Trầm tiếp tục nói.

Nghe vậy, Cố Khuynh Thành đành phải đi đến sau lưng hắn, bắt đầu nghiêm túc đấm bóp, không dám dùng sức quá lớn, cũng không dám nhẹ tay, sợ chọc giận vị đại nhân vật này.

Nhìn bộ dạng nhu thuận của nàng, Trần Trầm thầm sáng khoái, cuối cùng cũng báo được thù.

Cứ như vậy, Trần Trầm nán lại ở Hoa Nguyệt Lâu được một canh giờ, “chơi trắng” Cố Khuynh Thành, lúc này, Chu Phong rốt cuộc cũng từ hoàng cung quay lại.

- Thiếu môn chủ, trận pháp chưa phá, nhưng Vô Tâm Tông lão tổ đã lộ mặt.

Nghe thế, Trần Trầm đột nhiên đứng lên:

- Đi, đi xem tên Vô Tâm lão tổ kia.

Thấy thế, trong mắt Cố Khuynh Thành lóe lên tia giải thoát.

Tên ôn thần này rốt cuộc cũng chịu đi rồi, vốn cho rằng Thiên Vân Tông Thánh tử Trần Trầm đã đủ ác, không ngờ hôm nay còn gặp tên ác hơn hẳn gấp 10 lần.

Thế nhưng, đám người vừa đi ra ngoài không bao lâu, ngoài cửa lại ại vọng vào âm thanh ác ma.

- Người vừa nãy thủ pháp không tệ, mau theo bản thiếu môn chủ đến hoàng cung.

Chương 141: Chớ Lấn Thiếu Niên Nhược

Quốc đô.

Lúc này bình chương dày đặc linh lực bao quanh hoàng cung.

Trần Trầm lơ lửng trên không, nhìn Vô Tâm lão tổ đứng trong hộ trận, ánh mắt có vài phần phiền muộn.

- Người chính là kẻ đã phá hủy Vô Tâm Tông ta?

Trong vương cung, Vô Tâm lão tổ trầm giọng, nhưng có thể nghe ra được phần nộ trong đó.

Nếu như không phải đứng phía sau tên thiếu môn chủ Ma môn này là một đám cao thủ, khẳng định hắn đã xông lên chụp chết hắn ta rồi.

Trần Trầm không trả lời, mà thản nhiên nói:

- Lão tổ, hơn mười năm trước, ba đệ tử Ma môn Luyện Thể Nhất Mạch ta chết trên chiến trường tộc chiến, chuyện đó có liên quan đến người không? Môn chủ nói, nếu như có liên quan đến Vô Tâm Tông, chỉ cần người chịu nói ra chân tướng, môn chủ nguyện ý thả Vô Tâm Tông một con ngựa.

Thần sắc Vô Tâm lão tổ không chút thay đổi, hừ lạnh:

- Ta không biết người đang nói gì, chuyện xảy ra ở đại chiến hai tộc không liên quan gì đến Vô Tâm Tông ta.

Nghe nói thế, Trần Trầm cũng không cảm thấy bất ngờ, tiếp tục n

ói:

- Người Ma môn ta trước nay thủ tín, lão tổ, trận pháp này có thể chống chọi bao lâu? Người thật sự muốn Vô Tâm Tông bị diệt sao?

Sau khi nghe xong, Vô Tâm lão tổ ngửa mặt lên trời cười lớn, cả giận nói:

- Vô Tâm Tông ta từ một khắc sơn môn bị hủy, đã xem như không còn!

Trần Trầm khẽ thở dài, Cố Khuynh Thành sau lưng rất thức thời bước đến đám bốp vài cái.

- Lão tổ, người có biết vì sao mình không đột phá được Nguyên T hàn cảnh?

Thần sắc Vô Tâm lão tổ cứng đờ, thầ mắ ng không thôi, tên hoà ng mao tiểu tử này đầu bị úng à?

Một cường giả Nguyên Anh đỉnh phong như ta còn cần tên tiểu tử người chỉ điếm tu luyện hay sao? Ở đâu ra loại mặt dày như người hả?

Không đợi hẳn phản bác, Trần Trầm đã nói tiếp.

- Lão tổ, người tu luyện Thái Thượng Vong Tình Đạo, chú ý chính h là đoạn tình tuyệt nghĩa, nhưng từ trước đến nay, người xem, người có quá nhiều ràng buộc, nào là Trọng Diệp, rồi là Vô Tâm Tông, thử hỏi người làm thế nào đoạn tình tuyệt nghĩa?

Nghe xong, Vô Tâm lão tổ nhú mày, không lên tiếng.

- Thái Thượng Vong Tình Đạo, tâm ta tức thiên tâm, lão tổ, người chỉ có chặt đứt tất cả ràng buộc mới có thể tiếng vào Nguyên Thà

n cảnh, mà Vô Tâm Tông chính là ràng buộc lớn nhất của ngươi.

- Ta thay ngươi phá hủy sơn môn, đó chính là thay ngươi cởi bỏ k húc mắt.

- Bất quá, muốn hoàn toàn đoạn tình tuyệt nghĩa, đó còn phải xem chính ngươi.

- Nói ra chuyện năm đó, Ma môn tha ngươi một mạng, để cho ngươi rời đi, mà ngươi cũng có thể thoát khỏi Vô Tâm Tông, từ này về sau vô ưu vô lo, Thái Thượng Vong Tình, an tâm tu hành.

- Ta nghĩ khi đó ngươi tất có thể bước vào Nguyên Thần, chờ ngươi ngày sau thành Tiên Nhân, ngươi sẽ phát hiện Vô Tâm Tông, hay Đại Tấn, chẳng qua cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn trên ti ên lộ mà thôi.

Nghe đến đây, dù là tu luyện Thái Thượng Vong Tình Đạo, thế nh ưng sắc mặt của Vô Tâm Tông lão tổ vẫn trắng đỏ lên.

Sao hả?

Ngươi hủy sơn môn Vô Tâm Tông ta, ta còn phải cảm ơn ngươi h ả? Thế gian sao lại có loại người vô liêm sỉ như ngươi chứ?

Nhưng ngẫm lại, hấn đột nhiên toát mồ hôi hột.

Bởi lẽ lời của tiểu tử này quả thật có vài phần đạo lý, khiến hấn c ó loại cảm giác thể hồ quán đỉnh.

Lúc trước, hấn cùng Chu Nhân Long đều là Nguyên Anh đỉnh ph ong, sau đó, Chu Nhân Long bước vào Nguyên Thần, còn hấn, vì Vô Tâm Tông, bất đắc dĩ phải dùng đến thủ đoạn.

Mà bắt đầu từ khi đó, tu vi của hấn không còn tăng lên nữa.

Chẳng lẽ... Vô Tâm Tông thật sự là chướng ngại trên con đường tu tiên của hửn?

Không thể nào! Tuyệt đối không thể! Aiz...

- Lão tổ, oan gia nên giải không nên kết, nếu người chịu nói ra chân tướng năm đó, từ nay về sau trời cao biển rộng, đạt thành đại đạo đang chờ người.

- Nhưng nếu người không nói... Aiz, có nghĩa là ràng buộc giữa người và Vô Tâm Tông quá sâu, nhất định không thể nào tu luyện Thái Thượng Vong Tình Đạo đến cảnh giới cao nhất, không phải ta nói người, lão tổ, người một đời nhân kiệt, nếu quyết định sai lầm, ta cũng cảm thấy tiếc hận thay người.

- Ma môn ta hết lòng quan tâm giúp đỡ, nhưng cũng chỉ giúp người đến đó mà thôi!

Nghe vậy, thần sắc Vô Tâm tông lão tổ đột nhiên biến thành dữ tợn, cả giận nói:

- Tiểu tử! Chớ loạn tâm ta!

Nói xong câu đó, hửn không hề quay đầu lại, chui tọt vào vương cung.

...

Nhìn theo bóng lưng kia, Trần Trầm nhíu mày.

Vừa rời rõ ràng Vô Tâm lão tổ đã dao động, nhưng hửn vẫn không hề lộ ra chút gì.

Cái này chỉ có hai loại khả năng.

Thứ nhất, chuyện năm đó không liên quan đến Vô Tâm Tông, loại

i khả năng này rất nhỏ, bằng không thì Vô Tâm lão tổ không cần có phản ứng lớn như vậy.

Thứ hai, hấn cảm thấy bản thân còn chưa đi đến tuyệt lộ, nói cách khác, hấn còn nín dựa.

Nghĩ đến đây, nội tâm Trần Trầm phủ kín một tầng sương mờ.

Trong hai nước, Vô Tâm lão tổ tuyệt đối không có chỗ dựa, thế nhung... nếu là Đại Hạ hoàng triều thì...

- Không được! Nhất định phải mau chóng phá trận! Chậm trễ tất có biến! Nhất định là Vô Tâm lão tổ đang kéo dài thời gian. - Thần sắc Trần Trầm thoáng cái trở nên nghiêm trọng, nói đến phá trận, hấn chợt nhớ đến Đậ Xanh.

Thế nhưng lúc này Đậ Xanh trong túi yêu thú vẫn còn đang ngủ say, tứ chi cùng đầu đều rúc vào mai rùa, toàn thân bao phủ linh lực.

Trong tình huống như vậy, hấn quả thật không dám tùy tiện động đến nó, bằng không lỡ làm bị thương Đậ Xanh, gây ra ảnh hưởng không thể vãn hồi, đến lúc đó hấn biết tìm ai mà khóc đây?!

- Các vị tiên bối, muốn phá vỡ trận này còn cần bao lâu? - Trần Trầm nhìn về phía đám cường giả Nguyên Anh.

- Không ngủ không nghĩ... Đại khái cần năm ngày! - Chu Phong đáp.

- Ba ngày có được không?

- Không thể nào, trừ phi có được một ít pháp bảo lợi hại có tác dụng phá trận, thế nhưng Ma môn ta cũng không quá am hiểu trận pháp... - Chu Phong bắt đầu dĩ lắc đầu.

Lúc này, cách đó không xa, môn chủ Cơ Quan Khôi Lỗi bộ đột nhiên mở miệng:

- Ma môn ta không có, nhưng ba mươi sáu tông Đại Tấn có, Thần Phong môn quanh năm đối địch cùng Khôi Lỗi bộ am hiểu trận pháp, trong môn cũng có bảo vật phá trận cực kỳ lợi hại, Phá Phong Chùy!

Nghe vậy, mắt Trần Trầm lóe sáng.

Thần Phong Môn là tông môn do Vô Tâm Tông một tay nâng đỡ, thay thế vị trí Cự Kiếm Môn trong ba mươi sáu tông, thực lực quả thật có chút cường hãn.

Mà bản thân môn chủ Thần Phong Môn cũng là một thế hệ ngoan tâm, lúc trước, sư phụ hắn, môn chủ Cự Kiếm môn bước vào Nguyên Anh, chính hắn đã tiết lộ tin tức, thế nên Cự Kiếm Môn mới bị Vô Tâm Tông hủy diệt.

Người như vậy, muốn lấy đồ trong tay hắn quả thật không đơn giản.

- Có Phá Phong Chùy thì khoảng bao nhiêu ngày có thể phá trận?
- Trần Trầm lạnh giọng hỏi.

- Vật kia là pháp bảo phá trận nổi danh, đã từng phá không ít trận pháp của Ma môn ta, trong mắt ta, chỉ có nó mới có thể rút ngắn thời gian phá trận xuống 3 ngày!

Môn chủ Khôi Lỗi bộ trầm giọng nói, bởi vì khôi lỗi cũng có liên quan không ít đến trận pháp, cho nên trong ba mươi sáu bộ Ma môn, hắn chính là người am hiểu trận pháp nhất.

Bất quá, hắn chủ yếu xem qua những trận pháp cỡ nhỏ, đối với pháp trận cỡ lớn kiểu này, quả thật là thúc thủ vô sách.

Nghe vậy, Trần Trầm khẽ gật đầu, sau đó hít sâu một hơi, nhìn về phía các cao thủ Ma môn.

Từng cường giả Nguyên Anh đều là lực lượng máu chốt, một người cũng không thể điều động, nhất định phải lưu lại đây, phòng ngừa Vô Tâm Tông phá vỡ vòng vây.

Một trăm Kim Đan, trong đó có chín mươi sáu người hợp thành cường lực trận pháp phong tỏa trên không.

Nói cách khác, ở không cũng chỉ có bốn gã Kim Đan cùng đám... thiếu môn chủ bọn họ.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm nói thẳng:

- Chư vị tiên bối ở lại đây trông coi, ta mang bốn vị Kim Đan cùng với các thiếu môn chủ đi Thần Phong môn một chuyến, mượn Phó Phong Chùy dùng một lát.

Dứt lời, bốn gã Kim Đan đã chủ động bay đến đứng sau lưng Trần Trầm.

- Mượn? Nếu người ta không cho mượn thì sao? - Phó Phong không biết nên nói gì.

- Không cho mượn? Vậy thì giết!

Trần Trầm vung tay lên, bay hướng Thần Phong Môn, trước khi đi, hắn rút cuộc cũng buông tha Cố Khuynh Thành.

Vô Tâm lão tổ muốn kéo dài thời gian, cho nên một khắc hắn cũng không thể trì hoãn.

- Thiếu môn chủ! Thần Phong Môn môn chủ kia là cường giả Bán bộ Nguyên Anh!

Nhìn theo bóng lưng dần biến mất, Chu Phong nhin không được đ
ỏ mồ hôi lạnh.

Nghe tiếng hô, Trần Trầm quay đầu nhìn đám người hình thù quái
dị phía sau, nội tâm chợt sinh ra một chút hào khí, lớn tiếng đáp:

- Bán bộ Nguyên Anh thì thế nào? Chớ lán thiếu niên nhược!

Chương 142: Không Thể Buông Tha

Nghe được câu “Chớ lán thiếu niên nhược”, đám thiếu chủ h
ình dạng kỳ quái không nhin được kích động.

Đông Phương Đãng của Yêu Nhân bộ bắt hoa lan chỉ, ôn nhu nói:

- Thiếu môn chủ, chúng ta thật sự đi giết cường giả Bán bộ Nguyê
n Anh sao? Thế nhưng mà người ta còn chưa có Kết Đan mà...

- Một nữ hài tử như ngươi đừng có hờ ra là kêu đánh kêu giết, nếu
có thể không động thủ thì tận lực không động thủ.

Trần Trầm cũng không quay đầu lại, cứ thế trả lời, bất quá vừa nó
i xong, hấn lập tức hối hận, nghe được thâm âm nhu nhược kia, h
ấn vô thức tưởng là nữ nhân, lại quên mất tên Đông Phương Đãng
kia.

Quả nhiên, một giây sau, đám người sau lưng đột nhiên yên tĩnh h
ấn, ngay sau đó, âm thanh nức nở của Đông Phương Đãng vang lê
n.

- Thiếu môn chủ, người là người đầu tiên xưng ta là nữ hài đấy, a nh anh anh, chỉ cần thiếu môn chủ nguyện ý, người ta có thể...

Nghe đến đó, Trần Trầm không nghe nổi nữa, lập tức gia tốc, trực tiếp vọt ra xa vài trăm thước.

...

Một lúc lâu sau.

Trần Trầm mang theo đám người hạ xuống đất, lúc này, sơn môn Thần Phong môn đã hiện ra trong tầm mắt bọn họ.

- Kinh Thiên, người đi dò thám tình huống Thần Phong Môn xem thế nào, đừng có đánh rắn động cỏ.

- Vâng! - Viên Kinh Thiên đáp lời.

Độ khoảng 10 phút sau, thân ảnh của hắn lại lần nữa xuất hiện giữa hư không.

- Sư huynh, môn chủ Thần Phong Môn, Thương Quan Kiếm, hiện không có trong tông. Nghe một tên đệ tử nói, hắn mang theo bốn vị Kim Đan trưởng lão đi chơi chết Thanh Mộc tông rồi.

Nghe thế, Trần Trầm nhíu mày.

Thanh Mộc tông cũng là một trong ba mươi sáu tông, bất quá không hề có cảm giác tồn tại, xếp ở vị trí cuối cùng, nếu nói có quan hệ với Thần Phong Môn... Bản đại bác cũng không tới nữa là.

Tên Thương Quan Kiếm kia sao lại muốn chơi chết Thanh Mộc Tông?

- Sư huynh, ngoại trừ Thanh Mộc Tông, hôm trước Thương Quan

Kiểm còn tiêu diệt một cái tiểu tông môn, mang về không ít đồ!

Trần Trâm bưng tỉnh đại ngộ.

Núi dựa Vô Tâm Tông bị trọng thương, rõ ràng Thương Quan Kiếm cũng không có ý định tiếp tục lăn lộn ở Đại Tấn, cho nên mới làm vài mẻ trước khi chạy trốn.

Loại người này... Có hơi vô sỉ.

- Sư huynh, nếu không ta mình đi “kiểm tra” nhà của hắn? - Tươi cười trên mặt Viên Kinh Thiên dần trở nên hèn mọn.

Trần Trâm ghét bỏ lườm hắn một cái.

Chẳng biết tại sao, một cái sát thủ hảo hảo như thế lại ngày càng tặc mi thử nhãn (1) kiểu này, tiếp tới cũng không phải chuyện tốt.

(1) Thậm thụt lén lút.

- Trong Thần Phong Môn còn lại bao nhiêu người?

- Không còn bao nhiêu, chỉ còn lại vài a miêu a cầu, chúng ta vào một loáng là có thể diệt bọn họ.

Trần Trâm trầm tư trong chốc lát, sau đó nói:

- Chúng ta đến Thanh Mộc Tông, nếu không có gì bất ngờ, hắn là Thượng Quan Kiếm mang theo tất cả đồ vật bên người.

- Dù không phải như thế, thì Phá Phong Chùy kia chắc chắn cũng nằm trong tay hắn, việc cấp bách hiện tại chính là lấy được Phá Phong Chùy.

Nghe vậy, Viên Kinh Thiên cúi đầu hổ thẹn, sư huynh đúng là sư huynh, bất kỳ lúc nào cũng không bị lợi ích che mờ mắt.

Chỉ riêng điểm này đã đủ để hấn học tập thật lâu rồi.

Đã có quyết định, đám người không hề do dự, lập tức rời khỏi sơn môn Thần Phong Môn, trực tiếp bay về phía Thanh Mộc Tông.

Khoảng cách giữa Thần Phong Môn và Thanh Mộc Tông khoảng chừng năm sáu nghìn dặm, may mà mấy gã Kim Đan trong đội cũ ng không kém, có pháp bảo tại thân, đủ sức chở một đám thiếu môn chủ mà tốc độ lại không có quá nhiều thay đổi.

Một chuyến này đi mất hai canh giờ.

Chờ đến Thanh Mộc Tông, đập vào mắt là sơn môn sụp đổ cùng với thi thể la liệt trên mặt đất, thoát nhìn vô cùng thê thảm.

- Sư huynh, mùi máu này... Hấn là bọn họ còn chưa chết bao lâu, kẻ giết người không phải vừa đi thì chắc chắn là còn ở bên trong.

Thiếu môn chủ Luyện Thi bộ khịt khịt mũi, thập phần xác định, nói.

Trần Trầm khẽ gạt đầu, đừng nhìn mấy tên thiếu môn chủ này tử vị không cao mà khinh thường, trong lĩnh vực của mình, bọn họ đều là đại sư đấy.

Ngay khi hấn đang định điều tra tình huống thì trước mặt có năm người từ trên núi phi xuống.

Song phương nhân mã nhìn nhau một phen, đều thấy được cảnh giác trong mắt đối phương.

Trần Trầm nhìn gã trung niên râu dài cầm đầu một bộ hung thần ác sát, dò hỏi:

- Thần Phong Môn môn chủ Thương Quan Kiếm?

Thượng Quan Kiếm liếc nhìn phục sức của đám người trước mặt, vốn là cả kinh, bất quá sau khi cảm ứng được tu vi của bọn họ, thần sắc hấn thoáng cái buông lỏng không ít.

- Người Ma môn hiện tại không đi gây rắc rối cho Vô Tâm Tông, lại chạy đến Thanh Mộc Tông làm gì? Chẳng lẽ muốn toàn diệt bả mười sáu tông Đại Tấn hay sao?

- Cái gì mà toàn bộ diệt? Thanh Mộc Tông này không phải các ngươi giết à? - Viên Kinh Thiên mắng.

- Ta giết? Nói đùa, Thanh Mộc Tông rõ ràng là bị Ma môn các ngươi tiêu diệt.

Thượng Quan Kiếm cười lạnh, hoàn toàn bỏ qua một thân nhuộm đầy máu của mình.

Nghe thế, đám người á khẩu không biết nói sao, vô si đến trình độ này đúng là hiếm thấy đấy!

Trần Trầm không để ý nhiều như vậy, nói thẳng:

- Thượng Quan Kiếm, ta không rãnh nói nhảm với ngươi, để lại P há Phong Chùy, ta tha ngươi một mạng.

- Ha ha, thú vị. - Tươi cười trên mặt Thượng Quan Kiếm rét lạnh, Phá Phong chùy là lợi khí giúp hắn đánh cướp những tông môn kia, vậy mà tên tiểu tử Ma môn trước mặt vừa há miệng đã đòi bảo vật giữ nhà của hắn.

Đây chẳng phải là nói đùa sao?

Nếu như trong đám bọn họ có cường giả Nguyên Anh thì cũng thôi đi, nhưng hết lần này đến lần khác, một cái lông Nguyên Anh cũng không thấy, chỉ có mấy tên Kết Đan cùng một đám Trúc Cơ đ

inh phong.

Thực lực bực này thì có tư cách gì hást hàm sai khiến Bán bộ Nguyên Anh như hấn?

- Môn chủ, đám người này đều là thiếu môn chủ Ma môn, trong đó có không ít người ta đã gặp qua, thân thể của bọn họ không phải Trúc Cơ bình thường có thể so sánh được. - Sau lưng, một gã tu sĩ Kết Đan âm trầm nói.

Tên còn lại lập tức phụ họa:

- Đúng vậy, giết bọn họ, chúng ta trực tiếp rời khỏi Đại Tấn, đi đến quốc gia khác tiêu dao khoái hoạt, đám người Ma môn kia chắc chắn không tìm được chúng ta.

Dứt lời, hào khí song phương thoảng cái trở nên khẩn trương, một cỗ uy thế vô hình cách không ca chạm, khí kinh tứ tán, khiến cây cối rào rào lay động.

- Vậy thì... Động thủ! - Thần sắc Thương Quan Kiếm đột nhiên trở nên dữ tợn, một chưởng đánh về phía một tu sĩ Kim Đan.

Một chưởng này không hề giữ lại thực lực Bán bộ Nguyên Anh, cường lực còn chưa đến, linh áp cường đại đã thổi văng mấy tên thiếu môn chủ Trúc Cơ thực lực yếu lui về sau mấy chục bước.

Phanh!

Một tiếng nổ vang!

Một thân ảnh kim sắc đột ngột chắn trước mặt tu sĩ Kim Đan kia.

Sau khi chưởng phong tán đi, Trần Trầm học ra một ngụm máu tung, cường đại sinh cơ chi lực trong cơ thể bắt đầu chữa trị thương thế.

Bán bộ Nguyên Anh chi uy quả nhiên không phải hấn có thể cản được, cứng rắn đón một lần này, dù cho thân thể hấn cường đại, thế nhưng cũng không tránh khỏi bị thương.

- Thiếu môn chủ... Người!

Tu sĩ Kim Đan Ma môn kia thụ sủng nhược kinh, vừa rồi hấn đã c huẩn bị sẵn tâm lý thụ thương, ai người thiếu môn chủ vậy mà lại thay hấn đón một kích này!

- Không sao, các người đi đối phó những tên khác, Thương Quan Kiếm cứ giao cho đám thiếu niên chúng ta!

- Thế nhưng...

- Hừm?

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Bốn gã Kim Đan Ma môn theo sau Trần Trầm phân biệt theo dõi bốn tên trưởng lão sau lưng Thượng Quan Kiếm.

Nhìn Trần Trầm cứng rắn đón một kích của hấn mà vẫn không ngã xuống, trong mắt Thượng Quan Kiếm lộ vẻ kinh ngạc, bất quá, cũng chỉ có vậy.

Ngược lại, sau khi nghe Trần Trầm an bài, hấn không nhịn được bật cười ha hả.

Vốn dĩ cho rằng bốn tên Kim Đan Ma môn này sẽ liên hợp đối phó hấn, còn đám choai choai Trúc Cơ sẽ đi quán lấy bốn gã thủ hạ của mình.

Thế nhưng tên nhóc đeo mặt nạ rất giỏi, dám để đám choai choai đối phó mình?

Thực xem Bán bộ Nguyên Anh là quả hồng mềm à?

Người trẻ tuổi đúng thật là người trẻ tuổi, không biết trời cao đất rộng.

Tiếng cười vừa ra, linh áp trên người hắn tựa như sơn hô hải khiếu u nghiến áp về phía đám thiếu môn chủ Ma môn, kế đó, hắn chỉ tay về phía Trần Trầm, hung hăng nói:

- Tiểu tử, hôm nay cho sẽ cho ngươi biết rõ, nhất môn chi chủ không phải dễ trêu chọc như vậy!

Chương 143: Éch Ngồi Đáy Giếng

Trần Trầm đứng phía trước nhất, ngăn lại đại bộ phận uy áp.

Thượng Quan Kiếm này là cường giả Bán bộ Nguyên Anh, luận thực lực có lẽ không quá chênh lệch so với Tiêu Vô Ưu lúc chưa bước vào Nguyên Anh.

Nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Vô Ưu, bản thân hoảng hốt, Trần Trầm nhếch môi cười.

Không ngờ chỉ mới có mấy tháng, hắn đã có dũng khí khiêu chiến cường giả bực này rồi.

Tiếc nuối duy nhất là sư phụ không thể nhìn thấy một màn này.

- Ta phụ trách chính diện, các ngươi quấy nhiễu cùng kiềm chế.

Nhìn Thương Quan Kiếm trước mặt đã hoàn toàn bộc phát thực lực, Trần Trầm quay sang nói với đám thiếu môn chủ Ma môn.

Nghe xong, mọi người rất thức thời lùi ra sau, bắt quá, trong lúc rút lui, bọn họ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho trận chiến lần này.

Viên Kinh Thiên trốn vào hư không, Phong Huyền bắt đầu thi triển huyền thuật, Thẩm Lâm Luyện Thi bộ thoáng cái triệu hồi bốn cỗ thi thể tinh bạch như ngọc, khí tức đã gần đến Kết Đan, Dương Mạc Khôi Lỗi bộ thì biến ra mười món đồ lớn nhỏ bất đồng, tất cả đều kỳ kỳ quái quái.

Nhìn thái độ vô cùng nghiêm túc của đám gia hỏa trước mặt, Thương Quan Kiếm không nhịn được bật cười.

- Thật sự là... Không biết gì cả.

Thì thảo một câu, kế đó, hấn hung hăng dậm chân, đỉnh đầu lập tức xuất hiện một vòng tròn kim sắc.

Vòng tròn lập lòe, tám đạo kim quang từ đó bắn ra, đánh về phía tám người.

Mắt thấy kim quang sắp đụng vào đám người, mấy cái khôi lỗi đột nhiên xông ra, chắn phía trước.

Keng keng keng keng!

Một loạt tiếng va chạm vang lên, đám thiếu môn chủ bị đánh ngã ra đất, nhưng lại không có thương vong.

Chỉ có điều khôi lỗi đã vỡ thành mảnh, rơi lả tả trên đất.

- Dương Mạc hôm nay chơi lớn nha, thoáng cái xuất hết nửa cái t

hân gia rồi. - Đông Phương Đãng nhìn mảnh vỡ khôi lỗi, trong mắt vẫn còn hoảng sợ.

Bán bộ Nguyên Anh ra tay, lúc trước bất kể thế nào hắn cũng không dám tiếp. Vừa nãy, kim quang bốn mạng chi bảo nếu thật sự đánh vào người hắn, e là hắn không chết cũng trọng thương.

Bốn cái chân của Dương Mạc không ngừng lui về sau, ánh mắt rét lạnh, vô cùng âm trầm nói:

- Nếu thiếu môn chủ đã muốn giết Bán bộ Nguyên Anh, ta sao có thể gây cản trở cho hắn.

Nghe được lời Dương Mạc, Trần Trầm vốn đang kinh ngạc chuyển thành lạnh lùng, không chút chần chừ vọt thẳng tới Thương Quan Kiếm.

Hắn biết tuyệt đối không thể để tên này tiếp tục xuất ra bốn mạng pháp bảo, bằng không thì chỉ sợ đám thiếu môn chủ nhà mình chịu không được.

- Vậy mà cam lòng, sáu khôi lỗi Trúc Cơ, nói không cần liền không cần. - Thương Quan Kiếm thản nhiên nói, kim hoàn trên đỉnh đầu lập tức chuyển hướng, liên tiếp bắn ra bảy đạo kim quang nhắm về phía Trần Trầm.

- Đến!

Trần Trầm khẽ quát một tiếng, Cửu Chuyển Kim Thân đệ tam trọng phát huy đến cực hạn, sáu đạo kim quang oanh trên người vẫn không khiến hắn lùi bước. Bất quá, đạo kim quang thứ bảy cường đại dị thường, trực tiếp chấn cho lục phủ ngũ tạng của hắn nhảy đi sco, một cảm giác cực kỳ khó chịu lan tràn toàn thân.

- Thương Quan Kiếm, lão phu liều mạng với ngươi!

Thiếu môn chủ Vu Chú bộ nhìn chăm chăm Thương Quan Kiếm, mấy sợi tóc ít ỏi trên đầu đột nhiên biến mất, ké đó, hất chột đuôi tay ra, đập mạnh dưới háng một cái.

Bốp!!!

Âm thanh gà bay trứng vỡ truyền ra.

- Sư... huynh, lão phu tận lực!

Thốt ra những lời này, thiếu môn chủ Vu Chú bộ nằm lăn ra đất, bất quá, hất nhanh chóng bị một sợi tơ linh lực khổng lồ chế ngự lôi kéo về sau.

Cùng lúc đó, hai chân Thương Quan Kiếm run lên bần bật, khuôn mặt bình tĩnh chợt biến thành xanh tím, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Tà ma... Oai đạo!

Còn chưa nói hết mấy lời này, khoảng không phía sau hắn, Viên Kinh Thiên đột ngột xuất hiện, găm một dao vào cổ hắn.

Thương Quan Kiếm vô thức muốn tránh, lại phát hiện hai chân mình bị hai cổ thi thể gắt gao giữ chặt. Hai cổ thi thể này như phát đi ên, không ngừng găm căn linh khí hộ thể của hắn.

- Cút ngay!

Thương Quan Kiếm phẫn nộ gầm lên một tiếng, linh khí toàn thân bộc phát, trực tiếp đánh bay hai cổ thi thể ra ngoài. Lúc này, phía sau lưng, Viên Kinh Thiên cũng đã biến mất.

- Là huyền ảnh!

Thương Quan Kiếm thầm kêu không tốt, vô thức đưa tay chắn trước người.

Quả nhiên, ngay trước hắn có một thanh chủy thủ đột nhiên xuất hiện từ giữa hư không.

Thanh chủy thủ này vô cùng kỳ dị, có thể trực tiếp xuyên thủng linh khí hộ thể, rách một vết thương nhỏ xíu trên tay hắn.

Vài giây sau, một cỗ kịch độc khó có thể hình dung bắt đầu lan tràn trong cơ thể hắn.

- Đáng chết!

Mặt Thượng Quan Kiếm tái xanh, tiện tay vung một chưởng đánh Viên Kinh Thiên văng ra mấy trăm mét, kế đó, nhanh chóng xuất từ nhẫn trữ vật ra hơn mười viên đan dược, nuốt xuống.

Phanh!

Kịch độc trong cơ thể vừa mới được trấn áp, Trần Trầm đã chưởng một chưởng vào lưng hắn, dù là Bán bộ Nguyên Anh, thế nhưng trực tiếp lãnh một quyền này cũng khiến cả người hắn run lên bần bật.

- Ta đã xem thường đám ranh con các ngươi!

Ổn định thân thể, Thượng Quan Kiếm ngoan lệ nói.

Lúc này, Trần Trầm cũng có hơi khiếp sợ, ba mươi mấy người liên hợp thật đúng là nhuần nhuyễn, may mà lúc trước hắn không tự cao tự đại chơi một chọi ba mươi lăm, bằng không chỉ sợ ăn đủ hà nh.

Đương nhiên, luận bàn môn phái sao có thể so với chém giết sinh tử, Viên Kinh Thiên không thể nào sử dụng thanh chủy thủ kia, thiếu môn chủ Vu Chú bộ cũng sẽ không trực tiếp ra tay với mệnh căn của mình.

- Gì mà ranh con? Chúng ta tương lai sẽ là Ma môn môn chủ, người có thể chiến với chúng ta một trận, đó là vinh quang của người.

Trần Trầm nhếch môi cười, thần sắc có chút tự ngạo.

Nghe vậy, trong mắt đám thiếu môn chủ lóe lên hào quang, chiến ý càng sục sôi.

Hôm nay nếu bọn họ có thể giết chết Bán bộ Nguyên Anh này, ngay sau truyền ra, nhất định sẽ là danh chấn Ma môn nha!

Nhất là đám môn chủ còn chưa đạt đến tu vi Nguyên Anh, sau này nhìn bọn họ còn dám hung hăng càn quấy sao? Nói không chừng bị dọa đến mức thoái vị luôn ấy chứ, để bọn họ lên làm môn chủ...

...

Trời dần dần tối.

Một bên khác, Quốc đô Đại Tấn, một thân ảnh phục sức đơn giản, né tránh khỏi cảm giác của tất cả những cường giả Ma môn, tiếp vào hoàng cung Đại Tấn.

Đại điện hoàng cung, Vô Tâm lão tổ còn đang hoài nghi nhân sinh, lúc này, ngoài cửa đột nhiên có một gã Kim Đan trưởng lão đi tới.

- Lão tổ, bên ngoài có một người tự xưng là đệ tử Khương vương, nói muốn gặp ngài.

Nghe nói thế, Vô Tâm lão tổ đứng bật dậy, thần sắc lộ vẻ chờ mong xen lẫn hoảng sợ.

Mãi một lúc lâu sau, hắn mới run run hỏi:

- Người tới... Tu vi gì?

- Thoạt nhìn vô cùng trẻ tuổi, tu vi cao hơn ta, nhưng có lẽ chưa đến Nguyên Anh! - Thần sắc Kim Đan trưởng lão nọ lộ vẻ phức tạp, nói.

Tuổi nhỏ như vậy, tu vi lại cao, trong hai nước không có tồn tại bậc này.

- Không phải Nguyên Anh... Không phải Nguyên Anh. - Vô Tâm lão tổ lẩm bẩm mấy câu, lo lắng trên mặt dần biến mất.

- Để hắn vào đi!

- Vâng!

Kim Đan trưởng lão đáp, xoay người ly khai, không bao lâu sau liền dẫn một người mặc áo gai bước vào. Người nọ là một thanh niên có khuôn mặt lạnh lùng, lưng đeo trường kiếm.

- Người là Vô Tâm? - Ngữ khí thanh niên vô cùng lạnh nhạt.

- Đúng vậy, xin hỏi Khương vương đại nhân gần đây thế nào? - Thái độ Vô Tâm lão tổ thập phần cung kính.

Dù sao vị này cũng chính là đồ đệ của đại nhân, mà vị đại nhân kia... Không chỉ là tể tướng Đại Hạ, mà còn được phong Vương nữ a đấy.

- Sự phụ rất tốt, ta tên là Khương Nhiên, mang theo ý chỉ của sự phụ đến đây truyền đạt.

Thanh niên lấy ra một vật có hình quyền trục.

Nghe vậy, Vô Tâm lão tổ vội quỳ xuống, chuẩn bị lắng nghe.

Thanh niên từ từ mở quyển trục ra, đọc từng chữ một:

- Vô Tâm, người uy hiếp bốn vương, tội... Đáng chết!

Lời này vừa ra, Vô Tâm lão tổ cả kinh, nhưng lúc này, trong quyển trục đột nhiên bắn ra một đạo kiếm khí.

Những nơi kiếm khí đi qua, linh khí hộ thể mỏng manh trên người Vô Tâm lão tổ lập tức sụp đổ, trong nháy mắt, hắn đứng sững tại chỗ.

Phù phù!

Một lát sau, Vô Tâm lão tổ ngã xuống đất, cả người bị chém làm hai nửa, ngay cả Nguyên Anh trong cơ thể cũng không thoát khỏi số phận.

Cường giả đệ nhất Đại Tấn, Nguyên Anh đỉnh phong cứ thế vẫn lịm ị, không có một chút phản kháng.

- Người... Người! - Lão giả Kim Đan bên cạnh nhìn thấy thi thể Vô Tâm lão tổ, trong lúc nhất thời, hoảng sợ không nói nên lời.

Thanh niên liếc nhìn hắn, trường kiếm sau lưng đột nhiên ra khỏi vỏ, một đạo kiếm minh truyền đến, ngoảnh lại, đầu Kim Đan lão giả đã rơi xuống.

Nhìn hai cỗ thi thể trên mặt đất, thanh niên diện vô biểu tình, tựa như không làm gì cả.

- Éch ngồi đây giéng, buồn cười đến cực điểm. Được rồi, còn giải quyết một người nữa, sau đó ta có thể rời khỏi mảnh đất bản thủ này rồi.

Dứt lời, thanh niên chậm rãi đi ra khỏi hoàng cung, biến mất tron

g đêm đen.

Chương 144: Kết Quả Ngoài Ý Muốn

Hai canh giờ trôi qua, sắc trời đã hoàn toàn đen lại.

Trước sơn môn Thanh Mộc Tông, sắc mặt Thượng Quan Kiếm đã không thể dùng “khó coi” để hình dung. Hôm nay hắn coi như đã hoàn toàn hiểu cái gì gọi là nhiều kiến căn chết voi rồi.

Độc tố không biết tên trong thân thể càng để lâu càng nhiều hơn, khiến cho khả năng vận chuyển linh lực của hắn có chút trì trệ... Chỉ có thể phát huy được năm sáu thành thực lực.

Mà trước mặt hắn, tên tiểu tử điều khiển khôi lỗi kia dùng sợi tơ liên kết với hơn ba mươi tên khác, ngay thời khắc máu chốt có thể kéo người gặp nguy hiểm toàn thân trở ra.

Đương nhiên, lợi hại nhất vẫn là tiểu tử đeo mặt nạ, quả thực là bát tử chi thân. Công kích của hắn nếu phóng tới tu sĩ Kết Đan bình thường, đủ cho tên Kết Đan đó chết vài chục lần đấy.

Nhưng tên này lại bắt tử, không chỉ bắt tử, còn có thể xuất ra đại lượng thiên tài địa bảo cung cấp cho những người khác, nội tình của hắn ta khiến một cái Bán bộ Nguyên Anh như hắn cũng phải hổ thẹn không bằng...

- Thiếu môn chủ, ta lưu lại Phá Phong Chùy, ngươi thả ta đi?

Tuy đám người trước mặt đều đã bị thương, nhưng ánh mắt tựa như sói hoang khát máu kia lại khiến Thượng Quan Kiếm phát lạnh, lúc này đây, rốt cuộc hắn cũng biết thế nào là kinh sợ rồi.

- Việc đã đến nước này, còn nói nhảm nhiều như vậy làm gì?

Trần Trầm hít sâu một hơi, lạnh giọng nói. Trận chiến này, hắn đã xuất ra đại lượng tài nguyên, nếu thả Thượng Quan Kiếm đi như vậy, hắn tìm ai đền bù tổn thất?

Nghe vậy, ánh mắt Thượng Quan Kiếm thoáng cái trở nên hung tàn, kẻ đó, không chút do dự phóng thẳng lên trời. Lúc này, một cỗ thi thể rách bươm lại lần nữa xuất hiện dưới chân hắn, hung hăng tùm lầy hắn.

Một cỗ thi sát lập tức vọt vào óc hắn, khiến ý thức hắn có chút mơ hồ.

Lúc này, Thượng Quan Kiếm đã không còn ở trong trạng thái toàn thịnh như ban đầu, đủ loại ảnh hưởng tiêu cực bắt đầu có tác dụng trên người hắn.

Ngoài ra, lão đầu xa xa đang nằm rạp trên mặt đất kia còn không ngừng đâm hình nộm, tuy không biết có thể tạo thành bao nhiêu tổn thương đối với hắn, nhưng ngay thời khắc máu chột, những “bộ phận miễn cảm” bị ảnh hưởng sẽ đánh gãy quá trình vận chuyển linh lực của hắn.

...

Lại nửa canh giờ trôi qua.

Viên Kinh Thiên từ phía sau hung hấn đâm một đao vào cơ thể Thượng Quan Kiếm.

Cả người Thượng Quan Kiếm đứng sững lại, thấy vậy, Trần Trầm

lập tức vọt đến trước người hấn, đánh một quyền vào đầu hấn, nh
ững người khác cũng nhau xuất một kích trí mạng.

Chỉ trong nháy mắt, Thượng Quan Kiếm bị đánh đến một chút cặ
n cũng không còn.

Hấn ta vừa chết, đám người như trút được gánh nặng nằm vật xuố
ng, há miệng thở gấp, mặc dù mệt không chịu nổi, nhưng ánh mắt
còn sáng hơn sao trời.

Hôm nay, đám tu sĩ Kết Đan trẻ tuổi bọn họ vậy mà có thể chém c
hết cường giả cấp môn chủ! Một trận này đủ khiến cho toàn bộ M
a môn chấn kinh rồi!

Trần Trầm nhật nhãn trữ vật của Thượng Quan Kiếm lên, hào qua
ng lóe sáng, vật tư như núi thoảng cái chất đóng trước mặt ba mư
oi người.

Thượng Quan Kiếm không chỉ mang theo tài nguyên từ tông môn
của mình, mà còn cướp sạch mấy cái tiểu tông môn, thế nên, của
cái của hấn hùng hậu là chuyện đương nhiên, dù sao vẫn hơn xa t
ồn thất của mọi người hôm nay.

Trần Trầm bỏ Phá Phong Chùy bạch sắc vào nhãn trữ vật, kế đó n
ói:

- Dương Mạc, hôm nay ngươi tổn thất lớn nhất, ngươi lấy trước.

Dương Mạc là thiếu môn chủ Cơ Quan Khôi Lỗi bộ, hôm nay tất
cả khôi lỗi đều bị phá nát, thực lực của hấn chỉ sợ giảm xuống cò
n tám phần.

- Thiếu môn chủ, đợi về Ma môn rồi tính, ta còn đang bận “hung
phần” nha!

Những người khác đa phần cũng thế, chỉ có thiếu môn chủ Thẩm

Lâm đang ngồi ngay ngắn tại chỗ, vận chuyển thi khí, chữa trị cho mấy cái thi thể bị tàn phá kia.

- Cần ta hỗ trợ không? - Trần Trầm bước tới, hỏi.

- Không cần, thi thể này chỉ có Luyện Thi Nhất Mạch mới có thể chữa trị, hắc hắc.

Thẩm Lâm vừa nói vừa ngây ngô cười, Trần Trầm cũng sớm chú ý đến vẻ ngoài của mấy cỗ thi thể này, có vài phần tương tự với Thẩm Lâm.

Thời điểm khảo nghiệm thiếu môn chủ, Thẩm Lâm từng nói những thi thể này đều là thân nhân của hắn, lúc đó, Trần Trầm còn tưởng hắn nói đùa, hôm nay... Xem ra là thật.

- Đám quái dị này cũng không dễ dàng...

Nhìn đau lòng cùng bi thương ẩn sâu trong mắt Thẩm Lâm, Trần Trầm không tin tên thiếu môn chủ này có thể giết cả nhà, sau đó đi em đi luyện thành hành thi.

Tám chín phần là người nhà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên mới như vậy.

- Mà thôi, về sau không gọi bọn họ là đám quái dị nữa. - Trần Trầm nhìn mấy tên thiếu môn chủ nằm vật ra đất, thảm nhũ.

Trận chiến vừa rồi, không có người nào là xe tuột xích cả, cũng không một ai quay đầu bỏ chạy, tất cả mọi người đều bất kể hi sinh, cuối cùng mới có kết cục không một người hao tổn.

Đồng đội như vậy đáng để hắn tôn trọng.

Nghỉ ngơi độ khoảng một canh giờ, mấy tên cường giả Kim Đan cũng đã trở lại. Đối thủ của bọn họ, kẻ thì chết, kẻ thì bỏ trốn, Trần

n Trầm cũng không có tâm tư đuổi giết, lập tức hạ lệnh quay về Quốc đô Đại Tấn.

Trở lại Quốc đô, trời đã sáng rõ.

Linh thực hùng hậu thủ hộ hoàng cung đại trấn vẫn như cũ lóe sáng hào quang, Trần Trầm giao Phá Phong Chùy cho môn chủ Cơ Quan Khôi Lỗi bộ.

Môn chủ Cơ Quan Khôi Lỗi bộ liếc nhìn đồ đệ nhà mình đang khóc lác với một đám Kim Đan, khe khẽ thở dài, sau đó vận dụng Phá Phong Chùy, công kích vào vị trí yếu nhất của linh lực đại trận.

Trong nháy mắt, hào quang linh lực bắt đầu ảm đạm.

Tu sĩ Vô Tâm Tông trong đại trận thấy một màn như vậy, quá sợ hãi, lập tức bỏ thêm linh thạch.

Trận này giằng co suốt ba ngày ba đêm.

Sau ba ngày, rốt cuộc linh lực đại trận cũng ảm ảm sụp đổ, hoàng cung đã triệt để lộ ra trong tầm mắt của đám người Ma môn.

Thế nhưng, sắc mặt Trần Trầm lại hết sức khó coi.

Vốn cho rằng trong quá trình phá trận, Vô Tâm lão tổ sẽ lộ diện, không ngờ mãi cho đến khi đại trận sụp đổ, hắn ta vẫn không một lần xuất hiện.

Chẳng lẽ Vô Tâm lão tổ thật sự muốn cá chết lưới rách với Ma môn?

Linh lực đại trận vừa vỡ, trong vương cung lần lượt bay ra sáu, bảy đạo thân ảnh. Tất cả đều là cường giả Nguyên Anh của Vô Tâm Tông.

Nhìn thấy một màn này, người Ma môn đã sớm có dự liệu, trăm tên Kim Đan kết thành đại trận, thoáng cái phong tỏa thiên địa, dù cho mấy tên Nguyên Anh này có ở trong thời kỳ cường thịnh nhất cũng không cách nào xông ra ngoài.

Nhân cơ hội, chín vị Nguyên Anh Ma môn lập tức xuất thủ, không bao lâu sau đã chộp được một tên trưởng lão đưa đến trước mặt Trần Trầm.

- Vô Tâm lão tổ đâu?

Nhìn cường giả Nguyên Anh nọ, Trần Trầm lạnh giọng hỏi.

Vừa nãy, hắn đã quan sát toàn bộ đám Nguyên Anh này, không có Vô Tâm lão tổ trong đó. Thủ đoạn Ma môn chuẩn bị để nhằm vào hắn ta cũng không thể lên tròng.

- Lão tổ... Lão tổ vẫn lạc.

Tu sĩ Nguyên Anh nọ thần sắc bi thương, đáp.

- Cái gì? - Trần Trầm cả kinh.

Vô Tâm lão tổ vẫn lạc, chẳng lẽ triệt để ngộ ra, nên tự sát? Bằng không thì trong hoàng cung này, ai có thể giết hắn?

- Chết như thế nào?

- Không biết, lúc chúng ta phát hiện, lão tổ đã bị chém thành hai đoạn, ngay cả Nguyên Anh cũng vậy. Bất quá, trước khi chết hình như hắn đã gặp một người, hiện tại, không thấy người nọ đâu cả.

- ...

Trần Trầm hít sâu một hơi, ánh mắt thoáng cái trở nên ngưng trọng

g.

Tình huống trước mắt quả thật nằm ngoài dự liệu của hắn.

Một khắc sau, đột nhiên ý thức được cái gì đó, Trần Trầm rống lên:

- Bất sống toàn bộ tu sĩ Vô Tâm Tông! Không được giết!

Hắn vừa dứt lời, xa xa, thiếu môn chủ Luyện Thi bộ đột nhiên xác h một tên thái giám tới.

- Sư huynh, người này muốn gặp ngươi.

Tiểu thái giám nhìn mặt nạ dữ tợn trên mặt Trần Trầm, nhìn không được run lấy bầy. Bất quá, một giây sau, hắn cố lấy dũng khí móc từ trong giày ra một cái nhẫn trữ vật, giao cho Trần Trầm.

- Đại nhân... Cái này là Vô Tâm lão tổ giao cho ta. Hắn nói nếu n hư hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhất định phải đem thứ này đưa cho ngài, đồng thời cũng hi vọng ngày cùng Ma môn môn chủ đại nhân hết lòng tuân thủ hứa hẹn.

Chương 145: Thần Phong Xuất Thế

Nghe vậy, thần sắc Trần Trầm ngưng trọng, tiếp nhận nhẫn trữ vật.

Bên trong đặt một quyển bạch thư, còn có mấy thứ linh tinh.

Trần Trầm xuất bạch thư ra, cẩn thận xem.

“Tiểu hữu, lời của người ngày đó khiến ta có loại cảm giác thể hồ quán đĩnh, đáng tiếc, muốn chính thức thái thượng vong tình sao mà gian nan.

Nếu như tiểu hữu nhìn thấy bạch thư này, nói rõ ta đã không còn t ại thế, không ngờ cuối cùng ta vẫn tránh không được một kiếp.”

Xem đến đây, Trần Trầm thảm thở dài.

Người sắp chết luôn nói lời thiện, Vô Tâm lão tổ vậy mà lại gọi h ắn là tiểu hữu.

Hữu cái gì mà hữu? Đoán chừng hận không thể bóp chết mình ấy chứ, bất quá vì Vô Tâm Tông, h ắn vẫn phải nuốt cục tức này vào bụng.

Lắc đầu, Trần Trầm tiếp tục đọc.

“Chuyện mười năm trước quả thật có liên quan đến Vô Tâm Tông ta. Năm đó, Chu Nhân Long bước vào Nguyên Thần, tâm ta sợ hãi i, bất đắc dĩ mới tiến về Đại Hạ, tìm kiếm phương pháp bước vào Nguyên Thần.

Cơ duyên xảo hợp, ta gặp Khương vương điện hạ của Đại Hạ hoà ng triều, h ắn thấy công pháp ta kỳ lạ, nên đã đưa ra chủ yếu muốn dưỡng một cái tà vật ở Vô Tâm Tông ta.

Tu tiên, tu ma vốn đều được nhân tộc cho phép, nhưng dùng quy mô sát thương cực lớn thu hoạch tà vật lại là cấm kỵ.

Lão phu biết rõ điều đó, tuy nhiên, Khương vương điện hạ đã đưa ra yêu cầu như vậy, nếu ta không đáp ứng, tuyệt chỉ có một con đ ường chết. Cho nên, bất đắc dĩ, lão phu đành phải đồng ý giúp h ấ

n.

Thấy vậy, Khương vương vô cùng mừng rỡ, đáp ứng thay ta làm một chuyện.

Ban đầu, ta vốn muốn hấn giúp ta đột phá Nguyên Thần. Nhưng Nguyên Thần nào có dễ đột phá như vậy, dù hấn có lòng cũng không cách nào giúp được.

Vì vậy, ta chỉ có thể đưa ra thỉnh cầu muốn làm suy yếu lực lượng Ma môn.

Khương vương điện hạ vui vẻ đồng ý, ta cùng hấn thương nghị, nhanh chóng đưa ra một kế sách.

Lúc ấy chính là thời điểm Nhân tộc cùng Yêu tộc xảy ra tranh chấp, Khương vương quyền cao chức trọng, dễ dàng gài bẫy đám người Ma môn, khiến cho thiếu niên ưu tú nhất cũng trên lưng tiếng xấu e chiến bỏ chạy.

Bởi vì ta và hấn đều biết, nếu chỉ đơn thuần là chết trận, chưa chắc Chu Nhân Long sẽ đi điều tra. Thế nhưng xú danh e chiến bỏ chạy... Cái này chắc chắn Chu Nhân Long không nhìn được.

Sự thật đúng với dự liệu, sau khi bước vào Nguyên Thần, Chu Nhân Long ngựa không dừng vó chạy đến Đại Hạ, hòng tìm kiếm chân tướng.

Nhân tộc có quy định, tứ đại hoàng triều không thể tùy ý nhúng tay vào nội chính của các vương quốc phía dưới, nhưng Chu Nhân Long đã đến Đại Hạ, Khương vương muốn thu thập hấn chẳng phải dễ dàng sao?

Bất quá, nói thế nào cũng là quốc chủ một phương, sao có thể tùy tiện giết? Cuối cùng, Khương vương phạt hấn phong cấm bách niên.

Sau chuyện đó, ta mang theo một cỗ quan tài quay về Vô Tâm Tông, tà vật trong quan tài gọi là Âm Sát Thi Khôi, dựa vào hấp thụ cảm xúc tiêu cực của con người để phát triển, cần phải dưỡng ở Vô Tâm Tông ta bách niên.

Ngày xuất quan, cần thu nạp bách nhân chi huyết để ngưng tụ chân thân. Nghịch thiên tà vật bực này nếu bị cao tầng của nhân tộc phát hiện, dù có là Khương vương điện hạ cũng chắc chắn bị xử phạt.

Thế nhưng sau đó, Âm Sát Thi Khôi lại bị hủy trong vụ nổ kia.

Ta cáo tri việc này với Khương vương điện hạ, nếu ta chết, tất nhiên là do người của Khương vương gây nên.

Ha ha, đây là quả do mình gieo, ta không oán ai cả.

Chỉ hi vọng Ma môn người cần tuân hứa hẹn, tha cho Vô Tâm Tông ta một ngựa.

Về phần những thứ còn lại trong nhẫn trữ vật, đó đều là vật chứng Khương vương nuôi tà vật tại Vô Tâm Tông ta. Người tự mình giải quyết cho tốt!

Vô Tâm lão tổ lưu.”

Xem hết bạch thư, sắc mặt Trần Trầm có chút khó coi.

Kế đó, hắn lấy ra lệnh bài đưa tin từ trong nhẫn trữ vật, cáo tri toàn bộ chuyện này cho Chu Nhân Long.

Nhận được tin tức, Chu Nhân Long hồi lâu không nói, mãi một lúc sau, mới đáp lại một câu:

- Phóng Vô Tâm Tông một con ngựa, mười năm sau lại diệt Vô T

âm Tông.

Nhận được đáp án, Trần Trầm cũng không cảm thấy bất ngờ.

Chu Nhân Long không phải loại người không từ thủ đoạn, giống với Hạng Vũ kiếp trước, cũng là một phương hào kiệt.

Nếu không, hắn cũng sẽ không bị khóa ở đó.

...

Cùng lúc đó.

Đệ nhất phân bộ Ma môn, trong lòng núi, Chu Nhân Long thở ra một hơi, dường như buông xuống được gánh nặng nghìn cân.

- Quả nhiên là thủ bút của Khương vương, ha ha, lão tặc này vậy mà lại nuôi dưỡng tà vật.

Một thanh y lão giả bên cạnh đang giúp Chu Nhân Long xử ký vết thương trên vai, nghe hắn nói, liền tiếp lời:

- Hắn phạt ngươi ở đây trăm năm, thế nhưng xích sắt này lại thời thời khắc khắc phá hủy sinh cơ trong cơ thể ngươi. Trăm năm sau, cho dù ngươi có thể thoát ra, chỉ sợ tu vi cũng mất hết.

- Không phải ta còn có ngươi sao? - Chu Nhân Long nhếch môi cười.

Thanh y lão giả trước mặt không phải ai khác, chính là môn chủ đệ tam thập lục phân bộ, Y bộ, Thanh Nham, người này là do hắn nài nỉ muốn cứu được khi tiến đến Đại Hạ.

Hai người vừa gặp đã thân, quan hệ thập phần hòa hợp, nếu không phải có Thanh Nham, tu vi của hắn hiện tại chỉ sợ đã sớm rút xuống ống Nguyễn Anh.

- Hắc hắc, ta đương nhiên sẽ cố gắng. - Thanh Nham miệng nói cố gắng, nhưng trong mắt lại tràn đầy kiêu ngạo. Hiển nhiên, hắn vô cùng tự tin với y thuật của mình.

Mà thiếu môn chủ Y bộ thì đang trốn phía sau hắn, hoảng sợ nhìn hắn xử lý vết thương.

- Sinh Phàm, người cũng là người trong Ma môn, đừng có nhát gan như vậy, luận bản sự, chẳng lẽ người kém đám thiếu môn chủ kia sao?

Nhìn bộ dạng chuột nhắt của đồ đệ nhà mình, Thanh Nham nhìn không được trách mắng.

Tiểu nam hài không đáp, ánh mắt có chút hổ thẹn.

Đúng lúc này, thần sắc Chu Nhân Long chợt biến đổi, kế đó, hắn vung tay ra, một giây sau, phía trên sơn thể bị đục ra một cái động lớn, một thanh bá khí cự kiếm dài đến hai mét, toàn thân tràn ngập lưu quang bắn vọt vào, cắm thẳng xuống đất.

Rầm rầm!

Cự kiếm rơi xuống, chiến minh không ngớt, khí tức cường đại bắt đầu khuếch tán, không gian trong sơn thể cũng theo đó mà rung động.

Nhìn Cự kiếm trước mắt, Chu Nhân Long lộ vẻ kinh ngạc, lầm bầm:

- Vạn Hóa Thần Kim này vậy mà đã tiêu hóa hết tất cả thần tính, trở thành pháp bảo... Có điều, tiểu tử Trương Thần kia rốt cuộc cho nó nuốt bao nhiêu thứ? Sao lại có uy lực khủng bố bực này?

Thấy một màn như vậy, Thanh Nham cũng chặc lưỡi kêu lạ:

- Thứ này đã có chút vượt qua phạm trù pháp bảo rồi, đáng tiếc vô hồn, nếu có hồn, tất là Linh Bảo.

- Linh Bảo? Tiểu tử Trương Thần kia... đúng là... - Chu Nhân Long lúng túng, không biết nên nói sao. Bản mạng pháp bảo của hắn còn chưa đạt đến cấp độ Linh Bảo đấy, vậy mà một tên đệ tử lại có được, đúng thật là chuyện hiếm có.

Mắt thấy sơn thể sắp bị chấn sụp, Chu Nhân Long đưa tay cầm lấy Cự kiếm.

Ông!

Chiến minh vút cao, không đợi Chu Nhân Long kịp phản ứng, cự kiếm trong nháy mắt đã hóa thành đại kích.

Một khắc sau, lại biến thành đại đao, rồi quay về cự kiếm.

- Vạn Hóa Thần Phong (1) quả nhiên huyền diệu! - Trong mắt Chu Nhân Long lóe lên tia hâm mộ, thứ này cứ đổi tới đổi lui, hẳn cũng chỉ có thể gọi nó là Vạn Hóa Thần Phong.

(1) Lúc trước là Vạn Hóa Thần Kim, cái đó là thiên tài địa bảo nhà các đạo hữu. Giờ thành hình rồi, Chu Nhân Long gọi nó là Vạn Hóa Thần Phong, chữ “phong” ở đây nghĩa là mũi nhọn.

Xoẹt xoẹt!

Không đợi hắn bật cười, chuôi cự kiếm đột nhiên mọc ra mấy cái gai ngược, trực tiếp xuyên thủng bàn tay hắn.

Máu tươi bắn ra, còn chưa rơi xuống đất đã hóa thành vụn băng, đợi đến lúc rơi xuống lại đột nhiên bùng cháy, cuối cùng biến thành một đống tro tàn.

Chu Nhân Long vội buông cự kiếm ra, dùng linh khí cách không giữ lấy nó. Giờ phút này, mặt hắn đã đen như đáy nồi, nhin không được mắt:

- Tên tiểu tử Trương Thần này rốt cuộc đã cho Vạn Hóa Thần Phong nuốt cái gì? Bên trong vừa có thuộc tính băng, lại có thuộc tính hỏa. Máy cái thuộc tính phá tà, phong linh, khát máu,... cũng không thiếu.

Ông!

Vạn Hóa Thần Phong bị linh khí trấn áp giữa không trung, mũi kiếm chỉ về hướng Đại Tấn.

Thấy vậy, Thanh Nham đang xử lý vết thương cho Chu Nhân Long mỉm cười nói:

- Thông linh chi khí như thế, người cần gì đụng chạm với nó, người xem, nó gấp gấp như vậy, nói không chừng là cảm ứng được chủ nhân gặp nạn.

- Tiểu tử Trương Thần kia gặp nạn? Người đừng có suốt ngày nghi thần nghi quỷ, tất cả cường giả Ma môn ta đều ở bên cạnh hắn, hắn có thể gặp nạn cái gì chứ? - Chu Nhân Long khẽ giật mình, tức giận nói.

Nhưng nghe hắn nói như vậy, Vạn Hóa Thần Phong càng rung động mãnh liệt, tựa hồ muốn thoát khỏi vây khốn, lập tức vọt thẳng đến Đại Tấn.

Nhìn thấy cảnh này, Thanh Nham cũng không còn cười nổi nữa, lẩm bẩm:

- Ta cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi... Thế nhưng người xem đi, quả thực có vài phần khả năng đấy. Bồn mạng chi bảo vốn là huyết mạch tương liên, thường cảm ứng được một số thứ.

Nghe thế, Chu Nhân Long càng thêm phần nộ, mắng:

- Dù cho thật sự như thế thì đã sao? Cao thủ Ma môn ta đều xuất động, còn ai đi giúp hắn được? Về phần chí bảo bực này... Cũng chẳng ai có thể đưa qua cho hắn.

- Không phải còn có Sinh Phàm sao? - Thanh Nham nhìn đồ đệ sa u lưng. - Người, qua cầm chặt thanh kiếm kia.

Nghe vậy, Sinh Phàm cảm thận từng chút một nắm lấy chuôi kiếm m. Vạn Hóa Thần Phong lập tức ngừng rung lắc, hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

- Sinh Phàm, đi đi, mang kiếm này đến cho sư huynh của ngươi. - Thanh Nham không để ý đến Chu Nhân Long còn đang khiếp sợ, thản nhiên nói.

- Vâng! Sư phụ!

Sinh Phàm đáp lời, mà Vạn Hóa Thần Phong dường như cũng hiểu u ra, vậy mà trực tiếp thu vào trong người hắn.

- Cái này... Cái này! - Chu Nhân Long ghen hống nhìn trôn trời, đến hắn cũng hàng phục không được, vậy mà tên tiểu tử này lại có thể mang trên người, cái này sao có thể?

- Môn chủ, ngươi thực sự xem hắn là tiểu hài nhi à? Sinh Phàm là Nhân Tham Oa Oa (2), trên người không có một chút lệ khí, đương nhiên sẽ không bị bảo vật bài xích, ai như ngươi?

(2) Đại loại là Nhân sâm tinh.

- Về phần an toàn, ngươi cũng chớ có lo lắng, trước khi biến hóa, đứa trẻ này suốt ngày bị vô số cường giả đuổi giết, thế nhưng lại chẳng có chuyện gì, Thổ Động Thuật của hắn đã sớm xuất thần nhập

p hóa rồi.

Thanh Nham vừa dứt lời, thiếu một chủ đã khom lưng cúi chào, sau đó mang theo Vạn Hóa Thần Phong biến mất ngay tại chỗ.

Hôm qua không đăng, nay đăng ba chương, một chương thiếu ghi nợ nhé. Đạo này cv ta nhiều quá.

À, chương sau sẽ là một trận đả mắt!

Chương 146: Hôm Nay, Ta Cũng Đã Nghịch Thiên

- Chuyện ở đây xem như kết thúc, chúng ta quay về Ma môn.

Sau khi gửi tin tức cho Chu Nhân Long, Trần Trầm trực tiếp ra quyết định.

Về phần đám tu sĩ Vô Tâm Tông bị bắt kia, đương nhiên là trước mang về, đợi nhốt một thời gian rồi hãy thả ra.

- Thiếu môn chủ, vội vậy sao? - Chu Phong kinh ngạc hỏi.

Thần sắc Trần Trầm ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Vô Tâm lão tổ chết quá kỳ quặc, ta cảm thấy nơi đây không nên ở lâu.

- Được rồi. - Chu Phong nhíu mày, nghĩ đến chuyện Vô Tâm lão tởm chết, hẳn cũng hiểu được có gì đó bất ổn.

Người Ma môn đến nhanh, đi cũng nhanh, đám người hoàn toàn bị mất ở phía xa. Lúc này, bình dân trong Quốc đô Đại Tấn mới hoàn hồn.

Bọn họ có làm thế nào cũng không tưởng tượng được người Ma môn lại thủ tín như vậy, nói không cầm một kim một chỉ thì chính là không cầm một kim một chỉ.

Chỉ có Cố Khuynh Thành ở Hoa Nguyệt Lâu là mất hứng, không biết như thế nào mà tấm bảng treo ở lối vào của nàng bị người ta lấy mất.

...

Trên đường về Ma môn, Trần Trầm mang theo đám thiếu môn chủ đi phi ở phía trước nhất, chẳng biết tại sao, trong lòng hắn phủ một tầng bóng mờ.

Lời Vô Tâm lão tổ đa phần là thực, nhưng cũng không thể tin hoàn toàn, ví dụ như hắn bắt đết dĩ các kiểu.

Trần Trầm cũng không tin hắn có lòng tốt như vậy.

Hơn nữa, chuyện Âm Sát Thi Khôi bị hủy, hắn cũng chỉ nói lướt qua, không có kể rõ chi tiết.

Trời mới biết hắn có đem chuyện Trần Trầm hủy đi Âm Sát Thi Khôi nói ra hay không.

- Chắc chắn là đã nói, lão tặc này, nếu không phải vì Thiên Vân Tông, ta nhất định sẽ khích lệ môn chủ đi diệt Vô Tâm Tông. - Trần Trầm thầm mắng.

Nếu như tên cho má Khương vương gì gì đó giận chó đánh mèo, lỡ như Ma môn kéo không đến mười năm thì phải làm sao? Đến lúc đó, chẳng phải Vô Tâm Tông lại có cơ hội quật khởi.

- Đương nhiên, chuyện này không liên quan đến ta, mười năm sau, ta hẳn đã vô địch thiên hạ rồi. Hơn nữa, ta là Thiên Vân Tông Thánh tử, nào phải người Ma môn, hắc hắc!

Trần Trầm thầm nghĩ mấy thứ linh tinh cổ quái này, nhìn không được khoe môi khẽ nhếch lên.

Đám thiếu môn chủ sau lưng vẫn còn khoác lác với mấy cái cườing giả Kim Đan.

- Ta nói với ngươi, Thần Phong môn môn chủ kia là tu vi Bán bộ Nguyên Anh đấy! Thực lực mạnh đến đáng sợ! Nói không chừng có thể tranh phong cùng Nguyên Anh!

- Ấy da, quá khen quá khen! Ta cũng chỉ đánh trúng hắc bảy tám lần, chủ yếu là do thiếu môn chủ lãnh đạo tốt!

Một đám người vừa tán chuyện vừa phi hành, không bao lâu sau đã tiến vào vùng trời của một mảnh sơn mạch.

Nhưng đúng lúc này! Tình huống phát sinh đột biến!

Trong thiên địa đột nhiên nổi lên một trận sương mù, linh khí đậm đặc đến cực điểm từ dưới đất bốc lên, đám người còn chưa kịp phản ứng thì đã lọt vào trong sương mù.

Nhìn một vùng mờ mịt trước mặt, đưa tay năm ngón không thấy, nội tâm Trần Trầm đánh thót một cái.

Với tu vi của hắn, sương mù tự nhiên đương nhiên không thể nào ngăn cản tầm mắt hắn.

Sương mù này... Chắc hẳn là do con người tạo nên.

- Nhanh như vậy đã bị trả thù rồi sao?

Trần Trầm đề cao cảnh giác, quát lớn:

- Tất cả mọi người đến bên cạnh ta.

Ngay lập tức, đám thiếu môn chủ đã tề tụ bên cạnh hắn.

Nhưng đám tu sĩ Kim Đan cùng Nguyên Anh của Ma môn thì lại vô tung.

- Cùng ta xuống dưới.

Trần Trầm lạnh giọng nói, sau đó từ từ hạ xuống, bắt quá, mắt nửa a buổi nhưng vẫn không chạm đến mặt đất.

- Quả thật là huyền trận cường đại. - Trần Trầm thảm máng, cuối cùng, hắn dứt khoát thu hồi linh lực.

Linh lực vừa được thu hồi, Trần Trầm phát hiện mình đang ở giữa không trung.

Vù vù!

Đợi đến khi rơi xuống đất, hắn mới có được một chút cảm giác về phương hướng.

Đám thiếu môn chủ xung quanh cũng rơi xuống, nhìn sương mù dày đặc xung quanh, thần sắc có chút khản trương.

- Sư huynh, làm sao bây giờ? - Viên Kinh Thiên nhìn về phía Trần Trầm, ánh mắt ngưng trọng.

- Mọi người đi theo ta, đừng để rơi lại phía sau. - Trần Trầm cao giọng nói.

Nghe vậy, đám thiếu môn chủ một tên tiếp một tên, dính sát với nhau.

- Hệ thống, bên nào linh khí mỏng manh nhất?

“Bên trái, 50 mét.”

Nghe được đáp án này, nội tâm Trần Trầm có hơi trấn định. Lúc này, hệ thống không vòng vo với hắn, đúng thật là khéo hiểu lòng người.

Trần Trầm vung ra một quyền, sau khi xác định đó là tay trái của mình, hắn mới bắt đầu tiến về bên trái.

- Hệ thống, bên nào linh khí mỏng manh nhất?

“Phải, phía trước, 50 mét.”

Theo chỉ dẫn của hệ thống, Trần Trầm mang đám người từ từ tiến lên.

Nhưng một khắc sau, tình huống đột biến, một thân ảnh lóe lên cách đó không xác, ngay sau đó, một đạo kiếm khí kinh thiên mang theo sát ý đánh úp về phía Trần Trầm.

- Quá mạnh!

Cảm nhận được sát khí, Trần Trầm nhin không được sợ hãi thán phục.

Lúc này đây, hắn cũng chẳng quan tâm được nhiều, Luyện Thể cùng Luyện Khí song song bộc phát. Vung ra một quyền, linh khí bàng bạc đến cực điểm trực tiếp đón lấy kiếm khí kia.

Oanh!

Một tiếng nổ vang, Trần Trầm bị đẩy lui ra sau mấy bước, cảm gi ác xé rách đau đớn từ lòng bàn tay truyền đến.

Nhìn bàn tay máu tươi đầm đìa, ánh mắt Trần Trầm thoáng cái trở nên ngưng trọng.

Kẻ xuất thủ hẳn là Bán bộ Nguyên Anh, so với Thượng Quan Kiếm m còn mạnh hơn vài lần!

Đối phó với Thượng Quan Kiếm, hẳn chỉ sử dụng Luyện Thể, dư ới sự trợ giúp của đám thiếu môn chủ, coi như dễ thở.

Thế nhưng kẻ ẩn trong bóng tối kia, chỉ tiện tay vung ra một kiế m, đã ép buộc hẳn phải sử dụng toàn lực, thậm chí còn khiến hẳn bị thương.

Bất quá, may là hiện tại đám thiếu môn chủ đều quan sát bốn phí a, không ai chú ý đến tu vi Luyện Khí của hẳn.

- Xem ra là người Đại Hạ, trong hai nước, không có Bán bộ Nguyên Anh nào mạnh như vậy cả!

Trần Trầm trầm nghĩ, trong đầu bắt đầu vận dụng hệ thống truy tu ng tên cường giả Bán bộ Nguyên Anh kia.

“Bên phải, 35 mét.”

Nghe được đáp án này, Trần Trầm không đánh rần động cỏ, mà lả ng lặng đặt toàn bộ lực chú ý về hướng kia.

Một giây sau, một đạo kiếm khí lại vọt đến, lần này, Trần Trầm đã sớm có chuẩn bị, vung ra một quyền.

Cùng lúc đó, thiếu môn chủ Luyện Thi bộ, Thẩm Lâm, cũng đánh một kích về phía kia.

Oanh!

Một tiếng nổ vang.

Lần này, Trần Trầm chỉ lui lại mấy bước, s không có bị thương.

- Sư huynh, thi thể của ta có thể cảm ứng được vị trí của hắn, ngay y cứ chuyên tâm mang chúng ta ra ngoài đi.

Thẩm Lâm tiến đến gần, khẽ nói. Phía sau hắn, hai cỗ thi thể đang không ngừng khịt mũi.

- Được.

Trần Trầm lên tiếng, tiếp tục dùng hệ thống dẫn đường.

Thẩm Lâm thì không ngừng thông báo vị trí.

“Bên trái, 100 mét!”

- Bên phải, bốn mươi lăm bước!

Mỗi một lần báo Thẩm Lâm báo phương hướng, lực chú ý của tất cả mọi người lập tức dồn về phía đó. Nếu có công kích đánh tới, Trần Trầm ngăn cản phần lớn lực, những người khác chia nhau một phần nhỏ. Trong lúc nhất thời, vậy mà có thể cản được tập kích của kẻ thần bí kia.

- Ha ha, đám người các ngươi quả thật thú vị.

Trong sương mù vang lên tiếng cười khẽ, ngay sau đó, một thanh trường kiếm đột nhiên xuất hiện từ giữa hư không, bắn về phía Trần Trầm.

Dù là trong sương mù, nhưng trường kiếm kia vẫn vô cùng chói mắt, chấn động không khí mà nó mang lại khiến đám người lộ vẻ tuyệt vọng.

Vừa nãy, chỉ là kiếm khí mà đã khó ngăn cản như vậy, giờ pháp bảo bản thể nhảy ra giương oai, thử nghĩ xem có bao nhiêu kinh khủng?

- Các người lui ra sau!

Trần Trầm khẽ quát một tiếng, kim quang trên người nồng đậm đến cực hạn.

Kể đó, song chưởng vung mạnh về phía trước, nhưng một kiếm khí quá mức sắc bén, bị ngăn cản vẫn chỉ khiến nó chệch đi một chút.

Phốc phốc!

Một âm thanh trầm đục vang lên, trường kiếm xuyên thẳng phần bụng của Trần Trầm, từ trước xuyên ra sau.

Trần Trầm đương trường hộc ra một ngụm máu tươi, kể đó, không chút do dự lập tức xuất ra bảy tám loại thiên tài địa bảo, nuốt vào.

- Đáng giận! Ở trong mê trận, ta quá bị động rồi!

Không chờ hấn nuốt linh dược vào bụng, sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng thét kinh hãi.

- Sư huynh, coi chừng!

Ngay sau đó chính là âm thanh lưỡi dao sắc bén đâm vào cơ thể.

Trần Trầm quay đầu lại, nhìn thấy trước ngực Thảm Lâm xuất hiện một cái động lớn, mà trước người hắn, bốn cỗ hành thi đều bị một kiếm xuyên thủng.

Lúc này, khí lực của trường kiếm kia mới hoàn toàn tiêu tán, một lần nữa lần trong sương mù.

Khục!

Thảm Lâm học ra một ngụm máu tươi, khuôn mặt vốn dĩ tái nhợt như người chết giờ đã không còn chút máu.

Trần Trầm vô thức muốn dứt thiên tài địa bảo cho hắn, nhưng lại bị Thảm Lâm cự tuyệt.

- Sư huynh, đối với Luyện Thi Nhất Mạch, thứ này chính là độc dược... Người nọ ở bên trái... Cách đây trăm bước.

Nói xong câu đó, thân thể Thảm Lâm nhũn ra, thấy vậy, Trần Trầm không để ý mùi hôi phát ra từ trên người hắn, cứ thế vác hắn lên linh.

Mấy cỗ hành thi bị kiếm xuyên thủng kia dường như cũng không mấy ảnh hưởng, vẫn yên lặng theo sau.

- Người nọ ở bên phải, cách khoảng hai mươi bước. Sư huynh... Ta sắp không xong rồi, kiếm khí của hắn sát khí quá nặng, tàn phá kỳ kinh bát mạch của ta... Người đi nhanh đi!

Cảm nhận được khí tức yếu ớt sau lưng, tâm tình Trần Trầm cực kỳ tệ hại. Thế nhưng đây không phải lúc chần chừ, theo chỉ dẫn của hệ thống, hắn điên cuồng chạy, đám thiêu môn chủ sau lưng cũng lặng lẽ đi theo, không nói một câu.

Nhưng tất cả đều dồn lực chú ý vào hướng Thảm Lâm chỉ, bầu không khí lúc này vô cùng nặng nề.

- Thảm Lâm, ngươi còn có nguyện vọng gì? Sư huynh giúp ngươi.
i. - Trần Trầm hạ giọng, nói.

- Hấn... Đã đến gần, phía sau, 50 bước...

- Không có... Nguyện vọng gì cả. Ta thân là Ma môn đệ tử... Bái nhập Luyện Thi Nhất Mạch. Một nhà bị sơn tặc tàn sát, ta ương n ganh giữ bọn họ bên người mười năm... Hôm nay, ta cũng coi như đã nghịch thiên, chết không hối tiếc.

- Thảm Lâm, sắp ra khỏi huyễn cảnh rồi!

Nhìn thấy núi rừng xa xa, ánh mắt Trần Trầm lóe sáng, trực tiếp bay ra ngoài, đám thiếu môn chủ đằng sau cũng thế.

- Sư huynh, có thể kê vai chiến đấu cùng ngươi là vinh hạnh của ta, chỉ đáng tiếc... Không thể nhìn ngươi chấn hưng Ma môn rồi.

Nói xong câu đó, Thảm Lâm lấy ra một cái bình nhỏ, vung mạnh, một vòng sương mù tản ra.

Cùng lúc đó, hào quang linh lực trên người mấy cỗ hành thu cũng thoáng ảm đạm, biến thành thi thể bình thường.

Sương mù rơi xuống, mấy cái thi thể kia lập tức có phản ứng, bắt quá, chỉ trong khoảnh khắc, bốn cỗ thi thể đã tan thành mây khói.

Cùng lúc đó, sức nặng sau lưng Trần Trầm biến mất, mùi hôi cũng tan đi, chuyển thành hương thơm thoang thoảng.

Trần Trầm tiến vào rừng, sau lưng đã không còn vật gì.

Quay đầu nhìn lại, trong sương mù dần dần xuất hiện một thân ảnh. Người nọ mặc áo gai, lưng đeo trường kiếm, thần sắc hờ hững.

Chương 147: Su Huynh! Tiếp Kiếm!

Nhìn thấy thân ảnh kia, trong mắt Trần Trầm lóe lên lửa giận n ngút trời, bất quá, hắn vẫn giữ được bình tĩnh.

- Các ngươi lui ra sau, người này, các ngươi ngăn không được.

Nghe Trần Trầm nói, đám thiếu môn chủ không nói gì, chỉ yên lặng thối lui, không bao lâu sau đã cách khỏi chiến trường hơn trăm bước.

Thấy vậy, thanh niên áo gai cũng không ngăn cản, chỉ thản nhiên nói:

- Không ngờ ở cái mảnh đất bản thổ này cũng có tu sĩ dưới Nguyên Ân Anh tiếp được một kiếm của ta mà không chết, thậm chí còn có thể thoát khỏi huyễn trận mà ngay cả Nguyên Ân cũng không ra được, người... Không tệ!

- Người là ai? Người Đại Hạ? - Trần Trầm không để ý đến mấy lời tán thưởng của hắn, lạnh giọng nói.

- Ta tên là Khương Nhiên, hôm nay, chính là tử kỳ của ngươi!

Dứt lời, trường kiếm sau lưng Khương Nhiên lập tức ra khỏi vỏ, một đạo kiếm khí kinh thiên kéo dài mấy chục mét, bổ về phía Trần Trầm.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang, mặt đất nháy mắt bị chém ra một khe rãnh sâu gần ba mét.

Nhìn khe rãnh trước mặt, Trần Trầm lập tức xuất ra một bộ giáp k hông tậ từ trong nhẫn trữ vật, mặc lên người.

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn gặp phải đối thủ cường đại bậc này.

Dù là lúc trước đối mặt với thiên kiếp, một chút áp lực hắn cũng k hông có.

Dù sao thiên kiếp không giống với con người, không có loại không chết không thôi, lại càng không có trí tuệ gì đáng kể.

Nhìn thấy Trần Trầm tránh được một kích này, Khương Nhiên cũng không tiếp tục nói nhảm, vọt về phía Trần Trầm, trường kiếm quét ngang, tốc độ vô cùng nhanh.

Nhìn trường kiếm sắc bén cùng cực kia, Trần Trầm chỉ muốn quay đầu bỏ chạy.

Nhưng thế kiếm của Khương Nhiên nhanh kinh người, Trần Trầm chỉ trốn khỏi được bản thể, lại không tránh thoát nổi kiếm khí.

Kiếm khí cuồng bạo vẽ một đường trên người hắn, ngoại giáp nháy mắt vỡ nát, máu tươi lập tức phun ra.

Đây là bởi vì thể chất hắn cường hãn, nếu như là tu sĩ Kim Đan bình thường, chỉ một kích này đã đủ chém hắn ta thành hai nửa.

Trần Trầm che miệng vết thương, cấp tốc lui về sau.

Sinh cơ chi lực cường đại phát huy tác dụng, vết thương bắt đầu khôi phục, tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được.

- Ma đạo Luyện Thể Nhất Mạch quả nhiên có vài phần năng lực.

Thuận miệng tán thưởng một câu, Khương Nhiên lại không có ý định buông tha, vọt đến bên người Trần Trầm.

Xa xa, đám môn chủ đang quan chiến thấy một màn như vậy, nội tâm khản trương, muốn giúp lại không chen vào được.

Trái ngược với Thượng Quan Kiếm, công kích của người thanh niên áo gai này mạnh hơn rất nhiều, dù chỉ là một kích tùy tiện, bọn họ có xuất toàn lực cũng cản không nổi.

Nếu như liều mạng tiến lên, chỉ càng khiến sư huynh bị liên lụy.

Lúc này, thiếu môn chủ Vu Chú bộ đang ngồi trên mặt đất, vài cọng tóc còn sót lại trên đầu đã hoàn toàn rơi sạch, kế đó, hắn xuất ra một con dao, đâm mạnh vào chân của mình.

Phốc phốc!

Âm thanh lưỡi dao sắc bén đâm vào thịt. Máu tươi phun ra.

Mọi người vô thức nhìn về phía thanh niên áo gai kia.

Nhưng đúng lúc này, một cái ngọc bội trên ngực hắn ta đột nhiên phát sáng, một đạo ô quang kỳ dị lập tức bắn ngược ra.

Thiếu môn chủ Vu Chú bộ bị ô quang kia đánh trúng, hộc ra một ngụm máu tươi, lăn kềnh ra đất, hôn mê bất tỉnh.

Dường như cảm ứng được điều gì đó, Khương Nhiên “hừ” một tiếng, nói:

- Chút tài mọn mà cũng dám lỗ mãng!

Dứt lời, một kiếm chém xuống Trần Trầm.

Trong một nháy mắt đó, Trần Trầm lôi từ trong nhẫn trữ vật ra Đồ Long Kiếm lấy được từ chỗ Lâm Tiến, giơ lên cản.

Phanh!

Một âm thanh trầm đục, kiếm khí sắc bén tứ ngược, Trần Trầm bị một kiếm này đánh lún xuống mặt đất vài thước, cho đến khi không thấy đầu gối.

Đồ Long Kiếm bị một kích kia đánh ra một cái lỗ.

Thấy vậy, Trần Trầm thảm mắng, cảm giác... Cảm giác tên Lâm Tiến kia hó hấn.

Lúc trước còn nói kiếm này có bao nhiêu lợi hại hả? Kết quả vừa đụng một cái đã lủng rồi...

Đáng tiếc, nếu không có gì bất ngờ, Lâm Tiến đã sớm cười hạc quỵ tiên rồi, hấn muốn kiện hàng dỏm cũng không được.

- Chỉ là Linh Khí mà cũng dám ngăn cản phong mang của Sương Bạch!

Khương Nhiên khẽ quát một tiếng, đột nhiên phát lực, trường kiếm m trong tay điên cuồng ép xuống. Đồ Long Kiếm trong tay Trần Trầm mặc dù vừa dày, vừa thô, thế nhưng lại không chịu nổi, kêu lên xoẹt xoẹt, hiển nhiên đã đến bờ vực vỡ nát.

- Nói lời vô dụng làm gì? Giết lão tử mới xem như ngươi có bản lĩnh!

Trần Trầm nghiêng răng nghiêng lợi mắng, sau đó giẫm mạnh chân, một đạo vô hình chi lôi nháy mắt bao phủ lòng bàn chân Khương Nhiên.

Đùng ùng!

Âm thanh trầm đục, Khương Nhiên đứng sững lại.

Trong một khoảnh khắc đó, Viên Kinh Thiên xuất hiện từ sau lưng, hung hăng găm một dao vào cổ hắn.

Khương Nhiên không thèm liếc mắt lấy một cái, tay trái hóa thành chưởng, tiện tay vung ra sau, Viên Kinh Thiên lập tức bị đánh văng ra xa trăm mét, máu tươi trào ra, nằm vật trên đất, sinh tử chưa rõ.

Trần Trầm nhân cơ hội rút hai chân khỏi hố sâu, không đợi hắn có động tác tiếp theo, kiếm trong tay Khương Nhiên đã xoay tròn, Đòn Long Kiếm đứt gãy, phát ra một tiếng nổ.

Lại một kiếm đến!

Xoẹt xoẹt!

Tay trái Trần Trầm cứ thế bay ra, rơi xuống đất.

- Ha ha, từ khi sinh ra đến nay, đây là lần thứ hai ta bị thương nặng như vậy! Người chọc giận ta rồi!

Nhìn cánh tay mình bay ra ngoài, Trần Trầm tức đỏ mắt, phần nộ quá. Kế đó, xuất từ trong nhẫn trữ vật ra một bình Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch, nuốt vào bụng.

Sinh cơ chi lực cường đại bộc phát, cánh tay trái bằng mắt thường có thể thấy bắt đầu mọc lại.

Thấy một màn trước mắt, Khương Nhiên nhíu mày, bất quá, hắn không nói nhảm, tiếp tục vung kiếm chém ngang, trường kiếm để lại trên không trung một đạo quang ảnh.

Trần Trầm không tránh, dùng một quyền nghênh tiếp.

Xoẹt xẹt!

Âm thanh tơ lụa rách nát, cánh tay phải của Trần Trầm cũng đã bị chém đứt, nhưng cánh tay văng ra kia lại nện cho Khương Nhiên một quyền.

Đầu Khương Nhiên bị nện lệch quá một bên, khóe miệng rỉ ra máu tươi.

Thấy tay phải Trần Trầm bắt đầu sinh trưởng, hắn không hề khiếp sợ, mà còn lộ ra tươi cười khác máu.

- Ha ha, thật tốt, không ngờ là cái chỗ như thế này lại có loại đối thủ cứng còng như ngươi, chỉ là... Không biết ngươi còn mọc được mấy lần?

- Ngươi thử sẽ biết.

Ánh mắt Trần Trầm điên cuồng, hôm nay hắn thật sự liều mạng, dù là tránh thoát thiên kiếp lúc trước, hắn cũng không dùng hết toàn lực như vậy.

Xoẹt!

Hai người bắt đầu đánh giáo lá cà, Trần Trầm dùng thân thể cứng chọi cứng với pháp bảo của đối phương, chỉ cần không phải bộ phận yếu hại, thì tuyệt không tránh né.

Không đến mấy phút, mặt đất đã nhuộm đầy máu tươi. Ngoài ra, chân cụt tay đứt cùng với máu thịt văng tứ phía, căn bản không cách nào tưởng tượng nổi tất cả những thứ này là chém từ trên một người xuống.

Trái lại, Khương Nhiên tuy có chút chật vật, nhưng vẫn giữ được phong độ tiêu sai, tính ra thì hẳn không tổn thương bao nhiêu.

Trần Trầm dùng tay chống đỡ cơ thể, há miệng thở dốc, mặt nạ đã sém nứt vỡ, ánh mắt tựa cô lang.

Tuy là ngày thường hẳn hay nói nhảm, nhưng đến thời điểm cần liều mạng thì tuyệt sẽ không do dự. Ví dụ như lúc trước nhảy núi, hay là lần độ kiếp kia, đều là như thế.

Ở cái thế giới tiên hiệp này, nhẫn nhịn 16 năm, một khi xuất thế, nộ tâm hẳn đã có đủ tàn nhẫn.

Mắt thấy tốc độ khôi phục ngày càng chậm, Trần Trầm lại lấy ra một lọ Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch, bắt quá, lần này Khương Nhi ên không cho hẳn cơ hội uống hết, từ xa chém ra một kiếm, kiếm khí dâng lên, cứ thế đánh nát cái bình.

Không đợi Trần Trầm kịp phản ứng, hẳn vung ra một cước, đập Trần Trầm văng ra xa mấy trăm mét.

- Đi, các ngươi đi mau!

Gian nan bò dậy từ trên mặt đất, Trần Trầm quát một tiếng với đám thiếu môn chủ.

Nhìn thấy bộ dạng thê thảm của hẳn, cả đám lệ rơi đầy mặt, nhưng đối diện với ánh mắt đang sợ kia, bọn họ không dám làm trái mệnh lệnh.

Trong chốc lát, đám người tản ra các hướng bay đi, Viên Kinh Thi ên cùng thiếu môn chủ Vu Chú bộ trọng thương cũng được bọn họ mang đi.

Nhìn bóng lưng mọi người xa dần, Trần Trầm như trút được gánh nặng, trực tiếp ngã xuống, ánh mắt có chút tan rã.

Hắn cảm thấy hôm nay sợ rằng mình phải lạnh rồi, trước khi chết, hắn có hơi hồi hận vì đã không về thăm phụ mẫu một lần.

- Hệ thống, phạm vi 50 mét có thứ gì diệt được con hàng kia không?

“Không có.”

- Hệ thống, phạm vi 50 mét, thứ gì yếu đến gần chết?

“Là Kí Chủ không thể nghi ngờ, chúc mừng Kí Chủ đạt được thành tựu “Đến giờ chưa chết”, ban thưởng một cơ hội truy tung trong phạm vi vạn dặm.”

Trần Trầm nhếch miệng cười khổ, lại còn chúc mừng? Ta sắp ngoẻo rồi đây!

Vạn dặm nghe thật lớn, thế nhưng lúc này thì có trứng gì dùng?

Đùng nói là vạn dặm, dù cho cả thiên hạ, lấy không được cũng chỉ là mây bay mà thôi.

Mắt thấy Khương Nhiên đang bay về phía mình, Trần Trầm vung tay ném ra một cái nhẫn trữ vật, nhìn xem Khương Nhiên có đi nhặt hay không.

Ngờ đâu Khương Nhiên đã quyết giết hắn, ngay cả liếc cũng không thèm liếc nhẫn trữ vật, lập tức vọt đến trước mặt hắn.

- Nếu ngươi sinh ở Đại Hạ, tất cũng là một phương Thiên Kiêu, đáng tiếc lại là nơi dơ bẩn này, còn đắc tội với sư phụ, vậy thì chỉ có một con đường chết!

Còn chưa dứt lời, Khương Nhiên đã vung kiếm chém xuống đầu Trần Trầm.

Hắn cũng không tin, chém đầu rồi mà tên này vẫn không chết đấy?

Nhưng đúng lúc này, xa xa có một hài đồng chạy như điên đến, phát ra âm thanh giòn giã:

- Sư huynh! Tiếp kiếm!

Ai ôi!!!!

Sinh Phàm vừa xuất ra Vạn Hóa Thần Phong, nó lập tức bay vọt về phía Trần Trầm, bất ngờ không kịp đề phòng, tiểu tử này bị quá ng tính đánh lãn bảy tám vòng, cuối cùng mới ngã sấp trên mặt đất.

Nghe giọng hài tử, Trần Trầm vô thức nhìn sang, chỉ thấy đằng xa có một thanh cự kiếm xích kim sắc mang theo khí thế kinh người bắn tới, gần như ngay lập tức xuất hiện trước mắt hắn.

Ầm Ầm!

Một tiếng bạo nổ, cự kiếm trực tiếp va chạm với trường kiếm trong tay Khương Nhiên, cứ thế đẩy hắn lui ra xa mấy chục mét.

Kế đó, cự kiếm “bịch” một tiếng, cắm trước người Trần Trầm, phát ra một tiếng kiếm minh hoan hi.

Nhìn cự kiếm xích kim sắc lưu chuyển quang mang, phát ra chấn động cường đại, Trần Trầm lệ nóng doanh tròng.

Tuy chưa từng nhìn thấy, nhưng huyết mạch tương liên nói cho hắn biết...

Thứ này chính là bản mạng pháp bảo của hắn.

Chương 148: Dừng Máu Người Tế Ta Thần Binh

Trần Trầm lồm cồm bò dậy, nắm lấy chuôi kiếm.

Có kiếm trong tay, khí thế Trần Trầm đại biến, Vạn Hóa Thần Phong phát ra tiếng kiếm minh tựa như long ngâm hổ khiếu. Kiếm khí cường đại khuếch tán bốn phía, chấn cho đại thụ xung quanh vù vù rung động.

Khí thế thỏa sức tung hoành, bá đạo lại hung hăng càng quấy.

Nhân cơ hội, Trần Trầm một lần nữa lấy ra Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch, uống một hơi cạn sạch.

Linh khí trong cơ thể nháy mắt khôi phục, linh lực khổng lồ lập tức quán chú lên Vạn Hóa Thần Phong, khiến cho lưu quang trên thân kiếm càng phát ra sáng chói.

- Hô! - Trần Trầm hít sâu một hơi, nhìn về phía Khương Nhiên xa xa, ánh mắt tan rã một lần nữa ngưng tụ.

Khương Nhiên kinh ngạc nhìn Vạn Hóa Thần Phong, pháp bảo này không giống mấy cái pháp bảo... ít xuất hiện kia, không chút nào che dấu chấn động cường đại trên người mình, hơn nữa, nhìn bộ dạng như vậy, hẳn là bản mạng pháp bảo.

Bản mạng pháp bảo không mang theo bên mình, chẳng lẽ là vừa mới luyện thành?

- Vậy mà ta lại đụng phải tình huống thần binh cứu chủ? Quả thật thú vị!

Ni non một câu, thần sắc Khương Nhiên một lần nữa trở nên sắc bén.

Dù là ở Đại Hạ, hắn cũng có thể xem là một phương thiên kiêu, h ơn nữa, so với các sư huynh đệ khác, càng được sư phụ đề mắt.

Không bởi vì hắn có thiên tư trác tuyệt, mà còn vì làm người quả cảm, gặp nguy không sợ.

Bằng không thì sư phụ sẽ không để hắn mang theo quyển trục ẩn chứa một kích của Nguyên Thần đỉnh phong đến Tấn quốc đánh c hết Vô Tâm lão tổ.

- Trái lại, ta muốn nhìn xem bản mạng pháp bảo này của ngươi có gì khác biệt?

Trong lúc nói chuyện, Khương Nhiên một lần nữa vọt lên trước, b ản mạng chi bảo Sương Bạch trường kiếm trăm thẳng về phía Trầ n Trầm.

Trần Trầm cảm nhận được cảm xúc hiếu chiến của Vạn Hóa Thần Phong trong tay, hắn không chút do dự, hung hăng nghênh lấy mộ t kiếm.

Ầm ầm! - Âm thanh nổ vang! Kiếm khí tứ ngược.

Lần này, hắn không rút lui.

Khương Nhiên cũng không rút lui, bất quá, Sương Bạch trong tay hắn lại phát ra một tiếng rên rỉ.

Cảm nhận được bản mạng chi bảo của mình sợ hãi, trong mắt Kh ương Nhiên lóe lên một tia chấn kinh.

Bồn mạng chi bảo này là sư phụ cho hấn từ khi còn Luyện Khí, sử dụng tài liệu trân quý không cần phải bàn đến, máu chốt là đã theo bên cạnh hấn mười năm, chưa bao giờ rời khỏi dù chỉ một bước, giữa bọn hấn đã mơ hồ có xu thế thông linh.

Trong tình huống như vậy mà lại không địch lại cự kiếm vừa vào tay đối phương?

Rốt cuộc cự kiếm kia có thân phận thế nào?

Không đợi hấn kịp suy nghĩ, Trần Trầm lại một kiếm chém tới, Khương Nhiên đành phải ra đòn ngăn cản.

Phanh!

Lại một tiếng bạo nổ.

Sắc mặt Khương Nhiên tái đi, tập trung nhìn kỹ, trong mắt hấn đã từ khiếp sợ chuyển thành kinh hãi quá độ.

Bồn mạng chi bảo Sương Bạch của hấn lại bị chém ra một lỗ.

Chấn động tâm thần khiến hấn bị thương không nhẹ.

- Chuyện này... Không có khả năng?

- Rầm thôi, người đánh thiên tài như lão tử thiếu chút tự bé, thì còn gì là không có khả năng? Hôm nay ta sẽ cho người biết rõ đi ra ngoài ý vào pháp bảo bắt nạt người khác là không phải phép!

Trần Trầm lúc trước đã nhìn một bụng hỏa, hiện tại nhìn thấy bộ dạng khiếp sợ của Khương Nhiên, trong lòng hấn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, vừa há miệng liền xưng “lão tử”.

Nói thật, hấn vẫn luôn nói chuyện rất văn minh, nhưng hôm nay b

ị đánh đến thảm, lúc này mới nhin không được vãng tục.

- Hôm nay xem lão tử chém chết ngươi!

Trần Trầm vừa mắg vừa xuất kiếm, Vạn Hóa Thần Phong vui sướng đến cực điểm, nháy mắt phun ra một đạo hỏa diễm, quay đầu lại phun ra hàn khí, đánh cho Khương Nhiên luống cuống tay chân.

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm linh cơ khẽ động, chém ra một kiếm, đồng thời thúc giục Thiên Vân Thần Lô Quyết, điện quang cường đại lập tức bắn ra, oanh trên linh khí hộ thể của Khương Nhiên, khiến hắn phải thối lui mấy bước.

Nhìn hiệu quả như vậy, Trần Trầm có chút không vừa ý.

Có cự kiếm trong tay, dường như công kích của hắn có vẻ yếu đi rất nhiều.

Hay là cứ chém thôi!

Rầm rầm rầm!

Chém xuống vài lần, rốt cuộc Sương Bạch Kiếm cũng xuất hiện lổ thủng.

Thấy vậy, Khương Nhiên lập tức thối lui, không chút do dự lấy ra một viên đan dược, nuốt xuống.

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt hắn bằng mắt thường có thể thấy bắt đầu hồng lên, khí thế vốn suy yếu thoáng cái trở nên cường thịnh.

Chỉ có điều sát ý trong mắt hắn đã tiêu tán vài phần, thay vào đó là kiêu ngạo.

Không biết bản mạng chi bảo trong tay đối phương là thứ tài liệu

gì lại cường đại như thế, ngay cả Sương Bạch Kiếm của hắn cũng bị tổn hại, không cách nào phát huy toàn lực.

Hơn nữa, người trước mặt đúng là có phần quý dị, thân thể ương ngạnh không nói, còn có rất nhiều thiên tài địa bảo, sinh cơ phát ra từ thứ chất lỏng trong bình kia khiến hắn cảm thấy hơi quen.

- Mạng kẻ này không đến tuyệt lộ.

Trong đầu vụt qua ý nghĩ này, Khương Nhiên không chút do dự, lập tức xoay người bỏ chạy.

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm ngẩn ra, nhưng ngay sau đó liền đuổi theo.

Xa xa, đám thiếu môn chủ vụng trộm quan chiến thấy vậy lo lắng không thôi, nhịn không được kinh hô:

- Sư huynh! Giắc cùng đường chớ đuổi!

- Sư huynh! Chớ nên vọng động!

Nhưng đáp lại bọn họ chỉ có một câu:

- Thù này không báo không phải quân tử! Kẻ này, ta tất giết!

...

Một canh giờ sau.

Khương Nhiên rơi xuống một đại thảo nguyên, sắc mặt âm trầm xoay người người.

Bồn mạng pháp bảo Sương Bạch Kiếm đã bị hư tổn, khiến cho tốc độ ngự kiếm của hắn chậm lại, trái lại, bồn mạng pháp bảo của tiểu tử kia dường như có thuộc tính phá không, phi nhanh cực hạn,

thế nên hẳn có vung cũng không cách nào vung được con ruồi này.

Hơn nữa, linh khí tên kia dường như vô cùng vô tận, phi hành điên cuồng suốt một canh giờ vậy mà tốc độ không hề chậm lại.

Phải biết, hẳn cũng tính là Bán bộ Nguyên Anh, lại còn uống không ít đan dược bổ sung linh lực, vậy mà trong quá trình phục dụng đan dược, tốc độ cũng phải thả chậm lại.

- Người thật sự muốn cùng ta cá chết lưới rách? Người cũng biết thân phận ta?

Nhìn Trần Trầm hạ xuống cách đó không xa, Khương Nhiên lạnh giọng.

Trần Trầm không nói gì, mây đen trên bầu trời lại lần nữa dày đặc, lôi quang lập lòe bất định.

Mặc dù Thiên Vân Thần Lôi Quyết không tạo thành bao nhiêu sát thương đối với Khương Nhiên, nhưng cũng đủ nhiều loạn địch nhân.

Trước kia không dùng đến bởi vì nó không gây được thương tích cho Khương Nhiên, nhưng hiện tại, bốn bề vắng lặng, hẳn lại có Vạn Hóa Thần Phong trong tay, đương nhiên không cần phải kiên nhẫn gì cả.

- Người là Luyện Thể, Luyện Khí song tu? Khó trách chưa đến Nguyên Anh lại có thực lực như vậy, thế nhưng song tu chẳng phải chính đạo, tương lai sớm sụp đổ bởi vì phân tâm, cuối cùng không thu hoạch được gì.

Trần Trầm chỉ kiểm về phía Khương Nhiên, chậm rãi tiến lên trước, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, thuộc tính Tiên Thiên Không Linh Thể cường đại phát huy đến cực hạn, linh khí xung quanh tựa như

vòi rồng hội tụ về phía hắn.

Đông tử Khương Nhiên hơi co lại, nội tâm sinh ra cảm giác bất an.

Người này rốt cuộc là dạng quái vật gì, Luyện Thể nghịch thiên không nói, tư chất Luyện Khí lại càng khoa trương, tốc độ thôn phệ linh khí chỉ sợ không hề kém hơn mấy vị Tiên Thiên Linh Thể tiếng tăm lừng lẫy của Nhân tộc.

Chẳng lẽ... Người này cũng là Tiên Thiên Linh Thể?

Một Tiên Thiên Linh Thể lại sinh ra ở mảnh đất bản thổ này? Quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Không đợi hắn nghĩ tiếp, Trần Trầm đã chém tới, cùng lúc đó, kinh lôi trên bầu trời lóe lên từng cơn, không ngừng đánh xuống người hắn.

Kinh lôi tuy không thể hoàn toàn phá vỡ linh khí hộ thể của hắn, nhưng lại có thể khiến cả người hắn run lên.

...

Một canh giờ sau, Trần Trầm vung mạnh Vạn Hóa Thần Phong chém về phía Khương Nhiên.

Trong một canh giờ này, hai người không chỉ so đấu thực lực, mà còn so nội tình, đan dược không ngừng nuốt xuống, cứ thế đánh một trận kỳ phùng địch thủ, tương ngộ lương tài.

Nhìn cự kiếm xích kim sắc kia, Khương Nhiên chỉ có thể dùng toàn lực điều khiển Sương Bạch ngăn cản.

Đ-A-N-G...G! - Một âm thanh giòn vang.

Khương Nhiên tái mặt, biết rõ Sương Bạch đã bị thương nặng.

Ai có thể ngờ Sương Bạch tại Đại Hạ hoàng triều có vài phần uy danh lại bị điên cuồng áp chế ở chỗ này.

Không đợi hắn thu kiếm, một màn khó tưởng xuất hiện, cự kiếm xích kim sắc dường như không cách nào phá vỡ kia chọt xoay mạnh, trăm thẳng xuống vai hắn.

Xoẹt xẹt!

Âm thanh lưỡi dao sắc bén khảm vào da thịt, thần sắc Khương Nhiên thoáng cái trở nên vô cùng thống khổ.

Bởi vì hắn có thể cảm giác được có bảy, tám đạo lực lượng xông vào cơ thể mình, không ngừng phá nát từng loại khí quan.

- Người... Đáng chết!

Khương Nhiên quát khế, ánh mắt lập tức trở nên hung tàn, Kim Đan trong cơ thể nhanh chóng bành trướng, nhìn bộ dạng đương nhiên là muốn tự bạo.

Nhưng đúng lúc này, trên người Trần Trầm bỗng xuất hiện thất thất ánh chi quang, triệt để áp chế Kim Đan đang muốn bạo động của hắn.

- Đây là... Thần Đạo Kim Đan?

Ầm ầm!

Khương Nhiên kinh hãi vô thố, nhưng những lời của hắn lại bị kinh hô trên bầu trời át mất.

- Khương Nhiên đúng không? Hôm nay ta sẽ dùng máu người tế t a thần binh!

Cùng với một tiếng gầm, Vạn Hóa Thần Phong trong tay Trần Trầm chấn động kịch liệt, ngay sau đó, chém xuống một nhát, phân Khương Nhiên, và cả Sương Bạch thành hai nửa.

Chương 149: Về Nhà

Thi thể Khương Nhiên nhanh chóng bị đủ loại pháp hư chi lực biến thành tro tàn, chỉ còn lại một nhẫn trữ vật cùng vài món pháp bảo tùy thân.

Trần Trầm nhặt nhẫn trữ vật cùng pháp bảo của hắn ta lên, tùy tiện bỏ vào túi quần.

Hắn không vội xem đồ trong nhẫn trữ vật, trải qua trận này, hắn cần nghỉ ngơi một chút.

Ôm lấy Vạn Hóa Thần Phong vào ngực, Trần Trầm nằm trên đại tảng đá hạo nguyên.

Nhìn bầu trời trong xanh, lòng hắn trống rỗng.

Nhớ lại cảnh tượng bị chém đứt tứ chi trước đó, hắn cảm thấy vô cùng hoảng sợ, nếu bảo hắn trải qua một lần như vậy nữa, hắn quả thật không dám.

- May mắn mà có người, tiểu bảo bối.

Trần Trầm vuốt ve Vạn Hóa Thần Phong, lòng còn hoảng sợ nói.

Dường như Vạn Hóa Thần Phong rất vui vẻ, khẽ chấn động, kể đó liền chui vào vị trí Kim Đan của Trần Trầm. Bất quá, lại nhanh chóng bay ra, lộ vẻ mờ mịt.

Cứ như đang nói: Nhà của ta đâu?

- Bản thân ta chính là Kim Đan.

Trần Trầm cười giải thích.

Vạn Hóa Thần Phong dường như nghe hiểu, sau đó chui thẳng vào tay phải Trần Trầm.

Vạn Hóa Thần Phong dần yên lặng, tâm tư Trần Trầm cũng phiêu đảng, hần xuất ra thông tin lệnh bài, báo bình an cho Ma môn, kể đó liền nhắm mắt lại.

Một mối cùng cực vậy lấy hần, Trần Trầm bắt đầu hồi tưởng lại những lời Thẩm Lâm nói trước khi chết.

Cái này khiến hần nhin không được nhớ đến phụ mẫu.

Mình cũng đã đi được một thời gian rồi, theo lý nên về nhà một huyện.

Ý nghĩ này vừa sinh ra thì không cách nào xua đi được.

- Thiên Vân Tông, Ma môn gì gì đó, trước để sang một bên, ta nên về nhà một chuyến, sống bên ngoài, quả thật là treo đầu ở lưng quần mà.

Nghĩ đến đây... Trần Trầm lấy mặt nạ ra, khôi phục diện mạo như cũ, sau đó ngủ say.

...

Đợi hấn tỉnh lại, bầu trời xanh thắm biến thành đêm tối, tinh thần của Trần Trầm cũng đã hoàn toàn bình phục. Hấn bật dậy, hướng về phía Đại Tấn Ký Châu, bay đi.

Trên không trung, rốt cuộc Trần Trầm cũng lấy ra nhẫn trữ vật của a Khương Nhiên, bắt đầu cẩn thận kiểm tra.

Không thể không nói, thân gia của tên này thập phần phong phú, tuy tổng sản lượng so ra kém với Thượng Quan Kiếm, nhưng chất lượng cực cao, bất kể là đan dược hay một ít pháp bảo đặc chế đều là tinh phẩm.

Thậm chí, ngay cả hạ phẩm linh thạch cũng không thấy, thuần một sắc đều là trung phẩm linh thạch.

Ngoại trừ mấy thứ này, còn có một khối thông tin lệnh bài, cùng với một khối thân phận lệnh bài.

Cầm thân phận lệnh bài lên xem, trên đó đề mười chữ “Đại Hạ hoàng triều, tam phẩm ngự tiền thị vệ”.

- Lại còn ngự tiền thị vệ, ta khinh! - Trần Trầm thầm mắng một câu, ném tấm lệnh bài kia vào nhẫn trữ vật.

Trời dần dần sáng.

Ký Châu quen thuộc hiện ra trong tầm mắt, lo lắng trong lòng Trần Trầm cũng dần tiêu tán.

Một lúc lâu sau, hấn đã thấy bóng dáng của Thạch Xuyên huyện.

So với lúc rời đi, hiện tại Thạch Xuyên huyện cũng không có quá nhiều biến hóa.

Bất quá, hấn không vội bay trở về, mà núp trong bóng tối quan sát

một phen.

Nhìn thấy mấy cái thân ảnh quen thuộc, Trần Trầm lộ vẻ hớn hờ.

Lúc này, phụ thân Trần Sơn đang ngồi trong sân sửa công cụ, mẫu thân, nương của Nhị Nha cùng với mấy vị phu nhân trong Thạch Đầu thôn đang quây quần bên nhau, vừa thêu thùa may vá vừa nói chuyện phiếm, không khí thật phần hài hòa.

Về phần lão Hắc, nó đã nằm chổng vó trong chuồng heo, ngáy ru ng trời.

Trần Trầm hạ xuống trước cửa, gõ cửa, sau đó hô lớn:

- Cha! Nương! Ta đã về!

Trong sân, động tác của Trần Sơn thoáng cái khựng lại.

Kế đó hấn sai bước đi đến mở cửa.

Nhìn nhi tử trước mặt cao lớn không ít, Trần Trầm có chút không dám tin.

Chỉ mới có mấy tháng mà biến hóa thật lớn.

- Cha, nương, ha ha, ta đã trở về, chớ có kích động!

Ngoài miệng nói không cần kích động, nhưng bản thân Trần Trầm lại vô cùng kích động, lúc trước, khi hấn gần chết, trong đầu chỉ xuất hiện hình ảnh phụ mẫu.

Khi đó, hấn có hơi hối hận vì đã không về nhìn mặt bọn họ một lần.

- Tiểu Trầm, đứa nhỏ này...

Tần Nhu cũng đã bước tới, nhưng nhất thời lại không nói được gì.

...

Ân cần hỏi han một trận, Tần Nhu nhịn không được hỏi:

- Tiểu Trầm, lần này về ở vài ngày?

- Ở vài ngày nha, cụ thể ta cũng không biết.

Trần Trầm vừa nói vừa hái quả đào trong sân, ăn hết hai phần, vội hỏi:

- Nương, mấy tháng nay, lão Hắc có biến hóa gì lớn không?

- Nó thì có biến hóa gì, chỉ là lớn thêm một chút, ăn cũng nhiều hơn, nếu là gia cảnh chúng ta lúc trước, đúng thật là không nuôi nổi nó.

- A? Ta đi xem thử.

Trần Trầm ăn quả đào xong, thân hình chợt lóe, liền đi đến trước chuồng heo.

Trong chuồng, lão Hắc vẫn nằm ngáy o o như trước, nhưng Trần Trầm lại có thể nhìn ra mắt nó khép hờ, rõ ràng là đang âm thầm quan sát.

- Chậc chậc, rõ ràng là đã mở linh trí, lại còn muốn giả ngu! Con heo này thật hết thuốc chữa!

Nghĩ đến đây, Trần Trầm từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một món thiêu tài địa bảo chuyên dùng để yêu quái tăng tu vi, cao giọng hô:

- Ăn cơm!

Lão Hắc lồm cồm bò dậy, bộ dạng như chưa tỉnh ngủ.

Nhìn Trần Trâm ném thiên tài địa bảo vào chuồng, nó không tỏ vẻ mâu thuẫn như trước, mà nhắm mắt bước tới, nhìn chẳng khác nào con heo bình thường, bắt đầu ăn.

Ăn rồi ăn, vùng bụng dưới đột nhiên lóe lên linh quang, ngay sau đó, lão Hắc mở miệng nói:

- Tên nhi tử gốc Trần Trâm kia về rồi, không được, ta phải giả ngu, bằng không thì chắc chắn hắn sẽ giày vò ta, bất kể như thế nào, cứ vờ vịt với hắn là được.

- Bất vong sơ tâm, phương đắc thủy chung, chỉ cần nội tâm kiên định, dù là tu vị tại thân, dù có trở nên thông minh, ta cũng có thể ngồi ăn chờ chết.

-Ồ, hình như có gì đó sai sai?

- Cmn, sao ta biết nói rồi?

Lão Hắc cả kinh, lập tức ngẩng đầu nhìn Trần Trâm bằng ánh mắt vô cùng hoảng sợ, sau đó đột nhiên đứng người lên, dùng móng vuốt bịt chặt miệng.

- Khặc khặc-x-xxxxx! - Trần Trâm cười âm u.

Lão Hắc không ngừng lui về sau, nhưng nó phát hiện, bản thân bị một đạo linh lực cường đại hút lấy, trực tiếp nhấc nó ra khỏi chuồng.

- Người vừa mới nói ta là gì?

- Rầm rì rầm rì!

- Người còn giả vờ!

Bốp!

Trần Trầm vung tay vỗ mạnh vào mông lão Hắc.

Lão Hắc dứt khoát lăn ra đất, rên hừ hừ giả chết.

Nửa canh giờ sau.

Trần Sơn cùng Tàn Nhu khấp sợ nhìn lão Hắc ngồi xếp bằng sau lưng Trần Trầm, trên mặt lộ vẻ ủy khuất, quanh thân tản ra uy áp nham nhạ.

- Tiểu Trầm... Lão Hắc?

- Không có gì, con heo này thành tinh rồi, hắc hắc. - Trần Trầm vừa nói vừa lấy ra mấy món thiên tài địa bảo có dược tính ôn hòa đưa cho phụ mẫu.

Trần Sơn cùng Tàn Nhu nhìn cử nhân sâm thô to trong tay, lộ vẻ khiếp sợ.

Nhi tử mới ra ngoài mấy tháng, lúc trở về, thủ bút đã lớn như vậy sao?

- Tiểu Trầm, thứ này ngươi không cần à? - Trần Sơn có chút chần chờ.

- Yên tâm đi, ta không thiếu, các ngươi ăn hết mấy... thứ này, đảm bảo sống lâu trăm tuổi... Không! Có thể càng sống lâu hơn đây!

Nếu không phải cân nhắc phụ mẫu là phạm nhân chỉ thể, chịu không nổi, chắc chắn hẳn đã đưa bọn họ thiên tài địa bảo lợi hại hơn.

...

Cứ như vậy, Trần Trầm ở nhà hai ngày. Trong khoảng thời gian này, còn nhân tiện đi thăm hỏi phụ mẫu Trương Kỳ.

Bị hấn đốc thúc, lão Hắc cũng hảo hảo tu hành.

Sáng sớm hôm này, Trần Trầm đang đã tọa, thế nhưng, không bao lâu sau, hấn chợt nhíu mày.

Bởi vì hấn cảm ứng được có khách không mời mà đến.

Quả nhiên, một lát sau, ngoài cửa vang lên một hồi tiếng đập cửa.

Trần Sơn vô thức muốn đi mở cửa, lại bị Trần Trầm ngăn lại.

- Cha, để ta!

Dứt lời, hấn sai bước đi đến cửa, mở ra.

Đập vào mắt là hai nữ tử bạch y cùng với một lão giả đang run rẩy.

Nhìn thấy lão giả kia, Trần Sơn vô cùng kinh ngạc:

- Huyện lệnh đại nhân, sao ngài lại tới đây?

Nghe hỏi, lão giả có khổ mà không nói được, chỉ có thể gượng cười.

Hấn cũng không biết Trần Trầm, chỉ thấy người trẻ tuổi trước mặt quả thật là khí độ bất phàm.

- Yêu nghiệt phương nào? Lại dám càn quấy!

Một nữ tử bạch y nhìn thấy lão Hắc ở đằng xa, mày nhíu chặt, tròng kiếm ra khỏi võ, một đạo kiếm khí bắn về phía lão Hắc.

Bất quá, kiếm khí vừa bay ra đã bị Trần Trầm dùng một trao bóp nát.

Trải qua trận chiến trước đó, cùng với mấy ngày nghỉ ngơi hồi sức, tu vi Luyện Thể của hắn đã đạt đến Kết Đan trung kỳ.

- Tiểu Hà, chớ có xúc động.

Một nữ tử khác giờ tay ngăn cản, say đó nhìn về phía Trần Trầm, mười phần khách khí nói:

- Vị đạo hữu này, chúng ta là đệ tử Hạo Nhiên Kiếm Tông, vừa nãy sư muội có nhiều mạo phạm, xin hãy thứ lỗi. Chúng ta đến đây là để hỏi tin tức, không biết đạo hữu có từng gặp qua tấm lệnh bài này?

Nói đến đây, nữ tử móc ra từ trong ngực một tấm lệnh bài có phong cách cổ xưa.

Nhìn thấy lệnh bài, Trần Trầm nhíu mày.

Hắn đương nhiên từng thấy thứ này, là ở trong bảo khố Triệu gia dưới lòng đất, nghe nói là do đám người Triệu gia cướp được, còn vì thế tổn thất không ít nhân thủ.

Về sau rơi vào tay hắn, bởi vì lo sợ bị hiểu lầm, cho nên hắn tiện tay đốt đi.

Nghĩ đến đây, thần sắc Trần Trầm thong dong, nghiêm túc lắc đầu:

- Chưa từng thấy!

Chương 150: Nhân Tộc Điều Lệnh

Nghe vậy, nữ đệ tử gọi Tiểu Hà nương mày, tức giận nói:

- Chúng ta một đường dò hỏi, biết được tên cuồng đồ trước kia giết người môn ta ở đây! Các người giết chúng, chẳng lẽ không lấy được thứ gì sao?

- Không có, chưa từng thấy! - Trần Trầm lặp lại lần nữa, một bộ lọn chết không sợ nước sôi.

- Ngươi! - Tiểu Hà vô thức muốn ra ta, nhưng nhớ đến động tác bóp nát kiếm khí của Trần Trầm trước đó, nàng bắt đắ dĩ chỉ có thể nuốt giận.

Lúc này, huyện lệnh rút cuộc cũng ý thức được thân phận Trần Trầm, thấp giọng hô:

- Ngài... Ngài là...

- Thiên Vân Tông Thánh tử Trần Trầm, bên ngoài quá loạn, ta về nhà vài hôm, thuận tiện thăm phụ mẫu.

Nghe nói thế, huyện lệnh “phù” một tiếng quỳ rạp xuống, run rẩy nói:

- Thánh tử đại nhân, không phải ta cố ý mang hai nữ nhân này đến đây, là các nàng ép ta!

Thiên Vân Tông Thánh tử nha! Là thân phận cao quý bậc nào chứ?! Ngay cả đám người Thành chủ thấy Thánh tử đều phải quỳ lạy

i, chớ nói một cái tiểu huyện lệnh chỉ mới đến Luyện khí tầng 2 n hư hấn.

Thấy bộ dạng hoảng sợ của huyện lệnh, Trần Trầm hiểu rõ, hấn là sư phụ đã phân phó với người phía dưới, cho nên huyện lệnh mới biết rõ thân phận của hấn.

- Không sao, không phải chuyện của ngươi. - Trần Trầm khoát tay, nhìn sang nữ đệ tử có vẻ lễ phép hơn.

Không thể không nói, vẻ ngoài của cô gái này thanh lệ đến cực đi ểm, tựa như tiên nữ xuất trần, bất nhiễm trần ai, khí chất lại càng siêu phàm thoát tục, đứng chung với Tiểu Hà kia, liền nhìn ra tiên phàm khác biệt.

Càng lợi hại hơn chính là thực lực của nữ tử này cực cao, hấn không cảm giác được nông sâu, chỉ có thể cảm ứng được linh khí bốn phía đang không ngừng hội tụ về phía nàng, mơ hồ có vài phần giống với Tiên Thiên Linh Thể.

Còn có trường kiếm bọc lụa trắng sau lưng, chấn động cực lớn, ảm mà không phát, nếu như không phải Vạn Hóa Thần Phong truyền đạt cảnh giác, hấn căn bản không phát giác được.

Cảm nhận được những thứ này... nội tâm Trần Trầm có phần ngưng trọng, trực tiếp hỏi:

- Hạo Nhiên Kiếm Tông là môn phái thuộc Đại Hạ hoàng triều?

Nghe vậy, nữ tử thanh lệ khẽ gật đầu.

- Nếu đạo hữu đã biết Đại Hạ, hấn là địa vị của ngươi tại Đại Tấn không thấp. Thực không dám giấu giếm, chúng ta đích thực là người của Đại Hạ, đến Tấn quốc truyền đạt tin tức trọng yếu.

- Thuận tiện tìm kiếm hài tử mồ côi từ trong bụng mẹ của một vị t

rưởng lão, đáng tiếc là người đã bị giết chết. Chúng ta lần theo dấu vết đến đây, muốn tìm về lệnh bài của trưởng lão phái ta còn sót lại, coi như cho hấn một cái công đạo.

- Ta quả thật không có nhìn thấy lệnh bài gì cả, đoán chừng cuồng đồ biết chọc phải đại họa, cho nên đã sớm vứt đi! - Trần Trầm hồ hững nói, thái độ lại mười phần thành khẩn.

Hai nữ đệ tử Hạo Nhiên Kiếm Tông nghe vậy, hai mặt nhìn nhau, đều thấy được tiếc hận trong mắt đối phương.

Chuyện này... Xác thực rất có thể.

Nữ tử thanh lệ khẽ thở dài một tiếng, lại lần nữa nhìn về phía Trần Trầm, ngữ khí có phần hòa hoãn.

- Đạo hữu, nếu đã như vậy, việc này xem như xong. Ta còn có chuyện khác muốn hỏi thăm người.

- Cứ nói đừng ngại.

- Xin hỏi hiện tại là thế lực nào làm chủ Tấn quốc? Lúc trước, chúng ta tiến đến Quốc đô, phát hiện Vương tộc Tấn quốc đã sớm bỏ chạy tứ tán, ngoài ra, còn nghe nói Vô Tâm Tông đã bị diệt.

- Ta cùng sư muội nghe ngóng khắp nơi, nhận được đủ loại đáp án bất đồng. Chuyện này quả thật khiến ta khó xử, không biết nên truyền tin tức cho ai.

Nghe vậy, Trần Trầm thoáng động tâm tư, một lát sau, hấn nghĩa chính ngôn từ nói:

- Hiện tại ở Đại Tấn đương nhiên là Thiên Vân Tông ta làm chủ. Thiên Vân Tông vốn là tông môn đứng thứ hai Đại Tấn, sau khi Vương thất cùng Vô Tâm Tông xảy ra chuyện, Thiên Vân Tông nghiễm nhiên dẫn đầu mười đại tông môn, trọng chấn Đại Tấn là c

huyệt trong tầm tay.

Nữ tử thanh lệ nghe vậy cũng không có hoài nghi.

Trần Trầm có thể cảm ứng được thực lực của nàng, ngược lại, nàng cũng có thể cảm ứng được hấn bất phàm.

Nhất là kiếm sau lưng nàng tản mát ra chiến ý, càng khiến nội tâm nàng khiếp sợ.

Kiếm này danh xưng Phá Hiểu, từ nhỏ đã được nàng dùng bí thuật của Hạo Nhiên Kiếm Tông uẩn dưỡng, mười bảy năm chưa ra khỏi vỏ, ngày thường căn bản không có một chút phản ứng.

Không ngờ vừa gặp người trẻ tuổi trước mặt lại nổi lên chiến ý.

Điều này nói rõ bôn mạng chi bảo của Thiên Vân Tông Thánh tử hiển nhiên vô cùng cường đại.

Nhìn bảo liên có thể biết người cường đại hay không, mà có thể bồi dưỡng một Thánh tử cường đại như thế, Thiên Vân Tông tuyệt nhiên không kém.

Nghĩ đến đây, nàng liền mở miệng:

- Vậy thì thỉnh đạo hữu đưa bọn ta đến Thiên Vân Tông, việc này liên quan đến hai tộc đại chiến, không thể trì hoãn.

Nghe vậy, tim Trần Trầm đánh thót một cái, bất quá, hấn vẫn gật đầu đáp ứng.

Đã nói đến mức này rồi, hấn cũng không thể câu sau đá câu trước được.

Chỉ có điều mới về nhà vài hôm, lại phải đi tiếp, hấn có chút không vui.

...

Từ biệt phụ mẫu, Trần Trầm cương hành lôi lão Hắc vào trong túi yêu thú.

Bằng không thì hẳn dám cá, chỉ cần mình vừa đi, tên này sẽ tiếp tục ăn không ngồi chờ chết.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là hẳn sợ một ngày nào đó, lại có một đám người đến tiêu diệt lão Hắc, đến lúc đó, hẳn muốn cẩn cũng không kịp.

Tuy mang lão Hắc đi, nhưng Trần Trầm vẫn để lại vài món pháp bảo hộ thân cao cấp cho phụ mẫu. Có những vật này, dù nhị lão có đứng bất động, tu sĩ Trúc Cơ cũng chẳng làm gì được họ.

Trên đường tiến về Thiên Vân Tông, Trần Trầm cũng dần hiểu ra Hạo Nhiên Kiếm Tông là tồn tại khổng lồ bực nào.

Đó chính là cự phách Luyện Khí Nhất Mạch của cả Nhân tộc! Là siêu cấp đại phái mà ngay cả Tứ đại hoàng triều cũng phải nể mặt.

Thân phận của vị cô nương thanh lệ kia lại càng khó lường, nàng tên Hạ Tích Sương, là thủ tịch đại đệ tử của Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông.

Cũng phải thôi, cỡ đại phái như Hạo Nhiên Kiếm Tông, Thánh tử, Thánh nữ gì gì đó cũng đều là cường giả Nguyên Thần Cảnh.

Trần Trầm nghĩ rồi lại nghĩ, về mặt hẳn dần trở nên phiền muộn, lúc này đây, hẳn chột nhớ đến tình cảnh trước khi rời thôn.

Ai da, Thiên Vân Tông Thánh tử như hẳn... Trước mặt nữ nhân này quả thật có chút không lên được mặt bàn.

...

Bởi vì Thiên Vân Tông ở ngay tại Ký Châu, cho nên bay không bao lâu, Thiên Vân sơn mạch đã xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Vô Tâm Tông bị diệt, Tiêu Vô Ưu cũng không có lý do nán lại ở Bạch Hồ Tông, hai ngày trước, hắn đã quay về Thiên Vân Tông. Trước khi đến, Trần Trầm đã xác nhận điểm ấy.

Trước sơn môn Thiên Vân Tông, Tiêu Vô Ưu đã sớm đứng chờ ở đó. Phía sau hắn còn có U Nhược Thủy, môn chủ Thanh Linh Tông Thanh Hành cùng với mấy vị Kim Đan trưởng lão của Thiên Vân Tông.

Đáng kể đến chính là hiện tại U Nhược Thủy cũng đã bước vào Nguyên Anh kỳ.

- Sư phụ... - Nhìn thấy Tiêu Vô Ưu, Trần Trầm có chút hổ thẹn.

Dẫn Hạ Tích Sương về, hắn cũng không biết là phúc hay là họa.

Chuyện hai tộc đại chiến, nếu như Hạ Tích Sương ép buộc sư phụ ra tiền tuyến, vậy chẳng phải hắn lỡ tay đem sư phụ bán đi sao?

Tiêu Vô Ưu lại không để tâm cho lắm, vui mừng nhìn Trần Trầm, sau đó khom người hành lễ với Hạ Tích Sương.

- Thiên Vân Tông Tiêu Vô Ưu gặp qua Nhân tộc thượng sứ!

- Tiêu tông chủ không cần đã lẽ, ta tới đây chỉ để truyền đạt ý chỉ liên hợp tất cả các đại tông Luyện Khí Nhất Mạch.

Hạ Tích Sương mỉm cười nói, sau đó lấy ra một quyển trục, thần sắc thoáng cái trở nên nghiêm túc:

- Yêu tộc xâm phạm biên giới, dẫn phát đại chiến hai tộc, trước lệ

nh cho tất cả tông môn Đại Tấn đình chỉ tranh chấp, sau trao cho tông môn cầm đầu đặc quyền thời chiến, điều động các lộ tu sĩ Đại Tấn, trong vòng 3 ngày tiến đến tiền tuyến, chống lại Yêu tộc.

- Kẻ trái lệnh, giết không tha!

Nói xong lời này, Hạ Tích Sương trịnh trọng lấy ra một khối lệnh bài từ trong nhẫn trữ vật, vị trí phía trên nhất đề mấy chữ Hạo Nhiên Kiếm Tông, còn lại phân ra đề danh tự ba cái tông môn, chính giữa khắc một chữ “Nhân”, thoát nhìn vô cùng uy nghiêm.

Nhìn thấy cái lệnh bài này, chẳng hiểu sao Tiêu Vô Ưu lệ nóng đỏ anh trông, sau đó dùng hai tay cung kính tiếp nhận lệnh bài, trầm giọng nói:

- Thiên Vân Tông, Tiêu Vô Ưu tuân mệnh!

Đúng lúc này, trong nhẫn trữ vật, lệnh bài đưa tin thuộc về Chu Nhân Long đột nhiên phát sáng, một tin tức xuất hiện trong đầu Trần Trầm.

- Trương Thần, Đại Hạ chết tiệt tìm đến Ma môn ta chiêu mộ đệ tử ra tiền tuyến.

- Ta nói với bên ngoài rằng ngươi đã chết, hơn nữa còn thay người cử hành tang lễ, ngươi nhất định không được trở về, bằng không đi đến Đại Hạ, chỉ sợ không về được.

Trần Trầm mặt ngoài thản nhiên, nhưng trong lòng lại có vô số thất vọng nên mã điên cuồng chạy qua.

Không ngờ mình lại chết thêm một lần nữa ở Ma môn, ngẫm lại cái tang lễ lờ lợc lúc trước, hẳn liền nhìn không được co giật khóe mắt.

Chương 151: Nào Dám Không Theo

Sau khi truyền đạt chỉ lệnh, Hạ Tích Sương trực tiếp lưu lại Thiên Vân Tông, xem ra là muốn cùng tu sĩ được điều động tiến về tiền tuyến.

Mà cao tầng Thiên Vân Tông thì lập tức đi đến chương môn đại diện.

Không chỉ Tiêu Vô Ưu, ngay cả đám thái thượng trưởng lão cũng hết sức kích động.

“Nhân tộc sắc lệnh! Có thứ này nói rõ đã đồng ý địa vị đứng đầu của Thiên Vân Tông ta tại Đại Tấn! - Một vị thái thượng trưởng lão nhìn lệnh bài, hai mắt đẫm lệ.

Hắn vừa dứt lời, cách đó không xa, U Nhược Thủy “hứ” một cái.

Tiêu Vô Ưu ngây ngô cười, không nói gì.

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm không khỏi thắc mắc.

Nhân tộc sắc lệnh này lợi hại vậy sao? Thế nên vừa lấy được sự phụ hộ liền cảm động phát khóc...

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của Trần Trầm, Tiêu Vô Ưu cười giải thích:

- Từ xưa đến nay, phạm nhận được Nhân tộc sắc lệnh, chỉ cần tông môn không hoàn toàn diệt vong, sau chiến trận đều có thể trở th

ành bá chủ một phương, chưa từng có ngoại lệ.

- Ngoài ra, Nhân tộc sắc lệnh còn đại biểu cho sự tán thành của Nhân tộc, vinh quang trong đó không phải chỉ mấy câu là có thể biểu đạt được.

- Người chỉ cần biết, Nhân tộc chúng ta có thể đứng vững được ở phương thế giới này là thập phần khó khăn, vô số tiền bối đã vì thế mà hy sinh... Chỉ có điều, lần này xuất ra Nhân tộc sắc lệnh, xem ra đại chiến thập phần kịch liệt, không còn là tiểu đả tiểu nháo.

Tiêu Vô Ưu nói vô cùng đồng dạng, còn Trần Trầm thì kiến thức nừa vơi.

Cuối cùng, Tiêu Vô Ưu trực tiếp đưa lệnh bài cho Trần Trầm.

- Đồ đệ, thượng sứ Hạo Nhiên Kiểm Tông là do người đưa về đây, đã như vậy, thì người hãy cầm lệnh bài này đi điều động cao thủ các tông đi.

Trải qua hỗn loạn, hiện tại, Đại Tấn chỉ còn lại hai mươi bảy tông. Trong hai mươi bảy tông này, đương nhiên Thiên Vân Tông cùng các tông trong liên minh là mạnh nhất, thế nhưng chưa chắc những tông môn khác sẽ nghe theo hiệu lệnh của Thiên Vân Tông.

Bởi vì danh bất chính, ngôn bất thuận, ngay cả Vô Tâm Tông lúc trước cũng phải dùng đến kế bài danh chiến, chớ đừng nói chi Thiên Vân Tông hiện tại.

Nhưng hôm nay đã có lệnh bài trong tay, Trần Trầm cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Sư phụ đã tạo điều kiện cho hắn đi trang bức, sao hắn có thể cự tuật được?

Nghĩ đến đây, Trần Trầm vui vẻ đáp ứng.

Trước khi đi, hắn ghé về biệt viện chủ phong một chuyến.

Tiểu Hoa cùng Tiểu Hoàng nhiệt liệt chào đón hắn, nhưng Hồ Tiên Nhi lại không thấy đâu.

Sư phụ nói, sau trận chiến ở Quốc đô, Hồ Tiên Nhi thừa dịp hắn rời khỏi Thiên Vân Tông, liền nói với các trưởng lão rằng muốn đi tìm hắn, sau đó thì không có tin tức nữa.

- Mà thôi, yêu có yêu mệnh, không thể cưỡng cầu.

Trần Trầm thở dài một hơi, rời khỏi biệt viện chủ phong, đi đến cổng ngõ của ngoại môn đệ tử, Thiên Càn Phong.

...

Ở Thiên Càn Phong, lúc này Trương Kỳ đang vui đầu tu luyện Đoạt Thiên Bát Tử Quyết, thấy Trần Trầm đến, hắn đứng bật dậy, ánh mắt vô cùng kích động.

- Đại ca!

- Tu luyện sao rồi? - Trần Trầm cười hỏi, sau đó lấy từ trong nhẫn trữ vật ra vài thứ.

Đây đều là phụ mẫu của Trương Kỳ gửi cho hắn ta, có thịt khô, cá muối, ... Lần đầu tiên Trần Trầm dùng nhẫn trữ vật chứa mấy thứ này đây.

Đương nhiên, nhị lão nhà hắn cũng gói cho hắn một đóng.

- Ta cảm thấy công pháp này rất thích hợp với ta, bắt quá muốn vượt qua đại ca... Sợ là không thể! - Trương Kỳ có chút hổ thẹn.

Trần Trầm mỉm cười không nói, chỉ chỉ... đóng cá muối kia:

- Ta về nhà một chuyến, phụ mẫu người rất tốt, đây là bọn họ bảo ta mang cho người. Về phần tu hành, chớ có gấp gáp, dục tốc bất đạt.

Nhìn đồng thịt khô, cá muối trên bàn, trong mắt Trương Kỳ lóe lên một tia tưởng niệm, kể đó, hắn trịnh trọng cất mấy thứ này vào nhẫn trữ vật.

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của hắn, nội tâm Trần Trầm thoáng trở nên rầu rĩ.

Mệnh cách Trương Kỳ chú định hắn không phải phạm nhân, nghĩ đến đây, Trần Trầm khẽ nói:

- Trương Kỳ, có dám theo ta đến chiến trường hai tộc không? Chỗ đó tuy là nguy hiểm, nhưng thế giới càng lớn sẽ càng có nhiều kỳ ngộ!

Nghe vậy, Trương Kỳ khẽ run lên, lẩm bẩm:

- Đại ca... Không phải nói chỉ có tu sĩ Kết Đan mới được đi sao? Với thực lực của ta, ngay cả Hỏa Diệm Sơn cũng không qua nổi...

Trần Trầm vỗ vỗ vai hắn:

- Có đại ca, đừng nói là Hỏa Diệm Sơn, dù là Dung Nham Hà, ta cũng dẫn người qua.

- Đại ca... Người...

Trương Kỳ cảm động rối tinh rối mù, hắn không biết tiến đến chiến trường hai tộc có bao nhiêu nguy hiểm, nhưng hắn dám khẳng định với thực lực của mình, tuyệt đối là hàng ký sinh. Trong tình huống như vậy, đại ca vẫn nguyện ý dẫn hắn đi...

Phần ân tình này...

Trương Kỳ đã không biết nên nói gì cho phải, chỉ cảm thấy dù cho có làm trâu làm ngựa một đời một thế, hoàn lại cho đại ca cũng không đủ.

- Không cần nhiều lời, một đời này là huynh đệ. Ở trong tông chu ẩn bị sẵn sàng, đại ca ngoài ra ngoài làm một chút chuyện, đợi đến khi ta về, chúng ta cùng tiến đến chiến trường hai tộc!

...

Trần Trầm rời khỏi Thiên Vân Tông.

Trạm thứ nhất đương nhiên là đi đến Bạch Hồ Tông, một trong tám tông phương Bắc.

Nhìn thấy Nhân tộc sắc lệnh trong tay Trần Trầm, Diệp Vô Sinh lập tức an bài nội sự trong môn, sau đó triệu tập tất cả trưởng lão tu vị từ Kim Đan trở lên, cùng tiến về Thiên Vân Tông.

Ngay sau đó là Chu Tước Môn, Huyền Vũ Môn, tất cả đều như thế, vừa nhìn thấy lệnh bài, không một tông môn nào dám chần chừ.

Thậm chí mấy cái tông môn có quan hệ không tốt lắm với Thiên Vân Tông cũng là như vậy.

Ngay cả đám trưởng lão Vô Tâm Tông ẩn nấp trong một số tông môn cũng tái mặt bước ra, đi theo Trần Trầm.

Giờ phút này, hẳn rất cuộc cảm giác được cái gọi là “nhất lệnh tại thủ, thiên hạ ngã hữu, hiệu lệnh quần hùng, mạc cảm bất tông.

Khí thế hùng hồn quay về Thiên Vân Tông, Trần Trầm giao trả Nhân tộc sắc lệnh cho Tiêu Vô Ưu.

Tiêu Vô Ưu tiếp nhận lệnh bài, nói một phen nào là “quên hết ân oán lúc trước” các kiêu, coi như ổn định nhân tâm.

Mọi người nhìn nhau, không nói gì, chinh triệu lệnh vừa ra, dù cho song phương có đánh đánh một mất một còn cũng phải dừng tay, bọn họ còn có thể như thế nào?

Cũng may là Thiên Vân Tông đáng tin hơn so với Vô Tâm Tông, ít nhân cũng còn chút tình người.

Sau khi động viên một trận, Hạ Tích Sương lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một chiếc cự châu hình kiếm, mọi người thấy vậy lập tức bước lên.

Lần này, Trần Trầm không chỉ mang theo Trương Kỳ, ngay cả Tiểu u Hoa, Tiểu Hoàng, hẳn cũng mang theo.

Đợi mọi người yên vị trên cự châu, Hạ Tích Sương xuất ra một viên ên linh thạch lóa sáng hào quang ném vào một cái khe.

Một giây sau, cự châu bay thẳng lên trời, dùng tốc độ kinh thiên bắn đi, chờ đến Hỏa Diệm Sơn, biên cảnh Đại Chu, mới giảm tốc độ xuống, mất nửa canh giờ vượt qua.

Trên cự châu, đám tu sĩ Đại Tấn đều khiếp sợ không thôi, trong bọn họ có rất ít người rời khỏi lãnh thổ hai nước, nào được chứng kiến pháp bảo bực này?

Với tốc độ của cự châu, dù cho là Nguyên Anh cường giả toàn lực đuổi theo, cũng chưa chắc theo kịp.

Thế giới bên ngoài rốt cuộc rộng lớn bao nhiêu? Có bao nhiêu pháp bảo lợi hại?

Cảm giác sợ hãi trong nội tâm chúng tu sĩ dần biến mất, chuyển t

hành chờ mong. Nhất là những cường giả trẻ tuổi như Diệp Vô Sinh, Tiêu Hoàng...

Tu tiên vốn không dễ, có thể đạt đến cảnh giới này, mấy ai còn sợ gian nguy? Nếu như sợ, hẳn chỉ do... Lợi ích không đủ.

Trần Trầm cũng thập phần chờ mong, lúc trước, hẳn nhận được một lần cơ hội truy tung vạn dặm. Móa nó, phạm vi cỡ đó gần như bao trùm một phần ba Đại Tấn rồi.

Nếu như dùng cơ hội này truy tung bên ngoài một thoáng, cơ duyên coi bộ phải nhật nửa năm mới hết đấy.

Cái này... Biết làm thế nào cho phải? Hẳn tổng cộng chỉ mới tu luyện có mấy tháng thôi nha!

Nghĩ đến đây, Trần Trầm vậy mà lại sinh ra một tia ưu sầu.

Nếu bị người khác biết được, đoán chừng hẳn đương trường bị đá nh chết chứ chẳng chơi.

Đang lúc Trần Trầm nghĩ đến tương lai gian nan, xa xa có một chiếc thuyền rồng kích xạ mà đến, đứng trên thuyền toàn là người quen cũ của Trần Trầm.

Chu Phong, Chu Sơn, môn chủ tất cả các phân bộ, ngoài ra còn có ba bốn tên thiếu môn chủ lần trong đó.

Song phương gặp nhau cũng không có ý định nói chuyện, chỉ trợn mắt nhìn nhau, dùng ánh mắt sát nhân.

Ngược lại, Viên Kinh Thiên đột nhiên kích động.

Lúc này, hẳn mặc một thân đồ tang, mắt khóc sấp sung lên, vừa thấy Trần Trầm, hẳn vô cùng phẫn nộ, cao giọng mắng:

- TRẦN TRẦM! Con mẹ nhà mày!

Chương 152: Soái Ca Đi Khắp Thiên Hạ

- Ta biết ngay là ngươi! Lần trước nhìn thấy ngươi ta đã cảm thấy đáng ghét! - Viên Kinh Thiên tiếp tục mắng.

Hiện tại hắn đã nghĩ thông suốt, lúc trước, sư huynh không nói cho hắn biết chủ nhân khuôn mặt kia chính là Trần Trầm vì sợ thực lực hắn không đủ, trong lúc xúc động dễ bị thiệt.

Chẳng qua hiện tại hắn đã bước vào Kết Đan, trước khi đi cũng đã luyện thành bản mạng chi bảo, hắn của ngày hôm nay... Không còn phải sợ tên Trần Trầm kia nữa.

Chỉ tiếc là sư huynh... Không có cơ hội nhìn thấy!

Viên Kinh Thiên hai mắt đăm lẹ.

Trong tang lễ, hắn không khóc, bởi vì hắn cảm thấy... Cảm thấy có thể sư huynh sẽ lại xuất hiện như lần trước, nhưng mãi cho đến khi tang lễ chấm dứt, hắn mới ý thức được sư huynh thật sự đã chết.

Từ một khắc này, hắn liền khóc hai ngày hai đêm.

Vài ngày trước, lúc sư huynh bảo bọn họ rời đi, ánh mắt quyết tuyệt kia y hệt như lúc ở trong mạch quang.

Lần trước, sư huynh có thể may mắn không chết, nhưng lần này... Tuyệt đối không thể.

Trên thực tế, ngoại trừ hắn, trong đám thiếu môn chủ cũng có không ít người vụng trộm lau nước mắt, ví dụ như nhân yêu Đông Phương Đăng.

...

Trần Trầm thấy Viên Kinh Thiên mắng một trận, lại đột nhiên bật khóc, cũng không biết nên nói gì.

Cái này... Người không biết còn cho rằng hắn đã làm chuyện thất đức gì với tên nhóc này rồi đấy!?

Nghĩ đến đây, Trần Trầm quay đầu giải thích với Hạ Tích Sương ở cách đó không xa:

- Khụ... Người này bị ta đánh sinh ra tâm lý oán hận, hiện tại nhìn thấy ta lập tức nhịn không được mắng vài câu, đã khiến đạo hữu chê cười.

Thấy vậy, Hạ Tích Sương đồng tình nhìn Viên Kinh Thiên.

Người này không biết đã bị đánh thành bộ dạng gì mà vừa gặp liền vừa khóc vừa mắng như thế...?

Bên kia, Viên Kinh Thiên dường như nghe thấy lời Trần Trầm, cả giận nói:

- Trần Trầm, ngươi chờ đó cho ta! Đến lúc đó, xem ta thu thập ngươi!

Nghe vậy, thần sắc Hạ Tích Sương thoáng cái trở nên lạnh lùng, dùng tay làm kiếm chỉ thẳng về phía Viên Kinh Thiên, một đạo kiếm khí khủng bố bắn ra, gọt mất một mớ tóc trước trán hắn.

- Từ hôm nay trở đi, Nhân tộc nhất trí đối ngoại, nếu còn nghĩ tàn sát lẫn nhau, vậy thì lần sau đạo kiếm khí này chém chính là đầu ngươi! - Viên Kinh Thiên nhìn tóc rơi tả trước mặt, giật mình kinh hãi, vô thức lui về sau hai bước.

Đồng thời, nội tâm càng thêm bi thương, nếu có sư huynh ở đây, kiếm khí kia sao có thể chạm đến tóc của hắn.

Trần Trầm thì trốn ở phía sau Hạ Tích Sương cười đắc ý, tên tiểu tử Viên Kinh Thiên này chính là thiếu đòn mã!

Những người khác hầu hết cũng giống như Trần Trầm cùng Viên Kinh Thiên, bất quá tất cả đều dùng ánh mắt trao đổi, một bộ đội đó đi, ta nhất định giết chết ngươi, ngươi chờ đó cho ta.

...

Dưới sự thúc giục của Hạ Tích Sương, cự châu bắt đầu vượt qua Hỏa Diệm sơn mạch, sau khi xâm nhập được một nghìn dặm, nhiệt độ phía trên Hỏa Diệm sơn mạch đã đạt đến mức độ kinh người, ngay cả tầng phòng hộ bao quanh cự châu cũng có bị bóp méo.

Thấy Trương Kỳ đầm đìa mồ hôi, bắt đầu có xu thế chịu không nổi, Trần Trầm lập tức xuất ra Vạn Hóa Thần Phong.

Đương nhiên, hiện tại Vạn Hóa Thần Phong đã không còn là một thanh cự kiếm, mà biến thành băng sương trường kiếm, phía trên hàn khí lượn lờ. Kiếm vừa xuất hiện, nhiệt độ nóng bỏng đã tán đi bảy tám phần.

Vừa nhìn thấy trường kiếm, mắt Hạ Tích Sương có chút lóe lên, vô thức tán thưởng:

- Hảo kiếm! Kiếm này tên gì?

- Sương Hàn! - Trần Trầm bịa chuyện.

- Tên nghe rất tốt! - Hạ Tích Sương đáp, trong mắt ánh lên một tia kinh ngạc.

Bởi vì bốn mạng pháp bảo tương liên với huyết mạch, cho nên từ bốn mạng pháp bảo cũng có thể nhìn ra phẩm tính một người.

Mà thanh kiếm này hàn khí bức người, tựa như tuyết liên thiên sơn thanh cao, lãnh đạm, xem ra Thiên Vân Tông Thánh tử cũng là một quân tử cao thượng.

Nghĩ đến đây, nàng chợt sinh ra một tia hảo cảm đối với Trần Trầm.

Hạ Nhiên Kiếm Tông, tông như kỳ danh, phần lớn đều là quân tử thân mang hạ nhiên chính khí, hơn nữa, thanh kiếm kia tên Sương Hàn, nàng lại gọi Tích Sương, muốn không có hảo cảm cũng khó.

Đã có Vạn Hóa Thần Phong, mọi người trên cự châu cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Đám cao thủ Đại Tấn yên lặng nhớ bốn mạng pháp bảo của Thiên Vân Tông Thánh tử Trần Trầm.

...

So với tướng tượng của Trần Trầm, Hỏa Diễm sơn mạch lớn hơn rất nhiều, bay phải đến vạn dặm, nhiệt khí mới dần dần tiêu tán.

Không bao lâu sau, một con sông lớn xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Con sông này tựa như là lằn ranh tách rời hai thế giới, đợi bay đến vùng trời bên trên nó, linh khí nồng đậm đập vào mặt, mức độ s

o với Thiên Vân Tông không kém bao nhiêu.

Phải biết nơi này chính là dã ngoại, cũng chẳng phải động thiên p húc địa gì!

- Lợi hại nha!

Nội tâm Trần Trầm nhin không được thán phục, hận không thể lập tức thoát ly đội ngũ đi truy tung thiên tài địa bảo.

Thế nhưng tất cả mọi người trên cự châu không để tâm đến chuyện linh khí có nồng đậm hay không, ánh mắt của bọn họ đều tập trung trên người Hạ Tích Sương.

Bởi vì bọn họ đều có thể cảm ứng được phụ cận cự châu, gần như một nửa linh khí đều bị nữ nhân này hấp thu vào cơ thể!

Đây là... Tiên Thiên Linh Thể!

Cấp bậc thiên kiều trong truyền thuyết!

Hạ Tích Sương không để tâm đến ánh mắt của quần chúng, nhưng tiểu Hà bên cạnh lại tỏ vẻ kiêu ngoại, phảng phất như được lây đi nh quang vinh.

Thấy vậy, trong lòng Trần Trầm cũng hâm mộ không thôi. Hắn cũng là Tiên Thiên Linh Thể, lại phải áp chế, dù sao hắn cũng không có núi dựa cường đại...

Trước khi đi, hắn đã cơ bản hiểu được cơ cấu Nhân tộc.

Lãnh thổ Nhân tộc có Tứ đại hoàng triều, ba mươi sáu nước chư hầu, ngoài ra... Còn có Tứ đại tông môn.

Tứ đại tông môn đều ở biên cảnh hai tộc Nhân Yêu, trấn thủ lãnh thổ Nhân tộc suốt mấy vạn năm qua, nếu như nói nói Tứ đại hoàn

g triều cùng ba mươi sáu nước chư hầu là thân thể cùng tứ chi của Nhân tộc, vậy thì Tứ đại tông môn chính là sống lưng.

Hạo Nhiên Kiếm Tông với tư cách là một trong Tứ đại tông môn, chính là lãnh tụ của Kiếm đạo, quanh năm trấn thủ phía bắc Nhân tộc.

- Tiên Thiên Linh Thể cùng Tiên Thiên Linh Thể sinh con hẳn là Tiên Thiên Linh Thể?

Trong đầu Trần Trầm đột nhiên vụt qua suy nghĩ này, bất quá, chỉ trong chốc lát đã bị hấn xua tan.

Lại bay một hồi.

Cự châu dừng lại phía trên một tòa thành trì, tòa thành này trống rỗng, hai bên là tường thành kéo dài đến chân trời, mà phía ngoài tường thành chính là hoang sơ chi địa.

Hoang dã sương khói lượn lờ, chương khí mù mịt, tầm nhìn cực thấp, tựa như quỷ vực.

- Trường thành thứ mười sáu biên giới phía bắc liền giao cho tu sĩ Tấn quốc thủ hộ, lúc cần thiết, các người cũng phải phối hợp với mệnh lệnh của phía trên, trợ giúp hoặc rút lui.

- Những việc cụ thể khác, lúc sau sẽ có tu sĩ cấp thấp đến, các người cứ hỏi bọn họ là được.

Sau khi nhấn nhủ hết nhưng chuyện này, Hạ Tích Sương liền xoa y người, chuẩn bị ly khai, bất quá, suy tư trong chốc lát, cuối cùng, nàng quay lại đưa cho Trần Trầm một tấm thông tin lệnh bài.

- Nếu thật sự có gì không rõ, có thể hỏi ta.

Lưu lại một câu, kể đó, nàng cũng không tiếp tục nán lại, mang th

eo Tiểu Hà bay thẳng vào chướng khí bên ngoài.

Đám tu sĩ Dương Thần dừng lại ở nội thành trống rỗng, người nhìn ta, ta nhìn người, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì.

Ngay cả Tiêu Vô Ưu dù là một cường giả Nguyên Anh nhưng đột nhiên đi đến nơi lạ lẫm thế này cũng có chút luống cuống.

Trần Trầm nhìn thông tin lệnh bài còn vương mùi thơm trong tay, dương dương tự đắc.

Bởi mới nói, cái gì gọi là soái ca đi khắp thiên hạ, xú nhân nửa bước khó đi.

Người như hấn quả nhiên đi đến đâu cũng có được đãi ngộ đặc thù, dù là ở thế giới tiên hiệp này.

Nhìn đi, Hạ Tích Sương không đưa lệnh bài cho sư phụ, cũng không đưa một nữ nhân nào khác, hết lần này đến lần khác lại đưa cho hấn...

Cái này nếu không phải do bề ngoài hấn bất phàm thì còn sao nữa?
a?

Nghĩ đến đây... Trần Trầm khoát chí thu hồi lệnh bài, sau đó quét mắt nhìn một đám ông chú bà cô xung quanh, nhẹ giọng hỏi hệ thống:

- Hệ thống, phạm vi 50 mét, ai là người có bề ngoài bất phàm nhất?

“Là Kí Chủ.”

Nhận được đáp án, Trần Trầm hết sức hài lòng.

Lúc này, ngoại trừ hấn, ánh mắt tất cả mọi người đều đang tập trung

ng quan sát chương khí bên ngoài thành.

Trong chương khí dày đặc lờ mờ có chấn động truyền ra, hơn nữa, còn có đôi ma con mắt xanh môn môn từ xa nhìn về phía đám người trên tường thành, âm u trong đó khiến người không rét mà run.

Chương 153: Sao không ăn cháo thịt?

Thấy một màn như vậy, Huyền Vũ Tông tông chủ vô thức muốn ra tay, lại bị Tiêu Vô Ưu ngăn cản.

- Một đám tiểu lâu la mà thôi, chúng ta mới đến, vẫn nên biết rõ tình hình trước đã.

Huyền Vũ Tông tông chủ nghe vậy liền dừng lại.

Những người khác cũng bắt đầu quan sát hoàn cảnh trong thành.

Trường thành thứ mười sáu này chỉ rộng có mấy trăm mét, ngay cả một tòa tiểu thành cũng không bằng, bất quá vẫn đủ cho trăm tu sĩ Đại Tấn ở.

Tuy điều kiện sinh hoạt kém hơn ở Đại Tấn, nhưng linh khí ở đây lại nồng đậm hơn ở tông môn bọn họ vài lần.

Người tu tiên để ý nhất chính là điểm này.

Đại khái an bài xong nơi dừng chân cho tất cả mọi người, xa xa, t

rên bầu trời bay tới một chiếc chiến thuyền. Phía trên chiến thuyền đứng đầy người, nhân số cũng có gần ngàn người.

Đám người này mặc giáp sắt, thần sắc lạnh lùng, vừa nhìn liền biết là quân đội chính quy.

Một lát sau, chiến thuyền hạ xuống, một tướng lãnh cầm đầu thân mặc kim giáp quét mắt nhìn chúng tu sĩ Đại Tấn một lượt, tựa hồ đang tìm người dẫn đầu.

Lúc này, Tiêu Vô Ưu chủ động bước ra.

- Vị tiên bối này, chúng ta chính là biên quân Đại Hạ, vâng mệnh đến thành thứ mười sáu, nghe theo lệnh các tiên bối. Toàn bộ nhân mã của ta có một ngàn lẻ một người, trong đó có một Kết Đan, hai trăm Trúc Cơ, cùng 800 tu sĩ Luyện Khí.

- Nhiệm vụ của các vị tiên bối cùng chúng ta chính là thủ vững hai bên trường thành, tất thủy hai mươi công lý (1), phòng người Yêu u Tộc tiến vào.

(1) Công lý = km, chỗ này ta thấy là bối cảnh cổ đại nên để nguyên Hán Việt nhé.

- Phía trước trường thành này còn phòng tuyến nào không?

Trần Trầm nhìn về phía chỗ sâu trong chương khí, nếu như hẳn n hớ không lầm, Hạ Tích Sương kia chính là bay về phía đó.

- Đúng vậy, phía trước chính là Hạo Nhiên Kiếm Tông, trường thành này chỉ là đạo phòng tuyến thứ hai của Nhân tộc, chuyên xử lý một ít cá lọt lưới có tu vi thấp. - Tướng lãnh mặc kim giáp giải thích.

Nghe vậy, Trần Trầm coi như hiểu rõ, bất quá cũng không chủ quan.

Trời biết cá lọt lưới tu vi thấp trong miệng tướng lãnh này là dạng tu vi gì?

Nếu quả thật chỉ là tu vi thấp thì cũng không cần cường nhiều cường giả như vậy, mà lại chỉ phụ trách không đến trăm dặm phòng tuyến.

Phải biết mỗi một tu sĩ Đại Tấn ở đây đều có thể tọa trấn một châu đấy!

Tướng lãnh kim giáp kia lại bổ sung:

- Đi dọc theo hướng tây nam trăm dặm có một cứ điểm lớn, trong đó có đủ loại vật tư tiếp tế, chư vị dùng linh thạch hoặc là nội đan của Yêu tộc đều có thể hồi đoái.

- Nếu như các vị thân gia phong phú, thậm chí có thể đổi được đan dược tăng lên tu vi do Ngọc Đỉnh Đan Tông luyện chế, bất quá có hạn chế, mỗi nửa tháng, một người chỉ có thể đi một lần, một lần không thể ở quá một ngày!

Nghe nói thế, trong lòng đám tu sĩ Đại Tấn phát nhiệt.

Ngọc Đỉnh Đan Tông cũng là một trong Tứ tông của Nhân tộc, chỗ cường đại của nó chính là Luyện đan, thậm chí có thể luyện chế nội đan của cuồng bạo yêu thú thành đan dược bình ổn tu vi, điểm đó bọn họ đã sớm nghe thấy.

Trước kia có nghĩ họ cũng không dám nghĩ, không ngờ hôm nay lại có cơ hội tiếp xúc.

...

Sau khi giới thiệu xong, tướng quân kim giáp liền dẫn một ngàn tu sĩ cấp thấp hạ trại sau thành.

Không thể không nói, một ngàn người này tuy tu vi không cao, nhưng kỷ luật nghiêm minh, hơn nữa tựa hồ thiết lập một trận pháp nào đó, mỗi bước đi đều có quy luật.

Chờ đến chiều.

Trần Trầm không muốn tiếp tục nán lại trong thành, hắn cũng không biết tại sao đám tu sĩ Đại Tấn lại nhịn được, biết rõ cách trăm dặm có cứ điểm cỡ lớn, vậy mà cả đám đều không rục rịch.

Chẳng lẽ hiện tại không thể đi? Hình như cũng không có chiến sự gì nha?!

Nghĩ đến đây, hắn tùy tiện hô một tu sĩ Kim Đan, hỏi:

- Lão ca, hay là chúng ta đi đến cứ điểm nhìn một cái, bất quá cũng chỉ có trăm dặm, với tu vi của ta và ngươi, không bao lâu đã có thể đến nơi.

- Không đi... - Tu sĩ Kim Đan kia sờ sờ nhẩn trữ vật của mình, lộ vẻ xấu hổ vì ví tiền rỗng tuếch.

Trần Trầm đồng tình nhìn hắn một cái, sau đó đi tìm sư phụ Thiên Vân Tông, ai ngờ Tiêu Vô Ưu cũng cự tuyệt.

- Đồ đệ, ngươi còn quá trẻ, sợ dĩ bọn họ không đi là vì chưa biết rõ chỗ đó, mà cứ điểm lại chỉ có thể nửa tháng đi một lần, đương nhiên phải cẩn thận một chút.

- Tốt nhất là để tên ngốc nào đó đi trước, thám thính tình hình một phát, coi giá cả thế nào... Đợi đến khi biết được tin tức, bọn họ làm tốt chuẩn bị, cần mượn linh thạch thì mượn linh thạch, cần bán đồ thì bán đồ, có như vậy mới không lãng phí cơ hội.

Nghe Tiêu Vô Ưu nói... Trần Trầm lúng ta lúng túng, không biết

nói gì cho phải.

Đem bản cùng nói thành tươi sáng thoát tục như vậy, là lần đầu tiên hấn gặp đây!

Trên thực tế, cũng là do hấn nghĩ quá đương nhiên.

Dùng một câu để hình dung chính là: Sao không ăn cháo thịt? (1)

...

(1) Đây là một thuật ngữ xuất phát từ thời Tấn Huệ đế, dùng để chỉ việc không có cái nhìn toàn diện đối với sự việc.

Truyện kể lại rằng có một năm kia phát sinh nạn đói, dân chúng không có lương thực để ăn, phải đào rễ cây, ăn vỏ cây, rất nhiều người vì vậy mà chết đói. Tin tức nhanh chóng được tâu lên vua, Tấn Huệ đế ngồi trên ngai cao, nghe xong trình tấu tỏ vẻ rất thất vọng. Tấn Huệ đế “thiện lương” rất muốn làm chút chuyện cho con dân, trải qua minh tư khổ tương, rốt cuộc hấn đề ra một “phương án giải quyết” như sau: Bách tính vô túc mễ sung cơ, hà bất thực nhục mi? (Dân chúng đã đói bụng vì không có gạo ăn, sao lại không ăn cháo thịt?)

...

Đã quen làm thổ hào, Trần Trầm vô thức cho rằng tất cả mọi người đều giống mình, không thiếu linh thạch. Hấn nào đâu biết ngoài hấn, đám tu sĩ Đại Tấn ngày thường đều phải tính toán cẩn thận mà sinh hoạt.

- Những tu sĩ khác gian nan vậy sao?

Âm thầm lau nước mắt chua xót, Trần Trầm đăng ký một phen, sau đó một mình bay về hướng tây.

Đã mọi người cần một “tên gốc”, vậy để hấn làm đi.

Thân gia sung túc đến một trình độ nhất định, đi đến đâu cũng đề u không sợ, đó cũng là lực lượng của hấn.

Quả nhiên, Trần Trầm vừa đi, đám tu sĩ Đại Tấn liền nhao nhao n ghi luận.

- Lãng đầu thanh (2) Thiên Vân Tông Thánh tử đi rồi!

(2) Dùng để chỉ thanh niên sức trâu, nghe con không sợ cọp, đại l oại ở Việt Nam là trẻ trâu á!

- Tối nay đợi hấn về, ta hỏi hấn một chút giá cả đan dược, nếu nh ư mua không nổi, sư thúc, người cho ta mượn một ít!

- Yên tâm, nếu như chênh lệch quá nhiều... Người cho ta mượn tr ước, ta muốn mua một khối linh kim, rèn luyện pháp bảo một phá t.

- Chênh lệch nhiều thì... Ta lại đi mượn Hương sư huynh.

...

Khoảng cách trăm dặm đối với Trần Trầm không tính là gì, không bao lâu sau, hấn đã đi đến cứ điểm kia.

Không có tường thành, cũng không có linh trận, nghiêm khắc mà nói, chỗ này chẳng khác nào một phiên chợ cực lớn.

Bất quá trong chợ cũng có kiến trúc, có quán rượu, dược phòng c huyên bán đan dược, đương nhiên, hầu hết vẫn là đủ loại quầy hà ng tư nhân.

- Bán nội đan yêu thú! Tu vi ngẫu nhiên, 100 khối trung phẩm lin h thạch một viên!

- Bán đan dược chữa thương, tổ truyền bí chế, dược hiệu mạnh mẽ!

- Bán pháp bảo, tu sĩ Kết Đan có thể dùng!

...

Nhìn một dãy quầy hàng, Trần Trầm cảm thấy vô cùng mới lạ, ở Đại Tấn, tu sĩ bậc này nào có chuyện hạ thấp mặt mũi đi bày quầy hàng rao bán?

Thế nhưng ở đây lại hoàn toàn trái ngược, đừng nói là tu sĩ Kết Đan, ngay cả Nguyên Anh cũng không ít.

- Phạm vi 50 mét, đồ vật giá trị nhất ở đâu?

“Bên trái, cách 20 mét, nội đan yêu thú ngàn năm.”

Trần Trầm vừa đi vừa dò hỏi hệ thống, không bao lâu sau, hắn đã truy ra mấy thứ siêu giá trị.

Bất quá, hắn không có hứng thú gì với chúng, loại sinh ý kiếm lợi chùng vài trăm linh thạch này không đáng hắn hao tổn nước bọt, nếu không chính là hạ thấp thân phận.

- Bán bảo vật cổ chiến trường! 100 khối trung phẩm linh thạch một đồng!

Nghe tiếng rao, Trần Trầm vô thức nhìn sang.

Trước một cái quầy hàng, một gã tu sĩ Kết Đan đang ra sức hô, mà trước mặt hắn để lẫn lộn mười mấy món đồ.

Không phải mảnh vỡ pháp bảo thì chính là vật phẩm có hình dạng quái dị.

Trần Trầm vận dụng hệ thống, liền biết được đó là một đồng rác.

Bất quá, hẳn lại cảm thấy hứng thú với cổ chiến trường trong miêng đối phương.

- Đạo hữu, cổ chiến trường là gì? Ở đâu?

Trần Trầm vừa nói vừa bỏ ra 100 linh thạch mua toàn bộ đồng rác kia.

Chủ quán lập tức vui vẻ đáp:

- Cổ chiến trường nha, chính là di chỉ từng xảy ra đại chiến của N hân tộc cùng Yêu tộc, xa thì gần vạn năm trước, gần thì độ khoảng vài thập niên, cái nào cũng có. Ngay tại ngàn dặm phía nam có di chỉ chiến trường ba ngàn năm trước, bất quá một lần vào phải bỏ ra 100 khối trung phẩm linh thạch.

- Huynh đệ, ta không phải khoác lác, những thứ này đều là do ta n hặt được ở đây đây. Người được lợi lớn rồi, đã nhìn thấy cái này c hưa? Chính là mảnh vỡ bản mạng pháp bảo của Nguyên Thần cảnh cường giả đấy!

- Còn có cái này, là nội đan của Nguyên Thần Yêu tộc, đáng tiếc là bị mờ rồi... Aiz, huynh đệ, người đừng đi, người làm rớt đồ này!

Trần Trầm tiện tay tiếp nhận đồng rác chủ quán ném tới, thì thào nói:

- Nhật tiền... Là chuyện ta thích nhất đấy!

Chương 154: Trang Bị Trữ Vật Siêu Cấp

Trần Trầm bay về hướng nam khoảng ngàn dặm, không bao lâu sau liền thấy cổ chiến trường kia.

Bởi vì chỗ đó quả thực quá dễ khiến người ta chú ý, liếc nhìn khắp nơi chỉ toàn là hố sâu, đại động, sát khí trên không nồng đậm đến mức mắt thường gần như có thể thấy được, cũng không biết mấy ngàn năm trước rốt cuộc có bao nhiêu cường giả hai tộc đã táng thân tại đây.

Mà ở lối vào cổ chiến trường thì có một khối cự bia, trên cự bia khắc một đoạn văn tự:

“Nhân tộc lịch một vạn hai ngàn bốn trăm năm, đại chiến hai tộc lần thứ tư, Yêu tộc kích phá phòng tuyến trường thành, kịch chiến cùng đại quân Nhân tộc ta. Chúng ta có một vị tu sĩ Luyện Hư cảnh, ba mươi bốn tu sĩ Nguyên Thần cảnh, một trăm hai mươi tu sĩ Nguyên Anh, chín ngàn năm trăm tu sĩ Trúc Cơ, Kim Đan, Luyện Khí đã hy sinh tại đây, đánh tan liên quân Yêu tộc.”

Chỉ một đoạn văn tự ngắn ngủi, không có bất kỳ lời lẽ hoa mỹ nào, chỉ đơn giản liệt kê một vài số liệu, nhưng lại tràn đầy bi thương.

Tâm tình Trần Trầm có chút nặng nề, từ không trung hạ xuống, bước đến trước cự bia.

Bên cạnh cự bia có một cái nhãn trữ vật kỳ lạ bị cấm chế không thể, phía sau nhãn trữ vật hiện lên một câu được tạo thành từ linh quang, lơ lửng giữa hư không.

“Tiền bối vẫn lạc, cơ duyên khả thủ, một trăm linh thạch, biểu lộ t hành tâm.”

Nhìn những lời này, Trần Trầm không chút do dự thả vào 1000 linh thạch.

Bút linh thạch này là hẳn thật sự muốn cống hiến, cũng không phải vì tìm vận may, bỏ vào 100 linh thạch, hẳn thật sự cảm thấy bần khổ.

Tiến vào phạm vi cổ chiến trường, một cỗ sát khí xông thẳng vào đầu, bất quá, chút sát khí đó không ảnh hưởng quá nhiều đối với tu sĩ Kết Đan.

Trần Trầm từ xa nhìn lại, liền thấy được vài thân ảnh đơn lẻ.

Có người ôm một con thỏ tìm kiếm khắp nơi, cũng có người nằm rạp trên mặt đất đào hầm.

Ngoài ra, còn có mấy vị Ma Đạo thần sắc lạnh lùng đang khoanh chân ngồi ở nơi có sát khí dày đặc nhất, hòng mượn sát khí nơi này tu luyện.

Trần Trầm thấy nhưng không thể trách.

Tứ đại tông môn, ngoại trừ Hạo Nhiên Kiếm Tông, Ngọc Đỉnh Đan Tông, còn có hai tông môn nữa, theo thứ tự là Linh Hư Khí Tông cùng Thất Sát Ma Đạo.

Cho nên trong lãnh thổ Nhân tộc, tu luyện Ma Đạo là được phép, địa vị so với tu sĩ Luyện Khí cũng không kém là bao.

Thậm chí, trên chiến trường, ma tu hiểu chiến so với tu sĩ Luyện Khí còn lợi hại hơn.

- Hệ thống, phạm vi 50 mét, vật gì có giá trị nhất?

“Tám mét dưới mặt đất có mảnh vỡ pháp bảo của Nguyên Anh tu sĩ.”

...

“Bên trái, Phá Hồn Thảo hình thành do sát khí của tà đạo.”

“Dưới mặt đất 12 mét có Nội đan Tê Ngưu Đại Yêu.”

Trần Trầm xẹt qua xẹt ở trên vùng trời cổ chiến trường, không ngừng hỏi hệ thống.

Không bao lâu sau, một đồng nhắc nhở của hệ thống đã xuất hiện trong đầu hắn.

Trần Trầm không định lấy toàn bộ, ví như một vài món có giá trị không cao, hoặc không có quá nhiều tác dụng đối với hắn, không bằng lưu lại cho những người cần.

Phạm vi cổ chiến trường này độ khoảng trăm dặm, Trần Trầm vừa bay vừa thu thập, đợi đến khi vơ vét sạch cổ chiến trường thì cũng đã hết nửa ngày.

Mà hắn chỉ lấy hơn mười món đồ.

Trong đó có hai viên yêu đan của Nguyên Thần Cảnh đại yêu, còn có mười cái nhẫn trữ vật cũ nát của tu sĩ không biết tu vi.

Còn lại là một vài tàn phiến của pháp bảo cực cao, chủ nhân trước kia chỉ sợ đã ngoài Nguyên Anh.

Sưu tầm được nhiều đồ như vậy, Trần Trầm đã hết sức hài lòng.

Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng hai viên Yêu đan của Nguyên Thần Cảnh đại yêu, giá trị đã không cách nào đong đếm đư

ợc, hơn xa tiền vé vào cửa của hẳn đây.

Về phần nhẫn trữ vật, hẳn không vội mở ra.

Trương Kỳ hiện đang ở trong thành thứ mười sáu, giao mấy cái nhẫn cho tên “cá chép” kia mở chẳng phải tốt hơn sao?

Đang lúc Trần Trầm định rời khỏi cỗ chiến trường, hệ thống đột nhiên phát ra một thông báo.

“Ba mươi hai mét dưới mặt đất có trang bị trữ vật siêu cấp.”

Nghe thế, Trần Trầm thoáng chấn động.

Trang bị trữ vật siêu cấp? Hẳn chưa từng nghe qua thứ như vậy, chẳng lẽ là nhẫn trữ vật có không gian cực lớn?

Nghĩ đến đây, hẳn nhin không được vui sướng.

Nói thật, ngày thường hờ chút xuất ra mười mấy cái nhẫn trữ vật... Cái tư thái kia... Trông rất bất nhã, khiến hẳn giống hết mấy tên nhà giàu mới nổi, tự nhiên hạ thấp thân phận của mình.

Nhưng nếu có thứ trang bị trữ vật siêu cấp kia, sau này cũng không cần nhiều nhẫn trữ vật như vậy nữa.

Vừa nghĩ đến đây, Trần Trầm không chút do dự, lập tức xắn tay đào đất.

Một lát sau.

Trong tay Trần Trầm đã có thêm một khối đá xấu xí to cỡ cái trứng chim.

Nhìn khối đá kia, Trần Trầm không biết nên nói gì.

Đây là trang bị trữ vật siêu cấp? Bề ngoài quá bản, không cách nào dùng linh lực dò xét được!

Bất đắc dĩ, Trần Trầm lấy linh tuyến từ trong nhẫn trữ vật ra, cẩn thận rửa sạch khối đá kia.

Không bao lâu sau, khối đá xấu xí kia lộ ra bộ dạng chân thật.

Biến thành một khối đá có hơi xấu xí...

Bất quá, lúc này, linh lực của Trần Trầm đã có thể xâm nhập vào, hẳn nhanh chóng thấy rõ tình cảnh bên trong.

Không gian không quá lớn, cũng không có bảo vật đầy đất, chỉ là một phế tích lụi bại.

Nhưng Trần Trầm lại khiếp sợ không thôi.

Bởi vì trong viên đá cũ nát này không chỉ có kiến trúc, còn có đất, mà trên đất mọc đầy cỏ dại, cạnh đó còn có một cái hòn non bộ, li nh tuyền bên trong đã sớm khô kiệt.

Nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện trên hòn non bộ có khắc trận pháp, hơn nữa còn có chỗ dùng để khảm linh thạch.

Thấy cái lõm kia, Trần Trầm không chút nghĩ ngợi, lấy ra một khối linh thạch, dùng linh lực điều khiển, thả vào.

Trong chốc lát, trận pháp trên hòn non bộ lóe lên hào quang, tiếp đó là linh khí nhàn nhạt phóng ra, toàn bộ không gian thoáng chỗ c trở nên tràn ngập sinh cơ.

Sắc mặt Trần Trầm đại biến.

Nhẫn trữ vật chỉ có thể chứa vật chất, không gian có lớn có nhỏ, tùy yêu thú có thể chứa vật sống, nhưng không gian lại rất nhỏ, yêu

thứ đưa vào đó chỉ có thể ngủ mà thôi.

Giống với loại trang bị trữ vật này, có đất, có nhà, còn có thực vật, không gian không nhỏ, tựa như mang theo bên mình một cái sân quả thật là lần đầu tiên hắn gặp đây.

- Bảo vật! Đúng thật là bảo vật!

Trần Trầm đã có phán đoán, tâm niệm vừa động, phé tích trong viên đá bị hắn lật lên một lần, trong đó có một cái bảng hiệu mục nát khiến hắn chú ý.

“Tiểu Vô Ưu Tiên Cung!”

Nhìn cái tên này, Trần Trầm á khẩu.

Lại còn “Tiểu Vô Ưu Tiên Cung”, sao người không đặt là Vô Ưu Tiên Cung luôn đi?

Bất quá, từ tôn trọng đối với tiền bối, Trần Trầm vẫn thi lễ với phé tích đồ nát kia một cái.

- Tiền bối, hôm nay ta nhặt được đồ của ngài, nói rõ ta cùng ngài có duyên, tiền bối xin hãy yên tâm, bảo của ngài trong tay ta tuyệt đối sẽ hữu dụng!

Nói xong câu đó, Trần Trầm thoáng cái đỏ mặt, lộ vẻ xấu hổ.

Một khắc sau, hắn lòi lỗ Hắc còn đang ngáy o o trong túi yêu thú ra, có chút không biết nói sao:

- Tiền bối, không phải ta cố ý chần heo trong bảo vật của ngài... Thật ra con heo này cũng có chút bất phàm.

Lão Hắc còn chưa kịp phản ứng đã bị Trần Trầm ném vào Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

- Lão Hắc, đợi lát nữa ta cho ngươi chút linh mộc, ngươi ở trong đó dựng cho ta căn phòng lớn.”

Lão Hắc mơ mơ màng màng tỉnh lại, vừa định ngủ tiếp, chợt nghe Trần Trâm nói:

- Chỗ ta ở hiện nay, tất cả mọi người đều đang tìm giết yêu quái, trong tửu lâu còn chuyên môn thu Trư yêu đấy, nếu ngươi không làm việc, ta chỉ có thể mang ngươi đi bán cho tửu lâu.

Trần Trâm nói xong, còn bày ra một mớ Yêu đan Nguyên Thần Cảnh đại yêu, dọa lão Hắc đứng thẳng dậy, không dám nhúc nhích.

Thấy một màn như vậy, Trần Trâm có chút hài lòng, sau đó liền phóng Tiểu Hoa cùng Tiểu Hoàng vào.

Đối với hai tiểu gia hỏa này, hắn dịu dàng hơn rất nhiều.

- Tiểu Hoa, giúp ta thành lý cỏ dại. Tiểu Hoàng, giúp ta xới toi đất, tốt nhất biến tất cả thành linh thổ đi!

Hắn vừa nói xong, hai tiểu gia hỏa lập tức làm việc. Trái ngược với túi yêu thú, chỗ này đúng thật là Thiên Đường với bọn nó. Tiểu Hoàng thậm chí còn lặn lên lặn xuống trong đất, thoạt nhìn thật phần vui thích.

Tranh thủ một chút thời gian còn sót lại, Trần Trâm vội bay về phía cửa điếm.

Một chuyến này, dù nhiều dù ít cũng phải mua vài món, bằng không thì hắn chẳng khác nào cái lãng đầu thanh nghèo kiệt xác chỉ biết mò mẫm đi loạn.

Tùy tiện mua một ít đan dược tăng tu vi, trang sức, vật phẩm từ linh mộc, linh thổ,... sau đó, Trần Trâm chuẩn bị quay về thành mur

ời sáu.

Chỉ có một ngày thời gian, là hạn chế nghiêm khắc đấy, nếu như sau một ngày vẫn chưa trở về, chắc chắn phải chịu xử phạt.

Lúc hắn bay lên không trung, đang định rời đi, cách đó không xa, đoạn đối thoại của hai người nạn truyền vào tai hắn.

- Nghe gì chưa? Thành thứ mười hai nguy hiểm nhất, tỉ lệ tử vong cực cao đã có người thủ!

- Vậy thì ta yên tâm rồi, cuối cùng cũng không xếp cho chúng ta đến đó? Đúng rồi, là cái thế lực không may nào vậy?

- Hình như là chư hầu quốc, gọi là Đại Chu, tu Ma Đạo.

Chương 155: Chỉ Có Thể Nhìn, Không Thể Sờ

- Thành thứ mười hai à? Hóa ra người của Ma môn ở đó... Haiz, tiểu oa nhi đáng thương!

Trần Trầm thở dài một hơi, tâm tình có hơi phức tạp.

Nhớ lại khoảng thời gian xuất chúng ở Ma môn, hắn tự nhủ đối với Ma môn vẫn có cảm tình, nếu như bọn họ thật sự gặp khó khăn, hắn nhất định sẽ giúp đỡ.

Không tiếp tục nghĩ nhiều, Trần Trầm mang theo không ít đồ bay về phía thành thứ mười sáu.

Còn chưa đến bầu trời phía trên tòa thành, hắn đã thấy được có không ít người đang ngóng trông mình.

Hắn vừa về đến, cả đám lập tức xông lên, trên mặt tràn đầy tươi cười nhiệt tình.

Không biết tên lãng đầu thanh này đã làm gì rồi, đi lâu như vậy mới quay lại, khiến bọn họ chờ dài cả cổ.

- Trần Trầm, người biết đan dược tăng lên tu vi Kết Đan cần bao nhiêu linh thạch không?

- Có thấy Linh kim có thể tăng phẩm chất pháp bảo lên Nguyên Anh kỳ không?

- Ở cứ điểm có nhiều người không? Có mấy thứ đặc thù, tỉ như bảo vật chuyện môn khác yêu không?

Nhìn một đám hồ ly mặt cười xông về phía mình, Trần Trầm cũng nhoen miệng cười.

- Mọi người yên tâm, ta đã dạo quanh một vòng, cái gì cần hỏi đều hỏi.

Nghe thế, đám người càng tươi cười xán lạn, không ngờ lại có “người tốt vì nghĩa quên thân” thế này!

Nhưng câu kế tiếp của Trần Trầm lại khiến cả đám ngẩn người.

- Không chỉ hỏi, ta còn mua ít hàng mẫu về, mọi người xem xem, cái này là đan dược tăng lên tu vi Kết Đan kỳ, giá bán là 3000 linh thạch trung phẩm.

- Cái này là đan dược tăng lên tu vi Nguyên Anh, 6000 trung phẩm linh thạch.

- ...

Không bao lâu sau, Trần Trầm đã trải đầy một bàn, tươi cười trên mặt đám người dần dần cứng lại.

Trần Trầm thì nghiêm mặt nói:

- Mọi người có thể xem, bắt quá chỉ được xem không được sờ! Tu y không đáng bao nhiêu linh thạch, nhưng con người ta có chút sạ ch sẽ, mong mọi người hiểu cho.

Khoe khoang!

Trần trụi khoe khoang!

Đám người tức giận thầm mắng, bọn họ gom đủ nơi mới có thể mua được một món trong đó, còn Thiên Vân Tông Thánh tử thì hay rồi, trực tiếp mua một đồng, lại còn bày ra cho bọn họ xem.

Người nói một cái tu sĩ Kết Đan kỳ chạy đi mua đan dược tặng lên tu vi Nguyên Anh làm gì? Khoe của đã từng thấy, nhưng phô trương lãng phí của này là văn sở vị văn đấy!

Nếu không phải vị thượng sứ Hạo Nhiên Kiếm Tông kia từng nói nghiêm cấm nội đấu, nói không chừng bọn họ đã nghĩ biện pháp đề tên tiểu tử này xuống trần lột rồi!

- Sư phụ, đan dược tặng lên tu vi Nguyên Anh này cho ngài, không đáng bao nhiêu linh thạch, nhưng là tâm ý của đệ tử, kính xin sư phụ vui lòng nhận cho. - Trần Trầm lại bổ sung một câu.

Đám người kia chỉ có thể vừa hâm mộ vừa ghen tị, sau đó nuốt nước miếng, hậm hực đi đến góc tường vẽ vòng tròn.

Trên thực tế, trong cứ điểm, nội đan yêu thú có giá cực cao, nhất l

à từ cấp độ Kết Đan, càng lên cao, giá trị càng lớn. Dùng nội đan yêu thú đi đổi đan dược cùng những vật tư khác là có lợi nhất.

Đây cũng là biến tướng cổ vũ chúng tu sĩ đi chém giết Yêu tộc, dù sao trên chiến trường, tất cả chiến lợi phẩm đều không cần phải nộp lên, yêu thú do ai giết thì là của người đó.

...

Tối hôm đó.

Trần Trầm đang giám sát Lão Hắc dựng nhà trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, chợt, cái lệnh bài thông tin mang theo mùi thơm kia phát sáng.

- Tiên tuyến phát sinh đại chiến, đại lượng Yêu tộc sắp trùng kích phòng tuyến trường thành, Tấn quốc của người vừa xảy ra nội chiến, thực lực tiêu hao, nhớ chuẩn bị thật kỹ, không được qua loa.

Nhìn thấy đoạn văn tự này, Trần Trầm nhoẻn miệng cười, sao đó tập hợp phân cao lãnh đáp lại một câu:

- Đa tạ!

Một lát sau, một cái lệnh bài chuyên dùng để tiếp thu tình báo ở tiên tuyến cùng nhận lệnh cũng phát sáng.

- Yêu tộc sắp trùng kích phòng tuyến trường thành, tất cả các bộ chuẩn bị sẵn sàng, thủ vững vị trí.

So với đoạn văn tự trước đó, câu này càng thêm ngắn gọn, cũng bớt đi nhân tình.

Sau khi nhận được mệnh lệnh, đèn trong thành thứ mười sáu nhanh chóng sáng lên, đại doanh phía sau thành trì cũng bắt đầu xông xáo... Bất quá chỉ một hai phút sau, hơn một ngàn tu sĩ cấp thấp m

ặc áo giáp đã tập kết hoàn tất, leo lên tường thành.

Trong đêm tối, chương khí bên ngoài thành thứ mười sáu đột nhiên trở nên nồng đậm, hoàn toàn che mất ánh trăng vốn cũng không mấy sáng sủa.

Trong bóng tối, mấy con mắt lục quang lập lòe kia cũng hoàn toàn biết mất.

Nhìn đám tu sĩ Đại Tấn hiếu kỳ cùng chờ mong, Trần Trầm cao giọng nhắc nhở:

- Chư vị, Đại Tấn ta vừa gặp nội chiến, so với mấy thành trì phụ cận, thực lực thành thứ mười sáu ta là yếu nhất.

- Trong tình huống như vậy, nếu như phát sinh chiến đấu, nhớ không nên thối lui về sau dù chỉ là một bước. Yêu tộc cũng có truyền bá tin tức lẫn nhau, nếu như chúng ta lùi bước, những Yêu tộc ở nơi khác sẽ chen nhau mà tới. Đến lúc đó, kết cục cũng không cần ta phải hải nhiều lời.

Nghe vậy, thần sắc mọi người thoáng cái trở nên ngưng trọng, có mấy tên tu sĩ Kết Đan vội vã lấy ra áo giáp mặc lên người.

Bản thân kém hơn so với những thành trì khác, điểm đó bọn họ vẫn hiểu được.

Trên thực tế, không nói đến những thành khác, chỉ riêng Ma môn, thực lực đám người bọn họ cũng đã xem người ta một khoảng.

Ma môn thế nhưng có chín vị Nguyên Anh đấy, trong đó, đại bộ phận đều là Nguyên Anh trung kỳ. Trái lại tu sĩ Đại Tấn chỉ có sáu vị Nguyên Anh, bốn vị lại vừa chân ướt chân ráo bước vào Nguyên Anh.

Thấy mọi người nghe lọt tai lời mình, nội tâm Trần Trầm thoáng

buông lỏng, bất quá, thần sắc vẫn ngưng trọng như cũ.

Thực lực thành thứ mười sáu quả thực rất yếu.

Chỉ sợ không bằng một nửa những thành trì khác.

Nhưng phía trên căn bản sẽ không quan tâm chuyện này, mà bọn họ cũng không rảnh quan tâm, bọn họ chỉ có một yêu cầu duy nhất, đó chính là thủ vững phòng tuyến.

Chướng khí càng lúc càng nồng nặc, từng đợt yêu phong trung kích tường thành.

Đúng lúc này, ở phía chân trời xuất hiện mấy trăm đạo lưu quang đang hướng tường thay bay thẳng đến. Đại địa cũng bắt đầu chấn động, tựa như nơi xa có thiên quân vạn mã đang xông đến.

Thấy một màn như vậy, đồng tử Trần Trầm co lại.

Nhớ lại từ “Cá lọt lưới” mà tên kim giáp tướng quân kia sử dụng, hấn tức đến giờ chân.

Cái này mà là cá lọt lưới hả? Lưới của người bị rách rồi đúng không?

- Móa nó!

Trần Trầm văng tục, nhưng đúng lúc này, trường thành dài ngoằn g đột nhiên vang lên tiếng kèn nặng nề.

Ngay sau đó, trường thành kéo dài vô tận bỗng nhiên sáng lên hào quang trận pháp, không đợi Trần Trầm kịp phản ứng, một đạo bình chương linh lực có hơi mỏng bỗng xuất hiện phía trên tường thành.

Bình chương linh lực này so ra kém với đại trận hộ tông của mấy

cái tông môn, nhưng vừa đủ để ngăn chặn mấy tên Yêu tộc Nguyên Anh vài hơi thở.

Lợi hại hơn chính là bình chương này cực lớn, rộng bao la, tiếp nối hoàn mỹ với trường thành, tựa như một tấm màn dựng đứng giữa thiên địa, tạo thành phòng tuyến thứ hai.

Nhìn hào quang linh lực chiếu sáng nửa phiến thế giới này, Trần Trầm rung động không thôi.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được lực lượng dân tộc hùng mạnh như vậy.

Trận pháp bực này kéo dài ít nhất mấy ngàn dặm, mỗi thời mỗi khắc, linh lực tiêu hao là một con số khủng bố, chỉ sợ với thân gia của hắn hiện tại cũng không chống được bao lâu.

- Tiền bối, các người phụ trách mấy tên Yêu tộc đẳng cấp cao trên trời, chúng ta phụ trách quét sạch Yêu tộc cấp thấp dưới mặt đất.

Lúc này, tướng lãnh kim giáp bước đến cạnh Tiêu Vô Ưu, trầm giọng nói.

Kế tiếp cũng mặc kệ chúng tu Đại Tấn có ngăn hay không ngăn được, hắn liền mang theo một ngàn tu sĩ cấp thấp nhảy xuống tường thành, bày trận.

Một ngàn tu sĩ này cứ năm người một tổ, một Trúc Cơ mang theo bốn Luyện Khí, hợp thành trận pháp cỡ nhỏ. Sau đó hai trăm tổ hợp thành trận pháp cỡ lớn, cứ thế hình thành bình chương không thể phá vỡ dưới tường thành.

Mắt nhìn chương khí cách đó không xa bắt đầu kích động, đại địa càng lúc càng chấn động dữ dội, tướng quân kim giáp hô to, huy động trường thương, chỉ về phía trước.

- Chuẩn bị nghênh địch!

Vừa dứt lời, mấy ngàn yêu thú cấp thấp kích động xuất hiện từ trong chướng khí.

Dưới hào quang của trận pháp, đám... yêu thú lớn lớn nhỏ nhỏ này trông vô cùng dữ tợn, hai mắt vẫn vện tia máu, tràn đầy sát ý cuồng bạo, đối mặt với hơn một ngàn tu sĩ cấp thấp, bọn chúng không chút do dự, lập tức vọt vào trận.

Cùng lúc đó, trên bầu trời xuất hiện một đạo hỏa cầu khổng lồ to như mặt trời nhỏ, đánh về phía thành thứ mười sáu.

Hỏa cầu lóe sáng, dù là mấy cái tu sĩ Nguyên Anh cũng tái mặt.

Chương 156: Áp Lực Thật Lớn

Mắt thấy hỏa cầu sắp oanh trên trận pháp, một đạo lôi đình càn quét kiếm vạch phá bầu trời, trực tiếp chém hỏa cầu kia nổ tung giữa hư không.

Tiêu Vô Ưu thu hồi pháp bảo, lạnh lùng nói với chúng tu sĩ:

- Chớ để bọn chúng kích phá trận pháp, bằng không thì Đại Tấn của ta sẽ trở thành sỉ nhục của Nhân tộc!

Nghe thế, thần sắc tất cả mọi người đều trở nên nghiêm túc.

Ở Đại Tấn, bọn họ cũng là một phương nhân vật, đương nhiên sẽ

không dễ dàng bị dọa sợ. Sau khi điều chỉnh tốt cảm xúc, cả đám người linh quang lập lòe, bày ra tư thế nghênh địch.

Cùng lúc đó, trên bầu trời xuất hiện mấy trăm đạo lưu quang chia thành vài bó, từ năm phương hướng xông đến trùng kích trận pháp.

- Tám Nguyên Anh yêu tu, hơn ba mươi Kim Đan, còn lại đều là Trúc Cơ. - Cảm ứng được chấn động trên bầu trời, thần sắc Trần Trầm có hơi nặng nề.

Mặc dù đối phương có hơn hai vị Nguyên Anh, nhưng Kim Đan lại kém hơn rất nhiều, điều này có nghĩa là bọn họ vẫn đủ sức đánh một trận.

Mấu chốt là phe Đại Tấn có cất dấu một tuyệt thế thiên kiêu như hắn.

- Quả nhiên, ta mới là người thay đổi chiến cuộc. - Trần Trầm hít sâu một hơi, Vạn Hóa Thần Phong xuất hiện trên tay, phát ra một tiếng kiếm minh.

Đó là khát vọng đối với giết chóc.

Tuy hiện tại vẻ ngoài của nó có thoát nhìn băng thanh ngọc khiết, nhưng Trần Trầm biết rõ, sâu bên trong là bực nào cuồng bạo.

- Ha ha, làm ta sợ nhảy dựng, còn tưởng rằng là một đám Nguyên Anh bay tới. - Khóe miệng Trần Trầm hơi vênh lên.

- Đồ đệ, ngươi đi ngăn cản mấy cái Kim Đan yêu tộc!

Xa xa vang lên âm thanh của Tiêu Vô Ưu.

Trần Trầm nghe tiếng nhìn lại, liền thấy cách đó không xa có bốn tên Kim Đan yêu tộc mặt hồ đang lao nhanh về phía đám tu sĩ cấp

thấp trần thủ bên dưới tường thành, trong mắt tràn đầy sát khí.

Tuy là hơn một ngàn quân sĩ kết thành trận pháp, nhưng tu vi quá thấp, đánh yêu thú bình thường còn được đi, nếu thực sự bị mấy tên Kim Đan này xông vào trận, khó tránh khỏi một trận thảm sát.

- Sư phụ thật sự không xem ta là đồ đệ mà, vừa ra đã cho ta bốn tên Kim Đan!

Trần Trần oán thâm, phải biết ngoài mặt tu vi của hắn chỉ là Kim Đan sơ kỳ, theo lý thuyết chỉ nên phân cho hắn một tên Kim Đan sơ kỳ thôi, không phải sao?

...

Thật ra Tiêu Vô Ưu cũng không có biện pháp, hiện tại tất cả Nguyên Anh đều đã có đối thủ, trăm vị Kim Đan thì đảm nhiệm kéo cân tất cả Yêu tộc còn lại.

Thế nhưng... Trong những Yêu tộc này còn có hai cái Nguyên Anh, đám tu sĩ Kim Đan phải dồn hết lực chú ý vào hai tên Nguyên Anh kia, khó có thể rảnh tay đối phó Kim Đan Yêu tộc muốn nhân cơ hội tàn sát quân sĩ phía dưới.

Mà dưới tay mình, Tiêu Vô Ưu thật sự chỉ tin nhiệm có mỗi đồ đệ Trần Trần.

Mắt thấy Kim Đan yêu tộc sắp tàn sát quân mình, phía dưới, kim giáp tướng lĩnh cũng lú lờ.

Không phải chỉ đắc tội thủ trưởng chút sao? Sao lại phái hắn đến thủ cái thành thứ mười sáu này hả?

Ít Nguyên Anh cường giả như vậy, có thể thủ nổi thành sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn vô cùng bi phẫn, liền xuất một viên

đan dược bảo mệnh từ trong nhẫn trữ vật ra, nuốt xuống. Một khắc sau, khí thể của hắn tăng vọt.

Khí tức thoáng cái đạt đến Kim Đan đỉnh phong!

Đây là vật bảo mệnh mà hắn dùng một nửa thân gia đổi lấy đây, hiện tại đành phải liều mạng ở chỗ này.

Đang lúc hắn chuẩn bị nghênh địch, một thân ảnh bạch y ngang trời xuất thế.

Vù!

Một đạo kiếm quang xẹt qua, bốn gã Kết Đan yêu tu một phen thành hai.

- Cmn!

Kim giáp tướng lãnh trợn mắt há hốc mồm, vô thức muốn móc đản dược trong miệng ra, nhưng đã quá trễ.

- Ta!!!

Sau khi mắng một trận đã mồm, kim giáp tướng lãnh vô cùng bị phần hắn xông về phía đàn yêu thú, không bao lâu sau đã nhắc lên một trận gió tanh mưa máu.

...

Trần Trầm tiện tay chém chết bốn gã Kim Đan yêu tộc, sau đó không chút trì hoãn, xông về phía những Kim Đan khác.

Quanh năm tác chiến cùng thiên kiêu, hôm nay lại chiến với mấy tên... phạm nhân này, Trần Trầm chỉ cảm thấy toàn là thói cá nát tôm.

Vạn Hóa Thần Phong một kiếm chém xuống, mặc kệ người cầm l
à Lang Nha Bồng hay là Cốt Đầu Bồng, kể cả Đại Khảm Dao, Đạ
i Thuần Bài cũng không thoát khỏi số mệnh, yêu cùng pháp bảo đ
ều một phân thành hai.

Trần Trầm nhàn nhã sải bước trên chiến trường, phàm là yêu tu, q
uản người Kết Đan sơ kỳ hay Kết Đan đỉnh phong, chống đỡ đều
là vô ích.

Trên chiến trường, vô luận là ai cũng đều không rời mắt khỏi thân
ảnh Trần Trầm.

Người này, kiếm này, quá mức chói mắt, muốn không bị chú ý cũ
ng khó.

- Thiên Vân Tông Thánh tử lại cường đại đến mức như vậy!?

- Khó trách thân gia hấn phong phú như thế.

- Ta thấy Tiêu Vô Ưu làm tông chủ không lâu đâu, đồ đệ này của
hắn quá mức nghịch thiên!

Nghe thấy những lời nghị luận kia, trên trán Tiêu Vô Ưu thăm ra
một tầng mồ hôi. Không ngờ chỉ một thời gian ngắn không gặp, đ
ồ đệ lại khủng bố đến mức này!

Cái này khiến ăn chịu áp lực thật lớn.

Áp lực lớn, hấn ra tay cũng ngày càng nặng, khiến yêu tộc Nguyê
n Anh trung kỳ chiến đấu với hắn cũng áp lực lớn theo.

Yêu tộc kia đương nhiên cũng chú ý đến tồn tại chói mắt giữa chi
ến trường, có điều... Liên quan cái rắc gì đến tên này hả?

Còn có phản ứng dây chuyền sao?

Nghĩ đến đây, hấn cao giọng hô:

- Hổ Hung! Đi giết tên thiên tài kia!

Dứt lời, một gã Nguyên Anh Yêu tộc đang bị một đám Kim Đan vây quanh ngửa đầu gào lên một tiếng, cứng rắn nghênh diện hai kích, vọt ra khỏi vòng vây, bay về phía Trần Trầm.

Nghe thấy hai chữ “thiên tài”, không cần nghĩ Trần Trầm cũng biết là nói mình. Hấn không chút do dự, trở tay vung ra một kiếm, kích liệt va chạm cùng lưỡi đao dài ba mét trong tay Hổ Hung.

Keng!

Một tiếng bạo nổ, lưỡi đao khổng lồ lập tức xuất hiện lỗ thủng.

Hổ Hung ghen hống nhìn trân trối, không đợi hấn kịp phản ứng, Trần Trầm đã chém ra một kiếm, đồng thời mở miệng trào phúng.

- Chỉ bằng ngươi cũng dám xưng Nguyên Anh?

Nghe vậy, Hổ Hung ùng ùng nổi giận, ngửa đầu gầm thét một tiếng, sau đó biến thành một đầu mãnh hổ khổng lồ cao bảy tám chục mét.

Mãnh hổ hung hăng chụp vào đầu Trần Trầm.

Trên móng vuốt sắc bén bao phủ linh khí dày đặc, vạch vào không khí phát ra một tiếng rít dài.

Trần Trầm giơ kiếm ngăn cản, một tiếng nổ vang, cả người bị đánh bay ra xa mấy chục mét, bất quá, một cái móng của Hổ Hung cũng bị chém rụng.

- Kiếm kẻ này có thể phát linh?

Hổ Hưng nhìn móng vuốt của mình, trong cặp mắt to như đèn lồng tràn đầy khiếp sợ.

Pháp bảo dù có cường thịnh thì cũng phải có hạn độ, thế nhưng kiếm trong tay hấn rốt cuộc là cái quý gì? Có băng hàn chi lực cực mạnh thì cũng thôi đi, vậy mà còn có thể trăm phá linh lực!?

Trần Trầm cười dài, nếu sớm có Vạn Hóa Thần Phong trong tay, lúc trước hấn cần gì đi cướp Phá Phong Chùy?

Phá Linh... Chuyện này có đáng gì?

Hơn nữa, trải qua một trận này, xem như hấn hoàn toàn có lòng tin.

Nguyên Anh sơ kỳ bình thường cũng chỉ như vậy, bất quá cường đại hơn Khương Nhiên một chút mà thôi.

Sau trận chiến với Khương Nhiên, tu vi Luyện Thể của hấn đã đột phá, thực lực tăng lên không nhỏ, hơn nữa, Luyện Thể dễ dàng che giấu hơn so với Luyện Khí, hấn có thể tùy ý thi triển, chỉ cần trên người không phát ra ánh sáng, người bình thường căn bản không nhìn ra vấn đề.

Chỉ có thể cảm thấy hấn rất trâu.

- Phá linh mà thôi, cũng chẳng có gì hiếm lạ, ra đây, chiến với ta một trận thống khoái! - Trần Trầm quát khẽ một tiếng, chủ động vọt về phía cường giả Nguyên Anh.

Giờ phút này, đám tu sĩ Đại Tấn ngả nghiêng trong gió.

Mức độ cường đại của Thiên Vân Tông Thánh tử đã vượt quá trí tưởng tượng của bọn họ.

Một cái Kim Đan đòi đánh đòi giết một cái Nguyên Anh, trong th

ế giới quan của bọn họ, chuyện này tuyệt đối không có khả năng phát sinh.

Được chú ý, Trần Trầm càng thêm khoái trá.

Cảm thấy “Thành địa vị” của mình đang không ngừng tăng lên.

Một một kiếm chém ra, trong đầu đều vang lên âm thanh:

“Thành địa vị +1”

“Thành địa vị +1”

...

Nửa khắc sau, Trần Trầm ra sức đuổi theo Hồ Hưng, chém ra một kiếm, kiếm quang độ khoảng 4 ~ 5 mét, trực tiếp chém xuống đầu hồ không lồ của Hồ Hưng.

- Nguyên Anh cường giả cũng chỉ như thế!

Khẽ thờ dài một tiếng, Trần Trầm lấy ra yêu đan của Hồ Hưng.

Mắt thấy kim giáp tương lãnh phía dưới vẫn đang điên cuồng chém giết cùng bày yêu thú, hấn hít sâu một hơi, trên người mơ hồ tỏa mát ra thất thái chi quang, một khắc sau, toàn bộ linh khí trong phạm vi hơn 1000 mét đều bị hấn hấp thu vào cơ thể.

Hô!~

Trần Trầm hạ xuống đất, phun ra một ngụm trọc khí, sau đó hung hăng cắm Vạn Hóa Thần Phong vào đất!

Thuận miệng hô to một danh tự mà hấn cảm thấy rất lợi hại.

- Tiếp ta một chiêu Vạn Kiếp Độ Hồn! PHÁ...!

Ầm ầm!

Phía trên đàn thú, mấy trăm đạo lôi đình đồng thời đánh xuống, trực tiếp hóa kiếp cho hàng trăm yêu thú.

Mà lúc này, được hiệu trong người Kim giáp tướng lĩnh còn chưa tan hết, chỉ có thể chém lung tung trong không khí để phát tiết bất mãn.

Chương 157: Nghèo Khó Hạn Chế Phạm Vi Tướng Tượng

Chém bảy tám đạo, kim giáp tướng lĩnh ngã lăn ra đất, toàn thân run rẩy, miệng sùi bọt mép.

Muốn “vú” thực lực đương nhiên cũng phải chịu tác dụng phụ, hiệntại tác dụng phụ đến rồi.

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm có chút kinh ngạc, người này là thủ lĩnh của đám quân sĩ phía dưới, tuyệt đối không thể chết được.

Nghĩ vậy, hắn lập tức chạy đến đỡ kim giáp tướng lĩnh lên.

- Huynh đệ, ngươi không sao chứ?

Kim giáp tướng lĩnh miệng sùi bọt mép, thần sắc bi phẫn, nhưng lại nói không ra lời.

Bất quá, trong lòng hấn lại mắng không ít.

Nếu người sớm ra tay một chút, ta sao phải chịu tội như vậy?

Giờ còn chạy đến hỏi ta có sao không? Ta uống phí một nửa thân gia, còn phải thừa nhận phản phệ của đan dược, còn có thể không sao được hả?

Nhìn thấy ánh mặt bi phẫn của kim giáp tướng lĩnh, Trần Trầm lập tức “hiểu ra”, trình trọng nói:

- Huynh đệ, ta hiểu ý người, yên tâm, chúng ta nhất định sẽ thủ vãng thành thứ mười sáu.

Dứt lời, Trần Trầm vứt kim giáp tướng lĩnh xuống đất, lại lần nữa bay lên trời.

Kim giáp tướng lĩnh thì tiếp tục nằm trên mặt đất sùi bọt mép.

...

Trần Trầm lơ lửng trên không, trong đám tu sĩ Yêu tộc đã không ai dám cùng hấn đối mặt.

Tên này quá mức biến thái rồi, Kim Đan kỳ lại có thể giết Nguyên Anh kỳ, quả thực là văn sở vị văn.

Đừng nói bọn họ, ngay cả mấy tên Nguyên Anh yêu tộc cũng có hơi sợ rồi.

Trí tuệ bọn họ không thua Nhân tộc, đương nhiên biết rõ hàm ý trong đó.

Tâm tư Yêu tộc Nguyên Anh trung kỳ dẫn đầu bắt đầu lung lay...

Kỳ thật, bọn họ vốn không có ý định công phá thành thứ mười sáu

u, mục đích bọn họ tới đây chỉ là để kiểm chế, phòng ngừa tu sĩ thành thứ mười sáu chạy ra ngoài trợ giúp.

Trọng điểm của Yêu tộc lần này thật ra là một tòa thành khác.

Ai ngờ thành thứ mười sáu lại yếu như vậy, chỉ có sáu gã Nguyên Anh.

Trước đó, phát hiện ra điểm này, trong lòng hắn vô cùng chấn động. Thực lực kiểu này, mấy người bọn họ... dư sức công phá!

Ai ngờ lại xảy ra biến cố!

Nhưng dù là như thế, trong mắt hắn, thực lực thành thứ mười sáu vẫn là nhỏ yếu, chiến lực bảy tên Nguyên Anh thì đã sao?

Mấy tòa thành khác không phải có hơn mười tên à?

- Lần sau trọng điểm tiến công thành thứ mười sáu, thuận tiện chém chết tên thiên kiêu Nhân tộc kia. Lần này cứ nhận thua trước đi, để bọn họ tự đại một trận!

Nghĩ đến đây, Nguyên Anh yêu tộc hô to:

- Nhân tộc thế lớn! Chúng ta rút lui!

Nghe lệnh, chúng yêu không chút do dự, lập tức rút lui vào trong chướng khí, đám tu sĩ Đại Tấn truy kích một phen, lại chém chết thêm mấy tên Kết Đan yêu tộc, lúc này mới từ bỏ, quay về thành.

Thắng trận này, đại bộ phận tu sĩ sĩ khí tăng vọt, bắt đầu kiểm tra chiến lợi phẩm.

Bất quá, cũng có người thút thít nỉ non, trận vừa rồi, mặc dù Yêu tộc tổn thất thảm trọng, nhưng phía tu sĩ Đại Tấn cũng chết không ít Kết Đan.

Trần Trầm yên lặng quay về thành, người chung quanh vô thức né tránh hắn.

Trước đó, trong mắt đám người, tên tiểu tử này cũng chỉ là một tiểu u bối hơi lợi hại một chút mà thôi, nhưng hiện tại người ta có thể chơi chết Nguyên Anh nha, dùng thái độ đối với Nguyên Anh để đối đãi hắn là chuyện vô cùng thỏa đáng.

Thiên tư bực này chỉ cần không vấp lạc, về sau chỉ sợ bọn họ đều phải ngược nhìn.

Nghĩ đến đây, không ít tu sĩ lộ vẻ nịnh nọt.

- Tu vi Thánh tử cái thế! Chúng ta bội phục!

- Đúng vậy! Nghe đồn Ma môn thiếu môn chủ Trương Thần dùng sức một mình đánh sụp Vô Tâm Tông, xem ra Thánh tử cũng không kém gì hắn!

...

Nghe mấy lời nịnh nọt này, Trần Trầm vô thức muốn cười, bất quá lúc này, lệnh bài đưa tin thoang thoang mùi thơm trong nhẫn trữ vật đột nhiên phát sáng.

- Có việc gì không?

Chỉ bốn chữ ngắn ngủn tựa như bằng hữu bình thường quan tâm nhau.

Nhưng sau trận đại chiến, nhìn thấy bốn chữ này lại khiến Trần Trầm cảm thấy đặc biệt ám áp.

Cỗ ám áp này cũng xua tan ngạo khí trong lòng hắn.

So với thiên kiêu của mấy cái đại tông môn kia, tu vi của hắn vẫn còn kém một chút, muốn đuổi theo bọn họ, hắn là phải cố gắng hơn nữa.

- Không ngại, yên tâm.

Trần Trầm cũng đáp lại bằng bốn chữ cao lãnh, sau đó thần sắc ngưng trọng nhìn về phía đám tu sĩ Đại Tấn.

- Hai người chạy đến mấy cái thành phụ cận dò thám thử, nhìn xem bọn họ gặp phải địch nhân dạng gì?

Nếu là lúc trước, hắn dám hạ lệnh cho chúng tu sĩ, bọn họ chắc chắn sẽ xì mũi coi thường. Nhưng hiện tại, địa vị của hắn trong thành đã có thể sánh với Nguyên Anh, cho nên hắn vừa dứt lời, liền có hai người một trái một phải bay dọc theo trường thành.

- Trải qua đại chiến lần này, mọi người đi nghỉ ngơi một chút đi, bắt quá phải tùy thời chuẩn bị chiến đấu, phòng ngừa yêu tộc phản công! - Tiêu Vô Ưu nói.

Nghe vậy, đám người lần lượt tản ra.

Đợi mọi người đi hết, Tiêu Vô Ưu vui vẻ nhìn sang Trần Trầm.

Độ tử này của hắn thật sự khiến hắn ngoài ý muốn nhiều lắm, vậy mà lại giúp hắn tìm được cảm giác áp bách lúc tuổi trẻ tranh phong cùng những thiên kiêu khác.

- Đồ đệ, ngươi có suy nghĩ thế nào về trận này? - Tiêu Vô Ưu hỏi.

- Thực lực chúng ta vẫn còn quá yếu! - Trần Trầm thở dài, qua một trận chiến, hắn nhận không được hoài niệm Ma môn.

Đừng nhìn Đại Chu Ma môn chỉ hơn bọn họ có 3 vị Nguyên Anh, thế nhưng Ma môn am hiểu phối hợp nhau, phát huy chiến lực hơn

n xa chúng tu sĩ Đại Tấn.

Hơn nữa, điểm mấu chốt chính là tu sĩ Ma môn tín nhiệm lẫn nhau, có thể giao lưng cho đồng bạn.

Còn tu sĩ Đại Tấn lại chi năm xẻ bảy, mỗi người tự chiến.

Nói thật, dù cho tu sĩ Đại Tấn có nhân lên hai lần cũng chưa chắc là đối thủ của Ma môn.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là đặt Trần Trầm hấn ở ngoài.

- Cái đó thì biết làm sao đây? Thực lực Đại Tấn ta... Chính là như thế! - Tiêu Vô Ưu chau mày, vẻ mặt sầu lo.

- Sư phụ, trong cứ điểm thật ra có bán một thứ gọi là thủ thành linh pháp, 5000 trung phẩm linh thạch một cái, một pháo bắn ra có thể so với một kích của Nguyên Anh tu sĩ, tiêu hao 200 trung phẩm linh thạch mỗi lần bắn. - Mắt Trần Trầm lóe sáng, nói.

Tiêu Vô Ưu thế nhưng lại lát đầu:

- Khí bộ Ma môn cũng có thứ tương tự, bất quá uy lực có hơi yếu, thứ này đánh yêu thú bình thường thì được, nhưng yêu tu lợi hại đều có thể né tránh, cho nên... Có hơi gân gà!

- Mua hơn mười cái, xếp vòng, lần lượt bắn, xem hấn tránh thế nào! - Trần Trầm cười lạnh.

Nghe vậy, Tiêu Vô Ưu hít một ngụm khí lạnh, cái này mà là chiến tranh gì, là đốt linh thạch thì có!

Cũng chỉ có đồ đệ tùy tiện có thể xuất ra 10 cái nhẫn trữ vật của hấn là nghĩ ra được!

Tiêu Vô Ưu không nói tiếp, Trần Trầm lại nói:

- Hộ thành đại trận này tuy hùng vĩ, nhưng lực phòng hộ quá yếu, chúng ta trước hết cần bố trí thêm trận pháp.

Nghe hẳn đề nghị, Tiêu Vô Ưu vẫn như cũ lắc đầu.

- Thông thường, phạm vi trận pháp có hạn, chỉ có thể ngăn cản được vài dặm tường thành, yêu tu sẽ công kích đoạn tường thành khác, phòng tuyến thành thứ mười sáu có hơn trăm dặm, làm vậy chỉ có thể chuyển chiến trường...

- Vậy thì bố trí hai mươi trận pháp, bảo vệ toàn bộ phòng tuyến thành thứ mười sáu của chúng ta. - Trần Trầm vung tay.

- ...

Tiêu Vô Ưu lúng túng không biết nói gì.

Quả nhiên, nghèo khó hạn chế sức tưởng tượng của hẳn, trong mắt t thỏ hào, thế giới hoàn toàn khác biệt nha!

Trầm mặc hồi lâu, Tiêu Vô Ưu lộ vẻ phiến muộn.

- Đồ đệ, người đoạt Vô Tâm Tông bảo khố, ta biết người có nội tình bực này, nhưng nếu để một mình người xuất ra tài nguyên, vậy cũng quá thiệt thòi cho người...

- Nhưng nếu bảo mọi người ra, chưa chắc bọn họ đồng ý... Huống chi, bọn họ cũng ra không nổi...

Nghe vậy, Trần Trầm nhíu mày:

- Ra không được à? Bán mình!

Tiêu Vô Ưu đen mặt, bán mình? Ai có thể đáp ứng chứ? Thiệt thòi cho đệ tử nghĩ ra được! Mọi người đều là tu sĩ có phẩm hạnh đá

y!

Lúc này, hai tên tu sĩ đi thám thính đã trở về, sắc mặt tái nhợt.

- Thánh tử... Thành thứ mười lăm hiện tại vẫn còn kịch chiến! Ta từ xa nhìn lại, yêu tộc xuất động mười vị Nguyên Anh yêu tu!

- Tình huống thành thứ mười bảy cũng không khác lắm, tuy nhiên, Nguyên Anh yêu tu chỉ có chín vị, nhưng đã có gần trăm tên Kim Đan kỳ.

Nghe được đáp án này, thần sắc Tiêu Vô Ưu trở nên mười phần nể.

Tiến công cỡ đó nếu đánh vào thành thứ mười sáu, chỉ sợ là kết cục thành sụp người vong.

Nghe vậy, Trần Trầm nghiêm túc lắc đầu:

- Không, các người nhìn nhầm rồi, thành thứ mười sáu cùng thành thứ mười bảy gặp hơn mười lăm tên Nguyên Anh yêu tộc tiến công! Mà chúng ta rất có thể cũng gặp phải tiến công như vậy!

- Hả??

Hai người hai mặt nhìn nhau, đờ ra, không đợi bọn họ kịp phản ứng, một đồng linh thạch xuất hiện trước mặt bọn họ.

- Gặp những người khác, biết nên nói thế nào chưa? Có mấy tên Nguyên Anh?

- ... Đã biết, có hơn mười lăm tên, trong lúc nhất thời đếm không xuể. - Hai người trăm miệng một lời.

Trần Trầm mỉm cười, còn Tiêu Vô Ưu bên cạnh thì không ngừng co gượng cơ mặt.

Đệ tử này... Muốn hù chết đám tu sĩ Đại Tấn trong thành...

Chương 158: Thánh Tử, Làm Khó Người Rồi!

Một lúc lâu sau, đại trận tựa như tám mà trời không biết kéo dài bao nhiêu từ từ âm đạm.

Trong thành thứ mười sáu, giờ phút này, đám tu sĩ Đại Tấn đã hoàn toàn buông lỏng, xem ra chiến trận ở các thành trì khác cũng đã chấm dứt.

Lần đầu tiên đối chiến cùng Yêu tộc, mọi người đương nhiên muốn tự lại bàn bạc một phen.

- Thực lực yêu tộc quả thực rất cường, mấy tên Nguyên Anh yêu tộc kia đều có pháp bảo bảo mạng, linh trí cũng không thấp.

- May mà lần này ta chém chết một gã Kết Đan, lấy được nội đan của hắn, thứ này có lẽ đã đủ để sắm một viên đan dược tăng tu vi.

...

- Không ổn!

Kim Đan tu sĩ nọ vừa dứt lời, ngoài cửa đột nhiên vang lên một tiếng quát khê.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trần Trầm cùng Tiêu Vô Ưu

u lạnh lùng bước đến, trong mắt ngưng trọng tựa như sắp có đại nạn lâm đầu, khiến chúng tu sĩ không khỏi khản trương.

Đây là có chuyện gì? Đã xảy ra cái gì kinh thiên đại sự rồi hả?

Không đợi mọi người hỏi, Trần Trầm đã chủ động mở miệng:

- Phòng thủ của thành mười sáu quá yếu, hôm nay, mấy tên... Yêu tộc kia chỉ là đến dò xét mà thôi, lần sau thật sự đến, chúng ta tất ngăn không nổi.

- Trên thực tế, nếu như không phải do ta cường hành bạo lộ thực lực, sợ rằng không thủ được thành.

Đám người yên lặng không biết nói gì.

Thật thế sao? Hôm nay thật sự chỉ là thăm dò, nhưng thăm dò như vậy không khỏi quá mức khoa trương nha?

- Thánh tử, chúng ta nên làm sao bây giờ? Nếu không ngày mai đi đến cứ điểm mua thêm một mớ đan dược tăng tu vi, người thấy thế nào? - Có tu sĩ Kim Đan đề nghị.

Trần Trầm quả quyết lắc đầu, trầm giọng nói:

- Quá chậm, nói không chừng đến lần thứ hai liên minh Yêu tộc công kích, đám đan dược kia còn chưa tiêu hóa xong đâu, chúng ta cần chính là đại trận phòng hộ, còn có linh pháo thủ thành!

- Hả? - Đám người ghen hống nhìn trân trối.

Trần Trầm kiên nhẫn giảng giải một phen.

Mọi người càng thêm khiếp sợ, nếu là theo kế hoạch của Thiên Vân Tông Thánh tử, tất cả bọn họ có táng gia bại sản cũng không đáp ứng nổi...

Cái này... Sao bọn họ có thể nguyện ý?

Nói thật, đa phần mọi người đều ích kỷ, của cải của mình dùng và o việc công, nói kiêu gì cũng thấy thua lỗ.

Đối với phản ứng của bọn họ, Trần Trầm cũng không cảm thấy ng oài ý muốn, bất quá, ánh mắt lại càng thêm bi tráng, lâm bảm:

- Trương Kỵ, nếu như người nhìn thấy trong Yêu tộc có thiên kiêu như ta, ý nghĩ đầu tiên sẽ là gì?

Đứng một bên, nghe vậy, Trương Kỵ lộ vẻ nghiêm túc:

- Kẻ này nếu không chết... Tất là họa cho tộc ta!

Tuy hẳn không tham chiến, nhưng lại quan khán toàn bộ chiến cuộc, xét về mặt trợ uy cũng coi như cống hiến không nhỏ.

Trần Trầm thỏa mãn gật đầu, Trương Kỵ càng ngày càng thôi minh rồi!

Nếu như nói thiên mệnh chi tử đều cần một quá trình phát triển, rất rõ ràng, Trương Kỵ hiện đang ở giai đoạn phát triển.

Tuy trong lòng thỏa mãn, nhưng ngoại mặt Trần Trầm lại giả vờ kh hó xử.

- Mọi người biết vì sao vừa nãy ta cường hành bạo lộ thực lực kh ông? Trên thực tế, ta cũng không muốn như vậy, để tránh cho Yêu tộc nhằm vào...

Nghe một phen ngôn luận, trong lòng mọi người đều cảm thấy kh ản trương, bởi vì nếu đặt mình vào hoàn cảnh như vậy, bọn họ cũ ng sẽ như Trương Kỵ, có cùng suy nghĩ.

Kim Đan trảm Nguyên Anh, nhân vật bực này nếu như không diệt thì... Thật không nói nổi!

Thế nhưng mọi người cũng biết, chuyện này thật sự không thể trách Trần Trảm, nếu hắn không xuất lực, đừng nói lần sau, sợ là lần này cũng thủ không nổi thành.

Đang lúc mọi người bắt đầu dao động, hai gã Kim Đan đi thám thính tình huống đã quay trở về, bất quá, sắc mặt bọn hắn càng thêm kinh hoàng, thậm chí có thể nói là vô cùng hoảng sợ.

Một trong hai người cũng đã bị thương.

- Tiêu tông chủ... Ta đi đến thành thứ mười lăm điều tra tình huống... Thực lực Yêu tộc công kích bọn họ vô cùng cường đại, Nguyên Anh đã vượt qua mười lăm tằm, nhìn thoáng quá không cách nào đếm rõ được.

Người bị thương càng tỏ vẻ sợ hãi, nói:

- Thành thứ mười bảy còn thảm hơn, ta đứng từ xa nhìn, có một gã Nguyên Anh yêu tu tự bạo, dù là cách mấy ngàn thước, cũng chắc chắn ta bị thương!

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Vô Ưu có hơi tái, lắm bầm:

- Hôm nay tiến công thành thứ mười sáu chỉ có tám gã Nguyên Anh, thật sự là bất thiên chi hạnh... Xem ra lần này đúng thật bọn họ chỉ đến dò xét.

Nghế, chúng tu sĩ Đại Tấn đều lộ vẻ tuyệt vọng, có một vài nữ tu hốt mắt đỏ lên, sắp khóc đến nơi.

Giờ phút này, bọn họ cảm giác mình đến không phải để thủ thành, mà là đi tìm chết!

Thấy vậy, Trần Trầm cảm thán, bất kể là sư phụ hay hai tên Kim Đan kia, đều đáng được một tràng pháo tay nha.

- Trần Trầm, chúng ta nên ứng phó thế nào? Sợ rằng muốn làm theo kế hoạch của người, nhất thời cũng không xuất ra được nhiều linh thạch như vậy...

Diệp Vô Sinh nhíu mày, có chút khó xử.

Trần Trầm hít sâu một hơi, thần sắc càng thêm bi thương, trong mắt lóe lên kiên nghị trước nay chưa từng có.

- Cái này... Tại hạ cùng thượng sứ Hạo Nhiên Kiếm Tông cũng có chút giao tình, nếu như không ngại... Có thể mượn được linh thạch, bất quá, chỉ mình ta đảm bảo là không được, cần mọi người chung tay...

Trần Trầm áp ứng, trên mặt tràn đầy khuất nhục, một bộ hết như mình sắp đi bán mình vậy.

- Trần Trầm, người nói thẳng ra đi, cuối cùng là cần chúng ta làm gì? - Diệp Vô Sinh trầm giọng nói.

Nghe vậy, Trần Trầm không nói hai lời, lập tức lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một đồng văn tự bán mình.

- Chư vị ký cái này, ngày sau chỉ cần bỏ ra 5000 trung phẩm linh thạch là có thể chuộc lại.

Đám tu sĩ Đại Tấn nhìn văn tự bán mình, khóe mắt co giật liên hồi.

Năm ngàn khối trung phẩm linh thạch!

Đó cũng không phải là một con số nhỏ, ở Đại Tấn, dù bọn họ “mà n ăn” không tệ, nhưng đại bộ phận, thân gia cũng đều không cảm

ra nổi 2000 khối trung phẩm linh thạch.

Nếu như tùy tiện thiếu nợ nhiều như vậy thì đến lúc nào mới có thể chuộc thân?

Đang lúc mọi người còn do dự, ngoài cửa có mấy tên tu sĩ khiêng một cái cang đến, trên cang là kim giáp tướng lĩnh vẫn còn đang run rẩy, không ngừng sùi bọt mép.

Thấy vậy, Trần Trâm lập tức bước đến gần, lẩm bẩm:

- Tướng quân... Cực khổ cho ngươi! Là Đại Tấn ta có lỗi với ngươi!

Nói xong lời này, hắn quay đầu nhìn sang chúng tu sĩ Đại Tấn, thần sắc cực kỳ bi thương.

- Vị tướng quân này... cùng chúng ta đến không được hai ngày, chúng ta còn chưa biết tên hắn, vậy mà giờ đã bị Yêu tộc đánh thành bộ dạng như vậy.

- Haiz, mình hữu không ngại gian nan đến giúp chúng ta, nhưng chúng ta thì sao? Ngay cả an toàn của hắn cũng cam đoan không nổi, nói thật, đây quả thật là sỉ nhục của Đại Tấn ta.

- Ngày sau nếu chuyện như vậy truyền ra, ta cũng ngại không dám xưng mình là tu sĩ Đại Tấn.

Hắn vừa dứt lời, kim giáp tướng lĩnh càng run rẩy lợi hại, ánh mắt gắt gao nhìn Trần Trâm.

Vãi!!! Lão tử thành bộ dạng như vậy còn không phải vì ngươi ra tay trễ sao? Giờ còn kéo lão tử đến đây mè nheo chuột giả từ bi? Có ý gì hả?

Thấy bộ dạng kim giáp tướng lĩnh thâm trầm như vậy, chúng tu sĩ

Đại Tấn đỏ mặt, xấu hổ không thôi.

Thế nhưng bán mình... Cái này quả thật...

Thấy vậy, Trần Trầm đứng lên, lấy ra khỏi Bạch Hồ lệnh lúc trước, bỏ vào tay Diệp Vô Sinh, trong mắt tràn đầy hàm ý.

Diệp Vô Sinh nhận lấy lệnh bài, trầm mặc hồi lâu, bưng tỉnh đại nộ, quát:

- Văn tự bán mình này... Diệp Vô Sinh ta ký! Nếu như ngay cả tánh mạng mình hữu cũng cam đoan không được thì còn xá gì thân này.

Nói xong, hắn trực tiếp cắn nát ngón tay, viết xuống văn tự bán mình, hơn nữa còn để lại khí tức của mình.

Bất quá, vừa ký xong, hắn đột nhiên cảm thấy có gì đó sai sai.

Sao vừa mới thay Trần Trầm xử lý một việc, hoàn thành hứa hẹn lúc trước, lại đem mình bán đi vậy hả?

Không đợi hắn kịp suy nghĩ cẩn thận, những người khác đã bị lây nhiễm cảm xúc của hắn, nhao nhao nhận lấy văn tự bán mình.

- Diệp tông chủ nói rất đúng! Nếu như ngay cả tánh mạng mình hữu cũng không thể đảm bảo, vậy thì còn xá gì thân này?

...

Một lát sau, Trần Trầm thu hồi văn tự bán mình, thần sắc bi tráng đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, hắn thiếu chút không nhịn được cười.

Nhưng mà nhìn bóng lưng của hắn, nội tâm đám tu sĩ Đại Tấn lại vô cùng nặng nề.

Thiên Vân Tông Thánh tử đi chuyến này không biết là còn phải c
hịu khuất nhục thế nào... Đường đường là một thiên kiêu, lại vì Đ
ại Tấn, vì thành thứ mười sáu mà hi sinh như thế, khiến cho bọn h
ọ cảm thấy có chút kính sợ.

Mắt thấy tấm lưng kia ngày càng xa, một Kim Đan tu sĩ nhin khô
ng được cao giọng hô:

- Thánh tử! Phần nhân tình này, ta khắc sâu trong tâm khảm!

Những người khác cũng nhao nhao biểu thị.

- Thánh tử! Làm khó người rồi! Ngày khác nếu có thể chuộc thân,
tạ hạ nhất định báo đáp tình nghĩa của Thánh tử!

- Thánh tử! Lên đường bình an!

Chương 159: 50 Khẩu Linh Pháo, 10 Tòa Đại Trận!

Trần Trầm dần biến mất trong chướng khí.

Sau đó, hắn chợt ngừng lại.

- Hệ thống, quanh đây thứ gì có giá trị?

“Có, bên trái, mười tám mét, có một nhánh độc thảo có thể hấp th
u chướng khí.”

...

Đợi đến khi trời dần sáng, Trần Trầm mang về mặt suy yếu về đến thành thứ mười sáu.

- Sư phụ... Linh thạch đủ cho thành mười sáu mua... trận pháp cùng linh pháp rồi, làm phiền sư phụ đi cứ điếm một chuyến, đồ đi tước nghỉ ngơi một lát.

Trịnh trọng giao mấy cái nhẫn trữ vật vào tay Tiêu Vô Ưu, Trần Trầm lão đảo đi vào thành.

Thấy vậy, đám tu sĩ Đại Tấn lặng yên không nói gì.

Nhìn bộ dạng thận hư của Thiên Vân Tông Thánh tử, tám chín phần trăm là bị thái dương bộ âm rồi.

Bất quá, bọn họ không dám nói, cũng không dám hỏi, chỉ có thể thở dài trong lòng.

Thánh tử vì Đại Tấn trả giá quá lớn!

...

Quay về chỗ của mình, Trần Trầm thoáng cái đã tỉnh táo lại, mở túi yêu thú ra.

Giờ phút này, Đậu Xanh trong túi yêu thú đã tỉnh, khí tức trên thân tăng vọt mấy lần, vậy mà có thể so với Kết Đan đỉnh phong. Chỉ có điều thân thể nó càng lúc càng... Xanh!

- Không biết Đậu Xanh có tác dụng áp chế Yêu tộc không nhỉ?

Trong lòng Trần Trầm lớp lớp bóp gở bàn tính.

Hiện tại, tu vi Luyện Thể của hắn đạt đến Kết Đan trung kỳ, Luyện Khí thì là Kết Đan sơ kỳ, hai bên phối hợp, cộng thêm Vạn Hóa

Thần Phong, đã có thể chém chết được mấy con gà Nguyên Anh Yêu tộc.

Nếu có thêm Đậu Xanh...

Nghĩ nghĩ, cuối cùng, Trần Trầm lại lắc đầu, Huyền Vũ chính là t hần thú, không đến thời điểm sinh tử quan đầu thì vẫn không nên xuất ra.

Đậu Xanh thức tỉnh, Trần Trầm đương nhiên mừng rỡ, bất quá, tr ong lòng hắn vẫn có một chút ưu sầu.

Chính là vì tu vi Luyện Thể của hắn tăng lên quá chậm, tuy biểu h iện ra là Kết Đan trung kỳ, cao hơn so với Luyện Khí, nhưng đó k òy thật là tu vi đổi được sau một trận chiến thê thảm với lôi kiếp.

Hiện tại không có... thứ kia, tu vi Luyện Thể cũng dừng lại.

Trái lại, Luyện Khí ngày một tiến bộ, xem ra không bao lâu nữa đ ã có thể vượt qua Luyện Thể rồi.

Chuyện này khiến Trần Trầm không thể không cân nhắc chịu khổ một chút... Đương nhiên, tốt nhất là không đau!

...

Trong khi hắn còn đang suy tư mấy thứ loạn thất bát tao này, một nửa Nguyên Anh trong thành đã kéo nhau chạy ra trăm dặm ngoài cứ điểm.

Nói đùa, đây là linh thạch bán mình của bọn họ đấy, dù trên đườn g không có cướp, nhưng cũng phải hộ tống một phen, thuận tiện g iám sát Tiêu Vô Ưu, xem hắn có lấy việc công làm việc tư hay kh ông.

Đợi đến khi trở về, sắc mặt mấy tên Nguyên Anh tu sĩ đều ửng hò

ng, một bộ kích động vì tiêu phí quá độ.

Xem bộ dạng kia, dường như là cả đời chưa từng tiêu tốn nhiều linh thạch như vậy.

- Năm... Năm mươi khẩu linh pháo, tổng cộng tốn hai mươi vạn trung phẩm linh thạch, một kích bắn vào Kết Đan cần 50 trung phẩm linh thạch, bắn Nguyên Anh cần 200 trung phẩm linh thạch, người giữ đi, sau này giao cho người đảm bảo.

Ngũ khí Tiêu Vô Ưu run run, đưa một cái nhẫn trữ vật giao cho Trần Trầm.

Trong mắt hắn, số linh pháo này chẳng khác nào mệnh tu sĩ Đại Tán.

Trần Trầm tiếp nhận nhẫn trữ vật, lấy linh pháo bên trong ra. Linh pháo dài khoảng độ năm mét, toàn thân được chế tạo bằng huyền thiết, vừa thô vừa cứng, bên trên khắc chằng chịt trận pháp.

Mà ở đuôi pháo có vị trí đặt linh thạch, nhìn kích cỡ, hẳn là một lần có thể bỏ vào 500 khối linh thạch.

- Hay là thử bắn một pháo xem sao? - Trần Trầm nhìn về phía mọi người.

Cả đám lắc đầu như trống bỏi, nói đùa, một pháo bắn ra khác nào chặt một tay bọn họ, sao có thể thử loạn được.

Đồ ở cứ điếm chắc chắn không có vấn đề, nhất định là vậy!

Sau khi giao linh pháo cho Trần Trầm, Tiêu Vô Ưu lại lấy ra một tấm trận đồ.

- Trận này tên là Nguyên Cương trận, chính là trận pháp phòng ngự nhất lưu, chỉ cần bố trí mười toàn là có thể hoàn toàn ngăn trở tr

ăm dặm phòng tuyến của chúng ta, giá bán trận đồ là 1 vạn trung phẩm linh thạch, bố trí một tòa Nguyên Cương trận cũng cần một vạn trung phẩm linh thạch.

- Cường độ phòng ngự như thế nào? - Trần Trâm hỏi.

- Chỉ cần nguyện ý bỏ ra linh thạch, dưới Nguyên Thần, tuyệt đối không công phá nổi. - Hai má Tiêu Vô Ưu run rẩy.

Trận pháp bực này so với đại đa số hộ tông đại trận ở Đại Tấn đều hơn xa.

Phải biết hộ tông đại trận chính là mấy ngàn năm tích lũy của môn phái mới có được đấy.

Trần Trâm thỏa mãn gật đầu, về phần mấy chữ “chỉ cần nguyện ý bỏ ra linh thạch” tự động bị hấn phớt lờ.

Đã có trận đồ, thành thứ mười sáu bắt đầu khí thế ngất trời bày trận.

Nguyên Cương trận không giống với đại trận hộ tông, cần có sự phối hợp của địa thế, thời khắc máu chốt thậm chí cần cải biến địa hình cho thích ứng với trận pháp.

Trận này thích ứng cực mạnh, có thể bố trí ở bất kỳ đâu, khuyết đi điểm duy nhất chính là tiêu hao quá nhiều linh thạch, thành phẩm quá lớn.

Nhưng thành thứ mười sáu cũng không có biện pháp, đạo phòng tuyến thứ hai có đại trận Thiên Mạc, bọn họ nào dám tùy tiện động chạm địa thế nơi này, lại càng không dám cải tạo trường thành.

Trăm dặm phòng tuyến, hơn trăm tu sĩ Đại Tấn làm việc suốt hai ngày mới bày xong mười tòa Nguyên Cương trận.

Có trận pháp, trong lòng chúng nhân có thêm một chút cảm giác an toàn.

Bất quá, cũng có người sinh nghi.

Lúc bố trí trận pháp, bọn họ từng gặp người của thành thứ mười lăm và thứ mười bảy.

Sau khi trò chuyện một phen, ngày đó hai thành đối mặt bao nhiêu địch nhân tự nhiên lộ ra chân tướng.

- Hẳn là chúng ta bị lừa?

Có tu sĩ xoắn xuýt một hồi, thế nhưng lúc này đã ký văn tự bán mình, có hối hận cũng đã muộn.

Thân là tu sĩ, bọn họ sao có thể ném thể diện, chỉ có điều là trong lòng đã sinh ra một chút khúc mắc với Trần Trầm.

Người này rất xấu, không thể dễ dàng tin hẳn!

Hơn mười lăm tên tu sĩ Nguyên Anh, ta khinh!

Thời gian trôi qua, người biết rõ chân tướng ngày càng nhiều, ánh mắt mọi người nhìn Trần Trầm cũng cùng thêm cổ quái.

Trần Trầm hoàn toàn không để tâm đến những ánh mắt này, một bộ phận liên quan đếch gì đến lão tử.

...

Bên kia, trong quân doanh thành thứ mười sáu.

Sau ba ngày bị tác dụng phụ hành hạ, rốt cuộc kim giáp tướng lĩnh cũng hồi phục được chút ít, có thể mở miệng nói chuyện, chỉ là vẫn không thể xuống giường.

Ba ngày này, ngày đầu tiên hắn sùi bọt mép, toàn thân run rẩy, ngày thứ hai là đau nhức kịch liệt tựa như đao xoắn, ngày thứ ba ngứa ngáy toàn thân, sống không bằng chết.

Tuy nhiên, sau khi trải qua mấy... thứ này, ý thức của hắn mười phần thanh tỉnh, cho nên trong ba ngày này, hắn đã hoàn toàn hạ quyết tâm.

Bất kể thế nào cũng phải rời khỏi thành thứ mười sáu! Chỗ này không phải chỗ cho người ở mà!

Vì vậy, vừa mới thanh tỉnh, hắn liền gọi thủ hạ tâm phúc của mình vào doanh trướng.

- Dương Khai... Đi cứ đi tìm sư huynh của ta, nhờ hắn nghĩ biện pháp điều ta đi khỏi đây, thành nào cũng được, miễn đừng là thành thứ mười sáu.

Tên quân sĩ gọi là Dương Khai kia muốn nói lại thôi.

Nói thật, mấy ngày nay, tu sĩ Đại Tấn rất chăm chỉ, hắn cảm giác có lẽ nên cho đám người này thêm một cơ hội.

Nhưng kim giáp tướng lãnh dường như nhớ đến cái gì đó, vẻ mặt quyết tuyệt lấy ra từ trong ngực một cái nhẫn trữ vật, giao cho Dương Khai.

- Dương Khai, người đi theo ta lâu như vậy, là người mà ta tín nhiệm nhất, làm việc cũng ổn trọng, ta vẫn luôn xem ngươi là huynh đệ mà đối đãi. Không đối gạt người, trong nhẫn này là toàn bộ gia tài của ta, giao nó cho sư huynh, để hắn giúp ta nghĩ biện pháp... Nếu như ta có thể rời khỏi thành mười sáu, các người cũng sẽ thoát ly khổ hải.

Thấy vẻ mặt quyết tuyệt của tướng quân, tu sĩ Trúc Cơ Dương Kh

ai cắn răng, cầm nhẫn trữ vật rời khỏi doanh trường.

Nhìn bóng lưng kia, kim giáp tướng lãnh lại lần nữa nằm lên giường, đồng thời nhẹ thở ra.

Sư huynh tuy rằng có chút tham tài, nhưng làm việc rất ổn trọng.

Tuy là táng gia bại sản, nhưng so mất mạng vẫn tốt hơn.

Chỉ sợ trước khi mình đi, Yêu tộc lại lần nữa xâm phạm.

- Mấy ngày gần đây, Yêu tộc nhất định đừng đến a...

Nội tâm kim giáp tướng lãnh thâm cầu nguyện, bất tri bất giác tiến vào mộng đẹp.

Chương 160: Quáy Rầy! Cáo Từ!

Không biết qua bao lâu, tiếng kèn hùng hồn lại lần nữa vang lên, khiến kim giáp tướng lãnh bừng tỉnh.

Nghe được tiếng kèn quen thuộc, kim giáp tướng lãnh khóc không ra nước mắt.

Nhân sinh khốn khó đã hoàn toàn vượt quá trí tưởng tượng của hắn, thật sự sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó mà...

Bên ngoài vang lên âm thanh tập kết của chúng tướng sĩ, kim giáp tướng lãnh hít sâu một hơi, thần sắc trở nên nghiêm nghị, gian na

n bước xuống giường.

Đã là mệnh, hấn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn phục tùng.

Biên quân Đại Hạ nào có đạo lý e sợ đối chiến! Quá lắm thì chết t rận thôi!

- Người đâu, mau mang ta ra tiền tuyến!

Nghe lệnh, hai gã quân sĩ vội chạy vào, nhìn thấy bộ dạng tướng quân nhà mình, một trong hai người khó xử nói:

- Đám tu sĩ Đại Tấn nói tướng quân ngài trọng thương chưa lành, tốt nhất không nên tham chiến, hết thầy cứ giao cho bọn họ là đượ c.

Kim giáp tướng lãnh nghe vậy, một cổ lửa giận trực tiếp xông lên đầu.

Hấn vốn cũng không muốn tham chiến đâu, nhưng đám tu sĩ Đại Tấn kia có chỗ nào đáng tin chứ hả? Giao cho bọn họ? Trừ phi họ o mẹ leo cây!

Nghĩ đến đây, hấn nghiêng răng nghiến lợi nói:

- Mang ta ra trận! Hôm nay ta muốn để mấy tên tu sĩ Đại Tấn kia nhìn xem cái gì mới chân chính là khí khái biên quân!

Hai tên quân sĩ nghe vậy lộ vẻ bất đắc dĩ, chỉ đành mang kiệu ra, khiêng tướng quân đi đến trước thành thứ mười sáu, đồng thời bà y trận.

Đến trước trận, kim giáp tướng lãnh lấy ra bản mạng chi bảo của mình, là một thành trường thương, dùng thương chống xuống đất, thần sắc nghiêm nghị.

Hiện tại, hấn cũng chỉ còn thanh trường thương này cùng với kim giáp mặc trên người mà thôi.

...

Thiên Mạc đại trận lần nữa xuất hiện.

Chúng tu sĩ Đại Tấn tập kết trên tường thành, nhìn bóng lưng bất khuất kiên nghị của kim giáp tướng lãnh bên dưới, không lộ cảm xúc.

Lúc này, Trần Trầm cũng xuất hiện trên tường thành, mắt nhìn về phía xa xăm.

Mọi người nhìn theo ánh mắt hấn, lộ ra vài phần u oán.

Lúc này đây, bọn họ đã xác định được mình bị Thiên Vân Tông th ánh tử lừa.

Cái gì mà thành thứ mười lăm, thứ mười bảy gặp hơn mười lăm vị Nguyên Anh, tất cả đều là dối trá.

Bất quá, hiện tại kết cục đã định, bọn họ cũng chỉ có thể chấp nhận, cùng lắm thì thầm mắng tên Thiên Vân Tông Thánh tử xảo quyệt kia vài câu.

Không bao lâu sau.

Âm thanh chấn động vô cùng quen thuộc lại lần nữa vang lên.

Cùng lúc đó, xa xa có mấy trăm đạo lưu quang đánh úp lại.

Trần Trầm nhìn mấy trăm đạo lưu quang kia, diện vô biểu tình, đợi khi chúng đến gần, đồng tử của hấn đột nhiên co lại.

Vãi! Mười bảy tên Nguyên Anh yêu tộc!

Tên đầu lĩnh Nguyên Anh trung kỳ lần trước vậy mà giờ lại là tiểu đệ.

Ngoài ra còn có gần trăm tên Kết Đan yêu tu.

- Đây là muốn diệt sạch thành thứ mười sáu chúng ta à?! - Trần Trâm không biết nên nói gì.

Những tu sĩ khác cũng chấn kinh đến á khẩu.

Vậy mà thực sự có hơn mười lăm tên Nguyên Anh đến công thành.

Đây chẳng phải nói... Thiên Vân Tông Thánh tử Trần Trâm đã dự đoán đúng?

Chẳng lẽ trước kia bọn đã hiểu lầm Thiên Vân Tông Thánh tử?

Nghĩ đến đây, đám người không hẹn mà cùng nhìn về phía thân ảnh cao ngạo đứng trên tường thành kia.

Chẳng biết sao, hiện tại bọn họ có cảm giác thân ảnh kia vô cùng cao lớn, đến nỗi có chút không dám nhìn thẳng.

Cảm nhận được ánh mắt sau lưng, Trần Trâm không quay đầu lại, thản nhiên nói:

- Trên chiến trường, nếu như ngay cả đồng bào Đại Tấn còn không thể tin, thử hỏi còn ai đáng tin nhiệm?

Lời này vừa ra, hai tên Kim Đan làm nhiệm vụ thám thính lúc trước thiếu chút nữa khóc lên, trong mắt tràn đầy ủy khuất, cứ như hai ai ngày trước bọn họ không hề nói láo vậy.

Thấy thế, đám tu sĩ Đại Tấn vô cùng xấu hổ, chủ động bước đến g

ần, nói:

- Huynh đệ, là chúng ta nghĩ oan cho người, chúng ta không nên dể dàng tin mấy lời ma quỷ của đám người thành mười sáu cùng thành mười bảy.

- Không sao, chúng ta chỉ là chân chạy mà thôi, hiểu lầm một chút có là gì, nói rõ ra là được, thế nhưng Thánh tử... Hai ngày này Thánh tử chịu đủ ánh mắt nghi vấn, tại hạ thật sự cảm thấy không đáng cho hấn!

Đám tu sĩ bán thân Đại Tấn nghe thế càng thêm xấu hổ, muốn nói lại không biết nói gì, chỉ có thể đem áy náy chuyển thành lực lượng chiến đấu, nhìn về phía mấy trăm đạo lưu quang xa xa.

Bất quá, giờ khắc này bọn họ đều cảm thấy mình nợ Trần Trầm một lời xin lỗi.

Nếu không phải Trần Trầm nhìn xa trông rộng, hôm nay chỉ sợ bọn họ phải táng thân tại đây.

Suốt mấy ngày bị mọi người nghi ngờ, Trần Trầm lại không hề gì thích một câu, càng không lên tiếng phản nản, chỉ một mình yên lặng gánh lấy tất cả, hôm nay hiểu lầm được hóa giải, hấn cũng không chế nhạo mọi người...

Phẩm hạnh tốt như thế... Tấm lòng bao la như thế...

Không hổ là thiên kiêu đương thời.

Mắt thấy mấy trăm đạo lưu quang ngày càng đến gần, Trần Trầm lạnh nhạt ra lệnh:

- Khởi trận.

Vừa dứt lời, trước tường thành, bình chương linh lực siêu dày liên

tục sáng lên, không chỉ che chắn trăm dặm phòng tuyến, mà ngay cả bầu trời cùng mặt đất cũng bị hoàn toàn phong tỏa.

Dưới ánh sáng của mười tòa Nguyên Cương trận, Thiên Mạc đại t rận thoát nhìn có vẻ ảm đạm không ít.

...

Nhìn đại trận trước thành thứ mười sáu, thần sắc Yêu tu Nguyên Anh hậu kỳ cảm đầu lạnh như băng, thanh âm khàn khàn nói:

- Hồ Uy! Cái này là phòng ngự bạc nhược mà ngươi nói?

Hồ Uy chính là thủ lĩnh Yêu tộc tiến công thành thứ mười sáu lần trước, nhìn thấy màn sáng còn dày hơn so với tường thành kia, hã n có chút xấu hổ gãi gãi đầu, nói:

- Đại ca, lần trước ta đến không phải như thế...

- Mẹ nó chứ, vất vả lắm mới đột phá được phòng tuyến của Hạo Nhiên Kiếm Tông, giờ ngươi bảo chúng ta tiến công cái tường đồng ng vách sắt này hả? Hồ Uy, ta thấy xương ngươi cũng cứng lắm đ ấy!

Nghe mấy tên Nguyên Anh yêu tu khác giận giữ mắng, Hồ Uy th ập phần hổ thẹn.

Lần này bọn họ tập kích không ít lực lượng, không nói đến Kim Đan cùng Trúc Cơ, chỉ riêng Nguyên Anh đã có 17 tên, đều là tin h nhuệ trong tinh nhuệ, không có tên nào là yếu kém cả.

Thế nhưng hã n cũng không nói dối, lần trước phòng ngự ở đây th ật sự rất yếu...

Thời điểm lũ yêu còn đang chần chừ không biết có nên tiến khôn g hay công, đàn yêu thú phía dưới đã điên cuồng vọt vào Hùng H

ồn trận.

Mắt thấy đám yêu thú sắp đánh vào trận pháp, tên tướng thành, một thiếu niên phong thần tuấn lãng đột nhiên vung tay lên, 50 khẩu linh pháo vừa thô lại vừa cứng chỉnh tề xếp trên tường thành.

Rầm rầm rầm!

Ba tiếng pháo nổ! Kinh thiên động địa!

Nhìn xuống, đàn yêu thú đã biến mất vô tung, trước trận pháp chỉ còn lại một cái hố to khổng lồ sâu mấy chục mét, bán kính có hơn trăm mét.

Thấy một màn như vậy, khóe mắt Yêu tu cảm đầu run rẩy không thể hô, chữ “Vương” trên trán đã xoắn thành chữ “Thổ”, giờ phút này hắn có loại xúc động muốn chụp chết Hồ Uy.

Thấy 50 khẩu linh pháp nhắm về phía mình, Yêu tu cảm đầu không chút do dự, lập tức xoay người bỏ chạy.

- Quấy rầy! Cáo từ!

Bất quá chỉ trong chốc lát, mấy trăm đạo lưu quang đã biến mất vô tung.

...

Mà lúc này, dưới trường thành, kim giáp tướng lĩnh còn chưa lấy lại tinh thần.

Nhìn trận pháp khủng bố cùng hố to kinh thiên gần trong gang tấc, hắn cứ ngỡ là mình đang nằm mơ.

Móa nó, đây thật sự là thành thứ mười sáu lúc trước sao?

Hay là hắn đang bị ảo giác?!

Phanh!

Thời điểm hắn còn đang kinh nghi bất định, một đầu Hồ yêu từ trên trời rớt xuống, rơi phía ngoài trận pháp khoảng năm mét, rõ ràng là vừa bị bắn cho một phát, nên mới rơi xuống đấy.

Nhìn Hồ yêu vẫn còn chưa hết hoảng sợ, kim giáp tướng lĩnh mới giật mình hoàn hồn.

Con mẹ nó! Thành thứ mười sáu không còn là thành thứ mười sáu nữa rồi!

Nếu như không phải hắn nhìn lầm, mười bảy tên Nguyên Anh là bị dọa bỏ chạy?!

Toàn bộ trường thành kéo dài vô định, có hơn trăm thành trì, thế nhung còn chỗ nào an toàn hơn chỗ này?

Kim giáp tướng lĩnh mừng rỡ không thôi, trên mặt tràn đầy vui sướng.

Bất quá, tươi cười thoáng cái cứng lại, hắn dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tay móc một khối thông tin lệnh bài từ trong ngực ra!

- Dương Khai! Dương Khai! Sự tình xử lý thế nào rồi?

Một lát sau, thông tin lệnh bài phản hồi.

- Đại nhân xin yên tâm! Cửa cái của ngài, ta đã an toàn giao qua rồi! Trong vài ngày nữa điều lệnh sẽ xuống tới! Chúng ta không cần phải nơm nớp lo sợ ở thành thứ mười sáu nữa rồi!

Nghe vậy, thông tin lệnh bài trong tay kim giáp tướng lĩnh cạch

một tiếng, rơi xuống mặt đất. Khóe mắt hấn ngấn lệ.

- Ta....

Không biết mắng câu gì, kim giáp tướng lãnh ném trường thương trong tay, nằm vật ra đất.

Nhìn bầu trời bao la, hấn bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Từ khi đi đến thành thứ mười sáu, rốt cuộc hấn đã làm được gì?

Sao lại táng gia bại sản thế này? Táng gia bại sản thì thôi đi, vấn đề là táng gia bại sản để đổi được gì?

Nhân sinh... Vì sao cứ mãi gian nan như vậy?

Chương 161: Đây Chính Là Chiến Hữu!

Thấy kim giáp tướng lãnh nằm trên mặt đất run rẩy, Trần Trầm nhíu mày.

Chẳng lẽ người này có chứng sợ hãi chiến trường? Sao vừa ra trận là nằm vật ra đất phát run thế kia?

Tuy trong lòng có chút tiếc hận, nhưng hấn vẫn bay đến đó.

Nói thế nào đi nữa thì người này mặc dù bản thân trọng thương nhưng vẫn nguyện ý ra chiến trường, chỉ riêng phẩm chất đó đã đủ khiến người khâm phục.

- Tướng quân, người bị thương, cần gì phải miễn cưỡng tham chiến?

Trần Trâm bước đến bên cạnh kim giáp tướng lĩnh, đỡ hẳn lên.

Nhìn thấy Trần Trâm, ánh mắt kim giáp tướng lĩnh đã dần dần có tiêu cự, chỉ có điều trong mắt vẫn còn mờ mịt, thì thào nói:

- Đại huynh đệ, Đại Tấn người định đánh xong trận này không phát triển nữa à? Bằng không thì sao lại tốn hao thật lớn như thế chỉ để thủ thành?

Nghe vậy, ánh mắt Trần Trâm tối xuống, thờ dài nói:

- Yêu tộc không diệt, có nơi nào là nhà? Tu sĩ Đại Tấn ta tuy nhỏ yếu, nhưng lại dám liều!

Nghe hẳn nói, kim giáp tướng sĩ ngồi thẳng dậy, xoa xoa khóe mắt, dùng ngữ khí vô cùng bi phẫn nói:

- Vậy sao người không nói sớm?

- Sao hả? - Trần Trâm lộ vẻ nghi hoặc.

Nói hay không nói thì liên quan gì người? Huống chi ba ngày này người phát bệnh, bảo ta nói với người thế nào?

- Không có gì... Vậy tại hạ trở về nghỉ ngơi. - Kim giáp tướng lĩnh có khổ mà không nói được, chỉ có thể yên lặng nuốt xuống bi phẫn, chống trường thương dẫn đầu quân sĩ quay về đại doanh.

Dưới hào quang trận pháp, tám lưng kia đặc biệt thê lương.

Đợi tiến vào nội thành, kim giáp tướng lĩnh đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, lập tức lấy ra một khối thông tin lệnh bài, há miệng liền má

ng:

- Đồ chó chết nhà ngươi, không phải chỉ đắ tội ngươi thôi sao? Vậy mà điều ta đến thành thứ mười sáu? Ha ha, chỉ có sáu gã Nguyễn Ân Anh!

- Mà vậy thì sao? Lão tử dù có chết trận ở đây cũng phải mắng ngươi một câu! Đậ móa cả nhà ngươi!

Một lát sau, bên kia vang lên âm thanh tức giận.

- Ngươi chờ đó cho ta, vốn có người cầu tình, nói với ta ngươi biết t sai rồi, ta còn suy nghĩ mấy ngày nữa điều ngươi về, hôm nay xem ra ngươi muón đầ đầu xuống cống rồi!

- Tốt, rất tốt! Ta nói cho ngươi biết! Ngươi chuẩn bị ở lại thành thứ mười sáu vĩnh viễn đi!

Nghe thế, kim giáp tướng lãnh hết sức hài lòng, tiện tay ném thông tin lệnh bài đi.

- Mẹ nó! Cuối cùng lão tử cũng cơ trí được một lần, đắ tội tên thủ trưởng chó má kia lần nữa chẳng phải xong việc à? Hắc hắc!

...

Trần Trầ quay về tường thành, thu 50 khẩu linh pháo vào nhữn t rữ vật.

Đáng tiếc, một mình hắ không thể điều khiển được mấy khẩu linh pháo, bằng không, Nguyễn Ân cường giả có lợi hại hơn hắ cũ ng dám đánh đắ.

Đám tu sĩ Đại Tấn nhìn cường giả Yêu tộc chạy tứ tán, thần sắc vô cùng phức tạp.

Hiện tại an toàn thì an toàn rồi đấy, nhưng một vấn đề khác lại ph
át sinh.

Người ta không đánh với bọn họ, bọn họ lấy đâu ra linh thạch chu
ộc thân?

Nếu như bản mình không phải trả tiền... Vậy bọn họ nguyện bán
thêm lần nữa đấy!

Trần Trầm nhìn chúng tu sĩ Đại Tấn, cũng cảm thấy có chút đau đ
ầu.

Cầm nhiều văn tự bản mình như vậy, nếu như đám người này khô
ng có thu nhập, vậy thì hẳn rất có thể sẽ bị bệnh “thiếu máu” thật
đấy.

Cũng không thể đưa mấy ông chủ bà cô này vào kỹ viện được.

Bất quá, cũng có một chút kinh hỉ, đó chính là tu sĩ Đại Tấn đã đo
àn kết hơn so với lúc trước.

Giờ phút này, bọn họ không còn chia rẽ nữa.

Cùng một thế giới, cùng một mộng tưởng, hôm nay, trên người bọ
n họ đã có chung nhãn hiệu: Tu sĩ bán thân.

Có cùng mục tiêu, đó chính là kiếm linh thạch chuộc thân.

Mọi người có cùng chung chí hướng đương nhiên đoàn kết không
ít, trái lại, vì không có bản mình, Tiêu Vô Ưu nhìn có vẻ lạc loài.

...

Đang lúc Trần Trầm còn đang suy tư mấy chuyện loạn thất bát ta
o, một khối thông tin lệnh bài trong nhẫn trữ vật đột nhiên sáng lê
n.

- Thành thứ mười đến thành thứ hai mươi nghe lệnh, thành thứ mười lăm gặp hơn hai mươi yêu tu Nguyên Anh tiến công, tràn đầy nguy cơ! Nếu như có lực lượng trống, mau chóng đến cứu viện!

Nhìn thấy mệnh lệnh này, Trần Trầm có chút xấu hổ, rất rõ ràng là đám yêu tu kia đã dồn hết lực lượng về thành thứ mười lăm.

Có nên đi giúp hay không?

Trần Trầm vô thức nhìn về phía Tiêu Vô Ưu.

Thần sắc Tiêu Vô Ưu ngưng trọng, căn bản không chút do dự, trầm giọng nói:

- Lưu lại một Nguyên Anh giữ thành, phòng ngừa ngoài ý muốn, những người còn lại theo ta tiến về thành thứ mười lăm, Kim Đan tu sĩ đi hay không, tự bản thân quyết định.

Dứt lời hần lập tức bay thẳng đến thành thứ mười lăm.

Đám Kim Đan tu sĩ cũng nối gót theo sau, nói đùa, bọn họ còn muốn chuộc thân đấy, không chiến sao được?

Dù sao thủ thành thay người ta cũng không có quá nhiều áp lực, t hấy tình huống không đúng, lập tức bỏ chạy là được. Người khác còn có thể nói gì!?

Thấy vậy, Trần Trầm cũng nhanh chóng đuổi theo.

Nhìn thấy Trần Trầm, Tiêu Vô Ưu lộ ra tươi cười.

Đồ đệ nhà mình dù hay hổ người, nhưng nội tâm vẫn hiểu rõ đạo lý đấy!

- Đồ đệ, có lẽ ngươi không biết, sau khi chiến tranh chấm dứt, Nh

ân tộc sẽ căn cứ công tích của các thế lực mà ban thưởng cùng nâng đỡ, đây cũng là nguyên nhân mà môn phái nắm giữ Nhân tộc sắc lệnh nhanh chóng quật khởi sau khi trở về.

- Giống chúng ta thủ thành, đương nhiên thủ càng tốt thì công lao càng tốt, nếu thỉnh thoảng có thể trợ giúp những thành khác, vậy thì càng tốt hơn.

Nghe vậy, Trần Trầm như nghĩ ra cái gì đó, liền hỏi:

- Vậy nếu như thường xuyên cầu viện thành khác, chẳng phải công tích sẽ bị giảm xuống sao?

- Đó là đương nhiên, đạo phòng tuyến thứ hai ngoại trừ hơn trăm thành trì còn có hai chi đội ngũ đặc thù, một khi đại trận phòng hộ bị công phá, hai chi đội ngũ này sẽ nhanh chóng xuất hiện cứu viện, đồng thời tuyên bố lệnh cầu viện đối với các thành phụ cận.

- Một khi ban bố lệnh cầu viện, thành trí có đại trận bị kích phá cũng bị ghi tội đấy!

Nghe Tiêu Vô Ưu giải thích, Trần Trầm đã hiểu rõ, đồng thời cũng có cách nghĩ khác.

Thành thứ mười lăm cách thành thứ mười sáu không đến trăm dặm, cho nên không bao lâu sau, mọi người đã chạy đến nơi.

Lúc này đang là thời điểm đại chiến kịch liệt, chỉ nhìn không trung, song phương đã có hơn 30 vị Nguyên Anh tham chiến.

Ngoài ra, Thiên Mạc đại trận phía trên thành thứ mười lăm cũng đã bị oanh thành một cái động lớn.

Bên cạnh đại động, một đám Kim Đan đang đánh sóng đánh chết, gần như mỗi một khắc đều có người bị thương, vẫn lạc.

Nhìn thấy viện quân đột nhiên đến, thủ lĩnh thành thứ mười lăm, một lão giả Nguyên Anh hậu kỳ cảm động thiếu chút lệ nóng đóa nh tròng.

Hắn biết rõ đại trận bị phá sẽ nhanh chóng có viện quân đến, nhưng không ngờ lại đến nhanh như vậy.

Hơn nữa thoáng cái đến nhiều Nguyên Anh như vậy, còn có thêm mười mấy tên Kim Đan.

Xem ra đều là tu sĩ thành thứ mười sáu, chẳng lẽ thành thứ mười sáu không cần thủ sao?

Cái gì gọi là chiến hữu? Chính là đây! Quá cảm động rồi!

Nghĩ đến đây, hắn vội hô to:

- Đạo hữu thành thứ mười sáu, tình nghĩa lần này lão phu ghi tạc trong lòng, kính xin nhanh chóng xuất thủ, đội ngũ đặc thù còn cần một khoảng thời gian nữa mới đuổi tới. Nếu như lần này có thể thủ thành, thành thứ mười lăm ta tất có hậu tạ!

Nghe vậy, Tiêu Vô Ưu không chút do dự, lập tức tham chiến.

Những tu sĩ Đại Tấn khác cũng như thế, tuy tu sĩ Đại Tấn không dốc toàn bộ lực lượng, nhưng thành thứ mười lăm đột nhiên có nhiều trợ giúp như vậy, áp lực cũng giảm mạnh.

Trần Trầm đương nhiên cũng xuất thủ, bất quá lần này hắn đã học xong bớt thể hiện, chỉ đảo quanh trong đám Kim Đan yêu tu, chiến đấu cũng không lòe loẹt như trước.

Thế nhưng hắn vẫn bị chúng yêu liếc mắt nhận ra.

Xa xa, yêu tộc Hồ Uy thấy được Trần Trầm, hai mắt lập tức phát sáng, quát:

- Đại ca, hấn chinh là tên thiên kiêu Nhân tộc kia! Giết hấn!

Nghe tiếng hô, Trần Trầm á khẩu.

Mình đã điệu thấp vậy rồi mà vẫn bị phát hiện?

Chẳng lẽ đây chính là số mệnh của mình? Dù tận lực thu liễm phong mang, nhưng vẫn là ngôi sao sáng chói nhất trời đêm?

Không đợi Trần Trầm kịp đắc ý, tươi cười trên mặt của hấn đã cứng ng lại, bởi vì Yêu tộc thoáng cái xuất động năm tên Nguyên Anh đuổi theo hấn.

- Cmn!

Trần Trầm tức giận mắng một câu, lập tức phi ra xa... Vãi, không thể chạy về phía thành trì được!

Mình trêu chọc ai chứ hả? Lại xuất động nhiều cao thủ như vậy đi giết mình?

Trên chiến trường có không ít người ngẩn ra, nhất là chúng tu sĩ t hành thứ mười lăm, đại nhân vật từ nơi nào đến, vậy mà thoáng cái đã mang đi năm tên Nguyên Anh yêu tu?

Đối với thân ảnh đang điên cuồng tháo chạy kia, bọn họ đều vô th ức nhìn bằng ánh mắt kính nể.

...

Trần Trầm ngự kiếm bỏ chạy, tốc độ cực nhanh, đám cường giả Nguyên Anh phía sau cũng không kém, so với Hồ yêu lần trước, th ực lực năm tên Nguyên Anh này hơn xa.

Nhất là con chim to kia, tốc độ vô cùng nhanh, coi bộ sắp bắt kịp

hắn rồi.

Nhưng đúng lúc này, phía trước cách hắn không xa, một thân ảnh hiện lộ từ trong một đoàn chướng khí kỳ quái.

Trong đám người, nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, Viên Kinh Thiên trợn mắt há hốc mồm, hoảng sợ nói:

- Là tên Trần Trầm đáng chém ngàn đao kia! Xem ra hắn lại làm cái gì khiến người người oán trách rồi~!

Nhìn thấy đám người Ma môn, Trần Trầm cũng có chút khiếp sợ.

Nghe nói tình huống thành thứ mười hai là nghiêm trọng nhất đây? Sao mấy con... hàng này còn rảnh đi cứu viện?

Chương 162: Ma Môn Ngạo Kiêu

Nhìn thấy thiên kiêu địch quốc bị một đám Nguyên Anh truy kích, người Ma môn đương nhiên cảm thấy khoái trá.

Giờ phút này, nội tâm bọn họ tràn đầy kiêu ngạo.

Dù thành thứ mười hai ở vào thế hiểm, dễ công khó thủ, đại trận lần trước bị hủy thâm, còn chưa hoàn toàn tu bổ, thế nhưng bọn họ vẫn lặn lội phong sinh thủy khởi đây.

Lần thứ nhất Yêu tộc công thành, môn chủ Huyền bộ trực tiếp tạo ra ảo ảnh hai mươi Nguyên Anh trên tường thành, dọa cho đám N

guyên Anh yêu tộc kia chạy mấy dép.

Về phần đám yêu thú... đều bị môn chủ Độc bộ cùng môn chủ Lu yện Thi bộ chơi chết.

Cho nên lần này căn bản không có mấy tên Yêu tộc chạy đến công thành, bọn họ cũng có thể rảnh tay đi cứu viện.

Bất quá kiêu ngạo xong, hả hê cũng xong, vấn đề lại tới... Có nên giúp tên này không?

...

- Mặc kệ các người cứu hay không cứu, dù sao ta là không cứu. - Viên Kinh Thiên quay đầu, lộ vẻ chán ghét.

Nghe vậy, mọi người đều ném ánh mắt xem thường về phía hắn, t hàm nghĩ người thì là cái lông gì?

Chỗ đó là một đám Nguyên Anh yêu tộc đấy, một tên Kết Đan nhỏ nhoi như người xen tay vào được à?

- Nếu không... Khỏi cứu đi, bất quá thấy Nguyên Anh Yêu tộc, sao có thể không ra tay? - Hai mắt môn chủ Huyền bộ lóe sáng.

- Đúng rồi, năm tên Nguyên Anh này đều là công tích đấy, giết xong coi bộ thu hoạch không nhỏ, còn tên Thiên Vân Tông Thánh tử kia... Chúng ta vốn không thấy hắn. - Môn chủ Độc bộ một thân áo len, thanh âm có hơi khàn khàn.

- Có đạo lý, vậy thì ra tay đi, hì hì! - Đám vải thừa thớt trên người môn chủ Yêu Nhân bộ tung bay, bộc phát tu vi cường đại của Nguyên Anh hậu kỳ, không nói hai lời vọt tới năm tên Nguyên Anh Yêu tộc kia.

Mấy vị Nguyên Anh khác cũng nhao nhao đuổi kịp, không bao lâu

u sau đám Nguyên Anh đã quần chiến với nhau.

Nếu như nói tu sĩ Ma môn đơn đả độc chiến có thể phát huy một điểm sức chiến đấu, vậy thì hai tên cùng phối hợp... Tuyệt đối vư ợt xa hai điểm.

Bởi vì khả năng phối hợp của bọn họ quá mức cường đại, năng lực c bỏ khuyết cho nhau hơn xa những tu sĩ Luyện Khí chỉ biết tu tập cùng một loại công pháp.

Cho nên trong nháy mắt, năm tên Nguyên Anh Yêu tu đã rơi vào thế hạ phong.

- Rút lui!

Yêu tu Nguyên Anh hậu kỳ cảm đầu biến sắc, khẽ quát một tiếng, sau đó xoay người bỏ chạy, lúc này, hấn mới phát hiện đồng bạn của mình đã sớm chạy mất dép rồi.

- CLGT?

Tức giận mắng một câu, Nguyên Anh hậu kỳ Yêu tu vọt thẳng vào trong chướng khí.

Đám Nguyên Anh Ma môn cũng điên cuồng đuổi theo sau.

Nhìn thấy một màn như vậy, Trần Trầm có chút cảm động, cao giọng nói:

- Đa tạ các vị Ma môn tiên bối xuất thủ tương trợ!

Nhưng mà đám Ma môn Nguyên Anh lại bày ra dáng vẻ cao lạnh, căn bản không thèm đáp lại hấn.

Chờ thêm một lúc, xa xa mới vang lên một tiếng hừ lạnh.

- Hừ! Cám ơn cái gì mà cám ơn, nói cứ như chúng ta là vì cứu mạng người không bằng, nói cho người biết, chờ người trở về Đại Tấn, đừng phải ta, nhất định giết chết người!

Trần Trâm đen mặt.

Được rồi, đám người Ma môn này rất ngạo kiêu đấy!

Nguyên Anh Ma môn truy kích, nhưng đám tu sĩ Kim Đan thì vẫn còn đứng đó, tất cả đều nhìn chòng chọc về phía Trần Trâm, Viên Kinh Thiên dường như còn muốn mắng mấy câu.

Trần Trâm vội bay đi, không để hẳn có cơ hội.

Nhìn tốc độ kinh người Trần Trâm, Viên Kinh Thiên bi thương.

Thực lực tên Trần Trâm này quá mạnh, có cảm giác sau khi bước vào Kết Đan, chẳng những hẳn không theo kịp hẳn ta, ngược lại còn thua xa.

Chuyện này khiến hẳn không khỏi nhớ đến sư huynh đã chết, nếu như có sư huynh ở đây, dẫn hẳn đi trốn thêm mấy lần, nói không chừng có thể đuổi kịp Trần Trâm rồi.

Nghĩ đến đây, hốc mắt Viên Kinh Thiên ẩm ướt.

...

Đội Trần Trâm quay về thành thứ mười lăm, Yêu tộc đã bị đánh tan.

Rất hiển nhiên, đội cứu viện đặc biệt đã đến, mà lúc này, Nguyên Anh lão giả cầm đầu thành thứ mười lăm đang bày tỏ lòng biết ơn với Tiêu Vô Ưu.

- Đạo hữu, lần này nếu không phải tu sĩ Đại Tấn đến kịp thời, thu

ong vong của chúng ta chỉ sợ càng thêm thảm trọng, phần tình nghĩa này, tu sĩ Đại Trinh ghi tạc trong lòng.

Tiêu Vô Ưu mặt già đỏ lên, liên tục khoác tay.

- Đạo hữu, sao các người đến nhiều người như vậy, thành thứ mười sáu có ổn không? - Lão giả kia lo lắng hỏi.

Tiêu Vô Ưu đang định trả lời, lúc này, Trần Trầm đột ngột nhảy ra, vè mặt bi thống.

- Sư phụ... Ta vừa từ chiến trường trở về, thành thứ mười sáu tuy thủ vững nhưng có tám gã Nguyên Anh tiến công, khiến không ít tu sĩ Kim Đan thương vong...

- Hả? - Tiêu Vô Ưu lộ vẻ kinh ngạc, có luôn hả?

Hắn còn chưa kịp phản ứng, bên cạnh, Nguyên Anh lão giả đã vô cùng cảm động.

Tu sĩ Đại Tấn quá mức thành thật rồi, thành của mình gặp nguy hiểm, vậy mà còn đi trợ giúp bọn họ, thậm chí còn hao tổn không ít nhân thủ.

Nếu như bọn họ không có gì biểu thị lòng biết ơn, vậy cũng quá khó coi rồi. Nghĩ đến đây, lão giả lấy ra một cái nhẫn trữ vật, cứng rắn nhét vào tay Tiêu Vô Ưu.

- Đạo hữu, nhất định đừng cự tuyệt! Bằng không tu sĩ Đại Trinh ta không có mặt mũi gặp người rồi!

- Cái này... cũng được hả?

Tiêu Vô Ưu hết biết nói gì, chỉ có thể thu nhẫn trữ vật vào, đối với đồ đệ nhà mình đã không còn lời nào để nói.

Thấy Tiêu Vô Ưu thu nhận trữ vật, rốt cuộc Nguyên Anh lão giả cũng an tâm vài phần. Thế nhưng nhìn đến đại trận bị tổn hại, thần sắc hấn lại lần nữa trở nên u buồn.

Đại trận vỡ, không nói đến trong khoảng thời gian ngắn không thể tu bổ kịp, quan trọng hơn chính là còn phải khấu trừ công tích...

Đang lúc phiền muộn, Trần Trầm kín đáo đưa cho hấn một cái thông tin lệnh bài.

- Vị tiền bối này, lần sau nếu gặp khó khăn, trực tiếp đưa tin cho chúng ta, tất cả mọi người đều là hàng xóm, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, giúp nhau là nên đấy!

Lão giả kinh ngạc nhìn thông tin lệnh bài trên tay, tu sĩ Đại Tấn nhiệt tình vậy sao?

Thế nhưng sao hấn có thể không biết xấu hổ?

Nói thật, trong khoảng thời gian tu bổ đại trận, thành thứ mười lăm vô cùng nguy hiểm, hơn nữa sau trận này, lực lượng của bọn họ suy yếu không ít, nói không chừng ngày sau thật sự cần trợ giúp.

- Tiền bối, chúng ta coi như hỗ trợ lẫn nhau, nếu như thành thứ mười sáu gặp khó khăn, ta cũng sẽ hướng người cầu viện!

- Tiền bối, xin ngài cứ yên tâm, nếu quả thật có một ngày như vậy, thành thứ mười sáu ta tuyệt đối sẽ không để Đại Trận tu sĩ đến tay không, đến lúc đó, chúng ta sẽ trả thù lao thỏa đáng.

Trần Trầm nghĩa chính ngôn từ, một bộ “ngươi nhất định đừng có khách khí với ta nha!”.

Nghe vậy, lão giả thành thứ mười lăm vội nói:

- Chúng ta cũng vậy!

Tiêu Vô Ưu coi như phục rồi.

Đệ tử nhà hấn đúng thật là tinh ranh, đem trợ giúp thu phí nói đến uyển chuyển xảo diệu như vậy, không chút tổn thương tình cảm, đây là lần đầu tiên hấn gặp đấy!

Thành thứ mười sáu gặp khó khăn?

Ngắm lại 50 khẩu linh pháo cùng đại trận nặng nề bao quanh tường thành... Tiêu Vô Ưu lập tức bỏ đi ý nghĩ này.

Chỉ sợ đời này chỉ có thành thứ mười sáu trợ giúp thành thứ mười lăm mà thôi!

...

Trên đường trở về, Tiêu Vô Ưu không ngừng nghĩ xem bản thân có hay không bị đệ tử vô thanh vô tức lừa dối.

Trần Trầm thì đang lộp bộp gõ bàn tính trong lòng.

Về sau Yêu tộc đột kích, rất có thể thành thứ mười sáu bọn họ sẽ tiếp tục ở không đấy, cho nên nghiệp vụ “cứu viện thu phí” này vẫn cần được mở rộng, dù sao không có chuyện lúc nào thành thứ mười lăm cũng cầu viện binh.

Chỉ có thêm nhiều khách mới có thể đảm bảo mỗi lần tu sĩ Đại Tá n đều có chuyện làm.

Đội cứu viện đặc biệt chỉ có hai chi, một khi khai chiến, đạo phòng tuyến trên trăm thành không biết có bao nhiêu nơi cần trợ giúp, mà bọn họ chỉ có thể đi cứu trợ thành trì khó khăn nhất mà thôi.

Cho nên bọn họ mới đặt ra một điểm mốc, đó chính là đại trận bị phá mới xuất động.

Thế nhưng đại trận vừa vỡ thì có khác nào bị giảm công tích.

Cũng chính vì vậy, một vài thành trì thời điểm nguy nan dù phải dùng đến nhân mạng cũng muốn thủ vững thành.

Loại tình huống này không cần trợ giúp à? Dĩ nhiên không phải.

Trả giá nhân mạng với tài nguyên, người bình thường đều sẽ chọn cái thứ hai, thế nhưng bọn họ không có cơ hội lựa chọn.

Bất quá về sau thì có rồi, ánh mắt Trần Trầm lóe sáng.

- Tuy không trông cậy có thể thu hồi toàn bộ linh thạch, nhưng tối thiểu cũng thu được chút máu chứ hả?

Trần Trầm hạ quyết tâm, đợi đến sáng mai sẽ đi tìm tất cả các thành chủ đám phán.

Nhìn thấy hào quang trong mắt Trần Trầm, Tiêu Vô Ưu vô thức né ra xa.

Chương 163: Bất Tử Yêu Hoàng

Vài ngày sau, trong nhẫn trữ vật của Trần Trầm đã có hơn mười tám thông tin lệnh bài, đều là của các thành chủ thành phụ cận đây.

Hôm nay hắn đi đến thành thứ mười hai.

Thành thứ mười hai ở vào chỗ trũng, tường thành thấp hơn một đ oạn so với các thành khác, phía trên tường thành còn sót lại rất nh iều vết tích chiến đấu, rất rõ ràng, trước khi người của Đại Chu M a môn đến đây, tòa thành này đã từng trải qua một trận chiến cực kỳ thảm liệt.

Không chỉ Thiên Mạc đại trận bị phá, ngay cả tường thành cũng b ị ảnh hưởng.

Trần Trầm xuất hiện trước thành thứ mười hai, nhanh chóng đưa đến sự chú ý của người Ma môn.

- Khặc khặc, tiểu tử ngươi tới làm gì? Chẳng lẽ muốn đến cảm ơn nữa hả?

Đứng trên đầu tường, Độc bộ môn chủ cười tà, trong mắt tràn đầy trêu chọc.

- Đó là đương nhiên, ngày đó nếu không nhờ các vị tiên bối ra ta y, nói không chừng ta phải dùng chút thủ đoạn mới có thể đào tho át. - Trần Trầm cười nói.

Nghe thế, Độc bộ môn chủ cười ha hả.

Một cái Kết Đan dùng một chút thủ đoạn có thể đào thoát khỏi ta y năm tên Nguyên Anh, đây là lần đầu tiên hắn thấy một kẻ cuồng vọng như thế.

Đúng lúc này, Trần Trầm vung tay ném qua một vật.

Vừa tiện tay tiếp lấy, tươi cười trên mặt Độc bộ môn chủ cứng lại.

- Vạn Niên Tuyệt Mệnh Thảo!

- Lẽ vật nho nhỏ, bày tỏ thành ý! - Trần Trầm hồ hững nói.

Thấy vậy, Độc bộ môn chủ lúng ta lúng túng không biết nói gì, một lát sau, lý trí chiến thắng cảm xúc, hần thu gốc Tuyết Mệnh Thảo kia vào.

Không có biện pháp, đối mặt với thổ hào, muốn chảnh cũng chẳng h không nổi.

Thấy hần thu, Trần Trầm lại ném qua một khối thông tin lệnh bài.

- Tiền bối, chúng ta đều đến cùng một nơi, về sau nếu không thủ được thành, có thể đưa tin cho ta, ta sẽ đến hỗ trợ, bất quá ta không đi không, phải trả một ít linh thạch.

- Ha ha, thủ không được thành? Đợi đám Yêu tộc kia xông qua được Độc trận của ta rồi nói! - Môn chủ Độc bộ cười lạnh.

Lúc này, trên tường thành lại xuất hiện thêm mấy người, đều là đại lão Ma môn.

Bọn họ đương nhiên cũng nghe thấy lời Trần Trầm.

- Yêu tộc chỉ là một đám ô hợp mà thôi, người vẫn nên lo lắng cho Đại Tấn của mình đi, không có lực lượng Vô Tâm Tông, ta thấy đám... tiểu môn phái các người căn bản chống không được bao lâu đâu! - Huyền bộ môn chủ nói.

Hần vừa dứt lời, một thân ảnh vọt ra, chỉ vào Trần Trầm mắng:

- Trần Trầm, người là tên đáng chết ngàn đao, Ma môn chúng ta mà cần phải cầu viện người hả? Nói đùa gì vậy!

- Không nói đến... đám Yêu tộc này căn bản không có chút uy hiếp với Ma môn ta, dù là chúng ta có thật sự không thủ được thì tính sao? Bộ không có đội cứu viện đặc biệt hả?

- Nói cho ngươi biết! Viên Kinh Thiên ta dù cho có bị Yêu tộc đánh chết, bị đám súc sinh kia ăn tươi nuốt sống cũng sẽ không cầu Trần Trầm ngươi một tiếng!

- Sư huynh hảo khí tiết!

- Sư huynh vậy mới đúng!

Đám Ma môn đệ tử ở phía sau tán thưởng.

Nhưng Viên Kinh Thiên lại quay đầu quát:

- Đã nói mấy lần rồi, không được gọi ta là sư huynh, chúng ta chỉ có một người sư huynh mà thôi!

Xa xa, nhìn một màn này, Trần Trầm không biết nên nói gì. Viên Kinh Thiên đúng là bệnh không nhẹ mà.

Lắc đầu, hắn cũng không nói gì thêm, bay thẳng về phía thành thứ mười sáu.

...

Thời gian như nước chảy, thấm thoát đã trôi qua nửa tháng.

Trong nửa tháng này, Yêu tộc tập kích mấy lần, nghiệp vụ của thành thứ mười sáu cũng dần dần thuận thực.

Đêm nay, Trần Trầm đang ở chỗ của mình chơi đùa Tiểu Vô Ưu Tiên Cung kia.

Trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, lão Hắc đang nằm bò trên cây ngủ ngon lành.

Thấy vậy, Trần Trầm hô nó dậy.

- Lão Hắc, ta hỏi người chuyện này, có lẽ người cũng biết, hiện tại Nhân tộc chúng ta đang khai chiến cùng Yêu tộc, nếu như sau này người trở nên mạnh mẽ, có khi nào chạy đi gia nhập Yêu tộc, đó là phò ta không?

- Yêu tộc cái gì? Ta không hiểu, hơn nữa ta đối phó người làm gì? Ta lười phải đối phó người! - Lão Hắc ngái ngủ đáp, nói xong câu này nó lại muốn lên cây, thế nhưng bị Trần Trầm dùng linh lực lôi xuống.

- Ừ, yêu đan này cho người ăn, thật hâm mộ yêu quái nhà người, chỉ cần ăn yêu đan là có thể tăng lên thực lực. - Trần Trầm vừa nói vừa ném một viên yêu đan màu xám tro trơn nhẵn cho Lão Hắc.

Thấy vậy, Lão Hắc bắt đực dĩ nuốt yêu đan vào bụng, sau đó chọn tư thế thoải mái trên cây, bắt đầu ngủ tiếp.

Bất quá, khóe miệng của nó hơi nhếch lên.

Cái gì chó má Yêu tộc, không hiểu, thời điểm nó còn là một tiểu tử ru nhi đã ở Trần gia rồi.

Nó cũng không biết mình sinh ra linh trí khi nào, chỉ nhớ rõ lúc trước, khi nó chỉ mới hơn mười cân, mỗi ngày tiểu tử Trần Trầm này đều chạy đến kể mấy chuyện khó hiểu.

Nhiều năm như vậy, phần tình cảm kia đương nhiên không cần phải nhiều lời.

Cho nên lão Hắc sinh ra là heo Trần gia, chết đi cũng muốn làm một bàn thịt kho tàu Trần gia.

Đó chính là phẩm chất cao quý nhất của một đầu heo.

...

Sau khi ném yêu đan cho Lão Hắc, Trần Trầm đang chuẩn bị tu luyện thì nghe tiếng kèn quen thuộc vang lên.

Hắn thủng thẳng rời không phòng, đi lên tường thành.

Đám tu sĩ Đại Tấn đã sớm tập kết, thần sắc... Phải nói là y như ăn lễ mừng năm mới, tất cả đều lộ vẻ chờ mong nhìn về phía Trần Trầm, cứ như đang chờ phát kẹo đường vậy.

Trần Trầm không gấp, trước tiên hạ lệnh khởi động toàn bộ Nguyên Cương trận, sau đó an tĩnh ngồi trên tường thành, trước mặt bày hơn hai mươi miếng thông tin lệnh bài.

Giống với những lần trước, không hề có một tên Yêu tộc nào chạy đến tiến không thành thứ mười sáu, thậm chí yêu thú cũng không thấy bóng dáng.

Bất quá, một lát sau, một cái lệnh bài thông tin đột nhiên sáng lên.

Nhìn thấy thông tin trên lệnh bài, Trần Trầm nói thẳng:

- Một Nguyên Anh, tám Kim Đan, đi thành thứ mười tám, nhớ kỹ mang về 2000 trung phẩm linh thạch, chiến lợi phẩm tự các người xử lý.

Vừa dứt lời, Huyền Vũ Môn tông chủ liền mang theo tám cái Kim Đan Huyền Vũ Môn bay ra ngoài, cứ như sợ bị người khác đoạt vậy.

Lại một lúc lâu sau, một cái thông tin lệnh bài nữa sáng lên.

- Thành thứ mười ba, mười tám Nguyên Anh yêu tộc công thành? Quá nguy hiểm, không tiếp!

...

- Hai cái Nguyên Anh, mười hai Kim Đan, đi thành thứ hai mươi, mang về 3500 linh thạch.

...

Độ khoảng một phút sau, Trần Trầm thu hồi thông tin lệnh bài.

Đã qua lâu như vậy, nên cầu viện có lẽ đã cầu viện, tiếp ba đơn, thu được 7000 trung phẩm linh thạch, so với lần trước nhiều hơn một ngàn khiến hắn có chút thỏa mãn.

Tuy nói khoảng cách hồi vốn còn xa, nhưng hắn rất hưởng thụ loại cảm giác hiệu lệnh quần hùng này nha.

...

Cùng lúc đó.

Thành thứ mười hai, đám đại lão Ma môn đang trò chuyện vui vẻ trên tường thành.

Phía dưới, một đám yêu thú xông vào độc trận, nhao nhao ngã lăn ra đất, ngừng thở.

Một ngàn biên quân Đại Hạ cũng thập phần buồn chán, cứ như vậy đứng nhìn.

Trên thực tế, từ khi đến thành thứ mười hai này, bọn họ chưa bao giờ xuất thủ, có cảm giác không đâu an toàn hơn chỗ này.

Xa xa phía chân trời đột nhiên xuất hiện mấy trăm đạo lưu quang, thần sắc chín vị cường giả Nguyên Anh Ma môn có chút ngưng trọng, bất quá cũng không quá để ý.

Dùng lực lượng của bọn hắn, chỉ cần đối phương không đến hơn mười lăm cường giả Nguyên Anh, thủ vững thành thứ mười hai là

chuyện dễ như xào rau.

...

- Hình như có mười tên Nguyên Anh Yêu tu.

- Hôm nay chúng ta nhất định phải nghĩ cách lưu lại một hai cái. -
Đám môn chủ phân bộ thấp giọng nghị luận.

Nhưng đúng lúc này, toàn bộ đại địa chấn động kịch liệt, không đ
ợi bọn họ kịp phản ứng, một đầu Địa Long dài gần trăm thước từ
dưới đất chui lên, quét ngang phía dưới, trực tiếp đánh thẳng vào
Thiên Mạc đại trận.

Trong nháy mắt, Thiên Mạc đại trận sáng tối bất định, một hồi lay
động, môn chủ Yêu Nhân bộ tu vi mạnh nhất biến sắc, hét một tiế
ng, không nói hai lời lập tức vọt ra ngoài trận, chuẩn bị tiêu diệt đ
ầu Nguyên Anh Yêu thú kia.

GRÀO!

Hắn vừa xuất trận, trong thiên địa đột nhiên vang lên một tiếng ph
ượng hoàng gáy thanh thúy.

Ngay sau đó, mọi người liền thấy được một màn đáng sợ.

Xa xa trên bầu trời, một đầu Hắc Phượng Hoàng giương cánh gần
trăm mét mang theo hỏa diễm đầy trời, điên cuồng lao đến, chỉ tro
ng nháy mắt đã xuất hiện phía trên thành thứ mười hai.

Oanh!

Một đạo hắc sắc hỏa tuyến phun ra, quét ngang thiên địa, vô luận
là độc trận Ma môn, khôi lỗi, ảo ảnh hay hành thi,... Tất cả trong
nháy mắt hóa thành tro tàn.

Phun hết hỏa diễm, Hắc Phượng Hoàng lẳng lẳng lơ lơ trên bầu trời, ánh mắt lạnh như băng, miệng nói tiếng người:

- Các ngươi là người của Đại Chu Ma môn?

Đám môn chính nhìn Hắc Phượng Hoàng trên đỉnh đầu, trong đầu lập tức nhớ đến căn dặn của môn chủ trước khi đi, bọn họ nhất định phải cẩn thận tộc...

Bất Tử Yêu Hoàng!

Chương 164: Trần Đầy Nguy Cơ

- Môn chủ đời thứ hai Đại Chu Ma môn đánh chết gia gia của a gia gia của gia gia... gia gia của ông nội của ta, từ đó về sau, cùng Bất Tử Yêu Hoàng nhất tộc kết thù, không chết không thôi!

- Mấy ngàn năm sau, Luyện Thể Nhất Mạch Đại Chu đã nhiều lần giao thủ cùng Bất Tử Yêu Hoàng Nhất Tộc, song phương có thắng có bại, bất quá cẩn thận tính lại, Luyện Thể Nhất Mạch các người còn nợ Bất Tử Yêu Hoàng Nhất Tộc ta hai mạng.

Hắc Phượng Hoàng lơ lơ bên ngoài pháp trận, nhìn bao quát đám người Ma môn, ngữ khí thập phần rét lạnh.

Nhìn hắc sắc hỏa diễm hùng hực thiêu đốt quanh thân nó, tâm tình mọi người Ma môn vô cùng nặng nề.

Trước khi đến, môn chủ từng đề cập, linh hỏa quanh thân Bất Tử

Yêu Hoàng có thể đốt cháy vạn vật, chỉ có cường giả Luyện Thể Nhất Mạch đạt đến trình độ cao nhất mới có thể tiếp nhận được linh hỏa cường đại kia, cùng Bất Tử Yêu Hoàng Nhất Tộc chiến đấu.

Cho nên môn chủ dặn bọn họ, nếu có gặp phải Bất Tử Yêu Hoàng Nhất Tộc, nhất định phải... Chạy!

Thế nhưng ai có ngờ nó lại chạy đến trước cổng thành kiểu này?

Thủ thành không chiến lui binh, đó chẳng phải ô danh “sợ chiến” thành thật rồi sao? Chúng tu Ma môn sao có thể gánh cái nồi này?

- Luyện Thể Nhất Mạch của Ma môn các ngươi đâu? - Thấy không có người đáp lại, Bất Tử Yêu Hoàng lạnh giọng hỏi.

- Nếu sư huynh ở đây! Xem hã có diệt ngươi không...

Viên Kinh Thiên nhảy ra muốn mắng, nhưng mới nói được nửa câu đã bị mấy đệ tử Ma môn trẻ tuổi phía sau bịt miệng lại.

...

Thấy vậy, Bất Tử Yêu Hoàng đã hoàn toàn mất đi kiên nhẫn, một đạo hắc sắc hỏa tuyến phun ra, đánh lên Thiên Mạc đại trận.

Trong trận, mấy tên cường giả Nguyên Anh đồng thời thúc giục linh lực ngăn cản, nhưng hắc sắc hỏa tuyến kia dường như có thể thiêu đốt linh lực, trực tiếp tiêu hủy toàn bộ linh lực, sau đó hung hăng đánh vào Thiên Mạc đại trận.

Oanh!

Một tiếng bạo nổ!

Thiên Mạc đại trận trực tiếp bị đốt ra một cái động lớn. Thấy vậy,

đồng tử đám tu sĩ Ma môn co lại.

Hắc sắc hỏa diễm này cũng quá mức cường đại rồi!

- Nó chỉ là Nguyên Anh trung kỳ, diệt nó.

Môn chủ Yêu Nhân bộ chỉ một tát đã đánh Địa Long văng ra xa hơn 10 mét, sau đó quay đầu quát lên một tiếng với đám Ma môn tu sĩ.

Hắn là người có tu vi cao nhất, cũng là Thành chủ hiện tại.

Môn chủ Yêu Nhân bộ vừa dứt lời, trên bầu trời một Nguyên Anh hậu kỳ yêu tu đã vọt về phía hắn.

Chúng tu sĩ Ma môn vây công Bất Tử Yêu Hoàng.

Nhưng mà chỉ một cái Nguyên Anh trung kỳ Bất Tử Yêu Hoàng, năm tên Nguyên Anh bọn họ lại không cách nào công phá được hắc sắc hỏa diễm quanh thân đối phương.

Giờ khắc này, bọn họ không thể không thừa nhận, Yêu tộc... cũng có thiên kiêu tồn tại, trước đó bọn họ đối mặt chẳng qua chỉ là chút ít thôi cá nát tôm.

Chiến đấu không bao lâu, xa xa, mấy trăm đạo lưu quang đã vọt vào đại trận, trong khoảnh khắc, thành thứ mười hai tràn đầy nguy cơ.

...

Gần như là cùng thời khắc đó.

Tại đạo phòng tuyến thứ hai, đội cứu viện đặc thù đang tuần tra nhận được tin khẩn cấp.

- Đại trận thành thứ mười hai bị phá...

Nhìn thấy bốn chữ “Thành thứ mười hai” trong mắt gã Nguyên Anh trung niên dẫn đội vọt qua một tia sáng, dường như nhớ ra cái gì đó.

Hắn không quên... Đã từng có một vị đại nhân nào đó ám chỉ với hắn, bảo hắn “chiếu cố” Đại Chu Ma môn ở thành thứ mười hai.

Phía sau hắn, một lão giả Nguyên Anh vội vàng nói:

- Đại nhân, sức chiến đấu của tu sĩ thành thứ mười hai không kém, đại trận bị phá, rất có thể là bọn họ gặp phải cường địch, chúng ta mau chóng qua trợ giúp.

Nghe vậy, vẻ mặt Nguyên Anh trung niên không ngừng biến ảo, đúng lúc này, thông tin lệnh bài lại lần nữa phát sáng.

- Đại trận thành thứ ba mươi hai bị phá!

Nhìn thấy tin tức này, Nguyên Anh trung niên như trút được gánh nặng, lạnh lùng nói:

- Đi thành thứ ba mươi hai! Tu sĩ thành thứ mười hai có trăm ngàn n thủ đoạn, có thể chống đỡ được một lát!

Đám người phía sau hắn muốn nói lại thôi, cuối cùng đành im lặng.

Dù sao Bắc Cương chính là địa bàn của Hạo Nhiên Kiếm Tông, nếu như Ma Đạo cùng Luyện Khí Nhất Mạch đồng thời gặp chuyện, căn cứ thân sơ, dĩ nhiên là trợ giúp người của Luyện Khí Nhất Mạch trước, cái đó cũng không có gì là đáng trách.

...

Nửa khắc sau.

Thành thứ mười hai đã bị đánh rách tung tóe, một ngàn tu sĩ cấp t hấp thủ thành sớm bị thiêu thành tro bụi, đều bỏ mình.

Không chỉ thế, người của Ma môn cũng tổn thương thảm trọng, m a tu Kim Đan chết hết mười người, chín đại Nguyên Anh cũng bị thương.

Viên Kinh Thiên toàn thân là huyết, sau khi ám sát một gã Kim Đ an yêu tu, trên mặt hấn lộ vẻ tuyệt vọng.

- Vì sao đội cứu viện đặc biệt còn chưa đến?

Nghe được nghi vấn của hấn, trên bầu trời rơi xuống một khối thô ng tin lệnh bài, cùng với đó là tiết quát của Độc bộ môn chủ.

- Viên Kinh Thiên! Cầu viện Đại Tấn! Ma môn ta cùng cao tầng Đại Hạ có oán! Đừng hy vọng đội cứu viện đặc biệt nữa!

Nghe vậy, thần sắc Viên Kinh Thiên có chút mờ mịt, hấn bị mất tr í nhớ, có một số việc cũng không thật sự hiểu rõ.

Thế nhưng bảo hấn cầu viện tên khốn Trần Trầm kia, cái này sao có thể!

Dù là chết cũng tuyệt đối không thể... không thể...

Lạch cạch!

Không đợi hấn nghĩ tiếp, một cánh tay của Độc bộ môn chủ rơi x uống trước mặt hấn, tản ra hắc khí dày đặc.

Nhìn cánh tay kia, đồng tử Viên Kinh Thiên co lại.

Độc bộ môn chủ chỉ mới nói với hấn có một câu, ném một tấm lệ

nh bài, vậy mà phải trả giá một cái tay... Trận chiến này có bao nhiêu hiểm thảm liệt? Mà hắn sao có thể... Nhìn đồng bào Ma môn cứ thế chết đi?

Nghĩ đến đây, Viên Kinh Thiên lệ rơi đầy mặt.

Tại thời khắc này, hắn chợt nhớ tới sư huynh khi đối mặt với linh mạch sắp bạo nổ, đối mặt với cường địch liều mạng để đảm bảo môn chủ bọn hắn chạy thoát.

Sư huynh vì đồng môn, nguyện hi sinh tánh mạng, Viên Kinh Thiên hẳn lại ích kỷ như vậy, so với sư huynh... Hắn thật sự không đủ uối kíp dù chỉ là một chút!

Nghĩ đến đây, Viên Kinh Thiên cắn chặt răng, môi đã rỉ máu, giãy dụa cầm khối lệnh bài kia lên, bộ dạng thập phần gian nan, cứ như u cầm lên chính là một quả núi.

Mà sau khi phát ra tin tức cầu viện, Viên Kinh Thiên có cảm giác nhân sinh lu mờ, xoa xoa khóe mắt, bi phẫn rống lên một tiếng, vọt tới đám Kim Đan yêu tu.

Trong nội tâm âm thầm quyết định, nhất định phải chết trận trước khi tên kia đến. Có như vậy mới có thể vãn hồi một chút mặt mũi. Thuận tiện đi tìm sư huynh luôn!

...

Thành thứ mười sáu, Trần Trầm đang yên lặng tu luyện.

Lúc này đây, hắn chỉ chờ chiến sự chấm dứt, thu linh thạch, hơn nửa tháng nay, không ít thành trì đã chú ý đến phòng ngự siêu cường của thành thứ mười sáu, nhưng không có ai bắt chước.

Bởi vì tiêu hao quá lớn.

Đến biên cảnh hai tộc tham chiến chỉ là một phần trong quảng đời tu tiên, cũng không phải toàn bộ. Người của những thành khác không có khả năng đầu nhập toàn bộ nội tình tông môn, thậm chí là quốc gia vào chiến tranh.

Trong mắt bọn họ, cách làm của tu sĩ Đại Tấn chẳng khác nào người bình thường vì muốn vượt qua đại thọ sáu mươi mà táng gia bại sản một phen.

Được không bù mất!

Bất quá, bọn họ cũng sẽ không nói gì, dù sao một người có chí hướng riêng.

- Thành thứ mười hai gặp cường địch... Vô lực chống cự, thành đã bị phá, thỉnh cầu trợ giúp.

Lúc này đây, một cái thông tin lệnh bài trong nhẫn trữ vật của Trần Trầm phát sáng.

Nhìn thấy tin tức, Trần Trầm mở bừng mắt, không chút do dự đứng dậy, lao ra ngoài.

Hắn ở Ma môn một thời gian ngắn, nếu nói không có cảm tình thì không thể nào.

Hơn nữa hắn còn từng cùng đám thiếu môn chủ Ma môn tác chiến.

Thiếu môn chủ Luyện Thi bộ Thảm Lâm còn vì hắn mà vẫn lạc trong mê trận, ngay cả Viên Kinh Thiên không đáng tin cũng vì hắn mà trọng thương.

Chớ nói chi hơn nữa tháng trước, đám Nguyên Anh Ma môn dù bị iết thân phận hắn nhưng vẫn xuất thủ cứu giúp.

Người Ma môn tuy tu luyện công pháp thiên kỳ bách quái, nhưng phần lớn đều là người hữu tình.

Nghĩ đến đây, hắn hít sâu một hơi, thanh âm truyền khắp thành thứ mười sáu.

- Lưu lại 50 Kim Đan tu sĩ điều khiển linh pháo, trấn thủ bốn thành, tất cả những người còn lại đều theo ta đến trợ giúp thành thứ mười hai.

Chương 165: Nhân Tộc Đại Nghĩa

Mấy thứ như linh pháo chỉ có trốn sau trận pháp mới phát huy được uy lực, nếu như không có Nguyên Cương trận phối hợp, thời khắc mở ra khe hở để hòng pháp thò ra, trừ phi điều khiển linh pháo là Nguyên Anh, bằng không rất nhanh sẽ bị cường giả của đối phương công phá.

Cho nên Trần Trầm không mang theo linh pháo đến thành thứ mười hai.

Hơn nữa thành thứ mười hai đã hướng hắn cầu viện, chỉ sợ Thiên Mạc đại trận đã bị phá, tình huống khẩn cấp không cần nói cũng biết.

- Sư phụ, làm phiền ngài cũng theo ta một chuyến.

- Được. - Tiêu Vô Ưu trực tiếp đáp ứng.

Bất quá, chỉ trong chốc lát, Trần Trầm đã dẫn theo bốn cường giả Nguyên Anh, mười mấy Kim Đan tu sĩ dọc theo trường thành phi tốc tiến đến thành thứ mười hai.

...

Cùng lúc đó.

Phía trước trường thành mấy trăm dặm, trên một tòa cự sơn cao tới mấy vạn mét, toàn thân tản ra kim quang, phẳng phát như tiên cảnh, đại lượng kiếm tu ngự kiếm vọt ra, vội vàng lao tới tiền tuyến.

Cự sơn này chính là nơi ở của một trong bốn đại tông môn - Hạo Nhiên Kiếm Tông.

Hạo Nhiên Kiếm Tông liên hợp tu sĩ Đại Hạ đỉnh phong, dùng Hạo Nhiên Kiếm tông làm giới tuyến, ngăn chặn tất cả cao thủ Yêu tộc tu vi trên Nguyên Anh.

Nếu như không có Hạo Nhiên Kiếm Tông, tùy tiện một cái yêu tu Nguyên Thần Cảnh xông vào đạo phòng tuyến thứ hai cũng đủ gây nên một hồi tàn sát.

Lúc này đây, trong đại điện Hạo Nhiên Kiếm Tông.

Một nữ tu trung niên khoanh chân ngồi đột nhiên nhìn về phía đỉnh núi, sau đó quay đầu nói với nữ đệ tử dẫn đầu:

- Tích Sương, Thái Thượng Trưởng Lão nói có một đầu Bất Tử Yêu Hoàng Nguyên Anh kỳ trà trộn trong bầy Yêu tộc xâm nhập đạo phòng tuyến thứ hai, hiện tại đang làm loạn, người đi xử lý đi.

- Vâng! - Hạ Tích Sương đáp một tiếng, xoay người ly khai.

Nhìn theo bóng lưng của nàng, những đệ tử khác thập phần sùng bái.

Theo lý thuyết, Yêu tộc cường đại như Bất Tử Yêu Hoàng không được phép xông vào đạo phòng tuyến thứ hai, bất quá, hiện tại nó đã xông vào, đương nhiên bọn họ phải có động tác.

Hạo Nhiên Kiếm Tông không trực tiếp phái Nguyên Thần Cảnh cường giả đi, bởi vì làm như vậy quá khi dễ người, sẽ đánh vỡ ký kết ngầm của song phương.

Mà trong hàng đệ tử chưa đạt đến Nguyên Thần Cảnh, có thể trấn áp Bất Tử Yêu Hoàng cũng chỉ có Tiên Thiên Linh Thể đại sư tử mà thôi.

...

Đoàn người Trần Trầm còn chưa đến thành thứ mười hai đã thấy Hắc Phượng Hoàng kinh khủng trên bầu trời.

Dù là cách hơn mười dặm vẫn có thể cảm nhận được hắc sắc hỏa diễm nóng rực.

Càng khoa trương hơn chính là toàn bộ thành mười hai đã bị đốt hơn phân nữa, nhưng người Ma môn vẫn cùng Yêu tộc kịch chiến.

Môn chủ Cơ Quan Khôi Lỗi bộ, Nguyên Anh trung kỳ, một mình điều khiển ba cái khôi lỗi Nguyên Anh sơ kỳ, độc chiến với bốn gã Nguyên Anh Yêu tu.

Môn chủ Luyện Thi bộ tu vi chỉ mới đến Kết Đan đại viên mãn, nung bằng vào sáu cỗ hành thi cùng tu vi vẫn có thể kéo chân một gã Nguyên Anh yêu tu.

Lợi hại nhất chính là môn chủ Yêu Nhân bộ, tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, toàn thân đầm máu, chỉ còn lại một tay một chân vẫn kịch chiến với hai gã yêu tu Nguyên Anh hậu kỳ, điên cuồng trong mắt khiến Trần Trầm có chút kinh hãi.

Nghe đồn công pháp Yêu Nhân bộ tu luyện vốn là chí âm, sau đó chí âm chuyển thành chí dương, vô cùng bá đạo cương mãnh, hôm nay coi như hẳn thấy rõ.

Bất quá, mặc dù như thế, chúng tu Ma môn vẫn rơi vào thế hạ phong, bởi vì Phương Hoàng kia quá mức cường đại, ba gã Nguyên Anh Ma môn vây công, không một ai là đối thủ của nó. Nửa người môn chủ Huyền bộ đã bị thiêu thành than đen, mắt thấy sắp đến bờ vực rồi.

- Tình hình chiến đấu như thế, các ngươi sợ không? Nếu sợ, có thể quay về!

Mắt thấy sắp đến thành thứ mười hai, Trần Trầm lạnh giọng hỏi.

- Có gì phải sợ, chơi chết chúng!

- Thân cũng đã bán đi rồi, chết vừa hay khỏi trả nợ, sợ cái lông!

- Đúng! Chết trận có lời! Để người Ma môn biết rõ khí khái tu sĩ Đại Tấn ta.

Nghe được lời dám tu sĩ sau lưng, Trần Trầm nhếch môi cười, sau đó đột nhiên tăng tốc.

Một khách sau, hẳn đã xuất hiện tường phụ cận tường thành, phía trên Địa Long đang điên cuồng tàn sát chúng tu sĩ.

Vạn Hóa Thần Phong xuất thế, một vòng sương hàn chiếu sáng tường thành bị tàn phá, kiếm hạ xuống, Yêu thú Nguyên Anh kỳ Địa Long trực tiếp bị chém thành hai nửa. Trong nháy mắt máu vẫn g tung tóe, buồn nôn đến cực điểm.

Đám tu sĩ Ma môn Kim Đan đang vây công Địa Long thấy một màn như vậy, trợn mắt há mồm nhìn thân ảnh quen thuộc trên khôn

g trung, vô thức phát ra tiếng kinh hô:

- Là Thiên Vân Tông Thánh tử Trần Trầm!

Thanh âm này truyền khắp chiến trường, chúng tu sĩ Ma môn đang kịch chiến lúc này mới chú ý có viện quân đến, hơn nữa còn tu sĩ Đại Tấn thâm thù đại hận với bọn họ.

Trong nội tâm nhất thời có cảm giác vô cùng phức tạp.

Môn chủ Yêu Nhân bộ ngậy người, một đạo linh lực bàng bạc đánh về phía hắn, lại bị một thanh lôi đình chi kiếm chặn lại.

Nhìn thấy lôi đình chi kiếm, môn chủ Yêu Nhân bộ nhìn về phía nam nhân trung niên anh tuấn ở xa xa, lẩm bẩm:

- Tiêu Vô Ưu...

- Tu sĩ Đại Tấn đã đi đến chiến trường hai tộc, đương nhiên sẽ buông xuống ân oán, lấy nhân tộc đại nghĩa làm trọng!

Thần sắc Tiêu Vô Ưu hiện ngang lẫm liệt, dưới ánh sáng của lôi đình chi kiếm càng lộ ra phong tư tuyệt thế, khiến cho hai mắt môn chủ Yêu Nhân bộ lấp lánh ánh sao.

...

Trần Trầm chém Địa Long làm hai đoạn, sau đó quay đầu lại, đủ loại đan dược chữa thương như không cần tiền từ trong nhẫn trữ vật ném ra, không bao lâu đã phân phát cho chúng tu sĩ Ma môn phụ cận mỗi người một cái.

Ngay cả đám Nguyên Anh Ma môn trên không trung cũng nhận được trợ giúp nhất định.

Nhìn thấy Trần Trầm, Độc bộ môn chủ vẫn cười khặc khặc quái đ

ị, bất quá, vừa cười vừa học máu. Lúc này hấn vô cùng thâm, t hấn thể dưới lớp áo đen đã hoàn toàn lộ ra ngoài, trên mặt nổi đầy nhọt độc, tựa như ác quỷ.

- Không ngờ ngươi sẽ thật sự đến cứu viện Ma môn ta, đệ nhất thi ên kiêu Đại Tấn... Danh bất hư truyền, trong lớp trẻ, ngoại trừ thi ếu môn chủ Ma môn, ngươi là người thứ hai ta bội phục.

Bất quá, vừa dứt lời, sắc mặt hấn đại biến.

Bởi vì phía sau lưng Trần Trầm, miệng vết thương của Địa Long nhanh chóng khép lại, cơ thể bị chém hai đoạn vậy mà muốn một hóa thành hai.

Ngoài ta, đuôi của Địa Long còn đang dùng tốc độ khủng khiếp đ ập về phía Trần Trầm.

- Cảnh thận! - Môn chủ Độc bộ kinh hô.

Nhưng khéo môi Trần Trầm lại nhếch lên, một giây sau, miệng vé t thương sắp khép lại của Địa Long đột nhiên bộc phát cực hàn ch i lực, ngay sau đó, hai đoạn thân thể nháy mắt ngưng kết thành bả ng, cái đuôi đánh về phía Trần Trầm cũng thoáng cái khựng lại, rơ i xuống đất, nát thành băng vụn.

- Sương Hàn kiếm này... E là chỉ có Vạn Hóa Thần Phong của thi ếu môn chủ mới có thể tranh phong, không biết thiếu môn chủ có thật sự đã chết rồi không...

Môn chủ Độc bộ thàn than một câu, sau đó cũng không nghĩ tiếp, lập tức tham chiến.

Trên bầu trời, môn chủ Huyền bộ sau khi uống thiên tài địa bảo T rần Trầm đưa cho, bắt đầu khôi phục với tốc độ kinh người.

Mà Bất Tử Yêu Hoàng cũng chú ý đến con tôm nhỏ Trần Trầm, tr

ong mắt lóe lên hàn quang.

- Chết!

Quát khét một tiếng, nó đập mạnh hai cánh, hơn mười đạo hắc sắc hỏa vũ bắn về phía Trần Trầm.

Thấy vật, Trần Trầm lập tức lướt đi, khó khăn lắm mới tránh thoát hỏa vũ, bất quá, trong lúc trốn chạy, hình như hấn giảm lên một n gười.

Cúi đầu nhìn lại, vậy mà lại là tiểu tử Viên Kinh Thiên kia.

Lúc này, cả người Viên Kinh Thiên đầy máu, nằm úp sấp, rõ ràng là đã hoàn toàn mất đi ý thức.

- Đều chết hết cho ta!

Trên bầu trời, nhìn thấy Trần Trầm tránh thoát được, Bất Tử Yêu Hoàng gáy lên một tiếng phượng minh, sau đó phun ra một đạo h ắc sắc hỏa tuyến gần trăm mét.

Hắc sắc hỏa tuyến quét ngang phé dưới, tất cả Nguyên Anh Ma m ôn đều tránh lui, không ai dám bước ra tranh phong!

Mắt thấy hỏa tuyến sắp quét về phía mình, Trần Trầm nhìn Viên Kinh Thiên dưới lòng bàn chân, thở dài.

- Nể mặt tên tiểu tử này từng vì ta liều mạng, cứu ngươi một lần!

Một giây sau, Trần Trầm vung tay, để lộ một khối đá quái dị, bên trong, một con rùa đen thò đầu ra.

Nhìn thấy hắc sắc hỏa tuyến hai con mắt ti hí của Đậu Xanh híp lạ i, sau đó há miệng, một đạo hắc sắc hồng lưu (1) cuộn cuộn lao r a, kích động hương về phía hắc sắc hỏa tuyến.

(1) dòng nước, dòng thác, nước lũ.

Oanh!

Một tiếng nổ vang!

Hắc sắc hồng lưu va chạm với hắc sắc hỏa diễm giữa thiên địa, phát ra âm thanh bạo nổ, trên bầu trời bốc lên vô tận khói đen.

Đợi tiếng nổ qua đi, mọi người mới nhìn thấy một màn khiến bọn họ khiếp sợ.

Giữa không trung, hắc sắc hồng lưu cùng yêu hoàng hỏa diễm va chạm nhau, linh quang chiếu sáng cả bầu trời.

Mà yêu hoàng hỏa diễm có thể thiêu đốt vạn vật trong nháy mắt bị hồng lưu ngăn cản.

Chương 166: Đạo Hữu, Mượn Kiếm Dùng Một Lát

- Lực lượng thuộc tính Thủy thật bá đạo! Đó là vật gì?

Hai mắt U Thủy Môn môn chủ U Nhược Thủy lộ tinh quang, lâm bảm.

Nàng tu luyện công pháp thuộc tính Thủy, đối với lực lượng mang loại thuộc tính này đương nhiên vô cùng mãn cảm.

Bất quá trong ba mươi sáu tông, tu luyện Thủy linh lực mạnh nhất chính là Huyền Vũ Môn, có điều hiện tại người của Huyền Vũ Môn đã đi trợ giúp thành khác rồi, bằng không thì nói không chừng có thể nhìn ra vật trong tay Trần Trầm rốt cuộc là thứ gì.

Trần Trầm cũng kinh ngạc nhìn tiểu rùa đen nhà mình, vốn dĩ hẳn chỉ mong Đâu Xanh có thể ngăn cản được Yêu Hoàng hỏa diễm một chút thôi, ai ngờ nó thật sự... cản sạch.

- Quả không hổ là thần thú, mặc dù tu vi còn chưa đột phá Nguyên Anh nhưng lại mạnh mẽ như thế. Đâu Xanh! Làm rất tốt!

Trần Trầm cảm thán, sau đó mang theo Đâu Xanh bay ra ngoài thành, không bao lâu sau đã hoàn toàn cách xa vị trí của Viên Kinh Thiên.

Chỉ có điều trong quá trình này, hắc sắc hồng lưu cùng yêu hoàng hỏa diễm vẫn liên tục va chạm nhau, không ngừng nghỉ.

Mắt thấy hỏa diễm của mình thậm chí có dấu hiệu không chống đỡ nổi, trong mắt Bất Tử Yêu Hoàng lóe lên tia kinh nghi bất định.

Trong hồng lưu kia hẳn chưa năng lựa thua xa so với hoàng hỏa, nhưng thắng ở thuần túy.

Thế nhưng Yêu Hoàng chi hỏa đã là năng lượng hỏa thuần túy hiếm có trong thiên địa, thử hỏi là dạng năng lượng gì mà so với nó còn thuần túy hơn?

Nhìn cái đầu rùa nho nhỏ đang đong đưa, trong đầu Bất Tử Yêu Hoàng nhanh chóng xuất hiện một danh từ.

Huyền Vũ Trọng Thủy!

Thứ bé tí ti kia chẳng lẽ là họ hàng gần của Huyền Vũ Nhất Mạc h, thậm chí chính là Huyền Vũ bản thể?

Phải biết Bất Tử Yêu Hoàng Nhất Tộc cố nhiên lợi hại, nhưng thả ra cũng chỉ là họ hàng xa của thần thú Chu Tước thôi, trên người chỉ có được một tia huyết mạch của Thần Thú.

So với Thần Thú còn kém hai bậc.

- Thú này nếu là Nhân tộc sử dụng, tất phải giết! Bằng không ắt thành họa lớn!

Ý nghĩ này vừa vụt qua, Bất Tử Yêu Hoàng lập tức bay vọt khỏi vòng vây của đám Nguyên Anh tu sĩ, đình chỉ phun hỏa diễm, né tránh hắc sắc hồng lưu, lao thẳng về phía Trần Trầm.

Lúc này đây, tu sĩ Đại Chu Ma môn thành thứ mười hai đã hoàn toàn bị nó ném ra sau đầu, trong mắt chỉ còn tiểu lục quy đang ẩn nấp kia.

Cảm nhận được khí tức khủng bố trên người Bất Tử Yêu Hoàng, Trần Trầm lui sang một bên, chém ra mấy đạo kiếm khí ngăn chặn nó tiếp cận.

Tuy nhiên, Vạn Hóa Thần Phong ẩn chứa hàn khí cực kỳ cường đại, nhưng luận về chất lượng lại không sánh bằng Yêu Hoàng chi hỏa.

Xét đến cùng, hàn khí chỉ là một dạng thuộc tính của Vạn Hóa Thần Phong mà thôi, lại nói hàn khí của linh kim mà Vạn Hóa Thần Phong hấp thụ cũng chưa tính là kỳ trân dị bảo gì gì đó, ít nhất thua xa cấp độ thần kim.

Mắt thấy Yêu Hoàng sắp vọt tới trước người Trần Trầm, Đậu Xanh trực tiếp nhảy lên vai hắn, phun ra một ngụm hắc sắc hồng lưu, thoáng cái đánh lui Yêu Hoàng.

Một người một thú phối hợp, khó khăn lắm mới ngăn cản được B

ất Tử Yêu Hoàng Nguyên Anh trung kỳ.

Lúc này đây, Trần Trầm chỉ có thể cảm thán tầm quan trọng của tu vi.

Dù là Đậ Xanh có thể khắc chế được Bất Tử Yêu Hoàng, nhưng nói sao thì hẳn và Đậ Xanh vẫn chưa đạt đến cảnh giới Nguyên Anh, hơn nữa, Bất Tử Yêu Hoàng kia cũng là kẻ có thiên phú kinh người, không phải đám nhợc gà, cho nên một người một rùa nhà hẳn chỉ có thể bị áp chế.

Nhưng một màn này đã dọa chúng tu sĩ Đại Tấn cùng Ma môn kh ông nhẹ.

Vừa nãy ba gã Nguyên Anh tu sĩ Ma môn vây công Bất Tử Yêu Hoàng kia đều bị thương không nhẹ, hiện tại Thiên Vân Tông Thánh tử một mình lại có thể ngăn cản được Yêu Hoàng, đó chẳng phải nói Thiên Vân Tông Thánh tử tương đương ba cái Nguyên Anh sao?

Hí!

Không ít người bị phép tính kỳ dị của mình dọa sợ, cả kinh nhìn về phía Trần Trầm có hơi chật vật trên không trung.

Tên này... Mẹ nó thật là Kết Đan tu sĩ à?

Ngược lại, đám Nguyên Anh tu sĩ Ma môn có vẻ phúc hậu hơn, mắt thấy Trần Trầm không chịu nổi, lập tức bay tới trợ giúp.

Nhưng không đợi bọn họ gia nhập chiến trường, xa xa phía chân trời có một đạo lưu quang vọt tới.

Cùng lúc đó, trong thiên địa xuất hiện một đạo kiếm khí kinh thiên dài mấy chục thước, hướng Bất Tử Yêu Hoàng chém ngang.

Nhìn thấy kiếm khí kia, trong mắt Bất Tử Yêu Hoàng lóe lên tia kinh hoàng, sau đó hai cánh võ mạnh, khó khăn lắm mới tránh thoát được. Nhưng dù là như thế, hoàng hỏa trên người nó vẫn bị kiếm khí sượt trúng, bị phai mờ vài phần.

Mọi người bị một màn đột ngột này dọa mất hồn, một lát sau, bọn họ mới nhìn thấy nữ tử bạch y tuyệt thế, tay áo phiêu bồng, lưng đeo trường kiếm đứng chắn trước Thiên Vân Tông Thánh tử.

...

Hạ Tích Sương liếc nhìn Trần Trầm, hàng mi xinh đẹp có hơi rung rung, trong mắt lóe lên tia phức tạp.

Tu sĩ Đại Tấn vốn do nàng tiếp đến đây, cho nên đương nhiên hiểu rõ ân oán giữa Đại Tấn cùng Đại Chu Ma môn, trước khi đến, thậm chí nàng còn cảnh cáo một tên đệ tử Ma môn miệng phun ác ngôn.

Có ai ngờ thành thứ mười hai do Đại Chu trấn thủ xảy ra vấn đề, viện binh chạy đến đầu tiên lại là người Đại Tấn.

Mà ngăn cản được Bất Tử Yêu Hoàng... Thế mà là Kết Đan tu sĩ Trần Trầm này...

Chẳng lẽ thế gian này thực sự có người cao thượng như vậy sao?

Một khi đại nghĩa lâm thân, dù là cừ nhân cũng nguyện ý đánh cược tánh mạng...

Phẩm chất bậc này... Khó trách có được Sương Hàn chi kiếm thanh cao cô ngạo!

Nội tâm Hạ Tích Sương chấn động, thậm chí sinh ra vài phần kính nể đối với Trần Trầm.

Nói thật, nàng là một đời thiên kiêu, người có thể khiến nàng bội phục chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà tu vi thấp hơn nàng... Hẳn là người đầu tiên đấy!

- Sư phụ nói nam nhân đều không phải thứ tốt, hôm nay xem ra cũng không hẳn là vậy.

Nghĩ đến đây, nàng nhin không được ân cần hỏi:

- Đạo hữu, có bị thương không?

- Ta không sao? - Trần Trầm có nén đau nhức kịch liệt vì bị thiêu cháy, mỉm cười đáp.

- Vậy là tốt rồi!

Hạ Tích Sương nhoèn miệng cười, bỗng nhiên quay đầu, vung tay lên, hơn mười đạo kiếm khí lao ra, liền đánh lui Bất Tử Yêu Hoàng muốn nhân cơ hội càn quấy.

Nhìn Hạ Tích Sương cách đó không xa, Bất Tử Yêu Hoàng hận đến ngứa răng.

Nó đương nhiên biết vị thiên kiêu tiếng tăm lung lẫy tuyệt thế của Nhân tộc này!

Hạ Tích Sương tuy chỉ mới là Nguyên Anh tu sĩ, nhưng dù là cường giả Nguyên Thần Cảnh cũng không dám đắc tội nàng, phải nói thanh Phá Hiểu chi kiếm phía sau lưng nữ nhân này quả thực quá mức khủng bố.

Dùng Uẩn Thần Mộc làm vỏ kiếm, phối hợp với Hạo Nhiên Kiếm Tông bí thuật, hàm dưỡng 17 năm chưa từng ra khỏi vỏ, một khi xuất thế, thanh đệ nhất kiếm kia tất kinh thiên chi uy, dù là cường giả Nguyên Thần Cảnh cũng chưa chắc có thể ngăn được.

Nữ nhân khùng bố như vậy, ai dám ép nàng?

Đang lúc nó chần chờ không biết có nên rút lui hay không, Hạ Tích Sương đã quay sang nói với Trần Trâm:

- Đạo hữu, kiếm của ngươi là quân tử chi kiếm, được Phá Hiểu tá n thành, cho nên nó phá lệ để ta tiếp xúc, chỉ là không biết đạo hữu... Có nguyện ý cho ta mượn kiếm dùng một chút hay không?

Trong mắt Hạ Tích Sương ẩn chứa chờ mong.

Là một người yêu kiếm cực hạn, cả đời này kỳ thật nàng cũng không có mấy lần chạm vào kiếm.

Hết thầy cũng chỉ vì chờ đợi ngày Phá Hiểu xuất thế, để có thể tiến thẳng vào cảnh giới Nhân Kiếm Hợp Nhất, tiến giai Nguyên Thần. Đây cũng là kỳ vọng của tông môn đối với nàng.

Nhưng hôm nay Phá Hiểu lại cho phép nàng dùng một thanh kiếm khác, điều này khiến nàng quả thực rất kinh ngạc, còn có vui sướng, nhưng bởi bản tính thanh lãnh, thế nên mới không biểu hiện ra cảm xúc quá mức kích động.

- Kiếm này của ta... Tính tình có chút cổ quái, cũng rất bá đạo.

Trần Trâm có chút xấu hổ, lỡ như Vạn Hóa Thần Phong đến tay Hạ Tích Sương lại biến thành đại khảm đao, một màn kia, hẳn quả thực không dám tưởng tượng, chỉ sợ hình tượng xây dựng bấy lâu trong nháy mắt sụp đổ.

- Không sao, ta tin quân tử chi kiếm sẽ không đả thương ta. - Hạ Tích Sương mỉm cười, khẽ nói.

Mà phía sau nàng, cách đó không xa, Bất Tử Yêu Hoàng đã có quyết định, không chút do dự vọt vào chướng khí, xem ra là muốn cạy trốn.

- Vạn Hóa Thần Phong, hôm nay nếu ngươi dám làm ta mất mặt, ta sẽ đem ngươi ngâm hổ phân ba ngày ba đêm!

Thấy vậy, Trần Trầm âm thầm cảnh cáo Vạn Hóa Thần Phong một trận, sau đó mới giao nó cho Hạ Tích Sương.

Hạ Tích Sương tiếp nhận Vạn Hóa Thần Phong, một đạo kiếm ý kinh người lập tức xuất hiện, chỉ trong nháy mắt, kiếm khí cường đại đã vượt qua hàn khí trên thân nó.

Nhìn Vạn Hóa Thần Phong sắc bén cực điểm trong tay, trong mắt Hạ Tích Sương khó có được lóe lên tia ôn nhu, phối hợp với khuôn mặt thanh lệ kia, dưới ánh trăng càng thêm xinh đẹp không gì sánh được, khiến người không dám nhìn thẳng.

Sau đó, nàng vung mạnh một kiếm chém về phía Bất Tử Yêu Hoàng đang chạy trốn.

Không có kiếm khí kinh thiên, cũng không có linh lực bàng bạc, nhưng Bất Tử Yêu Hoàng đã bay xa hơn mười dặm bỗng nhiên bị gãy cánh.

- Hạ Tích Sương! Ngươi chờ đó cho ta!

Xa xa vọng đến tiếng kêu thảm của Bất Tử Yêu Hoàng, sau đó nó giãy dụa dùng một bên cánh tháo chạy.

Trần Trầm cũng đang thềm mắng không thôi.

- Vạn Hóa Thần Phong chó má, cũng là thứ phản đồ, sao trong tay ta lại không lợi hại như vậy?

Chương 167: Quân Tử Chi Giao Nhật Như Nước

Nửa khắc sau.

Thành thứ mười hai đã yên ổn trở lại, bất quá tường thành đổ nát t hê lương là minh chứng rõ ràng nhất cho trận kịch chiến trước đó.

- Đạo hữu chớ nghĩ nhiều, dù sao ngươi cũng không phải chuyên t u kiếm đạo, hơn nữa ta là Tiên Thiên Kim Linh Thể, trời sinh vốn thân hòa với... những thần binh này, cho nên mới có thể có được uy lực như vậy.

Hạ Tích Sương vừa nói vừa giao trả Vạn Hóa Thần Phong cho Trần Trầm.

Vạn Hóa Thần Phong lập tức phát ra một tiếng ngâm khẽ vui thích h, cứ như đang nói nó không phải phản đồ vậy.

Trần Trầm biết Hạ Tích Sương đã nhìn ra thái độ của mình, bèn c ười nói:

- Ta thật không có nghĩ nhiều, chỉ là kiếm này ngày thường giống với ta, vô cùng cương trực công chính, trong mắt không dung đượ c hạt cát, chỉ cần người có một chút ác niệm sẽ không cách nào tiế p cận... Thế nhưng hôm nay đạo hữu lại có thể dễ dàng sai khiến nó, quả thật khiến cho ta có chút kinh ngạc.

- Xem ra đạo hữu cùng ta là người đồng đạo.

Nghe lời này, Hạ Tích Sương cười khẽ, hai má ửng hồng.

Một lát sau, nàng mới nói chuyện của Phá Hiểu.

Trần Trầm bưng bình đại ngộ, vốn dĩ hấn còn tưởng Hạ Tích Sương thích làm bộ làm tịch, bản thân có kiếm lại không dùng, đợi đến lúc đối chiến nói cái gì mà: Người không xứng để ta phải rút kiếm...

Hiện tại xem ra hấn nghĩ sai rồi.

Mấy thanh kiếm lợi hại quả nhiên không luyện chế bình thường được, tất cả đều cần một ít thủ đoạn lèo lẹt.

Còn lý do không truy Bất Tử Yêu Hoàng... Hạ Tích Sương cũng giải thích một phen.

Hóa ra, Bất Tử Yêu Hoàng lúc còn trẻ đều để lại Bất Diệt Hỏa Chung trong tộc, cho dù ra ngoài bị đánh chết cũng có thể niết bàn trọng sinh.

Chỉ khi đạt đến cảnh giới nhất định mới có thể nuốt hỏa chủng, hòa làm một với bản thể.

Thấy Trần Trầm gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nội tâm Hạ Tích Sương thoáng buông lỏng.

Bất quá, ngay sau đó, nàng chợt nhận ra cảm xúc của mình hôm nay có gì đó không đúng.

Nếu lúc trước, với những người khác, nàng sẽ không giải thích.

Nhưng hôm nay... Dường như nàng có hơi lo lắng người trước mặt sẽ nghĩ mình là một tu sĩ không ổn trọng.

Hạ Tích Sương khẽ lắc đầu, xua đi tạp niệm, nói với Trần Trầm:

- Đạo hữu, chuyện ở đây đã xử lý xong, ta phải về Hạo Nhiên Kiếm Tông, ngày sau hữu duyên sẽ gặp lại, cáo từ!

- Hữu duyên gặp lại! - Trần Trầm đáp, thần sắc phong khinh vân đạm.

Hạ Tích Sương gật đầu, sau đó xoay người rời đi, bất quá, vừa quay đi, khóe miệng nàng không kìm được nhếch lên.

Hôm nay tới đây một chuyến khiến tâm tình nàng vô cùng tốt.

- Quân tử chi giao nhạt như nước... Đại khái chính là như vậy!

Nhìn bóng lưng Hạ Tích Sương xa dần, Trần Trầm cảm thán.

Hai người đều là quân tử, sơ giao thập phần đơn giản, thẳng thắn với nhau là được, không cần nghĩ quá nhiều cong cong queo queo.

- Hệ thống, quanh đây ai là quân tử có phẩm tính cao khiết nhất?

Thừa dịp bên cạnh không có ai, Trần Trầm nhàn nhạt hỏi.

“Quanh đây không có loại sinh vật này.”

- ...

- Đại gia nhà mày!

...

Một lúc lâu sau, Trần Trầm mang theo tu sĩ Đại Tấn chuẩn bị quay về thành thứ mười sáu.

Trước khi đi, đám tu sĩ Ma môn còn ngạo kiêu một phen, vừa tặng đồ vừa nói cái gì mà ngày sau quay về Đại Chu nhất định phải tiếp tục là địch mới không quên sơ tâm các kiêu.

Đợi đến khi Trần Trầm chính thức rời khỏi thành thứ mười hai, trong nhẫn trữ vật đã có không ít khí giới thủ thành cùng các loại khô lồi, ngoài ra còn có một lượng lớn kịch độc chuyên khắc chế yêu tu.

Chỉ cần không đụng phải tồn tại như Bất Tử Yêu Hoàng, những thứ này tuyệt đối là lợi khí thủ thành.

Bất quá, được đồ nhưng trong lòng Trần Trầm lại không có bao nhiêu vui sướng.

Trước kia hắn muốn đuổi theo tu vi của sư phụ Tiêu Vô Ưu, nhưng hiện tại hắn đã có mục tiêu mới, cũng bởi vì có mục tiêu cho nên hắn càng thêm khát vọng trở nên mạnh mẽ.

- Sư phụ, Thiên Vân Thần Lô Quyết của Thiên Vân Tông ta có loại bí pháp gì?

Đang bay, Trần Trầm đột nhiên hỏi.

Nói thật, công pháp Thiên Vân Thần Lô Quyết đối với hắn hiện tại có chút yếu, địch nhân bị hắn dùng sét đánh chết cũng có thể dùng một kiếm chém chết.

Sử dụng kiếm còn bớt hao linh lực hơn.

Nghe vậy, Tiêu Vô Ưu đương nhiên hiểu được Trần Trầm đang suy nghĩ cái gì, thờ dài nói:

- Có, muốn Thiên Vân Thần Lô Quyết trở nên cường đại có một biện pháp, bất quá rất khó, cũng cực kỳ nguy hiểm.

- Sư phụ, mời nói.

- Dẫn Thiên Lô nhập thể, hóa phàm lô thành thần lô. Nhưng tu sĩ Luyện Khí bình thường không cách nào thừa nhận được thống

khổ khi thiên lôi nhập thể, nói không chừng chơi hỏng thân thể lu
ôn đấy, đồ đệ, nếu người muốn thử... Nhất định phải cẩn thận!

Trần Trầm khẽ gật đầu, dường như đang nghĩ đến cái gì đó.

...

Ngày hôm sau.

Trần Trầm lại lần nữa ra khỏi phạm vi trường thành, đi đến cứ điể
m hơn trăm dặm, thanh lý mấy thứ vô dụng, sau đó hấn lập tức ch
ạy đến cổ chiến trường thứ hai.

Cổ chiến trường này có niên đại lâu nhất, phạm vi bao trùm cũng
lớn nhất, dĩ nhiên, số lượng tu sĩ chết trận ở đây cũng vào hàng nh
ất.

Trần Trầm tốn hết một ngày mới thu thập hết tài vật ở cổ chiến tr
ước.

Trước khi đi, hấn cúi người thật sâu, bái lạy tám cự bia đặt ở lối r
a vào cổ chiến trường.

- Các vị tiền bối Nhan tộc, hôm nay ta lấy bao nhiêu thứ, ngày sau
sẽ vì Nhân tộc làm bấy nhiêu chuyện, kính xin các vị thứ lỗi. Ngà
y sau, các vị sẽ phát hiện những vật này vào tay ta mới có thể phát
huy được giá trị lớn nhất.

- Cho nên kính xin các vị tiền bối buổi tối nhất định đừng có tới tì
m ta!

Sau khi nghiêm túc hành lễ, Trần Trầm xoay người rời khỏi.

Trên đường về, hấn bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm của mình.

Nhiều nhất vẫn là yêu đan, trong đó Nguyên Thần Cảnh yêu đan c

ó 5, 6 viên, tính theo giá trị, chỉ riêng số yêu đan này đã thu được mấy chục vạn trung phẩm linh thạch rồi.

Ngoài ra hắn còn kiếm được không ít nhẫn trữ vật.

Đang lúc Trần Trầm do dự có nên mở nhẫn trữ vật xem hay không, thử vận khí của mình một chút thì một tia cảnh giác đột ngột xông thẳng lên.

Cẩn thận cảm ứng một phen, lúc này, hắn mới phát hiện cách đó không xa có một đạo thân ảnh đang âm thầm đi theo mình.

- Định cướp hả?

Trần Trầm cảm thấy bất đắc dĩ, trong thời gian chiến tranh, nội đấu là tối kỵ đấy. Giết người đoạt bảo lại càng là tối kỵ trong tối kỵ, nếu bị phát hiện, ngay cả thế lực tương ứng cũng bị nghiêm trị.

Trong tình huống như vậy, vẫn còn có người dám mạo hiểm... hà nh nghề?

- Hình như là Nguyên Anh, xuất đạo không lâu, cuối cùng cũng có người muốn cướp đến trên đầu ta!

Lại cảm ứng một phen, Trần Trầm đột nhiên dừng bước, trực tiếp xoay người.

- Tiền bối, người đi theo ta làm gì?

Hắn vừa dứt lời, trong sương mù xuất hiện thân ảnh một lão giả mặt mũi hiền lành.

Lão giả nhìn Trần Trầm, chậm rãi tới gần, mỉm cười nói:

- Tiểu hữu, nếu như cảm giác của ta không sai, ở cổ chiến trường đằng kia, người vừa thu được một viên Nguyên Thần yêu đan có

đúng không? Không biết có thể nhượng lại cho ta hay không? Ta nguyện ý ra giá cao để mua.

Nghe nói thế, Trần Trâm nhíu mày.

Hắn quả thật lấy được mấy viên Nguyên Thần yêu đan, nhưng s
ó... yêu đan kia đều bị che đi hào quang, nếu không có hệ thống,
khẳng định hắn không tìm được.

Cổ chiến trường để đó nhiều năm như vậy, những thứ dễ tìm chắc
chắn đều bị lấy sạch rồi.

Nói vậy, vấn đề đến rồi, sao lão giả này biết hắn tìm được Nguyên
Thần yêu đan?

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Trâm càng thêm cảnh giác, bất qu
á, trên mặt vẫn cố nặn ra một nụ cười.

- Được thôi, mười vạn trung phẩm linh thạch, ta sẽ bán Nguyên T
hần yêu đan cho tiền bối.

Nghe vậy, lão giả kia bật cười ha hả, thập phần hào sảng nói:

- Được, mười vạn trung phẩm linh thạch, ta mua!

Dứt lời, hắn lấy ra một cái nhẫn trữ vật, bước đến gần Trần Trâm.

- Tiểu hữu, xin cẩn thận kiểm kê một phen, Nguyên Thần yêu đan
này rất hữu dụng đối với ta. Nếu như không phải gặp tiểu hữu, ta t
hật không biết đến khi nào mới tìm được một viên yêu đan như vậ
y.

- Nguyên Thần yêu đan vô dụng với tu sĩ Kết Đan như ta, vốn dĩ t
a cũng định bán đi đấy, nay gặp tiền bối, đã nói lên hai ta hữu duy
ên.

Trần Trầm vừa tiếp nhận nhẫn trữ vật vừa mỉm cười nói.

Hai người vô cùng hòa hợp, êm thấm, tựa như bạn vong niên.

Mắt thấy một hồi giao dịch hai bên cùng có lợi sắp thành...

Thế nhưng ngay một khắc khi Trần Trầm tiếp nhận nhẫn trữ vật, tình huống phát sinh đột biến.

Khuôn mặt hiền lành của Nguyên Anh lão giả thảng cái trở nên dũ tợn, đáng sợ hơn là chỉ trong nháy mắt, cái tay kia của hắn đã biến thành xúc tu, quán về phía Trần Trầm.

Sắc mặt Trần Trầm cũng trở nên hung tàn, trong tay áo thò ra một cái đầu bé xíu, hung hăng cắn xúc tu kia.

Sắc mặt Nguyên Anh lão giả thoáng cái biến đổi, một nửa mặt đã thành màu đen, kẻ đó, vậy mà biến thành hình thú.

Nhìn bề ngoài khung bố của hắn, đồng tử Trần Trầm hơi co lại.

Kẻ này không phải Nhân tộc chính thức, mà là Bán yêu chi thân hiếm thấy!

Chương 168: Hạo Nhiên Kiếm Trì

Nửa khắc sau.

Lão giả Nguyên Anh bán yêu chi thân bị khí tức của thần thú chấ

n nhiếp, một thân thực lực không phát huy được đến một nửa, cuối cùng không cam lòng gào lên một tiếng, âm âm tự bạo, chấn cho Trần Trầm văng ra xa hơn trăm thước.

- Đúng thật là phiền toái.

Trần Trầm mắng một câu, nhanh chóng tìm được nhẫn trữ vật còn sót lại của Nguyên Anh lão giả, sau đó hướng phương xa bay đi.

Việc này sống không thấy người chết không thấy xác, lỡ như bị người khác nhìn thấy, cho rằng hắn mới là ăn cướp thì biết phải làm sao?

Cũng không nhìn một chút thân gia của hắn, sao có thể làm mấy huyện trộm cướp xấu xa như vậy?

Đương nhiên, hắn không thể tùy tiện cho người khác xem thân gia của mình nha, lỡ như trở thành miếng thịt béo thì tìm ai mà khó c đây?

Đợi bay đi được một đoạn, Trần Trầm mới lấy nhẫn trữ vật của lão giả kia ra, dễ dàng phá vỡ cấm chế.

Về phần cái nhẫn lúc trước lão giả đưa cho hắn, nói bên trong chứa mười vạn trung phẩm linh thạch, đương nhiên là giả.

Bất quá, hiện tại... Trong nhẫn trữ vật này chứa không ít đồ nha.

Có chừng năm, sáu ngàn khối trung phẩm linh thạch, đại gia hơn so với 99% tu sĩ Đại Tấn cơ đấy, đan dược cùng pháp bảo cũng rất nhiều, ngoài ra, nằm ở rìa không gian trong nhẫn trữ vật còn có mấy cái khung xương.

Phía trên khung xương có dấu vết gặm cắn, mà bên cạnh thì để mấy cái thân phận lệnh bài.

Rất rõ ràng, lão giả này không phải lần đầu làm cướp, đây hẳn là xương cốt của những người bị hại, và cũng là nguyên nhân vì sao hắn ta giàu có như vậy.

Tìm thêm một lúc, Trần Trầm nhanh chóng thấy được thân phận lệnh bài của lão giả.

Hắn là tu sĩ trấn thủ tại thành thứ bảy mươi hai, mà thánh thứ bảy mươi hai hiện tại do một đại tông môn tên là Ô Tiên Tông trấn giữ.

Có thể dùng thực lực một tông trấn thủ một tòa thành, hiển nhiên tông môn đó rất mạnh.

Ngoại trừ thân phận lệnh bài, bên cạnh còn có một khối lệnh bài hoạt hình khá là giản dị, bình thường đến cực điểm, bên trên cũng không có chữ hay ký hiệu gì, nhưng nhìn thấy nó, Trần Trầm lại không khỏi cau mày.

Không nghĩ tiếp, hắn tăng tốc quay về thành thứ mười sáu.

...

Vài ngày trôi qua.

Chuyện này dường như hoàn toàn không phát sinh, không chỉ thông tin lệnh bài trong nhẫn trữ vật của lão giả không nhận được bất kỳ tin tức hỏi thăm nào, ngay cả thành bảy mươi hai cũng không có một chút phản ứng.

Cứ như bọn họ chẳng hề để tâm đến một cường giả Nguyên Anh mất tích.

Cái này càng khiến Trần Trầm cảm thấy khác thường, hẳn là Ô Tiên Tông này có vấn đề? Bằng không thì sao phải chột dạ như vậy?

Không đợi hẳn đi đến thành thứ bảy mươi hai điều tra một phen, ngày hôm nay, tiền tuyết đột nhiên truyền đến một tin tức kinh thiên.

Yêu tộc đã lui quân!

Tất cả yêu tộc đều đã thối lui khỏi lãnh thổ Nhân tộc.

Điều này cũng có nghĩa là trận chiến quy mô không lớn này xem như kết thúc.

Tuy lần này hai tộc chiến so ra kém những trận đại chiến kinh thiên suốt mấy ngàn năm trước đó, hờ một chút là có tuyết đỉnh cao t hủ vẫn lạc, thế nhưng vẫn được xưng tụng là lần đầu thấy trong v ài thập niên qua.

Nhận được tin tức, tất cả các thế lực trấn thủ hơn trăm tòa thành đ ều vui mừng khôn xiết, điều này có nghĩa không bao lâu nữa bọn họ sẽ được quay về cố thổ rồi.

Hơn nữa, vì thủ thành có công, bọn họ có thể có được rất nhiều ba n thương của Nhân tộc.

Nếu được mấy thứ như công pháp, tông môn quật khởi là chuyện trong tầm tay.

...

Thế nhưng tu sĩ Đại Tấn ở thành thứ mười sáu lại có chút mất hứn g, bởi vì bọn họ còn chưa tích đủ tiền chuộc thân nha.

Theo ý nghĩa của bọn họ, tốt nhất đánh thêm mấy tháng nữa, kiế m đủ tiền chuộc thân, lại còn có thể thu được một vố lớn, như vậy mới không uổng công đi lần này.

Đương nhiên, không ai dám nói ra lời như vậy, dù sao đây chính là chuyện may mắn của Nhân tộc, bọn họ sao có thể vì tư lợi bản thân mà muốn Nhân tộc mỗi ngày đối mặt với chiến tranh được?

- Phải về Đại Tấn rồi, xem ra là ta suy nghĩ nhiều.

Tâm tình Trần Trầm trái lại không tệ, cái gì linh thạch, hắc căn bản không thiếu, cũng không cần lo lắng chuyện chuộc thân gì gì đó.

Nếu nói có gì không thoải mái...

Trần Trầm cau mày, lấy ra một khối thông tin lệnh bài từ trong nhẫn trữ vật.

- Đạo hữu, chiến tranh chấm dứt, trong nửa tháng nữa có lẽ ta phải quay về Đại Tấn rồi, ngày sau ta người hữu duyên gặp lại.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày hắc và Hạ Tích Sương đều thông qua thông tin lệnh bài liên lạc đôi câu.

Cũng chỉ là vài lời mà thôi, một chút liền ngừng lại.

Quân chủ chi giao nhạt như nước, không gì khác hơn.

Thật ra, Trần Trầm cũng không có ý nghĩ gì khác, chỉ cảm thấy như vậy rất thoải mái.

Tin tức chiến tranh chấm dứt truyền ra không lâu, một nữ đệ tử Hạo Nhiên Kiếm Tông đã đi đến thành thứ mười sáu.

Đám tu sĩ Đại Tấn nhanh chóng tập kết.

Nữ đệ tử Hạo Nhiên Kiếm Tông nhìn thấy đám tu sĩ trước mặt thần thái sáng láng cũng âm thầm kêu lạ.

Tuy chiến tranh không diễn ra bao lâu, nhưng có tu sĩ thành nào không mang thương?

Đến thành thứ mười sáu, không có mấy người bị thương không nói, trái lại, tất cả mọi người đều một bộ thần thanh khí爽.

Vậy cũng thôi đi, mấu chốt là theo chỉ lệnh từ phía trên, công tích của thành thứ mười sáu rất lớn, thuộc loại hàng đầu trong trăm thành.

- Chúng tu sĩ Đại Tấn nghe lệnh!

Ngạc nhiên trong chốc lát, sau đó, nữ đệ tử lấy ra một quyển trục, trầm giọng nói.

Nghe vậy, chúng tu sĩ Đại Tấn lập tức đứng thẳng người lên, dừng tai nghe.

Nữ tu này rõ ràng là đến luận công ban thưởng đấy, đương nhiên bọn họ hết sức quan tâm.

- Tấn quốc trấn thủ thành thứ mười sáu chưa từng thất thủ, trong thời gian giao chiến đã nhiều lần hưởng ứng lệnh cứu viện, trợ giúp các thành trì khác, vì Nhân tộc lập nhiều công lao hãn mã, Nhân tộc chúng ta tự nhiên sẽ không bạc đãi người có công.

- Do đó ban thưởng tất cả tông môn lấy Thiên Vân Tông dẫn đầu, một ngàn khối thượng phẩm linh thạch, hai mươi viên Phá Anh đan, một viên Nguyên Thần đan, ngàn cân linh kim...

Một chuỗi ban thưởng kéo dài độ nửa phút, đám tu sĩ Đại Tấn đều kích động đến mức mặt mày đỏ bừng, sau đó dùng ánh mắt hâm mộ nhìn về phía Tiêu Vô Ưu.

Bởi vì quyền phân phối hết thảy phần thưởng đều nằm trong tay Thiên Vân Tông - Tông môn nắm giữ Nhân tộc sắc lệnh.

Nếu như quay về Đại Tấn, Thiên Vân Tông không phân cho bọn họ, đến lúc đó bọn họ cũng chỉ có thể mơ tưởng mà thôi.

Nhìn ánh mắt đăm đăm người này, Trần Trầm thâm cảm thấy vui sướng.

Lần này trở về Đại Tấn, Thiên Vân Tông tuyệt đối có thể danh chính ngôn thuận trở thành bá chủ Đại Tấn, chỉ huy ba mươi sáu tông rồi.

Về phần Ma môn, có đoạn tình cảm trong trận chiến này, khoảng thời gian ngắn hẳn sẽ không làm khó dễ Đại Tấn.

Từ đó, Thiên Vân Tông có thể lợi dụng số tài nguyên thu được phi tốc phát triển.

Cục diện mỹ mãn mà hẳn tưởng tượng lúc trước xem như hoàn toàn đạt thành.

Nhưng đúng lúc này, nữ đệ tử kia đột nhiên nhìn về phía hắn.

- Thiên Vân Tông Thánh tử Trần Trầm dùng tu vi Kim Đan chém chết Nguyên Anh, thời điểm thành thứ mười hai gặp nguy, lấy Nhân tộc đại nghĩa làm trọng, không màng sinh tử chế trụ Bất Tử Yêu u Hoàng, thủ vững thành thứ mười hai, công huân lớn lao, là kiêu ngạo của Nhân tộc ta.

- Vì thế, ban thưởng Trần Trầm tiến vào Hạo Nhiên Kiếm Trì tu hành một tháng.

Nghe nói thế, Trần Trầm có hơi ngẩn ra.

Hạo Nhiên Kiếm Trì là thứ gì? Nếu ở trong đó tu luyện, chẳng phải phải ở lại tiền tuyến thêm một thời gian nữa sao?

Nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Trần Trầm, nữ đệ tử cười nói:

- Thiên Vân Tông Thánh tử, Hạo Nhiên Kiếm Trì của Hạo Nhiên Kiếm Tông ta chính một trong tứ đại bảo địa của nhân tộc, không phải người nào cũng có thể tiến vào, dù là Hạo Nhiên Kiếm Tông đệ tử, số lượng tiến vào Hạo Nhiên Kiếm Trì cũng chưa tới một trăm.

- Trận chiến lần này, trường thành bách thành chỉ có một mình ngươi có tư cách tiến vào Hạo Nhiên Kiếm Trì tu luyện.

Hí!

Đám tu sĩ Đại Tấn chung quanh đồng loạt hút một ngụm khí lạnh, nhìn về phía Trần Trầm bằng ánh mắt tràn đầy kính ngưỡng.

Trường thành bách thành chỉ có một người, đây là cái khái niệm gì hả?

Người như vậy lại xuất thân từ Đại Tấn, dù không phải thuộc tông môn bọn họ thì bọn họ cũng được thơm lây nha!

Nghe vậy, Trần Trầm lập tức nói ta, có cơ hội, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua, chẳng ai ghét bỏ bản thân quá mạnh mẽ cả, đúng không?

Lúc này, nữ đệ tử cũng thu hồi quyền trục, sau đó giao quyền trục cũng với nhẫn trữ vật cho Tiêu Vô Ưu, lúc này mới quay sang Trần Trầm, tiếp tục nói:

- Trần đạo hữu, vốn dĩ danh ngạch lần này không phải của ngươi, nhưng Hạ sư tỷ đã cực lực tiến cử, nói ngươi không chỉ thiên phú tuyệt, nhân phẩm nhất lưu, quan trọng hơn nữa chính là lòng mang Nhân tộc đại nghĩa, tương lai tuyệt đối sẽ càng tồn tại cao ngất trong Nhân tộc.

- Cao thấp Hạo Nhiên Kiếm Tông ta đương nhiên tín nhiệm nhân phẩm đại sư tỷ, nàng đã tín người, chúng ta tự nhiên cũng sẽ tín người.

Nghe vậy, Trần Trầm lúng túng không biết nói gì, trong lòng có chút cảm động.

Cái gì gọi là có mắt nhìn? Đây chính là có mắt nhìn đấy!

Xem ra, Hạ Tích Sương không chỉ lớn lên xinh đẹp, thiên phú cực cao, mà còn là một người có ánh mắt cực chuẩn nha!

Thế nhưng nghe được lời nữ đệ tử, ánh mắt đám tu sĩ Đại Tấn phí a sau lại dần dần lộ vẻ khinh thường.

Bất quá xem thường nhanh chóng chuyển thành cực kỳ hâm mộ.

Trẻ tuổi... Thật tốt!

Chương 169: Phần Nhân Tình Này, Nợ Lớn Rồi

Cảm nhận được ánh mắt sau lưng, Trần Trầm quay mạnh đầu, ánh mắt đám tu sĩ Đại Tấn lập tức biến thành sùng kính.

Không có biện pháp, vẫn tự bán mình còn chưa cầm lại được, bọn họ lại không dám quyết nợ.

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm hết sức hài lòng.

Như vậy mới đúng, hẳn có thể đi... Hạo Nhiên Kiếm Trì tu luyện hoàn toàn là bằng vào bản lĩnh thật sự đấy.

Tuy mặt mày anh tuấn cũng có tác dụng nhất định, nhưng đó chẳng qua chỉ là nước cờ đầu mà thôi.

...

Về sau, Trần Trầm bắt đầu an bài một vài việc.

Chuyến này hẳn đi một tháng, đợi đến lúc quay lại, hẳn tu sĩ Đại Tấn cũng đã trở về, không biết đến lúc nào mới có thể gặp lại, cho nên có một số việc phải an bài trước một chút.

Ví dụ như văn tự bán mình, hẳn giao toàn bộ cho Tiêu Vô Ưu.

Sau khi an bài hết thủy, Trần Trầm cáo biệt cùng đám tu sĩ, sau đó cùng với nữ tu sĩ kia bay vào chỗ sâu trong chương khí.

Nói thật, hẳn chưa từng thấy qua khí khái chính thức của đại tông môn, hôm nay có cơ hội biết một chút về Hạo Nhiên Kiếm Tông, trong lòng hẳn quả thật có chút chờ mong.

Trên đường đến Hạo Nhiên Kiếm Tông, nữ tu kia chủ động bắt chuyện, nói một vài chuyện về Hạo Nhiên Kiếm Tông, thái độ thập phần nhiệt tình.

Theo như Trần Trầm thấy, đây dĩ nhiên là “mặt” có tác dụng.

Hẳn dám đánh cược, nếu bên cạnh là một nam tu, thái độ tuyệt đối sẽ không tốt như vậy.

- Trần đạo hữu, kỳ thật Hạo Nhiên Kiếm Tông ta cũng không phải ở động thiên phúc địa tự nhiên, trước kia chúng ta chỉ là một sơn môn bình thường, nhưng bởi vì ở giữa biên cảnh hai tộc, cho nên mới được lựa chọn làm tông môn.

- Cái này chính là biểu lộ Hạo Nhiên Kiếm Tông ta quyết tâm chống lại Yêu tộc.

Nghe vậy, Trần Trầm lập tức nói mấy câu lấy lòng, khiến cho nữ tu kia vui vẻ ra mặt.

Rất rõ ràng, so với Hạ Tích Sương, nữ tu này càng là ra đời không sâu.

Hai người cứ vậy cười cười nói nói trên suốt chặng đường, khoảng nửa canh giờ sau, Trần Trầm lấy được một tòa cự sơn vạn mét tr ước mắt.

Mức độ tráng lệ, hùng vĩ của cự sơn khởi phải bàn đến, máu chó t hơn chính là hai bên sơn thể đều có cắm một thanh cự kiếm kinh t hiên, độ cao cũng có hơn vạn mét.

Hai thanh kiếm giao nhau ngay tại sườn núi, hợp cùng cự sơn vạn mét tạo thành một trận pháp cực kỳ đặc biệt, tuy Trần Trầm không nhìn ra mảnh khóc nhưng cũng biết đó không phải thứ đồ chơi t rẻ con.

- Trần đại hữu, đó là Thiên Kiếm Đồ Yêu Trận của Hạo Nhiên Kiếm Tông ta, có thể bao trùm trong phạm vi vạn dặm, nếu có Nguyên Thần Cảnh yêu tu xâm nhập, Thiên Kiếm Đồ Yêu Trận sẽ tự động phát động!

- Hiện tại trận này chính là hội tụ ngàn năm tâm huyết của Hạo Nhiên Kiếm Tông ta.

Nghe vậy, Trần Trầm cũng lại nói thêm mấy lời lấy lòng, bất quá, thần sắc lại có phần thanh lãnh hơn, đồng thời cũng thoáng né xa nữ tu kia một chút.

Một lát sau, nữ tu đã dẫn hấn đến trước sơn môn Hạo Nhiên Kiếm

Tông.

Một thân ảnh quen thuộc đang lẳng lặng chờ đợi trước sơn môn.

Nhìn thấy Trần Trầm, Hạ Tích Sương khẽ cười, nói:

- Đạo hữu, người nói người sắp quay về Đại Tấn, hôm nay xem ra trong một khoảng thời gian ngắn không trở về được rồi.

- Khụ khụ, việc này còn phải đa tạ đạo hữu. - Trần Trầm xấu hổ cười, nói.

Nữ tu bên cạnh thấy Hạ Tích Sương cười thì có chút kinh ngạc, phải biết tính tình đại sư tử vốn lãnh đạm, ngày thường rất ít khi cười nha!

Chẳng lẽ... Hửn là... Như vậy!

Không đợi nàng nghĩ tiếp, vẻ mặt Hạ Tích Sương đã quay về trạng thái bình tĩnh.

- Sư muội, ở đây không còn chuyện của người, tiếp theo sẽ do ta mang Thiên Vân Tông Thánh tử tiến đến Hạo Nhiên Kiếm Trì.

- À... Được... - Nữ tu đáp một tiếng, sau đó vội vàng rời đi.

Đại sư tử nhiệt tình như vậy, ta cũng không dám nói, không dám hỏi gì đâu.

...

Đợi nữ tu đi khỏi, Hạ Tích Sương dẫn Trần Trầm đi đến một con đường riêng biệt, nơi đây bốn bề vắng lặng, chung quanh thập phần yên tĩnh.

- Đạo hữu... Ta và người cũng đã quen biết một thời gian ngắn rồi

i, ta có thể gọi thẳng tên người không?

Đang đi, Hạ Tích Sương đột nhiên nói.

Nghe vậy, Trần Trầm mỉm cười đáp:

- Đương nhiên, ta và người vốn là bằng hữu, cứ luôn xưng “đạo hữu” cũng quá mức xa cách.

Nói thật, ở Đại Tấn, hẳn nào có nghe lời xưng hô kiểu này.

Tất cả đều là một đám thô bỉ.

Nhìn thấy hẳn liền hô Trần Trầm, chỉ có đám... sư đệ, sư muội mới xưng hẳn một tiếng Thánh tử.

Nghe vậy, Hạ Tích Sương thở phào nhẹ nhõm, bước chân không tự giác tăng nhanh hơn, bất quá, lại nhanh chóng thả chậm lại.

Mấy ngày nay chẳng biết tại sao trong lòng nàng cứ luôn không nhìn được xuất hiện hình bóng nam nhân này.

Lúc trước là cừ địch, nhưng vì Nhân tộc, Thiên Vân Tông Thánh tử vẫn kiên quyết tiến đến trợ giúp, thậm chí không tiếc dốc sức liêu mạng.

Một màn kia có lực trùng kích quá lớn đối với nàng, nàng thật sự không nghĩ trên thế gian vậy mà có người cao thượng bậc này.

Giữa nam và nữ, động tâm thường chỉ là một cái chớp mắt, Hạ Tích Sương có cảm giác bản thân dường như có mấy phần cảm xúc khác biệt với Thiên Vân Tông Thánh tử.

Cho nên lúc các trưởng lão thương thảo nên ban thưởng công huân thế nào cho các tu sĩ tiểu quốc, nàng đã trực tiếp đứng dậy, tiến cử Trần Trầm tiến vào Hạo Nhiên Kiếm Trì tu luyện.

Nàng thế này, chính là nhìn thẳng vào lòng mình.

- Tích Sương, Hạo Nhiên Kiếm Trì rốt cuộc là nơi như thế nào?

Sau lưng vang lên âm thanh của Trần Trầm.

Nghe được xung hô như thế, Hạ Tích Sương nao nao, xoay người, nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Trần Trầm, hai gò má nàng đỏ lên, biết rõ bản thân đã suy nghĩ quá nhiều.

Rõ ràng là Trần Trầm say mê tu luyện, không biết một số chuyện giữa nam nữ.

Nữ xung nam, nếu gọi thẳng tính danh thì cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng nam xung nữ, bỏ họ, lại hô kỳ danh, cái này quả thật quá mức thân mật rồi.

Nhưng nàng có thể nói gì chứ?

Trần Trầm sinh ra ở tiểu quốc chư hầu, còn trẻ như vậy đã có thực lực Nguyên Anh, có lẽ ngày thường tu luyện cực kỳ khắc khổ, người như vậy, nàng sao có thể nhẫn tâm vì những việc nhỏ không đáng kể mà nặng nề trách móc hẳn?

Mà thôi, hẳn thích xung thế nào thì xung thế ấy đi.

Bất quá, những nam đệ tử khác thì tuyệt đối không thể.

Nghĩ đến đây, nàng vờ như không phát hiện có gì không ổn, thản nhiên nói:

- Hạo Nhiên Kiếm Trì là tạo hóa chi địa của tuyệt đại đa số cường giả từ Nguyên Thần Cảnh của Hạo Nhiên Kiếm Tông ta.

Trong ao chứa đựng linh dịch thuần túy nồng đậm đến cực điểm,

sau khi hấp thu có thể trực tiếp chuyển hóa thành tu vi.

Ngoài ra, trong Hạo Nhiên Kiếm Trì còn có lực lượng linh hồ cường đại, tu sĩ tiến vào đó tu luyện thường rất dễ sinh ra... Cảm ngộ.

- Thì ra là thế, Tích Sương, ngươi đã từng vào đó tu luyện chưa? - Trần Trâm gọi rất sượng miệng, khóe mắt đều lộ ra vui vẻ.

- Đã từng, thời điểm Kết Đan đỉnh phong, ta đột phá Nguyên Anh tại đó.

- Vậy à? Đáng tiếc khoảng cách ta đột phá Nguyên Anh còn rất xa.

...

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, bất tri bất giác đã đi tới nơi hai thanh cự kiếm kia giao nhau.

- Chỗ này chính là Hạo Nhiên Kiếm Trì. - Hạ Tích Sương chỉ chỉ vào chỗ giao nhau của Cự Kiếm, nói.

Trần Trâm khẽ gật đầu.

Vốn dĩ hắn còn tưởng một vài đại lão nhi sẽ tiếp mình một phen, nói mấy lời cổ vũ chẳng hạn... Xem ra hắn suy nghĩ nhiều rồi, một con tôm nhí tu vi Kết Đan thật sự không có... tư cách nói chuyện với những cường giả đỉnh phong kia.

Hạ Tích Sương chậm rãi bước đến nơi cự kiếm giao nhau, sau đó lấy ra một tấm lệnh bài, khắc vào hư không.

Không bao lâu sau, trong hư không liền xuất hiện một cái quang môn.

Hạ Tích Sương chỉ vào quang môn, cười nói:

- Trần Trầm, vào đi thôi, từ xưa đến nay không có mấy vị ngoài tông tiến vào Hạo Nhiên Kiếm Trì đâu.

Nghe vậy, Trần Trầm từ từ bước đến quang môn, lúc đi đến trước người Hạ Tích Sương, hẳn thật sâu liếc nhìn nàng.

Nữ nhân trước mặt thanh nhã tựa thanh phong, tính cách sáng tỏ như minh nguyệt, nếu như có thể lấy về nhà... Cũng không tệ.

- Sao vậy? - Hạ Tích Sương mờ mịt hỏi.

Nhìn ánh mắt mông lung của nàng, Trần Trầm mỉm cười, bước vào trong quang môn.

...

Hạo Nhiên Kiếm Trì thật ra là một cái ao, bên trong có cắm đủ loại kiếm, những... thanh kiếm này tản ra chấn động kinh người, không có một cái nào là phàm binh.

Mà trong ao không ngừng có linh dịch bạch sắc cuộn trào, linh dịch kia có vài phần tương tự Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch, bất quá Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch có càng nhiều sinh cơ chi lực.

Còn linh dịch này thì lại ẩn chứa nồng đậm linh lực thuần túy đến cực điểm!

Ngoài ra, vừa tiến vào phạm vi Hạo Nhiên Kiếm Trì, Trần Trầm cảm thấy cả người trở nên thông thấu, tư duy dường như sinh động hơn gấp mấy lần.

- Đây chính là lực lượng linh hồn mà chỉ có Nguyên Thân Cảnh cường giả mới có thể tiếp xúc được sao?

Trần Trầm cảm thán không thôi, sau đó cất bước đi đến bình đài giữa Hạo Nhiên Kiếm Trì. Một khắc sau, thể chất Tiên Thiên Không Linh Thể của hắn phát huy đến cực hạn, bắt đầu điên cuồng thôn phệ linh khí khủng bố xung quanh.

Bất quá, chỉ trong chốc lát, tu vi Luyện Khí của hắn liền từ Kết Đan sơ kỳ nhảy lên Kết Đan trung kỳ.

- Hạo Nhiên Kiếm Trì, một tứ đại bảo địa của Nhân tộc... Hôm nay ta lại có thể một mình tu luyện ở đây một tháng, phần nhân tình này, nợ có chút lớn rồi!

Trần Trầm nhíu mày, vẻ mặt sầu lo, có chút ngại ngùng.

Bất quá, một lát sau hắn đã bình thường trở lại.

...

- Xem ra chỉ có thể lấy thân báo đáp mà thôi!

Chương 170: Nhân Tộc Chi Kiếp

Linh khí trong Hạo Nhiên Kiếm Trì cực kỳ nồng đậm, so với đại địa linh tinh của Vô Tâm Tông không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, mức độ thuần túy của linh khí càng là bỏ xa.

Cho nên mặc dù Trần Trầm toàn lực hấp thu cũng không khiến Hạo Nhiên Kiếm Trì phát sinh một chút biến hóa nào.

Thậm chí hẳn hoài nghi, nếu như hấp thu sạch Hạo Nhiên Kiếm Trì, chỉ sợ hẳn phi thăng tại chỗ luôn chứ đùa!

Ông!

Dường như cảm ứng được xung quanh tồn tại đại lượng thần binh, trong tay Trần Trầm phát ra một tiếng kiếm minh, sau đó, Vạn Hóa Thần Phong đột nhiên bay ra, cắm vào kiếm trì.

Những thanh kiếm khác trong kiếm trì dường như cảm ứng được “ngoại nhân”, tất cả lập tức chấn động kịch liệt.

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm cả kinh, không đợi hấp thu hồi Vạn Hóa Thần Phong, mấy trăm thanh kiếm trong kiếm trì đã òn g loạt tản ra kiếm ý kinh người.

Bá bá bá!

Trần Trầm ngồi ở giữa hồ trong nháy mắt bị kiếm ý đả thương, toàn thân có hơn mười vết thương.

- Hí!

Trần Trầm đau đến mức hít vào một ngụm khí lạnh, Vạn Hóa Thần Phong thì vội vã quay về tay hắn, cứ như hết thấy không liên quan đến nó.

- Nhìn chuyện tốt người làm này!

Trần Trầm thấp giọng mắng, vết thương trên người bằng tốc độ mất mát thường có thể thấy nhanh chóng khôi phục.

Bất quá, kiếm khí trong Hạo Nhiên Kiếm Trì vẫn không có ý định tiêu tán, thỉnh thoảng lưu lại vài vết thương trên người Trần Trầm.

Trần Trầm khóc không ra nước mắt, chỉ có thể xem đây là đang gi

úp mình Luyện Thể.

- Luyện Khí cùng Luyện Thể khai hoa, đã vào một lần, không bằng liều mạng!

...

Tu luyện không hay biết năm tháng.

Bất tri bất giác đã trôi qua hơn mười ngày.

Thời gian rảnh rỗi, Trần Trầm đều thông qua lệnh bài đưa tin trò chuyện đôi câu với Hạ Tích Sương.

Bất quá, ngày trước chỉ nói hai câu, giờ đã phát triển thành ba bốn câu.

Chủ đề nói chuyện cũng từ tu luyện dần dần mở rộng sang những phương diện khác.

- Hẳn đây là cảm giác của mối tình đầu?

Trần Trầm thầm cảm thấy vui thích, tự động bỏ qua chuyện ở kiếp trước.

Kiếp trước gì chứ? Hẳn chính là thổ dân ở thế giới này đây!

Hiện tại, mỗi lần bị kiếm khí gây thương tích, hẳn chỉ cần nói với Hạ Tích Sương vài câu là có thể giảm bớt đau đớn.

Chuyện này khiến hẳn cảm thấy rất vi diệu nha, hận không thể chạy ra ngoài tìm Hạ Tích Sương, sau đó hỏi thăm hệ thống xem có phải bản thân là đã yêu rồi không?

...

- Trần Trầm, Yêu tộc lần nữa quay lại, ta phải đến tiền tuyến rồi.

Đêm khuya.

Trần Trầm xem lệnh bài đưa tin, yên lặng không nói gì, qua một lúc lâu sau mới phản hồi một câu:

- Cẩn thận!

Sau khi thu hồi lệnh bài, Trần Trầm chủ động triệu hoán Vạn Hóa Thần Phong, kiểm khí trong Hạo Nhiên Kiếm Trì lại lần nữa xuất hiện.

Không biết đã trôi qua bao lâu.

Toàn bộ Hạo Nhiên Kiếm Trì chấn động kịch liệt, cứ như xảy ra đại địa chấn kinh thiên vậy, Trần Trầm ngồi giữa hồ, ánh mắt lo lắng.

Chấn động xảy ra có hơn mấy canh giờ mới chấm dứt.

- Yêu tộc thế tới hung mãnh, đại bộ phận đã bị Hạo nhiên Kiếm Tông ta đánh lui, bất quá, có không ít yêu tộc vượt qua đạo phòng tuyến thứ hai, tiến nhập lãnh thổ Nhân tộc.

- Trần Trầm, ngươi phải tu luyện thật tốt, lần này e rằng Yêu tộc cùng Nhân tộc sẽ phát sinh đại chiến ngàn năm một lần, chỉ có thực lực cường đại mới có thể bảo toàn bản thân ở thời loạn thế mà thôi!

Lệnh bài thông tinh trong tay lại lần nữa phát sáng, khó có khi Hạ Tích Sương nói được một câu dài như vậy. Trần Trầm hít sâu một hơi, thất thải quang mang cùng kim quang vờn quanh người.

Từ lúc bước vào con đường tu hành cho đến nay, hắn chưa từng chuyên tâm tu luyện như thế.

Mà lúc này, tu vi Luyện Khí của hắn đã đạt đến Kết Đan hậu kỳ, sắp bước vào cảnh giới Kết Đan đỉnh phong.

- Trần Trầm, khó có được cơ hội tiến vào Hạo Nhiên Kiếm Trì, chớ lo lắng chuyện bên ngoài, sư phụ ngươi cùng tu sĩ Đại Tấn, ta sẽ hết lòng chiếu cố thay ngươi.

- ...

- Cái thế đạo này thật là khó sống mà!

Trần Trầm thở dài một hơi, nhắm mắt lại, lúc này đây, thương thế trên người hắn đã không còn đau đớn như trước, chỉ có điều tâm tình lại càng thêm phức tạp.

Kết Đan hậu kỳ bước vào Kết Đan đỉnh phong là một quá trình dài, dòng buồn chán, chớ nói chi mấy ngày nay tu vi Luyện Thể của hắn đột nhiên tăng mạnh, sắp tiến vào Kết Đan hậu kỳ.

Lúc này đây, ngồi xuống minh tĩnh tu cũng không biết là phải giải quyết bao nhiêu ngày.

...

Cùng lúc đó.

Thế giới bên ngoài, mức độ thảm thiết của đại chiến lần này đã vượt gấp mấy lần trước đó.

Mà lão tổ Hạo Nhiên Kiếm Tông quanh năm trấn thủ trên đỉnh núi dường như cũng cảm ứng được điều gì đó, vẻ mặt tràn đầy lo lắng cùng bất đắc dĩ.

Hắn vừa nhận được tin tức, Linh Hư Kiếm Tông trấn thủ tây cương Nhân Tộc đã bị công phá, mấy trăm vạn Yêu tộc tiến công vào l

ảnh thổ Nhân tộc. Nếu như Hạo Nhiên Kiếm Tông còn nán lại ở Bắc cương, chỉ sợ không bao lâu sau, hậu phương Nhân tộc đã trở thành bờ cõi Yêu tộc rồi.

- Không ngờ Yêu tộc lại xuất hiện một gã Yêu Thần huyết mạch, tằm đại vương tộc đều lựa chọn quy phục, quả thật là đại kiếp vạn năm của Nhân tộc ta.

Thở dài thật sâu, lão tổ Hạo Nhiên Kiếm Tông nhìn về phương xa, thanh âm truyền khắp tông môn.

- Nhân tộc lâm vào đại kiếp nạn, Tây cương đã rơi vào tay giặc, Hạo Nhiên Kiếm Tông ta phải rút khỏi Bắc cương, quay về hậu phương, hộ vệ Nhân tộc.

Thanh âm vừa ra, trong Hạo Nhiên Kiếm Tông liền truyền ra một hồi thở than.

Hạo Nhiên Kiếm Tông lập tông vạn năm, mặc dù tông môn đã có thời điểm bị Yêu tộc vây công, bất quá chỉ vài ngày sau đã đoạt lại được, thế nhưng hôm nay... Đi lần này...

Không biết đến khi nào mới có thể trở về được rồi.

Bất kể tâm tình chúng tu sĩ Hạo Nhiên Kiếm Tông có thế nào, nên đi vẫn phải đi. Không bao lâu sau, hai thanh cự kiếm vạn mét đứng sừng hai bên sơn môn chấn động kịch liệt, sau đó trực tiếp phóng lên trời, nằm ngang trước sơn môn.

Thấy vậy, chúng đệ tử cùng trường lão đều leo lên cự kiếm.

Trong đám người, Hạ Tích Sương cắn răng, xuất ra thông tin lệnh bài, truyền đi mấy đạo tin tức. Làm xong hết thảy, nàng mới đổ mắt bay lên cự kiếm.

...

Không biết đã trôi qua bao lâu.

Trần Trầm tỉnh lại từ trong minh tưởng, khí tức toàn thân đã cường đại hơn trước gấp mấy lần, trong mắt lóe lên lôi quang.

Kiểm khí kích xạ quanh thân bị kim quang trên người hắn đánh lui.

- Luyện Khí, Luyện Thể, tất cả đều đạt đến Kết Đan đại viên mãn.

Trần Trầm hít sâu một hơi.

- Trở về thôi!

Thì thầm một tiếng, Vạn Hóa Thần Phong cắm trong kiếm trì phát ra tiếng ngâm khẽ, quay về cơ thể Trần Trầm, so với trước kia, sau khi hấp thu kiếm ý của thần kiếm xung quanh, Vạn Hóa Thần Phong càng thêm sắc bén.

Đứng lên, Trần Trầm lấy ra hai tấm thông tin lệnh bài, tấm thứ nhất là của sư phụ Tiêu Vô Ưu.

- Đồ đệ, lãnh thổ Nhân tộc rơi vào tay giặc, Đại Tấn sợ là cũng không may mắn thoát khỏi, chúng ta trước quay về Đại Tấn, đoạn đường này có Hạ Tích Sương cô nương đi theo bảo hộ, người chớ lo lắng.

- Chờ sau khi xuất quan, người nhớ phải cẩn thận.

Thu hồi thông tin lệnh bài, Trần Trầm lại lấy ra tấm thứ hai, cái này là của Hạ Tích Sương, có hơn mười tin nhắn.

- Yêu tộc thế lớn, trận chiến này chỉ sợ có chút khó khăn.

- Hôm nay ta chém chết ba gã Nguyên Anh, không biết người tu l

uyện thế nào rồi.

- Ta mơ hồ có cảm giác bất an, nếu như Hạo Nhiên Kiếm Tông mất, người tuyệt đối đừng đi ra, Hạo Nhiên Kiếm Trì chính là bí cảnh do chúng môn đời thứ nhất Hạo Nhiên Kiếm Tông ta thiết lập khi phi thăng Hạo Nhiên Kiếm Tiên, không có lệnh bài bí cảnh, dù là cường giả Yêu tộc cũng không cách nào chuẩn bị.

- Hôm nay lại giết bốn gã Nguyên Anh yêu tộc, chắc hẳn người đang bế qua, xem ra người có thể thuận lợi đột phá.

...

- Toàn thể tu sĩ Hạo Nhiên Kiếm Tông ta phải rút lui khỏi sơn môn, Trần Trầm, cửa ra bí cảnh đã bị ta phong tỏa, nhưng dưới đáy ao có một Truyền tống trận bí mật, có thể nổi thẳng ra ngoài trăm dặm.

- Hiện tại, Hạo Nhiên Kiếm Tông rút đi, người có thể ở lại trong bí cảnh tu luyện thêm một thời gian ngắn, đợi đến lúc muốn ra ngoài, thông qua Truyền tống trận rời đi là được.

- Trần Trầm, ngày người ra ngoài, rất có thể nơi đây đã là ranh giới Yêu tộc, nhớ phải cẩn thận... Bảo trọng, ta và người ngày sau gặp lại.

Nhìn một chuỗi tin nhắn, Trần Trầm mỉm cười thu hồi lên bài, trong mắt lóe quang mang.

Hắn muốn bước vào Nguyên Anh, vô luận là Luyện Khí hay Luyện Thể cũng không phải cứ hấp thu là được, cho nên hắn có tiếp tục ở đây cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Nhìn Hạo Nhiên Kiếm Trì, Trần Trầm cúi người thi lễ, sau đó chuôi vào đáy ao.

Chương 171: Đến Phiên Ta Ra Sân

Đáy kiếm trì quả nhiên có một trận pháp phù văn loại nhỏ.

Đây là lần đầu tiên Trần Trầm thấy truyền tống trận trong truyền t huyết đày, chân chừ chốc lát, cuối cùng hắn đặt mấy khối trung p hảm linh thạch vào khe lõm của trận pháp, không bao lâu sau, trận n pháp bắt đầu tỏa ra hào quang.

Cùng lúc đó, một cỗ lực hấp xả cường đại từ trong trận pháp truyề n ra.

Trần Trầm biến sắc, xuất từ trong nhẫn trữ vật ra mấy cái bình lin h dịch, một khắc sau, cỗ lực kia đột nhiên trở nên cường đại hơn g áp mấy lần, hoàn toàn nuốt hắn vào.

...

Không đợi Trần Trầm kịp phản ứng, cảnh tượng trước mắt của hắ n từ Hạo Nhiên Kiếm Trì biến thành một tòa cung điện hoang phế dưới mặt đất.

Cung điện dưới mặt đất không có ngọn đèn, hư hổng nghiêm trọng, cũng không biết đã bao lâu không có ai đến.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Trầm lục tìm bốn phía một hồi, phát hiệ n không có lối ra, do dự một lúc, cuối cùng, hắn dứt khoát gọi ra Vạn Hóa Thần Phong, đực thẳng lên trên.

Phanh! - Một tiếng nổ vang.

Trần Trầm trực tiếp ngự kiếm, đục ra một cái động lớn, từ cung đi ện dưới mặt đất chui ra ngoài.

Bầu trời vẫn một màu xanh thăm thẳm, chướng khí đã tiêu tan không ít, nhưng biểu lộ của Trần Trầm có chút xấu hổ, bởi vì hiện tại bên cạnh có khoảng trăm tên Yêu tộc đang nhìn thẳng vào hắn, tất cả sắc mặt vô cùng chấn động.

Một số khác thì bị hắn đánh văng lên trời, đến bây giờ vẫn còn chưa rơi xuống.

Phù phù phù phù!

Vài âm thanh trầm đục, mấy tên Yêu tộc rơi xuống đất, đã hoàn toàn tắt thở.

- Tu sĩ Nhân tộc tập kích!

Một âm thanh tục tằng quẩn quanh trong bầy Yêu tộc, trên trăm tên Yêu tộc thoáng cái trở nên lao xao, đồng loạt hướng về phía Trần Trầm.

...

Vài đạo kiếm quang lóe lên.

Vài giây sau, tất cả Yêu tộc đều biến thành thi thể nằm trên đất.

Đám... Yêu tộc này mạnh nhất cũng chỉ là Kết Đan, trước mặt Trần Trầm chẳng khác gì thối cá nát tôm, Vạn Hóa Thần Phong tùy tiện trảm ra một kiếm liền có thể xử lý một đám.

Giết sạch đám Yêu tộc này, Trần Trầm không hề trì hoãn, bay thẳng về phía trường thành.

Vị trí của cung điện dưới mặt đất nếu không có gì bất ngờ thì hẳn là đạo phòng tuyến thứ hai, cùng với Hạo Nhiên Kiếm Tông, đều là vùng đất nằm trong chướng khí.

Thực tế giống với hấn nghĩ, sau khi phi hành về hướng nam ngàn dặm, hấn liền gặp được trường thành.

Chẳng qua hiện tại nó đã trở nên đổ nát thê lương, khắp nơi đều là dấu tích chiến đấu, trên mặt đất thậm chí có không ít thi thể tu sĩ còn chưa kịp thanh lý, tản ra mùi tanh tươi.

- Aiz...

Nhìn cảnh tượng thê lương trước mắt, Trần Trầm thở dài, vung tay, vài đạo hỏa linh bay ra, thiêu đốt vô số thi thể tu sĩ Nhân tộc thành tro tàn.

Lúc này, xa xa có một cơn gió yếu thổi qua, cảm nhận được uy áp cường đại trong đó, Trần Trầm lập tức bay qua trường thành, hướng về phía lãnh thổ Đại Hạ.

Hiện tại, điều hấn mong muốn nhất chính là nhanh chóng quay về Đại Tấn, bất quá, phần lãnh thổ này đã không còn là ranh giới Nhân tộc, Trần Trầm biết rõ, đoạn đường này e là không bình yên.

...

Mà thực tế cũng hết như những gì hấn nghĩ.

Phi hành chưa đến một phút, phía sau hấn đã có thêm một đám Yêu tộc đuổi theo.

- Giết tu sĩ Nhân tộc kia!

- Có cá lọt lưới, hình như là cao thủ, giết hấn!

Cảm nhận được từng đạo uy áp cường đại phía sau, sắc mặt Trần Trầm vô cùng khó coi.

Dường như Yêu tộc cực kỳ miễn cảm với khí tức Nhân tộc, mặc dù hần đã thu liễm khí tức, nhưng đám... Yêu tộc này vẫn nhanh chóng phát hiện ra tung tích của hần.

Mà lúc này, phía sau hần đã có năm, sáu tên Nguyên Anh cùng với hơn trăm tên yêu tu Kim Đan.

Hơn nữa, nghe tiếng hò hét của bọn họ, ngày càng có nhiều Yêu tu gia nhập, thậm chí, phía trước hần đã có Yêu tu đột nhiên nhảy ra chặn đường.

- Cứ tiếp tục như vậy không được, sớm muộn gì cũng kinh động đến Nguyên Thần yêu tộc, đến lúc đó chỉ sợ ngủm.

Trần Trầm làm bầm nói, tâm tình thoáng cái trở nên luống cuống.

Nhưng không bao lâu sau, ánh mắt hần bỗng nhiên sáng lên. Một giây say, hần hướng xuống đất, rơi vào một chỗ sâu trong rừng rậm.

Mở ra Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, Tiểu Hoa đang luyện hát, không thấy Tiểu Hoàng đâu, chắc là đang chơi đùa trong đất, Đậu Xanh thì nằm bò bên linh tuyến ngăn người.

Lão Hắc? Đúng rồi, nó vẫn đang trốn trên tàng cây ngủ.

Theo như lời Lão Hắc, là do khí tức trên người Đậu Xanh quá đáng sợ, quấy rầy đến giấc ngủ của nó, cho nên bắt buộc dĩ nó phải leo lên cây mới ngủ được.

Quét mắt nhìn đám tiểu yêu, cuối cùng, ánh mắt Trần Trầm dừng lại trên người lão Hắc.

Hết cách rồi, ba tên kia là hàng đặc thù, lấy ra rất dễ gây chú ý, lúc này đây, bình thường như Lão Hắc mới là quý.

Nghĩ đến đây, Trần Trâm trực tiếp hô:

- Lão Hắc! Cứu mạng!

Nghe tiếng hô, lão Hắc bị dọa rớt từ trên cây xuống.

- Chuyện gì? Từ khi nào đến phiên ta cứu mạng người rồi?

- Đừng nói nhảm, cũng không phải người chưa từng cứu! Ta tin tưởng người, người tuyệt đối có thể làm được!

...

Một lát sau, đoàn Yêu tộc hạ xuống đất, bắt đầu khịt mũi nghe ngóng bốn phía.

Thế nhưng người không thấy đâu, trái lại bọn họ phát hiện một đàu Trư tinh, chính là cái loại Trư tinh vừa què mùa vừa đen đúa đả y.

- Trư tinh, người có thấy tu sĩ Nhân tộc bay qua chỗ này hay không?

Nguyên Anh hậu kỳ yêu tu dẫn đầu nhìn thấy Lão Hắc liền mở miệng hỏi.

- Thấy, bay về phía kia, ta không phải đối thủ, cho nên không có cản đường.

Lão Hắc tùy tiện quơ móng chỉ về một hướng, trong mắt toàn là cảnh nhân thành tha thiết.

Nghe vậy, Nguyên Anh yêu tu cảm đầu không lập tức đuổi theo, mà lại khịt mũi ngửi, thần sắc thoáng cái trở nên rét lạnh:

- Trên người người có mùi của Nhân loại.

Hắn vừa dứt lời, mấy cái Cầu tinh trong đám Yêu tu lập tức chạy ra, ngửi loạn quanh lão Hắc một trận, nhanh chóng tìm được vị trí của Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Trần Trầm trốn trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung thấy vậy cũng có chút khiếp sợ, mũi mấy tên Yêu tộc này thật tốt, cái gì cũng ngửi được.

Quả nhiên, cẩn thận ngửi một hồi, đám Cầu tinh thập phần xác định nói:

- Trên người Trư Tinh này có giấu trang bị trữ vật, bên trong có chứa người, hẳn là giống với túi yêu thú.

Lời này vừa ra, trên trăm đầu Yêu tu nhìn chằm chằm về phía lão Hắc, trong mắt bùng lên sát ý.

Lão Hắc không chút hoang mang, thản nhiên nói:

- Cái này cũng bị các ngươi phát hiện.

Dứt lời, nó vung móng heo lên, Trần Trầm bị ném ra ngoài.

Bất quá, lúc này Trần Trầm y phục tả tơi, bộ dạng nửa sống nửa chết, cứ như chỉ cần đá một cái là đi đời nhà ma ngay.

- Đây là...?

Đám Yêu tu hai mặt nhìn nhau, lộ vẻ khó hiểu.

Tuy đây cũng là nhân loại, nhưng không hề giống với cái tên điên

cuồng chạy trốn lúc này.

- Đây là nhân sủng ta bắt được, dưỡng bên người thỉnh thoảng chơi đùa, người xem tóc của hắn này, mềm cỡ nào nha, ta thích nhất là xoa xoa đầu chó của hắn để giải sầu đấy.

Nói xong, Lão Hắc đặt móng heo lên đầu Trần Trầm, hung hăng chà xát, lộ vẻ hưởng thụ.

- Lật trời rồi!

Trần Trầm thảm máng, lão Hắc tuyệt đối là đang trả thù hắn! Không phải ngày thường chỉ đánh có mấy trận thôi hả? Vậy mà còn mang thù?!

Dám chà đầu ta, người chờ đấy!

Thấy vậy, Nguyên Anh Yêu tu cầm đầu cũng chà theo, aizz...? Đúng thật là chà rất thoải mái nha!

Bất quá, đây không phải vấn đề cần quan tâm hiện tại, tìm ra tên tu sĩ Nhân tộc vừa mới chạy trốn quan trọng hơn, cho nên thần sắc tên Nguyên Anh Yêu tu kia thoáng cái trở nên nghiêm túc.

- Trư tinh, người theo ta truy! Một cái Thổ Trư huyết mạch như người có thể tu đến Kết Đan, ta tin người cũng có vài phần bản sự, lần này mặc kệ có đuổi kịp tu sĩ Nhân tộc kia hay không, ngày sau người cứ theo ta lăn lộn.

Dứt lời, bất chấp Lão Hắc có đáp ứng hay không, Nguyên Anh Yêu tu đã trực tiếp phóng lên trời.

Thấy vậy, lão Hắc đành thu Trần Trầm vào, chăm chú đuổi theo sau.

Lúc mới đầu, nó còn có chút lo lắng, nhưng vừa bay lên liền cảm

úng được lực lượng cường đại mà Trần Trầm truyền đến trên ngư
ời nó.

Cái này khiến lão Hắc có thêm vài phần tự tin, ánh mắt cũng lóe s
áng.

- Trước kia đều nhìn tiểu tử Trần Trầm này trang bức, hiện tại đến
phiên ta rồi, hắc hắc!

Chương 172: Heo Sinh Đỉnh Phong

Kết quả lần truy đuổi này có thể đoán được, đương nhiên là
không thu được gì.

Mắt thấy lũ yêu sắp tản đi, Nguyên Anh hậu kỳ cầm đầu - Hôi Hù
ng tinh - đột nhiên bạo rống một tiếng.

- Chờ đã!

Nghe vậy, lũ yêu quay đầu nhìn lại, trong mắt đều có chút mờ mị
t.

- Ta chính là Hám Thiên Cuồng Hùng nhất mạch dưới trướng Hôi
Hùng Yêu Vương, các ngươi có nguyện ý cùng ta tiến vào lãnh th
ổ Nhân tộc, kiến công lập nghiệp?

Nghe thế, đám yêu tu biến sắc.

Nói thật, bọn chúng đều không phải quân Yêu tộc chính quy, chỉ c

ó thể coi là di dân Yêu tộc mà thôi.

Yêu tộc công phá lãnh thổ Nhân tộc, chỉ là Yêu quân không cách nào chiếm cứ hết vùng đất khổng lồ này, vì vậy mới cần đám di dân truy cầu mộng tưởng như bọn họ.

Phải biết lãnh thổ Nhân tộc có không ít danh sơn đại xuyên, nếu như bọn họ có thể chiếm núi làm vua, tập hợp bầy Yêu tộc, nói không chừng ngày sau có thể xưng bá một phương.

Bất kể thế nào vẫn tốt hơn so với ở lại trong ranh giới Yêu tộc sâu thối chí.

Có ai ngờ, bọn họ còn chưa kịp tập hợp đám Yêu tu, tên Hôi Hùng Vương này đã muốn tập hợp bọn họ rồi.

- Thực xin lỗi, ta không có hứng thú phụ thuộc vào người khác!

Một Nguyên Anh trung kỳ Yêu tộc lạnh giọng nói, sau đó xoay người muốn rời đi.

Nhưng còn chưa bay được bao xa, Hôi Hùng Vương đã giẫm mạnh lên đất một cái, một cỗ áp lực cường đại đột ngột giáng xuống người Yêu tu nọ.

- Hôi Hùng Vương, ngươi thực tưởng ta sợ ngươi?

Nguyên Anh trung kỳ Yêu tộc kia cũng là tên nóng nảy, thấy Hôi Hùng Vương động tay, hấn lập tức xoay người bay vọt về phía Hôi Hùng Vương.

- Kẻ không theo, chết! - Hôi Hùng Vương gầm lên một tiếng, một thanh đại đao lỏm nhòm răng cưa xuất hiện trong tay.

Hai Nguyên Anh Yêu tộc cứ thế kịch chiến trước lũ yêu.

Nguyên Anh kỳ Yêu tộc không phải kẻ yếu, song phương đánh nhau gây ra chấn động kịch liệt, dọa cho đám Kim Đan Yêu tộc lạnh run.

Lão Hắc cũng đang run, nếu không phải Trần Trầm trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung không ngừng giáo huấn nó, chỉ sợ nó đã đương trường quỳ xuống rồi.

Thật ra, Trần Trầm bên trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung cũng có chút khiếp sợ.

Đám Yêu tộc này một lời không hợp liền lao vào choảng nhau, bất quá, hẳn càng thêm kinh ngạc đối với thực lực Yêu tộc. Phải biết ở đây gần trăm tên Yêu tộc không có một tên nào dưới Kết Đan cảnh.

Đương nhiên, Yêu tộc tu vi thấp cũng không có gan đuổi đến đây.

- Yêu tộc không có kẻ yếu, Nhân tộc lại có rất nhiều phạm nhân, khó trách khí đối mặt Yêu tộc, Nhân tộc chỉ có thể bị động phòng ngự...

Trong lúc Trần Trầm còn đang cảm thán, đại chiến bên ngoài đã sắp kết thúc.

Hôi Hùng Vương kia không chỉ có thực lực cao hơn một bậc, ngay cả huyết mạch cũng cường đại hơn vài phần, vì thế, không bao lâu sau, Nguyên Anh trung kỳ Yêu tộc đã bị hắn dùng một đao chém thành hai nửa.

Nguyên Anh trong cơ thể muốn chạy trốn nhưng lại bị Hôi Hùng Vương đuổi theo bắt lấy, nuốt sống ngay trước mặt bầy yêu.

Tuy Hôi Hùng Vương cũng bị thương, nhưng ánh mắt lại vô cùng hung tàn, chậm rãi quét qua bầy yêu, lạnh lùng nói:

- Các người có ai còn không phục?

Đám Yêu tộc hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đều quỳ một gối xuống, ánh mắt lộ vẻ kính sợ.

- Chúng ta nguyện ý đi theo Hôi Hùng Vương đại nhân!

Thuận lợi thu được nhiều thủ hạ như vậy, Hôi Hùng Vương vô cùng đắc chí, tiếc nuối duy nhất của hắn chính là không bắt được tu sĩ lợi hại kia.

Bằng không có lẽ có thể đưa cho Yêu quân, đổi lấy một cái danh phận chính thức.

Có được thân phận chính thức, đến lúc đó thu nạp tiểu yêu cũng dễ hơn.

Bất quá như hiện tại cũng không tệ, đã có thủ hạ, muốn có thêm một cái thân phận cũng không phải quá khó.

Nghĩ đến đây, hắn cao giọng nói:

- Chư vị, trước theo ta tìm một cái động thiên không tệ!

Dứt lời, hắn mang theo bầy yêu bay lên trời, đám yêu tu số lượng lớn, những nơi đi qua yêu khí xông thiên, che khuất cả một vùng trời.

...

Phi hành độ khoảng một canh giờ, Hôi Hùng Vương mang theo lũ yêu dừng lại ở một tòa đại sơn.

Đại sơn linh khí nồng đậm, hơn nữa dường như nơi đây từng có một cái tông môn, chỉ có điều hiện tại người đã rút đi hết.

Nhìn thấy kiến trúc nguyên vẹn, Hôi Hùng Vương vô cùng mừng rỡ.

Thật sự là buồn ngủ gặp chiếu manh mà, đây quả thực là động thi ân phúc địa chuẩn bị sẵn cho hấn.

Hôi Hùng Vương hấn nhất định phải từ đây quật khởi, trở thành bá chủ một phương.

Tưởng tượng tương lai mỹ hảo, đột nhiên Hôi Hùng Vương cảm thấy tay có hơi ngứa, vô thức nhớ đến nhân sủng của Trư tinh kia.

Chậc!

Một đầu thỏ trư mà còn có nhân sủng, hấn lại không có, cái này đúng là nói không thông mà.

Nghĩ đến đây, hấn quay đầu nhìn lão Hắc đứng cuối bày yêu, thản nhiên nói:

- Trư tinh, ngươi ra đây!

Lão Hắc run bắn người, nó chỉ là một đầu heo nhà, đã khi nào chứng kiến tràng diện bực này, nhất là một màn Hôi Hùng Vương nuốt Nguyên Anh lúc trước, quả thật để lại trong lòng nó ám ảnh tâm lý.

- Lão Hắc, ngươi có thể, không phải ngươi muốn trang sao, ta cho ngươi một cơ hội, hiện tại ta chính là gậy của ngươi.

Bên tai vang lên tiếng thì thầm của Trần Trầm, lão Hắc không biết hấn có ý gì, nhưng lờ mờ cảm thấy rất lợi hại, cuối cùng vẫn run rẩy đi đến trước mặt Hôi Hùng Vương.

- Hôi... Hôi Hùng Vương đại nhân, ngài có gì phân phó?

Nhìn thấy phản ứng của lão Hắc, Hôi Hùng Vương hết sức hài lòng, cái này nói rõ hành động vừa nãy của hắn quả nhiên có đủ lực chấn nhiếp quần hùng.

- Nhân sủng của ngươi không tệ, cho ta mượn vài ngày, thế nào?

Chữ “mượn” này được Hôi Hùng Vương nhấn rất mạnh, trong mắt t lóe lên tia bất hảo, rõ ràng là mượn mà không phải mượn.

- Đánh rắm! Nhân sủng của ta há lại để ngươi nhúng chàm?

Một âm thanh từ chỗ lão Hắc truyền ra, mặt heo thoáng cái đơ ra, hết như lợn chết, đôi móng heo lập tức bịt chặt miệng.

Vừa nãy cũng không phải nó nói nha!

Đám yêu tu lặng ngắt như tờ, nhìn về phía lão Hắc bằng ánh mắt tràn đầy kính nể.

Hôi Hùng Vương cũng vô cùng kinh ngạc, nói thế nào hắn cũng không tin đầu thỏ trư trước mặt lại dám nói ra lời như vậy.

- Ngươi nói cái gì?

- Ta...

Lão Hắc vô thức muốn hạ giọng, nhưng thanh âm kia lại lần nữa vang lên.

- Ta nói Hôi Hùng ngươi vừa nát lại vừa xấu, hết như một tên đần!

Lời này vừa ra, lão Hắc còn chưa nhũn, đám yêu sau lưng đã nhũn hết cả ra.

Thỏ trư này muốn nghịch thiên à?!

- Được! Rất được! Không ngờ một Kết Đan yêu tu lại dám nói với ta như vậy, xem ra ngươi chán sống rồi!

Ánh mắt Hôi Hùng Vương đột nhiên trở nên dữ tợn, một bàn tay to lớn đánh thẳng về phía lão Hắc, hôm nay hắn muốn vụn cái đầu heo này xuống trước mặt bày yêu.

Nhưng đúng lúc này, tính huống phát sinh đột biến, trong tay Trư tinh đột nhiên xuất hiện một cái thìa lớn, nện thẳng vào đầu hắn.

- Cái binh khí quý gì?

Trong đầu Hôi Hùng Vương vụt qua ý nghĩ này, vô thức đưa tay ngăn cản.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cái thìa kia bộc phát uy áp không gì sánh kịp.

Thấy một màn như vậy, sắc mặt Hôi Hùng Vương kịch biến, đang lúc hắn định lui về phía sau né tránh, Trư tinh trước mặt bỗng nhiên bộc phát uy áp huyết mạch cường đại cực điểm, trấn trụ hắn trong chốc lát.

Đ-A-N-G...G!

Chỉ một chốc lát này, cái thìa đã đập thẳng vào đầu hắn.

Một tiếng bạo nổ, Hôi Hùng Vương bị nện thành thịt nhão.

- Trư tinh ngươi... Giả heo ăn thịt hổ!

Nguyên Anh Hôi Hùng Vương bay ra, hoảng sợ hô.

Bất quá nói xong, hắn lơ mơ cảm thấy có gì đó không đúng, heo này đúng là heo nha... cũng không có giả!

Không tiếp tục nghĩ, Nguyên Anh Hôi Hùng Vương lập tức vọt ra xa.

- Muốn chạy, có hỏi qua bốn vương chưa?

Lão Hắc duỗi móng heo ra, một đạo điện quang hung tợn lao ra, trực tiếp đánh trúng Nguyên Anh Hôi Hùng Vương ở phía xa xa.

Hôi Hùng Vương kêu thảm một tiếng, biến thành tro tàn.

Lũ yêu chứng kiến một màn “thỏ khởi thước lạc” trước mắt, cảm đều sắp rơi xuống.

(1) Thỏ vùng dậy, chim khách rơi rụng.

Hôi Hùng Vương vô cùng cường đại vậy mà trong khoảnh khắc lại bị đầu thỏ trư này giết, cái này không phải nằm mơ đó chứ?

Lão Hắc thu hồi móng heo, quay đầu nhìn đám Yêu tộc, phát ra âm thanh vô cùng uy nghiêm.

- Hôi Hùng đã chết, Hắc Trư đương lập, các ngươi còn không phục?!

Nhìn lão Hắc uy phong lẫm lẫm, lũ yêu lại lần nữa quỳ rạp xuống, cùng hô to:

- Chúng ta nguyện ý đi theo Hắc Trư Vương đại nhân!

Nhìn một màn này, hào quang trong mắt lão Hắc bắn ra bốn phía, tuy vừa này không phải nó chủ động trang, thế nhưng hiện tại trong lòng cảm thấy rất thoải mái nha.

Nó có cảm giác tại thời khắc này, mình đã đạt đến heo sinh đỉnh phong!

Chương 173: Vạn Dặm Truy Tung

Một canh giờ sau.

Lão Hắc không chế Vạn Hóa Thần Phong lúc này đã biến thành cái thìa lớn phi ở phía trước.

Đối với tạo hình của binh khí này, nó có chút thỏa mãn, tiểu tử Trần Trầm kia tuy không phải thứ gì tốt, nhưng lại rất hiểu nó đấy, biết nó thích binh khí dạng gì.

Về phần động thiên trước đó, đương nhiên là nó từ bỏ, dù sao theo ý Trần Trầm, bọn họ phải quay về Đại Tấn đấy.

Lũ yêu không có ý kiến gì, làm đuôi phượng trong phạm vi Đại Hạng hay chạy đến tiểu quốc làm đầu gà thì cũng như nhau thôi, dù sao với thực lực của bọn hắn, đoán chừng có đi đâu cũng là tiểu đệ.

Theo sau một đám yêu quái, cuối cùng Trần Trầm cũng có thời gian quan sát tình huống trên đoạn đường này.

Chỉ có thể dùng hai chữ thảm thiết để hình dung mà thôi, không ít thành trì bị thiêu hủy, còn lại một mảnh phế tích, bên trong phế tích hầu toàn là bạch cốt, cũng không biết đã có bao nhiêu người chết rồi.

Một ít yêu thú đang gặm cắn những... bạch cốt kia, trong mắt lấp lánh tinh quang.

Một đường nhìn xem, tâm tình Trần Trầm càng lúc càng nặng nề, kẽ thở dài một cái, hấn xuất ra mấy khối thông tin lệnh bài từ trong nhẫn trữ vật, từng cái từng cái báo bình an.

- Đồ đệ, chúng ta phải về Thiên Vân Tông, phụ mẫu ngươi cũng đã được ta đưa đến Thiên Vân Tông, hiện tại, Thiên Vân Tông là nơi tụ tập tất cả cường giả Đại Tấn, ngươi không cần lo lắng, cũng không cần vội vã trở về, ở bên ngoài nên lấy an toàn của bản thân làm trọng.

Tiêu Vô Ưu nhanh chóng truyền lại tin tức, bắt quá, ngoài hấn, những thông tin lệnh bài khác không hề có phản ứng.

Một lát sau, dường như chợt nhớ ra cái gì đó, Tiêu Vô Ưu lại truyền tin.

- Đồ đệ, trên đường quay về Đại Tấn, huynh đệ Trương Kỳ của ngươi được một vị Ma Quân của Thất Sát Ma Đạo vừa ý mang đi. Hôm nay nếu không có gì bất ngờ, có lẽ hấn đã bán nhập môn hạ Thất Sát Ma Đạo rồi.

Nhìn thấy tin tức này, Trần Trầm lúng túng không biết nói gì, một lát sau, cuối cùng hấn cũng lộ vẻ vui mừng.

Rốt cuộc Trương Kỳ cũng tìm được con đường thuộc về hấn rồi.

Thất Sát Ma Đạo trấn thủ Nam Cương, cũng là một trong tứ đại tông Nhân tộc, Trương Kỳ có thể bán nhập Thất Sát Ma Đạo, cộng thêm vận khí của hấn, phi thăng chỉ là chuyện sớm tối.

Có điều không biết lần gặp mặt tiếp theo sẽ như thế nào? Hi vọng lúc đó hấn cũng đã trở thành một phương cường giả.

- Sư phụ, hiện tại tình thế hai nước như thế nào? - Nghĩ nghĩ, Trần Trầm lại hỏi một câu.

- Trong hai nước hiện tại có hai Nguyên Thần cảnh Yêu tu, nói ra thật xấu hổ, hai tên Nguyên Thần này đều bị Ma môn quán lấy, Đại Tấn ta cơ hồ không ra bao nhiêu lực.

Nghe vậy, đồng tử Trần Trầm có hơi co lại:

- Ma môn môn chủ Chu Nhân Long đã thoát khốn?

Ngoại trừ nguyên nhân này, hẳn thật sự không nghĩ ra Ma môn dựa vào cái gì để có thể ngăn chặn Nguyên Thần cảnh Yêu tộc.

- Thoát khốn? Hẳn vẫn luôn bị giam cầm sao? Khó trách chưa từng thấy ra tay.

Thấy vậy, Trần Trầm không hỏi tiếp, mà nhanh chóng lấy ra một tấm lệnh bài đã phủ đầy bụi.

- Môn chủ, ta vừa bế quan ra, nghe nói Đại Chu cùng Đại Tấn đều đang bị Yêu tộc công hãm?

- Trương Thần, người cảm giờ mới bế quan ra! Bên ngoài xảy ra chuyện lớn! Yêu tộc công hãm Nhân tộc rồi, người biết không hả? Lão tử đã tàn sát hơn một ngàn Yêu tộc rồi đấy!

- Cái xiềng xích kia thì sao?

- Bất kỳ lúc nào ta cũng có thể thoát khỏi nó, hiện tại Đại Hạ cũng đã mất, ta còn không ra, ngồi đó chờ chết à?

Trần Trầm á khẩu, không biết nên đáp lại thế nào.

- Vậy có cần ta quay về không?

- Tùy người, lão tử còn bận đánh, không rảnh nói nhảm với người, chào!

- ...

Trần Trầm thu hồi thông tin lệnh bài, Chu Nhân Long vừa thoát k
hôn không bao lâu, rõ ràng còn đang trong trạng thái phấn khích,
bất quá, cũng có thể hiểu được đại khái tình huống Đại Tấn cùng
Đại Chu hiện tại.

Chỉ là, giờ có hai gã Nguyên Thần cảnh yêu tu, tương lai không b
iết còn có nữa hay không.

Hôm nay hắn mang theo một đám thối nát cá tôm trở về, quả thực
không có tác dụng gì.

Huống chi hắn còn có một lần cơ hội truy tung trên diện rộng, nếu
dùng ở phạm vi Đại Tấn, Đại Chu thì quá thua lỗ.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm lập tức thay đổi chủ ý, sau đó gọi lão Hắ
c một tiếng.

Lão Hắc lập tức dừng lại, nói với lũ yêu:

- Bỏn vương đã đổi ý, quyết định hiện tại ở lại Đại Hạ phát triển
một thời gian ngắn, sau lại đi đến mấy cái... tiểu quốc kia, như vậy
y mới có thể đảm bảo xưng vương xưng bá được!

Đám yêu nghe vậy chỉ có thể tuân mệnh, thực lực Hắc Trư Vương
quá mạnh, nếu kháng lệnh, e là bị ăn một thìa chứ chẳng chơi.

...

Trong phạm vi Đại Hạ, danh sơn đại xuyên vô cùng nhiều, đám Y
êu tộc nhanh chóng chiếm được một đỉnh núi không tên.

Lão Hắc tự xưng Hắc Trư Đại Vương, làm một ngọn cờ, cắm ở đ
nh núi, bốn vị Nguyên Anh sơ kỳ Yêu tộc khác được nó sắc phon

g làm Tứ Đại Tương, ngoài ra, còn có một Cầu tinh Kim Đan đỉnh phong làm quân sư.

Cầu tinh này cũng không phải vô công thụ lộc, nó dâng lên một bức địa đồ Đại Hạ vô cùng chi tiết.

- Đại Vương, đỉnh núi của chúng ta thuộc khu vực trung Đại Hạ, phụ cận đã từng có năm sáu tông môn, nếu như chúng ta đi vơ vét một phen, nói không chừng có thể có thu hoạch rất lớn.

Cầu tinh lộ vẻ nịnh nọt, chỉ vào mấy cái sơn môn trên bản đồ, vừa nhậm chức quân sư, đương nhiên nó muốn biểu lộ trí tuệ của mình một phen.

Thấy vậy, lão Hắc không nói gì, đợi Trần Trầm ra lệnh, một lát sau, nó chỉ vào một dấu hiệu đặc thù trên bản đồ:

- Đây là đâu?

Cầu tinh lộ vẻ khinh thường, mỉa mai nói:

- Cái này là phi thăng đài do Nhân tộc thiết lập, dựng nên phi thăng đài cho thấy ở đây từng có người phi thăng.

- Nhân tộc cũng lắm lông thật, không phải chỉ là phi thăng thôi sao? Còn xây đài kỷ niệm.

Nghe nói thế, Trần Trầm trực tiếp nhảy ra ngoài, nhìn vào địa đồ.

Lãnh thổ Đại Hạ có tổng cộng sáu cái phi thăng đài, điều này này có nghĩa là trong lãnh thổ Đại Hạ đã từng có sáu vị cường giả phi thăng.

Trần Trầm cẩn thận nghiên cứu vị trí sáu cái phi thăng đài, nhanh chóng tìm được một cái tiết điểm.

Dùng tiết điểm này làm trung tâm, trong vòng ngàn dặm có thể bao quát toàn bộ sáu cái phi thăng đài.

Mảnh đất cường giả phi thăng chắc chắn là nơi cường giả quen thuộc, nếu dùng tiết điểm này làm trung tâm, vận dụng hệ thống trụ tung... Hẳn có thể tìm được tối đa.

Phải biết cơ duyên bình thường đối với hắn hiện tại đã là vô dụng, hắn nhất định phải tìm được đại cơ duyên có thể giúp mình phát sinh biến chất.

Cầu tinh bên cạnh liếc nhìn Trần Trầm, trong mắt tràn đầy hâm mộ, nghĩ thầm đến lúc nào mình mới có thể kiếm được một cái nhân sủng, thỏa thích xoa xoa cái đầu mềm mại kia.

Nó còn chưa kịp nghĩ tiếp, Trần Trầm đã giơ tay dè lên đầu nó, không ngừng xoa bóp, sau đó gõ mạnh một cái.

- Chính là chỗ này!

Cầu tinh giận mà không dám nói gì.

Đánh người cũng phải ngó mặt chủ, nhân sủng của Hắc Trư Vương, nó đắc tội không nổi nha, chỉ có thể bảm bụng chịu đựng.

Sau khi xác định vị trí, Trần Trầm chủ động quay về Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Cầu tinh đề cao cảnh giác, nhìn bộ dạng người nọ, dường như có thể đưa ra đề nghị với Hắc Trư Vương đại nhân, cái này khiến nó cảm giác địa vị của mình đang bị uy hiếp.

Ngay lúc nó định nói mấy lời làm tăng cảm giác tồn tại, Hắc Trư Vương đã giơ móng heo chỉ vào vị trí tên kia vừa định, cao giọng nói:

- Triệu tập một nửa thủ hạ, trước theo bốn vương tiến đến đây, những người khác... ở nhà giữ nhà!

Nghe vậy, Cửu tinh đành phải hấp tấp chạy ra ngoài triệu tập lũ yêu u.

...

Nửa ngày sau.

Lão Hắc dẫn theo mười mấy cái Yêu tộc đi đến địa điểm Trần Trầm chỉ định.

Nơi này là một mảnh hoang mạc, bốn phía mọc đầy cỏ hoang không nói, ngay cả linh khí cũng thập phần mỏng manh. Lũ yêu hai mặt nhìn nhau, không biết Hắc Trư Vương đại nhân mang bọn chúng đến đây để làm gì.

Mà Trần Trầm trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung thì đã bắt đầu vận dụng hệ thống.

- Hệ thống, vận dụng 1 lần cơ hội truy tung vạn dặm, tìm đại cơ duyên trong phạm vi vạn dặm cho ta.

Trần Trầm cố ý dùng một chữ đại, phạm vi vạn dặm không phải con số nhỏ, nếu cái cơ duyên gì hắc cũng muốn, chỉ sợ hệ thống sẽ không load nổi, trực tiếp nổ tung thì phải làm sao.

“Hướng Tây Nam, bốn trăm dặm dưới mặt đất có Nguyên Thần cảnh cường giả mộ táng, trong mộ có thân gia của Nguyên Thần cảnh cường giả.”

“Hướng đông bắc chín trăm dặm, dưới đáy đầm lầy có Tịnh Hồn Thần Tuyên.”

“Hướng tây bắc hai nghìn dặm, trong lòng linh sơn có một khối T

hiên Khuyết Thần Kim.”

“Hướng chính tây bốn nghìn dặm, trong rừng rậm có một Thông Thiên Linh Quả.”

...

“Hướng chính bắc tám nghìn dặm có động phủ còn sót lại của Lu yện Hư cường giả.”

“Hướng đông nam chín ngàn dặm dưới mặt đất có thi thể phi thân g giả thất bại.”

Chương 174: Toàn Bộ Điều Là Của Ta

Nhìn thấy gần trăm cơ duyên, Trần Trầm hít sâu một hơi.

Lần này hắn phải tìm được thứ có thể giúp mình đột phá Nguyên Anh mới được, đồng thời cũng phải tìm được thứ giúp hắn thuận lợi vượt qua kiếp nạn Nguyên Anh.

Nói thật, kiếp nạn Kim Đan đã đủ khủng bố rồi, hắn thật sự không dám tưởng tượng kiếp nạn Nguyên Anh sẽ là cái dạng gì, nếu như không có đủ bảo vật cùng với thiên tài địa bảo cấp cao bảo hộ, hắn sợ là mình sẽ bị lôi kiếp chơi chết.

Chuyện đáng mừng duy nhất chính là trong khoảng thời gian này hắn tự nhận bản thân không có làm chuyện gì thương thiên hại lý, có lẽ lão thiên sẽ nể tình, đối xử với hắn ôn nhu hơn một chút.

- Lão Hắc, đi về phía tây nam bốn trăm dặm.

- Được.

Nhận được chỉ thị của Trần Trầm, lão Hắc lập tức hạ lệnh cho lũ yêu.

...

Khoảng cách bốn trăm dặm đối với Yêu tộc căn bản không mất bao nhiêu thời gian, không bao lâu sau, lũ yêu đã tụ tập trên sườn núi.

- Đào cho ta!

Lão Hắc vung thìa lên, ra lệnh.

Nghe vậy, lũ yêu không nói hai lời, bắt đầu chui hẳn thân thông, cũi trong chốc lát đã đào ra một cái đại mộ.

Thấy một màn như vậy, lũ yêu lập tức dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía lão Hắc.

Hắc Trụ Vương đại nhân chỉ là huyết mạch thổ trụ lại có được thành tựu như thế, quả nhiên là có vài phần bản sự. Bọn họ hoàn toàn không có một chút cảm giác gì về đại mộ dưới mặt đất, dù là mấy cái Cầu tinh cũng không khá khẩm hơn là bao.

- Lấy hết đồ ra cho ta, nếu ai dám tư tàng, chớ trách ta không khách khí.

Lão Hắc đã dần quen thân phận của mình, hiện tại không đợi Trần Trầm hạ lệnh, nó đã có thể nói rất rõ ràng.

Một lát sau, lũ yêu đào ra được một cái quan tài, quân sư quạt mo

gắt gao nhìn chăm chăm vào đám yêu, tựa như vệ sĩ trung thành n hất, thời thời khắc khắc phòng bị kẻ gian.

Thấy vậy, lão Hắc cũng có chút cảm động, thậm đề bạt địa vị của Cầu tinh lên ngang hàng với Tứ Đại Đương, gần với Hắc Trư Vương ong nó.

Đợi quan tài được mở ra, bên trong lộ ra một bộ hài cốt, Cầu tinh bước lên trước lấy nhẫn trữ vật trong hài cốt, cung kính dâng cho lão Hắc.

Lão Hắc tiếp nhận nhẫn trữ vật, nhìn nhìn Cầu tinh, luôn cảm giác cái đầu của nó hình như không giống với lúc trước, chẳng lẽ giữa đường còn dừng lại chải chuốt?

Vô thức duỗi ra móng heo sờ lên đầu nó, quả nhiên, mềm mại thật nha, so với Trần Trâm còn mềm hơn.

Thấy vậy, Cầu tinh lộ vẻ nịnh nọt, hai cái yêu quái nhìn nhau, đều không nói gì, thấy được cảm động trong mắt nhau.

...

Tình huống sau đó cũng không kém là bao, đám yêu quái dần dần lộ vẻ sùng bái cực hạn với lão Hắc.

Tuy mấy thứ to lớn đều bị Hắc Trư Vương cầm đi, nhưng bọn họ cũng uống không ít canh nha, mà số... canh này đã đủ để bọn họ phấn đấu mấy chục năm trong lãnh thổ Yêu tộc rồi.

Huyết mạch chênh lệch, đầu óc Yêu tộc thập phần đơn giản, ai mạnh, đi theo ai có lợi, bọn họ liền nguyện ý theo.

Nếu như lúc trước bọn họ sợ là sợ cường quyền của Hắc Trư Vương, vậy thì bây giờ đã là chân chính trung thành với Hắc Trư Vương rồi.

...

Nửa ngày sau.

Lão Hắc một mình đi vào trong lòng một tòa linh sơn.

Vừa vào trong, Trần Trầm lập tức nhảy ra ngoài, theo như hệ thống chỉ dẫn, hắn nhanh chóng tìm được một khối ngọc thạch cực lớn.

Dùng Vạn Hóa Thần Phong lột bỏ tầng ngoài của ngọc thành, bên trong bộc phát bạch quang chói mắt.

Đây là một khối tinh thể tinh khiết hoàn mỹ, toàn thân tựa như thủy tinh.

- Thiên Khuyết Thần Kim...

Trần Trầm khẽ vuốt khối tinh thể trong tay, mắt lóe lên tia kích động.

Thiên Khuyết Thần Kim cũng là một trong thập đại thần kim, năng lực truyền linh khí đứng hàng thứ nhất trong tất cả kim loại, thậm chí có thể thông qua người sử dụng quán thấu linh khí.

Điều này đại biểu tu sĩ Kết Đan nếu dùng tài liệu này rèn thành thanh kiếm binh, có thể đánh ra công kích cấp bậc Nguyên Anh, chính là thuộc tính nghịch thiên không hợp với thói thường cho nên nó mới được trao cho cái tên Thần Kim.

Cùng với Bất Diệt Thần Kim, Vạn Hóa Thần Kim,... được liệt vào hàng thập đại thần kim.

- Bảo vật này là của ta.

Trần Trầm cười khẽ, thu Thiên Khuyết Thần Kim vào nhẫn trữ vật, sau đó lại chui vào Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Hiện tại, lão Hắc xuất đầu, không cần hắn phải chạy đông chạy tây, thật sự rất là thoải mái.

...

- Trần Trầm, hiện tại ta ở Tây cương Nhân tộc, bất quá không đến vài ngày, ta sẽ được điều đến Tấn quốc, từ nay về sau, một mực trấn thủ Tấn quốc, cho đến khi Yêu tộc hoàn toàn bị khu trục.

- Ngươi... Có an toàn không?

Trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, Trần Trầm xem tin của Hạ Tích Suong, trong lòng trào lên một tia dịu dàng, lập tức đáp lại:

- Rất an toàn, yên tâm, đừng nhớ!

- Ngươi phải chú ý an toàn, một thời gian sau, ta và người tương kiến tại Tấn quốc.

Thu hồi thông tin lệnh bài, Trần Trầm đã có suy tính của mình.

Nói thật, thực lực hắn hiện tại còn yếu hơn một chút so với Hạ Tích Suong, nhưng đợi đến khi hắn đột phá Nguyên Anh thì không hẳn.

Tu vị không kém bao nhiêu mới có thể nói chuyện ngang hàng, không để người khác nghĩ rằng hắn là trai bao!

Trần Trầm hắn mà phải làm trai bao à?

Nghĩ đến đây, Trần Trầm càng thêm chờ mong bước vào Nguyên Anh cảnh, vì vậy lập tức thúc giục lão Hắc:

- Lão Hắc, cố gắng lên! Nhân sinh đỉnh phong ở ngay phía trước chúng ta!

Không bao lâu sau, đám yêu tộc lại đi đến phạm vi một cái động thiên nhiên phúc địa.

Ở đây từng có môn phái Nhân tộc, chẳng qua giờ đã là tác điều thiên ú tán, chỉ còn lại một mảnh phế tích.

Ngoài ra, còn có một đám quân Yêu tộc đang đóng tại đây, tuy nhiên mạnh nhất cũng chỉ đến Nguyên Anh trung kỳ.

Thấy vậy, lão Hắc đương nhiên là đại phát tru uy, vì vậy nó liền có thêm không ít thủ hạ.

- Bay về bên phải, chỗ này chỉ có thể để ta và người vào. - Trần Trầm trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung dặn dò.

Nghe vậy, lão Hắc nhẹ gạt đầu, để đám yêu trấn thủ tại chỗ, sau đó liền theo Trần Trầm tiến vào trong núi.

Không lâu sau, lão Hắc đã bay tới trước một cái thác nước khổng lồ, giữa thác thấp thoáng có một cái động lớn, bất quá, đại động đã bị phong ấn bằng cấm chế rất mạnh.

Cấm chế? Cái này đương nhiên không ngăn được Trần Trầm, Đạm Xanh vừa ra, hắn liền có thể tiến vào động phủ.

Trong động phủ rực rỡ muôn màu, đủ loại đan dược được sắp xếp chỉnh tề, ngoài ra còn có đại lượng pháp bảo, không có lấy một món thứ phẩm nào.

- Động phủ còn sót lại của Luyện Hư cường giả...

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm thâm cảm thán.

Môn phái ở tại đây hẳn đã sớm phát hiện động phủ, đáng tiếc không phá được cấm chế, cho nên chỉ có thể nhìn không thể ăn, giờ lại không công tiện nghi cho hẳn.

Càng đi vào sâu bên trong, Trần Trầm càng sợ hãi thán phục. Đồ vật ở đây tuy ít hơn so với bảo khố của Vô Tâm Tông, nhưng tất cả đều là tinh phẩm, luyện giá trị, bảo khố Vô Tâm Tông căn bản không thể so được.

Ngay cả thiên tài địa bảo cấp bậc Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch cũng không ít, không biết rốt cuộc vị Luyện Hư cường giả kia đã xảy ra chuyện gì mà lại vứt bỏ động phủ như vậy...

Trần Trầm vừa thu đồ vừa đi, một lát sau, hẳn đã đến chỗ sâu nhất trong động phủ.

Chỗ sâu trong động phủ được bày trí vô cùng đơn giản, chỉ có một cái giường lớn, một cái bàn, hai cái ghế dựa, ngoài ra, còn có hai cái khôi lõi kích thước tương đương với con người, một trái một phải đứng hai bên giường.

Đầu rũ xuống, rõ ràng là đã hoàn toàn tiêu hao hết linh lực.

- Cũng không biết đây là khôi lõi gì...

Trần Trầm không dám trực tiếp ném linh thạch vào khôi lõi, lỡ như đánh nhau, bọn này một tát chụp chết hẳn, đến lúc đó muốn khóc cũng không kịp.

Nghĩ nghĩ, Trần Trầm quyết định thu hai cái khôi lõi vào nhẫn trữ vật.

Về phần cái giường được chế thành từ linh mộc, bàn, giá gỗ các loại thì được hẳn chuyển vào Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Có mấy thứ này, thoáng cái Tiểu Vô Ưu Tiên Cung đề thăng mấy

cái cấp bậc, linh khí trong không gian cũng trở nên nồng đậm hơn ít.

Lại vờ vét một hồi, Trần Trầm chuẩn bị rời đi, bất quá để đảm bảo ở đây không còn vật gì, hắn vẫn hỏi thăm hệ thống một phát.

- Phụ cận có thứ gì giá trị?

“Có, phía trước mười hai mét dưới mặt đất có một cái bảo rương.”

Nghe nhắc nhở, Trần Trầm lập tức quay lại, nhanh chóng đi đến vị trí trước giường, không bao lâu sau hắn đã tìm được cơ quan, mở ra một khối linh gạch.

Phía dưới linh gạch quả nhiên cất giấu một cái bảo rương.

Hiện tại không có Trương Kỳ, Trần Trầm chỉ có thể tự thân vận động, hà hơi một hồi, sau đó hắn nhẹ nhàng mở bảo rương ra.

Hào quang sáng chói, từng đợt sóng ánh sáng khuếch tán ra ngoài.

Một bộ chiến giáp toàn thân tản ra chấn động kinh người cứ như vậy được đặt ngay ngắn trong bảo rương, xuất hiện trong tầm mắt Trần Trầm.

Chương 175: Ngọc Có Chút Đáng Yêu

- Đây là...

Yết hầu Trần Trầm lên lên xuống xuống, mặc kệ bộ giáp toàn thân này có chất lượng thế nào, chỉ riêng cái vẻ ngoài hào nhoáng của nó đã rất được lòng hắn.

Đương nhiên, hắn không thể nào mặc như thế đi gặp người, bởi vì không phù hợp với khí chất xuất trần của hắn, cùng lắm thì ở trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung tự sướng một phát mà thôi.

Không tiếp tục nghĩ sâu thêm, Trần Trầm lấy khôi giáp toàn thân từ bảo rương ra.

Hắn nhanh chóng nhìn thấy một dòng chữ nhỏ trên miếng hộ tâm kim quang lóng lánh kia.

- Thất Khiêu Lung Linh Giáp.

Đánh giá một phen, Trần Trầm mặc toàn thật khôi giáp lên người, tiện tay cầm cái gương soi một phát.

Khá lắm, chỉ có thể nhìn thấy một đoàn kim quang, căn bản không thấy được mặt người, nếu như mà đứng dưới ánh mặt trời thì đám tàng hình được luôn.

Thoáng cảm ứng cường độ, Trần Trầm hết sức hài lòng, bảo vật Luyện Hư cường giả giấu dưới gầm giường quả nhiên không giống người thường, dù là Vạn Hóa Thần Phong trong tình trạng không thúc giục linh lực cũng rất khó để lại dấu vết trên thân giáp.

Trần Trầm nghiêm trọng hoài nghi thường thức của vị Luyện Hư cường giả kia không khác hắn là bao, chỉ có điều ngoài mặt luôn giữ hình tượng phiêu miểu cao nhân, cho nên mới giấu thứ này trong động phủ, thỉnh thoảng lấy ra mặc một phát cho đã ghiền.

- Mang đi, mang đi.

Làm bầm một tiếng, tiếp đó, Trần Trâm bỏ Thất Khiếu Linh Lung Giáp cùng bảo rương vào nhẫn trữ vật.

Trước khi đi hẳn còn hơi chút không yên lòng, cuối cùng quyết định lấy luôn mấy viên linh gạch bị hỏng theo.

Linh gạch ở đây cũng không phải loại linh gạch được chế tạo từ linh thạch cấp thấp ở Vô Tâm Tông, mà là một khối linh thạch cao cấp đồng sắc.

Cái gì gọi là thể diện? Đây chính là thể diện!

Đương nhiên, hôm nay thể diện này là của hắn hết đây!

...

Rời khỏi động phủ còn sót lại của Luyện Hư cường giả, Trần Trâm tiến vào Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Lão Hắc thì cầm một đống phế phẩm còn sót lại sau khi Trần Trâm chọn xong mang về chỗ bày yêu.

Tùy tiện ban thưởng vài món đã có thể khiến một đám yêu tộc cảm động đến mức lệ nóng đoanh tròn.

Quân sư quạt mo bung lấy một cái chén rượu làm từ vạn niên tinh ngọc mà nước mắt như mưa, không bao lâu sau đã đổ đầy cái chén rượu.

Sĩ vi tri kỷ giả tử... (1)

(1) Kẻ sĩ có thể chết vì tri kỷ.

Chỉ mới theo Hắc Trư Vương đại nhân một ngày, mà ngài đã ban thưởng bảo vật như vậy.

Thế nên nó chỉ có thể sinh tử tương hứa (2) mà thôi!

(2) Sống chết cùng nhau.

...

Hành trình vẫn còn tiếp tục.

Đám yêu tộc tìm thấy chiến trường huyết chiến của một bầy Nguyên Ân Anh kỳ yêu thú khủng bố tại thâm sơn cùng cốc nào đó, lấy được một quả cây kỳ dị.

Trái cây này đương nhiên là bị lão Hắc bỏ vào Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

“Thông Thiên Linh Quả +1”

...

Dưới đáy một cái đầm lầy nào đó, đám yêu tộc đại chiến một trận cùng một đầu Yêu Long.

“Tĩnh Hồn Thần Tuyền + quá xá nhiều”

Trần Trầm từng nghe nói qua thứ này, nghe đồn không chỉ có thể trợ giúp cường giả Nguyên Ân cảnh ngưng tụ nguyên thần, mà còn có thể trị liệu một ít thương thế nguyên thân, chính là thiên tài địa bảo siêu cấp.

...

Vài ngày sau.

Đám Yêu tộc hoang mang đi đến một ngọn núi trọc.

Không thể trách bọn họ có bộ dạng như vậy, thất phu vô tội, hoài bích có tội, trong mắt bọn họ, những ngày này bọn họ chỉ là húp canh thôi, thế nhưng nếu bị người phát hiện tuyệt đối có thể bị vây cướp đấy.

Hiện tại chỉ có dựa vào Hắc Trư Vương, bọn họ mới miễn cưỡng cảm thấy có chút an toàn.

Nhìn một đám bần cùng này, lão Hắc lộ vẻ khinh thường.

Nó không ngờ yêu quái bên ngoài lại nghèo như vậy.

- Vẫn là yêu quái nuôi trong nhà thoải mái hơn, yêu hoang dại qu á khổ cực.

Lão Hắc trầm nghĩ, trong lòng tự nhiên sinh ra cảm giác ưu việt nồng đậm.

Sau khi khinh bỉ đám yêu quái một phen, nó chậm rãi đi vào sơn động trong đồi trọc, không bao lâu sau, liền thấy được một cỗ bạch cốt nằm trong góc tối.

Trần Trầm nhảy ra ngoài, nhìn thấy bạch cốt, thật lâu không nói gì.

Đây hẳn là di thuế của một vị cường giả phi thăng thất bại.

Nói thật, cũng không khác gì di cốt người thường, ngay cả dã thú nhìn thấy cũng lười gặm.

Trần Trầm chậm rãi bước đến gần bạch cốt, cẩn thận tìm kiếm, cuối cùng tìm được một cái túi trữ vật cũ kỹ.

Nhìn túi trữ vật, Trần Trầm lau nước mắt chua xót.

Ở cái thế giới này, đạt đến Luyện Hư đỉnh phong liền có cơ hội ph

i thăng, nói cách khác, chủ nhân cỗ thi thể này ít nhất là tu vi Luyện Hư đỉnh cao, so với chủ nhân động phủ trước đó còn mạnh hơn không ít.

Nhưng một cái đại năng như vậy, ngay cả nhẫn trữ vật cũng không có, phải dùng đến loại túi trữ vật này...

Thở dài thật sâu, Trần Trầm lẩm bẩm:

- Tiên bối, khổ cho ngài...

Dứt lời, Trần Trầm mở túi trữ vật ra.

Bên trong chỉ có ba món đồ, theo thứ tự là một tinh thể hình tam giác, một bình đan dược, cùng với một phong thư màu vàng.

Chần chừ một lát, cuối cùng Trần Trầm vẫn cầm lá thư kia lên, chăm chú xem.

- Sư đệ, ta chuẩn bị độ phi thăng chi kiếp, nếu đắc đạo phi thăng, ta cùng ngươi truy cầu tu chân chi nhân vĩnh hằng.

- Thật ra, ta vẫn luôn hiểu rõ tâm ý của ngươi, nhưng nếu ta và ngươi không thể cùng nhau phi thăng, tương lai cuối cùng chỉ có thể trường tương tư thủ (3) mà thôi.

(3) Nghĩa gốc: nhìn thấy nhau trong một thoáng thời gian dài.

- Hi vọng ngươi có thể hiểu được khổ tâm của ta.

- Nếu có một ngày, ta và ngươi có thể gặp nhau ở thượng giới, ta đây sẽ đáp ứng làm đạo侣 của ngươi.

Đọc xong phong thư ngắn ngủn, Trần Trầm thở dài một hơi.

Cái gì gọi là bi kịch? Vị tiên bối đang nằm ở đây chính là bi kịch!

Về phần vì sao thân gia vị tiên bối này lại đơn bạc như vậy, hẳn cũng đã nghĩ cẩn thận rồi, nhất định là táng gia bại sản vì chuẩn bị độ kiếp, đáng tiếc cuối cùng vẫn thất bại, biến thành một đồng xu ong trắng nằm trong núi hoang.

- Ngay cả thần tính cũng bị đốt sạch rồi, vị tiên bối này đã thật sự dùng hết toàn lực, chỉ đáng tiếc... Thiên đạo vô tình.

Làm bầm một câu, Trần Trầm cảm khối tinh thể hình tam giác kia lên, nếu như hắn đoán không sai, đây là pháp bảo phụ trợ độ kiếp, có tác dụng với hắn.

Về phần bình đan dược, bên trong còn lại một viên thuốc, hẳn là cũng dùng để kháng lôi kiếp đấy.

Đã có hai thứ này, Trần Trầm coi như có thêm vài phần nắm chắc đối với kiếp nạn Nguyên Anh của mình.

...

Cùng lúc đó.

Tại Thiên Vân Tông, Hạ Tích Sương mang theo hơn mười tên đệ tử Hạo Nhiên Kiếm Tông đi đến trước sơn môn.

Nhìn cảnh tượng ở Thiên Vân Tông, Tiểu Hà vẫn luôn theo bên cạnh Hạ Tích Sương trên đũa:

- Sư tỷ, người sao lại chủ động muốn được điều đến Đại Tấn? Dù gì cũng nói là đã động chân tình với vị Thiên Vân Tông Thánh tử kia rồi thì sao?

Hạ Tích Sương không nói gì, chỉ mỉm cười.

Thấy một màn như vậy, Tiểu Hà bụm miệng, ánh mắt vô cùng kinh

h ngạc.

- Sư tử, chẳng lẽ là thật! Người là một đóa hoa của Hạo Nhiên Kiếm Tông ta đây, sao có thể dễ tiện nghi cho ngoại nhân?

Tiểu Hà vừa nói vừa ngẫm lại, liền nhớ ra những hành động dị thường của sư tử nhà mình trong khoảng thời gian này.

So với lúc trước, dạo gần đây, sư tử luôn ngăn người nhìn một khi ối lệnh bài đưa tin.

Nếu như là lệnh bài đưa tin của Hạo Nhiên Kiếm Tông thì thôi đi, nhưng hết lần này đến lần khác lại không phải.

Hiện tại xem ra, tám chín phần là lệnh bài của Thiên Vân Tông Thánh tử!

Ta... Cmn, tin tức này nếu truyền ra, không biết có bao nhiêu thiên kiêu nhân tộc thương tâm rơi lệ đây?

Nghĩ đến đây, Tiểu Hà run rẩy nói:

- Sư tử, người biết nhân phẩm của Trần Trầm thế nào không? Vậy mà dám đi thích hắn?

- Hắn là một chính nhân quân tử. - Hạ Tích Sương nhẹ giọng trả lời, trên mặt lại tìm không được mà lộ ra nụ cười.

Tiểu Hà thì lại cảm thấy như trời muốn sập xuống!

Vậy mà sư tử lại thừa nhận! Thừa nhận rằng nàng ưa thích cái tên Thiên Vân Tông Thánh Tử vừa nhận thức chưa được bao lâu kia!

- Quý mới biết hắn có phải là đang giả vờ hay không, sư tử, người cũng quá.. quá lỗ mãng rồi!

Tiểu Hà tỏ ra sốt ruột nói.

Sư tử có người thăm thường, theo lý mà nói thì nàng nên vì sư tử cao hứng mới đúng, thế nhưng mà thời gian sư tử nhận thức tên Trần Trầm kia lại quá ngắn, vạn nhất bị lừa gạt thì làm sao đây?

- Hẳn sẽ không lừa gạt ai cả đâu. - Hạ Tích Sương nhàn nhạt nói ra, sau đó chậm rãi đi vào trong phạm vi của Thiên Vân Tông.

Toàn bộ chúng đệ tử của Thiên Vân Tông đã hết sức quen thuộc đối với vị thượng sư của Hạo Nhiên Kiếm Tông này, nhìn thấy nàng đi tới cũng không ngăn trở, trái lại mỉm cười, hơn nữa còn hành lễ.

Tiểu Hà nhìn thấy như vậy liền tùy tiện chớp lấy một tên đệ tử ngoại môn, kéo tới trước mặt Hạ Tích Sương.

- Vị sư đệ này, ta muốn hỏi ngươi một chuyện! - Thần sắc Tiểu Hà nghiêm túc, nói ra với vị đệ tử ngoại môn kia.

- Chuyện gì thế, hai vị sư tử? - Vị đệ tử ngoại môn tỏ ra kinh ngạc.

- Ta hỏi ngươi, Thiên Vân Tông Thánh Tử Trần Trầm của các ngươi là dạng người thế nào? Nói thật lòng, đừng có gạt ta!

Tiểu Hà nói xong, trong mắt cũng hiện lên một đạo quang mang, ánh mắt của vị đệ tử ngoại môn kia lập tức bắt đầu trở nên mờ mịt, hiển nhiên là đã trúng phải một loại ảo thuật đơn giản nào đó.

Hạ Tích Sương ở bên cạnh thấy vậy thì nhíu mày, vô ý thức muốn ra tay ngăn cản, nhưng lúc này vị đệ tử ngoại môn kia lại lộ ra một nụ cười thập phần sùng kính.

- Thánh Tử nha.. Thánh Tử là người rất tốt, thời điểm đám đệ tử ngoại môn chúng ta đều phải chịu khổ, hẳn liền làm gương cho họ

i người, cùng mọi người đồng cam cộng khổ, không hề có một câu nào oán hận.

- Bình thường còn hay cổ vũ chúng ta, an ủi chúng ta nữa, Thánh Tử.. hẳn chính là hình mẫu trong nội tâm của ta, lúc nào cũng chỉ dẫn phương hướng cho ta tiến lên.

Nghe nói như vậy, hào quang trong mắt Tiểu Hà biến mất, thần sắc trở nên vô cùng phức tạp, bắt đầu.. hoài nghi nhân sinh.

Không lẽ trên thế gian này thật sự tồn tại một vị quân tử hoàn mỹ không chút tỳ vết?

Hạ Tích Sương thì lại cười càng thêm sáng lạn, người nàng nhìn trừng mắt tất nhiên sẽ không sai lầm.

Nhớ lời vị đệ tử ngoại môn này vừa nói, ánh mắt của nàng lộ ra một vòng ôn nhu khó tả.

- Trần Trầm.. cái người này thật là ngốc đến mức hơi đáng yêu rồi, chỉ là không biết hiện giờ hẳn ra sao rồi nha..?

Ta sẽ không bỏ bộ này, tuy nhiên là ta quá bận, không sắp xếp được time để ra đều chương. Có đạo hữu nào muốn làm chung không? Nếu muốn thì liên hệ ta nhé!

Chương 176: Ta Lại Tới

Hạ Tích Sương đi sâu vào Thiên Vân Tông, còn Tiểu Hà thì liên tục hỏi các đệ tử gặp được trên đường.

Cuối cùng, kết quả y hệt nhau, không ai không nói Thiên Vân Tông Thánh tử tốt, có nữ đệ tử nghe nàng hỏi thăm thậm chí còn lộ ra một chút địch ý, một bộ thập phần cảnh giác.

- Trần Trầm này tốt như vậy à? Khiến ta cũng có chút động tâm. – Tiểu Hà lẩm bẩm nói, bất quá sau khi bị Hạ Tích Sương liếc một cái thì lập tức ngậm miệng.

Đoàn người còn chưa đến chủ phong Thiên Vân Tông thì Tiêu Vô Ưu đã cảm ứng được, lập tức chủ động ra nghênh tiếp.

- Thượng sứ nguyện ý trú đóng tại Đại Tấn ta, đó quả thật là may mắn của Đại Tấn!

Nhìn Hạ Tích Sương trước mặt, Tiêu Vô Ưu cảm khái nói.

Lời này của hắn là chân tâm thật ý, không hề có nửa điểm tâm cơ.

Nữ tử trước mặt có tu vi cao thâm là chuyện không cần bàn cãi, mà ấu chót ở chỗ là người rất dễ ở chung, không hề bày ra bộ dạng của đệ tử đến từ đại môn, là đệ tử đại tông môn gần gũi, bình dị nhất mà hắn từng gặp.

- Tiêu tông chủ, ta muốn hỏi thăm người một chuyện, Thánh tử Trần Trầm của quý tông là người thế nào?

Tiểu Hà vẫn còn chưa từ bỏ ý định, sợ rằng đệ tử khác e ngại than phận Trần Trầm, cho nên mới nói dối, người làm tông chủ... đương nhiên sẽ không nói dối nha!?

Chí ít sẽ không nói tốt như những đệ tử kia mới đúng!

Nghe nói, dường như ý thức được điều gì, ánh mắt Tiêu Vô Ưu thóang trở nên phiêu hốt, mãi một lúc lâu sau mới thở dài nói:

- Aiz, thu đưa nhỏ Trần Trầm này làm đệ tử chính là chuyện kiêu ngạo nhất đời này của ta.

Câu nói đầu tiên liền khiến Tiểu Hà kinh hãi, ngay cả Hạ Tích Sương cũng lộ ra vài phần tò mò.

- Trần Trầm... Đứa nhỏ này bản tính thuần lương, vừa mới gặp ta liền quyết định thu hấn làm đồ, khiến hấn trở thành Thánh tử Thiên Vân Tông ta. Bỗng nhiên ngồi lên vị trí cao, thế nhưng hấn không chỉ không kiêu ngạo, ngược lại càng dốc lòng tu hành. Chưa kể, Trần Trầm cũng là người có chí khí thập phần rộng lớn, trong tông có đệ tử khiêu khích hấn, thế nhưng hấn chẳng chút để ý, trái lại còn thường xuyên chiếu cố những đệ tử này. Chỉ trong một, hai tháng ngắn ngủi, chúng đệ tử trong tông đều đã công nhận thân phận Thánh tử của hấn...

...

Tiêu Vô Ưu khen một phát liền tù tì hết một khắc đồng hồ, cuối cùng chốt một câu:

- Nếu như không phải có Trần Trầm, Thiên Vân Tông ta đã sớm hủy diệt... Đứa nhỏ này... Aiz, đã chịu quá nhiều thiệt thòi, thế nhưng xưa nay chưa từng mở miệng nói với người khác, nếu như hấn muốn là Thiên Vân Tông tông chủ, ta nhất định sẽ sớm thoái vị!

Bên cạnh, Tiểu Hà đã nghe đến rơi nước mắt, hoàn toàn tin Trần Trầm là người tốt.

Hạ Tích Sương thì ý cười đầy mặt, cứ như Tiêu Vô Ưu là đang khen nàng vậy.

- Thượng sứ, hiện tại phụ mẫu Trần Trầm đang ở Thiên Vân Tông ra, người có muốn gặp mặt họ không?

Nhìn vẻ mặt hai người, nội tâm Tiêu Vô Ưu lập tức có cân nhắc, liền đưa ra đề nghị.

Nghe vậy, mặt Hạ Tích Sương bỗng nhiên đỏ bừng lên, vội vàng cúi đầu:

- Không cần... Trước đây ta đã gặp bọn họ ở nhà Trần Trầm.

Nhìn thấy bộ dạng ngượng ngùng của nàng, Tiêu Vô Ưu thầm bội phục đồ đệ nhà mình, phải nói là bội phục sát đất, nóng lòng mong muốn chuyển đổi thân phận, bái Trần Trầm làm sư.

- Rốt cuộc tiểu tử này đã làm thế nào mà được nhỉ? Có khi nào ta cũng bị lừa rồi không?

Tiêu Vô Ưu không nhịn được trầm nghĩ.

...

Một bên khác, Trần Trầm “ngốc có chút đáng yêu” đang mặc Thất Khiếu Linh Lung Giáp lên người, không ngừng sờ soạng lưng tung.

Bên cạnh, Lão Hắc liếc nhìn bộ dạng của hắn, nhìn không được xem thường.

Chẳng phải nói đưa Thất Khiếu Linh Lung Giáp cho nó mặc một đoạn thời gian sao? Cần phải thế à?

Liếc thấy ánh mắt của Lão Hắc, Trần Trầm nhảy dựng lên, cả giận nói:

- Người thì biết cái gì? Y phục mới ta còn chưa mặc liền đem cho

người khác mượn, là điếm xấu đó, biết không hả?!

Lão Hắc không thèm đáp lại, ánh mắt càng thêm khinh thường.

Mặc thì mặc đi, làm gì bày ra bộ dáng nóng lòng muốn mặc cho c
ũ kiểu đó, hừ, keo kiệt nó đã gặp, nhưng keo kiệt như Trần Trầ
m... Đúng là “quốc bảo” mà!

Lăn qua lăn lại một hồi, Trần Trầm lưu luyến không rời giao Thất
Khiếu Linh Lung Giáp cho Lão Hắc.

- Lần này ta đột phá Nguyên Anh không biết cần bao nhiêu thời g
ian, có thể giúp người cũng chỉ có Lục Đậ, người phải cẩn thận.

- Yên tâm đi, ta nhất định sẽ cẩn thận, bảo trọng chính mình. – Lã
o Hắc có chút cảm động.

Tuy tiểu tử Trần Trầm này có hơi keo kiệt, nhưng là người trọng t
ình trọng nghĩa, bằng không thì hắn cũng sẽ không đưa hộ giáp tr
ân quý như vậy cho nó ngay thời điểm sắp độ Nguyên Anh kiếp.

- Ta nói là để người cẩn thận giáp của ta, đừng có lăn qua lăn lại p
há hỏng nó. – Trần Trầm bổ sung một câu.

Lão Hắc mặt heo đờ ra, có loại ham muốn một chân chụp chết co
n hàng này.

- Đùa một chút thôi mà, he he, mấy viên nội đan Yêu tộc này cho
người, nhớ kỹ phải dùng theo từng cấp đấy, hiểu chưa? – Trần Trầ
m cười nói.

Lão Hắc vừa tiếp nhận nội đan vừa mặc Thất Khiếu Linh Lung Gi
áp vào, trong thoáng chốc, nó liền từ một đầu Hắc Trư biến thành
một đầu Kiêm Trư, một chút dáng vẻ quê mùa trên người hoàn to
àn biết mất, thay vào đó là một đồng quê mùa của nhà giàu mới n
ổi.

- Yên tâm đi, bốn vương làm việc luôn luôn đáng tin cậy. – Võ võ hộ tâm kính trước ngực, Lão Hắc hào khí vạn trượng, trịnh trọng cam đoan.

Lúc này, Trần Trầm mới yên tâm, khẽ gật đầu.

Sau đó, dưới sự hộ tống của Lão Hắc, hắn liền đi lên một tòa linh sơn.

Đám Yêu tộc đã sớm quét sạch trăm dặm xung quanh ngọn núi này, bốn phía tuyệt đối không xuất hiện kẻ quấy rối.

Trần Trầm đi đến đỉnh núi, lấy ra khối tinh thể hình tam giác kia, sau khi thôi động linh lực, khối tinh thể nháy mắt phóng to gấp mấy trăm lần, biến thành một mô hình kim tự tháp cỡ nhỏ.

Trần Trầm không biết thứ này kêu là gì, nhưng nó đúng thật là bảo vật nghịch thiên dùng để gánh lôi kiếp, cuối cùng, hắn tùy tiện đặt cho nó một cái tên, gọi là: Tị Lôi Tráo.

Sau khi Tị Lôi Tráo xuất hiện, Trần Trầm chậm chậm tiến vào, ngồi bên trong, cả người hoàn toàn được bao bọc bởi tinh thể hình tam giác.

Lúc này, một cái thông tin lệnh bài bên trong nhẫn trữ vật đột nhiên phát sáng.

- Trần Trầm, ta đã đến Thiên Vân Tông.

Nhìn thấy tin này, Trần Trầm cười đáp:

- Ta sắp bước vào Nguyên Anh, đang chuẩn bị độ kiếp, chờ độ kiếp thành công, ta liền quay về Đại Tấn. Đương nhiên, nếu ta độ kiếp thất bại, vậy Thiên Vân Tông đành phải nhờ người chiếu cố rồi!

- Chớ nói bậy, thượng thiên sẽ không giết bừa người tốt, người nh
ất định có thể độ kiếp thành công, ta... Chờ người trở về.

Nhìn thấy câu nói sau cùng kia, Trần Trần đột nhiên cảm thấy từ
g lỗ chân lông trên người đều trở nên hưng phấn.

Giữa bằng hữu với nhau có thể nói mấy lời này sao?

Đương nhiên là không!

Chắc chắn, quả nhiên, một khi mình không chút giữ lại, hoàn toàn
phát tán mị lực, bất luận là kẻ nào cũng đều không cản nổi.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm càng cảm thấy hùng hực trong lòng, khô
ng nói hai lời, lập tức lấy ra viên Thông Thiên Linh Quả kia, nuốt
vào bụng.

Trong nháy mắt, một cỗ lực lượng kỳ dị tràn khắp toàn thân.

Đây không phải linh lực, mà là một cỗ cảm giác kết nối thiên địa
kỳ quái, cảm giác này vừa xuất hiện, Trần Trầm liền cảm giác đư
ợc bình cảnh Kết Đan đỉnh phong nháy mắt biến mất không chút t
ăm tích, Nguyên Anh lôi kiếp sắp giáng xuống.

Hô!

Hít sâu một hơi, Trần Trầm ngồi xếp bằng, bắt đầu minh tởng.

Một lát sau, phía chân trời đột nhiên biến thành một mảnh đen kịt,
sau đó hắc ám bắt đầu lan về phía Trần Trầm, trên đường, trời xan
h mây trắng đều bị hắc ám thôn phệ.

Đám Yêu tộc canh giữ dưới chân linh sơn nhìn thấy một màn này,
mí mắt không khỏi nhảy lên.

Hắc Trụ Vương đại nhân nói muốn độ kiếp, thế nhưng kiếp số nà

y... Đáng sợ quá nha!

- Các người thì biết gì, Hắc Trư Vương đại nhân là Nguyên Anh đỉnh phong, hiện tại muốn độ Nguyên Thần đại kiếp đấy! Bởi do đại nhân làm người khiêm tốn, cho nên mới thể hiện ra bộ dáng yếu ớt như vậy!

Cầu tinh nhìn cảnh tượng trên trời, lộ vẻ sung bái.

Bên cạnh, đám Yêu tộc bừng tỉnh đại ngộ, khó trách Hắc Trư Vương đại nhân có thể một gõ đánh chết Hôi Hùng Vương, hóa ra là tu vi Nguyên Anh đỉnh phong!

- Ha ha, các người thật có phúc, không bao lâu sau, các người có thể đi theo một Nguyên Thần Cảnh Yêu Hoàng rồi! Lấy huyết mạch thổ trư bước vào Nguyên Thần Cảnh, Hắc Trư Vương... Không, Hắc Trư Hoàng đại nhân rõ ràng là tấm gương của chúng ta!

Nói xong, Cầu tinh cũng tự thấy cảm động, huyết mạch Yêu tộc cấp thấp muốn trở thành Nguyên Anh Yêu Vương đã là khó như lên trời, chớ nói chi là Yêu Hoàng, mà giờ đây, Hắc Trư Hoàng đại nhân liền cho bọn hắn nhìn thấy hi vọng.

Đám yêu tộc vội vàng xúc lên tinh thần, bắt đầu tuần tra bốn phía, sợ tên đui mù nào đó đến quấy rầu đại nhân nhà mình độ kiếp.

...

Trần Trần nhìn thương khung như muốn lộn ngược lại, lộ ra tươi cười đắng chát.

Hắn không có làm gì thương thiên hại lý nha, sao mỗi lần lão thiên gia đều nhắm vào hắn vậy hả!?

Trời xanh không có mắt mà!

Không đợi hấn nghĩ tiếp, một đạo lôi đình yếu ớt từ trên không đánh xuống, bổ lên trên Tị Lôi Tráo. Theo sau đó, lôi vân cuộn cuộn trên bầu trời càng thêm lợi hại, cứ như đang ngông cuồng cười nhạo!

- Tiểu lão đệ, ta lại tới, trước chào hỏi ngươi một chút, ngươi chuẩn bị xong chưa?

*Bắt đầu từ hôm nay sẽ mỗi ngày 1 chương nhé các đạo hữu, rảnh ta bổ sung thêm. Mọi người thông cảm, công việc ta bận lắm! Ai chấp nhận đồng hành được, ta cảm ơn nhiều, ai không thể có thể rời xa cửa, quẹo phải, xin đừng nói lời cay đắng!

Chương 177: Kim Sắc Thần Lôi

Trần Trầm không rên một tiếng, qua mấy tháng, hấn đã thành thực hơn rất nhiều.

Ầm ầm!

Trên bầu trời, một đạo lôi đình đánh xuống, bổ lên trên Tị Lôi Tráo. Cũng không biết thứ này được rèn đúc từ vật liệu gì, lại vô cùng thần dị, kinh lôi rơi trên đỉnh tháp bị một cỗ lực lượng quái dị phân tán, từ một đạo lôi đình thô to biến thành ba đạo nhỏ bé, men theo ba cạnh tam giác lan ra, sau cùng, đánh xuống người Trần Trầm.

Tinh thần Trần Trầm chấn động, trong mắt lóe lên tia vui mừng.

Một đạo trọng kích bị Tị Lôi Tráo phân ra là ba đạo công kích phỏ thông, như vậy, tổn thương hẳn phải gánh chịu đương nhiên cũng giảm xuống một mảng lớn.

Vừa nãy, những đạo lôi đình nhỏ bé kia dù cho có tới trăm ngàn đạo cũng không phá nổi phòng ngự của hắn, thế nhưng đại lôi đình chưa phân hóa nói không chừng có thể gây ra tổn thương cho hắn.

- Đây quả là thần vật độ kiếp!

Nội tâm Trần Trầm trầm cảm thán, lòng tin thoáng cái tăng lên rất nhiều, vô thức muốn giơ ngón trở lên trời, bất quá, hắn đã kịp dừng lại.

Dù sao cũng sắp thành người có gia đình rồi, không thể lỗ mãng như vậy được.

Đạo lôi kiếp thứ nhất chỉ là món khai vị, lôi đình phía sau càng thêm cường đại, thế nhưng vô luận nó mạnh cỡ nào, hết thấy đều bị Tị Lôi Tráo phân ra làm ba, uy lực giảm bớt rất lớn. Trần Trầm vốn dĩ đã “thành thạo” chống chọi với lôi kiếp, chưa kể hắn còn chuấn bị một lượng lớn thiên tài địa bảo.

...

Một bên khác.

Trong Thiên Vân Tông, Hạ Tích Sương đã dọn vào ở biệt viện lúc trước của Trần Trầm trên chủ phong.

Cuối cùng, cô vẫn không nhịn được đi nhìn phụ mẫu Trần Trầm một cái.

- Sư tỷ, Thiên Vân Tông Thánh tử tuy là ưu tú, thế nhưng thân ph

ạn có hơi kém một chút, vậy phải làm sao bây giờ? Sư tôn... Chưa chắc sẽ đồng ý!

Trong biệt viện, Tiểu Hà tỏ vẻ lo âu nói.

Hạ Tích Sương mỉm cười, sư muội nhà mình nói mấy cái này có tác dụng gì.

Bất tự còn chưa trình lên đâu, cái gì mà sư tôn đồng ý hay không?

Chưa chắc Trần Trầm xem trọng nàng đấy, ở đâu đến phiên sư tôn đồng ý?

Nghĩ đến đây, Hạ Tích Sương không nhịn được cảm thấy ưu sầu, bất quá, cô vẫn không biểu hiện ra ngoài, chỉ từ tốn nói:

- Ta cùng Thiên Vân Tông Thánh tử mới quen biết bao lâu đâu? Hẳn với ta chỉ là bằng hữu bình thường, cũng không có quan hệ gì khác.

Nghe vậy, Tiểu Hà im lặng không đáp, đến nhìn đi, sư tỷ lợi hại như vậy mà lại tự ti, lão thiên gia ngài thật đúng là mù mắt mà.

- Sư tỷ... Ta thấy có rất nhiều nữ đệ tử Thiên Vân Tông có ý với hẳn, nếu như người không biểu thị công khai chủ quyền sớm một chút, ta sợ sẽ xảy ra bất trắc... Dù sao thì mọi người đều biết đạo lý phù sa không lưu ruộng ngoài mà.

- Đừng nói bậy, ra ngoài càng không được phép nói lung tung, tránh phá hủy danh tiếng Trần Trầm. - Hạ Tích Sương nhíu mày, giọng điệu trở nên nghiêm túc.

Phá hủy danh tiếng Trần Trầm...

Tiểu Hà nín lặng, chỉ cảm thấy sư tỷ nhà mình đã hoàn toàn hết cớ.

Đình!

Đúng lúc này, tiếng chuông cảnh báo trong Thiên Vân Tông vang lên!

Nghe được thanh âm này, Hạ Tích Sương vô thức nhìn về phía sơn môn Thiên Vân Tông, chỉ thấy phía chân trời giăng đầy mây đen, một đám Yêu tộc ẩn mình trong mây, điên cuồng kéo đến Thiên Vân Tông.

Thấy một màn như vậy, Hạ Tích Sương cảm thấy có chút vui mừng, may mà cô tới sớm, nếu không, Thiên Vân Tông ắt gặp tai ương.

...

Một canh giờ sau.

Trần Trầm vẫn ngồi khoanh chân bên trong Tị Lôi Tráo, từ lúc độ kiếp cho đến hiện tại, hắn đã chịu không dưới mấy trăm đạo lôi đình, thể nhưng những lôi đình này chỉ xé rách y phục hắn, chứ không hề đã thương được bản thể.

Trần Trầm không khỏi nhếch miệng cười thầm, cảm thấy vô cùng hài lòng.

- Ta còn tưởng rằng độ Nguyên Anh đại kiếp khó lắm chứ, hóa ra cũng chẳng có gì đáng sợ, lão tặc thiên, xem ra dưới Tị Lôi Tráo của ta, ngươi cũng thúc thủ vô sách.

Tuy là trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt Trần Trầm lại dùng ánh mắt “biết ơn” nhìn về phía kiếp vân.

- Đa tạ lão thiên gia đại nhân hạ thủ lưu tình, ngày sau Trần Trầm ta nhất định sẽ tiếp tục làm người tốt! Không cô phụ ngươi đã hậu

ái ta!

Hắn vừa dứt lời, kiếp vân trên bầu trời đột nhiên hội tụ cùng một chỗ, ngay sau đó đánh xuống một đạo lôi đình.

Đạo lôi đình này hoàn toàn khác biệt với mấy cái trước đó, bên trong còn xen lẫn một chút sắc vàng, còn chưa rơi xuống trên Tị Lô i Tráo, Trần Trầm đã cảm giác được áp lực khủng bố không gì sánh kịp phủ xuống đầu mình! Phảng phất như là trời muốn sắp xuống vậy!

Mà chỗ mồm núi hắn đang đứng cũng vì áp lực khủng bố của đạo lôi đình này mà bắt đầu sụp đổ.

Nhìn thấy một màn này, con người của Trần Trầm chột co lại, cả người cảnh giác tới cực hạn!

Một giây sau, đạo lôi đình kia đánh lên Tị Lô i Tráo, vẫn là một hóa thành ba như cũ, biến thành ba đạo lôi đình rơi xuống trên người i Trần Trầm.

Nhưng đột nhiên cả người Trần Trầm cứng đờ, sắc mặt đại biến, vô thức mở miệng ra muốn hô lên gì đó, nhưng chỉ phun ra được một mồm đầy khói đen xen lẫn với lượng lớn mảnh nhỏ nội tạng.

Lúc này hắn chỉ cảm thấy một cỗ gợn sóng hủy diệt cường đại tùy ý tán loạn trong cơ thể, điên cuồng phá hoại, lực phá hoại của loại lực lượng hủy diệt này còn mạnh hơn gấp mấy lần không ngớt so với Hoàng Hỏa của Bất Tử Yêu Hoàng lần trước!

- Ta...

Trần Trầm vội lấy ra một bình Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch, trực tiếp nuốt vào.

Lực lượng sinh cơ của Thiên Linh Thạch Nhũ Dịch nhanh chóng

bắt đầu chống lại cái lực lượng hủy diệt trong thể nội của hắn, mỗi lần triệt tiêu được một tia lực lượng hủy diệt đều tiêu hao vô cùng nhiều lực lượng sinh cơ kia, số lượng đều đủ để đem tứ chi mọc ra thêm một lần.

Trần Trầm cảm nhận được tất cả, khước mắt không ngăn được run rẩy lên.

Rốt cuộc thì đây là loại lôi đình gì đây? Còn mạnh hơn lôi đình trước đó gấp 10 lần có thừa! Đây không phải vấn đề là có bao nhiêu năng lượng, mà là ngay cả thuộc tính năng lượng cũng phát sinh biến hóa!

Chờ cỗ sóng hủy diệt kia bị loại trừ toàn bộ, Trần Trầm cũng cảm giác có chút khác thường, vô thức thôi động lên Thiên Vân Thần Lôi Quyết, kết quả vậy mà lại phát hiện trong cơ thể xuất hiện một tia lôi đình màu vàng.

Bởi vì không tồn tại đan điền, tia lôi đình màu vàng này liền du đãng trong kinh mạch của hắn cùng với linh khí.

Phát hiện được điểm này, Trần Trầm giật mình kinh hô, vội vàng đưa tay điểm về phương xa, cái tia lôi đình màu vàng kia lập tức cùng linh khí bắn về phía đó.

Oanh!

Sau một lát, ở một nơi không biết bao xa bỗng nhiên phát ra một tiếng bạo tạc, Trần Trầm nhìn lại, lúc này chỉ thấy toàn bộ đỉnh núi của một mỏm núi ở ngoài ngàn thước đã biến mất không còn tăm tích.

Nhìn thấy một màn này, trong đầu Trần Trầm không nhận được nhớ lại lời nói của sư phụ Tiêu Vô Ưu.

Muốn để Thiên Vân Thần Lôi Quyết trở nên mạnh hơn, nhất định

cần phải dẫn Thiên Lô nhập thể, hóa phạm lô thành Thiên Lô.

Giờ đây, cái tia lô đình màu vàng này đã siêu thoát phạm trù Thiên Lô, có thể nói là chân chính Thần Lô!

Tuy rằng tu vi trước mắt của Trần Trầm cũng không tính là quá thấp, nhưng nếu như dùng lô đình phổ thông để công kích tòa đỉnh núi cách ngoài ngàn thước kia, tám chín phần mười là lô đình còn chưa kịp bắn tới nơi đã tiêu tán không còn bao nhiêu.

Nhưng mà tia lô đình màu vàng mới vừa rồi thì...

Chỉ là một tia như thế mà thôi, bay tới ngoài mấy ngàn thước mà lực lượng còn không phiêu tán đi chút nào, ngược lại uy lực càng là vô cùng kinh người, trực tiếp đánh nổ luôn đỉnh núi..

Lô đình cỡ này, nếu có thể đưa cho hắn không chế, vậy thì Thiên Vân Thần Lô Quyết coi như là danh phù kỳ thực.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm liền động tâm, cắn răng nhìn lên đỉnh đầu, uy lực của đạo lô đình màu vàng kia khủng bố đến cực điểm, hắn nhất định cần phải vận hết toàn lực mới có thể ngăn cản, nếu không thì rất có thể sẽ bị đánh chết tại chỗ.

Trần Trầm không tiếp tục do dự, hắn đem viên đan dược mà cổ thi thể kia lưu lại nuốt luôn vào mồm.

Đan dược này tên là Độ Kiếp Đan, sau khi dùng thì trong vòng hai canh giờ, khả năng kháng lô đình của thân thể sẽ tăng lên gấp đôi, điểm này hắn đã sớm dùng hệ thống xác nhận qua.

Một giây sau, lại một đạo lô đình đánh xuống từ trên bầu trời, mà màu vàng trong đạo lô đình này lại càng nồng đậm thêm mấy phần, gợn sóng hủy diệt cường đại mà nó mang theo lại làm đỉnh núi mà hắn đang đứng thấp đi một đoạn.

Tuy lôi đình màu vàng này vẫn một hóa thành ba, những cỗ gợn sóng hủy diệt kia sau khi tiến vào trong cơ thể Trần Trầm lại nhanh chóng tụ lại với nhau.

Hắn lại nuốt thêm một đồng thiên tài địa bảo, lúc này mới có thể triệt tiêu hết phần gợn sóng hủy diệt kia, mà trong kinh mạch của hắn lại thêm ba đạo lôi đình màu vàng, nương theo linh khí du dãng toàn thân.

- Ba đạo lôi đình này phỏng chừng có thể đánh chết ba tên tu sĩ Nguyên Anh...

Trần Trầm cảm thán trong lòng, giờ phút này thực lực của hắn hẳn là đã triệt để vượt qua sư phụ mình.

Thiên Vân Thần Lôi Quyết của sư phụ, hắn cũng từng kiến thức qua, tuyệt đối không thể ngăn cản nội đạo thần lôi màu vàng này.

- Chờ khi nào về Đại Tấn, phải cùng sư phụ luận bàn một phen, để cho hắn biết được thực lực của ta, hắc hắc...

Trần Trầm vừa cười xấu xa vừa nghĩ, lúc này lại là một đạo lôi đình màu vàng rơi xuống, mà nó lại càng cường đại hơn so với hai đạo lôi đình trước đó.

Trần Trầm biến sắc, vội vàng tận lực ngăn cản!

...

Sau một canh giờ, Lôi Kiếp trên bầu trời rốt cục cũng tiêu tán, mà trong cơ thể Trần Trầm lúc này cũng đã tích súc được mấy trăm đạo lôi đình màu vàng kia!

- Ha ha, có mấy trăm đạo lôi đình này trong người, bên dưới Nguyên Thần kỳ, có ai là đối thủ của ta? Chờ sau khi về tới Đại Tấn, ta chính là đệ nhất cao thủ của Đại Tấn!

Trần Trầm đứng lên, ngông cuồng cười to.

Tuy giờ phút này hắn đã tiêu hao hết bảy tám phần thiên tài địa bảo, nhưng lại đổi lấy được chiến lực tuyệt cường, hắn cảm thấy lần đánh đỏi này tương đối đáng giá.

Trần Trầm hít sâu một hơi, cảm giác thân thể của mình đang thuế biến, một cỗ khí tức Nguyên Anh kỹ chậm rãi xuất hiện.

Nhưng một khắc sau, sắc mặt hắn chợt biến đổi, ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời.

Chỉ thấy tầng Kiếp Vân vừa mới tiêu tán kia đột nhiên lại hội tụ, mà lại còn cường đại hơn so với trước đó mấy phần! Không những cuộn cuộn không dứt, mà còn phát ra ngông cuồng.

- Ha ha, chính là tiểu tử ngươi muốn chết, không trách ta được!

...

Nhìn lên Kiếp Vân mờ mịt trên bầu trời, nụ cười trên mặt Trần Trầm trong nháy mắt liền cứng đờ.

Trải qua thử thách của Lôi Kiếp vừa rồi, tu vi Luyện Khí của hắn vẫn chưa hoàn toàn bước vào Nguyên Anh kỳ, mà cái loại luyện thể đại kiếp này lại tới...

Chương 178: Ta Chính Là Đê Ý

- Lão thiên gia, có thể từ từ hay không, để ta chuẩn bị một c hút ...

Thần sắc Trần Trầm tràn đầy vẻ lấy lòng, theo hấn, cúi đầu trước l ão thiên gia không có gì là mất mặt cả.

Nghịch thiên cái gì chứ, chỉ khua môi mua mép tí thôi, sao có thể tin thật được?

Nhưng hấn còn chưa nói hết, lời đình bán kim sắc đã đành thẳng xuống đầu hấn, trực tiếp bỏ cho hấn lão đảo, toàn thân cháy đen.

- Người... Cái lão tặc thiên này! Ta mẹ nó đã nhận sợ rồi, người k hông cho chút mặt mũi được hả?!

Trần Trầm lớn tiếng mắng, cùng lúc đó, Vạn Hóa Thần Phong gà o thét mà ra, lấy kiếm chỉ thiên.

Móa, chửi hay không chửi đều cùng một đải ngộ, vậy chẳng bằng mắng cho thống khoái còn hơn.

Ầm ầm!

Vừa chửi xong, bảy tám đạo kim sắc thần lôi giáng xuống, đại sơn trực tiếp bị đánh thành tro tàn.

Nhìn thấy một màn như vậy, đám Yêu tộc thủ hộ đại sơn kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, thực lực Hắc Trư Vương đại nhân nh à mình vậy mà lại khùng bố đến mức như vậy?

Độ kiếp suốt hai canh giờ không nói, giờ còn lại tới thêm một đợt, thậm chí đánh sụp cả ngọn núi.

Nhìn thấy ánh mắt chúng yêu, Cầu tinh hừ lạnh một tiếng, nói:

- Hắc Trư Hoàng đại nhân vốn là nghịch thiên chi yêu, có bực này kiếp số quả thật đáng kinh ngạc? Người ta chờ ở đây, đại nhân nhất định có thể khai hoàn trở về.

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Cầu tinh cũng kh ông quá chắc chắn, lời kiếp này... Đừng nói bỏ lên người nó, dù c hỉ là một tia khí tức... E là cũng có thể lấy mệnh cầu của nó.

...

Trận lôi kiếp này duy trì liên tục suốt hai canh giờ.

Núi bị đánh sụp không nói, thậm chí xuất hiện thêm một cái hố to khủng bố có diện tích hơn mười dặm.

Đám Yêu tộc đã sớm lui ra xa mấy chục dặm, không dám mảy ma y đến gần, tất cả đều không nhìn được run cầm cập, chờ đợi Hắc Trư Vương đại nhân khai hoàn trở về.

Không phải bọn nó sợ, mà... Thật sự là kim sắc lôi đình kia để lại ám ảnh tâm lý quá sâu với bọn nó, một vài Yêu tộc Kết Đan đỉnh phong đã âm thầm quyết định phải giữ tu vi này cả đời, tuyệt kh ông bước vào cảnh giới Nguyên Anh.

Độ kiếp này... Thật quá mức kinh khủng.

...

Kiếp vẫn tán đi, trong hố to, một đầu Kim Trư đang không ngừng đào đất, vừa đào vừa mắng:

- Trần Trầm, đã bảo tên tiểu tử nhà ngươi ít trang bức thôi, ngươi không tin, giờ thi hay rồi ha?! Người đâu mất luôn rồi!

Đào tới đào lui vẫn không nhìn thấy bóng dáng Trần Trầm, Lão H ắc nhìn không được rơi nước mắt.

- Người nói thử xem, người tu luyện cái gì hả? Còn không bằng học ta, ngồi ăn chờ chết, ô ô ô, nếu người mà chết đi, ta trở về biết nói với phụ mẫu người thế nào đây...

Lão Hắc khóc rồi khóc, cuối cùng cũng đào được một chút mềm mại, không bao lâu sau, một cái tay đen kịt hiện ra từ trong đất.

Cánh tay này duỗi thẳng, bốn ngón khép lại, chỉ có ngón giữa chỉ thẳng lên trời. Lão Hắc không biết cái này nghĩa là gì, đại khái cảm thấy hẳn là ý nói không khuất phục.

Nghĩ đến đây, nó không khỏi cảm thấy cay cay mũi.

- Trần Trầm, tên đàn nhà người, nếu cái đồ chơi tam giác kia thật hữu dụng, tên kia sẽ biến thành thi thể à?

Trong lúc nói chuyện, tốc độ đào đất của nó ngày càng tăng nhanh, một lát sau, dường như nhớ đến cái gì đó, nó vội vàng gọi Tiểu Hoàng bên trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung ra.

Dưới sự hỗ trợ của Tiểu Hoàng, hai yêu cảnh thận từng li từng tí đào từ trong đất ra một cỗ thân thể cháy đen.

Cỗ thân thể này không biết sống chết, chỉ nằm đơ ra như thế, đưa tay, giơ ngón giữa lên chỉ trời.

Thấy vậy, Tiểu Hoàng bật khóc, đưa tay đặt sát ngón giữa kia, vạch h một cái, một tia nước lập tức rỉ ra, nhỏ lên cỗ thân thể nó.

Sau đó, hai yêu nhẹ nhàng mang người vào Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, ngâm trong linh tuyến.

...

Cách đó mấy vạn dặm.

Trước sơn môn Thiên Vân Tông.

Hạ Tích Sương ngẩng đầu nhìn gần ngàn Yêu Tộc trên bầu trời, t
hần sắc lạnh lẽo đến cực điểm.

Đại yêu đứng đầu gần cả ngàn Yêu tộc kia chính là Yêu Hoàng tiế
ng tâm lưng lầy Tây Cương, Cửu Vĩ Thiên Hồ nhất tộc, Hồ Liên.

Nó vô cùng xảo trá gian hoạt, là tàn nhẫn tà ác, không ngờ “nhân
vật” bực này lại chạy đến mảnh đất nhỏ bé như Đại Tấn.

- Chậc chậc, ta nhìn thấy ai vậy kia? Tiên Thiên Linh Thể tiếng tã
m lưng lầy Nhân tộc Hạ Tích Sương sao có thể trốn đến trong tiểu
phái này? Chẳng lẽ là sợ chết? Ha ha ha!

Hồ Liên toàn thân bạch y, cái đuôi dài phía sau khẽ vũ động, nhìn
vô cùng yêu dị, mà sau lưng nàng còn có trọn vẹn mười tên Nguy
ên Anh Yêu Vương, phần lớn đều đến từ đại tộc có huyết mạch ca
o quý, không có kẻ nào là hạng vô danh tiểu tốt.

Phía dưới, nhìn thấy một màn này, nội tâm Tiêu Vô Ưu đã hoàn to
àn tuyệt vọng.

Một tên Nguyên Thần Cảnh Yêu Hoàng, thêm mười tên Nguyên
Anh Yêu Vương, với thực lực của Thiên Vân Tông hiện tại, tuyệt
đối... Ngủm củ tỏi. May mắn duy nhất chính là Trần Trầm vắng
mặt, Thiên Vân Tông xem như có thể lưu lại một tia hỏa chủng.

- Thượng sứ, là Thiên Vân Tông ta liên lụy người, đợi lát nữa ngư
oi cứ việc phá vòng vây, không cần bận tâm chúng ta.

Tiêu Vô Ưu nhìn về phía Hạ Tích Sương, trong mắt tràn đầy áy n
áy.

Hạ Tích Sương khẽ lắc đầu, tiếp đó nhìn về phía Hồ Liên trên bầu

trời, lạnh lùng nói:

- Hồ Liên Yêu Hoàng, nơi đây có ta thủ hộ, không phải chỗ người nên đến!

Nghe vậy, Hồ Liên khẽ nhếch miệng cười, ánh mắt tràn đầy miệt thị:

- Ta tới Đại Tấn vốn là để tìm một tên nghiệt chủng, không ngờ lại i đụng phải kẻ thú vị như người. Hạ Tích Sương, người chỉ là một cái Nguyên Anh mà cũng dám ra lệnh bản hoàng nhượng bộ lui binh? Hẳn người cho rằng Tây Cương Yêu Tộc ta cũng là thứ ngu xuẩn, không lên được mặt bàn như đám Bắc Cương à?

Hạ Tích Sương không nói gì, Tiểu Hà phía sau nàng đã lao lên chỉ vào mũi Hồ Liên mắng:

- Phi! Là bọn hấn tự mình biết mình! Nói cho người biết, Hồ Ly tinh, nếu hôm nay người không lui, sư tỷ ta sẽ dạy cho người biết cái gì là Phá Hiểu chi uy!

- Ha ha, người ta sợ quá nha! Hôm nay ta chính là muốn lĩnh giáo xem Phá Hiểu là thần kiếm bọc nào đấy, lại có thể giúp một cái nữ tu Nguyên Anh phách lối đến như vậy!

Hồ Liên cười dài, kế đó, thần sắc thoảng cái trở nên lạnh lùng, đột nhiên vung tay lên, hơn ngàn Yêu tộc phía sau liền hướng về phía Thiên Vân Tông hộ tông đại trận phát động công kích.

- Sư tỷ, phải làm sao bây giờ? Hồ Ly tinh này rất giao hoạt, không để tâm đến trò... mèo của ta! – Thấy vậy, Tiểu Hà luống cuống, phách lối mới vừa nãy biến mất vô tung, thay vào đó là cực độ kinh hoàng.

Hạ Tích Sương không đáp, chỉ một bước đã bước ra khỏi trận, lấy tay làn kiếm, kiếm khí dừng mãnh kích động lao ra, chỉ một người

i đã đánh lui ba bốn tên Nguyên Anh Yêu Vương.

Thấy vậy, Tiêu Vô Ưu vội vàng mở đại trận ra một khe nhỏ, trong Đại Tấn cũng có sáu bảy Nguyên Anh cường giả, lại thêm đệ tử Hạo Nhiên Kiếm Tông, có thể hoàn toàn ngăn cản mười tên Yêu Vương kia.

Công kích của những Yêu tộc khác... Không hề lay động được hộ tông đại trận dù chỉ là một chút.

- Mễ Lạp Chi Quang, rõ là buồn cười!

Nhìn một màn này, Hồ Liên cười lạnh không thôi, kể đó, sáu cái đui đột nhiên huy động, uy áp của Nguyên Thần cảnh cường giả lập tức quét ngang mà tới.

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, Thiên Vân Tông hộ tông đại trận phát ra một tiếng vỡ nát, đám Nguyên Anh cường giả cũng bị khí kinh mạnh mẽ đánh văng ra ngoài hơn trăm mét.

Mắt thấy hơn Ngàn Yêu tộc muốn xông vào Thiên Vân Tông trần g trợn tàn sát, Hạ Tích Sương đưa tay nắm lấy chuôi kiếm sau lưng.

- Hồ Liên Yêu Hoàng, ta không muốn liều mạng với ngươi, ngươi chớ nên ép ta!

- Ép ngươi thì đã sao? Hẳn là ngươi muốn vì bầy kiến cỏ này vứt bỏ bản mệnh chi bảo cùng nguyên thần đại đạo chưa thành của mình? Nếu là như vậy, ngươi giết ta liền giết đi, địa vị của ngươi tại Nhân tộc cao hơn so với ta tại Yêu tộc... Không lỗi nha!

Hồ Liên mĩa mai, trong ánh mắt nhìn thấu hết thấy là một mảnh hờ hững.

Hạ Tích Sương uẩn dưỡng Phá Hiểu 17 năm, yên ổn chờ thêm mấy năm nữa, đợi Phá Hiểu uẩn dưỡng xong, liền có thể mượn lực bước vào Nguyên Thần Cảnh, đồng thời có được một chuỗi bản mệnh chi bảo mạnh mẽ tuyệt đối.

Điều này vô luận là đối với Hạ Tích Sương hay đối với cả Nhân tộc, ý nghĩa đều lớn hơn một cái Đại Tấn nho nhỏ.

Về công về tư, chỉ cần Hạ Tích Sương không phải kẻ ngu, nhất định sẽ không bao giờ vận dụng thần kiếm Phá Hiểu ngay thời điểm hiện tại.

Mắt thấy một nhóm Kim Đan yêu tộc cường đại muốn xông vào sơn môn Thiên Vân Tông, bàn tay trắng nõn của Hạ Tích Sương khẽ run lên, nháy mắt, Phá Hiểu đã ra khỏi vỏ một tấc.

Tuyệt thế phong mang tựa như hạo nhật chiếu rọi bốn phía, cùng lúc đó, một đạo kiếm khí không gì sánh kịp quét ngang mà ra, mấy chục Kim Đan Yêu tộc xông lên trước nhất nháy mắt hôi phi yên diệt.

- Sư tỷ! Người sao lại...

Thấy vậy, Tiểu Hà lập tức vọt đến phía sau Hạ Tích Sương.

Nàng không chỉ là sư muội của Hạ Tích Sương, mà còn là kiếm thi, nhìn thấy sư tỷ thật sự muốn rút kiếm, lòng nàng nóng như lửa đốt.

Đây chính là tâm huyết 17 năm của sư tỷ, vì chuỗi kiếm này, sư tỷ cái đời chân thành yêu kiếm lại không mấy lần chạm qua kiếm.

- Quân tử hứa một lời nặng tựa ngàn vàng, ta đã đáp ứng Trần Trảm bảo vệ căn phận Thiên Vân Tông, đương nhiên phải làm cho được.

Sắc mặt Hạ Tích Sương trắng bệch, hạ giọng nói.

Trên bầu trời, chỉ thấy phong mang tuyết thế lộ ra một tác, vẻ mặt Hồ Liên thoáng biến đổi.

Phá Hiểu có thể khiến Nguyên Thần Yêu tộc Bắc Cương kiêng kị quả nhiên không phải là hư danh, tuy trên miệng nàng mắng Bắc Cương ngu xuẩn, nhưng nàng biết, Bắc Cương thế nhưng có Bất Tử Yêu Hoàng nhất tộc nổi danh không sợ chết đấy!

Nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Hạ Tích Sương, tư tưởng trong đầu Hồ Linh tranh tranh đấu kịch liệt.

- Nàng đang dọa ta, tuyệt đối là như vậy, Nguyên Thần đại đạo sao có thể nói vứt bỏ liền vứt bỏ! Hôm nay nàng giết mấy chục thủ hạ của ta, nếu như ta bị nàng hù dọa, ngày sau còn đâu mặt mũi thổng lĩnh chúng yêu.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt yêu mị của Hồ Liên thoáng cái trở nên dũ tợn, tức giận nói:

- Giết sạch đám người ở đây cho ta, một tên cũng không chừa lại!

Nàng không dám bức Hạ Tích Sương, nhưng lại dám giết người Thiên Vân Tông.

Chỉ cần Hạ Tích Sương chủ động rút đi, trận cờ trong tâm này coi như nàng thắng.

- Sư tử, chúng ta đi thôi! Người đã tận lực... - Tiểu Hà ghen giọng hô.

Người khác không biết, nhưng nàng lại biết sư tử nhà mình yêu thích thanh kiếm mang theo 17 năm kia như thế nào, mà này, vừa ra khỏi võ đã động đến căn cơ của kiếm.

Hạ Tích Sương lắc đầu, bờ môi khẽ rung, thanh âm nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy, cứ như đang tự nói với mình.

- Phụ mẫu hấn ở đây, nếu hôm nay ta không dốc toàn lực, ngày sau hấn tất sẽ sinh khúc mắt với ta!

Nghe nói thế, Tiểu Hà choáng luôn rồi, đến lúc này mà sư tử còn suy nghĩ mấy chuyện như vậy, cái này khiến nàng có chút khó tin.

- Sư tử, ngươi đừng ngốc! Ngươi là tuyệt thế thiên kiêu Nhân tộc! Hà tất quan tâm hấn có sinh khúc mắt với ngươi hay không!? Huống chi hấn chưa hấn thích ngươi! Chúng ta đi mau!

Nói xong, Tiểu Hà liền muốn cưỡng ép lôi Hạ Tích Sương đi, nhưng vừa đụng vào nàng thì bị một cỗ khí kinh cường đại chấn lui.

Cùng lúc đó, trên bầu trời, hơn ngàn Yêu tộc đã vọt vào phạm vi Thiên Vân Tông.

Hạ Tích Sương không để tâm đến đám Yêu tộc kia, trong mắt chỉ có Hồ Liên thần tình dữ tợn.

Một cơn gió nhẹ phát qua, tung bay mấy tóc đen của nàng, khiến thân ảnh nàng lộ ra một chút hui quạnh.

Một khắc sau, khóe miệng nàng chợt nhếch lên một nụ cười thoải mái.

Có thể không để ý sao?

Thật không làm được...

- Ta chính là để ý!

Lắm bảm một câu, một đạo kiếm minh kinh thiên gào thét mà để

n, trong nháy mắt Phá Hiểu ra khỏi vỏ, kiếm quang sâm nhiên tựa bạch hồng, xuyên thẳng chân trời.

Leng keng!

Nháy mắt, đại nhật quang huy đều bị che lấp, trong thiên địa chỉ còn lại đạo kiếm quang chói mắt kia.

Hồ Liên cảm nhận được gợn sóng kinh khủng lao về phía mình, trong mắt tràn đầy kinh hãi cùng tuyệt vọng!

Nữ nhân này vậy mà lại là tên đàn!

Đây cũng là ý nghĩ cuối cùng trong đầu nàng.

Chương 179: Quá Gian Nan

Quang hoa tan hết, Hồ Liên đã hình thành câu diệt, ngay cả hồn ngàn Yêu tộc kia cũng bị dư ba ảnh hưởng, đương trường vẫn lạc hơn phân nửa, còn lại trọng thương.

- Hồ Liên Yêu Hoàng vẫn lạc...

- Bị Nhân tộc kia một kiếm chém chết!

Chúng yêu kinh hãi cực độ nhìn nữ tử cầm kiếm phía xa kia, một khắc sau, tan tác như chim muông, điên cuồng bỏ chạy, tốc độ so với lúc đến còn nhanh hơn gấp mấy lần.

Vù vù!

Đội toàn bộ Yêu tộc thối lui, vạn kiếm gào thét vang vọng trước sơn môn Thiên Vân Tông.

Hạ Tích Sương nhìn Phá Hiểu trong tay, trong mắt tràn đầy luyến tiếc.

Một khắc sau, trên Phá Hiểu bắt đầu xuất hiện vết nứt, cuối cùng “ầm” một tiếng, kiếm biến thành quang vũ, tiêu tán giữa thiên địa, chỉ còn lại chuôi kiếm cùng một phần tư kiếm thể còn bảo tồn hoàn hảo.

Phá Hiểu uẩn dưỡng 17 năm rốt cuộc vẫn không thành hình, vừa này một kiếm kia đã hao hết thần tính của nó.

Bản mệnh chi bảo bị hủy, sắc mặt Hạ Tích Sương đột nhiên trở nên trắng bệch, cả người thoáng cái nhũn ra.

Xa xa, Tiểu Hà khóc không thành tiếng, vội vàng bay đến bên cạnh, đưa tay đỡ lấy nàng.

- Sư tỷ... Sao ngươi lại ngốc như vậy, ngươi nói ta phải... Giao phó với sư phụ như thế nào đây?! Không bằng ta chết đi cho xong!

Hạ Tích Sương khẽ lắc đầu, yếu ớt nói:

- Chuyện này khoan hãy nghĩ... Đừng nói cho Trần Trầm chuyện liên quan đến Phá Hiểu, cũng không được để lộ cho người Thiên Vân Tông biết, đây là chính ta lựa chọn, ta không muốn bất luận kẻ nào... Cảm thấy thua thiệt cho ta!

Nghe nói như thế, Tiểu Hà càng khóc lớn hơn, trước đây, nàng luôn cảm thấy sư tỷ cao không thể với, không chỉ có thiên phú trác tuyệt, bản thân cũng mười phần thông minh, thế nhưng bây giờ nàng lại thấy sư tỷ nhà mình chính là kẻ đàn nhất thiên hạ.

Mắt thấy Hạ Tích Sương hôn mê, Tiểu Hà vội ôm lấy nàng, bay về phía biệt viện chủ phong.

Lúc này, đám người Thiên Vân Tông rút cục cũng đã hồi hồn sau một kiếm kinh thiên kia, lục tục đuổi theo sau.

- Thượng sứ Hạo Nhiên Kiếm Tông sao có thể lợi hại như vậy!

- Quá kinh khủng, một kiếm chém chết Nguyên Thần cảnh cường giả!

- Không ngờ người mạnh như thế lại nguyện ý nói chuyện với chúng ta...

...

- Sao người có thể ngốc như vậy!

Cách đó không biết bao nhiêu vạn dặm, Lão Hắc nhìn cổ thân thể đen thui trong linh tuyến, lầm bầm nói.

Trần Trầm nằm trong linh tuyến suốt mấy canh giờ vẫn không có bất kỳ phản ứng nào khiến nó nhin không được hoài nghi tên tiểu tử này đã ngủ mất rồi.

- Người nói xem, để lại đại gia nghiệp như thế có gì hữu dụng? Còn cái không có một đũa, cuối cùng không phải tiện nghi cho ta sao? Ta nói với người này, nếu người còn không tỉnh, ta liền đem đờ của người phân phát hết cho chúng yêu ngoài kia! Một kiện cũng không để lại!

Lão Hắc hùng hùng hổ hổ nói, sau đó dùng móng heo gõ nhẹ lên cổ thân thể màu đen kia.

Coong... Coong...

Hai tiếng giòn vang khiến Lão Hắc trợn mắt há hốc mồm, đây đâu phải gõ lên nhục thân, mà là gõ lên kim loại mới đúng.

Thế nhưng, nó vừa gõ một cái, tầng ngoài đen kịt đột nhiên xuất hiện vết nứt, kể đó, vết nứt chậm chậm lan ra khắp thân thể.

Nhìn thấy một màn này, Lão Hắc bị dọa sợ.

Nhưng một khắc sau đó, nó vui mừng quá đỗi, bởi vì trong đồng đen thùi kia vậy mà đưa ra một cái tay trắng nõn như ngọc.

...

Một ngày sau đó.

Trần Trâm đã khôi phục ý thức ngồi bên cạnh linh tuyến, nhìn xem tầng da đen đúa rơi rụng đầy đất, chìm trong suy nghĩ nhân sinh.

Hắn không có Kim Đan, đương nhiên Kim Đan không cách nào Hóa Anh, dẫn đến Nguyên Anh kiến tạo ngoài thân, cuối cùng bị đại kiếp Luyện Thể bỏ cho một phát, cái gì cũng không còn.

Thế mà hiện tại hắn thấy sự là Luyện Khí, Luyện Thể đều là tu vi Nguyên Anh.

Hơn nữa thân thể có loại cảm giác thoát thai hoá cốt.

Loại cảm giác này tựa như tạp chất toàn thân hoàn toàn được lôi đi tẩy sạch.

Nói thật, từ khi bước lên con đường tu chân, hắn đã nuốt không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo, trong cơ thể chắc chắn vẫn còn sót lại một lượng lớn tạp chất.

Hơn nữa, Tiên Thiên Không Linh Thể của hắn nếu nghiêm túc mà nói thì cũng không phải Tiên Thiên Chi Thể đúng nghĩa.

Thế nhưng hiện tại tất cả đều đã thay đổi, hắn hoàn toàn rút bỏ phàm thai, trở nên vô cùng thuần khiết.

- Trên thế gian này hắn không có ai thuần khiết hơn ta!

Trần Trầm lẩm bẩm nói, kể đó vui vẻ lấy ra thông tin lệnh bài, truyền tin tức ra ngoài.

- Ta đã bước vào Nguyên Anh, hết thấy đều thuận lợi.

Đương nhiên hắn sẽ không nói chuyện kém chút mình bị đánh chết, mấy chuyện này ngoại trừ khiến người khác cảm thấy thêm phiền thì cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì khác.

Không bao lâu sau, hồi âm của Hạ Tích Sương vang lên.

- Chúc mừng, người tốt luôn có báo đáp. Đúng rồi, hôm qua một đám Yêu tộc kéo đến Thiên Vân Tông, bất quá đã bị đánh lui, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có Yêu tộc đến, người chờ ngắm trông.

Nhìn thấy tin tức này, Trần Trầm thu hồi thông tin lệnh bài.

Hắn biết Hạ Tích Sương đang lo lắng cái gì, cũng như Hạ Tích Sương biết hắn lo lắng cái gì vậy.

Quân tử chi giao nhạt như nước, bất quá chỉ một câu ngắn ngủi đã thể hiện rõ hai người tâm linh tương thông.

- Chúc mừng Kí chủ bước vào Nguyên Anh, phạm vi truy tung tăng lên một trăm mét, tặng Kí chủ mười lần cơ hội truy tung trăm dặm.

Trần Trầm duỗi lưng đứng lên, chợt nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu.

- Mười lần cơ hội truy tung trăm dặm?

Trầm Trầm câm nín, cái này còn không thực tế bằng 1 lần cơ hội truy tung vạn dặm nữa đây. So tổng diện tích tìm kiếm càng không biết nhỏ hơn truy tung vạn dặm bao nhiêu lần.

Hiện tại, tu vi của hắn đã bước vào Nguyên Anh cảnh, đồng dạng, cơ duyên đối với hắn không còn ý nghĩa gì nữa. Mà đại cơ duyên lại quá hiếm có? Nhất định phải tiến hành một lần truy tung phạm vi cực lớn mới có thể tìm được.

Tuy là như thế, Trần Trầm cũng không chê, dù sao hệ thống đã đi i đãi rất tốt với hắn.

...

Trần Trầm ngồi trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, còn Lão Hắc thì mặc c Thất Khiếu Linh Lung Giáp ở bên ngoài tiếp nhận chúng yêu quý lễ.

- Cung nghênh Hắc Trư Hoàng đại nhân xuất quan!

Cầu tinh dẫn đầu quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt tràn đầy thành kính.

Trời mới biết Hắc Trư Hoàng đại nhân vượt qua loại kiếp nạn kia, hiện tại đã cường hãn đến mức nào, đừng nhìn hiện tại khí tức của đại nhân vẫn chỉ là Kết Đan như trước, thế nhưng không một yêu nào dám xem Hắc Trư Hoàng đại nhân là Kết Đan yêu tu.

Chúng yêu thấy vậy cũng vội vùng quỳ sụp xuống.

Có thể sống sót dưới trận lôi kiếp kia, Hắc Trư Hoàng đại nhân đáng giá để bọn chúng kính ngưỡng.

Đối với đam mê thích ẩn giấu tu vi của đại nhân nhà mình, bọn chúng cũng đã tập mãi thành quen. Nếu không phải thỉnh thoảng Hắc Trư Hoàng đại nhân sẽ éc éc chai tiếng, thậm chí, bọn họ còn tư ởng ẩn giấu trong tấm da heo kia là một đầu Thần Long.

- Bản Hoàng đã thuận lợi độ kiếp, các người có bằng lòng theo ta tìm một tiểu quốc, từ đó xưng vương xưng bá, trở thành chúa tể một phương?

Lão Hắc quơ quơ móng heo, chỉ điểm giang sơn, toàn thân kim quang lượn lờ, nếu không nhìn kỹ căn bản không phát hiện là một đầu thỏ trư đang nói.

- Chúng thần nguyện ý đi theo Hắc Trư Hoàng đại nhân!

- Tốt! Vậy chúng ta liền xuất phát, thẳng tiến phương Nam!

Sau khi ra lệnh, Lão Hắc lập tức bay lên trời, hướng về phương Nam mà đi, theo phía sau hắn có hơn trăm tên Yêu tộc, trùng trùng điệp điệp.

Trải qua một ngày phi hành, trên đường, Lão Hắc không ngừng thu thập chúng yêu, ban đầu còn cần nó “đích thân xuất thủ, về sau, chỉ cần nó vung móng một phát, đám bộ hạ sẽ cùng nhau tiến lên, không kẻ nào không khuất phục trước dâm uy của Hắc Trư Hoàng.

Thời điểm tiến đến Hỏa Diễm sơn mạch, bộ hạ của Lão Hắc đã có hơn ngàn yêu chúng, trong đó có tám vị Nguyên Anh yêu tu, thậm chí có một tên là cường giả Nguyên Anh hậu kỳ.

Yêu tu mới gia nhập thấy chúng yêu vô cùng kính sợ Hắc Trư Hoàng, cũng vô thức “kính sợ” theo.

Câu tinh tự nhân là thủ hạ của Hắc Trư Hoàng đại nhân, cũng đã

m nói chuyện ngang hàng với Nguyên Anh hậu kỳ yêu tu vừa mới gia nhập kia, chuyện này khiến Nguyên Anh hậu kỳ càng thêm vững tin vào thực lực của Hắc Trư Hoàng đại nhân.

Đồng thời, nội tâm nhanh chóng hạ quyết định nhất định phải dốc hết sức phò tá Hắc Trư Hoàng đại nhân, chờ sau này hẳn cũng thành nh lão thủ hạ, mới có thể hảo hảo giáo huấn Cửu tinh kia một trận.

Hơn ngàn Yêu tộc tuy không có mấy cái là huyết mạch cao quý, nhưng tu vi cũng không kém, tạo thành Yêu Vân che khuất bầu trời, trực tiếp vượt qua Hỏa Diễm sơn mạch, thẳng tiến về phía Đại Chu.

Sau nửa ngày hành trình, hơn ngàn Yêu tộc vượt qua Hỏa Diễm sơn mạch, thuận lợi tiến vào cương vực Đại Chu.

Lúc này, cảnh nội Đại Chu là một mảnh chiến hỏa, bỗng nhiên xuất hiện một cỗ lực lượng Yêu tộc kinh khủng như thế, đám người Ma Môn không khỏi kinh hãi.

Đây là trời muốn diệt Ma Môn ta!

Môn chủ xuất quan một mình chặn hai tên cường giả Nguyên Thập cảnh, có ai ngờ hiện tại lại có thêm một đám Yêu chạy vào cương vực Đại Chu, nhìn bộ dạng này, chắc chắn kẻ đứng đầu cũng là một cái Yêu Hoàng.

Đại Chu không giống các nước chư hầu khác, còn có đại thế lực trợ giúp.

Bọn hắn chỉ có thể dựa vào chính mình.

Mà trên chiến trường ở trung tâm Đại Chu, sau khi biết được tin tức, Chu Nhân Long không nhịn được ngửa mặt lên trời cười thảm, cuối cùng lấy ra một cái thông tin lệnh bài.

- Tiểu tử, ngươi phải trốn tiếp thôi, nhân sinh của Ma Môn ta... Quái gian nan...

Chương 180: Cả Một Đời Khó Có Thể Với Tới

- Sao vậy? Môn chủ? Xảy ra đại sự gì?

Trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, Trần Trầm nằm trên xích đu, giả vờ không biết, sốt ruột hỏi.

- Không sao cả, lại tới thêm một cái cái Nguyên Thần cảnh Yêu Hoàng, Ma Môn ta coi bộ sắp bị diệt thôi mà!

Chu Nhân Long một bộ vẻ mặt không sợ hãi, cứ như chết hay không chết đã không còn quan trọng nữa.

Thấy vậy, Trần Trầm cả giận nói:

- Ma Môn đối mặt với sinh tử tồn vong? Môn chủ, lúc này mà ngài còn kiu ta tiếp tục trốn, ngài xem Trương Thần ta là người nào!?

Đầu dây bên kia của thông tin lệnh bài thoáng cái chờ ra.

Trần Trầm tiếp tục nói:

- Trương Thần ta sinh là người Ma Môn, chết là quỷ Ma Môn! Môn chủ, xin cho ta được tồn vong cùng tông môn!

Tin này truyền đi, mãi một lúc lâu sau mới nhận được hồi âm từ C

hu Nhân Long.

- Tiểu tử người có lòng... Không người người lại là kẻ có tình có nghĩa như vậy! Tốt! Tốt! Ta không nhìn nhầm người, nếu người t hật muốn hỗ trợ, lập tức quay về tổng bộ Ma Môn, ta trùng kế điệ u hồ ly sơ, e là tổng bộ đã nguy trong sớm tối!

Nghe vậy, Trần Trầm thiếu chút rớt xuống xích đu, Chu Nhân Lo ng này đúng là lớn gan mà, tổng bộ nguy cơ sớm tối mà còn rãnh nói nhảm với hần nhiều như vậy.

...

Bất quá, hần quả thực nghĩ chạy đến giải quyết khó khăn của Đại Chu trước.

Một mặt, quốc thổ Đại Chu cùng Đại Tấn tương liên, nếu như Đại Chu rơi vào hãm cảnh, chắc chắn mục tiêu kế tiếp sẽ là Đại Tấn.

Mặt khác, nếu như không có Chu Nhân Tông ngăn chặn hai tên N guyên Thần cảnh cường giả, chỉ sợ Thiên Vân Tông đã sớm diệt v ong trước khi Hạ Tích Sương đến.

Nghiêm chỉnh mà nói, Ma Môn đã trả lại ân tình viện trợ thủ đạo phòng tuyến thứ hai trước kia.

Tất nhiên, trong lòng hần còn có một chút mưu kế.

Nếu như lúc này đây hần còn không xuất hiện, vậy thì Ma Môn c ùng hần coi như không còn liên hệ, đó chẳng phải uổng phí công sức ần nấp ở Ma Môn, kiến tạo lực ảnh hưởng lâu như vậy?

Trần Trầm là người luôn cân nhắc cẩn thận.

Hạ Tích Sương thân phận cao quý, mà hần chỉ là Thiên Vân Tông Thánh tử, dù cho nàng không để tâm, nhưng khó đảm bảo Hạo N

hiên Kiếm Tông không để tâm.

Hắn cũng không muốn diễn một vở kịch cầu huyết khổ tình giữa tú tài nghèo cùng tiểu thư khuê các đâu!

Khiến nhà mẹ đẻ người ta ghét bỏ, khiến Hạ Tích Sương khó xử, vậy chẳng bằng lúc này đây cố gắng, nắm giữ thế lực thuộc về mình.

Mà muốn có được thế lực của mình, phương pháp đơn giản nhất hiện tại chính là nhất thống Đại Chu cùng Đại Tấn.

Dù chỉ là ngằm nhất thống, nhưng nếu nắm được cỗ lực lượng này, tương lai phân lượng của hắn trong Nhân tộc chắc chắn sẽ gia tăng một lượng lớn.

Trong nội tâm đã quyết định chủ ý, Trần Trâm liền lấy ra hai cái mặt nạ từ trong nhẫn trữ vật ra, đeo lên.

Kế đó, Vạn Hóa Thần Phong cũng thoát ly khỏi thân thể, biến thành một thanh cự kiếm hồng sắc.

Một người một kiếm yên lặng nhìn nhau, cứ như đã lâu không gặp vậy.

...

Một lát sau.

Lão Hắc mang theo hơn ngàn Yêu tộc hạ xuống một ngọn núi có linh khí tương đối nồng đậm.

- Hắc Trư Hoàng đại nhân, trước tiên chúng ta công kích nơi nào?
- Kiến tạo xong động phủ, Cầu tình liền xông tới hỏi.

Hiện tại nó ước gì mau mau khai chiến, chỉ có khai chiến, trí tuệ c

ủa nó mới có đất dụng võ.

Lão Hắc xoa xoa đầu chó của nó, bày ra bộ dáng trầm tư, qua một lúc lâu sau mới nói:

- Chớ vội, xem tình hình thực tế trước đã, tốt nhất có thể trai còn tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

- Cái gì tranh? Cái gì đắc lợi? – Cậu tinh phát ngốc, với trí tuệ của nó, hoàn toàn không hiểu được Hắc Trư Vương đại nhân vừa phán cái gì.

- Nhị Cậu à, người vẫn nên học tập nhiều một chút, thành ngữ này có ý nghĩa là...

Lão Hắc nghiêm túc giải thích, hiện tại, trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung có mấy đầu sách Trần đã biết trong lúc nhàn rỗi.

Tỉ như “Luận mười tám loại phương pháp tẩy não”, “Làm thế nào chỉ huy một tên đàn”, “Làm sao gạt người mà không bị nhìn thấu”,...

Xem xong sổ sách này, Lão Hắc tự nhận bản thân là một đầu heo rất có văn hóa.

Chí ít, trong hơn một ngàn Yêu tộc, nó cảm thấy bản thân là thông minh nhất.

Hơn nữa, mấy thứ Trần Trầm viết quả thực dùng rất tốt, nó làm theo phương pháp trong đó, trên đường đi đã phân hóa hơn một ngàn Yêu tộc thành mấy phái, các phái kiềm chế lẫn nhau. Làm như vậy, nó không cần lo lắng đám Yêu tộc này rủ nhau tạo phản.

Bởi nếu ai có ý định này, những phe cách khác sẽ lập tức bắt đám yêu đó ra.

Nghe nửa ngày, Cầu Tinh cũng không hiểu mô tê gì, bất quá không ảnh hưởng nó cảm động, bởi lẽ Hắc Trư Hoàng đại nhân vậy mà lại ban tên cho nó.

Đây là bực nào vinh quang chứ hả!?

Đợi lát nữa, ra ngoài nó nhất định phải thông báo cho chúng yêu, để bọn hắc biết nó mới là thân tín của Hắc Trư Hoàng đại nhân.

Ngay thời điểm hai yêu đối thoại, Trần Trầm đã rời khỏi Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

...

Tổng bộ Ma Môn lúc này đã hoàn toàn luân hãm, nhìn thấy tình hình ác liệt kia, đám Yêu tộc cũng có chút ghét bỏ.

Bảy tám tên Nguyên Anh Yêu tộc đứng đầu nhìn lướt qua bảo khố trống rỗng, trong mắt tràn đầy lửa giận.

Lần đầu tiên bọn hắc thấy một cái tông môn nghèo như vậy đó!

- Đuổi theo cho ta! Đem đám tu sĩ Ma Môn đáng hận kia đuổi tận giết tuyệt!

Ra lệnh một tiếng, hơn trăm tên Yêu tộc bay vọt lên trời, truy kích h tu sĩ Ma Môn đang chạy trốn phía trước.

Về phần cái tổng bộ Ma Môn hoang tàn này, đương nhiên bị bọn hắc bỏ qua.

Nhìn mây đen che kín trời phía sau, đám tu sĩ Ma Môn vội vàng tăng nhanh cước bộ.

Tác chiến ở Đại Chu, đương nhiên bọn hắc sẽ không ngu ngốc thả vũng không lùi, đánh không được thì bỏ chạy, lợi dụng địa hình

quen thuộc ở Đại Chu chơi du kích, đó mới là sở trường của bọn hấn.

- Tám tên Nguyên Anh yêu tu? Có cần vậy không? Một cái tổng bộ mà thôi, muốn lấy thì lấy đi...

Viên Kinh Thiên vừa mắng vừa điên cuồng phi hành, hiện tại hấn đã là Kết Đan trung kỳ.

Mà toàn bộ đám thiếu môn chủ của Ma Môn cũng đã đạt đến tu vi Kết Đan.

Tuy rằng thời điểm trấn thủ đạo thứ hai phòng tuyến, Ma Môn từng thất thủ một lần, nhưng nói gì thì trận đó cũng có sự tham gia của a Bất Tử Yêu Hoàng, chính vì lẽ đó nên bọn hấn không bị trừ bao nhiêu công tích.

Lúc Yêu Tộc giả bộ lui quân, Ma Môn cũng nhận được không ít ban thưởng từ Hạo Nhiên Kiếm Tông, mà toàn bộ số phần thưởng này đều được bọn hấn chuyển hóa thành sức chiến đấu.

Không chỉ nhóm thiếu môn chủ tăng mạnh tu vi, ngay cả đám Nguyên Anh môn chủ cũng tăng thực lực không ít.

Nhưng chỉ như vậy, đối mặt với trùng trùng điệp điệp Yêu tộc cũng không tính là gì.

Mắt thấy hắc vân phía sau ngày càng gần, Viên Kinh Thiên không nhìn được nhớ đến sư huynh.

Nếu như sư huynh ở đây, chắc chắn sẽ một mình lưu lại kiểm chế quân địch, yểm hộ đồng môn rút lui?!

Lúc này đây, hấn mới biết được trước đây, để đưa ra quyết định như vậy, sư huynh phải đối mặt với áp lực tâm lý khổng lồ mức nào.

Oành!

Ngay khi hắn còn đang nghĩ mấy chuyện loạn thất bát tao, sau lưng đột nhiên có một đạo kinh khí đánh tới, hiển nhiên, bọn hắn đã sấp rơi vào phạm vi công kích của Yêu tộc.

Phát giác được điểm này, đột nhiên, thần sắc Viên Kinh Thiên trở nên dứt khoát, kiên quyết, hướng về phía chúng tu sĩ Ma Môn phía trước hô:

- Các ngươi đi mau! Ta chặn bọn hắn! Nói thêm một câu nói nhảm, ta đánh chết các ngươi!

Nói ra câu này, Viên Kinh Thiên có cảm giác cả người đều thăng hoa.

Ở thời khắc này, hắn cảm thấy mình đang kế thừa ý chí của sư huynh!

Ý chí này khiến toàn thân hắn tràn đầy lực lượng.

- Sư huynh đã chết, ta liền trở thành sư huynh của mọi người, ta có nghĩa vụ bảo vệ bọn hắn.

Lắm bảm một câu, Viên Kinh Thiên đột nhiên dừng bước, quay mặt nhìn hắc vân trùng trùng điệp điệp, trong mắt lóe lên một tia giãi thoát.

Hắn có thể tưởng tượng được ánh mắt của các huynh đệ đang nhìn mình lúc này, tựa như ánh mắt mà hắn đã nhìn sư huynh lúc trước.

Có luyến tiếc, còn có sùng kính...

- Không biết sau khi ta chết sẽ có người khóc vì ta hay không... S

ư huynh, ta tới giúp ngươi!

Khẽ quát một tiếng, hắc y của Viên Kinh Thiên không gió mà bay, kế đó, hắc diên cuồng phát động công kích về phía hắc vân.

Một đạo kinh khí cường đại dâng lên, đánh thẳng vào hắc vân!

Thế nhưng hắc vân lại chẳng chút phản ứng...

- Tên gốc từ đâu chui ra vậy?

Trong hắc vân vang lên âm thanh nghi hoặc của một Nguyên Anh Yêu tu nào đó, kế đó là một đạo công kích khủng bố bổ thẳng xuống, đánh lên người Viên Kinh Thiên.

Viên Kinh Thiên vốn dĩ không có sức chống trả, cả người tựa như mũi tên bay thẳng ra ngoài, bất quá, trong nháy mắt, đã vượt qua đám người Ma Môn, bay đến phía trước nhất.

Mà hắc cũng nhìn thấy vẻ mặt đám sư đệ nhà mình.

Tất cả... Đều là chán kinh, chán kinh vì sao hắc bay nhanh như vậy...

- Ta không có... Ta không có...

Viên Kinh Thiên muốn giải thích, nhưng hắc không ngừng thổ huyết. Muốn nói mình không bỏ trốn, nhưng lại không cách nào nói ra miệng được.

Giờ phút này, hắc khóc không ra nước mắt.

Hắc kế thừa ý chí sư huynh nhưng lại không kế thừa được lực lượng của sư huynh, căn bản không ngăn được đám Yêu tộc kia dù chỉ một chút.

Ầm!

Mãi đến khi thân thể Viên Kinh Thiên cắm vào đất, vẻ mặt chán kinh của hắn mới hoàn toàn biến mất.

Mặt úp sấp xuống đất, nội tâm hắn cực kỳ bi thương, lúc này đây, trong lòng hắn chỉ có một nỗi nghi hoặc.

Vì sao hắn lại không chết?

Bị thương, tâm cũng chết, hắn muốn cứ như thế vùi đầu vào đất cho chết ngay luôn.

Sư huynh quả là tồn tại mà đời này hắn khó có thể với tới, cho dù chỉ muốn học tập một thoáng... Cũng không được.

Ngay thời điểm Viên Kinh Thiên nhắm mắt chờ chết, bên tai đột nhiên vang lên từng tiếng kinh hô chấn động thiên địa.

- Sư huynh!

- Sư huynh! Người không chết!

...

- Bản thiếu môn chủ trở về.

Chương 181: Tuyệt Đại Song Kiều

Nghe được âm thanh có phần quen thuộc kia, Viên Kinh Thiên nằm chờ ra trong đất.

Đó là. . . Chẳng lẽ. . . Hắn là!

Nghĩ đến một loại khả năng nào đó, cả người hắn tựa như bị động kinh, không ngừng run rẩy kịch liệt.

Vô thức muốn gọi hai câu, thế nhưng trong miệng lại ă đầy đất.

Nhẫn nhịn cảm giác đau nhức kịch liệt toàn thân, giãy giụa lật ngườ qua, rốt cuộc hắn cũng có thể nhìn rõ thân ảnh kia.

Vẫn là bộ hắc y đó, mang theo mặt nạ, chỉ một bóng lưng đã tựa như thiên sơn, khiến cho người ta có cảm giác an toàn không gì sánh kịp.

Viên Kinh Thiên phun đất trong miệng ra, ánh mắt nóng rực.

Có thể khiến đám Ma Môn đệ tử đồng loạt gọi một tiếng “sư huynh” cũng chỉ có một người, bất kể thế nào hắn cũng không làm được.

. . .

Trần Trầm cũng nhìn về phía Viên Kinh Thiên đang nằm bò trên đất, trong lòng cảm thán tên này đúng là mạng tiểu cường mà, đá nh mãi không chết.

Đây là lần thứ mấy?

Hắn cũng có chút không nhớ rõ.

Sau khi tiểu tử này trốn khỏi một tiếp từ tay hắn, hắn đã cảm thấy mạng hắn ta cứng rắn quá sức, không ngờ lại cứng đến trình độ này, điên cuồng muốn chết mà không cách nào chết được.

Suy nghĩ đến bản thân kém chút bị sét đánh chết, Trần Trầm nhìn không được đố kị.

Thấy sư huynh nhìn mình, Viên Kinh Thiên lão đảo bò dậy, trong mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp, trong lúc nhất lời lại không nói ra được bất luận điều gì, chỉ có thể cao giọng hô một tiếng “sư huynh”.

Trần Trầm mỉm cười ra hiệu với hắn.

Cùng lúc đó, trong hắc vân phía xa xa, một đạo kinh khí đánh về phía hắn, uy lực của đạo kinh khí này không kém bao nhiêu so với cái trước đó công kích Viên Kinh Thiên.

Trần Trầm cũng chẳng quan tâm đến chuyện này, mặc cho kinh khí bổ lên người mình.

Ầm!

Một âm thanh trầm đục vang lên, kinh khí bị chấn tán đi, cả người Trần Trầm không hao tổn dù chỉ là một cọng lông chân.

Thấy cảnh tượng trước mắt, đám thiếu môn chủ lặng ngắt như tờ, có mấy tên vô thức nhìn về phía Viên Kinh Thiên người đầy bụi đất.

Cái gì gọi là chênh lệch? Đây chính là chênh lệch!

Ngay cả đám môn chủ phân môn nhìn thấy một màn này, con người cũng vô thức co lại.

Mới nãy một kích kia là do Nguyên Anh Yêu tu phát ra, dù cho có là bọn họ cũng phải cẩn thận ứng đối đấy. Thế mà lại chẳng lay động thiếu môn chủ dù chỉ một chút.

Chẳng lẽ thiếu môn chủ đã đột phá Nguyên Anh? Nghĩ đến loại khả năng này, nội tâm mấy tên môn chủ cũng nhin không được gọn sóng.

Luyện Thế Nhất Mạch rốt cuộc cũng xuất hiện một cao thủ chân chính!

...

Trần Trầm xoay người, Vạn Hóa Thần Phong trong tay tản ra gọn sóng kinh người.

Phiến yêu vân kia lúc này cũng ngừng di chuyển.

Người mang mặt nạ này không giống tên đàn lúc trước, không có thực lực còn bày đặt trang bức.

Bảy tám tên Nguyên Anh Yêu tu hiện thân từ trong yêu vân, thần sắc ngưng trọng nhìn về phía Trần Trầm.

Không có người nào nói nhảm, bốn cái Nguyên Anh Yêu tu lập tức bay ra, tỏa ra bốn phương tám hướng bao vây Trần Trầm.

Nhìn thấy một màn này, mấy vị môn chủ phân môn đều lộ vẻ khả n trương.

Ma Môn cửu đại Nguyên Anh, hôm nay ở đây chỉ có ba vị, nếu không phải vậy, bọn hắn cũng sẽ không bị Yêu tộc đuổi theo.

Tuy là hiện tại thiếu môn chủ đã là cao thủ, nhưng vẫn chưa chắc là đối thủ của Yêu tộc.

Trong tiềm thức bọn họ vẫn muốn chạy trốn...

Bốn tên Nguyên Anh Yêu tu, đừng nói là Thiếu môn chủ, dù là tên Trần Trầm nghịch thiên kia cũng chưa chắc là đối thủ...

Tuy trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng bọn hắn vẫn cảm thấy Thiên Vân Tông Trần Trầm chính là đệ nhất thiên kiêu hai nước.

Dù sao tên kia chỉ mới Kết Đan sơ kỳ đã có thể độc đấu Nguyên Anh trung kỳ Bất Tử Yêu Hoàng, thật sự là quá mức nghịch thiên, e rằng chỉ có Hạ Tích Sương một kiếm trảm Nguyên Thần là có thể sánh ngang mà thôi.

Nghĩ đến đây, Độc bộ môn chủ khàn giọng nói:

- Thiếu môn chủ, núi xanh còn đó lo gì thiếu củi đốt, hôm nay chúng ta vẫn nên chạy trước đi, không xa phía trước có viện quân của chúng ta...

Viện quân gì chứ, đương nhiên là hắn nói bừa... Phía trước có cái rắm ấy!

Trần Trầm từ tiền phương đi đến, tất nhiên biết chắc không có viện quân gì cả.

Nhìn đám Nguyên Anh Yêu tu trước mặt, hắn ngửa mặt cười to, một cỗ khí thế bễ nghễ thiên hạ tràn ra.

- Chớ có nhiều lời, khoảng thời gian trước, Ma Môn ta theo lệnh điều động của Nhân tộc chạy đến tiền tuyến, ta không thể cùng chung hoạn nạn với mọi người, chuyện này khiến ta áy náy không thôi. Nếu như lần này lại không chiến một trận, vậy chẳng phải ta thiếu ăn cả đời hay sao? Hôm nay, cho dù là chết...

Trần Trầm còn chưa nói hết lời, một tên Nguyên Anh Yêu tu đã phát động công kích về phía hắn.

Cái này khiến Trần Trầm giận tím mặt!

- Ta còn chưa tô đậm cảm giác bi tráng xong, người vội động thủ cái gì hả?

Nội tâm mắng to một câu, Trần Trầm nén giận bỏ ra một kiếm.

Một đạo kinh lực tràn đầy kim sắc ầm vang mà ra!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, Nguyên Anh sơ kỳ Yêu tu kia trực tiếp bị chém thành hai nửa!

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm mới nói tiếp:

- Hôm nay, cho dù ta chết, cũng phải ngăn cản những Yêu tộc này, các người mau đi đi...

Độc bộ môn chủ nhìn thấy một màn này, khóe mắt nhin không được co giật liên hồi.

Thực lực này của người... Chết cái cọng lông... Xem ra vừa này là hấn suy nghĩ nhiều.

Trong hai nước cũng không phải nhất chi độc tú, mà là tuyệt đại song kiêu.

Thực lực thiếu môn chủ đã hoàn toàn có thể sánh vai Thiên Vân Tông Thánh tử.

- Ta nói mà, nếu sư huynh sống sót, sao có thể kém hơn tên chó má Trần Trầm kia, người còn hết lần này đến lần khác không tin! Người nhìn đi! Bị vả mặt rồi đúng không!?

Viên Kinh Thiên đang bị thương nắm lấy bả vai thiếu môn chủ Huyền bộ Phong Huyền lay động không ngừng, vẻ mặt kia cứ như sắp được ăn tết không bằng.

Phong Huyền cũng không cãi lại, trên mặt tràn đầy xấu hổ, hối hận vì bản thân lúc trước lại hoài nghi thực lực của sư huynh nhà mình không bằng Thiên Vân Tông Thánh tử Trần Trâm.

...

Ma Môn cùng Yêu tộc đại chiến kịch liệt tại Đại Chu chỉ là một cơn sóng nhỏ trong cương vực Nhân tộc, cũng không có gì thu hút.

Nhưng chuyện Hạ Tích Sương một kiếm chém chết Hồ Liên Yêu Hoàng trước sơn môn Thiên Vân Tông lại tương đương với sóng to gió lớn, nhanh chóng truyền khắp hai tộc.

Một mặt, vô luận là Hạ Tích Sương hay Hồ Liên cũng đều không phải hạng vô danh tiểu tốt trong hai tộc.

Mặt khác, lấy thực lực Nguyên Anh trung kỳ chém giết Nguyên Thần, trong lịch sử của cả hai tộc cũng đều là hành động vĩ đại hiếm thấy.

Phải biết, vô luận là người hay yêu, một khi đạt đến Nguyên Thần cảnh liền có thể sinh ra thần thức, có thể Nguyên Thần xuất khiếu, dù cho cơ thể hoàn toàn bị phá hỏng cũng chưa chắc sẽ chết.

Chỉ cần tìm được một bộ thân thể tốt liền có thể tiếp tục tu hành.

Nhưng một vị cường giả khó chết như thế lại bị một tiểu bối trẻ tuổi giết chết.

Biết được tin này, sĩ khí Nhân tộc đại chấn, dường như thấy được hi vọng tương lai.

Chỉ có cao tầng hai tộc mới thật sự biết được nguyên nhân sâu xa trong đó.

...

Chiến trường Tây Cương, sau khi biết tin, Hạo Nhiên Kiếm Tông Thánh nữ chau mày, đương trường bóp nát một chén trà, sau đó thở dài thật sâu.

...

Bắc Cương, phạm vi lãnh thổ của Bất Tử Yêu Hoàng nhất tộc, một Bất Tử Yêu Hoàng trẻ tuổi vừa nghe tin, hai mắt đột nhiên sáng lên.

- Hạ Tích Sương, nữ nhân chết tiệt kia rốt cuộc cũng để Phá Hiểu ra khỏi vỏ! Hiện tại chắc chắn ả trọng thương chưa lành, không được, ta phải đi trả thù!

...

Tây Cương, trong tộc địa của Cửu Vĩ Thiên Hồ nhất tộc.

Ánh mắt một nam hồ ly tràn đầy buồn bã, nhìn về phía Đại Tấn, lẩm bẩm nói:

- Tỷ tỷ, đã bảo người đừng đến đó, chúng quy, người chết chính bởi đó kị trong lòng...

Dứt lời, hất bay thẳng về phía Đại Tấn.

Tuy tỷ tỷ nhà mình không phải thứ gì tổn, nhưng thân là đệ đệ, hẳn cũng nên đi trả thù.

Hạ Tích Sương đã vận dụng Phá Hiểu, hiện tại, ả cũng chỉ là một cái Nguyên Anh trung kỳ hơi chút lợi hại mà thôi, thật không đáng để hấn cố kỵ.

...

Tình huống trong các đại tộc khác cũng không kém bao nhiêu, không ít thiên kiêu Yêu tộc rục rịch, muốn tiến về Đại Tấn đánh bại Hạ Tích Sương, mượn cơ hội tạo danh tiếng.

Mà trên một ngọn núi vắng vẻ tại Đại Chu.

Một cái Yêu Vương lộ vẻ đau khổ nói chuyện với một hồ ly tinh.

- Tiểu thư... Phu nhân vừa đến cảnh nội hai nước liền bị thiên kiêu Nhân Tộc Hạ Tích Sương chém... Xin người hãy nén bi thương!

Nghe vậy, hồ ly tinh lập tức dùng tay tre miệng!

- Tiểu thư! Đừng quá thương tâm! Có ai ngờ Hạ Tích Sương kia vậy mà lại bỏ qua Nguyên Thần đại đạo...

Yêu Vương còn chưa nói hết lời, hồ ly tinh đã bay vọt ra ngoài, thoáng đến hơn mười dặm, nàng mới ngừng lại.

- Khanh khách. . . Ha ha ha! Á kè mẫu này của ta cuối cùng cũng chết! Ha ha! – Suýt chút không ngăn được cười ra tiếng!

Cười một hồi, nàng chợt khóc lên, ngẩng đầu nhìn thương khung.

- Nương, tiểu tam kia rốt cuộc cũng chết rồi, người trên trời linh thiêng có nhìn thấy không? Chết trong tay một Nguyên Anh tu sĩ, trở thành trò cười của hai tộc.

Khóc một hồi, nàng lại lần nữa trở về ngọn núi kia.

Nếu kè mẫu Hồ Liên kia đã chết, vậy thì nàng có thể danh chính ngôn thuận quay về Yêu tộc, tiếp quản sự vụ của Yêu tộc tại Đại Chu rồi.

Chương 182: Yêu Đình Sứ Giả

- Sư huynh, sao ngươi còn chưa chết? Ách... Không đúng, ngươi làm thế nào mà sống sót được?

Trên đường quay về tổng bộ Ma Môn, Viên Kinh Thiên sáp lại bên cạnh Trần Trâm, ân cần hỏi han, trên mặt tràn đầy tươi cười.

- Môn chủ sợ ta bị kẻ địch ở Đại Hạ hãm hại, cho nên bảo ta trước né tránh một khoảng thời gian, ta đã nhân cơ hội này tu luyện một chút.

Trần Trâm qua loa nói.

Lúc này, trong mắt đám người Ma Môn tràn đầy kính sợ.

Vừa nãy thiếu môn chủ đại nhân lấy sức một người chém giết mấy tên Nguyên Anh, dọa cho đám Yêu tộc bỏ chạy tứ tán.

Mà đây chỉ mới là thành quả hơi chút tu luyện thôi hả? Nếu như nghiêm túc tu luyện thì còn đến mức nào nữa?

Đương nhiên không ai trong bọn họ hoài nghi lời của thiếu môn chủ nhà mình, dù sao hắn cũng đã biến mất mấy tháng, khoảng thời gian ngắn ngủi đó cũng chỉ đủ tu luyện “một chút” thời gian mà thôi.

Nghe nói như thế, Viên Kinh Thiên bừng tỉnh đại ngộ, dùng sức vỗ vỗ đầu mình. Hóa ra là vậy, vậy mà hắn lại không nghĩ ra.

- Thì ra là thế! Sư huynh, thế nhưng người không biết, trong khoảng thời gian người mất tích, tên Thiên Vân Tông Trần Trầm kia nãy nhót rất vui vẻ nha, không chỉ lấy hết danh tiếng trên chiến trường hai tộc, còn được tiến vào Hạo Nhiên Kiếm Tông tu luyện, mọi người đều nói hắn là thiên kiêu đệ nhất hai nước!

- Sư huynh, không phải ta muốn gây sự, mà là trong lòng ta... Thiên ên kiêu hai nước không là người thì là ai!

Nghe thấy Viên Kinh Thiên vụng về châm lửa, Trần Trầm mỉm cười, một lúc lâu sau hắn mới trầm mặt, lạnh lùng nói:

- Vậy ta thay người giết tên Trần Trầm kia, thấy sao?

Nghe vậy, Viên Kinh Thiên thoáng dờ ra, trong đầu không nhận được nhớ đến chuyện Trần Trầm trợ giúp Ma Môn ở Thành thứ 12.

Tuy hắn không thấy nhìn thấy được, nhưng thấy mọi người đều tỏ ra bội phục đối với tên họ Trần kia, lại còn tiếc hận vì sao hắn không sinh ra ở Ma Môn...

Thậm chí có vài tên còn không biết xấu hổ tuyên bố nếu ngày nào đó bắt được tên Trần Trầm kia... Có thể tha hắn một lần.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng, Viên Kinh Thiên cúi đầu xuống, nói khẽ:

- Nói thật... Trần Trầm kia cũng là thiên kiêu đương thời, nhân phẩm cũng không tệ lắm như trong tưởng tượng, không cần phải giết...

Nghe nói thế, Trần Trầm thầm cảm thấy vui mừng, rốt cuộc cũng không uổng công hắn cứu tên tiểu tử này không biết bao nhiêu cái mạng.

- Chỉ cần đánh cho hắn một trận toi bời, tiếp đó treo ngược lên, để hắn ở trước mặt mọi người hô to “Ta là kẻ đàn! Ta có lỗi với Viên Kinh Thiên!” là được...

- Gọi xấp xỉ một nghìn lần... Là đủ rồi, hắc hắc, sư huynh, người nói ta cơ trí không?

Bốp!

- A, sư huynh, người đánh ta làm gì?

...

Trần Trầm trở lại tổng bộ Ma Môn, tìm hiểu một phen thế cục hiện tại tại ở Đại Chu.

Trong lãnh thổ Đại Chu hiện tại ngoại trừ đám người của Lão Hắc còn có hai tên Yêu Hoàng, theo tứ tự là Xích Hồ Yêu Hoàng đến từ Bắc Cương và Độc Giao Yêu Hoàng đến từ Nam Cương.

Hai đại Yêu Hoàng này đều là tán yêu có tiếng tăm lừng lẫy, không có liên quan đến quân đội chính quy của Yêu tộc.

Đại Chu cùng Đại Tấn đều là nước chư hầu nhỏ, rất rõ ràng là Yêu tộc khinh thường phái Yêu quân chính quy tới.

Sự thật cũng chứng minh bọn họ khinh thường là có đạo lý, một chút Yêu tộc lợi hại di dân đã đủ để xưng vương xưng bá trong cảnh nội hai nước, đánh đến mức Ma Môn không ngóc đầu lên nổi.

- Sư huynh, vốn dĩ mục tiêu của Độc Giao Yêu Hoàng là Đại Tấn, nhưng Môn chủ lỡ tay làm thịt nhi tử của người ta, cho nên hắn mới chạy đến Đại Chu.

- Đại Chu chúng ta thiếu nhân tình Đại Tấn, làm vậy cũng không có gì là đáng trách, nhưng hiện tại Đại Tấn xuất hiện một cao thủ,

một kiếm liền có thể chém chết Nguyên Thần cảnh Yêu Hoàng của a Yêu tộc, theo lý mà nói, bọn hắn cũng nên chia sẻ một chút áp lực với chúng ta... Người nói có đúng không?

Viên Kinh Thiên ở bên cạnh nhỏ giọng thì thầm.

Nghe đến đây, con người Trần Trầm lập tức co rụt lại.

- Một kiếm chém giết Nguyên Thần cảnh Yêu Hoàng? Là ai? Tên gì?

- Hình như kêu là Hạ Tích Sương thì phải, lần trước đi tiên tuyến, nàng còn vì Trần Trầm ra tay với ta, giờ lại chạy đến xuất lực vì Thiên Vân Tông, ta nghiêm trọng hoài nghi nàng cùng Trần Trầm có gian tình... - Viên Kinh Thiên vui buồn lẫn lộn nói.

Cả người Trần Trầm khẽ run lên, rơi vào trầm mặc.

Một lúc lâu sau, hắn lấy ra một khối thông tin lệnh bài từ trong nhẫn trữ vật, nhìn một hồi rồi lại thả trở về.

Hắn đương nhiên biết chuyện có liên quan đến Phá Hiểu, nếu Hạ Tích Sương thật sự cường ngạnh vận dụng Phá Hiểu, vậy hiện tại...

Trần Trầm vô thức siết chặt tay, trong lòng bùi ngùi không thôi, có áy náy, cũng có cảm động, hơn hết thấy là thương tiếc thật sâu.

Lúc này đây, nói cảm tạ gì gì đó cũng quá mức hời hợt rồi!

Quay đầu nhìn về hướng Thiên Vân Tông, Trần Trầm lẳng lặng đứng yên.

Mà hắn vừa đứng liền đứng nửa canh giờ.

Bất chợt, một cái thông tin lệnh bài trên người truyền đến tin tức

của Lão Hắc.

- Trần Trầm, Đại Chu phái Yêu Đình sứ giả gì đó đến, nói chỉ cần ta có thể kiến công lập nghiệp trong cảnh nội Đại Chu, bọn họ liền trao tặng cho ta thân phận Yêu Đình chính thức!

- Yêu Đình?

Nghe được cái tên này, Trần Trầm nhú mày, lúc trước có nghe đồn đại Yêu Tộc sắp liên hợp, lập nên Yêu Đình thống nhất các tộc, không ngờ nhanh như vậy đã xây xong.

Đây cũng không phải là một tin tức tốt.

- Đại biểu Yêu Đình kia hiện đang ở đâu? – Trần Trầm lại hỏi.

- Trong một ngọn núi nhỏ ở phía Tây Đại Chu, Yêu hấn phái tới chỉ gặp riêng mình ra, không gặp những Yêu khác, lại dặn dò ta tuyệt đối đừng truyền ra ngoài vị trí ngọn núi kia, ta đoán hấn cũng không phải cao thủ gì. – Lão Hắc đáp.

Nghe đến đây, Trần Trầm có hơi kinh ngạc, không ngờ đầu heo nhà mình lại thông mình như vậy.

- Ta đã biết, ngày mai ta theo người đi gặp đại biểu Yêu Đình kia, nhìn xem lai lịch như thế nào.

- Tốt nhất kiếm được cái thân phận chính thức, còn như hấn không cho, vậy liền giết đi, tránh để hấn tập hợp tất cả Yêu Tộc tại cảnh nội Đại Chu.

- Được!

...

Ngày hôm sau, Trần Trầm tùy tiện kiếm cơ chống đối Yêu tộc rồi

khởi tổng bộ Ma Môn.

Không bao lâu sau hắn đã trở lại chỗ của Lão Hắc.

Rời đi chỉ có một ngày, vậy mà bộ hạ của Lão Hắc lại tăng lên kh ông ít, trong đó còn có hai tên cao thủ, nghe nói lúc trước là bộ hạ của Hồ Liên Yêu Hoàng, vừa gặp chúng yêu liền nói thiên kiêu N hân tộc kia lợi hại bực nào...

Cuối cùng bị Lão Hắc lấy lý do nhiễu loạn quân tâm đánh cho má y chực gãy lớn.

Sau khi thu xếp xong đám thủ hạ, Lão Hắc lập tức mang theo Trầ n Trâm bay về phía Tây Đại Chu.

Phi hành độ khoảng mấy nghìn dặm, rốt cuộc đi đến một tòa thâm sơn tĩnh mạch ẩn sâu trong rừng rậm.

Không đợi Lão Hắc rơi xuống đất, một tên Nguyên Anh Yêu Vươ ng đã chủ động hiện thân nghênh đón.

- Các hạ là Hắc Trư Hoàng đại nhân? Không ngờ người lại đích th ân đến!

Lão Hắc khẽ vuốt cằm nói:

- Yêu Đình chính là nơi vạn yêu hướng về, bản hoàng tôn trọng x uất phát từ nội tâm, cũng mong được Yêu Đình tán thành, chỉ là k hông biết, Yêu Đình sứ giả là thiên kiêu tộc nào?

Nguyên Anh Yêu Vương kia nghe đến đây liền lộ ra vui mừng, n ói với Lão Hắc:

- Tiểu thư nhà ta đến từ Cửu Vĩ Thiên Hồ nhất tộc, là người nhạy bén, người gặp nàng liền hiểu, hắc hắc!

Cười thô tục một trận, kế đó Nguyên Anh Yêu Vương mang theo Lão Hắc đi sâu vào rừng, một lát sau, đám người tiến vào một sơn động được trang trí xa hoa.

Trong sơn động đèn đuốc sáng trưng, thủ vệ cũng tương đối sâm nghiêm, có khoảng bốn tên Nguyên Anh Yêu Vương, ngoài ra còn có trên trăm tên Kim Đan Yêu tu.

Nhìn thấy một màn này, Lão Hắc không khỏi sinh lòng cảnh giác.

Tiến vào sơn động độ khoảng trăm mét, một nữ yêu Hồ tộc nằm nghiêng người trên bảo tọa bằng đá xuất hiện trong tầm mắt Lão Hắc.

- Hắc Trư Hoàng?

Thấy đầu heo tinh vừa đến toàn thân long lánh kim quang, ánh mắt nữ yêu Hồ tộc thoáng cái sáng lên.

- Gặp qua Yêu Đình sứ giả, mục đích bốn hoàng tới nơi này hẳn là sứ giả đã biết. - Lão Hắc qua loa chấp tay, một bộ đại lão.

Thấy vậy, nữ yêu Hồ tộc lập tức ngồi ngay ngắn lại, thản nhiên nói:

- Hắc Trư Hoàng, người mới vừa gia nhập cảnh nội Đại Chu, một tác quân công còn chưa lập lại muốn thân phận Yêu Đình chính thức của ta, cái này cũng không khỏi quá ngây thơ đi!

- Nếu ta thật sự theo người, chẳng phải khiến Độc Giao Hoàng cùng Xích Hồ Hoàng thương tâm hay sao?

Nói xong lời này, nữ yêu Hồ tộc, bước đến bên cạnh Lão Hắc, nhẹ nhàng gõ một cái lên Thất Khiếu Linh Lung Giáp trên người Lão Hắc, chuyển đề tài nói:

- Bất quá Hắc Trư Hoàng người đã đích thân đến đây, đương nhiên ra phải nể mặt người, chỉ cần cống hiến đầy đủ cho Yêu Đình ta, Yêu Đình tất không keo kiệt ban cho người một cái thân phận.

- Tỉ như tài nguyên gì gì đó, chỉ cần hiến cho Yêu Đình... Đều tính là cống hiến. Có vậy, bọn hắc cũng không còn gì để nói.

- Người ra giá đi! – Lão Hắc đi theo Trần Trầm đã lâu, coi như mưa dầm thấm đất, cũng là một cái “heo tinh”, liếc mắt liền thấy được tâm tư của Hồ Ly tinh này.

Điều nó cảm thấy kỳ quái duy nhất chính là không biết vì sao Trần Trầm trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung lại đột nhiên không có động tĩnh gì.

- Một vạn thượng phẩm linh thạch liền có thể trở thành thống lĩnh Yêu Đình!

- Hai vạn thượng phẩm linh thạch có thể được phong làm Yêu tướng chính thức của Yêu Đình!

- Nếu có thể ra đến năm vạn thượng phẩm linh thạch...

Nữ Hồ yêu vừa nói vừa chà tay, một bộ ham của.

Nghe vậy, Lão Hắc trầm mặc, theo như Trần Trầm trù liệu, vấn đề có thể dùng linh thạch giải quyết đương nhiên không phải vấn đề, nhưng cái giá này cũng không khỏi quá cao đi.

Lúc này Trần Trầm lại không nói lời nào, nó không thể làm gì khác hơn là mua trước cái thân phận thống lĩnh.

Nếu không, làm hao tổn linh thạch của Trần Trầm, hẳn không lột da nó mới lạ.

Nghĩ đến đây, nó vô thức mò linh thạch trong Tiểu Vô Ưu Tiên C

ung, ngờ đâu lại mò ra được Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng nằm trên móng heo của Lão Hắc, trên người vẫn còn dính đất, rõ ràng là vừa bị đào trong đất ra.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh, Tiểu Hoàng có chút mờ mịt.

Giống với nó, Lão Hắc cũng đờ ra.

Mò linh thạch sao lại mò ra tiểu gia hỏa này?

Đang lúc nó định mò tiếp, bên tai chợt vang lên âm thanh:

- Đưa Tiểu Hoàng cho nàng!

Nghe đến đây, Lão Hắc thầm mắng Trần Trầm là thứ không có lương tâm.

Tiểu Hoàng tuy không biết nói chuyện, nhưng tốt xấu cũng đã theo mọi người lăn lộn được một khoảng thời gian, thời khắc mấu chốt nó còn cứu mạng tiểu tử Trần Trầm kia.

Sao có thể tùy tiện tặng người!?

Rõ là không thể thế được!

Không được, cái này không thể nghe theo Trần Trầm!

Đang lúc nó định đưa Tiểu Hoàng vào Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, đột nhiên, nữ Hồ yêu kia biến sắc, thanh âm thoáng cái trở nên cực kỳ lãnh khốc:

- Chờ đã! Đưa vật trên tay ngươi cho ta xem một chút!

Chương 183: Phiên thủ vi vân, phúc thủ vi vũ

Trên thực tế, lão Hắc không có ý định đưa Tiểu Hoàng cho Hồ Yêu trước mặt xem.

Vạn như nàng ta kích động, một ngụm ăn sạch Tiểu Hoàng thì phải làm sao?

Nhưng còn đưa đơi nó hẳn động tác, Tiểu Hoàng đã chủ động nhả y vào tay Hồ Yêu, bộ dáng còn thập phần thân mật nữa chứ.

Nhìn Tiểu Hoàng trong tay, ánh mắt Hồ Tiên Nhi nhất thời trăm mối ngổn ngang, muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời, cuối cùng chỉ có thể ôm chặt nó vào lòng, cọ cọ vài cái.

- Ta biết Tiểu Yêu này, người bắt được nó từ đâu?

Hồ Tiên Nhi ngẩng đầu nhìn Lão Hắc, ánh mắt sáng quắc.

Nàng vốn dĩ xuất thân từ Cửu Vĩ Thiên Hồ nhất mạch, từ nhỏ bị kẻ mẫu hãm hại, bắt đắ dĩ phải rời khỏi Tây Cương, đi đến cái nơi nhỏ bé này.

Đoạn thời gian trước, thật vất vả nàng mới được thủ hạ của phụ thân tiếp về Tây Cương, kết quả còn không ở lại đó được bao lâu đã bị an bài bước vào cảnh nội hai nước.

Chuyện này đương nhiên có quan hệ với kẻ mẫu vẫn một lòng muốn giết nàng.

Hôm nay kẻ mẫu đã chết, cuối cùng nàng cũng không cần phải bỏ

n ba khắp nơi nữa rồi.

- Giết một kẻ, đoạt được. - Lão Hắc tuân theo ý tứ của Trần Trâm, đáp.

Nghe vậy, ánh mắt Hồ Tiên Nhi thoáng cái co rụt lại, sau đó, hốc mắt trở nên ẩm ướt.

Ẩn náu trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, thấy một màn này, thần sắc Trần Trâm có chút phức tạp.

Vừa nhìn thấy nữ yêu này, đương nhiên hắn liền nhận ra nàng là Hồ Tiên Nhi.

Thế nhưng hắn không phải tên ngốc, nhảy ra dùng thân phận chủ nhân ra lệnh cho nàng làm cái này cái kia.

Nếu quả thật làm vậy, đó chính là não tàn nha!

Dù sao nữ yêu này đã xưa không bằng nay, tri nhân tri diện bất tri tâm, chớ nói chi là yêu.

Cho nên hắn mới thăm dò một phen, hiện tại thấy nữ yêu vẫn còn vài phần cảm tình với mình, chuyện này khiến hắn cảm thấy rất vui mình.

Cuối cùng cũng không uổng công hắn “dạy bảo” một thời gian dài.

Nghĩ đến đây, Trần Trâm truyền ra một đạo thanh âm.

Nghe thấy thanh âm này, Hồ Tiên Nhi phản xạ có điều kiện nở một nụ cười nịnh nọt, bất quá, chỉ trong chốc lát, thái độ của nàng trở nên nghiêm túc, quát bảo đám yêu xung quanh:

- Các người lui ra đi, ta cùng Hắc Trư Hoàng có chuyện trọng yếu

cần thương lượng.

Đợi hết thầy chúng yêu lui ra, Trần Trầm mới từ Tiểu Vô Ưu Tiên Cung chui ra.

Nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, Hồ Tiên Nhi cười có chút cứng nhắc:

- Hắc... Hắc... Chủ... Chủ nhân...

Liếc nhìn bộ dạng sợ hãi của nàng, Trần Trầm cảm thấy có chút buồn cười, bất quá, hắn vẫn cố sức tỏ vẻ nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Tiên Nhi, đã lâu không gặp, hỏi ngươi một chuyện, ngươi khát vọng lực lượng không?

Nghe vậy, sắc mặt Hồ Tiên Nhi thoáng cái nứt ra.

Đến rồi! Chủ nhân lại muốn lừa yêu nữa rồi!

...

Nửa canh giờ sau.

Thần sắc Hồ Tiên Nhi hệt như lúc trước, một bộ nhỉnh nọt, mặc dù biết Trần Trầm chuyên gia hố nhân, nhưng nàng vẫn nhìn không được tin tưởng hắn, hết cách rồi, ba tác lữ của tên này quả thật còn lợi hại hơn ảo thuật của Hồ tộc các nàng nữa đấy. Luôn có thể khiến cho Yêu bất tri bất giác trầm mê trong đó.

Chỉ trong chốc lát, Trần Trầm đã có thể liệt kê ra hàng loạt biện pháp có thể giúp nàng bước lên địa vị cao trong Yêu tộc.

Nào là cung cấp tài nguyên, thay nàng diệt trừ phe đối lập trong Hồ tộc gì gì đó... Tất cả đều có lý hết mới ghê, khiến nàng không k

hỏi tin phục.

Nói thật, từ nhỏ đã bị đuổi ra ngoài, Hồ Tiên Nhi sớm trở thành một cái yêu quái hoang dã, cho nên đối với Cửu Vĩ Thiên Hồ nhất tộc, nàng cũng không có bao nhiêu tình cảm.

Lại nói, trải qua nhiều năm lang bạt kỳ hồ như vậy, nàng càng có khát vọng mạnh mẽ, khát vọng quyền lợi hơn hết thảy.

Cho nên Trần Trầm chỉ cần khua môi múa mép dăm ba câu đã có thể triệt để khơi gợi lên dã tâm của nàng.

- Tiên Nhi, yên tâm đi, có ta hỗ trợ, sớm muộn gì ngươi cũng có thể trở thành tộc trưởng Cửu Vĩ Thiên Hồ nhất tộc, khiến cho phụ thân ngươi cũng phải vài phần kính trọng.

Cuối cùng, Trần Trầm tổng kết một câu, hơn nữa còn dúi một viên Nguyên Thần Cảnh yêu đan vào tay Hồ Tiên Nhi.

Hồ Tiên Nhi tiếp nhận yêu đan, cười nói:

- Chủ nhân, ta tin tưởng lai ngươi cũng sẽ trở thành trụ cột của Nhân tộc.

Dứt lời, Hồ Tiên Nhi dúi vào tay Lão Hắc vẫn còn đang đứng ngốc bên cạnh một tấm lên bài.

Có được lệnh bài này, liền đại biểu Lão Hắc đã chính thức trở thành Yêu Tướng của Yêu Đình.

Làm xong hết thảy, một người một yêu nhìn nhau mỉm cười, đều thấy được vô si trong mắt nhau.

...

Lão Hắc mang theo lệnh bài Yêu Đình quay về đỉnh núi, lập tức k

hiền hơn một ngàn yêu chúng kích động không thôi.

Bất tri bất giác trở thành quân chính quy, nội tâm đắm yêu sôi trào, có cảnh giác ưu việt không gì sánh nổi.

Giờ nhìn hai đại Yêu Hoàng khác ở Đại Chu... Bọn họ chẳng thèm để vào mắt.

Đó là đám dân quê từ đâu chui ra? Có thể so với bọn họ sao?

Cờ xí Yêu Đình treo lên, hiệu quả kia có thể nói là dựng sào thấy bóng, bất quá chỉ trong ba ngày, dưới trướng Lão Hắc đã có một lượng lớn Yêu tộc đầu nhập.

Cộng thêm lực lượng lúc trước, hôm nay, dưới tay hấn chỉ riêng Nguyên Anh Yêu Vương đã đạt đến mười hai vị.

Hai vị Yêu Hoàng khác đương nhiên cũng phải thủ hạ thân tín tìm đến Hồ Tiên Nhi, nhưng cuối cùng tất cả đều không công mà lui.

Lúc biết được Hắc Trư Hoàng giao ra một số lượng linh thạch kinh người mới mua được cái phong hào Yêu Tướng kia, Xích Hồ Yêu Hoàng tức giận không nhẹ.

Hấn dẫn đội chạy đến Đại Chu đánh sống đánh chết, tuy không có tiêu diệt được thế lực Nhân tộc, nhưng tốt xấu gì cũng có chút khỏ công đúng không?

Kết quả hấn muốn phong hào cũng phải giao ra linh thạch y hệt tên heo đất kia!

Hơn nữa còn là con số mà hấn không cách nào chi nổi.

Thân là Yêu Hoàng, có ai không phải hạng người tâm cao khí ngạo? Sao có thể nguyện ý nuốt vào loại khuất nhục này?

Cho nên chỉ trong ba ngày, Xích Hồ Yêu Hoàng đã dẫn chúng yêu u dưới trướng bay qua Hỏa Diệm Sơn Mạch, chạy đến quốc gia k hác.

Dù sao cái Đại Chu tàn này cũng chẳng có miếng chất béo nào, tu sĩ còn là loại xương cứng, rời đi sớm cũng tốt.

Nơi này không lưu gia, tất có chỗ lưu gia.

Độc Giao Yêu Hoàng cũng giận không nhẹ.

Mấy ngày nay hấn mang theo thủ hạ dưới trướng mỗi ngày chém chém giết giết cùng đám người Đại Chu kia, tổn thất không nhẹ.

Trái lại, Hắc Trư Yêu Hoàng ngày ngày gốc trên núi, thủ hạ của hấn không chỉ không chiến đấu, phúc lợi còn rất tốt, giờ còn có th ân phận quân chính quy.

Đối lập to lớn như vậy quả thực không để cho Yêu sống mà.

Vì vậy, mỗi ngày dưới trướng hấn đều có yêu chúng biến mất, vụ ng trộm chạy đi đầu nhập vào Hắc Trư Hoàng. Hơn nữa số lượng biến mất ngày càng nhiều, chỉ trong vòng bảy ngày, số yêu chúng biến mất còn nhiều hơn số chết trận.

Cứ cái đà này, không đến một tháng hấn sẽ thành Quang Can Tư Lệnh (1) mất thôi.

(1) Kiểu như Tư Lệnh 1 người.

Nếu không phải vì báo thù cho nhi tử, Độc Giao Yêu Hoàng cũng đã sớm rời khỏi cái chỗ rách nát này rồi.

...

Tổng bộ Đại Chu Ma môn.

Chu Nhân Long gặp Trần Trâm.

So với mấy tháng trước, vị thiếu môn chủ Ma môn trước mắt đã trở ở nên lạ lẫm trong mắt hắn.

Không chỉ thực lực xưa đâu bằng nay, quan trọng hơn chính là loại khí chất đại lão kia, đã mơ hồ có xu hướng lấn áp hắn.

Trời mới biết lúc biết được Hắc Trư Yêu Hoàng lại là thủ hạ của đệ tử nhà mình, nội tâm hắn có bao nhiêu là khiếp sợ.

- Môn chủ, ngày mai ta sẽ lệnh Hắc Trư Yêu Hoàng tiến công một vài địa vực ở phía bắc Đại Chu, đến lúc đó ngươi lệnh cho thủ vệ phụ trách nơi đó lui lại một chút, nguy trang thành bộ dạng bị đánh tan tác nhé!

- Hiện tại, Hắc Trư Yêu Hoàng cần một trận đại thắng để khiến ta o uy vọng.

- Được... Được...

Chu Nhân Long vội đáp ứng.

Khó trách tiểu tử này lộ tin tuyệt mật cho hắn biết, hóa ra là muốn hắn phối hợp.

- Nếu như có thể, môn chủ, ngươi truyền tin ra ngoài rằng người không phải đối thủ của Hắc Trư Yêu Hoàng, đồng thời tăng mạnh tiến công Độc Giao Yêu Hoàng. Theo ta thấy, không chóng thì chậm tên kia cũng cuốn gói chạy khỏi Đại Chu.

Trần Trâm còn nói thêm.

- Được... Được... - Chu Nhân Long hồ hồ đáp.

Cái gì gọi là “phiên thủ vi vân phúc thủ vi vũ”, hôm nay hẳn xem như thấy được.

Cũng không biết tên Trương Thần này làm cách nào, người vẫn luôn ở Tổng bộ Ma môn, mỗi ngày thông qua lệnh bài đưa tin phát ra mấy cái mệnh lệnh lại có thể khiến chiến cục ở Đại Chu xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất như vậy.

Hai tên Yêu Hoàng hẳn vẫn luôn không có biện pháp giải quyết vậy mà lại bị tên oắt này đuổi đi dễ như vậy, nguy cơ của Đại Chu cũng giải trừ trong sớm tối.

Liếc nhìn Trần Trầm đang xem địa đồ trước mặt, trong lòng Chu Nhân Long nhin không được cảm thán.

Xem như hẳn đã triệt để thấy được tác dụng của tài nguyên cùng thể lực.

Trên thực tế, chuyện tên tiểu tử này làm chưa hẳn có quá nhiều thông minh, mấu chốt ở chỗ hẳn nắm giữ trong tay tài nguyên cùng thể lực đầy đủ, thế cho nên hết thảy đều thuận nước đẩy thuyền.

Có Đại Chu Ma môn, Hồ Tiên Nhi, Lão Hắc, nắm giữ tam phương lực lượng trong tay, tùy tiện quấy một cái là có thể đánh cho hai tên Yêu Hoàng mang theo một đám ô hợp kia tan thành mây khói.

Đây chính là thế (2)!

(2) Thế trong thể lực nhé mọi người.

Thử hỏi đồng đội của ngươi, địch nhân của ngươi, chỗ dựa của ngươi đều là người của ta...

Chậc, ngươi lấy gì đấu cùng ta?

Một người, trừ phi dùng sức một mình đối kháng toàn bộ lực lượng

g thiên hạ, bằng không thì không cách nào thoát khỏi ảnh hưởng của thế.

- Môn chủ, nếu như trong vòng bảy ngày Độc Giao Yêu Hoàng vẫn không lui, chúng ta tùy tiện nghĩ cái biện pháp giết hắn.

Trần Trầm vươn tay, chỉ vào vị trí của Độc Giao Yêu Hoàng trên địa đồ, nhàn nhạt nói.

Thấy một màn như vậy, Chu Nhân Long có chút hoảng hốt.

Nhất là cái tay kia của Trần Trầm, trong mắt hắn bỗng chốc trở nên càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành một cái độc thủ khủng bố phía sau màn, đang không ngừng quấy lên phong vân ở Đại Chu.

Loại suy nghĩ này khiến hắn đột nhiên cảm thấy có hơi tự ti.

Đây mới thực sự là Ma Đạo cự phách nha, hắn quá lắm cũng chỉ là tay chân lợi hại một chút mà thôi.

Hơn nữa, trời mới biết tên tiểu tử này còn có... thế lực nào khác không báo với mình hay không.

Tên này... Rốt cuộc trong khoảng thời gian biến mất hắn đã làm ra trò gì? Hơn nữa Ma môn hắn thật sự chỉ nhận được một tên đệ tử bình thường sao?

Nghĩ đến đây, Chu Nhân Long đột nhiên phúc chí tâm linh, mở miệng nói:

- Trương Thần, nếu không người đảm đương vị trí môn chủ Ma môn đi, được không?

Chương 184: Luôn Có 1 Kẻ Như Vậy

- Môn chủ không thể! - Trần Trầm từ chối.

- Có gì không thể, ta đã quyết, hiện tại ngươi là cao thủ đứng thứ hai Ma môn ta, hơn nữa lại túc trí đa mưu, so với ta, ngươi càng thích hợp ngồi lên vị trí này. - Chu Nhân Long lộ vẻ thành thật.

- Vạn vạn không được, tư lịch ta còn chưa đủ.

- Việc này cứ quyết định vậy đi! Không cần nhắc lại!

...

Hai người đẩy đến đẩy đi, cứ như vị trí môn chủ Ma môn có độc vậy, ai ngồi lên đó sẽ lập tức chết bất đắc kỳ tử.

Cuối cùng, Trần Trầm nghiêm túc nói:

- Môn chủ, Ma môn ta từ trước đến nay cường giả vi tôn, chỉ có n hân tài mạnh nhất mới có thể đảm nhiệm vị trí môn chủ, quy củ n ày không thể tùy tiện phá vỡ, bằng không ngày sau, mỗi người tro ng Ma môn tất sinh dị tâm!

Nghe nói thế, thần sắc Chu Nhân Long trở nên vô cùng phức tạp.

Trong lòng hắn quả thực có ý thăm dò, nếu như Trương Thần thật sự muốn làm môn chủ, hắn đương nhiên sẽ không có ý kiến.

Thế nhưng ngày sau sẽ sinh lòng cảnh giác đối với hắn ta, lưu ý một chút xem tiểu tử này còn có thân phận nào khác hay không.

Nhưng hiện tại...

Hắn thật sự không còn lời nào để nói, tiểu tử này từ chối không phải là giả, mà xuất phát từ chân tâm.

Loại tình huống này, dù cho Trương Thần còn có một thân phận khác, hắn cũng sẽ thừa nhận.

Trương Thần không có ác niệm với Ma môn, chỉ cần như vậy là đủ rồi.

...

Bảy ngày sau đó.

Độc Giao Yêu Hoàng mang theo ba tên Nguyên Anh tâm phúc đi lên cường bỏ chạy khỏi Đại Chu.

Chỉ trong bảy ngày ngắn ngủi, thủ hạ của hắn kẻ thì chết, kẻ thì trốn, trái lại, khí thế của Hắc Trư Yêu Hoàng tựa như mặt trời ban trưa, liên tiếp đại thắng, ngay cả tên Chu Nhân Long khó chơi kia cũng không phải đối thủ.

Nói thật, nếu như không phải huyết mạch của Hắc Trư Yêu Hoàng quá kém, hắn cũng muốn chạy đến đầu phục dưới trước hắn ta.

- Yêu Hoàng đại nhân, rõ ràng là chúng ta đã nhiều lần thoát khỏi vòng vây, cơ sao đám người Ma môn kia vẫn luôn đuổi kịp chúng ta? Chẳng lẽ trong Nhân tộc cũng có “Cẩu tinh” à?

- Ai mà biết! - Độc Giao Yêu Hoàng lẩm bẩm.

Đương nhiên hắn không nghĩ đến chuyện bên cạnh mình có phản đồ, luôn tiết lộ vị trí của hắn cho Hắc Trư Yêu Hoàng, sau đó đầu heo kia lại đi cáo tri cho đám người Ma môn.

- Độc Giao! Tử Kỳ của ngươi đã đến! Hôm nay người không chết, lão tử theo họ ngươi!

Sau lưng vang lên tiếng quát của Chu Nhân Long, Độc Giao Yêu Hoàng trầm hận.

Chu Nhân Long là tu sĩ Luyện Thể, căn bản không sợ độc của hắn, trước kia, thời điểm liên hợp cùng Xích Hồ Yêu Hoàng, hắn còn có thể chèn ép Chu Nhân Long, hiện tại chỉ mình hắn, đương nhiên không phải đối thủ của họ Chu kia.

Vì sao chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, tình huống lại biến thành như vậy?

Hắn nghĩ mãi không ra.

...

Cùng lúc đó, phía trước, tại Hỏa Diễm Sơn Mạch cách đó vạn dặm.

Trần Trầm mang theo mấy tên Nguyên Anh, bày ra đại trận, lắng lắng chờ đợi hắn tiến đến.

Chu Nhân Long cũng không phải truy kích mù quáng, mà là “vô tình” xua Độc Giao Yêu Hoàng chạy về phía Hỏa Diễm Sơn Mạch.

Chỉ cần tên này rơi vào vòng mai phục, dưới tình huống hai bên giáp công, Độc Giao Yêu Hoàng vẫn lạc là chuyện đã định.

- Sư huynh, ngươi cảm thấy Hoàng Kim Giáp của tên Hắc Trư Ki a thế nào? Ta cảm giác... Cảm giác rất xứng với huynh, bằng không ta nghĩ biện pháp cướp... ha?

Đứng bên cạnh đại trận, Viên Kinh Thiên xoa xoa tay, nịnh nọt Trần Trâm.

Trong mắt hắn, sư huynh xuất quan, tổ trộm cấp ba người của bọn họ cũng nên khai trương rồi.

Thật sự nếu không trộm vài thứ, đời này chỉ sợ hắn không đuổi kịp Trần Trâm.

Trần Trâm liếc mắt nhìn tên gia hỏa kẻ bên, lặng im không nói.

Đúng lúc này, phía sau bọn họ chợt có một đạo bóng đen không lồ óe lên, từ trên đỉnh đầu đám Trần Trâm phi tốc xẹt qua.

- Cmn! Bất Tử Yêu Hoàng! - Nhìn thấy bóng đen kia, Viên Kinh Thiên kinh hô.

Mấy tên tu sĩ Ma môn khác cũng sợ hãi kêu lên, bọn họ hảo hảo mai phục ở chỗ này, tất cả lực chú ý đều đặt ở phía trước, bỗng đứng sau lưng xuất hiện một cái Bất Tử Yêu Hoàng, nếu như nó bất chợt phát động công kích... Cái này... Vậy cũng được hả?

Bất quá may là Bất Tử Yêu Hoàng có vẻ như đang bỏ chạy, căn bản không để tâm đến bọn họ.

- Sư huynh, là tên lần trước tập kích chúng ta!

- Ta nhận ra hắn! - Trần Trâm lầu bầu một tiếng.

Trong mắt hắn óe lên một tia sáng lạnh.

Kế đó, hắn lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một món linh khí hình chén rượu tinh xảo, dùng linh hỏa làm nóng nó lên, đặt vào tay Viên Kinh Thiên.

- Ta đi rồi trở về, chờ ta trở lại uống chén rượu nóng này!

Dứt lời, hắn trực tiếp bay vọt lên trời, đuổi theo Bất Tử Yêu Hoàng.

Đám người Ma môn hai mặt nhìn nhau, nhìn chén rượu tỏa ra nhiệt khí kia, không biết thiếu môn chủ nhà mình làm vậy là có ý gì.

...

- Muốn chết!

Bất Tử Yêu Hoàng nhanh chóng nhận ra phía sau có tu sĩ truy kích, thậm chí một tiếng, kể đó nó đột nhiên chuyển mình, hướng về phía kẻ địch lao đến.

Oanh!

Một đạo hắc sắc hỏa tuyến phun ra, trực tiếp bao phủ tu sĩ to gan nọ.

Thấy vậy, Bất Tử Yêu Hoàng cười lạnh một tiếng, vừa định bay tiếp, thế nhưng không ngờ là trong hắc sắc hỏa tuyến đột nhiên lao ra một đạo kim sắc thân ảnh.

Kim sắc thân ảnh cầm trong tay Xích Kim Cự Kiếm, không nói hai lời hướng về nó chém ngang.

Nhìn thấy kim sắc thân ảnh kia, Bất Tử Yêu Hoàng không sợ, còn lấy đó làm vui, cao giọng quát:

- Ma môn Luyện thể Nhất Mạch! Rất tốt! Ta đợi ngày này đã lâu! Hôm nay nhất định phải chấm dứt tức oán mấy ngàn năm giữa chúng ta!

...

Nửa khắc sau.

Bát Tử Yêu Hoàng biến thành một nam tử trẻ tuổi toàn thân hắc sắc vũ y, bị Trần Trầm dẫm dưới chân.

Lúc này, mặt hắn bầm dập, thương tích đầy mình, bộ dáng muốn bao nhiêu chật vật liền có bấy nhiêu chật vật.

- Khục khục... Không ngờ ta vậy mà lại thất bại!

Nhẹ giọng nỉ non một câu, Bát Tử Yêu Hoàng giãy giụa lấy từ trong ngấn trũ vật ra một khối đá trông có vẻ thập phần cổ xưa.

Trên khối đá bên phải ghi “Thắng”, bên trái ghi “Bại”, mà phía dưới hai chữ này là một đồng chữ “Chính” xiêu vẹo, nhìn kiểu này hẳn là dùng để tính toán.

Nhìn khối đá cổ xưa trong tay, trong mắt Bát Tử Yêu Hoàng tràn đầy á náy, cuối cùng, phía dưới chữ “Bại”, vẽ thêm một nét lên chữ “Chính” đã viết được một nửa, đại biểu cho Bát Tử Yêu Hoàng nhất tặc lại một lần thất bại.

- Giết ta đi, ta sẽ còn trở lại, hôm nay Luyện Thể nhất mạch các ngươi vượt lên trên tộc ta, thắng 2 trận, 2 trận này, tộc ta nhất định sẽ sớm đòi lại!

Nhìn tình cảnh này, Trần Trầm không biết nên nói gì.

Cảnh tượng trước mắt khiến hắn nhin không được nhớ lại thời còn trẻ đánh nhau với bạn cùng bàn, bị đánh nhiều hơn một cái cũng cảm thấy là thiệt thòi to lớn, muốn trả đũa bằng được...

- Hắc điểu, tầm mắt Bát Tử Yêu Hoàng nhất tặc các ngươi thiên cận vậy hả? Ngàn dặm xa xôi chạy đến đây chịu chết, nếu ta là ngươi, ta nhất định không sống nổi nữa, quá là mất mặt cho Bát Đại Yêu Tộc!

Dù sao giết tên này, hấn vẫn có thể phục sinh, Trần Trầm lười động tay chân, trái lại rãnh rỗi “hàn huyên” với hấn, nhìn xem có hay không cơ hội cảm hóa hấn, hóa giải mối thù cũ ngàn năm này.

- Ai thèm tới tìm ngươi, ta tới tìm Hạ Tích Sương báo thù có biết không hả? Sớm biết đụng phải ngươi, ta nhất định sẽ dưỡng thương ng thật tốt, nói cho ngươi biết, nếu không phải ta chịu... Hí!

Bất Tử Yêu Hoàng còn chưa nói hết lời, Trần Trầm đã vạt xuống một bó lông của hấn, đau đến mức hấn phải hút vào một ngụm khí lạnh.

- Còn muốn đi tìm Hạ Tích Sương báo thù không? - Trần Trầm tiện tay vứt bỏ nhúm lông, lạnh giọng nói.

- Không đi! - Bất Tử Yêu Hoàng luống cuống che một mảnh trụ lúi trước ngực, nhu thuận đáp.

- Không đi là tốt, nói cho ngươi biết, đừng tưởng ngươi không sợ chết là ta không trị được ngươi, ta có ngàn vạn loại biện pháp khiến ngươi ám ảnh tâm lý đấy!

- Ngươi chinh ta làm gì? Ta không đi không có nghĩa là người khác không đi! Ngươi có thể chinh hết được hả? - Bất Tử Yêu Hoàng bất mãn lầu bầu.

Trần Trầm nhíu mày, lạnh giọng hỏi:

- Tên mù mắt nào?

- Nàng dùng Nguyên Anh cảnh giới chém giết Nguyên Thần, danh chấn hai tộc, Thiên Kiêu Yêu Tộc ta có ai không múa giã lên nàng thành danh chứ?

- Ý của ngươi là gần đây sẽ có rất nhiều Thiên Kiêu Yêu Tộc đi tìm

m nàng gây phiền phức? - Ánh mắt Trần Trầm dần trở nên lạnh lùng.

- Cái gì phiền toái chứ? Đó là muốn diệt...

Soạt!

Bất Tử Yêu Hoàng mới nói được một người, trên người lại mất thêm một mớ lông.

- Diệt cái đầu nhà ngươi! Muốn chết!

Trần Trầm thảm chửi một câu, Vạn Hóa Thần Phong trong tay thoáng cái biến thành dao cạo, bắt lấy Bất Tử Yêu Hoàng, bắt quá chửi trong vài giây, hấn đã cạo sạch lông trên người Hắc điều.

Làm xong hết thấy, Trần Trầm không đếm xỉa đến ánh mắt khúat nhục của Bất Tử Yêu Hoàng, lập tức bay về phía Đại Tấn.

Chẳng biết tại sao, giờ phút này, nội tâm của hấn có chút run rẩy, chỉ có quay về liếc nhìn nữ nhân kia một cái, hấn mới có thể yên tâm được.

...

- Đồ đệ, phía ngoài Thiên Vân Tông ta có không ít Yêu tộc tiến đến, đám... Yêu tộc này không tiến công tông ta, mà đứng bên ngoài âm thầm đòi đơn đả độc đấu cùng Hạo Nhiên Kiếm Tông cô nương.

Vừa bay được chưa đến ngàn mét, Tiêu Vô Ưu đã truyền đến cho hấn tin tức như vậy.

- Ta lập tức trở lại! - Trần Trầm hồi đáp.

Sau đó, hấn lấy ra một cái thông tin lệnh bài khác.

- Tích Sương, ta nghe sư phụ nói người gặp phiền toái.

- Không sao, chỉ là một vài tên tiểu tặc mà thôi, ta có thể giải quyết, người ở ngoài nhớ chú ý an toàn, bảo trọng bản thân, hiện tại thể cục hai nước còn có chút phức tạp, người chờ vội trở về.

Nhìn thấy tin tức này, hốc mắt Trần Trầm lập tức đỏ lên, lúc này, không cần hỏi hệ thống, hắn cũng biết rõ đáp án.

Bởi vì cảm giác đau lòng kia sẽ không gạt người.

Chỉ là... Nữ nhân ngu ngốc này... Có việc luôn muốn một mình gánh vác, thực xem một cái Thiên Kiêu như hắn là gà bệnh sao? Cần ăn cơm mềm của nàng à?

Hít sâu một hơi, Trần Trầm tăng nhanh tốc độ.

- Sư huynh, rượu sắp lạnh rồi, xử lý thế nào đây? - Viên Kinh Thiên truyền tin.

- Tự người uống đi, ta không uống nữa.

...

- Sư huynh, Độc Giao Yêu Hoàng sắp đến rồi, không có người, chúng ta ngăn không được nha!

- Thả hắn đi!

...

- Trương Thần, tiểu tử người đùa ta hả?

...

Mấy cái tin sau đó, Trần Trầm chỉ liếc nhìn.

Cái gì chém giết Nguyên Thần, thế cục Đại Chu, môn chủ Ma môn, hâm rượu trang bức, toàn bộ đều bị hắn ném ra sau đầu.

Hắn chưa bao từng là Ma Đạo Cự Phách, không cách nào dùng th ái độ lạnh nhạt nhìn xem thiên hạ, trong nội tâm ngoại trừ lợi ích t hì chẳng có gì khác.

...

Nhân sinh... Luôn có người như vậy, có thể khiến cho người quên đi lợi ích, không màng được mất, phấn đấu quên mình, là người... trước nay chưa từng.

Chương 185: Tất Thủy Đều Để Ta Thay Người Ngăn Lại

Trước Thiên Vân Tông, phong vân biến huyễn.

Ẩn trong tầng mây lả lướt có không biết bao nhiêu Yêu Tộc cường g đại.

Chỉ nhìn đến diện mạo kỳ quái ngẫu nhiên hiển lộ kia, liền biến đ ám... Yêu Tộc này phần lớn có xuất thân bất phàm.

- Hạ Tích Sương, người chém giết cường giả Nguyên Thần Yêu Tộc ta, việc này không thể dễ dàng bỏ qua như vậy, ta chính là Hám Thiên Cuồng Hùng nhất tộc Hám Trọng, hôm nay nếu người có thể đánh bại ta, Hám Thiên Cuồng Hùng nhất tộc sẽ lập tức rút lui khỏi nơi này.

Trước sơn môn, một đầu cự hán khủng bố cao gần ba mét trầm giọng nói.

Tuy hẳn đã cố sức giảm thấp âm thanh, nhưng âm lượng kia vẫn còn hẳn động thiên không.

Nhìn Hám Thiên Cuồng Hùng, lại nhìn những Yêu Tộc đang rực rỡ trên bầu trời, Hạ Tích Sương chậm rãi bước ra khỏi Thiên Vân Tông đại trận.

Lúc này, sắc mặt nàng có hơi trắng, hiển nhiên còn trọng thương chưa lành.

Bất quá sau lưng nàng lại có thêm một thanh kiếm, tuy rằng thanh kiếm này không phải Phá Hiểu, nhưng cũng không có quá nhiều giới hạn.

Chứng kiến Hạ Tích Sương không hề cự tuyệt khiêu chiến của mình, Hám Trọng nhếch môi cười lạnh.

Trái lại, nữ nhân này cũng xem là thông minh, hôm nay có nhiều thiên kiêu Yêu tộc tề tụ như vậy, nàng có thể cự tuyệt được hay sao?

Ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên một tiếng, trước người Hám Trọng đột nhiên xuất hiện bốn khối đại ấn, phân bố tứ phương, bên trên đại ấn tràn đầy phù văn, chỉ liếc mắt nhìn đã khiến người có cảm giác cực kỳ nặng nề.

- Trấn!

Một tiếng quát chói tai, đại ấn tứ phương đón gió vọt lên, không bao lâu sau đã hóa thành núi nhỏ núi lớn, hướng về phía đỉnh đầu Hạ Tích Sương đè ép.

Thấy vậy, ánh mắt Hạ Tích Sương ngưng trọng, hít sâu một hơi, trườg kiếm sau lưng đột nhiên ra khỏi vỏ, một đạo kiếm ý cường đại ngưng tụ, lao ra, bổ về phía đại ấn.

...

Song phương giao thủ 50 hiệp, Hám Trọng đã rơi vào hạ phong.

Tiên Thiên Kim Linh chi thể dù là trường kiếm trong tay không phải bản mạng chi bảo cũng có thể phát huy uy lực vượt xa bản mạng chi bảo của thiên kiều bình thường.

Hơn nữa, bản thân Hạ Tích Sương có thiên phú dụng kiếm cực cao, mỗi một chiêu đều ẩn chứa kiếm ý cực kỳ sắc bén, Hám Trọng gắng gượng chống đỡ 50 chiêu đã khiến toàn thân tổn thương, máu chảy không ngừng.

- Ta nhận thua!

Không cam lòng phun ra một tiếng, Hám Trọng nhanh chóng lui về sau, trực tiếp lui ra khỏi chiến trường.

Hạ Tích Sương chuẩn bị quay vào Thiên Vân Tông đại trận, lúc này, trong tầng mây đột nhiên có một Yêu Tộc hô lên.

- Chậm đã, ta chính là Nam Cương Thần Giao nhất tộc Giao Dương, kính xin chỉ giáo!

Nghe nói thế, nhân tộc trong đại trận phần nộ không thôi, đám... thiên kiều Yêu Tộc này chính là muốn chơi xa luân chiến đây mà!

- Sư tử, chớ để ý đến hắn! - Trong đại trận, Tiểu Hà lo lắng hô.

Hạ Tích Sương liếc nhìn những... yêu ảnh thấp thoáng trên bầu trời, cuối cùng vẫn dừng lại ngoài trận.

Một trận này không chỉ là khí phách chi tranh, mà còn là trận chiến lôi kéo sự chú ý của đại nhân vật hai tộc, hơn nữa còn có đặt cược, món tiền cược kia có liên quan đến gần ngàn vạn tánh mạng của chư hầu quốc rơi vào tay giặc.

Nàng chỉ có thể ứng chiến.

Mà sư phụ, ngài giúp đỡ cũng chỉ có thể là sai người đưa đến một thanh kiếm mà thôi.

Mặc dù như thế, Hạ Tích Sương cũng đã cảm thấy mỹ mãn.

Bản thân sớm vận dụng Phá Hiểu, khiến sư phụ thất vọng bao nhiêu, nàng có thể hiểu được, hiện tại người không trực tiếp quay lưng với mình đã xem như không phụ lòng tình thầy trò nhiều năm như vậy.

...

Kết cuộc của Thần Giao nhất tộc Giao Dương cũng chỉ là chống đỡ được 60 chiêu, sau đó hốt hoảng bại lui.

Năng lực hấp thu linh khí của Tiên Thiên Linh Thể quả thực có thể nói là nghịch thiên, chỉ một cái hô hấp đã có thể hoàn toàn bổ sung linh lực, cho nên trải qua hai trận chiến, Hạ Tích Sương cũng không quá mức mệt mỏi.

Thấy một màn như vậy, trong tầng mây, thần sắc chúng yêu biến ảo liên tục.

Hạ Tích Sương là thiên kiêu danh chấn Nhân tộc, dù không có Phá Hiểu, cũng không phải dễ đối phó như vậy.

Đang lúc bọn họ còn đang suy tư ai sẽ là người cuối cùng, một gã bạch y nam tử đã tiến đến trước người Hạ Tích Sương.

- Ta chính là Cửu Vĩ Thiên Hồ nhất tộc Hồ Bạch, người giết tử tử ta, ta tới đây báo thù.

Nhìn thấy bạch y nam tử, thần sắc Hạ Tích Sương đột nhiên biến đổi, trở nên cảnh giác hơn.

Hồ Bạch này chính là Nguyên Anh đỉnh cao, nghiêm khắc mà nó i, hẳn không tính trẻ tuổi.

Không ngờ hôm nay lại muốn dùng danh nghĩa báo thù ra tay với nàng.

Không đợi nàng tiếp tục nghĩ, đôi mắt Hồ Bạch bỗng chốc biến thành ánh bích lục sắc, sau lưng xuất hiện năm cái đuôi trắng như tuyết.

Năm cái đuôi này đong đưa có quy luật, Hạ Tích Sương chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt dần dần biến đổi, toàn bộ thế giới đều trở nên hư vô mờ mịt.

- Đạo hữu, hiện tại thế lực mạnh nhất tại Đại Tấn đương nhiên chính là Thiên Vân Tông ta!

- Thánh tử là người tốt, cùng chúng ta đồng cam cộng khổ.

- Ta và ngươi vốn là bằng hữu, lưu “đạo hữu, đạo hữu” quá mức xa cách.

- Tích Sương...

Trong đầu không ngừng xuất hiện bóng dáng Trần Trầm, cùng với cảnh tượng lúc ở tiền tuyến, mỗi ngày, trước khi nghỉ ngơi đều dùng thông tin lệnh bài truyền đi đôi câu.

Đoạn thời gian kia, chẳng biết vì sao, chỉ cần nhận được vài câu phản hồi ngắn gọn, nàng liền có thể tìm thấy an bình sau một ngày giết chóc.

Nghĩ đến đây, nàng kim lòng không được nhoẻn miệng cười.

Kế đó, một cỗ cảm giác đau đớn mãnh liệt truyền vào tận sâu trong đầu nàng.

PHỐC!

Phun ra một ngụm máu tươi, mặt Hạ Tích Sương tái nhợt, cả ngư ời đều trở nên uể oải.

Bất quá, ánh mắt của nàng lại càng thêm kiên định, lãnh ý trong đó tựa như sương tuyết trong ngày đông giá rét, khiến cho Bạch Hồ ở cách đó không xa không khỏi chau mày.

Bất quá chỉ trong chốc lát, nữ nhân này lại có thể thoát khỏi ảo thuật của hắn.

Tuy chỉ một lát đã đã thương nặng ả, nhưng hắn vẫn không dám tùy tiện xuất thủ.

Không chỉ bởi vì ánh mắt kia, càng bởi vì nữ nhân trước mắt là kẻ điên.

Nếu ả không điên, tỷ tỷ của hắn cũng sẽ không chết.

Nếu như lúc này Hạ Tích Sương muốn dốc sức liều mạng cùng hắn, đương nhiên hắn có tự tin diệt được đối phương.

Nhưng chỉ sợ bản thân hắn cũng không dễ chịu chút nào, hắn sắp bước vào Nguyên Thần, nếu vì việc này mà bị ảnh hưởng, đó chính là được không bù mất.

Nghĩ đến đây, Bạch Hồ chậm rãi thối lui.

Tinh thần nữ nhân này bị thương, không thể khôi phục trong thời

gian ngắn, phía sau tự có Yêu Tộc khác đến thu thập năng.

Nhất là mấy tên chính thức lợi hại đến giờ này còn chưa động thủ đâu.

Quả nhiên, hắn vừa lui ra, trên không trung liền xuất hiện một nữ yêu lưng mang hai cánh.

Đầu nữ yêu kia mọc một cái sừng, trong mắt là một vùng tuyết trắng, xuất thân từ Phong Thần Điều nhất tộc tiếng tăm lừng lẫy trong Bát Đại Yêu Tộc.

Nhìn thấy bộ dạng thâm hiểm của Hạ Tích Sương, nữ yêu cười lạnh:

- Hạ Tích Sương, không ngờ ngươi cũng có hôm nay.

- Phong Ngọc, muốn chiến liền chiến, chớ có nhiều lời!

Hạ Tích Sương đứng thẳng người, dùng kiếm chỉ về phía nữ yêu, ngữ khí lạnh lùng.

Phong Ngọc này chính là thiên kiêu tiếng tăm lừng lẫy trong Yêu Tộc, không phải Hám Trọng cùng Giao Dương có thể so sánh được.

- Ngươi vẫn bướng bỉnh như trước, tốt, rất tốt! Hi vọng ngươi còn có thể như lúc này!

Phong Ngọc cười lạnh một tiếng, bay thẳng về phía chân trời, kế đó, thương khung đột nhiên trở nên âm u.

Lộp độp!

Mưa bắt đầu rơi xuống, ngày càng nặng hạt, bắt quá, chỉ trong nháy mắt, trước sơn môn Thiên Vân Tông đã nổi lên cuồng phong b

ạo vũ.

Trong đại trận, chúng Nhân tộc căn bản không thấy rõ chuyện gì đang xảy ra, bọn họ chỉ có thể nhìn mưa rơi trên đại trận, khiến hào quang đại trận khẽ rung động.

- Phong Vũ Sát Trận!

Trong tầng mây có thiên kiêu Yêu Tộc thì thào nói, ánh mắt tràn đầy kiêng kị.

Trong sát trận này, linh khí ngoại giới hoàn toàn bị cắt đứt, cho dù là Tiên Thiên Linh Thể cũng không có ích gì.

Mấu chốt hơn nữa chính là trận mưa này bao hàm bí thuật công kích của Phong Thần Điều nhất tộc, không chỉ có thể che đậy tầm mắt, càng có thể liên tục tiêu hao linh khí hộ thể của kẻ bị nhốt, cuối cùng triệt để mài chết địch nhân trong trận.

Giờ khắc này, dùng Phong Vũ Sát Trận đối phó với Hạ Tích Sương chính là thủ đoạn tốt nhất.

Chỉ đáng tiếc bọn họ mất công chạy đến đây một chuyến, rất có thể không có cơ hội xuất thủ.

...

Trong Phong Vũ Sát Trận, một đạo bóng mờ xoay quanh phía trên, mỗi khi Hạ Tích Sương sắp ra khỏi trận, bóng mờ kia lập tức phát ra công kích cực mạnh, ép nàng lui về.

Sau khi công kích, bóng mờ lại một lần nữa lẩn trong mưa gió.

Mọi người trong Thiên Vân Tông đại trận chỉ có thể nhìn thấy mưa to như trút nước bao trùm phương viên vài dặm phía trước, thỉnh thoảng có một đạo kiếm khí mãnh liệt bắn ra, chấn động một m

àng lớn vũ hoa, thế nhưng không thể bóng dáng Hạ Tích Sương th
oát khỏi khốn trận.

Đối mặt với tình cảnh này, bọn họ chỉ có thể lo lắng suông.

Trên bầu trời, đám thiên kiêu Yêu Tộc lạnh lùng nhìn một màn nà
y.

Phong Vũ Sát Trận nào có thể bị phá vỡ như vậy, dù Hạ Tích Sươ
ng không bị thương, cũng chưa chắc nàng có thể phá trận, chớ nói
chi hiện tại nàng đã một thân trọng thương.

Đừng nhìn kiếm khí kia có bao nhiêu lợi hại, kỳ thật cũng chỉ là v
ũng vậy giấy chết mà thôi.

...

Nửa canh giờ sau.

Trong sát trận, kiếm khí vẫn kích động như trước, nhưng so với lú
c này đã bắt đầu yếu đi không ít.

Trên bầu trời, vẻ mặt hết thảy thiên kiêu Yêu Tộc đều tràn đầy dị
sắc.

Hạ Tích Sương còn có thể chống đỡ lâu như vậy đã vượt xa tưởng
tượng của bọn hắn.

Không có linh khí bổ sung vẫn có thể cứng chọi cứng với công kí
ch của Linh Vũ Lô một thời gian dài, Tiên Thiên Linh Thẻ quả n
hiên rất cao minh!

- Nỗ mạnh hết đà, ngươi vẫn còn kiên trì cái gì?

Trong mưa gió vang lên tiếng hừ lạnh khinh thường của Phong N
gọc, sau đó, mưa to càng trở nên kịch liệt, xa xa nhìn lại, mỗi một

giọt mưa ào ào phủ hào quang.

Rầm rầm rầm!

Cho dù là đá sỏi trên mặt đất, bị linh vũ bàng bạc cọ rửa cũng đều thủng lỗ chỗ.

Bất quá chỉ trong nháy mắt, tầng đất trong phương viên vài dặm đều bị khoét xuống nửa mét.

Ở thời khắc này, Phong Vũ Sát Trận chính thức trở thành sát trận, mà không phải là khôn trận.

- Sư tử!

Phía trong Thiên Vân Tông, Tiểu Hà bị thống hô lên, muốn lao ra ngoài nhưng lại bị mấy đệ tử Hạo Nhiên Kiếm Tông gắt gao giữ lại.

Một số khác không ngừng quét mắt nhìn lên không trung, hi vọng cao thủ sư môn có thể đi ra cứu viện.

Thế nhưng lại không có một bóng người, chuyện này khiến bọn họ không khỏi sinh lòng tuyệt vọng.

...

Trong Phong Vũ Sát Trận.

Linh khí hộ thể trên người Hạ Tích Sương đã trở nên ảm đạm vô quang.

Nàng quả thực đã nhịn không nổi nữa, trong Phong Vũ Sát Trận, dù là muốn tìm một cơ hội đồng quy vu tận cùng Phong Ngọc cũng không làm được.

Mỗi một giọt mưa to rơi trên đỉnh đầu đều có thể là cơn rơm cuối cùng đè chết lạc đà, oanh kích phía trên linh khí hộ thể của nàng.

Phù phù!

Trên mặt Hạ Tích Sương tràn đầy mệt mỏi, cuối cùng phải dùng kiếm chống đỡ, quỳ một gối trên mặt đất.

Giờ phút này, nàng đột nhiên quên đi mưa gió trên đỉnh đầu, từ trong nhẫn trĩu vật lầy ra một khối thông tin lệnh bài, trong mắt tràn đầy ôn nhu.

- Trần Trầm... E rằng ta phải chết rồi, đừng nghĩ báo thù cho ta...

Nhưng còn chưa nói hết, mưa to phía trên đột nhiên biến mất.

Một bàn tay hữu lực đột nhiên nắm chặt tay nàng, ngay tiếp đó, thông tin lệnh bài cũng bị nắm chặt.

Cảm thụ được độ ấm từ bàn tay kia truyền đến, chẳng hiểu sao Hạ Tích Sương lại cảm thấy an tâm.

Hoang mang ngẩng đầu lên, Phong Vũ Sát Trận vẫn chưa biến mất.

Chỉ là một thân ảnh quen thuộc đứng trước người này, trong tay cầm một cái dù đen, che chở cho nàng.

Vẫn là tươi cười quen thuộc kia, chỉ có điều lúc này ẩn sau nụ cười là đau lòng từ sâu trong lòng.

- Trần Trầm... - Hạ Tích Sương tựa như xa cách một thế hệ, nhẹ giọng nỉ non.

Vừa dứt lời, thân ảnh kia đã dùng một tay ôm nàng vào trong ngực.

Mặc kệ mưa gió rơi tung tóe trên người hắn, phát ra âm thanh kim loại thanh thúy, thế nhưng không một hạt rơi xuống người nàng.

Cảm nhận được độ ấm trong lòng ngực, tình cảm giờ phút này rốt cuộc cũng không khắc chế được, Trần Trầm rơi lệ, thì thào nói:

- Tích Sương...

Từ nay về sau, mưa gió một phương thế giới này, tất cả đều để ta thay người ngăn lại.

Chương 186: Nghiệp Chương!

Hạ Tích Sương trong ngực khẽ run lên, Trần Trầm lại càng ôm nàng chặt hơn.

Hai người không nói nửa lời, chỉ dùng nhiệt độ cơ thể giúp nhau sưởi ấm, thiên ngôn vạn ngữ giờ phút này chỉ gói gọn trong một cái ôm.

- Người là người phương nào? Sao có thể xâm nhập Phong Vũ Sát Trận của ta?

Bốn phía vang vọng một thanh âm lãnh liệt, Hạ Tích Sương vô thức nắm chặt kiếm.

- Không sao, có ta ở đây! - Trần Trầm vẫn ôm lấy Hạ Tích Sương không buông.

Đúng lúc này, phong vũ biến áo, một đạo bóng đen tựa như lợi tiễn hướng hai người kích xạ mà đến.

Đồng tử Trần Trầm thoáng co lại, cùng lúc đó, hắc tán trong tay lập tức biến thành Sương Hàn chi kiếm, đánh về phía bóng đen kia.

Oanh!

Bóng đen cầm trong tay là một loại pháp bảo dạng tròn, vô cùng sắc bén, nhưng sau khi va chạm cùng Vạn Hóa Thần Phong thì lập tức bị đánh lui.

- Ô!

Một âm thanh kinh nghi bất định vang lên, bóng đen lại lần nữa lần vào màn mưa.

- Hệ thống, hiện tại nữ yêu kia ở nơi nào?

“Bên trái, phía trên bảy mươi lăm mét.”

Nghe được đáp án, Vạn Hóa Thần Phong trong tay Trần Trầm mạnh mẽ chém về phương hướng kia, ngoài ra, còn có một đạo thân lôi bắn ra, biến mất trong mưa gió.

Oanh!

- A...!

Trong màn mưa, tiếng nổ cùng tiếng kêu thảm thiết gần như đồng thời vang lên, dần dần, trong mưa xen lẫn một tia huyết sắc.

Không bao lâu sau, mưa gió cấp tốc dừng lại.

Non nửa người của Phong Thần Điều nhất tộc Phong Ngọc bị nổ t

an lành, biến mất vô tung. Đằng xa, một nửa còn lại đang không ngừng nuốt các loại đan dược.

Trên bầu trời, nhìn thấy bộ dạng thâm trầm của nàng, hết thảy Yêu Tộc không khỏi chấn động, lúc này, mọi người mới chú ý đến bên cạnh Hạ Tích Sương có thêm một nam tử, người này đang ôm lấy Hạ Tích Sương trong ngực.

Trong Thiên Vân Tông đại trận, thấy một màn này, Tiểu Hà che miệng, hoảng sợ đến mức nói không nên lời.

Sư tử thanh lãnh nhà mình lại bị một nam nhân ôm trong ngực trước mặt mọi người, chuyện này khiến cho tam quan của nàng bị phá vỡ rồi, tâm tình phức tạp không nói nên lời.

Bất quá, chỉ trong giây lát, những cảm xúc phức tạp kia liền biến thành hành vui sướng, bởi vì sư tử được cứu rồi, hơn nữa, nàng còn được c nam nhân mà mình yêu thích ôm trong ngực.

Chỉ là cảnh tượng này quá đẹp, khiến nàng nhẹn không được dâng trào nhiệt huyết!

Bang bang!

Tiểu Hà vội trộm nhìn quanh một vòng, dường như nghe thấy âm thanh một đồng cối lòng tan nát.

Máy... cái âm thanh này có một phần đến từ sư đệ Hạo Nhiên Kiếm Tông, bất quá, nhiều hơn chính là đến từ đám nữ đệ tử Thiên Vân Tông.

...

- Rốt cuộc người là người phương nào?

Phượng Ngọc nuốt liên tục gần nửa cái thân gia, mới có thể ngăn

cản được cỗ lực lượng kinh khủng đang tàn phá trong cơ thể.

Đột nhiên bị hàng này đánh trọng thương, trong lòng nàng có bao nhiêu phần nộ không cần phải bàn.

Nguyên Anh Nhân Tộc có thể dùng một kích đánh trọng thương nàng không có mấy người, gã nam tử trẻ tuổi ở đằng xa kia đương nhiên không nằm trong danh sách này, cho nên nàng bức thiết muốn biết rốt cuộc hắn là ai?

Trần Trầm chậm rãi buông Hạ Tích Sương ra, hai người lại yên lặng nhìn nhau hồi lâu.

- Tích Sương, người trở lại trong đại trận đi thôi, kế tiếp cứ giao cho ta.

- Thế nhưng mà...

Hạ Tích Sương không nói tiếp, bởi vì nàng thấy được kiên quyết trong mắt Trần Trầm.

Nhu thuận gật gật đầu, Hạ Tích Sương chậm rãi thối lui vào bên trong Thiên Vân Tông đại trận, Tiểu Hà lập tức chạy đến đỡ sự tử nạn mình.

Thế nhưng trong mắt Hạ Tích Sương lúc này cũng chỉ có nam nhân bên ngoài đại trận kia.

...

Lúc này, Trần Trầm mới quay người, nhìn về phía Phong Ngọc đang trọng thương, nghiêm túc nói:

- Ta là tu sĩ Nhân Tộc!

Nghe vậy, Phong Ngọc á khẩu. Móa, chẳng lẽ người là người ta k

hông nhìn ra sao?

Trên bầu trời lại vang lên âm thanh lạnh như băng của thiên kiêu Yêu Tộc khác.

- Hôm nay chúng ta đến là để khiêu chiến Hạ Tích Sương, không cho phép ai can dự, một kẻ vô danh tiểu tốt, còn không đáng để chúng ta ra tay.

Mục đích của đám thiên kiêu Yêu Tộc rất rõ ràng, chính là đánh bại Hạ Tích Sương, một bước thành danh.

Còn tu sĩ Nhân Tộc trước mặt không chỉ không nổi danh, còn rất lợi hại, dù bọn họ có hao hết khí lực đánh bại cũng không có bao nhiêu danh tiếng.

Cái này chẳng phải là phí sức còn chẳng được gì sao?

Nghe vậy, Trần Trầm cười lạnh, ngược nhìn lên trời, hướng về phía yêu vân, lớn tiếng nói:

- Chẳng lẽ các ngươi... Những kẻ gọi là thiên kiêu Yêu Tộc lại lợi dụng lúc người gặp khó, chạy đến khi dễ một nữ tử bị thương à?

- Đến khoe khoang thực lực của các ngươi sao?

- Nếu đúng là vậy, thì các ngươi căn bản không xứng với danh xưng Thiên Kiêu kia đâu!

- Còn như không phải, vậy thì chiến với ta một trận, ta là đạo lữ Hạ Tích Sương, hôm nay muốn khiêu chiến với nàng, đến một cái tính một cái, đến toàn bộ ta... tiếp hết!

Nói ra lời này, Trần Trầm mặt không đỏ tim không đập, cứ như hề t thấy là chuyện đương nhiên.

Trong đại trận, Hạ Tích Sương hai má đỏ bừng lên, chẳng biết vì sao, đột nhiên nàng có cảm giác có vô số ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào mình, khiến cho nàng nhin không được muốn chạy trốn.

Mà trên không trung, chúng Yêu lại nổi giận không thôi.

Tu sĩ Nhân Tộc này khẩu khí quá lớn! Không chỉ nhục nhã bọn họ, còn tuyên bố muốn chơi some?

Sao lại có thể như vậy?!

Cho nên Trần Trầm vừa dứt lời, liền có một Đại Yêu ùng ùng nổi giận lao xuống, không nói hai lời đã phát động công kích.

Sau mười chiêu, Yêu tu kia bị Trần Trầm dùng một kiếm bổ văng ra vài trăm thước, thổ huyết bại lui.

Thấy vậy, đám người Thiên Vân Tông lộ vẻ sùng kính không thôi, áp lực trong lòng Tiêu Vô Ưu cùng nháy mắt biến mất vô tung, trên mặt lộ rõ tươi cười.

- Tên đệ tử này... Rốt cuộc cũng vượt qua ta...

Lúc này đây, trong lòng của hắn càng thêm vui mừng.

Trên bầu trời, thấy một màn trước mắt, đám Yêu Tộc càng cảm thấy áp lực hơn.

Thực lực tu sĩ Nhân Tộc này quá mạnh mẽ, chỉ sợ không thua Hạ Tích Sương thời kì toàn thịnh.

Nhưng chuyện đã đến nước này, bọn họ chỉ có thể tiến không lui.

Bằng không sau hôm nay, không phải bọn họ giẫm lên Hạ Tích Sương thành danh, mà là tên tiểu tử này giẫm lên bọn họ thành danh.

h.

Vừa nghĩ đến đây, không ít Yêu Tộc vô thức nhìn về phía mấy tên mạnh nhất bên phe mình.

Còn chưa đợi cả bọn quyết định xong xem ai sẽ lên trước, Hồ Bạch h - Nguyên Anh đỉnh phong trước đó - đã hạ xuống trước mặt Trần Trâm.

- Trần Trâm... Coi chừng ảo thuật của hần!

Trong đại trận, Hạ Tích Sương nhin không được nhắc nhở một câu.

Ngay khi nàng lên tiếng, hai mắt Hồ Bạch lại lần nữa biến thành bích lục sắc.

Trần Trâm lập tức nhắm mắt lại.

Nhưng dù là như thế, trong đầu hần vẫn xuất hiện đại lượng ảo giác, quấy nhiễu tinh thần hần.

Cuối cùng, hần dứt khoát phong bế hoàn toàn ngũ giác, lúc này mới xem như thanh tịnh.

- Cứu Vĩ Thiên Hồ nhất tộc Yêu tu... Đoán chừng là đến báo thù, nhất định phải nghĩ biện pháp giết hần.

Trần Trâm thảm hạ quyết tâm, kể đó, hần bắt đầu dùng hệ thống truy tung vị trí Hồ Bạch kia.

Vì vậy, mọi người liền thấy được một màn kỳ dị.

Phía dưới, tu sĩ Nhân Tộc nọ nhắm hai mắt, lại có thể từng bước ép sát Hồ Bạch, đánh với hần ta một trận hữu thanh hữu sắc.

- Đây là... Thần thức?

Đồng tử Hồ Bạch co lại, nội tâm đã khiếp sợ đến cực điểm.

Cường giả Nguyên Thần cảnh tu ra thần thức, có được thần thức liên hệ có thể không dựa vào ngũ giác vẫn có thể cảm ứng được gió thổi cỏ lay trong phạm vi hơn mười dặm.

Mà tiểu tử trước mặt chỉ mới là tu vi Nguyên Anh, lại có được thần thức.

Từ khi nào Nhân Tộc xuất hiện một thiên kiêu như vậy?

- Trước khi bước vào Nguyên Thần, ảo thuật của ta không ảnh hưởng được cường giả có thần thức....

Hồ Bạch không cam lòng, nếu như hắn không thể dựa vào ưu thế ảo thuật, trận chiến này chỉ sợ rất gian nan.

Không chút do dự, Hồ Bạch trực tiếp hóa ra bản thể, biến thành một đầu Yêu Hồ Ngũ Vĩ dài mấy chục thước, năm cái đuôi, mỗi cái đuôi dài có hơn mười thước, vững tựa cương thiết, chỉ cần huy động, sơn băng địa liệt.

Nhưng đối mặt với loại công kích này, Trần Trầm lại không tránh không né, dùng thân thể cứng chọi cứng.

Bất quá, chỉ trong chốc lát, Trần Trầm đã bắt được một cái đuôi, đột nhiên, bạo quát một tiếng, kế đó vung mạnh thân hình mấy chục thước của Hồ Bạch lên, hung hăng nện xuống mặt đất.

Không đợi Hồ Bạch kịp giãy dụa, trong tay hắn xuất hiện một đạo kim sắc lôi đình, trực tiếp đánh xuống cái đuôi kia.

Phanh!

Một tiếng nổ vang, hồ vĩ dài hơn mười thước biến thành than đen, cuối cùng hóa thành tro tàn.

Hồ Bạch đau như rống lên một tiếng, bốn cái đuôi còn lại vung mạnh, trực tiếp đập Trần Trầm văng mạnh vào một ngọn núi gần đó, kể đó, nhìn cũng không liếc nhìn lấy một cái, quay người bay đi.

Hắn đã sớm cảm nhận được sát ý mãnh liệt của tên kia.

Hắn sắp bước vào Nguyên Thần, thật sự không cần phải liều mạng, huống chi hắn còn bị hủy mất một cái đuôi, bị trọng thương.

Cho nên chỉ trong nháy mắt, Hồ Bạch đã phi ra xa hơn mười dặm, hoàn toàn rời khỏi chiến trường.

Khảm sâu trong sơn thể, cả người Trần Trầm kim quang lập lòe, k ể đó, hắn từ sơn thể giãy dụa bước ra, thấy Hồ Bạch đã biến mất v ô tung, nội tâm hắn nảy sinh ác độc.

- Hệ thống, vận dụng một lần cơ hội truy tung trăm dặm, Hồ Bạch kia hiện tại ở đâu?

- Hướng Tây Nam 35 độ, hơn ba mươi dặm.

Có được phương hướng cụ thể, không đợi hệ thống báo khoảng cách, Trần Trầm đã điểm một ngón tay, một đạo kim sắc thần lôi c hợt lóe, kích bắn về phía Tây Nam.

...

Bay ra xa hơn mười dặm, Hồ Bạch mới khẽ buông lỏng, đang chu ẩn bị hóa hình nuốt một ít đan dược trị thương, đúng lúc này, một đạo kim sắc thần lôi đột nhiên vọt tới.

Phanh!

Một tiếng nổ vang!

Yêu thân dài mấy chục thước bị nổ ra một cái đại động mấy thước.

Hồ Bạch gào lên một tiếng thê thảm, rơi thẳng xuống đất.

Trước sơn môn Thiên Vân Tông.

Thấy Trần Trầm đánh một đạo công kích vào hư không, đám Yêu đều cảm thấy kẻ này có tâm trả thù cực mạnh.

Nhìn không thấy người rồi mà còn muốn đánh một đòn phát tiết nữa cơ đấy!

Nhưng đúng lúc này, từ nơi xa xông vọng đến tiếng thét như có n hư không, khiến da đầu cả bọn nhin không được run lên.

Chẳng lẽ đòn công kích kia đánh trúng rồi hả? Điều này sao có thể.

Nhìn thân ảnh cầm kiếm phía dưới, có không ít Yêu Tộc sinh lòng sợ hãi.

Trần Trầm lại chẳng chút để tâm, hít sâu một hơi, không hề che dấu Tiên Thiên Không Linh Thể, bắt đầu điên cuồng thôn phệ linh khí bốn phía, chỉ trong nháy mắt, linh lực tiêu hao đã được bổ sung hoàn toàn.

...

Trên bầu trời Thiên Vân Tông.

Một nữ tử trung niên thấy cảnh tượng phía dưới, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp.

- Vốn muốn mượn việc này khiến Tích Sương kiên định, một lòng hướng về đại đạo... Không ngờ cái tên kia... Vậy mà lại là Tiên Thiên Linh Thể!

- Tiên Thiên Linh Thể, Diệt Thế Thần Lô, thần thức, quả thực là...
à...

Nói đến đây, nữ tử trung niên im lặng thật lâu, cuối cùng mới thở dài, nhìn về phương xa.

- Cái này thật sự là nghiệp chương mà...

Chương 187: Chí Ái Chi Vật Tặng Chí Ái Chi Nhân

Nữ tử trung niên kia chính là Hạo Nhiên Kiếm Tông Thánh nữ, cũng là sư phụ của Hạ Tích Sương.

Chuyện của đồ đệ nhà mình, đương nhiên nàng không cách nào thốt sự khoan tay đứng nhìn.

Dù cho nàng có ngoan tâm đi nữa thì những lão gia hỏa phía trên kia cũng sẽ không cho phép.

Phải biết, đồ đệ này của nàng chính là Tiên Thiên Kim Linh Thể, trời sinh kiếm tu, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, một hai trăm năm sau, tất sẽ tiếp nhận vị trí tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông, trở thành cự phách một phương của Nhân tộc.

Tuy bản thân nàng cũng là Tiên Thiên Linh Thể, thể nhưng lại là Tiên Thiên Mộc Linh Thể, trong mắt những gia hỏa kia, còn lâu mới trọng yếu bằng cái đồ đệ này.

Bất quá, tính tình nàng lạnh nhạt, cũng lười tranh với đồ đệ.

Theo như kế hoạch ban đầu của nàng, lần này Hạ Tích Sương gặp nạn, sẽ khiến tiểu nha đầu kia nhìn rõ tầm quan trọng của thực lực, đồng thời cũng ý thức được sai lầm trước đó, sau đó hoàn toàn từ bỏ tư tình nhi nữ, cùng nàng trở về, hảo hảo tu hành.

Nếu thật sự không được, vậy thì nàng đành làm ác nhân chia rẽ uyên ương vậy.

Thế nhưng có ai ngờ...

Nam tử đồ đệ vừa ý lại bất phàm như thế!

Không chỉ cứu đồ đệ trước nàng, còn thay nha đầu kia tiếp nhận kình chiến của đám thiên kiêu Yêu Tộc.

Giờ thì hay rồi, chỉ sợ cả đời này đồ đệ cũng không bỏ xuống được rồi.

Muốn chia rẽ uyên ương... E là khó càng thêm khó. Thiên kiêu bậc này, tuyệt đối không thể nào đối lập cùng Hạo Nhiên Kiếm Tông.

- Kế hoạch cản không nổi biến hóa, đúng là tạo hóa trêu ngươi...

Trong lúc nhất thời, Hạo Nhiên Kiếm Tông Thánh nữ cũng không biết nên xử lý việc này thế nào.

Trước đó, nàng để mắt những... thiên kiêu Yêu Tộc kia làm khó dễ đồ đệ nhà mình, chính là vì muốn đồ đệ chặt đứt tư tình, kiên định đạo tâm, kết quả bây giờ thì... Aiz... Hảo tâm gây ra chuyện x

ầu.

Tiểu tử kia lại dám tuyên bố mình là đạo lữ của Tích Sương ngay trước mặt mọi người.

Cứ như là nàng giúp một tay vậy, cái này còn không phải là nghiệp p chương à?

...

- Còn ai không?

Trần Trầm nhìn đám Yêu Tộc phía trên, dùng kiếm chỉ thiên, trầm giọng quát.

Cả đám trầm mặc.

Nguyên Anh đỉnh phong Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng không phải đối thủ của kẻ phía dưới, hiện tại, trừ phi bọn họ đồng loạt xông lên hơn mười người, nếu không, chắc chắn không thể đánh hạ tên tu sĩ Nhân Tộc này.

Thế nhưng kim sắc lôi đình của hắn có uy lực kinh người, dù cho kết quả thật sự đánh bại được hắn, chỉ sợ phe mình không chết cũng trọng thương.

Đến lúc đó, thành danh vẫn là người ta nha!

Nghĩ đến đây, có không ít Yêu Tộc đã thối lui.

Phong Ngọc vẫn không cam lòng hô:

- Tu sĩ Nhân Tộc, ngươi tên gì?

Trần Trầm liếc mắt nhìn ả, sau đó quét mắt nhìn chúng yêu, cao giọng tuyên bố:

- Nhớ cho kĩ, ta tên Trần Trầm, là đạo lữ của Hạ Tích Sương, về sau có gì, các ngươi cứ đến tìm ta.

- Trần Trầm, được lắm, ta nhớ kỹ tên ngươi! Ngươi chờ đó!

- Không ngờ hôm nay lại có nhiều đồng bào Yêu Tộc đến như vậy, tiếc là lấy nhiều khi ít, ta khinh, cáo từ!

- Trần Trầm, ngươi vừa chiến hai trận, ta khinh thường lợi dụng lúc người gặp khó khăn! Tạm biệt!

...

Một đám thiên kiêu Yêu Tộc nhao nhao phóng ngoạn thoại, sau đó rời đi. Thấy đánh không lại, đám này bỗng chốc hóa thành chín h nhân quân tử.

- Thiên kiêu cái chóa gì? Ta khinh! Một đám ô hợp!

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm thấp giọng mắng, kế đó nhìn không được bắt đầu hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, phạm vi trăm mét, ai mới là cường giả đỉnh cao?

“Kí chủ, phía trên đỉnh đầu 99 mét, Hạo Nhiên Kiếm Tông Thánh nữ.

Nghe được đáp án này, vẻ khinh thường trên mặt Trần Trầm thoáng cái cứng đờ, trán rịn ra một tầng mồ hôi.

Bất quá, hấn vẫn giả bộ trấn định, làm bộ làm tịch như không biết gì.

Sau khi sắp xếp lại từ ngữ, Trần Trầm đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Hạ Tích Sương trong đại trận.

Thái độ hai người vô cùng lạnh nhạt, thế nhưng sâu trong mắt lại áp chế không nổi thâm tình.

Đám người xung quanh nhìn thấy vậy, nhin không được thở ngắn than dài.

Làm độc thân cầu... Thật khó chịu mà...

...

Thu hồi Vạn Hóa Thần Phong, Trần Trầm đi đến bên cạnh Hạ Tích h Sương.

Lúc này, nàng đã phục dụng đan dược chữa thương, sắc mặt hồng nhuận hơn rất nhiều.

Nhìn Trần Trầm, nàng khẽ nói:

- Trần Trầm... Vừa nãy ngươi nói... Là nghiêm túc sao?

Trong lòng nàng có rất nhiều nghi vấn, ví dụ như thể chất của Trần Trầm là gì mà lại cường hãn như vậy?

Vì sao hắc tán lại có thể biến thành Sương Hàn, còn có đủ loại vấn đề về Tiên Thiên Linh Thể.

Nhưng lúc này đây, mấy... thứ này không còn trọng yếu nữa rồi, trong đầu nàng chỉ còn duy nhất một vấn đề kia.

Trần Trầm không nói gì, mà vươn tay ôm Hạ Tích Sương vào lòng.

Hắn đương nhiên biết rõ Hạ Tích Sương đang nói đến chuyện đạo lý, trầm mặc hồi lâu, hắn nói khẽ:

- Chỉ cần người nguyện ý, liền là sự thật.

- Tích Sương, người không biết, khi biết người thân lâm hiểm cảnh, lòng ta đau như cắt. Một khắc bàng hoàng bất lực khiến ta hiểu rõ lòng mình, người chính là người mà ta chờ đợi cả đời.

Hạ Tích Sương không nói nên lời, chỉ có thể đỏ mặt cúi đầu, khẽ đáp:

- Đương nhiên ta nguyện ý...

- Cáo từ

- Khụ khụ! Ta còn phải tiếp tục tu luyện! Tạm biệt!

- Ta quay về gánh nước!

- Tiêu Vô Ưu, người nhìn xem, chỗ nào cũng kém đồ đệ! Người đứng thật là ngu xuẩn!

...

Bất quá chỉ trong chốc lát, đám người chung quanh đã tán đi hết.

Thật hết cách mà, thật sự là quá khiến người chán ghét.

Hai người này lại không coi ai ra gì, căn bản không để bọn họ vào mắt.

Nói mấy lời buồn nôn như vậy... Rốt cuộc có chú ý đến quần chúng vô tội chung quanh hay không hả?

Lỡ ngộ thương người khác thì làm sao bây giờ?

...

- Trần Trầm, phụ mẫu ta mất sớm, nhưng còn có sư phụ, việc này nhất định phải được lão nhân gia ngài đồng ý mới được, người...
Thấy thế nào?

Nghĩ nghĩ, Hạ Tích Sương ngược ngược hỏi.

Nghe thế, thần sắc Trần Trầm thoáng cái trở nên nghiêm túc, lớn tiếng nói:

- Đó là đương nhiên, một ngày vi sư, cả đời vi phụ! Sớm muộn gì ta cũng sẽ đích thân gặp mặt sư phụ người, nghe đồn Hạo Nhiên Kiếm Tông Thánh nữ là một người tiến bộ, tâm địa thiện lương, hình ảnh là nữ tử hiếm thấy nổi danh trong tộc ta...

Trần Trầm nịnh một phát đúng hai mươi câu, sau đó mới tổng kết:

- Ta nghĩ nàng hẳn là sẽ không cản trở hai người chúng ta.

Thấy Trần Trầm là người hiểu lý lẽ như vậy, Hạ Tích Sương thầm mừng rỡ, càng nhìn nam nhân trước mặt càng cảm thấy ưa thích.

Cùng lúc đó, giữa không trung, Hạo Nhiên Kiếm Tông Thánh nữ cũng hơi gật đầu, lầm bầm:

- Tiểu tử này đúng thật không tệ, cũng có mắt nhìn đàng, khó trách Hạ Tích Sương lại vừa ý hắn... Nếu như lúc trước người kia cũng có ánh mắt như vậy, ta sao lại...

Nghĩ đến đây, Hạo Nhiên Kiếm Tông Thánh nữ thoáng cái trở nên chán nản.

Trần Trầm cùng Hạ Tích Sương đã rất lâu không gặp, hiển nhiên trong lòng có rất nhiều điều muốn nói.

Trần Trầm nửa thật nửa giả, dùng lời êm tai nhất kể lại toàn bộ quá trình bản thân ở Thiên Vân Tông, sau đó ẩn nấp tại Đại Chu Ma

môn, hơn nữa còn bán nhập vào Luyện Thể nhất mạch.

Nghe xong, Hạ Tích Sương không khỏi bùi ngùi, càng cảm thấy Trần Trâm có thể đi đến hôm nay quả thật không dễ.

Dù là nàng, tự nhận nếu sinh ra ở thôn xóm phàm nhân, hiện tại tuyệt đối không thể trở nên ưu tú được như hắn.

- Người ta vừa ý... Quả thật là kỳ tài đương thời, vô luận trên phương diện nào cũng đều không thể bắt bẻ, trái lại ta... Có hơi không xứng với hắn rồi.

Nghĩ nghĩ, Hạ Tích Sương đột nhiên cảm thấy tự ti.

Từ nhỏ nàng đã ở Hạo Nhiên Kiếm Tông tu hành, hiện tại cũng chỉ là tu vi Nguyên Anh mà thôi, còn trên những phương diện khác, nàng đúng thật là dốt đặc cán mai, cái này khiến nàng nhin không được cảm thấy hổ thẹn.

Nghĩ đến đây, Hạ Tích Sương do dự một chút, cuối cùng lấy ra một thanh kiếm từ trong nhẫn trữ vật.

Thanh kiếm này chính là Phá Hiểu.

- Trần Trâm, Phá Hiểu theo ta 17 năm, chính là vật chí ái đối với ta, ta và người đã quyết định kết làm đạo侶, vậy thì hắn nhiên nên có vật kỷ niệm.

- Kiếm này tuy đã tàn, chỉ có vỏ kiếm còn hoàn hảo, nhưng kiếm hồn không tán, mà Sương Hàn của người... Nếu ta cảm ứng không sai, lại không có hồn... Thế nên ta muốn tặng Phá Hiểu cho người.

- Chí ái chi vật tặng chí ái chi nhân, hợp tình hợp lý, hi vọng người chớ nên từ chối.

Thấy vậy, ánh mắt Trần Trầm trở nên phức tạp, cảm thấy đối với nữ tử này có bao nhiêu cũng không đủ.

Mà trên bầu trời, Hạo Nhiên Kiếm Tông Thánh nữ lại tức giận kh ông nhẹ.

Bỏ mạng chi bảo, người nói đưa liền đưa, sao nàng lại có cái đồ đệ phá sản như vậy chứ?

Dù hiện tại Phá Hiểu đã hủy, nhưng Uẩn Thần mộc vẫn còn, lại là n nữa hàm dưỡng mười tám năm, tất có thể đạt được một thanh th àn kiếm.

Mười tám năm đối với người tu tiên thật sự không là gì cả.

Bảo vật loại này lại có thể thần nhiên tặng người, nàng thậm chí h oài nghi, nếu để đồ đệ ở cùng tên Trần Trầm này vài năm, có khi t iểu nha đầu kia ngu ngu ngơ ngơ đi sinh hài tử cho người luôn đá y.

- Thật là ngốc hài tử! - Hạo Nhiên Kiếm Tông Thánh nữ thầm mắ ng.

...

Trần Trầm tiếp nhận Phá Hiểu, cẩn thận đánh giá một phen, sau đ ó trân trọng thu vào nhẫn trữ vật.

Thấy Trần Trầm không cự tuyệt, Hạ Tích Sương nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Chỉ có điều đưa tặng xong, nội tâm nàng thoáng trở nên hoang ma ng, bởi vì nàng không có gì quý giá để có thể đưa cho đạo lữ của mình nữa rồi.

Sau khi thu hồi Phá Hiểu, Trần Trầm trầm mặc hồi lâu, ngược nhì

n nữ tử xinh đẹp như tiên tử trước mặt, hấn tâm niệm vừa động, một khối kim loại tràn ngập tiên khí xuất hiện trong tay.

- Tích Sương, bỏ mạng chi bảo của ngươi bị hủy, hãy dùng cái này một lần nữa chế tạo kiếm mới, hi vọng kiếm này có thể giống với ta, vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi, thay ngươi che mưa che gió, vượt mọi chông gai.

Nhìn kim loại lóe lên hào quang trong tay Trần Trầm, Hạ Tích Sương cảm thấy vật này vô cùng trân quý, thậm chí khiến Tiên Thiên Kim Linh Thể của nàng phát sinh cảm ứng.

- Trần Trầm, đây là...

Hạ Tích Sương không biết, nhưng trên bầu trời, sau khi nhìn thấy khối kim loại kia, sắc mặt Hạo Nhiên Kiếm Tông Thánh nữ đột biến, hoảng sợ than thán:

- Đây là... Thiên Khuyết Thần Kim!

Chương 188: Ngươi Có Thể Thay Ta Giải Thích Nghi Hoặc Không?

- Đây là Thiên Khuyết Thần Kim, trước đó, lần đầu nhìn thấy thứ này ta liền cảm giác rất hợp với ngươi, nhưng lúc đó ngươi còn có Phá Hiểu, cho nên ta cũng không nghĩ nhiều, hiện tại xem ra từ nơi sâu xa tựa có thiên ý.

Trần Trầm vừa nói vừa giao Thiên Khuyết Thần Kim cho Hạ Tích

Sương.

- Thần Kim? Thứ này quá quý trọng... - Hạ Tích Sương có chút kinh ngạc, vô thức muốn cự tuyệt.

Hạ Nhiên Kiếm Tông cũng có hai ba kiện chí bảo được chế tạo từ Thần Kim, bất quá đó đều là truyền thừa từ rất lâu trước đó, hầu hết đều rơi vào tay cường giả đã vượt khỏi cấp độ Nguyên Thần.

Hơn nữa cũng không phải với tư cách là bản mạng chi bảo.

Bởi vì trong những... pháp bảo này vẫn còn lưu lại dấu vết của cường giả trước đó, muốn đúc lại cũng không được.

Hôm nay Trần Trầm lại đưa cho nàng một khối Thần Kim còn chưa qua rèn luyện, thứ này... trân quý bậc nào?

...

Trên bầu trời, thiếu chút nữa Hạ Nhiên Kiếm Tông Thánh nữ đã tức đến phát khóc.

Tặng cho ngươi thì ngươi cầm đi, còn lằng xằng cái gì? Ngươi đã là đạo lữ của người ta rồi, còn thứ gì không thể cầm hả?

Trước kia sao nàng lại không phát hiện cái đồ đệ này ngu như vậy?!

Giờ phút này, nàng không thể lập tức bay xuống, sau đó thay đồ đệ cất thật kỹ khối Thiên Khuyết Thần Kim kia.

Bên dưới, nghe vậy, Trần Trầm nhướng mày, dường như không vui.

Nhìn thấy vẻ mặt của hắn, cuối cùng, Hạ Tích Sương cũng thu Thiên Khuyết Thần Kim vào.

Đạo lữ vốn tuy hai mà một, vừa nãy cách làm của nàng quá thật có chút kiêu cái, chuyện này khiến nàng cảm thấy ngượng ngùng không thôi.

Thế nhưng ai bảo nàng từ nhỏ đến lớn chưa từng thu được lễ vật quý trọng thế này đâu chứ?

Âm thầm quan sát, Hạo Nhiên Kiếm Tông Thánh nữ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, tiểu tử kia thật sự yêu thích đồ đệ nhà mình, bằng không thì không thể nào biết rõ Thiên Khuyết Thần Kim mà vẫn mang tặng cho tiểu nha đầu Tích Sương được.

- Một tu sĩ sinh ra ở tiểu quốc, không có thân gia, lại có thể bỏ ra như thế, cũng xem như khó có được.

Hạo Nhiên Kiếm Tông Thánh nữ thở dài thật sâu, nhưng chính vì khó có được, lại khiến nàng thêm khó xử.

Nếu để hai người này ở cùng nhau, mỗi ngày như keo như sơn, qua một hai năm lại sinh hài tử...

Có nhiều gánh nặng như vậy, còn tu tiên kiêu gì?

Đến lúc đó đừng nói bước vào Nguyên Thần cảnh, chỉ sợ có chút thời gian tu luyện cũng là không tệ rồi.

Có điều, không biết hài tử của Tiên Thiên Linh Thể cùng Tiên Thiên Linh Thể có thể là Tiên Thiên Linh Thể hay không nhỉ? Nếu sinh ra một mớ, chẳng phải Nhân tộc phát lên rồi sao?

- Phi! Ta đang suy nghĩ cái gì!

Thầm mắng mình một câu, Hạo Nhiên Kiếm Tông Thánh nữ lấy r

a một khối lệnh bài đưa tin.

Cái lệnh bài này có thể liên hệ trực tiếp với Hạo Nhiên Kiếm Tông tông chủ, cũng chính là đại năng đỉnh tiêm của Nhân Tộc.

Loại chuyện này chỉ có tông chủ mới có thể định đoạt, nàng cũng không quyết được.

...

Một lát sau.

Sắc mặt Hạ Tích Sương đột nhiên biến đổi, ánh mắt thoáng cái trở nên khẩn trương.

- Trần Trầm, sư phụ ta ở phụ cận, nàng muốn ta đi gặp nàng.

Nghe vậy, Trần Trầm lập tức dò xét xung quanh, trong mắt tràn đầy kính trọng, thế nhưng lại không hề hướng mắt lên đỉnh đầu.

- A? Thánh nữ đại nhân ở đâu? Ta cũng muốn gặp người!

- Sư phụ không muốn gặp người... Nàng còn bảo ta đừng nói với người là nàng ở gần đâu... Trần Trầm, cho ta một ngày, trong vòng một ngày, ta nhất định sẽ giải thích rõ với sư phụ chuyện giữa chúng ta! - Trên mặt Hạ Tích Sương tràn đầy vẻ cầu khẩn.

Thấy vậy, Trần Trầm nhẹ nhàng vén tóc nàng, hôn nhẹ lên trán, sau đó nhìn nàng thật sâu, mới mỉm cười nói:

- Ta hiểu được, đi đi!

Hạ Tích Sương khẽ gật đầu, ánh mắt trở nên vô cùng kiên định, sau đó hướng phương xa bay đi.

...

Nhìn theo phương hướng nàng rời đi, trong lòng Trần Trầm tràn đầy xem thường đối với vị Hạo Nhiên Kiếm Tông Thánh nữ kia.

Rõ ràng là âm thầm nhìn lên ngay trên đỉnh đầu, lại còn hành động từ nhà mình chạy xa như thế.

Lúc này Tích Sương nói thật cho hắn biết, chỉ sợ đến khi gặp Hạo Nhiên Kiếm Tông Thánh nữ khó tránh khỏi bị mắng một trận.

Cái gì chó má Thánh nữ, thực đức phải thứ tốt! Ta nhỏ vào!

Thầm mắng vài câu, Trần Trầm liếc nhìn lệnh bài đưa tin trong nháy mắt.

Chu Nhân Long cũng đang mắng hắn máu chó lâm đầu.

- Trương Thần! Tiểu tử nhà ngươi chạy đi đâu? Ta còn nói với tên Độc Giao kia rằng hôm nay không giết được hắn ta liền mang họ hắn. Giờ hắn chạy mất rồi, ngươi nói ta phải làm sao hả?

- Việc này là ngươi cam đoan với ta đấy, về sau ngươi cùng họ với i hắn!

- Mau mau quay về, có chuyện quan trọng cần thương lượng.

...

Đọc đến đây, Trần Trầm có chút bất đắc dĩ, sau khi chào hỏi người i Thiên Vân Tông một lượt, hắn liền hướng Ma môn bay đi.

Hiện tại tốc độ phi hành của hắn đã vượt ngoài dự đoán, muốn về đến Ma môn cũng không tốn bao nhiêu thời gian. Trong vòng một ngày, hắn dư sức quay về Ma môn xử lý vài chuyện linh tinh.

Chưa đến một canh giờ, Trần Trầm đã về đến tổng bộ Ma môn.

Bên trong tổng bộ, tất cả các môn chủ phân bộ đều tề tụ, ngoài ra, hết thầy cao thủ nổi danh Ma môn cũng tập kết ở đây.

Chu Nhân Long ngồi ở vị trí môn chủ, thần sắc thập phần ngưng trọng.

Nhìn thấy một màn như vậy, thần sắc Trần Trầm thoáng cái cũng trở nên ngưng trọng.

Mình mới đi có một buổi, rốt cuộc Ma môn đã xảy ra chuyện gì? Đáng để phải nghiêm túc như thế?

- Sư huynh, rượu của người!

Thấy Trần Trầm trở về, Viên Kinh Thiên hấp tấp chạy tới, đưa cho hắn một ly rượu vẫn còn bốc hơi nóng.

Cứ như rượu này chưa từng lạnh qua vậy.

Thấy vậy, Trần Trầm hết sức vui mừng, một hơi uống cạn, sau đó hỏi:

- Trong lúc ta ra ngoài đã xảy ra chuyện gì? Sao sắc mặt môn chủ khó coi như vậy?

Nghe hỏi, Viên Kinh Thiên vậy mà lại lộ vẻ khinh thường, thấp giọng nói:

- Quý mới biết hấn chạm dây nào, hờ chút là thần thần bí bí, hoảng hoảng hốt hốt, không có một chút khí độ của môn chủ, ta thấy hấn nên sớm thoái vị, để sư huynh ngài làm môn chủ thì hơn...

Phanh!

Viên Kinh Thiên còn chưa nói hết lời, một cỗ lực cực lớn đã gián

g xuống người hắn, trực tiếp đánh hắn văng vào tường.

Thấy vậy, đám người chung quanh không nhịn được run rẩy.

Hôm nay môn chủ giận không nhẹ nha!

Thấy mọi người đã hoàn toàn yên tĩnh, lúc này, Chu Nhân Long mới quét mắt một lượt, lạnh giọng nói:

- Ta vừa mới nghe Yêu tộc đi ngang qua nói Thánh tử Trần Trầm đánh bại không ít thiên kiêu Yêu tộc trước sơn môn Thiên Vân Tông, thực lực thậm chí vượt qua Nguyên Anh đỉnh phong Cửu Vĩ Thiên Hồ, đối với việc này, các người có suy nghĩ thế nào?

- Cái gì? So với Nguyên Anh đỉnh phong còn mạnh hơn? Hắn tiến bộ nhanh vậy sao?

- Đây chẳng phải có thể lập tức vượt qua môn chủ rồi sao?

Thấy mọi người lộ vẻ khiếp sợ, Chu Nhân Long lại thản nhiên nói:

- Không chỉ như thế, tên Trần Trầm kia còn nhận Hạo Nhiên Kiếm Tông thượng sư là đạo侶, ta thấy Thiên Vân Tông quật khởi đã là thế bất khả kháng rồi!

- Không thể nào! Trần Trầm kia dù có lợi hại, cũng không phải đồ đệ của sư huynh! Sư huynh là thiên hạ vô địch!

Bị khảm trong tường, Viên Kinh Thiên chặt vật chui ra, thần sắc vô cùng phẫn nộ quát.

Hắn không chịu được người khác ở trước mặt hắn tán dương tên Trần Trầm kia!

Phanh!

Thế nhưng hắn còn chưa nói hết lời, lại một tiếng nổ vang, kè đó cả người Viên Kinh Thiên lần thứ hai khảm vào tường.

- Hình như môn chủ rất có ý kiến với Kinh Thiên nha...

- Còn không phải? Cũng không biết hắn đã làm nên chuyện gì khiến người người oán trách...

Nghe đến đó, Trần Trầm nhin không được nhú mày.

Đám Yêu Tộc kia lắm chuyện vậy à?

Việc này mới phát sinh không bao lâu, vậy mà đã truyền đến Ma môn rồi?

Không đợi hắn phát biểu ý kiến, Độc bộ môn chủ đã đứng dậy, cưỡi “khắc khắc”, nói:

- Môn chủ, chúng ta không cần tự xem nhẹ mình, ngày đó, thiếu môn chủ dùng sức một người đánh bại mấy tên Nguyên Anh Yêu tu, kỳ thực, thực lực tuyệt đối không yếu hơn so với Trần Trầm.

- Đúng vậy, huống chi bản mạng chi bảo của thiếu môn chủ là do ta tự tay chế tạo đấy, phẩm chất thứ kia... Khục khục! - Môn chủ Khí bộ cũng phụ họa.

Chuyện về Vạn Hóa Thần Phong thật ra cũng chỉ có vài người trong Ma môn biết rõ, cho nên lời hắn nói thập phần khó hiểu.

Nghe vậy, hết thấy chúng tu sĩ Ma môn đều vô thức nhìn về phía Trần Trầm, trong mắt tràn đầy tự hào.

Cho dù Thiên Vân Tông có Trần Trầm thì đã như thế nào? Bọn họ cũng có thiếu môn chủ nha!

- Môn chủ, hay là để thiếu môn chủ đi khiêu chiến Trần Trầm một phen? Hào hào dương danh Ma môn?

Môn chủ Yêu Nhân bộ đề nghị.

Đề nghị này lập tức được mọi người tán thành.

- Chủ ý này rất hay!

- Luyện Thể nhất mạch của Ma môn ta vạn phát bất xâm! Trần Trầm cũng không phải đối thủ của thiếu môn chủ!

- Thật tốt quá! Ta đợi ngày này đã lâu rồi! - Viên Kinh Thiên lại cười ra, không để ý đến tro bụi trên mặt, cực kỳ hưng phấn hô lên.

Nghe vậy, Trần Trầm á khẩu không biết nói gì.

Bảo hấn đi khiêu chiến chính mình, cái này bảo hấn làm kiểu gì đây? Chẳng lẽ biến ra cái phân thân?

Không đợi hấn nói ra một phen nào là lấy đại nghiệp Nhân tộc làm trọng các kiểu, Chu Nhân Long đột nhiên cười hắc hắc.

- Ta đương nhiên biết thực lực Trương Thần, chỉ sợ cũng không thua Nguyên Anh đỉnh phong, thật ra, ta vẫn luôn hiếu kỳ một chuyện.

- Chuyện gì?

Đám cường giả Ma môn hai mặt nhìn nhau.

Chu Nhân Long ngồi ngay ngắn lại, nhìn về phía Trần Trầm, thập phần chân thành nói:

- Nguyên Anh sơ kỳ liền có thể đánh bại Nguyên Anh đỉnh phong, thiên kiêu bực này vốn cực hiếm thấy, vì sao trong cảnh nội hai

cái tiểu quốc lại có thể đồng thời xuất hiện hai tên?

- Còn nữa, trước kia ta vẫn luôn không nhớ rõ Thiên Vân Tông, vì sao Vô Tâm Tông vừa bị diệt, cái tông môn này lại không ngừng phát triển, trở thành lãnh tụ Đại Tấn?

- Trương Thần, ngươi có thể thay ta giải thích nghi hoặc không?

Nói đến đây, Chu Nhân Long dừng lại một lát, sau đó ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, gấn từng chữ một:

- Hoặc là... Ta hẳn nên gọi ngươi là... Trần Trầm?

Lời này vừa ra, trong nháy mắt, đại diện Ma môn lặng ngắt như tờ, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Chương 189: Thiếu Môn Chủ

Chương này hơi dài nên 30TLT nha pà kon -_-

- Môn chủ, lời này của ngươi là có ý gì? - Tim Trần Trầm đập thình thịch, bất quá ánh mắt vẫn vô cùng bình tĩnh.

Nghe vậy, những người khác trong Ma môn cũng nhao nhao phản ứng, đưa ra nghi vấn.

- Môn chủ, sao ngươi lại gọi thiếu môn chủ là Trần Trầm? Hai nư

óc tuy nhỏ, nhưng thiên hạ to lớn, không thiếu chuyện lạ. Trong hai ai nước xuất hiện hai vị thiên kiêu cũng không phải không có khả năng.

- Đúng vậy, môn chủ, nếu ta nhớ không lầm, thời điểm thiếu môn chủ đến Ma môn ta, tên Trần Trầm kia vẫn còn xuất hiện ở Thiên Vân Tông...

Phía sau lưng Chu Nhân Long, Chu Sơn cũng nhin không được lên tiếng.

Nghe vậy, Chu Nhân Long vẫn tiếp tục cười, chỉ có điều nụ cười tràn đầy mỉa mai.

- Ngoại trừ lần đó thì sao? Cũng tỷ như hôm nay, Trương Thần đột nhiên rời đi, bên kia, Trần Trầm liền xuất hiện, liền tiếp đánh bại thiên kiêu Yêu tộc.

- Truy cứu xa hơn trước đó, Trần Trầm xuất hiện ở tiền tuyến, Trần Trầm liền biến mất vô tung.

- Ha ha, thế gian có trùng hợp, thế nhưng quá nhiều trùng hợp, thì đó không còn là trùng hợp, mà là có người tận lực bày bố.

- Người cũng không nghĩ thử xem, nếu như Trần Trầm có thể thay hình đổi dạng tiến nhập Ma môn ta, chẳng lẽ hẳn không thể tìm một người khác giả mạo chính mình sao?

- Ta hỏi người, ngày đó người nhìn thấy Trần Trầm, có từng cùng hắn xuất thủ? Tương mạo có thể giả, nhưng thủ đoạn lại rất khó làm giả được.

Nghe vậy, đám người Ma môn nhao nhao nhìn về phía Trần Trầm, ánh mắt lộ vẻ chờ mong, hi vọng hẳn có thể đưa ra một lời giải thích hợp lý.

- Chu Nhân Long này... Cũng không ngốc! Chỉ lộ một chút sơ hở đã bị hắn nhìn ra. Hắn đã sinh lòng nghi ngờ, chỉ sợ ta muốn giấu giếm cũng không thể. - Trần Trầm thở dài.

Một Nguyên Thần cảnh cường giả hoài nghi ngươi, hơn nữa còn nghiêm túc điều tra ngươi, lúc đó, dù ngươi có muốn che giấu cũng khó mà giấu được. Điểm ấy Trần Trầm vẫn hiểu rõ.

Chỉ là không biết sau khi đoán ra thân phận của hắn, Chu Nhân Long sẽ có dự định thế nào?

Là tự mình ra tay? Hay đuổi cổ hắn hỏi Ma môn?

- Môn chủ! Ngươi nói láo!

Viên Kinh Thiên nhảy dựng lên, trên khuôn mặt “phổ thông” tràn ngập lửa giận.

- Sư huynh dùng mệnh cứu ta mấy lần, Trần Trầm kia đánh cho thức hải ta sụp đổ! Nếu sư huynh thật sự là Trần Trầm, hắn sẽ đối tốt với ta như vậy sao? Nếu sư huynh đúng thật là Trần Trầm, ta đã sớm chết rồi!

- Làm càn! Viên Kinh Thiên, ta thấy ngươi chán sống rồi!

Chu Nhân Long giận tím mặt, tốt xấu gì hắn cũng là môn chủ Ma môn, vậy mà Viên Kinh Thiên lại đứng trước mặt mọi người chỉ vào mặt nói hắn nói láo, sao lại có thể như vậy được?!

- Môn chủ! Ta biết ngươi ghen ghét tài hoa của sư huynh! Sư huynh đánh tan Vô Tâm Tông, đại địch của Ma môn ta, hôm nay còn loại bỏ nguy cơ của Đại Chu, ngươi sợ hắn công cao chấn chủ, đoạt vị trí của ngươi!

- Môn chủ, không phải ta nói ngươi, ngươi cũng quá mức đố kỵ nhân tài đi! Nếu ngươi thật sự suy nghĩ vì Ma môn, thì sẽ không ngh

ĩ mấy thứ cong cong vẹo vẹo này, hãm hại sư huynh!

Viên Kinh Thiên tức giận hô, một bộ thấy chết không sờn.

Nghe được lời hấn nói, thần sắc đám người Ma môn cũng lộ vẻ quái dị... bởi vì... Thật sự có loại khả năng này.

Dù sao môn chủ cũng bị nhốt lâu như vậy, tâm lý có chút bất ổn cũng là chuyện rất bình thường.

Chu Nhân Long thiếu chút bị Viên Kinh Thiên chọc cho tức thỏ huyết, phóng thích uy áp khủng bố, trực tiếp áp Viên Kinh Thiên xuống đất, không thể động đậy.

- Tiểu tử ngươi nếu còn dám hồ ngôn loạn ngữ! Đừng trách ta giết ngươi!

Viên Kinh Thiên bị đè xuống đất, thế nhưng miệng vẫn lớn tiếng kêu gào.

- Chu Nhân Long đồ kị ngươi tài, môn chủ như vậy không đáng để chúng ta theo, chư vị, chúng ta làm phản đi! Để sư huynh làm môn chủ! Một cái Nguyên Thần cảnh mà thôi, chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể giết hắn!

Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Trần Trầm nhin không được gò má co giật.

Trong lòng sinh ra một tia cảm giác áy náy.

Tên đàn này... Thật sự bị hắn hố không nhẹ!

Lúc này, Chu Nhân Long đứng bật dậy, môn chủ tọa vị dưới thân trực tiếp bị chấn thành bột mịn, hướng về phía Viên Kinh Thiên rí t lên:

- Viên Kinh Thiên! Nếu Trương Thần dám đưa mặt cho ta kiểm tra cẩn thận, và nếu ta không phát hiện bất kỳ mảnh khóc nào, ta đây nguyện ý thoái vị! Để Trương Thần trở thành môn chủ Ma môn!

Nghe vậy, Viên Kinh Thiên cũng không tiếp tục vùng vằng, đối với Trần Trầm cười thảm, nói:

- Sư huynh, người đề lão tặc này kiểm tra một chút đi, từ nay về sau, người chính là môn chủ Ma môn ta!

Lúc này, tất cả cao thủ Ma môn có mặt trong đại điện cũng nhìn về phía Trần Trầm.

Thế gian đúng thật có không ít dịch dung thuật lợi hại, nhưng nếu để Nguyên Thần cảnh cường giả kiểm tra cẩn thận vẫn không nhìn ra bất luận mảnh khóc nào, cái này... Gần như không có.

Cho nên thiếu môn chủ chỉ cần để môn chủ kiểm tra một phen, khi đó, hết thảy chân tướng sẽ rõ.

- Hệ thống, trong phạm vi trăm mét, có ai sinh sát ý với ta không?

“Không có.”

Nghe được đáp án này, Trần Trầm hít sâu một hơi, chậm rãi bước ra từ đám người, sau đó tháo mặt nạ bằng đồng xanh xuống, để lộ một khuôn mặt siêu soái.

Thấy vậy, Chu Nhân Long đang định kiểm tra, nhưng Trần Trầm lại thấp giọng nói:

- Môn chủ, không cần.

Dứt lời, Trần Trầm xoa mặt một vòng, lộ ra chân dung.

Nhìn thấy tướng mạo của hắn, trong mắt Chu Nhân Long bạo phá

t tinh quang, bắt quá, hấn lại không lên tiếng.

Những cường giả Ma môn khác đương nhiên cũng nhìn thấy khuôn mặt kia, có bao nhiêu khiếp sợ có thể nghĩ, ngay cả mấy tên ngày thường mặt than cũng bởi vì khiếp sợ là nét mặt vắn vẹo.

Trong nháy mắt, toàn bộ đại điện trở nên yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng hoàn toàn biến mất.

Ai có thể ngờ thiếu môn chủ Ma môn bọn họ lại thật sự là Thánh tử Thiên Vân Tông Trần Trầm!

- Môn chủ, sao ngươi không kiểm tra, chột dạ rồi hả...

Nằm rạp trên mặt đất, Viên Kinh Thiên vẫn nhìn Chu Nhân Long, lấy hấn ta không có động tác kế tiếp, hấn còn đang định trào phúng, nhưng chợt nhận ra bầu không khí dường như có chút không đúng, lúc này, Viên Kinh Thiên mới ngẩng đầu nhìn về phía Trần Trầm.

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt kia, ánh mắt của hấn thoáng cái đờ rã.

Trong mắt có vô vàn cảm xúc.

Có khiếp sợ, có kinh ngạc, có không dám tin, bi thương cùng phẫn nộ, nhưng hơn hết thấy chính là tuyệt vọng.

- Không... Chuyện này không thể nào... Chuyện này tuyệt đối không có khả năng, sư huynh sao lại có thể là Trần Trầm ngày đó gì ết...

Ánh mắt Viên Kinh Thiên đã mất đi tiêu cự, miệng không ngừng lắp bắp.

Cùng lúc đó, trong đầu hấn, hai bóng người khắc sâu trong ấn tượng

ng, một chính một tà bắt đầu từ từ dung hợp, cuối cùng hoàn toàn hòa làm một thể!

- Không!

Viên Kinh Thiên ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng, cuối cùng, hấn cảm thấy đầu óc mình nổ tung, thống khổ vô cùng, không đợi mọi người kịp phản ứng, hai mắt hấn đã tối sầm, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Không chỉ Viên Kinh Thiên khó có thể tiếp nhận, những thiếu môn chủ phân bộ khác cũng nhao nhao cúi đầu, miệng không ngừng lầm bầm, dù sao, giờ phút này trong mắt bọn họ ngoài mờ mịt cũng chỉ có mờ mịt.

- Môn chủ, nếu người đã đoán được thân phận của ta, ta đây cũng không muốn tiếp tục che giấu... Khoảng thời gian ở Ma môn chính là ký ức cả đời Trần Trầm khó quên được.

- Bất quá chuyện này vẫn không che giấu được việc ta đã lừa gạt mọi người.

- Ai bảo ta đến Thiên Vân Tông sớm mấy tháng chứ?

- Tông chủ Thiên Vân Tông, Tiêu Vô Ưu, có ơn tri ngộ với ta, mà trong hai nước, thực lực Thiên Vân Tông không tính là cường đại, ta chỉ có thể ra hạ sách này, vì Thiên Vân Tông mưu cầu đường r

- Hôm nay sự tình bại lộ, môn chủ muốn chém muốn giết, xin mờ i tự nhiên, Trần Trầm ta tuyệt đối không hoàn thủ!

Trần Trầm nghĩa chính ngôn từ, trên mặt thậm chí còn lộ vẻ giải t hoát.

Đó là loại giải thoát sau một thời gian dài linh hồn phải chịu đựng

khảo vấn, cứ như mỗi ngày ở Ma môn hẳn đều trải qua căn rút lư
ong tâm vậy.

Chu Nhân Long thở hổn hển, hiển nhiên đã phẫn nộ đến cực điể
m.

Chúng tu Ma môn không nói một lời, cũng không biết lúc này bạ
n họ đang nghĩ gì.

- Cút! Cút cho ta! Quay về Thiên Vân Tông của ngươi! Ta không
muốn nhìn thấy ngươi một lần nào nữa!

Chu Nhân Long chỉ tay ra cửa, gào lên, toàn bộ uy áp hướng về p
hía Trần Trầm.

Nhưng lại không mảy may rung chuyển được hẳn.

Nhìn bộ dáng phẫn nộ của Chu Nhân Long, trong mắt Trần Trầm
lóe lên một tia cảm động, lẩm bẩm:

- Không ngờ là... Môn chủ lại không giết ta, Trần Trầm ta thực xi
n lỗi Ma môn!

Nói xong lời này, khóe mắt Trần Trầm có hơi ươn ướt, chỉ một bu
ớc liền đi đến trước mặt Chu Nhân Long.

Thấy vậy, Chu Nhân Long vô thức đề cao cảnh giác, cả giận nói:

- Niệm tình ngươi có công với Ma môn ta, ta mới tha ngươi một
mạng, ngươi còn muốn làm gì?

Trần Trầm hai mặt rung rung lấy ra một cái bình nhỏ từ trong túi t
rữ vật, nhỏ giọng nói:

- Môn chủ... Tông chủ Thiên Vân Tông đối với ta có ơn tri ngộ, c
hẳng lẽ ngài không phải? Thời điểm ở tiền tuyến, thời thời khắc k

hắc ta đều nghe ngóng chuyện có liên quan đến xiềng xích đang v
ây khôn ngài...

- Về sau mới biết vật kia lại có thể gây tổn thương Nguyên Thần,
vì vậy ta tốn sức chín trâu hai hổ mới tìm được Tịnh Hồn Thần Tu
yền này, vốn nghĩ giúp ngài chữa thương, không ngờ ngài lại sớm
ngày thoát khôn, không cần đến thứ này.

- Hôm nay ta phải đi, thứ này đương nhiên nên giao cho ngài thì t
ốt hơn. Trong lúc hai tộc đại chiến, có thứ này tại thân, có lẽ ngài
sẽ có thêm một chút lực lượng...

- Môn chủ, bảo trọng!

Dứt lời, Trần Trầm xoa xoa khoeo mắt, nhét Tịnh Hồn Thần Tuyền
vào tay Chu Nhân Long, cũng không nhìn về mặt hắn, dứt khoát x
oay người rời đi.

Lúc đi đến trước mặt Độc bộ môn chủ, hắn dừng bước.

- Tiền bối... Lúc trước khi ta còn yếu, người từng hộ ta chu toàn,
ân này ta mãi khắc ghi trong lòng. Ta biết ngài yêu thích độc vật,
cho nên vẫn luôn lưu tâm, vốn định từ từ đưa cho ngài, nhưng hô
m nay ta phải đi, thôi thì toàn bộ tặng ngài vậy.

Nói xong, Trần Trầm lại lau nước mắt, bỏ một cái nhẫn trữ vật và
o tay Độc bộ môn chủ.

Cảm nhận được thứ bên trong nhẫn trữ vật, cả người Độc bộ môn
chủ khẽ run lên.

- Tiền bối, bổn mạng chi bảo của ta là do ngài thay ta chế tạo, lúc
trước thậm chí ngài còn muốn trở thành khí linh của nó, cho nên t
a đặc biệt gom góp một ít linh kim không tệ...

- Tiền bối, lúc đầu ở thành thứ 12, ta tận mắt thấy ngài bị Bất Tử

Yêu Hoàng đánh trọng thương, gần đây ta vừa đánh bại Bất Tử Yêu Hoàng, chiếm được vài thứ trên người hắn, hắn là có thể trị tận gốc vết thương của ngài, chỉ là chưa kịp đưa ngài! Xin hãy cất kỹ!

- Tiền bối... Trong trận chiến, khôi lỗi của ngài bị hao tổn nghiêm trọng, chỗ ta...

...

Bất tri bất giác, Trần Trầm đã đi đến bên cạnh không ít người đợi đến khi ra cửa, hắn đã để lại một đống đồ.

Mọi người liếc nhìn đồ vật trong tay, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Những thứ này đều vô cùng quý trọng, thập phần hiếm thấy, nếu như không phải để tâm tìm kiếm, sao có thể có được?

Lúc ở bên ngoài, Trần Trầm vậy mà vẫn luôn nghĩ về bọn họ, chu yện này khiến bọn họ vừa cảm động đến khó chịu.

Đưa xong lễ vật, Trần Trầm bước nhanh hơn, đi đến bên ngoài đại điện, hắn cúi người thật sâu, thi lễ với bảng hiệu Ma môn, sau đó cao giọng nói:

- Trần Trầm ta tuy là người Đại Tấn, nhưng trong khoảng thời gian ở Ma môn, có được lợi ích không nhỏ, có thể cùng chư vị kẻ vai chiến đấu chính hồi ức cả đời ta khó quên.

- Tuy chư vị không nhận ta, nhưng ta đã sớm xem mình là một phần tử Ma môn!

- Môn chủ, các vị tiền bối, các vị sư đệ, cho ta một lần cuối xưng hô mọi người như vậy!

- Nếu ngày sau có gặp khó khăn, không cách nào giải quyết, cứ đến Thiên Vân Tông Đại Tấn tìm ta, nếu nằm trong khả năng, Trần

Trần nhất định chết không chối từ.

Nói xong lời này, Trần Trầm dứt khoát quay đầu, bay lên trời.

Thậm chí, đám người Ma môn thấy rất rõ một đoàn óng ánh trong không khí.

Nhìn theo bóng lưng xa dần kia, mọi người cảm thấy áp lực không thở nổi, mắt thấy bóng lưng sắp biến mất, nội tâm cả đám cũng ngày càng trống rỗng.

Một lát sau, không biết ai gào lên.

- Thiếu môn chủ!

Một tiếng “thiếu môn chủ” vừa ra, tựa như đốt lửa.

Giọng nói, nét cười của Trần Trầm những ngày ở Ma môn không ngừng vụt qua trong đầu bọn họ.

Nhất là thời điểm Bất Tử Yêu Hoàng tiến công thành thứ 12, Trần Trầm xuất hiện, một mình chế trụ Yêu Hoàng, cứu vãn toàn bộ Ma môn, cảnh tượng đó càng khiến bọn họ kích động không thôi.

Có không ít người đương trường khóc rống!

- Thiếu môn chủ! Xin dừng bước!

- Thiếu môn chủ!

...

Trong lúc nhất thời, tiếng hô không ngừng vang lên, chỉ trong nháy mắt, chúng tu sĩ Ma môn đã chạy khỏi đại điện, vọt về phương xa.

Chương 190: Danh Tự Thật Dễ Nghe

- Các vị không cần đưa tiễn, giang hồ lộ viễn, ngày sau còn gặp lại!

Nhìn thấy từng đạo thân ảnh đuổi theo sau lưng, Trần Trâm cao giọng hô.

Dứt lời, tốc độ của hắn lại nhanh thêm vài phần.

- Thiếu môn chủ! Ma môn chúng ta cần ngươi!

- Thiếu môn chủ, ta không quan tâm thân phận của ngươi, chỉ cần ngươi không có ý hại Ma môn, ta liền xem ngươi là thiếu môn chủ!

- Nếu không phải ngươi, ta đã sớm chết, thiếu môn chủ, ngươi đối với chúng ta thế nào, chúng ta có thể cảm nhận được!

...

Thế nhưng, bất kể đám người Ma môn có kêu la thế nào, Trần Trâm lại càng bay càng xa.

Thấy một màn như vậy, cả đám không khỏi bàng hoàng.

Thiếu môn chủ không phải diễn trò, hắn là muốn đi thật, chuyện này khiến tất cả đều đau lòng, chỉ cảm thấy bầu trời chợt phủ đầy mây đen.

Tựa như Ma môn sắp bước vào thời kì tăm tối.

...

Trong đại điện Ma môn, Chu Sơn nhìn Chu Nhân Long, muốn nói lại thôi.

Về phần Viên Kinh Thiên, hắn vẫn còn đang nằm trên mặt đất run rẩy.

Chu Nhân Long liếc nhìn Tịnh Hồn Thần Tuyền trong tay, ánh mắt chớp chớp bất định, tựa như trong lòng đang đấu tranh kịch liệt, cuối cùng, hắn cắn răng, thầm mắng một tiếng “Móa nó”, sau đó biến mất ngay tại chỗ.

...

Một lát sau.

Trần Trầm lại về đến Ma môn, cùng mọi người hai mặt nhìn nhau, đều thấy được “óng ánh” trong mắt đối phương.

- Tiền bối, ngươi để ta đi thôi! Ta không còn mặt mũi đối mặt với mọi người!

Chu Nhân Long đứng một bên, lạnh lùng nói:

- Trần Trầm, tiểu tử ngươi học xong công pháp Ma môn ta, giờ lại muốn chạy? Nào có dễ như vậy!

Trần Trầm á khẩu.

Không phải ngươi bảo ta rút à? Ta đi rồi ngươi còn không vui?

Tuy là trong lòng nghĩ vậy, nhưng trên mặt hắn vẫn lộ vẻ hổ thẹn,

sau đó, hồ then thoáng cái biến thành ngoan lệ.

- Tiền bối, đã như vậy, ta đây tự phé tu vi!

Dứt lời, Trần Trầm còn chưa kịp động thủ, đã bị một đám người ù a đến ngăn lại.

Môn chủ Yêu Nhân bộ nhìn về phía Chu Nhân Long:

- Môn chủ, thiếu môn chủ là Thánh tử Thiên Vân Tông, chuyện này đối với chúng ta vốn là hi sự mà, như vậy chẳng phải chúng ta không tốt một binh một tốt đã có được Đại Tấn sao?

Những người khác nghe vậy cũng nhao nhao phụ họa, cảm thấy lời này rất có đạo lý.

- Đúng vậy, thiếu môn chủ đã sớm thống nhất hai nước, hoàn thành tâm nguyện Ma môn ta!

- Đúng rồi, cái này gọi là trăm sông đổ về một biển! Ta chỉ biết là thiếu môn chủ nhà mình sắp trở thành lãnh tụ tương lai của Thiên Vân Tông!

Nghe một đám nhao nhao lý luận, khóe mắt Chu Nhân Long nhìn không được co giật, đầu đám thủ hạ này của hắn đều bị cửa kẹp hết rồi hả?!

Cái này phải là Thiên Vân Tông không tốn một binh một tốt có được Ma môn mới đúng!?

Không phải nhận ít đồ thôi sao? Làm gì mà nguyên cả cái môn đều lệch ra ngoài hết rồi?

Âm thầm mắng một tiếng ngu xuẩn, sau đó, hắn cất Tịnh Hồn Thần Tuyền vào nhẫn trữ vật, rồi nói:

- Trần Trầm, nếu không phải hiện tại đang là đại chiến hai tộc, ta nhất định sẽ một tát đập chết ngươi!

- Nhưng hôm nay, ngoại tộc xâm lấn, cừu hận giữa hai nước trước có thể để xuống.

- Ta hỏi ngươi, ngươi có phải đệ tử Luyện Thể nhất mạch của Ma môn ta hay không?

- Đương nhiên phải! Trong lòng ta, Luyện Khí cùng Luyện Thể đều quan trọng như nhau, bằng không ta cũng sẽ không tu luyện đến Nguyên Anh kỳ.

Trần Trầm trịnh trọng nói.

- Vậy thì Đại Chu cùng Đại Tấn, ngươi cảm thấy bên nào nặng bên nào nhẹ? - Chu Nhân Long lại hỏi.

- Vô luận là Đại Chu hay Đại Tấn, trong mắt ta đều là đồng bào Nhân tộc! Mắt thấy con dân Đại Chu chịu khổ, lòng ta cũng đau như dao cắt!

Nhìn thấy vẻ mặt chân thành của Trần Trầm, Chu Nhân Long thở dài.

Tiểu tử này đúng thật là... Không chê vào đâu được.

Trong lòng hắn giờ phút này cũng có một âm thanh đang không ngừng nói giúp hắn ta.

Thật ra, trải qua trận chiến lần trước, quan hệ hai nước đã hòa hoãn hơn rất nhiều. Trần Trầm có thể không cần quay trở về, thế nhưng hết lần này đến lần khác hắn vẫn quay về, không chỉ trở về, còn thay Đại Chu giải quyết nguy cơ trước mắt.

Mấy ngày trước, hắn muốn tặng vị trí môn chủ cho tiểu tử này, th

ế nhưng hấn ta quyết cự tuyệt.

Bất kể trên phương diện nào, tiểu tử này đều hết lòng quan tâm giúp đỡ Ma môn.

Hấn còn cương làm gì?

Huống chi, Trần Trầm cũng chỉ là bá nhập Thiên Vân Tông sớm hơn mấy tháng mà thôi, ngàn năm sau, hấn trở thành đại năng, mấy tháng tính là gì?

Chỉ cần Ma môn đối tốt với hấn một chút, nói không chừng, tương lai hấn cũng sẽ vứt bỏ Thiên Vân Tông mà thôi.

Nghĩ đến đây, Chu Nhân Long thản nhiên nói:

- Trần Trầm, nhưng chuyện khác ta có thể bỏ qua, nhưng duy nhất không chấp nhận được chính là người coi thường đầu óc của Ma môn ta.

- Chuyện này quá thực là vô cùng nhục nhã!

- Nhưng hiện tại người lên vào Ma môn cũng là hành động bất đắc dĩ, vậy nên ta cho người một cơ hội chuộc tội.

- Không biết hai tộc đại chiến còn kéo dài bao lâu, nếu người có thể hỗ trợ trong trận chiến này bảo toàn Ma môn cùng Đại Chu, ta nhất định sẽ bỏ qua chuyện cũ.

Nghe đến đây, Trần Trầm xem như hoàn toàn yên lòng, nghiêm túc nói:

- Tiền bối, chuyện này không cần ngài nói, ta cũng sẽ làm.

- Trong mắt ta, Ma môn chính là ngôi nhà thứ hai của ta, Đại Chu chính là cố hương thứ hai!

- A, người gọi ta tiên bói?

- Đệ tử bái kiến môn chủ!

- Ha ha ha!

...

Thấy một màn như vậy, đám người Ma môn đều thở phào nhẹ nhõm.

Tuy trong lòng vẫn còn hơi không tự nhiên, nhưng kết quả cũng không phải không thể tiếp nhận.

Trần Trầm lại tiếp tục đeo cái mặt nạ bằng đồng xanh kia lên.

Nhìn thấy mặt nạ quen thuộc, cảm giác mất tự nhiên trong lòng chúng tu sĩ Ma môn cũng dần dần biến mất, cứ như hết thủy hỏa từ ng xảy ra.

Đương nhiên, phần lớn là do tác dụng tự thôi miên mình mà thôi.

Lúc này, Chu Nhân Long đã thôi cười, ánh mắt cũng trở nên thâm thúy hơn.

- Trần Trầm, ta nghe nói người tìm được một đạo lữ. Đạo lữ của người đương nhiên là thiếu môn chủ phụ nhân của Ma môn ta, Ma môn sao có thể thiếu cấp bậc lễ nghĩa, thứ này người nhận lấy, xem như là lễ gặp mặt của ta gửi cho nàng.

Vừa nói, Chu Nhân Long vừa lấy một khối ngọc bội có phong cách cổ xưa từ trong nhẫn trữ vật ra, giao cho Trần Trầm.

Tuy trên mặt tỏ vẻ không quan tâm, nhưng trong lòng hẳn lại đang rỉ máu.

Ngọc bội kia vốn là truyền thừa của tiền môn chủ, trong đó ẩn chứa huyết khí chi lực cường đại của mấy đời môn chủ, mang theo bên người có thể tránh vận rủi, còn có thể tăng cường thể chất.

Tiểu tử Trần Trầm này giàu đến chảy mỡ, hắn cũng chỉ có thể ra tay từ chỗ đạo lữ hắn mà thôi.

Những môn chủ khác thấy vậy cũng bừng tỉnh đại ngộ, nhao nhao lấy ra lễ gặp mặt, không bao lâu sau, trong tay Trần Trầm đã ôm một đống đồ lớn, toàn bộ đều là lễ vật cho Hạ Tích Sương.

Tuy mấy thứ này đối với hắn không tính là trân quý, nhưng với chúng nhân Ma môn đã là vật phẩm cực kỳ quý trọng.

Thấy vậy, Trần Trầm cũng không biết nói gì cho phải.

Nhìn ánh mắt tràn đầy chân thành của đám tà ma ngoại đạo có hình thù kỳ quái trước mắt, hắn có cảm giác nghèn nghẹn.

Trần Trầm đương nhiên biết rõ đám người này đang suy nghĩ gì...

Bọn họ đưa cho hắn không phải là lễ gặp mặt, mà là tín nhiệm.

Dù cho hắn là người Đại Tấn, dù lúc trước hắn đã lừa gạt bọn họ, nhưng cuối cùng, bọn họ vẫn lựa chọn tin tưởng hắn.

Tự cổ thâm tình lưu bất trụ, duy hữu sáo lộ đắc nhân tâm.

(*) Tự cổ thâm tình lưu bất trụ, duy hữu sáo lộ đắc nhân tâm: Ý nói đến việc chân tình chưa hẳn đã có thể lay động lòng người, chỉ có hiểu được nhân tính, biết đánh vào trọng điểm mới có thể lấy được lòng người khác. Tuy nhiên ta thấy câu này nó mang nghĩa tiêu cực nhiều quá, chỉ giải thích ý nghĩa thôi, còn việc đúng hay sai xin không bàn.

Nhưng ngoại trừ câu này, vẫn còn một câu khác, đó là: Tinh thành sở chí, kim thạch vi khai.

(*) Tinh thành sở chí, kim thạch vi khai (Tâm hết mực chân thành có thể khiến vàng đá mở ra) - Hậu Hán Thư - Quảng Lăng Tư vương kinh truyện.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm trầm mặc hồi lâu, cuối cùng, hắn thu hồi những vật kia vào nhẫn trữ vật, sau đó chỉ tay lên trời, thề rằng:

- Chư vị! Trần Trầm ta xin phát thệ! Như Ma môn không phụ ta, cớ gì đòi ta nhất định không phụ Ma môn! Nếu vi phạm lời thề, xin cớ gì ta thần hình câu diệt, trọn đời bất nhập luân hồi!

Nghe vậy, mọi người Ma môn cảm động không thôi, thế nhưng bọn họ lại không phải dân trí thức gì, chỉ có thể hô vài tiếng “thiếu môn chủ” để biểu đạt nội tâm kích động của mình.

Đúng lúc này.

Viên Kinh Thiên đang nằm trên đất đột nhiên ngồi dậy, dọa cho đám người xung quanh sợ hãi kêu lên.

Mọi người nhìn bộ dạng ngơ ngác của Viên Kinh Thiên, trong mắt tràn đầy đồng tình.

Chuyện thiếu môn chủ là Trần Trầm, người tổn thương sâu nhất chính là hắn.

Ai có thể ngờ người mình kính yêu nhất cùng người mình hận nhất lại cùng một người?

Nếu chuyện này phát sinh trên người bọn họ, e là bọn họ cũng sẽ mất trí như hắn.

Thấy vậy, Đông Phương Đãng ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vai Viên K

ình Thiên, nói:

- Kinh Thiên, nhân sinh vốn chính là vô thường, nghĩ thoáng một chút, người nhất định phải kiên cường.

Thiếu môn chủ Huyền bộ cũng nhin không được an ủi:

- Đúng vậy, Kinh Thiên, nhân sinh không có bước ngoặt nào là không vượt qua được, có lẽ đây chính là khảo nghiệm mà thượng thiên dành cho người.

Nghe vậy, Viên Kinh Thiên càng tỏ ra hoang mang, trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

- Các người đang nói gì? Sư huynh đâu? Sư huynh của ta đâu?

Thấy vậy, mọi người đều nhìn về phía Trần Trầm.

Bất đắc dĩ, Trần Trầm đành phải xoay người nâng hấn dậy.

Nhìn thấy cái mặt nạ quen thuộc kia, Viên Kinh Thiên tựa như nhìn thấy tâm phúc, nhảy dựng lên.

- Sư huynh, vừa nãy ta mơ thấy ác mộng, làm ta sợ muốn chết! Bất đắc dĩ quá ta đã quên mất nội dung là gì rồi, đúng rồi, môn chủ làm sao có người sao? Ta nhớ là hẳn tìm thấy khuyết điểm gì của người...

- Không có! - Trần Trầm lắc đầu.

Viên Kinh Thiên vỗ vỗ đầu, có chút bất đắc dĩ nói:

- Sao môn chủ lại gây phiền toái cho người? Ta sao lại quên mất rồi? Đúng rồi, sư huynh, tên người là gì, dường như ta cũng quên mất, cơn ác mộng kia quả thực rất cổ quái!

- Trần Trầm... - Trần Trầm đáp.

Nghe được cái tên này, Viên Kinh Thiên bưng tỉnh đại ngộ:

- Đúng đúng! Ta nói sao mình lại có ấn tượng sâu đậm với cái tên này như vậy? Hóa ra là tên của sư huynh!

- Trần Trầm... Ừm, danh tự thật dễ nghe!

Chương 191: Trầm Sương

Nghe vậy, đám người nhìn nhau không nói gì, trong mắt ngoại trừ đồng tình cũng chỉ có đồng tình.

Qua một lúc lâu sau, Huyền bộ môn chủ mới nói:

- Có thể là cơ chế tự bảo vệ của đại não.

- Đúng vậy, đối với hắn chưa hẳn là chuyện xấu.

- Hắn còn nhỏ, không đáng phải gánh chịu quá nhiều bất hạnh, như vậy cũng tốt.

Không ít người thấp giọng phụ họa.

- Sao các người lại dùng ánh mắt như vậy nhìn ta? Cứ như ta là kẻ ngu vậy hả? Có chuyện gì xảy ra?

Viên Kinh Thiên trầm mặc quét mắt nhìn mọi người, ngữ khí có chút không cam lòng.

- Không có gì, không có gì, hắc hắc!

- Thấy người trưởng thành, chúng ta đều vui mừng.

Mọi người đầu lắc đầu cười, trong khoảnh khắc, bầu không khí trở nên vô cùng hài hòa.

...

Nửa ngày sau.

Trần Trâm quay về Đại Tấn.

Từ nay về sau không cần dùng mặt nạ gặp người, với hắn mà nói cũng là một loại giải thoát.

Mặt nạ có thể mang nhất thời, nhưng không thể mang cả đời, sớm một chút để người Ma môn biết rõ thân phận của hắn, cũng coi như giảm bớt thương tổn.

Hôm nay, Ma môn đã tiếp nhận thân phận của hắn, điều đó nói rõ hắn cũng có lực ảnh hưởng tại Đại Chu.

Hơn nữa, hắn là Thánh tử Thiên Vân Tông, người mạnh nhất Đại Tấn, trong hai nước, còn có thể cùng hắn tranh phong?

Mang theo khí phách như vậy, Trần Trâm quay về Thiên Vân Tông.

Lại chờ thêm một buổi, cuối cùng, Hạ Tích Sương cũng đúng hạn quay lại.

Nhìn thần sắc phức tạp của nàng, nội tâm Trần Trâm không khỏi tỏ hờ dãi, xem ra Hạ Tích Sương cùng sư phụ thương lượng cũng không được mười phần như ý.

- Trần Trầm, sư môn lo lắng ảnh hưởng đến tu luyện của ta, cho nên không cho phép ta tiếp tục nán lại Đại Tấn.

Câu nói đầu tiên của Hạ Tích Sương khiến tim Trần Trầm đập mạnh một cái, tuy trong lòng khổ sở, nhưng trên mặt hắn vẫn cố nặn ra tươi cười.

- Bất quá, sư môn cũng không có ý ngăn cản ta cùng người kết làm đạo侶.

Hạ Tích Sương bổ sung thêm một câu.

Nghe đến đây, nội tâm Trần Trầm mới thoáng buông lỏng.

Nhìn thấy sắc mặt Trần Trầm đổi rồi lại đổi, Hạ Tích Sương mỉm cười, sau đó chủ động tựa vào ngực hắn, nhẹ giọng nỉ non.

- Trần Trầm, tu chân giả vốn là có nhiều thân bất do kỷ.

- Hạ Tích Sương ta là đạo侶 của người, nhưng cũng là đệ tử Hạo Nhiên Kiếm Tông.

- Từ nhỏ ta đã tu hành ở Hạo Nhiên Kiếm Tông, vì bồi dưỡng ta, tông môn đã trút xuống đại lượng tài nguyên, sư phụ cùng mấy vị sư thái kỳ thác kỳ vọng vào ta, vì lẽ đó, bọn họ đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết nuôi dạy ta.

- Ta biết, bản thân chính là lớn lên trong ánh mắt ghen ghét hâm mộ của đồng môn.

- Nếu như hiện tại ta làm trái lệnh sư môn, những... đồng môn kia sẽ nhìn ta thế nào? Ta còn mặt mũi gì để đối mặt với sư phụ cùng các sư thái?

- Nhất là tại thời điểm hai tộc đại chiến, trách nhiệm của ta càng l

ón, người có thể hiểu cho ta không?

- Có thể! - Trần Trầm nhẹ giọng đáp.

Thế gian này rất hiếm có vụ đầu tư nào không đòi kết quả, hướng chi là tông môn đệ nhất Nhân tộc.

Tài nguyên mà người hưởng dụng nhiều hơn người khác, vì lẽ đó, tránh nhiệm mà người gánh vác càng phải trọng đại hơn người khác.

- Vậy sau này chúng ta làm sao vậy giờ? - Trần Trầm nhìn nữ tử trong ngực, âu sầu hỏi.

Nghe hắn nói thế, Hạ Tích Sương thoáng cái trở nên tỉnh táo lại, nhìn thẳng vào Trần Trầm, cười nói:

- Sư phụ nói chỉ cần ta và người đều bước vào Nguyên Thần cảnh, đến lúc đó, tùy chúng ta quyết định.

Nhìn thấy nhiệt tình tu luyện nồng đậm trong mắt Hạ Tích Sương, Trần Trầm khẽ thở dài.

Phương thức xử lý kiểu này cũng không khác là bao so với gia trưởng ở kiếp trước.

- Chỉ cần con thi được ... điểm thì nghỉ hè có thể chơi game.

- Các con chỉ cần thi đậu đại học, ta liền cho phép các con yêu nhau.

Không thể không nói, loại phương pháp này tuy đơn giản thô bạo, nhưng lại vô cùng hữu hiệu.

- Ta hiểu được, là Nguyên Thần cảnh thôi, cũng không bao lâu, trói lại là người, tu vi chớ để ta bắt kịp, rồi lại bắt ta khổ sở chờ đợi

mấy cái thập niên. - Trần Trầm trêu ghẹo.

Nguyên Thần cảnh là thứ gì? Hấn mới tu luyện một năm thôi đã đạt đến Nguyên Anh rồi đấy!

Nguyên Thần cảnh có khó hơn nữa cùng chỉ một năm là cùng, kh ông thể nhiều hơn.

Nghe Trần Trầm nói, Hạ Tích Sương mỉm cười, tràn đầy tự tin.

- Trần Trầm, ngươi yên tâm, trong vòng ba năm, ta tất bước vào Nguyên Thần cảnh.

Trần Trầm mỉm cười không đáp.

- Ba năm, đoán chừng ta đã có thực lực cướp người từ tay Hạo Nh iên Kiếm Tông rồi, đến lúc đó, người không bước vào Nguyên Th àn cảnh cũng chẳng sao. - Thầm nghĩ đến đây, Trần Trầm liền lấy mấy thứ trong nhẫn trữ vật ra giao cho Hạ Tích Sương, đây đều là lễ vật của người trong Ma môn.

- Tích Sương, thân phận của ta ở Ma môn đã bị bại lộ, bất quá, ng ười Ma môn cũng không làm khó ta, trái lại bọn họ còn đưa người một đồng lễ vật, đều là mấy thứ đồ chơi nhỏ kỳ quái, tuy giá trị k hông cao, nhưng đó đều là tâm ý của mọi người.

Nhìn thấy những vật kia, Hạ Tích Sương vô cùng vui sướng.

Có thể được người ngoài tán thành cùng chúc phúc, nàng cảm thấ y rất hạnh phúc.

Đồng thời, lại càng thêm bội phục vị đạo lữ này của mình.

Người ta đi làm gian tế, có ai không cẩn thận từng li từng tí, lỡ nh ư bại lộ, bị lột da rút gân đã là nhẹ,

Đạo lý của này thì ngược lại, bại lộ thân phận chẳng khác nào trò đùa, người ta lại còn đưa cho một đồng lễ vật.

Thế gian nào có chuyện vô lý như vậy?

Hắn là bởi gần đèn thì sáng, gần mực thì đen, đám người Ma môn kia cũng đều trở thành chính nhân quân tử rồi sao?

Nghĩ đến đây, Hạ Tích Sương càng thêm yêu thích Trần Trầm, đồ ng thời, trong lòng nàng cũng càng luyến tiếc nhiều hơn.

Tựa trong ngực Trần Trầm một lúc, sau đó, nàng lấy ra một tấm lệnh bài, giao cho hắn.

- Đây là sự phụ tá giao cho ngươi, có lệnh bài này, ngươi chính là khách khanh chấp sự của Hạo Nhiên Kiếm Tông ta, về sau nếu có người làm khó dễ ngươi, ngươi chỉ cần đưa lệnh bài ra là được.

- Ở Nhân tộc, bài diện của Hạo Nhiên Kiếm Tông ta là dễ dùng nhất đấy!

Trần Trầm mỉm cười tiếp nhận lệnh bài, xem như Hạo Nhiên Kiếm Tông đối xử với nữ tử như hắn cũng không tệ, đã như vậy, ngày sau không cướp người nữa, có thể thương lượng liền thương lượng.

- Trần Trầm, ngươi dẫn ta đi gặp phụ mẫu của ngươi đi.

Một lúc sau, Hạ Tích Sương đột nhiên lấy dũng khí nói.

Nghe vậy, Trần Trầm cảm động không thôi, hắn biết rõ nàng là muốn cho hắn thấy rõ quyết tâm.

- Được!

Đáp lại một tiếng, Trần Trầm liền mang Hạ Tích Sương bay về ph

ía một đỉnh núi của Thiên Vân Tông.

Không bao lâu sau, cả hai hạ xuống trước một tòa đại trạch.

Hôm nay, toàn bộ Thạch Đầu thôn đều đã dời lên ngọn núi này, đ
ối với hoàn cảnh sống mới, chúng thôn dân đều tỏ vẻ thỏa mãn, c
hỉ có một số ít người lớn tuổi nhin không được nhớ về cố hương.

Trong đại trạch, phụ mẫu Trần Trầm đang hàn huyên cùng phụ m
ẫu Trương Kỵ.

Nhìn thấy vẻ mặt u buồn của hai vị này, rõ ràng là đang vô cùng l
o lắng cho tình huống của Trương Kỵ ở Thất Sát Ma Đạo.

Dù sao nghe danh tự Thất Sát Ma Đạo cũng có chút dọa người.

Thấy Trần Trầm dặt tay một vị tiên nữ tiến đến, Trần Trầm thoáng
cái lên tinh thần, khẽ nói:

- Trần Trầm, đây là...?

- Đạo lữ của ta, dân gian gọi là vị hôn thê. - Trần Trầm dứt khoát
đáp.

Tần Nhu cùng Trần Sơn hai mặt nhìn nhau, đều thấy được khiếp s
ợ trong mắt đối phương.

Mấy tháng trước bọn họ từng bá kiến nữ tử này, lúc đó, hai người
chỉ cảm thấy kinh ngạc.

Nghĩ thầm nữ tử như vậy nếu có thể trở thành tức phụ nhà mình t
hì tốt rồi, không ngờ là mong ước lại trở thành sự thật.

Chuyện này khiến họ vô cùng vui sướng, trong lúc nhất thời khôn
g biết nên làm thế nào.

Trái lại, phụ mẫu Trương Kỳ bên cạnh đã lên tiếng chúc mừng.

- Chúc mừng muội muội! Không thể không nói vẫn là Trần Trầm có bản lĩnh, tiểu tử nhà ta không biết lúc nào mới mang được tức phụ về đây!

Mẫu thân Trương Kỳ liếc nhìn Hạ Tích Sương, càng xem càng vừ a mắt, hâm mộ không thôi.

Phụ thân Trương Kỳ là kẻ mẫn phu, không giỏi nói chuyện, lúc này liền vỗ đùi cái “bộp”, nói:

- Ai! Cô nương nhà ta lúc trước còn có ý với Trần Trầm kia mà, may mà bị tiểu tử Trương Kỳ ngăn cản, cái này thực là... Chênh lệch quá xa. Đúng là tiểu tử Trương Kỳ có tầm nhìn!

Nghe nói thế, trong mắt Hạ Tích Sương thoáng lóe lên tia sắc bén, bất quá nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Sau đó, nàng hành lễ với phụ mẫu Trần Trầm, xem như hoàn toàn đồng ý với lời của hắn.

Lúc nói đến chuyện rời đi, Tần Nhu bóp cổ tay thờ dài, trái lại, Trần Sơn chân thành nói:

- Hải tử, người an tâm quay về tông môn, trên đường đến Thiên Vân Tông, ta nhìn thấy có không ít đại thành hoang phế, thi thể nằm rải rác.

- Nói thật, những kẻ phạm phụ tặc tử như chúng ta dù có muốn vì Nhân tộc xuất lực cũng không có được bản sự này, chỉ có thể dựa vào những... tiên nhân các người.

- Về phần tiểu tử Trần Trầm này, người cứ yên tâm, nếu như hắn dám trêu hoa gheo nguyệt, ta nhất định sẽ từ hắn.

Trần Trầm á khẩu, rớt cuộc đang nói đến chuyện gì vậy hả?

Vậy mà Hạ Tích Sương lại gạt đầu vô cùng nhiệt tình.

...

Đợi hai người xuống núi, Hạ Tích Sương cũng đến lúc rời đi.

Trước khi đi, nàng đột nhiên nói:

- Trần Trầm, ta đã đưa Thiên Khuyết Thần Kim cho sư phụ mang về tông, nàng nói sẽ tìm đại sư luyện khí trong tông chế tạo cho ta một thanh kiếm mới.

- Vậy thì quá tốt rồi! - Trần Trầm cười nói.

- Ta đã nghĩ kĩ danh tự cho thanh kiếm này, gọi là Trầm Sương, n gười thấy thế nào?

- Tên rất hay! - Trần Trầm cười càng thêm chân thành, kiếm này mang theo tên hai người bọn họ, hàm ý trong đó, không cần nói h ắn cũng rõ.

- Trần Trầm, hiện tại, toàn bộ Hạo Nhiên Kiếm Tông đã biết ta có đạo lỗ, nếu như ta rời đi, nghe được người dây dưa cùng ai...

Nói đến đây, Hạ Tích Sương tiến tới gần Trần Trầm, nói khẽ:

- Vậy thì lần sau gặp lại, ta nhất định sẽ dùng Trầm Sương đâm n gười.

Nghe vậy, tươi cười trên mặt Trần Trầm thoáng cứng đờ.

Không đợi hấn kịp bày tỏ nỗi lòng, Hạ Tích Sương đã bất ngờ hô n lên má hấn một cái, sau đó xoay người bỏ chạy.

- Trần Trầm, người hảo hảo tu luyện! Ta cũng không muốn chờ n
gười mười năm, tám năm!

Nhìn theo bóng lưng xa dần, Trần Trầm sờ sờ má, nhếch mép cười
i, lâm bầm:

- Xem như thành gia lập nghiệp rồi, phải cố gắng phấn đấu thôi...
Rồi sẽ có một ngày, ta đứng ở đỉnh cao, thoát khỏi hết thảy ràng b
uộc của thế gian.

Chương 192: Thanh Danh Lan Xa

Hạ Tích Sương đi rồi, Trần Trầm thiền muện suốt mấy ngà
y, sau đó tập trung vào tu hành, đồng thời, hắn cũng bắt đầu lên k
ế hoạch làm thế nào để tăng cường thực lực hai nước.

Sở dĩ Đại Tấn cùng Đại Chu nhỏ yếu, nguyên nhân chủ yếu là do
vị trí địa lý có vấn đề.

So với lãnh thổ của Tứ đại quốc Nhân tộc, mức độ linh khí tại đây
kém một mảng lớn.

Theo như lời Chu Nhân Long, đó là bởi vì Hỏa Diệm sơn mạch n
găn chặn đại địa linh mạch, mới khiến cho linh khí trong lãnh thổ
lượng quốc cực kỳ mỏng manh.

Vì lẽ đó, muốn có được linh khí nồng đậm như Đại Hạ, trừ phi dậ
p tất Hỏa Diệm sơn mạch.

Chuyện này nói dễ hơn làm! Nghe đồn Hỏa Diệm sơn mạch vốn là do Chu Tước vẫn lạc mà thành, cũng có lời đồn Hỏa Diệm sơn là thần hỏa từ thương giới rơi xuống hình thành.

Nói tóm lại, muốn diệt Hỏa Diệm sơn mạch kéo dài vạn dặm, bần g vào thực lực tu sĩ giới này thì không cách nào làm được.

- Nếu có thứ như Quạt ba tiêu thì tốt rồi! - Trần Trầm thở dài, tuy nhiên, hấn cũng không nhụt chí.

Không diệt được Hỏa Diệm sơn mạch, hấn có thể lui một bước cả u việc khác, chẳng phải Hạo Nhiên Kiếm Tông xây dựng trên khô sơn sao?

Nơi đó linh khí vẫn nồng đậm đến cực điểm.

Cho nên bằng vào nhân lực cũng có thể kiến tạo động thiên phúc địa đỉnh cao.

Theo như kế hoạch của hấn, tốt nhất là thành lập một nơi chuyên t u luyện ở giao giới hai nước, linh khí ở đó nhất định phải đạt đến cấp bậc của Hạo Nhiên Kiếm Tông.

Về sau, tu sĩ hai nước sẽ tu luyện tại đó.

Lại nói, hấn nắm giữ động thiên phúc địa, cũng có nghĩa là nắm g iữ quyền lực tuyệt đối, đến lúc đó, có làm tông chủ hay không là m tông chủ, kỳ thật không còn trọng yếu.

Nói không chừng sau này sẽ sinh ra tông môn mới, mà hấn chính là một đời lão tổ...

- Cũng không biết muốn kiến tạo một cái động thiên phúc địa như vậy cần tốn hao bao nhiêu nữa! - Đột nhiên, Trần Trầm lại có cảm giác mình nghèo rồi.

Nếu phát triển một mình, thân gia của hắn đương nhiên dư xài, nhưng muốn phát triển một đại tông môn, quả thật có chút giật gấu v á vai, nghèo rớt mồng tơi.

Tài nguyên thì còn đỡ.

Hắn có thể dùng hệ thống ra ngoài truy tung, vẫn tìm được một ít.

Thiếu thốn nhất chính là nhân tài.

Hắn cũng không thể trông cậy vào tên gốc như Viên Kinh Thiên giúp mình phát triển tông môn được!?

- Ta quả thật là vì tiền đồ hai nước mà nát ruột nát gan, không biết có ai hiểu được cho ta?

Nghĩ đi nghĩ lại, Trần Trầm đột nhiên cảm thấy xót xa cho thân mình.

...

Một đoạn thời gian ngắn sau đó, ban ngày Trần Trầm tu luyện, đến đêm lại bay vòng quanh mấy lượt.

Chỉ trong vòng một tháng, danh sơn đại xuyên trong lãnh thổ lưỡng quốc đều có bóng dáng vờn quanh của hắn, đồng thời, nhân trữ vật của hắn cũng càng ngày càng phong phú.

Phụ cận biên cảnh lưỡng quốc, không biết từ khi nào bỗng có một tòa đại sơn lẳng lẳng quật khởi, thời thời khắc khắc có không ít tu sĩ hai nước xuất hiện, kiến tạo kiến trúc, bố trí đại lượng tụ linh trận pháp.

...

Lưỡng quốc chi ngoại.

Thông qua đám Yêu tộc kia, danh tiếng Trần Trầm ngày một lan xa.

Tiên Thiên Linh Thể, đạo lữ Hạ Tích Sương, tu sĩ Nhân tộc đánh bại Cửu Vĩ Thiên Hồ nhất tộc Hồ Bạch,...

Mấy thứ này đều là biệt hiệu của Trần Trầm.

Thời gian dần qua, từ một tên vô danh tiểu tốt, Trần Trầm từ từ có chút danh tiếng, tuy chưa thấy rõ chân nhân, nhưng trong lãnh thổ tất cả các đại quốc, cái tên này bắt đầu được lưu tâm.

Tây Cương, trên một cái chiến trường nào đó.

Một gã thiên kiêu Nhân tộc nhìn tin tức trong tay, cả người nhin không được run lên.

Lão giả bên cạnh vội vã đỡ lấy hắn.

- Hạ Tích Sương vậy mà có đạo lữ rồi... Không! Ta muốn đi diệt tên kia!

Ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng, thiên kiêu Nhân tộc xoay người định phi về một hướng, nhưng còn chưa kịp bay lên đã bị lão giả bên cạnh đè xuống.

- Trần Trầm kia cũng là thiên kiêu Nhân tộc, trong đại chiến không thể vọng động can qua cùng đồng tộc! Thiếu chủ, xin hãy nén bi thương!

Nghe vậy, thiên kiêu Nhân tộc nọ khóc rống lên, bộ dạng vô cùng chán nản.

Một màn như vậy phát sinh ở rất nhiều nơi, trong vòng một đêm, Trần Trầm gây ra thù hận vô số.

...

Cũng ở Tây Cương.

Một nam hồ tuần tú đang ôm ấp hai cái nữ yêu bên cạnh, nghe tin, hấn đực mặt ra.

- Sao tên thiên kiêu Nhân tộc nào cũng thích giẫm lên Cửu Vĩ Thi ên Hồ nhất tộc ta để nổi danh vậy hả? Móa nó, cái này khác nào x em thường tộc ta không yêu! Thật sự là đáng giận!

Tuy ngoài miệng kêu gào mắng chửi, thế nhưng nam hồ kia lại nhếch mép cười.

Lão hồ ly bên cạnh thấy vậy, nhin không được co giật cơ mặt.

Lão bà của đại nhân vừa chết không lâu, cảm giác vui sướng còn chưa qua đi, thế nên mặc dù nghe tin xấu, hấn cũng vẫn khoái trá như thường.

- Đại nhân, ta cảm thấy nên cho tên Trần Trầm kia một bài học, dù sao hấn phé căn cơ đại nhân Hồ Bạch, Hồ đại nhân muốn bước vào Nguyên Thần chỉ sợ phải tiêu hao thêm năm mươi năm nữa.

- À, lãnh thổ lương quốc kia là do người nào chịu trách nhiệm? - Nam hồ chẳng chút để tâm hỏi.

- Là nữ nhi của ngài, Hồ Tiên Nhi, từ nhỏ nàng đã lớn lên ở đó, tư ong đối quen thuộc, ngài cũng đã lệnh cho lão nô chiếu cố nàng n hiều hơn, vì thế ta liền đề nghị Yêu Đình để nàng phụ trách mảnh đất kia.

Lão hồ ly cung kính nói.

- Là tiểu nha đầu kia sao, quả thật là ta có lỗi với nàng. Mà thôi, n

gươi phải thêm cho nàng một ít nhân thủ, thuận tiện cho nàng thêm chút vốn, để nàng tìm cơ hội giáo huấn tên Trần Trâm kia một chút.

- Lão nô tuân mệnh!

Nghe vậy, lão hồ ly cung kính đáp, sau đó nhanh chân lui xuống, đợi sau khi xoay người, trong mắt hắn thoáng lóe lên một tia kích động.

- Tiểu thư, ân tình của phu nhân, lão nô không dám quên, đáng tiếc, lão nô chỉ có thể giúp ngươi bấy nhiêu thôi.

...

Mà ở Bắc Cương.

Trong một tòa cung điện nào đó.

Một lão giả có vẻ ngoài tiêu tụy, đôi con ngươi vẫn đục đang nhìn về phía trước, ánh mắt không hề có tiêu cự.

- Sư tôn...

Nhìn bộ dạng này của hắn, đệ tử bên cạnh nhìn không được ân cần hô lên một tiếng.

- Khương Sơ, đệ đệ Khương Nhiên của ngươi đâu rồi? Gọi hắn tới!

Nghe thấy cái tên “Khương Nhiên” này, trong mắt Khương Sơ lóe lên tia bi thống, trầm giọng đáp:

- Sư tôn, Khương Nhiên đến Đại Chu, thay sư tôn xử lý chuyện kia, sau đó... sau đó không còn về nữa. Ta đoán... E rằng hắn đã gặp phải chuyện bất trắc.

- Chuyên bắt trặc? Thật đáng tiếc, đúng rồi, vật giấy ở biên cảnh Đại Hạ kia thế nào rồi?

- Sau khi Yêu tộc xâm lấn, đã mất tích. - Khương Sơ bắt đắ dĩ nó i.

Nghe vậy, vẫn đực trong mắt lão giả thoáng cái biến mắt, lạnh lùng nói:

- Đã như vậy, cũng xem như dễ tính, chuẩn bị thêm cho ta mấy cỗ thân thể, đại nạn của vi sư sắp đến, hiện tại ta cũng chỉ có thể cố gắng mỗi ngày thôi.

Nghe nói thế, Khương Sơ thở dài.

Sư tôn chính là thừa tướng Đại Hạ, tu vi Nguyên Thần cảnh đỉnh cao, trăm năm không thể đột phát đến cảnh giới Luyện Hư, bắt đắ dĩ phải nghiên cứu tà đạo, ý đồ thông qua tà đạo cường hành tiến vào Luyện Hư cảnh.

Có ai ngờ biến cố liên tiếp xảy ra, mấy cỗ Âm Sát Thi Khôi vất vả lắm mới luyện thành đều bị hủy, mà sư tôn cũng bị lực lượng tà đạo phản phệ, thân thể cơ hồ bước đến bờ vực tiêu vong.

Hiện tại chỉ có thể tìm một cỗ thân thể mới để thay thế, cường hà nh đoạt xá, mượn đó trọng sinh.

Mà nhắc đến thân thể, Khương Sơ đột nhiên nghĩ đến một cái tên vừa nổi lên ở Nhân tộc.

- Sư tôn, tộc ta lại xuất hiện một cái Tiên Thiên Linh Thể, Tiên Thiên Linh Thể này cũng không phải xuất thân từ tứ đại tông môn, mà hẳn là Đại Tấn chi nhân. Đại Tấn chính là chư hầu quốc do Vô Tâm Tông đứng đầu, cho nên... Có lẽ hẳn cũng không có bối cảnh lợi hại gì...

- A? Tiên Thiên Linh Thể, là thật sao? - Vốn dĩ, cơ thể còn đang còng xuống, thoáng cái, lão giả lập tức ngồi thẳng dậy, bởi vì kích động mà trong mắt bắn ra hào quang.

- Tin tức do Yêu tộc truyền ra, hẳn là thật.

- Người mang theo ám vệ đi tra thử, đừng gây ra động tĩnh quá lớn.

- Vâng!

...

Ở Đại Tấn xa xôi, lúc này, Trần Trầm vẫn còn đang cố gắng tu luyện, không biết bên ngoài có không ý người đã đánh chủ ý vào hắn.

Trong một tháng này, sơn môn mới xây cũng đã dần có khí sắc, xem ra qua nửa tháng nữa sẽ kiến tạo hoàn tất.

Đến lúc đó, đoán chừng linh thạch trên người hắn cũng sẽ tiêu hao sạch sẽ.

Tuy là linh thạch chỉ chiếm một phần nhỏ thân gia của hắn, nhưng vẫn khiến hắn có cảm giác không an toàn.

Trên người mang theo Hệ thống truy tung, nếu hắn cứ nán ná ở nơi nhỏ bé này, đối với hệ thống chính là một loại lãng phí.

Đây cũng là nguyên do khiến hắn động ý niệm rời khỏi lưỡng quốc, cho nên vài ngày trước, hắn bắt đầu lưu ý tin tức ngoại giới.

- Sư huynh, đây là tin từ Đông Cương truyền tới, có lẽ sẽ hữu dụng đối với người!

Lúc này, Viên Kinh Thiên từ phía sau hiện ra, đặt một phần bạch t

hư trước mặt Trần Trầm.

Tiếp nhận bạch thư, Trần Trầm không khỏi nhướn mày.

Đây là công văn chiêu mộ tu sĩ của Ngọc Đỉnh đan tông Đông Cương.

Ngọc Đỉnh đan tông thân là một trong Tứ đại tông môn, trên phương diện luyện đan đứng hàng nhất lưu, nhưng lại khiếm khuyết về chiến lược, chính vì thế dưới trướng có rất nhiều tông môn phụ thuộc.

Hiện tại là đại chiến hai tộc, chỉ sợ những tông môn phụ thuộc này không đủ dùng, cho nên mới ra sách lược chiêu mộ binh lính.

- Ngọc Đỉnh đan tông...

Trần Trầm hít sâu một hơi, chợt nhớ đến thời điểm thủ vệ trường thành, trong cứ điểm có một ít đan dược đề thăng tu vi.

- Nếu có thể tìm được mấy vị Luyện Đan Sư về thì tốt rồi...

Nghĩ đi nghĩ lại, Trần Trầm đột nhiên nở nụ cười.

- Kinh Thiên, đi với ta một chuyến đến Đông Cương.

Nghe vậy, mắt Viên Kinh Thiên sáng lên, cũng nhếch mép cười theo, chỉ có điều nụ cười của hắn mười phần hèn mọn bảy phần.

Chương 193: Hay Để Ta Thử Xem?

Đông Cương, là vùng đất nằm sâu trong lãnh thổ Nhân Tộc, ít giáp ranh với Yêu Tộc, cũng là nơi yên ổn, hòa bình nhất.

Ngoài ra, Đông Cương cũng là danh sơn đại xuyên, động thiên phước địa đứng hàng bậc nhất, linh khí cực kỳ nồng nặc.

Nam Cương cực nóng, nhiều đầm lầy, độc trùng; Bắc Cương thì là một vùng hoang mạc rộng lớn; Tây Cương giáp ranh với lãnh thổ Yêu Tộc.

Chỉ có Đông Cương vẫn luôn là một mảnh yên vui, ngoài bình nguyên, chính là núi cao sông lớn, phong cảnh tú lệ khỏi phải bàn, tu sĩ cùng phàm nhân cũng vô cùng thân thiện.

Có thể nói đây là cương vực phát triển, giàu có và đông đúc nhất Nhân Tộc.

“Vạn Niên Nhân Tham +2”

“Linh chi +3”

“Linh thạch +999”

...

Còn chưa bước vào phạm vi Ngọc Đỉnh Đan Tông, Trần Trầm đã có cảm giác sắp bước không nổi nữa rồi.

Bởi vì đoạn đường này thật sự có quá nhiều thiên tài địa bảo, “là m việc” ở Đông Cương một ngày gần như bằng một tháng làm việc ở hai nước.

- Sư huynh, hay là chúng ta dời tông đến Đông Cương đi, nơi này thật sự quá tốt!

Viên Kinh Thiên dõi mắt nhìn đàn chim bay ngang qua, hiển nhiên, đã hoàn toàn bị thoát khỏi cơn ác mộng của mình.

Không có “ám ảnh tuổi thơ”, thoát nhìn hẳn trở nên lạc quan hơn rất nhiều.

- Ô vàng ô bạc cũng không bằng ổ chó nhà mình, người thì biết cái gì? Người có thể mang theo con dân Đại Chu cùng Đại Tấn đến đây hết được à?

Hơn nữa, một núi không thể có hai hồ, Đông Cương là địa bàn của Ngọc Đỉnh Đan Tông, để gì chứa chúng ta?

Trần Trầm vừa nói vừa ném một cây linh dược vào nhẵn trữ vật.

Trước kia hẳn chưa bao giờ thu linh dược từ vạn năm trở xuống, giờ thì cỡ ngàn năm cũng phải “cố” mà lấy.

Ai bảo hẳn còn cả một cái tông môn phải phát triển đây này?

- Sư huynh, người nghĩ nhiều rồi, chúng ta quá lắm cũng chỉ là khỉ con, Ngọc Đỉnh Đan Tông hẳn sẽ cho đấy. - Viên Kinh Thiên nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Trần Trầm mặt già đỏ lên, sau đó vỗ mạnh lên vai Viên Kinh Thiên một cái, mắng:

- Sao người nói nhiều quá vậy hả? Người có chí cầu tiến một chút được không? Bây giờ không phải lão hồ, sau này thì sao?

Viên Kinh Thiên tự biết bản thân đuối lý, cúi đầu, không nói gì thêm nữa.

Hai người một đường phi hành, thẳng tiến Ngọc Đỉnh Đan Tông. Bay thêm ba ngày, rốt cuộc cũng đến một thành trì phụ cận Ngọc

Đình Đan Tông sơn môn.

Tòa thành này có diện tích tương đương thủ đô Đại Tấn, danh xưng Ngọc Đình thành, là thành trì tiếng tăm lừng lẫy Nhân tộc.

Cũng không phải bởi vì nó quá mức hùng vĩ, mà là do việc làm ăn buôn bán trong nội thành cực kỳ phát triển.

Hơn một ngàn năm trước, trong tòa thành này, Ngọc Đình Đan Tông mở hơn trăm tòa dược điểm trực thuộc tông môn, buôn bán đủ loại đan dược cho Ngọc Đình Đan Tông luyện chế, từ Luyện Khí kỳ cho đến Nguyên Thần kỳ, cái gì cũng có.

Bởi vì có những dược điểm này, cho nên mỗi ngày có rất nhiều tu sĩ cùng các thế lực từ bốn phương tám hướng tụ về đây tìm mua đan dược.

Dần dần, những ngành khác trong Ngọc Đình thành cũng theo đó mà phát triển nhanh chóng.

Sau một ngàn năm, nơi đây đã trở thành thành thị buôn bán lớn nhất Nhân Tộc.

Trong thành không có khu dân cư, cũng không có phủ đệ của tu sĩ, tất cả đều là phố buôn bán, tổng số cửa hàng ở đây đã vượt qua mười vạn, có lời đồn rằng ở trong thành bán thì chó cũng có thể làm giàu được đấy.

Bởi vì lưu lượng người trong thành quả thực quá lớn, mà càng nhiều người thì kì nhân dị tộc đương nhiên cũng không hiếm.

- Là thiên đường của kẻ có tiền như ta nha...

Nhìn hàng loạt cửa hàng với những dày bàn bày đầy các loại tài nguyên, Trần Trâm thì thào tự nói.

Về phân Viên Kinh Thiên, hai mắt hắn đã không cách nào dời đi được, hận không thể trộm một phen cho đã tay.

Nhìn thấy bộ dạng của tên ngọc bên cạnh, Trần Trầm nhíu mày, nói:

- Đừng nghĩ trộm đồ, người nha ta, nếu trộm chẳng phải mất mặt lấm sao. Đừng trách sư huynh không nhắc nhở người, Ngọc Đỉnh t hành này là ngọc hồ tàng long không đáy, nếu người động tay động chân bị người bắt được, chỉ sợ ta cũng không cứu được người.

- Đã hiểu, đã hiểu! - Viên Kinh Thiên gật đầu lia lịa, một bộ nhu t huận.

Một lát sau, hai người đã đi đến trung tâm Ngọc Đỉnh thành.

Nơi đây bày một cái lò đan to tổ bố, xung quanh nó có không ít tu sĩ vận thanh y, trước ngực thêu hoa văn hình lò đan.

Thấy một màn như vậy, Trần Trầm biết mình đã đến đúng nơi.

Ngọc Đỉnh Đan Tông tuyển mộ tu sĩ ngoại viện, cũng chính là chiêu mộ binh lính.

Bất quá, trước lò đan có hai đội ngũ đang đứng, ngoại trừ chiêu mộ tu sĩ ngoại viện, dường như Ngọc Đỉnh Đan Tông còn đang tuyển chọn đồ đệ.

Trần Trầm không nghĩ nhiều, cứ thế đứng vào hàng ngũ chiêu mộ tu sĩ ngoại viện.

Hắn không định bái nhập Ngọc Đỉnh Đan Tông, luyện đan là công việc rất mệt mỏi, nào có nhẹ nhàng thoải mái như tu luyện, hắn không rãnh và cũng không có hứng thú.

Huống chi, hắn đã bái nhập Thiên Vân Tông, rồi còn bái vào Ma

môn, giờ nếu lại thêm một cái Ngọc Đỉnh Đan Tông nữa, vậy hóa chẳng phải làm đầy tớ ba họ à? Khác gì Lữ Bố?

Đời ta chính nhân quân tử, khinh thường kiêu đó.

Viên Kinh Thiên đương nhiên xếp ngay sau Trần Trầm, sư huynh đi đâu, hẳn liền đi đó.

Đi ra ngoài thế này, không có sư huynh ra mặt, hẳn thật sự có hơi sợ.

Đội ngũ hai bên đều thật dài, chỉ riêng phía Trần Trầm đã có gần trăm người, phía còn lại còn nhiều hơn... Chỉ sợ đã vượt qua 200.

Bất quá, tu vi của đội ngũ bên kia quá kém, thậm chí còn có Luyện Khí kỳ.

Mà bên phía chiêu mộ tu sĩ ngoại viện, yếu nhất cũng là tu sĩ Kim Đan.

- Hơn trăm vị Kim Đan cùng Nguyên Anh... Chỉ riêng đội ngũ này, thực lực đã có thể so với toàn bộ Đại Tấn rồi...

Nhìn một hàng dài tu sĩ với đủ loại phục sức, Trần Trầm thậm chí cảm thán.

Cái này chỉ mới là chốc lát thôi đấy, có trời mới biết sau đợt chiêu mộ này, Ngọc Đỉnh Đan Tông có thể triệu tập tổng cộng bao nhiêu tu sĩ?

Tông môn giàu nhất Nhân Tộc thật sự khủng bố nha!

...

Chờ đợi độ khoảng một canh giờ.

Rốt cuộc cũng đến phiên Trần Trầm, tiếp đãi hẳn là một vị tiểu cô nương khoảng chừng mười bốn, mười lăm tuổi, xem ra... tu vi rất thấp, bởi vì bận việc quá lâu, cho nên lúc này trên mặt nàng thắm đầy mồ hôi.

Bình thường, tu sĩ đạt đến Trúc Cơ kỳ, trừ phi gặp phải hoàn cảnh đặc thù, bằng không thì giữa ban ngày ban mặt, làm gì chảy nhiều mồ hôi như thế?

- Tính danh? - Tiểu cô nương một thân thanh y, cầm giấy bút, trên khuôn mặt non nớt tràn đầy nghiêm túc.

- Trần Trầm. - Trần Trầm dứt khoát đáp, hẳn không tin đây đây mà còn có người có thể nhận ra mình.

Sự thật đúng như hẳn nghĩ, nghe thấy cái tên này, tiểu cô nương kia cũng không có phản ứng gì đặc biệt.

- Tu vi?

- Kết Đan hậu kỳ. - Trần Trầm lựa chọn che giấu tu vi, dưới gầm trời này, Trần Trầm nhỏ yếu hẳn là có rất nhiều, nhưng Trần Trầm cường đại thì chỉ có một.

Hẳn vẫn có chút sợ bị người nhận ra, dù sao mục đích hẳn đến đây chính là dụ dỗ Luyện Đan sư nhà người ta mà.

- Lai lịch?

- Tu sĩ tiểu quốc, lưu vong đến đây.

Lời này Trần Trầm học được từ những người đi trước đây!

- Ừm, đây chính là lệnh bài Ngọc Đỉnh Đan Tông ta, có được lệnh bài có thể dùng thi thể Yêu Tộc đổi được các loại đan dược với giá ổn định ở tất cả các dược điểm trong Ngọc Đỉnh thành... Ồ, k

hông đúng!

Tiểu cô nương kia đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trần Trâm.

Trần Trâm biến sắc.

Chẳng lẽ hắn nổi danh dữ vậy sao trời? Ở chỗ này mà cũng có người nhận ra?

Không đợi hắn kịp nghĩ biện pháp ứng đối, tiểu cô nương đột nhiên đứng lên, bước đến bên cạnh hắn, ngửi loạn khắp người hắn một phen, cái mũi nhỏ nhắn kia sắp dán lên người hắn luôn rồi.

Nhất là lúc ngửi lên đến cổ, Trần Trâm nổi da gà một trận.

Cái này! Quá mức tùy tiện! Nam nữ thụ thụ bất thân! Ban ngày ban mặt sao có thể thế được!

Nghĩ đến đây, Trần Trâm lui về sau mấy bước, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Cô nương, ta đã có đạo lữ, xin hãy tự trọng!

Tiểu cô nương lộ vẻ ngây thơ, không chút để tâm hỏi:

- Trần Trâm, trên người người có mùi hương thiên tài địa bảo nồng nặc, loại hương khí này ngoại trừ Luyện Đan Sư quanh năm luyện đan ra, có rất ít người có được, có phải người cũng luyện đan không?

Nghe vậy, Trần Trâm bừng tỉnh đại ngộ, lắc đầu nói:

- Không phải, bất quá, ta xuất thân từ y đạo thế gia, quanh năm tiếp xúc với các loại linh dược, ngày thương trị bệnh cứu người khó tránh ném thử một vài linh dược, cho nên trên người mới có mùi

hương như thế.

Nghe hắn nói, Viên Kinh Thiên sau lưng càng thêm kính nể.

Không ngờ sư huynh vậy mà lại xuất thân từ y đạo thế gia, ngay cả hắn cũng không biết việc này.

- Y đạo thế gia, vậy hắn là người rất miễn cảm với linh dược, sao không thử bái nhập Ngọc Đỉnh Đan Tông ta?

Vừa nói, tiểu cô nương vừa lấy ra một nhánh linh thảo.

- Biết cái này không?

- Biết, Tịnh Linh Thảo trăm năm.

Nói xong, Trần Trầm còn thêm bổ sung thêm một câu.

- Loại linh thảo mọc ở ven đường này, ta mới lười nhặt, còn ngại chiếm chỗ nữa đây.

Hai mắt thanh y tiểu cô nương bỗng chốc sáng lên, vội nói:

- Ngay cả năm cũng nhìn ra, xem ra người thật sự có tiếp xúc với linh dược! Hay là người cần nhắc tiếp nhận khảo hạch của tông ta thử xem! Biết đâu sau này có thể trở thành một Luyện Đan Sư cao quý!

- Ta đã có tông môn rồi! - Trần Trầm lộ vẻ nghiêm túc, trực tiếp cự tuyệt.

- Người không phải tu sĩ lưu vong sao? Xem ra tông môn lúc trước cũng đã tiêu vong rồi, yên tâm, nếu người có thể thông qua khảo hạch của Ngọc Đỉnh Đan Tông ta, tông môn cũng sẽ không ghét bỏ người đâu! - Thanh y tiểu cô nương tiếp tục khuyên nhủ.

Nghe vậy, Trần Trầm nhướn mày, vô thức nhìn về phía đám Luyện Đan Sư hiện như cừu con đang bận bịu làm việc đàng xa...

Có chút chột dạ nói:

- Hay để ta thử xem?

Chương 194: Cây Có Mọc Thành Rừng, Gió Vẫn Thổi Bật Rễ

Trên thực tế, Trần Trầm cũng không phải người dễ dao động.

Nhưng trong lúc xếp hàng, hắn phát hiện nếu chỉ là một tu sĩ ngoại viện, căn bản không có cơ hội tiến vào Ngọc Đỉnh đan tông, càng đừng nói đến chuyện tiếp xúc với Luyện Đan Sư. Tối đa cũng chỉ có thể đạt được chút ưu đãi ở mấy cái dược điểm trong thành kia mà thôi.

Cái này đương nhiên không thỏa mãn được nhu cầu của hắn.

Hắn tới Đông Cương là vì cái gì cơ chứ?

Thứ nhất, dĩ nhiên là vì muốn phát huy tác dụng của hệ thống một cách tối đa, truy tung được nhiều tài nguyên hơn.

Thứ hai, hắn còn muốn thuận tiện đào góc tường nhà người ta.

Lại nói, nhân tài về phương diện luyện đan trong lưỡng quốc quả thực quá ít ỏi, một cái thế lực muốn nhanh chóng phát triển, đan d

ược đương nhiên không thể thiếu.

Mà nếu muốn đảm bảo lượng cung ứng ổn định lâu dài, nhất định bản thân phải có được Luyện Đan Sư.

- Vì sự phát triển của lưỡng quốc, ta đây đành ủy thân cầu toàn. Lữ Bố vì lợi ích của mình mà nhận giặc làm cha, tính ra không còn một tính chất.

- Nghiêm khắc mà nói, ta hẳn là tương tự với Điều Thuyền ủy thân cho Đông Trác, cũng là vì đại nghĩa!

Sau khi thăm an ủi mình một câu, thần sắc Trần Trâm thoáng cái trở nên nhập gia tùy tục, cả người lẫn vật đều vô hại.

- Trần Trâm, người ở đây chờ ta một lát! - Thanh y tiểu cô nương chỉ chỉ ra sau lưng, sau đó tiếp tục công việc của mình.

Thấy Trần Trâm đột nhiên thay đổi chủ ý, Viên Kinh Thiên sốt ruột, vội hỏi:

- Tiểu muội muội, ta có thể bái nhập Ngọc Đỉnh Đan Tông không?

Sư huynh muốn đổi chỗ, hẳn đương nhiên không thể rơi lại phía sau được.

- Đây là linh dược gì?

- Cỏ đuôi chó? - Viên Kinh Thiên thử trả lời.

- Cút!

Thanh y tiểu cô nương chỉ tai ra đường lớn, lạnh giọng quát!

Thấy vậy, Trần Trâm vội bước qua, nói:

- Khụ khụ, đây là đệ đệ ta, hấn không bái nhập Ngọc Đình Đan Tông, nhưng có thể theo ta không?

- Đệ đệ của ngươi? - Thanh y tiểu cô nương tỏ vẻ nghi hoặc, khí c hất hai người này chênh lệch không chỉ quăng tám thôi đâu.

- Không sai...

- Không phải thân sinh?

- Ặc... Là biểu đệ... xa... - Trần Trầm thuận miệng đáp.

- Đấy, ta nói mà, hấn lớn lên bình thường như vậy, sao có thể là h uynh đệ với ngươi được.... Mà thôi, ngươi muốn để hấn theo thì c ứ cho hấn theo vậy. - Thanh y tiểu cô nương vung nắm tay nhỏ bé lên, một bộ đầy quyền lực.

Nghe vậy, Viên Kinh Thiên tự ti bước đến sau lưng Trần Trầm, cú i đầu bắt đầu vẽ vòng tròn.

Sự thật một lần nữa chứng minh, sư huynh không phải tồn tại mà hấn có thể với tới.

...

Đợi khoảng nửa canh giờ.

Đội ngũ tiếp thu đệ tử cũng tuyển được đại khái bốn năm mươi ng ười.

Hệt như thanh y tiểu cô nương đã làm, cũng đều là ngẫu nhiên đư a ra một thứ dược liệu, yêu cầu người báo danh phân biệt. Thông t hường, chỉ cần có chút hiểu biết cơ sở liền có thể nhận ra, riêng lo ại dốt đặc cán mai như Viên Kinh Thiên, bị đuổi ra là chuyện đươ ng nhiên.

Thấy số người cũng không còn nhiều, lúc này, thanh y tiểu cô nương mới bàn giao việc cho người khác, sau đó dẫn theo đoàn người đi vào một tòa kiến trúc không lồ bên cạnh đại đình.

Bên trong tòa kiến trúc kia có bày 50 cái bàn lớn, trên bàn bày đầy dược liệu, liếc sơ qua có không dưới hai trăm loại.

Chúng kiến gian phong lớn hết như phòng thi này, Trần Trầm thả m thở phào nhẹ nhõm.

Trên phương diện phân biệt linh dược, hẳn tuyệt đối là người trong nghề.

Đây gọi là quen tay hay việc, bởi vì mỗi ngày hẳn đều tiếp xúc với thiên tài địa bảo, vì để tránh bỏ lỡ thứ tốt, Trần Trầm đã nghiên cứu kỹ quyển sách dày nặng kia của Tiêu Vô Ưu.

Cho nên hầu hết số dược liệu trên bàn hẳn đều có thể nhận biết.

Cái này khiến hẳn càng có thêm tự tin.

Chúng kiến bàn dược liệu kia, đám người xung quanh mỗi người một vẻ, có kẻ khẩn trương, có người hoảng sợ, cũng có một số ít tràn đầy tự tin.

Một lát sau.

Tất cả mọi người đều ngồi xuống chỗ của mình, vừa yên vị, cả đám không hện mà cùng bắt đầu cẩn thận quan sát những dược liệu trên mặt bàn.

Bất kể hôm nay Ngọc Đình Đan Tông đưa ra yêu cầu gì, chỉ cần tưới nước tiên phân biệt được tất cả dược liệu, vậy là chuẩn rồi.

Đang lúc mọi người bận rộn, một nam nhân trung niên vận thanh

bào bước đến, trên khuôn mặt tràn đầy tươi cười ôn hòa.

- Ha ha, chur vị chớ vội, Ngọc Đình Đan Tông ta khảo hạch đâu c
hỉ đơn giản là phân biệt dược liệu.

- Mọi người đều biết, luyện đan chính là phát huy đến tận cùng đư
ợc tính của các loại linh dược thiên tài địa bảo, dung hợp với nha
u, bổ sung lẫn nhau.

- Cho nên muốn khảo nghiệm một người có thiên phú luyện đan h
ay không, quan trọng nhất chính là xem hắn có mẫn cảm với dược
tính của dược liệu hay không.

- Chur vị, trước mặt các ngươi là hai trăm loại dược liệu, kim mộc
thủy hỏa thổ đều có, kính xin hay phân loại chúng dựa theo thuộc
tính, thời hạn là một canh giờ, không giới hạn phương pháp.

Nghe nói thế, 50 người có mặt tại đây đều biến sắc.

Phân biệt dược dược cũng không có nghĩa là am hiểu thuộc tính c
ủa nó. Phải biết, trên thế gian có thiên thiên vạn vạn loại dược liệ
u linh thảo, có thể nhận biết được một phần lớn trong đó đã là khô
ng tậ rồi, sao có thể nghiên cứu hết thấy thuộc tính của chúng?

Nam nhân trung niên không để tâm đến vẻ mặt hoảng sợ của đám
người, thản nhiên đi đến cửa thấp một nén cao hương.

Nhìn thấy cao hương, mọi người cũng không quản nữa, lao nhao t
ập trung lựa lựa nhặt nhặt hai trăm loại dược liệu trên bàn, thậm c
hí có người còn ném thử. Ai ai cũng đầu đầy mồ hôi.

Bất quá, chỉ trong chốc lát, đã có người vì thử thuốc lung tung mà
ngã vật ra đất, miệng sùi bọt mép, bị người khiêng ra ngoài.

Tuy nhiên, cũng có một số biểu hiện không tậ, mặc dù thần sắc có
vẻ ngưng trọng nhưng tốt xấu cũng không phải hoàn toàn không c

ó đầu mới.

Cách thức ném thử dược liệu khá là chuyên nghiệm, chỉ nhẹ cần một cái, ném qua rồi dừng lại.

Thấy những người kia, Luyện Đan Sư trung niên gật gù, lộ vẻ vui mừng.

...

Trần Trầm nhìn đống dược liệu trước mặt, nhíu mày, đương nhiên, hẳn chẳng muốn nhấm nháp mấy thứ này, chất lượng quá kém, tạp chất nhiều, ảnh hưởng đến sức khỏe nha.

- Hệ thống, trong phạm vi 2 mét, nơi nào có dược liệu thuộc tính kim?

“Bên trái, nửa mét có Kim Kiếm thảo, bên phải phía trước một mét có Thiết Tâm Cúc...”

- Hệ thống, phạm vi 2 mét nơi nào có dược liệu thuộc tính mộc?

“Bên phải Mộc Linh Cô...”

...

- Hệ thống, phạm vi 2 mét nơi nào có dược liệu thuộc tính thổ?

...

- Tốt rồi, đại công cáo thành.

Phân loại xong dược liệu, Trần Trầm vô cùng hài lòng. Lúc này, hẳn mới phát hiện còn có vài cọng không thuộc về ngũ hành.

Cái này hẳn cũng lười quản, thi xong, chuyện thứ nhất đương nhiên

ên là xem người khác thi thế nào.

Kết quả vừa ngẩng đầu, trái tim bé nhỏ của Trần Trầm run lên vì sợ.

Bởi vì cao hương bên ngoài lúc này chỉ mới cháy được một phần năm, còn những người khác... Tất cả đều vẫn đang bận rộn, dù là đám người nhanh nhất kia cũng chỉ mới phân loại được chưa đến 30 thứ dược liệu.

Kiểu này... dù cho đến giờ, bọn họ cũng chưa chắc hoàn thành.

-... Hình như biểu hiện có hơi khoa trương, trình độ như này, ta không ăn gian cũng có thể tiến vào Top 3 nha.

Trần Trầm cảm thấy hơi ngại, cũng hơi bất an, vô thức muốn thay đổi vị trí vài cọng dược liệu, tạo chút sai lầm.

Làm đệ nhất có thể, nhưng nếu quá mức tài giỏi, ngày sau muốn trở về lương quốc, lỡ như Ngọc Đỉnh Đan Tông giữ lại, không cho hắn đi thì phải làm sao?

Nhưng Trần Trầm vừa vươn tay, còn chưa kịp đụng vào dược thảo, cổ tay đã bị người nắm lấy.

Ngẩng đầu nhìn, chính là Luyện Đan Sư trung niên kia.

Hắn quan sát bàn dược liệu được phân loại chỉnh tề, thần sắc như cười mà không cười, trong mắt lóe lên tinh quang.

Tiểu tử này phân loại dược liệu cực nhanh, hơn nữa còn chính xác đến mức khủng bố, hắn thân là cường giả Nguyên Anh, sao có thể không chú ý đến?

- Người... Là Luyện Đan Sư?

- Không phải... - Trần Trầm thành thật đáp.

- Vậy sao người có thể nhanh chóng phân biệt được những được 1
iệu này? - Luyện Đan Sư trung niên hỏi.

Nghe vậy, Trần Trầm thoáng trầm mặc, hẳn phải nói thế nào hả?
Chẳng lẽ nói rằng mình ăn gian?

Ai có thể ngờ đây lại là một loại nan đề? Mà hẳn rơi vào đó, lại bị
ê u hiện có hơi quá.

Trần Trầm thầm mắng đám người trung quanh không có chí tiến t
hủ, sao cứ phải khiến hẳn càng thêm nổi bật vậy chứ?

- Ta... Ta chính là có thể cảm giác được.

Nghĩ nửa ngày, Trần Trầm chỉ có thể nói ra một cái đáp án mơ hồ
như vậy.

Nghe hẳn đáp, tinh quang trong mắt Luyện Đan Sư càng lóe sáng,
tiếp tục hỏi:

- Vừa nãy người cố ý muốn đảo loạn phân loại, tạo sai lầm? Đây 1
à có ý gì?

Hầu kết Trần Trầm lên lên xuống xuống, tỏ vẻ khản trương.

- Gia phụ... Từng nói với ta một loại đạo lý, mọc... Cây mọc thà
nh rừng, gió vẫn có thể thổi bật rễ, làm người nên điểu thấp một c
hút mới tốt, bằng không thì... sẽ bị người đổ kị.

Nghe nói thế, nam nhân trung niên nhin không được bật cười ha h
a, khiến đám người chung quanh không khỏi quay đầu nhìn về ph
ía này.

- Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ, ha ha, tiểu tử nhà ng

ươi quả thật thú vị!

- Đáng tiếc Ngọc Đỉnh Đan Tông ta cũng không phải rừng, mà là một ngọn núi lớn, phía trên núi lớn có vô số đại thụ chọc trời, còn chưa đến phiên gió thổi bật rễ một cây tiểu thụ như ngươi.

- Là... Là như thế... Để tiền bồi chê cười.

Khuôn mặt tuấn tú của Trần Trầm đỏ lên, có hơi ngượng ngùng, k ể đó, Luyện Đan Sư trung niên kéo hẳn ra ngoài.

- Phải hay không, ngươi đi theo ta sẽ biết, ha ha, đến Ngọc Đỉnh Đan Tông ta, ngươi nếu ưu tú, vậy thì cứ yên tâm mà ưu tú, gió m à có thổi ngươi, xem như ta thua.

Chương 195: Các Người Nói Láo!

- Nghe thật lợi hại...

Trần Trầm cũng không phản khác, mặc kệ Luyện Đan Sư trung ni ên lôi hẳn ra ngoài, về phần cái đại điện này, tất có người khác tiế p quản.

- Vừa đi ra ngoài, hai người đã bị Viên Kinh Thiên ngăn lại.

- Đây là tiểu đệ bà con xa của ta, từ nhỏ theo ta. - Trần Trầm vội g iải thích.

Nghe vậy, Luyện Đan Sư trung niên gật gật đầu, nói:

- Vậy thì cùng đi đi, bên cạnh Luyện Đan Sư quả thật nên có một hai tùy tùng.

Viên Kinh Thiên lúng ta lúng túng không biết nên nói gì, mới vào được không bao lâu sao đã đi ra? Đây là muốn làm gì?

Không đợi hắn làm rõ tình huống, Trần Trầm đã một tay kéo hắn đi.

- Không đúng... Sư huynh, người vậy mà lại có thể vào Ngọc Đỉnh Đan Tông?

Nửa đường, Viên Kinh Thiên nhỏ giọng hỏi.

Ngọc Đỉnh Đan Tông chính là một trong tứ đại tông môn Nhân tộc, tiêu chuẩn nhập môn hắn là rất cao, vậy mà sư huynh tới tới lui lui không đến một canh giờ đã có thể bái nhập, cái này không khỏi có chút khoa trương đi.

Chẳng lẽ sư huynh thật sự là toàn năng?

Đã có thể Luyện Khí, còn có thể Luyện Thể, nay lại thêm Luyện Đan?

- Người thì biết cái gì? Nếu như người cố gắng như ta, người cũng có thể, mỗi ngày, trong lúc người đang ngẩn người nghĩ ngợi lung tung, thì trong đầu ta đều suy nghĩ học tập đấy.

Trần Trầm thuận miệng giáo huấn, tuy đây đều là hồ ngôn loạn ngữ, nhưng là hồ ngôn loạn ngữ có thiện ý.

Người có tư chất bình thường thì nhất định phải cố gắng, không cố gắng sao có thể vươn lên?

Nghe vậy, Viên Kinh Thiên ảo não vỗ vỗ đầu, nói:

- Ta cảm giác lúc trước ta cũng biết rất nhiều thứ, nhưng không hiểu vì sao giờ lại không nhớ rõ.

Trần Trầm biến sắc, vội ngăn cản hắn tiếp tục vỗ đầu:

- Ai bảo tự ngươi đi đường đập vào tảng đá làm gì, còn đập nữa, có khi ngay cả ta ngươi cũng không nhận ra!

Nghe vậy, Viên Kinh Thiên vội để tay xuống.

Bất quá, trong lòng càng thêm kính nể sư huynh, càng tin tưởng không có gì là sư huynh nhà mình không làm được.

Nếu có một ngày sư huynh đột nhiên sinh hài tử, hắn cũng không cảm thấy bất ngờ.

...

Ba người nhanh chóng ra khỏi thành, đi đến phía sau chân một ngọn núi lớn.

Đỉnh núi cao vút lẫn khuất trong tầng mây, hùng vĩ đồ sộ, từ chân núi lên đỉnh núi đâu đâu cũng linh khí lượn lờ, tựa như tiên cảnh.

Sơn môn cao gần trăm mét hoàn toàn được chế tạo từ linh thạch màu xanh biếc, phía trước là một đầu Yêu Sư lông lánh hoàng kim sắc dài mấy chục mét đang nằm sấp, hai mắt nhắm nghiền.

Bất quá, đây cũng không phải chuyện khiến người chú ý nhất.

Đáng quan tâm chính là bên cạnh Yêu Sư có từng dãy đệm, lúc này, có gần trăm người đang nghiêm túc quỳ trên đó.

- Môn quy Ngọc Đỉnh Đan Tông nghiêm khắc vậy sao? Lại có thể phạt quỳ!

Viên Kinh Thiên có hơi phẫn nộ.

Sĩ khả sát bất khả nhục, phạt quý kiêu này còn nghiêm khắc hơn p
hạt đánh nhiều nha!

Nghe hắn nói, Luyện Đan Sư trung niên thông thả đáp:

- Mấy người này đều là đến cầu đan đấy, đây hầu hết là tu sĩ từ N
guyên Anh trở lên, những tu sĩ cấp thấp khác không có tư cách qu
ỳ ở chỗ này.

Nghe nói thế, Viên Kinh Thiên hoảng sợ thiếu chút rớt cằm.

Trần Trầm cũng nín thình, trong đầu chỉ có hai chữ:

- Quá trâu!

...

Bước lên từng bậc thang được chế tạo bằng linh thạch, càng lên c
ao, linh khí càng nồng đậm.

Trần Trầm đã từng đến Hạo Nhiên Kiếm Tông, đã cảm nhận linh
khí trong đó, nhưng so với Ngọc Đỉnh Đan Tông, Hạo Nhiên Kiế
m Tông còn kém một mảng lớn.

Rất rõ ràng, bản thân sơn môn của Ngọc Đỉnh Đan Tông đã là mộ
t cái động thiên phúc địa siêu cấp, lại trải qua một phen cải tạo, m
ới có được khí tượng bực này.

- Dưới trướng Ngọc Đỉnh Đan Tông ta có gần trăm tông môn trực
chức, dưới một trăm tông môn đó lại có hơn một ngàn tông môn p
hụ thuộc, thế lực bao trùm toàn bộ Đông Cương, dù là Đại Kinh h
oàng triều ở Đông Cương, luận số lượng tu sĩ dưới trướng cũng k
hông sánh bằng Ngọc Đỉnh Đan Tông ta.

Luyện Đan Sư trung niên vừa đi vừa nói khoác.

Trần Trầm thì một đường tán thương, càng nghe càng khiến Luyện Đan Sư trung niên vui vẻ ra mặt.

...

- Tam đại tông môn còn lại cũng phải xem sắc mặt Ngọc Đỉnh Đản Tông ta mà làm việc đấy, bởi vì trong tông bọn họ có không ít Luyện Đan Sư của chúng ta nhập trú, một khi chúng ta rút về, bọn họ... Ha ha!

Khoe rồi lại khoe, cuối cùng, Luyện Đan Sư trung niên cũng dẫn Trần Trầm đi đến một quảng trường khổng lồ ở giữa sườn núi.

Trên quảng trường cũng đang tiến hành khảo hạch, bất quá chất lượng linh thảo được dùng tại đây hơn xa so với ở Ngọc Đỉnh Thành.

- Sư thúc, người trẻ tuổi này là do ta phát hiện được ở Ngọc Đỉnh Thành, có vẻ như cực kỳ mẫn cảm với dược liệu, có thể phá lệ để hắn gia nhập khảo hạch ở đây hay không?

Luyện Đan Sư trung niên đi dọc theo quảng trường, thì lễ với một lão giả.

Nghe vậy, lão giả hờ hững quét mắt nhìn Trần Trầm.

Trần Trầm vờ ngây thơ, thỉnh thoảng nhìn quanh bốn phía, một bộ nài thơ ngơ ngác.

Thấy một màn như vậy, lão giả nhẹ gật đầu, không nói tiếp.

Được hắn đồng ý, Luyện Đan Sư trung niên cực kỳ mừng rỡ, lập tức đi đến cạnh Trần Trầm.

- Ở đây đều là đệ tử từ các gia tộc hoặc tông phái có quan hệ sâu xa với Ngọc Đỉnh Đan Tông ta, bọn họ đã sớm có căn bản! Vốn dĩ đầu vào là 100 người, bất quá, trải qua xích lô sàng lọc, hiện tại chỉ còn lại mười người.

- Mười người này cuối cùng đều sẽ bá nhập vào Ngọc Đỉnh Đan Tông ta, chỉ có điều Luyện Đan cũng như đấu pháp, cần để bọn họ phân cái cao thấp. Đợi lát nữa người sẽ gia nhập, cùng đấu vòng cuối kia.

Trần Trầm tay chân lúng túng, vô tội nói:

- Tiền bối, ta không biết luyện đan...

Nghe vậy, Luyện Đan Sư trung niên vỗ vỗ bả vai Trần Trầm, hờ hững cười.

- Yên tâm đi, luyện đan đâu có dễ vậy! Bọn họ cũng không.

Vòng cuối cùng này chính là so đấu nhận thức được tính, toàn bản năng vào thiên phú của người. Nếu như lúc trước ở Ngọc Đỉnh Thành biểu hiện của người chỉ là nhờ dựa vào học thuộc, ta khuyên người nên thẳng thắn với ta.

- Ngày sau cũng chớ nói cái gì mà Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rễ, tránh để người khác chê cười.

Trần Trầm không nói gì, chỉ có điều trên khuôn mặt non nớt tràn đầy quật cường.

Bên cạnh, Viên Kinh Thiên chờ ra, chẳng biết sao, hôm nay biểu lộ của sư huynh không giống với ngày thường, luôn có cảm giác đột nhiên trở nên “ngây ngô” hơn rất nhiều.

...

Nửa canh giờ sau.

Trong mười thiếu niên có năm tên râu rĩ xuống đài, năm người còn lại thì tất cả đều một thân hoa phục, trên mặt tràn đầy buồng bĩnh, mặt hận không thể nhìn xuyên thấu tầng mây.

Lúc này, lão giả nọ mới bước đến, thản nhiên nói:

- Biểu hiện của các người không tệ, bất quá Luyện Đan nhất đạo quan trọng nhất vẫn là xem thiên phú, bằng không thì dưới gầm trời này, Luyện Đan Sư sẽ không thừa thớt như thế.

- Cho nên vòng cuối tổng cộng có mười đề, khảo hạch chính là thiên phú của các người!

Dứt lời, lão giả đứng trước mặt năm người kia và Trần Trầm, vung tay, hét lên một tiếng, cùng với đó, một cái bàn dài lập tức xuất hiện.

Trên bàn có bày sáu gốc linh thảo cực kỳ phổ thông, quan sát cùng chạm vào, đoán chừng niên đại không vượt qua ba năm.

- Chọn ra gốc linh thảo mà các người cho là dược tính mạnh nhất.

Lão giả bình tĩnh nói.

Ngoại trừ Trần Trầm, thần sắc năm người kia đều trở nên ngưng trọng.

Cái này là khảo nghiệm thiên phú, phải biết dược tính của dược liệu không thể phân biệt dễ dàng qua niên đại, còn phải xem cách thu hái bảo quản có khiến dược tính bị tiêu hao hay không...

Từ nhỏ bọn họ chuyên tu đan đạo, đã sớm đọc nát sách vở, nếu chỉ phân loại dược liệu theo thuộc tính, bọn họ hiển nhiên có thể là

m vừa nhanh lại vừa tốt.

Thế nhưng đề này, thật sự phải dựa vào bản sự.

- Hệ thống, xung quanh đây, linh thảo có dược tính mạnh nhất ở đâu? - Trần Trầm một lần nữa lặp lại đề bài trong đầu.

- Bên trái nửa mét.

Nghe được đáp án, Trần Trầm lập tức cầm lên gốc linh thảo thứ b a mà hệ thống đã chỉ.

Thấy vậy, năm người còn lại vô cùng kinh ngạc. Tên này chưa né m mà đã chọn rồi hả? Dược tính cũng không phải dùng mắt là có thể nhìn ra được.

Hắn không phải bị ngốc đó chứ?

Không tiếp tục nghĩ, những người khác cũng bắt đầu cẩn thận né m thử năm gốc linh thảo còn lại, không bao lâu sau, lại có một người chọn xong.

Những người còn lại càng thêm khản trương... Sáu người chọn sáu gốc, cái này không chỉ muốn xem khả năng phân biệt của người, mà còn muốn xem tốc độ.

Một lát sau.

Người cuối cùng tái mặt cầm lên nhánh linh thảo cuối cùng, lúc này, hắn đã không còn lựa chọn nữa rồi.

Thấy vậy, lão giả mở miệng nói:

- Trình tự lựa chọn chính là xếp hạng cho đề lần này, được rồi, đề kế tiếp.

Nghe nói thế, năm người đồng loạt nhìn về phía Trần Trầm, trong mắt có khiếp sợ cùng nghi hoặc, đồng thời còn có cảnh giác.

Trần Trầm đỏ mặt, xoa xoa hai tay vào nhau, dường như có hơi kích động.

Không đợi bọn họ xem tiếp, lão giả đã xếp lên bàn dài bảy gốc linh thảo.

Trong đó có một cây là thuộc tính Hỏa, sáu gốc còn lại đều là thuộc tính Mộc, niên đại tất cả đều không giống nhau.

- Gốc linh thảo thuộc tính mộc nào có thể thúc đẩy dược tính của linh thảo thuộc tính hỏa lớn nhất?

Lão giả vừa dứt lời không lâu, Trần Trầm lại là người chọn đầu tiên.

Thấy vậy, thần sắc những người khác tràn đầy ngạc nhiên cùng nghi ngờ, bọn họ cũng không biết hẳn có mù hay không.

Mấy phút sau, kết quả không cần nói cũng biết.

...

Lại qua nửa giờ.

Năm người đều đã bùng nổ, cũng không thềm ném thử dược tính nữa, tất cả trắng mặt nhìn Trần Trầm biểu diễn.

Mấy chuyện ném dược tính này cần phải có tâm cảnh kiên định, nung sau khi thấy Trần Trầm dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tay đứng đầu năm lần, bất kể có ném dược liệu gì, bọn họ cũng chỉ nghe ra một vị...

Đó chính là đẳng chất!

Ngay cả lão giả vẫn luôn tỏ vẻ hồ hững kia cũng bắt đầu hoài nghi nhân sinh, giọng điệu có hơi run rẩy.

- Mươi... Mươi đề kết thúc, Trần Trầm đệ nhất!

Nghe vậy, Trần Trầm ngượng ngùng cười, cung kính nói:

- Các vị, đa tạ!

- Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Sao người có thể chỉ liếc mắt đã nhìn ra được tính được liệu!

Có người ghen ngạo hô, trong mắt tràn đầy không tin.

Hắn chính là kỳ tài luyện đan nổi danh gia tộc, trên phương diện lý giải được tính vốn chưa từng gặp địch thủ, hôm nay vậy mà lại bị người đánh mặt một trận, cái này... Thử hỏi tâm linh yếu ớt của hắn sao có thể tiếp nhận nổi!

Có hắn dẫn đầu, những người khác cũng nhao nhao hô to.

- Không thể tồn tại người như vậy! Dù là Luyện Đan Sư chính thức cũng làm không được!

- Chắc chắn là có sai lầm ở đâu đó!

...

- Hắn ăn gian!

Người cuối cùng chỉ tay vào Trần Trầm, trong mắt tràn đầy nghi vấn!

Trần Trầm hổ thẹn không thôi, không ngờ vậy mà lại bị nhìn ra...

Bất quá, trên mặt hắn vẫn duy trì một bộ kinh ngạc, phần nộ cùng ủy khuất, tựa như phải chịu đựng thiên đại oan khuất.

Sau đó hắn hướng ánh mắt xin giúp đỡ về phía Luyện Đan Sư trung niên đã dẫn mình đến đây.

Đã nói là cứ tùy tiện ưu tú đi, tuyệt đối sẽ không bị gió thúc mà?

Như thế nào vừa đến đây là có người nghi ngờ hắn ăn gian rồi?

Đây chẳng phải là trắng trợn làm nhục sao?

Lúc này, Luyện Đan Sư trung niên khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, nói thật, vừa nãy hắn cũng bị bất ngờ.

Nhìn ánh mắt hồn nhiên tràn đầy ủy khuất của Trần Trầm, hắn chỉ cảm thấy hai má nóng lên, vô cùng hổ thẹn.

Bất quá, hổ thẹn trong chốc lát đã chuyển thành phần nộ đối với đám người kia.

- Các ngươi nói láo!

Chương 196: Nữ Nhân Này Khủng Bố Đến Cực Điểm!

- Hắn ăn gian cách nào hả? Các ngươi có chứng cứ không? Nếu không bằng không chứng lại hủy đi trong sạch của người khác, cái này nhất định phải chịu trách nhiệm đấy!

Luyện Đan Sư trung niên vô cùng tức giận, chuẩn bị lấy lại công đạo cho Trần Trâm.

Nghe vậy, năm người kia lập tức biến sắc, một lát sau, tất cả đều lộ vẻ bưng bít đại ngộ.

- Nhất định là người để lộ nội dung khảo hạch từ trước!

- Không sai! Rốt cuộc hẳn là người thế nào với người? Chẳng lẽ là à nhi tử tư sinh của người à?

- Nếu không phải như thế, chúng ta nói hẳn ăn gian, người sao phải ả sốt ruột như vậy!

Càng nói, năm người càng cảm thấy có khả năng.

Nghe bọn họ líu ríu một hồi, Luyện Đan Sư trung niên đàn mặt r a, á khẩu không nói được lời nào.

Móa nó, lại còn giội nước bẩn lên người hẳn, bọn ranh con này đúng thật là gan to bằng trời!

Lão giả đứng bên cạnh rốt cuộc cũng nhìn không nổi nữa, lắc đầu:

- Trước đó, Thanh Viễn sư diệt không hề biết nội dung khảo hạch, các người chớ suy đoán lung tung.

- Thế nhưng trưởng lão... Người này sao có thể làm được, ngài là Luyện Đan Sư, hẳn cũng biết trên thế gian không tồn tại “loại” người như thế. - Trong năm người, một người lộ vẻ uất ức, mặc kệ nói thế nào, dù đánh chết hẳn cũng không tin.

Khụ khụ!

Hắn vừa dứt lời, cách đó không xa liền vang lên tiếng ho kịch liệt.

Mọi người quay đầu nhìn lại, thì thấy Trần Trầm sắc mặt tái nhợt, ánh mắt chua xót.

Luyện Đan Sư trung niên gọi Thanh Viễn vội tiến đến hỏi han:

- Trần Trầm, ngươi đây là...

- Tiền bối chê cười, từ nhỏ ta thể nhược, bệnh tật quán thân, đã thử không biết bao nhiêu loại dược liệu, gần đây mới hơi có khởi sắc, chỉ có điều mỗi khi bị kích động, khó trách có chút không khỏe.

- Trần Trầm cười khổ đáp.

Nghe vậy, ánh mắt Thanh Viễn thập phần đồng tình.

Năm người kia cũng có hơi ngưng ngưng, người đáng thương như vậy, đám... đệ tử đại gia tộc bọn họ còn hùng hổ dọa người, quả thật có chút không nói nổi.

Càng máu chột hơn chính là bọn họ thật sự không có bất kỳ bằng chứng nào có thể chứng minh người này đã làm sai.

- Mấy vị sư huynh, ta quả thật có vài phần thiên phú đối với cảm giác dược tính của dược liệu, hơn nữa, từ nhỏ ta đã nếm hơn trăm loại thảo dược, cho nên hôm nay chỉ cần nghe hương vị đã có thể cảm giác được dược tính của chúng.

- Thế nhưng thiên phú bực này, ả sau nó có quá nhiều thống khổ... Nói thật, ta thà rằng không có.

Nói xong, Trần Trầm rơi vào hồi ức, trong mắt dường như có vô số óng ánh khổ tựa như đèn kéo quân vụt qua, loại cảm giác trầm thốn g này khiến người nhìn không nhìn được đau lòng.

Trần Trầm hiện tại quá lắm cũng chỉ mới mười tám, mà có thêm chút nữa thì cũng không qua hai mươi, nét ngây ngô của thiếu niên vẫn còn nguyên vẹn.

Phối hợp với vẻ mặt diễn xuất thần kia, quả thật dễ dàng khiến cho đám người tự tưởng tượng ra một hồi nhân sinh bi kịch.

Khỏ nhục kế vừa ra, năm người càng thêm tự trách.

Chẳng lẽ bọn họ thật sự hàm oan cho người tốt?

Ngay thời điểm cả đám còn đang hoài nghi, Trần Trầm đã đi đến trước rước mặt vừa đưa ra nghi vấn kia, trước tiên đưa tay ra.

- Vị sư huynh này, huynh sinh ra trong cao môn đại viện, hẳn là bên người luôn mang theo dược liệu? Có thể đưa ta thử một cây, ta có thể chứng minh.

Nghe vậy, người nọ bèn lấy ra một cây bách niên Thanh Linh Thảo, bỏ vào tay Trần Trầm.

- Hệ thống, phạm vi nửa mét, Thanh Linh Thảo có dược tính mạnh nhất ở đâu?

“ Kí chủ, dược tính của Thanh Linh Thảo trong tay ngài còn lại 8 phần 6.”

Nghe xong đáp án, Trần Trầm giả vờ giả vịt nhám nháp một phen.

Chậc, ngoại trừ có hơi ngọt, ngoài ra không cảm giác gì thêm.

- Bách niên Thanh Linh Thảo... Dược tính đại khái còn thừa lại 8 phần sáu, sư huynh bảo quản không tệ.

Nghe được đáp án này, người nọ biến sắc.

Tên Trần Trầm này nói thẳng ra dược tính còn thừa bao nhiêu, thậm chí còn chính xác là 8 phần 6, cái này cũng không khỏi quá kinh khủng.

Phải biết nhánh Bách Niên Thanh Linh Thảo này tuy là hần tự mệnh hái, cũng tự hần bảo quản, thế nhưng hần cũng chỉ có thể tính ra “trên dưới tám phần” mà thôi...

Nhưng chỉ với bấy nhiêu thôi cũng đủ để chứng minh Trần Trâm không hề bịa chuyện.

Hắn vẫn không nói gì, lão giả kia đã lấy nhánh Thanh Linh Thảo trong tay Trần Trâm, bắt đầu cẩn thận cảm ứng.

Qua một lúc lâu sau, hắn mới thở dài nói:

- Dù là ta cũng chỉ có thể kết luận được trên dưới tám phần, hần là thể gian này... thực sự có kỳ tài ngút trời.

Nghe nói như thế, bốn người còn lại tựa như bị sét đánh, vô thức lui lại mấy bước.

Dược liệu này là ngẫu nhiên xuất ra, cũng không thể nói người ta ăn gian được.

Bọn họ quả nhiên hàm oan người ta!

Nghĩ đến đây, lại nhìn khuôn mặt không quan tâm hơn thua của Trần Trâm, cả bọn nhịn không được cảm thấy vô cùng xấu hổ.

- Vị... sư đệ này, trước đó là ta lỗ mãng, nếu có mạo phạm, kính xin thứ lỗi. Việc này ngày sau ta tất sẽ đền bù tổn thất cho người! Cho sư đệ một cái công đạo!

- Chúng ta cũng vậy! Kính xin sư đệ chớ để trong lòng, nếu là có gây thương tổn tinh thần gì cho người, lương tâm chúng ta khó có thể bình yên!

...

Một lát sau.

Thanh Viễn mang theo Trần Trầm tiếp tục đi lên núi.

Hắn càng lúc càng ưa thích tu sĩ Trần Trầm đến từ tiểu quốc này.

Thiên tư trác tuyệt không nói, quan trọng hơn chính là làm người ôn hòa, trên người không hề mang theo lệ khí.

Phải biết, Luyện Đan Sư ngoại trừ thiên tư trác tuyệt, quan trọng nhất chính là tâm tính.

Người bình thường nếu bị hàm oan, nhất định sẽ kêu gào đòi so đấu tại chỗ, liều mạng người sống ta chết.

Thế nhưng Trần Trầm lại khác, không những không giận còn biết lấy đức phục nhân.

Người như vậy quả thật là trời sinh Luyện Đan Sư, khiến hắn có cảm giác như nhật được báo vật.

Ngay cả sư thúc cũng bảo hắn mang Trần Trầm đi gặp Thánh nữ đại nhân, nhìn xem đại nhân có nguyện ý thu hắn ta làm đồ đệ hay không.

Thánh nữ đại nhân nhà bọn họ thích nhất chính là loại đệ tử tính tình nh đạm bạc như thế đấy!

- Trần Trầm, người chớ có khản trương, Thánh nữ đại nhân làm người ôn hòa, tâm địa thiện lương, là người dễ nói chuyện nhất Ngọc Đỉnh Đan Tông ta đấy!

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Trần Trầm, Thanh Viễn an ủi.

Trần Trầm khẽ gật đầu, đương nhiên hắn cũng không trông mong

gặp được một cái đại mỹ nữ.

Sư phụ Hạ Tích Sương, Thánh nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông là tu vi Nguyên Thần Cảnh đỉnh phong.

Vị Thánh nữ Ngọc Đỉnh Đan Tông này hẳn cũng không chênh lệch quá lớn, hẳn sợ nhất chính là bị loại cường giả cấp cao này nhìn thấu.

Nhưng chuyện đã đến nước này, hẳn cũng không thể lui bước, gặp hay không đã không phải do hẳn quyết nữa rồi.

Không bao lâu sau.

Thanh Viễn dẫn Trần Trầm đi vào một cái tiểu viện khá độc đáo.

Giữa sân có một tòa đại đình, lửa trong lò đang hùng hực thiêu đốt, thế nhưng chung quanh lại không có một bóng người.

Thanh Viễn cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, hướng về chỗ sâu trong tiểu viện cung kính nói:

- Thánh nữ đại nhân, khảo hạch lần này xuất hiện một đệ tử, không chỉ thiên phú trác tuyệt, quan trọng hơn chính là làm người thiện lương ôn hòa, xin hỏi Thánh nữ có nguyện ý thu làm đệ tử hay không?

- Để hẳn một mình vào đây! - Một âm thanh mờ mịt từ chỗ sâu trong tiểu viện truyền ra.

Nghe vậy, Thanh Viễn dùng ánh mắt ra hiệu cho Trần Trầm.

Trần Trầm đành phải kiên trì tiến vào, không bao lâu sau, hẳn nhìn thấy một cái dục điền tinh xảo.

Trong dục điền có chín gốc thiên tài địa bảo, chín gốc thiên tài đ

ịa bảo này đều đã sinh ra linh trí, là tồn tại tương đương với Tiểu Hoàng.

Mà đứng trước được điền là một nữ tử bạch y đang tưới nước cho những thiên tài địa bảo kia, tư thái ưu nhã khó tả.

Phát giác được động tĩnh phía sau, nữ tử xoay người lại, nhìn về phía Trần Trầm.

Trần Trầm cũng ngẩng đầu nhìn nàng ta.

Kết quả không quá giống với tưởng tượng của hắn, nhìn từ tướng mạo, Thánh nữ Ngọc Đỉnh Đan Tông quả thực rất trẻ.

Bất quá không phải là mỹ nữ, chỉ là một nữ tử có dung mạo bình thường.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là trên người nàng tràn đầy khí chất tự nhiên, không màng danh lợi, tựa như hòa làm một cùng thiên địa này.

Có được loại khí chất này, hơn nữa, cảm giác tang thương quanh quẩn trên mặt, Trần Trầm có thể kết luận nữ nhân này e rằng cũng có tuổi rồi.

- Đệ tử... Trần Trầm bái kiến Thánh nữ đại nhân! - Trần Trầm thi lễ, thái độ thập phần câu nệ.

Nàng kia thấy vật cười nhạt, khí chất trên người càng thêm xuất trần, gật đầu nói:

- Luyện Đan Sư chúng ta đều là người thành thật, Thanh Viễn nói người tư chất trác tuyệt, ta đương nhiên tin.

- Bất quá ta vẫn muốn khảo hạch ngươi một phen.

- Thánh nữ đại nhân cứ nói không sao. - Trần Trầm cung kính đáp lại.

Nghe vậy, nữ tử cẩn thận đánh giá Trần Trầm một phen, cười nói:

- Luyện Đan Sư như chúng ta, muốn tu luyện đến chí cao chi cảnh, quan trọng nhất chính là luyện bản thân, cho nên trong mắt ta, ta và người đều là dược liệu...

- Nếu người đã biết dược tính, vậy người hẳn cũng biết nhân tính, ta hỏi người, ta là dạng người gì?

Nghe vậy, Trần Trầm vô thức muốn xông lên vỗ mông ngựa một trận, dù sao thế gian ngàn sai vạn sai, vỗ mông ngựa tất không sai.

Bất quá, ngẫm nghĩ giây lát, hẳn lại cải biến chủ ý.

Vị Thánh nữ này là một cao nhân, vẫn nên trả lời thành thật thì tốt hơn, cùng lắm thì tướng mạo nói uyển chuyển một chút.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm bèn hỏi hệ thống:

- Hệ thống, trong phạm vi 20 mét, ai có khí chất nhất?

“Người trước mặt Kí chủ, Thánh nữ Ngọc Đỉnh Đan Tông.”

- Hệ thống, trong phạm vi 20 mét, ai thiện lương nhất?

“Là Kí chủ.”

Nghe được đáp án này, Trần Trầm nhú mày.

Bất quá chỉ một thoáng liền thả ra.

Quả thực hẳn rất thiện lương đấy, những... cao tăng đại tông môn này vốn không tim không phổi, không được xưng là thiện lương c

ũng rất bình thường.

- Hệ thống, trong phạm vi 20 mét, ai là người ôn hòa nhất?

“Là Kí chủ.”

Sắc mặt Trần Trầm biến hóa, hình như có gì đó sai sai.

- Hệ thống, trong phạm vi 20 mét, ai là người dễ nói chuyện nhất?

“Là Kí chủ.”

Tim Trần Trầm đánh “thịch” một tiếng, tình huống này hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

- Hệ thống, trong phạm vi 20 mét, ai là người hào phóng nhất?

“Là Kí chủ.”

Trái tim Trần Trầm run rẩy kịch liệt, trán rịn mồ hôi, tay chân bắt đầu run rẩy.

...

- Hệ thống, quanh đây ai vô sỉ nhất?

- Lực lượng ngang nhau, không cách nào phán đoán.

Hí!

Nghe được đáp án này, Trần Trầm hút một ngụm khí lạnh, tựa như nghe được đáp án không có khả năng xảy ra trên thế gian này, hắn ấn lão đảo lui về sau hai bước.

Lần nữa ngẩng đầu nhìn nữ tử tựa như Bò Tát trước mặt, Trần Trầm chỉ cảm thấy vị Thánh nữ này đột nhiên trở nên cực kỳ dữ tợn,

sau lưng nàng chính là núi thây biển máu, yêu ma quỷ quái hoành hành.

...

Nữ nhân này! Quả nhiên là khủng bố đến cực điểm!

Chương 197: Đối Thủ Ngang Tầm

- Ta kinh ngạc cái gì chứ? Làm như ta vô sỉ lắm vậy.

Trần Trầm ý thức được phản ứng của mình có hơi sai sai, hấn lập tức điều chỉnh lại, thần sắc trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều.

- Đã nhìn ra chưa? Ta là dạng người gì?

Cách đó không xa, Thánh nữ Ngọc Đình Đan Tông cười càng thêm ôn hòa, bộ dáng kia tựa như bà dì hòa ái thân thiện nhà bên, mỗi lần cười lộ lên có thể khiến cho lòng người trở nên ấm áp.

- Người không phải...

Trần Trầm vô thức muốn mắng lên, bất quá, chỉ mới nói được mấy chữ, hấn đã im bật.

Suy bụng ta ra bụng người, hấn phát hiện không thể nói như vậy được.

Tất cả mọi thứ, cuối cùng rồi cũng sẽ quay về nguyên trạng.

Nghĩ đến đây, hấn cúi đầu, sửa sang lại ngôn tư, nghiêm túc nói:

- Ngại quá, Thánh nữ đại nhân, đời này ta chưa từng thấy qua nữ tử xuất trần như ngài, khiến lòng này quá mức rung động, cho nên nói năng có chút lộn xộn.

- Người đang nhìn nọt ta sao? Cách này không khỏi có chút thấp kém.

Thần sắc Thánh nữ Ngọc Đỉnh Đan Tông vẫn lạnh nhạt như cũ, chỉ có điều trong mắt thoáng vụt qua một tia sáng.

- Cũng không phải, ta là người rất thẳng tính, sẽ không nói dối, từ nhỏ, người trong nhà đều cảm thấy ta rất ngốc, đốc thúc ta nên đọc nhiều sách một chút...

- Thế nhưng dù có đọc sách nhiều năm, cũng rất khó có thể dùng lời nói diễn tả được Thánh nữ đại nhân ngài...

- Thứ cho đệ tử mạo muội, lần đầu tiên gặp ngài, ta còn tưởng rằng là tiên nữ hạ phàm!

- Không ngờ Thánh nữ Ngọc Đỉnh Đan Tông lại còn trẻ như vậy! Thánh nữ đại nhân, ngài chưa đến hai mươi mà đã trở thành Thánh nữ Ngọc Đỉnh Đan Tông, rốt cuộc là làm thế nào mới được?

Trần Trầm một bộ chân thành, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, cứ như hư thối mắc phát ra từ sâu trong nội tâm.

- Khả khả, năm nay ta đã 230 tuổi. - Thánh nữ Ngọc Đỉnh Đan Tông che miệng cười.

Nghe nói thế, Trần Trầm lộ vẻ hoảng sợ.

- Cái này... Sao có thể được!? Ta... đã hiểu, nhất định là thuật luyện

ện đàn của Thánh nữ đại nhân đã đạt đến cảnh giới đỉnh cao, có thể luyện chế ra trú nhan đàn trong truyền thuyết!

Nhìn thấy biểu lộ của Trần Trầm, Thánh nữ Ngọc Đỉnh Đàn Tông cười càng thêm xán lạn, nhưng một lát sau, nàng lại lộ vẻ bất mãn.

- Dung mạo bên ngoài quá mức trực quan, người nhìn ra được cũng rất bình thường, ta đang hỏi chính là nhân phẩm.

Nghe vậy, Trần Trầm thảm rủa.

Nếu bên ngoài có thể liếc mắt liền nhìn ra, vậy sao người lại không tự biết mình hả? Người cho rằng ta không nhìn ra được người đã mấy trăm tuổi rồi à?

Quả thực vô sỉ!

Tuy không cam lòng, thế nhưng Trần Trầm vẫn lộ vẻ trầm tư, sau đó vờ như đang cảm nhận điều gì đó.

Khoảng nửa khắc sau, hắn hít sâu một hơi, lẩm bảm:

- Ta nghe thấy nơi đây tràn đầy hương thơm...

- Chỉ có mảnh đất quân tử tài nghệ song toàn trường cư mới có thể sinh ra loại mùi hương này.

- Thánh nữ đại nhân, mấy lời kế tiếp có lẽ hơi giống với a dua nhỉnh hót, thế nhưng đó là lời thật lòng của ta.

- Thánh nữ đại nhân, ngài tri thư đạt lễ, bất đồng lưu tục, minh đức duy hình, huệ chất lan tâm, thiện giải nhân ý, ôn văn nhã nhĩ, quang phong tế nguyệt...

Trần Trầm tán thưởng một hơi mấy trăm từ.

Dù là Thánh nữ Ngọc Đỉnh Đan Tông có đạm mạc bao nhiêu thì hiện tại cũng không khỏi cười tươi như hoa.

- Nếu như chỉ có thể dùng một câu để hình dung ngài, vậy thì là đương thế vô song, vô xuất kỳ hữu!

Cuối cùng, Trần Trầm tổng kết.

Dứt lời, cả hai đều rơi vào trầm mặc.

Trong tiểu viện được bày trí độc đáo, hai người nhìn nhau, đều thấy được trong mắt đối phương nồng đậm thương thức.

Mà thần sắc bình thản của cả hai càng khiến cho tiểu viện tràn đầy thánh quang.

...

Thật lâu sau.

Thánh nữ Ngọc Đỉnh Đan Tông xoay người, thân thể thoáng run lên một chút, đến khi quay lại đã trở về thần sắc đạm mạc như trước.

- Thanh Viễn nói rất nhiều, rằng người thiên phú trác tuyệt, hiện tại theo ta thấy, người không chỉ cảm giác được tính cực chuẩn, mà nhìn người cũng cực chuẩn, so với tám cái đồ đệ ta thu trước đó mạnh hơn rất nhiều.

- Nếu người đã nhìn ra ta, ta cũng xem như thấy rõ người!

Dứt lời, Thánh nữ Ngọc Đỉnh Đan Tông dừng một lúc, vẻ mặt dần dần trở nên “lưu manh”.

- Người nha... Tu vi Nguyên Anh, hơn nữa còn là phẩm chất cực

cao. Ngoài ra, Luyện Thể cũng đã đạt đến tiểu thành, đúng không? Còn là Tiên Thiên Linh Thể, chắc chắn, lại là Tiên Thiên Không Linh Thể hiếm thấy nhất cơ đấy!

- A... Phục dụng số lượng thiên tài địa bảo kinh người, trong cơ thể tràn ngập sinh cơ khủng bố, cho dù từ nay không cần tu luyện, cũng có thể dễ dàng sống mấy ngàn năm.

- Người cái người này... Hẳn không phải hạng vô danh tiểu tót.

- Gần đây, ở một cái tiểu quốc nào đó gọi là Đại Tấn xuất hiện một Tiên Thiên Linh Thể, còn là đạo lữ của Hạ Tích Sương Hạo Nhiên Kiếm Tông, cùng tên với người, vậy người hẳn là hẳn?

Nghe vậy, Trần Trầm cảm thấy lúng túng.

Vị Thánh nữ này... Da mặc đúng là dày thật, thể nhưng nhìn người lại cực chuẩn, quả không hổ là Luyện Đan Sư lợi hại.

Chỉ tùy tiện liếc mắt một cái, liền có thể thấy được hẳn bất phàm.

- Khụ khụ, không sai, chính là tại hạ. Tại hạ thuở nhỏ liền cảm thấy cực kỳ hứng thú với luyện đan nhất đạo, chỉ khổ nỗi không cách nào nhập môn. Gần đây mới nghe thấy đại danh Ngọc Đỉnh Đan Tông, cho nên liền lên đường tầm sư học nghệ.

Trần Trầm có hơi chột dạ nói.

Dù sao hẳn cũng đã có tông môn, hôm nay tiến vào Ngọc Đỉnh Đan Tông, dù ít dù nhiều cũng có vài phần lừa gạt.

Nhưng Thánh nữ chỉ liếc mắt liền nhìn ra ý nghĩ trong đầu hẳn, cười nói:

- Ngọc Đỉnh Đan Tông ta kiêm dung tịnh bao (1), dưới trướng có hơn ngàn tông phái phụ thuộc, đương nhiên sẽ không để tâm đến

xuất thân của người.

(1) Ý chỉ dung nạp rất nhiều phương diện, khía cạnh. Dân gian đa
i loại là hàng nào cũng chơi ^^!

- Đừng nói loại tu sĩ đến từ tiểu quốc như người, dù là tu sĩ xuất t
hân từ tam đại tông đến đây học tập, chỉ cần hấn biểu hiện tốt, Ng
ọc Đỉnh Đan Tông cũng sẽ dốc lòng truyền thụ.

- Một người nếu muốn trở thành Luyện Đan Sư vĩ đại, nhất định p
hải có mười phần đam mê với luyện đan.

- Trên đỉnh Ngọc Đỉnh Đan Tông có bảy mươi hai đạo Thiên Đại
Linh Hỏa, chính là thánh địa chí cao của Luyện Đan Sư, ngoài ra,
trong tông ta còn có hơi mười vị Luyện Đan Sư cao cấp nhất Nhâ
n tộc.

- Trong hoàn cảnh như vậy, chỉ cần người thật lòng yêu thích luyện
n đan, bất kể người xuất thân từ môn phái nào, đều sẽ luyện tiếc k
hông rời đi được, cuối cùng cũng phải quay về Ngọc Đỉnh Đan T
ông ta.

- Về phần những kẻ không yêu thích luyện đan... Cũng không cá
ch nào tiếp xúc được tuyệt học của Ngọc Đỉnh Đan Tông.

- Cho nên, tông ta không úy kỵ học trộm tài nghệ, cũng không có
quá nhiều định kiến về đa môn đa hộ.

- Mà con người ta tính tình lại thanh đạm, càng là như vậy.

Nghe vậy, Trần Trầm mừng rỡ không thôi.

Không hổ là đại tông môn lũng đoạn thị trường, khí phách dồi dà
o!

Đã như vậy, chẳng phải hẳn có thể danh chính ngôn thuận bá nhậ

p Ngọc Đình Đan Tông rồi sao?

Nghĩ đến đây, hấn liền chuẩn bị hành lễ.

- Đồ nhi bái kiến...

- Chậm đã!

Trần Trầm còn chưa nói hết lời, Thánh nữ đã đưa tay ngăn cản.

- Tuy thiên phú của người cực cao, tính cách cũng hấp khẩu vị ta, nhưng Luyện Đan Sư có quy củ của Luyện Đan Sư, bái sư cũng vậy, người hiểu chứ?

- Đương nhiên, ta không để tâm vài món đồ của người, chỉ có điếu u quy củ không thể trái.

Dứt lời, Thánh nữ Ngọc Đình Đan Tông nhìn về phía thiên tài địa bảo trong dục điền.

Mọi người đều là người thông minh, ý tứ không cần nói cũng biết.

- Không phải ăn thiên tài địa bảo nhiều chút thôi sao? Lại còn trần g trộn đòi hỏi kiểu đó?

Trần Trầm thảm mắng, bất quá, vẫn xuất từ trong nhẫn trữ vật ra bốn loại thiên tài địa bảo.

Bốn thứ này là hấn tìm được trong động phủ của Luyện Hư cường giả, tất cả đều cực kỳ trân quý.

- Thánh nữ đại nhân, ta từng ngộ nhập một động phủ, đạt được không ít thiên tài địa bảo, hiện tại còn lại những... thứ này, tại hạ nguyện ý hiến cho Thánh nữ đại nhân! Xem như lễ bái sư!

Trần Trầm đưa bốn loại thiên tài địa bảo đến trước mặt Thánh nữ Ngọc Đình Đan Tông, hẳn cũng không lo lắng người ta sẽ cướp của mình.

Chỉ riêng những thiên tài địa bảo đã sinh ra linh trí ở trong dục điền kia, giá trị đã cực kỳ xa xỉ, người có thân gia như vậy, hẳn là giống hần, khinh thường làm mấy chuyện trộm cướp kiểu đó.

Liếc nhìn bốn món thiên tài địa bảo trước mặt, ánh mắt Thánh nữ Ngọc Đình Đan Tông sáng lên, sau đó thu toàn bộ.

- Trần Trầm, ngươi không tệ, vi sư tên là Ngọc Quỳnh, từ nay về sau ngươi chính là đệ tử thứ chín của ta.

- Đồ đệ bái kiến sư phụ!

Trần Trầm khom người hành lễ, nội tâm thâm cảm thán.

Bái cái sư phụ này cũng không dễ dàng gì, không chỉ mất công vô công mà còn hao tổn mấy món thiên tài địa bảo.

Trước kia hẳn nào phải ăn thiệt thòi như vậy.

Nghĩ đến đây, thần sắc Trần Trầm trở nên phiến muộn... trong mắt thoáng hiện vẻ u buồn.

- Sao hả? Trần Trầm, ngươi có thể bái nhập môn hạ của ta, chẳng lẽ không vui? Phải biết, ngay cả sư phụ đạo lữ của ngươi, nhìn thấy ta cũng phải khách khí vài phần đấy!

Ngọc Quỳnh chai mảy, tỏ vẻ mất hứng.

Trần Trầm vội lắc đầu phủ nhận.

- Sư phụ... không phải như thế, ta chỉ chợt nhớ lại lúc bái một vị sư phụ khác, vậy mà không nhớ đến việc hiếu kính người... Trái l

ai còn nhận một cái nhẫn trữ vật của hắn.

- Hắn còn nói cái gì mà không thể để đồ đệ của mình ủy khuất, thi ếu thốn tài nguyên các kiểu, những thứ kia... chỉ là lễ gặp mặt, muốn ta nhất định phải nhận lấy.

- Một ngày vi sư, chung thân vi phụ, hôm nay nhớ lại, khó tránh khỏi có chút áy náy.

- Lúc đó là ta còn trẻ... quá không hiểu chuyện.

Nói xong câu đó, Trần Trầm liếc nhìn đám thiên tài địa bảo trong được điện, sau đó lộ vẻ tự trách nhìn về phía Ngọc Quỳnh.

Hai người yên lặng nhìn nhau, không nói gì, trong mắt chứa đựng tất cả thâm ý, phẳng như đang trong vô hình giao phòng.

Bất tri bất giác, bầu không khí trong tiểu viện trở nên ngưng trọng.

Trong không khí thoáng xuất hiện phong sương đao kiếm, ngay cả đám thiên tài địa bảo trong được điện cũng vô thức trốn vào lòng đất.

Chương 198: Hạt bụi bay vào mắt

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Ngọc Quỳnh bỗng cười khẽ:

- Ha ha, thật thú vị.

Trần Trâm đang định nói chuyện thì Ngọc Quỳnh đột nhiên nhanh như tia chớp nhét một viên đan dược vào trong miệng của hắn.

Đan dược vào miệng liền hòa tan, Trần Trâm chưa kịp phản ứng thì nó đã biến thành một đoàn linh lực biến mất trong cơ thể hắn.

- Cái này . . .

Trần Trâm hơi ngạc nhiên, thế này là sao?

Ngọc Quỳnh nghiêm trang thím thía nói:

- ĐỒ nhi, ngươi dùng thiên tài địa bảo quá nhiều, trong người tích lũy nhiều chất độc, viên đan dược vừa rồi là vi sư tìm bảy bảy bốn mươi chín phương thuốc hiếm mới luyện chế thành Thiên Mệnh Đãng Trọc Đan, dùng viên đan dược này thì chưa đầy một ngày sẽ loại trừ tất cả chất độc trong cơ thể của ngươi, từ nay về sau không cần lo lắng nữa.

Trần Trâm câm nín.

Trong cơ thể hắn làm gì có chất độc nào? Dù có cũng bị lôi kiếp đã đánh tan hết rồi.

Trần Trâm đã gặp kẻ keo kiệt, nhưng keo tới mức này thì lần đầu tiên gặp.

Tùy tiện nhét một viên đan dược cho hắn đã bảo là tốn bảy bảy bốn mươi chín ngày luyện chế ra, xem hắn là Viên Kinh Thiên hay s

ao?

Ánh mắt Ngọc Quỳnh bỗng chốc trở nên nguy hiểm, hỏi:

- Như thế nào? Người không tin lời của vi sư?

Trần Trầm có khổ mà không nói được, đành nặn ra nụ cười:

- Không . . . làm gì có, đồ nhi xin tạ sư phụ.

Ngọc Quỳnh nghe vậy nở nụ cười thắng lợi:

- Người đừng không biết điều, người ngoài tông mời ta ra tay một lần có ai không đưa lên báu vật chứa đầy trong ba, bốn trũ vật giới? Nghĩ tình người mới nhập môn, chứ không thì ta không bao giờ đưa đan dược quý giá như vậy cho người.

Trần Trầm hét thảm trong bụng:

- Tại hạ xin thua!

Nhét đại viên đan dược nào đó cho mình còn bắt mình nhớ ơn, người này vô sỉ chưa từng thấy!

Nhớ lại bốn món thiên tài địa bảo đã tặng đi mà Trần Trầm đau lòng thất ruột.

- Không được, hôm nay ta bất chấp tất cả phải lấy về chút gì mới được!

Trần Trầm cắn răng, vẻ mặt cảm động nói:

- Ôn của sư phụ, đồ đệ suốt đời khó quên. Thiên Mệnh Đãng Trọc Đan . . . đồ đệ ghi nhớ, ngày sau gặp được người ngoài đồ đệ sẽ khen công dụng mạnh mẽ của viên đan dược này, sẽ nhấn mạnh đó là sư phụ tiêu phí bảy bảy bốn mươi chín ngày đặc biệt kinh thiên

động địa ra đan dược cho đồ đệ. Để người ngoài cũng biết tình th ương vô bờ của sư phụ cho đồ đệ!

Nụ cười trên mặt Ngọc Quỳnh đông cứng.

Thiên Mệnh Đãng Trọc Đan quái quỷ gì đó đương nhiên là nàng nói bừa, nếu trên đời thật sự có loại đan dược trừ bỏ chất độc như thế thì chẳng phải là Luyện Đan Sư có thể không kiêng nể ăn đan dược tăng lên tu vi?

Tiểu tử này . . . không cùng đẳng cấp với mấy đệ tử khác, khiến n gười băng tuyết thông minh như nàng sinh ra cảm giác tích tòi.

Nghĩ đến đây, nàng thở dài, lấy ra một báu vật hình hạt châu màu vàng từ trong trữ vật giới.

Trông thấy báu vật này, Trần Trầm cắn chặt hàm răng, lần này hã n quyết không cho sư phụ có cơ hội làm trước nói sau nữa.

Thấy nét mặt đó của Trần Trầm, Ngọc Quỳnh tức giận bật cười, lắ c đầu đặt báu vật hình hạt châu vào tay hắn.

- Bảo bối này tên là Định Hồn Châu, có thể bảo vệ thần hồn của n gười. Vì sư có nghe nói về thực lực của người rồi, hiếm gặp địch t hủ trong cảnh giới Nguyên Anh. Nhưng lỡ gặp cường giả Nguyên Thần có thần thức thì sẽ kém một mảng lớn. Mang Định Hồn Châ u bên người sẽ giúp người không đến mức bị một số cường giả N guyên Thần lợi hại trực tiếp dùng thần thức diệt gọn. Ngoài ra, Đị nh Hồn Châu còn có thể đông lại một số Nguyên Thần từ bên ngo ài xâm nhập, phòng ngừa người bị người đoạt xá. Thất phu vô tội, hoài bích có tội, thân thể của người là báu vật lớn nhất của chính người, có lẽ đã có lão quái vật theo dõi người rồi.

Trần Trầm nhận lấy Định Hồn Châu, lên dùng hệ thống giám địn h.

Xác định đúng là thật thì hẳn mới mỹ mãn cất vào.

Qua một phen giao phong, cuối cùng mình không chịu thiệt bao nhiêu. Đương nhiên, cũng nhờ sư phụ từ trên trời rơi xuống này giờ cao đánh khẽ, không quyết tâm keo kiệt đến cùng.

Nếu hai bên đã xác nhận thân phận sư đồ thì tự nhiên cần bắt đầu thảo luận vấn đề truyền đạo thụ nghiệp.

Ngọc Quỳnh nhìn Trần Trầm một cái, nói:

- Về mặt tu hành, ngươi đã có sư phụ thì ta sẽ không dạy nữa, còn về Luyện Đan, ngươi tạm đi theo mấy vị sư huynh, sư tỷ học đi. Đợi khi nào bọn họ không còn gì để dạy cho ngươi thì ta sẽ tự mình dạy dỗ.

Trần Trầm gật đầu.

Tuy tình nghi sư phụ này làm biếng, nhưng trình độ Luyện Đan hiện tại của hẳn đúng là không xứng được Ngọc Đỉnh Đan Tông của Thánh Nữ như Ngọc Quỳnh tự mình chỉ dạy.

Hắn tự biết thân biết phận.

Nửa canh giờ sau.

Trần Trầm ở trong viện lạc gặp ba sư huynh, ba sư tỷ của mình, trong đó mạnh nhất chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ.

Trần Trầm cảm giác một bàn tay của hẳn có thể đập chết tám sư huynh sư tỷ cùng một lúc, đương nhiên, hẳn sẽ không làm thật.

Bởi vì đại sư huynh là một trưởng giả nhân hậu.

Nhị sư tỷ là một phụ nữ nhân hậu.

Tam sư huynh là một nam nhân trung niên nhân hậu.

...

Bát sư tỷ là một tỷ tỷ nhân hậu.

Nói tóm lại, tất cả đều là vẻ mặt trung hậu, ánh mắt nhìn hẩn gần như giống nhau.

Trong vui mừng mang theo mong đợi.

Trần Trầm cung kính vái chào:

- Kính chào mấy vị sư huynh sư tỷ.

Giờ phút này, Trần Trầm cảm giác thật lạc lõng, nếu Viên Kinh Thiên đến làm tiểu sư đệ thì đủ nguyên bộ rồi.

Ngoài ra ánh mắt mấy vị sư huynh sư tỷ nhìn về hướng sư phụ cũ ng khiến hẩn cảm thấy khá quen mắt, trong cuồng nhiệt mang theo sùng bái, gần giống ánh mắt của Viên Kinh Thiên lúc nhìn mình.

- Tựa hồ các sư huynh sư tỷ rất dễ ở chung.

Không đợi Trần Trầm suy nghĩ tiếp, tám sư huynh sư tỷ đưa quà gặp mặt, toàn là đan dược giá trị cao.

Trần Trầm vinh hạnh không dám nhận, hẩn cảm ơn tất cả mọi người, so với sư phụ keo kiệt thì mấy vị này rộng rãi rất nhiều.

Ngọc Quỳnh thấy các đệ tử đều thân thiết với nhau thì mỉm cười vừa lòng, sau đó trở về viện lạc của mình.

...

Phía tây viện lạc có một căn nhà độc lập không lớn không nhỏ.

Trong căn phòng lớn, đại sư huynh Dư Hỏa vẻ mặt ôn hòa nhìn về hướng Trần Trâm:

- Tiểu sư đệ, người mới đến, ta dạy cho người một ít thường thức cơ bản về Luyện Đan trước.

Các sư huynh sư tỷ khác cũng có mặt, hình như không định đi.

Chờ Dư Hỏa dạy cho Trần Trâm một khắc đồng hồ, gã nhìn sang bát sư tỷ của Trần Trâm:

- Bát sư muội, hôm nay ta dạy cho sư muội cách không chế hỏa hậu.

...

Cứ thế lần lượt từng người, nửa ngày qua đi, đại sư huynh dạy hết tám người, bao gồm Trần Trâm.

Trần Trâm nghe xong tròn vẹn bài giảng, mặt nhăn nhó, trong đầu nghĩ đến một loại khả năng, hấn nhìn bát sư tỷ, hỏi:

- Bát sư tỷ, sư tỷ có được sư phụ tự mình chỉ dạy không?

Bát sư tỷ nghe vậy xấu hổ lắc đầu nói:

- Ta còn kém xa lắm, ta còn chưa học hết điều mà sư huynh dạy cho.

Trần Trâm nghe vậy không tỏ ra bất ngờ, lại nhìn về hướng thất sư huynh.

Hỏi từng người, phát hiện dù cho nhị sư tỷ nhập môn tám mươi năm cũng chưa từng được Ngọc Quỳnh tự mình dạy dỗ.

Điều này khiến trong lòng Trần Trầm vô cùng khiếp sợ.

Cũng có khiếu sư phụ như vậy sao?

Chỉ cần dạy tốt một đồ đệ là có thể vô hạn thu đồ đệ?

Nghĩ đến đây, hắn tiềm thức nhìn về hướng đại sư huynh.

Đại sư huynh cũng lắc đầu, trong ánh mắt tràn đầy sùng kính:

- Chín mươi chín năm trước, ta đánh cuộc đấu thuật Luyện Đan với sư phụ, kết quả ta thua một bậc, buộc phải bái vào môn hạ của sư phụ, thuận tiện dạy đồ đệ trăm năm thay cho sư phụ. Hiện giờ qua thêm một năm nữa là đến thời hạn đánh cuộc, sư phụ đã hứa với ta cho đánh cuộc đấu lần thứ hai. Ta cảm giác lần này ta chưa chắc sẽ thua!

Nói xong, đáy mắt đại sư huynh lóe tia sáng, dường như tràn ngập dự vọng chiến đấu.

Trần Trầm câm nín không nói nên lời.

Chẳng lẽ Luyện Đan Sư đều là đồ ngọc sao? Thành thật như thế?

Còn Ngọc Quỳnh nữa, quá đáng hết sức!

Thu chín đồ đệ nhưng không dạy qua một lần! Làm gì có loại sư phụ hổ đồ đệ như vậy!

Trần Trầm trong lòng nặng trĩu trầm nghĩ:

- Không được, mình phải nhanh chóng dụ mấy Luyện Đan Sư rời đi, không phải ai đều có thể làm đồ đệ của Ngọc Quỳnh này, lỡ như về sau ta biến thành giống như bọn họ thì tiêu đời.

Hắn không do dự nữa, trực tiếp sử dụng hệ thống:

- Hệ thống, sử dụng cơ hội theo dấu một lần trong phạm vi trăm dặm, theo dấu một số Luyện Đan Sư dễ dụ.

Ngọc Đình Đan Tông tuy lớn nhưng phạm vi trăm dặm đủ để phủ lên đa số khu vực Ngọc Đình Đan Tông.

Hệ thống rất nhanh đưa ra đáp án:

- Đại sư huynh cách một thước trước mặt kí chủ.

Nhị sư tỷ cách hai thước về bên trái kí chủ.

Tam sư huynh cách một thước về bên phải kí chủ.

...

Bát sư tỷ cách hai thước bên trái kí chủ.

Thấy đáp án này, Trần Trầm bỗng im lặng.

Hắn chậm rãi ngược đầu lên, tám vị sư huynh sư tỷ cũng đang nhìn hắn, trong mắt tràn đầy quan tâm, tựa hồ đang nghĩ tiểu sư đệ có vẻ không vui?

Đại sư huynh Dư Hỏa thấy mắt Trần Trầm lấp lánh ướt nước thì hỏi dò:

- Tiểu sư đệ, tại sao trong mắt của ngươi thường ngấn lệ vậy?

Trần Trầm quay đầu lau giọt lệ chua xót, lảm bảm:

- Không có gì, hạt bụi bay vào mắt.

Truyện chính thức trở lại với tiến độ 4 chương / ngày

Được thực hiện bởi Nhóm Thánh Thiên Tiên Vực

Chương 199: Luyện Đan khoa học

Không lâu sau Trần Trầm quay về viện lạc mới được phân p
hối cho mình.

Quanh viện lạc là mảng lớn được điền, trong sân có một Luyện Đ
an Lô khuôn mẫu, trận pháp bao trùm nguyên viện lạc, bên trong
đậm đặc linh khí.

Trần Trầm cảm ứng đồng quà gặp mặt trong trũ vật giới, hấn bản
năng thờ dài thườn thọt.

Không biết sư phụ mới có phải cũng có hệ thống hay không mà tụ
tập tám người thành thật nhất nguyên Ngọc Đỉnh Đan Tông về, th
u làm đồ đệ.

Nếu nàng không có hệ thống thì thiên phú Luyện Đan của nàng đ
úng là đáng sợ khủng khiếp, chẳng những biết xem được tính mà
cũng nhìn thấu nhân tính.

Ngẫm lại bộ dạng tràn đầy thân thiết của các sư huynh sư tỷ, mà l
òng Trần Trầm chua xót.

Người thành thật như thế, lẽ nào hấn không biết ngượng lừa dối n

gười ta sao?

Đáp án đương nhiên không thể, dù sao trái tim con người làm bằng g thịt, hẳn lại là người lương thiện thế này.

- Thôi thì cứ từ từ.

Trần Trầm thì thảo tự nói một câu rồi quay sang nghiên cứu Luyện Đan.

Nếu đã vào Ngọc Đỉnh Đan Tông thì thế nào cũng phải học chút bản lĩnh, nhiều người quỳ dưới chân núi, Trần Trầm không muốn có ngày cũng giống như người đó.

Hắn bây giờ là người có đạo lý, phải cố gắng chăm chỉ hơn, nếu hắn cố gắng nhiều một chút thì Hạ Tích Sương sẽ ít vất vả một chút.

...

Đêm khuya, Viên Kinh Thiên sớm đã ngủ say như chết.

Trần Trầm vẫn còn chong đèn đọc sách, trên mặt bàn trước mắt hắn đã chất đầy bản nháp.

Muốn làm việc gì thì phải mài giũa công cụ trước.

Trần Trầm sống hai đời, góc độ xem xét vấn đề cũng khác hẳn, cho nên hắn không bắt lấy dược liệu luyện lung tung ngay mà là nghiêm túc nghiên cứu mô phỏng trước khi làm.

Luyện Đan là công việc cực kỳ phức tạp, đan dược hoàn mỹ nhất đó là khiến dược tính của tất cả dược liệu phát huy đến mức tận cùng trong đan lô.

Nhưng đan phương trên thế giới này cực kỳ đơn giản, ví dụ như đ

an phương của Tụ Khí Đan đơn giản nhất chỉ có một câu miêu tả:

[Hai gốc Thanh Linh Thảo thêm một gốc linh tuyền, dùng linh hỏa bình thường nung khô nửa canh giờ.]

Nhưng khi bắt tay vào làm mới biết Thanh Linh Thảo khác nhau có dược tính khác biệt, linh khí ẩn chứa trong linh tuyền cũng chênh lệch, sẽ luyện chế ra Tụ Khí Đan phẩm chất khác nhau, thậm chí có khả năng luyện chế thất bại.

Luyện Đan Lô và mức độ nóng của linh hỏa thì có thể khống chế không thay đổi, với Trần Trầm thì hai thứ này có thể xem là lượng cố định.

Nguyên vật liệu Luyện Đan là lượng biến đổi.

Đối với Trần Trầm, thứ này tựa như đề bài toán học không quá phức tạp.

Tóm gọn lại là đã biết trong tay có hai gốc Thanh Linh Thảo tám phần dược tính, muốn luyện chế ra Tụ Khí Đan đạt đến phẩm chất hoàn mỹ thì cần linh tuyền ẩn chứa bao nhiêu linh khí phối hợp vào.

Tụ Khí Đan chỉ cần hai loại nguyên vật liệu, khá đơn giản, thứ khó thật sự là đan dược phức tạp cần rất nhiều loại dược liệu.

Dược tính của một loại nguyên vật liệu chênh lệch chút xíu thôi là toàn bộ dược liệu khác cũng biến hóa theo, có như vậy mới hoàn mỹ trung hòa dược tính, luyện chế ra đan dược tốt nhất.

Trần Trầm hít sâu một hơi, bắt đầu dùng các loại phương trình toán học giải toán, chốc lát sau đã liệt kê ra các công thức.

...

Sáng sớm hôm sau, Viên Kinh Thiên nhìn tờ giấy viết đầy - +- x- , thộn mặt ra.

Sư huynh đến học tập Luyện Đan đúng không? Sao tự dung nghiên cứu cứu phù đạo?

Trần Trầm phớt lờ Viên Kinh Thiên, trực tiếp đi tìm đại sư huynh học tập.

Nhưng đi một hồi, khỏe môi Trần Trầm cong lên.

Khi một thiên kiều bắt đầu cố gắng thì phàm nhân chỉ có nước run rẩy!

Đêm khuya, Trần Trầm tiếp tục nghiên cứu.

Lần này Viên Kinh Thiên yên lặng đứng ở phía sau quan sát.

[Trong tay Tiểu Minh có một gốc Xích Tham trăm năm bảy phần dược tính, trong tình huống đan lô và linh hỏa không thay đổi, xin hỏi cần Thanh Linh Thảo mấy phần dược tính, Địa Linh Căn mấy phần dược tính . . . Linh Hư Thảo mấy phần dược tính phối hợp mới trung hòa tất cả dược tính, luyện chế ra Trúc Cơ Đan hoàn mỹ?]

[Trong tay Tiểu Cường có Địa Linh Căn sáu phần dược tính, cần . . . mới có thể luyện chế ra Trúc Cơ Đan hoàn mỹ?]

Viên Kinh Thiên xem nội dung trên mấy tờ giấy càng mờ mịt hơn.

Tiểu Minh và Tiểu Cường là Luyện Đan Sư ở đâu? Sao gã chưa nghe bao giờ?

Nhưng Viên Kinh Thiên không hỏi, vì sư huynh đang múa bút thà nh văn, ánh mắt chuyên chú khiến gã giật mình, cũng làm gã khò

ng tìm được xấu hổ.

Hèn gì sư huynh ưu tú như vậy, thì ra thức khuya không ngủ.

So với sư huynh thì mình thật kém cỏi.

Nghĩ đến đây, Viên Kinh Thiên lặng lẽ đi ra ngoài viện lạc, ngồi xếp bằng tu luyện.

...

Chớp mắt đã qua ba ngày.

Suốt ba ngày trời Trần Trầm không ngủ không nghỉ, Viên Kinh Thiên nhìn tơ máu trong mắt Trần Trầm mà không tìm được đau lòng.

Người tu tiên thức trắng vài ngày không có gì, nhưng sư huynh vất vả học tập liều mạng như vậy là chuyện lớn.

Viên Kinh Thiên không tìm được khuyên nhủ:

- Sư huynh, hay là nghỉ ngơi một chút đi? Luyện Đan không thể một lần là xong . . .

Trần Trầm bỗng rống to:

- Không!

Viên Kinh Thiên sợ hãi run bắn người, nhanh chóng chạy đến bên ngoài tu luyện.

Trần Trầm nhìn vô số phương trình, mỗi một vô cùng.

Trong đầu hắn không ngừng lặp lại một đoạn hình ảnh.

Đó là cảnh Hạ Tích Sương xin Ngọc Quỳnh cho được.

- Ngọc tiên bói, Trần Trầm nhà ta hơi ‘yếu’, tiên bói có thể luyện chế một loại đan dược đặc biệt giải quyết vấn đề này không?

Ngọc Quỳnh nhếch mép, vươn tay ra.

Hạ Tích Sương bắt đắc dĩ dâng lên Trần Sương mới chế tạo ra.

- Không!

Trần Trầm bồng hét lớn, nháy mắt tinh thần tỉnh táo, bắt đầu múa bút thành văn.

...

- Ngọc tiên bói, Trần Trầm nhà ta có lẽ không dựng không dục, có đan dược nào giải quyết vấn đề này không?

Ngọc Quỳnh xoa tay.

- Nếu chúng ta sinh ra hài tử sẽ bái vào môn hạ của tiên bói được không?

Ngọc Quỳnh gật đầu, nở nụ cười tà ác.

...

Trần Trầm bừng tỉnh từ cơn ác mộng, vã mồ hôi như tắm, lại bắt đầu cố gắng nghiên cứu.

Rạng sáng.

Trần Trầm nhìn bảy công thức trước mắt mình, khoe môi cong lên.

Còn kém một cái là hẳn sẽ nghiên cứu thấu triệt đan phương Trúc Cơ Đan.

Hay là tạm nghỉ một lúc?

Ý nghĩ này mới nổi lên thì một hình ảnh đoạn ngắn vụt qua có hấn.

Đó là cảnh tượng hẳn ôm Hạ Tích Sương thân hồn sắp tan biến quỳ xuống trước mặt Ngọc Quỳnh:

- Sư phụ, xin hãy ban cho một viên đan dược nghịch thiên để cứu mạng đạo lữ của ta!

Ngọc Quỳnh nghe vậy nở nụ cười, cười cực kỳ ám muội, chậm rãi i vươn móng vuốt hương cổ áo của hẳn.

Trần Trầm chỉ có thể chảy xuống giọt lệ khuất nhục.

- Không!!!

Trần Trầm bỗng nhảy căng lên, suýt đụng trúng xà nhà.

Trần Trầm hít một hơi, lại bắt đầu cẩn thận tính bài toán.

Bên ngoài viện lạc, Viên Kinh Thiên bị hù sợ suýt tẩu hỏa nhập ma.

Trải qua mấy ngày này quan sát, Viên Kinh Thiên đã bị ám ảnh nặng với Luyện Đan.

Sư huynh kỳ tài ngút trời mà còn bị giày vò thành bệnh thần kinh, nếu là gã thì chẳng phải là thành tro luôn?

Hướng chi cho đến hôm nay, sư huynh không một lần chạm vào đ an lô!

- Luyện Đan . . . đáng sợ quá, không phải việc cho con người là m!

Viên Kinh Thiên rùng mình một cái, dùng linh lực đóng thính lực, tiếp tục tu luyện.

...

Trời dần sáng, đợi đến mặt trời lên cao, Trần Trầm rút cuộc đi ra viện lạc.

Lúc này mắt của hắn đỏ ngầu, chân thấp chân cao như tùy thời sẽ ngã xuống.

Trần Trầm chậm rãi đi tới trước đan lô, tùy tay chỉ, một luồng linh hỏa bay ra, rất nhanh một đóm lửa bùng cháy bên dưới đan lô.

Nhìn lửa cháy hùng hực, Trần Trầm lấy một góc Xích Tham ra kh oỉ trữ vật giới.

- Xích Tham trăm năm bảy phần năm dược tính.

Nhìn góc Xích Tham này, tám công thức chuyển động nhanh trong óc Trần Trầm, chốc lát sau đã cấu thành tiêu chuẩn dược tính của nó có từ bảy góc nguyên vật liệu khác.

Dùng hệ thống tìm tài liệu đối ứng từ trong đồng dược liệu, Trần Trầm ném tám góc dược liệu có thể hoàn mỹ dung hợp dược tính vào trong đan lô.

Một canh giờ sau, một viên Trúc Cơ Đan tròn xoe ra mắt với đời.

Nếu bị người khác trông thấy cảnh này chắc sẽ giật mình đến rớt cằm, có ai ngờ trên đời có người mới Luyện Đan lần đầu tiên đã thành công, còn là Trúc Cơ Đan có độ khó cao.

[Một viên Trúc Cơ Đan bình thường.]

Trần Trầm thấy thông tin này thì không quá vừa lòng, làm lại công thức lần thứ hai, nhưng hẳn tăng mức độ nóng lên một chút.

[Trúc Cơ Đan ưu tú +1]

Trần Trầm vẫn không vừa ý, tăng lửa lớn hơn nữa.

]Trúc Cơ Đan hoàn mỹ +1]

Nhìn Trúc Cơ Đan hoàn mỹ lấp lánh linh quang trong bàn tay, Trần Trầm cười lên, càng cười càng lớn tiếng, cuối cùng biến thành ngửa đầu cuồng cười.

Viên Kinh Thiên thấy cảnh này thì sợ tái mặt, vội chạy lại đè chặt Trần Trầm.

Luyện Đan quả nhiên khủng bố, sư huynh mới đụng vào đan lô một buổi sáng mà đã nổi điên.

- Sư huynh, người bình tĩnh một chút! Chúng ta không Luyện Đan nữa, được không? Chúng ta về Đại Chu đi!

Trần Trầm hát Viên Kinh Thiên ra, nét mặt trở lại bình thường:

- Kinh Thiên, ta trút cảm xúc ra thôi, không có gì đáng lo, người c hãm chỉ tu luyện vào, ta đi khoe . . . A không, đi học tập.

Trần Trầm nói xong xoay người bước đi.

Viên Kinh Thiên áp úng nhìn bóng lưng của sư huynh, qua vụ này làm gã hết hồn sắp điên theo.

Đợi khi sư huynh đi xa mấy chục thước thì giọng nói khe khẽ của

sư huynh nhẹ nhàng bay tới bên tai gã:

- Người của thế giới tiên hiệp thì biết gì về Luyện Đan.

Chương 200: Đan phương thượng cổ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Trần Trầm vừa suy nghĩ vừa than thở:

- Đáng tiếc phương pháp kia chỉ có ta có thể phát huy ra tác dụng lớn nhất, người khác không thể chính xác cảm giác dược liệu còn lại bao nhiêu dược tính. Tiếc quá, chứ không thì ta chắc chắn sẽ lấy ra cống hiến cho sự phát triển của nhân tộc.

Làm một người có lý tưởng có khát vọng mà lại hiểu rõ nghĩa lớn, Trần Trầm thường cảm thấy tự trách vì mình cống hiến quá ít cho nhân tộc.

Đây không phải hấn cố làm ra vẻ mà là thật sự.

Khi nào cống hiến nhất định cho nhân tộc thì khi vào mấy nơi như cử chiến trường hấn mới không biết ngưng, không kiêng nể gì đi cướp đoạt báu vật.

...

Một lát sau.

Trần Trầm đến căn nhà lớn gần viện lạc của Ngọc Quỳnh.

Đại sư huynh lẩm bẩm thì thào:

- Chử . . . ?

Nhị sư tử không ngừng lắc đầu:

- Chử này quá mức thâm ảo, ta xem không hiểu.

...

Nửa canh giờ sau.

Trong nhà lớn, Trần Trầm thành người chỉ dạy học tập.

Tám người ngoan ngoãn ngồi thành từng hàng ở bên dưới, nghiêm túc lắng nghe Trần Trầm giảng giải.

Tuy rằng bọn họ thành thật, nhưng không đại biểu bọn họ gốc.

Nếu gốc thật thì phỏng chừng Ngọc Quỳnh lừa dối bọn họ.

Cho nên được Trần Trầm giảng giải một phen, tám người thành thật đều lộ vẻ hiểu ra.

- Luyện Đan Sư thượng cổ quả nhiên huyền diệu vô cùng!

- Chẳng lẽ Luyện Đan Sư thượng cổ đều có thể hoàn mỹ cảm giác được dược tính trong dược liệu? Lợi hại quá!

- Tuy chúng ta không làm được nhưng cố gắng đi theo hướng này

chắc có thể nâng cao xác suất luyện chế ra Trúc Cơ Đan hoàn mỹ.

- Người nghĩ ra đan phương này . . . thật là kỳ tài chưa từng có! Và chữ cổ đại này nữa, cực kỳ khó hiểu, chỉ có nhân tài như tiểu sư đệ mới xem hiểu được!

Tám vị người thành thật thảo luận với nhau, trên mặt tràn đầy vẻ thối mái thắc mắc đã được giải đáp.

Lúc này, đại sư huynh Dư Hỏa không kìm được hỏi dò:

- Tiểu sư đệ, đan phương thượng cổ này là người tìm ở đâu ra vậy? Còn có đan phương của đan dược khác không?

Trần Trầm nghe hỏi thì lộ vẻ mặt nhớ lại, thật lâu sau thở dài thườn thượt, ngữ khí vô cùng tự trách:

- Mấy vị sư huynh, năm đó ta ở cốc hương Đại Tấn quốc tình cờ vào một động phủ thượng cổ, trên vách đá viết đầy chữ cổ giống như vậy. Nhưng khi đó ta không chú ý chữ cổ, chỉ lấy một ít thiên tài địa bảo. Mãi khi bước vào đạo Luyện Đan thì ta mới hiểu được những chữ cổ đó đại biểu cho cái gì! Đó đều là đan phương thượng cổ!

Nói tới đây, tám người thành thật kích động mặt đỏ tim đập, không ngồi yên được, đứng bật dậy, vờn cổ thật dài, sợ bỏ qua chữ nào.

Nhưng Trần Trầm nói câu tiếp theo đẩy cả đám rớt xuống đáy cốc.

- Tiếc rằng lúc đó ta còn nhỏ, chỉ ghi nhớ đan phương của Trúc Cơ Đan, mấy cái khác quên hết rồi.

- Ài!

Tám người thành thật bóp cổ tay thở dài, dường như mất đi cái gì quý giá nhất.

Trần Trầm nở nụ cười hết sức chân thành:

- Các vị sư huynh sư tỷ đừng nản lòng, động phủ còn ở Đại Tấn, về sau nếu có thời gian thì ta sẽ mang các vị đi Đại Tấn tham quan học tập một phen. Trần Trầm này tuy bất tài nhưng không phải kẻ ích kỷ, nhập môn mấy ngày này nhận được các vị sư huynh sư tỷ trong lòng cực kỳ áy náy không yên. Cơ duyên nhỏ như vậy đương nhiên ta sẽ cùng chia sẻ với sư huynh sư tỷ rồi.

Nghe lời đó, ánh mắt tám người thành thật nhìn về hướng Trần Trầm đã thay đổi.

Đan đạo giống như tu hành, cũng có cạnh tranh.

Nhưng tiểu sư đệ nguyện ý chia sẻ cơ duyên với bọn họ, còn là cơ duyên khủng bố như đan phương thượng cổ!

Tiểu sư đệ trung hậu như vậy . . .

Bọn họ có yêu thương nhiều cỡ nào cũng không đủ!

Nghĩ đến đây, vành mắt đại sư huynh đỏ hoe, nắm chặt tay của Trần Trầm, tình cảm trong mắt tràn ra ngoài, cao giọng tán thán từ tận đáy lòng:

- Tiểu sư đệ . . . cao thượng! Ta thua xa lắm!

Chương này từ bản truyệnyy nhảy ra dịch còn chưa tới 1/2 quả thật là một trong những chương thú vị nhất.

Chương 201: Người không đi, ta không yên tâm (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Trần Trầm trình trọng đáp:

- Không sánh được sư huynh lo lắng hết lòng dạy cho chúng ta!

Hai người quay sang ngó nhau, đều thấy mắt đối phương ngán lệ.

- Chọn ngày không bằng đúng ngày, chúng ta xuất phát ngay hôm nay đi!

Nhị sư tử ở một bên không kìm được kích động, ước gì bay ngay đến động phủ kia, nhìn xem những đan phương thượng cổ.

Sư huynh sư tử khác cũng có ý này, dù sao cả nhóm đều nhiệt liệt yêu thích Luyện Đan.

Cảm giác đó giống như khi Trần Trầm biết một chỗ thật xa có trai ngọc tinh ăn rất ngon, lòng háo hức không chịu được.

Điểm khác biệt duy nhất là trai ngọc tinh quá xa, trong khoảng thời gian Trần Trầm không cách nào đến đó.

Nhưng Đại Tấn quốc nằm trong lãnh thổ nhân tộc, đối với tám ng

ười thành thật thì nó còn trong tâm với.

Trần Trâm nghe vậy lộ vẻ khó xử.

Đùa, giờ mà đám người thành thật này đi thì đào đâu ra động phủ thượng cổ cho bọn họ?

- Mấy vị sư huynh sư tỷ, ta vừa tới Ngọc Đỉnh Đan Tông chưa được vài ngày, nếu đi bây giờ khó tránh khỏi sư phụ cảm thấy ta bất mãn với Ngọc Đỉnh Đan Tông. Chờ qua một thời gian ngắn đi, đợi một lúc nữa ta nhất định tự mình mang mấy vị sư huynh sư tỷ qua đó!

Nghe Trần Trâm nói, tám người thành thật hơi sừng sốt, sau đó lộ vẻ xấu hổ.

Đúng là bọn họ hơi bốc đồng, tiểu sư đệ mới tới Ngọc Đỉnh Đan Tông có vài ngày, chưa cảm nhận được sự cường đại của Ngọc Đỉnh Đan Tông mà họ đã bắt tiểu sư đệ về quê, thật là không có tình người gì cả.

Đại sư huynh Dư Hỏa lắc đầu, sau đó vẻ mặt nghiêm nghị nhìn về hướng bảy người thành thật khác:

- Tiểu sư đệ, người nói đúng, hơn nữa với trình độ hiện tại của chúng ta dù có đi động phủ thượng cổ kia cũng không xem hiểu chữ cổ, chỉ có thể nhìn mới mẻ.

Bảy người thành thật nghe vậy đều dần xuống nỗi lòng kích động.

...

Thời gian như nước chảy, trong nháy mắt đã trôi qua nửa tháng.

Trần Trâm vẫn đang nằm sấp trên bàn múa bút thành văn.

Tục ngữ nói rất hay, mọi việc khó khăn từ bước đầu tiên.

Sau khi hấn tính ra công thức Trúc Cơ Đan thì với đan dược khác cũng quen tay hay việc.

Nửa tháng qua, mỗi ngày Trần Trầm rút ra một nửa thời gian để suy luận, đã suy luận ra công thức của năm đan phương.

Tuy năm đan phương này không phải cấp cao gì, nhưng chúng phức tạp hơn Trúc Cơ Đan rất nhiều, toàn là mấy loại đan dược mà Đại Tấn thiếu thốn nhất.

Trong lệnh bài truyền tấn phát ra câu hỏi của Tiêu Vô Ưu:

- Trần Trầm, đã bố trí động phủ thượng cổ cho người rồi, cũng dự ng vách đá rồi, rốt cuộc người muốn làm cái gì?

Trần Trầm cố ý bí hiểm nói:

- Sư phụ, về sau người sẽ biết, ta làm vậy vì tốt cho hai nước.

- Đi ra ngoài đường, bớt hố người ta, nếu không thì vì sư lo lắng người không vượt qua được đại kiếp nạn Nguyên Thần.

- Sư phụ yên tâm, ta biết chừng mực, ta cũng vì tốt cho người khác.

Trả lời xong câu này Trần Trầm cất lệnh bài truyền tấn, hơi lắc đầu.

Hấn làm như vậy có chỗ nào hố người chứ?

Hấn dẫn tám vị sư huynh sư tỷ đi Đại Tấn học tập đan phương thượng cổ, bọn họ khó tránh khỏi háng hái luyện tập, khi đó hấn còn phải ra tài liệu cho bọn họ Luyện Đan.

Dưới loại tình huống này, thu lại một ít đan dược không tính là quá đáng đúng không?

Trần Trầm dám đánh cược, nếu hắn nói thẳng với mấy vị sư huynh sư tỷ ‘các người Luyện Đan thay ta, ta dạy công thức thượng cổ lại cho’ thì chắc chắn bọn họ cũng sẽ đồng ý.

Nhưng làm như vậy quá thực dụng, có vẻ không tình người.

Làm theo cách hiện giờ, chẳng những cho tám vị sư huynh sư tỷ học được bản lĩnh Luyện Đan, còn có thể cho họ cảm nhận tình cảm ấm áp của con người trên đời này.

Cớ sao mà không làm?

Nghĩ đến đây, Trần Trầm không kìm được tự cảm động, hắn vất vả lo nghĩ thật nhiều cho tám người thành thật.

Trần Trầm không tự cảm động quá lâu, bên tai nghe giọng của Ngọc Quỳnh vang lên:

- Qua chỗ của ta một chuyến.

...

Một lát sau.

Trần Trầm và mấy sư huynh sư tỷ đến viện lạc của Ngọc Quỳnh.

Ngọc Quỳnh vẫn giữ dáng vẻ thế ngoại cao nhân, không thay đổi chút nào.

Nhưng khi trông thấy chín đệ tử thì Ngọc Quỳnh bản năng chau mày, bởi vì nàng cảm giác tám đệ tử cũ khi nhìn mình thì trong mắt bớt một phần sùng bái. Khi họ nhìn tiểu đệ tử của mình thì trong ánh mắt tăng thêm bảy, tám phần yêu thương và trân trọng.

- Tiểu tử này muốn cắt rau họ mà ta trồng sao?

Khi ý nghĩ này sinh ra, Ngọc Quỳnh giật nảy mình.

Nàng cảm thấy rất có thể mình đã dẫn sói vào nhà.

Tiểu tử này đúng là đồ khôn mà, nếu không phải vì lúc trước chiến sự hai tộc kịch liệt, nàng muốn đuổi tiểu tử này đi cho rồi.

- Chắc các người cũng biết tình huống của nhân tộc hiện giờ, nhiều Luyện Đan Sư cấp cao trong môn đều đi chi viện ba đại tông môn khác. Ngoài ra, Ngọc Đỉnh Đan Tông ta mỗi ngày phải luyện chế nhiều đan dược cung cấp Ngọc Đỉnh Thành vận chuyển, cho nên các người không thể nhàn rỗi. Hiện tại có một tông môn phụ thuộc cầu viện Ngọc Đỉnh Đan Tông ta, trưởng lão ngoại sự kêu ta phái ba Luyện Đan Sư đi tông môn đó Luyện Đan một tháng, trong các người có ai muốn đi không?

Tám người thành thật nghe vậy quay sang ngó nhau.

Làm đệ tử của Thánh Nữ, bọn họ có địa vị không thấp trong tông môn, thuộc nhóm người thiên phú Luyện Đan tốt nhất, bình thường họ tuyệt đối sẽ không bị phái ra ngoài, không ngờ lúc này ngay cả họ cũng phải đi bôn ba, đủ thấy chiến sự căng thẳng cỡ nào.

Đối mặt chuyện đại nghĩa như vậy, bọn họ đương nhiên không thể nào từ chối.

Trừ Trần Trầm ra, tám người đồng thanh kêu lên:

- Sư phụ, ta nguyện ý đi!

Ngọc Quỳnh nhìn đám đệ tử, vừa ý gật đầu, sau đó nói:

- Dư Hỏa, Tô Liên, hai người mang theo Trần Trầm đi đi.

Nghe gọi tên của mình, tim Trần Trầm đập nhanh.

Chương 202: Người không đi, ta không yên tâm (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Nhị sư tử tên Tô Liên, sư phụ phái đại sư huynh và nhị sư tử đi kh ông khiến Trần Trầm ngạc nhiên, dù sao trong chín đệ tử thì thuật Luyện Đan của đại sư huynh và nhị sư tử cao minh nhất.

Đặc biệt là đại sư huynh càng có thể luyện chế ra đan dược cần th iết cho cường giả Nguyên Thần cảnh.

Nhưng kêu hấn đi là vì sao? Chẳng phải sẽ thêm phiền à? Không l ẽ bắt hấn suốt ngày luyện Trúc Cơ Đan?

Nghĩ đến đây, Trần Trầm tiềm thức từ chối:

- Sư phụ, đạo này ta bận nghiên cứu đan phương, hơn nữa không giỏi về Luyện Đan . . .

Trần Trầm chưa nói hết câu thì Ngọc Quỳnh đột nhiên nghiêm túc nói:

- Sư huynh sư tỷ của người đều là lần đầu tiên đi tông phái khác ở lại, cho nên người phải đi!

Nói xong câu này, một giọng nói nhỏ xíu truyền vào óc Trần Trâm:

- Người không đi, ta không yên tâm.

Trần Trâm nghe vậy thì nuốt ngược tất cả lời muốn nói vào bụng.

Hai người thành thật lần đầu tiên ra xa nhà, đổi lại là Trần Trâm thì hẳn cũng sẽ lo lắng hai người.

Nhưng Ngọc Quỳnh nói câu đó là ý gì?

Nghe như hẳn là một kẻ gian xảo lắm vậy!

Nên nhớ rằng năm nay hẳn chưa đầy mười tám tuổi!

Trần Trâm bất bình rửa thềm, xem thường Ngọc Quỳnh thiên vị:

- Mợ nó, sư phụ chó má gì, không biết lo cho ta, ta còn vị thành niên nên nhé!

Mấy người khác không hiểu ý của Ngọc Quỳnh, tất cả đều đồng tình nhìn Trần Trâm.

Không biết tiểu sư đệ đã làm chuyện gì chọc sư phụ bất mãn mà bị sư phụ ghê lạnh như vậy, mới đến Ngọc Đỉnh Đan Tông chưa đủ một tháng đã bị phái ra ngoài.

Chẳng lẽ là vì sư đệ nhắc đến muốn trở về Đại Tấn mới khiến sư phụ không vui?

Nghĩ đến đây, mấy người đều cảm giác đã thua thiệt Trần Trâm.

- Tiểu sư đệ, đây là một ít đan dược ta luyện chế, cần thiết cho ở n hà đi xa, ngươi cầm hết đi.

- Ta cũng có nữa.

Trong phút chốc sáu sư huynh sư tỷ ở lại đều khảng khái góp tiền, không lâu sau trong ngực Trần Trầm chất một đồng bình đan dược.

Đại sư huynh Dư Hỏa và nhị sư tỷ Tô Liên thì nhìn về hướng Ngọc Quỳnh, cầu xin:

- Sư phụ, tiểu sư đệ còn trẻ tuổi, nếu lỡ làm sai chuyện gì thì xin sư phụ rộng lượng tha thứ . . .

Ngọc Quỳnh đã thói quen sự thành thật của hai người, nhẹ gật đầu.

Hai người thấy thế mừng rỡ, lập tức bảo đảm:

- Sư phụ hãy yên tâm, lần này mang tiểu sư đệ ra ngoài, chúng ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho hắn!

- Ủ, tiểu sư đệ còn chưa ra đường đời, luôn nghĩ thật lòng đối xử với người, như vậy rất dễ chịu thiệt, nhưng có chúng ta ở, sư phụ đừng lo!

Ngọc Quỳnh mặt không đổi sắc, tiếp tục gật đầu, trong lòng thầm nhủ:

- Tiểu sư đệ của các ngươi một bàn tay có thể đập chết tám người, còn cần các ngươi chăm sóc?

Trần Trầm xen vào hỏi:

- Sư phụ, chúng ta sẽ đi tông môn nào?

Ngọc Quỳnh nhớ lại, thân nhiên nói:

- Một tông môn cỡ trung tên Ô Tiên Tông, chạy nạn từ Bắc Cương đến, mới phụ thuộc Ngọc Đỉnh Đan Tông chúng ta không lâu.

Nghe cái tên này, Trần Trầm con người co rút:

- Ô Tiên Tông?

Hắn không ngờ lại nghe tên của tông môn đó ở Đông Cương này.

Lúc trước mình thủ vệ Đệ Thập Lục thành, thuận đường đi cổ chiến trường lấy ít đồ, kết quả giữa đường gặp một bán yêu đánh cướp.

Sau một phen đấu trí đấu dũng, Trần Trầm phát hiện lệnh bài thân phận của Ô Tiên Tông trong trữ vật giới của bán yêu kia.

Tu vi của bán yêu đó không tệ, nhưng sau đó Ô Tiên Tông không truyền ra động tĩnh gì.

Trần Trầm cho rằng đây rõ ràng là làm tặc chốt dạ.

Về sau Trần Trầm không rảnh chú ý Ô Tiên Tông, phòng tuyến thứ hai tan vỡ hoàn toàn, chiến trường cũng chuyển dời đến lãnh thổ nhân tộc.

Không ngờ đến đây lại nghe được tên của Ô Tiên Tông.

Trần Trầm trầm đặt quyết tâm:

- Không được, việc này ta phải nói cho sư phụ biết một tiếng.

Biết rõ chỗ đó có điều không ổn thì không thể húc đầu xông vào t rong được.

Đương nhiên không phải hấn sợ, nhưng khó bảo đảm cho đại sư h
uynh và nhị sư tỷ.

...

Dư Hỏa và Tô Liên quay về chuẩn bị, sáu người thành thật khác c
ũng giải tán, Trần Trầm rút cuộc có cơ hội ở riêng một mình với
Ngọc Quỳnh.

Ngọc Quỳnh thấy Trần Trầm muốn nói lại thôi, trực tiếp bảo:

- Có gì cứ nói thẳng ra.

Trần Trầm không do dự nữa, kể chuyện ngày hôm đó, bao gồm h
oài nghi của bản thân.

Không chỉ thế, Trần Trầm còn lấy ra lệnh bài của Ô Tiên Tông đã
nằm trong góc nào đó trong trữ vật giới nào đó, để chứng minh lờ
i mình nói là thật.

Trông thấy tám lệnh bài kia, Ngọc Quỳnh cau mày do dự nói:

- Ô Tiên Tông đến Đông Cương ta liên tiếp thắng lớn mấy trận, gi
ết vô số yêu tộc, càng tiến hiến nhiều yêu đan cho Ngọc Đỉnh Đan
Tông ta, nếu không phải như vậy thì Ngọc Đỉnh Đan Tông không
thể nào phái ra Luyện Đan Sư đến Ô Tiên Tông trú đóng. Hiện gi
ờ người hoài nghi tông môn như vậy có khả năng liên hệ với yêu t
ộc?

Trần Trầm trầm nghĩ:

- Thế thì có gì lạ? Lão Hắc nhà ta cũng liên tiếp thắng lớn trong Đ
ại Chu, thậm chí còn đánh bại Chu Nhân Long! Nhưng sự thật nh
ư thế nào? Nó là con heo nhà ta!

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng Trần Trầm không thể nào nói ra.

- Sư phụ, ta chỉ là hoài nghi, nhưng việc này không thể không đề phòng!

Ngọc Quỳnh nhẹ gật đầu, nói:

- Có đạo lý, nhưng nên đi thì vẫn phải đi, người hãy cẩn thận chú t. Và nhớ là chuyện không có chứng cứ thì đừng nói lung tung, Ngọc Đỉnh Đan Tông ta thống ngự hàng nghìn tông môn lớn nhỏ, phải lấy lý phục người thì mới phục chúng được.

Trần Trầm câm nín, trầm mặc một lát sau nhỏ giọng nói:

- Sư phụ, vậy người có biết thực lực của Ô Tiên Tông đó như thế nào không?

- Mặt ngoài có ba Nguyên Anh đỉnh, còn lại thì người không cần chú ý.

Nghe thấy lời này, Trần Trầm lên tinh thần, nét mặt lo lắng nói:

- Đó chỉ là mặt ngoài, lẽ có cường giả Nguyên Thần cảnh gì đó ẩn giấu thì đệ tử bất lực!

Nói xong hai người nhìn nhau, điều muốn nói đã viết hết trong mắt.

Trong lòng Ngọc Quỳnh vụt qua nghi ngờ, lạnh lùng hỏi:

- Đừng nói là tiểu tử nhà người vì hồ đồ trong tay ta nên mới nói xấu Ô Tiên Tông nhé? Còn lệnh bài kia không lẽ là người đánh cướp được?

Nói thật thì tiểu tử này rất xấu xa, có khả năng làm ra chuyện như

thế.

Trần Trầm nghe vậy sững sốt, lão đảo lúi lại hai bước, vẻ mặt không dám tin thì thào:

- Sư phụ . . . sao . . . sao người hoài nghi nhân cách của ta?

Trần Trầm từ nét mặt không dám tin chuyển sang vô cùng uất ức, đau buồn, tan nát cõi lòng, vành mắt đỏ hoe.

- Trần Trầm này . . . tuy không phải người tốt gì, nhưng khi ta đã t hứa nhận người nào thì sẽ liều mạng bảo vệ. Hơn nữa ta là nhân tộc, lòng ôm nghĩa lớn, không đến mức vì dục vọng riêng mà hãm hại một tông môn tốt.

Trần Trầm nói xong rơi lệ, ánh mắt tràn đầy lạc lõng bơ vơ.

Chương 203: Bầy yêu loạn vũ

Ngọc Quỳnh thấy hình ảnh đó cũng cho rằng mình nói hơi quá đáng.

- Sư phụ, vốn tưởng ta bái vào môn hạ của người thì sẽ được người tín nhiệm, bởi vậy nên trong tình huống chưa có chứng cứ ta vẫn n thẳng thắn kể cho người nghe. Nay xem ra là đệ tử suy nghĩ nhiều, người không tín nhiệm ta, hai sư đồ chúng ta chưa đến mức thật lòng nói hết với nhau. Sư phụ, ta đi đây! Nếu ta không thể trở về . . .

Trần Trầm còn chưa nói xong thì đã có một thanh chủy thủ màu đen nhét vào tay của hắn.

Vẻ mặt Ngọc Quỳnh ghét bỏ nói:

- Trong Diệt Hồn Nhẫn này ẩn chứa một kích của cường giả Ngũ yên Thần cảnh đỉnh, là báu vật cực kỳ quý giá, người cầm đi, về sau bất giờ trò này giùm.

Nàng thật sự không còn lời nào để nói với đệ tử này.

Mắt Trần Trầm ướt nước cất Diệt Hồn Nhẫn, trịnh trọng bảo chúng:

- Sư phụ yên tâm, lần này đi đệ tử nhất định sẽ cố gắng hết sức đi đều tra rõ chân tướng!

Ngọc Quỳnh gạt đầu, đáy mắt lóe tia sát ý:

- Nếu thật sự có vấn đề thì nhớ nhỏ cỏ tận gốc, đừng để lại tai họa ngầm. Đương nhiên, nếu thu hoạch được gì thì người tốt nhất là nộp lên trên.

- Sư phụ, việc này quan trọng, ta phải trở về chuẩn bị, cáo từ!

Trần Trầm chấp tay, lật đật xoay người đi, Ngọc Quỳnh chưa kịp phản ứng lại đã không thấy bóng dáng của hắn đâu.

Bỏ lại Ngọc Quỳnh một mình trong gió.

Dường như hôm nay nàng lỡ chịu thiệt thì phải?

Thật khó phòng bị chiêu trò của tiểu tử này!

...

Nửa ngày sau.

Trần Trầm và Dư Hỏa, Tô Liên ngồi trên một chiếc thuyền bay lơ lửng nhỏ bay tới nơi Ô Tiên Tông trấn thủ.

Trần Trầm mang theo Viên Kinh Thiên, Dư Hỏa và Tô Liên cũng mỗi người dẫn theo một người, đều là tu vi Nguyên Thần trung, hạ u kỳ.

Chỉ xem ánh mắt sắc bén kia thì Trần Trầm biết hai người này không phải kẻ yếu, bàn về sức chiến đấu tuyệt đối mạnh hơn hai Luyện Đan Sư Dư Hỏa, Tô Liên mắng lớn.

Hắn thì phải ‘mất sức’ đập hai phát mới đập dẹp hai người này được.

Đại sư huynh Dư Hỏa lời nói thâm thúy, vẻ mặt quan tâm:

- Tiểu sư đệ, chuyến này đến Ô Tiên Tông, người giao cho hai chúng ta luyện thay phần của người là được. Nhưng tiểu sư đệ nhớ bỏ thời gian ra học tập cách giao tiếp với người, người còn nhỏ lắm, cơ hội rèn luyện như vậy rất hiếm có cho người.

Trần Trầm nghiêm túc gật đầu, ngoan vô cùng.

Hắn không nói cho Dư Hỏa và Tô Liên biết về mối nghi ngờ Ô Tiên Tông, nếu không thì với tính cách thành thật của họ e rằng sẽ làm Ô Tiên Tông hoài nghi ngay, khi đó Trần Trầm khó mà điều tra.

Một đường đi về phía nam.

Thuyền bay lướt đi khoảng mấy vạn dặm thì đáp xuống một tòa thành lớn.

Thành này tên gọi Phục Côn thành, là thành thị quan trọng của Đ

ông Cương, bởi vì Ô Tiên Tông có biểu hiện rất tốt trong Đông Cung nên được giao cho nhiệm vụ trấn thủ.

Ô Tiên Tông cũng không phụ kỳ vọng, phối hợp mấy vạn tu sĩ trong thành cứng rắn đánh tan mấy đợt tiến công của yêu tộc.

...

Thuyền bay vừa chạm đất thì một đám tu sĩ mặc đồ trắng đen giao nhau xếp hàng nghênh tiếp.

Hai lão nhân dẫn đầu mặt mũi hiền lành, vẻ mặt thân thiện, trông thấy đoàn người Trần Trầm thì như nhìn thấy phụ thân ruột, cười đến nỗi nếp nhăn trên mặt gợn sóng.

- Chúng tu sĩ Ô Tiên Tông kính chào Thượng Sử Ngọc Đỉnh Đan Tông! Thượng Sử đến đây thật sự là vinh hạnh cho Ô Tiên Tông ta! Nghe đồn Luyện Đan Sư của Ngọc Đỉnh Đan Tông khí độ bất phàm, hiện giờ gặp mới biết đúng như lời đồn! Chư vị giáng lâm khiến Ô Tiên Tông rục rỡ hẳn lên! Mấy vị Thượng Sử, mời qua bên này, Ô Tiên Tông chúng ta đã chuẩn bị yến hội đón gió tẩy trần cho các vị.

Dư Hỏa và Tô Liên bề ngoài bình thường, được nghe khen thì cư ời tươi như hoa, khách sáo vài câu rồi đi theo sau hai lão nhân.

Trần Trầm vốn khí độ bất phàm, nghe lời khích lệ đến nhàm tai rồi, hẳn biểu hiện cực kỳ bình tĩnh, ngoài mặt giả vờ hân hoan.

Chốc lát sau.

Đoàn người đi vào một phủ đệ to lớn trong thành, bên trong đã chuẩn bị yến hội cực kỳ xa hoa, ngoài ra có nhiều nữ tu oanh yến ỡng ọ tạo dáng.

Cảm thụ sự trọng thị của Ô Tiên Tông, tâm tình Dư Hỏa Tô Liên

càng tốt hơn. Nhưng sư huynh sư tỷ đều là Luyện Đan Sư, cực kỳ không thói quen phong cách xa hoa lãng phí này.

Dư Hỏa lạnh nhạt nói:

- Tông chủ, thái thượng trưởng lão, ca múa thì miễn đi, đang lúc h ai tộc đại chiến, không cần như vậy.

Dư Hỏa, Tô Liên và Trần Trầm đều ngồi ở ghế bên trên. Viên Kinh Thiên và hai tùy tùng thì đứng sau lưng ba người.

Hai lão nhân Ô Tiên Tông nghe vậy nghiêm nghị nói:

- Ngọc Đỉnh Đan Tông không uống là đại tông môn nhân tộc, đại nghĩa như vậy, chúng ta đều thua xa, đã bêu xấu trước mặt mấy vị Thượng Sử!

Dư Hỏa rói rít xoa tay, vẻ mặt hãnh diện.

Tô Liên cười cười, nhưng nét mặt cũng lộ chút đắc ý.

Chỉ mình Trần Trầm là hờ hững không lên tiếng.

Ca múa bị dẹp bỏ, rất nhanh, một đám tu sĩ Ô Tiên Tông ngồi vào chỗ, đều là cao tầng của tông môn, trong đó có hơn mười lăm tu sĩ Nguyên Anh.

Ngoài ra, những tu sĩ rót rượu mang thức ăn lên cũng có tu vi không thấp.

Đám cao tầng Ô Tiên Tông không ngừng tặng bốc đoàn người Trần Trầm, tu sĩ tới lui cũng đặc biệt chăm sóc ba người.

Dư Hỏa và Tô Liên chưa uống bao nhiêu rượu nhưng đã say trong lời khen, mắt mờ lung.

Hai người bắt đầu không ngừng thổi phồng, khoe khoang thuật Luyện Đan của mình cường đại cỡ nào, bảo đảm chuyến đi này sẽ Luyện ra đan dược khiến Ô Tiên Tông vừa ý.

Đám người Ô Tiên Tông càng thuận thế nịnh hót, ở trong mắt Trần Trầm thì cảnh tượng này giống kiếp trước thấy một đám người cùng sắp ăn cơm, nhìn quen mắt rồi.

Trần Trầm yên lặng uống một ly rượu, hỏi thăm:

- Hệ thống, trong phạm vi trăm mét có mấy bán yêu?

Hệ thống nhanh chóng liệt kê ra một đồng.

Mí mắt Trần Trầm co giật, hỏi kiểu khác:

- Hệ thống, trong phạm vi trăm thước có mấy người?

[Sáu người, gồm có kí chủ, hai thước bên trái kí chủ . . .]

Trần Trầm không tra xét tiếp nữa.

Trong phạm vi trăm mét, sáu người.

Ha ha, vừa lúc nhóm bọn họ gồm sáu người.

Hàm nghĩa trong đó đã rõ ràng rành.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm quét mắt qua gần trăm tu sĩ Ô Tiên Tông ăn uống linh đình, qua lại như thoi đưa trong yến hội, mắt của họ ắt bắn ra tia cực kỳ sắc bén.

Có ai ngờ rằng đám tu sĩ Ô Tiên Tông mặt ngoài vô cùng hiền hòa, cười tươi rói này lại là . . .

Không có một con người nào trong đó!

Trần Trầm thở hắt ra, vẻ mặt dần trở về ung dung.

Trong lãnh thổ nhân tộc luôn khoan dung với bán yêu, không đuổi tận giết tuyệt.

Là bán yêu, dù cho bại lộ thân phận, cùng lắm phải chịu đựng ánh mắt khác lạ của thế tục.

Nhưng nguyên tông môn bán yêu thì chưa nghe bao giờ.

Xem ra Ô Tiên Tông thật sự có vấn đề.

Lại nhìn đại sư huynh Dư Hỏa liên tục cụng ly với mấy cao tăng Ô Tiên Tông, Trần Trầm thầm lo âu.

Hắn đã hiểu ý nghĩa của câu vào miệng cộp.

Nhưng không hiểu Ô Tiên Tông cầu viện Ngọc Đỉnh Đan Tông là có dụng ý gì?

...

Chương 204: Dấu vết

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Một lát sau, hai lão nhân Ô Tiên Tông chuyển sự chú ý sang Trần Trầm:

- Vị Thượng Sứ này trẻ tuổi như vậy đã trở thành Luyện Đan Sư, thanh niên tài tuấn như thế thật là khiến người thán phục!

Hai kẻ ngốc đã được tâng bốc quên lối về, chỉ có người trẻ tuổi vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, thoát nhìn ý chí khá mạnh.

Trần Trầm không nói chuyện, hơi gật đầu. Viên Kinh Thiên đứng ở đằng sau lớn tiếng nói:

- Đương nhiên rồi, sư huynh của ta là vô địch!

Trần Trầm nghe vậy lườm Viên Kinh Thiên một cái, sau đó quay đầu nở nụ cười khiêm tốn.

Giờ là lúc thử thách kỹ thuật diễn của hắn.

Một mặt không thể biểu hiện quá thông minh, sẽ đánh rần động cở. Mặt khác, hắn không thể biểu hiện quá ngốc nghếch, vậy thì yêu ma quỷ quái Ô Tiên Tông sẽ đặt chú ý lên người tiểu sư đệ, có lẽ sẽ đưa sư huynh sư tỷ vào cảnh nguy hiểm.

Dư Hỏa đã ngà ngà say mím cười nói:

- Tiểu sư đệ của ta đúng là kỳ tài ngút trời, nhưng tiểu sư đệ đến đây càng nhiều là để học tập quan sát, chuyện Luyện Đan thì hai vị đạo hữu không cần lo lắng, có ta và sư muội đã đủ rồi.

Đám cao tầng Ô Tiên Tông ở xung quanh lập tức tâng bốc:

- Chúng ta tự nhiên tin tưởng năng lực của mấy vị Thượng Sứ!

Một buổi tiệc rượu, cuối cùng khách và chủ đều vui.

Sau đó một mình Dư Hỏa đi cùng hai tông chủ Ô Tiên Tông bàn bạc luyện chế đan dược loại nào. Trần Trầm và Tô Liên được xếp vào ở trong hai tiểu viện tinh xảo của phủ đệ này.

Trong mỗi tiểu viện trừ sắp xếp hai thị nữ ra còn có hai cường giả Nguyên Anh làm hộ vệ.

Nhưng Trần Trầm cho rằng ba người này giống giám thị bọn họ hơn.

- Trong lúc ta học tập không thích người khác quấy rầy, các người lui xuống đi.

Trần Trầm tìm đại lý do đuổi ba người đi.

Ba người lộ vẻ mặt khó xử nhưng đành lui ra bên ngoài viện lạc.

Chờ ba người rời đi, Viên Kinh Thiên nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, tu sĩ Ô Tiên Tông đều khá tốt, không chỉ nhiệt tình hiếu khách, làm việc cũng cẩn thận, hèn gì có thể trở thành tông môn cỡ trung.

Gã làm vẻ mặt không đi uống công.

Trần Trầm sắc mặt nghiêm túc, nhỏ giọng mắng:

- Người biết cái gì!

Trần Trầm nói cho Viên Kinh Thiên biết phát hiện của mình.

Viên Kinh Thiên nghe xong tái mặt, giật mình kêu lên:

- Không ngờ là như vậy! Thật là biết người biết mặt không biết lòng.

ng!

Trần Trầm cười khẩy nói:

- Người cho rằng ai đều dễ ở chung giống như ta sao?

- Sư huynh, vậy chúng ta làm sao bây giờ?

- Người ẩn thân đi thám thính một chút tình báo, nhớ phải hết sức cẩn thận.

Viên Kinh Thiên lên tiếng, thân hình dần dần biến mất:

- Rõ thừa sư huynh!

Trần Trầm lấy một Huyền Thạch, trong khoảnh khắc, sau lưng hắn có thêm một Viên Kinh Thiên.

Con người của Viên Kinh Thiên tuy rằng không thông minh, nhưng kỹ năng thì rất chuyên nghiệp, nếu không Trần Trầm đã chẳng mang theo tên ngọc này đến.

Đương nhiên, quan trọng nhất là Trần Trầm dùng hệ thống sưu tầm trong phủ đệ này, biết trong phủ đệ không có cường giả Nguyên Thần cảnh.

...

Buổi chiều.

Dư Hỏa và Tô Liên bắt tay vào làm việc lớn Luyện Đan.

Hai người sử dụng toàn đều là đan lô cực kỳ quý giá, đặc biệt Cửu Long Liệt Dương Lô của Dư Hỏa có thể cùng lúc luyện chế chín phần đan dược, khiến Trần Trầm mở rộng tầm mắt.

Ô Tiên Tông cần đan dược không phải loại khác lạ gì, không phải đan dược tăng cao tu vi mà là loại trị thương.

Hai người luyện chế hơn nửa ngày, ngoài thành lại có một đợt yêu tộc tiến đến khiêu khích, nhưng không lâu sau bị hai tu sĩ Nguyên Anh đỉnh của Ô Tiên Tông dẫn người đuổi đi.

Mọi chuyện đều cực kỳ bình thường.

Trần Trầm thậm chí nhìn thấy tu sĩ Ô Tiên Tông kéo xác yêu tộc c hảy máu đầm đìa trở về.

Ngoài ra, tu sĩ Ô Tiên Tông có nhiều người bị thương nặng.

Trông thấy những tu sĩ Ô Tiên Tông bị thương, Dư Hỏa và Tô Liên càng dốc sức hơn, họ không thèm ngủ, suốt đêm Luyện Đan.

...

Đêm khuya.

Trần Trầm ngồi yên trầm tư.

Hắn không hiểu nổi Ô Tiên Tông rốt cuộc tính toán điều gì, dù sao o không thể nào là vì giết ba sư huynh đệ bọn họ, không đáng giá khiến Ô Tiên Tông tổn nhiều công sức như vậy.

Trần Trầm không kìm được hoài nghi:

- Không lẽ đám bán yêu này không có ý đồ xấu gì?

Hắn không phải loại người bảo thủ, nếu một chiều suy nghĩ đi vào ngõ cụt thì hắn đổi sang chiều khác.

Đúng lúc này, bóng dáng của Viên Kinh Thiên dần hiện ra sau lưng Trần Trầm.

- Sư huynh, tu vi của hai người Ô Tiên Tông kia quá cao, ta không dám đến gần, nhưng loáng thoáng nghe một số từ ngữ không tốt.

Trần Trâm hỏi nhỏ:

- Nghe thấy cái gì?

- Hai lão già kia nhắc từ đại nhân rất nhiều lần, ta đoán bên trên họ còn có người. Ngoài ra còn nói gì mà 'ba người giết hai, chừa một làm chứng'. Ba người này chắc ám chỉ ba người sư huynh rồi. Ta còn nghe mấy từ tà đạo như huyết tể, nuốt hồn. Xem ra tám chín phần mười Ô Tiên Tông không phải tông phái tốt gì!

Viên Kinh Thiên nói xong ở yên chờ khích lệ, vì suy luận của hắn có lớp có lang, đúng chân truyền của sư huynh.

Trần Trâm chìm trong suy tư.

Suy đoán của Viên Kinh Thiên là vô nghĩa với Trần Trâm, vì tên gốc như gã còn đoán ra được.

Trần Trâm đang suy nghĩ liên hệ giữa mấy từ khóa này.

Thật lâu sau, Trần Trâm sực tỉnh ngộ:

- Chứng kiến, thì ra là vậy!

Đám người Ngọc Đỉnh Đan Tông bọn họ trừ Luyện Đan ra còn có một tác dụng.

Đó là chứng kiến.

Rất có thể Ô Tiên Tông sắp làm chuyện cực kỳ xấu xa, ở mặt ngoài xem ra không dính dáng đến bọn họ.

Nhóm người Trần Trầm có mặt là có thể chứng minh trong sạch của Ô Tiên Tông, vậy thì ngày sau Ô Tiên Tông có thể ăn nói với Ngọc Đỉnh Đan Tông, tiếp tục ở trong Đông Cung.

Chuyện cực kỳ xấu xa đó tám chín phần mười liên quan đến hai từ khóa huyết tể, nuốt hồn.

Viên Kinh Thiên chờ cả buổi không nghe khích lệ, không tìm được hỏi:

- Sư huynh, suy đoán của ta có đạo lý không?

Trần Trầm thuận miệng khen:

- Có đạo lý, tiểu tử nhà ngươi trở nên thông minh rất nhiều.

Khích lệ người không cần tổn linh thạch, còn có thể kích thích thuộc hạ hăng hái hơn, Trần Trầm đương nhiên sẽ không keo kiệt.

Viên Kinh Thiên nghe vậy mừng vui, gã cảm giác mình lại tiến thêm một bước đến gần chức vị quân sư.

- Sư huynh, ta cảm thấy chúng ta hiện tại dừng nên gây chú ý, không thể đánh rần động cỏ, yên lặng chờ bọn họ lộ ra sơ hở!

- Kinh Thiên, tiểu tử nhà ngươi thật là càng lúc càng thông minh.

Viên Kinh Thiên vui vẻ hoa tay múa chân nói:

- Sư huynh, ta có cần đề thấp tu vi để phòng ngừa bị Ô Tiên Tông chú ý không?

Trần Trầm lơ đãng trả lời:

- Không cần, ngươi đã yếu sẵn rồi.

Viên Kinh Thiên nghe câu này thì nụ cười đông trên mặt, ai oán c
o ro trong góc vẽ vòng tròn.

...

Hôm sau, Trần Trầm lấy cố đi dạo Phục Côn thành, bước ra phủ đ
ệ kia.

Còn có hai tu sĩ Ô Tiên Tông đi cùng, lấy danh nghĩa làm ‘hướng
dẫn viên’.

Trần Trầm không để ý tới, hấn bay tới bay lui bên trên Phục Côn t
hành, trong đầu liên tục sử dụng hệ thống.

[Hệ thống, trong phạm vi trăm thước, sinh vật mạnh nhất ở đâu?]

[Là kí chủ.]

...

Chờ Trần Trầm bay đến bên trên một chỗ bỏ hoang, rốt cuộc nghe
được đáp án khác:

[Là bán yêu Nguyên Thần cảnh cách bảy mươi thước phía dưới v
ề bên trái.]

Nghe được đáp án này, Trần Trầm mặt không đổi sắc, vẫn nhìn qu
anh như lúc trước, vẻ mặt tò mò giống hệt người trẻ tuổi bình thư
ờng đi tới nơi xa lạ.

Trần Trầm đã thấy góc bỏ hoang kia.

Đó là một ngõ nhỏ không người ở, tựa hồ bởi vì phát sinh qua chi
ến đấu mà bị hoàn toàn hoang phế.

Nhưng Trần Trầm chú ý một số điều khác lạ.

Đất trong ngõ nhỏ hơi ánh đen, mấy gốc cây còn sót lại cũng hoằn hoằn toàn héo tàn, chỉ còn thân cây.

Đưa mắt nhìn, Trần Trầm phát hiện lấy ngõ nhỏ làm trung tâm, trong phạm vi vài dặm . . .

Không mọc một ngọn cỏ!

Chương 205: Đấu trí đấu dũng (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Một hướng dẫn viên Ô Tiên Tông ánh mắt lấp lóe, ngữ khí có chút căng thẳng nói:

- Thượng Sử, Ô Tiên Tông ta từng chém giết nhiều yêu tộc ở đây, thế cho nên nơi này sát khí quá nặng, Thượng Sử tốt nhất đừng ở lại đây thì tốt hơn, tránh cho dính phải xui xẻo.

Trần Trầm bình tĩnh gật đầu, không nhìn lâu hơn, trong lòng thì thầm xem thường hai người Ô Tiên Tông này.

Người của Ô Tiên Tông thật ngốc, rõ ràng là chưa đánh đã khai, đ

i ngang qua một chút thôi mà, làm gì có tật giật mình lồ lồ thế, nh
ư đang bắt loa nói chỗ này có khác lạ.

Trần Trầm thăm thở dài:

- Nếu đây mà là thuộc hạ của ta thì bảo đảm ăn mắng rồi!

Thế gian này chung quy có nhiều kẻ ngốc, rất ít có ai xứng đấu trí
đấu dũng với hấn.

Đi dạo Phục Côn thành một lúc sau Trần Trầm quay về tòa phủ đệ
kia.

Làm hấn vui mừng là tu sĩ bản xứ trong Phục Côn thành may mắn
đều là nhân tộc trăm phần trăm, nhưng khi ngẫm kỹ lại thì hấn thá
y lo.

Ô Tiên Tông muốn làm ‘huyết tể’, ‘nuốt hồn’ gì đó, trừ tu sĩ trong
Phục Côn thành ra hình như không có đối tượng lựa chọn nào khá
c.

...

- Làm sao phá cục đây?

Buổi tối, Trần Trầm vừa lật xem một số sách liên quan tà đạo vừa
trầm tư. Viên Kinh Thiên thì tiếp tục đi tìm hiểu tình báo.

Ngay lúc này, một lệnh bài truyền tấn lóe sáng.

- Trần Trầm, đã chế tạo Trầm Sương xong rồi, rất phù hợp với ta,
ta mượn nó bước chân vào Nguyên Anh hậu kỳ. Nhưng mà . . . nh
iều ngày không gặp, hơi nhớ người.

Trông thấy tin tức từ Hạ Tích Sương, khoe môi Trần Trầm cong l
ên, sức mạnh dâng trào trong người.

- Ô Tiên Tông chó chết gì, ai ngăn ta đều phải chết!

Một lát sau.

Trần Trầm rút cuộc phát hiện một ít manh mối từ trong sách.

Bởi vì tu sĩ tà đạo đều đáng bị người tru nên bình thường nhóm người này giấu rất kín, trông không khác gì tu sĩ bình thường.

Nếu không phải vì vậy thì tu sĩ tà đạo chưa lớn lên đã bị chém tận giết tuyệt.

Trường hợp giống như hôm nay, tà tu Nguyên Thần cảnh làm phạm vi vài dặm trong tòa thành bị ảnh hưởng không mọc cọng cỏ thì rõ ràng là cực kỳ không bình thường.

Giải thích duy nhất là vì tu sĩ tà đạo Nguyên Thần cảnh bị thương, hoặc là tu luyện gặp được bình cảnh, hơi thở trên người không thể che đậy được nữa, bởi vậy nên mới cần làm ‘huyết tế’, ‘nuốt hồn’ gì đó.

Còn về đối tượng huyết tế, nuốt hồn thì tám chín phần mười là tu sĩ nguyên Phục Côn thành.

Nếu chỉ giết mấy chục hơn trăm người thì Ngọc Đỉnh Đan Tông không quan tâm, dù sao trong Đông Cương có gần trăm tòa thành lớn giống như Phục Côn thành.

Nhưng nếu nguyên tòa thành đều xảy ra vấn đề thì Ngọc Đỉnh Đan Tông mới nghiêm túc điều tra kỹ.

Ô Tiên Tông mời bọn họ đến vì tới lúc đó sẽ chứng minh thành bị hủy không liên quan tới bọn họ.

Đáy mắt Trần Trầm lóe tia sáng:

- Tất cả đều hợp lý, Ô Tiên Tông làm chuyện này rồi còn muốn tiếp tục lẫn lộn trong nhân tộc.

Tuy những điều này chỉ là suy đoán của Trần Trầm, nhưng hẳn nắm chắc tám phần ra kết luận rằng sự thật giống hệt như điều hắn suy đoán.

Trần Trầm khẽ thở dài, khóe môi cong lên:

- Đại sư huynh, nhị sư tỷ và ta, ba người chỉ giữ lại một, nếu không có gì ngoài ý muốn chắc sẽ chừa lại đại sư huynh. Dù sao đại sư huynh thành thật nhất, pháp tắc cao nhất, sau này thành nhân chứng cũng có sức thuyết phục nhất.

Nếu hai lão nhân Ô Tiên Tông biết suy đoán của hắn chắc sẽ sợ hết hồn.

Không chừng còn sẽ thán phục một câu:

- Thế gian mà có người thông tuệ đến thế sao?!

Hi hi hi!

...

- Sư huynh, thế gian mà có người thông tuệ đến thế sao?!

Trong phòng tối nào đó ở phủ đệ, tông chủ Ô Tiên Tông vẻ mặt sùng kính nhìn thái thượng trưởng lão ở bên cạnh.

Thái thượng trưởng lão mỉm cười nói:

- Chỉ chừa người lớn tuổi nhất là được, chờ tới khi đó dẫn yêu tộc vào thành rồi đánh xỉu hắn, khi hắn tỉnh lại sẽ chỉ thấy một mảnh phế tích và nhiều tu sĩ Ô Tiên Tông bị thương nặng. Sau này Ngô

c Đỉnh Đan Tông có tra xét thì hẳn không thể nào nói Ô Tiên Tông chúng ta đã không cố gắng hết sức. Nhưng phải nhớ kỹ, đừng gì ả bộ bị thương, phải bị thương thật, cùng lắm xong chuyện sẽ bồi thường đan dược do hai Luyện Đan Sư kia luyện chế cho bọn họ.

Tông chủ Ô Tiên Tông hỏi dò:

- Đã hiểu, nhưng giết Luyện Đan Sư như thế nào? Đặc biệt là người nhỏ tuổi kia, thoát nhìn có chút thông minh, hay là chúng ta hạ độc?

- Hạ độc Luyện Đan Sư? Một người nghĩ ra được. Hai Luyện Đan Sư kia tay trái gà không chặt, dùng thủ đoạn sấm sét là được. Máu u chốt là hai tùy tùng của họ, có lẽ không dễ đối phó. Tóm lại, mặt c kẻ thế nào, trước tiên chuẩn bị tốt trận pháp ngăn cách, phòng ngừa bọn họ gửi tin tức ra ngoài.

- Sư huynh, có ba tùy tùng mà?

- Không cần để ý phế vật Kết Đan Kỳ đó làm gì.

Lời vừa thốt ra, hư không phía ngoài phòng tối chợt dao động nhẹ.

...

Sáng sớm hôm sau.

Tâm tình Trần Trầm tốt đẹp, chủ động đến viện lạc của Dư Hỏa quan sát gã Luyện Đan.

Ngược lại mặt của Viên Kinh Thiên đen thui như đất nồi, dọc đường đi không nói tiếng nào, mặt chù ụ như mỗi người đều nợ tiền của mình.

Lúc này, trùng hợp là tông chủ Ô Tiên Tông và thái thượng trưởn

g lão cũng ở trong sân.

Hai người khen Dư Hỏa nức nở, làm gã vô cùng cảm động, nếu không phải bận rộn Luyện Đan thì gã ước gì kết bái tại chỗ với hai người, làm huynh đệ khác họ.

Trần Trầm thấy cảnh này, không kìm được cảm thán:

- Đại sư huynh thật là người ngốc có phúc ngốc.

Tông chủ Ô Tiên Tông và thái thượng trưởng lão rõ ràng gây thiệt hại cảm với Dư Hỏa vì muốn cho gã sống, còn người thông minh như họ thì đã định sẵn là mục tiêu bị người ta đồ sát.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm thở dài, chủ động chen vào giữa ba người, ngắt ngang cuộc giao lưu hài hòa của họ.

- Sư huynh, ta có một thắc mắc.

Tâm tình Dư Hỏa sung sướng nói:

- Tiểu sư đệ cứ hỏi, sư huynh tất nhiên sẽ giải đáp thắc mắc cho!

Bên dưới đan lô hùng hực ngọn lửa, Dư Hỏa chỉ cần chú ý một chút là được, nên có thể phân tâm tán gẫu với mọi người.

- Sư huynh, bí truyền của Ngọc Đỉnh Đan Tông ta là Nguyên Pháp Ngưng Thần Đan có thể nâng cao xác suất đột phá của cường giả Nguyên Thần cảnh, tài liệu chính trong đó là nội đan của yêu tộc Nguyên Thần thuộc tính thủy, có thể dùng thuộc tính mộc thay thế hay không?

Nghe câu hỏi, cơ mặt Dư Hỏa hơi cứng lại.

Chương 206: Đấu trí đấu dũng (2)

Nguyên Phách Ngung Thần Đan đúng là bí truyền của Ngọc Đỉnh Đan Tông, bình thường không cung ứng cho bên ngoài, hiện giờ tiểu sư đệ nghị luận ngay trước mặt người ngoài thì hơi không ổn.

Nghĩ đến đây, Dư Hỏa nháy mắt với Trần Trầm.

Tông chủ Ô Tiên Tông và thái thượng trưởng lão thấy cảnh này đều co giật cơ má.

Đồ ngốc này làm ơn đừng đá lông nheo lộ lộ vậy được không? Bọn họ muốn giả bộ không thấy đều khó!

Hai người háng giọng, chủ động đi ra viện lạc:

- Khụ khụ, nếu là liên quan đến bí truyền của Ngọc Đỉnh Đan Tông thì chúng ta xin cáo lui.

Dư Hỏa thấy thế thì mỉm cười, bộ dạng nắm chắc tất cả:

- Bọn họ coi như thông minh, xem hiểu ý của ta. Tiểu sư đệ, người đừng tưởng ta nháy mắt cho người xem, thật ra là cố ý để họ thấy, cái này gọi là đạo cư xử với người.

Sau khi giảng kinh nghiệm cuộc đời cho Trần Trầm xong Dư Hỏa nhỏ giọng nói:

- Tiểu sư đệ, chắc chắn không thể dùng nội đan thuộc tính mộc thay thế, nên biết nội đan thuộc tính thủy là ôn hòa nhất, điểm mạnh

của Nguyên Phách Ngung Thần Đan là ở chỗ được tính cực kỳ ôn hòa, cho Nguyên Thần của cường giả Nguyên Thần cảnh trong thời gian ngắn tiến vào tình trạng không linh, do đó tăng xác suất đột phá.

Trần Trầm lộ vẻ bưng tỉnh:

- Thì ra là vậy.

Trong đầu hắn hỏi hệ thống:

- Hệ thống, bên này có mấy bán yêu?

[Hai, cách hai mươi lăm thước về phía tây.]

Nghe được đáp án này, Trần Trầm liếc mắt tường vây của viện lạc, đại khái cỡ hai mươi lăm thước.

Ha ha, quả nhiên hai con cáo già đang nghe trộm, vậy thì hắn an tâm.

Dư Hỏa lộ vẻ khó xử nói:

- Tiểu sư đệ, Nguyên Phách Ngung Thần Đan là bí truyền của tông mình, rất khó luyện chế, tốt nhất đừng nhắc đến nó ở trước mặt người ngoài. Hai người Ô Tiên Tông đều là Nguyên Anh đỉnh, không chừng tương lai sẽ cần dùng, Nguyên Phách Ngung Thần Đan có được tính ôn hòa, không kén người ăn, nếu bọn họ biết e rằng sẽ xin giúp đỡ. Ta có thể luyện ra, nhưng rất mệt.

Cùng là ra tay, trả giá tinh lực luyện chế đan dược kết đan Nguyên Anh và luyện chế đan dược Nguyên Thần cách biệt như trời với đất.

Đừng nói hai người Ô Tiên Tông không phải huynh đệ của gã, dù là huynh đệ ruột thì gã cũng không muốn hao phí tinh lực to lớn l

uyện chế một viên Nguyên Phách Ngung Thần Đan.

Dù sao Dư Hỏa đến đây chỉ được tông môn trả cho công tích cố định, không thêm thù lao bên ngoài.

Trần Trâm nghe vậy lộ vẻ mặt xin lỗi:

- Sư huynh, là ta lỡ mãng, đến lúc đó bọn họ mà nhắc tới thì chúng ta cứ bảo rằng dược tính của Nguyên Phách Ngung Thần Đan bấ đạo, không thích hợp cho tu sĩ mới vào Nguyên Thần cảnh dùn g.

Dư Hỏa gật đầu cười khẽ:

- Cũng tốt, dù sao đám ngốc bọn họ không hiểu Luyện Đan.

...

Cùng lúc đó.

Bên ngoài tường vây, tông chủ Ô Tiên Tông và thái thượng trưởng lão nghe đoạn đối thoại này quay sang nói nhau.

Tu luyện tà đạo tăng lên tu vi khá nhanh, nhưng cũng dễ dàng tẩu hỏa nhập ma.

Nếu có Nguyên Phách Ngung Thần Đan thì không chừng giảm thấp phiêu lưu rất nhiều cho ngày đại nhân huyết tể.

Nghĩ đến đây, hai người mắt lóe tia sáng kích động.

Nửa ngày sau.

Tông chủ Ô Tiên Tông và thái thượng trưởng lão lại đến sân của Dư Hỏa.

So với lúc trước thì hai người ân cần gấp mười lần.

Làm Dư Hỏa vinh hạnh không dám nhận.

Họ định làm gì?

Trần Trầm thấy cảnh này thì thầm cười nhạt, hai người đó chỉ muốn kiếm thêm thiện cảm, đến lúc đó đưa ra yêu cầu thì Dư Hỏa sẽ không nhẫn tâm từ chối.

- Nguyên Phách Ngung Thần Đan . . . ta mất công tìm hết nửa ngày mới ra đan dược mà tu sĩ tà đạo cũng có thể dùng, ta không tin các ngươi không mắc câu.

Nói thật ra trong tòa thành, người duy nhất uy hiếp đến Trần Trầm chỉ có tà tu bán yêu Nguyên Thần cảnh.

Nếu như có thể giải quyết tên đó thì mọi chuyện dễ xử.

Tuy Ngọc Quỳnh tặng cho chủ tử nhưng báu vật kia vô cùng quý giá, không đến lúc bắt đắc dĩ thì Trần Trầm không nỡ dùng.

Dù sao ngay cả Tích Sương cũng khó có loại báu vật này, chứ không thì ngày trước ném ra bảy, tám cái thì đã không bị buộc sử dụng Phá Hiểu.

- Sư phụ Luyện Đan Sư của ta giàu nứt tường đổ vách, chắc chắn giàu hơn Thánh Nữ của Hạo Nhiên Kiếm Tông một mảng lớn. Không biết sư phụ có con cái gì không? Lỡ ngày sau lên cõi tiên thì sẽ giao di sản cho ai thừa kế?

Trần Trầm vừa suy nghĩ những điều này vừa quay về viện lạc của mình.

Hai con cáo già thi nhau tâng bốc đại sư huynh, Trần Trầm không hứng thú ở lại nghe.

Trở lại viện lạc, Trần Trầm do dự một lúc, cuối cùng vẫn báo cho Ngọc Quỳnh biết chuyện phát hiện tà tu Nguyên Thần cảnh.

Trong lệnh bài truyền tấn rất nhanh truyền ra hồi âm của Ngọc Quỳnh:

- Chủy thủ ta đưa cho người chỉ cần người tìm đúng thời cơ tốt, ít nhất có thể bị thương nặng hẳn, thêm vào người còn có Định Hồn Châu hộ thân, không khó diệt hẳn. Đương nhiên, ta cũng có thể phái người đi giúp người, nhưng xong chuyện nếu có thu hoạch gì thì phải giao lên trên . . .

Trần Trầm vội vàng trả lời:

- Sư phụ, ta không có ý đó! Hiện giờ các nơi trong Đông Cương đều đang đại chiến, sao ta có thể không biết ngưng xin sư phụ phái thêm người lại đây? Ta nói cho sư phụ biết chuyện này chỉ vì chứng minh hôm đó không phải nói lung tung vu hãm Ô Tiên Tông, chỉ vậy thôi.

Trần Trầm nói xong cất lệnh bài truyền tấn.

Ở mặt ngoài Trần Trầm kêu Ngọc Quỳnh đừng phái người đến giúp, nhưng hẳn không tin nàng sẽ yên tâm bỏ mặc hẳn.

Lữ hấn lật thuyền trong mương, ba đồ đệ vừa đáng yêu vừa thành thật của nàng đều sẽ mò xanh cỏ.

Trần Trầm lẩm bẩm:

- Chắc sẽ phái người âm thầm đến đây, dù sao trái tim con người đều làm bằng thịt.

Báo cho Ngọc Quỳnh biết một tiếng để hẳn không còn băn khoăn lo lắng, tuy nhiên, mỗi lần đối thoại với sư phụ đều làm hẳn chết

nhiều tế bào não.

Quyết đấu giữa cường giả thật sự, tuy chỉ trong đôi câu vài lời nhưng hung hiểm ẩn giấu không nhỏ hơn đấu pháp với người khác.

Bởi vì mỗi một câu nói đều sẽ quyết định quyền sở hữu đồng lớn linh thạch và trân bảo, khủng khiếp như vậy đấy.

...

Ba ngày sau.

Tông chủ Ô Tiên Tông và thái thượng trưởng lão rút cuộc đưa ra yêu cầu với Dư Hỏa.

Nên biết, ba ngày này bọn họ không chỉ mỗi ngày dâng bốc nịnh hót, cũng tặng nhiều món quà thực chất, chắc đã kiếm đủ mức độ t hiện cảm rồi.

- Thượng Sử, tuy rằng tiểu đệ bất tài nhưng từng muốn bước vào Nguyên Thần cảnh, góp sức càng nhiều cho nhân tộc ta. Mấy hôm trước ta nghe có người nhắc đến Nguyên Phách Ngung Thần Đan, từ đó luôn ngứa ngáy trong lòng. Nhưng thần đan nghịch thiên kia chung quy là đan dược bí truyền của quý tông, nên tiểu đệ ráng kìm nén rung động trong tim. Có điều, mấy ngày nay tiểu đệ thấy yêu tộc tiến công càng mãnh liệt hơn, sợ tu vi của mình sẽ có ngày không ngăn được yêu tộc, nên muốn mạo muội xin Thượng Sử cho một viên Nguyên Phách Ngung Thần Đan.

Nghe lời nói mang hơi hướm bắt cóc đạo đức này, Dư Hỏa cau mày, lòng thầm thở dài.

Tiểu sư đệ chung quy còn quá trẻ, không biết đạo lý nói nhiều lỗ miệng.

Chương 207: Sắp xếp rõ ràng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Thấy Dư Hỏa thay đổi sắc mặt, thái thượng trưởng lão Ô Tiên Tông nói ngay:

- Xin Thượng Sứ yên tâm, Ô Tiên Tông ta chẳng những cung cấp nguyên vật liệu, càng sẽ trả thù lao xứng đáng với Thượng Sứ.

Dư Hỏa nghe vậy có chút dao động.

Mấy ngày nay Ô Tiên Tông đối đãi với gã khá tốt, hai bên đã sản sinh mấy phần giao tình, tùy tiện từ chối thì có vẻ hơi bạc tình.

Ngay lúc này, Trần Trầm đột nhiên từ phương xa đi tới, lên tiếng ngăn cản:

- Tuyệt đối không thể! Dục tính của Nguyên Phách Ngưng Thần Đan mãnh liệt, không thích hợp tu sĩ mới vào Nguyên Thần cảnh!

Hai người Ô Tiên Tông nghe vậy chỉ muốn đập chết tiểu tử này ngay tại chỗ.

Người đang lừa ai hả? Cho rằng chúng ta không nghe thấy sao?

Tuy trong lòng hận ngứa răng, nhưng hai người Ô Tiên Tông nặn ra một nụ cười.

Thái thượng trưởng lão cung kính vái:

- Hai vị Thượng Sử, tu hành vốn là nghịch thiên mà đi, ta sẵn sàng gánh vác chút phiêu lưu ấy, khẩn cầu Thượng Sử thương hại, cho ta một cơ hội.

Nhìn nét mặt của thái thượng trưởng lão vô cùng chân thành thì Dư Hỏa mềm lòng, cắn răng định đồng ý.

Trần Trầm ở một bên nói:

- Đại sư huynh, khi ra ngoài sư phụ đã dặn chúng ta rằng làm đệ tử của Thánh Nữ Ngọc Đỉnh Đan Tông thì chúng ta phải khác với Luyện Đan khác, phải thu thù lao gấp đôi, nếu không sẽ làm lão nhân gia mất mặt.

Dư Hỏa nghe vậy chìm trong hồi ức rồi nghiêm túc gật đầu.

Mấy chục năm trước hình như sư phụ có nói với gã giống như vậy, nhưng sao tiểu sư đệ biết? Dù sao tiểu sư đệ không thể Luyện Đan cho người ta.

Thấy vẻ mặt đồng ý của Dư Hỏa thì Trần Trầm thầm giật mình, hấn bịa chuyện thôi, không ngờ cùng Ngọc Quỳnh ý tưởng lớn gặp nhau.

Hai người Ô Tiên Tông cúi đầu, bởi vì bọn họ sợ không giấu được tia nhìn sát ý đối với Trần Trầm.

Hai người rít gào trong lòng:

- Nhất định phải dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất hành hạ chết tiểu tử này!

- Sau khi giết hẳn rồi cướp hết tất cả đồ của hẳn!

Cuối cùng bọn họ hít sâu một hơi, ngược đầu lên, nặn ra nụ cười tươi như ông mặt trời:

- . . . thù lao gấp đôi . . . là đáng giá.

Trần Trầm nghe vậy thì vừa lòng, không làm khó dễ hai người thì họ không biết sự quý giá của đan dược kia.

Còn về thù lao gì đó thì Trần Trầm không để bụng, vì sau này đồ vật của hai người đều thuộc về hẳn, thù lao đợt này coi như tặng cho đại sư huynh, còn những thứ về sau thì là của hẳn.

Trần Trầm ngẫm nghĩ, bổ sung thêm:

- Khụ, Nguyên Phách Ngung Thần Đan này vô cùng quý giá, đại sư huynh của ta có lẽ cần rất lâu mới luyện thành, hai người phải kiên nhẫn chờ đợi.

Tông chủ Ô Tiên Tông nhanh mồm nhanh miệng nói ngay:

- Đương nhiên rồi, chỉ cần trong vòng năm ngày có thể luyện chế thành công là được.

Thái thượng trưởng lão đứng bên cạnh nghe vậy góp lời:

- Năm ngày sau có lẽ yêu tộc sẽ hành động, tông chủ sợ đánh nhau gây tiếng ồn lớn ảnh hưởng Thượng Sử Luyện Đan.

Thái thượng trưởng lão nói xong lườm tông chủ Ô Tiên Tông một cái.

Trần Trầm thấy thế thầm cười nhạt.

Năm ngày sau phỏng chừng là lúc tà tu bán yêu Nguyên Thần đột phá, cũng là lúc âm mưu của Ô Tiên Tông phát động.

Hai bán yêu này lúc núp trong chỗ tối vẫn kín miệng, nhưng giờ vẫ ãn bị hấn gài hàng moi tin ra.

Hừ, đấu trí tuệ với hấn thì hai con cáo già này chỉ có nước bị đè ép.

...

Tiếp theo, Dư Hỏa bắt đầu luyện chế Nguyên Phách Ngưng Thần Đan kia.

Trừ nội đan của Nguyên Thần cảnh thuộc tính thủy ra, Ô Tiên Tông còn cung cấp nhiều yêu đan cấp thấp.

Điều này khiến Dư Hỏa hơi ngại.

Ô Tiên Tông anh dũng giết địch, gã thì chỉ luyện đan dược đã gần như lấy hết chiến lợi phẩm của người ta.

Cực kỳ vô sỉ!

Tuy rằng trong lòng hỏ thẹn, nhưng Dư Hỏa sẽ không trả hàng về, chỉ có thể nghiêm túc Luyện Đan để báo đáp Ô Tiên Tông.

Hai lão già Ô Tiên Tông không tín nhiệm Dư Hỏa, mỗi giây mỗi phút núp trong bóng tối nhìn chăm chăm quá trình Luyện Đan, sợ Dư Hỏa động tay chân trong đan dược.

Thấy hai cáo già đấu trí đấu dũng với đại sư huynh, Trần Trầm kh ông thềm quan tâm.

Hấn ru rú trong viện lạc của mình, âm thầm nghiên cứu chế tạo m ột loại đan dược cấp thấp.

Đan dược này tên gọi Ngừng Đau Đan, nói chính xác hơn thì nó không tính là đan dược, vì rất cấp thấp, Luyện Đan Sư nào đều luyện chế được.

Viên Kinh Thiên ở một bên im lặng xem, vẻ mặt tràn đầy ngạc nhiên:

- Sư huynh, người hạ độc vào Ngừng Đau Đan này làm chi?

Trần Trâm cười khẩy nói:

- Đám người Ô Tiên Tông vì giả bộ bị thương, đến lúc đó chắc chắn sẽ trước tiên tự tàn, ta sợ bọn họ quá thống khổ nên làm ra Ngừng Đau Đan này.

- A, rồi lỡ bọn họ phát hiện thì sao?

- Mấy ngày này đưa cho người bị thương sẽ là đan dược thật, cho bọn họ cảm thụ hiệu quả, năm ngày sau mới phát mớ đan dược này cho họ. Chất độc này là Độc Bộ môn chủ đưa cho ta, khó bị phát hiện, người cứ yên tâm.

Nghe thấy đáp án này, Viên Kinh Thiên hút ngụm khí lạnh.

Tuy Ô Tiên Tông gian xảo nhưng ở trước mặt sư huynh thì bị sắp xếp đâu ra đấy.

Chống lại sư huynh là một loại đau khổ! May mắn là gã chưa bao giờ chống đối sư huynh.

Trần Trâm vừa bỏ độc vào Ngừng Đau Đan vừa thầm tính toán.

Nhân tộc hay bán yêu thì khi chiến đấu trong người sẽ tiết ra kích thích tuyến thượng thận, cho nên bị thương sẽ không cảm thụ quá đau.

Nhưng tự tàn thì khác, đó là đau đớn thật.

Trần Trâm không tin đến lúc đó đám tu sĩ Ô Tiên Tông sẽ cưỡng l
ại được sức dụ dỗ của Ngừng Đau Đan.

Đương nhiên, nói chính xác hơn thì Ngừng Đau Đan không phải
đồ giả, bởi vì người chết rồi còn có cảm giác đau sao?

Trần Trâm càng nghĩ, nụ cười càng ác nghiệt.

Nhìn nụ cười đó, Viên Kinh Thiên tiếm thức đồng tình những ngư
ời từng chống lại sư huynh.

Không biết cuối cùng những người này rơi vào kết cuộc thế nào?

Ngày hôm sau Ngừng Đau Đan phát ra năm, sáu viên, được hưởn
g ứng rất tốt, nhiều tu sĩ Ô Tiên Tông đưa ra yêu cầu luyện chế qu
y mô lớn.

Trần Trâm không nghe không hỏi, mỗi ngày vẫn chỉ phát vài viên,
làm đám tu sĩ Ô Tiên Tông từ từ thả lỏng cảnh giác.

Còn bên Nguyên Phách Ngưng Thần Đan thì Trần Trâm đã dặn d
ò đại sư huynh làm chậm thôi.

...

Bất giác đã qua năm ngày.

Trong lệnh bài truyền tán truyền ra tin tức của đại sư huynh Dư H
ỏa:

- Tiểu sư đệ, Nguyên Phách Ngưng Thần Đan sắp ra lô.

Trần Trâm nhú mày, ngay sau đó, hấn lác người bay đến viện lạc

của Dư Hỏa.

Lúc này, quả nhiên Nguyên Phách Ngung Thần Đan đã đến giai đoạn cuối cùng, dù là tông chủ Ô Tiên Tông hay thái thượng trưởng lão đều có mặt, trong mắt hai người lấp lánh tia sáng hưng phấn.

Trần Trầm có thể cảm giác đến hai người kia hưng phấn không chỉ vì mong đợi đối với đan dược.

Bùm!

Trong đan lô phát ra tiếng nổ nhỏ, Dư Hỏa tùy ý phát tay, một viên đan dược màu xanh biếc tỏa ánh sáng linh khí mông lung ôn nhuận nằm trong tay của gã.

Dư Hỏa nhìn đan dược trong tay, mừng rỡ reo lên:

- Không ngờ là Nguyên Phách Ngung Thần Đan phẩm chất ưu tú!

Gã quay đầu nhìn về hướng hai người Ô Tiên Tông:

- Thật là người tốt được đền đáp, hai vị có phúc!

Tông chủ Ô Tiên Tông và thái thượng trưởng lão nghe vậy càng hân hoan, nhưng lòng thầm tiếc nuối.

Chương 208: Ra tay!

Bởi vì người có phúc không phải bọn họ.

Hai người đang định nhận lấy đan dược thì có người nhanh hơn họ, bước ra một bước cầm lấy Nguyên Phách Ngưng Thần Đan.

- Nguyên Phách Ngưng Thần Đan phẩm chất ưu tú, đại sư huynh thật giỏi!

Trần Trầm cầm đan dược, luôn miệng khen, trong mắt tràn đầy thưởng thức đối với tác phẩm nghệ thuật và cuồng nhiệt đối với Đan Đạo.

Dư Hỏa vuốt râu cười khẽ, mặt tràn đầy vẻ vui mừng:

- Tiểu sư đệ, với thiên phú của ngươi thì không lâu sau cũng sẽ luyện ra được đan dược như vậy.

Tiểu sư đệ cuồng nhiệt yêu Đan Đạo như vậy, cộng thêm thiên phú cường đại thì tương lai thênh thang.

Tông chủ Ô Tiên Tông và thái thượng trưởng lão đứng một bên thì âm thầm cười nhạt!

Tiểu tử này mà luyện chế ra được đan dược như vậy?

Ha ha, đời này không thể nào, bởi vì hôm nay là ngày chết của hắn!

- Hai vị, Nguyên Phách Ngưng Thần Đan phẩm chất ưu tú thật là vật đáng giá hơn xa giá gốc của nó, chúc mừng.

Trần Trầm vừa nói vừa làm vẻ mặt lưu luyến giao Nguyên Phách Ngưng Thần Đan cho thái thượng trưởng lão Ô Tiên Tông.

Thái thượng trưởng lão Ô Tiên Tông nhanh chóng dùng bình đan dược đã chuẩn bị sẵn đựng đan dược, miệng ngọt tâng bốc:

- Tất cả đều là công lao của Dư Hỏa đại sư, đồ đệ đứng đầu của T hánh Nữ đại nhân đứng là danh bất hư truyền, Dư Hỏa đại sư đến Ô Tiên Tông thật sự là vinh hạnh cho Ô Tiên Tông ta.

Thái thượng trưởng lão vừa dứt lời, một tu sĩ Ô Tiên Tông từ bên ngoài hốt hoảng bối rối lao vào viện lạc:

- Tông chủ, thái thượng trưởng lão, việc lớn không tốt! Cách trăm dặm tụ tập nhiều yêu tu, số lượng kinh người! Trước giờ chưa từng có! Xem bộ dạng thì đang hướng tới Phục Côn thành chúng ta!

Nghe báo tin, hai người Ô Tiên Tông thay đổi sắc mặt, trầm giọng nói:

- Mở ra đại trận hộ thành, và triệu tập tu sĩ toàn thành, chuẩn bị đ ón đánh! Dù thế nào cũng phải giữ được Phục Côn thành!

Hai người nói xong quay sang xin lỗi nhìn Dư Hỏa và Trần Trâm:

- Hai vị Thượng Sử, yêu tộc đến xâm phạm, thứ lỗi cho chúng ta không thể ở lâu với các vị, chờ đánh lui yêu tộc rồi chúng ta sẽ m ở tiệc chúc mừng đan này thành công!

Dư Hỏa nghe vậy lộ vẻ lo âu, buồn bã nói:

- Đi đi, đáng tiếc Luyện Đan Sư như chúng ta không có sức chiến đấu, không thể phân ưu cho Phục Côn thành, mọi chuyện đành nh ờ vào hai vị.

Hai người Ô Tiên Tông lộ vẻ mặt cảm động, ba người nhìn nhau đấm đúoi, hạt giống hữu nghị nhanh chóng nảy mầm, phụ trợ khô ng khí trong viện lạc đặc biệt bi tráng.

Thái thượng trưởng lão khẽ quát một tiếng:

- Dư Hỏa đại sư! Tuy có muôn vàn không nữ nhưng ngô đi đây!

Thái thượng trưởng lão dứt khoát quyết tuyệt mang theo tông chủ Ô Tiên Tông bay ra viện lạc.

Nhìn bóng lưng hai người đi xa, Dư Hỏa lau khước mắt:

- Ài, tu sĩ tốt biết bao, nhân tộc ta vì có những người này nên mới phát triển đến nay, bọn họ đều là sống lưng của nhân tộc ta. Tiểu sư đệ, hay là chờ bọn họ trở về rồi chúng ta trả lại một nửa thù lao?

Trần Trầm câm nín, nếu những người này là sống lưng của nhân tộc thì chắc nhân tộc bại liệt luôn rồi.

- Sư huynh, ta đi xem tình huống.

Trần Trầm báo một tiếng rồi bay ra ngoài.

...

Bên ngoài Phục Côn thành đúng là tụ tập nhiều yêu tu, xem số lượng không dưới một vạn.

Nhưng tất cả đều bị chặn ở ngoài đại trận hộ thành.

Đông Cương giàu có và đông đúc, cho nên đại trận hộ thành của đa số thành trì đều cực mạnh, ví dụ như đại trận của Phục Côn thành, dù là yêu tu Nguyên Thần cảnh muốn phá tan cũng phải mất thời gian rất lâu.

Bên ngoài trận pháp, thái thượng trưởng lão Ô Tiên Tông đang đấu pháp một chọi một với yêu tu Nguyên Anh đỉnh. Một người một yêu lực lượng ngang nhau, đánh đất rung núi chuyển, thoát nhìn cực kỳ kịch liệt.

Phía sau tường thành.

Mấy vạn tu sĩ Phục Côn thành đang nhanh chóng tập kết, vị trí bọn họ tập kết là mảnh đất vài dặm không mọc cỏ.

Chúng tu sĩ đến nơi này đều cảm giác hơi khó chịu, nhưng không có người nói cái gì.

Bởi vì trong giờ phút thế này, bọn họ không rảnh suy nghĩ nhiều.

Trần Trầm nhìn yêu tu rậm rạp bên ngoài thành, lại nhìn đám tu sĩ Phục Côn thành, hắt hít sâu, nói:

- Ô Tiên Tông chuẩn bị hôm nay ra tay thật rồi.

Thắng thua ở ngay phút này!

Nghĩ đến đây, Trần Trầm nhanh chóng quay ngược về, đến viện lạc của nhị sư tử Tô Liên.

Nhị sư tử cũng là mục tiêu giết lén của Ô Tiên Tông, hẳn phải luôn canh chừng.

Còn về Viên Kinh Thiên thì đi phân phát Ngừng Đau Đan rồi.

...

Cùng lúc đó.

Lòng đất bên dưới chỗ đám tu sĩ Phục Côn thành tập kết, một lão già khô gầy sắc mặt tái nhợt đang ngồi xếp bằng, gân xanh trên mặt như ẩn như hiện, trong đôi mắt đục ngầu tràn đầy sắc đỏ.

Xung quanh lão lượn lờ khói đen, loáng thoáng nghe tiếng oan hồn gầm rống, thoạt nhìn khủng bố vô cùng.

Tông chủ Ô Tiên Tông cung kính quỳ ở trước mặt lão già khô gầy, tay nâng một bình đan dược tinh xảo.

- Đại nhân, đây là Nguyên Phách Ngung Thần Đan mà lần trước ta nói với đại nhân! Do đại đệ tử đứng đầu của Thánh Nữ Ngọc Đĩnh Đan Tông, Dư Hỏa luyện chế năm ngày năm đêm mới ra thần đan này! Con người của Dư Hỏa trung hậu thành thật, không chút khôn khéo, bị chúng ta ăn gât gạo, hơn nữa trong mấy ngày luyện chế đan dược ta đều giám thị kỹ, cho nên xin đại nhân yên tâm, đan dược này tuyệt đối không có vấn đề!

Lão già khô gầy nghe vậy gật đầu, động tâm niệm, Nguyên Phách Ngung Thần Đan liền bay tới trước mặt lão.

- Chuyện khác thì chuẩn bị sao rồi?

Tông chủ Ô Tiên Tông không vội trả lời mà là lấy ra một chuỗi lệnh bài truyền tẩn, phát ra một tin tức.

Rất nhanh, mỗi lệnh bài truyền tẩn gửi về hồi âm.

- Sư đệ yên tâm, tu sĩ Phục Côn thành đã toàn bộ tập kết, lát nữa sẽ cùng nhau khốn trận, bọn họ khó tránh khỏi số phận bị huyết tể!

- Tông chủ, ba Luyện Đan Sư đều ở trong giám thị của chúng ta, không có gì khác lạ, tùy thời đều có thể ra tay!

- Ha ha ha! Bán yêu ti tiện, yêu tộc ta cũng đã sẵn sàng rồi, chỉ cần các người mở đại trận thì yêu thú dưới trướng của ta sẽ lao vào tấn hành nuốt trọn từng người, tuyệt đối không để lại một xác chết nào!

...

Nhìn các tấm lệnh bài truyền tẩn tuyền tin về, tông chủ Ô Tiên Tông vì kích động mà sắc mặt dần hồng hào, trong đầu không ngừng hiển hiện quá trình nguyên kế hoạch.

Hiện giờ gã chỉ cần ra lệnh một tiếng là mấy vạn tu sĩ Phục Côn t hành trên đỉnh đầu sẽ bị nhốt trong trận.

Đến lúc đó đại nhân đột phá, những tu sĩ này khó thoát khỏi kết c uộc bị huyết tế.

Chờ đại nhân thành công đột phá, rồi dẫn yêu tộc vào thành, chế t ạo biểu hiện giả dối thành bị phá.

Cuối cùng do đám tu sĩ Ô Tiên Tông ‘huyết chiến bị thương nặn g’ mang theo Luyện Đan Sư Ngọc Đỉnh Đan Tông Dư Hỏa lao ra trùng vây.

Ôn cứu mạng cộng thêm tu sĩ Ô Tiên Tông thảm liệt, Dư Hỏa về Ngọc Đỉnh Đan Tông tất nhiên sẽ nói đỡ cho bọn họ. Còn Ô Tiên Tông bọn họ chẳng những thuận lợi cho đại nhân huyết tế tu sĩ cả thành, còn có thể tiếp tục ở lại Đông Cương.

- Tất cả lưu trình không có vấn đề, kế này nhất định thành công!

Tông chủ Ô Tiên Tông cẩn thận nhớ lại từng chi tiết, trình trọng n hìn về hương lão già khô gầy, trầm giọng nói:

- Đại nhân yên tâm! Hết thảy đều đã chuẩn bị thỏa đáng! Tuyệt đố i không có sai sót gì!

Lão già khô gầy vừa lòng gật đầu, tia sáng đỏ trong mắt càng đỏ h ơn, dường như sắp không đè ép được lực lượng tà đạo trong ngườ i.

- Ừm, vậy thì hành động đi, ta đã . . . nôn nóng muốn uống máu.

Tông chủ Ô Tiên Tông nghe vậy vẻ mặt nanh ác, cúi đầu ra lệnh c ùng lúc cho mấy lệnh bài:

- Ra tay!

Chương 209: Có tiền muốn làm gì mà chẳng được

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Ra lệnh một tiếng, nguyên Phục Côn thành gió nổi mây phun.

Nơi mấy vạn tu sĩ Phục Côn thành tụ tập đột nhiên có một tầng trận pháp hùng hậu dâng lên, nhốt mọi người vào trong.

Đám tu sĩ quay sang ngó nhau, hoang mang không hiểu gì cả.

Tu sĩ Ô Tiên Tông núp trong chỗ tối thấy cảnh này thì cười nhạt, nhóm người này sắp chết đến nơi mà không hay biết gì.

...

Một nơi khác.

Tô Liên lo lắng nhìn phương hướng ngoài thành.

Trận chiến hôm nay động tĩnh quá lớn, nàng ở trong phủ đệ cũng nghe rõ mồn một âm thanh đất rung núi chuyển ở bên ngoài.

Tô Liên nhẹ giọng hỏi, ngữ khí u buồn:

- Tiểu sư đệ, người nói xem Ô Tiên Tông có thể giữ được Phục C ôn thành không?

Trần Trầm mỉm cười nói:

- Nhị sư tỷ yên tâm, tất nhiên là giữ được.

Hắn vừa dứt lời, nguyên phủ đệ đột nhiên sáng lên trận pháp ngăn cách.

Tô Liên trông thấy cảnh này có chút kinh ngạc, theo sau lộ vẻ hiể u ra:

- Ô Tiên Tông thật có lòng, còn thiết lập trận pháp bảo hộ chúng t a.

Trần Trầm khinh thường cười nhạt:

- Bảo hộ chúng ta?

Năm tu sĩ Ô Tiên Tông từ bốn phía tường vây xông vào, bao vây Trần Trầm và Tô Liên vào giữa.

Năm tu sĩ Ô Tiên Tông đều là tu vi Nguyên Anh, từng cùng ly nói cười với Trần Trầm, Tô Liên trong bữa tiệc, nhưng hiện giờ trên mặt của họ không mang ý cười, chỉ có sát ý lạnh băng.

Tô Liên nhíu mày hỏi:

- Các người làm vậy là sao?

Dù nàng có thành thật tới đâu thì lúc này cũng nhận ra có gì đó kh ông đúng.

Năm tu sĩ Ô Tiên Tông không nói chuyện, trực tiếp xông lên, linh

áp khùng bố phát ra, hoàn toàn phong tỏa mọi đường lui của Trần Trầm và Tô Liên.

Tô Liên thấy thế vội bảo vệ Trần Trầm sau lưng mình, trầm giọng quát:

- Dám ra tay với Luyện Đan Sư, các ngươi thật là càn rỡ!

Cùng với lời nói của Tô Liên, năm phù chú bay ra từ người nàng rồi tự bốc cháy, biến thành năm luồng công kích hùng mạnh đánh về phía năm tu sĩ Ô Tiên Tông.

Bùm!

Năm tiếng nổ như sấm rền vang lên, năm tu sĩ Nguyên Anh cùng hộc máu thụt lùi, đụng vào trận pháp bốn phía.

Trần Trầm trợn mắt há hốc mồm:

- Cái này . . . nhị sư tử lợi hại!

Tình huống này nằm ngoài dự liệu của Trần Trầm, sức chiến đấu thực tế của nhị sư tử tựa hồ mạnh hơn tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Hiển nhiên năm Nguyên Anh Ô Tiên Tông cũng không dự liệu được sẽ là kết thúc này, bọn họ nằm dưới đất nghe răng trợn mắt một lúc sau, biến thành thể bán yêu dữ tợn, hơi thở nháy mắt tăng vọt, toàn bộ đạt đến trình độ Nguyên Anh hậu kỳ.

Ngay lúc này, trong căn phòng nào đó ở viện lạc nào, người đi theo của Tô Liên cảm trường thương lao ra, bảo vệ trước mặt Tô Liên và Trần Trầm.

- Tô đại sư, Ô Tiên Tông này có quý, trận pháp xung quanh ngăn cách truyền tẩn, ta không cách nào báo tin chuyện ở đây về Ngọc

Đình Đan Tông.

Tô Liên nhìn năm bán yêu, nét mặt cực kỳ nghiêm túc, lạnh giọng hỏi:

- Người có thể đổi phó mấy tên?

- Nhiều nhất là hai.

Nhận được đáp án này, Tô Liên buông tiếng thở dài, lấy ra một ph áp bảo hình dạng như lồng chụp:

- Xem ra đành sử dụng Đình Quang Tráo, có thứ này thì trừ phi đ ổi phương có cường giả Nguyên Thần cảnh, nếu không sẽ không công phá được.

Tô Liên nói xong định ném Đình Quang Tráo ra ngoài, nhưng bị Trần Trầm ngăn lại ngay.

- Nhị sư tỷ, có năm bán yêu Nguyên Anh tầm thường, giao cho ta đi.

Nói thật, Trần Trầm có chút xấu hổ.

Bởi vì hẳn xem thường nội tình của Ngọc Đình Đan Tông, càng xem thường đại sư huynh và nhị sư tỷ là đệ tử của Thánh Nữ.

Hai người này tuy tu vi Nguyên Anh, sức chiến đấu hơi yếu nhưng bàn về tài sản thì dày hơn cường giả Nguyên Thần bình thường, không biết mang theo bao nhiêu pháp bảo.

Trần Trầm sợ những bán yêu này dồn ép quá đáng, nhị sư tỷ lại lấy pháp bảo lợi hại gì ra giết ngược lại họ.

Như vậy thì trông hẳn như tới du lịch.

Tô Liên do dự:

- Tiểu sư đệ . . . người . . .

Không đợi Tô Liên nói tiếp, Trần Trầm tiến lên trước một bước, Vạn Hóa Thần phong rút ra khỏi vỏ Uẩn Thần Mộc, bỗng nhiên biến thành một cây kiếm to dài năm thước từ trên trời giáng xuống, cắm phập vào trong sân.

Ầm!

Một tiếng sấm nổ, năm Diệt Thế Thần Lô màu vàng bắn ra từ thân kiếm bay thẳng về phía năm bán yêu.

Năm bán yêu tái mặt, nhanh chóng thúc đẩy linh lực hộ thân đến cực độ, nhưng chúng nó như tờ giấy mỏng trước Diệt Thế Thần Lô. Trong khoảnh khắc, thân thể của năm bán yêu cùng Nguyên Anh đều bị chém thành tro tàn.

Trần Trầm thấy vậy mới thản nhiên cầm về Vạn Hóa Thần Phong, ra vẻ cao thâm khó dò.

Trần Trầm vốn không cần Vạn Hóa Thần Phong cũng có thể phát ra năm Diệt Thế Thần Lô, nhưng làm vậy không đủ ngẫu, có vẻ dưới cơ các trùm lớn.

Còn về đi lên đá đấm giết địch thì không bao giờ nằm trong từ điển của Trần Trầm, làm như vậy có khác gì với người đi theo của nhị sư tỷ? Khi không hạ thấp giá trị con người.

Nhìn đống tro bụi dưới đất, đáy mắt Tô Liên lóe tia sáng kinh dị. Người đi theo cầm trường thương thì giật nảy mình.

Đệ tử của Thánh Nữ quả nhiên không ai dễ chọc, dù là đệ tử nhỏ nhất cũng đáng sợ như vậy!

Tô Liên muốn nói cái gì, nhưng Trần Trầm phát tay ra vẻ đi ra ngoài, ai mà không mang theo vài phần nội tình, mọi người đừng quấy ngạc nhiên.

- Nhị sư tỷ, không nói nhiều nữa, các người chờ ở đây, ta đi xem tình hình bên đại sư huynh sao rồi.

Trần Trầm nói xong phớt lờ ánh mắt khiếp sợ của hai người, cầm Vạn Hóa Thần Phong chặt chém trận pháp một lúc, đục thủng cái lỗ to.

Vừa bước ra sân, Trần Trầm lau mồ hôi lạnh trên trán.

Thành công khoe mẽ!

Ài, đến Ngọc Đỉnh Đan Tông này thật khó khoe mẽ, dù là hấn cũng phải dốc hết sức thi thố mới có thể người khác cảm giác ngầu tẹt ẹt.

Tuy bàn về tài sản thì Tô Liên tuyệt đối không thể so sánh với hấn, nhưng hấn có nhiều thiên tài địa bảo chứ ít giữ pháp bảo lèo lẹt.

- Chắc chắn đều là sư phụ tặng cho, không biết sư phụ kiếm ở đâu ra. Không được, khi nào về tông môn phải làm tăng thiện cảm của sư phụ mới được!

Trần Trầm thầm đặt quyết tâm, vừa lúc đến bên trên viện lạc của đại sư huynh.

Đại sư huynh Dư Hỏa nằm giữa sân, dường như đã hôn mê.

Nhưng trước ngực đại sư huynh đặt một miếng ngọc bội đang phát sáng, ánh sáng hình thành một tầng vòng bảo hộ linh lực cực đậm đặc bao trùm gã.

Bên cạnh đại sư huynh có một tu sĩ Ô Tiên Tông, dường như muốn khiêng gã đi nhưng chỉ có thể bắt lực xoay vòng vòng, không thể nào xuống tay.

Trong viện lạc kế bên, người đi theo của đại sư huynh một mình đấu với năm Nguyên Anh Ô Tiên Tông, tuy ở thế yếu nhưng trong một chốc không có dấu hiệu bị thua.

Trông thấy tình cảnh này, Trần Trầm hoàn toàn hiểu ra.

Chương 210: Kiếp nạn đã định sẵn

Có tài sản dày là có thể biến đổi hết thảy, dù cho thành thật, dù cho không có sức chiến đấu đều không sao cả.

Nói tóm lại, có tiền thì muốn làm gì chẳng được!

Mấy người nghèo thì mặc cho người có âm mưu quỷ kế, loè loẹt cũng chỉ có thể giương mắt nhìn người ta.

Thấy tu sĩ Ô Tiên Tông vẫn tốn công cố lay động vòng bảo hộ linh lực của đại sư huynh, Trần Trầm rung rung nước mắt một bàn tay đập chết người này.

Khi Trần Trầm định sang viện lạc bên cạnh hỗ trợ thì phía chân trời bỗng kéo đến mảng lớn mây đen, hơi thở tà ác mờ mịt trong mây đen dù cách mấy chục dặm đều có thể rõ ràng cảm thụ được!

Trần Trầm lâm bảm, trong ánh mắt tràn đầy mong đợi:

- Tà tu Nguyên Thần cảnh sắp đột phá, không biết phối phương của ta có ích cho hắn hay không?

...

- Đây là cái gì?

Đám tu sĩ Phục Côn thành hoảng sợ tái mặt.

Nhốt bọn họ ở chỗ này cũng đành thôi, nhưng mây đen trên trời là sao? Nó cắn nuốt linh lực của họ!

Trong các tu sĩ có vài cường giả Nguyên Anh có kiến thức, lúc này không tìm được giết mình hết thất thanh:

- Đây là thủ đoạn của tà đạo, có tu sĩ tà đạo ở đây!

Không đợi chúng tu sĩ khiếp sợ, một tiếng cười quái dị truyền vào tai mọi người:

- Khặc khặc, các Huyết Thực của ta, hôm nay mượn máu của các người trợ ta bước vào Nguyên Thần hậu kỳ!

Bên ngoài trận pháp, tông chủ Ô Tiên Tông yên lặng nhìn cảnh này, sắc mặt bởi vì dữ tợn mà hiện ra vụn vụn.

Giờ phút này, trên người tông chủ Ô Tiên Tông chẳng có chút gì thiên phong đạo cốt, chỉ có điên cuồng và khát máu.

Một hơi tàn sát mấy vạn tu sĩ, đây là hành động vĩ đại biết bao!

Cũng chỉ có đại nhân có thể làm được!

U ám trên bầu trời chậm rãi xoay tròn, hình thành một vòng xoáy khổng lồ, linh lực của mấy vạn tu sĩ mất thường có thể thấy bay lên

n cao theo hình xoắn ốc, hòa vào vòng xoáy.

Chỉ cần hút sạch linh lực của đám người này thì u ám sẽ tiếp tục hút sức sống và máu tươi của họ, cuối cùng cắn nuốt cả hồn phách.

Khi đó nơi này chỉ còn lại đồng thi hài khô quắt.

Trong trận pháp, có tu sĩ tuyệt vọng kêu gào:

- Tông chủ! Mở đại trận ra, cho chúng ta ra ngoài!

Nhưng tông chủ Ô Tiên Tông thờ ơ, chỉ có cười nhạt.

Trong lệnh bài truyền tấn truyền ra một tin tức:

- Tông chủ, người đi theo của Dư Hỏa hơi khó chơi, trong một chốc chúng ta không hạ được.

Tông chủ Ô Tiên Tông nhíu mày, lạnh lùng nói:

- Yên tâm, sư huynh đã đi rồi, các người cố giữ chân là được, hết thầy làm theo kế hoạch. Những Luyện Đan Sư này có chút năng lực là bình thường, chỉ cần đại nhân thành công đột phá thì chuyện gì đều không thành vấn đề.

Nhưng tông chủ Ô Tiên Tông vừa nói xong thì u ám trên bầu trời bỗng ngừng xoay tròn.

Ngay sau đó, một tiếng gầm tức giận, kinh khủng, khiếp sợ vô cùng vang vọng khắp một nửa Phục Côn thành:

- Tổ cha nó! Người bỏ cái gì vào trong đan dược?!

Nghe tiếng gầm đó, đám tu sĩ Ô Tiên Tông không biết ở chỗ xa xôi nào đang băng bó vết thương bị hù giật nảy mình.

Sức khôi phục của tu sĩ mạnh hơn người bình thường, vì về sau k hông bị Luyện Đan Sư nhìn ra của bọn họ là vết thương mới nên đã trước tiên tự tàn.

Có tu sĩ cụt tay thì thào, sắc mặt khó xem:

- Đại nhân nói đan dược có vấn đề?

Người bên cạnh lắc đầu, nói:

- Chắc không phải đâu, Ngưng Đau Đan này dùng tốt lắm mà. Ta phé một chân, hoàn toàn không cảm giác đau.

Các tu sĩ khác gật gù biểu thị đồng ý.

Có Ngưng Đau Đan này làm giảm áp lực tâm lý khi tự tàn rất nhiều, bọn họ không lo về những vết thương cụt tay què giò, sau này dùng linh dược có thể bổ trở về.

Điều kỳ lạ duy nhất là hình như hôm nay chảy máu hơi bị nhiều.

Đương nhiên, bọn họ cũng là lần đầu tiên làm như vậy, không có kinh nghiệm, có lẽ bị thương nặng thì sẽ chảy nhiều máu.

Thôi, nghỉ ngơi một chút, tiếp tục chờ mệnh lệnh đi.

Đám tu sĩ vừa suy nghĩ vừa tựa vào góc tường, ngáp ngấn ngáp d ài.

...

Trong phòng tối dưới lòng đất ngậm.

Sắc mặt của lão già khô gầy từ xanh chuyển thành trắng rồi lại đỏ, liên tục thay đổi.

Nói ra có lẽ không ai tin.

Lão là cường giả Nguyên Thần cảnh mà vào phút then chốt đột phá này . . . muốn ‘đi nặng’!

Đi nặng!

Hồi ức xa xôi biết bao.

Nhưng cảm giác muốn ‘giải phóng’ đó luôn nhắc nhở lão rằng đây là sự thật, không phải mơ.

Không nói cái khác, hiệu quả của Nguyên Phách Ngung Thần Đản đúng là cực mạnh, giờ phút này trong óc lão già khô gầy trống rỗng, không có ý tưởng lung tung nào khác, chỉ muốn đi nặng.

Lão già khô gầy nhỏ giọng chửi thề:

- Tổ cha nó!

Lão đang trong phút đột phá, không thể nhúc nhích một ly, nên lão buộc phải phân tâm đôi chút trấn áp không để thứ đó tuôn ra từ mê cung.

Nhưng mà, tà tu mỗi khi đột phá một lần là vô cùng mạo hiểm, sao có thể cho phép lão phân tâm ứng đối?

Hơn nữa cảm giác muốn đi nặng càng lúc càng mãnh liệt, lão phải tập trung vào nó nhiều hơn.

Mắt thấy u ám ngừng xoay, có xu hướng phản phê, lão già khô gầy liên tục thay đổi sắc mặt, một ý tưởng to gan dâng lên trong óc lão.

Cuối cùng, nét mặt của lão trở về bình tĩnh.

Có lẽ đây là kiếp nạn đã định sẵn của lão.

Từ ngày đầu tiên bước lên tà đạo đến khi trở thành cường giả Ngũ yên Thần cảnh, trong quá trình lão đã trải qua vô số đau khổ.

Có thể đi đến bước đường ngày hôm nay, lão tự nhận mình là ngư ời có nghị lực lớn.

Người có nghị lực lớn lẽ nào bị đóng chất thải làm khó?

Chẳng bằng . . . buông xuống mọi thứ . . .

Lão già khô gầy lắm lắm thì thậm một câu rồi trở nên bảo tướng t rang nghiêm.

Roẹt roẹt rột rột!

Một chuỗi âm thanh kỳ lạ vang lên, đũng quần của lão bỗng căng phồng.

Cảm giác thoải mái thoáng chốc tràn ngập toàn thân, tuy rằng cả m giác đi nặng vẫn ập đến không dứt, âm thanh lạ cũng vang liên tục, hai bên bù qua sót lại, không ảnh hưởng lão đột phá.

Mùi tanh hôi lan khắp phòng tối.

Lão già khô gầy mặt không đổi sắc, dốc hết sức vận chuyển u ám trên bầu trời.

Rất nhanh, u ám lại vận chuyển.

Nghe tiếng rột roẹt, lão già khô gầy tự an ủi mình rằng:

- Làm tà tu là vì muốn theo đuổi tự do không e dè như thế này, đúng chứ?

Giờ phút này, dường như tâm tình của lão thăng hoa.

Phát hiện điều này, lão già khô gầy không kìm được nhếch mép cười nhạt.

Không biết là tên khốn kiếp nào bỏ thứ khác vào đan dược, muốn nhiễu loạn tâm cảnh của lão, khiến lão tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng chỉ bằng vào trò vật vãnh đó? Hơi coi thường cường giả Nguyên Thần cảnh quá rồi!

Lão già khô gầy thì thào:

- Cường giả Nguyên Thần như chúng ta thân thể chỉ là túi da, dù có ‘giải phóng trong quần cũng có thể thông dong bình tĩnh, mặt không đổi sắc, đừng nói chỉ có bấy nhiêu, dù là phải ăn . . .

Bên ngoài vọng vào hỏi han thân thiết của tông chủ Ô Tiên Tông ngắt ngang lời lão:

- Đại nhân! Người không sao chứ?

- Không sao.

Lão già khô gầy đáp lại một câu, tiếp tục vận chuyển u ám, lực hút cực mạnh lập tức xuất hiện xung quanh lão, ngay sau đó diễn ra cảnh tượng khiến lão kinh hoàng tuyệt vọng.

Chương 211: Âm thầm so đấu

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Một đống vật ô uế bay lên cao, xoay tròn quanh lão, có xu thế mu
ốn chui vào người lão.

Lão già khô gầy nhỏ giọng chửi:

- Tổ cha nó!

Mắt lão già khô gầy lóe sáng, một luồng linh hỏa bay ra đốt vật ô
uế thành tro tàn, mùi trong không khí càng kỳ dị hơn.

Một ít hạt bụi ai - cũng - biết - là - gì bắt đầu tụ tập trong người lã
o già khô gầy.

Lão già khô gầy tiềm thức muốn ngừng vận chuyển u ám, nhưng
giờ phút này lão không có đường lùi, ngừng vận chuyển sẽ khó tr
ánh khỏi bị phản phệ.

Lão già khô gầy nhắm mắt lại, khòe mắt ứa giọt lệ:

- Thôi . . . buông xuống tất cả đi.

Lão già khô gầy dốc hết sức vận chuyển u ám, hút hết thứ kỳ dị tr
ong không khí và mùi lạ vào trong người.

So với lúc trước sáng khoái thì bây giờ lão già khô gầy siêu khó c
hịu, sắc mặt đã đen như nhọ nồi.

- Không thứ gì có thể ngăn cản ta thành đạo!

Lão già khô gầy găm lên, hoàn toàn buông xuôi, mở bừng mắt ra, đáy mắt tràn ngập điên cuồng.

Tiếng rột rột vang bên tai không dứt, trong không khí một lần nữa tỏa mùi hôi, nhưng chưa lan xa đã bị lão già khô gầy cắn nuốt sạch.

Cường giả Nguyên Thần cảnh, người nghị lực lớn thì khủng bố như vậy đấy!

Chợt mặt già đỏ rần, dục niệm từ lâu đã quên lại tràn ngập trong lòng.

Lão già khô gầy đã hoàn toàn giải phóng bản thân nở nụ cười thả hồn nhiên:

- Thủ đoạn thấp kém, gốc rễ phiền não mà thôi, đã buông xuôi thì phải buông hết.

Dứt lời, một luồng linh khí bắn ra, lão già khô gầy trực tiếp tự cung, dục niệm kia giây lát biến mất không còn dấu vết.

Về đau đớn thì tà tu đã thói quen từ lâu.

- Xem ngươi còn có thủ đoạn gì nữa?

Lão già khô gầy âm thầm so đấu với người ám toán mình, khi cả m Nguyên Phách Ngung Thần Đan thì lão có cảm giác bình yên, lão biết đan dược không có vấn đề lớn gì.

Cùng lắm là mấy trò vặt vãnh như vừa rồi, nhưng dựa vào ý chí hoàn toàn có thể vượt qua tất cả.

Chốc lát sau, lão già khô gầy cảm thấy ngứa nách, rất muốn gãi, thế là lão dứt khoát chặt đứt luôn cánh tay.

Sau một phen vật lộn, toàn thân lão già khô gầy đẫm máu, nhưng ánh mắt của lão càng hung hăng hơn.

- Đan dược kia không quá to, sẽ không bôi quá nhiều thứ vào đờng c, cùng lắm . . . còn một cửa nữa là ta thắng rồi!

Hít sâu một hơi, lão già khô gầy khôi phục bình tĩnh.

Lúc này, dược niệm xa lạ dâng trào, dược niệm đó như sóng cuộn biển gầm từ sâu trong óc ập lên, với tác dụng của Nguyên Phách Nguyên Thần Đan thì càng nổi bật hơn.

Lão già khô gầy tiềm thức muốn tự cung, nhưng phát hiện của quý đã mất.

Lão chậm chạp nhận ra . . .

Trong đầu lão muốn . . . nam nhân.

Lão già khô gầy thay đổi sắc mặt, ngửa đầu gầm rống:

- Tiểu nhân tội tệt!

Lúc này lão mới hiểu rằng mình đã lọt vào bẫy của người kia.

Dược niệm là thứ phát ra từ thân thể, lão tự cung, cân bằng trong người bị rối loạn, giờ dược niệm ập đến thì lão khó mà ngăn cản.

Trừ phi . . .

Lão già khô gầy đưa mắt nhìn một bộ phận cơ thể của mình nằm bơ vơ ở gần đó, mắt đờng đầy lệ hối hận.

Ta từng cho rằng người là ngọn nguồn phiền não vô dụng, mãi khi mất đi mới biết người là phần không thể thiếu của ta.

Ý nghĩ này thoáng qua trong đầu, lão già khô gầy rất nhanh bị đục niêm mãnh liệt cắn nuốt, đôi mắt đỏ ngầu, cộng thêm đau buồn tr ái tim đã chết, rốt cuộc khiến lão tẩu hỏa nhập ma.

U ám trên bầu trời nhanh chóng hỗn loạn, chốc lát sau biến mất k hông dấu vết.

Trong phòng tối, u ám bỗng nhiên xuất hiện bao trùm lấy lão già khô gầy, từng tia sáng đỏ lấp lóe, chỉ giây lát lão đã bị hút khô qu ất.

Rầm!

Một tiếng trầm đục.

Lão già khô gầy ngã xuống đất, hơi thở đã mong manh sắp mất.

Lão nhìn các phần cơ thể bị chém đứt lìa của mình, trong ánh mắt tràn đầy oán hận.

- Là ta . . . đánh giá thấp sự tồi tệ vô sỉ của ngươi! Tuy rằng khôn g biết ngươi là ai . . . Nhưng ta làm quý cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Lão già khô gầy lảo bảm một câu rồi giãy giụa lấy ra một tấm lện h bài truyền tẩn, gửi một tin tức, sau đó duỗi thẳng cứng, kết thúc cuộc đời đầy tội ác của mình.

. . .

Bên ngoài phòng tối.

Tông chủ Ô Tiên Tông thấy u ám trên đầu biến mất tăm thì thay đ ổi sắc mặt, một ý nghĩ đáng sợ hiện ra trong óc gã.

Không lẽ . . . Đại nhân đột phá thất bại ?

Nghĩ như thế, tông chủ Ô Tiên Tông thần thờ đi vào phòng tối, gã muốn nhìn xem đại nhân ra sao rồi.

Tông chủ Ô Tiên Tông không biết rằng cách trên đầu gã vạn thước vẫn luôn có hai người mắt lạnh bàng quan cảnh này.

- Xem tình hình thì không cần chúng ta ra tay.

Đồ đệ mới được Thánh Nữ đại nhân thu đúng là có chút thủ đoạn, hơi giống Thánh Nữ đại nhân ngày xưa, có lẽ sẽ trở thành một người truyền thừa thật sự.

Một người khác nghe vậy lắc đầu nói:

- Tốt nhất là đừng, nếu không thì ta và người không biết còn phải làm miễn phí thêm bao lâu nữa.

Câu này thốt ra, hai người trầm mặc nhìn nhau, đều thấy khổ sở trên mặt đối phương.

Hai người thở dài thườn thượt, bay đi xa, bọn họ còn có nhiệm vụ thật sự cần chấp hành.

Chờ hai người bay ra vài dặm mới có một luồng sáng bay tới đánh vào khốn trận.

Một luồng sáng bỗng soi tỏ thiên địa, trận pháp nhốt mấy vạn tu sĩ Phục Côn thành bị đánh tan.

Mấy vạn tu sĩ mừng phát khóc, nhưng không biết nên cảm ơn ai.

...

Tông chủ Ô Tiên Tông mới đi vào phòng tối chợt người thấy mùi tinh anh tươi xông vào mũi, gã cố nén không thoải mái, dần đi sâu vào

trong, không lâu sau nhìn thấy lão già khô gầy bị hút khô quắt.

- Đại . . . Đại nhân!

Cảnh này tuy rằng ở trong dự liệu của tông chủ Ô Tiên Tông, nhưng thấy tận mắt vẫn rung động tâm thần, trong lòng tuyệt vọng.

Đại nhân chết thật rồi!

Bình thường tốc độ tu luyện của tà tu dù nhanh nhưng khi đột phá thì cực kỳ khó khăn, đột phá tiểu cảnh giới hử chút là tẩu hỏa nhập ma, đối mặt phản phê, đột phá đại cảnh giới thì lôi kiếp kinh người, có thể tu luyện đến Nguyên Thần cảnh đều là người có nghị lực lớn.

Bây giờ đại nhân bởi vì tẩu hỏa nhập ma . . . bị tà công phản phê, Nguyên Thần cũng tan biến.

Nét mặt tông chủ Ô Tiên Tông căm hờn nói:

- Nguyên Phách Ngung Thần Đan có vấn đề!

Đại nhân luôn nho nhã hiền hòa chưa bao giờ nói lời thô bỉ, nhưng hôm nay hét ba từ ‘tổ cha nó’ vang vọng nửa tòa thành, đủ thấy đại nhân đã gặp chuyện gì khiến người không cách nào tiếp thụ được.

Gặp ngoài ý muốn khi đột phá, dù là tu sĩ bình thường cũng khả năng tẩu hỏa nhập ma, chớ nói chi tà tu.

- Lão tặc Dur Hỏa! Không ngờ bộ dạng trung hậu thành thật của ngươi đều là giả vờ! Thật là kẻ gian lớn trong lột thành thật, ta đã quá sơ sẩy, thế cho nên hại đại nhân . . .

Chương 212: Chỉ định truy tung

Tông chủ Ô Tiên Tông ánh mắt vô cùng tự trách, ở trong đầ
u gã, nụ cười trung hậu thành thật của Dư Hỏa bỗng trở nên dữ tợn,
như ác quỷ trong địa ngục.

- Sư huynh, Nguyên Phách Ngung Thần Đan của lão tặc Dư Hỏa
có vấn đề, đại nhân bởi vì tẩu hỏa nhập ma, bị công pháp phản ph
ệ nên chết rồi. Sư huynh hãy giết lão tặc kia báo thù cho đại nhân!

Tông chủ Ô Tiên Tông lấy ra lệnh bài truyền tẩn gửi đi tin tức này
rồi đốt thi hài của lão già khô gầy thành nắm tro tàn, không quên l
ấy đi trữ vật giới.

Sự tình bại lộ, không thể ở lại Đông Cương nữa, chỉ có thể chạy tr
ốn.

Trong đầu xét qua ý niệm này, tông chủ Ô Tiên Tông nhanh chóng
rời đi phòng tối.

Nhưng mà mới vừa ra ngoài, tông chủ Ô Tiên Tông thấy mấy vạn
tu sĩ Phục Côn thành thoát khỏi lao ra đều quắc mắt trừng mình.

...

Thái thượng trưởng lão Ô Tiên Tông mới đến phủ đệ đã nhận đượ
c tin nhắn của sư đệ, lão ngây người.

Ai mà ngờ dưới bề ngoài trung hậu thành thật của Dư Hỏa ẩn giấu
trái tim đen như mực?

Thái thượng trưởng lão ngửa đầu rống to:

- Lão tặc Dư Hỏa! Ta phải giết ngươi!

Thái thượng trưởng lão trực tiếp bay hướng viện lạc của Dư Hỏa.

Trong viện lạc, Dư Hỏa mới tỉnh dậy, Trần Trầm và Tô Liên ở bên cạnh gã.

Còn đám tu sĩ Nguyên Anh Ô Tiên Tông thì đã đền tội.

Trông thấy xác chết nằm la liệt, thái thượng trưởng lão Ô Tiên Tông muốn rách khốe mắt, chỉ vào Dư Hỏa, mắng:

- Lão tặc Dư Hỏa! Ngươi ác lắm!

Dư Hỏa thộn mặt ra, Trần Trầm còn chưa kịp nói cho gã biết chân tướng vụ việc.

Thấy nét mặt ngờ nghệch đó của Dư Hỏa càng thổi bùng lửa giận trong thái thượng trưởng lão Ô Tiên Tông, ngực phập phồng kịch liệt.

Đến lúc này rồi mà lão tặc vẫn cố giả ngu!

Nhưng xác chết đầy đất khiến thái thượng trưởng lão hiểu rằng thực lực hiện tại của mình không cách nào giết tặc.

Thái thượng trưởng lão không chút do dự xoay người đi, chuồn nhanh còn hơn lúc đến.

Người đi theo của Dư Hỏa bản năng muốn rượt theo, nhưng Trần Trầm nhanh chân hơn họ:

- Lão tặc này là bán yêu Nguyên Anh đỉnh, thực lực cường đại, giơ ao cho ta đi.

...

Nửa khắc đồng hồ sau.

Một xác chết cháy đen nằm dưới chân Trần Trâm, trong tay hắn có thêm một trữ vật giới.

Không gian trong trữ vật giới này không nhỏ, chất đầy các loại tài nguyên, đặc biệt là yêu đan, chỉ xem số lượng sợ rằng không dưới ngàn viên, trong đó có đến năm viên yêu đan Nguyên Thần cảnh.

Đây mới chỉ là trữ vật giới của một mình thái thượng trưởng lão.

- Ô Tiên Tông này giàu hơn quá mức, nếu tông chủ Ô Tiên Tông và tà tu Nguyên Thần đều có gia sản nhiều như vậy thì sắp bằng một phần ba của ta rồi. Mà đây chỉ là tông môn cỡ trung.

Trần Trâm cảm giác có chỗ nào đó sai sai.

Bởi vì yêu đan quá nhiều, trong đó có khá nhiều yêu đan mới mẻ, điều này nói lên người của Ô Tiên Tông trừ con đường đánh cướp ra còn tự mình đánh chết nhiều yêu tộc.

Trần Trâm lẩm bẩm:

- Yêu tộc chú trọng huyết mạch hơn nhân tộc, bán yêu nhận đổi xử bên yêu tộc tệ hơn nhân tộc.

Hắn loáng thoáng hoài nghi Ô Tiên Tông là gián điệp hai mặt, đi trên lằn ranh hai tộc người, yêu, lấy chỗ tốt từ hai bên.

Một tông môn cỡ trung có thể lăn lộn kiếm cơm trong hai tộc, nói dễ hơn làm?

Dù sao không thể nào mỗi người đều giống như hắn, vừa có trí kế

siêu đẳng vừa có hệ thống.

- Không lẽ bên trên Ô Tiên Tông còn có thể lực?

Ý tưởng này vụt qua óc Trần Trầm, ngay sau đó hắn cẩn thận điều tra kỹ trữ vật giới, trừ một tấm lệnh bài truyền tấn liên lạc yêu tộc ra không có lệnh bài truyền tấn nào khác quá mức đặc biệt.

- Chắc trên người yêu tộc Nguyên Thần có đáp án, nhưng không biết đã chết hay chưa.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm truyền tấn cho Viên Kinh Thiên.

Lúc này Viên Kinh Thiên đang ở một xó nào đó trong Phục Côn t hành.

Có năm, sáu chục tu sĩ Ô Tiên Tông ẩn núp trong góc này, giờ phút này tất cả đều lộ ra bản thể, nằm thẳng cứng, tuy máu đã đọng t hành suối nhỏ chảy dưới đất nhưng đám bán yêu này chết thật yên bình, có bán yêu mặt mang nụ cười như đang mơ giấc mơ đẹp.

Viên Kinh Thiên góp nhặt trữ vật giới của bọn chúng, bỗng nhận được tin nhắn của Trần Trầm, lập tức bay về phía tu sĩ Phục Côn t hành tập kết.

Không lâu sau, Viên Kinh Thiên thấy trong vòng vây gần vạn tu sĩ là tông chủ Ô Tiên Tông biến ra bản thể xung phong liều chết kh ếp các hướng.

Viên Kinh Thiên ẩn thân lặng lẽ quan sát, ánh mắt giống như chim ưng, bản năng sát thủ thể hiện đến tận cùng.

Một lát sau, Viên Kinh Thiên theo kết quả quan sát ẩn núp ở một góc tối phương xa.

Tông chủ Ô Tiên Tông kịch chiến khoảng một khắc đồng hồ thì t

ự bạo, chỉ còn lại một Nguyên Anh bắn ra, phá vòng vây bay về phía hương hướng chỗ Viên Kinh Thiên.

Tông chủ Ô Tiên Tông đã bị thương nặng, hốt hoảng cầm đầu chạy, tiềm thức bay tới nơi mình cho rằng an toàn nhất, căn bản không ngờ tuyến đường phá vòng vây của mình đã bị người đoán trước.

Tông chủ Ô Tiên Tông đang tập trung tinh thần chú ý truy binh ở sau lưng thì hư không đằng trước bỗng thò ra con dao găm cắm vào ngực vào Nguyên Anh của gã.

Các loại độc tố nháy mắt bạo phát, vẻ mặt tông chủ Ô Tiên Tông hoảng sợ ngoái đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt bình thường không có gì lạ nhưng tràn đầy lạnh lùng.

Một âm thanh chửi rủa vang lên:

- Cho các ngươi nói ta là phế vật, ta phi!

Sau đó tông chủ Ô Tiên Tông hoàn toàn mất đi ý thức.

Viên Kinh Thiên giật lấy hai trử vật giới nằm trong tay Nguyên Anh, lắc người biến mất trong hư không.

- Sư huynh, hết thầy làm thỏa đáng.

...

Trần Trầm nhận được tin tức này thì vừa lòng cười, hắn đang dùng hệ thống sưu tầm phủ đệ kia, hơn nữa có thu hoạch nhất định, tuy rằng kém xa thứ trong trử vật giới nhưng cũng cỡ một phần trăm tài sản của hắn, dư sức nuôi sống mấy tiểu Nguyên Anh.

Trần Trầm không định độc chiếm thu hoạch lần này, đặc biệt là tài liệu Luyện Đan, đa số bị hắn tặng cho Dư Hỏa, Tô Liên.

Tình cảm là phải bồi dưỡng từ từ.

[Chúc mừng kí chủ sử dụng hệ thống một vạn lần, hoàn thành thành tựu chuyên nghiệp bàn tay vàng, thưởng cho một lần cơ hội chỉ định truy tung trong vòng một giới.]

Trong đầu chợt vang lên gợi ý của hệ thống, tim Trần Trầm đập nhanh.

Công năng truy tung mới xuất hiện!

Trần Trầm ở trong đầu hỏi:

- Chỉ định truy tung là cái gì?

Hệ thống trả lời ngắn gọn:

[Truy tung một vật phẩm cụ thể, sẽ chỉ biểu hiện kết quả cách kí c hủ gần nhất.]

Trần Trầm nhanh chóng hiểu được.

Ví dụ hiện giờ hẳn muốn Vạn Hóa Thần Kim, có thể dùng truy tung sâu tìm trong một giới, tìm một khối Vạn Hóa Thần Kim cách hẳn gần nhất.

Ưu điểm của công năng này là phạm vi truy tung rất lớn, có thể lấy được thứ mình muốn, sẽ không giống phạm vi truy tung thu về một đồng báu vật không biết.

Khuyết điểm là chỉ có thể lấy một thứ.

Trần Trầm hít sâu một hơi, không vội sử dụng, trong đầu hẳn có nhiều điều danh từ rất ghê gớm, thậm chí ăn vào thành tiên ngay tại chỗ, nhưng vài thứ kia đều là vật trong truyền thuyết, nếu trong thế giới

i này không có thì chẳng phải là lỗ vốn?

Cho nên, phải suy tính thật kỹ, đợi đến giây phút máu chốt mới d
ùng.

...

Trong khi đầu óc Trần Trầm tính toán đủ thứ, hấn không biết rằng
trong siêu động tiên không biết bao nhiêu xa.

Một lão nhân tóc trắng ngời xếp bằng lấy ra lệnh bài truyền tấn, n
hìn tin tức ở bên trong.

- Sư tôn, đệ tử bị Ngọc Đỉnh Đan Tông tính kế, đã chết, từ nay về
sau không thể phân ưu cho sư tôn nữa. Nhưng đệ tử sẽ ở nơi chín
suối nhìn sư tôn giành được một góc trời thuộc về bán yêu chúng
ta trong lãnh thổ hai tộc. Mong sư tôn . . . bảo trọng!

Thấy tin tức này, lão nhân tóc bạc bình tĩnh bóp nát lệnh bài truyề
n tấn.

Lão nhân tóc bạc lẩm bẫm:

- Giành được một góc trời thuộc về mình . . . khó khăn biết bao?

Lão nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện, bình tĩnh như không có chuyệ
n gì xảy ra.

Chương 213: Ánh nắng hơi chói mắt (1)

- Biết người biết mặt không biết lòng!

Trong Phục Côn thành, Dư Hỏa buông tiếng thở dài. Giờ phút này, Dư Hỏa đã biết toàn bộ chân tướng vụ việc, vừa khâm phục tiểu sư đệ cơ trí vừa tự hỏi lòng về nhân tính.

Vẻ mặt Trần Trầm đầy căm hờn nói:

- Đại sư huynh, ta từng tiếp xúc với Ô Tiên Tông cho nên mới phát hiện manh mối, chứ không thì chắc chắn ta cũng chẳng hay biết gì!

Dư Hỏa và Tô Liên nghe vậy rất cuộc cảm giác trong lòng dễ chịu hơn một chút.

Không phải bọn họ quá ngốc mà là Ô Tiên Tông quá gian xảo! Ừ, đúng là thế!

Tô Liên mở miệng hỏi:

- Tiểu sư đệ, những yêu tộc ở ngoài thành sao rồi?

Trần Trầm nghe vậy thì lộ vẻ thương tiếc, khẽ thở dài:

- Rút lui rồi, ài, tiếc thật, nếu không thì chúng ta tương kế tựu kế, ở trong thành bố trí một tòa sát trận, dẫn bọn họ tiến vào thì tuyệt rồi.

Dư Hỏa và Tô Liên quay sang ngó nhau, đều cúi đầu.

Tại sao bọn họ không nghĩ ra điều này nhỉ?

Xem ra bọn họ không thích hợp phiêu bạt bên ngoài, yên phận ở trong Ngọc Đỉnh Đan Tông Luyện Đan sẽ tốt hơn, bên ngoài đầy cạm bẫy.

Đương nhiên, động phủ thượng cổ ở Đại Tấn thì vẫn phải đi xem cho biết.

Dư Hỏa đề nghị:

- Tiểu sư đệ, chúng ta nhanh chóng trở về đi, ta đã báo với tông môn chuyện nơi này, tông môn sắp xếp người khác tiếp quản Phục Côn thành, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì buổi chiều người đó sẽ đến.

Nói thật, trải qua chuyện lần này, trong lòng Dư Hỏa rất tổn thương, gã vốn muốn kết bái với hai người Ô Tiên Tông kia, kết quả là họ lừa dối gã.

Nên bây giờ Dư Hỏa hơi tự bế, không muốn giao tiếp với người ngoài.

Tuy Tô Liên bị tổn thương nhỏ hơn Dư Hỏa nhưng cũng sản sinh ý tưởng tương tự, đồng ý ngay.

Trần Trầm tự nhiên cũng không có ý kiến gì.

Cho nên không lâu sau, ba người bước trên đường quay về Ngọc Đỉnh Đan Tông.

...

Trên thuyền bay.

Trần Trầm âm thầm cảm ứng hai trữ vật giới mà Viên Kinh Thiên đưa cho hắn.

Trong chiếc trữ vật giới của tông chủ Ô Tiên Tông cũng chứa nhiều tài nguyên đủ loại, ngang ngửa thái thượng trưởng lão Ô Tiên Tông, nhưng không có lệnh bài truyền tấn nào đặc biệt.

Còn một chiếc trử vật giới khác thì trừ một ít pháp bảo tà đạo ra c
hỉ có một quyển bí tịch công pháp tà đạo, tên là Thị Huyết Thôn
Thần Công.

Trần Trầm không chút do dự đốt cháy cuốn bí tịch này.

Hắn tu luyện nhanh còn hơn tà đạo, thật sự không cần thiết chạm
vào bí tịch tà đạo này làm gì.

Còn về lệnh bài truyền tẩn, trong trử vật giới kia cũng không thấy.

Trần Trầm không suy nghĩ nhiều nữa, mặc kệ trên đầu Ô Tiên Tô
ng có thể lực càng lợi hại hay không thì đều không đến lượt Ngụy
ên Anh nhỏ nhỏ như hắn lo.

Còn về sự tình lần này thì sẽ tính lên đầu Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Thuyền bay đi nửa ngày thì về Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Trong lòng Trần Trầm suy xét không ít chuyện.

Thứ nhất, sau khi trở về hắn phải tiếp tục tính ra ‘đan phương thư
ợng cổ’, càng tính ra nhiều phương thuốc thì khi đó mấy vị sư hu
ynh sư tử ở lại Đại Tẩn càng lâu.

Thứ hai, biểu hiện lần này của Viên Kinh Thiên không tệ, mỗi tội
tu vi của tiểu tử này quá thấp, nghiêm trọng kéo chân sau, hắn phả
i tìm cách thăng cấp cho tiểu tử này, chứ không thì về sau mang đi
ra ngoài rất mất mặt.

Trần Trầm vừa suy nghĩ vừa đi theo sư huynh sư tử đến viện lạc c
ủa Ngọc Quỳnh.

Làm nhiệm vụ trở về, chuyện thứ nhất đương nhiên là bẩm báo v
ới sư phụ Ngọc Quỳnh.

Vừa lúc Ngọc Quỳnh ngồi bên ngoài viện lạc.

Có một người khác ngồi phía đối diện nàng, người này râu tóc bạc phơ, mặc đồ của trưởng lão cấp cao Ngọc Đỉnh Đan Tông, cười vô cùng hiền hòa.

Trên bàn đá đặt giữa hai người bày bày cái hộp ngọc mỗi bên.

Trông thấy Ngọc Quỳnh, Dư Hỏa cúi đầu, hơi hổ thẹn nói

- Sư phụ . . . đệ tử đã về.

Gã biểu hiện thật sự không được tốt lắm, tuy rằng sư phụ tính tình ôn hòa, chắc chắn sẽ không trách cứ gì, nhưng trong lòng gã áy náy không yên.

Vẻ mặt Ngọc Quỳnh thản nhiên, tư thái vẫn ưu nhã, dịu dàng nói:

- Ta đã biết chuyện của các ngươi, đứng một bên chờ đi, ta và Âu Dương trưởng lão đánh cược bảo bối trước đã.

Dư Hỏa nghe vậy lập tức lùi lại hai bước, đứng hầu một bên.

Trần Trầm tò mò nhìn Ngọc Quỳnh và hộp ngọc đặt trên bàn đá, hẳn cảm giác được sư phụ này thích đánh cược với người khác.

Chứ không thì Dư Hỏa đã chẳng bị bắt dạy thay trăm năm, rất có thể sẽ tiếp tục dạy mãi.

Nhưng cược bảo bối là thế nào?

Trần Trầm chưa nghĩ thông thì Ngọc Quỳnh và Âu Dương trưởng lão đã bắt đầu.

Hai người chọn một hộp ngọc ở trước mặt, đẩy đến giữa bàn, cùn

g mở nắp hộp ra.

Thoáng chốc hai luồng linh khí hùng hồn tràn ra.

Âu Dương trưởng lão hay Ngọc Quỳnh đều bắn ra tia nhìn kích động.

Một lát sau, Âu Dương trưởng lão khẽ cười:

- Ngọc sư điệt, Thủy Vân Tham bảy vạn năm tuổi của ta có giá trị cao hơn Mộc Tu Căn sáu vạn năm tuổi của người một bậc.

Âu Dương trưởng lão nói xong thu hai hộp ngọc vào trữ vật giới của mình.

- Hôm nay sư thúc may mắn thật.

Vẻ mặt của Ngọc Quỳnh vẫn thản nhiên, nhưng Trần Trầm từ bên cạnh thấy nét mặt nàng lộ chút sát khí.

Trần Trầm cực kỳ quen thuộc với sát khí này, có mấy lần khi Ngọc Quỳnh đối diện với hắn cũng từng lộ ra, ví dụ như lúc hắn lấy Định Hồn Châu từ tay nàng, và cả lúc nhận chủ thủ.

Âu Dương trưởng lão không phải phạm tục, tuy rằng thoát nhìn mặt mũi hiền lành, nhưng Trần Trầm nhạy bén cảm giác được đây là một con cáo già.

Nên biết Ngọc Quỳnh đã hơn hai trăm tuổi, vậy sư thúc của nàng bao nhiêu tuổi? Sợ rằng sắp thành tinh rồi.

Nhìn hai con cáo già cườc bảo bối, Trần Trầm lại ngó đại sư huynh Dư Hỏa và nhị sư tỷ Tô Liên, hắn như đang xem hai con ngỗng khờ.

Thật sự là không cùng đẳng cấp với chiến trường cấp cao này.

Trần Trâm trầm nghĩ:

- Ta phải kiểm thiện cảm của sư phụ, giờ là cơ hội không tệ, vừa không phải trả giá cái gì.

Hắn bắt đầu sử dụng hệ thống.

- Hệ thống, thứ có giá trị nhất trong phạm vi mười thước nằm ở đâu?

- Hệ thống, thứ có giá trị thứ hai trong phạm vi mười thước nằm ở đâu?

...

Không hỏi hệ thống không biết, hỏi rồi mới hết hồn.

Mãi khi truy tung đồ vật có giá trị thứ mười thì hệ thống mới bắt đầu báo thứ nằm trong hộp, chín cái trước đều là các loại báu vật trên người hai con cáo thành tinh kia.

Ngay cả áo lót của Ngọc Quỳnh cũng có giá trị cao hơn thiên tài địa bảo mười vạn năm tuổi!

Nếu không phải ngày xưa mình vào động phủ của cường giả Luyện Hư cảnh thì hiện tại đã không tìm được tự ti.

Tài sản của Luyện Đan Sư quả nhiên không thể tính toán theo lẽ thường.

Chương 214: Ánh nắng hơi chói mắt (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Trần Trầm lặng lẽ xếp thứ tự mười hai báu vật trong hộp ngọc tùy theo giá trị, rồi âm thầm đứng cách sau lưng Âu Dương trưởng lão hơn mười thước, giả vờ ngắm cảnh đẹp phương xa.

Ngọc Quỳnh và Âu Dương trưởng lão sau cuộc đối thoại ẩn giấu đao kiếm thì bắt đầu ván cược bảo bối thứ hai.

Trần Trầm thấy Ngọc Quỳnh lại chọn một món giá trị không bằng của Âu Dương trưởng lão, hẩn nhẹ lắc đầu, thuận tiện sửa sang lại kiểu tóc.

Ánh mắt của Ngọc Quỳnh rất sắc bén, nhìn qua đuôi mắt chú ý tới Trần Trầm ngay, mặt ngoài không lộ vẻ gì, đặt tay lên hộp ngọc khác.

Trần Trầm lại lắc đầu, lần này nhân tiện gỡ đầu.

Ngọc Quỳnh đổi một hộp khác, nét mặt trầm tư như đang rối rắm nên chọn hộp nào tốt hơn.

Trần Trầm lần này rút cuộc gạt đầu.

Ngọc Quỳnh dứt khoát đẩy hộp ngọc kia ra.

Mở nắp hộp, kết quả không cần nói cũng biết, Ngọc Quỳnh thắng hiểm một chút.

Ngọc Quỳnh nhoẻn miệng cười, thu hai hộp ngọc vào trong trữ vật giới:

- Âu Dương sư thúc, đã được nhường.

Âu Dương trưởng lão chỉ cho là trùng hợp, vẻ mặt vẫn thông dong, hơi lắc đầu nói:

- Ngọc sư điệt, không ngờ đến người thậm chí lấy ra báu vật cấp bậc như vậy, ta thua không oan.

Ngọc Quỳnh cười cười, lão già này nói lời như thế là đang ám thị với nàng, ám thị giá trị báu vật của lão không quá cao.

Nhưng sự thật thì sao? Chỉ tính tổng giá trị đồ vật trong hộp ngọc của lão già này đã cao hơn của nàng một bậc, dám lấy báu vật đắt giá như vậy ra cá cược, có vẻ như lão rất coi trọng thứ đó.

Rất nhanh bắt đầu cược bảo bối lần thứ ba, Trần Trầm vẫn ở phương xa điên cuồng ám thị, Ngọc Quỳnh thì vẫn ra vẻ trầm tư do dự.

Cuối cùng kết quả vẫn là thắng hiểm.

Âu Dương trưởng lão tuy rằng còn đang cười nhưng nụ cười hơi có ửng ngắc.

Lần thứ tư, Âu Dương trưởng lão mặt dần xanh mét.

Lần thứ năm, Âu Dương trưởng lão rút cuộc thắng một ván, nhưng mặt đen như mực, vì vật quý giá nhất cả cuộc đấu của lão chỉ thắng về món báu vật kém nhất trong tay Ngọc Quỳnh.

Lần thứ sáu, không có gì bất ngờ xảy ra, Âu Dương trưởng lão vẫn thua.

Âu Dương trưởng lão run bần bật, run rẩy lấy một hộp gỗ chế tạo đặc biệt từ trong trữ vật giới ra giao vào tay Ngọc Quỳnh:

- Hôm nay . . . thật xui xẻo.

Bảy món báu vật cá cược chỉ là chơi cho vui, báu vật này mới là tiền cược thật sự.

Ngọc Quỳnh cười nhận lấy hộp gỗ, không kiểm tra mà trực tiếp bỏ vào trữ vật giới.

Từ đầu đến cuối Ngọc Quỳnh không nhìn Trần Trầm cái nào.

Trần Trầm thì đang ngồi ở góc xa chơi bần, giống một thiếu niên ngây thơ không hiểu sự đời, có chút thiếu kiên nhẫn, một chút hiếu động.

Ngọc Quỳnh rất là khiêm tốn, cười ôn hòa nói:

- Âu Dương sư thúc, đa tạ, chủ yếu là sư thúc nhường cho ta, chứ không thì với gia sản của sư thúc nếu muốn thật sự thắng ta là quá dễ dàng.

- Ha ha . . . Ha ha . . . Cáo từ!

Âu Dương trưởng lão không có tinh thần khách sáo giả dối, mặt già co giật vì quá đau lòng. Không hiểu sao lão cảm giác ánh sáng mặt trời hôm nay hơi chói mắt. Âu Dương trưởng lão cười gượng hai tiếng, hốt hoảng bay ra viện lạc.

Chờ Âu Dương trưởng lão bay xa rồi Ngọc Quỳnh mới chuyển sang nhìn Trần Trầm còn chơi bần ở phía xa.

Trần Trầm buông búng xuống, nhìn về hướng Ngọc Quỳnh.

Hai người im lặng nhìn nhau, mọi thứ đều ngằm hiểu trong vô hình.

h.

- Hôm nay sư phụ hên quá!

- Chúc mừng sư phụ!

Hai người thành thật Dư Hỏa và Tô Liên căn bản không hiểu được c vừa mới phát sinh việc chấn động lòng người cỡ nào, vẻ mặt chân chất nói lời tâng bốc vụng về.

Ngọc Quỳnh hơi gật đầu, thuận miệng dặn dò an ủi hai người một phen, hai người vinh hạnh không dám nhận, tung tăng rời đi.

Còn với Trần Trầm thì Ngọc Quỳnh tự nhiên sẽ không tùy ý như vậy.

Hộp ngọc có thể che chắn cả thần thức, nhưng đệ tử này có thể cảm thụ giá trị cụ thể của báu vật trong hộp, điều này quá mức khủng bố.

Nếu chỉ cảm giác chút xíu hơi thở thì không thể nào ám thị năng dùng báu vật kém nhất so đấu với báu vật quý giá nhất của đối phương.

- Không lẽ tiểu tử này có khả năng nhìn thấu?

Trong đầu lóe qua ý nghĩ này, Ngọc Quỳnh bản năng rụt người lại, ánh mắt cũng trở nên nguy hiểm.

Trần Trầm thấy ánh mắt kia thì hết hồn, nữ nhân này định làm gì?

Không lẽ mơ ước năng lực của hắn?

Nghĩ đến đây, hắn nhanh chóng cười nói:

- Khụ khụ, hồi nhỏ có một lão già tính mệnh cho ta, nói ta là người

i tốt tám đời chuyển thế, được ông trời ưu ái nên có chút năng lực thiên phú, cực kỳ mẫn cảm với các loại thiên tài địa bảo. Sư phụ đứng trông thấy lạ, đây không phải thần thông có thể học được.

Ngọc Quỳnh lắc đầu xem nhẹ nói:

- Người nghĩ ta là loại người nào? Sẽ mơ ước thần thông của người sao? Nhưng hôm nay người làm khá lắm, vì sư không phải người hẹp hòi, người cầm lấy cái này đi.

Ngọc Quỳnh nói rồi đưa một cục đá kỳ dị có hai mặt trắng đen cho Trần Trầm.

Trần Trầm nhận lấy cục đá, giật nảy mình.

Hôm nay Ngọc Quỳnh tặng báu vật dễ vậy sao? Có chuyện tốt như vậy? Chắc chắn có trá!

Không đợi Trần Trầm đoán già đoán non, Ngọc Quỳnh giải thích rằng:

- Thứ này tên là Âm Dương Thạch, tổng cộng có hai khối, người truyền linh khí vào cục Âm Dương Thạch này, mặc kệ cách bao xa thì cục Âm Dương Thạch trong tay vì sư sẽ cảm ứng được. Ngày sau nếu gặp được nguy hiểm, có thể dùng Âm Dương Thạch này âm thầm cầu cứu vì sư. Nhớ kỹ, truyền linh khí vào mặt màu trắng đại biểu cho không nguy hiểm, mặt đen là nguy hiểm.

Ban đầu Trần Trầm nghe còn hơi cảm động, nhưng càng nghe càng thấy lạ.

Lúc gặp nguy hiểm thật sự thì dùng lệnh bài truyền tin là xong việc, cầu cứu âm thầm làm chi?

Hơn nữa khi không có nguy hiểm thì truyền tin làm quái gì?

Nhìn kỹ thì mặt trắng trên Âm Dương Thạch trong tay hấn mơ hồ có chữ ‘thắng’, mặt đen khắc một chữ ‘thua’.

Trần Trầm chửi thảm trong bụng:

- Bà nội nó!

Hấn giúp Ngọc Quỳnh, nàng không muốn báo đáp thì thôi đi, còn tặng cho thần khí gian lận!

Đây là muốn hấn hỗ trợ gian lận lâu dài à?

Muốn hấn gian lận thì cũng được, nhưng lại lấy cớ là khi gặp nguy hiểm thì dùng để cầu cứu, quá đáng hết sức!

Vô sỉ chưa từng thấy!

Nhưng Trần Trầm xem như hiểu ý của Ngọc Quỳnh, phỏng chừng nàng ghét bỏ hấn đứng xa ông ọ tạo dáng hơi lồ lộ.

Tuy cường giả Nguyên Thần cảnh sẽ không mở thần thức suốt ngày, nhưng cảm giác cực kỳ nhạy bén, múa tay múa chân ám thị một, hai lần còn được, nếu thường xuyên làm, người hơi nhanh nhẹn một chút sẽ nhận ra khác lạ.

Trần Trầm hừ lạnh thảm nghĩ:

- Cần nhờ ta mà còn hẹp hòi như vậy, hừ!

Hấn cất Âm Dương Thạch, cung kính nói:

- Sư phụ yên tâm, đệ tử biết thực lực của mình ở mức nào, bình thường sẽ không rơi vào trong nguy hiểm, chắc ít khi cần dùng thứ này.

Ý của Trần Trầm rất rõ ràng, bản đồ đệ sẽ không nói giáo cho giả

c, giúp người gian lận.

Nói xong câu đó, hai người nhìn nhau.

Chương 215: Còn có chuyện tốt như vậy?

Thật lâu sau, Ngọc Quỳnh vung tay lên, tám đan lô xuất hiện trên bãi đất trống.

- Ta nghe Dư Hỏa nói người có thể luyện Trúc Cơ Đan? Nếu vậy thì người xem như một Luyện Đan Sư, đã là Luyện Đan Sư thì sao có thể thiếu Luyện Đan Lô tốt? Tám Luyện Đan Lô này người tự chọn một cái đi.

Trông thấy tám Luyện Đan Lô, Trần Trầm có thêm nhận thức mới về gia sản của Ngọc Quỳnh. Tám Luyện Đan Lô đều tỏa sáng lấp lánh, mỗi cái đều không thua gì đại sư huynh.

Nay xem ra gia sản không chỉ liên quan đến bản lĩnh mà còn cần có chỉ số thông minh.

Trần Trầm lặng lẽ dùng hệ thống chọn cái đắt tiền nhất cất vào, sau đó ngại ngùng nói:

- Đa tạ sư phụ, nếu đồ đệ thành Luyện Đan Sư thì có lẽ sẽ bị người đời mơ ước, đến lúc đó nếu như gặp được nguy hiểm thì đồ đệ sẽ dùng Âm Dương Thạch cầu cứu sư phụ.

Nói xong, hai người im lặng một lúc rồi nở nụ cười vừa lòng.

...

Rời khỏi chỗ ở của Ngọc Quỳnh, Trần Trầm bắt đầu quan sát Luyện Đan Lô mà mình chọn.

Luyện Đan Lô này tên là Ly Hỏa Nguyên Cương Lô, một báu vật đích thực, căn bản không thể dùng linh thạch tính toán giá trị của nó.

Lẽ ra không nên đưa loại đan lô này cho tay mơ Luyện Đan Sư sử dụng, quá mức phí của trời.

Nhưng phỏng chừng trên người Ngọc Quỳnh không có thứ gì thấp kém, tùy tay tặng đã là báu vật cấp bậc cỡ này.

Trần Trầm mỉm cười thầm nghĩ:

- Ài, sư phụ rộng rãi như vậy, nếu sư phụ thiếu thứ gì thì chờ khi rảnh rỗi ta sẽ tìm giúp cho.

Trước khi Trần Trầm trở về, Ngọc Quỳnh nói tên của ba món thiên tài địa bảo cho hắn, tựa hồ là nguyên vật liệu của loại đan dược nghịch thiên nào đó, dặn hắn chú ý giùm.

Tiền cược của Âu Dương trưởng lão hôm nay cũng là một trong các nguyên vật liệu của đan dược nghịch thiên kia.

Thật ra ba loại thiên tài địa bảo mà Ngọc Quỳnh nói thì trong trữ vật giới của Trần Trầm đã có một loại.

Nhưng hắn mới lấy đồ từ tay Ngọc Quỳnh, dù bây giờ đưa ra thiên tài địa bảo cũng khó mà lừa thêm báu vật từ chỗ của nàng.

Trần Trầm suy tư tính toán, quay về viện lạc của mình.

Hắn không tạm nghỉ mà bắt đầu thử dùng Ly Hỏa Nguyên Cương Lô Luyện Đan, lần này hắn luyện chế một loại đan dược tăng lên tu vi của tu sĩ Kết Đan, tên gọi Tăng Nguyên Đan.

Tu sĩ Kết Đan là lực lượng nòng cốt của hai nước, nên hai nước thiêu luyện loại đan dược như Tăng Nguyên Đan nhất.

Vứt bỏ Trúc Cơ Đan, thứ mà Trần Trầm nghĩ đến đầu tiên là đan phương Tăng Nguyên Đan này.

Tài liệu chính của Tăng Nguyên Đan là nội đan yêu tộc, Trần Trầm không thiếu thứ này.

Có trợ giúp của Ly Hỏa Nguyên Cương Lô, chỉ trong một buổi chiều Trần Trầm đã luyện chế mười lần Tăng Nguyên Đan.

Cuối cùng đều không ngoại lệ, tất cả đều thất bại.

Đối với kết quả này, Trần Trầm không nản lòng. Tăng Nguyên Đan cần gần hai mươi loại nguyên vật liệu, trong đó còn cần biến hóa hỏa hậu, thất bại cũng là chuyện bình thường.

Hướng chi hắn còn dùng Luyện Đan Lô mới.

...

Thất bại kéo dài tận ba ngày.

Trong thời gian ba ngày, buổi sáng Trần Trầm suy luận đan phương, buổi chiều Luyện Đan, rốt cuộc vào hôm nay thành công luyện chế ra viên Tăng Nguyên Đan chất lượng thấp đầu tiên.

Trần Trầm tặng Tăng Nguyên Đan chất lượng thấp cho Viên Kinh Thiên.

Viên Kinh Thiên vô cùng cảm động, gã cho rằng sư huynh Luyện

Đan hết ngày dài lại đêm thâu là vì tăng lên tu vi của gã.

Cái gì là huynh đệ? Cấp bậc đây!

Cho nên đừng nói bẻ mặt Tăng Nguyên Đan gồ ghề, nhìn liền biết chất lượng cực kém, dù bên trong có độc thì gã cũng sẽ không chút do dự ăn vào.

Như vậy mới không phụ tình nghĩa của sư huynh!

Viên Kinh Thiên nuốt trọn đan dược, không quên khích lệ Trần Trầm:

- Sư huynh, đan dược do sư huynh luyện chẳng những hiệu quả rất tốt mà vị cũng ngon nữa!

Có lần đầu tiên, về sau dễ dàng rất nhiều. Mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày Trần Trầm sẽ luyện chế ra vài viên Tăng Nguyên Đan, chất lượng càng lúc càng tốt.

Viên Kinh Thiên được thể nghiệm đãi ngộ ăn đan dược thay cơm của đệ tử đại tông môn, hạnh phúc lâng lâng.

Nửa tháng sau, tu vi của Viên Kinh Thiên từ Kết Đan trung kỳ thuận lợi bước chân vào hậu kỳ.

Hôm nay, Trần Trầm vẫn đang suy luận ‘đan phương thượng cổ’, trong lệnh bài truyền tấn bổng truyền đến tin tức của Tiêu Vô Ưu.

- Đồ đệ, sứ giả của Đại Hạ đến, nói là Hắc Trư Hoàng trong biên cảnh của hai nước chúng ta quá mức kiêu ngạo, chuẩn bị phái người đến chi viện chúng ta, nhưng chi tiết cụ thể cần nói chuyện trực tiếp với người.

Trông thấy tin tức này thì Trần Trầm có chút kinh ngạc.

Còn có chuyện tốt vậy sao? Đừng nói là có trá nhé, giống như sư phụ tặng Âm Dương Thạch cho mình.

Nhưng tính thời gian thì đúng là nên về một chuyến, chờ lừa các sư huynh sư tỷ luyện một mớ đan dược cho hai nước rồi về cũng không muộn.

Nghĩ đến đây, hắc hòi âm:

- Sư phụ, bảo bọn họ chờ ta bảy ngày, bảy ngày sau ta sẽ trở lại.

Nhấn tin xong Trần Trầm kêu Viên Kinh Thiên qua, giao một trữ vật giới cho gã.

Nét mặt Trần Trầm nghiêm túc nói:

- Kinh Thiên, bên trong đều là đan phương thượng cổ, giá trị của nó không cần nói cũng biết, người đi về trước một chuyến, khắc những đan phương này lên vách đá trong động phủ thượng cổ. Nhớ tìm môn chủ Cơ Quan Khôi Lỗi Bộ làm dấu vết cũ một chút, hiểu chưa?

Tuy sư huynh sư tỷ đều là người thành thật, nhưng hắc cũng không thể trực tiếp vũ nhục chỉ số thông minh của người ta, phải đối đãi với họ như người thông minh.

Đây cũng là một loại tôn trọng.

Viên Kinh Thiên trịnh trọng đáp:

- Hiểu được! Sư huynh yên tâm, bảo chứng hoàn thành nhiệm vụ!

Trần Trầm ngẫm nghĩ, vẫn không yên lòng, móc ra một đống báu vật hộ thân từ trữ vật giới giao cho Viên Kinh Thiên, dặn dò:

- Đi đi, làm xong xuôi thì báo cho ta biết.

- Ừm!

Cảm thụ được quan tâm của sư huynh, Viên Kinh Thiên cảm động vành mắt đỏ hoe, dứt khoát rời đi.

Gã biết trong tay mình đang cầm không phải trử vật giới bình thường mà là tương lai của hai nước!

Biết Trần Trầm sắp về Đại Tấn, tám vị sư huynh sư tỷ của hắn rất là hân hoan, tuy còn bảy ngày mới xuất phát nhưng bọn họ đã nôn nóng bắt đầu làm chuẩn bị.

Dù sao bọn họ đi Đại Tấn không chỉ vì nghiên cứu đan phương thượng cổ, cũng vì hành hương, tưởng nhớ những Luyện Đan Sư thượng cổ bản lĩnh thông thiên.

Cho nên, ba ngày trước khi đi bọn họ bắt đầu tắm rửa trai giới, theo đuổi bình yên trong tâm linh.

...

Trước khi đi.

Ngọc Quỳnh gọi một mình Trần Trầm tới sân của mình.

Vẻ mặt Ngọc Quỳnh nguy hiểm, trịnh trọng cảnh cáo:

- Một tháng, Trần Trầm, hy vọng ngươi biết chừng mực, đừng là m quá đáng. Trong một tháng ngươi phải trả tất cả bọn họ nguyên vẹn về cho ta, đừng để ta phái người đi tìm ngươi, nếu không thì ngươi sẽ nếm mùi đau khổ!

Trần Trầm cười lúng túng:

- Hiểu hiểu, một tháng đã đủ.

Một lần bắt cóc tất cả đồ đệ của người ta, nói thật ra hắn cũng có chút áy náy không yên.

- Hiểu được thì tốt, còn nữa, nhớ gửi một phần đan phương thượng cổ cho ta. Được rồi, biến đi.

Ngọc Quỳnh nói xong vung tay lên, Trần Trầm bay ra viện lạc.

Trần Trầm lồm cồm bò dậy, hầm hừ lắm bả:

- Còn tưởng ngươi thông minh lắm, cuối cùng vẫn muốn đan phương thượng cổ.

Hắn vỗ mông rời đi.

Chương 216: Xin nhận cái cúi đầu của chúng ta!

So với một tháng trước đi Ô Tiên Tông thì đội ngũ lần này lớn mạnh gần gấp mười lần.

Đặc biệt là đại sư huynh Dư Hỏa, tựa hồ ngã một lần khôn ra một chút, lần này chẳng những mang theo ba tùy tùng Nguyên Anh Kỳ, còn dẫn theo bảy, tám Luyện Đan Học Đồ, còn đi theo một quân sư trí nang bộ dạng nịnh nọt.

Nhị sư tỷ cũng không thể khinh thường, trừ dẫn thêm hai người đi theo và mấy Luyện Đan Học Đồ ra còn có ba, bốn bạn nữ thân thiết, tất cả đều là Luyện Đan Sư.

Sư huynh sư tỷ khác tuy không khoa trương như hai người nhưng đều là bốn, năm người thành nhóm, đều có đội nhỏ riêng.

Bát sư tỷ Chu Thu nhìn xung quanh Trần Trâm, tò mò hỏi:

- Tiểu sư đệ, tùy tùng của ngươi đâu?

Trần Trâm nửa thật nửa giả trả lời:

- Kinh Thiên đi về trước làm chuẩn bị, dù sao nhiều người sắp đi Đại Tấn, Đại Tấn không thể chậm trễ các vị.

Trần Trâm vừa nói xong thì cảnh ngoài ý muốn xuất hiện, đáy mắt bát sư tỷ Chu Thu lóe tia thất vọng.

Trần Trâm sững sốt, sau đó hút ngậm khí lạnh.

Người thành thật nghĩ gì đều lộ ra ngoài mặt, nên Trần Trâm nhìn thấu ngay.

Nét mặt của bát sư tỷ là có ý gì? Chẳng lẽ có ý với Viên Kinh Thiên?

Trần Trâm thầm khiếp sợ, cũng ác ý phỏng đoán.

Viên Kinh Thiên có bề ngoài bình thường không có gì lạ, chỉ số thông minh khiến người phát điên, cùng với tu vi Kết Đan Kỳ thấp kém mà cũng có người thích?

Nhưng nhìn lại bát sư tỷ Chu Thu vẻ ngoài bình thường, dáng người bình thường, Trần Trâm tựa hồ hiểu được cái gì.

Có lẽ đây là sức hấp dẫn giữa phàm nhân với nhau.

Giống như hấn là rồng trong cõi người và Hạ Tích Sương là phượng

ng trong cõi người tự động hút lẫn nhau, giữa phàm nhân cũng có sức hút với nhau.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm hỏi dò:

- Sư tử, xem nét mặt của sư tử thì không lẽ tùy tùng của ta làm chuyện gì khiến sư tử không vui? Nếu đúng vậy thì ta trở lại sẽ cho hấn ăn đòn!

Chu Thư nghe vậy rồi rít xua tay, lóe tia sáng sốt ruột nói:

- Không có không có! Trông hấn khá thành thật, thú vị, hơn nữa hình như từng bị thương, hơi tội nghiệp.

Nhìn trên mặt Chu Thư tràn đầy ý muốn bảo hộ, Trần Trầm cảm nín.

Nay xem ra có thể đem Viên Kinh Thiên ra bán.

...

Chờ khi đến lãnh thổ Đại Tấn thì Trần Trầm đã suy nghĩ đến giai đoạn gả Viên Kinh Thiên đi cần đòi bao nhiêu lễ hỏi.

Một lát sau.

Thuyền to theo chỉ dẫn bay tới bên trên một ngọn núi lớn, chậm rãi đáp xuống.

Núi lớn này tên Vô Phong Sơn, vô cùng xinh đẹp, nằm ở chỗ giao giới Đại Tấn và Đại Chu, là động tiên mà Trần Trầm chọn lựa, ngụ ý hai nước về sau không dấy lên đao binh.

Núi này vốn có mức độ linh khí không được cao, nhưng sau khi bị cải tạo mạnh mẽ thì linh khí đã hơn xa mấy tông môn Đại Tấn như Thiên Vân Tông, đạt đến trình độ Hạo Nhiên Kiếm Tông năm

xưa.

Tuy kém hơn Ngọc Đình Đan Tông một chút nhưng tạo dựng động g tiên như vậy trong một nước nhỏ cũng xem như tương đương kì nh người.

Mỗi ngày tiêu hao linh thạch cũng rất khủng bố, dù với gia sản hi ện tại của Trần Trầm cũng chỉ có thể giữ cho Tụ Linh Trận của tô ng môn vận chuyển ba nghìn năm.

Mới chỉ tính đến một mục tiêu hao trong tông môn mà đã như vậy rồi.

Viên Kinh Thiên trước tiên xuất hiện bên cạnh Trần Trầm:

- Sư huynh, mọi chuyện đã xong xuôi.

Viên Kinh Thiên nói chuyện không cố ý nhỏ giọng, dù sao người khác không biết gã nói xong xuôi là xong chuyện gì.

Trần Trầm đã nhận được truyền tẩn của Viên Kinh Thiên, bây giờ nghe gã xác nhận một lần nữa thì hẳn gật đầu, trong ánh mắt tràn ngập khẳng định.

Viên Kinh Thiên phát hiện dường như ánh mắt sư huynh nhìn gã đã đổi khác, thêm một chút thương thức, khiến gã rất vui mừng.

Nên biết, trước kia gã chưa từng thấy tia nhìn này trong mắt sư huynh.

Viên Kinh Thiên cảm động thầm nghĩ:

- Không uổng phí ta một đường cẩn thận, rốt cuộc không phụ sự mong đợi của sư huynh.

Trần Trầm đột nhiên vỗ vai gã:

- Kinh Thiên, bát sư tử của ta đến đất khách hơi có chút lạ nước lạ cái, người hỗ trợ chăm sóc một chút.

Vẻ mặt của Viên Kinh Thiên lập tức trở nên nghiêm nghị, trình tr ọng nói:

- Sư huynh yên tâm! Bảo chúng hoàn thành nhiệm vụ!

Trần Tr ầm nghe vậy hơi gật đầu, l ẳng l ặng xoay người rời đi, ản s ầu công cùng danh.

...

Bởi vì tám vị sư huynh sư tử đều đang trai giới nên Trần Tr ầm kh ông mở tiệc chiêu đãi.

Trần Tr ầm giải thích với đám người thành thật:

- Mấy vị sư huynh sư tử, động phủ thượng cổ kia ở trong phạm vi Vô Phong Sơn này, chắc hẳn các vị cũng nhìn ra Vô Phong Sơn mới được dựng lên, thật ra là vì bảo hộ động phủ thượng cổ kia.

Quân sư của đại sư huynh gật gù, mặt đầy vẻ kính nể:

- Đại nhân rất có lòng, xây một tòa động thiên bảo hộ động phủ thượng cổ, chỉ có người thật lòng yêu thương Luyện Đan mới sẵn s àng tốn nhiều công sức như vậy.

Trần Tr ầm mỉm cười khiêm tốn:

- Tiên sinh quá khen, Luyện Đan Sư thượng cổ để lại di tích quý giá biết bao, có bảo hộ nhiều hơn nữa cũng không quá mức. Mấy vị sư huynh sư tử, ta không làm mọi người tò mò lâu hơn nữa, bây giờ dẫn mọi người đến chỗ đó đây.

Trần Trầm nói xong đi đằng trước dẫn đường.

Hắn không cố ý đuổi đi những người đi cùng tám vị sư huynh sư tỷ.

Một mặt là vì những người này không biết ‘chữ thượng cổ’, thứ hai là vì tám vị sư huynh sư tỷ không định lũng đoạn đan phương này thời gian dài.

Dù sao nhân tộc đang gặp đại kiếp, tất cả ưu tiên phát triển nguyên nhân tộc quần.

Đám người đi theo Trần Trầm quẹo trái quẹo phải vào sâu trong Vô Phong Sơn, đi qua các kẽ hở thật lâu sau rốt cuộc tầm mắt rộng mở, nhìn thấy một chỗ thế ngoại đào nguyên.

Nơi này có hồ bạc nhỏ, phong cảnh quanh hồ cực kỳ xinh đẹp, linh khí đậm đặc. Từ xa có thể thấy một cửa hang trên vách núi ven hồ.

Trần Trầm chỉ hướng cửa hang, trong ánh mắt tràn đầy kích động:

- Là nơi đó, mời chư vị!

Tám người thành thật siêu kích động, nghiêm túc sửa sang quần áo, nét mặt phi thường thành kính.

Chờ bọn họ sửa soạn xong Trần Trầm mới dẫn họ bay về phía động phủ thượng cổ kia.

Trong động phủ cực kỳ u thâm, khắp nơi là dấu vết tang thương cổ xưa. Tám người thành thật vừa đi vừa thán phục, muốn sờ nhưng không dám, sợ lỡ tay phá hủy chút xíu cái gì của động phủ thượng cổ.

Chờ mọi người đi sâu vào động phủ khoảng trăm thước, một phòng

g đá to lớn đập vào mắt họ.

Phòng đá chiếm diện tích mấy trăm mét vuông, mười hai góc to lớn, mỗi bên vách tường to cỡ mấy chục mét vuông, viết đầy các ký hiệu - +- x÷- , thoạt nhìn cao thâm khó dò.

Trần Trầm cũng là lần đầu tiên tới, khi hấn trông thấy những vách đá này thì da đầu nổi tung.

Nơi này như vùng đất ác mộng chung cực của một số học sinh trong kiếp trước!

Dù hấn là học bá cũng suýt không chịu nổi!

Bởi vì nơi này tràn đầy uy áp linh hồn mạnh mẽ đến từ ngành học nào đó.

Nhưng tám người thành thật thì vẻ mặt sùng kính, dường như đi tới thiên đường.

Quân sư của đại sư huynh lộ vẻ buồn bã thì thào:

- Không sai, đều là chữ thượng cổ, ta từng nghiên cứu nhiều cuốn sách thượng cổ, bên trong có nhiều chữ giống như vậy, đáng tiếc tài sơ học thiên, chỉ có thể xem hiểu chút xíu . . .

Bùm bùm!

Vang lên một chuỗi tiếng quỳ xuống đất.

Tám người thành thật hást trường bào, cung kính quỳ dưới đất, đập đầu lạy vách đá viết đầy ‘chữ thượng cổ’.

Dư Hỏa kích động hô to:

- Tiền bối, chúng ta mạo muội đến quan sát đan phương kinh thế

mà tiên bối để lại, nỗi lòng cảm kích này không biết nói sao cho hết, xin tiên bối trước tiên nhận cúi đầu của chúng ta!

Chương 217: Chỉ huy sứ ở hai nước (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Sau một loạt nghi thức, tám vị sư huynh sư tỷ bắt đầu cẩn thận quan sát những đan phương.

Trải qua sự dạy dỗ của Trần Trầm, bọn họ không đến mức hoàn toàn mù tịt, ngẫu nhiên xem hiểu manh mối gì thì sẽ khen nức nở, hào hứng đập bàn.

Còn mấy người như tùy tùng thì vì dung hợp vào hoàn cảnh này nên cũng phụ họa.

Trong hang động thượng cổ một mảnh hài hòa, trần ngập không khí học thuật.

Ước chừng qua một canh giờ.

Đại sư huynh Dư Hỏa đột nhiên hít sâu một hơi, đi tới bên cạnh Trần Trầm, vẻ mặt hơi nghiêm túc, giống như bị bồi bổ quá liều:

- Tiểu sư đệ, hôm nay ngừng ở đây đi, cả ngày xem một mặt vách đá đã đủ rồi, xem lâu hơn sẽ quá nhiều suy nghĩ trước đó của ta.

Trần Trầm gật gù đồng ý cách nói của Dư Hỏa:

- Nghiêm trọng thế sao? Vậy được rồi.

Hai tay Dư Hỏa xoa nắn vào nhau, đây là động tác tiềm thức khi gãi cực kỳ muốn Luyện Đan:

- Tiểu sư đệ, ngươi có chỗ an tĩnh nào không? Đan lô của ta đã sứt ruột không chịu nổi, trong đầu có quá nhiều ý tưởng, chỉ có thực tiễn một phen mới kiểm nghiệm được.

Trần Trầm chỉ chờ câu nói này, nhanh chóng trả lời:

- Có có có! Ta sớm chuẩn bị, chẳng những có chỗ mà còn chuẩn bị đầy đủ tài liệu, đại sư huynh cứ thoải mái luyện chế, tuyệt đối đừng khách khí với ta.

- Ừm! Tiểu sư đệ có lòng! Nhưng ta cũng mang theo nhiều tài liệu, nếu thiếu cái nào sẽ xin tiểu sư đệ sau vậy.

Dư Hỏa nói xong đi ra ngoài, không nói một lời nào về quyền sở hữu đan dược.

Trần Trầm thộn mặt ra, rõ ràng đại sư huynh quá mức kích động, không rảnh chú ý chi tiết nhỏ.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm nhanh chóng thì thầm vài câu với Viên Kinh Thiên ở bên cạnh.

Viên Kinh Thiên nghe xong lắc người lao nhanh ra động phủ thượng cổ.

Trần Trầm thì nói vài câu khách sáo với Dư Hỏa rồi mới dẫn gã ra

ngoài.

Mới ra động phủ, phương xa có tiếng lách cách hấp dẫn sức chú ý của mọi người.

Đó là bầy, tám tu sĩ gầy trơ xương đang đổ mồ hôi như mưa ào k hoáng.

Đào bầy, tám lần, rất không dễ dàng đào ra một khối linh thạch hạ phẩm, ai nấy kích động vô cùng, ôm nhau khóc rống.

Dư Hỏa nhìn khối linh thạch hạ phẩm mang theo mồ hôi, nhúu mà y hỏi:

- Tiểu sư đệ, Đại Tấn các người đã tủng quẫn đến mức này sao?

Trần Trầm nghe vậy xụ mặt xuống, quát với đám người kia:

- Đã bảo các người đừng đào khoáng ở đây mà! Lỡ đụng chạm kh ách quý thì sao?!

Những người kia nghe vậy sợ hãi quỳ xuống đất rồi rít van xin, tr ong ánh mắt tràn đầy lo sợ.

Trần Trầm thấy vậy mới nhìn về hướng Dư Hỏa, xin lỗi cười nói:

- Đại sư huynh, Đại Tấn ta dồn hết sức cả nước mới xây dựng độn g thiên Vô Phong Sơn được, nên hiện tại hơi nghèo. Nhưng sư hu ynh yên tâm, chúng ta tuyệt đối cung ứng đầy đủ dược liệu mà sư huynh cần. Đại Tấn chúng ta chỉ là nước nhỏ, dù bị diệt cũng sẽ k hông ảnh hưởng được đại cuộc nhân tộc, nhưng các sư huynh ngh iên cứu đan phương thì có thể tạo phúc cho toàn bộ nhân tộc. Bên nào nhẹ bên nào nặng, ta còn hiểu được.

Nghe câu đó, trong lòng Dư Hỏa rung động, ai mà ngờ vì đoàn ng ười bọn họ đến, nước nhỏ Đại Tấn trả giá sâu nặng như vậy?

Đúng rồi, dù sao chỉ là một nước nhỏ.

Quân sư ở bên cạnh Dư Hỏa che mặt khóc, thì thào:

- Bỏ nhà nhỏ, lo cho nhà chung, Trần Trầm đại nhân thật là quốc sĩ vô song, tại hạ mặc cảm không bằng!

Trần Trầm nghe vậy lộ vẻ mặt sững sốt, hẳn không nhớ có thuê quân sư làm diễn viên, sao người này luôn nói những câu chột trún g chỗ ngứa?

- Tiểu sư đệ, là chúng ta quá mức ích kỷ, người đừng bao giờ trách h bọn họ. Ta còn một ít đan dược đây, tất cả đều đưa cho người. Trong khoảng thời gian ở lại Đại Tấn, tất cả đan dược mà ta luyện chế cũng sẽ cho Đại Tấn các người hết. Tuy những đan dược này không cách nào bù đắp vết thương của Đại Tấn, nhưng Luyện Đan Sư chúng ta chỉ có thể làm được bấy nhiêu, xin tiểu sư đệ đừng ghét bỏ.

Trần Trầm ôm một đồng bình đan dược, trên mặt tràn đầy khó xử.

- Nhưng Luyện Đan Sư có quy củ của Luyện Đan Sư, sao có thể Luyện Đan miễn phí vậy được?

Dư Hỏa giả vờ phẫn nộ nói:

- Đang giữa lúc nhân tộc nguy nan, Đại Tấn các người có thể hy sinh tất cả, lẽ nào ta là Luyện Đan Sư mà bị gò bó trong quy củ gì đó? Tiểu sư đệ, người quá coi thường ta! Không nói nữa, việc này cứ quyết định như vậy đi!

Nói xong, Dư Hỏa không đợi Trần Trầm trả lời đã dứt khoát rời đi, chỉ chừa bóng lưng cao thượng cho Trần Trầm.

Nhìn bóng lưng Dư Hỏa, Trần Trầm hơi ngậy người giây lát, theo

sau lộ ra nụ cười từ tận đáy lòng.

Dư Hỏa tuy rằng thành thật, nhưng thực có nguyên tắc, nói tóm lại, người này khá đáng yêu. Về sau nếu hắn vô địch thì chắc chắn sẽ dành nhiều giúp đỡ cho đại sư huynh.

Nghĩ đến đây, hắn phát tay ra hiệu đám diễn viên đào khoáng rút lui.

Đại sư huynh đã hứa đưa đan dược cho mình thì mấy vị sư huynh sư tỷ khác tự nhiên cũng sẽ học theo, nếu tiếp tục lừa bọn họ thì có vẻ hắn lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

...

Chuyện Luyện Đan chính thức sắp xếp xong, Trần Trảm liên hệ với sư phụ Tiêu Vô Ưu.

Nên biết Vô Phong Sơn còn trong giai đoạn giữ bí mật, người bình thường đều không biết, cho nên dù là sứ giả của Đại Hạ hay Tiêu Vô Ưu đều ở trong Thiên Vân Tông.

- Sư phụ, sứ giả Đại Hạ còn chưa đi sao?

- Đúng rồi, chẳng những không đi mà còn hỗ trợ đuổi đi nhiều yêu tộc trong phạm vi Đại Tấn, ta cứ cảm thấy bọn họ ân cần hơi quá mức.

Tiêu Vô Ưu còn cảm giác được thì càng không nói đến Trần Trảm.

Nhưng mà mặc kệ đối phương ôm mục đích gì, nên gặp vẫn phải gặp.

Dù sao nghiêm túc mà nói thì Đại Tấn là nước phụ thuộc của Đại Hạ hoàng triều.

Trần Trầm suy tư giây lát, sắp xếp việc trong Vô Phong Sơn xong bay về hướng Thiên Vân Tông.

...

Nửa canh giờ sau, Trần Trầm trở lại Thiên Vân Tông.

Cái gọi là sứ giả Đại Hạ đã chờ ở đại điện chương môn.

Trông thấy sứ giả Đại Hạ kia, Trần Trầm giật nảy mình, bởi vì người này rất quen mắt, hình như hắn đã gặp ở đâu rồi.

- Chắc hẳn đạo hữu là Thánh Tử Thiên Vân Tông Trần Trầm đã đánh lui chúng thiên kiều yêu tặc đúng không? Kính đã lâu, tại hạ là ngự tiền tướng quân Đại Hạ, Khương Sơ, phụng mệnh tiến đến chi viện Đại Tấn, nhân đó truyền ý chỉ bên trên.

Khương Sơ cực kỳ khách khí, gặp Trần Trầm rồi không bày ra thái độ bề trên kẻ cả, ngược lại vẻ mặt khiêm tốn.

Đây là thái độ nên có đối với một tu sĩ Tiên thiên Linh Thể.

Nghe thấy tên này, Trần Trầm bừng tỉnh ngộ.

"P/s: Từ ngày 01/09 team mình sẽ có các event ưu đãi quy đổi Kim phiếu

- Đẩy 30 KP cho bộ Ta Mỗi Ngày Nhận Một Hệ Thống Mới sẽ nhận 1500 TLT và mã giảm giá 25%

- Đẩy 100 KP cho bộ Ta Mỗi Ngày Nhận Một Hệ Thống Mới sẽ nhận 5500 TLT và mã giảm giá 30%"

Chương 218: Chi huy sứ ở hai nước (2)

Hèn gì thấy quen mặt, thì ra là hơi giống với Khương Nhiên từng bị hấn giết.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra chắc hai người này là huynh đệ.

Nhưng không thể tiết lộ ra thân phận ở Ma Môn của hắn, e rằng Khương Sơ không biết hắn là thiếu môn chủ của Ma Môn, cũng là mục tiêu ám sát của hai huynh đệ Khương Sơ.

Mặt ngoài Trần Trầm không lộ vẻ gì, thái độ cũng cực kỳ khách khí:

- Thì ra là Khương Sơ đạo hữu, khoảng thời gian này ta đi Ngọc Đỉnh Đan Tông, hơn nữa thuận lợi bái vào môn hạ Thánh Nữ Ngọc Đỉnh Đan Tông, học tập thuật Luyện Đan, cho nên không ở Thiên Vân Tông, đã chậm trễ đạo hữu, xin thứ lỗi.

Đương nhiên, hắn câu nói này không chỉ vì khách sáo, cũng biểu minh nui dựa của mình, cảnh cáo Khương Sơ đừng ôm ý đồ gì.

Khương Sơ nghe vậy đầu tiên là có chút khiếp sợ, tiếp theo cười nói:

- Không sao, đạo hữu có thể bái vào môn hạ Thánh Nữ Ngọc Đỉnh Đan Tông thì đáng vui đáng mừng, thật ra không chỉ Ngọc Đỉnh Đan Tông coi trọng đạo hữu, Đại Hạ hoàng triều ta cũng coi trọng đạo hữu. Ta đại biểu cho quân đội Đại Hạ đến đây, chính thức nhận mệnh đạo hữu làm tổng chỉ huy sứ của liên quân nhân tộc ta ở hai nước, quản lý tất cả tu sĩ nhân tộc trong vùng đất hai nước!

Trần Trầm nghe vậy trong lòng có chút kinh ngạc.

Điều này tương đương với cho hẳn thân phận quan phương chính thức, giống như thân phận của Hồ Tiên Nhi trong yêu tộc. Tuy có thân phận này hay không đều chẳng ảnh hưởng gì nhiều đến hẳn, chung quy danh chính ngôn thuận rất nhiều, dù sao Đại Chu chính thức xếp vào dưới quyền quản lý của hẳn.

Trần Trầm không kìm được trầm nghĩ:

- Chẳng lẽ đơn giản là vì gai mắt Chu Nhân Long?

Nên biết, tu sĩ có thực lực mạnh nhất trong hai nước chắc là Chu Nhân Long, về tình về lý nên để gã nhận chức vị này.

Cố tình họ chọn mình, nếu không biết quan hệ giữa mình và Chu Nhân Long thì làm như vậy rõ ràng là để gã thấy khó chịu trong người.

Tuy rằng không hiểu được đối phương rốt cuộc đang nghĩ cái gì, nhưng không lý nào từ chối chức vị đưa lên tận cửa.

Trần Trầm nghiêm túc nói, xem như tiếp thụ chức vị này:

- Trần Trầm này tất nhiên sẽ không cô phụ kỳ vọng cao của quân đội Đại Hạ, sẽ không cô phụ toàn nhân tộc!

Khương Sơ thấy thế thì hơi vui mừng, sau đó trình trọng giao một tấm lệnh bài điêu khắc hoa văn phức tạp vào tay Trần Trầm.

- Đạo hữu, sứ mệnh chủ yếu của ta đã hoàn thành, chờ dọn sạch một số yêu tộc sót lại trong Đại Tấn thì ta sẽ quay về Đại Hạ. Trong khoảng thời gian này ta sẽ trú đóng trong quân doanh cách nơi này ba nghìn dặm về phía tây, nếu đạo hữu có thắc mắc gì thì có thể đến quân doanh tìm ta. Tại hạ còn có quân vụ trong người, xin

cáo từ trước!

Khuông Sơ nói xong xoay người đi ra đại điện chưởng môn.

Nét mặt của gã thay đổi ngay khoảnh khắc xoay người, từ mặt mà y hớn hờ biến thành vẻ mặt âm trầm.

Trần Trầm nhìn bóng lưng Khuông Sơ, thầm nghĩ:

- Người này có ý gì? Chẳng lẽ muốn bồi dưỡng ta đối phó Chu Nhân Long? Điều này không hợp lý.

Nói thật, tuy Chu Nhân Long hơi lợi hại nhưng không đáng giá tốn công sức như vậy đối phó gã.

Trầm mặc giây lát, Trần Trầm nói cho Chu Nhân Long biết chuyện mình trở thành chỉ huy sứ liên quân hai nước.

Môn chủ Ma Môn hiện giờ thành thuộc hạ của hắn rồi, không vênh vào một chút thì uống.

- À, thế à.

Biết được tin tức này, Chu Nhân Long đáp lại cực kỳ ngắn gọn, nhưng Trần Trầm có thể tưởng tượng bộ dạng tức giận máu dồn lên não của gã.

Có người mặt ngoài là môn chủ nhưng sự thật là thuộc hạ của thiếp chủ môn.

Chu Nhân Long sĩ diện chắc chắn không nhận được.

Trần Trầm cười đáp lại:

- Lão Chu, quan hệ giữa ngươi và ta không cần nói nhiều, về sau chúng ta vẫn giống như trước kia, gặp ta đừng khách sáo làm gì, k

hông cần quỳ lạy, ta không phải loại người được quan thì lên mặt.

Bên Chu Nhân Long lại im lặng một khoảng dài, Trần Trâm trầm
đắc ý.

Qua giây lát không thấy Chu Nhân Long nhắ lại, Trần Trâm đầ
h đổi đề tài:

- Lão Chu, địch thủ của ngươi, Khương Vương gì đó của Đại Hạ
sao rồi? Ngươi nói xem ta trở thành cấp trên của ngươi có phải do
hắn bày ra không? Vì muốn cho ta chèn ép ngươi?

Chu Nhân Long đáp lại:

- Lão tặc đó đã chết ở tiền tuyến, nửa tháng trước còn cử hành qu
ốc tang, nghe nói trước khi chết rắng giết ba Yêu Hoàng Nguyên
Thần của yêu tộc. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng lão tặc
có chút đáng mặt nam nhi.

Trần Trâm giậ nảy mình:

- Đã chết?

Một trùm lớn mà chết trận? Hơi bị bất ngờ.

Nhưng Trần Trâm vẫn không dám hoàn toàn kết luận chuyện mìn
h trở thành chỉ huy sứ không liên quan gì Khương Vương, dù sao
Khương Sơ đã đến Đại Tấn một tháng.

- Đi một bước xem một bước đi.

Trần Trâm lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, dù sao hắn không phải
thầy tướng số có thể nhìn thấu tất cả.

Thừa dịp mấy sư huynh sư tỷ Luyện Đan, hắn phải đi Ma Môn m
ột chuyến, còn phải đến chỗ Lão Hắc.

Tuy Lão Hắc mang theo Lục Đầu, nhưng là một yêu tu Kết Đan Kỳ phải thống lĩnh nhiều yêu tộc như vậy cũng thật làm khó cho nó.

Xét cho cùng thì nó chỉ là một con heo, hơn nữa con heo này nếu thời gian dài không gặp chủ nhân lỡ biến thành lợn rừng thì sao? Vì bên người nó toàn là đồng loại.

...

Bên kia, Khương Sơ trở lại quân doanh cách xa ba nghìn dặm, đi vào lều chủ soái dựng ở chính giữa.

Mười hai người áo đen đứng bốn phía lều chủ soái, hoàn toàn phong tỏa lều lớn, người ngoài căn bản không cách nào đến gần một chút nào.

Mười hai người áo đen này là ám vệ Đại Hạ, lực lượng bí mật trực thuộc Khương Vương.

Những ám vệ này từ nhỏ đã bị bồi dưỡng huấn luyện, đều là quái vật vô tình vô nghĩa, chỉ biết nghe theo mệnh lệnh. Hơn nữa tu vi tất cả đều đạt đến Nguyên Anh cảnh đỉnh, phối hợp các loại kỳ môn pháp bảo và trận pháp thì có thể kiềm chế cường giả Nguyên Thần.

Trong lều chủ soái được ám vệ thủ hộ có một trận pháp đặc biệt, trong trận pháp phong ấn một hộp gỗ.

Khương Sơ chậm rãi bước đến gần hộp gỗ, nhẹ nhàng mở nắp hộp ra, rất nhanh, một缕 Nguyên Thần bay ra khỏi hộp.

Trông thấy Nguyên Thần này, Khương Sơ lập tức quỳ gối xuống đất, trầm giọng nói:

- Sư tôn . . . Trần Trầm đã bái vào môn hạ của Thánh Nữ Ngọc Đỉnh Đan Tông Ngọc Quỳnh. Ngoại hiệu của Ngọc Quỳnh là Đa Bảo Thánh Nữ, nếu nàng cho Trần Trầm pháp bảo bảo vệ linh hồn thì e rằng kế hoạch của chúng ta sẽ thất bại.

Nguyên Thần nghe vậy không nói chuyện, nhưng trên khuôn mặt hư ảo lộ ra nét mệt mỏi rã rời.

- Khương Sơ, từ sau khi thể xác chết thì Nguyên Thần của ta ngày càng suy kiệt, nếu như đoạt xá thân thể bình thường, cuối cùng cũng chỉ là kéo dài hơi tàn sống qua ngày, chẳng bằng chết cho rồi. Vậy nên, Trần Trầm là cơ hội cuối cùng của ta, nếu hắn bái vào Ngọc Đỉnh Đan Tông trong thời gian ngắn ngủi mà Ngọc Quỳnh đã cho hắn bảo bối quý trọng bảo vệ linh hồn thì coi như ta thua.

- Nhưng mà . . .

Không đợi Khương Sơ nói tiếp, Nguyên Thần kia trực tiếp ngắt lời:

- Nguyên Thần của ta không chống được hơn mười ngày, ngươi hiểu không?

Khương Sơ nghe vậy bỗng nhiên cúi đầu, nước mắt rơi tí tách thì thào:

- Đệ tử . . . Nguyên ý dâng ra thân thể!

Chương 219: Kiêu hùng đến đường cùng

Nguyên Thần cười khẽ phát tay:

- Nay Khương Sơ, không phải ta đả kích ngươi, tư chất của ngươi không tệ nhưng còn chưa đủ tư cách. Bỏ đi, không nói chuyện này nữa, đã hỏi thăm cuộc đời của Trần Trâm chưa?

Khương Sơ nghe vậy lập tức lấy một quyển sách từ trong trữ vật giới ra, trong khoảng thời gian ở phạm vi Đại Tấn gã nghe ngóng các chuyện về cuộc đời Trần Trâm ghi lại vào sách.

Bởi vì sư tôn đã cử hành quốc tang trong Đại Hạ, dù là người nhà, hậu bối của sư tôn đều cho rằng sư tôn đã chết, vậy nên tuyệt đối không thể lộ mặt ra.

Dựa theo kế hoạch ban đầu là đoạt xá Trần Trâm, sau đó lấy thân phận của hắn tiếp tục tu hành.

Vì đến lúc đó ít lộ ra sơ hở nên phải hiểu biết sâu về người này.

Cuốn sách được lấy ra bắt đầu tự động lật trang, chỉ giây lát đã bị Nguyên Thần kia xem qua một lần.

Xem xong, Nguyên Thần Khương Vương không tìm được cảm thán:

- Người này đúng là kỳ tài đương thời, tốc độ nổi lên nhanh chưa từng thấy.

Khương Sơ im lặng, nhưng nắm tay siết chặt hơn.

Gã không thể ngờ khi sư phụ biết Trần Trâm bái vào Ngọc Đỉnh Đan Tông thì vẫn lựa chọn đoạt xá.

Nên biết, sư phụ là nhân vật kiêu hùng, ít khi làm chuyện không nắm chắc, huống chi là chuyện sống chết quan trọng.

Nguyên Thần Khương Vương đột nhiên mở miệng nói:

- Chuyện đoạt xá ta sẽ tự mình làm.

Khương Sơ giật mình kêu lên, vẻ mặt tràn đầy không tin được:

- Sư tôn!

Nguyên Thần lạnh nhạt nói, dường như bỏ chuyện sống chết ra ngoài:

- Người không cần ra tay với hắn, xem những gì Trần Trầm trải qua thì đây là người cực kỳ thông minh vừa ghi hận sâu, nếu người xuống tay với hắn mà ta không đoạt xá thành công thì người chết chắc.

Khương Sơ cúi đầu, gã và đệ đệ đều là cô nhi, từ nhỏ đã được sư tôn thu lưu, tình nghĩa trong đó không cần nói nhiều.

Đến giờ phút này mà sư tôn còn suy nghĩ cho gã, khiến Khương Sơ vô cùng cảm động.

- Sư tôn, vậy ta làm sao biết Trần Trầm sau này có phải là sư tôn hay không? Cần ám hiệu đặc biệt gì không? Trần Trầm kia cực kỳ thông minh, không chừng sẽ giả mạo sư tôn đối thoại với ta.

Nguyên Thần lắc đầu nói:

- Không cần thiết, mặc kệ ta đoạt xá có thành công hay không, người về sau đều mang theo ám vệ nghe theo lệnh của hắn đi.

Khương Sơ không tin vào lỗ tai của mình:

- Cái gì?

Sư tôn bảo mình nghe theo lệnh của Trần Trầm? Nếu đoạt xá thành công thì cũng được, nhưng lỡ như thất bại thì chẳng phải Trần Trầm là kẻ thù của mình sao?

Sao gã có thể góp sức cho kẻ thù?

- Ta và Trần Trầm vốn không oán không thù, nếu ta đoạt xá thành công thì mọi chuyện dễ nói, lỡ như ta thất bại thì khó tránh khỏi bị hắn giận chó đánh mèo Khương gia chúng ta. Với thiên phú và bối cảnh của hắn, ngày sau dễ dàng diệt Khương gia ta. Cho nên lỡ như ta thất bại thì phải cho hắn chỗ tốt gì đó mới dập tắt lửa giận của hắn.

Khương Sơ nghe vậy trầm mặc.

Không lo thắng đã nghĩ tới đường thua, sư tôn vẫn luôn như vậy.

Tại sao sư tôn không nghĩ đến việc báo thù?

Khương Sơ chưa kịp hỏi Nguyên Thần đã chủ động trả lời:

- Khương Sơ, nếu như ta chết thì đó là tự tìm, không cần thiết báo thù cho ta, hơn nữa hình thần đều diệt, người có báo thù hay không thì ta đều sẽ không biết, càng sẽ không để ý. Huống chi nếu ta không giết được hắn thì người làm được không? Đến lúc đó sẽ chỉ mang đến tai họa lớn hơn cho Khương gia chúng ta. Dù sao . . . đây là Tiên Thiên Linh Thể, người hiểu không?

Khương Sơ nghe vậy cắn răng lên tiếng:

- Đệ tử . . . Hiểu được!

Khương Sơ đương nhiên biết Tiên Thiên Linh Thể là khái niệm gì.

Nó mang ý nghĩa nếu hiện tại giết không được người này thì hắn

âm thầm tu luyện mấy chục năm, mấy chục năm rời núi, chẳng nh
ững không giết chết được hắn còn bị đè đầu nghiền chết.

Đây là chênh lệch thật sự giữa thiên kiêu và phàm nhân, khiến ng
ười tuyệt vọng mà lại không biết làm sao.

- Hiểu được thì tốt. Trước khi đi vi sư nhắc lại ngươi một câu, ngà
y sau mặc kệ như thế nào thì tuyệt đối đừng bao giờ tiếp xúc tà đạ
o. Vi sư cẩn thận ngẫm lại, cứ cảm giác lúc trước ngươi bị người t
ính kế, chứ không thì đã chẳng đến mức rơi vào tình trạng như h
ôm nay.

Nguyên Thần Khương Vương nói xong bay ra ngoài, khi ra khỏi l
ều chủ soái mới phát ra tiếng thì thầm nho nhỏ:

- Sống mà làm người . . . chung quy sẽ không phản bội được tộc q
uần này.

Nhìn Nguyên Thần cô đơn đi xa, Khương Sơ quỳ gối xuống đất, t
hật lâu chưa đứng lên.

Bởi vì gã biết sư tôn đi chuyến này . . . rất có thể sẽ không trở lại.

Ở trong Thiên Vân Tông một ngày, chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi thuận đường cho Tiêu Vô Ưu một đồng đan dược. Ti
êu Vô Ưu là người da mặt mỏng, luôn nhận chỗ tốt từ đồ đệ khiến
y ngại ngùng.

Nhưng bất đắc dĩ hiện tại Tiêu Vô Ưu không lấy ra được thứ gì có
giá trị, sức chiến đấu cũng không bằng đệ tử của mình.

Tiêu Vô Ưu ước gì mình có nữ nhi, vậy là mọi chuyện dễ làm rồi.

Ừa khoan, hình như ta có một nữ nhi.

Tiêu Vô Ưu cẩn thận ngẫm lại, ý thức được không đúng.

Sự thực thì Thánh Nữ U Thủy Môn U Lan Tâm là nữ nhi của y, c
hẳng qua từ nhỏ ở với mẫu thân nên không theo họ của y, cũng kh
ông chịu nhận y làm cha.

Nếu đã có nữ nhi thật sự thì . . . bỏ đi, tặng một câu cho đệ tử vậy.

- Trần Trầm, đi đường cẩn thận!

Trong ánh mắt mong đợi của Tiêu Vô Ưu, Trần Trầm cười gật đầ
u bay hướng Vô Phong Sơn.

Sư phụ này thiệt tình, đường đi có bao xa đâu mà cứ dặn dò cẩn t
hận.

Trong phạm vi hai nước còn có người nào đáng giá hẳn cẩn thận s
ao?

. . .

Nhưng mà.

Mới bay ra Thiên Vân Tông không lâu thì Trần Trầm cảm nhận h
ơi thờ khiến tim hắn đập nhanh.

Một số tu sĩ tu vi đến Nguyên Anh sẽ sản sinh ra chút cảm ứng thi
ên nhân, trong đó bao gồm cảm ứng với nguy hiểm chưa biết.

Có lẽ Trần Trầm có thiên phú siêu mạnh nên cảm ứng này càng n
hạy bén hơn.

Giờ phút này, Trần Trầm thật sự cảm thụ đến nguy hiểm, dường n
hư trong vô hình có mãnh thú nào đó theo dõi hắn.

- Lỗi tại sư phụ miệng qua!

Trần Trầm chửi thảm trong bụng, vừa ở trong đầu hỏi hệ thống:

- Hệ thống, người mạnh nhất trong phạm vi trăm thước đang ở đâu?

[Là kí chủ.]

Nghe được đáp án này ngược lại khiến trong lòng Trần Trầm sinh ra cảnh giác, bởi vì người theo dõi hắn cực kỳ cẩn thận, rất có thể không vào trong phạm vi trăm thước gần hắn.

Trần Trầm không tìm được thăm nghĩ:

- Chẳng lẽ là cường giả Nguyên Thần cảnh?

Nói thật thì thực lực của hắn hiện giờ có thể gọi là vô địch Nguyên Anh cảnh, nhưng có thể đánh thắng được Nguyên Thần hay không thì khó mà nói.

Đối phó cường giả Nguyên Thần thì Trần Trầm chỉ có thể dựa vào o thần lôi màu vàng.

Trần Trầm đã tra cứu điển tịch, thần lôi màu vàng tên Diệt Thế Thần Lôi, chỉ có tu sĩ Nguyên Anh đỉnh cực kỳ có thiên phú hoặc là tu sĩ tà đạo bước vào Nguyên Thần cảnh thì mới có khả năng sinh ra một tia thần lôi màu vàng.

Cường giả Nguyên Thần đỉnh độ đại kiếp nạn Luyện Hư, khi đó t thần lôi này mới xuất hiện phổ biến.

Lôi này là thứ mà tu sĩ cao giai thấy liền tái mặt, hơi thở hủy diệt cực mạnh, chẳng những tổn thương thân thể còn có thể diệt thần hồn, từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu thiên kiêu tài tử, tà đạo cự phách nuốt hận dưới Diệt Thế Thần Lôi.

Chương 220: Tặng cho người một cuộc tạo hóa

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Trần Trầm âm thầm tính toán át chủ bài của mình, đổi hướng bay về phía Đại Chu.

Môn chủ dù sao cũng là cường giả Nguyên Thần cảnh, lỡ như thật sự có người muốn làm gì hắn thì chắc Chu Nhân Long sẽ ngăn cản được một chút?

Nghĩ đến đây, Trần Trầm lấy ra lệnh bài truyền tấn:

- Môn chủ . . .

- Không dám, chỉ huy sứ, người gọi ta là lão Chu là được.

Mặt Trần Trầm tối sầm, không ngờ lão Chu này thù dai như thế.

Nhưng bây giờ không phải lúc nói chuyện này, Trần Trầm đang định nói rõ tình huống thì đột nhiên một luồng uy áp hùng hồn ập đến, giống như mười vạn ngọn núi lớn bỗng nhiên đè lên người hắn.

Dưới uy áp bàng bạc này, Trần Trầm không có chút sức chống cự,

hắn từ trên trời rớt xuống, rơi vào rừng rậm bên dưới.

Không đợi hắn chống cự, lực lượng cực kỳ u ám chui vào óc hắn, khiến não hắn đau nhức như búa bổ.

Ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt Trần Trầm thay đổi, biến thành không gian đen ngòm, trong không gian lơ lửng một lũ Nguyên Thần.

Nguyên Thần tóc bạc mặt trẻ măng, nét mặt thản nhiên.

Trần Trầm lập tức hiểu được phát sinh cái gì:

- Đoạt xá?

Chuyện sợ nhất vẫn xảy ra, có người ham muốn thân thể của hắn!

- Hệ thống, người mạnh nhất trong phạm vi trăm mét là ai?

[Là Khương Vương trong thức hải của kí chủ.]

Nghe được đáp án này, Trần Trầm hơi bất ngờ, nhưng ngẫm lại cũng hợp tình hợp lý.

Khương Vương là cường giả Nguyên Thần đỉnh, không vừa mắt thân thể bình thường. Trong Tiên Thiên Linh Thể nhân tộc, ở mặt ngoài thì chỗ dựa của Trần Trầm là không cứng rắn nhất.

Nguyên Thần Khương Vương mỉm cười nói, nét mặt như đang nói i không phải mượn thân thể mà là năm khối linh thạch hạ phẩm:

- Tiểu hữu, ta đến để mượn thân thể của ngươi dùng một chút, nếu có ngày thành công thì không dám quên ơn này, ngày sau ta tất nhiên sẽ đối xử tốt với người nhà của ngươi, cũng ly thân với đạo lữ của ngươi.

Trần Trầm lạnh lùng nói:

- Khương Vương điên hạ, nếu như ngươi thất bại thì ta sẽ thành p
hụ thân của nhi tử của ngươi.

Người này khách khí với hắn chẳng qua là kiêng kị, còn hắn là kh
ỏ chủ, không có lý nào khách khí lại.

Nguyên Thần Khương Vương hơi bất ngờ, nhưng không biểu hiệ
n ra quá mức khiếp sợ, cũng không tức giận với câu nói đó của Tr
ần Trầm:

- Không ngờ ngươi nhận được ta, xem ra lão phu còn có chút dan
h tiếng trong nhân tộc.

Trần Trầm đang định mắng thêm vài câu thì Nguyên Thần bỗng lấ
c người, đã đến trước mặt hắn, lực lượng nghiền nát linh hồn ập đ
ến.

Trần Trầm rên đau, nhưng cùng lúc đó, một viên châu bỗng nhiên
xuất hiện, nó tỏa ra từng luồng linh quang tựa như mặt trời chiếu r
ọi không gian tối đen.

Linh quang chiếu lên người Nguyên Thần Khương Vương đóng đ
inh gã tại chỗ.

Linh quang chiếu lên người Trần Trầm thì cho hắn cảm giác thoải
mái như tắm trong ánh nắng ấm áp.

Nguyên Thần Khương Vương nhìn viên châu kia, buông tiếng thờ
dài:

- Định Hồn Châu? Không ngờ Thánh Nữ Ngọc Đình Đan Tông th
ật sự cho ngươi báu vật bảo vệ thân hồn.

Nhưng Nguyên Thần Khương Vương không từ bỏ, mặc dù Định

Hòn Châu mạnh, gã không phải cường giả Nguyên Thần bình thường mà là Nguyên Thần đỉnh sắp bước vào Luyện Hư.

Tuy bị Định Hòn Châu đông lại tại chỗ nhưng Nguyên Thần Khương Vương tiêu hao hồn lực vẫn có thể từ từ đến gần thức hải của Trần Trâm.

Dịch chuyển nửa canh giờ, Nguyên Thần Khương Vương rút cuộc đến trước thức hải của Trần Trâm, nhưng khi trông thấy cảnh tượng bên trong thức hải thì gã trầm mặc.

Bởi vì bên trong có bảy, tám trăm sợi tơ màu vàng, mỗi sợi tơ đại biểu cho một Diệt Thế Thần Lô. Bảy, tám trăm Diệt Thế Thần Lô bị bện thành một cái lưới to bảo vệ thức hải của Trần Trâm vào giữa.

Mấy thứ như thần hồn sợ nhất là lôi đình, huống chi Nguyên Thần Khương Vương tu luyện tà đạo.

Diệt Thế Thần Lô đại biểu ý chí thiên địa, là khắc tinh bản sinh của gã.

- Người này . . . dù ai đến cũng không cách nào đoạt xá được.

Trong đầu xẹt qua ý nghĩ này, Khương Vương nhắm mắt lại, thờ dài thườn thượt:

- Tiểu hữu tạo hóa kinh người, không ngờ được ý chí thiên địa hộ thân, lão phu dám chơi dám chịu thua.

Trần Trâm tức giận nói:

- Ai chơi với ngươi mà chịu thua!

Khương Vương phớt lờ cơn giận của Trần Trâm, nói tiếp:

- Nếu lão phu đã thua thì tự nhiên sẽ để lại ít thứ. Tiểu hữu, lão phu tặng cho ngươi một cuộc tạo hóa để tốt lòng xin lỗi.

Nguyên Thần Khương Vương nói xong bỗng phát sát rồi tan rã, hóa thành vô số hạt mưa ánh sáng.

Mưa ánh sáng không ngừng bị thức hải của Trần Trầm thu nạp, chỉ nửa khắc, thức hải đã mở rộng gấp mấy lần.

...

Nửa ngày sau.

Trần Trầm chậm rãi mở mắt, trong ánh mắt lóe tia điện rồi chợt tắt.

Giờ phút này, hần cảm giác linh hồn hình như phát sinh lột xác, nguyên thể giới đã thay đổi trong mắt hần.

Động ý niệm, trong phạm vi vài dặm, hết thảy gió thổi cỏ lay đều hiện hình tượng lập thể trong óc hần.

- Hệ thống, trong phạm vi trăm thước có thứ gì có giá trị không?

[Có, cách bảy mươi lăm thước về bên phải có một góc linh thảo, dùng nó có thể tăng thêm một chút linh khí.]

Nghe được đáp án này Trần Trầm nhanh chóng ở trong đầu tìm góc linh thảo kia, một luồng linh khí hư không hóa thành bàn tay hái linh thảo đặt vào tay của hần.

Trần Trầm trong lòng không tìm được thần phục:

- Hiệu suất lại tăng lên nhiều, chắc đây là thần thức.

Nhưng tiếc rằng thần thức chỉ là hình tượng mơ hồ hình thành tro

ng đầu, không có màu sắc cụ thể, càng không thể trông thấy kết cấu nội bộ của vật chất.

Trần Trâm đứng lên, lau mồ hôi lạnh trên trán:

- Khương Vương này thật thú vị, ngàn dặm xa xôi đến đây vì tặng tạo hóa cho ta?

Nói tóm lại, hôm nay xem như có kinh không hiểm, còn thu hoạch phong phú.

Khi Trần Trâm đứng lên, một trử vật giới từ trên người hắn lẳng lẽ rơi xuống.

Trần Trâm thấy trử vật giới kia, hắn ngoắc tay, trử vật giới thoáng chốc bay vào trong tay của hắn.

Trên trử vật giới khắc một chữ 'Khương' nho nhỏ, rõ ràng là trử vật giới của Khương Vương.

Điều này làm Trần Trâm hết sức kinh ngạc.

Ai mà ngờ được Nguyên Thần Khương Vương chẳng những tặng một cuộc tạo hóa còn kèm theo trử vật giới.

Chương 221: Người này đúng là ngoan cường

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Mở ra trữ vật giới, bên trong có các loại tài nguyên nhiều đến kinh người, suýt hù sợ Trần Trầm.

Chỉ riêng tài nguyên cơ sở như linh thạch đan dược đã nhiều hơn của hắn, nhưng không có nhiều báu vật cao giai, rất rõ ràng, đây là một trữ vật giới đã được lựa chọn cẩn thận.

Trừ tài nguyên cơ sở ra bên trong còn có một tờ giấy.

Trên tờ giấy chỉ có một câu nói khiến Trần Trầm câm nín.

[Cẩn thận một đại năng Luyện Hư trong Linh Hư Khí Tông!]

Xem tờ giấy, Trần Trầm đã có thể kết luận trữ vật giới này là Khương Vương cố ý để lại cho mình, lão tặc này đã chuẩn bị sẵn tâm lý không thể quay về.

- Người này biết chính mình đối diện địch thủ như thế nào, cho nên có chút tự mình hiểu lấy, sắp xếp hậu sự. Nhưng câu nói này là sao? Chơi trò trinh thám với ta?

Trần Trầm suy tư giây lát nhưng không nghĩ ra manh mối gì.

Hắn nhớ kỹ câu nói này.

Phỏng chừng Khương Vương chỉ biết đôi chút, không rõ ràng phải đi chừng người nào, nhưng rồi cảm thấy câu nói này rất quan trọng nên nhắc nhở mình.

Phải công nhận lão tặc này rất thành thực.

Làm hàng loạt chuyện, phát hiện không dấu lại mình liền rút vôi, t

ặng này tặng kia, chắc sợ sau khi chết bị mình trả thù những người thân thuộc?

Con người sống trên đời dù là kẻ xấu hay người tốt thì luôn có người đáng giá vương bận.

Trần Trầm hơi thở dài, mắt lóe tia sáng phức tạp.

Mỗi người đều có mạng lưới quan hệ to lớn riêng, khi đã dính vào nhân quả mà muốn hoàn toàn cắt đứt thì nói dễ hơn làm?

Trần Trầm đang định rời đi, tiếp tục thẳng tiến phương hướng Vô Phong Sơn thì phía chân trời sau lưng hắt hắt tới mười ba luồng sáng, giấy lát đã che trước mặt hắn.

Mười ba người đều là Nguyên Anh đỉnh, dẫn đầu là Khương Sơ từng giao tiếp với Trần Trầm.

Mười hai người khác đều mặc áo đen đeo mặt nạ, xem không rõ khuôn mặt, nhưng toàn thân tỏa sát khí u ám. Bị những người này nhìn chằm chằm làm Trần Trầm sinh ra vài phần cảm giác không rét mà run.

Vành mắt Khương Sơ đỏ hoe, giọng run run hỏi dò:

- Sư tôn?

Trần Trầm đang suy nghĩ có nên giả mạo Khương Vương hay không thì Khương Sơ đột nhiên lắc đầu, lạnh lùng nói:

- Người là Trần Trầm, sư tôn sẽ không nhìn ta với ánh mắt đó, chúng quy sư tôn thất bại.

Nói xong mặt Khương Sơ thoáng hiện vẻ thù hận, nhưng rất nhanh giấu đi.

Trần Trầm thấy thế lạnh lùng hỏi:

- Như thế nào? Các người chặn đường ta ở đây là muốn báo thù cho Khương Vương?

Khương Sơ tiếp tục lắc đầu, ánh mắt dần dần trở nên trống rỗng, theo sau chậm rãi đi tới trước mặt Trần Trầm, quỳ một gối xuống đất:

- Thuộc hạ Khương Sơ kính chào chủ thượng!

Không chỉ như vậy, trong tay Khương Sơ nâng một tấm lệnh bài màu đen, mặt bên khắc một chữ 'ám' rỗng bay phượng múa.

- Chủ thượng, lệnh bài kia là lệnh bài ám vệ, sư tôn từng dùng tà pháp tế luyện, dẫn một tia hồn phách bản mệnh của mười hai ám vệ hòa vào lệnh bài kia, chỉ cần nắm giữ lệnh bài liền đại biểu cho không chế sống chết của mười hai ám vệ Nguyên Anh đỉnh sau lưng ta.

Trần Trầm bị thao tác đột ngột này hù sợ, nhưng hắn không nhận lệnh bài mà nhìn chằm chằm vào Khương Sơ.

Không lẽ đây cũng là chỗ tốt mà Khương Vương để lại cho mình?

Nhưng hắn có thể tin nhiệm Khương Sơ được không?

Khương Sơ phớt lờ ánh mắt của Trần Trầm, nói tiếp:

- Mười hai ám vệ đều là sát thủ được bồi dưỡng, huấn luyện từ nhỏ, tiêu hao tài nguyên đủ để bồi dưỡng ra mấy cao thủ Nguyên Thiên. Đây là tâm huyết của sư tôn, cũng là lực lượng bí mật của sư tôn, trừ sư tôn ra, ám vệ chỉ nhận lệnh bài không nhận người. Bọn họ không tu luyện công pháp tà đạo, cho nên xin chủ thượng yên tâm sử dụng.

Thấy Trần Trâm không nhận lệnh bài, Khương Sơ không quá ngạc nhiên, lẳng lặng đặt lệnh bài xuống bên chân hắn.

Trần Trâm mơ hồ cảm giác Khương Sơ hơi lạ.

- Chủ thượng, từ nửa tháng trước đã thông báo cho nguyên Đại Hạng và nhân tộc về cái chết của sư tôn, trừ ta và ám vệ ra không ai biết chuyện này. Chủ thượng không cần lo lắng ngày sau sẽ có người đi đến trả thù, hy vọng chủ thượng nghĩ tình ám vệ mà đừng giận chó đánh mèo người Khương gia!

Nói tới đây, trán Khương Sơ dán sát đất, tư thái cực kỳ thấp kém.

Nói thật, cường giả Nguyên Anh định không xem như kẻ yếu trong toàn bộ nhân tộc, dù gặp người lợi hại tới đâu thì chỉ cần quý một giọt máu cũng đủ để đánh bại là đủ.

Nhưng Khương Sơ như không có chút tôn nghiêm, đối diện tu sĩ có tu vi thấp hơn mình mà trực tiếp dập đầu.

Nhưng dù vậy, Trần Trâm không rộng lượng bảo chứng chính mình không so đo.

Thù lớn giết mình, đâu dễ xóa bỏ như vậy?

Người muốn giết ta, kết quả thất bại, đưa lên một đồng đồ đã muốn xóa bỏ ân oán, trên đời làm gì có chuyện tốt như thế?

Tưởng dùng mấy thứ này có thể đổi lấy thuốc hồi hận sao?

Nhưng Trần Trâm không có trực tiếp quát tháo Khương Sơ một từ.

Lỡ chọc đối phương thịnh quá hóa giận, mười ba cường giả Nguyên Anh định vây công mình thì muốn chạy thoát sẽ phải trả giá rất lớn.

Chẳng khác nào tự chuốc khổ.

Cho nên Trần Trầm chỉ im lặng, nhìn Khương Sơ biểu diễn.

Khương Sơ quỳ một lát sau đổi hướng nhìn chân trời phương xa, thì hì thảo:

- Sư tôn, việc người kêu đệ tử làm thì đệ tử đã làm được. Đệ tử bước lên đường tu tiên chưa từng cãi lệnh của người bao giờ, dù người đã chết thì đệ tử vẫn vâng theo lệnh.

Nói xong câu đó, Khương Sơ nhìn về hướng Trần Trầm, ánh mắt không trông rộng mà trở nên sắc bén vô cùng:

- Trần Trầm, ta biết người không thể nào tín nhiệm ta, nhưng ám vệ tuyệt đối đáng tin, hy vọng người đối xử tốt với họ.

Trần Trầm nghe vậy nhíu chặt mày, ngay sau đó thấy ánh mắt của Khương Sơ vụt tắt tia sáng:

- Người định làm gì?

Khương Sơ lảm bảm:

- Sư tôn đã chết, ta cô độc một mình, sống trên đời này không còn ý nghĩa, chẳng bằng lấy mạng đổi mạng. Từ nay về sau, trên đời này biết sư tôn sống thêm nửa tháng chỉ có người và ám vệ.

Nói xong câu đó thì mắt Khương Sơ đã không có chút tia sáng, không ngờ lựa chọn tự mình tịch diệt.

Nhìn xác chết của Khương Sơ ở trước mặt, nỗi lòng Trần Trầm da o động thật lâu.

Người này đúng là ngoan cường, cũng là kẻ sĩ trung nghĩa thật sự.

P/s: Từ ngày 01/09 team mình sẽ có các event ưu đãi quy đổi Kim phiếu

- Đẩy 30 KP cho bộ Ta Mỗi Ngày Nhận Một Hệ Thống Mới sẽ nhận 1500 TLT và mã giảm giá 25%

- Đẩy 100 KP cho bộ Ta Mỗi Ngày Nhận Một Hệ Thống Mới sẽ nhận 5500 TLT và mã giảm giá 30%"

Chương 222: Người này lòng dạ cực kỳ hẹp hòi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Trần Trâm thâm cảm thán:

- Thế gian này thật sự có người không sợ chết.

Khương Sơ trước khi chết nói câu đầu tiên dễ hiểu, nhưng câu thứ hai ẩn giấu thâm ý.

Gã chết rồi, chuyện Khương Vương đoạt xá mình xem như chết không có đối chứng.

Chẳng lẽ trông chờ mấy người như con rối này làm chứng?

Mình nói chuyện không bằng chứng, ai tin Khương Vương từng đi oạt xá mình?

Dù sao người đời đều biết nửa tháng trước Khương Vương đã chết t trận ở tiền tuyến yêu tộc.

Cho nên lúc này mình muốn báo thù cũng không có cách nào.

Dù là Đại Hạ hay nhân tộc đều không cho phép mình ra tay với một gia tộc có công huân.

Trần Trâm bật cười:

- Ha, không ngờ ta bị tính kế một phen.

Tuy hiện tại hấn không rảnh giận chó đánh mèo gia tộc người ta, nhưng Khương Sơ chết thì hấn cũng không có quyền lựa chọn thứ hai.

Tất cả đều là chiêu trò của đôi sư đồ này.

Hai người đều là kẻ ngoan cường, đáng tiếc không dùng vào việc chính đáng.

Trần Trâm vừa thấy thương tiếc vừa thâm đắc ý.

Hấn chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh tầm thường mà bị người kiêu ngạo đến loại tình trạng này!

Đây đúng là chuyện đáng giá kiêu ngạo.

Ám vệ xung quanh thờ ơ với cái chết của Khương Sơ, vẫn yên lặng đứng đó, chờ Trần Trâm nhặt lên lệnh bài ám vệ ở dưới đất thì ánh mắt của bọn họ mới có chút dao động.

Nhìn xác chết của Khương Sơ, Trần Trầm thở dài, một luồng linh hỏa bay ra đốt xác.

Trữ vật giới của Khương Sơ đương nhiên cũng bị hấn lấy đi.

Mở ra xem, đồ vật bên trong không nhiều, nhưng một quyển sách đặt trong góc hấp dẫn chú ý của hấn.

Bên trong giới thiệu nhiều trải nghiệm trong đời hấn, đa số là lời ca ngợi, Trần Trầm càng xem càng mê mẩn. Nhưng khi trông thấy một đoạn văn thì sắc mặt của Trần Trầm thay đổi, đen như đít nồi.

[Trong thời gian mở màn tông môn bài trận ở Đại Tấn, Thánh Tử của tông nọ tổn thương tủy tủy của Trần Trầm, người này không chỉ suốt đêm giết Thánh Tử đó, hai Thánh Tử vô tội đi cùng cũng bị giết. Từ đó thấy được người này lòng dạ cực kỳ hẹp hòi, tính toán chi li, báo thù không cách đêm, hơn nữa rất thích giận chó cắn mèo người khác. Nếu như đoạt xá thất bại, hậu quả không thể tư ởng tượng.]

- Vớ vẩn! Ta mà là loại người đó sao?

Trần Trầm thầm nổi giận, một ngọn lửa đốt sạch cuốn sách kia.

Trên đường trở về Vô Phong Sơn, Trần Trầm tan nát trái tim.

Hấn xem người bên cạnh mình quan trọng hơn bản thân nên mới làm hành động đó thôi mà.

Cái này gọi là trọng tình trọng nghĩa, sao bị nói là lòng dạ hẹp hòi?

Không lẽ người đời đều thấy hấn như vậy sao?

Chẳng lẽ ở trong mắt người đời thì hấn là kẻ lòng dạ hẹp hòi, tính toán chi li?

Trần Trâm khẽ thở dài một hơi, trong lòng có chút ủy khuất:

- Người đời ngu muội.

Thương tiếc dành cho Khương Sơ thoáng chốc biến mất, người này không làm công tác tình báo đảng hoàng, phỏng chừng không có tài năng gì.

Còn về ám vệ ở sau lưng thì không tệ, cơ bản Trần Trâm ra lệnh gì đều sẽ vô điều kiện hoàn thành.

Những người này chắc đã bị tẩy não từ nhỏ, thành người máy, không có cảm xúc cá nhân.

...

- Tiểu tử? Phát sinh chuyện gì? Nghĩ tình người xung quanh ta một tiếng môn chủ, có chuyện gì thì nói nhanh lên, ta giúp được sẽ cố gắng giúp.

Trong lệnh bài truyền tấn truyền đến tin tức của Chu Nhân Long, tuy rằng lão Chu mạnh miệng, nhưng Trần Trâm nhìn ra được lão Chu có chút lo lắng cho mình.

Trần Trâm ngẫm nghĩ, nhấn lại:

- Không có việc gì, lão Chu, người lo việc của mình đi, sự tình đã bị ta giải quyết.

- Bà nội nó, lão tử đang trên đường đến Đại Tấn!

Trần Trâm nói đùa:

- Đã đến rồi thì đừng trở về tay không, đi Vô Phong Sơn lĩnh một ít đan dược trở về đi, ta vừa mới phát tài to, không thiếu tiền.

Lão Chu quan tâm mình như vậy, cũng nên đền đáp lại đôi chút.

Đương nhiên, lão Chu hiện tại là thuộc hạ của mình, nói chính xác ra không tính là đền đáp, coi như bồi dưỡng lớn mạnh lực lượng của mình.

Chu Nhân Long nghe vậy mới nguôi giận:

- Thế thì còn được.

...

Trần Trầm trở lại Vô Phong Sơn, tám sư huynh sư tỷ cơ bản đều ở trong Luyện Đan, chỉ có bát sư tỷ là ngoại lệ, nàng và Viên Kinh Thiên đang vừa đi dạo vừa tán gẫu, nhìn nụ cười trên mặt hai người thì tựa hồ trò chuyện khá hợp ý.

- Mùa xuân đến rồi, ta cũng hơi nhớ Tích Sương.

Trần Trầm cảm thán một câu, theo sau lấy ra lệnh bài truyền tấu, biểu đạt một chút nỗi nhớ nhung.

Chốc lát sau, bên Hạ Tích Sương hồi âm, nhưng tâm tình của nàng đang rất tệ, hoặc nên nói là cực kỳ trầm trọng.

- Trần Trầm, ba ngày trước có hai nước nhỏ chư hầu bị hủy diệt hoàn toàn. Yêu Hoàng hủy diệt hai nước nhỏ chư hầu được cái gọi là huyết mạch Yêu Thần tự mình tiếp kiến, không biết được đến chỗ tốt gì mà huyết mạch nâng cao đến trình độ tằm đại yêu tộc. Hiện giờ đa số Yêu Hoàng Nguyên Thần cảnh đều theo dõi nước nhỏ chư hầu, người nhớ phải hết sức cẩn thận.

Trông thấy tin tức này, nụ cười đông trên mặt Trần Trầm, lòng ngực nghẹn lại.

Đại chiến ngay trước mắt, sao có thể chỉ lo chuyện nhỏ? Hai nước bình tĩnh chỉ là tạm thời, trời biết về sau sẽ phát sinh chuyện gì?

Tích Sương dùng từ hoàn toàn hủy diệt khi miêu tả hai nước nhỏ chư hầu, Trần Trâm không biết cụ thể bị hủy diệt đến mức độ nào, nhưng chắc chắn cực kỳ thảm liệt.

Viên Kinh Thiên ở phía xa cuối cùng đã nhìn thấy Trần Trâm, nhanh chóng bỏ lại bát sư tử, tung tăng chạy tới gần.

- Sư huynh, người trở lại rồi!

Trần Trâm nặn ra một nụ cười hỏi:

- Kinh Thiên, thấy tính cách của bát sư tử thế nào?

Viên Kinh Thiên bản năng trả lời, trong mắt bất giác lộ ra một chút dụ dằng:

- Rất lương thiện, một người rất tốt.

Thấy ánh mắt ấy, Trần Trâm biết Viên Kinh Thiên không còn là sát thủ vô tình nữa.

Trần Trâm vỗ vai Viên Kinh Thiên, đầy ẩn ý nói:

- Kinh Thiên, người phải nắm bắt cơ hội.

Thấy nét mặt của Trần Trâm là Viên Kinh Thiên hiểu ý của hắn, lập tức lắc đầu nói:

- Không không không . . . Sư huynh, người đừng trêu ta. Ta là một tu sĩ nhỏ Kết Đan cảnh, muốn thiên phú không có thiên phú, muốn bồi cảnh không có bồi cảnh, muốn thực lực không có thực lực, làm tùy tùng của nàng còn hơi thiếu tư cách, nào dám mơ ước xa xôi?

Trần Trầm có chút sùng sốt, không ngờ tiểu tử này tự ti.

Nhưng nói thật, nếu hắn trao đổi thân phận với Viên Kinh Thiên thì cũng sẽ tự ti như vậy.

Trầm mặc giấy lát, Trần Trầm nét mặt nghiêm túc:

- Người là sư đệ của ta, chỉ bằng vào thân phận này ở trên đời không có ai mà người không trèo cao được!

Viên Kinh Thiên nghe vậy ngẩn người, trong lòng chẳng những không được cổ vũ mà càng tự ti hơn nữa.

Bởi vì chênh lệch giữa gã và sư huynh quá lớn, đời này đều không cách nào bắt kịp sư huynh.

Chương 223: Thảm liệt bên ngoài bình tĩnh

Chờ thực lực của sư huynh mạnh thêm chút nữa thì có lẽ gã không có cả tư cách đi theo.

Nghĩ đến đây, Viên Kinh Thiên tiềm thức cúi đầu, đột nhiên một lệnh bài nhét vào tay gã.

Lệnh bài có màu đen, mặt trên khắc một chữ ‘ám’.

Không đợi Viên Kinh Thiên hiểu rõ lệnh bài đó là cái gì thì mười hai ám vệ Nguyên Anh đỉnh bao vây gã vào giữa, hơi thở cường đ

ại đó chỉ lộ ra chút xíu đã làm gã rùng mình rợn tóc gáy.

Đây không phải tông chủ Ô Tiên Tông chỉ còn lại Nguyên Anh và bị thương mà là mười hai cường giả đáng sợ đang trong trạng thái cao nhất.

Trần Trầm mỉm cười nói, trong mắt tràn đầy mong đợi:

- Kinh Thiên, đây là thuộc hạ mà ta mới thu được, gọi là ám vệ, v
ề sau mười hai người này giao cho ngươi quản.

Mười hai người này cả ngày như xác chết, làm hấn nổi da gà, tốt hơn là giao họ cho người mình tin nhiệm quản.

Ví dụ như Khương Vương cũng giao ám vệ cho Khương Sơ quản đấy thôi.

Trên mặt Viên Kinh Thiên tràn đầy không dám tin tưởng, dường như sống ở trong mộng:

- Sư huynh . . . bọn họ . . . đều là Nguyên Anh đỉnh?

Sư huynh kêu tiểu Kết Đan như gã thống lĩnh mười hai Nguyên Anh đỉnh? Chắc không phải đang đùa với gã chứ?

Trần Trầm ánh mắt sáng rực thẳng thắn nói:

- Chắc ngươi cũng cảm thụ được bọn họ là loại người gì, ta nói thật cho ngươi biết, ám vệ này là ta cướp từ tay một kẻ thù, ngươi quản họ không chừng sẽ có chút phiêu lưu. Đương nhiên, nếu ngươi không muốn thì ta sẽ giao cho người đáng tin khác.

Viên Kinh Thiên không chút do dự trình trọng gật đầu:

- Sư huynh! Ta đương nhiên nguyện ý! Chút phiêu lưu đó đáng là gì? Đa tạ sư huynh cho ta cơ hội này!

Trần Trâm nghe vậy mới nở nụ cười vui mừng.

...

Cùng lúc đó.

Trong vùng hoang dã không biết bao xa, có một bóng dáng cô đơn lẻ loi đi một mình.

Người này là Chuẩn Thánh Tử của Linh Hư Khí Tông, tên Đinh Nghĩa. Trong khi hai tộc đại chiến thì Linh Hư Khí Tông luôn chăm chỉ đột phá, hiện giờ mới bước vào Nguyên Thần cảnh, đi chiến trường tiền tuyến chưa được bao lâu.

Đinh Nghĩa là Tiên Thiên Linh Thể, trẻ tuổi thành danh, là thiên kiêu nổi tiếng lừng lẫy trong toàn nhân tộc, bàn về thời gian gã nổi danh thì sớm hơn Hạ Tích Sương cả chục năm.

Nhưng một thiên kiêu như vậy lúc này xuất hiện trong nơi hoang vắng này.

Chốn hoang vắng này nằm ở biên cảnh Tề Quốc, mà Tề Quốc là quê hương của Đinh Nghĩa.

Một tháng trước, Cuồng Sư Yêu Hoàng của yêu tộc bước vào lãnh thổ Tề Quốc, bắt đầu điên cuồng đồ sát nhân tộc, mới nửa tháng đã tàn sát mấy ngàn vạn người Tề Quốc hầu như chết sạch.

Không chỉ có tất cả tông môn của Tề Quốc đều bị diệt môn những phạm nhân cũng hoàn toàn thành đồ ăn của yêu thú.

Nguyên Tề Quốc cơ hồ hoàn toàn thành vực chết, mỗi khi đêm khuya có thể nghe tiếng gào rú thê lương của oan hồn lang thang khắp đất nước.

Gã làm thiên kiêu Linh Hư Khí Tông, gia tộc tự nhiên được bảo hộ chặt chẽ nhất.

Ba ngày trước, Linh Hư Khí Tông phái vài cường giả Nguyên Anh đến đón gia tộc của Đinh Nghĩa.

Nhưng khi đến biên cảnh Tề Quốc thì bọn họ bị Xích Hồ Yêu Hoàng ở nước láng giềng mai phục, rơi vào đại trận.

Mấy chục vạn bình dân đi cùng, gần vạn tu sĩ đều bị diệt, tộc của Đinh Nghĩa cũng không có một người sống sót.

Nhìn xác chết tay chân rải rác trong hoang dã, Đinh Nghĩa như cái xác biết đi, trong lòng đã tuyệt vọng bi thương tới cực điểm, cũng căm thù yêu tộc đến tận độ.

Đinh Nghĩa bất chấp mệnh lệnh ở tiền tuyến, ích kỷ về quê.

Giờ này khắc này, Đinh Nghĩa không quan tâm gì nữa, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm.

Đó là báo thù!

Bầm thây Xích Hồ Yêu Hoàng tàn sát thành viên trong tộc của gã ra vạn mảnh, bầm thây Cuồng Sư Yêu Hoàng hủy diệt Tề Quốc ra nhiều thịt nát.

Trong sát ý cuồng bạo đó, trong hoang dã ngẫu nhiên xuất hiện yêu thú còn chưa lộ đầu ra đã bị linh áp cường đại nghiền nát vụn.

Đinh Nghĩa đi dọc theo hoang dã mấy chục dặm thì đột nhiên dừng bước chân.

Bởi vì phương xa có một kinh quan* do xác người chồng chất lên nhau mà thành đập vào mắt Đinh Nghĩa.

(*) Kinh quan ý chỉ đào một cái hố, chôn chặt xác kẻ địch vào hố để khoe khoang và thị uy.

Mỗi người đều là những khuôn mặt quen thuộc trong trí nhớ của gã, có phụ mẫu của gã, có gia gia, nãi nãi, thúc thúc, bá bá, huynh đệ họ hàng của gã.

Đình Nghĩa xuất thân tu thân thế gia, thành viên trong tộc thực lực không yếu, nhưng giờ phút này đều thành công cụ cho người khác khoe khoang công tích.

Nếu không phải các trưởng bối trong tộc kiên quyết dẫn theo đám bình dân thì không đến mức phát sinh loại việc này.

Nhưng vì là tu sĩ, vì là cường giả nên có nghĩa vụ bảo hộ bình dân.

Nếu không có bình dân thì không có đất đai cho tu sĩ sống, hưởng chi bọn họ là bình dân từ đời này đến đời khác phụ thuộc Đình gia.

Bốn phía đột nhiên thổi gió yêu, nguyên hoang dã bỗng nhiên trở nên túc sát.

Trong lòng Đình Nghĩa đột nhiên trở nên bình tĩnh vô cùng, lạnh giọng nói:

- Ra đi.

Đình Nghĩa dứt lời, từng tiếng cuồng cười vang lên từ phương xa, trong thiên địa bỗng nhiên biến sắc.

Mấy ngàn yêu tộc chui ra từ trận pháp nào đó, hai yêu dẫn đầu là Xích Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng đã tàn sát tất cả nhân tộc của Tề Quốc và nước láng giềng Vệ Quốc, hiện giờ nổi tiếng như cơn khấp yêu tộc.

- Linh Hư Khí Tông thật là từng ngày càng tệ hơn, có một người cũng không trông chừng được.

Trong một tòa thành lớn nào đó ở Tây Cương, Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông nhìn tình báo trong tay mình, thở dài thườn thượt, trong giọng nói tràn ngập chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Nửa ngày trước, thiêu kiều nhân tộc, Tiên Thiên Linh Thể Đinh Nghĩa bị mai phục ở Tề Quốc, sau khi kịch chiến hai canh giờ thì tự bạo chết.

Tuy giết hàng nghìn yêu tộc và hai Yêu Hoàng bình thường, nhưng không bị thương Xích Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng.

Rất rõ ràng, Đinh Nghĩa lọt bẫy của người ta, bị mệ chết.

Biết rõ gia tộc của Đinh Nghĩa bị diệt nhưng Linh Hư Khí Tông không thể trông giữ Đinh Nghĩa này, tông môn bọn họ phải gánh trách nhiệm lớn.

Hạ Tích Sương ở một bên nghe vậy trầm mặc.

Trong nhân tộc, gác đại năng Luyện Hư sang một bên, Tiên Thiên Linh Thể có chưa đến mười người, hiện giờ bỗng nhiên chết một vị, sợ rằng sẽ dấy lên sóng to gió lớn trong lãnh thổ nhân tộc.

Yêu tộc sẽ càng rục rạc cháy khí diễm kiều ngạo.

Chương 224: Nam Vực chi kiếp

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông nhìn đệ tử của mình, buồn bã nói:

- Tích Sương, trong khoảng thời gian này người chú ý an toàn nhiều hơn. Những gì Cuồng Sư Yêu Hoàng và Xích Hồ Yêu Hoàng làm đều vì được huyết mạch Yêu Thần kia để mắt tới, có vô số yêu tộc bắt chước theo, ta sợ cũng sẽ có yêu tộc âm thầm hại người.

Hạ Tích Sương gật đầu, hỏi:

- Sư tôn, nhóm tông chủ có phái người đi báo thù cho Đinh Nghĩa quân huynh không?

Giọng nói của Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông trở nên trong trẻo lạnh lùng, tựa hồ hơi ghét người mình nhắc tên:

- Phái Thất Sát Ma Quân đi rồi.

Nghe cái tên Thất Sát Ma Quân thì Hạ Tích Sương khẽ thờ phào.

Thất Sát Ma Quân là đứng đầu trong Thất Sát Ma Đạo, địa vị ngang ngửa sư phụ, nhưng về danh tiếng thì hơn xa sư phụ.

Bởi vì người này cực kỳ hung tàn, là Thiên Sát Chi Thể, vừa sinh ra đã vì sát khí quá nặng mà khắc chết cả nhà, về sau đường tu luyện cũng là một đường núi thây biển máu, được gọi là kẻ ác nhất dưới Luyện Hư.

Người này vốn trấn thủ Nam Cương, hiện giờ buộc phải điều động đi ra.

Nhưng có người như vậy ở thì tất nhiên có thể áp chế Cuồng Sư Yêu Hoàng và Xích Hồ Yêu Hoàng.

Có lẽ đây là điều Đinh Nghĩa quân huynh muốn trông thấy, cao táng nhân tộc vẫn luôn không xem trọng nước nhỏ chư hầu, chủ yếu là vì không rảnh phân tâm trọng thị.

Cho nên nàng phải nhắc nhở Trần Trầm nhiều lần, tốt nhất là kêu hắn đừng ở lại Đại Tấn nữa.

...

- Trần Trầm, mang theo mấy sư huynh của ngươi lặn về Luyện Đản cho ta!

Trong Vô Phong Sơn, Trần Trầm xem truyền tẩu của Ngọc Quỳnh, mặt đầy cay đắng.

Hắn có biết một số chuyện phát sinh trong đại chiến hai tộc mấy ngày qua.

Đặc biệt là hai nước nhỏ chư hầu Tề Quốc và Vệ Quốc bị yêu tộc tàn sát sạch, yêu tộc ở chỗ khác lục tục bắt chước theo.

Trần Trầm cảm giác được mấy ngày qua đóng chuột cống yêu tộc ẩn núp trong Đại Tấn cũng trở nên kiêu ngạo mấy phần.

Mặc dù vậy, không có bao nhiêu tu sĩ nhân tộc đến chi viện nước nhỏ chư hầu như Đại Tấn.

Xét cho cùng là vì tinh hoa toàn nhân tộc nằm ở bốn lãnh thổ hơn, khi không có đủ người thì nước nhỏ đành trở thành đối tượng bị bỏ quên.

- Sư tôn, ta sẽ phái người hộ tống mấy vị sư huynh trở lại. Đại Tấn này dù sao là cố hương của ta, ta không thể rời đi như vậy.

Trần Trầm làm một người trọng tình trọng nghĩa, hắn không thể đẩy đám sư huynh sư tỷ vào nhập hiểm cảnh, cho nên chỉ có thể lự

a chọn như vậy.

Còn về chuyện Luyện Đan . . .

Dù sao đã đưa tài liệu cho họ rồi, cùng lắm bọn họ luyện ở Ngọc Đỉnh Đan Tông, luyện xong rồi mình sẽ vận chuyển về.

Như nhau thôi.

Ngọc Quỳnh tức giận hỏi âm:

- Không được, trừ ngươi ra, ta không yên tâm ai hết!

Trần Trầm câm nín, chẳng lẽ mình đáng tin đến thế sao?

Nhưng sư phụ đã yêu cầu thì hẳn đương nhiên sẽ không từ chối, từ nơi này đi đến Đông Cương, cưỡi thuyền bay nhanh nhất bọn đi bọn về chỉ mất hai ngày.

Chậm trễ hai ngày còn trong tầm chấp nhận được.

Trần Trầm vừa suy nghĩ những điều này vừa đi động phủ thượng cổ khuyên bảo mấy sư huynh sư tỷ.

Rõ ràng các sư huynh sư tỷ của hắn cũng nhận được truyền tấn của Ngọc Quỳnh, cho nên dù lưu luyến nhưng bọn họ không có chấp đòi tiếp tục ở lại Đại Tấn.

Nhưng vì sắc trời đã tối, mọi người quyết định chờ trời sáng mới đi.

. . .

Đêm khuya.

Trong một tòa thành nhỏ ở Nam Vực Đại Tấn, lúc này chỉ có rải r

ác chút ngọn đèn.

Nam Vực tiếp giáp biển cả, người sống trong thành nhỏ này phần lớn kiếm sống bằng nghề đánh cá.

Chiến đấu giữa hai tộc người, yêu không liên lụy đến thành nhỏ ven biển này.

Trong bóng tối đen ngòm truyền ra một âm thanh thắc mắc hỏi:

- Đại ca, chúng ta đi một vòng lớn chỉ vì diệt một thành trì phạm nhân này sao?

- Từ Bắc Vực tiến công Tấn Quốc phải trải qua một nước chư hầu khác, chờ khi chúng ta đến Tấn Quốc thì bọn họ đã sớm biết tin tức, đề phòng trước. Hiện giờ chúng ta đi vòng qua chỗ này thì ai đoán được?

Lời vừa thốt ra, u ám dần dần tan biến, có năm, sáu nghìn yêu tộc đáp xuống bờ cát trên biển.

Gần trăm yêu tộc dẫn đầu năm, sáu nghìn yêu tộc đều là loài gấu đen thui, hiển nhiên cùng một tộc.

Chỉ có con gấu to khỏe dẫn đầu là lông trắng tinh, hơi khác biệt.

Ánh mắt tất cả yêu tộc nhìn về hướng yêu tộc lông trắng đều mang theo một tia kính sợ.

Yêu tộc lông trắng ra lệnh một tiếng:

- Tất cả tự tản ra, giết sạch nhân tộc trong phạm vi nghìn dặm. Chúng ta phải thành lập lãnh địa yêu tộc tuyệt đối ở Tấn Quốc này, sau đó từ từ tính tiếp.

Năm, sáu nghìn yêu tộc bay đi bốn phương tám hướng, chốc lát s

au đã giải tán sạch sẽ.

Yêu tộc lông trắng nhìn thành nhỏ cách không xa, mắt rục cháy tia lửa.

Yêu tộc lông trắng thuộc chi nhánh mạch Hám Thiên Cuồng Hùng trong tám đại yêu tộc. Chi nhánh này tên Đại Lục Cự Hùng, bàn về huyết mạch coi như thượng đẳng trong toàn bộ yêu tộc.

Nhưng trên người yêu tộc lông trắng phát sinh biến dị, thể cho nên huyết mạch của nó không đến độ cao tám đại yêu tộc.

Trong toàn bộ yêu tộc, yêu tộc lông trắng này là cường giả Yêu Hoàng nổi tiếng lừng lẫy.

Nhưng dã tâm của nó không ngừng lại ở đây.

Xích Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng nổi tiếng như còn hiện giờ từng ngang ngửa với nó, chỉ vì diệt hai nước nhỏ mà được Yêu Thần đại nhân thưởng thức, được thăng cấp huyết mạch.

Hai Yêu Hoàng có thể làm được thì nó đương nhiên cũng có thể.

Cho nên, yêu tộc lông trắng theo dõi Tán Quốc này.

Nước nhỏ chư hầu này cũng ngăn cách với bốn đại lãnh thổ, trong biên cảnh không có Yêu Hoàng nào, nơi này còn có một Tiên Thiên Linh Thể nhân tộc.

Đây đúng là mảnh đất trời sinh để xây dựng danh tiếng.

Nó dám đánh cuộc, giờ phút này đã có không ít Yêu Hoàng đang trên đường đến nước nhỏ chư hầu, chẳng qua nó nhận ra trước nên đến trước.

Bên cạnh có huynh đệ lên tiếng hỏi, trong giọng nói đã chứa đầy s

át ý:

- Đại ca, là người ra tay hay để ta?

Bạch Hùng Yêu Hoàng liếm môi thần nhiên nói:

- Chỉ là tòa thành nhỏ, không cần thiết lãng phí thời gian, ta tự ra tay.

Vừa dứt lời, hình thể của Bạch Hùng Yêu Hoàng nháy mắt tăng vọt gấp trăm lần, ngay sau đó, một bàn tay to vĩ vào tường thành của tòa thành nhỏ kia.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, tường thành tòa thành nhỏ thoáng chốc sụp đổ, không chỉ thế, sóng xung kích mãnh liệt nhanh chóng khuếch tán bốn phía, chỉ khoảng nửa khắc, gần một nửa nhà cửa trong tòa thành nhỏ bị chấn nát.

Nhiều phạm nhân căn bản không kịp phản ứng, bị chấn thành thịt nát trong khi ngủ mơ.

Người ở nửa bên tòa thành cũng bị sóng xung kích lan đến, rất nhanh từng nhà sáng đèn, một đám nam nữ người già trẻ nhỏ kinh hoàng hoảng hốt chạy ra khỏi nhà. Khi bọn họ thấy thảm trạng của thành trì thì sợ đến mặt không còn chút máu, hét rầm lên.

Bạch Hùng Yêu Hoàng nghe những tiếng la hét rối loạn, nhếch mồm nở nụ cười khát máu.

Huyết mạch thấp kém như nhân tộc đa số người không thể tu luyện, yếu ớt như giấy.

Chúng tộc như vậy mà vẫn luôn chiếm hữu mảnh đất rộng ngang bằng yêu tộc.

Quả thực là buồn cười.

Con kiến yếu ớt đều đáng chết.

Bạch Hùng Yêu Hoàng tự làm bầm rồi vỡ một chương.

Vang tiếng nổ điếc tai, cả thế giới hoàn toàn an tĩnh.

Tòa thành nhỏ hoàn toàn thành phế tích, chỉ có mấy chiếc thuyền đánh cá lênh đênh trên mặt biển là còn nguyên vẹn, nhưng chúng nó mãi mãi không chờ đến chủ nhân.

- Đi thôi, đến chỗ tiếp theo, trước khi trời sáng phải thanh lý ngàn dặm.

Bạch Hùng Yêu Hoàng vừa nói vừa biến về kích cỡ cũ, nhanh chóng bay sâu vào Đại Tấn.

Cùng lúc đó, nguyên Nam Vực Đại Tấn, mấy nghìn yêu tộc bắt đầu tàn phá.

Một ít thành trì bình thường bị vài yêu tu Kết Đan đồ diệt một cách dễ dàng.

Chỉ trong một đêm, mấy trăm tòa thành trì Nam Vực Đại Tấn bị tàn sát sạch, mấy tông môn loại nhỏ cũng bị hủy diệt hoàn toàn, không còn một người chạy thoát.

P/s: Các truyện mới của team:

Đường Tăng Đánh Xuyên Tây Du

Tại Tận Thế Ta Nhật Được Bảo Rương

Mỗi Ngày Ta Nhận Một Hệ Thống Mới

Ngục Tù Tai Ách

Chương 225: Hai mặt gặp địch (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Sáng sớm, Trần Trầm đang tu luyện thì nhận được tin nhắn của Lão Hắc:

- Trần Trầm, có Thiên Lang Yêu Hoàng mang theo mấy nghìn yêu tộc vượt qua Hỏa Diễm Sơn đi Đại Tấn, người nhớ cẩn thận.

Trần Trầm chửi thảm trong bụng:

- Mấy nghìn yêu tộc, mợ nó, vừa lên đã cho ta đề bài hóc búa rồi.

Nên biết, bình thường có thể tụ tập đến mấy nghìn yêu tộc đều không phải hạng ô hợp, ví dụ như Xích Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng mới nổi tiếng đều mang theo tinh nhuệ cả tộc ra, sau đó mới kêu gọi nhau tập hợp mấy nghìn yêu chúng, càn quét một nước.

Thiên Lang Yêu Hoàng gì đó phỏng chừng thực lực không yếu hơn Xích Hồ Yêu Hoàng, Cuồng Sư Yêu Hoàng trước khi thành dan

h, ngày xưa Độc Giao Yêu Hoàng chạy trốn từ Đại Chu tuyệt đối không thể so sánh với Thiên Lang Yêu Hoàng này.

- Không thể để bày yêu tộc đi vào Đại Tấn, nếu không thì khó tưởng tượng hậu quả sau đó.

Trần Trầm bản năng muốn ngăn địch bên ngoài biên giới.

Tuy rằng mấy nghìn yêu tộc thực lực có chút khủng bố, nhưng thực lực hạ của hắn cũng không yếu, nếu như liên hợp Ma Môn đánh bất ngờ thì chưa chắc không thể hạ được đối phương.

Đang lúc Trần Trầm suy nghĩ nên làm cạm bẫy gì hổ Thiên Lang Yêu Hoàng thì một tin dữ khác được báo lên từ tu sĩ dưới tay.

- Thánh Tử, có một Bạch Hùng Yêu Hoàng không biết từ đâu chui ra đêm qua lên bờ từ Nam Vực Đại Tấn, trong một đêm tàn sát sạch trăm tòa thành Nam Vực!

Tu sĩ báo cáo điều này mặt không chút máu, vì kinh hoàng mà còn người co rút.

Trong lịch sử Đại Tấn chưa từng nghe đồ sát rầm rộ như vậy.

Nên biết, trăm tòa thành Nam Vực có gần ngàn vạn dân thường.

Yêu tộc hung tàn vô cùng!

Trần Trầm sắc mặt cực kỳ khó xem.

Đồ sát gần ngàn vạn bình dân!

Trần Trầm trải qua giáo dục hiện đại trong kiếp trước sao có thể cho phép việc này? Hiện giờ trong lòng hắn cực kỳ tức giận, nhưng hắn không thể biểu hiện quá kịch liệt ở trước mặt thuộc hạ.

Nam có Bạch Hùng Yêu Hoàng tàn sát một vực, bắc có Thiên Lang Yêu Hoàng sắp đến.

Một lần đối phó một Yêu Hoàng, với thực lực của hai nước đã có chút trứng chọi đá, huống chi hiện tại muốn đối phó hai Yêu Hoàng?

Trần Trầm hít sâu một hơi, cố nén mất bình tĩnh hỏi:

- Bạch Hùng Yêu Hoàng có động tác nào khác không?

Tu sĩ kia thấy Trần Trầm hơi bình tĩnh thì bản năng cũng ổn định lại, trong giọng nói ít lo sợ hơn:

- Không có, nghe một tu sĩ chạy trở về nói bọn họ vào một vài ngọn núi lớn của Nam Vực, bắt đầu thuần dưỡng yêu thú.

Trần Trầm thì thào:

- Thuần dưỡng yêu thú.

Yêu tộc có một thủ đoạn đặc biệt có thể khiến loài thú bình thường nhanh chóng chuyển hóa thành yêu thú. Nam Vực không thiếu núi lớn, loài thú ẩn giấu ở bên trong đếm không hết, nếu như khiến bọn họ ở trong Nam Vực một thời gian thì e rằng sẽ đào tạo ra đàn yêu thú trăm vạn con.

Chúng nó mà tràn vào lãnh địa khác của Đại Tấn thì có thể tượng tượng hậu quả thế nào.

Thật lâu sau, Trần Trầm bình tĩnh nói:

- Ta biết rồi, người lui xuống trước đi.

Tu sĩ kia nghe lời khom người cáo lui.

Chờ tu sĩ rời đi, trong đầu Trần Trầm tưởng tượng bản đồ của hai nước, các loại thế lực đan xen trên bản đồ.

Nam bộ đã bị Bạch Hùng Yêu Hoàng chiếm cứ, bắc bộ thì Thiên Lang Yêu Hoàng sắp vượt qua lãnh địa Đại Chu đi vào Đại Tấn. Trần Trầm thì thống lĩnh tu sĩ Đại Tấn và Ma Môn Đại Chu.

Ngoài ra còn có thể cho Lão Hắc ảnh hưởng bên yêu tộc.

Tiếc rằng hẳn không thể kêu Lão Hắc công kích hai Yêu Hoàng.

Bên yêu tộc không ngốc, bọn chúng đi theo sau Lão Hắc là vì kiếm công lập nghiệp, không phải tự tàn sát lẫn nhau. Lão Hắc ra lệnh không đáng tin là lực ngưng tụ trong bầy yêu tộc này sẽ nhanh chóng hạ thấp.

- Làm sao bây giờ?

Đầu óc Trần Trầm xoay chuyển nhanh, với thực lực dưới trướng của hắn bây giờ dù liên hợp Ma Môn cũng chỉ có thể đối phó một trong hai Yêu Hoàng.

Trần Trầm suy tư giây lát, trong lệnh bài truyền tấn lại truyền đến tin tức của Ngọc Quỳnh giục hắn rời đi Đại Tấn, trước đó Tích Sương cũng gửi tin nhắn tương tự.

Trần Trầm chỉ có thể cười khổ.

Người ở vị trí khác nhau thì tầm nhìn cũng khác.

Dù là Ngọc Quỳnh hay Hạ Tích Sương đều là từ nhỏ địa vị tôn quý, cái nhìn với vấn đề xuất phát từ nhân tộc.

Nhìn từ ích lợi của toàn nhân tộc thì cách làm chính xác hiện tại là chiến lược tính buông bỏ một ít tiểu quốc.

Nhưng Trần Trầm xuất thân Đại Tấn, hẳn không thể làm như vậy.

Trong lệnh bài truyền tấn vọng ra câu nói tức giận của Ngọc Quỳnh:

- Tiểu tử, ngươi muốn học theo Đinh Nghĩa ngu xuẩn đó sao? Nói cho ngươi biết, Đinh Nghĩa tốt xấu thành danh đã lâu, chết rồi còn có cao tăng nhân tộc suy xét ảnh hưởng, cử người báo thù cho hắn. Nếu ngươi chết thì e rằng không ai quan tâm!

Trần Trầm nghe vậy nghiêm túc suy tư một trận, đột nhiên cười lên.

Nếu hắn chết, chắc chắn Tích Sương sẽ báo thù cho hắn, hẳn có tự tin đó.

Còn có Trương Kỳ trong Thất Sát Ma Đạo ở phương xa chắc cũng sẽ báo thù cho hắn.

Con người sống ở trên đời có thể xác định sau khi mình chết có hai ai người báo thù cho mình thì đã quá đủ.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm trả lời:

- Sư phụ, e rằng ta không có thời gian tự mình đưa mấy sư huynh sư tỷ về, nhưng sư phụ yên tâm, ta sẽ thừa dịp đánh nhau với Yêu Hoàng rồi đưa họ đi, như vậy an toàn hơn một chút. À, còn có một việc ta chưa nói cho sư phụ, ta có một dược liệu mà sư phụ đang cần, lúc trước quên nói.

- Giỏi! Giỏi lắm! Trần Trầm, ngươi cố ý chọc giận ta phải không? Ta . . .!

Ngọc Quỳnh vì suy xét đến thân phận thực nữ nên không chửi tục được.

Trần Trầm vui vẻ cất lệnh bài truyền tấn, theo sau nét mặt bỗng nhiên nghiêm túc.

- Truyền lệnh xuống, thu nhận binh dân trong các thành Đại Tấn, áp sát hướng Vô Phong Thành!

Ra lệnh một tiếng, mấy nghìn tu sĩ tụ tập trên Vô Phong lập tức bắt đầu bận rộn.

Mệnh lệnh này truyền xuống rồi Trần Trầm lại truyền tấn cho Lão Hắc:

- Lão Hắc, mang theo người của người tiến công Đại Tấn đi, có thể tranh mảnh đất sống yên cho binh dân Đại Tấn hay không phải nhờ vào Hắc Trư Yêu Hoàng nhà ngươi.

...

P/s: Các truyện mới của team

- Đường Tăng Đánh Xuyên Tây Du

- Tại Tận Thế Ta Nhật Được Bảo Rương

- Mỗi Ngày Ta Nhận Một Hệ Thống Mới

- Ngục Tù Tai Ách

Chương 226: Hai mặt gặp địch (2)

Cùng lúc đó, ở biên cảnh hai nước Tề, Vệ, mấy nghìn tu sĩ ma đạo mặc đồ đen đang chém giết với hàng vạn yêu tộc, dấy lên dư ba chiến đấu khiến phạm vi trăm dặm cát bụi đầy trời.

Trên chiến trường thường có xác chết từ trên cao rớt xuống, tình hình chiến đấu cực kỳ thảm liệt.

Nhưng càng thảm liệt thì sĩ khí của tu sĩ ma đạo càng cao, ngược lại những yêu tộc dần không ngăn được.

Hậu phương đám đệ tử ma đạo, một bóng dáng cao ngạo lẳng lẳng nhìn cảnh này, trên người phát ra sát khí cường đại ảnh hưởng nguyên chiến trường.

Một số đệ tử ma đạo dù chết trận tại chỗ nhưng bị sát khí này ảnh hưởng vẫn tiếp tục chiến đấu thêm một khắc đồng hồ.

Quanh bóng dáng kia một mảnh trống rỗng, chỉ có một người trẻ tuổi cúi phía sau lưng, ánh mắt mơ hồ, lòng bồn chồn.

Một lát sau, hàng vạn yêu tộc bị mấy nghìn tu sĩ ma đạo đè ép không có sức đánh trả, trong mây yêu phương xa vọng ra tiếng hét tóe không cam lòng.

- Thất Sát Ma Quân, ngươi chờ đó!

- Đợi tu vi của bản hoàng tăng thêm một bậc sẽ chém đầu của ngươi xuống làm rượu!

...

Thất Sát Ma Quân nghe thấy những lời này, nét mặt không thay đổi, gã cho rằng đó chỉ là lời kêu gào của kẻ yếu vô năng.

Mắt thấy đã đại thắng, Thất Sát Ma Quân mở miệng hỏi:

- Trương Kỳ, người muốn về Đại Tấn?

Người trẻ tuổi đứng phía sau tự nhiên là Trương Kỳ, nghe sư phụ hỏi thì gã trực tiếp quỳ gối xuống đất.

- Sư phụ, Đại Tấn là quê hương của đệ tử, không có lý nào chờ Đại Tấn bị diệt rồi đệ tử mới quay về báo thù. Báo thù chỉ để chính mình sáng khoái, yên tâm thoải mái, nhưng sự thực thì những người đã chết sẽ cảm thụ được điều đó sao?

Ngữ khí của Trương Kỳ nặng nề, từ sau khi bái vào môn hạ của sư phụ thì thực lực của gã tăng vùn vụt, ngoài ra gã liên tiếp đung kỳ ngộ vài lần ở Nam Cương, nên trong vài tháng ngắn ngủi đã bước chân vào cảnh giới Nguyên Anh.

Hiện giờ Trương Kỳ ngoại tu luyện thể, nội tu sát khí, tuy rằng chỉ là tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ bình thường không đánh lại gã được.

Tất cả đều nhờ sư phụ Thất Sát Ma Quân ở trước mặt gã.

Lẽ ra đang trong lúc đại chiến, gã không nên rời xa sư phụ có ơn lớn với mình, nhưng Đại Tấn đang nguy trong sớm tối, đại ca còn ở đó, gã không trở lại thì phụ nghĩa huynh đệ, cũng phụ mảnh đất kia.

Thất Sát Ma Quân nghe vậy khẽ thở dài.

Trương Kỳ là đệ tử duy nhất của gã, cũng là người gần gũi với gã nhất.

Mang Thiên Sát Chi Thể, người gần gũi với gã đa số đều bị khắc chết, bao gồm sư phụ thực lực mạnh đến khủng bố của gã cũng chết trong lời kiếp.

Chỉ có đệ tử này là gã không khác chết được.

Rất không dễ dàng tìm đến một người có thể trò chuyện đôi câu, Thất Sát Ma Quân đối xử với Trương Kỳ như con ruột.

Bây giờ đồ đệ muốn về quê, lẽ ra gã không nên ngăn trở, nhưng ước nhỏ chur hầu kia bây giờ không khác gì đám rồng hang hổ.

Trương Kỳ dán sát mặt xuống đất, giọng nghẹn ngào:

- Sư phụ, ma tu chúng ta bất kính thiên địa, chỉ hỏi bản tâm!

Thất Sát Ma Quân nghe vậy cơ mặt cứng ngắc, trên khuôn mặt lạnh lùng như dao gọt kia thoáng qua nét dịu dàng:

- Vậy người đi đi, mang theo một tiểu đội Đồ Yêu Vệ trở lại, nơi này chiến sự khẩn cấp, sư phụ có thể giúp người chỉ có bấy nhiêu.

Trương Kỳ cực kỳ kích động:

- Đa tạ sư phụ!

Gã dập đầu mấy cái rồi nhanh chóng đứng lên, xoay người rời đi.

Khi mặt trời lên cao, bình dân trong toàn bộ lãnh thổ Đại Tấn bắt đầu di chuyển hướng Vô Phong Sơn.

Nếu so sánh Đại Tấn với quốc gia kiếp trước thì xem như đất rộng người thưa, cách trăm dặm mới có một tòa thành, quanh thành rải rác một ít huyện thành nhỏ, thôn trang nhỏ.

Cả nước cộng lại chỉ mới được mấy nghìn vạn nhân khẩu.

Dựa theo quy hoạch của Trần Trầm thì nghìn dặm quanh Vô Phong Sơn đủ để xếp chỗ cho bấy nhiêu người.

Mai sau có thể cướp lại đất đai, nhưng người đã chết thì không có về sau.

So với lãnh thổ của yêu tộc và nhân tộc khác, linh khí của nước nỏ hầu như phần lớn mỏng manh hơn, Nguyên Anh là cường giả đỉnh cao rồi, hiện giờ bỗng nhiên bị địa vực cấp bậc cao hơn đá kích, có thể tưởng tượng áp lực lớn cỡ nào.

Cho nên mỗi một bước hắn đều phải quy hoạch thật kỹ, nếu không sẽ là tai họa ngập đầu cho nguyên Đại Tấn.

Viên Kinh Thiên nhìn bàn cát to lớn trước mặt, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh:

- Sư huynh, nếu như bị Thiên Lang Hoàng và Bạch Hùng Hoàng giáp công hai mặt, tụ hợp với nhau trong Vô Phong Sơn thì e rằng chúng ta sẽ tiêu đời.

Tục ngữ nói hay lắm, không bột đổ gột nên hồ, sư huynh dù lợi hại nhưng điều kiện hiện thực bày ra đó, muốn nghịch thiên rất khó khăn.

Chiến tranh của tu sĩ khác với phạm nhân, dùng lửa dùng nước là có thể tạo thành sát thương quy mô lớn.

Nếu không phải sư huynh không gì làm không được Viên Kinh Thiên đã khuyên sư huynh chạy trốn, sau này tìm cơ hội trở về báo thù.

Trần Trầm cau mày nhìn bàn cát, hắn cũng hiểu điều đó.

Từ đêm qua đến hiện tại, trong đầu của hắn luôn suy nghĩ tìm cách phá cục.

Im lặng thật lâu, Trần Trầm đột nhiên mở miệng:

- Ta không thể ở trong Vô Phong Sơn, con người của ta rất dễ kéo thù hận, luôn có yêu tộc muốn giết ta thành danh.

Viên Kinh Thiên gật đầu nghiêm túc nói:

- Không sai, sư huynh đúng là tai họa.

- Hum?

Viên Kinh Thiên gãi đầu, ngượng ngùng nói:

- A, ta không biết nhiều từ ngữ, đại khái là ý này.

Trần Trầm tức giận mắng mỏ một câu:

- Không văn hóa thì đọc sách nhiều vào, đừng nói linh tinh!

Trần Trầm chỉ vào Nam Vực Đại Tấn trên bàn cát, lạnh lùng nói:

- Buổi chiều mang theo ám vệ cùng ta đi Nam Vực, chúng ta vào sâu hậu phương của địch!

Viên Kinh Thiên gật mạnh đầu, chẳng có một chút chần chừ, càng không sợ hãi:

- Ừm!

Sau khi ra quyết định, Trần Trầm không chậm trễ, bắt đầu nhanh chóng truyền đạt chỉ lệnh.

Vào lúc như thế này, mỗi giây mỗi phút đều phi thường quý giá, khi cần dứt khoát mà chần chừ thì sẽ rối loạn.

- Lão Hắc, mang theo thuộc hạ của ngươi tăng tốc độ, vào Đại Tấn trước, chiếm lĩnh toàn bộ dải Vô Phong Sơn. Ta sẽ sáng tạo điều kiện cho ngươi, chỉ cần ngươi chiếm lĩnh vùng Vô Phong Sơn thì

Thiên Lang Yêu Hoàng có đến cũng chỉ có thể chiếm lĩnh khu vực không người.

Thông báo với Lão Hắc xong Trần Trầm liên hệ Chu Nhân Long:

- Môn chủ, làm phiền người chế tạo chút rắc rối cho Thiên Lang Yêu Hoàng, giảm chậm tốc độ tiến vào Đại Tấn của chúng.

Xung hô môn chủ cộng thêm tôn xưng ‘người’ khiến Chu Nhân Long vui vẻ đồng ý.

Truyền xuống hai chỉ lệnh xong Trần Trầm lập tức bắt đầu thu thập đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi, hắn búi người từ biệt tám vị sư huynh sư tỷ, nhờ bọn họ trông chừng Vô Phong Sơn và địa vực xung quanh giùm.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Đại Tấn mà không có hắn và ám vệ thì thực lực tổng thể còn không bằng những người đi theo của tám vị sư huynh sư tỷ.

Chỉ riêng ba người đi theo Nguyên Anh đỉnh của đại sư huynh cơ hồ có thể treo lên đánh tông môn mạnh nhất Đại Tấn, Thiên Vân Tông.

Đại sư huynh Dư Hỏa vỗ ngực bảo chúng:

- Tiểu sư đệ yên tâm, Đại Tấn làm nhiều như vậy cho chúng ta, chúng ta nên góp chút sức.

Sư huynh sư tỷ khác cũng nhận lời.

Chương 227: Ta ở chỗ này đợi hấn

Trần Trầm âm thầm ghi nhớ tình cảm này, khi đi, hấn mở năm tầng đại trận hộ của Vô Phong Sơn lên cấp độ mạnh nhất.

Vô Phong Sơn là sơn môn mà Trần Trầm dồn hết sức tạo dựng lên, trừ linh khí nồng đậm ra, phòng hộ cũng cường tới cực điểm. Đại trận hộ sơn mở hết sức thì cường giả Nguyên Thần cũng không tấn công vào được.

Vì có đại trận hộ sơn này nên hấn mới an tâm rời đi.

Còn về tiêu hao linh thạch thì lúc này Trần Trầm đã bất chấp.

Sắp xếp ổn thỏa xong Trần Trầm mang theo Viên Kinh Thiên và á m vệ ra Vô Phong Sơn, bay về hướng Nam Vực của Đại Tấn.

Dọc đường đi, khắp nơi là bình dân di chuyển.

Thần thức quét qua, nắm rõ tất cả.

Có quê nhà người giàu vợ con đùm đê, ngồi trên xe ngựa lộng lẫy đi đằng trước nhất.

Có thôn dân nghèo khổ bước đi loạng choạng, xanh xao vàng vọt bị tuột lại ở phía xa.

Có một số nhân vật lớn phí công nhét chỗ tốt cho tu sĩ đi cùng hộ tống, nhờ tu sĩ mang họ bay thẳng tới Vô Phong Sơn.

Nét mặt Trần Trầm thản nhiên nhìn đội ngũ kéo dài gần trăm dặm, lòng không gợn sóng.

Giờ phút này hẳn hơi hiểu tâm trạng của Ngọc Quỳnh và Hạ Tích Sương.

Cái gọi là đứng trên cao, nhìn xa hơn, khi hẳn đưa mắt nhìn toàn bộ Đại Tấn thì không rảnh quan tâm bi hoan ly hợp của nhóm người bên dưới.

Nếu hẳn ở trong đám người bên dưới, không chừng còn sẽ thấy việc nghĩa hăng hái làm, cứu khốn phò nguy một phen.

Đây là vì ở độ cao khác nhau, mang đến tầm nhìn khác biệt.

...

Chờ khi vào Nam Vực, đập vào mắt là cảnh tượng khác.

Trên mặt đất bắt đầu xuất hiện tử khí giống như trên cỏ chiến trường ở Bắc Cương.

Mỗi cách mấy chục, trăm dặm sẽ thấy một đồng phế tích hoặc thành trì tàn phá.

Nhìn những cảnh tượng này, Trần Trầm thậm chí có thể liên tưởng đến hình ảnh phát sinh vào đêm qua.

Những phế tích sụp đổ hoàn toàn đa phần là yêu tộc từ Nguyên Anh trở lên ra tay, yêu tộc loại tu vi này chỉ cần bay lên bên trên thành trì phá hoại là có thể hủy diệt cả tòa thành.

Còn những thành trì bị tàn phá là tác phẩm của yêu tộc bên dưới Nguyên Anh. Yêu tộc loại cấp bậc này bình thường sẽ lao vào trong thành, giết chóc lung tung, cuối cùng hủy thành, cho nên không đến mức biến thành trì thành đồng đổ nát.

Nhưng cảnh tượng lại thảm thiết hơn, bởi vì có thể trông thấy hình ảnh hàng đồng xác chết và máu chảy thành sông.

Đồ sát mới xảy ra vào đêm qua nên máu còn chảy ra từ xác chết, tình hình chết cực kỳ thảm.

Tim Trần Trầm đau nhói, không nỡ xem tiếp, bay thẳng tới phía trước.

Phàm nhân quá yếu ớt đối với tu sĩ, càng giống như con kiến khi ở trước mặt yêu tộc.

Trong thời kỳ chiến tranh này, phàm nhân muốn sinh tồn thì khó khăn biết bao.

Hèn gì bốn đại tông trấn thủ ở biên cương nhân tộc, dựng lên hai phòng tuyến, bởi vì bên trong không có chút sức chống cự.

- Sư huynh, ta quyết định, làm một sát thủ, sớm muộn gì ta sẽ ám sát huyết mạch Yêu Thần kia. Nếu không phải hấn thống nhất tám đại yêu tộc thì làm gì phát sinh nhiều chuyện như vậy?

Viên Kinh Thiên dù ngốc nhưng thấy tình hình thảm thiết dọc đường đi thì cũng có ưu tư trong lòng.

Người nói vô tâm, người nghe có ý.

Nói thật ra Trần Trầm cũng đang nảy ý này, vắt óc nghĩ cách xâm nhập vào trong yêu tộc, giết tên kia cho rồi.

Một khắc đồng hồ sau.

Trần Trầm đáp xuống một chỗ sơn mạch, bên trong núi lớn này loáng thoáng vọng ra tiếng gầm rống của yêu thú, rõ ràng có yêu tộc trú đóng ở nơi này.

Vừa chạm đất đã có yêu thú nhào vào người Trần Trầm.

Không cần Trần Trầm ra tay, một ám vệ hươu liêm đao, yêu thú bị xẻ làm đôi.

- A!

Phương xa vọng lại tiếng mắng. Ngay sau đó, một yêu tộc bay ra từ rừng sâu.

Yêu tộc kia thực lực không yếu, tu vi đại khái ở Kết Đan hậu kỳ, nhưng khi trông thấy đoàn người Trần Trầm thì sợ tới mức hồn vía lên mây, không nói nổi một câu.

Viên Kinh Thiên thấy vậy định ra tay nhưng bị Trần Trầm ngăn trở.

Hai bên cứ thế nhìn nhau, kéo dài cỡ một phút đồng hồ yêu tộc mới phát ra tiếng hú điên cuồng:

- Địch tập! Có tu sĩ nhân tộc!

Chờ yêu tộc hét xong câu này Trần Trầm mới vừa lòng gạt đầu, một bàn tay đập dẹp nó, thuận tay lấy ra yêu đan, bỏ vào trữ vật giới.

Một lát sau, xung quanh truyền đến tiếng xào xạc, ngay sau đó, gần trăm con yêu thú thò cái đầu dữ tợn ra khỏi rừng sâu.

Trên bầu trời không ngừng có yêu tộc bay tới, không lâu sau đã tập kết gần trăm tên yêu tộc.

Nhưng mạnh nhất trong đó chỉ là một Yêu Vương Nguyên Anh.

Yêu Vương Nguyên Anh nhìn đám tu sĩ nhân tộc ở bên dưới, nhíu chặt mày. Nó không nhìn ra tu vi của đám tu sĩ nhân tộc bên dưới, nhưng loáng thoáng cảm giác rất nguy hiểm.

Yêu Vương Nguyên Anh cố nén khó chịu trong lòng, lạnh lùng hỏi:

- Tu sĩ nhân tộc, người tên là gì?

Trần Trâm thẳng thắn trả lời:

- Trần Trâm.

Nghe tên này, Yêu Vương Nguyên Anh suy tư giây lát, sau đó trở nên sợ hãi tột độ, dứt khoát chạy trốn. Nhưng nó vừa xoay người thì bị mười hai ám vệ ngăn ở trước mặt.

- Bạch Hùng Hoàng đại nhân sẽ báo thù cho ta!

Yêu Vương Nguyên Anh tự biết sẽ chết, muốn tự bạo, nhưng mới tự bạo một nửa đã bị mười hai ám vệ mỗi người một đòn đập nát báy.

Ngay sau đó, mười hai ám vệ hợp thành trận pháp bao vây gần trăm yêu tộc vào giữa.

Chỉ vài phút sau, gần trăm yêu tộc đã bị tàn sát sạch, chỉ còn lại một yêu tộc Trúc Cơ yếu nhất run cầm cập bị mang tới trước mặt Trần Trâm.

Yêu tộc Trúc Cơ quỳ xuống, khóc lóc than thở:

- Đại . . . Đại nhân tha mạng, ta là yêu quái bản xứ, mới gia nhập dưới trướng Bạch Hùng Hoàng hai canh giờ, chưa giết một người nào!

Trần Trâm gật đầu, vỗ nhẹ vai yêu tộc, mỉm cười nói:

- Ta không giết người, nhưng người phải trở lại nói cho Bạch Hùng Hoàng gì đó, nói rằng Trần Trâm ở đây chờ hắn.

Chờ yêu tu Trúc Cơ hoảng hốt bay đi, Viên Kinh Thiên lộ vẻ nghiêm trang, lấy bảo bối bản mệnh ra xem xét kỹ, bộ dạng thấy chết không sờn.

Dù sao lần này sắp đụng độ cường giả Nguyên Thần, rất có thể không phải Nguyên Thần bình thường, phải chuẩn bị phần tử hiếu chiến.

Viên Kinh Thiên ngẫm nghĩ, lấy ra một lệnh bài truyền tắn, định để lại vài lời di ngôn cho ai đó, bắt đắ dĩ văn hóa có hạn, suy nghĩ hết nửa ngày chỉ nói một câu:

- Nếu ta chiến đấu với Yêu Hoàng, sợ là dữ nhiều lành ít, bảo trọng!

Viên Kinh Thiên dứt lời đã bị Trần Trầm kéo bay lên, chốc lát sau bay ra vùng đất hơn nghìn dặm.

Viên Kinh Thiên nghếch mặt ra hỏi:

- Khoan đã . . . sư huynh, chẳng phải chúng ta chờ Bạch Hùng Yêu Hoàng đến sao?

Trần Trầm trầm rủa một câu:

- Chờ gì mà chờ, nói giỡn với hấn thôi, chúng ta gây ra chút ồn ào trong Nam Vực này là được.

Vì Đại Tán, vì nhân tộc, dù bình thường da mặt của hấn mỏng cũng đành phải lật lọng một lần.

Không đánh lại nên đành quấy nhiễu hậu phương, Trần Trầm hiểu đạo lý này.

Một khắc đồng hồ sau.

Chương 228: Cùng tru Tiên Thiên Linh Thể

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Bạch Hùng Hoàng đi tới ngọn núi kia, trừ xác chết yêu tộc đầy đá t ra không thấy gì cả.

Bạch Hùng Hoàng không tức giận, thản nhiên hỏi:

- Trần Trầm kia mang theo bao nhiêu người?

Yêu tộc Trúc Cơ được thả chạy thề thốt nói:

- Mười mấy tên! Đều là cao thủ!

- Cao bao nhiêu?

- Không biết . . . Ít nhất từ Kết Đan Kỳ trở lên.

Bạch Hùng Hoàng nghe vậy nhíu mày, yêu tộc này chỉ có tu vi Trúc Cơ, tầm mắt có hạn.

Nhưng Bạch Hùng Hoàng đại khái có thể suy đoán ra thực lực của đối phương, tóm lại là tuyệt đối không bằng mình.

Đang lúc Bạch Hùng Hoàng suy nghĩ phương hướng hành động của Trần Trâm thì lệnh bài truyền tấn đặt trong trữ vật giới truyền đến một tin tức.

- Đại nhân, chúng ta bị tập kích, địa điểm ở . . .

Nói xong địa điểm, trong lệnh bài truyền tấn không có tin tức nào khác.

Bạch Hùng Yêu Hoàng cất lệnh bài, cười khẩy nói:

- Chơi trò này với ta? Ha ha, truyền lệnh xuống, các bộ ngừng bồi dưỡng yêu thú, tập kết ở chỗ của ta, hôm nay nhất định phải bắt được Tiên Thiên Linh Thể kia!

. . .

Trong Nam Vực đang chơi trò trốn tìm.

Biên giới Bắc Vực cũng đang so đấu với nhau. Cuối cùng Lão Hắc mang theo mấy nghìn ô hợp dẫn đầu vào lãnh thổ của Đại Tấn, gom phạm vi nghìn dặm quanh Vô Phong Sơn vào địa bàn của mình.

Thiên Lang Yêu Hoàng giữa đường bị tu sĩ Ma Môn cản trở một đoạn thời gian, chờ khi vào lãnh thổ Đại Tấn thì chỉ có thể trở mắt nhìn đám yêu tu dưới trướng của Lão Hắc.

Hắc Trư Yêu Hoàng dù sao cũng là Yêu Hoàng có chức vị trong Yêu Đình, Thiên Lang Yêu Hoàng không thể tùy tiện công kích, nếu như mở đầu đấu tranh nội bộ thì Yêu Đình sẽ không bỏ qua cho nó.

Thiên Lang Yêu Hoàng đành phải phát triển về phía đông, chiếm lĩnh những chốn không người.

...

Khu vực gần Vô Phong Sơn.

Trong tầm mắt của Lão Hắc đều là bình dân di chuyển, nó có thể cảm thụ rõ ràng sát ý bị dồn nén của yêu tộc ở sau lưng mình.

Chỉ cần nó ra lệnh một tiếng, những yêu tộc dưới trướng của nó sẽ hóa thành đao phủ giết sạch tất cả phạm nhân bên dưới.

Nhị Cầu ở phía sau thấy hậu phương dần khó không chế cảm xúc, không kìm được hỏi:

- Đại nhân, hay là . . .

Nhị Cầu giơ tay làm động tác cắt cổ.

Lão Hắc tức giận quát:

- Ngu xuẩn!

Nhị Cầu bị hù giật bán người.

Lão Hắc nhớ lại những lời Trần Trầm đã dạy cho nó:

- Giết đám kiến này có ích gì?

Nhị Cầu nghe vậy không cãi ại được, đúng là vô ích, nhưng Yêu Thần đại nhân khích lệ làm như vậy.

Xích Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng đều được thăng cấp huyết mạch, Hắc Trư Hoàng đại nhân chỉ thiếu huyết mạch.

Nếu như huyết mạch của Hắc Trư Hoàng đại nhân thăng cấp thêm thì uy danh tuyệt đối sẽ không kém hơn hai Yêu Hoàng.

Nghĩ đến đây, mắt Nhị Cửu ngấn lệ, nó nghĩ cho Hắc Trư Hoàng đại nhân vậy mà bị đại nhân mắng là ngu, khiến nó thấy uy khuất.

Lão Hắc vượt đầu chó của Nhị Cửu, mặt heo cố gắng bắt chước nét mặt của Trần Trâm, tràn ngập vẻ cơ trí:

- Nhị Cửu à, chúng ta không thể giới hạn tầm mắt ở yêu tộc được. Tuy hiện tại Xích Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng đang nổi bật, nhưng cây cao đón gió lớn, người hiểu không? Bọn họ được c hưởng thức của Yêu Thần đại nhân, nhưng cũng bị nhân tộc thù hận. Người nhìn xem nhân tộc đã cử Thất Sát Ma Quân đi xử lý bọn họ rồi thấy chưa?

Nhị Cửu lẩm bẩm:

- Nhưng Thất Sát Ma Quân cũng chưa chắc có thể bắt lấy bọn họ .

..

- Khắc khắc, dù không bắt được họ thì sao? Lùi một vạn bước, dù nhân tộc hoàn toàn bị yêu tộc chúng ta đánh gục, chắc chắn sẽ có một số đại năng nhân tộc tìm được đường sống, tiếp theo tùy thời trả thù. Xích Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng đi đầu trong chuyện diệt tuyệt, người nói xem bọn họ có phải thành đối tượng bị trả thù tốt nhất không? Bọn họ lợi hại đến đâu thì không lẽ trốn thoát được cường giả Luyện Hư trả thù sao?

Lão Hắc nói có lý, trong mắt Nhị Cửu dần lộ tia hiểu ra.

- Đại nhân, dường như ta hơi hiểu rồi.

- Hiểu được thì tốt. Người nên biết một nước nhỏ chư hầu chết hết thì con dân vốn không đáng giá phải Thất Sát Ma Quân đi qua, nhưng vì chỗ ấy liên lụy đến vấn đề sĩ khí nhân tộc nên phải cướp lại, cho nên cao tầng nhân tộc mới sắp xếp như vậy. Dù Thất Sát Ma Quân thất bại thì tiếp theo sẽ có người mạnh hơn nữa được phái đi

i. Tuy thực lực của nhân tộc không bằng yêu tộc chúng ta nhưng đ
ủ sức giết hai Yêu Hoàng.

Nhị Cửu nghe đến đây thì đổ mồ hôi lạnh rùng rùng, cảm thấy Xích
Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng chết chắc.

Bọn họ đúng là được Yêu Thần đại nhân ban thưởng, cũng thành
cái đing trong mắt toàn nhân tộc.

Đây không phải chuyện tốt.

Quả nhiên nó không thể so sánh với trí tuệ của Hắc Trư Hoàng đạ
i nhân.

Đám yêu tộc ở phía sau tự nhiên cũng nghe thấy lời nói của Lão
Hắc, đều dần xuống sát ý.

Lão Hắc thấy vậy thảm nhẹ nhõm, quét mắt vô số bình dân ở một
góc, thản nhiên nói:

- Chờ các Yêu Hoàng khác hành động đã. Có bảy, tám Yêu Hoàn
g làm việc này thì chúng ta làm theo sẽ không gây chú ý, khi đó n
hân tộc vẫn cảm tù mấy Yêu Hoàng ra tay đầu tiên nhất. Còn đám
kiến bên dưới này muốn giết lúc nào chẳng được?

Đám yêu tộc đều bái phục:

- Hắc Trư Hoàng đại nhân!

Trong chiến tranh này tuy quan trọng là kiếm danh tiếng, nhưng g
iữ mạng vĩnh viễn là yêu tố đầu tiên.

Đi theo sau Yêu Hoàng như vậy thì bọn chúng mới có cơ hội sốn
g đến cuối cùng.

Còn như Xích Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng, tuy cực k

ý nổi bật nhưng một tướng công thành vạn cốt khô, không biết yêu tộc dưới trướng bọn họ đã chết bao nhiêu rồi.

Cả đám bọn họ không muốn cũng trở thành con số trên chiến trường giống như vậy.

...

Sau hàng loạt thao tác của Trần Trầm thì thế cục của Đại Tấn dần dần ổn định.

Vài ngày sau, di chuyển cơ bản hoàn thành, tuy rằng dọc đường đi có nhiều người tử thương nhưng tóm lại giữ được mỗi lửa cho Đại Tấn.

Còn về địa bàn thì bị ba Yêu Hoàng phân chia. Ở trong mắt nhân tộc, kết quả như vậy của Đại Tấn không khác gì với hai nước Tề, Vệ.

Chỉ mình Trần Trầm và Lão Hắc biết mờ ám trong đó.

Hôm nay, Lão Hắc đang ngủ say trong động thiên nào đó trong phạm vi lãnh địa của mình thì Nhị Cửu đột nhiên chạy vào:

- Đại nhân, Bạch Hùng Hoàng của Nam Vực phái sứ giả đến!

Nghe lời này, Lão Hắc dụi mắt, tinh thần tỉnh táo, thản nhiên nói:

- Cho hắn vào đi.

Một lát sau, có một yêu tộc toàn thân đen thui ung dung bình thản đi vào, nhưng khi thấy gập vàng chói lòa của Lão Hắc thì đáy mắt yêu tộc lóe tia kính sợ.

Có được báu vật như vậy đủ thấy thực lực của Hắc Trư Hoàng cao cỡ nào rồi.

- Hắc Trư Hoàng đại nhân, tuy Tấn Quốc đã về tay yêu tộc ta, nhưng Tiên Thiên Linh Thể còn chạy trốn trong Nam Vực. Bạch Hùng Hoàng đại nhân lo vài ngày nữa hắn sẽ trốn ra Đại Tấn, cho nên phái ta đến mời đại nhân cùng nhau tru Tiên Thiên Linh Thể kia!

Yêu tộc đen thui trong giọng nói có chút bất đắc dĩ, mấy ngày này mặc cho bọn chúng vây cản chặn đường đều chỉ có thể bắt đến cái đuôi của Tiên Thiên Linh Thể, không thể giữ lại đám người kia.

Bất đắc dĩ đành mời hai vị Yêu Hoàng khác trong Đại Tấn cùng nhau chia phần công lao này. Nếu không hành động, chờ Tiên Thiên Linh Thể đi rồi thì bọn họ cuối cùng chỉ có thể giỏ tre mức nước công dã tràng.

Lão Hắc ngáp dài hỏi:

- A, mời ta đi? Đã mời Thiên Lang Hoàng chưa?

Yêu tộc đen thui mỉm cười nói:

- Thiên Lang Hoàng đại nhân mang theo một Yêu Hoàng, hai mươi Yêu Vương dưới trước lên đường đi Nam Vực rồi, chỉ cần đại nhân cũng chịu đi thì Tiên Thiên Linh Thể tất nhiên khó thoát khỏi cái chết!

Lão Hắc giật nảy mình:

- Mau vậy?

Lão Hắc đứng lên, sau đó trực tiếp hạ lệnh:

- Tu vi từ Nguyên Anh trở lên theo ta đi Nam Vực, cùng nhau tru Tiên Thiên Linh Thể Trần Trầm của nhân tộc!

Một tiếng ra lệnh, nháy mắt có hơn hai mươi yêu tộc Nguyên Anh

tập kết ở trước mặt Lão Hắc, sẵn sàng lên đường.

Chương 229: Lòng người đều làm bằng thịt

Trần Trầm hiện tại có chút luống cuống, Bạch Hùng Hoàng đuổi theo hắn đã tích lũy kinh nghiệm, mười Yêu Vương một tổ, chia ba tổ vây cản chặn đường hắn.

Trừ tổ của Bạch Hùng Hoàng ra, hai tổ khác đều có một cường giả Nguyên Thần cảnh dẫn đội.

Nói thật, với thực lực hiện giờ của Trần Trầm đã có thể tranh phong cùng cường giả Nguyên Thần cảnh hơi yếu, cộng thêm ám vệ trợ lực lực cường đại, hắn muốn đánh gục hai tổ khác không quá khó khăn.

Đáng tiếc trải qua mấy lần chiến đấu, thành viên hai tổ khác đã học khôn, chỉ kiềm chế Trần Trầm chứ không va chạm ngay mặt.

Viên Kinh Thiên tựa hồ ý thức được cái gì, thái độ cực kỳ kiên quyết nói:

- Sư huynh, lần này đừng kêu ta đi, có đánh chết ta cũng không đi!

Trần Trầm liếc Viên Kinh Thiên một cái, không ngờ tiểu tử này trở nên thông minh hơn rồi.

Hiện tại dù Viên Kinh Thiên muốn đi cũng chưa chắc có thể trốn t

hoát, thuật Thần Ân của cảnh giới Kết Đan không thể thoát khỏi t hần thức của cường giả Nguyên Thần cảnh quét hình, Viên Kinh Thiên mà rời xa Trần Trầm, đụng phải một đội ngũ nào đều chỉ có nước về châu trời.

Phiêu lưu quá lớn, đi theo mình thì tốt hơn.

Đang lúc Trần Trầm suy nghĩ nên làm sao chạy trốn thì phương xa lại xuất hiện một đội yêu tộc bay về phía hắn.

Cảm thụ dao động cường đại kia, Trần Trầm thay đổi sắc mặt, bởi vì bầy yêu tộc này không phải thuộc hạ của Bạch Hùng Hoàng.

- Không lẽ Thiên Lang Yêu Hoàng cũng tới?

Trong phạm vi Đại Tấn có ba thế lực yêu tộc, Trần Trầm tự nhiên nghĩ đến Thiên Lang Yêu Hoàng.

Nhưng giờ phút này lo chạy trốn trước đã.

Đoàn người trốn ra trăm dặm thì Trần Trầm thu được truyền tẩn của Lão Hắc:

- Trần Trầm, ngươi hãy trốn đi phương bắc, không chừng có thể gặp được ta, ta cũng đến truy sát ngươi.

Trần Trầm đen mặt, Lão Hắc cũng tới thì chắc chắn Thiên Lang Yêu Hoàng không vắng mặt.

Hắn biết trốn đi đâu bây giờ?

Yêu tộc mũi thính như chó, luôn có thể tìm ra chút dấu vết từ trong không khí, sau đó vây cản chặn đường.

Ứng phó truy sát của Bạch Hùng Hoàng đã làm Trần Trầm kiệt sức, nếu cộng thêm Thiên Lang Yêu Hoàng thì sợ rằng hắn chấp cán

h cũng khó thoát.

Còn về Lão Hắc thì tự động bị Trần Trâm bỏ qua.

Lão Hắc dù sao không phải Yêu Hoàng thật sự, dù có đụng trận p
hản chiến cũng khó tạo thành sát thương với dưới trướng của Bạ
h Hùng Hoàng và Thiên Lang Yêu Hoàng.

Đằng trước chợt vang tiếng quát chói tai:

- Trần Trâm, ta chờ ngươi ở đây lâu rồi!

Một con gấu đen to lớn đột nhiên xuất hiện, đôi bàn tay to cách và
i dậm võ xuống hướng Trần Trâm.

Trần Trâm chỉ nghe âm thanh liền biết là đệ đệ của Bạch Hùng H
oàng, Đại Lực Hùng Hoàng. Hắc không kịp nghĩ nhiều, lao thẳng
xuống dưới, né thoát chương kia trong đường tơ kẽ tóc.

Cùng lúc đó, đệ đệ khác của Bạch Hùng Hoàng, nhị Lực Hùng H
oàng xuất hiện ở một bên khác, hai bên thành thế gọng kiềm chặn
lại tuyến đường hướng bắc của Trần Trâm.

Đại Lực Hùng Hoàng nhe răng cười dữ tợn:

- Ngươi chạy tiếp đi!

Trần Trâm đành dừng lại mắng:

- Hai tên ngốc, dốc sức làm việc cho Bạch Hùng Hoàng làm gì? D
ù giết ta thì được thăng cấp huyết mạch là Bạch Hùng Hoàng chứ
không phải các ngươi!

Nhị Lực Hùng Hoàng gầm lên:

- Đừng hòng chia rẽ tình cảm giữa huynh đệ chúng ta!

Trần Trầm lùi lại trăm thước, vẻ mặt càng khinh thường nói:

- Huynh đệ chớ má gì, hai người là hắc hùng yêu, hắc là bạch hùng yêu, thế này mà cũng tính là huynh đệ?

- Đại ca của ta là huyết mạch biến dị, nhân tộc nhà ngươi thì biết gì!

Trần Trầm đã học sinh vật học nên hùng hồn tranh biện:

- Phụ mẫu của các người cũng là gấu đen đúng không? Hai hắc hùng yêu sinh ra bạch hùng yêu, các người không cảm thấy kỳ lạ sao? Ta hỏi các người, có trường bối nào quan hệ rất tốt với các người, có lông màu trắng không?

Nghe Trần Trầm hỏi câu này, hai Yêu Hoàng tiềm thức nhớ lại, nغم nghĩ thì đúng là có một vị tiền bối của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ khá thân với tộc bọn họ.

Hơn nữa tiền bối kia đối xử khá tốt với đại ca, thường mang theo ít quà đến, bọn họ đi theo sau cũng được chia cho.

Nhưng chuyện này thì liên quan gì đến huyết mạch biến dị của đại ca?

Không . . . không lẽ nào . . . ôi chao!

Hai Yêu Hoàng hút ngụm khí lạnh, liếc nhau, đều thấy khiếp sợ trên ngàn ngập trong mắt đối phương, dường như phát hiện bí mật động trời gì.

Chờ hai con gấu yêu tỉnh táo lại thì Trần Trầm đã bay ra mấy chục dặm.

- Loài người gian xảo, làm loạn tâm thần của ta!

- Đáng giận!

Ngoài miệng Yêu Hoàng nói vậy nhưng trong lòng đã sinh ra chú t nghi ngờ với đại ca kia.

- Đệ đệ, lúc đại ca biến thành chân thân hình như cái đuôi không giống với chúng ta, người có nhớ không?

- Nhớ, đuôi ngắn của đại ca là hình hoa nở, hình như có mấy cánh.

- Mơ nó, không nghĩ nhiều nữa, lo đuổi theo nhân tộc kia đã!

...

Một canh giờ sau.

Trần Trầm bị vây khốn trong một ngọn núi.

Năm vị Yêu Hoàng Nguyên Thần cảnh chặn năm phương hướng ngọn núi này.

Bạch Hùng Yêu Hoàng và Thiên Lang Yêu Hoàng cũng có mặt.

Giọng nói ồm ồm của Bạch Hùng Yêu Hoàng vang vọng khắp ngọn núi lớn:

- Trần Trầm, nếu người còn không ra thì ta sẽ san bằng ngọn núi này, người có tin không?!

Thiên Lang Yêu Hoàng cười nói:

- Bạch Hùng huynh, cần gì nói nhiều với hắn, chúng ta nếu còn không ra tay thì Hắc Trư Yêu Hoàng cũng sắp đến nơi, đến lúc đó công lao sẽ bớt một phần.

Thiên Lang Yêu Hoàng nói xong vung tay lên, chúng yêu dưới tay đã bắt đầu phá núi.

Trần Trầm kia cực kỳ gian xảo, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc hẳn tồn trong lòng núi, tránh cho bị thần thức quét hình, như ng mùi lan tỏa trong núi đã bán đứng hẳn.

Chỉ cần phá huy ngọn núi thì mặc kệ hẳn núp cỡ nào cũng phải lộ mặt ra.

Bạch Hùng Hoàng thấy vậy cũng phát tay, đám yêu tay sai bắt đầu tấn công núi lớn.

Trong phút chốc núi sụp đất nứt, đá núi bị nhanh chóng gọt phần g.

Mới gọt được một nửa thì phương xa bỗng vọng đến tiếng mắng;

- Đám ngốc kia, các người đang tìm ai đấy?

Chúng yêu theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Trần Trầm đang nháy mắt bĩu môi cách bọn họ mấy dặm.

- Ôi mợ, không thể nào!

Đám yêu tộc quay sang ngó nhau, trong lòng khiếp sợ vô cùng. Mất thấy Trần Trầm chạy trốn, không kịp nghĩ nhiều, tất cả đều vội vàng đuổi theo.

...

Không qua bao lâu.

Trần Trầm chui ra từ lòng núi, mắt lộ tia ngạc nhiên.

Rốt cuộc là ai giả mạo hấn dụ đám yêu tộc rời đi?

Suy đi nghĩ lại, đời này chỉ có một người giả mạo hấn là giống nhất, đó là Trương Kỳ.

Không lẽ Trương Kỳ trở lại?

Cũng đúng, thế gian này trừ Trương Kỳ ngóc ra có mấy người nguyện ý thay hấn đi chết?

Trần Trầm không tìm được cười khổ, tâm tình siêu khó chịu.

Hấn nợ huynh đệ này rất nhiều.

Viên Kinh Thiên kéo Trần Trầm lên, chuẩn bị chạy:

- Sư huynh, đừng nghĩ nhiều quá, chúng ta đi mau lên!

Viên Kinh Thiên cho rằng có thể tránh thoát một kiếp đã là gặp vận may lớn, không rảnh chú ý là ai cứu bọn họ.

Nhưng mặc cho Viên Kinh Thiên kéo cỡ nào thì Trần Trầm không nhúc nhích một li.

Làn gió nhẹ thổi qua, giọng của Trần Trầm khàn khàn:

- Kinh Thiên, ngươi đi trước đi.

Viên Kinh Thiên khó hiểu hỏi:

- Sao vậy sư huynh?

- Không có gì, ta sống đến chán rồi, muốn chết một lần, trần gian này không còn gì lưu luyến.

Trần Trầm bỏ lại một câu, trong đầu sử dụng một cơ hội trăm dặm

truy tung.

- Hệ thống, trong trăm dặm ở đâu có yêu tộc Nguyên Anh?

[Hướng tây nam . . .]

Hệ thống còn chưa nói xong Trần Trầm đã thả ra hai Diệt Thế Thần Lôi về phía đó, hắn đang định bay theo phương hướng kia thì một uy áp bàng bạc bỗng ập đến, đóng đinh hắn tại chỗ.

Ngay sau đó có tiếng quát khê tuyền vào trong tai của hắn:

- Trần Trầm! Người để Luyện Đan Sư ta đây từ xa xôi chạy tới cứu người, còn có thể mặt dày hơn nữa không?

Trần Trầm chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì một bóng dáng quen thuộc đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn.

Nhìn Ngọc Quỳnh mặt mày tràn đầy nén giận ở trước mắt, Trần Trầm trong một chốc trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Lòng người đều làm bằng thịt, khi hắn gặp nguy nan thì những người quan tâm hắn đều chạy về cứu.

Nếu không phải Ngọc Quỳnh là nữ thì Trần Trầm rất muốn lao lên ôm nàng, khóc lớn một trận để biểu đạt cảm động.

- Đừng giở trò đó với ta, nói cho người biết, từ lúc ta bước lên đường tu đạo đến nay chưa từng đánh với ai, người biết lần này ta đi ra là mạo hiểm bị mất hình tượng không?

Ngọc Quỳnh chưa nói hết câu thì một hộp ngọc đưa đến trước mặt nàng, mở ra xem, đáy mắt nàng lóe tia vui vẻ, lửa giận giây lát biến mất.

Ngọc Quỳnh khẽ thở dài, cất hộp ngọc vào, vẻ mặt trở về lạnh nh

ạt:

- Thôi, ai kêu ngươi là đồ đệ của ta, con người ta dễ mềm lòng.

Trần Trâm nở nụ cười nhỉnh nọt:

- Sư phụ, làm phiền người cứu huynh đệ của ta giùm.

Ngọc Quỳnh nghe vậy bản năng bí hiểm nhìn hẩn, nàng chưa kịp suy nghĩ nên xảo diệu cò kè mặc cả như thế nào thì Trần Trâm trực tiếp nhét một trử vật giới vào tay nàng.

- Sư phụ, kính nhờ . . .

Ngọc Quỳnh cẩn thận cảm ứng đồ vật trong trử vật giới, thay đổi sắc mặt, sau đó bay về phía tây nam.

Chương 230: Vậy là đủ rồi

- Ta không phải Trần Trâm, các người nể mặt tha mạng cho ta được không?

Trương Kỳ bị một đám yêu tộc bao vây, gã bình tĩnh gỡ mặt nạ xuống. Lúc trước Tiêu Vô Ưu tặng mặt nạ này cho Trương Kỳ, không ngờ đến hiện giờ cần dùng nó.

Đám yêu tộc thấy rõ khuôn mặt thì suýt tức chết, đặc biệt là mấy Yêu Hoàng càng tức giận đến xì khói.

Nếu không phải Trần Trầm giả này xuất hiện nhanh, chạy cũng mau khiến bọn họ không kịp nghĩ nhiều thì họ đã không mắc mưu cái trò ấu trĩ như vậy.

Giờ thì bọn họ không định quay về tìm Trần Trầm, chắc chắn hẳn đã chạy mất dép rồi.

Nghĩ đến đây, bọn họ càng kiên định tín niệm trong lòng.

Tuyệt đối không cho tiểu tử trước mắt sống yên, phải dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất hành hạ chết hẳn!

Bị đám yêu tộc như hổ rình mò nhìn chăm chăm, Trương Kỳ nga ng nhiên không sợ, trong ánh mắt có tia thông dong chịu chết.

Ở trong Thất Sát Ma Đạo một thời gian, Trương Kỳ đã trưởng thành rất nhiều.

Nếu là trước kia thì chắc chắn Trương Kỳ sẽ trực tiếp xông vào vòng vây yêu tộc, liều mạng chịu chết với đại ca, còn bây giờ thì gã đã học được dùng kế.

Còn về Đồ Yêu Vệ mà sư phụ đưa cho gã thì đã bị gã đuổi đi.

Bốn ma tu Nguyên Anh mà thôi, mang theo bên người chỉ làm tăng thêm thương vong.

Trong khi đám yêu tộc xoa tay thì phương xa vọng lại một giọng nói không hài hòa:

- Khụ khụ! Ta muốn mang người này đi, trong các người có ai đồng ý, ai phản đối?

Đám yêu tộc theo tiếng nhìn lại, chỉ một nữ nhân lẻ loi nhìn bọn họ, vẻ mặt thản nhiên nhưng trong mắt lộ rõ cơ quắp.

Giờ phút này đúng là Ngọc Quỳnh hơi căng thẳng.

Nàng không nói dối, là Luyện Đan Su, nàng cơ hồ chưa từng đấu pháp với người.

Nếu gai mắt ai thì tùy tiện phái mấy người đi theo Nguyên Thần cảnh ra ngoài giải quyết là xong hết mọi chuyện.

Nhưng hôm nay những người đi theo của gã bận rộn cứu hỏa khắp nơi, khiến nàng buộc lòng phải tự mình đến Đại Tấn.

Ngọc Quỳnh không ngừng ở trong lòng tự an ủi mình:

- Trước khi sư phụ qua đời từng nói Luyện Đan Su tự ra tay là rất mất mặt. Nếu không phải tiểu tử Trần Trầm đưa ra cái giá lớn như vậy khiến ta không cách nào từ chối thì ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện mất mặt như vậy! Một lần này thôi! Chỉ một lần duy nhất! Ra tay xong ta trở về Luyện Đan, hoàn thành nhiệm vụ đám giã kia sắp xếp.

Ngọc Quỳnh quét mắt qua lại đám yêu tộc.

Lần đầu tiên chiến đấu, nàng không có kinh nghiệm gì, cho nên không che giấu dao động Nguyên Thần định để giả heo ăn cơm.

Cảm thụ uy áp như sóng cuộn biển gầm kia, một đám yêu tộc đều không kìm được biến sắc mặt.

Nữ tu nhân tộc từ đâu chui ra mà khủng bố như thế?

Thấy đám yêu tộc không có phản ứng, Ngọc Quỳnh trực tiếp bay đến bên cạnh Trương Kỳ, kéo gã đi.

Một Yêu Hoàng Nguyên Thần cảnh dưới trướng của Thiên Lang Yêu Hoàng thấp giọng quát, tiến lên tính ngăn lại:

- Chờ đã!

Ngọc Quỳnh cơ hồ bản năng chỉ một cái, một ngọn lửa màu vàng vụt qua, Yêu Hoàng kia còn chưa rõ ràng tình huống gì thì cả người đã bị lửa cháy hừng hực bao bọc.

- A!

- Thiên Lang Hoàng đại nhân cứu ta!

Tiếng gào thê lương quanh quẩn bốn phía, Thiên Lang Yêu Hoàng con người cơ rút, linh lực cường đại ập hướng ngọn lửa, nhưng không thể làm lửa nhỏ bớt chút nào, ngược lại suýt bị lửa đốt.

Nhìn Yêu Hoàng không ngừng giấu giụa trong lửa, sắc mặt Ngọc Quỳnh tái nhợt.

Nhưng không biết tại sao, sâu trong lòng nàng dâng lên chút cảm giác hưng phấn.

Tiếng kêu càng thảm thiết càng khiến hưng phấn đó mãnh liệt hơn.

Trương Kỳ mơ hồ cảm giác nữ nhân đứng bên cạnh mình là lạ, bởi vì hỏa linh khí trong thiên địa cơ hồ hội tụ lên người nàng ta với tốc độ mắt thường trông thấy, quanh nàng càng lúc càng nóng hơn.

- Đây là . . . Tiên Thiên Hỏa Linh Thể.

Trương Kỳ bản năng cách xa chút, gã học được rất nhiều tri thức trong Thất Sát Ma Đạo, cũng hiểu nhiều kiến thức về Tiên Thiên Hỏa Linh Thể.

Bởi vì hỏa linh khí cực kỳ cuồng bạo, cho nên tu sĩ Tiên Thiên Hỏa Linh Thể đa số tính tình nóng nảy, trong lòng tràn ngập dục vọng.

g hủy diệt mãnh liệt.

Người như vậy đều cực kỳ nguy hiểm, cho dù là tu sĩ ma đạo cũng phải tránh thật xa.

Quả nhiên . . .

Một lát sau, lửa màu vàng đốt cháy hừng hực bao bọc người Ngọc Quỳnh, ngọn lửa kéo dài ra trăm thước. Thấy cảnh đó, đám yêu tộc sợ tái mặt, thoáng chốc chạy tứ tán.

Bao gồm Bạch Hùng Yêu Hoàng và Thiên Lang Yêu Hoàng.

Nữ tu này quá mức khủng bố, bọn họ không trêu vào được, tội gì vì một thoáng nóng giận mà liều mạng với nàng ta?

Chờ đám yêu tộc giải tán ết thì Ngọc Quỳnh dần tỉnh táo lại, lửa cháy trên người cũng dập tắt.

Đáy mắt Ngọc Quỳnh giấu tia thất vọng.

Yêu Hoàng Nguyên Thần lúc trước chặn đường thì đã thành tro bụi, Nguyên Thần cũng không trốn thoát được.

- Đấu pháp keiêu này . . . tựa hồ thú vị hơn Luyện Đan.

Ngọc Quỳnh nhớ lại mình chỉ một cái là Yêu Hoàng Nguyên Thần chỉ có nước đền tội, nàng như phát hiện đại lục mới, trong lòng không kìm được nảy sinh nhiều ý tưởng, tất cả đều liên quan cách đốt cháy người.

Một lát sau, giọng nói và dáng điệu nụ cười của sư phụ trước khi qua đời lại hiện ra trong óc Ngọc Quỳnh:

- Quỳnh Nhi, người là nữ nhân dịu dàng nhất mà vi sư từng gặp, ngày sau nhớ đừng bao giờ đấu pháp với người khác. Luyện Đan S

ư chúng ta dựa vào đan dược có thể đạt thành hết thảy mục đích, đấu pháp là để kẻ thô lỗ làm, chúng ta không thể mất mặt.

Nghĩ đến đây, Ngọc Quỳnh hít sâu, nói:

- Ưu nhã, phải ưu nhã, ta là nữ tử ôn hòa . . .

Sau khi lẩm bảm vài câu, Ngọc Quỳnh rốt cuộc hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

Trương Kỳ lúc này mới dám hơi đến gần một chút.

- Đa tạ ơn cứu mạng của tiên bối!

Ngọc Quỳnh thản nhiên nói:

- Muốn cảm tạ thì hãy đi cảm tạ đồ đệ của ta.

Giây sau, Trần Trầm mang theo Viên Kinh Thiên và ám vệ từ phương xa bay tới, thấy người cứu mình đúng là Trương Kỳ thì trong lòng hẳn cực kỳ cảm động.

Trương Kỳ nhìn thấy Trần Trầm cũng rất kích động, mắt ngấn lệ.

- Đại ca!

- Huynh đệ tốt!

Hai người mấy tháng chưa gặp, khi gặp lại nhau đã trong quang cảnh này, trong một chốc không nói nên lời.

Nghĩa huynh đệ đều nằm trong lặng im không thốt thành lời.

- Khụ khụ!

Viên Kinh Thiên mắt lóe tia sáng, mơ hồ cảm thấy địa vị đàn em

hàng đầu của mình bị uy hiếp, nhanh chóng chặn giữ lại người, ngăn trở tầm mắt của họ.

Trong lòng Viên Kinh Thiên sản sinh chút địch ý với Trương Kỳ, người này sát khí đầy mình, phỏng chừng không phải người tốt! Không thể để sư huynh gần gũi người này!

- Sư huynh, nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta hãy về Vô Phong Sơn trước đi.

Nhưng Trần Trầm lắc đầu nói:

- Không trở lại, ta ở trong Đại Tấn sẽ chỉ kéo thù hận cho Đại Tấn.

Nói xong câu đó, Trần Trầm lấy lệnh bài truyền tấn ra, thông báo cho Lão Hắc dừng đến.

Với tốc độ ốc sên của nó thì tới nhất xác phỏng chừng lúc đó cũng đã trương phình.

Thông báo xong Trần Trầm quét mắt một chút bốn phía, âm thanh truyền ra mấy chục dặm xa:

- Bạch Hùng Hoàng! Thiên Lang Hoàng! Thù diệt quốc, thù truy sát, sớm muộn gì ta sẽ trở về báo! Hai người nhớ tắm sạch sẽ chờ ta!

Trần Trầm nói câu này không phải hăm dọa sừng miệng, hắn còn muốn ám chỉ cho đám yêu tộc rằng mình sắp rời khỏi Đại Tấn.

...

Phong xa.

Hạ Tích Sương từ xa nhìn đoàn người Trần Trầm, khuôn mặt tái n

hợt lộ nụ cười:

- Trừ ta ra, hẳn còn có huynh đệ, có sư phụ . . . như vậy thật tốt.

Nghĩ vậy, Hạ Tích Sương nhìn vết máu loang lổ và vết thương giả ng khắp người, nàng lắc đầu.

Bộ dạng thảm như vậy thì tốt nhất đừng gặp hẳn.

Xác nhận hẳn bình an, vậy là đủ rồi.

Nàng từ tiền tuyến lén chạy về, dọc đường bị vây truy chặn đường, khó khăn đến Đại Tấn nhưng không thể giúp đỡ được gì, khiến nàng cảm thấy xấu hổ.

Trong lệnh bài truyền tấn phát ra lời nói tức giận của sư phụ:

- Tích Sương! Mau trở về cho ta! Người biết bên ngoài có bao nhiêu yêu tộc tìm người gây sự không? Nếu người cũng chết sẽ đả kích lớn đến nhân tộc!

Sư phụ đã từng quát tháo Linh Hư Khí Tông không trông chừng được Đinh Nghĩa quân huynh, hiện giờ chính mình cũng lén trốn đi, có thể tưởng tượng cơn giận của sư phụ nhiều cỡ nào.

- Sư phụ, ta sai rồi, ta về ngay.

Trả lời tin tức, Hạ Tích Sương xa xa nhìn Trần Trầm một cái rồi âm thầm xoay người rời đi.

. . .

Trần Trầm đang tăng bốc nịnh hót Ngọc Quỳnh, nhìn qua đuôi mắt chú ý phương xa.

Khi thấy bóng lưng quen thuộc mà lại có chút lạc lõng kia, trái tim

m Trần Trầm đau nhói.

- Sư phụ, các người chờ ta giây lát!

Trần Trầm bỏ lại một câu rồi nhanh chóng đuổi theo bóng lưng kia.

Chương 231: Công khai biểu thị chủ quyền

Cảm thụ dao động từ phía sau, Hạ Tích Sương bản năng xoa y người lại.

Nàng vừa xoay người thì đã bị Trần Trầm ôm chặt.

- Sư phụ không thể ôm, cũng không ôm Trương Kỳ, nhưng người này thì có thể ôm đúng không?

Trần Trầm ôm Hạ Tích Sương trong vòng tay, lòng cực kỳ thỏa mãn.

- Tích Sương, đã đến rồi, không gặp ta một mặt mà muốn bỏ đi sao?

Hạ Tích Sương nhỏ giọng nói:

- Xin lỗi, Trần Trầm, ta không thể giúp gì cho người.

Trần Trầm nhìn nữ nhân trong vòng tay mình, trên khuôn mặt xinh đẹp dính chút vết máu, nỗi lòng của hắn phức tạp khó tả.

Trần Trầm vươn tay ra nhẹ lau vết máu trên mặt Hạ Tích Sương, ôm siết nàng.

- Là ta không đúng, đã hứa che mưa chắn gió cho nàng nhưng bây giờ để nàng chịu khổ như vậy.

Hạ Tích Sương lắc đầu, trong mắt có chút tự trách:

- Nếu không phải hôm đó vì cứu ta thì ngươi đã không bại lộ Tiên Thiên Linh Thể, hôm nay sẽ không bị nhiều yêu tộc nhắm vào.

Trần Trầm không nói nữa, mỉm cười nhìn nữ nhân trong vòng tay mình.

Nếu muốn nghiên cứu tử mi thì ai có thể nói rõ ràng?

Chỉ trách lúc trước gặp nhau, duyên phận vô hình trói buộc hai người.

Trong một năm bước lên đường tu chân, Trần Trầm thu hoạch được một huynh đệ sẵn sàng chết thay cho hắn, một đạo lữ xa xôi và n dặm chạy tới, thấy hắn bình an thì định đi.

Con người sống trên đời, làm nam nhi còn cầu gì nữa?

So với mở thiên tài địa bảo trong trữ vật giới thì những điều này mới là tài phú quý giá nhất của hắn.

Giờ phút này, Trần Trầm càng khát vọng biến cường.

Chỉ khi trở nên càng mạnh mới có thể bảo vệ những người này.

Ôm nhau thật lâu sau Hạ Tích Sương đột nhiên nghĩ tới cái gì, cuời gọi ra một thanh trường kiếm:

- Trần Trầm, xem này, đây là Trầm Sương.

Trường kiếm nửa trong suốt, linh khí lượn lờ trên thân kiếm, mơ hồ mang theo tiên khí. Kiếm vừa rút ra thì Vạn Hóa Thần Phong của Trần Trầm phát ra tiếng ngâm khẽ vui sướng.

Vạn Hóa Thần Phong thường được uẩn dưỡng trong vỏ Uẩn Thần.

Trong vỏ Uẩn Thần ẩn chứa hơi thở của Hạ Tích Sương, nó bỗng nhiên cảm ứng được thần binh cùng nguồn gốc nên tỏ ý thân thiết.

Hạ Tích Sương nhìn Trầm Sương, nở nụ cười từ tận đáy lòng:

- Mỗi khi ngắm Trầm Sương ta là như nhìn thấy người, rất có cảm giác an toàn.

Phương xa bỗng truyền đến tiếng ho khẽ.

Thấy người ngoài đến, Hạ Tích Sương phản xạ muốn vùng thoát vòng tay của Trần Trầm, nhưng không thoát được.

Ngọc Quỳnh đen mặt, nàng đã hắng giọng rồi mà bị Trần Trầm lơ đẹp.

Người trẻ tuổi bây giờ phóng khoáng đến vậy sao? Trong mắt không người?

Hay Trần Trầm cố ý giả vờ như không chú ý nàng đã đến?

Không đợi Ngọc Quỳnh suy nghĩ tiếp, Trần Trầm đưa lưng hướng nàng, mở miệng nói:

- Sư phụ, ta đưa Tích Sương về Tây Cương, sư phụ về Ngọc Đỉnh Đan Tông trước đi.

Ngọc Quỳnh trầm tức giận:

- Tiểu tử này . . . đúng là thực dụng, có đạo lý liền muốn đuổi sư phụ đi.

Nàng hừ lạnh một tiếng:

- Hạn cho ngươi ba ngày, trong vòng ba ngày mà không về Ngọc Đỉnh Đan Tông thì biết tay ta! Còn về mấy sư huynh sư tỷ không nên thân của ngươi thì ta mang về trước!

Ngọc Quỳnh bỏ lại một câu nói rồi bay về phía Vô Phong Sơn.

Trần Trầm liếc bóng lưng của Ngọc Quỳnh, thầm kết luận tám chín phần mười là nữ nhân này muốn mang hắn đi đánh cuộc, nhưng chưa cần gấp lắm.

Trần Trầm khinh thường thầm nghĩ:

- Hừ! Nữ nhân không có lợi thì không chịu hoạt động, sao bằng đạo lý của ta được!

Trần Trầm nhìn về hướng Trương Kỳ và Viên Kinh Thiên.

Trong khoảng thời gian này Trương Kỳ học thông minh rất nhiều, trông thấy Hạ Tích Sương liền cúi người chào:

- Tiểu đệ xin chào đại tẩu!

Viên Kinh Thiên đứng bên cạnh ngậy ra, sau đó lộ vẻ hiểu ra, nhàn nhón học theo:

- Tiểu đệ cũng xin chào đại tẩu!

Viên Kinh Thiên nói xong không chịu thua lờm Trương Kỳ một

cái.

Trương Kỳ vờ như không thấy, vẻ mặt nghiêm túc nói với Trần Trâm:

- Đại ca, sự phụ của ta đang đấu với yêu tộc, ta phải sớm trở về, chờ sau khi diệt Xích Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng rồi tiểu đệ sẽ đến tìm đại ca.

Trần Trâm mỉm cười nói:

- Ủ, nhưng không cần chờ tới khi đó, đợi ta giải quyết một số chuyện rồi sẽ đi giúp ngươi.

Hắn không thể ở mãi trong Ngọc Đình Đan Tông, muốn biến cường, trừ cơ duyên ra còn phải dựa vào không ngừng chiến đấu.

Bỏ Đại Tấn qua một bên, hai nước Tề, Vệ là chỗ rèn luyện tốt nhất.

Trong lòng Trần Trâm muốn đi chiến trường chính thức ở Tây Cương, nhưng phỏng chừng sự phụ của Tích Sương không muốn thấy mình.

Hơn nữa lúc trước đã đồng ý điều kiện của người ta, chờ khi lên Nguyên Thần cảnh mới bên nhau, hiện tại cũng không thể lật lọng.

Làm vậy không phù hợp phong cách của hắn.

Trương Kỳ nghe vậy mắt sáng ngời, nét mặt trở nên cực kỳ hân hoan:

- Đại ca! Vậy ta chờ ngươi ở đất Tề, Vệ!

- Ủ, bảo trọng!

- Bảo trọng!

Trương Kỳ chấp tay, bay thẳng đến phương xa. Chốc lát sau, bốn cường giả Nguyên Anh không biết từ đâu chui ra đi theo sau Trương Kỳ.

Chờ Trương Kỳ đi rồi, Trần Trầm quay sang nhìn Viên Kinh Thiên:

- Kinh Thiên, người về Vô Phong Sơn, nói cho tu sĩ Đại Tấn hãy chăm chỉ tu luyện, lần sau ta trở về nếu không có hai mươi Nguyên Anh thì ta sẽ bàn tay đập chết bọn họ!

Viên Kinh Thiên gãi đầu hỏi:

- A, không cần ta hộ tống sao?

Trần Trầm then quá hóa giận:

- Hộ tống cái búa, nhanh chóng biến đi cho ta!

Viên Kinh Thiên nghe lời, mang theo ám vệ bay về phía Vô Phong Sơn.

Thấy bốn phía thanh tịnh Trần Trầm mới thở phào nhẹ nhõm.

Đưa Tích Sương về Đông Cương thế nào cũng mất một ngày một đêm, có thể ở một mình với Tích Sương lâu như vậy thật là không dễ dàng.

Hạ Tích Sương không từ chối Trần Trầm đưa mình đi, nếu đổi lại là nàng thấy hấn người đầy vết thương từ phương xa đến thì cũng sẽ không yên tâm để hấn về một mình.

Tây Cương cách Đại Tấn hơi xa, vượt qua Hỏa Diệm Sơn, đi thê

m hơn mười vạn dặm về phía tây.

Đọc đường đi, tình cảm của hai người không ngừng ấm lên.

Trừ không làm chuyện gạo nấu thành cơm ra, chỗ nào sờ được là Trần Trầm không buông tha. Ban đầu Hạ Tích Sương hơi không t hói quen, nhưng nàng không kìm được mềm lòng.

Dù sao hai người chỉ có thời gian một ngày bên nhau.

Chờ lúc đến Tây Cương, cảm giác tiên khí trên mặt Hạ Tích Sương đã giảm bớt, tăng thêm chút tư thái rụt rè của tiểu nữ nhân.

Hạ Tích Sương nhìn thành trì to lớn ở phía xa, trong mắt lộ tia lưu luyến:

- Trần Trầm, đến rồi.

Trần Trầm cũng nhìn thấy thành trì kia, xem dao động lan tỏa thì nó rõ ràng là một món pháp bảo to lớn.

- Chiến sự ở Tây Cương quả nhiên hơn hẳn nước nhỏ chư hầu.

Tây Cương là lãnh thổ thứ nhất bị yêu tộc công phá, chiến sự ở đây y kịch liệt, thậm chí có không ít đại năng Luyện Hư tham chiến. Cường giả Nguyên Thần cảnh không dám lung tung làm bận tại đây, vì hờ tí là có phiêu lưu sẽ chết.

Bốn đại tông môn đều dồn hết lực lượng vào Tây Cương, nên đây cũng là nơi tụ tập nhiều thiên kiêu nhân tộc nhất.

Hai người chưa đến thành trì thì sư phụ của Hạ Tích Sương, Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông đã chạy ra đón.

Thấy đồ đệ tay chân lạnh lặn thì Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông mới thở phào nhẹ nhõm, liếc Trần Trầm đứng bên cạnh.

- Biết đưa Tích Sương trở về, coi như tiểu tử nhà ngươi còn chút l
ương tâm.

Trần Trâm cười bẽn lễn:

- Ngại quá, nên làm như vậy, sư phụ.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông kinh ngạc nói:

- Ai là sư phụ của ngươi?!

Trần Trâm đương nhiên nói:

- Người là sư phụ của Tích Sương thì tự nhiên là sư phụ của ta.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông im lặng, sao trước kia không ph
át hiện tiểu tử này da mặt dày như vậy.

- Đại sư tỷ trở lại!

Trong thành trì nổi lên vài tiếng hò re, một đám đệ tử Hạo Nhiên
Kiếm Tông chạy nhanh ra.

Rất rõ ràng, Hạ Tích Sương có uy vọng không thấp trong Hạo Nh
iên Kiếm Tông.

Trừ đệ tử của Hạo Nhiên Kiếm Tông còn có một đám đệ tử của tô
ng môn khác, trong đó không thiếu thiên kiều của ba đại tông mô
n còn lại.

Nhưng nhiều người nhìn thấy Trần Trâm thì trong ánh mắt đều trà
n ngập địch ý, đặc biệt là một ít đệ tử nam.

Trần Trâm thấy thế bản năng đứng gần Hạ Tích Sương chút.

Trong phút chốc những địch ý càng nặng hơn, thậm chí có mấy người không chút nào e dè phát ra dao động tu vi cường đại, dường như đang khoe khoang vũ lực.

Trần Trâm trầm ngâm:

- Chắc, nhiều người hâm mộ ghen ghét ta quá.

Trần Trâm đã đoán trước tình huống này. Tích Sương là thiên kiêu nổi tiếng lòng lẫy của nhân tộc, lại xinh đẹp, nàng thành đạo lữ của mình thì tự nhiên có thể hâm mộ ghen ghét.

Tựa như Đại Tấn có nhiều tu sĩ nữ ghen ghét với Tích Sương.

Hễ là người ưu tú thì luôn có một đồng người mến mộ, hấn và Tích Sương đều như thế, không thể tránh khỏi.

- Không được, phải công khai biểu thị chủ quyền, khiến bọn họ chết tâm!

Nghĩ vậy, Trần Trâm phớt lờ ánh mắt khiếp sợ của Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông, hôn lên môi Hạ Tích Sương.

Tuy dọc đường đi đã làm chuyện này rồi, nhưng lần đầu tiên làm tướt mắt bao người, mặt Hạ Tích Sương đỏ đến tận cổ.

Thật lâu sau, môi tách ra.

Trần Trâm nhìn Hạ Tích Sương vẻ mặt mờ mịt, lấy ba, bốn trử vật giới trên người ra đặt vào tay nàng, lớn tiếng nói:

- Tích Sương, trong này có chút báu vật, có lẽ nàng có thể dùng được. Còn về bảy, tám chục vạn linh thạch cứ coi như quà gặp mặt ta tặng cho các sư đệ sư muội Hạo Nhiên Kiếm Tông.

Trần Trâm nói xong hơi nghiêng đầu, trong tầm mắt chỉ thấy bốn

g lưng của đám thiên kiều hậm hực rời đi, tiếng chân giẫm mặt đất hơi bị vang.

Chương 232: Báu vật đánh rơi

Khóe môi Trần Trầm cong lên, lòng thầm đắc ý:

- A, một đám ô hợp, không chịu nổi một kích!

Một khuôn mặt tức giận chặn tầm nhìn của Trần Trầm, đó là Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông.

- Tên khốn này! Làm chuyện như vậy ở trước mặt mọi người, ngày sau Tích Sương làm sao ra đường gặp người? Lại còn bảy, tám chục vạn linh thạch, thứ này có thể nói lung tung được sao?

Bảy tám chục vạn khối linh thạch, đùa à, dù là nàng cũng không lấy ra nhiều linh thạch như vậy được.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông nói xong giật lấy trữ vật giới trong tay Hạ Tích Sương, cẩn thận cảm ứng, sau đó trầm mặc.

Nét mặt của Thánh Nữ trở nên cực kỳ mất tự nhiên.

Bởi vì bên trong đúng là có bảy, tám chục vạn khối linh thạch trung phẩm, hơn nữa còn là thứ giá trị thấp nhất.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông không tìm được nghi ngờ thầm nghĩ:

- Không lẽ linh thạch đột nhiên mọc lan tràn trên cõi đời này?

Trần Trầm mỉm cười nói:

- Sư phụ, có bảy, tám chục vạn khối linh thạch thôi mà, đừng ngạc nhiên như thế, Ngọc Đỉnh Đan Tông ta không thiếu mấy thứ đó.

Trong lòng Trần Trầm thầm xem thường, so với Ngọc Quỳnh thì Thánh Nữ này thật kiến thức hạn hẹp, chắc nghèo mạt rệp, chứ không thì không đến nỗi thấy chút ít linh thạch đã hết hồn như vậy.

Ài, may mắn Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông này không giống Ngọc Quỳnh, chứ nếu dạy Tích Sương giống bộ dạng tám sư huynh sư tỷ thì hẳn đi tìm ai nói lxy lẽ đây?

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông không nói chuyện nữa, yên lặng trả trữ vật giới lại cho Hạ Tích Sương, nét mặt dần dần mờ mịt, tựa hồ đang hoài nghi nhân sinh.

Hạ Tích Sương ngẫm nghĩ, đưa một trữ vật giới đựng linh thạch cho sư phụ.

Dù sao Trần Trầm nói đây là cho các sư đệ sư muội.

Hành động này của Trần Trầm chiếm được thiện cảm của nhiều Hạo Nhiên Kiếm Tông, đám tu sĩ nữ mắt lộ tia sáng sùng bái.

Hạ Tích Sương cố ý vô tình che chắn những ánh mắt kia, nhẹ giọng nói:

- Từ Tây Cương đến Đông Cương đường đi quá xa xôi, dọc đường khổ cho người rồi.

Trần Trầm đầy ắp ý nói:

- Không sao, không chừng dọc đường đi ta gặp kỳ ngộ thì sao?

Hai người lưu luyến một lúc, cuối cùng Trần Trầm vẫn phải rời đi.

...

Trên đường về Đông Cương, Trần Trầm tự nhiên là từ đầu truy tung đến cuối, nháy mắt lấp vào chỗ trống số báu vật vừa tặng đi.

Khi đến Ngọc Đỉnh Đan Tông đã muộn một ngày so với ước định với Ngọc Quỳnh.

Ngọc Quỳnh vừa mới chuẩn bị tức giận thì Trần Trầm đã nhanh tay tặng mấy hộp gỗ:

- Dọc đường kiếm chút thổ đặc sản, xin sư phụ vui lòng nhận cho!

Ngọc Quỳnh nghe vậy thì nét mặt tức giận dần giãn ra, thông cảm cho Trần Trầm đưa đạo lữ trở lại, vợ chồng son đi lâu chút, tới trễ một ngày cũng dễ hiểu.

Hướng chi từ Tây Cương vòng về Đông Cương là vượt qua nguy hiểm lãnh thổ nhân tộc.

Một lát sau, Ngọc Quỳnh lạnh nhạt nói:

- Ngày mai vi sư sẽ đi cuộc bảo bối với Đông Phương trưởng lão, người đi theo ta.

Trần Trầm nghe vậy có chút kinh ngạc: hỏi:

- Sư phụ, không lẽ đan dược mà người định luyện, vị tài liệu cuối cùng nằm ở chỗ Đông Phương trưởng lão?

Ngọc Quỳnh lắc đầu, nói:

- Không phải, là Đông Phương trưởng lão vừa mất một món báu vật của ta.

Khi nhắc đến đan dược cần luyện chế thì mắt nàng lóe tia hưng phấn.

Trần Trâm thấy thế càng tò mò hơn, hỏi dò:

- Sư phụ, đan dược mà người muốn luyện chế là đan dược gì? Nó đáng giá sư phụ tìm kiếm vất vả như vậy? Nếu lúc luyện chế không chỉ có một viên đan dược duy nhất thì có thể chia một viên cho ta không?

Ngọc Quỳnh không trả lời, một chữ chặt đứt các ý tưởng dư thừa của Trần Trâm:

- Biến!

Trần Trâm không nản lòng, lòng muốn biến mạnh chưa bao giờ núng lại, người có nghị lực lớn đều như vậy. Thế là hắn lại hỏi:

- Sư phụ, ta từng tu luyện trong Hạo nhiên Kiến Trì ở Hạo Nhiên Kiếm Tông, mấy ngày đó . . . chắc chắn, tu vi tăng vùn vụt. Ngọc Đình Đan Tông chúng ta có nơi giống như vậy không?

Vẻ mặt Ngọc Quỳnh tự hào nói:

- Đương nhiên có, đỉnh núi Ngọc Đình Đan Tông ta có bảy mươi hai linh hỏa thiên địa, những linh hỏa này cấu thành ảo cảnh Thần Hỏa. Chỉ có Luyện Đan Sư thành tín nhất đi vào trong đó mới có cơ hội được một loại linh hỏa ở bên trong. Lấy được linh hỏa trong ảo cảnh Thần Hỏa thì đều không gaoi lệ thành Đại Luyện Đan Sư đỉnh cao nhất nhân tộc.

Trần Trâm không biết nên nói cái gì.

Bây giờ hấn muốn nhất là biến mạnh chứ không phải Luyện Đan.

Dường như Ngọc Quỳnh xem thấu suy nghĩ của Trần Trầm, cười khẩy nói:

- Nếu muốn tăng lên tu vi thì dễ thôi, Ngọc Đỉnh Đan Tông ta có không dưới mấy chục loại đan dược tăng lên tu vi Nguyên Anh cả nh. Nhưng ngươi là Tiên Thiên Linh Thể, dùng đan dược tăng lên tu vi không ổn, sẽ ảnh hưởng mức độ thuần túy trong thể chất của ngươi. Nhưng ngươi có thể tìm một ít thiên tài địa bảo đỉnh cao nhất ăn vào, so với đan dược thì thiên tài địa bảo vốn không có bất cứ tạp chất. Ngày xưa vi sư . . . À, dựa vào nghị lực lớn tu luyện đến cảnh giới này.

Trần Trầm gật gù, hấn cũng có báu vật giống như vậy, nhưng không nhiều, trước mắt chỉ có thể đẩy hấn lên cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ. Nhưng Trần Trầm sắp bước vào Nguyên Anh trung kỳ, ăn chúng nó thì hơi lãng phí.

Làm Trần Trầm buồn rầu nhất là lôi kiếp.

Chỉ một cách tăng thêm tu vi mang đến thực lực tăng lên tuyệt đối không đủ để hấn ứng phó lôi kiếp khi bước vào Nguyên Thần.

Trần Trầm cần là biến chất, ví dụ như sinh ra thần thức, thể chất biến đổi như vậy.

Im lặng thật lâu sau Trần Trầm nhớ có một cơ hội chỉ định truy tu ng, so với chính mình thì chắc sư phụ hiểu biết nhiều hơn về bí ẩn và bảo bối quan trọng của giới này?

Nghĩ đến đây, Trần Trầm hỏi tiếp:

- Sư phụ, trong một giới này có bảo bối quan trọng nào bị mất sau đó mãi không tìm ra được không? Hoặc có trùm lớn nào trước khi

chết để lại di ngôn, tuyên bố chỉ cần tìm đến cái gì là có thể kế thừa di sản của mình, sẽ sở hữu tất cả?

Ngọc Quỳnh nghe câu hỏi thì thấy buồn cười, đệ tử này của nàng không chăm chỉ tu luyện mà cứ mơ mộng mây thứ xa vời.

Đương nhiên có bảo bối quan trọng, nhưng dễ tìm thế sao?

Nếu dễ tìm thì đã không có những truyền thuyết.

Nhưng Ngọc Quỳnh vẫn trả lời câu hỏi của Trần Trầm:

- Đương nhiên có, hơn năm nghìn trước, Thất Sát Ma Đạo Ma Tôn và hai vị tộc trưởng trong tám đại yêu tộc cùng mất tích, nghe nói bọn họ đồng quy vu tận, nhưng không biết chết ở đâu. Ma Tôn đòi đó tùy thân mang theo chí bảo của ma đạo là Thiên Ma Đăng Yêu Kích cũng mất tích theo.

- Hơn ba nghìn năm trước thái thượng trưởng lão Hạo Nhiên Kiếm Tông, cường giả Luyện Hư đỉnh phá giới phi thăng, trước khi phi thăng đã tùy ý để lại truyền thừa ở nơi nào đó trên mảnh đất nhân tộc, cho tới nay không ai phát hiện ra.

Ngọc Quỳnh kể một đống, cơ hồ lặp đi lặp hai lần về ba đại tông môn khác, rồi mới buông tiếng thở dài:

- Đương nhiên, tiếc nhất là món chí bảo mà Ngọc Đỉnh Đan Tông ta đánh rơi vào bốn nghìn ba trăm năm trước.

Trần Trầm dào dạt hứng thú hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Đoạn đầu nghe kể một đống báu vật đã làm hắn thèm nhều nước miếng, ước gì lập tức dùng chỉ định truy tung tìm kiếm ngay, giờ xem bộ dạng của Ngọc Quỳnh thì tựa hồ báu vật mà Ngọc Đỉnh

Đan Tông đánh rơi có giá trị cao hơn báu vật khác, điều này khiến

- Bốn nghìn ba trăm năm trước, lão tông chủ của Ngọc Đỉnh Đan Tông ta vừa mới thoái vị, chuẩn bị đánh sâu vào đại kiếp nạn Luyện Hư đỉnh, phá giới phi thăng. Lão tông chủ vì điều này mà chuẩn bị một viên thần đan nghịch thiên, tiếc rằng thiếu một vị dược liệu. Về sau nghe đồn hải ngoại có vị dược liệu đó nên lão tông chủ một mình đi tìm.

- Lão tông chủ khi đó ý khí phong phát, tu vi đạt đến cảnh giới đỉnh cao nhất trong giới này, lại mang theo chí bảo cho nên hoành hành không sợ. Nhưng lão tông chủ đi rồi không trở về nữa, Ngọc Đỉnh Đan Tông ta mấy lần phái người đi hải ngoại hỏi thăm tìm kiếm, cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì.

Trần Trầm nuốt nước miếng hỏi:

- Là báu vật gì?

Ngọc Quỳnh sâu thẩm nhìn Trần Trầm một cái, khẽ thở dài:

- Ài, đó là báu vật mà tiền bối của nhân tộc ta khi phi thăng thì vận dụng thần thông nghịch thiên tặng cho hạ giới, tên gọi Ngung Thần Châu, đó là loại pháp bảo công kích thần thức cực kỳ hiếm thấy. Ngoài ra tùy thân mang theo Ngung Thần Châu còn có thể khống chế ngưng mà tăng cường lực lượng thần hồn, bảo hộ Nguyên Thần bất diệt. Luyện Đan Sư chúng ta từ Nguyên Thần cảnh trở lên càng nhiều đều là nương tựa thần thức, cho nên tặng chí bảo này cho Ngọc Đỉnh Đan Tông chúng ta. Đáng tiếc, bảo bối này ở trong Ngọc Đỉnh Đan Tông có nghìn năm ngán ngủ.

- Ngung Thần Châu . . .

Nghe tên của báu vật, trong lòng Trần Trầm lập tức ra quyết định.

Đi tìm báu vật này!

Hiện giờ hấn song tu luyện thể luyện khí, chỉ thiếu thần thức, nếu có được báu vật này thì sẽ bù đắp sai sót cuối cùng của hấn.

Trần Trầm là người quyết đoán, nếu Ngung Thần Châu không có trong giới này thì hấn dám chơi dám chịu.

- Hệ thống, dùng một lần cơ hội chỉ định truy tung, tìm pháp bảo loại thần thức Ngung Thần Châu.

Hệ thống tạm dừng giây lát rồi đưa ra đáp án:

[Ngung Thần Châu, cách kí chủ ba mươi bốn vạn dặm về hướng đông . . .]

Chương 233: Chúng ta không thể nào ỷ lớn hiếp nhỏ

Nghe được đáp án này, Trần Trầm thầm thở phào.

Còn ở trong một giới này là tốt rồi, nhưng không biết là vị đại năng Luyện Hư kia tại sao ném báu vật ném tới chỗ đó.

Đông Cương đi về phía đông hơn ba mươi vạn dặm là khu vực Vô Tận Hải.

Vô Tận Hải, ý nghĩa giống như tên, vô cùng vô tận, diện tích vùng biển lớn hơn lãnh thổ của hai tộc người, yêu cộng lại không biết gấp bao nhiêu lần.

Vùng biển gần với đất liền có rải rác một số đảo, trên đảo có một số tu sĩ nhân tộc. Nhưng rời bến sâu thì bốn bề là sóng biển.

Nơi đó là lãnh địa của yêu tộc đáy biển.

Nghe đồn trong đó có một số siêu lão yêu quái sống mấy vạn, mấy chục vạn năm, thân thể siêu khổng lồ, mấy ngàn năm không di chuyển một lần, hễ động đậy là dậy sóng thần biển gầm, trời sụp đất nứt.

Trần Trầm hoài nghi Trai Ngọc Tinh ăn ngon kia là một lão yêu quái.

Những yêu quái này thực lực mạnh đến đáng sợ, tu sĩ bình thường tuyệt đối không dám vào sâu trong Vô Tận Hải.

May mà đám đại yêu đáy biển không hứng thú với đất liền, quanh năm ngủ sâu dưới biển, hai bên nước giếng không phạm nước sông.

Trần Trầm lặng im suy tư giây lát.

Phương đông hơn ba mươi vạn dặm thì chắc nằm trong vùng biển sâu.

Đã là biển sâu thì nói lên Ngung Thần Châu chưa rơi vào tay tu sĩ nào đó.

Đương nhiên, nếu Ngung Thần Châu ở trong bụng đại hải yêu nào đó hoặc là tuyệt địa mà cường giả Luyện Hư cũng không thoát ra được thì Trần Trầm khỏi phải mơ mộng gì nữa.

Nhưng mặc kệ thế nào cũng phải đi xem tình huống đã, nếu không thì Trần Trầm không cam lòng chút nào.

Dường như Ngọc Quỳnh nhìn thấu tâm tư của Trần Trầm, khinh t

hường nói:

- Tiểu tử, ngươi đang nghĩ cái gì? Không lẽ mơ ước những báu vật này? Ta khuyên ngươi bớt phí sức đi, lo đặt tinh lực vào việc tu luyện thì không chừng ngươi đã phi thăng.

Trần Trầm qua loa gạt đầu, không cãi lại.

Nhưng trong nhận thức của hắn thì tìm bảo bối tương đương với tu luyện.

Mấy phàm nhân này thì biết gì!

...

Trở lại chỗ ở của mình, Trần Trầm bắt đầu quy hoạch chuyến đi Vô Tận Hải.

Vô Tận Hải nguy hiểm vô cùng, hắn không thể nào húc đầu xông vào, Ngung Thần Châu quý giá đến mấy cũng không quý bằng mạng nhỏ của mình.

- Nhưng không biết có báu vật như Tị Thủy Châu không?

Kiếp trước Trần Trầm có đọc nhiều truyền thuyết thần thoại, Tị Thủy Châu là báu vật cho người ta ở trong nước mà thoải mái như ở đất liền, thường được nhắc đến trong truyện nên hắn tự nhiên nhớ đến nó.

Đương nhiên, Trần Trầm chỉ nghĩ thoáng qua, hắn bỏ ra thời gian tìm đọc các loại điển tịch về Vô Tận Hải, các bút ký của tiền bối đã đi Vô Tận Hải.

Không lâu sau.

Trần Trầm đọc được một tin tức khiến mắt hắn sáng rực, thậm chí

siêu kích động.

Đó là một truyện kỳ do một vị tiên bối Ngọc Đình Đan Tông để lại từ tám trăm năm trước, bên trong nhắc đến một hiểm cảnh từng gặp được.

[Hôm đó ngô gặp một con rùa ác, không ngờ con rùa này có chút huyết mạch Huyền Vũ, thuật điều khiển thủy rất mạnh. Tu vi của ngô cao hơn nó nhiều, bắt đắc dĩ nó là bá chủ trong biển, gầm lên một tiếng, một đám hải yêu thức tỉnh, ngô chỉ có thể hốt hoảng mà trốn, vẫn luôn trốn ba ngày ba đêm mới tìm được đường sống.]

Một đoạn văn ngắn ngủi nhưng cho Trần Trầm gợi ý lớn.

Một trong bốn thần thú, phương bắc Huyền Vũ, nó là thần thú thủy mạnh nhất trong thiên địa, nghe đồn sinh ra ở biển Bắc Minh, năng lực điều khiển nước đệ nhất thiên hạ.

Trùng hợp là hẳn có Lục Đậ!

Nghĩ đến đây, Trần Trầm suýt cảm động khóc.

Đừng thấy Lục Đậ còn nhỏ, bề ngoài giống rùa, nhưng nó là thần thú trăm phần trăm.

Trước kia Trần Trầm từng âm thầm ghét bỏ Lục Đậ không bằng Thanh Long Bạch Hồ Chu Tước gì đó, về sau phát hiện Lục Đậ có thể phá trận hẳn mới dần vứt bỏ những quan niệm này.

Bây giờ nhìn lại Lục Đậ.

Thanh Long Chu Tước Bạch Hồ quái quỷ gì đó không đáng tin bằng Lục Đậ!

Dưới vẻ ngoài chân chất đáng yêu của rùa con ẩn giấu năng lực cực kỳ thích hợp với mình.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm lập tức thông báo cho Viên Kinh Thiên còn ở Đại Tấn, kêu gã mang Lục Đâu từ chỗ Lão Hắc về, còn về an toàn của Lão Hắc thì tạm giao cho ám vệ bảo hộ.

Hắn đi Vô Tận Hải, không thể mang theo ám vệ đi cùng.

...

Ngày thứ hai.

Ngọc Quỳnh tự mình điếm danh Trần Trầm cùng nàng lên đỉnh núi, mấy sư huynh sư tỷ khác cực kỳ hâm mộ.

Tuy tiểu sư đệ bái vào môn hạ thời gian ngắn ngủi nhưng được sư phụ thích nhất.

Dù sao trước kia sư phụ lên đỉnh núi chưa từng mang theo người khác.

Nhìn bộ dạng hâm mộ của mấy sư huynh sư tỷ, Trần Trầm an ủi mấy câu.

Dù sao suốt mấy ngày nay những sư huynh sư tỷ còn đang nghiên cứu đan phương thượng cổ, thuận tiện Luyện Đan giúp hắn.

Trong lòng Trần Trầm biết lý do tại sao Ngọc Quỳnh không mang những sư huynh sư tỷ đi, bởi vì đám người thành thật này không dùng được.

Về nhan sắc, tám người cộng lại vẫn bị vẻ ngoài đẹp trai ngát ngây của mình đè bẹp, về trí thông minh, tám người nhân mười cũng không đấu lại mình.

Nếu hắn mà thu một đám đồ đệ như vậy thì cũng ngượng ngùng mang đi ra ngoài.

Trên đường lên núi, Ngọc Quỳnh lạnh nhạt nói:

- Đến đỉnh núi đừng khoe tài năng diễn kịch của người, nhớ dùng Âm Dương Ngọc, biết chưa?

Nét mặt của Trần Trầm cũng hết sức bình tĩnh nói:

- Yên tâm đi, sư phụ, ta biết mà.

Đều là trường hợp nhỏ, không đáng giá khăn trương.

Đợi đến đỉnh núi, trừ Đông Phương trưởng lão ra còn có mấy lão già khác, tất cả mặt mày hồng hào, Âu Dương trưởng lão lần trước c cược thua cũng có mặt, bộ dạng muốn rửa hận cũ.

Âu Dương trưởng lão cười tươi hỏi, dường như cực kỳ tự tin:

- Ngọc sư diệt, nghe nói người và Đông Phương sư huynh sẽ đấu cược bảo bối, chắc không ngại cho chúng ta chơi cùng chứ?

Thấy nét mặt của nhóm người này thì Ngọc Quỳnh đã đoán được gì, âm thầm thay đổi mấy món thiên tài địa bảo mình mang theo t hành báu vật quý giá hơn, rồi cười nói:

- Mấy vị sư thúc sư bá đã có nhã hứng thì ta tự nhiên sẽ không từ chối. Nhưng tài sản của ta ít, chư vị sư thúc sư bá nhớ nhường ta một chút.

- Ha ha ha! Đương nhiên rồi! Chúng ta không thể nào ý lớn hiếp n hỏ!

Mấy lão già cười tươi, nhưng đáy mắt lóe tia gian xảo.

...

Một canh giờ sau.

Nụ cười trên mặt mấy lão già hoàn toàn biến mất không thấy, tia gian xảo trong mắt cũng biến thành mờ mịt và tuyệt vọng.

Ngọc Quỳnh thì vẫn giữ vẻ thản nhiên.

Nhìn Đông Phương trưởng lão cúi xuống bảo y mặc trên người, Ngọc Quỳnh ngăn lại:

- Đông Phương sư thúc, không cần làm đến mức đó, chơi nhỏ cho vui thôi. Hay là để sư điệt tặng lại thiên tài địa bảo mà sư thúc muốn thắng về?

- Không . . . Không cần.

Đông Phương trưởng lão mặt già đỏ gấc, đó là sắc mặt của dân cờ bạc khi đã thua sạch.

Đông Phương trưởng lão vốn muốn luyện một lò thần đan, nhưng thiếu một vị dược liệu, khi biết trong tay Ngọc Quỳnh có thứ đó thì đòi cướp một ván.

Chương 234: Mọi việc đã chuẩn bị, chỉ còn chờ cơ hội

Giờ thì tốt rồi, không còn thiếu cái gì nữa, vì tích trữ mấy dược liệu khác cũng thua hết.

Âu Dương trưởng lão có chút nghi hoặc hỏi:

- Sư diệt, tại sao vận khí của người tốt như thế?

Ngọc Quỳnh giải thích rằng:

- Ha ha, có lẽ vì thu đồ đệ này. Đồ đệ của ta không có tài năng gì, được cái khá may mắn, ta mang theo hắn làm vật biểu tượng may mắn.

Trần Trầm chửi thầm trong bụng:

- Phi! Bà mới là không có tài năng gì!

Vật biểu tượng may mắn, đó là chức năng của Trương Kỳ, liên quan quái gì đến hắn? Rõ ràng hắn là máy gian lận mới đúng!

- Mấy vị sư thúc sư bá, hôm nay các người vận khí không tốt, không nên cược thêm nữa, nếu không thì thật sự thương gân động cốt. Ngọc Quỳnh xin phép cáo từ.

Ngọc Quỳnh nói rồi mang theo Trần Trầm chậm rãi xuống núi.

Mấy trưởng lão thấy vậy chỉ có thể cười gượng.

Đừng nói thương gân động cốt, đã bị xẻo hết nửa cái mạng già rồi.

...

Trên đường xuống núi, xung quanh không có người ngoài, Ngọc Quỳnh hoàn toàn buông xuống tư thái, cười ngoác cả mang tai.

Ngọc Quỳnh cười xong không quên cảnh cáo Trần Trầm một câu:

- Không được nói ra ngoài chuyện ta cười to, biết chưa?

Thừa dịp tâm tình của Ngọc Quỳnh tốt, Trần Trầm nhanh nhẩu đưa ra xin:

- Sư phụ, ta muốn đi Vô Tận Hải một chuyến . . .

Ngọc Quỳnh ngừng cười, vẻ mặt cũng trở nên nguy hiểm:

- Đi Vô Tận Hải làm chi? Không lẽ ngươi thật sự muốn đi tìm Ngung Thần Châu?

Trần Trầm trưng ra bộ mặt chân thành:

- Sư phụ, người thiếu một vị thiên tài địa bảo cuối cùng chắc cũng nằm trong Vô Tận Hải đúng không? Đệ tử muốn đi tìm thiên tài địa bảo cho sư phụ, chỉ có như vậy mới báo đáp được ân tình sư phụ dành cho đệ tử.

Khóe môi Ngọc Quỳnh cong lên, vẻ mặt 'bản sư phụ quá rành nhàn người':

- Ngươi đoán xem ta có tin lời của ngươi không?

Trần Trầm nghe vậy giọng nói trở nên mơ hồ, mang hơi hướm dụ dỗ:

- Ta có cảm giác cực kỳ nhạy bén với báu vật, sư phụ cũng biết khả năng này rồi, chứ không thì ta đã chẳng có của cải lớn như vậy. Nghe đồn trong Vô Tận Hải có rất nhiều báu vật, không chừng ta có thể tìm được giúp sư phụ thì sao? Đan dược của sư phụ chỉ còn thiếu một món thiên tài địa bảo!

Ngọc Quỳnh nghe vậy cầm tay của Trần Trầm, ánh mắt sáng rực:

- Trần Trầm, ngươi thật sự muốn đi Vô Tận Hải?

- Thật sự!

- Tốt, vì sự tin người lần này. Tặng trữ vật giới này cho người, nhờ kỹ, làm người đừng tham quá, nếu như gặp được nguy hiểm phải nhanh chóng trở về, không cần cậy mạnh.

Ngọc Quỳnh vừa nói vừa đưa một chiếc trữ vật giới đặt vào tay Trần Trầm.

Trần Trầm cẩn thận cảm ứng, bên trong toàn là một ít báu vật có thể dùng trong Vô Tận Hải, không có Tị Thủy Châu nhưng có Tị Thủy Tráo.

Hiển nhiên Ngọc Quỳnh cũng định rời bến, chẳng qua chưa hành động.

Trần Trầm nhẹ răng cười, cất trữ vật giới:

- Yên tâm đi, sư phụ, ta sẽ không mang theo đồ của sư phụ bỏ chày.

Hiện giờ chỉ cần đợi Viên Kinh Thiên đưa Lục Đậ tới là có thể thử bước vào vùng biển chưa biết kia.

Nhưng không biết có thể thuận lợi tìm đến Ngung Thần Châu đã đánh rơi mấy nghìn năm không?

Viên Kinh Thiên mang theo Lục Đậ, lòng thầm kích động.

Sư huynh tìm Lục Đậ làm gì? Chẳng lẽ trộm . . . A không, lấy đồ?

Nhưng không biết lần này đặt mục tiêu ở đâu.

Viên Kinh Thiên vừa bay vừa trầm hạ quyết tâm, lần này nhất định phải biểu hiện thật tốt, tranh thủ tăng địa vị của mình trong lòng sư huynh.

Nhớ đến Trương Kỳ kia làm Viên Kinh Thiên cảm giác áp lực lớn như núi.

Tu vi Nguyên Anh của người kia cao hơn mình nhiều, nghe nói là đệ tử của Thất Sát Ma Đạo, bối cảnh mạnh hơn mình.

Lần này còn giả mạo sư huynh, cản một kiếp cho sư huynh, chắc chắn thiện cảm của sư huynh dành cho người này tăng vùn vụt.

Chính mình không cố gắng không được!

Một đường ản thân, không phát sinh cái gì ngoài ý muốn, Viên Kinh Thiên chạy tới Ngọc Đỉnh Đan Tông gặp Trần Trâm.

Viên Kinh Thiên giao Lục Đậu cho Trần Trâm, mặt tràn đầy mong đợi hỏi:

- Sư huynh, ta mang Lục Đậu lại rồi đây, lần này chúng ta đi chỗ nào?

Trần Trâm liếc gã một cái, nói:

- Lần này ta một người ra ngoài, người ở lại Ngọc Đỉnh Đan Tông chăm chỉ tu luyện, tranh thủ cố gắng nhanh chóng đột phá Nguyên Anh.

Viên Kinh Thiên nghe vậy nét mặt cứng ngắc, cả người như bị sét đánh.

Sư huynh không mang theo chính mình đi ra ngoài . . .

Cũng đúng, hiện giờ sư huynh toàn đối đầu với cường giả Nguyên Thần cảnh, mình chỉ là tu sĩ Kết Đan, ở trước mặt cường giả Nguyên Thần cảnh thì không có đường trốn, còn vương chân vương tay.

Nghĩ đến đây, nỗi lòng Viên Kinh Thiên buồn bã, cũng thầm bực vì mình quá nhỏ yếu.

Trần Trâm cười an ủi:

- Chăm chỉ tu luyện đi, đừng nghĩ quá nhiều, ta lần này đến chỗ c
ực kỳ nguy hiểm, hành động một mình sẽ tốt hơn.

Hắn cho Viên Kinh Thiên nhiều thứ tăng lên tu vi.

Không kích thích thúc giục tiểu tử này không được, tu vi Kết Đan Kỳ thật sự rất yếu.

Viên Kinh Thiên cúi đầu, đồng ý nói:

- Sư huynh, ta biết rồi, ta sẽ cần cù tu luyện.

Tuy gã ngốc nhưng nghe hiểu ý của Trần Trâm, rốt cuộc vẫn là gh
ét bỏ gã.

Bị sư huynh ghét bỏ, Viên Kinh Thiên cảm giác cuộc đời u tối the
o.

- Qua lại với bát sư tử nhiều vào, khi nào có mục tiêu thì mới có t
hể kiên định tín niệm biến mạnh của mình.

Bỏ xuống câu nói này, Trần Trâm chào Ngọc Quỳnh và mấy vị sư
huynh sư tử rồi rời khỏi Ngọc Đỉnh Đan Tông, bay đi hướng đôn
g.

...

Đông Cương nằm ở tận cùng phía đông lãnh thổ nhân tộc, đi tiếp
sẽ đến khu vực Vô Tận Hải.

Nghe đồn biên cảnh phương tây lãnh thổ yêu tộc cũng có Tiên Thiên Linh Thể.

Kiếp trước Trần Trầm đã học địa lý, cộng thêm thế giới này cũng có đường chân trời, cho nên hẳn cơ hồ có thể kết luận thế giới này hình tròn, chẳng qua to hơn Trái Đất nhiều.

Còn về đại lục mới gì đó thì chắc không còn, năng lực thăm dò của cường giả Luyện Hư cảnh mạnh biết bao, nếu tồn tại đại lục mới thì đã bị phát hiện từ lâu.

...

Trải qua một ngày bôn ba, xuyên qua mấy nước nhỏ chur hầu, Trần Trầm nhìn thấy Vô Tận Hải mênh mông vô bờ.

So với biển bên trong của Nam Vực Đại Tấn, linh khí trên Vô Tận Hải đậm đặc hơn, tuy không bằng một số động tiên nhưng cũng ngang ngửa mức trung bình của Đông Cương.

Cũng vì có những linh khí đậm đặc như vậy nên đáy biển mới sinh ra nhiều đại yêu như thế.

Đương nhiên . . . Còn có thiên tài địa bảo.

- Tiên bối, muốn rời bến hả?

Trần Trầm vừa đáp xuống đất thì gần đó vang lên tiếng kêu gọi. Hẳn theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một chiếc linh thuyền lênh đênh trên mặt biển không xa, có ba, bốn tu sĩ mặc áo xám ở trên thuyền vẫy tay với mình.

Trần Trầm thấy thế trực tiếp bay qua, chớp mắt đã leo lên linh thuyền.

Thấy tốc độ của Trần Trầm nhanh như vậy, mấy tu sĩ áo xám thay

đổi sắc mặt, nhưng rất nhanh lại cười tươi.

- Nếu đây là lần đầu tiên tiên bối đến Vô Tận Hải thì chúng ta có thể làm hướng dẫn viên, chúng ta là tu sĩ trên Phi Long Đảo, cách nơi đây hơn ba ngàn dặm, đều hiểu biết đôi chút vùng biển phạm vi vạn dặm bên này. Có chúng ta dẫn đường thì tiên bối sẽ bớt đi đường vòng.

Trần Trầm gọn gàng dứt khoát hỏi:

- Bao nhiêu linh thạch?

Tuy hắn mang theo hệ thống, không đến mức bị lạc đường, nhưng hắn muốn tiếp xúc nhiều với tu sĩ của Vô Tận Hải, để hiểu biết sâu hơn về miền biển này.

Người dẫn đầu phòng lên can đảm nói:

- Một ngày . . . Một nghìn linh thạch trung phẩm.

Trần Trầm quét mắt mấy người một cái, toàn là tu vi Trúc Cơ.

Chương 235: Vô Tận Hải Vực

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Tu vi như vậy một ngày kiếm được trên nghìn linh thạch trung phẩm, nếu đặt ở đất liền thì là chuyện không dám tưởng tượng.

Nước nhỏ như hầu như Đại Tấn, có một số tu sĩ Kết Đan cũng không có nhiều tài sản như thế.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ trong đầu Trần Trầm, tu sĩ áo xám cầm đầu lên tiếng giải thích:

- Chúng ta muốn đi thông suốt trong vùng biển này thì cần trả phí khắp nơi, một nghìn linh thạch trung phẩm rơi vào tay chúng ta không còn một phần ba. Xin tiền bồi yên tâm, chúng ta tuyệt đối không có ý hớ tiền bồi.

Trần Trầm thầm thoải mái, Vô Tận Hải cũng có quy tắc ngầm, hẳn có thể hiểu được.

- Ừm, đưa ta một đường hướng đông, đi hòn đảo cách nơi này xa nhất.

Mấy người nghe vậy giật nảy mình.

Khẩu khí như vậy thông thường là muốn đi dò tìm biển sâu, dám đi biển sâu thì ít nhất là cường giả Nguyên Anh.

Không ngờ người lên thuyền trẻ tuổi như vậy mà đến Nguyên Anh cảnh giới, tám chín phần mười là đệ tử của đại tông môn nào đó ở đất liền.

Nghĩ đến đây, nét mặt của bọn họ càng cung kính hơn.

Người cầm đầu chấp tay, chỉ hướng bên trong khoang thuyền:

- Không thành vấn đề, mời tiền bồi vào trong ngồi.

Trần Trầm không khách khí, trực tiếp đi vào. Bên trong trang sức hơi xa hoa, xứng đáng với giá tiền một nghìn linh thạch, còn có một nữ tu Luyện Khí dịu dàng động lòng người, xem bộ dáng thì đó là vai trò thị nữ.

Gặp Trần Trầm, nữ tu lập tức bung trà đưa nước, thái độ cực kỳ cẩn trọng.

Không lâu sau, linh thuyền bắt đầu di động, tốc độ tuy rằng không bằng bay đi nhưng nhanh hơn những tàu hạm quân đội trong kiếp trước nhiều.

Chờ lướt đi mấy trăm dặm, Trần Trầm ở trong đầu dùng hệ thống sưu tầm.

- Hệ thống, trong phạm vi trăm thước có vật quý hiếm gì không?

[Có, dưới bảy mươi tám thước có Huyết San Hồ bốn nghìn năm. Chín mươi hai thước về bên trái dưới biển có Thâm Hải Linh Châu. Tám mươi lăm thước về bên phải dưới biển có Thủy Linh Thảo vạn năm . . .]

Nghe những đáp án này, Trần Trầm cơ bản có thể tưởng tượng ra cảnh tượng dưới đáy biển.

Đây mới chỉ là vùng biển ngoài cùng đã bị vô số tu sĩ sưu tầm, nếu đi đến biển sâu . . .

Vậy chẳng phải là có bảo bối ở khắp nơi?

Chắc chắc chắc.

Nghĩ đến đây, lòng Trần Trầm rạo rục.

Nhưng khi hấn dùng thần thức tìm kiếm một lần thì cảm ứng cực kỳ mơ hồ, chỉ có thể lờ mờ cảm ứng được một vài cảnh tượng dư

ới nước, cảm giác như nhìn thế giới qua tấm màn mỏng.

Thần thức không dùng tốt bằng hệ thống, không biết tu vi cao thêm chút nữa thì có thay đổi tốt hơn không.

Lúc này nữ tu đến gần, tay bưng mấy mâm hải sản, mỉm cười nói:

- Đây là một ít đặc sản của Vô Tận Hải chúng ta, bên trong đều ẩn chứa nhiều linh khí, tiền bối có thể nếm thử.

Trần Trầm cũng không khách khí, càng không cần lo lắng người khác hạ độc, trực tiếp nếm vài miếng, hương vị đúng là không tệ, khen vài câu rồi hẩn nhìn về hướng nữ tu kia.

- Các người làm nghề này không sợ gặp được kẻ xấu sao? Trong Vô Tận Hải Vực bốn bề vắng lặng, tu vi của các người thì không cao.

Nữ tu kia nghe vậy vẻ mặt cứng đờ, cười gượng nói:

- Tiền bối chê cười, người có thể rời bến thì đời nào để ý chút tài sản của chúng ta. Nếu thật sự gặp được người như vậy, đảo chủ ở gần đó biết được sẽ không bỏ qua cho.

Trần Trầm không hỏi nữa, nhưng trong lòng không tin.

Đảo chủ quái quỷ gì, nếu hẩn là kẻ xấu, giết sạch nhóm người này, hủy thi diệt tích, đảo chủ biết cái gì? Chẳng lẽ hẩn sẽ cho nhóm người này có cơ hội truyền tin ra ngoài sao?

Rõ ràng nữ tu này sợ nên mới nói như vậy.

Suy nghĩ vấn đề này dễ giải quyết, đăng ký thân phận trước khi lên thuyền là được.

Nhưng trước khi đến đây Trần Trầm đã đọc nhiều sách vở, rất nhi

Đều tu sĩ đi Vô Tận Hải là vì tránh né kẻ thù, tránh né truy sát.

Người như vậy bình thường không thể bại lộ thân phận, nếu nghiêm khắc đòi đăng ký thân phận thì e rằng sẽ bớt một nửa mối làm ăn.

Trần Trầm trầm nghĩ, khóe môi cong lên:

- Đám tu sĩ đệ giai này cũng không dễ dàng, chết sống toàn dựa vào lương tâm của người khác. May mắn gặp người tốt như mình, chứ không thì hậu quả không tưởng tượng nổi.

- Hệ thống, trong phạm vi trăm thước, ai là người có lương tâm nhất?

[Là kẻ chủ.]

Nghe được đáp án này, Trần Trầm hơi vừa lòng.

Nhưng ngẫm lại có gì đó kỳ kỳ.

- Hệ thống, trong phạm vi trăm thước có người xấu vô lương tâm sao?

[Có, hai thước ở phía trước, bốn thước ở phía trước . . .]

Hệ thống nhanh chóng liệt kê ra đáp án, vừa lúc là năm người trên thuyền, trừ hẳn ra.

Trần Trầm đặt đĩa xuống cái rằm, chửi thề:

- Tổ cha nó!

Khó khăn lắm hẳn mới sinh ra một ít lòng cảm thông, không ngờ đều không phải thứ tốt.

Làm người tốt khó vậy sao!

Nữ tu sợ sệt hỏi:

- Sao vậy tiền bối? Hải sản không vừa miệng?

Trần Trầm nhìn nữ tu bộ dáng ngây thơ vô số tội, khẽ thở dài không nói nhiều:

- Không có gì, chỉ là tâm tình có chút không tốt.

Cuộc đời như màn kịch, toàn dựa vào kỹ thuật diễn, những người này đều không đơn giản.

Lẽ nào ta ngồi trên thuyền đen?

Trần Trầm cau mày, kiếp trước hẳn đọc một số tiểu thuyết diễn ng hĩa, bên trong có chút tiệm đen cũng trá hình giống như vậy.

Gặp dê béo liền quyết đoán hạ độc thủ, không chỉ cướp tiền còn muốn giết người.

Gặp người nghèo thì cho một cơ hội, lấy cơ là cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Không lẽ thuyền này cũng theo mô hình kinh doanh như vậy?

Nhưng ngẫm nghĩ lại, hẳn lại cảm thấy không giống.

Đám tu sĩ cấp thấp này thì có thể xuống tay với ai? Muốn cướp người giàu cũng cần có thực lực.

Trần Trầm lắc đầu, xét cho cùng tất cả bởi vì hẳn là thiếu niên ngây thơ mới ra đời, không hiểu đường đời hắc ám.

Trời biết đám tu sĩ cấp thấp này tính làm gì đại năng Nguyên Anh

như mình.

Trần Trầm không muốn đánh cuộc, cũng không muốn giao mình vào tay đám người vô lương tâm.

Không muốn! Cáo từ!

Nghĩ vậy, Trần Trầm trực tiếp đứng lên, nhìn về hướng nữ tu kia:

- Ta bỗng có việc bận, đi đây.

Nữ tu kia nghe vậy giật nảy mình, vội hỏi:

- Tiền bối có chuyện gì mà vội vã vậy? Bên này không có hòn đá o nào, lỡ như tiền bối bị lạc phương hướng thì sẽ rất phiền phức.

Trần Trầm vốn còn không xác định nhóm người này có ác ý với mình, nhưng sau khi nghe lời này thì cơ bản có thể kết luận.

Người vô lương tâm thì làm gì tốt bụng như vậy? Hẳn không tin.

Đặt mình vào chỗ của người khác, nếu hẳn là nữ tu này thì tuyệt đối không muốn ở trên Vô Tận Hải, từng giờ từng phút hầu hạ một người có thể một bàn tay đập nát người và thuyên ra tro.

Thấy khách nhân muốn đi, không vui vẻ cười to đã xem như chuyện nghiệp lắm rồi.

Còn giữ chân khách? Không thể nào, trừ phi trong lòng có ý tưởng khác.

Trần Trầm suýt không kìm được há mồm mắng, hẳn làm một người có tố chất, vốn không thích nói lời thô tục, nhưng hiện giờ mấy kẻ Luyện Khí, Trúc Cơ dám tính kế hắn, thật nực cười!

Chương 236: Miền biển nhiều chiêu trò

Trần Trầm lạnh lùng nói:

- Không phiền các người bận tâm, cáo từ!

Trần Trầm trực tiếp đi ra khoang thuyền, không thèm nhìn mấy tu sĩ Trúc Cơ ở bên ngoài, bay về phương xa.

Hắn không rảnh chơi trò giả heo ăn cỏ với mấy tu sĩ Trúc Cơ, cũng lười chỉ dựa vào hoài nghi liền diệt đám tu sĩ cấp thấp này.

Hơn nữa nếu đám tu sĩ cấp thấp đã dám làm nghề độc ác trên biển thì tám chín phần mười là có chút vũ khí bí mật, Trần Trầm không muốn lấy bản thân ra thăm dò át chủ bài của nhóm người này.

Lỡ như lật thuyền trong mương thì biết tìm ai kêu oan? Tích Sơn g còn ở Tây Cương chờ đợi hắn, hắn không thể chết.

Đến chỗ xa lạ này thì tốt nhất là chú ý cẩn thận.

...

Trần Trầm một đường bay về phía đông, bay ra vạn dặm mới tạm nghỉ trên một hòn đảo.

Đảo này tên Đông Cực Đảo, tên như ý nghĩa, là hòn đảo nằm ở tận cùng phương đông trên Vô Tận Hải, từ đây đi về phía đông là vào biển sâu.

Hòn đảo này hơi phồn hoa, bên trên có các loại phương tiện cực kỳ đầy đủ, dòng người cũng lớn.

Trần Trầm quyết định tìm hiểu tin tức tại đây rồi mới tiếp tục hướng đông. Nên biết, vị trí của Ngung Thần Châu cách phía đông Đông Cực Đảo hai mươi mấy vạn dặm.

Trần Trầm không dám tưởng tượng đó là vùng biển như thế nào.

Nếu có thể thì Trần Trầm càng muốn xen lẫn vào nhóm đội tàu rời bến, một người đi xa như vậy hơi đáng sợ.

Một lát sau, Trần Trầm vào một tửu lâu lớn trên đảo.

Trong tửu lưu đông đúc tu sĩ, cơ hồ không có kẻ yếu dưới Kết Đan, hơn nữa đa số người mang theo mùi tanh của biển rất đậm, rõ ràng là tu sĩ lẫn lộn trong Vô Tận Hải Vực quanh năm.

Thấy Trần Trầm lạ mặt, tiểu nhị trong tửu lâu nhanh chóng chạy lại chào hỏi:

- Vị tiền bối này vừa đến Vô Tận Hải đúng không? Xin hỏi muốn ăn chút gì?

Trần Trầm vừa nói vừa cho thêm mấy chục khối linh thạch:

- Tùy tiện làm mấy món, ta tới nơi này càng nhiều là muốn nghe ít chuyện.

Tiểu nhị thấy vậy cũng không khách khí, nói món ăn cho nhà bếp rồi ngồi xuống cạnh Trần Trầm, bộ dạng chuẩn bị tâm sự lâu.

Trần Trầm đầu tiên là kể chuyện đã gặp trên thuyền cho tiểu nhị nghe.

Tiểu nhị nghe vậy lập tức lộ vẻ nghi mà sợ, giơ ngón tay cái với T

ràn Tràm:

- Tiền bối, người rất nhạy bén, đám người kia đúng là không phải thứ tốt. Tiền bối nên biết rằng trong vùng biển vạn dặm gần đất liền này tuy không có bao nhiêu đại yêu nhưng có một số hải yêu Nguyên Thần cảnh khủng bố. Đám người kia quanh năm ném thức ăn cho đám hải yêu Nguyên Thần cảnh khủng bố, những hải yêu kia cũng có trí tuệ, ăn tu sĩ cấp cao xong sẽ phun ra trữ vật giới cho bọn họ. Cứ thế mãi, hai bên đã hình thành ăn ý cùng có lợi. Mà y năm nay không biết bao nhiêu tu sĩ Kết Đan, Nguyên Anh đến từ đất liền không hiểu chiêu trò trong đó, chết trong tay bọn họ.

Trần Tràm hơi giật mình kêu lên:

- Chỉ bằng vào mấy tu sĩ cấp thấp mà có năng lực vậy sao?

Tiểu nhị vội vàng khoát tay nói:

- Không phải. Ta nói đám người kia là một thế lực lớn, bọn họ để tu sĩ cấp thấp làm loại việc này một là vì khiến người lên thuyền tẻ hỏ lỏng cảnh giác, hai là mạng của đám tu sĩ cấp thấp không đáng giá tiền, đã chết thì tùy thời đều có thể đổi một đám. Ba là vì trên Vô Tận Hải này đảo dân bản xứ làm nghề hướng dẫn viên thật sự có tu vi rất thấp, bọn họ xen lẫn vào trong để đánh lừa.

Trần Tràm sực tỉnh ngộ.

Phải công nhận miền biển này chiêu trò thật nhiều, trong đất liền an toàn hơn.

Đương nhiên, nếu lần sau hấn còn đụng tới đám người kia thì có lẽ sẽ một bàn tay đập chết bọn họ.

Trần Tràm lại hỏi:

- Ta muốn đi biển sâu, có đội tàu sao?

- Ha ha, tiền bối nói đùa, trên Đông Cực Đảo này mấy người không muốn đi biển sâu tìm bảo bối? Tiền bối cũng muốn tìm bảo bối thì mỗi ngày đều có hơn mười chiếc linh thuyền cỡ lớn thả hồ chọn lựa. Những linh thuyền này có tu sĩ tự phát tổ chức, có chuyên môn làm nghề này, dám đi sâu vào biển sâu bảy, tám vạn dặm, bận đi bận về mất một tháng.

- Tất cả tùy vào lựa chọn của tiền bối. Đương nhiên, nếu lần đầu tiên tiền bối đến Vô Tận Hải Vực thì ta đề nghị tiền bối hãy cứ thả thuyền của các chủ thuyền chuyên làm nghề này. Thuyền tu sĩ tự phát tổ chức thì hồ hơi sâu, nếu phát hiện trọng bảo, giết người cướp báu là chuyện bình thường.

Tiểu nhị càng nói, trong mắt phát ra tia sáng linh thạch.

Hiển nhiên gã kiêm chức làm người trung gian.

Trần Trầm lười tìm người khác, nói thẳng:

- Ta muốn một chiếc thuyền rời bến xa nhất, tốt nhất trong vòng ba ngày xuất phát.

Tiểu nhị nghe vậy mắt càng sáng, nhanh chóng nói:

- Ngày mai có một chiếc thuyền lớn định vào sâu trong biển bảy vạn dặm, chủ thuyền là cường giả Nguyên Thần cảnh, có hắc bảo vệ thì rời bến có thể bảo chứng an toàn. Nhưng giá rất mắc, bận đi bận về sẽ thu phí hai vạn linh thạch trung phẩm.

Hai vạn linh thạch trung phẩm.

Giá cả này không quá đắt đối với Trần Trầm.

Nhưng nếu chủ thuyền một lần thu một trăm tu sĩ lên thuyền, chẳng phải là một chuyến kiếm lời hai trăm vạn linh thạch?

Trần Trầm thâm thán phục, hiệu suất kiếm tiền cỡ này tuy không bằng hẳn, nhưng mạnh hơn những cường giả Nguyên Thần trong đất liền.

Tiểu nhị hội hộp hỏi:

- Thế nào? Tiền bối, có hứng thú sao?

Trần Trầm lập tức quyết định:

- Được, ngươi hãy đặt một chỗ cho ta.

Người làm ăn lớn như vậy chắc chắn sẽ chú trọng danh dự, không thể nào vì đánh cướp mấy tu sĩ mà hủy mối làm ăn.

Như vậy sẽ bớt gây phiền cho hẳn.

Đương nhiên, quan trọng nhất là hẳn có thể âm thầm ước lượng p hiều lưu trong biển sâu Vô Tận Hải Vực, cuối cùng quyết định có đi lấy Ngung Thần Châu kia không.

...

Ở trong tửu lâu một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Trần Trầm đi theo tiểu nhị dẫn lên một chiếc t huyền lớn màu đen neo bên bờ biển.

Thuyền lớn dài cỡ hai trăm thước, rộng năm mươi thước, khắc đá y trần văn, nhìn liền biết có giá trị cực kỳ kinh người.

Có ba, bốn chiếc to giống con thuyền này đậu ven bờ.

- Tiền bối, người có báu vật xuống nước không? Muốn tìm bảo bối i trong biển sâu Vô Tận Hải thì phải tự mình lặn xuống nước, nếu

không có vài món thủy bảo thì khi xuống biển rất khó thu hoạch được gì.

Thấy tiểu nhị còn muốn làm ăn thêm, Trần Trầm trực tiếp vẫy tay lên thuyền.

Ngọc Quỳnh đã chuẩn bị mấy thứ kia cho hấn rồi.

Bước lên thuyền, tu sĩ ở trên thuyền đông hơn dự đoán của Trần Trầm, hơn một trăm năm mươi người.

Ba trăm vạn linh thạch! Đệt!

Trong lòng Trần Trầm càng giật mình hơn, nếu có ba, bốn chiếc thuyền làm ăn ở đây thì đủ sức nuôi một tông môn cỡ lớn rồi!

May mắn đi về một chuyến mát cả tháng, chứ không thì hiệu suất kiếm tiền chắc chắn đuổi kịp hấn.

Từ giữa thuyền vang lên giọng nói hùng hồn:

- Đã đến đông đủ hết chưa?

Có tu sĩ trả lời:

- Đủ hết rồi!

Giọng nói ồm ồm kia ra lệnh một tiếng:

- Vậy thì xuất phát đi, hy vọng các vị lần này đều có thu hoạch.

Thuyền lớn chớp mắt bị ánh sáng trận pháp cực kỳ phức tạp bao trùm, chỉ riêng lồng chụp phòng hộ linh lực đã không thua gì đại trận hộ sơn của đại tông môn.

Cảnh này trông không giống như thuyền lớn đi biển sâu mà đang

đến vùng tuyệt cảnh núi đao biển lửa gì đó.

Đám đông tu sĩ ở trên thuyền thấy vậy rất là căng thẳng.

Trần Trầm ngẩng đầu nhìn về hướng phương xa.

Biển sâu Vô Tận Hải Vực mênh mông vô bờ, nước biển xanh dương hoàn toàn che chắn thần thức.

Dưới biển sâu ẩn tàng của báu hiếm hoi hay hải yêu khủng bố? Dù là cường giả Nguyên Thần cảnh cũng không biết được.

Phương xa bỗng dâng lên lớp sóng to cao mấy chục thước, mặt biển yên ả dường như mở to miệng khổng lồ sâu hun hút, âm u khủng bố.

Tuy rằng lúc này thuyền lớn còn chưa xuất phát, nhưng cảm giác t hàn bí đã ập vào mặt.

P/s: Các truyện mới của team

Đường Tăng Đánh Xuyên Tây Du

Tại Tận Thế Ta Nhật Được Bảo Rương

Mỗi Ngày Ta Nhận Một Hệ Thống Mới

Phòng Giam Siêu Quái Vật

Chương 237: Các người tìm báu vật cái cây búa! Bơi lội tắm biển thì đúng hơn

Thuyền lớn dần di động, đám tu sĩ trở lại chỗ ở tạm của mình trên thuyền.

Hành trình trị giá hai vạn linh thạch thì trang sức căn phòng tự nhiên là cực kỳ lộng lẫy.

Trần Trầm thấy vậy thì tâm lý cân bằng hơn nhiều.

Chỉ riêng thuyền lớn đã cần phí tổn rất đắt đỏ. Ngoài ra đi suốt hành trình cần luôn luôn mở đại trận, tiêu hao linh thạch cũng là con số thiên văn.

Hơn nữa cuối cùng kiếm được linh thạch không chỉ rơi vào túi của một mình cường giả Nguyên Thần cảnh.

Lúc mới lên thuyền Trần Trầm đã cảm ứng một phen, trên thuyền lớn trừ chủ thuyền là Nguyên Thần cảnh ra còn có mười tu sĩ Nguyên Anh làm hộ vệ. Nhân viên các vai trò khác nhau cũng có gần trăm người.

Mặc dù tổng kết lại vẫn lời to, nhưng Trần Trầm không hâm mộ, dù sao hẳn toàn làm kiểu mua bán không vốn, không cần mạo hiểm.

Quy tắc tìm bảo bối rất đơn giản.

Thứ nhất, tu sĩ được tùy thời tự mình xuống biển tìm, nhưng cấm không cho rời khỏi phạm vi hai mươi dặm quanh thuyền lớn.

Thứ hai, thuyền lớn đi một vạn dặm sẽ neo lại nửa ngày, trong khoảng thời gian đó phạm vi sưu tầm của tu sĩ có thể khuếch tán đến năm trăm dặm xung quanh thuyền lớn.

...
Thuyền lớn mới xuất phát, đám tu sĩ trên thuyền không có nhiều dục vọng tìm bảo bối, bởi vì vùng biển gần Đông Cực Đảo mỗi ngày đều có thuyền nhỏ suu tầm, xác suất họ xuống biển tìm được đồ tốt không lớn.

Hơn nữa là người có tiền cuỡi trên thuyền lớn như thế này, trong lòng mọi người đều có một loại cảm giác ưu việt, lúc này xuống nước thì khác gì cuỡi thuyền nhỏ?

Chờ thuyền lớn tiến lên ngàn dặm, rốt cuộc có một ít tu sĩ bắt đầu xuống biển.

Trần Trầm chú ý trang bị của bọn họ đa số là y phục chế tạo đặc biệt, có thể hoàn toàn ngăn cách nước biển, như vậy có thể tiết kiệm nhiều linh lực.

Sự thật thì tu sĩ trên đường đi phần lớn đều lặn dưới biển, đối với bọn họ, thuyền lớn trừ là trạm bổ cấp ra còn là chỗ dựa tâm lý.

Dưới biển sâu không thể bổ sung linh lực, nếu tiết kiệm linh lực hộ thể thì có thể tăng lớn thời gian xuống biển, thu hoạch càng nhiều thiên tài địa bảo.

Trần Trầm tự nhiên sẽ không ngồi nhàn rỗi trên thuyền lớn, hẳn sớm muốn xuống biển rồi.

Lấy ra Tị Thủy Tráo mà Ngọc Quỳnh đưa cho, Trần Trầm xuống biển.

So với tu sĩ khác bơi qua bơi lại trong Vô Tận Hải thì Trần Trầm trực tiếp đi trong biển.

Ngọc Quỳnh đưa đồ không thể nào kém, Tị Thủy Tráo toàn dựa vào linh thạch cung cấp năng lượng, chẳng những bảo chứng bốn p

hía không bị nước biển xâm thực, còn có thể tự do khổng chế di động, giống như một loại báu vật lặn cỡ nhỏ.

Nhưng báu vật lặn tuyệt đối không thể mang lại tầm nhìn rộng thoáng như Tị Thủy Tráo.

Mới xuống nước, Trần Trầm chưa kịp dùng hệ thống thì đã nhìn thấy một đốm sáng lớn trong đá san hô bên dưới.

Hắn đi qua xem, không ngờ trong kẽ hở đá san hô có một viên minh châu to bằng đầu người.

Nâng minh châu trong tay, Trần Trầm không biết nên nói cái gì, mang thứ này về có thể chiếu sáng nguyên căn phòng lớn.

Trần Trầm vừa lẩm bẫm vừa cất minh châu vào:

- Tục! Quá tục! Chắc Tích Sương không thích đâu, có lẽ sư phụ sẽ thích.

- Hệ thống, trong phạm vi trăm thước có vật quý giá nào không?

[Trong đá san hô trước mặt có một ít biển sâu tinh khoáng, trong cát biển về bên trái ba mươi thước có nội đan hải yêu Kết Đan Kỳ đánh rơi, bên dưới đáy biển năm mươi thước có một góc Thâm Hải Linh Tham bảy nghìn năm . . .]

Hệ thống một hơi liệt kê ra bảy, tám đáp án, Trần Trầm tặc lưỡi lấy làm lạ.

Người không biết còn tưởng rằng hắn dùng truy tung phạm vi lớn.

Chỉ riêng phạm vi trăm thước đã có nhiều báu vật như vậy, suốt hành trình sẽ được bao nhiêu món?

Trần Trầm hơi lo, lo lắng mình chưa tìm được Ngưng Thần Châu

thì đã vui vẻ đến quên hết lối về.

Trần Trầm lắng lắng cát bẫy, tám món này vào trũ vật giới, hẳn quan sát tu sĩ khác trong biển, bọn họ như người cá sấu tầm khắp nơi.

Nhưng dưới đáy biển vô cùng tối tăm, trừ minh châu to cỡ đầu người là dễ tìm ra, thứ khác đâu dễ tìm được?

Đặc biệt là một số báu vật bị cát biển che đậy hoặc ẩn tàng trong đá san hô, căn bản không có cơ hội tìm đến, bởi vì mọi người phải đi theo sau thuyền lớn.

Những chỗ này có thể nhìn một cái đã là tốt rồi, làm gì có thời gian cẩn thận tìm.

- Các người tìm báu vật cái cây búa! Bơi lội tắm biển thì đúng hơn!

Nhìn đám người lướt qua các thứ tốt mà vẫn ra về tìm kiếm lung tung, Trần Trầm sốt ruột thay cho họ, cuối cùng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép hốt hết chúng nó bỏ vào túi.

Bất giác hẳn đã đi theo thuyền lớn tiến lên hơn nghìn dặm.

Không nói cái khác, lấy đồ cũng rất mệt mỏi, vừa đi vừa lấy làm Trần Trầm chết lặng. Những báu vật dưới vạn năm thì hiện tại hẳn không thềm nhìn.

Trần Trầm sắp lấy đến mỏi tay thì hệ thống đột nhiên đưa ra một gợi ý:

[Bên dưới chín mươi tám thước có một gốc Xích Huyết San Hô trăm vạn năm.]

Nghe thấy gợi ý này, Trần Trầm nháy mắt tinh thần tỉnh táo, hẳn k

hông quan tâm cái khác, chỉ nghe năm tuổi của cây san hô trăm v
ạn năm.

Cơ hồ trong chớp mắt Trần Trầm đã đến vị trí mà hệ thống gợi ý.

Đó là một chỗ đá ngầm, có nhiều con cá lội ở bên trong, đưa mắt
nhìn không thấy Xích Huyết San Hô gì cả.

Trần Trầm không tin tà, nhẹ nhàng vệt ra khỏi đá ngầm mà hệ thố
ng chỉ định vị trí.

Tảo biển dày cỡ một ngón tay bị vệt ra, bên trong bỗng bắn ra mộ
t tia sáng đỏ như laser bắn thẳng lên mặt biển.

Cùng lúc đó, lực lượng huyết khí cực kỳ đậm đặc ập vào mặt, Trầ
n Trầm suýt bị choáng xỉu.

Trần Trầm giật mình kêu lên:

- Ôi mợ!

Hắn nhanh chóng thu nguyên khối ‘đá ngầm’ vào trong Tiểu Vô
Ưu Tiên Cung.

Mấy tu sĩ cách không xa tựa hồ bị tia sáng đỏ vệt qua rồi tất kia h
ấp dẫn, tất cả đều tiềm thức nhìn qua. Trần Trầm phớt lờ ánh mắt
của mọi người, bình tĩnh bước đi.

Hắn rời đi, đám người bơi lại chỗ đá ngầm, lục tìm bốn phía.

Tìm khoảng một phút đồng hồ, mắt thấy sắp rời xa phạm vi hai m
ươi dặm quanh thuyền lớn, mọi người bắt đắ dĩ, chỉ có thể không
cam tâm rời đi.

...

Trần Trầm cảm ứng khối ‘đá ngằm trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, trong lòng không biết nói cái gì.

Xích Huyết San Hô trăm vạn năm này bị tảo biển bao kín, chỉ có chỗ cỡ một ngón tay bị hấn lau đi mới lộ ra bộ mặt thật.

Chỉ một khoảng trống nhỏ xíu mà bắn ra tia sáng cực kỳ chói mắt.

Lục Đậu thấy cục san hô đó thì bò lại, phun ra Huyền Vũ Trọng T hủ, tảo biển bị trôi đi hết, Xích Huyết San Hô to cỡ căn phòng n hỏ lộ ra hình dáng.

Nhưng Trần Trầm không thấy rõ bộ mặt thật của Xích Huyết San Hô, bởi vì ở trong mắt hấn, nguyên Tiểu Vô Ưu Tiên Cung đều th ành màu đỏ, hấn như đi vào thế giới màu đỏ, chỉ mơ hồ thấy chín h giữa có một mặt trời đỏ.

Ngoài ra trần ngập lực lượng khí huyết cực kỳ bàng bạc.

Chương 238: Giản dị không màu mè mà khô khan

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Báu vật như vậy rất đáng sợ!

Trần Trầm hoài nghi nếu đưa thứ này cho Chu Nhân Long chủ tu lực lượng khí huyết thì gã lập tức đến Nguyên Thần đình ngay.

Trần Trầm không kìm được lắc đầu:

- Quá khủng bố, rất phô trương . . . phải tìm thứ gì bao lại mới được.

Bên kia, Lục Đậu biểu hiện mãnh liệt muốn đi ra ngoài.

Trần Trầm chộp lấy mai rùa của nó kéo ra ngoài Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Lục Đậu vừa rơi xuống biển liền vui vẻ vẫy vùng, nhưng chưa bơi được bao lâu thì cá nhỏ xung quanh tản ra, Trần Trầm bắt đắ dĩ đ ư a nó vào lại.

Lục Đậu trở vào trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung vẫn đang hươ tay c hân, nhìn nước biển xung quanh biến mất, nó thất vọng bò đến bên cạnh Xích Huyết San Hồ, một đôi mắt nhỏ tội nghiệp nhìn về hướng Trần Trầm.

- Chờ chút nữa không có người sẽ mang ngươi ra ngoài! Hiện tại không được!

Trần Trầm vừa nói vừa dẫn ít nước biển vào Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, xem như một loại an ủi.

Sau đó hấn cát Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, tiếp tục bắt đầu tìm bảo bối.

Lại là nhật đồ không ngừng nghỉ, nét mặt Trần Trầm dần chét lặn g, dường như biến thành máy móc chỉ biết lấy thiên tài địa bảo, xuyên qua từng khu vực hệ thống chỉ định.

Không thấy vui đến quên lối về, chỉ có tê dại.

Cùng lúc đó, trong lòng Trần Trầm nâng cao tiêu chuẩn bình xét báu vật.

Chờ đi theo thuyền lớn tiến lên vạn dặm, Tiểu Vô Ưu Tiên Cung đã hoàn toàn thay đổi.

Núi giả biến thành san hô sáng lấp lánh, trong phòng treo đầy linh châu đủ màu sắc, các loại linh tham biển sâu đủ loại năm tuổi xếp trên kệ giữ đồ, trật tự đâu ra đấy.

Tiểu Hoa bận tới bận lui, không ngừng chỉnh lý, bận rộn vô cùng.

Tiểu Hoàng thì lăn lộn trong cát biển tràn ngập linh khí, cũng rất vui sướng.

Cảnh tượng lòe loẹt, rất là phô trương.

Nhưng đây mới chỉ là một phần nhỏ, nhiều thứ hơn đều bị Trần Trầm nhét vào trong trữ vật giới.

Mắt thấy thuyền lớn rút cuộc dừng lại, Trần Trầm chui ra mặt nước, thở phào một hơi, mắt lóe tia sáng giải thoát.

Trải qua vùng biển vạn dặm, cướp đoạt báu vật chẳng làm hấn vui nổi.

Nhìn tu sĩ khác vui sướng suýt khóc vì thuyền lớn dừng lại, rốt cuộc nghiêm túc suy tầm.

Trần Trầm nở nụ cười phát ra từ tận đáy lòng.

Thú vui của người có bàn tay vàng thì đơn giản không màu mè mà à khô khan vậy đấy.

Thuyền lớn đậu lại chỗ này nửa ngày, phạm vi tìm bảo bối của cá

c tu sĩ cũng mở rộng đến năm trăm dặm.

Nhưng sự thật là ít có tu sĩ thật sự chạy ra vài trăm dặm, có thể cả ngàn thậm chí trăm dặm trong phạm vi mấy dặm đã giới lắm rồi.

Đương nhiên, không phải mỗi người đều như vậy, có vài tu sĩ ô nhiễm ý tưởng phát hiện trọng bảo rơi ra ngoài mấy chục dặm.

Thấy mọi người đều có mục tiêu của mình, Trần Trầm hít sâu một hơi, trong đầu tự tưởng tượng bộ dạng nghèo khổ của tu sĩ hai nước và người quen, thế này mới kích thích một chút dục vọng tìm bảo bối.

- Hệ thống, dùng một lần cơ hội truy tung trăm dặm, tìm trọng bảo trong phạm vi truy tung trăm dặm.

Lần này Trần Trầm cố ý nói hai từ trọng bảo, dù vậy vẫn soát ra năm, sáu chục đáp án.

...

[Hải yêu Luyện Hư sau khi nhắm mắt lìa đời để lại yêu đan +1]

[Thâm Hải Linh Tham tám mươi vạn năm tuổi +1]

[Thâm Hải Linh Dịch +1 ao]

[Vỏ của hải yêu bị lôi kiếp đánh chết để lại +1]

...

Một canh giờ sau, Trần Trầm đến gần một chiếc thuyền chìm đáy biển.

Không biết thuyền này chìm ở đáy biển đã bao lâu, không ngờ có một hải yêu Nguyên Anh cảnh giới ngụ ở bên trong. Trần Trầm n

hanh gọn một bàn tay đập chết nó, tiếp theo tìm kiếm trong chiếc thuyền.

Bên trong còn sót lại một vài xác chết, Trần Trầm lặng lẽ tháo xuống ống trữ vật giới từ người xác chết.

Hết cách, dọc đường đi, hắn tùy thân mang theo mấy chục chiếc trữ vật giới không đủ dùng.

Phải biết rằng, trước khi hắn đến, có một nửa trữ vật giới đã bị chừa đầy.

- Đòi người khó khăn.

Trần Trầm thở dài thườn thượt, phá hủy thuyền chìm, lục tìm khắp nơi lấy mấy chục món báu vật rồi mới bơi về phía thuyền lớn.

Nhưng còn chưa trông thấy thuyền lớn thì từ phương hướng thuyền nập đến sóng triều linh lực cực kỳ mãnh liệt.

- Đây là dư ba chiến đấu?

Trần Trầm thay đổi sắc mặt, nháy mắt tăng thêm tốc độ.

Đội thuyền lớn tiến vào phạm vi thần thức cảm ứng thì Trần Trầm rốt cuộc cảm ứng được ở đó phát sinh cái gì.

Một con hải yêu loài tôm khổng lồ hình thể to gần gấp đôi thuyền lớn đang điên cuồng tàn phá, xung quanh nó là hàng trăm tu sĩ đang liều mạng vây công, các loại thủ đoạn công kích đánh vào người hải yêu dấy lên từng đợt gió bão linh lực.

Tình hình chiến đấu cực kỳ kịch liệt.

Nhưng tất cả đều còn trong phạm vi có thể khống chế, thể hình của hải yêu dù lớn nhưng tu vi chỉ cỡ Nguyên Thần trung kỳ, tương

đương với chủ thuyền lớn.

Tuy ở trong biển, sức chiến đấu của hải yêu được thêm vào, nhưng chủ thuyền trừ có hơn mười hộ vệ Nguyên Anh ra còn có nhiều tu sĩ cưỡi thuyền hỗ trợ.

Những tu sĩ này ít có ai tu vi dưới Nguyên Anh.

Cho nên cuối cùng vẫn là bên tu sĩ loài người vững vàng trấn áp cơn hải yêu kia.

Chờ Trần Trầm đến gần thuyền lớn thì hải yêu khổng lồ đã tan tã, cuối cùng bị chủ thuyền Nguyên Thần cảnh một đao chém đứt một cái kiếm to, nó hốt hoảng lặn xuống nước trốn mất tăm.

Nâng kiếm to lên thuyền, khuôn mặt thô kệch của chủ thuyền lộ nét cực kỳ hân hoan, cao giọng nói:

- Bởi vì gặp hải yêu, thuyền mình sẽ đậu lại chỗ này một canh giờ! Mấy vị vừa rời ra tay nếu lần sau lại đi thuyền mình thì chỉ cần trả một nửa linh thạch! Ngoài ra, thừa dịp một canh giờ này ta mời mọi người cùng ăn thịt hải yêu Nguyên Thần, ha ha ha ha ha ha!

Chủ thuyền nói ra câu này, đám tu sĩ trên thuyền lớn đều hô to tiếng bói trượng nghĩa.

Đi vạn dặm, tìm kiếm nửa ngày, lúc này cũng nên nghỉ ngơi trên thuyền, bổ sung một chút linh lực.

Đương nhiên, cái gọi là nghỉ ngơi không phải ngồi chơi.

Một đám tu sĩ ở trên thuyền lớn tự phát tổ chức một hội giao dịch loại nhỏ, lấy ra báu vật mình không cần trao đổi thứ mình cần với tu sĩ khác.

Chủ thuyền cũng tổ chức một hội đấu giá, một số tu sĩ sợ lộ tiền t

ài bị người khác chú ý đơn giản giao báu vật cho chủ thuyền, từ g
ã ra mặt để đám tu sĩ đầu giá.

Cũng có một số tu sĩ phô trương bởi vì được đến trọng bảo nên kh
ông kiềm được vui sướng lấy ra khoe khoang, khiến tu sĩ xung qu
anh liếc mắt, trong đó có mấy người mắt lóe tia sáng dường như n
ảy ý tưởng to gan nào đó.

Bắt gặp nét mặt của những người kia là lạ, mấy tu sĩ khoe khoang
cũng nở nụ cười bí hiểm, không biết đang tính kế điều gì.

Trần Trầm xen lẫn trong đó, lạc lõng với xung quanh.

Bên ngoài người lừa ta gạt không liên quan gì hấn, hấn một mình
giữ không gian yên ả trong lòng.

Mọc trong nước bùn mà không hôi tanh mùi bùn.

Tưởng tượng những thiên tài địa bảo không lọt vào mắt xanh của
họ nhưng tương lai có lẽ sẽ dấy lên gió tanh mưa máu nào đó, thậ
m chí sẽ có mấy tu sĩ Nguyên Anh bởi vậy mà mất tính mệnh, kh
óe môi Trần Trầm cong lên nụ cười vui mừng.

Cuộc đời người giàu thật là khô khan.

Một tu sĩ trung niên ở bên cạnh thấy Trần Trầm một mình bàng q
uan thì tò mò hỏi:

- Tiểu hữu, người không có thứ gì muốn trao đổi sao?

Nhìn tu sĩ trung niên vì quanh năm bị gió biển thổi làm khuôn mặ
t đặc biệt tang thương, Trần Trầm mỉm cười ngại ngùng:

- Tiểu đệ lần đầu tiên rời bến, không có kinh nghiệm, cũng không
tìm được thứ quý giá gì, để lão ca chê cười rồi.

Tu sĩ trung niên thấy vẻ mặt Trần Trầm hiền lành thì trong lòng tăng thêm thiện cảm, cũng sinh ra chút lòng đồng tình, dường như nhớ lại mình ngày xưa lần đầu tiên ra biển.

Cũng ngây ngô, non nớt giống như vậy.

Chương 239: Không quên tấm lòng son mới được thủy chung

Vì thế, tu sĩ trung niên không keo kiệt dạy cho một số phương pháp xuống biển tìm bảo bối.

Nào là ‘chiêu đục nước béo cò’, ‘chiêu sờ soạng bậy bạ’, cái gì cần có đều có.

Thậm chí còn có đạo huyền học, như tìm mười đồ đồng nát mang bên người để trấn áp xui xẻo, vậy thì lần thứ mười một sẽ tìm được báu vật thật sự.

Phương pháp này gọi là ‘phủ cực thái lai’.

Nhìn tu sĩ trung niên bộ dạng nghiêm túc, Trần Trầm không ngừng gật đầu, vẻ mặt được học hỏi.

...

Trong nháy mắt.

Nửa tháng trôi qua, thuyền lớn đã vào sâu Vô Tận Hải bảy vạn dặm.

Càng vào biển sâu càng gặp nhiều thiên tài địa bảo.

Trong trữ vật giới nào đó của Trần Trầm có một cây Thâm Hải Linh Tham hơn hai trăm vạn năm tuổi.

Đích xác là một gốc linh tham, bởi vì bề ngoài giống như cây to, không biết còn tương là cây ở đáy biển, ai mà ngờ được trên đời có linh tham to như vậy? Nhưng không biết tại sao chưa thành tinh.

Còn về thiên tài địa bảo mà Ngọc Quỳnh cần tên là Lục Linh Tảo thì Trần Trầm đã tìm được từ bảy ngày trước, thậm chí tìm được ba, bốn mảnh, năm tuổi từ mười vạn năm đến bảy mươi vạn năm.

...

Lúc này, giọng của chủ thuyền truyền khắp thuyền lớn:

- Vào Vô Tận Hải sâu thêm chút nữa có lẽ sẽ gặp được đại yêu cảnh giới Luyện Hư, cho nên chuyển đi đến đây thôi. Các vị đạo hữu chú ý, đậu lại đây một canh giờ rồi thuyền mình sẽ bắt đầu quay về!

Trần Trầm lặng lẽ nhìn phương xa, trên mặt là vẻ bình tĩnh và thong dong nắm giữ tất cả.

Tu sĩ khác đều tranh thủ thời gian xuống biển tìm bảo bối.

Trần Trầm không vội vã, bởi vì ở trong lòng hắn thứ quý giá nhất là phong cảnh bao la hùng vĩ của Vô Tận Hải.

Đám người kia bị thiên tài địa bảo che mờ mắt mà bỏ qua thứ quý giá nhất, đáng buồn biết bao?

Trần Trầm nét mặt buồn bã, lòng thầm rói rắm:

- Vấn đề là mình có nên mạo hiểm đi tìm Ngung Thần Châu kia không?

Nửa tháng nay Trần Trâm vẫn không tìm hiểu được sức uy hiếp của Lục Đâu.

Vì hề gặp được động vật biển hải yêu, sau khi cảm ứng hơi thở của Lục Đâu là tất cả đều trốn đi hết.

Dù thuyền lớn gặp hải yêu Nguyên Thần cảnh tập kích vài lần, Trần Trâm lên thả ra Lục Đâu thì chúng nó đều kinh khủng rời đi.

Nhưng không biết Lục Đâu có tác dụng với đại hải yêu Luyện Hư cảnh hay không?

Rối rắm giấy lát, Trần Trâm bỗng lộ vẻ hổ thẹn.

Bất giác, hấn bị lạc bản thân, quên ước nguyện rời bến ban đầu.

Trên người có nhiều báu vật thì sao? Dù cho hiện giờ Ngung Thần Châu ở trong mắt hấn không còn quá mức quý giá.

Nhưng không quên tấm lòng son thì mới được thủy chung.

Nếu như bởi vì dọc đường có nhiều báu vật liền quên mất bản thân, vậy thì hấn khác gì những phàm nhân mê muội trong tìm bảo bối mà bỏ qua cảnh đẹp thật sự?

Trần Trâm thắm thờ dài một câu:

- Báu vật mê hoặc lòng người, dù ta là người có định lực bất phàm cũng không ngoại lệ.

Hấn quyết định tìm một cơ hội rời khỏi thuyền lớn, một mình đi tìm Ngung Thần Châu.

Giữa đường có mấy tu sĩ mất tích, chủ thuyền liên lạc với họ không được, cuối cùng đành bỏ qua.

Trần Trầm cảm thấy chính mình lạng lẽ rời đi cũng sẽ gặp kết cục như vậy, nhưng lão ca trung niên quen biết với mình có lẽ sẽ buồn vài phút.

Dù sao trải qua nửa tháng quen biết, mọi người đều có chút giao tình, hẳn được lão ca chỉ dạy cho nhiều tri thức về Vô Tận Hải.

Đang lúc Trần Trầm trong lòng hơi thương cảm thì trên thuyền lớn hợp thời văng vẳng tiếng nhạc réo rất bi thương.

Nghe làn điệu ưu thương đó, Trần Trầm suýt không kiềm được rơi nước mắt.

Lão ca trung niên mà biết mình mất tích chắc sẽ buồn lâu lắm.

Ài, đáng tiếc mọi người hết duyên từ đây.

Không ngờ chủ thuyền này tuy rằng thoát nhìn thô kệch, phẩm vị không tệ chút nào, trước khi trở về còn tấu nhạc, gợi lên cảm xúc.

Trần Trầm lau khóe mắt, trong lòng cảm thấy ngoài ý muốn.

Ngay sau đó, tiếng quát vừa kinh vừa giận tựa như sấm nổ của chủ thuyền có phẩm vị không tệ trong lòng Trần Trầm vang vọng bốn phương tám hướng:

- Kẻ nào? Kẻ nào đàn bài dụ yêu hả?!

Nghe tiếng gầm giận dữ này, tất cả tu sĩ gần thuyền lớn đều thay đổi sắc mặt, đặc biệt một số người hiểu rõ về Vô Tận Hải thì càng vừa sợ vừa hãi hùng lập tức tìm kiếm ngọn nguồn phát ra âm thanh gần thuyền.

Bùm!

Một lát sau, một bóng người từ trong khoang thuyền bay ra, vọt lên cao, ngay sau đó chủ thuyền cũng đuổi tới, khoảnh khắc, hai người đánh nhau túi bụi trên bầu trời.

- Là hấn!

- Tại sao là hấn?

- Là người thần bí! Tiêu đời! Tàn đời rồi!

...

Thấy bóng người kia, đám tu sĩ như tận thế buông xuống, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Trần Trầm nhìn bóng người đeo mặt nạ, mặc áo đỏ, hấn đến gần tu sĩ trung niên, hỏi:

- Lão ca, người kia là ai? Tại sao mọi người đều sợ hấn?

Lão ca trung niên run bần bật, hiển nhiên cũng là e sợ tới cực điểm, lảm bảm nói:

- Vô Tận Hải Vực có một thế lực thần bí dựa vào hải yêu săn giết tu sĩ, người thần bí này là một trong các thủ lĩnh của thế lực này! Nghe đồn hấn có thể thức tỉnh đại yêu Luyện Hư cảnh ngũ say ở sâu dưới đáy biển! Trong mấy chục năm gần đây, có năm sáu chiếc thuyền lớn bị hủy vào tay của hấn, ít có tu sĩ nào ở trên thuyền trốn thoát được. Bởi vì hấn thường đeo mặt nạ, không ai biết thân phận của hấn nên tu sĩ Vô Tận Hải Vực đều gọi hấn là người thần bí!

Nói xong, tu sĩ trung niên hoang mang thì thào:

- Trước khi ta ra khỏi nhà rõ ràng đã gặp xui tám lần mà tại sao vẫn n ñụng phải chuyện này? Thật vô lý! Không nên như vậy.

Trần Trầm phớt lờ huyền học của gã, lặng lể nhìn lên trời.

Không có gì ngoài ý muốn, cái gọi là người thần bí có lẽ thuộc thể lực mấy tu sĩ cấp thấp hơn nửa tháng trước tính kể mình.

Không ngờ mình xui xẻo như vậy, lên chiếc thuyền này rồi mà vẫn n gặp thể lực kia đến quấy rối.

Trong lúc Trần Trầm suy nghĩ thì đã có không ít tu sĩ gia nhập vậ công với người thần bí.

Nhưng càng nhiều tu sĩ chạy tứ tán, hiển nhiên e sợ uy danh của người thần bí.

Nhưng mấy tu sĩ bay đi nhanh nhất còn chưa bay ra vài dặm thì m òt hơi thở cực kỳ khủng bố buồng xuống, không thấy bọn họ chồn g cụ gì thì đã bị nổ thành sương mù đỏ.

Chỉ còn lại vài Nguyên Anh như điều đứt dây rớt xuống góc nào đó trên biển.

Những người khác thấy thế đều ngừng lại, không chờ bọn họ tìm hiểu xảy ra chuyện gì thì mặt biển bình tĩnh bỗng dấy lên sóng lớ n trăm thước, một cái kim to cỡ thuyền lớn, bên trên đầy rong xan h.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong thiên địa thoáng chốc chỉ còn lại tiếng sóng vỗ.

Thuyền lớn lên xuống trên mặt biển, chờ sóng nhỏ bớt đám tu sĩ mới thấy rõ thứ nổi lên mặt nước là cái gì.

Đó là một con hải yêu loài cua màu đen to lớn, chỉ có một nửa giá p xác lộ trên mặt biển, nếu không có hai cái kìm cỡ thuyền lớn thì người bình thường sẽ tưởng là hòn đảo nhỏ.

Ai mà tưởng tượng được vật lơ lửng màu đen phạm vi vài dặm là giáp xác của hải yêu?

Dù là người to gan như Trần Trầm khi thấy đại hải yêu này cũng không kìm được hút ngậm khí lạnh:

- Ui!

Có thể tưởng tượng phản ứng kinh khủng của tu sĩ khác như thế nào.

Đẩy kim phiếu các truyện sau nhận ngay mã giảm giá:

- Phòng Giam Siêu Quái Vật (Bản Dịch)
- Ta Mỗi Ngày Nhận Một Hệ Thống Mới (Bản Dịch)
- Đường Tăng Đánh Xuyên Tây Du (Bản Dịch)
- Đẩy 30KP - nhận ngay mã giảm 25%
- Đẩy 100 KP - nhận ngay mã giảm 30%

Đẩy KP ghi kèm tên truyện muốn nhận Mã giảm giá.

Mã giảm giá (20%): 29177600 - mua tối thiểu 50 chương.

Chương 240: Biển sâu sóng to, quân lâm thiên hạ

Chỉ có người thần bí đeo mặt nạ là có chút hưng phấn, theo tay vung lên, một báu vật hình lồng chụp hoàn toàn bảo vệ gã.

Người thần bí cười khẩy nói:

- Nam Bình Hải, đây là cái giá phải trả cho người không giao nộp cung phụng đúng thời hạn!

Người thần bí lấy một cây sáo ngắn ra, bắt đầu thổi.

Giai điệu của sáo ngắn vẫn réo rất buồn thương, không lâu sau, ở phương hướng khác cũng bắt đầu có ‘đảo nhỏ’ trôi nổi lại gần.

Chủ thuyền thô kệch Nam Bình Hải mặt đen thui, lập tức kêu gọi tu sĩ khác cùng tiến công màn sáng phòng hộ.

Bị các loại công kích cường đại đánh vào, tuy màn hào quang rung bần bật nhưng không có dấu hiệu bị đánh tan.

Người thần bí một bên cười nhạt một bên thổi sáo ngắn.

Một lát sau, cái kìm của hải yêu của đột nhiên đập hướng thuyền lớn.

Tuy kìm to không đụng vào mặt biển nhưng gió rít khủng bố khiến toàn bộ mặt biển lấy kìm to làm trung tâm rẽ đôi ra.

Chủ thuyền hét chói tai:

- Mở trận pháp đến lớn nhất!

Trong khoảnh khắc, đại trận hộ thuyền tăng mạnh gấp mấy lần. Ánh sáng linh lực đậm đặc khiến người không cách nào nhìn thẳng!

Bùm!

Giây tiếp theo, vang tiếng nổ điếc tai, kìm to và đại trận hộ thuyền bỗng nhiên va chạm vào nhau.

Toàn bộ thuyền lớn như món đồ chơi bị đánh bay lên trời, xoay bả y, tám vòng trên cao rồi rớt xuống mặt biển.

Bùm!

Sau khi rơi xuống biển, một tiếng vang trong trẻo, đại trận hộ thuyền vỡ nát.

Còn tu sĩ trên thuyền thì thừa dịp này mơ hồ nhảy xuống biển hết.

Trần Trầm cũng không ngoại lệ.

Đọt va chạm vừa rồi, dù hẳn là tu sĩ Nguyên Anh Luyện Thể cũng bị chấn toàn thân khó chịu, tu sĩ khác thì e rằng đa số bị thương nặng.

Xuống biển, Trần Trầm lộ đầu ra quan sát một chút thế cục bốn phía.

Có tổng cộng ba con hải yêu khủng bố từ ba mặt bao vây thuyền lớn vào giữa, tình hình này . . . trừ phi có thể đột phá khí thế phong tỏa của ba con hải yêu Luyện Hư, chứ không thì chỉ có một con đường chết.

Mà muốn đột phá phong tỏa, nói dễ hơn làm?

Chênh lệch giữa Luyện Hư và Nguyên Anh không thể tính toán, một khi đến gần, chỉ riêng khí thể của hải yêu đủ đánh chết tu sĩ Nguyên Anh rồi.

- Lục Đậ, đành dựa vào ngươi.

Trong lòng Trần Trầm cay đắng, lập tức mở ra Tị Thủy Tráo, lặn xuống biển, thả Lục Đậ ra.

Trần Trầm thầm mong chờ Lục Đậ có thể giao lưu với các tiên bối trong biển tha cho mình một con đường.

Phải biết rằng, bi kịch lớn nhất đời người là chưa tiêu hết tiền mà người đã về châu trời.

Vấn đề không phải có tiền hay không mà là hấn mang thiên tài đi a bảo chứa trong mấy chục chiếc trữ vật giới, nếu chết tại đây thì hấn làm quý cũng sẽ không bỏ qua cho người thân bí kia!

Lục Đậ vừa lặn xuống biển liền hươ tay hươ chân, đôi mắt nhỏ vui vẻ híp lại. Sau khi xác định chính mình sẽ không bị đưa trở về, Lục Đậ bắt đầu bơi vòng quanh Trần Trầm.

Rùa con không ngừng đổi tư thế, lúc thì bơi ngửa, khi thì bơi ếch, lúc hưng phấn thậm chí phun một chuỗi bong bóng nước vào mặt Trần Trầm.

Tâm tình rùa con hoàn toàn trái ngược với Trần Trầm.

Trần Trầm không rảnh chơi với rùa con, trực tiếp chui vào trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung:

- Lục Đậ, giao cho ngươi, ta đi trốn trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung đây! Ngươi mang ta bơi ra ngoài!

Vừa mới tiến vào Trần Trầm đã cảm thụ vài ánh mắt khủng bố nh

ìn về phía vị trí của mình.

Giờ phút này, Trần Trầm cảm giác linh hồn run rẩy, dường như sắp trời sập đất nứt.

Không cần đoán cũng biết đó là ánh mắt của ba con đại hải yêu!

Lục Đậu vốn bơi ngửa, cảm thụ đến ba ánh mắt kia thì đôi mắt nhô ở bỗng nhiên mở to, mặt xanh thoáng chốc nghiêm túc, động tác ngừng bật.

Ngay sau đó, nó trực tiếp rút đầu rút chân vào trong mai rùa, sau đó rơi xuống đáy biển, hiển nhiên muốn giả chết.

Trần Trầm núp trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung không biết nên nói cái gì.

Nhưng nếu thật sự có thể lừa qua được hải yêu này thì vẫn xem như một kế sách hay.

Đáng tiếc không như mong muốn, còn chưa đợi Lục Đậu chìm đến đáy biển thì cái kiếm của hải yêu cua to đã cuốn sóng biển ập về hướng này.

Tốc độ nhanh còn hơn lúc nãy công kích thuyền lớn gấp đôi!

Nguyên đáy biển đều bị khuấy động trời long đất lở, dường như phát sinh động đất ở đáy biển.

Trần Trầm bản năng muốn bay ra, kéo Lục Đậu chạy mất, nhưng hấn không kịp hành động thì đã bị khí thế mạnh mẽ kia làm kinh sợ không thể động đậy.

Ngay sau đó, kiếm to chính xác kẹp mai rùa của Lục Đậu.

Trời đất quay cuồng.

Chờ khi Trần Trầm tỉnh táo lại thì Lục Đậ đã bị kẹp đến trước mặt hải yêu của to.

Tình hình này giống như nam nhân to cao hai thước dùng ngón tay kẹp hạt gạo.

Nhìn con mắt của to còn hơn thân thể của mình gấp mấy lần ở gần ngay trước mặt, trong lòng Trần Trầm lạnh lẽo.

Tiểu Vô Ưu Tiên Cung bị cột trên người Lục Đậ, nếu rùa con bị nuốt chửng thì Trần Trầm cùng với Tiểu Hoàng, Tiểu Hoa cũng sẽ tiêu đời theo.

Lục Đậ bị kẹp không thể động đậy, tứ chi rớt cuộc duỗi ra, quơ quào liên tục, miệng phát ra tiếng ư ư.

Trong Vô Tận Hải hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng rên kỳ dị của Lục Đậ.

Sau đó xảy ra cảnh cực kỳ khó tin.

Nhìn Lục Đậ nhỏ xíu đến gần như không thấy, đôi mắt hải yêu của to lộ ra cảm xúc bi thương nhân tính hóa, không ngờ chảy hai giọt lệ, giọt nước rớt xuống biển phát ra tiếng nổ vang.

Không đợi Lục Đậ phản ứng có chuyện gì thì hải yêu của to đã nhẹ nhàng đặt Lục Đậ lên lưng mình, ngửa đầu lên trời phát ra tiếng rống.

Tiếng gầm như rống ngâm:

- Grao!

Tiếng thét điên cuồng kéo theo hai con đại hải yêu khác ló lên mặt nước, đó là một con bạch tuộc khổng lồ và một con rùa biển khủ

ng bố.

Hai con hải yêu ló đầu lên, cũng ngửa đầu gầm rú.

Tiếng gầm rống của ba con hải yêu kinh thiên động địa, trong phút chốc phong vân biến sắc, sóng to dâng lên, vùng biển trong phạm vi mấy trăm dặm như sôi trào, vô số sinh vật dưới biển nhảy lên mặt nước. Có mấy con đại hải yêu Nguyên Thần cảnh cũng chui ra mặt nước, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Lục Đâu nằm sấp trên lưng của to, ở vị trí cao nhất thì mắt tràn đầy mờ mịt, nhưng rồi có cảm giác quân lâm thiên hạ

Thấy cảnh kỳ dị trong phạm vi mấy trăm dặm này, đám tu sĩ rơi vào Vô Tận Hải trên mặt tràn ngập kinh sợ.

Ai mà ngờ dưới Vô Tận Hải ẩn tàng nhiều hải yêu như thế!

Đáng tiếc bọn họ không có cơ hội trở về thời phòng về kỳ cảnh này.

Chỉ riêng ba đại hải yêu Luyện Hư hợp thành phong tỏa đã là bọn họ không thể đột phá.

Nghĩ đến đây, đám tu sĩ mặt xám tro, Nam Bình Hải cũng trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Mắt người thần bí lấp lóe tia nghi ngờ.

Tuy có chút xiu năng lực câu thông với đại hải yêu, nhưng còn lâu mới có thể tạo thành cảnh tượng này.

Không lẽ trong khúc nhạc vừa thổi có điệu nào sai, thổi bừa gặp may chọt trúng điểm cấm kỵ nào đó?

Nghĩ đến đây, đầu óc người thần bí xoay nhanh nhớ lại từng giai

điệu vừa thổi, tâm tình dần dần kích động, dường như sắp phát hiện bí mật động trời gì.

...

Chỉ có Lục Đậ tựa hồ nghe hiểu tiếng rống của một đám hải yêu, mặt xanh nho nhỏ bắt đầu trở nên uy nghiêm, trên khuôn mặt non nớt toát ra bá khí không phù hợp với hình thể của nó.

- Hú!

Một tiếng gầm, vạn yêu im lặng.

Chương 241: Thị phi thành bại quay đầu không

Hễ là hải yêu sinh ra linh trí đều lộ đầu ra khỏi mặt biển, kh ông nhúc nhích nhìn bóng dáng nhỏ bé trên người của khổng lồ, dường như chờ đợi hạ đạ mệnh lệnh.

Lục Đậ lại gầm lên:

- Hú!

Bầy hải yêu an tĩnh một lát sau, tất cả đều lặn xuống biển, di chuyển về hướng đông sâu trong Vô Tận Hải.

Ba đại hải yêu Luyện Hư cũng vậy.

Trong phút chốc sóng biển cuộn cuộn đổ về phương đông.

Thuyền lớn và tu sĩ nhân tộc ở giữa thì bị chúng nó lãng quên.

Người thần bí trông thấy cảnh này, trên nét mặt dần cứng ngắt, trong lòng điệu thể lương chất chứa một chút nôn nóng bất an.

Tu sĩ khác không dám nhúc nhích, sợ quấy rầy đàn đại gia hải yêu rời đi.

Bầy hải yêu càng lúc càng xa, tiếng sáo ngán của người thần bí vì nôn nóng mà lạc nhịp. Đám tu sĩ bị thương nặng ở trong biển lo lắng đàn dược chữa thương, đuôi mắt không ngừng liếc trộm người thần bí.

Trong đó ẩn chứa sát ý chẳng chút che đậy.

Nếu vứt bỏ đại gia hải yêu, vậy người thần bí chẳng qua có tu vi Nguyên Thần cảnh.

Những người có mặt, trừ chủ thuyền ra có gần trăm tu sĩ Nguyên Anh, phòng hộ của màn sáng kia dù mạnh đến đâu cũng có lúc bị ếm mất, mọi người chỉ cần đồng tâm hiệp lực, chẳng lẽ còn sợ không diệt được gã?

Phát hiện sát ý của mọi người, người thần bí liên tục thay đổi sắc mặt, cái khó ló cái khôn chạy theo bầy hải yêu.

Người thần bí vừa bay đi vừa thổi sáo ngán, gã không tin đám tu sĩ bị hải yêu hù sợ vỡ mật dám đuổi theo sao?

Sự thật đúng như gã nghĩ, đám tu sĩ thấy thế đều chôn chân tại chỗ.

Báo thù tuy rằng quan trọng, nhưng không trọng yếu bằng mạng nhô, đúng là không thể trêu vào bầy hải yêu kia.

...

Trần Trầm trốn trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung thì không vui chút nào.

Hắn nương uy rùa cũng đành thôi, dù sao hắn dùng máu tươi cứu mạng Lục Đậ, nhưng cái tên kia từ đâu chui ra mà cũng dám huênh hoang theo sao?

Ngẫm lại lúc trước suýt bị người thần bí hại chết, trong lòng Trần Trầm càng bất bình hơn, hắn tức giận méc Lục Đậ.

Lục Đậ và Trần Trầm tâm linh tương thông, đôi mắt nhỏ lập tức phản xạ nhìn về hướng người thần bí.

Một tiếng gầm nho nhỏ:

- Grừ!

Mặt biển phẳng lặng lại dậy sóng. Bảy, tám xúc tu dài mấy trăm thước từ dưới nước bắn lên, chớp mắt hoàn toàn bao kín xung quanh người thần bí.

Người thần bí căn bản không kịp có bất cứ phản ứng gì thì những xúc tu quất vào màn sáng quanh người gã.

Bùm!

Vang tiếng nổ, màn sáng mà Nam Bình Hải không cách nào phá vỡ ược bị đập nát vụn.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Lại mấy tiếng nổ, người thần bí như chó chết nằm sấp ở trước mặt Lục Đậ.

Giấy giữa ngẩng đầu lên, người thần bí rút cuộc nhìn thấy Lục Đậ u vốn bị mọi người bỏ qua, cũng hiểu được mọi chuyện vừa xảy ra.

Tuy rùa con màu xanh đặt trên người cua khổng lồ thì không chút bắt mắt, tựa như con rận nhỏ bé, nhưng đại yêu Luyện Hư có uy nghiêm, sao cho phép con rùa bình thường nằm trên người mình được?

Mặt nạ đã vỡ, người thần bí không suy nghĩ nhiều, cố nén đau nhức tháo mặt nạ xuống lộ ra gương mặt bình thường không có gì lạ.

Sau đó người thần bí lấy ra nửa khúc sáo ngắn còn lại, muốn giao lưu với bá chủ trong biển không biết từ chỗ nào chui ra này.

Lục Đậ thấy thế thì phun ra một ngụm Huyền Vũ Trọng Thủy đá nh nát sáo ngắn.

Ngay sau đó, Lục Đậ gằm nhẹ với cua khổng lồ dưới thân mình.

Cua khổng lồ nghe xong há mồm hút mạnh, Nguyên Thần của người thần bí bị nó hút vào bụng.

Ở trong mắt cua khổng lồ thì vật nhỏ biết thổi sáo này chỉ là công cụ của nó, nếu hậu duệ của Hải Thần đại nhân muốn mạng của vật nhỏ này thì kẻ đó chỉ có một con đường chết.

Thấy người thần bí đã thành xác chết, Lục Đậ vừa lòng vỗ Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Trần Trầm to gan chui ra Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Trần Trầm đứng trên người đại yêu cua khổng lồ Luyện Hư, tâm tình phức tạp vô cùng.

Đáng tiếc thế giới tiên hiệp ít có báu vật lưu giữ hình ảnh, nếu không thì chắc hẳn sẽ lưu giữ lại cảnh tượng này, ngày sau gia o cho Ngọc Quỳnh xem, để nàng biết đồ đệ của nàng ngẫu cỡ nào.

Còn về Tiêu Vô Ưu và Chu Nhân Long thì không cần xem, sợ là m họa sợ.

Lại nhìn thoáng qua người thần bí, Trần Trầm chẳng có một chút ấn tượng, có lẽ lúc lên thuyền gã đeo thêm một lớp mặt nạ, giống lúc trước hắn trà trộn vào Ma Môn.

Trầm mặc giầy lát, Trần Trầm lục soát được bốn chiếc trữ vật giới từ người thần bí, trừ một chiếc trống rỗng ra, còn lại đều chứa đả y.

Ở trong mắt Trần Trầm thì ra đường mang theo hơn một trữ vật giới đều là trùm lớn.

Người thần bí này làm tổn tại khủng bố khiến tu sĩ Vô Tận Hải nghe tiếng sợ vỡ mật mấy chục năm thì càng là trùm cuối.

Đáng tiếc, hiện giờ chết tại đây.

Không biết gã có âm mưu lớn động trời gì mà chưa lên kế hoạch hành công không?

Thế lực lộn xộn dưới tay gã về sau sẽ sống sao?

Một số thanh niên có chí muốn trả thù cũng sẽ hụi hắng.

Trần Trầm khẽ thở dài một hơi:

- Thị phi thành bại quay đầu không, núi xanh còn đỏ, mây độ tịch dương hồng.

Hắn giơ chân đá người thần bí về phía đám tu sĩ nhân tộc ở phương xa.

Trông thấy mặt của người thần bí, nhiều tu sĩ giật mình kêu lên:

- Không thể nào! Không ngờ là hắn!

- Chẳng phải hắn là người lương thiện nổi tiếng Vô Tận Hải sao?

Mọi người kinh ngạc kêu lên cái tên Trần Trầm chưa từng nghe qua, sau đó cùng nhìn về phía người đứng khoanh tay trên lưng của khổng lồ ở phương xa, tắm trong ánh sáng mặt trời.

Trong một chốc, mọi người đều cảm thấy Trần Trầm giống như thần linh, cực kỳ chói lọi.

- Là tu sĩ trẻ tuổi khí độ bất phàm kia, ta còn nhớ hắn!

- Ta cũng nhớ rõ, vốn tưởng tiểu tử này chỉ có bề ngoài xuất chúng, không ngờ sâu không lường được!

- Tiểu tử gì, nói cẩn thận! Đây rất có thể là đại yêu quái siêu khủng bố nào đó hoàn toàn hóa thành hình người, nên gọi là tiền bối!

Bốp bốp!

Tu sĩ gọi Trần Trầm là tiểu tử nhanh chóng tụt và hai bạt tai.

Tu sĩ trung niên có quan hệ tốt với Trần Trầm thì rơi lệ đầy mặt, trong miệng không ngừng nỉ non.

- Ta biết ngay mà, trước khi đi bị xui xẻo tám lần là đúng! Không ngờ ta được quen biết tồn tại khủng bố như vậy!

Tu sĩ ở bên cạnh nghe vậy đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn tu sĩ trung niên, trong đầu âm thầm ghi nhớ số liệu xui xẻo tám lần.

Trần Trầm chấp tay với mọi người, mỉm cười quay người lại:

- Chư vị, cáo từ!

Lục Đậ muốn lộ ra chút thân hình nhưng bị Trần Trầm cố ý vô tình che chắn.

Nhìn Lục Đậ thò đầu rướn cổ dưới chân mình, Trần Trầm bỗng cười tự giễu.

Lúc chưa bắt đầu tu tiên, hắn mượn tay Lão Hắc diệt một tiểu sát thủ.

Không ngờ đến hiện giờ thành tu sĩ Nguyên Anh vẫn có ngày y vào thế con rùa.

...

Bất giác.

Trần Trầm ngồi trên người đại yêu Luyện Hư đã hai ngày, bảy hải yêu lặng lẽ tiến lên mấy vạn dặm.

Lúc này đã có bảy con đại hải yêu đi theo Lục Đậ.

Có gần trăm hải yêu Nguyên Thần cảnh!

Còn về hải yêu khác, nhìn từ xa rậm rạp không thấy cuối.

Có quân đoàn như thế đi cùng, Trần Trầm lảng lảng.

Vô Tận Hải tuy lớn nhưng hiện giờ có chỗ nào mà hắn không thể đi?

Còn về Ngung Thần Châu, vươn tay ra là lấy được ngay.

- Hừ! Ta là vua của Vô Tận Hải này!

Trần Trầm nhìn đại quân hải yêu xung quanh, hào khí dâng tràn trong lòng, không kìm được ngửa đầu lên trời hú dài.

Giây sau, đám đại yêu xung quanh bỗng thay đổi khí thế. Trần Trầm giật bắn người, vội ôm Lục Đậu ở bên cạnh lên cao qua khỏi đầu.

- Ngươi! Là vua của Vô Tận Hải!

Chương 242: Ngung thần châu

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Chờ khí thế của đám hải yêu dần tán đi Trần Trầm mới chậm rãi buông Lục Đậu xuống.

Trần Trầm lau mồ hôi lạnh trên trán, lòng thầm rửa:

- Đám hải yêu này đúng là xa lạ.

Mọi người đã quen nhau mấy ngày, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, có cần nghiêm túc đến thế không?

...

Theo thời gian trôi qua, hải yêu tụ tập càng lúc càng đông.

Những hải yêu cũng không biết tụ tập làm cái gì, chúng nó lẳng lặng theo sau, nhìn từ xa giống như một mảnh đất đang trôi nổi.

Đi về hướng đông hai mươi vạn dặm, đội ngũ đã cực kỳ lớn mạnh, chiếm gần nghìn dặm, số lượng không dưới ức vạn!

Trần Trầm hoài nghi nếu mang đám hải yêu này lên bờ thì sẽ san bằng yêu tộc ngay trong tích tắc.

Đáng tiếc, ý tưởng này hơi ảo.

Mắt thấy càng lúc càng đến gần Ngung Thần Châu hơn, tâm tình của Trần Trầm hơi khẩn trương, nhưng càng nhiều là mong đợi.

Đợi đến nơi, Trần Trầm gật đầu ra hiệu với Lục Đậu.

Lục Đậu gầm nhẹ với cúa khổng lồ dưới thân, cúa khổng lồ lập tức cưỡi đầu gào thét, tiếng gầm văng vẳng lan xa, không biết truyền đi bao xa mới có đại hải yêu hú đáp lại.

Không lâu sau, hải yêu đông mấy nghìn dặm đều ngừng bơi.

Nhìn đàn hải yêu tiến lui có trật tự, Trần Trầm tự tin tràn trề.

Theo như hệ thống chỉ dẫn thì Ngung Thần Châu ở dưới chỗ nước này.

Giờ phút này, dù dưới vùng nước này có đại yêu Luyện Hư thì hắn cũng không hoảng.

Đang lúc Trần Trầm suy nghĩ có nên xuống nước điều tra một phe

n thì mặt biển bình tĩnh đột nhiên dậy sóng dữ, sau đó rẽ làm đôi hình thành sóng lớn cao nghìn thước.

Một số hải yêu nhỏ yếu trong mắt tràn đầy kinh hoàng.

Trong đôi mắt của đại hải yêu của khổng lồ cũng tràn đầy nghiêm túc.

Trong đầu của Trần Trầm đột nhiên vang lên một âm thanh cổ xưa mà tang thương:

- Là ai đánh thức ta?

Chốc lát sau, một cái đầu dữ tợn to cỡ ngọn núi chậm rãi trôi lên mặt biển, lắc nhẹ, nhiều cát đá đất biển bị chấn thành bột mịn, một đôi sừng thú đáng sợ dài cỡ vài trăm thước lộ ra tranh vanh dưới ánh sáng mặt trời, chĩa thẳng lên bầu trời.

Trần Trầm bản năng thụt lùi hai bước:

- Đây là . . . rồng?

Thứ từ đáy biển chui lên là một cái đầu rồng màu đen, chỉ riêng phần đầu đã to bằng nguyên con của khổng lồ, thân thể ẩn dưới nước thì vô biên vô hạn, chỉ có thể trông thấy một chuỗi bóng ma.

Con rồng đen lúc trước bị Tiêu Vô Ưu chém giết khi so với con rồng này thì chẳng khác nào con giun.

Trần Trầm không chút hoài nghi đây là sinh vật đỉnh cao trong giới này.

Đầu rồng vừa nhô lên mặt biển thì trên bầu trời đã có kiếp vân kéo đến. Kiếp vân cuộn cuộn nhanh chóng khuếch tán, không lâu sau u che lấp bầu trời phạm vi gần nghìn dặm.

Rồng khổng lồ phớt lờ kiếp vãn, trong mắt của nó chỉ có Lục Đậu nằm sấp trên đầu của khổng lồ.

Đám đại hải yêu của khổng lồ đều nhìn chăm chăm cự long, ánh mắt vô cùng cảnh giác.

Thật lâu sau, rồng khổng lồ hơi hạ thấp cái đầu ngẩng cao, cùng lúc đó, một âm thanh vang vọng trong đầu tất cả hải yêu ở xung quanh.

- Thống lĩnh Đông Vực Vô Tận Hải Ngạo Vũ, cung nghênh hậu duệ Hải Thần trở về!

Nghe câu nói này, đám đại hải yêu lộ ánh mắt thả lỏng.

Lôi kiếp trên bầu trời càng lúc càng mãnh liệt, rồng khổng lồ nhanh chóng lặn xuống nước.

Nhưng âm thanh không biến mất:

- Ta không được giới này dung chứa, xin hậu duệ Hải Thần thứ tội lỗi của ta.

Lục Đậu không để ý lễ phép hay thất lễ gì, nó dùng hai chi trước không ngừng vẽ vòng tròn nhỏ giữa không trung, sau đó quấy đập tứ chi, không biết huyền thuyên nói cái gì.

Trần Trầm nói cho Lục Đậu về hình dạng của Ngung Thần Châu, nhưng không chỉ nó cách biểu đạt ra. Tóm lại ý của rùa con đại khái là 'ta đến đây tìm một hạt châu, người đưa hạt châu đó cho ta'.

Sau khi rùa con ra dấu xong, đáy biển không truyền âm thanh ra nữa.

Một lát sau, có mấy chục vật thể hình hạt châu đủ kích cỡ bay ra khỏi mặt nước, rơi xuống lưng của khổng lồ.

Trần Trầm tùy ý quét mắt một cái, khóe mắt không ngừng co giật.

Mấy chục vật thể hình hạt châu đều là báu vật cực kỳ quý giá, trong đó thậm chí có một viên hạt ngọc trai to tỏa ánh sáng bảy màu, nó vừa xuất hiện thì linh khí bốn phía đã nhanh chóng đậm đặc hơn.

- Hệ thống, trong phạm vi mười thước có Ngung Thần Châu không?

Trần Trầm chưa gặp qua Ngung Thần Châu, chỉ nghe Ngọc Quỳnh miêu tả đại khái.

Nhưng Ngung Thần Châu đã bị lạc mấy ngàn năm, giữa chừng có chút sai lệch là bình thường, vì chắc chắn, Trần Trầm trực tiếp hỏi hệ thống.

Hệ thống đưa ra đáp án:

[Quanh đây không có vật ấy.]

Trần Trầm nhanh chóng cẩn thận nói chuyện này cho Lục Đậu.

Lục Đậu lại hươu tứ chi với biển cả, nói tiếng rùa mà loài người không nghe hiểu.

Hải yêu xung quanh tựa hồ nghe hiểu được lời của Lục Đậu, chúng nó lộ nét mặt tức giận, đại hải yêu của không lồ hươu hai cái kiề m to như đang thị uy.

Đại dương vẫn tĩnh lặng.

Lâu thật lâu sau, lại một đồng báu vật bay ra, lần này trừ vật thể hạt châu ra còn có một đồng báu vật khác.

Trần Trâm không dùng hệ thống cũng thấy ngay một hạt châu màu vàng to cỡ trái nho nằm lẫn trong đó.

Hạt châu màu vàng tỏa ánh sáng nhu hòa, chỉ nhìn thoáng qua đã cho người cảm giác toàn thân thoải mái, tinh thần phơi phới.

Hoàn toàn phù hợp với miêu tả của Ngọc Quỳnh về Ngung Thần Châu.

Trần Trâm thầm kích động:

- Ngung Thần Châu! Không ngờ lấy được nó dễ dàng như vậy!

Nhưng hắn không vươn tay cầm lên mà nhìn thoáng qua Lục Đâu.

Lục Đâu thấy vậy bò qua ôm Ngung Thần Châu vào ngực.

Khoảnh khắc Lục Đâu chạm vào Ngung Thần Châu, mặt biển phạm vi trăm dặm rung nhẹ, nhưng rất nhanh quay về bình tĩnh.

Lục Đâu vừa ý Ngung Thần Châu làm con rồng khổng lồ không mấy vui vẻ.

Thật lâu sau, một tiếng thở dài nặng nề truyền khắp bốn phía:

- Hậu duệ Hải Thần, hạt châu này là năm xưa ta liên hợp bảy, tám đại hải yêu dưới trướng cực khổ vất vả chém giết một tu sĩ nhân tộc mới cướp được, giá trị không cách nào đánh giá, nhưng hiện giờ sức mạnh của ta đã đến đỉnh trong giới này, cho nên nó không có tác dụng quá lớn với ta, nếu người thích thì tặng cho người vậy. Nhưng ta hy vọng người có thể đồng ý với ta một việc.

Xôn xao!

Lục Đâu hươ chi trước, bộ dạng ta là trùm, có gì cứ giao hết cho ta.

- Nếu ngày sau người quân lâm Vô Tận Hải mà ta không ở giới này, xin hậu duệ Hải Thần đối xử tốt với tộc Đông Vực Hải Long của ta, nâng đỡ hậu bối trong tộc ta tiếp tục thống lĩnh Đông Vực Vô Tận Hải này.

Nói xong, biển cả quay về bình tĩnh, bóng ma không lồ dưới đáy biển dần biến mất.

Những báu vật viên châu lúc trước bay ra thì vẫn ở nguyên tại chỗ trên lưng của không lồ.

Trần Trầm trầm cảm thán:

- Làm trùm lớn có khác, thật rộng rãi! Nghe đồn rỗng đều keo kiệt, xem ra là đồn bậy.

Còn về mấy thứ này thì Trần Trầm không dám lấy, ít nhất không dám rục rịch trước bao cặp mắt theo dõi của bày hải yêu.

Đàn hải yêu này có thể tu luyện đến cảnh giới Luyện Hư thì trí tuệ tuyệt đối không thấp, hẳn không thể để chúng nó cảm giác được Lục Đậ bị hấn chi phối.

Nghĩ đến đây, khi Trần Trầm nhìn về hướng Lục Đậ dần thay đổi thành nét mặt người hầu, trong cung kính nghe lời mang theo một chút ngưỡng mộ.

Chương 243: Thật là vô lý!

Lục Đậ cũng nhìn về hướng Trần Trầ, trong đôi mắt nhỏ tràn đầy thắc mắc, nó muốn hỏi tiếp theo nên làm gì?

Trần Trầ quét mắt đắ hải yêu, trong lòng lập tức ý thức đượ một vấn đề nghiêm trọng, tâm tình từ tốt đẹp trở nên nặng nề.

Lục Đậ là Huyền Vũ, vốn thuộc về Vô Tậ Hải này, xem bộ dạng của bày hải yêu thì rõ ràng đã nhận rùa con làm chủ của Vô Tậ Hải.

Thậm chí con rồng khổng lồ thực lực đến đỉnh cao một giới mà cũng ở mặt ngoài biểu thị thần phục, hơn nữa xin một rùa tình.

Câu hỏi: Hấn còn có thể mang Lục Đậ quay về đất liền không?

Nếu lấy đượ Ngung Thần Châu mà mất đi Lục Đậ thì chuyển đi này xem như mất nhiều hơn đượ.

Nhưng nhớ lại bộ dạng yêu thích biển cả của Lục Đậ, lòng Trần Trầ chua xót.

Trần Trầ không phải loại người ích kỷ, đối với người gần gũi thì càng như thế.

Cho nên hấn không thể nào chỉ vì Lục Đậ hữu dụng với mình mà cướp đượ quyền lợi ở lại Vô Tậ Hải của nó, cưỡng bức mang nó theo bên cạnh.

Nghĩ đến đây, Trần Trầ thở dài, sau đó sâu thẳm nhìn Lục Đậ, giao quyền lựa chọn cho nó.

Lục Đậ không có do dự, bỗng nhiên nhảy lên vai Trần Trầ, gặm nhẹ với hải yêu bốn phía.

Rất nhanh, đàn hải yêu lộ vẻ khiếp sợ và lưu luyến rất nhân tính h

óa.

Thấy vẻ mặt đỏ của bày hải yêu thì Trần Trầm đã hiểu lựa chọn của Lục Đậu, lòng thâm cảm động.

Không hổ là con rùa . . . nhi tử được mình dùng máu nuôi dưỡng, vẫn còn chút máu mủ tình thân.

Nhưng sau khi Lục Đậu biểu lộ ý tứ của mình thì vô số hải yêu đều u trừng mắt Trần Trầm, tựa hồ nhận ra cái gì.

Trần Trầm tự biết đuối lý, đơn giản nhắm mắt lại, bắt đầu giả chết.

Không biết trôi qua bao lâu, trên trán Trần Trầm rịn mồ hôi.

Ngay lúc này, trong bày hải yêu chợt bắn lên luồng sáng, một hải yêu biến hóa thành nữ bay lên cao, bay tới trước mặt Trần Trầm và Lục Đậu.

Hải yêu nữ này mặc áo da màu đen, tóc xanh mắt xanh, tuy rằng ngũ quan tinh xảo, dáng người cũng rất nóng bỏng, nhưng cho người cảm giác cực kỳ yêu dị.

Mặc dù vậy, nhìn khắp phạm vi nghìn dặm, ức vạn hải yêu, đây là hải yêu giống loài người nhất.

Nên biết, hải yêu không như yêu tộc, rất khó biến hóa, hơn nữa hải yêu cũng không hứng thú hóa thành hình người khó khăn di chuyển trong biển.

Hải yêu nữ này khác loại, đương nhiên, có lẽ vì nàng là mỹ nhân ngư thành tinh.

Trần Trầm ở trong lòng không ngừng phỏng đoán.

...

Lúc này hải yêu của không lồ huyền thuyên mấy câu với hải yêu nữ, nàng quỳ một gối xuống trước mặt Lục Đâu, nói tiếng người:

- Vương, ngài muốn trở về đất liền cũng được, nhưng phải cho nô tỳ đi theo bên cạnh, bảo hộ an toàn của ngài.

Nghe xung hô nô tỳ, trái tim Trần Trầm co thắt.

Nếu hẳn không cảm ứng nhầm thì hải yêu nữ này có tu vi Nguyên Thần cảnh.

Lần đầu tiên Trần Trầm thấy có cường giả Nguyên Thần cảnh tự xưng nô tỳ bằng giọng điệu tự nhiên lạnh nhạt như thế.

Lục Đâu tiềm thức nhìn về hướng Trần Trầm, dám đại hải yêu ở xung quanh lại bắt đầu trừng mắt hẳn, lộ rõ ý cảnh cáo.

Trần Trầm lúng túng gật đầu, những ánh mắt tức giận này mới biến mất.

Tuy hải yêu nữ này bề ngoài không quá giống nhân tộc nhưng hơi dị biệt dung một chút thì vẫn chấp nhận được.

Cùng lắm thì bình thường khiến nàng và Lục Đâu cùng nhau ở trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung là được.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm trong lòng có chút hâm mộ.

Lục Đâu chỉ là con rùa mà đã có nữ yêu xinh đẹp làm vệ sĩ theo hầu, tại sao hẳn không được sướng như vậy?

Thật là vô lý.

Ngẫm lại đồng thiên tài địa bảo trong trữ vật giới của mình, Trần

Trần cảm thấy mình có khả năng mướn vài vệ sĩ, ít nhất mặt mũi không thua gì Lục Đậu!

...

Một lát sau, theo chỉ lệnh của Lục Đậu, hải yêu trong Vô Tận Hải lưu luyến không rời tán đi. Hải yêu của khổng lồ chảy hai hàng lệ rồi mới chìm vào đáy biển.

Nguyên mặt biển chỉ còn lại một con cá mập dài hai, ba mươi thước, xem như để lại công cụ đi bộ cho Trần Trầm.

Hải yêu nữ lẳng lẳng đứng phía sau Lục Đậu, bộ dạng máu lạnh vô tình.

Chờ cá mập to tiến lên hơn nghìn dặm, Lục Đậu đảo tròn mắt nhìn bình tĩnh giao Ngung Thần Châu cho Trần Trầm.

Trần Trầm liếc hải yêu nữ một cái, thấy nàng không có phản ứng gì mới cẩn thận nhận lấy Ngung Thần Châu.

Không biết Ngung Thần Châu làm bằng chất liệu gì, mà hình dạng ở giữa hư và thực, Trần Trầm thử thôi động linh khí khổng lồ chế nó, không ngờ Ngung Thần Châu trực tiếp biến mất, dung hợp vào trong óc của hắn.

Ngung Thần Châu vừa chui vào người Trần Trầm liền cảm giác thần thức chớp mắt mạnh gấp mấy lần.

Vốn phạm vi quét hình của thần thức của hắn chỉ được vài dặm, nhưng có Ngung Thần Châu này thì thoáng chốc mở rộng phạm vi thần thức quét hình ra hơn mười dặm.

Tuy với thị lực của Trần Trầm hiện tại cũng có thể trông thấy thứ xa hơn mười dặm, nhưng thần thức dù sao là 360 độ không góc cút, thị lực không thể so sánh với nó.

- Pháp bảo loại thần thức thật là kỳ diệu.

Trần Trầm thâm tặc lưỡi lấy làm lạ, trừ pháp bảo bản mệnh ra, bình thường làm gì có pháp bảo nào dung hợp vào người được?

Huống chi Ngung Thần Châu nhập vào trong thức hải, chẳng những có thể liên tục ôn dưỡng thức hải, không ngừng tăng cường lực lượng thần thức, hình như còn có thể phát ra công kích.

Trần Trầm thử một phen, đúng là có thể thông qua ngưng tụ thần thức thành một điểm bắn ra, nhưng hắn không biết sức sát thương như thế nào.

Quét mắt xung quanh một vòng, Trần Trầm ngừng lại trên người hải yêu nữ.

Hải yêu nữ này tên Thanh Lâm, tu vi Nguyên Thần cảnh trung kỳ, là tộc hải yêu cực kỳ hiếm thấy trong Vô Tận Hải.

Tộc của nàng gọi là hải yêu, đặc điểm là thần thức trời sinh mạnh mẽ, trùng người một cái là có thể trùng chết người ta, nên dù lên đất liền cũng ít bị hạn chế sức chiến đấu.

Trầm mặc giây lát, Trần Trầm dời mắt khỏi người Thanh Lâm, nhìn về hướng mặt biển cách không xa.

Một luồng thần thức bắn ra từ Ngung Thần Châu, bùm một tiếng, bọt nước nhỏ bắn lên cao cỡ một thước, tựa như ném cục đá nhỏ vào nước.

Trần Trầm thấy vậy có chút vừa lòng, công kích thực thể của thần thức có sức phá hoại yếu còn trong tầm chấp nhận được, chỉ cần xác định hữu hiệu là được.

Chương 244: Quay về Đông Cực Đảo

Bùm!

Trần Tràm đang âm thầm đắc ý thì Thanh Lâm cũng liếc qua vũng biển đó một cái, mặt nước bỗng nổ tung, bọt nước bắn lên cao hơn mười thước.

Sau đó Thanh Lâm nhìn về hướng Trần Tràm, trong bình tĩnh mang theo chút trêu cợt.

Nữ yêu này cố ý làm mình mất mặt đây mà!

Sắc mặt Trần Tràm dần đổi màu đỏ, cuối cùng bình tĩnh vung tay, một luồng linh khí bàng bạc bắn ra ngoài.

Bùm!

Vang tiếng nổ, mặt nước bắn lên sóng cao mấy chục thước.

Làm xong tất cả điều này, Trần Tràm trực tiếp nhắm mắt lại, ẩn sâu vào công cùng danh.

Thanh Lâm này chỉ là nữ hầu của Lục Đậ, hấn khinh thường so đo với nàng.

...

Cá mập to bơi rất nhanh.

Trần Trầm cũng lười xuống biển tìm bảo bối.

Ở trong mắt hắn thì Lục Đậu là vương giả của Vô Tận Hải, vậy Vô Tận Hải là vườn hoa sau nhà hắn.

Ngày sau thiếu cái gì trực tiếp vươn tay lấy là xong, giờ cứ tạm để lại mớ thiên tài địa bảo dưới biển.

Bởi vì chỉ chạy đi chứ không làm gì khác nên tốc độ của đoàn người nhanh hơn xa thuyền lớn, chỉ hai ngày đã vào phạm vi bảy vạn dặm quanh Đông Cực Đảo.

Đến nơi này liền đại biểu cho khả năng gặp được loài người khác.

Trần Trầm ngẫm nghĩ, quyết định không gây chú ý, đuổi cá mập đi, đưa Lục Đậu và Thanh Lâm vào Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, hắn thì làm phương tiện giao thông bay về phía Đông Cực Đảo.

Dọc đường đi gặp mấy chiếc thuyền lớn trở về, xem đám tu sĩ đi lung tung tìm bảo bối làm Trần Trầm thấy bực mình.

Bởi vì hắn cứ có cảm giác như . . . nhóm người này ăn trộm đồ trong nhà mình.

Vì đè nén khó chịu trong lòng, Trần Trầm tùy tay lấy ra linh tham đáy biển mấy chục vạn năm, nhai như nhai củ cải.

Phải công nhận linh tham đáy biển này rất to, Trần Trầm ăn no bụng.

Ăn xong tu vi của hắn đến Nguyên Anh trung kỳ, và vẫn đang tăng lên.

Cảm ứng được tu vi của mình tăng lên Trần Trầm mới nở nụ cười.

Nếu không phải hắn e sợ lôi kiếp, với tài nguyên hiện tại hắn dư sức

úc bước vào Nguyên Thần cảnh trong vòng một tháng.

Dù sao hẳn sớm đã có thần thức, tương đương với không gặp bình cảnh lớn nhất từ Nguyên Anh đến Nguyên Thần.

Trần Trâm âm thầm tính toán:

- Hiện giờ chỉ cần suy xét vấn đề lôi kiếp, chờ tìm một ít báu vật có thể đối kháng lôi kiếp thì ta sẽ bước vào Nguyên Thần cảnh.

Tinh thể tam giác kia còn ở trong trữ vật giới của Trần Trâm, thứ đó tuy vô dụng khi đối kháng Diệt Thế Thần Lôi nhưng đủ sức đối phó lôi kiếp bình thường.

Nếu không phải lần trước hẳn tự tìm đường chết, liên tục độ hai đại kiếp nạn Luyện Khí, Luyện Thể thì đã chẳng thê thảm như vậy.

...

Qua nửa ngày, mắt thấy sắp đến Đông Cực Đảo, hiếm khi Ngọc Quyển truyền đến một tin tức.

- Tiểu tử, ta nghe nói Vô Tận Hải có biến, nhiều đại hải yêu đều có dị động, nếu như không được thì người trở về Ngọc Đỉnh Đan Tông đi, giữ mạng nhỏ quan trọng hơn.

Trần Trâm nhận được tin tức này, suy tư một lúc rồi trả lời:

- Sư phụ, thì ra người còn chưa nhận được tin tức sao? Không giá u gì sư phụ, đúng thế, đệ tử một đường đi tới gặp được bảy, tám đại hải yêu, trải qua trắc trở chín chết một sống. Đương đầu nhiều nguy hiểm như vậy, sao đệ tử có thể nửa chừng bỏ dở? Báu vật mà đệ tử muốn dù không tìm được cũng không sao, nhưng sư phụ chỉ thiếu một món thiên tài địa bảo, dù thế nào đệ tử đều phải tìm ra bằng được cho sư phụ!

Nhấn tin xong Trần Trầm tự mình cảm động, sau đó miêu tả tỉ mỉ vẻ ngoài của mấy đại hải yêu, sợ Ngọc Quỳnh không tin.

Chờ Ngọc Quỳnh hoàn toàn trầm mặc, Trần Trầm mới vừa lòng cất lệnh bài truyền tấn.

...

Khi Trần Trầm trở lại Đông Cực Đảo thì sắc trời đã tối đen.

So với những ngày trước thì hôm nay có rất nhiều thuyền lớn, nhỏ đậu quanh Đông Cực Đảo, rõ ràng là bị hải yêu dị động ảnh hưởng, trong thời gian ngắn các con thuyền không dám rời bến.

Trần Trầm bình tĩnh trở lại cảng, bên tai nghe mấy tu sĩ nghị luận.

- Nghe nói chưa? Xác của người thần bí bị chủ thuyền Nam Bình Hải mang về, nghe đâu bị một thanh niên anh tuấn khống chế hải yêu giết chết.

- Kẻ ác bị báo ứng, người thần bí quanh năm giao tiếp với hải yêu, cuối cùng chết vào tay hải yêu.

- Đúng rồi, biết thanh niên điều khiển hải yêu có bề ngoài thế nào không?

- Nghe người trở về nói . . . bề ngoài của người đó tựa như thiên t hàn giáng trần!

Nghe những nghị luận này, khóe môi Trần Trầm cong lên.

Trần Trầm đang chuẩn bị tìm một chỗ đặt chân, nghỉ ngơi một đêm thì phương xa đột nhiên có bóng dáng bay tới, đến trước mặt hắn, dứt khoát quỳ một gối.

- Tiền bối! Ta biết ngay người chắc chắn sẽ trở về . . . Nam Bình

Hải xin tạ ơn cứu mạng của tiền bối!

Trần Trầm nhanh chóng nâng người này lên.

Đi ra ngoài đời, quan trọng nhất là không gây chú ý, tuy có Lục Đâu ở, hãy xem như vô địch trong Vô Tận Hải, nhưng lên đất liền vẫn phải chú ý cẩn thận.

Đặc biệt là trong tình huống bị lộ bề ngoài.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội.

Ở trong mắt người ngoài, có thể điều khiển đại hải yêu đánh chết người thân bí cũng có năng lực khống chế hải yêu, còn dẫn phát hải yêu bạo động, đó là năng lực nghịch thiên biết bao.

Trong đó ẩn giấu ích lợi kinh người cỡ nào?

Căn bản không cách nào tưởng tượng!

Khó tránh khỏi nhân vật lớn nào đó trên đất liền sinh ra ý tưởng khác với hải.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm hơi hối hận lúc cuời thuyền lớn không thay đổi bề ngoài.

Trần Trầm nhỏ giọng nói:

- Đừng gây chú ý, đừng gây chú ý, hiện tại bề ngoài của ta đã bị đôn rộng ra rồi sao?

Nam Bình Hải tựa hồ ý thức được chính mình liều lĩnh, cẩn thận nhìn bốn phía, nhẹ giọng đáp lại:

- Cụ thể chỉ có những tu sĩ lên thuyền của ta biết, đại nhân, chúng ta vào tửu lâu nói chuyện.

- Ừm!

Nam Bình Hải thấy Trần Trầm không từ chối thì rất vui, lập tức đi phía trước dẫn đường, không lâu sau mang theo Trần Trầm vào tử u lâu quen thuộc kia.

Hai người ngồi trong phòng riêng.

Trần Trầm không bị bề ngoài thô kệch của Nam Bình Hải đánh lừa.

Có thể sở hữu một chiếc thuyền lớn trong Vô Tận Hải, còn gây d ụng được danh tiếng nhất định thì không phải là nhân vật đơn giản, cho nên, mặt ngoài Trần Trầm bình tĩnh, trong lòng cực kỳ cảnh giác.

Nam Bình Hải vẻ mặt cẩn trọng, trong ánh mắt có chút nịnh nọt:

- Đại nhân, không phải ta cố ý truyền bá bề ngoài của đại nhân, người cũng biết là ta không quản được các hành khách. Nhưng đại nhân yên tâm, ta đã sai thuộc hạ rải một số tin sai lệch, thật giả lẫn lộn, không lâu sau sẽ không có ai xác định được bề ngoài thật sự của đại nhân.

Trần Trầm nghe vậy nhìn chăm chú vào cường giả Nguyên Thần này, hẳn biết ngay là tên này không phải kẻ thô kệch thật sự mà.

Trần Trầm hỏi thẳng:

- Người muốn cái gì?

Nam Bình Hải vốn định nói mấy câu khách sáo, nhưng trông thấy ánh mắt sắc bén của Trần Trầm thì nuốt ngược những lời đó vào bụng.

P/s: Các truyện mới của team

Đường Tăng Đánh Xuyên Tây Du

Tại Tận Thế Ta Nhật Được Bảo Rương

Mỗi Ngày Ta Nhận Một Hệ Thống Mới

Ta Có Thể Truy Tung Vạn Vật

Phòng Giam Siêu Quái Vật

Chương 245: Dã tâm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

- Đại nhân, phen này tại hạ xem như hoàn toàn đắc tội tổ chức kia, về sau không thể nào rời bến nữa, nhưng trong lòng tại hạ không cam lòng. Đêm qua trằn trọc thao thức, cảm thấy chỉ có đầu vào đại nhân mới có thể tiếp tục được một chỗ đứng trong phạm vi Vô Tận Hải này. Cho nên hôm nay mới chờ đợi gần cả ngày, không ngờ ngày đầu tiên đã đợi được đại nhân.

Trần Trầm thở nhàn hỏi:

- Đầu vào ta? Người muốn cùng ta về đất liền sao?

Nam Bình Hải nghe vậy vô cùng khiếp sợ.

Tồn tại khủng bố có thể điều khiển đại hải yêu vậy mà không muốn phát triển trong Vô Tận Hải, chỉ muốn trở về đất liền, Nam Bình Hải không thể tin được.

Trần Trầm thấy nét mặt của gã cũng không hề ngạc nhiên, cao thâm khó dò tiếp tục nói:

- Hiện giờ đang lúc hai tộc đại chiến, ta là đệ tử môn hạ của Ngọc Đỉnh Đan Tông, đạo lữ là chưởng môn tương lai của Hạo Nhiên Kiếm Tông, huynh đệ ước chừng cũng là Ma Quân tương lai của Thất Sát Ma Đạo. Có nhân quả như vậy, sao ta có thể không trở lại tham chiến?

Nam Bình Hải nghe vậy sợ ngây người.

Gã đương nhiên biết danh tiếng bốn đại tông môn nhân tộc, tuy các đảo Vô Tận Hải không nối liền với lục địa nhưng luôn bị bốn đại tông môn ảnh hưởng.

Xét cho cùng, tu sĩ Vô Tận Hải năm bè bảy mảng, tu sĩ số lượng quá ít, không thành hệ thống, tuy có nhiều thiên tài địa bảo nhưng công pháp, Luyện Đan, Luyện Khí thua xa đất liền.

Cuối cùng thì số tài phú mà các tu sĩ Vô Tận Hải có được cũng sẽ chảy vào đất liền, đặc biệt là Ngọc Đỉnh Đan Tông thu nạp gần một nửa tài phú của Vô Tận Hải.

Vị đại nhân trước mắt không ngờ là đệ tử của Ngọc Đỉnh Đan Tông, còn có quan hệ cứng rắn như thế với tông môn khác.

Tuy rằng đại nhân không muốn gây chú ý nên không nói ra, nhưng chắc chắn vị trí của đại nhân ở trong Ngọc Đình Đan Tông cũng siêu cao.

Nghĩ đến đây, nét mặt của Nam Bình Hải càng cung kính hơn:

- Tại hạ chỉ là một tán tu trong Vô Tận Hải, nội tâm quá mức hẹp hòi, khiến đại nhân chê cười. Chuyện về đất liền thì . . .

Nói tới đây, Nam Bình Hải cười gượng lắc đầu:

- Đại nhân, thứ lỗi cho tại hạ nói thẳng, trong khu vực Vô Tận Hải này tại hạ có chút quyền hành, nhưng vào đất liền thì tại hạ chỉ là một Nguyên Thần cảnh bình thường, thật sự không thể phát huy bao nhiêu tác dụng.

Trần Trầm nghe vậy nhú mày, cũng cảm thấy có mấy phần đạo lý.

Nếu Nam Bình Hải chỉ làm tay đấm thì đúng là nhân tài không được trọng dụng.

Ngẫm lại thế lực suýt không chế hải yêu, trong lòng Trần Trầm hơi khó chịu.

Nếu nhớ không lầm, hình như thế lực kia thu phí bảo hộ của thuyền lớn rời bến, Nam Bình Hải không nộp đúng thời hạn nên mới dẫn đến người thần bí kia.

Đây rõ ràng là đào góc tường của hắn!

Nếu hắn thay thế lực kia thu phí bảo hộ thì . . .

Sẽ là nguồn thu nhập ổn định.

Tư duy của Trần Trầm dần phát tán, không lâu sau đã lên kế hoạch

h thương nghiệp hùng vĩ.

Do hấn ra mặt bảo đảm bình an của thuyền lớn, sau đó thu phí dụ ng.

Tu sĩ rời bến thu hoạch thiên tài địa bảo, sau đó Ngọc Đỉnh Đan T ông thu mua rồi đưa linh thạch cho các tu sĩ.

Những tu sĩ này có linh thạch sẽ phải mua đan dược, sau khi thực lực tăng lên thì tiếp tục rời bến tìm bảo bối, hơn nữa nộp phí bảo hộ cho hấn.

Vòng tuần hoàn này cho Trần Trầm thu chỗ tốt trên người một tu sĩ ba, bốn lần.

Đương nhiên, những chỗ tốt này không phải máu chột, quan trọng hơn là hấn có thể dần dần khống chế tu sĩ Vô Tận Hải.

Tuy Vô Tận Hải không có cường giả Luyện Hư, đa số tu sĩ là nhân khẩu lưu động, nhưng nếu muốn chinh hợ cũng coi như được một thế lực không nhỏ.

Dù sao mạnh hơn Đại Tấn Đại Chu gấp mấy chục lần, trong nhân tộc, trừ bốn đại tông môn và bốn đại hoàng triều, sợ rằng không có thế lực lớn như vậy.

Điểm then chốt của tất cả điều này là hấn có thể bảo hộ an toàn cho thuyền lớn rời bến.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm lặng lẽ liên hệ với Lục Đậu, xem thử nó có cách nào làm ra tín vật hoặc ký hiệu gì, để những đại yêu đày biển trông thấy sẽ không chủ động công kích.

...

Giây lát về sau.

Nét mặt của Trần Trâm dần giãn ra, hấn ngẩng đầu nhìn về hướng Nam Bình Hải, trong ánh mắt đã tràn đầy tự tin:

- Nam Bình Hải, ta muốn chinh hợp các đảo Vô Tận Hải, người t hấy có thể thực hiện được không?

Nam Bình Hải nghe vậy trong mắt lập tức lộ ra tia sáng kích động.

Hai người ở trong phòng riêng rì rầm nhỏ to, cuối cùng đều vừa lòng trở về.

...

Cùng Nam Bình Hải đặt ra phương hướng đại khái xong Trần Trâm ở lại tửu lâu một đêm rồi bay về đất liền.

Sách lược đặt ra của hai người là cấu trúc một liên minh thương nghiệp.

Tranh thủ trong thời gian ngắn đặt tất cả thuyền lớn, nhỏ sắp rời bến vào liên minh thương nghiệp.

Về sau thuyền trong liên minh rời bến đều sẽ được bảo đảm an toàn, còn thuyền khác thì đành nghe theo số trời.

Ngoài ra tất cả buôn bán thiên tài địa bảo, đan dược cũng đặt vào trong hệ thống liên minh thương nghiệp.

Bán thiên tài địa bảo cho liên minh thương nghiệp, khi mua đan dược sẽ được ưu đãi nhất định.

Cứ thế mãi, tu sĩ các đảo Vô Tận Hải không thoát khỏi ảnh hưởng của liên minh thương nghiệp được.

Dù sao những đảo này phát triển toàn dựa vào Vô Tận Hải, Trần Trầm không chế Vô Tận Hải đại biểu nắm mệnh mạch của bọn họ.

Còn về thế lực thần bí kia, không có chỗ dựa lớn nhất thì rất nhanh sẽ ngã.

Đương nhiên, dựa theo ý tưởng của Trần Trầm thì khi có cơ hội nên trực tiếp diệt.

Tuy về bản chất, thủ đoạn của Trần Trầm và thế lực thần bí không khác nhau là bao, nhưng hẳn cuối cùng đưa chỗ tốt về lại cho nhân tộc, còn thế lực thần bí sẽ đưa cho ai thì không biết.

Trần Trầm vừa bay vừa tự an ủi:

- Ài, ta làm vậy cũng vì tốt cho người đời sau. Với thiên phú của ta, có thể khỏe mẽ trong giới này bao lâu chứ? Cuối cùng vẫn là những người đến sau hưởng lợi.

Người trước trồng cây, Trần Trầm muốn làm người trồng cây!

...

Vừa đi vừa cẩn thận quy hoạch, kế hoạch dần hoàn thiện trong đầu Trần Trầm.

Hắn không thể hoàn toàn tin nhiệm Nam Bình Hải, sau này phải tìm thêm mấy người cản tay nhau.

Quanh Vô Tận Hải có nhiều đảo, thời gian ngắn hẳn cũng không trống rỗng chờ có thể dựng sào thấy bóng.

Theo như quy hoạch của Trần Trầm thì liên minh có thể vươn lên trong một, hai năm đã rất tốt rồi.

...

Bay hơn nửa ngày, Trần Trầm nhìn thấy sơn môn Ngọc Đỉnh Đan Tông quen thuộc.

Trước khi về tông môn, Trần Trầm báo một tiếng với Ngọc Quỳnh.

Chuyến đi này Trần Trầm tìm được món thiên tài địa bảo cuối cùng mà Ngọc Quỳnh cần, có thể tưởng tượng nó mang đến ý nghĩa thế nào với nàng, nhưng hắn tuyệt đối không dễ dàng giao ra.

Trần Trầm định thừa dịp này thăm dò sâu cạn của sư phụ, nhìn xem sư phụ giàu có đến mức nào.

Lấy đồ từ tay của hắn, mất máu một chút không xem như quá đáng đúng không?

Chương 246: Gái là nguồn động lực số một giúp nam giới phát triển

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Trở lại Ngọc Đỉnh Đan Tông, Trần Trầm đi tới trước mặt Ngọc Quỳnh.

Không hiểu sao hôm nay nụ cười của Ngọc Quỳnh đặc biệt ấm áp:

- Vô Tận Hải Vực như thế nào?

Trần Trầm lòng thảm cảnh giác, phỏng chừng nữ nhân này không có ý tốt gì.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm nặn ra nụ cười cay đắng, dường như trải qua cực khổ vô tận, vừa trốn ra bề khổ.

- Tình đời bạc lạnh, lòng người khó dò, người mới ra đời như đệ tử rất dễ chịu thiệt. Sư phụ không biết đâu, đệ tử vừa bước vào Vô Tận Hải đã suýt bị mấy tu sĩ Trúc Cơ hốt.

Ngọc Quỳnh nghe vậy khước môi cong lên, nhưng rất nhanh nụ cười kia biến thành quan tâm.

- Có thể trở về thì tốt rồi, ngã một lần khôn ra một chút, chỉ cần không chết, chịu thiệt nhiều một chút là tốt.

Trần Trầm thảm gật gù, hôm nay Ngọc Quỳnh hiểu ý người hơi quá mức.

- Vậy ngươi có thu hoạch gì trong chuyến đi này không?

Nói đến đây, mắt Ngọc Quỳnh nhìn thẳng tắp không chớp cái nào.

Tim Trần Trầm rớt cái bịch, biết thời khắc máu chót thật sự đã đến, nụ cười trở nên cực kỳ xấu hổ.

- Có chút xíu thu hoạch.

Trần Trầm đương nhiên sẽ không nói cho Ngọc Quỳnh biết ngay cả Ngung Thần Châu cũng bị hắn tìm ra rồi.

Báu vật đó dù gì cũng phải để hẳn dùng một thời gian trước đã, hẳn là đệ tử của Ngọc Đỉnh Đan Tông, cho hẳn dùng tương đương với trả lại Ngọc Đỉnh Đan Tông thôi.

Ngọc Quỳnh nghe vậy nháy mắt trở nên kích động vô cùng, gò má ửng đỏ:

- Có từng gặp Lục Linh Tảo?

Đệ tử này của nàng có thể xuyên thấu hộp đá ngăn cách thần thức cảm ứng thiên tài địa bảo nằm trong hộp, theo lý thuyết thì hẳn cũng có thể cảm ứng được báu vật trong Vô Tận Hải, cho nên không khó tìm được thứ nàng muốn.

Trần Trầm trả lời dứt khoát bằng giọng điệu bí hiểm:

- Tìm được rồi.

Ngọc Quỳnh cũng dứt khoát lấy ra ba trữ vật giới đưa vào tay Trần Trầm, bộ dạng rộng rãi đó không khác gì lúc Trần Trầm nhờ nàng cứu Trương Ky.

Tiếc rằng . . .

Trần Trầm bây giờ đã khác xưa, không vừa mắt những thiên tài địa bảo này.

Trần Trầm không nhận lấy ba chiếc trữ vật giới, ngược lại hỏi về đan dược kia:

- Sư phụ, đan mà người luyện chế là chuẩn bị cho vượt đại kiếp ngàn năm Luyện Hư phải không?

Ngọc Quỳnh là tu vi Nguyên Thần cảnh đỉnh, trừ chuẩn bị vật độ kiếp ra, Trần Trầm không nghĩ ra được có loại đan dược nào đáng

để nàng trả giá lớn như vậy.

Ngọc Quỳnh nghe vậy biến sắc, theo sau trình trọng gật đầu:

- Có đủ lượng Lục Linh Tảo thì có thể luyện chế ra ba viên đan dược đó. Nếu như người thật sự có thể cung cấp Lục Linh Tảo, đến lúc đó ta có thể đưa cho người một viên.

Ngọc Quỳnh hiểu ý của Trần Trầm, cho nên không quanh co lòng vòng.

Trần Trầm nghi ngờ nhìn Ngọc Quỳnh, thấy trong mắt nàng tràn đầy chân thành thì quyết định tin tưởng sư phụ này một lần.

Chần chừ giây lát, hắn lấy ra một nắm Lục Linh Tảo xanh mon mớn.

Theo hệ thống giám định thì năm tuổi của Lục Linh Tảo này lên đến năm mươi vạn năm.

Đương nhiên, đây không phải Lục Linh Tảo quý giá nhất trong trữ vật giới của hắn, nhưng đủ cho Ngọc Quỳnh dùng, thứ liên quan đến dược tính nếu dùng năm tuổi quá lâu không xứng đôi với dược liệu khác thì ngược lại không tốt.

Lục Linh Tảo vừa được lấy ra, Trần Trầm còn chưa kịp phản ứng thì nó đã rơi vào tay Ngọc Quỳnh.

Nhìn Lục Linh Tảo trong tay mình, Ngọc Quỳnh hoàn toàn không bận tâm hình tượng, hưng phấn cười to.

Trần Trầm thì hơi có chút xấu hổ.

Hắn chung quy quá mềm lòng, xem bộ dạng điên cuồng của sư phụ thì nếu hắn đòi thứ tốt khác chắc cũng sẽ đồng ý ngay.

Đáng tiếc, hắn là người mềm lòng như vậy đấy.

Cười xong, nét mặt của Ngọc Quỳnh lại trở nên nghiêm túc.

- Đồ đệ đệ, vi sư đi Luyện Đan, trong một tháng sẽ không xuất quan, người muốn làm gì cứ đi làm.

Một tiếng đồ đệ đệ làm Trần Trầm không kịp được rùng mình một cái.

Nói xong rồi Ngọc Quỳnh không chờ Trần Trầm đáp lại đã biến mất ở trước mặt hắn.

...

Sư phụ luyện đan một tháng.

Trần Trầm tự nhiên sẽ không ở yên một tháng trong Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Hắn về chỗ ở của mình, gặp Viên Kinh Thiên đang bế quan khổ tu thì không quấy rầy, lấy ra lệnh bài truyền tấn liên hệ với Trương Kỳ.

Thất Sát Ma Quân đi hai nước Tề, Vệ hơn một tháng, theo lý thuyết chắc đã bắt được Xích Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng gì đó.

Nếu chiến sự đã bình định, hắn cũng không cần về hai nước Tề, Vệ làm gì nữa.

Nhưng mà, sự thực lại không phải như vậy.

Qua thật lâu sau Trương Kỳ mới trả lời.

- Đại ca, bên yêu tộc sẽ không ngồi xem Xích Hồ Yêu Hoàng và

Cuồng Sư Yêu Hoàng chết, nửa tháng trước, yêu tộc điều đối thủ cũ của sư phụ ta từ Nam Cương đến.

Trương Kỳ không nói tiếp câu sau nhưng Trần Trầm có thể liên tưởng được.

Bên yêu tộc tự dung có thêm một yêu tộc ngang sức với Thất Sát Ma Quân, cộng thêm Xích Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng trợ, Thất Sát Ma Quân có thể ngăn cản đến bây giờ đã là rất giỏi.

Trần Trầm không nói nhiều, bắt đầu thu thập đồ đạc.

Hiện giờ thực lực của hắn còn chưa đủ để thu phục Đại Tấn, chẳng bằng đi chiến trường Tề Vệ rèn luyện một phen.

Chờ khi Thất Sát Ma Quân chống dậy bầu trời hai nước Tề Vệ thì hắn không cần tốn não nữa.

Có thể yên lặng làm tay đấm cũng tốt, hơn nữa hắn vẫn chưa thử công kích thần thức đến từ Ngung Thần Châu, cũng nên tìm một chỗ để thử xem sao.

Trước khi đi, Trần Trầm ngó chừng Viên Kinh Thiên tập trung toàn bộ tinh thần vào việc tu luyện, khe khẽ thở dài.

Cũng không biết tiểu tử này và bát sư tử phát triển thế nào rồi, nhưng xem bộ dạng này thì chắc tiến triển không tệ.

Tục ngữ nói rất hay, gái là nguồn động lực số một giúp nam giới phát triển, nếu không phải chuyện tình cảm tiến triển suôn sẻ thì tiểu tử này sẽ cố gắng như thế sao?

Đáng tiếc tiểu tử này có thiên tư quá kém!

Ngẫm nghĩ, Trần Trầm lặng lẽ để lại vài món thiên tài địa bảo rồi

mới xoay người rời đi.

...

Vừa về Ngọc Đỉnh Đan Tông chưa được nửa ngày Trần Trâm đã vội vàng rời đi.

Ngọc Đỉnh Đan Tông không có phản ứng gì lớn, xét cho cùng là vì địa vị của Trần Trâm ở trong Ngọc Đỉnh Đan Tông rất thấp, cơ hồ có cũng được, không có cũng được.

So sánh với Hạo Nhiên Kiếm Tông, địa vị của hắn trong Ngọc Đỉnh Đan Tông có lẽ tương đương với thị nữ Tiểu Hà của Tích Sư ng.

Trần Trâm vừa bay vừa buồn bã thở dài:

- Ngọc Đỉnh Đan Tông này thiếu cặp mắt phát hiện vẻ đẹp.

Hiện giờ tình hình chiến đấu của hai nước Tề, Vệ có thể nói là tiêu điểm của hai tộc, hắn phải đánh bóng tên tuổi ở chỗ đó, tăng lên cảm giác tồn tại.

Chương 247: Lừa gạt tình cảm của lão tử

Nhưng sau khi vào lãnh địa hai nước Tề, Vệ, Trần Trâm không còn những suy nghĩ lung tung.

Bởi vì cảnh tượng trong khu vực này quá mức thảm liệt, đặc biệt l

à xương trắng rải rác khắp nơi khiến tâm tình của Trần Trầm cực kỳ nặng nề.

Một lát sau.

Trần Trầm theo gợi ý của Trương Kỳ tìm được đại doanh của Thất Sát Ma Đạo.

Nguyên doanh trại bị trận pháp bao bọc, không thấy rõ tình huống bên trong.

Trần Trầm thấy vẩy móc lệnh bài thân phận ra khỏi ngực, cao giọng quát:

- Ngọc Đỉnh Đan Tông Trần Trầm, tiến đến trợ chiến!

Âm thanh truyền ra, không lâu sau, trận pháp mở ra một khe hở nhỏ.

Trần Trầm nhanh chóng chui vào.

Cảnh tượng bên trong có chút thê lương, nơi nơi đều là ma tu bị thương.

Những ma tu này tùy ý ngồi xếp bằng dưới đất, có người sắc mặt tái nhợt, tựa hồ bị nội thương, đang minh tướng khôi phục.

Có người gãy tay gãy chân, máu tươi lan tràn đến hai thước, đang dùng phương pháp của phàm nhân cầm máu, hiển nhiên đã dùng hết đan dược.

Mặc dù như vậy, đám ma tu vẫn giữ vẻ mặt danh thép, dường như không cảm giác đến đau đớn.

So sánh với Ma Môn Đại Chu thì ma tu trong Thất Sát Ma Đạo càng dữ dằn hơn.

Trần Trầm quét mắt nhóm người này một cái, một ma tu Nguyên Anh chậm rãi đi tới trước mặt hắn.

- Ngọc Đỉnh Đan Tông không thông báo cho chúng ta sẽ có tu sĩ tiến đến chi viện, các hạ tới đây là có ý đồ gì?

Ma tu này nói chuyện không quá khách khí, tựa hồ có chút cảnh giác.

Nhưng Trần Trầm không phật lòng, người này bị thương nặng, tuy bước đi vững chắc nhưng rõ ràng là cố chống đỡ.

Nếu không phải thấy hắn đến một mình thì có lẽ người này sẽ không để hắn đi vào.

Trần Trầm bình tĩnh trả lời:

- Trương Kỳ là huynh đệ kết nghĩa của ta, lần này ta lấy thân phận tư nhân đến hỗ trợ chứ không phải đại biểu Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Nghe trả lời, nét mặt của ma tu giãn ra đôi chút, cười gượng nói:

- Đa tạ các hạ, đáng tiếc trong doanh địa của chúng ta đã không có nguyên vật liệu Luyện Đan, các vị đến chỗ chúng ta e rằng không thi thố tài năng được.

Trần Trầm lắc đầu, nét mặt vô cùng nghiêm túc nói:

- Ta đến đây không phải Luyện Đan mà là để chiến đấu.

Đám ma tu đang chữa thương nghe vậy đều tiềm thức nhìn về hướng Trần Trầm, trong ánh mắt tràn đầy sùng sốt.

Một Luyện Đan Sư của Ngọc Đỉnh Đan Tông chạy tới đây để chiến đấu thì đúng là chuyện lạ, còn chi viện đám tu sĩ ma đạo giỏi v

ề chiến đấu nhất như bọn họ.

Không lẽ nhân tộc đã đến mức cần Luyện Đan Sư ra chiến trường sao?

Trần Trầm phớt lờ ánh mắt khác lạ của mọi người, nhìn sâu trong doanh địa, hỏi:

- Trương Kỳ không có trong doanh địa sao?

Ma tu Nguyên Anh cười lúng túng, dường như cảm thấy xấu hổ vì mình ở lại doanh địa:

- Ma Quân Trương sư huynh giờ phút này đang kịch chiến với yêu tộc ở tiền tuyến.

Ma tu vừa dứt lời thì ngoài doanh địa đột nhiên vọng vào tiếng hét to:

- Mau cho ta vào! Trương sư huynh đã chết trận!

Nghe thấy lời này, Trần Trầm thay đổi sắc mặt, rùng mình, trái tim đau nhói, khóe mắt suýt lã dài giọt lệ, lòng tự trách mãnh liệt xông lên não.

Huynh đệ, ta tới chậm rồi.

Đám ma tu ở xung quanh thì mặt không cảm xúc, dường như không quan tâm.

Điều này càng khiến Trần Trầm cảm thấy thê lương hơn.

- Trương sư huynh lại chết trận à.

- Lần thứ mấy?

- Lần thứ ba rồi đi?

Bên cạnh vang lên mấy câu thì thầm nho nhỏ của đám ma tu, nét mặt thê lương của Trần Trầm đông lại, trong lòng như có vạn con ngựa chạy chồm qua.

Bà nội nó, lừa gạt tình cảm của lão tử!

Không lâu sau, Trương Kỳ bị nâng vào, chết thẳng cẳng, người đã m máu, không có Nguyên Anh.

Trông thấy xác chết của Trương Kỳ, Trần Trầm bị hù giật nảy mình.

Tuy là hấn tặng Đoạt Thiên Bất Tử Công cho Trương Kỳ, nhưng hấn không tìm hiểu kỹ về nó, dù sao hấn tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết rồi.

Giọng Trần Trầm run run hỏi:

- Huynh đệ này . . . của ta chết trận hai lần trước cũng giống như vậy sao?

Thiệt tình là vì bộ dáng này của Trương Kỳ quá mức dọa người.

Ma tu Nguyên Anh kia vẻ mặt nghiêm túc trả lời:

- Lần đầu tiên chết trận còn thảm hơn nữa, sau này không hiểu sao o tự sống lại.

Trần Trầm không hỏi tiếp nữa, mà là lấy ra bí tịch Đoạt Thiên Bất Tử Quyết nằm trong góc của chiếc trũ vật giới nào đó, ôn tập ngay tại chỗ.

Tu luyện Đoạt Thiên Bất Tử Quyết này, trước khi bước vào Nguyện Thần nếu chết thì sẽ có xác suất nhất định chết rồi sống lại.

Khi sống lại thành công thì thực lực sẽ tăng tiến vùn vụt.

Chờ khi bước vào Nguyên Thần cảnh, trong cơ thể tu sĩ tu luyện công pháp này sẽ sinh ra vật chất bất tử nào đó, loại vật chất bất tử này có thể trong thời gian ngắn ngưng tụ ra thân thể mới, thậm chí là Nguyên Thần.

Cho nên có thể thoải mái chết rồi sống lại.

Tuy nhiên, nếu tiêu hao hết vật chất bất tử rồi chết tiếp thì về châu diêm vương thật.

Nhắc đến vật chất bất tử, trong đầu Trần Trầm hiện ra cảnh tượng lúc hắn được đến Đoạt Thiên Bất Tử Quyết.

Lúc ấy đổ cơn mưa màu vàng tươi hết lên người của hắn.

Trần Trầm mắng thầm:

- Có xác suất chết rồi sống lại, thật là bậy bạ!

Đoạt Thiên Bất Tử Quyết khác với Bất Diệt Thể của hắn, Bất Diệt Thể có năng lực khôi phục cực mạnh, rất khó chết, còn Đoạt Thiên Bất Tử Quyết là phải chết thật.

Cho nên Trương Kỳ ở trước mặt là xác chết thật, có thể sống lại được hay không phải xem xác suất. Tuy rằng Trương Kỳ có vận may nghịch thiên, nhưng lần lượt khiêu chiến điểm giới hạn của ông trời, ý vào được cung rồi làm tới, lỡ ông trời giận quá cho đi bá n muối thật thì sao?

Nghĩ đến đây, Trần Trầm liên tục thay đổi sắc mặt mấy lần, nhanh chóng lấy một khúc linh tham ra khỏi trữ vật giới, nặn chất dịch s âm vào miệng Trương Kỳ.

Lực lượng sự sống cực kỳ đậm đặc lấy Trương Kỳ làm trung tâm khuếch tán ra, những ma tu bị thương ở xung quanh hấp thu lực lượng sự sống này cũng nhanh chóng khép lại vết thương.

Phát hiện đến cảnh này, đám ma tu cực kỳ giật mình.

Thiên tài địa bảo như vậy, bọn họ đừng nói là xem qua, thậm chí chưa nghe bao giờ.

Không ngờ Ngọc Đình Đan Tông giàu đến mức đó.

Trong lòng bọn họ dâng lên cảm động, thiên tài địa bảo như thế chắc chắn rất hiếm hoi, tu sĩ của Ngọc Đình Đan Tông này không đả đo thiệt hơn, lập tức lấy ra cho Trương sư huynh đã thành xác chết sử dụng.

Tình nghĩa huynh đệ này khiến bọn họ cực kỳ hâm mộ.

Chương 248: Thần thức công kích

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Qua khoảng một khắc đồng hồ, trên người Trương Kỳ bỗng dâng lên luồng sáng vàng, ánh sáng vàng từ trong ra ngoài, nhanh chóng chữa các góc thân thể của gã.

Chỉ trong chớp mắt Trương Kỳ đã nhảy căng lên, tựa như xác chết t vùng dậy.

Ngay sau đó, khí thế trên người gã tăng vọt, trong khoảnh khắc từ Nguyên Anh trung kỳ bước chân vào Nguyên Anh hậu kỳ.

Trần Trầm ở sau lưng Trương Kỳ trông thấy cảnh này khòe mắt hơi co giật.

Phương thức tu luyện này của Trương Kỳ rất nghịch thiên, giống như hấn, nhìn khắp nhân tộc không một ai có thể sao chép.

Có thể gọi là cách tu luyện tìm đường chết hoặc cách tu luyện ý đ ược cứng rồi lẩn tới.

Với vận khí của Trương Kỳ, không chừng tương lai sẽ vượt qua Bát Tử Ma Tôn.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm đâm ra nghi ngờ Đoạt Thiên Bát Tử Quyết chuyên môn dành cho Trương Kỳ.

Trương Kỳ liếc mắt bốn phía, lập tức chú ý tới Trần Trầm, nét mặt trở nên cực kỳ hân hoan:

- Đại ca, đến từ bao giờ vậy? Ta không kịp nghênh tiếp!

Trần Trầm nhìn gã một cái, trả lời:

- Vừa đến không bao lâu, sau này ngươi cố gắng bớt tìm đường chết đi, chuyện này quá nguy hiểm.

Trương Kỳ nghe vậy có chút ngượng ngùng, lắc đầu:

- Đại ca, ta cũng không muốn chết, nhưng đối thủ quá lợi hại, ta không có cơ hội bỏ chạy đã bị đánh chết.

Trần Trầm chỉ có thể trầm mặc, thật lâu sau mới hít sâu một hơi, bình tĩnh nổi lòng.

Có lẽ vì Trương Kỳ không phải cố ý nên ông trời mới cho gã cơ hội sống lại.

Khí vận là thứ rất phức tạp, Trần Trầm không muốn nghiên cứu sâu thêm.

- Chiến trường hiện giờ tình huống như thế nào?

Nhắc đến chiến trường, Trương Kỳ lập tức biến sắc, trầm giọng nói:

- Đại ca, hiện tại đang trước tình huống cực kỳ khẩn cấp, ta phải đi giúp sư phụ ngay!

Thấy Trương Kỳ xoay người định đi, Trần Trầm lặng lẽ theo sau.

- Đại ca . . . Người đây là . . .

Trần Trầm cười đáp lại:

- Ta đến chiến trường này là vì tôi luyện chính mình.

Trương Kỳ không nói lời già mồm nữa, huynh đệ với nhau mà khách khí quá thì xa lạ.

. . .

Nửa khắc đồng hồ sau.

Trương Kỳ mang theo Trần Trầm đến tiền tuyến chiến trường.

Nơi này một ngọn núi lớn bị chướng khí hoàn toàn bao bọc, dao đ

ộng chiến đấu có ở khắp nơi trong núi.

Trần Trầm dùng thần thức cảm ứng một phen, đại thể hiểu được tình hình chiến đấu hiện giờ.

Thất Sát Ma Đạo ở thế yếu, nhưng yêu tộc cũng không thắng chắc.

Với tình hình cuộc chiến như vậy thì thử thách là sức mạnh ý chí của hai bên.

Người ma đạo đa số âm ngoan thủ lật, sức mạnh ý chí kiên định, nhưng lần này đối thủ của bọn họ cũng đều vô cùng tàn nhẫn, một khi thấy tình thế không ổn lập tức tự bạo.

Loại ý chí chiến đấu này hơn xa đám ô hợp dưới tay Lão Hắc, rất có thể là tinh nhuệ dòng chính của tám đại yêu tộc.

Trương Kỳ thấy vậy trực tiếp tìm một yêu tu Nguyên Anh, kịch chiến với nó.

Trần Trầm liếc trộm khắp chiến trường, chốc lát sau nhìn thấy một yêu tu Kết Đan yếu nhất.

Ngưng Thần Châu chuyển động nhẹ trong đầu, rất nhanh bắn ra một luồng thần thức bay về phía yêu tu Kết Đan kia.

Yêu tu Kết Đan hơi khựng lại rồi lặng lẽ từ trên cao rớt xuống cái bịch.

Trần Trầm tự khen một câu:

- Giết yêu trong vô hình, có chút lợi hại.

Hắn quay sang nhìn một yêu tu Nguyên Anh khác.

Không đợi Trần Trầm phát ra thần thức công kích thì phương xa, một ma tu nỗ tung chân bay yêu tu Nguyễn Anh kia.

Nhìn cảnh tượng càng thảm liệt hơn trên chiến trường, Trần Trầm hơi thay đổi sắc mặt, cắn răng gọi Lục Đâu ra từ Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Thanh Lâm tự nhiên theo sau Lục Đâu, bộ dạng nô bộc trung thành.

Đôi mắt chiến trường thảm liệt này, sắc mặt nàng cực kỳ bình tĩnh, trong ánh mắt cũng chỉ có Lục Đâu.

Trần Trầm ngẫm nghĩ, sau cùng ngại ngùng trực tiếp mở miệng kêu nàng hỗ trợ.

Nữ yêu này suốt ngày héch cằn ra vẻ khinh thường mọi người, làm Trần Trầm khá gai mắt, bảo hẳn mở miệng nhờ vả nàng thì rất mất mặt.

Trầm mặc giầy lát, Trần Trầm giả vờ buột miệng nói:

- Những yêu tộc này . . . có thần thức thật mạnh.

Sau đó Trần Trầm hung hăng trừng một yêu tu Kết Đan ở phía xa một cái, nó nháy mắt chết bất đắc kỳ tử.

Giết yêu tu Kết Đan kia xong Trần Trầm khiêu khích nhìn về hướng Thanh Lâm.

Thanh Lâm phát hiện ánh mắt của Trần Trầm, khóe môi nhếch lên độ cong châm chọc, sau đó đôi mắt xanh lục bắn ra tia sáng.

Bốn yêu tu Kết Đan ở phía xa căn bản không kịp phản ứng đã nổ đầu.

- Ui, dữ dội!

Trần Trầm thảm khiếp sợ, nhưng ngoài mặt tỏ ra khinh thường.

Trù trù giây lát, hấn nhìn về hướng một yêu tu Nguyên Anh ở phương xa.

Ngung Thần Châu là chí bảo, nếu hấn dùng báu vật này mà vẫn không giết được tu sĩ cùng cấp bậc thì sao xứng đáng với gần một tháng bôn ba?

Ôm tâm trạng như vậy, Trần Trầm trừng yêu tu Nguyên Anh kia một cái.

Thân thể yêu tu Nguyên Anh đó đột nhiên cứng ngắc, tia sáng trong mắt vụt tắt, từ trên cao rơi xuống.

Trông thấy cảnh này, Trần Trầm thở phào, Ngung Thần Châu không khiến hấn thất vọng.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Không đợi Trần Trầm tiếp tục khiêu khích Thanh Lâm, phương xa lại có mấy yêu tu Nguyên Anh nổ nát đầu mà chết.

- Lợi hại!

Trần Trầm không chỉ trong lòng khiếp sợ, trên mặt cũng biểu hiện ra ngoài, không quên dùng ánh mắt khó tin nhìn Thanh Lâm, thỏa mãn tâm trạng khoe mẽ của hải yêu nữ này.

Thanh Lâm khinh thường hừ mũi:

- Hừ! Không kiến thức!

Mắt Thanh Lâm bỗng bắn ra tia sáng, các yêu tu ở phương xa mặt

c kệ là Kết Đan hay Nguyên Anh đều rớt lộp độp từ trên trời xuống như mít rụng.

Tình thế toàn bộ chiến trường bỗng thay đổi, đám ma tu nghếch mặt ra, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Phương xa vọng lại tiếng hét vừa kinh vừa giận của yêu tộc nào đó:

- Là nữ nhân kia quấy rối! Ả biết dùng thần thức công kích!

Sau đó một yêu tu Nguyên Thần cảnh kéo theo khí thế động trời bay tới chỗ Trần Trầm.

Trần Trầm thấy vậy âm thầm ôm Lục Đâu trốn ra sau, chuyện rèn luyện tạm gác lại vậy.

Thanh Lâm cũng thấy yêu tu Nguyên Thần cảnh kia, đôi mắt sáng chói lòa, tia sáng như đèn pha.

Yêu tu Nguyên Thần cảnh lộ nét mặt cực kỳ thống khổ, nhưng vẫn xông tới trước, khi gần đến gần trước mặt Thanh Lâm chưa đầy mười thước thì tốc độ dần chậm lại.

Yêu tu Nguyên Thần kia đau nhức quá gào lên, vươn tay chụp Thanh Lâm:

- Nữ nhân chết tiệt từ đâu đến? Chết cho ta!

Mắt thấy móng vuốt đến gần nhưng Thanh Lâm không né tránh, kễ quát:

- Chết!

Móng vuốt đến gần mặt nàng chưa đầy 10cm thì chợt khựng lại.

Nhìn yêu tộc Nguyên Thần đứng yên trước mặt mình, Thanh Lâm hừ lạnh một tiếng:

- Yêu tộc đất liền thật là yếu ớt.

Nàng đẩy nhẹ một cái, yêu tộc Nguyên Thần mềm nhũn nằm dưới đất, Nguyên Thần tịch diệt mà chết

Chương 249: Nàng hả, là . . . của tiểu đệ ta . . .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Trùng chết cường giả Nguyên Thần cảnh kia, Thanh Lâm quay đầu nhìn Trần Trầm, ánh mắt đầy ẩn ý sâu xa.

Trần Trầm nghiêng đầu không đối diện với nữ yêu này.

Lúc ở Vô Tận Hải, khi dùng thần thức làm nổ bọt sóng thì Trần Trầm cảm thấy là do thần trí của mình quá yếu.

Hiện tại xem ra không phải hẳn mà vì thần thức của nữ yêu này quá mạnh.

Trần Trầm sớm sinh ra thần thức, có Ngung Thần Châu thêm vào, lẽ ra không yếu hơn thần thức của cường giả Nguyên Thần cảnh s

ơ kỳ bình thường.

Hơn nữa nhờ Ngung Thần Châu, hẳn có thể dùng thần thức tiến công, tu sĩ bình thường mới bước vào Nguyên Thần cảnh tuyệt đối không làm được điều này.

Nhưng nữ yêu này thì sao?

Không ngờ nàng dùng thần thức giết yêu tu Nguyên Thần cảnh.

Tuy yêu tu Nguyên Thần này thoát trông chỉ là sơ kỳ, nhưng Nguyên Thần cảnh vẫn là Nguyên Thần cảnh, dù không thể dùng thần thức tiến công nhưng có thể bảo hộ thức hải.

Nếu không phải thần thức của nữ yêu này mạnh hơn yêu tu kia nhiều cấp bậc thì tuyệt đối không thể trừng chết yêu tu kia.

...

Thấy Trần Trâm lại lựa chọn né cuộc đấu, Thanh Lâm hơi bất mãn.

Lúc này trên chiến trường đã hoàn toàn rối loạn, chứng kiến một Yêu Hoàng âm thầm chết đi, có thể tưởng tượng đã kích tâm lý mạnh cỡ nào.

Những tinh nhuệ yêu tộc không sợ chết, nhưng phải chết có ý nghĩa mới được.

Nếu chết không rõ ràng thì có yêu nào chịu đi chết?

Sở dĩ rất nhanh có yêu tộc bắt đầu rút lui, càng lúc càng nhiều, chốc lát sau, yêu tộc trên chiến trường đều rút đi hết không còn một mống.

Trương Kỳ vui mừng quá đỗi, lập tức đi tới trước mặt Trần Trâm:

- Đại ca! Vị này . . . Vị tiền bối này thật lợi hại!

Trương Kỳ vừa nói xong, trông mắt Thanh Lâm liếc lên trên, biểu cảm càng chảnh yêu.

Trần Trầm bản năng muốn ngăn cản Trương Kỳ tiếp tục khen, nhưng phương xa lại có mấy ma tu cấp cao đi tới.

- Đa tạ vị tiền bối này ra tay tương trợ!

- Tiền bối thực lực cao thâm khó dò! Tại hạ bội phục!

Một rở lời khen đổ xuống, đầu của Thanh Lâm sắp ngửa ra tận sau lưng, dùng cằm xem người.

- Hừ, chán chết.

Thanh Lâm lạnh lùng cao ngạo bỏ lại một câu rồi kiêu kỳ đi vào Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Lục Đậ đã sớm bị Trần Trầm giấu đi.

Trần Trầm bất bình thầm nghĩ:

- Phi! Nô bộc của tiểu đệ của ta mà thôi, hổng hách cái khi gì!

Đám ma tu kia chuyển sang nhìn Trần Trầm.

- Các hạ là . . . ?

Trần Trầm thản nhiên nói:

- Ta là đệ tử của Ngọc Đỉnh Đan Tông, Trần Trầm.

Có ma tu hỏi:

- Vị tiên bối vừa rồi là thần thánh phương nào, ta thấy bề ngoài của nàng hơi kỳ dị, tựa hồ không giống nhân tộc.

- Nàng hả, là . . . của tiểu đệ ta . . .

Trần Trầm bản năng muốn nói ra chân tướng, nhưng trong đầu không biết tại sao đột nhiên vụt qua hình ảnh Thanh Lâm trùng chết yêu tu Nguyên Thần cảnh.

Thế là lời đến bên môi bị hấn nuốt ngược vào, cười gượng nói:

- Nàng thật ra là tiên bối dị tộc, bởi vì gai mắt sự hung ác của yêu tộc cho nên thuận tiện đến hỗ trợ.

- Tiên bối dị tộc? Thì ra là vậy, nếu có cơ hội thì xin nhờ tiểu huynh đệ cảm tạ giùm!

Đám ma tu nghị luận sôi nổi, trong mắt tràn đầy sùng bái đối với cường giả.

Lòng Trần Trầm lạnh lẽo, không ngờ không có người cảm tạ chính mình, đám ma tu này thật là không lương tâm! Trong mắt chỉ có cường giả! Họ bỏ qua con rùa ở sau lưng cường giả, và nam nhân vĩ ngạn ở đằng sau con rùa!

Trương Kỳ có chút hiểu biết Trần Trầm, biết đại ca của mình là người sĩ diện, liền nói ngay:

- Đại ca, không ngờ người thuyết phục được tiên bối dị tộc lợi hại như vậy đến đất Tề Vệ, tiểu đệ bội phục! Nếu không nhờ có đại ca đến đây thì chúng ta khó thắng trận chiến này!

Trần Trầm nghe vậy hết sức vui mừng nhìn về hướng Trương Kỳ.

Tiểu tử này tâm tư càng lúc càng tinh tế, nghệ thuật nói chuyện ca

o hơn nhiều, khéo léo hơn lúc trước.

Mấy ma tu tham gia nghe vậy cũng nhìn Trần Trầm. Thật lâu sau, một ma tu đột nhiên hâm mộ nói:

- Tài lực của Ngọc Đỉnh Đan Tông thật kinh người, tu sĩ Nguyễn Anh mà đã có năng lực kêu một cường giả Nguyên Thần dị tộc đến.

- Đúng vậy, Ngọc Đỉnh Đan Tông không hổ là tông môn giàu có nhất nhân tộc ta.

- Ngọc Đỉnh Đan Tông lợi hại!

Đám ma tu lại khen Ngọc Đỉnh Đan Tông từ trong ra ngoài.

Mặt Trần Trầm đen như nhọ nồi, không nói không rằng xoay người bước đi, đám ma tu này vô lý hết sức!

Trương Kỳ thấy thế vội theo sau an ủi.

Chờ khi Trần Trầm quay về doanh địa thì Thất Sát Ma Quân đã về trước.

Ngoài ra trong doanh địa còn có thêm một đám tu sĩ không phải ma đạo.

Đám tu sĩ này ăn mặc khác nhau, có đến từ Hạo Nhiên Kiếm Tông, có đến từ Linh Hư Kỳ Tông, một số người mặc giáp, tựa hồ là tu sĩ trong quân đội hoàng triều.

Xem bộ dạng thì cũng đến chi viện.

Thất Sát Ma Quân cười tự giễu:

- Không ngờ đám già này còn chưa quên ta.

Thất Sát Ma Quân liếc Trương Kỳ một cái rồi bước đi.

Trương Kỳ nhận lấy nhiệm vụ của Thất Sát Ma Quân, bắt đầu tiếp đãi những viên quân này.

- Các vị thứ lỗi, sự phụ của ta là Tiên Thiên Sát Thủ, không thể qu á gần gũi với người khác, nếu không sẽ mang đến tai họa cho đối phương.

Đám tu sĩ đến giúp đỡ đều tỏ vẻ thông cảm:

- Không sao, chúng ta có nghe chuyện của Thất Sát Ma Quân đại nhân.

Khách khí qua lại một lúc sau, mấy đệ tử Hạo Nhiên Kiếm Tông đi tới chỗ Trần Trầm.

- Trần sư huynh, không ngờ sư huynh cũng ở đây.

Trần Trầm háng giọng, ngập ngừng muốn nói gì:

- Khụ khụ, cái kia . . .

Một đệ tử nữ cao giọng nói, trong ánh mắt tràn đầy sùng bái:

- Yên tâm đi, sư tỷ hiện tại rất tốt. Trần sư huynh, lần trước sư huynh tùy tiện ném bảy mươi vạn linh thạch cho các đệ tử Hạo Nhiên Kiếm Tông chúng ta, ta còn được chia một vạn đây!

Lời này thốt ra, nhiều ánh mắt trong doanh địa cùng nhìn về hướng Trần Trầm.

Bảy mươi vạn linh thạch, đó không phải một số lượng nhỏ, nhiều người đều cho rằng chính mình nghe lầm.

Cảm thụ ánh mắt giật mình từ mọi người, Trần Trầm rút cuộc tìm lại chút mặt mũi, cười thản nhiên nói:

- Một ít lễ gặp mặt thôi, không đáng giá nhắc tới.

Tu sĩ xung quanh xì xầm thảo luận:

- Thì ra hẳn là Trần Trầm.

- Đạo lữ của Hạ Tích Sương! Tu sĩ Tiên Thiên Linh Thể!

- Nghe nói hiện tại bái vào Ngọc Đỉnh Đan Tông!

- Chẳng lẽ đại biểu Ngọc Đỉnh Đan Tông đến tặng đan dược?

Nên biết, đệ tử chính thức của Ngọc Đỉnh Đan Tông đều là Luyện Đan Sư, rất ít phái đến chiến trường bên ngoài Đông Cương.

Đệ tử nữ của Hạo Nhiên Kiếm Tông nghe tiếng bàn tán bốn phía, tò mò hỏi:

- Trần sư huynh, người đến tặng đan dược hả?

Trần Trầm hơi ngại ngần nói:

- Khụ khụ khụ, không phải, ta tới giết địch.

Các đệ tử ma đạo bị thương đều dùng cách băng bó của phàm nhân, kết quả không phải Ngọc Đỉnh Đan Tông đưa đan dược tới, điều này khiến hẳn làm đệ tử của Ngọc Đỉnh Đan Tông cảm giác có chút xấu hổ.

Lỗi này toàn là của các sư huynh sư tỷ Luyện Đan Sư!

Chương 250: Nhân nghĩa song toàn

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Nhưng ngẫm lại trong khoảng thời gian này hình như sư huynh sư tỷ bạn Luyện Đan cho hấn, cho nên . . . cuối cùng vẫn là lỗi tại hấn.

Thôi, tính hết lên cho sư phụ Ngọc Quỳnh đi, nữ nhân này không lo Luyện Đan, cả ngày chăm chăm vào đấu cược bảo bối, nàng không ông đội mũ này thì ai?

Đệ tử nữ khen ngợi một câu, nhưng đáy mắt lóe tia thất vọng:

- Giết địch? A, sức chiến đấu của Trần sư huynh đúng là vô song!

So với sức chiến đấu của một Nguyên Anh lợi hại thì ai đều càng hy vọng nhận được một mớ đan dược chữa thương.

Nên khi nghe đáp án của Trần Trầm, tu sĩ các tông môn, hoàng triều đều lộ ánh mắt buồn bã.

Trương Kỳ ở một bên giải thích một câu:

- Các vị đừng thấy lạ, đại ca đến đây với danh nghĩa tư nhân giúp đỡ chứ không phải đại biểu Ngọc Đình Đan Tông.

Chờ Trương Kỳ nói xong Trần Trâm mới ngăn lại:

- Trương Kỳ, không cần nói nhiều, đây đúng là sai lầm của Ngọc Đình Đan Tông ta. Ta làm đệ tử của Ngọc Đình Đan Tông, có trách nhiệm không thể đùn đẩy!

Mọi người nghe vậy sản sinh chút thiện cảm với Trần Trâm.

Trần Trâm lấy danh nghĩa tư nhân đến chi viện là nghĩa cử, hẳn còn ôm lấy trách nhiệm của tông môn, đây là lòng trung thành với tông môn.

Mặc kệ Ngọc Đình Đan Tông như thế nào, Trần Trâm là người trung nghĩa, bọn họ không tiện quá mức oán trách, dù sao người ta mới bái vào Ngọc Đình Đan Tông không lâu.

- Nếu là ta có trách nhiệm thì ta tự nhiên sẽ không đùn đẩy. Ngọc Đình Đan Tông thiếu Thất Sát Ma Đạo hãy để ta bồi thường.

Dứt lời, trong tay Trần Trâm cầm một khúc Hải Linh Tham thô cỡ đùi người, ánh mắt hắn tràn đầy lưu luyến nhìn nó.

- Để các vị chê cười, ta không giỏi Luyện Đan, chỉ có thể dùng phương thức thô lậu này biểu đạt áy náy của mình.

Đám tu sĩ không ai nói chuyện, đều nhìn chằm chằm vào Hải Linh Tham, trong mắt tràn ngập hoảng sợ.

Linh Tham to như vậy thật là chưa thấy bao giờ, nếu cắt thành miếng thì mỗi tu sĩ ma đạo trên chiến trường Tề Vệ đều được chia cho mấy miếng.

Trương Kỳ ở phía sau giật mình kêu lên, tuy nét diễn hơi thô nhưng có chút chân truyền từ Trần Trâm:

- Đại ca, không thể được! Vì lấy được linh tham này mà đại ca trả

giá . . .

Trần Trầm lạnh lùng quát lớn ngắt lời của gã:

- Im miệng! Đừng nói nhiều!

Trông thấy cảnh này, một đám tu sĩ im lặng, trong đầu tưởng tượng các loại hình ảnh gian nan hiểm trở.

Hèn gì Trần Trầm chiếm trọn trái tim của Hạ Tích Sương, người nhân nghĩa song toàn như thế thì dù là ai đều sẽ sinh lòng mến mộ.

Trong lòng bọn họ không hẹn mà cùng có một ý tưởng.

Nếu tương lai Trần Trầm có thể chấp chương Ngọc Đỉnh Đan Tông thì cuộc sống về sau của họ chắc sẽ rất dễ chịu.

Hơn nữa cẩn thận ngẫm lại, người trẻ tuổi Ngọc Đỉnh Đan Tông không có thiên kiêu nào quá nổi tiếng thì phải.

Đương nhiên, Luyện Đan Sư không đấu pháp với người khác, đấu đan cũng chỉ trong phạm vi nội bộ, ít khi truyền ra, nên muốn nổi danh không dễ dàng.

Trần Trầm ném linh tham cho Trương Kỳ, không nỡ nhìn nữa:

- Cầm đi cắt nhỏ rồi chia ra đi.

Dù sao linh tham này . . . là lúc trước hắn bỏ công ra hái.

Trương Kỳ thăm dò liếc Trần Trầm một cái, thấy hắn không có biểu thị gì đặc biệt thì biết đại ca của mình thật sự muốn chia linh tham, trong lòng cảm động không thôi.

Đại ca lấy danh nghĩa tư nhân giúp gã, còn tiêu pha nhiều như vậy giúp cho đệ tử toàn bộ Thất Sát Ma Đạo, hiện giờ gã tạm không

có khả năng đáp lại tình nghĩa đó, chỉ có thể lặng lẽ ẩn giấu ở trong lòng.

Trong vòng một bữa cơm, Hải Linh Tham được chia cho chúng tu sĩ Thất Sát Ma Đạo, ở mặt ngoài các ma tu không nói gì nhưng trong lòng ghi nhớ tình này.

Tranh thủ khoảng thời gian này Trần Trầm hiểu biết sâu hơn về thế cục của chiến trường.

Đối thủ cũ của Thất Sát Ma Quân đến từ tộc Thủy Kỳ Lân, một trong tám đại yêu tộc, là bá chủ trong Nam Cương Đại Trạch, thành danh đã được mấy trăm năm dài, một trong mấy vị Yêu Hoàng mạnh nhất bên dưới Luyện Hư, hai Nguyên Thần trung kỳ Xích Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng còn lâu mới sánh bằng.

Xích Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng làm chuyện diệt tu yệt, được cao tăng yêu tộc khích lệ, cho nên mới giúp bọn họ tăng lên huyết mạch.

Nhưng từ khi Thất Sát Ma Quân đến hai nước Tề, Vệ thì một ít Yêu Hoàng bắt đầu khiếp đảm.

Giống như Trần Trầm đã nói với Lão Hắc, cây cao đón gió lớn, gió ó bẻ gãy cây.

Tuy thực lực của nhân tộc không bằng yêu tộc, nhưng đủ sức giết hai kẻ đầu tên.

Cho nên, hiện giờ nhiều Yêu Hoàng đặt ánh mắt vào chiến trường hai nước Tề, Vệ.

Nếu yêu tộc có thể bảo vệ Xích Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng thành công thì Yêu Hoàng khác dám buông tay làm ác. Ngược lại, nếu nhân tộc thành công chém chết thì bọn chúng sẽ phải cẩn thận suy xét kỹ hậu quả.

Bởi vậy nên vùng đất hai nước Tề, Vệ tuy rằng chỉ là nước nhỏ ch
ư hầu, hai tộc người, yêu không ngừng phái tu sĩ đi vào chiến trườ
ng.

Giới thiệu đại thể tình huống xong Trương Kỳ nhìn Trần Trầ
m ánh mắt mang theo ý hỏi.

Dù sao ở trong lòng gã thì đại ca không chỉ nhân nghĩa vô song, c
àng là trí dũng song toàn, cho nên giờ này khắc này, gã muốn ngh
e đại ca có ý kiến không.

Trần Trầ thấy vậy hít sâu một hơi, nét mặt có mấy phần bất đắ
dĩ.

Hắn tới nơi này với ý định yên lặng làm tay đấm, khoe ra chút thự
c lực và tu vi, bất đắc dĩ trí tuệ của hắn không cho phép yên phậ
như vậy.

Hết cách, năng lực lớn bao nhiêu thì phải gánh vác trách nhiệm lớ
n bấy nhiêu, hắn muốn trốn tránh cũng không được.

- Trương Kỳ, thật ra ta cảm thấy nhân tộc chỉ tập trung theo dõi X
ích Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng thì hơi không ổn.

Trương Kỳ hơi khó hiểu hỏi:

- Đại ca, không lẽ phải đi đánh Yêu Hoàng khác?

Trần Trầ lắc đầu, sắc mặt kỳ lạ, thật lâu sau mới lẩm bắ
nói:

- Lấy răng trả răng. Tộc Xích Hồ và tộc Cuồng Sư chỉ là chi nhán
h dưới trướng tám đại yêu tộc, trong tộc không có cường giả Luyệ
n Hư. Nếu như phái mấy cao thủ lên vào lãnh thổ yêu tộc diệt sạ
c hai tộc này thì sức chấn nhiếp sẽ không thua gì giết hai Yêu Ho
àng này. Hơn nữa sau khi diệt hai tộc này thì tám chín phần mười

hai Yêu Hoàng sẽ điên cuồng, khi nổi điên sẽ lộ ra sơ hở, vậy thì không chừng có thể tìm đến cơ hội giết chết bọn chúng. Đây là phương pháp phá cục duy nhất mà ta có thể nghĩ ra, nếu không thì hai tộc cứ không ngừng tăng binh vào vùng hai nước Tề, Vệ thì bao giờ mới xong?

Trương Kỳ nghe vậy hoàn toàn trầm mặc, ngược đầu lên nhìn đại ca vẻ mặt ôn hòa, nhân nghĩa vô song, trong một chốc không biết nói cái gì.

Tư duy của vị đại ca này quả nhiên khác với người bình thường, luôn vượt rào, không bị quy tắc linh tinh của thế gian trói buộc.

Hiện giờ lãnh thổ nhân tộc khó khăn phòng thủ, ai mà nghĩ đến việc đi lãnh thổ yêu tộc quấy rối?

Hơn nữa mấy đại tông môn nhân tộc trừ Thất Sát Ma Đạo ra đều tự giữ là quân tử, kính thường nhất làm chuyện liên lụy người khác.

Cứ thế mãi, tư duy của bọn họ trở nên cố hóa, cho nên trong phút then chốt chiến tranh cả tộc này cơ hồ không ai nghĩ đến việc tập kích tộc Xích Hồ, tộc Cuồng Sư trong biên giới yêu tộc.

Nhưng sự thật thì đây là cách có hiệu quả.

Chương 251: Lấy răng trả răng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Thấy nét mặt hớn hở của Trương Kỳ, Trần Trâm nhanh chóng bổ sung một câu, bỏ đi ý nghĩ không nên có trong đầu của tiểu tử này:

- Về chuyện này ta chỉ suy nghĩ thoáng qua, hai chúng ta tốt nhất đều không cần tham dự, nếu không sẽ liên lụy người nhà, giống như Xích Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng vậy.

- Đại ca nói đúng, hơn nữa thực lực của ta quá kém, muốn làm cũng không được. Nhưng sư phụ độc thân một mình, không có vợ con, thực lực cũng đầy đủ.

Mắt Trương Kỳ hơi sáng, một lát sau quyết định nói:

- Đại ca, ta sẽ nói cho sư phụ biết đề nghị của người, nhưng ta không chắc sư phụ có chấp nhận hay không.

Trần Trâm gật đầu, nét mặt nho nhã hiền hòa.

Từ những đánh giá của người ngoài đối với đám Thất Sát Ma Quân thì tám chín phần mười Thất Sát Ma Quân sẽ làm theo cách hắn đưa ra.

Trong tộc Xích Hồ, tộc Cuồng Sư chắc cũng có già yếu bệnh tàn.

Chuyện liên quan sống còn của nhân tộc, quả quyết không thể từ bi, huống chi là yêu tộc ra tay trước khiến hai nước Tề, Vệ đất cả nghìn dặm, không một người còn sống.

Trong đó lại có bao nhiêu già yếu phụ nữ và trẻ em, bình dân vô tội?

Còn có Đại Tấn Nam Vực.

Nhớ cảnh tượng thảm liệt đó, Trần Trầm nhắm mắt lại, trong lòng không còn chút lòng nhân từ.

Đại chiến chủng tộc, lấy giết ngừng giới mới là đúng đắn, nếu để mặc yêu tộc hoành hành vô kỷ thì còn bao nhiêu nhân tộc sẽ chịu khổ vì vậy?

...

Cùng lúc đó, doanh địa yêu tộc.

Cường giả Nguyên Thần đỉnh của tộc Thủy Kỳ Lân, Thần Băng Yêu Hoàng nhú chặt chân mày.

Trận chiến hôm nay theo lý thuyết sẽ không thất bại, nhưng ai mà ngờ được nửa đường xông ra một cường giả Nguyên Thần có thể công kích bằng thần thức, quấy rối tình hình cuộc chiến, thậm chí chém giết một Yêu Hoàng.

Xem ra nhân tộc tám chín phần mười lại phái viện quân lại đây.

Ở bên cạnh Thần Băng Yêu Hoàng là Xích Hồ Yêu Hoàng mặc áo đỏ, nét mặt châm chọc, không hề sợ hãi nói:

- Ha ha, nhân tộc thật là quyết ý phải diệt ta.

Cường Sư Yêu Hoàng ở phía đối diện mặt không cảm xúc, lạnh lùng nói:

- Tiền bối, ba chúng ta hợp tác tuyệt đối có thể đánh bại Thất Sát Ma Quân kia, tại sao tiền bối cứ luôn ngăn không cho chúng ta lên chiến trường?

Thần Băng Yêu Hoàng lườm gã một cái, lạnh lùng nói:

- Đánh bại hắn thì làm được gì? Dù đánh chết hắn thì ta cũng dám chắc chắn trước khi chết hắn có kéo theo hai người không. Nếu là lúc bình thường, đối hai người với một Thất Sát Ma Quân là cuộc mua bán chỉ lời không lỗ, nhưng hiện tại, cho dù chúng ta đánh chết Thất Sát Ma Quân, lấy được thắng lợi chiến tranh vùng hai nước Tề, Vệ, nhưng hai người chết thì tính từ góc độ chiến lược hai tộc vẫn là yêu tộc chúng ta thua, người hiểu không?

Cuồng Sư Yêu Hoàng không nói gì nữa, chỉ cúi đầu, trong mắt ẩn giấu sát ý cuồng bạo.

Xích Hồ Yêu Hoàng khinh thường liếc Cuồng Sư Yêu Hoàng một cái, thản nhiên nói:

- Ta cảm thấy nên để ta và Cuồng Sư đi chỗ Yêu Thần đại nhân để tu luyện, ta không tin nhân tộc dám chạy tới tận Yêu Thần Điện.

Thần Băng Yêu Hoàng không nói chuyện.

Gã cũng biết để Xích Hồ, Cuồng Sư trốn đi mới là thượng sách.

Nhưng trên chiến trường chính, nhân tộc luôn lợi dụng thành lớn r u rú bên trong không ra, yêu tộc bọn họ trong khoảng thời gian ngắn rất khó lấy được thành quả.

Cho nên ý của cấp trên là cho Xích Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng làm mồi, hấp dẫn càng nhiều cường giả nhân tộc lại đây, tiếp theo tập trung lực lượng một hơi tiêu diệt đám cường giả nhân tộc này.

Phải biết rằng vùng hai nước Tề, Vệ không có thành lớn bố trí nh ững đại trận phức tạp.

Nếu như công vào thành, cán cân chiến thắng sẽ nghiêng.

Cao tầng nhân tộc có lẽ cũng nghĩ đến điều này, nhưng bọn họ không dám tùy tiện buông bỏ trả thù Cuồng Sư Yêu Hoàng và Xích Hồ Yêu Hoàng, nếu không thì nguyên lãnh thổ nhân tộc sẽ bị cường giả yêu tộc điên cuồng tàn phá.

Tóm lại, chỉ cần Thần Băng Yêu Hoàng ổn định tình hình cuộc chiến ở hai nước Tề, Vệ, giữ cho không thắng không thua, thời gian lâu dần, cuối cùng được lợi là yêu tộc.

Hơn nữa sẽ là thắng lợi to lớn về mặt chiến lược.

Đương nhiên, Thần Băng Yêu Hoàng sẽ không nói cho hai yêu đấng sự Xích Hồ Yêu Hoàng, Cuồng Sư Yêu Hoàng biết số phận bị lấy làm môi.

Xích Hồ thông minh, có lẽ suy đoán được chút gì, nhưng Cuồng Sư là kẻ điên quen thói hung hăng, nếu biết mình đóng vai con môi thì trời biết sẽ làm ra chuyện gì.

- Thật là bức tức, ta đi giết vài nhân tộc trút giận đây!

Thấy không ai lên tiếng, Cuồng Sư Yêu Hoàng hùng hổ rời đi doanh địa.

Trong phạm vi lãnh địa của Cuồng Sư Yêu Hoàng có một lòng giăm to lớn bắt nhốt gần ngàn nhân tộc, bình thường gã lấy giết chó c tìm niềm vui.

Thần Băng Yêu Hoàng cau mày nhìn bóng lưng của Cuồng Sư Yêu Hoàng, nhưng không nói gì thêm.

...

Ba ngày sau.

Trong doanh địa nhân tộc, Trương Kỳ đột nhiên tìm tới Trần Trầ
m, nét mặt cực kỳ khẩn trương.

- Đại ca . . . Sư phụ đã đi lãnh thổ yêu tộc!

Trần Trầ nghe vậy mắt lóe tia sáng, không nói chuyện.

Cường giả đỉnh cao Thất Sát Ma Quân rời đi, có thể tưởng tượng
áp lực bên bọn họ tăng lên cỡ nào.

Giọng của Trương Kỳ hơi trầm trọng:

- Đại ca, sư phụ bảo chúng ta tranh thủ ba ngày cho người, ba ngày
y chúng ta có thể không ngừng rút lui, chờ ba ngày sau, dù hoàn t
oàn rút ra vùng hai nước Tề, Vệ cũng không sao cả.

Nếu tin Thất Sát Ma Quân vắng mặt trong doanh địa truyền ra, Th
ần Băng Yêu Hoàng của tộc Thủy Kỳ Lân sẽ trong vòng nửa canh
giờ xông thẳng vào nơi này, giết tu sĩ nhân tộc.

Khi đó đừng nói ba ngày, một canh giờ cũng không tranh thủ nổi.

Trần Trầ nhẹ gật đầu, lại hỏi:

- Người khác biết chuyện này chưa?

- Đều không biết, sư phụ cẩn thận cực kỳ, chỉ nói cho ta biết, khô
ng báo với cao tầng nhân tộc, mà ta chỉ nói cho đại ca!

Trần Trầ nét mặt nghiêm túc nói:

- Ừ, chuyện này tuyệt đối không cần truyền ra, nếu như mọi ngườ
i đều biết Thất Sát Ma Quân không có trong doanh địa thì sẽ dao
động lòng quân. Hơn nữa chưa chắc trong tu sĩ nhân tộc chúng ta
không có gian tế yêu tộc.

Trần Trầm nói lời này không phải lời vô căn cứ, ví dụ như những bán yêu ẩn núp trong nhân tộc.

Nếu tin tức Thất Sát Ma Quân đi lãnh thổ yêu tộc bị tiết lộ ra ngoài, yêu tộc tương kế tựu kế, thiết lập mai phục thì Thất Sát Ma Quân chắc chắn không về được.

Trương Kỳ trình trọng gật đầu:

- Đại ca, ta hiểu được.

Trần Trầm vỗ vai Trương Kỳ, nếu không có gì ngoài ý muốn thì đừng hòng chùng Thất Sát Ma Quân giao quyền chỉ huy ba ngày cho Trương Kỳ.

- Yên tâm, đại ca sẽ giúp người.

Trương Kỳ hơi ngáy ra, sau đó cười tươi rói.

Đúng rồi, có đại ca ở bên người thì sợ hãi cái gì?

Hai người nhìn nhau cười, hết thấy đều chất chứa trong vô hình.

...

Trong doanh địa hết thấy như thường.

Tu sĩ ma đạo yên lặng chữa thương, tu sĩ của các phương thế lực khác thì xoa tay chờ.

Viện quân đợt này thực lực không yếu, có ba Nguyên Thần cảnh, tuy không có cao thủ hàng đầu từ Nguyên Thần trung kỳ trở lên, nhưng đang thời kỳ chiến loạn, có thể chia ra ba Nguyên Thần cảnh đến vùng hai nước Tề, Vệ đã hiếm có.

Đẩy kim phiếu các truyện sau nhận ngay mã giảm giá:

- Phòng Giam Siêu Quái Vật (Bản Dịch)
- Ta Mỗi Ngày Nhận Một Hệ Thống Mới (Bản Dịch)
- Đường Tăng Đánh Xuyên Tây Du (Bản Dịch)
- Đẩy 30KP - nhận ngay mã giảm 25%
- Đẩy 100 KP - nhận ngay mã giảm 30%

Đẩy KP ghi kèm tên truyện muốn nhận Mã giảm giá.

Chương 252: Đại ca sẽ giúp người

Nửa ngày sau.

Dù là bên yêu tộc hay nhân tộc, hai bên đều không có bất cứ động tĩnh.

Viện quân bên nhân tộc có chút ngồi không yên.

Nếu không có gì ngoài ý muốn thì tin tức bọn họ tiến đến chi viện chắc đã bị yêu tộc biết.

Theo lý thuyết, lẽ ra bên yêu tộc rất nhanh cũng sẽ có tiếp viện lại đây.

Trong khoảng thời gian này, tiếp viện của yêu tộc chưa đến, là lúc lực lượng bên ta hiếm khi vượt trên yêu tộc, nếu không thừa dịp trong khoảng thời gian này giành lấy chút ưu thế, đợi viện quân yêu tộc đến thì sẽ càng khó khăn hơn.

Tu sĩ tông môn đến chi viện tạm ổn, còn bình tĩnh được, nhưng những tu sĩ hoàng triều thì lòng nóng như lửa đốt.

Bọn họ rất nhạy bén với mấy thứ như thời cơ chiến đấu, ở trong mắt họ thì Thất Sát Ma Đạo án binh bất động là làm trễ nãi thời cơ chiến đấu.

Chờ giữa trưa qua đi, có mấy tu sĩ hoàng triều tìm đến Trương Kỳ:

- Trương đạo hữu, Thất Sát Ma Quân tiền bối có tính toán gì không?

Bởi Thất Sát Ma Quân có sát khí quá nặng, Trương Kỳ trở thành người phát ngôn của Thất Sát Ma Quân, mọi người không tìm thấy gã thì đành tìm Trương Kỳ.

Trương Kỳ lắc đầu, nói:

- Trận chiến hoàng hôn hôm qua quá mức thảm liệt, sự phụ chuẩn bị nghỉ ngơi hồi phục một ngày.

Có tu sĩ hoàng triều sốt ruột nói:

- Một ngày . . . Trương đạo hữu, thời gian một ngày đủ cho viện quân yêu tộc chạy tới chiến trường, đến lúc đó chúng ta không có ưu thế gì nữa. Có thể khuyên Ma Quân đại nhân sớm tiến công được không?

Trương Kỳ trầm mặc, gã cũng biết hiện tại là thời cơ tiến công tốt

nhất, nhưng sư phụ không ở, tùy tiện tấn công lỡ bị Thần Băng Y
êu Hoàng đánh trả thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Nghĩ đến đây, Trương Kỳ bản năng nhìn về hướng Trần Trầm đứng
gần đó.

Trần Trầm lộ ra vẻ mặt khó xử, dường như có điều gì muốn nói.

Trương Kỳ thấy vậy nhanh chóng học theo.

Nhìn nét mặt đó của Trương Kỳ, mấy tu sĩ hoàng triều cảm đầu gi
ật thót tim, trong đầu tự động liên tưởng.

Không lẽ ngày hôm qua Thất Sát Ma Quân đã bị thương? Cần m
t ngày tu dưỡng mới trở về đỉnh cao được?

Nếu đúng như vậy thì lúc này đúng là không thích hợp tiến công.

Trương Kỳ không nói rõ ra cũng rất bình thường, chủ soái bị thươ
ng là chuyện rất ảnh hưởng sĩ khí.

- Chúng ta muốn gặp Thất Sát Ma Quân! Ta không sợ hấn khắc ta
...

Thuộc hạ ở sau lưng dồn ép Trương Kỳ, mấy tu sĩ hoàng triều c
m đầu vội ngăn trở:

- Đừng nói nữa, nếu Thất Sát Ma Quân đại nhân có quyết định, ch
úng ta hãy nghe theo.

- A? Đại nhân, lúc đến đây đại nhân không nói như vậy . . .

- Ngậm miệng! Trương đạo hữu, đã quấy rầy, cáo từ!

Mấy người cảm đầu phớt lờ thắc mắc của thuộc hạ, chấp tay xoay
người đi.

Trông thấy cảnh này, Trương Kỳ hết sức bất ngờ.

Biểu cảm vừa rồi là gã học theo đại ca, trong một chốc cũng không hiểu ý nghĩa của nó là gì. Nhưng những tu sĩ hoàng triều chỉ nhìn biểu cảm đó của gã liền lựa chọn rời đi, thật không tin được.

Thì ra biểu cảm có thể biểu đạt nhiều hàm nghĩa như vậy sao?

Nghĩ đến đây, Trương Kỳ liếc hướng đại ca đứng phía xa làm bộ ngây thơ vô số tội, trong lòng càng sùng bái hơn.

Sự sùng bái này giống như ngày xưa lần đầu tiên gặp đại ca sử dụng pháp thuật, không hề thay đổi.

Gã vốn tưởng rằng trong thời gian ở Thất Sát Ma Đạo đã học được nhiều thứ, có thể thu nhỏ chênh lệch với đại ca, không ngờ kết quả là càng hiểu nhiều thứ thì phát hiện cách biệt càng lớn hơn.

...

Lòng Trần Trầm nặng trĩu.

Người mình dễ gạt gẫm, nhưng yêu tộc khó lừa. Thần Băng Yêu Hoàng có thể đấu ngang sức với Thất Sát Ma Quân nhiều năm thì chắc chắn là yêu cực kỳ thông minh.

Nếu không có gì ngoài ý muốn thì chắc lúc này Thần Băng Yêu Hoàng đang hết sức bố trí phòng thủ.

Nhưng nếu bố trí phòng thủ mà không thấy phe mình tiến công, Thần Băng Yêu Hoàng sẽ nhận ra ngay có gì không đúng.

Tuy rằng không đến mức liên tưởng Thất Sát Ma Quân rời khỏi doanh địa lên vào lãnh thổ yêu tộc, nhưng chắc chắn sẽ đoán rằng Thất Sát Ma Quân bị thương.

Nếu Thần Bãng Yêu Hoàng có tính quả quyết, rất có thể không chờ viện quân đến mà phát động tiến công trước.

Nghĩ vậy, Trần Trâm âm thầm thở dài, nhìn sang Trương Kỳ, giọng điệu bí hiểm nói:

- Trương Kỳ, tối nay hoặc là ngày mai nếu Thần Bãng Yêu Hoàng đến tiến công thì ngươi hãy dẫn theo chúng tu sĩ vừa đánh vừa lui, hiểu chưa?

Trương Kỳ thầm thắc mắc, đến lúc đó đại ca có thể trực tiếp dặn già mà, tại sao nói ngay bây giờ?

Nhưng vì tín nhiệm đại ca nên già không hỏi nhiều.

...

Đêm khuya.

Nguyên doanh địa nhân tộc yên tĩnh lạ thường.

Nhưng sự thật thì tu sĩ rất ít ngủ, thoát nhìn yên tĩnh chỉ vì đa số người đang minh tưởng tu luyện.

Trương Kỳ khoanh chân ngồi trong lều lớn nào đó, hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt nghiêm túc.

Ngồi cạnh già là hai cường giả Nguyên Thần cảnh dưới trướng của sư phụ, cộng thêm tu sĩ đến chi viện, hiện giờ toàn bộ doanh địa có năm cường giả Nguyên Thần cảnh.

Nếu như Thần Bãng Yêu Hoàng không ra tay thì năm cường giả Nguyên Thần cảnh này đủ để áp chế yêu tộc.

Nhưng Thần Bãng Yêu Hoàng mà ra tay, năm người liên hợp cũn

g không đánh lại gã được.

Đây là chênh lệch giữa Nguyên Thần cảnh đỉnh phong và Nguyên Thần cảnh bình thường. Tu sĩ ở trên chiến trường, thứ có thể mang đến tác dụng quyết định tình hình cuộc chiến thông thường không phải âm mưu quỷ kế, cũng không phải số người hai bên mà là thực lực người mạnh nhất của hai phe.

Trong khi Trương Kỳ âm thầm lo lắng thì ngoài doanh địa bỗng nổi lên gió nhẹ, thổi rèm bay phần phật.

Nghe động tĩnh, Trương Kỳ mở bừng mắt ra, không chỉ mình gã, hai cường giả Nguyên Thần cảnh ở bên cạnh gã cũng vậy.

- Thật là sợ cái gì đến cái đó!

Tựa hồ cảm ứng được cái gì, Trương Kỳ bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt cực kỳ khó xem.

Hai cường giả Nguyên Thần cảnh bản năng định rời đi doanh trường nghênh địch, lại bị Trương Kỳ ngăn cản.

- Hai vị sư thúc, khởi trận! Phòng ngự trước đã!

Hai ma tu Nguyên Thần nghe vậy có chút sửng sốt, trực tiếp hỏi:

- Chẳng lẽ Ma Quân đại nhân thật sự có bệnh?

Trương Kỳ bỗng hét to một tiếng:

- Ta nói là khởi trận!

Hai ma tu Nguyên Thần cảnh ngây ngẩn, sau đó dứt khoát bay ra ngoài.

Chỉ khoảng nửa khắc, cả tòa doanh địa đều bị trận pháp phòng hộ

nồng đậm bao bọc.

Chờ trận pháp hoàn toàn mở ra, trong thiên địa vang vọng tiếng cười nhạt:

- Thất Sát Ma Quân, không ngờ ngay cả người cũng lựa chọn cơ đồ rút cổ trong trận pháp. Thật là khiến bằng hữu cũ như ta đây không ngờ tới.

Đám tu sĩ nhân tộc ở trong doanh địa đã đi ra ngoài từ lâu, tất cả nhàn lên trời.

Trên bầu trời lấp lóe ánh sáng lam, một con Thủy Kỳ Lân dài mấy chục thước, cả người như làm bằng băng tinh hờ hững nhìn bọn họ.

- Đó là Thần Băng Yêu Hoàng!

- Cao thủ hàng đầu dưới Luyện Hư!

Nhiều tu sĩ mới đến thềm giật mình, uy áp trên người Thần Băng Yêu Hoàng quá khủng bố, bọn họ tuyệt đối không thể ngăn cản.

Nhưng bọn họ cũng không hoảng loạn, bởi vì trong số họ cũng có cao thủ hàng đầu dưới Luyện Hư, Thất Sát Ma Quân.

Sắc mặt Trương Kỳ không chút máu nhìn Thủy Kỳ Lân to lớn lơ lửng trên đầu, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, không có sự phẫn nộ ở bên cạnh, áp lực tâm lý đè nặng gã đến cực điểm.

Trương Kỳ căng thẳng bản năng tìm kiếm bóng dáng có thể làm trụ cột tinh thần cho mình, nhìn quét mắt đám người mà không thấy người kia đâu.

- Không lẽ đại ca còn đang tu luyện?

Trương Kỳ bước ra một bước, đi vào lều của Trần Trâm.

Nhưng bên trong không có ai, chỉ có một phong thư đặt ngay ngắn trên cái bàn ở giữa lều.

Trương Kỳ không thể ngờ rằng đại ca đã sớm rời khỏi doanh địa.

Chương 253: Vây Ngụy cứu Triệu (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

[Vừa đánh vừa lui, đừng hiếu chiến, không lâu sau Thần Băng Yêu Hoàng sẽ tự động rút lui.]

Nội dung bức thư cực kỳ đơn giản, nhưng trái tim Trương Kỳ bỗng nghĩ một cái.

Thần Băng Yêu Hoàng đến đánh lén vào ban đêm, tự nhiên sẽ dốc hết toàn bộ lực lượng, dù trong doanh địa yêu tộc còn giữ lại yêu tộc canh chừng thì cũng chỉ là tôm tép không quan trọng, Thần Băng Yêu Hoàng có thể tùy thời từ bỏ những yêu tộc này.

Cho nên đại ca không thể nào đi doanh địa của Thần Băng Yêu Hoàng.

Trương Kỳ bỗng rùng mình:

- Không lẽ đi tìm Cuồng Sư Yêu Hoàng hoặc là Xích Hồ Yêu Hoàng?

Cuồng Sư Yêu Hoàng và Xích Hồ Yêu Hoàng rất ít xuất hiện trên chiến trường ngay mặt, bình thường không cùng Thần Bãng Yêu Hoàng trú đóng một chỗ, theo như sự phụ Thất Sát Ma Quân phỏng đoán thì tám chín phần mười doanh địa của hai Yêu Hoàng này ở phía sau Thần Bãng Yêu Hoàng.

Điều này cũng biểu lộ một thái độ, nếu muốn đụng vào Cuồng Sư Yêu Hoàng và Xích Hồ Yêu Hoàng thì phải qua cửa của Thần Bãng Yêu Hoàng đã.

Hiện giờ Thần Bãng Yêu Hoàng đến đánh lên ban đêm, với thực lực của đại ca không khó xuyên qua doanh địa của Thần Bãng Yêu Hoàng.

Nhưng Xích Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng không dễ học, đây là hai con yêu ác đã tàn sát vô số nhân tộc, tu vi đều đến Nguyên Thần trung kỳ, huyết mạch được thăng cấp đã mạnh khủng khiếp.

Hai con yêu xứng là cường giả có máu mặt trong Nguyên Thần trung kỳ.

Nhưng đại ca đi một mình . . .

Chẳng khác nào đưa mỡ vào miệng mèo, đại ca chỉ có tu vi Nguyên Ân Anh!

Giờ phút này Trương Kỳ đã hiểu tại sao đại ca không từ mà biệt, nếu trước tiên nói cho gã biết hành động của mình thì dù có chết gã cũng không cho đại ca đi.

Bùm!

Bên ngoài đột nhiên phát ra một tiếng vang thật lớn, nguyên doanh địa rung bần bật, ngoài ra có luồng khí cực lạnh qua trận pháp truyền vào trong doanh địa.

Trương Kỳ lạng lẽ bỏ thư vào trữ vật giới, đôi mắt đỏ ngầu đi ra lều trại.

...

Ban đêm se lạnh.

Trần Trâm không che giấu, trực tiếp bay qua bên trên doanh địa của Thần Băng Yêu Hoàng, bên dưới không có bất cứ phản ứng.

Hiển nhiên cường giả chân chính đã đi hết.

Trần Trâm không xuống tay với đám tôm tép, tiếp tục bay tới trước cửa.

Không đợi hẳn dùng hệ thống sưu tầm thì chợt thấy phương xa có một doanh địa rất gần với doanh địa của Thần Băng Yêu Hoàng.

Trên lều trại của doanh địa này đều khắc dấu ấn sư tử, rõ ràng là doanh địa của Cuồng Sư Yêu Hoàng.

Thần thức quét qua, trong phạm vi mười dặm không phát hiện doanh địa của Xích Hồ Yêu Hoàng.

So sánh Cuồng Sư Yêu Hoàng cuồng vọng tự đại thì Xích Hồ Yêu Hoàng tinh táo hơn nhiều.

Điều này trùng ý Trần Trâm.

Hai Yêu Hoàng ở cùng nhau thì hẳn không dám hành động thiếu s

uy nghĩ.

Thu lại hơi thở toàn thân, Trần Trầm dần đến gần doanh địa.

Đại trận doanh địa lấp lóe tia sáng, muồn lạng lẽ lển vào trong thì hơi ảo.

Trong tình huống này, Trần Trầm đương nhiên phải gọi Lục Đậu ra.

Thanh Lâm nhìn cảnh tượng bốn phía, giọng nói ngưng tụ thành sự ợi tơ lạnh lùng hỏi:

- Người muốn làm gì?

Trần Trầm trả lời:

- Bí mật đánh úp doanh trại địch.

Thần thức của Thanh Lâm cực kỳ mạnh mẽ, không thua gì Nguyễn Thần đỉnh, nháy mắt cảm ứng được số lượng cường giả trong doanh địa, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm vô cùng.

- Một Nguyên Thần trung kỳ, một Nguyên Thần sơ kỳ, hơn mười tên Nguyên Anh, người chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh mà đến đánh lên doanh trại địch? Người có bị khùng không?

Trần Trầm bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Hết cách, không kiếm thêm giúp đỡ được.

Trước khi Thất Sát Ma Quân rời đi, Trần Trầm từng nghĩ sẽ mang theo gã đến tập kích.

Tiếc rằng sau khi suy nghĩ kỹ, hắn phát hiện không thể thực hiện được.

Một mặt là vì Trần Trầm không muốn bại lộ thiên phú nghịch thiên của Lục Đâu, mặt khác là vì chỉ khi nào Thần Băng Yêu Hoàng cũng đến đánh lén ban đêm thì hấn và Thất Sát Ma Quân mới tìm được cơ hội.

Nếu để Thất Sát Ma Quân bắt lấy cơ hội đó thì Cuồng Sư Yêu Hoàng chết chắc.

Nếu Thần Băng Yêu Hoàng ở bên ngoài biết tin Cuồng Sư Yêu Hoàng đã chết e rằng sẽ nổi điên, sau đó lựa chọn không quay về mà trực tiếp tàn sát sạch tu sĩ nhân tộc.

Kết quả cuối cùng là đổi nhà, rồi lưỡng bại câu thương.

Trần Trầm không muốn kết quả đó.

Âm thầm lấy nhiều người như vậy làm mồi chỉ để giết một Cuồng Sư Yêu Hoàng thì lỗ to.

Hôm nay hấn đến, thoát trông như bí mật đánh úp doanh trại địch, kỳ thực là kế vây Ngụy cứu Triệu.

Chỉ cần Cuồng Sư Yêu Hoàng không chết thì Thần Băng Yêu Hoàng tất nhiên sẽ trở về cứu, khi đó nguy cơ bên Trương Kỳ sẽ giải trừ.

Đương nhiên, hấn muốn giết Cuồng Sư Yêu Hoàng cũng khó khăn.

Tuy bên Trần Trầm có đại cao thủ Thanh Lâm, nhưng hấn không tin nàng có thể trừng chết tuyệt đỉnh cường giả cùng tu vi với mình.

Nếu làm được điều đó thì về sau hấn chuyên môn tu thần thức, bỏ hết mấy môn khác.

. . .

Lặng yên không một tiếng động lén vào doanh địa của Cuồng Sư Yêu Hoàng, mùi tanh xông vào mũi.

Trần Trầm đưa mắt nhìn, chỉ thấy trong góc doanh địa nằm một xác chết bình dân, tình trạng chết cực kỳ thê thảm, rõ ràng bị hành hạ thảm vô nhân đạo trước khi tắt thở.

Trần Trầm không nhìn nữa, về mặt hồ hững.

Hắn lựa chọn điểm đột phá là chỗ Cuồng Sư Yêu Hoàng bắt nhốt nhân tộc bởi vì phòng hộ ở đây mỏng nhất.

Chỉ là một đám phàm nhân yếu ớt, ở trong mắt yêu tộc thì căn bản không cần phòng hộ.

Một trận pháp bình thường nhất có thể bắt nhốt mấy trăm, trên ngàn dân thường.

Không lâu sau, Trần Trầm nhìn thấy trận pháp bình thường kia.

Một lớp ngăn cách mỏng manh, chiếm diện tích mấy trăm mét vuông, bên trong bắt nhốt gần ngàn phàm nhân quần áo tả tơi.

Những phàm nhân này xanh xao vàng vọt, ánh mắt trống rỗng, toàn thân đầy vết thương, bọn họ tuyệt vọng nằm dưới đất, nhìn từ xa như một đồng xác chết.

Trong trận pháp tràn lan máu tươi, các chất thải chất đống khắp nơi, những yêu tộc bỏ mặc. Thậm chí có mấy người hoàn toàn không có dao động sinh mệnh, gò má hơi thối rữa, toàn thân tỏa mùi xác chết thoang thoảng nằm hỗn tạp trong đó.

Vốn là sinh cùng căn . . .

Trần Trầm làm nhân tộc trông thấy cảnh tượng thảm tuyệt nhân h oàn này, có thể tưởng tượng tâm tình của hắn như thế nào, đôi mắt đỏ hoe ngấn lệ.

Thanh Lâm nhìn cảnh trong trận pháp, lại liếc qua Trần Trầm, không nói chuyện.

Chờ Trần Trầm chậm rãi bước tới trước trận pháp kia Thanh Lâm mới lạnh lùng nói:

- Những phạm nhân yếu ớt này đã chết tâm, tinh thần sắp tan biến, dù cứu về cũng chỉ là một đám xác sống biết đi.

Trần Trầm không trả lời, sao hắn không biết điều đó chứ?

Dù cho hắn đi đến trước mặt đám phạm nhân này thì bọn họ cũng không thèm nhìn hắn một cái.

Cũng không biết trải qua cái gì, nhóm người này không có cả ý niệm cầu chết, chỉ còn lại thể xác có dao động sinh mệnh.

Trần Trầm khó khăn thì thào một câu:

- Kiếp sau . . . Không cần đầu thai vào nhân tộc chúng ta, là đám tu sĩ chúng ta vô năng.

Ngung Thần Châu ở trong đầu Trần Trầm bỗng xoay nhẹ, gần nhìn phạm nhân cùng tan rã tinh thần.

Phạm nhân yếu ớt vô cùng, thậm chí không chịu nổi dao động không gian trong khoảnh khắc đưa vào Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, huống chi bên trong không chứa nổi nhiều người như vậy.

Chương 254: Vây Ngụy cứu Triệu (2)

Khi phát sinh đại chiến thì nhóm người này chết chắc, chờ tới lúc đó chết trong dư ba chiến đấu chẳng bằng hiện tại khiến bọn họ không chút thống khổ rời đi nhân thế thảm đạm này.

Đưa tiễn những người đó, Trần Trầm lặng lẽ cúi đầu, không thấy rõ biểu cảm trên mặt hắn.

Thanh Lâm thấy vậy trong mắt tràn ngập giạt mình.

Không đợi nàng phản ứng lại, Trần Trầm bỗng ôm Lục Đậ vào ngực, nụ cười có chút vắn vẹo:

- Thanh Lâm, giúp ta một lần được không? Nếu không thì ta sẽ tìm cơ hội mang theo Lục Đậ cao bay xa chạy!

Thanh Lâm tức giận, ánh mắt lập tức trở nên nguy hiểm:

- Người uy hiếp ta?

Trần Trầm làm bộ dạng lộn chết không sợ nước sôi nóng:

- Thần thức công kích của ngươi vô dụng với ta, ta uy hiếp ngươi đấy!

- Giỏi, giỏi lắm! Ngươi nhớ cho ta!

Thanh Lâm xoay người, sải bước đi tới giữa doanh địa.

Mỗi khi Thanh Lâm đi ngang qua một lều trại, yêu tu ở trong lều

đều tan biến, khi nàng liên tiếp đi qua hơn mười lều trại thì có gần trăm yêu tộc lặng lẽ chết đi.

Dường như lấy yêu tộc trút lửa giận trong lòng ra.

Ngay lúc này, trong lều trại to nhất ở phía xa rốt cuộc vọng ra tiếng gầm:

- Tìm cái chết!

Vừa dứt lời, một linh lực kinh thiên đè ép về hướng Thanh Lâm.

Thanh Lâm nét mặt nghiêm túc vô cùng, lập tức rút lui, liên tiếp lùi lại vài trăm thước mới miễn cưỡng chặn lại công kích kia.

Trần Trầm trốn ở một bên không chú ý Thanh Lâm, hắn âm thầm thúc đẩy linh lực, vô số lôi quang bắn ra từ người hắn, trong khoảnh khắc, tất cả lều trại trong doanh địa châm lửa, ánh lửa sáng tỏ nửa bên bầu trời.

- Chết!

Thanh Lâm lùi lại vài trăm thước rồi ngưng tụ một thần thức công kích mạnh mẽ bắn về phía lều trại lớn ở giữa.

- A!

Một tiếng hét thảm, Cuồng Sư Yêu Hoàng phá lều lao ra, trong đôi mắt tràn đầy huyết quang.

- Thần thức công kích! Ngươi là nữ nhân kia trên chiến trường hôm nay! Chết cho ta!

- Grao!

Nói xong câu đó, Cuồng Sư Yêu Hoàng ngửa đầu gầm lên, sóng âm

m truyền ra mấy chục dặm xa.

Lực lượng sóng âm mạnh mẽ chớp mắt chấn xác chết phàm nhân thành bột phấn, Trần Trầm cũng bị chấn sắc mặt tái nhợt.

Thanh Lâm hoàn toàn thay đổi sắc mặt, quay đầu trừng Trần Trầm.

Thực lực của Cuồng Sư Yêu Hoàng mạnh hơn trong tưởng tượng của nàng rất nhiều.

Trần Trầm cố kiềm nén tức ngực, nhìn ánh lửa đầy trời, hơi yên lòng, người trong doanh địa của Thần Băng Yêu Hoàng chắc chú ý tới tình hình này rồi.

Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt tái nhợt lộ nụ cười, Trần Trầm thả rả một Diệt Thế Thần Lô bắn về phía Cuồng Sư Yêu Hoàng, tăng thêm cảm giác tồn tại của mình.

Cuồng Sư Yêu Hoàng trông thấy Diệt Thế Thần Lô, nhanh chóng né tránh, theo sau xoay người nói với một cường giả Nguyên Thần cảnh cùng cột ở sau lưng mình:

- Người, đi giết tiểu tử kia, còn nữ nhân biết thần thức công kích thì giao cho ta!

- Rõ thừa đại nhân!

Yêu Hoàng kia lên tiếng, nhanh chóng bay tới chỗ Trần Trầm.

Trần Trầm thấy thế dứt khoát bỏ chạy, chốc lát đã rời xa doanh địa mấy chục dặm.

Yêu Hoàng kia bám riết không tha, vừa truy kích vừa cười khẩy nói:

- Một tu sĩ Nguyễn Anh thì chạy đến đâu được?

Trần Trầm quay đầu mắg chửi:

- Phía trước có nhân tộc ta mai phục, ngươi biết cái gì!

Yêu Hoàng nghe vậy ngậy ra, nét mặt nhanh chóng trở nên cảnh g iác, theo bản năng giảm tốc độ.

Chờ trông thấy nụ cười giễu cợt trên mặt Trần Trầm thì Yêu Hoàn g mới nhận ra mình bị lừa, lập tức thẹn quá hóa giận, cắn răng tăng tốc độ nhanh hơn trước.

Mắt thấy đến chốn không người, Trần Trầm bỗng ngoái đầu lại, đ áy mắt lóe tia sáng, Ngung Thần Châu đột nhiên bắn ra một công kích thần thức.

Yêu Hoàng kia không ngờ một tu sĩ Nguyễn Anh mà có thể phát r a thần thức công kích, trong một chốc cảm giác não đau nhói, hét lớn ôm đầu mình.

Thấy Yêu Hoàng như thế, mắt Trần Trầm sáng ngời, Vạn Hóa Th àn Phong ra khỏi vỏ, quay đầu chém về phía cường giả Nguyễn T hần kia.

Nhưng Nguyễn Thần cảnh vẫn là Nguyễn Thần cảnh, dù cho thức hải đột nhiên bị công kích, trong khoảnh khắc nguy hiểm này cũn g có thể phản xạ nhanh chóng né sang một bên.

- Ngươi tìm cái chết!

Lấy lại tinh thần, Yêu Hoàng đầu tư tử thẹn quá hóa giận, trong l òng càng nghĩ mà sợ không thôi.

Nếu vừa rồi gã phản ứng chậm một chút, e rằng thân thể đã bị tu s ĩ Nguyễn Anh không biết từ đâu chui ra này tổn thương, nếu đồn r

a ngoài thì gã sẽ thành trò cười của cả tộc.

Yêu Hoàng không tiếp tục lãng phí thời gian, nhanh chóng một trảo chộp về phía Trần Trầm, dao động khủng bố thuộc về Nguyên Thần cảnh nháy mắt đè ép hẳn, gã chỉ muốn nhanh chóng một bàn tay đập chết Nguyên Anh này.

Bùm!

Trần Trầm cố hết sức ngăn cản nhưng vẫn bị đánh ra xa nghìn thước, kẹt trong lòng đất.

- Hình như . . . không mạnh như trong tưởng tượng?

Trần Trầm lao ra khỏi hố, trên người bị vết trầy nhỏ, không ngừng khép lại.

Với mức độ công kích cỡ này thì Trần Trầm không cần dùng thiên tài địa bảo, chỉ bằng thể chất cộng thêm linh khí hộ thể là có thể cứng rắn chống đỡ.

Xem ra đoạn thời gian trước đột phá một chút vẫn có lợi.

- Nguyên Thần cảnh cũng chỉ có thế.

Trần Trầm nháy mắt tinh thần tỉnh táo, không đợi Yêu Hoàng Nguyên Thần cảnh đuổi theo đến gần, hắn chủ động nghênh đón.

Ở trong lòng hắn, chỉ cần đối thủ không thể một kích bị thương năng hắn thì cuối cùng đều sẽ bị hắn làm một chết.

Thấy Trần Trầm định đánh trả, Yêu Hoàng càng tức giận hơn, vồ một chưởng xuống. Trần Trầm bắn ra Diệt Thế Thần Lôi đánh vào bàn tay của Yêu Hoàng.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai, tay của Yêu Hoàng Nguyên Thần bị nổ một cái lỗ to, cùng lúc đó, trong thiên địa xuất hiện một thanh kiếm lớn chém từ trên đầu gã xuống.

...

Bên này đang kịch chiến.

Bên doanh địa nhân tộc không còn một móng người, Trương Kỳ mang đám tu sĩ rút về phía sau trên trăm dặm.

Trận hình tán loạn, nói khó nghe một chút là cả đám chạy tứ tán.

Thần Băng Yêu Hoàng dù lợi hại đến đâu cũng chỉ có thể một lần đuổi theo một hướng.

Thần Băng Yêu Hoàng tùy tay đánh chết mấy tên tu sĩ nhân tộc, tất nhiên nhìn về hướng Trương Kỳ.

Ở bên cạnh Trương Kỳ còn có nhiều tu sĩ nhân tộc khác, giờ phút này tất cả mặt xanh mét.

- Trương đạo hữu, Thất Sát Ma Quân đại nhân đâu? Tại sao mãi mà không thấy đại nhân ra?

Trương Kỳ giữ im lặng, mấy tu sĩ thấy thế đều rất tức giận, sửa lưng xung hô.

- Tiểu tử, Thất Sát Ma Quân đại nhân còn không chịu ra thì chiến trường Tề Vệ sẽ tan tác! Đến lúc đó người có gánh nổi trách nhiệm không?

Trương Kỳ nghe vậy mặt đỏ rần, cuối cùng bỏ lại mấy tu sĩ này, bay về phương xa.

Đám tu sĩ kia tức hộc máu, không rảnh quản tiểu tử này, bọn họ b
ay đi hướng khác.

Tiểu tử này muốn chết thì kệ, dù sao là người câm.

...

P/s: Các truyện mới của team

Đường Tăng Đánh Xuyên Tây Du

Tại Tận Thế Ta Nhật Được Bảo Rương

Mỗi Ngày Ta Nhận Một Hệ Thống Mới

Ta Có Thể Truy Tung Vạn Vật

Phòng Giam Siêu Quái Vật

Chương 255: Loạn chiến

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Tuy Thần Bãng Yêu Hoàng truy kích nhưng chân mày luôn nhíu chặt, bởi vì gã không tìm thấy đối thủ truyền kiếp Thất Sát Ma Quân của mình.

Hơn nữa từ khi Thất Sát Ma Đạo bước vào mảnh đất hai nước Tề, Vệ thì chưa từng lùi lại một bước, nhưng hôm nay một hơi rút đi t rên trăm dặm.

Dù trong tình huống như vậy nhưng Thất Sát Ma Quân vẫn không lộ mặt.

Điều này khiến trong lòng Thần Bãng Yêu Hoàng mơ hồ dâng lên linh cảm không may.

Thần Bãng Yêu Hoàng luôn cẩn thận khi đối phó đối thủ truyền kiếp này, dù đánh lên ban đêm thì gã cũng phải xác định nhiều lần t rong doanh địa không bày ra trận pháp đặc biệt gì, chờ tu sĩ trong doanh địa đều xuất hiện rồi mới phát động tiến công.

Hiện giờ đối thủ truyền kiếp không xuất hiện, chẳng lẽ bên trong có trá?

Nghĩ đến đây, Thần Bãng Yêu Hoàng bản năng lấy ra lệnh bài truyền tấn, nhưng còn chưa kịp truyền tấn hỏi thì lệnh bài truyền đến tin tức sốt ruột của thuộc hạ.

- Đại nhân! Doanh địa Cuồng Sư Yêu Hoàng ánh lửa bắn ra bốn phía! Vừa rồi ta loáng thoáng nghe được tiếng gầm của Cuồng Sư Yêu Hoàng!

- Cuồng Sư Yêu Hoàng biến ra bản thể, đuổi bắt một tu sĩ nhân tộc!

Trông thấy hai tin tức này, Thần Bãng Yêu Hoàng hoàn toàn thay đổi sắc mặt, lập tức hiểu ra.

Hèn gì Thất Sát Ma Quân không ở đây, chẳng ngờ là vì đi bí mật đánh úp doanh trại địch!

Vậy xem ra ban ngày tu sĩ nhân tộc không tiến công, cố ý trễ nãi thì hời cơ chiến đấu là để đánh lừa gã, khiến gã cảm thấy Thất Sát Ma Quân bị thương.

Thần Băng Yêu Hoàng chửi thảm trong bụng:

- Cầu tặc! Thật là lòng dạ độc ác! Vì giết một Cuồng Sư Yêu Hoàng mà dùng nhiều tu sĩ nhân tộc làm mồi nhử!

Nếu Cuồng Sư Yêu Hoàng chết, gã chỉ phải bảo vệ Xích Hồ Yêu Hoàng, vậy xem như thế hòa đối với hai tộc người, yêu.

Nhưng tình huống vốn là chỉ cần gã bám giữ tu sĩ nhân tộc thì cuối cùng cũng thắng chắc.

Ván thắng biến thành hòa, Thần Băng Yêu Hoàng đâu chịu?

- Cuồng Sư! Người trở về cho ta! Thất Sát Ma Quân không ở trong doanh địa, cẩn thận mai phục!

Thần Băng Yêu Hoàng tức giận nhanh chóng móc ra lệnh bài truyền tấn liên hệ với Cuồng Sư Yêu Hoàng.

Nhưng Cuồng Sư Yêu Hoàng không đáp lại.

Thần Băng Yêu Hoàng thấy vậy, lửa giận trong lòng đã ngập trời.

Cuồng Sư Yêu Hoàng mà bắt đầu chiến đấu thì như kẻ điên, đâu rảnh tay xem lệnh bài truyền tấn?

Không biết hiện giờ còn sống hay đã chết?

- Nếu tên này mà là thuộc hạ của ta thì ta đã một bàn tay đập chết!

Huyết mạch dê tiện dù được thăng cấp thì bên trong vẫn dê tiện!

Thần Bãng Yêu Hoàng bực dọc mắng, sau đó bóp lệnh bài truyền tấn của Cuồng Sư Yêu Hoàng thành phấn, xoay người bay đi hướng doanh địa của mình.

Cùng lúc đó, một tiếng gầm giận dữ truyền vào tai chúng yêu trong phạm vi mấy chục dặm.

- Theo ta về doanh!

Nhiều tu sĩ nhân tộc cũng nghe thấy mệnh lệnh đó, đều hoang mang khó hiểu.

...

- Diệt!

Trần Trầm bắn ra mấy Diệt Thế Thần Lô đánh Nguyên Thần của Yêu Hoàng Nguyên Thần thành mây khói.

- A, Nguyên Anh giết Nguyên Thần, ta cũng có thể làm được.

Trần Trầm sửa sang lại kiểu tóc, bỏ xác chết sư tử dài mấy chục thước cách đó không xa vào trong trữ vật giới.

Con sư tử này tự nhiên là bản thể của Yêu Hoàng Nguyên Thần kia, trên người đầy dấu vết bị Vạn Hóa Thần Phong chém, dấu cháy đen bị Diệt Thế Thần Lô đánh trúng.

Rất không dễ dàng chém giết một tên Yêu Hoàng Nguyên Thần cảnh, Trần Trầm đương nhiên muốn cất giữ để về sau khoe ra.

Ầm ầm!

Phương xa bỗng nhiên truyền đến tiếng nổ rung trời, Trần Trầm n

hình theo hướng phát ra âm thanh. Chỉ thấy chỗ nổ mạnh sấm chớp bủa giăng, linh khí tàn phá phạm vi mấy chục dặm, gột một mảng đất.

Phát hiện động tĩnh này, Trần Trầm nhanh chóng bay đi.

Lúc này Thanh Lâm và Cuồng Sư Yêu Hoàng đã đánh hăng máu. Mái tóc xanh của Thanh Lâm dài mấy thước, tựa như cỏ nước không ngừng vươn ra chỉ lên trời. Đôi mắt nàng tỏa sáng từ trong ra ngoài, dù cách thật xa Trần Trầm vẫn cảm giác được uy áp thần thúc nhẹ nhàng.

Cuồng Sư Yêu Hoàng thì biến thành bản thể, trong mắt đỏ hồng, mặc cho Thanh Lâm dùng thần thức công kích cỡ nào thì gã đều t hơ ơ, tựa như cỗ máy điên cuồng công kích, giống như tẩu hỏa nhập ma, hoàn toàn mất đi lý trí.

Bùm!

Lại một tiếng nổ vang.

Thanh Lâm bị Cuồng Sư Yêu Hoàng đánh bay ra vạn thước, trong khi bay ngược trên không trung thì khóe mắt của nàng bỗng chảy máu.

- Chết cho ta!

Cùng với tiếng quát khẽ, đôi mắt của Cuồng Sư Yêu Hoàng nổ, máu tựa như tên bắn ra ngoài.

Cuồng Sư Yêu Hoàng ngửa đầu cuồng rống, toàn thân biến thành màu vàng. Trần Trầm thậm chí xuyên qua làn da thấy máu chói lóa chảy dọc theo mạch máu nhanh như nước xiết.

Tiếng sư tử rống càng lúc càng mãnh liệt, thực vật trong phạm vi mấy chục thước đều bị chấn thành bột mịn.

Trần Trầm thẳm khiếp sợ:

- Con sư tử này nổi điên!

Hắn lắc người đến trước mặt Thanh Lâm bị thương nặng, nâng nàng dậy.

Thanh Lâm nhắm mắt, trên gò má yêu dị tràn đầy giọt máu, nhưng không quên kêu kỳ nói:

- Cái đồ . . . điên, không thèm chấp nhận.

Trần Trầm không nói nhảm nhiều với nàng, dứt khoát nhét nàng vào trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Bùm!

Cuồng Sư Yêu Hoàng ở phía xa há to mồm phun ra một đợt sóng xung kích đánh vào sát bên Trần Trầm, đánh hắn bay ra ngoài vài trăm thước xa.

Nương sức va chạm này, Trần Trầm nhanh chóng trốn đi xa, chốc lát sau đã mất tăm.

Nhìn Cuồng Sư Yêu Hoàng phát cuồng phá hoại khắp nơi, Thần Băng Yêu Hoàng liên tục thay đổi sắc mặt.

Không ngờ Cuồng Sư Yêu Hoàng còn sống!

Nói thật thì trên đường về Thần Băng Yêu Hoàng đã chuẩn bị tâm lý nhất xác cho Cuồng Sư Yêu Hoàng, thậm chí suy nghĩ hàng loạt phương pháp ứng đối, kết quả là tên khốn này còn sống.

Đương nhiên, đây là chuyện không thể tốt hơn, nhưng Thần Băng Yêu Hoàng cứ cảm giác tình huống không đúng, còn về lạ ở đâu t

hì trong một chốc không nghĩ ra.

Đang lúc Thần Băng Yêu Hoàng rối rắm suy nghĩ, Cuồng Sư Yêu Hoàng há mồm phun sóng xung kích vào gã.

Thần Băng Yêu Hoàng mắng:

- Đồ thiếu não!

Thần Băng Yêu Hoàng bỗng đập mặt đất, thiên địa trở nên buốt giá. Chốc lát sau, Cuồng Sư Yêu Hoàng bị đóng băng ngay tại chỗ, không thể động đậy.

Nhìn Cuồng Sư Yêu Hoàng bị đông lại, Thần Băng Yêu Hoàng rất muốn đập chết gã ngay tại chỗ, nhưng cuối cùng không xuống tay.

Dù sao tên điên này là đối tượng bảo hộ đặc biệt của yêu tộc, liên quan đến sĩ khí yêu tộc.

Hơn nữa, nếu gã không cảm ứng sai thì tuy tên điên này bị thương nặng nhưng trải qua trận chiến này, huyết mạch hình như thức tỉnh rõ ràng hơn.

Ông trời đúng là bị mù.

...

Bên kia, một đám tu sĩ nhân tộc thấy Thần Băng Yêu Hoàng rút lui thì thăm dò quay trở về doanh địa.

Phát hiện Thần Băng Yêu Hoàng không có dấu hiệu vòng về đánh, bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Liên lạc với nhau một lúc, chốc lát sau, tu sĩ nhân tộc chạy tứ tán tập thể tập kết trong doanh địa.

Trải qua trận chiến này, bên tu sĩ nhân tộc chết trận gần trăm người, tuy rằng không đến mức nguyên khí đại thương, nhưng vấn đề là những tu sĩ này chết trên đường bị truy kích, không đánh bị thương hay giết bất cứ yêu nào bên yêu tộc.

Nói theo tục ngữ là chết uổng.

Điều này khiến nhiều tu sĩ trong lòng đều không cách nào tiếp thu, dù sao tất cả đều là chiến hữu của họ, thậm chí là sư huynh sư đệ sư tỷ sư muội ở chung sớm chiều.

Cho nên, đợi khi Trương Kỳ trở lại doanh địa thì không khí bên trong hơi lạ.

Cảm xúc tức giận quay cuồng trong lòng từng người, mắt thấy sắp đến bờ vực bùng nổ.

Trương Kỳ không biết nên làm sao.

Chương 256: Cọc tiêu đạo đức Trần sư huynh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Tuyệt đối không thể nói ra tin tức sư phụ đi lãnh thổ yêu tộc, giờ

này khắc này, tất cả lửa giận đều phải từ gã chịu đựng.

Sư phụ mạo hiểm đi lãnh thổ yêu tộc, nếu gã không chịu nổi chút áp lực tại đây thì sao xứng đáng với sư phụ?

Nghĩ đến đây, nét mặt của Trương Kỳ trở nên dứt khoát quyết nghị, không đợi chúng tu sĩ hỏi, gã chủ động mở miệng nói:

- Chuyện này chờ qua vài ngày nữa sẽ có giải thích cho mọi người, xin tất cả hãy bình tĩnh khoan nóng.

Nhiều người nghe vậy trong mắt lộ ra tia khinh miệt.

Người đã chết rồi, giải thích cái khi gì?

Không lẽ Thất Sát Ma Quân tu luyện đến thời điểm máu chót, đi bé quan?

Nhưng dù vậy cũng nên nói một tiếng với mọi người, không nói không rằng làm tất cả mù tịt là vì sao?

Mọi người đến đây là liều mạng vì toàn nhân tộc, không phải để chết hết không rõ ràng.

Có tu sĩ kịch cỡm châm chọc:

- Trương đạo hữu, với tình huống hiện tại thì không biết vài ngày sau mọi người có sống nổi không nữa, đến lúc đó người đi đâu giải thích cho mọi người?

Trương Kỳ thầm siết chặt nắm tay, nhưng không cách nào mở miệng phản bác, bởi vì người ta nói sự thật.

Thấy lửa giận trong mắt mọi người càng cháy dữ dội, một tiếng cười khẽ đột ngột từ xa vọng lại:

- Hi, mọi người ở đây làm gì thế?

Nghe âm thanh đó, mọi người theo tiếng nhìn lại. Chỉ thấy một bóng dáng hơi chật vật xuất hiện trong lều, là Trần Trầm biến mất một đêm.

Sự thật thì đa số người không chú ý đến sự biến mất của Trần Trầm.

Tuy Trần Trầm có thiên tư siêu đẳng, vẻ ngoài đường đường, nhân nghĩa vô song, nhưng ở trên chiến trường được chú ý nhiều nhất vĩnh viễn là người mạnh nhất.

Mãi đến bây giờ thấy bộ dạng chật vật của Trần Trầm, đám tu sĩ đều cho rằng hắn cũng chạy trốn cả đêm giống như bọn họ.

Có tu sĩ nhìn về hướng Trần Trầm, trong giọng nói tràn đầy oán niệm đối với Trương Kỳ:

- Trần đạo hữu, Trương Kỳ này là huynh đệ của ngươi, vậy ngươi hỏi hắn xem Thất Sát Ma Quân rút cuộc đi đâu?

Trần Trầm nghiêm trang đi tới trước mặt Trương Kỳ, trầm giọng hỏi:

- Trương Kỳ, Ma Quân lão nhân gia đi chỗ nào?

Trương Kỳ kinh ngạc liếc Trần Trầm một cái, tiếp theo cúi đầu, không kêu một tiếng.

Nhiều tu sĩ trông thấy cảnh này đều tức xì khói.

Huynh đệ từ xa xôi lặn lội đến giúp ngươi vậy mà ngươi vẫn không chịu nổi, người này hết thuốc chữa rồi.

Chẳng lẽ người ma đạo có lòng nghi ngờ nặng vậy sao? Không m

uốn tin tưởng bất cứ người nào?

Nghĩ đến đây, có người cảm thấy không đáng giá thay cho Trần Trâm.

Trần Trâm chăm chú nhìn vào Trương Kỳ, võ vai gã, trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ:

- Ta hiểu biết huynh đệ của ta, bình thường chân chất, hẳn không chịu nói thì chắc là vì Thất Sát Ma Quân ra lệnh cấm nói.

Mọi người ngây ra, không lên tiếng.

- Nếu Thất Sát Ma Quân đại nhân đã ra lệnh thì tự nhiên có đạo lý riêng, chúng ta chỉ có thể lựa chọn tín nhiệm. Các vị, thử hỏi nếu là sư tôn của các người hạ lệnh ngậm miệng với các người thì các người sẽ nói ra chứ? Suy bụng ta ra bụng người, hy vọng mọi người thông cảm cho.

Nghe Trần Trâm nói vậy, nhiều người sắc mặt hơi dịu lại, nhưng cũng có người bất mãn.

- Trần đạo hữu! Chẳng lẽ Thất Sát Ma Quân ra lệnh, rồi để mặc sư huynh của ta chết không rõ ràng vậy sao?

Nghe câu chất vấn kia, Trần Trâm nhìn về hướng phương xa, ánh mắt trở nên sâu thẳm, thật lâu sau mới sâu kín nói:

- Người của nhân tộc ta chết không rõ ràng lẽ nào ít sao? Vùng hai nước Tề, Vệ này mấy nghìn vạn phàm nhân uổng mạng, trong chúng ta có ai giải thích với bọn họ? Nói cho bọn họ tại sao yêu tộc bước vào lãnh thổ nhân tộc chúng ta?

Tu sĩ kia á khẩu, chỉ có thể lạng lẽ cúi đầu.

Kẻ yếu chỉ có thể nghe theo cường giả sắp đặt, không cách nào ch

i phối vận mệnh của mình, tuy rằng tàn khốc nhưng là hiện thực.

Phàm nhân ở trong mắt các tu sĩ tựa như con kiến, mà bọn họ ở trong mắt tu sĩ cấp cao thì cũng hèn mọn giống như vậy.

Muốn hiểu rõ tất cả thì chỉ có cường giả mới có tư cách.

Trần Trầm nói tiếp:

- Thất Sát Ma Quân là cao thủ của nhân tộc ta, thành danh lâu trên trăm năm, chắc trong lòng mọi người đều tin tưởng ngài ấy. Bây giờ tất cả tức giận chỉ vì chiến sự tồi tệ làm rối loạn tâm tình mọi người.

Chúng tu sĩ nghe vậy đều không kìm được có chút hổ thẹn.

Nếu bình tâm lại suy nghĩ thì đúng như Trần Trầm đã nói, bọn họ trách cứ Trương Kỳ chỉ vì tìm cái bia trút cảm xúc uất nghẹn ra thôi.

Nếu như Thất Sát Ma Quân tạm thời đi chi viện nơi khác quan trọng hơn, vắng mặt trong doanh, chuyện đó sao có thể nói ra? Nếu lỡ bị truyền vào tai yêu tộc thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Nghĩ đến đây, có mấy tu sĩ hiểu lý lẽ cùng nhìn về hướng Trương Kỳ.

- Trương đạo hữu, lúc này là chúng ta xung động, xin Trương đạo hữu đừng để bụng.

- Đúng vậy, việc này là lỗi của chúng ta!

Thấy mấy người chủ động biểu đạt xin lỗi mình, Trương Kỳ nhìn bóng lưng ở trước mặt mình, trong lòng cảm động vô cùng.

Chỉ cần đại ca ở bên cạnh gã thì đại ca sẽ che mưa chắn gió cho g

ã, cả đời gã nợ đại ca quá nhiều.

Trần Trâm không nhìn Trương Kỳ mà vung tay, thoáng chốc một xác chết sư tử khổng lồ xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Trần Trâm chỉ vào xác chết sư tử, sắc mặt hơi trắng:

- Sư Hoàng Nguyên Thần này vừa bị ta chém giết không bao lâu, còn nóng hổi, mọi người thừa dịp còn ấm đem đi nướng ăn, an ủi trái tim bị giật mình.

- Là nó!

- Nửa tháng trước ta còn kịch chiến với nó một phen! Không ngờ hiện giờ đã chết rồi!

Mọi người nhìn sư tử khổng lồ kia mình đầy vết thương, lại nhìn bộ dạng chật vật của Trần Trâm, tâm tình vô cùng phức tạp.

Rõ ràng là hắn trải qua một trận đại chiến vô cùng khó khăn gian khổ mới cứng rắn giết được Yêu Hoàng Nguyên Thần này.

Trần Trâm che miệng ho nhẹ, khóe môi chảy vệt máu:

- Khụ khụ!

Chúng tu sĩ thấy vậy trong lòng tràn ngập áy náy.

Một tuyệt thế thiên kiêu xen lẫn trong bọn họ, hắn còn chưa cầu nài cái gì, đám tôm tép như họ có tư cách gì oán trách?

Không lẽ mạng của bọn họ quý giá hơn Tiên Thiên Linh Thể của người ta sao?

Máu chốt là Trần Trâm không oán trách cũng đành thôi, còn liệu bị thương nặng đánh chết một Yêu Hoàng Nguyên Thần.

Cao phong lượng tiết như vậy khiến bọn họ tự biết xấu hổ!

Mấy đệ tử nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông thấy vậy trong lòng chua xót, chạy lại hỏi:

- Trần sư huynh, người không sao chứ?

Trần Trầm cố gắng nâng cao tinh thần, lắc đầu:

- Không sao, chẳng qua là thận và gan bị Yêu Hoàng Nguyên Thàn này đập nát, vết thương nhỏ đó không đáng gì so với những đồng bào đã chết trận.

Mấy đệ tử nữ nghe vậy suýt òa khóc.

Hai nội tạng bị đập nát mà bảo là vết thương nhỏ, cố chịu đựng nói đạo lý cho mọi người nghe, thậm chí chia chiến lợi phẩm mình cực khổ kiếm được cho mọi người.

Không ngờ trên đời có kỳ nam tử vô tư hiền dâm như vậy, hèn gì sư tỷ vừa mất Trần sư huynh!

Ngẫm lại trong môn phái có mấy đệ tử nam mang thành kiến với Trần sư huynh, các nàng càng bất bình hơn.

Chờ khi nào về, các nàng nhất định phải giảng đạo lý cho đám người này!

Người khác thấy vậy cũng lập tức lại đây hỏi han ân cần.

Bầu không khí giận dữ trong doanh địa dần tan biến.

Có cộc tiêu đạo đức đại công vô tư như Trần Trầm ở, không còn ai mặt dày nói một câu phàn nàn nào nữa.

Chương 257: Một mình ta đủ rồi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Một đám tu sĩ ăn Sư Hoàng Nguyên Thần cảnh chỉ còn lại khung xương.

Phải công nhận, yêu tộc có thể trở thành Yêu Hoàng thì thể chất đều kinh người cực kỳ, huyết mạch cũng không tầm thường chút nào.

Cho nên Yêu Hoàng Nguyên Thần cảnh này . . . rất ngon.

Mấy đệ tử nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông ngại ngừng lau khước môi hơi bóng, ngẩng đầu nhìn Trần Trảm:

- Trần sư huynh, chúng ta tiếp đến phải làm gì?

Nghe câu hỏi, đám tu sĩ đều nhìn về hướng Trần Trảm, tự động bỏ qua Trương Kỳ, cũng xem nhẹ tu sĩ Nguyên Thần cảnh có tu vi cao nhất ở đây.

Hết cách, có người trời sinh là như thế, dù đang ở đâu cũng sẽ trong thời gian ngắn nhất trở thành tiêu điểm của mọi người.

Trần Trầm là người có đặc tính đó.

Trong riêng tư, Trần Trầm gọi đây là khí chất lãnh tụ.

- Trong phạm vi trăm thước có ai chán ghét nhân tộc không?

[Không có.]

Nghe đáp án của hệ thống, Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra, bình tĩnh nói:

- Thất Sát Ma Quân đại nhân tùy thời đều có thể trở về, chúng ta kéo dài đến khi đại nhân về chủ trì đại cục là được, nếu không kéo dài nổi thì mọi người có thể thích hợp rút lui, đánh du kích với yêu tộc.

Có tu sĩ hoàng triều do dự hỏi:

- Nhưng chiến trường Tề Vệ này . . . bị cao tầng hai tộc chú ý chặt chẽ, nếu chúng ta rút lui có khi nào ảnh hưởng sĩ khí của toàn nhân tộc không?

Trần Trầm lắc đầu, nét mặt có mấy phần oanh liệt.

- Các vị, núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt? Chúng ta không ngăn được mà không muốn rút lui, cuối cùng chẳng qua là toàn quân bị diệt. So với thất bại, toàn quân bị diệt càng đả kích nặng sĩ khí của nhân tộc chúng ta. Nói thật, ta không phải loại người sợ chết, nếu có thể lấy cái chết của ta đổi lại chiến thắng của nhân tộc thì ta sẽ không có chút do dự. Nhưng hy sinh vô vị là không cần thiết.

Mọi người nghe vậy gật gù, công nhận quan điểm của Trần Trầm.

Trời vừa sáng, một đám tu sĩ nhân tộc trực tiếp rút ra doanh địa, vẫn lúi đến nghìn dặm, rút cuộc tìm được một chỗ tàn tích của tiểu

tông môn, dựng doanh địa trên mảnh đất hoang này.

...

Nửa ngày sau.

Một chỗ hiểm trở cheo leo trong Tây Cương, mấy người râu tóc bạc phơ vẻ mặt tức giận trừng một ma tu mặc áo đen.

- Sư diệt của ngươi đi chỗ nào? Rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?

Ma tu áo đen không trả lời, nhưng sắc mặt cũng cực kỳ khó xem.

Bởi vì gã cũng không biết sư diệt Thất Sát Ma Quân đã đi đâu.

Trong riêng tư, ma tu áo đen đã tức giận đến nỗi bóp nát lệnh bài t ruyền tấn thành mảnh nhỏ, nhưng sư diệt không thèm trả lời lại gã một câu, hoàn toàn không thèm để Thất Sát Ma Đạo Ma Tôn như gã vào mắt.

- Đừng tưởng không nói tiếng nào là có thể né được, tu sĩ chiến tr ường Tề Vệ đã rút lui nghìn dặm, khi bắt đầu rút lui thì chưa đầy một ngày sẽ hoàn toàn rút ra chiến trường Tề Vệ! Điều này đại bi ểu cho nhân tộc chúng ta cúi đầu hướng yêu tộc! Khi đó tất cả yêu tộc sẽ tàn phá trong lãnh thổ nhân tộc, vô số phạm nhân sẽ bị tàn s át! Ma Tôn đại nhân của chúng ta, ngươi có gánh nổi nhân quả nh ư vậy không?

Ma tu áo đen giọng ồm ồm nói ra câu này:

- Sư diệt của ta không phải loại người đụng trận chùn chân, chờ th êm chút nữa đi, ta tin tưởng hẳn.

Tuy gã không vừa mắt sư diệt kia nhưng trong lòng vẫn tin tưởng, nếu không thì đã chẳng định vị Thất Sát Ma Quân tương lai nhận chức Ma Tôn của Thất Sát Ma Đạo.

Nói thật ra, nếu không phải nhóm bọn họ bị mấy lão già yêu tộc t heo dõi phải ru rú ở chỗ này thì gã rất muốn tự mình đi tìm sư điệt kia, nhìn xem có phải Thất Sát Ma Quân lỗ độ đại kiếp nạn Luyện Hư rồi bị đánh chết không.

- Chờ? Không thể đợi nữa! Mới rồi ta nhận được vô số truyền t ản, yêu tộc ở các nơi đã rục rịch! Nếu tiếp tục chờ đợi thì sẽ xảy ra vi ệc lớn!

Ma tu áo đen nghe vậy trầm mặc, nhưng không biết làm sao, nhân tộc hiện giờ thiệt tình không thể điều ra cao thủ lợi hại đi chiến tr ường Tề Vệ.

...

Trong lãnh thổ Đại Tán.

Lão Hắc đang tiêu sái làm vua núi, Nhị Cầu ở phía sau đ ắm lưng cho nó.

Nhìn bộ dạng ngồi ăn chờ chết của Lão Hắc mà Nhị Cầu nóng ruộ t nóng gan.

- Đại nhân, bên chiến trường Tề Vệ truyền ra tin chiến thắng, yêu tộc ta thắng lớn, nhân tộc rất có thể sắp rút ra chiến trường Tề Vệ!

Lão Hắc vừa ngáp dài vừa hỏi:

- Ồ? Liên quan gì chúng ta?

Nhị Cầu nhắc nhở một câu:

- Đại nhân, kế hoạch tiêu diệt nhân tộc! Không chừng sẽ được Yê u Thần Điện ban thưởng.

Lão Hắc ngẫm nghĩ, cuối cùng nhớ ra lời Trần Trầm từng dặn nó.

- Vậy à, chờ chút nữa, đợi ta tỉnh ngủ rồi tính tiếp.

Lão Hắc trở mình, tiếp tục ngủ.

Lúc này nó thoải mái kê cao gối ngủ.

Tiểu hồ ly tinh ở Đại Chu đoạn thời gian trước bỗng nhiên được vện trợ mạnh, dưới tay có thêm hai cường giả Yêu Hoàng của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ, hiện giờ trên danh nghĩa hoàn toàn chiếm lĩnh toàn biên giới Đại Chu.

Thiên Lang Yêu Hoàng và Bạch Hùng Yêu Hoàng cũng không dám trêu vào.

Hiện tại nó chỉ cần đi theo phía sau tiểu hồ ly tinh kiếm ăn là được, dù sao hai bên đều đi theo Trần Trầm làm việc, xảy ra chuyện gì thì tiểu hồ ly tinh cũng sẽ hỗ trợ, đúng không?

Lão Hắc nghĩ như vậy, nhưng yêu tộc khác trong lãnh thổ nhân tộc thì không, nhiều yêu tộc mài dao xoẹt chuẩn bị kiến công lập nghiệp.

Đa số yêu tộc đã hiểu ý của Yêu Thần Điện, đó là hoàn toàn diệt tuyệt nhân tộc, từ nay về sau không còn tranh đấu giữa hai tộc.

Mới qua một ngày mà trong lãnh thổ nhân tộc đã dâng lên sóng ngầm, thậm chí có yêu tộc sốt ruột bắt đầu giết chóc lung tung phạm nhân.

...

Vào đêm.

Trong một ngọn núi sâu trong lãnh thổ yêu tộc, chỉ có vài chỗ rải

rác ngọn đèn lập lòe.

Thất Sát Ma Quân mặc đồ đen, dường như dung nhập vào bóng đêm.

Thần thức quét ngang, trong núi sâu này có khoảng nghìn yêu tộc Cuồng Sư.

Làm chi nhánh của tám đại yêu tộc, tộc Cuồng Sư tuy mạnh mẽ, nhưng hiện giờ tinh nhuệ trong tộc đều đi theo Cuồng Sư Yêu Hoàng đạp vào lãnh thổ nhân tộc.

Hiện giờ toàn là kẻ yếu dưới Nguyên Thần cảnh ở lại trong tộc đi a.

Chợt có hai người áo đen hiện ra, cúi đầu cung kính nói, mắt bắn ra sát ý:

- Đại nhân, núi này đã hoàn toàn bị trận pháp phong kín, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào truyền tấn ra ngoài.

- Ta biết, các người chờ ở đây.

- Nhưng mà . . .

Giọng của Thất Sát Ma Quân lạnh hơn:

- Một mình ta đủ rồi.

Thất Sát Ma Quân không đợi hai người phản ứng lại đã vào trong núi.

. . .

Chương 258: Nợ máu trả bằng máu

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Nửa canh giờ sau, cả ngọn núi tựa hồ không có gì thay đổi, nhưng Thất Sát Ma Quân bay ra.

- Đi tộc Xích Hồ.

- Rõ!

Tộc Xích Hồ cách tộc Cuồng Sư hơi xa, nhưng tốc độ của cường giả Nguyên Thần đỉnh thì nhanh biết bao, trời chưa sáng Thất Sát Ma Quân đã đến tộc địa của tộc Xích Hồ.

Cách làm y như cũ, Thất Sát Ma Quân tàn sát sạch tộc Xích Hồ.

Làm xong mọi thứ, trên gương mặt lạnh băng của Thất Sát Ma Quân lộ ra nụ cười.

Thất Sát Ma Quân mở ra trữ vật giới, đóng lệnh bài truyền tấn lấp lóe tia sáng nằm bên trong, gã mặc kệ chúng nó, chỉ lấy ra tám lệnh bài truyền tấn thuộc về đồ đệ.

- Đã làm xong chuyện, các người ưu tiên giữ mạng.

Truyền tin tức này ra xong Thất Sát Ma Quân mang theo hai người

i nhanh chóng bay đi lãnh thổ nhân tộc.

...

Trời dần sáng, tộc địa Cuồng Sư vẫn sáng ánh đèn, nhưng Cuồng Sư trẻ tuổi bình thường chăm chỉ tu luyện lúc này không thấy bóng dáng.

Ước chừng qua một canh giờ, rốt cuộc có yêu tộc đi ngang qua nhận ra tộc địa Cuồng Sư khác lạ.

Nên biết, bởi vì Cuồng Sư Yêu Hoàng lập chiến công hiển hách trong lãnh thổ nhân tộc nên đoạn thời gian gần đây các yêu trong tộc Cuồng Sư kiêu ngạo ngang ngược vô cùng, ước gì trời chưa sáng đã ra ngoài khoe khoang vũ lực, thu phí bảo hộ các yêu tộc xung quanh.

Nhưng hôm nay trời sáng trưng mà không có yêu nào đi ra, hơi bị kỳ kỳ.

- Các tiền bối tộc Cuồng Sư, ta đến đưa đồ ăn, xin đi ra gặp mặt!

Liên tục kêu mấy tiếng đều không có phản ứng, yêu tộc kia lập tức ý thức được không đúng, không nói hai lời bay ngay vào trong núi.

Đập vào mắt là xác chết và máu tươi đầy đất.

Vô luận là Kết Đan Kỳ hay Yêu Vương Nguyên Anh, hoặc là yêu tộc Cuồng Sư tu vi thấp hơn đều nằm la liệt dưới đất.

Xem xác chết còn nguyên vẹn thì rõ ràng là bị cường giả một kích lấy mạng.

Yêu tộc kia sợ đến mặt không chút máu, hốt hoảng thụt lùi:

- . . . Xảy ra chuyện! Xảy ra việc lớn!

Yêu tộc Cuồng Sư lập công tích hiển hách cho yêu tộc chẳng ngờ trong một đêm bị diệt tộc!

- Phải . . . phải truyền tin tức ra ngoài!

Trong óc lóe qua ý tưởng này, yêu tộc kia hốt hoảng rời đi, khi đi ngang qua cửa lớn của tộc địa Cuồng Sư, yêu tộc kia mới thấy bốn chữ to viết bằng máu:

[Nợ máu trả bằng máu!]

Chỗ hai nước Tề, Vệ, đám tu sĩ nhân tộc nhóm Trần Trầm đang lẩn trốn, nhưng trên mặt mọi người đều là biểu cảm hiên ngang lẫm liệt.

Bởi vì nói theo lời của Trần Trầm là không phải bọn họ trốn chui trốn nhủi mà là giữ lại mọi lửa đấu tranh cho nhân tộc.

Mới bắt đầu còn có vài người không đồng ý cách nói này, nhưng chạy một hồi, nghe Trần Trầm rót một đồng tư tưởng chính nghĩa, mọi người dần tin điều này.

Mắt thấy đã lùi đến biên cảnh hai nước Tề, Vệ, đám tu sĩ nhân tộc rút cuộc ngừng lại.

Có tu sĩ bắt đầu lộ ra vẻ khó xử:

- Trần đạo hữu, chúng ta nếu như còn lùi tiếp thì sẽ hoàn toàn lùi ra vùng Tề, Vệ.

Nếu chỉ rút lui trên đất Tề, Vệ thì còn có thể nói là bị thua một chỗ, nhưng nếu là hoàn toàn rút bỏ khu vực này thì xem như trận chiến tranh này hoàn toàn thất bại.

Đến lúc đó nếu như yêu tộc cũng rút ra đất Tề, Vệ, vậy bọn họ muốn tìm cơ hội lật ngược ván cờ cũng không tìm thấy mục tiêu.

Sau này nhắc đến trận chiến tranh này đều sẽ chụp mũ thất bại lên đầu nhân tộc, dù sao bọn họ bị yêu tộc cứng rắn đuổi ra.

Trần Trầm thì thào:

- Không thể rút nữa.

Hắn ngược đầu nhìn về hướng Trương Kỳ.

Lúc rạng sáng Trương Kỳ đã nói cho Trần Trầm biết làm xong chuyện rồi, tính thời gian chắc Thất Sát Ma Quân cũng sắp trở lại.

Nhưng tại sao đến bây giờ vẫn không thấy bóng dáng của Thất Sát Ma Quân đâu?

Chẳng lẽ bị kẹt trong lãnh thổ yêu tộc? Nghĩ đến đây, Trần Trầm thì thầm lo.

Không có Thất Sát Ma Quân thì e rằng cuối cùng bọn họ buộc phải rút ra đất Tề, Vệ.

Trương Kỳ lo lắng còn hơn Trần Trầm, dù sao đây là sự phụ của gã.

Đang lúc Trương Kỳ do dự có nên cầm lệnh bài truyền tấn hỏi an toàn của sự phụ hay không thì một giọng nói trầm thấp lạnh lùng đột nhiên vang bên tai gã:

- Trương Kỳ, người làm khá lắm.

Nghe giọng nói đó, Trương Kỳ vui mừng quá đổi, nhanh chóng xoay người lại, thấy ngay Thất Sát Ma Quân toàn thân đầm máu, sắc mặt trắng bệch.

Thấy Thất Sát Ma Quân người đầy vết thương, Trương Kỳ con người cơ rút:

- Sư phụ!

Thất Sát Ma Quân nhìn Trương Kỳ, nở nụ cười vui mừng nói:

- Không sao, ta vốn có thể khỏe mạnh trở về nhưng lo lắng yêu tộc che giấu tin tức, cho nên đơn giản gây lớn chuyện, hiện giờ trong biên cảnh yêu tộc chắc đã ồn ào ngất trời. Ha ha, có thể quây một trận trong lãnh thổ yêu tộc, bị thương cũng đáng giá, nhưng không biết về sau còn có cơ hội bước chân vào đất của yêu tộc hay không.

Thất Sát Ma Quân nói chuyện, đáy mắt lóe chút kỳ vọng.

Thấy sư phụ nở nụ cười hiếm hoi thì Trương Kỳ hoàn toàn yên tâm.

Phương xa, Trần Trầm trông thấy Thất Sát Ma Quân thì cũng thảm thở phào.

Có người cao chống đỡ là hẳn có thể yên lặng làm mỹ nam tử.

Tu sĩ khác cũng ngạc nhiên mừng rỡ, nhưng niềm vui qua đi là thất sắc:

- Ma Quân đại nhân, mấy ngày nay đại nhân đi đâu vậy?

Đương nhiên, cũng chỉ vền vện là thất sắc nhưng không có chút trách cứ.

Thất Sát Ma Quân đại nhân người đầy vết thương trở về, rõ ràng là lợi dụng mấy ngày nay đi làm việc lớn.

Vào lúc như thế này thì Thất Sát Ma Quân tự nhiên không cần che giấu:

- Ta đi lãnh thổ yêu tộc một chuyến.

Đám tu sĩ giật mình kêu lên:

- Cái gì? Người đi lãnh thổ yêu tộc?!

Dù sao ở trong mắt họ thì yêu tộc giống như cấm địa.

...

Cùng lúc đó.

Cách mấy trăm dặm, Thần Băng Yêu Hoàng nhìn lệnh bài truyền tấn trong tay, khóe mắt không ngừng co giật, sắc mặt bởi vì tức giận mà vắn veo, dao động mạnh mẽ trên người càng mất kiểm soát khuếch tán bốn phía.

Thần Băng Yêu Hoàng rít qua kẽ răng:

- Tội tệ! Vô sỉ! Không ngờ người là loại người như vậy!

Vừa rồi Thần Băng Yêu Hoàng mới nhận được tin tức.

Tộc địa của tộc Cuồng Sư, tộc Xích Hồ trong biên cảnh yêu bị cư ngụ giả tuyệt đỉnh tàn phá, không một yêu sống sót.

Chương 259: Hai tộc chấn động

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Thất Sát Ma Quân làm ra chuyện như vậy còn một đường giết chó c trong biên cảnh yêu, giết ba cường giả Nguyên Thần, mười mấy tên Nguyên Anh, cuối cùng không ngờ thuận lợi trốn trở về lãnh thổ nhân tộc.

Đây không chỉ là sỉ nhục to lớn đối với yêu tộc, cũng là nhục nhã với Thần Băng Yêu Hoàng.

Bởi vì ở trong mắt yêu tộc thì trong lúc Thất Sát Ma Quân vắng mặt ba ngày, Thần Băng Yêu Hoàng không làm ra phương thức ứng đối hợp lý.

Nhưng Thần Băng Yêu Hoàng làm sao đoán được Thất Sát Ma Quân đi lãnh thổ yêu tộc?

Tu sĩ nhân tộc làm sao dám đi lãnh thổ yêu tộc?

Ngày đầu tiên Thất Sát Ma Quân biến mất, Thần Băng Yêu Hoàng dồn nhiều tinh lực vào việc bố trí phòng thủ, dù sao nhân tộc có người đến giúp đỡ.

Ngày thứ hai trùng kế của người ta, kế hoạch đánh lén ban đêm mang đến hiệu quả quá nhỏ, Cuồng Sư Yêu Hoàng còn bị thương nặng, dưới trướng chết một cường giả Nguyên Thần cảnh.

Ngày thứ ba, Thần Băng Yêu Hoàng bắt đầu hỏi thăm chiến trường nơi khác, xem thử có tung tích của Thất Sát Ma Quân không, tiện thể lần sang lãnh địa phòng ngự của tu sĩ nhân tộc.

Thần Bǎng Yêu Hoàng tự nhận là các phương thức ứng đối không quá thông minh nhưng tuyệt đối không có sai lầm gì.

Nào ngờ ba ngày bình thường vậy mà Thất Sát Ma Quân làm ra việc lớn động trời trong lãnh thổ yêu tộc.

Thậm chí chọc Yêu Thần Điện tức điên, hạ lệnh phải giết Thất Sát Ma Quân.

Nếu có ai đánh chết Thất Sát Ma Quân được thì Yêu Thần Điện sẽ bảo chứng kẻ đó có thể thuận lợi bước vào cảnh giới Luyện Hư.

Thần Bǎng Yêu Hoàng cười gượng nói:

- Bảo chứng bước vào cảnh giới Luyện Hư, nói dễ hơn làm?

Thực lực của Thất Sát Ma Quân mạnh, dưới cảnh giới Luyện Hư hiếm có ai đánh lại, nhưng Yêu Tôn Luyện Hư của yêu tộc đều bị cường giả tuyệt đỉnh của nhân tộc kiềm chế, không thể phái ra một Yêu Tôn nào.

Nên biết, chỉ tính số lượng cường giả tuyệt đỉnh thì nhân tộc không thua gì yêu tộc, nếu không nhân tộc đã chẳng có tư cách tranh chấp mấy vạn năm với yêu tộc.

Yêu Tôn không ra thì ai có hy vọng chém giết Thất Sát Ma Quân?

Tuy Thần Bǎng Yêu Hoàng tranh phong với Thất Sát Ma Quân nhiều năm, nhưng tranh phong và chém giết hoàn toàn không phải một khái niệm, đến cảnh giới như bọn họ, năng lực giữ mạng đều siêu mạnh, dù là cường giả Luyện Hư cũng đều không dám bảo chắc trăm phần trăm có thể giết bọn họ.

Nếu thật sự Yêu Hoàng dưới Luyện Hư cảnh giết được Thất Sát Ma Quân thì kẻ đó không cần trợ giúp của Yêu Thần Điện cũng có

ó thể bước vào Luyện Hư cảnh.

Thần Băng Yêu Hoàng càng nghĩ càng giận:

- Đáng giận! Từ nay về sau ta sẽ trở thành trò cười của yêu tộc!

Giao phong lần này xem như gã thua trắng.

Không đợi Thần Băng Yêu Hoàng suy nghĩ tiếp, một bóng dáng t ừ sau lưng nhanh chóng bay tới, nét mặt cực kỳ kinh hoàng lo sợ.

- Đại nhân! Cuồng Sư Yêu Hoàng biết tin cả tộc bị diệt thì phát đi ên, trực tiếp đi tìm Thất Sát Ma Quân báo thù!

- Cái gì? Hắn đúng là chán sống!

Thần Băng Yêu Hoàng luôn cảm giác Nguyên Thần chán động, b ởi vì bị chọc tức.

Thần Băng Yêu Hoàng không hiểu nổi đồng đội heo luôn điên cu òng tìm đường chết làm sao sống đến hôm nay được.

...

Tin tức tộc Cuồng Sư và tộc Xích Hồ bị diệt rất nhanh truyền khắ p lãnh thổ hai tộc người, yêu. Đám Yêu Hoàng rục rịch giống như bị tạt một bồn nước lạnh, toàn thân đều lạnh thấu xương.

Trong bọn chúng không có ai là yêu không gốc rễ, đa số có tộc đị a trong lãnh thổ yêu tộc.

Làm Yêu Hoàng, bọn chúng đều sống mấy trăm năm, có vô số co n cháu chất chít.

Dù có một số vô tình vô nghĩa cũng không thể mặc kệ cả tộc của mình bị diệt, vì điều đó đại biểu cho bọn họ vô năng, không thể b

ảo vệ thành viên trong tộc của mình.

Còn về những Yêu Hoàng đồ sát bình dân thì sợ teo tim, dưới tay có cường giả liên vội vàng điều về tộc địa, cẩn thận thủ hộ. Ai không có cường giả thì chỉ muốn quay về lãnh thổ yêu tộc, trốn nổi bật, tiện thể di chuyển tộc địa.

Chỉ mới qua một ngày, trong lãnh thổ nhân tộc, khí diễm kiêu ngạo của yêu tộc bị hoàn toàn dập tắt, một loại cảm xúc tên gọi ‘nhớ nhà’ không ngừng lan tràn.

Cảm xúc này khuếch tán rất nhanh ảnh hưởng chiến trường ngay mặt, tu sĩ nhân tộc liên tiếp thắng lớn, vốn những yêu tộc tử chiến không lùi hiện giờ tăng mạnh xác suất chạy trốn.

Yêu Thần Điện không thể bảo đảm an toàn cho thành viên trong tộc của bọn chúng thì còn ai chịu liều mạng?

Không ai ngờ được chẳng qua là lên vào lãnh thổ yêu tộc diệt hai tộc, thế mà sản sinh ảnh hưởng sâu xa như thế lên chiến trường hai tộc phạm vi siêu khổng lồ.

Chờ Thất Sát Ma Quân ổn định quân tâm xong đặt ánh mắt lên người Trần Trâm:

- Nghe nói người chém giết Yêu Hoàng Nguyên Thần cảnh?

Thất Sát Ma Quân đương nhiên biết kế hoạch vào sâu trong yêu tộc diệt hai tộc Xích Hồ, Cuồng sư không phải do đồ đệ Trương Kỳ của gã nghĩ ra mà là đề nghị của vị huynh đệ này của gã.

Hiện tại nghe nói người này lấy tu vi Nguyên Anh giết Yêu Hoàng Nguyên Thần cảnh, nổi lòng bình tĩnh của Thất Sát Ma Quân không kiềm được gọi lên chút gợn sóng.

Không ngờ bất giác nhân tộc sinh ra nhân kiệt như vậy.

Giỏi hơn gã ngày xưa nhiều, nếu có thể thuận lợi trưởng thành thì nhân tộc sẽ có thêm một cường giả đứng đầu.

Trần Trầm nghe hỏi thì mỉm cười nói:

- Chỉ là một Yêu Hoàng Nguyên Thần cảnh sơ kỳ, để tiền bối chê cười rồi.

Khóe môi Thất Sát Ma Quân hơi cong lên, dường như đang cười:

- A, ba ngày qua nhờ có ngươi, nếu đợt này giành chiến thắng mà đám già bên trên cho ban thưởng thì ta sẽ nói rõ tình huống đúng như sự thật.

Sau đó mặc kệ Trần Trầm có đồng ý hay không, Thất Sát Ma Quân xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của Thất Sát Ma Quân, Trần Trầm bất đắc dĩ lắc đầu.

Thất Sát Ma Quân chỉ đặc biệt nói nhiều vài câu với Trương Kỳ, còn với người khác thì đều dùng thái độ như vậy, nói chuyện với hắn càng kiệm lời hơn nữa.

Phỏng chừng thấy mình thiên tư bất phàm, sợ sơ sẩy khắc chết mình, đây cũng xem như một loại thừa nhận?

Nghĩ đến đây, Trần Trầm bản năng nở nụ cười.

- Grao!

Nụ cười trên mặt Trần Trầm bỗng nhiên cứng ngắt.

Ngoái đầu nhìn, phương xa có con sư tử màu vàng với tốc độ siêu khủng bố bay tới chỗ Trần Trầm đứng, nơi đi qua bẻ gãy nghiền n

át, nhiều cây cối đất đai bị chấn thành bột mịn.

Trần Trâm thay đổi sắc mặt nói:

- Cuồng Sư Yêu Hoàng! Sao bỗng nhiên mạnh hơn nhiều như vậy?

So với hai ngày trước thì hơi thở của Cuồng Sư Yêu Hoàng mạnh gấp mấy lần, e rằng đến trình độ Nguyên Thần hậu kỳ.

Không đợi Trần Trâm suy nghĩ tiếp, Cuồng Sư Yêu Hoàng đã phun một luồng sóng xung kích vào doanh địa.

Mấy cường giả Nguyên Thần cùng nhận ra Cuồng Sư Yêu Hoàng đến, cơ hồ cùng một lúc ra tay ngăn cản.

Chương 260: Chớ hoảng sợ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Nhưng lúc này, phương xa bỗng vọng lại tiếng gầm rống điên cuồng:

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, mấy cường giả Nguyên Thần của nhân tộc đều bị chấn bay ra ngoài, vài Nguyên Thần sơ kỳ hộc bãi máu.

Trần Trầm thừa dịp này nhanh chóng rút lui, hắn không dám chôn g lại Cuồng Sư Yêu Hoàng nổi điên.

Đang lúc Cuồng Sư Yêu Hoàng định tiếp tục tàn phá thì Thất Sát Ma Quân bỗng nhiên xuất hiện, một nắm đấm ngưng tụ từ sát khí đột nhiên đánh về phía Cuồng Sư Yêu Hoàng.

Cuồng Sư Yêu Hoàng nhìn thấy Thất Sát Ma Quân thì chút lý trí cuối cùng trong mắt cũng biến mất hết:

- Thất Sát Ma Quân! Hôm nay ta phải giết ngươi!

Máu trong người gã lại lần nữa tỏa sáng, Cuồng Sư Yêu Hoàng há to miệng rộng nuốt chửng nắm đấm sát khí.

Bùm!

Trong người Cuồng Sư Yêu Hoàng vang tiếng nổ, khoe môi chảy máu màu vàng, nhưng gã vẫn bình tĩnh như không, xông về phía Thất Sát Ma Quân.

Trần Trầm trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh này.

Cuồng Sư Yêu Hoàng như Trương Kỳ thứ hai bên yêu tộc, ỷ vào điên cuồng tìm đường chết để biến mạnh, chẳng lẽ đây là một Yêu u Thiên Mệnh?

...

Trương Kỳ nhanh chóng bay đến bên cạnh Trần Trầm, lòng nóng như lửa đốt nói:

- Đại ca, sư phụ của ta bị thương nặng, thực lực còn lại không đủ

một phần, sợ rằng trong khoảng thời gian ngắn hàng phục không được Cuồng Sư Yêu Hoàng này. Sư phụ truyền âm cho ta, bảo chúng ta nhanh chóng rút lui!

Chỗ này không phải nơi chiến đấu, Cuồng Sư Yêu Hoàng tới đây liều mạng thì lát nữa Thần Băng Yêu Hoàng cũng sẽ đến, không tưởng tượng nổi hậu quả.

Trần Trần Trầm rịn mồ hôi lạnh, ai mà ngờ Cuồng Sư Yêu Hoàng bỗng nhiên trở nên cường đại như vậy, thoáng chốc đánh phá cân bằng của hai bên.

Trần Trần Trầm cắn răng nói:

- Trương Kỳ, sư phụ của người bị thương ở chỗ nào? Người hỏi thử xem, chỗ ta còn không ít thiên tài địa bảo, có lẽ có thể nhanh chóng chữa khỏi tình trạng vết thương của tiền bối cũng không chừng.

Giờ không phải lúc keo kiệt.

Trương Kỳ nghe vậy lập tức truyền âm ra ngoài, không bao lâu sau u cho ra đáp án:

- Đại ca, sư phụ ở biên giới lãnh thổ yêu tộc bị mấy vị cường giả Nguyên Thần đỉnh vây công, bị thương Nguyên Thần, còn vết thương trên người thì sư phụ đã dùng đan dược, chữa khỏi gần hết rồi.

- Nguyên Thần . . .

Trần Trần Trầm nghe vậy rất nhanh lấy ra mấy chục loại thiên tài địa bảo, Trương Kỳ trợn mắt há hốc mồm nhìn.

Tuy gã ngẫu nhiên cũng được đến một ít thiên tài địa bảo, nhưng so với đại ca thì quả thực là khác nhau một trời một vực.

Thiên tài địa bảo có thể chữa bệnh cho Nguyên Thần vốn rất hiếm hoi, nhưng đại ca thì giỏi rồi, một hơi lấy ra mấy chục loại.

- Hệ thống, loại nào có thể nhanh chóng chữa khỏi vết thương của Thất Sát Ma Quân?

[Nguyên Linh Tảo đẩy biển cách nửa thước về bên trái.]

Nghe được đáp án này, Trần Trầm cất thiên tài địa bảo khác, sau đó lấy mấy thiên tài địa bảo nhanh chóng bổ sung tinh thần và linh lực, sau đó nhìn lên Thất Sát Ma Quân ở trên trời.

Thất Sát Ma Quân đang cùng Cuồng Sư Yêu Hoàng đánh túi bụi, không rảnh tay.

Phát hiện điều này, Trần Trầm nói với mấy cường giả Nguyên Thần cảnh bị thương:

- Các vị tiền bối, hãy tranh thủ thời gian giây lát giúp Thất Sát Ma Quân!

Mấy cường giả Nguyên Thần thấy Trần Trầm cầm một nắm thiên tài địa bảo liền hiểu ý của hắn, không chút nào do dự che ở trước mặt Thất Sát Ma Quân.

Thất Sát Ma Quân bận rộn chiến đấu nhưng đều biết từng hành động ở bên dưới, thấy vậy một giây đến bên cạnh Trần Trầm, không nói không rằng nuốt hết mấy loại thiên tài địa bảo vào bụng, theo sau lần thứ hai bay lên bầu trời.

Toàn quá trình không đầy một giây đồng hồ, thế cho nên Trần Trầm đều không phản ứng lại.

Nhưng trong một giây này, mấy tu sĩ Nguyên Thần bị đánh rơi từ trên trời xuống, thân thể đều suýt tan vỡ.

Trần Trầm bắt đắ dĩ thờ dài, lại phát miễn phí thiên tài địa bảo.

Hắn không để bụng mớ báu vật này, chủ yếu là lấy ra nhiều quá k hó tránh dẫn đến lạm phát.

Trương Kỳ trông thấy cảnh này đều không kìm được đau lòng:

- Đại ca . . . lỗi tại ta liên lụy ngươi, nếu không phải đến giúp ta thì ì không đến mức như vậy . . .

Trương Kỳ cho rằng lần này đại ca đã mất máu nhiều, tiêu phí lớn như vậy dù là cường giả Nguyên Thần cảnh lợi hại cũng không chịu nổi.

Trần Trầm lắc đầu, vẻ mặt thấy chết không sờn.

Lần này hắn đã mất nhiều máu . . . A không, mất một cọng lông.

Nhưng giá trị của đồ vật không thể tính như vậy, phú ông hàng tỷ cho một kẻ nghèo một triệu, bản thân mình không chịu ảnh hưởng gì. Nhưng điều đó không có nghĩa là một triệu không đáng giá tiền, đối với người nghèo thì một triệu có lẽ là thay đổi cả cuộc đời mình.

. . .

Trên bầu trời, cùng với Thất Sát Ma Quân dần khép lại vết thương, Cuồng Sư Yêu Hoàng bắt đầu ngăn không được.

Dù cho gã bước chân vào Nguyên Thần hậu kỳ nhưng còn kém hơn Nguyên Thần đỉnh như Thất Sát Ma Quân một mảng lớn.

Chờ khi Thất Sát Ma Quân lấy lại sức lực một, hai phần thì một c hưởng vỡ bay Cuồng Sư Yêu Hoàng xa mấy nghìn thước.

Nhưng Cuồng Sư Yêu Hoàng tựa như không sợ chết, vừa rút xuống đất lại bật dậy nhào về phía Thất Sát Ma Quân.

Trông thấy cảnh này, Trần Trâm theo bản năng muốn liên hệ Thanh Lâm, kêu nàng đi ra hỗ trợ.

Nữ nhân này tuy rằng hai ngày trước bị thương nặng, nhưng đã nhận phí chữa bệnh của Trần Trâm, hiện giờ chẳng những hoàn toàn khỏe mạnh mà thực lực còn mơ hồ tăng lên nhiều.

Nhưng ai ngờ lúc này nữ yêu giả chết, vờ như không nghe thấy gì, không biết có phải vì hai ngày trước ăn đòn đến mức ám ảnh tâm lý hay không.

- Thất Sát Ma Quân! Đồ tội tệt vô sỉ!

Đang lúc hai bên đánh nhau tụi bụi thì phương xa có con kỳ lân màu lam đập không khí lao tới, phun ra một ngụm khí băng hàn, nháy mắt đóng băng Thất Sát Ma Quân ở trên trời.

Thần Băng Yêu Hoàng mừng rỡ trong lòng.

Ai mà ngờ tên điên Cuồng Sư Yêu Hoàng đánh bại đánh bại mở ra cục diện.

Nếu là hôm trước thì Thất Sát Ma Quân sẽ không sơ suất bị hàn khí của Thần Băng Yêu Hoàng đóng băng, nhưng tình huống hiện tại, chỉ có thể chứng minh thực lực của Thất Sát Ma Quân không ở đỉnh cao.

Nếu biết trước, khi nghe được tin tức thì Thần Băng Yêu Hoàng đã bắt chấp tất cả chạy đến đây ngay rồi.

Nhưng hiện giờ cũng không muộn, tên điên Cuồng Sư trước kia không có tư cách nhúng tay vào cuộc chiến của Nguyên Thần đỉnh, hiện tại gã có chút thực lực, hai yêu liên hợp lại không chừng thật

sự có thể giết chết Thất Sát Ma Quân.

Đang lúc Thần Băng Yêu Hoàng suy tư, móng vuốt to lớn của Cuồng Sư Yêu Hoàng vồ vào Thất Sát Ma Quân bị đóng băng.

Mắt thấy công kích sắp trúng mục tiêu, Thất Sát Ma Quân phá phong ấn lao ra, một thanh ma đao đột ngột thoáng hiện chém vào móng vuốt của Cuồng Sư Yêu Hoàng.

Keng!

Trong thiên địa vang lên một chuỗi tiếng va chạm kịch liệt, Thần Băng Yêu Hoàng phun ra một cây trường mâu màu lam, trực tiếp cản lại ma đao màu đen.

Nhưng pháp bảo bản mệnh của hai cường giả Nguyên Thần đỉnh va chạm sinh ra dư ba đáng sợ chấn móng vuốt của Cuồng Sư Yêu Hoàng chảy máu ròng ròng.

Giờ phút này Cuồng Sư Yêu Hoàng hoàn toàn điên cuồng, căn bản không bận tâm tình trạng vết thương của mình, thật sự móng vuốt chảy máu ròng ròng phá tan phong tỏa, đánh bay Thất Sát Ma Quân.

Đám người ở bên dưới thấy cảnh này đều tái mặt, linh cảm không may dâng lên trong lòng mọi người, nhiều người trong lòng đánh trống rút lui.

Lúc này, một giọng nói đột ngột vang lên:

- Ma Quân chớ hoảng sợ, đón lấy trử vật giới!

P/s: Các truyện mới của team

Đường Tăng Đánh Xuyên Tây Du

Tại Tận Thế Ta Nhật Được Bảo Rương

Mỗi Ngày Ta Nhận Một Hệ Thống Mới

Ta Có Thể Truy Tung Vạn Vật

Phòng Giam Siêu Quái Vật

Chương 261: Máu phản tổ (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Thất Sát Ma Quân vừa ổn định thân hình thì trong tay đã cầm một trử vật giới, gã bản năng nhìn theo phương hướng Trần Trầm ở, thấy hấn cười tươi nhìn mình, nụ cười kia . . . hiền hòa đến lạ.

Thất Sát Ma Quân dò xét thứ nằm trong trử vật giới, gã rùng mình, run mạnh còn hơn mới rồi bị đánh trúng.

Trong trử vật giới đều là thiên tài địa bảo chữa thương và khôi phục, đầy ắp không gian trong nháy, dù Thất Sát Ma Quân đấu mười ngày mười đêm tại đây cũng không cần hoảng loạn.

Thất Sát Ma Quân ngây người:

- Cái này . . .

Thất Sát Ma Quân là Thiên Sát Chi Thể, trừ không dễ chết ra thì c
ực kỳ xui xẻo, lúc bình thường căn bản không gặp được thiên tài
địa bảo, toàn dựa vào tu vi đầy mình tạo dựng danh tiếng to lớn.

Đồ đệ Trương Kỳ của gã ngược lại được trời thương, từ khi được
gã mang về Thất Sát Ma Đạo, trong một tháng Trương Kỳ được h
ai lần kỳ ngộ, tu vi tăng tiến vùn vụt.

Nói thật là trong lòng Thất Sát Ma Quân hơi hâm mộ đồ đệ.

Bây giờ nhìn lại Trần Trầm này . . .

Quả thực là không cùng một thế giới với sư đồ bọn họ!

Tùy tay ném ra tài phú như vậy, không biết là bản thân hẳn có của
cải siêu dày hay được sư phụ tặng cho.

Trong lúc chiến đấu, Thất Sát Ma Quân không kịp ngẫm nghĩ, tùy
tay lấy ra một món thiên tài địa bảo loại khôi phục, ăn vào rồi ngh
ênh đón Thần Băng Yêu Hoàng.

Từ lúc Thất Sát Ma Quân chào đời tới nay luôn đột phá bên bờ vực
c sống chết, chưa từng có tự tin tràn trề như hôm nay.

Loại cảm giác này rất mới mẻ, khiến Thất Sát Ma Quân rất thoải
mái, càng làm cho gã không kiêng nể gì!

Chiến đấu trên bầu trời chớp mắt kịch liệt tới cực điểm.

Dao động chiến đấu của Nguyên Thần cảnh đỉnh e rằng tu sĩ dưới
Nguyên Thần cảnh không thể chịu nổi, đám tu sĩ nhân tộc bắt đầu
lùi ra sau, chốc lát sau chỉ còn lại Trần Trầm và vài cường giả Ng

uyên Thần xem cuộc chiến.

Mắt thấy Thất Sát Ma Quân càng đánh càng mạnh, thực lực dần dần trở lại đỉnh, Thần Băng Yêu Hoàng nóng ruột nóng gan.

Cơ hội tuyệt vời như vậy mà bỏ lỡ, cảm giác hối hận đó không cần nói cũng biết.

Ngược lại Cuồng Sư Yêu Hoàng thì vẫn đánh đấm liều mạng, cho dù là mình đầy thương tích, toàn thân đầm máu vẫn dũng mãnh không sợ chết phát động tiến công. Hai yêu phối hợp với nhau vẫn có thể vững vàng áp chế Thất Sát Ma Quân.

Đương nhiên, cũng chỉ vền vẹn áp chế mà thôi, muốn giết Thất Sát Ma Quân cơ hồ là chuyện không thể nào.

Trong lòng Thần Băng Yêu Hoàng muốn rút lui, nhưng Cuồng Sư Yêu Hoàng không chịu đi thì gã đành theo tới cùng.

...

Trận chiến này kéo dài suốt một ngày.

Chiến đấu cường độ cao làm Thất Sát Ma Quân ăn nhiều thiên tài địa bảo.

Đừng nói Thất Sát Ma Quân, bản thân Thần Băng Yêu Hoàng cũng ăn rất nhiều.

Điều khác biệt duy nhất là Thất Sát Ma Quân ăn thiên tài địa bảo của người khác, trong lòng không có cảm giác gì.

Thần Băng Yêu Hoàng thì ăn của chính mình, lòng đang nhỏ máu.

Nhìn lại Cuồng Sư Yêu Hoàng ở bên cạnh, thân thể chỉ còn lại m

ột nửa, nhưng vẫn chưa chết, chẳng qua trong mắt bớt cảm xúc đi ên cuồng.

Thần Băng Yêu Hoàng mắng thảm:

- Đồ điên này, hại chết ta rồi!

Nếu không phải gã nhiều lần ra tay cứu thì tên điên này đã sớm c hết.

Trải qua kịch chiến một ngày, thực lực của tên điên này đã rớt xuố ng đỉnh cao, so với lúc bắt đầu thì đã thành cục nợ.

Nếu không phải như vậy, gã cũng không cần ăn nhiều thiên tài địa bảo như thế!

Đang lúc Thần Băng Yêu Hoàng rửa thảm thì Cuồng Sư Yêu Hoà ng tựa hồ đột nhiên tỉnh táo lại, không báo một tiếng đã xoay ngư ời bay đi, nhanh kinh người. Thần Băng Yêu Hoàng tức muốn ng hệt thờ.

Trông thấy Cuồng Sư Yêu Hoàng muốn chạy trốn, Thất Sát Ma Q uân định đuổi theo nhưng bị ngăn cản.

Tuy bị Cuồng Sư Yêu Hoàng chọc tức điên nhưng Thần Băng Yê u Hoàng vẫn chế tạo cơ hội chạy trốn cho gã.

Nhìn bóng dáng đi xa, Trần Trầm đứng bên dưới thay đổi sắc mặt mấy lần, cuối cùng cắn răng đuổi theo.

Cuồng Sư Yêu Hoàng này có lẽ là Yêu Thiên Mệnh, rất khó giết c hết, hơn nữa lần trước gặp tổn hại nặng, lần này xuất hiện trở nên mạnh mẽ hơn nhiều, khó bảo đảm lần sau gã trở về có lẽ trực tiếp thành Nguyên Thần đỉnh.

Cho nên lần này vô luận như thế nào đều phải tìm cơ hội làm thịt

gã.

Vì chắc ăn, Trần Trầm mang theo Trương Ky.

Một người một yêu, hai bên triệt tiêu, ông trời không giúp đỡ ai, vậy chắc sẽ có cơ hội diệt Cuồng Sư Yêu Hoàng đúng không?

Trần Trầm vừa đuổi theo vừa thầm tính toán.

...

Cuồng Sư Yêu Hoàng bay siêu nhanh không kéo dài được lâu liền giảm tốc độ, tìm một chỗ triền núi giấu mình.

Cùng lúc đó, dòng máu đặc biệt trong cơ thể của Cuồng Sư Yêu Hoàng bắt đầu nhanh chóng lưu chuyển, không chỉ nhanh chóng tu phục tình trạng vết thương, càng chậm rãi tăng lên tu vi của gã.

Làm Cuồng Sư được thăng cấp huyết mạch, Cuồng Sư Yêu Hoàng tự biết chừng mực.

Nếu muốn nhanh chóng biến mạnh thì chỉ có nước phát điên.

Huyết mạch của tộc của gã là như thế, càng điên cuồng sẽ càng mạnh mẽ.

...

Trần Trầm đã bị cắt đuôi, không biết cách xa bao nhiêu.

Không thấy bóng dáng Cuồng Sư Yêu Hoàng đâu nữa, Trương Ky có chút tự trách:

- Đại ca, nếu không phải vì mang theo ta thì chắc đại ca đuổi kịp hẳn rồi.

Trần Trầm lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Cuồng Sư Yêu Hoàng này không đơn giản, rất có thể có khí vận thêm vào người, rất khó giết hẳn. Chỉ có hai Người Thiên Mệnh n hư chúng ta hợp sức thì mới có hy vọng giết hẳn!

Nghe xung hô Người Thiên Mệnh, Trương Kỳ có chút ngưng ng ùng.

Từ đầu đến cuối, gã chỉ cảm giác mình hơi may mắn thôi, đại ca mới là Thiên Mệnh Chi Tử chân chính.

- Hệ thống, sử dụng cơ hội trăm dặm truy tung một lần, suu tầm C uồng Sư Yêu Hoàng.

[Trong thiên núi cách chín mươi chín phủ chín dặm về hướng tây nam.]

Nghe hệ thống cho đáp án, trán Trần Trầm rịn mồ hôi.

Nguy hiểm quá!

Chín mươi chín phủ chín dặm, nếu bay xa thêm một chút là vượt qua phạm vi truy tung của hệ thống rồi.

Trời biết nếu hẳn không mang theo Trương Kỳ đi ra thì có truy tu ng được Cuồng Sư Yêu Hoàng này không.

Ông trời không nhân hậu gì hết, chỉ ưu ái vài người.

- Đại ca, hay là ta trở về đi, có ta ở sẽ chỉ liên lụy người.

Trương Kỳ càng nghĩ càng cảm thấy ngưng ng ùng, cho rằng lời Trần Trầm nói là đang an ủi mình, thế là đòi đi về.

Trần Trầm nghe vậy sắc mặt đột nhiên nghiêm túc, dùng giọng đi

ệu cực kỳ nghiêm khắc nói:

- Đừng nói nữa, huynh đệ chúng ta đồng tâm có thể cắt đá vàng!

Chương 262: Máu phản tổ (2)

Nói xong lời này, Trần Trầm kéo Trương Kỳ bay đi phương hướng tây nam. Không lâu sau, hấn đến bên trên một ngọn núi lớn.

- Hệ thống, Cuồng Sư Yêu Hoàng đang ở đâu?

[Chín mươi tám thước bên dưới.]

Nghe được đáp án này, Trần Trầm nhanh chóng bắt Lục Đậu ra hỏi Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Trong khoảng thời gian này, Lục Đậu trong một ngày có hơn nửa ngày đều đang ngủ say, tựa hồ sắp đột phá Nguyên Anh. Bỗng nhiên bị Trần Trầm tóm ra ngoài, đôi mắt rùa ti hí mơ hồ.

Lục Đậu đi ra thì Thanh Lâm tự nhiên cũng đi ra theo.

Thanh Lâm không thèm nhìn Trần Trầm, từ lần trước bị hấn hổ một lần là nàng quyết định về sau kiên quyết không giao tiếp với loài người này.

Trần Trầm không phật lòng chút nào, vẫn cười tươi như hoa, giọng điệu tràn ngập dụ dỗ:

- Lâm tử, yêu tộc lần trước bị thương tử đang trốn trong triền núi này, hiện giờ trên người bị thương nặng, Lâm tử muốn báo thù không?

Thanh Lâm lời ít mà ý nhiều:

- Không muốn.

Trần Trâm bị ghen hợm, qua giây lát mới thở dài thườn thượt nói:

- Thôi được, Cuồng Sư Yêu Hoàng này quả thực không đơn giản, bàn về vô địch thì tính trong yêu tộc cũng xứng là đứng đầu, Lâm tử sợ hãi cũng là điều hiển nhiên.

Thanh Lâm nghe vậy nổi sùng quát:

- Ta sợ hãi? Tiểu tử đừng nói linh tinh! Một yêu tộc đất liền tầm t hường cũng xứng mang huyết mạch?

Trần Trâm nghe vậy khóe mắt không kìm được hơi co giật.

Phép khích tướng vụng về như vậy cũng chỉ có hải yêu đơn thuần mới bị lừa, nếu là kiếp trước thì chỉ có thể lấy ra hù bạn nhỏ.

Nghĩ đến đây, Trần Trâm hít sâu một hơi, lắc đầu nói:

- Lâm tử, đừng nói nữa, chúng ta đi thôi, lần trước là ta không đúng, hy vọng Lâm tử nhanh chóng thoát khỏi bóng ma của trận chiến lần trước.

Trần Trâm còn chưa nói xong Thanh Lâm đã vỗ nát núi to.

Cuồng Sư Yêu Hoàng cũng lộ ra ngoài.

Nhưng lúc này tựa hồ Cuồng Sư Yêu Hoàng rơi vào tình trạng chết giả, dù xung quanh núi sụp đất nứt cũng không khiến gã có phản ứng.

Trông thấy cảnh này, Trần Trầm vừa vui vẻ vừa hối hận.

Nếu nằm yên không nhúc nhích thế này thì hẳn cũng có thể giết, làm gì còn cần kêu Thanh Lâm đi ra.

Thanh Lâm thấy vậy nét mặt giãn ra, nhưng lát sau biến thành bộ dáng kiêu kỳ:

- Hừ! Sư yêu này bị thương nặng như vậy, nếu là lúc bình thường, ta tuyệt đối xem nhẹ thừa dịp yếu yếu sức, hôm nay là người mở miệng nên ta mới giúp.

Nói xong, mắt Thanh Lâm sáng lên, dường như đang tích góp lực lượng thần thức, tung chiêu lớn.

Hiển nhiên, cho dù Cuồng Sư này đã rơi vào tình trạng chết giả nào đó thì nàng cũng cực kỳ cẩn thận.

Nghẹn suốt một phút, lực lượng thần thức ở trước mặt Thanh Lâm có xu hướng biến hóa ngưng tụ thành một cây tam xoa kích lúc ẩn lúc hiện.

Chờ tam xoa kích hoàn toàn thành hình, Thanh Lâm khẽ quát một tiếng:

- Chết!

Tam xoa kích nháy mắt bay ra, đâm vào đầu của Cuồng Sư Yêu Hoàng.

Bùm!

Vang tiếng nổ, đầu Cuồng Sư Yêu Hoàng nổ tung, Nguyên Thần không trốn ra kịp đã chết tươi.

Trần Trầm thấy vậy hoàn toàn thở ra, Yêu Thiên Mệnh mà gặp hắn thì vẫn phải đi bán muối.

Đang lúc Trần Trầm trầm đắc ý thì một cục máu bảy sắc chậm rãi chảy ra từ cơ thể Cuồng Sư Yêu Hoàng, trực tiếp chiếu sáng nửa bên bầu trời.

Vô luận là Trần Trầm hay Thanh Lâm khi thấy giọt máu bảy sắc kia thì đều thay đổi sắc mặt.

Trần Trầm ở trong đầu lặng lẽ hỏi hệ thống:

- Hệ thống, trong trăm thước, máu có giá trị nhất nằm ở đâu?

[Tám mươi thước bên dưới, máu phản tổ của Yêu Thần.]

[Mượn lực lượng của Yêu Thần thức tỉnh huyết mạch thủy tổ ẩn giấu trong người yêu tộc.]

Nghe giải thích xong, tim Trần Trầm đập nhanh, dứt khoát cắt giọt máu.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì giọt máu này là thứ huyết mạch Yêu Thần của yêu tộc kia ban cho Cuồng Sư Yêu Hoàng.

Thức tỉnh huyết mạch thủy tổ ẩn giấu bên trong người yêu tộc, nghĩa là khiến yêu tộc phản tổ.

Nếu thật sự muốn ngược dòng về phía trước thì dù là tổ tiên của con heo nuôi cũng rất có thể là tồn tại ghê gớm.

Tác dụng của giọt máu là khiến heo nuôi bình thường khôi phục vinh quang của tổ tiên.

Thứ tốt như vậy Trần Trầm tự nhiên muốn chiếm làm của riêng, v
ề sau đưa cho Lão Hắc dùng.

Dù sao huyết mạch heo nuôi hơi biến dị của Lão Hắc quá kém, ng
hiêm trọng kiểm chế sự phát triển của nó.

Trần Trầm đưa những tài nguyên cho Lão Hắc nếu đổi lại yêu tộc
khác có huyết mạch tốt thì đã sắp trở thành Yêu Hoàng.

Thanh Lâm thấy Trần Trầm cất giọt máu kia thì khóc mắt co giật,
muốn nói lại thôi.

Trần Trầm thấy vậy cười hỏi:

- Lâm tử, không lẽ tử nhìn trúng huyết mạch của yêu tộc đất liền?

Cơ mặt Thanh Lâm cứng ngắc, hừ lạnh một tiếng:

- Ta mà thèm nhìn trúng huyết mạch của yêu tộc đất liền, không t
hể nào! Hừm!

Thanh Lâm bỏ lại câu nói này, ung dung quay về Tiểu Vô Ưu Tiê
n Cung.

Trông thấy cảnh này, Trần Trầm không biết nên nói cái gì.

Hải yêu nữ thật là dễ ứng phó, nếu trên đời này mọi người và yêu
đều ngây thơ trong sáng như hải yêu nữ thì tốt biết bao.

...

Thanh Lâm quay về Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, Trần Trầm cất xác ch
ết của Cuồng Sư Yêu Hoàng, hất đổi phương hướng bay đi biên c
ảnh Tề, Vệ.

Chờ khi Thanh Lâm trở lại biên cảnh Tề, Vệ thì Thần Băng Yêu Hoàng đã rút đi.

Thấy Trần Trâm trở về, Thất Sát Ma Quân hiềm khi đến gần hơn chút, trả lại trử vật giới cho hắn, thiên tài địa bảo trong nhẫn còn lại hơn chín phần.

Thất Sát Ma Quân hơi gật đầu với Trần Trâm, thốt ra hai chữ xem như cảm ơn:

- Đa tạ.

Trần Trâm nhận lấy trử vật giới, dò xét một phen rồi cất vào.

Phải công nhận rằng sư phụ của Trương Kỳ đáng tin hơn sư phụ của mình.

Nếu đưa trử vật giới cho Ngọc Quỳnh dùng thì phỏng chừng cũng sẽ được nghe tiếng cảm ơn, nhưng đừng mơ lấy lại trử vật giới.

Trần Trâm do dự giây lát, cuối cùng lấy xác chết Cuồng Sư Yêu Hoàng đặt trong trử vật giới ra:

- Tiền bối, Cuồng Sư Yêu Hoàng này rơi vào tình trạng chết giả bị ta tiện tay giải quyết, tiền bối xem nên làm gì bây giờ?

Trông thấy xác chết của Cuồng Sư Yêu Hoàng, Thất Sát Ma Quân nhướng cao chân mày, tiềm thức nhìn sang Trương Kỳ im lặng đứng sau lưng Trần Trâm.

Trương Kỳ cảm thụ được ánh mắt của Thất Sát Ma Quân, cười bỏ sung một câu:

- Sư phụ, lúc chúng ta tìm được Cuồng Sư Yêu Hoàng này thì hắn quả thực rơi vào tình trạng chết giả, nguyên ngọn núi lở mà hắn không có phản ứng gì.

Thất Sát Ma Quân nghe vậy hoàn toàn trầm mặc.

Đây đúng là đi mòn gót giày không tìm thấy, được đến không uốn g chút sức.

Diệt tộc Cuồng Sư, tộc Xích Hồ, bây giờ còn giết Cuồng Sư Yêu Hoàng này, xem như đạt được hơn một nửa mục tiêu cuối cùng của chiến tranh ở chiến trường Tề Vệ, cơ hồ có thể trực tiếp tuyên bố thắng lợi.

Hạnh phúc đến quá bất ngờ, khiến Thất Sát Ma Quân trong một khắc hơi khó thích ứng.

...

Chương 263: Còn có đệ tử như vậy?

Nửa ngày sau.

Trong một ngọn núi nào đó ở Tây Cương.

Ma tu áo đen bỗng nhiên quát to một tiếng:

- Tuyệt vời! Cuồng Sư Yêu Hoàng đã bị chém giết! Chết vào tay một thiếu niên tên Trần Trầm!

Mấy lão nhân áo trắng xung quanh đều im lặng.

Từ khi Thất Sát Ma Quân trở về từ lãnh thổ yêu tộc thì Ma Tôn không ngừng châm chọc bọn họ có mắt không trông, bọn họ thật sự không muốn nói chuyện với người này chút nào.

Nhưng nghe thấy tin tức này, mấy người vẫn không kìm được lộ ra mấy phần vẻ mừng.

Cuồng Sư Yêu Hoàng chết đi, những yêu tộc càng không dám tùy ý đồ sát, đây là chuyện tốt lớn bằng trời đối với toàn bộ nhân tộc.

Ma Tôn thay đổi sắc mặt, bổ sung thêm:

- Khụ, sư diệt của ta nói ý kiến diệt hai tộc Cuồng Sư, Xích Hồ cũn do thiếu niên này nghĩ ra, cho nên hẳn không dám chiếm công đầu, xin chia một nửa công lao cho thiếu niên.

Tuy rằng trong lòng có chút không muốn, nhưng đây là ý của sư diệt, Ma Tôn đương nhiên phải chuyển lời.

Nghe câu đó, mấy cường giả đứng đầu toàn bộ nhân tộc trong đầu suy nghĩ nhanh, giây lát nhớ ra tên của Trần Trâm.

Tông chủ của Hạo Nhiên Kiếm Tông cười vui vẻ nhất:

- Thì ra là tiểu tử kia, xem như xứng đôi với Tích Sương.

Nghĩ đến đây, tông chủ của Hạo Nhiên Kiếm Tông nhìn về hướng Ma Tôn:

- Đừng truyền bá tin tức này ra ngoài, thực lực của tiểu tử kia còn yếu, không gánh vác nổi danh tiếng này.

Ma Tôn gật đầu, nói:

- Đó là đương nhiên, sư diệt của ta nói sẽ gánh vác những nhân quả này. Nhưng ta làm sư thúc phải nói một câu thay cho hẳn. Yêu

tộc đã ra lệnh phải giết đối với hắn, phải chăng chúng ta cũng nên có điều biểu thị?

Mọi người nghe vậy cùng nhìn về hướng lão già ngủ gật trong góc.

Đừng nhìn lão già này bề ngoài lôi thôi nhưng là tông chủ của Ngọc Đỉnh Đan Tông hiện nay, Luyện Đan Sư đệ nhất thiên hạ, cũng là người giàu nhất nhân tộc.

Có người đòi ban thưởng, mọi người đương nhiên đều phải nhìn tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Không đợi tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông mở miệng, Ma Tôn liền cười nói:

- Ta nghe nói Ngọc Đỉnh Đan Tông còn lại một viên Tạo Hóa Pháp Hư Đan, hiện giờ nhân tộc ta đang trong phút sống chết tồn vong, cũng nên lấy ra nó đi chứ? Hơn nữa yêu tộc ra lệnh phải giết đối với sư điệt của ta, ban thưởng đan này là bảo chúng có thể bước vào Luyện Hư cảnh. Nếu nhân tộc trợ giúp sư điệt của ta bước vào Luyện Hư thì chẳng những biểu thị nội tình của nhân tộc ta, cũng có thể chèn ép khí diễm của yêu tộc.

Nghe cái tên Tạo Hóa Pháp Hư Đan, tất cả mọi người đều trầm mặt, trong lòng đổ kị muốn chết.

Đan dược này là chí bảo của Ngọc Đỉnh Đan Tông, hơn ba nghìn năm trước trải qua ba đời tông chủ hợp sức mới miễn cưỡng luyện chế ra năm viên.

Nhiều năm qua, đã dùng hết bốn viên, chỉ còn sót lại một viên.

Về công hiệu của đan dược này thì cực kỳ đơn giản thô bạo, đó là khiến Nguyên Thần đình bước vào Luyện Hư cảnh.

Đám người này thềm nhỏ dải đan dược đó đã lâu, đáng tiếc vẫn luôn không có cơ hội, hiện giờ bị Ma Tôn tìm đến cơ hội lộ ra, tuy bọn họ không cam lòng nhưng không thể nói cái gì.

Bởi vì Nguyên Thần đỉnh trong nhân tộc hiện nay có tư cách dùng viên đan dược này nhất là Thất Sát Ma Quân.

Bọn họ tự hiểu điều đó, không cần lừa mình dối người.

Tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông nghe vậy nhú chặt chân mày, trong mắt tràn đầy không nở.

Tục ngữ nói rất hay, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, lão đấng ông nhiên muốn giữ Tạo Hóa Pháp Hư Đan lại cho đồ đệ Ngọc Quỳnh. Nhưng hài tử kia không cố gắng, suốt ngày làm mấy thứ không ra gì.

Trong giây phút sống chết tồn vong của nhân tộc, lão không cách nào thiên vị, càng không thể keo kiệt.

Chần chừ thật lâu sau, thấy ánh mắt của Ma Tôn càng lúc càng nguy hiểm, tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông thở dài lấy một hộp gỗ ra khỏi trữ vật giới, đẩy đến trước mặt Ma Tôn.

Ma Tôn mở ra xem, thấy bên trong nằm một viên đan dược bảy màu to cỡ trái nhãn, vẻ mặt mừng rỡ nhanh chóng cất vào, theo sau, vẻ mặt trịnh trọng nhìn về hướng tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông:

- Sư huynh trượng nghĩa! Ta thay sư điệt đa tạ người trước!

Thấy Ma Tôn vì một viên đan dược mà kêu tiếng sư huynh, mấy người đứng bên cạnh trên mặt lộ nét coi thường.

Bàn bạc ban thưởng cho Thất Sát Ma Quân xong, đến lượt Trần Tầm.

Mọi người lại nhìn tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông mặt đen như nhọ nôi:

- Các người lại xem ta làm chi? Tưởng ta có hàng nhiều lắm sao?

Mấy người khác cũng kêu sư huynh:

- Ai kêu sư huynh giàu nhất?

Tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông rút người lại, râu bạc giật giật nó i:

- Trần Trầm kia hình như chưa bước vào Nguyên Thần? Tu sĩ cấp bậc như thế ban thưởng đại vài thứ là được, với tài sản của các người tùy tiện cho hắn ít thứ đều làm hắn cảm động rớt nước mắt.

Nguyên Thần cảnh đỉnh bước vào Luyện Hư có lẽ sẽ ảnh hưởng thế cục cả nhân tộc, nhưng Nguyên Anh thì không, bởi vậy phần thưởng sẽ teo tóp lại.

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông hơi lạnh nhạt nói:

- Trần Trầm là Tiên Thiên Linh Thể, hắn sẽ không vừa mắt thứ bình thường. Hơn nữa lúc trước hắn từng cho đồ tôn nữ của ta một khối Thiên Khuyết Thần Kim, phỏng chừng của cải không ít.

Tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông nghe vậy lập tức tìm đến điểm đột phá, cười nhạt nói:

- Đúng rồi, Trần Trầm là đạo lữ của đồ tôn nữ của người mà, vậy người lo phần ban thưởng đi, đưa ít chút chẳng lẽ hắn dám phản nản gì với người sao?

Mấy người khác nghe vậy đều lộ nét mặt kỳ dị.

Ma Tôn hơi do dự hỏi:

- Thật sự tặng đại?

Tông chủ Ngọc Đình Đan Tông ngẫm lại thấy hơi ngượng ngùng, ướm thử:

- Cũng không thể quá mức tùy tiện . . . cho nhiều hơn một chút đi.

Nhìn bộ dạng keo kiệt đó của tông chủ Ngọc Đình Đan Tông, tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông tức giận bật cười:

- Lão già, Trần Trầm bái vào môn hạ của đồ đệ Ngọc Quỳnh của ngươi, đừng nói là ngươi không biết!

Tông chủ Ngọc Đình Đan Tông nghe vậy thay đổi sắc mặt, mái tóc bạc dựng đứng, hét chói tai:

- Cái gì? Ngọc Đình Đan Tông ta còn có đệ tử như vậy?

Vừa dứt lời, thấy mấy người xung quanh toàn là vẻ mặt xem thường, tông chủ Ngọc Đình Đan Tông khôi phục bình tĩnh, mái tóc bạc mềm xuống, trở lại bộ dạng nửa ngủ nửa tỉnh, âm thanh cũng trở nên mơ hồ:

- Hải tử này lập công lớn như vậy mà không được thanh danh gì, ta cảm thấy ban thưởng cỡ nào cũng không quá mức, nếu không sợ rằng sẽ khiến thiên kiêu thất vọng đau khổ.

Nghe lời này, mấy người xung quanh càng lộ vẻ mặt coi khinh hơn.

Một ngày sau.

Thần Băng Yêu Hoàng vừa biết được tin Cuồng Sư Yêu Hoàng đã chết từ chỗ nhân tộc.

Cảm giác đó cực kỳ khó chịu, giống như ăn phân.

Vì đồ ngu đó mà gã nhịn lâu như vậy, kết quả đồ ngu đó chết nha nh gọn, không có chút dấu hiệu báo trước.

Nói thật, trong lòng Thần Băng Yêu Hoàng ước gì đồ ngu đó chết, nhưng cũng nên chọn lúc đại chiến hai tộc kết thúc rồi hãy chết!

Thần Băng Yêu Hoàng biết tin tức kia không lâu sau bên Yêu Thần Điện giáng xuống trách phạt, tuy rằng chỉ là răn dạy ngoài miện g nhưng cũng làm gã cực kỳ khó chịu.

Thần Băng Yêu Hoàng cắn răng, thầm quyết định:

- Còn lại Xích Hồ Yêu Hoàng, dù thế nào cũng phải bảo vệ được!

So với Cuồng Sư Yêu Hoàng thì Xích Hồ Yêu Hoàng dễ ứng phó hơn nhiều.

Kết quả một lát sau, trong trũ vật giới, lệnh bài truyền tấn thuộc về Xích Hồ Yêu Hoàng phát sáng.

- Thần Băng tiên bối, ta không muốn lãng phí thời gian ở đất Tề, Vệ nữa, hơn nữa gia tộc của ta bị diệt, dù thế nào cũng phải trở lại một chuyến, cáo từ.

Thần Băng Yêu Hoàng xem tin tức này lập tức khuyên mấy câu, kết quả không nhận được đáp lại.

Thật lâu sau, Thần Băng Yêu Hoàng lấy lại tinh thần.

Chương 264: Linh Hư Điện

Xích Hồ Yêu Hoàng cũng đi rồi, chiến trường Tề Vệ còn lý do gì để đánh nữa?

Tranh mảnh đất đã hoang phế này sao?

Nghĩ đến đây, Thần Băng Yêu Hoàng ngồi trong góc tròng nám.

...

Ngược lại trong doanh địa ở nhân tộc thì một mảnh hân hoan vui sướng.

Cao tầng nhân tộc sứ giả đến, luận công ban thưởng cho chúng tu sĩ tham gia chiến đấu, các loại linh thạch và thiên tài địa bảo chứa đầy hai trữ vật giới.

Dù mọi người chỉ được chia một phần nhỏ trong số đó cũng đủ tu hành thật lâu.

Còn về Thất Sát Ma Quân và Trần Trầm thì bị gọi đến một bên.

- Ma Quân, xin hãy giữ kỹ thứ này.

Sứ giả kia vừa nói vừa hết sức trân trọng đưa một hộp gỗ vào tay Thất Sát Ma Quân.

Thất Sát Ma Quân nhận lấy hộp gỗ, hé mở một khe nhỏ, nét mặt n hanh chóng trở nên nghiêm túc vô cùng.

- Hèn gì phái người đến đưa đồ, thì ra là Tào Hóa Phá Hư Đan! Không ngờ mấy vị tông chủ rộng rãi như vậy!

Thất Sát Ma Quân hơi do dự, sứ giả ở trước mặt cũng là cường giả nổi tiếng trong nhân tộc, được tiếng là người có tốc độ nhanh nhất dưới Luyện Hư.

Ánh mắt đầu tiên trông thấy người này là Thất Sát Ma Quân biết chuyến đi này chắc chắn mang theo trọng bảo.

Nhưng không bao giờ ngờ sẽ là Tạo Hóa Phá Hư Đan cực kỳ quý giá!

Phải biết rằng, đan dược này trong toàn bộ nhân tộc chỉ còn lại một viên, dùng nó là gã có thể bước vào cảnh giới Luyện Hư, trở thành nhóm người mạnh nhất hai tộc.

Cường giả Luyện Hư, nguyên nhân tộc chỉ có hơn hai mươi vị mà thôi!

Với công lao của gã, theo lý mà nói thì không đủ tư cách cầm đan dược này.

- Ma Quân, xin chớ chần chừ, trong thời kỳ chiến tranh này, bất cứ tài nguyên đều phải nhanh chóng chuyển hóa thành sức chiến đấu, hiện giờ đưa mắt nhìn Nguyên Thần đỉnh trong toàn bộ nhân tộc chỉ có Ma Quân là có tư cách nhất!

Nghe lời này, Thất Sát Ma Quân không nói nhiều, lặng lẽ cất đan dược vào, sau đó bản năng nhìn về hướng Trần Trâm.

Lần này không có tiểu huynh đệ này thì gã tuyệt đối không thể nào lấy được Tạo Hóa Phá Hư Đan.

Tiếc rằng tài sản của gã không dày bằng tiểu huynh đệ này, không nghĩ ra cách nào bồi thường cho hắn, đành tạm ghi nhớ tình này trong lòng.

...

- Trần Trầm!

Sứ giả nhân tộc đột nhiên kêu lên đánh thức Trần Trầm từ trong n
gây người.

Trần Trầm vô tâm vô phé hỏi:

- Kêu ta làm gì, ta cũng có sao?

Hắn thẳm ganh tỵ, vừa rồi hắn dùng hệ thống, đại khái biết giá trị
của Tạo Hóa Phá Hư Đan kia.

Sợ rằng chỉ có mấy dược liệu khủng bố năm tuổi trên trăm vạn nă
m của hắn mới sánh bằng đan dược này, có thể nói là một trong n
hững đan dược mạnh nhất mà Luyện Đan Sư của giới này có thể l
uyện chế ra.

Tiếc rằng không phải tặng cho hắn, mặc dù đan dược này cũng vô
dụng với hắn hiện giờ.

- Trần Trầm, mấy vị tông chủ đều biết công lao của ngươi, bọn họ
sẽ không bạc đãi ngươi, nhưng ban thưởng cụ thể thì cần ngươi tự
mình đi Tây Cương lấy.

Trần Trầm nghe nói mình có chỗ tốt thì cười toe:

- Tự đi lấy? Là cái gì? Nếu sắp xếp đạo lộ cho ta thì không cần, ta
đã có đạo lộ.

Nghe nói phải tự mình lấy, hắn thẳm sinh lòng cảnh giác.

Sứ giả kia nghe vậy đen mặt, tức giận nói:

- Ngươi đi liền biết! Mấy vị tông chủ không có thời gian rảnh tìm

đạo lữ cho người!

Trần Trầm vẫn luôn quan sát nét mặt của sứ giả, phát hiện đáy mắt của y lóe tia âm mộ ghen ghét mới hoàn toàn yên tâm.

Có thể khiến cường giả Nguyên Thần cảnh âm mộ ghen ghét thì chắc chắn là thứ tốt.

Chẳng lẽ là đại năng nào đó tính quán đĩnh cho mình, trực tiếp đưa mình lên Nguyên Thần cảnh?

- Người rốt cuộc đi hay không?

Trần Trầm vội đồng ý:

- Đi đi đi!

Có thứ tốt mà không chiếm mới ngu, một đám cao tầng nhân tộc không lẽ nào đi hại hấn, tương lai của nhân tộc, đúng không?

- Vậy thì đi theo ta.

Sứ giả nói rồi chấp tay với Thất Sát Ma Quân, bay đi hướng Tây Cương, dường như rất gấp gáp.

Trần Trầm vội chào Thất Sát Ma Quân và Trương Kỳ, sau đó theo sát phía sau.

...

Độc đường đi hai người rất ít nói chuyện.

Đến đoạn sau, sứ giả kia ghét bỏ Trần Trầm bay chậm, trực tiếp mang theo hấn bay đi.

Hai người bỏ ra thời gian chưa đến nửa ngày đã tới vùng Tây Cương

ng.

Trần Trầm hơi khiếp sợ nhìn ngọn núi hoang vắng trước mắt.

- Tiền bối, mấy vị tông chủ ở chỗ này sao? Nơi này hơi nghèo nàn.

Sứ giả cười cợt nói:

- Ai bảo dẫn người đi gặp mấy vị tông chủ? Chẳng qua cho người tự mình đến lấy thôi.

Sứ giả mang theo Trần Trầm đi sâu vào núi, không lâu sau hẳn gặp sơn môn hơi rách nát, bên trên viết bốn chữ to.

[Linh Hư Khí Tông]

Trông thấy bốn chữ này Trần Trầm liền hiểu mình đến nơi nào.

Chỗ này hẳn là sơn môn của Linh Hư Khí Tông.

Nhưng tông môn từng bị yêu tộc công phá nên trông hơi thê lương.

Không lẽ là vào bảo địa tu hành giống như Hạo Nhiên Kiếm Trì?

Nghĩ đến đây, Trần Trầm trong lòng có chút cay đắng.

Hiện giờ hẳn dựa vào thiên tài địa bảo cũng có thể bước vào Ngũ yên Anh đỉnh, căn bản không cần tu luyện trong bảo địa gì đó.

Nhưng dấu sao cũng là ý tốt của cao tầng, hẳn ngưng ngưng từ chối.

Một lát sau, sứ giả đến một chỗ bí ẩn, lấy ra một tấm lệnh bài vạch vài cái trong không gian. Chốc lát sau, một cánh cửa ánh sáng x

uất hiện trong không trung.

Thấy cánh cửa ánh sáng này, sứ giả trong mắt tràn đầy hương tới, buồn bã nói:

- Nơi đây tên là Linh Hư Điện, là thánh địa của Linh Hư Khí Tông ta, lúc trước Đinh Nghĩa quân đệ từng tu luyện trong đó.

Trần Trâm nghe vậy không nói chuyện.

Đinh Nghĩa là Tiên Thiên Linh Thể của Linh Hư Khí Tông, bị Xích Hồ Yêu Hoàng và Cuồng Sư Yêu Hoàng giết chết, hiện giờ nghe giọng điệu của sứ giả thì hình như y cũng là tu sĩ của Linh Hư Khí Tông, và có quan hệ khá tốt với Đinh Nghĩa.

Sứ giả cực kỳ trịnh trọng nói:

- Hoàn cảnh trong Linh Hư Điện đặc biệt, Nguyên Thần ở bên trong kéo dài không tán, cuối cùng đều sẽ hoàn toàn hóa thành lực lượng căn nguyên nhất, chỉ cần đến gần là có thể trực tiếp hấp thu. Nhưng có thể hấp thu bao nhiêu phải xem năng lực chịu đựng và thiên phú tinh thần của một người. Cơ hội này là tông chủ của Ngọc Đỉnh Đan Tông các người tranh thủ, người phải thật quý trọng. Nếu không phải nhìn người ở Nguyên Anh kỳ đã sinh ra thần thức thì tuyệt đối không có tư cách đi vào. Đương nhiên, quan trọng nhất là đừng cưỡng cầu, nếu vượt qua phạm vi chịu đựng của thần thức hải thì sẽ dẫn đến căn ngược.

Trần Trâm nghe vậy trong lòng cực kỳ ngạc nhiên mừng rỡ, Linh Hư Điện tuy là bảo địa tu luyện nhưng không phải tăng lên tu vi mà là tăng thần thức!

Hắn đã thấy rõ ràng chỗ tốt khi có thần thức mạnh mẽ rồi.

Sứ giả chỉ hướng cửa ánh sáng:

- Được rồi, không nói nhiều, người đi vào đi, ta sẽ ở đây chờ người đi ra.

Trần Trầm nghe vậy chấp tay, vội vã bước vào cánh cửa ánh sáng.

Chương 265: Cứ thế lãng phí hết một lần!

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Vừa bước vào cửa ánh sáng, đập vào mắt không phải đại điện lộng lẫy như trong tưởng tượng mà là một mảnh trắng xóa, dường như đi vào thế giới hư vô nào đó.

Phương xa có một ít đốm sáng trôi nổi rải rác, không đợi Trần Trầm chủ động đến gần thì chúng nó đã bay tới.

Cảm giác cực kỳ thoải mái nháy mắt truyền khắp toàn thân, cảm giác đó . . .

Giống như làm chuyện gì mong đợi đã lâu, rất sung sướng.

Nhưng bấy nhiêu đốm sáng chỉ khiến thần thức mạnh lên chút xíu.

Trần Trầm không mê muội những đốm sáng nhỏ này mà là tiếp tục

c đi về phía trước.

Hắn bây giờ không còn là người mới tu tiên năm xưa, bước vào bí cảnh chỉ chăm chăm tìm cơ duyên.

Hắn bây giờ sẽ suy nghĩ nguyên nhân sản sinh và nguyên lý xuất hiện bí cảnh này. Chỉ có hiểu biết một bí cảnh từ điều căn bản nhất mới càng hiểu rõ ràng trong bí cảnh có cái gì quý giá nhất.

Nói thật thì từ ngày Trần Trầm đặt chân lên đường tu tiên thì hắn đã vào ba bí cảnh.

Thứ nhất là bí cảnh Ma Môn Đại Chu, từ bên trong được đến nhiều truyền thừa.

Thứ hai là Hạo Nhiên Kiếm Trì của Hạo Nhiên Kiếm Tông.

Thứ ba là Linh Hư Điện này.

Nhưng nghĩ kỹ thì Trần Trầm cứ cảm thấy bí cảnh của Ma Môn Đại Chu là huyền diệu nhất, diện tích siêu to này, bên trong thậm chí tự thành, có vòng sinh thái hoàn chỉnh.

Ngược lại Hạo Nhiên Kiếm Trì và Linh Hư Điện này tuy rằng thoáng nhìn loè loẹt, nhưng thật ra điều kiện hình thành không khác gì hiệt như bí cảnh của Ma Môn.

Nơi này một mảnh trắng xóa không chứng minh nó huyền diệu cỡ nào mà vì bí cảnh hình thành không hoàn mỹ, không có trở thành thế giới chân chính.

Trần Trầm ở trong lòng lặng lẽ tính toán:

- Trở về đưa cho Lão Chu một góc Huyết San Hô, tranh thủ xin hân cho ta thêm một lần vào bí cảnh kia.

Trần Trầm cứ cảm giác trong bí cảnh đó còn tồn tại bí mật, dù sao hẳn được Cửu Chuyển Kim Thân Quyết từ trong đó.

Đến tận bây giờ, dù Trần Trầm đã tiếp xúc với bốn đại tông môn nhân tộc vẫn không thấy công pháp của ai lợi hại hơn Cửu Chuyển Kim Thân Quyết.

- Hệ thống, cơ hội trăm dặm truy tung còn lại vài lần nữa?

Trần Trầm không biết bí cảnh này lớn cỡ nào, nhưng hẳn cho rằng chung quy đáng giá dùng trăm dặm truy tung một lần.

[Hai lần.]

Trần Trầm Nghe được đáp án này, trong lòng hơi cay đắng.

Bất giác đã dùng hết tám trong mười lần cơ hội, có một nửa dùng vào việc tìm bảo bối, còn lại một nửa dùng để nhắm bắn Diệt Thế Thần Lô.

- Sử dụng một lần cơ hội trăm dặm truy tung, tìm tòi căn nguyên thần thức khổng lồ nhất trong phạm vi trăm dặm.

Đau lòng một lúc rồi Trần Trầm sử dụng cơ hội truy tung một lần.

Lời sứ giả nói bị Trần Trầm xem như gió thoảng bên tai.

Linh hồn của hắn xuyên đến đây thì dĩ nhiên tư chất thần thức không kém được, phải hấp thu căn nguyên thần thức khổng lồ nhất.

Trần Trầm cho rằng hấp thu căn nguyên tựa như ăn cơm, ăn một nghìn hạt cơm và ăn hai ký thịt đều no bụng, nhưng cảm giác và chất lượng thì hoàn toàn khác nhau.

So với hấp thu những đốm sáng nhỏ chẳng bằng trực tiếp hấp thu cái lớn.

[Bắt đầu truy tung, kí chủ đang ở trong căn nguyên lớn nhất.]

Nghe được đáp án này, cơ mặt Trần Trầm cứng ngắc:

- Ở trong đó? Ý là bí cảnh này thật ra là một cục căn nguyên thần thức?

Sau khi hiểu được ý của hệ thống khóe mắt Trần Trầm giật nhẹ.

Đây là căn nguyên thần thức của đại năng động trời nào để lại, kh ông ngờ trực tiếp trở thành bí cảnh!

Hèn gì căn nguyên thần thức khác tiến vào trong đó sẽ không tan biến, bởi vì chúng nó vốn ở trong căn nguyên thần thức càng lớn hơn.

Trần Trầm tuy rằng tự nhận thiên phú siêu đẳng nhưng cũng không tự đại đến cảm thấy có thể hoàn toàn hấp thu bí cảnh này.

- Ta còn sót lại hai lần cơ hội truy tung cứ thế lãng phí hết một lần!

Nghĩ đến đây, lòng Trần Trầm nhỏ máu.

Lúc trước dùng để nhắm bắn khoe mẽ thì sung sướng, hiện giờ chỉ còn lại hai lần mới biết cơ hội truy tung phạm vi lớn quý giá như thế nào.

Càng đừng nói đến . . . hoàn toàn lãng phí một lần!

Nếu dùng một lần truy tung vào sâu trong Vô Tận Hải thì tìm được bao nhiêu là báu vật, nếu giao chúng nó cho sư phụ Ngọc Quỳnh, bảo sư phụ rửa chân cho hắn thì chắc chắn nàng sẽ không do dự làm theo.

Trần Trầm càng nghĩ càng đau lòng, vành mắt đỏ hoe, tâm trạng bứt đầu phát sinh thay đổi.

- Ta tuyệt đối không thể chịu thiệt!

Rửa thắm một câu, Trần Trầm cắn răng, đơn giản dùng hết cơ hội trăm dặm truy tung cuối cùng.

- Hệ thống! Trong phạm vi trăm dặm, vật có giá trị nhất ở đâu?

[Bốn mươi lăm dặm về hướng tây bắc, ký ức của Tà Đế.]

Nghe được đáp án này, Trần Trầm thay đổi sắc mặt.

Ký ức của Tà Đế!

Đó là cái gì?

Tà Đế kia, nghe tên là biết tà tu, Trần Trầm cực kỳ khinh thường tà tu, càng không định bước vào tà đạo.

Nhưng hiện giờ hệ thống nói thứ này quý giá nhất, chẳng lẽ chủ nhân của bí cảnh thức hải này là Tà Đế?

- Xem thử đã, nếu thật sự liên quan tà đạo thì mình không dính và o.

Trần Trầm vừa suy nghĩ vừa bay đi hướng tây bắc, một đường lướt qua nhiều đóm sáng, hần phát hiện ba đóm sáng nữa trong suốt t o cỡ ngón tay cái ở trong góc gần sát mặt đất.

Ba đóm sáng không chủ động vào thức hải của Trần Trầm mà nhẹ nhàng trôi nổi.

Nhìn ba đóm sáng này, Trần Trầm trầm mặc thật lâu.

Cuối cùng hỏi thăm hệ thống:

- Hệ thống, trong phạm vi trăm thước có cơ duyên gì?

[Đoàn ký ức của Tà Đế ở ngay trước mặt kí chủ.]

Nghe được đáp án này, Trần Trầm liếm nhẹ môi.

Hệ thống có chuẩn mực riêng về hai chữ cơ duyên, nó sẽ không tìm thứ có nguy hiểm với hắn.

Ví dụ như hệ thống từng sưu tầm một số lăng mộ hoặc thẻ xác của cường giả.

Nếu mấy thứ này là cạm bẫy mà cường giả đã chết đặt ra, khi Trần Trầm lấy chúng nó thì sẽ bị tính kế hoặc là bị đoạt xá, cơ duyên giả dối đó sẽ không xuất hiện trong kết quả truy tung của hệ thống.

Nếu hệ thống đã nhận định là cơ duyên, Trần Trầm phỏng lên can đảm chủ động đến gần.

Ngưng Thần Châu ở trong đầu xoay nhẹ, đốm sáng mỏng manh dung hợp vào đầu Trần Trầm.

Một đoạn ký ức nào đó rất nhanh xuất hiện trong óc của Trần Trầm.

P/s: Các truyện mới của team

Đường Tăng Đánh Xuyên Tây Du

Tại Tận Thế Ta Nhật Được Bảo Rương

Mỗi Ngày Ta Nhận Một Hệ Thống Mới

Ta Có Thể Truy Tung Vạn Vật

Phòng Giam Siêu Quái Vật

Chương 266: Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Đoạn ký ức này là một môn bí tịch, tên là Thôn Thần Bí Điển, có thể biến lực lượng thần thức của tu sĩ khác thành lực lượng thần thức căn nguyên nhất, dung hợp vào trong thức hải của mình, do đó nó không ngừng lớn mạnh thức hải.

Trong đó không chỉ bao hàm bí tịch, càng bao hàm cảm xúc cuộn g nhiệt của Tà Đế dành cho công pháp này.

Trần Trầm đen mặt:

- Bà nội nó, thật là công pháp tà đạo!

Bình thường các công pháp cắn nuốt lực lượng của người khác, cắn nuốt máu của người khác, cắn nuốt linh hồn, Nguyên Anh, Kim Đan của người khác đều bị xếp vào tà đạo.

Thứ này cắn nuốt thần thức tự nhiên cũng là công pháp tà đạo.

Hơn nữa càng tà ác.

Bởi vì cắn nuốt linh hồn, máu, Nguyên Anh, Kim Đan gì đó thì c
hỉ cần giết một số phạm nhân, tu sĩ cấp thấp là có thể tu luyện.

Nhưng thần thức là thứ chỉ có cường giả từ Nguyên Thần cảnh trở
lên mới sở hữu, tức là muốn sử dụng Thôn Thần Bí Điển này phải
không ngừng đánh chết cường giả từ Nguyên Thần trở lên.

Nếu bị đám cao thủ biết mình tu luyện loại công pháp này thì e rằ
ng lập tức bóp chết mình từ trong nội.

Trần Trầm không kìm được run rẩy:

- Xem ra bí cảnh này rất có thể hình thành từ thức hải của Tà Đế,
nó đã cắn nuốt bao nhiêu cao thủ?

Không biết Tà Đế là cao thủ ở thời đại nào, Trần Trầm cho rằng d
ù nuốt hết cao thủ từ Nguyên Thần cảnh trở lên của hai tộc người,
yêu hiện giờ cũng không đạt đến đẳng cấp này.

Tà tu này e rằng cùng một thời kỳ với tổ tông của Lục Đâu.

Trần Trầm ngẫm nghĩ, nội dung Thôn Thần Bí Điển không ngừng
hiện ra trong đầu, hắc bản năng vươn tay ra, các đốm sáng ở phía
xa thoáng chốc như trăm sông đổ về một biển tuôn vào trong thức
hải của hắn.

Hấp thu trên nghìn đốm sáng, Trần Trầm đột nhiên cảm giác sung
sức.

Hắn biết, hấp thu nhiều như vậy đã đến cực hạn của mình hiện na
y, muốn hấp thu tiếp cần phải sản sinh loại biến chất nào đó.

- Công pháp này thật là dùng tốt.

Trần Trầm sắc mặt không ngừng biến hóa, nội tâm không ngừng giãy giụa, một lát sau, mặt hắn nở rộ thánh quang.

- Trước đó ta không biết đây là công pháp tà đạo, bị hệ thống lừa gạt, nói đây là cơ duyên. Hơn nữa nhân tộc đang trong lúc nguy nan, ta phải nhanh chóng mạnh lên mới được. Ừm, tất cả là vì nhân tộc vùng lên, hơn nữa ta thề về sau tuyệt đối không hút người tốt, ông trời hãy tha thứ cho ta lần này đi.

Nghĩ thông rồi, Trần Trầm lặng lẽ hô một câu ‘nhân tộc vạn tuế’, trống mắt trong suốt không tạp chất.

Hắn không tin thanh niên chính trực, lòng tràn ngập ánh sáng như hắn sẽ bị một môn công pháp ảnh hưởng.

- Thôn Thần Bí Điển gì đó quá khó nghe, về sau môn công pháp này tên là Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết.

Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết làm sao có thể dụ người làm việc xấu được? Không bao giờ.

Nửa ngày sau.

Trần Trầm đi ra bí cảnh, khuôn mặt tràn đầy chính trực nghiêm túc, hiện giờ thần thức của hắn muốn mạnh hơn thì chỉ có nước bước vào Nguyên Thần cảnh.

Khi nào sinh ra Nguyên Thần mới mở rộng thức hải, tăng thêm dung lượng của thần thức.

Phải biết rằng, thần thức và Nguyên Thần không phải một khái niệm.

Có thể tu luyện Nguyên Thần, nó dần mạnh hơn theo tu vi tiến bộ.

Nhưng thần thức chỉ thay đổi vào khoảnh khắc đột phá, đa số cường giả Nguyên Thần cùng cảnh giới có thần thức với mức độ mạnh khác nhau.

Nguyên Thần sơ kỳ là thần thức độ mạnh của Nguyên Thần sơ kỳ, trung kỳ là độ mạnh của thần thức trung kỳ, chỉ có một số Luyện Đan Sư thiên phú dị bẩm mới mạnh hơn chút ít.

Đương nhiên, hải yêu Thanh Lâm là ngoại lệ.

Nếu muốn không đột phá tu vi vẫn tăng lên thần thức thì khó như lên trời, dù sao Trần Trầm chưa từng phát hiện thiên tài địa bảo và đan dược có tác dụng đó.

Đây cũng là nguyên nhân Ngưng Thần Châu được nâng lên làm chí bảo, Linh Hư Điện cũng được xem là bảo địa.

Khi có được Ngưng Thần Châu, Trần Trầm từng nghĩ trên đời này có lẽ có bí thuật chuyên môn tăng lên thần thức, dù sao thần thức của Luyện Đan Sư mạnh hơn người tu luyện bình thường chút xíu, chứng minh thần thức thật sự có thể tu luyện.

Không ngờ hiện giờ hắn thật sự có được Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết.

Thấy Trần Trầm đi ra, sứ giả cười hỏi:

- Cảm giác như thế nào?

Trần Trầm chấp tay, thái độ cực kỳ khách khí:

- Thu hoạch dày, đa tạ khảng khái của Linh Hư Khí Tông.

Sứ giả nghe vậy khẽ thở dài nói:

- Tiểu tử nhà ngươi rất may mắn, trước khi Linh Hư Khí Tông ta bị công phá, tông chủ kêu nhiều cường giả Nguyên Thần cảnh bước chân vào Linh Hư Điện này, cơ hồ hao hết nội tình bên trong, nên hiện giờ lực lượng thần thức căn nguyên trong Linh Hư Điện không còn sót lại bao nhiêu. Hiện giờ lại bị ngươi hấp thu một chút thì càng thiếu nữa, e rằng không đủ cung cấp cho vài tu sĩ Nguyên Thần. Nếu muốn hoàn toàn khôi phục tình trạng như ngày xưa sẽ cần gần vạn năm không ngừng có cường giả tịch diệt ở bên trong mới được.

Trần Trầm cười cười, không nói chuyện, một lát sau mới mở miệng hỏi:

- Ta đã đến Linh Hư Điện rồi, giờ có thể về chiến trường Tề Vệ được chưa?

Sứ giả thở dài nói:

- Đương nhiên là được, nhưng ta phải nhắc nhở ngươi một câu, hai canh giờ trước Thần Băng Yêu Hoàng đã rút khỏi đất Tề, Vệ, Thất Sát Ma Quân cũng mang theo thuộc hạ của mình về Nam Cương, ngươi có đi thì nơi đó chỉ còn lại một mảnh hoang vu.

Trần Trầm nghe vậy ngẩn người, tiếp theo mở ra trữ vật giới, quả nhiên thấy tin nhắn tạm biệt của Trương Kỳ.

Trần Trầm nhìn sứ giả, hỏi:

- Vậy cuộc chiến khu vực này xem như bên nào thắng?

- Ha ha, đương nhiên tính là nhân tộc ta thắng. Cuồng Sư Yêu Hoàng bị ngươi chém giết, Xích Hồ Yêu Hoàng trốn về lãnh thổ yêu tộc tiềm tu. Không chỉ thế, tộc loại của bọn họ đều bị liên lụy, ta cũng không dám xem sau này yêu tộc còn dám xem thường nhân tộc ta nữa.

ũa không!

Trần Trâm nghe vậy thở ra.

Lần này đã làm kinh sợ mạnh những yêu tộc muốn đến lãnh thổ nhân tộc kiến công lập nghiệp, Trần Trâm cũng có công lao không nhỏ, trong vô hình cứu mạng không biết bao nhiêu người.

Có công đức này, theo lý thuyết khi hấn độ đại kiếp nạn Nguyên Thần thì ông trời không nên làm khó hấn mới đúng, nếu không sẽ là ông trời bị mù.

Sứ giả tâm tình rất tốt, chủ động đòi đưa tiễn:

- Người muốn đi đâu? Cần ta đưa đi không? Người bây giờ là cục vàng.

Trần Trâm lắc đầu, nói:

- Đa tạ ý tốt của tiên bối, nhưng không cần đưa tiễn, thực lực của ta tuy rằng yếu nhưng vẫn có sức tự bảo vệ mình.

- Ha ha, cũng đúng, dù sao người đã chém giết yêu tộc Nguyên T hần cảnh. Nếu vậy thì cáo từ, chúng ta sau này còn gặp lại!

- Sau này còn gặp lại.

Trần Trâm lần thứ hai chấp tay, nhìn theo sứ giả kia rời đi.

Chờ sứ giả đi khuất, Trần Trâm do dự một lúc, quyết định đi Đại Tấn trước.

Bên Ngọc Đỉnh Đan Tông, chắc Ngọc Quỳnh chưa luyện xong thần đan nghịch thiên, thừa dịp này đi về rải tiền.

Chương 267: Một ổ tướng hùng mạnh

Từ Vô Tận Hải trở về một chuyến tiền bao căng phòng, thiên tài địa bảo ở trong trữ vật giới của hắn lấy đại một món đủ đưa sư phụ Tiêu Vô Ưu lên Nguyên Thần cảnh.

Loại người chân thành như sư phụ ngay cả ông trời cũng lười làm khó, độ kiếp chỉ là hình thức.

Không giống như hắn, tu luyện là hình thức, độ kiếp mới là quan trọng hàng đầu.

Ngoài ra phải đưa toàn bộ Huyết San Hô cho Lão Chu, máu phản tổ cho Lão Hắc.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm trong lòng đều không tìm được cảm động.

Trên đời này chắc không có ai khảng khái hơn hắn.

Sau khi quyết định, Trần Trầm bay thẳng đến Đại Tấn, mới qua nửa ngày đã âm thầm quay trở về Vô Phong Sơn.

Bởi vì có đầy đủ đan dược và môi trường tu luyện đứng đầu, trong khoảng thời gian Trần Trầm đi vắng, tu sĩ Vô Phong Sơn tiến bộ tu vi mảng lớn, có thêm vài tu sĩ Nguyên Anh.

Ngoài ra còn có một số thiên tài nhỏ không ngừng nhú lên, điều này khiến Trần Trầm có chút vui mừng.

Trần Trầm trông thấy Tiêu Vô Ưu, không đợi gã nói chuyện hẳn đã đặt một chiếc trử vật giới vào tay gã:

- Sư phụ, hãy nhận mấy cái này đi, chờ khi nào rảnh thì đột phá Nguyên Thần cảnh cho vui.

Tiêu Vô Ưu cảm ứng thứ trong trử vật giới, khước mắt không ngừng co giật.

Tiêu Vô Ưu vốn định chằm chọc lại câu ‘đột phá Nguyên Thần cảnh cho vui’ của Trần Trầm, nhưng khi thấy thứ trong trử vật giới thì gã phát hiện . . .

Đột phá Nguyên Thần cảnh đúng là cho vui thật.

Người so với người thật là tức chết người.

Trong thiên hạ chắc chỉ có mình gã là sư phụ được đồ đệ cung cấp tài nguyên tu luyện.

Nếu không phải Trần Trầm đã có đạo lữ thì Tiêu Vô Ưu rất muốn gả nữ nhi của mình cho hắn.

Nếu gã sinh thêm một nhi tử thì tốt quá rồi, bái Trần Trầm làm thầy, tiện thể nhận nghĩa phụ, vậy là gã không còn lo lắng gì nữa.

Mà như vậy không được, bối phận sẽ hơi loạn.

Trần Trầm thấy Tiêu Vô Ưu liên tục thay đổi sắc mặt, cho rằng người thành thật ngưng ngưng, liền cười nói:

- Sư phụ, còn khách khí với ta làm gì? Chút đồ này đối với ta . . .

Trần Trầm định nói là không đáng giá nhắc tới, một cọng lông trên người chín con trâu, nhưng ngẫm nghĩ lại thấy không đúng, nhanh chóng đổi cách nói.

- Mấy thứ này cũng hơi quý giá với ta, nhưng không thể sánh bằng tình cảm của sư đồ chúng ta đúng không?

Tiêu Vô Ưu thở dài thườn thượt, nét mặt cực kỳ phức tạp.

Hiện giờ gã rận nhiều không ngửa, đã nợ Trần Trầm quá nhiều, cho nên da mặt của gã trở nên dày như cái mo.

- Đồ đệ, trước khi người phi thăng e rằng ta không giúp được gì, chờ sau khi người phi thăng, nếu có con cháu ở lại nhân gian thì ta sẽ chăm sóc thay cho người.

Trần Trầm nghe xong câm nín, sư phụ này đã nghĩ xa đến chuyện sau khi hẳn phi thăng.

...

Ở trong Vô Phong Sơn, sau khi ban phát một mớ thiên tài địa bảo thì Trần Trầm bay về phía tây, chỉ nửa khắc đồng hồ đã thấy một ngọn núi khác.

Nơi đây là chỗ Lão Hắc trú đóng, cách Vô Phong Sơn rất gần.

Thần thức quét hình, trong núi ẩn tàng hơn hai nghìn yêu tộc, trong đó có gần ba mươi vị Yêu Vương Nguyên Anh.

Nhưng so với yêu tộc chỗ khác thì yêu tộc ở đây thêm phần lười biếng.

Gần ba mươi vị Yêu Vương có mười vị ngủ say, mười vị uống rượu chơi bời, còn gần mười vị tu luyện cho có hình thức.

Lại nhìn Lão Hắc, đang nằm rải lai trong hang núi lộng lẫy, ngáy rung trời.

Các loại tiểu yêu dần bị Lão Hắc lây nhiễm, có con yêu làm biến g, có con yêu ngu không biết trời trăng, có con yêu cờ bạc, chơi n gát trời.

Trông thấy cảnh này, cơ má Trần Trầm run run.

Đây đúng là . . . một ổ binh hùng tướng mạnh, yêu tộc do Lão Hắ c dẫn dắt quả nhiên không tầm thường.

Nếu để Lão Hắc trở thành Yêu Thần gì đó, e rằng thêm vài trăm n ăm nữa yêu tộc cũng sẽ tàn đời.

Nhìn giọt máu phản tổ trong trũ vật giới, Trần Trầm do dự.

Không lẽ Lão Hắc là hậu bối của yêu thần ngũ thượng cổ nào đó?

Chứ không thì tại sao nó ham ngủ như thế?

Nếu để nó phản tổ, một ngày ngủ mười ba canh giờ, khi đó còn là m được trò trống gì?

Trần Trầm chửi thảm:

- Mợ nó! Ai kêu dưới tay mình chỉ có huyết mạch của nó là kém, đành tặng cho nó!

Sau đó Trần Trầm trực tiếp xuất hiện trong hang núi chỗ Lão Hắc.

Quân sư quạt mo ngủ dưới đất bên cạnh Lão Hắc cánh mũi mấp máy, Trần Trầm thấy vậy một bàn tay đập xiu đối phương.

Sau đó hấn néo vành tai Lão Hắc.

Lão Hắc mơ hồ la lên:

- Ui! Có phải chiến trường Tề Vệ đã đánh ra kết quả? Để ta ngủ x

ong một giấc rồi hãy xuất chinh!

Lát sau nó mới phát hiện đứng trước mặt là Trần Trâm:

- Trần Trâm, sao ngươi đến đây? Chẳng phải ngươi đi tông cái gì đần rồi sao?

Trần Trâm câm nín, Lão Hắc rõ ràng là ngủ mơ hồ, hiện tại còn c hưa tỉnh táo.

- Ta đến cho ngươi ăn, đó, thấy giọt máu này không? Huyết mạch Yêu Thần ban thưởng cho Cuồng Sư Yêu Hoàng, bị ta chiếm lấy, giờ cho ngươi được lợi.

Trần Trâm nói xong lấy giọt máu kia ra, nguyên hang núi thoáng chốc tràn ngập ánh sáng bảy sắc.

Nhìn giọt máu kia, trong mắt Lão Hắc tràn đầy nghi ngờ hoang m ang.

Nó chỉ là con heo nuôi, không dám uống máu, chuyện đó nên để l ợn rừng làm.

Trần Trâm thấy vậy dụ dỗ bảo:

- Muốn lấy lại vinh quang của các tổ tông thượng cổ không? Ta c ảm thấy tổ tông của ngươi rất có thể là tồn tại siêu đẳng nào đó.

Lão Hắc nghe vậy càng lộ vẻ mặt nghi ngờ, nó quá rành về phẩm cách của Trần Trâm, khi ác lên thì lừa luôn bản thân, hấn lừa nó d ễ như chơi.

Trần Trâm sắc mặt khôi phục bình tĩnh, lại bổ sung một câu:

- Không chừng tổ tông của ngươi có thể tu luyện trong mơ, nếu đ úng vậy thì tương lai ngươi cũng có thể ngang nhiên, danh chính

ngôn thuận ngữ suốt ngày.

Nghe câu đó, cổ họng Lão Hắc mấp máy, trong đôi mắt tràn đầy k
hát vọng.

Danh chính ngôn thuận ngữ suốt ngày, cái này quá hấp dẫn.

Lão Hắc hỏi dò:

- Vậy thì ta hấp thu một chút?

Trần Trâm vẻ mặt trịnh trọng, cẩn thận nói:

- Hấp thu đi, ta đã giám định cho ngươi rồi, tuyệt đối có trăm lợi
mà không một chút hại. Bên yêu tộc có vô số yêu muốn giọt máu
này, vì ngươi và ta thân nhau nên ta mới đưa cho ngươi hấp thu.
Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, đừng bao giờ nói cho hồ ly tinh Hồ Tiê
n Nhi biết.

Lão Hắc nghe vậy nhanh chóng gật đầu, nuốt vào giọt máu phản t
ổ kia.

Ngay sau đó, một luồng sáng vàng bắn ra từ người Lão Hắc.

Thực lực của nó tăng lên với tốc độ có thể trông thấy, bề ngoài ph
át sinh biến hóa vi diệu, tai to ra, da heo đen tựa hồ thành màu và
ng đen cao quý.

- Hiệu quả này . . . hơi bị dựng sào thấy bóng.

Trần Trâm thầm khiếp sợ, chỉ trong vài giây mà tu vi của Lão Hắc
đã bước chân vào Nguyên Anh, trở thành một Yêu Vương chân c
hính, vẫn đang nhanh chóng biến mạnh!

Ngẫm nghĩ lại, hắn đã nghĩ thông.

Cơ sở của Lão Hắc quá yếu, huyết mạch phản tổ tuy không nhằm vào tăng tiến tu vi nhưng trong đó chất chứa nhiều năng lực, những năng lực này rót vào người một Yêu Hoàng có lẽ sẽ đẩy tu vi lên một cảnh giới.

Rót vào người tiểu yêu tôm tép Kết Đan như Lão Hắc thì năng lượng đó siêu khổng lồ.

Quả nhiên, nửa canh giờ sau, tu vi của Lão Hắc đến Nguyên Anh hậu kỳ, mạnh hơn lúc trước gấp mười lần.

Chương 268: Nếu người sống khỏe thì là trời trong xanh

Ngoài ra . . .

Mặt mày của Lão Hắc tựa hồ trở nên càng thêm hiền lành, ục ịch đáng yêu.

- Hệ thống, trong phạm vi trăm thước, con heo huyết mạch mạnh nhất ở đâu?

[Hai thước trước mặt kí chủ, Phúc Lộc Trư trong trạng thái nửa thức nửa tỉnh.]

Nghe hệ thống trả lời, Trần Trầm không biết nên nói cái gì.

Phúc Lộc Trư là cái gì? Sao nghe như vật may mắn?

Ngày xưa mình mới có hệ thống, truy tung một cục phân có thể k

éo dài thọ mệnh của Lão Hắc, không lẽ đó là vì huyết mạch Phúc Lộc Trư?

Trần Trầm vừa suy nghĩ vừa lục tìm một đồng sách trong trữ vật giới nào đó.

Làm người hiếu học, Trần Trầm có một trữ vật giới chuyên môn dùng để chứa sách, bên trong bao hàm đủ loại tư liệu.

Bình thường hệ thống truy tung đến thứ Trần Trầm chưa từng gặp, hệ thống chỉ cho biết tên chứ không cung cấp giới thiệu cụ thể, hẳn sẽ tra cứu công dụng cụ thể.

Chốc lát sau, Trần Trầm tìm được tư liệu về Phúc Lộc Trư trong đồng sách ghi chép truyền thuyết thượng cổ.

[Phúc Lộc Trư, thụy thú thượng cổ, thượng cổ thụy thú, thực lực bình thường, ham ngủ, khi tâm tình bình hòa sẽ sản sinh khí lành, có thể từ từ tăng lên tu vi, thọ mệnh và phúc vận của loài thú trong phạm vi mấy trăm dặm.

Người gần gũi với nó thường được ông trời ưu ái.

Giết nó là không may mắn, dễ bị trời phạt.]

Xem đoạn tư liệu này, Trần Trầm chép miệng lầy lằm lạp, Phúc Lộc Trư thật sự là vật biểu tượng may mắn.

Xem ra đời này đừng bao giờ trông chờ Lão Hắc chiến đấu, nhưng năng lực tăng lên thọ mệnh, tu vi trong phạm vi nhất định thì siêu u nghịch thiên.

Lão Hắc hiện tại dù không thể ảnh hưởng phạm vi mấy trăm dặm nhưng có thể bao trùm xung quanh mấy trăm thước.

Có bàn tay vàng này, đã định sẵn Lão Hắc sẽ đi lên con đường bị

yêu tộc vây quanh.

Trần Trâm thâm thâm mộ:

- Cần có tâm tình bình hòa thì bàn tay vàng này mới có tác dụng, ông trời suy nghĩ thật là chu đáo.

So với người được ông trời âm thầm bảo hộ như Trương Kỳ thì P húc Lộc Trư là đối tượng được ông trời ưu ái không kiêng nể gì.

Lão Hắc thấy thân thể của mình tựa hồ có thay đổi nào đó, nhưng nó không để bụng, ngược lại sốt ruột hỏi chuyện tu luyện trong kh i ngủ:

- Trần Trâm, sao tu vi của ta tăng lên nhanh vậy? Có phải sau này ta có thể vừa ngủ vừa tu luyện không?

Lặng im thật lâu sau, Trần Trâm chỉ có thể nói một câu:

- Sau này . . . người vui vẻ là tốt rồi.

Cái gì gọi là nếu người sống khỏe thì là trời trong xanh, hôm nay Trần Trâm đã hiểu.

Nghe Trần Trâm nói như thế, Lão Hắc lập tức lộ vẻ mặt như trút đ ược gánh nặng.

Trần Trâm hiếm khi đáng tin một lần.

Lão Hắc hưng phấn quá mức, nói không lựa lời:

- Trần Trâm, hay là ở lại đây vài ngày, ta với người cùng nhau ng ủ say ba ngày!

Ở trong mắt Lão Hắc thì Trần Trâm có vô số thứ tốt, không cần m ời ăn, trừ ăn ra thì chuyện hạnh phúc nhất là ngủ.

- Đừng nói linh tinh, lo làm tốt Hắc Trư Hoàng của ngươi đi!

Nói tới đây, Trần Trâm thay đổi sắc mặt, vội núp vào bóng tối.

Không lâu sau, mấy tên Yêu Vương Nguyên Anh đột nhiên đi đến, khi thấy Lão Hắc hơi biến hình thì đều giật mình kêu lên:

- Đại nhân . . . Người đây là . . . ?

Lão Hắc nét mặt uy nghiêm, lạnh nhạt hỏi:

- Huyết mạch của ta đột nhiên thức tỉnh rồi, các ngươi đừng quá mức kinh ngạc. Mà các ngươi xông vào có chuyện gì không?

- A, vừa rồi chúng ta cảm thụ một hơi thở đặc biệt phát ra từ trong động phủ của đại nhân, tưởng xảy ra chuyện gì nên đặc biệt vào xem, không ngờ là đại nhân thức tỉnh huyết mạch. Chúng ta xin chúc mừng đại nhân!

Mấy Yêu Vương Nguyên Anh đều mừng rỡ, nét mặt càng trung t hành hơn.

Trần Trâm núp trong chỗ tối thấy vậy lặng lẽ rời đi.

Lão Hắc thức tỉnh huyết mạch, về sau thế lực sẽ càng lúc càng mạnh, không chừng còn sẽ có Yêu Hoàng đi theo.

Điều này đối với hắn chỉ có lợi không có hại.

Chờ hắn diệt Bạch Hùng Yêu Hoàng và Thiên Lang Yêu Hoàng trong Động Đại Tấn, chờ dưới trướng của Lão Hắc càng lớn mạnh là có thể để Lão Hắc chiếm lĩnh toàn bộ Đại Tấn, từ nay che chở cho Đại Tấn.

Còn hắn thì về sau không cần lo lắng cho an toàn ở quê hương.

Trần Trầm rời khỏi sơn mạch chỗ Lão Hắc, tiếp tục chạy đến Đại Chu.

Nhưng Trần Trầm không tìm Chu Nhân Long ngay mà liên hệ với Hồ Tiên Nhi trước.

Hồ Tiên Nhi hiện giờ dưới trướng có hai Yêu Hoàng Nguyên Thàn cảnh của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ, tâm trạng hơi lâng lâng, hẳn phải chen ép một chút mới đứng.

Hồ ly tinh này là như thế, ba ngày không đánh sẽ leo lên nóc nhà bung lụa.

Trần Trầm đến động phủ của Hồ Tiên Nhi.

Hồ Tiên Nhi đuổi người xung quanh đi, cười hỏi:

- Chủ nhân, có chuyện gì thì dùng lệnh bài truyền tấn sai bảo ta một tiếng là được, cần gì tự mình tiến đến?

Trần Trầm cảm thụ tu vi của Hồ Tiên Nhi, kinh ngạc nói:

- Không ngờ người đã là Nguyên Anh hậu kỳ, tiến bộ rất nhanh.

Hồ Tiên Nhi rói rít xua tay, mắt lóe tia sáng gian xảo:

- Bình thường thôi, chỉ cao hơn chủ nhân một cảnh giới chứ mấy.

Trần Trầm đen mặt, trực tiếp lấy ra một thiên tài địa bảo mấy chục vạn năm, ăn vào, tu vi lập tức đột phá đến Nguyên Anh hậu kỳ.

Cảnh này làm Hồ Tiên Nhi trợn mắt há hốc mồm nhìn, không kịp được bắt đầu hoài nghi đời yêu.

Trần Trầm lạnh lùng hỏi:

- Như thế nào?

Hồ Tiên Nhi rụt người lại, ngưng ngưng cười nói:

- Sức mạnh của chủ nhân là độ cao mà Tiên Nhi không cách nào vớ tới . . .

Lần đầu tiên nàng thấy kiểu thao tác như vậy.

- Biết là tốt rồi, ta từng nói sẽ nâng đỡ ngươi trở thành tộc trưởng của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ thì tự nhiên sẽ làm được. Đây, cho ngươi, đủ cho ngươi bước vào Nguyên Thần cảnh, không chừng còn có thể xông lên thêm một mảng nữa.

Trần Trâm vừa nói vừa móc ra một viên nội đan của hải yêu Luyện Hư, đặt vào tay Hồ Tiên Nhi.

Trông thấy nội đan kia, Hồ Tiên Nhi thay đổi sắc mặt.

Trần Trâm phải tự tin đến mức nào mới dám đưa cho nàng trọng bảo như vậy?

Hắn không sợ nàng làm phản sao? Dù sao nàng là yêu!

Suy nghĩ một hồi, nàng đột nhiên quỳ xuống.

- Chủ nhân, vẫn là ngươi tốt nhất với ta, thân còn hơn phụ thân ruột! Hay là chủ nhân ở lại ăn bữa cơm, Tiên Nhi lâu rồi không nấu cơm cho chủ nhân.

Trần Trâm trực tiếp đồng ý:

- Được.

Hồ Tiên Nhi thộn mặt ra, nàng chỉ khách khí một chút, không ngờ

Trần Trâm không khách khí chút nào.

Nhưng lời đã nói ra, nàng không thể đổi ý.

Một lát sau, Hồ Tiên Nhi làm một mâm đồ ăn đưa tới trước mặt Trần Trâm.

Chờ Trần Trâm ngồi xuống, Hồ Tiên Nhi cung kính đứng ở một bên, hỏi nhỏ:

- Chủ nhân, ta gặp được một ít vấn đề khó khăn, chủ nhân có thể tham khảo giúp ta được không?

Tuy rằng nàng tự nhận là thông tuệ, nhưng so với Trần Trâm thì nàng cảm giác còn kém nhiều, nếu không trước đây cũng sẽ không lưu lạc đến trở thành nữ đầu bếp của Trần Trâm.

Trần Trâm vừa ăn vừa bình thản hỏi:

- Có chuyện gì?

- Phụ thân muốn gả ta cho Xích Hồ Yêu Hoàng kia, chủ nhân cảm thấy ta có thể đồng ý không? Nghe nói Xích Hồ Yêu Hoàng kia thực tình huyết mạch, có xu thế vượt qua mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ chúng ta, cộng thêm gần đây hắn vừa mới bị diệt tộc, cao tầng yêu tộc muốn trấn an hắn, thế là phụ thân nghĩ ra ý kiến này. Ta cảm thấy ta có thể nhờ cậy lực lượng của hắn kiếm được địa vị càng cao trong tộc, chủ nhân thấy sao?

Trần Trâm nghe vậy buông đũa xuống, không thèm suy nghĩ nói:

- Không phải ta nói lung tung, Xích Hồ Yêu Hoàng sớm muộn gì phải chết, hơn nữa làm dưới tay của ta, dù thế nào cũng không thể nằm dưới người khác để lấy lực lượng, người hiểu chưa?

Chương 269: Vui với giúp người

Hồ Tiên Nhi hơi giật mình, đáy mắt lóe tia cảm động.

Chủ nhân vẫn luôn bá khí như vậy, dù ở Luyện Khí Kỳ hay Nguyên Anh Kỳ thì nói chuyện đều khiến người tin phục.

Hồ Tiên Nhi thỏ thẻ nói:

- Hiểu rồi.

Trần Trầm lần thứ hai cầm đũa lên, vừa ăn cơm vừa giáo dục Hồ Tiên Nhi:

- Hiểu thì tốt, một Xích Hồ Yêu Hoàng là cái thá gì? Chờ hấn chế t, không lẽ ngươi tiếp tục tìm cường giả Luyện Hư để gả cho người ta? Ta không muốn nói nhưng tư tưởng của yêu nhà ngươi sai lệch, cứ muốn bán đứng nhan sắc, đây không phải là chuyện tốt! Ngay xưa lần đầu ta gặp ngươi thì ngươi đã có cái tính này rồi!

Hồ Tiên Nhi nhỏ giọng nói:

- Ta không có . . . lúc trước ta dùng huyền thuật.

Trần Trầm nhướng mày nói:

- Ta đang nói về vấn đề tư tưởng, ai nói chuyện huyền thuật với ngươi, ngươi cho rằng ta nhìn không ra đó là huyền thuật sao? Đúng là . . . ngây thơ.

Hồ Tiên Nhi nghe vậy im lặng.

- Được rồi, ta đi đây, không rảnh lãng phí thời gian ở chỗ người.

Ăn xong, Trần Trâm đứng lên chào một tiếng, chuẩn bị xoay ngư
ời rời đi.

Hồ Tiên Nhi nhìn mấy chén đĩa trống, ánh mắt có mấy phần buồn
bã.

Người và yêu không đội trời chung, thật ra sâu trong lòng Hồ Tiê
n Nhi rất rối rắm.

Nếu như về sau chủ nhân muốn diệt toàn bộ yêu tộc thì nàng nên l
àm sao?

Nghĩ đến đây, Hồ Tiên Nhi bản năng kêu lên:

- Chủ nhân!

Trần Trâm bỗng nhiên quay đầu.

Trong mắt Hồ Tiên Nhi bỗng bắn ra tia sáng, ảo giác vô tận xuất h
iện ở trong mắt Trần Trâm.

Trần Trâm thấy vậy hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Thần thức mạnh mẽ trực tiếp quét ngang, ảo giác đều tan biến. Hồ
Tiên Nhi bị thần thức bao phủ, bị kinh sợ đứng yên tại chỗ không
thể động đậy.

Khi Hồ Tiên Nhi tỉnh táo lại thì không còn thấy bóng dáng Trần T
râm đâu.

Nhìn lối ra trống rỗng, nét mặt của Hồ Tiên Nhi càng phức tạp.

- Chủ nhân . . . Thật là càng ngày càng lớn mạnh, tuy cùng tu vi với ta nhưng thực lực mạnh hơn ta không biết bao nhiêu lần.

. . .

Trong khi Hồ Tiên Nhi âm thầm thở dài thì Trần Trầm đến tổng bộ Ma Môn.

Hiện giờ chỉ có tu sĩ Luyện Thể Chu Nhân Long là còn muốn ở trong tổng bộ Ma Môn nghèo nàn, mà tu trong nhiều chi nhánh đều định cư ở Vô Phong Sơn.

Thấy Trần Trầm bất ngờ đến chơi, Chu Nhân Long ngạc nhiên:

- Trần Trầm, sao tiểu tử nhà ngươi có hứng đến chỗ của ta?

Trần Trầm lắc đầu, nở nụ cười nói:

- Lão Chu, ta dù gì là thiếu môn chủ của Ma Môn, dù gì cũng phải quay về xem chừng chứ, đúng không?

Chu Nhân Long nghe xưng hô Lão Chu thì mặt đen thui.

Trần Trầm này ngày càng lằng lằng, trước kia chỉ dám gọi Lão Chu qua lệnh bài truyền tấn, bây giờ dám kêu thẳng trước mặt.

Quả thực là buồn cười!

Thấy nét mặt của Chu Nhân Long càng lúc càng nguy hiểm, Trần Trầm búng móng tay, cố ý vô tình nói:

- Lão Chu, ngươi không biết đâu, ta ở chiến trường Tề Vệ đã giết một Yêu Hoàng Nguyên Thần! Chậc chậc, thực lực của Yêu Hoàng Nguyên Thần kia cỡ bằng ngươi, kiên cường chống chọi một tr

ăm hiệp trong tay ta mới chết, ngươi nói xem hấn có lợi hại không?

Chu Nhân Long nghe vậy sắc mặt càng thêm khó coi!

Tiểu tử này nói như thế là có ý gì?

Gã chưa từng thấy tu sĩ Nguyên Anh nào kiêu ngạo như vậy.

Trần Trâm thấy Chu Nhân Long không chịu khuất phục thì cười gượng gạo:

- Khụ khụ, môn chủ, đùa giỡn một chút, đừng xem là thật.

Chu Nhân Long trái ngược với Hồ Tiên Nhi, ăn mềm mà không ăn cứng.

Chu Nhân Long hừ lạnh một tiếng, nhưng nét mặt dịu lại:

- Hừ, đến tìm ta có chuyện gì?

Trần Trâm bí hiểm nói:

- Ta tự mình đến tự nhiên là mang chỗ tốt cho ngươi. Môn chủ ơn trọng như núi đối với ta, ta vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Trần Trâm nói chuyện nghiêm túc, Chu Nhân Long lập tức tin bảy, tám phần.

Tiểu tử này tuy rằng miệng thối, nhưng thái độ làm người không tệ, hiện giờ có thực lực như vậy còn không quên mang chỗ tốt cho mình, xem như nhiệt tâm.

Chu Nhân Long lạnh nhạt nói, bày ra tư thế cao thủ Nguyên Thần cự phách ma đạo:

- Cái gì vậy? Lấy ra cho ta mở rộng tầm mắt thử xem, nhưng đến tu vi như ta thì thứ bình thường không lọt vào mắt được.

Trần Trầm thấy vậy trong lòng xem thường.

Một ma tu Nguyên Thần ở trong núi heo hút mà dám lên mặt ở trước mặt hắn!

Phải biết rằng ngay cả nhân vật lớn ma đạo như Thất Sát Ma Quân khi thấy trử vật giới của hắn cũng thay đổi sắc mặt ngay tại chỗ.

- Chờ xem ta có hù chết người không!

Trần Trầm ôm tâm trạng hù sợ người lấy ra Xích Huyết San Hồ trăm vạn năm, không gian nguyên triền núi thoáng chốc bị ánh sáng đỏ bao trùm biến thành một mảnh đỏ máu.

Cùng lúc đó, lực lượng khí huyết mạnh mẽ bắt đầu nhanh chóng khuếch tán.

Trần Trầm theo bản năng lùi lại hai bước, tuy không phải lần đầu tiên hắn thấy Huyết San Hồ trăm vạn năm tuổi, nhưng bây giờ xem lại vẫn không tìm được cảm thấy khủng bố.

Sao trên đời này lại có thiên tài địa bảo đáng sợ như vậy?

Trong tất cả trử vật giới của hắn e rằng chỉ có mấy chục món thiên tài địa bảo ít ỏi như linh tham to cỡ thân cây lớn mới sánh bằng nó.

Trần Trầm mà còn bị kinh sợ thì có thể tưởng tượng phản ứng của Chu Nhân Long như thế nào, tóc xõa ngang vai đều dựng đứng, người run bần bật.

- Đây . . . đây là bảo bối động trời từ đâu ra?

Trần Trầm dụi mắt bị làm choáng, cười nói:

- Tìm trong Vô Tận Hải, môn chủ, thế nào? Có lọt vào mắt của ngươi được không?

Lão Chu tu luyện công pháp Luyện Thể đi theo con đường khí huyết, Xích Huyết San Hô trăm vạn năm tuổi quả thực là đồ ni đóng giày cho Lão Chu, Trần Trầm không tin báu vật như vậy mà không thể làm Lão Chu hết hồn.

Chu Nhân Long nhìn Huyết San Hô trăm vạn năm tuổi, ánh mắt cực kỳ phức tạp, có bị hút hồn, có khiếp sợ, còn có khát vọng. Bộ dáng đó giống như nhìn thấy nữ nhân mà mình vừa gặp đã thương.

- Trần Trầm, ngươi nữ đưa chí bảo như thế cho ta sao? Ta không có cái gì có thể cho ngươi, cũng không có nữ nhi, tôn nữ gì đó.

Mặt Trần Trầm tỏa thánh quang, mỉm cười nói:

- Môn chủ nói gì kỳ, ta giống loại người tặng thứ gì nhất định phải nhận báo đáp hay sao?

Trần Trầm định bước vào Nguyên Thần cảnh, chờ khi hắn bước chân vào cảnh giới đó thì chắc chắn thực lực sẽ tăng lên vùn vụt.

Đến lúc đó nếu như đám người Chu Nhân Long, Lão Hắc, Tiêu Vô Ưu không theo kịp bước chân của hắn thì biết đi đâu tìm thuộc hạ trung thành . . . A không, người hữu dụng như vậy?

Chu Nhân Long nghe vậy vẻ mặt không tin.

Trần Trầm không giải thích nhiều.

Trừ muốn tăng lên thực lực cho người gần gũi mình ra, quả thực hắn có chút xíu ác thú vị.

Nhìn thứ mình tùy ý tặng lại hoàn toàn thay đổi số phận của một người, khiến người đó mừng đến rướm nước mắt làm lòng hẩn dâng lên nhẹ khoái cảm.

Trước kia Trần Trầm không tin trên thế giới thật sự có người tốt vui lòng giúp người khác.

Hiện giờ thì hẩn tin, bởi vì hẩn là loại người đó.

Lấy giúp người làm niềm vui!

Chương 270: Thần đan nghịch thiên (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Dù người là môn chủ Ma Môn lạnh lùng cao ngạo hay chủ một tông nghiêm khắc ít cười, đứng trước thiên tài địa bảo đảo điên tam quan thì đều phải lộ ra mặt nhân tính ban sơ nhất.

Trần Trầm thích nhất là giúp người khác trở lại nguyên trạng, tìm về sung sướng tuổi thơ.

Chu Nhân Long lại gặng hỏi, cảm giác như đang nằm mơ:

- Thật sự tặng cho ta? Không cầu báo đáp?

- Ha ha, đương nhiên rồi, Trần Trầm này nói được thì làm được.

Nói xong, Trần Trầm nghĩ ngay đến chuyện bí cảnh Ma Môn, bỗng thấy hối hận.

Kích động quá quên mất việc này, giờ nhắc chuyện đó chẳng phải là tự vả mặt sao?

So với bí mật của một bí cảnh thì sĩ diện quan trọng hơn.

Thôi chờ khi đột phá Nguyên Thần cảnh rồi lại tới vậy, đến lúc đó thực lực cường một ít, không chừng thứ nhìn thấy cũng khác.

- Môn chủ, nếu người không tin thì bây giờ ta rời đi vậy, hy vọng lần sau khi gặp lại môn chủ thì tu vi của môn chủ đã tăng tiến nhiều.

Trần Trầm nói rồi chấp tay xoay người rời đi.

Chu Nhân Long nhìn bóng lưng kia, không ngăn lại.

Trước kia hàng này bị lộ thân phận cũng chơi chiêu y như vậy, kết quả mọi người trong Ma Môn đều lên tiếng giữ lại.

Giờ giờ trò cũ, gã không mắc mưu!

Nhưng mà . . .

Qua nửa canh giờ vẫn không thấy bóng dáng Trần Trầm trở về.

Chu Nhân Long nghếch mặt ra nhìn Xích Huyết San Hô trước mặt mình.

- Thật sự tặng thứ này cho ta?

Khi hiểu được Xích Huyết San Hồ thật sự thành vật của mình thì trong lòng Chu Nhân Long cực kỳ rung động.

Không ngờ trên đời còn có người trả giá lớn như vậy mà không cần đền đáp.

Lẽ nào chỉ vì hai chữ tình nghĩa?

Nghĩ đến đây, vành mắt Chu Nhân Long đỏ hoe.

Ở trước mặt người ngoài, Chu Nhân Long chưa từng để lộ mặt yếu ớt của mình. Nhưng lòng người dù sao làm bằng thịt, hễ là con người đều khó tránh bị cảm động, môn chủ Ma Môn như gã cũng không ngoại lệ.

- Tiểu tử này, thật là người có tình có nghĩa, ngày xưa giữ lại hắc lạp à đúng.

Nên sắp xếp thì đã dàn xếp ổn thỏa, Trần Trầm trong lòng có chút nhẹ nhàng.

Đợi hắc bước vào Nguyên Thần cảnh, Lão Chu thành Nguyên Thần đỉnh, Tiêu Vô Ưu thành Nguyên Thần cảnh, Hồ Tiên Nhi cũng thành Nguyên Thần cảnh, Lão Hắc tuy là vật biểu tượng may mắn nhưng nó có thể hút thuộc hạ càng lợi hại.

Khi đó cả nhóm tụm lại, nội ứng ngoại hợp, đưa mắt nhìn khắp nhân tộc, trừ bốn đại tông môn và bốn đại hoàng triều có cường giả Luyện Hư ra, hẳn là không có thế lực nào mạnh hơn hẳn.

Huống chi, hẳn còn có khu vực Vô Tận Hải làm bảo đảm hậu cần.

Trần Trầm hít sâu một hơi, trong mắt tràn đầy khát khao với tương lai tốt đẹp.

Hắn như nhìn thấy một thế lực khổng lồ theo sự dẫn dắt của hắn c
hậm rãi vươn lên.

Trần Trầm trầm trầm đắc ý:

- Trùm sau màn, đây là từ hình dung dành cho người như ta. Đáng
tiếc, ta không cách nào từ góc độ người ngoài trông thấy mặt ưu t
ú của mình, nếu không chắc cũng sẽ bị khiếp sợ một phen.

Trần Trầm ngẫm nghĩ, truyền tấn cho đạo lữ yêu dấu biết chuyện
mình bước vào Nguyên Anh hậu kỳ.

Bởi vì hắn nhớ một câu chuyện trong kiếp trước.

Có đôi tình nhân hẹn nhau cùng thi đậu một trường, thành tích củ
a cô gái không tốt, chàng trai tự nhận mình học giỏi, lúc thi cố ý k
hông viết ba đề bài cuối. Sau cùng chàng trai đi học xúc đất, cô gá
i đi nước ngoài đào tạo sâu.

Trần Trầm không muốn bi kịch đó diễn ra trên người Tích Sương.

Nếu Tích Sương cố ý thả chậm tốc độ tu luyện đợi chính mình, m
ình sơ sẩy đạp chân vào Luyện Hư thì phải làm sao? Rồi lẽ phi th
ăng luôn thì làm sao bây giờ?

Chẳng khác nào đi thượng giới đào tạo sâu.

Quả nhiên, một lát sau từ lệnh bài truyền tấn truyền đến hồi âm h
ơi giật mình kinh ngạc của Hạ Tích Sương:

- Trần Trầm, tu vi của ngươi sắp đuổi kịp ta? Tại sao nhanh như v
ậy?

- Đạo này ta được một ít kỳ ngộ, có lẽ không lâu sau sẽ bước vào
Nguyên Thần cảnh.

Hạ Tích Sương:

- . . .

Trần Trầm mỉm cười, hẳn có thể tưởng tượng bộ dạng câm nín của Tích Sương lúc này.

Làm một thiên kiêu, tốc độ tu luyện chưa từng thua ai, hiện giờ bỗng nhiên bị người vượt qua thì chắc chắn khó mà thích ứng.

Trần Trầm quyết định, đợi bước chân vào Nguyên Thần cảnh liền đi chiến trường Tây Cương. Nếu tu vi của Tích Sương còn chưa bắt kịp mình thì mình sẽ lặng lẽ tặng một ít thứ tốt cho nàng.

So với người khác, Trần Trầm thật sự không cầu Hạ Tích Sương báo đáp, chỉ cần nàng mạnh khỏe là được.

Ai kêu hẳn chỉ có một đạo lý làm chi?

Trần Trầm tự nghĩ rồi tự cảm động, trên đời này hiếm có ai tình nghĩa được giống như hẳn.

. . .

Tiếp theo.

Trần Trầm tĩnh tu nửa tháng, ăn thiên tài địa bảo đổi lấy tu vi lên rất nhanh, nhưng phải củng cố, đặc biệt là cần thích ứng lực lượng biến hóa.

Nếu không thì xuống tay sẽ không biết chừng mực.

Sau khi tĩnh tu nửa tháng, Trần Trầm dần thích ứng tu vi trước đó.

Không chậm trễ lâu hơn, Trần Trầm bay thẳng đến Ngọc Đỉnh Đạm Tông, tính thời gian thì thần đan nghịch thiên của sư phụ Ngọc

Quỳnh cũng nên ra lô.

Hắn không có trực tiếp lấy ra lệnh bài truyền tấn hỏi chuyện thần đan, làm như vậy có vẻ con buôn quá, không phải phong cách của hắn.

Chờ đến Ngọc Đỉnh Đan Tông, Trần Trầm chào hỏi về phía vị sư huynh sư tỷ trước.

Sau đó ‘vô tình’ đến viện lạc của Ngọc Quỳnh, thấy nàng không Luyện Đan, Trần Trầm động ý niệm, cung kính nói:

- Đệ tử chào sư phụ!

Không hiểu sao Ngọc Quỳnh hôm nay cho Trần Trầm cảm giác rất khác, khí chất xuất trần hơn nhiều.

Ngọc Quỳnh nở nụ cười hiền hòa nói:

- Ngươi ở vùng hai nước Tề, Vệ làm rất tốt, tông chủ đã mấy lần nhắc tên của ngươi với ta, trong lời nói có chút thích, nếu không phải tông chủ đang ở chiến trường không về được thì đã không tìm được muốn gặp đồ tôn nhà ngươi.

Trần Trầm nghe vậy cười ngại ngùng:

- Việc nhỏ tầm thường, đâu đáng để tông chủ lão nhân gia nhớ thương.

Phải biết rằng, Ngung Thần Châu còn ở trên người của hắn, bị tông chủ nhớ kỹ rồi lỡ phát hiện ra Ngung Thần Châu thì toi.

Ngọc Quỳnh không nhắc đến chuyện thần đan, nói tiếp:

- Ngươi hiện giờ tu vi không sai, nhưng cũng đừng quên tâm lòng ban đầu khi mới đến Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Trần Trầm nhủ thầm:

- Không quên, ta đến nơi này không phải vì học Luyện Đan mà là tới gian lận lừa gạt, người cứ yên tâm.

Hắn thầm bực, sư phụ chết sống không nhắc đến chuyện thần đan là thế nào? Chẳng lẽ định ăn quýt?

Chương 271: Thần đan nghịch thiên

Nghĩ đến đây, Trần Trầm nhìn về hướng một gốc cây ăn quả ở phía xa, trên cây nở đầy hoa.

- Sư phụ, cây ăn quả này nhìn liền biết cực kỳ bất phàm, về sau kết trái chắc tròn lấm nhỉ?

Ngọc Quỳnh nghe vậy sắc mặt dần biến đổi.

- Nói tới tròn làm ta nhớ đan dược, trái cây có tròn cỡ nào cũng không bằng đan dược mà sư phụ luyện. Hễ nhắc đan dược lại làm ta nhớ đến thần đan mà sư phụ luyện, à mà thần đan của sư phụ thế nào vậy?

Ngọc Quỳnh nghe đến đây thì buồn cười.

Tiểu tử này không tin tưởng nhân phẩm của nàng đến mức nào vậy?

- Ta ra tay tự nhiên thành công, tiểu tử nhà ngươi có cần như vậy không? Làm như ta sẽ ăn quyết vậy.

Trần Trâm nghe vậy càng thêm xem thường.

Hắn dám đánh cược, nếu hắn không nhắc tới thì Ngọc Quỳnh chắc chắn sẽ lờ đi luôn!

Ngọc Quỳnh ném một bình đan dược vào tay Trần Trâm:

- Đó, đây là phần của ngươi.

Trần Trâm mở ra xem, liền thấy một viên đan dược tỏa linh quang mờ nhạt, hắn thầm mừng, vội hỏi:

- Sư phụ, đan dược này có công năng gì? Có thể hỗ trợ độ lôi kiếp không?

Ngọc Quỳnh nghe vậy vẻ mặt sững sờ:

- Lôi kiếp? Đan dược thì độ lôi kiếp làm cái gì?

Trần Trâm thầm than không ổn, hỏi tiếp:

- Sư phụ nói đan dược này có thể giúp sư phụ bước vào Luyện Hư mà?

Ngọc Quỳnh nghe vậy cười tươi gật đầu:

- Nguyên Thần bước vào Luyện Hư, tu vi đã không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là tâm cảnh phải viên mãn, thật ra cho tới nay trong lòng ta có một tiếc nuối, hiện giờ có đan dược này thì tiếc nuối đó đã biến mất, sắp bước vào Luyện Hư được rồi.

Trần Trâm hỏi:

- Tiếc nuôi gì?

Nhớ lại đối thoại trước kia với Ngọc Quỳnh, Trần Trâm cảm giác hình như mình bị hố.

Ngọc Quỳnh mỉm cười không nói.

- Hệ thống, trong phạm vi một thước, đan dược quý giá nhất ở đâu?

[Bất Lão Mỹ Nhan Đan trong tay kí chủ.]

Trần Trâm chửi thề trong bụng:

- Tổ cha nó!!!

Ngọc Quỳnh vẻ mặt trở nên nguy hiểm:

- Như thế nào? Người biết công dụng của đan dược này?

Trần Trâm vội lắc đầu, thì ra gút mắt trong lòng của nữ nhân này là à bề ngoài không đủ xinh đẹp.

Nhưng hắn không thể nói ra điều này, nếu không e rằng nữ nhân này sẽ khùng lên.

Tuy rằng trong lòng phẫn nộ, nhưng Trần Trâm vẫn cố kìm nén.

- Không biết, cảm giác rất lợi hại.

Ngọc Quỳnh lại hỏi:

- Vậy người thấy ta có biến đổi gì nhiều không?

Trần Trâm muội lương tâm nói hư nói vượn:

- Có sao? Ta không nhìn ra, vẫn đẹp trời sinh như ngày thường thôi.

Ngọc Quỳnh mừng rỡ, nụ cười trở về hiền hòa:

- Chắc chắn tiểu tử nhà ngươi đang chuẩn bị cho việc bước vào Nguyên Thần?

Trần Trâm nghe vậy sầm mặt xuống, sư phụ rút cuộc cũng thức tỉnh lương tâm.

- Sư phụ không biết đâu, người thiên phú dị bẩm như ta hay bị trời ghét, mỗi lần đột phá lôi kiếp đều khủng bố vô cùng, đây, trông thấy Diệt Thế Thần Lôi này không? Lúc ta độ đại kiếp nạn Nguyên Anh đã cố giữ lại nó.

Trần Trâm vừa nói vừa gọi ra Diệt Thế Thần Lôi lơ lửng trong lòng bàn tay.

Ngọc Quỳnh nghe vậy nét mặt cũng trở nên nghiêm túc mấy phần.

Độ Nguyên Anh kiếp mà có Diệt Thế Thần Lôi thì nàng chưa nghe bao giờ, hèn gì tiểu tử này mới chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ mà đã chuẩn bị cho việc độ kiếp.

Cái gì? Tiểu tử này đã là Nguyên Anh hậu kỳ?!

Ngọc Quỳnh thay đổi sắc mặt.

Trần Trâm cẩn thận hỏi:

- Sư phụ, có thể giải quyết chuyện lôi kiếp giúp ta được không?

Hắn thàn quyết định, nếu sư phụ không giúp hắn giải quyết việc này, về sau đừng hòng lấy một cọng lông từ chỗ của hắn!

Ngọc Quỳnh trầm ngâm nói:

- Ta chưa từng suy xét chuyện lôi kiếp, khi ta độ kiếp, mượn đại vãi món pháp bảo độ kiếp của sư phụ mà dùng. Dù sao sư phụ chuẩn bị mấy món pháp bảo để độ kiếp phi thăng cho ta dùng cỡ nào cũng khó làm hỏng được.

Trần Trầm nghe vậy trong lòng hâm mộ, nhìn sư phụ của người ta kia, ngó lại của mình, khỏi so sánh chi cho tủi hờn.

Phỏng chừng Thất Sát Ma Quân cũng vậy, trên đỉnh đầu có người thì dễ làm việc.

Trần Trầm hỏi dò:

- Sư phụ, hay là mượn giùm ta được không?

- Chuyện này sẽ cần tiêu hao nhân tình, sư phụ của ta là cáo già, không dễ nói chuyện như ta.

Trần Trầm nghe vậy tức xì khói, nữ nhân này hỏi mình còn không biết nương muốn đòi chỗ tốt!

Nghĩ đến đây, Trần Trầm lấy ra Bát Lão Mỹ Nhan Đan, lẩm bẩm:

- Sư phụ, ta tựa hồ cảm giác được công dụng của đan dược này, sư phụ nói xem nếu người ngoài biết người cực khổ vất vả vì luyện ra loại đan dược như thế, người ta sẽ nghĩ sao? Đương nhiên, đệ tử biết sư phụ đẹp bả sinh, nhưng người ta không biết, lỡ như bọn họ hiểu lầm, ta sợ sẽ ảnh hưởng danh dự của sư phụ.

Ngọc Quỳnh nghe xong mặt đen như nhọ nồi, thật lâu sau mới ngẩn ngơ nghĩ ngợi nói:

- Ta đi mượn cho người! Ai kêu sư đồ chúng ta . . . thân thiết!

- Đa tạ sư phụ!

Trần Trầm nhanh nhẹn vái một cái rồi xoay người đi.

Chờ đến chỗ vắng người, Trần Trầm lấy ra Bát Lão Mỹ Nhan Đản.

Tuy vẻ đẹp của hắn và Tích Sương không cần chỗ nào cần chỉnh sửa, nhưng giữ mãi thanh xuân cũng tốt.

Chắc chỗ Ngọc Quỳnh còn một viên, đợi về sau có cơ hội sẽ hối một viên tặng cho Tích Sương.

Nghĩ xong, Trần Trầm trực tiếp nuốt đản dược.

Khuôn mặt hoàn mỹ của Tích Sương không thể có biến đổi gì, cho nên hắn phải thực nghiệm đản dược này trước đã, để xem có tác dụng phụ gì không, có sản sinh ảnh hưởng không thể chữa trị đối với nhan sắc hay không.

Trần Trầm yên ổn ở trong Ngọc Đỉnh Đan Tông ba ngày, trong thời gian này hắn lại học tập một đợt thuật Luyện Đan.

Tuy trong lòng Trần Trầm có chút ghét bỏ đản dược, cho rằng trong đản dược không hoàn mỹ đều có chút tạp chất, nhưng một vài t hàn đản vẫn cực kỳ lợi hại, cơ bản không có thiên tài địa bảo nào có thể trực tiếp thay thế nó được.

Huống chi nhiều tài lẻ không thiệt thòi.

Nếu ông trời cho một người vẻ ngoài hào hoa và đầu óc thông tuệ đã nói lên ông trời muốn người đó theo đuổi hoàn mỹ.

Trần Trầm là người yêu cầu nghiêm khắc với bản thân như vậy đấy.

Ngược lại Viên Kinh Thiên ở bên ngoài khắc khổ tu luyện, dù ngày nào đó tu vi của gã thông thiên, đời này cũng không cách nào truy tìm đạo hoàn mỹ.

Bởi vì vẻ đẹp và trí tuệ là nỗi đau của gã.

Viên Kinh Thiên tu luyện một lúc, gã cực kỳ hưng phấn, chủ động chạy tới khoe ra trước mặt Trần Trâm:

- Sư huynh, ăn vào mớ thiên tài địa bảo mà sư huynh cho ta, ta cảm giác qua hai ngày nữa là có thể bước vào Nguyên Anh. Ôi, rốt cuộc sắp đuổi theo mấy phân môn chủ lợi hại của Ma Môn ta rồi!

Trần Trâm nghe vậy thản nhiên nói:

- Ta lần này trở lại cũng cho mấy vị phân môn chủ một vài thứ, không lâu sau bọn họ hẳn là có thể bước vào Nguyên Thần cảnh.

Nụ cười đông trên mặt Viên Kinh Thiên, ánh mắt dần dần chán nản.

Thế gian này, không chỉ riêng mình gã tiến bộ mà người khác cũng đang tiến bộ.

Trần Trâm thấy vậy trầm mặc giây lát, an ủi:

- Kinh Thiên, thật ra phương hướng của ngươi đã sai, ngươi không nên cố chấp đuổi theo tu vi. Ưu thế của ngươi là thuật Thần Ân, mà thuật Thần Ân tu luyện đến chỗ cao thâm là có thể tránh thoát thần thức tra xét, thậm chí tránh thoát lôi kiếp. Nhưng ngươi bây giờ thì sao? Dù đột phá Nguyên Anh cũng chưa chắc có thể tránh thoát thần thức tra xét, ngươi đây là bỏ gốc lấy ngọn. Ngươi phải biết rằng, cường giả chưa chắc đại biểu tu vi mạnh, giới một thứ gì đó cũng là cường giả, ví dụ như các Luyện Đan Sư của Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Chương 272: Nguyên Anh đỉnh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Nói xong câu đó, Trần Trầm lấy ra một thanh chủy thủ đặt vào tay Viên Kinh Thiên, lúc trước Ngọc Quỳnh tặng chủy thủ này cho hắn, có thể chém ra một kích Nguyên Thần, hiện giờ cái này hơi khó nuốt trôi đối với hắn.

- Kinh Thiên, ngươi phải hiểu rằng dùng pháp bảo có thể bù đắp tu vi, nhưng thuật Thần Ân là không thể thay thế.

Viên Kinh Thiên nghe vậy ngơ ngẩn xuất thần giây lát, theo sau hắn hận lấy chủy thủ, gật mạnh đầu.

- Sư huynh, ta hiểu được!

Trần Trầm thấy vậy hơi gật đầu, cho ánh mắt khích lệ, ngay sau đó hỏi:

- Đúng rồi, quan hệ giữa ngươi và bát sư tử sao rồi?

Viên Kinh Thiên nghe vậy nhướn miệng cười, cười cực kỳ dịu dàng, hoàn toàn không giống như sát thủ:

- Rất tốt, mỗi ngày ta lên đi nhìn nàng một cái là đã thỏa mãn lắm rồi.

Trần Trâm nghe vậy thở dài.

Thấp hèn như hạt bụi mà hình như Viên Kinh Thiên cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Không được, phải giáo dục, bơm động lực cho hắn.

Suy tư giây lát, đáy mắt Trần Trâm lóe tia hồi ức, thương cảm nó i:

- Nếu có người mình thích thì hãy cố gắng lên, có lẽ người không biết, lúc ta ở Thiên Vân Tông, có vô số đệ tử nữ thầm mến ta. Nhưng bây giờ thì sao? Bọn họ trông thấy ta đều không dám nói với ta một câu. Kinh Thiên, người biết rõ ta là hạng người gì. Bọn họ biết mình chênh lệch quá lớn với ta, lớn đến nỗi không thể bù đắp, cho nên đánh mất dũng khí nói chuyện cùng ta. Điều này khiến ta rất đau lòng, Kinh Thiên, ta không hy vọng người có một ngày giống như bọn họ, không có dũng khí nói chuyện với người mình thích.

Viên Kinh Thiên tự tưởng tượng mình lặng lẽ nhìn người mình yêu mà không dám nói chuyện, vành mắt đỏ hoe, gã lập tức tiếp tục lầm lì tu luyện.

Nhìn bóng lưng của Viên Kinh Thiên, Trần Trâm nở nụ cười vui mừng.

Ngay lúc này, bên tai chợt vang lên giọng nói của Ngọc Quỳnh:

- Trần Trâm, ta mượn pháp bảo cho người rồi, đợi khi người độ kiếp nhớ đến chỗ của ta mà lấy. Nhưng có điều kiện hàng đầu là người chỉ có thể độ kiếp trong Ngọc Đỉnh Đan Tông ta.

Trần Trầm dùng thần thức hồi âm:

- Có thể cho ta nhìn xem là cái gì được không?

Ngọc Quỳnh im lặng thật lâu, dường như bị cấp độ thần thức của Trần Trầm làm chấn động.

Thật lâu sau Ngọc Quỳnh mới nói:

- Không cần thiết, nếu như những pháp bảo này đều không bảo vệ người được thì đừng độ kiếp nữa, về nhà chờ chết đi.

Trần Trầm ngẩn người, không nói nữa.

Cấp độ lôi kiếp của hắn thường sẽ cao hơn tu vi hiện có một đại cảnh giới

Lôi kiếp Nguyên Anh mạnh cỡ lôi kiếp của thiên kiêu Nguyên Thiên.

Vậy suy ra, lôi kiếp bước vào Nguyên Thần chắc cỡ Ngọc Quỳnh độ Luyện Hư kiếp.

Những pháp bảo này có thể chống đỡ lôi kiếp cấp độ mạnh hơn Ngọc Quỳnh một bậc, xem ra chỉ cần ông trời không làm loạn thì hắn có thể an toàn độ qua.

Dù sao lần này hắn không phải Luyện Khí, Luyện Thể cùng bước vào Nguyên Thần cảnh.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm hơi yên lòng, sau đó lấy một đồng thiên tài địa bảo ra khỏi trữ vật giới, suy nghĩ hôm nay nên ăn cái nào.

...

Nửa tháng sau.

Tu vi Luyện Khí của Trần Trầm chậm rãi bước vào Nguyên Anh đỉnh.

Cảm giác bình cảnh như có như không kia, Trần Trầm cười cười.

Mới bấy nhiêu đây mà cũng tính là bình cảnh? Hắn muốn đột phá liền đột phá!

Có lẽ đây là thiên phú.

Trần Trầm từng hoài nghi, dù ngày xưa hắn không ăn Thiên Không Linh Quả thì tư chất tu tiên của hắn cũng siêu tốt, chẳng qua khi ông bị người phát hiện mà thôi.

Bên ngoài viện lạc vọng vào giọng của Viên Kinh Thiên:

- Sư huynh, ta dẫn yêu đến cho ngươi đây!

Chốc lát sau, Viên Kinh Thiên mang theo một bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở trước mặt Trần Trầm.

Đó là Lão Hắc!

So với nửa tháng trước thì da heo đen ngày càng ánh sắc vàng đen, toát ra khí chất cao quý.

Lão Hắc hiện tại dù không mặc Thất Khiếu Linh Lung Giáp cũng cảm giác có chút bất phàm.

Trần Trầm thấy vậy tặc lưỡi lấy làm lạ, không ngờ heo nuôi Lão Hắc được hắn bồi dưỡng trở nên tốt như vậy.

Trên đời này còn có cái gì là hắn không làm được? Độ kiếp thôi mà, chuyện nhỏ!

Lão Hắc mờ mịt hỏi:

- Trần Trầm, ngươi kêu ta đến đây làm gì?

Lần đầu tiên Lão Hắc đến nơi cao cấp như vậy, nhưng thật lòng nó không hứng thú với việc mở rộng tầm mắt.

Cơ gò má Trần Trầm mấp máy, nét mặt dần dần cay đắng, nhẹ giọng nói:

- Lão Hắc, ta sắp độ kiếp, hơn nữa lần này kiếp số hung hiểm hơn lần trước.

Đôi tai to của Lão Hắc dựng đứng:

- Cái gì?!

Lần trước Trần Trầm độ kiếp, nếu không phải nó trung tâm cứu c
hủ thì hẳn đã về châu trời.

Không ngờ mới qua bao lâu, hẳn lại độ kiếp.

Trần Trầm càng rầu rĩ nói:

- Lão Hắc, ngươi cũng biết không có nhiều người đáng để ta tín nhiệm, ngươi xem như nằm trong số ít đó. Ta ở Ngọc Đỉnh Đan Tô ng lạ nước lạ cái, không có người nguyện ý hộ pháp cho ta, bởi vậy ta chỉ có thể tìm ngươi.

Tuy sư phụ chuẩn bị pháp bảo cho hẳn rồi, nhưng hẳn cũng phải nghĩ cách tự bảo vệ mình.

Tục ngữ nói rất hay, không thể đặt trứng gà chung một rổ.

Lão Hắc là rổ đựng trứng khác mà hẳn tìm đến.

Nghe Trần Trầm nói, Lão Hắc cực kỳ đồng tình.

Dù sao là hài tử mình nhìn lớn lên, lăn lộn ở bên ngoài không tìm được một bằng hữu, nó cũng cảm giác đau lòng.

Đương nhiên, con người của Trần Trầm chỗ nào cũng tốt, chỉ hơi ác chút xíu, không có bằng hữu cũng bình thường.

Lão Hắc thở dài đồng ý:

- Được rồi, ta hộ pháp cho ngươi.

Trần Trầm cảm động gật đầu.

Một người một heo lặng lẽ đối diện, đều nhìn thấy chân tình trong mắt nhau.

Có Phúc Lộc Trư Lão Hắc sắp thức tỉnh, Trần Trầm càng tự tin hơn.

Còn về Trương Kỳ thì hẳn tuyệt đối không dám gọi qua.

Tiểu tử kia nguyên lý khác với Lão Hắc, nếu gọi qua thì tám chín phần mười mình sẽ bị lôi kiếp đánh chết, tiếp theo trữ vật giới của mình trở thành cơ duyên cho Trương Kỳ.

Từ khi nghĩ thông điểm này thì Trần Trầm quyết định về sau độ kiếp tuyệt đối không có thể để Trương Kỳ ở bên cạnh.

Đương nhiên, nếu là cừ địch độ kiếp thì có thể kêu Trương Kỳ đi vây xem.

Trần Trầm đột nhiên thay đổi sắc mặt, vội truyền một tin tức cho Trương Kỳ.

- Trương Kỳ, nếu sư phụ của người độ kiếp thì người tuyệt đối đừng bao giờ vây xem, Luyện Hư đại kiếp nạn quá mức nguy hiểm, dễ dàng làm người bị thương lây, nhớ kỹ!

Truyền tin xong Trần Trầm trực tiếp biến mất ngay tại chỗ, đi tới viện lạc của Ngọc Quỳnh.

So với nửa tháng trước, bề ngoài của Ngọc Quỳnh tựa hồ không thay đổi gì, nhưng cho người cảm giác đẹp mắt rất nhiều.

Rõ ràng, đây là tác dụng của Bất Lão Mỹ Nhan Đan.

Đan dược này sẽ không khiến người biến đổi lớn ngay lập tức, thế cho nên người quen đều không nhận ra người, nó thay đổi từ từ trong âm thầm, như thể người dùng tự nhiên đẹp mặn mà.

Công dụng thần kỳ như thế quả thực có thể xưng nghịch thiên.

- Khụ khụ, sư phụ, ta đã Nguyên Anh đỉnh, chuẩn bị độ kiếp!

Trần Trầm nhìn mặt của Ngọc Quỳnh hơi lâu, giả vờ bị hút hồn đến ngẩn ngơ, sau đó mới nói ra câu trên, tất cả thật tự nhiên diễn ra.

Ngọc Quỳnh mỉm cười nói:

- Tiểu tử nhà người tăng tiến tu vi thật nhanh, ta vốn tưởng mình sẽ dùng những báu vật này trước người.

Nàng cẩn thận lấy một chiếc trữ vật giới ra đặt vào tay Trần Trầm:

- Chăm đi, có mấy thứ này thì dù người phi thăng ngay bây giờ cũng có một cơ hội sống.

Chương 273: Đây là vị đại năng nào độ kiếp vậy?

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Trần Trầm nhận lấy trữ vật giới xem thử, bên trong có ba món pháp bảo, không đợi hấn hỏi, Ngọc Quỳnh đã bắt đầu giới thiệu:

- Món pháp bảo thứ nhất tên Huyền Quang Tráo, là chí bảo độ kiếp lưu truyền lại của Ngọc Đỉnh Đan Tông ta, dù là Diệt Thế Thần Lô cũng có thể ngăn cản, có nó trợ giúp, đã có mấy vị Luyện Hư đỉnh phi thăng thành công.

- Món thứ hai tên Tĩnh Tâm Lô, đặt ở một bên có thể ổn định tâm tình, tránh cho tẩu hỏa nhập ma, là báu vật của tông chủ lão nhân gia.

- Món thứ ba tên Bất Diệt Phiên, vốn là một món chí bảo tà đạo, sau này bị Ngọc Đỉnh Đan Tông ta lấy được, tế luyện lại, trở thành một món báu vật độ kiếp. Có bảo bối này thì cho dù người chết trong lòng kiếp, chỉ cần còn sót lại một chút thần hồn cũng sẽ được Bất Diệt Phiên thu vào, ngày sau không chừng còn có cơ hội tu luyện lại từ đầu.

Nghe Ngọc Quỳnh giải thích, Trần Trầm hoàn toàn vững tâm.

Có ba món báu vật này ở thì chẳng phải là hấn vô địch rồi? Còn s

ợ cái quái gì nữa?

Nhưng một lát sau, tâm trạng của hắn trở nên khiêm tốn.

Ngày xưa hắn có được tinh thể tam giác cũng cảm thấy vô địch, k
ết quả ông trời dạy cho hắn làm người.

Ngắm nhìn ba món báu vật trong trũ vật giới, Trần Trầm vẻ mặt tr
ịnh trọng, nghiêm túc nói:

- Sư phụ, ơn lớn không biết cảm ơn sao cho hết, ta ghi nhớ tình n
ghĩa này trong lòng!

Ngọc Quỳnh thấy vẻ mặt đó của Trần Trầm thì hơi ngoài ý muốn,
một lát sau vẫy tay nói:

- Đừng nói chuyện buồn nôn quá, ngươi dù sao là đồ đệ của ta, né
u chết trong lôi kiếp thì ta cũng mất mặt theo. Phải rồi, khi độ kiế
p nhớ đi Lôi Kiếp Đài trên đỉnh núi, ở đó có trận pháp tránh lôi, ta
đã sắp xếp cho ngươi rồi, trực tiếp đến nơi là được.

- Biết!

- Cần ta hộ pháp cho ngươi không?

- Không cần sư phụ, ta sợ người trông thấy lôi kiếp của ta sẽ ảnh
hưởng tâm trạng, khi đó sẽ tạo thành chướng ngại khi người bước
vào Luyện Hư cảnh.

- Xi, ngươi nghĩ ta tu luyện đến Nguyên Thần đỉnh toàn nhờ vào ă
n được sao? Nói cho ngươi, đừng không xem Luyện Đan Sư là tu
sĩ, người có thể đến Nguyên Thần đỉnh đều có tâm tính kiên nghị.

...

Nửa ngày sau, Trần Trầm điều chỉnh tình trạng đến đỉnh cao nhất,

sau đó leo lên đỉnh núi Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Ở đây có một bình đài to lớn phạm vi nghìn thước, màu ngọc bích, bên trên rậm rạp phủ đầy trận văn.

Không ai ngăn trở, Trần Trầm trực tiếp đi tới giữa bình đài, ngồi xếp bằng.

Lấy Huyền Quang Tráo ra trước, bảo vệ quanh người, lại lấy tinh thể tam giác ra bảo vệ Huyền Quang Tráo.

Sau đó lấy ra Tĩnh Tâm Lô, đốt hương liệu làm bằng thiên tài địa bảo có tác dụng an thần ở trong lô, đặt bên người.

Sau đó cắm Bất Diệt Phiên vào sau eo.

Trần Trầm mỗi một cử động đều cẩn thận, tràn ngập nghi thức cả m.

Nhưng mà, nhiều đó còn chưa có kết thúc.

Cuối cùng, Trần Trầm lấy ra mười hộp ngọc xếp một loạt ở trước mặt, linh khí đậm đặc bắt đầu khuếch tán.

Không biết tại sao, bọn họ cứ cảm giác Trần Trầm động tác cực kỳ ưu nhã, không biết còn tưởng đang trình diễn nghệ thuật cấp cao gì.

- Ông trời ơi, xin hãy nhẹ tay, Trần Trầm này vô cùng cảm kích!

Thấy chuẩn bị gần xong xuôi, vái một cái với bầu trời trên đầu, thái độ cực kỳ thành khẩn.

Sau đó hấn có nề nếp lần thứ hai khoanh chân ngồi xuống.

Trong cảm ứng, bình cảnh như có như không, Trần Trầm nhớ đến

Tích Sương, bỗng cắn răng đánh sâu vào bình cảnh.

Tiên Thiên Linh Thể tu luyện cực kỳ đơn giản, cho nên Trần Trầm vừa đụng vào đã phá bình cảnh.

Rất nhanh, Trần Trầm cảm ứng được uy áp nhẹ nhàng hội tụ trên đỉnh đầu.

Một khắc đồng hồ sau.

Bầu trời dần tối xuống, nhưng đang là giữa trưa.

Lần này lôi kiếp không có mây lôi cuộn cuộn mà trực tiếp tối sầm, nguyên Ngọc Đỉnh Đan Tông bị bao phủ trong hắc ám.

Nói chính xác hơn là không chỉ có Ngọc Đỉnh Đan Tông, Ngọc Đỉnh Thành gần chân núi và nơi xa hơn đều rơi vào hắc ám.

Cảm thụ áp lực khổng lồ đẩy núi diệt thành trên đầu, Trần Trầm hơi run.

Ông trời này quả nhiên quyết tâm muốn diệt hẳn, áp lực như vậy mạnh hơn độ Nguyên Anh kiếp không biết bao nhiêu lần!

Thật không hiểu nổi, người tốt như mình đã làm gì đắc tội với ông trời?

Bầu trời càng lúc càng đen, cuối cùng nguyên phạm vi Ngọc Đỉnh Đan Tông hoàn toàn rơi vào hắc ám.

Đen ngòm xòe tay không thấy năm ngón, hoàn toàn không có một chút tia sáng.

Mắt thấy nhiều đệ tử Ngọc Đỉnh Đan Tông bắt đầu nao động, giọng của Ngọc Quỳnh vang vọng khắp tông môn:

- Cao thủ tông mình đang độ kiếp trên đỉnh núi, các vị hãy chờ ng
ay tại chỗ, chớ lo sợ, đừng đi lung tung.

...

- Đây là vị đại năng nào độ kiếp vậy?

- Trận thế này quá khủng bố.

Nhiều Luyện Đan Sư của Ngọc Đỉnh Đan Tông đốt đèn nhìn phư
ong hướng đỉnh núi, trong mắt tràn đầy tò mò.

Đương sự Trần Trầm thì không tò mò nổi, mặt như đưa đám lầy
mấy viên minh châu to cỡ đầu người ra khỏi trữ vật giới, đặt ở bê
n người làm vật chiếu sáng.

Hắn tiện tay ném mấy viên cho Viên Kinh Thiên và Lão Hắc đứn
g ở phía xa, cũng cao giọng dặn dò:

- Lão Hắc, tâm trạng của người nhớ là bình hòa, tuyệt đối đừng kí
ch động!

Lão Hắc nâng minh châu, trên mặt heo tràn đầy không biết nên nó
i cái gì.

Có phải ta độ kiếp đâu mà dặn ta giữ tâm trạng bình hòa?

Lần đầu tiên nó gặp người đang độ kiếp mà dặn người khác tâm tr
ạng bình hòa, đừng kích động.

Ầm ầm!

Không đợi nó suy nghĩ hiểu thấu, một tia chớp màu vàng xẹt qua
màn đêm đen, rẽ đôi màn trời.

Mục tiêu tia chớp vàng đánh vào là Trần Trầm trốn trong hai tầng

phòng hộ.

Nhìn Diệt Thế Thần Lôì thô cỡ cánh tay, gò má Trần Trầm co giậ
t.

Lần trước hắnh thu thập Diệt Thế Thần Lôì đều là một chút xúu, gi
ờ thì hay rồi, vừa bắt đầu đã là Diệt Thế Thần Lôì thô cỡ cánh tay.

Chỉ riêng tia chớp thứ nhất này đã khiến đa số cường giả Nguyên
Thần cảnh không chịu nổi.

Thần lôì giáng xuống, bị tinh thể tam giác chia ra làm ba, sau đó đ
ánh vào Huyền Quang Tráo.

Huyền Quang Tráo lấp lóe tia sáng xanh chặn lại ba Diệt Thế Thầ
n Lôì, chỉ có một chút hơi thở hủy diệt thấm thấu vào lồng chụp,
khiến Trần Trầm cảm thấy hơi khó chịu.

Trông thấy cảnh này, Trần Trầm hơi yên lòng.

Chương 274: Thiên Ma hàng thế

Huyền Quang Tráo không hổ là báu vật truyền thừa đã lâu,
đối kháng thiên kiếp rất tốt.

Nhưng tia chớp thứ nhất chỉ là món tráng miệng, sắnh sét tiếp theo
từng cái mạnh hơn, toàn là Diệt Thế Thần Lôì thuần khiết.

Trận pháp trên đài độ kiếp của Ngọc Đỉnh Đan Tông tự khởi độn

g, hình thành từng vách ngăn chặn lại hơi thở hủy diệt kia, tránh cho sơn môn bị phá hoại.

Mới đầu Trần Trầm ngồi trong Huyền Quang Tráo mà lòng run sợ, nhưng qua một lúc thì tâm tình bình hòa.

Đương nhiên, rất có thể là vì Tĩnh Tâm Lô phát huy tác dụng.

Nói tóm lại, hết thấy đều cực kỳ thuận lợi, mặc kệ Diệt Thế Thần Lô rít gào cỡ nào thì Huyền Quang Tráo vẫn lù lù bất động, như vách ngăn cứng rắn nhất che ở trước mặt Trần Trầm, ngăn cách hắc ấn và bên ngoài hoàn toàn.

Trong lòng Trần Trầm bắt đầu lâng lâng, nhưng nét mặt vẫn khiêm tốn.

Kiều ngạo một chút trừ chọc giận ông trời ra không chút tác dụng, tu sĩ chính chắn sẽ không vì sung sướng một chốc mà làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Trần Trầm bây giờ là tu sĩ chính chắn rồi.

Trần Trầm thầm cắn răng, ánh mắt lại tràn ngập cảm ơn:

- Chờ ngày nào đó ta thành Tiên Đế gì đó thì phải nhìn xem kẻ nào không chế lô kiếp này! Nếu có cơ hội, chờ xem ta diệt người!

Dần dần, Diệt Thế Thần Lô yếu bớt, tàn suất càng lúc càng chậm, dường như chỉ là tức giận trong bất lực.

Trần Trầm thấy vậy khoe môi cong lên.

Tu sĩ trong Ngọc Đỉnh Đan Tông thì đã lấy bảy run rẩy thật lâu.

Phải biết rằng, Ngọc Đỉnh Đan Tông có rất nhiều tu sĩ, nên mỗi ngày trên đài độ kiếp đều có người.

Nhưng trận thế giống như hôm nay thì trăm năm khó gặp.

Sợ rằng chỉ có một ít người sống lâu trong tông mới từng thấy cảnh này.

- Với trận thế hôm nay, e rằng Ngọc Đỉnh Đan Tông ta lại thêm một cường giả Luyện Hư.

- Đúng rồi, ta vốn tưởng là Thánh Nữ, nhưng mới này Thánh Nữ đã lên tiếng nên chắc không phải đâu.

Nhiều tu sĩ Ngọc Đỉnh Đan Tông bắt đầu nghị luận, trên mặt toàn là nét mừng sống sót sau tai nạn, như thể mới rời độ kiếp là chính bọn họ.

Tu sĩ Ngọc Đỉnh Đan Tông hân hoan, Ngọc Quỳnh âm thầm quan sát thì không vui nổi, ngược lại nét mặt càng lúc càng nghiêm túc.

Nói thật, kiếp số của Trần Trầm đã vượt qua tướng tượng của Ngọc Quỳnh, nàng tự nhận cho dù chính mình độ kiếp cũng chỉ đến thế là cùng.

Tại sao bầu trời chưa sáng lên mà càng lúc càng nặng nề?

Chẳng lẽ có kiếp số đặc biệt gì sắp bùng xuống?

Phải biết rằng, thế gian này tuy rằng có các loại bảo bối độ kiếp, nhưng thiên đạo chiêu chiêu, dựa vào báu vật chắc chắn thành công độ kiếp thì kiếp số cũng mất ý nghĩa.

Cho nên xuất hiện một vài kiếp số đặc biệt.

Nhưng loại kiếp số này bình thường chỉ xuất hiện tại trên người kẻ thiên lý không tha hoặc kiếp phi thăng.

Tại sao sẽ có trên người tiểu tử Trần Trâm?

- Chẳng lẽ tiểu tử này cướp đoạt quá nhiều báu vật?

Ngọc Quỳnh càng nghĩ càng thấy đúng là vậy.

Ở trong mắt ông trời thì mặc kệ là người hay yêu, hoặc là linh vật thiên địa đều được đối xử bình đẳng.

Cho nên, lấy quá nhiều linh vật thiên địa sẽ bị ông trời xem là tàn sát vô số sinh linh.

Thậm chí hậu quả càng thêm nghiêm trọng.

Bởi vì linh vật thiên địa đều là tinh hoa thiên địa được trời chăm sóc mới ra đời, đối với trời cao thì chúng nó quan trọng hơn xa phạm nhân hoặc là tu sĩ.

Không đợi nàng tiếp tục suy nghĩ, một luồng gió âm bỗng thổi trong núi Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Trong thiên địa vắng vắng tiếng gào rú kỳ dị.

Ngay sau đó, trong bầu trời đen kịt xuất hiện từng gương mặt dữ tợn bắt đầu hội tụ ở đỉnh núi Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Ngọc Quỳnh nhìn những thứ giống như đầu ma, sắc mặt nháy mắt trở nên nhợt nhạt vô cùng, lẩm bẩm nói:

- Không ngờ . . . Không ngờ là Thiên Ma Kiếp. Tiểu tử này lén hốt bao nhiêu báu vật mà khiến trời cao tức giận đến mức này? Quyết phải lấy tính mạng của hắn?

Ngọc Quỳnh dùng thần thức nhắc nhở một câu:

- Trần Trâm, đây là Thiên Ma Kiếp, chuyên làm loạn tâm thần củ

a người, nếu bị thừa dịp lơ là chui vào thì thần hồn của người sẽ bị Thiên Ma cắn nuốt ngay, từ đây thành cái xác biết đi!

Nói thật, lần đầu tiên Ngọc Quỳnh nghe có trường hợp dựa vào cướp đoạt thiên tài địa bảo đưa đến Thiên Ma đại kiếp nạn.

Phải biết rằng, loại kiếp số này dù là một số cự phách tà đạo cực kỳ mạnh mẽ cũng không có tư cách độ.

Nhưng cố tình đệ tử của nàng gặp phải.

Ngọc Quỳnh thì thảo:

- Thứ giấu trong trữ vật giới của tiểu tử này phỏng chừng cực kỳ kinh người!

Ngọc Quỳnh rất tò mò, một lát sau trong đầu không tìm được nổi lên một ý niệm.

Nếu tiểu tử này chết trong Thiên Ma Kiếp thì chẳng phải là di sản của hắn đều thuộc về mình?

Ý niệm này vừa xuất hiện, lập tức bị Ngọc Quỳnh cắt đứt.

Là một nữ nhân băng thanh ngọc khiết sao có thể thàm mong đồ đệ của mình chết được?

Thiên Ma Kiếp kia thật sự rất khủng bố, nàng làm quần chúng vây xem mà còn bị ảnh hưởng tâm tình.

...

Trần Trầm nhìn những đầu ma trên đỉnh đầu, dù núp trong hai tầng phòng hộ thì trong lòng cũng không tìm được lo lắng.

Biểu cảm trên mấy cái đầu ma khác nhau.

Có đầu ma nét mặt dữ tợn đến mức tận cùng, dường như tưởng chừng chờ ăn thịt người. Có đầu ma vô cùng tham lam, tựa hồ muốn chiếm tất cả làm của riêng. Có đầu ma hận ý ngập trời, giống như Trần Trầm giết cả nhà của nó.

Chuyện này rốt cuộc là vì sao?

Trần Trầm sực tỉnh ngộ, tìm ra nguyên do kiếp số của mình mãnh liệt như vậy:

- Ông trời quả nhiên không phải thứ tốt, biến ra kiếp số tà ác như vậy! Hèn gì nhằm vào ta, phỏng chừng là vì ta rất chính nghĩa.

Cùng lúc đó, nét mặt của Trần Trầm càng trang nghiêm.

Đối diện tà ác, hấn tuyệt đối sẽ không khuất phục.

Trần Trầm không tin dựa vào chính nghĩa đầy mình của bản thân mà không thể ngăn cản được mấy Thiên Ma này.

- Khếch khếch!

Bên tai bỗng vang lên tiếng cười quái dị, cảnh tượng trước mặt Trần Trầm thay đổi, lời kiếp biến mất vô tung, bầu trời nháy mắt sáng sủa.

Không đợi Trần Trầm phản ứng lại, một nơi quen thuộc xuất hiện ở trước mắt hấn.

Đó là Thạch Đầu Thôn, quê hương cũ của hấn.

Trước cửa nhà có cậu bé ngây thơ đáng yêu đang nhảy nhót chạy tới đầu thôn.

Trần Trầm thảm giạt mình:

- Đây là . . . ta?

Tuy Trần Trầm chưa bao giờ thấy bóng lưng tiêu sái của mình, nhưng khí chất của cậu bé rất hợp với hắn.

Có bao nhiêu đứa trẻ ở lứa tuổi này đã có khí chất chính chắn như vậy?

Đưa mắt nhìn toàn bộ thế giới e rằng chỉ có một mình hắn.

Cho nên Trần Trầm nhận ra ngay đó là mình hồi nhỏ.

Một giọng nói tà mị cuồng bá vang lên trong óc:

- Ta có thể cảm giác đến bóng ma thơ ấu của ngươi! Khếch khếch, hãy run rẩy trong luân hồi đi! Nhớ lại cảnh ưu thương nhất tuổi thơ!

Lòng Trần Trầm rung động mạnh.

Kiếp trước hắn từng đọc câu chuyện gặp tâm ma như thế này!

Một nhân vật chính gặp phải tâm ma, trong đầu tràn đầy cảnh tượng hồi nhỏ cả nhà bị giết, cuối cùng thống khổ muôn phần rơi vào ma đạo.

Không ngờ hắn hôm nay cũng đụng phải ma đầu như vậy!

Nghĩ đến đây, trán Trần Trầm rịn mồ hôi lạnh, hắn không có cơ hội rơi vào ma đạo, nếu không độ qua được là toi đời!

Chương 275: Thiên Ma ảo cảnh

Ngay lúc này, cậu bé ngây thơ đáng yêu vô tư nhảy cẫng lên cao nửa thước, sau đó . . .

Một đồng xu rơi xuống đất.

Nhưng cậu bé không hề hay biết, vẫn sung sướng chạy đến cuối thôn.

Trong lòng Trần Trầm dâng lên nhẹ nhẹ ưu thương, cao giọng nhắc nhở một tiếng, nhưng cậu bé không nghe thấy.

Một đoạn hồi ức theo hình ảnh này hiện ra trong đầu Trần Trầm.

Năm đó . . . Hấn mới tám tuổi, cửa thôn bán hồ lô băng đường, hấn cầm một văn tiền mừng tuổi để dành muốn đi mua một cái ném thử.

Không ngờ giữa đường làm rớt tiền.

Khi đến cửa thôn, sờ túi quần, có thể tưởng tượng tâm tình thất vọng đau thương của hấn cỡ nào.

Trên đường về nhà, Trần Trầm tìm mãi tìm mãi, cho đến khi được hệ thống thì hấn mới tìm được một đồng tiền đánh rơi trước cửa nhà.

Trần Trầm buồn bã thở dài, nét mặt dần dần ưu thương:

- Ma đầu kia . . . Thật là lợi hại, có thể lật ra đoạn ký ức này cũng giỏi lắm.

Hình ảnh vẫn kéo dài đến khi cậu bé ngây thơ đáng yêu hụt hẫng về nhà, rồi . . .

Họa phong thay đổi, hấn ngây thơ đáng yêu lại xuất hiện, nhảy nhót, lại rút đồng tiền.

Trong đầu vang lên một âm thanh tràn ngập dụ dỗ:

- Thống khổ sao? Tuyệt vọng sao? Khęc khęc! Cảm giác thế nào hả? Chỉ cần người mở rộng nội tâm của mình thì cảnh này sẽ không xuất hiện nữa!

Nét mặt của Trần Trầm càng ưu thương hơn.

. . .

Sau mười lần.

Trần Trầm nhìn bóng dáng quen thuộc lại xuất hiện ở trước mặt, hấn chửi thề:

- Tổ cha nó, một vừa hai phải thôi! Một đồng tiền chứ có gì, lặp lại mười lần rồi! Ta xem đến ngủ gật!

Trần Trầm xuyên đến đây, vừa sinh ra đã có tâm tình tuổi hai mươi mấy, làm gì có thơ ấu nào.

Không có thơ ấu thì đào đâu ra ám ảnh tuổi thơ?

Hơn nữa bởi vì hấn từ bé đã ngoan, phụ mẫu chưa từng đánh chửi hấn, người trong thôn cực kỳ thân mật với hấn.

Còn về bị con nít khác ăn hiếp thì càng không thể nào.

Tâm trí của người hai mươi mấy tuổi mà sẽ bị con nít ăn hiếp sao?

Hắn không khi dễ người khác đã là may.

Cùng với câu chửi trên, một tiếng hét vang lên trong óc Trần Trầm, thế giới trước mắt tan vỡ, bầu trời đen kịt lại xuất hiện ở trước mắt hắn.

Phương xa, Lão Hắc và Viên Kinh Thiên đang vẻ mặt lo lắng nhìn hắn.

Trần Trầm cho cả hai một nụ cười yên tâm, tiếp theo nhắm mắt lại.

Thế giới trước mắt lần thứ hai biến ảo, lần này thế giới chân thực vô cùng.

Trần Trầm xuất hiện dưới chân núi lớn, trong một chốc hắn thậm chí quên chính mình đang ở độ kiếp.

- Tại sao ta đến chỗ này? Đang làm gì vậy?

Trần Trầm trong lòng mờ mịt, có chút không rõ.

Không đợi hắn suy nghĩ hiểu thấu, một nữ nhân phong tư thướt tha lắc mông đến trước mặt hắn, cười đa tình nói:

- Trần Trầm, ta rốt cuộc đợi đến ngươi, vào Thần Môn của ta đi, nguyên ngọn núi đều là của ngươi.

Trần Trầm hỏi:

- Thần Môn là môn phái nào?

- Đương nhiên là môn phái mạnh mẽ nhất thế gian.

Nữ nhân vừa nói vừa búng ngón tay, nguyên tòa sơn mạch thay đ

ôi, tỏa ánh sáng linh lực cực kỳ đậm.

- Đây là một tòa . . . núi linh thạch!

Trần Trâm cực kỳ giật mình.

Nữ nhân kia che miệng cười khẽ nói:

- Không sai, là một tòa núi linh thạch, chỉ cần người gạt đầu là cả ngọn núi thuộc về người.

Trần Trâm rơi vào trầm mặc, thật lâu sau mới nói:

- Ta không thiếu linh thạch, thứ to như vậy cất vào trữ vật giới còn ngại chiếm chỗ, nếu muốn ta vào Thần Môn gì đó hãy lấy ra thà nh ý đi.

Nữ nhân ngậy người, một lát sau mới lại nặn ra nụ cười. Ngay sau đó, một nhân sâm thô cỡ cánh tay hiện ra trong tay nàng.

- Cây nhân sâm này đủ cho tu vi của người tăng lên một cảnh giới, vào Thần Môn của ta thì người muốn bao nhiêu thiên tài địa bảo như vậy đều có, sao nào?

Trần Trâm trông thấy nhân sâm kia, đáy mắt lóe tia ghét bỏ nói:

- Dưới mười vạn năm tuổi thì ta khinh thường ăn vào.

Nữ nhân kia nghe vậy nét mặt giận dữ, lại lấy ra linh chi to cỡ cây dù, kiêu ngạo nói:

- Cái này thì sao?

Trần Trâm vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Miễn cưỡng đủ chuẩn, thứ như vậy vừa đủ thích hợp để ta tặng c

ho người.

Nữ nhân kia nghe xong nổi giận, lại lấy ra thiên tài địa bảo càng lợi hại hơn, năm tuổi e rằng cỡ mấy chục vạn năm.

Trần Trầm thấy nữ nhân kia có tài sản không tầm thường, trong lòng mơ hồ sinh ra ý chí chiến đấu.

Tùy ý dò xét một chút trữ vật giới, Trần Trầm đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Bởi vì trong trữ vật giới một mảnh trống rỗng mênh mông.

Không thể nào!

Trong lòng vừa sinh ra ý nghĩ này, một đoạn ký ức nổi lên trong óc của hắn.

Độ kiếp . . .

Phải rồi, hắn ở trong độ kiếp.

Đây lại là ảo giác!

Trần Trầm sắc mặt khôi phục bình tĩnh, nội tâm cực kỳ tức giận, đã động ý niệm, Thương Thiên Đại Linh Tham xuất hiện trong trữ vật giới của hắn.

Trần Trầm dứt khoát lấy Thương Thiên Đại Linh Tham kia ra, trầm giọng nói:

- Cô nương, bản cùng hạn chế sức tưởng tượng của nàng, với chút xiu đồ như thế tốt nhất đừng lấy ra dụ dỗ người.

- Cái đó . . . người . . . !

Nữ nhân kia trông thấy Thương Thiên Đại Linh Tham thì sợ hãi lảo đảo thụt lùi hai bước, suýt tẩu hỏa nhập ma.

Nhìn nữ nhân sắc mặt tái nhợt, Trần Trầm trong lòng cười nhạt.

Trình độ Thiên Ma thật thấp.

Làm ảo giác mà không nghĩ ra được thứ tốt gì, muốn dụ dỗ người có hết tất cả như hấn chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Thật lâu sau.

Nữ nhân kia rút cuộc tỉnh táo lại, nét mặt trở nên vô cùng ưu thương.

- Không ngờ công tử có của cải dày như vậy, là tiểu muội tầm mắt hạn hẹp. Nhưng vào Thần Môn của ta còn có một chỗ tốt.

Nói rồi nữ nhân vỗ tay, một đám mỹ nữ không mảnh vải che thân tư thế khoa trương đi đến, nét mặt hết sức dụ dỗ nhảy múa quanh Trần Trầm.

Trần Trầm nhướng mày, không đợi hấn mở miệng, nữ nhân kia cũng ngán lại gằn, thổi nhẹ một hơi:

- Công tử, vào Thần Môn của ta thì ta và bọn họ đều là của công tử.

Trần Trầm nét mặt dịu lại.

Kiếp trước lúc đi xã giao, Trần Trầm từng gặp vài lần giống như trạng thế này.

Nếu đặt đám mỹ nữ này ở kiếp trước thì năng lực nghiệp vụ chỉ có thể tính là bình thường.

Nhớ lại năm tháng tranh vanh khi xưa, ánh mắt của Trần Trầm đã n kén chọn, hẳn nói nhỏ bên tai nữ nhân kia:

- Lặng lẽ nói cho người . . . cả nhóm các người đều không đẹp bằng đạo lý của ta!

- A?

Nữ nhân kia tái mặt, trên mặt tràn đầy bởi vì xấu hổ bức dọc mà s ản sinh lửa giận.

Nữ nhân gầm lên:

- Người phải chết!

Nàng thò tay ra định bóp cổ Trần Trầm, nhưng mà hai tay còn chưa đụng tới người hẳn đã bị cản lại.

Trần Trầm bản năng lùi lại hai bước, cảnh sắc trước mắt thay đổi, chỉ thấy một cái đầu ma điên cuồng va chạm Huyền Quang Tráo.

Nhưng mà, Huyền Quang Tráo không nhúc nhích chút nào.

Trông thấy cảnh này, Trần Trầm nở nụ cười.

Nhớ lại hai màn ảo cảnh lúc trước, Trần Trầm hít một hơi thật sâu.

Hắn đi tới thế giới này, mười mấy năm đầu tuy không có gì mới mẻ, sinh hoạt cũng thực nghèo khổ, nhưng gia đình hòa thuận, xe m như hạnh phúc.

Bước vào đường tu tiên hơn một năm, hẳn có được quá nhiều thứ.

Có huynh đệ cùng sống cùng chết, có đạo lý thật lòng yêu nhau, có mấy sư phụ tậm được.

Ngoài ra, hắn có vô số linh thạch, hàng tá thiên tài địa bảo, kiến thức đủ loại chí bảo thật sự và cơ duyên trên đời này, tâm tình đã đến cảnh giới không mừng vì vật gì nữa.

Đầu ma ở trên bầu trời cố gắng dụ dỗ, nhưng nó không thể làm ảo cảnh hút Trần Trầm vào được nữa:

- Thiếu niên! Ngươi muốn đạt được sức mạnh to lớn không? Muốn tiến cảnh tu vi tiến triển cực nhanh không?

Trần Trầm cười hờ hững, sau đó chỉ lên trời nói:

- Nếu không phải những thiên kiếp chó má kia thì ta sắp phi thăng rồi! Sức mạnh, tiến cảnh tu vi cực nhanh nào có đáng gì!

- Thiếu niên! Ngươi muốn . . .

- Ta có.

- Thiếu niên!

- Quá cấp thấp, không thêm.

Chương 276: Nguyên Thần cảnh và Phá Ách Ấn

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Một lát sau, một đám Thiên Ma đều thua rút lui, về mặt của Trần Trầm càng ung dung.

Cái gọi là Thiên Ma chỉ là đầu ma gọi lên dục niệm trong lòng người.

- Tâm tình của ta không vương bận, ta không sợ hãi điều gì.

Trần Trầm lặng lẽ nhắm mắt lại, tùy tiện đám Thiên Ma ồn ào.

Hắn muốn cái gì có thể tự lấy được, căn bản không cần nhờ cậy lực lượng của đám Thiên Ma.

Dù là về tinh thần hay vật chất thì hắn đều đã giàu có đến cảnh giới nhất định, mấy thứ Thiên Ma đưa ra không đủ tầm dục dõ hắn.

Trần Trầm cảm giác thực thoải mái, trong lòng quyết định về sau cùng Tích Sương sinh con trai hay con gái đều phải nuôi trong điều kiện giàu có, như vậy mới có thể thân nhiên ứng đối dục dõ ở bên ngoài.

Còn về sẽ nuôi ra cậu ấm cô chiêu thì Trần Trầm không quan tâm, có gen chính trực của hắn và Tích Sương thì sinh ra hài tử chắc chắn cũng cực kỳ chính trực.

Cho dù bị lệch đường chút xíu, có hắn mưa dầm thấm đất thì chắc chắn sẽ phát triển theo phương hướng tốt.

Thật lâu sau.

Trong thiên địa thanh tịnh, tất cả Thiên Ma đều tan biến, biến thành lực lượng linh hồn căn nguyên nhất dung hợp vào thân thể của Trần Trầm.

Trần Trầm cảm giác thân thể nhanh chóng lột xác, một loại cảm giác siêu thoát tràn ngập toàn thân.

Đây là cảm giác hòa hợp thành một với thiên địa.

Trần Trầm siết chặt nắm tay:

- Đây là Nguyên Thần cảnh Tiên Thiên Linh Thể!

Giờ phút này, Trần Trầm cảm giác thức hải nhanh chóng khuếch trương, lực lượng thần thức vốn tràn đầy bắt đầu trở nên trống rỗng.

Nhưng mà mặc dù như vậy, thần thức của hắn mạnh hơn trước kia gấp mấy lần.

Ngoài ra, hắn rốt cuộc rõ ràng cảm giác sự tồn tại của Nguyên Thần của mình.

Phải biết rằng, trước khi đến Nguyên Thần cảnh, tu sĩ chỉ có thể cảm nhận chính hiểu rõ tình hình thân thể của mình, khi bước vào Nguyên Thần cảnh thì có thể cảm giác linh hồn của mình.

Sự biến chất này còn được gọi là Hóa Thần.

Trần Trầm thì thào, khóe môi cong lên nụ cười vừa lòng:

- Linh hồn của ta thuần khiết đúng như trong tưởng tượng.

Cùng lúc đó, Trần Trầm mở rộng toàn bộ thần thức, cảnh tượng trong phạm vi mấy chục dặm đều chiếu vào óc của hắn.

Cảm thụ cảnh tượng trong đầu, Trần Trầm cảm thấy lực lượng thần thức của hắn hiện giờ không kém hơn Thanh Lâm là bao.

Vừa mới bước vào Nguyên Thần cảnh đã có thần thức gần với Nguyên Thần đỉnh, từ nay về sau, Trần Trầm chỉ dựa vào Ngung Thần Châu là có thể dễ dàng giết tu sĩ Nguyên Thần cùng tu vi.

Trần Trầm nhìn lên trời, âm thầm hét lên một câu:

- Còn có ai!

Một lát sau, bầu trời dần dần trở lại sáng sủa, khoảnh khắc trời sáng, một tia ban mai bỗng chiếu xuống người Trần Trầm, giống như khai thiên tích địa.

Trần Trầm thấy vậy thoáng chốc thay đổi sắc mặt, tia sáng ban mai không có uy áp gì, nhưng trong lòng cực kỳ lo sợ.

Thứ chưa biết là đáng sợ nhất, phút cuối thiên kiếp còn chơi chiêu này thì chắc chắn là đại sát khí nào đó.

Đại sát khí mạnh còn hơn Diệt Thế Thần Lôi và Thiên Ma Kiếp!

Không đợi hẳn tiếp tục suy nghĩ, tia sáng ban mai đã trực tiếp xuyên thấu Huyền Quang Tráo bắn vào người hắn.

Bịch!

Một tiếng vang khẽ.

Trần Trầm ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, bầu trời hoàn toàn sáng sủa.

...

Thật lâu sau.

Trần Trầm cẩn thận bò dậy từ mặt đất, tra xét linh hồn, thân thể,

Nguyên Thần.

Kết quả không phát hiện bất cứ khác lạ nào.

Không sao hết!

Trần Trầm vui mừng quá đỗi, nhanh chóng vái hướng bầu trời.

Ông trời còn biết lý lẽ đôi chút, phút cuối chỉ giỡn với hấn thôi, k hông làm thật.

Trần Trầm trong lòng lập tức quyết định, về sau mỗi ngày thức dậy, điều làm đầu tiên là vái ông trời để biểu đạt lòng tôn kính.

Lão Hắc từ xa chạy lại, vẻ lo lắng trên mặt biến mất:

- Trần Trầm, lần này ngươi độ kiếp trông khá thoải mái!

Viên Kinh Thiên thì vẻ mặt nghi mà sợ, hiển nhiên trận thế vừa rồi i hù sợ gã, so với Lão Hắc thì đây là lần đầu tiên gã thấy Trần Trầ m độ kiếp.

Trần Trầm vẫy tay, vẻ mặt khiêm tốn:

- Cũng không tính nhẹ nhàng, nhưng khó khăn trong đó không thể nói cho người ngoài.

Ngay lúc này, Lão Hắc đột nhiên vẻ mặt sùng sốt bắt lấy tay của Trần Trầm, chỉ vào lòng bàn tay hỏi:

- Trần Trầm, ngươi xăm cái gì vậy?

Trần Trầm nhướn mày nhìn lòng bàn tay của mình, không biết từ khi nào nơi đó có thêm một dấu ấn đặc biệt, tựa hồ là chữ huyền ảo nào đó không ai biết.

Trần Trầm mơ hồ cảm thấy không ổn:

- Đây là cái gì?

Bên tai đột nhiên truyền đến một âm thanh:

- Cho ta xem!

Ngay sau đó, tay của Trần Trầm bị Ngọc Quỳnh bắt lấy.

Nhìn dấu ấn trên tay Trần Trầm, Ngọc Quỳnh liên tục sắc mặt cực kỳ khó xem, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Trần Trầm nhìn vẻ mặt của Ngọc Quỳnh thì trái tim nhảy lên tận cổ, sốt ruột nói:

- Sư phụ, thế này là sao? Ông trời xăm mình cho ta à?

Sư phụ này của hắn chuyện khác không được nhưng tuổi tác đặt ở đó, quanh năm ở địa vị cao, hiểu biết nhiều hơn hắn.

Ngọc Quỳnh không vội nói chuyện, linh lực quanh người bỗng chấn động, đẩy Viên Kinh Thiên và Lão Hắc lùi ra xa mấy chục thước, rồi lấy một bao tay từ trong trữ vật giới ra, đeo vào cho Trần Trầm.

Bao tay này đen thui, không biết làm bằng chất liệu gì, Trần Trầm bản năng dùng thần thức điều tra nhưng bị bao tay chặn hoàn toàn.

Thấy Ngọc Quỳnh chủ động tặng đồ cho mình, Trần Trầm trong lòng áp lực càng lớn:

- Sư phụ, dấu ấn này có ý gì? Tại sao sư phụ phải che nó lại?

Nếu không phải mình ở bờ vực sống chết thì sư phụ này tuyệt đối

không thể nào tốt bụng như vậy.

Ngọc Quỳnh nhìn Trần Trầm, dùng thần thức truyền âm:

- Nếu không có gì ngoài ý muốn thì dấu ấn này chắc là Phá Ách Ấn. Theo như ghi chép của Ngọc Đỉnh Đan Tông ta, hơn một vạn năm qua dấu ấn này chỉ xuất hiện ba lần.

Trần Trầm thận trọng hỏi:

- Xuất hiện trên người của ai?

- Trên người cường giả đứng đầu tà đạo. Người cũng thấy Bất Diệt Phiên rồi, nó vốn tên Phệ Hồn Phiên, chủ nhân là một siêu cao thủ tà đạo vào chín nghìn năm trước, thực lực đạt đến Luyện Hư đỉnh, khi còn sống giết chết ức vạn, nhân tộc hay yêu tộc đều run sợ trước hắn. Phàm nhân, tu sĩ hay yêu tộc bị hắn tàn sát đều bị hút linh hồn vào trong Phệ Hồn Phiên. Dựa vào Phệ Hồn Phiên, hắn trở thành cao thủ đệ nhất hai tộc người, yêu. Thậm chí độ phi thăng kiếp thất bại vẫn không chết, chẳng qua là thực lực rút lui Luyện Hư sơ kỳ. Nhưng trải qua lần thất bại đó, trên người của hắn có thêm một dấu ấn giống như người.

Trần Trầm nghe đến đây thì trán rịn mồ hôi lạnh.

- Dấu ấn này là Phá Ách Ấn, đại biểu cho trên trời giáng tội, nếu có thể đánh chết người mang theo dấu ấn này thì trời sẽ giáng xuống công đức. Mang công đức lớn trong người, nghe đồn có thể tránh một lần chịu khổ lỗi kiếp, bao gồm kiếp phi thăng. Năm xưa chủ nhân của Phệ Hồn Phiên quen thói ngông cuồng ngạo mạn, không biết che giấu, cuối cùng bị cao thủ tuyệt đỉnh của hai tộc vây công mà chết.

Nghe xong giải thích của Ngọc Quỳnh, mặt Trần Trầm đen như nhện nôi.

Hắn biết ngay mà!

Ông trời quyết tâm hại hắn cho bằng được!

Chương 277: Người có nhân phẩm đáng tin nhất

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Trần Trâm yếu ớt hỏi:

- Sư phụ, chỉ bằng vào bao tay này . . . Có thể dùng được không?

Phải công nhân, sư phụ của hắn xem như có nguyên tắc, nếu gặp được người không đáng tin, hiện tại một bàn tay đập chết hắn rồi.

Dù sao ở trong mắt ông trời thì đây là làm chuyện tốt lớn.

Ngọc Quỳnh nghe vậy hơi lắc đầu:

- Nguyên Thần cảnh rất khó phát hiện, nhưng cường giả Luyện Hư có thể cảm ứng thiên đạo, người hơi đến gần một chút là bọn họ sẽ có khả năng phát hiện hơi thở trên người của người.

Trần Trâm nghe xong cười cực kỳ cay đắng.

Không ngờ sơ sẩy bị ông trời truy nã.

Điều này chơi lớn đến mức nào?

Vạn năm qua, hấn là người thứ bốn!

Nếu đổi lại là chuyện khác thì không chừng hấn sẽ kiêu ngạo một chút, nhưng chuyện này sẽ mất mạng, hấn không kiêu ngạo nổi.

Những cự phách tà đạo ít ra có tu vi sâu, còn hấn chỉ mới bước vào Nguyên Thần cảnh.

Ngọc Quỳnh thái độ ôn hòa hỏi:

- Trần Trầm, ta hoài nghi đây là vì ngươi lấy quá nhiều chí bảo thiên địa. Ngươi hãy thành thật nói cho sư phụ, ngươi mấy năm nay rốt cuộc kiếm được bao nhiêu thứ tốt?

Nàng càng ôn hòa thì Trần Trầm càng cảnh giác:

- Khụ khụ, quả thực ta lấy rất nhiều nhưng đa số tặng cho người rồi. Sư phụ cũng biết con người của ta có cái tật là rất rộng rãi, muốn sửa cũng không được.

Ngọc Quỳnh nghe vậy cười rất bí hiểm.

Tim Trần Trầm rút cái bịch, vội lấy ít thứ ra hiếu kính nữ nhân này.

Mặc kệ thế nào, nữ nhân này hai lời không nói tặng đôi bao tay bá u vật cho hấn, còn giảng giải tri thức mới lạ cho hấn, hấn cũng nên giao một chút phí bảo hộ.

Ngọc Quỳnh nhìn trữ vật giới trong tay, cười toe toét:

- Đồ đệ, ngươi yên tâm, hiện giờ đang lúc đại chiến, cao thủ nhân

tộc ta không vội vã phi thăng. Hơn nữa trong giây phút thế này, mọi người đều đoàn kết chặt chẽ, nếu người thật sự gặp cường giả Luyện Hư nào làm khó dễ thì hãy nói cho vi sư, vi sư sẽ báo cho hắn một tiếng, hắn tất nhiên không dám đụng vào người.

Nghe Ngọc Quỳnh bảo chúng, Trần Trầm mừng rỡ trong lòng.

Sư phụ này chung quy còn chút lương tâm, thu đồ thì làm việc thì ết thực, Trần Trầm thích giao lưu với loại người như vậy.

Ngọc Quỳnh cẩn thận dặn dò:

- Ngọc Đỉnh Đan Tông ta có mặt mũi trong nhân tộc, nhưng với yêu tộc thì không, cho nên người phải cẩn thận, tuyệt đối tránh gặp đại năng của yêu tộc, biết chưa?

Trần Trầm ngoan ngoãn trả lời:

- Đệ tử hiểu được!

Tuy rằng hiện giờ bước chân vào Nguyên Thần cảnh, nhưng làm người tôn sư trọng đạo, dù tu vi cao bao nhiêu cũng phải giữ tôn trọng nhất định với sư phụ.

Trần Trầm có ý thức đó.

...

Thời gian như nước chảy.

Từ sau khi vào Nguyên Thần cảnh thì Trần Trầm ru rú trong Ngọc Đỉnh Đan Tông không ra ngoài.

Không chỉ thế, lúc bình thường không quên phát huy tinh thần vui vẻ giúp người, giúp đỡ nhiều người.

Sáng sớm hôm nay.

Trần Trầm lại đến dưới chân núi Ngọc Đình Đan Tông.

Bởi vì hắn bình thường làm chuyện tốt, trong khoảng thời gian này tăng nhiều người quỳ dưới chân núi xin thuốc, nhiều đến mức không có chỗ trống để quỳ.

- Luyện Đan Sư tốt bụng kia lại đến!

Cùng với một tiếng hô nhỏ, nhiều người sắc mặt nháy mắt trở nên thành kính vô cùng, có người nặn ra giọt lệ thể lương.

Trông thấy cảnh này, Trần Trầm cười nhạt một tiếng, ở trong đầu lặng lẽ hỏi hệ thống:

- Hệ thống, trong phạm vi năm trăm thước, trừ ta ra, ai phẩm tính tốt nhất?

[Nam nhân cách kí chủ một trăm hai mươi thước về hướng tây nam.]

Nghe gợi ý của hệ thống, Trần Trầm đi hướng tây nam.

Từ sau khi Trần Trầm bước vào Nguyên Thần cảnh thì phạm vi cố định truy tung của hệ thống cũng từ một trăm thước tăng lên tới năm trăm thước.

Ngoài ra, có thêm ba mươi lần cơ hội vạn dặm truy tung.

Nhưng Trần Trầm không định dùng ngay lúc này.

Khi biết kiếp số của mình liên quan đến việc lấy quá nhiều thiên tài địa bảo thì hắn không truy tung báu vật nữa.

Đương nhiên . . .

Chủ yếu nhất là chuyến đi Vô Tận Hải đã mang lại đủ số báu vật r
ồi, hiện giờ thiên tài địa bảo chứa trong trữ vật giới đủ cho hấn ph
i thăng mấy lần.

Một lát sau.

Hấn chậm rãi đi tới trước mặt một tu sĩ trung niên quý gói xuống
đất, cúi đầu, xem không rõ mặt mũi.

Trần Trầm bình tĩnh hỏi:

- Người muốn cái gì?

Tu sĩ trung niên dập đầu sát đất, nghẹn ngào nói:

- Nữ nhi của ta . . . bị tu sĩ tà đạo bị thương, thần hồn từ từ suy nh
ược, khẩn cầu đại nhân ban cho một viên đan dược trị thần hồn! T
iểu nhân vô cùng cảm kích! Nguyên cả đời làm trâu làm ngựa báo
đáp đại nhân!

Đan dược chữa trị thần hồn quý giá biết bao, dù gã là tu sĩ Nguyê
n Anh cũng chưa chắc có thể đổi một viên cho mình.

Nhưng gã vừa dứt lời, một góc Dưỡng Hồn Thảo vạn năm trở lên
đặt ở trước mắt gã.

- Không cần đan dược, có linh thảo này đủ chữa bệnh cho nữ nhi
của người rồi, với điều kiện là nữ nhi của người không phải siêu c
ao thủ từ Nguyên Thần trở lên.

Nghe lời Trần Trầm nói, tu sĩ trung niên mắt ứa giọt lệ nhỏ xuống
đất:

- Đa tạ đại nhân! Tiểu nhân nguyện ý từ nay về sau đi theo đại nh
ân, không bao giờ phản bội!

Tu sĩ trung niên này tu vi đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ vậy mà nói chuyện thấp hèn như thế, khiến Trần Trầm trong lòng có chút cảm thương.

Thật lâu sau, hắn mới thở dài nói:

- Nếu thật lòng muốn báo đáp ta thì đi cửa hàng số 1005 ở Ngọc Đình Thành, tìm một người tên Viên Kinh Thiên.

Tu sĩ trung niên lên tiếng:

- Thuộc hạ hiểu được! Thuộc hạ đi ngay!

Gã đứng lên, xoay người rời đi.

Trần Trầm không phái người đi theo, mặc kệ người này rời đi.

Nhiều ngày qua, Trần Trầm dùng hệ thống kiếm người chưa có lần nào là cầm đồ rồi trốn mất biệt.

Nơi này có mấy trăm người quỳ, có thể xếp hạng nhất phẩm tính trong số đó thì nhân phẩm của người này đáng tin.

Nhưng nam nhân trung niên vừa đi thì có hai tu sĩ Nguyên Anh quỳ gần đó âm thầm đứng lên, lặng lẽ theo sau, trong mắt lộ rõ tham lam.

Trần Trầm nhìn bóng lưng của hai người kia, nhếch mép cười nhạt.

Cùng lúc đó, Ngung Thần Châu ở trong đầu xoay hai vòng, hai người kia khựng lại rồi ngã cái bịch xuống đất, đã tắt thở.

Một đám tu sĩ quỳ tại chỗ sợ hết hồn, khiếp vía nhìn Trần Trầm.

Trần Trầm quét mắt đám người, lạnh lùng nói:

- Hiện giờ đang trong lúc nhân tộc ta nguy nan, ta không biết các người vì lý do gì mà thành tán tu, ta cũng sẽ không cưỡng cầu các người đi tác chiến với yêu tộc, dù sao gần lợi né hại là bản tính trời sinh. Nhưng nếu các người muốn làm hoạt động hạ cấp giết người cướp báu thì đừng trách ta không khách khí. Ngoài ra, những người định thừa dịp tâm tình của ta tốt, đến xin thiên tài địa bảo thì ta khuyên các người sớm bỏ cuộc đi, ánh mắt của ta cực kỳ chí nh xác, nếu bị các người lừa bịp được thì ta sẽ viết ngược tên mình!

Nói xong câu này, uy áp thần thức mạnh mẽ của Trần Trầm khuếch tán ra.

Chương 278: Tha cho ta một con đường sống được không?

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Đám tu sĩ đang quỳ đầu mặt không chút máu, đặc biệt những người ôm tâm lý may mắn thì càng vã mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy.

Trần Trầm đứng yên tại chỗ một khắc đồng hồ rồi mới lên núi.

Chờ hẵn đi khuất, nhiều tu sĩ đứng lên, hốt hoảng rời đi sơn môn

Ngọc Đình Đan Tông.

...

Trần Trầm dùng thần thức quan sát cảnh này, môi treo nụ cười.

Sau khi bước vào Nguyên Thần cảnh, trong khoảng thời gian này hấn không nhàn rỗi.

Ví dụ như chọn người đi theo trong nhóm người dưới chân núi, đó là kinh nghiệm mà mấy vị sư huynh sư tỷ dạy cho hấn.

Đương nhiên, mấy vị sư huynh sư tỷ còn tiện thể dạy hấn cách nhìn người, nhưng bị hấn tự động bỏ qua.

Có hệ thống ở, để hệ thống xem giúp hấn là được.

Trong khoảng thời gian này, hấn đã dựa vào hệ thống chiêu mộ hơn ba mươi người đi theo Nguyên Anh kỳ.

Nếu ông trời không cho hấn dùng hệ thống tìm bảo bối thì hấn tìm người.

Nhưng mà, hấn tìm người cũng không phải vì rảnh quá kiếm việc làm cho qua thời gian.

Sau khi vào Nguyên Thần, Ngọc Quỳnh đã nói với Trần Trầm rằng xem độ mạnh kiếp số của hấn hiện giờ thì tương lai bước vào Luyện Hư rất có thể sẽ xuất hiện siêu đại kiếp nạn từ xưa đến nay.

Đến lúc đó nguyên nhân tộc không có ai giúp được hấn.

Kết quả của hấn tám chín phần mười là một con đường chết.

Trần Trầm cũng hiểu được đạo lý này, cho nên hiện giờ cố gắng tìm cách bù đắp.

Có thể nghịch thiên thì quá ngẫu rồi, nhưng hấn phải áp súc mạo hiểm đến mức nhỏ nhất.

Mặc kệ thế nào, tương lai không thể để Tích Sương thủ tiết, làm đứ con không có cha!

- Làm việc thiện tích đức . . . Làm việc thiện tích đức.

Trần Trầm mặc niệm, sau đó nhìn bầu trời xanh biếc, ánh mắt trở nên vô cùng sâu thẳm.

- Ông trời, nếu ta bình định loạn hai tộc, cho vô số sinh linh tránh khỏi đồ thán thì người tha cho ta một con đường sống được không?

Trần Trầm vừa dứt lời, trên bầu trời bỗng nhiên phong vân xoay vần, dường như đáp lại hấn.

Trần Trầm trầm nghĩ:

- Ta coi như người đồng ý.

Theo như lời Ngọc Quỳnh thì trên người của hấn có tội nghiệt lớn, muốn triệt tiêu cần có công đức lớn.

Công đức lớn thì đưa mắt nhìn hai tộc người, yêu hiện giờ chỉ có bình định loạn hai tộc mới đủ.

Còn về ngẫu nhiên cứu mấy người, căn bản không làm nên chuyện gì.

Đương nhiên, nếu lại xuất hiện một người có Phá Ách Ấn, Trần Trầm giết kẻ đó thì có lẽ cũng có thể triệt tiêu.

Nhưng tham chiếu một chút xác suất hàng vạn năm mới xuất hiện

Phá Ách Ân, e rằng Trần Trầm chỉ có thể tự giết mình.

Trần Trầm khẽ thở dài:

- Ta chỉ lấy một ít thiên tài địa bảo thôi mà, có cần như vậy không?

Về sau hẳn không cần dùng hệ thống sưu tầm báu vật, đổi sang sưu tầm thuộc hạ trung thành vậy, sau đó sai thuộc hạ đi tìm báu vật là xong.

...

Quay về Ngọc Đình Đan Tông, Trần Trầm bắt đầu học tập thuật Luyện Đan.

Hơn một tháng qua, Trần Trầm lại tính ra vài đan phương thượng cổ, cũng học được cách luyện chế hai loại đan dược, Ngọc Quỳnh đều khích lệ hẳn nhiều lần.

Đợi đến giữa trưa, Trần Trầm bỗng nhận được thần thức truyền âm của Ngọc Quỳnh.

Kêu các đệ tử, bao gồm hẳn, đến chỗ của nàng một chuyến.

Trần Trầm đang rảnh rỗi, hẳn lác người đến sân nhỏ của Ngọc Quỳnh.

So với hơn một tháng trước, vẻ ngoài của Ngọc Quỳnh bắt mắt hơn nhiều, tính theo tiêu chuẩn nhan sắc của Trần Trầm, nếu cấp độ của Tích Sương là mười điểm thì Ngọc Quỳnh từ năm điểm nhích lên sáu điểm.

Nhưng lúc này rõ ràng tâm tình của Ngọc Quỳnh không quá tốt, c hân mày nhíu chặt, thấy Trần Trầm đến cũng không nói tiếng nào, vẫn chìm đắm trong suy tư.

Không lâu sau, tám vị sư huynh sư tỷ đến đông đủ, Ngọc Quỳnh mới mở miệng nói:

- Các người đều biết các đảo Vô Tận Hải, nơi đó là nguồn hàng quan trọng nguyên liệu đan dược của Ngọc Đỉnh Đan Tông ta. Như ngày hôm qua, tu sĩ của chúng ta hộ tống đan dược đi Vô Tận Hải bị chặn giết nửa đường, tùy thân mang theo một nghìn viên các loại đan dược biến mất không thấy tung tích.

Ngọc Quỳnh nói tới đây, tạm dừng giây lát.

Tám sư huynh sư tỷ của Trần Trầm lập tức bắt đầu biểu đạt cảm xúc oán giận.

Không ngờ có kẻ dám chặn giết tu sĩ của Ngọc Đỉnh Đan Tông, quả thực là ăn gan hùm mật gấu!

Phải biết rằng, trong trạng thái không chiến tranh thì dù là tiểu dược đồng Luyện Khí kỳ của Ngọc Đỉnh Đan Tông đi ra ngoài vận chuyển huyền đan dược, cũng không ai dám động vào.

Bởi vì một khi đắc tội Luyện Đan Sư, hậu quả không thể tưởng tượng, mạo hiểm lớn như vậy vì chút đan dược thực sự không đáng giá.

Nhưng hôm nay thì khác, phái cao thủ ra ngoài, không ngờ bị người chặn giết.

Ngọc Quỳnh thản nhiên nói:

- Việc này là sai sót của Ngọc Đỉnh Đan Tông ta, nhưng vẫn phải bổ sung lại một nghìn viên đan dược. Luyện Đan Sư khác trong tông môn không rảnh tay, nên bây giờ đành giao lại nhiệm vụ này cho các người.

Tám vị người thành thật giống như hăng tiết gà, lập tức đồng ý, bi ểu thị trong khoảng thời gian ngắn là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Đợi tám người đi khuất, Ngọc Quỳnh nhìn sang Trần Trầm luôn i m lặng, cười nói:

- Luyện đan một tháng, người trở nên trầm ổn rất nhiều.

Ánh mắt Trần Trầm bình tĩnh nói:

- Sư phụ nói đùa, thật ra ta vẫn luôn thực trầm ổn, chẳng qua ngư ời không chú ý mà thôi.

Ngọc Quỳnh không tiếp tục rối rắm vấn đề này, nói:

- Các chủ thuyền ở Vô Tận Hải gần đây dần hình thành liên hợp, t hành lập thương minh gì đó. Đoạn thời gian trước, bọn họ lấy dan h nghĩa thương minh chọn mua đan dược của Ngọc Đỉnh Đan Tô ng chúng ta, yêu cầu hạ thấp giá cả. Bởi vì bọn họ chọn mua số lư ợng quả thực rất nhiều, hơn nữa trực tiếp số lượng lớn bán ra cho bọn họ, hiệu suất làm việc của Ngọc Đỉnh Đan Tông chúng ta tăn g lên nhiều, có thể tiết kiệm nhiều sức người, cho nên mấy vị sư t húc sư bá của ta đã đồng ý yêu cầu. Ngày hôm qua một nghìn viê n đan dược bị đánh cướp là nhóm hàng đầu tiên cung cấp cho thư ơng minh, người cảm thấy chuyện này có liên quan gì đến thương minh không?

Trần Trầm suy tư giây lát, lắc đầu nói:

- Hẳn là không phải. Những chủ thuyền thành lập thương minh, tá t nhiên có quy hoạch lâu dài, không thể nào vì một nghìn viên đan dược mà tùy tiện đắc tội Ngọc Đỉnh Đan Tông chúng ta. Đệ tử ch o rằng tám chín phần mười bởi vì thành lập thương minh tổn hại í ch lợi của một vài người, bọn họ vì đả kích con đường thu đan dư ợc của thương minh nên mới chặn giết đệ tử của Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Ngọc Quỳnh xoa trán, dường như hơi bức bối:

- Nếu không phải Ngọc Đỉnh Đan Tông ta thật sự không có ai rảnh tay thì làm gì cho phép đám trộm cướp này càn rỡ?

Thấy tâm trạng bình hòa của Ngọc Quỳnh hơi dao động, Trần Trâm trong lòng sinh ra mấy phần đồng tình.

Chương 279: Loạn Vô Tận Hải

Hiện giờ các cường giả Luyện Hư trong Ngọc Đỉnh Đan Tông đều ở chiến trường, tất cả việc lớn nhỏ trong nguyên tông môn, bao gồm Ngọc Đỉnh Thành đều đè lên vai Ngọc Quỳnh.

Hiện tại lại gặp được chuyện phiền lòng này, muốn không bức bối cũng khó.

Nghĩ đến đây, Trần Trâm nhỏ giọng nói:

- Sư phụ, hay là để ta lại đi Vô Tận Hải một chuyến? Vô Tận Hải cung cấp nhiều nguyên vật liệu đan dược cho Ngọc Đỉnh Đan Tông ta, nếu có gì sơ sẩy e rằng sẽ ảnh hưởng tình hình cuộc chiến ở tiền tuyến.

Ngọc Quỳnh nghe vậy vẻ mặt nôn nóng thoáng chốc biến mất, thay thế là đùa cợt:

- Như thế nào? Tiểu tử nhà ngươi nguyện ý đi ra ngoài? Không sợ

người khác trông thấy dấu ấn kia sao?

Trần Trầm lắc đầu, nét mặt có chút thông dong:

- Sư phụ, Vô Tận Hải không có tu sĩ Luyện Hư thì ta sợ cái gì? Họon nữa phân ưu cho sư phụ là điều đương nhiên.

Ngọc Quỳnh vui mừng cười nói:

- Người biết thì tốt, đúng là nên đi Vô Tận Hải một chuyến, trừ người ra, ta cũng không nghĩ ra người khác. Người đi chỗ đó, việc đầu tiên đương nhiên là điều tra rõ kẻ nào đụng vào người của Ngọc Đỉnh Đan Tông ta. Thứ hai, người tiện thể thăm dò gốc gác thương minh. Nói thật, nếu không phải hiện giờ tình huống đặc biệt, ta tuyệt đối không cho phép Vô Tận Hải sinh ra thế lực như vậy. Vô Tận Hải rời rạc mới có lợi cho Ngọc Đỉnh Đan Tông chúng ta nhất.

Nghe lời Ngọc Quỳnh nói, Trần Trầm giả vờ nghiêm túc gật đầu.

Mạch máu của Vô Tận Hải nằm ở đám thuyền lớn chứ không phải đan dược.

Cho nên Ngọc Đỉnh Đan Tông có thể giao dịch với Vô Tận Hải chứ không thể khống chế nó.

Hễ Vô Tận Hải hình thành thế lực thống nhất là có tư cách cò kè mặc cả với Ngọc Đỉnh Đan Tông, như vậy quả thực tổn hại ích lợi của Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Đương nhiên, tất cả điều này với điều kiện là thương minh thật sự là tổ chức tự phát chứ không phải bị ai đó khống chế.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm cười thầm trong bụng.

Khi Ngọc Đỉnh Đan Tông và Vô Tận Hải đều nằm trong vòng kh

ông chế của hắn thì không có gì là tổn hại ích lợi, chỉ có chinh hợ
p tài nguyên, cộng đồng lớn mạnh.

Trần Trầm cung kính nói:

- Sư phụ, vậy khi nào ta xuất phát thì được?
- Càng nhanh càng tốt, nhưng ta không có người nào rảnh để phái cho người.
- Yên tâm, đệ tử trong khoảng thời gian này chiêu mộ nhiều người đi theo, ta mang bọn họ đi là được.

Nghe thấy ba chữ người đi theo, Ngọc Quỳnh nhìn Trần Trầm, nghiêm túc nói:

- Người đi theo không phải có thể tùy tiện thu nhận lung tung, đương nhiên, ta biết người xem người rất chính xác, nhưng thường đi ở bờ sông sẽ có lúc ướt giày, nên cẩn thận thử thách mới ổn thỏa, nếu không thì ta sợ sẽ có ngày người bị cắn ngược.

Trần Trầm đồng ý:

- Đệ tử hiểu được.

Trần Trầm biết Ngọc Quỳnh cũng vì tốt cho hắn, nhưng có chút đ
ạo lý không thích hợp với hắn.

Từ mức độ chính xác của hệ thống thì hắn đứng ở bờ sông cũng sẽ không ướt giày.

- Thôi, người nghỉ ngơi hồi phục nửa ngày rồi xuất phát đi, nhớ kỹ, đừng hốt hàng ở Vô Tận Hải nữa!

Vẻ mặt Trần Trầm nghiêm nghị, thái độ cực kỳ nghiêm túc:

- Đệ tử tuân mệnh!

Sau đó hãnh cười lớn xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của Trần Trầm, Ngọc Quỳnh lắc đầu, cuối cùng bật cười.

Đệ tử này tuy rằng không phải người tốt, nhưng năng lực làm việc thì cực mạnh.

...

Chờ ra khỏi viện lạc của Ngọc Quỳnh, Trần Trầm móc ra một tấm lệnh bài truyền tấn.

- Có chuyện gì vậy, Nam Bình Hải? Là ai chặn giết đệ tử của Ngọc Đình Đan Tông ta?

Chốc lát sau, bên kia nhấn lại:

- Đại nhân, kẻ ra tay cực kỳ tàn nhẫn, đệ tử của quý tông rất có thể chết không toàn thân, thuộc hạ cũng không cách nào xác định là người của phe thế lực nào, nhưng xem hơi thở còn sót lại ở hiện trường thì chắc là tu sĩ tà đạo Nguyên Thần kỳ ra tay.

- Tu sĩ tà đạo? Có liên quan đến thế lực thần bí kia không?

- Thuộc hạ không biết, nhưng khoảng thời gian này, thế lực thần bí kia ít gây chú ý.

- Ta biết, trong vòng một ngày ta sẽ tự mình đến Vô Tận Hải một chuyến.

Nói xong, Trần Trầm cất lệnh bài truyền tấn, sắc mặt trở nên lạnh băng.

Trước kia hẳn làm việc ôn hòa là bởi vì bản tính lương thiện.

Nhưng bây giờ thời gian eo hẹp, hẳn phải sử dụng một vài thủ đoạn sấm sét.

Cho nên vô luận là ai, hễ chắn trước đường hẳn đi thì đều phải trả giá đắt.

Nửa ngày sau, Trần Trầm đi tới một cửa hàng trong Ngọc Đình Thành.

Đoạn thời gian trước, lúc nhàm chán Trần Trầm mua mười mấy cựa hàng trong Ngọc Đình Thành, giờ đều thành cứ điểm nhỏ của hẳn.

Trông thấy Trần Trầm, Viên Kinh Thiên đi tới, cung kính nói:

- Sư huynh, người đã đến đông đủ, tổng cộng ba mươi hai tu sĩ Nguyên Anh.

Trần Trầm gật đầu, quét mắt qua ba mươi hai tu sĩ Nguyên Anh đứng ngay hàng thẳng lối trong viện lạc.

Những tu sĩ Nguyên Anh này có già có trẻ, có nam có nữ, nét mặt khác nhau.

Có người mê man, có người kiên định, cũng có người trong mắt tràn đầy cảm kích, không có một người sợ hãi.

Trông thấy cảnh này, Trần Trầm mỉm cười nói:

- Chư vị yên tâm, ta sẽ không bắt mọi người làm chuyện thương tổn thiên lý, cũng sẽ không kêu tất cả đi chịu chết. Ngoài ra Trần Trầm này dám tại đây bảo chứng, chỉ cần các người nghiêm túc làm việc, lập công lao, ta có thể trợ các người bước vào Nguyên Thần cảnh!

Có mấy người vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Đại nhân quá khách khí.

- Ôn của đại nhân suốt đời khó quên, tại hạ không dám đòi hỏi nhiều hơn.

Trần Trầm lắc đầu, nét mặt trở nên nghiêm túc, trịnh trọng nói:

- Nhưng ta không dám bảo chứng chư vị nhất định sẽ không chết, không giấu gì các vị, ta lần này đi Vô Tận Hải, tám chín phần mười sẽ phát sinh chiến đấu, chờ khi trở về từ Vô Tận Hải thì ta sẽ đi chiến trường ở các nơi. Cho nên, sinh hoạt từ nay về sau của chư vị rất có thể sẽ trôi qua trong chém giết. Có chém giết thì có chết chóc, hiện tại có ai trong các vị không muốn thì có thể lựa chọn rời đi, còn về thứ ta đã tặng cho thì cứ coi như ta làm việc tốt.

Mọi người trầm mặc một lúc.

Một lát sau, trong đám người có một thanh niên khuôn mặt hơi đẹp trai gần bằng một nửa Trần Trầm ngược đầu lên hỏi:

- Đại nhân nói có thật không?

Trần Trầm nghe vậy buồn cười nói:

- Chỉ là vài thiên tài địa bảo tầm thường, còn chưa đáng giá ta lật lọng.

- Vậy thì đại nhân, tại hạ cáo từ! Ôn lớn của đại nhân xin cho tại hạ ngày sau sẽ trả!

Nói xong câu đó, thanh niên trực tiếp rời đi.

Trần Trầm không ngăn trở.

Tuy rằng thanh niên này là Nguyễn Anh trung kỳ, nhỏ tuổi nhất, thiên tư rất tốt, bàn về tiềm lực thì đứng đầu trong nhóm người này, nhưng cũng không đáng giá hẳn nhiều lần giữ lại.

Dưa hái xanh không ngọt, Trần Trầm rõ ràng điều đó.

Chờ thanh niên đi xa, nhiều người bắt đầu mắng mỏ:

- Cái thứ quên ơn phụ nghĩa đó đi rồi cũng tốt.

- Hạng người ham sống sợ chết, ta khinh thường làm bạn!

Nghe thấy mọi người nghị luận, Trần Trầm làm động tác tay ra hiệu im lặng:

- Muốn đi thì hiện tại đi còn kịp, nếu như ngày sau đổi ý muốn đi sẽ không dễ dàng như vậy.

- Đại nhân đừng nói nữa, chúng ta nguyện ý thề sống chết đi theo đại nhân!

- Ta cũng vậy!

- Ta giống như trên!

...

Chương 280: Thu lòng người

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Nhiều người cao giọng tỏ thái độ, Trần Trầm thấy vậy vừa lòng cười nói:

- Hy vọng tương lai các người sẽ không thấy hối hận vì quyết định hôm nay.

Nói xong, Trần Trầm lấy một chiếc linh thuyền ra khỏi trữ vật giới.

Hắn bỏ ra rất nhiều tiền mua linh thuyền này, có thể chở năm mươi người, tốc độ nhanh vô cùng, mau hơn Nguyên Anh đỉnh bình thường một chút, bàn về giá trị thì cao hơn chiếc của đại sư huynh nhiều.

Đám tu sĩ đều biết đích đến của chuyến đi, thấy linh thuyền liền bay lên thuyền, Trần Trầm là người cuối cùng bước lên.

Khi linh thuyền bay lên bầu trời, còn chưa mở ra lồng chụp phòng hộ linh lực, tăng tốc siêu nhanh thì thanh niên lúc trước rời đi đột nhiên quay trở về, lên linh thuyền.

Trần Trầm thấy vậy nhíu mày, lạnh giọng hỏi:

- Người làm vậy là sao? Xem chỗ của ta là muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?

Thanh niên bỗng bùm một tiếng, một gói quỳ xuống đất, trong mắt tràn đầy xấu hổ:

- Lúc trước là tại hạ đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Nhưng cả đời tại hạ ghét nhất là những kẻ giả tạo, mới rồi tại hạ nghe những lời đại nhân nói, còn tưởng đâu . . .

Trần Trâm nghe đến đây thì cười khẩy nói:

- Người cho rằng ta sẽ trộm phái người xử người chứ gì? Người đã nghĩ như vậy mà còn dám chạy, thật sự không sợ chết sao?

Thanh niên nghe vậy không nói chuyện, nhưng mặt đỏ đến tận cổ.

Tu sĩ khác từng âm thầm hoài nghi giờ phút này cũng không tìm được cú đầu.

Thật lâu sau, thanh niên mới nức nở nói:

- Nếu đại nhân thật lòng chống yêu thì tại hạ nguyện ý cả đời đi theo làm tùy tùng, đi theo đại nhân, quên mình phục vụ cho đại nhân!

Tí tách!

Hai giọt lệ rơi xuống sàn tàu.

Trông thấy cảnh này, Trần Trâm nhú chặt chân mày.

Con người của hắn trừ có tật rộng rãi ra còn thêm một khuyết điểm nhỏ xíu là dễ mềm lòng.

Thanh niên này đột nhiên khóc lên, phỏng chừng cũng là người có quá khứ riêng.

Còn về nhân phẩm của thanh niên thì Trần Trâm tin tưởng, chứ không thì hắn đã ném gã ra linh thuyền, không rảnh nghe làm nhảm.

- Được rồi, đứng lên đi, nam nhân lớn xác mà khóc sụt sùi coi sao được? Lần này bỏ qua, nhưng ngươi ghi nhớ, không được lặp lại.

Thanh niên kia nghe vậy đứng lên, ngẩng đầu lên, nét mặt đã trở nên kiên nghị vô cùng.

Trần Trâm hỏi:

- Ngươi tên là gì?

- Tiêu Vân.

...

Một lát sau.

Trần Trâm đại khái biết chi tiết của Tiêu Vân.

Người này là con cái của đại tướng của hoàng triều nào đó, phụ thân Nguyên Thần cảnh của gã chết trận trong đại chiến hai tộc.

Hơn ba tháng trước, hai ca ca Nguyên Anh hậu kỳ của gã cũng chết trận, Tiêu Vân chỉ còn lại một muội muội nhỏ tuổi.

Nhưng phụ thân và ca ca để lại nhiều tài nguyên tu luyện cho Tiêu Vân.

Kết quả là dính phải thúc thúc tâm ngoan thủ lạt, sau đó là câu chuyện luân lý gia đình bi thảm.

Tiêu Vân chạy thoát, mang theo muội muội đi tới Đông Cương, dọc đường gặp yêu tộc, muội muội bị thương nặng, bắt đắc dĩ đến Ngọc Đỉnh Đan Tông xin thuốc.

Nghe xong những chuyện lộn xộn này, Trần Trâm buông tiếng th

ở dài.

Đây là hiện thực.

Vô luận nhân tộc đến tình cảnh gì thì vẫn không bỏ được thói tàn sát lẫn nhau.

...

Qua vài canh giờ.

Linh thuyền đậu lại thành trì nào đó gần Vô Tận Hải trong Đông Cương.

Đám tu sĩ trên linh thuyền phần lớn đều là lần đầu tiên trông thấy Vô Tận Hải, cho nên vừa xuống linh thuyền đã không kìm được tò mò nhìn về phương xa.

- Đại nhân, người đến rồi, ta chờ đợi ở đây đã lâu!

Trần Trầm vừa xuống linh thuyền thì Nam Bình Hải giây sau đã xuất hiện ở trước mặt hắn, thái độ trước sau như một khiêm tốn.

Tuy rằng Nam Bình Hải là tu sĩ Nguyên Thần trung kỳ, nhưng đối diện người trẻ tuổi ở trước mặt thì gã không có chút vẻ vênh váo của tu sĩ Nguyên Thần Kỳ.

Bởi vì Nam Bình Hải biết năng lực của người trẻ tuổi này mạnh mẽ cỡ nào.

Tùy ý đưa một vài tín vật, thuyền lớn mang theo tín vật rời bến thật sự không đụng phải một con hải yêu nào nữa.

Năng lực triệu hoán hải yêu của thế lực thần bí so với hẳn quả thực là khác nhau một trời một vực.

Trần Trầm thuận miệng khen ngợi một câu:

- Đoạn thời gian trước, người làm không tệ.

Nam Bình Hải nhanh chóng khách khí nói:

- Có năng lực của đại nhân ở, tùy ý sắp xếp một người đều có thể làm được như vậy, thuộc hạ không dám kể công.

Nói xong, Nam Bình Hải liếc qua hơn ba mươi cường giả Nguyễn Anh đứng sau lưng Trần Trầm, nhẹ giọng hỏi:

- Đại nhân, người mang theo nhiều người đến đây là vì . . . ?

Nói thật, Nam Bình Hải hơi lo.

Lo lắng Trần Trầm mang theo mấy cái người quen lại đây thay thế vị trí của gã.

Lời gã vừa nói mang chút ý khiêm tốn nhưng không khác với sự thật bao nhiêu.

Có năng lực kia của Trần Trầm ở, chỉ cần không tìm đồ ngốc lại đây thì cơ bản có thể quản lý tốt thương minh.

Nếu Trần Trầm thật sự muốn tìm người quen thay thế gã thì gã cũng chỉ có thể nhận mệnh, thậm chí phải hết sức phụ tá người mới tới.

Trần Trầm nhìn thấu tâm tư của Nam Bình Hải, cười nói:

- Dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không nên dùng, người đừng suy nghĩ nhiều. Ta đến đây phần lớn là vì báo thù, cho kẻ đụng vào người của Ngọc Đình Đan Tông ta biết có và ai người không phải có thể tùy ý chọc vào.

Nam Bình Hải nghe xong lại khen mấy câu, nhưng trong lòng không mấy tin tưởng.

Mấy chục Nguyên Anh, xem trận thế thì lớn nhưng sức chiến đấu có hạn.

Thậm chí yếu hơn thương mình nhiều. Phải biết rằng, hiện giờ trong thương mình có bảy vị chủ thuyền lớn, tất cả đều là tu sĩ Nguyên Thần cảnh giống như Nam Bình Hải.

Không đợi Nam Bình Hải suy nghĩ tiếp, Trần Trầm đã bắt đầu hỏi chuyện đan dược.

- Hôm nay có nhiều đan dược của Ngọc Đỉnh Đan Tông chảy vào chợ không?

Nam Bình Hải trả lời theo sự thật:

- Không có, nhưng căn cứ quan sát và kinh nghiệm của tại hạ thì có lẽ nhiều hơn trước kia một chút, đương nhiên, thuộc hạ không dám xác định.

Trần Trầm gật đầu.

Người giết tu sĩ Ngọc Đỉnh Đan Tông không ngốc, không thể nào một hơi bê một nghìn viên đan dược vào chợ bán.

Vậy thì hẳn chỉ cần mò theo dây leo là sẽ nhanh chóng tìm đến gốc rễ.

Nếu hẳn là những người đó, tám chín phần mười sẽ giữ lại đa số đan dược này cho bản thân dùng, phần còn lại thì từ từ tiêu tan vật, như vậy mới thần không biết quỷ không hay.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm trực tiếp ra lệnh:

- Nam Bình Hải, người đi thu mua tất cả đan dược lưu thông trên chợ gần đây, phải có nguồn gốc rõ ràng.

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Nam Bình Hải không chần chừ, càng không nhắc đến chuyện linh thạch, lên tiếng rồi xoay người rời đi.

Chương 281: Lờ mờ mê ly

Trần Trâm ở trong thành trì cả ngày.

Một ngày sau, Nam Bình Hải đưa một trữ vật giới đến trước mặt Trần Trâm, nét mặt tràn đầy đau lòng.

Lúc trước giao một số tiền lớn cho Ngọc Đỉnh Đan Tông, không lấy được đan dược thì thôi đi, hiện giờ còn phải mua mấy loại đan dược lưu thông trong chợ của các đảo Vô Tận Hải.

Tất cả chi phí đều là Nam Bình Hải và mấy vị chủ thuyền bỏ tiền túi ra.

Nhưng bọn họ không dám có nửa câu oán hận.

Trần Trầm nhận lấy trữ vật giới, đả ra tất cả đan dược, có hơn một nghìn bình đan dược, chất đầy đất.

Những đan dược này hử chút là một viên giá mấy nghìn, trên vạn linh thạch, có thể tương đương giá trị đồng đan dược trải đầy đất.

Nam Bình Hải loáng thoáng hiểu được ý đồ của Trần Trầm, giật mình kêu lên:

- Đại nhân, chẳng lẽ người có thể từ trong đó phân biệt ra đan dược nào là đến từ mớ hàng bị cướp?

Hơn một nghìn bình đan dược, mấy chục loại, gã nhìn còn chóng mặt chứ đừng nói là phân biệt.

Trần Trầm lạnh nhạt nói:

- Người nghĩ trông thấy cảnh này chúng ta đều là bất tài sao? Những thứ này đều có cơ sở.

Trần Trầm cẩn thận dùng mũi người qua người lại, ngẫu nhiên mở ra bình đan dược quan sát một phen, trông giống như đang phân biệt đan dược.

- Hệ thống, trong phạm vi mười thước, đan dược bị luyện chế trong thời gian ngắn nhất nằm ở đâu?

[Cách kí chủ 30cm bên tay trái.]

Nghe được đáp án này, Trần Trầm lấy ra bình đan dược mà hệ thống báo cho biết, đặt sang một bên.

Vì chiến tranh nên tất cả đan dược tồn kho của Ngọc Đình Đan Tông đều bị đưa đi chiến trường từ lâu, cho nên đan dược vận chuyển đến Vô Tận Hải toàn là mới được luyện chế gần đây.

Trần Trầm không sợ trong đợt hàng không có bình đan dược mới, vì trước khi sử dụng hệ thống, hắn đã lấy ra một viên Trúc Cơ Đan mình mới luyện chế từ nửa tháng trước ra khỏi trữ vật giới.

Cho nên, chỉ cần hệ thống không chỉ vào Trúc Cơ Đan thì có thể kết luận đan dược khác được luyện chế trong vòng nửa tháng.

Cứ như thế, Trần Trầm liên tục dùng hệ thống sưu tầm, không lâu sau đã tìm ra hơn mười bình đan dược mới luyện chế.

Trên mấy bình đan dược này đã bị Nam Bình Hải dán nhãn ghi chú rõ nguồn gốc.

Trần Trầm quét mắt một cái, cười khẩy nói

- Mười mấy bình đan dược ít ỏi mà đến từ bốn hòn đảo khác nhau, chắc chắn không phải một người làm mà là thế lực nào đó hành động. Phải là một nhóm người thì mới có thể trong thời gian ngắn gửi khuếch tán đợt hàng đan dược này ra phạm vi rộng như vậy.

Nam Bình Hải ở một bên đã bội phục sát đất.

Chỉ nghĩ và nhìn đã tìm được đan dược bị cướp, đây là bản lĩnh cao siêu biết bao?

Và tâm tư kín đáo kia, Nam Bình Hải chỉ có thể tự than thở không bằng.

Nam Bình Hải tò mò hỏi một câu:

- Đại nhân, không lẽ trong đó có đan dược do người tự mình luyện chế?

Trần Trầm cất mười mấy bình đan dược, hơi khinh thường nói:

- Mấy đan dược này còn chưa đáng giá ta ra tay.

Nam Bình Hải nghe vậy càng khâm phục, hình tượng của Trần Trầ
m càng lúc càng cao lớn trong đầu của gã.

Trần Trầm phớt lờ ánh mắt khâm phục của Nam Bình Hải, bước r
a ngoài:

- Đi Lưu Phong Đảo trước, nhìn xem mấy tiệm đan dược nhập hà
ng từ đâu.

Nhưng hắn ngẫm nghĩ lại, lại cảm thấy không ổn.

- Nam Bình Hải, tìm thêm một số người cùng chúng ta đi bốn hòn
đảo.

- Tuân mệnh!

...

Một canh giờ sau.

Trần Trầm mang người đi Lưu Phong Đảo, tìm đến tiệm đan dược
kia.

Lưu Phong Đảo chỉ là một trong các hòn đảo Vô Tận Hải, bình th
ường không có gì lạ, người mạnh nhất trên đảo là Nguyên Anh đĩ
nh.

Hơn nữa toàn bộ hòn đảo chỉ có một tiệm đan dược, thuộc sở hữu
của đảo chủ tu vi Nguyên Anh đỉnh kia.

Trông thấy đoàn người Trần Trầm thế tới rào rạt, chủ tiệm suýt nũ
a sợ hãi quỳ xuống.

Trần Trầm đi vào tiệm đan dược, đặt bốn bình đan dược lên quầy,
nét mặt lạnh lùng nói:

- Thành thật nói cho ta biết nguồn gốc của bốn bình đan dược này, ta không làm khó dễ ngươi.

Trần Trầm nói chuyện mang theo thần thức kinh sợ, làm chủ tiệm sợ hãi run cầm cập, ấp úng nói:

- Là một tán tu thường ở lại Lưu Phong Đảo bán cho ta với giá thấp, ta thấy phẩm chất đan dược không kém nên thu. Đại nhân, chu yên đó thật sự không liên quan tới ta.

Nói đến đây, chủ tiệm đã quỳ xuống.

Thực hiển nhiên, gã cũng biết chuyện tu sĩ Ngọc Đỉnh Đan Tông bị chặn giết.

Trần Trầm kéo gã lên, trầm giọng nói:

- Bớt sàm ngôn đi, mang ta đi gặp tán tu kia.

- Vâng vâng!

Chủ tiệm vội vàng đồng ý, đóng lại cửa tiệm, mang theo mấy người Trần Trầm từ cửa sau đi ra ngoài.

Không lâu sau, đoàn người đến trước đại viện ven biển.

- Đại nhân, hấn ngụ ở đây.

Trần Trầm nghe vậy đưa thần thức ra ngoài thăm dò, rất nhanh phát hiện bốn tu sĩ trong viện lạc này. Một người mạnh nhất là tu vi Nguyên Anh trung kỳ, những người khác đều là tu sĩ Luyện Khí, xem bộ dáng là đóng vai trò người hầu nữ hoặc đệ tử.

Xác định có người ở, Trần Trầm xông vào, trực tiếp bắt lấy tán tu Nguyên Anh kia.

Sau khi biết thân phận của Trần Trầm, tán tu Nguyễn Anh sắc mặt tái nhợt, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Trần Trầm thấy vậy cười nhạt không thôi.

Với trí tuệ của hắn, trên đời này có chuyện gì trốn được tra tìm của hắn?

Ha ha!

Trần Trầm nhìn tán tu Nguyễn Anh kia, ngữ khí có chút nguy hiểm:

- Bốn bình đan dược này lấy từ đâu ra? Nếu chuyện không liên quan tới ngươi thì ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Tuy rằng ngoài miệng như vậy nhưng rõ ràng người này làm tặc c hột dạ, nếu không đã chẳng sợ tái mặt.

Phải biết rằng, đây là tu sĩ Nguyễn Anh, không phải kẻ yếu như c hủ tiệm.

Tán tu kia ấp úng, ánh mắt có chút mơ hồ:

- Đến . . . đến từ . . .

Bỗng có dao động mãnh liệt phát ra từ người tán tu, không ngờ đi nh tự bạo tại chỗ!

Nhưng có Trần Trầm ở đây, tự nhiên sẽ không dễ gã như ý.

Uy áp khổng lồ bộc phát từ bàn tay của Trần Trầm, trấn áp dao động kia xuống.

Trần Trầm ánh mắt trở nên cực kỳ sắc bén:

- Là ai đưa đan dược cho người?!

Ngung Thần Châu ở trong đầu hắn xoay một vòng, trực tiếp kinh sợ tán tu Nguyên Anh, làm mắt gã ngơ ngác như mất hồn.

- Là . . . là Triệu chủ thuyền của thương minh!

Nghe được đáp án này, Trần Trầm thả lỏng tay ra, mặc cho tán tu Nguyên Anh ngã xuống đất.

Nói thật, đáp án này hoàn toàn ra ngoài dự liệu của hắn.

Trước khi đến đây, đối tượng hoài nghi hàng đầu của Trần Trầm đương nhiên là thế lực thần bí dần biến mất, nhưng tán tu này lại nói là đến từ bên trong thương minh.

Trần Trầm lẩm bẩm:

- Lỗi tại ta nghĩ chuyện quá đơn giản.

Hắn lấy ra lệnh bài truyền tấn, liên hệ với Nam Bình Hải:

- Bên các người sao rồi?

Một lát sau, trong lệnh bài truyền tấn phát ra lời nói buồn bực tự trách của Nam Bình Hải:

- Đại nhân, thuộc hạ vô năng. Trên ba hòn đảo, khi chúng ta tìm đến ngọn nguồn đan dược thì mấy tu sĩ đều đã bị diệt khẩu.

Nghe lời đó, Trần Trầm liếc qua tán tu Nguyên Anh nằm yên dưới đất, tiếp tục hỏi:

- Nam Bình Hải, những người trong thương minh có biết quan hệ của ta với người không? Hoặc có ai biết ta mới là chủ nhân đằng s

au thương mình không?

- Không biết, người của Vô Tận Hải phổ biến cho rằng núi dựa sau lưng ta là một đại hải yêu biến hóa, ta không giải thích nhiều về chuyện này, cũng không nói cho chủ thuyền khác.

Trần Trâm lại hỏi:

- Vậy lần này ta đến, người khách khí với ta như vậy, bọn họ không hoài nghi sao?

- Đại nhân, Ngọc Đỉnh Đan Tông là tồn tại mà Vô Tận Hải chúng ta không đắc tội nổi. Thượng Sử đến, chúng ta có khách khí nhiều cỡ nào cũng không quá mức, bọn họ sẽ không nghĩ nhiều. Đại nhân, không lẽ người hoài nghi là mấy vị chủ thuyền khác ra tay? Nếu đúng vậy thì thứ lỗi cho thuộc hạ nói thẳng, mấy vị chủ thuyền đều là người quen lâu năm của thuộc hạ, thuộc hạ dám bảo chứng, bọn họ quả quyết không thể nào làm ra loại chuyện này!

Trần Trâm không nói nữa, mà là lặng lẽ cất lệnh bài truyền tấn.

Chương 282: Xua cáo ăn sói

Hắn đến Lưu Phong Đảo không gặp được chuyện giết người diệt khẩu, cố tình ba hòn đảo khác do thương mình phụ trách thì tu sĩ bán ra đan dược đều bị giết.

Đây tuyệt đối không phải trùng hợp.

Nếu không phải giấu giếm hấn, xuống tay giết người thì là bên trong thương mình ra phản đồ.

Đương nhiên, còn một khả năng khác nữa.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm nhìn tán tu Nguyên Anh nằm dưới đất, nét mặt còn có chút hoảng hốt, mắt lộ tia do dự.

Thật lâu sau, Trần Trầm thở dài.

Ai mà ngờ một chuyện có thể đơn giản giải quyết ở trong mắt hấn hiện giờ trở nên mờ mờ mê ly.

Xem ra năng lực của người đứng sau màn lớn hơn trong tương tượng của hấn nhiều.

Suy tư giây lát, Trần Trầm mang tán tu Nguyên Anh kia trở lại, có một số việc nên đối chất ngay mặt.

Trở lại tòa thành trì ban đầu, Nam Bình Hải đã mang theo mấy vị chủ thuyền khác có mặt đông đủ. Chủ thuyền họ Triệu bị chỉ chún g cũng ở trong đó.

Tuy rằng Trần Trầm biết thần thức kinh sợ, tán tu Nguyên Anh kia cơ bản không thể nào nói dối.

Nhưng có khi người ta nói lời thật chưa chắc là chân tướng, Trần Trầm hiểu sâu sắc điều đó.

Ví dụ như ông trời tự tận đáy lòng xem hấn là kẻ đại gian đại ác, nhưng sự thật thì sao? Hoàn toàn ngược lại.

Nam Bình Hải ở trước mặt chủ thuyền khác sửa xung hô Trần Trầm là Thượng Sử:

- Thượng Sử, việc này tuyệt không thể nào là người trong nội bộ l

âm. Nói thật, thương mình thành lập, những chủ thuyền chúng ta đều là người được lợi ích, hoàn toàn không cần thiết chống lại Ngọc Đỉnh Đan Tông!

Trần Trầm không tham gia, hấn đưa mắt nhìn một nam nhân vạm vỡ mặt sẹo đứng trong nhóm, chỉ vào tán tu Nguyên Anh nằm dư ới đất:

- Triệu chủ thuyền, người này nói đan dược lấy từ chỗ của người, người có thể giải thích một chút không?

Lời này thốt ra, mọi người cùng nhìn nam nhân vạm vỡ mặt sẹo.

Nam nhân vạm vỡ mặt sẹo thay đổi sắc mặt, tức giận nói:

- Ngâm máu phun người! Ta không hề quen người này! Hơn nữa Triệu Huy này làm sao dám đụng vào người của Ngọc Đỉnh Đan Tông?!

Trần Trầm thấy phản ứng của gã kịch liệt thì nhíu mày, cùng lúc đó ở trong đầu hỏi:

- Hệ thống, trong phạm vi trăm thước có tà tu không?

[Có.]

- Ở đâu?

[Là kí chủ.]

Trần Trầm sa sầm sắc mặt.

Hắn chỉ học Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết thôi mà, sao có thể xem như tà tu?

Nhưng ngược lại có thể xác định một việc, kẻ ra tay chặn giết tu s

ĩ Ngọc Đĩnh Đan Tông không phải chủ thuyền họ Triệu.

- Hệ thống, trong phạm vi năm mươi thước, phẩm tính của ai kém nhất?

[Là kí . . . }

- Im luôn đi!

Trần Trâm cảm giác đau đầu.

Nếu xung quanh toàn là người tốt, tán tu Nguyên Anh cũng không phải kẻ ác thì chuyện này là sao?

Trần Trâm lần đầu tiên cảm giác trí tuệ của mình bị khiêu chiến.

Không đợi hẳn tiếp tục suy nghĩ, Triệu Huy đột nhiên kích động vỗ chưởng về phía tán tu Nguyên Anh:

- Ta với ngươi không oán không thù, tại sao ngươi vu hãm ta? Chết cho ta!

Triệu Huy ra tay khiến người xung quanh thay đổi sắc mặt.

Trần Trâm đang trầm tư, căn bản không ngờ Triệu Huy làm như vậy, còn chưa kịp ngăn trở thì tán tu Nguyên Anh trong trạng thái nửa hôn mê đã bị đập nát bậy.

Nam Bình Hải nổi giận hét to:

- Triệu Huy, ngươi làm cái gì vậy?!

Lăn lộn trong Vô Tận Hải nhiều năm, mọi người đều không phải ngu xuẩn.

Triệu Huy giết người ngay tại chỗ, làm vậy chẳng phải tỏ rõ là là

m tặc chột dạ sao?

Nam Bình Hải vốn định làm đảm bảo cho Triệu Huy, nhưng giờ thì không mở miệng được.

Chủ thuyền khác cũng nhú chặt mày, không nói một lời, sắc mặt phi thường khó coi.

Trần Trầm liên tục thay đổi sắc mặt, cuối cùng lạnh giọng quát:

- Bắt lấy hắn!

Trần Trầm vừa ra lệnh, Nam Bình Hải đành tấn công Triệu Huy.

Mấy chủ thuyền khác trợ giúp, Triệu Huy nhanh chóng bị phong lại tu vi, đè sát vào tường.

Sau khi Triệu Huy bị bắt cũng không nói nhiều, chỉ nhìn Nam Bình Hải chằm chằm bằng ánh mắt kỳ lạ.

Nam Bình Hải bị Triệu Huy nhìn nổi gai người, nghiêng đầu không nhìn gã.

Trần Trầm nhìn kỹ phản ứng của nhóm người này, lòng càng nặng trĩu.

- Tạm nhốt hắn lại, ta sẽ tiếp tục điều tra việc này.

Bỏ xuống câu nói này, Trần Trầm quay về chỗ ở của mình.

Thấy bốn phía không có ai, Viên Kinh Thiên ở bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Đại ca, ta cảm thấy Nam Bình Hải kia chắc chắn có vấn đề, người xem hắn nhiều lần bảo vệ Triệu Huy. Hơn nữa không biết đại ca có chú ý thấy không? Ánh mắt cuối cùng của Triệu Huy nhìn N

am Bình Hải rất kỳ lạ, hai người này chắc chắn có âm mưu!

Trần Trâm không nói chuyện.

Đồ ngốc như Viên Kinh Thiên còn nhìn ra được thì sao hẳn có thể không thấy?

Nhưng hẳn trăm phần trăm tin tưởng hệ thống.

Có hẳn cọc tiêu làm đạo đức, người có phẩm tính tốt hơn hẳn phổ thông chùng đều tính là hình mẫu đạo đức.

Người như vậy sẽ vì một nghìn viên đan dược, chặn giết đệ tử Ngọc Đình Đan Tông?

Không cần thiết, mọi người đều không phải loại người đó.

Người tốt như Triệu Huy tại sao đánh chết tán tu Nguyên Anh ngay trước mắt bao người?

Đầu óc Trần Trâm vận chuyển nhanh.

Hắn cũng là một người tốt, nếu có một ngày làm chuyện xấu thì n hất định là . . . Bị uy hiếp!

Nghĩ đến đây, Trần Trâm sực tỉnh ngộ, nhanh chóng quay đầu nhìn về hướng Viên Kinh Thiên.

- Kinh Thiên, người đi tra xét Triệu Huy kia có người gần gũi nào không, điều tra xem gần đây họ có mất tích không. Nhớ kỹ, phải hành động bí mật.

- Rõ!

Tuy Viên Kinh Thiên không hiểu nhưng đều sẽ nghiêm khắc hoàn thành mệnh lệnh của Trần Trâm, gã lên tiếng, thân hình dần dần b

iền mát, lặng yên không một tiếng động rời đi chỗ ở.

Trần Trầm thấy vậy dùng thần thức dò xét một phen, không ngờ c
hỉ điều tra đến chút bóng dáng như có như không.

Điều này khiến hắn có chút vui mừng, trình độ thần thức của hắn
gần Nguyên Thần đỉnh, vậy mà chỉ có thể điều tra một chút dấu v
ết của Viên Kinh Thiên.

Nếu là tu sĩ Nguyên Thần cảnh có thần thức yếu một chút thì sợ r
ằng chưa chắc có thể phát hiện Viên Kinh Thiên.

Rõ ràng trong khoảng thời gian này tiểu tử kia làm theo chỉ điểm
của hắn, chuyên tu luyện thuật Thần Ân.

...

Một ngày sau.

Trong phạm vi Vô Tận Hải Vực bắt đầu lan rộng tin đồn thương
minh chặn giết đệ tử Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Trần Trầm tâm tình càng trầm trọng.

Ngay lúc này, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Viên Kinh Thiên hiệ
n ra thân hình.

- Sư huynh, ta tra được rồi, Triệu Huy đã từng có một đạo lữ, như
ng khi rời bến sơ sẩy chết đi, đạo lữ đó và Triệu Huy sinh ra một
đứa con. Nhưng nhi tử này vì cái chết của mẫu thân mà luôn ôm l
òng mâu thuẫn với Triệu Huy, cho nên lúc bình thường không ở c
ùng Triệu Huy mà khổ tu trên một hòn đảo nhỏ khác. Nhưng căn
cứ điều tra của ta, đoạn thời gian trước, nhi tử của Triệu Huy này
đột nhiên mai danh ẩn tích.

Trần Trầm nghe vậy hít sâu một hơi.

Chỉ có hấn vốn tỉ mỉ thận trọng, cơ trí hơn người, lại có hệ thống t rong người, cộng thêm chủ nhân sau màn của thương minh nên m ới không mắc mưu.

Nếu là tu sĩ Ngọc Đỉnh Đan Tông khác đến điều tra chuyện này, p hổng chừng sớm lọt vào bẫy.

Ai mà ngờ, chặn giết tu sĩ Ngọc Đỉnh Đan Tông, cướp đoạt một n ghìn viên đan dược, những đan dược lưu thông trong chợ, tán tu Nguyễn Anh và Triệu Huy.

Tất cả là một cục to lớn.

Chương 283: Ta là người sau lưng

Kẻ sau màn thiết kế cục như vậy chỉ vì muốn kích mâu thuẫn giữa Ngọc Đỉnh Đan Tông và thương minh, nhờ vào tay Ngọc Đỉnh Đan Tông đã kích thương minh.

Nếu chỉ muốn đã kích thì không cần thiết làm phức tạp đến vậy, n hưng muốn Ngọc Đỉnh Đan Tông diệt thương minh thì mức độ mâu thuẫn thế này còn mỏng manh.

Dù sao Ngọc Đỉnh Đan Tông tập trung tất cả tinh lực vào chiến tr ường ngay mặt của hai tộc người, yếu, rất khó điều động cao thủ đến Vô Tận Hải.

Muốn buộc Ngọc Đỉnh Đan Tông chia ra chút lực lượng tiêu diệt

thương mình thì trừ phi màn kịch chính còn phần tiếp theo.

Trần Trâm rơi vào trầm tư.

Thế lực sau màn rớt cuộc còn sẽ dùng thủ đoạn gì châm lửa giữa Ngọc Đình Đan Tông và thương mình?

Cốc cốc cốc!

Ngoài cửa bỗng vọng vào giọng của Nam Bình Hải:

- Thượng Sử, là tại hạ.

Trần Trâm thản nhiên nói:

- Vào đi.

Cùng lúc đó, một luồng lực lượng thần thức mạnh mẽ phát ra, trực tiếp mở cửa ra. Nam Bình Hải vẻ mặt hồ thẹn đi đến.

- Đại nhân, ta và Triệu Huy quen nhau trên trăm năm, ta hiểu phẩm tính của hắn nhất, hắn quả quyết không thể nào làm ra chuyện như vậy.

Nói tới đây, Nam Bình Hải đổi sang dùng thần thức truyền âm:

- Ta và Triệu Huy nói chuyện thật lâu, đại nhân, hắn bị buộc!

Trần Trâm nghe vậy mặt không đổi sắc, cười nhạt hỏi:

- Nguyên nhân do đâu?

Nam Bình Hải vẻ mặt khẩn trương nói:

- Nhi tử độc nhất của hắn bị người khổng chế, hiện giờ bị cầm tù trên Phi Long Đảo, trước khi nhi tử an toàn thì hắn không dám lộ r

a bất cứ tin tức gì.

Trần Trầm hơi gật đầu, tiếp tục hỏi:

- Người cảm thấy chúng ta nên làm như thế nào?

Nam Bình Hải cắn răng nói:

- Đại nhân, chúng ta có thể lặng yên không một tiếng động đi Phi Long Đảo, cứu ra nhi tử duy nhất của hãn, đến lúc đó hết thủy quân tướng tự nhiên sẽ sáng tỏ!

Trần Trầm nghe vậy trong mắt lóe tia sáng, không nói chuyện.

...

Cùng lúc đó.

Trong kết giới bị phong ấn ở thành trì nào đó, trên gương mặt theo dõi của Triệu Huy tràn đầy vẻ tự trách, môi mấp máy âm thanh không thể nghe thấy:

- Bình Hải huynh, là ta có lỗi với người.

Nói xong, Triệu Huy nhắm mắt lại, khóe mắt chảy hai hàng lệ.

Đêm khuya.

Trần Trầm mang theo Viên Kinh Thiên, Tiêu Vân rời khỏi thành trì, còn có Nam Bình Hải đi cùng.

Chuyện lên cứu người thế này không tiện tập hợp đông người.

Nếu không, còn chưa tới nơi phỏng chừng người muốn cứu đã chết cứng ngắt.

...

Trên đường bay đi, Nam Bình Hải giới thiệu tình huống của Phi Long Đảo cho Trần Trâm nghe, tiện thể cầu tình cho Triệu Huy.

- Đại nhân, Phi Long Đảo là hòn đảo nửa bỏ hoang, cơ bản không có tu sĩ định cư trên đó, là chỗ tốt để nhốt người. Chuyến đi này nếu chúng ta cứu ra nhi tử độc nhất của Triệu huynh thành công thì xin đại nhân tha thứ cho hấn một lần này.

Trần Trâm nghe vậy sắc mặt bình tĩnh hỏi:

- Lỡ như Triệu Huy nói dối thì sao?

Cơ mặt Nam Bình Hải cứng ngắc, qua giây lát mới phóng khoáng cười nói:

- Đại nhân, người có lẽ không biết, ta và Triệu Huy quen nhau từ tám năm trước, lúc ấy chúng ta ở trên một thuyền, gặp nhiều sóng to gió lớn, có thể nói là sinh tử chi giao. Cho dù nhi tử của hấn bị người bắt thì hấn cũng sẽ không hại ta, ta có tự tin đó.

Trần Trâm không nói nữa.

Sinh tử chi giao sao? Chắc giống như quan hệ giữa hấn và Trương Kỳ.

Nếu tương lai Trương Kỳ có nhi tử, có người lấy nhi tử của gã dù ng để uy hiếp gã đối phó với hấn thì e rằng gã sẽ không đồng ý.

Hèn gì Nam Bình Hải nhiều lần bôn ba vì Triệu Huy, thì ra tình bằng hữu của hai người sâu đậm như vậy.

Thật lâu sau, Trần Trâm đột nhiên mở miệng nói:

- Đòi người được một bằng hữu như vậy đúng là hiếm có.

Nam Bình Hải trịnh trọng gật đầu, trong lòng âm thầm quyết định, lần này vô luận như thế nào đều phải cứu ra nhi tử duy nhất của bằng hữu tốt.

...

Bay nửa canh giờ, một hòn đảo nhỏ phạm vi chưa tới mười dặm xuất hiện trong thần thức của Trần Trầm.

Trên đảo nhỏ có một đồi núi nhỏ, xung quanh là rừng rậm um tùm, ở trong đêm đen có vẻ âm u.

Thần thức quét ngang, Trần Trầm nhanh chóng phát hiện gần đồi núi có hang núi, cửa hang có một tu sĩ Nguyên Anh đang khoanh chân tu luyện.

Xem vị trí của người đó thì rõ ràng là thủ vệ hang núi kia.

Nam Bình Hải thấy vậy nóng lòng muốn hành động, nhưng Trần Trầm lắc đầu, nhìn về hướng Viên Kinh Thiên.

Viên Kinh Thiên hiểu ý, thân hình nháy mắt biến mất.

Vô luận là Nam Bình Hải hay Tiêu Vân cùng đi theo khi trông thấy cảnh này đều thay đổi sắc mặt.

Bởi vì bọn họ căn bản không phát hiện người vừa rời rớt cuộc đi đâu.

Nam Bình Hải nhỏ giọng khen một câu:

- Dưới tay đại nhân thật là nhân tài đông đúc, nếu không có đại nhân ở thì tại hạ tuyệt đối không dám đến một mình.

Trần Trầm cười mà không nói.

Nửa khắc đồng hồ, Viên Kinh Thiên đột nhiên hiện ra bên cạnh Trần Trâm.

- Sư huynh, trong sơn động quả thực có một tu sĩ trẻ tuổi bị nhốt, tu vi đại khái ở Kim Đan Kỳ, trước mắt cực kỳ yếu ớt, tựa hồ bị t hụ thương nặng.

- Tình huống khác thì sao?

- Ta không phát hiện trên đảo này có điểm nào khác lạ, phỏng chừng chỉ có một tu sĩ Nguyễn Anh trông giữ.

Tuy Viên Kinh Thiên nói vậy nhưng ngữ khí không xác định.

Trần Trâm gật đầu, mắt lóe tia sáng, tu sĩ Nguyễn Anh canh giữ ở cửa hang liền ngất xỉu.

Nam Bình Hải, Tiêu Vân ở một bên trông thấy cảnh này càng kính h sợ.

Đặc biệt là Tiêu Vân, không chỉ kính sợ, còn có chút lúng túng.

Trong bốn người thì gã tựa như đến ngắm cảnh.

Chẳng lẽ chủ thượng mang gã tới nơi này là vì để gã đứng ngoài c ổ vũ?

Không đợi Tiêu Vân nghĩ tiếp, Trần Trâm và Nam Bình Hải đã sả i bước đến cửa hang, đi vào, không lâu sau mang ra một thanh niê n yếu ớt.

Nam Bình Hải phân rõ nhiều lần, lập tức xác nhận thân phận của t hanh niên này, reo vui:

- Hiền điệt, thật sự là người!

Chuyến đi này cực kỳ thuận lợi.

Thanh niên sắc mặt tái nhợt, cực kỳ yếu ớt hỏi:

- Nam thúc, làm sao thúc biết ta bị nhốt ở đây?

Trần Trâm ở một bên lạnh lùng nói:

- Hẳn trúng kỳ độc.

Nam Bình Hải nghe vậy, nụ cười trên mặt đông lại, giây sau Trần Trâm móc ra một viên đan dược đút cho thanh niên.

Trần Trâm đút viên đan dược cho thanh niên xong sắc mặt kỳ lạ nói:

- Tuy độc này lợi hại nhưng không đáng gì với ta. Tuy nhiên, Nam Bình Hải, ngươi không cảm thấy kỳ lạ sao?

Nam Bình Hải hoang mang:

- Kỳ lạ chỗ nào?

- Ta hỏi ngươi, tại sao Triệu Huy biết chỗ nhốt tử của hắc tử bị bắt nhốt? Còn nữa, hắc tử đã biết chỗ bắt nhốt tử nào không biết nhốt tử trúng kỳ độc, dù cho ngươi cứu về cũng khó thoát khỏi cái chết? Hoặc là hắc tử biết trước, biết ta có thể giải độc này?

Nghe một chuỗi nghi vấn của Trần Trâm, Nam Bình Hải liên tục thay đổi sắc mặt, nhưng vì tin tưởng huynh đệ, gã không tin Triệu Huy sẽ hại mình.

Còn về thanh niên này, căn bản không biết Trần Trâm đang nói cái gì.

Chương 284: Nói cho các người biết một bí mật

- Đại nhân, Triệu Huy sẽ không hại ta, đi! Chúng ta đi ngay bây giờ, trở về tìm hắn, chắc chắn hắn sẽ nói ra hết thảy!

Nam Bình Hải ngẫm nghĩ, đột nhiên kích động kéo thanh niên ba y lên trời.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Nhưng vào lúc này, mặt biển xung quanh bỗng bắn lên mấy chục bọt sóng.

Ngay sau đó, ba mươi mấy người áo đen chui ra từ Vô Tận Hải, hình thành kết giới hoàn toàn phong tỏa đồi núi nhỏ.

Nam Bình Hải thay đổi sắc mặt nói:

- Không thể nào! Tuyệt đối không thể!

Nhìn vóc dáng của hơn ba mươi người này, tuy rằng tất cả đều mang mặt nạ, xem không rõ mặt mũi, nhưng không giấu giếm hơi thở, trong đó có mười vị cường giả Nguyên Thần cảnh.

Người dẫn đầu là Nguyên Thần đỉnh, chỉ hơi thả ra uy áp đã mạnh hơn Nam Bình Hải gấp mười lần.

Trong phạm vi Vô Tận Hải Vực không thể nào có cường giả như vậy.

Tại sao có thể lực mạnh mẽ như thế?

Trong phút chốc Nam Bình Hải cảm giác tam quan bị đảo điên, ba mươi mấy người áo đen diệt thương mình đều là dễ như trở bàn tay, có gì cực khổ tính kế?

Người áo đen dẫn đầu nhìn về hướng Trần Trâm, khi thấy cách ăn mặc của đệ tử Ngọc Đỉnh Đan Tông thì mắt y sáng rực nói:

- Nam minh chủ, chúng ta theo lời mời của người đến đây, người muốn giết là tiểu tử này sao?

Nghe người áo đen nói, Nam Bình Hải tức hộc máu, giận dữ quát:

- Người có ý gì? Ta không quen người!

Nam Bình Hải nói xong nhìn sang Trần Trâm:

- Không phải Đại nhân! Tin tưởng . . .

Nhưng Nam Bình Hải chưa nói xong thì cường giả Nguyên Thần đỉnh bồng võ chưởng đẩy gã và thanh niên ra kết giới.

Đến đây thì chỉ còn lại ba người Trần Trâm, Viên Kinh Thiên, Tiêu Vân bị nhốt trong kết giới.

Viên Kinh Thiên tức điên, nhỏ giọng mắng:

- Sư huynh, ta biết ngay Nam Bình Hải không phải thứ tốt mà! Không ngờ cùng người ngoài tính kế chúng ta!

Tiêu Vân ở bên cạnh vẻ mặt chua xót nói:

- Chủ thượng . . . Không ngờ lần đầu tiên cùng người đi ra đã phải chết tại đây.

Trần Trầm mặc kệ hai người kia, nhìn cường giả Nguyên Thần cả nh đĩnh ở trên trời:

- Các người muốn giết ta, giá họa cho thương minh, sau đó mượn lực lượng của Ngọc Đỉnh Đan Tông diệt thương minh?

Giờ này khắc này, hấn đã hoàn toàn nghĩ thông.

Triệu Huy quả thực không đến mức trực tiếp hỏ chết Nam Bình Hải, nhưng sẽ đẩy hấn xuống hỏ.

Chỉ giết một tu sĩ Ngọc Đỉnh Đan Tông bình thường, cướp hàng nghìn đan dược thì căn bản sẽ không dẫn đến lửa giận quá lớn từ Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Nhưng đệ tử thiên tài như mình tiến đến điều tra, lại bị giết, dù Ngọc Đỉnh Đan Tông là Bồ Tát đất cũng sẽ không nhin được.

Trần Trầm có thể tưởng tượng sau khi mình chết sẽ có tin tức như thế truyền về chỗ Ngọc Quỳnh.

Tám chín phần mười sẽ nói rằng sau khi mình điều tra ra người củ a thương minh có vấn đề thì bị Nam Bình Hải mang đi, sau đó kh ông còn về nữa.

Đến lúc đó Nam Bình Hải rất khó biện giải, thêm vào gã và Triệu Huy thân thiết, vô luận như thế nào, thương minh phải đội mũ tội này.

Tính kế từng lớp, có thể nói là kín không kẽ hở.

Trần Trầm tò mò, người sau lưng rớt cuộc là ai? Chẳng những có trí tuệ còn có nhiều thuộc hạ đặc lực.

Bị Trần Trầm chọc thủng, người áo đen cầm đầu mắt bắn ra sát ý

kinh người:

- Không ngờ Ngọc Đình Đan Tông phái ra đệ tử thông tuệ như vậy, đáng tiếc, dù thông minh cao tới đâu thì sao? Có một số việc đã định sẵn người không nói ra được.

Trần Trầm nghe gã nói như thế cũng không giận, quét mắt qua đám người áo đen, nói tiếp:

- Đa số các người không phải tu sĩ Vô Tận Hải đúng không? Chắc Vô Tận Hải chỉ là chỗ để các người hút tiền. Thế lực hắc ám mạnh mẽ như các người lẽ ra diệt thương minh để như trở bàn tay mới đúng, tại sao cứ muốn mượn tay Ngọc Đình Đan Tông?

Đặt ra thắc mắc này nhưng Trần Trầm không đợi người kia mở miệng đã tịt trả lời:

- Ta biết rồi, các người kiêng kỵ người đứng sau lưng Nam Bình Hải không chế hải yêu, đúng chứ? Cho nên muốn nhờ cậy lực lượng khổng lồ của Ngọc Đình Đan Tông, một trong bốn đại tông môn nhân tộc dụ người đó ra hoặc là trực tiếp đi đối phó người kia.

Người áo đen cầm đầu nghe vậy vỗ tay bốp bốp:

- Lợi hại! Thật là lợi hại! Nói thật, ta có chút không nhẫn tâm giết người, nhân tài giống như người nếu chịu đầu vào chúng ta thì ngày sau có địa vị trong tổ chức chắc chắn cao hơn ta!

Trần Trầm lắc đầu, thờ dài thườn thượt:

- Các người cần gì làm rầm rộ như vậy? Nói cho các người biết một bí mật . . .

Nói tới đây, Trần Trầm tạm dừng giây lát, tiếp theo mỉm cười nói:

- Thật ra ta là người đứng sau lưng Nam Bình Hải.

Nghe Trần Trâm thổ lộ tin tức rất vớ vẩn, cường giả Nguyên Thần cảnh đỉnh cầm đầu hơi ngẩn ra, một lát sau đột nhiên ngửa đầu cười to.

- Ha ha, ý của ngươi là thương minh là Ngọc Đỉnh Đan Tông các ngươi âm thầm nâng đỡ? Ta hiểu ngươi muốn sống, nhưng biên tạo ra lời nói dối như vậy thực sự buồn cười, nếu đúng như vậy thì tại sao thương minh còn phái người ép giá đan dược của Ngọc Đỉnh Đan Tông?

Trần Trâm bị nói đỏ mặt.

Người này biết cái gì, thế này gọi là huynh đệ ruột nhưng tính sở rồ rãng.

Hơn nữa Ngọc Đỉnh Đan Tông hiện nay không thuộc về hắn, tại sao có thể bắt đan dược mà không làm chứ?

Linh thạch không phải gió thổi tới, hướng chi hắn hiện tại không thể tùy tiện nhật bảo bối.

Trần Trâm nét mặt sa sầm nói:

- Ngươi suy nghĩ nhiều, đứng sau lưng thương minh là cá nhân ta, không liên quan gì tới Ngọc Đỉnh Đan Tông!

Viên Kinh Thiên nghe vậy không quá bất ngờ, sư huynh luôn đối xử bình đẳng, không gò bó việc tục.

Tiêu Vân ngạc nhiên nhìn Trần Trâm.

Chủ thượng là đệ tử của Ngọc Đỉnh Đan Tông nhưng kiếm lời linh thạch từ Ngọc Đỉnh Đan Tông, tựa hồ làm vậy có chút không nhân hậu.

Thần thức của Trần Trầm sớm chú ý nét mặt của Tiêu Vân, lập tức chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mắg:

- Người biết cái gì! Thế này gọi là tôn trọng thị trường! Nhìn kỹ, học hỏi vào! Ta mang người đi ra là để người học tập, thấy từng tr ải!

Người áo đen ở trên trời nghe không nổi nữa, mạnh vung tay lên r a ý mọi người ra tay.

Mười tu sĩ Nguyên Thần cảnh, hơn hai mươi Nguyên Anh cộng th êm gã là Nguyên Thần đỉnh, trên đời này chỉ cần không gặp cườn g giả Luyện Hư thì cơ hồ tương đương vô địch!

Nhưng khoảnh khắc gã vung tay lên.

Phương xa đột nhiên truyền đến tiếng ca du dương, âm thanh réo rất thê lương, nhưng đám người áo đen nghe xong thì đôi mắt lộ r a ngoài lóe tia sáng giật mình.

Người áo đen cầm đầu hét to:

- Nhanh chóng giết hấn!

Gã vẫ một chường xuống Trần Trầm đứng ở phía dưới.

Luồng gió biển thổi qua, trong thiên địa bỗng nhiên trở nên yên tĩ nh vô cùng.

Ầm ầm!

Ngay sau đó vang tiếng nổ đieć tai truyền đến từ Vô Tận Hải.

Bùm!

Công kích của người áo đen cầm đầu dường như đánh vào thứ gì,

phát ra tiếng nổ.

Đội trong thiên địa khôi phục bình tĩnh, hơn ba mươi người áo đen mới phát hiện, không biết khi nào, một cái kim to lớn bao trùm trên đầu những người đứng dưới đất.

Công kích của thủ lĩnh đánh vào cái kim kia không để lại vết trầy.

Người áo đen cầm đầu giọng khàn khàn, hốc mắt đã đỏ rực:

- Đại hải yêu Luyện Hư!

Không ngờ đệ tử của Ngọc Đỉnh Đan Tông này thật sự là người điều khiển hải yêu.

Sao có thể như vậy!

...

Chương 285: Thiên Tà

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

- Các người ở bang phái nào? Nói tỉ mỉ cho ta nghe.

Lúc này Trần Trầm đứng trên người đại hải yêu của to.

Hắn không kiêng nể gì đến cứu người là vì có chỗ dựa.

Dù sao . . . Lục Đậu là chủ của Vô Tận Hải.

Trên Vô Tận Hải này, có Lục Đậu ở, đừng nói là một thế lực, một nhân tộc muốn diệt hắn thì hắn cũng không hoảng.

Thanh Lâm ở một bên ôm Lục Đậu, ánh mắt tràn đầy xem thường nhìn Trần Trầm.

Tiểu tử này ý vào quen hậu duệ Hải Thần, suốt ngày khi dễ đồng tộc, đúng là xấu xa.

Người áo đen cầm đầu không thèm nhìn Trần Trầm, quát lớn với đám thuộc hạ:

- Trốn!

Tổ chức tuy rằng cường đại, nhưng nếu một chốc tổn thất nhiều cao thủ như thế cũng sẽ nguyên khí đại thương.

Nếu không phải Vô Tận Hải là kho vàng của tổ chức thì tuyệt đối đã không phải nhiều người như vậy đến.

Thấy một đám người áo đen tản ra bốn phương tám hướng, Trần Trầm không ngăn trở.

Ầm ầm!

Lại vang tiếng nổ sóng cuộn biển gầm, ba đại hải yêu Luyện Hư nhô lên thân hình to bằng hòn đảo nhỏ ra khỏi mặt biển.

Phải biết rằng, Phi Long Đảo chỉ là đảo nhỏ phạm vi mười dặm, bốn đại hải yêu bỗng nhiên xuất hiện quanh đảo nhỏ, dùng thân thể vô

y kín hòn đảo.

Cùng lúc đó, hơi thở Luyện Hư phát ra từ người bốn hải yêu khiến đám người áo đen muốn chạy trốn bị kinh sợ rớt xuống đất như mịt rặng.

Chốc lát sau, chỉ còn cường giả Nguyên Thần khổ sở chống đỡ trong không trung.

Cảm thụ được hơi thở phát ra từ nhóm người này, Trần Trầm nhíu mày.

Mười người này đều là tà tu.

Xem như đã hiểu thành phần của thế lực kia.

Ài, nếu dùng lực lượng này chống lại yêu tộc thì tốt biết bao, cố tình đụng phải mình.

Người áo đen cầm đầu nhìn một đám thủ hạ nguy cơ trùng trùng, khóe mắt muốn nứt ra, gằm rống hăm dọa:

- Nếu hôm nay người giết nhóm chúng ta thì về sau tất cả người liên quan đến người đều đừng hòng sống yên!

Trần Trầm không nói chuyện, kìm to của con cua dưới chân hắn bỗng đập xuống, hơn hai mươi người áo đen Nguyên Anh bị hơi thở ở khùng bố đánh chết một nửa.

Trong đó còn có mấy người lộ ra chân thân, xem thân thể biến dị thì hiển nhiên là bán yêu.

Nhìn các xác chết, Trần Trầm nhếch mép cười nhạt:

- Bán yêu và tà đạo, thật xứng đôi.

Hắn đã thấy kiểu phối hợp này trong trận chiến ở Ô Tiên Tông.

Thực rõ ràng, nhóm người này và những người Ô Tiên Tông có cùng nguồn.

Còn về lời hăm dọa của người cầm đầu thì Trần Trầm xem như gì ó thoảng bên tai.

Mảnh thiên địa này hiện giờ đã bị phong tỏa, nhóm người này không thể truyền tin tức ra ngoài, đến lúc đó ai có thể xác định chuyện này liên quan tới hắn?

Trần Trầm cười nói với người cầm đầu:

- Đây, người thành thật nói cho ta biết bối cảnh của các ngươi, ta có thể tạm giam cầm các ngươi chứ không giết.

Người áo đen cầm đầu nghe vậy siết chặt nắm tay.

Đương nhiên gã không tin lời lừa dối này, nhưng thật lòng không muốn nhìn đám thuộc hạ chết.

Không phải gã sợ chết, mà là tổ chức không chịu nổi tổn thất!

Mười Nguyên Thần cảnh này chỉ có một người thuộc về Vô Tận Hải, những người khác đều là thủ lĩnh các nơi được tổ chức tạm đi điều động đến.

Nếu cùng lúc mất hết thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Người áo đen giãy giụa nội tâm thật lâu sau trầm giọng hỏi:

- Nói có thật không?

Trần Trầm vỗ ngực bảo chứng:

- Đương nhiên thật!

- Có dám thề không?

Trần Trầm nghe vậy trầm mặc xuống, giây lát mới thản nhiên nói:

- Có gì không dám? Tà tu các ngươi chắc biết Phá Ách Ấn chứ? Tà nguyện ý thề với trời, nếu là ta lật lọng thì cho Phá Ách Ấn giáng xuống người của ta!

Người áo đen kia nghe vậy rung động thay đổi sắc mặt.

Gã không ngờ người này thật sự thề, còn thề độc như vậy.

Gã đương nhiên có nghe về cấm kỵ của tà đạo Phá Ách Ấn, nguyên tà đạo phát triển đến nay hơn một vạn, ở mặt ngoài có ba tiên bối bị trên trời giáng xuống Phá Ách Ấn.

Cuối cùng đều không ngoại lệ bị vây công chết.

Ngầm còn có hai tiên bối không bị phát hiện, nhưng về sau khi độ kiếp đều bị lôi kiếp càng lợi hại đánh chết.

Trong tà đạo có một truyền thuyết, Phá Ách Ấn đại biểu cho chết chắc.

Nghĩ đến đây, gã tin tưởng Trần Trầm hơn, lại giã giũa một lát sau, cắn răng nói:

- Thế lực của chúng ta tên là . . . Thiên Tà, truyền thừa đến nay gần vạn năm, là tổ chức của tu sĩ tà đạo và một số người không được thế lực tiếp thụ nên đoàn kết lại với nhau . . .

Người áo đen bắt đầu chậm rãi giới thiệu lai lịch của Thiên Tà.

Thiên Tà do đại năng tà đạo sáng lập, trong tổ chức hoặc là tà tu h

oặc tu sĩ làm việc ác lớn bị truy nã. Tóm lại là người tội nghiệt ngập trời, chết một trăm lần đều không đáng giá đồng tình.

Lúc bình thường thì tổ chức này khá rời rạc, nhưng đến lúc đại chiến thì tổ chức sẽ tự động chuyển biến sang tổ chức hắc ám hiệu suất cực cao, cấp bậc trên dưới rõ rệt, phát tài chiến tranh lớn, điên cuồng mở rộng thực lực.

Đợi đến khi chiến tranh kết thúc thì tiếp tục ẩn nấp.

...

Nghe gã giới thiệu một loạt, Trần Trầm hỏi thẳng:

- Người mạnh nhất hiện nay trong tổ chức của các người là ai? Hắn n là có đại năng Luyện Hư chứ?

Trần Trầm hỏi như vậy không phải đoán mò.

Người này đã là tu vi Nguyên Thần đỉnh, bên trên gã nhất định là cường giả Luyện Hư.

Hơn nữa lúc trước Khương Vương nói với hắn là phải cẩn thận đại năng Luyện Hư nào đó của Linh Hư Khí Tông.

Nay xem ra tám chín phần mười Khương Vương liên quan đến tổ chức này.

Người áo đen nghe Trần Trầm hỏi, cắn rách môi, đặt quyết tâm thật lớn mới giã giụa nói:

- Có, ta không biết thân phận cụ thể, nhưng ta biết trong đó một người là bán yêu, ẩn núp trong Linh Hư Khí Tông. Còn có một người là đại năng yêu tộc tu tà đạo, không đến từ tộc nào trong tám đại yêu tộc, nhưng thực lực vô cùng mạnh mẽ, là Thiên Tà đạo chủ đương thời.

Trần Trâm thẳm khiếp sợ:

- Không ngờ yêu tộc cũng tu luyện công pháp tà đạo!

Đương nhiên, càng làm cho hắn khiếp sợ là Luyện Hư yêu tộc và cường giả Luyện Hư ẩn núp trong nhân tộc đến từ cùng một tổ chức.

Lượng tin tức quá lớn, quá nhiều thứ ẩn giấu sau lưng, trong một chốc Trần Trâm không dám suy nghĩ sâu xa.

Trần Trâm yên lặng trầm tư một lát sau hỏi:

- Còn gì muốn nói nữa không?

Người áo đen cầm đầu lắc đầu, ánh mắt hơi có chút mơ hồ:

- Hết rồi.

Trần Trâm khẽ ừ, mặc kệ gã nói thật hay giả, hắn quay đầu nhìn T hanh Lâm, nàng liếc hương máy đại hải yêu.

Giây tiếp theo, gió bão phô thiên cái địa thổi quét người áo đen còn sống sót.

Người áo đen cầm đầu tức giận quát:

- Vô sỉ lão tặc! Ngươi lật lọng!

Tuy gã có nghĩ đến kết quả này, nhưng sau khi hy vọng duy nhất bị bóp tắt thì trong lòng vẫn không tìm được điền tiết.

Trần Trâm nghe vậy sắc mặt có chút khó coi, hắn thường bị mắng vô sỉ tiểu tặc, nhưng lần đầu tiên nghe mắng vô sỉ lão tặc.

- Thật là tìm cái chết!

Vừa dứt lời, gió bão càn quét qua hai mươi mấy người áo đen.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Vang lên một chuỗi tiếng nổ, hai mươi mấy người áo đen bị diệt h
on phân nửa, còn lại các cường giả Nguyên Thần cũng bị thương
thân thể, chỉ còn Nguyên Thần trôi nổi.

Đại hải yêu con của phát ra tiếng gầm như rồng ngâm:

- Grao!

Bị tiếng gầm chấn, vài Nguyên Thần nháy mắt vụt tắt ánh sáng, v
ô cùng yếu ớt.

Trần Trầm ngẫm nghĩ, không vội giết bọn họ.

Có lẽ đám Nguyên Thần này còn biết tin tức nào khác, không chừ
ng sau này còn có chỗ cần dùng.

Do dự một lát sau, Trần Trầm phong ấn các Nguyên Thần nhốt tro
ng Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Dù sao lúc bình thường không dùng được Thanh Lâm, cho nàng k
iêm chức làm cai ngục vậy.

...

Chương 286: Một mình người độc chiếm tám đầu

Một lát sau, Phi Long Đảo lần thứ hai khôi phục an ninh, dường như không có chuyện gì xảy ra.

Trần Trâm nhìn đại hải yêu con cua, nói một đồng lời tăng bốc, đại hải yêu con cua mới vừa lòng rời đi.

Nam Bình Hải từ không xa đảo chạy tới, vẻ mặt cực kỳ tức giận:

- Đại nhân! Việc này thật sự không liên quan tới ta! Ta dám thề với trời ta tuyệt đối không có ý hại đại nhân!

Trần Trâm cười cười, thật lâu sau mới mở miệng nói:

- Chuyện này về sau không cần nhắc lại, sau khi trở về người kêu huynh đệ kia của người thay hình đổi dạng đi đất liền phát triển đi.

Nam Bình Hải hơi thay đổi sắc mặt nói:

- Chuyện đó . . .

Mới nãy Nam Bình Hải bị phong tỏa tu vi ném qua một bên, căn bản không nghe thấy bất cứ câu gì.

Hiện giờ nghe ý của đại nhân hình như thế lực kia không bị một lời ướm bắt hết . . . Thậm chí về sau có khả năng sẽ trả thù.

Mười cường giả Nguyên Thần, hai mươi mấy Nguyên Thần chỉ là một phần của thế lực đó, vậy sau lưng thế lực kia khủng bố đến mức nào?

Trần Trâm lại nhắc nhở một câu:

- Còn người nữa, ít gây chú ý cho ta, về sau có thể không lộ mặt thì hãy tránh lộ mặt, hiểu không?

Nam Bình Hải nghe vậy trong lòng có chút cảm động, tục ngữ nói rất hay, kẻ sĩ chết vì tri kỷ.

Đối mặt hiểu lầm lớn như vậy mà đại nhân chẳng những vô điều kiện tin tưởng gã, còn nhắc nhở gã chú ý an toàn, niềm tin lớn như vậy khiến gã hơi áy náy không yên.

- Đại nhân, thuộc hạ hiểu được! Thuộc hạ ngày sau sẽ hết lòng cố gắng làm việc cho đại nhân.

- Hiểu được thì tốt, để ta dạy người nên giải thích việc này thế nào với bên ngoài.

- Rõ!

...

Sáng sớm hôm sau, Trần Trầm âm thầm quay trở về thành trì.

Sau đó tuyên bố với bên ngoài đêm qua tiền bối của Ngọc Đỉnh Đan Tông thành công bao vây tiểu trừ một đám trong phạm vi trăm thước.

Thiên Tà tổn thất nhiều người như vậy trong Vô Tận Hải, không thể nào không điều tra rõ.

Trần Trầm chỉ có thể khiến Ngọc Đỉnh Đan Tông thế thân, dù sao Ngọc Đỉnh Đan Tông rộng lớn hùng mạnh, Thiên Tà cũng không dám chọc vào.

Đương nhiên, làm một người có lương tâm, Trần Trầm không thể nào làm Ngọc Đỉnh Đan Tông gánh thay mà không cho chút kẹo.

Giả vờ đàm phán với Nam Bình Hải một phen, thương minh thật tự nhiên nhường ra nhiều ích lợi cho Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Trần Trầm không quá để bụng việc này.

Trận chiến này, sức chiến đấu cấp cao của Thiên Tà trong Vô Tận Hải cơ hồ bị toàn diệt, từ nay về sau thương minh không còn bị tr ở ngại hướng phát triển, nhường chút ích lợi cho Ngọc Đỉnh Đan Tông là lẽ tất nhiên, coi như phí bảo hộ.

...

Khi trở lại Ngọc Đỉnh Đan Tông, Trần Trầm báo cáo sự thật việc Thiên Tà cho sư phụ Ngọc Quỳnh.

Tuy người áo đen kia không nói cho hẳn biết tên của hai cường giả ở Luyện Hư trong Thiên Tà, nhưng Trần Trầm không ngại.

Cường giả Luyện Hư của Linh Hư Khí Tông, bán yêu.

Cường giả tuyệt đỉnh của yêu tộc, tà tu.

Tin tức này rất dễ định vị, chỉ cần hẳn đến gần hai người này, tùy ý dùng hệ thống tìm kiếm liền biết đó là ai.

Nghe Trần Trầm nói, Ngọc Quỳnh khiếp sợ vô cùng, lảo bảo:

- Không ngờ Thiên Tà đạo chủ đời này là yêu tộc, sao có thể như vậy? Tà tu của nhân tộc ta đều đi đâu mất rồi?

Trần Trầm ở một bên không nói chuyện, thực hiển nhiên sư phụ cũng biết đến tổ chức Thiên Tà.

Trần Trầm mở miệng dò hỏi:

- Sư phụ, người nói xem, Linh Hư Khí Tông bị phá có quan hệ gì với Thiên Tà không?

Trần Trầm hỏi câu này không phải suy đoán lung tung, bán yêu của Linh Hư Khí Tông và yêu tộc cùng một tổ chức, khó bảo đảm sẽ không làm chút động tác nhỏ.

Giống như đám bán yêu Ô Tiên Tông, đi bên lẫn ranh hai tộc người, yêu, kiếm chỗ tốt từ hai bên.

Ngọc Quỳnh nghe hỏi thì bỗng thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói:

- Chuyện này không cần nói ra, ta sẽ nói cho sư phụ biết suy đoán của người, còn về xử lý như thế nào thì để lão nhân gia quyết định.

Trần Trầm khẽ lên tiếng:

- Ừm!

Ngọc Quỳnh chìm trong suy tư, qua một khắc đồng hồ mới trở lại bộ dạng ung dung ưu nhã.

- Tiểu tử nhà người có chút năng lực, lần này đi Vô Tận Hải chấn g những điều tra ra chân tướng, còn tra ra tin tức quan trọng như vậy. Lại còn tranh thủ nhiều lợi ích cho Ngọc Đỉnh Đan Tông ta. Công nhận, nhân tài như người nếu như không ra tiền tuyến thì rất đáng tiếc.

Trần Trầm mỉm cười, trong lòng lại có chút xem thường.

Hắn rõ ràng là thiên kiêu, cố tình bị sư phụ giáng một bậc thành nhân tài.

Phi!

Trong lòng xì một tiếng khinh miệt, Trần Trầm nặn ra vẻ mặt khó xử:

- Sư phụ, thật ra ta cũng muốn ra tiền tuyến góp sức cho nhân tộc, nhưng các tiền bối của Hạo Nhiên Kiếm Tông nói ta và Tích Sơ ng chưa đến Nguyên Thần cảnh, không thể ở bên nhau, nếu không sẽ ảnh hưởng tu luyện. Hiện giờ ta bước vào Nguyên Thần cảnh rồi, nhưng đạo lý của ta còn kém một ít.

- Ha ha, đám kiếm tu Hạo Nhiên Kiếm Tông là tu sĩ ngay thẳng, bảo thủ, tâm tính kiên định, sao có thể vì chuyện tình cảm liền từ bỏ tu luyện? Nếu có tâm cảnh như thế thì tương lai tất nhiên không bước vào Luyện Hư được, có ở bên nhau hay không đều là rác rưởi.

Trần Trầm đưa lên lời khen đúng lúc:

- Sư phụ anh minh!

Ngọc Quỳnh liếc Trần Trầm một cái, đột nhiên nói:

- Nhưng nếu là người thì ta hơi hiểu lựa chọn của Hạo Nhiên Kiếm Tông. Con người của người sẽ không chậm trễ bản thân tu luyện, nhưng rất có tài ảnh hưởng người khác.

Trần Trầm đen mặt, nói vậy là sao?

Hắn ảnh hưởng ai chứ? Người đi theo hắn có ai mà không tu vì tăng tiến vùn vụt?

Cùng lắm là Trương Kỳ bị hắn ảnh hưởng chút xíu.

Ngọc Quỳnh này nói chuyện giết người không thấy máu!

Thấy vẻ mặt hậm hực của Trần Trầm, Ngọc Quỳnh tựa hồ đột nhiên nhớ tới cái gì, có chút hưng phấn nói:

- Trần Trầm, hay là ngươi gia nhập Thiên Tà đi? Tuy là thế lực hắc ám, nhưng trong thời gian chiến tranh này góp sức cho nhân tộc vẫn tốt hơn. Tệ nhất cũng không thể để nó rơi vào tay yêu tộc, trở thành vũ khí cho yêu tộc đối phó nhân tộc ta.

Trần Trầm nghe vậy lắc đầu như trống bỏi:

- Loại người như ta đã định sẵn khí chất khác biệt với Thiên Tà, sự phụ, nếu ngươi kêu ta trà trộn vào Hạo Nhiên Kiếm Tông thì ta có mấy phần nắm chắc, còn bảo vào Thiên Tà thì làm khó ta quá.

Nói xong lời này, Trần Trầm vẻ mặt nghiêm túc, trên người mơ hồ có hạo nhiên chính khí phát tán ra.

Ngọc Quỳnh nét mặt có chút thất vọng:

- Trần Trầm, ngươi đã quá coi thường bản thân.

Trần Trầm hoàn toàn thờ ơ, hẳn không thích giao tiếp với người tà ác:

- Sự phụ, ta không phải tà tu, cũng không phạm tội lớn bị truy nã, ta đi Thiên Tà làm gì? Nếu có ngày nhân tộc không chứa chấp ta được thì ta mới suy xét chuyện này.

Ngọc Quỳnh nghe vậy cười bắt lấy tay của Trần Trầm, nhìn Phá Ách Ân, khinh miệt nói:

- Trần Trầm, nếu tội nghiệt trên đời cỡ một thạch thì mình ngươi độc chiếm tám đầu, ông trời đều không chứa ngươi được, còn dám bảo là không phạm tội lớn?

Chương 287: Báo thù

Trần Trầm nghe vậy đen mặt, hai lời không nói quay đầu bước đi.

Đây mà là sư phụ gì, quả thực không thể nói lý.

Lấy thiên tài địa bảo là tội nghiệt, đây là ông trời có thành kiến.

Những thiên tài địa bảo đó nếu không có phát hiện thì giá trị của chúng vĩnh viễn không được thể hiện.

Nói chính xác ra là mình giúp chúng nó phát huy đúng chỗ!

Đi một hồi, Trần Trầm hít sâu một hơi, nhìn bàn tay bị in dấu Phá Ách Ấn, lòng thầm bực:

- Ông trời, người chờ đây! Tốt nhất đừng để tu vi của ta vượt qua người, nếu không thì ta muốn người biết tay!

Nhìn bóng lưng hựt hẫng của Trần Trầm, Ngọc Quỳnh bỗng thấy tội tội, nhẹ giọng nói:

- Nửa tháng sau Ngọc Đỉnh Đan Tông có một đám đan dược cần vận chuyển đi Tây Cương, đến lúc đó do người hộ tống. Chờ tới Tây Cương, người muốn đi hay ở tùy ý, nếu Hạo Nhiên Kiếm Tông dám nói một chữ không thì chúng ta sẽ làm khó bọn họ về mặt điều phối đan dược.

Giọng điệu của Ngọc Quỳnh thản nhiên, nói chuyện làm khó dễ người ta mà quang minh chính đại bình tĩnh như vậy, lần đầu tiên Trần Trầm gặp loại người này.

Nhưng hắn cảm nhận được chút xíu yêu thương từ sư phụ.

Trần Trầm lắc đầu cười khẽ, đi ra ngoài.

...

Ba ngày sau, Trần Trầm mang theo tất cả lực lượng của mình lặng yên không một tiếng động quay trở về Đại Tấn.

Chờ trời sáng, tất cả tu sĩ Vô Phong Sơn tập kết lại với nhau.

Trần Trầm đứng trên núi cao, thần thức càn quét, cảm ứng thực lực của mình đang nắm giữ.

Tiêu Vô Ưu giờ phút này đã bước chân vào Nguyên Thần cảnh, Ma Môn còn có hai vị phân môn chủ trở thành Nguyên Thần.

Chu Nhân Long vẫn ở lại Ma Môn lo đột phá, Trần Trầm không để ý tới.

Bao gồm hải yêu nữ kiêu kỳ Thanh Lâm, hiện giờ Vô Phong Sơn có bốn Nguyên Thần cảnh, trong phạm vi Đại Tấn này còn có ai có thể ngăn cản?

Mặt khác, gác Nguyên Thần cảnh sang một bên, có hàng trăm tu sĩ Nguyên Anh, không biết bao nhiêu Kim Đan Kỳ.

Nhìn cảnh tượng phồn hoa thịnh vượng, trong lòng Trần Trầm sinh ra hào khí, lớn tiếng nói với đám tu sĩ đứng bên dưới:

- Hơn ba tháng trước, Đại Tấn bị công chiếm, ba Yêu Hoàng phân chia lãnh thổ, Bắc Vực Đại Tấn bị Bạch Hùng Yêu Hoàng tàn sát sạch. Lúc ta rời khỏi Đại Tấn từng bảo rằng sớm muộn gì sẽ trả thù này, hôm nay là ngày báo thù!

Đám tu sĩ đứng bên dưới nghe vậy đều lộ vẻ mặt kích động.

Nói thật, khoảng thời gian này mọi người vẫn luôn khổ tu trong V ô Phong Sơn, hơi nhàm chán.

Hôm nay bỗng nhiên nghe được tin sắp đi báo thù, có thể tưởng tượng tâm tình thế nào.

Nhìn nét mặt của mọi người, Trần Trầm bình ổn một chút nổi lòng, bắt đầu công bố một ít chế độ thưởng phạt.

Trước khi chiến đấu cổ vũ hăng hái là điều quan trọng, nhưng cũng không thể thiếu phạt rõ ràng, chỉ có như vậy mới phóng lớn nhất tính tích cực của tất cả tu sĩ.

Một canh giờ sau.

Nghe ngôn từ khích lệ của Trần Trầm, đám tu sĩ ước gì thuận di đến chỗ Bạch Hùng Yêu Hoàng ở Bắc Vực Đại Tấn ngay, đập nát con gấu kia.

Nhìn những gương mặt cuồng nhiệt, Trần Trầm chỉ phương bắc, cao giọng quát:

- Xuất phát!

Ra lệnh một tiếng, trên nghìn tu sĩ bay lên trời hình thành mây đen to lớn rầm rộ hướng tới Bắc Vực Đại Tấn.

...

Cùng lúc đó.

Trong một hang núi âm u nào đó ở Bắc Cương, mười tám người áo đen yên lặng đứng, không khí có chút nghiêm túc.

Thật lâu sau, người áo đen đứng ở vị trí cầm đầu lạnh lùng nói:

- Các vị, không cần ôm hy vọng nữa, Thiên Tà ta phải một đám lực lượng đi Vô Tận Hải đã chết hết.

Lời này thốt ra, không khí càng nghiêm túc hơn.

Một phút đồng hồ qua đi mới có người áo đen khác lên tiếng:

- Vậy các ngươi có ý kiến gì về chuyện này?

- Tuy Vô Tận Hải đồn rằng là Ngọc Đỉnh Đan Tông ra tay, nhưng chúng ta đều biết tất cả Luyện Hư của Ngọc Đỉnh Đan Tông đều ở Tây Cương, không cách nào phân tâm phái ra cường giả Luyện Hư bước vào phạm vi Vô Tận Hải. Ta phỏng chừng tám chín phần mười người ra tay là đại hải yêu cảnh giới Luyện Hư, chỉ có những hải yêu đó mới có thực lực giết sạch nhóm lực lượng kia của chúng ta.

Nghe lời đó, lập tức có người kỳ quái châm chọc:

- Lúc trước ta đã bảo rồi, kêu các ngươi đừng vội toan tính Vô Tận Hải, cố tình không ai chịu nghe. Giờ thì hay lắm, mười một tên Nguyên Thần chết trong khu vực Vô Tận Hải, cho dù trong đại chiến hai tộc người, yêu cho chúng ta lấy được nhiều chỗ tốt cũng không thể bù đắp tổn thất này!

- Tồn tại thần bí ở Vô Tận Hải đúng là không nên chọc vào.

Người áo đen ban đầu nói chuyện rống to:

- Đủ rồi! Vô Tận Hải chiếm cứ sáu mươi phần trăm nguồn tài nguyên của Thiên Tà chúng ta, đâu phải nói bỏ là bỏ được. Lúc trước đạo chủ quyết định cố gắng cứu vãn là đúng đắn. Đám người các ngươi lúc bình thường lo hốt chỗ tốt, giờ thì nhảy ra nói mát, có tin là bị đạo chủ nghe thấy, trực tiếp diệt các ngươi không?!

Trong sơn động thoáng chốc lại yên tĩnh.

Tuy Thiên Tà là một thế lực lớn nhưng nội bộ cũng dựa theo tộc l oại mà phân công ra.

Tình huống trong Thiên Tà lúc trước là yêu tộc trở thành đạo chủ, có được cao thủ đỉnh cao nhất Thiên Tà.

Bán yêu cũng có Luyện Hư, hơn nữa đoàn kết vô cùng, thế lực dư ới trưởng không yếu, khá trung lập.

Tà tu nhân tộc đông nhất, nội tình thâm hậu.

Ba tộc xem như cân bằng trong Thiên Tà.

Nhưng sau khi xảy ra chuyện Vô Tận Hải, tà tu nhân tộc phái ra n hiều cao thủ nhất nên tổn thất nặng, cân bằng dần bị đánh phá.

Mới rồi phát ra luận điệu châm chọc nhiều nhất là tu sĩ tà tu của n hân tộc.

Đương nhiên, tuy rằng bên trong Thiên Tà theo chủng tộc chia ra ba phe phái, nhưng sự thực trừ bán yêu ra, đa số tà tu của nhân t o c và yêu tộc đều không có nhiều cảm giác trung thành với chủng t ộc của mình.

Bởi vì muốn giết bọn họ nhất đa phần là thế lực lớn từ chủng tộc của họ.

Lúc này, một tà tu mắt xanh che mặt mở miệng nói:

- Tốt rồi, mọi người nói ít vài câu. Chúng ta có thân phận khác tro ng tộc của mình, cũng có chuyện cần làm, không rảnh ở đây cãi l o n. Ta chỉ muốn biết đạo chủ có ý gì? Tiếp đến có sắp xếp gì khôn g?

Mọi người nghe vậy cùng nhìn về hướng người áo đen ban đầu nó i chuyện.

Mọi người đều biết người này là yêu tộc, cũng là người phát ngôn của đạo chủ.

Yêu tộc áo đen háng giọng, thản nhiên nói:

- Trước khi chưa tìm hiểu rõ lai lịch thân phận của cường giả thần bí Vô Tận Hải thì Thiên Tà chúng ta tạm rút ra Vô Tận Hải. Ngoài ra đi hấp thu càng nhiều người đồng đạo tiến vào tổ chức, bù đắp tổn thất lần này.

Nói xong câu đó, yêu tộc áo đen bỗng nhiên vung tay lên, các sợi khói đen toát ra từ người y, khói đen ngưng tụ trong không khí kh ông tản ra, rất nhanh hình thành một tờ danh sách.

Vị trí hàng đầu là Xích Hồ Yêu Hoàng.

- Xích Hồ Yêu Hoàng, Nguyên Thần cảnh yêu tộc, thiên phú tuyệt vời, yêu tộc hiếm thấy. Hơn hai tháng trước toàn tộc bị diệt, tâm tính thay đổi lớn, hiện giờ đang trốn trong khu trung bộ yêu tộc ti ềm tu, tùy thời báo thù. Ý của đạo chủ là chỉ cần Xích Hồ Yêu Hoàng chịu gia nhập Thiên Tà thì có thể cho hắn một giọt máu Yêu Thần, trợ hắn bước vào Nguyên Thần đỉnh. Nhưng với điều kiện hắn phải đánh chết một cường giả Nguyên Thần của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ làm công đầu tiên.

Yêu tộc áo đen đọc xong, bên dưới rất nhanh truyền đến một giọng nói khàn khàn:

- Xích Hồ Yêu Hoàng, để ta liên hệ với tiểu tử này cho, ta và hắn từng gặp mặt một lần.

Yêu tộc áo đen nghe vậy gật đầu.

Trong Thiên Tà, lôi kéo một đồng đạo vào tổ chức sẽ được phần thưởng lớn.

Công trạng đầu tiên đại biểu cho thành ý gia nhập Thiên Tà, tất cả là quy củ lưu truyền từ xưa.

- Người thứ hai, tội phạm bỏ trốn của Đại Sở hoàng triều, Phùng Khánh, tu vi Nguyên Thần trung kỳ. Người này sau trận chiến đánh chết đồng tộc, cướp đoạt chiến lợi phẩm nên bị truy nã. Hiện giờ ẩn giấu trong một nước nhỏ chư hầu gần Nam Cương. Đạo chủ đồng ý, chỉ cần hắn chịu vào tà tu sẽ luyện lại bảo bối bản mệnh cho hắn, cũng sáng tạo thân phận mới cho hắn. Với điều kiện là đánh chết thiên kiêu mới lên của Ngọc Đỉnh Đan Tông, Trần Trầm.

Chỉ khoảng nửa khắc, yêu tộc áo đen đọc tên tám người, trong đó có ba là yêu tộc, năm là nhân tộc.

Những người này đều không ngoại lệ, hoặc là mang thù lớn trong người, hoặc phạm hạ sai lầm lớn, đang lẩn trốn.

Có được tin tức của những người này, thậm chí là vị trí cụ thể, đủ thấy trong âm thầm Thiên Tà có bao nhiêu tai mắt.

Nghe đọc xong, nhiều người áo đen trong mắt đều lộ ra tia sáng khá hác lạ.

Bởi vì đạo chủ đưa ra yêu cầu cho năm nhân tộc đều là đánh chết Trần Trầm.

Vấn đề là Trần Trầm chỉ có thể chết một lần, sao đủ chia cho năm người?

Chương 288: Vô Phong Sơn chủ

Cuối cùng, yêu tộc áo đen bổ sung một câu:

- Tất cả tiêu phí lần này đều do một mình đạo chủ trả.

Nghe câu đó, đám tà tu nhân tộc tan bót oán khí.

Đạo chủ làm đạo chủ không chỉ vì có thực lực mạnh nhất, càng vì đạo chủ giàu nhất, tai mắt có thể gọi là thông thiên.

Nếu không phải như vậy, Thiên Tà không đến mức để một yêu tộc trở thành đạo chủ.

Còn về kiên quyết muốn giết Trần Trầm thì mọi người hơi hiểu nguyên nhân.

Bọn họ không xa lạ gì cái tên này, từ lâu rồi, một vị cường giả Lu yện Hư khác trong Thiên Tà từng đề nghị diệt người này, chẳng qua mãi mà không rảnh tay.

Ai ngờ Vô Tận Hải lần này lại có bóng dáng của hắn, hơn nữa hình như đã trở thành tu sĩ Nguyên Thần cùng đẳng cấp với bọn họ.

Mặc kệ chuyện Vô Tận Hải có dính líu gì đến Trần Trầm hay không thì người này phải chết.

Bởi vì chỉ cần hắn vừa xuất hiện là chẳng có chuyện tốt, dù muốn lấy hên thì vẫn phải diệt người này xả xui đã.

Nhưng sai năm người đi thì hơi khoa trương.

Phải biết rằng, công trạng đầu tiên mục đích chủ yếu không phải giết ai mà là khiến người đó vào tổ chức rồi không có đường lui.

Nhưng chắc đạo chủ suy xét kỹ rồi mới ban bố lệnh, bọn họ lười quản nhiều.

...

Nửa ngày sau.

Bắc Vực Đại Tấn, đám yêu tộc dưới tay Bạch Hùng Yêu Hoàng bị diệt gần hết, toàn quá trình có thể gọi là bẻ gãy nghiền nát.

Cuối cùng chỉ còn lại Bạch Hùng Hoàng bị thương nặng ở giữa trung ương vậy, cơ hồ không thể động đậy.

Nhìn tu sĩ nhân tộc vây kín bầu trời, mặt Bạch Hùng Hoàng lộ vẻ tuyệt vọng.

Bạch Hùng Hoàng không thể ngờ chỉ là một nước nhỏ chư hầu mà tập kết ra lực lượng khổng lồ như vậy.

Ước mơ oai phong một cõi nay vượt khỏi tầm tay, hôm nay sợ rằng chỉ có một con đường chết.

Nhìn bộ dạng thê thảm của Bạch Hùng Hoàng, Trần Trầm lạnh lùng nói:

- Bạch Hùng Hoàng, người sai ở chỗ không nên đến Đại Tấn.

Cùng lúc đó, Ngưng Thần Châu trong đầu hắn xoay nhanh một vòng, một thần thức công kích siêu mạnh bắn về phía Bạch Hùng Hoàng.

Bạch Hùng Hoàng có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, tuy thần thức công kích của Trần Trầm không giết được gã nhưng một chốc làm

gã bị tổn hại nặng.

Bạch Hùng Hoàng ôm đầu đau đớn hét to:

- A! Trần Trầm! Có ngày phụ thân của ta sẽ báo thù cho ta! Người chờ đây!

Sau đó không đợi Trần Trầm ra tay Bạch Hùng Hoàng đã bùm một tiếng, lựa chọn tự bạo.

Nhiều tu sĩ có mặt, mỗi người góp chút sức là có thể áp chế sóng xung kích tự bạo.

Nghe lời trần trối trước khi chết của Bạch Hùng Hoàng, nét mặt Trần Trầm kỳ dị.

Phải biết rằng, Bạch Hùng Hoàng đến từ tộc Đại Lực Cự Hùng, mạch chi nhánh của tám đại yêu tộc.

Tộc này thiết tình không có cao thủ gì, nhưng Bạch Hùng Hoàng nói phụ thân sẽ báo thù cho gã, giọng khẳng định chắc như bấp.

Xem ra phụ thân của Bạch Hùng Hoàng là yêu khác.

Ai ngờ lúc trước Trần Trầm thuận miệng nói bậy làm loạn tâm trí của hai Đại Lực Cự Hùng, cuối cùng nói trúng chân tướng.

Nếu đúng vậy thì hẳn phải cẩn thận hơn, đặc biệt khi gặp yêu tộc lợi hại có lòng trắng càng phải thận trọng.

Hít sâu một hơi, trong thần thức của Trần Trầm xuất hiện một đoàn năng lượng tinh thuần.

Trần Trầm biết chỉ có người tu luyện Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết như hắn mới cảm ứng được năng lượng này, đó là lực lượng thần thức của Bạch Hùng Yêu Hoàng.

Có nên dùng Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết tịnh hóa một chút? Trần Trầm nội tâm bắt đầu giãy giụa.

Mắt thấy lực lượng kia yếu dần, Trần Trầm cắn răng, vận dụng Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết hoàn toàn tịnh hóa đoàn lực lượng kia thành lực lượng thần thức căn nguyên nhất, sau đó hút vào thức hải.

Thức hải đầy một nửa thoáng chốc được bổ sung thêm, Trần Trầm cảm giác thần trí của mình trong khoảnh khắc biến mạnh hơn một chút.

Trần Trầm nhíu mày, khẽ thở dài:

- Loại công pháp này đúng là dễ khiến người bình thường bị lạc bản tâm.

Tu sĩ tà tu bước lên tà đạo rồi thì khó quay đầu là vì thói quen công pháp tà đạo giúp tiến bộ nhanh.

Một bên là giết vài người có thể nhanh chóng biến mạnh, một bên là khô khan khổ tu, tu vi tăng lên từng li.

Hai bên đối lập, người không đủ định lực dễ lựa chọn cái trước, bước lên con đường không lối về.

Nhưng hắn thì khác.

Hắn đã thói quen nhanh chóng biến mạnh, công pháp tà đạo này thật bình thường trong mắt hắn, chưa đến mức làm hắn sa đà vào.

Trần Trầm khinh thường hừ mũi, nhìn đám tu sĩ, cao giọng nói:

- Đi! Theo ta đi diệt Thiên Lang Yêu Hoàng kia!

Trần Trầm lên tiếng, Viên Kinh Thiên ở bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, mới nhận được tin, Thiên Lang Yêu Hoàng đã mang t heo dưới trướng chạy rồi, lúc này hẳn là trèo qua Hỏa Diệm sơn mạch.

Trần Trầm nghe vậy cảm nín.

Từ khi đến vùng hai nước, Thiên Lang Yêu Hoàng không làm gì, thích đi dạo phố, hiện giờ không nói tiếng nào đi mất.

Nếu đã vậy thì Trần Trầm lười đuổi theo, hôm nào gặp sẽ thuận tay diệt.

Trong đám người có người lớn tiếng đề nghị:

- Đại nhân! Hắc Trư Hoàng kia còn bàn cứ ở gần Vô Phong Sơn, chúng ta đi diệt hẳn không?

Trần Trầm thản nhiên liếc qua người đó, bình tĩnh nói:

- Hắc Trư Hoàng này khá yên phận, bỏ đi. Nếu trong Đại Tấn chúng ta không có một Yêu Hoàng sợ rằng sẽ khiến yêu tộc chú ý, đến lúc đó chịu khổ chịu nạn vẫn là phạm nhân của Đại Tấn chúng ta.

Nghe lời đó, người kia xấu hổ lui xuống, bàn về cái nhìn đại cục thì gã kém xa đại nhân.

...

Trở về Vô Phong Sơn, luận công ban thưởng xong, thừa dịp đám tu sĩ chưa giải tán, Tiêu Vô Ưu sâu thẩm nhìn Trần Trầm một cái rồi chủ động bước ra khỏi đám đông.

- Trần Trầm, không biết cuộc chiến hai tộc người, yêu sẽ kéo dài

bao lâu, nhóm chúng ta tụ tập với nhau, nếu không có một khuôn phép nào thì hơi không ổn.

Trần Trầm nghe vậy khoe môi cong lên, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, hơn nữa lộ ra mấy phần sừng sốt hỏi:

- Sư phụ, người nói vậy là sao?

Trần Trầm vừa nói vừa bay đến bên cạnh Tiêu Vô Ưu.

Sư phụ nói chuyện, hẳn không có lý nào đứng trên cao nghe, dù là trước kia, bây giờ hoặc tương lai, một ngày làm sư, cả đời là phụ t hân.

Lúc trước nếu không nhờ Tiêu Vô Ưu nhìn trúng hẳn, trực tiếp cho làm Thánh Tử, hẳn cũng không thể nào trong thời gian ngắn có thực lực như hiện tại.

Tiêu Vô Ưu nhìn Trần Trầm anh tuấn bất phàm, khí vũ hiên ngang trước mặt mình, ánh mắt có chút hoảng hốt. Thiếu niên non nớt ngày xưa mới chớp mắt đã trưởng thành đến mức này.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Vô Ưu hết sức vui mừng.

Vẻ mặt Tiêu Vô Ưu nghiêm túc kể ra:

- Trần Trầm, đám người chúng ta tụ tập tại đây là vì ngươi, cũng nhờ ngươi mới có tu vi hiện nay. Đang thời loạn, các tông môn trong Đại Tấn đã sớm thống nhất, vứt bỏ hiềm khích xưa với Ma Môn Đại Chu. Nhiều cao thủ tụ tập cùng nhau, ta cảm thấy có thể thành lập tông môn mới, chỉ có như vậy thì mọi người mới đoàn kết một lòng. Chỉ có như vậy thì đám người chúng ta mới không biết ngượng mặt dầy tiếp thụ tài nguyên do ngươi cung cấp.

Những người khác lên tiếng hòa theo.

Trần Trầm không già mồm từ chối, hiện giờ hắn đã chán ghét ngư
oi lừa ta gạt trên đời này.

Hơn nữa mọi người ăn của hắn, dùng của hắn, thực sự không cần
thiết từ chối làm chi.

Sơn môn Vô Phong Sơn thành lập đến nay đúng là cần có một kh
uôn phép.

- Sư phụ, đặt tên tông gì đó thì quá mức nghiêm túc, mọi người tr
ong một chốc có lẽ không thích ứng, hay mình gọi là Vô Phong S
on đi? Đợi về sau chiến tranh yêu tộc nhân tộc kết thúc, chúng ta
sẽ bàn bạc lại giữ hay bỏ Vô Phong Sơn.

Tiêu Vô Ưu cười gật đầu, tiếp theo mặt nghiêm túc dẫn đầu chấp t
ay vái Trần Trầm:

- Tiêu Vô Ưu xin chào sơn chủ!

Thấy sư phụ của Trần Trầm đều vái chào, người khác cũng bắt ch
ước theo.

Chỉ khoảng nửa khắc, tất cả tu sĩ ở trên trời đều cúi đầu rũ mí mắ
t, biểu đạt lòng thần phục của mình.

Trần Trầm vội nâng Tiêu Vô Ưu dậy, lòng thầm đắc ý.

Lăn lộn đến ngày nay, hắn rốt cuộc thành lão tổ khai phái.

Tuy Vô Phong Sơn hiện tại còn chưa sánh được bốn đại tông môn
nhân tộc hay thế lực hắc ám như Thiên Tà.

Nhưng ai biết trước được tương lai?

Chương 289: Có mười vạn linh thạch . . . nào đáng gì?

Mấy ngày kế tiếp, Trần Trầm tham khảo mô thức quản lý và vận doanh của vài công ty siêu lớn ở kiếp trước để định ra phương án quản lý môn phái.

Dù sao đây là tông môn của mình, còn là tông môn mới, Trần Trầm thao tác hoàn toàn không lo lắng gì.

Bộ phương án này tiên tiến hơn bộ phương án Thiên Vân Tông cũ gấp vô số lần.

Dựa theo hể tính toán, bộ biện pháp quản lý này mà bán cho tông môn khác thì đáng giá một nghìn vạn linh thạch.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm hơi cảm thán.

Con người của hể dựa vào mức độ đẹp, tài hoa, tu vi đều có thể lẩn lộn rất tốt, khi ba thứ cùng tập trung vào một người thì trên trời sẽ đổ ký.

Hi hi!

Trần Trầm vừa quy hoạch vừa cười khờ.

Trong viện lạc, Tiểu Hoa đang hát, Tiểu Hoàng đang moi đất, khung cảnh hài hòa.

Lúc này, hư không sau lưng Trần Trầm đột nhiên dao động, Viên Kinh Thiên hiện hình, khẽ nói:

- Sư huynh, một tu sĩ Nguyên Thần cảnh đến sơn môn, nói muốn đầu nhập vào Vô Phong Sơn chúng ta.

Mắt Trần Trầm sáng rực, mới lập tông vài ngày, chưa loan tin ra mà đã có tu sĩ Nguyên Thần đến đầu nhập.

Không lẽ người ta đến vì sức hấp dẫn nhân cách của mình?

Nghĩ đến đây, Trần Trầm bỗng nhiên đứng lên, trịnh trọng nói:

- Kinh Thiên, đối với cường giả đầu tiên nghe tiếng tìm tới, đầu nhập Vô Phong Sơn thì chúng ta phải tiếp đãi thật nghiêm túc!

Vừa dứt lời, Viên Kinh Thiên còn chưa phản ứng lại, Trần Trầm đã biến mất tăm, chỉ còn lại một chiếc giày bơ vơ tại chỗ, không biết có ý nghĩa gì không.

...

Trần Trầm một chân mang giày đi tới trước sơn môn, vẻ mặt cầu hiền như khát.

Đập vào mắt là một tu sĩ áo xanh trung niên mặt trắng không râu, sắc mặt có chút âm trầm, tựa hồ tâm tư rất nặng, đôi mắt tam giác khi thấy Trần Trầm thì nheo lại.

Nhìn người bề ngoài như thế, nụ cười đông bên môi Trần Trầm.

Tuy hẳn không phải loại người trông mặt mà bắt hình dong nhưng vẻ ngoài của người này cực kỳ giống kẻ xấu.

Tu sĩ áo xanh quan sát Trần Trầm một lúc rồi giọng khô khan hỏi:

- Các hạ là sơn chủ của Vô Phong Sơn này, Trần Trầm?

Trần Trầm âm thầm thay đôi giày, người ta không tự giới thiệu m

à hỏi mình trước, cực kỳ vô lễ, xem bộ dạng không giống như thậ
t lòng đầu nhập vào, hấn không hứng thú diễn tiết mục cầu hiền n
hư khát.

- Không sai, đạo hữu đến Vô Phong Sơn ta là vì gặp khó xử gì sa
o? Nếu thiếu mấy viên linh thạch hoặc thiếu cơm thì ta có thể hơi
tiếp tế một chút cho đạo hữu.

Trần Trầm nói câu này mang hơi hướm trào phúng, đối phương v
ô lễ, hấn cũng lười khách khí.

Tu sĩ trung niên:

- Tuổi còn trẻ đã có tu vi Nguyên Thần sơ kỳ, quả nhiên bất phà
m.

Giây sau, khí thể trên người gã thay đổi, một pháp bảo hình giọt n
ước màu xanh bắn ra từ miệng gã, bay thẳng tới mặt Trần Trầm.

Trần Trầm giật mình kêu lên:

- Mợ nó!

Hấn không ngờ người này chẳng nói chẳng rằng trực tiếp ra tay, c
òn ở trước sơn môn Vô Phong Sơn.

Quả thực là kiêu ngạo cuồng vọng chưa từng thấy!

Không kịp nghĩ nhiều, linh khí hộ thể trên người Trần Trầm bỗng
đậm đến cực độ, cùng lúc đó, sáu món bảo bối phòng hộ bay ra từ
trữ vật giới của hấn, che ở trước mặt.

Trong phút bối rối, hấn cũng chỉ có thể làm đến như vậy, một phầ
n là nhờ thần thức của hấn mạnh mẽ.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Vang một chuỗi tiếng nổ, sáu món bảo bối phòng hộ nổ tung, nhưng pháp bảo hình giọt nước cũng thành nổ mạnh hết đà, va chạm vào linh lực hộ thể của Trần Trâm, nó rung mạnh một cái rồi biến thành bột mịn.

Nhưng một đợt rung động đã làm Trần Trâm cảm giác thân thể khó chịu, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Tu sĩ trung niên hết sức kinh ngạc nói:

- Vậy mà còn chưa chết?

Gã vừa nói vừa vỗ chưởng xuống đầu Trần Trâm, rõ ràng muốn một kích đưa hắn vào chỗ chết.

Trần Trâm gầm lên:

- Ngươi thật là tìm cái chết!

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, Ngung Thần Châu bắn ra một thân thức công kích trúng đầu tu sĩ trung niên.

Tu sĩ trung niên kêu rên một tiếng, nét mặt trở nên thống khổ vô cùng. Thừa dịp này, Vạn Hóa Thần Phong bỗng nhiên bay ra, một kiếm chém gã thành hai khúc.

Chờ khi tu sĩ trung niên lấy lại tinh thần thì mới phát hiện chính mình chỉ còn lại Nguyên Thần, mặt lộ nét vừa kinh vừa giận.

- Một tiểu tử vừa bước vào Nguyên Thần cảnh . . .

Bùm!

Không chờ gã nói câu sau thì một thân lôi màu vàng đánh vào Nguyên Thần của gã.

Nguyên Thần vốn hơi mạnh lập tức tối xuống, trở thành ảo ảnh như hư có như không, dường như tùy thời đều sẽ biến mất.

Lúc này, tu sĩ khác trong Vô Phong Sơn đã nghe thấy động tĩnh chạy lại đây, khi thấy vết máu bên khoe môi Trần Trầm thì cực kỳ tức giận, lập tức bao vây Nguyên Thần yếu ớt của tu sĩ trung niên.

Giọng của Trần Trầm sắc lạnh:

- Bất lấy hấn, hỏi rõ lai lịch!

Trong lòng Trần Trầm nghĩ lại mà sợ, nếu mới này bị pháp bảo hình giọt nước đánh trúng đầu thì e rằng thân thể sẽ nát bấy.

Tuy Bất Diệt Chi Thể lợi hại nhưng mất đầu thì không ai biết có thể khôi phục hay không, hấn chưa thử bao giờ.

Nếu Vô Phong Sơn thành lập chưa được vài ngày mà lão tổ sáng lập phái bị người đánh lén hủy đi thân thể ngay trước sơn môn, đồ ra ngoài sẽ mất mặt chết!

Dù về sau Vô Phong Sơn trở thành môn phái mạnh nhất thì điểm đen này sẽ không biến mất!

Quan trọng hơn là . . .

Thân thể bị nát, hấn biết đi đâu tìm thân thể mới có thiên tư tuyệt vời, anh tuấn tiêu sái, khí vũ hiên ngang, phong độ phiêu phiêu giống y như vậy?

Không có đâu, nhìn khắp nhân tộc đều không có.

Ài.

Trần Trầm tự than thở, trong lòng quyết định lát nữa hỏi rõ xuất xứ

ừ rồi sẽ dùng Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết tịnh hóa người kia, cho gã biết cái gì là tàn nhẫn.

...

Một lát sau, Viên Kinh Thiên vẻ mặt xấu hổ lại gần báo cáo:

- Sư huynh, đã hỏi ra xuất xứ của người kia, là tội phạm truy nã của Đại Sở, một trong bốn đại hoàng triều, tên Phùng Khánh, bởi vì giết người cướp đoạt chiến lợi phẩm mà bị Đại Sở truy nã, còn về đề tài tại sao muốn ám sát sư huynh thì hẳn không chịu nói.

Trần Trâm nghiêng răng hỏi:

- Tiền thưởng bao nhiêu?

Giọng Viên Kinh Thiên bình tĩnh nói:

- Mười vạn linh thạch.

Nếu là trước kia, nghe con số này Viên Kinh Thiên nhất định sẽ kinh hãi cảm thán một phen, nhưng hôm nay tâm trạng của gã đã thay đổi.

Có mười vạn linh thạch . . . nào đáng gì?

Chương 290: Lão tổ gặp chuyện

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Tuy bản thân gã không có mười vạn linh thạch.

- Một cường giả Nguyên Thần chỉ đáng giá mười vạn linh thạch? Thôi, người liên hệ Đại Sở vương triều gì đó, người đã bị ta giết chết tại chỗ, không lấy tiền thưởng, coi như ta cống hiến cho chiến trường tiền tuyến.

Trần Trầm nói xong đưa mắt nhìn Nguyên Thần yếu ớt ở phía xa, mắt lóe tia sáng, Nguyên Thần kia lập tức tan rã, bị Hạo Nhiên Thiên ánh Quang Quyết hoàn toàn tịnh hóa.

Diệt Phùng Khánh xong Trần Trầm nhìn Viên Kinh Thiên, an ủi:

- Kinh Thiên, người cũng đừng tự trách, ai có thể ngờ hẳn đến ám sát ta?

Viên Kinh Thiên nghe vậy càng xấu hổ, gã vốn là sát thủ vậy mà không cảm thụ được sát ý từ người Phùng Khánh, gã đã nghiêm trọng không làm tròn trách nhiệm.

- Sư huynh, lát nữa ta sẽ nghiên cứu tất cả tu sĩ phạm tội bỏ trốn trong nhân tộc, ta bảo chứng về sau tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa!

Trần Trầm nghe vậy cười gật đầu, tiếp theo nói:

- Lát nữa ném xác Phùng Khánh xuống chân núi, cho người ta biết kết cục dám nhắm vào Vô Phong Sơn chúng ta.

Trần Trầm cho rằng lần này ám sát tuyệt đối không phải trùng hợp.

Có lần đầu tiên, không chừng còn có lần thứ hai, mà muốn giết chính mình, hơn nữa có thể phái ra cường giả Nguyên Thần bị nhân tộc truy nã thì trừ Thiên Tà ra hẳn không nghĩ được thế lực thứ hai.

Bởi vậy vừa rồi Trần Trầm lười hỏi kỹ Phùng Khánh.

Viên Kinh Thiên nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, hay là điều ám vệ về đi? Mười hai ám vệ có sư huynh trợ giúp đã có hai người bước vào Nguyên Thần cảnh.

Trần Trầm lắc đầu, ám vệ vẫn luôn bảo hộ Lão Hắc.

Lão Hắc tuy đã khác xưa nhưng thực lực còn kém cỏi, nếu không có tầng bảo đảm này, lỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì không cách nào ứng đối.

Chờ cường giả Nguyên Thần cảnh trong ám vệ nhiều hơn rồi bàn lại việc này.

Nhưng ám vệ muốn bước vào Nguyên Thần cảnh rất khó khăn, Trần Trầm rót vào tài nguyên nếu đặt ở tu sĩ Nguyên Anh đỉnh khác thì sớm lên Nguyên Thần cảnh rồi.

Đám ám vệ đúng là trung thành hết lòng, nhưng vì từ nhỏ bị tẩy não, căn bản không có tâm cảnh, muốn đột phá chỉ có cách dùng tài nguyên chồng lên.

...

Nửa ngày sau.

Trên bầu trời cách Vô Phong Sơn mấy chục dặm, một người lặng lẽ rình ngó mọi thứ trong Vô Phong Sơn.

Xác chết của Phùng Khánh tự nhiên cũng nằm trong phạm vi thần thức của y.

Cảm ứng xác chết bị chém thành hai nửa, người này nhú chặt mà y lằm bằm:

- Xem ra Thiên Tà không giao nhiệm vụ này cho một mình ta, đáng tiếc tên này ngu xuẩn vội vàng ra tay, giờ thì đánh rấn động cỏ, tăng thêm khó khăn cho ta. Nhưng không biết trừ người chết này và ta ra còn ai làm nhiệm vụ nữa không.

Đang lúc y âm thầm suy tư thì ba phương hướng khác quanh Vô Phong Sơn cũng có ba người ẩn tàng, ý tưởng gần giống như y.

Đêm khuya.

Trận pháp phòng hộ của Vô Phong Sơn bị mở ra lớn nhất, loại tình huống này xem như là cường giả Nguyên Thần cảnh cứng rắn tá n công cũng không xông vào được.

Thấy tình hình đó, mấy người ẩn núp đều mặt ủ mày chau.

Một cường giả Nguyên Thần cảnh trốn trong đại bản doanh thì rất khó giết, với thực lực của bọn họ cơ hồ không làm được.

Nhưng làm nhân vật được Thiên Tà mời vào, bọn họ không phải hạng tầm thường đụng khó khăn liền chùn chân.

Bọn họ ngủ đông suốt mười ngày.

Ngày thứ mười, đại trận của Vô Phong Sơn rốt cuộc mở ra, bốn người phát hiện điều này thì vô cùng kích động.

Trải qua mười ngày chờ đợi mòn mỏi, Trần Trầm kia rốt cuộc sắp thả lỏng cảnh giác rồi sao?

Nghĩ đến đây, bốn người thầm tính toán phương án ám sát trong đầu.

Phải biết rằng, mười ngày qua bọn họ không ngồi chờ không mà nghiền ngẫm quy hoạch không ngừng nghỉ trong óc, đặt ra mấy chục loại phương án, cùng với nguyên bộ phương án ám sát thành công thì chạy trốn thế nào.

Giờ phút này, bọn họ tự tin có thể ứng đối hết thảy tình huống đột phát.

Chỉ cần Trần Trầm kia ra Vô Phong Sơn là bọn họ sẽ bắt được cơ hội.

Chốc lát sao.

Một bóng dáng tiêu sái điển trai bay ra khỏi Vô Phong Sơn, bay về phương đông.

Bốn người cùng nhận ra đó là Trần Trầm, sát ý trong lòng sắp tuôn trào ra ngoài.

Thiên Tà cho điều kiện quá dày, dày đến nỗi đủ để thay đổi cuộc đời họ, chỉ cần giết người kia là sẽ lấy được!

Nghĩ đến đây, một tu sĩ Nguyên Thần trung kỳ tên Bạch Phàm phát động bí thuật giấu đi hơi thở, bay thẳng đến chỗ Trần Trầm.

Nhìn bóng dáng kia, Bạch Phàm thầm cổ vũ cho mình:

- Thắng thua ngay phút này!

Nhưng giây sau.

Từ Vô Phong Sơn bay ra hàng nghìn bóng dáng có trật tự theo sa

u Trần Trầm.

Bạch Phàm trông thấy cảnh này sợ đến mức suýt từ trên trời rớt xuống.

Tổ cha nó! Cường giả Nguyên Thần cảnh đi ra ngoài mang tùy tùng cũng đành thôi, kéo người trong nguyên tông môn đi là sao?

Trên đời này sao có kẻ nhát chết tới mức này?

Không đợi Bạch Phàm lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, Trần Trầm đã nhìn gã.

Ánh mắt giao nhau với đôi mắt tựa hồ sâu kia, áp lực tâm lý của Bạch Phàm tăng lên đến lớn nhất.

Bạch Phàm không ngờ bí thuật gì đó vô dụng, thần thức của Trần Trầm mạnh đến cỡ nào vậy?

Trong khoảnh khắc, những phương án hoàn mỹ trong óc đều gộp thành một con đường chết.

Mà dưới loại tình huống này không thể nào xoay người bỏ chạy, rồi rành rành làm tặc chốt dạ, khó bảo đảm Trần Trầm sẽ không truy kích.

Nghĩ đến đây, Bạch Phàm thả chậm tốc độ, nặn ra một nụ cười, bay đến bên cạnh Trần Trầm, lễ phép hỏi:

- Đạo hữu, ta là tán tu đi ngang qua, xin hỏi Tây Cương ở hướng nào?

Trần Trầm không vội trả lời mà liếc qua hướng khác, Viên Kinh Thiên ở hướng đó bỗng chỉ vào một bóng mờ hồ trong khu rừng phía xa, tức giận quát:

- Ta biết người kia! Là đệ tử chạy trốn của Hạo Nhiên Kiếm Tông, diệt hắn!

Nghe lời đó, hàng nghìn tu sĩ cùng nhau tấn công.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang lên từng tiếng nổ như óc, không lâu sau, khu rừng bên dưới biến mất hút, để lại hố to phạm vi mấy nghìn thước.

Còn bóng dáng mơ hồ thì đã bị đánh hình thần đều diệt.

Bạch Phàm trông thấy cảnh này, trán rịn mồ hôi lạnh.

Bóng dáng kia chắc là đạo hữu thật sự của gã, nhưng trong khoảnh khắc đã thành mây khói.

Trước khi đến đây, người của Thiên Tà có nhắc nhở dưới trướng của Trần Trầm có chút năng lực, nhưng không nói lực lượng mạnh đến mức này!

Chỉ nhìn trong số trên nghìn tu sĩ đã có vài vị Nguyên Thần cảnh, hơn trăm Nguyên Anh.

Có câu tục ngữ; kiến nhiều cắn chết voi, huống chi tu vi Nguyên Thần trung kỳ của gã không phải con voi khi so với đám người này, cùng lắm là con châu chấu.

Nhiều tu sĩ như vậy, nếu muốn diệt gã thì chỉ cần một đợt công kích.

Chương 291: Ra giá nào

Không đợi Bạch Phàm suy nghĩ sâu hơn, Trần Trâm quay đầu nhìn gã:

- Đạo hữu, ngươi vừa mới nói cái gì?

Bạch Phàm cố giữ bình tĩnh, lắp bắp:

- Tây . . . Tây Cương đi như thế nào?

Trần Trâm nghe vậy mỉm cười nói:

- Tây Cương ở phía tây mà, không lẽ đạo hữu không biết phương hướng nam bắc? Hoặc là đạo hữu có mưu tính khác?

Bạch Phàm nghe vậy tim đập dồn dập, lúng túng ấp úng:

- Đạo hữu có điều không biết, ta từ nhỏ đã hay lạc đường, đoạn thời gian trước lại bị thương, cho nên mới đi lạc đến khu vực này, cũng không biết đây là nơi nào? Còn về có ý đồ khác thì . . . đạo hữu đừng đùa với ta, quý tông đồng người như vậy, một mình ta lẽ loi nào có mưu đồ gì?

Bạch Phàm vừa dứt lời, Viên Kinh Thiên từ xa bay tới đánh giá gã từ trên xuống dưới, nói với Trần Trâm:

- Sư huynh, trong tu sĩ nhân tộc đang lẫn trốn không có người này.

Bạch Phàm nghe vậy thầm thở phào, may mắn gã không phải tu sĩ bị truy nã.

Bạch Phàm đồng ý Thiên Tà là vì đoạn thời gian trước một mớ vậ

tư quan trọng do gã hộ tống bị yêu tộc cướp đi, gã không ngăn đ
ược, chỉ có thể chạy trốn.

Việc này tuy rằng không đến mức bị xử quyết, nhưng cũng là tội
không nhẹ, mấu chốt là gã xuất thân hoàng tộc, nếu tính nghiêm k
hắc thì sẽ khiến hoàng tộc hổ thẹn.

Cho nên, Bạch Phàm chỉ có thể lựa chọn tạm mất tích một đoạn t
hời gian, tìm cách bù đắp lại. Lúc này người của Thiên Tà tìm đế
n gã, đồng ý hỗ trợ bù đắp số vật tư đó.

Chỉ có một yêu cầu là giết Trần Trầm, sau đó sẽ được gia nhập Th
iên Tà.

Cho nên chính xác ra Bạch Phàm là tu sĩ mất tích chứ không phải
bị truy nã.

Trần Trầm nghe Viên Kinh Thiên nói, gật đầu, sau đó chấp tay vớ
i Bạch Phàm:

- Đạo hữu, nơi này là Đại Tấn, tại hạ là sơn chủ tông môn Vô Pho
ng Sơn của Đại Tấn, dám hỏi tôn tính đại danh, đến từ đâu?

Bạch Phàm lén lau mồ hôi lạnh trên trán, cười đáp:

- Khụ khụ, tại hạ tên Bạch Phàm, xuất thân hoàng thất Đại Kinh.

Nghe gã báo sinh ra từ hoàng thất, Trần Trầm có chút sững sốt, né
t mặt càng thêm cung kính:

- Không ngờ các hạ là hoàng tộc của Đại Kinh Nam Cương, thất k
ính thất kính!

Bạch Phàm thấy vậy trong lòng hoàn toàn thờ ra.

Coi như qua mặt được rồi, có thể giữ mạng nhỏ.

- Bạch huynh, Thiên Tà phái người đến giết ta, ra giá như thế nào?

Bạch Phàm bản năng trả lời:

- Không có gì, là một mớ nguyên vật liệu Luyện Đan mà thôi . . . á!

Nói xong Bạch Phàm mới ý thức được tình huống không đúng, sắc mặt bỗng nhiên đổi khác, nhìn lại Trần Trâm, nét mặt đã lạnh băng.

Gần nghìn tu sĩ ở sau lưng Trần Trâm cũng trở nên mặt mũi bặm tợn.

Bạch Phàm hoảng hốt luống cuống tay chân, chỉ vào Trần Trâm, không nói nên lời:

- Người . . . Người . . .

Trần Trâm ra lệnh một tiếng:

- Bắt lấy!

Bạch Phàm nháy mắt bị bao vây.

Nửa khắc đồng hồ sau.

Bạch Phàm bị phong ấn tu vi, ném tới trước mặt Trần Trâm.

Trần Trâm nghiêm khắc nói:

- Hoàng thất Đại Kinh câu kết tổ chức tà đạo, rất tốt! Việc này ta nhất định sẽ nói cho sư phụ biết, để sư phụ của ta thông báo cho hoàng thất Đại Kinh, sau đó để hoàng thất cho ta một cách nói!

Bạch Phàm sợ hãi nhũn người, điều này đối với gã khó chịu còn hơn là chết.

Nội bộ hoàng thất rắc rối khó gỡ, mỗi hoàng tử công kích nhau không ngừng nghỉ, tuy Bạch Phàm chỉ là một mạch chi nhánh nhưng cũng ủng hộ một hoàng tử.

Nếu chuyện Bạch Phàm câu kết Thiên Tà truyền về Đại Kinh thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Hoàng tử mà gã ủng hộ từ nay dính vết nhơ, e rằng hoàng tử vì chối bỏ quan hệ với gã, tự chứng minh trong sạch mà diệt luôn mạch chi nhánh của gã.

Nghĩ đến đây, Bạch Phàm trong mắt đã tràn đầy tuyệt vọng.

Cái gì gọi là một bước sai, mọi bước đều sai, giờ thì Bạch Phàm đã hiểu.

Bạch Phàm quỳ gối xuống đất, rơi lệ thành dòng năn nỉ Trần Trầm tha cho:

- Trần Trầm! Ta cầu xin người đừng nói cho hoàng thất Đại Kinh, người trực tiếp giết ta đi! Ta cho người tất cả mọi thứ có trên người của ta!

Thấy một cường giả Nguyên Thần xuất thân hoàng thất mà có đức tính như vậy thì Trần Trầm cũng ghen lời, đế vương gia quả nhiên không dễ sinh sống.

Chần chừ giây lát, Trần Trầm lấy ra một trang giấy, viết chuyện Bạch Phàm câu kết Thiên Tà lên giấy rồi ném cho gã:

- Ký tên vào, để lại dấu ấn thần hồn, ta có thể suy xét tha cho người.

Xem nội dung trên giấy, Bạch Phàm sắc mặt vô cùng nhợt nhạt, nếu ký tên vào thì e rằng đời này gã sẽ bị khống chế trong tay Trần Trầm.

Nhưng ngẫm nghĩ lại, lúc này gã đã không có bất cứ lựa chọn nào khác.

Bạch Phàm bản thân lẩm bẩm:

- Ta ký . . . ta ký . . .

Bạch Phàm ký tên lên giấy, để lại dấu ấn thần hồn rồi giao cho Trần Trầm.

Trần Trầm cẩn thận cắt tờ giấy tội trạng vào trử vật giới, nụ cười dần dần trở nên tà ác.

Nếu Thiên Tà muốn giết hẳn, vậy thì phải trả giá đắt.

Thủy tổ sáng lập môn phái như hẳn không dễ chọc!

Sau khi khống chế được Bạch Phàm, Trần Trầm không vội vã hỏi chuyện mà là mang theo một đám tu sĩ tiếp tục tiến về phía Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Trần Trầm đi Ngọc Đỉnh Đan Tông chủ yếu là thẳng tới chiến trường ngay mặt Tây Cương, nếu không vì vậy thì hẳn đã chẳng dốc hết lực lượng.

Tưởng tượng chính mình mang theo trên nghìn tu sĩ chỉ huy giang sơn, tùy ý tung hoành trên chiến trường, Trần Trầm không tìm được có chút lo lắng.

Lỡ như có quá nhiều nữ tu mê mình quá thì làm sao đây? Có khi nào bị Tích Sương hiểu lầm không?

- Hay là về sau đeo mặt nạ vậy?

Trần Trầm ngẫm nghĩ, lấy ra một mặt nạ từ trong trữ vật giới.

Không phải hấn tự mình đa tình, mà là chân chính suy xét vấn đề này.

Một người, không chỉ cần học nhìn thẳng vào khuyết điểm của bản thân, còn phải nhìn thẳng vào ưu điểm của chính mình, không nên tự coi nhẹ.

Trầm mặc giây lát, Trần Trầm lại cất mặt nạ.

Mang theo mặt nạ, lúc thân thiết sẽ không tiện lắm.

...

Bay ra hơn nghìn dặm, Trần Trầm vào trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Bạch Phàm lúc này bị phong tu vi, trói chặt ném vào góc tường, bên cạnh gã còn có vài phong ấn, phong mấy vị tà tu Nguyên Thần cảnh của Thiên Tà.

Nhìn những Nguyên Thần sắp tan biến, có thể tưởng tượng áp lực tâm lý của Bạch Phàm lớn cỡ nào.

- Người Thiên Tà liên hệ với ngươi là ai? Ngươi có biết không?

Bạch Phàm yếu ớt trả lời:

- Không quen.

Trần Trầm lại hỏi:

- Làm cách nào liên hệ với người của Thiên Tà?

- Không biết, người kia nói chỉ cần ta thành công thì bọn họ tự nhiên biết.

Trần Trâm nghe vậy nhú mào, sau đó lấy ra tờ giấy ghi tội:

- Bạch Phàm, bọn họ tùy tiện cử một người đến, không cho người chút bảo đảm gì mà người dám hại ta? Người nghĩ ta ngốc sao? Xem ra nên giao tờ tội trạng này cho hoàng thất Đại Kinh, cho bọn họ biết con cháu hoàng thất có đức tính thế nào!

Chương 292: Ta tự mình ra tay

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Lời này thốt ra, Bạch Phàm tái mặt, ấp úng nói:

- Bọn họ cho ta xem một trữ vật giới, bên trong có mớ vật tư bị cướp từ chỗ ta.

Trần Trâm hỏi thẳng:

- Mớ vật tư đó của người giá trị bao nhiêu linh thạch?

Bạch Phàm ôm đầu trả lời, sắc mặt tràn đầy thống khổ:

- Đại khái . . . Một nghìn vạn linh thạch, là các loại nguyên vật liệu Luyện Đan đã sưu tập suốt nửa năm qua trong Nam Cương, chuẩn bị vận chuyển đi Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Trần Trâm nghe vậy tặc lưỡi lấy làm lạ:

- Một nghìn vạn linh thạch! Hèn gì phái cường giả Nguyên Thần cảnh nhà ngươi hộ tống, nhưng ngươi làm mất, chặc chặc.

Bạch Phàm nghe vậy cay đắng nói:

- Ta cũng không có cách nào, yêu tộc phái một Yêu Hoàng Nguyên Thần cảnh hậu kỳ, ta căn bản không đánh lại hắn.

Lặng im thật lâu sau Trần Trâm khẽ thở dài:

- Một nghìn vạn linh thạch, Bạch Phàm, hay là ta cho ngươi giết một lần, ngươi đi lĩnh thưởng.

Bạch Phàm nghe vậy lắc đầu như trống bỏi, trong lòng gã muốn nhung không dám gật đầu.

Trần Trâm giải thích rằng:

- Bạch Phàm, nếu ta phối hợp với ngươi giết một lần, ngươi xem có cơ hội lừa thứ giá trị một nghìn vạn linh thạch về không?

Bạch Phàm nghe vậy hơi ngậy người giây lát, tiếp theo cẩn thận nói:

- Nếu đạo hữu giả bộ giống một chút, truyền bá tin mình chết ra ngoài, dẫn đến các phương hưởng ứng, vậy thì có mấy phần hy vọng.

Nói xong, hầu kết của Bạch Phàm rung nhẹ.

Nếu Trần Trầm chịu phối hợp với gã, để gã lừa mớ vật tư về thì sa u đó gã có chết cũng đáng.

Nhưng Trần Trầm ngẫm nghĩ một lúc sau, lắc đầu, nói:

- Phải truyền bá tin mình chết ra ngoài? Vậy thôi đi, sự sống chết của ta dính líu rất lớn, không phải tầm thường một nghìn vạn linh thạch có thể bằng được.

Bạch Phàm bị ghen hợm.

Tầm thường một nghìn vạn linh thạch? Dù gã sinh ra trong hoàng thất, thấy rộng biết nhiều cũng là lần đầu tiên nghe thấy có người áp dụng từ hình dung ‘tầm thường’ làm về trước một nghìn vạn linh thạch.

Nhưng Bạch Phàm nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Trần Trầm thì không dám hỏi nhiều.

Trần Trầm thấy trong mắt của Bạch Phàm tràn đầy hoài nghi, hần khinh thường liếc qua.

Mạch chi nhánh hoàng thất thì hiểu cái gì.

Tuy linh thạch đáng quý nhưng chân tình giá cao hơn!

Nếu hần chết, đầu tiên là Tích Sương vô cùng đau khổ, đó là tổn thất to lớn mà Trần Trầm không thể ước lượng được giá.

Thứ hai là Trương Ky sẽ bi thương tuyệt vọng, không chừng còn sẽ chạy tới báo thù, tình nghĩa này cũng là vật báu vô giá.

Vứt bỏ những thứ đó, còn có sư phụ Ngọc Quỳnh không hay biết gì nữa, có lẽ sẽ thức trắng đêm than suy tư di sản của hần rất cuộc

rơi vào tay ai, tình cảm này dù gì cũng đáng giá năm trăm linh thạch.

Còn về vô số nữ tu thăm mếu mình sẽ đau buồn bao nhiêu buổi tối . . .

Trần Trầm không dám suy nghĩ sâu hơn.

Hắn hiện tại đừng nói chết thật, dù là chết giả cũng sẽ tác động tiếng lòng của vô số người.

Hắn sẽ vì tầm thường một nghìn vạn linh thạch mà làm những người quan tâm mình đau buồn khổ sở sao?

Không thể nào, hắn không thiếu ít thứ đó.

Nhưng không báo thù này thì trong lòng hắn khó chịu.

- Thôi, thu ít tiền lời trước đã.

Trần Trầm nghĩ tới nghĩ lui không nghĩ ra cách nào hay, đơn giản một bàn tay diệt một tà tu bị phong ấn, sau đó dùng Hạo Nhiên Tánh Quang Quyết tịnh hóa, thế này mới nguôi giận.

. . .

Một ngày sau.

Trong cứ điểm nào đó của Thiên Tà ở Bắc Cương, một đám người áo đen yên lặng đứng.

So với hơn nửa tháng trước thì tăng thêm số người áo đen, rõ ràng là thành viên mới gia nhập tổ chức.

Nhưng chỉ vắn vỏi vài người, ít hơn một nửa số người đã liệt kê trong danh sách.

Yêu tộc áo đen đứng ở vị trí bề trên nói:

- Trần Trầm không chết, năm thành viên mới mà tổ chức muốn thu vào . . . hai người chết, một người bị bắt giữ, còn có hai người mất liên lạc, hẳn là buông bỏ nhiệm vụ.

Bầu không khí hơi lúng túng.

Hôm nay có mấy thành viên mới đến, lần đầu tiên tụ họp đã nghe tin tức như vậy, e rằng sẽ sinh ra hiểu lầm thực lực của Thiên Tà.

Ngay lúc này, trong đám người vang lên một tiếng châm chọc:

- Tu sĩ của nhân tộc yếu vậy sao? Năm người không giết được một người? Ha ha!

Lời thốt ra, có hai, ba kinh phong bắn về phía người áo đen mở miệng.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Vang một chuỗi tiếng nổ, người áo đen vừa rồi lên tiếng bị đánh bay ra đập vào vách núi, lộ ra gương mặt vụn khi dữ tợn.

- Đồ góc ma mới, nơi này không phải chỗ cho người nói linh tinh, lần sau còn như vậy nữa thì coi chừng không thể quay về!

- Người không biết không sợ! Lần này chỉ là cảnh cáo, còn có lần sau thì ta sẽ rút Nguyên Thần của người ra hành hạ trăm năm!

Nghe vài giọng nói như tiếng cú đêm, yêu tộc vụn khi lặng lẽ đứng lên, không nói gì.

Mấy tà tu nhân tộc ra tay tu vi đều cao hơn gã, dù gã muốn đánh trả cũng không có thực lực đó, chỉ có thể ráng nhịn, chưa thể lộ ra

chút xíu cảm xúc thù hận nào.

Đám tà tu này đều là kẻ tâm ngoan thủ lạt, nguyên tắc làm việc đầu tiên là nghĩ cho mình trước rồi mới suy xét tổ chức, nếu không thì bọn họ cũng sẽ không trở thành tà tu.

Nếu gã ôm lòng oán hận, e rằng trên đường về sẽ gặp nạn.

Xích Hồ Yêu Hoàng mới tham gia đứng ra giảng hòa:

- Trần Trầm kia quả thực không quá dễ đối phó, chỗ nào mà có hắn ở đâu sẽ xuất hiện ngoài ý muốn. Trên chiến trường Tề, Vệ, ta luôn cảm giác cái chết của Cuồng Sư Yêu Hoàng dính líu đến hắn.

Xích Hồ Yêu Hoàng lên tiếng, lập tức có tà tu nhân tộc phụ họa:

- Đúng vậy! Cường giả Nguyên Thần cảnh Tiên Thiên Linh Thể đầu tiên để đối phó, chỉ có đồ ngu Đinh Nghĩa của Linh Hư Khí Tông lại tự đưa lên cửa cho người và Cuồng Sư Yêu Hoàng giết.

- Ta cảm thấy tạm gác người này sang một bên, Thiên Tà chúng ta không có thù hận trực tiếp gì với hắn.

- Đúng rồi, dồn nhiều tinh lực đối phó hắn thật không đáng giá.

Mấy người vừa dứt lời, một uy áp cực kỳ bàng bạc buông xuống hang núi.

Cảm thụ uy áp khủng bố này, tất cả tà tu thay đổi sắc mặt, nhanh chóng khom người vái chào.

- Chúng ta tham kiến đạo chủ!

Giây tiếp theo, một bóng dáng mặc đồ đỏ, không thấy rõ mặt mày đột ngột xuất hiện trong hang núi.

Luồng gió tà thổi qua.

Mấy thành viên mới gia nhập nhóm Xích Hồ Yêu Hoàng bỗng có thêm một trữ vật giới trong tay.

Giọng nói của bóng áo đỏ hơi khàn, không nghe ra là nam hay nữ:

- Thứ ta hứa cho các ngươi đã mang đến, hãy giữ lấy.

Nhóm Xích Hồ Yêu Hoàng nhanh chóng quỳ một gối biểu thị cảm tạ.

- Đa tạ đạo chủ!

Bóng áo đỏ gạt đầu, nói:

- Không cần đa lễ, nhưng các ngươi nhớ kỹ, ở trong Thiên Tà ta, dù là chủng tộc nào đều là đồng đạo, ngày sau chớ nói lời lỗ mãng.

Yêu tộc vượn khi nghe vậy nhanh chóng cúi đầu, trên mặt vã mồ hôi như tắm.

Bóng đỏ không nhìn gã, quét mắt mọi người một vòng, giọng điệt u lạnh nhạt nói:

- Chuyện Trần Trầm kia thì các ngươi không cần quản, vừa lúc ta sẽ đi lãnh thổ nhân tộc một chuyến, ta tự mình ra tay giải quyết người này.

Đám tà tu nghe vậy không nói gì nữa, nhưng trong lòng đã xem Trần Trầm là người chết.

Chương 293: Lần này không trở lại

Khi Trần Trầm đến Ngọc Đỉnh Đan Tông thì sắp xếp trên ng
hìn tu sĩ ở lại Ngọc Đỉnh Thành.

Hết cách, hắn mang đa số cao thủ đi cùng, đội ngũ quy mô quá lớ
n, Ngọc Đỉnh Đan Tông không thể nào cho nhiều người như vậy
đi vào.

Trần Trầm một mình một người trở lại, rất nhanh tìm đến sư phụ
Ngọc Quỳnh.

Ngọc Quỳnh gặp Trần Trầm, từ trong lòng móc ra một chiếc trũ v
ật giới, trình trọng đặt vào tay hắn:

- Đây là đan dược đưa đến chiến trường Tây Cương, có năm nghìn
n viên, một nghìn viên bán cho Vô Tận Hải không thể nào sánh b
ằng đợt này, trên đường đi nhớ phải cẩn thận, biết chưa?

Trần Trầm nghiêm túc gật đầu, nói:

- Biết.

Bạch Phàm bị cướp đồ tám chín phần mười là gặp được nội gián,
cho nên tuyến đường bị yêu tộc đoán ra.

Nhưng việc hắn vận chuyển đan dược thì chỉ có hắn và Ngọc Quy
nh biết, tin tức này tuyệt đối sẽ không truyền bá ra ngoài.

Cho nên hắn không hoảng hốt, hướng chi có ngày nào mà hắn khô
ng mang theo tài sản kếp xù đi ra đường? Năm nghìn viên đan d

ược có đáng gì?

Thấy Trần Trâm vẻ mặt nghiêm túc, Ngọc Quỳnh hơi gật đầu, trả m tư một lát sau, nàng đột nhiên nói:

- Đi Tây Cương nhớ đừng làm xấu thanh danh của Ngọc Đình Đa n Tông và ta. Còn bà già Hạo Nhiên Kiếm Tông kia nữa, nếu nà g ý vào đồ đệ là đạo lữ của người rồi hù dọa trấn lột thì người nhớ không được đồng ý. Đừng để lúc đó giống như đệ tử của ta chạy t heo sau môn đồ đệ tử của nàng ta!

Trần Trâm nghe vậy không biết nên nói cái gì.

Sư phụ suy nghĩ thật lâu dài, cũng keo kiệt đến sợ, không chịu thi ệt chút xíu nào.

Trần Trâm trình trọng đồng ý:

- Đệ tử nhớ kỹ!

Ngọc Quỳnh thấy vậy cười lên:

- Hiểu được thì tốt, đi đi. Chờ khi người trở về có lẽ vi sư đã bước vào cảnh giới Luyện Hư, từ nay về sau người sẽ có thêm một sư p hụ cảnh giới Luyện Hư. Khi đó người so sánh với đạo lữ kia của người thì thân phận của người càng cao một bậc.

- Khụ khụ! Đệ tử cáo từ!

Gặp trong đầu Ngọc Quỳnh toàn là tư tưởng môn đăng hộ đối, so kè, Trần Trâm vội vã rời đi.

Hắn sợ ở lại đây sẽ bị Ngọc Quỳnh vấy bẩn tâm linh thuần khiết.

Mà công nhận sư phụ có vài phần tình cảm với hắn.

Mấy ngày hôm trước hắn tự phỏng đoán tình cảm của Ngọc Quỳnh dành cho hắn đáng giá năm trăm linh thạch, hiện giờ xem ra là hắn lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Có câu nói: Gàn mực thì đen, gàn đèn thì sáng.

Làm sự phụ của hắn lâu như vậy, Ngọc Quỳnh khó tránh bị chân tình nhân gian đánh động, trở nên tốt đẹp hơn cũng là bình thường.

Người với người vốn sẽ ảnh hưởng lẫn nhau.

...

Rời đi Ngọc Đình Đan Tông, Trần Trầm kiếm ba chiếc thuyền lớn, rầm rộ tiến về phía Tây Cương.

Trên đường đi ngang qua các lãnh thổ mà nhân tộc chiếm lĩnh, nguy hiểm không lớn.

Trần Trầm cười trên thuyền lớn bay được vạn dặm thì quyết định tách khỏi đội, đến Tây Cương trước.

Còn về những đan dược, vì an toàn, hắn giao chúng cho Viên Kinh Thiên, để gã ẩn thân theo sau thuyền lớn, như vậy mới bảo đảm không có sơ sót gì.

Mắt thấy Tây Cương gần ngay trước mắt, Trần Trầm thở phào.

Xem ra người của Thiên Tà không vội vã kiếm chuyện với hắn.

Trần Trầm chỉ sợ Thiên Tà sau khi thất bại, biết được thực lực của hắn rồi thì sẽ trực tiếp phái ra cao thủ Nguyên Thần đỉnh.

Cao thủ Nguyên Thần đỉnh hoàn toàn không cùng cấp bậc với Nguyên Thần trung kỳ.

Nếu Trần Trầm đi cùng đoàn người, lỡ đánh nhau khó tránh tạo thành thương vong quy mô lớn.

Nếu Trần Trầm đi một mình, muốn thoát khỏi tay cường giả Nguyên Thần đỉnh dù khó nhưng chưa chắc không làm được.

Trần Trầm trầm ngâm an ủi mình:

- Làm gì có chuyện hờ chút là phái ra cao thủ Nguyên Thần đỉnh được? Xem ra là ta suy nghĩ nhiều.

Không lâu sau đã bay đến tòa thành lớn mà Trần Trầm từng ghé qua.

Thành lớn này là pháp bảo, nhưng hôm nay tường thành có thêm một số dấu vết chiến đấu, đủ thấy tình hình cuộc chiến kịch liệt.

Trần Trầm quét thần thức qua, muốn tìm tung tích của Tích Sương, nhưng bị thành lớn chặn lại thần thức.

Giây sau, một lão nhân Nguyên Thần bay ra khỏi thành, vẽ mặt cảnh giác Trần Trầm:

- Ngươi là người nào? Tới đây làm gì?

Trần Trầm vừa nói vừa lấy lệnh bài thân phận của mình:

- Đệ tử Ngọc Đỉnh Đan Tông Trần Trầm, hộ tống đan dược mà đến.

Lão nhân Nguyên Thần tùy ý nhìn lướt qua lệnh bài rồi đột nhiên cười to bảo:

- Thì ra ngươi là Trần Trầm! Ta có nghe nói, ngươi là đạo侣 của nha đầu Tích Sương, lần trước đệ tử các tông môn trở về từ chiến tr

ường Tề, Vệ khen người nức nở. Ta vốn tưởng bọn họ vì muốn tạ o ân tượng tốt với nha đầu Tích Sương mới nói vậy, nay xem ra đúng là trăm nghe không bằng một thấy!

Lão nhân thốt ra câu này, Trần Trâm chỉ cảm giác toàn thân thoải mái.

Thoải mái qua đi đến lượt ngựa tay.

Hắn đang tái phát bệnh cũ, làm người quá rộng rãi, nghe người ta nói lời chân thành thật lòng là sẽ không kìm được móc đồ ra cho.

Trần Trâm cố nén ngựa tay, cười khiêm tốn nói:

- Tiền bối chê cười, không biết đạo lý của ta và đại nhân Thánh Nữ của Hạo Nhiên Kiếm Tông đang ở đâu?

Lão giả nghe vậy nhú mày:

- Đêm qua vừa mới trải qua một trận đại chiến, Hạo Nhiên Kiếm Tông ta ra sức rất nhiều, hiện giờ bọn họ đều nghỉ ngơi, hay là . . . ta đánh thức họ?

Trần Trâm vội vàng lắc đầu nói:

- Không cần đâu, ta đợi là được.

Lão nhân vừa nói vừa làm động tác mời:

- Ha ha, tiểu hữu, nơi này không phải chỗ nói chuyện, người theo ta vào thành đã.

Trần Trâm gật đầu, đáp xuống bên trong thành.

Tòa thành có màu vàng sậm, không biết luyện chế từ chất liệu đặc biệt gì.

Trong thành một mảnh trống rỗng, không có kiến trúc gì, chỉ có các lều trại lớn. Rất rõ ràng, đây là một tòa thành trì chế tạo vì chiến đấu.

Lão nhân chỉ vào lều trại nằm trong góc phía xa:

- Nha đầu Tích Sương nghỉ ngơi trong căn lều đó, nhưng chúng ta không dám đến gần, nha đầu kia rất cảnh giác, trừ số ít người gần gũi như sư phụ của nàng ra, bất cứ người nào đến gần đều sẽ bị nàng phát hiện.

- Ta đi xem xem.

Trần Trâm cười cười, bước chân nhẹ nhàng chậm rãi đến gần lều trại.

Không lâu sau, Trần Trâm đến trước lều.

Hắn vén nhẹ màn cửa, một bóng dáng quen thuộc nằm nghiêng trên giường linh mộc, áo trắng, tay cầm Trâm Sương Kiếm, trên gương mặt tuyệt đẹp đượm vẻ mệt mỏi, không hề hay biết Trần Trâm đến gần lều trại.

Nhìn Hạ Tích Sương đang ngủ, Trần Trâm hơi đau lòng.

Cường giả Nguyên Anh bình thường đều rất ít ngủ, cho dù nghỉ ngơi thì phần lớn là dựa vào minh tưởng.

Nếu thật sự cần ngủ đã nói lên tinh thần cực kỳ mệt mỏi, giống như Hạ Tích Sương lúc này vậy.

Trần Trâm nhủ thầm:

- Ta đến, lần này sẽ không đi nữa.

Trên mặt Trần Trầm lộ nụ cười ôn hòa phát ra từ tận đáy lòng.

Hắn chỉ cần nhìn người yên lặng nằm trên giường này là có thể cảm giác hạnh phúc dâng lên từ đáy lòng, cho nên hắn nhìn cỡ nào cũng không thấy đủ.

Nếu có thể . . . Trần Trầm muốn ngắm nhìn mãi, hơn nữa lặng lẽ thủ hộ bình yên này.

. . .

Phương xa bên ngoài lều trại.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông sắc mặt có chút khó coi, bên cạnh nàng là lão nhân mang Trần Trầm đến, vẻ mặt hơi lúng túng.

- Sư đệ, ngươi cứ như vậy thả hắn đi vào? Ngươi nên biết Tích Sư ông là nữ hài tử!

Lão nhân kia gãi đầu nói:

- Họ là đạo lữ mà, để ý nhiều làm gì? Nếu nha đầu Tích Sư ông xem Trần Trầm là người ngoài thì đã tỉnh lại từ lâu.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông nghe vậy hung hăng lườm lão gãi đầu một cái, thấp giọng mắng:

- Còn chưa phải đạo lữ chính thức! Cái đồ già không nên nét!

Nàng nói xong vươn ra thần thức điều tra tình huống trong lều trại.

Một lát sau, nét tức giận trên mặt Thánh Nữ biến mất, thay thế là không nở.

Trong thần thức, Trần Trầm ngồi bên giường, một tay đỡ cằm, lặn

g lễ nhìn Tích Sương, trên mặt tràn đầy dịu dàng, cử chỉ không có chút gì vượt rào.

- Thôi, người trẻ tuổi bây giờ cũng không dễ dàng, tùy hấn.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông nói xong xoay người định đi.

Nhưng vào lúc này, phía chân trời bay tới áng mây đen to lớn, ngay sau đó, một giọng nói cực kỳ ồm ồm như tiếng sấm vang vọng trong thiên địa.

- Đám tạp nham nhân tộc, lão tử lại tới! Ai dám ra đây cùng ta đánh một trận?!

Âm thanh này vang lên, tu sĩ nhân tộc ở các nơi đều bị bùng tỉnh, lao nhanh ra lều trại.

Chỉ có lều nằm trong góc bị linh lực bao trùm, hoàn toàn ngăn cách âm thanh bên ngoài.

Chương 294: Dưới tay lưu yêu

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông nhíu mày, sắc mặt có chút tối tăm:

- Là Bình Sơn Yêu Hoàng.

Lão nhân ở bên cạnh cũng vẻ mặt khó chịu.

Bình Sơn Yêu Hoàng này là thiên tài yêu tu của tộc Hám Thiên Củng Hùng trong tám đại yêu tộc, tuy tu vi chỉ là Nguyên Thần sơ kỳ nhưng bởi vì thân thể cực độ cường đại, cứng rắn không thể phá vỡ, dù gặp cường giả Nguyên Thần trung kỳ cũng không thể đánh một trận, là cường giả hàng đầu nổi bật nhất trong hai tộc người, yêu cùng cảnh giới.

Đưa mắt nhìn cường giả Nguyên Thần sơ kỳ trong nhân tộc chỉ có vài người đấu lại Bình Sơn Yêu Hoàng, tiếc rằng đều không có mặt trong Trấn Yêu Thành.

Kiểu đấu pháp tới tận cửa khiêu chiến này bắt buộc giới hạn cùng một cảnh giới, nếu không sẽ là ý mạnh hiếp yếu, không có ý nghĩa.

Có nữ tu nhân tộc nhanh mồm nhanh miệng mắng trả:

- Yêu tộc ngu xuẩn, có giỏi thì phái Yêu Vương Nguyên Anh hậu kỳ đến đây, sư tỷ của ta chắc chắn sẽ đánh hấn răng rơi đầy đất!

Những người khác phụ họa.

Bình Sơn Yêu Hoàng ở bên ngoài Trấn Yêu Thành cười khẩy nói:

- Dưới Nguyên Thần thì chỉ là chơi trò con nít, chỉ có nhân tộc các ngươi là suốt ngày nhắc đến.

- Ta phi!

Tu sĩ nhân tộc cãi lại, cứ như thế hai bên rơi vào cãi cọ không dứt.

...

- Trần Trầm sắp bước vào Nguyên Thần cảnh rồi, ta phải cố gắng hơn nữa.

- Trần Trâm . . .

Trong lều trại, Hạ Tích Sương nói mớ, bắt giác ôm chặt Trâm Sương Kiếm trong ngực.

Trần Trâm thấy vậy không kìm được muốn lại gần hôn một cái, nhưng cuối cùng không làm.

Cho Tích Sương nghỉ ngơi lâu một chút.

Còn về tình huống bên ngoài, đương nhiên trốn không thoát thần thức của hắn tra xét, nhưng chỉ cần không có chân chính khai chiến thì hắn sẽ không đánh thức Hạ Tích Sương.

Trần Trâm ngồi lâu khoảng một khắc đồng hồ.

Trong thần thức, một đệ tử nữ của Hạo Nhiên Kiếm Tông chạy nhanh đến gần lều.

Đệ tử nữ chưa tới trước lều trại đã hét to:

- Sư tử! Yêu tộc phái Yêu Vương Nguyên Anh hậu kỳ đến! Sư tử mau đi đánh hắn rụng răng đi!

Khi nàng đến gần lều thì một bóng người đột nhiên xuất hiện chặn đường đi của nàng.

Trông thấy Trần Trâm, đệ tử nữ của Hạo Nhiên Kiếm Tông giật mình che miệng:

- A! Là . . . Là người, Trần sư huynh! Người đến đây lúc nào?!

Trần Trâm mỉm cười nói:

- Ta vừa đến không bao lâu, để Tích Sương nghỉ ngơi một lúc đi.

Hắn từng gặp đệ tử nữ này ở chiến trường Tề Vệ, xem như quen biết.

- Nhưng mà . . .

Đệ tử nữ bản năng nhìn ra ngoài Trấn Yêu Thành, nơi đó có một Yêu Vương Nguyên Anh hậu kỳ yên lặng chờ.

Trần Trầm liếc phương hướng kia, bình tĩnh nói:

- Ta đi cho.

Vừa dứt lời, Trần Trầm bước ra một bước, chớp mắt đến bên ngoài Trấn Yêu Thành.

Thấy Trần Trầm, nhiều tu sĩ nhân tộc giật mình kêu lên:

- Là Trần sư huynh! Hắn đến đây lúc nào?

- Hắn là Trần Trầm ở chiến trường Tề Vệ lấy tu vi Nguyên Anh giết Nguyên Thần?

Trong thành, Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông nghe những nghị luận này thì sắc mặt có chút phức tạp.

Đồn rằng Trần Trầm ở chiến trường Tề Vệ từng giết Yêu Hoàng Nguyên Thần, trong lòng Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông không tin.

Lúc trước Tích Sương giết Yêu Hoàng Nguyên Thần phải mượn lực lượng Phá Hiểu.

Tuy thực lực của Trần Trầm không yếu, nhưng vượt một đại cảnh giới chém giết Yêu Hoàng, nói dễ hơn làm? Dù sao chém giết và đánh bại cũng không phải một khái niệm.

Nghe nói trên chiến trường Tề Vệ, Trần Trầm mang theo một tu sĩ dị tộc mạnh mẽ.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông thiên hướng giả thiết dị tộc kia đánh thương Yêu Hoàng, Trần Trầm mới có cơ hội đánh chết đợc.

Nhưng nàng sẽ không nói ra phỏng đoán này, dù sao Trần Trầm là đạo lữ của đồ đệ nàng, còn đợc nhiều tu sĩ kính yêu, nàng cũng lười làm người xấu đi chất vấn một hậu bối có quan hệ hơi gần gũi với mình.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông quay đầu nhìn lều trại của đồ đệ mình, khoe môi nàng cong lên.

Mặc dù nàng gai mắt tiểu tử Trần Trầm, nhưng phải công nhận tiểu tử này thật lòng trân trọng Tích Sương.

Hơn nữa thực lực cũng cực mạnh, đối phó Yêu Vương Nguyên Anh hậu kỳ không biết từ đâu chui ra không khó.

...

Trước mặt Trần Trầm mấy chục thước, một Hám Thiên Cuồng Hùng cao hơn hai thước chỉ vào hắn, vẻ mặt khinh thường nói:

- Ngươi là tu sĩ nhân tộc từ đâu chui ra? Mau xéo về đi, ta muốn k hiêu chiến Hạ Tích Sương!

Trần Trầm liếc Hám Thiên Cuồng Hùng, mặt không cảm xúc.

Yêu Vương Nguyên Anh gì đó ở trong mắt hắn đã thành tiểu bối, đừng nhìn Hám Thiên Cuồng Hùng to bự trông cực kỳ uy vũ, nhưng với hắn thì chỉ như con châu chấu nhảy loi chơi.

Hám Thiên Cuồng Hùng vẫn đang la lối:

- Còn không mau cút đi! Bản vương không giết hạng người vô danh!

Trần Trâm hơi lắc đầu, thả nhẹ hơi thở của Nguyên Thần cảnh.

- Cáo từ!

Hám Thiên Cuồng Hùng cảm thụ uy áp kia liền rụt vùi, chớp mắt trốn ra sau lưng Bình Sơn Yêu Hoàng.

Trần Trâm nhìn về hướng Bình Sơn Yêu Hoàng, cười khẽ hỏi:

- Bình Sơn Yêu Hoàng, có dám đánh với ta một trận không?

Đám tu sĩ nhân tộc đứng bên dưới còn đang bàn tán rôm rả giờ phút này đều ngậm miệng lại, trong ánh mắt một mảnh mờ mịt.

Bao gồm Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông cũng lộ vẻ mặt giật mình.

Lúc trước tiểu tử này giấu hơi thở nên nàng không chú ý, không ngờ hắn đã bước vào Nguyên Thần cảnh.

Tốc độ này . . . nhanh hơn Tích Sương mảng lớn.

Người này tu luyện kiểu gì vậy? Hay Ngọc Quỳnh thật sự xem đệ tử này là truyền nhân y bát, bất chấp tiêu hao giúp hắn tăng lên tu vi?

Không kịp tiếp tục nghĩ nhiều, Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông bỗng thay đổi sắc mặt.

Tiểu tử này thật là ghé con mới sinh không sợ cọp!

Vừa bước vào Nguyên Thần cảnh đã dám khiêu chiến cường giả t

hành danh lâu năm Bình Sơn Yêu Hoàng Nguyên Thần sơ kỳ, nếu xảy ra chuyện thì nàng biết ăn nói thế nào với Tích Sương?

Phải biết rằng, thiên kiêu yêu tộc không phải hạng tầm thường, kẻ nổi bật hoàn toàn có thể sánh ngang với Tiên Thiên Linh Thể!

Đang lúc Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông định ngăn cản thì một người một yêu ở bên ngoài Trần Yêu Thành đã lao vào nhau đánh túi bụi.

Bình Sơn Yêu Hoàng có tính cách dễ giận, thấy có người khiêu khích chính mình thì không chần chừ lâu, dứt khoát ra tay.

Đám tu sĩ nhân tộc ở bên dưới trái tim treo cao.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông cao giọng nhắc nhở:

- Tiểu tử, thân thể của Bình Sơn Yêu Hoàng rất mạnh, ngươi coi chừng hấn . . . ui, Trần Trầm! Dưới tay lưu yêu!

Nghe lời Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông ở bên dưới nói, tay cầm Vạn Hóa Thần Phong của Trần Trầm chậm lại một chút, chỉ gác trên cổ Bình Sơn Yêu Hoàng cao cỡ ba thước.

Trần Trầm ngoái đầu hỏi:

- Sư phụ, như thế nào? Chưa thể giết Bình Sơn Yêu Hoàng này sao?

Tuy Bình Sơn Yêu Hoàng không yếu nhưng thực lực không bằng Phùng Khánh ám sát hấn, không có chút sức đánh trả thần thức công kích của hấn.

Bởi vậy, Trần Trầm đối phó Bình Sơn Yêu Hoàng chỉ dùng hai chiêu đơn giản, một chiêu thần thức công kích, một chiêu gác kiếm lên cổ.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông nghe vậy liền tiếp hít sâu mấy hơi thở mới bình tĩnh nổi lòng:

- Bất . . . bất sống! Bất sống . . . là được rồi.

Trần Trầm gật đầu, túm Bình Sơn Yêu Hoàng về Trấn Yêu Thành.

Cao thủ hàng đầu bên Đông Cương mới tỉnh táo lại, rống to:

- Nhân tộc tạp nham, thả Bình Sơn Yêu Hoàng!

Trần Trầm không quan tâm, đi tới bên cạnh Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông, ném Bình Sơn Yêu Hoàng nửa hôn mê xuống đất.

Cảm thụ ánh mắt phức tạp của người xung quanh, vẻ mặt Trần Trầm hờ hững, toát ra khí chất nam thần lạnh lùng.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông nhìn Trần Trầm, không tiện xưng hô hẳn là tiểu tử nữa.

Trầm mặc thật lâu sau, nàng mới chậm rãi mở miệng nói:

- Trần Trầm, mấy lần đấu pháp, nhân tộc chúng ta có tu sĩ bị yêu tộc bắt, hiện giờ bắt được Bình Sơn Yêu Hoàng này có thể đổi người.

Trần Trầm nghe vậy sực tỉnh ngộ, không nhìn Bình Sơn Yêu Hoàng kia, không có ý muốn tranh công, dường như hẳn chỉ làm một việc vặt vãnh không đáng kể.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông thấy vậy mơ hồ có chút hoảng hốt.

Tiểu tử này . . . Mới bao nhiêu tuổi?

Thế mà đã có khí độ của một thế hệ tông sư.

Tại sao lúc trước nàng không nhìn ra tiểu tử này ưu tú như vậy! Càng là Tiên Thiên Linh Thể mà chênh lệch lớn đến thế sao?

Trong khi Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông ngây người giây lát, Trần Trầm mỉm cười nói:

- Sư phụ, đan dược do ta phụ trách vận chuyển có lẽ sẽ đến muộn một ngày, nhưng xin sư phụ yên tâm, tuyệt đối sẽ không phát sinh bất cứ ngoài ý muốn.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông tiềm thức đáp lời:

- Tốt . . . tốt.

Nàng có tâm tình như thế thì càng có thể tưởng tượng vẻ mặt của tu sĩ khác, đặc biệt là một đám nữ tu, trong mắt sáng lấp lánh.

Trần Trầm thấy vậy trong lòng có chút đắc ý, rất muốn ngửa đầu cuồng cười một tiếng.

Nhưng vào lúc này, rèm lều trại trong góc đột nhiên vén lên.

Tuy Trần Trầm đưa lưng về phía lều nhưng dùng thần thức thấy rất rõ ràng, lập tức nét mặt nghiêm nghị, biến trở về nam thần lạnh lùng.

Chương 295: Hic hic

Ngẫm nghĩ, tựa hồ còn có chút không ổn, Trần Trầm dứt khoát quay đầu, không nhìn đám nữ tu ở gần ngay trước mặt.

Sau lưng vang lên tiếng kêu kiềm nén kích động của Hạ Tích Sương:

- Trần Trầm!

Trần Trầm vụt ngoái đầu, nụ cười giống như mặt trời mới mọc, ấm áp nhưng không nóng cháy.

Giờ phút này tuy rằng không soi gương, nhưng Trần Trầm có thể cảm giác vẻ ngoài của mình ôn nhuận như ngọc, tiêu sái tuấn tú cỡ nào.

Nhưng dường như Hạ Tích Sương không chú ý mấy thứ hào nhoáng kia, nàng lắc người đến trước mặt Trần Trầm, muốn nói gì rồi lại không nói nên lời.

Trước mắt bao người, Hạ Tích Sương làm hành động này đã là cực hạn.

Nhìn nữ nhân trước mắt, nụ cười trên mặt Trần Trầm dần tự nhiên hơn, hấn vươn tay vuốt mái tóc hơi rối của Hạ Tích Sương:

- Tích Sương, ta bước vào Nguyên Thần cảnh, từ nay sẽ ở lại chiến trường Tây Cương.

Hạ Tích Sương nghe vậy đầu tiên là kích động, sau đó tiềm thức nhìn về hướng sư phụ.

Dù sao lúc trước sư phụ nói khi nào hai người cùng bước vào Nguyên Thần cảnh mới được bên nhau.

Phát hiện ánh mắt của Hạ Tích Sương, Trần Trầm cúi đầu nhìn Bì nh Sơn Yêu Hoàng, trên mặt tràn đầy ảm ý.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông thấy vậy gò má hơi co giật, sau đó quay người qua làm bộ không thấy gì.

Hạ Tích Sương nội tâm kích động, nhưng không biết làm sao biểu đạt ra, gò má ửng đỏ nhìn Trần Trầm.

Trần Trầm khẽ nói:

- Nữ nhân ngọc.

Hắn ôm lấy Hạ Tích Sương, xoay vài vòng tại chỗ, rồi mới thả nàng xuống.

Đám tu sĩ nhân tộc ở phía xa thấy vậy tất cả đều kích động vô cùng, nhiều nữ tu hận không thể khóc thành tiếng.

Thất tình lục dục là chuyện thường của con người.

Hễ là tu sĩ trẻ tuổi có ai không hướng tới tình yêu tuyệt đẹp?

Trong chiến tranh tàn khốc này thì tình yêu càng có vẻ đáng quý, gặp người có tình cũng thành quyến thuộc, trong lòng bọn họ trừ ham mê ra chỉ có cảm động.

...

Một khắc đồng hồ, chúng tu sĩ tán đi.

Trần Trầm và Hạ Tích Sương ở chung một lều, nói lời ngọt ngào lả lơi thật lâu.

Trần Trầm lấy ra một trữ vật giới đưa cho Hạ Tích Sương:

- Ta kiếm được báu vật trong yêu tộc, có chúng nó thì nàng cũng có thể rất nhanh bước vào Nguyên Thần cảnh.

Hạ Tích Sương không có từ chối, lặng lẽ nhận trữ vật giới, khẽ nói:

- Trần Trầm, ta không nên từ chối đồ của ngươi cho, nhưng . . . ta cứ cảm giác ngươi kết đạo lữ với ta làm ngươi chịu thiệt quá nhiều . . .

Trần Trầm nằm xuống giường của Hạ Tích Sương, cười nói:

- Hai người bên nhau thì nói gì đến chịu thiệt hay không, thật ra tặng đồ cho nàng khiến ta vui còn hơn mình dùng.

Hạ Tích Sương nhẹ nhàng nằm trên ngực Trần Trầm, thở thê:

- Đáng tiếc, hiện tại đang phút sống chết tồn vong của nhân tộc, cớ gì không thì ta rất muốn cùng ngươi ẩn cư một đoạn thời gian.

Trần Trầm ôm Hạ Tích Sương, buồn bã nói:

- Thiên kiều như hai chúng ta sớm muộn gì sẽ phi thăng, chờ ngày nào chúng ta đến Tiên Giới thành tiên nhân, trường sinh bất lão, khi đó bên nhau trọn đời cũng không muộn.

- Nhưng mà Trần Trầm, lỡ như phát sinh ngoài ý muốn thì sao? Nếu nhân tộc bị yêu tộc hủy diệt thì hai chúng ta làm sao phi thăng? Hơn nữa trên chiến trường có quá nhiều ngoài ý muốn, có lẽ ngày nào đó ta sẽ . . .

Hạ Tích Sương không nói hết câu đã bị Trần Trầm dùng hôn ngắt lời.

- Có ta ở, tuyệt đối sẽ không cho nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Trần Trầm ôm chặt Hạ Tích Sương, ở trong lòng lặng lẽ bỏ sung một câu:

- Dù cho tàn sát ngàn vạn, bước vào tà đạo, cũng không tiếc.

...

Trần Trầm ở trong Trấn Yêu Thành một ngày, Viên Kinh Thiên và ba chiếc thuyền lớn đến nơi, năm nghìn viên đan dược cũng toàn bộ phân phát xuống.

Đến đây thì tảng đá trong lòng Trần Trầm hoàn toàn rơi xuống đất.

...

Đêm khuya, trăng tối gió lạnh, trên bầu trời không có ánh sao, có vẻ đặc biệt tĩnh mịch.

Trần Trầm ngồi xếp bằng tu luyện trong lều của mình, lều của Hạ Tích Sương ở bên cạnh.

Ngoài Trấn Yêu Thành, một bóng người áo đỏ chậm rãi buông xuống, các loại trận pháp phòng hộ ở trước mặt y tựa như giấy, đập vài bước đã vào trong tòa thành được phòng hộ kín kẽ.

Nhìn từng hàng lều, bóng áo đỏ đi thẳng đến một lều trại ở tận cùng bên trong.

Trên đường thậm chí còn gặp được mấy tu sĩ tuần tra.

Nhưng y như không đi trong thế giới này, những tu sĩ hoàn toàn không chú ý tới sự tồn tại của y.

Y chậm rãi mà kiên định đi tới trước lều trại chỗ Trần Trầm, từ từ

vén rèm đi vào.

Trần Trầm vẫn đang tu luyện, căn bản không chú ý tới có người n goài tiến vào.

Cảm thụ dao động linh khí trong thiên địa, bóng người áo đỏ khô ng kìm được nhẹ giọng tán thán:

- Tiên Thiên Linh Thể thực sự bất phàm.

Nhưng ở trong mắt y thì linh thể hay phàm thể, dưới Luyện Hu đề u được đối xử bình đẳng.

Khoảnh khắc y định ra tay thì bên cạnh vang lên âm thanh trong t rẻo êm tai:

- Người làm gì?

Âm thanh vừa phát ra, một tiểu cô nương cao hơn một thước che t rước mặt y.

Tiểu cô nương này da trắng như tuyết, mắt sáng rắng trắng, trông cực kỳ đáng yêu, nhưng trên đầu mọc một đóa hoa loa kèn nhỏ, th oạt nhìn có chút quái dị.

Người áo đỏ kinh ngạc hỏi:

- Người có thể trông thấy ta?

Tiểu cô nương nói:

- Ta cảm ứng được người, người muốn giết chủ nhân của ta!

Hoa loa kèn nhỏ trên đỉnh đầu tiểu cô nương biến dài ra một chút, muốn gãi ngứa Trần Trầm đang tu luyện, nhưng không hiểu sao g iữa nàng và chủ nhân dường như có một bình chướng, mặc cho nà

ng cố gắng cỡ nào cũng không thể chạm vào.

Tiểu cô nương sốt ruột cao giọng quát:

- Người . . . Là ai!

Nhưng tiếng hét của nàng không khiến bất cứ ai chú ý.

Người áo đỏ vươn tay ra vuốt nhẹ khuôn mặt tiểu cô nương, thái độ có chút thân thiết:

- Yêu tộc hệ thực vật, ha ha, ngươi là yêu tộc, cần gì bảo vệ loài người?

Tiểu cô nương hung hăng nói:

- Yêu tộc quái quỷ gì, ta mặc kệ! Nếu không có chủ nhân thì ta sẽ không có biến hóa được, không chừng sớm bị người đập chết! Nếu ngươi muốn giết chủ nhân của ta thì hãy bước qua xác chết của ta đã!

Cùng lúc đó, quanh người tiểu cô nương mọc ra rất nhiều cành lá che Trần Trâm ở sau lưng mình.

Ngay sau đó, Tiểu Hoàng cũng cực kỳ hưng phấn bò ra Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, nhưng trông thấy cảnh này thì vội vàng trốn ra sau lưng Tiểu Hoa đã biến hóa, sợ sệt lộ nửa cái đầu ra, dường như đang lên quan sát người áo đỏ.

Người áo đỏ cười khẽ:

- Ha ha ha! Thật thú vị, không ngờ một thiên kiều nhân tộc mà tùy thân nuôi hai yêu tộc thực vật.

Y vung tay lên, Tiểu Hoàng bắt bay vào tay của y.

- Vật nhỏ, chủ nhân của ngươi không ăn ngươi sao? Với thân thể này của ngươi, ăn vào phỏng chừng có thể sống lâu vạn năm.

- Ư ư ư!

Tiểu Hoàng đá đập tứ chi, không ngừng giãy giụa, nhưng bất đắc dĩ nó sẽ không nói chuyện, chỉ có thể phát ra tiếng ú ớ.

Người áo đỏ nhìn Tiểu Hoàng, không nói nữa. Tiểu Hoa ở một bên biểu cảm cực kỳ căng thẳng.

Ngay lúc này, người áo đỏ đột nhiên buông xuống Tiểu Hoàng, nhìn về hướng Trần Trầm, trong đôi mắt lộ ra ngoài mặt nạ tràn đầy khiếp sợ cùng kinh ngạc.

Người áo đỏ khẽ kêu lên, bản năng nhìn bàn tay đeo bao tay của Trần Trầm:

- Phá Ách Ấn! Không ngờ nhân tộc này có Phá Ách Ấn trên người!

Người áo đỏ là cường giả Luyện Hư, tự nhiên có thể cảm ứng được sự tồn tại của Phá Ách Ấn.

Người áo đỏ thì thào:

- Không ngờ, không ngờ ngươi là đồng đạo.

Từ dưới áo đỏ thò ra một bàn tay trắng nõn như ngọc, trong lòng bàn tay cũng có một dấu ấn giống hệt Phá Ách Ấn của Trần Trầm.

- Thú vị, nếu ta giết hẳn thì chẳng phải là trên trời giáng xuống công đức, tha ta một mạng? Ha ha, thật thú vị.

Người áo đỏ thần kinh cười hai tiếng, bỗng nhiên thu tay về, lạnh lùng nói:

- Đáng tiếc, ta không cần bất cứ người nào thương hại, dù là trên trời cũng không ngoại lệ!

Nói xong bóng dáng của người áo đỏ biến mất, chỉ còn hai mảnh lá cây chậm rãi rơi xuống, rơi xuống đầu Tiểu Hoa và Tiểu Hoàng.

- Hai vật nhỏ, các người có thể trông thấy ta, đại biểu cùng ta có duyên, tặng hai mảnh lá cây cho các người, hy vọng chủ nhân của các người sẽ đối xử tốt với các người.

Bên tai hai vật nhỏ vang giọng nói mơ hồ, ngay sau đó là trời đất quay cuồng.

Giây sau, Trần Trầm chợt mở mắt ra, nhìn hai vật nhỏ ở trước mặt:

- Sao các người đi ra? Ủa, Tiểu Hoa, người biến hóa rồi?

Trần Trầm lần đầu tiên thấy tiểu cô nương trước mặt mình, nhưng hoa loa kèn rất dễ nhận biết, không cần suy nghĩ đều biết tiểu cô nương trước mặt là Tiểu Hoa biến ra.

Tiểu Hoa trải qua chuyện vừa rồi, lòng uất ức, thấy chủ nhân có phản ứng thì chu môi, lát sau, không nhịn được nữa nhào vào ngực Trần Trầm, khóc hu hu.

Chương 296: Không đánh lại thì gia nhập

Trần Trầm khó hiểu hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Tiểu Hoa ngừng khóc, kể lại sự việc cho Trần Trầm nghe.

Trần Trầm sợ hết hồn.

Có thể phớt lờ mọi người đi vào Trấn Yêu Thành, hơn nữa lặng yên không một tiếng động đi tới bên cạnh hắn, sợ rằng chỉ có cường giả Luyện Hư mới làm được.

Và phải là cường giả Luyện Hư không tầm thường.

Trần Trầm rùng mình, trong đầu tự nhiên nghĩ đến Thiên Tà.

Nhưng hiện giờ cường giả Luyện Hư của hai tộc người, yêu còn ở chỗ nào đó cách không khí giằng co, bán yêu của Thiên Tà lẫn lộn trong Linh Hư Khí Tông cũng vậy, lẽ ra Thiên Tà đạo chủ yêu tộc không nên rêu rao.

Nay xem ra hắn suy nghĩ sai lầm, Thiên Tà đạo chủ phỏng chừng có thân phận cực kỳ đặc biệt trong yêu tộc, cho nên hành động cực kỳ tự do.

Hơn nữa tính cách của Thiên Tà đạo chủ kỳ dị, rõ ràng có năng lực diệt sạch Trấn Yêu Thành nhưng lười ra tay.

Ngược lại nghĩ tình Tiểu Hoa, Tiểu Hoàng và Phá Ách Ấn mà tha cho mình.

- Không lẽ là yêu tộc thực vật?

Trần Trầm trong lòng không ngừng suy tư, cũng nghĩ mà sợ.

Nghe Tiểu Hoa nói, tựa hồ Thiên Tà đạo chủ cũng có Phá Ách Ấn

trên người.

Kẻ tà ác như vậy không giết mình thì đúng là hên quá.

Trần Trầm lau mồ hôi lạnh trên trán:

- Không được! Ta phải trở nên càng mạnh!

Cảm giác mạng không do mình khiến Trần Trầm rất khó chịu, hẳn thà bị lôi kiếp đánh chết cũng không muốn chết trong tay nhân tộc hoặc yêu tộc.

Dù sao truyền ra ngoài, chết trong tay ông trời hãnh diện hơn là chết vào tay người khác.

Ngoài lều, Hạ Tích Sương đi vào, hiển nhiên nghe được động tĩnh vừa rồi:

- Có chuyện gì vậy Trần Trầm?

Trần Trầm kìm nén nỗi lòng không bình tĩnh, cười tự giễu:

- Không có gì, mơ thấy ác mộng, mơ ta bị cường giả Luyện Hư truy sát.

Hạ Tích Sương đến bên cạnh Trần Trầm, nhỏ giọng an ủi:

- Yên tâm đi, cường giả Luyện Hư làm gì rảnh rỗi truy sát người.

Trần Trầm tiềm thức ôm Hạ Tích Sương, trong lòng có khổ không nói ra được.

Đừng nói cường giả Luyện Hư truy sát hẳn, ngay cả ông trời cũng muốn diệt hẳn.

Nhưng hẳn không thể nói cho Hạ Tích Sương, chuyện hẳn cũng k

hông có cách nào giải quyết thì nàng làm gì được, nói ra chỉ thêm buồn phiền.

Hạ Tích Sương khẽ nói:

- Trần Trầm, vô luận người đối diện tình huống gì, ta đều nguyện ý cùng người.

Hạ Tích Sương không ngốc, biết Trần Trầm có tâm sự, nhưng hấn không muốn nói thì nàng sẽ không hỏi nhiều.

Điều này đến từ tín nhiệm lẫn nhau, Trần Trầm không nói chắc chắn có lý do của hấn, nàng hoàn toàn thông cảm.

...

Sáng sớm hôm sau.

Một tấm lệnh bài truyền tấn của Trần Trầm sáng lên, là truyền tấn từ Lão Hắc.

- Trần Trầm, ta bị một đại yêu quái bắt đi, phải đổi chỗ hưởng phúc rồi. Còn về Đại Tấn, về sau giao cho tiểu hồ ly tinh che chở đi!

Trông thấy tin tức này, mặt Trần Trầm đen như nhọ nồi.

Lão Hắc nói đại yêu quái là ai?

Trần Trầm không dám nghĩ sâu. Yêu bên cạnh Lão Hắc đều không yếu, huống chi hấn còn phái ám vệ bảo hộ, cường giả Nguyên T hần cảnh bình thường tuyệt đối không thể bắt cóc nó.

Không lẽ là Luyện Hư? Luyện Hư trong yêu tộc có ai rảnh tay . . .

Gò má Trần Trầm co giật, thật là oan gia ngõ hẹp!

Từ nhỏ đến lớn, hẳn trừ chịu thiệt lớn từ ông trời ra, chưa từng bị ai đè ép như vậy.

Trần mặc giấy lát, Trần Trâm hỏi dò:

- Người đang ở đâu? An toàn không?

- Không biết ở đâu nữa, non xanh nước biếc, hoàn cảnh khá tốt, không chỉ an toàn, đãi ngộ cũng cao, còn có mấy con heo yêu hầu hạ.

- Phi! Đừng vui đến quên lối về, tất cả đều là viên đạn bọc đường. Còn nữa, nếu có yêu làm khó dễ người thì nhớ báo cho ta biết!

Trần Trâm mắng một câu, sau đó cất đi lệnh bài truyền tắn.

Trần Trâm thăm thề:

- Thiên Tà đạo chủ, đừng để ta có một ngày thực lực vượt qua ngươi! Nếu không thì ta cũng sẽ tạm tha cho ngươi một mạng, sau đó bắt ngươi bung trà rót nước rửa chân cho ta!

Trần Trâm đi ra lều trại.

Kết quả mới vừa đi ra lều đã gặp một đệ tử nữ chạy tới.

- Trần sư huynh, mới rồi có một người đến ngoài thành kêu ta giao cái này cho ngươi.

Đệ tử nữ vừa nói vừa giao một tờ giấy cho Trần Trâm.

Trần Trâm nhận tờ giấy, trong lòng có linh cảm không may:

- Đa tạ.

- Trần sư huynh, ta không nhìn lên nha!

- Người có bề ngoài thế nào?

- A? Sao ta không nhớ ra nhỉ?

Trần Trầm cầm nín, phỏng chừng đệ tử nữ này trúng huyền thuật.

Lắc đầu, hắn mở ra tờ giấy, bên trong chỉ có một câu nói nhưng là m hai tay hắn run nhẹ.

[Vào Thiên Tà ta, nếu không thì chuyện người mang Phá Ách Ấn sẽ truyền khắp hai tộc người, yêu, nếu đồng ý hãy xé giấy.]

Nhìn dòng chữ này, khoe mắt Trần Trầm co giật.

Uy hiếp, rõ ràng rành!

Làm sao bây giờ?

Trần Trầm thầm rói rầm, nhưng chỉ vèn vện một giây đồng hồ, sa u đó xé giấy, còn đốt ra tro.

Làm sao được nữa? Đồn ra ngoài chuyện hắn có Phá Ách Ấn, Luyện Hư của nhân tộc còn dễ dàn xếp, Luyện Hư của yêu tộc thì sẵn sàng trả giá đắt để rảnh tay tìm đến diệt hắn.

Tục ngữ nói chết tốt không bằng sống thừa.

Nếu hiện tại đấu không lại người ta thì gia nhập thôi.

Thấy Trần Trầm đốt tờ giấy, đệ tử nữ hơi khùng hoảng hỏi:

- Sao vậy sư huynh?

Mặc cho nàng vất óc suy nghĩ vẫn không nghĩ ra là ai kêu nàng đưa tờ giấy, nàng thậm chí không biết tại sao mình đồng ý giúp ng

ười ngoài mang tờ giấy vào.

Trần Trâm cười cười nói:

- Không có gì, một biến thái viết thư tình cho ta.

Đệ tử nữ sực tỉnh ngộ, tiện thể an ủi một câu:

- Thì ra là như vậy! Trần sư huynh không cần quá để ý, người ưu tú như ngươi khó tránh bị một ít biến thái theo dõi.

Trần Trâm ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Bởi vậy, đầu năm nay nhiều kẻ xấu.

...

Một ngày không có chiến sự, trong nháy mắt lại đến đêm khuya.

Trần Trâm vẫn đang tu luyện, nhưng ở trong đầu không ngừng hỏi hệ thống:

- Hệ thống, trong phạm vi năm trăm thước ai mạnh nhất?

[Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông.]

Trần Trâm liên tục hỏi cùng một câu.

Nếu hắn đồng ý tiến vào Thiên Tà thì đạo chủ sẽ phải đưa cho tín vật, hoặc kêu hắn đi nơi nào báo danh.

Theo như hắn suy đoán thì Thiên Tà đạo chủ tám chín phần mười còn sẽ đến tìm hắn.

Quả nhiên.

Khi gần sáng, hệ thống đưa ra đáp án khác.

[Thiên Tà đạo chủ mạnh nhất.]

Nghe được đáp án này, Trần Trầm giật nảy mình, nhanh chóng đi câu hỏi:

[Trong phạm vi năm trăm thước, cái gì mạnh nhất?]

Tục ngữ nói rất hay, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Hắn muốn biết Thiên Tà đạo chủ là yêu tộc gì.

[Trước mặt kí chủ một thước, yêu biến hóa từ Tiên Thiên Chi Linh.]

Nghe được đáp án này, mí mắt Trần Trầm giật nhẹ.

Một thước trước mặt, kinh dị quá!

Và Tiên Thiên Chi Linh là cái gì? Không lẽ là linh vật do trời sinh đất nuôi thành yêu?

Chẳng lẽ là Tôn Ngô Không!

Phi! Ta đang nghĩ cái gì vậy?

- Người phát hiện ta?

Bên tai bỗng vang lên giọng nói không phân biệt ra nam hay nữ, Trần Trầm mở bừng mắt ra.

Trước mặt một mảnh trống rỗng, nhưng Trần Trầm biết Thiên Tà đạo chủ ở ngay trước mắt mình.

Trần Trầm lạnh lùng nói, ra vẻ ta thấy rõ người:

- Người trực tiếp đến tìm ta là được, cần gì đưa tờ giấy lại đây?

Giọng nói tiếp tục vang bên tai:

- Ha ha, ta trực tiếp tìm người, nếu như người từ chối ta, ta sợ chính mình sẽ không tìm được giết người.

Trần Trầm hiên ngang lẫm liệt nói:

- Muốn giết cứ giết! Người và ta ở hai tộc người, yêu, người giết ta cũng thực bình thường.

- Được, vậy ta ra tay.

- Đừng, có gì từ từ nói!

Trần Trầm không biết nên nói cái gì, sao Thiên Tà đạo chủ này không ông theo lẽ thường?

Làm như vậy rất dễ khiến người lúng túng, biết không hả?

Giọng nói kia vang lên:

- Trần Trầm, mặc kệ người trước kia thuộc tông phái nào, nhưng khi đã vào Thiên Tà ta thì phải đặt lợi ích của Thiên Tà lên chuẩn tắc cao nhất, người có thể làm được không?

Trần Trầm hỏi thẳng:

- Người làm được thì ta cũng có thể.

Giọng nói kia im lặng, thật lâu sau, một tấm lệnh bài từ không trung rơi xuống trước mặt Trần Trầm.

- Đây là lệnh bài truyền tãn của Thiên Tà ta, chút mệnh lệnh người

i có thể không nghe, nhưng có mệnh lệnh thì người phải tuân theo. Nếu không nghe theo thì chuyện người là tà tu, hơn nữa người mang Phá Ách Ấn sẽ loan tin ra.

Trần Trầm nhận lấy lệnh bài truyền tấn thoát nhìn cực kỳ bình thường, cẩn thận cất vào, sau đó nhìn hư không trước mặt, vươn tay ra.

Công nhận, tuy không nhìn thấy nhưng trước mặt thật sự có một người, hẳn cảm thụ rất rõ ràng.

Cái này mạnh còn hơn thuật Ấn Thân của Viên Kinh Thiên.

Phát hiện thân hình kia tựa hồ đang run, Trần Trầm nhanh chóng thu tay về, dời đề tài:

- Uy hiếp dụ dỗ, đã có uy hiếp thì phải có dụ dỗ, ta gia nhập Thiên Tà, người có thể cho ta chút chỗ tốt nào để an ủi tâm linh không?

Chương 297: Ta vô địch cùng cảnh giới

Giọng nói kia mơ hồ từ gần đến xa:

- Bình thường gặp người không có nhược điểm thì chúng ta mới đưa chỗ tốt, còn nắm giữ nhược điểm thì không cần làm thế, ví dụ như với người.

Trần Trầm không cam lòng, cao giọng nói:

- Người đưa đọt dược liệu Luyện Đan bị cướp của Bạch Phàm cho ta được không?

Vừa dứt lời, một trử vật giới bay vào tay Trần Trầm.

Hắn mở ra xem, bên trong đựng một đống dược liệu Nam Cương, là mớ hàng Bạch Phàm đánh mất.

Trần Trầm thở phào, ít nhất moi được chút ít, tuy hắn sẽ phải nộp hết cho Ngọc Đình Đan Tông, nhưng có thể khiến trong lòng hắn thoải mái hơn nhiều.

...

Sau khi Thiên Tà đạo chủ đi, Trần Trầm lấy ra trử vật giới đưa cho Bạch Phàm xem.

Bạch Phàm cảm động đến rơi nước mắt, nói một đống lời tâng bốc, ước gì nâng Trần Trầm lên làm tổ tông.

Trần Trầm hung hăng nói:

- Truyền tẩn về, nói là người tìm đến minh chủ, về sau sẽ đi theo bên cạnh, tạm thời không trở lại.

Bạch Phàm nghe vậy hơi có chút ngây người, đây là vì sao?

Trần Trầm không nói không rằng lấy tờ đơn tội trạng của gã ra, nét mặt có chút hung ác.

Trông thấy cảnh này, Bạch Phàm cay đắng gật đầu, lấy ra lệnh bài truyền tẩn.

Trần Trầm cắt tờ giấy vào.

Công nhận uy hiếp người ta thật sướng.

Bạch Phàm muốn giết hấn trước, nên hấn sẽ không khách khí với gã, càng không cho chỗ tốt gì.

Nói theo lời của Thiên Tà đạo chủ là sao nhỉ?

Cầm điểm yếu của đối phương trong tay thì không cần đưa chỗ tốt, hấn hiện học hiện dùng.

Trừ phi ngày nào đó hấn thoát khỏi bể khổ, chứ không thì Bạch Phàm phải cùng hấn chìm nổi trong bể khổ.

...

Ngày thứ hai.

Trời dần sáng, Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông dùng Bình Sơn Yêu Hoàng đổi bảy tu sĩ nhân tộc bị bắt giữ trở về.

Tuy toàn là tu sĩ Nguyên Anh nhưng tiềm lực của đám người này không nhỏ, cho nên có thể cứu được thì nên cứu.

Quan trọng hơn là làm ra thái độ, cho tất cả tu sĩ nhân tộc biết rằng nhân tộc sẽ không dễ dàng buông bỏ bất cứ sinh mệnh của một người nào.

Làm vậy thì ngày sau yêu tộc lại đến khiêu chiến, mới có người dám ứng chiến.

Bình Sơn Yêu Hoàng trở về, còn chưa đến giữa trưa, đại quân yêu tộc lại đến trước Trấn Yêu Thành.

- Nhân tộc tạp nham! Hôm trước các người đánh lén Bình Sơn Yêu Hoàng, tội tệt vô sỉ hết sức! Hôm nay có dám ứng chiến không?

Lần này khiêu chiến là một Yêu Hoàng Nguyên Thần trung kỳ, lẽ ra nên từ sự đệ của Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông ứng chiến.

Nhưng không đợi lão bay ra Trấn Yêu Thành thì Trần Trầm đã phái Bạch Phàm ra ngoài trước.

Bạch Phàm có thể được Thiên Tà nhìn trúng tất nhiên là cường giả hàng đầu trong Nguyên Thần trung kỳ.

Mấu chốt là cách đánh của Bạch Phàm cực độ xấu xa, đánh mười phút thì có chín phút lẩn trốn, đánh một hồi Yêu Hoàng Nguyên Thần trung kỳ bắt đầu táo bạo, phun ra các lời nhục mạ bản tai liên hồi, nhưng Bạch Phàm chịu nhục cực giỏi, không thềm cãi lại, chỉ lặng lẽ né tránh, ngẫu nhiên mới công kích một chút.

Mãi cho đến một canh giờ sau, Bạch Phàm đột nhiên dồn sức đánh bại Yêu Hoàng Nguyên Thần trung kỳ đã tức điên, sau đó tùy ý chấp tay rồi quay về Trấn Yêu Thành.

Trông thấy cảnh này, Trần Trầm không biết nên nói cái gì.

Hèn gì người này đánh mất được liệu được vận chuyển đi, với phong cách xấu xa như vậy, gã ném ra trữ vật giới rồi chạy trốn là chuyện bình thường.

Ngược lại bên Trấn Yêu Thành nâng cao sĩ khí, đối với họ thì có thể thắng một trận đã rất tuyệt, còn về bàn thắng đẹp hay không chẳng hề quan trọng.

Bạch Phàm rút rì đi tới bên cạnh Trần Trầm, chấp tay nói:

- Thuộc hạ không phụ giao phó.

Trần Trầm ghét bỏ liếc Bạch Phàm, không nói chuyện.

Dù vậy, Bạch Phàm như được đại xá, phấn khởi trốn vào phía cuối

i đám đông.

Tiêu Vô Ưu từ đầu đến cuối đều ở đây nhìn, thấy Trần Trầm lạnh lùng với công thần đặc thăng trở về thì không kìm được nhắc nhở một câu:

- Trần Trầm, đây là cường giả từ đâu tới? Làm như vậy có phải hơi chậm trễ người ta không?

Trần Trầm lộ ra nụ cười, giải thích:

- Hắn là lập công chuộc tội, muốn bù đắp lại lỗi lầm còn lâu lắm. Sư phụ mặc kệ hắn đi, ta không giết hắn thì hắn nên mang ơn.

Tiêu Vô Ưu gật gù, không hỏi nhiều:

- Thì ra là vậy.

Đồ đệ đã nói như vậy thì phỏng chừng là kẻ thù nào đó, hắn đối xử như vậy với kẻ thù đã xem như tận tình tận nghĩa.

...

Yêu Hoàng Nguyên Thần trung kỳ bị đánh bại là đã kích cho yêu tộc, nhưng bày yêu không rút lui, tựa hồ muốn phái ra yêu tộc khác khiêu chiến.

Nhìn u ám bên ngoài Trấn Yêu Thành, Trần Trầm bắt đầu suy tư.

Hiện giờ hắn xem như làm thành viên của Thiên Tà, hơn nữa hắn còn có nhược điểm ở trong tay Thiên Tà đạo chủ.

Loại tình huống này, hắn tuyệt không thể ngồi chờ chết, mặc người ời từng xẻo.

Lúc trước Phá Ách Ấn buông xuống, Ngọc Quỳnh từng nói đùa k

êu hấn vào Thiên Tà làm nội ứng, ngay lúc đó hấn không suy xét việc này, nhưng bây giờ không thể không suy nghĩ kỹ.

Nếu trở thành nội ứng được cao tầng nhân tộc chứng thực, vậy ngay sau cho dù sự việc đã bại lộ, cũng lắm là hấn trốn trong lãnh thổ nhân tộc, không đến mức bị hai bên truy sát.

Cũng sẽ không làm nhóm Tích Sương, Tiêu Vô Ưu hiểu lầm mình rơi vào tà đạo.

Nhưng chuyện này cần chờ sư phụ Ngọc Quỳnh bước vào Luyện Hư cảnh, lời nói nặng ký trong nhân tộc thì mới được.

Hạ Tích Sương thấy Trần Trầm nhìn bầu trời, mặt ủ mày chau thì dụi dàng hỏi:

- Trần Trầm, lại đang tâm sự sao?

Trần Trầm không có che giấu, hơi gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Ta quả thực gặp được khó khăn, nhưng nàng hãy tin ta, dù là quách khứ hay hiện tại, hoặc tương lai thì ta đều sẽ là một người tốt.

Hạ Tích Sương hơi ngẩng đầu nhìn Trần Trầm, trong ánh mắt trừu lo lắng ra còn có dụi dàng:

- Ta đương nhiên tin tưởng ngươi. Trần Trầm, nếu thật sự có người làm khó dễ ngươi, vậy ngươi hãy tạo dựng thanh danh đi. Khi ngươi nổi tiếng lừng lẫy trong nhân tộc rồi, mấy vị tông chủ, các tiên bối Luyện Hư sẽ không để ngươi rơi vào hiểm cảnh, bởi vì như thế sẽ đả kích nặng đến sĩ khí của toàn bộ nhân tộc.

Hạ Tích Sương không biết suy đoán của mình có đúng hay không, nhưng vì lo lắng, nàng quyết định nói ra ý tưởng của mình.

Trần Trầm nhìn nữ nhân trước mắt, lòng thầm chua xót.

Tích Sương chắc chắn muốn biết hẳn trên người phát sinh cái gì, nhưng vẫn luôn không hỏi, niềm tin lớn đó làm Trần Trầm thâm t ự trách, ước gì cho nàng biết chuyện Phá Ách Ấn và gia nhập Thi ên Tà.

Nhưng . . . cuối cùng vẫn không thể nói nên lời.

Trầm mặc thật lâu sau, Trần Trầm ôm Hạ Tích Sương vào lòng, th ì thảo:

- Tích Sương, thế gian này không có việc gì có thể làm khó được t a!

Trần Trầm mắt đỏ lên, âm thanh tuy thấp nhưng cực kỳ kiên định.

Câu này không chỉ nói cho Hạ Tích Sương, càng nói cho chính hắ n nghe.

Cường giả lãnh thổ yêu tộc thì sao? Chẳng qua cao hơn hẳn một c ảnh giới.

Lúc hẳn mới bước lên đường tu tiên, rất nhiều người cao hơn hẳn bốn, năm cảnh giới, cuối cùng không ai lợi hại hơn hẳn.

Hạ Tích Sương đỏ mặt, nhỏ giọng nói:

- Ta tin tưởng ngươi, đạo lý mà ta vừa ý . . . là mạnh nhất.

Xung quanh toàn là tu sĩ cao giai, bọn họ tự nhiên nghe được đối t hoại của hai người, trong phút chốc đều nhìn chăm chăm vào hai người bằng ánh mắt khó tin.

Đây còn là thiên chi kiêu nữ thường ngày hơi lạnh lùng sao?

Ài, xem ra lạnh lùng chỉ dành cho người ngoài.

Hạ Tích Sương lơ đi ánh mắt của mọi người, trong mắt chỉ có một mình Trần Trầm.

Trần Trầm thấy vậy hít sâu một hơi, giờ phút này hẳn cảm giác trong người dâng lên sức mạnh vô tận.

Một khí thế mạnh mẽ âm thầm khuếch tán từ người Trần Trầm, đám tu sĩ ở xung quanh đều không tìm được lui lại mấy bước.

Trần Trầm quét mắt đám người xung quanh, thả lỏng tay ôm Hạ Tích Sương, bước ra một bước đứng trên bầu trời bên ngoài Trấn Yêu Thành.

Nhìn u ám phương xa, trong lòng Trần Trầm không hề sợ hãi, âm thanh truyền khắp xung quanh mấy chục dặm:

- Trần Trầm này vô địch cùng cảnh giới! Trên đời này có ai không phục?

Chương 298: Trần Trầm không phải loại người thích khoác lác

Nhìn bóng dáng mạnh mẽ bên ngoài Trấn Yêu Thành, Hạ Tích Sương có chút hoảng hốt, nhưng một lát sau liền nhoẻn miệng cười.

Trần Trầm ở trong lòng nàng vẫn luôn siêu lợi hại, chẳng qua ít muốn gây chú ý, cộng thêm sinh ra từ nước nhỏ chư hầu, cho nên dù từng giết Nguyên Thần cảnh ở chiến trường Tề Vệ thì không qu

á nổi tiếng.

Nhiều người ôm thái độ chất vấn, dù sao Nguyễn Anh chém Nguyễn Thần rất vượt sức tưởng tượng, nhìn chung lịch sử nhân tộc c hỉ từng phát sinh chuyện như vậy vài lần, và toàn trong hoàn cảnh đặc biệt.

Tuy rằng người khác không tin, nàng lại tin.

Bởi vì nàng biết Trần Trầm không phải loại người thích khoác lá c.

Từ ngày đầu tiên gặp Trần Trầm thì Hạ Tích Sương đã tin như vậy.

...

Trần Trầm nói xong câu đó chỉ cảm giác toàn thân thoải mái.

Mùi vị kiêu ngạo thật thích.

Thế gian này có mấy người dám phát ngôn bừa bãi rằng mình vô địch cùng cảnh giới?

Ngoài núi có núi, ngoài người có người, xem như là Tiên Thiên Linh Thể cũng không dám nói mình vô địch cùng cảnh giới.

Bởi vì còn có công pháp, pháp bảo, phát huy ra trình độ, các loại nhân tố ảnh hưởng.

Nhưng Trần Trầm thì dám, sau khi thốt ra câu đó, hấn cảm giác Nguyễn Thần của mình thăng hoa, khí thế vô địch phát ra từ người hấn.

Giờ phút này, Trần Trầm vững tin mình là loại ngời trời có trời đố i với người khác, là ngoài người có người mà các thiên kiêu khôn

g thể gặp được.

Là cường giả không có điểm yếu để tấn công!

Bên yêu tộc truyền ra tiếng quát to:

- Người nói nhảm!

Trần Trầm nhướng cao chân mày, thấy người nói chuyện là Bình Sơn Yêu Hoàng vừa được thả về, hấn cười khẩy nói:

- Kẻ thua cuộc cũng dám nói chuyện? Nếu không phải ta nhẹ tay thì bàn tay gấu của ngươi đã bị ta nấu rồi.

- Người . . . !

Bình Sơn Yêu Hoàng bị chọc tức xì khói, nhưng không lời nào để nói, càng không dám đến gần Trần Trầm.

Nói thật, mấy ngày hôm trước bị thần thức của Trần Trầm công kích, đến bây giờ Bình Sơn Yêu Hoàng còn chưa khỏe lại, thường xuyên đau đầu.

Chuyện này để lại ám ảnh tâm lý không hề nhẹ cho Bình Sơn Yêu Hoàng, hôm nay gã đến vốn định nhìn người khác báo thù cho mình, không ngờ thấy cảnh kẻ thù kiêu ngạo như vậy.

Trần Trầm không thèm nhìn Bình Sơn Yêu Hoàng, hấn chuyển sang xem yêu tộc khác, lạnh lùng nói:

- Nếu không ai dám ứng chiến thì xéo cho ta, đừng ở chỗ này làm bộ làm tịch!

Đám yêu tộc nổi khùng lên, một lát sau, có một Yêu Hoàng Nguyên Thần sơ kỳ đến từ tám đại yêu tộc bay ra u ám.

Trần Trầm nhìn bộ dạng cảnh giác bảo vệ chặt chẽ thức hải của Yêu Hoàng, hấn cười nhạt một tiếng, ánh mắt bỗng nhiên lấp lóe một chút, Yêu Hoàng Nguyên Thần sơ kỳ lập tức phát ra tiếng hét t hê lương.

Hiện giờ thần thức của Trần Trầm đã đến trình độ Nguyên Thần đĩnh, phối hợp với Ngung Thần Châu, Nguyên Thần sơ kỳ bình thường có thể bị diệt trong một nốt nhạc.

Dù là Nguyên Thần sơ kỳ đến từ tám đại yêu tộc cũng khó mà ngăn cản, dù đã cẩn thận thủ hộ thức hải.

Đám yêu tộc ẩn trong u ám thấy tình thế không ổn, lập tức cướp Yêu Hoàng về.

Nhưng Trần Trầm đã sớm chuẩn bị, không đợi đám yêu tộc ra tay thì hấn bay tới trước mặt Yêu Hoàng gào la, một bàn tay đánh gã bay về phía Trấn Yêu Thành.

Trông thấy cảnh này, có thể tưởng tượng đám yêu tộc điên tiết cỡ nào, bọn chúng mặc kệ quy định đấu pháp gì đó, kéo nhau bay về phía Trần Trầm.

Trấn Yêu Thành lập tức mở rộng, hai tộc người, yêu mở ra đại chi ến trên bầu trời Trấn Yêu Thành.

...

Ba ngày sau.

Trần Trầm lặng lẽ lơ lửng bên trên một ngọn núi lớn.

Núi này tên Diệt Nhân Sơn, là một món pháp bảo, nhưng là của yêu tộc.

Trong trận chiến ba ngày trước, tự nhiên là phe nhân tộc thắng.

Phải biết rằng, trừ thiên kiêu là hấn ra, hấn còn mang trên nghìn tu sĩ lại đây. Lực lượng yêu tộc đối phó Trấn Yêu Thành tuy mạnh hơn một chút, nhưng có giới hạn.

Bỗng nhiên đối diện nhiều kẻ địch như vậy, phe yêu tộc chỉ có nước tan tác.

Trải qua ba ngày dây dưa, Trấn Yêu Thành và Diệt Nhân Sơn thay đổi thế công và thủ.

Yêu tộc thành bên chặt chẽ phòng thủ không ra ngoài.

Nhìn đám yêu tộc núp trong ngọn núi bên dưới, Trần Trảm thần nhiên nói:

- Trong yêu tộc không có kẻ nào dám ra đây đánh một trận với ta sao? Nguyên Thần trung kỳ cũng được, dù sao đều là mấy thứ tạp nham, sơ kỳ và trung kỳ không khác gì nhau.

Yêu tộc ở trong Diệt Nhân Sơn nghe thấy mấy lời này suýt tức huyết c máu.

Nhưng không có yêu nào rời núi, không thể rút sĩ diện phái ra cao thủ mạnh hơn đối phó nhân tộc kiêu ngạo này.

Làm như thế dù thắng hay thua thì phe yêu tộc đều mất mặt.

Hướng chi trong ba ngày này, nhân tộc kiêu ngạo kia quả thực đã đánh bại Yêu Hoàng Nguyên Thần trung kỳ.

Trong Diệt Nhân Sơn, Bình Sơn Yêu Hoàng càu nhàu với một tiên nhân bối trong tộc, gương mặt gấu tức đến đổi màu tím:

- Tiểu tử này quá kiêu ngạo, ta không nhịn được! Thúc thúc, mau nghĩ ra cách gì đi!

- Hấn không kiêu ngạo được lâu, thiên tài Thần Huyền Yêu Hoàng của Đồ Nhân Sơn sẽ chạy tới chỗ chúng ta trong vòng hai ngày này. Thần thức của Thần Huyền Yêu Hoàng cũng mạnh mẽ, hẳn là không sợ Trần Trầm kia. Phiên Phiên Yêu Hoàng của Thần Yêu Sơn cũng sẽ đến, hẳn có pháp bảo phòng hộ thức hải. Ngoài ra . .

Nghe thúc thúc liệt kê một chuỗi bốn, năm cái tên nổi tiếng như cồn trong yêu tộc, sắc mặt của Bình Sơn Yêu Hoàng khá hơn.

Bình Sơn Yêu Hoàng cho rằng tiểu tử nhân tộc kiêu ngạo kia chỉ có chiêu thần thức công kích là vô địch, nếu không có chiêu này thì gã hoàn toàn có thể đánh bại đối phương.

Hiện giờ muốn đánh bại tiểu tử đó phải nhắm vào thần thức, thúc thúc vừa liệt kê mấy cái tên kia đều là thiên kiêu yêu tộc không sợ thần thức công kích.

Nhưng mà . . .

Không đợi thiên kiêu từ đỉnh núi khác chạy lại, Trấn Yêu Thành đã dời đến cách Diệt Nhân Sơn chưa đầy một dặm, một thành một núi cơ hồ thành hàng xóm.

Nguyên chiến trường Tây Cương có mấy chục pháp bảo giống như Trấn Yêu Thành và Diệt Nhân Sơn, nhưng chưa từng thấy cứ đi ểm nhân tộc nào đến gần cứ đi ểm yêu tộc như vậy, phe bị dồn ép còn là yêu tộc.

Loại tình huống này xuất hiện không bao lâu, một âm thanh cực kỳ hùng hồn truyền vào trong Diệt Nhân Sơn:

- Tộc Hám Thiên Cuồng Hùng, các ngươi đang làm cái gì?!

Tuy không thấy bóng người, nhưng đám yêu tộc biết là cường giả

Luyện Hư của Yêu Thần Điện cách không khí chỉ trích bọn họ.

Thủ lĩnh tộc Hám Thiên Cuồng Hùng cười gượng kể ra vụ việc.

Một tiếng mắng truyền ra:

- Phế vật!

Sau đó một bàn tay to che trời ngưng tụ trong không khí, vỗ mạnh xuống Trấn Yêu Thành cách không xa.

Nhưng bàn tay to chưa chụp xuống Trấn Yêu Thành thì bị một ảo ảnh bảo tháp bỗng nhiên xuất hiện chặn lại.

Giọng nói già nua vang vọng bốn phương:

- Ra tay với tiểu bối của nhân tộc ta, Thiên Giao, người lờ đi sự tồn tại của ta sao?

Đám mây trên bầu trời bỗng hóa thành mặt người già nua.

Chương 299: Đồ mặt dày vô sỉ nhà ngươi!

Dù là nhân tộc trong Trấn Yêu Thành hay yêu tộc trong Diệt Nhân Sơn trông thấy cảnh này đều thay đổi sắc mặt.

Nếu cường giả Luyện Hư đánh nhau tại đây thì e rằng bọn họ sẽ bị vạ lây.

Luyện Hư yêu tộc tên Thiên Giao giọng nói lạnh băng:

- Tiểu bối nhân tộc ngươi cần rõ biết bao, huênh hoang mình vô địch cùng cảnh giới, dù là ngươi và ta ngày xưa cũng không dám nói ra lời như vậy!

Trần Trầm nhìn cảnh tượng phong vân biến huyễn trên đầu, lớn tiếng nói:

- Ngươi không dám nói là vì ngươi yếu, tưởng bước vào Luyện Hư là ghê gớm lắm à? Lên mặt với ta làm gì? Có giỏi thì phái hậu bối của ngươi đến đây, xem ta có lột da chúng ra không! Nói cho ngươi biết, ngươi may mắn sinh ra sớm hơn ta mấy trăm năm mà thôi, chứ không thì ngươi không có cơ hội bước vào Luyện Hư!

Lời này thốt ra, trong thiên địa bỗng nhiên an tĩnh.

Khuôn mặt to già nua cũng nhìn Trần Trầm ở phía dưới.

Cảm thụ ánh nhìn kia, Trần Trầm cười nói:

- Tiểu bối thì ghê gớm rồi, ta đang nói Luyện Hư yêu tộc mặt dày vô sỉ, tự cho là đúng kia.

Thiên Giao Yêu Tôn tức giận, trong thanh âm mơ hồ xen lẫn tiếng gầm nổ mạnh:

- Giỏi, giỏi lắm! Dưới Luyện Hư, ngươi là người đầu tiên dám nói như vậy với ta! Ngươi chết chắc rồi! Đừng tưởng có nhân tộc che chở cho ngươi!

Trần Trầm thấy ảo ảnh bảo tháp dần ngưng thực, trong lòng tăng lên tự tin, thản nhiên nói:

- Nói cứ như thể ngươi vừa sinh ra đã là Luyện Hư vậy. Nếu lúc ngươi còn yếu mà không ai dám nói chuyện kiêu này với ngươi thì

chỉ có thể nói lên yêu tộc các ngươi đều là đồ hèn! Còn ngươi nữ a, gọi tên Thiên Kiêu, rõ ràng kiêu ngạo cuồng vọng còn hơn ta, lầy đầu ra mặt giáo dục ta? Cái đồ mặt dày vô sỉ, ta phi!

Ầm ầm!

Trên bầu trời vụt qua tia chớp, mây đen nhanh chóng che lấp mặt trời.

Trần Trầm bình thản đối diện, chỉ tiếc tay không cầm quạt lông chim, không thể biểu hiện ra phong độ lúc này của hắn.

Giọng nói tức giận của Thiên Giao Yêu Tôn vang vọng:

- Nhớ kỹ lời ngươi nói hôm nay! Vô địch cùng cảnh giới! Ngươi chờ đấy!

Sau đó thiên địa dần sáng sủa trở lại.

Khuôn mặt to già nua trên bầu trời nhìn Trần Trầm, trong ánh mắt có thương thức cũng có chút phẫn nộ:

- Tiểu tử này, ngươi thật sự muốn chết mà!

Một mặt là thương thức Trần Trầm đối diện Yêu Tôn Luyện Hư vẫn dám buông lời mỉa mai, một mặt là ngầm bực tiểu tử này không biết ít gây chú ý.

Đắc tội một cường giả Luyện Hư, dù cho vốn là kẻ địch, nhưng đó không phải cách làm chính xác.

Trần Trầm nhìn lên trời, cười khẽ nói:

- Tiền bối, ta nói đều là lời thật.

- Vậy ngươi không sợ hắn tìm cơ hội trả thù ngươi sao?

- Ta sợ cái gì? Luyện Hư yêu tộc đã có những đại cao thủ như các tiền bối ứng đối.

Nghe câu đó, khuôn mặt to già nua trên bầu trời hoàn toàn nghẹn lời.

Tiểu tử này có ý gì? Hay đang nói nếu hắn bị trả thù thì đó là Luyện Hư nhân tộc vô năng?

Miệng lưỡi bén nhọn!

Nếu nói thêm vài câu e rằng sẽ bị hắn chọc tức.

Đi cho rồi!

Biển ảo nổi lên, khuôn mặt to già nua trên bầu trời từ từ biến mất, lần thứ hai biến thành mây trắng lững lờ trôi.

Trần Trầm khoanh tay mà đứng, bình tĩnh nhìn bầu trời, khóe miệng lộ ra ý cười.

Trở lại Trấn Yêu Thành, Trần Trầm chui vào trong Tiểu Vô Ưu Thiên Cung, lặng lẽ gọi ra Diệt Thế Thần Lô chạy dọc trên người mình.

Có hơi thở hủy diệt của Diệt Thế Thần Lô rèn luyện, cơ thể của Trần Trầm tiến bộ cơ thể mắt thường trông thấy.

Trước kia Trần Trầm tuyệt đối không dám dùng Diệt Thế Thần Lô của mình, vì sợ hãi là sẽ bị thương nặng, nhưng hiện tại hắn không còn lo nghĩ nhiều.

Trừ Diệt Thế Thần Lô ra, Trần Trầm lấy một ít thiên tài địa bảo Luyện Thể bồi đắp người.

Chỉ nửa ngày, tu vi Luyện Thể lên đến Nguyên Anh hậu kỳ.

Nhưng Trần Trầm không dám tùy tiện dựa vào Nguyên Anh đỉnh Luyện Thể, vì độ kiếp siêu khủng bố.

Lỡ như đến lúc đó ông trời vì đối xứng, in thêm Phá Ách Ấn vào tay bên kia thì hẳn biết tìm ai đòi công bằng?

Gác Phá Ách Ấn qua một bên, Trần Trầm có chút tự tin vào độ Luyện Thể đại kiếp nạn, dù sao bước vào Nguyên Thần cảnh, thực lực tổng thể của hắn tăng mảng lớn.

Trần Trầm thu hồi Diệt Thế Thần Lô, lẩm bẫm:

- Trong Nguyên Thần sơ kỳ, người có thể đánh bại ta e rằng chỉ có bản thân ta đã độ qua Luyện Thể Kiếp.

Hiện giờ hắn phát triển mọi mặt Luyện Khí, Luyện Thể thần thức, có thể nói không điểm yếu để công kích, thân thể hơi yếu một chút nhưng vẫn mạnh hơn đa số tu sĩ Nguyên Thần một mảng lớn.

Hắn như vậy có thể xưng vô địch trong cùng cảnh giới.

...

Lúc này, Diệt Nhân Thành.

Một con yêu hồ sáu đuôi chậm rãi giáng xuống.

Trông thấy yêu hồ kia, Bình Sơn Yêu Hoàng mừng rỡ nhanh chóng ra đón:

- Thần Huyền, người rốt cuộc đến, với cấp độ thần thức của người tuyệt đối có thể ngăn cản thần thức công kích của Trần Trầm kia.

Thần Huyền Yêu Hoàng không gạt đầu cũng không lắc đầu, nét m

ặt có chút trịnh trọng, bàn về nghiên cứu thần thức thì gã hơn Bình Sơn Yêu Hoàng mắng lớn. Cho nên khi Thần Huyền Yêu Hoàng biết Nguyên Thần sơ kỳ mà có thể phát ra thần thức công kích tởn hại nặng Bình Sơn Yêu Hoàng là chuyện đáng sợ cỡ nào.

Trần Trầm của nhân tộc chắc chắn có lực lượng thần thức mạnh hơn gã.

Tuy rằng thần thức công kích của Trần Trầm chưa chắc có hiệu quả với gã, nhưng huyền thuật của gã cũng bị hạn chế gắt gao.

Vứt bỏ thần thức, đối phương còn là Tiên Thiên Linh Thể, gã chưa chắc đánh lại.

- Thần Huyền, hay là hạ chiến thư ngay bây giờ đi?

Mấy ngày nay Bình Sơn Yêu Hoàng rất ức chế, đã không kịp đợi.

Thần Huyền Yêu Hoàng lắc đầu, nói:

- Nửa ngày trước Thiên Giao Yêu Tôn báo cho tất cả Yêu Hoàng Nguyên Thần sơ kỳ rằng nếu có thể đánh bại Trần Trầm kia thì Thiên Giao Yêu Tôn sẽ tự mình cho phần thưởng. Tuy Thiên Giao Yêu Tôn không nói phần thưởng đó là cái gì, nhưng Yêu Tôn sẽ không nuốt lời. Hiện giờ đã có không ít đồng đạo lên đường, ngay cả một số cường giả không tham chiến trong lãnh thổ yêu của chúng ta cũng đang đến.

Bình Sơn Yêu Hoàng giật mình kêu lên:

- Chơi lớn vậy?

Gã không ngờ chỉ là một Trần Trầm mà đáng giá Yêu Tôn tự mình lên tiếng kêu gọi nhiều Yêu Hoàng đến đây.

Thấy nét mặt ngạc nhiên của Bình Sơn Yêu Hoàng, Thần Huyền

Yêu Hoàng nhú mày, trịnh trọng nói:

- Bình Sơn, người không cần quá khinh địch, Trần Trầm kia vốn là Tiên Thiên Linh Thể, nghe đồn ở Nguyên Anh kỳ từng giết Nguyên Thần, hiện giờ lại tự xưng vô địch cùng cảnh giới thì chắc chắn có chỗ ỷ vào. Người này tuyệt không phải là cuồng vọng vô tri ngu xuẩn, đáng giá yêu tộc chúng ta đối đãi nghiêm túc.

Bình Sơn Yêu Hoàng ngay người giây lát, trong đầu hồi tưởng lại cảnh chính mình bị một chiêu chế phục, nghĩ lại mà sợ.

Lúc trước Bình Sơn Yêu Hoàng cứ quy tội vào Trần Trầm đánh lên, giờ nghĩ kỹ lại tựa hồ không đơn giản như vậy.

Lại chờ đợi giây lát, Phiên Thiên Yêu Hoàng của tộc Sơn Nhạc T hàn Viên cũng đến Diệt Nhân Sơn.

Phiên Thiên Yêu Hoàng là thiên kiêu nổi tiếng như còn trong yêu tộc, thân thể cơ hồ đạt đến cấp độ cứng không thể phá vỡ, điểm yếu duy nhất là thần thức.

Chương 300: Mây đen áp thành

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Về sau Phiên Thiên Yêu Hoàng được lão tổ trong tộc ban cho một món pháp bảo phòng hộ thân thức cực kỳ quý giá, được pháp bảo này, Phiên Thiên Yêu Hoàng dần hình thành thể vô địch trong Nguyên Thần sơ kỳ.

Đoạn thời gian trước, Phiên Thiên Yêu Hoàng ở trên chiến trường đánh bại tu sĩ nhân tộc Nguyên Thần trung kỳ.

Dù vậy, Phiên Thiên Yêu Hoàng không dám nói chính mình vô địch cùng cấp bậc.

Không nói đến nhân tộc, chỉ tính trong yêu tộc đã có cường giả cùng cấp bậc có thể kiềm chế gã.

Ví dụ như tộc Bất Tử Yêu Hoàng ở Bắc Cương, bước vào Nguyên Thần cảnh có thể niết bàn lập đi lập lại, Phiên Thiên Yêu Hoàng không tự tin có thể trong một cuộc chiến đánh chết đối phương rất nhiều lần.

Sau khi Phiên Thiên Yêu Hoàng giáng lâm cũng không vội vã hạ chiến thư, mà là lặng lẽ chờ đợi.

Một ngày sau.

Tộc Thần Giao ở Nam Cương một hơi đến bốn Yêu Hoàng Nguyên Thần sơ kỳ, ba người lệ thuộc tộc Thần Giao, là hậu bối trực hệ của Thiên Giao Yêu Tôn.

Còn có một Yêu Hoàng biến dị chưa từng lộ mặt trong yêu tộc, nhung ba Yêu Hoàng tộc Thần Giao lấy gã dẫn đầu.

Sau khi bốn Yêu Hoàng này đến, cường giả các tộc bắt đầu nổi lên không dứt, trong vòng một ngày, số Yêu Hoàng Nguyên Thần sơ kỳ trong Diệt Nhân Thành lên đến mười tám vị.

Hơn nữa đều không ngoại lệ, toàn là thiên tài yêu tu nổi tiếng lừng

g lấy trong yêu tộc.

Thần Huyền Yêu Hoàng nhìn một đám cường giả, trầm giọng nói:

- Cũng đông đủ rồi, ngày mai đi hạ chiến thư, trận chiến đầu tiên do ta thăm dò sâu cạn của hầy.

Những Yêu Hoàng này sở trường các loại trong thiên hạ, nếu bọn họ cũng không đánh lại nhân tộc kiêu ngạo kia thì có bao nhiêu yêu kéo đến cũng vô nghĩa.

Phiên Thiên Yêu Hoàng ngồi trong góc tường, cúi đầu, vẻ mặt lạnh lùng nói:

- Ừm, hy vọng nhân tộc kia không khiến ta thất vọng.

Góc bên kia, một Yêu Hoàng người đầy lông chim đen lặng lẽ lấy cuốn sổ nhỏ ra, nhìn chữ ‘chính’ rậm rạp trên giấy, nhíu chặt mày:

- Trần Trảm này hình như là Trần Trảm đã nhờ lông diệt nhi của ta, hầy xem như đệ tử mạch Luyện Thể của Đại Chu. Dù lần này ta thắng thì tộc Bất Tử Yêu Hoàng của ta vẫn thắng ít hơn bọn họ một trận, thật khó xử.

Một đám Yêu Hoàng ôm các ý nghĩ khác nhau, bất giác trời đã sáng.

Nhìn Trần Yêu Thành gần trong gang tấc, vẻ mặt đám Yêu Hoàng trở nên ác nghiệt vô cùng.

Hôm nay bọn họ chẳng những cần thắng Trần Trảm kia, càng phải cạnh tranh với các Yêu Hoàng có mặt.

Nếu như ai thắng Trần Trảm, chẳng những được Thiên Giao Yêu Tôn ban thưởng, càng có thể mơ hồ đề đầu yêu tộc khác.

Thù vinh như vậy đủ khiến bọn họ danh chấn yêu tộc.

Bình Sơn Yêu Hoàng nhìn đám cường giả ở sau lưng chực chờ hành động, gã phòng lên can đảm, hét to hướng Trấn Yêu Thành ở không xa:

- Trần Trầm, có dám ra đây đánh một trận không?!

Bình Sơn Yêu Hoàng dứt lời, Thần Huyền Yêu Hoàng dẫn đầu bay ra Diệt Nhân Sơn.

Yêu Hoàng khác theo sau, mười mấy Yêu Hoàng hình thành u ám khổng lồ che lấp bầu trời Trấn Yêu Thành và Diệt Nhân Sơn.

Nhìn những hình dạng kỳ lạ ẩn hiện trong u ám, Trần Trầm ở trong thành vẻ mặt hồ hững.

Trần Trầm đang định bay ra thì bị Hạ Tích Sương kéo lại.

Trần Trầm quay đầu, cho nàng một ánh mắt yên tâm, nhẹ giọng nói:

- Không sao đâu, ta cũng muốn biết mình có thật sự vô địch cùng cảnh giới.

Hạ Tích Sương thả tay ra, tuy rằng không nói chuyện, nhưng kích thích và lo lắng đều viết tại trên mặt.

Trần Trầm mỉm cười, bay ra Trấn Yêu Thành.

Ngay sau đó, thiên địa bỗng nhiên phát sinh biến hóa lớn.

Một con giao to và một khuôn mặt già nua khổng lồ cùng xuất hiện bên trên bầu trời Diệt Nhân Sơn và Trấn Yêu Thành.

Không ngờ Luyện Hư của nhân tộc hôm đó và Thiên Giao Yêu T

ôn cùng giáng lâm, đến xem cuộc chiến!

Ngoài ra, còn có vô số hơi thở siêu khủng bố như ẩn như hiện, không ông biết là cường giả ở đâu dòm ngó nơi đây.

Cảm thụ từng đợt hơi thở như có như không, Trần Trầm nét mặt có chút khẩn trương, lơ đãng liếc mắt tay phải của mình.

Trên tay phải của Trần Trầm có thêm một lớp bao tay, đó là báu vật đạo gần đây hắn đào ra.

Bao tay hôm đó Ngọc Quỳnh tặng cho hắn khá tốt, nhưng dù sao là đột ngột nảy ý tặng, không giống bao tay mới này do Trần Trầm đặc biệt chuẩn bị.

Có hai lớp phòng hộ, Trần Trầm không biết có thể hoàn toàn ngăn cách hơi thở của Phá Ách Ấn được không.

Luyện Hư bên nhân tộc còn đỡ, cho dù bị phát hiện thì Ngọc Quỳnh đánh tiếng giải thích một phen, những Luyện Hư này chắc sẽ không khó xử chính mình.

Nhưng Luyện Hư yêu tộc thì rất khó nói.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm thậm chí siết chặt nắm đấm, ở trong lòng quyết tâm lát nữa tuyệt đối không đến gần Diệt Nhân Sơn, chỉ chiến đấu bên trên Trấn Yêu Thành.

Thần Huyền Yêu Hoàng bất giác đến gần trước mặt Trần Trầm chưa đủ một nghìn thước, gã thấy rõ mặt mày và các loại chi tiết của hắn.

Thấy Trần Trầm mặt nghiêm túc thì Thần Huyền Yêu Hoàng cười trừ:

- Người đang hỏi hộp sao?

Đối phương hồi hộp chứng minh chịu áp lực lớn, đây là tin tức tốt cho Thần Huyền Yêu Hoàng.

Trần Trầm không đáp lại, vẻ mặt cực kỳ nghiêm nghị, chẳng qua khí thế trên người càng lúc càng mạnh, dần dần hình thành một đọt sóng linh lực mạnh mẽ ập về phía Thần Huyền Yêu Hoàng.

Thần Huyền Yêu Hoàng chẳng chút tỏ ra yếu thế, tu vi Nguyên T hàn sơ kỳ hiển lộ không thể nghi ngờ, sáu cái đuôi như rong hươ qua hươ lại sau lưng gã, trên mỗi cái đuôi tỏa ra hơi thở cực kỳ mạnh mẽ.

Một người một yêu cách không khí đối diện, khoảng hư không giữa họ mơ hồ có tiếng sấm nổ.

Trên đầu tường Trấn Yêu Thành, Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông nhìn cảnh này, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc:

- Cả hai đang so thần thức.

Đừng nhìn một người một yêu ở trên trời không có đấu pháp kịch liệt gì, nhưng rất hung hiểm.

Vì so đấu thần thức, sơ sẩy một cái là sẽ gặp kết cục lưỡng bại câu thương.

Cửu Vĩ Thiên Hồ thua, đi xuống dưỡng thương là được, nhưng nếu Trần Trầm thua thì tiếp theo nên ứng đối thế nào?

Phải biết rằng, hôm nay có nhiều cường giả Luyện Hư đến, không chỉ vì xem một trận chiến đấu.

Hạ Tích Sương nghe lời sư phụ nói, tay càng siết chặt Trầm Sương kiếm, thậm chí run nhẹ, đôi mắt sáng phản chiếu bóng dáng Trần Trầm trên trời cao.

...

- Hồ ly tinh này gian xảo quá.

Trần Trầm liên tiếp ngưng tụ vài luồng thần thức công kích đều không thể lay động Thần Huyền Yêu Hoàng kia.

Bởi vì Thần Huyền Yêu Hoàng tập trung tất cả tinh lực vào phòng thủ, không hề công kích.

Chương 301: Vô địch chi niệm

Xem bộ dáng kia tựa hồ căn bản không muốn thắng, chỉ muốn tiêu hao thật nhiều lực lượng thần trí của mình.

Dưới loại tình huống này, Trần Trầm muốn thay đổi cục diện thì phải áp sát, dùng phương thức công kích khác.

Nhưng nếu làm như vậy thì khí thế của hắn sẽ yếu vài phần.

Phải công nhận khí thế thật sự tồn tại, trong lòng có ý niệm vô địch thì mới có thể vô địch.

Vô địch thật sự là phải đánh bại đối phương trong lĩnh vực mà đối phương am hiểu, hoàn toàn đè ép.

Nghĩ đến đây, lực lượng thần thức của Trần Trầm thoáng chốc tăng lên mãnh lớn.

Điều này khiến Trần Trâm giật nảy mình, dường như thần thức mạnh hay yếu liên quan đến suy nghĩ trong lòng.

Bên kia, áp lực của Thần Huyền Yêu Hoàng tăng lên nhiều, sáu cái đuôi ít đung đưa hơn, trong mắt càng là mơ hồ xuất hiện tơ máu.

Cảm thụ được lực lượng thần thức như sóng thần dâng trào, trong lòng Thần Huyền Yêu Hoàng khiếp sợ vô cùng.

- Một Nguyên Thần sơ kỳ mà đào đâu ra . . . thần thức khủng bố như vậy?

Không đợi Thần Huyền Yêu Hoàng nghĩ thông, lực lượng thần thức siêu khủng bố bỗng nhiên biến mất, giống như đại dương trong bão táp đột nhiên rẽ mây thấy ánh mặt trời, khiến gã một chốc không thích ứng.

- Cơ hội tốt!

Thời cơ chiến đấu qua trong chớp mắt bị Thần Huyền Yêu Hoàng nắm chắc, thần thức luôn bị áp chế lập tức phản công, giống như sóng to ập về phía thức hải của Trần Trâm.

Oong!

Ngay sau đó, cảm giác đầu vầng mắt hoa tràn ngập trong óc Thần Huyền Yêu Hoàng, tầm mắt cũng trở nên mơ hồ. Trong trạng thái đó, cảm giác nguy cơ đáng sợ giáng xuống người gã.

Thần Huyền Yêu Hoàng giãy giụa ngược đầu lên nhìn phương xa, bóng người mơ hồ cách nghìn thước không thừa dịp xông tới tấn công mà chỉ đứng yên tại chỗ, mắt lạnh nhìn gã hơi chật vật.

- Ta không . . . đấu lại người.

Thần Huyền Yêu Hoàng lau máu vương bên khóe mắt, cố nén lòng ngực khó chịu, chậm rãi bay về hậu phương.

Mới rời thần thức của Thần Huyền Yêu Hoàng đánh vào thức hải của đối phương, bị nghiền nát trong tích tắc, cắn ngược lại gã cực nặng.

Rõ ràng, thần thức của đối phương biến mất là một cái bẫy, Thần Huyền Yêu Hoàng chịu áp lực lớn tựa như lò xo không chịu nổi dạn dĩ, bước chân vào bẫy của đối phương.

Nhưng không biết trong thức hải của đối phương có cái gì mà chớp mắt diệt thần thức của gã.

Thấy Thần Huyền Yêu Hoàng thua rút về, Trần Trầm không nói chuyện, càng không trào phúng, chỉ yên lặng nhìn mây yêu trên bầu trời.

Trong Trấn Yêu Thành bên dưới rộ lên tiếng hò reo, các tu sĩ chưa đến Nguyên Thần không cảm thụ được so đấu thần thức, đành nhìn Trần Trầm bằng vào khí thế đã đè ép đối phương nhận thua, điểu này khiến bọn họ kích động vô cùng.

Ánh mắt Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông hoảng sợ:

- Lực lượng thần thức của tiểu tử này . . . Sợ rằng không kém hơn ta.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông thấy rõ mới rời Trần Trầm bùng nổ trong khoảnh khắc.

Độ mạnh của thần thức kia đã có thể sánh ngang với nàng, mà Trần Trầm mới chỉ có tu vi Nguyên Thần sơ kỳ.

Nếu đợi tiểu tử này bước chân vào Nguyên Thần trung, hậu kỳ, đ

én lúc đó chẳng phải là càng mạnh hơn nàng?

- Tiểu tử này tu luyện kiểu gì vậy?

Làm thiên kiêu Tiên Thiên Linh Thể, Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông chưa từng bị thiên phú của ai hù sợ, nhưng hôm nay cảm thụ đến lực lượng thần thức của Trần Trầm thì giật nảy mình.

...

Thần Huyền Yêu Hoàng trở về bầu trời bên trên Diệt Nhân Sơn, nhìn Phiên Thiên Yêu Hoàng, khó khăn nói:

- Phiên Thiên, người này vô địch thần thức, người đi trực tiếp đấu pháp với hắn, không cần nhằm vào thần thức.

Sau lưng Phiên Thiên Yêu Hoàng dần hiện ra một cây kích to, thần nhiên nói:

- Thần thức của ta không mạnh, muốn đấu thần thức cũng không làm được.

Vừa dứt lời, Phiên Thiên Yêu Hoàng lắc người đến trước mặt Trần Trầm chưa đủ trăm thước.

Cùng lúc đó, từng luồng sáng đỏ phát ra từ thân thể đầy lông xám của Phiên Thiên Yêu Hoàng, lực lượng khí huyết siêu khủng bố tràn ngập bốn phía, nhuộm không khí xung quanh thành màu đỏ.

Phiên Thiên Yêu Hoàng ngửa đầu gầm lên:

- Grao!

Gã hung hăng điều khiển cự kích sau lưng đập xuống đầu Trần Trầm.

Trong quá trình này, cự kích tăng vọt mấy chục lần, giống như kh ai thiên tích địa, chém linh khí trong thiên địa thành hai đợt sóng l inh lực to dạt sang hai bên.

Cảm thụ dao động hủy diệt truyền đến từ bên trên, Trần Trầm vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, tâm niệm động, Vạn Hóa Thần Phong c ùng biến thành kiếm lớn dài mấy chục thước chém mạnh vào cự k ích.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, hai món pháp bảo mãnh liệt va chạm vào n hau, giống như tiếng sấm nổ.

Trong Trấn Yêu Thành, một số tu sĩ tu vi yếu bị tiếng nổ điếc tai l ầm nhũn chân ngã xuống đất, thậm chí có máu chảy ra từ miệng mũi.

Cảm thụ áp lực to lớn từ Vạn Hóa Thần Phong, Trần Trầm thàn t hán phục:

- Sức lực thật lớn!

Cùng lúc đó, trên người Trần Trầm dần tỏa ánh sáng vàng, ánh sá ng càng lúc càng chói lòa, cuối cùng hẳn trực tiếp hóa thành một người vàng.

Phiên Thiên Yêu Hoàng thì điên cuồng gầm rống, hàm răng nhọn thò ra ngoài:

- A!

Bùm!

Vang tiếng nổ trầm đục, cánh tay phải của Phiên Thiên Yêu Hoàn g bỗng nhiên bắn ra máu tuôn như suối, bắn ra xa mấy chục thướ

c.

Cự kích cảm thụ đến ý chí chiến đấu của chủ nhân, uy lực lập tức tăng lên mảng lớn.

Vạn Hóa Thần Phong rút cuộc chống đỡ không được, nháy mắt bị đè xuống, cùng Trần Trầm bị đánh rớt xuống đất trước Trấn Yêu Thành, sâu mấy chục thước.

Trần Trầm nằm trong hố, ánh sáng vàng trên người hơi mờ, hấn nhìn Phiên Thiên Yêu Hoàng như hóa điên lơ lửng trên đầu, khoe môi cong lên.

Hai tộc người, yêu ra thiên kiêu lớp lớp, trong đó thật sự không thiếu cường giả nghịch thiên.

Phiên Thiên Yêu Hoàng và Chu Nhân Long giống nhau, đều tu luyện lượng khí huyết, nhưng mười Chu Nhân Long Nguyên Thần sơ kỳ cộng lại cũng không đánh thắng một mình người ta.

Phiên Thiên Yêu Hoàng ở trên trời không thừa thắng truy kích, mà là vùng kích to chỉ hướng Trần Trầm, lạnh lùng hỏi:

- Như thế nào?

Trần Trầm cao giọng đáp lại:

- Rất tốt!

Hấn bật người dậy bay vọt lên trên bầu trời, Vạn Hóa Thần Phong phát ra tiếng rên rỉ sục sôi, trở lại trong tay của hắn.

Trong lúc bay, khí sắc bén từ kích to cắt các vết trầy trên người Trần Trầm nhanh chóng khép lại, khi hắn tới trước mặt Phiên Thiên Yêu Hoàng thì đã hoàn toàn lành lặn.

Keng keng keng!

Tiếng chấn động trong thiên địa vang bên tai không dứt, hai món pháp bảo to lớn điên cuồng va chạm trên không trung, bóng dáng của Trần Trầm và Phiên Thiên Yêu Hoàng cơ hồ nhỏ như hạt bụi trước hai món pháp bảo khổng lồ bay lượn.

Một số nhân tộc và yêu tộc tu vi yếu trong tình cảnh này buộc phải i dốc hết sức thôi động linh lực phòng hộ bản thân.

Chỉ giây lát, đất đai nghìn thước giữa Trấn Yêu Thành và Diệt Nhân Sơn bị chấn nứt nẻ như có động đất.

Chương 302: Sóng sau đè sóng trước

Bùm!

Một tiếng nổ vang, Trần Trầm lần thứ hai bị đánh rớt xuống dưới đất, nhưng giây sau đó, hắn bay vọt lên trời với tốc độ nhanh hơn.

Mấy chiêu qua đi, cảnh này lần thứ hai tái diễn.

Một khắc đồng hồ, đất đai nghìn thước giữa Trấn Yêu Thành và Diệt Nhân Sơn đã có mấy chục hố lớn nhỏ.

Vô luận là tu sĩ nhân tộc hay yêu tu, nhìn những hố to này đều hoảng sợ vô cùng.

Nếu đổi thành cường giả Nguyên Thần khác thì thân thể sớm tan

vỡ, làm gì còn có thể phản kích?

Nhưng Trần Trầm thì chỉ bị rách tí vải, còn về khí thế chẳng những không biến yếu ngược lại càng mạnh mẽ hơn.

...

Ánh mắt Trần Trầm sâu thẳm, trong mắt chỉ có Phiên Thiên Yêu Hoàng.

Trải qua nhiều đợt đả kích, Cửu Chuyển Kim Thân Quyết của hắn càng lúc càng mạnh, mắt thấy sắp bước vào Nguyên Anh đỉnh, hắn phải áp chế một phen.

Công pháp nghịch thiên này càng đánh càng mạnh, nhưng trên chiến trường này không phải nơi tốt để đột phá.

- Thật không biết Cửu Chuyển Kim Thân Quyết bước vào Nguyên Thần sẽ là quang cảnh như thế nào?

Trần Trầm thâm tò mò, Vạn Hóa Thần Phong trong tay hắn từng cường hóa càng mạnh hơn.

Rốt cuộc ở một điểm nào đó, Vạn Hóa Thần Phong hoàn toàn ngừng cản cự kích!

Hắn càng lúc càng mạnh, khí thế của Phiên Thiên Yêu Hoàng thì yếu dần, cứ bù trừ như thế, hai bên đạt đến một loại cân bằng.

Trần Trầm lên tinh thần, trận so đấu này là hắn thắng.

Bắt đầu từ bây giờ, bên bị áp chế sẽ là Phiên Thiên Yêu Hoàng.

...

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông ở bên dưới thở phào một hơi, n

hình Hạ Tích Sương bên cạnh, an ủi:

- Tích Sương, chớ lo lắng, trận này vẫn là Trần Trầm thắng.

Mặt Hạ Tích Sương trắng bệch, khẽ cắn môi, không nói tiếng nào, tựa hồ chịu áp lực còn lớn hơn Trần Trầm ở trên trời.

Nghe sư phụ nói, Hạ Tích Sương run nhẹ, nhưng không thả lỏng.

Mắt nhìn trong u ám thấp thoáng gần hai mươi Yêu Hoàng, Trần Trầm mới đánh người thứ hai mà đã cạn lực như vậy.

Mặt sau nên ứng đối thế nào?

Nhìn sắc mặt không chút máu của đồ đệ, Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông an ủi:

- Tích Sương, người đừng nhìn tiểu tử Trần Trầm cạn lực, thật ra là hắn tâm cao khí ngạo, tự chuốc khổ. Đối phó Yêu Hoàng am hiểu u thần thức thì dùng thần thức, đối phó Phiên Thiên Yêu Hoàng này thì liều thân thể, từ đầu đến cuối đều không dùng kiếm công kích khác. Hắn muốn tạo ra ý niệm vô địch, nhưng nếu thật sự đến phút hút nguy hiểm sinh mệnh thì hắn sẽ dốc hết sức ứng phó, dù sao hắn vẫn không ngốc.

Hạ Tích Sương nhẹ gật đầu, Trầm Sương trong tay lấp lóe linh quang.

...

Lại qua một khắc đồng hồ, Trần Trầm chém xuống một kiếm, Phiên Thiên Yêu Hoàng bị đánh rớt xuống hố to dưới đất.

Nhưng Phiên Thiên Yêu Hoàng không thể bay lên nữa.

Nhìn Phiên Thiên Yêu Hoàng ở trong hố to toàn thân vết thương,

ánh mắt âm đạm, giọng Trần Trầm khàn khàn nói:

- Người phá không được Bất Diệt Chi Thân của ta, đổi yêu khác lên đi.

Dứt lời, kích to xoay tròn rơi xuống, cảm phập xuống bên cạnh Phiên Thiên Yêu Hoàng.

Phiên Thiên Yêu Hoàng giãy giụa đứng lên, ôm lấy cự kích, không nói một lời, khập khiễng đi về phía Diệt Nhân Sơn, dọc đường nhả máu ròng ròng phụ trợ bóng lưng kia hiu quạnh.

Trên bầu trời Diệt Nhân Sơn, Vô Danh Yêu Hoàng của tộc Thần Giao tiềm thức định bay ra nhưng bị một áp lực khổng lồ ngăn lại.

Cảm thụ áp lực này, Vô Danh Yêu Hoàng bản năng nhìn về hướng Thiên Giao Yêu Tôn ở phía xa.

Ngay sau đó, trong đầu gã vang lên giọng nói lạnh băng của Thiên Giao Yêu Tôn:

- Trần Trầm này thực lực cực mạnh, người lên cuối cùng.

Nghe câu đó, ý chí chiến đấu trong mắt Yêu Hoàng vụt tắt, thay thế là thất vọng.

Gã khổ tu trên trăm năm, chưa từng xuất thế, không có cả danh hi vọng.

Vốn tưởng lần này một hơi thành danh, không ngờ lão tổ dặn gã lên cuối cùng, đấu với một người nỗ lực hết đà, khiến gã cực kỳ không cam lòng.

Gã không ra sân, Yêu Hoàng của tộc Bất Tử Yêu Hoàng giành lấy ra.

- Trần Trầm, ta biết ngươi là đệ tử của mạch Luyện Thể của Ma Môn Đại Chu, hôm nay ân oán giữa chúng ta cũng nên thanh toán!

Nhìn Bất Tử Yêu Hoàng này, Trần Trầm cười khẽ, không nói chuyện, chỉ ngoắc ngón tay với đối phương.

Bất Tử Yêu Hoàng trông thấy cảnh này há mồm phun ra ngọn lửa màu đen dài nghìn thước, linh lực trong phạm vi này nháy mắt đều bị cháy sạch.

Quanh người Lý Thiên Mệnh lấp lóe ánh sáng vàng, nhanh chóng né tránh.

Lửa của Yêu Hoàng Nguyên Thần mạnh hơn con bị Trần Trầm vất lòng nhiều, đến gần lửa đã làm hấn cảm giác linh lực của mình giảm bớt, nếu thật sự đụng vào, sợ rằng nháy mắt sẽ bị thiêu sạch linh lực.

Trần Trầm trầm nghĩ:

- Ta không biết phun lửa, nên đành hơi không nhân hậu với người.

Cùng lúc đó, Ngung Thần Châu trong đầu Trần Trầm tỏa ánh sáng chói lòa, một thần thức công kích mạnh mẽ bắn trúng Bất Tử Yêu Hoàng.

Xoẹt!

Lửa màu đen khựng lại, Trần Trầm thừa dịp đó lách người vòng ra sau lưng Bất Tử Yêu Hoàng, tay liên tục vung Vạn Hóa Thần Phong, Diệt Thế Thần Lô lượn lơ, thoáng chốc lông chim đen bay loạn, khi Bất Tử Yêu Hoàng lấy lại tinh thần thì Trần Trầm đã lùi ra nghìn thước.

Mông Bất Tử Yêu Hoàng trông trơn, không chừa một cọng lông, hễ có lông chim muốn chui ra khỏi người sẽ bị lực lượng hủy diệt sót lại của Diệt Thế Thần Lôí đốt cháy.

Thoáng chốc Bất Tử Yêu Hoàng thành gà đen trọc đuôi.

Trần Trầm bắt chước Phiên Thiên Yêu Hoàng cầm Vạn Hóa Thần Phong chỉ hướng Bất Tử Yêu Hoàng, cười nhạt hỏi:

- Như thế nào?

Bất Tử Yêu Hoàng muốn khóc.

Trần Trầm đối phó hai Yêu Hoàng khác xem như quang minh chí nh đại, tại sao đến lượt gã thì dùng thủ đoạn này?

Nói thật, Bất Tử Yêu Hoàng không sợ thần thức công kích.

Chết còn không sợ thì ngại gì thần thức công kích?

Nhưng không muốn diệt Bất Tử Yêu Hoàng, chỉ cạo lông đuôi củ a gã.

Điều này rất khó chịu, Bất Tử Yêu Hoàng cảm giác vô số ánh mắt quái dị mà lại tò mò đến từ sau lưng.

Tưởng tượng mông trụi lủi bại lộ trước mắt công chúng, Bất Tử Yêu Hoàng tức điên:

- Trần Trầm! Ngươi khinh người quá đáng!

Bất Tử Yêu Hoàng ngửa đầu hú dài, bay về phía Trần Trầm.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang.

Không ngờ Bất Tử Yêu Hoàng trực tiếp lựa chọn tự bạo.

Một dao động khủng bố khuếch tán trong thiên địa, Trần Trầm bị hất bay xa vạn thước.

Ngay sau đó, một đoàn lửa đen bốc cháy hùng hực trên bầu trời, Bất Tử Yêu Hoàng tỏa sáng trong lửa đen, đôi cánh đen che kín trời, ánh mắt cao ngạo, tiêu sái vô cùng.

Nhưng mà, quay đầu nhìn một cái, lực lượng hủy diệt trên cái đầu i vẫn còn đó, một mảnh trụ lụi.

Cảm thụ những ánh mắt quái dị từ hai tộc người, yêu, ánh nhìn chăm chú của cường giả Luyện Hư vào mộng của mình, Bất Tử Yêu Hoàng không chịu nổi nhục nhã, không quay đầu lại bay thẳng về phía chân trời:

- Chết tiệt!

Trần Trầm lần thứ hai bay lên bầu trời, nhìn bóng lưng trọc đuôi, khẽ lắc đầu.

Tộc Bất Tử Yêu Hoàng số lượng thua thớt, lại có thể xếp vào tám đại yêu tộc nên tên nào cũng cực kỳ kiêu ngạo, đối phó bọn họ chỉ cần dùng phương pháp tương tự là được.

Nhìn theo Bất Tử Yêu Hoàng biến mất phía cuối trời, Trần Trầm một lần nữa nhìn u ám.

Cảm thụ ý chí chiến đấu nóng bỏng trong mắt Trần Trầm, đám yêu u tộc im lặng.

Yêu tộc liên tục thua ba trận.

Dù bọn họ xuất thân từ tám đại yêu tộc cũng phải thừa nhận ở cảnh giới Nguyên Thần sơ kỳ, e rằng Trần Trầm mạnh nhất hai tộc hiện nay.

Nhưng cho dù như vậy, bọn họ cũng không muốn thừa nhận Trần Trầm vô địch cùng cảnh giới.

Hai tộc người, yêu truyền thừa mấy vạn năm, không ai biết đã ra đời bao nhiêu thiên kiêu, chỉ riêng thành công phi thăng đã có trên trăm vị.

Trần Trầm lợi hại đến mấy chẳng lẽ mạnh hơn trên trăm vị cường giả Nguyên Thần sơ kỳ phi thăng?

Hôm nay vô luận như thế nào cũng không thể cổ vũ khí diễm kiêu ngạo của người này!

Nghĩ đến đây, còn lại mười mấy Yêu Hoàng nhìn nhau, đều hiểu ý của nhau.

Dù dùng cách chết cũng phải thắng nhân tộc kia!

Một Yêu Hoàng ồm ồm nói:

- Ta đi!

Gã bay ra ngoài.

Nhưng chỉ giây lát, Yêu Hoàng này đánh thua chạy về.

...

Hai canh giờ sau.

Bóng người trên Trấn Yêu Thành vẫn đứng yên, dù cho cách nghìn thước, tất cả yêu tộc trong Diệt Nhân Thành đều có thể trông th

ấy tia sáng chói mắt trong mắt người kia.

Đó là điềm báo sắp đúc thành tín niệm vô địch, chỉ nhìn ánh mắt kia là bọn họ không tìm được sinh lòng e sợ.

Bởi vì trong hai canh giờ ngắn ngủi, có mười ba Yêu Hoàng thua trong tay hắn, toàn là bị đối phương đánh bại trong lĩnh vực sở trường nhất.

Người này thật sự vô địch.

Không chỉ riêng bọn họ, gương mặt to già nua trên bầu trời lộ ánh mắt cực kỳ phức tạp, vẫn luôn nhìn Trần Trầm ở phía dưới, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, mắt rung rung lệ.

Hai tộc người, yêu khai chiến lâu như vậy, chưa từng xuất hiện người chói mắt như thế, thiên kiêu yêu tộc đều không dám nhìn thẳng!

- Không ngờ . . . nhân tộc ta xuất hiện thiên kiêu như vậy, trong đại kiếp nạn sẽ có kỳ tài tuyệt thế giáng thế, không lẽ cách nói này là thật?

Tuy lão là Luyện Hư nhưng cũng đi lên từ Nguyên Thần sơ kỳ, khi ấy dù lão không yếu nhưng chỉ ngang ngửa đám thiên kiêu yêu tộc, so với Trần Trầm ở bên dưới thật là cách biệt một trời một vực.

Đừng nói là lão, dù là tông chủ của bốn đại tông đương thời, khi họ còn ở Nguyên Thần sơ kỳ cũng không nghịch thiên như Trần Trầm.

- Thật là sóng sau đè sóng trước, lớp già bước vào Luyện Hư trước như chúng ta vô luận ra sao đều phải bảo vệ tiểu tử này thuận lợi bước vào Luyện Hư!

Chương 303: Thần thông thiên phú (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Trong Diệt Nhân Sơn, Vô Danh Yêu Hoàng lạnh lùng nói:

- Ta đi gặp hắn.

Hai Thần Giao Yêu Hoàng ở bên cạnh gã bản năng mở miệng nói:

- Hay là để chúng ta . . .

Lúc này nhóm yêu tộc chỉ còn ba Yêu Hoàng bọn họ chưa ra trận.

Nhưng còn chưa chờ bọn họ nói xong, Vô Danh Yêu Hoàng lắc đầu, ngắt lời:

- Không cần, các người đi cũng chỉ tăng thêm khí thế cho hắn.

Hai Yêu Hoàng tộc Thần Giao nghe vậy không có phản bác, đánh lâu như vậy, bọn họ đã hiểu biết thực lực của nhân tộc kia.

Sức bọn họ không đấu lại người này, hiện giờ bọn họ đi lên cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

Vô Danh Yêu Hoàng nói xong câu đó nhìn về hướng Thiên Giao Yêu Tôn ở phía chân trời.

Thiên Giao Yêu Tôn không có ngăn trở, cũng không nói chuyện, hiển nhiên tâm tình không tốt đẹp.

Thấy vậy, Vô Danh Yêu Hoàng hít sâu một hơi, bước ra một bước, biến ra bản thể.

Đó là một con giao khổng lồ màu trắng dài hơn trăm thước, mọc bốn móng vuốt, trên đầu có đôi sừng.

Nói chính xác hơn thì đây không phải giao mà là rồng.

- Grao!

Một tiếng rồng ngâm truyền ra, đám yêu tộc trong Diệt Nhân Thành đều cảm giác uy áp đến từ huyết mạch.

Điều này khiến tất cả Yêu Hoàng thay đổi sắc mặt.

Bọn họ đều là xuất thân từ tám đại yêu tộc có huyết mạch cao quý nhất, hiện giờ Yêu Hoàng không biết từ đâu chui ra khiến bọn họ cảm giác uy áp huyết mạch, chẳng phải nói lên huyết mạch của Vô Danh Yêu Hoàng này mạnh hơn họ một bậc?

Đưa mắt nhìn toàn bộ yêu tộc, hiếm thấy yêu tộc có huyết mạch cao quý đến thế, không ngờ hiện giờ lại xuất hiện một vị.

Nhưng không biết Vô Danh Yêu Hoàng này có đánh lại Trần Trần kia không?

Nghĩ đến đây, đám Yêu Hoàng trong lòng sinh ra một tia hy vọng.

...

Nhìn rồng trắng mạnh mẽ lao về phía mình, Trần Trầm mắt sáng ngời, liên tục chiến hơn mười trận, hắn đã có chút ghét bỏ đối thủ bình thường, giờ thì rút cuộc đi ra một đối thủ lợi hại, khiến hắn không hề kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

Vạn Hóa Thần Phong ngâm khế, Trần Trầm vung kiếm to chém về phía rồng trắng.

- Grao!

Rồng trắng lại phát ra một tiếng rồng ngâm, mắt thấy cự kiếm tới gần người nhưng không hoảng hốt, thân thể bỗng nhiên hư hóa, không ngờ trực tiếp xuyên qua Vạn Hóa Thần Phong, đụng vào người Trần Trầm.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai, bất ngờ không kịp đề phòng, Trần Trầm như sao băng đụng vào Trấn Yêu Thành.

- Phụt!

Một ngụm máu tươi phun ra, Trần Trầm cảm giác khung xương toàn thân bị đụng rơi rớt, nội tạng trộn lẫn vào nhau.

May mắn sinh cơ trong người hắn siêu khổng lồ nên không bị đụng nát thân thể ngay tại chỗ.

- Khụ khụ, may mắn không hủy thân hình độc nhất vô nhị của ta.

Trần Trầm ho ra mấy mảnh vụn nội tạng, hắn đưa mắt nhìn rồng trắng ở phía xa đang giật mình nhìn hắn.

Rõ ràng, đối phương bị bất ngờ khi không thấy thân thể của hắn rách nát.

Trần Trầm lau khóe môi, khó khăn hỏi:

- Đây là . . . thần thông thiên phú sao?

Một số yêu tộc huyết mạch cao quý sẽ sinh ra thần thông thiên phú, nhưng cho đến nay, Trần Trầm chỉ gặp thuật phá trận của Lục Đậu, không ngờ hôm nay lại gặp được người thứ hai.

Thân thể trực tiếp hóa hư, thậm chí có thể xuyên thấu Vạn Hóa T hàn Phong bao hàm các loại thuộc tính, thần thông thiên phú đó n ghịch thiên biết bao?

Rồng trắng gầm lên:

- Chết!

Đuôi rồng quẫy đập về phía Trần Yêu Thành.

Bùm!

Đuôi rồng quất trúng Trần Yêu Thành vang tiếng nổ điếc tai, trận pháp hộ thành cũng nhấp nháy.

Nhìn lại vị trí Trần Trầm từng ở, chỉ còn lại vết máu hình người.

Thấy vết máu đó, rồng trắng ngậy người giây lát, thần thức bắt đầu nhanh chóng khuếch tán suu tâm.

Ngay lúc này, một luồng thần thức công kích chui vào thức hải của rồng trắng, nhưng bị một cây hình trụ trong thức hải chặn lại.

Rồng trắng cười nhạt, vung đuôi đập về phía vị trí nào đó sau lưng.

Trần Trầm nhanh chóng né qua, thân thể của hắn có là kim cương

cũng không chịu nổi bị đập trúng hai lần.

- Làm sao bây giờ?

Trần Trầm không ngừng né tránh, đầu óc vận chuyển nhanh.

Thân thể của rồng trắng có thể hư hóa, cơ hồ có thể né tránh tất cả linh lực công kích, ngoài ra hình như trong thức hải có bảo bối phòng hộ, có thể chống đỡ thần thức xâm thực.

Như vậy đã có thể xưng vô địch phòng ngự.

- Hệ thống, trong phạm vi trăm thước, ai mạnh nhất?

[Không cách nào phán định.]

Nghe hệ thống trả lời, nét mặt Trần Trầm giãn ra.

Nếu hệ thống nói không cách nào phán định, vậy đại biểu cho hắn có cơ hội đánh bại rồng trắng này.

Mà chỉ cần có cơ hội, dựa vào trí tuệ của hắn chắc chắn có thể bắt lấy!

- Tích Sương đang xem ta, chắc nàng rất lo lắng.

Trần Trầm không dám xem bóng người trên tường thành, hắn bị ánh mắt của Hạ Tích Sương hòa tan.

Trần Trầm cắn răng, quyết định không né tránh nữa, bắt đầu không ngừng tiến công, dù cho không đánh trúng người rồng trắng thì hắn không tin nó có thể vẫn luôn hư hóa.

Nếu thật sự như vậy, chẳng phải là cường giả Luyện Hư cũng bó tay với nó sau?

Bùm!

Một lát sau, lại là một tiếng trầm đục, Trần Trầm lần nữa bị mép đũa uôi rỗng quất trúng, cánh tay bị đập nát bấy.

Trong Diệt Nhân Sơn, đám Yêu Hoàng trông thấy cảnh này đều vô cùng kính nể nhìn rỗng trắng.

Trần Trầm liên tục đánh bại mười mấy Yêu Hoàng, tuy cũng bị thương nhưng hắn chưa từng bị thương nặng như vậy, xem ra thiên kiêu yêu tộc mới chui ra này có hy vọng đánh bại Trần Trầm.

Trên bầu trời vang lên giọng nói thiếu kiên nhẫn của Thiên Giao Yêu Tôn:

- Mau giết hắn.

Tuy rỗng trắng đang chiếm ưu thế nhưng tâm tình của Thiên Giao Yêu Tôn không khá hơn bao nhiêu.

Năng lực tông môn của Trần Trầm rất mạnh, bị thương nặng hắn không ích gì, ngược lại sẽ kích phát đấu chí của người này.

...

Chương 304: Thần thông thiên phú (2)

Mắt thấy Yêu Hoàng rỗng trắng lần thứ hai hóa hư, Trần Trầm cắn răng hỏi:

- Hệ thống, rồng trắng này đang ở đâu?

Hắn chờ xem hệ thống có thể dò xét được vị trí ảo của Yêu Hoàng rồng trắng không.

[Một trăm hai mươi ba thước về góc trên bên trái.]

Nghe được đáp án này, Trần Trầm tiềm thức ngẩng đầu lên.

Nơi Yêu Hoàng rồng trắng hóa hư đúng là hơn một trăm thước bên trên, nhưng Trần Trầm dùng thần thức chính xác tính ra không phải một trăm hai mươi ba thước, mà là một trăm hai mươi thước.

Phát hiện điểm này, tim Trần Trầm rớt cái bịch.

Thiên phú thần thông của Yêu Hoàng rồng trắng tựa hồ không phải hóa hư mà là thuật phản chiếu cực kỳ cao thâm.

Bản thể thật trốn phía sau ảo ảnh không xa, khi công kích mới lộ rõ chân thân.

Trần Trầm sực tỉnh ngộ:

- Thì ra là vậy!

Hèn gì thoát trông thiên phú thần thông của rồng trắng lợi hại hơn Lục Đậu, hóa ra là có mập mờ.

Sau khi biết bí mật của rồng trắng thì Trần Trầm không vội tấn công bản thể của nó, hắn không ngừng mà sáng tạo cơ hội, muốn tìm một thời cơ thích hợp một chiêu tổn hại nặng con rồng trắng này.

- Grao!

Mấy chiêu qua đi, một tiếng rỗng ngâm, rỗng trắng một lần nữa lao vào Trần Trầm.

Nhưng lần này Trần Trầm trầm ổn rất nhiều, nhanh chóng tránh đi, vung Vạn Hóa Thần Phong chém ngang về phía rỗng trắng.

Rỗng trắng thân thể nháy mắt hư hóa, ngay lúc này, Trần Trầm ở trong đầu dùng hệ thống nhanh chóng xác định vị trí của rỗng trắng.

Vạn Hóa Thần Phong đón gió biến lớn, thành cự kiếm dài mấy chục thước, mắt thấy sắp chém trúng ảo ảnh rỗng trắng thì Trần Trầm bỗng hét xéo lên.

Keng!

Một tiếng trong trẻo, hai mảnh vảy rỗng từ hư không rơi xuống, một vôi máu đột ngột hiện ra, bắn ra ngoài.

- Chém trúng! Không ngờ là màu đen!

Trần Trầm vui mừng quá đổi, rỗng trắng ẩn núp luôn ở phía sau ảo ảnh ba thước, khi biết được điểm này thì hẳn không khó đối phó con rỗng kia.

Vô Danh Yêu Hoàng thầm rít gào:

- Nhất định là trùng hợp!

Thuật ảnh chiếu của gã dù là cường giả Luyện Hư cũng khó nhìn ra, tiểu tử nhân tộc này chắc chắn chỉ gặp hên chém trúng gã.

- Nhất định là . . . a!

Keng!

Không đợi Vô Danh Yêu Hoàng tự an ủi mình, một tiếng giong va ng, mấy miếng vảy rơi ra khỏi người gã.

Giọng nói lạnh băng chui vào lỗ tai Vô Danh Yêu Hoàng:

- Ta không biết dùng chiêu giống như ngươi, cho nên đối phó ngươi chỉ có thể dốc hết sức ra.

Trần Trầm cách không xa bỗng vung Vạn Hóa Thần Phong, mấy chục Diệt Thế Thần Lôi đánh vào chân thân của Vô Danh Yêu Hoàng.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Vang một chuỗi tiếng nổ, toàn thân rùng rẩy như lấp chuỗi pháo, không ngừng nổ vang, nhưng ánh chiếu vẫn bình yên vô sự, vẫn thần thái hăng hái.

Một lát sau.

Ánh chiếu nhanh chóng rơi xuống đất, âm vang, một hố to hình rỗng hiện ra cách phía sau ánh chiếu ba thước, quanh hố to chảy tràn máu.

Trông thấy cảnh này, tất cả Yêu Hoàng của yêu tộc im lặng.

Hèn gì Vô Danh Yêu Hoàng không nổi tiếng, thật sự là vì thiên phú hù thần thông của gã bị giới hạn gắt gao, hễ bị nhìn thấu thì rất khó phát huy tác dụng.

Cho nên Vô Danh Yêu Hoàng không thể chiến đấu thường xuyên, tránh cho bại lộ khuyết điểm, một khi chiến đấu, nhất định phải giết người diệt khẩu.

Nhưng hiện tại, Trần Trầm làm mọi người đều biết khuyết điểm của Vô Danh Yêu Hoàng, tổn thất quá lớn.

Trần Trầm nhìn hố to hình rỗng, thì thào:

- Đã bị thương nặng vẫn không lộ mặt chân thân? Thú vị.

Rỗng trắng còn nằm yên trong hố, nhưng vô hình, ngược lại ảo ảnh sung sức nằm sấp dưới đất, trông hơi buồn cười.

Trần Trầm không nhìn rỗng trắng bị tổn hại nặng nữa, hấn dùng Vạn Hóa Thần Phong chỉ hướng Diệt Nhân Thành, cao giọng quát:

- Ta vô địch cùng cấp bậc, các ngươi còn có ai không phục?!

Trong Diệt Nhân Thành một mảnh trầm mặng, không yêu dám ứng chiến nữa.

Trần Trầm quay đầu nhìn Thiên Giao Yêu Tôn trên trời xa.

Bị Trần Trầm nhìn chăm chăm, Thiên Giao Yêu Tôn then quá hóa giận, nhưng không có ra tay mà là lặng lẽ ẩn đi, che giấu sát khí của mình.

Lúc này có mấy Luyện Hư nhân tộc dòm chừng chỗ này, Thiên Giao Yêu Tôn có ra tay cũng vô ích, không chỉ thế, còn sẽ dẫn đến Luyện Hư nhân tộc cảnh giác, chẳng bằng rút đi.

Thiên Giao Yêu Tôn rời đi, Luyện Hư của nhân tộc cũng lục tục rút lui.

Nhưng Trần Trầm cảm giác rõ ràng có ba, bốn khí cơ quét người mình, tựa hồ đang nghiêm túc quan sát hấn.

Không lâu sau, trên bầu trời rơi xuống một chiếc trử vật giới, rơi vào trong tay của hấn.

- Ha ha! Đồ tôn, ngươi làm không tệ, ta chống mắt xem có ai dám

nói trông thấy cảnh này chúng ta không am hiểu chiến đấu nữa kh ông! Người hãy cất kỹ thứ trong nhẫn, đó là quà gặp mặt ta tặng c ho người.

Trong đầu vang lên một âm thanh, Trần Trầm theo bản năng nhìn một chỗ phương xa, nhưng không thấy bóng ai.

Thiên địa dần quay về bình tĩnh.

Trần Trầm mở ra, bên trong chỉ có ba vật phẩm.

Dễ thấy nhất là một tấm lệnh bài truyền tẩn, không cần đoán, nhất định là dùng để liên hệ chủ nhân của giọng nói vừa rồi, sư phụ củ a sư phụ của hắn, tông chủ của Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Món thứ hai giống Huyền Quang Tráo đã dùng khi độ kiếp, là pháp p bảo loại phòng hộ.

Dựa theo thực lực Trần Trầm vừa biểu hiện ra ngoài, tông chủ Ng ọc Đỉnh Đan Tông chắc chắn sẽ không cho hắn pháp bảo phòng hộ Nguyên Thần cảnh công kích, rất vô nghĩa.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm trên mặt có ý cười.

Thứ này phỏng chừng có thể đỡ vài đợt công kích của cường giả Luyện Hư. Đương nhiên, cụ thể có đúng vậy hay không thì để đợi khi nào có cơ hội Trần Trầm sẽ hỏi Ngọc Quỳnh một câu.

Sư tổ thiệt tình, không cho cuốn sổ hướng dẫn.

Món thứ ba là một đan dược, trên bình viết tên của đan dược này, tên là Tử Phủ Nghịch Nguyên Đan.

Làm một Luyện Đan Sư gà mờ, Trần Trầm có nghe về đan dược n ày, là đan dược bí phương độc môn của Ngọc Đỉnh Đan Tông, đư ong thời chỉ có tông chủ luyện chế ra được.

Hơn nữa dù là tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông cũng phải luyện ch
ế một, hai tháng, nguyên nhân tộc, tất cả cường giả Luyện Hư đều
có một viên đan dược như vậy.

Tử Phủ Nghịch Nguyên Đan không phải loại đan dược tăng lên tu
vi, cũng không phải để trị thương mà đan dược chiến đấu.

Tử Phủ Nghịch Nguyên Đan có thể cho cường giả Luyện Hư tron
g vòng nửa cảnh giới tu vi tăng lên một tiểu cảnh giới, tuy rằng hiệ
u quả qua đi sẽ bị cản ngược, nhưng cảnh giới Luyện Hư mà cách
biệt một tiểu cảnh giới cũng là chênh lệch lớn.

Cho nên ý nghĩa của đan dược này có thể xưng là tính chiến lược,
trong toàn bộ nhân tộc hiện giờ, giá trị của nó đứng sau viên Tạo
Hóa Phá Hư Đan đưa cho Thất Sát Ma Quân.

Nguyên Thần sơ kỳ như Trần Trầm dùng Tử Phủ Nghịch Nguyên
Đan, phỏng chừng có thể ở trong khoảng thời gian ngắn phát huy
ra tu vi Nguyên Thần đỉnh.

Nói chính xác thì không thể phát huy hết công dụng lớn nhất của
đan dược, càng miễn bàn ý nghĩa chiến lược.

Nhưng lão tổ Ngọc Đỉnh Đan Tông vẫn lựa chọn tặng đan dược c
ho Trần Trầm, hoàn toàn là quan tâm trân trọng.

Trần Trầm cẩn thận cất vào trữ vật giới, lòng thầm vui vẻ.

Chương 305: Thiêu kiêu mạnh nhất nhân tộc

Có trữ vật giới này ở, cường giả Luyện Hư sơ kỳ muốn nhah chóng diệt hẳn cũng không dễ dàng.

Thời gian đó đủ cho hắn cầu viện.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm vì Thiên Tà đạo chủ mà sinh ra bóng ma tâm lý cũng vui bớt đôi chút.

Trần Trầm thầm đắc ý:

- Ha ha, cho dù không cần hệ thống, toàn bằng sức hấp dẫn cá nhân thì ta cũng có thể kiếm được nhiều báu vật!

Nhưng khi xoay người đối diện Trấn Yêu Thành thì Trần Trầm lại đổi thành vẻ mặt nghiêm nghị.

Trần Trầm nhẹ nhàng bay về Trấn Yêu Thành, thấy Hạ Tích Sương sắc mặt tái nhợt, Trần Trầm có chút áy náy không yên, nhanh chóng nặn ra nụ cười:

- Ta không sao, thế nào? Ta lợi hại hay không?

Hạ Tích Sương không nói chuyện, trong mắt ngán lệt.

Trần Trầm đau lòng, bắt chắp người đầy máu vội ôm Hạ Tích Sương vào lòng, nhẹ giọng nói:

- Yên tâm, ta không dễ chết như vậy, nàng đừng khóc, nhìn nàng đau lòng mà ta khổ sở còn hơn bản thân bị thương.

Câu này thốt ra, đệ tử nữ ở xung quanh hâm mộ không thôi.

Thần tiên quyến rũ, đến thế này là cùng. Tiếc rằng bọn họ không gặp được người tốt giống Trần sư huynh.

Anh tuấn tiêu sái, thiên tư trác tuyệt, vô địch cùng cảnh giới cũng đành thôi, máu chót là làm người chính trực, lòng dạ rộng lớn, bình dị gần gũi, ra tay rộng rãi.

Đối đãi tình cảm thì chung thủy, nói chuyện ngọt như bôi mật.

Người như vậy ôm hết ưu điểm vào người, trên trời tạo ra hẳn không ông dễ dàng gì, không ai dám mơ sẽ có người thứ hai.

Hạ Tích Sương cố nén trong lòng chua xót, lộ ra nụ cười.

Trần Trầm an ủi dỗ dành.

...

So với Trấn Yêu Thành một mảnh hài hòa thì Diệt Nhân Thành như hư tổ chức tang lễ, ai nấy đều mặt như đưa đám.

- Cáo từ.

Phiên Thiên Yêu Hoàng chấp tay với chúng yêu, người đầy máu bay ra Diệt Nhân Thành.

Thần Huyền Yêu Hoàng sắc mặt tái nhợt giống như giấy trắng, bỏ lại một câu rồi lui thủ rời đi:

- Ài, không ngờ đợt này chúng ta thành đá kê chân cho người khác, ta thật sự không mặt mũi tiếp tục ở lại nữa, tạm biệt.

Yêu Hoàng khác thấy thế cũng không ở lại, lần lượt rời đi.

Không lâu sau, Yêu Hoàng xứ ngoài đến đều giải tán, chỉ để lại đống lông gà trong Diệt Nhân Thành.

Đám Yêu Hoàng trở về, cái tên Trần Trầm rất nhanh truyền khắp

hai tộc người, yêu, biệt hiệu vô địch cùng cảnh giới cũng tùy theo truyền ra ngoài.

Bên nhân tộc đồn càng dữ dội hơn, người người đều biết đệ tử của a Thánh Nữ Ngọc Đỉnh Đan Tông, Trần Trầm ở trước Trấn Yêu T hành liên tục đánh bại mười sáu Yêu Hoàng của yêu tộc.

Đưa mắt nhìn nguyên nhân tộc, bỏ những đại năng cảnh giới Luyện Hư, số lượng Tiên Thiên Linh Thể đại khái có mười người.

Ở trước kia, chẳng ai rõ người nào có thiên phú càng mạnh hơn.

Nhưng hiện giờ trong lòng đa số tu sĩ nhân tộc đã có đáp án.

Trần Trầm của Ngọc Đỉnh Đan Tông là thiên kiêu mạnh nhất toàn bộ nhân tộc hiện nay, không có người thứ hai.

Thậm chí có thể nói là thiên kiêu mạnh nhất trong hai tộc người, yêu.

Nghĩ đến đây, nhiều nhân tộc cảm giác hãnh diện, trong lòng càng tràn ngập hy vọng.

Đội thiên kiêu này lớn lên thì nhân tộc không thể nào diệt tuyệt!

...

Vài ngày sau.

Thiên kiêu mạnh nhất nhân tộc Trần Trầm đang suy nghĩ có nên đ ẩy tu vi Luyện Thể lên Nguyên Anh đỉnh, độ Luyện Thể đại kiếp nạn hay không.

Đột nhiên hư không bên người dao động, Viên Kinh Thiên hiện hi nh.

- Sư huynh, ta đã mang ám vệ đến, hiện giờ trong hai mươi người đã có sáu người bước chân vào Nguyên Thần cảnh.

Nghe vậy, Trần Trầm nhẹ gật đầu.

Từ sau khi Lão Hắc bị mang đi, Trần Trầm không ra nhiệm vụ nào cho ám vệ, khiến bọn họ an tâm tu luyện, hắn cung cấp nhiều thiên tài địa bảo như vậy cuối cùng cũng có thành quả.

- Vô Phong Sơn ổn chứ?

- Tạm ổn, hồ ly tinh bằng hữu của sư huynh đã trở thành Yêu Hoàng, đặt Đại Tấn vào lãnh địa của nàng, hơn nữa không khó xử bất cứ ai trong Đại Tấn.

- Hừ! Cho nàng hai lá gan cũng không dám, ta hiện tại chính là . . . Thôi thôi, làm người phải ít gây chú ý.

Trần Trầm buột miệng định thôi phòng, nhưng ngẫm nghĩ lại thôi.

Dù sao hắn là người vừa ít muốn gây chú ý vừa có nội hàm.

Tuy Viên Kinh Thiên không nghe Trần Trầm nói hết câu nhưng trên mặt vẫn tràn ngập sùng bái.

Trần Trầm liếc qua Viên Kinh Thiên, cười nói:

- Kinh Thiên, là vàng thì sẽ sáng lên, ví dụ như ta, thật ra từ khi ta bước lên đường tu luyện liền biết mình là người có thiên phú cao nhất đương thời. Cho nên hiện giờ được danh hiệu thiên kiêu mạnh nhất không khiến lòng ta dao động. Người cũng vậy, ta cảm thấy người có thiên phú trở thành đệ nhất sát thủ đương thời.

Viên Kinh Thiên mắt sáng ngời, trong lòng được cổ vũ.

Trần Trầm nói tiếp:

- Còn nữa, ra ngoài gặp người dùng luôn miệng nói là sư đệ của ta, tuy đây là chuyện đáng giá kiêu ngạo nhưng người càng nên là m tốt bản thân. Ta hy vọng tương lai có người nhắc tới tên người sẽ không nói câu người là sư đệ của Trần Trầm mà là người là sát thủ mạnh nhất thế gian này, hiểu chưa?

Viên Kinh Thiên gật mạnh đầu:

- Sư huynh! Ta hiểu được!

Thật ra gã biết nhiều kỹ xảo ám sát, nhưng không biết tại sao đều quên.

Khi nào vào phút mấu chốt mới tự dung nhớ ra, phản xạ nhớ một, hai chiêu.

Hiện giờ được sư huynh khích lệ, Viên Kinh Thiên cảm thấy mình nên cố gắng nhớ lại, hồi tưởng những chiêu số bị quên.

Trần Trầm vui mừng cười:

- Hiểu được thì tốt.

Ngay lúc này, một lệnh bài truyền tấn luôn nằm im trong trữ vật giới bỗng phát sáng, khiến nụ cười đông trên mặt Trần Trầm.

- Tất cả thành viên Thiên Tà từ Nguyên Thần cảnh trở lên trong vòng ba ngày chạy tới Bắc Cương, có chuyện quan trọng cùng nhau thương nghị.

Nhìn tin tức trong lệnh bài truyền tấn, Trần Trầm bắt đắ dĩ thờ dả i:

- Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi.

Nếu gia nhập Thiên Tà thì hẳn phải đi.

Thiên Tà đạo chủ không ngốc, hẳn đồng ý gia nhập Thiên Tà nhưng không tuân theo mệnh lệnh, sợ rằng sẽ bị người ta đập chết.

- Sao thế sư huynh?

Trần Trầm vỗ vai Viên Kinh Thiên, thở dài thườn thọt:

- Không có gì, Kinh Thiên, chúng ta sống ở trên đời này thật không dễ dàng.

Nếu Viên Kinh Thiên là dưới tay của hắn thì cũng xem như người của Thiên Tà.

Nghĩ vậy, Trần Trầm trong lòng dễ chịu chút, dù sao không phải một mình hắn gia nhập tổ chức hắc ám này.

Viên Kinh Thiên gãi đầu, hoang mang hỏi:

- Tại sao không dễ dàng?

Gã cảm giác mình khá hạnh phúc.

Viên Kinh Thiên đâu biết rằng đã bị Trần Trầm âm thầm quy hoạch vào trong tổ chức hắc ám.

...

Chương 306: Tự ta nói mới tính

Một ngày sau.

Trần Trầm tìm cơ rời khỏi Trấn Yêu Thành, lẽ ra vào lúc như thế này thì hẳn không nên rời đi.

Dù sao vừa mới thành danh, rất có thể yêu tộc sẽ ra tay với hắn, lúc này ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm, nhưng Trần Trầm không thể cãi lệnh của tổ chức.

Vì an toàn, Trần Trầm chẳng những thay hình đổi dạng, còn sắp xếp Viên Kinh Thiên mang ám vệ bám theo mình từ xa.

Mất một ngày, Trần Trầm thuận lợi tới Bắc Cương.

Vừa đạp vào phạm vi Bắc Cương, không lâu sau có một người áo đen chặn đường Trần Trầm.

Người áo đen gặp Trần Trầm, không để ý bề ngoài của hắn, trực tiếp đưa ra một tấm lệnh bài, sau đó nói:

- Đại nhân, người vừa mới gia nhập Thiên Tà, không quen thuộc cứ điểm của chúng ta, cho nên lần này do ta mang đại nhân đi cứ điểm.

Trần Trầm im lặng.

Xem ra lệnh bài Thiên Tà trong trữ vật giới của hắn có công năng định vị, chứ không thì đã chẳng bị người tìm đến nhanh như vậy.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm thềm thở dài, sau đó đồng ý:

- Đi trước dẫn đường đi.

...

Nửa ngày sau.

Trần Trầm đi theo người áo đen bước vào một hang núi đen ngòm.

Trong hang núi xòe tay không thấy năm ngón, nhưng thần thức của Trần Trầm có thể cảm ứng được trong đó có không ít bóng dáng.

Những bóng dáng này tất cả đều mặc trường bào, mang theo mặt nạ ngăn cách thần thức, không điều tra được mặt mày, giống hệt cách ăn mặc hiện giờ của Trần Trầm.

Không khí thần bí này mang đến cảm giác an toàn rất lớn cho Trần Trầm.

Chờ đợi giây lát, lại có vài người đi vào hang, ngay sau đó một âm thanh truyền vào tai mọi người.

- Hai tộc người, yêu đại chiến rơi vào giằng co, đây là cơ hội tốt nhất với chúng ta.

Ngay sau đó là hàng loạt phân tích ích lợi, Trần Trầm nghe mà buồn ngủ.

Chợt một giọng nói khác vang lên trong đầu Trần Trầm:

- Trần Trầm, ta cần ngươi phối hợp giết một Luyện Hư nhân tộc. Mấy hôm trước Thất Sát Ma Quân của Thất Sát Ma Đạo bước chân vào cảnh giới Luyện Hư, hai ngày này sự phụ của ngươi đang chuẩn bị độ kiếp, không lâu sau sẽ vào Luyện Hư, đến lúc đó hai tộc người, yêu sẽ bị phá vỡ cân bằng lực lượng cấp cao, rất có thể táng đại yêu tộc muốn rút lui, điều này không tốt cho Thiên Tà chúng ta.

Trần Trầm rất quen thuộc giọng nói này, là của Thiên Tà đạo chủ kia.

Nội dung làm hắn giật nảy mình.

Kêu hắn phối hợp đánh chết một Luyện Hư nhân tộc, đang mơ à?

Hắn là loại người đó sao?

Âm thanh kia lần thứ hai vang lên, trong giọng nói tràn ngập châm chọc:

- Như thế nào? Ngươi không muốn? Hay là kẻ đại gian đại ác như ngươi còn ôm lòng thiện?

Trần Trầm bản năng muốn cãi lại, hắn mà là kẻ đại gian đại ác?

Chỉ là Phá Ách Ấn gì đó thôi mà! Đó là ông trời mù mắt rồi!

Trần Trầm trong lòng đầy căm phẫn, nhưng đang ở địa bàn của người ta, hắn không lập tức từ chối, mà là giả vờ rồi rậm trả lời:

- Ta cần suy xét đã, con người của ta . . . thật ra còn chưa mất chút lương tâm cuối cùng.

- Ha ha, trong lịch sử hai tộc người, yêu ít người có Phá Ách Ấn, trong số đó nói mình chưa mất lương tâm thì ngươi là người đầu tiên. Ngươi đúng là ngụy quân tử từ đầu tới đuôi.

- Tổ cha nó!!!

Trần Trầm chửi thầm trong bụng, ngoài mặt không lộ vẻ gì.

- Trần Trầm, thiên kiêu mạnh nhất hai tộc, nếu người đời biết ngươi có Phá Ách Ấn và gia nhập Thiên Tà chúng ta thì ngươi nói xem bọn họ sẽ nghĩ sao? Có khi nào cho rằng lực lượng của ngươi l

à lấy được từ việc sát sinh? Cái gọi là đứng càng cao té càng đau, bây giờ người càng nổi tiếng, đến lúc đó đều sẽ toàn bộ biến thành hêu danh, mà người cũng bị chúng bạn xa lánh.

Âm thanh kia dần dần tà ác, dường như một ma quỷ đang không ngừng mà dụ dỗ lòng người, xúi giục Trần Trâm bước vào vực sâu vô tận.

Trần Trâm giả vờ lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng thì khinh thường.

Với trình độ dụ dỗ kiểu này không xứng xách giày cho hắn.

Ta phi! Uy hiếp ta! Người đợi đấy!

Trần Trâm đảo tròn mắt, chửi thề trong bụng, giây lát sau, óc hấn lóe tia sáng.

- Hệ thống, trong phạm vi năm trăm thước, kẻ yếu nhất ở đâu?

[Ba mươi hai thước về bên trái kí chủ, Phá Sương Yêu Hoàng của Sơn Nhạc Thần Viên yêu tộc.]

- Hệ thống, trong phạm vi năm trăm thước, kẻ yếu thứ hai ở đâu?

- Mười tám thước về bên phải kí chủ, Xích Hồ Yêu Hoàng.

- Chắc chắn, Xích Hồ Yêu Hoàng lăn lộn không bằng ta.

Nghe được đáp án này, Trần Trâm không biết nên nói cái gì, sau đó tiếp tục sử dụng hệ thống.

Nửa canh giờ sau, thân phận của đám người trong sơn động bị Trần Trâm tra xét rõ ràng, trong đó không thiếu cao tầng của bốn đại tông môn và bốn đại hoàng triều.

Chức vị của một số người thậm chí khiến Trần Trầm đều không kì m được kinh hồn táng đảm.

...

Một lát sau, một đám người áo đen tán đi, trong hang núi chỉ còn lại một mình Trần Trầm.

Trần Trầm cũng muốn đi, nhưng có một luồng khí cơ vẫn luôn tập trung vào hắn, khiến hắn không cách nào động đậy.

Vèo!

Một tiếng vang khẽ, trong sơn động cháy lửa, Thiên Tà đạo chủ áo đỏ, không thấy rõ mặt mày xuất hiện ở trước mặt Trần Trầm.

- Trần Trầm suy xét thế nào rồi? Một bên là thân bại danh liệt, chúng bạn xa lánh, một bên là tiếp tục làm đại anh hùng nhân tộc của người, rốt cuộc chọn bên nào?

Trần Trầm cúi đầu nhìn áo đỏ của Thiên Tà đạo chủ, hai tay lặ lặ i thả lỏng rồi siết chặt.

Thật lâu sau, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Thiên Tà đạo chủ ở trước mặt, lạnh lùng nói:

- Kêu ta phối hợp đánh chết Luyện Hư nhân tộc là tuyệt đối không được!

Thiên Tà đạo chủ kêu hắn phối hợp, còn cách nào ngoài làm hắn giả vờ nhân tộc tiến đến cứu viện, đến lúc đó thiết lập mai phục, đánh chết người đến cứu.

Nếu Trần Trầm làm như vậy là hoàn toàn quên ơn phụ nghĩa.

Nghe được đáp án này, Thiên Tà đạo chủ có chút không dám tin t

ường.

- Người nói cái gì?

Thiên Tà đạo chủ biết ấn tượng về Trần Trầm trong mắt người ngoài, gọi là hoàn mỹ cũng không quá mức.

Trên đời không thể nào có người hoàn mỹ, nếu thật sự, vậy tức là người này giả bộ.

Cộng thêm có Phá Ách Ấn, nên Thiên Tà đạo chủ đã dán nhãn nguy quân tử cho Trần Trầm.

Không ngờ nguy quân tử trong mắt y lại dám chống lại mệnh lệnh của y.

- Ta nói là tuyệt đối không thể nào, người nghe rõ chưa?

Trần Trầm thốt ra ba chữ không thể nào, trong lòng thoải mái.

Thiên Tà đạo chủ có hỏi lại thì hắn vẫn trả lời câu cũ.

Trần Trầm từng đồng ý với Hạ Tích Sương rằng vô luận về sau ở chỗ nào đều sẽ làm một người tốt.

Đây không chỉ là hứa hẹn với Hạ Tích Sương, càng là yêu cầu của hắn dành cho bản thân.

Giờ phút này lặp lại lần nữa, chẳng qua là kiên định tín niệm ở trong lòng hắn.

Thiên Tà đạo chủ tức giận cười gằn:

- Tốt, tốt lắm! Người làm anh hùng thói quen nên quên mình là loại người gì? Người là kẻ đại gian đại ác bị trên trời giáng Phá Ách Ấn!

Thiên Tà đạo chủ vừa nói vừa thò ra bàn tay trái trắng như ngọc, r
un nhè nhẹ.

Trên bàn tay có Phá Ách Ấn giống hệt như Trần Trầm.

Trần Trầm thấy vậy im lặng thật lâu, một lát sau, hất tháo bao tay
ra, mắt đỏ ngầu nhìn Phá Ách Ấn trên bàn tay mình, phát ra một ti
ếng cười khẽ.

- Là chính là tà, là tốt là xấu, tự ta nói mới có hiệu lực, không cần
ông trời phán xét cho ta.

Chương 307: Tà đạo vô tình (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Thiên Tà đạo chủ nghe vậy chậm rãi thu tay về, qua thật lâu, đột n
hiên phát ra một chuỗi tiếng cười như chuông bạc:

- Mạng của ta do ta không phải do trời, những tu sĩ ma đạo chỉ nó
i ngoài miệng, khi nên độ kiếp thì đều hèn nhát, không ngờ người
tin là thật?

Trần Trầm chậm rãi đeo bao tay vào, trong lòng đã trở lại bình tĩnh

h.

- Đây là tín niệm của riêng ta, không liên quan gì đến tu tiên tu ma hay là tà đạo.

Trần Trầm vừa dứt lời, trong sơn động đột nhiên tràn ngập uy áp khủng bố vô cùng, ngay sau đó, âm thanh như chuông ngân trở nên khàn đục:

- Bây giờ ngươi phải chết! Tuy ta sẽ không tự mình ra tay, nhưng ta ít nhất có thể tìm ra mười người có năng lực giết ngươi!

Trần Trầm thả tay xuống, nhìn thẳng Thiên Tà đạo chủ, thản nhiên nói:

- Là tứ hoàng tử của Đại Kinh hoàng triều hay Tướng trưởng lão của Ngọc Đỉnh Đan Tông ta? Hoặc trực tiếp tìm bán yêu của Linh Hư Khí Tông hôm nay vắng mặt?

Lời nói thốt ra, Thiên Tà đạo chủ rung mình, không khí trong hang trở nên càng nghiêm túc.

- Sao . . . ngươi biết?

Thiên Tà đạo chủ không hỏi rõ ràng nhưng Trần Trầm biết nàng đang hỏi cái gì.

Đang hỏi hần làm cách nào biết thân phận của những người này.

Trần Trầm mỉm cười nói, trong giọng nói tràn đầy tự tin:

- Con người của ta không thích luôn bị động, ngươi nói có ít nhất thật ra là khoe khoang, trong mấy người đến đây hôm nay nhiều nhất là năm người có thể giết ta.

Thiên Tà đạo chủ rít qua kẽ răng:

- Xem ra là ta xem thường ngươi, không ngờ ta dẫn sói vào nhà!

Giờ phút này, Thiên Tà đạo chủ thật sự hơi hối hận lúc trước không một bàn tay đập chết tiểu tử này.

Trần Trầm không e sợ giọng chất chứa tức giận của Thiên Tà đạo chủ, tiếp tục cười nói:

- Ngươi giết ta, thân phận của tất cả cao thủ Thiên Tà sẽ bị bộc lộ với thiên hạ, đến lúc đó có kết quả thế nào, với trí tuệ của ngươi chắc có thể tưởng tượng ra.

Hơi thở trên người Thiên Tà đạo chủ dao động kịch liệt.

Không biết yêu tộc thế nào chứ nhân tộc chắc chắn sẽ ra tay, đến lúc đó một đám tà tu sẽ không có kết cục tốt, Thiên Tà nguyên khí đại thương, có lẽ còn thành thế lực ngầm, từ nay không ai dám công khai lộ mặt.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thiên Tà đạo chủ càng bùng cháy lửa giận.

- Nếu không còn việc gì thì ta đi đây, còn về thân phận của những người này, ta biết chừng mực, sẽ không nói lung tung, ngươi hãy yên tâm. Phải rồi, về sau nếu để cho ta làm chuyện gì không có hại đến nhân tộc thì có lẽ ta sẽ suy xét. Cáo từ.

Bỏ lại câu này, Trần Trầm xoay người chậm rãi đi hướng cửa hang.

Một lũ khí cơ mãnh liệt tập trung vào Trần Trầm, nhưng hắn không để bụng, bước chân kiên định vô cùng.

Đợi đi ra hang núi, lũ khí cơ biến mất, Trần Trầm thở phào nhẹ nhõm, xem như an toàn vượt qua ải này.

Trần Trầm thật sự sợ Thiên Tà đạo chủ bắt chấp tất cả diệt hấn, hiệ giờ xem ra Thiên Tà đạo chủ còn lý trí.

Nhưng khiến Trần Trầm ngạc nhiên là Thiên Tà đạo chủ thì ra là nữ nhân.

Không, nói chính xác hơn là nữ yêu.

Một nữ yêu rốt cuộc làm chuyện thương thiên hại lý gì mà bị trên trời giáng xuống Phá Ách Ân?

Trần Trầm từng dùng hệ thống điều tra thân phận cụ thể của nữ yêu này, nhưng không điều tra ra được, chỉ nói nàng là Thiên Tà đạo chủ.

Điều này nghĩa là nữ yêu không có thân phận chính thức bên yêu tộc, hoặc trong lòng nàng không thừa nhận thân phận đó.

Trần Trầm lắc đầu, không thêm nghĩ nữa, sau khi trở về hấn phải nhắc nhở cao tăng nhân tộc một chút.

Thiên Tà đạo chủ không bắt buộc hấn ra tay, nhưng không đại biểu không cho người khác ra tay.

Mỗi một cường giả Luyện Hư đều cực kỳ quan trọng với nhân tộc, hiệ giờ không chịu nổi mất mát.

...

Nửa canh giờ sau.

Trần Trầm đi ngang qua một mảnh sơn mạch, một bóng đen bỗng nhiên chặn trước mặt hấn.

Bóng đen mặc đồ giống hệt Trần Trầm, rõ ràng là người của Thiê

n Tà.

Trần Trầm lạnh lùng hỏi:

- Tại sao chặn đường đi của ta?

Người áo đen giọng như cú đêm, trong giọng nói tràn đầy trào phúng:

- Ha ha, đạo chủ từng nói sẽ tự mình giải quyết Trần Trầm, nhưng sau đó Trần Trầm ở trước Trấn Yêu Thành một hơi thành danh, đạo chủ cũng không nhắc lại việc này. Vừa lúc đó, Thiên Tà có thêm một thành viên mới, người nói xem có trùng hợp không?

Trần Trầm nghe vậy nhướng mày, thần nhiên nói:

- Quả thực trùng hợp, rồi sao?

- Thần thức của Trần Trầm cực độ cường đại, ta muốn biết nguyên nhân, xin đạo hữu hãy giải đáp thắc mắc cho ta.

Bóng đen vừa nói vừa lộ ra dao động Nguyên Thần hậu kỳ, ý đồ không cần nói cũng biết.

Trần Trầm nghe vậy lấy xuống mặt nạ, cười nói:

- Bởi vì ta có thiên phú mạnh, còn người, tứ hoàng tử Đại Kinh, người hỏi ta vấn đề này là có ý gì? Không lẽ cho rằng ta được đến chí bảo hoặc công pháp nghịch thiên nào chăng?

Bóng đen trầm mặc thật lâu sau, sau đó cũng lấy xuống mặt nạ, lộ ra khuôn mặt tối tăm.

Gương mặt này bình thường không có gì lạ, nhưng đôi mắt đỏ rực, bên trong lấp lóe tà quang, hiển nhiên đã tu luyện tà công đến cấp độ cực kỳ cao thâm.

Tứ hoàng tử lớn tiếng quát, từng đợt khói đen khuếch tán từ người gã, trong đó mơ hồ có oan hồn gầm rống:

- Nói ra bí mật của ngươi, ta tha cho ngươi một con đường sống!

Trần Trâm không đáp lại, nhưng một tiếng la kinh ngạc đã vang lên trước:

- Đường huynh, không ngờ ngươi thật sự bước chân vào tà đạo!

Tứ hoàng tử nghe thấy âm thanh này thì con ngươi co rút, cực kỳ kinh ngạc nhìn Bạch Phàm đột nhiên xuất hiện bên cạnh Trần Trâm.

- Chí bảo không gian! Không ngờ ngươi có chí bảo không gian, k hęc khęc!

Bạch Phàm nghe vậy ngậy người giãy lất, ánh mắt trở nên phức tạp vô cùng. Hoàng tử mà gã ủng hộ là đường ca ở trước mặt, cũng là tứ hoàng tử của Đại Kinh hoàng triều.

Hiện giờ đường ca thấy gã, phản ứng đầu tiên không phải là tại sao gã ở đây mà là Trần Trâm có chí bảo không gian.

Điều này khiến trong lòng Bạch Phàm trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tu sĩ tà tu vô tình đến tận đây!

Trần Trâm nhìn bóng lưng của Bạch Phàm, ám chỉ nói:

- Bạch Phàm, vật ngươi hộ tống tại sao bị cướp, giờ đã hiểu ra chưa?

Bạch Phàm cúi đầu, thâm siết chặt nắm đấm.

Chương 308: Tà đạo vô tình (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Gã đã hiểu, hiểu rõ rồi, tất cả đều là đường ca này bày ra, uống gã cho đến nay vẫn ủng hộ đường ca, không ngờ đường ca đâm dao s au lưng gã.

Tứ hoàng tử nét mặt dữ tợn vô cùng, chỉ hướng Trần Trầm:

- Bạch Phàm, nếu ngươi cùng ta giết Trần Trầm ngay tại đây thì t ừ nay về sau, ta xem ngươi là huynh đệ ruột!

Bạch Phàm cúi đầu không nói một lời, lúc trước gã làm mất tài liệ u Luyện Đan Nam Cương, vì không tạo thành ảnh hưởng xấu cho đường ca mà gã không tiếc nhận nhiệm vụ của Thiên Tà, ám sát T rần Trầm. Cuối cùng bị Trần Trầm bắt nhược điểm, hiện giờ hoàn toàn mất đi tự do.

Ngọn nguồn hại gã lại là . . . đường ca.

- Ha ha! Hoàng thất vô tình thân, phụ thân thật sự không lừa ta! T ứ hoàng tử, mấy năm nay Đại Kinh thường xuyên có thành trì bị t àn sát sạch, mãi không tra ra bất cứ manh mối, hiện giờ xem ra cũ

ng là do người làm ra đúng không?

Đối diện chất vấn của Bạch Phàm, tứ hoàng tử trầm mặc, một lát sau mới tàn nhẫn nói:

- Nếu người muốn chết thì đừng trách ta vô tình.

Nói xong, vô tận khói đen bao phủ khu vực này, trên bầu trời bỗng nhiên hình thành một đầu ma khổng lồ tấp Trần Trầm và Bạch Phàm.

Nhìn đầu ma trên bầu trời, Trần Trầm óc lóe tia sáng sử dụng Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết.

Một lực cắn nuốt cực mạnh bỗng nhiên xuất hiện trong bàn tay Trần Trầm, đầu ma chớp mắt bị hắn nuốt sạch, chỉ còn lại từng đợt lượng thần thức tinh thuần dung hợp vào thức hải của hắn.

Trần Trầm thở dài rút tay về:

- Đầu ma kia ngang ngửa ba, bốn Nguyên Thần hậu kỳ, cũng không biết đã tàn sát bao nhiêu sinh linh mới luyện thành.

Tứ hoàng tử học máu tại chỗ, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Đầu ma đó là gã khổ luyện mấy chục năm mới có thành quả, thực lực có thể so với Nguyên Thần hậu kỳ, cũng là chỗ dựa lớn nhất của gã.

Không ngờ Trần Trầm chỉ giơ tay lên đã nuốt trọn đầu ma.

Đây là công pháp gì?

Nghĩ đến đây, lòng tứ hoàng tử rạo rục, cả người đều trở nên có chút điên cuồng, lập tức quỳ trong không trung:

- Trần Trầm, ta nguyện ý bái ngươi làm sư, ngày sau hầu hạ ngươi, không dám cãi lời, chỉ cầu ngươi truyền công pháp đó cho ta!

Trần Trầm lắc đầu, quay lưng đi:

- Đồ điên.

Tứ hoàng tử đã thành kẻ điên chỉ biết theo đuổi thực lực, không có điểm giới hạn, loại người này nếu không chế, để lại trên đời sẽ là tai họa.

Trần Trầm vừa xoay người, Viên Kinh Thiên hiện hình trong hư không, ngoài ra có mười hai ám vệ theo sau lưng gã.

- Phối hợp Bạch Phàm diệt tứ hoàng tử Đại Kinh.

Viên Kinh Thiên lên tiếng:

- Rõ thừa sư huynh!

Mười hai ám vệ đã bao vây tứ hoàng tử vào giữa.

Trần Trầm không tiếp tục xem mà đưa mắt nhìn phương hướng của điểm Thiên Tà, thì thào:

- Thật ra trong đám người kia không có ai có thể giết được ta.

Một lát sau, Trần Trầm dùng Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết tịnh hóa tứ hoàng tử Đại Kinh, cấp độ thần thức lại tăng lên một chút, đã mơ hồ đạt đến bình cảnh, nếu thăng cấp sẽ là trình độ Luyện Hư.

Nghe đồn thần thức của cường giả Luyện Hư có thể điều tra trong phạm vi nghìn dặm, mạnh hơn Nguyên Thần cảnh giới gấp mấy chục lần, cũng không biết là thật hay giả.

Dù sao Trần Trâm kết luận tông chủ của bốn đại tông đều có thể đi
đến cảnh giới giám sát phạm vi nghìn dặm.

...

Trần Trâm quay về Trấn Yêu Thành Tây Cương, Diệt Nhân Sơn đã
lùi về nghìn dặm.

Lực lượng trong Trấn Yêu Thành hiện giờ hơn xa yêu tộc trong Diệt
Nhân Sơn, nên Diệt Nhân Sơn buộc phải rút lui.

Trong Trấn Yêu Thành, Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông thấy Trần
Trâm trở về, sắc mặt có chút phức tạp.

Bị nàng nhìn chăm chăm làm Trần Trâm cảm thấy áp lực tâm lý lớn
lớn, sư phụ mẹ vợ này định nói cái gì? Mặc gì làm bộ dạng muốn
nói lại thôi? Hay là muốn hờ hững?

Thật lâu sau, Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông mở miệng nói:

- Trần Trâm . . .

Trần Trâm cung kính hỏi:

- Sư phụ có gì sai bảo?

Tuy Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông so với Tích Sương thì nhân
phẩm thua chị kém em, nhưng đặt trong toàn bộ nhân tộc cũng xem
như không quá tệ. Bởi vậy trong lòng Trần Trâm có chút tôn trọng
‘sư phụ’ này, dù là vì nể mặt Tích Sương thì cũng nên như vậy.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông thăm thía nói:

- Trần Trâm, người thành thật nói cho ta biết, dưới trướng của ngươi
có bao nhiêu cường giả Nguyên Thần?

Trần Trầm nghe vậy như rụng mảy, sau đó tính nhẩm.

Vô Phong Sơn có sự phụ ruột Tiêu Vô Ưu của hắn và hai phân môn chủ của Ma Môn.

Ngoài ra có người công cụ Bạch Phàm và sáu ám vệ.

Cộng thêm hắn thì được mười người.

Đây là chưa bao gồm Thanh Lâm, Chu Nhân Long và sáu ám vệ khác sắp lên Nguyên Thần.

Nếu tính chính xác thì không lâu sau dưới trướng của hắn có gần hai mươi cường giả Nguyên Thần.

Đáp án này làm Trần Trầm hết hồn.

Hai mươi Nguyên Thần cảnh.

Đưa mắt nhìn nguyên nhân tộc tuyệt đối là bá chủ một phương.

Trầm mặc giấy lát, Trần Trầm ho khan trả lời:

- Khụ khụ, không giấu gì sự phụ, ta hiện tại có bảy, tám tu sĩ Nguyên Thần cảnh dưới tay.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông nghe vậy thở dài một hơi, ánh mắt càng phức tạp:

- Không chỉ có bảy, tám tu sĩ Nguyên Thần cảnh, còn có nhiều tu sĩ Nguyên Anh. Trần Trầm, lực lượng dưới trướng của ngươi đã không thua một tòa thành hơi yếu.

Trần Trầm ngẩn ra, ánh mắt trở nên cảnh giác:

- Sư phụ nói vậy là sao?

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông gọn gàng dứt khoát nói:

- Trần Trầm, cấp trên muốn cho ngươi một mình trấn thủ một thành.

Trần Trầm thay đổi sắc mặt, giật mình kêu lên:

- Ta có tài đức gì mà kêu ta trấn thủ một thành? Tuy dưới trướng của ta thực lực không yếu, nhưng không có cao thủ tuyệt thế giống như sư phụ!

Nghe bốn chữ cao thủ tuyệt thế thì Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông mỉm cười, có chút tự đắc.

- Không có việc gì, thật ra không phải mỗi tòa thành trì đều có cường giả Nguyên Thần đỉnh. Toàn bộ Tây Cương có hai mươi tòa thành trì hành giống Trấn Yêu Thành, nhưng chỉ có một nửa là có cường giả Nguyên Thần đỉnh, thực lực thành trì không bằng lực lượng trong tay của ngươi.

Trần Trầm vẻ mặt không muốn, tâm lý lại vui như hoa nở.

Chỉ cần cho hắn mang đi Hạ Tích Sương, hắn ước gì một người chiếm một thành, đến lúc đó hắn trốn ở trong thành mở rộng cung ứng tài nguyên, lập tức dạy ra vô số cao thủ ngay.

Trong thành này rong rã hỗn tạp, hắn lấy thứ tốt ra cho thuộc hạ của mình dùng riêng khó tránh khỏi nhiều loạn lòng người.

Trần Trầm gian nan nói, vẻ mặt đều là non nớt gà con:

- Sư phụ, ta còn trẻ tuổi, chưa biết mùi đời, nếu không có người ở bên cạnh giám sát ta thì ta khó gánh nổi trách nhiệm lớn.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông trừng hấn một cái, thản nhiên nói:

- Ta sẽ kêu sư đệ . . .

Trần Trâm rói rít xua tay, vẻ mặt không dám nhận vinh hạnh:

- Sư phụ, tuyệt đối không thể! Lão nhân gia là tu vi Nguyên Thần trung kỳ, sắp bước vào hậu kỳ, là trụ cột của Trấn Yêu Thành, ta nào dám mang đi lão nhân gia? Đến lúc đó Trấn Yêu Thành khó khăn lấy được thành quả bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, ta không gánh trách nhiệm nổi!

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông hít sâu một hơi, thẳng tắp nhìn chăm chăm Trần Trâm.

Trần Trâm ngược đầu nhìn nóc lều trại, dường như tự lẩm bảm một mình:

- Sư phụ, ta cảm thấy Tích Sương không tệ, tính tình của nàng trầm ổn, người thì thông minh, hơn nữa chỉ có tu vi Nguyên Anh, cho dù rời đi cũng không tạo ảnh hưởng quá lớn với Trấn Yêu Thành . . .

Chương 309: Trấn thủ một thành

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông bỗng trầm giọng quát:

- Trần Trâm!

Nàng biết rõ tiểu tử này muốn trò mèo gì!

Trần Trầm giật bắn người, nhanh chóng đứng thẳng:

- Có!

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông nhìn thẳng nhóc ranh ma trước mặt mình, bắt đắ dĩ lắ đầu, một lát sau nàng quay mặt đi, nhẹ giọng nói:

- Tích Sương là ta nhìn từ nhỏ đến lớn, xem nàng như nữ nhi của mình. Người có thể mang nàng đi, nhưng phải chăm sóc tốt cho nàng, không thể khiến nàng xảy ra bất cứ chuyện gì, hiểu không?

Trần Trầm nhìn vành mắt ửng đỏ của Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông, nét mặt cũng trở nên trịnh trọng, nghiêm túc nói:

- Su phụ yên tâm, chỉ cần ta không chết thì tuyệt đối sẽ không để Tích Sương xảy ra chuyện. Dù ta chết cũng sẽ sắp xếp đường lui cho nàng.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông nghe thấy câu hứa hẹn này, nhẹ lau một chút khóe mắt, sau đó nghiêng đầu, trong ánh mắt tràn đầy nghiêm khắc.

- Ghi nhớ lời người nói hôm nay, nếu người không làm được, ta tuyệt đối không tha cho người!

Nói xong câu đó, Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông móc ra một tòa thành trì nhỏ từ trong trữ vật giới, đưa tới trước mặt Trần Trầm:

- Tòa thành này giống như Trấn Yêu Thành, là chí bảo không gian có thể chứa nhiều tu sĩ, mở rộng toàn bộ phòng hộ thì dù là cường giả Nguyên Thần đỉnh trong một chốc đều không cách nào công phá. Nguyên nhân tộc có tổng cộng hai mươi bốn tòa thành giống

g như vậy, là kết tinh hàng vạn năm của nhân tộc, bây giờ giao nó cho người.

Trần Trầm nhìn tiểu thành trì trước mắt mình, nâng nó lên, cẩn thận quan sát một phen.

Tiểu thành trì cao cỡ một phần ba chiều cao con người, vuông vức, màu vàng đồng, rìa thành trì góc cạnh rõ ràng, cho người cảm giác cứng rắn không thể phá vỡ.

Nhưng Trần Trầm biết điểm quý giá nhất của thứ này không ở chỗ lực phòng ngự mà là tính năng mang theo.

Có tiểu thành trì, vô luận chiến tranh phát sinh ở nơi nào, chỉ cần cùng lúc mang hơn mười tòa thành là có thể trong khoảnh khắc hình thành một phòng tuyến không gì phá nổi.

Trần Trầm cẩn thận cất thành trì vào trữ vật giới, nghiêm túc hỏi:

- Sư phụ, ta mang tòa thành đi đâu trấn thủ?

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông không nói chuyện, mà là chỉ một vị trí trên bản đồ treo trên bức tường không xa.

Nơi đó nằm tận cùng bên trong toàn bộ chiến tuyến, cũng cách lãnh thổ yêu tộc xa nhất.

...

Cùng lúc đó.

Trên ngọn núi hiểm trở ở Tây Cương, một đám đại năng Luyện Hư đang bàn bạc việc này.

Trên mặt Ma Tôn của Thất Sát Ma Đạo tràn ngập lo lắng.

- Sư huynh, nhanh vậy cho Trần Trầm chấp chương một tòa thành có phải là quá sớm không?

Nguyên nhân tộc, người có thể khiến Ma Tôn kêu sư huynh thì chỉ có tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông, đương nhiên, chủ yếu là được cho viên Tọa Hóa Phá Hư Đan.

Tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông lắc đầu nói:

- Ngọc không mài không sáng, hơn nữa Trấn Yêu Thành quá gần chỗ chúng ta, gần nơi đám chuột già yêu tộc ở, hẳn vẫn luôn ở trong Trấn Yêu Thành sẽ rất nguy hiểm.

Đám đại năng Luyện Hư nghe vậy trong lòng có chút xem thường.

Ngọc không mài không sáng là giả, khiến Trần Trầm rời xa trung tâm vòng xoáy mới là thật.

Thấy người khác vẻ mặt quái dị, tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông mặt không đổi sắc, bình tĩnh nói:

- Các ngươi nhìn ta như vậy làm chi? Ngọc Đỉnh Đan Tông ta không khấn lăm mới ra một đệ nhất thiên kiêu nhân tộc, hơi che chở một chút có gì lạ?

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông ở một bên đưa ra chất vấn:

- Tuy nói vậy nhưng vị trí kia . . . yêu tộc đã sớm từ bỏ, không có một đối thủ thì làm sao rèn luyện tiểu tử kia?

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông vừa nói xong, Ma Tôn Thất Sát Ma Đạo ở phía đối diện bỗng thay đổi sắc mặt, tựa hồ được đến tin tức trọng yếu.

- Sư huynh . . . e rằng ngươi tính toán sai lầm. Ta mới nhận được t

in, yêu tộc điều động lực lượng từ các nơi đó về chỗ đó, dẫn đầu là Toái Phong Yêu Hoàng của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ, cường giả nổi tiếng lừng lẫy trong Nguyên Thần hậu kỳ, càng là nhạc phụ của tộc trưởng tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ!

Tông chủ Ngọc Đình Đan Tông nghe vậy biến sắc, hỏi:

- Là cái tên có nữ nhi bị đạo lữ của Trần Trầm giết?

- Không sai, là hắn!

Nghe được đáp án này, tông chủ Ngọc Đình Đan Tông giật nhẹ bờ vai, bí hiểm nói:

- Ta đột nhiên cảm thấy chỗ đó không quá thích hợp Trần Trầm, các ngươi thấy sao? Có nên điều đến phía sau phòng tuyến, lo phát triển không?

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông vội vàng ngăn cản:

- Tuyệt đối không thể!

Ma Tôn Thất Sát Ma Đạo ở một bên phụ họa:

- Đúng vậy! Người làm như vậy đã lộ rõ tâm tư bảo hộ hắn, mà thiên kiêu đa số đều là người kiêu ngạo, hướng chí là thiên kiêu siêu cấp như Trần Trầm? Lỡ bị hắn phát hiện ý đồ của người, lòng tự trọng chắc chắn sẽ chịu đả kích, rất không dễ dàng tạo ra ý niệm vô địch sẽ bị ảnh hưởng.

- Ừm, thiên kiêu thật sự có thể gặp được thất bại, nhưng không thể bị người khinh thường! Chúng ta đều là người từng trải, nên hiểu đạo lý này.

Tông chủ Ngọc Đình Đan Tông nghe những nghị luận bên trên thì nét mặt trở nên hoang mang lo sợ, người khác thấy vậy trong lòng

g càng thêm xem thường.

Lão tặc này tặng báu vật cho Trần Trầm, dù là bọn họ cũng phải hâm mộ, không hiểu lão tặc còn lo lắng cái gì?

Phải biết rằng, lấy ra vài thứ kia thì dù Trần Trầm đứng yên không nhúc nhích, Toái Phong Yêu Hoàng Nguyên Thần hậu kỳ cũng không thể tổn thương một cọng lông của hắn.

Đơn giản là thua vài lần.

Trần Trầm hiện giờ phấn chấn bông bột, không chừng tâm trạng đã phát sinh biến hóa, lúc này bị thua vài lần ổn định một chút đạo tâm cũng tốt mà.

- Hừ! Người có tiền thường cung chiêu hài tử quá mức!

Đáng ghét, đồ tôn mà bọn họ xem trọng đều đang vật lộn sống chết, tùy thời bị nguy hiểm mạng sống.

...

Trần Yêu Thành.

Trước khi Trần Trầm lên đường, tất cả tu sĩ ra khỏi thành tiễn đưa.

Hạ Tích Sương đứng bên cạnh Trần Trầm, vành mắt đỏ hoe.

Ở trong Trần Yêu Thành chiến đấu lâu như vậy, nàng sớm xem đá m tu sĩ này là chiến hữu, hiện giờ chiến tranh còn chưa kết thúc mà nàng rời đi, có thể tưởng tượng tâm trạng của nàng thế nào.

Chẳng những lưu luyến còn có áy náy.

Đương nhiên, Hạ Tích Sương thấy có lỗi nhất là với sư phụ.

Trần Trâm nhìn Hạ Tích Sương thương cảm thì thắm thờ dài.

Dù không nở cỡ nào, Hạ Tích Sương vẫn dứt khoát quyết nhiên quyết định đi theo hắn, không thể cô phụ tình ý này.

Nếu Hạ Tích Sương cảm thấy nợ tu sĩ Trần Yêu Thành, vậy thì để hắn thay nàng bồi thường.

Nghĩ đến đây, Trần Trâm lặng lẽ lấy ra một chiếc trữ vật giới đặt vào tay Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông.

- Sư phụ, con người của ta không có gì nhiều, chỉ có dư mấy vật ngoài thân, sư phụ hãy nhận lấy, xin đừng khách khí với ta.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông cảm ứng thứ trong trữ vật giới, tay run suýt không cầm chắc.

Tiểu tử này lấy đâu ra nhiều thiên tài địa bảo vậy?

Chương 310: Yêu này phải chết

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Còn bảo là vật ngoài thân?

Nàng ngược lại cũng muốn có thêm vật ngoài thân như vậy, tiếc rằng không có.

Hơn nữa, tại sao lần nào tiểu tử này cũng làm như vậy? Mỗi khi không khí ly biệt tràn ngập, mọi người đều rất thương cảm, hẳn có tình lấy ra mấy thứ này phá hư không khí!

Thiệt tình!

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông không biết nên nói cái gì, lặng lẽ cất trữ vật giới.

Giờ phút này, Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông tâm tình cực kỳ phức tạp, một mặt là nỗi buồn ly biệt, một mặt là vui sướng vì được c nhiều thiên tài địa bảo.

Hai loại cảm xúc đánh sâu vào, nét mặt của Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông dần trở nên kỳ lạ, muốn khóc lại khóc không được, muốn cười cũng không thể cười thành tiếng.

Tất cả đều là lỗi của Trần Trầm!

Trần Trầm thấy nét mặt kỳ lạ của Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông thì khá vừa lòng, chấp tay chào đám tu sĩ:

- Các vị đừng tiễn nữa, cáo từ! Ngày sau chúng ta có duyên gặp lại!

Sau đó hắn mang theo người của mình bước đi.

- Trần sư huynh bảo trọng!

- Trần sư huynh bảo trọng! Hãy chăm sóc tốt cho đại sư tỷ!

Sau lưng vọng lại từng tiếng hô to, Trần Trầm phát tay, ôm lấy Hạ

Tích Sương, chừa bóng lưng hạnh phúc cho tu sĩ Trấn Yêu Thành nhìn.

...

Một đám tu sĩ bay đi hơn nửa canh giờ, rớt cuộc đến chỗ vị trí chỉ định.

Nơi đây là một mảnh sơn mạch kéo dài, chính giữa có một hiệp cốc lớn, xem như lỗ hồng.

Trần Trầm không suy nghĩ nhiều, lập tức lấy thành trì ra đặt trong hiệp cốc.

Thúc đẩy linh lực, thành trì nhanh chóng biến lớn, không lâu sau t o cỡ Trấn Yêu Thành, hoàn toàn chặn lại lỗ hồng hiệp cốc.

Trần Trầm nhìn thành trì, cao giọng tuyên bố:

- Về sau thành trì của chúng ta gọi là Vô Phong Thành.

Một đám tu sĩ cùng phụ họa, vẻ mặt vui vẻ.

Nơi này chim hót hoa thơm, loáng thoáng có tiếng thác nước, so với hoàn cảnh một mảnh hoang mạc của Trấn Yêu Thành thì nơi này là thiên đường trần gian.

Khiến nhiều người không tìm được hoài nghi bọn họ đến đây thật ra là du lịch.

Trần Trầm cũng cực kỳ vừa lòng, quay đầu nói với Hạ Tích Sương còn đang buồn:

- Tích Sương, nơi này thật khá.

Hạ Tích Sương mỉm cười, hoàn cảnh ở đây rất đẹp, làm người ng

oai nổi buồn trong nàng.

Sau đó, một đám tu sĩ bắt đầu dựng lều trong thành trì.

So với vật kiến trúc khó mà bị chấn động tổn hại, cho nên trong thành trì, các tu sĩ nhân tộc thường ở trong lều.

Nhưng chưa dựng lều xong xuôi thì trong sơn cốc quanh quần một âm thanh hùng hồn:

- Trần Trầm! Quả nhiên là người trấn thủ nơi này! Thật không uổng công bản hoàng tới nơi này một chuyến!

Nghe thấy âm thanh này, Trần Trầm nhìn bầu trời bên kia sơn cốc, chỉ thấy một con cáo già cười nanh tranh nhìn Vô Phong Thành, dù cách mấy nghìn thước đều có thể cảm thụ được cuồng bạo trong mắt lão.

Trần Trầm buông đồ đang cầm xuống, cao giọng quát:

- Lão nhân gia, người đi về an tâm dưỡng lão đi, nơi này không phải nơi dành cho người!

- Miệng lưỡi bén nhọn! Ha ha, nữ nhân bên cạnh người là Hạ Tích Hư Sương đúng không? Thù giết nữ nhi, bản hoàng nhất định sẽ báo o!

Trần Trầm nghe vậy nhanh chóng móc ra một tấm lệnh bài truyền tấn từ trữ vật giới, rất nhanh đã biết lai lịch của hồ ly tinh già này.

Không ngờ là phụ thân của Hồ Liên Yêu Hoàng ngày xưa bị Hạ Tích Hư Sương dùng Phá Hiểu chém giết, tên là Toái Phong Yêu Hoàng.

Toái Phong Yêu Hoàng càng hẹp hòi hơn Hồ Liên, sau khi ả chết, lão trách tội đám thuộc hạ của Hồ Liên không bảo vệ tốt, đuổi tận

giết tuyệt bọn họ.

Hiện giờ khó khăn gặp được hung thủ thật sự giết nữ nhi của mình, ngọn lửa báo thù đã rực cháy trong lòng Toái Phong Yêu Hoàng.

- Yêu này phải chết!

Trần Trầm thăm phán tử hình cho Toái Phong Yêu Hoàng.

Trên đời này nếu ai muốn gây sự với Hạ Tích Sương thì đều phải chết, đừng nói Toái Phong Yêu Hoàng là Nguyên Thần hậu kỳ, dù là cường giả Luyện Hư thì Trần Trầm đều dám chống lại.

Toái Phong Yêu Hoàng thấy Trần Trầm không trả lời, nói tiếp:

- Trần Trầm, nếu ngươi có gan thì đi ra đánh với ta một trận, nếu như ngươi có thể thắng ta thì ta sẽ không tìm đạo lữ của ngươi tính sổ.

Hạ Tích Sương nghe vậy biến sắc, trong lòng càng phẫn nộ vô cùng.

Toái Phong Yêu Hoàng này dù gì là cường giả Nguyên Thần hậu kỳ, bắt Trần Trầm Nguyên Thần sơ kỳ nhận khiêu chiến, quá vô sỉ.

Trần Trầm lạnh lùng nói:

- Lão thất phu, da mặt của ngươi dày vượt sức tưởng tượng của ta.

Với thực lực hiện giờ của Trần Trầm có lẽ có thể thắng được đa số Nguyên Thần trung kỳ, nhưng đối diện hậu kỳ, không giới hạn công pháp thì hơi khó giải quyết.

Đương nhiên, nếu giống như lúc diệt tứ hoàng tử, dùng công pháp kiềm chế rồi mang theo một đám tiểu đệ đánh hội đồng thì dễ như chơi.

Toái Phong Yêu Hoàng khiêu khích nói:

- Trần Trầm, ngươi tự xưng là đệ nhất thiên kiêu nhân tộc mà? Sao o, không muốn giải quyết thù hận do đạo lữ của mình gây ra? Ta đoán ngươi là đồ hèn!

Trần Trầm tiềm thức siết chặt nắm đấm, trong mắt đã lộ rõ sát ý.

Hạ Tích Sương ở bên cạnh thấy vậy nhanh chóng an ủi:

- Trần Trầm, ngươi đừng mắc mưu của hắn, hắn cố ý kích ngươi!

Ở chung lâu như vậy, Hạ Tích Sương đại khái biết con người của Trần Trầm như thế nào.

Đạo lữ của nàng cái gì cũng tốt, mỗi tội sĩ diện.

Đặc biệt khi dính líu đến nàng thì dễ bắt cháp tất cả.

- Ta biết, nhưng Toái Phong Yêu Hoàng gì đó thật sự chọc tức ta, để ta chóng mắt xem lão có thể làm gì ta?

Trần Trầm nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó bước ra một bước, định bay ra Vô Phong Thành, đụng độ Toái Phong Yêu Hoàng kia.

Nhưng lúc này, bên trên hiệp cốc vang vọng tiếng quát giận dữ:

- Lão tặc mặt dày, ý vào tu vi cao khi dễ tu vi thấp thì hay ho gì?

Bùm!

Âm thanh này vừa mới vang lên, Toái Phong Yêu Hoàng ở phía x

a bị đánh bay xa mấy trăm thước, dán chặt vào vách núi.

Trần Trầm dụi mắt, chỉ thấy vị trí ban đầu Toái Phong Yêu Hoàng đứng đột nhiên có thêm một ma tu tóc tai bù xù, tràn ngập khí chất phóng dăng.

Ma tu này lực lượng khí huyết đầy mình, ngút trời, mạnh hơn Phiên Thiên Yêu Hoàng lúc trước gấp mười lần.

Trần Trầm thì thào:

- Lão . . . Lão Chu?

Lửa giận trong mắt hần thoáng chốc biến mất, khóe môi cong lên nụ cười ngạc nhiên mừng rỡ.

Chương 311: Đúc Kim Thân

- Nguyên . . . Nguyên Thần đỉnh!

Toái Phong Yêu Hoàng khảm trong vách núi nhìn Chu Nhân Long ở chân trời xa, trong lòng vô cùng phần nộ.

Nhân tộc không biết từ đâu chui ra này rõ ràng là tu vi Nguyên Th

ần đỉnh, đối phó Nguyên Thần hậu kỳ như lão mà chơi đánh lén.

Đây rõ ràng là ý vào tu vi cao khi dễ tu vi yếu.

Còn không biết ngưng nói người khác mặt dày, quả thực cực kỳ vô sỉ!

Rào rào rào!

Một đồng đá núi rớt xuống đất.

Toái Phong Yêu Hoàng giãy giụa chui ra khỏi vách núi, chỉ cảm giác toàn thân đau nhức, dường như sắp rã ra.

Nhìn lại, vách núi sau lưng in hình người to, ngoài ra các vết nứt l an tràn trên trăm thước.

- Người . . . có dám chiến một trận với ta?

Chu Nhân Long chỉ vào Toái Phong Yêu Hoàng, bộ dạng kiêu ngạo ‘lão phu hất tóc, thiếu niên cuồng’.

Toái Phong Yêu Hoàng sắc mặt âm trầm vô cùng, hai lời không nói quay đầu bỏ đi.

Chốc lát sau, cách gần đó có một ngọn núi nhỏ bay lên, rời xa dãy sơn mạch này.

Trần Trầm thấy thế không biết nên nói cái gì, vốn tưởng Toái Phong Yêu Hoàng là nhân vật dữ dằn lắm, nào ngờ là thứ bắt nạt kẻ yếu.

Ta phi!

Trong lòng lặng lẽ xem thường một câu, Trần Trầm nặn ra nụ cười mỉa với Chu Nhân Long ở phương xa.

Chu Nhân Long không truy kích, kiêu ngạo đi vào Vô Phong Thành, vừa chạm mặt với Trần Trầm đã nói:

- Trần Trầm, ta đã bước vào Nguyên Thần đỉnh, thực lực này có thể xếp vào năm hạng đầu trong các đời môn chủ Ma Môn! Thấy sao?

- Lợi hại lợi hại! Môn chủ tu vi cái thế! Vãn bối bội phục!

Trần Trầm phụ họa hai câu, trong lòng xem nhẹ.

Nếu không phải nhờ vào hắn thì Lão Chu làm gì được tu vi này?

Giờ còn khoác lác ở trước mặt hắn, không tự biết thân biết phận!

Dường như Chu Nhân Long nhớ đến Huyết San Hồ trăm vạn năm, vẻ kiêu ngạo trên mặt biến mất, thay thế là vẻ hiền lành:

- Trần Trầm, ta vừa vào Nguyên Thần đỉnh liền đến Tây Cương, đủ tình nghĩa không?

Trần Trầm cười nói:

- Đương nhiên đủ tình nghĩa, môn chủ, có người ở, thoáng chút tăng lên cảm giác an toàn nhiều.

Hắn nói câu này không phải nịnh Chu Nhân Long.

Chu Nhân Long với tu vi Nguyên Thần đỉnh, có lẽ yếu hơn Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông sớm bước vào cảnh giới này, nhưng tu vi đối không kém quá xa.

Ma tu mạch Luyện Thể của Ma Môn Đại Chu có thể tranh phong với Bất Tử Yêu Hoàng, không phải những con gà non có thể dễ dàng bị vượt cấp đánh bại.

Nếu cho lắng đọng một đoạn thời gian, Lão Chu hẳn là cũng có thể trở thành cường giả tuyệt đối trong cấp bậc Nguyên Thần đỉnh.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm thầm mừng rỡ.

So với Ngọc Quỳnh thì Lão Chu dễ dụ . . . dễ nói chuyện hơn, đây mới là tay nắm vàng!

Viên Kinh Thiên ở sau lưng nhỏ giọng nói thầm, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn:

- Sư huynh, hay là giống như ở Trấn Yêu Thành, thừa thắng truy kích, đẩy lùi đám yêu tộc ra xa nghìn dặm?

Ở trong mắt Viên Kinh Thiên thì Vô Phong Thành cũng có phân công rõ ràng, lãnh tụ phe Ma Môn bọn họ đã đến, trong lòng gã vui vẻ.

Trần Trầm lắc đầu, nói:

- Không cần, tạm ít gây chú ý một thời gian, hơn nữa nơi này non xanh nước biếc cũng thích hợp tu luyện, đợi tu vi của mọi người tiến bộ thêm một bậc rồi chúng ta một hơi tấn công.

Lời của Trần Trầm xem như đặt nền móng cho Vô Phong Thành, đoạn thời gian tiếp theo, tòa thành bình tĩnh đứng vững ở trong sơn cốc.

Người trong thành đều tập trung tu luyện, bao gồm Trần Trầm.

Còn về những yêu tộc thì không xuất hiện nữa, như đã mất tích.

Điều này khiến nhiều cao tầng nhân tộc trở mắt lú lờ, đặc biệt là tông chủ của mấy đại tông môn.

Vốn tướng tiêu tử này sẽ chịu thiệt một chút, ổn định đạo tâm, nà
o ngờ đột nhiên có cao thủ Nguyên Thần đỉnh từ đâu chui ra.

...

Một tháng sau.

Trần Trầm ngồi xếp bằng trên một đỉnh núi rời xa Vô Phong Thành,
h, trên người mơ hồ lấp lóe ánh sáng vàng, một hơi thở mạnh mẽ
như ẩn như hiện, dường như tùy thời sẽ bộc phát.

Trần Trầm cảm thụ tình huống thân thể của mình, thì thào:

- Không không chế được, tu vi Luyện Thể cũng sắp vào Nguyên
Thần.

Hơn một tháng trước, liên tục đánh bại hơn mười Yêu Hoàng khiế
n Trần Trầm bị thương không nhẹ, lần đó Cửu Chuyển Kim Thân
Quyết tiến bộ mảng lớn.

Hơn một tháng nay, dù Trần Trầm cố gắng không chế cỡ nào thì t
hân thể vẫn đang không ngừng biến mạnh.

Hôm nay, toàn thân Trần Trầm mơ hồ có xu thế Kim Thân Hóa.

Kim Thân này không đơn giản là tỏa ánh sáng vàng mà có thân th
ể cứng rắn không gì phá nổi, căn cứ Cửu Chuyển Kim Thân Quyế
t giới thiệu, tu luyện công pháp này bước vào đệ ngũ trọng thì sẽ t
hành tựu Kim Thân.

Loại Kim Thân này có thể cứng rắn đấu với pháp bảo, chỉ dựa và
o thân thể là có thể trấn áp tu sĩ khác cùng cảnh giới, có thể xưng
không hủy bất diệt!

Mà hiện giờ, Trần Trầm cảm giác vài bộ phận trên người biến hó
a, đang càng lúc càng cứng hơn, rắn hơn.

Biến hóa không theo sự điều khiển của Trần Trâm.

Chu Nhân Long ở xa nhìn Trần Trâm, nghi hoặc hỏi:

- Trần Trâm, công pháp của ngươi hơi lạ, sao không giống Đoạt Thiên Bất Tử Quyết?

Cho tới nay, Chu Nhân Long đều cho rằng Trần Trâm tu luyện là Đoạt Thiên Bất Tử Quyết, nhưng hiện giờ biến hóa của hắn khiến gã cảm giác không đúng.

Đặc biệt là độ cứng thân thể, Chu Nhân Long là tu sĩ Luyện Thể càn khôn có thể rõ ràng cảm thụ được.

Quả thực là có thể xưng khủng bố!

Điểm mạnh của Đoạt Thiên Bất Tử Quyết nằm ở chỗ sinh cơ không đứt, thậm chí chết rồi sống lại.

Nhưng Trần Trâm có thân thể cứng rắn như vậy thì sao chết được?

Điều này đối lập với lý niệm của Đoạt Thiên Bất Tử Quyết.

Trần Trâm nghe vậy mặt lộ vẻ cay đắng, định thuận miệng lừa dối hai câu, nhưng ngay sau đó sắc mặt hắn bỗng nhiên thay đổi, giật mình kêu lên:

- Lão Chu! Không kịp giải thích ! Ta sắp đột phá!

Vừa dứt lời, Trần Trâm bỗng nhiên mở miệng gã, từ tai mũi miệng bắn ra tia sáng.

Gân cốt trên người kêu rôm rốp, có lớp màu vàng từ phần đầu Trần Trâm chảy xuống dưới.

Ánh sáng vàng càng lúc càng chói lòa, cuối cùng chiếu Trần Trầm rực rỡ như mặt trời.

Nhìn ánh sáng vàng chói lọi kia, vẻ mặt Chu Nhân Long giật mình kêu lên:

- Trần Trầm, người luyện công pháp gì vậy? Sắp thành tiên rồi sao?

Trần Trầm tức giận quát:

- Thành tiên cái con khỉ, thành quy thì có!

Nửa tháng trước, Ngọc Quỳnh thuận lợi bước vào cảnh giới Luyện Hư, Trần Trầm nhanh chóng trở về một chuyến, mượn báu vật độ kiếp.

Kết quả Ngọc Quỳnh bảo rằng tu sĩ Luyện Thể độ kiếp phải tự mình tiếp thụ kiếp số tẩy rửa, có như vậy mới bảo đảm thực lực được tăng lên hết mức.

Trần Trầm tin tưởng lời đó, nhưng hắn vẫn mượn mớ báu vật.

Nếu không đến lúc mất mạng thì Trần Trầm không định sử dụng.

Hiện giờ áp lực to lớn trên đầu xuất hiện, Trần Trầm định trước tiên dựa vào bản lĩnh cứng rắn chống.

Vèo!

Một tiếng vang khe khẽ, Trần Trầm bản năng há mồm phun ra lửa.

Ngay sau đó, cả người Trần Trầm rực lửa từ trong ra ngoài, cảm giác nóng cháy không gì sánh bằng tràn ngập toàn thân.

Trần Trầm ú ớ, nhưng không nói nên lời, chỉ cảm giác ngũ tạng lục phủ đau nhức vô cùng:

- A . . . A . . .

Mới giây lát, cả người Trần Trầm đã hóa thành quả cầu lửa to mà u vàng.

Chu Nhân Long sợ tái mặt, lông mày dựng đứng:

- Trần Trầm, đây là Thái Dương Tinh Hỏa! Người độ là Thần Hỏa Kiếp mà tu sĩ mạch Luyện Thể chúng ta ngẫu nhiên mới gặp được!

Trần Trầm tức giận quát:

- A!

Thần Hỏa Kiếp gì đó đốt từ trong ra ngoài, hấn có báu vật cũng không dùng được.

Làm thế nào?

- Thần Hỏa Kiếp này chỉ có thể dựa vào ý chí của bản thân cứng rắn chống, Trần Trầm, người hãy tự cầu phúc.

Chu Nhân Long nói xong câu đó, trong lòng không tìm được thán phục.

Trần Trầm đoán trước như thần, một ngày trước đột nhiên bắt đầu dặn dò hậu sự với gã, còn lập cái gọi là di chúc gì đó, rồi qua hôm nay độ Thần Hỏa Kiếp hình thành từ Thái Dương Tinh Hỏa.

Không lẽ hấn đã đoán trước có lẽ sẽ chết vào hôm nay?

Chương 312: Biến sắc

Lửa đốt một ngày, bên trong thường truyền ra vài tiếng kêu thảm thiết.

Chu Nhân Long đứng ngoài nhìn mà khówek mắt co giật, nhưng không dám kêu người khác.

Hình ảnh quá mức thảm liệt, nếu như bị người khác trông thấy, khó tránh khỏi để lại bóng ma tâm lý, đặc biệt là mấy người rất thân với Trần Trầm, sau khi nhìn có lẽ sẽ tâm tình tan vỡ.

Vèo!

Ngày thứ hai, một luồng gió nhẹ thổi qua, hỏa diễm dần dần tắt.

Chu Nhân Long nhanh chóng lại gần, Trần Trầm ở trước mắt gã hoàn toàn biến dạng, toàn thân đều là màu vàng kỳ dị.

Máu chót là không phát ra chút hơi thở, trông như pho tượng.

Không đợi Chu Nhân Long kinh hoàng thất thố, đột nhiên mở mắt, thẳng tắp nhìn bầu trời, thều thào:

- Khụ khụ! Lão Chu, ta sắp bị lửa này luyện thành đan dược . . . Không ngờ còn chưa chết, thật là không dễ dàng . . .

Chu Nhân Long lau mồ hôi lạnh trên trán, nghĩ mà sợ.

May mắn tiểu tử này không chết, hiện giờ tuy rằng trông như bí đở thành tinh, nhưng núi xanh còn đó, không sợ không có củi đốt.

- Tiểu tử, đừng cầu nhàu nữa, còn sống đã là may, ta mang người tở lại nghỉ ngơi.

Nghe Chu Nhân Long nói, Trần Trầm bỗng nhảy cẫng lên, móc ra một tấm gương từ trữ vật giới, soi gương.

Người trong gương toàn thân không một mảnh vải, một sợi lông tóc đều không có, nếu không phải ngũ quan điển trai còn đó thì cả n bản nhìn không ra là chính mình.

Đương nhiên, những thứ này đều không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là trong gương chiếu ra người đó toàn thân kim hoàn g, không phải loại vàng ánh tím mà vàng chóc như chanh.

Trần Trầm đấm nát gương, lắc đầu liên tục:

- Không . . . Không! Ta . . . Không trở lại! Xấu chết, nếu như bị người khác trông thấy sẽ ảnh hưởng hình tượng hoàn mỹ vô khuyết của ta trong lòng họ!

Chu Nhân Long cảm nín:

- Vậy người bảo ta trở về ăn nói thế nào?

Làm tu sĩ mà còn chú trọng bề ngoài như vậy, Chu Nhân Long cảm thấy khó tin.

Nếu là gã, chỉ cần thực lực cường, đừng nói biến thành như vậy, dù đổi thành màu vàng phân gã cũng đồng ý.

Bề ngoài nào có đáng gì?

Trần Trầm lờ đi ánh mắt của Chu Nhân Long, trầm tư giây lát nói:

- Người hãy nói rằng Luyện Thể của ta sắp đột phá Nguyên Thần cảnh, cần một người lặng lẽ tu luyện một đoạn thời gian, không lâu sau sẽ trở về.

Nói xong, Trần Trầm không đợi Chu Nhân Long trả lời, trực tiếp lách tay ra lệnh bài truyền tấn truyền tin cho đám người Viên Kinh Thiên.

Còn về Tích Sương, vừa lúc nàng bước chân vào Nguyên Anh đình, đang bế quan đánh sâu vào Nguyên Thần, nếu không thì Trần Trầm không nỡ trốn đi.

Thông báo cho mọi người xong, Trần Trầm ngược đầu lên, ánh mắt hung ác trừng Chu Nhân Long:

- Lão Chu, không được cho bất cứ ai biết bộ dạng này của ta, nghe chưa?

Chu Nhân Long cau mày, Trần Trầm đang nói cái gì đó? Không lẽ uy hiếp gã?

Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Nhân Long nảy ý làm trái, là ma tu, đây là phản ứng phản xạ.

Trần Trầm thấy vậy vẻ mặt lạnh nhạt nói:

- Lão Chu, người nợ ta rất nhiều nhân tình, không chừng đời này khó mà trả hết. Nhớ Huyết San Hồ không? Chắc chắn, cường giả Nguyên Thần cũng không đòi được nó.

Nhắc đến nhân tình, cơ mặt Chu Nhân Long co giật, thật lâu sau mới nói:

- Ta hiểu rồi.

- Hiểu rồi thì tốt!

Trần Trầm bỏ lại câu này, lắc người ra xa nghìn thước, cùng lúc đó, một bộ đồ màu trắng tiêu sái khoác lên người hắn.

Tiếc rằng áo trắng không có mũ, Trần Trầm lộ đầu ra ngoài trông như quả chanh to.

...

- Hệ thống, trong phạm vi năm trăm thước có thứ gì có thể khiến ta khôi phục như ban đầu không?

[Không có thứ đó.]

- Hiện tại có hay không?

[Không có.]

Trần Trầm một đường hướng đông, một bên hỏi hệ thống, một bên cẩn thận quan sát tình huống thân thể của mình, nhưng vô luận là hắn hay hệ thống đều không thể thay đổi ngoại hình hiện tại.

Nửa canh giờ sau.

Trần Trầm khôi phục khuôn mặt đẹp trai, chẳng qua trên cổ có thêm khăn quàng, trông chẳng ra cái gì, từ khe hở có thể mơ hồ trông thấy sắc vàng rực từ bên trong.

Hết cách, mặt thì có thể dùng mặt nạ biến đổi, nhưng không thể dán mặt nạ lên cổ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Trầm chỉ có thể nghĩ ra cách này tạm thời che đậy.

Bay loanh quanh xung quanh một lúc, Trần Trầm tìm một hang n

úi núp vào, sau đó chui vào trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Lục Đậ, Tiểu Hoa, Tiểu Hoàng không đến mức cười nhạo Trần Trầm, vì tất cả đều lòn lẹt, không tốt hơn ai, hấn thành màu này ngược lại khiến Tiểu Hoa, Tiểu Hoàng thích gần gũi với hấn hơn.

Còn về Thanh Lâm thì bận tu luyện, dường như đang điên cuồng rèn luyện thần thức.

Nhìn Thanh Lâm như thế, Trần Trầm có thể hiểu được, dù sao thần thức của nữ yêu tinh này đã ngang ngửa với hấn, cảm thấy áp lực là chuyện bình thường.

Hít sâu một hơi, Trần Trầm lấy ra thiên tài địa bảo, cắt thành từng lát đắp mặt, sau đó khoan chân ngòi xuống, bắt đầu cẩn thận cảm ứng tình trạng thân thể hiện giờ.

...

Không biết ở trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung bao lâu, thiên tài địa bảo trên mặt Trần Trầm đã đổi bảy, tám loại, kim mộc thủy hỏa thổ, các loại thuộc tính đều có.

Nhưng hiệu quả lại cực kỳ bé nhỏ.

Nếu bị người khác trông thấy cảnh này, tám chín phần mười sẽ tử c chết.

Bọn họ đã gặp qua phí của trời, nhưng xa xỉ đến mức này thì chưa thấy bao giờ.

Thừa dịp đổi thiên tài địa bảo khác, Trần Trầm móc ra lệnh bài truyền tẩn, liên hệ Vô Phong Thành.

- Kinh Thiên, không xảy ra chuyện gì đi?

- Sư huynh, không có việc gì, bên yêu tộc cũng không có động tĩnh gì. Khi nào sư huynh trở về?

- Có lẽ phải một lúc nữa.

Trần Trầm lấy gương ra, nhìn bóng người phản chiếu trong gương, trong lòng khẽ thở dài.

Viên Kinh Thiên trả lời:

- À, không sao, sư huynh ở bên ngoài, có môn chủ tọa trấn, Vô Phong Thành sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Trần Trầm nghe vậy thở ra, ngẫm nghĩ lại bỏ sung một câu.

- Kinh Thiên, nếu tẩu tử của ngươi sắp độ kiếp thì nhớ báo cho ta một tiếng, dù cho ta tu luyện đến phút mấu chốt nhất cũng sẽ trở về ngay.

- Hiểu được, sư huynh yên tâm.

Trần Trầm cất lệnh bài truyền tấn, im lặng.

Không biết khi nào thân thể của hắn mới khôi phục bình thường, nếu khi Tích Sương độ kiếp mà hắn còn chưa khôi phục thì vẫn phải quay về.

Xét cho cùng, hắn không phải loại người ăn cơm nhờ vào nhan sắc.

Đương nhiên, dù hắn đã biến thành bộ dạng này thì vẫn đẹp trai hơn đa số nam nhân trên đời, chắc Tích Sương sẽ không ghét bỏ.

Xét cho cùng cần dựa vào tài hoa, sắc đẹp rồi sẽ có lúc giảm xuống nhưng tài hoa thì trường tồn.

Ngẫm nghĩ, Trần Trầm dần cười tươi, hẳn đang định lấy một nhân sâm ra cắt mỏng thì một lệnh bài truyền tấn bỗng sáng lên.

Chỉ có bốn chữ:

- Chủ nhân cứu ta!

Thấy lệnh bài truyền tấn này, Trần Trầm cau mày.

Hồ Tiên Nhi đang làm cái quỷ gì?

Tuy rằng trong lòng chịu bó tay, Trần Trầm vẫn nhanh chóng hỏi:

- Có chuyện gì? Nói rõ ràng!

Nhưng lệnh bài truyền tấn không truyền thừa hồi âm.

Trần Trầm sắc mặt cực kỳ khó xem, nhanh chóng liên hệ bên Vô Phong Sơn.

Đại Chu Đại Tấn hiện giờ đều ở dưới sự quản hạt của Hồ Tiên Nhi, nếu nàng xảy ra chuyện, người của Vô Phong Sơn đi điều tra một chút, hẳn là có thể tra ra chút manh mối.

Quả nhiên.

Không lâu sau, bên Vô Phong Sơn truyền về hồi âm:

- Sơn chủ, chúng ta không rõ nữ hồ yêu kia gặp chuyện gì, nhưng hai ngày này yêu tộc ở Đại Tấn Đại Chu có dấu hiệu rục rịch.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm sắc mặt âm trầm.

Rõ ràng, Hồ Tiên Nhi không ở trong phạm vi hai nước, chứ không thì nàng không thể nào để mặc đám yêu tộc kia.

Phối hợp tin cầu cứu của Hồ Tiên Nhi, đã có thể kết luận nàng chắc chắn xảy ra chuyện, hơn nữa lúc này hẳn là ở trong lãnh thổ yêu tộc.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm nhưc đầu.

Rất không dễ dàng xử lý tốt chuyện ở vùng đất hai nước, có thể không lo lắng gì đi tới chiến trường ngay mặt Tây Cương, nếu lúc này xảy ra chuyện gì thì cục diện vùng hai nước sẽ lại hỗn loạn.

Trần Trầm thở hắt ra:

- Phù.

Hắn đứng lên, rời khỏi Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Trần Trầm sớm muốn đi lãnh thổ yêu tộc một chuyến, nhưng vẫn luôn không dám dễ dàng thử, hiện giờ ngược lại là cơ hội tốt.

Phải cứu Hồ Tiên Nhi, Trần Trầm còn muốn điều tra gốc gác của Thiên Tà đạo chủ, xem thử nàng có thân phận gì trong yêu tộc.

Chương 313: Yêu tộc thực vật (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Lặng yên không một tiếng động bay dọc hướng tây Tây Cương, k hông lâu sau Trần Trầm vào lãnh thổ yêu tộc.

Cho đến nay Tây Cương đều giáp giới với lãnh thổ yêu tộc, đây cũng trở thành nguyên nhân Tây Cương thành chiến trường ngay mặt.

Vào lãnh thổ yêu tộc, Trần Trầm hoàn toàn che giấu hơi thở trên người. So với lúc trước, tu vi Luyện Thể sau khi bước vào Nguyên Thần cảnh thì Trần Trầm không chế thân thể càng thêm chính xác.

Trên người hơi thở cơ hồ hoàn toàn hòa vào thiên địa, không có cảm giác hút mùi người.

Bản lĩnh này phỏng chừng gần giống Thất Sát Ma Quân lúc lên vào yêu tộc.

Nhưng khi vào lãnh thổ yêu tộc rồi, Trần Trầm mù tịt.

Trong trữ vật giới có bản đồ cụ thể, nhưng lãnh thổ yêu tộc rộng lớn khôn biết bao, vừa bay vừa xem bản đồ thì khá chậm.

Trần Trầm thu hồi bản đồ, thần thức bắt đầu hướng bốn phía điều tra, nhiều tiểu yêu xuất hiện trong phạm vi thần thức của hắn.

Nhưng Trần Trầm lười để ý đám tiểu yêu, chút tu vi đó phỏng chừng không biết về lãnh thổ yêu tộc nhiều bằng nhân tộc như hắn.

Vẫn bay về phía tây mấy nghìn dặm, trong thần thức rốt cuộc xuất hiện một Yêu Vương Nguyên Anh.

Yêu Vương Nguyên Anh này có cái đầu chim anh vũ, đang hào hứng bay về hướng lãnh thổ nhân tộc, dường như ôm ước mơ to lớn xa xăm.

Trần Trâm không nói không rằng chộp Anh Vũ Yêu Vương vào T iều Vô Ưu Tiên Cung.

Anh Vũ Yêu Vương gặp cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi thì thộn mặt ra, mỏ chim há to, hoàn toàn không biết phát sinh chuyện gì.

Trần Trâm lạnh lùng nhìn Anh Vũ Yêu Vương một cái, trầm giọng hỏi:

- Tộc địa của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ ở đâu, ngươi biết không?

Trông thấy mặt Trần Trâm, Anh Vũ Yêu Vương sợ tái mặt, lông chim dựng đứng:

- Nhân tộc!

Nhưng giây sau, Anh Vũ Yêu Vương khôi phục bình tĩnh, lộ ra nụ cười nhỉnh nọt:

- Tiền bối, có gì từ từ nói, cần gì giả làm nhân tộc dọa ta, tộc của chúng ta nhất gan, thực sự chịu không nổi bị dọa.

Trần Trâm đen mặt, cả giận nói:

- Ai giả nhân tộc dọa ngươi? Ta hỏi thì ngươi lo trả lời là được.

Anh Vũ Yêu Vương gật đầu, lén lút liếc bàn tay đeo bao tay của Trần Trâm.

Trần Trâm lặng lẽ rút bàn tay vàng khẽ vào ống tay áo, ánh mắt càng băng lãnh.

- Tiền bối . . . tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ là một trong tám đại yêu tộc nên ta tự nhiên biết tộc địa của họ ở đâu, chẳng qua ta nghe nói bọn

họ gần nhất phong sơn, hình như định chọn người thừa kế đời sau của tộc trưởng, hiện tại đi, sợ rằng sẽ bị chặn ngoài cửa.

Anh Vũ Yêu Vương cười tươi, nhưng ánh mắt nhìn Trần Trầm có chút phức tạp, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Trần Trầm nghe vậy trong lòng đại khái đã có mấy phần suy đoán.

Tám chín phần mười là Hồ Tiên Nhi bị cuốn vào vòng xoáy này. Tộc trưởng của tám đại yêu tộc, đây là nhân vật có quyền lợi rất lớn, vì tranh cướp vị trí này, e rằng đấu tranh nội bộ tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ không thua gì những hoàng thất nhân tộc.

Hồ Tiên Nhi là yêu quái không lớn lên trong lãnh thổ yêu tộc, không chút bối cảnh, nếu dính líu vào loại đấu tranh này thì sẽ thành tro bụi ngay.

Trần Trầm hỏi tới:

- Tộc trưởng của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ bị gì? Tại sao tuyển người thừa kế vào lúc này?

Anh Vũ Yêu Vương nghe vậy trong mắt lộ ra mấy phần hoài nghi, chuyện này trong yêu tộc đều biết mà sao vị đại nhân trước mắt không biết gì?

Trần Trầm thấy vậy trực tiếp lấy xuống mặt nạ, lộ ra khuôn mặt vàng rục, tràn ngập uy nghiêm.

Thấy khuôn mặt đó, Anh Vũ Yêu Vương bị dọa đến giật nảy mình, nhanh chóng lùi lại hai bước, sau đó hỏi dò:

- Đại nhân, ta xưng hô người là Chanh Yêu Hoàng được không?

Anh Vũ Yêu Vương vừa dứt lời, bị Trần Trầm tát cho một cái lộn

vài vòng:

- Bản hoàng vừa từ tiền tuyến trở về, không rảnh tán gẫu với người, hỏi cái gì thì trả lời cái đó, còn dám nói vợ vẫn là ta một bàn tay đập chết người!

Anh Vũ Yêu Vương đứng vững thân hình, run cầm cập.

Yêu Hoàng loài thực vật ở trong yêu tộc cực kỳ hiếm thấy, nghe đồn tính cách đều có chút ôn hòa, mà sao Chanh Yêu Hoàng này tá o bạo vậy? Một lời không hợp liền ra tay đánh yêu?

Anh Vũ Yêu Vương lấy tay che mặt, tội nghiệp giải thích:

- Tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ biểu hiện không tốt trong chiến tranh hai tộc, Yêu Thần Điện giáng xuống trách phạt. Thiên Hồ Yêu Tôn đại nhân vốn có tính tình phóng đãng không ky, không thích quản việc, hiện giờ bỗng nhiên bị phạt, trực tiếp từ tiền tuyến gửi tin về nói không thêm làm tộc trưởng nữa.

Nghe Anh Vũ Yêu Vương này giải thích, Trần Trầm lộ nét đăm chiêu, một lát sau, hấn ngẩng đầu nhìn nó:

- Mang ta đi tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Anh Vũ Yêu Vương phản xạ muốn đặt câu hỏi, nhưng nhớ lại lời Trần Trầm vừa nói, vội ngậm mồm:

- Vâng thưa Chanh Yêu Hoàng đại nhân!

Bốp!

Một bàn tay tát Anh Vũ Yêu Vương bay ra Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Ra khỏi Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, Anh Vũ Yêu Vương bị Trần Trầ

m bắt ép biến ra bản thể.

Trần Trâm tự nhiên ngồi trên người Anh Vũ Yêu Vương, còn gọi Tiểu Hoa ra.

- Tiểu Hoa, hấn nếu cố ý đưa gia đi sai đường thì ngươi hãy nói ra, ta một bàn tay đập nát đầu chim của hấn.

Tiểu Hoa nghe vậy, hoa loa kèn trên đầu rung rung, trong ánh mắt tràn đầy mờ mịt.

Nàng không biết đây là chỗ nào thì sao biết đường nào là sai?

Tiểu Hoa hoang mang, Anh Vũ Yêu Vương ở dưới thân thì sợ hãi run bắn người, nhanh chóng điều chỉnh phương hướng.

Anh Vũ Yêu Vương vốn định mang theo Chanh Yêu Hoàng về tộc địa của mình, để trưởng bối trong tộc giao lưu với Chanh Yêu Hoàng, nào ngờ Chanh Yêu Hoàng tùy thân mang theo yêu tộc biết đường.

Hơn nữa cũng là yêu thực vật hiếm thấy!

Điều này khiến trong lòng Anh Vũ Yêu Vương càng vững tin Trần Trâm là Yêu Hoàng thực vật.

Trần Trâm dùng thần thức hỏi nhỏ:

- Tiểu Hoa, ta thật sự giống chanh tinh sao?

Hoa loa kèn trên đầu Tiểu Hoa nghiêm túc gật mấy cái.

Trần Trâm nghe vậy nhanh chóng móc ra gương, cẩn thận nhìn mặt mình.

Trụi lủi một mảnh, không có lông mày, vàng tươi, tuy nhạt hơn lú

c mới độ kiếp chút xíu nhưng vẫn rất giống trái chanh thành tinh.

Nếu không phải ngũ quan tinh xảo vẫn còn thì Trần Trầm ước gì rút dao ra cắt mỏng mình rồi ngâm tách trà uống.

Trần Trầm trong lòng khóc không ra nước mắt, đời này chỉ có người khác ghen tị hắn, không có chuyện hắn hâm mộ đố kỵ người khác.

Tại sao hắn thành chanh tinh ?

Tuy trong Cửu Chuyển Kim Thân Quyết có nói sẽ thành tựu Kim Thân, nhưng không nói Kim Thân là như thế này!

...

Chương 314: Yêu tộc thực vật (2)

- Dừng lại!

Còn chưa bay đi ra ngoài vạn dặm, một tiếng quát chói tai từ trong núi truyền đến, ngay sau đó, một Yêu Hoàng gấu đen chặn ở trước mặt Anh Vũ Yêu Vương.

- Đại nhân tộc Hám Thiên Cuồng Hùng, người có chuyện gì không?

Anh Vũ Yêu Vương tâm tình phức tạp, hôm nay sao mà xui quá, liên tiếp gặp được hai Yêu Hoàng Nguyên Thần, hơn nữa gặp Yêu

Hoàng này còn là đến từ tám đại yêu tộc.

Yêu Hoàng có huyết mạch như vậy tùy tay diệt nó thì cũng chỉ có thể chết vô ích.

Yêu Hoàng tộc Hám Thiên Cuồng Hùng không nhìn Anh Vũ Yêu Vương mà đặt ánh mắt lên người Trần Trầm, trong ánh mắt tràn đầy tham lam.

- Ngươi là yêu tộc hệ thực vật?

Anh Vũ Yêu Vương nghe vậy run cầm cập.

Yêu tộc hệ thực vật rất hiếm hoi trong lãnh thổ yêu tộc, nguyên nhân quan trọng nhất là vì đa số yêu tộc hệ thực vật đều là thiên tài địa bảo thành tinh, rất nhiều đều bị yêu tộc khác lên bắt lấy ăn sống.

Đặc biệt là tám đại yêu tộc, ăn nhiều nhất, quan hệ giữa hai bên có thể nói là cực kỳ tệ.

- Mặc mới gì tới ngươi! Xéo ngay!

Trần Trầm tâm tình cực kém, hắn là yêu tộc gì thì liên quan gì tới con gấu đen yêu tộc này? Không lẽ muốn ngăn lại hắn kiểm tra thân phận?

Hám Thiên Cuồng Hùng thấy thái độ của Trần Trầm rất kém, chẳng những không giận ngược lại vui vẻ, dứt khoát cầm đại đao chém xuống đầu Trần Trầm:

- Ngươi dám nói chuyện kiểu đó với ta? Thật là tìm cái chết, ngươi biết ta là ai không?

Hám Thiên Cuồng Hùng đang lo không tìm thấy viện cớ ra tay, ai kêu yêu tộc thực vật này tự tìm đường chết.

Trần Trầm thấy vậy không tránh không né, ngồi yên trên lưng Anh Vũ Yêu Vương.

Keng!

Giây sau, một tiếng giòn vang, đại đao và đầu của Trần Trầm va chạm vào nhau, ngang sức ngang tài, ai cũng không thể làm gì ai.

Ngược lại Anh Vũ Yêu Vương ở dưới thân bị chấn lão đảo, nhiều cọng lông chim rơi xuống.

Hám Thiên Cuồng Hùng giật mình suýt rớt quai hàm.

Yêu tộc thực vật này chẳng lẽ là hồ đào thành tinh? Nếu không thì tại sao đầu cứng như thế?

Hồ đào . . .

Nghĩ đến đây, Hám Thiên Cuồng Hùng nuốt nước miếng.

Nghe đồn thiên tài địa bảo loại hồ đào có thể tăng cấp độ thần thức, cực kỳ hiếm hoi.

Không ngờ hôm nay được gặp được một yêu.

Bùm!

Không đợi Hám Thiên Cuồng Hùng nghĩ tiếp, một bàn tay vàng chói lóa vồ về phía nó.

Tốc độ siêu nhanh, Hám Thiên Cuồng Hùng căn bản không kịp phản ứng đã bị một bàn tay đập rớt xuống từ bầu trời.

Không lâu sau, Hám Thiên Cuồng Hùng bị Trần Trầm trói chặt trong lòng Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Trở lại trên lưng Anh Vũ Yêu Vương, Trần Trầm lạnh lùng nói:

- Tiếp tục chạy đi.

Anh Vũ Yêu Vương sợ hết hồn, gật đầu lia lịa như gà con mổ thóc, ánh mắt tràn đầy kính sợ nhìn Trần Trầm.

Hèn gì Chanh Yêu Hoàng này dám quang minh chính đại đi ra ngoài, thì ra thực lực kinh người như vậy.

E rằng lai lịch của Chanh Yêu Hoàng này . . . bất phàm.

Nửa ngày sau.

Anh Vũ Yêu Vương thật sự không tìm được, đau khổ khuyên nhủ:

- Đại nhân, người hãy đeo mặt nạ đi, người quá bắt mắt, ta không chịu nổi!

Trần Trầm cũng không biết nên nói cái gì.

Vốn tưởng bị Hám Thiên Cuồng Hùng chặn đường chỉ là trùng hợp, ai ngờ trong vòng nửa ngày gặp bốn, năm kẻ chặn đường, có trực tiếp ra tay, cũng có giả vờ thân thiện muốn đi chung đường.

Nhưng đều không ngoại lệ, đều bị hấn xử đẹp.

Trần Trầm thì không có gì, nhưng Anh Vũ Yêu Vương bị dư ba cấn thành chim trọc lông, chỉ có một chỗ dưới hông Trần Trầm là còn nguyên vẹn lông.

Anh Vũ Yêu Vương quay đầu, lộ ra mặt mũi bầm dập, hơi méo móm:

- Đại nhân, ta cầu người! Nếu không tại hạ sợ rằng chưa đến Thiên Hồ sơn mạch đã tắt thở.

Trần Trâm bỗng nhiên vỗ đùi, tức giận quát:

- Lãnh thổ yêu tộc này còn thiên lý không?!

Hắn là nhân tộc chạy vào lãnh thổ yêu tộc, khó khăn mới có khuôn mặt giống yêu tộc, kết quả Anh Vũ Yêu Vương bắt hắn giả làm nhân tộc, nói như vậy mới ít gây chú ý.

Vớ va vớ vẩn, quả thực không thể nói lý!

Lòng đầy căm phẫn, nhưng Trần Trâm vẫn đeo mặt nạ, đổi thành khuôn mặt tuấn tú hơi yêu dị, trông giống như yêu tộc cấp cao biến hóa ra.

Anh Vũ Yêu Vương thấy vậy rồi rít cảm kích, thậm chí chảy xuống hai hàng lệ.

Nó là Yêu Vương tu vi Nguyên Anh nhưng chưa từng cảm giác bất lực như thế. Giữa Yêu Hoàng Nguyên Thần đánh nhau, đương sự ngồi trên lưng mạnh khỏe, còn quần chúng vô tội như nó thì không chống đỡ nổi.

Xem ra tu vi Nguyên Anh tốt nhất đừng bước vào lãnh thổ nhân tộc, thế giới bên ngoài quá đáng sợ.

...

Che khuôn mặt vàng tươi kia rồi thì chặng đường tiếp theo trở nên thuận lợi nhiều, cơ bản không có cường giả chặn đường nữa.

Trần Trâm nhìn chân trời xa, rơi vào trầm tư.

Hắn không ngờ yêu tộc thực vật khó lẫn lộn trong lãnh thổ yêu tộc

c đến vậy. Nếu không nằm ngoài dự đoán của hắn, Thiên Tà đạo chủ kia chắc cũng là yêu tộc thực vật.

Không lẽ cũng bởi vì những việc này mà nàng gia nhập Thiên Tà? Từ đó làm loạn trong yêu tộc để trả thù?

Trần Trầm càng nghĩ càng cảm thấy rất có thể, trong đầu rất nhanh tự tưởng tượng một câu chuyện thảm kịch chủng tộc.

Hèn gì Thiên Tà đạo chủ có thái độ tốt như vậy với Tiểu Hoa, Tiểu u Hoàng, thậm chí tặng hai mảnh lá cây cho hai vật nhỏ.

Vốn là sinh cùng rễ, cần gì hại nhau?

...

Một ngày sau.

Anh Vũ Yêu Vương chỉ hướng sơn mạch kéo dài liên miên cách mấy chục dặm:

- Đại nhân, đó là tộc địa của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ, Thiên Hồ sơn mạch.

Trần Trầm gật đầu.

Sơn mạch phương xa yêu khí cực đậm, ngọn núi cao nhất càng bị linh quang bao phủ, rõ ràng là bị hoàn toàn phong bế.

Thần thức ảnh chiếu, nhiều yêu tộc hoạt động xung quanh, trong đó có ba, bốn Yêu Hoàng.

Xem tình hình thì nơi này đúng là Thiên Hồ sơn mạch đánh dấu trên bản đồ.

Anh Vũ Yêu Vương rụt rè hỏi:

- Đại nhân, ta có thể đi rồi sao?

Trần Trầm dứt khoát lắc đầu, nói:

- Không thể, chờ ta làm xong việc, người phải đưa ta về. Chim gì mà biết đường, ta không rảnh từ từ tìm đường.

Không đợi Anh Vũ Yêu Vương kháng nghị, Trần Trầm đập xiu náo ném vào trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Làm xong tất cả, Trần Trầm lặng lẽ đến gần Thiên Hồ sơn mạch.

Hiện giờ trong Thiên Hồ sơn mạch không có đại yêu Luyện Hư, mạnh nhất phỏng chừng là Nguyên Thần đỉnh, Trần Trầm không lo lắng an toàn của mình.

Nhưng chuyện cứu Hồ Tiên Nhi không phải lên đi vào rồi lên đưa ra là xong việc.

Trần Trầm còn phải suy xét chuyện vùng đất hai nước.

Cho nên, Hồ Tiên Nhi không thể đánh mất địa vị trong tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ.

...

Chương 315: Bí văn của yêu tộc

Chờ khi trời bắt đầu tối.

Trần Trầm gọi ra Lục Đẩu phá mở đại trận phòng hộ của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ, âm thầm chuồn vào.

Vào trong rồi, Trần Trầm không dám đi lung tung.

Giờ này khắc này, hẳn có chút nhớ Viên Kinh Thiên.

Tuy Trần Trầm đã giấu hơi thở nhân tộc trên người mình, nhưng không né qua thần thức quét hình của một số Yêu Hoàng mạnh mẽ được, nếu hắn đi lung tung thì tám chín phần mười sẽ bị phát hiện.

Co ro trong góc hẻm nửa ngày, Trần Trầm rốt cuộc gặp được một con hồ ly tinh bụng mâm, tu vi rất yếu, chỉ có trình độ Luyện Khí.

Hít sâu một hơi, Trần Trầm nháy mắt thoáng hiện bên cạnh hồ ly tinh, sau đó chui vào trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, rồi treo Tiểu Vô Ưu Tiên Cung lên một trang sức trên áo của nàng.

Tiểu hồ ly tinh hồ nghi nhìn bốn phía, không phát hiện dị thường, lại tiếp tục đi về phía trước.

Trần Trầm thở phào, xuyên qua Tiểu Vô Ưu Tiên Cung xem xét cảnh tượng bốn phía.

Công nhận, tộc địa của Cửu Vĩ Thiên Hồ cực kỳ khí phái, kiến trúc toàn là khoáng thạch trắng tinh không biết tên, giống như dương chi bạch ngọc, trắng sáng.

Nhìn thoáng qua, còn tưởng là tiên cảnh.

Hơn nữa đẳng cấp thẩm mỹ của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng rất cao, có chút kiến trúc đẹp hơn Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Không lâu sau, tiểu hồ ly tinh đi vào một căn phòng lộng lẫy, đặt mâm thức ăn xuống:

- Đại nhân, thức ăn đêm của người.

Trần Trần lặng lẽ quan sát, trong phòng có một Yêu Hoàng cao ngất và một nữ yêu mặc hở hang.

Nữ yêu vốn treo trên người Yêu Hoàng, tư thế cực kỳ ám muội.

Tiểu hồ ly tinh trông thấy cảnh này sắc mặt đỏ rực, lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Nữ yêu quỳn rũ nhìn bóng lưng của tiểu hồ ly tinh, cười yêu kiều:

- Vật nhỏ, muốn ở lại chơi với chúng ta không?

Tiểu hồ ly tinh sợ hết hồn, chạy càng nhanh hơn, trốn xa khỏi căn phòng này.

- Đại nhân, chúng ta lo làm việc xong rồi hãy ăn nhé?

Nữ yêu vung tay lên, cánh cửa khép, sau đó nàng cởi áo ra.

Yêu Hoàng kia vẻ mặt tà ác vỗ nhẹ bàn, một trận pháp che chắn t hần thức nhìn ngó xuất hiện trong căn phòng.

- Ha ha, cũng tốt, nhưng chỉ sợ làm xong việc đã đến sáng mai, nh ững thức ăn này lạnh lẽo.

Nữ yêu vẻ mặt sốt ruột quán lấy người Yêu Hoàng:

- Cũng tốt mà, dù sao người ta chung quy là ăn no.

Chợt một giọng nói vang lên sau lưng cả hai:

- Hay là để ta chơi với các ngươi?

Cả hai giật bắn người, đứng lên từ chiếc ghế.

Bình bốp!

Hai tiếng trầm đục cùng với thần thức kinh sợ, hai yêu trước mắt tối sầm, ngất xỉu.

...

- Ngươi là ai?

Trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, Yêu Hoàng ngất xỉu dần tỉnh lại, ánh mắt tràn đầy bất an nhìn Trần Trầm.

Trần Trầm kéo ghế ngồi xuống trước mặt gã, cười khẽ:

- Tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ tuyển người thừa kế tộc trưởng, ngươi là Yêu Hoàng của tộc Thần Giao tới nơi này làm cái gì?

Yêu Hoàng nghe hỏi thì liên tục thay đổi sắc mặt, nhưng không nói một câu.

Việc này chỉ cần là thành viên tám đại yêu tộc cơ bản đều biết, cái con yêu da vàng trước mặt gã rốt cuộc đến từ đâu?

Trần Trầm thấy vậy đành mặt lại, tháo một cánh tay của Yêu Hoàng xuống:

- Nói cho ngươi, ta không có ấn tượng tốt với tộc các ngươi, ngươi nếu không nói cũng được, ta đi hỏi nữ yêu kia, chỉ cần nàng nói, vậy không cần giữ lại ngươi.

Yêu Hoàng cố nén đau đớn tức giận hô lên:

- Người dám giết ta? Người ở phe nào?!

Yêu Hoàng chưa nói hết câu thì một cánh tay khác cũng bay sang bên cạnh.

- Nói nhảm cái gì?

Yêu Hoàng tộc Thần Giao bị ánh mắt đáng sợ và tàn nhẫn của Trần Trầm hù sợ, vội đồng ý:

- Nói . . . ta nói!

Trần Trầm nghe vậy tựa vào ghế, làm bộ dáng rửa tai lắng nghe:

- Chuyện là thế này, tộc trưởng của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ lúc bình thường không quản việc, giữ trung lập trong mọi chuyện. Hơn một năm trước huyết mạch Yêu Thần thức tỉnh, trong tám đại yêu tộc có ba yêu tộc ủng hộ huyết mạch Yêu Thần thành lập Yêu Đình, thống nhất yêu tộc. Có bốn yêu tộc phản đối huyết mạch Yêu Thần, dù sao Yêu Thần chỉ là truyền thuyết trong yêu tộc chúng ta, tám đại yêu tộc thống trị yêu tộc trên vạn năm, không có lý do gì tự tiện nghe theo mệnh lệnh của cái gọi là huyết mạch Yêu Thần. Còn lại tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ giữ trung lập.

- Mắt thấy trong yêu tộc sắp tan đàn xẻ nghé, huyết mạch Yêu Thần đánh cuộc với bốn yêu tộc phản đối. Chỉ cần hắn có thể phá mở ở một chỗ lãnh thổ của nhân tộc, hoàn toàn mở ra cửa lớn của nhân tộc thì bốn yêu tộc phải nghe theo mệnh lệnh của hắn. Nếu hắn không làm được, vậy hắn sẽ lấy ra tất cả máu của Yêu Thần tặng không cho tám đại yêu tộc.

- Bốn yêu tộc phản đối lập tức đồng ý, kết quả là huyết mạch Yêu Thần thật sự làm được, yêu tộc ta thuận lợi tấn công vào lãnh thổ nhân tộc, liên tiếp đại thắng. Nhưng một năm gần đây, huyết mạch Yêu Thần tăng lớn dã tâm, dần có ý tưởng xóa sổ tám đại yêu tộc

c, đặt tất cả tộc loài phụ thuộc dưới trướng tám đại yêu tộc vào Yêu u Đình.

- Bốn yêu tộc lúc trước phản đối tự nhiên không muốn, nhưng giờ này khắc này, hai tộc đã khai chiến toàn diện, nếu bên trong yêu tộc mất kiểm soát thì nhân tộc rất có thể toàn diện phản công. Cho nên lúc này, thái độ của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ trở nên cực kỳ quan trọng. Nếu tám đại yêu tộc có năm tộc phản đối Yêu Đình, vậy kế hoạch của huyết mạch Yêu Thần sẽ không thực thi được.

- Nhưng mấy người thừa kế Cửu Vĩ Yêu Hồ có ý tưởng khác nhau, có yêu ủng hộ Yêu Đình quản lý, cũng có yêu không ủng hộ. Tộc ta phái ta đến đây trợ uy cho người thừa kế phản đối Yêu Đình quản lý.

Nghe kể dài dòng, Trần Trầm rơi vào trầm tư.

Thì ra trong yêu tộc không phải đồng lòng như sắt, dù thành lập Yêu Đình và Yêu Thần Điện thì bên trong vẫn chia ra hai đại thế lực.

Trần Trầm lạnh lùng hỏi:

- Tộc Thần Giao các ngươi là một trong bốn tộc phản đối Yêu Đình?

Yêu Hoàng của tộc Thần Giao gật đầu, trên trán không tự giác chẩy xuống mồ hôi lạnh:

- Đúng vậy!

Thần Giao Yêu Hoàng không biết yêu quái trước mắt từ đâu đến, cái gì cũng không biết.

Chẳng lẽ là nhân tộc?

Nhưng không giống, cổ màu vàng tươi lộ ra bên ngoài và khuôn mặt hơi vắn vẹo kia không phù hợp đặc điểm của nhân tộc.

Trần Trâm lại hỏi:

- Có tổng cộng mấy Cửu Vĩ Thiên Hồ cạnh tranh vị trí người thừa kế?

Thần Giao Yêu Hoàng suy tư một lúc, cẩn thận trả lời:

- Hai vị, đều là cường giả Nguyên Thần hậu kỳ, nổi tiếng như còn trong tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Trần Trâm nghe vậy đen mặt.

Nguyên Thần hậu kỳ, cơ bản đã bài trừ Hồ Tiên Nhi ra.

Hồ Tiên Nhi không lấy được một danh ngạch, Trần Trâm muốn là m động tác gì cũng không được.

Quá khó khăn.

Hơn nữa trong Thiên Hồ sơn mạch, hấn lạ nước lạ cái, bằng vào t hực lực của bản thân khó mà gây ra sóng gió gì được.

Trần Trâm lại hỏi một câu:

- Trong Thiên Hồ sơn mạch hiện giờ có bao nhiêu từ Nguyên Thầ n cảnh trở lên?

- Hơn ba mươi thì phải, đa số Yêu Hoàng tám đại yêu tộc không đ i lãnh thổ nhân tộc đều tới.

Nghe được đáp án này, Trần Trâm hít sâu một hơi.

Hơn ba mươi Yêu Hoàng, chỉ riêng cứu ra Hồ Tiên Nhi đã hơi kh

ó khăn, muốn làm chuyện gì khác chỉ là mơ tưởng viễn vông.

Đương nhiên, mọi thứ phải đợi khi nào gặp Hồ Tiên Nhi rồi tính tiếp.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm thần thức công kích đánh xui Thần Giao Yêu Hoàng, sau đó đi vào trong nhà, đi tới trước mặt nữ yêu quý nũ đang hôn mê.

Chương 316: Chủ nhân không gì không làm được

Nữ yêu này chỉ có tu vi Kết Đan đỉnh, chắc là tùy tùng của Yêu Hoàng, dễ khống chế hơn Yêu Hoàng kia.

Trần Trầm thấy nữ yêu hôn mê thì cho nàng ăn một viên đan dược.

Trong nháy mắt, nữ yêu liền thức tỉnh.

Trông thấy Trần Trầm ở trước mặt, nữ yêu cuộn người lại, vẻ mặt sợ hãi hỏi:

- Đại . . . Đại nhân, người có gì sai bảo?

Trần Trầm cười nói:

- Ta mới dứt một viên đan dược cho ngươi ăn, trong vòng ba ngày nếu không lấy được thuốc giải thì ngươi chết chắc.

Trần Trâm không nói xạo, từ lần ở Ô Tiên Tông, hắn tùy thân mang theo nhiều độc đan độc dược, vừa rồi cho nữ yêu ăn đan dược chỉ là một loại trong số đó.

Trong vòng ba ngày không có thuốc giải chẳng những phải chết mà tình trạng chết cũng rất thảm.

Nữ yêu sợ chết khiếp, run bần bật, hai lời không nói liền bắt đầu đập đầu.

Nàng không ngốc, tồn tại khùng bố trước mắt muốn giết nàng chỉ cần một giây, không cần dùng độc dược, rõ ràng là có chuyện mờ ám sai khiến nàng.

- Đại nhân, người có gì sai bảo xin cứ nói, chỉ cần tha cho ta một mạng là được.

Nữ yêu vừa dứt lời, một bàn tay phát nhẹ trước mặt nàng, khi nàng tỉnh táo lại thì đã xuất hiện trong căn phòng cũ.

Nàng suýt tưởng tất cả chuyện vừa rồi là ảo giác.

Trong đầu vang lên giọng nói kéo nàng trở lại hiện thực:

- Ra ngoài đi dạo.

Nữ yêu cẩn thận mở cửa, đi ra ngoài.

- Nét mặt tự nhiên một chút, đừng làm bộ dạng đầu trộm đuôi cướp.

Nữ yêu lên tiếng:

- Vâng . . . vâng.

Nữ yêu cố ra vẻ bình tĩnh, làm yêu tộc Kết Đan Kỳ, dù sợ đến mức

c nào vẫn có thể giả vờ rất giỏi.

...

Bất giác, nữ yêu đã quanh quẩn trong núi một canh giờ, nhưng âm thanh kia không vang lên nữa, điều này khiến nàng trong lòng thả lỏng nhiều.

Nhưng khi đến một viện lạc gần sườn núi thì âm thanh kia vang lên:

- Đi vào.

Nghe mệnh lệnh này, nữ yêu không dám cãi lại, nhanh chóng xoa y người đi hướng viện lạc kia, nhưng chưa bước vào phạm vi viện lạc đã bị một Yêu Vương Nguyên Anh từ chỗ tối nhảy ra ngăn lại.

Yêu Vương duỗi tay ra che trước mặt nữ yêu, giọng điệu lạnh băng:

- Khách nhân, không thể vào lung tung nơi này.

Nữ yêu bản năng lùi lại, nhưng rồi Yêu Vương Nguyên Anh bỗng nhiên ngơ ngẩn đứng yên tại chỗ.

- Đi vào.

Trong đầu vang lên chỉ lệnh, nữ yêu vòng qua Yêu Vương kia, đến gần viện lạc.

Nhưng vào lúc này, một trận pháp ngăn cách chắn ở trước người của nàng.

Trông thấy trận pháp này, trong lòng nữ yêu dâng lên linh cảm không ông may.

Loại trận pháp này có thể hoàn toàn ngăn cách truyền âm, thần thức, mức độ phòng hộ rất mạnh, bình thường bố trí loại trận pháp này đều là bắt nhốt một vài trọng phạm.

Nghĩ đến đây, trong lòng nữ yêu dâng lên cảm xúc mâu thuẫn.

- Đại nhân, có trận pháp này thì ta vào không được.

Nàng vừa dứt lời, cảnh tượng trước mắt biến ảo, sau đó trước mắt tối sầm, mất ý thức.

...

Trần Trầm bước vào viện lạc, đã sửa xong trận pháp.

Trong sân truyền ra một âm thanh cực kỳ cảnh giác:

- Ai?!

Ngay sau đó, một bóng trắng nhanh như tia chớp lao về phía Trần Trầm.

Trần Trầm không ngăn cản.

Keng!

Một tiếng trong trẻo, bóng dáng kia bật về với tốc độ nhanh hơn nũa.

Mắt thấy bóng dáng kia còn muốn công kích, Trần Trầm sửa sang lại y phục, cười nói:

- Là ta.

Lời thốt ra, bóng trắng khựng lại, biến thành Hồ Tiên Nhi vẻ mặt khiếp sợ kinh ngạc không dám tin tưởng:

- Chủ . . . Chủ nhân, sao người đến đây?

Trần Trâm cười nói:

- Người cầu cứu với ta nên ta đến thôi.

Hồ Tiên Nhi im lặng, ánh mắt nhìn Trần Trâm giống như xem thần tiên.

Sao chủ nhân biết nàng ở đây?

Sao chủ nhân lên vào Thiên Hồ sơn mạch, tìm ra chỗ nàng ở?

Mấu chốt nhất là chủ nhân làm sao lặng yên không một tiếng động lên vào lồng giam mà cường giả Nguyên Thần hậu kỳ cũng không thể phá mở?

Trong đầu Hồ Tiên Nhi có nhiều thắc mắc, cuối cùng tất cả nghi vấn chuyển thành sùng bái Trần Trâm.

Dường như từ ngày nàng quen người này thì hẳn không có gì không làm được.

Trần Trâm cười khẩy nói:

- Chỉ một Yêu Vương Nguyên Anh ở ngoài cửa trông giữ người sao? Hơi quá coi thường người.

Hồ Tiên Nhi nghe vậy cười khổ:

- Chủ nhân, với thực lực của ta tuyệt đối không phá được trận pháp trong viện lạc này, Yêu Vương trước cửa chỉ là canh gác cho có.

Trần Trâm gật đầu, hỏi tiếp:

- Người ở tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ có cơ hội cứu vãn không? Nếu như không có, ta mang người trốn chạy đi.

Hồ Tiên Nhi nghe vậy mắt lóe tia sáng hận thù, tức giận nói:

- Chủ nhân, ta vốn có thể cạnh tranh vị trí kia, hơn nữa lão quản gia cũng ủng hộ ta, nhưng sau đó tiện yêu Hồ Mị kia bắt ta, ép buộc lão quản gia ủng hộ ả! Ngay cả lão quản gia cũng không phá được Khốn Thần Trận này, cuối cùng lão nhân gia chỉ có thể khuất phục . . .

Hồ Tiên Nhi càng nói càng thương tâm. Nguyên tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ chỉ có lão quản gia thân thiết với nàng, giờ nàng bị nhốt, không ai chịu bênh vực nàng.

Giờ phút này, trong lòng Hồ Tiên Nhi hận chết tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Nhớ đến Trần Trầm lặn lội xa xôi từ nhân tộc mạo hiểm tới đây, trong lòng nàng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ước gì òa khóc ngay tại đây.

Cái gì gọi là hoạn nạn gặp chân tình, nàng hôm nay xem như hiểu được.

Trần Trầm bình tĩnh hỏi:

- Lão quản gia là ai? Tu vi thế nào?

Hồ Tiên Nhi ngoan ngoãn trả lời:

- Là thúc thúc của nương của ta, từ sau khi nương chết thì thành quản gia của Thiên Hồ sơn mạch. Nếu không nhờ có lão quản gia thì phụ thân đã sớm quên ta. Tu vi của lão quản gia là Nguyên Thần hậu kỳ, là cường giả số hai trong Thiên Hồ sơn mạch hiện nay.

Trần Trâm lại hỏi:

- Vậy bây giờ ngươi muốn sao? Còn cơ hội tranh đoạt một chút không?

Trần Trâm không tự ý quyết định, dù sao hắn không hiểu biết tình huống trong tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Hồ Tiên Nhi bản năng muốn gật đầu, nhưng ngẫm lại người ngoài như Trần Trâm bị cuốn vào trong không chừng sẽ bị nguy hiểm mạng sống, thế là nàng cúi đầu, lắc nhẹ.

- Bỏ đi chủ nhân, chờ ta tu luyện có thành tựu rồi quay về báo thù.

Khoảnh khắc cúi đầu, Hồ Tiên Nhi thấy bàn tay vàng chóa của Trần Trâm, khiến nàng hơi ngạc nhiên:

- Chủ nhân, tay của ngươi bị sao vậy?

Hồ Tiên Nhi không nhắc đến tay còn đỡ, vừa nhắc tới, Trần Trâm vội rút tay về.

Trần Trâm giải thích một câu:

- Vì trà trộn vào yêu tộc nên ta hơi dịch dung một chút, biến thành yêu dù sao không giống biến thành người, chỉ cần đổi mặt là được. Biến thành yêu phải biến hóa từ trên xuống dưới, cho nên ta nhuộm màu.

Hồ Tiên Nhi nghe vậy trong lòng càng cảm động.

Chủ nhân vì cứu nàng thậm chí bất chấp hình tượng mà hắn để ý nhất, tình nghĩa này . . .

Hiện giờ nàng chỉ có thể lặng lẽ giấu nó vào tim.

- Khụ khụ, nếu người cảm thấy không thể tranh, vậy chúng ta đi t hôi.

Trần Trầm nói xong lấy ra Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, đang định bỏ Hồ Tiên Nhi vào Tiểu Vô Ưu Tiên Cung thì bỗng thay đổi sắc mặt, quay đầu nhìn một phương hướng sau lưng.

Không ngờ có người lơ lửng ở chỗ đó, mắt lạnh nhìn Trần Trầm v à Hồ Tiên Nhi.

Cũng không biết đã xem bao lâu.

Chương 317: Thô bạo

Không đợi Trần Trầm đặt câu hỏi trước, bóng dáng kia chậm rãi đáp xuống đất, đi tới trước mặt hắn:

- Tại sao người ở chỗ này?

Trần Trầm hỏi hệ thống, lập tức biết thân phận của người này.

Thiên Tà đạo chủ! Chẳng qua hôm nay đổi thành vải đen mỏng.

Không ngờ nàng cũng ở Thiên Hồ sơn mạch!

Hèn gì có thể âm thầm lẩn vào.

Còn về tại sao Thiên Tà đạo chủ lên vào đây thì phỏng chừng là v

ì lệnh bài truyền tấn Thiên Tà ở trên người mình.

Lệnh bài truyền tấn Thiên Tà mang công năng định vị, Trần Trầm đã sớm biết điểm này, chẳng qua do vội vàng đến Thiên Hồ sơn mạch nên lỡ quên.

Trần Trầm ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt vô tội:

- Người là ai? Ta không biết người.

Bộ dạng hiện tại của hắn hoàn toàn khác, hắn không tin Thiên Tà đạo chủ có thể nhận ra mình.

Thiên Tà đạo chủ cười khẩy nói:

- Lệnh bài của ta có chất liệu đặc biệt, mỗi cái khác nhau, hơn nữa người còn có ấn ký kia, đã quên rồi sao?

Trần Trầm nghe vậy ủ rũ.

Cho dù hắn không có lệnh bài truyền tấn của Thiên Tà nhưng hắn còn mang Phá Ách Ấn, Thiên Tà đạo chủ muốn xác nhận thân phận của hắn quá dễ dàng.

Thiên Tà đạo chủ nhìn cần cổ vàng tươi của Trần Trầm, trong mắt tràn đầy nghi hoặc:

- Thuật dịch dung của người rất lợi hại, ngay cả ta cũng không nhìn ra manh mối.

Nhưng điều này không phải chuyện nòng đặc biệt chú ý, nên chỉ t huận miệng nhắc.

- Trần Trầm, người đến lãnh địa của yêu tộc ta làm cái gì? Còn lên vào Thiên Hồ sơn mạch?

Trần Trầm thấy không né được thì cười ruồi đáp:

- Ta có bằng hữu nhận đối xử bất công trong tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ, ta đến cứu nàng ta, không có mưu tính đặc biệt gì.

Thiên Tà đạo chủ liếc qua Hồ Tiên Nhi, lại nhìn Trần Trầm, nhớ đến hai tiểu yêu quái đã gặp, không nhịn được buông lời châm chọc:

- Trần Trầm, người quen bằng hữu hình như không xem chúng tộc.

Trần Trầm cười gượng:

- Đương nhiên rồi, con người của ta chỉ xem thiện ác, không xem chủng tộc, có giáo vô loại, đại yêu không biên giới. Ài, nếu trên đời người người đều giống như ta thì làm gì có chiến tranh?

Nếu gặp cường giả Luyện Hư khác ở trong lãnh thổ yêu tộc này thì có lẽ Trần Trầm sẽ hoảng hốt, nhưng đụng phải Thiên Tà đạo chủ thì hẳn hoàn toàn không sợ.

Dù sao Thiên Tà đạo chủ không dám làm gì hắn, không chừng còn phải bảo hộ hắn.

Thiên Tà đạo chủ phớt lờ Trần Trầm tự thôi phòng, liếc qua Hồ Tiên Nhi:

- Tại sao bằng hữu này của người bị nhốt ở đây?

Trần Trầm nửa thật nửa giả nói ra vụ việc cho Thiên Tà đạo chủ nghe.

Còn Hồ Tiên Nhi thì đứng ở một bên cúi đầu, mặc cho Trần Trầm phát huy.

Trần Trầm nói xong thở hắt ra, tổng kết:

- Ài, bằng hữu của ta là một yêu đáng thương, bơ vơ không nơi nương tựa, chỉ có thể dựa vào ta. Ta định mang nàng về lãnh thổ nhân tộc, rời xa gia tộc phân tranh.

Thiên Tà đạo chủ nghe vậy thật lâu không nói chuyện, không khí dần dần trở nên nghiêm túc.

Qua khoảng nửa phút, nàng mới mở miệng nói:

- Hồ Tiên Nhi, người ngày sau nghe theo lệnh của ta, ta sẽ trợ người thành tộc trưởng đời tiếp theo của Cửu Vĩ Thiên Hồ chịu không?

Trần Trầm nghe vậy mừng rỡ trong lòng, hẳn biết Thiên Tà đạo chủ đột nhiên xuất hiện, còn hỏi chuyện của Hồ Tiên Nhi tuyệt đối không phải đơn giản thuận miệng hỏi cho vui.

Quả nhiên giống y như Trần Trầm đoán, nhưng không ngờ Thiên Tà đạo chủ khẩu khí lớn như vậy, mở miệng đã hứa cho Hồ Tiên Nhi làm tộc trưởng đời sau.

Mà nói, Thiên Tà đạo chủ có thân phận gì trong yêu tộc?

Hồ Tiên Nhi nghe vậy không vội đồng ý mà bản năng nhìn Trần Trầm.

Trần Trầm nháy mắt ra hiệu.

Đồng ý với chẳng chịu, cứ lo hốt chỗ tốt trước đã, nếu về sau bắt Hồ Tiên Nhi làm chuyện xấu gì thì cứ lật lọng là xong.

Dù sao ông trời không thể nào giúp kẻ xấu mang Phá Ách Ấn.

Hồ Tiên Nhi nhìn ánh mắt quang minh chính đại của Trần Trầm li

ền biết hẳn muốn hớ người, lập tức trịnh trọng gật đầu, trong ánh mắt càng tràn ngập thù hận:

- Đại nhân! Chỉ cần người trợ ta trở thành người thừa kế tộc trưởng của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ, khiến ta thuận lợi báo thù, ta về sau nguyện ý nghe theo sai khiến của người.

Thiên Tà đạo chủ hơi gật đầu nói:

- Hai người các ngươi đi theo ta.

Nói xong, Thiên Tà đạo chủ nhẹ nhàng rời khỏi sân, đi hướng đỉnh h núi.

Trần Trâm và Hồ Tiên Nhi lặng lẽ theo phía sau, giống như tàng hình, yêu xung quanh như không nhìn thấy họ.

Trần Trâm nhìn bóng lưng đằng trước, hỏi nhỏ:

- Đạo chủ, người đến tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ, ban đầu định ủng hộ ai?

Thiên Tà đạo chủ thốt ra một cái tên:

- Hồ Mị.

Một lát sau, nàng lại cười lạnh nói:

- Nhưng nữ yêu này xem ta như đồ ngốc, mặt ngoài nói sẽ ủng hộ Yêu Đình và Yêu Thần Điện, lên câu kết bốn đại tộc Thần Giao, Hám Thiên Cự Hùng, mưu tính bắt cả hai bên, bước lên vị trí tộc trưởng. Ha ha, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy?

Nghe Thiên Tà đạo chủ nói câu đó, Trần Trâm sực tỉnh ngộ, hèn gì nữ yêu này đột nhiên đòi giúp đỡ Hồ Tiên Nhi, thì ra là vì không tìm thấy đối phương ủng hộ. Cộng thêm bị Hồ Mị lừa, chắc chắn t

rong lòng nàng càng muốn tìm một đối phương không có bối cảnh thâm hậu, dễ bị khống chế.

Hồ Tiên Nhi vừa lúc phù hợp điều kiện của Thiên Tà đạo chủ.

Trần Trầm cau mày, trong lòng hẳn đương nhiên hy vọng yêu tộc đấu đá lẫn nhau.

Nhưng việc này không liên quan đến ai làm tộc trưởng tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Nếu phe ủng hộ Yêu Đình trở thành tộc trưởng của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ, vậy trung tâm thống trị yêu tộc sẽ hoàn toàn nghiêng về phía Yêu Đình.

Nếu phe phản đối Yêu Đình trở thành tộc trưởng, vậy trung tâm thống trị sẽ nghiêng hướng bốn đại yêu tộc.

Vô luận trung tâm thống trị nghiêng về phe nào thì phe kia chung quy không cam tâm.

Cho nên, mâu thuẫn trong yêu tộc sẽ càng lúc càng gay gắt.

Nhưng bốn đại yêu tộc làm phe bị cướp quyền lợi sẽ đấu tranh kịch liệt hơn.

Bởi vậy, nếu Hồ Tiên Nhi trở thành tộc trưởng của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ, ủng hộ Yêu Đình ngược lại sẽ rơi vào mâu thuẫn kịch liệt trong yêu tộc, điều này cũng phù hợp ích lợi của nhân tộc.

Trong lòng có phán đoán, bước chân của Trần Trầm kiên định rất nhiều.

Thiên Tà đạo chủ đầy ẩn ý nói:

- Thiên hạ này luôn có vài kẻ thích xem người khác là đồ ngốc, h

ở chút muốn lật lọng, ví dụ như Hồ Mị kia. Không biết rằng trước mặt thực lực chân chính thì mấy trò vật vãnh chỉ chọc người chê cười thêm.

Trần Trầm nghe vậy lúng túng cười cười, không đáp lại, trong lòng có phán đoán nhất định về thân phận của Thiên Tà đạo chủ trong yêu tộc.

Tám chín phần mười nữ yêu này có quan hệ với huyết mạch Yêu Thần, không chừng là tay sai hàng đầu của huyết mạch Yêu Thần.

Hồ Tiên Nhi thì cúi đầu, ánh mắt có chút sợ hãi.

Yêu này khí tràng quá cường đại, đặc biệt là hơi thở trên người khiến nàng không tìm được tim đập nhanh.

Trần Trầm ném cho nàng ánh mắt hãy yên tâm, ra vẻ thoải mái mà hỏi:

- Đạo chủ, tiếp đến chúng ta đi đâu? Sắp xếp thế nào?

Thiên Tà đạo chủ xoay lại lườm Trần Trầm một cái, giọng lạnh băng:

- Cứ đi theo sẽ biết.

...

Chương 318: Ngư ông đắc lợi (1)

Không lâu sau.

Thiên Tà đạo chủ mang theo Trần Trầm và Hồ Tiên Nhi đến một viện lạc lớn trang sức cực kỳ lộng lẫy.

Trần Trầm thả thần thức ra, rất nhanh phát hiện bốn Nguyên Thần sơ kỳ ở trong viện lạc.

Sắc mặt Hồ Tiên Nhi hơi trắng, ánh mắt nhìn Thiên Tà đạo chủ càng lộ rõ kính sợ.

Yêu này thực lực quá mức khủng bố, mang theo nàng và chủ nhân lướt qua bên cạnh nhiều Yêu Hoàng như vậy mà không ai phát hiện ra.

Cường giả như vậy dù hiện tại tàn sát sạch Thiên Hồ sơn mạch cũng không chút khó khăn.

Két két!

Một tiếng vang khẽ, Thiên Tà đạo chủ đẩy mở cánh cửa nào đó, mang theo Trần Trầm và Hồ Tiên Nhi bước vào trong phòng.

Trong phòng chỉ có một hồ yêu khoanh chân ngồi, đang tu luyện, nghe thấy động tĩnh bỗng nhiên mở mắt.

Thấy là Thiên Tà đạo chủ thì nàng nặn ra nụ cười nịnh nọt:

- Tiền bối, người tìm ta có chuyện gì sao?

Thiên Tà đạo chủ vung tay đóng cửa lại, cười khẽ nói:

- Hồ Mị, ngươi đùa giỡn với ta?

Hồ yêu kia nghe vậy thay đổi sắc mặt, bản năng muốn hét to với b

ên ngoài, nhưng phát hiện chính mình căn bản không thể động đậy.

Nhìn lại Thiên Tà đạo chủ ở trước mặt, hồ yêu lộ ra sợ hãi và cầu xin.

Thiên Tà đạo chủ thấy nét mặt đỏ của hồ yêu, trầm mặc thật lâu sau, mới nói:

- Sớm biết hôm nay, lúc trước cần gì làm như vậy.

Nói xong, nàng quay đầu nhìn Hồ Tiên Nhi:

- Người muốn báo thù mà? Giết nàng đi.

Trần Trầm ở một bên nghe khóe mắt co giật.

Trực tiếp giết đối thủ cạnh tranh, làm vậy hơi thô bạo.

Hồ Tiên Nhi hơi khó hiểu hỏi:

- Thật . . . thật sự có thể sao?

Tuy Hồ Mị không phải cường giả đứng đầu tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ nhưng thiên phú siêu đẳng, tương lai có hi vọng bước vào cảnh giới Luyện Hư.

Đối với lão quân gia cùng là Nguyên Thần hậu kỳ, Hồ Mị có tương lai tươi sáng hơn gấp vô số lần, là thiên kiêu đỉnh cao nhất trong toàn tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Tồn tại như vậy . . . có thể tùy tiện giết?

- Đương nhiên có thể, dưới Luyện Hư, có ai mà không thể giết?

Thiên Tà đạo chủ nói rồi liếc Trần Trầm một cái, trong mắt tràn đ

ày thâm ý.

Trần Trâm nhìn trần nhà, tựa hồ bận thương thức kết cấu của căn phòng này.

Hồ Tiên Nhi vẫn còn do dự không dám tin:

- Vậy ta xuống tay thật nhé?

Thiên Tà đạo chủ lên tiếng:

- Ừm!

...

Một lát sau.

Hồ Mị biến thành xác chết, nàng có tu vi Nguyên Thần hậu kỳ, dù không nhúc nhích thì Hồ Tiên Nhi Nguyên Thần sơ kỳ giết nàng cũng phải mất nhiều sức.

Giết xong, Hồ Tiên Nhi toàn thân không kịp được run rẩy.

Tuy rằng nàng cũng từng giết nhiều sinh linh, nhưng giết một cường giả cùng tộc không cách nào phản kháng thì đây là lần đầu tiên, điều này khiến trong lòng nàng rất căng thẳng.

- Trở về đi.

Thiên Tà đạo chủ nhìn thoáng qua xác chết của Hồ Mị, dứt cho Hồ Mị một đan dược, đi ra căn phòng.

Trần Trâm và Hồ Tiên Nhi lẳng lặng theo sau.

Chốc lát sau, mấy người quay lại viện lạc đã nhốt Hồ Tiên Nhi.

Trần Trầm cười hỏi:

- Không giết luôn tên còn lại sao?

Thiên Tà đạo chủ liếc Trần Trầm một cái, không nói chuyện, nhưng hắt nhìn qua vải đen mơ hồ thấy nữ yêu này đang dùng ánh mắt khinh miệt nhìn mình.

- Hừ! Có ra vẻ bí ẩn!

Trần Trầm không hỏi nữa, mặc kệ nữ yêu này phát huy.

...

Ước chừng qua một canh giờ.

Đại trận phòng hộ toàn bộ Thiên Hồ sơn mạch bỗng sáng chói lóa, cùng lúc đó, một âm thanh cực kỳ tức giận vang vọng thiên địa:

- Thiên Hồ sơn mạch giới nghiêm! Cấm chỉ bất cứ yêu ra vào!

Âm thanh này vang lên, Thiên Tà đạo chủ dứt khoát bay lên đỉnh núi.

Trần Trầm đảo tròn mắt, trong lòng đã hiểu được bảy, tám phần, nhanh chóng trốn vào trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Hồ Tiên Nhi thì nhìn đỉnh núi, trên mặt lộ ra nét đăm chiêu.

Một khắc đồng hồ sau.

Trận pháp của viện lạc bỗng nhiên bị mở ra, một hồ yêu già mắt rưng rưng đón Hồ Tiên Nhi ra ngoài:

- Tiên Nhi, Hồ Mị bị ám sát! Tộc lão kêu ngươi lên đỉnh núi!

Hồ Tiên Nhi giật mình kêu lên:

- Có loại việc này? Hồ Mị là cường giả Nguyên Thần hậu kỳ, đang ở trong Thiên Hồ sơn mạch mà ai có thể giết được nàng?

Vẻ mặt của nàng tràn ngập kinh ngạc, Trần Trầm ở trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung nhìn mà chép miệng.

Lão hồ yêu lắc đầu:

- Không biết, hiện tại mọi người cũng hoài nghi là người của Hồ Thanh ra tay.

Hồ Tiên Nhi im lặng.

Hồ Thanh là đối thủ cạnh tranh trực tiếp của Hồ Mị, cùng là Yêu Hoàng Nguyên Thần hậu kỳ. Bởi vì Hồ Thanh phản đối Yêu Đình nên nhiều cường giả đến từ bốn đại tộc chống lưng cho gã.

Giờ phút này, Hồ Tiên Nhi đã hiểu ý đồ của sứ giả Yêu Đình kia.

...

Không lâu sau, Hồ Tiên Nhi leo lên đỉnh núi, đi tới phòng nghị sự.

Lúc này trong phòng nghị sự của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ tụ tập hơn hai mươi Yêu Hoàng, xác chết của Hồ Mị đặt ngay giữa phòng.

Một đám Yêu Hoàng sắc mặt cực kỳ khó xem, không khí trong phòng nghị sự càng nghiêm túc đến cực độ.

Thiên Tà đạo chủ đứng ở vị trí đầu tiên hàng bên trái, ngón tay run nhẹ chỉ vào xác chết của Hồ Mị, dường như tức run người:

- Rất tốt, không ngờ bên trong tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ các ngươi hỗ

n loạn như vậy, vì một chức vị tộc trưởng mà các người cùng tộc t
ương tàn, sát hại một cường giả tương lai có hy vọng bước vào Lu
yện Hư!

Bên kia, Hồ Thanh sắc mặt âm trầm vô cùng, tức giận nói:

- Ta thề nhân danh tổ tông, tuyệt đối không phải ta xuống tay!

Thiên Tà đạo chủ không nói chuyện, mà là nhìn về hướng lão hồ l
y đứng ở giữa phòng nghị sự.

Lão hồ ly này là tộc lão của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ, tu vi Nguyên T
hần cảnh đỉnh, khi các cao thủ như tộc trưởng đi lãnh thổ nhân tộc
thì từ lão trấn thủ Thiên Hồ sơn mạch.

Đối diện ánh mắt của Thiên Tà đạo chủ, lão hồ ly liếc qua một Yê
u Hoàng tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Yêu Hoàng thấy vậy cung kính nói:

- Vừa mới dò xét một phen, nguyên Thiên Hồ sơn mạch chỉ có Th
ôn Sơn Yêu Hoàng của tộc Thần Giao không thấy bóng dáng.

Nói xong, Yêu Hoàng này nhìn về hướng Hồ Thanh, trong ánh m
ắt tràn đầy hoài nghi.

Tộc Thần Giao là một trong bốn đại tộc phản đối Yêu Đình, cho n
ên nói nghiêm khắc ra Thôn Sơn Yêu Hoàng đang theo phe Hồ T
hanh.

Hồ Thanh nghe vậy tức giận cười gằn:

- Thôn Sơn Yêu Hoàng có tu vi Nguyên Thần sơ kỳ! Hắn có thể s
át hại Hồ Mị Nguyên Thần hậu kỳ sao? Thật là buồn cười!

Tộc lão của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ nghe vậy lặng lẽ đi tới bên ngư

ời Hồ Mị, cẩn thận dò xét một phen, nhẹ giọng nói:

- Hồ Mị bị trúng độc, cả người không thể động đậy, sau đó bị côn g kích độ mạnh cỡ Nguyên Thần sơ kỳ đánh trúng nhiều lần mới chết hẳn.

Trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, Trần Trầm nghe lời này, nhìn Thiê n Tà đạo chủ tức run người, trong lòng hấn lạnh lẽo.

Vốn tướng Thiên Tà đạo chủ là kẻ ác đơn giản thô bạo, nay xem r a hẳn đã nghĩ nhầm.

Nữ yêu là một nhân vật dữ dội, về sau phải đề phòng nàng, nếu k hông bị hổ chết đều không biết chết như thế nào.

- Không thể nào . . . Chuyện này không thể nào!

Chương 319: Ngư ông đắc lợi (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Sắc mặt Hồ Thanh từ âm trầm biến thành nhợt nhạt, nói thật, tron g lòng gã cũng nghi ngờ là Thôn Sơn Yêu Hoàng ra tay, chẳng qu a làm mà giấu giếm gã.

Thiên Tà đạo chủ nhìn Hồ Thanh, cười khẩy nói:

- Các người cho rằng chỉ cần Hồ Mị chết thì vô luận hung thủ là ai, cuối cùng đều sẽ do Hồ Thanh đảm nhiệm người thừa kế tộc trưởng?

Lời nói thốt ra, tộc lão của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ đứng một bên sắc mặt cực kỳ khó xem.

Tộc lão hiểu thái độ làm người của Hồ Thanh, hẳn là sẽ không làm ra chuyện sát hại cùng tộc.

Nhưng bốn đại tộc thì rất có thể.

Chỉ cần bọn họ làm mà giấu Hồ Thanh, vậy thì Hồ Thanh sẽ không bị trong tộc giận chó đánh mèo.

Đến lúc đó không có đối thủ cạnh tranh, Hồ Thanh tự nhiên sẽ trở thành người thừa kế.

Hồ Thanh thành người thừa kế tộc trưởng thì sẽ truy cứu trách nhiệm của bốn đại tộc sao?

Thực rõ ràng là sẽ không, cuối cùng Hồ Mị rất có thể sẽ chết uổng như vậy.

Dù hiện tại lão tức giận xua đuổi người của bốn đại tộc, nhưng hễ Hồ Thanh trở thành tộc trưởng thì vẫn sẽ thân thiết với bốn đại tộc.

Nghĩ đến đây, tộc lão đau đầu.

Lúc này, lão quản gia lại gần nói:

- Tộc lão, chuyện này vẫn nên hỏi tộc trưởng đại nhân thì tốt hơn, dù sao Hồ Mị tiểu thư là nữ nhi của hắn. Còn nữa, Thiên Nhi tiểu

thư thật ra cũng có quyền kế thừa, chẳng qua tu vi kém hơn một chút.

Tộc lão nghe vậy gật đầu, lấy ra lệnh bài truyền tắn, không lâu sau liền truyền đến hồi âm:

- Kêu yêu ngoại tộc biến hết cho ta! Hồ Tiên Nhi làm đại lý tộc trưởng!

Nghe trả lời này, mặt Hồ Thanh không còn chút máu.

Phụ thân bình thường không thích ra quyết định, hiện giờ không nỡ trực tiếp hạ mệnh lệnh, hiển nhiên cực kỳ tức giận.

Rất có thể đã quy kết cái chết của Hồ Mị lên người của gã.

Hồ Thanh trong lòng có khổ không nói nên lời, nếu không có Hồ Tiên Nhi, vậy chiêu của bốn đại tộc quả thực có thể khiến gã thuận lợi trở thành người thừa kế tộc trưởng.

Cố tình tồn tại yêu như vậy, không ngờ thành biến số.

...

Tộc lão nghe thấy mệnh lệnh, hung tợn trừng hướng các Yêu Hoàng ngoại tộc, hung tợn nói:

- Biến hết cho ta! Ngoài ra, nói cho tên khốn tộc Thần Giao rằng bọn họ tốt nhất là đưa đầu của Thôn Sơn Yêu Hoàng đến Thiên Hồ sơn mạch, nếu không đừng trách tộc ta không để ý đại cục toàn bộ yêu tộc!

- Chúng ta . . .

Yêu Hoàng của bốn đại tộc câm nín, tộc Thần Giao ra tay có báo cho bọn họ biết đâu, bọn họ cũng vô tội.

- Bién!

Tộc lão phát ra uy áp của Nguyên Thần đỉnh, một đám Yêu Hoàn g đành tức giận rời đi.

Trong đại sảnh, từ đầu đến cuối đều không có người hoài nghi là Thiên Tà đạo chủ ra tay.

Dù sao vị đặc sứ Yêu Đình này vẫn luôn ủng hộ Hồ Mị.

Đợi một đám yêu đi gần hết, Thiên Tà đạo chủ lạnh lùng liếc Hồ Tiên Nhi một cái, châm chọc nói:

- Tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ các ngươi thật là một ngày kém hơn một ngày, để một đứa nhóc Nguyên Thần sơ kỳ trở thành người thừa kế tộc trưởng.

Tộc lão kia đỏ mặt lúng túng nói:

- Bốn đại tộc thật đáng giận, tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ chúng ta cũng không ngờ bọn họ sẽ làm chuyện càn rỡ như vậy, xin đặc sứ thứ lỗi.

Thiên Tà đạo chủ lạnh lùng bỏ lại một câu:

- Cường giả mà Yêu Đình chúng ta xem trọng bị ám sát, việc này ta sẽ như thực bảm báo Yêu Thần đại nhân, những chuyện khác miễn nói nhiều, cáo từ!

Thiên Tà đạo chủ bay ra phòng nghị sự, từ đầu đến cuối chỉ liếc Hồ Tiên Nhi một cái.

Chờ Thiên Tà đạo chủ rời đi, vẻ mặt của Hồ Tiên Nhi đều là khiếp sợ, kinh ngạc, mờ mịt, vô tội, rất giống ngọc bạch ngọc.

Trần Trầm ở trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung thấy rất rõ ràng, trong lòng cảm thán nữ hồ ly tinh này là diễn viên giỏi.

...

- Tham kiến đại tộc trưởng!

Lão quản gia kích động vô cùng, mắt rướm lệ, lập tức quỳ xuống vái chào Hồ Tiên Nhi.

Trông thấy cảnh này, tộc lão Nguyên Thần đứng bên cạnh cũng nhanh chóng cúi người vái chào.

Bao gồm Hồ Thanh cũng sắc mặt tái nhợt cúi đầu.

Nếu Hồ Tiên Nhi thành tộc trưởng, chuyện này cơ bản liền thành kết cục đã định.

Hồ Thanh muốn thay đổi cũng bất lực, dù sao hiện giờ nguyên tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ, người có quyền nói chuyện nặng ký nhất vẫn là phụ thân ở tiền tuyến. Ngày nào phụ thân còn ở, dù không quản việc cũng không ai dám bỏ qua lời y nói, đây là sức uy hiếp tuyệt đối của cường giả Luyện Hư.

Tộc lão lấy ra một cái hộp, trình trọng đặt vào tay Hồ Tiên Nhi:

- Đại tộc trưởng, xin hãy nhận tộc ấn.

Hồ Tiên Nhi mở ra xem, bên trong chứa một ngọc ấn màu trắng vuông vức, khắc một con Cửu Vĩ Thiên Hồ phun ra nuốt vào nhật nguyệt, thoát trông uy vũ vô cùng.

- Tộc trưởng đại ấn . . .

Hồ Tiên Nhi cẩn thận nhận lấy đại ấn, trong lòng vô cùng kích động.

Đại ấn này chẳng những là tín vật, càng là chí bảo truyền thế của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ, truyền thuyết có một tia hồn phách của lão tổ tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ giấu bên trong.

Được đến đại ấn là có thể được đến tổ tiên bảo hộ, dưới Luyện Hư căn bản không ai có thể uy hiếp đến an toàn của Hồ Tiên Nhi.

Báu vật như vậy là gân gà đối với cường giả Luyện Hư như phụ thân, nhưng là báu vật vô giá với Hồ Tiên Nhi.

Thấy Hồ Tiên Nhi nhận tộc ấn, tộc lão Cửu Vĩ Thiên Hồ trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Lão là yêu tuổi tác lớn nhất tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ, lúc trước là phụ thân của lão giao tộc ấn cho phụ thân của Hồ Tiên Nhi.

Kết quả, thiên phú tu luyện của Thiên Hồ Yêu Tôn cực mạnh, nhưng thái độ làm yêu quá mức tùy tính, không thể dẫn dắt tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ tiến thêm một bước.

Hiện giờ, tộc trưởng rốt cuộc có người thừa kế mới.

Nghĩ đến đây, tộc lão nói lời thăm thía:

- Tiên Nhi tiểu thư, cho phép ta nói một câu đại nghịch bất đạo, tuyệt đối không thể học theo Thiên Hồ Yêu Tôn.

Hồ Tiên Nhi nhoẽn miệng cười nói:

- Ta biết, xin tộc lão yên tâm.

Tuy rằng trên mặt đang cười nhưng Hồ Tiên Nhi không tăng thêm thiện cảm với tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Thiệt tình là vì mấy ngày Hồ Tiên Nhi bị nhốt, toàn bộ tộc Cửu V

ĩ Thiên Hồ không có ai nguyện ý giúp nàng nói chuyện, khiến nàng hoàn toàn lạnh tâm.

Ngược lại chủ nhân, chỉ vì một truyền tẩn ngắn gọn của nàng mà lặn lội xa vạn dặm lên vào yêu tộc cứu nàng, khiến nàng trong lòng cảm động không thôi.

...

Chương 320: Người có thật nhiều bằng hữu

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Nửa ngày sau.

Hồ Tiên Nhi chuyển vào chỗ ở mới, một mình một yêu chiếm cứ một ngọn núi.

Trở thành đại tộc trưởng của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ thì đãi ngộ thay đổi nghiêng trời lệch đất so với lúc trước.

Đừng nhìn Hồ Thanh hiện tại là tu vi Nguyên Thần hậu kỳ, nhưng về sau người lên Luyện Hư trước phỏng chừng vẫn là Hồ Tiên Nhi.

Trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, nhìn Hồ Tiên Nhi đôi bộ đồ lộng lẫy, không ngừng tán thán.

- Tiên Nhi, người hiện tại rất khí phái, ta và bằng hữu đều ngưng ngưng nói chuyện với người.

Ngũ khí chua xót phối hợp màu da khiến Trần Trầm rất giống cha nh tinh.

Không trách hấn chua.

Hấn phát triển đến hiện tại cũng chỉ mới làm Vô Phong Sơn có chút tiếng tăm, người ta thì tốt rồi, trở lại kế thừa gia nghiệp, tùy thời vượt qua hấn, thậm chí bỏ xa hấn.

Như vậy xem ra xuất thân quả nhiên quan trọng hơn cố gắng nhiều.

Hồ Tiên Nhi thốt tha cúi đầu với Trần Trầm:

- Chủ nhân, xin đừng giễu cợt ta, nếu không nhờ chủ nhân thì tuyệt đối không có của ta hôm nay.

Hồ Tiên Nhi vốn đang cười tươi, nhưng nói xong câu đó thì nàng bật khóc.

Không đợi Trần Trầm an ủi, Hồ Tiên Nhi đột nhiên vô cùng kiên định nói:

- Chủ nhân, ngày sau nếu như người có cái gì sai khiến thì Tiên Nhi tuyệt đối không từ chối.

Trần Trầm thấy vậy cười lớn, giờ phút này, hấn không cần già mồm.

Trần Trầm hơi lắc đầu, nâng dậy Hồ Tiên Nhi:

- Tiên Nhi, người là bằng hữu của ta, hỗ trợ lẫn nhau là đương nhiên. Người yên tâm, con người của ta biết chừng mực, về sau có lẽ sẽ cần người hỗ trợ, nhưng tuyệt đối sẽ không khiến người rơi vào cảnh khó xử.

Hồ Tiên Nhi vẻ mặt lo lắng nói:

- Chủ nhân, bên sứ giả Yêu Đình thì làm sao bây giờ?

Nàng trở thành tộc trưởng của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ có công lớn của sứ giả Yêu Đình.

Nhưng sứ giả Yêu Đình không giống như Trần Trầm chẳng cần báo đáp, rất có thể không lâu sau sẽ chủ động liên hệ nàng, sau đó ra các loại mệnh lệnh.

Nhắc đến Thiên Tà đạo chủ, Trần Trầm ánh mắt khinh miệt.

- Nàng hả, nàng ra lệnh gì cho người thì cứ nói lại với ta, từ ta quyết định, nếu có lợi liền nghe, nếu không có chỗ tốt thì coi như gì ó thoáng bên tai.

- Nhưng thực lực của nàng . . .

Hồ Tiên Nhi trong đầu hồi tưởng lại cảnh đặc sứ Yêu Đình mang theo bọn họ xâm nhập vào chỗ ở của Hồ Mị, trong ánh mắt còn có chút sợ hãi.

Trần Trầm nhếch mép:

- Thực lực tính cái gì? Trong tay ta có nhược điểm của nàng, nàng không dám làm gì chúng ta! Ha ha, nữ yêu kia miệng cộp gan thò mà thôi.

- Chủ nhân nói vậy thì ta yên tâm.

Trần Trầm ngừng cười, vẻ mặt trở nên nghiêm túc:

- Nơi đây không tiện ở lâu, ta phải quay về lãnh thổ nhân tộc. Hiện giờ ta không có yêu cầu gì với người, chỉ hy vọng người ổn định hình thế cục hai nước, đừng để binh dân trong vùng hai nước lại bị yêu tộc xâm hại.

Hồ Tiên Nhi trịnh trọng đồng ý:

- Chủ nhân yên tâm, ta nhất định sẽ làm tốt điểm này.

Trần Trầm cười vui vẻ, sau đó được Hồ Tiên Nhi hộ tống rời khỏi Thiên Hồ sơn mạch.

...

Giải quyết nỗi lo xong Trần Trầm nội tâm nhẹ nhàng vô cùng, chẳng qua màu da của hắn vẫn đang vàng tươi, không phai màu bao nhiêu, làm hắn rất buồn rầu.

Bay khỏi Thiên Hồ sơn mạch, Trần Trầm đánh thức Anh Vũ Yêu Vương, ngồi trên lưng nó.

Anh Vũ Yêu Vương bị sợ hết hồn, vừa bay vừa hỏi nhỏ:

- Đại nhân, đến nơi rồi chắc người sẽ không giết ta diệt khẩu chứ?

Trần Trầm lắc đầu, thái độ cực kỳ thành khẩn:

- Không đến mức, ta không phải loại yêu đó.

Nhưng Trần Trầm vừa dứt lời, đằng trước đột nhiên xuất hiện một bóng áo đen.

Trông thấy bóng dáng quen thuộc đó, Trần Trầm hơi bất ngờ.

Hắn không ngờ nữ yêu này sẽ đợi hắn tại đây.

Trần Trầm cố nén nỗi lòng khó chịu, nặn ra nụ cười ôn hòa:

- Đạo chủ, người có gì cần sao?

Bóng dáng kia bỗng nhiên xoay người, đập lên người Anh Vũ Yêu Vương, lạnh lùng nói:

- Trần Trầm, lần trước ngươi cãi lại mệnh lệnh của ta, chột thấy chút tha ngươi đi như vậy thì hơi khỏe cho ngươi.

Trần Trầm cười lúng túng, lòng thầm coi thường.

Lúc trước Thiên Tà đạo chủ không dám làm gì hắn, hiện tại hắn có Hồ Tiên Nhi, nữ yêu này dám đụng vào hắn sao?

Cố phô ra thanh thế mà thôi.

Thiên Tà đạo chủ nhìn nụ cười kia của Trần Trầm, thản nhiên nói:

- Ta lại cho ngươi một lần cơ hội, chuyện này quan trọng, nếu ngươi còn cãi lệnh của ta thì đừng trách ta vô tình! Đừng tưởng ta luôn bị ngươi áp chế!

Trần Trầm nghe vậy vẻ mặt trở nên nghiêm túc vô cùng, trình tạ nói:

- Đạo chủ, xin hãy sai khiến.

Thiên Tà đạo chủ bình tĩnh nói:

- Vị kia ẩn giấu bên trong Linh Hư Khí Tông không giấu được nữ yêu kia, hiện giờ sư phụ Ngọc Quỳnh của ngươi và Thất Sát Ma Quân cùng bước chân vào Luyện Hư, dù nhân tộc diệt hắn cũng sẽ không

g ảnh hưởng đại cục. Nhưng đám già nhân tộc các người cực kỳ gian xảo, không ra tay với hắn mà là không ngừng cho hắn làm nhiệm vụ nguy hiểm, hy vọng hắn có thể chết trận ở chiến trường hai tộc. Hắn đương nhiên không thể nào ngồi chờ chết, cho nên kế hoạch qua một thời gian ngắn nữa sẽ trốn khỏi nhân tộc, vào lãnh thổ yêu tộc chúng ta. Đến lúc đó cần người phối hợp hắn thoát khỏi Luyện Hư nhân tộc truy sát, như thế nào? Người nguyện ý sao?

Mắt Thiên Tà đạo chủ vẫn luôn nhìn chằm chằm Trần Trầm, dường như chỉ cần hắn nói một chữ không là nàng sẽ ra tay ngay.

Cảm thụ ánh mắt dứt khoát quyết nhiên của Thiên Tà đạo chủ, trong lòng Trần Trầm dù có muôn vàn không muốn thì ngoài miệng phải đồng ý:

- Nguyện ý, ta đương nhiên nguyện ý, chẳng qua cụ thể lúc nào, đạo chủ có thể nói cho ta biết không?

Thiên Tà đạo chủ trực tiếp từ chối, tỏ rõ không tin Trần Trầm:

- Không thể, khi nào đến lúc đó ta sẽ báo cho người biết.

Mắt thấy Thiên Tà đạo chủ sắp xoay người rời đi, Trần Trầm chợt nghĩ đến Lão Hắc, không kìm được hỏi:

- Đạo chủ, con heo ta nuôi có khỏe không?

Thiên Tà đạo chủ bỗng nhiên nghiêng đầu, ánh mắt sáng rực:

- Như thế nào? Heo kia cũng có quan hệ với người?

Trần Trầm bất đắc dĩ gãi đầu nói:

- Cũng là một bằng hữu của ta.

Không phải Trần Trầm muốn hại Lão Hắc mà vì Thiên Tà đạo chủ

ủ quá nguy hiểm, biết rõ giết hẳn có thể tiêu trừ Phá Ách Ẩn nhưng nàng không làm như vậy, cố tình muốn chống lại ông trời.

Yêu như vậy không chừng một ngày nào đó sẽ giết Phúc Lộc Trư Lão Hắc.

Thiên Tà đạo chủ nghe vậy ánh mắt trở nên nguy hiểm vô cùng, n gữ khí càng lạnh băng:

- Trần Trâm, bằng hữu của ngươi . . . thật nhiều!

Trần Trâm duỗi tay, vẻ mặt vô tội nói:

- Đạo chủ, người lại cần gì khó xử một con heo chứ?

- Nó được đến máu phản tổ thì tự nhiên phải vào Yêu Đình ta. Yêu n tâm, ta sẽ không tổn thương nó, dù ngày nào đó giết ngươi thì cũng sẽ không liên lụy nó.

Thiên Tà đạo chủ nói xong câu đó, xoay người lại, ngay sau đó th êm một câu:

- Cái chết của Cuồng Sư Yêu Hoàng có quan hệ với ngươi đúng k hông? Trần Trâm, ngươi ở trong lòng ta lại có thêm một lý do phải i chết, ngươi tự giải quyết cho tốt đi.

Nói xong lời này, Thiên Tà đạo chủ trực tiếp biến mất, dường như bốc hơi khỏi nhân gian bình.

Trần Trâm trong lòng thở dài, sao hẳn không biết chính mình đang bảo hổ lột da, tùy thời đều sẽ bị cắn ngược.

Nhưng hiện giờ hẳn thật sự phải đâm lao theo lao.

Không hợp tác, sợ rằng sẽ bị Thiên Tà đạo chủ diệt ngay trong tích h tặc.

- Đừng để có ngày ta mạnh hơn ngươi, hừm!

Hừ lạnh một tiếng, Trần Trầm nhỏ một cọng lông chim của Anh Vũ Yêu Vương.

Anh Vũ Yêu Vương sợ nghe thấy cái gì không nên nghe rồi bị diệt khẩu, đơn giản phong bế bốn giác quan, chỉ để lại xúc giác, cho nên Trần Trầm phải dùng cách này đánh thức nó.

- Tiểu Anh Vũ, chúng ta đi!

- Tuân mệnh! Đại nhân!

Anh Vũ Yêu Vương mở to mắt, thấy trước mắt không có bóng người thì nhanh chóng bay đi lãnh thổ nhân tộc.

...

Chương 321: Quang minh chính đại đi trên thế gian

Hai ngày sau.

Trần Trầm thuận lợi trở lại lãnh thổ nhân tộc, còn Anh Vũ Yêu Vương thì bị hấn đánh ngất đưa vào trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Về sau không chừng hấn còn phải đi lãnh thổ yêu tộc, hấn đã quen cưới Anh Vũ Yêu Vương, cho nên không thả nó về.

Còn về Thôn Sơn Yêu Hoàng của tộc Thần Giao và nữ yêu kia thì Trần Trầm cũng giữ lại, không chừng ngày sau còn có thể phát hu y một ít tác dụng.

Dù sao mấy yêu tu không chiếm quá nhiều không gian, nếu không nghe lời, trực tiếp đánh ngất liền xong việc.

Nhìn hảo Tiểu Vô Ưu Tiên Cung dần biến thành lòng giam nhốt người, Trần Trầm cười cười lấy ra lệnh bài truyền tấn:

- Lão Chu, trong mấy ngày ta vắng mặt, Vô Phong Thành vẫn ổn chứ?

Chu Nhân Long nhanh chóng trả lời:

- Tốt lắm, không có người ở, mọi người bớt áp lực tâm lý hơn nhiều.

Trần Trầm đen mặt, Lão Chu nói vậy là sao? Nếu không có hấn cung cấp tài nguyên, tu sĩ trong Vô Phong Thành có thể giải lên được sao?

Bây giờ thì hay lắm, nói như thể hấn là dư thừa!

Quả thực là vong ân phụ nghĩa!

- Như thế nào? Trần Trầm, ngươi muốn trở về à?

Trần Trầm nhìn da vàng tươi trên người, cắn răng nói:

- Tạm thời . . . Tạm thời còn chưa trở lại.

- Không trở lại thì tốt.

Trông thấy tin nhắn này, Trần Trầm thở hắt ra một hơi bức bối:

- Phù!

Chợt trong óc Trần Trầm lóe tia sáng:

- Lão Chu, ta đột nhiên nghĩ đến một việc.

- Chuyện gì?

- Về bí cảnh Ma Môn! Hiện giờ Ma Môn đã nhập vào Vô Phong Sơn, vậy bí cảnh làm sao bây giờ?

Chu Nhân Long đã mơ hồ cảm giác được không ổn:

- Làm sao? Còn làm sao nữa, đương nhiên đặt ở chỗ đó, đợi khi c
hiến tranh kết thúc thì ta sẽ trở về lấy.

Phát hiện tâm lý của Chu Nhân Long thay đổi, Trần Trầm nhanh c
hóng đối xung hô:

- Môn chủ, không ổn! Đó là tinh hoa của Ma Môn ta, ta cảm thấy
nên thừa dịp này trở về nhìn xem.

- Người rút cuộc muốn làm gì?

Trần Trầm ngẫm nghĩ, dùng cách nói hơi khoa trương:

- Môn chủ, người không biết đâu, bí cảnh của Ma Môn thật ra khô
ng bình thường, nói thật, một năm nay ta biết bí cảnh của nhiều tô
ng môn nhưng không cái nào bằng Ma Môn nhà mình. Ta cảm thấ
y trong bí cảnh Ma Môn chúng ta ẩn tàng bí mật lớn! Không chừn
g liên quan đến phi thăng!

Trần Trầm nói mà không chút chột dạ.

Nói chính xác ra thì hẳn không lừa người, hẳn còn nhớ khi tại đượ
c đến Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, một trùm Thượng Giới còn

giáng xuống ảnh chiếu, dặn hẳn khi phi thăng nhớ đi tòa thành nào đó.

Nên xem như có liên quan đến phi thăng, đúng không?

Chu Nhân Long bị Trần Trầm hù sợ:

- Thật sự có việc này?

Dù sao phi thăng có thể nói là mục tiêu cuối cùng của đa số tu sĩ trong giới này.

Trần Trầm nói thám thía, có thể nói là có lớp có lang, khiến người tin phục:

- Đương nhiên rồi môn chủ, người nói xem với địa vị tài sản của ta bây giờ chẳng lẽ sẽ nhìn trúng truyền thừa ở trong đó sao?

- Không được! Ma Môn ta có quy định, bất cứ ai cả đời chỉ có thể đi vào hai lần.

- Vậy ta còn một lần vào, hơn nữa môn chủ à, chúng ta là người trong Ma Môn, giữ quy củ làm quái gì? Chuyện đó không phù hợp tư tưởng ma đạo của chúng ta.

- Vậy cũng không được, lần thứ hai hẳn là trước khi chết.

- Về sau ta không nhắc đến Huyết San Hô trăm vạn năm nữa.

- Khẩu lệnh đi vào là . . .

. . .

Được đến khẩu lệnh, Trần Trầm bay nhanh về phương hướng Đại Chu.

Lần này, hắn đơn giản bao kín toàn thân, đỡ khỏi phải bị người hiều làm.

Lại bay suốt hai ngày, Trần Trầm rốt cuộc đến đại chỉ ban đầu của tổng bộ Ma Môn ở Đại Chu.

Nơi này vẫn hoang vắng như trước kia, núi trụi lủi, linh khí khô cạn.

Trong không khí tràn ngập mùi lưu huỳnh nồng nặc, trong khe hở đá núi ngoan cường mọc một ít cỏ độc.

Nhìn cảnh tượng quen thuộc này, Trần Trầm trong lòng buồn bã, bất giác đã qua gần hai năm.

Thiếu niên mơ hồ như hắn giờ đã trưởng thành.

Gần đó chợt vang lên giọng con nít non nớt:

- Sư huynh, sao trở lại rồi?

Trần Trầm quay đầu nhìn lại, một tiểu hài nhi đập vào mắt hắn.

Cậu bé vẫn giống như hai năm trước, áo xanh mũ nhỏ. Nhưng Trần Trầm hiện giờ nhìn thấu thân phận yêu tộc thực vật của cậu bé.

- Sinh Phàm, ngươi vẫn luôn ở chỗ này?

Trần Trầm bước qua, cúi người bế Sinh Phàm lên.

Nhân Sâm Oa Nhi Sinh Phàm là thiếu môn chủ của Y Bộ, nếu không ông phải lúc trước Oa Nhi này vạn dặm đưa kiếm thì không chừng Trần Trầm đã lên bàn thờ ngài.

Sinh Phàm nhỏ giọng đáp, ánh mắt có chút phức tạp:

- Đúng vậy, sư phụ nói ta không thích hợp đi chiến trường hai tộc người, yêu, dặn ta canh giữ chỗ này.

Trần Trầm thâm thở dài, dụi dàng nói:

- Sư phụ của người nói đúng, người thật sự không thích hợp đi chiến trường hai tộc người, yêu. Nhưng chỗ này cũng không phải nơi để cho người ở, có muốn đi với sư huynh không?

Sinh Phàm nghe vậy cúi đầu, không nói chuyện.

Trần Trầm thấy trong mắt Sinh Phàm tràn đầy u buồn không xứng đôi với khuôn mặt, hỏi tiếp:

- Sinh Phàm, người nói cho ta biết trong lòng của người có nguyện vọng gì không? Nếu sư huynh có thể giúp gì cho người thì tất nhiên sẽ giúp người thực hiện.

Trần Trầm nói lời này không phải gạt người, Sinh Phàm từng cứu mạng hắn nhưng từ đầu đến cuối không được chút chỗ tốt gì từ hắn, điều này khiến trong lòng hắn áy náy không yên, nếu thật sự có thể giúp hài tử này thì chắc chắn hắn sẽ dốc hết sức.

Sinh Phàm ngược đầu lên, ánh mắt sợ sệt nhìn Trần Trầm, nhẹ giọng nói:

- Sư huynh, ta muốn có một ngày được giống như sư huynh, có thể ẵm quang minh chính đại đi trong thế gian này, sẽ không bị người truy sát.

Nghe được đáp án này, trái tim Trần Trầm rung lên.

Hồi lâu sau, Trần Trầm mới hít sâu một hơi nói:

- Tin tưởng ta, một ngày nào đó, người có thể làm được điều này!

Nói xong câu đó, Trần Trầm gọi ra Tiểu Hoa, Tiểu Hoàng.

Tuy trình độ biến hóa của Tiểu Hoa, Tiểu Hoàng kém xa Sinh Phàm, nhưng ba tiểu yêu quái gặp nhau thì rất vui vẻ.

Không lâu sau, Sinh Phàm đồng ý về sau đi theo Trần Trầm.

Trần Trầm nhìn bóng dáng của ba tiểu yêu quái, nhớ được cảnh mình gặp được trong yêu tộc, tâm tình có chút trầm trọng.

Muốn cho yêu tộc thực vật quang minh chính đại đi trên thế gian thì khó khăn biết bao?

Thở dài thườn thượt, Trần Trầm thu ba vật nhỏ vào trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, sau đó bước chân vào không gian trong núi.

Tượng Ma Thần dữ tợn vẫn đặt ở đó, nhưng Trần Trầm không thấy cảm giác thần bí như lúc đầu gặp.

Trần Trầm chậm rãi đến trước tượng Ma Thần nhỏ giọng niệm một câu chú ngữ mà hắn nghe không hiểu. Tượng Ma Thần bắt đầu rung rinh, không lâu sau lộ ra cửa ánh sáng ở phía sau pho tượng.

Trông thấy cửa ánh sáng kia, Trần Trầm dứt khoát đạp bước vào trong.

Chương 322: Không Giới Châu

Trước mắt vẫn là núi rừng rậm rạp, truyền thừa của tu sĩ Ng

uyên Anh độc bộ nào đó còn ở yên cách không xa.

Nhưng vèn vèn chỉ là thử thác còn đó, vật truyền thừa đã sớm bị Trần Trầm cầm đi, lúc này cũng không biết đặt trong trữ vật giới nào.

Nếu không nhớ lầm thì truyền thừa đó hình như tên Bách Độc Kinh.

Trong bí cảnh này còn rất nhiều loại truyền thừa tổng tron giống như vậy, đều là tác phẩm Trần Trầm để lại lúc xưa.

Trần Trầm hít vào không khí tươi mát trong bí cảnh, cảm thụ tu vi của mình.

Vẫn giống như cũ, thân thể bị áp chế thành phạm nhân nhưng mạnh mẽ vô cùng vẫn còn đó.

Trần Trầm không có do dự, bước ra một bước, trực tiếp nhảy ra xa mấy nghìn thước, giống con bọ chó siêu to.

...

Nửa ngày sau, Trần Trầm đi khắp bí cảnh, đại khái mò rõ kích cỡ bí cảnh này.

Dài khoảng 50km, rộng khoảng 30km.

Lúc trước Trần Trầm ở trong bí cảnh này sử dụng một lần cơ hội hai vạn thước truy tung, ước chừng tìm kiếm một phần tư diện tích của bí cảnh. Nhưng lúc ấy hẳn suu tầm khu vực chính giữa bí cảnh, cho nên có nhiều truyền thừa.

- Hệ thống, trong phạm vi năm trăm thước có cơ duyên nào không?

Hệ thống trả lời ngắn gọn:

[Không có.]

Trần Trầm lắc đầu cười khẽ.

Thật ra trong thần thức quét hình của hắn thì ở gần có một truyền thừa nhỏ, nhưng truyền thừa này đối với hắn bây giờ không xứng với hai chữ cơ duyên, đã rớt xuống cấp bậc nếu gặp ven đường hắn n lười cúi xuống nhặt, cho nên hệ thống trực tiếp bỏ qua nó.

Suy một ra ba.

Rất có thể lúc trước hắn bỏ lỡ vài cơ duyên lớn, chỉ vì khi đó thực lực quá yếu, căn bản không có cơ hội được đến, cho nên hệ thống không phán định những cơ duyên đó là cơ duyên, bởi vậy không biểu hiện ra.

Nghĩ thông điểm này, Trần Trầm cẩn thận suy nghĩ giây lát, sau đó ó dò hỏi:

- Hệ thống, gần đây có vật gì giá trị trên một trăm vạn linh thạch không?

[Không có.]

Được đến đáp án này, Trần Trầm cũng không nản lòng, bắt đầu nhảy loi chơi trong bí cảnh, lần lượt sưu tầm.

Giờ này khắc này, hắn có chút hoài niệm mười cơ hội trăm dặm truy tung ngày xưa.

Trần Trầm hiện giờ tuy có hai lần cơ hội mười vạn dặm truy tung, nhưng dùng ở chỗ nhỏ này thì lãng phí quá.

Nhưng nếu tìm thiên tài địa bảo không ngừng nghỉ Trần Trầm lại

sợ ông trời trách tội, bởi vậy hắn để hai lần cơ hội mười vạn dặm truy tung ở yên trong hệ thống, trong một chốc không cần dùng.

Nhưng trong lòng hắn vẫn là có chút ý tưởng.

Nếu thật sự không được, hắn sẽ dùng nó tìm người, tìm một số nhân tài thiên phú cao hoặc là có tính chuyên nghiệp.

[Ba mươi hai thước bên dưới kí chủ có một viên Không Giới Châu.]

Trần Trầm đang suy nghĩ lung tung thì hệ thống ở trong lầu đưa ra đáp án khác, mà hắn chỉ mới sưu tầm một khắc đồng hồ.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm nhanh chóng dừng lại, trong mắt sáng lấp lánh.

Không Giới Châu, nghe tên liền biết đây là báu vật rất lợi hại.

Nhưng Trần Trầm không vội vã đào đất, mà là tiếp tục hỏi hệ thống:

- Hệ thống, trong phạm vi năm trăm thước có cơ duyên nào không?

[Không có.]

Nghe đáp lại lạnh băng vô tình, nhiệt huyết cháy bỏng trong ngực Trần Trầm bị dập tắt một nửa.

Thứ tốt gần sát bên nhưng không phải cơ duyên, chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất là hắn không lấy được Không Giới Châu này, thứ hai là dù hắn lấy cũng không dùng được.

- Hệ thống, trong phạm vi năm trăm thước có cạm bẫy hoặc nguy hiểm gì không?]

[Không có.]

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hệ thống vừa cho ra đáp án, Trần Trầm bỗng dấm xuống đất, đất đai sâu mấy chục thước thành bột mịn.

Mặc kệ có lấy được hay không, nếu không có nguy hiểm, vậy thì xem trước rồi tính sau.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Mấy dấm nhẹ nhàng dấm xuống, dưới đất bắt đầu xuất hiện hào quang, không lâu sau, một di tích tàn phá lại thấy ánh mặt trời.

Di tích vuông vức, chiếm diện tích chỉ có trăm thước, mặt trên khắc đầy hoa văn và nhiều chữ thượng cổ.

Đây là chữ thượng cổ thật, khác hẳn với bộ ‘chữ thượng cổ’ của Trần Trầm.

Giữa di tích có một màn sáng trong suốt, trong màn sáng có một quả cầu màu trắng đang chậm rãi chuyển động.

- Khổng Giới Châu . . .

Mắt Trần Trầm nóng cháy, sải bước đến trước màn sáng trong suốt.

- Hệ thống, trong phạm vi hai thước, thứ quý giá nhất là cái gì?

[Khổng Giới Châu ở trước mặt kí chủ, nắm giữ hạt châu này là nắm giữ tiểu thế giới ở đây.]

Trần Trầm nghe vậy vươn tay ra sờ màn sáng trong suốt.

Khác với trong tưởng tượng của Trần Trầm, không phải trận pháp ngưng kết ra vách ngăn linh lực mà là dùng tài liệu trong suốt nào đó luyện chế ra vách ngăn thực thể.

Trần Trầm thở dài, lặng lẽ nhìn bốn phía, sau đó bỗng nhiên đấm một cú vào màn sáng trong suốt.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ trầm đục, màn sáng trong suốt không sút mẻ, tay của Trần Trầm bị chấn hơi tê.

Trần Trầm khóc không ra nước mắt, trong lòng hiểu sâu hơn về sinh mệnh.

Điều thống khổ lớn nhất cuộc đời là đây, biết rõ trước mặt có báu vật, hơn nữa báu vật này vô chủ, nhưng không lấy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Một bộ tổ hợp quyền đánh ra, Trần Trầm không cam tâm địa vung vẩy tay, cầm nín nhìn màn sáng trong suốt.

Hệ thống thiết tình, không thể trục trặc một lần, đưa cho hắn món quà bất ngờ sao?

Mọi người cúi đầu không thấy ngẩng đầu gặp, qua lâu như vậy, không hiểu tại sao hệ thống còn nghiêm túc làm việc làm chi.

- Làm sao bây giờ?

Nếu thật sự không lấy được, Trần Trầm cảm thấy còn không bằng

không biết đến thứ này.

Giống như Trai Ngọc Tinh, đến hiện tại còn chưa ăn được nó.

Ài.

Khẽ thở dài, Trần Trầm đã có chút tức giận sự tò mò dư thừa của mình.

- Ta không phục!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Vang một chuỗi tiếng nổ, Trần Trầm nhìn bàn tay sưng như bánh xe của mình, trong mắt chẳng những không có thất vọng, ngược lại ai mừng hết lớn.

Bởi vì màu vàng tươi trên tay hắn đã nhạt nhiều.

Ngoài ra, dường như di tích này phát sinh biến đổi nào đó, chữ thượng cổ trên mặt đất thay đổi.

Điều duy nhất không đổi khác là Trần Trầm vẫn không xem hiểu.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Giờ phút này, Trần Trầm đã bắt chập Không Giới Châu, hắn dùng đầu đụng vào màn sáng trong suốt.

Tuy hơi đau nhưng nó có thể khiến hắn trở lại như ban đầu, chỉ riêng điểm này đủ khiến Trần Trầm không sợ mặt đau.

...

Mà cùng lúc đó, một chỗ u ám trong Tây Cương. Một lão nhân tóc xám mắt không tia sáng móc ra một tấm lệnh bài truyền tắn.

- Đạo chủ, hiện giờ nhân tộc có ba Luyện Hư luôn theo dõi ta, ta muốn rời khỏi lãnh thổ nhân tộc thì trong tay phải cầm thứ gì đó mới được, chứ không thì không có chút cơ hội.

Lệnh bài truyền tấn nhanh chóng trả lời:

- Đã tìm được thứ cho người dựa vào.

- Ai?

- Đệ nhất thiên kiêu nhân tộc trong thời gian này như mặt trời ban trưa, Trần Trâm.

Lão nhân tóc xám ghe vậy biến sắc, lạnh lùng nói:

- Đạo chủ, Ô Tiên Tông dưới trướng của ta bị hủy diệt có dính líu tới hấn, người nói hấn là chỗ dựa tron tay ta chắc không phải đan g đũa chứ? Người này có đáng tin không?

- Đương nhiên không đáng tin.

Lão nhân áo xám không biết nên nói cái gì, chưa kịp mở miệng thì Thiên Tà đạo chủ nói tiếp:

- Nhưng hấn đúng là mấu chốt cho người có thể chạy ra nhân tộc được hay không, còn về phương án cụ thể thì hai ngày nữa ta sẽ nói cho người, người chỉ cần cho ta biết người định khi nào rời khỏi lãnh thổ nhân tộc.

- Ba ngày sau. Cao tầng nhân tộc đã ra nhiệm vụ cho ta, trong vòng ba ngày ngăn cản vị Yêu Tôn của tộc Tahàn Viên. Đến lúc đó, ta sẽ tìm cơ hội trốn chạy vào lãnh thổ yêu tộc.

- Biết, người cẩn thận làm việc, còn nữa, lần này người tốt nhất tin tưởng ta, không cần có ý tưởng dư thừa gì, nếu không người sẽ

chết chắc.

Lão nhân tóc xám nghe vậy cười khỏ lắc đầu, lão cũng muốn cãi l
ời, nhưng giờ phút này lão không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể
chọn tin tưởng Thiên Tà đạo chủ.

Chương 323: Ăn một đám của ta!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Trong bí cảnh Ma Môn vang một chuỗi tiếng nổ, toàn thân Trần T
rầm phình to ra.

Không phải đang lâng lâng mà thật sự sưng to.

Vì khiến thân thể trở lại màu da bình thường, mỗi phần thân thể c
ủa Trần Trầm điên cuồng công kích một đợt màn sáng trong suốt.

Mùi vị trong đó chỉ có hấn tự mình biết.

Dù cho hấn tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết đến Nguyên T
hần cảnh, nhưng cứng đầu cứng, chỗ nào nên sưng vẫn phải sưng.

Có lẽ đây là quy luật tự nhiên mà thân xác không thể trốn thoát.

Tuy thành đầu heo nhưng tâm tình của Trần Trầm siêu tốt, vì màu
vàng tươi trên người hấn đã nhạt bớt nhiều, không nhìn kỹ sẽ khô
ng nhìn ra khác lạ.

Trần Trầm lấy gương ra tự soi:

- Đau dài không bằng đau ngắn, như vậy cũng tốt.

Trần Trầm không vội vận dụng thể chất chữa lành các vết thương, một người khi đã đẹp trai quá lâu thì thời gian biến xấu trở nên quý giá hiếm hoi.

Đời này có lẽ hẳn chỉ xấu lúc này đây, bởi vậy Trần Trầm cho rằng mỗi giây phút hiện tại đều đáng giá về sau cố gắng hồi ức.

Trần Trầm cười tự giễu với mặt gương:

- Ai có thể ngờ ngay cả ta cũng có lúc xấu xí như vậy?

Trần Trầm cảm giác càng hiểu sâu hơn về sinh mệnh.

Mỗi người đều có mặt chưa biết, cho nên xem một người, không thể chỉ xem bề mặt.

...

Những ký hiệu trên di tích đã khác hẳn lúc mới bắt đầu, Trần Trầm do dự một chút, lại hỏi hệ thống một lần:

- Hệ thống, xung quanh có chạm bẫy hoặc nguy hiểm nào không?

[Không có.]

Được đến đáp án này, Trần Trầm thở ra, bắt đầu tiếp tục công kích màn sáng trong suốt kia.

Rất không dễ dàng được đến cơ hội an tâm Luyện Thể giống như bây giờ, Trần Trầm không có lãng phí, mỗi khi công kích như vậy một lúc sẽ lấy một món thiên tài địa bảo cực phẩm ra trôi lên người.

Dù sao giờ này khắc này hấn cũng không cần lo lắng lôi kiếp uy hiếp, chỉ cần tu vi Luyện Thể không đột phá đến Nguyên Thần đỉnh là không thành vấn đề.

...

Chớp mắt Trần Trầm đã ở trong bí cảnh ba ngày.

Hôm nay, Thiên Tà đạo chủ đột nhiên truyền mệnh lệnh:

- Trần Trầm, hai ngày này ngươi hãy ở trong Vô Phong Thành, đừng đi lung tung. Trong vòng một, hai ngày, kẻ trốn chạy kia sẽ đi ngang qua Vô Phong Thành, khi đó ngươi đi ra làm con tin cho hắn, để hắn thuận lợi tiến vào lãnh thổ yêu tộc ta. Còn về an toàn thì ngươi không cần lo, tuy hắn và người từng có xích mích nhưng ta bảo chứng hắn sẽ không đụng vào ngươi.

Nhìn truyền tấn của Thiên Tà đạo chủ, cơ mặt Trần Trầm co giật.

Bắt hắn làm con tin giúp bán yêu Luyện Hư kia chạy trốn, trong cơ hội của Thiên Tà đạo chủ sao toàn là mấy thao tác lèo lẹt này?

- Có nên trở về hay không?

Trần Trầm do dự giây lát, sau đó bỏ lệnh bài truyền tấn vào sâu trong trữ vật giới.

Hắn coi như không biết chuyện này.

Kêu hắn làm con tin? Còn lâu.

Hắn không thể nào giao mạng của mình vào tay người từng có xích mích với hắn.

Lỡ như bán yêu Luyện Hư đến lãnh thổ yêu tộc rồi đột nhiên thấy

hấn gai mắt, một bàn tay đập chết hẳn thì sao?

Hơn nữa về sau bán yêu Luyện Hư sẽ lẫn lộn trong yêu tộc, không chừng cần giao ra lập công đầu, hẳn là lựa chọn tốt nhất.

Còn về bảo chứng của Thiên Tà đạo chủ.

Nói thật, Trần Trầm không muốn tin tưởng nữ yêu tinh cực kỳ khôn ngoan kia.

Trần Trầm không nghĩ nhiều, tiếp tục công kích màn sáng trong suốt, bất giác độ cứng thân thể tăng thêm nhiều.

Còn về chuyện Thiên Tà đạo chủ dặn hẳn làm thì đã bị hẳn ném ra sau đầu.

...

Đợi đến buổi tối, Trần Trầm nằm ngři trên di tích, trong lòng bỗng do dự.

Lúc trước hẳn không suy nghĩ chu đáo, nghĩ quá đơn giản.

Nếu hẳn không về Vô Phong Thành, khi bán yêu Luyện Hư đi ngang qua Vô Phong Thành, có khi nào bực quá hủy luôn tòa thành không?

Cảnh giới Luyện Hư không đùa được, dù là phòng ngự của Vô Phong Thành cũng không thể ngăn cản.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm không kìm được lo lắng.

Dù sao Tích Sương, Lão Chu, Viên Kinh Thiên, Tiêu Vô Ưu đều ở trong Vô Phong Thành.

Muốn đời Vô Phong Thành thì chỉ có thành x0 Trần Trầm mới là

m được.

Càng nghĩ Trần Trầm càng lo nhiều hơn.

Nếu có thể, Trần Trầm rất muốn kêu đám cao tăng nhân tộc sắp xếp cho một địa năng Luyện Hư ẩn trong Vô Phong Thành.

Nhưng nhân tộc chỉ có bấy nhiêu Luyện Hư, thiếu một người rất nhanh sẽ làm bán yêu Luyện Hư cảnh giác, khi đó hẳn nói cho Thiên Tà đạo chủ biết, với tính tình của nàng e rằng lập tức liền mạng cá chết lưới rách với hẳn.

Phải biết rằng, không nghe mệnh lệnh và cố ý quấy rối là khái niệm khác nhau.

Trần Trầm không nghe mệnh lệnh, có lẽ Thiên Tà đạo chủ còn nhịn được, nhưng nguy hại đến tổ chức Thiên Tà, thậm chí hốt một Luyện Hư, phỏng chừng Thiên Tà đạo chủ sẽ không nhịn được nữa.

- Tổ cha nó! Thiên Tà đạo chủ, hãy đợi đấy! Sớm muộn gì cho người biết sự lợi hại của ta!

Trần Trầm càng nghĩ càng giận, đám mạnh vào màn sáng trong suốt ở bên cạnh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, những phù văn khắc trên di tích bỗng phát sáng.

Trông thấy cảnh này, mắt Trần Trầm sáng ngời, bật người dậy.

- Hệ thống, trong phạm vi năm trăm thước có cơ duyên gì?

[Không Giới Châu ở trước mặt kí chủ.]

Nghe được đáp án này, vẻ mặt của Trần Trầm trở nên siêu hưng phấn.

Nếu hệ thống đã nói Khổng Giới Châu là cơ duyên, vậy chẳng phải nghĩa là hắn có cơ hội lấy được nó?

Nhớ lại cảnh vừa phát sinh, óc Trần Trầm lóe tia sáng, chốc lát sau vẽ một bức tranh Thiên Tà đạo chủ dán lên màn sáng trong suốt.

Nhìn bức tranh này, Trần Trầm thềm giận, tung cú đấm.

- Thiên Tà đạo chủ, bà nội nó!

Bình!

- Nữ yêu tinh, suốt ngày che mặt chắc chắn là vì xấu xí!

Bốp!

- Cho ngươi uy hiếp ta này! Yêu tộc thực vật đúng không? Sớm muộn gì sẽ ăn ngươi! Một nửa luộc, một nửa nướng ăn! A, Tiểu Hoa, Sinh Phàm, Tiểu Hoàng, ta sẽ không ăn các ngươi, chủ yếu là nữ yêu này có xích mích với ta.

Bùm!

Mỗi khi Trần Trầm đấm một cú là phù văn xung quanh sẽ sáng hơn, một lát sau, những phù văn đã sáng chói mắt, hình thành từng luồng sáng dung hợp vào màn sáng trong suốt.

Trần Trầm thấy vậy bỗng nhiên chột quát một tiếng:

- Nữ yêu, chịu chết đi! Ăn cú đấm chính nghĩa của ta đây!

Nắm đấm đánh vào bức tranh, đập nát tranh ra.

Giờ phút này, trong lòng hấn thoải mái rất nhiều.

Dù sao không có người nhìn thấy, dù hấn hơi khác thường ngày một chút cũng không sao.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ trầm đục, màn sáng trong suốt từ từ mở ra, lộ Không Giới Châu ra ngoài.

Nhìn hạt châu màu trắng, cổ họng Trần Trầm rung nhẹ, trong lòng không kìm được trầm nghĩ, không lẽ màn sáng trong suốt này là t hử thách, phải bị đánh đến một mức nhất định mới mở ra?

Trần Trầm cẩn thận cầm hạt châu màu trắng trong tay, nguyên bí cảnh đột nhiên bắt đầu kịch liệt chấn động.

Trần Trầm nắm chặt Không Giới Châu, bí cảnh ngừng chấn động.

Trông thấy cảnh này, Trần Trầm sực tỉnh ngộ.

Tuy rằng hấn xem không hiểu sách hướng dẫn thứ này, nhưng hấn có trí thông minh cao.

Không lâu sau, Trần Trầm hoàn toàn hiểu rõ nguyên lý của Không Giới Châu, và dùng thần thức kết nối với Không Giới Châu.

Đúng như suy nghĩ của Trần Trầm, báu vật cấp bậc cỡ này không phải dùng máu nhận chủ mà là dựa vào thần thức.

Nếu hấn không đoán sai, bí cảnh này ban đầu hấn là thế lực Luyện Thể nào đó dùng để rèn luyện đệ tử, sau này không biết vì sao biến thành bộ dạng như vậy.

Trần Trầm cất Khổng Giới Châu vào, tâm tình hơi vui sướng.

Đây là thứ tốt, đơn thuần lấy ra đựng đồ không biết bằng tổng số bao nhiêu trữ vật giới, nhưng hẳn sẽ không dùng thứ này chứa thi ên tài địa bảo, bởi vì làm như vậy là không có linh hồn.

Ngẫm nghĩ, Trần Trầm trực xuất mấy kẻ bị nhốt trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung vào Khổng Giới Châu.

Còn về sau này nên dùng Khổng Giới Châu như thế nào thì hẳn còn cần suy nghĩ.

Nhưng có một điều có thể xác định.

Từ đây về sau, nếu Trần Trầm muốn thì có thể tùy thân mang theo một số lớn tu sĩ!

Nếu đánh nhau thật sự, trực tiếp gọi ra một đám người là đánh hội đồng kẻ địch đến chết trong tích tắc.

Chương 324: Tự mình đa tình

Một góc Tây Cương, thái thượng trưởng lão của Linh Hư Khí Tông, Ô Linh tóc màu xám nét mặt tối tăm đột nhiên nhận được một truyền tẩn:

- Ta đã kêu Trần Trầm quay về Vô Phong Thành.

Thấy truyền tẩn này, Ô Linh im lặng giây lát rồi hỏi:

- Đạo chủ, vậy thì ta phải làm thế nào? Trốn chạy về hướng Vô Phong Thành sao? Tình huống của ta hiện giờ không lạc quan, nếu không thể bắt Trần Trầm làm con tin thì ta cơ bản không thể nào c hạy ra lãnh thổ nhân tộc.

- Không cần, người cố kéo dài ở trong lãnh thổ nhân tộc hai ngày, Trần Trầm kia rất gian xảo, hơn nữa cực kỳ trung thành với nhân t ộc, nếu không ngoài dự liệu của ta, hẳn hiện tại chắc chắn không ở trong Vô Phong Thành, không chừng còn lên báo cho cao tầng Bạch Hùng Yêu Hoàng thiết lập chương ngại quanh Vô Phong Th ành để chặn đường người. Cho nên đợi qua một, hai ngày người h ãy bay phương hướng ngược lại Vô Phong Thành, phòng hộ nơi đó hẳn là mỏng nhất, đến lúc đó do ta tự mình tiếp ứng người.

Xem truyền tẩn này, Ô Linh hận Trần Trầm ngứa răng, không kìm được hỏi:

- Đạo chủ, nếu người biết rõ Trần Trầm không đáng tin, thậm chí còn sẽ nguy hại Thiên Tà chúng ta thì tại sao còn chứa chấp hắn.

- Bởi vì hắn còn có chỗ để lợi dụng, người không cần lo mấy chu yện khác.

- Vâng thưa đạo chủ! Dù sao vô luận như thế nào, có người tự mì nh tiếp ứng thì ta an tâm.

...

Thiên Tà đạo chủ ở lãnh thổ yêu phương xa lặng lẽ thu về lệnh bà i truyền tẩn, nhếch mép cười nhạt.

Từ lần trước ở Bắc Cương nghe Trần Trầm nói những lời đó thì T hiên Tà đạo chủ biết con người này tuyệt đối sẽ không bán đứng í ch lợi của nhân tộc.

Lần này tiết lộ chuyện lớn như vậy cho Trần Trâm, hẳn không giờ trò gì mới là lạ!

Bởi vì điểm này nên Thiên Tà đạo chủ mới lợi dụng nó.

Tình trạng Trần Trâm tiết lộ tin tức giả cho cao tầng nhân tộc, vậy thì xác suất Ô Linh chạy ra lãnh thổ nhân tộc sẽ tăng mảng lớn.

- Hừm, luôn xem người khác là đồ ngốc, ai biết ngoài trời có trời, ngoài người có người. Trong đầu người nghĩ gì chẳng lẽ có thể gì ấu được ta hay sao? Ngây thơ!

Thiên Tà đạo chủ hừ lạnh một tiếng, bay về phía lãnh thổ nhân tộc.

...

Mà cùng lúc đó, Trần Trâm đã ngoan ngoãn trở lại Vô Phong Thành.

Giờ phút này trong lòng hẳn có chút rối rắm.

Có nên lên báo chuyện bán yêu Luyện Hư cho cao tầng nhân tộc hay không?

Nói thật, trong lòng hẳn hơi e ngại Thiên Tà đạo chủ, nếu lên báo cáo, tám chín phần mười sau này nàng sẽ tới tìm hẳn tính sổ.

Không chỉ thế, hiện giờ có một vấn đề khó khăn đặt ở trước mặt Trần Trâm.

Đã đến phút mấu chốt nhất Tích Sương bế quan đột phá Nguyên Thần, trong vòng một, hai ngày này có lẽ sẽ độ kiếp, nếu đại chiến cấp bậc Luyện Hư phát sinh ở gần Vô Phong Thành không chừng sẽ quấy nhiễu Tích Sương.

Sợ Tích Sương dính vào việc này, đến lúc đó không thể tưởng tượng nổi hậu quả.

Tích Sương đang trong tình trạng bế quan, Trần Trầm không dám tùy tiện quấy nhiễu, nên trong lòng hết sức rối rắm, cũng cảm thấy n tu sĩ trên đời này khó khăn.

Cho dù là Tiên Thiên Linh Thể như Tích Sương, khi đến phút mà u chốt cũng phải bế quan một đoạn thời gian dài.

Không giống như hắn, tối đa cũng liền bế quan một, hai ngày, tiêu hóa một ít thiên tài địa bảo là đột phá, điều duy nhất cần chú ý là lôi kiếp.

Ài, tuyệt đối không thể để chiến đấu phát sinh ở gần Vô Phong Thành hành.

Sau khi Trần Trầm có quyết định, hắn liên hệ Thiên Tà đạo chủ.

- Đạo chủ, ta cảm thấy để ta ở Vô Phong Thành không được tốt.

Trong lệnh bài truyền tấn rất nhanh truyền đến câu hỏi của Thiên Tà đạo chủ:

- A? người còn có ý tưởng gì?

Trần Trầm lời nói thối thía:

- Đạo chủ, trên người của ta có chút báu vật, nếu dùng thật thì dù là cường giả Luyện Hư trong một chốc cũng không bắt được ta. Đến lúc đó vị đại nhân kia đi tới Vô Phong Thành, trước mắt công chúng, ta rốt cuộc có dùng báu vật hay không? Nếu không dùng k hó tránh sẽ bị mọi người hoài nghi, nếu dùng, vị đại nhân kia khó mà bắt ta làm con tin.

Thiên Tà đạo chủ lập tức đáp lại:

- Vậy ngươi cảm thấy nên làm sao?

- Hay là chọn chỗ cách Vô Phong Thành về phía tây năm trăm dặm, ta giả vờ đi thám thính tình báo, kết quả trùng hợp gặp được vị đại nhân kia. Chỗ đó bốn bề vắng lặng, vị đại nhân kia trực tiếp bắt ta cũng không có vấn đề gì, ngươi thấy sao?

Lệnh bài truyền tán im lặng thật lâu sau mới truyền đến trả lời của Thiên Tà đạo chủ:

- Được, vậy ngươi đi ngay bây giờ!

- Tuân mệnh!

Thu hồi lệnh bài truyền tán, thần thức của Trần Trầm chui vào Không Giới Châu, bắt đầu bố trí bí cảnh.

Còn về đi cách Vô Phong Thành năm trăm dặm về phía tây? Còn lâu, Trần Trầm quyết định cho bán yêu Luyện Hư leo cây.

...

Không biết qua đi bao lâu.

Trần Trầm vừa hát nghêu ngao vừa thanh lý một số truyền thừa còn sót lại trong bí cảnh.

Dù sao hẳn định bắt nhốt tù phạm ở trong Không Giới Châu, tuy những truyền thừa này không đáng giá tiền nhưng tuyệt đối không cho tù phạm được lợi.

Mắt thấy sắp đến đêm khuya, lệnh bài truyền tán của Thiên Tà đạo chủ bỗng phát sáng:

- Trần Trầm, ngươi đang ở đâu?!

Lệnh bài truyền tấn truyền đến chữ ngưng kết từ linh lực, nhưng Trần Trầm có thể cảm giác cơn giận của Thiên Tà đạo chủ.

Trần Trầm nhìn tường thành quanh Vô Phong Thành, nói xạo:

- Đạo chủ đại nhân, ta đang ở chỗ hẹn của chúng ta, không lẽ vị đại nhân kia tìm làm chỗ?

- Người không tiết lộ địa điểm đó cho Luyện Hư khác của nhân tộc?

Trông thấy câu hỏi này, Trần Trầm giật bắn người, sau đó trán rịn mồ hôi lạnh.

Ý của Thiên Tà đạo chủ là sao?

Không lẽ cho rằng hắn sẽ đem tin tức tiết lộ cho Luyện Hư nhân tộc?

Nghĩ đến đây, Trần Trầm lạnh lẽo sống lưng, xem tình hình thì tự a hồ Thiên Tà đạo chủ đoán trước được cử động của hắn.

May mắn hắn không cung cấp tin tức giả cho các Luyện Hư nhân tộc, nếu thật sự làm họ tin alàm, để bán yêu Luyện Hư chạy thoát thì hắn có nhảy vào Hoàng Hà cũng không sửa sạch được.

Nữ yêu này đúng là là âm hiểm!

Phi!

Trần Trầm xì một tiếng khinh miệt, oán hận nhấn lại:

- Đạo chủ nói đùa, ta không phải loại người đó. Nếu ta đã gia nhập Thiên Tà, tuy không làm công hiến lớn gì cho Thiên Tà nhưng cũng không đến mức nguy hại Thiên Tà. Không ngờ người không t

in tưởng ta . . .

Sự thật thì Trần Trầm quả thực định ám thị cho cao tăng nhân tộc, nhưng sau này ngẫm nghĩ lại rứt vôi, dù sao Thiên Tà đạo chủ kh ông dễ chọc.

Quan trọng là Trần Trầm tin tưởng những đại năng nhân tộc khi đã quyết định thu lưới thì tám chín phần mười liền có thể bắt lấy bá n yêu Luyện Hư, dù hẳn ám thị cho họ cũng chỉ là dẹt hoa trên gấ m.

Nếu đa vậy thì Trần Trầm cần gì mạo hiểm chọc giận Thiên Tà đạ o chủ?

Nào ngờ trùng hợp tình cờ ngược lại cứu Trần Trầm một phen.

Quả nhiên làm người nên hèn một chút, nếu không khó tránh khỏi bị người gài hàng.

. . .

Bên kia.

Ô Linh nhìn Thiên Tà đạo chủ áo đỏ ở trước mặt mình, sắc mặt h ơi trắng.

- Đạo chủ, Trần Trầm đang ở đâu?

Thiên Tà đạo chủ rít qua kẽ răng:

- Hẳn nói đang ở chỗ hện.

Nàng không thể ngờ Trần Trầm sẽ thành thật nghe lời.

Phải biết rằng, nàng mang theo Ô Linh trốn hướng trái ngược với chỗ hện, kết quả rơi vào bao vây.

- Không thể nào! Sao hắn có thể như vậy?

Thiên Tà đạo chủ càng nghĩ càng không dám tin tưởng.

Lúc trước Trần Trầm đề nghị nàng đổi địa điểm, dưới tình huống bình thường, tiểu tử kia không thể nào tốt bụng như vậy được.

Cho nên nội tâm của nàng cơ bản kết luận tiểu tử Trần Trầm giờ t rò!

Kết quả hiện tại phát hiện là nàng tự mình đa tình.

Phải biết rằng, một người vẫn luôn không nghe lời đột nhiên nghe lời sẽ khiến người cực kỳ không thói quen.

Trầm tư giây lát, Thiên Tà đạo chủ tựa hồ hiểu được cái gì, không kìm được nhỏ giọng mắng:

- Trần Trầm, ta đáng sợ như vậy sao? Uổng ta cho rằng ngươi là người đại nghĩa, thì ra là đồ hèn!

Ô Linh ở bên cạnh nhìn Thiên Tà đạo chủ bằng ánh mắt xem đồ n gốc.

Lúc trước Ô Linh còn cảm thấy Thiên Tà đạo chủ túc trí đa mưu, ngăn chặn Trần Trầm gắt gao.

Nay xem ra Thiên Tà đạo chủ tự cho là thông minh, không ngờ m ang lão tồn đến nơi nguy hiểm nhất.

Đúng là đồ ngốc, không biết trong cái đầu loè loẹt đó suy nghĩ cái gì nữa.

Dường như cảm nhận ánh mắt của Ô Linh, Thiên Tà đạo chủ then quá hóa giận, lạnh lùng nói:

- Ánh mắt đó của ngươi là sao? Ta đã nói mang ngươi chạy đi thì sẽ làm được! Ta luôn nói được thì làm được!

Tiếng nói dứt, mắt Thiên Tà đạo chủ lóe tia sáng độc ác, phun ra một bãi máu màu vàng đỏ, quay đầu nhìn hư không sau lưng.

Nơi đó có ba Luyện Hư nhân tộc đang bình tĩnh nhìn bọn họ.

Chương 325: Mật mưu

Trần Trầm ngẫm nghĩ, quyết định theo ý muốn của mình, thà dấp không có người phát hiện, lặng lẽ bay đến chỗ cách Vô Phong Sơn năm trăm dặm về phía tây.

Trần Trầm âm thầm nghỉ ngơi một ngày ở đó rồi mới lấy ra lệnh bài truyền tấu, liên hệ sư phụ Ngọc Quỳnh.

- Sư phụ, đã diệt bán yêu Luyện Hư chưa?

- Không, người tiếp ứng hắn thực lực cực mạnh, bị bọn họ trốn thoát rồi.

Trông thấy tin nhắn của Ngọc Quỳnh, tim Trần Trầm rớt cái bịch.

Hắn biết Thiên Tà đạo chủ rất mạnh, nhưng bởi vì không thấy cơ hội giả Luyện Hư khác đánh với nàng nên hắn không biết nàng mạnh đến cấp bậc nào.

Nay xem ra Thiên Tà đạo chủ là cường giả trong Luyện Hư, nếu không thì tuyệt đối không thể nào mang theo yêu Luyện Hư chạy ra lãnh thổ nhân tộc.

- Nhưng người tiếp ứng cũng bị thương nặng. Trần Trầm, người tiếp ứng đó chắc là thủ lĩnh của Thiên Tà hiện giờ phải không?

- Đúng vậy, là nàng, hơn nữa còn là yêu tộc.

Thừa dịp này, Trần Trầm nói cho Ngọc Quỳnh biết chuyện mình gia nhập Thiên Tà, còn nói một đồng lời nịnh nọt, biểu đạt một chút cõi lòng.

- Sư phụ, người không cần lo lắng an toàn của ta, vì Trần Trầm, dù ta có hy sinh lớn đến đâu cũng đáng giá.

Cuối cùng, Trần Trầm tổng kết một câu.

Tuy rằng lúc này bốn bề vắng lặng, nhưng hắn vẫn làm vẻ mặt hiên ngang lắm liệt.

- Trần Trầm, ta biết nhân phẩm của ngươi, tuy rằng gian trá ranh mãnh tham lam vô sỉ lại tội tệ, nhưng còn chưa đến mức làm hại nhân tộc chúng ta. Ài, vì sư chỉ muốn nhắc nhở ngươi một chút, nếu như có cơ hội thì hãy tìm cách giết Thiên Tà đạo chủ kia. Nàng có Phá Ách Ấn trên người, ngươi giết nàng, ngày sau không cần chịu khổ lỗi kiếp nữa.

Nhìn tin tức của Ngọc Quỳnh truyền đến, Trần Trầm không biết nên nói cái gì. Cái gì gọi là gian trá ranh mãnh tham lam vô sỉ lại tội tệ?

Sư phụ này cũng không phải thứ tốt, ý vào bước chân vào Luyện Hư liền nói hưu nói vượn, vũ nhục nhân cách của hắn.

Còn về giết Thiên Tà đạo chủ.

Không phải Trần Trầm chưa từng suy nghĩ, nhưng khó khăn biết bao, dù sao đây là cường giả trong Luyện Hư, trước khi hấn bước vào Luyện Hư e rằng không có hy vọng.

Nếu Thiên Tà đạo chủ và bán yêu Luyện Hư đã tổn về lãnh thổ yêu tộc thì Trần Trầm không cần thiết ở lại đây giả vờ giả vịt, hấn lập tức quay trở về Vô Phong Thành.

Hai ngày sau, Hạ Tích Sương cuối cùng cũng độ Nguyên Thần đại kiếp nạn.

Trần Trầm tự động lùi ra mấy chục dặm, đứng đó quan sát.

Tuy Tích Sương gặp được lôi kiếp cũng không yếu, nhưng so với hấn thì như trời và đất.

Gần nửa canh giờ sau, Hạ Tích Sương thoải mái độ xong lôi kiếp, bước chân vào Nguyên Thần cảnh, Trần Trầm nhìn mà hâm mộ.

...

Hạ Tích Sương độ kiếp xong không vội cảm thụ biến hóa trong thân thể ngay mà đi tới trước mặt Trần Trầm:

- Trần Trầm, ta cuối cùng đã bước vào Nguyên Thần cảnh.

Nhìn vẻ mặt hớn hờ của Hạ Tích Sương, Trần Trầm cười theo, sau đó nét mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, nhẹ giọng nói:

- Đạo hữu thiên tư tuyệt vời, tại hạ bội phục, hay là làm đạo侣 của ta tại hạ được không?

Hạ Tích Sương nghe vậy sửng sốt, gò má ửng đỏ, qua giây lát mới ngượng ngập nói:

- Người thiết tình, ngày càng thích giỡn hớt.

Trần Trâm ôm Hạ Tích Sương vào lòng, cảm thụ nhiệt độ của nữ nhân trong ngực mình, hẳn cảm giác trong lòng bình yên vô cùng, dường như mọi buồn phiền trên đời này không còn liên quan đến hắn.

Cảm thụ bình yên trong lòng, Trần Trâm theo bản năng nói:

- Tích Sương, đời này ta chỉ yêu một mình nàng.

Hạ Tích Sương thân thể khẽ run, qua giây lát mới mềm giọng nói:

- Ta cũng vậy.

Trần Trâm cười cười.

Nếu so sánh hắn là rồng trắng rời bến đàu với sóng gió thì Hạ Tích Sương là cảng cho hắn đậu lại.

Cuộc đời như vậy, làm trượng phu còn cầu gì nữa?

Nghĩ đến đây, Trần Trâm sắc mặt đột nhiên lại trở nên nghiêm túc:

- Tích Sương, ta nghe nói có một phương thức tu luyện phụ thân, nam nữ cùng tu luyện có thể nâng cao hiệu suất tu luyện, hình như gọi là . . . song tu thì phải? Ta sinh ra ở nơi nhỏ nên không biết thật hay giả, nàng nói xem nó có thật không?

- . . .

. . .

Cùng lúc đó.

Trong một ngọn núi lớn bình thường nào đó ở lãnh thổ yêu tộc, Ô Linh tóc xám, yêu tộc đầu giao mình người đứng trước mặt lão.

Yêu tộc này tuy chỉ có tu vi Nguyên Thần đỉnh nhưng khí độ lại cực kỳ bất phàm, vừa xem liền biết quanh năm ở vị trí cao.

Dù đối mặt tồn tại cảnh giới Luyện Hư thì kẻ này vẫn không tiện không kiêu, vẻ mặt thông dong.

- Tiền bối, ta không chỉ đại biểu cho tộc Thần Giao, càng đại biểu các tộc khác phản đối Yêu Đình. Tiền bối hãy suy xét cho kỹ, đối với tộc bán yêu các ngươi thì đây là cơ hội ngàn năm một thuở.

Thần Giao kia chấp tay với Ô Linh, nụ cười cực kỳ thành khẩn.

Ô Linh sắc mặt lúc đen lúc trắng.

Thần Giao này đến đây với ý cực kỳ rõ ràng, đó là muốn Ô Linh phối hợp đánh chết đặc sứ của Yêu Đình, tức là Thiên Tà đạo chủ đưa lão vào lãnh thổ yêu tộc.

Nói thật, trong lòng Ô Linh có chút không dám làm.

Lúc ở lãnh thổ nhân tộc, Thiên Tà đạo chủ lấy một chọi bá tám giũ ba Luyện Hư nhân tộc mới sáng tạo cơ hội cho lão, để lão vào lãnh thổ yêu tộc.

Chờ thực lực của nàng đến Luyện Hư trung kỳ thì lão với tu vi Luyện Hư sơ kỳ không thể sánh bằng.

Thần Giao thấy Ô Linh còn chưa quyết định, tiếp tục nói:

- Tiền bối, chỉ cần thành công, yêu tộc ta nguyện ý cắt mảnh đất năm vạn dặm cho tộc bán yêu ở lại, hơn nữa nghiêm khắc kiểm chế các tộc dưới tay, để tộc bán yêu từ nay về sau không còn bị kỳ thị.

Nghe lời này, Ô Linh thay đổi sắc mặt.

Phải công nhận lão hơi động lòng.

Thiên Tà đạo chủ chết, những yêu tộc này cho chỗ tốt nhiều không tả hết, quan trọng hơn là lão có thể kế thừa Thiên Tà, trở thành Thiên Tà đạo chủ mới.

Tuy thế lực của Thiên Tà không bằng bốn địa tông, bốn hoàng triều nhân tộc, càng không bằng tám đại yêu tộc, nhưng thấm thấu sâu vào hai tộc người, yêu.

Nếu lợi dụng tốt sẽ là lực lượng to lớn.

Có mảnh đất cắm dùi năm vạn dặm, tương lai không chừng lão có thể phát dương quang đại tộc bán yêu.

Hơn nữa . . .

Vị trí Thiên Tà đạo chủ vốn thuộc về lão.

Nữ yêu kia gia nhập Thiên Tà chưa được mấy năm, nếu không phải thực lực quá mạnh thì Ô Linh căn bản sẽ không khuất phục.

Nghĩ đến đây, Ô Linh có quyết định, sắc mặt nhất lạnh nhạt nói:

- Nói đi, các người muốn ta phối hợp như thế nào?

- Tiền bối yên tâm, nàng đã bị thương nặng, chỉ cần người bỏ thứ này vào nơi nàng chữa thương là được, đến lúc đó nàng tự nhiên không còn sức chống cự.

Thần Giao kia vừa nói vừa lấy ra một khúc gỗ màu đen, thoạt nhìn vô cùng bình thường.

Ô Linh nhìn khúc gỗ kia, sắc mặt khó xem nói:

- Thứ này thật sự làm được sao? Chắc không phải các người đang đùa giỡn với ta chứ?

Hám Thiên Cuồng Hùng liên tục lắc đầu nói:

- Tiền bối nói đùa, chúng ta tuyệt sẽ không đùa giỡn tiền bối. Hiện giờ tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ ủng hộ Yêu Đình, Yêu Đình đã sốt ruột muốn hợp nhất các tộc dưới trướng mấy đại yêu tộc ta, nếu tới lúc đó thì chúng ta thành bèo không rễ. Có lẽ tiền bối không biết, nàng và Huyết Mạch Yêu Thần đều là yêu tộc thực vật, xét cho cùng không phải một lòng với tám đại yêu tộc chúng ta.

- Nếu như ngày sau Yêu Đình không chế đa số lực lượng yêu tộc, rồi sinh ra lòng trả thù thì sao? Dưới loại tình huống này, chúng ta căn bản không cách nào an tâm giao toàn bộ lực lượng cho Yêu Đình, bởi vậy mới nhất định muốn giết nàng.

- Còn về gỗ đen này là khắc tinh của yêu tộc thực vật, nếu nàng không bị thương cũng đành thôi, hiện giờ bị thương, phối hợp thứ này nữa thì dù là một Nguyên Thần đỉnh cũng có thể dễ dàng giết nàng, cho nên tiền bối, xin người yên tâm!

Ô Linh nghe lời này, lại hỏi:

- Thật sự giết nàng rồi thì nói sao với Huyết Mạch Yêu Thần?

Thần Giao nghe vậy cười khẩy nói:

- Tiền bối yên tâm, Huyết Mạch Yêu Thần không có tu vi gì, chỉ cần nàng chết thì Huyết Mạch Yêu Thần là thịt nằm trên thớt gỗ.

- Thì ra là vậy.

Ô Linh sắc tỉnh ngộ, gật đầu, nhận lấy gỗ đen.

Làm một tà tu, trong lòng Ô Linh chỉ suy xét ích lợi, còn về có phải lấy oán trả ơn hay không thì chẳng nằm trong phạm vi suy xét của lão.

Chương 326: Ta không đi thì ai đi?

Bảy ngày sau.

Trần Trầm nằm trên đầu tường Vô Phong Thành, vẻ mặt ôn hòa nhìn bầu trời.

Công nhận, phương pháp tu luyện song tu thật tốt, ừo trong mắt Trần Trầm chỉ thua cách tu luyện ăn thiên tài địa bảo.

Nhưng với một điều kiện là hai người phải hoàn toàn tin tưởng nhau, thuộc tính công pháp cũng phải xứng đôi với nhau.

Đối với Trần Trầm và Hạ Tích Sương thì điều kiện này không có vấn đề gì.

Sự thật thì hai tu sĩ nam cũng có thể song tu, nhưng như vậy thì không khí hơi bị lúng túng, dễ dàng tẩu hỏa nhập ma.

Nhớ đến vài chuyện thú vị, Trần Trầm không kiềm được cười khò ngốc:

- Hi hi.

Bảy ngày ngắn ngủi, hẳn nhờ cậy song tu và thiên tài địa bảo đã ă

ng tu vi lên đỉnh Nguyên Thần sơ kỳ, cách Nguyên Thần trung kỳ chỉ kém một bước.

Nhưng Tích Sương bởi vì mới bước vào Nguyên Thần cảnh không bao lâu, cho nên mặt khác còn kém mảng lớn.

Bên tai vang lên âm thanh như có như không:

- Người đang cười cái gì?

Nghe âm thanh đó, Trần Trầm ngồi bật dậy, nhìn trước mặt mình là Hạ Tích Sương mặt lạnh như băng sương nhưng trong mắt tràn đầy hạnh phúc.

Trần Trầm mỉm cười nói nhẹ tênh:

- Cười gì đâu, chỉ đang tưởng tượng tương lai nếu hai ta có hài tử sẽ là thiên tài như thế nào, sợ rằng không thua kém ta là bao.

Hạ Tích Sương đã thói quen hắt miệng lưỡi trơn tru, liếc xéo hần:

- Tu sĩ chúng ta muốn dựng dựng con cái khó khăn biết bao, tu vi như ngươi và ta có dựng dựng mấy năm đều không lạ. Nhưng hiện nay đang lúc đại chiến hai tộc, ta làm gì có rảnh . . .

Nói tới đây, mặt Hạ Tích Sương ửng đỏ không nói tiếp.

Trần Trầm mỉm cười nói:

- Đâu nào, sinh ra tuyệt thế thiên kiêu cho nhân tộc ta cũng là làm công hiến, chẳng lẽ nhỏ hơn công hiến giết địch sao?

- Phi!

Hạ Tích Sương hơi dò xét một chút bốn phía, bốn phía không có ai chú ý mới thở phào.

Đạo lữ này của nàng hiện tại nói chuyện càng lúc càng vô sỉ, không biết trước kia có phải cũng giống như vậy không.

Hạ Tích Sương nhẹ giọng phi một tiếng, thấy bộ dạng ngây ngốc của Trần Trầm thì bỗng không nữa nhẫn tâm, chủ động lại gần hỏi nhỏ:

- Trần Trầm, ngươi thật sự muốn hài tử sao?

Hạ Tích Sương nét mặt nghiêm túc, lông mi bởi vì xấu hổ khẩn trương mà run nhè nhẹ, Trần Trầm vuốt nhẹ mái tóc của nàng, nụ cười ôn hòa:

- Nói đùa thôi, ta không hy vọng nàng bụng to bay tới bay lui trên chiến trường, cũng không hy vọng hài tử của ta sinh ra trong chiến loạn.

- Nhưng khi nào thì chiến tranh này mới kết thúc? Hơn nữa tu vi như chúng ta . . . bụng có ta hay không đều không ảnh hưởng quá lớn. Trần Trầm, nếu ngươi thật sự muốn hài tử thì ta cảm thấy mình có thể chịu đựng được.

Trần Trầm nhìn thần thờ khuôn mặt nghiêm túc của Hạ Tích Sương.

Cho dù hiện giờ hấn ngắm nữ nhân này mỗi ngày vẫn cảm thấy bị hút hồn.

Hi, đây là nữ nhân của ta.

Trần Trầm trầm mặc ý, một lát sau, sắc mặt cũng trở nên nghiêm nghị nói:

- Ta sẽ không để nữ nhân của mình chịu khổ, dù chỉ một chút.

Trần Trâm nói xong lấy một món pháp bảo ra trữ vật giới, đặt vào tay Hạ Tích Sương.

Hạ Tích Sương nhìn pháp bảo phòng hộ trong tay, hơi kinh ngạc hỏi:

- Trần Trâm, đây là . . . ?

Trần Trâm bình tĩnh giải thích:

- Pháp bảo mà sư tổ tặng cho ta, dốc hết sức thôi động thì trong thời gian ngắn cường giả Luyện Hư đều không thể công phá.

Thứ này nằm trong ba món lúc này tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông tặng cho hẳn.

Hạ Tích Sương giật mình kêu lên:

- Cường giả Luyện Hư đều không thể công phá, tặng cho ta rồi thì người làm sao bây giờ?

Có thể tưởng tượng thứ này quý giá cỡ nào, đưa mắt nhìn nguyên nhân tộc, nó vẫn thuộc hàng báu vật đứng đầu.

Đừng nói là nàng, sư phụ của nàng cũng không có, e rằng lúc trước Trần Trâm liên tục đánh bại mười tám Yêu Hoàng yêu tộc thì tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông mới cho hẳn.

Trần Trâm cứng rắn nhét pháp bảo hộ pháp cho Thiên Tà đạo chủ, trong mắt tràn đầy không cho phép cãi:

- Bảo nàng cầm thì cứ cầm lấy, con người của ta có số bốn ba, nếu không có thứ như vậy ở bên cạnh nàng thì ta đi đâu đều không yên tâm.

- Nhưng mà . . .

Trần Trầm mỉm cười nói:

- Đừng nói nữa, nếu có ngày tu vi của ta thông thiên thì sẽ lên trời hái sao cho nàng.

Hạ Tích Sương nhìn bảo bối phòng hộ trong tay, trong lòng cảm động vô cùng, trong một chốc không nói nên lời.

Nhìn Hạ Tích Sương mắt rướm lệ, Trần Trầm ôm lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, nhẹ giọng thì thầm bên tai:

- Tích Sương, ở trong mắt ta thì thứ quý giá nhất trên thế giới này là nàng, nàng xứng đôi tất cả điều tốt đẹp trên đời.

...

- Trần Trầm, tình nghi yêu tộc phát sinh kịch biến, vài Yêu Tôn Luyện Hư quay về lãnh thổ yêu tộc, nhiều yêu tộc bắt đầu rút lui. Người có thể thông báo Thiên Tà tìm hiểu yêu tộc rốt cuộc phát sinh chuyện gì không?

Nửa ngày sau, Trần Trầm cau mày nhìn truyền tắn đến từ Ngọc Quyển qua lệnh bài truyền tắn.

Sau đó hắn lấy ra lệnh bài mà Thiên Tà đạo chủ đưa cho mình.

- Đạo chủ, gần nhất có cái gì cần ta hỗ trợ không?

Không có hồi âm.

Trần Trầm ngẫm nghĩ, lại lấy ra lệnh bài truyền tắn của Hồ Tiên Nhi:

- Tiên Nhi, yêu tộc phát sinh chuyện gì?

Hồ Tiên Nhi trả lời rất nhanh:

- Chủ nhân, bốn đại yêu tộc liên hợp phản công Yêu Đình, hiện giờ Yêu Đình đã bị đánh chiếm, Huyết Mạch Yêu Thần không rõ tung tích, vị đặc sứ kia cũng mất tích.

- Vậy tại sao yêu tộc vội vàng rút quân, thậm chí có mấy Luyện Hư trở lại?

- Phụ thân của ta nói trong cơ thể Huyết Mạch Yêu Thần có nhiều máu Yêu Thần phản tổ, nếu tìm ra y, lợi dụng máu Yêu Thần phản tổ thì có thể trong khoảng thời gian ngắn bồi dưỡng ra Yêu Tôn Luyện Hư từ năm tên trở lên. Chủ nhân, thật ra yêu tộc ta vẫn luôn có truyền thuyết, bảo rằng khi Yêu Thần xuất hiện sẽ là ngày yêu tộc xung bá phương thế giới này.

Nghe giải thích của Hồ Tiên Nhi, tim Trần Trầm đập nhanh. Trong khoảng thời gian ngắn bồi dưỡng ra Yêu Tôn Luyện Hư từ năm tên trở lên!

Hèn gì Huyết Mạch Yêu Thần có thể trong khoảng thời gian ngắn được mấy đại tộc ủng hộ thành lập Yêu Đình, có lẽ vì lợi dụng truyền thuyết kia cộng thêm máu Yêu Thần phản tổ dụ dỗ.

Thành công nhờ vào nó, mà bại cũng tại nó.

Huyết Mạch Yêu Thần sai bước quá lớn, thoáng chốc bị cắn ngược.

Phải biết rằng, quan hệ vững chắc nhất trên đời là mối quan hệ ích lợi.

Nhưng dễ dao động nhất cũng là quan hệ ích lợi, khi liên hệ ích lợi sụp đổ, Huyết Mạch Yêu Thần chết, vậy ba đại yêu tộc ban đầu ủng hộ Yêu Đình e rằng không có ai muốn thay Huyết Mạch Yêu Thần báo thù, thậm chí háo hức muốn chia chác.

Đây là hiện thực.

- Yêu Tôn Luyện Hư từ năm tên trở lên, Huyết Mạch Yêu Thần kia a tuyệt đối không thể chết nhanh như vậy!

Trần Trầm nhìn bầu trời, khẽ thở dài một hơi.

Trước kia Trần Trầm từng định ám sát Huyết Mạch Yêu Thần, nhưng hôm nay xem ra, thế gian này nào có chuyện như vậy.

Huyết Mạch Yêu Thần có năng lực hoàn toàn biến đổi yêu tộc, nhưng cùng lúc đó, y muốn leo lên đỉnh yêu tộc, trở thành Chí Tôn của yêu tộc.

Mặt ngoài tám đại yêu tộc tôn y làm chủ, nhưng sau lưng chỉ mơ ước máu Yêu Thần phản tổ.

Chờ khi Huyết Mạch Yêu Thần vươn tay ra thì tám đại yêu tộc lập tức lộ ra răng nanh, dù cho không tiếc chém giết Huyết Mạch Yêu Thần cũng quyết giữ quyền hành của mình trong yêu tộc.

Trên đời này . . .

Khắp nơi đều là người lừa ta gạt, ích kỷ vì bản thân, được vài người có thể đại công vô tư?

Hạ Tích Sương thấy Trần Trầm vẻ mặt buồn bã, không kìm được hỏi:

- Trần Trầm, sao vậy?

Trần Trầm lắc đầu, cười nói:

- Tích Sương, chắc ta phải đi yêu tộc một chuyến.

- A? người đi lãnh thổ yêu tộc làm cái gì?

Hạ Tích Sương không biết Trần Trầm mới đi lãnh thổ yêu tộc một lần, cho nên nghe thấy hắn định đi yêu tộc thì giật nảy mình.

Nhân tộc đi yêu tộc làm sao lành lặn trở ra được? Đặc biệt trong tình huống hiện giờ, cường giả Luyện Hư chưa chắc dám làm.

Trần Trầm ngẫm nghĩ, kể lại chuyện phát sinh ở yêu tộc cho Hạ Tích Sương nghe.

Cuối cùng hắn nói:

- Tích Sương, ta không thể để tám đại yêu tộc tìm được Huyết Mạch Yêu Thần, nếu không thì bọn họ trong thời gian ngắn làm ra một đám Yêu Tôn Luyện Hư, sẽ không tưởng tượng nổi hậu quả.

Trần Trầm đã thấy cảnh tượng Lão Hắc phản tổ, đừng nhìn yêu tộc hiện tại truy sát Huyết Mạch Yêu Thần là tát ao bắt cá, nhưng nếu thật sự bị bọn họ làm ra vài Yêu Tôn phản tổ thì nhân tộc sẽ tàn đời trước.

Cho nên giờ phút này chân chính đi tới vách vực thật ra là nhân tộc.

Hạ Tích Sương nghe vậy nước nức nở nói:

- Trần Trầm, nhưng nhân tộc ta có nhiều cường giả Luyện Hư như vậy, bọn họ không nhắc đến, tại sao phải là người đi?

Trần Trầm nhìn Hạ Tích Sương khóc ướt mặt, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng:

- Bởi vì ta biết rõ toàn bộ nhân tộc chỉ mình ta có năng lực này, nếu ta không đi thì ai đi?

Chương 327: Là cho mượn, không phải tặng!

An ủi Hạ Tích Sương xong Trần Trầm liên hệ với Ngọc Quỳnh, đang lúc hẳn chuẩn bị kể lại hết mọi chuyện cho Ngọc Quỳnh nghe thì không ngờ nàng tự mình đến Vô Phong Thành.

Nhìn sư phụ ngay trước mắt bởi vì bước vào Luyện Hư mà khí chất hoàn toàn thay đổi, Trần Trầm thậm tặc lưỡi lấy làm lạ.

So với lúc mới gặp mặt thì Ngọc Quỳnh hiện giờ như đổi thành con người khác, chẳng những bề ngoài đẹp hơn nhiều, máu chót hơn nữa là khí chất xuất trần kia càng rõ ràng, dường như một cử động nhẹ đã toát ra tiên khí.

Trần Trầm hoài nghi sau khi Ngọc Quỳnh bước vào Luyện Hư thì đạt đến cảnh giới tự lừa mình, làm bộ làm tịch siêu đến nỗi bản thân cũng tin tưởng.

Tuy rằng trong lòng khinh thường, nhưng Trần Trầm vẫn kể lại mọi chuyện cho Ngọc Quỳnh.

- Sư phụ, không ngờ người tự mình đến, chuyện ở yêu tộc là như vậy . . .

Sau khi Ngọc Quỳnh nghe xong thì khí chất hoàn toàn bị đánh tan, sắc mặt khó coi vô cùng, trong mắt chứa sát ý, nháy mắt từ tiên nữ biến thành nữ Tu La.

- Người đợi chút, ta nói cho nhóm sư phụ!

Ngọc Quỳnh lạnh lùng hừ một tiếng, lấy ra mấy tấm lệnh bài truy ền tấn, gửi tin này ra ngoài.

Trần Trầm ở một bên lặng lẽ nhìn, đợi Ngọc Quỳnh gửi tin xong mới nói:

- Sư phụ, ta đi lãnh thổ yêu tộc một chuyến, có lẽ có thể giành trước tìm được Huyết Mạch Yêu Thần kia.

Ngọc Quỳnh liếc Trần Trầm một cái, trong mắt tràn đầy bất ngờ:

- Từ khi nào ngươi trở nên biết nhìn đại cuộc?

Trần Trầm nghe vậy cười gượng nói:

- Không phải ta biết nhìn đại cuộc, cái gọi là năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng to, ta cũng hết cách, gánh vác trách nhiệm hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác và tu vi của mình.

Hiếm khi Ngọc Quỳnh không mỉa mai Trần Trầm mà giữ im lặng.

Ngọc Quỳnh đương nhiên biết năng lực của Trần Trầm thế nào, còn mượn năng lực đó thắng được nhiều báu vật về.

Dựa vào cảm ứng với bảo bối thiên địa, cứng rắn buộc trời xanh giáng xuống Phá Ách Ấn, người như vậy quả thực có khả năng tìm được Huyết Mạch Yêu Thần kia trước.

Nhưng tiểu tử này nói như vậy là có ý gì? Đang ám chỉ bọn họ vô năng sao?

Phi!

Trong lòng mắng một câu, Ngọc Quỳnh nét mặt bình thản nói:

- Chuyện này ta đã báo cho mấy vị tông chủ, thần thức của họ sắp giáng lâm ngay! Đến lúc đó bọn họ sẽ có quyết định.

Quả nhiên, nàng vừa dứt lời, bốn bóng ảo đột ngột xuất hiện trong Vô Phong Thành.

- Thần thức biến hóa . . . lợi hại.

Nhìn bốn bóng ảo kia, Trần Trầm trong lòng cảm thán, bốn vị tông chủ này tu vi e rằng đều cỡ Luyện Hư hậu kỳ, là nhóm người mạnh nhất trong toàn bộ hai tộc người, yêu.

Tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông vừa trông thấy Trần Trầm liền khẽn nức nở:

- Đồ tôn, khá lắm, tu vi Luyện Thể của ngươi cũng bước vào Ngũ yên Thần cảnh giới, đây là lần đầu tiên ta gặp song tu Luyện Khí Luyện Thể mà trong thời gian ngắn đã có thành tựu cỡ như ngươi.

Nói xong, tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông nhìn về hướng ba tông chủ khác, trong ánh mắt tràn đầy đắc ý.

Ba người khác câm nín không nói nên lời, đã là lúc nào rồi mà lão già này còn có tâm tư khoe khoang?

Thất Sát Ma Đạo Ma Tôn phớt lờ lão già không nên nét kia, chuyển sang nhìn Ngọc Quỳnh:

- Nội dung ngươi vừa truyền tấn đều là thật chứ?

Ngọc Quỳnh nhìn thoáng qua Trần Trầm, trả lời:

- Hoàn toàn chính xác.

. . .

Nửa khắc đồng hồ sau, bốn tông chủ cơ bản đều nhận rõ hiện thực, hơn nữa tất cả đều nhìn về hướng Trần Trầm.

Đối với ý tưởng của Trần Trầm thì bọn họ cũng đã có điều hiểu rõ.

Trần Trầm quen biết sứ giả của Yêu Đình, tu vi chưa đến Luyện Hư nhưng am hiểu tìm đồ, quả thực là người được chọn tốt nhất cho chuyến đi lãnh thổ yêu tộc.

Bị bốn cường giả siêu cấp nhìn chăm chăm khiến Trần Trầm hơi căng thẳng, do dự giây lát, hấn lẩy ra Tiểu Vô Ưu Tiên Cung:

- Bốn vị tông chủ, hay là các người chọn đại một người theo ta đi lãnh thổ yêu tộc một chuyến?

Bốn vị tông chủ nhìn Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, lại ngó Trần Trầm như hư ngắm tên ngọc.

Cuối cùng, tông chủ Ngọc Đình Đan Tông lên tiếng:

- Trần Trầm, bảo bối không gian này của ngươi khá tốt, nhưng sau khi bước vào Luyện Hư là đã có liên hệ với phương thiên địa này.

Trần Trầm nghe vậy thay đổi sắc mặt.

Không ngờ còn có chuyện như vậy. Hấn vốn nghĩ ngày nào đó nhét hết Luyện Hư nhân tộc vào trong không gian bí cảnh Ma Môn, sau đó mang đi yêu tộc đánh lén.

Nào ngờ hấn đã suy nghĩ nhiều.

Không thể mang cường giả Luyện Hư vào lãnh thổ yêu tộc thì Trần Trầm đành phải đơn độc xâm nhập, nếu bị kẹt lại lãnh thổ yêu tộc, vậy chỉ có một mình hấn chết.

Ài.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm sắc mặt dần dần trở nên bi tráng.

Theo kế hoạch, dù tệ đến đâu cũng có thể mang theo sư phụ Ngọc Quỳnh, vậy thì dù chết hết cũng không tổn thất nặng nề cho nhân tộc. Mấu chốt nhất là hẳn không cần lo lắng ngày sau có người mơ ước di sản của mình.

Nhưng giờ thì mọi thứ đều thành bọt nước.

Trắng trợn mang cường giả Luyện Hư đi qua rất gây chú ý với yêu u, khi đó bị theo dõi thì tìm cái quý gì nữa.

Hơn nữa nếu Thiên Tà đạo chủ cảm ứng được bên cạnh hẳn có Luyện Hư thì e rằng sẽ né tránh không gặp.

Thấy vẻ mặt đó của Trần Trầm, Ngọc Quỳnh thở dài, vẻ mặt đều đặn thương tiếc, dịu giọng nói:

- Trần Trầm, tuy vì sư thu nhiều đồ đệ nhưng ngươi là có tiền đồ nhất, hiện giờ ngươi sắp vì nhân tộc thâm nhập lãnh thổ yêu tộc, vì sư không thể tự mình đi theo, chỉ có thể tặng thứ này cho ngươi, hy vọng có thể bảo vệ an toàn cho ngươi.

Ngọc Quỳnh nói rồi vung tay lên, một bình đan dược bay đến trước mặt Trần Trầm, sau đó nàng nhìn về hướng bốn vị tông chủ, ánh mắt đầy ẩn ý.

Bốn vị tông chủ cơ mặt cứng ngắc, một lát sau, tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông mở miệng trước, ném ra một thanh kiếm nhỏ dài cỡ ngón tay:

- Trần Trầm, pháp bảo này tên là Toái Thân Kiếm, bên trong ẩn chứa một kiếm khí Luyện Hư, bình thường sau khi Nguyên Thần c

ảnh sử dụng sẽ bị cắn ngược mà chết, nhưng người là tu sĩ Luyện Thể, hẳn là có thể được, giao kiếm này cho người.

Thấy tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông nở nụ cười cực kỳ hiền lành, Trần Trầm cung kính nhận lấy Toái Thân Kiếm, tiếp đó cúi gập người vái:

- Đa tạ tông chủ dày yêu!

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông vuốt râu cười, trong mắt tràn đầy thương thức:

- Người là đạo侶 của Tích Sương, kỳ thực ở trong mắt ta, người đã là một nửa đệ tử của Hạo Nhiên Kiếm Tông ta.

Thất Sát Ma Đạo Ma Tôn ở bên cạnh nhú mày, cực kỳ lưu luyến móc ra một bộ nội giáp, ném cho Trần Trầm.

- Chí bảo phòng ngự mạnh nhất của Thất Sát Ma Đạo truyền thừa đến ngày nay, cho người mượn dùng mấy ngày, trở về nhớ trả lại cho ta.

Thất Sát Ma Đạo Ma Tôn nhấn từng từ, nhưng Trần Trầm không phật lòng, cũng khom người vái.

Lão tông chủ của Linh Hư Khí Tông thấy vậy lấy ra một con thuyề nhỏ.

- Bọn họ tặng cho người một cái tấn công một cái phòng thủ, vậy ta cho người cái này, đây là một trong các chí bảo của Linh Hư Khí Tông ta, tên là Độ Hư Thuyền, một món báu vật dùng để chạy trốn. Với thực lực của người dốc hết sức thúc đẩy nửa canh giờ không thành vấn đề.

Trần Trầm nghe vậy lại ríu rít cảm ơn, cảm giác an toàn trong lòng tăng vùn vụt.

Thất Sát Ma Đạo Ma Tôn thì ở một bên sửa chữa nói:

- Là cho mượn, không phải tặng!

Mọi người không quá để bụng.

Chương 328: Lại vào lãnh thổ yêu tộc (1)

Nếu bọn họ đã đưa cho Trần Trầm thì cũng chuẩn bị tâm lý không lấy lại, dù sao đi yêu tộc cướp thịt từ miệng cọp, có thể bình an trở về hay không vẫn chưa biết.

Nếu người đã chết thì những báu vật này cũng sẽ mất.

Khi đó thì tặng hay cho mượn có gì khác nhau?

Tặng đồ xong, ba người không hẹn mà cùng nhìn về phía tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông giàu nhất.

Tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông phớt lờ ánh mắt của ba người, trong mắt chỉ có Trần Trầm, giây lát sau, nhẹ giọng thở dài nói:

- Ngọc Đỉnh Đan Tông ta ra một đệ tử như vậy đúng là không dễ dàng.

Nói xong lời này, sắc mặt của tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông hơi trắng, sau đó lấy một túi trữ vật ra đưa đến trước mặt Trần Trầm.

Dường như trong túi trữ vật đựng vật sống, túi mấp máy.

Thấy cảnh này, ba vị tông chủ khác bỗng thay đổi sắc mặt, tựa hồ cực kỳ khiếp sợ, nhưng cuối cùng không nói chuyện.

Ngược lại Ngọc Quỳnh siêu kích động lớn tiếng nói:

- Sư phụ, cái này không được! Lỡ bị thất lạc thì thực lực của sư phụ sẽ bị ảnh hưởng nặng!

Tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông liếc Ngọc Quỳnh một cái, vuốt râu hơi lộn xộn, ra vẻ không để ý nói:

- Không sao, đồ tôn của ta bất chấp cả tính mạng, dù thế nào thì ta không thể khiến hấn thất vọng đau khổ.

Nói xong, túi trữ vật trực tiếp bay tới trước mặt Trần Trầm, chủ động chui vào trong trữ vật giới.

Tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông thấy thế cơ mặt co giật, không kiềm được nhắc nhở nói:

- Đồ tôn, người nhớ phải chú ý an toàn, thứ này của ta là cho người mượn thôi.

Trần Trầm dò xét trữ vật giới, túi trữ vật nằm trong đó còn mấp máy.

Hắn dùng thần thông cảm ứng sơ, ai ngờ một chút thần thức vừa tạt vào đã bị xóa tan.

Tuy Trần Trầm không thấy rõ tình huống cụ thể ở bên trong, nhưng hấn mơ hồ có thể cảm giác được trong đó đựng một đoàn lực lượng hủy diệt cực kỳ bạo liệt.

Rất có thể là thiên địa linh hỏa.

Lại liên tưởng nét mặt khiếp sợ kinh ngạc của người khác, Trần Trầm cơ hồ có thể kết luận, bên trong đựng linh hỏa mang theo bên mình của tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông, thứ đó quan trọng với Luyện Đan Sư chỉ đứng sau bảo bối bản mệnh.

Nhưng bảo bối bản mệnh thì không thể đưa cho người khác, nên nói chính xác hơn thì tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông đã giao cho hắn thứ quý giá nhất có thể cho.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Trầm cảm động.

Tuy hắn chưa gặp sư tổ này vài lần nhưng thật lòng yêu thương hắn, không cầu bất cứ báo đáp.

Trần Trầm nhẹ thở ra một hơi, nghiêm túc chấp tay hướng sư tổ của mình:

- Sư tổ yên tâm, ta nhất định sẽ sống trở về!

Tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông gật đầu, chỉ cảm thấy càng nhìn Trần Trầm càng vừa mắt, chỉ chốc lát, ánh mắt nhìn hắn trĩu mến như nhìn tôn tử của mình.

- Trần Trầm, bên chúng ta cũng sẽ thừa dịp khoảng thời gian này cố gắng hết sức đuổi yêu tộc trong lãnh thổ ra, cũng tạo áp lực với bên yêu tộc, bọn họ tuyệt đối không thể nào rút ra quá nhiều cường giả Luyện Hư đi sưu tầm Huyết Mạch Yêu Thần kia. Ta phỏng chừng Nguyên Thần đỉnh sẽ là chủ lực, tuy người có nhiều báu vật nhưng phải nhớ cho kỹ, cẩn thận là trên hết!

- Đệ tử hiểu.

Trần Trầm chịu đựng ánh mắt trĩu mến kia, lúng túng lên tiếng.

...

Một lát sau, thần thức của bốn tông chủ tan biến.

Trần Trầm tự chuẩn bị vài thứ, sau đó đi tới bên cạnh Hạ Tích Sương, giao một trữ vật giới cho nàng.

- Tích Sương, nàng hãy giữ thứ trong này giùm ta, đi ra ngoài không tiện mang quá nhiều đồ.

Hạ Tích Sương dò xét sơ, trong trữ vật giới đựng một trăm trữ vật giới, điều này khiến nàng trong một chốc đều không biết nói cái gì.

- Yên tâm, với sự thông minh tài trí của ta thì sẽ không xảy ra chuyện gì. Đây không phải lần đầu tiên ta vào yêu tộc, trong yêu tộc cũng có người của ta.

Trần Trầm nói rồi hôn Hạ Tích Sương một cái, tiếp đó dùng thần thông báo cho một số người trong Vô Phong Thành, rồi hất bay ra ngoài, không quay đầu lại.

...

Đi vào phạm vi lãnh thổ yêu tộc.

Trần Trầm đổi khuôn mặt khác, gọi Anh Vũ Yêu Vương ra, qua nhiều ngày, lông toàn thân Anh Vũ Yêu Vương đã mọc lại đầy đủ.

Khi gặp lại Trần Trầm, Anh Vũ Yêu Vương méo máo, thân thể phàn xạ có điều kiện co rúm lại.

- Đại nhân, lúc này tại sao đại nhân đánh ta?

Trần Trầm không biết nên nói cái gì, rõ ràng Anh Vũ Yêu Vương không nhận ra nó đã hôn mê hơn mười ngày.

- Không có gì, không cần thận đụng phải, đi, lại đi Thiên Hồ sơn mạch.

Anh Vũ Yêu Vương cười gượng đồng ý, lúc này mới phát hiện lông chim của mình đã mọc ra đầy đủ.

Nhưng lúc này Anh Vũ Yêu Vương không rảnh thắc mắc, đại nhân trên người nó quá hung tàn, nó sợ bay chậm chút sẽ ăn đòn.

Bay đi chưa được nửa canh giờ.

Nét mặt của Trần Trầm bỗng trở nên nghiêm túc, yêu tộc trong lãnh thổ yêu tộc nhiều hơn lần trước hẳn đến gấp mấy lần, trong đó không thiếu một ít Yêu Hoàng.

Hắn mà bay lung tung kiểu này thì sẽ xảy ra chuyện.

Cẩn thận chầm chước một phen, hắn trốn vào trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung. Ở trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, tuy thần thức của Trần Trầm sẽ bị áp chế một ít, nhưng chung quy an toàn rất nhiều.

Theo như quy hoạch của Trần Trầm thì chuyến đi này tìm Hồ Tiên Nhi trước, sau đó từ nàng mang hắn đi Yêu Đình.

Đến lúc đó, hắn sẽ thử tìm một ít dấu vết chiến đấu, qua dấu vết hiển đấu tìm được nơi Huyết Mạch Yêu Thần hoặc Thiên Tà đạo chủ biến mất.

Cuối cùng trực tiếp sử dụng cơ hội mười vạn dặm truy tung hoa nhân.

Trước khi đến đây, Trần Trầm đã chuẩn bị tâm lý sẽ dùng hết hai lần cơ hội mười vạn dặm truy tung.

...

Nhưng mà, ngày vui không dài lâu, không lâu sau, một truyền tẩn đến từ Thiên Tà ngắt ngang kế hoạch của Trần Trầm.

- Trong yêu tộc, tất cả thành viên Thiên Tà đi Bắc Mang Sơn tập hợp.

Trông thấy mệnh lệnh này, Trần Trầm liên tục thay đổi sắc mặt.

Có được quyền hạn thống nhất truyền tẩn thành viên Thiên Tà, ờ ờ ờ Thiên Tà đạo chủ ra chỉ có bán yêu Luyện Hư kia.

Hiện giờ Thiên Tà đạo chủ mất tích, căn bản liên lạc không được, vậy thì mệnh lệnh này tám chín phần mười đến từ bán yêu Luyện Hư kia.

Trước khi Thiên Tà đạo chủ mất tích làm một việc cuối cùng là mang bán yêu Luyện Hư về lãnh thổ yêu tộc, nghĩa là bán yêu Luyện Hư rất có thể biết chuyện Thiên Tà đạo chủ mất tích.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm xoa trán.

Bán yêu Luyện Hư kia từng có xích mích với hắn, nếu phát hiện t hân phận của hắn thì khó mà nói có xuống tay hay không.

Hơn nữa Trần Trầm là nhân tộc, xuất hiện trong lãnh thổ yêu tộc, nói sao cũng không hợp lý.

Nhưng nếu không đi, vậy chưa chắc được đến tin tức xác thực về Thiên Tà đạo chủ từ chỗ Yêu Đình.

- Tiểu Anh Vũ, biết Bắc Mang Sơn ở đâu không?

- Ta đương nhiên biết . . . Biết.

Anh Vũ Yêu Vương theo bản năng đồng ý, nhưng nói xong thì lộ vẻ mặt hối hận.

- Cách nơi này xa không?

- Không quá xa, khoảng bốn vạn dặm đường. Bắc Mang Sơn là ngọn núi cao nhất của lãnh thổ yêu tộc ta, nhưng trụi lụi, không có yêu tộc nào muốn ở lại nơi đó, ta cũng chỉ đi qua một lần.

- Mang ta đi.

Biết được chặng đường không xa, Trần Trầm lập tức quyết định đi Bắc Mang Sơn một chuyến. Tục ngữ nói rất hay, không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con, nếu sợ mạo hiểm thì hẳn không đến lãnh thổ yêu tộc cho rồi.

Chương 329: Lại vào lãnh thổ yêu tộc (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Nhưng Trần Trầm không thể cứ như vậy đi đối mặt bán yêu Luyện Hư, hẳn ngẫm nghĩ, tùy tay ném lệnh bài truyền tấn có công năng định vị kia xuống rừng rậm bên dưới.

...

Một đường bay đi, nửa ngày sau, Trần Trầm nhìn thấy một ngọn n

úi tuyết cao ngất đăm mây, đăm thẳng tận trời, quanh núi tuyết một mảnh trắng xóa.

Dựa theo tính toán của Trần Trầm thì nhiệt độ nơi này có lẽ âm ba y, tám chục độ, xung quanh đừng nói có yêu tộc, ngay cả thực vật đều không thấy.

Hèn gì bán yêu Luyện Hư kia chọn chỗ này làm địa điểm tập hợp.

- Đại nhân, đến nơi rồi.

Anh Vũ Yêu Vương nhìn núi tuyết lớn, nặn ra nụ cười, lòng thầm mong vị đại nhân này lương tâm phát hiện, tha cho nó một lần.

Trần Trầm gật đầu, sau đó đập xiu Anh Vũ Yêu Vương, nhét vào Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, rồi chính hắn cũng chui vào.

Tiểu Vô Ưu Tiên Cung không còn thứ chống đỡ, nó như cục đá rơi xuống lớp tuyết, trở nên chẳng chút bắt mắt.

...

Không biết qua bao lâu.

Trong thần thức của Trần Trầm điều tra được một ít Yêu Hoàng đang bay về phía đỉnh núi Bắc Mang Sơn.

Phát hiện những bóng dáng này, Trần Trầm yên bụng, việc cần làm hiện giờ là ôm cây đợi thỏ mà thôi.

Lại qua một canh giờ, trên đỉnh núi Bắc Mang Sơn lần lượt bay ra một số Yêu Hoàng áo đen, xem bộ dạng có vẻ như hội nghị đã kết thúc.

Trần Trầm không vội vàng ra tay mà là lặng lẽ đợi chờ cơ hội.

Đợi một Yêu Hoàng áo đen bay qua đỉnh đầu, Trần Trầm bỗng nh
iên chui ra, phát ra thần thức công kích.

Yêu Hoàng áo đen không kịp phòng bị đã từ trên cao rớt xuống, b
ị Trần Trầm kéo vào trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

...

- Thành thật khai ra, Thiên Tà đạo chủ mới nhậm chức đã nói như
ng thứ gì?

Trần Trầm rất quen thuộc phân đoạn thẩm vấn.

Yêu Hoàng áo đen bị Trần Trầm bắt vào đến lúc này còn ngơ ngá
c, nhìn bốn phía, trong mắt tràn đầy mờ mịt.

Đợi qua hai giây, Yêu Hoàng áo đen mới ý thức được phát sinh cá
i gì.

Không có mắng chửi, cũng không có chống cự kịch liệt, Yêu Hoà
ng áo đen rất phối hợp.

- Hấn kêu chúng ta đi tìm xác chết của đạo chủ đời trước.

Trần Trầm giật mình kêu lên:

- Xác chết? Thiên Tà đạo chủ đời trước đã chết thật rồi?

Nữ yêu lúc trước ngông cuồng biết bao, uy hiếp hấn đủ điều, làm
bao nhiêu thao tác lòn lẹt, nhưng hôm nay cứ như vậy im hơi lặn
g tiếng mà chết?

- Bán yêu đạo chủ mới nhậm chức nói như vậy, nhưng sống khôn
g thấy người, chết không thấy xác, chậm rãi không thể tin tưởng h
oàn toàn. Nhưng hấn bảo chúng với chúng ta, nếu như có ai phát
hiện tung tích hoặc xác của đạo chủ đời trước thì sau này sẽ giúp

kẻ đó bước vào cảnh giới Luyện Hư.

Yêu Hoàng áo đen mặt không cảm xúc thuật lại, không tôn trọng bán yêu kia bao nhiêu.

Trần Trầm hỏi tiếp:

- Khẩu khí thật lớn, vậy hấn có chỉ chỗ đi tìm không?

Yêu Hoàng áo đen không có do dự, buột miệng nói:

- Trong phạm vi Đông Vực yêu tộc.

Đông Vực yêu tộc và Tây Cương nhân tộc liền nhau, vắt ngang hơn hai mươi vạn dặm, Bắc Mang Sơn cũng nằm trong phạm vi Đông Vực.

Trần Trầm lấy ra bản đồ, cẩn thận quan sát một phen, nếu sử dụng một lần mười vạn dặm truy tung ở khu vực chính giữa Đông Vực thì đại khái có thể phủ lên bảy mươi phần trăm đất đai Đông Vực.

Điều này khiến hấn trong lòng có chút vui sướng bất ngờ.

Bởi vì điều này nghĩa là hấn chỉ cần chịu bỏ ra hai lần cơ hội truy tung, cơ bản bảo đảm có thể tìm được Thiên Tà đạo chủ thì độ khó tìm kiếm Huyết Mạch Yêu Thần sẽ giảm thấp nhiều.

Đương nhiên, với điều kiện tiên quyết là bán yêu Luyện Hư cung cấp tin tức là thật.

- Điều nên nói ta đã nói, có thể tha cho ta một con đường sống không?

Thấy Trần Trầm liên tục thay đổi sắc mặt, Yêu Hoàng áo đen hỏi nhỏ.

Trần Trầm lườm gã một cái, bắn ra một luồng thần thức công kích. Yêu Hoàng áo đen trợn trắng mắt, xỉu ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, Trần Trầm đánh thức Anh Vũ Yêu Vương, chỉ vào chỗ trung tâm nhất Đông Vực:

- Tiểu Anh Vũ, mang ta đi chỗ này, nếu ta đi chuyến này thuận lợi thì sẽ trả lại tự do cho ngươi.

Anh Vũ Yêu Vương đang choáng váng, nghe hai chữ ‘tự do’ thì lông chim toàn thân dựng đứng, trong mắt bắn ra tia sáng như đèn pha.

- Đại nhân, lời này có thật không?

Trần Trầm liếc nó, cười khẩy nói:

- Ta có cần lừa một Yêu Vương nho nhỏ nhà ngươi không?

- Tuân mệnh! Đại nhân!

Vẻ mặt của Anh Vũ Yêu Vương bỗng nhiên nghiêm túc, ánh mắt cũng trở nên sắc bén hơn. Giây phút này, dường như nó không còn là con chim anh vũ mà là chim ưng bay lượn trời cao.

Vèo!

Vang tiếng xé gió, Anh Vũ Yêu Vương với tốc độ nhanh hơn gấp đôi bay cái vèo tới phương hướng chỉ định.

...

Hai canh giờ sau, Anh Vũ Yêu Vương mang Trần Trầm đến nơi chỉ định.

Nhìn Anh Vũ Yêu Vương ánh mắt sắc bén, Trần Trầm sinh lòng y

êu tài.

Con yêu này quả thực có chút bản sự, từ đầu đến cuối nó chỉ xem bản đồ có một lần, vậy mà chính xác đưa hấn tới địa điểm chỉ định.

Nếu không phải lông chim của nó đủ màu đủ sắc thì Trần Trầm còn tưởng nó là bồ câu tinh có định vị từ trường.

Anh Vũ Yêu Vương nhìn bốn phía một mảnh hoang vu, giờ cánh làm tư thế chấp tay:

- Đại nhân, tại hạ may mắn không làm nhục mệnh!

Trần Trầm hơi gật đầu, tiếp đó bắt đầu liên lạc với hệ thống.

- Hệ thống, sử dụng một lần cơ hội mười vạn dặm truy tung, tìm Thiên . . .

Trần Trầm theo bản năng định nói là Thiên Tà đạo chủ, nhưng ngẫm kỹ lại, Thiên Tà đạo chủ hiện giờ là bán yêu Luyện Hư kia.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm nhanh chóng ngừng lại, chần chừ giây lát, hấn đổi từ ngữ khác:

- Hệ thống, truy tung Tiên Thiên Chi Linh cho ta.

Trần Trầm không biết tên của Thiên Tà đạo chủ kia, chỉ biết nàng là yêu biến hóa từ Tiên Thiên Chi Linh.

Tiên Thiên Chi Linh là linh vật được thiên địa dựng dựng, cực kỳ hiếm hoi, Trần Trầm không tin Đông Vực này còn có Tiên Thiên Chi Linh thứ hai.

[Hệ thống bắt đầu truy tung, phát hiện mục tiêu, cách kí chủ một vạn hai nghìn bốn trăm dặm phương hướng tây bắc.]

Nhận được đáp án của hệ thống, Trần Trầm vỗ Anh Vũ Yêu Vương:

- Một vạn hai nghìn bốn trăm dặm phương hướng tây bắc.

- Tuân lệnh!

Anh Vũ Yêu Vương vì tự do mà liều mạng, lên tiếng xong điên cuồng bay nhanh, tốc độ không chậm hơn lúc trước bao nhiêu.

...

Chương 330: Bản thể của Thiên Tà đạo chủ

- Tốc độ chậm một chút.

Mắt thấy sắp tới đích đến, Trần Trầm đột nhiên dè xuống Anh Vũ Yêu Vương, nét mặt cũng trở nên nghiêm túc.

- Sao vậy đại nhân?

Trần Trầm lạnh lùng nói:

- Xung quanh có quá nhiều cường giả.

Trong phạm vi thần thức của hắn đã cảm ứng được bốn, năm Yêu Hoàng tồn tại.

Rất hiển nhiên, có một ít yêu tộc nhận được tin tức chính xác hơn hẳn nhiều, sở dĩ mới tìm được bên này.

- Được . . . được.

Anh Vũ Yêu Vương run cầm cập, tốc độ thoáng chốc chậm lại, trông ông bộ dạng như vô tình đi ngang qua.

Nửa khắc đồng hồ sau, Trần Trầm đến địa điểm mà hệ thống chỉ định.

Nơi đây là một mảnh rừng rậm, thần thức quét hình, trừ mấy Yêu Hoàng suu tầm khắp nơi ra không có bất cứ sinh mệnh di động nào.

Nhưng Trần Trầm vẫn nhìn thấy ngay mục tiêu mình muốn tìm.

Đó là một đóa hoa chỉ một màu đỏ thắm xen lẫn đường viền màu vàng kỳ dị, ẩn giấu trong cây cối rậm rạp, chỉ có một phần năm đóa hoa lộ ra ngoài lá cây.

Tu sĩ hoặc yêu tộc bình thường trông thấy đóa hoa này sẽ cho rằng đây là thiên tài địa bảo bình thường.

Nhưng Trần Trầm thì biết hoa này là Thiên Tà đạo chủ.

Trần Trầm thầm thở dài, rời khỏi Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, lặng yên không một tiếng động đi tới lùm cây đó, đẩy ra cỏ dại xung quanh.

Đóa hoa màu đỏ viền vàng không có bất cứ phản ứng, giống như thực vật tầm thường.

Nhưng Trần Trầm nhìn thấy bóng dáng Thiên Tà đạo chủ trên hoa, đã ra nông nỗi này mà vẫn thẳng tắp hướng lên trên, tràn ngập ý cương cường bất khuất.

Ngoài ra, trên một mảnh lá cây còn loáng thoáng có dấu vết của P há Ách Án.

- Chậc chậc chậc, cảnh còn người mất, người cũng có hôm nay

Trần Trầm trong lòng trào phúng một câu, tiếp đó cẩn thận dè dặt bắt đầu thanh lý đất bùn quanh hoa đỏ viền vàng này.

Thiên Tà đạo chủ biến thành như vậy, phỏng chừng yếu ớt cực kỳ, Trần Trầm không dám đối đãi với nó như thiên tài địa bảo khác, búng tận gốc.

Nhưng mà vừa mới thanh lý một nửa, trong thần thức cảm ứng một bóng áo đen đang bay nhanh tới chỗ của hắn.

Giây tiếp theo, bóng áo đen đã đến sau lưng Trần Trầm.

Một giọng nói bình tĩnh vang lên:

- Buông đóa hoa xuống.

Trần Trầm quay người lại, trực diện bóng áo đen.

Tuy bóng áo đen mặc đồng phục Thiên Tà, không thấy rõ mặt mà y, nhưng Trần Trầm biết yêu tộc trước mắt mình là ai.

- Xích Hồ Yêu Hoàng, chỉ là một gốc thiên tài địa bảo bình thường, ngươi muốn giành với ta?

Xích Hồ Yêu Hoàng bị người nhìn thấu thân phận thì giật nảy mình, theo sau đơn giản lấy xuống mặt nạ, lộ ra bộ mặt thật.

- Ngươi là ai? Tại sao biết thân phận của ta?

- Ngươi đoán ta làm sao biết?

Trần Trâm cười nhạt một tiếng, theo sau bỗng nhiên giậm chân, mấy chục thước đất đai quanh hoa đỏ viền vàng sụp xuống.

Trần Trâm động ý niệm, định thu toàn bộ đất đai vào trong Tiểu V ô Ưu Tiên Cung.

Xích Hồ Yêu Hoàng thấy vậy giận dữ, mấy cái đuôi màu đỏ sau lưng trong khoảnh khắc dài ra mấy chục thước quét ngang hướng Trần Trâm.

Tuy Xích Hồ Yêu Hoàng không biết đóa hoa kia có gì lạ, nhưng đã có thể cảm giác được máu Yêu Thần phản tổ dường như có tia liên hệ như có như không với đóa hoa.

Nếu không phải như vậy, Xích Hồ Yêu Hoàng đã không tìm được nơi này, nói ngắn lại, gã phải lấy bằng được đóa hoa.

- Không ngờ là Nguyên Thần hậu kỳ!

Trần Trâm dừng động tác, một đám nghênh đón đuôi Xích Hồ nh anh đến nổi hình thành ảo ảnh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nắm tay màu vàng và đuôi Xích Hồ hình thành sóng xung kích vô cùng mạnh mẽ, tàn phá bốn phía.

Một kích qua đi, một người một yêu đều không lùi lại một bước.

Trần Trâm thúc đẩy linh lực bảo vệ hoa đỏ viền vàng, ánh mắt thẳng ng tấp nhìn Xích Hồ Yêu Hoàng.

Với thực lực hiện giờ của hắn, Nguyên Thần hậu kỳ bình thường căn bản không đánh lại hắn.

Nhưng Xích Hồ Yêu Hoàng có máu Yêu Thần phản tổ, huyết mạch đã mơ hồ vượt qua tám đại yêu tộc, trong cảnh giới Nguyên Thần hậu kỳ xứng là cường giả hàng đầu.

Trần Trầm muốn hạ được Xích Hồ Yêu Hoàng sẽ rất khó khăn.

Chỗ này không thích hợp chiến đấu, mới rồi va chạm đã loáng thoáng có nhiều Yêu Hoàng chú ý đến nơi này.

Nếu đại chiến một trận với Xích Hồ Yêu Hoàng tại đây, sợ rằng rất nhanh sẽ có cường giả Luyện Hư buông xuống.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm bỗng phát ra một thần thức công kích.

Thần thức của Xích Hồ Yêu Hoàng cũng không yếu, nhưng so với Trần Trầm thì còn kém một mảng, bỗng nhiên bị đánh trúng, đầu óc hoảng hốt giây lát.

Trong một thoáng giây đó, Trần Trầm đã thu hoa đỏ viền vàng và vào trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

- Thứ lỗi không rảnh chơi, cáo từ!

Trần Trầm liếc Xích Hồ Yêu Hoàng một cái, hai lời không nói, trực tiếp bay lên. Còn về Anh Vũ Yêu Vương, sớm đã thấy tình thế không ổn bay khỏi đây, tốc độ đó nhanh tới nỗi Yêu Hoàng suýt không đuổi kịp.

Nhìn bóng lưng của Trần Trầm, Xích Hồ Yêu Hoàng mắt lóe tia sáng.

Xích Hồ Yêu Hoàng mơ hồ cảm thấy bóng lưng kia quen lắm, liên tưởng thần thức công kích vừa rồi, gã sực tỉnh ngộ.

Hiện giờ trên đời này, trừ cường giả Luyện Hư ra được vài người có thể đánh ra công kích thần thức công kích khiến gã hoảng hốt

giây lát?

Suy đoán đến đây thì thân phận của người kia đã rõ ràng.

- Trần Trầm, không ngờ người dám đến lãnh thổ yêu tộc ta, xem r
a đóa hoa kia thật sự có vấn đề!

Xích Hồ Yêu Hoàng tỉnh ngộ, dần biến ra bản thể, bùng tứ chi nh
anh chóng đuổi theo phương hướng Trần Trầm đã đi.

Phát hiện Xích Hồ Yêu Hoàng bám theo nhưng không tuyên dươn
g mà là lặng lẽ đuổi theo, Trần Trầm trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Nếu như Xích Hồ Yêu Hoàng này la hét ầm ĩ dẫn tới một đám yê
u tộc đuổi theo thì dường như Trần Trầm sẽ chịu chút áp lực.

Nhưng Xích Hồ Yêu Hoàng muốn ăn mảnh, một mình yêu đuổi t
heo, vậy thì Trần Trầm chỉ còn biết cười thầm trong bụng.

Chờ tới chỗ bốn bề vắng lặng, hẳn sẽ cho Xích Hồ Yêu Hoàng biế
t nông cuồng là phải trả giá đắt.

Trần Trầm vừa đặt quyết tâm vừa tăng tốc độ, không lâu sau đã ba
y xa hơn nghìn dặm, hoàn toàn rời khỏi vùng đất nguy hiểm kia.

Cùng lúc đó, trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, ba tiểu yêu Tiểu Hoa,
Tiểu Hoàng, Sinh Phàm đang chăm sóc hoa đỏ viền vàng, nét mặt
đều có chút bi thương.

Trần Trầm lặng lẽ quan sát cảnh này, trong lòng cũng có chút lo lắ
ng.

Hắn không phải lo lắng cho an nguy của Thiên Tà đạo chủ, mà là
lo lắng lỡ như Thiên Tà đạo chủ mãi không thể mở miệng nói chu
yện thì hẳn sẽ không tìm được tung tích của Huyết Mạch Yêu Thầ
n.

Phải biết rằng, hấn đến lãnh thổ yêu tộc với mục đích cuối cùng là tìm được Huyết Mạch Yêu Thần có nhiều máu phản tổ.

Do dự một chút, Trần Trầm ném một trữ vật giới vào, trong nháy mắt định thiên tài địa bảo như linh tuyền tốt cho thực vật.

Cầm lấy trữ vật giới, ba tiểu yêu quái lập tức trở nên vui vẻ phấn chấn.

Trần Trầm lắc đầu cười khỏ, hấn như vậy cũng xem như lấy ơn báo oán rồi đi?

...

Chương 331: Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau

Lại bay một lúc, sau lưng truyền đến thần thức truyền âm thẹn quá thành giận của Xích Hồ Yêu Hoàng:

- Trần Trầm, nếu ngươi còn chạy nữa thì ta sẽ liên hệ với yêu tộc khác! Khi đó thêm mấy tiền bối Luyện Hư kéo đến thì dù ngươi cố gắng cũng khó thoát!

Một cường giả Nguyên Thần trung, hậu kỳ đuổi theo mà không bắt kịp Nguyên Thần sơ kỳ như Trần Trầm, có thể tương đương tâm trạng của Xích Hồ Yêu Hoàng thế nào.

Trần Trầm dùng thần thức dò xét bốn phía, phát hiện không có ca

o thủ nào khác, lập tức quay người lại, phát ra thần thức công kích về phía Xích Hồ Yêu Hoàng đang bay tới.

Nhưng lần này Xích Hồ Yêu Hoàng đã chuẩn bị từ trước, dốc hết sức ngăn cản, thân thể chỉ lung lay nhẹ.

- Grao!

Sau khi ổn định thân hình, Xích Hồ Yêu Hoàng bỗng há mồm phun ra một cột sáng lửa to dài mấy nghìn thước.

Trần Trầm trông thấy cảnh này thì con ngươi co rút, thân thể trong khoảnh khắc biến thành màu vàng.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn, cột sáng lửa hoàn toàn nuốt chửng Trần Trầm.

Cảm giác nóng rực không gì sánh bằng tràn ngập toàn thân Trần Trầm.

- Lửa này thật bá đạo! Mạnh còn hơn lửa của Bất Tử Yêu Hoàng mảng lớn!

Trần Trầm thảm khiếp sợ, nhìn xuyên lửa, hấn mơ hồ trông thấy trên người Xích Hồ Yêu Hoàng nổi nhiều hoa văn màu đen, thân thể không ngừng to ra, không lâu sau đã to cỡ mấy trăm thước.

Thân thể như núi cao phối hợp những hoa văn màu đen khiến Xích Hồ Yêu Hoàng đặc biệt dữ tợn.

Nhìn không giống tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ tuần mỹ ưu nhã chút nào.

- Đây là huyết mạch viễn cổ gì vậy?

Trần Trầm cố chịu đựng nóng cháy quanh người, định thoát ra ph

ạm vi lửa đốt, nhưng vô luận hần bay đi hướng nào thì lửa bám theo như bóng với hình, không ngừng cháy bỏng.

Sự thật thì Trần Trầm kinh ngạc một nhưng Xích Hồ Yêu Hoàng thì hi ngạc nhiên gấp mười.

Xích Hồ Yêu Hoàng biết rõ uy lực của bản thể ra sao, đặc biệt là ma hỏa mà gã phun ra, đừng nói là Nguyên Thần sơ kỳ, dù là Nguyên Thần cũng không chịu nổi.

Nhưng Trần Trầm thì hay rồi, di chuyển trong lửa, thậm chí không phát ra tiếng hét thảm, đây rốt cuộc là loại thân thể gì vậy?

Rõ ràng, Trần Trầm mạnh hơn trận chiến ở Trấn Yêu Thành gấp mấy lần.

Vèo!

Không đợi Xích Hồ Yêu Hoàng suy nghĩ rõ ràng, bóng dáng trong lửa kia bỗng nhiên bộc phát ra hơi thở mạnh mẽ tuyệt đối, sau đó chịu đựng lửa cháy xông thẳng về phía gã.

Lửa mấy nghìn thước bị hơi thở này đánh sâu vào có xu thế cháy ngược về.

Trông thấy cảnh này, Xích Hồ Yêu Hoàng không kịp khiếp sợ, nh anh chóng ngậm miệng lại, cùng lúc đó, móng vuốt to lớn rậm rạp hoa văn màu đen như núi cao chụp xuống Trần Trầm.

Bùm!

Lửa biến mất, Trần Trầm mặc ma giáp màu đen, nắm tay màu vàng va chạm với móng vuốt to như núi cao, chẳng hề yếu thế.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một người một yêu va chạm mấy đọt, đất đai bốn phía bị chấn nứt nẻ, nhưng vẫn không ai làm gì được ai.

Trần Trầm thấy vậy mắt lấp lóe, trong lãnh thổ yêu tộc này, hẳn không rảnh dây dưa với Xích Hồ Yêu Hoàng, phải đánh nhanh thắng nhanh.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm dùng thần thức kết nối, một ngọn lửa màu trắng bỗng bay ra khỏi trụ vật giới.

Lửa màu trắng chỉ to cỡ nắm tay, so với Xích Hồ Yêu Hoàng siêu khổng lồ thì nó nhỏ xíu.

Nhưng khi Trần Trầm trông thấy ngọn lửa đó thì vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng.

- Tiền bối, xin hãy ra tay một lần giúp ta.

Lửa màu trắng dường như nghe hiểu lời của Trần Trầm, nhẹ bập bùng cháy như đồng ý, trong khoảnh khắc thuận di đến vị trí không thể miêu tả trên người Xích Hồ Yêu Hoàng.

Trông thấy cảnh này, khóe mắt Trần Trầm hơi co giật, quay đầu đi, không nhìn.

Oong!

Một tiếng kêu khẽ, Xích Hồ Yêu Hoàng không kịp phản ứng, chỗ vị trí không thể miêu tả đã bị lửa trắng bao trùm.

- A!

Một tiếng la cực kỳ thê lương truyền ra, sóng âm chấn đất đai vốn nứt nẻ thành lớp đất xốp.

Xích Hồ Yêu Hoàng đôi mắt đỏ rực, trên người lan tràn hoa văn

màu đen, nhưng không dám dùng vị trí khác trên người chạm vào lửa màu trắng, chỉ có thể găm rú liên hồi, nhanh chóng lùi lại, định h chạy trốn.

Trần Trầm vội đuổi theo, cũng chú ý lửa màu trắng.

Linh hỏa thiên địa như thế này đã sớm sinh ra linh trí, thần thức của Trần Trầm thậm chí có thể cảm thụ được dao động tinh thần phát ra từ ngọn lửa.

Đó là cảm xúc điên cuồng mà vui sướng.

- Không biết ta có thể ngăn được ngọn lửa như vậy không?

Trần Trầm ngẫm nghĩ một hồi, theo bản năng kẹp chặt hai chân, trong lòng quyết định, về sau dù thế nào đều không thể dắc tội sự tở của mình.

Tục ngữ nói rất hay, gần mực thì đen gần đèn thì sáng.

Ngọn lửa màu trắng này biểu hiện tựa như biến thái, dù thấy bên trong sự tở của hắn là hạng người gì.

Ngược lại chính hắn, nuôi mấy linh vật Tiểu Hoa, Tiểu Hoàng, Lục c Đậu tất cả đều thuần khiết vô cùng, phẩm chất thuần khiết như hắn mà đấu với sự tở thì có thể tưởng tượng hậu quả.

Mắt thấy Xích Hồ Yêu Hoàng bay càng lúc càng chậm, Trần Trầm m bắn ra vài Diệt Thế Thần Lô, để lại lỗ máu trên người gã.

Xích Hồ Yêu Hoàng không ngừng đau đớn găm róng, một lát sau bỗng nhiên thở gấp hắt ra, đè xuống đau đớn, thê lương kêu to:

- Trần Trầm! Thu về lửa của ngươi! Nếu không thì ta sẽ truyền tá n cho tiên bối Luyện Hư yêu tộc!

Trần Trầm nghe vậy coi như gió thoảng bên tai, đợi đám Luyện Hư chạy tới thì hắn đã sớm diệt Xích Hồ Yêu Hoàng.

Đã đánh tới mức này, sao có thể bị uy hiếp một chút liền tha cho Xích Hồ Yêu Hoàng?

Phải biết rằng, Xích Hồ Yêu Hoàng là một trong hai tên đầu têu đã tàn sát phạm nhân.

- Trần Trầm! Là người ép ta!

Xích Hồ Yêu Hoàng thấy Trần Trầm sát ý đã quyết, ánh mắt hoàn toàn tuyệt vọng, trực tiếp móc ra mấy tấm lệnh bài truyền tấn từ trong ngực vật giới.

Hiện giờ trong đầu Xích Hồ Yêu Hoàng chỉ có một ý tưởng, dù chết cũng không thể để Trần Trầm sống yên!

- Thiên kiêu nhân tộc Trần Trầm đi vào lãnh thổ yêu tộc ta, cướp đi . . .

Xích Hồ Yêu Hoàng cố nhịn đau muốn truyền tấn, nhưng chưa nói xong thì một uy áp bàng bạc bỗng giáng xuống, đánh nát vụn tất cả lệnh bài truyền tấn trong móng vuốt của gã.

Xích Hồ Yêu Hoàng thấy vậy sợ tái mặt, ngẩng đầu nhìn, thế này mới phát hiện không biết khi nào thì cách trước mặt gã một nghìn thước xuất hiện một lão nhân tóc xám, vẻ mặt bình tĩnh nhìn gã.

Xích Hồ Yêu Hoàng theo bản năng phát ra một tiếng kinh hô:

- Ô . . . Ô Linh đạo chủ?

Tóc xám không gió tự bay, Ô Linh mỉm cười nói:

- Xích Hồ, tin tức này đừng nói cho đám già yêu tộc làm gì.

Ánh mắt Xích Hồ Yêu Hoàng liên tục thay đổi, giây sau, gã nhắm một phương hướng chạy trốn.

Nhưng Xích Hồ Yêu Hoàng chưa bay ra mười dặm thì Ô Linh đã lấy ra một phát trần phủi gã rớt xuống đất.

Trần Trầm rượt tới nơi thấy vậy cũng xoay người chạy trốn.

Hắn chưa gặp lão nhân tóc xám này nhưng dao động Luyện Hư là hàng thật.

Nếu có thể, Trần Trầm không muốn chiến đấu với một cường giả Luyện Hư.

Ô Linh trông thấy cảnh này mặt lộ vẻ châm chọc, bước ra một bước, dường như ẩn vào hư không, giây sau xuất hiện trước mặt Trần Trầm.

- Người là Trần Trầm đúng không? Ngày xưa người diệt Ô Tiên Tông, giết đồ nhi của ta, hôm nay rớt cuộc ta có thể báo thù rồi!

Chương 332: Huyết Mạch Yêu Thần

Nghe ngôn luận đó, Trần Trầm lập tức hiểu ngay cường giả Luyện Hư ở trước mặt là ai.

Cái gì gọi là oan gia ngõ hẹp, hôm nay hắn xem như biết được .

Đầu tiên là gặp phải Xích Hồ Yêu Hoàng, giờ dụng độ bán yêu L uyện Hư này, làm sao bây giờ?

Trần Trầm siết chặt nắm tay, đại não không ngừng vận chuyển.

Cường giả Nguyên Thần cảnh dù cho có lợi hại đến mấy thì Trần Trầm dốc hết lá bài tẩy ra, đều có thể đối phó. Nhưng cường giả L uyện Hư này mạnh hơn Nguyên Thần cảnh không biết bao nhiêu lần, hẳn nên đối phó như thế nào?

Nghĩ đến đây, Trần Trầm nặn ra nụ cười méo mó:

- Đạo chủ, ta dù gì là người của Thiên Tà, người cần gì đuổi tận g iết tuyệt?

Gặp Trần Trầm không định van xin, Ô Linh cười nhạt.

Dọc đường đi Ô Linh đều bám theo Xích Hồ Yêu Hoàng có máu phản tổ, hiện giờ khó khăn lắm mới tìm được nữ yêu đáng chết kia, trong tình huống này, vì gìn giữ bí mật, Ô Linh thậm chí không định tha cho Xích Hồ Yêu Hoàng, vậy mà tiểu tử này còn muốn sống, rất nực cười.

Ô Linh đang định châm chọc vài câu thì Trần Trầm đột nhiên giật nảy mình nhìn ra sau lưng của lão.

- Đạo chủ?

Ô Linh nghe vậy toàn thân lông tơ đều dựng lên, lão từng đấu với Thiên Tà đạo chủ, năng lực ẩn vào hư không của nữ yêu có thể nói là siêu đẳng, giỏi nhất lặng lẽ đến gần người khác.

Bản lĩnh đó thậm chí để lại bóng ma cho lão.

Sở dĩ khi nghe tiếng hét theo bản năng của Trần Trầm thì Ô Linh sửng sốt.

Trong giây phút lão ngậy người, Trần Trầm đột nhiên móc ra một chiếc thuyền nhỏ màu trắng chỉ cỡ hai người, bay xa mấy chục dặm hệt như thuận di.

Trông thấy cảnh này, Ô Linh thiếu chút bị tức chết!

Ô Linh dù gì là cường giả Luyện Hư, vậy mà Trần Trầm dùng cách hấu trĩ như vậy phân tán sức chú ý của lão, máu chót là lão thật sự bị lừa!

Lại liên tưởng nữ yêu kia, Ô Linh trong lòng càng thêm phần uất.

Nữ yêu kia rõ ràng đã bị lão ám toán, cơ hồ chết chắc, có ai ngờ được nàng ta để lại bóng ma trong lòng lão.

- Muốn chạy? Tuyệt đối không thể nào!

Ô Linh nghiêng răng nghiêng lợi, thân thể trực tiếp trốn vào hư không, chớp mắt lao đi mấy chục dặm, tốc độ không chậm hơn thuyền nhỏ bao nhiêu.

Một người một thuyền liên tục lấp lóe trên bầu trời, chớp mắt bay xa mấy nghìn dặm.

Trần Trầm vừa thúc đẩy thuyền nhỏ vừa kinh thán, thứ này không hổ là chí bảo của Linh Hư Khí Tông, tốc độ không chậm hơn cường giả Luyện Hư là bao.

Nhưng rất hao linh lực, cho dù hắn là Tiên Thiên Linh Thể sợ rằng cũng không cách nào khống chế thuyền nhỏ quá lâu.

Trần Trầm nói vọng vào Tiểu Vô Ưu Tiên Cung:

- Tiểu Hoa, bổ sung ít thiên tài địa bảo cho ta!

Hiện giờ tất cả linh lực trong người hắn đều bỏ vào thuyền nhỏ, k hông rảnh tay, vào lúc như vậy đành nhờ Tiểu Hoa hỗ trợ.

Trần Trầm vừa dứt lời, một góc hải sâm tràn ngập linh lực đã đến bên miệng của hắn.

Trần Trầm không chút suy nghĩ nuốt vào ngay, linh lực dày đặc li ền tràn ngập toàn thân.

Nhưng nhai hải sâm xong Trần Trầm mới phát hiện thứ lấy linh th am không phải cành cây của Tiểu Hoa mà là bàn tay ngọc ngà trắng nõn, Phá Ách Ấn trên bàn tay đó bắt mắt như vậy, khiến hắn k hông kiềm được hút ngậm khí lạnh.

- Người . . . Sống?

Trần Trầm giật mình kêu lên, ngược đầu nhìn về hướng chủ nhân của bàn tay.

Nàng không mặc áo đỏ, cũng không đeo mạn che mặt màu đen, tr ường bào màu xanh nhạt tựa như tơ lụa tùy ý quán toàn thân.

Giờ phút này, Trần Trầm cuối cùng nhìn thấy khuôn mặt thật của Thiên Tà đạo chủ.

Mái tóc đen xõa vai, xen lẫn lọn tóc đỏ, khuôn mặt thì tinh xảo nh ư tập hợp tinh hoa thiên địa, Trần Trầm thậm chí nghi ngờ khi ôn g trời nặn người thì lấy nữ yêu trước mặt mình làm bản gốc.

Trần Trầm trầm nghĩ:

- Tiên Thiên Chi Linh quả nhiên không tầm thường! Có lẽ đây là t hẩm mỹ của ông trời.

Trần Trầm quay đầu đi, không nhìn nữ yêu này nữa, hắn sợ xem n hiều dễ bị phân tâm.

Nhưng Trần Trầm nhìn qua đuôi mắt chú ý trên trán của nữ yêu nàỵ tựa hồ có một dấu ấn hình hoa, giống hệt bản thể của nàng ta.

Thiên Tà đạo chủ nhẹ giọng hỏi, ngữ khí có chút phức tạp:

- Người tại sao muốn cứu ta?

Trần Trầm câm nín, đang bận chạy trốn đây, người chặn tầm mắt của ta cũng đành thôi, có thể làm ơn đừng hỏi vấn đề không quan trọng này được không?

Cố nén cảm xúc nóng nảy, Trần Trầm nặn ra nụ cười nói:

- Đạo chủ, thực lực của người khôi phục được vài phần? Có thể diệt tên theo đuôi ở đằng sau không?

Thiên Tà đạo chủ cảm ứng một chút, nhíu mày nói:

- Ta tên Yêu Khanh, còn về thực lực, đại khái khôi phục đến trình độ Kết Đan.

Nàng vừa dứt lời, Trần Trầm lập tức đưa nàng vào Tiểu Vô Ưu Tiễn Cung, bổ sung thêm:

- Đạo chủ, Kết Đan Kỳ thì làm ơn đừng thêm phiền cho ta.

Kỳ thực nghe thấy Thiên Tà đạo chủ không khôi phục thực lực, Trần Trầm trong lòng không có bao nhiêu thất vọng.

Nếu nữ yêu này thật sự khôi phục đến tình trạng đỉnh cao thì Trần Trầm e rằng không hỏi ra tâm tích của Huyết Mạch Yêu Thần được.

Còn về bán yêu Luyện Hư ở phía sau, có thể đuổi đi càng tốt, không cần bắt đuôi được cũng không ảnh hưởng lớn gì.

Tốc độ của đôi phương dù rượt theo đến lãnh thổ nhân tộc cũng không bắt kịp được hắn.

- Trần Trầm, chịu chết!

Trong đầu Trần Trầm vừa nảy ra ý tưởng này thì sau lưng chợt vang tiếng quát lớn, nhìn lại thì bán yêu Luyện Hư Ô Linh mọc đôi cánh to màu xám, tốc độ nhanh hơn lúc trước gấp ba lần trở lên.

Trần Trầm bị hù sợ giật nảy mình! Ai mà ngờ được huyết mạch yêu tộc trong người Ô Linh có nguồn gốc từ yêu tộc loài chim!

Trong đầu Trần Trầm vang vọng giọng nói nhìn thấu sống chết của a Thiên Tà đạo chủ, làm hắn tức giận nghiến răng nghiến lợi, sự tình rõ ràng như vậy chẳng lẽ hắn không thấy rõ ràng sao?

Trần Trầm tức giận hỏi:

- Vậy đạo chủ nói xem phải làm sao?

Trần Trầm vừa dứt lời, Thiên Tà đạo chủ lại chui ra, lần này mặc đồ màu đỏ, giống hệt lúc trước.

Một tiếng quát khê:

- Ô Linh, ngươi to gan!

Ô Linh mọc cánh đuổi theo phía sau sợ tới mức lão đảo suýt rớt từ trên trời xuống.

- Đạo . . . đạo chủ?

Khuôn mặt già của Ô Linh nhìn bóng dáng áo đỏ quen thuộc kia bị sợ tới mức một mảnh trắng bệch.

Nữ yêu này! Không ngờ nàng thật sự chưa chết!

Trần Trầm thì thừa dịp Ô Linh rung động tâm thần nhanh chóng lại kéo giãn khoảng cách với lão.

Mất thấy Trần Trầm càng bay càng xa, Ô Linh lộ vẻ mặt kiềm nén nỗi sợ trong lòng:

- Nàng nhất định phát huy không được toàn bộ thực lực! Nếu không thì đã chẳng nói nhảm nhiều với ta!

Nghĩ thông điểm này, Ô Linh phớt lờ Thiên Tà đạo chủ, lại tăng tốc độ đến cực độ.

...

Thấy Ô Linh lại đuổi theo, Thiên Tà đạo chủ nhìn về hướng Trần Trầm, giọng điệu bình tĩnh như lúc trước:

- Ô Linh này quyết tâm giết ta, ngươi bỏ lại ta đi, hấn sẽ không đuổi theo ngươi nữa.

- Đạo chủ nói có thật lòng không?

Thiên Tà đạo chủ nhấn mạnh:

- Ta tên Yêu Khanh.

Trần Trầm nghiêm nghị nói:

- Tốt, đạo chủ, ngươi hãy nói cho ta biết Huyết Mạch Yêu Thần ở đâu trước đã. Chỉ cần ngươi nói, ta bảo chứng sẽ bỏ ngươi lại ngay, tuyệt đối không quay đầu!

Nữ yêu này tuy rằng bộ dạng đẹp đẽ, nhưng ở trong mắt của hấn thì nàng chết là tốt nhất.

Nghe lời Trần Trâm nói, Yêu Khanh khòe môi cong lên, thản nhiên nói:

- Vậy thì ta không nói.

Trần Trâm chửi thảm trong bụng:

- Tổ cha nó!

Sau đó hấn tập trung tinh thần vào thúc đẩy thuyền nhỏ.

Nhưng chưa đầy nửa khắc đồng hồ, phía sau truyền đến gió rít siêu u khủng bố, hất Trần Trâm và thuyền nhỏ rớt xuống.

Mắt thấy thuyền nhỏ sắp va chạm mặt đất, Trần Trâm trong lòng luyến tiếc, nhanh chóng thu về thuyền nhỏ, bản thân rớt xuống đất.

Rầm!

Một tiếng nổ trầm đục, phạm vi vài dặm nổ ra hó to, mắt Trần Trâm mơ hồ nằm giữa hố.

Tiểu Hoa, Tiểu Hoàng, Sinh Phàm, ba tiểu yêu quái lập tức chui ra khỏi Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, tra xét tình trạng vết thương của Trần Trâm.

Trần Trâm quay sang nhìn Yêu Khanh, thê lương nói:

- Đạo chủ, đã đến lúc này rồi, có thể nói cho ta biết Huyết Mạch Yêu Thần rốt cuộc ở đâu không? Để ta chết yên lòng?

Yêu Khanh nhìn Ô Linh vừa chạy tới nơi, lơ lửng trên bầu trời, người đầy sát khí, nằng cưỡi khế:

- Nói cho ngươi cũng không sao, cái gọi là Huyết Mạch Yêu Thần

kỳ thực chỉ là người trẻ tuổi của ta.

Trần Trầm nghe vậy giật mình trợn mắt há hốc mồm, trong đầu nhanh chóng hỏi thăm hệ thống:

- Hệ thống, Huyết Mạch Yêu Thần ở đâu?

[Cách trước mặt kí chủ hai thước.]

Ôi mợ, là thật rồi!

Đây đúng là đi mòn gót giày không tìm thấy, lấy được không tốn sức chút nào!

Được đến hệ thống chứng thực, Trần Trầm hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên kiên định vô cùng.

Sau đó Trần Trầm móc ra Tử Phủ Nghịch Nguyên Đan mà sư tổ tặng cho hắn, nuốt cái ực.

Chương 333: Người này phải chết

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Tử Phủ Nghịch Nguyên Đan vào miệng liền tan, sau đó là lực lợ

ng không lồ khó tả bùng nổ trong người Trần Trầm, tựa như sóng thần lan tràn tứ chi bách hài.

Dù cho hần giờ phút này không thúc đẩy bất cứ linh lực nào, toàn bộ thân thể không theo kiểm soát bay lên khỏi hố to.

Yêu Khanh cảm thụ lực lượng khổng lồ từ sau lưng, theo bản năng quay người lại, khi thấy tình trạng của Trần Trầm thì mắt lóe tia khiếp sợ, sau đó biến thành tức giận.

Trần Trầm này quả nhiên không phải đồ tốt!

Vừa rồi còn làm bộ dạng hấp hối, chỉ giây lát đã bộc phát ra thực lực mạnh mẽ như vậy!

Người này từ đầu đến cuối chưa từng nghĩ tới nhận mệnh chịu chết!

- Sinh Phàm, mang mấy người họ đi!

Trần Trầm phớt lờ Yêu Khanh, nhìn về hướng Sinh Phàm ở một bên.

So với Tiểu Hoa, Tiểu Hoàng thì Sinh Phàm rõ ràng hiểu chuyện hơn nhiều, nghe Trần Trầm nói, liền bắt lấy Tiểu Hoa Tiểu Hoàng, mang theo Yêu Khanh chui vào Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Ô Linh ở trên trời nhìn Trần Trầm hơi thở thay đổi hẳn, sắc mặt cực kỳ âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Không ngờ đám già đó coi trọng ngươi như vậy, cho ngươi Tử Phủ Nghịch Nguyên Đan!

Ô Linh từng là thái thượng trưởng lão của Linh Hư Khí Tông, tự nhiên biết đan dược chiến đấu siêu cấp Tử Phủ Nghịch Nguyên Đan.

Nhưng đám già nhân tộc từ đầu đến cuối đều không có hoàn toàn tín nhiệm Ô Linh, sở dĩ trong cường giả Luyện Hư của bốn đại tông môn bốn đại hoàng triều, trừ những Luyện Hư mới lên ra, chỉ có lão là không có Tử Phủ Nghịch Nguyên Đan phòng thân.

Hiện giờ bỗng nhiên trông thấy Trần Trầm nuốt vào đan dược này, có thể tưởng tượng Ô Linh tức giận nhiều cỡ nào.

Ô Linh tức giận quát:

- Chỉ là một Nguyên Thần cảnh, dù có Tử Phủ Nghịch Nguyên Đan thì sao chứ?

Ô Linh vươn một bàn tay ra đập xuống, giây tiếp theo, một chưởng ấn linh khí to dài cỡ nghìn thước tựa như núi lớn đè xuống Trần Trầm.

Chưởng còn chưa tiếp xúc tới Trần Trầm nhưng mặt đất phía dưới đã bắt đầu sụp xuống.

Thân thể còn nhỏ của Sinh Phàm bị uy áp mạnh mẽ kia chấn hai đầu gối quỳ xuống đất, không động đậy được.

Trông thấy cảnh này, Trần Trầm bỗng nhiên bay lên bầu trời, hai tay làm tư thế chống trời, cứng rắn đỡ bàn tay to động trời.

- Sư huynh!

Sinh Phàm ngược lên nhìn trời, ánh mắt kinh hãi nhìn hai lực lượng khổng lồ va chạm nhau.

Trần Trầm rống to:

- Mang nữ yêu kia về lãnh thổ nhân tộc!

Bàn tay phải của hắn bắn ra khí cơ khủng bố đánh thủng bàn tay t
o linh khí.

Sinh Phàm mắt ngấn lệ, gật mạnh đầu, theo sau trốn xuống lòng đ
ất, hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Ô Linh con ngươi co rút, giận dữ hét:

- Trần Trầm! Chỉ là một yêu tộc, ngươi muốn chết vì nàng sao?

Trần Trầm không nói chuyện, Vạn Hóa Thần Phong chui ra khỏi
người, nháy mắt biến thành chiều dài nghìn thước chém về phía Ô
Linh.

Trần Trầm biết ý của Ô Linh.

Tử Phủ Nghịch Nguyên Đan tuy lợi hại nhưng chưa đến mức cho
một tu sĩ Nguyên Thần có thể giết Luyện Hư.

Nếu Trần Trầm nhất quyết bám giữ Ô Linh, vậy thì khi được hiệu
qua đi, hắn chỉ có một con đường chết.

Nhưng hắn không có đường lựa chọn.

Trần Trầm đã biết sức mạnh của yêu phản tổ từ trên người Xích H
ồ Yêu Hoàng, nếu thêm vài yêu phản tổ cảnh giới Luyện Hư thì n
hân tộc rất có thể không ngăn được.

Cho dù là vì Tích Sương, vì những người quen biết, hắn không th
ể mặc kệ Thiên Tà đạo chủ bị Ô Linh hoặc yêu tộc bắt đi.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ trầm đục, Vạn Hóa Thần Phong to nghìn thước va c
hạm vào cánh của Ô Linh, dấy lên gió lốc đáng sợ khuấy động thi
ên địa.

Không đợi gió bão bình ổn, Trần Trầm điều khiển Vạn Hóa Thần Phong chém một kiếm buộc Ô Linh ở yên chỗ cũ.

...

Nửa canh giờ sau.

Khí thế của Trần Trầm yếu bớt, hấn phát hiện lực lượng trong cơ thể đang giống như thủy triều rút đi, hấn không chậm trễ, xoay người bỏ trốn.

Tục ngữ nói rất hay, chết tốt không bằng sống thừa.

Dù sống lâu một khắc đồng hồ cũng tốt, hơn nữa hấn cũng chưa c hắc sẽ tử.

Kịch chiến nửa canh giờ, Trần Trầm đã nghĩ được mấy phương án, đột nhiên một phương án thành công thì không chừng hấn có thể sống thừa.

Đôi khi đại nghĩa quan trọng, nhưng dục vọng cầu sinh đặt ở đó, hấn không thể nào kháng khái chịu chết.

- Trần Trầm! Bây giờ ngươi muốn chạy? Đã muộn!

Ô Linh vừa đuổi theo vừa dùng thần thông truyền âm, hiển nhiên giờ phút này đã tức giận tới cực điểm.

Giết một Trần Trầm thì lão được bao nhiêu chỗ tốt?

Có lẽ chỉ là tâm lý sáng khoái một ít mà thôi.

Nữ yêu chạy mất mới là tổn thất chết người cho lão.

Không nói đến mất máu Yêu Thần phản tổ, đáng sợ hơn là tương

lai lão rất có thể sẽ bị nữ yêu kia trả thù.

Đến lúc đó không biết lão có giữ được tính mạng hay không.

Nghĩ đến đây, Ô Linh hận Trần Trầm nhiều ngập trời, ước gì đem bóng dáng chật vật chạy đằng trước nghiền xương thành tro, tiếp đó rút ra Nguyên Thần, dùng tà pháp hành hạ trăm năm, nghìn năm.

Trần Trầm không nói tiếng nào, điều khiển Độ Hư Thuyền lướt nhanh như thuấn di.

Còn về lửa màu trắng thì không biết đã chạy đi đâu, xem bộ dạng thì không phải linh vật đáng tin.

Mất thấy Ô Linh cách mình càng lúc càng gần, Trần Trầm theo bản năng định lấy ra thiên tài địa bảo ăn, nhưng hấn chưa kịp vận dụng trữ vật giới thì cảm giác cực kỳ suy yếu tràn ngập toàn thân của hấn.

Giây tiếp theo, Trần Trầm mất kiểm soát rớt xuống đất.

Trông thấy cảnh này, Ô Linh cười nhạt không thôi.

Tử Phủ Nghịch Nguyên Đan dù lợi hại, nhưng bạo phát xong sẽ có tác dụng phụ.

Giờ thì tác dụng phụ đã đến, thực lực của Trần Trầm sợ rằng không bằng Nguyên Anh bình thường.

- Tiểu tử! Chết cho ta!

Cùng với tiếng quát chói tai, Ô Linh vỗ về phía Trần Trầm.

Bùm!

Vang tiếng nổ, Trần Trầm như ruồi bọ bị đập dẹp xuống đất.

Hứng một kích này, thân thể của Trần Trầm mơ hồ hiện vết rạn như đồ gốm bị nứt.

Thấy Trần Trầm bị đánh nhưng không chết, Ô Linh sắc mặt khó coi, giây sau định tấn công tiếp.

Nhưng bỗng nhiên có con hồ ly trắng từ phương xa đột nhiên lao tới, vung sáu cái đuôi bao bọc Trần Trầm vào giữa.

- Biến ngay!

Ô Linh thấy có biến cố, trong lòng giận dữ, gầm lên một tiếng chấn Cửu Vĩ Thiên Hồ miệng mũi trào máu, lão đảo thụt lùi.

Hồ Tiên Nhi lau máu dính bên môi, ánh mắt cực kỳ kiên định.

Một bóng người bước ra từ hư không, vừa kinh vừa giận nhìn Hồ Tiên Nhi:

- Đại tộc trưởng, người chính là thân thể thiên kim, sao mới rồi mạo hiểm như vậy?

Ánh mắt Hồ Tiên Nhi sắc bén lắc đầu, nói:

- Tộc thúc, dù thế nào cũng phải giao nhân tộc đó cho ta!

Bóng dáng kia nghe vậy hơi cứng người lại, quay đầu nhìn Ô Linh ở trên trời, lạnh lùng hỏi:

- Ô Linh, người ở đây làm cái gì?

Bóng dáng kia đương nhiên biết Ô Linh, dù sao hai tộc người, yêu cầu chỉ có bấy nhiêu Luyện Hư.

Ô Linh nghe hỏi thì kể lại chuyện Trần Trầm thả chạy Thiên Tà đ
ạo chủ và bám chân lão, bổ sung thêm:

- Thất Vĩ Yêu Tôn, Trần Trầm này là đệ nhất thiên kiêu dưới Luy
ện Hư của nhân tộc, nhân tộc thậm chí đưa Tử Phủ Nghịch Nguyê
n Đan cho hắn, người này không thể không giết! Nếu không sẽ th
ành tai họa lớn!

Thất Vĩ Yêu Tôn nghe người bị Hồ Tiên Nhi bao bọc là Trần Trầ
m thì trong mắt dâng lên sát ý.

Chỉ riêng danh hiệu đệ nhất thiên kiêu nhân tộc đủ để Trần Trầ
m này chết một trăm lần.

Nghĩ đến đây, Thất Vĩ Yêu Tôn nhìn về hướng Hồ Tiên Nhi, quát
mắng:

- Tiên Nhi, ngươi tránh ra, người này phải chết!

Hồ Tiên Nhi thấy trưởng bối trong tộc đều nói như vậy thì quay đ
ầu đi, vờ như không nghe thấy.

Thất Vĩ Yêu Tôn tức giận:

- Ngươi!

Hồ Tiên Nhi tuy rằng là đại tộc trưởng, nhưng gã là cường giả Lu
yện Hư! Đừng nói đại tộc trưởng, ngay cả Thiên Hồ Yêu Tôn cũn
g phải khách khí với gã.

Nhưng Hồ Tiên Nhi này hoàn toàn lờ gã đi, quá nực cười!

Không đợi Thất Vĩ Yêu Tôn buông lời răn dạy, Hồ Tiên Nhi bỗng
nhiên nghiêng đầu, hai mắt đỏ ngầu rít gào:

- Ai muốn giết hắn phải bước qua xác của ta trước! Nếu không thì

đừng mơ!

Chương 334: Bị giam trong tù

Thất Vĩ Yêu Tôn sắc mặt đen thui, quát mắng:

- Hồ đồ! Hắn là nhân tộc, ngươi là yêu tộc, tại sao ngươi muốn ch
e chở cho hắn?

Hồ Tiên Nhi ngẫm nghĩ, nghiêm túc nói:

- Ta cảm thấy người này còn chút hữu dụng, giết như vậy thì rất ti
ếc. Tộc thúc hãy nghĩ đi, hắn là đệ nhất thiên kiêu nhân tộc, đám
già nhân tộc kia xem trọng hắn như vậy, giữ lại hắn chắc chắn có t
ác dụng lớn hơn là giết chết đúng không?

Sắc mặt của Thất Vĩ Yêu Tôn dịu xuống, lão sợ nhất là Hồ Tiên
Nhi chơi chò tình yêu giữa người và yêu, cuối cùng làm ra tạp ch
ủng bán yêu, vậy bản thanh danh của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Hơn nữa cẩn thận ngẫm lại, đúng là chừa mạng sống cho Trần Trà
m tốt hơn.

Đệ nhất thiên kiêu nhân tộc, có rất nhiều thứ có thể làm với hắn, n
ếu trực tiếp giết quả thực hơi không có lợi.

Nếu bắt lấy làm mọi nhữ thì không chừng có thể câu được cá to.

Nghĩ đến đây, Thất Vĩ Yêu Tôn nhìn về hướng Ô Linh, lạnh lùng

nói:

- Người này ta mang đi.

Ô Linh thay đổi sắc mặt, theo bản năng định phản bác, nhưng thấy tia sáng lạnh trong mắt đối phương thì lão không mở miệng nữa.

Làm cường giả Luyện Hư, Ô Linh không sợ Thất Vĩ Yêu Tôn này.

Nhưng làm một bán yêu, hiện giờ ăn nhờ ở đậu, lão thật sự là không tốt đắc tội với tám đại yêu tộc, bởi vậy chỉ có thể tuyền chọn nên giận.

Ô Linh âm thầm thề rằng:

- Sẽ có ngày bán yêu chúng ta nhận được tôn trọng nên có!

Ô Linh giậm chân, xoay người rời đi.

Chờ Ô Linh rời đi, Thất Vĩ Yêu Tôn quay sang nhìn Hồ Tiên Nhi, tức giận nói:

- Hiện tại không giết hẳn cũng được, nhưng tội chết khả miễn, tội sống khó thoát!

Vừa dứt lời, Thất Vĩ Yêu Tôn vươn tay ra chắn lùì Hồ Tiên Nhi, cùng lúc đó, lão đánh vào thức hải của Trần Trầm một dấu ấn đặc biệt.

Hồ Tiên Nhi trơ mắt nhìn cảnh này không ngăn cản được, chỉ có thể trong lòng thầm giận.

Đừng nhìn Hồ Tiên Nhi hiện tại là đại tộc trưởng, nhưng các cường giả Luyện Hư trong tộc không coi nàng ra cái chi.

Lý do Thất Vĩ Yêu Tôn chờ Ô Linh rời đi mới đặt dấu ấn là vì lo đến mặt mũi của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Thất Vĩ Yêu Tôn không chú ý tới cảm xúc của Hồ Tiên Nhi, cũng lười quan tâm, lão nhìn chăm chăm vào Trần Trầm.

- Trần Trầm, ta vừa mới gieo Toái Thần Ấn cho ngươi, hy vọng ngươi có thể thành thật một chút, nếu không thì một ý nghĩ của ta có thể cho thức hải của ngươi nổ tung mà chết.

Trần Trầm vẻ mặt yếu ớt, không nói chuyện.

Hôm nay có thể sống tiếp đã may, chỉ cần còn sống thì còn có cơ hội.

Còn về Toái Thần Ấn, chưa chắc có thể phá vỡ phòng hộ của Ngũ Thần Châu.

Nhưng Trần Trầm âm thầm lấy ra cuốn sổ nhỏ, ghi nhớ thù này.

- Tốt rồi, trở về đi.

Thất Vĩ Yêu Tôn lạnh lùng cười, cuốn lấy Trần Trầm và Hồ Tiên Nhi bay về phía Thiên Hồ sơn mạch.

Lúc bay lên trời, Trần Trầm cảm kích liếc Hồ Tiên Nhi một cái.

Tuy rằng hắn sớm báo cho Hồ Tiên Nhi, nhưng kỳ thực nội tâm cũng không ôm bao nhiêu hy vọng.

Bởi vì tình cảnh vừa rồi chỉ có cường giả cảnh giới Luyện Hư mới có thể cứu được, hơn nữa nếu không có cường giả Luyện Hư đi cùng thì không thể nào trong khoảng thời gian ngắn từ Thiên Hồ sơn mạch chạy tới đây được.

Ai mà ngờ được Hồ Tiên Nhi thật sự thuyết phục một Yêu Tôn Luyện Hư chạy tới đây, không biết nàng phải trả giá lớn cỡ nào.

Phát hiện ánh mắt của Trần Trầm, Hồ Tiên Nhi ngoảnh miệng cười i, không nói chuyện.

...

Nửa ngày sau.

Trần Trầm bị nhốt trong một tiểu viện ở Thiên Hồ sơn mạch.

Tiểu viện này lúc trước đã nhốt Hồ Tiên Nhi, chỉ cần mở ra tất cả phòng hộ thì dù là cường giả Nguyên Thần đỉnh cũng không cách nào lay động.

Trần Trầm ngồi xếp bằng trong viện, nghỉ ngơi lấy lại sức.

Giờ phút này, không có Lục Đậu ở bên cạnh, Trần Trầm không ph á nổi phòng hộ này, trên người hắn không có một chiếc trữ vật giới i.

Trần Trầm không hoảng hốt chút nào, không biết có phải vì đã thấ y nhiều trường hợp lớn hay không.

Thời gian qua lâu, Trần Trầm chẳng những không hoảng mà còn muốn chăm chỉ tu luyện.

Phải biết rằng, sau khi dùng Tử Phủ Nghịch Nguyên Đan, trong g iai đoạn thực lực tăng trưởng bùng nổ khiến hắn cảm ngộ được nh iều thứ.

...

Bất giác đã qua ba ngày.

Ba ngày sau, bên ngoài đã hỗn loạn.

Nhân tộc vì chuyện Trần Trầm bị bắt mà nhiều cường giả Luyện Hư mặt ủ mày chau.

Yêu tộc thì rơi vào khủng hoảng vì tin tức Huyết Mạch Yêu Thần không chết, đặc biệt là bốn yêu tộc phản đối Yêu Đình càng chuẩn bị sẵn sàng nội chiến.

Hôm nay, Trần Trầm cuối cùng hết bị ảnh hưởng tác dụng phụ của Tử Phủ Nghịch Nguyên Đan, không chỉ thế, tu vi của hắn còn tiến thêm một bước, đặt chân vào Nguyên Thần trung kỳ.

Nhưng khoảnh khắc Trần Trầm đột phá, trận pháp phòng hộ của tử viện bị mở ra, Thất Vĩ Yêu Tôn vừa vỗ tay vừa đi vào:

- Thật không hổ là đệ nhất thiên kiêu nhân tộc, bị nhốt ở đây mà vẫn có thể đột phá, người như ngươi nếu không chết thì lòng ta không yên.

Nghe lời này, Trần Trầm mở mắt ra nhìn về hướng Thất Vĩ Yêu Tôn, mỉm cười nói:

- Người giết ta, người không chừng cũng phải chết, người tin không?

Thất Vĩ Yêu Tôn nghe vậy nụ cười đông trên mặt, nét mặt sa sầm.

Hai ngày trước, Thất Vĩ Yêu Tôn lan tin Trần Trầm bị bắt ra ngoài, muốn nhìn xem bên nhân tộc có phản ứng gì.

Kết quả hai ngày này, Thất Vĩ Yêu Tôn nhận được nhiều nhất là truyền tẩu hăm dọa.

Một đám đều tuyên bố chỉ cần lão dám đụng vào Trần Trầm thì nhất định sẽ bị trả thù.

Nói thật, Thất Vĩ Yêu Tôn trong lòng còn thật sự có mấy phần kiêu ngạo kị.

Bởi vì uy hiếp lão nhiều nhất là tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông trong bốn đại tông môn nhân tộc.

Làm tu sĩ giàu nhất hai tộc, chỉ cần chịu trả giá lớn thì vẫn có thể đối phó Yêu Tôn Luyện Hư sơ kỳ như Thất Vĩ Yêu Tôn.

Đương nhiên, cường giả Luyện Hư không phải đối tượng dễ bị hăm dọa.

Suy tư hết nửa ngày, Thất Vĩ Yêu Tôn đã quyết định giao khoai lang phòng tay Trần Trầm cho tộc khác, đến lúc đó liên hợp xử trí. Vậy thì lão và tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ sẽ không lôi kéo thù hận lớn nhất.

- Người tự xem trọng mình quá, nhưng ta nói cho người, vô luận nhân tộc có bao nhiêu cường giả nhìn trúng người thì người đều chết chắc! Đưa mắt nhìn toàn bộ nhân tộc, không có người nào mà yêu tộc ta không dám giết!

Thất Vĩ Yêu Tôn vừa nói vừa mắt lóe tia sáng, Trần Trầm lập tức liền cảm thấy thức hải đau nhói.

Mắt thấy Ngưng Thần Châu sắp bắt đầu phòng hộ, cơn đau bỗng tan biến.

Trần Trầm cắn răng, hẳn biết Thất Vĩ Yêu Tôn cố ý làm mình khó chịu.

Nghĩ đến đây, hắn khinh miệt nói:

- Thất Vĩ Yêu Tôn, tu sĩ nhân tộc ta không ngốc, mặc kệ thế nào đều sẽ không bỏ qua kẻ đầu têu nhà ngươi. Người tốt nhất mong đợi

i yêu tộc đừng phát sinh nội chiến, nếu không thì nhân tộc ta muốn diệt người thật sự không khó.

Nghe lời Trần Trầm nói, Thất Vĩ Yêu Tôn cũng bức bối.

Địa vị của Trần Trầm trong nhân tộc hiện giờ cao hơn Tiên Thiên Linh Thể Đỉnh Nghĩa ngày xưa một mảng lớn.

Sau khi Đỉnh Nghĩa chết, không có cường giả Luyện Hư nào tuyên bố muốn báo thù cho gã.

Trần Trầm còn chưa chết mà đã có nhiều Luyện Hư bắt đầu tỏ thái độ, nếu lão bị nhiều Luyện Hư quần lấy thì có thể tương tượng hậu quả.

Thất Vĩ Yêu Tôn trầm hận:

- Nếu biết trước thì lúc đó đã trực tiếp giết tiểu tử này xong việc!

Đương nhiên, Thất Vĩ Yêu Tôn càng hối hận là truyền bá ra ngoài tin Trần Trầm nằm trong tay lão.

Chuyện này vốn thao tác tốt thì có thể âm thầm làm giàu, nhưng giờ bị làm hỏng.

Xét cho cùng, còn là bởi vì yêu tộc nội bộ không đoàn kết, Thất Vĩ Yêu Tôn không tin đến phút máu chốt thì Luyện Hư yêu tộc khác sẽ sẵn sàng chia sẻ áp lực giúp mình.

Thất Vĩ Yêu Tôn trầm giọng quát:

- Bớt sàm ngôn đi, ta đưa người đi tộc Thần Giao, bọn họ không dễ nói chuyện giống như ta!

Thất Vĩ Yêu Tôn cuốn lấy Trần Trầm, định rời đi.

Hiện giờ trong tộc Thần Giao tụ tập cường giả của bốn đại yêu tộc, giao khoai lang phồng tay này cho bọn họ là ổn nhất.

Nhưng Thất Vĩ Yêu Tôn còn chưa bay lên trời thì một bóng dáng mặc váy đen đã chặn trước mặt lão.

Trông thấy bóng dáng kia, liên tục thay đổi sắc mặt, thân thể càng là theo bản năng thụt lùi, trong miệng lẩm bẩm:

- Sứ giả Yêu Đình!

Chương 335: Nếu là ta thì không nhẫn nhịn

Thất Vĩ Yêu Tôn trầm kinh:

- Sứ giả Yêu Đình thật sự không chết, vậy thì Huyết Mạch Yêu T nhân tất nhiên còn sống.

Cứ theo chiều hướng này thì yêu tộc thật sự sẽ xảy ra nội chiến.

Nhưng mặc kệ có nội chiến hay không, tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ chắc chắn vẫn giữ thế trung lập.

Nghĩ đến đây, Thất Vĩ Yêu Tôn định vái chào, mặc kệ thế nào, mặt ngoài cần giữ lễ độ.

- Thuộc hạ xin chào Yêu Đình . . .

Thất Vĩ Yêu Tôn đang định vái chào Yêu Khanh thì nàng ta bỗng

ngắt lời lão, chỉ hướng Trần Trâm:

- Ta muốn mang đi người này.

Thất Vĩ Yêu Tôn nuốt ngược lại những lời định nói. Lão đã hứa giao Trần Trâm cho bốn đại yêu tộc, thậm chí đã thu chỗ tốt, hiện giờ sao có thể giao cho sứ giả Yêu Đình?

Trên mặt Thất Vĩ Yêu Tôn dần lộ nét khó xử.

Yêu Khanh thấy vậy khẽ cười nói:

- Như thế nào? Ngay cả tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ các người cũng không thềm để Yêu Đình vào mắt?

- Không . . . Không có.

Thất Vĩ Yêu Tôn có chút lúng túng, lão không phải người có tiếng nói nặng ký trong tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ, không dám tùy tiện đại biểu toàn tộc.

- Nếu không có, vậy ta mang người này đi.

Yêu Khanh vừa nói vừa vung tay phải, Trần Trâm mất kiểm soát bay đến sau lưng nàng ta, Thất Vĩ Yêu Tôn muốn ngăn trở nhưng không dám.

Cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Trâm vượt khỏi tầm tay mình.

Yêu Khanh thấy vậy khloe môi cong lên, quay đầu nhìn về hướng Hồ Tiên Nhi ở phương xa lặng lẽ vây xem, búng một giọt máu mà u vàng rực rỡ bay đi:

- Hồ Tiên Nhi, đây là Yêu Đình ban thưởng cho ngươi, hy vọng ngươi có thể dẫn dắt tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ đi lên quỹ đạo.

Tiếng nói dứt, giọt máu màu vàng đã hòa vào người Hồ Tiên Nhi, nàng còn chưa kịp phản ứng, hơi thở đã thay đổi rõ rệt.

Thất Vĩ Yêu Tôn ở một bên trông thấy cảnh này trong lòng không kiềm được ghen tị.

Đó là máu Yêu Thần phản tổ mà tất cả yêu tộc đều vô cùng khát khao, không ngờ đại tộc trưởng dễ dàng có được.

Cảm thụ biến đổi vi diệu bên trong cơ thể, Hồ Tiên Nhi thềm kích động, vội vái chào cảm ơn:

- Đa tạ Yêu Đình ban thưởng, chỉ cần Tiên nhi còn là đại tộc trưởng của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ thì tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ sẽ kiên định không thay đổi ủng hộ Yêu Đình!

Yêu Khanh hơi gật đầu, tiếp đó nhìn về hướng Thất Vĩ Yêu Tôn, vươn tay ra.

Thất Vĩ Yêu Tôn thấy vậy có chút ngây người, theo sau sức tĩnh nộ, cơ mặt co giật giải trừ Toái Thần Ấn cho Trần Trâm.

Nhưng Yêu Khanh vẫn xòe tay, mảy may không có dấu hiệu rút về.

Thất Vĩ Yêu Tôn thềm giận, nhưng liên tưởng thực lực của nữ yêu u này thì lão đành lấy ra trữ vật giới của Trần Trâm, ném qua.

Cầm lấy trữ vật giới, Yêu Khanh mới rút tay về, xoay người rời khỏi Thiên Hồ sơn mạch.

...

Tuy rằng thoát ly hiểm cảnh, nhưng Trần Trâm không mấy vui vẻ.

Hắn kêu Sinh Phàm mang theo nữ yêu này đi chỗ Thất Sát Ma Quân, nay xem ra Sinh Phàm đã thất bại.

Kỳ thực cũng dễ hiểu.

Mấy tiểu yêu kia đều giống hắn, bản tính đơn thuần lương thiện, sao đầu lại nữ yêu này được?

Dù khi ấy nữ yêu này chỉ có tu vi cảnh giới Kết Đan thì phỏng chừng vẫn có thể dắt mũi mấy đứ nhà nhóc kia xoay vòng quanh.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm không kiềm được lắc đầu cười khổ.

Nữ yêu này bị bắt tới chỗ lãnh thổ nhân tộc sau đó bị khống chế thì phù hợp nhất với ích lợi nhân tộc.

Cục diện hiện giờ không quá tệ nhưng cũng không tốt đẹp gì.

Tựa hồ nhận ra tâm tình của Trần Trầm, Yêu Khanh lạnh lùng cười:

- Như thế nào? Xem ta không chết, người rất thất vọng?

Trần Trầm nghe vậy nét mặt nghiêm nghị, thái độ vô cùng thành khẩn:

- Đương nhiên không phải, đang nghĩ thiên kiều như ta mà bị người bắt giữ bắt sống, điều này sẽ để lại vết sẹo trong quỹ tích cuộc đời hoàn mỹ của ta, trong lòng khó tránh có chút hụt hẫng buồn bã.

Yêu Khanh nghe vậy không nói chuyện, qua nửa khắc đồng hồ mới mở miệng hỏi:

- Mấy ngày hôm trước người một mình ngăn cản Ô Linh kia, không nghĩ đến mình phải chết sao? Rốt cuộc người vì cái gì?

Đương nhiên là vì nhân tộc! Vì những người thân thiết với mình!

Trần Trầm thềm trả lời, nhưng đến bên môi thì đổi thành câu nói:

- Đạo chủ, người không biết, con người của ta ân oán rõ ràng, lúc trước ở Trấn Yêu Thành, người có ơn không giết với ta, ta đương nhiên phải đền đáp ân tình này, nếu không sẽ thấy khó chịu trong lòng.

Yêu Khanh nghe vậy khựng người lại, cười khúc khích một lúc, t heo sau bỗng nhiên quay đầu, liếc xéo Trần Trầm một cái.

Phong tình từ cái liếc mắt kia rất khủng bố, Trần Trầm không kiể m được run bần bật.

Mặc niệm vài lần ‘ta yêu Tích Sương’ thì mới khôi phục bình thườ ng.

Trần Trầm chửi thảm:

- Nữ yêu này dùng mị thuật với ta! Quả thực vô sỉ!

May mắn hẳn có sức mạnh ý chí kiên định, nếu đổi thành tra nam gì đó thì đã dao động nổi lòng.

Yêu Khanh nghiêng đầu bay tiếp, qua giây lát mới chậm rãi mở m iệng:

- Con người của người nói chuyện không có một từ nào tin được.

Trần Trầm cười gượng gạo, nhanh chóng đổi đề tài:

- Đạo chủ, mấy ngày trước đã xảy ra chuyện gì? Khiến đại cao th ủ như người ra nông nổi này?

Yêu Khanh bình tĩnh trả lời, tựa hồ đang nói một chuyện bé nhỏ không đáng kể:

- Bị bốn đại yêu tộc liên hợp với Ô Linh gài bẫy.

Trần Trâm thì giận tím mặt!

- Thì ra là vậy! Đạo chủ, không phải ta khơi chuyện, Ô Linh lấy họ phạm thượng, lấy oán trả ơn, nhất định phải chết! Nhưng bốn đại yêu tộc kia càng không phải đồ tốt! Bọn họ nếu dám lần đầu tiên xuống tay với đạo chủ thì không chừng dám làm lần thứ hai! Lần này họ liên hệ Thiên Tà, có lẽ lần sau sẽ thông đồng với nhân tộc chúng ta!

- Vậy ngươi cảm thấy nên làm thế nào?

Trần Trâm nghiêm nghị nói, trên người bất giác tỏa ra khí chính trực:

- Nếu là ta thì tuyệt đối không thể nhịn, phải tìm cách diệt bốn đại yêu tộc, hoặc tệ nhất là diệt một trong số đó, giết gà dọa khỉ, để cho bọn họ biết Yêu Đình không thể khinh nhục! Đạo chủ là thần thánh không thể khinh nhờn!

Yêu Khanh càng nghe càng giận, cuối cùng mắng:

- Xéo!

Trần Trâm không dây dưa, lập tức chấp tay:

- Cáo từ!

Nói xong, Trần Trâm bay về hướng trái ngược, nhưng chưa bay ra vài dặm đường đã bị lực lượng mạnh mẽ kéo lại.

...

Một canh giờ sau.

Yêu Khanh mang theo Trần Trầm đến một ngọn núi lớn xanh um tùm, khắp nơi tràn ngập sức sống.

Vừa bước vào phạm vi núi lớn Trần Trầm liền dùng thần thông quét hình, không lâu sau phát hiện có ba mươi mấy Yêu Hoàng Nguyên Thần ở trong núi.

Những Yêu Hoàng Nguyên Thần này cơ bản đều đến từ yêu tộc bên ngoài tám đại yêu tộc, nhưng hơi thở không yếu.

Trong một hang núi ngay chính giữa núi to, Lão Hắc đang ngủ say, trông vô cùng bình yên.

Yêu Khanh nhẹ giọng giới thiệu:

- Nơi này là Yêu Đình.

Trần Trầm không nói chuyện, thực lực của Yêu Đình tuy không yếu nhưng còn kém hơn tám đại yêu tộc một mảng lớn, chủ yếu nhất là thiếu lực lượng đẳng cấp cao.

Yêu Khanh cho dù có lợi hại đến mấy cũng không sánh bằng tộc trưởng của tám đại yêu tộc.

Hơn nữa trong mỗi tộc không chỉ có một cường giả Luyện Hư.

Ngược lại Yêu Đình chỉ có một mình Yêu Khanh là cảnh giới Luyện Hư.

Nhưng Yêu Đình có ưu thế của nó, đó là địa vị chính thống, cũng vì vậy mới có thể tụ tập nhiều Yêu Hoàng Nguyên Thần trong thời gian ngắn ngủi.

Yêu Khanh mang theo Trần Trầm bay tới dãy kiến trúc trong núi, hỏi:

- Trần Trầm, người cảm thấy thực lực của Yêu Đình có thể diệt bất cứ tộc nào trong tám đại yêu tộc không?

Trần Trầm bình tĩnh trả lời:

- Hợp sức cứng rắn đánh thì vẫn có hy vọng.

Trong lòng hấn thềm rít gào ‘mau đánh nhau đi’.

- Không thể nào, môi hở răng lạnh, dù là ba tộc ủng hộ Yêu Đình cũng không cho phép Yêu Đình hủy diệt tộc khác. Hơn nữa ưu việt huyết mạch của tám đại yêu tộc tồn tại từ xưa, không thể thay thế, nếu như diệt một tộc thì thực lực tổng thể của yêu tộc sẽ vĩnh viễn hạ thấp.

Trần Trầm vẫn cố dụ dỗ:

- Tóm lại nếu là ta thì sẽ không nhịn.

- Nhưng mà . . .

- Ta tuyệt đối không thể nhẫn nhịn.

- . . .

- Ta quyết không nhịn nhục!

Nghe Trần Trầm lắm nhảm, khuôn mặt Yêu Khanh che kín mây đen.

Nàng đã nhìn thấu, người này ước gì yêu tộc bọn họ lộn xộn nội bộ.

Không chút do dự, Yêu Khanh ném Trần Trầm xuống dãy kiến trúc bên dưới, lạnh lùng nói:

- Trần Trầm, con người của người cực kỳ gian xảo, thiên tư cao siêu, ta sẽ không thả người về nhân tộc! Sau này hãy ở lại Yêu Đình làm quân sư của ta đi!

Trần Trầm rơi xuống đất, nhìn trận pháp rậm rạp bốn phía, khóc không ra nước mắt.

Hắn biết ngay nữ yêu này không thể nào ngốc nghếch thả hắn về nhà.

Xét cho cùng, lỗi tại hắn quá ưu tú.

Chương 336: Thân ở Yêu Đình, lòng vẫn vương người

Trần Trầm ở trong Yêu Đình, thể nghiệm cảm giác Từ Thứ vào doanh Tào.

Cả ngày không nói tiếng nào, chỉ lo tu luyện.

Nhưng Yêu Khanh làm yêu khá tốt, chẳng những không lấy oán trả ơn, còn trả lại trữ vật giới và Tiểu Vô Ưu Tiên Cung cho Trần Trầm, để hắn có thể lấy ra lệnh bài truyền tấn báo bình an.

Hơn nữa bên người còn có mấy tiểu yêu làm bạn, cũng không đến mức tịch mịch.

Trần Trâm nhìn Sinh Phàm ngồi thẫn thờ, chủ động hỏi:

- Sư đệ, người bị nữ yêu lừa kiêu gì vậy? Tại sao không thể mang nàng về nhân tộc?

Sinh Phàm nghe vậy khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, nhỏ giọng nói:

- Nàng nói nếu như chúng ta đi thì sư huynh sẽ chết chắc, chẳng bằng để nàng tìm người đến giúp sư huynh.

Trần Trâm hơi bất đắc dĩ nói:

- Nói vậy mà người cũng tin? Ài, nàng ta thì làm gì tìm người cứu ta được, các người quá lương thiện.

Trần Trâm mới nói xong, Tiểu Hoa ở bên cạnh phản bác nói:

- Chủ nhân, không phải! Yêu Khanh tỷ tỷ khá tốt, nàng còn tặng n hiều thứ cho chúng ta!

Tiểu Hoa vừa nói vừa thả ra dao động trên người, không ngờ đến Nguyên Anh sơ kỳ, làm Trần Trâm trợn mắt há hốc mồm nhìn.

Sinh Phàm ở một bên cũng phóng thích ra dao động, đều sắp đến Nguyên Thần cảnh.

Tốc độ tiến bộ kiêu này quả thực ngang bằng với hắn.

- Sư huynh, yêu tộc thực vật chúng ta đa số không tranh với đời, Yêu Khanh tuy rằng có chút đặc biệt, nhưng không xem như là yêu u xấu.

Nghe thấy lời của hai tiểu yêu, Trần Trâm thảm thở dài.

Đây là cùng tộc, Trần Trâm hoài nghi nếu ở lâu trong Yêu Đình thì Tiểu Hoa, Tiểu Hoàng, Sinh Phàm đều sẽ làm phản.

Nhưng có sao nói vậy, cho đến nay, hấn gặp phải yêu tộc thực vật trừ Yêu Khanh ra đúng là toàn là yêu đơn thuần thiện lương.

...

Ở trong Yêu Đình suốt nửa tháng, Trần Trầm qua lệnh bài truyền tấn biết chuyện bên ngoài.

Trong nửa tháng này, nhân tộc dần dần bình tĩnh, bắt đầu vững và ng từng bước thu phục vùng đất bị mất, bên yêu tộc cũng giống b ão sắp kéo tới.

Nhưng Trần Trầm biết yêu tộc không thể nào phát sinh nội chiến.

Nữ yêu Yêu Khanh tuy rằng tâm cơ thâm trầm mà thù dai, nhưng chú trọng đại cục, sở dĩ, nàng thà rằng nuốt cục tức xuống cũng sẽ không xung đột ngay mặt với bốn đại yêu tộc.

Tượng tượng bộ dáng cổ nén bực tức trong lòng của Yêu Khanh l àm Trần Trầm thảm sợng, tâm tình cũng tốt hơn.

...

Nửa ngày sau.

Yêu Khanh lẳng lặng đến bên trên đình viện.

Trong kết giới bên dưới, Lý Thiên Mệnh đang dạy học cho mấy ti ểu yêu, để chúng đọc sách biết chữ.

Mấy ti ểu yêu cực kỳ nghiêm túc lắng nghe, chẳng qua trừ Sinh Ph àm ra, Tiểu Hoa, Tiểu Hoàng cầm bút không quen, thường làm rớt bút xuống đất.

Trần Trầm không ngại phiền tay cầm tay chỉ dẫn, thái độ cực kỳ n

ghiêm túc.

Trông thấy cảnh tượng hài hòa này, Yêu Khanh thần thờ.

Nếu thế gian này mọi người đều giống như Trần Trầm thì nàng cần gì lo lắng hết lòng làm nhiều chuyện như vậy?

Nhớ lại một số tình huống cảm ứng được lúc vừa thức tỉnh, lòng Yêu Khanh chua xót. Nàng biết trên đời này chẳng còn bao nhiêu cùng tộc thật sự của mình.

Dù ngẫu nhiên sót lại vài yêu thì đa số giả làm thiên tài địa bảo giấu trong núi rừng, không ai dám quang minh chính đại đi ra đường.

Còn về tám đại yêu tộc gì đó, ở trong mắt Yêu Khanh không khác gì nhân tộc.

Lặng lẽ nhìn thật lâu, Yêu Khanh ổn định lại cảm xúc, đáp xuống đình viện.

Khi xuất hiện ở trước mặt Trần Trầm thì Yêu Khanh đã khôi phục vẻ lạnh lùng thường ngày.

- Trần Trầm, hiện giờ bốn đại yêu tộc ép ta ngừng thu nhận chủng tộc phụ thuộc của họ, ngươi cảm thấy nên làm như thế nào?

Trần Trầm đặt giấy bút xuống, thuận miệng đáp lại:

- Thì đạo chủ cứ nghe lời họ.

Yêu Khanh nghe vậy trên mặt nháy mắt tràn ngập nô khí, vừa sinh ra chút ấn tượng tốt với Trần Trầm thoáng chốc biến mất không dấu vết, theo sau nàng bỗng nhiên vung tay lên, bảy tên tu sĩ nhân tộc đột nhiên xuất hiện trong đình viện.

Trông thấy bảy nhân tộc kia, Trần Trầm thay đổi sắc mặt.

Tới nữa!

Nữ yêu này lại muốn uy hiếp hấn! Vẫn chiêu cũ, trò cũ! Sẽ không vì hấn từng cứu mạng nữ yêu này mà thay đổi.

Yêu Khanh chỉ vào bảy tu sĩ nhân tộc kia, giọng điệu thản nhiên nói:

- Trần Trầm, chỉ cần ngươi nghiêm túc đáp lại, ta sẽ tha cho họ. Bọn họ đều là tù binh trên chiến trường tiền tuyến, không phải ta có ý bắt về.

Trần Trầm cảm thấy nhức đầu, nữ yêu này dù gì là chủ của Yêu Đình, nàng không có đoàn quân sư gì sao?

Tệ nhất cũng phải có mấy thuộc hạ trung thành chứ? Tính sao cũng không đến lượt nhân tộc như hấn đưa ra ý kiến.

Nhưng ngẫm kỹ lại, đúng là hấn không thấy nữ yêu này có thuộc hạ trung thành gì, ngày xưa cướp lấy Lão Hắc cũng là nàng tự ra tay.

Trong lòng thờ dài, Trần Trầm bất đắc dĩ nói:

- Đạo chủ thả bọn họ trở về đi.

Yêu Khanh nghe vậy trực tiếp ném mấy nhân tộc ra đình viện, không quan tâm, mà từ đầu đến cuối, ánh mắt của nàng không rời khỏi người Trần Trầm.

Trần Trầm suy tư một lúc, cẩn thận dè dặt nói:

- Kỳ thực rất đơn giản, bên trong bốn đại yêu tộc không phải đoàn kết không kẽ hở, đạo chủ chỉ cần lôi kéo, đâm thọc, chia rẽ, cuối c

ùng tiêu diệt từng phần là được.

Vẻ mặt của Yêu Khanh vẫn lạnh lùng nói:

- Nói tiếp, tỉ mỉ một chút.

Trần Trâm nói thẳng:

- Đạo chủ cho chút chỗ tốt lôi kéo một tộc trong đó, rồi đối xử bình thường với hai tộc khác, tộc cuối cùng thì dốc hết sức chèn ép. Thời gian lâu, bên trong bọn họ tự nhiên sẽ hoài nghi lẫn nhau, tiếp đó sản sinh mâu thuẫn.

Yêu Khanh gật đầu, nói:

- Kỳ thực ta hiểu đạo lý lợi dụng, nhưng chèn ép thì nên làm như thế nào? Một khi ta trắng trợn nhằm vào một tộc trong đó thì chắc chắn mấy tộc khác sẽ buông xuống một số ích lợi trước mắt, đứng chung một trận tuyến với tộc kia. Dù sao ai đều hiểu đạo lý môi hở răng lạnh, người cầm đầu bốn đại yêu tộc không phải kẻ ngốc, không thể nào vì chút ích lợi mà bất chấp đường lui.

Trần Trâm nghe vậy nụ cười dần dần trở nên kỳ lạ, vội cúi đầu, mặt đỏ rực xấu hổ nói:

- Vẫn còn nhân tộc chúng ta đấy thôi. Chỉ cần đạo chủ lộ ra chút tin tức máu chó, nhân tộc chúng ta nguyện ý chèn ép mấy kẻ mắt mù kia giúp đạo chủ. Nếu đạo chủ phối hợp sâu hơn chút, vậy thì có thể diệt một, hai Luyện Hư.

Nói xong lời này, Trần Trâm chờ đợi cơn giận sấm sét.

Nhưng khiến hắn kinh ngạc là Yêu Khanh không nổi giận mà cau mày trầm tư tại chỗ, tựa hồ thật sự suy xét đề nghị của hắn.

- Ôi mợ! Đừng nói là nữ yêu này thật sự muốn câu kết kẻ địch bên

n ngoài hại cường giả yêu tộc nhé?

Trần Trâm thảm khiếp sợ, nếu đúng vậy thì . . .

Vậy quá tốt!

Không ngờ rằng bị kẹt lại trong doanh địch mà vẫn có thể góp sức cho nhân tộc, Trần Trâm tự cảm động.

Yêu Khanh trầm mặc giây lát, tiếp tục hỏi:

- Vậy người cảm thấy nên nâng đỡ ai? Chèn ép ai thì tốt hơn?

Trần Trâm buột miệng nói:

- Nâng đỡ tộc Sơn Nhạc Thần Viên yếu nhất, chèn ép tộc Thần Giao mạnh nhất. Đạo chủ hãy ngắm lại, địa vị thay đổi mới sẽ dẫn tới mâu thuẫn. Một đám đồng bạn, mắt thấy kẻ yếu nhất thì mạnh dần, còn người mạnh nhất thì càng lúc càng yếu, tộc Thần Giao tu yệt đối không thể chịu đựng cảm giác chênh lệch tâm lý đó. Đến lúc đó khó tránh sẽ làm ra một ít việc ngốc, dường như sẽ đầu nhập vào đạo chủ.

Tiếng nói dứt, đình viện chìm trong tĩnh lặng.

Chờ qua hai phút, Yêu Khanh sâu thẳm nhìn Trần Trâm cái, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng có vẻ cực kỳ cao ngạo kia, Trần Trâm cao giọng quát:

- Đạo chủ, hãy thả ta ra ngoài đi!

Yêu Khanh dường như không nghe thấy, không quay đầu lại biến mất ở phương xa.

Chờ khi Yêu Khanh hoàn toàn không thấy bóng dáng, Trần Trầm đột nhiên nhếch môi cười.

Nữ yêu này còn non lắm, nếu nàng thật sự đi lôi kéo tộc Sơn Nhạc c Thần Viên thì chắc chắn sẽ phải rời đi Yêu Đình.

Dù sao thứ Yêu Khanh có thể dụ dỗ yêu chỉ có máu Yêu Thần phản tổ, thứ này nàng phải tự mình giao tận tay cho tộc Sơn Nhạc Thần Viên.

Chờ Yêu Khanh rời đi, Lục Đâu phá mở phong tỏa của đình viện này, đến lúc đó trong Yêu Đình này còn có ai có thể ngăn cản hắn rời đi?

Chương 337: Ràng buộc sâu nhất trong huyết mạch

Trần Trầm lặng lẽ chờ đợi, nhưng nỗi lòng phức tạp.

Nữ yêu này bởi vì tin tưởng hắn nên mới trả lại trữ vật giới, Tiểu Vô Ưu Tiên Cung. Kết quả hắn lợi dụng thứ trong hai món này chạy trốn, có vẻ hơi không nhân hậu.

Nhưng một lát sau, Trần Trầm tự thuyết phục mình.

Dù sao tình huống giữa nhân tộc và yêu tộc hiện giờ có thể nói là không đội trời chung.

Giờ này khắc này không phải lúc để ý mấy chi tiết nhỏ, có trách thì chỉ có thể trách nữ yêu kia quá mềm lòng.

Ài.

Trần Trầm trong lòng thờ dài, nếu nữ yêu này nhân từ với người khác thì có lẽ hẳn sẽ mắng nàng ngốc.

Nhưng khi đối tượng là bản thân thì Trần Trầm thiệt tình không mắng nên lời được.

Đổi vị trí suy nghĩ, nếu Trần Trầm là chủ Yêu Đình hiện tại, chắc chắn ngay phút đầu tiên sẽ bóp chết đệ nhất thiên kiều nhân tộc là mình rồi, để đề cao uy vọng thu lấy lòng người.

Nhưng nữ yêu này không làm như vậy, ngược lại đưa ra đề nghị bất ngờ là muốn hẳn làm quân sư.

Xem chỉ số thông minh lúc trước của nữ yêu này thì nàng không nên làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Giải thích duy nhất chỉ có thể là vì trong lòng nữ yêu này không hẳn tâm giết hẳn.

Trần Trầm lắc đầu, tâm tình có chút phức tạp.

Thế gian này vô luận là người hay yêu đều không đơn giản nhìn thấu ngay trong ánh mắt đầu tiên.

Nữ yêu này lên kế hoạch phá tan Linh Hư Khí Tông, khiến lãnh thổ nhân tộc mở rộng, sinh linh đồ thán, tử thương ức vạn, thế cho nên trên trời giáng xuống Phá Ách Ấn để khiển trách.

Nhưng hôm nay nàng không nỡ giết một mình hẳn.

Chẳng lẽ là vì sức hấp dẫn cá nhân của hẳn?

Trần Trầm càng nghĩ càng khó chịu, lỡ ngày sau ở trên chiến trường

ng có cơ hội giết nữ yêu này thì hẳn có nên giết hay không?

Nếu không giết, làm sao dám đối diện vô số bình dân nhân tộc đã chết?

Nhưng giết thì Trần Trầm cảm thấy mình nợ nữ yêu này.

Trần Trầm ngược lên nhìn trời, khóe môi cay đắng cong lên.

Nói người khác mềm lòng nhưng hẳn cũng không khác gì. Có chút sự biết rõ nên làm thế nào, nhưng khi bắt tay vào làm thì thật khó thực hiện.

...

Đêm khuya.

Toàn bộ Yêu Đình hoàn toàn yên tĩnh, Trần Trầm lấy ra lệnh bài triệu tập liên hệ với Yêu Khanh.

- Đạo chủ! Ta có việc gấp muốn gặp ngươi!

- Ta không ở Yêu Đình, có chuyện gì chờ ta trở lại rồi nói.

Hiển nhiên Yêu Khanh không ý thức được Trần Trầm đang thăm dò mình, sử dĩ rất nhanh trả lời lại.

Được đến tin tức này, Trần Trầm thầm thở phào, gọi Lục Đậu ra, cẩn thận phá mở từng lớp phong tỏa trong đình viện, sau đó lấy Đệ Hư Thuyền ra.

Cảm ứng Lão Hắc ngủ say trong góc nào đó của Yêu Đình, Trần Trầm có chút bất đắc dĩ.

Lão Hắc đang ở chính giữa Yêu Đình, một đám Yêu Hoàng quay quanh nó, Trần Trầm muốn cướp đi Lão Hắc là bất khả thi.

Trần Trâm tự an ủi:

- Lão Hắc ở đây sống khá tốt, chờ sau này thực lực mạnh rồi sẽ cướp về.

Sau đó Trần Trâm ngồi lên Độ Hư Thuyền, vèo một tiếng bay ra Yêu Đình.

Trong khoảnh khắc đó, mười mấy tên Yêu Hoàng bị kinh động, bay lên bên trên Yêu Đình.

Nhìn bóng sáng phương xa, một đám Yêu Hoàng theo bản năng định đuổi theo nhưng bị một âm thanh ngăn cản.

- Đừng đuổi theo, để hắn đi đi.

Nghe giọng nói kia, một đám Yêu Hoàng cung kính nói:

- Tuân mệnh, Yêu Thần đại nhân!

Bọn họ trở về chỗ ở của mình.

Rất nhanh, trên bầu trời chỉ còn lại bóng dáng mảnh khảnh, trong đêm tối càng có vẻ lạc lõng.

...

Cùng lúc đó.

Ở Đông Vực yêu tộc, trên Bắc Mang Sơn, tuyết rơi lớn, Yêu Khanh bước chậm lên đỉnh núi trong gió tuyết.

Ngay lúc này, nàng tựa hồ đột nhiên cảm ứng được cái gì, dừng thân hình.

- Đi rồi cũng tốt.

Yêu Khanh vừa đi vừa thì thào, không lâu sau đến trước một hang núi không chút bắt mắt trên đỉnh Bắc Mang Sơn.

Gió tuyết trong thiên địa bỗng nhiên trở nên hỗn loạn, một uy áp vô hình hoàn toàn phong tỏa Bắc Mang Sơn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điẹc tai, hang núi nổ tung, Ô Linh sắc mặt tái nhợt nhìn Yêu Khanh, vẻ mặt đều là không dám tin tưởng.

- Ta . . . ta rõ ràng đã ném lệnh bài truyền tẩn của Thiên Tà mà tại sao ngươi còn có thể tìm được ta!?

Yêu Khanh vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Thế gian rộng lớn, ngươi biết được bao nhiêu chuyện?

Ô Linh nghe vậy trong mắt vụt qua tia kinh hoàng, cay đắng nói:

- Đạo chủ, có thể lại cho ta một cơ hội? Lúc trước ta làm như vậy cũng vì tộc bán yêu chúng ta chứ không muốn quên ơn phụ nghĩa. Chắc hẳn đạo chủ cũng hiểu tình cảm này, dù sao yêu tộc t hực vật giống như bán yêu chúng ta, chưa từng được hai tộc người i, yêu đối xử tốt.

Yêu Khanh hơi gật đầu nói:

- Ta đương nhiên hiểu, nhưng không muốn bỏ qua cho ngươi, từ g iây phút ngươi phản bội ta thì nên hiểu điều này.

Ô Linh nghe vậy khí thế trên người nháy mắt bạo phát, đôi cánh d ài trăm thước che lấp toàn bộ bầu trời.

Lão không muốn chết! Làm cường giả Luyện Hư duy nhất của tộc bán yêu, nếu lão chết thì toàn tộc hoàn toàn không có hy vọng, từ nay về sau chỉ có thể ẩn tàng trong hai tộc, sống lây lất.

- Đạo chủ! Ta là cường giả Luyện Hư duy nhất dưới trướng của ngươi! Nếu ngươi tha cho ta một mạng thì ta có thể . . .

Ô Linh chưa nói hết câu, nguyên Bắc Mang Sơn rung rinh.

. . .

Một khắc đồng hồ sau.

Xác chết của Ô Linh nằm ở dưới chân Yêu Khanh, trên mặt tràn đầy tuyệt vọng cùng không cam lòng.

Yêu Khanh vẻ mặt thong dong, lặng lẽ luyện hóa Nguyên Thần vào thân thể của Ô Linh, lực lượng khổng lồ chạy một vòng trong người nàng rồi hóa thành hai giọt máu Yêu Thần phản tỏ hiện ra trong lòng bàn tay.

Nhìn hai giọt máu phản tỏ, ánh mắt Yêu Khanh lạnh băng lắm lắm:

- Trước kia là ta quá nhân từ, giờ ngẫm lại, đổi sách lược khác chưa chắc không thể thực hiện được.

Nói xong lời này, nàng thu hồi hai giọt máu phản tỏ, biến mất trong gió tuyết.

. . .

Chờ khi trời dần sáng.

Trần Trầm rút cuộc trốn trở về, nhìn đất đai Tây Cương quen thuộc, trong lòng hẳn tràn ngập cảm giác an toàn.

Không đợi hấn về đến Vô Phong Thành, ánh chiếu thần thức của t ông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông đã giáng lâm trước mặt Trần Trầ

- Đồ tôn, ngươi rút cuộc trở lại!

Tiếng nói dứt, Trần Trầ cảm giác một thần thức cực kỳ khổng lồ quét qua quét lại trên người hấn, rõ ràng đang điều tra trong cơ thể của hấn có để lại vấn đề gì không.

Sau khi quét hình mười mấy lần, tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông cười lớn khen ngợi:

- Tiểu tử, ngươi giỏi lắm, lành lặn tự chạy về!

Trần Trầ xấu hổ đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi:

- Sư tổ, lửa của người đã về chưa?

Tiếng cười ngừng bật, tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông lúng túng vuốt râu:

- Về rồi, ta cũng không ngờ nó không đáng tin như vậy. Lỗi tại ta, lúc bình thường không dạy dỗ nó đàng hoàng.

Trần Trầ nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, ngọn lửa không đáng tin kia đã về thì tốt rồi, nếu đánh mất thì hấn không chịu nổi trách nhiệm lớn như vậy.

Trong lúc hai người nói chuyện, Hạ Tích Sương cũng chạy tới nơi, thấy Trần Trầ tay chân lành lặn thì nàng vành mắt ửng đỏ, nhưng cuối cùng kiềm nén bi thương trong lòng, nhovn miệng cười.

Đạo lữ tìm được đường sống trong chỗ chết, nàng thật sự không muốn biểu hiện ra vẻ yếu ớt.

Hạ Tích Sương đến rồi, không lâu sau nhóm người Ngọc Quỳnh, Chu Nhân Long, Viên Kinh Thiên đều chạy tới.

Không chỉ thế, còn có một ít tu sĩ nhân tộc mà Trần Trầm chưa gặp qua.

Giờ phút này, đám người trên mặt đều treo nụ cười như trút được gánh nặng.

Nhìn cảnh này, trong lòng Trần Trầm âm áp, lúc trước bàng hoàng mê hoặc cũng toàn bộ tiêu tan.

Có vài thứ đến từ sâu trong huyết mạch.

Tựa như Ô Linh, lão là bán yêu thì phải suy tính cho tộc bán yêu.

Ví dụ như Yêu Khanh, nàng là yêu tộc thực vật thì phải đứng ở lập trường yêu tộc thực vật.

Trần Trầm là nhân tộc, tự nhiên chỉ có thể đứng bên nhân tộc.

Thế gian này, có vài thứ có thể bị bán đứng, có chút tình cảm có thể phản bội, nhưng chỉ riêng chủng tộc không cách nào thoát ly, bởi vì đó là ràng buộc nằm ở tận sâu nhất trong huyết mạch.

Chương 338: Điên cuồng (1)

Về đến Vô Phong Thành, bắt đầu an tâm tu luyện, củng cố tu vi mới bước vào Nguyên Thần trung kỳ của mình.

Hắn quyết định lần này không bước vào Luyện Hư thì sẽ không ra ngoài khoe mẽ.

Nhân tộc dù sao có nhiều cao thủ, không thiếu cường giả không trêu không dưới như hắn.

Làm đệ nhất thiên kiêu nhân tộc, hắn cần nhất làm hắn là giữ được tánh mạng, lây lất phát dục, chớ bước vào Luyện Hư thì một bữa gỡ quyết định.

Thế này mới là giác ngộ mà kỳ tài tu luyện nên có!

Cứ như thế, Trần Trầm bắt giác tu luyện bảy ngày trong Vô Phong Thành, Yêu Khanh không vì chuyện hắn chạy trốn mà truyền tá n chửi mắng.

Hết thầy đều dường như chưa từng xảy ra.

Nhưng ba tiểu yêu Tiểu Hoa, Tiểu Hoàng, Sinh Phàm ngẫu nhiên nhìn về phương hướng lãnh thổ yêu tộc, trên mặt lộ vẻ tưởng niệm.

Hôm nay, Tiểu Hoa vẫn nhìn về phương hướng lãnh thổ yêu tộc như bao ngày qua, trong miệng nhỏ giọng nói thầm:

- Chủ nhân, tại sao chủ nhân không bên nhau với Yêu Khanh tỷ tỷ? Vậy thì tỷ tỷ sẽ luôn cùng chúng ta.

Trần Trầm sắc mặt đen thui, nhanh chóng che miệng Tiểu Hoa lại, cẩn thận dè dặt nhìn xem bốn phía.

Thấy không có người chú ý đến nơi này, hắn mới nhẹ nhàng thở ra.

Cái gì gọi là lời con nít nói vô tư, giờ thì Trần Trầm đã cảm thụ đ

ược, Tiểu Hoa thật đúng là cái gì đều dám nói.

Trần Trâm phỏng chừng cô nhóc này không biết bên nhau là khái niệm gì.

Trần Trâm nhỏ giọng nói:

- Người và yêu không đội trời chung, người hiểu chưa?

Tuy Trần Trâm đã gặp nhiều nữ yêu, thậm chí có nữ yêu quan hệ với hắn không tệ, ví dụ như Hồ Tiên Nhi.

Nhưng hắn chưa từng nghĩ sẽ trải qua mối tình người và yêu thật oanh liệt.

Được hoàn cảnh xã hội trong kiếp trước hun đúc, nội tâm của Trần Trâm bảo thủ hơn người trong thế giới này nhiều.

Đối xử với dị tộc nữ giới, tuy Trần Trâm cũng sẽ sinh ra thiện cảm nhưng chỉ dừng lại ở đó, sẽ không để phát triển theo phương hướng tình yêu nam nữ.

Đây là lằn ranh giới hạn trong lòng hắn.

- Nhưng ta cũng là yêu. Chủ nhân, lẽ nào có ngày người cũng rời xa ta?

Tiểu Hoa tự nói rồi tự mếu máo.

Trần Trâm không biết nên nói cái gì, hắn bàn luận thứ thâm ảo như vậy với tiểu yêu mới mở linh trí vài năm làm chi?

Một đứa nhóc thì biết gì về ý nghĩa ‘bên nhau’?

Phỏng chừng ở trong mắt Tiểu Hoa thì bên nhau là chơi cùng nhau, ăn cơm chung.

Không biết rằng trong chuyện này có nhiều học vấn, ẩn tàng rất nhiều bí mật mà yêu vị thành niên không nên biết.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm nặn ra nụ cười hiền hòa an ủi:

- Chuyện này . . . khác.

Tiểu Hoa hỏi tới:

- Khác chỗ nào?

Tiểu Hoàng ở một bên cũng xúm lại.

Tuy Tiểu Hoàng không có mắt mũi nhưng khi ở Yêu Đình, Trần Trầm rảnh rỗi không có chuyện gì làm nên vẽ mặt cho nó, vì vậy giờ phút này có thể thấy nét mặt tò mò của nó.

Trần Trầm then quá thành giận:

- Là không giống nhau! Chờ các người về sau lớn lên sẽ biết!

Gặp chủ nhân nổi giận, Tiểu Hoa cúi đầu, hoa loa kèn trên đỉnh đầu rũ xuống dưới, hiển nhiên cực kỳ thất vọng.

Thấy vậy, Trần Trầm định đổi đề tài, nhưng ngay lúc này, một tá m lệnh bài truyền tấn đột nhiên sáng lên.

- Trần Trầm, người từng đồng ý sẽ chèn ép tộc Thần Giao giúp ta đúng không? Hiện giờ vẫn giữ lời chứ?

Trông thấy truyền tấn này, cơ mặt Trần Trầm cứng ngắc, tim rút cái bịch.

Yêu Khanh có ý gì? Có bẫy rập gì không?

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng hắn vẫn nhanh chóng đáp lại:

- Đương nhiên giữ lời! Dù cho đạo chủ muốn chôn sống cường giả Luyện Hư của tộc Thần Giao thì nhân tộc chúng ta cũng sẵn sàng chiền theo!

- Rất tốt, ba ngày sau sẽ xuất hiện ở biên giới lãnh thổ hai tộc người yêu, nhân tộc các người hãy đi diệt hắn.

Trần Trầm nghe vậy sắc mặt đen như cục than.

Thần Giao Yêu Tôn là tộc trưởng của tộc Thần Giao, tu vi Luyện Hư hậu kỳ, cường giả khủng bố như vậy đâu dễ chết?

Có thể nói đến cảnh giới như Thần Giao Yêu Tôn, chỉ cần không bị nhũn não làm chuyện ngốc thì rất khó chết.

Nếu bắt buộc Trần Trầm tìm một người có thể diệt Thần Giao Yêu Tôn thì e rằng chỉ có Hải Long sắp phi thăng trong Vô Tận Hải.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm kiềm nén tức giận trả lời:

- Đạo chủ, làm ơn đừng đùa với ta được không?

- Ta có đùa với người hay không thì nhân tộc các người cứ thử một lần liền biết. Nói thật với người, ta lấy ra một giọt máu phản tổ giao cho một tiểu bối của tộc Thần Giao, kết quả tiểu bối kia đưa lại cho Thần Giao Yêu Tôn. Người hiểu ý của ta không?

Trần Trầm nghe đến đây làm sao không hiểu? Ý của nữ yêu này là nàng giở trò trong máu phản tổ.

Còn về làm sao nữ yêu này biết máu phản tổ sẽ rơi vào tay Thần Giao Yêu Tôn, làm cách nào khiến Thần Giao Yêu Tôn không phát hiện bên trong có vấn đề thì Trần Trầm không biết.

Nhưng hắn có thể khẳng định, đơn giản là mấy loại thủ đoạn làm hắn trở nên như lừa gạt, âm toán.

Trần Trâm đồng ý ngay:

- Ta hiểu, việc này ta sẽ sắp xếp.

Mặc kệ đây có phải là cạm bẫy hay không thì Trần Trâm phải thử một phen, dù sao đây là cơ hội tốt nghìn năm một thuở.

Nếu đúng như Yêu Khanh nói, có thể diệt Thần Giao Yêu Tôn, vậy bên nhân tộc sẽ thêm một lực lượng Luyện Hư hậu kỳ.

Điều này cơ hồ có thể hoàn toàn cải biến chiến cuộc, thậm chí khiến nhân tộc có khả năng phản công yêu tộc.

Chỉ tưởng tượng thôi Trần Trâm đã không kiềm được kích động.

Hắn thậm chí hoài nghi Yêu Khanh có bị điên hay không mà mạo hiểm lớn với yêu tộc làm ra chuyện điên cuồng như vậy.

Trần Trâm liên tục thay đổi sắc mặt, cuối cùng lấy ra lệnh bài truyền tấn, báo chuyện này cho sư tổ.

...

Ba ngày sau.

Biên cảnh hai tộc người, yêu, yêu tộc mơ hồ có chiều hướng phản công, nhiều Yêu Tôn Luyện Hư quay trở về chiến trường.

Mỗi một Yêu Tôn Luyện Hư xuất hiện đều sẽ dẫn tới Luyện Hư nhân tộc chú ý.

Tuy bọn họ nhận được tin tức từ chỗ Trần Trâm, hơn nữa nguyện

ý thử, nhưng vô luận là bọn họ hay chính hấn đều không ngốc.

Sở dĩ hôm nay một đám Luyện Hư nhân tộc đều cực kỳ chú ý cẩn thận, sợ trong đó có cạm bẫy gì.

Ngược lại tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông đứng bên cạnh Trần Trầm thì vẻ mặt có chút bình tĩnh.

Thấy vẻ mặt Trần Trầm căng thẳng tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông còn an ủi:

- Trần Trầm, Luyện Hư yêu tộc không có dấu hiệu tập kết, cấp bậc như chúng ta không đến nỗi bị trận pháp gì đó ám toán, sở dĩ sẽ không có cạm bẫy đâu, suy ra mặc kệ lần thử này có thành công hay không thì nhân tộc ta đều không bị tổn thất quá lớn, người đừng quá lo.

Trần Trầm gật đầu. Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông là đối thủ cũ của Thần Giao Yêu Tôn, sở dĩ lần này vẫn như cũ từ gã đối phó Thần Giao Yêu Tôn.

Chương 339: Điên cuồng (2)

Ngoài ra còn có hai cường giả Luyện Hư trung kỳ bị miễn cưỡng kéo tới đây làm phụ trợ.

Những người này là toàn bộ lực lượng cấp cao mà nhân tộc có thể tập kết hiện nay.

Cường giả Luyện Hư nhân tộc khác đang giằng co với cường giả yêu tộc ở biên giới nơi khác.

Vì rút ra hai cường giả Luyện Hư này, lực lượng vài nơi yếu hơn yêu tộc nhiều.

Nếu trận chiến này không thể công thành, những chỗ yếu kia rất có thể sẽ bị yêu tộc đột phá.

Mặc dù phiêu lưu là vậy nhưng mấy tông chủ cuối cùng vẫn tin tư ởng hấn, nguyện ý cùng hấn điên cuồng một lần.

Trong tình huống này, hấn không khẩn trương mới là lạ.

...

Qua khoảng một khắc đồng hồ, tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông đột nhiên phát ra một tiếng cười khẽ, nhìn về hướng chân trời xa, t hấn nhiên nói:

- Con bò sát đó tới rồi.

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông dứt lời, trong thiên địa, mây gió nổi lên, Thần Giao Yêu Tôn từng có xích mích với Trần Trầm tho áng chốc xuất hiện trong tầng mây.

So với trước kia thì nét mặt của Thần Giao Yêu Tôn thêm phần n gông cuồng, ngoài ra, trên đỉnh đầu nhô cục u như sắp mọc sừng.

Trông thấy tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông, Thần Giao Yêu Tôn cười lớn càn rỡ:

- Lão tặc, lần này ta trở về yêu tộc, thực lực tiến bộ nhiều, từ nay về sau ngươi không còn đánh lại ta được nữa!

Thần Giao Yêu Tôn chú ý Trần Trầm đứng bên cạnh tông chủ Hạo

o Nhiên Kiếm Tông:

- Trần Trầm, không ngờ ngươi dám xuất hiện ở chiến trường Luyện Hư! Rất gan dạ! Hôm nay ta sẽ nghiền xương của ngươi thành tro!

Nghe lời này, Trần Trầm cúi đầu, im lặng không nói.

Ngày xưa hấn mắng Thần Giao Yêu Tôn cũng vì bất đắc dĩ, không đánh lại mới làm như vậy.

Còn hôm nay, hấn toan tính lấy mạng sống của người ta, sở dĩ hấn không muốn nói nhằm nhiều.

Thấy Trần Trầm thờ ơ, Thần Giao Yêu Tôn nét mặt có chút dữ tợn, một móng vuốt chụp xuống đầu hấn.

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông thấy vậy lập tức ngăn cản, cùng lúc đó, hai cường giả Luyện Hư khác chớp mắt lao đến.

Trông thấy tình huống rầm rộ này, Thần Giao Yêu Tôn chẳng những không hoảng, ngược lại ngửa mặt lên trời cuồng cười:

- Ba tên Luyện Hư! Rất tốt! Hôm nay ta mượn sức con kiến nhân tộc các ngươi bước vào Luyện Hư đỉnh!

Thần Giao Yêu Tôn nói xong, hơi thở tăng vọt một mảng, cục u trên đầu mọc ra thành sừng rồng.

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông thấy vậy nhú mày, trong lòng mơ hồ có chút bất an.

Nhưng mà giây tiếp theo, tình huống bỗng thay đổi!

Nét mặt cuồng ngạo đông trên mặt Thần Giao Yêu Tôn, khí thế mãnh liệt trong người rực cháy từ trong ra ngoài.

- Nhanh chóng ra tay!

Cảm thụ hơi thở của Thần Giao Yêu Tôn như xuống dốc không phanh, tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông không còn bình tĩnh được nữa, hét lớn một tiếng, một thanh kiếm dài trên nghìn thước chém ngang về phía đối phương.

Trường kiếm khổng lồ này tràn ngập linh quang, khí sắc bén trên kiếm như muốn xé đôi bầu trời.

Nhưng kiếm này chưa đụng tới Thần Giao Yêu Tôn thì cơ thể đối phương đã nổ cái bùm, tan vỡ thành mảnh nhỏ, tan biến trong thiên địa.

Hai cường giả Luyện Hư trợ trận khác trông thấy cảnh này thì giật mình trợn mắt há hốc mồm, nhanh chóng tùy ý hươ pháp bảo, biểu mình bọn họ cũng giúp đỡ chút gì.

- Sao có thể như vậy? Chuyện này không thể nào!

Thần Giao Yêu Tôn chỉ còn lại Nguyên Thần kinh hãi tuyệt vọng, thân thể tu luyện trên nghìn năm, mất thấy sắp hoàn thành lột xác hoàn toàn vậy mà trong khoảnh khắc biến thành hư ảo.

Cảm giác từ trên đỉnh cao nhất đời yêu rớt xuống đáy cốc khiến Thần Giao Yêu Tôn không cách nào tiếp thụ, toàn bộ yêu ngậy ra tại chỗ.

Còn về tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông thì kích động run người, ước gì đánh ra công kích mạnh nhất cuộc đời mình, trong vòng vài giây đã công kích Thần Giao Yêu Tôn mấy chục lần.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thiên địa chấn động, đợi khi gió êm sóng lặng thì Thần Giao Yêu

Tôn đã hình thần đều diệt, không còn lại gì.

Thần Giao Yêu Tôn đến chết vẫn không hiểu tại sao thân thể của mình xảy ra trục trặc lớn như vậy.

...

Nhìn bầu trời xám xịt, tâm tình của Trần Trầm không quá kích động, ngược lại có chút trầm trọng.

Tuy rằng hắn từng đoán nữ yêu kia rất có thể nói sự thật, nhưng khi xác định, trong lòng hắn không có hân hoan, chỉ có nghi hoặc và mơ hồ lo lắng.

Nữ yêu kia rốt cuộc muốn làm gì?

Thật sự hại chết một trong các trụ cột của tám đại yêu tộc.

Đối với yêu tộc mà cũng có thể quả quyết tàn nhẫn như vậy, nói thật, nữ yêu kia khiến Trần Trầm cảm thấy hơi sợ.

Thở dài một hơi, Trần Trầm nhìn về nơi Thần Giao Yêu Tôn chết.

Trong cảm giác của Trần Trầm, nơi đó có một đoàn lực lượng thần thức cực kỳ khổng lồ, chỉ cần hắn thúc đẩy Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết là có thể cắn nuốt hấp thu nó.

Nhưng tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông đang ở gần đây, đến cảnh giới như gã thì không chừng có thể nhìn thấu manh mối.

Trần Trầm chỉ do dự vài giây rồi bay đến bên cạnh đoàn lực lượng thần thức, vận chuyển Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết tịnh hóa nó.

Nếu muốn đụng chuyện không sợ, không chế tất cả thì phải có thực lực mạnh mẽ.

Thực lực của hắn phải biến cường, về sau mới có thể ứng phó càng nhiều biến cố.

Trần Trâm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội biến mạnh nghìn năm một thuở này!

...

Giây lát sau.

Trần Trâm hoàn toàn tịnh hóa lực lượng thần thức của Thần Giao Yêu Tôn, đại não trở nên một mảnh trống rỗng, chỉ cảm giác thức hải đang lật xác cực nhanh, dường như sắp đi vào giai đoạn mới nào đó.

Ngay khi Trần Trâm sắp mơ hồ rớt xuống đất thì tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông đỡ lấy hắn.

Nhìn Trần Trâm nét mặt hoảng hốt, đứng không vững, tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông vẻ mặt phức tạp, qua thật lâu sau mới nói:

- Với thiên tư của ngươi, tương lai nhất định có thể trở thành cường giả hàng đầu của hai tộc, cần gì vội vã đi con đường này. Phải biết rằng, từ xưa đến nay đi tà đạo đều không có kết cục tốt, ngươi...
i...

- Ài, cần gì khổ như vậy?

Tuy tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông nói mờ昧 nhưng Trần Trâm hiểu ý của đối phương.

Rất hiển nhiên, Trần Trâm vừa làm việc tịnh hóa đã bị cường giả Luyện Hư hậu kỳ này nhìn thấu.

Nghe trong giọng nói của đối phương chất chứa thương tiếc và kh

ó hiểu, Trần Trầm nặn ra một nụ cười, nhẹ giọng nói:

- Tiền bối, người yên tâm, ta tự có chừng mực, vô luận tương lai p hát sinh biến cố gì thì ta đều sẽ không làm hại nhân tộc.

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông nghe vậy muốn nói lại thôi, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu.

Chương 340: Chuyển đổi công thủ

Phải biết rằng, Hạo Nhiên Kiếm Tông là tông môn không du ng chứa tu sĩ tà đạo nhất trong bốn đại tông môn, gã làm chủ của t ông môn này càng là ghét cay ghét đắng tà đạo.

Nhưng đối với công thần lớn của nhân tộc này, gã chỉ có thể tuyền chọn mắt mở mắt nhắm.

- Ài, việc này ta sẽ không nói ra, nhưng người hãy tự giải quyết cho tốt. Ta không biết người khác nghĩ thế nào nhưng hài tử Tích Sương chắc chắn cực kỳ chán ghét tà đạo.

Trần Trầm nghe vậy chấp tay cảm ơn, nở nụ cười xin lỗi rồi quay vào trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, khoan chân ngồi xuống, bắt đầu dốc hết sức tiêu hóa lực lượng thần thức đến từ Thần Giao Yêu Tôn.

...

Lúc này biên giới hai tộc người, yêu đã sôi chảo dầu.

Nhiều cường giả đứng đầu đều cảm ứng được chuyện vừa xảy ra.

Mấy chục thần thức Luyện Hư hội tụ ở chỗ Thần Giao Yêu Tôn chết, muốn điều tra rõ ràng, trong thiên địa thường vắng vắng tiếng gầm rống không dám tin tưởng.

- Thần Giao Yêu Tôn chết thật rồi! Sao có thể như vậy?

- Đồ ngu này, tu luyện đến Luyện Hư hậu kỳ cũng như không!

- Ngu không ai bằng! Quả thực là sỉ nhục của yêu tộc ta!

- Tộc trưởng, người mau đi ra!

...

Càng lúc càng nhiều cường giả bắt đầu liêu lĩnh tập kết tại khu vực đó, nhưng vô luận bọn họ điều tra cỡ nào thì hiện thực vẫn tàn khốc.

Thần Giao Yêu Tôn, cường giả Luyện Hư hậu kỳ hàng đầu của yêu tộc thật sự chết trên chiến trường, không chừa một mảnh xương, chỉ có từng đợt dao động mãnh liệt nói cho mọi người rằng nơi này đã từng phát sinh chiến đấu cực kỳ kịch liệt.

Nhiều đại năng yêu tộc mất hồn mất vía, trong lòng sinh ra cảm giác ác quỷ chết cáo khóc, hoàn toàn không còn tâm trạng tiếp tục đánh nhau, bọn họ lần lượt rút ra mảnh đất biên giới.

Còn về cường giả tộc Thần Giao thì cảm giác như trời sập.

Phải biết rằng, trong tám đại yêu tộc, tộc Thần Giao chưa từng tụt xuống hạng ba, nhưng hôm nay, tộc trưởng Luyện Hư hậu kỳ chết, tộc Thần Giao bọn họ mất cây cột chống trời.

E rằng thực lực tổng thể sẽ rút xuống chót, trở thành tồn tại yếu nhất trong tám đại yêu tộc.

Sao bọn họ có thể chấp nhận được điều này?

Trong phút chốc, nhiều yêu tộc Thần Giao căm hờn tuyệt vọng, ưóc gì lao vào lãnh thổ nhân tộc báo thù cho tộc trưởng.

Nhưng cường giả Luyện Hư đều bắt đầu rút lui, bọn họ làm sao vào lãnh thổ nhân tộc được, cuối cùng chỉ có thể theo bước chân cường giả liên tục thụt lùi.

Không lâu sau, ngược lại là tu sĩ của nhân tộc lao vào lãnh thổ yêu tộc.

Bất giác, quan hệ công phòng trong cuộc chiến hai tộc người, yêu bắt đầu chuyển đổi.

Sau khi lao vào lãnh thổ yêu tộc, tu sĩ nhân tộc chẳng chút nương tay, hễ trông thấy yêu tộc là ra tay giết.

Tuy yêu tộc không phải quần thể yếu ớt giống như phàm nhân nhưng cũng có nhiều yêu tu cấp thấp.

Đám yêu tu bị tu sĩ nhân tộc tức giận giáng đòn, bị tàn sát tan tác không còn một mống.

Mới qua nửa ngày, nhân tộc đã xông sâu vào lãnh thổ yêu tộc nghìn dặm, chém giết mấy chục vạn yêu tộc mạnh yếu khác nhau.

Hôm nay, nhân tộc nén giận trên vạn năm đã hoàn toàn trút ra hết.

Toàn bộ yêu tộc thì vì vậy mà rối loạn, cho dù là một ít cường giả đều không kiểm được kinh hoàng thất thố.

Hai tộc người, yêu tranh đấu trên vạn năm, lần đầu tiên nhân tộc g

iết vào lãnh thổ yêu tộc.

Vô luận trận chiến tranh này cuối cùng kết quả như thế nào, bọn họ định sẵn bị đóng đinh trên cột sỉ nhục trong yêu tộc.

...

Trong hư không.

Yêu Khanh mặc váy đen bình tĩnh nhìn cảnh tượng yêu tộc bị tàn sát, không chút dao động, ánh mắt lạnh băng hơi đáng sợ.

Không lâu sau, nàng phát ra một tiếng cười khẽ, ngữ khí châm chọc nói:

- Cái đám cuồng vọng này cũng có ngày hôm nay.

Dứt lời, nàng hé miệng hút nhẹ, những yêu tộc chết trận lặng lẽ khô quắt, huyết mạch tinh hoa trên người bay vào miệng Yêu Khanh.

Cuối cùng biến thành vài giọt máu phản tổ, xuất hiện trong lòng bàn tay của nàng.

Ngay lúc này, nàng tựa hồ cảm ứng được cái gì, quay đầu nhìn về phương hướng Yêu Đình, trong mắt tràn đầy xem thường.

Theo sau Yêu Khanh lắc người, biến mất tại chỗ.

Thần Giao Yêu Tôn chết, nhân tộc bắt đầu phản công, tám đại yêu tộc rốt cuộc ý thức được tầm quan trọng của nàng.

Nương cơ hội loạn trong giặc ngoài này, Yêu Khanh có thể đem toàn bộ yêu tộc nắm chặt trong lòng bàn tay.

- Không phá thì không xây được . . .

Trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, Trần Trầm chậm rãi mở mắt.

Giờ này khắc này, hấn rút cuộc hiểu từ không phá thì không xây đ
ược có ý nghĩa gì.

Lúc trước thức hải của Trần Trầm lộn xộn, sụp đổ, nhiều lực lượn
g thần thức tứ tán, suýt hủy Tiểu Vô Ưu Tiên Cung này.

May mắn vào phút mấu chốt, Thanh Lâm luôn tu luyện giúp hấn
một phen mới giữ được Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Mà hiện giờ, thức hải quay về bình tĩnh, nhưng lực lượng thần thứ
c trong thức hải thì phát sinh biến hóa căn bản, cảm giác với bên
ngoài rõ ràng gấp mấy chục lần trở lên.

Dường như có vô số xúc tu mảnh nhỏ kéo dài ra ngoài, gió thổi c
ỏ lay trong phạm vi mấy trăm dặm đều không trốn thoát tra xét củ
a Trần Trầm.

Lấy so sánh khắp khiển thế này, nếu trước kia thần thức của hấn
tương đương với sóng âm radar thì bây giờ thành radar tầng số cao.

Nhưng không biết thần thức công kích sẽ mạnh cỡ nào.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm theo bản năng nhìn về hướng Thanh Lâ
m về mặt bức bối đứng ở phía xa.

Thanh Lâm phát hiện ánh mắt của Trần Trầm, nàng quay đầu đi, g
iả vờ không nhìn thấy.

Trần Trầm thấy vậy mỉm cười, phát động công kích nhẹ về phía li
nh tuyền ở phía xa.

Phụp!

Một tiếng vang khẽ, linh tuyến nổ tung một bọt sóng nhỏ.

Thanh Lâm hoàn toàn không mắc mưu, lờm Trần Trầm một cái ròi trón vào phòng.

Trông thấy cảnh này, Trần Trầm khẽ thở dài.

Cuộc đời thật là tịch mịch như tuyết.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trình độ thần thức hiện tại của hắn đã không kém hơn Luyện Hư sơ kỳ là bao.

Tăng lên thần thức thật tốt, đột phá một đại cảnh giới, không cần độ kiếp.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm hơi ngửa ngáy, nhưng cuối cùng dần xuống rung động trong lòng.

Nếu như có cường giả chết đi, hắn có thể dùng Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết tịnh hóa, tăng lên lực lượng thần thức.

Nhưng hắn sẽ không chuyên môn vì tăng lực lượng thần thức mà giết cường giả, đây là lần ranh giới hạn trong lòng hắn.

Chỉ cần giữ được lần ranh này thì hắn không sợ bị Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết mang đến ảnh hưởng tâm lý.

...

Chương 341: Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng

Rời đi Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Đã qua ngày thứ ba từ trận chiến giết Thần Giao Yêu Tôn.

Trong ba ngày này, yêu tộc liên tục bại lui, các thành trì ở Tây Cư ong đều dòi vào phạm vi lãnh thổ yêu tộc, chỉ còn lại Vô Phong T hành đơn độc đứng sững trong đại hiệp cốc.

Trần Trầm dùng thần thông dò xét sơ qua, phát hiện người quen đ ều ở trong Vô Phong Thành, không có người tự tiện đi lãnh thổ yê u tộc, điều này khiến hắn có chút vui mừng, xem ra mọi người cò n xem hắn là trụ cột tinh thần.

Thấy Trần Trầm đi ra, Chu Nhân Long xuất hiện ở trước mặt hắn ngay.

Vẻ mặt Chu Nhân Long phóng khoáng, hăng hái muốn kiến công lập nghiệp:

- Tiểu tử, tu sĩ nhân tộc khác giết đã tay trong lãnh thổ yêu tộc, ha y là chúng ta cũng đi đi? Không chừng có thể cướp được nhiều đi a bàn thêm nữa, nếu cố gắng thêm chút, rất có thể gầy dựng cả m ột hoàng triều!

Trần Trầm cười mà không nói, hắn sớm đặt quyết tâm không vào Luyện Hư thì kiên quyết không ra lãnh thổ nhân tộc, đỡ khỏi phải lại bị nữ yêu kia bắt lấy, tiếp đó bị uy hiếp.

- Lão Chu, ngươi muốn đi thì cứ đi, ta ở trong Vô Phong Thành k hỏ tu.

Chu Nhân Long nghe vậy ngoáy lỗ tai, tưởng đâu nghe lầm, Trần Trầm thường thích nổi bật, được cơ hội tốt như vậy mà hắn chọn khỏ tu trong Vô Phong Thành!

Không tin nổi!

Trần Trầm thấy bộ dạng không dám tin tưởng của Chu Nhân Long, thản nhiên nói:

- Tu vi cao thì cũng xem nhạt hết thấy, đương nhiên, Lão Chu, ta nói như vậy có lẽ ngươi không hiểu được, nhưng đợi khi ngươi đến cảnh giới giống như ta thì tự nhiên sẽ hiểu.

Chu Nhân Long nghe vậy sầm mặt xuống, gã hiện giờ dù gì là Nguyên Thần đỉnh, tiểu tử Trần Trầm mới chỉ là Nguyên Thần trung kỳ vậy mà không biết ngược nói chuyện kiểu đó với gã!

Nghĩ đến đây, Chu Nhân Long theo bản năng lộ ra uy áp Nguyên Thần đỉnh để kinh sợ tiểu tử này.

Nhưng ngay lúc này, mắt của Trần Trầm bỗng sáng lên, Chu Nhân Long cảm giác dường như bị tồn tại khủng bố nào đó theo dõi, khí thế còn chưa dâng lên thoáng chốc tiết ra ngoài.

Ánh mắt Chu Nhân Long tràn đầy hoảng sợ nhìn Trần Trầm:

- Trần Trầm . . . ngươi . . . !

Trần Trầm tùy ý vẫy tay:

- Suyt! Không gây chú ý không gây chú ý!

Trần Trầm tiêu sái bước đi, chỉ để lại bóng lưng cao thâm khó dò cho Chu Nhân Long.

. . .

Ba ngày sau.

Vô Phong Thành bay về phía lãnh thổ yêu tộc, dưới trướng của Trần Trầm lấy Chu Nhân Long dẫn đầu đều gia nhập vào công phạt yêu tộc.

Chỉ mình Trần Trầm và Hạ Tích Sương ở lại lãnh thổ nhân tộc, trở về Vô Phong Sơn trong Đại Tấn.

Hiện giờ hắn đã nhìn thấu rất nhiều chuyện, trước khi Vô Phong Thành rời đi, hắn giao nhiều tài sản cho Chu Nhân Long và Tiêu Vô Ưu.

Có những thiên tài địa bảo này, Vô Phong Thành ở trong lãnh thổ yêu tộc sẽ không gặp rắc rối quá lớn.

Về đến Vô Phong Sơn.

Hạ Tích Sương nhìn cảnh sắc xung quanh, cười tươi như hoa.

Ai mà ngờ được chiến tranh hai tộc sẽ phát sinh biến đổi nghiêng trời lệch đất nhanh như vậy.

Phen này nhân tộc phản công yêu tộc, kém lắm cũng có thể đổi lấy kết quả một, hai tộc ngừng chiến.

Phát sinh trận chiến tranh thảm liệt như vậy, trong vòng trăm năm e rằng hai tộc người, yêu sẽ không nổi lên tranh chấp nữa.

Không có chiến tranh, nàng và Trần Trầm tự nhiên có thể sinh hoạt bình tĩnh một thời gian, đây là sự tình mà Hạ Tích Sương luôn khát khao.

Thấy vẻ mặt hạnh phúc của Hạ Tích Sương, trong lòng Trần Trầm cũng có chút thỏa mãn.

Hiện giờ hắn xem như công thành danh toại, nhưng hắn không có quyền lợi ngăn cản đám người dưới tay đi kiến công lập nghiệp.

Bọn họ cũng có cuộc đời của riêng họ, không nên luôn sống dưới bóng ma của hấn.

Đây là nguyên nhân Trần Trầm mặc kệ Vô Phong Thành đi lãnh t hổ yêu tộc.

Đương nhiên, hấn hiện tại không đi tham chiến, không đại biểu n gày sau không đi, đợi khi hấn bước vào Luyện Hư rồi thì giúp đư ợc gì sẽ cố gắng giúp, hấn cũng cần tích đức nhiều.

...

Những ngày tiếp theo, Trần Trầm hiếm có cùng Hạ Tích Sương si nh hoạt bình tĩnh êm đềm.

Đệ tử Thánh Nữ mười ngón không dính nước xuân như Hạ Tích S ương vậy mà học nấu ăn, còn thích thú, làm Trần Trầm nhìn mà c ảm động.

Phải công nhận, người có thiên phú cao, thông minh thì học gì cũ ng nhanh, Hạ Tích Sương chỉ mất vài ngày đã có tài nấu nướng si êu đẳng.

Trong thời gian êm đềm này, Trần Trầm sung sướng nhấm nháp đ ò ăn do Hạ Tích Sương nấu.

Hạ Tích Sương thì ở một bên cầm lệnh bài truyền tấn, thuật lại m ột số việc lớn ở tiền tuyến.

- Cường giả Nguyên Thần đỉnh của Vô Phong Thành Chu Nhân L ong một chọi một đánh bại Cuồng Chiến Yêu Hoàng của tộc Hám Thiên Cuồng Hùng, thanh danh lan rộng!

- Một tên tu sĩ Nguyên Anh mang theo mười mấy Yêu Hoàng Ng uyên Thần diệt một yêu tộc trung đẳng, hình như tên Lý Kinh Thi

ên.

Nghe đến đây, Trần Trầm suýt sặc cơm.

Tiểu tử Viên Kinh Thiên không có cảm giác tồn tại, làm việc lớn, vậy mà truyền tin về nhân tộc cũng bị sai tên.

Lại qua một ngày.

- Trần Trầm, sư phụ Tiêu Vô Ưu của người bị thương, nhưng đã k hỏe rồi.

- Vô Phong Thành dùng kịch độc tiêu diệt trên nghìn tu sĩ yêu tộc!

...

- Đại Hạ hoàng triều dường như ra một Tiên Thiên Linh Thể, Nguyên Anh trung kỳ đánh bại Yêu Vương của Nguyên Anh đỉnh!

...

- Ôi, bên Hạo Nhiên Kiếm Tông ta chết một cường giả Nguyên T hần.

...

Bất giác đã qua một tháng, tu sĩ nhân tộc đã hoàn toàn chiếm lĩnh Đông Vực yêu tộc.

Phải biết rằng, Đông Vực yêu tộc là lãnh thổ to lớn không nhỏ hơn Tây Cương nhân tộc.

Thắng lợi này xưa nay chưa từng có, trước đó thậm chí ít ai tưởng tượng được.

Hôm nay, Hạ Tích Sương vẫn đọc tin tức từ tiền tuyến cho Trần Trầm nghe.

- Vô Phong Thành có công lao lớn nhất trong các thành, độc chiếm một phần mười lãnh thổ Đông Vực yêu tộc!

Nghe Hạ Tích Sương nói, Trần Trầm không kiềm được tán thán:

- Chắc chắn, thật không hổ là lực lượng được ta bồi dưỡng ra, một phần mười lãnh thổ Đông Vực thì to cỡ đất của hai quốc gia đúng không?

Trần Trầm vừa nói xong, sắc mặt của Hạ Tích Sương đột nhiên trở nên nhợt nhạt mấy phần.

Trần Trầm thấy vậy thu lại nụ cười, nhỏ giọng hỏi:

- Tích Sương, sao vậy? Chẳng phải có cường giả người quen chết?

Hạ Tích Sương không nói chuyện, sắc mặt càng tái.

Trần Trầm động thần niệm, lệnh bài truyền tắn trong tay Hạ Tích Sương đã rơi vào tay của hắn.

Bên trong chỉ có một truyền tắn.

- Đại quân tu sĩ Đại Hạ hoàng triều được đến danh sách Thiên Tà, tà tu ẩn tàng trong nhân tộc trong vòng một ngày đã bị diệt tám phần.

Chương 344: Ai mới là Nguyên Anh mạnh nhất

- Trần Trầm, bốn đại hoàng triều đã đồng ý với chúng ta, từ nay về sau không điều tra ngươi nữa, càng sẽ không gây sự với ngươi. Ha ha, toàn bộ nhân tộc, không có ai dám không nể mặt Ngọc Đỉnh Đan Tông chúng ta!

Trần Trầm cảm kích nói:

- Đa tạ sư phụ!

Chuyện của hắn phỏng chừng cũng bị bốn đại tông môn kéo lên bàn đàm phán, vì để trận đấu pháp này thuận lợi diễn ra, bốn đại hoàng triều nhường bước, quyết định không gây sự với Trần Trầm nữa, vậy là hắn không cần chạy đi Vô Tận Hải.

Thật ra chuyện hắn bị trời giáng Phá Ách Ấn, sau đó gia nhập Thiên Tà, Trần Trầm đã sớm biết không thể mãi mãi giấu kín hai chuyện này.

Tuy hiện giờ bị mọi người biết hết, sản sinh ảnh hưởng nhất định với Trần Trầm, nhưng kết quả này đã tốt hơn trong tưởng tượng của hắn rồi.

Nghĩ đến đây, tâm tình của Trần Trầm tốt lên nhiều.

- Sư phụ, khi nào bắt đầu tỷ thí đấu pháp? Tổ chức ở đâu?

- Nửa tháng sau, tổ chức trong Thần Viên Sơn ở trung tâm Đông Vực yêu tộc, nhưng cũng chưa chắc chắn, thời gian xác thực sẽ công bố với toàn bộ nhân tộc ba ngày trước khi tổ chức.

Trần Trầm gật đầu, hần hiểu lý do.

Nếu công bố ra ngoài sớm, yêu tộc chuẩn bị trước nửa tháng, đến lúc đó phá tan nát tỷ thí thì toàn bộ nhân tộc không còn mặt mũi nào.

Sau khi hiểu rõ ngọn nguồn toàn bộ sự tình, Trần Trầm nói cho Hạ Tích Sương biết.

Khi biết bốn đại hoàng triều sẽ không gây sự với Trần Trầm nữa, Hạ Tích Sương vui vẻ hỏi:

- Như thế nào? Người cũng muốn đi góp vui?

Trần Trầm mỉm cười gật đầu:

- Nhóm bạn của ta chắc chắn không kiếm được muốn tham dự, ta thì ở một bên nhìn bọn họ, cổ vũ cho họ là được.

Hạ Tích Sương nghe vậy sững sốt nhìn Trần Trầm:

- Chính người không tham gia?

Trần Trầm cười hỏi ngược lại:

- Nàng cảm thấy ta đánh lại những đối thủ cường giả Nguyên Thập đỉnh sao?

Hạ Tích Sương lườm hần một cái, tựa vào ngực hần, thì thào:

- Ta không biết nữa, ta không nhìn thấu thực lực của người, nhưn

g ở trong mắt ta, người là nam nhân mạnh nhất thế gian.

Nghe thấy mấy lời này, trong lòng Trần Trầm mềm nhũn, cảm giác hạnh phúc vô bờ bến, rạo rức như thể tu vi nhảy lên hai cấp bậc.

...

Hơn mười ngày sau.

Thời gian và địa điểm đại hội đấu pháp truyền khắp nhân tộc, giống ng hệt như Ngọc Quỳnh đã nói cho Trần Trầm.

Qua hơn mười ngày tạo dựng, có thể nói Thần Viên Sơn không lộ kẽ hở nào.

Xác định tin tức này, nhiều tu sĩ đổ về Thần Viên Sơn.

Trần Trầm cũng không ngoại lệ.

Nhưng hắn không vội vàng chạy qua mà là mang theo Hạ Tích Suong vừa ngắm cảnh vừa bay đi Thần Viên Sơn.

Phải công nhận, dọc đường đi thấy rất nhiều tu sĩ nhân tộc.

Trước kia Tây Cương nhân tộc là chiến trường chính, nhưng Nam Cương Bắc Cương Đông Cương đều có chiến tranh quy mô khác nhau.

Trong khoảng thời gian này, yêu tộc trong bốn lãnh thổ cơ hồ bị đ uổi đi hết, các tu sĩ nhân tộc đều hội tụ về Đông Vực yêu tộc.

Sở dĩ giờ này khắc này, Đông Vực yêu tộc gần như hội tụ tất cả tinh hoa của nhân tộc, những Tiên Thiên Linh Thể đã lộ ra ngoài sáng cũng xuất hiện trong phạm vi Đông Vực.

Trần Trầm dùng thần thông cảm ứng các cường giả qua lại, cười h

ói:

- Tích Sương, sư phụ của muội hẳn là cũng sẽ tham gia nhỉ?

Hạ Tích Sương gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, sư phụ của ta muốn lấy đệ nhất Nguyên Thần cảnh.

Trần Trầm nghe vậy ngượng ngùng cười, trong lòng càng quyết tâm không tham gia đại hội đấu pháp.

Hắn bị đánh một bữa cũng không có gì, nhưng lỡ gặp phải Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông thì sao? Chẳng lẽ kêu hắn đánh người ta?

Phải biết rằng, Hạ Tích Sương từ nhỏ lớn lên trong Hạo Nhiên Kiếm Tông, không có người thân, Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông vừa là sư phụ vừa là mẫu thân.

Sở dĩ nói chính xác hơn thì Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông xem như mẹ vợ của hắn.

Dù cho giải thưởng của đại hội đấu pháp có phong phú đến đâu thì hắn không thể nào đánh mẹ vợ.

Trong lòng Trần Trầm suy nghĩ những điều này, bất giác Thần Viên Sơn đã vào phạm vi thần thức của hắn.

Thần Viên Sơn không quá cheo leo, nhưng linh khí cực kỳ dày đặc, trên núi đầy rẫy Linh Quả Thụ, trên cây còn treo linh quả lấp lánh tia sáng linh lực.

Làm tộc địa chủ của tộc Sơn Nhạc Thần Viên, nơi này là động tiên tốt nhất toàn bộ Đông Vực yêu tộc, cũng là phần thưởng lớn nhất của đại hội đấu pháp lần này.

Nếu có thể chiếm cứ động tiên này quanh năm, tương lai không chừng có thể khai sáng ra tông phái mạnh mẽ cỡ bốn đại tông môn nhân tộc.

Nhưng Trần Trầm không hiềm lạ gì, vì nơi này tốt đến mấy cũng chỉ ngang ngửa Vô Phong Sơn.

Với tài nguyên Trần Trầm đang nắm giữ, không khó xây dựng mấy chục động tiên giống như vậy.

...

- Sư huynh!

Trần Trầm vừa đáp xuống trước sơn môn Thần Viên Sơn thì Viên Kinh Thiên vẻ mặt hân hoan xuất hiện ở trước mặt hắn.

Cảm ứng tu vi Nguyên Anh hậu kỳ của Viên Kinh Thiên, Trần Trầm khen:

- Tu vi tăng lên khá nhanh, ngươi cũng muốn tham gia đại hội đấu pháp?

Viên Kinh Thiên cười ngại ngùng nói:

- Cũng nhờ sư huynh cung cấp tài nguyên, còn về đại hội đấu pháp thì chắc chắn ta sẽ tham gia, với trình độ thuật Thần Ẩn hiện tại của ta . . .

- Đại ca!

Viên Kinh Thiên còn chưa khoác lác xong, phương xa vọng đến tiếng kêu, Trương Kỳ mặc đồ đen xuất hiện bên cạnh Trần Trầm, ôm siết hắn.

Trương Kỳ tràn đầy áy náy nhìn Trần Trầm, giây sau vành mắt đã

đỏ hoe:

- Đại ca! Ta đã nghe được những tin đồn gần đây, nhưng thực lực của ta quá kém, không thể làm gì cho đại ca, chỉ có thể nhắc vài câu với sự phụ của ta.

Từ khi cuộc chiến hai nước Tề, Vệ kết thúc, Trương Kỳ trở lại Nam Cương, về sau không còn gặp Trần Trâm, nhưng nghe được nhiều tin tức về hắn.

Nào là liên tục đánh bại mười tám Yêu Hoàng ở trước Khổng Gió ở Châu, nào là trở thành chủ của Vô Phong Thành, mỗi sự kiện đều khiến Trương Kỳ sóng lòng trào dâng, đáng tiếc gã không thể đi Tây Cương, theo sau Trần Trâm.

Hiện giờ bỗng nhiên gặp mặt Trần Trâm, có thể tưởng tượng tâm tình kích động nhiều thế nào.

Trần Trâm mỉm cười, nhưng khi cảm ứng tu vi của Trương Kỳ thì nhíu mày hỏi:

- Trương Kỳ, sao ngươi mới chỉ có tu vi Nguyên Anh đỉnh? Ta nhớ ở lúc ở chiến trường Tề, Vệ thì ngươi đã là Nguyên Anh hậu kỳ.

Viên Kinh Thiên ở một bên nghe vậy trong lòng chua xót.

Gã là Nguyên Anh hậu kỳ, sư huynh trông thấy liền khen ngợi một câu.

Nhưng người tên Trương Kỳ cũng là Nguyên Anh đỉnh, vậy mà sư huynh tỏ ra bất mãn?

Chẳng lẽ trong lòng sư huynh kỳ vọng vào gã thấp đến thế sao? Điều này khiến Viên Kinh Thiên hơi không phục.

Nghĩ đến đây, Viên Kinh Thiên nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, với trình độ thuật Thần Ân hiện tại của ta, dưới Nguyên Thần tuyệt đối không . . .

- Đại ca, chủ yếu là Đoạt Thiên Bất Tử Công chỉ cho phép chết đi sống lại trước khi tới Nguyên Thần cảnh, một khi bước vào Nguyên Thần cảnh, sinh ra vật chất bất tử thì không có kỳ ngộ này nữa, sở dĩ sư phụ kêu ta chết nhiều mấy lần, lắng đọng rồi mới bước vào Nguyên Thần cảnh. Kỳ thật với tích lũy hiện giờ, ta bước vào Nguyên Thần cảnh là lập tức lên đến Nguyên Thần trung, hậu kỳ.

Trương Kỳ cười giải thích, trong lúc vô ý lần thứ hai ngắt lời của Viên Kinh Thiên.

Trần Trầm vẻ mặt khiếp sợ hỏi:

- Ôi mợ, ghê gớm dữ vậy sao?

Tuy sư phụ của Trương Kỳ, Thất Sát Ma Quân nói lời không giống một con người nên nói, nhưng có thể cho Trương Kỳ đột phá Nguyên Thần liền bước vào trung, hậu kỳ thì hơi bị ghê gớm.

Phải biết rằng, bản thân Trần Trầm mới chỉ có tu vi Nguyên Thần trung kỳ.

Vậy chẳng phải nghĩa là nếu Trương Kỳ muốn thì tu vi có thể vượt qua Trần Trầm ngay lúc này?

Trần Trầm thảm cảm thán:

- Người được trời thương đúng là ghê gớm, so với người bị ông trời xem nhẹ như Viên Kinh Thiên thì đúng là không thể so sánh.

Hắn liếc qua Viên Kinh Thiên.

Mặt Viên Kinh Thiên đỏ rực, mới rồi gã định nói thực lực hiện tại

tuyệt đối không gặp địch thủ dưới Nguyên Thần.

Nhưng Trương Kỳ thật biết bốc phét, nói tùy thời có thể bước vào Nguyên Thần trung, hậu kỳ, điều này khiến Viên Kinh Thiên khó mà khoác lác.

Trương Kỳ từ đầu đến cuối đều không chú ý tới Viên Kinh Thiên, vẫn như cũ cười nói:

- Đại ca, ta vốn định đột phá, nhưng không ngờ nhân tộc chúng ta sắp tổ chức đại hội đấu pháp. Sư phụ nói ta phải giành được danh hiệu Nguyên Anh mạnh nhất.

Trần Trâm nghe vậy vỗ vai Trương Kỳ, nói:

- Vậy chúc người mã đáo công thành!

Viên Kinh Thiên ở bên cạnh nghe vậy vẻ mặt bi thương, theo sau trần ngậ ai oán theo dõi Trương Kỳ, thầm đặt quyết tâm.

Chờ bắt đầu đại hội đấu pháp, gã phải cho sư huynh biết ai mới là Nguyên Anh mạnh nhất!

Chương 345: Thiên kiều tụ tập

Trương Kỳ cảm thụ ánh mắt trần ngậ địch ý của Viên Kinh Thiên thế này mới chú ý tới bên cạnh trừ đôi tình nhân Trần Trâm và Hạ Tích Sương ra còn có mấy người khác.

Gặp Viên Kinh Thiên sắc mặt đỏ rực, Trương Kỳ kinh ngạc hỏi:

- Vị đạo hữu này, ngươi làm sao thế?

Viên Kinh Thiên không biết nên nói cái gì, gã và Trương Kỳ không phải lần đầu tiên gặp, kết quả người này đến nay đều không nhận thức gã!

Quả thực là trong mắt không có người, cực kỳ đáng giận!

Nghĩ đến đây, Viên Kinh Thiên phớt lờ Trương Kỳ, lạnh lùng hừ một tiếng, lặng lẽ đi theo sau lưng Trần Trâm.

Trương Kỳ vẻ mặt vô tội gãi sau gáy, nghĩ mãi không ra mình đã làm gì đắc tội tu sĩ bộ dạng bình thường không có gì lạ, trà trộn vào trong đám người chắc chắn sẽ vô hình.

...

Đoàn người bước vào sơn môn Thần Viên Sơn, trong tầm nhìn thoáng chốc nhiều người hơn, trong đó không thiếu cường giả Nguyên Thần cảnh, nhưng nhiều hơn nữa là tu sĩ Kết Đan Kỳ.

Những tu sĩ Kết Đan này vô luận là ai, tất cả đều cẩn thận dè dặt.

Hết cách, nơi này có quá nhiều cao thủ thiên kiêu, ném một cục gạch ra ngoài có thể rớt trúng đầu một thiên tài ra từ đại tông môn.

Bọn họ chỉ là Kết Đan, không dám huênh hoang tại đây.

Trần Trâm tùy ý quét mắt qua, không phát hiện người nào đáng giá chú ý, chợt thấy một thông cáo chiêu mộ tán tu thành lập đại quần tu sĩ.

Đãi ngộ rất dày, có nhiều tán tu xúm lại vây xem, trong mắt Trần Trâm đầy khát khao.

Trông thấy cảnh này, Trần Trâm nâng cao đánh giá về đại hội đấu pháp.

Tổ chức đại hội đấu pháp một lần ngay lúc này xem ra có lợi với nhân tộc nhiều hơn là hại.

...

Tùy theo đoàn người vào sâu trong Thần Viên Sơn, Trần Trâm gặp phải người quen càng lúc càng nhiều.

Thậm chí còn có tu sĩ từ Vô Tận Hải chạy tới, sau khi gặp Trần Trâm liền đến gần chào hỏi.

Giây lát sau, một thần thức truyền âm đưa vào đầu Trần Trâm:

- Đồ đệ, ta đã xếp chỗ ở cho các ngươi, ngươi hãy qua đây đi.

Nghe truyền tấn đến từ Ngọc Quỳnh, Trần Trâm không khách khí, xoay người định bay đi phương hướng thần thức chỉ dẫn.

Đột nhiên cơ mặt Trương Kỳ cứng ngắc nói:

- Đại ca, ta phải đi chỗ Thất Sát Ma Đạo tập kết.

Trần Trâm lên tiếng, chia tay với Trương Kỳ:

- Ủ, đi đi, đợi đại hội đấu pháp bắt đầu rồi huynh đệ chúng ta gặp lại.

Giây lát sau, đoàn người đi tới một viện lạc cực kỳ xa hoa.

Viện lạc chiếm diện tích cỡ vạn mét vuông, bên trong chỉ rải rác mấy tu sĩ, tất cả đều đến từ Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Trông thấy Trần Trầm, mấy tu sĩ nhanh chóng lại đây vái chào.

Dù sao Trần Trầm đang là nhân vật phong vân của toàn bộ Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Nhìn mấy tu sĩ này, Trần Trầm không biết nên nói cái gì.

Tinh hoa thật sự của Ngọc Đỉnh Đan Tông là Luyện Đan Sư, nhưng Luyện Đan Sư không thể nào đến tham gia đấu pháp, sở dĩ mấy đệ tử này đều là nhân vật vô hình trong Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Trần Trầm lặng lẽ dùng thần thông quét hình, trong Thần Viên Sơn có tám viện lạc lõng lầy giống như vậy, dành cho bốn đại tông môn và bốn đại hoàng triều.

Ngoài ra, còn có mấy chục viện lạc nhỏ, bên trong ở lại đệ tử của nước nhỏ chư hầu và tông môn trung đẳng.

Còn về đệ tử tông môn nhỏ và tán tu tựa hồ đều ở dưới núi.

Nhìn bố cục cấp bậc rõ ràng, Trần Trầm thâm hiểu.

Đây rõ ràng là để cho đám tán tu biết tính chất ưu việt của bốn đại tông môn và bốn đại hoàng triều.

Vậy thì các tán tu mới sẽ có động lực gia nhập bốn đại tông môn, bốn đại hoàng triều, mới sẽ dốc hết sức đi dương danh lập vạn.

Cho dù lần này không lấy được thành quả gì trong đại hội đấu pháp, nhóm người này cũng sẽ muốn gia nhập đại quân tu sĩ, đi kiến công lập nghiệp.

Có thể nói là cao tầng nhân tộc vắt hết óc suy tính những điều này.

...

Trần Trâm dùng thần thông điều tra tình huống của Thần Viên Sơn, Chu Nhân Long thì ngồi trong góc tu luyện.

Tuy Chu Nhân Long không mạnh miệng tuyên bố cái gì, nhưng Trần Trâm biết chắc Lão Chu muốn trở thành đệ nhất Nguyên Thần cảnh.

Đừng nhìn Lão Chu ra từ nước nhỏ chư hầu nhưng cũng là một người tâm cao khí ngạo.

...

Sau khi dàn xếp xong xuôi trong viện lạc.

Không lâu sau, Viên Kinh Thiên ôm một cuốn sách nhỏ khoe ra trước mặt Trần Trâm:

- Sư huynh, ta bỏ ra năm trăm linh thạch mua về! Kết Đan Kỳ, Nguyên Anh kỳ, Nguyên Thần kỳ, tất cả tu sĩ thiên kiêu đáng giá chú ý đều được giới thiệu tỉ mỉ trong này!

Viên Kinh Thiên dứt lời, Chu Nhân Long ở phía xa chân mày co giật, nhưng không lại gần xem.

Trần Trâm cười cầm lấy cuốn sách nhỏ, lật xem.

Có mấy trăm tu sĩ Kết Đan bị liệt kê ra, toàn là tu vi Nguyên Anh đỉnh, chín mươi phần trăm ra từ bốn đại tông môn, bốn đại hoàng triều, trong đó thậm chí còn có hai tên Tiên Thiên Linh Thể, đến từ Đại Hạ hoàng triều và Đại Kinh hoàng triều.

Nhưng Tiên Thiên Linh Thể không có nghĩa là mạnh nhất, có một số Nguyên Anh đỉnh mấy trăm tuổi tuy thiên phú kém, nhưng bị kẹt ở cấp bậc này hàng trăm năm, thực lực bỏ xa Nguyên Anh đỉnh bình thường.

Trần Trầm không chú ý nhiều đến đám tu sĩ Kết Đan đỉnh này, dù sao Kết Đan Kỳ cách hẳn bây giờ còn rất xa.

Lật trang một hồi, rất nhanh đến Nguyên Anh kỳ.

Nguyên Anh kỳ chỉ liệt kê mười người, Trương Kỳ ở trong số đó.

Ngoài ra còn có hai Tiên Thiên Linh Thể, đến từ Linh Hư Khí Tông và Đại Sở hoàng triều.

Nhưng gây chú ý nhất là Viên Kinh Thiên.

Đánh giá viết mấy trăm từ, toàn là lời khen, nào là vô địch dưới Nguyên Thần, sát thủ mạnh nhất thế gian, đã được đặt sẵn vào đệ nhất, các loại khen ngợi dễ nghe.

Trần Trầm xem xong không kiểm được hoài nghi nhân sinh, khi nào thì tiểu tử Viên Kinh Thiên nổi tiếng nhiều như vậy trong nhân tộc?

Trần Trầm theo bản năng ngược đầu nhìn Viên Kinh Thiên, tiểu tử này vẻ mặt nghiêm túc, dường như căn bản không biết trong sách viết về mình.

Trần Trầm lặng lẽ cúi đầu, dùng thần thông dò xét một phen, phát hiện đoạn miêu tả Viên Kinh Thiên dường như được viết thêm vào, mực nước đã khô nhưng còn chút dấu vết.

Khóe môi Trần Trầm cong lên:

- Tiểu tử này, thật là rảnh quá.

Hắn bắt đầu lật đầu, tiếp tục lật xem.

Đợi đến tờ Nguyên Thần kỳ chỉ liệt kê ba người.

Người thứ nhất là tể tướng của Đại Kinh hoàng triều, Tiêu Lương, là Tiên Thiên Thổ Linh Thể, đã đạt đến cảnh giới Nửa Bước Luyện Hư, được đa số nhân tộc đồng ý là cường giả đệ nhất dưới Luyện Hư.

Người thứ hai tự nhiên là mẹ vợ của Trần Trầm, Thánh Nữ của Hạo Nhiên Kiếm Tông, Thu Vô Nghiên.

Đây là lần đầu tiên Trần Trầm biết tên thật của mẹ vợ, trước kia chưa từng có người nói cho hắn biết.

Trần Trầm hiểu rõ đôi chút về thực lực của mẹ vợ này.

Tiên Thiên Mộc Linh Thể, tu vi cũng gần đến Nửa Bước Luyện Hư.

Còn về người thứ ba là tu sĩ của bốn đại hoàng triều, tuy không phải Tiên Thiên Linh Thể nhưng người mang vài loại bí thuật cực mạnh, nổi tiếng lừng lẫy trong nhân tộc.

Xem xong danh sách này, Trần Trầm lắc đầu cười khẽ.

Bốn đại hoàng triều tìm thời cơ rất tốt, cường giả đứng đầu mỗi giai đoạn, tu sĩ hoàng triều đều chiếm ưu thế.

Nếu tổ chức trước nửa năm, Tích Sương có thể tranh thủ Nguyên Anh mạnh nhất.

Nguyên Thần mạnh nhất tuyệt đối thuộc về Thất Sát Ma Quân của Thất Sát Ma Đạo.

Nhưng những thiên kiêu bốn đại tông môn hiện giờ đã đột phá, cho tu sĩ hoàng triều có cơ hội xông lên.

Phỏng chừng lúc đặt ra quy tắc đấu pháp thì bốn đại hoàng triều đ

ã sớm suy xét những thứ này.

Lật xem sách nhỏ xong, Trần Trâm thấy Chu Nhân Long thường l
iếc qua, hấn cười nói:

- Lão Chu, trong này không nhắc tới người! Có lẽ với thực lực củ
a người còn chưa đủ tư cách.

Chu Nhân Long nghe vậy sắc mặt đen thui, trực tiếp quay người l
ại, không thèm nhìn Trần Trâm nữa, như thể người tò mò vừa rồi
không phải là gã.

Viên Kinh Thiên nghe vậy tới gần, vẻ mặt tỉnh bơ hỏi:

- Sư huynh, có nhắc đến ta không?

Trần Trâm nghe vậy ngược đầu lên vẻ mặt kỳ lạ nhìn Viên Kinh T
hiên nhắm mắt chờ khen.

Sao trước kia hấn không phát hiện tiểu tử này da mặt dày như th
ế? Trái ngược hoàn toàn với hấn.

Tự người ghi thêm vào, chẳng lẽ người không biết trong này có g
hi về người hay không?

Tuy rằng trong lòng xem nhẹ, nhưng Trần Trâm vẫn nặn ra nụ cư
ời nói:

- Có nhắc, Kinh Thiên, người giỏi lắm!

Chương 346: Người như chúng ta khinh thường làm bạn với hấn

Viên Kinh Thiên gãi đầu, vẻ mặt ngại ngùng:

- Không ngờ có nhắc đến ta, những người này thật là . . . ta đã điệ
u thấp vậy rồi.

Thấy Trần Trầm sắc mặt có chút không đúng, Viên Kinh Thiên lại
bổ sung một câu:

- Chắc chắn là vì uy danh của sư huynh mang đến tác dụng, nhữn
g người này biết ta là sư đệ của sư huynh, sợ dĩ mới cho ta mặt m
ũi! Mặt khác, tuy ta được xếp trong đó nhưng chắc chắn không xế
p đến hạng nhất.

Trần Trầm không biết nên nói cái gì.

Trải qua một, hai năm hun đúc, dường như Viên Kinh Thiên hoàn
toàn thay đổi thành một người khác.

Nhưng Viên Kinh Thiên giả vờ chưa đủ giống, Trần Trầm còn ch
ưa nhắc đến thứ hạng mà gã đã tự khai, rốt cuộc còn quá trẻ tuổi, t
hỏi phỏng chưa chuyên nghiệp.

Kỳ thực như vậy cũng tốt, con người sống trên đời quan trọng nhấ
t là vui vẻ.

Chốc lát sau, Viên Kinh Thiên lại hỏi:

- Sư huynh, người không tham gia sao?

Trần Trầm liếc gã một cái, cười nói:

- Như thế nào? Người hy vọng ta tham gia?

Viên Kinh Thiên nghe vậy vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Đương nhiên rồi! Sư huynh, người không biết, bên ngoài có rất nhiều ván cược, ta không tin tưởng mấy người khác, nhưng nếu sư huynh tham gia thì ta chắc chắn sẽ đổ hết cả gia tài ra mua sư huynh thắng.

Nghe lời này, Trần Trầm trong lòng âm áp, Viên Kinh Thiên này tuy hơi ngốc nhưng từ đầu đến cuối đều là tiểu đệ trung thành của hắn.

Nghĩ đến đây, hắn không kiềm được muốn cảnh báo trước, tiểu tử này tuy rằng thực lực không sai, nhưng muốn được hạng nhất trong tu vi Nguyên Anh hậu kỳ cơ hồ là chuyện không thể nào.

Lấy ví dụ như đặc tính nghịch thiên chết rồi vẫn có thể sống lại của Trương Kỳ, Viên Kinh Thiên đánh với gã sao mà thắng?

Sợ rằng đánh cạn kiệt linh lực cũng chưa chắc thắng nổi Trương Kỳ, so với đến lúc đó thất vọng, không bằng điều chỉnh thấp ước vọng trong lòng.

- Kinh Thiên, người mới chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ thì đừng yêu cầu cao chút vót, lần này có thể vào mười hạng đầu đã giỏi lắm rồi. Phải biết rằng, Nguyên Anh đỉnh đến tham gia nhiều cỡ bảy, tám chục vị.

Nghe lời này, Viên Kinh Thiên lắc đầu, lại gần nói nhỏ vào tai Trần Trầm:

- Sư huynh! Ta lấy đến danh hiệu và giải thưởng rồi mới mặt dày tỏ tình với Bát sư tỷ được, đến lúc đó giao mấy thứ kia cho Ngọc Đỉnh Đan Tông các người làm sính lễ thì nở mặt nở mày biết má y. Sở dĩ, ta phải trở thành người mạnh nhất!

Nói xong Viên Kinh Thiên tựa hồ có chút ngượng ngùng, xoay ng

ười bước đi:

- Sư huynh, ta lại đi thám thính tình báo!

Nhìn bóng lưng nhảy nhót cực kỳ hưng phấn của Viên Kinh Thiên, Trần Trầm ấp úng không nói nên lời.

Con người sống trên đời, mỗi người có mục tiêu riêng, hy vọng Viên Kinh Thiên có thể sáng tạo kỳ tích.

...

Hai ngày sau là ngày đại hội đấu pháp chính thức bắt đầu.

Trong hai ngày này, lục tục lại có rất nhiều tu sĩ chạy tới Thần Viên Sơn.

Nhưng không nhiều người tham dự đấu pháp.

Đôi khi tu sĩ chỉ nhìn nhau một cái liền biết chênh lệch với đối phương.

Biết được nhiều cường giả cùng cảnh giới, rất nhiều tu sĩ cắt đứt ý định tham gia đại hội đấu pháp, còn ở lại không đi chỉ vì xem náo nhiệt.

Nhưng cũng có tu sĩ không cam lòng lặn lội từ xa đến Thần Viên Sơn chỉ vì đứng xem, cuối cùng tuyển chọn gia nhập quân đội tu sĩ.

Sáng sớm.

Ba ngọn núi quanh Thần Viên Sơn ôn ào tiếng người, trên ba ngọn núi này đặt ba tòa đài lớn nhỏ khác nhau ở ba nơi cho tu sĩ ba cảnh giới Kết Đan, Nguyên Thần, Nguyên Anh đấu pháp tỷ thí.

Trần Trầm và Hạ Tích Sương đi tới ngọn núi chính giữa, nơi này là ôi đài cho tu sĩ Nguyên Anh.

Đương nhiên, thần thức mạnh mẽ của Trần Trầm điều tra, ba chỗ ôi đài có gió thổi cỏ lay đều bị hấn cảm giác rõ ràng.

Trần Trầm cười nhạt:

- Không ngờ có hai Luyện Hư tọa trấn, xem ra không đến mức xuất hiện tình huống lỡ tay bị thương đối thủ.

Trong cảm giác thần thức của hắn, ôi đài Nguyên Thần có một cường giả Luyện Hư tọa trấn, dường như là thân vương nào đó của Đại Kinh.

Hai chỗ ôi đài Nguyên Anh và Kết Đan thì có sư phụ Ngọc Quỳnh của hắn tọa trấn.

Nghe lời này, Hạ Tích Sương tò mò nhìn về hướng Trần Trầm.

Phải biết rằng, cường giả Luyện Hư bình thường khó mà cảm ứng được, chớ nói chi Trần Trầm hiện tại mới là Nguyên Thần trung kỳ.

Có lẽ đạo lý của nàng có thực lực tranh cướp ba hạng đầu Nguyên Thần cảnh, nhưng vì đủ loại nguyên nhân mới không tham gia tranh cướp.

Nghĩ đến đây, nàng có chút đau lòng.

...

Một canh giờ sau, nên đến sân thì đều đã tới, một giọng nói truyền vào tai tu sĩ trên ba ngọn núi.

- Đại hội đấu pháp lần này mục đích là kích phát lòng biến mạnh

của tu sĩ nhân tộc ta, tăng thêm sức mạnh ngưng tụ của nhân tộc ta. Sở dĩ, không đến tình huống bất đắc dĩ thì không được tùy tiện xuống tay giết! Mặt khác, vì công bình, không được sử dụng bấu vật phòng hộ vượt qua cấp bậc tu vi, không được nửa đường dùng các loại đan dược, không được sử dụng pháp bảo công kích một lần vượt xa cảnh giới tu vi của mình. Hy vọng các vị tận tình phát huy trong phạm vi quy tắc, bày ra thực lực của tu sĩ nhân tộc ta.

- Được rồi, đại hội đấu pháp hiện tại bắt đầu!

Tuyên bố bắt đầu làm tâm tình của mọi người đều trở nên kích động.

Trần Trầm tùy ý liếc qua, tu sĩ Kết Đan tham gia đại hội đấu pháp gần một nghìn người, chia thành năm mươi tổ, một tổ hai mươi người, so tài với nhau quyết ra người mạnh nhất các tổ, sau đó mới so đấu ai mạnh nhất.

So sánh thì tu sĩ Nguyên Anh ít hơn nhiều, chỉ có hơn một trăm người, nhưng cũng đủ chia thành sáu tổ.

Còn về tu sĩ Nguyên Thần thì chưa đầy hai mươi người, tất cả đều là cường giả Nguyên Thần hậu kỳ trở lên, quy tắc khác với hai tổ khác, áp dụng chế độ khiêu chiến.

Nhìn trường hợp to lớn này, Trần Trầm trong lòng có chút mong đợi, hiếu kỳ ai mới là bên thắng cuối cùng.

Hạ Tích Sương xem tình huống chia tổ gần đó, ngữ khí có chút bất đắc dĩ:

- Trần Trầm, sư đệ của ngươi dường như hơi xui xẻo.

Trần Trầm nhìn qua, tiểu tử Viên Kinh Thiên được xếp vào một tổ, bên trong có Tiên Thiên Linh Thể đến từ Đại Sở hoàng triều, tu vi Nguyên Anh đỉnh, tên là Sở Hùng, đó là một trong hai người đ

ược ủng hộ cao nhất vị trí Nguyên Anh mạnh nhất.

Tu sĩ Nguyên Anh khác trong tổ kia trông thấy Sở Hùng, tất cả đều u mặt như màu đất, vẻ mặt xui xẻo như ăn phân.

Chỉ một mình Viên Kinh Thiên là vẻ mặt bình tĩnh, hoàn toàn không nhìn Sở Hùng kia.

Lại ngó bên tổ của Trương Kỳ, toàn là tôm tép, thấy rõ ngay chênh lệch nhân phẩm.

Trần Trầm thần thức truyền thừa:

- Kinh Thiên, ngươi lại đây.

Viên Kinh Thiên nghe kêu liền tung tăng chạy tới.

Viên Kinh Thiên cho rằng sư huynh không đi lôi đài Nguyên Thập cảnh mạnh nhất mà đến chỗ này tuyệt đối là vì gã.

Chắc chắn là đến cỗ vũ cho gã!

Sở dĩ giờ phút này Viên Kinh Thiên hăng tiết gà, sĩ khí tăng vọt.

Viên Kinh Thiên đi tới trước mặt Trần Trầm, bảo chứng:

- Sư huynh! Ta nhất định sẽ không để ngươi mất mặt!

Trần Trầm cười mà không nói, lặng lẽ lấy ra một trữ vật giới giao cho Viên Kinh Thiên, bên trong đều là pháp bảo nằm trong phạm vi quy tắc cho phép, có đến mấy chục món.

Viên Kinh Thiên cảm ứng một phen, suýt cảm động khóc ròng ngay tại chỗ.

Sư huynh không tặng cho Trương Kỳ mà đưa cho gã.

Rõ ràng, ở trong lòng sư huynh thì địa vị của gã cao hơn Trương Kỳ kia!

Nghĩ đến đây, Viên Kinh Thiên cảm giác linh hồn đều thăng hoa!

Quả nhiên, gã mới là tiểu đệ được sư huynh xem trọng nhất! Trương Kỳ kia là cái thá gì!

Viên Kinh Thiên lau nước mắt, cao giọng nói:

- Sư huynh, hãy chờ xem! Ta sẽ để cho bọn họ biết ai mới là Nguyên Anh mạnh nhất!

Lời này thốt ra khiến đám tu sĩ ở phía xa liếc qua.

Nhiều cường giả Nguyên Anh nổi tiếng lâu năm trong mắt lộ tia x em thường.

Một lâu la Nguyên Anh hậu kỳ không biết từ đâu chui ra cũng dám huênh hoang xưng là Nguyên Anh mạnh nhất, thật nực cười.

Nhưng bọn họ biết mặt Trần Trầm, cho nên không buông lời mỉa mai, chứ không thì bọn họ đã mắng thúi đầu tiểu tử không biết trời i cao đất rộng.

Viên Kinh Thiên cảm giác sau lưng hơi đau, lập tức quay người lại, ngay sau đó bắt được vô số ánh mắt xem thường.

Viên Kinh Thiên không thèm không để ý, lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó hùng hổ quay về tiểu tử của mình, cố ý vô tình đứng ngay chính giữa, gần với Sở Hùng kia.

Sở Hùng thấy vậy nhú mày, trực tiếp đổi vị trí, như thể trên người i Viên Kinh Thiên dính phân.

Viên Kinh Thiên thấy vậy có chút đắc ý, khoe miệng hơi cong lên.

Ngay lúc này, một giọng nói không hài hòa chui vào lỗ tai Viên Kinh Thiên.

- Tu sĩ tà đạo, người như chúng ta khinh thường làm bạn với hắn.

Âm thanh nhỏ xíu, nhưng có mặt ở đây yếu nhất là Nguyên Anh, sao có thể không nghe thấy gì?

Trong một chốc, một đám tu sĩ đều biến sắc, nhiều người theo bản năng nhìn về phía Trần Trầm đứng xa xem, trong mắt tràn đầy vẻ kỳ dị.

Chương 347: Không thể khinh nhục (1)

Nụ cười đông lại trên mặt Viên Kinh Thiên, giây sau xuất hiện ở trước mặt Sở Hùng, túm lấy cổ áo của gã, tức giận quát:

- Người nói cái gì!

Sở Hùng cười nhạt, phẩy tay Viên Kinh Thiên, thản nhiên nói:

- Người và ta trong lòng biết rõ ràng, không cần lặp lại.

- Nhảm nhí!

Viên Kinh Thiên huơ tay đâm vào mặt Sở Hùng, nhưng bị linh lực

c của đối phương đánh bật về.

- Thực lực có bấy nhiêu cũng khoác lác là Nguyên Anh mạnh nhất, cười chết người.

Viên Kinh Thiên còn muốn tiếp tục ra tay, trong đầu lại vang lên một âm thanh:

- Kinh Thiên, không cần so đo với hắn, đánh bại hắn trên lôi đài.

Nghe lời này, Viên Kinh Thiên hậm hực rút tay về, nhưng đôi mắt vẫn nhìn Sở Hùng chăm chăm như muốn giết người.

Tuy không thể hù sợ Sở Hùng, nhưng làm người xung quanh sợ đứng tim, cho rằng người này thật sự biết dùng công pháp tà đạo gì.

...

Hạ Tích Sương tức giận bất bình nói:

- Trần Trầm, Sở Hùng kia thật quá đáng! Uổng ta còn cùng hắn n gang hàng danh tiếng một thời gian!

Mới này nếu không phải bị Trần Trầm ngăn cản thì Hạ Tích Sương đã cho Sở Hùng một bài học ngay và luôn.

Trần Trầm lắc đầu, nói:

- Nàng và ta đều đã bước vào Nguyên Thần cảnh, cần gì so đo với một tiểu bối. Rất nhiều người có cùng ý tưởng này, ta không thể giết hết bọn họ.

Hạ Tích Sương nghe vậy tâm tình phức tạp vô cùng.

Tính tình của Trần Trầm luôn là yêu hận rõ ràng, nếu là trước kia

thì đã sớm ra tay .

Hiện giờ lại nói ra mấy lời này, rõ ràng là vì bản khoán đại cục củ
a nhân tộc.

So với tình cảm sâu đậm cao thượng của Trần Trâm, những kẻ tru
yền bá lời đồn lung tung đều là tiểu nhân!

Trần Trâm cười tươi nhìn Sở Hùng một cái, thầm viết tên của ngư
ời này vào cuốn sổ trong tim.

Sở Hùng đứng ở phía xa luôn bị Viên Kinh Thiên nhìn chăm chắ
m nhưng không cảm giác có gì khó chịu, tuy nhiên lúc này không
kiềm được rung mình một cái.

...

Giây lát sau, đấu pháp bắt đầu.

Nguyên Anh đấu pháp, lôi đài to chia ra bốn cái nhỏ, trên mỗi lôi
đài nhỏ có hai tu sĩ Nguyên Anh so đấu.

Tùy theo chiến đấu liên tiếp, một đám tu sĩ Nguyên Anh rất nhan
h quên chuyện vừa rồi.

Chỉ có Viên Kinh Thiên, sau mỗi trận chiến là sẽ lườm Sở Hùng
muốn rách khốe mắt.

Qua khoảng một canh giờ.

Viên Kinh Thiên liên tục thắng ba trận, đều là một chiêu chế địch,
dần dà khiến tất cả tu sĩ Nguyên Anh chú ý.

Bởi vì trong một canh giờ này, chỉ có chín người trong cuốn sổ tìn
h báo đã lưu truyền lúc trước là bày ra thực lực đè ép, Viên Kinh
Thiên không nằm trong danh sách đó.

Huống chi chỉ có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ.

- Người kia là ai? Ghê gớm như vậy mà tại sao lúc trước ta chưa từng nghe nói?

- Đúng rồi, thuật ẩn thân của hắn thật mạnh, không thể cảm ứng được!

- Dường như là người của Vô Phong Thành, có người tên Viên Kinh Thiên trong Vô Phong Thành sao?

- Ta có nghe Lý Kinh Thiên chứ chưa nghe tên Viên Kinh Thiên.

Một đám tu sĩ vây xem nhỏ giọng nghị luận, nhiều người theo bản năng nhìn về hướng Trần Trầm.

Dù sao vị này là chủ của Vô Phong Thành.

Trần Trầm vẻ mặt bình tĩnh, lặng lẽ sử dụng hệ thống mấy lần, đại khái biết đám tu sĩ Nguyên Anh này ai mạnh ai yếu.

Trương Kỳ được hệ thống chứng thực là đệ nhất.

Viên Kinh Thiên và hai Tiên Thiên Linh Thể thì hệ thống không cách nào phán đoán, còn lại mấy người khác yếu hơn bốn người này một mảng lớn.

Cuối cùng nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là Trương Kỳ cướp được danh hiệu Nguyên Anh mạnh nhất.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm nhìn thoáng qua Viên Kinh Thiên tự tin tràn trề, trong lòng thở dài, tiểu tử này đã định sẵn sẽ thất vọng.

...

- Rốt cuộc đợi đến người!

Tùy theo đấu càng nhiều trận, cuối cùng Viên Kinh Thiên dụng độn Sở Hùng.

Vừa lên sân Viên Kinh Thiên đã hung tợn nhìn Sở Hùng, đôi mắt như muốn ăn thịt người.

Trọng tài Nguyên Thần phụ trách giữ trật tự thấy vậy không kiềm được nhắc nhở một câu:

- Trên lôi đài, không đến lúc bắt đấm dĩ không được xuống tay ác!

Nghe lời này, Sở Hùng lạnh nhạt nói:

- Tiền bối yên tâm, ta sẽ không giết tiểu tử này.

Sở Hùng vừa dứt lời, Viên Kinh Thiên đã ẩn mình vào hư không.

Tu sĩ Nguyên Thần cảnh giữ trật tự trong lòng không kiềm được cười khỏ, tiểu tử này cũng không biết học được bản lĩnh ẩn núp này từ đâu, ngay cả gã cũng không điều tra ra manh mối được. Nhưng gã phải giả vờ như nhìn thấu hết, nếu không sẽ rất mất mặt.

...

Viên Kinh Thiên ẩn vào hư không, linh lực quanh thân Sở Hùng lập bạo phát, hình thành một phòng hộ linh lực dày đặc bao bọc toàn thân.

Sở Hùng là Tiên Thiên Thổ Linh Thể, phòng ngự mạnh mẽ tới cực điểm, đã từng nổi tiếng ngang hàng với Hạ Tích Sương. Hạ Tích Sương được gọi là đệ nhất nhân công kích trong Nguyên Anh kỳ, Sở Hùng thì là đệ nhất phòng ngự Nguyên Anh.

Sở dĩ, đối diện ẩn thân của Viên Kinh Thiên thì Sở Hùng không q

uá lo, gã cho rằng tiểu tử này không thể phá mở phòng ngự của gã chứ đừng nói là thắng.

Sở Hùng lặng lẽ bước đến giữa lôi đài, thản nhiên nói:

- Tiểu tử, người nói Nguyên Anh mạnh nhất là làm rùa đen rút đầu u sao?

Bốn phía chẳng có một chút động tĩnh, toàn bộ lôi đài đều bình tĩnh nh đáng sợ.

Một đám tu sĩ Nguyên Anh trông thấy cảnh này đều lộ vẻ mặt quá dị, người không biết còn tưởng đâu trên lôi đài chỉ có một người.

- Lý Kinh Thiên, là nam nhân thì đừng trốn!

- Lý Kinh Thiên, người làm mất mặt tu sĩ Nguyên Anh!

Sở Hùng vừa khiêu khích vừa cẩn thận cảm ứng, nhưng vẫn không cảm ứng được chút tung tích của Viên Kinh Thiên, điều này khiến sắc mặt của gã hơi khó coi.

Giây lát sau, Sở Hùng sầm mặt xuống, lớn tiếng mắng:

- Thuật ẩn thân của ngươi không chút sơ hở, chắc là thủ đoạn tà đạo chứ gì? Ha ha, Vô Phong Thành . . .

Chưa nói hết câu thì mặt Sở Hùng bỗng vắn vẹo, vệt ngoái đầu, mặt tím tái xuất hiện trong tay đập vào hư không.

Chương 348: Không thể khinh nhục (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai.

Viên Kinh Thiên bị đập bay xa mấy chục thước, nhưng chưa đáp xuống đất thì bóng dáng lại biến mất.

Sở Hùng dường như bắt được mạch máu trí mạng của Viên Kinh Thiên, nói tiếp:

- Lý Kinh Thiên, Vô Phong Thành các ngươi là chỗ tụ tập!

Quả nhiên lời này thốt ra, Viên Kinh Thiên lại xuất hiện sau lưng Sở Hùng, dao găm đâm vào lưng của gã.

Xoẹt!

Một âm thanh kỳ dị vang lên, dao găm trực tiếp xuyên thấu linh khí hệ thể, đâm vào nội giáp của Sở Hùng.

Sở Hùng lạnh lùng cười, bỗng giẫm mặt đất, uy áp bàng bạc đè sa u lưng, sau đó gã dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đánh ra một đấm.

Cùng với tiếng kêu rên, giữa hư không máu tươi bắn toé, rơi đầy đất.

Trông thấy cảnh này, Hạ Tích Sương lạnh giọng mắg:

- Vô sỉ!

Sở Hùng đứng trên lôi đài nghe lời này cười nhạt nói:

- Là tu vi tâm cảnh của hắg không đủ mạnh.

Hạ Tích Sương nghe vậy nhìn về hướng Trần Trầm, thấy hắg vẫn giữ vẻ mặt bình thản, nàng không dám tin.

Hạ Tích Sương thấy rõ Trần Trầm xem trọng người của Vô Phong Thành nhiều thế nào.

Nhưng hôm nay Trần Trầm mặc kệ Sở Hùng vu hắg Vô Phong T hành, thật khó tin.

Từ khi nào đạo lữ của nàng hiền như thế?

Dường như xem thấu ý tưởng của Hạ Tích Sương, giọng Trần Trầm khàn khàn nói:

- Tâm cảnh của Kinh Thiên quả thực không tốt, không vượt qua t hen chốt này, chuyện hôm nay truyền ra thì về sau còn ai kiêng kị thuật Thần Ân của hắg?

Hạ Tích Sương cảm thụ tức giận trong giọng nói của Trần Trầm, khe khẽ thở dài.

Sự thật quả thực như vậy.

Nếu Viên Kinh Thiên không vượt qua ải này, ngày sau chém giết sống chết với người, người ta nhắc đến Vô Phong Thành và tà đạ o thì có hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

- Lý Kinh Thiên, công pháp tà đạo của ngươi có phải học theo sư huynh của ngươi không?

Sở Hùng gặp Trần Trầm không có phản ứng gì thì bắt đầu giờ chiêu cũ.

Lời này thốt ra, hư không bỗng nhiên chấn động.

Một uy áp bàng bạc từ hư không trên đầu Sở Hùng đánh xuống, gã cười gằn, giờ thuận lên cao.

Nhưng giây sau, Viên Kinh Thiên từ dưới đất chui lên, dao găm n hư mảnh băng đâm mạnh lên thân dưới của Sở Hùng.

Xoẹt!

Một tiếng vải rách vang lên.

Dao găm đâm vào linh khí hộ thể thì không thể tiến sâu hơn, nhưng Sở Hùng sợ đến vã mồ hôi lạnh.

Dao găm cách chỗ đó của gã chỉ cỡ vài cm, nếu linh khí hộ thể mỏng một chút thì gã đã phải nếm mùi thống khổ không muốn sống ngay tại chỗ.

Nghĩ đến đây, Sở Hùng giận tím mặt, hươu tám thuận đập xuống Viên Kinh Thiên.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, Viên Kinh Thiên bị đâm lún xuống lôi đài, xung quanh mây chực thốc lan tràn vết nứt.

Đám người vây xem mãi đến lúc này mới thấy rõ Viên Kinh Thiên.

Viên Kinh Thiên nằm dưới đất, nội giáp võ đầy đất, toàn thân đầm máu, hai chân bị kẹt trong đất hơi vụn vẹo, nhưng ánh mắt vẫn hung hăng nhìn Sở Hùng chăm chăm, cực kỳ giống tu sĩ tà đạo nổi điên.

Sở Hùng bị Viên Kinh Thiên nhìn sồn gai ốc, rống to:

- Tà đạo! Hoàn toàn là tà đạo!

Sở Hùng đạp xuống mặt Viên Kinh Thiên.

Viên Kinh Thiên thấy vậy khước miệng hơi cong lên, thì thào:

- Nổ!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, dao găm mảnh băng nổ tung dấy lên xung quanh lực mạnh mẽ.

Linh khí hộ thể của Sở Hùng bị chấn nát, tiếng rống đau đớn vang xa vài dặm.

Đám tu sĩ Nguyên Anh ở xung quanh sợ đứng tim.

Tu sĩ tên Kinh Thiên gì đó tự bạo bản mệnh pháp bảo ngay tại chỗ!

Không chút nào do dự! Đây quả thực là người điên!

Không đợi mọi người lấy lại tinh thần, Viên Kinh Thiên sắc mặt tái nhợt như giấy bay đến sau lưng Sở Hùng, trong tay cầm thanh trường kiếm, giọng như cơn gió:

- Nói cho ngươi, sư huynh của ta không phải kẻ tiểu nhân như ngươi có thể dễ dàng vũ nhục.

Sở Hùng chỉ còn một cảm giác là đau nhức, linh khí trên người bị dao găm mảnh băng tự nổ sản sinh uy lực mạnh mẽ làm hỗn loạn, sở dĩ căn bản không phát hiện Viên Kinh Thiên đã đến sau lưng mình.

Nhưng cảnh này bị tu sĩ Nguyên Thần phụ trách giữ trật tự thấy rất rõ ràng!

Tiểu tử này muốn làm gì?

Dường như định giết Sở Hùng!

Trong lòng sản sinh ý niệm này, gã vội hét chói tai:

- Dừng tay!

Nói xong, tu sĩ Nguyên Thần định ra tay ngăn cản.

Nhưng không hiểu sao vào phút chốc mảnh treo chuông này, đầu óc của gã đột nhiên hoảng hốt một giây.

Một giây khựng lại, Viên Kinh Thiên đã vung trường kiếm xẹt qua.

Trông thấy cảnh này, tu sĩ Nguyên Thần sợ đến bay mất hồn vía.

Sở Hùng là Tiên Thiên Linh Thể tiếng tăm lừng lẫy của nhân tộc, nếu chết trên lôi đài này thì Nguyên Thần cảnh như gã cũng không đủ đền mạng!

Phập!

Giây sau là tiếng dao đâm vào thịt, máu tươi văng khắp nơi.

Các tu sĩ có mặt đều hoảng sợ tái mặt, trong lòng khiếp sợ trước s

ự tàn nhẫn của Kinh Thiên gì đó.

Nhưng khi xem rõ tình huống trên sân đấu thì mọi người thở phào một hơi.

Thì ra Viên Kinh Thiên chỉ chặt một tay của Sở Hùng.

Tu sĩ Nguyên Thần thấy vậy như được đại xá, nhanh chóng tuyên bố Viên Kinh Thiên chiến thắng, tách hai người ra.

Viên Kinh Thiên lão đảo bước xuống lôi đài, ngoái đầu nhìn Trần Trầm một cái, lộ ra một nụ cười.

Vừa rồi nếu không phải sư huynh ngăn cản, gã đã một kiếm chặt đầu chó của Sở Hùng.

Nhưng bây giờ ngẫm lại, sư huynh ngăn cản cũng đúng.

Nếu gã giết Sở Hùng thật thì có thể tưởng tượng hậu quả, đến lúc đó gã chết cũng không có gì, lỡ liên lụy sư huynh thì không tốt.

Ngẫm nghĩ một hồi, cả người Viên Kinh Thiên mềm nhũn ngã xuống lôi đài, nhưng chưa đụng mặt đất thì một luồng linh lực khổng lồ đưa gã đến bên cạnh Trần Trầm.

Nhìn Viên Kinh Thiên ngất xỉu, Trần Trầm trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tiểu tử này ngày xưa có thù với hắn, bị hắn đánh đến nỗi thức hải vỡ nát, mất trí nhớ.

Hiện giờ Sở Hùng nói xấu hắn vài câu mà thôi, tiểu tử này đã nổi giận liều mạng với Sở Hùng, chẳng những tự nỗ bản mệnh pháp bảo, càng là bất chấp hậu quả muốn giết Sở Hùng.

Trần Trầm nhỏ giọng mắng một câu, giọng khàn khàn:

- Đúng là tên ngốc!

Hạ Tích Sương nhìn Trần Trầm mắt đỏ hoe, không nói chuyện.

Thế gian này trừ tình cảm nam nữ ra còn có tình nghĩa huynh đệ, tình cảm của Viên Kinh Thiên dành cho Trần Trầm rất phức tạp.

Không chỉ bao hàm tình nghĩa huynh đệ, càng có trung thành sùng kính, thậm chí có chút tình thân như đối với phụ huynh.

Dù sao Hạ Tích Sương từng nghe Trần Trầm nói sau khi Viên Kinh Thiên mất trí nhớ thì như con nít, một tay hắn nuôi lớn.

Trần Trầm dùng thần thức quét hình tình vết thương của Viên Kinh Thiên, sau đó lấy một ít thiên tài địa bảo cho gã ăn.

Chương 349: Ta sẽ cho hắn biết tay

Phương xa vang tiếng hét nhỏ:

- Kinh Thiên!

Sau đó là một nữ nhân mặt mũi bình thường bay nhanh đến bên cạnh Trần Trầm, ôm lấy Viên Kinh Thiên.

- Bát sư tỷ . . .

Gặp người đến là bát sư tỷ trong Ngọc Đỉnh Đan Tông, Chu Thu,

Trần Trầm có chút áy náy không yên.

Chu Thư không nói chuyện, mà là lặng lẽ lấy ra vài viên đan dược bỏ vào miệng Viên Kinh Thiên.

Không lâu sau, Viên Kinh Thiên khôi phục ý thức, trông thấy nữ nhân trước mặt, gã có chút hoảng loạn, theo bản năng định đứng lên nhưng không thể nhúc nhích.

Tí tách!

Một giọt nước mắt rơi trên mặt, khiến Viên Kinh Thiên sửng sờ.

Qua giây lát, Viên Kinh Thiên đỏ mặt nói:

- Sư tỷ, vốn định trở thành Nguyên Anh mạnh nhất rồi mới tỏ tình, đến lúc đó cho sư tỷ phong cảnh trở thành đạo侣 của ta, nay xem ra e rằng không thể.

Chu Thư nghe vậy bỗng tức giận nói:

- Phong cảnh cái gì? Người không biết ta là loại người như thế nào sao? Ghét nhất là mấy thứ đó, về sau đừng suy nghĩ như vậy nữa, chỉ cần người sống, dù người là phạm nhân thì ta cũng nguyện ý làm đạo侣 của người. Cùng lắm . . . ta Luyện Đan cho người ăn, tranh thủ khiến người sống lâu giống như ta.

Trần Trầm ở bên cạnh nghe mà mặt đỏ lên, không ngờ rằng người thành thật nói lời tâm tình rất có sức sát thương.

Nhưng Viên Kinh Thiên quả thực không thể so đầu tiếp nữa.

Tình hình vết thương thì Trần Trầm có thể dùng thiên tài địa bảo cho Viên Kinh Thiên khỏe nhanh, nhưng không có bảo bối bản mệnh, trong thời gian ngắn không cách nào luyện chế lại một món, thực lực của gã giảm mạnh, có so đầu tiếp cũng vô nghĩa.

Thấy hai người thành thật tâm sự một mình với nhau, Trần Trầm mang Hạ Tích Sương đi xa chút, không nghe tiếp.

Trần Trầm không hứng thú xem những trận đấu tiếp theo, trong đầu không ngừng suy tư nên làm bảo bối bản mệnh nào cho Viên Kinh Thiên.

Thật lâu về sau.

So đấu của sáu tổ tu sĩ Nguyên Anh đã kết thúc, đúng như trong dự đoán.

Chỉ có một tổ mang lại tranh luận, đó là tổ của Viên Kinh Thiên và Sở Hùng.

Sau khi Viên Kinh Thiên đánh bại Sở Hùng thì còn một trận so đấu, nhưng bởi vì khoảng cách gần sát, tình hình vết thương của gã chưa lành, sở dĩ bỏ cuộc.

Sở Hùng cũng còn một trận so đấu, bị xếp cuối cùng.

Khi lên sân, tuy sắc mặt của Sở Hùng còn hơi tái nhợt nhưng chỗ đứt đã mọc lại, hiển nhiên ăn thiên tài địa bảo đẳng cấp rất cao.

Cuối cùng Sở Hùng cứng rắn đánh bại đối thủ của mình.

Sở dĩ nói chính xác hơn, gã và Viên Kinh Thiên đều chỉ thua một trận, vấn đề là mỗi tổ chỉ được phép một người tham gia so đấu cuối cùng.

Sở Hùng sắc mặt khó coi, đi tới, chỉ Viên Kinh Thiên dựa vào ôn nhu hương, trầm giọng quát:

- Người có dám đấu thêm một trận với ta không?

Viên Kinh Thiên cười khẩy nói:

- Kẻ thua cuộc cũng dám láo lếu!

- Nhà ngươi . . . !

- Kẻ thua cuộc!

- Ngươi . . . !

- Nếu ở trên chiến trường thì ngươi sớm bị ta chặt đầu, làm gì có thể đứng đây nói chuyện? Đồ thua cuộc!

Sở Hùng bị Viên Kinh Thiên luôn miệng nói kẻ thua cuộc chộc tức, nhưng vô luận gã khiêu khích cỡ nào thì Viên Kinh Thiên không chịu đấu lại.

Sở Hùng bắt đắ dĩ đành nhìn về hướng tu sĩ Nguyên Thần cảnh giới trật tự, hy vọng gã có thể đứng ra mà nói mấy câu.

Tu sĩ Nguyên Thần chỉ có thể về mặt khó xử nhìn về phía Trần Trầm.

Trần Trầm về mặt lạnh nhạt, mới rời để Sở Hùng lên sân trận cuối, trong đó chắc chắn có gì mờ ám.

Nhóm người này thiên vị trắng trợn, tưởng hấn dễ ăn hiếp sao?

Trần Trầm đang định mở miệng thì phương xa một người đi tới.

- Đại ca, không bằng cho Sở đạo hữu một cơ hội đi.

Trần Trầm nghe vậy quay đầu nhìn lại, gặp Trương Kỳ về mặt chân chất, mắt hấn hơi lấp lóe.

Trương Kỳ cười nói:

- Đại ca, có tổng cộng sáu tổ tu sĩ Nguyên Anh, nếu tổ này không có một người nào đứng ra thì ta có lẽ sẽ miễn đánh một trận.

Trần Trảm nghe hiểu lời ngầm của Trương Kỳ.

Ý là nếu để Sở Hùng tiếp tục đấu, vậy trận tiếp theo sẽ đụng độ Trương Kỳ.

Nghĩ thông điểm này, Trần Trảm nhìn nụ cười chân chất của Trương Kỳ, cảm giác tiểu tử này biến hóa rất lớn, dường như càng xấu xa hơn.

Trương Kỳ nói thêm:

- Ca ca, nể mặt ta được không?

Trần Trảm ngẫm nghĩ, cuối cùng gật đầu nói:

- Được, ta cho ngươi mặt mũi này.

Nghe Trần Trảm nói câu này, vô luận là tu sĩ Nguyên Thần hay Sở Hùng đều nhẹ nhàng thở ra.

Nếu Trần Trảm khăng khăng không chấp nhận thì việc này hơi khó giải quyết.

Nhưng chỉ vèn vện là khó chứ không phải không có cách làm được.

Dù Trần Trảm ghê gớm đến đâu cũng chỉ là cường giả Nguyên Thần cảnh, lực ảnh hưởng cũng không có lớn như vậy.

Đương nhiên, tình huống hiện giờ là tốt nhất, hai bên không cần trỏ mặt.

Tu sĩ Nguyên Thần khen ngợi Trần Trâm:

- Trần đạo hữu rộng rãi!

Sau đó gã nhìn qua Sở Hùng.

Sở Hùng thấy vậy tùy ý chấp tay, băng quơ nói:

- Đa tạ Trần đạo hữu.

Nghe xung hô kia, tu sĩ Nguyên Thần cười ngượng nghịu, vội kéo Sở Hùng đi, dường như sợ Trần Trâm đổi ý.

Phải biết rằng, dưới tình huống bình thường, tu sĩ không có tư cách xung hô cường giả cao hơn mình một đại cảnh giới là đạo hữu. Sở Hùng tâm cao khí ngạo, căn bản không biết tiến lùi.

Đợi hai người kia đi khuất, Trương Kỳ cũng bước đi, nhưng khoảnh khắc xoay người, vẻ mặt của gã từ chân chất biến thành lạnh băng, âm trầm nói:

- Đại ca, hấn liên tiếp châm chọc mỉa mai ngươi, bị thương nhẹ như thế không đủ nhớ đời. Ngươi yên tâm, lát nữa ta sẽ cho hấn biết tay, trút giận cho ngươi!

Trần Trâm nhìn bóng lưng áo đen kia, trong lòng âm áp, cuối cùng thở dài một hơi, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Sau khi tuyển ra người mạnh nhất các tổ, vì bảo đảm tất cả tu sĩ đều có thể khôi phục trạng thái cao nhất, đại hội đấu pháp tạm dừng hết nửa ngày.

Trong nửa ngày, Trần Trâm tìm hiểu sơ tình huống của Kết Đan Kỳ và Nguyên Thần cảnh.

Trong đám tu sĩ Kết Đan Kỳ, hai Tiên Thiên Linh Thể biểu hiện t

ót nhất, điều này không bất ngờ.

Ngược lại bên Nguyên Thần cảnh qua nửa ngày còn chưa đánh được vài trận, đến nay vẫn chưa thấy manh mối gì, ngay cả phân tử hiếu chiến như Lão Chu cũng chưa lên sân.

...

Nửa ngày sau.

Sở Hùng khôi phục trạng thái cao nhất, nghênh ngang xuất hiện gần đài Nguyên Anh.

Tu sĩ Nguyên Anh chia thành sáu tổ, người mạnh nhất mỗi tổ đều có tu vi Nguyên Anh đỉnh.

Sáu tu sĩ Nguyên Anh mạnh nhất quyết đấu theo cặp, quyết ra ba người, trong ba người có một người không đấu, tranh đoạt danh hiệu Nguyên Anh mạnh nhất với hai người khác.

Đối thủ đầu tiên của Sở Hùng là Trương Kỳ.

Nhìn Trương Kỳ mặc áo đen ở đài đối diện, Sở Hùng nhếch miệng cười.

Cuối cùng không đánh với Lý Kinh Thiên gì đó.

Tên khốn kiếp ẩn thân nguyên trận, gã không thể nào công kích, có thực lực đầy mình mà không thể phát huy ra nhiều ít, cuối cùng bị đánh lên hạ ngục.

Điều này khiến trong lòng Sở Hùng cực kỳ bức tức.

Vô luận là Kết Đan cảnh giới hay Nguyên Thần cảnh giới, trước mắt chưa từng phát sinh tình huống Tiên Thiên Linh Thể thua, gã là người đầu tiên!

Có thể nói là sỉ nhục của Tiên Thiên Linh Thể! Huống chi gã thua trong tay một Nguyên Anh hậu kỳ vô danh!

Trải qua trận chiến ấy, bên ngoài đặt cược gã trở thành Nguyên Anh mạnh nhất đã giảm thấp tỷ lệ đền rất nhiều, thua xa một tu sĩ Tiên Thiên Linh Thể khác bên tổ Nguyên Anh khác.

Biết được tình huống này, có thể tưởng tượng Sở Hùng tức giận đến mức nào. Vì chứng minh chính mình, gã đã âm thầm quyết định, mỗi trận về sau phải thắng thật đẹp, càng phải biểu hiện hung tàn nhiều vào, khiến đám người bên ngoài biết gã sở dĩ thua Lý Kinh Thiên không phải vì yếu mà vì Lý Kinh Thiên rất biết chiêu trò!

Chương 350: Nếu ta là hãn không bằng chết cho rồi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Nghĩ đến đây, đáy mắt Sở Hùng lóe tia tàn khốc, nhìn về hướng thanh niên áo đen đứng gần đó.

Trương Kỳ mỉm cười hiền hòa, chấp tay nói:

- Tại hạ Trương Kỳ Thất Sát Ma Đạo, xin sư huynh chỉ giáo cho.

Vẻ mặt Sở Hùng lạnh lùng thản nhiên nói:

- Người dốc hết sức ra tay đi, con người của ta không có thói quen nương tay với người, nếu bị thương người thì nhớ đừng quay về Thất Sát Ma Đạo khóc mếu với ai.

Sở Hùng nói xong, không đợi đáp lời đã chủ động tấn công.

Hai bên rất nhanh lao vào đánh túi bụi trên lôi đài.

Trần Trầm bình tĩnh nhìn cảnh này.

Trương Kỳ đã được hệ thống chứng thực là mạnh nhất, vậy chỉ cần gã không làm điều ngốc thì chắc chắn sẽ giành được chiến thắng.

Nhưng hiện giờ Trần Trầm không nhìn ra Trương Kỳ có ưu thế gì, ngược lại bị Sở Hùng đê đầu đánh, hơi không hợp với lẽ thường.

- Tiểu tử này định chơi trò giả heo ăn cỏ sao?

Trần Trầm lắc đầu cười khẽ, nhưng mà giây tiếp theo, hắn nghĩ đến một khả năng, chân mày nhíu chặt.

Diễn biến tiếp theo không khác bao nhiêu với trong tưởng tượng của hắn, Trương Kỳ bị đánh thảm hơn, không lâu sau toàn thân đã m máu.

Viên Kinh Thiên ở bên cạnh trông thấy cảnh này nhỏ giọng nói:

- Đại ca, từ lần đầu gặp người này là ta biết ngay chỉ biết bốc phét, đại ca thấy không, ngay cả Sở Hùng mà hắn còn không đánh lại, còn vỗ ngực bảo là Nguyên Anh mạnh nhất cái gì, ta thì thấy hắn không chống nổi ba chiêu trong tay ta.

Trần Trầm phớt lờ Viên Kinh Thiên, không biết trong đầu tiểu tử này suốt ngày nghĩ cái gì, cứ hay chống đối Trương Kỳ, lúc này rồi còn không quên đâm thọc.

Trên lôi đài.

Sở Hùng tìm về tự tin, nói lời tuy dễ nghe nhưng ra tay thì càng lúc càng nặng:

- Người tên Trương Kỳ đúng không? Ta khuyên người hãy mau nhận thua, nếu không phải ta nghĩ tình lúc trước người nói vun vào thay ta thì hiện tại đã đánh người hình thần đều diệt!

Trương Kỳ không nói tiếng nào, lặng lẽ chịu đựng, lại chịu vài đòn, hơi thở trên người đã cực kỳ suy yếu, nhưng chiến ý trong đôi mắt thì càng lúc càng mãnh liệt.

Sở Hùng nhìn đôi mắt kia, trong lòng càng bức bối.

Đệ tử ma đạo này thật khó chơi, toàn là thứ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Mắt thấy lại phải kịch chiến thật lâu, trong lòng Sở Hùng sinh ra cảm hứng hút lệ khí.

Nếu còn dây dưa, e rằng đánh giá của tu sĩ bên ngoài đối với gã càng thấp hơn.

Nếu tiểu tử này tìm cái chết thì đừng trách gã!

Nghĩ đến đây, tám thuấn trong tay Sở Hùng bỗng lóe sáng hoa văn kỳ dị, ngay sau đó, ánh sáng màu vàng hùng hồn đè xuống đầu Trương Kỳ.

Đây là chiêu mạnh nhất của bản mệnh pháp bảo của gã, Nguyên Anh đỉnh bình thường dính phải sẽ thành đồng thít nát ngay.

Nguyên Thần phụ trách giữ trật tự thấy vậy vẻ mặt nghiêm túc, tập trung tất cả chú ý vào Sở Hùng, chuẩn bị sẵn sàng ra tay ngăn lại.

Nhưng trước đó, tu sĩ Nguyên Thần cảnh cáo liếc Trần Trầm một cái.

Trần Viên Kinh Thiên đấu với Sở Hùng, có một khoảnh khắc tu sĩ Nguyên Thần hoảng hốt, về sau suy nghĩ lại cẩn thận, gã cứ cảm thấy là Trần Trầm giở trò.

Dù sao thần thức công kích của Trần Trầm đã nổi tiếng.

Nhưng may mà Trần Trầm biết chừng mực, chỉ phé một tay của Sở Hùng, chứ không thì việc này khó mà dàn xếp êm thấm.

Đối diện ánh mắt của tu sĩ Nguyên Thần, Trần Trầm lờ đi, hắn luôn dõi theo Trương Kỳ hơi chật vật trên lôi đài.

Mắt thấy Sở Hùng kéo theo ánh sáng màu vàng dày nặng đè lên người Trương Kỳ.

Vẻ mặt Trương Kỳ đanh lại, bỗng rống to:

- Là người ép ta!

Cùng với tiếng rống, trường thương màu đen trong tay Trương Kỳ bỗng nhiên bộc phát ra ánh sáng cực kỳ chói mắt đâm thẳng vào Sở Hùng.

Thấy Trương Kỳ còn sức đánh trả, tu sĩ Nguyên Thần giữ trật tự không ra tay, nhưng giây tiếp theo, gã nhận ra không đúng.

Bởi vì thương kia quá mạnh! Nó xuyên thấu ánh sáng màu vàng quanh người Sở Hùng, với thế sét đánh không kịp bưng tai đâm và

o đầu của gã.

Mạnh hơn bất cứ đòn công kích nào trước đó gấp mấy lần.

- Dưới thương tha người!

Tu sĩ Nguyên Thần giữ trật tự sợ đứng tim, mới rồi gã tập trung chú ý vào Sở Hùng, không ngờ ma tu áo đen luôn bị yếu thế này n háy mắt bộc phát ra lực lượng khủng bố như vậy, hơn nữa tốc độ nhanh kinh người.

Phập!

Không đợi tu sĩ Nguyên Thần ra tay ngăn trở, thương kia đâm thủ ng đầu của Sở Hùng, thò ra từ sau gáy.

Trông thấy cảnh này, Nguyên Thần trọng tài cả người lạnh lẽo, sắc mặt nháy mắt nhợt nhạt đến cực độ.

Trong đầu chỉ còn lại một ý niệm.

Xong rồi!

Đám tu sĩ Nguyên Anh ở xung quanh cùng nhìn Trương Kỳ, trong mắt lộ rõ sợ hãi.

Bọn họ thấy rõ thương vừa rồi, nếu đổi lại là bọn họ thì e rằng cũng gặp kết cục y như vậy, thậm chí càng thảm liệt hơn.

Trương Kỳ trên lôi đài chậm rãi thu về trường thương bất đắc dĩ nói:

- Yên tâm đi, hấn không chết. Ài, hấn xuống tay ác với ta, ta buộc phải dùng đòn sát thủ, là hấn ép ta.

Lời này thốt ra, không đợi Nguyên Thần trọng tài bay ra điều tra t

ình huống của Sở Hùng thì một cường giả Luyện Hư mặc hoa phục đã bay đến bên cạnh gã, nhanh chóng rút cho một viên đan dược, rồi điều tra tình huống của gã.

Qua giây lát, cường giả Luyện Hư mặt đen thui nói:

- Thức hải bị phá, ký ức hoàn toàn biến mất, từ nay không khác gì trẻ sơ sinh.

Nhưng cường giả Luyện Hư không thể trách tội Trương Kỳ, gã cũng thấy cảnh tượng vừa rồi, quả thực là Sở Hùng xuống tay ác trưóc.

Trần Trầm ở dưới lôi đài lặng lẽ nhìn mọi chuyện, trong lòng cực kỳ thoải mái, không chỉ vì Sở Hùng bị đánh thành tên ngốc, càng vui mừng vì sự trưởng thành của Trương Kỳ.

Nếu ngay từ đầu Trương Kỳ đã đánh hết sức thì chắc chắn sẽ hấp dẫn chú ý từ Nguyên Thần trọng tài, cường giả Luyện Hư quản lý đại cục, cuối cùng tất nhiên không tổn hại nặng Sở Hùng được.

Hiện giờ chẳng những tổn hại nặng Sở Hùng ngay trước mắt cao thủ, còn chiếm điểm cao đạo đức.

Xuống tay có chừng mực, chừa mạng sống của Sở Hùng.

Sự thật thì Trần Trầm cho rằng thức hải bị phá không khác gì đã chết.

Ví dụ như Viên Kinh Thiên, gã bây giờ còn giống như gã ngày xưa không?

Thấy Trương Kỳ trên lôi đài lên nháy mắt với mình, Trần Trầm mỉm cười.

Tiểu đệ này hiện giờ mặc kệ là thực lực hay tâm trí đều có thể tự

đảm đương một phía.

- Ha ha ha ha ha ha!

Một bên vang tiếng cười lớn của Viên Kinh Thiên, Trần Trâm liếc qua gã. So sánh thì tiểu tử này còn quá trẻ tuổi, vui sướng khi người gặp họa cũng đừng lộ liễu vậy chứ.

Viên Kinh Thiên cũng ý thức được như vậy là không tốt, nhanh chóng ngừng tiếng cười, nhưng trong đôi mắt kia vẫn như cũ tràn đầy vui sướng khi người gặp họa, lại gần nói nhỏ với Trần Trâm:

- Sư huynh, đồ ngốc kia bị đánh thành thằng đàn, mất hết ký ức, không khác gì trẻ sơ sinh! Nếu ta là hắn thì không bằng chết cho rồi, ha ha! Thật là tên khờ!

Chương 351: Tranh đấu gay gắt

Trần Trâm vẻ mặt kỳ lạ nhìn Viên Kinh Thiên một cái, muốn nói lại thôi, cuối cùng không nói gì.

Vẻ mặt Viên Kinh Thiên tò mò hỏi:

- Sư huynh, nhìn ta làm gì?

Trần Trâm ngẫm nghĩ nói:

- Ta cảm thấy ngươi nói đúng, nếu ta bị biến thành như vậy, ta cũng không muốn sống.

Viên Kinh Thiên đồng ý cả hai tay hai chân:

- Thì đấy. Đến lúc đó ta đều không nhận thức sư huynh, càng không nhận thức Trương sư tỷ, sống còn có ý nghĩa gì?

Trần Trầm không tham thảo sâu hơn đề tài này, chọn lặng lẽ không nói lời nào, sợ gợi lên hồi ức không quá tốt đẹp của Viên Kinh Thiên.

...

Giây lát sau.

Trong một sân nào đó ở Thần Viên Sơn, Sở Hùng tỉnh táo lại, như ng ánh mắt có chút mờ mịt, dường như lần đầu tiên trông thấy thế giới này.

Đám người xung quanh nhìn Sở Hùng, vẻ mặt đều là đau lòng.

Thật lâu sau, Sở Hùng đột nhiên ồm ồm nói:

- Ta muốn uống sữa.

Tuy rằng thức hải bị phá, nhưng giọng nói của Sở Hùng vẫn thô kệch như cũ.

Sở dĩ lời này thốt ra, không khí trong phòng trở nên lúng túng.

Tu sĩ Đại Sở hoàng triều mặt đen như đất nòi, tu sĩ của hoàng triều khác muốn cười nhưng không dám.

Không lâu sau, một người đi vào phá vỡ không khí lúng túng này.

- Thân vương, Trương Kỳ kia là đệ tử đặc ý của Thất Sát Ma Quân, còn là huynh đệ kết nghĩa của Trần Trầm. Hấn xuống tay ác nh

ư vậy có thể là vì Trần Trâm.

- Trần Trâm . . . học!

Thân vương của Đại Sở hoàng triều, Sở Trọng hít một hơi thật sâu, kiềm nén lửa giận trong lòng.

Thoạt trông Trương Kỳ bị buộc bắt đắc dĩ mới xuống tay ác, nhưng đến đẳng cấp như bọn họ thì chẳng có ai ngốc, nghe ngóng kỹ c hút liền tra rõ ràng thực lực mà Trương Kỳ từng biểu hiện ra và quan hệ xã giao của gã.

Sở dĩ rất dễ dàng cho ra kết luận như vậy.

Tuy rằng kết luận này không có chứng cứ, không cách nào quang minh chính đại chỉ trích Trương Kỳ kia, nhưng trong lòng người hiểu chuyện đều biết sự thật thế nào.

Sau lưng vang lên giọng ồm ồm của nhi tử:

- Ta muốn đi tiểu!

Sở Trọng nghe vậy tức giận nói:

- Báo cho tu sĩ của Đại Sở tham gia đấu pháp, hễ gặp người của Vô Phong Thành và Thất Sát Ma Đạo thì xuống tay ác vào cho ta!

Sở Trọng thốt ra lời này, người xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Không lâu sau, một người đi vào cửa. Người này mặc áo xanh, mặt mũi mang nụ cười, trông nho nhã hiền hòa.

Trông thấy người này, sắc mặt Sở Trọng dịu đi một ít, chấp tay nói:

- Tiêu thừa tướng, không ngờ người có rãnh đến thăm tiểu nhi.

Đám tu sĩ xung quanh trung ra bộ mặt nghiêm nghị.

Tu sĩ nho nhã hiền hòa này không phải người khác, đúng là cường giả số một dưới Luyện Hư hiện nay được nhân tộc công nhận, thù a tướng của Đại Kinh hoàng triều, Tiêu Lương.

Tiêu Lương nhìn Sở Trọng, không nói chuyện, mà là dùng thần th ông truyền âm:

- Sau khi lão tổ thức tỉnh biết chuyện của Trần Trầm kia, đã quyết định . . .

Nói xong, Tiêu Lương làm động tác cắt cổ.

Sở Trọng nghe vậy đầu tiên là kích động, nhưng lát sau lộ vẻ lo lắng nói:

- Bốn đại tông môn kiên quyết bảo vệ hấn! Nếu thật sự muốn giết hấn, sợ rằng bốn đại tông môn không dễ bỏ qua, đặc biệt là Ngọc Đỉnh Đan Tông, bọn họ nắm giữ tám mươi phần trăm đan dược của nhân tộc.

Tiêu Lương hơi lắc đầu, nói:

- Mặc kệ thế nào, hấn có Phá Ách Ấn, lão tổ dùng bí thuật nghịch thiên phong ấn bản thân trên nghìn năm vì đợi người như vậy. Hiện giờ hai tộc đại chiến, cho dù chúng ta ra tay, bốn đại tông môn cũng sẽ không thật sự liều chết với chúng ta. Hơn nữa thực lực Luyện Hư đỉnh của lão tổ là máu chốt chân chính xoay chuyển thế cục hai tộc. Vì về sau lão nhân gia người có thể thuận lợi phi thăng, hy sinh một thiên kiêu mang theo vết nhơ thì đã sao?

Sở Trọng nghe vậy không nói chuyện, qua thật lâu sau mới nói:

- Vậy thừa tướng tìm ta là để . . . ?

- Việc này cần người phối hợp.

...

Qua khoảng hai canh giờ, trời tối dần, tu sĩ trên ba ngọn núi trở lại chỗ ở.

Quyết chiến chân chính phải chờ đến ngày mai, nhưng qua đấu pháp một ngày, mọi người đoán được đại khái ai mạnh ai yếu.

Nhưng tâm trạng của Trần Trầm hơi tệ.

Bởi vì Vô Phong Thành có vài tu sĩ Kết Đan trong vòng so đấu cuối cùng hôm nay gặp tu sĩ của Đại Sở hoàng triều, kết quả hơn phân nửa trên người bị thương nặng, có một người bị phế đan điền.

Trần Trầm lấy ra một ít thiên tài địa bảo chữa thương cho những người này, hẩn lạng lẽ rời khỏi viện lạc.

Mới vừa đi ra ngoài, bên tai vang lên giọng nói phóng khoáng:

- Tiểu tử đang rầu cái gì? Nếu thấy trong lòng khó chịu thì ngày mai ta sẽ cho Sở Trọng của Đại Sở hoàng triều kia biết tay. Ta có lẽ không đánh lại Tiêu Lương và Thánh Nữ, nhưng đối phó Sở Trọng thì dư sức, dù sao hẩn không phải Tiên Thiên Linh Thể.

Trần Trầm không quay đầu, mà là thờ dài nói:

- Lão Chu, nếu đầu óc của ta đơn giản giống như ngươi thì tốt quá rồi.

Chu Nhân Long trực tiếp xù lông, cao giọng phản bác:

- Phi! Nhảm nhí! Cái gì mà đầu óc đơn giản? Chúng ta làm ma tu, đuổi theo là tùy tâm, sao có thể bảo là đầu óc đơn giản?

Trần Trầm không trả lời, ngược nhìn trắng sáng trên trời, không biết đang nghĩ gì.

...

Ngày thứ hai trời vừa sáng, đại hội đấu pháp lại bắt đầu.

Lần này Trần Trầm và Hạ Tích Sương đi ngọn núi thứ ba. So với lời đài của tu sĩ Nguyên Anh thì lời đài Nguyên Thần to hơn nhiều, chỉ một lời đài, bài bố nhiều trận pháp.

Lỡ như đánh hăng quá phá sập ngọn núi thì nguy.

Một đám cường giả Nguyên Thần đã vào chỗ ở phương xa. Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông thấy đồ đệ của mình thì khé môi cong lên nụ cười ôn hòa.

Không lâu sau.

Một cường giả Nguyên Thần hậu kỳ của Linh Hư Khí Tông lên đài, cười nói:

- Chư vị đạo hữu còn chưa ra tay, chẳng lẽ muốn ta lấy đệ nhất Nguyên Thần? Tiếp tục thăm dò không có ý nghĩa gì, bị đám tiểu bối nhìn chê cười, cảm thấy Nguyên Thần cảnh chúng ta gà mẹ.

Gã vừa nói xong, Sở Trọng trước tiên lên đài, thản nhiên nói:

- Để ta lĩnh giáo thủ đoạn của đạo hữu.

Tu sĩ Nguyên Thần hậu kỳ nghe thấy vậy dứt khoát xuống đài, biểu thị nhận thua.

Đám cường giả Nguyên Thần đỉnh này đều thành tinh, ngày hôm qua không một người lên đài, tất cả đều trông chờ vào giấu át chủ

bài của mình, tiện thể nhìn xem thủ đoạn của người khác.

Cuối cùng khiến tu sĩ Nguyên Thần hậu kỳ kia giữ được lời đài n gày hôm qua, nhưng hôm nay người đầu tiên lên là Nguyên Thần đĩnh, gã không cần đánh trận này làm gì.

Sở Trọng thấy đối thủ biết điều thì không nói chuyện, mà là nhắm mắt lại, chờ đợi mấy người khác lên đài khiêu chiến.

Kết quả còn chưa qua một giây, Chu Nhân Long nặng nề bước lên lời đài, nụ cười hơi dữ tợn.

- Sở Trọng, lão tử gai mắt ngươi lâu rồi!

Đối diện khiêu khích của Chu Nhân Long, Sở Trọng lạnh lùng nó i:

- Tu nhà quê trong rừng rú, dù cơ duyên xảo hợp bước lên Nguyê n Thần đĩnh cũng vẫn là nhà quê.

Hai người vừa mở miệng đã nồng nặc mùi thuốc súng.

Đám cường giả Nguyên Thần xung quanh cũng nghe về chuyện n gày hôm qua, biết ân oán giữa hai người là từ đâu, sở dĩ không ra tiếng khuyên bảo.

Rất nhanh, hai người đánh túi bụi trên lời đài.

Trần Trầm nhìn một hồi, thầm cười nhạt.

Sở Trọng quá tự đại, mới bắt đầu còn muốn thăm dò, so với gã thì Lão Chu vừa lên đã dốc hết sức, sở dĩ trong khoảnh khắc chiếm u thế.

Sau đó là công kích dồn dập không kịp thở, buộc Sở Trọng chỉ có thể phòng ngự, không có đường đánh trả.

Cứ tiếp tục thế này thì Sở Trọng thua chắc.

Trần Trâm thấy rõ sắc mặt của Sở Trọng dần thay đổi, đã xanh nh
ư tàu lá chuối.

Phòng chừng Sở Trọng không ngờ tu sĩ xuất thân nước nhỏ chư h
ầu như Lão Chu mà có thể đề đầu thân vương hoàng triều như gã
đánh tôi bời.

...

Gần đó, Tiêu Lương sắc mặt âm trầm nhìn cảnh này, trong lòng k
hông kiềm được mắng một câu phé vật.

Kế hoạch của gã không tệ, kết quả ngay từ bước đầu tiên đã có vấ
n đề.

Nghĩ đến đây, Tiêu Lương bắt đắ dĩ nhìn về hướng tu sĩ Luyện H
ư mặc hoa phục, ánh mắt ám chỉ.

Tu sĩ Luyện Hư vốn phụ trách giữ trật tự con người hơi nở to, tựa
hồ tưởng xem cẩn thận động tác của hai người trên đài, nhưng kỳ
thực trong khoảnh khắc phát ra một thần thức kinh sợ Chu Nhân
Long.

Chỉ cần làm Chu Nhân Long khựng lại một giây là thế cục trong s
ân sẽ đảo ngược.

Nhưng phát sinh cảnh tượng khiến gã bất ngờ, khi thần thức kinh
sợ sắp đánh trúng Chu Nhân Long thì đột nhiên biến mất không d
ấu vết.

Điều này khiến gã thay đổi sắc mặt, theo bản năng nhìn thoáng qu
a xung quanh lôi đài.

Một đám tu sĩ Nguyên Thần vẻ mặt như thường, chỉ có Trần Trâm lạnh băng nhìn gã.

Chương 352: Nản lòng thoái chí

- Làm sao có thể? Tiểu tử này có thể cảm ứng được thần thức công kích của ta? Vậy chẳng phải là . . .

Trong mắt lão nhân Luyện Hư lóe tia hoảng sợ.

Một tu sĩ Nguyên Thần có thần thức ngang ngửa với lão, dùng từ nghịch thiên đều không đủ để hình dung!

Nhưng tu sĩ Luyện Hư vẫn có chút không phục, lại phát ra một luồng thần thức kinh sợ về phía Chu Nhân Long.

Nhưng kết quả vẫn giống như vậy, thần thức kinh sợ biến mất không dấu vết.

- Tiểu tử này thật sự khủng bố!

Lão nhân Luyện Hư nhìn về hướng Trần Trâm, một uy áp thần thức đè ép hướng hẳn.

Lão không tin mình không thắng được tiểu tử này!

Nhưng thần thức mới vươn ra đã bị đối phương phản công bạo liệt.

Hai luồng thần thức mạnh mẽ va chạm bên trên lôi đài dấy lên từng đợt uy áp kịch liệt, đám cường giả Nguyên Thần ở xung quanh cảm giác được cảnh này, tất cả đều biến sắc.

Cường giả từ đâu đến đánh nhau bằng thần thức tại đây? Không lẽ yêu tộc kéo tới quấy rối?

...

- Chuyện lôi đài giải quyết trên lôi đài, nếu như liên lụy đến bên ngoài lôi đài thì đừng trách ta trở mặt.

Trong đầu truyền đến một thần thức truyền âm, lão nhân Luyện Hư nhíu chặt chân mày.

Ai mà ngờ có ngày lão bị một tiểu bối Nguyên Thần cảnh uy hiếp?

Đang lúc lão muốn truyền âm răn dạy thì Ngọc Quỳnh nhẹ nhàng đáp xuống ngay trước mặt, ngăn trở tầm mắt của lão nhìn về phía lôi đài, cùng lúc đó, hai thần thức công kích lẫn nhau cũng tan biến.

Tuy rằng nữ nhân này không nói chuyện, nhưng ý đồ của nàng đã rõ ràng, đuổi thẳng cổ lão.

Lão nhân Luyện Hư tức điên, mặt đỏ rực:

- Buồn cười!

Nhưng việc này chung quy là lão có lỗi trước, sở dĩ lão không thể nói cái gì, chỉ hung hăng lườm Tiêu Lương một cái, lùi sang một bên sân.

Nếu không phải Tiêu Lương tự cho là thông minh, tìm tới Sở Trọng gia thì lão đã không bị mất mặt như vậy.

Hiện giờ thì tốt rồi, không thể chọc giận Trần Trầm, Sở Trọng cũng bị no đòn.

Bùm!

Một tiếng nổ lớn!

Trên lôi đài, Sở Trọng va vào trận pháp, ngực hõm một hố to.

Dựa theo kế hoạch, gã nên nhục nhã Chu Nhân Long một trận, tiện thể đánh Chu Nhân Long bị thương nặng, kết quả thành ra thế này.

Nghĩ đến đây, Sở Trọng theo bản năng nhìn về phía Tiêu Lương, phát hiện Tiêu Lương thần thờ nhìn trời.

Trông thấy cảnh này, tim Sở Trọng rớt cái bịch, linh cảm không lành dâng lên.

- Người nói ta quê mùa hả? Lão già kia, ta thì thấy người ngựa đòn!

Bên kia, Chu Nhân Long không cho Sở Trọng cơ hội thở dốc, cơ hồ trong thời gian ngắn bay đến bên cạnh gã, bắt đầu một chuỗi công kích.

Sở Trọng chỉ có thể vội vàng ngăn cản, không lâu sau lại trúng một đòn.

Làm thân vương của hoàng triều, Sở Trọng sao có thể buông xuống mặt mũi nói ra hai chữ nhận thua với tu sĩ nước nhỏ như Chu Nhân Long.

Sở dĩ không lâu sau, thân thể của Sở Trọng đã bị đánh cơ hồ tan vỡ.

Lúc này Sở Trọng mới phát hiện tu sĩ Luyện Hư giữ trật tự bất giác đổi thành Ngọc Quỳnh của Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Điều này khiến Sở Trọng trong lòng hoảng sợ, gã vốn trông chờ lão nhân Luyện Hư ngăn cản bọn họ tiếp tục chiến đấu, để gã còn có bậc thang leo xuống, hiện giờ xem ra cũng là không thể nào.

Nghĩ đến đây, Sở Trọng lập tức hét lớn:

- Ta nhận thua!

Nói xong, Sở Trọng trực tiếp lùi ra khỏi phạm vi lôi đài, mặt đen như đất nồi.

Chu Nhân Long được thế không tha người, vào lúc này còn chưa quên trào phúng một câu:

- Coi như ngươi biết điều, nếu không sẽ đập nát ngươi!

Sở Trọng tức giận suýt hộc máu, tùy ý lấy ra mấy viên đan dược ăn vào, mặc kệ tình huống kế tiếp như thế nào, xoay người rời đi gọn núi này.

Hôm nay Sở Trọng mất hết mặt mũi, ngượng ngùng tiếp tục ở lại.

Chờ Sở Trọng đi rồi, Tiêu Lương cơ hồ không có bất cứ chần chừ, bước lên lôi đài.

Đám tu sĩ Nguyên Thần xung quanh sắc mặt đều trở nên quái dị.

Tiêu Lương được công nhận là kẻ mạnh nhất dưới Luyện Hư, người như vậy lẽ ra nên lên sân vào phút cuối, nhưng Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông còn chưa lên mà Tiêu Lương đã vội vàng.

Có ý đồ gì?

Trần Trâm đứng bên sân nhìn thoáng qua Tiêu Lương, trong mắt rực cháy lửa giận.

Mới nãy trước khi Sở Trọng rời đi có nhìn qua chỗ Tiêu Lương, người này cũng giao lưu ánh mắt với lão nhân Luyện Hư kia, sau đó lão ta xuống tay với Chu Nhân Long.

Tất cả điều này không thoát khỏi thần thức của hắn tra xét.

Nếu nói nhóm người này không có gì mờ ám thì đánh chết Trần Trâm cũng không tin.

Hơn nữa tuyệt đối không phải vì chuyện của Sở Hùng mới cố ý nhắm vào người của hắn, Sở Trọng, Tiêu Lương, lão nhân Luyện Hư đều thuộc về ba đại hoàng triều.

Tiêu Lương và lão nhân Luyện Hư kia có cần trút giận thay cho Sở Hùng không?

Quan hệ giữa bốn đại hoàng triều tuyệt đối không tốt đến mức đó.

Giải thích duy nhất là nhóm người này từ đầu đến cuối đều nhắm vào hắn! Dù cho không có chuyện của Sở Hùng thì bọn họ vẫn sẽ chĩa mũi dùi vào hắn!

Nghĩ đến đây, Trần Trâm cười tự giễu.

Vốn còn tưởng rằng bốn đại hoàng triều về sau sẽ không làm khó hắn nữa, hiện giờ xem ra là hắn suy nghĩ nhiều.

Thành kiến trong lòng người đâu dễ biến mất như vậy?

Trần Trâm nhủ thầm:

- Hệ thống, xung quanh . . . có ai âm sát ý với ta không?

Hệ thống nhanh chóng liệt kê ra đáp án, có một đồng người.

Trừ tất cả tu sĩ Nguyên Thần của bốn đại hoàng triều ra, thậm chí còn có mấy tán tu ôm sát ý với Trần Trâm.

Được đến đáp án này, lòng Trần Trâm dần lạnh lẽo.

Hắn có Phá Ách Ẩn trong người, đã định sẵn không bị người đời bao dung, dù cho một ít tu sĩ ở mặt ngoài cung kính với hắn, nhưng nếu để bọn họ tìm được cơ hội thì sẽ lập tức xuống tay giết hắn ngay, để giành lấy phúc vận từ trên trời giáng xuống.

Đạo lý giống như thịt Đường Tăng.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Trần Trâm nói với Chu Nhân Long:

- Lão Chu, chúng ta trở về đi, nơi này không phải chỗ chúng ta nên đến.

Chu Nhân Long nhìn Tiêu Lương trên trời, hăng hái muốn đánh, nhưng nghe Trần Trâm nói thì gã bỗng nở nụ cười, nhảy từ lôi đài xuống.

- Nếu tiểu tử ngươi không thích thì ta không tham dự, chúng ta đi thôi, về Vô Phong Sơn tiêu dao khoái hoạt.

Tiêu Lương trông thấy cảnh này thì hoàn toàn thay đổi sắc mặt, trầm giọng quát:

- Chậm đã!

Trần Trâm ngẩng đầu nhìn về hướng Tiêu Lương, bình thản hỏi:

- Có chuyện gì? Không lẽ ngươi muốn giết ta ngay bây giờ?

Ngọc Quỳnh ở một bên cũng nhận ra tình huống có chút không đúng, nhíu mày hỏi:

- Tiêu Lương, người có ý gì? Chu Nhân Long đã nhận thua, như vậy vẫn chưa vừa lòng của người sao?

Tiêu Lương liên tục thay đổi sắc mặt, vẻ nho nhã hiền hòa lúc trước đã hoàn toàn biến mất không thấy, thay thế là âm trầm và hung ác.

Lão tử muốn giết Trần Trầm này, gã đâu dám dễ dàng thả hắn đi?

- Trần Trầm! Người khác có thể đi! Nhưng người không thể!

Ngọc Quỳnh nghe vậy giận tím mặt, khí thế của Luyện Hư nháy mắt bạo phát, gằn từng chữ:

- Trần Trầm, mang theo người của người đi đi! Ta xem hôm nay ai dám ngăn trở! Ta lấy danh nghĩa Thánh Nữ Ngọc Đỉnh Đan Tông tuyên bố ngay tại đây, nếu ai dám ngăn người thì Ngọc Đỉnh Đan Tông ta sẽ cắt đứt cung ứng cho thế lực của người đó trăm năm!

Giờ này khắc này, nàng cũng ý thức được tình huống không đúng, sử dĩ nói chuyện cực kỳ quyết tuyệt.

Đám tu sĩ ở xung quanh nghe vậy vội tránh ra con đường, né Trần Trầm như trốn ôn thần.

Bị Ngọc Đỉnh Đan Tông cắt đứt cung ứng đan dược trăm năm thì sao chịu được?

Dù là bốn đại tông môn, bốn đại hoàng triều cũng không chịu nổi tổn thất như vậy.

Nếu thật sự bị ngừng cung cấp trăm năm, vậy trăm năm sau thực lực của tông môn sẽ suy yếu nhiều, chưa biết chừng không thể thu

nhận đệ tử.

Tiêu Lương nghe vậy trên mặt nổi gân xanh, giây lát sau, rút cuộc hạ quyết tâm, hét lớn:

- Ngăn trở Ngọc Quỳnh, ta bắt giữ Trần Trầm!

Ngọc Quỳnh nghe vậy hoàn toàn thay đổi sắc mặt.

Nàng không thể ngờ Tiêu Lương này vào giây phút này thật sự xé rách da mặt với nàng.

Chương 353: Quét ngang ngay tại chỗ

Tiêu Lương vừa dứt lời, nguyên ngọn núi rơi vào rối loạn, đám tu sĩ Nguyên Thần không ngờ phát triển đến tình trạng đánh n hau.

Lão nhân Luyện Hư cũng gây người tại chỗ.

- Trần Trầm, Tiêu Lương này có ý gì?

Chu Nhân Long theo bản năng che trước mặt Trần Trầm, sắc mặt có chút âm trầm.

Chu Nhân Long bị thừa tướng của Đại Hạ hoàng triều giam cầm hơn mười năm, sở dĩ có ấn tượng rất tệ với tu sĩ hoàng triều, huống chi Tiêu Lương cũng là thừa tướng.

Hiện giờ bỗng nhiên nghe thấy lời như vậy, Chu Nhân Long tự nhiên cho rằng bị kịch ngày xưa từng xảy ra với mình cũng sẽ đến với Trần Trầm, làm lòng gã bùng cháy lửa giận.

Trần Trầm cười nhạt một tiếng nói:

- Có ý gì? Thất phu vô tội, hoài bích có tội, ta mang Phá Ách Ấn trong người, giống như một viên đan dược nghịch thiên biết đi, tự nhiên bị người nhớ thương.

Hạ Tích Sương ở bên cạnh lấy ra lệnh bài truyền tấn:

- Trần Trầm, ta truyền tấn cho tông chủ, kêu lão nhân gia đến chủ trì công đạo!

Giờ này khắc này, cả ngọn núi đã bị phong tỏa, loại tình huống này, dù là đồ ngọc cũng nhìn ra là có dự mưu từ lâu, sở dĩ Hạ Tích Sương đặc biệt sốt ruột.

Trần Trầm ngăn trở nàng, bình tĩnh nói:

- Vào Tiểu Vô Ưu Tiên Cung trước đi, lát nữa không chừng ta sẽ phải giết ra ngoài.

Hạ Tích Sương nghe lời này sắc mặt trắng nhợt, cuối cùng ngoan ngoãn gật đầu, vào Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

- Lão Chu, ngươi cũng đi vào đi.

Chu Nhân Long tức run người:

- Cái gì? Trần Trầm, ngươi xem thường ta?

Trần Trầm cố gắng khuyên nhủ:

- Tích Sương dù gì là đệ tử của Hạo Nhiên Kiếm Tông, không ai

dám làm gì nàng ấy. Lão Chu, còn người thì khó nói, lỡ họ bắt có c người uy hiếp ta thì sao?

Tiêu Lương ở trên trời không chờ đợi lâu thêm nữa, trực tiếp ra tay, một cái chuông to màu vàng hiện ra sau lưng gã chụp xuống Trần Trầm.

Chu Nhân Long thấy vậy phản xạ muốn ngăn cản nhưng bị Trần Trầm túm lấy nhét vào Tiểu Vô Ưu Tiên Cung.

Mắt thấy chuông to màu vàng sắp chụp cả người Trần Trầm vào, một cái đỉnh to màu lửa đỏ bỗng từ bên cạnh bay qua, đụng mạnh vào chuông to màu vàng.

Doong!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng, chuông to màu vàng trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, toàn bộ ngọn núi rung rinh.

Tiêu Lương ở trên trời hộc máu, oán hận nhìn Ngọc Quỳnh đứng bên dưới.

Lão nhân Luyện Hư lúc này mới phản ứng lại, che trước mặt Ngọc Quỳnh.

Trần Trầm thừa dịp này lao đến bên rìa trận pháp phong tỏa, gọi Lục Đậu ra.

Cùng lúc đó, thần thức của hắn truyền âm truyền vào tai tất cả đệ tử Vô Phong Thành trong Thần Viên Sơn.

- Mọi người ai đi đường này, về sau đừng nói với bên ngoài mình là người của Vô Phong Thành!

Thần thức truyền ra xong, Lục Đậu đã phá tan trận pháp.

Tiêu Lương ở phía xa trông thấy cảnh này thì con người co rút, trận pháp này là khôn trận phong tỏa mạnh nhất nhân tộc, cường giả Luyện Hư cũng phải tốn công sức dữ lắm mới phá trận được.

Nhưng Trần Trầm thì hay rồi, chỉ vài giây đã phá mở trận pháp.

Nếu để hắn trốn thì về sau biết đi đâu bắt lại?

Nghĩ đến đây, Tiêu Lương thăm sát ruột, theo bản năng từ trong lòng móc ra một hạt châu màu đen.

Trên hạt châu màu đen dày đặc hoa văn, mơ hồ tản ra âm khí, hiển nhiên không phải thứ tốt lành gì.

Khi Tiêu Lương định sử dụng hạt châu này thì Ngọc Quỳnh ở gần đó phát ra một tiếng chát vắn:

- Tiêu Lương, bốn đại hoàng triều các người thật sự muốn hoàn toàn trở mặt với bốn đại tông môn chúng ta sao?

Nghe lời này, tim Tiêu Lương rớt cái bịch, chần chừ giây lát.

Trong tích tắc đó, Trần Trầm đã bay ra phạm vi ngọn núi.

...

Cùng lúc đó.

Cách Thần Viên Sơn trăm dặm, cường giả Luyện Hư mới lên của tộc Sơn Nhạc Thần Viên, Bình Thiên Yêu Tôn lặng lẽ nhìn về phía Thần Viên Sơn.

Sau lưng Bình Thiên Yêu Tôn là trên nghìn cường giả của các tộc, trong đó có mấy chục Yêu Hoàng Nguyên Thần, đây là lực lượng thủ vệ tộc địa tám đại yêu tộc.

Nếu là trước kia, các lực lượng này tuyệt đối sẽ không rời khỏi tộc địa.

Nhưng Yêu Đình hiện giờ đã khác xưa, Yêu Thần đại nhân lên tiếng liền điều động đám cường giả này ra, trợ giúp Bình Thiên Yêu Tôn phá hoại đại hội đấu pháp của nhân tộc.

Bình Thiên Yêu Tôn cho rằng đại hội đấu pháp nhân tộc cướp tộc địa của tộc Sơn Nhạc Thần Viên là vũ nhục toàn tộc.

Nếu để nhân tộc phát giải thưởng, vậy tộc Sơn Nhạc Thần Viên của bọn chúng sẽ mãi mãi bị đóng đinh trên cột sỉ nhục.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bình Thiên Yêu Tôn càng cảm kích Yêu Thần đại nhân nhiều hơn.

Keng!

Đang lúc Bình Thiên Yêu Tôn âm thầm chờ cơ hội đến, phương xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang trầm đục.

Bình Thiên Yêu Tôn không dùng thần thông vẫn nghe rõ mồn một:

- Đây là cường giả Luyện Hư giao thủ?

Bình Thiên Yêu Tôn cực kỳ ngạc nhiên, gã vốn định chờ đại hội đấu pháp sắp kết thúc mới xuất kích, hiện giờ xem ra tựa hồ phát sinh ngoài ý muốn.

Không có do dự, Bình Thiên Yêu Tôn mang theo chúng yêu sau lưng nhanh chóng đến gần Thần Viên Sơn. Theo bản năng, mọi chuyện diễn ra trong Thần Viên Sơn đều bị thần thức của Bình Thiên Yêu Tôn điều tra rõ ràng.

Luyện Hư nhân tộc nội chiến!

Điều này khiến Bình Thiên Yêu Tôn trong một chốc không biết nói cái gì nữa, lòng tràn ngập kích động.

Tuy Bình Thiên Yêu Tôn nuốt máu phản tở, thực lực mạnh hơn Luyện Hư sơ kỳ bình thường, nhưng không nắm chắc một chọi hai, giờ thì tốt rồi, hai Luyện Hư nhân tộc thủ vệ Thần Viên Sơn đánh nhau.

Không được, phải nhanh chóng báo cho Yêu Thần đại nhân hay!
Không chừng có cơ hội cướp lại Thần Viên Sơn!

...

Bên trên Thần Viên Sơn.

Trần Trầm vốn muốn trực tiếp trốn chạy, nhưng trông thấy ở hai ngọn núi khác đã có tu sĩ hoàng triều tấn công tu sĩ Vô Phong Thành, có người trực tiếp xuống tay giết thì lửa giận tràn ngập trong lòng hắn.

- Cái đám này thật là khinh người quá đáng!

Chỉ thầm trong bụng một câu, Ngưng Thần Châu trong thức hải của Trần Trầm bỗng tỏa ánh sáng chói lòa.

Giây sau, mấy chục thân thức công kích quét ngang mà ra, giây lát, đám tu sĩ hoàng triều xuống tay ác đêù nổ nát đầu mà chết, trong đó thậm chí không thiếu một ít cái gọi là thiên kiêu.

Trong phút chốc, hai ngọn núi lặng xuống, không có tu sĩ cấp thấp nào dám nhúc nhích một li.

Trần Trầm hai mắt đỏ rực, trực tiếp phá mở trận pháp, cắt hết tu sĩ Vô Phong Thành vào tiểu thế giới.

Chờ khi đưa tu sĩ Kết Đan cuối cùng vào tiểu thế giới, trên bầu trời đã có hơn mười tu sĩ Nguyên Thần hoàng triều chặn tất cả đường lui của Trần Trầm.

Tiêu Lương dẫn đầu bình tĩnh lơ lửng ở bên trên, ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

- Bắt giữ hắn!

Tiêu Lương một tiếng quát chói tai, hơn mười tu sĩ Nguyên Thần cảnh cùng tấn công Trần Trầm.

Trong phút chốc, đủ loại pháp bảo lấp lóe tia sáng ập hướng Trần Trầm.

Trần Trầm không nói tiếng nào, Vạn Hóa Thần Phong bỗng nhiên bay ra, biến lớn trăm thước.

Keng keng keng!

Vạn Hóa Thần Phong quét ngang, một đám pháp bảo dạt về, không cái nào có thể tranh phong.

Tiêu Lương cau mày, tuy gã có át chủ bài, nhưng không đến đường cùng thì gã không muốn dùng, vì sẽ tổn thương gã rất lớn.

Nếu được thì kết quả tốt nhất là bắt giữ Trần Trầm đưa đến trước mặt lão tổ, hiện giờ xem ra tựa hồ có chút khó khăn.

Trong lúc Tiêu Lương suy tư, hơn mười tu sĩ Nguyên Thần lại tấn công đợt thứ hai.

Hơn mười tu sĩ Nguyên Thần này yếu nhất cũng cỡ trung kỳ, hiện giờ không bắt được một mình Trần Trầm, cả đám trong lòng có chút thẹn quá thành giận, sở dĩ lần này bọn họ dốc hết sức ra.

Nhìn mớ pháp bảo chói lòa kia, Trần Trầm hít sâu, thần thức cấp bậc Luyện Hư nháy mắt thúc đẩy đến cực độ, tức giận kêu to:

- Các ngươi vô tình thì đừng trách ta vô nghĩa, hôm nay ta chơi tới cùng!

Vừa dứt lời, hơn mười thần thức công kích bỗng nhiên bắn ra ngoài.

Thần thức cấp bậc Luyện Hư mạnh hơn Nguyên Thần đỉnh cấp mấy lần, cộng thêm Ngưng Thần Châu hỗ trợ, có thể tương đương uy lực thế nào.

Cơ hồ trong tích tắc, mười mấy cường giả Nguyên Thần rơi thẳng tắp xuống đất, người yếu nhất chết ngay tại chỗ, những người khác đều bị thương nặng, mất ý thức.

Chỉ có một mình Tiêu Lương lấy tay ôm đầu, phát ra tiếng rên đau đớn.

Hai ngọn núi bên dưới, đám tu sĩ cấp thấp trông thấy cảnh này đều u ám như hén, không người dám nhúc nhích.

Chương 354: Làm sao bây giờ?

Trần Trầm lạnh lùng liếc Tiêu Lương một cái, xoay người rời đi.

Nhưng mà, ngay lúc này, ngoài rìa phạm vi thần thức của Trần Tr

âm, có hàng nghìn cao thủ yêu tộc rầm rộ lao về phía Thần Viên Sơn.

Yêu Tôn Luyện Hư dẫn đầu chớp mắt đến nơi, một chưởng võ về hướng ngọn núi ở ngay chính giữa.

Trong ngọn núi kia toàn là tu sĩ Nguyên Anh thiên phú không tề, có mấy trăm người, trừ Nguyên Anh của bốn đại hoàng triều ra, còn có nhiều Nguyên Anh bốn đại tông môn.

Nếu một chưởng này đánh trúng thì e rằng mấy trăm Nguyên Anh sẽ có hơn một nửa số người chết.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm không do dự, một mình che đàng trước chưởng kia, trong khoảnh khắc linh lực toàn thân thúc đẩy đến cực độ, trên người sáng rực ánh sáng màu vàng.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai, chưởng bị xóa tan, nhưng xung lực mạnh mẽ vẫn chấn bị thương nhiều tu sĩ Nguyên Anh.

Trần Trầm đỡ một chưởng của Luyện Hư khiến cả người khảm vào lòng núi, quanh thân đầy vết nứt, trong cơ thể đến bờ vực tan vỡ.

- Khụ khụ!

Trần Trầm phun ra một ít máu cục, thúc đẩy Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, khó khăn bay ra lòng núi.

Mặc kệ khó khăn cỡ nào nhưng tóm lại Trần Trầm đã đỡ được chưởng kia.

Nhiều tu sĩ Nguyên Anh ở bốn phía cảm kích nhìn Trần Trầm, sau đó định nhanh chóng bay xa khỏi chỗ thị phi này.

Nhưng mà, còn chưa chờ bọn họ bay ra phạm vi Thần Viên Sơn thì nhiều Yêu Hoàng Nguyên Thần xuất hiện ở bốn phía, phong tỏa Thần Viên Sơn.

Trần Trầm tùy ý nuốt vào một ít thiên tài địa bảo, dò xét trạng huống xung quanh.

Có gần nghìn cường giả yêu tộc, tất cả đều là thành viên trực hệ của tám đại yêu tộc, chỉ xem khí thế liền biết thực lực không yếu.

Phương xa, Ngọc Quỳnh và lão nhân Luyện Hư đã dừng tay, ánh mắt nhìn về hướng Bình Thiên Yêu Tôn ở trên trời, chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

Bình Thiên Yêu Tôn rống to:

- Giết! Giết hết tu sĩ nhân tộc!

Giờ phút này, Thần Viên Sơn đã rối loạn, đại trận hộ sơn thủng lỗ chỗ như chỉ là vật trưng chơi.

Nếu gã xui khiến thuộc hạ tàn sát nơi này thì nhân tộc sẽ đại thương nguyên khí.

Phải biết rằng, nơi này tụ tập tu sĩ tinh hoa của nhân tộc, đại biểu cho tương lai nhân tộc.

Mắt thấy đám yêu tu giống như hổ vào bầy sói, bắt đầu truy sát tu sĩ nhân tộc, Ngọc Quỳnh căng thẳng quay sang chửi Tiêu Lương:

- Nhìn xem chuyện tốt mà ngươi đã làm! Hôm nay nếu có nhiều người chết thì Tiêu Lương nhà ngươi là tội nhân của nhân tộc chúng ta!

Tiêu Lương đã lấy lại bình tĩnh từ thống khổ, nhìn cảnh tượng bố

n phía, đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

Trong tình hình như vậy, Tiêu Lương không do dự nữa, nuốt hạt c hâu màu đen vào. Hạt châu chui vào người, không làm thiên địa b iến sắc như trong tưởng tượng, người Tiêu Lương rung lên, giây s au, miệng gã phát ra âm thanh già nua:

- Một đám ô hợp cũng dám lỗ mãng!

Âm thanh giống như ma âm truyền khắp xung quanh mấy chục dặm, trong phạm vi âm thanh vang vọng, một đám yêu tộc vô luận l à Nguyên Anh hay Nguyên Thần đều nổ tan xác mà chết.

Trông thấy cảnh này, Bình Thiên Yêu Tôn hoàn toàn thay đổi sắc mặt, ngay cả Ngọc Quỳnh cũng mở to mắt, trong ánh mắt tràn đầ y không dám tin tưởng.

Chỉ nói một câu đã giết gần trăm cao thủ yêu tộc, Tiêu Lương khô ng thể nào làm được điều này, ngay cả đám Luyện Hư bọn họ cũn g không làm được.

Bình Thiên Yêu Tôn tức giận hỏi:

- Người rút cuộc là ai?

Tiêu Lương nghe vậy ngẩng đầu lên, nhìn hoàn cảnh bốn phía, thả n nhiên nói:

- Lão phu là Bạch Đông Thăng của Đại Kinh hoàng triều, không ngờ nhân tộc ta thật sự đánh vào lãnh thổ yêu tộc, thật là đáng vui đáng mừng.

Bạch Đông Thăng.

Nghe thấy tên này, vô luận là Bình Thiên Yêu Tôn hay đám cường g giả nhân tộc, tất cả đều về mặt mờ mịt.

Bởi vì bọn họ chưa nghe nói qua có cường giả mang tên này.

Chỉ mình Ngọc Quỳnh là đầy mắt lóe tia hoảng sợ, lảo đảo:

- Hoàng đế Đại Kinh hoàng triều đời trước của đời trước, chẳng phải sau khi bước vào Luyện Hư đỉnh, độ kiếp thất bại rồi chết sao?

Phải biết rằng, hai tộc người, yêu hiện giờ không có một vị cường giả Luyện Hư đỉnh.

Bởi vì một khi bước vào cảnh giới như vậy, kiếp phi thăng sẽ tùy thời buông xuống. Độ kiếp phi thăng thì vô luận thành công hay không, cơ bản đều không thể nào ở lại thế gian này.

Bởi vậy vì ổn thỏa, cường giả đứng đầu hai tộc người, yêu đều đề ép tu vi ở Luyện Hư hậu kỳ.

Bạch Đông Thăng này rõ ràng độ kiếp thất bại vậy mà còn có thể sống tới ngày nay . . .

Loại tình huống này, đưa mắt nhìn lịch sử nhân tộc có thể đếm trên đầu ngón tay, không biết người này rốt cuộc dùng bí thuật như thế nào.

- Giả thần giả quỷ!

Bình Thiên Yêu Tôn liên tục thay đổi sắc mặt, theo sau bỗng nhiên lấy ra một cây gậy to đập về phía ‘Tiêu Lương’.

‘Tiêu Lương’ thấy vậy không phản ứng gì kịch liệt, vươn tay ra vung nhẹ, dễ dàng cản lại gậy to của Bình Thiên Yêu Tôn.

Sau đó ‘Tiêu Lương’ lại phát tay, Bình Thiên Yêu Tôn toàn thân không thể nhúc nhích, yêu bị giam cầm trên trời.

Đám tu sĩ nhân tộc thấy vậy vui mừng quá đỗi, giờ này khắc này, bọn họ đã tin tưởng, thật sự có đại năng nhân tộc nhập vào người Tiêu Lương.

- Chết đi!

Sau khi giam cầm Bình Thiên Yêu Tôn, Bạch Đông Thăng vươn ra một ngón tay chỉ về phía gã.

Một luồng sáng bắn ra, chớp mắt đến trước trán của Bình Thiên Yêu Tôn.

Nhưng lúc này trong không khí bỗng lan tỏa sóng gợn, một bóng dáng vấy đen bước ra từ hư không, cũng chỉ một cái, xua tan ánh sáng đen.

Trông thấy bóng dáng kia, Bình Thiên Yêu Tôn thở phào nhẹ nhõm:

- Yêu Thần đại nhân, người rốt cuộc đến!

Đoạn thời gian trước, Yêu Thần đại nhân đột phá đến Luyện Hư hậu kỳ, trở thành kẻ mạnh nhất yêu tộc, sở dĩ Bình Thiên Yêu Tôn cho rằng Yêu Thần đại nhân giáng lâm đại biểu cho sẽ không phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Yêu Khanh hơi gật đầu, đầu tiên là liếc Bạch Đông Thăng một cái, sau đó nhìn Trần Trầm người đầy vết thương đứng ở phía dưới, trong mắt tràn đầy vẻ trào phúng.

- Trần Trầm, lúc trước ta kêu ngươi đi Vô Tận Hải, ngươi không tin, hiện tại chật vật như vậy, cần gì khổ thế?

Trần Trầm ở bên dưới im lặng không nói, không có đáp lại.

Đám tu sĩ nhân tộc xung quanh mắt lóe tia khác lạ.

Không ai ngờ rằng Trần Trầm quen Yêu Thần của yêu tộc, xem bộ dáng thì quan hệ không tệ.

Bạch Đông Thăng nhìn Yêu Khanh, ngữ khí cực kỳ tùy ý:

- Người là lãnh tụ của yêu tộc hiện giờ? Đáng tiếc bản hoàng chỉ là thần thức giáng lâm, chỉ có thể phát huy trình độ Luyện Hư hậu kỳ, nếu không thì đã chém người ngay bây giờ, không còn rắc rối gì nữa.

Yêu Khanh nghe vậy mới ngược lên nhìn Bạch Đông Thăng, lạnh lùng cười:

- Thứ kéo dài hơi tàn cũng dám buông lời ngông cuồng.

Bạch Đông Thăng cười mà không nói, giây tiếp theo nhìn chăm chăm vào Trần Trầm ở bên dưới, một thần thức công kích cực mạnh đánh vào trong thức hải của hắn.

Trần Trầm bất ngờ không kịp đề phòng, sắc mặt hơi trắng.

Nhưng, chỉ có thể.

Tuy thần thức công kích này cực kỳ mạnh mẽ, nhưng Trần Trầm có Ngung Thần Châu bảo vệ thức hải, thần thức của bản thân đến trình độ Luyện Hư, sở dĩ thần thức công kích chỉ có thể sản sinh bấy nhiêu ảnh hưởng với hắn.

Sau khi ổn định thân hình, Trần Trầm nhìn lên Bạch Đông Thăng trên đầu mình.

Giờ phút này, Trần Trầm đã hiểu ra tất cả, kẻ thật sự muốn giết hắn là người này.

Luyện Hư đỉnh, cường giả tùy thời đều sẽ phi thăng, hèn gì vội vã muốn lấy mạng của hắn.

Bạch Đông Thăng thấy Trần Trầm đứng bên dưới chẳng những không chết mà còn không bị thương chút nào thì cau mày.

Bạch Đông Thăng trầm mặc một lúc, tràn đầy tò mò chỉ một cái vè phía Trần Trầm, một luồng sáng đen bắn hướng hắn.

Lực lượng một kích này nếu đánh trúng thì dư sức đánh chết Luyện Hư bình thường.

Ngọc Quỳnh ở phương xa thấy vậy hoàn toàn thay đổi sắc mặt, nhưng nàng chưa kịp phản ứng thì luồng sáng đen một lần nữa bị Yêu Khanh ngăn cản.

Toàn bộ Thần Viên Sơn rơi vào yên tĩnh, vô luận là tu sĩ nhân tộc hay yêu tộc nhìn cảnh này, tất cả đều trầm mặc.

Trần Trầm lặng im nhìn trời, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Giờ này khắc này, hắn làm tu sĩ nhân tộc nhưng bị cường giả đứng đầu của nhân tộc xuống tay giết.

Cứu hắn là nữ yêu.

Điều này khiến hắn từ nay về sau biết làm thế nào đây?

Chương 355: Sống hay chết toàn bằng bản lĩnh

Thật lâu về sau, Bạch Đông Thăng sâu kín nói:

- Không ngờ tiểu tử nhà ngươi câu kết với yêu tộc, vậy xem ra ngươi thật sự nên chết đi.

Vốn với thực lực của Bạch Đông Thăng, dù giết Trần Trầm cũng không làm gì được gã, cùng lắm sau này giết nhiều yêu tộc chút, cặn hặn miệng mọi người lại.

Đợi về sau phi thăng thượng giới, Bạch Đông Thăng không quan tâm đám người hạ giới nghĩ gì.

Nhưng hôm nay tiểu tử này tự chốc lấy nghi ngờ, Bạch Đông Thăng vui vẻ quạt cho lửa cháy to hơn.

Trần Trầm nghe vậy cười nhạt một tiếng, không để ý tới, ngược lại nhìn nữ yêu ở trước mặt, bất đắc dĩ hỏi:

- Ngươi cứu ta làm cái gì? Giờ thì ta có nhảy vào Vô Tận Hải cũng không rửa sạch được.

Yêu Khanh lạnh lùng đáp lại:

- Trước kia ngươi cứu ta một lần, hiện giờ ta trả lại cho ngươi, còn về ngươi có rửa sạch được hay không thì liên quan gì đến ta?

Trần Trầm bị sặc, trong một chốc không nói nên lời.

Thần Viên Sơn rơi vào yên lặng, vô luận là yêu tộc hay nhân tộc đ

ều có chút không biết làm sao.

Trong tình huống này, bọn họ ra tay cũng không phải, không ra tay cũng kỳ.

Nhưng tình huống như vậy không kéo dài lâu.

Giây lát sau, chân trời biến đổi phong vân, uy thế khủng bố không gì sánh bằng từ phương xa ập đến, sau đó là mấy bóng dáng buông g xuống Thần Viên Sơn.

- Sư phụ!

Ngọc Quỳnh hô to một tiếng, nháy mắt đi tới trước mặt tông chủ Ngọc Đình Đan Tông.

Bên cạnh tông chủ Ngọc Đình Đan Tông có tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông, Thất Sát Ma Đạo Ma Tôn theo cùng.

Đây mới chỉ là bắt đầu, qua giây lát, lại có mấy bóng dáng buông xuống. Đương kim hoàng đế bốn đại hoàng triều cũng xuất hiện trong Thần Viên Sơn.

Tộc trưởng tám đại yêu tộc thì trừ Thần Giao Yêu Tôn đã chết ra, tất cả đều có mặt.

Trong phút chốc, toàn bộ Thần Viên Sơn như biến thành trung tâm thiên địa, phong vân bốn phía vần vũ, uy thế khủng bố giống như sóng triều thổi quét bốn phương.

Trong tình huống này, cho dù là tu sĩ Nguyên Thần cũng chỉ có thể ỉ run cầm cập, càng đừng nói những Kết Đan Nguyên Anh, các cường giả vô tình lộ ra uy áp đã làm bọn họ như rơi vào hầm băng, toàn thân động đậy không được.

- Trần Trầm, ngươi lại đây.

Bề ngoài tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông vẫn lôi thôi, nhưng giờ này khắc này lại tràn đầy uy nghiêm

Trần Trâm nghe vậy ngẫm nghĩ, cuối cùng nghe lời bay đến bên cạnh tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Bạch Đông Thăng thấy vậy mắt lấp lóe tia sáng, nhưng không nói gì thêm.

Tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông sâu thẳm nhìn Trần Trâm, nhẹ giọng nói:

- Để ngươi chịu uất ức.

Trần Trâm cười lúng túng, không nói lời gì ra vẻ rộng rãi.

Mới này hắn cũng đã ra tay giết người, hiện tại như thế nào cũng không thể nào cười cho qua chuyện.

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông ở một bên thẳng thắn nhìn Bạch Đông Thăng, lạnh lùng nói:

- Tiền bối, ngươi thật sự muốn trở mặt với bốn đại tông môn chúng ta? Trần Trâm là công thần của nhân tộc, ngươi ra tay với hắn thì những tu sĩ vì nhân tộc đổ máu nóng sẽ nghĩ như thế nào?

Bạch Đông Thăng lắc đầu, chỉ thốt ra hai chữ:

- Ấu trĩ.

Bốn hoàng đế của hoàng triều đều lộ vẻ mặt châm chọc.

Lòng người là cái gì? Thật sự quan trọng đến thế sao?

Trong hoàng triều, lòng người là công cụ để lợi dụng, mặc dù vài

người đổ máu nóng, nhưng không thể phủ nhận rằng bọn họ hy sinh lớn cỡ nào cũng không bằng cường giả đứng đầu tùy ý ra tay một lần.

Đây là hiện thực tàn khốc.

Hoàng đế của Đại Kinh hoàng triều lạnh lùng cười chất vấn:

- Trần Trầm có Phá Ách Ấn trên người, còn dây dưa mập mờ với yêu tộc, giết hấn thì lão tử có thể không kiêng nể gì xuất quan đối phó yêu tộc, làm cao tăng nhân tộc, bên nào nhẹ bên nào nặng, chẳng lẽ người nhìn không thấu sao?

Hoàng đế Đại Sở hoàng triều ở một bên hòa theo:

- Chúng ta là tồn tại đứng đầu toàn bộ nhân tộc, xử trí theo cảm tính là hành vi cực kỳ ngu xuẩn, không phải chúng ta vô tình vô nghĩa, mà là ở tại vị trí này, trong mắt phải nhìn lợi ích càng nặng. Nếu làm một quyết định sai lầm thì sẽ tạo thành tiêu cực mang đến ảnh hưởng rất lớn.

Bốn đại tông chủ nghe vậy mặt mày xanh mét, hai người này nói chuyện tuy có chút đạo lý, nhưng bọn họ lại không cách nào làm ra chuyện như vậy.

Bạch Đông Thăng cười nhạt nói:

- Mấy tiểu bối, các người để ta giết hấn, ta bảo chúng đánh chết bọn Yêu Tôn yêu tộc trở lên cho các người. Bên nào nhẹ bên nào nặng, các người vẫn chưa nghĩ ra sao?

Thất Sát Ma Đạo Ma Tôn nghe vậy giận tím mặt, trực tiếp mắng:

- Lão già, đừng tưởng chúng ta kêu người một tiếng tiền bối thì cho rằng mình ghê gớm lắm. Luyện Hư đỉnh chứ có gì, chúng ta từ thời đều có thể bước vào.

Tông chủ Linh Hư Khí Tông ở một bên cũng cười khẩy nói:

- Nếu mỗi người đều có ý nghĩ giống như ngươi thì nhân tộc ta còn có chịu chiến vì toàn bộ tộc quần? Đến lúc đó mỗi người đều muốn phi thăng, tàn sát lẫn nhau, không lâu sau, nhân tộc ta rơi vào kết cục diệt vong.

Đối diện phản bác của hai người, Bạch Đông Thăng không tức giận, khẽ cười nói:

- Hiện giờ là kỳ ngộ vạn năm khó tìm, chỉ cần ta có thể dốc hết sức ra tay, yêu tộc có lẽ sẽ bị hoàn toàn huỷ diệt, đến lúc đó không cần ai chiến vì nhân tộc nữa, thịnh thế như vậy thì sao diệt vong?

Hai bên mỗi người một câu, ngươi qua ta lại, không ai nhường ai.

Một đám cường giả yêu tộc lặng lẽ vây xem, ánh mắt đùa cợt.

Nhân tộc nổi tiếng đoàn kết, không ngờ rằng hiện giờ nội bộ vì một tu sĩ Nguyên Thần mà sinh ra mâu thuẫn lớn như vậy, thậm chí không tiếc cãi lộn ngay trước mặt yêu tộc như bọn họ.

Tục ngữ nói rất hay, việc xấu trong nhà không thể để bên ngoài nhìn, một đám tồn tại Luyện Hư không thể nào không biết đạo lý này, lại vẫn không tránh được, đủ thấy nhóm người này xích mích lớn cỡ nào.

Bên trong yêu tộc, Thiên Hồ Yêu Tôn của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ thán hán vậy ngáp một cái, ngữ khí lười biếng nói:

- Hay là hai bên đánh một trận đi, ta bảo chúng tuyệt đối không nhúng tay vào.

Thiên Hồ Yêu Tôn thốt ra câu này, tộc trưởng yêu tộc khác hòa thêo.

- Không sai, chúng ta tuyệt đối không nửa đường thêm phiền!

- Nếu e ngại sự có mặt của chúng ta khiến các người không tiện ra tay thì đừng lo, cùng lắm chúng ta đi về ngay bây giờ.

- Tộc Bất Tử Yêu Hoàng ta nguyện ý ngừng chiến ba ngày với nhân tộc các người, cho các người giải quyết tranh chấp nội bộ.

Đám cường giả yêu tộc toàn là xem náo nhiệt không ngại lớn chuyện, ước gì hai phe nhân tộc đánh lộn ngay bây giờ.

Đám tu sĩ nhân tộc ở bên dưới nghe những lời vui sướng khi người gặp họa thì mặt đỏ rực, cảm giác xấu hổ vô cùng.

Hôm nay, toàn bộ nhân tộc mắt hết mặt mũi.

Cho dù lúc yêu tộc sắp nội chiến cũng không đặt tranh chấp giữa Yêu Đình và tám đại yêu tộc ra ngoài sáng, càng không có ngoại tộc ở bên cạnh vây xem.

Bốn tông chủ và bốn hoàng đế của hoàng triều nghe những lời nói châm chọc đó thì sắc mặt cực kỳ khó xem.

Ngược lại Bạch Đông Thăng hoàn toàn không để ý, chỉ vào Trần Trầm, ngữ khí quả quyết:

- Người này có được Phá Ách Ấn, là kẻ mà trời không chứa chấp, ta phải giết. Các người có thể che chở hắn một lúc, chẳng lẽ còn có thể che chở suốt đời? So với để tiểu tử này chết trong lời kiếp, không bằng giúp ta, xem như giúp toàn bộ nhân tộc!

Bốn tông chủ bị chọc tức xì khói, đặc biệt là tông chủ Ngọc Đình Đan Tông, hơi thở trên người dao động kịch liệt.

Đám tu sĩ ở bên dưới sản sinh khác nhau, có người thậm chí bắt đ

ầu mắt chửi nhau.

Một đám tinh anh nhân tộc tranh chấp ngay trước mặt đại năng yêu u tộc.

Tộc trưởng tám đại yêu tộc mắt càng lúc càng sáng.

Ngay lúc này, một giọng nói không hài hòa vang vọng trên bầu trời Thần Viên Sơn.

- Ta cũng có Phá Ách Ấn, nếu ngươi muốn thay trời hành đạo thì có thể ra tay với ta thử.

Nghe lời này, cường giả hai tộc đều yên tĩnh trở lại.

Yêu Khanh quay đầu nhìn đám Yêu Tôn vui sướng khi người gặp họa, lạnh lùng hỏi:

- Các ngươi muốn giết ta để tránh chịu khổ độ kiếp không?

- Không, không có!

- Yêu Thần đại nhân, xin đừng đùa như vậy với chúng ta.

- Chúng ta chưa từng suy nghĩ!

Nghe thấy những lời này, Yêu Khanh một lần nữa nhìn về phía Bạch Đông Thăng, khinh miệt nói:

- Thứ bắt nạt kẻ yếu mà nói nghe chính nghĩa quá nhỉ.

Bạch Đông Thăng nghe vậy không cách nào giữ bình tĩnh được nữa, sát ý trong mắt bùng lên, gằn từng chữ:

- Sớm muộn gì ta sẽ giết ngươi!

Mắt thấy thế cục sắp phát triển thành đống rối nùi, Trần Trầm đứng ra, vái chào bốn tông chủ, nụ cười có chút thê lương.

- Đa tạ các vị tiên bối nâng đỡ, nhưng tình huống như hiện giờ, e rằng ta không thể ở lại nhân tộc nữa. Nhưng con kiến còn muốn sống thừa, ta không thể nào xúc động chịu chết. So với ở đây khiến toàn bộ nhân tộc mất mặt, không bằng ta tự động rời đi. Các vị tiên bối, từ nay về sau, ta sẽ không hỏi đến chuyện của nhân tộc nữa. Sống hay chết, toàn bằng bản lĩnh.

Chương 356: Thoái ản Vô Tận Hải

Tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông bản năng muốn níu giữ Trần Trầm:

- Trần Trầm . . . người . . .

Nên biết, Ngọc Đỉnh Đan Tông ra một đệ tử có sức chiến đấu mạnh không dễ chút nào, tuy tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông và Trần Trầm không gặp nhau được vài lần nhưng lão cực kỳ xem trọng đệ tử này.

Nhưng mà, giờ này khắc này, tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông cũng không biết nên nói sao.

Trần Trầm cười lắc đầu, nói:

- Ta tiếp tục ở lại đây sẽ chỉ khiến ngoại tộc xem trò cười, làm các tiên bối khó xử. Thôi vậy, cáo từ! Các vị có duyên sẽ gặp lại.

Nói xong, Trần Trầm sâu thẳm nhìn bốn hoàng đế của hoàng triều cùng với Bạch Đông Thăng, tiếp đó xoay người rời đi.

Bạch Đông Thăng thấy vậy rục rịch, nhưng cuối cùng kiềm chế xuống.

Có lão già của bốn đại tông môn ở, lại có yêu tộc ở một bên như hình mỗi, nếu thật sự ra tay thì chẳng những không cướp được gì, sợ rằng còn sẽ tạo thành hậu quả cực kỳ ác liệt.

Còn về Trần Trầm này, chỉ cần không phi thăng thượng giới, sẽ có ngày Bạch Đông Thăng tìm được hắn.

Phải biết rằng, thế lực của bốn đại hoàng triều trải rộng toàn bộ nhân tộc, miễn là Trần Trầm còn tiếp xúc với người khác thì sẽ có ngày bị Bạch Đông Thăng tìm được.

Một đám yêu tộc thấy không có đánh nhau thì phần lớn hơi thất vọng.

Chỉ có mấy Yêu Tôn của tộc Thần Viên thở phào nhẹ nhõm, dù sao Thần Viên Sơn là tộc địa của bọn chúng, nếu nhiều cường giả Luyện Hư đứng đầu đánh nhau tại đây thì e rằng Thần Viên Sơn sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

...

Rời đi Thần Viên Sơn, Trần Trầm cảm giác người nhẹ nhàng như gỡ xuống gông xiềng.

Tốc độ của Độ Hư Thuyền siêu nhanh, nửa ngày sau Trần Trầm đã trở lại trong Vô Phong Sơn ở Đại Tấn.

Trước khi đi Vô Tận Hải tự nhiên phải đón phụ mẫu đi cùng, với tu sĩ khác trong Vô Phong Sơn thì Trần Trầm không bắt ép mang họ

ọ đi.

Trong Vô Phong Sơn.

Trên nghìn tu sĩ Vô Phong Sơn tụ tập lại với nhau, nhìn Trần Trầ
m đứng ở chỗ cao nhất, đa số người trong mắt tràn đầy mê mang.

Trần Trầ thấy vậy trong lòng thở dài, nếu có thể, hắ cũng muố
n mang theo Vô Phong Sơn làm tông môn mạnh nhất nhân tộc.

Nhưng tình huống hiện giờ thì sợ rằng trong khoảng thời gian ngắ
n khó mà thực hiện.

Quét mắt mọi người một vòng, Trần Trầ nghiêm túc nói:

- Các vị đã biết tình huống của ta hiện giờ, không giấu chư vị, ta c
huẩn bị đi khu vực Vô Tận Hải. Ta đi chuyến này, trong khoảng t
hời gian ngắn không thể nào trở về lãnh thổ nhân tộc. Các ngưoi
nguyện ý theo ta thì ta sẽ dẫn đi Vô Tận Hải. Không muốn đi theo
ta, từ nay rời khỏi Vô Phong Sơn, ta sẽ để lại một mớ tài nguyên,
ngày sau các ngưoi sang đầu vào tông môn khác hay tự lập môn h
ộ đều không liên quan gì đến ta nữa.

Trần Trầ nói mấy lời này không phải vì hắ máu lạnh vô tình, V
ô Phong Sơn hiện giờ không lẫn lộn trong lãnh thổ nhân tộc đượ
c nữa, nếu ở lại lãnh thổ nhân tộc còn treo danh hào Vô Phong Sơn
thì khó tránh khỏi bị tấn công.

Sở dĩ hắ chỉ có thể lựa chọn như vậy.

Trần Trầ thốt ra lời này, trên nghìn người ở bên dưới đều rơi và
o do dự.

Không lâu sau, có một nửa người chọn đi theo Trần Trầ, số còn
lại thì về mặt khó xử.

Trông thấy tình cảnh này, Trần Trầm thông cảm cho họ.

Có người gánh thù hận, có người còn ràng buộc khác trong lãnh thổ nhân tộc, có người muốn dương danh lập vạn trên chiến trường hai tộc, hiện giờ có một nửa người chọn đi theo Trần Trầm đã là vì sức hấp dẫn cá nhân của hắn rất lớn.

Không đợi mấy người khác rồi rầm tiệp, Trần Trầm lấy ra núi tài nguyên bắt đầu phân phát.

Đám tu sĩ chọn ở lại cực kỳ cảm động, hét to:

- Sơn chủ! Ta tin tưởng người sớm muộn gì sẽ có ngày quang minh chính đại trở về!

- Chờ ta báo được thù lớn rồi sẽ đi Vô Tận Hải đầu nhập vào sơn chủ, mong sơn chủ đừng ghét bỏ!

Nghe những tiếng hô đó, Trần Trầm cười khẽ một tiếng nói:

- Các vị, giải tán đi.

Nói xong, Trần Trầm thu tu sĩ đồng ý đi theo mình vào tiểu thế giới, bay đi phương hướng Vô Tận Hải.

...

Trên đường đi.

Trong Độ Hư Thuyền chỉ có Trần Trầm và Hạ Tích Sương.

Nhìn nữ nhân trước mặt, Trần Trầm trong lòng tràn đầy xin lỗi.

Hắn đi lần này, người hắn có lỗi nhất là Hạ Tích Sương và Hạo Nhiên Kiếm Tông.

Hạ Tích Sương đi theo hần đại biểu cho buông bỏ địa vị trong Hạ o Nhiên Kiếm Tông.

Hạ Nhiên Kiếm Tông cũng bởi vậy mất đi một đệ tử thiên tài tương lai có thể kế thừa vị trí tông chủ.

Nhìn nét mặt của Trần Trầm, Hạ Tích Sương an ủi:

- Khi nhân tộc gặp nguy vong, ta không thể đi, nhưng hiện giờ nhân tộc ta đã mạnh hơn yêu tộc, lúc này ta mới đi thì không còn quan trọng gì, người không cần tự trách.

Trần Trầm cười cay đắng lắc đầu, nói:

- Nàng vốn có thể trở thành tông chủ của bốn đại tông môn, từ nay tên tuổi vang danh lịch sử nhân tộc, hiện giờ bị như vậy, sợ rằng nhiều nhất chỉ để lại một ít truyền thuyết tốt đẹp.

- Làm tông chủ rất mệt, ta thích ở cùng người hơn. Còn về có thể để lại tên tuổi cho đời sau hay không thì ta vốn không quan tâm. Nếu người cảm thấy nợ Hạ Nhiên Kiếm Tông thì đưa sính lễ cho Hạ Nhiên Kiếm Tông nhiều một chút.

Nghe lời này, Trần Trầm cười lúng túng.

Nhưng hần đúng là nên bồi thường cho Hạ Nhiên Kiếm Tông nhiều chút, cũng phải cho ba đại tông môn khác, dù sao ba tông chủ cũng đối xử tốt với hần.

Hai người trò chuyện, Chu Nhân Long đột nhiên chui ra từ Tiểu Vô Ưu Tiên Cung:

- Trần Trầm, chúng ta đi Vô Tận Hải có thể làm những thứ gì? Các người vợ chồng son sinh hoạt ẩn cư thì thích rồi, nhưng ta không ở yên một chỗ được.

Trần Trâm cười nói:

- Yên tâm đi, có việc cho người làm. Ta có chút sản nghiệp trong Vô Tận Hải, người có thể quản lý giúp ta.

Chu Nhân Long này bị nhốt bị khốn hơn mười năm, hiện tại còn có chút di chứng, nếu để gã rảnh rỗi thì phỏng chừng sẽ nổi điên.

Chu Nhân Long nghe vậy có chút hâm mộ.

Chu Nhân Long biết Trần Trâm từng đi Vô Tận Hải, dù sao Huyết San Hô là kết quả từ chuyến đi Vô Tận Hải.

Nhưng không ngờ rằng tiểu tử này còn đặt mua sản nghiệp ở Vô Tận Hải, tiểu tử này thật sự . . . giàu nứt tường đổ vách, so sánh thì gã nghèo mạt rệp.

Đừng nói Nguyên Thần đỉnh, Nguyên Thần sơ kỳ bình thường cũng giàu hơn gã. Ai kêu gã vừa bước vào Nguyên Thần cảnh đã bị giam cầm, mới thoát khỏi chưa bao lâu đã bước chân vào Nguyên Thần đỉnh?

Nguyên Thần đỉnh khác có thời gian trăm năm tích lũy gia sản, gã thì không.

Chu Nhân Long khẽ thở dài:

- Ài, có sản nghiệp thì tốt, chỉ sợ đám người kia không buông tha người, đến lúc đó đuổi tới Vô Tận Hải.

Trần Trâm cười mà không nói, đây là điều mà tất cả tu sĩ đi theo hấn đều lo lắng, nhưng hấn trong một chốc cũng không giải thích rõ.

Tóm lại khi đến nơi thì đám người kia tự nhiên sẽ hiểu.

...

Từ Đại Tấn đến Đông Cương, lại từ Đông Cương đi Vô Tận Hải, tổng cộng mất hai ngày.

Đợi khi vào phạm vi Vô Tận Hải, Trần Trầm đổi Phi Hư Thuyền thành hai chiếc thuyền lớn, thả tất cả tu sĩ ra.

Các tu sĩ này đa số lần đầu tiên thấy Vô Tận Hải, trong mắt tràn đầy hiếu kỳ.

Ngay cả Hạ Tích Sương cũng không ngoại lệ.

- Trần Trầm, nghe đồn trong Vô Tận Hải đều là báu vật, có thật không vậy?

- Đương nhiên là thật, nhưng nước biển của Vô Tận Hải che chắn thần thức, ở trong biển tầm nhìn không xa, sở dĩ muốn tìm được báu vật thật sự không dễ dàng, mấy viên minh châu trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung là tìm được từ Vô Tận Hải.

Hạ Tích Sương nghe vậy mắt sáng lên.

Trông thấy cảnh này, Trần Trầm mỉm cười, xem ra nữ nhân đều thích thứ sáng lấp lánh, Hạ Tích Sương cũng không ngoại lệ.

Giây lát sau.

Hai chiếc thuyền lớn chậm rãi đáp xuống một tòa thành lớn ở rìa Vô Tận Hải.

Trong thành, lấy Nam Bình Hải dẫn đầu, có trên nghìn tu sĩ đứng đón.

Trông thấy cảnh này, tu sĩ trên thuyền lớn đều trở nên căng thẳng.

Trần Trầm vẽ mặt ung dung xuống thuyền bay đầu tiên.

Trông thấy Trần Trầm, Nam Bình Hải hết sức kích động, dứt khoát quỳ xuống trước mặt hắn.

- Thuộc hạ Nam Bình Hải kính chào minh chủ! Cung nghênh minh chủ trở về!

Lời này thốt ra, gần nghìn tu sĩ cùng quỳ gối xuống đất, vẽ mặt vô cùng cung kính, đồng thanh kêu lên:

- Chúng ta cung nghênh minh chủ trở về!

Đám tu sĩ trên thuyền lớn thấy vậy tất cả đều khiếp sợ, không hiểu gì.

Trần Trầm thì bình tĩnh nói:

- Đều đứng lên đi.

Ra lệnh một tiếng, trên nghìn tu sĩ cùng đứng dậy.

Nhìn đám người tu sĩ này, lại nhìn thoáng qua Vô Tận Hải ở phương xa, Trần Trầm nở nụ cười.

Trong khu vực này, không ai có thể làm gì được hắn.

Nơi này mới là ổ thật sự của hắn.

Chương 357: Cực độ tục, cực độ hưởng thụ

Tiêu Vô Ưu nhìn trên nghìn tu sĩ mặc trang phục thống nhất, lấp bắp hỏi:

- Trần Trầm, thế này là thế nào vậy?

Trần Trầm giải thích rằng:

- Ta thành lập một thương minh trong Vô Tận Hải, bọn họ đều là thành viên thương minh.

Chu Nhân Long ở một bên nghe vậy sắc mặt đen thui.

Chỉ là thành viên đã nhiều cỡ nghìn người mà bảo là có chút tài sản?

Nếu gã không cảm giác sai, trong hơn nghìn tu sĩ có mười mấy vị Nguyên Thần cảnh, thực lực như vậy đã không yếu hơn Vô Phong Sơn.

Tiểu tử này từ khi nào phát triển thế lực khổng lồ như vậy trong Vô Tận Hải?

Trần Trầm phớt lờ ánh mắt khiếp sợ của mọi người, thản nhiên hỏi:

- Bình Hải, thương minh hiện giờ phát triển thế nào rồi?

- Minh chủ, hiện giờ dưới trướng thương minh có ba mươi sáu chiếc thuyền lớn, trong khu vực biển mấy chục vạn dặm quanh đây có chín mươi tám hòn đảo gia nhập dưới trướng thương minh ta. Trong các thành lớn bên rìa khu vực biển, thương minh ta có hơn hai nghìn cửa hàng, thành viên thương minh có gần mười vạn người, bao gồm tu sĩ cấp thấp.

Mười vạn người.

Nghe con số này, Chu Nhân Long suýt tắt thở.

Trần Trâm chơi xấu quá, Vô Tận Hải như thành vật trong túi của hắn, vậy không biết ngưng bảo là có chút tài sản.

- Minh chủ, từ người lần trước báo cho ta có lẽ sẽ có ngày người ở lâu dài trong Vô Tận Hải thì chúng ta đã chuẩn bị một hòn đảo, làm chỗ tu luyện cho người.

Nam Bình Hải thấy bộ dạng khiếp sợ không hiểu của đám tu sĩ đá t liền thì thầm thích, vì biểu hiện tính ưu việt của Vô Tận Hải, gã t hứa dịp rèn sắt khi còn nóng bổ sung thêm.

Trần Trâm khen ngợi một câu:

- Có lòng.

Trần Trâm không dám ở trong thành ngoài rìa Vô Tận Hải, theo quy hoạch của hắn thì sẽ lên đảo ở, đến lúc đó có một đám đại hải yêu Luyện Hư làm bảo tiêu, còn có ai dám lỗ mãng?

Hiện giờ nếu Nam Bình Hải đã chuẩn bị đầy đủ thì Trần Trâm đương nhiên vui vẻ bớt việc.

- Minh chủ, hay là ta mang người đi ngay bây giờ?

- Ừm!

Trần Trâm lên tiếng, lần thứ hai quay trở về thuyền lớn.

Đám tu sĩ ở trên thuyền giờ phút này còn chưa hoàn toàn lấy lại tinh thần, nét mặt hoảng hốt.

...

Một canh giờ sau.

Với sự dẫn dắt của Nam Bình Hải, thuyền lớn vào sâu trong Vô Tận Hải khoảng một vạn dặm, đi tới bên trên một hòn đảo tên là Không Minh Đảo.

Trần Trần lặng lẽ quét mắt qua bản đồ, Không Minh Đảo ước chừng nằm ở trung tâm nhất Vô Tận Hải, xung quanh nghìn dặm có bảy, tám hòn đảo bảo vệ quanh Không Minh Đảo như sao vây quanh trăng.

Hơn nữa diện tích của Không Minh Đảo không nhỏ, chiếm phạm vi mấy chục dặm, đủ cho mấy trăm người ở.

Nam Bình Hải chỉ xuống dưới Không Minh Đảo, cười toe toét:

- Chư vị xin đi theo ta!

Giây lát sau, trận pháp phòng hộ của Không Minh Đảo bên dưới mở rộng, nhưng mà, còn chưa đợi mọi người xem rõ ràng bên trong có gì thì một luồng sáng càn quét từ trên đảo bắn ra, làm đám tu sĩ bị chói không mở mắt được.

- Ui!

Qua một lúc làm quen, chúng tu sĩ thấy rõ cảnh tượng bên trong thì các tiếng hút ngậm khí lạnh vang lên liên tiếp, Trần Trần cũng không kiềm được thụt lùi hai bước.

Cái này . . .

Quá tục!

Một tòa cung điện chiếm diện tích gần trăm vạn mét vuông chỉ một màu hoàng kim.

Hoàng kim này không phải vàng ròng mà là một loại thủy tinh và ng trong suốt, ánh nắng chiếu rọi lấp lánh sắc vàng còn chói hơn vàng, giống như thủy tinh cung trong truyền thuyết thần thoại.

Trần Trâm hoài nghi nếu người thường vào sợ thì lâu ngày sẽ bị mù mắt.

Vẻ mặt Nam Bình Hải kiêu ngạo giới thiệu, chờ khen:

- Minh chủ, đây là tài liệu kiến trúc tốt nhất của Vô Tận Hải chúng ta, Thâm Hải Hoàng Thủy Tinh, cùng thể tích nhưng giá trị đắt hơn linh thạch trung phẩm một ít. Thâm Hải Hoàng Thủy Tinh chẳng những có bề ngoài hoa mỹ, quan trọng hơn là nó có thể thu nạp linh khí bốn phía, tích lũy tháng ngày thì linh khí của Không Minh Đảo này sẽ càng lúc càng dày đặc.

Trần Trâm dùng thần thức dò xét cung điện bên dưới, trừ Thâm Hải Hoàng Thủy Tinh ra, trong cung điện còn trang sức nhiều kỳ trân dị bảo.

Cung điện như vậy, sợ rằng trên đời này trừ hắn ra thì những người khác chỉ có thể tưởng tượng đến đây là hết.

Trần Trâm thảm thở dài:

- Ài, tặc quá, không phù hợp với phong cách của mình.

Nhưng nhìn khuôn mặt thô kệch của Nam Bình Hải tràn đầy kiêu ngạo, hắn cũng không nhẫn tâm đả kích tính tích cực của đối phương.

Một chủ thuyền quanh năm lẫn lộn trong Vô Tận Hải, có thể trông gờ vào gã có tầm mỹ cao bao nhiêu?

Trần Trâm khen ngợi một câu:

- Ủ, làm tốt lắm, nhưng hơi xa xỉ, ta quen tiết kiệm nên hơi không thích ứng.

Nam Bình Hải nhanh chóng lắc đầu nói:

- Minh chủ, người mang đến nhiều phúc lợi cho tu sĩ Vô Tận Hải, cung điện cỡ này nào có đáng gì? Nếu không phải thời gian vội vàng, ta còn định xây một ít hành cung trên các hòn đảo xung quanh.

Trần Trầm cười khiêm tốn, không nói chuyện nữa.

Chu Nhân Long ở sau lưng Trần Trầm thì mắt sáng như ngọn đèn, ước gì vào ở ngay.

Rất rõ ràng, thẩm mỹ của Chu Nhân Long cùng cấp bậc với Nam Bình Hải, theo đuổi cực độ hưởng thụ từ cực độ tục mang đến.

Trần Trầm nhìn thoáng qua đám tu sĩ siêu kích động sau lưng mình, thậm chí dài thườn thượt.

Nếu hắn không thể tiếp tục cống hiến cho nhân tộc, đành đến đây hưởng thụ cuộc sống.

Đáng tiếc thanh niên tốt như hắn mà bị rơi vào sa đọa hưởng lạc.

Thật là khổ quá mà.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Trần Trầm nghiêm nghị nói với chúng tu sĩ:

- Các người vừa đến Vô Tận Hải, còn chưa thích ứng sinh hoạt chỗ này, lát tối cho Nam Bình Hải dẫn các người đi nơi khác nhìn xem, tranh thủ sớm ngày hòa nhập vào thương minh.

Một đám tu sĩ nghe vậy cơ mặt cứng ngắc.

Nghe ý của sơn chủ thì bọn họ không được ở lại đây, nghĩ đến đây, nhiều tu sĩ trên mặt lộ rõ thất vọng.

Mặc dù như vậy, Trần Trầm cũng không có một chút xiu mềm lòng.

Tục ngữ nói rất hay, khiêm tốn khiến người tiến bộ, kiêu ngạo làm người lạc hậu, tự hào vì cần kiệm tiết kiệm, hổ thẹn thì xa hoa dâm dật.

Đám tu sĩ này chưa trải qua phồn hoa trên đời, bỗng nhiên vào chỗ này ở thì khó mà chống cự được dụ dỗ, cuối cùng vui vẻ quên lối về.

Như vậy thì không được.

Hắn không thể quay về lãnh thổ nhân tộc, đó là vì nguyên nhân khách quan.

Đám tu sĩ này tương lai còn có cơ hội trở lại, hắn không thể cắt đứt đường lui của các tu sĩ.

Sở dĩ nơi này nên để lại cho hắn và Tích Sương ẩn cư, tuy phong cách này dường như không dính dáng gì với hai chữ ẩn cư.

Chu Nhân Long ở một bên vô cùng nghiêm túc nói:

- Trần Trầm, ta cảm giác ta có thể trùng kích Luyện Hư thử xem, nên sẽ không cùng bọn họ làm quen hoàn cảnh, về sau ta bế quan tại đây luôn.

Nói xong, Chu Nhân Long mặc kệ Trần Trầm có đồng ý hay không, trực tiếp tìm một căn phòng trong cung điện, bắt đầu bế quan.

Trần Trầm lắc đầu cười, mặc kệ Chu Nhân Long.

Đám tu sĩ tuy rằng trong lòng có chút thất vọng, nhưng tổng thể tâm tình rất tốt.

Phải biết rằng, bọn họ tuyến chọn đi theo là ôm thái độ chạy nạn rời đi Vô Phong Sơn.

Giờ thì tốt rồi, không có chút không khí chạy nạn gì cả, đi du lịch thì đúng hơn, cao hơn mong đợi trong lòng họ rất nhiều.

...

Cùng lúc đó.

Một nơi nào đó trong Đông Vực yêu tộc, vẻ mặt Tiêu Lương nghiêm túc, trước mặt gã là một đám nhân viên tình báo của Đại Kinh hoàng triều.

Tuy bị Bạch Đông Thăng bám vào người một thời gian tổn thương thân thể Tiêu Lương rất lớn, nhưng sau này Đại Kinh hoàng triều đã cho gã bồi thường phong phú, tổng thể được lợi nhiều hơn hại.

Hiện giờ còn giao nhiệm vụ truy tra tằm tích của Trần Trầm cho gã.

Phải biết rằng, nhiệm vụ an toàn hơn ở tiền tuyến tác chiến với yêu tộc nhiều.

Lúc này, một tình báo nhân viên nhìn thoáng qua lệnh bài truyền tằm, sau đó vui vẻ bẩm báo:

- Đại nhân, có tằm tích của Trần Trầm!

Tiêu Lương nhướng chân mày, hơi ngạc nhiên.

Gã cho rằng Trần Trầm là một nhân vật, nếu muốn chạy trốn thì k hông dễ bị tìm được, sở dĩ gã đã chuẩn bị tinh thần sẽ sưu tầm lâu dài.

Nào ngờ nhanh vậy đã có tằm tích.

Tiêu Lương nhanh chóng hỏi:

- Hắn chạy trốn tới nơi nào?

Người kia trả lời:

- Nghe tu sĩ bắt gặp nói là hắn đi phương hướng Vô Tận Hải.

Nghe từ Vô Tận Hải, Tiêu Lương cảm giác có chút đau đầu.

Vô Tận Hải quá khổng lồ, nếu Trần Trầm kiếm một con thuyền nhỏ, quanh năm lênh đênh trên Vô Tận Hải, sống dựa vào tìm bảo bối thì gã rất khó tìm được.

Càng khiến Tiêu Lương lo lắng là trong Vô Tận Hải có nhiều hải yêu khủng bố, lỡ Trần Trầm bị hải yêu ăn thì tiêu đời.

Phải biết rằng, lão tổ tự tay đánh chết Trần Trầm thì trời mới giảm phúc duyên lớn xuống, trừ nỗi khổ lôi kiếp cho lão tổ.

Nghĩ đến đây, Tiêu Lương cắn răng nói:

- Nhanh chóng triệu tập người, theo ta đi Vô Tận Hải một chuyến!
n!

Chương 358: Ta về ngoài xấu xí

Mấy ngày sau, trong Vô Tận Hải, Trần Trầm mang theo Hạ Tích Sương tìm bảo bối.

Khoảng thời gian này, Hạ Tích Sương dần thích cảm giác tìm được báu vật.

Tuy có lẽ báu vật không phải rất quý giá, nhưng khoảnh khắc tìm được nó, cảm giác rất là vui vẻ.

...

- Trần Trầm, cái này dường như là Đáy Biển Linh Tham!

Trong đầu truyền lại thần thức truyền âm của Hạ Tích Sương, Trần Trầm nghe vậy bơi lại gần. Quả nhiên, bên dưới đá ngầm ngay trước mặt Hạ Tích Sương mọc một cây Đáy Biển Linh Tham gần vạn năm tuổi.

Nhìn Đáy Biển Linh Tham kia, Trần Trầm liếc mắt Phá Ách Ẩn trong tay mình, thầm nghĩ:

- Ông trời, nếu người không xóa dấu ấn này thì ta sẽ hái sạch linh vật thiên địa trong Vô Tận Hải, người có tin không?

Uy hiếp một lúc vẫn không cảm thấy Phá Ách Ẩn có phản ứng gì, Trần Trầm thầm giận:

- Là người ép ta! Giờ ta sẽ hái sạch cho người sáng mắt ra! Người đã bắt nạt với ta thì ta bắt nạt với người, ta không tin người sẽ giáng lời đánh chết ta tại chỗ!

Trần Trầm vò đã mở lại sứt, trực tiếp vươn tay về phía linh tham v

ạn năm, nhưng bị Hạ Tích Sương ngăn lại.

Hạ Tích Sương cười nói:

- Không cần hái, nhìn là tốt rồi.

Nàng đương nhiên rõ ràng Phá Ách Ấn của Trần Trầm là từ đâu ra, sở dĩ xuống biển tìm bảo bối gặp phải thiên địa linh vật, nàng đều sẽ không cho hấn chạm vào, cùng lắm là tìm mấy thứ như Đáy Biển Linh Châu cho vui.

Trần Trầm thu tay về, trong lòng thở dài.

Hiện giờ hấn đã buông xuống mọi gánh nặng, chỉ còn một thứ khiến hấn lo nghĩ là Phá Ách Ấn này.

Độ Nguyên Thần kiếp bị trời giáng xuống Phá Ách Ấn, thật không biết khi độ đại kiếp nạn Luyện Hư thì sẽ gặp tình cảnh gì?

Lỡ như chết đi thì chẳng phải là Tích Sương sẽ thủ tiết?

Vì ngày nào đó đến chậm một chút, hấn hiện tại căn bản không tu luyện, suốt ngày nghiên cứu các loại chơi bời.

Ngẫm lại thanh niên tốt như hấn mà bị ông trời buộc trở thành kẻ ham ăn biếng làm, trong lòng còn có chút thê lương.

Nhưng mà, thể chất nghịch thiên bày ra đó, dù Trần Trầm chơi bời mỗi ngày thì tốc độ tăng tu vi cũng hơn xa thiên kiều bình thường.

Dựa theo Trần Trầm phỏng đoán, với tốc độ tiến bộ hiện giờ, e rằng trong vòng mười năm sẽ đến Nguyên Thần đỉnh, chạm tới cảnh giới Luyện Hư.

- Ài, tu vi của ta muốn áp chế cũng không được.

Trần Trầm nặn ra nụ cười với Hạ Tích Sương, trong lòng không nùng than thở.

Chờ khi có cơ hội, hắn còn phải liên hệ với Yêu Khanh, xem tương lai nàg có tính toán gì không, không chừng có thể tham khảo một chút.

...

Về đến trên bờ, từ lệnh bài truyền tấn truyền đến tin tức của Nam Bình Hải.

- Minh chủ, gần đây có một ít tu sĩ đi vào khu vực của Vô Tận Hải, điều tra tin tức về người.

- A? Rồi các ngươi nói thế nào?

- Ta đã dặn dò mọi người đều nói chưa từng gặp người.

Trần Trầm gật đầu, nói:

- Vậy là tốt rồi.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hiện giờ hắn đã trở nên phật hệ, lười để ý người bên ngoài, càng không muốn đi bá o thù cái gì.

- Minh chủ, nhưng hôm nay có một cao thủ đến, nói muốn gặp người, hắn tự xưng là tể tướng của Đại Kinh hoàng triều, muốn nhờ cậy lực lượng của thương minh tìm minh chủ, ra giá rất cao.

Nghe lời này, vẻ mặt Trần Trầm câm nín.

Tuy hắn từng đến Vô Tận Hải vài lần, nhưng mấy tin tức này chỉ là ưu truyền trong Ngọc Đỉnh Đan Tông và Thiên Tà.

Thiên Tà hiện nay cái tiếng còn đó nhưng chỉ là thùng rỗng, Ngọc Đình Đan Tông thì không thể nào tiết lộ mấy tin tức này cho bốn đại hoàng triều, sở dĩ gã hoàn toàn không biết liên hệ giữa Trần Trâm và Vô Tận Hải.

- Giá rất cao? Cao bao nhiêu?

- Một số lớn tài liệu luyện khí, nhưng hắn nói muốn trông thấy mình chủ, hơn nữa đạt thành hiệp nghị rồi mới thanh toán trước một ít.

Trần Trâm nghe vậy trầm mặc thật lâu, cuối cùng bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, vậy đưa hắn đến Không Minh Đảo đi.

- Tuân lệnh!

...

Nửa ngày sau.

Một chiếc thuyền bay cỡ nhỏ đáp xuống Không Minh Đảo, bảy tu sĩ hoàng triều theo Nam Bình Hải dẫn đường đi về phía thủy tinh cung.

Trông thấy cung điện này, dù là tu sĩ hoàng triều thấy rộng biết nhiều cũng hết hồn, trong lòng càng kính sợ với chủ của thương minh.

Trước khi đến, bọn họ đã điều tra thực lực của thương minh, cơ bản có thể kết luận các đảo Vô Tận Hải đều nằm dưới sự khống chế của thương minh.

Bởi vậy nên bọn họ mới muốn hợp tác với thương minh tìm Trần Trâm.

Tục ngữ nói rất hay, cường long không đê được rắn bản xứ, trong phạm vi Vô Tận Hải, thanh danh bốn đại hoàng triều không hữu dụng bằng thương minh.

Tiêu Lương vừa đi vừa dùng thần thông dặn dò tu sĩ khác theo phía sau:

- Lát nữa trông thấy chủ của thương minh phải khách khí, đừng lấy ra cách làm trong hoàng triều của các người.

Đọc đường đi, Tiêu Lương đã nghe nhiều truyền thuyết về chủ thương minh.

Nghe nói chủ thương minh có thể không chế hải yêu Luyện Hư, chỉ riêng điểm này đủ khiến gã kiêng kỵ.

Nếu không phải sau lưng dựa vào bốn đại hoàng triều thì Tiêu Lương không dám gặp chủ thương minh.

Đợi đến trước cung điện, Nam Bình Hải vẻ mặt bình tĩnh chỉ hướng cửa vào:

- Mấy vị khách quý, minh chủ ở trong chủ điện.

Tiêu Lương không suy nghĩ nhiều, mang theo mấy người khác đi vào cung điện.

Nhìn những vật trang trí trong cung điện, Tiêu Lương trong lòng mơ hồ có chút bất an.

Đối phương có của cải dày như vậy, chút điều kiện mà gã nêu ra có vẻ hẹp hòi.

Không lâu sau, bảy người đi tới sâu trong đại điện, qua rèm cửa trước mặt mơ hồ thấy bóng người.

Tiêu Lương ngẫm nghĩ, cuối cùng chủ động vái chào:

- Đại Kinh hoàng triều Tiêu Lương xin chào chủ của thương minh, xin đạo hữu ra mặt gặp gỡ.

Trần Trầm ở sau rèm nghe vậy cười khẽ một tiếng, biến ảo âm thanh nói:

- Không vội, các người hãy nói ra ý đồ đến đây trước.

Tiêu Lương thầm bực mình. Phải biết rằng, gã là tể tướng của bốn đại hoàng triều, chủ thương minh tuy giàu có nhưng chung quy không sánh được bốn đại hoàng triều.

Kết quả hiện tại gã muốn gặp đối phương một mặt, đối phương không muốn, thế này rất vô lễ.

Nhưng người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Đang lúc Tiêu Lương muốn mở miệng thì nghe Trần Trầm giải thích một câu:

- Mấy vị đừng chê trách, ta sở dĩ không muốn gặp các vị chủ yếu là vì bề ngoài của ta xấu xí, sợ để lại ám ảnh tâm lý cho các vị.

Tiêu Lương nghe vậy sắc mặt dịu lại, trong lòng ác ý suy đoán chủ thương minh có thể là hậu đại của hải yêu và nhân tộc.

Nếu không thì tại sao hẳn có thể khống chế hải yêu?

- Người và yêu làm chuyện kia thì thôi đi, người và cá cũng có thể như vậy? Khẩu vị nặng quá, không biết làm cách nào sinh ra loại quái vật này, hèn gì ngưng ngưng gặp người.

Tiêu Lương thấy buồn nôn, cố nặn ra một nụ cười nói:

- Đạo hữu chê cười, tu luyện đến cảnh giới như chúng ta thì thân thể chỉ là túi da mà thôi, vô luận đẹp xấu đều vô nghĩa với chúng ta:

Trần Trầm khen ngợi một câu:

- Có đạo lý.

Tiêu Lương thừa dịp này nói thẳng:

- Đạo hữu, chúng ta tới đây cũng không có ý đồ gì khác, chỉ hy vọng đạo hữu phát động lực lượng của thương minh tìm một người giúp chúng ta. Người này tên là Trần Trầm, đương nhiên, hắn hiện tại rất có thể đã đổi tên.

- A? Vậy vẻ ngoài của hắn như thế nào?

Tiêu Lương nghe vậy trầm mặc giây lát, mới nói:

- Người này bề ngoài tuấn mỹ, khí độ bất phàm . . .

- Tả cụ thể hơn.

- Thân cao tám thước, mày kiếm mắt sáng, tướng mạo đường đường, khí vũ hiên ngang . . .

Nghe thấy những từ hình dung này, Trần Trầm không kiềm được cười khẽ.

Đôi khi nghe lời khích lệ từ người chán ghét sẽ làm người ta thoải mái hơn là được người mình thích khen tặng.

Người xem, người ta có thù với người nhưng vẫn phải khen ngợi người, vậy chắc chắn đó là sự thực không thể chối bỏ.

Trần Trầm lập tức quyết định:

- Nói hay lắm! Ta tìm giúp ngươi!

Tiêu Lương không ngờ rằng chuyến đi này thuận lợi như vậy, trong một chốc đều có chút không dám tin tưởng.

Đợi lấy lại tinh thần, Tiêu Lương vui vẻ nói:

- Đạo hữu cao thượng, tại hạ bội phục. Ta đoán tám chín phần mười Trần Trầm đang lênh đênh ở Vô Tận Hải, đạo hữu có thể dẫn đi những thuyền lớn ra biển chú ý nhiều một chút.

- Không cần.

Trần Trầm cười nhạt một tiếng, tấm rèm trước người chậm rãi tách ra hai bên.

Trông thấy khuôn mặt của Trần Trầm, bảy người, bao gồm Tiêu Lương đều lộ nét mặt cứng ngắc.

Sắc mặt của Trần Trầm vẫn bình tĩnh, khẽ cười nói:

- Mới nói thân thể chỉ là túi da mà sao bị hù sợ rồi?

Chương 359: Đưa đi đánh cá

- Tại sao là ngươi?!

Tiêu Lương thụt lùi hai bước, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng. Sầu u người khác thì đã hóa đá, trong một chốc đều có chút chân tay lú lút uổng cuống.

Trần Trâm cười khẩy nói:

- Là ta đây, thế nào? Có ngạc nhiên không? Có cảm giác như đi mìn gót giày không tìm thấy, lấy được không tốn sức chút nào không?

Tiêu Lương kiềm nén trong lòng khiếp sợ, xoay người bay ra ngoài. Nhưng ngay lúc này, một thần thức công kích mạnh mẽ đánh vào thức hải của gã, làm gã không đứng vững, lao đảo ngã xuống nền đất trong đại điện.

Sáu tu sĩ hoàng triều khác càng kém hơn Tiêu Lương, lăn lộn ngay tại chỗ, hét thảm không thôi.

Tiếng rên la không ngừng quanh quẩn trong đại điện, nghe rợn người.

- Đừng nhúc nhích, nếu không thì Nguyên Thần của các ngươi không có cơ hội rời khỏi thể xác.

Trần Trâm đứng lên, chậm rãi bước tới gần mấy người, chốc lát sau đã đến bên cạnh bảy người.

Bảy người giãy dụa đứng lên, không dám tùy ý di động, càng không dám nhìn thẳng Trần Trâm, tất cả đều sắc mặt tái nhợt cúi đầu.

Trải qua thống khổ vừa rồi, bọn họ không chút nào hoài nghi ngườì trước mặt có thể dễ dàng chém giết bọn họ.

Nhìn bảy người, bao gồm Tiêu Lương nom nớp lo sợ, Trần Trâm từ rào phúng nói:

- Ta mới đến Vô Tận Hải được bao lâu mà các người đã vội vã đến tìm rồi?

Tiêu Lương nghe vậy cố nặn ra nụ cười:

- Hết cách, chúng ta cũng là phụng mệnh hành sự, thân bất do kỷ.

Tiêu Lương thốt ra câu này, sáu người khác cùng lộ nét mặt cay đắng.

Có một người nhỏ giọng nói:

- Chúng ta cũng muốn đi đối phó yêu tộc, nhưng mệnh lệnh bên trên, chúng ta không thể không nghe.

Trần Trầm cười nhạt không thôi, vài người này có dự vọng cầu sinh rất mạnh, biểu diễn khổ nhục kế ngay tại chỗ cho hắn xem.

Nếu là trước kia thì dường như hắn sẽ mềm lòng, thậm chí suy xét thả họ đi, nhưng hiện tại thì không bao giờ.

Không do dự, Trần Trầm phong lại tu vi của bảy người.

Không cảm ứng được tu vi, bảy người vẻ mặt càng cay đắng, chẳng qua lúc trước là giả vờ, bây giờ là thật sự.

- Trần Trầm, kỳ thực . . . ta cho tới nay đều rất bội phục người, trẻ tuổi có tài, thiên tư cao siêu, việc này quả thực là lão tổ làm quá mức, hay là ta trở lại cầu tình giúp người? Không chừng việc này còn có chuyển cơ.

Tiêu Lương không biết Trần Trầm muốn làm gì, trên khuôn mặt nhợt nhạt hiện hòa thậm chí mơ hồ sản sinh một chút sợ hãi.

Trần Trầm buồn cười.

Đây mà là tể tướng của Đại Kinh hoàng triều, khi thành cá nằm trên ên thớt của người khác thì không khác gì người thường.

Một tu sĩ khác run giọng nói:

- Trần Trầm, ngươi không thể giết chúng ta, nhân tộc hiện giờ không mất mát nổi lực lượng khổng lồ như vậy!

Tuy gã chỉ có tu vi Nguyên Anh, nhưng vì sống sót, không thể không ông mặt dày chụp lên cái mũ 'lực lượng khổng lồ' cho mình.

Trần Trầm không đáp lại, mà là vỗ tay, rất nhanh có mấy tu sĩ thương minh từ bên ngoài cung điện chạy vào.

- Phát cho mỗi người một cây xiên cá, đưa vào bể cá trên đảo cho đánh cá.

- Tuân lệnh!

Mấy tu sĩ làm lì lấy ra mấy cây xiên giao vào tay bảy tu sĩ.

Nhìn Tiêu Lương nho nhã hiền hòa giờ run cầm cập ôm cây xiên, Trần Trầm cảm thấy thú vị.

- Mấy người nếu ai bắt được ba nghìn con cá trước thì ta sẽ thả người đó đi, những người khác bị ném vào biển cho hải yêu ăn. Được rồi, đã nói xong, các ngươi tự giải quyết cho tốt đi.

Nói rồi Trần Trầm quay người lại, không nhìn bảy người này.

Bảy tu sĩ Tiêu Lương vẻ mặt chua xót ôm xiên cá đi theo sau mấy tu sĩ thương minh thẳng hàng ra cung điện.

Chờ nhóm người Tiêu Lương bị mang đi, sau rèm truyền ra tiếng cười của Hạ Tích Sương:

- Trần Trầm, người cho thừa tướng Đại Kinh hoàng triều như Tiêu Lương đi đánh cá, một người nghĩ ra được.

Trần Trầm nhếch miệng cười nói:

- Đừng nói là Tiêu Lương, dù là hoàng đế Đại Kinh hoàng triều tới thì ta cũng bắt đi đánh cá, nếu tuyển chọn đến Vô Tận Hải tìm ta thì đừng trách ta không khách khí. Bọn họ bắt nhân thì ta đành bắt nghĩa.

...

Phần thưởng tienvuc: Code 5984 - inbox fanpage để nhận thưởng TLT

Một ngày sau.

Tin Trần Trầm là chủ thương minh Vô Tận Hải và giam giữ thừa tướng Đại Kinh hoàng triều Tiêu Lương truyền về lãnh thổ nhân tộc.

Trong Đông Vực yêu tộc, hoàng đế Đại Kinh hoàng triều giận tím mặt, tức giận nói:

- Trần Trầm kia âm thầm có thể lực khổng lồ như vậy mà các người không có chút tin tức, thật sự là phế vật!

Bên dưới là một đám nhân viên cúi đầu, không dám hé răng, người nhát gan đã vã mồ hôi.

Trông thấy cảnh này, hoàng đế Đại Kinh hoàng triều càng tức giận hơn. Lúc trước có tin đồn chủ thương minh có thể khống chế hải yêu.

Vậy chẳng phải nghĩa là Trần Trầm trốn trong Vô Tận Hải là ở thế không thua rồi?

Càng khiến người nóng nảy là thương mình ở trên đất bằng cũng có một phần thế lực, hiện tại bọn họ chưa thể tùy tiện đả kích.

Bởi vì đoàn người Tiêu Lương còn nằm trong tay đối phương, nếu thật sự ra tay, e rằng cả đám sẽ vĩnh viễn không có cơ hội trở lại.

- Trần Trảm này thật là . . . gian xảo!

Hoàng đế Đại Kinh hoàng triều ánh mắt lấp lóe, trong lòng thế như ung mớ hồ sinh ra lòng kiêng kỵ.

Nếu Trần Trảm dứt khoát giết nhóm Tiêu Lương thì gã còn chiếm danh đại nghĩa, ngày sau không chừng còn có cơ hội ra tay, dù sao o hải yêu mạnh mẽ, Luyện Hư bọn họ cũng không yếu.

Nhưng hiện tại Trần Trảm chỉ giam cầm nhóm người Tiêu Lương, vậy là gã không thể ra tay.

Nếu ra tay, người trong hoàng triều tự nhiên cho rằng gã từ bỏ tể tướng tu vi Nguyên Thần đỉnh.

Đến lúc đó còn có ai nguyện ý bán mạng cho hoàng thất? Dù mặt ngoài êm đềm nhưng bên trong khó tránh lục đục nội bộ.

Nghĩ đến đây, hoàng đế Đại Kinh hoàng triều có chút đau đầu, nhắm mắt lại lạnh giọng nói:

- Báo việc này cho lão tổ, tiếp theo nên làm như thế nào thì giao cho lão tổ quyết định.

- Tuân lệnh!

. . .

Bên dưới lòng đất hoàng cung Đại Kinh hoàng triều.

Bạch Đông Thăng rất nhanh được đến tin tức này, làm một cường giả đứng đầu độ kiếp thất bại vẫn sống tiếp, lão xem trọng mạng sống hơn bất cứ cái gì, thậm chí hơi vụn vẹo.

Nhìn một phong ấn còn sót lại trên người, Bạch Đông Thăng sắc mặt cực kỳ khó xem.

Bạch Đông Thăng muốn không kiêng nể gì phát huy thực lực thì phải phá phong ấn này, nhưng phá phong ấn là đại kiếp nạn phi thường sẽ buông xuống trong tích tắc.

Cách ôn hòa nhất an nhiên vượt qua đại kiếp nạn là dùng thủ đoạn bám thân thể giết chết Trần Trầm.

Nhưng giờ đây Trần Trầm trốn trong Vô Tận Hải Vực, thậm chí có thể điều khiển hải yêu, vậy là hơi rắc rối.

Bạch Đông Thăng đương nhiên có thể phá phong mà ra, chạy thẳng tới Vô Tận Hải, lấy tu vi Luyện Hư đỉnh đánh cuộc một kèo.

Nhưng Bạch Đông Thăng không muốn, đạo lý rất đơn giản, bởi vì lão sợ chết, dù cho có cơ hội thành công thì lão cũng không dám.

Lỡ như lao qua mà không giết được Trần Trầm, vậy lão mình trần độ kiếp tám chín phần mười khó thoát khỏi cái chết.

Nghĩ đến sự khủng bố của đại kiếp nạn phi thăng, Bạch Đông Thăng con người co rút, có thứ gọi là bóng ma tâm lý không ngừng ảnh hưởng tâm trí của lão.

- Ta không thể chết. . . Tuyệt đối không thể chết! Lúc trước độ kiếp nhưng vẫn sống sót, điều này nói lên ông trời nhìn trúng ta, muốn cho ta phi thăng!

Bóc!

Nhưng Bạch Đông Thăng càng sợ cái gì thì cái đó đến, ngay lúc này, một phong ấn duy nhất trên người lão nứt ra, sắp tới bờ vực tan vỡ.

Đại khủng bố sống chết bao phủ toàn thân lão, khiến lão run bần bật.

- Không được! Phải làm chuẩn bị khác!

Bạch Đông Thăng lẩm bẩm một câu, run cầm cập lấy ra lệnh bài truyền tắn, truyền đi một tin tức.

Giờ phút này nếu có người ngoài ở đây chắc chắn sẽ giật nảy mình, ai mà ngờ một cường giả Luyện Hư đỉnh tiếng tăm lừng lẫy sẽ vì sợ chết mà run rẩy?

Chương 360: Mượn bảo

- Lão tổ thế nhưng làm ra quyết định như vậy?

Đông Vực yêu tộc, hoàng đế Đại Kinh hoàng triều vẻ mặt sững sờ.

Vừa rồi lão tổ truyền tắn cho gã, quyết định không nhằm vào Trần Trầm mà là chuẩn bị trực tiếp phá quan, cứng rắn chống lại lôi kiếp, điều này khiến gã cảm thấy khó tin.

Sau khi ngẫm nghĩ một hồi, hoàng đế Đại Kinh hoàng triều xác nhận hận một lần nữa, chốc lát sau nhận được trả lời khẳng định từ lão tổ.

Nhưng lão tổ cũng có một yêu cầu, đó là kêu gã chuẩn bị một ít pháp bảo độ kiếp để chuẩn bị khi cần thì dùng.

Hoàng đế Đại Kinh hoàng triều không do dự, Đại Kinh hoàng triều tự nhiên có pháp bảo độ kiếp, ngày xưa cũng cho lão tổ dùng, chẳng qua lão tổ vẫn như cũ không vượt qua được, phi thăng thất bại.

Hiện giờ lần thứ hai độ kiếp, chỉ dựa vào pháp bảo độ kiếp của Đại Kinh hoàng triều thì không đủ.

Chuyện này còn cần nghĩ cách.

...

Nửa ngày sau.

Với truyền tẩu của hoàng đế Đại Kinh, tám ảo ảnh thần thức buông xuống trong Thần Viên Sơn ở Đông Vực.

Hoàng đế Đại Kinh hoàng triều vẻ mặt bình tĩnh, thần nhiên nói:

- Lão tổ lão nhân gia nói sẽ không làm khó Trần Trầm nữa.

Nghe lời này, tông chủ của bốn đại tông vẻ mặt không tin.

Bọn họ biết tình huống hiện giờ của Trần Trầm, cơ bản chỉ cần không tự đâm đầu vào chỗ chết thì sẽ không gặp chuyện gì.

Vào lúc thế này mà hoàng đế Đại Kinh hoàng triều nói ra lời như vậy thì cực kỳ đáng ngờ, không chừng muốn dụ Trần Trầm ra rồi xuống tay.

Hoàng đế của ba hoàng triều khác thì giữ im lặng, nhưng mặc kệ thế nào, bọn họ đều đứng về phía Đại Kinh hoàng triều.

Bốn đại hoàng triều đồng khí liên chi, cũng chỉ có như vậy mới có quyền lên tiếng ngang ngửa với bốn đại tông môn.

Về mặt hoàng đế Đại Kinh hoàng triều đứng dưng nói:

- Các ngươi tin cũng được, không tin cũng thế, tóm lại ý của lão tổ là như vậy. Trần Trầm thích trốn trong Vô Tận Hải, chúng ta cũng không quản được, ta nói câu nói này chỉ là vì biểu minh thái độ của lão tổ.

Nhưng rồi hoàng đế Đại Kinh hoàng triều đổi đề tài:

- Không lâu sau lão tổ sẽ phá phong ra, thừa dịp đại kiếp nạn phi t hãng chưa buông xuống, hẳn là còn có thể ra tay một lần. Lão tổ định thừa dịp này tổn hại nặng yêu tộc, giết một Yêu Tôn Luyện Hư hậu kỳ, trải đường tương lai cho nhân tộc ta.

Nghe lời này, tông chủ của bốn đại tông đều rung lên, dù là tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông luôn đen mặt với hoàng đế Đại Kinh hoàng triều cũng giãn mặt mày ra.

Xét cho cùng thì Bạch Đông Thăng còn là tu sĩ nhân tộc, gần phi t hãng, muốn góp sức cho nhân tộc.

Bốn đại hoàng triều mặc dù háms lợi, nhưng chung quy là thế lực bên nhân tộc.

Nghĩ đến đây, tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông nhẹ giọng nói:

- Vậy thì ta thay các vị nhân tộc đả tạ lão nhân gia.

Ngữ khí của tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông dù bình thản nhưng c

ững biểu đạt tôn trọng nhất định.

Hoàng đế Đại Kinh hoàng triều lắc đầu, trịnh trọng nói:

- Cảm tạ thì không cần, dù sao chúng ta đều là nhân tộc, lão tổ gần phi thăng, có tính toán này là bình thường. Đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ, nếu chúng ta gặp cảnh tương tự thì tám chín phần mười cũng sẽ làm ra quyết định như vậy. Nhưng ta muốn nói một câu thay lão tổ lão nhân gia. Ngày xưa lão tổ nhờ cậy bảo bối độ kiếp của Đại Kinh hoàng triều ta, phi thăng thất bại, hiện giờ thực lực của lão tổ không tăng mạnh hơn bao nhiêu, khi độ kiếp thì tám chín phần mười vẫn gặp kết cục thất bại, đến lúc đó khó tránh khỏi thân chết hồn tiêu. Cho nên ta muốn thay lão tổ lão nhân gia mượn chút bảo bối độ kiếp của các vị, trợ lão nhân gia thành công phi thăng.

Lời này thốt ra, bốn tông chủ và ba hoàng đế của hoàng triều khác đều rơi vào do dự.

Phải biết rằng, bảo bối độ kiếp đều là chí bảo tông môn truyền thừa thật lâu, dưới tình huống bình thường tuyệt đối không cho người ngoài mượn, bởi vì có xác suất sẽ bị tổn hại trong lời kiếp.

Người trong tông môn dùng hỏng rồi thì không tiếc, cùng lắm coi như mình xui, nhưng nếu cho người khác mượn mà bị hư hỏng thì khó mà nói rõ.

Thấy mọi người đều do dự chần chừ, hoàng đế Đại Kinh hoàng triều bỗng lạnh lùng cười:

- Lão tổ tộc ta sắp phi thăng mà còn muốn đi chém giết yêu tộc, thế nhưng các người không muốn cho mượn ít pháp bảo?

Hoàng đế Đại Kinh hoàng triều bỏ lại câu nói này, xoay người định đi.

- Không cho mượn thì thôi, nhưng lão tổ vẫn sẽ đi tìm Yêu Tôn yêu tộc, các ngươi hãy yên tâm!

Đang lúc hoàng đế Đại Kinh hoàng triều sắp rời khỏi Thần Viên Sơn, sau lưng vang lên giọng nói của tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông:

- Nếu tiền bối có ý chém giết yêu tộc thì chúng ta tự nhiên sẽ không khiến hấn thất vọng đau khổ, nhưng bốn đại tông chúng ta hy vọng bốn đại hoàng triều các ngươi bảo chúng ngày sau tuyệt đối không tìm Trần Trầm gây sự nữa.

...

Hai ngày sau.

Một trữ vật giới bị đưa vào tay Bạch Đông Thăng ở lòng đất bên dưới hoàng cung Đại Kinh hoàng triều.

Cảm ứng tám món chí bảo bên trong, Bạch Đông Thăng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu ngày xưa lão có những món pháp bảo này thì không chừng hi vọng đã tu luyện ở thượng giới.

Trong lệnh bài truyền tấn truyền ra truyền tấn của hoàng đế Đại Kinh hoàng triều:

- Lão tổ, bốn đại tông môn và hoàng triều khác mỗi bên cho mượn một món báu vật, đều là thứ nổi tiếng lòng lẫy của nhân tộc ta, ta đã kiểm tra rồi, không có bất cứ vấn đề gì, lão tổ yên tâm sử dụng.

Bạch Đông Thăng vui vẻ gật đầu.

Lịch sử những món chí bảo này xa xưa còn hơn lão, lúc lão làm h

oàng đế thì chúng nó đã nức tướng gần xa, sao lão có thể không biết?

Với thực lực hiện tại của lão cộng thêm mấy thứ này thì có sáu phần trăm nắm chắc vượt qua kiếp phi thăng.

Xác suất cao như vậy đã rất tốt trong tu sĩ Luyện Hư đỉnh.

Phải biết rằng, nhân tộc vạn năm nay có trên trăm vị Luyện Hư đỉnh, nhưng thành công phi thăng thì không cao hơn sáu phần.

Trong lệnh bài truyền tán lại nhận được truyền tán:

- Lão tổ, trước khi người phá phong hãy báo cho chúng ta một tiếng, để chúng ta chuẩn bị cho lão tổ.

Bạch Đông Thăng cười buồn.

Đám hậu bối này chung quy không nhìn thấu.

Đến cảnh giới như Luyện Hư đỉnh thì cần gì để ý phân chia chủng tộc?

Phi thăng mới là mục tiêu cuối cùng trong mắt lão.

Khi đã thành công phi thăng thượng giới, đi vào một mảnh thiên địa mới tinh thì đám con kiến hạ giới sống hay chết liên quan gì lão?

Nghĩ đến đây, Bạch Đông Thăng lắc đầu, lẩm bẩm:

- Không phải lão phu vô sỉ, mà là đám hậu bối các ngươi không nhìn thấu, he he.

Rắc!

Bạch Đông Thăng vừa dứt lời, một tiếng vang trong trẻo phát ra từ người lão.

Một phong ấn cuối cùng rớt cuộc hoàn toàn vỡ nát.

Cùng lúc đó, hơi thở trên người Bạch Đông Thăng càng lúc càng mạnh, không lâu sau đến cảnh giới Luyện Hư đỉnh.

Cảnh giới Luyện Hư đỉnh đã là cực hạn mà phương thế giới này có thể chịu đựng.

Nghe đồn bởi vì hơn hai vạn năm trước giới này phát sinh một trận đại chiến, đại chiến qua đi, thế giới này thay đổi nghiêng trời lệch đất, mơ hồ không chịu nổi Luyện Hư đỉnh.

Cảm thụ lực lượng khổng lồ của mình, Bạch Đông Thăng cười lớn, bay ra hoàng cung.

Với thực lực hiện tại của Bạch Đông Thăng, miễn lão không muốn thì tu sĩ hoàng cung tự nhiên không phát hiện được tung tích của lão.

Ánh mắt Bạch Đông Thăng đờm buồn nhìn đất đai bên dưới, dù sao lão ở nơi này mấy nghìn năm.

Giờ phút này, có hai con đường đặt ở trước mặt lão.

Con đường thứ nhất hướng tây, chỗ đó là lãnh thổ yêu tộc, nếu lão đi thì có lẽ có thể chém giết một tên Luyện Hư yêu tộc, tăng thêm tiền cược cho nhân tộc chiến thắng yêu tộc, sau đó ôm sáu phần hy vọng độ đại kiếp nạn phi thăng.

Con đường thứ hai hướng đông, nơi đó là Vô Tận Hải, lão đi giết Trần Trầm, nếu thành công là trăm phần trăm lên thượng giới, nếu thất bại, với thực lực hiện giờ của lão dư sức tự bảo vệ mình, đến lúc đó vẫn như cũ có thể lấy sáu phần hy vọng độ đại kiếp nạn phi

thăng.

Chẳng qua sẽ phải hứng một ít bêu danh, thậm chí liên lụy hậu bối
i làm hoàng đế của lão.

So sánh hai bên, Bạch Đông Thăng không chút do dự bay đi phương
ng hướng Vô Tận Hải. Cùng lúc đó, Bạch Đông Thăng tự an ủi rằ
ng:

- Chỉ cần ta phi thăng nhanh thì bêu danh không đuổi kịp ta, ta kh
ông nghe thấy thì coi như không có, he he!

Chương 361: Máu nhuộm Vô Tận Hải

Trên Không Minh Đảo.

Trần Trầm nhìn trong hồ cá phương xa, Tiêu Lương cầm xiên khô
ng ngừng xiên cá, bận rộn ngộp thở.

Đi lên đảo này mấy ngày, Tiêu Lương không nghỉ được phút nào.

Tuy rằng tu vi bị phong, nhưng độ mạnh thân thể bày ra đó, sở dĩ
động tác của Tiêu Lương cực kỳ nhanh nhẹn.

Đương nhiên, cá trong Vô Tận Hải cũng không dễ chọc, Tiêu Lươ
ng xiên suốt ngày không nghỉ, qua ba ngày chỉ mới bắt được hai
mươi con cá.

Dựa theo tốc độ này, ba nghìn con cá đại khái mất hơn một năm.

Trông thấy tể tướng một hoàng triều đánh cá, cùng mấy tên thuộc hạ âm thầm đo sức, thậm chí ngẫu nhiên cãi lộn um sùm, Trần Trầ m cười hờ hững.

Hiện giờ thú vui của hần đơn giản khô khan như vậy đấy.

Lặng lẽ lấy ra một tấm lệnh bài truyền tấn, Trần Trầ m gửi đi tin tức.

- Đạo chủ, người định ứng đối Phá Ách Ấn như thế nào? Ngày sau còn muốn phi thăng không?

Tuy rằng hiện tại Thiên Tà chỉ còn cái tên, nhưng Trần Trầ m vẫn t hói quen xưng hô Yêu Khanh là đạo chủ.

Không lâu sau truyền đến trả lời của Yêu Khanh:

- Ta đương nhiên muốn phi thăng, hơn nữa ta đã bắt tay vào chuẩn bị.

Trông thấy trả lời này, mắt Trần Trầ m sáng ngời vội hỏi:

- Đạo chủ, chẳng lẽ có cách phá giải Phá Ách Ấn này?

- Đương nhiên có, có câu gọi là đến đường cùng thì trời sáng, khi người làm ác quá nhiều, ông trời không làm gì được người thì sẽ tìm cách đưa người đi, đến lúc đó chẳng những không có tội kiếp buông xuống, còn có thể trực tiếp phi thăng.

Trần Trầ m nghe vậy sắc mặt đen thui, coi như Yêu Khanh đang nói nhảm.

Nếu có chuyện tốt như vậy thì hần sẽ nhảy vào Vô Tận Hải, hốt sạch báu vật trong phạm vi vạn dặm.

Trần Trầm rút lương tâm, cố gắng nịnh:

- Đạo chủ, xin đừng đùa giỡn với ta, ta đang nghiêm túc. Người cũng biết hiện tại ta không nhúng tay vào việc của hai tộc người, yêu, nói chính xác hơn, chúng ta đã không tính là kẻ địch. Thêm giao tình trước kia, coi như nửa bằng hữu, bằng hữu với nhau nên cùng chia sẻ một vài thứ, đúng không?

Yêu Khanh này không biết từ đâu chui ra, hiểu nhiều hơn hẳn, và o lúc thế này thì hẳn chỉ có thể mặt dày hỏi nàng.

Bên kia, Yêu Khanh thật lâu không truyền đến trả lời.

Qua hơn nửa ngày mới truyền đến mấy chữ ngắn gọn:

- Bởi vì ta có người.

Trông thấy lời này, Trần Trầm tức suýt ói máu.

Nữ yêu này có ý gì? Chẳng lẽ chờ lúc sắp phi thăng thì đến làm thọt mình?

Nghĩ đến đây, tim Trần Trầm giật thót.

Nếu có thể, hẳn cũng muốn cắn răng, nuốt lệ diệt nữ yêu này, nhưng nàng ta hiện tại thực lực quá mạnh, không cùng cấp bậc với hẳn, hẳn muốn diệt đối phương thì hoàn toàn bất lực.

Ngược lại đối phương muốn giết hẳn, nếu liều một phen thì vẫn có hy vọng.

Dù sao nữ yêu kia được gọi là Yêu Thần, nếu bước vào Luyện Hư đỉnh, e rằng vô địch cõi đời này.

Trần Trầm càng nghĩ trong lòng càng khó chịu, chẳng lẽ nữ yêu kia mãi không giết hẳn là vì lý do này? Trước đó làm ác, cuối cùng

giết hẳn để rửa tội?

Trần Trâm rửa thẳm:

- Bà nội nó!

Ngay lúc này, trong lòng Trần Trâm bỗng vang lên cảnh báo.

Ngay sau đó, từng đợt sóng thần từ bờ Không Minh Đảo ập đến, mấy con đại hải yêu Luyện Hư phá tan mặt nước, nhìn về phía hư không nào đó.

Phát hiện đến cảnh này, Trần Trâm không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng lướt ngang ra ngoài trên ngàn thước.

Giây tiếp theo, hư không bắn ra một luồng sáng đen về vị trí ban đầu Trần Trâm đứng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, khu vực chỗ đó xuất hiện một hố to khủng bố, đất bùn vài trăm thước xung quanh chớp mắt toàn bộ biến mất, nhiều nước biển chảy ngược.

Trần Trâm thấy vậy con ngươi co rút, thần thức càn quét bốn phía, cuối cùng tra xét được một ảo ảnh như có như không ở một chỗ trong hư không.

Trần Trâm trầm giọng hỏi:

- Ngươi là ai?

Lực lượng một kích vừa rồi tuy không lan rộng nhưng linh lực tập trung lạ thường, cho nên một kích đánh xuống sâu mấy nghìn thước lòng đất, Không Minh Đảo bị xuyên thủng lỗ to.

Thực lực như vậy tuyệt đối là cường giả đứng đầu trong Luyện Hư.

Đối mặt chất vấn, ảo ảnh không nói lời nào, lại đánh một kích về phía Trần Trầm, vừa nhanh vừa ác, công kích mới vừa bay ra, uy áp khủng bố đã kinh sợ Trần Trầm không thể nhúc nhích.

Keng!

Một tiếng trong trẻo, vào phút mấu chốt, một cái càn to che trước người Trần Trầm, hoàn toàn ngăn cản công kích.

Nhưng vẻ mặt của Trần Trầm vẫn nguy hiểm, mặc dù đại hải yêu của to cản công kích giùm hắn, nhưng lực lượng một kích kia cực mạnh, xuyên qua cái kiếm cứng rắn nhất, để lại vết thương sâu hoắm.

Phải biết rằng, mặc dù đại hải yêu của to không đến Luyện Hư hậu kỳ nhưng là cường giả trong Luyện Hư trung kỳ, thực lực như vậy mà mới đụng độ đã bị thương, thân phận của ảo ảnh kia đã rõ ràng.

Đoán được thân phận của ảo ảnh kia, Trần Trầm tức giận quát:

- Bạch Đông Thăng! Lão tặc này, ngươi dám đến Vô Tận Hải!

Cùng với tiếng rống của Trần Trầm, mấy đại hải yêu Luyện Hư cùng công kích Bạch Đông Thăng.

Bạch Đông Thăng không tránh né, linh lực mạnh mẽ quanh thân hình thành vòng bảo hộ chặn lại tất cả công kích.

Bầy đại hải yêu ở trong biển tuy mạnh, nhưng Bạch Đông Thăng là Luyện Hư đỉnh, tồn tại mạnh nhất của giới này. Chỉ bằng bầy hải yêu này không thể nào tổn thương được lão, đặc biệt là khi lão mang theo nhiều chí bảo phòng ngự.

Phải biết rằng, những báu vật này không chỉ có công năng ngăn cản hãm lùi kiếp.

- Trần Trầm, hôm nay mượn mệnh của người trợ ta phi thăng!

Bạch Đông Thăng tùy tay đánh lui mấy đại hải yêu Luyện Hư, nhìn về phía Trần Trầm, trong mắt lộ rõ sát ý.

- Grao!

Cùng với tiếng gầm như rồng ngâm, càn to của đại hải yêu của k hông lồ kéo theo gió lốc đập mạnh về phía Bạch Đông Thăng.

Một luồng sáng đen cắt qua thiên địa.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đại hải yêu của to bị chém đứt càn rơi vào trong Vô Tận Hải.

Trần Trầm thấy vậy liên tục thay đổi sắc mặt, cuối cùng móc ra Độn Hư Thuyền trốn vào sâu trong Vô Tận Hải.

Bạch Đông Thăng thấy vậy cũng không hiếu chiến, trực tiếp bỏ qua mấy đại hải yêu Luyện Hư, đuổi theo Trần Trầm.

...

Lòng Trần Trầm nặng trĩu, tu vi Luyện Hư đỉnh khiến tốc độ của Bạch Đông Thăng nhanh hơn hẳn mảng lớn, hiện giờ loại tình huống này, sợ rằng chỉ vài giây là sẽ đuổi kịp hẳn.

Trong phút sống chết này, Trần Trầm không suy nghĩ nhiều, ném Tiểu Vô Ưu Tiên Cung vào Vô Tận Hải.

Hắn chết thì không sao, nhưng không thể liên lụy nhóm Lục Đậ

ở trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung chết theo hắn.

Lục Đậ mới rơi vào biển liền phát ra tiếng rên, sau đó lấy nó làm trung tâm, mặt biển mấy nghìn dặm sôi trào.

Vô số hải yêu như mũi tên bay ra mặt biển, chặn lại trước mặt Bạch Đông Thăng.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Nhưng các hải yêu này tu vi quá yếu, mới đến gần Bạch Đông Thăng đã bị khí thế quanh người lão chấn thành huyết vụ, cơ hồ không gây ảnh hưởng tới hành động của lão được.

Mặc dù vậy vẫn có vô số hải yêu chen chúc nhau xông lên, không hề sợ chết chặn lại đằng trước Bạch Đông Thăng. Chỉ trong khoảnh khắc, có trên nghìn hải yêu chết đi, bên trên Vô Tận Hải bao phủ trong huyết vụ.

Bạch Đông Thăng hừ lạnh một tiếng:

- Thật là tự tìm đường chết!

Linh khí trên người Bạch Đông Thăng chấn động mạnh, huyết vụ bên trên Vô Tận Hải bị xua tan.

Nhưng khoảnh khắc huyết vụ tán đi, dưới đáy biển, ba xúc tu dài nghìn thước quất về phía Bạch Đông Thăng, trói lão lại.

Bùm!

Lại là một tiếng nổ vang, ba xúc tu không quán Bạch Đông Thăng được một giây đã nổ nát, máu tuôn ra như mưa rơi.

Nhưng vẫn chưa kết thúc, giây tiếp theo, lại có ba xúc tu vươn ra từ đáy biển.

Mắt thấy Trần Trầm càng bay càng xa, Bạch Đông Thăng sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

- Tìm cái chết!

Thầm rủa một tiếng, trong người Bạch Đông Thăng bỗng bay ra một thanh trường đao, đón gió biển lớn, vung đao một cái, ba xúc tu bị chém thành mấy khúc.

Mắt thấy sắp có xúc tu khác thò ra từ đáy biển, Bạch Đông Thăng bỗng hét to một tiếng:

- Chết!

Trường đao to trên bầu trời bỗng lao xuống, cắm vào đáy biển.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai, sóng thần dâng cao mấy nghìn thước, hải y êu trong phạm vi trăm dặm bị một kích chấn thành bột phấn.

Bạch Đông Thăng bỗng rút trường đao lên, xác một bạch tuộc Lu yện Hư khổng lồ bị kéo lên từ đáy biển, nổi lênh bênh.

Nhìn mặt biển bị nhuộm thành biển máu, ánh mắt Bạch Đông Thăng phẳng lặng, tiếp tục đuổi theo phương hướng Trần Trầm chạy trốn.

Chương 362: Biển sâu trai ngọc tinh

Cảm thụ một đám sinh mệnh ở sau lưng biến mất hơi thở, Trần Trầm trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

Ta không giết mọi người nhưng mọi người chết vì ta, giờ phút này không biết có bao nhiêu hải yêu chôn vùi tính mệnh vì hắn.

Nếu là kiếp trước, có lẽ Trần Trầm sẽ xem bầy hải yêu này là cá.

Nhưng ở thế giới này, Trần Trầm biết rõ các hải yêu đều là sinh vật trí tuệ giống như nhân tộc, chẳng những có linh hồn, còn có tư tưởng của mình.

Từng đám chết đi đều là sinh mệnh trí tuệ.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm dùng thần thông rộng to với Bạch Đông Thăng đang truy kích.

- Bạch Đông Thăng! Ngươi tàn sát nhiều sinh linh như vậy, tuyệt đối không độ qua đại kiếp nạn phi thăng được!

Công nhận, Trần Trầm truyền âm một phát, Bạch Đông Thăng thật sự bị hù sợ, thế là bay lên cao vạn thước, vậy là hải yêu có thể ngăn trở lão đười theo thoáng chốc ít đi tám mươi phần trăm.

Còn mấy Luyện Hư như đại hải yêu của to thì đã bị bỏ xa ở phía sau.

- Trần Trầm, ngươi ngoan ngoãn chịu chết thì ta cần gì tạo nhiều sát nghiệt như vậy? Tất cả đều là lỗi của ngươi!

Sau lưng vọng lại thần thức truyền âm của Bạch Đông Thăng, Trần Trầm hơi cảm thụ, giật mình ngay tại chỗ.

Chết nhiều hải yêu như vậy mà Bạch Đông Thăng chỉ mất gần nửa

a phút đã đuổi tới phía sau lưng Trần Trầm, cách nhau chưa đầy tr
ăm dặm.

Tu vi Luyện Hư đỉnh quả nhiên không phải Luyện Hư bình thườn
g có thể so sánh.

Trong phút gấp gáp, Trần Trầm rống to về phía sau:

- Bạch lão tặc! Ta muốn tự sát!

Trần Trầm thốt ra câu này, Bạch Đông Thăng ngẩn ngơ, tốc độ bỗ
ng chốc chậm lại nhiều.

Trần Trầm thừa dịp này nói tiếp:

- So với chết trong tay lão tặc nhà ngươi thì ta tự sát hồn về thiên
địa, nếu ngươi còn đến gần ta một dặm là ta tự bạo!

Nói xong, hơi thở trên người Trần Trầm bắt đầu tăng lên, làm bộ
dáng muốn tự bạo.

Bạch Đông Thăng thấy vậy thì giảm chậm tốc độ, giữ khoảng các
h trăm dặm với Trần Trầm, cũng truyền âm nói:

- Tiểu hữu, so với tự bạo thì chẳng bằng giúp ta, tăng thêm một tu
sĩ phi thăng cho nhân tộc ta, chẳng phải là thành một đoạn giai th
oại?

Trần Trầm nghe suýt ói, hắn từng thấy vô liêm sĩ, nhưng so với lã
o tặc ở sau lưng mình thì dù là Ngọc Quỳnh cũng thua xa, còn so
với hắn thì như hai mặt trái ngược.

Kết quả là tên vô liêm sĩ này muốn phi thăng, còn thanh niên tốt n
hư hắn thì thành đối tượng bị ông trời khinh bỉ.

Ông trời bắt công biết bao?

Trần Trầm cố nén buồn nôn, trả lời:

- Giai thoại chó má gì, ta không hứng thú! Nếu ngươi muốn cho ta chết thì dù sao cũng phải đưa ra điều kiện làm ta vừa lòng chứ?

Đương nhiên, hắn nói như vậy đều là vì kéo dài thời gian, điều kiện chó chết gì làm sao quan trọng bằng mạng nhỏ của hắn?

Nhưng nếu dồn ép lão tặc này thì khó tránh khỏi bị lão cá chết lười rách, đến lúc đó sợ rằng hắn chỉ còn một con đường tự bạo.

Bạch Đông Thăng cố gắng khuyên nhủ:

- Tiểu hữu, ta hiện tại giết ngươi thì phỏng chừng còn một đoạn thời gian mới phi thăng, trong khoảng thời gian này ta có thể làm nhiều chuyện cho ngươi. Nếu ngươi có kẻ thù nào không diệt được hoặc có nguyện vọng gì chưa đạt thành thì ta sẽ cố gắng hoàn thành thay ngươi!

Trần Trầm tức giận mắng:

- Khi đó ta đều chết rồi, nếu ngươi không làm được thì ta biết đi tìm ai?

Bạch Đông Thăng thẹn quá thành giận trả lời:

- Ta làm Luyện Hư đỉnh, cường giả sắp phi thăng thượng giới mà là loại người nói không giữ lời sao? Tiểu tử, ngươi quá coi khinh ta!

Hai người cứ thế cãi qua cãi lại, bất giác bay xa mấy vạn dặm.

Mắt thấy sắp không kéo dài được nữa, Trần Trầm không còn cách nào, chỉ có thể hỏi thăm hệ thống.

Sắp phải tự bạo, một lần cơ hội truy tung mười vạn dặm của hệ thống nếu không dùng thì phí.

- Hệ thống, trong phạm vi mười vạn dặm có tồn tại nào có thể ngăn trở Bạch Đông Thăng không?

Hệ thống nhanh chóng đưa ra đáp án:

[Có, trai ngọc tinh ở phương hướng tây nam cách kí chủ một vạn bốn nghìn dặm.]

Nghe được đáp án này, Trần Trầm suýt bật khóc, tuy lại là trai ngọc tinh nhưng hẳn bất chấp tất cả.

Nếu trai ngọc tinh kia thật sự có thể ngăn trở Bạch Đông Thăng, Trần Trầm sẵn sàng thề vô luận trai ngọc ăn ngon cỡ nào thì đời này hẳn sẽ không tổn thương một con trai ngọc tinh nào nữa!

Sau lưng cách trăm dặm vọng lại thần thức truyền âm của Bạch Đông Thăng:

- Tiểu tử, người lừa ta! Ta không tin người thật sự tự bạo!

Trần Trầm vội nói:

- Tiền bối, người đưa ra điều kiện rất hấp dẫn, cho ta suy nghĩ một chút canh giờ, tiện thể từ biệt thân bằng hảo hữu, đến lúc đó ta sẽ gửi a cỗ chò chém!

- Nói thật không?

- Thật còn hơn vàng! Ta làm thiên kiêu một thế hệ, sẽ là loại người nói không giữ lời sao? Tiền bối, người coi thường ta quá.

Bạch Đông Thăng liên tục thay đổi sắc mặt, không hiểu sao cảm thấy lời này khá quen tai.

Nhưng Bạch Đông Thăng không có lựa chọn nào khác, nếu để Trần Trầm tự bạo thì lão sẽ giở tre móc nước công dã tràng, sở dĩ lão chỉ có thể tuyển chọn tin tưởng.

- Được, vậy ta tin tưởng tiểu tử một lần! Nếu ngươi dám gạt ta! Dù cho ngươi chết thì ta cũng sẽ giết sạch người liên quan với ngươi!

Trần Trầm nghe vậy lạnh lùng hừ một tiếng, không trả lời nữa, mà là trực tiếp bay hướng về phía tây nam.

Bất giác bay đi nửa canh giờ, Bạch Đông Thăng càng bay càng cảm giác là lạ.

Bạch Đông Thăng không hiểu rõ thái độ làm người của Trần Trầm như thế nào, nhưng có Phá Ách Ẩn trong người, với tu vi Nguyên Âm Thần mà có thể sống tới ngày nay, vậy chắc chắn là một kẻ khó chơi.

Nghĩ đến đây, mặt Bạch Đông Thăng đành lại, lập tức làm ra quyết đoán, tốc độ tăng nhanh đến cực độ, chỉ vài giây đã rút ngắn một nửa khoảng cách trăm dặm.

- Biết ngay lão tặc nhà ngươi không có kiên nhẫn.

Cảm thụ cảnh tượng sau lưng, Trần Trầm trực tiếp bay vào Vô Tận Hải.

Trên thực tế, Trần Trầm cưỡi Độ Hư Thuyền bay một vạn bốn nghìn dặm không cần một canh giờ, nói một canh giờ là vì giảm mức độ cảnh giác của lão tặc kia.

Chơi trò trí tuệ với hắn thì lão tặc này còn kém xa!

Chui vào trong Vô Tận Hải, Trần Trầm lao thẳng xuống đáy biển,

không lâu sau trông thấy một góc vỏ trai ngọc.

Nhưng chỉ vền vện một góc, phần lớn còn vùi trong bùn đất.

- Thế này làm sao che được?

Nhìn một góc vỏ trai ngọc, Trần Trầm không biết nên nói cái gì, hấn ngẫm nghĩ, đào lớp đất dưới vỏ trai ngọc, vùi mình xuống dưới.

Giây lát sau, Bạch Đông Thăng cũng chui vào trong Vô Tận Hải, dứt khoát phát động công kích về phía vị trí mà Trần Trầm đang núp.

Keng!

Một tiếng trong trẻo!

Toàn bộ đáy biển đều chấn động, vỏ trai ngọc to lớn rung mạnh, bị công kích mạnh mẽ đánh nứt một đường.

Trông thấy khe hở kia, Trần Trầm nhích người, lén vào trong. Hấn mới chui vào trong thì một tiếng nổ trầm đục, vỏ trai ngọc khép kín, nhốt hấn lại.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bên ngoài thường vang tiếng nổ, Trần Trầm nghe mà tim đập nhanh.

Tu vi của đại trai ngọc tinh này chắc chưa tới Luyện Hư đỉnh, nhưng vỏ trai ngọc siêu cứng, Bạch Đông Thăng không có thủ đoạn công kích cứng rắn thì khó mà mở vỏ trai ngọc ra.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm trong lòng nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nhìn bên trong vỏ trai ngọc.

Kết quả không xem không biết, nhìn rồi hết hồn, một bóng người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn.

- Người là ai?

Trần Trâm lùi lại hai bước, ở trước mặt hắn là một nữ nhân mặc áo lam, da trắng nõn, dịu dàng như hạt châu, nhưng nét mặt không tốt.

Nữ nhân áo lam ngữ khí sắc bén nói:

- Người đang ở trong người của ta mà hỏi ta là ai? Người không cảm thấy có chút quá mức sao?

Trần Trâm nghe vậy đỏ mặt, thế này mới chú ý đến mỗi khi bên ngoài nổ một tiếng là thân thể của nữ nhân này sẽ run rẩy có quy luật.

Rất rõ ràng, nữ nhân này là ảo ảnh do trai ngọc tinh dùng thần thông biến hóa, cường độ thần thức như vậy e rằng tu vi Luyện Hư hậu kỳ, mạnh hơn bảy hải yêu như đại hải yêu của to một mảng lớn.

Chương 363: Buông trai ngọc tinh trong tay của người xuống

Trần Trâm bản năng nói lời xin lỗi ngay:

- Xin lỗi tiên bối, ta không phải cố ý đi vào thân thể của tiên bối .

..

Nói một hồi, Trần Trầm bỗng cảm thấy có gì đó sai sai, vội ngừng lại.

Nữ nhân áo lam sắc mặt càng thêm khó coi. Cường giả Luyện Hư đứng ở bên ngoài không ngừng công kích, dù mức độ không đủ mạnh phá vỡ vỏ ngoài của nàng nhưng có thể làm nàng bị chấn trọng thương.

Tai họa bất ngờ ập đến này đều do tiểu tử ở trước mặt nàng.

- Tiền bối, ta đưa tiền thuê được không? Đây là Đáy Biển Linh Tham năm mươi vạn năm, xin người vui lòng nhận cho!

Cái gọi là không đánh vào khuôn mặt tươi cười, Trần Trầm tự biết đui lý, nhanh chóng lấy ra một ít thiên tài địa bảo.

Trông thấy linh tham kia, sắc mặt nữ nhân áo lam dịu lại.

- Tiền bối, còn có Huyết San Hồ, cũng là thứ tốt mấy chục vạn năm. Người xem, còn có minh châu này, là biển sâu trai ngọc. A, minh châu này ở đâu ra, nó không liên quan đến ta!

Trần Trầm vội ném minh châu đi, sắc mặt lúng túng vô cùng.

Tất cả đều là lỗi của lão tặc Bạch Đông Thăng, nếu không phải lão truy sát hấn một đường thì hấn đã không thất thố khi đối diện nữ trai ngọc tinh này.

Nữ nhân áo lam thu những thiên tài địa bảo này rồi đột nhiên mở miệng nói:

- Ta cảm giác trên người của ngươi có hơi thở đặc biệt.

Trần Trầm siết chặt nắm tay, che kín Phá Ách Ấn, cười gượng gạo

hỏi:

- Là hơi thở gì?

Nữ nhân áo lam sâu thẳm nhìn Trần Trầm một cái, không nói chuyện.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ trầm đục!

Bên trong vỏ trai ngọc bỗng đảo lộn, Trần Trầm cảm giác trai ngọc tinh to lớn này bị Bạch Đông Thăng đánh bay lên, thậm chí bay ra Vô Tận Hải.

Bên ngoài vỏ trai ngọc vọng vào giọng nói tức giận của Bạch Đông Thăng:

- Trần Trầm, đừng tưởng ngươi trốn trong người của hải yêu này thì ta không làm gì được ngươi! Ngươi hãy chờ đấy, ta sẽ vận chuyển ngươi và hải yêu về đất liền!

Sau đó Trần Trầm cảm giác vỏ trai ngọc di chuyển nhanh.

Tuy trai ngọc tinh này to như ngọn núi, nhưng tu vi Luyện Hư đỉnh cao của Bạch Đông Thăng không khó nâng nó đi.

Trong lòng Bạch Đông Thăng cực kỳ bực bội, lão lấy được nhiều báu vật từ bốn đại tông, bốn đại hoàng triều, nhưng đều là chí bảo phòng ngự, không có báu vật công kích ghê gớm, sợ dĩ không thể phá vỏ trai ngọc.

Cho dù lão mang về đất liền thì sao? Chẳng lẽ lão có thể mượn thêm vài món pháp bảo công kích sao?

Sợ dĩ trong lòng Bạch Đông Thăng sôi ruột, thầm mong trai ngọc

tinht to này mau phun tiều tử Trần Trầm ra.

Bạch Đông Thăng liên tục thần thức truyền âm cho trai ngọc tinh to này, nhưng trai ngọc tinh không đáp lại lão.

Trong vỏ trai ngọc, Trần Trầm cẩn thận dề dặt nói:

- Tiền bối, hiện tại người thả ta ra thì ta cũng sẽ không trách tiền bối.

Không hiểu sao, hấn cảm thấy ánh mắt của trai ngọc tinh này hơi lạ, nhìn hấn như đang nhìn thiên tài địa bảo.

Điều này khiến Trần Trầm nghi ngờ mình vào hang sói.

Nữ nhân áo lam lạnh giọng từ chối:

- Không thể nào, tộc của chúng ta tuyệt đối không mở vỏ ở trước mặt cường giả từ ngoài đến, lộ ra mặt yếu ớt nhất của mình.

Trần Trầm luôn chú ý nét mặt của nàng, thấy nàng thường liếc về hướng phương đông, trong lòng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ trai ngọc tinh này còn có giúp đỡ?

Tưởng tượng cảnh một trai ngọc khổng lồ từ trên trời giáng xuống, Trần Trầm rùng mình, bỗng nhớ đến vật thể bay không rõ trong kiếp trước.

...

Cứ như thế, bay nửa canh giờ sau vỏ ngọc trai ngừng lại.

Trần Trầm ở bên trong bỗng khựng lại, theo bản năng ngược nhìn trên đỉnh đầu.

Tuy vỏ ngọc trai tựa hồ ngăn cách thần thức, nhưng Trần Trầm cả

m giác bão tố sắp đến.

Đó là hơi thở của cường giả đứng đầu buồng xuống.

Lại nhìn nữ nhân áo lam, nàng cười tươi, trên nét mặt có vẻ giận dữ của cô vợ nhỏ.

Trần Trầm không cần suy nghĩ cũng biết người mới đến là thân mật của trai ngọc tinh này, cũng là tồn tại Luyện Hư đỉnh, chứ không thì trai ngọc tinh đã chẳng thoải mái như vậy.

Nữ nhân áo lam hét hướng bên ngoài:

- Lão già, sao bây giờ mới đến? Người tới muộn một chút thì vợ của người sẽ bị người cướp đi!

Trần Trầm ở bên cạnh nghe nổi da gà, hắn không ngờ những tồn tại sống không biết bao nhiêu nghìn năm mà còn buồn nôn như thế.

Nữ nhân áo lam vừa dứt lời, võ trai ngọc trên đầu đổi màu thành trống rỗng.

Trần Trầm thấy rõ trên bầu trời bàn cứ một con rồng to màu đen dài gần vạn thước.

- Là nó!

Trần Trầm nhận ra con rồng đen, đó là chủ của Đông Vực Vô Tận Hải, tu vi Luyện Hư đỉnh, lúc trước là long vương này đưa cho hắn Ngung Thần Châu, hình như tên Ngạo Vũ gì đó.

Tồn tại như vậy buồng xuống . . .

Trần Trầm trong lòng nhẹ nhàng thở ra, Bạch Đông Thăng mạnh đến mấy cũng không thể đánh bại Ngạo Vũ trong Vô Tận Hải dùn

g không?

Phải biết rằng, Ngạo Vũ dẫn dắt đại hải yêu giết lão tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông sở hữu Ngưng Thần Châu, đó còn là chuyện mấy nghìn năm trước, hiện giờ e rằng thực lực mạnh lên nhiều.

- Nhân tộc, buông xuống trai ngọc tinh trong tay ngươi.

Ngạo Vũ ở trên trời ngũ khí bình tĩnh, nhưng thốt ra mỗi chữ đều kéo sấm sét nổ ầm ầm, dường như có lôi kiếp sắp buông xuống.

Vẻ mặt Bạch Đông Thăng kinh hoàng, theo bản năng ném trai ngọc tinh vào trong biển.

Hết cách, đối diện sinh linh lớn đến kinh thiên động địa cỡ này thì dù là ai đều không thể bình tĩnh.

Ngạo Vũ quát chói tai:

- Biến!

Bạch Đông Thăng lúc này mới lấy lại tinh thần, trên người của lão có nhiều chí bảo phòng ngự như vậy, ngay cả đại kiếp nạn phi thường đều có hy vọng vượt qua thì cần gì sợ con rồng đen này?

Nghĩ đến đây, Bạch Đông Thăng sắc mặt cực kỳ khó xem.

- Đạo hữu, ta không có ý mạo phạm hải tộc các ngươi, chỉ cần ngươi chịu giao nhân tộc này cho ta thì ta đi ngay.

- Không có ý mạo phạm hải tộc chúng ta? Ngươi dọc đường đánh chết bao nhiêu hải tộc, tưởng rằng ta không biết sao?

Nói đến đây, ngũ khí của Ngạo Vũ đã trở nên nghiêm khắc, tiếng nói dứt, vượt rồng to như núi chụm xuống Bạch Đông Thăng.

Uy áp cực kỳ khổng lồ dấy lên sóng cao mấy nghìn thước trong Vô Tận Hải, trên bầu trời cuộn cuộn kéo mây dài mấy trăm dặm, dù ng là một kích ra thì thiên địa biến sắc.

Cho dù là Bạch Đông Thăng khi trông thấy cảnh này cũng tái mặt, giây sau, lão lấy ra một pháp bảo phòng hộ bảo vệ quanh người.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, Bạch Đông Thăng không nhúc nhích, nhưng Vô Tận Hải bên dưới lão hình thành hố sâu mấy nghìn thước.

Trông thấy chí bảo phòng hộ kia, Trần Trầm tức giận suýt hộc máu, bởi vì hắn từng dùng báu vật đó, là Nguyên Cương Tráo của Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Giây lát sau.

Gió êm sóng lặng, Bạch Đông Thăng thấy mình lông tóc không tổn hao gì thì phòng lên can đảm, tức giận nói:

- Không giao ra nhân tộc đừng trách lão phu không khách khí!

Bạch Đông Thăng nói xong trực tiếp tấn công Ngạo Vũ, nhưng công kích đánh vào người Ngạo Vũ cũng không thể lay động chút nào.

Ngạo Vũ phớt lờ Bạch Đông Thăng, nhìn lên trời, bất giác u ám đã ngưng tụ, bên trên Vô Tận Hải một mảnh đen ngòm.

Nữ nhân áo lam ở bên dưới thấy vậy căng thẳng kêu lên:

- Lão già, đại kiếp nạn phi thăng của ngươi sắp tới! Nhanh chóng giết tiêu tử này! Trên người của hắn có Phá Ách Ấn!

Trần Trầm ở một bên nghe vậy sắc mặt đen thui, hắn biết ngay tra

i ngọc tinh này không tốt bụng như vậy, nay xem ra đúng thật, muốn hấn làm quà tặng cho thân mật của mình!

Xem ra về sau gặp phải trai ngọc tinh vẫn nên ăn!

Ngạo Vũ nghe vậy nhìn về phía Trần Trầm, đầu rồng khổng lồ lúc lắc:

- Không cần thiết, với thực lực của ta thì độ kiếp chỉ là lưu tình, h ơn nữa người này có sâu xa với hậu duệ của Hải Thần, ta không t hể giết hấn.

Trần Trầm nghe vậy thở hắt ra, so sánh thì Hải Long Vương này c òn hiểu lý lẽ.

Bạch Đông Thăng cũng cảm giác khác lạ trên bầu trời, lão thay đ ổi sắc mặt.

Đang lúc Bạch Đông Thăng định xoay người rời đi thì một uy áp khổng lồ bao phủ lão, cùng lúc đó, giọng nói của Ngạo Vũ âm tha nh vang vọng trong thiên địa.

- Nhân tộc, nếu ngươi không muốn đi thì hãy ở lại cùng ta độ kiếp đi!

Chương 364: Bạch nhật phi thăng

Bạch Đông Thăng tức giận mặt đen như than, con rồng già n ày gặp kiếp số buông xuống, hại lão cũng bị ông trời cảm ứng đư

ợc.

Giờ này khắc này, Bạch Đông Thăng đã cảm giác có khí cơ kinh khủng tập trung trên đỉnh đầu.

Đó là kiếp phi thăng!

Bạch Đông Thăng phải phi thăng ngay bây giờ, việc này đã không cách nào tránh cho!

Nghĩ đến đây, Bạch Đông Thăng oán hận nhìn trai ngọc tinh ở bên dưới, nếu không phải tại hải yêu chết tiết kia thì lão đã sớm diệt Trần Trầm, tránh đi nỗi khổ độ kiếp, phá giải phi thăng rồi.

Nhưng hôm nay, chỉ có thể liều xác suất sáu phần!

Nghĩ đến đây, Bạch Đông Thăng ngẫm lại mà run, may mắn trước đó đã chuẩn bị mọi thứ, chứ không thì hôm nay lão chết chắc.

Ầm ầm!

Không đợi Bạch Đông Thăng tiếp tục suy nghĩ, trên bầu trời giáng xuống một tia chớp vàng to lớn đánh trúng người Ngạo Vũ.

Ngạo Vũ thờ ơ, vẫy ngược trên người càng lóe sáng.

Không lâu sau, lại một tia chớp vàng đánh xuống, lần này đánh vào Bạch Đông Thăng.

Bạch Đông Thăng không chút suy nghĩ lấy ra ba, bốn món pháp bảo để bảo vệ quanh thân, tiếp đó khoanh chân ngồi trong hư không, bắt đầu đả tọa.

...

Trong vỏ trai ngọc bên dưới, Trần Trầm trông thấy cảnh này, nói

nhỏ với nữ nhân áo lam ở bên cạnh:

- Tiền bối, hay là thả ta đi ra ngoài được không?

Nữ nhân áo lam nhìn chăm chăm Ngạo Vũ ở trên trời, phớt lờ Trần Trầm.

Trần Trầm thềm bát đấc dĩ, bỏ sung thêm:

- Tiền bối, ta muốn đi tiểu.

Nói xong, Trần Trầm đi tới một góc trong võ trai ngọc, cởi dây lưng quần.

Nhưng chưa cởi được một nửa thì cả người Trần Trầm đã bị ném ra ngoài võ trai ngọc, rơi vào Vô Tận Hải.

Nhìn cảnh tượng bên ngoài, Trần Trầm nhẹ lòng hơn nhiều, ả này xem như đã vượt qua.

Trần Trầm không tin Bạch Đông Thăng đang độ kiếp còn có thể phân tâm giết hắn.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy nhưng vì chắc ăn, Trần Trầm bay ra một khoảng cách.

Tiếp đó hắn lấy ra lệnh bài truyền tắn, nói cho sư phụ Ngọc Quỳnh và tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông biết việc Bạch Đông Thăng truy sát hắn, tiện thể nói luôn mình trông thấy Nguyên Cương Tráo.

Chỉ giây lát, Trần Trầm nhận được trả lời của tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông:

- Cái gì? Bạch Đông Thăng đang truy sát người?

Trần Trầm trả lời:

- Sư tổ yên tâm, ta không sao, lão ta đang độ phi thăng kiếp, không giết ta được.

Bên kia lệnh bài truyền tán im lặng một lúc, thật lâu sau, lệnh bài nứt rạn, hiển nhiên tông chủ Ngọc Đình Đan Tông đã giận điên lên.

- Người không sao thì tốt, có cơ hội thì chửi lão tặc kia giùm ta. Hẳn tuyên bố chém giết cường giả yêu tộc trước lúc mình phi thăng, mấy đại tông môn chúng ta mới cho hắn mượn trọng bảo, ai mà ngờ lão tặc này từng làm hoàng đế Đại Kinh hoàng triều, cường giả đứng đầu Luyện Hư đỉnh mà vô liêm sỉ, lật lọng như thế!

Trần Trầm nghe vậy sửng sốt, nhìn Bạch Đông Thăng ở chân trời xa, trong mắt hắn tràn ngập kính sợ.

Không ngờ hắn vẫn đánh giá thấp mức độ vô sỉ của lão tặc này.

Ngẫm lại mới bấu vật rơi vào tay Bạch Đông Thăng, trong lòng Trần Trầm bất bình, vì hắn vốn cũng muốn mượn chúng nó!

Hiện giờ bị Bạch Đông Thăng này mượn rồi, nếu lão mang lên thượng giới thì hắn biết làm sao đây?

Không có do dự, Trần Trầm trực tiếp thần thức truyền âm:

- Bạch lão tặc! Đồ vô liêm sỉ! Người là sỉ nhục của nhân tộc ta!

Bạch Đông Thăng đang độ kiếp dường như không nghe thấy, vẻ mặt cực kỳ ung dung, da mặt dày đến nỗi Trần Trầm không theo kịp.

Nhưng Trần Trầm không phải loại người dễ nhận thua, im lặng một lúc rồi hắn chửi tiếp:

- Bạch lão tặc! Chuyện ngươi lừa gạt bốn đại tông môn đã bị lộ! Hiện giờ toàn bộ nhân tộc đều biết ngươi là một kẻ tội tệ vô sỉ dơ bẩn hạ lưu! Nghe nói hiện tại có mấy nghìn vạn tu sĩ nhân tộc đang mắng ngươi, từ nay về sau cái tên Bạch Đông Thăng gắn liền với bọn họ! Bọn họ đều nói ngươi hoa cúc bít, đầu bự đầy ghê, phi thăng thượng giới sẽ có sai lầm, bay đến súc sinh giới!

Trần Trầm chửi xối xả, dù tâm cảnh của Bạch Đông Thăng có tốt đến đâu thì sắc mặt cũng hơi phát sinh biến hóa.

Theo biến hóa, Nguyên Cương Tráo trở nên không ổn định.

Trần Trầm thấy vậy mừng rỡ, không ngừng cố gắng nói:

- Bạch lão tặc! Ngươi có biết bởi vì ngươi mà người họ Bạch trong nhân tộc đều muốn sửa họ không? Đại Kinh hoàng thất thành đống rêu bị toàn nhân tộc nhục mạ! Tổ tông mười tám đời của ngươi đều bị người mắng một lần, chỉ vì sinh ra súc sinh như ngươi!

- Phụt!

Trong Nguyên Cương Tráo, Bạch Đông Thăng bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt cháy lửa nhìn thẳng Trần Trầm.

Nếu ánh mắt có thể giết người thì giờ phút này Trần Trầm đã bị lão tặc giết một trăm lẻ tám lần.

- Bạch lão tặc, đừng cho rằng chỉ cần có thể thành công phi thăng là mọi chuyện ổn thỏa, nếu như có một ngày ta phi thăng thượng giới, ta sẽ truyền bá ra ngoài những gì ngươi làm ở thế gian giới, cho các tiên bối thượng giới biết lão tặc nhà ngươi có đức tính thế nào!

- Bạch lão tặc . . . !

Nghe Trần Trầm nhục mạ không lặp từ, Bạch Đông Thăng tức đi

n, nhưng giận đến một mức độ nào đó thì lão bỗng thoải mái.

- Tu sĩ như chúng ta trong mắt chỉ có thiên đạo, thứ khác đối với ta chỉ là mây bay, có lẽ đều là thử thách mà ông trời ban cho ta.

Nghĩ đến đây, Bạch Đông Thăng hít sâu một hơi, vẻ mặt dần dần trở nên hiền lành, trên mặt thậm chí mơ hồ nổi lên thánh quang.

Trần Trầm ở phương xa trông thấy cảnh này cũng có chút bất đắc dĩ.

Bạch lão tặc rõ ràng vô sỉ đến mức độ có thể tự mình lừa gạt, dùng ngôn ngữ tổn thương loại người này là rất khó khăn.

Nửa canh giờ sau.

Sấm sét màu vàng trên bầu trời bỗng nhiên biến thành màu đen, cho dù là Ngạo Vũ thì vảy trên người cũng bắt đầu tróc ra.

Còn Bạch Đông Thăng trong Nguyên Cương Tráo thì sắc mặt cũng trở nên nhợt nhạt vô cùng, rất hiển nhiên lôi điện màu đen cũng tổn thương rất lớn đến lão.

- Đánh chết hắn! Đánh chết hắn! Nhanh chóng đánh chết hắn!

Trần Trầm ở trong lòng mặc niệm mấy trăm lần, giờ phút này hắn thậm chí tiếc ngày xưa mình không học thuật nguyên rửa của Ma Môn, chứ không thì có lẽ sẽ dùng được.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lại vài tia chớp màu đen đánh xuống.

Ngạo Vũ ở trên trời đột nhiên kêu to:

- Tiểu tử, đừng quên lời hứa của ta và hậu duệ Hải Thần!

Nghe lời này, Trần Trâm đáp lại:

- Tiền bối yên tâm, việc này ta vẫn luôn ghi nhớ trong lòng!

Ngạo Vũ lại dặn dò:

- Lam Phi, mấy hậu bối của ta sau này giao cho nàng chăm sóc!

Trai ngọc tinh nghe vậy rơi lệ như mưa, liên tục gật đầu.

Doong!

Ngay lúc này, trong thiên địa đột nhiên vang lên một tiếng chuông ngân, ngay sau đó trong đêm tối bắn ra tia sáng năm màu.

Ngạo Vũ tảo trong ánh sáng năm màu, chậm rãi bay lên trời, cuối cùng hoàn toàn biến mất bên trên Vô Tận Hải.

Nhìn cảnh này, Trần Trâm trong lòng rung động.

Chắc là phi thăng rồi? Trông thật oách, như thành tiên.

Ngạo Vũ vừa phi thăng thành công thì Bạch Đông Thăng bỗng phất ra tiếng cười lớn cực kỳ càn rỡ:

- Ha ha ha! Ta cũng vượt qua được! Ta biết ngay ông trời muốn cho ta phi thăng! Ta là người được trời chọn!

Trần Trâm nghe vậy thì khó chịu như nuốt phải ruồi, ông trời thật sự là bị mù mắt.

Mắt thấy trên đầu Bạch Đông Thăng cũng xuất hiện ánh sáng năm màu, Trần Trâm tức giận nói:

- Bạch Đông Thăng, nếu ngươi còn có chút tính người thì hãy để l

ại những báu vật mà ngươi đã lấy, để lại chút hy vọng cho tu sĩ nh
ân tộc ta sau này phi thăng!

Bạch Đông Thăng phớt lờ đi, ngược lại vẻ mặt căm hận nhìn Trần
Trầm, hung hăng nói:

- Tiểu tử, ngươi tốt nhất khẩn cầu chính mình vĩnh viễn ở lại thế g
ian giới! Nếu không đợi đến thượng giới, bị bản hoàng gặp phải,
bản hoàng nhất định sẽ lột da rút gân của ngươi ra, hành hạ nghìn
năm!

Nói xong, ánh sáng ngũ sắc trên bầu trời bao trùm Bạch Đông Th
ăng, chậm rãi nâng lão lên cao.

Còn những báu vật chống cự lôi kiếp cũng bị Bạch Đông Thăng
mang đi hết.

Chương 365: Sứ mệnh của các ngươi ở tương lai

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Trần Trầm sắc mặt cực kỳ khó xem, lặng lẽ xếp tên của Bạch Đôn
g Thăng lên hàng đầu trong cuốn sổ ghi hận.

Lão tặc này mang đi hết báu vật thì thôi đi, còn muốn hành hạ hấn

nghìn năm.

Hắn nhớ thù này!

Nhưng giây sau Trần Trầm méo mặt, phải biết rằng, hắn muốn phi thăng phải vượt qua hai máu chốt, nếu gục ngã thì thật sự không có cơ hội gặp phải Bạch lão tặc.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm không kiềm được thở dài.

Bên kia, trai ngọc tinh vẫn đang khóc thút thít với bầu trời, bộ dáng kia thương cảm vô cùng.

Trần Trầm thấy vậy âm thầm rời đi, không mang đi một mảnh áng mây.

Đợi về đến Không Minh Đảo, Trần Trầm báo bình an cho nhóm người Hạ Tích Sương, rồi báo cho tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông biết Bạch Đông Thăng thành công phi thăng, hơn nữa mang đi báu vật.

Tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông chửi rửa xối xả, Trần Trầm bất đắc dĩ, chỉ có thể mong đợi bốn đại tông môn mượn chuyện này chiếm ưu thế quyền lên tiếng với bốn đại hoàng triều.

- Trần Trầm, lão tặc kia đã phi thăng rồi thì ngươi hãy trở về đi?

Nhìn truyền tắn của tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông, Trần Trầm cười buồn đáp lại:

- Không được sư tổ, ta có Phá Ách Ấn trên người, lỡ lại ra một lão tổ thì ta không chịu nổi.

Trong câu này có một ít oán niệm nhưng đúng là Trần Trầm không muốn trở về.

Hắn nhớ rõ trên đại hội đấu pháp Thần Viên Sơn, dùng hệ thống t ruy tung người có sát ý với mình.

Kết quả phát hiện hơn phân nửa tu sĩ có mặt đều muốn giết hắn, g ạt tu sĩ bốn đại hoàng triều sang một bên, tu sĩ khác cũng là như v ậy.

Trong tình huống này, hắn trở lại có ý nghĩa gì?

Dù đám người này e ngại uy nghiêm của bốn đại tông, ở mặt ngoà i lễ độ với hắn, nhưng sát ý sau lưng sẽ không giảm bớt.

So với trở lại lá mặt lá trái với đám người này, chẳng bằng ở Vô T ận Hải sống tiêu dao.

Nghĩ những điều này, Trần Trầm trong lòng thoải mái.

Nhưng không hiểu sao, lúc này trong đầu Trần Trầm vang vọng ti ếng chuông điềm lành lúc Ngạo Vũ phi thăng. Nghe tiếng chuông đó, hắn đứng ngây tại chỗ.

- Trần Trầm, ngươi làm sao vậy?

Không biết qua bao lâu, bên tai truyền đến giọng nói thân thiết, n ghe âm thanh đó, Trần Trầm tỉnh táo lại, ngược đầu lên mới phát hiện không biết Hạ Tích Sương đứng cạnh hắn từ khi nào, vẻ mặt tràn đầy quan tâm.

- A, ta không sao.

Trần Trầm theo bản năng đáp lại, nhưng vừa thốt lời, hắn đột nhiê n ý thức được không đúng, sắc mặt nháy mắt thay đổi.

Trần Trầm thay đổi sắc mặt làm Hạ Tích Sương căng thẳng.

- Trần Trầm, ngươi rốt cuộc làm sao? Ngày hôm qua ta mang theo

nhóm Lục Đẩu trở về thì người đã đứng ở đây, đến bây giờ kêu người thì người mới có phản ứng.

Trần Trầm nghe vậy vẻ mặt cay đắng, nếu không cảm giác sai thì dường như tu vi của hắn đến Nguyên Thần hậu kỳ, sắp bước vào đỉnh.

Chuyện gì đây? Chẳng lẽ là ngộ đạo trong truyền thuyết?

Ngẫm nghĩ kỹ thì dường như thật sự chỉ có ngộ đạo có thể giải thích hợp lý.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm khổ sở nói:

- Tích Sương, tu vi của ta sắp bước vào Nguyên Thần đỉnh.

Hạ Tích Sương nghe vậy không nói nên lời, chuyện này nếu phát sinh với người khác thì sợ rằng có thể hưng phấn mấy ngày ngủ không yên, nhưng Trần Trầm ngược lại như gặp tai nạn lớn.

Cảm giác tu vi của mình biến hóa, Trần Trầm càng kiên định tin niệm không về lãnh thổ nhân tộc.

Phải biết rằng, cuộc đời của hắn rất có thể trôi qua trong thời gian đếm ngược.

Làm một nhân vật tu vi không cao không thấp, không liên quan lớn đến nhân tộc, hắn cần gì chuốc khổ trở lại tự tìm phiền não? Không bằng ở lại Không Minh Đảo, cùng người thân thương của mình.

Nghĩ đến đây, nét mặt Trần Trầm bình tĩnh lại, nói với Hạ Tích Sương đứng trước mắt:

- Không có gì, đi một bước xem một bước đi.

Hạ Tích Sương biết Trần Trầm đang suy nghĩ gì, tuy rằng trong lòng chua xót nhưng nàng không lộ ra ngoài, chậm rãi tựa vào vai hấn.

Thời gian như nước chảy.

Trong nháy mắt đã qua nửa năm.

Trên Không Minh Đảo, một đêm khuya, Trần Trầm đột nhiên mở mắt, nhíu mày nói:

- Người lại tới, lần này đến để lấy mạng của ta?

Tiếng nói dứt, hư không dao động, Yêu Khanh hiện hình, bình tĩnh nói:

- Ta đến xem nhóm Tiểu Hoa, Tiểu Hoàng.

Trần Trầm á khẩu không nói được.

Trong nửa năm nay, nữ yêu này đã đến lần thứ ba, mỗi lần đều là lý do này.

Nhưng lần nào nàng đến Không Minh Đảo, đa số dạy ba tiểu yêu thực vật Tiểu Hoa, Tiểu Hoàng, Sinh Phàm, thái độ cực kỳ nghiêm túc, dường như sư phụ đang dạy đồ đệ.

Nói chính xác hơn, thậm chí có chút vượt qua quan hệ sư đồ, đến cảnh giới vừa là sư vừa là mẫu.

Mất thấy Yêu Khanh chuẩn bị đi tìm nhóm Tiểu Hoa, Trần Trầm không kiềm được nói:

- Người không tìm được yêu tộc thực vật khác hay sao? Cứ cố tìm đến chỗ của ta?

Yêu Khanh khựng lại, thản nhiên nói:

- Không tìm được có tu vi và tuệ căn như bọn hắn.

Trần Trâm ngẫm nghĩ, dường như đúng thật.

Tục ngữ nói rất hay, gần mực thì đen gần đèn thì sáng, ba tiểu yêu luôn đi theo hắn, muốn không có tuệ căn cũng khó.

Huống chi Trần Trâm ở Không Minh Đảo rảnh rỗi mọc nấm, hờ hững là dạy học cho ba tiểu yêu, truyền bá tri thức.

Hiện giờ ba tiểu yêu đã trở thành ba tiểu yêu quái có văn hóa có nội hàm.

Sư phụ Ngọc Quỳnh của hắn cũng có nhiều thiên tài địa bảo sắp biến hóa, nhưng chủ nhân không tốt, đám thiên tài địa bảo vẫn chỉ là thiên tài địa bảo, đến nay không thể biến hóa thành công, càng miễn bàn trí tuệ.

Trần Trâm hét to:

- Này! Người dạy bọn họ tu luyện là được, đừng rớt vào tư tưởng chủng tộc nhỏ hẹp!

Yêu Khanh phớt lờ Trần Trâm, đi mấy bước biến mất trong tầm mắt của hắn.

Trông thấy cảnh này, Trần Trâm vừa vui mừng vừa lo lắng.

Mừng là vì Yêu Khanh dường như biết công phu ‘dục tốc bất đạt’, mỗi lần đến Không Minh Đảo là tu vi của ba tiểu yêu quái sẽ tăng tiến vùn vụt, không bàn tới Tiểu Hoa, Tiểu Hoàng có tu vi Nguyên Thần cảnh, Sinh Phạm cũng sắp bước vào Nguyên Thần đỉnh.

Lo lắng là không biết nữ yêu này có phải có mưu tính gì xấu xa h

ay không, lẽ có ngày nào muốn dẫn ba tiểu yêu vào chiến trường hai tộc thì làm sao đây?

Tuy rằng nửa năm qua thực lực của hai tộc người, yêu lại khôi phục cân bằng, không ai làm gì được ai, nhưng chiến trường là chiến trường, ở nơi chiến tranh kịch liệt nhất vẫn có nhiều tu sĩ, yêu tộc chết trận mỗi ngày.

- Không được, hôm nay là cuối cùng một lần, lần sau tuyệt đối không ông cho phép nữ yêu này đến gần ba vật nhỏ!

Trần Trầm trong lòng âm thầm thề, hiện giờ hắn còn không sợ chết thì tự nhiên không ngại nữ yêu kia!

...

Trên mảnh linh thổ phì nhiêu nào đó ở Không Minh Đảo, Yêu Khanh nhìn ba tiểu yêu quái, tự nhiên nở nụ cười.

Nụ cười kia thuần khiết, nếu Trần Trầm ở một bên chắc chắn sẽ khiếp sợ khi thấy nữ yêu này cũng có mặt đơn thuần như vậy.

- Đây là lần cuối tử tử đến dạy các ngươi.

Yêu Khanh vừa dứt lời, nụ cười đông trên mặt ba tiểu yêu quái.

Tiểu Hoa tội nghiệp chu môi, tùy thời òa khóc.

Ngược lại Sinh Phàm chính chắn hơn, hỏi nhỏ:

- Tử tử sắp làm việc lớn gì hả? Có lẽ chúng ta có thể hỗ trợ, tuy sư huynh là nhân tộc, nhưng miễn là chúng ta không tổn thương nhân tộc thì sư huynh sẽ không can thiệp quyết định của chúng ta. Hắn là người tốt tôn trọng tuyển chọn của người khác.

Yêu Khanh nghe vậy vuốt nhẹ đầu của Sinh Phàm, lẩm bẩm:

- Đáng tiếc trên đời không có nhiều người như hấn, việc ta sắp làm e rằng các người cũng chẳng giúp được gì.

Sinh Phàm hỏi dồn, trên khuôn mặt non nớt tràn ngập bướng bỉnh:

- Là chuyện gì?

Tuy sư huynh thường hay nói với nó rằng tử tử không phải người tốt, nhưng nó là yêu tộc thực vật, có thể cảm thụ được linh hồn thuần khiết của tử tử.

Cho nên, việc tử tử làm tất nhiên cũng là chính xác, Sinh Phàm rất muốn hỗ trợ.

Yêu Khanh lắc đầu, cúi người nhẹ giọng nói:

- Các người chỉ cần biết rằng yêu tộc thực vật chúng ta không lâu sau liền có thể quang minh chính đại đi trên cõi đời, sứ mệnh của các người không ở hiện tại mà là tương lai.

Chương 366: Cuộc chiến diệt tộc

Đời trời dần sáng, Trần Trầm ngừng tu luyện ngược.

Hiện giờ Trần Trầm đều làm như vậy, người ta thì muốn tăng lên tu vi, hấn thì muốn làm rối loạn linh khí trong người, trộn lẫn, đề tu vi xuống.

Nhưng dù làm vậy thì hơn ba tháng sau hấn vẫn bước chân vào Nguyên Thần đình, hiện giờ đại kiếp nạn Luyện Hư tùy thời sẽ bùng xuống.

Nhưng sau khi Trần Trầm tự mình tàn phá, tu vi Luyện Thể của hấn cũng tăng lên rất nhiều, hiện giờ đã sắp bước vào Nguyên Thần hậu kỳ.

- Đáng tiếc ta không có đan điền, nếu không thì phế tu vi luyện lại, một lần phế một loại tu vi, vậy là vẫn giữ sức chiến đấu nhất định.

Trong đầu Trần Trầm suy nghĩ lung tung, cùng lúc đó, Yêu Khanh đang định rời đi.

Thấy Trần Trầm linh khí hỗn loạn, nàng tùy tay bắn ra một luồng linh quang, trong khoảnh khắc đó, linh khí trong người khôi phục bình thường, tu vi càng là mơ hồ có dấu hiệu đột phá.

Cảm thụ biến hóa trong người, mặt Trần Trầm đen thui, nhưng nữ yêu này có ý tốt, hấn ngại buông lời trách cứ.

Yêu Khanh lập tức hiểu ra ý đồ của Trần Trầm, phì cười nói:

- Lần đầu tiên ta thấy có người suốt ngày muốn áp chế tu vi của mình giống như ngươi.

Trần Trầm không nhìn nụ cười có sức sát thương lớn của Yêu Khanh, quay đầu đi, hừ lạnh một tiếng:

- Ta còn cách nào khác? Hiện tại không nắm chắc độ qua đại kiếp nạn Luyện Hư.

Trần Trầm vừa nói xong, cảm giác có thứ gì mềm mại đặt vào tay, quay đầu nhìn một cái, mới phát hiện một cánh hoa lấp lóe ánh sáng

ng vàng nhạt nằm gọn trong tay.

Thấy vậy hắn sững sốt nhìn nữ yêu đứng trước mặt, không biết nàng có ý gì.

Yêu Khanh xoay người nói:

- Người thu nhận ba vật nhỏ kia, còn từng cứu mạng của ta, chỉ cần người không nhúng tay vào chuyện hai tộc người, yêu thì ta xem người là bằng hữu. Cánh hoa này có thể đỡ một kiếp cho người, người tự giải quyết cho tốt.

Nói xong, nàng trực tiếp trốn vào hư không, nhẹ nhàng rời đi.

...

Nhìn cánh hoa trong tay, Trần Trầm thật lâu không nói gì, qua giây lát mới hỏi hệ thống:

- Hệ thống, trong phạm vi mười thước thứ quý giá nhất là gì?

[Là cánh hoa bản thể của Yêu Thần trong tay kí chủ, bên trong ẩn chứa lực lượng che chở mạnh mẽ.]

- Bản thể . . .

Nghe thấy hai chữ chữ này, tim Trần Trầm giật thót, nhìn về phương hướng Yêu Khanh biến mất, trong lòng phức tạp.

Trần Trầm không ngờ nữ yêu kia thế nhưng xem hắn là bằng hữu.

Nhớ lại ngày ở Yêu Đình, nữ yêu mời hắn làm quân sư, Trần Trầm lặng lẽ thờ dài.

Nàng . . . có lẽ rất cô độc.

Phi!

Trong lòng vừa sinh ra chút đồng tình đã bị Trần Trầm nhanh chóng bóp tắt.

Người và yêu chung quy không chung đường, đặc biệt là nữ yêu tàn sát nghìn vạn nhân tộc.

Nhưng nếu cánh hoa này thật sự có thể đỡ kiếp số thay Trần Trầm, vậy là nữ yêu có ơn với hắn, chẳng lẽ hắn không thể nhận một ân yêu làm bằng hữu sao?

Từ xưa khó vẹn toàn trung hiếu, hiện giờ Trần Trầm sâu sắc cảm nhận được cảm giác kia.

Chẳng qua đặt ở trước mặt Trần Trầm không phải trung hiếu mà là tình cảm cá nhân và đại nghĩa nhân tộc.

Nếu Trần Trầm thật sự là một người hiên ngang lẫm liệt, hắn có thể trả lại cánh hoa, bỏ lại một câu ‘người như ta thà chết không ăn của ăn xin.’

Nhưng Trần Trầm không làm được, hắn còn nhiều vấn vương với cõi đời này, hắn không muốn chết.

Suy nghĩ những điều này, đầu óc Trần Trầm rối loạn, suýt tẩu hỏa nhập ma.

...

Bên kia, Yêu Khanh về Đông Vực yêu tộc, tìm tộc trưởng của tộc Thần Viên, Thần Viên Yêu Tôn.

Lúc này Thần Viên Yêu Tôn vẻ mặt giận dữ, rất rõ ràng, ngày tháng ăn nhờ ở đậu thật khó chịu.

Yêu Khanh thấy vậy nhẹ giọng nói:

- Hiện giờ chiến sự nóng nảy, Đông Vực cuối cùng rất có thể rơi vào tay nhân tộc, ta hiểu nổi lòng muốn cướp lại tộc địa của ngươi, nhưng tộc ta chỉ có bấy nhiêu lực lượng, có cách nào?

Thần Viên Yêu Tôn không nói tiếng nào, trong lỗ mũi phun ra khí thô.

Nếu thật sự mất Đông Vực, vậy thì tộc Sơn Nhạc Thần Viên của gã hoàn toàn thành yêu tộc không nhà để về.

Phải biết rằng, ba vực khác đã bị mấy đại yêu tộc phân chia hết, sao chịu chứa chấp lực lượng mạnh mẽ của tộc họ?

Yêu Khanh chuyển sang chuyện khác, ngữ khí trở nên nghiêm túc nói:

- Nhưng việc này cũng không phải không có cơ hội sửa đổi, ta tìm người là để nói rõ chuyện này.

Thần Viên Yêu Tôn nghe vậy lập tức ngẩng đầu lên, giọng cung kính nói:

- Xin Yêu Thần đại nhân chỉ giáo!

- Rất đơn giản, người đi đột phá Luyện Hư đỉnh, thừa dịp chưa phải thăng cố gắng hết sức tổn thương lực lượng nhân tộc, nếu như có thể đánh chết hai tên cường giả Luyện Hư hậu kỳ thì cục diện giằng co của hai tộc người, yêu sẽ bị đánh vỡ.

- Chẳng qua người phải hứng chịu phiêu lưu từ thất bại độ kiếp, hình thể yêu tộc chúng ta cũng phải chịu đựng phiêu lưu mất đi một đợt Luyện Hư hậu kỳ mà không đổi lại được ưu thế gì. Nhưng cục diện hiện nay, chúng ta chỉ có thể đánh cuộc một keo mới phá cục được.

Nghe lời này, Thần Viên Yêu Tôn trong ánh mắt tràn đầy chần chừ, nếu độ kiếp thất bại thì thật sự chỉ có kết cục là chết.

Yêu Khanh lấy ra một mảnh lá cây.

- Nếu ngươi quyết định bước vào Luyện Hư đỉnh thì ta giao vật này cho ngươi, nó có thể nâng cao xác suất độ kiếp thành công cho ngươi.

Thần Viên Yêu Tôn nửa tin nửa ngờ hỏi:

- Lời này có thật không?

- Đương nhiên là thật sự, ngươi độ kiếp rồi biết.

- Vậy ta tuyên chọn đột phá Luyện Hư đỉnh! Xin Yêu Thần đại nhân bày cục giúp ta, để ta có thể phát huy lực lượng nhiều hơn trong giới này!

Yêu Khanh mỉm cười nói:

- Yên tâm, ta sẽ chuẩn bị tốt, cũng sẽ bồi dưỡng hậu bối Bình Thiên Yêu Tôn của ngươi, cố gắng khiến hắn nhanh chóng bước vào Luyện Hư hậu kỳ.

Thần Viên Yêu Tôn nghe vậy cảm động đến rơi nước mắt, trực tiếp quỳ một gối xuống đất biểu thị cảm tạ.

Yêu Khanh không nói nữa, nhưng đáy mắt lóe tia sáng lạnh.

...

Ba ngày sau.

Trần Trầm đang tu luyện đột nhiên nhận được truyền tắn ngắn gọn

n của Ngọc Quỳnh.

- Đồ đệ, nửa ngày trước Thần Viên Yêu Tôn của yêu tộc đột phá Luyện Hư đỉnh, giết hoàng đế Đại Sở hoàng triều và một cường giả Luyện Hư khác của nước này. Sau đó hắn độ đại kiếp nạn phi t hăng, thất bại chết rồi.

Trông thấy truyền tẩn này, Trần Trầm giật nảy mình.

Trong vòng nửa ngày chết ba tên cường giả Luyện Hư, trong đó có hai tên là nhân vật lãnh tụ của hai tộc, đây không phải dấu hiệu tốt.

Ngẫm nghĩ, Trần Trầm trả lời:

- Sư phụ, xin hãy cẩn thận, nếu cần tài nguyên gì thì ta sẽ phái người đưa cho sư phụ. Con người của ta thiếu cái gì chứ không thiếu tài nguyên.

Sau khi tin tức này truyền ra thật lâu mới nhận về trả lời của Ngọc Quỳnh:

- Đồ đệ, ta cảm giác đại chiến hai tộc người, yêu lần này khác với trước, trước kia hai bên đánh tới trình độ nhất định đều sẽ có chừng có mực, nhưng lần này, có lẽ thật sự sẽ có một tộc bị diệt hoàn toàn. Vì sư không hy vọng tộc bị diệt là nhân tộc ta, nhưng cần phải chuẩn bị tâm lý. Đồ đệ, người ở Vô Tận Hải là đúng, nếu có ngày bốn đại tông môn bốn đại hoàng triều bị diệt, truyền thừa của nhân tộc nhờ vào người. Chỉ cần người và những tu sĩ nhân tộc ở Vô Tận Hải không chết, vậy thì nghìn năm hoặc là vạn năm sau, nhân tộc ta rồi sẽ có ngày lại nổi lên.

Nhìn tin tức dài, Trần Trầm thần thò.

Sao có thể như vậy? Hắn đã trốn đến Vô Tận Hải mà vẫn phải thà nh hy vọng của nhân tộc sao?

Trần Trầm nhìn bầu trời, trong một chốc có chút không biết làm sao, giây lát sau, hắn mới đáp lại:

- Sư phụ, mấy người khác đã chết thì kệ, nếu sư phụ gặp nguy hiểm nhớ chạy trốn tới Vô Tận Hải. Trình độ đan đạo của Vô Tận Hải không tốt, đan đạo tương lai của nhân tộc ta cần một người truyền thừa, ta thấy sư phụ rất thích hợp.

Ném gánh nặng này ra, bên Ngọc Quỳnh không trả lời lại.

Trần Trầm cất lệnh bài truyền tấn, trong lòng càng lo lắng.

Ngoài Vô Tận Hải không có nhiều tu sĩ làm Trần Trầm vương hậu, sư phụ Ngọc Quỳnh là một trong số ít đó.

Sư phụ này tuy vô sĩ, từng hồ hấn mấy lần, nhưng mỗi lần hấn có nguy hiểm sinh mệnh thì sư phụ luôn đáng tin.

Chương 367: Truyền thừa

Từ ngày đó trở đi, Trần Trầm mỗi ngày chú ý tin tức hai tộc đại chiến, cũng lặng lẽ dời hơn một nửa thiên tài địa bảo trong trữ vật giới của mình đến Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Không phải Trần Trầm không suy nghĩ đi tiên tuyền tham chiến.

Trong lòng hắn có hai ngưỡng cửa không thể bước qua, ngưỡng cửa thứ nhất là đám tu sĩ nhân tộc muốn giết hắn. Ngưỡng cửa thứ

hai là cánh hoa bản thể Yêu Thần mà Yêu Khanh tặng cho hấn.

Kẻ địch, bằng hữu, nhân tộc, yêu tộc, bốn từ này giống như bốn hòn núi lớn đè Trần Trầm nghẹt thở.

Cả ngày chỉ có nhìn Tiêu Lương xiên cá mới mang đến chút vui vẻ cho Trần Trầm.

Nhìn Tiêu Lương bận rộn trong bãi cá Vô Tận Hải, Trần Trầm đột nhiên mở miệng nói:

- Nhân gian thật sự là không đáng giá, ta thật khổ.

Hạ Tích Sương ở một bên đột nhiên nở nụ cười, nhỏ giọng nói:

- Trần Trầm, ta gần đây đột nhiên cảm giác có chút không quá thoải mái.

Nghe lời này, Trần Trầm đứng bật dậy, sờ soạng khắp người Hạ Tích Sương, cẩn thận kiểm tra thực hư, qua thật lâu sau mới nói:

- Không thấy có chỗ nào không ổn?

Mặc dù vậy Trần Trầm vẫn lấy một đồng thiên tài địa bảo bỏ dưng thân thể từ trong trũ vật giới ra.

Hạ Tích Sương không có ngăn cản, nụ cười càng xán lạn, nhưng âm thanh càng nhỏ:

- Trần Trầm, ta cảm giác có dao động sinh cơ mạnh mẽ dựng dục trong người, ngươi hiểu ý của ta không?

Trần Trầm nghe vậy cơ mặt cứng ngắc, thiên tài địa bảo trong tay rớt lộp độp xuống đất:

- Tích Sương, ý của nàng là . . . ?

Hạ Tích Sương nhìn bụng, trong ánh mắt tràn đầy ôn nhu, lẩm bầm nói:

- Ta không xác định, hơn nữa sinh mệnh dao động tựa hồ có chút không giống nhau, ta cảm giác sẽ phải dựng dục rất lâu.

Trần Trầm nghe vậy trái cổ nhảy lên xuống, bắt đầu hỏi thăm hệ thống:

- Hệ thống, gần đây có bà bầu nào không?

[Có, Hạ Tích Sương ở trước mặt kí chủ.]

Nghe được đáp án này, trán Trần Trầm thấm mồ hôi lạnh.

- Hệ thống, thể sinh mệnh mạnh nhất gần đây là ở đâu?

[Là kí chủ.]

- Mạnh thứ hai?

[Hạ Tích Sương trước mặt kí chủ.]

- Còn . . . còn mạnh thứ ba?

[Tiên thiên đạo thai dựng dục trong người Hạ Tích Sương.]

Nghe được đáp án này, Trần Trầm ngây ra như phỗng.

Tiên thiên đạo thai, lần đầu tiên hắn nghe thấy danh từ này, tuy không biết ý nghĩa là gì, nhưng hắn biết vô luận là cái gì, chỉ cần dính hai chữ tiên thiên là đại biểu cho cực giỏi.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm suýt khóc ròng.

Lúc trước hẳn cảm thấy chính mình sắp độ kiếp, rất có thể không sống được bao lâu, sợ dĩ khó tránh khỏi làm một số chuyện không thể cho ai biết.

Hạ Tích Sương thấy hẳn thương cảm, không nhẫn tâm từ chối, không ông ngờ rằng hiện giờ thế nhưng . . .

- Ta sắp làm phụ thân!

Trần Trầm đột nhiên ôm lấy Hạ Tích Sương, trong lòng không có cảm xúc mừng như điên, chỉ có thảng hoa về nhân cách, giống như tu vi đột phá một đại cảnh giới.

Hạ Tích Sương nhìn Trần Trầm, dịu dàng nói:

- Hài tử này không tầm thường, không chừng tám năm, mười năm cũng chưa ra đời, ta không hy vọng khi hài tử không có phụ thân, sợ dĩ dù có thể nào người cũng phải sống sót.

Trần Trầm nghe vậy hơi gật đầu.

Tu sĩ sinh con khác với phạm nhân, đặc biệt là tu sĩ cao giai, thân thể đã thoát ly phạm trù phạm nhân, thậm chí sinh ra Nguyên Thàn.

Tu sĩ như vậy sinh con dựng dục ba, năm năm là bình thường.

Trần Trầm và Hạ Tích Sương đều là Tiên Thiên Linh Thể, rất có thể dựng dục tám năm, mười năm.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm theo bản năng định nói chuyện cánh hoa Yêu Thần, nhưng lời đến bên môi bị hẳn nuốt ngược lại.

Nữ yêu kia rốt cuộc là nữ, nói nhiều quá dễ bị Tích Sương hiểu lầm, không bằng không nói.

Thế là hấn sửa lời nói:

- Yên tâm đi Tích Sương, dù ông trời chết thì ta cũng sẽ không chết.

Nói xong trên bầu trời vang tiếng sấm, nhưng Trần Trầm thờ ơ.

Câu vừa rồi không phải thuận miệng nói ra, mà là một loại tự tin không hiểu do đâu.

Từ lúc đột nhiên thêm một thân phận, Trần Trầm cứ cảm giác mình có thể sống sót.

...

- Đồ đệ, hoàng đế của Đại Hạ hoàng triều bước vào Luyện Hư đỉnh, giết tộc trưởng của tộc Hám Thiên Cuồng Hùng, sau đó độ kiếp thất bại, chết.

Bảy ngày sau, Đông Vực yêu tộc lại truyền đến tin tức như thế.

Trần Trầm cau mày, không suy nghĩ nhiều nữa, giờ này khắc này, hấn đã đến then chốt đột phá Luyện Hư.

...

Nửa tháng sau.

- Tộc trưởng của tộc Bất Tử Yêu Hoàng đánh tông chủ Linh Hư Khí Tông bị thương nặng, bản thân niết bàn tu lại, hiện giờ cường giả đứng đầu hai tộc người, yêu đều có ý bước vào Luyện Hư đỉnh.

Trông thấy truyền tẩn này, Trần Trầm không quá bất ngờ.

Từ sau khi Thần Viên Yêu Tôn bước vào Luyện Hư đỉnh thì quy t

ác ngầm bị phá vỡ.

Tình huống hiện giờ là xuống tay trước là mạnh, xuống tay sau gặp họa.

Dẫn đầu đột phá Luyện Hư đỉnh còn có thể liều độ kiếp.

Nhưng nếu như bị đối phương đột phá Luyện Hư đỉnh trước, vậy thì chỉ có thể bị động trở thành cá nằm trên thớt thịt.

Cường giả cấp bậc cỡ này một khi bắt đầu liều mạng thì tu sĩ bên dưới không kéo lại được.

Đây là nguyên nhân Ngọc Quỳnh nói trận chiến tranh này sẽ phát triển thành cuộc chiến diệt tộc.

...

Đợi đến ngày thứ hai.

Trần Trầm mới tỉnh lại từ trong minh tướng, Nam Bình Hải bước lên Không Minh Đảo.

- Đại nhân, có mấy tên tu sĩ muốn gặp người, bọn họ nói là sư huynh sư tỷ của người, người dẫn đầu hình như tên Dư Hỏa.

Nghe tên của đại sư huynh, Trần Trầm không do dự, trực tiếp nói:

- Cho bọn họ vào đi.

Nam Bình Hải nghe vậy lập tức truyền tấn ra ngoài, nửa khắc đồng hồ sau, một chiếc thuyền bay nhỏ đáp xuống Không Minh Đảo.

Đại sư huynh Dư Hỏa và mấy vị sư huynh sư tỷ cùng xuống thuyền bay, đi vào thủy tinh cung.

Nhìn đại sư huynh Dư Hỏa già nua hơn trước nhiều, đôi mắt vì Luyện Đan quá độ mà hơi có chút sung đỏ, Trần Trầm tâm tình cực kỳ phức tạp.

Ngược lại Dư Hỏa nhìn thoáng, an ủi hẳn:

- Tiểu sư đệ, người đã làm quá nhiều cho nhân tộc ta, nếu nhân tộc lại thất bại thì chỉ có thể trách đám lão bất tử chúng ta vô dụng.

Trần Trầm nghe vậy ấp úng, cuối cùng chỉ chào đại sư huynh Dư Hỏa và mấy vị sư huynh sư tỷ khác.

Dư Hỏa thấy vậy vui mừng cười nói:

- Tiểu sư đệ, đáng tiếc đến ngày nay mà ta vẫn không nghiên cứu thấu những đan phương thượng cổ. Ài, nửa năm nay quá bận rộn, nhưng trình độ đan đạo của ta cũng tiến bộ nhiều. Thôi, không nói mấy lời vô vị này.

Nói đến đây, Dư Hỏa nét mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, theo sau mọc ra một đại ấn hình cái đỉnh màu xanh lấp lánh linh quang, cực kỳ nghiêm túc nói:

- Đệ tử Ngọc Đỉnh Đan Tông Trần Trầm nghe mệnh!

Vẻ mặt Trần Trầm sùng sốt, thấy đại sư huynh không có vẻ gì là nói đùa, vội cúi người, vẻ mặt trở nên cực kỳ cung kính.

- Nhân tộc đang trong phút nguy vong, Ngọc Đỉnh Đan Tông cần người không thể may mắn thoát khỏi, lệnh Trần Trầm tiếp quản đại ấn tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông, nhận chức vị tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông đời thứ hai mươi ba, đóng giữ Vô Tận Hải, kéo dài lương hỏa cho Ngọc Đỉnh Đan Tông ta!

Dư Hỏa nói xong, đại ấn hình cái đỉnh trong tay chậm rãi bay ra, bay vào trong người Trần Trầm, toàn bộ quá trình mây bay nước c

hãy, không cho hắn có cơ hội do dự.

Sau đó mấy người cùng quỳ một gối xuống đất, cung kính nói:

- Đệ tử tham kiến tông chủ!

Trần Trầm đứng yên tại chỗ, áp ứng không nói nên lời.

Có ai ngờ được hắn trốn trong Vô Tận Hải đang yên lành thì bỗng thành tông chủ của Ngọc Đỉnh Đan Tông, một trong bốn đại tông môn nhân tộc.

Nhưng hắn thành tông chủ, lão tông chủ làm sao bây giờ? Sư phụ làm sao bây giờ?

Sư huynh sư tỷ trước mặt hắn đến đây chỉ vì truyền thừa đan đạo cho nhân tộc sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Trầm chua xót.

Sư phụ Ngọc Quỳnh hớ mấy người thành thật cả đời, đến giây phút này để lại cơ hội sống sót cho mấy đệ tử.

Nàng dù sao vẫn xem mấy vị sư huynh sư tỷ là đồ đệ.

Chương 368: Khúc mắc

Trần Trầm lấy lại tinh thần, nói với đoàn người Du Hỏa:

- Mấy vị sư huynh sư tỷ, về sau hãy ở lại Vô Tận Hải này đi.

Dư Hỏa nghe vậy có chút chần chừ.

Nhị sư tỷ đứng sau lưng Dư Hỏa thì nói thẳng:

- Chúng ta còn trở về Đông Vực yêu tộc nữa, dù sao sư phụ còn ở nơi đó.

Trần Trầm thăm bắt đắc dĩ, Ngọc Quỳnh gửi mấy người thành thị này cùng đến Vô Tận Hải, ý đồ đã rõ ràng.

Nếu chỉ đơn thuần đưa tin thì một mình đại sư huynh Dư Hỏa đi là đủ rồi.

Nghĩ đến đây, Trần Trầm an ủi:

- Mấy vị sư huynh sư tỷ, Đông Vực yêu tộc thường xuyên có chiến đấu, sẽ ảnh hưởng các người Luyện Đan. Ở Vô Tận Hải không có người ngoài quấy nhiễu, các người có thể an tâm luyện chế ra càng nhiều đan dược phẩm chất cao cho nhân tộc ta.

Đám người Dư Hỏa nghe vậy nửa tin nửa ngờ, nhưng lại cảm thấy dường như có chút đạo lý.

Trần Trầm rèn sắt khi còn nóng, lại là lừa dối một loạt, mấy vị sư huynh sư tỷ nhanh chóng đồng ý ở lại Vô Tận Hải Luyện Đan.

Chờ dàn xếp mấy vị sư huynh sư tỷ xong, Trần Trầm một mình ngồi lặng trong thủy tinh cung thật lâu, trong đầu hồi ức nhiều chuyện quá khứ.

Ngày xưa sư phụ Ngọc Quỳnh từng nói muốn bước vào Luyện Hư thì phải giữ cho tâm tình trong suốt.

Vị sư phụ này tốn nhiều công sức sưu tầm các loại nguyên vật liệu

u, luyện chế ra mỹ nhan đan, bù đắp thiếu sót cuối cùng trong lòng, thuận lợi bước vào cảnh giới Luyện Hư.

Tâm tình trong suốt.

Trần Trầm nhắm mắt lại, trong miệng thì thào ra từ này.

Lúc trước, hắn đối diện thái thượng vong tình đạo, nội tâm chẳng có một chút gợn sóng, bởi vì trong lòng không có chấp niệm.

Đối diện Thiên Ma đại kiếp nạn, hắn cũng từng tự hào hét to: ‘Tâm tình ta trong suốt, ta không sợ hãi điều gì’, cuối cùng thuận lợi bước vào Nguyên Thần cảnh.

Nhưng Trần Trầm bây giờ còn là tu sĩ mang bug, tâm tình trong suốt nữa không?

Nếu còn thì tại sao mãi mà chưa bước vào Luyện Hư?

Trần Trầm hít sâu một hơi, chậm rãi mở mắt, tháo bao tay phải ra, nhìn Phá Ách Ấn phức tạp trong lòng bàn tay phải.

Nhớ lại mọi thứ trong hơn một năm qua, Trần Trầm cười cay đắng.

Bởi vì có dấu ấn này nên trong lòng hắn mới dần sản sinh sợ hãi, có đủ loại kiêng kị, có đủ loại không nữ.

Có lẽ từ khoảnh khắc sư phụ Ngọc Quỳnh cho hắn đeo bao tay và o thì tâm cảnh của hắn đã xuất hiện sơ hở.

Một dấu ấn, một truyền thuyết đã tròng lên gông xiềng nặng nề trong lòng người.

Khiến một người không dám đi đối diện thế giới này.

Đây mới là chỗ ghê gớm thật sự của Phá Ách Ẩn.

Từ xưa đến nay, cự phách tà đạo bị trời giáng Phá Ách Ẩn có mấy ai không phải đối tượng bị người đời truy sát.

Nếu như không có Phá Ách Ẩn, có lẽ bọn họ không sợ gì, nhưng thêm dấu ấn này khiến tâm trạng của họ dần biến đổi.

Trần Trầm suy nghĩ những điều này, bất giác đã qua mấy canh giờ, bên ngoài sắc trời dần tối.

Lấy lại tinh thần, Trần Trầm nhìn Phá Ách Ẩn trong lòng bàn tay, cười khẽ. Cùng lúc đó, Trần Trầm động ý niệm, bao tay đặt bên cạnh trực tiếp biến thành tro tàn.

...

Giây lát sau, Hạ Tích Sương vẽ mặt rầu rĩ đi tới bên cạnh Trần Trầm, nhỏ giọng nói:

- Trần Trầm, sư phụ của ta muốn đưa một ít đệ tử tinh anh dưới Nguyên Thần đến Vô Tận Hải, ý người thế nào?

Nhìn cô gái bé nhỏ trước mặt mình, Trần Trầm cười bất đắc dĩ nói:

- Tích Sương, nàng bây giờ là phu nhân của mình chủ thương mình, chẳng lẽ không tự quyết định chuyện nhỏ này được sao? Nàng muốn sắp xếp bọn họ thế nào thì tùy, không cần hỏi ta.

Hạ Tích Sương nghe vậy bỗng vành mắt đỏ hoe, dựa vào ngực Trần Trầm, nức nở hỏi:

- Nhóm sư phụ và tông chủ làm vậy là có ý gì? Có phải là không định sống sót?

Trần Trâm nghe vậy nhẹ vuốt lưng của Hạ Tích Sương, an ủi:

- Phòng trước vô lo mà thôi, bọn họ đều là cao thủ hàng đầu, làm gì dễ bị . . .

Nói đến đây thì Trần Trâm không an ủi tiếp được nữa.

Xem thế cục hai tộc người, yêu hiện giờ, tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông tám chín phần mười sắp bước vào Luyện Hư đỉnh.

Vào Luyện Hư đỉnh thì tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông phải đi tìm cao thủ yêu tộc, mặc kệ thành công hay không thì sau đó sẽ phải đi độ đại kiếp nạn Luyện Hư, xác suất có thể thuận lợi phi thăng cực kỳ bé nhỏ, có thể nói là chín chết một sống.

Còn về Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông, tuy trong nửa năm này bước chân vào cảnh giới Luyện Hư, nhưng trong chiến tranh Luyện Hư hậu kỳ tùy thời sẽ chết thì làm sao an toàn được?

Hạ Tích Sương nhẹ giọng nức nở, không có nói cái gì như đòi quay lại chiến trường hai tộc.

Hiện giờ nàng đang có bầu, không chỉ sống vì chính mình, nếu nàng còn nói muốn đi chiến trường hai tộc thì cuối cùng tám chín phần mười người đi là Trần Trâm.

Nàng có lỗi với sư phụ, nhưng không muốn cho đạo lý của mình gánh vác.

Thật lâu về sau.

Hạ Tích Sương dần dần khôi phục bình tĩnh, ánh mắt của nàng chú ý đến Phá Ách Ẩn trong lòng bàn tay của Trần Trâm.

- Trần Trâm . . . người làm gì?

Trần Trầm cười trả lời:

- Bao tay bị hỏng.

Trần Trầm không kiêng nể gì xòe tay ra lộ trọn vẹn Phá Ách Ấn.

Làm ra động tác này, Trần Trầm cảm giác như cởi sạch đồ chạy nhanh, đó là cảm giác . . . sung sướng phá tan cấm kỵ.

Nhìn dấu ấn kia, Hạ Tích Sương đau lòng, nhẹ giọng nói:

- Trần Trầm, chỗ của ta còn một ít tài liệu luyện khí có thể che chắn thần thức, hay là ta tự tay đan một đôi bao tay cho ngươi?

Nghe lời này, Trần Trầm phát tay, hỏi như khoe khoang:

- Nàng cảm thấy dấu ấn này xấu sao?

Hạ Tích Sương nhỏ giọng đáp lại, sợ kích thích nổi lòng của Trần Trầm:

- Không quá xấu.

Hạ Tích Sương biết Trần Trầm luôn để ý dấu ấn này.

- Không quá xấu thì về sau không đeo bao tay nữa, còn nếu nàng thấy xấu, vậy ta đeo bao tay cũng không sao.

Hạ Tích Sương nghe vậy ngẩn người, giây lát sau đột nhiên nở nụ cười, theo sau đặt bàn tay ngọc vào tay Trần Trầm, siết chặt bàn tay có dấu Phá Ách Ấn, mười ngón đan nhau.

- Kỳ thực ta cảm thấy . . . cũng đẹp lắm.

Nhìn hai bàn tay màu da khác nhau, trong lòng Trần Trầm vô cùng ấm áp.

Giây phút này, Trần Trầm hoàn toàn nghĩ thông.

Hắn cần gì để ý cái nhìn của người đời, bọn họ muốn giết hắn thì sao chứ? Chỉ cần người hắn để ý không quan tâm là được rồi.

Nhĩ đến đây, Trần Trầm bỗng kéo Hạ Tích Sương bay ra ngoài t hủ tinh cung.

Hạ Tích Sương hơi kinh ngạc hỏi:

- Trần Trầm, đang đi đâu vậy?

Trần Trầm cười nói:

- Đi ngắm Vô Tận Hải.

Tiếng nói dứt, hai người đã bay ra Không Minh Đảo.

Vô Tận Hải buổi chiều cực kỳ yên tĩnh, ánh chiều tà chiếu trên m ặt biển phản chiếu ánh sáng chói lòa.

Trông thấy tình cảnh này, hai người đều tạm thời quên những chu yện thương tâm.

Chậm rãi bay trên nghìn dặm, nhìn hoàng hôn sắp hoàn toàn mất, trên người Trần Trầm bỗng nhiên bộc phát ra khí thế mạnh mẽ, uy áp khổng lồ khiến biển dạt sang hai bên lộ ra cảnh tượng ở đáy bi ển.

Trần Trầm nhẹ nhàng đáp xuống, nhẹ lau một khối san hô thoát tr ông bình thường.

Chỗ bị lau bắn ra tia sáng đỏ chói lòa.

Hạ Tích Sương ở một bên giật mình kêu lên:

- Huyết San Hô sợ rằng cỡ mười vạn năm!

Tuy Hạ Tích Sương biết bản lĩnh tìm bảo bối của Trần Trầm là số một, nhưng hơn nửa năm qua nàng chưa từng thấy hắn thật sự đi tìm báu vật có giá trị cực cao.

Hôm nay là lần đầu tiên.

Hạ Tích Sương nhìn ánh mắt của Trần Trầm, hiểu ý của hắn, vội nói:

- Trần Trầm, hay là để ta lấy nó cho?

Trần Trầm nhìn Huyết San Hô, vươn tay ra, Hạ Tích Sương ở một bên nét mặt lập tức trở nên khản trương.

Thật lâu về sau.

Trần Trầm đột nhiên thở dài một hơi, nhìn lên trời cao, hét to:

- Ông trời, hôm nay ta không đào Huyết San Hô này không phải vì sợ người mà là muốn bảo vệ môi trường!

Nói xong Trần Trầm rút tay về, nước biển xung quanh lập tức chảy ngược, nơi đây lại khôi phục bình thường.

Trần Trầm kéo Hạ Tích Sương nhìn về phía Không Minh Đảo, khẽ cười cong lên.

Giờ này ngày này, hắn không cần hướng ông trời chứng minh cái gì, giống như hắn không cần giải thích cho những tu sĩ ôm lòng ác ý với mình vậy.

Sở dĩ câu nói vừa rồi có vẻ dư thừa.

Là loại người gì, làm chuyện như thế nào, trong lòng mình hiểu rõ là được rồi.

Thấy nụ cười chân thành trên mặt Trần Trầm, Hạ Tích Sương cũng mỉm cười theo.

Nhưng giây sau, nụ cười đông trên mặt Hạ Tích Sương, bởi vì nàng cảm giác Trần Trầm bên cạnh mình hơi thở đang không ngừng tăng vọt, tuy rằng vẫn là người cũ nhưng bóng dáng không hiểu sao dường như trở nên cao lớn rất nhiều.

Chương 369: Tiên phạm khác nhau

Về đến Không Minh Đảo, trời đổ mưa bụi, Trần Trầm ngược nhìn trời. Giờ phút này, nếu hắn không cảm giác sai thì mình đã bước chân vào cảnh giới Luyện Hư.

Trần Trầm bây giờ có thể nói là hòa thành một với thiên địa, bước ra một bước, chẳng dính chút khói lửa.

Nếu có thể che giấu hành tung, tu sĩ dưới Luyện Hư căn bản không cách nào phát hiện manh mối.

Đương nhiên, quan trọng nhất là biến hóa của thần thức.

Khi tu sĩ bước vào Luyện Hư, thần thức trở thành phương hướng phát triển chủ yếu nhất, lực lượng tinh thần mạnh hay yếu quyết định sức mạnh của tu sĩ Luyện Hư.

Trần Trầm cảm ứng thức hải của mình, tâm niệm khế động, một phần thân thần thức xuất hiện ngay trước mặt.

Phân thân thần thức giống hệt hấn, thậm chí cũng có thể sử dụng thần thức công kích.

Nhìn phân thân thần thức, Trần Trầm thì thào:

- Trình độ thần thức của ta hiện giờ chắc gần đến Luyện Hư hậu kỳ.

Trước khi bước vào Luyện Hư, trình độ thần thức của hấn đã đến trình độ của Luyện Hư, hiện giờ càng tiến một bước dài tới trước.

E rằng còn kém hơn bốn đại tông chủ chút xíu.

Dựa theo tính toán của Trần Trầm, phân thân thần thức này chỉ có thể bay ra nghìn dặm, nếu đi xa hơn thì sẽ tan biến.

Tuy rằng không sánh được bốn đại tông chủ, nhưng Trần Trầm đã hết sức hài lòng.

Thời gian ngắn ngủi như vậy đã thành cường giả mười hạng đầu tiên của tộc, hấn còn điều gì bất mãn?

Như cường giả Luyện Hư bình thường không bước vào Luyện Hư hậu kỳ thì không thể ngưng tụ ra phân thân thần thức.

Cảm thụ biến hóa của thân thể, Trần Trầm vuốt vạt áo, cánh hoa bên thân Yêu Thần đã biến mất.

Rất rõ ràng, hấn sợ dĩ không có độ kiếp là nhờ cánh hoa kia.

Nữ yêu kia không lừa hấn.

Trần Trầm thăm thở dài, cánh hoa kia có công dụng nghịch thiên

như vậy, giá trị không cần nói cũng biết, tuyệt đối không phải má u Yêu Thần phản tổ gì đó có thể sánh bằng.

Không chừng nữ yêu đưa cánh hoa này xong bản thân nhận được tổn thương.

Hơn nữa, nếu như không có cánh hoa này thì hẳn làm gì dễ dàng chiến thắng khúc mắc của mình?

Nhân tình này rất khó đơn giản đáp lại.

...

Đợi đến trời dần sáng.

Vô Tận Hải lại nghênh đón hai nhóm người, là đệ tử Thất Sát Ma Đạo do Trương Kỳ dẫn dắt, cùng với đệ tử Linh Hư Khí Tông do tu sĩ Nguyên Thần dẫn dắt.

Ý đồ đến Vô Tận Hải của họ giống như Hạo Nhiên Kiếm Tông, Ngọc Đỉnh Đan Tông.

Lỡ như tình huống tệ nhất phát sinh, nhóm người này có thể để lại chút hương hỏa cho tông môn, truyền thừa tinh hoa nhất của nhân tộc, ví dụ như công pháp.

Dàn xếp hai nhóm người này xong, Trần Trầm và Trương Kỳ ngò i mặt đối mặt, uống rượu trong thủy tinh cung.

Trương Kỳ đã bước chân vào Nguyên Thần đỉnh, ỏn trọng hơn trư ớc kia rất nhiều, nhưng ở trước mặt Trần Trầm thì vẫn giữ thái độ cản trọng của tiểu đệ.

Cuối cùng, Trương Kỳ nâng lên chén rượu.

- Đại ca, chúng ta quen biết lâu như vậy, đây là lần đầu tiên bình t

âm cùng đại ca uống rượu, nhưng uống xong bữa rượu này ta sẽ về Đông Vực yêu tộc.

Trương Kỳ uống cạn rượu trong ly trước, trong ánh mắt tràn đầy xin lỗi.

Trần Trâm không nói chuyện, cũng uống cạn ly rượu trước mặt.

Trương Kỳ là người trọng tình nghĩa, dù biết sư môn phái gã đến đây là vì để gã sống sót, ngày sau chưởng quản lý Thất Sát Ma Đạo, nhưng gã vẫn muốn quay về chiến trường Đông Vực yêu tộc.

Đây là tuyển chọn của Trương Kỳ, Trần Trâm sẽ không can thiệp, từ ngày hấn quen gã thì biết ngay tiểu tử này là hạng người gì.

Nhưng lúc này, Trương Kỳ bỗng kích động dè lên bàn tay đặt trên bàn của Trần Trâm, trầm giọng nói:

- Đại ca! Nơi này có người ở thì ta mới yên tâm đi Đông Vực yêu tộc, người hiểu chưa?

Trần Trâm vẫn như cũ không nói chuyện.

- Đại ca, trừ ta ra, tông chủ bốn đại tông đều nghĩ như vậy. Người là thiên tài ưu tú nhất của nhân tộc chúng ta, mới tu luyện vài năm đã bước chân vào cảnh giới Luyện Hư. Chỉ cần người không chết thì dù bốn đại tông môn bị hủy diệt hết, nhân tộc ta vẫn còn hy vọng. Vì có người ở cho nên bốn vị tiên bối mới dám yên tâm đi liều mạng. Đại ca, trước khi ta đi, bốn vị tiên bối kêu ta nhắn lại lời của họ ngay trước mặt người.

Thấy vẻ mặt Trương Kỳ trịnh trọng, Trần Trâm cười nói:

- Không cần trịnh trọng như vậy, người nói đi, tuy rằng ta từng nói sẽ không nhúng tay vào việc nhân tộc, nhưng ta sẽ nghe lời của bốn vị tiên bối.

Trương Kỳ nghe vậy cười cười, theo sau lần thứ hai trở nên nghiêm nghị, vô cùng nghiêm túc nói:

- Bốn vị tiên bói bảo nhượng ta dặn dò người nhất định phải cố gắng sống sót, dù kết cục chiến đấu bên ngoài thảm liệt cỡ nào thì người không được bước ra Vô Tận Hải một bước.

Nụ cười đông trên mặt Trần Trâm, qua thật lâu mới nói:

- Ta đã hiểu ý của bốn vị tiên bói.

Trương Kỳ nghe vậy thu tay về, cả người tựa hồ nhẹ nhàng rất nhiều, theo sau nốc hết rượu trong bình, chấp tay với Trần Trâm:

- Đại ca, tiểu đệ cáo từ!

Nói xong Trương Kỳ trực tiếp bay ra thủy tinh cung.

Trần Trâm nhìn bóng lưng của Trương Kỳ, bất đắc dĩ từ trong ngực móc ra một tấm lệnh bài truyền tấn.

Mới nãy Thất Sát Ma Đạo Ma Tôn truyền một tin tức cho hắn, dặn hắn nhất định phải giữ tiểu tử Trương Kỳ ở lại Vô Tận Hải, dù có phải trói người.

Trần Trâm thì thào:

- Ta không thể không nghe theo mệnh lệnh của tiên bói, xin lỗi huynh đệ.

Cùng lúc đó, Trương Kỳ vừa bay ra thủy tinh cung thì thân thể bỗng rung mạnh, từ trên trời rơi thẳng xuống đất.

Phân thân thần thức của Trần Trâm đón lấy Trương Kỳ, điểm vài cái trên người gã, hoàn toàn phong kín tu vi, sau đó kéo gã bay hư

ống phương bắc.

Giây lát sau.

Trần Trầm mang theo Trương Kỳ hôn mê đi tới một hòn đảo nhỏ, giữa đảo có một trấn nhỏ, trong trấn đều là phạm nhân.

Đảo này tên Bình Sa Đảo, ở gần thềm Không Minh Đảo, trận pháp phòng hộ xung quanh cực mạnh, nhưng bên trong lại không có một tu sĩ.

Trần Trầm dần xếp phụ mẫu ở lại đây, phụ mẫu của Trương Kỳ cũng ở đây.

Ngoài ra, còn có một ít thôn dân của Thạch Đầu Thôn, dân chúng của Thạch Xuyên Huyện, cộng lại gần vạn người.

Trần Trầm lác người mang theo Trương Kỳ đi vào một chỗ đại viện lạc.

- Bá phụ bá mẫu! Ta mang Trương Kỳ về rồi!

Sau tiếng kêu, trong đại viện bỗng chốc náo nhiệt, giây lát sau, phụ mẫu, muội muội của Trương Kỳ chạy ra.

Trương phu nhân gặp Trương Kỳ hôn mê thì vẻ mặt sốt ruột hỏi:

- Trần Trầm, Trương Kỳ làm sao vậy?

Trần Trầm cười đưa Trương Kỳ đến trước mặt mấy người, giải thích rằng:

- Không có việc gì lớn, chỉ bị hôn mê, không tới một ngày là sẽ tỉnh lại. Trong khoảng thời gian này bên ngoài nguy hiểm, các người nhớ đừng cho hắn ra ngoài.

Tuy Trương Kỳ bị phong ấn tu vi, nhưng thân thể còn đó, gã mà quật dậy lên thì Trần Trầm cũng ngăn không được, chỉ có thể giao cho phụ mẫu của gã.

Trương Kỳ là người hiếu thảo, phụ mẫu có thể quản được gã.

- Thì ra là như vậy! Trần Trầm, người yên tâm! Hấn nếu dám chạ y lung tung thì biết tay ta!

Phụ thân của Trương Kỳ về mặt tức giận đập mạnh Trương Kỳ hôn mê, kết quả lão đảo, bản thân suýt què chân.

Trông thấy cảnh này, Trần Trầm cười lắc đầu, chậm rãi lui ra ngoài.

Trong sân vọng ra tiếng kêu của Trương phu nhân:

- Trần Trầm, Trương Kỳ trong khoảng thời gian này làm phiền người rồi, còn làm phiền người đưa trở lại, khi nào có rảnh thì trở về, mọi người cùng nhau tụ họp.

Trần Trầm lễ phép đáp lại, xoay người đi sang viện lạc kế bên.

Trong sân, mẫu thân Tàn Nhu tựa hồ đang thử tu luyện, thường kết t mấy thủ ấn, trông khá buồn cười.

Phụ thân ở một bên thì loay hoay mấy gia cụ, cười nói:

- Nàng đừng mày mò nữa, chúng ta không có thiên phú đó.

Tàn Nhu lắc đầu:

- Người biết cái gì? Đoạn thời gian trước tiểu tử Trần Trầm nói nếu muốn ôm tôn tử tôn nữ ít nhất phải chờ tám năm, mười năm, đến lúc đó không chừng sinh ra một thiên tài bẩm sinh đã có tu vi. Người nói xem, nếu chúng ta không có chút tu vi, bị một đứa bé sơ

sinh chấn thương thì có xấu hổ không?

Trần Trầm ở ngoài viện lạc nghe vậy lòng chua xót.

Hắn sắp xếp phạm nhân ở đây cũng vì suy xét đến nguyên nhân này.

Với tu vi Luyện Hư hiện tại của hắn, lỡ mất kiểm soát thì có thể đánh chết hết phạm nhân ở đây.

Tiên phạm khác nhau, câu này không phải chỉ nói cho vui.

Tuy phụ mẫu ăn nhiều thiên tài địa bảo, cộng thêm quanh năm sống trong môi trường tốt đẹp, rất có thể sống gần nghìn năm.

Nhưng phạm nhân chung quy là phạm nhân, với thực lực hiện tại của Trần Trầm không cách nào nghịch thiên.

Chương 370: Bắt đầu quyết chiến

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Bất đắc dĩ lắc đầu, Trần Trầm đi vào viện lạc.

- Cha, nương, ta đã trở về.

Dứt lời, Tần Nhu nhanh chóng thu về bàn tay, lúng túng không biết đặt ở chỗ nào.

Trần Sơn ở trong góc sân buông búa xuống.

Tần Nhu nhìn sau lưng Trần Trâm, không thấy Hạ Tích Sương thì lộ vẻ mặt thất vọng:

- Tiểu tử ngươi trở về mà sao không mang theo Tích Sương?

Trần Trâm bất đắc dĩ nói:

- Ta đưa Trương Kỳ trở về, tiện thể thăm hai người.

Trần Sơn nghe vậy lại cầm búa lên, cười nói:

- Chúng ta ở chỗ này sống rất tốt, ngươi không cần lo lắng nhiều.

Trần Trâm ngẫm nghĩ, vô cùng nghiêm túc nói:

- Nếu hai người thật sự rảnh rỗi muốn sinh thêm đệ đệ, muội muội cho ta thì ta cũng không ngại.

Đùng!

Một tiếng nổ trầm đục, Trần Sơn lại làm rớt búa xuống đất.

Tần Nhu nghe vậy trực tiếp mắng:

- Tiểu tử ngươi da mặt thật là càng lúc càng dày! Nhanh chóng đi làm việc của mình đi, đừng ở chỗ này thêm phiền cho ta!

Trần Trâm nghe răng cười, thân hình trực tiếp biến mất, chốc lát sau quay về Không Minh Đảo.

Sau đó Trần Trầm bắt đầu lên kế hoạch kiến thiết mấy hòn đảo kh ác, dựa theo ý tưởng của hắ, phải làm ra bốn sơn môn nhỏ, thu x ếp đệ tử của bốn đại tông môn.

Nếu tông chủ của bốn đại tông tín nhiệm hắ, hắ đương nhiên ph ải xử lý tốt chuyện này.

...

Cùng lúc đó.

Trong Đông Vực yêu tộc, bên rìa nơi hai tộc giao chiến.

Vẻ mặt của Thiên Hồ Yêu Tôn vẫn lười biếng, trước mặt gã là Hồ Tiên Nhi hai đầu gối quỳ xuống đất, không nói tiếng nào.

- Tiên nhi, ngươi đi đi, rời đi nơi này, muốn đi đâu thì đi chỗ đó.

Hồ Tiên Nhi vẻ mặt không cam lòng, ý của phụ thân là muốn cho nàng thoát ly tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ, còn về vị trí tộc trưởng, tự nhi ên cũng không liên quan gì tới nàng nữa.

- Phụ thân . . . Tại sao? Người ngày xưa đưa ta đi, hiện giờ vừa muốn đưa ta đi, chẳng lẽ ta không phải là con ruột của phụ thân sao?

Hồ Tiên Nhi quỳ dưới đất đột nhiên kích động đứng lên, cao giọng hét.

Thiên Hồ Yêu Tôn nét mặt không thay đổi, bỗng nhiên vung tay lên, đại ấn tộc trưởng trên người Hồ Tiên Nhi bay vào tay gã, sau đó thốt ra một chữ:

- Biến!

Một chữ biến dường như ẩn chứa uy lực to lớn, Hồ Tiên Nhi căn

bản không kịp phản ứng đã bị đẩy đến chân trời, không thấy bóng dáng.

Chờ sau khi Hồ Tiên Nhi biến mất, Thiên Hồ Yêu Tôn nhìn về một phương hướng, Yêu Khanh lẳng lặng đứng nơi đó.

Trông thấy nữ yêu này, Thiên Hồ Yêu Tôn chậm rãi đứng lên, duỗi tay nói:

- Yêu Thần đại nhân, ta chừa lại hậu bối của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ ta có quan hệ thân thiết với đại nhân, đây không tính là quá mức đi?

Yêu Khanh nghe vậy cơ mặt cứng ngắc, lạnh giọng nói:

- Người có ý gì?

Thiên Hồ Yêu Tôn khoé môi cong lên nói:

- Ta có ý gì, người không hiểu sao?

Tiếng nói dứt, hai khí thể mạnh mẽ dâng lên từ người bọn họ, nhưng cuối cùng Thiên Hồ Yêu Tôn kém cõi một bậc.

Cảm giác được điểm này, Thiên Hồ Yêu Tôn nháy mắt thu lại khí thể, quay người bay đi phương hướng chiến trường, hơn nữa để lại một câu nói.

- Hiện giờ tình huống này ta có nói gì thì bọn họ sẽ không tin, người yên tâm, chuyện gì nên làm thì ta sẽ làm.

Dứt lời, khí thể trên người Thiên Hồ Yêu Tôn bắt đầu tăng vọt, đi bay đến lãnh thổ nhân tộc thì hơi thở đã tới Luyện Hư đỉnh.

...

Trong nhân tộc.

Mọi người đều cảm thụ được hơi thở đáng sợ phô thiên cái địa ập đến.

Thiên Hồ Yêu Tôn vốn là người đứng đầu trong tám vị tộc trưởng yêu tộc, hiện giờ bước vào Luyện Hư đỉnh, khí thế đó mạnh còn hơn đám Luyện Hư đỉnh cũ.

Nhưng mấy vị cường giả đứng đầu nhân tộc cũng không hoảng loạn.

Tuy rằng hiện giờ bốn hoàng đế của hoàng triều đã chết mất hai người, tông chủ Linh Hư Khí Tông mất hết tu vi, nhưng yêu tộc cũng không đỡ hơn nhân tộc bao nhiêu.

Sở dĩ Thiên Hồ Yêu Tôn mạnh nhất mới nhảy ra.

Thất Sát Ma Đạo Ma Tôn vẻ mặt bình tĩnh nhìn về hướng mấy người ở trước mặt:

- Mấy vị, ai đi?

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông và tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông sắc mặt bình tĩnh, hai hoàng đế của hoàng triều thì mặt nghiêm túc.

Thật lâu về sau, tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông đột nhiên nở nụ cười, lấy ra một trữ vật giới mang trên người giao cho Ngọc Quỳnh đứng sau lưng mình, nói:

- Ta đi, các người không đánh lại hắn.

Nói xong, tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông không đợi mấy người khác đáp lại, khí thế trên người bắt đầu tăng vọt, giây lát sau đã tới cảnh giới Luyện Hư đỉnh.

Uy áp vô hình từ trên người tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông khuếch h tán, ngang ngửa với Thiên Hồ Yêu Tôn ở phương xa.

Theo sau, một âm thanh vang vọng trong thiên địa.

- Lão hồ ly, có ta ở, ngươi không bị thương một người nào của nhân tộc ta được!

Âm thanh phát ra, Thiên Hồ Yêu Tôn rất nhanh trả lời:

- Là lão bất tử nhà ngươi thì ta an tâm, đi theo ta đi.

Giọng của Thiên Hồ Yêu Tôn xa dần, rất rõ ràng muốn đi một nơi khác.

Trong nhân tộc, bóng dáng của tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông mờ dần.

Ngọc Quỳnh thấy vậy kêu lên một tiếng:

- Sư phụ!

Tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông thấy vậy cười nói:

- Không sao, Trần Trầm đã bước vào Luyện Hư, dù chúng ta liều mạng chết rồi thì tương lai thiên hạ này cũng là của nhân tộc chúng ta.

Nói xong câu đó, tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông lại nhìn về hướng mấy người khác.

- Yêu Thần kia có thể là biến số, nhờ vào các ngươi.

Thất Sát Ma Đạo Ma Tôn cười nói:

- Sư huynh, người yên tâm lên đường đi.

- Hừ!

Tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông lạnh lùng hừ một tiếng, giây lát biến mất không thấy.

...

Đội bay ra không biết bao xa, Thiên Hồ Yêu Tôn cuối cùng ngừng lại, quay đầu nhìn về hướng tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông:

- Lão già, người và ta đấu nhiều năm như vậy, không cần thiết đấu tiếp nữa, mỗi người tự độ kiếp, nghe theo số trời đi.

Nói xong lời này, Thiên Hồ Yêu Tôn bỗng đánh ra một đòn công kích cực kỳ mạnh mẽ vào hư không, bầu trời rất nhanh che kín mây đen, rất hiển nhiên đại kiếp nạn phi thăng sắp đến.

Tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông thấy vậy có chút sửng sốt, không lâu sau trên đầu lão cũng xuất hiện đại kiếp nạn phi thăng.

- Lão hồ ly, không ngờ rằng người nhìn thoáng như vậy.

Thiên Hồ Yêu Tôn dần biến ra bản thể, cười lạnh nói:

- Ta đã nhìn ra, Yêu Thần kia chẳng những muốn diệt nhân tộc các ngươi, còn muốn diệt tám đại yêu tộc chúng ta. Việc đã đến nước này, ta không ngăn được nàng, chẳng bằng kéo người phi thăng, xem như có lời giải thích với nàng.

Tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông nghe thấy mấy lời này càng thêm kinh dị, trực tiếp hỏi:

- Nàng cần gì như vậy? Phải biết rằng, tám đại yêu tộc các ngươi là trụ cột của yêu tộc.

- Người hiểu cái gì, bỏ đi, không cùng người tán dóc, ta phải ngăn cản lời kiếp, phi thăng rồi thì chẳng cần quan tâm mấy chuyện này nữa.

Thiên Hồ Yêu Tôn nói xong bẩy cái đuôi che trên đầu, sau lưng bay ra một lục lạc to lớn chụp lên toàn thân.

Tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông cũng nhìn về phương hướng nhân tộc, mắt lóe tia buồn rầu.

Không lâu sau.

Nơi hai tộc giao chiến, tộc trưởng của ba yêu tộc cuối cùng trong tám đại yêu tộc thế nhưng cũng bước chân vào Luyện Hư đỉnh.

Ba tên Yêu Tôn này không dễ nói chuyện như Thiên Hồ Yêu Tôn, mới vừa đột phá cảnh giới đã định lao vào tu sĩ nhân tộc, không kiêng nể gì đồ sát, nhưng không chờ bọn họ ra tay, bên nhân tộc cũng chui ra ba Luyện Hư đỉnh ngăn cản bọn họ lại.

Sáu Luyện Hư đỉnh kịch chiến trên trời cao, dao động khủng bố khuấy động phong vân, tu sĩ hai tộc ở bên dưới bị ảnh hưởng rất nhanh cũng mở ra đại quyết chiến.

Có mấy vạn tu sĩ hai tộc dây dưa với nhau, các loại dao động chiến đấu đánh đất đai mấy nghìn dặm nứt nẻ sụp xuống.

Trong chiến trường hỗn loạn này chỉ có một người một yêu vẻ mặt bình tĩnh.

Trong nhân tộc, trong ngực tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông ôm một trường kiếm cổ xưa mang theo vỏ kiếm, ánh mắt nhìn thẳng Yêu Khanh ở chân trời xa.

Trường kiếm trong tay tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông giống nh

ư phá hiệu, được Uẩn Thần Mộc nuôi dưỡng.

Chẳng qua Phá Hiệu mới được nuôi dưỡng hơn mười năm, còn th anh Khấp Quỷ Thần này là sư phụ của y truyền xuống, đến nay đã được nuôi dưỡng hơn một nghìn tám trăm năm.

Kiểm này một khi ra khỏi vỏ, kinh thiên địa, khấp quỷ thần, có th ể chém tất cả tồn tại từ Luyện Hư trở lên.

Chương 371: Một ngày làm sư, cả đời làm phụ

Mặc dù như vậy, Yêu Khanh ở phương xa trên bầu trời phớt lờ cường giả Luyện Hư hậu kỳ mãi không ra tay này, đưa tầm mắt chuyển qua toàn bộ chiến trường.

Lúc này trên chiến trường tiếng chém giết không ngừng, chiến tra nh giữa tu sĩ với nhau mà đánh ra sự thảm liệt như đại chiến giữa quốc gia phàm nhân.

Bởi vì nhân tộc, yêu tộc đưa vào quá nhiều tu sĩ, loại chiến tranh quy mô này chỉ có hai tộc đều dốc hết sức mới đánh ra được, nếu tất cả tu sĩ trên chiến trường đều bỏ mình ngay tại đây, vậy hai tộc người, yêu trong vòng nghìn năm e rằng đều không cách nào khôi phục nguyên khí.

Bốn phía thường có tu sĩ chết đi, trong đó cũng có đệ tử của Hạo Nhiên Kiếm Tông.

Nhưng sắc mặt của tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông không dao đ

ông, giờ phút này, y biết rõ trên vai mình đang gánh vác gánh nặng như thế nào.

Chờ yên tại chỗ một canh giờ.

Chân trời xa đột nhiên rực rỡ hai luồng ánh sáng bảy màu, sau đó là âm thanh vô cùng vang dội không biết cách bao nhiêu dặm vọng lại.

- Mấy vị sư đệ, nhân tộc ta ngày sau giao cho các ngươi, chỉ mong có một ngày chúng ta có thể gặp lại ở thượng giới!

Nghe âm thanh kia, đám tu sĩ Luyện Hư đỉnh còn đang đấu túi bụi trên chiến trường đều theo bản năng nhìn về phía phương đông.

Nơi đó dâng lên hai điamond lạnh, rất rõ ràng, tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông và Thiên Hồ Yêu Tôn đều thuận lợi độ qua đại kiếp nạn phi thăng, thành công phi thăng thượng giới.

Trông thấy cảnh này, trong mắt mọi người đều vụt qua tia khát khao mong đợi.

Đáng tiếc . . .

Bọn họ không có thực lực như vậy, muốn thành công phi thăng, chỉ có thể thử vận may.

Thất Sát Ma Đạo Ma Tôn nhìn phương đông, nhẹ giọng nói:

- Ha ha, chúng ta tiếp tục đánh cũng không có ý nghĩa, chiến trường giao cho đám hậu bối bên dưới đi.

Vừa dứt lời, trên đầu của Thất Sát Ma Đạo Ma Tôn cũng bắt đầu ngưng tụ kiếp vân, không lâu sau phạm vi kiếp vân càng lúc càng lớn, rất nhanh bao phủ toàn bộ cường giả Luyện Hư đỉnh vào.

Tu sĩ hai tộc đang đại chiến ở bên dưới trông thấy cảnh này đều tự động di chuyển cách chiến trường một khoảng cách.

Sáu cường giả Luyện Hư đỉnh nhìn kiếp vân trên đầu, có người sợ hãi, cũng có người thản nhiên. Thất Sát Ma Đạo Ma Tôn thì là vẻ mặt chiến ý.

Ầm ầm!

Một tia chớp giáng xuống, Thất Sát Ma Tôn vung trường thương, trực tiếp tiến lên nghênh đón.

Năm Luyện Hư đỉnh khác cũng dừng chiến đấu, nghênh tiếp lôi kiếp của mình.

...

Bên rìa chiến trường, Yêu Khanh nét mặt phức tạp nhìn lôi kiếp cuộn cuộn trên bầu trời, thật lâu về sau mới lẩm bẩm nói:

- Cát bụi về với cát bụi.

Yêu Khanh dứt lời, mặt đất của chiến trường bên dưới lạng lẽ mọc ra chút chồi non xanh biếc.

- A! Bản hoàng không cam lòng!

Chân trời xa truyền đến tiếng gầm, hoàng đế Đại Kinh hoàng triều u hóa thành tro bụi, chết trong đại kiếp nạn phi thăng.

Tông môn, hoàng triều khác cùng lắm là bị Bạch Đông Thăng lừa một món pháp bảo, nhưng Đại Kinh hoàng triều giao hết pháp bảo độ kiếp cho lão tổ Bạch Đông Thăng, bị lão tổ kia hố quá nặng.

Sở dĩ thực lực của hoàng đế Đại Kinh hoàng triều không phải yếu nhất trong sáu người, nhưng là người đầu tiên không vượt qua đư

ọc lời kiếp.

Hoàng đế Đại Kinh hoàng triều chết đi, năm Luyện Hu đình còn lại
ại tâm thần chấn động, đa số có cảm giác thở chết cáo khóc.

...

Trên Không Minh Đảo.

Trần Trầm quy hoạch mấy hòn đảo xong, không đợi hẳn sắp xếp t
iếp thì bên tai đột nhiên truyền đến nhiều tiếng nước nổ.

Mới bắt đầu chỉ có vài người, chốc lát sau liền thành một đám ng
ười.

Nghe những âm thanh đó, Trần Trầm lấy lệnh bài truyền tán ra kh
ỏi trừ vật giới, hỏi thăm mấy người khác trên đảo, thế mới biết m
ột canh giờ trước hai tộc người, yêu đột nhiên mở ra quyết chiến c
uối cùng, một canh giờ ngắn ngủi, hai tộc đã chết mấy nghìn cao t
hủ tinh anh.

Trong đó có nhiều người là sư phụ, thân nhân của đám hậu bối trẻ
trên đảo.

Trần Trầm thở dài, mấy bước đạp ra thủy tinh cung, đi tới trước m
ặt Hạ Tích Sương.

Hạ Tích Sương đang ngồi trên một bậc thang, thần thờ nhìn lệnh
bài truyền tán, ánh mắt có chút mờ mịt.

Hạ Tích Sương giống như Trần Trầm, không nhận được truyền tá
n nào từ sư môn, nếu không phải nghe thấy tiếng khóc, căn bản k
hông biết quyết chiến đã bắt đầu.

Thấy bóng dáng Trần Trầm, Hạ Tích Sương ghen ngào nói:

- Trần Trầm, nghe bọn họ nói tiền tuyến đánh rất thảm liệt, cường giả đứng đầu hai tộc đều bước chân vào Luyện Hư đỉnh, hai tộc người, yêu đã không có đường cứu vãn.

Giờ phút này, phần lớn cường giả trong tông môn đều đang chém giết trên chiến trường, chỉ có mình nàng là đại sư tử mà ngồi yên nơi đây, có thể tưởng tượng tâm tình của nàng như thế nào.

Chớ nói chi, trên đảo còn truyền đến đủ loại tiếng khóc.

Trần Trầm chậm rãi ngồi xuống cạnh Hạ Tích Thương, nhỏ giọng an ủi mấy câu, tiếp đó lấy ra một lệnh bài truyền tắn, ra vẻ băng quơ truyền tắn:

- Sư phụ, sao rồi? Đã chết chưa?

Không ngờ Ngọc Quỳnh nhanh chóng trả lời:

- Lão nương tốt lắm, sư tổ của người vừa mới thành công phi thăng!

Trông thấy truyền tắn này, nỗi lòng nặng trĩu của Trần Trầm thoáng chốc được chút an ủi.

- Sư phụ, có cần ta . . .

- Không liên quan gì người! Phải rồi, trong Ngọc Đỉnh Đan Tông, phòng ngủ của ta, dưới gối có một chiếc trữ vật giới, người có rảnh thì đi lấy, sau đó cùng mấy vị sư huynh sư tử của người chia nhau. Nhớ kỹ, không được độc chiếm!

Trần Trầm nghe vậy nắm chặt lệnh bài truyền tắn trong tay.

Không ngờ rằng, cuối cùng còn là hấn kế thừa di sản của Ngọc Quỳnh.

Nhớ lại những hình ảnh lúc mới vào Ngọc Đỉnh Đan Tông, đấu tr í đấu dũng với Ngọc Quỳnh, Trần Trầm cúi đầu.

Tuy rằng sư phụ này vô sỉ lại bủn xỉn, nhưng ngày đó Đại Tấn bị Bạch Hùng Yêu Hoàng tàn sát, mình bị mấy Yêu Hoàng vây khốn trong một ngọn núi, sư phụ lặn lội xa xôi từ Ngọc Đỉnh Đan Tông chạy tới Đại Tấn, cứu được mạng nhỏ của hấn.

- Trần Trầm, hình như ta còn một viên mỹ nhan đan, đặt trên đầu kệ sách . . .

Chốc lát sau, Trần Trầm lại nhận được một truyền tẩn.

Nhưng truyền tẩn chỉ có một nửa, trái tim Trần Trầm bỗng cảm gi ác đau nhói.

Trong khoảnh khắc này, hấn đột nhiên hiểu rất nhiều thứ, càng hiểu u tâm ý của mình.

Hạ Tích Sương ở bên cạnh ngẩng đầu lên, nhìn Trần Trầm đột nhi ên kích động, muốn nói lại thôi.

Trần Trầm sắc mặt trở nên nhu hòa, nhẹ nhàng Hạ Tích Sương đứn g lên:

- Tích Sương, ta nghĩ thông, nếu hôm nay ta không đi thì ngày sa u nhất định hối hận, dù cho ta không giúp được việc gì, dù lúc ta đến thì đã kết thúc mọi chuyện, ta cũng cần đi nhìn một cái.

Hạ Tích Sương nét mặt bi thương, tay phải vuốt nhẹ bụng của mì nh.

Trần Trầm thấy vậy đột nhiên nở nụ cười, mềm giọng nói:

- Ta sẽ không bị gì, nếu như ta hôm nay không đi, ngày sau hài tử này sinh ra hỏi tới thì làm sao? Ta không muốn khiến hấn cảm thấ

y phụ thân của mình là kẻ hèn nhát. Tích Sương, dù tu sĩ nhân tộc khác có thành kiến với ta như thế nào nhưng sư phụ là sư phụ, một ngày làm sư, cả đời làm phụ. Đi chuyến này, ta sẽ mang sư phụ của hai chúng ta về, tệt lăm là mang xác họ về.

Nghe Trần Trầm không kiêng dè nói ra lời đó, người Hạ Tích Sương rung mạnh, nước mắt tuôn như mưa.

Chỉ giây lát, nét mặt của Hạ Tích Sương trở nên kiên nghị vô cùng, dùng ngữ khí nghiêm túc vô cùng nói:

- Trần Trầm, dù thế nào ta đều sẽ chăm sóc tốt chính mình và hài tử, người yên tâm.

Trần Trầm nghe vậy cười vui vẻ.

Giữa hấn và Hạ Tích Sương chỉ cần một, hai ánh mắt là có thể hiểu u tâm ý của nhau.

Sở dĩ, giờ phút này Hạ Tích Sương nói ra lời mà hấn muốn nghe nhất.

- Vậy ta đi.

Thì thềm bên tai Hạ Tích Sương một câu, bóng dáng Trần Trầm mờ dần, chớp mắt đến bên mép Không Minh Đảo.

- Sư huynh! Chờ ta một chút!

Đang lúc hấn muốn lấy ra độ hư phi chu thì sau lưng vang lên giọng của Viên Kinh Thiên.

Trần Trầm bỗng nhiên quay đầu, chỉ thấy Viên Kinh Thiên mang theo hai mươi ám vệ, Chu Nhân Long bay nhanh hướng hấn.

Viên Kinh Thiên bay đến trước mặt Trần Trầm, hung phần nói:

- Sư huynh! Ta biết ngay người sẽ không kiếm được, hãy mang theo chúng ta.

Chu Nhân Long ở một bên nhẹ nhàng nói:

- Tu sĩ khác của Vô Phong Sơn đã bị ta nhốt lại, bọn họ thực lực quá kém, cũng không giúp được gì.

Trần Trâm không nói chuyện, mà là nhìn bát sư tử Chu Thư đi theo đến.

Thấy trong mắt Trần Trâm tràn đầy do dự, Chu Thư ôm bụng hơi to, trong mắt ngấn lệ nói:

- Tiểu sư đệ, người mang bọn họ đi đi, nhớ kỹ, mang sư phụ về.

Nghe lời này, Trần Trâm trong lòng thoải mái, không do dự nữa, bỏ đoàn người Viên Kinh Thiên vào tiểu thế giới, sau đó bay ra khỏi Không Minh Đảo.

Chương 372: Chém nó hay chém ta

Lại qua hai canh giờ.

Trên chiến trường hai tộc yêu, người, trên bầu trời đã hoàn toàn khôi phục bình tĩnh, trong sáu Luyện Hư đỉnh, bốn tên phi thăng thất bại, bị lôi kiếp đánh thành tro bụi.

Thất Sát Ma Tôn và Hám Thiên Yêu Tôn của yêu tộc miễn cưỡng phi thăng thành công.

Mấy vạn tu sĩ hai tộc người, yêu ở phương xa đã chết hơn một vạn, vô luận là tu sĩ nhân tộc hay những yêu tu khi đối mặt tình huống thảm liệt như vậy thì đa số muốn đánh trống rút lui.

Dù sao thế gian này không có bao nhiêu người, bao nhiêu yêu là hoàn toàn không sợ chết.

Đặc biệt là cao thủ hàng đầu, sống hơn mấy trăm năm, lúc bình thường bọn họ có lẽ không cảm thấy sinh mệnh quý giá, nhưng đến phút sống chết thật sự thì bọn họ để ý mạng nhỏ của mình hơn bất cứ ai.

Xích Hồ Yêu Hoàng xen lẫn trong yêu tộc là một trong số đó, lần trước gặp gỡ Trần Trầm, gã tìm được đường sống trong chỗ chết, hiện tại trở nên đặc biệt quý trọng mạng sống.

Thấy Yêu Khanh ở trên trời âm thầm nhìn vị trí sáu Luyện Hư định hình biến mất, Xích Hồ Yêu Hoàng lập tức quyết định thừa dịp này bỏ chạy, rời xa chỗ thị phi này.

Cái gọi là núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt, nếu không phải vì vâng chịu tín niệm này thì gã đã sớm chết trên chiến trường Tề, Vệ.

Nhưng mà . . .

Khoảnh khắc Xích Hồ Yêu Hoàng định xoay người thì phát hiện một sự thực khiến gã hãi hùng.

Thân thể của gã mất kiểm soát!

Dù Xích Hồ Yêu Hoàng liều mạng không chế chính mình xoay người, nhưng mấy cái đuôi vẫn tự động va chạm với một tu sĩ Ngu

yên Thần nhân tộc ở trước mặt gã.

- Chuyện . . . chuyện gì đây?

Xích Hồ Yêu Hoàng cho rằng mình tẩu hỏa nhập ma, nhưng giây lát sau, gã phát hiện nhiều yêu tu trên chiến trường lộ ra nét mặt khiếp sợ tương tự như mình.

Không chỉ riêng yêu tu, ngay cả tu sĩ nhân tộc cũng như vậy.

. . .

Một làn gió nhẹ thổi qua, cỏ xanh cao tới đầu gối bay theo gió phất ra tiếng xào xạc, dường như đang cười nhạo người đời ngu xuẩn.

Mấy canh giờ trước, chiến trường bên này còn là sa mạc hoang vắng mênh mông vô bờ.

Yêu Khanh vẫn ở phương xa nhìn chân trời, nhưng bóng lưng kia ở giờ này khắc này, đột nhiên trở nên cao thâm khó dò.

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông đứng yên trong bụi cỏ, trong ngực ôm kiếm, nét mặt vẫn như cũ không thay đổi gì.

Toàn bộ thiên địa vào khoảnh khắc này đột nhiên trở nên quỷ dị vô cùng.

. . .

Nửa khắc đồng hồ sau, Yêu Khanh quay người lại, dấu ấn trên trán tỏa ra ánh sáng yêu dị cực kỳ chói lòa.

Gặp nàng xoay người, khí thế trên người tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông cũng trở nên sắc bén, tựa như thanh kiếm sắc bén đứng sừng ở nơi đó.

Yêu Khanh nhìn tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông sắc bén, cười nói:

- Người từ hai canh giờ trước đã bắt đầu súc thế, kèm theo thanh kiếm kia, ta rất tò mò khi chém ra sẽ là tình cảnh như thế nào?

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông lặng lẽ đứng, y đã sớm cảm thụ được khác lạ trong thiên địa, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nhúc nhích chút nào.

Hiện giờ nghe Yêu Thần này chủ động mở miệng, y mới lạnh lùng nói:

- Vô luận người muốn làm cái gì, ta đều sẽ một kiếm phá.

Yêu Khanh ngừng cười, lạnh lùng nói:

- Người không chịu nổi đường kiếm này cần ngược, đến lúc đó người không có cả cơ hội độ kiếp, cần gì khổ như vậy?

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông nhìn thoáng qua kiếm trong tay, ngữ khí trầm thấp, dường như đang tự lẩm bẩm:

- Kiếm tu như chúng ta, cả đời có thể ra một kiếm này thì còn muốn phi thăng làm gì?

Nói xong, khoe môi tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông cong lên.

Một kiếm này không chỉ là lực lượng công kích mạnh nhất trong giới này suốt vạn năm qua, càng có hy vọng trở thành một kiếm đỉnh Càn Khôn của hai tộc.

Y may mắn có thể chém ra một kiếm này, đã bước lên đỉnh kiếm tu, cần gì rồi rắm có thể phi thăng hay không?

Yêu Khanh nghe vậy cũng cười lên, trên mặt không có một chút xú cảm giác khẩn trương.

- Nhân tộc nhà ngươi ngược lại xem thoáng.

Yêu Khanh vừa dứt lời, cỏ xanh trong phạm vi trăm dặm bắt đầu nhanh chóng mọc cao, không lâu sau cao tới vài trăm thước, biến khu vực này thành biển màu xanh.

Mấy vạn tu sĩ hai tộc người, yêu nhanh chóng bị bao bọc lại, một số tu sĩ yêu tộc trông thấy cảnh này thì rất vui mừng.

Giờ này khắc này, bọn họ thậm chí đều không ý thức được thân thể của mình mất kiểm soát là vì thủ đoạn của Yêu Khanh.

Có tu sĩ yêu tộc hét to:

- Yêu Thần đại nhân uy vũ!

Mặc kệ biển màu xanh này có uy lực như thế nào, nhưng làm ra cảnh rầm rộ như vậy, thậm chí bao bọc mấy vạn tu sĩ vào trong.

Bọn họ cho rằng đây tuyệt đối là có lợi cho họ.

Nhưng mà giây tiếp theo, còn có tu sĩ ý thức được không đúng, bởi vì những cỏ xanh xung quanh giống như cây to trên trời đang cụp rã hấp thu lực lượng huyết khí trên người họ.

Mặc kệ là nhân tộc hay yêu tộc đều như vậy.

Vèo!

Lại là một làn gió thổi qua, từng âm thanh quái dị giống như quỷ khóc sói tru vang vọng trong thiên địa.

Một đám tu sĩ thế này mới chú ý tới những cọng cỏ xanh to lớn bên

n cạnh mình dường như mọc ra mặt mũi, đang điên cuồng cười t
o.

Cảm giác không rét mà run nháy mắt tràn ngập trong lòng tu sĩ ha
i tộc.

Ngay cả tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông ở phương xa trông thấy
cảnh này thì sắc mặt đều trở nên vô cùng nghiêm túc.

Y không biết, Yêu Thần này rốt cuộc muốn làm cái gì.

Trước khi chưa hiểu rõ được điểm này thì y không thể tùy tiện ra
kiếm.

Yêu Khanh lặng lẽ nhìn những cỏ xanh quái dị này, giây lát sau m
ới buồn bã nói:

- Chúng nó đều là oan hồn của yêu tộc thực vật chúng ta.

Nói xong nàng vươn ra một bàn tay, từng đợt năng lượng màu xan
h phát ra từ người nàng.

Bên kia, Khấp Quỷ Thần trong tay tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tôn
g nháy mắt ra khỏi vỏ một tác.

Ánh sáng chói mắt như mặt trời phát ra từ lưỡi kiếm một tác kia,
không gian xung quanh đều mơ hồ chấn động.

Càng khoa trương là trên bầu trời lại xuất hiện kiếp vân, mục tiêu
bị kiếp vân tập trung vào rõ ràng là thanh Khấp Quỷ Thần trong t
ay tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông.

Tựa hồ thanh kiếm này đã mạnh đến mức thế gian không chứa ch
ấp, khi hiện thế là phải độ kiếp ngay.

Đám cỏ xanh phương xa sau khi hấp thu năng lượng màu xanh thì

điên cuồng ngộ ngộ, ngưng tụ, chỉ giây lát đã hình thành một hình tròn màu xanh to lớn bao trùm trăm dặm, bao bọc mấy vạn tu sĩ hai tộc vào trong.

Từng vệt đỏ bắn ra từ trong quả cầu, chảy dọc theo khe hở cỏ xanh, cuối cùng lan tràn xuống đất.

Trong một chốc, bên trong quả cầu to màu xanh truyền ra nhiều tiếng hét thảm van xin.

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông sắc mặt hơi tái nhợt, khí cơ đã hoàn toàn tập trung vào Yêu Khanh.

Đang lúc tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông định hoàn toàn rút ra thanh Khấp Quỷ Thần, Yêu Khanh đột nhiên chỉ vào quả cầu to màu xanh ở xa, cười nói:

- Thứ đó ngưng tụ từ oán khí của yêu tộc thực vật, có thể không ngừng cắn nuốt lực lượng huyết khí của tất cả tu sĩ trong quả cầu, cuối cùng hút thành thân khô, hóa thành phân trả lại cho đất, ngay cả Nguyên Thần cũng không thể trốn ra ngoài.

Yêu Khanh nói xong bỗng chỉ một cái, quả cầu to màu xanh bỗng tách ra một khe hở nhỏ, bên trong khe hở, Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông đang bị vô số cỏ xanh quấn lấy, trên mặt tràn đầy vẻ thống khổ.

Một cường giả Luyện Hư còn như vậy, có thể tưởng tượng tình huống của mấy người khác.

Nhìn đồ đệ của mình chịu khổ, tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông trầm giọng hỏi:

- Người rốt cuộc muốn làm cái gì?

Yêu Khanh đáp nhanh:

- Giết hết người và yêu tham lam trên thế gian này.

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông nhướng mày, Khấp Quỷ Thần trong tay ra khỏi vỏ một nửa, trên bầu trời sấm sét âm âm, nhưng những tia chớp còn chưa giáng xuống thân kiếm đã bị kiếm khí sắc bén chém tan.

Nhìn thanh Khấp Quỷ Thần khủng bố, Yêu Khanh vẻ mặt bình tĩnh, chỉ vào quả cầu to màu xanh nói:

- Vật này từ lúc hai tộc đại chiến tại đây thì không thể đảo ngược, nếu ngươi chém nó thì có thể cứu tính mệnh của mấy vạn tu sĩ. Nếu ngươi chém ta, ta chết chắc.

- Nhân tộc, ngươi chém nó giải cứu thương sinh, hay là chém ta, diệt ma đầu này?

Chương 373: Ta không làm được

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông nghe vậy nhắm mắt lại, theo sau sắc mặt bỗng nhiên trở nên kiên nghị vô cùng, lạnh lùng nói:

- Đừng hòng làm loạn tâm thần của ta! Mục tiêu của đường kiếm này đã sớm quyết định, đó là người!

Nói xong, tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông không do dự nữa, bỗng nhiên rút ra Khấp Quỷ Thần.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một tiếng sấm cực kỳ khủng bố nổ vang, đánh xuống thân kiếm Khấp Quỷ Thần.

Nhưng Khấp Quỷ Thần không bị áp chế mấy may, ngược lại mũi nhọn càng sắc bén, quanh kiếm phong hiện ra chút vết nứt không gian màu đen, tựa hồ thế giới này đều không chịu nổi uy lực khủng bố của thanh kiếm.

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông hít sâu một hơi, khí thể tích góp mấy canh giờ tất cả đều rót vào trong trường kiếm.

Trong khoảnh khắc, một luồng sáng đỏ trắng bắn ra từ mũi kiếm của Khấp Quỷ Thần, bắn thẳng lên trời.

Toàn bộ đất đai lấy Khấp Quỷ Thần làm trung tâm bắt đầu chấn động, giống như có động đất cấp mười.

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông cảm Khấp Quỷ Thần nắm lấy thế giới.

- Giết!

Cùng với một tiếng quát chói tai, ánh sáng đỏ trắng siêu khủng bố chậm rãi giáng xuống, dọc đường nó đi không gian bắt đầu sụp đổ. Yêu Khanh đứng yên tại chỗ, bị uy thế siêu khủng bố này trấn áp không thể nhúc nhích.

Lúc này đừng nói là Yêu Khanh, dù là cường giả từ Luyện Hư trở lên cũng không tránh nổi.

Nhưng dù là vậy thì sắc mặt của Yêu Khanh không chút sợ hãi, ngược lại tràn đầy thần nhiên.

Ầm ầm!

Ánh sáng đỏ trắng bỗng rơi xuống mặt đất, thân thể của tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông bị cắn ngược khùng bố biến thành bột phấn, trong thiên địa đầu tiên là yên tĩnh một cái chớp mắt, rồi tiếng gầm rú đỉnh tai nhức óc mới bắt đầu vang vọng.

Ngay sau đó, mặt đất bên dưới Yêu Khanh bỗng nứt ra, xuất hiện khe rãnh hẹp dài mấy trăm dặm, rộng trăm thước, sâu không thấy đáy.

Sau đó.

Bùm!

Một tiếng nổ trong trẻo.

Thân thể của Yêu Khanh bỗng nổ tung giống như tự nhiên phân giải, biến thành vô số mảnh nhỏ biến mất không dấu vết.

Uy lực đường kiếm này khùng bố đến mức đó!

...

Nguyên Thần của tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông yếu ớt nhìn quả cầu màu xanh phương xa.

Đúng như Yêu Khanh đã nói, quả cầu lớn màu xanh tựa hồ không hề dính líu gì với Yêu Khanh, dù y có giết Yêu Khanh thì quả cầu màu xanh vẫn sừng sững ở đó, cắn nuốt huyết khí của mấy vạn tu sĩ trong quả cầu.

- Đồ đệ, là vi sư có lỗi với ngươi.

Thì thảo một câu, tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông ngược nhìn bầu trời, thân thể mờ dần.

Nhưng ngay lúc này, phạm vi mấy vạn dặm đột nhiên phát sinh biến hóa to lớn, vô số thực vật bỗng nở rộ cùng lúc, chỉ vài phút, phạm vi vạn dặm Đông Vực yêu tộc đã thành mảnh đất đầy hoa.

Những đóa hoa đều mọc theo phương hướng có quả cầu to màu xanh, cảnh tượng rất giống muôn hoa triều phụng.

Trông thấy cảnh này, tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông con người co rút.

Giây sau, phần đỉnh quả cầu màu xanh chậm rãi nở rộ một đóa yêu hoa màu đỏ vàng, một bóng người từ trong hoa chậm rãi đi ra, đó là Yêu Khanh mới bị chém nát.

Nhưng giờ phút này Yêu Khanh mặc váy đỏ đầy hoa văn kỳ dị, trang phục kỳ kỳ dị, khí chất khác hẳn với vừa rồi.

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông khó tin hỏi:

- Mới rồi là . . . thân giả?

Yêu Khanh cười khẽ một tiếng đáp lại:

- Người chém chết là đạo thân mà ta cực khổ tu luyện ra, ta lúc này mới là bản thể.

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông nghe vậy trong lòng cay đắng vô cùng.

Y ra kiếm đã hết sức cẩn thận, nhưng không ngờ vẫn không thể giết Yêu Thần trước mặt mình.

Nghĩ đến đây, tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông khó tránh nản lòng thoái chí, từng đợt hơi thở tịch diệt phát ra từ người y.

Yêu Khanh không nhìn tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông nữa mà l
à nhắm mắt lại, chậm rãi nâng lên hai tay.

Cùng với động tác này của nàng, hoa trong phạm vi vạn dặm giốn
g như sinh ra linh trí, bắt đầu rung rinh.

Phía ngoài cùng, một gốc cây nhỏ không bắt mắt bắt đầu làm ra đ
ộng tác nhân tính hoa, sau đó cỏ nhỏ bên cạnh ngẩng đầu lên, dườ
ng như đang xem bầu trời.

Nhưng giây lát sau, Yêu Khanh ngừng động tác, nhìn về phương
xa.

Không lâu sau, một bóng dáng quen thuộc chậm rãi đáp xuống ch
iến trường đầy hoa.

Trần Trầm nhìn Yêu Khanh nhìn cao cao tại thượng, giống như ti
nh linh thiên nhiên, ánh mắt phức tạp vô cùng.

Ngược lại Yêu Khanh tựa hồ không cảm thấy ngoài ý muốn, thản
nhiên nói:

- Người đến.

- Trần . . . Trầm.

Gần đó, tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông sắp tan biến Nguyên Th
ần trông thấy Trần Trầm thì kêu lên, chậm rãi bay tới bên cạnh hắ
n.

- Trần Trầm, không ngờ rằng lúc này còn có thể trông thấy người,
ài, đám già chúng ta vô dụng, nhân tộc sau này giao cho người.

- Tiền bối, người . . .

Nhìn ánh mắt hơi sốt ruột của Trần Trầm, tông chủ Hạo Nhiên Ki

ém Tông đột nhiên nở nụ cười, sau đó bùm một tiếng, hoàn toàn vỡ nát, tan biến trong thiên địa.

Cuối cùng chỉ còn lại một lực lượng thần thức tinh thuần lơ lửng trước rước người Trần Trầm.

Không đợi Trần Trầm suy nghĩ nhiều, lực lượng thần thức này tự động hóa, nhập vào trong thức hải của hắn.

Chỉ chớp mắt, trình độ thần thức của Trần Trầm đột phá Luyện Hư hậu kỳ, bước ra một mảng lớn về phía Luyện Hư đỉnh.

Cảm thụ biến đổi của mình, Trần Trầm trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tông chủ Hạo Nhiên Kiếm Tông là chính trực nhất trong nhân tộc, ghét cay ghét đắng tà đạo, nào ngờ lúc sắp chết sẵn lòng chủ động hóa thành lực lượng thần thức tinh thuần nhập vào thức hải của hắn.

Tất cả điều này chỉ vì hai chữ:

Nhân tộc.

Một người có tín ngưỡng, có tính cách, có lẽ ranh giới hạn, nhưng có thứ quan trọng hơn vượt trên mấy thứ này.

Trần Trầm nhẹ thở ra một hơi, chậm rãi bay đến bên trên quả cầu to màu xanh, đáp xuống trước mặt Yêu Khanh.

Yêu Khanh thấy vậy cười hỏi:

- Người không sợ ta giết người sao?

Trần Trầm nhìn thoáng qua quả cầu lớn màu xanh dưới chân, thì thào:

- Người hiện giờ không giết ta được.

Yêu Khanh cười mà không nói, một người một yêu đối diện nhau thật lâu, Lý Thiên Mệnh phá vỡ bình tĩnh:

- Tại sao muốn làm quyết tuyệt như vậy?

- Nếu không quyết tuyệt thì yêu tộc thực vật chúng ta vĩnh viễn không có ngày quang minh chính đại đi trên thế gian. Nhân tộc, tá m đại yêu tộc có vô số kẻ tham lam, chỉ có chém tận giết tuyệt thì yêu tộc thực vật ta mới yên ổn đứng trong thiên địa.

Trần Trâm nghe vậy lần thứ hai trầm mặc.

Đến hiện giờ hắn mới biết, nữ yêu này từ đầu đến cuối tính kế hai tộc người, yêu, lấy sức mạnh của bản thân đẩy lên đại chiến hai tộc, cuối cùng phát triển đến cục diện ngày nay.

Nữ yêu này, chỉ có thể dùng hai chữ đáng sợ miêu tả nàng.

Suy tư giây lát, hắn lẩm bẩm nói:

- Kỳ thực . . . nhân tộc chúng ta cũng có người tốt.

Nghe lời này, Yêu Khanh bỗng nhiên trở nên kích động, tức giận nói:

- Vậy thì sao? Tính người tham lam, tính yêu cũng giống như vậy. Người tốt, yêu tốt đó là khi đối mặt đồng tộc của mình thôi! Gặp phải yêu tộc thực vật bản tính đơn thuần thì bọn họ bị làm như bá u vật tăng lên tu vi, ai mà thèm xem yêu tộc là sinh mệnh bình đẳng để tôn trọng?

- Trần Trâm, người biết lúc ta thức tỉnh, cảm thụ phạm vi vạn dặm chỉ có mình ta là yêu tộc thực vật thì tuyệt vọng cỡ nào không? L

úc ấy ta đã quyết định, nếu tất cả yêu tộc thực vật đều là bản tính đơn thuần, vậy thì để ta làm ác ma, sáng tạo ra vùng trời mới cho yêu tộc thực vật chúng ta!

Trần Trầm ánh mắt phức tạp nhìn Yêu Khanh một cái, trong lòng chỉ có tám chữ.

Mạnh ăn thịt yếu, kẻ thích ứng thì sống.

Nhưng Trần Trầm không nói ra câu này.

Giây lát sau, Trần Trầm bỗng hỏi:

- Đạo chủ, người có xem ta là bằng hữu không?

Nghe câu hỏi của Trần Trầm, người Yêu Khanh cứng lại, cười khẩy nói:

- Đúng thì sao? Không phải thì sao?

Trần Trầm nhìn quả cầu màu xanh bên dưới, cảm thụ nhiều hơi thở ở dần suy yếu ở bên trong, ngữ khí chân thành nói:

- Nếu xem ta là bằng hữu thì hãy thả hai sư phụ của ta ra.

Yêu Khanh nghe vậy cười lớn, cười suốt một phút đồng hồ rồi mới ngạo nghễ ngẩng đầu lên, ngữ khí lạnh băng nói:

- Ta không làm được!

Chương 374: Không có lựa chọn nào khác

Trần Trầm siết chặt hai nắm tay, thần thức quét ngang, đã phát hiện tung tích của Ngọc Quỳnh và Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông.

Hai người bị trói trong thực vật to lớn kia.

Thánh Nữ Hạo Nhiên Kiếm Tông còn đỡ chút, là Tiên Thiên Mộc Linh Thể, dù mới thực vật cắn nuốt huyết khí của nàng thì tốc độ rất chậm.

Ngược lại Ngọc Quỳnh là Tiên Thiên Hỏa Linh Thể, giờ đây chân g còn tư thái ưu nhã thong dong ngày xưa, trong mắt thậm chí mờ hồ rực cháy lửa, đang không ngừng giãy giụa, có chút nóng nảy.

Trần Trầm chú ý thấy Ngọc Quỳnh đã bị thương nặng, hơi thở yếu u đến nổi ngang ngửa với đám Nguyên Thần cảnh.

Cảm giác được cảnh này, Trần Trầm hít sâu một hơi nói:

- Người từng giúp ta mấy lần, thậm chí có thể nói là từng cứu mệnh của ta, ta không muốn đối địch với người, nhưng sự phụ của ta cũng từng cứu mạng của ta, ta không thể ngồi xem sự phụ kẹt trong cảnh nguy hiểm. Ta hỏi người, nếu người là ta thì nên lựa chọn như thế nào?

Yêu Khanh nghe vậy im lặng, qua thật lâu sau mới hỏi ngược lại:

- Hai Luyện Hư nhân tộc, nếu ta thả họ ra thì bọn họ có đối địch với ta không? Đến lúc đó nhân tộc các người có ba Luyện Hư, yêu tộc thì không còn cao thủ, ta thả bọn họ ra đại biểu cho những gì ta làm cho đến bây giờ đều làm áo cưới cho nhân tộc các người. Nếu người là ta thì nên lựa chọn như thế nào?

Nghe đến đây, Trần Trầm không còn lời nào để nói.

Con người sống trên đời có nhiều bất đắc dĩ, dù là ai thì vĩnh viễn không thể chỉ sắm vai một nhân vật.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Trần Trầm trở nên sắc bén, trầm giọng nói:

- Nếu không thể giải hòa mâu thuẫn thì chúng ta hãy tranh tài một trận đi!

Nói xong, một khí thế cực kỳ mạnh mẽ phát ra từ người Trần Trầm, đè ép hướng Yêu Khanh.

Yêu Khanh thấy vậy thụt lùi hai bước cười lạnh nói:

- Ta biết ngay sẽ có ngày chiến một trận với người.

Vừa dứt lời, dấu ấn hoa yêu trên trán Yêu Khanh bỗng nhiên sáng lên, hai người tuy rằng không nhúc nhích nhưng hình thành hai phân thân thần thức trên trời.

Hai phân thân thần thức vừa xuất hiện đã lao vào nhau.

Trần Trầm vẻ mặt nghiêm túc, nhưng cũng không hoảng loạn.

Tuy Yêu Khanh cũng là Luyện Hư hậu kỳ nhưng không bằng thân thể cũ, hơn nữa hiện giờ thần thức của hắn đạt đến Luyện Hư hậu kỳ, kèm theo Ngưng Thần Châu, đấu thần thức với nữ yêu này c

hư chắc sẽ thua.

Mới nãy Trần Trầm đã hỏi thăm hệ thống, hệ thống không cách nào phán định hẳn và nữ yêu này, ai mạnh ai yếu.

Điều này nói lên hẳn còn có cơ hội chiến thắng nữ yêu này.

Trần Trầm và Yêu Khanh đấu thần thức, Viên Kinh Thiên và Chu Nhân Long chui ra từ Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, mang theo Lục Đậ bay đến bên cạnh quả cầu lớn màu xanh, bắt đầu tìm cách phá mở quả cầu màu xanh to lớn này.

Yêu Khanh thấy nhưng thờ ơ, dường như rất tự tin vào quả cầu lớn màu xanh.

Trên thực tế thì đúng như Yêu Khanh nghĩ, quả cầu lớn màu xanh này không phải trận pháp kết giới, cho dù là thần thông thiên phú của Lục Đậ cũng không phá được.

Vật nhỏ liên tục phun ra Huyền Vũ Trọng Thủy với quả cầu lớn màu xanh, nhưng đều bị bật ngược về.

Viên Kinh Thiên thì lấy ra bản mệnh pháp bảo mình mới luyện chế, chặt chém quả cầu lớn màu xanh nhưng vẫn không ăn thua gì.

Một đám người dùng đủ mọi cách, nhưng quả cầu lớn màu xanh cứng mềm đều không ăn, cho dù xuất hiện vết thương cũng nháy mắt khép lại.

Không lâu sau, trong không khí mơ hồ nổi lên sắc xanh, thân thể của mấy người dần chậm chạp.

Trần Trầm đang giằng co với Yêu Khanh ở bên trên quả cầu lớn tiếng nhắc nhở:

- Nín thở, hoàn cảnh ở đây kỳ lạ!

Mấy người Chu Nhân Long nghe vậy thì sắc mặt đều trở nên có c hút khó coi, vừa nín thở vừa lấy mặt nạ ra đeo vào.

Trần Trầm lại nhìn Yêu Khanh ở trước mặt, khó khăn nói:

- Hiện giờ cao thủ Luyện Hư hậu kỳ của nhân tộc ta hoặc là chết, hoặc là phi thăng, từ nay về sau ta là người mạnh nhất nhân tộc. Cộng thêm ta bây giờ là tông chủ Ngọc Đỉnh Đan Tông! Ngoài ra, từ Linh Hư Khí Tông suy nhược, hai đại tông môn khác cũng sẽ nghe theo hiệu lệnh của ta. Người rút đi, thả tu sĩ ở đây, ta hạ lệnh toàn bộ nhân tộc từ nay về sau không được thương tổn bất cứ yêu tộc thực vật nào, được chứ?

Vẻ mặt Yêu Khanh hờ hững, ánh mắt có chút mơ hồ.

- Địa vị của ta ở yêu tộc cao hơn người nhiều, nhưng bọn họ có nghe theo ta không? Trên đời này, người và yêu tham lam thì vô cùng vô tận, người mang Phá Ách Ấn thì nên rõ ràng cảm thụ bị người mơ ước. Trong nhân tộc chỉ có mình người có Phá Ách Ấn, nhưng yêu tộc thực vật chúng ta thì tương đương với tất cả cá thể đều có dấu ấn. Chỉ cần ăn chúng ta, chẳng những có thể tăng lên tu vi, còn có thể tăng lên Nguyên Thần và lực lượng thần thức, công dụng này hơn xa thiên tài địa bảo bình thường. Yêu tộc thực vật chúng ta nếu muốn bình thường đi trên thế gian thì phải diệt nhân tộc, yêu tộc, trở thành chủ nhân của thế gian này mới được.

Yêu Khanh nói xong, trong Tiểu Vô Ưu Tiên Cung, ba tiểu yêu quái Tiểu Hoa, Tiểu Hoàng, Sinh Phàm đều bay ra.

Ba tiểu yêu quái tuy nhìn non nớt nhưng trên thực tế thì Sinh Phàm mạnh nhất cách Luyện Hư chỉ có một bước.

Tiểu Hoa, Tiểu Hoàng cũng bước chân vào Nguyên Thần hậu kỳ, đến cảnh giới như vậy rồi, dù bọn họ ngây thơ đến đâu thì trong đầu cũng biết được nhiều thứ.

Thấy Trần Trầm đang tranh đấu với Yêu Khanh, Tiểu Hoa lập tức xông lên định ngăn trở, nhưng chưa đến gần phạm vi trăm thước gần hai người đã bị uy áp kinh sợ mạnh mẽ không cho tiến thêm một bước nào.

Trông thấy Tiểu Hoa, mắt Trần Trầm sáng lên nói:

- Tiểu Hoa, ngươi hãy thử xem có thể cứu sư phụ ta ra giúp ta không.

Đối với mệnh lệnh của Trần Trầm, Tiểu Hoa theo bản năng nghe theo, càn dần vươn đến gần quả cầu lớn màu xanh, cuối cùng không bị cản trở thò vào trong.

Yêu Khanh trông thấy cảnh này thì thay đổi sắc mặt, quát to:

- Dừng tay!

Bị quát, Tiểu Hoa run bắn người, tội nghiệp nhìn Trần Trầm và Yêu Khanh, trong một chốc tiến lùi khó khăn.

Trần Trầm thấy vậy lại nhìn về hướng Tiểu Hoàng và Sinh Phàm, hai tiểu yêu quái cũng không biết làm sao.

Giây lát sau, Tiểu Hoa đột nhiên lớn tiếng khóc, tiếng khóc to rõ t ruyền khắp vài dặm, nghe rất đau lòng.

Nghe tiếng khóc này, vô luận là Trần Trầm hay Yêu Khanh đều lòng chua xót.

Nhưng Trần Trầm không có sự lựa chọn.

Trong quả cầu lớn màu xanh bên dưới, Ngọc Quỳnh suy yếu nhanh hơn, mới qua một khắc đồng hồ mà hơi thở đã rút xuống Nguyễn Anh kỳ.

Rõ ràng, Tiên Thiên Hỏa Linh Thể của nàng bị chăm sóc đặc biệt.

Vành mắt Trần Trâm đỏ hoe, khàn giọng kêu lên:

- Tiểu Hoa, nghe ta một lần! Coi như ta xin người!

Thấy chủ nhân lộ vẻ mặt này với mình thì tiếng khóc của Tiểu Hoa ngừng bật.

Những hình ảnh sau khi sinh ra linh trí không ngừng nổi lên trong óc Tiểu Hoa.

Nếu không có chủ nhân thì nó từ lâu đã bị xe ngựa đè chết ở ven đường. Là chủ nhân nuôi nó trong linh thể, là chủ nhân cho nó cơ hội tu luyện, là chủ nhân dạy nó nói chuyện.

Tuy rằng hiện tại có tu vi như thế đều do Yêu Khanh tử tử ban cho, nhưng ở trong lòng Tiểu Hoa thì chủ nhân mới là ưu tiên hàng đầu.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tiểu Hoa trở nên kiên định, cánh trên ngườì dần vươn vào trong quả cầu lớn màu xanh, chốc lát đến gần Ngọc Quỳnh.

Cánh kéo mạnh nhưng không thể đẩy ra cỏ xanh to lớn xung quanh Ngọc Quỳnh.

Yêu Khanh thấy vậy lạnh giọng nói:

- Đừng quên thân phận yêu tộc thực vật của người! Có vài thứ là bẩm sinh!

Tiểu Hoa lặng im một lúc, nhìn về phía Sinh Phàm và Tiểu Hoàn, trong ánh mắt tràn đầy ý cầu viện.

Tiểu Hoàng không có do dự, bắt đầu dùng chiêu đào đất loay hoay quả cầu màu xanh, cuối cùng bị nó thành công chui vào.

- Ngu xuẩn! Ngu không ai bằng! Yêu tộc thực vật chúng ta bởi vì ngu xuẩn nên mới tàn đến mức này!

Yêu Khanh tức điên, xuống tay càng tàn nhẫn với phân thân thần thức Trần Trầm trên bầu trời.

Sinh Phàm thấy vậy, trên khuôn mặt non nớt tràn đầy vẻ sốt ruột, hét to:

- Tỷ tỷ! Sư huynh đã hứa với ta sẽ có ngày cho yêu tộc thực vật chúng ta quang minh chính đại đi trên thế gian, ta sẵn lòng tin tưởng hần!

Nói xong câu đó, Sinh Phàm lắc người chui vào quả cầu lớn màu xanh, bay đến trước mặt Ngọc Quỳnh.

Ba tiểu yêu quái hợp sức, rất nhanh quét sạch cỏ lạ màu xanh xung quanh Ngọc Quỳnh.

Yêu Khanh tức giận quát:

- Ba tên ngu!

Trong quả cầu lớn màu xanh bỗng vươn ra mấy chục dây leo quấn lấy ba tiểu yêu, chớp mắt trói chặt chúng nó. Trên dây leo loáng thoáng xen lẫn hoa văn màu vàng, mặc kệ ba tiểu yêu giãy giụa thế nào đều không tránh thoát được.

Phù phù!

Một tiếng vang nhỏ, Ngọc Quỳnh rơi xuống mặt đất, trong mơ m
ơ màng màng trộm nghe đến thanh âm Trần Trầm, khóe miệng độ
t nhiên nổi lên vẻ tươi cười, xong liền triệt để hôn mê đi.

Thần thức Trần Trầm chú ý tới một màn này, nhẹ nhàng thở ra thậ
t sâu.

Tuy tu vi sư phụ không biết còn có thể khôi phục hay không, như
ng chỉ cần bảo vệ mạng, cái kia hết thảy dễ nói.

- Người hà tất khó xử mấy tiểu tử bọn hắn... Ta biết, người rất thiệ
n lương.

Nhìn lên Yêu Khanh trước mặt, Trần Trầm cười khổ nói.

Thời khắc mới vừa rồi nữ yêu này còn có thể vây khốn ba tiểu yê
u, hắn có lẽ cũng có thể diệt Ngọc Quỳnh suy yếu vô cùng, nhưng
nàng lại không có động thủ.

Xét đến cùng là bởi vì nữ yêu này còn chưa chân chính tới tình trạng vô tình vô nghĩa.

Thậm chí, còn có một chút tình cảm trước kia, đã như vậy, vậy thì có cơ hội thuyết phục.

Nghe được hai chữ thiện lương này, nháy mắt trong mắt Yêu Khanh bị lửa giận tràn ngập, phảng phất một điểm bị kích thích nội tâm đã bị đung vào.

Trần Trầm thấy vậy tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác:

- Đạo chủ, giờ đây người ta là người mạnh nhất nhân yêu hai tộc, nếu chúng ta liên thủ, có sự tình gì không làm được? Cùng lắm thì, chúng ta vạch ra khỏi khu vực, để cho thực vật Yêu tộc các người ở ở bên trong, cự tuyệt bất luận ngoại tộc khác tới gần.

- Vậy nếu người chết thì sao?

Yêu Khanh nói chuyện không chút khách khí.

- Ta chết đi không phải là có hậu bối ta sao?

Trần Trâm cười nói.

Yêu Khanh nghe vậy mặt lộ vẻ châm chọc, cười lạnh nói:

- Lúc trước tổ tông bát đại Yêu tộc cũng đã nói như thế với ta.

Nghe nói như thế, nụ cười trên mặt Trần Trâm nháy mắt cứng đờ, tức giận nói:

- Thật muốn đánh người chết ta sống sao?

Yêu Khanh không nói tiếp, mà chỉ trực tiếp xuất thủ đối với Trần Trâm, chiêu chiêu đều mười điểm hung tàn.

Trần Trâm thấy vậy dần dần cũng thực sự tức giận, Vạn Hóa Thập Phong trong cơ thể gào thét mà ra, trong nháy mắt, một người một yêu liền triển khai sinh tử chi chiến.

Trần Trâm vô tình hay cố ý vậy quanh lục sắc cự cầu, trong đầu không ngừng sử dụng hệ thống, xem xét thứ này đến cùng có sơ hở hay không.

Tuy giờ này khắc này Ngọc Quỳnh thoát ly nguy hiểm, nhưng Tịch h Sương sư phụ còn bị nhốt, hẳn không thể nặng bên này nhẹ bên kia.

...

Một người một yêu kịch chiến nửa canh giờ, Trần Trầm đại thể vây quanh lục sắc khối cầu to lớn này xoay đủ một vòng, rốt cục tại chỗ một góc nào đó phát hiện sơ hở.

Đó là một lỗ hồng kích thước nửa người, hiện ra tình huống cánh hoa che giấu tại phía dưới lục điệp rậm rạp.

Cảm ứng được cái lỗ hồng kia, tâm trạng Trần Trầm chấn động, lúc này hẳn mới chú ý tới lục sắc khối cầu to lớn này tựa hồ là một đóa không bung ra.

- Cái này... Vật này, mới là bản thể nàng?

Trong đầu lóe lên ý nghĩ này, tâm tình Trần Trầm nháy mắt trở nên vô cùng phức tạp.

Giờ này khắc này, hấn nơi nào vẫn không rõ lỗ hồng này tồn tại?

Chắc là nữ yêu này lúc trước cho chính mình phiến cánh hoa ngăn kiếp kia tạo thành.

Hấn có thể nhớ kỹ nữ yêu này đã nói với hấn, đó là cánh hoa bản thể nàng.

- Đây cầu thí lão thiên gia! Toàn bộ mẹ nó trách ngươi!

Sau khi Trần Trầm suy nghĩ cẩn thận đột nhiên bạo rống một tiếng, Vạn Hóa Thần Phong trong tay tận lực chém ra!

Ầm ầm! Một tiếng vang trầm, trực tiếp trăm Yêu Khanh bay đến bên ngoài ngàn mét.

Xong Trần Trầm đột nhiên thu hồi thần thức phân thân trên bầu trời, từ cái lỗ hồng kia chui vào.

Yêu Khanh thấy vậy sắc mặt đột nhiên biến đổi, xong nhắm mắt l

ại.

Bên trong lục sắc cự cầu, lập tức lại có mấy đạo dây leo kim văn hướng về Trần Trầm quán qua, bất quá tất cả đều bị Trần Trầm chém mở.

- Người đừng ép ta! Ta biết nhược điểm người ở đâu!

Trần Trầm cao giọng hô, xong đột nhiên rơi xuống dưới, một kiếm cắm vào dưới nền đất.

Cái này đã tiến vào bản thể, hẳn có hệ thống bên người, còn có thể không phát hiện được nhược điểm sao?

Mọi thứ thế gian đều có nhược điểm, cho dù Yêu Thần chi hoa cũng không ngoại lệ, nhược điểm nàng ngay tại chỗ nhụy hoa trung tâm nhất kia, bị tầng tầng cỏ xanh che chắn tại phía dưới.

Quả nhiên, hẳn một kiếm này ra, bên ngoài ngay lập tức sẽ truyền đến một tiếng Yêu Khanh kêu đau.

Ngay sau đó những cỏ xanh quán quanh kia vậy mà mơ hồ có dấu

hiệu tản lui, thậm chí có không ít tu sĩ trong nháy mắt này khôi phục bộ phận ý thức.

Trong đó có Thánh nữ Hạo Nhiên kiếm tông.

Khôi phục ý thức xong, Thánh nữ Hạo Nhiên kiếm tông lần đầu tiên liền nhìn thấy Trần Trầm, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mất:

- Tiểu tử ngươi... Sao lại tới đây?

Trần Trầm bất đắc dĩ nói:

- Ta không đến, lão nhân gia ngài liền phải chết a!

Hắn còn chưa nói hết lời, bên ngoài đột nhiên Truyền ra thanh âm Yêu Khanh quát khẽ.

- Chết!

Tiếng nói vừa ra, tiếng nổ liên tiếp quyết liệt từ bốn phía truyền đến, lượng lớn Nhân tộc cùng tu sĩ yêu tộc bị tạc thành bột mịn, trong đó còn có mấy cường giả Luyện Hư cảnh giới đỉnh cao.

Bạo tạc xong, tất cả dây leo đều tản lui, lực sắc cự cầu cuối cùng c
hậm chậm biến mất, bắt quá trong vòng nghìn dặm những thực vậ
t tươi tốt kia y nguyên tồn tại.

Vô số cỏ xanh tạt trong tiếng gió hơi rung nhẹ, phát ra thanh âm ti
ếng xào xạc, nhưng cũng mất thanh âm như quỷ khóc sói gào quái
khiêu lúc trước.

Bên trên mặt đất nằm lượng lớn thi thể tu sĩ.

Bất quá ngán ngủi thời gian mấy canh giờ, mấy vạn tu sĩ hai tộc n
hân yêu liền tử thương hơn phân nửa.

Cũng không biết có phải là Yêu Khanh cố ý khống chế hay khôn
g, đại bộ phận tử thương đều là cao thủ bên trên Nguyên Thần, m
à sống sót đều là kẻ yếu.

Bất quá sống sót cũng bản thân bị trọng thương, thậm chí ảnh hưở
ng đến căn cơ, ngày sau có thể khôi phục hay không đều rất khó n
ói.

...

- Là Trần Trầm!

- Không nghĩ tới dĩ nhiên là hắ...

Không ít tu sĩ nhân tộc nằm tại bên trên cỏ xanh xanh mượt, nhìn lên bầu trời đạo thân ảnh kia tự lắ bắ.

Mọi người thần sắc khác nhau, có cảm kích, hổ thẹn, cũng có chắ n kinh.

Nhưng mà, trong mắt Trần Trầm cũng chỉ có thân ảnh có chút suy yếu xa xa trong trời cao kia.

- Đừng có lại đánh, có chuyện gì, về sau chúng ta chậm rãi thương g lượng không được sao?

Xa xa sắc mặt Yêu Khanh tái nhợt, bên trong ánh mắt đã không o án hận, cũng không hối hận, chỉ lắ bắ nói:

- Vô luận Nhân tộc, hay là Yêu tộc, đều không đáng tín nhiệm, vì ệc đã đến nước này, ta đã không có đường lui.

Nói xong lời này, vô số hoa tươi trong vòng vạn dặm nháy mắt nở rộ, từng đạo năng lượng mỏng manh từ trên mình những hoa tươi này tản ra, chậm chậm hướng về phương hướng chỗ Yêu Khanh tồn tại hội tụ.

Thời điểm chờ đến trước mặt Yêu Khanh, đã thành năng lượng dòng thác.

- A!

Ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, tại dưới vô số đạo năng lượng dòng thác quán chú, tu vi Yêu Khanh nháy mắt bước vào Luyện Hư đỉnh phong.

Một đạo uy áp khủng bố không gì sánh kịp lấy nàng làm trung tâm hướng bốn phía lan ra, tạo thành sóng xung kích cường đại, đem tu sĩ nhân yêu hai tộc trên mặt đất nhắc lên tại chỗ bay loạn.

Bực khí thế này, đã vượt qua Thiên Hồ Yêu Tôn cùng Tông chủ Ngọc Đỉnh đan tông bước vào Luyện Hư đỉnh phong.

Nhìn xem một màn này, sắc mặt Trần Trầm có chút trắng bệch, cắn răng, không chần chừ nữa.

Chương 376: Bên Trên Luyện Hư (2)

Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết trong khoảnh khắc bị hấn thôi động đến cực hạn, lực lượng thần thức những tu sĩ hai tộc nhân yêu kia mới vừa vẫn lạc lưu lại như trăm sông đổ về một biển rớt vào trong thức hải hấn.

Bất quá trong nháy mắt, lực lượng thần thức hấn đồng dạng đạt tới cảnh giới Luyện Hư đỉnh phong!

Nhưng mà, đây vẫn chỉ là bắt đầu.

Giữa thiên địa, y nguyên có lượng lớn thần thức bản nguyên không bị hấp thu.

Đến cuối cùng, liền cả Ngung Thần Châu cũng chịu không được nhiều lực lượng thần thức như vậy, từ trong thức hải của hấn bay ra.

Oanh!

Ngung Thần Châu vừa mới thoát khỏi thức hải, trong thiên địa bỗng nhiên vang lên một hồi tiếng oanh minh, ngay sau đó một đạo uy áp thần thức không gì sánh kịp từ trên mình Trần Trầm chấn động ra ngoài, phía dưới vô luận là tu sĩ Nhân tộc hay là Yêu tộc may mắn còn sống sót, tất cả đều ở trong khoảnh khắc mất đi ý thức.

Chờ hết thấy gió êm sóng lặng, Trần Trầm chậm chậm rơi xuống đất, ánh mắt đã hoàn toàn khác biệt cùng trước kia.

Trên mình càng không bắt luận uy áp gì, giờ này khắc này hẳn phải phát thành một phạm nhân.

Nhìn xem Trần Trầm dạng này, Yêu Khanh trên bầu trời tự giễu cười nói:

- Ta tàn sát nhiều tu sĩ hai tộc như vậy, không nghĩ tới cuối cùng lại thành toàn người, chỉ là không biết, người có thể phát huy mấy phần lực lượng thần thức bên trên Luyện Hu?

Dứt lời, Yêu Thần Ấn ký trên trán nàng trực tiếp ly thể mà ra, biể

n thành kích thước vạn mét, hướng về phía dưới Trần Trầm trấn áp tới.

Một lần xuất thủ, nàng liền lấy hết toàn lực.

Nhưng không đợi cái ấn ký kia hoàn toàn rơi xuống, mấy chục đạo thần thức trường mâu như ẩn như hiện liền tự nhiên tạo ra chuồng quanh không gian Yêu Khanh.

Đầu mâu nhắm ngay tất cả chỗ yếu hại quanh thân nàng.

Trong thiên địa nháy mắt yên tĩnh lại, Yêu Thần Ấn ký to lớn kia im bật mà dừng.

Cảm thụ được cảm giác đau nhói đến từ linh hồn, sắc mặt Yêu Khanh có chút trắng bệch, lẩm bẩm nói:

- Trên vạn năm... Giới này lại xuất hiện tu sĩ bên trên Luyện Hư, chỉ không nghĩ tới là, vậy mà lại là người, sớm biết lúc trước, ta là n đầu tiên...

Nói đến đây, nàng đột nhiên nở nụ cười, tự giễu nói:

- Lần đầu tiên nhìn thấy người liền giết người, thì cũng không có t

a hiện tại.

Phía dưới Trần Trâm hơi hơi ngẩng đầu, nói khẽ:

- Việc đã đến nước này, ta vẫn câu nói kia, người ta là bằng hữu, vì ân sự dễ thương lượng, sự tình thực vật Yêu tộc các người, ta đồng ý giúp đỡ.

Yêu Khanh lắc đầu, ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời xa xa, khóe mắt chảy nước mắt.

Trần Trâm có thể hỗ trợ cái gì?

Đến nàng cảnh giới cỡ này, làm sao không biết vấn đề căn bản thực vật Yêu tộc ở chỗ bản thân.

Muốn giải quyết vấn đề này, chỉ có bản thân thực vật Yêu tộc phát sinh biến hóa mới có hi vọng.

Nhưng nàng không nguyện ý tiếp nhận dạng hiện thực này, bởi vì một khi tiếp nhận, vậy liền chấp nhận thực vật Yêu tộc chỉ có thể tham sống sợ chết.

- Thất phu vô tội, hoài bích có tội, thượng thiên nếu ban cho chúng ta linh hồn tinh khiết, vì sao lại phải cho chúng ta thân thể người ham muốn?

Trong nội tâm lẩm nhẩm xong câu nói này, Yêu Khanh nhìn về phía Trần Trầm, cười nhạt một tiếng nói:

- Người giết ta đi.

- Cần gì phải bức chính mình hương tuyệt lộ?

- Người không phải ta, làm sao có thể biết ta thống khổ?

Trần Trầm không phản bác được.

Sự thật xác thực như thế, nghiêm chỉnh mà nói, hẳn đúng nói chuyện không đau eo.

Trong lòng hẳn mình cũng có hiểu biết điều này.

Lắc đầu, Trần Trầm xoay người qua.

- Người đi đi, ta thiếu người, hôm nay trả lại cho người, ngày sau nếu có cơ hội gặp lại, chúng ta lại quyết định sinh tử.

- Giết nàng!

Lúc này, một tu sĩ nhân tộc từ trong hôn mê tỉnh lại, cao giọng hô.

Cũng không lâu lắm, người thức tỉnh càng ngày càng nhiều.

- Giết nàng, Trần sư huynh! Báo thù cho đồng bào chết đi của chúng ta!

- Trần Trầm, tuyệt đối không thể thả hổ về rừng!

- Không thể lòng dạ đàn bà!

Từng đạo thanh âm thuyết phục liên tiếp, thần sắc Trần Trầm bình tĩnh, ngoảnh mặt làm ngơ.

Những người này không phải hấn, làm sao mình bạch hấn tiếp thu đây?

Xa xa tiểu Hoa tiểu Hoàng Sinh Phàm ba người tiểu yêu quái lúc này cũng khôi phục ý thức, đáng thương nhìn về phía Trần Trâm.

Những tiếng hò giết kia tuy là mỏng manh, nhưng thanh âm mấy ngàn nói tiếng hội tụ cũng cực kỳ đáng sợ.

Bọn hấn muốn cầu tình cho Yêu Khanh, nhưng dưới đại thế như vậy, căn bản không dám lên tiếng, chỉ dám dùng ánh mắt cầu tình.

Nhìn xem ba người tiểu yêu quái xen lẫn tại bên trong một nhóm tu sĩ, hiện ra vô cùng thấp kém, Yêu Khanh phảng phất nhìn thấy tình cảnh thực vật Yêu tộc tại thế gian này đáng thương.

Oán khí ứ đọng trong nội tâm tại thời khắc này toàn bộ bạo phát ra.

- Đừng dùng ánh mắt ấy nhìn hấn! Thực vật Yêu tộc chúng ta, đồng dạng có thể đỉnh thiên lập địa sống tại thế gian!

Ba người tiểu yêu quái nghe vậy ngẩng đầu nhìn về phía Yêu Khanh trên bầu trời, thần tình tuy trở nên kiên nghị không ít, nhưng ánh mắt vẫn đáng thương như cũ.

- Thân ta làm Yêu Thần, không cần bất luận kẻ nào khoan dung, bỏ qua người các ngươi, không nên quên ban đầu ta đã nói với các ngươi qua! Các ngươi gánh chịu tương lai thực vật Yêu tộc chúng ta!

Yêu Khanh nói xong, thân ảnh dần dần trở nên hư ảo.

Trần Trầm nhìn thấy một màn này, sắc mặt đột nhiên biến đổi, tranh thủ thời gian thu hồi những thần thức trường mâu kia.

Sau một khắc, Yêu Khanh đã bay đến trước mặt hắn không đến một mét, tay phải trực tiếp vung lên hướng đầu Trần Trầm chém bổ xuống.

Trần Trầm thấy vậy tranh thủ thời gian giơ chưởng đón lấy.

Oanh!

Một tiếng vang trầm, một người một yêu song chường đối nhau, tạo thành một đạo sóng xung kích mạnh mẽ hướng bốn phía khuếch tán.

Tuy trận thế này thoát nhìn không yếu, nhưng Trần Trầm lại rõ ràng cảm giác ra Yêu Khanh công kích xa xa không có tiêu chuẩn Luyện Hư đỉnh phong.

Linh lực chung quanh tàn phá 4 phía, bên tai tràn đầy tiếng thét, ánh mắt Trần Trầm phức tạp.

Lúc này bờ môi Yêu Khanh khẽ nhúc nhích, tựa hồ nói một câu nói.

Thanh âm kia Trần Trầm nghe không được, nhưng hắn lại hiểu ý tứ đối phương.

Câu nói đó là Người sống ở thế gian này, ta không yên lòng.

Không chờ hắn suy nghĩ cẩn thận, Yêu Thần chi ấn trên bầu trời bỗng nhiên rơi xuống.

Chỉ bắt quá lại không hướng về Trần Trầm bên này, mà chỉ rơi và o trên trán tiểu Hoa.

Trong khoảnh khắc, tu vi tiểu Hoa bắt đầu liên tục tăng lên, cũng không lâu lắm vậy mà liền đạt tới tiêu chuẩn Luyện Hư trung kỳ, thậm chí lôi kiếp cũng không có xuất hiện.

Mà Sinh Phàm bên cạnh nàng lúc này cũng vô thanh vô tức bước vào cảnh giới Luyện Hư.

Yêu Thần Ẩn ký rơi xuống xong, Yêu Khanh nhìn về phía Trần Trầm, bờ môi khẽ nhúc nhích, nói ra:

- Từ thời điểm khi ta thức tỉnh, liền biết số mạng ta, con đường này, hữu tử vô sinh, nhưng ta không hối hận.

- Trần Trầm, thời điểm này thực lực ngươi bây giờ mạnh hơn ta lại như thế nào, ta không giết được ngươi lại như thế nào? Ngươi cuối cùng vẫn kém ta một chiêu.

Trần Trầm nghe đến đây sắc mặt đại biến, theo bản năng liền muốn thu bàn tay về.

Thế nhưng liền ở trong chớp mắt, Yêu Khanh trực tiếp biến thành bản thể, trên dưới quanh người bắt đầu phân giải, vô số cành lá theo gió bay lượn, những nơi đi qua, lượng lớn thực vật sinh ra linh trí.

Mà đóa yêu hoa màu đỏ vàng kia lại tàn lụi tại giữa thiên địa.

Bất quá, trong đó cũng xuất hiện một trái cây lớn cỡ nắm tay.

Trái cây này không nói lời gì, liền hòa vào trong cơ thể Trần Trầm.

Đương!

Quen thuộc tiếng chuông tại bên tai Trần Trầm vang vọng, thiên địa hạ xuống tường thụ, rơi vào quanh thân Trần Trầm.

Trần Trầm nhìn tay phải chính mình một chút, Phá Ách Ấn lúc này đã biến mất không còn tăm tích.

- Nữ yêu kia... Vậy mà lựa chọn bản thân tịch diệt, còn thượng thi ên tính toán tại trên đầu của hắn.

Không chờ hấn tiếp tục suy nghĩ, một cỗ linh lực khổng lồ giống như là núi lửa phun trào ở trong cơ thể hấn bộc phát ra!

Ầm ầm!

Một tiếng vang trầm, Trần Trầm chỉ cảm giác tu vi mình như ngồi bên trên hỏa tiễn, liên tục tăng lên, căn bản không áp chế nổi.

Luyện Hư trung kỳ...

Luyện Hư hậu kỳ...

Luyện Hư đỉnh phong!

Chỉ bất quá thời gian hai phút đồng hồ, tu vi hấn liền đạt tới Luyện Hư đỉnh phong!

Chương 377: Người Sống Ở Thế Gian Này, Ta Không Yên Lòng.

- Sau khi người phi thăng, người mạnh nhất một giới này, là thực vật Yêu tộc chúng ta, thực ra, ta vẫn luôn cực kỳ thưởng thức người... Mà thôi, nhiều lời vô ích, người ta cuối cùng không phải người một đường.

Một thanh âm bên tai bỗng bình thản thoát truyền tới, xong thanh âm này liền bị gió thổi tan.

Trần Trầm ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, vô số mây đen tại tụ tập.

Đây là phi thăng đại kiếp!

Nhưng những mây đen này còn không thành, liền bị tường thụ khí chi khí trên người hắn triệt để tách ra.

Thất thái chi quang rơi xuống từ trên không, chiếu rọi ở trên người hắn.

Phía dưới không ít tu sĩ hướng hấn quăng tới ánh mắt thèm muốn.

Trong vòng một ngày từ Luyện Hư sơ kỳ bước vào Luyện Hư đỉnh phong, cũng bởi vì chém giết Yêu Thần, miễn đi phi thăng đại kiếp, cái này là cơ duyên nghịch thiên bực nào?

Nhưng mà, thần tình Trần Trầm lại hết sức đặng chất.

Bởi vì hấn không muốn phi thăng!

Tại thế gian này, hấn còn có quá nhiều không bỏ, nhưng tình huống hôm nay, đã không phải do hấn, thân thể của hấn đã không bị khống chế đang hướng về phía trước tung bay.

Lúc này đã không phải là thời điểm do dự, thời gian hấn tại thế gian này không nhiều lắm!

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm đối với Thánh nữ Hạo Nhiên kiếm tông xa xa cùng Ngọc Quỳnh mới vừa thức tỉnh cao giọng hô:

- Sư phụ, sau trận chiến này, trực xuất Yêu tộc tới Yêu tộc Tây vực, giao cho một yêu gọi Hồ Tiên Nhi Cứu Vĩ Thiên Hồ quản lý!

- Về sau nghỉ ngơi lấy lại sức, chớ có khai chiến nữa!

- Mặt khác, thay ta chiêu cố Tích Sương thật tốt! Ta tranh thủ tại t
rước khi hài tử sinh ra, nắm giữ thực lực có thể trở về Hạ giới!

Thánh nữ Hạo Nhiên kiếm tông cùng Ngọc Quỳnh nghe được ng
ơ ngạc.

Trần Trầm này còn không phi thăng, đã nghĩ đến trở về Hạ giới, c
òn muốn tại trước lúc hài tử sinh ra?

Phải biết... Hai tộc nhân yêu đã qua vạn năm, nhiều tu sĩ thiên kiê
u phi thăng như vậy, cũng không có ai có thể trở về Hạ giới.

Đưa một hai kiện bảo vật trở về, liền đã là hành vi nghịch thiên.

Thế nhưng... Tiểu tử này cũng xác thực bắt phàm, tuổi này liền ph
i thăng, thật sự là từ xưa đến nay chưa hề có.

Về sau nói không chừng thật có thể trở về, bất quá tại trước lúc hà
i tử sinh ra, vậy thì có vẽ đang nằm mơ.

Không chờ các nàng đáp ứng, Trần Trầm lại ngoảnh lại nhìn về phía tiểu Hoa tiểu Hoàng Sinh Phạm ba người, suy nghĩ một chút, hẳn chỉ nói ra một câu.

- Ba người các người nhớ kỹ, không quên sơ tâm, mới có trước sau, đại đạo lý khác, thiện ác là phi, ta đã sớm dạy qua các người!

- Chủ nhân!

Tiểu Hoa khóc muốn tóm lấy Trần Trầm chậm chậm phi thăng, thân ảnh Trần Trầm đã trở nên hư ảo.

Tại một khắc cuối cùng này, Trần Trầm yên lặng lấy ra mấy cái lệnh bài đưa tin Truyền ra ngoài mấy đạo tin tức, tiếp đó đem Ngưng Thần Châu cùng mấy cái nhẫn trữ vật ném cho Ngọc Quỳnh.

- Ngưng Thần Châu? Tiểu tử này... Ngọc Quỳnh vừa tức vừa vui, trong lúc nhất thời không biết rõ nói cái gì cho phải.

Trần Trầm không quan tâm nàng phản ứng, mà chỉ một mặt trình tọng nói với tất cả tu sĩ phía dưới:

- Các vị tự giải quyết cho tốt, chớ có làm xằng làm bậy, ta tại thượng giới chờ các vị.

Dứt lời hấn xoay người qua, lưu lại cho tất cả tu sĩ hai tộc nhân yêu u một bóng lưng đẹp trai nhất, tiếp đó hoàn toàn biến mất tại giữa thiên địa.

...

Chúc mừng kí chủ thành công phi thăng, phạm vi truy tung tăng lên tới năm ngàn mét, ban thưởng một lần cơ hội truy tung vật phẩm chỉ định bên trong phạm vi một giới, ban thưởng mười lần cơ hội vạn dặm truy tung.

Trong bóng tối, Trần Trầm chậm chậm mở mắt, một loại cảm giác đau nhức nổi lên toàn thân.

Nhìn chung quanh, cát vàng thấu trời, không thấy ánh mặt trời, phản ánh phát đưa thân vào bên trong bão cát.

Lại dùng thần thức dò xét một phen, mới phát hiện phương viên mấy trăm dặm đều là loại cảnh tượng này.

- Thần thức ta như thế nào bị áp chế lợi hại như thế?

Trần Trầm ngồi ngay ngắn, vuốt vuốt cái trán, giờ này khắc này hẳn mới phát hiện linh khí trong cơ thể mình đã sớm khô kiệt, trong sa mạc này đồng dạng không có linh khí, cho dù hẳn là Tiên Thiên Linh Thể, cũng không có một tơ một hào bổ sung.

Hơn nữa trong sa mạc này tựa hồ có một cỗ lực lượng kỳ dị, chế ngự thần thức hẳn.

- Ta sẽ không phi thăng đến Hạ giới a?

Trần Trầm đứng lên, trong nội tâm oán thâm.

Dựa theo ý nghĩ hẳn, phi thăng Thượng giới xong, như thế nào cũng phải có mấy tiên nữ tiếp dẫn, tiếp đó phong hẳn chức quan gì đó, kết quả cái chỗ chết tiệt này, đừng nói chim không thềm ị, cả chim cũng không có.

Theo bản năng sờ lên ngực, không có sờ đến nhũ trĩ vật trong tư ởng tượng, hạt cát ngược lại là có một cái.

Trần Trầm hít sâu một hơi, ngửi thấy một loại hương vị đã lâu.

Loại vị đạo này, gọi nghèo khó, tuy là đắng chát, nhưng nếu không thể nghiệm qua loại vị đạo này, liền không biết rõ giàu có trân quý.

Cũng may bản mệnh chi bảo Vạn Hóa Thần Phong của hắn còn tại thể nội.

- Đến đâu thì hay đến đó, ta cũng không thể phi thăng tới bên trong một mảnh thế giới không có người khô kiệt đúng không?

Trần Trầm an ủi bản thân một câu, rảy sạch hạt cát trên mình, tiếp đó tùy tiện chọn một phương hướng vất chân lên cỏ chạy như điên.

Không có linh khí, không có Linh Thạch, không có đủ loại linh vật, cho dù hắn là Luyện Hư đỉnh phong cũng phải ngoan ngoãn dùng chân đi đường.

Bất quá hắn có nhục thể Nguyên Thần cảnh đi đường cũng không chậm, tùy tiện bước ra một bước liền là mấy ngàn mét, như thể tính toán, ngày đi vạn dặm vẫn đề không lớn.

...

Chạy như điên hơn nửa ngày, cảnh tượng chung quanh không có t
hay đổi tí ti, Trần Trâm dứt khoát nhắm mắt lại, thu liễm thần thứ
c chạy như điên.

Nếu không một mực nhìn sa mạc không thay đổi chút nào kia để
dàng để cho thần trí người ta chịu ảnh hưởng.

Hai mắt nhắm lại, trong đầu Trần Trâm liền bắt đầu nhớ đến thân
bằng hảo hữu thân ở phàm gian giới.

Để phân tán lực chú ý, trong đầu cố cảm giác bất an kia dần dần b
iến mất, thời gian qua cũng càng lúc càng nhanh.

Không biết rõ qua bao lâu, nội tâm Trần Trâm đã dần dần chết lặn
g.

Đúng lúc này, bên tai truyền đến một hồi tiếng gió thổi nhẹ nhàn
g.

Nghe được tiếng gió này, Trần Trầm bỗng nhiên mở mắt, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

Không nghĩ tới loại địa phương này, thật có chim!

Không chần chừ, hấn đạp mạnh về đất cát dưới chân.

Một đống cát đá lớn bay lên trời, ánh mắt Trần Trầm như chim cất cánh, nhìn chăm chú chuẩn một khối cát đá to nhất trong đó, một cước đá vào.

Oanh!

Một tiếng vang trầm, cát đá kia trực tiếp bị đá thành bột mịn, như những bột mịn này cũng lấy tốc độ kinh người hướng bầu trời bay đi.

A nha!

Trên bầu trời truyền đến một tiếng hét thảm, một đạo bóng tối to lớn hướng thẳng tấp rơi rụng xuống.

Khóe miệng Trần Trầm hơi vênh, cho dù giờ đây hắn không vận dụng được linh lực, cũng dễ như trở bàn tay xử lý Yêu Thú vừa buóc vào Nguyên Anh bực này.

Đây cũng là thực lực cường giả!

Tất nhiên, trong lòng của hắn càng cao hứng là hắn phi thăng một giới này cũng không phải địa phương hoang tàn vắng vẻ bỏ hoang gì.

Đã có Yêu Thú phi hành, vậy nói rõ tại địa phương khác một giới này, có thể có hoàn cảnh tu luyện để cho Yêu Thú sinh tồn.

Mắt nhìn lên bóng tối bên trong bầu trời hướng hắn thẳng tắp rơi xuống, Trần Trầm theo bản năng liền muốn né tránh, bất quá sau một khắc sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, đã nhận ra không đúng...

Chương 378: Người Giả Bị Đụng.

Trên lưng yêu thú kia dường như có người!

Nhanh trí hơi động, hấn dứt khoát không có né tránh, Yêu Thú to lớn kia trực tiếp đập vào đỉnh đầu hắn.

- Úi!

Hai đạo kêu rên truyền ra, một tiếng thật sự rõ ràng, mặt khác một tiếng là Trần Trầm phát ra, vẫn đúng là thật sự rõ ràng.

- Là ai!

Trong bão cát thấu trời, một đạo thanh âm thanh thúy Truyền ra, ngay sau đó một thiếu nữ thân mang vàng sam, phảng phát hòa làm một thể cùng sa mạc chiếu vào tầm mắt Trần Trầm.

Nhìn thấy thiếu nữ này, trên mặt Trần Trầm lộ ra vẻ thống khổ, dường như mới vừa bị đập không nhẹ.

Thiếu nữ mặc áo vàng kia thấy vậy hoảng sợ che miệng lại, theo b

án năng liền muốn cười lên đại yêu thú bên cạnh kia chạy trốn, thế nhưng Yêu Thú hình chim to lớn kia lúc này đã hôn mê, đầy mắt đều là vòng vòng.

- Hôi Hôi, người thế nào?

Thiếu nữ áo vàng khăn trương, chạy qua lưng lay yêu thú kia mấy lần, nhưng yêu thú kia lại không có bất kỳ phản ứng gì.

Dưới tình thế cấp bách, nàng lấy ra một bình đan dược, từ đó đổ ra hai khóa đút xuống cho yêu thú kia.

Mới vừa rồi nàng đi ngủ tại trên lưng Yêu Thú, căn bản không rõ xảy ra chuyện gì, nếu không cũng không từ trên trời rơi xuống.

Nhìn thanh niên cách đó không xa quần áo lam lũ, bị đập không nhệ kia, thần tình nàng có một chút e ngại, Hôi Hôi không biết như thế nào, đột nhiên hôn mê, không chỉ như thế, còn đập phải người.

Vạn nhất đối phương muốn nàng bồi thường làm sao bây giờ? Nàng không đền nổi, chẳng lẽ phải bán thân?

...

Nhìn biểu lộ thiếu nữ mặc áo vàng kia, Trần Trầm im lặng.

Kinh nghiệm sống vô nương này rõ ràng chưa nhiều, nếu không cũng không phát sinh loại bất ngờ này xong không có năng lực ứng đối chút nào.

Trầm tư một hồi sau, hần đưa ra tay, khó nhọc nói:

- Cô nương... Người cho ta một viên đan dược, ta không truy cứu trách nhiệm người.

- Tốt... Tốt.

Thiếu nữ áo vàng nhỏ giọng ứng một thoáng, tiếp đó đem bình đan dược mới rồi kia cẩn thận từng li từng tí ném cho Trần Trầm.

Trần Trầm mở ra xem, bên trong lẻ loi trơ trọi nằm một khóa Hồi Khí Đan bình thường.

Loại đan dược này thích hợp tu sĩ Kết Đan phục dụng... Hấn mặc dù biết loại đan dược này, nhưng đời này cũng không có dùng qua.

Bởi vì cấp quá thấp.

Bất quá giờ này khắc này cũng không phải thời điểm chú ý, trong nội tâm khẽ thở dài một hơi, Trần Trầm nuốt mai Hồi Khí Đan kia vào.

Tại chỗ... Liền phục hồi một phần vạn linh khí.

- A, có chút ít còn hơn không đi.

Trần Trầm bất đắc dĩ ngồi dậy, đối tượng bị hấn đụng trúng nghèo như vậy, vậy hấn cũng không cần giả tiếp.

- Khụ khụ, cô nương, ở loại địa phương này phi hành, hay là chọn một đầu Yêu Thú tương khỏe mạnh mới tốt, như loại Yêu Thú này, quá nguy hiểm.

- Phải biết, con đường ngàn vạn đầu, an toàn điều thứ nhất, Yêu T

hú không khỏe mạnh, thân nhân hai hàng nước mắt a.

Thiếu nữ áo vàng nghe đến đây cúi đầu, có chút ngượng ngùng nói:

- Hôi Hôi là một cái sa điêu cuối cùng nhà ta... Bình thường rất khỏe mạnh.

Trần Trâm nhìn Yêu Thú đại điêu xám đen, lông tóc lộn xộn, đầy mắt vòng vòng bên cạnh kia một chút, khẽ gật đầu.

Loại Yêu Thú này gọi sa điêu... Thật có mấy phần đạo lý.

- Cô nương, Yêu Thú sa điêu người đã hôn mê, vậy kế tiếp người chuẩn bị làm sao bây giờ?

Thiếu nữ nghe một mặt mờ mịt, lẩm bẫm nói:

- Đương nhiên là chờ Hôi Hôi tỉnh, còn có thể làm sao?

Trần Trâm nghe đến đây cảm ứng tu vi thiếu nữ này một thoáng... Kết Đan hậu kỳ, còn không bằng sa điêu nằm trên mặt đất.

Loại tu sĩ tu vi này dám đến loại hoàn cảnh này, đúng là không dẽ, chắc hẳn bản thân bị sinh hoạt bức bách, hẳn cũng không tiện trách móc nặng nề quá phận cái gì.

Nếu đối phương là thiếu nữ kinh nghiệm sống chưa nhiều, vậy hẳn liền bụng dạ thẳng thắn một chút đi.

- Cô nương, người biết khoảng cách đi ra sa mạc còn bao xa không?

Thiếu nữ áo vàng nghe đến đây không có suy nghĩ nhiều, cẩn thận tính toán thời gian một chút, trả lời:

- Hôi Hôi lại bay một ngày hẳn có thể bay ra, đại khái còn có ba vạn dặm.

Ba vạn dặm, Trần Trầm yên lặng đánh giá một chút, chỉ dựa vào c hay, đại khái yêu cầu hai ngày.

Về phần điểm linh khí mới vừa bổ sung này, hoàn toàn có thể bỏ qua không tính...

Nghĩ đi nghĩ lại, Trần Trầm nhìn về phía sa điều trên mặt đất, có c

hút ngược ngược nói:

- Cô nương, đầu thân thể Yêu Thú này không được, nhưng tốt xấu có tu vi Nguyên Anh kỳ, nếu không ta nướng nó ăn một chút, bổ sung linh lực, nói không chừng có thể bay ra sa mạc này.

Nghe nói như thế, ánh mắt thiếu nữ áo vàng lộ ra vẻ hoảng sợ, tranh thủ thời gian che lại sa điêu trên mặt đất, vội vàng nói:

- Không muốn, thịt sa điêu, không thể ăn!

Trần Trầm thấy vậy không thể làm gì khác hơn là bỏ đi ý nghĩ ăn con yêu thú kia.

Thật vất vả nhìn thấy hình ảnh nhân yêu hòa thuận, phần tình cảm này không nên bị phá hư.

Về phần sa điêu kia, thời điểm hấn xuất thủ cũng không phải vì c hém giết nó, cho nên tổn thương cũng không nặng, nếu không, cũng không phải là vận dụng cát đá, mà là vận dụng Vạn Hóa Thần Phong.

Đáng tiếc nhãn trữ vật ta mất đi, nếu không nơi nào sẽ thiếu linh khí như thế ?

Trong nội tâm Trần Trầm thở dài.

Trước khi phi thăng, hắc tụy đã tan hết tuyệt đại bộ phận gia tài, nhưng vẫn lưu lại một bút tiền riêng nho nhỏ như thế, hiện tại khoản tiền riêng này đã không còn...

- Cô nương, người tên là gì? Người nơi nào?

Nếu quyết định chờ yêu thú kia thức tỉnh, Trần Trâm cũng không vội, dứt khoát cùng thiếu nữ mặc áo vàng này nhân rồi trò chuyện, thuận tiện hiểu rõ một chút cái gọi Thượng giới này.

Cùng lúc đó, hắc lấy ra một nửa điểm linh khí mới vừa khôi phục này dùng để chắn cát đá cùng bụi trần trên mình đi.

Rất nhanh, bề ngoài anh tuấn tiêu sái hắc liền hoàn toàn hiện ra.

Ánh mắt thiếu nữ áo vàng tuy là cảnh giác, nhưng vẫn hỏi đáp:

- Ta gọi Hoàng Lê, người Sa Phong thành, đạo hữu, người thì sao?

- Trần Trâm, tu sĩ Vô Phong thành.

Trần Trâm bật thốt lên.

Hoàng Lê nhẹ gật đầu, tuy nàng không nghe nói Vô Phong thành kia, nhưng nàng cũng không hoài nghi.

Hãn hải đại sa mạc này từ nam chí bắc mấy chục vạn dặm, có rất nhiều người, bốn phía có quá nhiều thành trì, nàng chưa nghe nói qua cũng thuộc về bình thường.

Một phen nói chuyện phiếm xong.

Trần Trâm cũng có chút hiểu biết tình huống thiếu nữ này.

Thiếu nữ này xuất thân từ một cái gia tộc suy tàn Sa Phong thành, gia tộc am hiểu nhất là bồi dưỡng sa điêu.

Mà sa điêu là một trong số ít mấy loại Yêu Thú có thể xuyên qua hãn hải đại sa mạc này.

Gia tộc Hoàng Lê lúc trước chính là bằng vào sa điêu cùng những thành trì đối diện sa mạc kia tiến hành mạo dịch lập nghiệp, chỉ bất quá về sau tiếp một đơn hàng lớn, kết quả xảy ra ngoài ý muốn, lượng lớn thành viên cùng sa điêu gia tộc biến mất tại trong hãn hải sa mạc rộng lớn, đưa đến gia đạo sa sút.

Mà Trần Trầm cũng từ mặt bên hiểu được, tu sĩ chủ lưu bên trong Thượng giới này đều là tu sĩ bản thổ, như hãn dạng tu sĩ phi thăng này mười điểm hiếm thấy.

Mà Luyện Hư cảnh giới tại một giới này cũng là cao thủ tuyệt đối, dù sao nữ tử trước mặt này chưa từng tiếp xúc qua.

Bởi vì lợi hại nhất trong miệng nàng cũng chính là gia gia nàng Nguyên Thần cảnh.

- A, gia gia ta là cao thủ Nguyên Thần cảnh, làm sao lại tại bên trong sa mạc nơi này lạc đường chứ? Khẳng định là nửa đường gặp được địch nhân lợi hại, thậm chí khả năng gặp được chân linh thiên hạt hãn hải sa mạc này.

Nói xong Hoàng Lê nhỏ giọng nức nở.

Chương 379: Sa Phong Thành.

Nếu như không phải gia đạo sa sút, sinh hoạt bức bách, nàng một tiểu tu sĩ Kết Đan cảnh làm sao dám xông hãn hải đại sa mạc?

Mà giờ đây, chỗ dựa lớn nhất nàng Hôi Hôi còn hôn mê, nghĩ tới đây, nàng càng thương tâm.

- Đúng rồi... Đạo hữu, người như thế nào một người tiến vào đại sa mạc này, trên mình còn không mang bất luận tiếp tế phẩm gì?

Hoàng Lê nhìn Trần Trầm hỏi, ý đồ tại trên mình Trần Trầm đạt được an ủi.

Trần Trầm suy nghĩ trong lòng một chút, khổ sở nói:

- Ta bị bằng hữu ám toán, a, việc này không đề cập tới cũng được.

Hoàng Lê nghe đến đây tự động tại trong đầu tự biên tự diễn ra thảm kịch nhân gian có liên quan với phản bội, trong nội tâm lập tức dễ chịu hơn khá nhiều.

Đừng nhìn vóc người này đẹp mắt, nhưng tình huống không khá h
on nàng bao nhiêu!

Nếu không phải gặp được nàng, nói không chừng đã phải chết tại
trong hãn hải sa mạc rộng lớn nơi này!

Vừa nghĩ vậy, nàng chủ động an ủi:

- Đạo hữu, người cũng đừng quá thương tâm, nhân sinh không có
quá nhiều việc đau buồn...

Nàng còn chưa nói hết lời, sa điêu bên cạnh kia đột nhiên động lê
n, tiếp đó chậm chậm mở mắt.

...

Một lát.

Trần Trầm cũng ngồi ở trên lưng sa điêu, đừng nhìn sa điêu xám đ
en này yếu kém, nhưng bay lại rất nhanh, càng khó là sa điêu này
mặc dù không có thần thức, nhưng cũng có thể tại bên trong cát v

àng thấu trời phân biệt phương hướng, cái này còn mạnh hơn so với vết hấn đã từng cười qua kia nhiều.

Nhìn xem Hoàng Lê trước người đã hoàn toàn không có lòng can h giác, trên mặt Trần Trầm lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Đi ra bên ngoài này, cho người ta ấn tượng đầu tiên không phải tu vi, mà là bề ngoài, bề ngoài đẹp mắt, thật sự là có thể vạn giới thông hành.

Hấn dám đánh cược, nếu hấn sinh ra một bộ bộ dáng thô kệch, lại phối hợp mặt theo râu quai nón, hôm nay sợ rằng phải dùng thủ đoạn cường ngạnh mới có thể để Hoàng Lê này mang chính mình đi.

Nghĩ như vậy, cũng không thể trách lỗi làm việc người thô kệch cường ngạnh một chút, thật sự là thế nhân có thành kiến đối với bọn hấn, lâu dần, bọn hấn cũng nắm giữ tác phong làm việc lẫn nhau phối hợp cùng bề ngoài.

- Đạo hữu, tu vi ngươi đến cảnh giới gì? Nói thật, vừa mới bắt đầu ta nhìn niên kỷ ngươi xấp xỉ với ta, còn tưởng rằng ngươi bị đập như thế một thoáng liền sắp tiêu đời, không nghĩ tới bây giờ liền khôi phục như thường.

Hoàng Lê một bên vuốt lông cho Hôi Hôi, một bên tùy ý hỏi thăm.

- Ta à, Luyện Hư đỉnh phong. Trần Trầm thuận miệng đáp.

- Khanh khách, nói như thế, người phải gọi ta tiên bối, ta thật ra là Tiên Nhân tại thế, một quyền có thể đánh chết mười đầu trâu đó. Hoàng Lê che miệng cười khẽ.

Trần Trầm mỉm cười.

Trần Trầm, người tại thế gian có thân nhân, hoặc là thế lực thuộc về hay không?

Hoàng Lê tiếp tục hỏi.

- Không có. Trần Trầm buồn vô cớ đáp.

Giờ này khắc này hấn tại thế giới này chân chính một thân một mình, nếu ngày sau không thể quay về, hoặc là người thân không phải thăng được, quả thực không sai biệt lắm cùng đã chết.

Hoàng Lê nghe được đáp án này lập tức hứng thú, cao hứng nói:

- Nếu không người gia nhập sa điều gia tộc chúng ta a? Sa điều gì a tộc chúng ta tuy là suy tàn, nhưng ở Sa Phong thành vẫn có một chút tài sản, hơn nữa ta lần này từ bên kia sa mạc mang theo rất nhiều...

Nói đến đây, Hoàng Lê lập tức ngừng, lúc này nàng mới ý thức tới nàng cùng người thanh niên phía sau này quen biết mới bắt đầu một hai canh giờ, không nên bạo lộ quá nhiều chuyện, nhất là chuyện trên người nàng mang theo lượng lớn hàng hóa này.

Hoàng Lê thè lưỡi, ngó nhìn thanh niên phía sau này đoán không được chuyện tiếp theo nàng muốn nói, cùng lúc đó, nàng theo bản năng ôm chặt Hôi Hôi.

Đừng nhìn Hôi Hôi chuyên trách vận chuyển, còn bị bệnh, nhưng tốt xấu là tu vi Nguyên Anh kỳ, còn mạnh hơn so với nàng một đoạn.

Trần Trầm nhìn bóng lưng Hoàng Lê, khẽ lắc đầu.

Cô nương này phỏng chừng từ nhỏ sinh ra ở bên trong nhà ám, né

u không sẽ không dễ dàng như vậy bạo lộ sau lưng chính mình tại trước mắt người lạ, nhất là tại loại địa phương hoang tàn vắng vẻ nơi này.

Đây cũng chính là gặp được chính nhân quân tử như hấn, nếu gặp được người hơi xấu chút, chỉ sợ hạ tràng phải thê thảm.

Bất quá... Tại hấn hải trong sa mạc rộng lớn này, muốn muốn gặp được một người, cũng xác thực không dễ dàng.

...

Trong bất tri bất giác, sa điêu Hôi Hôi dưới thân bay cả ngày, trong tầm mắt dần dần xuất hiện lục sắc.

Trần Trầm cũng cảm giác được một tia Linh khí giữa thiên địa.

Lúc sau, lục sắc càng ngày càng nhiều, linh khí cũng càng lúc càng nồng nặc, chỉ bất quá còn xa xa không đạt được nhu cầu hấn.

Cũng không lâu lắm, một toà đại thành được phòng ngự trận pháp bao phủ tiến vào bên trong phạm vi thần thức hấn.

Tòa thành lớn này toàn thân màu vàng, phẳng phát là do cát đá tro ng sa mạc xây vậy, được cảnh vật chung quanh phụ trợ, hiện ra có chút thê lương, nhìn dạng kia, lịch sử chắc hẳn đã lâu.

- Sa Phong thành! Đến!

Hoàng Lê chỉ vào Sa Phong thành cao giọng hô, dưới thân Hôi Hôi nhảy nhót cũng phát ra thanh âm tê minh, tiếp đó chậm chậm đáp xuống trước thành.

Trước thành đứng hai người thủ vệ, nhìn thấy Hôi Hôi cùng Hoàng Lê đều lộ ra nụ cười hiểu ý, bất quá khi nhìn đến Trần Trầm xong, thần sắc lại trở nên cảnh giác lên.

- Hai vị đại ca, hẳn là ta từ trong hãn hải sa mạc rộng lớn kiếm về, hẳn không phải người xấu, xin các người thương xót, để hẳn vào thành a, hẳn giờ đây đã gia nhập sa điêu gia tộc chúng ta, là tu sĩ sa điêu gia tộc chúng ta!

Hoàng Lê thấy hai người thủ vệ thần tình cảnh giác lên tiếng xin xỏ.

Hai người thủ vệ kia thấy Trần Trầm trẻ tuổi, chần chờ một chút nhe gật đầu, mở ra trận pháp thông đạo.

Trần Trầm nhìn hai người thủ vệ, trong nội tâm buồn vô cớ.

Hai người thủ vệ này, một là Nhân tộc, một người khác là tiêu chuẩn Yêu tộc.

Mà tại bên trong thần thức hắn điều tra, bên trong Sa Phong thành này còn có lượng lớn ngoại tộc đủ loại, tương đối mà nói, số lượng Nhân tộc chỉ sợ không đến một phần mười.

Nhưng vô luận là nhân tộc hay dị tộc lúc gặp nhau, cũng không có ý tứ gặp mặt liền tranh chấp, thoạt nhìn cũng đã quen loại hoàn cảnh này.

Nếu phạm gian giới cũng có thể dạng này, chỗ nào còn cần khai c hiển?

Trần Trầm trầm nghĩ trong lòng, xong đi theo phía sau Hoàng Lê cùng sa điêu Hôi Hôi bước vào Sa Phong thành này.

Sau khi phi thăng, hiện tại hẳn cuối cùng chính thức tiếp xúc thế giới này.

Đi vào trong thành trì, Trần Trầm liền cảm nhận được linh khí nồng nặc, bất quá cũng vền vẹn trình độ không sai biệt lắm bên trong cùng Vô Phong sơn Hạ giới.

Rất rõ ràng, Sa Phong thành này tại Thượng giới nơi này thuộc về địa phương biên cương, nếu không, Thượng giới này cũng quá kém rồi.

Chỗ không xa trên đường phố, có bảy tám tu sĩ, đại bộ phận đều là ngoại tộc làn da loè loẹt, tu vi không giống nhau từ Trúc Cơ đến Nguyên Anh.

Trần Trầm yên lặng quan sát, trong lòng tràn đầy hiếu kỳ vừa bước vào tân thế giới.

- Hệ thống, bên trong phương viên ngàn mét, đẹp trai nhất người ở đâu?

Căn cứ Nhân tộc thẩm mỹ, kị chủ đẹp trai nhất, căn cứ Lam Huyét tộc thẩm mỹ, trước mặt kị chủ trăm mét... Căn cứ Xích Viêm tộc thẩm mỹ...

Hệ thống lần này trả lời liền duy trì liên tục thật lâu, Trần Trầm đã
i khái tính toán một cái, bên trong phương viên ngàn mét, đại khái
hơn hai mươi bộ tộc.

Trong đó cảm thấy hẳn đẹp trai nhất có mười ba cái, nghiêm chỉnh
h mà nói, chủ lưu thẩm mỹ còn không xảy ra vấn đề.

Trong nội tâm Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra.

Chương 380: Không Ngại Cùng Người Chơi Đùa.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Hoàng Lê tại trước mặt hẳn không xa giờ này khắc này liền như l
à về nhà, nhìn thấy tu sĩ liền chào hỏi, những tu sĩ kia cũng nhiệt t
ình đáp lại, song phương hiện ra rất quen thuộc.

- Trần Trầm, chúng ta đi một chỗ trước, xong ta an bài nơi ở cho người!

Chờ đi qua con đường này, Hoàng Lê xoay phương hướng, thần t hần bí bí nói.

Trần Trầm chưa quen cuộc sống nơi đây, cũng sẽ không có ý kiến gì, tùy hành trên đường, hấn cẩn thận từng li từng tí hấp thụ linh khí trong không khí.

Sa Phong thành này tuy không nhỏ, linh khí trong thành cũng nồng đậm, nhưng hấn thật thoải mái hít chỉ sợ vài phút liền có thể hút sạch thành trì này.

Cũng không lâu lắm.

Hoàng Lê mang theo hấn vào bên trong một nhà cửa hàng mặt tiền có chút xa hoa.

- Đức thúc, ta còn sống trở về!

Mới vừa vào cửa, Hoàng Lê liền cao hứng hô.

Chương quỳ trong tiệm là ngoại tộc trung niên da xám, dáng dấp có chút thấp bé, nhưng trong mắt lại đầy khôn khéo thương nhân, nhìn thấy Hoàng Lê xong, hấn đầu tiên là vui mừng quá đỗi, tiếp đó cảm xúc kia rất nhanh lại biến mất vô tung, ngữ khí cũng có chút qua loa.

- Trở về liền tốt, trở về liền tốt...

Hoàng Lê cũng không cảm thấy dị thường chút nào, mà chỉ cẩn thận từng li từng tí từ trong ngực lấy ra một cái nhẫn trữ vật nói:

- Đức thúc, hàng hóa ta từ trong Hắc Bạo thành ngoài bên mười hai ai vạn dặm mang về, đều là đồ tốt Sa Phong thành chúng ta không có, người nhìn xem, giá trị bao nhiêu Linh Thạch?

Ngoại tộc da xám kia tiếp nhận nhẫn trữ vật xem xét, trong mắt lộ lên một tia tinh quang, xong cũng thờ dãi nói:

- Những vật này tuy trân quý, nhưng người có nhu cầu Sa Phong thành chúng ta không nhiều a, năm vạn trung phẩm Linh Thạch, không thể nhiều hơn nữa.

Hoàng Lê nghe đến đây thất kinh nói:

- Mới giá trị năm vạn? Ta tại Hắc Bạo thành tốn 47,000 Linh Thạch mới mua về...

- Chết nữ, cái giá tiền này là xem ở nhà ngươi là mới khách cũ mới cho, ngươi thỏa mãn a, nếu đi tiệm khác cho ngươi bốn vạn tám ngàn Linh Thạch cũng không tệ rồi.

Ngoại tộc da xám thân nhiên cười nói.

Hoàng Lê lão đảo thật lùi một bước, phảng phất chịu đả kích rất lớn.

Phải biết... Nguyên bản nàng còn trông chờ chấn hưng gia tộc một chút, kết quả vậy mà chỉ kiếm lời ba ngàn Linh Thạch trung phẩm.

Cái này không hợp lý a... Lúc trước phụ thân bọn hắn chỉ ít có thể lật một hai lần.

Nghĩ tới đây, nàng nhìn về phía ngoại tộc da xám lầm bầm nói:

- Đức thúc... Điều đó không có khả năng a, ta cảm thấy những vật này những tu sĩ Nguyên Thần cảnh kia cũng muốn đoạt lấy.

Ngoại tộc da xám nghe đến đây thần tình trở nên không kiên nhẫn, ngũ khí cũng lãnh đạm mấy phần.

- Cái gì ngươi cảm thấy? Chết nữ, ta không cần ngươi cảm thấy, ta cần ta cảm thấy, chẳng lẽ ta hiểu rõ giá cả thị trường còn không sánh được người mới non nớt như ngươi sao?

- Thế nhưng...

Không đợi Hoàng Lê nghi vấn xong, ngoại tộc da xám nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai nàng, thần sắc biến đổi, trầm thía nói:

- Chết nữ, chuyện này, nghe ta, đem những vật này bán cho ta xong, tìm tu sĩ lợi hại kết làm đạo侣 a, đừng có lại sinh sống loại cả ngày bôn ba này, Đức thúc cũng là suy nghĩ cho ngươi, nhớ ngày đó...

Ngoại tộc da xám bắt đầu tâm tình chuyện cũ, rất nhanh liền nói Hoàng Lê khóc lên.

Mắt thấy cọc giao dịch này sắp đạt thành, một cái tay thon dài lại

manh mẽ cầm mai nhẫn trữ vật kia.

Ngoại tộc da xám nhìn thấy một màn này, phảng phất mệnh căn bị bắt lại, da mặt đều nắm chặt lên, không nói nên lời.

Trần Trâm nhìn nhẫn trữ vật trong tay, ánh mắt hơi kinh ngạc.

Nhẫn trữ vật này cấu tạo không giống cùng phạm gian giới. Không gian trong đó muốn ổn định hơn so nhẫn trữ vật phạm gian giới nhiều.

Loại nhẫn trữ vật này tại phạm gian giới tuyệt đối không có.

Đồng dạng, nhẫn trữ vật phạm gian giới đưa đến Thượng giới, rất có thể sẽ mất đi công năng trữ vật, bởi vì không gian hai thế giới không giống nhau.

Giờ này khắc này, hẳn cuối cùng minh bạch nhẫn trữ vật chính mình tại sao lại bị mất.

Xét đến cùng, hẳn phi thăng quá đột ngột, rất nhiều chuyện không có chuẩn bị, đối với thượng giới càng không hiểu rõ.

Thấy Đức thúc cùng Hoàng Lê kia đều kinh ngạc nhìn mình, Trần Trâm đưa nhẫn trữ vật đến trong tay Hoàng Lê, cười nói:

- Ta cảm thấy trước tiên có thể kiểm tra nhìn giá cả thị trường một chút lại bán sau.

Ngoại tộc da xám kia nghe vậy khẩn trương, không khí bí tình mới vừa nổi lên nháy mắt bị đánh phá, tức giận nói:

- Tiểu tử ngươi là chỗ nào xuất hiện? Dựa vào cái gì thay cháu gái ta làm quyết định!

- Hơn nữa ta cho ngươi biết, thứ này ra ta khách điếm, cơ bản không bán được!

Trần Trâm cười nhạt nói:

- Chuyện gì đều có một phần vận, ngươi không thể nói như thế được.

Ngoại tộc da xám bị sắc không nhẹ, không chờ hắn mở miệng, Trần Trâm lại nói:

- Cảm thấy khó bán, đó là vấn đề ngươi, mà ta, không cảm thấy đó không phải vấn đề.

- Người... Người...

Ngoại tộc da xám bị giận đến không nhẹ, làm chương quỹ nhiều năm như vậy, hắn còn chưa thấy qua người nói chuyện còn bá đạo hơn so với hắn!

Phải biết, hắn là một điểm chương quỹ! Tại Sa Phong thành nơi này cũng là nhân vật tai to mặt lớn!

Hoàng Lê thấy Đức thúc để ý như thế vật bên trong nhẫn trữ vật kia, nháy mắt mình bạch cái gì, bi thương mới rồi chậm chậm biến mất, thay vào đó là căm phẫn.

Không nghĩ tới gia đạo sa sút xong, liền cả đồng bạn hợp tác quan hệ cùng gia tộc không tệ cũng muốn hố nàng.

Thói đời nóng lạnh a...

- Chết nữ, đây là người người mang đến, người nói hắn một chút!

Ngoại tộc da xám nhìn về phía Hoàng Lê.

Hoàng Lê nản lòng thoái chí, không có trả lời, xoay người rời đi, rời đi cửa tiệm.

Nhìn thấy một màn này, ngoại tộc da xám ngay lập tức muốn đuổi ra ngoài, lại bị Trần Trầm vô tình hay cố ý ngăn cản thân vị.

- Tiểu tử, ngươi đến cùng là ai, có biết hay không, đoạn tài lộ ngươi như giết phụ mẫu người?

Ánh mắt ngoại tộc da xám lạnh lùng nhìn về phía Trần Trầm, ngữ khí rét lạnh.

- Ta vừa mới đến Sa Phong thành này, đạo lý ta cũng hiểu, nhưng ngươi có biết hay không, cái mình không muốn, đừng làm tại ngươi.

Ngữ khí Trần Trầm bình tĩnh.

Ngoại tộc da xám nghe nói Trần Trầm là từ bên ngoài đến, thần sắc

c lập tức trở nên càn rỡ, lạnh lùng nói:

- Nói cho người hai chuyện, thứ nhất, ta không phải người người chọc nôi, thứ hai, ta hi vọng người nhanh đi ra ngoài khuynh nàng trở về.

Ánh mắt Trần Trầm kinh ngạc, ngoại tộc này làm bá đạo tổng tài nghiên a...

Thấy Trần Trầm không nói lời nào, ngoại tộc da xám lại nói:

- Ta không thích cùng người khác nói nhảm, người nếu cảm giác người có thực lực chơi đùa với ta, Ngô Đức ta không ngại phụng bồi tới cùng.

Trần Trầm:

- Chuyện này là thật?

- Ha ha, ta sẽ để cho người minh bạch, Ngô Đức ta không nói suông, đừng để ta phái người nửa đêm đi tìm người, nói cho người, ta tại nơi này Sa Phong thành cấm rễ trăm năm, có một trăm loại phương pháp để người không tiếp tục sống nữa, mà người, không thể làm gì.

- Ai u, mẹ nó? Đó là nhân tài a! Nói chuyện một bộ một bộ.

Nội tâm Trần Trầm cảm khái, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, đồng thời vội sợ bộ ngực nói:

- Làm ta sợ muốn chết!

Ngô Đức thấy Trần Trầm lơ đãng, cười lạnh không thôi.

- Ta thích nhất xuất thủ với một vài người tự cho là năng lực xuất chúng, ta khuyên ngươi bây giờ vội vàng khuyên nàng trở về, hiểu u?

- Tất nhiên, ngươi có thể tiếp tục làm theo ý mình, bất quá ngươi thời gian tiếp theo sẽ không quá thư thái.

- Nhớ kỹ, tên của ta, gọi Ngô Đức! Nếu ngươi không biết thời thế, ta không ngại, cùng ngươi chơi đùa!

Chương 381: Xích Mục Kim Cương

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

- Chơi đùa...

Nói đến đây, Ngô Đức đột nhiên ý thức được dường như có chút không đúng, mới vừa rồi hẳn còn nói tiểu tử trước mặt cái này không ông biết từ chỗ nào xuất hiện, có thể bất tri bất giác xuất hiện.

Cúi đầu xem xét, lúc này mới phát hiện hai chân mình rõ ràng đã rời khỏi mặt đất.

Người trước mặt này lại bóp lấy phần gáy của hắn, nhắc hắn lên!

- Người khinh người quá đáng!

Ngô Đức giận không nhịn nổi, theo bản năng muốn giãy dụa, nhưng một lúc sau hắn mới phát hiện tu vi Nguyên Anh kỳ của mình trong tay người này căn bản không phát huy ra một chút sức lực nào, giống như là phạm nhân.

Làm một người từng trải quanh năm trà trộn ở Sa Phong thành, sao hắn có thể không biết rõ gặp phải cộng rơm cứng, nói không chừng là đại cao thủ Nguyên Thần kỳ, loại tình huống này hẳn đầu t ranh cũng chỉ là phí công.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, thần tình lập tức trở nên thật thà.

- Tiền bối... Chuyện gì cũng từ từ, không đáng như thế.

Trần Trầm cười nhìn Ngô Đức trong tay, gia hỏa này cũng thật là biết buôn bán, tốc độ lật lọng còn nhanh hơn lật sách.

Thấy nụ cười quỷ dị của Trần Trầm, trong lòng của Ngô Đức hốt hoảng, nhỏ giọng nói:

- Đại nhân, hôm nay là ta có mắt không biết Thái Sơn, nếu người tha ta một mạng, Ngô Đức ta tất có thâm tạ!

Hắn vừa dứt lời, phần gáy đột nhiên được thả ra, cả người ngay lập tức rơi xuống trên mặt đất.

- Người định cảm tạ như thế nào?

Trần Trầm cười hỏi.

Sắc mặt Ngô Đức cứng đờ, hắn cũng chỉ là thuận miệng nói một câu, không ngờ người trước mặt này lại thật muốn hắn thâm tạ.

Chần chờ chốc lát, hắn cực kỳ đau lòng từ trong ngực móc ra một cái nhẫn trữ vật, nhưng không đợi hắn từ bên trong chọn lựa một phen, toàn bộ nhẫn trữ vật đã bay đến trong tay Trần Trầm.

Trần Trầm kiểm tra bên trong nhẫn trữ vật một hồi, đều là đồ vật t hượng vàng hạ cám chưa thấy qua, đối với tu sĩ Luyện Hư như hã n mà nói, không dùng được.

Lười xem tiếp, Trần Trầm trực tiếp đổ đồ vật bên trong ra, sau đó thu nhẫn trữ vật vào.

Có nhẫn trữ vật trong người, trong lòng Trần Trầm lập tức thoải mái hơn rất nhiều.

Đừng nhìn nhẫn trữ vật này hiện tại trống rỗng, nhưng tương lai n hẫn trữ vật này sẽ đi đến đỉnh phong nhân sinh!

- Tiền bối... Người...

Ngô Đức một mặt đau lòng.

Phải biết nhẫn trữ vật là đồ vật không phải tu sĩ Nguyên Anh bình thường có thể có được, hẳn cũng chính là chương quỹ một điểm, để cho tiện mới dùng nhiều tiền làm một cái.

Về phần Hoàng Lê kia cũng là bởi vì có gia tộc, mới kế thừa một cái nhẫn trữ vật.

tu sĩ Nguyên Anh bình thường, chỉ có thể dùng nhẫn trữ vật không gian cực nhỏ!

- Như thế nào? Người có ý kiến gì không?

Trần Trầm cười hỏi, ánh mắt vô tình hay cố ý nhìn về phía phần gáy Ngô Đức.

- Không có, không có, một cái nhẫn trữ vật mà thôi, tiền bối người cầm lấy là được.

Ngô Đức rút cổ một cái, bị hù dọa đến liên tục khoát tay.

Trần Trầm nghe đến đây vậy mới vừa ý cười cười, quay người đi ra khỏi cửa tiệm.

Nhưng không đợi hắn đi ra ngoài, Ngô Đức lại chạy tới, chân thành nói:

- Tiền bối, nếu người có thể thuyết phục tiểu nha đầu kia bán đồ vật cho ta, Ngô Đức ta... Ách, tại hạ tất có thâm tạ!

Nói xong, hắn nhớ tới tổn thất vừa rồi lại tranh thủ thời gian nói bổ sung:

- Tại hạ nguyện ý phân một nửa lợi nhuận cho ngài! Chỉ ít giá trị ba vạn Linh Thạch!

Trần Trầm liếc mắt nhìn hắn, không nói gì nữa, trực tiếp rời đi.

...

Đi ra khỏi cửa tiệm, Hoàng Lê ngẩn người nhìn sa điêu Hôi Hôi, trống rỗng mắt tràn đầy u buồn.

Thấy Trần Trầm đi ra, nàng nhỏ giọng hỏi:

- Trần Trầm, có phải ta không thích hợp buôn bán hay không?

- Đúng.

Ánh mắt Trần Trầm yên tĩnh trả lời.

Hoàng Lê nghe đến đây hơi sững sờ, nguyên bản nàng còn tưởng rằng mình sẽ được an ủi vài câu, không ngờ Trần Trầm này lại trực tiếp như thế.

Thật quá tổn thương lòng người?

Trần Trầm không để ý tới thần tình kinh ngạc của nàng, hỏi:

- Người đàn như vậy... Trời thật thiện lương, người trong nhà không an bài đường lui khác cho người sao?

Hoàng Lê nghe được ba chữ người trong nhà càng thương tâm, trả lời:

- Nguyên bản nhà ta có không ít tài sản ở Sa Phong thành, nhưng tổn thất của nhóm hàng này đều bồi cho người ta... Ta nguyên bản còn có hôn ước với công tử đại tộc trong thành cũng bởi vì việc này mà bị từ hôn.

Trần Trầm im lặng, Hoàng Lê này cũng thật là đủ thảm.

Trầm mặc chốc lát, hần hỏi dò:

- Người không nghĩ tới rời khỏi Sa Phong thành, đi đến chỗ phồn hoa khác phát triển sao?

Hoàng Lê nghe vậy dùng ánh mắt như nhìn đồ đàn nhìn về phía Trần Trầm, nói:

- Trần Trầm, ta thật không biết người như thế nào sống tới ngày nay, thế giới bên ngoài nguy hiểm, coi như người là tu sĩ Nguyên Anh, ra khỏi thành nếu như không đi hướng hãn hải đại sa mạc thì sợ rằng không dùng đến trăm dặm đã bị đánh cướp, chớ nói chi một cô nương như hoa như ngọc như ta! Ngẫm lại đã thấy dọa người!

Hoàng Lê dứt lời sợ run cả người.

Lúc này, Trần Trầm mới phát hiện thiếu nữ này vẫn rất tự luyện.

Nhưng mà hần từ trong lời nói cũng hiểu thêm một chút về thế giới này.

Thượng giới này tuy là không có thành kiến chủng tộc gì, nhưng quy luật mạnh được yếu thua diễn dịch đến cực điểm, đối với người nhỏ yếu thì cực kỳ tàn khốc.

Nhưng Trần Trầm cũng là càng ưa thích thế giới đơn giản thô bạo này, không phức tạp, không nhiều trói buộc đạo đức như vậy, cũng rất tốt.

- Chỉ là không biết sư tổ lão nhân gia phi thăng đi nơi nào... Còn có Bạch Đông Thăng đáng chết kia nữa.

Trần Trầm trầm nghĩ trong lòng.

Dựa theo ý nghĩ của hắn, phạm nhân giới phi thăng giả hắn là có tở chức, dù sao trên vạn năm nay phi thăng cũng không ít người.

Chỉ là mà hắn đối với cái này hoàn toàn không biết gì cả, hiện tại tìm nơi nương tựa chỗ nào cũng không biết.

Nhưng hắn cũng không vội, dù sao hắn còn có một cơ hội truy tung chỉ định, nếu thực tế không biết rõ đi chỗ nào, cùng lắm thì dù ng cơ hội này, truy tung một thoáng sư tổ.

Trừ cái đó ra, còn có chuyện của Thiên Ma thành.

Lúc trước hắn đạt được Cửu Chuyển Kim Thân Quyết thời gian, Tà Thần tượng nói hắn sau khi phi thăng đi Thiên Ma thành, việc này hắn vẫn luôn ghi ở trong lòng.

...

Nửa ngày sau.

Trần Trầm mang theo Hoàng Lê gián tiếp đi mấy khách điểm tài nguyên tu luyện trong thành, rốt cục bán hết đồ vật trong nhẫn trữ vật kia ra được mười hai vạn Linh Thạch trung phẩm.

Trong thời gian này, Trần Trầm vô tình hay cố ý hỏi thăm Hoàng Lê rất nhiều chuyện, nhưng mà Hoàng Lê chỉ là Kết Đan, đối với chuyện gì đều là kiến thức nửa vời, thậm chí cả phi thăng giả đều chưa nghe nói qua.

- Trần Trầm, ngươi quyết định gia nhập Sa Điều gia tộc chúng ta sao? Nếu ngươi gia nhập, hiện tại ta có thể cho ngươi một vạn Linh Thạch trung phẩm... Coi như thù lao ba tháng... Không, nửa năm, ngươi cảm thấy thế nào?

Linh Thạch tới tay, Hoàng Lê vung vẩy nhẫn trữ vật trong tay, bên trong ánh mắt tràn đầy hài lòng.

Nhưng mà, một giây sau bên trong ánh mắt hài lòng của nàng biến thành hoảng sợ.

Bởi vì tại phía sau Trần Trầm xuất hiện một thân ảnh cao lớn, làn da đỏ rực, không giận tự uy.

Thần sắc Trần Trầm bình tĩnh, nhìn bàn tay đỏ rực trên bả vai mình, thản nhiên nói:

- Người làm vậy là có ý gì?

- Khách điểm Ngô Đức có cổ phần danh nghĩa của ta, người lấy nhẫn trữ vật lấy ra, việc này đến đây coi như thôi.

Phía sau truyền đến một thanh âm mạnh mẽ.

Nghe nói như thế, Trần Trầm không có gì phản ứng, Hoàng Lê ngước lại bị dọa cho phát sợ.

Trước mặt, tu sĩ cao lớn này chính là cường giả tiếng tăm lừng lẫy bên trong Sa Phong thành! Tu vi Nguyên Thần trung kỳ, người tặ ngoại hiệu Xích Mộc Kim Cương!

- Xích tiên bối... Chuyện gì đáng giá người hung sư động chúng như vậy, Trần Trầm hẳn là một tu sĩ từ bên ngoài đến, làm sao có khả năng lấy nhẫn trữ vật của Đức thúc?

- Người nhất định là có hiểu nhầm gì đó, còn xin tiên bối làm rõ mọi việc.

Xích Mộc Kim Cương không để ý Hoàng Lê lời nói, một tu sĩ Kết Đan còn không có tư cách khoa tay múa chân ở trước mặt hắn.

Hoàng Lê thấy thế khẩn trương, nhắc nhở:

- Tiên bói, trong thành là có quy định, không thể đấu pháp, càng không thể hại người, nhẫn trữ vật... Nhẫn trữ vật, ta đây có!

Dứt lời, nàng lấy nhẫn trữ vật của mình ra, đưa đến trước mặt Xích Mịch Mục Kim Cương.

Chương 382: Cầu Phú Quý, Vật Tương Vong

- Ta nhớ được bên trong nhẫn trữ vật của Ngô Đức có mười hai vụn Linh Thạch trung phẩm.

Xích Mịch Mục Kim Cương lại bổ sung một câu.

Hoàng Lê nghe đến đây ngừng động tác lấy Linh Thạch ra, giận đến kém chút thổ huyết tại chỗ.

Rất rõ ràng, cửa hàng vừa rồi kia có quan hệ với Xích Mịch Mục Kim Cương này, cho nên mới biết nàng đến cùng có bao nhiêu Linh Thạch.

- Tiên bói... Nhẫn trữ vật, cho ngài.

Hoàng Lê cố nén không cam lòng nói.

Trần Trần kinh ngạc nhìn thiếu nữ này một chút, sau đó bắt tay đặt lên cái bàn tay lớn màu đỏ kia.

Xích Mộc Kim Cương biến sắc, một trượng then thùng đỏ thêm mấy phần,

Sau một lát, bàn tay Trần Trầm mơ hồ nổi lên màu vàng, nhìn thấy bàn tay chuyển thành màu vàng, Xích Mộc Kim Cương then thùng lập tức biến mất, sau đó thay thế là chân kinh không gì sánh kịp.

- Cái này... Là Cửu Chuyển Kim Thân Quyết!

Nghe thấy tên Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, trong lòng Trần Trầm hơi động, không ngờ Xích Mộc Kim Cương này lại nhận ra công pháp của hắn.

Xem ra Cửu Chuyển Kim Thân Quyết ở Thượng giới không hề gì, ở Hạ giới không có tiếng tăm gì.

Dù sao sau khi nói ra cái tên đó, trên mặt Hoàng Lê đối diện cũng lộ ra chân kinh.

Công pháp mà ngay cả Hoàng Lê, loại tầng dưới chót của Thượng giới này đều biết rõ, vậy cơ bản đại biểu mọi người đều biết.

Cảm giác được bàn tay Xích Mộc Kim Cương phía sau hoàn toàn buông lỏng, Trần Trầm cũng buông lỏng tay ra.

Hắn vừa vắng thiếu người dẫn đường, Xích Mộc Kim Cương này là tu vi Nguyên Thần cảnh, hắn là có thể đủ đảm nhiệm.

Chỉ là dáng dấp của gia hỏa này quá thô kệch, bộ dáng dường như không quá thông minh, xem ra vẫn phải tìm được Ngô Đức kia để hỗ trợ lẫn nhau một thoáng.

- Đạo hữu, không ngờ ngươi lại có thể tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, tha thứ tại hạ có mắt không biết Thái Sơn, còn xin đạo hữu đừng trách.

Xích Mục Kim Cương khom người nhận lỗi đối với Trần Trầm, trong mắt lộ ra một loại cảm xúc gọi là sùng bái, thân thể thậm chí run nhè nhẹ.

Ánh mắt Trần Trầm lấp lóe, không nói tiếng nào.

...

Nửa khắc đồng hồ sau.

Hắn nhìn chung biết chuyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết.

Công pháp này chính là công pháp lưu truyền phổ biến nhất ở Thượng giới, tùy tiện trên phố lớn đều có thể mua được, nhưng người thật có thể tu luyện cũng là trong trăm vạn không có một.

Truyền văn chỉ cần có thể tu luyện được Cửu Chuyển Kim Thân Quyết này là có thể gia nhập Thiên Ma thành, trở thành đệ tử chính thức của Thiên Ma thành,

Mà Thiên Ma thành... Chính là thế lực Ma đạo chí cường ở Thượng giới, chính là một gã làm việc vất trong đó, cũng không phải một tán tu Nguyên Thần như Xích Mục Kim Cương hẳn có thể trêu chọc được.

Càng có truyền văn, tùy ý bộ hạ của một đệ tử chính thức Thiên Ma thành đều chưởng quản lấy vài trăm thành trì, bên trên vạn ma tu, hô phong hoán vũ một giới, không gì không làm được!

So sánh với những tán tu bọn hắn, quả thực một là cự long trên trời, một là sâu kiến dưới nền đất.

Bọn hắn cả ngựa mặt trông lên thậm chí cũng không xứng...

- Đạo hữu, Cửu Chuyển Kim Thân Quyết chính là công pháp Luy

ện Thẻ chí cường, đại nhân vật như người sao lại lưu lạc đến nơi
xó xỉnh Sa Phong thành này?

Mặt mũi Xích Mộc Kim Cương tràn đầy hâm mộ nhìn Trần Trâm,
âm thanh mơ hồ có chút run rẩy, cũng không biết là e ngại hay là
hung phấn, so với vừa rồi cứ tưởng như hai người.

Về phần Hoàng Lê, kém chút hạnh phúc hôn mê bất tỉnh, mặc dù
nàng biết Cửu Chuyển Kim Thân Quyết lợi hại, nhưng chưa biết r
õ chỉ cần có thể luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết là có thể gia
nhập Thiên Ma thành.

Nếu không phải bận tâm đến thiếu nữ thận trọng, hiện tại nàng đã
nóng lòng ôm lấy bấp đùi Trần Trâm, hô to một tiếng chúng ta là
m bằng hữu!

A! Ai có thể nghĩ đến mình chỉ là tùy ý nhật được người, lại có cơ
hội trở thành đệ tử chính thức của Thiên Ma thành.

Nói không chừng, chuyện này sẽ trở thành chuyện đời này đáng g
iá nói khoác nhất của mình.

- Thiên Ma thành, cách nơi này bao xa?

Trần Trâm vốn rất bình tĩnh, nhưng nhìn Hoàng Lê như đã trúng t
hường lớn, tâm thái không khỏi cũng nhận ảnh hưởng, trở nên kíc
h động lên.

Nói tóm lại, chính là không hiểu gì chỉ biết rất lợi hại.

Xích Mộc Kim Cương nghe đến đây cẩn thận suy tư một hồi, chậ
n thành nói:

- Rất rất xa, về phần có bao xa... Ta nghĩ tu sĩ Nguyên Thần, nhiều
nhất bay mười năm là có thể bay đến.

Trần Trầm nghe vậy lão đảo một cái, kém chút ngã xuống đất.

Nhiều nhất bay mười năm... Ta tu luyện tới bây giờ cũng chưa được mấy năm có được không?

Còn có, Thượng giới này đến cùng lớn bao nhiêu?

Nguyên Thần tu sĩ bay mười năm, coi như Thiên Ma thành ở chân trời, vậy cái Thượng giới này cũng lớn hơn phạm gian giới hàng trăm hàng ngàn lần!

Hoàng Lê ở bên cạnh nghe vậy cắn răng, cầm nhẫn trữ vật của mình nhét vào trong tay Trần Trầm.

- Trần Trầm... Đây là tất cả vốn liếng của ta, cho người mượn với tư cách lộ phí, nhưng mà người phải nhớ kỹ, cầu phú quý, vật tương vong (nếu một ngày phú quý, nhất định không được quên ta)!

Bên cạnh Xích Mộc Kim Cương thấy vậy cũng có chút tâm động, nhưng mà nghĩ đến vừa vặn xem như đã đắc tội tu sĩ này, trong lòng lại trở nên bất đầu thấp thỏm không yên.

Trần Trầm không nhận nhẫn trữ vật kia, mà lảm bảm nói:

- Thiên Ma thành, thật có lợi hại như vậy?

- Là phụ thân ta nói cho ta biết Thiên Ma thành cực kỳ lợi hại, mà phụ thân ta, là gia gia ta nói cho hắn biết...

Xích Mộc Kim Cương buồn vô cớ nói, ánh mắt nhìn về phía chân trời, trong mắt gió nổi mây phun, giống như đang nhớ lại từng Truyền Thuyết đáng sợ.

- Vậy ta quyết định, sẽ đi Thiên Ma thành!

Trần Trầm quyết định thật nhanh nói.

Hắn phải nắm chắc thời gian tăng cao tu vi, tranh thủ sớm ngày thu được thực lực tùy thời Hạ giới.

Mà đường tắt tăng cao tu vi tốt nhất tự nhiên là gia nhập đại thế lực.

Nguyên bản hắn vẫn còn muốn tìm một vài tiền bối phi thăng, nhưng giờ đây xem ra, tiền bối phi thăng so sánh với Thiên Ma thành, quả thực là cận bã...

Về phần cơ hội truy tung giới kia, hắn cũng luyện tiếc dùng.

Bởi vì Thượng giới này không phải là phạm gian giới, nếu như dù ng tốt, nói không chừng có thể trực tiếp thay đổi vận mệnh.

Nghe được lời nói của Trần Trầm, Hoàng Lê lại cảm nhận trĩu vật nhét vào trong tay Trần Trầm, đồng thời thần sắc nghiêm túc nói:

- Trần Trầm, ngươi người bạn này ta nhận, cầu phú quý, vật tương vong!

Bên cạnh Xích Mộc Kim Cương càng là khoa trương, trực tiếp quỳ một gối xuống đất nói:

- Đạo hữu, ta muốn trở thành tùy tùng của ngươi, theo ngươi tiến về Thiên Ma thành! Từ nay về sau, đạo hữu có mệnh lệnh, tại hạ không dám không theo, còn mời đạo hữu thành toàn!

Dứt lời, Xích Mộc Kim Cương cúi đầu, trong mắt thấp thòm bất an.

Đối với hắn, đây là một cơ hội thay đổi vận mệnh.

Nếu là lai tu sĩ này thật gia nhập Thiên Ma thành, vậy hắn với tư cách tùy tùng, địa vị lập tức sẽ tăng cao gấp trăm ngàn lần.

Dù gì, có thể từ hoàn cảnh tu luyện khủng bố của Thiên Ma thành h, nói không chừng hẳn cũng có thể bước vào Luyện Hu.

Trần Trầm nghe vậy rơi vào trầm tư, bắt đầu dùng hệ thống kiểm tra ra đo lường nhân phẩm của Xích Mộc Kim Cương này.

...

Lại qua nửa ngày.

Xích Mộc Kim Cương bán sạch tất cả tài sản ở Sa Phong thành, yên lặng đi theo phía sau Trần Trầm, về phần Ngô Đức, cũng bị hất n nâng ở trong tay.

Hoàng Lê kéo lấy sa điều Hôi Hôi, gương mặt đỏ rực, có một chút xấu hổ.

Nàng đương nhiên muốn theo Trần Trầm đi xem một chút thế giới bên ngoài, nhưng nàng có tự mình biết mình, một tu sĩ Kết Đan, nàng một đường đi theo sẽ chỉ là phiền toái.

Nếu thật là liên lụy Trần Trầm, hảo cảm thật vất vả bồi dưỡng lên sẽ không còn...

- Trần Trầm, nếu không, ta vẫn là ở lại Sa Phong thành này đi? Sa u này người phát đạt, nhớ kỹ đến gặp ta, tùy ý ném cho ta xấp xỉ một nghìn vạn Linh Thạch trung phẩm, ta đã thỏa mãn.

Hoàng Lê yếu ớt nói.

Trần Trầm nhìn Hoàng Lê một chút, cười nói:

- Người và ta có duyên, muốn đi theo ta thì theo, nhưng mà trên đường có thể có chút nguy hiểm.

Nghe được hai chữ hữu duyên này, gương mặt Hoàng Lê càng đỏ.

Chẳng lẽ Trần Trâm này coi trọng mình?

Thực ra cũng rất bình thường, ai bảo mình xinh đẹp như hoa vậy chứ?

Vừa nghĩ vậy, Hoàng Lê trực tiếp xoay người, nhin không được lên cười lên khanh khách.

Cạc cạc cạc!

Bên cạnh sa điều Hôi Hôi thấy vậy cũng cao hứng ngửa mặt lên bầu trời kêu to.

Nhìn bóng lưng Hoàng Lê, Trần Trâm một mặt im lặng.

Thiếu nữ này, cũng không biết đang suy nghĩ gì, thật không hổ là người sinh ra ở Sa Điều gia tộc...

- Hoàng Lê, ta cảm thấy ngươi rất không tệ, nếu không, ngươi là m ta...

Hoàng Lê nghe được âm thanh phía sau, tốc độ tim đập lập tức tăng lên gấp mười lần, trong đầu bắt đầu thiên nhân giao chiến.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ... Lại!

Nếu không hay là mình đáp ứng!

...

- Nếu không, ngươi làm đồ đệ của ta, tuy tư chất của ngươi không được tốt lắm, nhưng nhân phẩm vẫn được.

Chương 383: Nguyện Vọng Có Tình Nhân Sẽ Thành Thân Thuộc

Ự...c!

Tiếng kêu to của Sa điêu Hôi Hôi im bật dừng lại, ban đầu, Hoàng Lê bởi vì cười trộm mà mơ hồ có chút run rẩy, thân thể đột nhiên run rẩy lợi hại hơn.

Sau một lát, nàng bỗng nhiên quay đầu, lộ ra một nụ cười so với k hóc còn khó coi hơn.

- Ta... Ta... Ta nguyện ý!

Nói xong câu đó, chính nàng xóc xếch trong gió.

Nhân sinh này của ta thật sự quá gian nan, ta xem người là bằng h ữu, người lại coi ta là đồ đệ, rõ ràng không lớn hơn mình bao nhiê u!

Mấy chữ ta nguyện ý vừa ra, bên cạnh Xích Mộc Kim Cương tran h thủ thời gian cung kính nói:

- Chúc mừng chủ thượng thu được ái đồ!

Dứt lời hấn liếc mắt nhìn Ngô Đức, Ngô Đức tranh thủ thời gian học theo nói:

- Chúc mừng chủ thượng thu được ái đồ!

Trần Trầm vừa ý gật đầu, từ hôm nay trở đi, hấn cũng là người có

đồ đệ!

Mình tuyệt không thể keo kiệt như Ngọc Quỳnh! Loại vật như lễ gặp mặt nhất định muốn cho!

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm sờ lên người mình, kết quả là cái gì cũng không sờ đến, dùng hệ thống tìm tòi một thoáng, cũng không phát hiện vật phẩm gì có giá trị.

Nhanh trí hơi động, Trần Trầm từ bên trong đất cát đằng xa nâng lên một bầu đất, trân trọng đưa đến trước mặt Hoàng Lê.

- Đồ đệ, đi lần này, nói không chừng sẽ không về được, đây là một bầu đất quê nhà, có nó ở bên người, người lúc nào đều có thể ngửi được hương vị của quê nhà, người cẩn thận nhận lấy đi.

- Từ nay về sau, nơi có nó chính là quê nhà.

Hoàng Lê nghe đến đây càng xúc xích, run rẩy dùng hai tay mềm nhỏ như hành chạm qua bầu đất kia, một hồi gió nhẹ thổi qua, cát đất trong tay hát lên một chút, làm cho nàng đầy bụi đất.

Khụ khụ!

Một hồi tiếng ho khan dữ dội vang lên, Trần Trầm trực tiếp xoay người qua, ẩn sâu công và tên.

Có lẽ hiện tại Hoàng Lê không ý thức được bầu đất kia trân quý, nhưng sau này tự nhiên sẽ minh bạch dụng tâm lương khổ của người làm sư phụ như hắn.

Tỉ như hắn, hiện tại cho dù tiêu một vạn Linh Thạch, cũng mua không được đất quê nhà... Quá thảm thương?

A, không ngờ, hắn làm sư phụ đã vậy còn quá có thiên phú, ngày đầu tiên đã cho đồ đệ một bài học thật tốt, làm cho nàng biết cái g

ì mới là vật trân quý chân chính trân

- Tiểu Kim, chúng ta lên đường đi.

- Tuân mệnh! Chủ thượng!

Xích Mộc Kim Cương lên tiếng, lấy ra một chiếc phi chu cỡ trung, làm thủ thế mời.

- Chủ thượng, mời người lên trước.

Trần Trầm nhẹ gật đầu, leo lên phi chu.

...

Trong bất tri bất giác, phi hành nửa ngày.

Trần Trầm dần dần có nhận thức với tốc độ phi hành của thế giới này, dựa theo Xích Mộc Kim Cương nói, tốc độ phi hành của phi chu này không kém gì Nguyên Thần tu sĩ.

Có thể hẳn thấy cũng là không sai biệt lắm với tốc độ phi hành của Nguyên Anh tu sĩ ở Hạ giới.

Đây cũng có quan hệ với không gian một giới này.

Đoạn đường này, Trần Trầm cũng phát hiện một chút thiên tài địa bảo, nhưng không biết có phải là do nơi này quá hoang vu hay không, thiên tài địa bảo hẳn phát hiện giá trị đều không cao.

Mặc dù như thế, hẳn vẫn là lựa chọn hái đi, dù sao lúc này không giống ngày xưa.

Không tới đến một giới này, hẳn đã chịu giáo huấn, không tự mình hái, mà là để Ngô Đức hái.

Loại chuyện này Ngô Đức tự nhiên cao hứng bùng bùng, dào dạt mấy lần sau đó, tinh thần sa sút biến mất không còn tăm tích, thảy vào đó mặt đỏ lừ lừ.

Cho dù những vật kia không thuộc về hắn, nhưng cái loại cảm giác này thật sự sáng khoái.

Toàn bộ không khí trên phi chu tràn đầy khoái hoạt, chỉ có Hoàng Lê ở trong góc tường hồi lỗi.

- Chủ thượng, chúng ta muốn triệt để bay ra khỏi phạm vi sa mạc, đại khái còn một tháng lộ trình nữa... Nói thật xấu hổ, tại hạ đời này chưa đi ra khỏi sa mạc này, nên đối với đại thành bên ngoài sa mạc không phải quá am hiểu.

Thân hình khổng lồ của Xích Mục Kim Cương ngồi bên cạnh Trần Trầm, có chút ngưng ngưng giới thiệu.

Một tháng...

Nghe được con số này, Trần Trầm nhú mày, hắn không có nhiều thời gian như vậy để đi đường.

- Có biện pháp nào có thể làm cho cái phi chu này bay nhanh hơn hay không?

Xích Mục Kim Cương nghe đến đây chần chờ một chút nói:

- Trừ phi tìm được một chút Yêu Thú phi hành cực nhanh, kéo phi chu tiến lên, tốc độ phi hành Yêu Thú bình thường đều nhanh hơn tu sĩ chúng ta một đại cảnh giới.

Trần Trầm nghe vậy nhìn về phía sa điêu Hôi Hôi bên ngoài phi chu, đừng nhìn tu vi của sa điêu này chỉ là Nguyên Anh, tốc độ phi hành lại không chậm hơn phi chu bao nhiêu.

Đây chính là Xích Mộc Kim Cương nói nhanh hơn tu sĩ một đại c ảnh giới.

- Ta không rảnh lãng phí quá nhiều thời gian vào việc đi đường.

Trong lòng Trần Trầm lẩm bẩm nói, do dự một chút, hấn quyết đi nh vận dụng một lần cơ hội truy tung vạn dặm.

- Hệ thống, trong phạm vi vạn dặm có phi hành Yêu Thú Nguyên Thần trở lên mà thực lực yếu hơn ta đang dừng lại hay không?

- Có, kí chủ hướng Đông Nam bảy trăm dặm có hai con.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm mừng rỡ trong lòng, cách bọn họ chỉ có bảy trăm dặm, đây quả thực là phương tiện giao thông đưa tới cửa!

Vừa nghĩ vậy, hấn vội để cho Xích Mộc Kim Cương thay đổi phương hướng.

...

Bên ngoài bảy trăm dặm, hai tu sĩ một nam một nữ đang kịch chiến, đánh đến dị thường quyết liệt.

Trên không bọn hấn, hai tiên hạc toàn thân màu trắng cũng đang chiến đấu, trên mình đều tản ra gợn sóng Nguyên Thần, nhưng mà so với tu sĩ phía dưới, chiến đấu giữa bọn chúng qua loa hơn nhiều.

- Phạm đạo hữu, người hà tất dồn ép không tha, chuyện kia cho dù như thế nào ta cũng sẽ không đồng ý, phải biết, loại chuyện tình cảm này không cưỡng cầu được! Dưa hái xanh thì không ngọt (là chuyện không thuận theo tự nhiên thì sẽ không kết quả tốt)!

Mắt thấy lấy mình rơi vào hạ phong, nữ tu tức giận nói, trong ánh

mắt tràn đầy không cam tâm.

Nghe nói như thế, nam tu kia cũng nổi giận, ngữ khí lạnh lẽo nói:

- Chuyện này đối với chúng ta song phương đều có chỗ tốt, có phải không đủ Linh Thạch hay không? Người ra giá đi, chỉ cần có thể xuân phong nhất độ, ta đều nguyện ý ra!

Sau khi nữ tu nghe xong nháy mắt nổi giận, âm thanh đều trở nên run rẩy.

- Linh Thạch? Phạm lão tặc! Người coi ta là người nào? Quả thực là buồn cười! Hôm nay ta và người không chết không thôi!

Nói xong, nữ tu nuốt vào một viên đan dược, khí tức đột nhiên tăng vọt, lại muốn liều mạng.

Nam tu kia sẽ thấy vậy cực kỳ hoảng sợ, quát:

- Xú bà nương nhà người, nhưng mà Linh Thú của ta coi trọng Linh Thú của người, phải phối cái loại, cũng không phải ta nhìn trúng người, người hà tất liều mạng như vậy?

- Phạm lão tặc! Tiên hạc chính là cao thượng chi thú! Sao có thể làm qua loa! Người mơ tưởng đạt được!

Một nam một nữ vừa chiến đấu vừa đấu võ mồm, hoàn toàn không chú ý tới hai tiên hạc trên không trung đánh đã qua loa lên.

Li!

Thẳng đến sau một lát, một tiếng hạc ré hung phấn mới hấp dẫn hai ai người chú ý.

Nhìn thấy một màn khó coi kia, thần sắc nữ tu đại biến, giống như trời đất sụp đổ.

- Không thể... Tuyệt không có khả năng!

Nam tu cũng là vui mừng quá đỗi, bởi vì tiên hạc của hắn là mẫu, nếu như rơi trứng, vậy cũng là của hắn.

- Phạm lão tặc! Ngươi vô sỉ! Yêu Thú của ngươi càng vô sỉ!

Nữ tu bị phần gằm thét, một thanh trường kiếm phát ra một tiếng ong ong, chém thẳng đến đầu nam tu.

Nam tu tranh thủ thời gian ngăn cản.

...

Xa xa, Trần Trầm yên lặng nhìn một màn này.

Hắn không ngờ hai phi hành Yêu Thú đã có chủ nhân.

Đã như vậy, là cướp, hay là bắt đây?

Nếu là ở phạm gian giới, hắn lấy đồ vật của người ta, khẳng định sẽ lưu lại chút ít đền bù tổn thất, nhưng hôm nay, hắn không có nộ i tình kia.

Nhìn hai tiên hạc làm xong việc sau đó đang tình chàng ý thiếp, trong lòng Trần Trầm thờ dài:

- A, nếu ta không dẫn chúng nó đi, sau này bọn chúng khẳng định phải tách rời nhau, nói không chừng đời này đều không gặp mặt được? Cái này quá thâm hiểm?

Trần Trầm nghĩ đi nghĩ lại liền nghĩ đến hắn và Tích Sương, kếm chút tại chỗ khóc thành tiếng.

- Nguyện vọng thế gian có tình nhân sẽ thành thân thuộc.

Trần Trầm âm thầm quyết định chủ ý, sau một khắc thân hình hắn lóe lên, bay thẳng đến trước mặt hai tiên hạc, thần thức hơi chấn nhiếp một thoáng, hai tiên hạc đã hôn mê bất tỉnh.

- Ta chỉ là muốn tốt cho các ngươi! Vì cuộc sống hạnh phúc sau này, các ngươi trước nhịn một chút đi.

Trần Trầm nói thầm một tiếng, kéo lấy tiên hạc bay đi, cũng không lâu lắm đã biến mất phía chân trời.

Mà phía dưới, kia tu sĩ một nam một nữ kia còn đang chiến đấu. Không hề phát giác.

Thẳng đến hơn nửa khắc đồng hồ sau, nữ tu kia mới đã nhận ra không ông đứng.

- Phạm lão tặc! Hạc của ta đâu!

Nam tu cũng một mặt ngờ ngác, nhìn bốn phía căn bản tìm không thấy tung tích của hai con hạc.

- A? Hạc của ta đâu?

Nữ tu thấy vậy kém chút tức hộc máu, thê lương quát:

- Phạm lão tặc! Ngươi cướp đi trình tiết hạc của ta thì cũng thôi đi! Còn muốn bắt nó sao?

Nam tu lắc đầu liên tục, mặt mũi tràn đầy vô tội, yếu ớt nói:

- Ta không có! Bọn chúng... Có lẽ là bỏ trốn?

Chương 384: Nghèo Du Lịch

Cũng không lâu lắm.

Trần Trầm an tọa ở trên phi chu, phía trước phi chu thì có thêm hai tiên hạc.

Mà hai tiên hạc này đều là tu vi Nguyên Thần cảnh, tại Trần Trầm khổ cực dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ, tốc độ của phi chu lập tức tăng lên nhanh gấp mấy lần.

Chỉ nhưng mà hai tiên hạc này còn đang trong thời kỳ trăng mật, trong lúc phi hành thỉnh thoảng lại thân mật cùng nhau, kẻ xướng người họa, sa điêu Hôi Hôi nằm ở trên đỉnh phi chu thấy vậy bị thương rất nặng.

Dù sao, nó là một sa điêu đường đường chính chính cuối cùng của nhà Hoàng Lê, không còn sa điêu nào khác để phối đôi với nó.

- Chủ thượng, hai tiên hạc này ngươi là từ đâu lấy được? Không có chủ nhân?

Trên phi thuyền, Xích Mộc Kim Cương nhỏ giọng hỏi.

Cũng không thể trách hẳn hỏi như vậy, thật sự là trên người con công tiên hạc còn mang theo không ít trang sức màu hồng... Bình thường Yêu Thú vô chủ sẽ không tự mặc trang phục cho mình.

- Có thể có, ta nhặt được trên đường, không thấy người khác.

Trần Trầm thuận miệng trả lời.

Xích Mộc Kim Cương muốn nói lại thôi, suy nghĩ một chút không hỏi nhiều nữa.

- Tiểu Kim, người nghe nói đến phi thăng giả sao?

Trần Trầm hỏi.

- Là phi tiên nhân thăng Thượng giới sao?

Nghe nói như thế, Trần Trầm trầm mặc lại, xem ra số lượng phi thăng giả là cực kỳ thưa thớt, đến mức Nguyên Thần cảnh Xích Mộc Kim Cương cũng chưa nghe nói qua.

...

Trong nháy mắt, một đoàn người Trần Trầm ngồi trên phi chu đã hơn mười ngày.

Hoàng Lê đã sớm quên đi phiền não lúc trước, tinh thoảng còn thò đầu ra nhìn bốn phía.

Chạy nửa tháng đường, phía dưới đã từ hoang mạc biến thành bùn đất, không chỉ như thế, mà cả linh khí trong không khí cũng biến thành hành nồng nặc rất nhiều, trên đường còn có thể thường xuyên gặp được một chút tu sĩ qua lại.

Nhưng mà thần sắc tất cả những tu sĩ này đều lạnh lùng, một bộ dáng tránh xa người ngàn dặm.

Trần Trầm tản ra thần thức của mình, trên con đường này thực ra hắn gặp được mấy lần tu sĩ tranh đấu, nhưng mà đều bị hắn sớm phát hiện, tiếp đó trốn tránh đi.

Cũng không phải hắn sợ phiền phức, mà là ngại phiền toái.

Phi hành nửa tháng này, hắn vẫn đúng là không phát hiện tu sĩ cản

h giới Luyện Hư trở lên.

Lại qua nửa canh giờ.

Phi chu cuối cùng đạt tới mục đích thứ nhất, Vọng Giang thành.

So với Sa Phong thành, Vọng Giang thành này lớn hơn đến mấy lần nhìn đến thành trì phía dưới, to lớn đến mức cho dù là Xích Mục Kim Cương hay là Hoàng Lê hoặc là Ngô Đức, tất cả đều là mặt mũi tràn đầy hiếu kỳ chân kinh, một bộ dáng không thấy qua vì ặc đời.

Chờ sau khi lấy lại tinh thần, Xích Mục Kim Cương ngượng ngùng nói:

- Chủ thượng, lúc ở Sa Phong thành, ta đã dùng toàn bộ thân gia đ ỏi chiếc phi chu này... Còn lại một ít linh thạch đoạn đường này cũng bị phi chu tiêu hao hết, dựa theo kế hoạch của ta, chúng ta trước tiên cần phải ở lại Vọng Giang thành này một đến hai năm, chờ kiếm đủ lộ phí, lại tiếp tục xuất phát đi đến mục đích.

Nghe nói như thế, Trần Trầm một mặt im lặng.

Không ngờ hẳn có một ngày phải luân lạc tới tình trạng nghèo du lịch, mà còn phải làm công bên đường.

Bên cạnh Ngô Đức cũng hưng phấn nói:

- Chủ thượng, lúc trước trên đường nhặt những vật tư kia cũng coi như là có vốn, ta cảm thấy không dùng đến một hai năm, nhưng mà trước hết chúng ta phải tìm một đại lão bản địa bảo bọc chúng ta.

Trần Trầm nghe vậy cũng không vội vã thối ngưu bức.

Đi tới Thượng giới này, chưa quen cuộc sống nơi đây, đối với vật

giá, thiên tài địa bảo, thế lực khắp nơi đều không hiểu rõ, cho nên vẫn là khiêm tốn một chút, ăn cướp thỉnh thoảng cũng có thể, nhưng thường xuyên ăn cướp khó tránh khỏi gặp được hậu trường cứng rắn.

Phải biết giờ đây hắn cũng không có chỗ dựa gì, vạn vừa gặp phải cường giả khủng bố Luyện Hư trở lên, hắn sợ là bị chơi xong.

...

Mấy người giao lộ phí vào thành, tìm một chỗ tiểu điểm đặt chân.

Sau đó Trần Trầm nói với mọi người:

- Chuyện kiếm lộ phí là chuyện chúng ta cần hết sức phát huy, nhưng mà phải nhớ kỹ, đừng gây chuyện thị phi, phải khiêm tốn, có chuyện gì thì đưa tin cho ta, hiểu chưa?

- Đã hiểu!

Mấy người cùng kêu lên.

- Vậy đi!

Trần Trầm vung tay lên, ba người lập tức giải tán, dáng dấp hung phấn kia không giống đi kiếm tiền, mà là như đi dạo phố.

Nhìn bóng lưng ba người, Trần Trầm cười nhạt một tiếng.

Tuy hắn có tự tin rất nhanh lấy tới không ít Linh Thạch, nhưng hắn thu là thủ hạ, là đồ đệ, cũng không phải tới cho bọn hắn làm bảo mẫu.

Cho dù là bọn họ ba có thể kiếm được mấy ngàn Linh Thạch, cái kia tốt xấu cũng rèn luyện năng lực không phải?

...

Sau khi ba người rời đi.

Trần Trầm cũng bắt đầu nghĩ biện pháp, trong lòng hẳn, biện pháp nhanh nhất đương nhiên là trực tiếp vận dụng vạn dặm truy tung, tìm kiếm cơ duyên.

Nhưng suy nghĩ một chút, đã bị hẳn bác bỏ.

Hoàn cảnh xung quanh nơi này tuy là tốt hơn Sa Phong thành một chút, nhưng cũng tốt có hạn, so với cảnh vật xung quanh tứ đại tông môn ở Hạ giới còn kém hơn một chút, không đáng lần nữa dùng g vạn dặm truy lùng.

Hơn nữa Trần Trầm hẳn anh tuấn tiêu sái, tu vi Luyện Hư đỉnh phong, cho dù là dựa vào bề ngoài hay là dựa vào tu vi đều có thể lẫn lộn không tệ.

Chung quy không đến mức rời khỏi hệ thống, thì trực tiếp chết đó à?

- Hừ!

Trần Trầm hừ lạnh một tiếng, rời khỏi tiểu điểm.

Niên đại này, nhất tiền là không thể nhất được, tu sĩ cũng không phải phạm nhân, cũng không đến mức làm mất vật phẩm tùy thân được.

- Hệ thống, phương viên năm ngàn mét có đánh rơi Linh Thạch sao?

- Có, kí chủ đi 3,200 mét về hướng tây, dưới đại thụ có Linh Thạch tồn tại.

-... Lại còn thật có!

Trong lòng Trần Trầm chấn kinh, sau đó bất động thanh sắc đi về hướng Tây.

Trên đường phố tu sĩ lui tới, so với tu sĩ ngoài thành, tu sĩ trong thành này thần tình trên mặt hòa hoãn hơn rất nhiều.

Cũng không lâu lắm, Trần Trầm liếc nhìn đến một góc cây viên cá i cổ xiêu vẹo, mọc ra Vạn Hóa Thần Phong biến thành cái xẻng đào đất, rất nhanh đào ra một rương hòm đã nửa mục nát.

Xem ra chỉ sợ có lịch sử mấy ngàn năm, chủ nhân không phải quên cái rương này, thì cũng là cuỡi hạc qua tây thiên rồi.

Mở ra xem, bên trong có hai trăm viên Linh Thạch trung phẩm, hẳn là tiền riêng của một tu sĩ cấp thấp mua không nổi nhẫn trữ vật.

Trần Trầm lấy hai trăm viên Linh Thạch trung phẩm bỏ vào trong nhẫn trữ vật trống rỗng của mình, tâm tình lập tức trở nên khá hơn.

Đi tới Thượng giới này, hẳn rốt cục đã kiếm được món tiền đầu tiên! Tuy chỉ có hai trăm viên Linh Thạch, nhưng cũng làm cho hắn đặc biệt an tâm.

...

- Đạo hữu, ngươi có thể nguyện vọng đi với ta không?

- Quá nguy hiểm, Vương huynh, nghe ta khuyên một lời đi, việc này chớ có lẫn vào.

Bên tai truyền đến âm thanh mỏng manh, Trần Trầm theo âm thanh lấy thần thức dò xét ra ngoài.

Rất nhanh phát hiện bên trong thành trì này có không ít tu sĩ đang tụ tập về một phương hướng trong thành, mà chuyện bọn hắn thảo luận hình như có quan hệ với hậu duệ Chân Linh gì đó.

Trần Trầm lập tức hứng thú, Chân Linh loại vật này, lúc hắn ở Sa Phong thành có nghe nói qua, cách gọi của một loại Yêu Thú cường đại.

Tỉ như Lục Đậ là Huyền Vũ, nghiêm chỉnh mà nói chính là Chân Linh.

Truyền văn trong sa mạc lớn mênh mông có một Chân Linh, tên là Thiên Hạt, thực lực vô cùng kinh khủng, mọi tu sĩ gặp phải nó thì không có người nào có thể may mắn còn sống.

Theo phương hướng dòng người tiến lên, cũng không lâu lắm, Trần Trầm đã đi tới phía trước một toà thông cáo chiêu bài trong thành.

Liếc mắt nhìn thông cáo chiêu bài, Trần Trầm rất nhanh đã biết rõ chuyện xảy ra.

Thì ra là trong một đầm lầy ở phía Đông của Vọng Giang thành, xuất hiện một hậu duệ Chân Linh Luyện Hư kỳ, một năm qua đã đánh chết không ít tu sĩ đi ngang qua đó, khiến thương đạo đổi đường, làm cho Vọng Giang thành chịu tổn thất to lớn.

Nguyên cơ thành chủ triệu tập cao thủ trong thành, cùng nhau đi giải quyết hậu duệ Chân Linh phía trước, mà cái gọi là cao thủ, thấp nhất phải là Nguyên Thần cảnh đỉnh phong.

Chỉ là một tin này đã làm cho tuyệt đại bộ phận tu vậy xem sĩ xung quanh chùn bước.

- Nếu thành công, có thể đưa ra một yêu cầu đối với thành chủ... Phần thưởng này, không khỏi cũng quá tùy ý.

Trong lòng Trần Trầm trầm nghĩ, nhưng mà đúng vào lúc này, xa xa có hai tu sĩ một nam một nữ đi tới, mặt mũi tràn đầy đều là tức giận.

Trước sau đi tới thông cáo chiêu bài, hai người trăm miệng một lời nói với tu sĩ của phủ thành chủ bên cạnh:

- Mang ta đi phủ thành chủ!

Vừa dứt lời, hai người lại trợn mắt nhìn nhau một hồi, sau đó đồng thời quay đầu đi.

Chỗ không xa, Trần Trầm thấy vậy cũng quay đầu lại.

Hai người này không là người khác, đúng là chủ nhân của hai tiên hạc bị hãm cướp kia...

Không ngờ ở đây lại gặp được bọn hãm.

Chương 385: Phòng Ngừa Rắc Rối Có Thể Xuất Hiện

Chẳng lẽ trên người hai con tiên hạc kia có định vị?

Trong lòng Trần Trầm lộp bộp một tiếng, trầm nói không ổn.

Hãm ở Thượng giới này luôn cẩn thận từng li từng tí, chính là vì không rõ Thượng giới này đến cùng sẽ có thủ đoạn gì.

Dù sao lấy hấn bây giờ nghĩ tượng lực, không tưởng tượng ra được...

- Phạm lão tặc, ta cho người biết, nếu người không trả lại hạc ta cho ta, ta và người không chết không thôi!

- Xú bà nương, rõ ràng là người lừa gạt hạc của ta chạy, còn ác nhân cáo trạng trước! Thật sự là vô sỉ đến cực điểm!

Hai người đều là tu sĩ Nguyên Thần đỉnh phong, cứ như vậy trên đường rùm beng, quả thực hù chạy xung quanh không ít người.

Bên cạnh, tu sĩ phủ thành chủ thấy vậy khuyên nhủ:

- Hai tiên bối có chuyện gì cũng từ từ... Ta trước dẫn các người đi phủ thành chủ.

Trần Trầm ở một bên nghe chốc lát, cơ bản kết luận hai người này căn bản không biết rõ hai tiên hạc ở đâu, trong lòng lập tức nhẹ nhàn thở ra.

Mà khi tu sĩ phủ thành chủ đang muốn mang hai người đi, hấn vội vàng nói:

- Đợi một chút, ta cũng đi!

Tục ngữ nói rất hay, giết người phóng hỏa kim yêu đá, giết hậu duệ Chân Linh này cũng giống như vậy.

Tu sĩ phủ thành chủ kia cảm ứng một thoáng tu vi của Trần Trầm, không cảm ứng được, hơi kinh ngạc hỏi thăm:

- Các hạ tu vi gì?

Trần Trầm chần chờ chốc lát, trịnh trọng nói:

- Luyện Hư.

Cùng lúc đó, hắt hơi thả ra một chút khí thế.

Cảm nhận được uy áp đáng sợ kia, tu sĩ xung quanh đều theo bản năng lùi lại mấy bước, ánh mắt nhìn về phía Trần Trâm tràn đầy kính sợ.

Tu sĩ phủ thành chủ kia cũng là vui mừng quá đỗi, tranh thủ thời gian tới đón, cung kính nói:

- Mời tiên bói!

Mà ngay cả một nam một nữ kia cũng đành chỉ tranh cãi, ánh mắt kính ngạc nhìn về phía Trần Trâm.

...

Sau một lát.

Ba người Trần Trâm dưới sự dẫn dắt của tu sĩ phủ thành chủ tiến vào phủ thành chủ.

Lúc này, trong phủ đã tụ tập năm tên tu sĩ.

Mà ngồi ở trí cao nhất chính là thành chủ Vọng Giang thành, hiệu là Giang Thành tử, là một tu sĩ Luyện Hư bề ngoài nho nhã trung niên.

Nhưng bề ngoài đó không thể coi là thật, nghe nói hắt làm thành chủ đã được hai trăm năm.

- Ba vị này là?

Giang Thành tử nhìn về phía bộ hạ của mình.

Hắn vừa mới mở miệng, nam tu họ Phạm chủ động giới thiệu nói:

- Tại hạ Tiên Hạc tông, Phạm Ly.

Nữ tu thì ở một bên lãnh đạm nói:

- Tiên Hạc tông, Ngô Lan.

Nghe thấy như thế, Giang Thành tử bừng tỉnh hiểu ra nói:

- Thì ra hai vị là Thần Hạc Chân Quân và Hạc Tiên Tử của Tiên Hạc tông, mấy ngày trước, ta nghe nói người của Tiên Hạc tông sẽ phái người tới trợ giúp Vọng Giang thành chúng ta, chỉ là không ngờ hai vị nhanh như vậy đã đến, thật sự là không từ xa tiếp đón.

Nói đến đây Giang Thành tử cẩn thận cảm ứng một phen, hơi kinh ngạc nói:

- Chỉ là hai vị, hạc của các ngươi đâu?

Phạm Ly và Ngô Lan nghe đến đây lại bắt đầu trợn mắt nhìn nhau, sau đó trấm miệng một lời:

- Ngươi đây phải hỏi hắn (nàng)!

Trần Trầm ở một bên, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, tư thái như đi xem kịch.

Rất rõ ràng, Tiên Hạc tông này vẫn có chút thực lực, nguyên có là hai người này trước mặt thành chủ cũng không biểu hiện ra nhiều thái độ cung kính.

Mà thành chủ này nói chuyện đều là lời khách sáo, xem ra cũng không lọt mắt hai người này.

Nhưng mà, Trần Trầm ngược lại phát hiện chỗ khác thú vị, tu sĩ lã

n lộn không tề ở Thượng giới này dường như đều có danh hào riêng của mình.

Mà danh hào này không giống Hạ giới, cái gì tôn cái gì hoàng xưng hô, mà là không giống nhau, không chút quy luật nào đáng nói.

Có thể đây là văn hóa biến dị do thực lực Thượng giới mạnh mẽ hơn mang đến, nhưng nói cũng là chủ nghĩa anh hùng cá nhân thịnh hành, chủ nghĩa đại tộc sô-vanh suy tàn.

Mắt thấy lấy hai người lại muốn âm ỉ lên, Giang Thành tử tranh thủ thời gian nhìn về phía Trần Trầm nói:

- Vị đạo hữu này... Người là?

- Ta là tán tu đi ngang qua, Trần Trầm.

Trần Trầm bất đắc dĩ đáp, hắn cũng muốn báo ra một danh hào vang dội, nhưng mà bây giờ không có.

Nghe được tên của Trần Trầm, Giang Thành tử suy tư thật lâu, đề u không nhớ tới gần đó có cường giả như thế, nhưng mà giờ khắc này, thủ hạ của hắn đã truyền âm nói cho hắn biết người này trước mặt là tu vi Luyện Hư.

Chỉ là điểm này, cũng đã đủ hắn tôn trọng, huống chi Trần Trầm này thoát nhìn trẻ tuổi như vậy, rất có thể là đệ tử hạch tâm bên trong đại tông môn ra ngoài rèn luyện.

Người này không thể lãnh đạm!

Giang Thành tử yên lặng cho Trần Trầm đánh lên như thế một nhũn hiệu, tiếp đó đứng lên, cười nói:

- Trần đạo hữu, mời ngồi ở đây.

Trần Trầm nghe đến đây theo hấn chỉ phương hướng ngồi xuống bên trái dưới tay, mà ở đối diện hấn, còn có một lão đầu nhi mặt gầy còm mũi tràn đầy u ám, xem ra cũng không phải là loại người tốt lành gì.

Nhưng mà người này cũng là tu vi Luyện Hư cảnh, Trần Trầm liếc mắt đã nhìn ra.

Chờ sau khi Phạm Ly Ngô Lan ngồi xuống, Giang Thành tử bắt đầu giới thiệu tình huống của hậu duệ Chân Linh kia.

...

Ngồi nghe một hồi, Trần Trầm bắt đầu không quan tâm, trong đầu thì đang suy tư mình nên lấy danh hào vang dội nào.

- Hồn Giang Long Trần Trầm... Không được, không đủ bá khí.

- Tề Thiên Đại Thánh Trần Trầm... Quá chuunibyou!

- Chó lông vàng Trần Trầm, đánh rắm, ta đang suy nghĩ gì?

Trần Trầm không ngừng suy tư, nhưng mà cho dù như thế nào đề u không nghĩ ra được danh hiệu nào phù hợp.

Nếu ở Hạ giới, vậy sẽ không giống với lúc trước, hấn có thể nói với người khác - Ở trước mặt người là, hậu duệ Thạch Đầu thôn, Đại Tấn và Đại Chu thống nhất người, sơn chủ Vô Phong sơn, Tông chủ Ngọc Đỉnh đan tông, Nhân tộc Thủ Hộ giả, Thương Minh chủ, chủ nhân của Vô Tận Hải chi vương, thiên kiêu mạnh nhất từ trước tới nay của Nhân tộc, nam nhân bị thượng thiên ghen ghét, khổng chế lôi điện Trần Trầm.

...

- Đại thể tình huống chính là như thế, còn mời các đạo hữu ở trong phủ thành chủ này nghỉ ngơi một ngày, làm một chút chuẩn bị, một ngày sau, chúng ta cùng nhau xuất phát.

Lúc này, Giang Thành tử rốt cục nói xong, Trần Trầm cũng triệt để hồi thần lại.

Ngay khi hắn chuẩn bị đứng lên rời đi, trong đầu đột nhiên xuất hiện một đạo thần thức truyền âm.

- Đạo hữu hãy khoan, còn mời hậu đình một lần.

Trần Trầm nghe vậy sắc mặt cứng đờ, nhưng mà cuối cùng thân hình vẫn ngừng lại, sau khi chờ những người khác đi, hắn xoay người đi đến hậu đình của phủ thành chủ.

Sau một lát, Giang Thành tử xuất hiện ở trước mặt hắn, thần tình so trước đó tùy ý không ít.

- Đạo hữu gọi ta đến đây làm chuyện gì? Chẳng lẽ có cái kia... Âm thầm giao dịch?

Nghe được Trần Trầm lời nói, Giang Thành tử cười nói:

- Đạo hữu ngược lại là người sáng khoái, vậy ta sẽ đi thẳng vào vấn đề...

Trầm ngâm chốc lát, Giang Thành tử mới ngưng trọng nói:

- Trần đạo hữu, ngươi có chỗ không biết, hôm nay trừ ngươi và hai người Tiên Hạc tông kia ra, bốn người khác ngoại hiệu Thạch Sơn Tứ Thánh, chính là một nhóm bốn người cùng sư đồ, đứng đầu là Thạch Sơn lão quái thủ đoạn quỷ dị, hơn nữa bốn người bọn họ như thể chân tay, ngươi và ta cần phải phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện!

Trần Trầm nghe đến đây tâm tư bách chuyển.

Thượng giới cùng một chỗ trăm yêu trừ ma, đều phải phòng bị lẫn nhau sao?

Làm sao bây giờ? Nói cái gì lời nói mới có thể ra vẻ mình thường xuyên tổ đội với người khác?

Trầm mặc thật lâu, sắc mặt Trần Trầm trở nên không hề bận tâm, tậm chí còn có một ít hương vị đa mưu túc trí.

- Đạo hữu, vậy ta người xa lạ này, đã làm cho ngươi tín nhiệm sao?

Giang Thành tử nghe đến đây tự tin cười nói:

- Ban đầu ta là muốn cùng hai vị Tiên Hạc tông kia chiếu ứng lẫn nhau một thoáng, nhưng giờ đây hạc của bọn hắn đều đã đi, mà h ai người bọn họ còn có ân oán... Thực tế không phải lựa chọn tốt.

- Ngược lại đạo hữu ngươi, toàn thân chính khí, xem xét là người thân có đại khí tượng, người như vậy tuyệt không có khả năng là m ra chuyện dơ bẩn xấu xa, chút bản sự nhìn người ấy, ta vẫn có.

Trần Trầm nghe vậy cười cười, một bộ ta ẩn tàng sâu như thế, không ngờ vẫn là bị ngươi nhìn ra.

- Nếu thành chủ nhìn trúng, vậy đến lúc đó ngươi và ta chiếu ứng lẫn nhau tự không gì không thể, chỉ nhưng mà thù lao này...

Giang Thành tử cười khẽ một tiếng, vung tay lên nói:

- Chỉ cần chém giết hậu duệ Chân Linh kia, đạo hữu ngươi muốn cái gì, chỉ cần ta có, tất cả đều dễ nói chuyện, ta chỉ cần thi thể của hậu duệ Chân Linh kia là đủ.

Chương 386: Vẫn Là Tuổi Còn Rất Trẻ

Sau khi âm thầm thương lượng với Giang Thành tử một phen, Trần Trầm đã được an bài vào phủ thành chủ ở.

Dùng thần thức dò xét một phen, trong phạm vi trăm dặm, phát hiện tung tích của Ngô Đức và Hoàng Lê.

Lúc này, Ngô Đức đang cò kè mặc cả với một chương quỹ trong tiệm tài nguyên tu luyện, ngữ khí có chút bá đạo, một bộ dáng sau lưng ta có người.

Về phần Hoàng Lê, thì đang làm chân chạy đưa cơm cho người khác... Cô nương này, phỏng chừng cũng là chỉ sẽ làm chân chạy cho người ta.

Thấy hai người vẫn tính an tâm, trong lòng Trần Trầm hơi định.

...

Một ngày sau, Trần Trầm đi tới một chỗ đất trống trong phủ thành chủ, trên đất trống đã sớm ngừng một chiếc phi chu, bên cạnh phi chu, hai người Tiên Hạc tông còn đang tranh cãi.

Thấy Trần Trầm đi tới, Phạm Ly một mặt phần uất nói:

- Đạo hữu, người phân xử cho ta thử, xú bà nương này dưới tình huống không bằng chứng, nói là ta bắt hạc của nàng! Người nói nếu u là người thì người có tức giận hay không?

Ngô Lan thì lạnh lùng nói:

- Đạo hữu, đừng nghe hắn nói hươu nói vượn, chính là hạc của hắn bắt hạc của ta, giờ đây trốn đi, còn giả bộ người bị hại!

Trần Trầm một mặt xấu hổ, bảo hắn phân xử, hắn nên phân xử như thế nào?

Sau một lúc lâu, hắn mới ngử trọng tâm trường nói:

- Hai vị đạo hữu, giờ đây sắp xuất phát, vẫn là không nên tranh cãi mới tốt, vạn nhất hậu duệ Chân Linh kia thực lực mạnh mẽ, người ta vẫn phải cùng chung mối thù.

- Vẫn là đạo hữu rõ lý lẽ, đã như vậy, vậy ta xem ở mặt mũi đạo hữu tạm thời không so đo với Phạm lão tặc này.

Ngô Lan cười nói, sau đó vừa oán hận trừng mắt nhìn Phạm Ly một chút.

Bên cạnh Phạm Ly hừ lạnh một tiếng, không nói nữa.

Cũng không lâu lắm, Thạch Sơn Tứ Thánh cũng đến nơi này, bốn tên tu sĩ này đứng đầu Thạch Sơn lão quái là Nhân tộc, ba người khác đều là chủng tộc không biết tên, tướng mạo có chút dữ tợn, tu vi tất cả đều đạt tới Nguyên Thần đỉnh phong.

- Nếu các đạo hữu đều đã đến, vậy chúng ta lập tức lên đường đi.

Giang Thành tử từ xa chậm rãi đi tới, mang theo mọi người lên phi chu.

...

So phi chu của với Xích Mục Kim Cương, phi chu của Giang Thành

nh tử xa hoa hơn nhiều, bên trên không chỉ có mấy gian phòng, cả ng có người làm nha hoàn.

Nhưng mà một đoàn người cũng không riêng phần mình tách biệt, dù sao sắp xảy ra đại chiến, mọi người tập hợp một chỗ thương lượng một chút chiến thuật cũng tốt.

- Thạch Sơn đạo hữu, nghe nói ngươi hiểu được một loại bí thuật, có thể khiến khí huyết của người đảo lưu, bạo thể mà chết, vậy đến lúc đó sẽ do ngươi đến quấy nhiễu hậu duệ Chân Linh kia, ngươi nghĩ thấy thế nào?

Giang Thành tử đối với Thạch Sơn lão quái ôn hòa nói, trên mặt đồng thời không chút nào khác thường.

- Có thể.

Âm thanh Thạch Sơn lão quái khàn khàn, sắc mặt lạnh nhạt.

Trần Trầm nhìn những lão tu sĩ này, trong lòng nhịn không được cảm thán.

Chớ nhìn tu vi của hắn cao hơn những tu sĩ này, nhưng những tu sĩ này đều là loại người có thể sống gần ngàn năm dưới hoàn cảnh tàn khốc của Thượng giới, từng cái dùng cáo già để hình dung hoàn toàn không đủ.

So sánh, hắn còn quá trẻ.

Tuy hắn dùng hệ thống phát hiện trong nhóm người này không có ai có ác ý đối với hắn, nhưng hắn vẫn phải phòng bị, dù sao hiện tại không có không đại biểu tương lai không có.

Có nhiều thứ, đều trong một ý nghĩ.

- Trần đạo hữu, sở trường của ngươi là gì?

Lúc này, Giang Thành tử ngoảnh lại nhìn về phía Trần Trầm, cười hỏi.

Trần Trầm trầm tư chốc lát, khiêm tốn đáp:

- Ta sở trường công kích.

- Vậy đến lúc đó sẽ do người đến chủ công, ta phụ trách phòng thủ, Thạch Sơn đạo hữu phụ trách khống chế, về phần mấy vị còn lại thì ở một bên quấy rối lược trận là đủ.

Giang Thành tử quyết định sách lược, tất cả mọi người không có ý kiến gì.

...

Tầm nửa ngày sau, phi chu đứng trên một con sông lớn, nước trong dòng sông đục ngầu, trong đó hình như có lực lượng đặc thù nào đó, thần thức căn bản không thăm dò vào được.

Giang Thành tử nhìn sông lớn này, sau đó nhìn về phía mấy người khác, thần sắc trở nên ngưng trọng lên.

Mọi người đối với hấn khế gặt đầu, ra hiệu đã làm tốt chuẩn bị.

Giang Thành tử rồi mới từ trong ngực lấy ra một hạt châu màu đen, thôi động Linh Lực ném xuống đầm lầy phía dưới.

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ giống như là cục đá rơi xuống nước thường thường không có gì lạ.

Nhưng mà sau một lát, trung tâm sông lớn đã xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, mặt bằng xung quanh bắt đầu lấy tốc độ mắt trần c

ó thể thấy được giảm xuống.

Trần Trầm yên lặng quan sát đến một màn này.

Loại bảo vật phức tạp này ở Hạ giới làm không được, đây chính là ưu thế cao giai tu chân văn minh so với đệ giai tu chân văn minh.

Cho dù tu vi tương đương, thủ đoạn cũng đã thua không chỉ một cấp độ.

Bởi vì có lượng lớn siêu cấp cường giả, dẫn đến hạn mức cao nhất của Thượng giới cực cao, coi như là một tu sĩ bình thường, cũng có thể cảm nghịch thiên chí bảo, cái này ở Hạ giới gần như không có khả năng xảy ra.

Mắt thấy lấy nước trong đầm lầy đã vơi đi gần một nửa, mặt nước bỗng nhiên sôi trào lên, ngay sau đó một đầu toàn thân đen kịt, một cái đầu cá to như vậy mực thò đầu ra khỏi mặt nước.

Con cá này mới vừa nổi trên mặt nước, trực tiếp miệng nói tiếng người, âm thanh lạnh lùng nói:

- Giang Thành tử, lão tổ ta chính là Chân Linh Hắc Thủy Thiên Hài, nếu như ngươi ra tay với ta, ta dám đảm bảo, trong vòng mười ngày, Vọng Giang thành chắc chắn sẽ bị hủy hoại trong chốc lát!

Giang Thành tử nhíu mày, hồ hững nói:

- Nếu thật có Chân Linh xuất thủ đối với Vọng Giang thành, tự nhiên sẽ có cường giả thu thập nó, trước đây ngươi giết tu sĩ Vọng Giang thành ta, chúng ta ra tay với ngươi cũng là thiên kinh địa nghĩa.

Hắn lời nói xong, ngoảnh lại nhìn về phía Thạch Sơn Tứ Thánh.

Bốn người không nói hai lời, theo đông tây nam bắc tứ phía vây quanh đại hắc ngư, sau đó một tiếng quát chói tai, tạo thành một đạo phong ấn tứ tượng, xoay chậm chậm trấn áp tới đại hắc ngư.

Đại hắc ngư nhìn phong ấn tứ tượng trên đỉnh đầu, hai sợi râu dài hơi động, sau đó há hốc ra.

Trong thiên địa bỗng nhiên truyền ra từng âm thanh như là tiếng khóc của hài nhi, ba tên Nguyên Thần đỉnh phong trong Thạch Sơn Tứ Thánh bị thanh âm này ảnh hưởng, lập tức ôm đầu, mà phong ấn kia cũng bởi vậy suy yếu không ít.

Nhân cơ hội này, đại hắc ngư ngửa mặt lên trời phun ra một đạo phù sa màu đen, vọt thẳng phá phong ấn, sau đó chấn động mạnh một cái, lại chui vào đáy nước.

- Đuổi theo!

Giang Thành tử quát một tiếng chói tai, trực tiếp xông vào bên trong sông lớn, những người khác thấy vậy cũng theo thật sát.

Trần Trầm yên lặng theo ở phía sau, nếu như vừa rồi hắn không nhìn lầm thì đại hắc ngư còn giống như tu luyện công pháp.

Yêu Thú này... Quả nhiên lợi hại hơn Yêu Thú ở Hạ giới nhiều!

Nói không chừng pháp bảo phòng thần thức hộ ở Hạ giới cực kỳ hiếm thấy, ở Thượng giới cũng không thừa thớt.

Nếu thật là như vậy, khả năng công kích thần thức của hắn trước đây đều thuận lợi giờ sẽ không dễ dàng tạo nên tác dụng như vậy.

Mắt thấy lấy đại hắc ngư muốn chui xuống đáy sông phù sa, Thạch Sơn lão quái đột nhiên nhắm mắt lại, lẩm nhẩm vài câu nghe không rõ, trong chớp mắt, tốc độ đại hắc ngư phía trước đại giảm.

- Trần đạo hữu, công kích hấn!

Giang Thành tử nhắc nhở một câu, Trần Trầm nghe vậy cũng không khách khí, Vạn Hóa Thần Phong từ trong cơ thể bay ra, trực tiếp biến thành cự kiếm dài trăm mét, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chém về phía đại hắc ngư kia.

Một kích này, tuy là Trần Trầm không dùng toàn lực, nhưng cũng đến gần tiêu chuẩn Luyện Hư hậu kỳ.

Thấy Trần Trầm vừa ra tay đã có uy thế như thế, thần sắc mấy người xung quanh khác nhau.

Oanh!

Sau một lát, Vạn Hóa Thần Phong đuổi kịp đuôi của đại hắc ngư kia, linh khí bạo phát xuống, trực tiếp mở ra một cái lỗ lớn trên đuôi của đại hắc ngư!

Oa oa oa!

Đại hắc ngư gào lên đau đớn, phía dưới quay đầu phun ra một miệng lớn phù sa, rất nhanh dính lên thân kiếm Vạn Hóa Thần Phong.

Trần Trầm biến sắc, một loại cảm giác khó chịu nháy mắt tràn ngập toàn thân.

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, hấn tranh thủ thời gian thu hồi Vạn Hóa Thần Phong, lúc này mới phát hiện tại Hạ giới một mực Vạn Hóa Thần Phong mọi thứ đều thuận lợi, giờ phút này lại dính không ít vết bẩn loại trừ không xong.

Hấn có thể cảm giác được một cách rõ ràng giờ phút này những vết bẩn kia đang không ngừng ăn mòn Vạn Hóa Thần Phong.

- Xem ra thiên phú thần thông của Chân Linh hậu duệ này là làm bản pháp bảo, Trần đạo hữu, tồn thất của người sau này ta sẽ bồi t hường.

Trong đầu truyền đến âm thanh của Giang Thành tử, Trần Trầ m lặng.

Cứ tưởng rằng chủ công tuyệt sẽ không lỗ, không ngờ vừa mới t ù y ý vừa ra tay, Thượng giới này đã cho hắn một bài học.

Chương 387: Mưu Đồ Bí Mật

Cứ việc một kích này ra, Vạn Hóa Thần Phong nhận lấy ảnh hưởng, nhưng đại hắc ngư này cũng bị thương không nhẹ, tốc độ l ập tức chậm hơn rất nhiều.

Nhưng mà đại hắc ngư này đồng thời không hề từ bỏ trị liệu, vừa chạy trốn vừa kêu gào uy hiếp, đồng thời phóng thích cái kia kỳ d ì âm thanh quấy nhiễu tâm trí người.

Đáng tiếc các tu sĩ Giang Thành tử cũng đều là hạng người tâm trí kiên nghị, nếu quyết định đánh giết hậu duệ Chân Linh này thi, gi ò này khắc này đương nhiên sẽ không có chút do dự.

Nhưng mà trong chốc lát, mấy người lần nữa lại vây quanh đại hắ c ngư ở dưới nền đất.

Thấy tất cả mọi người sát ý bùng bùng, đại hắc ngư thanh sắc câu lệ nói:

- Các ngươi đều chờ đó cho ta! Sớm muộn cũng có một ngày, các ngươi đều sẽ phải trả giá đắt!

Dứt lời nó mở ra miệng rộng, thân thể nhanh chóng bành trướng, không ngờ lại muốn tự bạo.

Nhưng vào lúc này, Thạch Sơn lão quái lấy tay bấm niệm pháp quyết, lại lần nữa niệm vài câu chú ngữ, giây lát sau, thân thể đại hắc ngư đã đình chỉ biến hóa.

Nhân cơ hội này, Giang Thành tử lại lần nữa lấy ra viên châu màu đen ném vào đầm lầy bên trong, viên châu màu đen đột nhiên phụ t lên nổi trên mặt nước, trùng kích đến chung quanh đại hắc ngư.

Tư tư!

Một hồi hàn khí bộc phát, đại hắc ngư bị băng phong trong dòng nước.

- Diệt!

Nhìn đại hắc ngư bên trong hàn băng, Giang Thành tử khẽ quát một tiếng.

Ầm!

Một tiếng vang giòn, hàn băng kèm theo đại hắc ngư tất cả đều hóa thành mảnh nhỏ.

Bộ dáng Giang Thành tử đại hỉ, tranh thủ thời gian lấy hai sợi râu của đại hắc ngư, về phần những bộ vị khác, thì bị hất bỏ đi như giấy rách.

Về phần Thạch Sơn lão quái cũng không nhàn rỗi, sau khi lảm nhảm vài câu khẩu quyết, từ trong thi thể làm ra một cái hồn thể nhỏ

nhỏ đi ra, tiếp đó thu vào trong một cái hồ lô tùy thân.

Trần Trầm nhìn một màn này, đột nhiên cảm giác thủ đoạn của mình quá thiếu thốn một chút...

Sau một lát, một nhóm tu sĩ dò xét hang ổ đại hắc ngư, phát hiện chút ít Linh Thạch và một chút trân bảo bình thường, tùy ý phân phối một thoáng, tất cả mọi người không có ý kiến gì.

- Lần này có thể thuận lợi như vậy, không thể bỏ qua công lao một t kiểm kia của Trần đạo hữu, về phần đền bù tổn thất và thù lao chờ chúng ta trở về Vọng Giang thành, Trần đạo hữu cứ việc nói với ta!

Chờ lúc gần rời đi, Giang Thành tử lại cường điệu một câu.

Trần Trầm nhẹ gật đầu, không nói gì thêm, nhưng mà trong lòng cũng bất đắc dĩ.

Vạn Hóa Thần Phong bị thương, lần này hẳn coi như được đến địa lượng tài nguyên cũng không tính kiếm lời.

Nhưng mà... Giờ đây Vạn Hóa Thần Phong cũng xác thực không dùng tốt như vậy.

...

Một đoàn người trở lại Vọng Giang thành, Phạm Ly và Ngô Lan không ngừng không đi tìm hạc, Thạch Sơn Tứ Thánh cũng không thấy bóng dáng, chỉ có Trần Trầm thì vẫn ở phủ thành chủ.

- Thành chủ, không nói gạt người, ta yêu cầu một chút tài nguyên tu luyện.

Nhìn lên Giang Thành tử nụ cười ôn hòa trước mặt, Trần Trầm đi thẳng vào vấn đề nói.

Giang Thành tử nghe đến đây hơi kinh ngạc, một cường giả chí ít đều là Luyện Hư trung kỳ mà lại thiếu tài nguyên tu luyện, thật là chuyện hiếm lạ.

Nhưng mà nếu Trần Trầm nói, hẳn cũng sẽ không từ chối, suy nghĩ một chút, hẳn phân phó thủ hạ tu sĩ đưa tới một cái nhẫn trữ vật, giao cho Trần Trầm.

Trần Trầm tra xét một phen, bên trong có một trăm vạn Linh Thạch trung phẩm, trừ cái đó ra, còn có một vạn linh thạch thượng phẩm và một trăm viên Linh Thạch cực phẩm, xem bộ dáng là Hạ giới cơ hồ mai danh ẩn tích Linh Thạch cực phẩm.

Cho xong nhẫn trữ vật này, Giang Thành tử lại từ trong nhẫn trữ vật của mình lấy ra mấy bình đan dược giao cho Trần Trầm, có một ít không bỏ nói:

- Đạo hữu, Thăng Thần Đan này ta cũng không có bao nhiêu, những cái này đều cho ngươi.

- Thăng Thần Đan...

Nghe được danh tự, con người Trần Trầm hơi rụt lại, đan dược này hẳn đã thấy qua trong thư tịch của Ngọc Đỉnh đan tông, chính là đan dược tăng lên thần thức và tu vi Luyện Hư, nhưng Hạ giới khuyết thiếu một loại tài liệu cực kỳ quan trọng, cho nên đã sớm thất truyền.

Không nghĩ tới hôm nay đến Thượng giới, nhanh như vậy đã thấy loại đan dược này.

Coi một cái giá trị... Giang Thành tử này cho chính mình mấy binh khí Thăng Thần Đan giá trị chỉ sợ không kém gì Phá Hư Đan Hạ giới cái kia giúp người bước vào Luyện Hư Tạo Hóa.

Một nơi xa xôi, ở Thượng giới, tùy tiện một Luyện Hư có thể đưa ra loại đan dược này, cái này lại lần nữa đổi mới nhận thức của Trần Trầm đối với thân gia tu sĩ thượng giới.

- Đa tạ thành chủ.

Trần Trầm nhận lấy đồ vật sau đó khách khí nói.

Giang Thành tử cười nhạt một tiếng, sau đó lại nói:

- Trần đạo hữu, bản mệnh chi bảo của ngươi bị hao tổn, ta có lẽ đền bù tổn thất.

- Thực ra ta lần này đạt được cái kia một đôi râu dài chính là chuẩn bị luyện chế ra một loại bí bảo, vì thế đã mời một vị luyện khí đại sư đến trong thành, nếu không tới lúc đó ta tiện thể mời hẳn giúp người xem một chút?

- Không cần, đa tạ ý tốt của thành chủ.

Trần Trầm trực tiếp từ chối.

Vạn Hóa Thần Phong cần gì, hẳn đều rõ ràng hơn ai khác, luyện khí đại sư nhìn cũng không thiệt, hiện tại trong tay hẳn có lượng lớn vật liệu luyện khí.

Nghe nói như thế, tử trong mắt Giang Thành lóe lên một tia thất vọng không dễ dàng phát giác, nhưng mà chỉ thoáng qua.

- Đã như vậy, đạo hữu không ngại ở chỗ này của ta thêm mấy ngày, để cho ta tận tận tình địa chủ hữu nghị.

...

Sau một phen khách sáo, Trần Trầm quay người rời đi.

Giang Thành tử nhìn bóng lưng Trần Trầm, tinh quang trong mắt lấp lóe, trong đầu không ngừng nhớ lại một màn Trần Trầm chém ra một kiếm về phía hậu duệ Chân Linh kia.

Sau một lát, hấn xuất hiện trong một căn phòng tối dưới mặt đất.

Bên trong ám thất, có một tên ngoại tộc trắng hán toàn thân màu vàng thô kệch đang cẩn thận quan sát một cây trường thương.

- Sư huynh, uy lực bản mệnh pháp bảo của người kia tuy không thể nói là cực mạnh, nhưng vẫn cho ta một loại cảm giác kỳ dị.

Giang Thành tử cung kính nói với trắng hán màu vàng.

- Lưu lại hình chiếu sao?

Màu vàng trắng hán thả trường thương trong tay ra, quay đầu lại hỏi.

Giang Thành tử nghe đến đây lập tức lấy ra một hòn đá nhỏ, tiếp đó quán chú linh lực vào, kết quả tảng đá bắt đầu bắn ra hư ảnh mọi người liên hợp chém giết hậu duệ Chân Linh kia.

Con mắt trắng hán màu vàng nhú lại, không ngừng quan sát đến Vạn Hóa Thần Phong trong tay Trần Trầm, một lát sau trong mắt lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

- Sư huynh, chẳng lẽ thật sự là bảo vật khó lường? Ta thấy vết thương lưu lại trên hậu duệ Chân Linh có mấy loại thuộc tính sót lại, hơn nữa nguyên lý kiếm này biến lớn hình như có chỗ khác biệt với pháp bảo của chúng ta!

Bên cạnh Giang Thành tử có một ít hưng phấn nói.

Trắng hán màu vàng lắc đầu không nói, một lát sau mới nhìn Vạn Hóa Thần Phong, lẩm bẫm nói:

- Không nắm chắc được... Nếu thật là loại tài liệu kia, chắc chắn không thể chỉ có chút uy lực như thế, cũng rất khó lưu lại vết thương g... Nhưng thế gian này loại trừ loại kia tài liệu, cũng không tài liệu khác có công dụng này.

- Sư huynh người nói là?

- Vạn Hóa Thần Kim.

Tráng hán màu vàng trầm giọng trả lời.

Giang Thành tử nghe vậy giật mình kêu lên, danh tiếng của thần kim hẳn tất nhiên nghe nói qua, nhưng mà thần kim cũng là chuyên môn của đỉnh tiêm đại năng, coi như là sư phụ của bọn hắn cũng không có tư cách nắm giữ.

Tu sĩ bình thường nắm giữ thần kim, một khi bị phát hiện đó chính là họa sát thân!

- Chẳng lẽ hẳn là một đệ tử của siêu cấp tông môn ra ngoài lịch luyện? Thế nhưng cũng không thể! Coi như là đệ tử siêu cấp tông môn cũng chưa chắc có thể nắm giữ pháp bảo dùng thần kim luyện chế, hơn nữa, hẳn còn hỏi ta muốn tài nguyên tu luyện.

Ánh mắt Giang Thành tử lấp lóe, ngữ khí có một ít xúc động.

Tráng hán màu vàng bên cạnh cẩn thận tự định giá một thoáng, đột nhiên suy nghĩ minh bạch cái gì, lạnh giọng nói:

- Đại bộ phận thần kim một giới này của chúng ta sớm đã có chủ nhân, nhưng truyền văn Hạ giới còn có để lại một chút.

- Sư huynh, người nói người này là phi thăng giả?

Giang Thành tử tuy là hỏi lại, nhưng trên mặt cũng lộ ra bùng tin

h.

Nếu như người kia là phi thăng giả, vậy mọi việc đều giải thích thông suốt, khó trách cả tài nguyên tu luyện cũng không có.

Sau đó trong lòng của hắn lại lộ bộ một tiếng, Hạ giới phi thăng giới, điều kiện cần thiết không giống nhau, có cần Nguyên Thần đỉnh phong, có cần Luyện Hư đỉnh phong.

Giờ đây xem ra, Trần Trầm kia hẳn là che giấu thực lực Luyện Hư đỉnh phong tu sĩ.

- Người này có lẽ phi thăng không bao lâu, cơ duyên nghịch thiên như thế tuyệt đối không thể bỏ lỡ, người ngăn chặn hắn mấy ngày, chờ sau khi ta luyện chế ra Khốn Thần Tác, lúc đó đối phó hắn tự nhiên không khó.

Tráng hán màu vàng bên cạnh cầm lấy một đôi râu, bước nhanh đi vào chỗ sâu trong mật thất.

Chương 388: Đạo Hữu Hỷ Khoan!

- Đưa quá chậm! Ta muốn đưa tin cho tửu lâu, khiếu nại người ơi!

Trần Trầm thấp giọng, trầm giọng nói với Hoàng Lê một mực cúi đầu.

Hoàng Lê ở cấp tửu lâu đưa cơm, hắn đã chiếu cố một thoáng sin

h ý của đồ đệ này, không ngờ đồ đệ này nhất gan không được, vào phủ thành chủ đầu cũng không dám ngẩng lên, từ đầu đến cuối cũng không phát hiện hộ khách là sư phụ của mình.

- A! Tiền bối không được!

Hoàng Lê dọa đến kém chút quỳ rạp xuống đất.

Dưới cái nhìn của nàng, chủ phủ thành Sa Phong thành chính là nơi cao không thể chạm, chớ nói chi là chủ phủ thành Vọng Giang thành này.

Nếu không phải từ lâu ra giá cách cao, nàng căn bản không dám tới, có ai nghĩ được thật vất vả lấy dũng khí vào phủ thành chủ, lại gặp được một tiền bối khó chơi.

- Bù linh thạch!

Âm thanh Trần Trầm lạnh lùng nói.

Nghe đến đây, Hoàng Lê ủy khuất xẹp lên miệng, suy nghĩ một chút, vẫn hết sức không bỏ từ trong ngực móc ra hai mươi viên Linh Thạch trung phẩm lớn nhỏ không đều, đưa tới trước mặt Trần Trầm.

Trần Trầm nhìn những Linh Thạch đáng thương kia, một mặt im lặng, thu một đồ đệ như thế, thật sự là mắt mắt...

- Hoàng Lê!

Trần Trầm đột nhiên quát to một tiếng, Hoàng Lê nhảy lên một cái, dọa đến xoay người chạy, chưa từng nghĩ lại bị một cỗ lực lượng cường đại kéo lại.

Lúc này, nàng mới phát hiện trước mặt hộ khách là sư phụ mình.

- Oa oa...

Nhìn thấy cái này Trần Trầm, Hoàng Lê trực tiếp khóc ra tiếng, nóng lòng tại chỗ chụp chết người sư phụ này.

- Kiếm lời Linh Thạch đủ rồi, chúng ta có thể đi.

Trần Trầm thấy vậy cười nói, sau đó từ trong nhẫn trữ vật lấy ra lệnh bài truyền tin, thông tri hai người Xích Mộc Kim Cương và Ngô Đức, cuối cùng mang theo Hoàng Lê từ biệt Giang Thành tử, trở về đến khách sạn.

...

Cũng không lâu lắm, Ngô Đức một mặt đặc ý từ ngoài đi vào, cầm một nhẫn trữ vật giao vào trong tay Trần Trầm.

- Chủ thượng! Mấy ngày nay ta dùng những vật kia của người, đã kiếm được ba vạn Linh Thạch trung phẩm, còn mời xem qua!

Dứt lời, hấn nhắm mắt lại, chờ nhận được lời khen.

Bên cạnh Hoàng Lê thèm muốn đến cực điểm nhìn Ngô Đức một chút, thực ra nàng cũng là có một ít Linh Thạch, đáng tiếc nàng không dám lấy ra đến chuyển đồ vật.

Trần Trầm xác thực tán dương Ngô Đức một phen, gia hỏa này tuy không có tố chất gì, nhưng vẫn còn có chút ưu điểm.

Người như vậy nếu vận dụng thích đáng, cũng có thể phát huy tác dụng không nhỏ.

Nhưng mà, sau khi Ngô Đức đến, qua trọn vẹn một canh giờ cũng không có tin tức của Xích Mộc Kim Cương, thẳng đến đi qua hơn nửa ngày, mới nhận được Xích Mộc Kim Cương trả lời.

Thì ra gia hỏa này đêm qua tiếp một nhiệm vụ hộ tống thương hội, phải ba ngày sau mới có thể trở về.

Trần Trầm lắc đầu, gia hỏa Xích Mộc Kim Cương này là chuẩn bị ở chỗ này làm nhân viên một hai năm, đón lấy loại nhiệm vụ này cũng bình thường.

- Tính toán, chúng ta lại trong Vọng Giang Thành ở ba ngày, thuận tiện mua sắm một chút vật tư khác, ba ngày sau chúng ta sẽ xuất phát.

Trần Trầm lập tức quyết định nói.

...

Ba ngày này, Trần Trầm mua lượng lớn thư tịch, dần dần đối với Thượng giới này có am hiểu nhất định.

Trong Thượng giới, bên trên Luyện Hư còn có bốn cảnh giới Phân Thần, Hợp Thể, Độ Kiếp, Đại Thừa.

Mà bước vào Hợp Thể Kỳ thì cơ bản có thể trường tồn với thế gian, mà đây cũng là cảnh giới chí cao mà tuyệt đại bộ phận tu sĩ thế giới này truy cầu.

Nhưng mà, tài nguyên Thượng giới nhiều như vậy, muốn bước vào cảnh giới đó nói nghe thì dễ?

Nếu như không có đại tông môn có thể dựa vào, vậy thì nhất định phải đi cướp đoạt, nguyên nhân các tu sĩ ở Thượng giới thuyền xuân xảy ra đấu pháp.

Mà vì ứng phó nhiều lần đấu pháp, tu sĩ không chỉ muốn truy cầu tu vi cường đại, còn phải truy cầu chiến lực cường đại, bởi vậy đã dẫn sinh ra rất nhiều các loại chiến đấu bí thuật.

Mà tu sĩ thân mang bí thuật cường đại muốn vượt cấp khiêu chiến cũng không quá khó.

Loại trừ chiến đấu bí thuật, pháp môn luyện đan và luyện khí ở Thượng giới này cũng phức tạp đến cực điểm.

Trần Trầm ở Ngọc Đỉnh đan tông cũng học qua Luyện Đan Thuật, nhưng so sánh với Luyện Đan Thuật ở Thượng giới, quả thực là k hoảng cách giữa trên trời dưới đất.

Thượng giới có một ít đáng sợ đến cực điểm đan dược thậm chí yêu cầu hơn vạn loại dược liệu, rèn luyện mấy chục năm mới có thể thành đan, cái này cũng chỉ có những tu sĩ sống không biết bao nhiêu năm mới có kiên nhẫn đi làm loại nghiên cứu này.

Mà ở Hạ giới... đan dược như vậy là tuyệt khó tưởng tượng.

Luyện khí và luyện đan không sai biệt lắm là một đạo lý.

Trần Trầm càng xem trong lòng càng kính sợ, một chút tu sĩ sống mấy vạn năm, hết sức chuyên chú chỉ nghiên cứu một vật, vậy thì đáng sợ đến mức nào.

Mượn những sách vở này, Thượng giới trong đầu Trần Trầm dần dần rõ ràng lên.

...

Ba ngày sau, Xích Mộc Kim Cương bị thương mà về, mặt mũi tràn đầy áy náy cho Trần Trầm hai vạn Linh Thạch trung phẩm.

Nhìn thấy bộ dáng thê thảm kia của hắn, Trần Trầm khoát tay áo nói:

- Tốt, chúng ta đi thôi, ta đã kiếm lời đủ Linh Thạch!

- Sư phụ, người như thế nào kiếm được nhiều Linh Thạch như vậy?

Hoàng Lê nhẩn nhẹn mấy ngày, rốt cục hỏi lên, mặt mũi tràn đầy đều là vẻ lấy lòng.

- Ta giúp thành chủ chém giết hậu duệ Chân Linh.

Trần Trâm không che giấu.

- Khó trách sư phụ người có thể ở lại phủ thành chủ, đúng rồi, sư phụ vậy người chẳng phải là có tu vi Nguyên Thần đỉnh phong?

Hoàng Lê một mặt sùng bái, Nguyên Thần đỉnh phong, còn lợi hại hơn gia gia của nàng nữa!

Trần Trâm lười giải thích, đồ đệ này chính là cái sa đê, sức tượng tượng có hạn.

- Bớt nói nhiều lời, đi đường.

Trần Trâm lấy ra uy nghiêm, của sư phụ quát lạnh một tiếng, bay thẳng đến cửa thành.

Ra đến ngoài thành, Trần Trâm chần chờ một chút, cuối cùng vẫn không cáo biệt Giang Thành tử, dù sao Giang Thành tử kia đã ba ngày không thấy bóng dáng, chưa bằng lạng lẽ đến, lạng lẽ đi.

Sau khi ra khỏi thành, một đoàn người tìm được tiên hạc, lại lần nữa ngồi lên phi chu.

Mà trong nhẩn trữ vật có nhiều Linh Thạch như vậy, trong lòng Trần Trâm cũng có mấy phần lực lượng.

Nhưng mà.

Chưa bay được trăm dặm xa, trong đầu đã truyền đến một thanh âm.

- Đạo hữu hãy khoan!

Nghe được cái kia thanh âm quen thuộc, trong lòng Trần Trầm lộ p bộp một tiếng.

Đó là âm thanh của Giang Thành tử!

Gia hỏa này ở phía sau mình không xa, đây chẳng phải là mang ý nghĩa người này phát hiện mình trộm hạc?

Cái này cũng có chút lúng túng.

Có tật giật mình, Trần Trầm giả vờ không nghe thấy, đồng thời để cho hai tiên hạc tăng nhanh tốc độ.

- Đạo hữu hà tất nóng vội như thế?

Lại một thanh âm vang lên, phương hướng lần này truyền đến là phía trước.

Thần thức Trần Trầm dò xét ra ngoài, phát hiện phía trước phi chu mười dặm có một ngoại tộc màu vàng, đầy người đều là bắp thịt, bộ dáng kia, giống như Xích Mộc Kim Cương nhuộm sắc.

Nhìn thấy trận thế này, Trần Trầm thâm nghĩ trong lòng không ổn.

Nhưng may mắn là hắn không thấy hai khỏ chủ Phạm Ly và Ngô Lan, vậy đã nói rõ còn có thể lừa gạt được.

Nếu người ta đều đã ngăn ở phía trước, Trần Trầm chỉ có thể dừng lại, từ bên trong phi chu bay ra ngoài.

- Đạo hữu này, ngăn ta lại không biết có chuyện gì?

Trần Trâm ời nói xong, Giang Thành tử cũng đã từ phía sau chạy đến.

- Trần đạo hữu, xin đừng trách, sư huynh này của ta là luyện khí đại sư, bình thường thích nhất chữa trị pháp bảo, hôm nay từ chỗ ta nghe nói bản mệnh chi bảo của Trần đạo hữu người bị hao tổn, hã n không thể chờ đợi lôi kéo ta đuổi theo.

- Chính là thay Trần đạo hữu chữa trị pháp bảo, đồng thời tăng lên kỹ nghệ.

Trần Trâm nghe đến đây ánh mắt lộ ra vẻ nghi ngờ.

Lại không phải là vì tiên hạc?

Vừa nghĩ vậy, trong lòng của hắn cảnh giác giảm xuống, nhìn thư tịch Thượng giới mấy ngày, hắn đã một chút tiểu thuyết trong chu yện xưa Thượng giới thích nhất đều là giết người đoạt bảo, một đêm chọt giàu.

Hắn nơi nào tin tưởng thế gian này sẽ có tu sĩ hảo tâm như vậy.

Không tiếp tục suy nghĩ, Trần Trâm dùng thần thức lại lần nữa dò xét một thoáng bốn phía, lúc này mới phát hiện bên trái phương hướng năm mươi dặm đang có bốn tu sĩ đang bay tới nơi này.

Rõ ràng là Thạch Sơn Tứ Thánh!

Cảm giác được bốn người này, sắc mặt Trần Trâm trở nên âm trầm.

Trước mấy ngày còn một chỗ tổ đội vây giết hậu duệ Chân Linh, hôm nay đã muốn tổ đội vây giết hắn sao?

Chương 389: Phản Chiến Đồi Mặt

Trần Trầm liếc mắt nhìn hai tiên hạc kia, hai tiên hạc nhìn nhau một chút, sau đó chậm rãi rơi xuống đất.

- Đều ở trong đó, đừng đi ra!

Trần Trầm thần thức truyền âm, thông báo cho ba người trong phi chu, sau đó mới cười nhìn về phía Giang Thành tử.

- Không nghĩ tới sư huynh của thành chủ nhiệt tình như vậy, ngược lại làm cho tại hạ thụ sủng nhược kinh.

Thần sắc Giang Thành tử trước sau như một nho nhã ôn hòa, cười nhạt nói:

- Đạo hữu chê cười, không thể nói là nhiệt tình, chỉ là sư huynh của ta không muốn bỏ qua một chút cơ hội nào mà thôi.

- Không biết đạo hữu có thể gọi bản mệnh chi bảo của mình ra, để cho sư huynh của ta nhìn qua hay không?

Trần Trầm yên lặng hỏi thăm một thoáng hệ thống, Giang Thành tử còn tốt, thực lực so với hắn kém một đoạn dài!

Nhưng tráng hán màu vàng kia lại có tu vi Luyện Hư đỉnh phong, cả hệ thống đều không thể phán đoán hắn với mình ai mạnh ai yếu.

Người như vậy, tám chín phần mười nắm giữ bảo vật loại phòng t

hủ thần thức, nguyên nhân thần thức cường đại của mình không phải hát huy ra tác dụng mang tính quyết định.

- Luyện khí đại sư... Chỉ sợ toàn thân bảo vật không ít, hẳn là coi trọng Vạn Hóa Thần Phong của ta.

Trần Trầm âm thầm suy tính, suy đoán tâm tư của hai người ra tám chín phần mười.

Đồng thời trong lòng cũng âm thầm căng lên, hẳn muốn đối phó thật rành hán màu vàng thật rất khó khăn, nếu là thêm Giang Thành tử và Thạch Sơn Tứ Thánh sắp chạy đến, vậy sẽ càng nguy hiểm.

Tuy trong lòng căng thẳng, nhưng mặt ngoài hẳn lại bất động thanh sắc, bình tĩnh lấy Vạn Hóa Thần Phong ra.

Thấy Vạn Hóa Thần Phong, ánh mắt kim giáp ngoại tộc sáng lên, sau đó trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên không che giấu chút nào.

- Quả nhiên là vạn hóa...

Nói đến đây, thanh âm hẳn im bật, vẻ mừng như điên trên mặt cũng biến mất không thấy gì nữa, ngược lại nhìn về phía Giang Thành tử, khẽ gật đầu.

Giang Thành tử minh bạch ý tứ của sư huynh, thái độ đột nhiên trở nên lạnh nhạt.

- Trần đạo hữu, hai con hạc này của ngươi... Hình như là đồ vật của Tiên Hạc tông? Hay là theo ta trở về Vọng Giang thành giải thích?

Trần Trầm yên lặng nhìn hai sư huynh đệ này biểu diễn, đại não cấp tốc vận chuyển.

Có thể làm một tên luyện khí đại sư không che giấu chút nào đâu

ng hỉ, Vạn Hóa Thần Kim ở nơi Thượng giới này tất nhiên cũng là bảo vật không tầm thường.

Nhưng mà, cái kia kim giáp ngoại tộc lại không có nói thẳng ra tên của Vạn Hóa Thần Kim, mà Giang Thành tử cũng viện cớ là tìm tiên hạc.

Rất rõ ràng...

Như vậy viện cớ không phải là vì nói cho hắn, người sắp bị đánh cướp nghe, mà là nói cho Thạch Sơn Tứ Thánh sắp tới nghe.

Mỗi lần Thạch Sơn Tứ Thánh xuất thủ, có lẽ không biết rõ chuyện Vạn Hóa Thần Phong.

Nói không chừng, sau khi Giang Thành tử giải quyết mình, sẽ tiếp tục xuất thủ với Thạch Sơn Tứ Thánh, giết người diệt khẩu.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Trần Trầm lập tức đã có chủ ý, sắc mặt cũng biến thành vô cùng băng lãnh:

- Thành chủ, hai tiên hạc là súng vật ta nuôi lớn từ nhỏ, không có bất cứ quan hệ nào với Tiên Hạc tông!

- Có quan hệ hay không, theo ta trở về tự nhiên biết, Tiên Hạc tông và Vọng Giang thành ta có giao tình, việc này ta nhất định sẽ tra ra manh mối!

Lời này của Giang Thành tử mới vừa nói khỏi miệng, trong tay đột nhiên run lên, hình như là muốn té ra pháp bảo gì đó.

Nhưng Trần Trầm đã sớm có chuẩn bị, tay hắn mới vừa động, một chuỗi trường kiếm do thần thức hoá hình đánh lên đầu Giang Thành tử!

Đương!

Chuông lớn màu vàng óng nháy mắt bọc Giang Thành tử lại, thần thức trường kiếm đung vào trên chuông lớn màu vàng óng phát ra một tiếng kịch liệt tiếng oanh minh.

Giang Thành tử chấn động kịch liệt phía, sắc mặt nháy mắt tái nhợt, trong miệng phun ra một ngụm lớn máu tươi, vừa sợ vừa giận nói:

- Thần thức Phân Thần cảnh giới!

Một bên khác, kim giáp ngoại tộc nghe đến đây trong mắt cũng lóe lên vẻ ngạc nhiên.

Trần Trầm này có tu vi Luyện Hư đỉnh phong, hẳn thực ra cũng không ngoài ý muốn, nhưng mà thần thức Phân Thần, hẳn tuyệt đối không nghĩ tới.

Chỉ là đại bộ phận tu sĩ Hạ giới mới vừa phi thăng thủ đoạn đơn nhất, hẳn có mấy pháp bảo hộ thân thần thức, cũng không hoảng hốt.

Lúc này, hẳn đã vui mừng vì lúc trước đã bảo sư đệ ra giá tiền rất lớn gọi Thạch Sơn Tứ Thánh đến, không phải vậy hôm nay thật chưa chắc bắt lại được người này.

- Xem người phách lối đến lúc nào!

Kim giáp ngoại tộc khẽ quát một tiếng, một sợi dây thừng dài bỗng nhiên bay ra, hóa thành một dải lụa quấn về phía Trần Trầm.

Nhìn thấy sợi dây thừng dài, Trần Trầm nhanh chóng lui lại, uy lực của sợi dây thừng này thế nào hẳn không biết, nhưng hẳn quả quyết không dám bị dây thừng này quấn lên.

Mắt thấy cách đó không xa Thạch Sơn Tứ Thánh sắp tới, toàn thân

n trên dưới quanh người Trần Trầm bỗng nhiên bạo phát ra một h
ồi kim quang, cao giọng quát:

- Ta là đệ tử Thiên Ma thành, các người dám đụng đến ta!

Một âm thanh này có thể nói kinh thiên động địa, âm thanh vang t
rầm dậm!

Tại chỗ dọa cho kim giáp ngoại tộc và Giang Thành tử đến kém c
hút hồn phi phách tán!

Lại nhìn kim quang loá mắt trên người Trần Trầm, hoảng sợ trên
mặt hai người càng thịnh, không dám tin hô to:

- Cứu Chuyể Kim Thân Quyết!

Nhưng mà một giây sau, hoảng sợ trên mặt bọn họ đã toàn bộ chu
yển hóa thành sát cơ!

Người này phải chết!

Nếu không chết, chỉ sợ bọn hắn đều bị chơi xong!

Không chỉ như thế, toàn bộ sinh linh trong vòng trăm dặm vừa rồi
cũng phải chết, không thể để một chút tin tức truyền bá ra ngoài.

Trong lòng hai người bọn họ trong quyết định chủ ý, Thạch Sơn T
ứ Thánh tử xa chạy đến lại khó chịu giống như ăn phải cứt.

Giang Thành tử chỉ là nói với bọn hắn chém giết một tu sĩ Luyện
Hư trộm đồ vật Tiên Hạc tông, nhưng không có nói đó là đệ tử Th
iên Ma thành!

Chém giết đệ tử Thiên Ma thành, thật không phải vạn bất đắc dĩ,
bọn hắn ai dám?

Vạn nhất nếu có chút tin tức truyền ra, vậy cả đời bọn hắn đều phải sống trong bóng tối.

Cái giá mà Giang Thành tử đưa ra, còn xa không đủ để bọn hắn liêu mạng.

Ngay khi Thạch Sơn Tứ Thánh có một ít lúng ta lúng túng, Trần Trầm đột nhiên ngoảnh lại nhìn về phía người đứng đầu Thạch Sơn lão quái, cao giọng nói:

- Thạch Sơn đạo hữu, không nghĩ tới ngươi lại đi ngang qua nơi này, hai lão tặc này thấy ta ôm trọng bảo, rõ ràng muốn chặn giết ta, hôm nay nếu ngươi xuất thủ giúp ta, ngày khác Thiên Ma thành tất có thâm tạ!

Dứt lời Trần Trầm không chút nào che giấu tu vi Luyện Hư đỉnh phong cùng thần thức Phân Thần cảnh giới của mình cho Thạch Sơn Tứ Thánh lòng tin.

Thạch Sơn Tứ Thánh nghe đến đây sắc mặt biến rồi lại biến, một bên khác, bên trong ánh mắt Giang Thành tử và kim giáp ngoại tộc cũng xuất hiện một vết kinh hoàng, Giang Thành tử càng cao giọng nói:

- Thạch Sơn đạo hữu, hôm nay ngươi giúp bọn ta chém giết hắn, thù lao lúc trước ta nói với ngươi tăng gấp đôi!

Lời này của hắn ý tứ rất rõ ràng, ý đồ vội vàng kéo Thạch Sơn Tứ Thánh xuống nước.

Không đợi Thạch Sơn Tứ Thánh đưa ra quyết định, Trần Trầm cười lạnh nói:

- Giang Thành tử, ngươi hà tất lấy ra thủ đoạn này như thế, ta không tin thế gian này sẽ có người chỉ vì một chút thù lao mà xuất thủ đối với người Thiên Ma thành chúng ta.

Dứt lời hắn vừa nhìn về phía Thạch Sơn Tứ Thánh, ý vị thâm trường nói:

- Thạch Sơn đạo hữu, hai người sư huynh đệ bọn hắn một lòng, nếu người giúp bọn hắn, không thể giết ta, hậu quả kia có thể nghĩ mà biết.

- Coi như giết ta, người đoán bọn hắn sẽ có thể bỏ qua cho các người không?

Mà nếu người giúp ta, hai người bọn hắn tất nhiên giết không được ta, đến lúc đó người và đạt được ta hữu nghị.

- Nếu có thể may mắn giết bọn hắn, chiến lợi phẩm chúng ta một người một nửa.

- Bên nào nặng bên nào nhẹ, ai ưu ai kém, Thạch Sơn đạo hữu, người chẳng lẽ không nhìn ra được sao?

Nghe nói như thế, Thạch Sơn lão quái thần sắc bỗng nhiên kiên định, hình như đã quyết định chủ ý.

- Trần đạo hữu, chúng ta chỉ là đi ngang qua mà thôi, gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ, coi như người không phải đệ tử Thiên Ma thành, chúng ta cũng sẽ xuất thủ tương trợ!

- Về phần chuyện thù lao mà Giang Thành tử nhắc đến chỉ đơn thuần hồ ngôn loạn ngữ, Thạch Sơn Tứ Thánh chúng ta còn không đến mức vì một chút Linh Thạch, vì một chút bảo vật không quan trọng mà tìm đệ tử Thiên Ma thành phiền toái.

Mắt thấy lấy Thạch Sơn lão quái bị dăm ba câu nói của Trần Trâm phản chiến, sắc mặt Giang Thành tử trở nên càng trắng bệch, thê lương nói:

- Thạch Sơn đạo hữu, nếu hôm nay có thể giết hẳn, tất cả chiến lợi phẩm thuộc về các ngươi tất cả!

Nhưng mà lúc này Thạch Sơn Tứ Thánh đã có quyết định, nghe t hấy như thế tức giận nói:

- Giang Thành tử, đừng vội hồ ngôn loạn ngữ! Ta thật không ngờ ngươi lại là loại tiểu nhân này! Tiếp chiêu!

Dứt lời, Thạch Sơn Tứ Thánh tại chỗ bao vây Giang Thành tử, năm người chiến thành một đoàn.

Chương 390: Kẻ Thức Thời Mới Là Tuấn Kiệt

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt kim giáp ngoại tộc xấu xí đến cực điểm.

Trần Trầm nhân lúc thời gian hẳn ngay người thoát khỏi sợi dây p háp bảo kia, giờ phút này trong lòng của hắn thư hoãn không ít.

Một đối một dù sao cũng tốt hơn một đối ba, về phần ba Nguyên Thần đỉnh phong còn lại trong Thạch Sơn Tứ Thánh, thì bị hắn tự động không để ý đến.

Giờ khắc này, hắn lại có mới nhận thức đối với sự cường đại của Thiên Ma thành.

Danh hào Thiên Ma thành này không chỉ có thể dọa đến Cường giả Nguyên Thần cúi đầu, càng có thể làm cho Cường giả Luyện H

ư cân nhắc sau đó phản chiến đối mặt, cũng có thể làm cho Giang Thành tử nói lên điều kiện không muốn tất cả chiến lợi phẩm.

Lực uy hiếp bực này, so với tứ đại tông môn ở phạm gian giới mạnh hơn nhiều lắm.

- Sư huynh! Liều mạng!

Xa xa truyền đến âm thanh Giang Thành tử gào thét, nguyên bản hẳn có thể đánh ngang tay với Thạch Sơn lão quái, nhưng mới vừa rồi thần thức lại bị thương, lúc này đối mặt với Thạch Sơn Tứ Tánh đã hoàn toàn không phải là đối thủ.

Kim giáp ngoại tộc nghe vậy trong mắt cũng lóe lên một tia vẻ tàn nhẫn, sau đó đột nhiên khoát tay, trọn vẹn chín món pháp bảo vũ khí bay ra, chín vũ khí này không giống nhau, nhưng tất cả đều tản ra ngọn sóng cường đại đến cực điểm.

Vừa mới bay ra, lại tự mình hợp thành một trận pháp, đoàn đoàn bao vây Trần Trầm lại.

Nhìn thấy một màn này, trái tim Trần Trầm mới vừa buông xuống lại nhắc lên, rất rõ ràng, đây là một loại bí thuật cường đại nào đó.

Không suy nghĩ nhiều, Trần Trầm toàn lực phát động thần thức công kích, nháy mắt bảy tám chuỗi thần thức trường kiếm đánh vào trên người kim giáp ngoại tộc.

Kim giáp ngoại tộc hừ lạnh một tiếng, trọn vẹn ba đạo phòng hộ sáng lên, ngăn lại toàn bộ bảy tám chuỗi thần thức trường kiếm.

Phanh phanh phanh!

Vài tiếng trầm đục vang lên, kim giáp ngoại tộc chỉ là sắc mặt tái nhợt mấy phần, cũng không chịu tổn thương quá nghiêm trọng.

Ngược lại chín món vũ khí kia xẹt qua bên cạnh Trần Trầm, Trần Trầm né tránh không kịp, trên mình bị vạch ra một lỗ hồng lớn.

Vết thương khôi phục với tốc độ mắt thương có thể thấy, Trần Trầm tiếp tục dùng thần thức công kích.

Nếu thần thức công kích có thể xuất hiện ảnh hưởng đối với kim giáp ngoại tộc, vậy hẳn sẽ đặc biệt dùng thủ đoạn này.

Trên thực tế, giờ phút này hẳn cũng không có lựa chọn nào khác.

Kim giáp ngoại tộc này toàn thân đều là pháp bảo, hẳn dùng cái khác công kích, chỉ sợ căn bản không thể gây tổn thương đến kim giáp ngoại tộc này chút nào.

Không ngờ đi tới Thượng giới, đối phó một tu sĩ cùng cảnh giới mà cũng khó như thế.

- Thạch Sơn Tứ Thánh, các người cho thêm chút sức!

Trần Trầm trầm nghĩ trong lòng.

...

Sau một lát, Trần Trầm cuối cùng phát hiện một màn làm cho hắn hung phấn, kim giáp ngoại tộc kia không biết có phải là thần thức chịu ảnh hưởng hay không, thao túng chín món pháp bảo đột nhiên trở về một kiện.

Mà thiếu đi một món pháp bảo, còn lại tám món pháp bảo lập tức không thành được trận, uy lực giảm nhiều, Trần Trầm búng vào tu vi Luyện Hư đỉnh phong, thỉnh thoảng có thể hoàn toàn tránh khỏi công kích.

Trần Trầm nhân cơ hội bất thành linh dùng thần thức công kích đá nh lên một thoáng Giang Thành tử ở xa.

Giang Thành tử bất ngờ không đề phòng, lại phun ra một ngụm máu tươi, bốn người Thạch Sơn Tứ Thánh cái này rõ ràng cũng là người thường xuyên đấu pháp, thấy thời cơ tốt như vậy, cùng nhau tiến lên, nháy mắt đã thương nặng Giang Thành tử.

Giang Thành tử thấy tình thế không ổn, trực tiếp bỏ nhục thân, Nguyên Thần lấy tốc độ vô cùng kinh người trốn đi thật xa.

Thạch Sơn Tứ Thánh thấy vậy đang muốn truy kích, lại bị Trần Trầm ngăn cản.

- Trước cùng nhau đối phó gia hỏa này!

Thạch Sơn Tứ Thánh nghe vậy không thể làm gì khác hơn là quay đầu, cùng Trần Trầm đối phó với kim giáp ngoại tộc.

Kim giáp ngoại tộc nhìn bóng lưng Giang Thành tử đi xa tức giận tới mức muốn mắng mẩu thân, không nói hai lời, thu hồi tám món pháp bảo cũng chuẩn bị chạy trốn.

Lúc này, một loại cảm giác khí huyết ngược dòng đột nhiên truyền khắp toàn thân, làm cho thân hình hắn đột nhiên dừng lại, ngay sau đó lại mấy đạo công kích thần thức phủ xuống.

...

Sau nửa canh giờ.

Trần Trầm và Thạch Sơn Tứ Thánh đã phi hành về hướng Tây một nghìn dặm, cuối cùng mài chết kim giáp ngoại tộc kia.

Lúc này, cho dù là Trần Trầm hay là Thạch Sơn lão quái, sắc mặt tất cả đều vô cùng dọa người.

Trong đầu Trần Trầm trống rỗng, nếu như không phải dựa vào mộ

t hơi chóng thì sợ đã tại chỗ phải ngất đi.

Thần sắc Thạch Sơn lão quái khản trương nhìn Trần Trầm, một bộ sợ hãi bị tá ma giết, cực kỳ hiển nhiên, tình huống cũng mười đi ếm hồng bét.

- Thạch Sơn đạo hữu, chiến lợi phẩm này, cứ như lúc trước ta nói, một người một nửa.

Trần Trầm cầm lấy nhẫn trữ vật của kim giáp ngoại tộc cười nói.

Nhìn nụ cười kia, Thạch Sơn lão quái lắc đầu nói:

- Đạo hữu chê cười, gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ, làm sao dám lấy thù lao?

Giờ này khắc này, hấn chỉ muốn tranh thủ thời gian chạy trốn.

Mọi người đều là người thông minh, mục đích hôm nay hấn xuất hiện ở đây, trong lòng song phương đều hiểu rõ, nếu như hấn dám chiếm một nửa chiến lợi phẩm, coi như hiện tại không bị thanh to án, tương lai cũng khó đảm bảo không sẽ gặp phải trả thù.

Bị một người biết Cửu Chuyển Kim Thân Quyết nhớ thương, vậy cũng không là một chuyện tốt.

- Thạch Sơn đạo hữu, ta người này nói được thì làm được, người sợ cái gì?

Ánh mắt Trần Trầm càng thâm thúy.

- Khụ khụ, đạo hữu, trong nhà của ta còn có chút chuyện, cáo từ trước, người và ta ngày sau hữu duyên gặp lại!

Thạch Sơn lão quái ho khan hai tiếng, sau đó trực tiếp chấp tay, mang theo ba đồ đệ chạy trốn bay rời khỏi nơi này, bóng lưng bốn n

gười hiện ra cực kỳ chật vật.

- Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt.

Trần Trầm cảm thán một câu, sau đó dùng tay vuốt huyết thái dương, mang theo kim giáp ngoại tộc bay về phương hướng phi chu.

Cũng không lâu lắm, Trần Trầm đi tới vị trí phi chu, mấy người Xích Mộc Kim Cương đã từ trong phi chu bên trong chạy ra, đang lục soát thi thể Giang Thành tử vừa vứt bỏ kia.

Thấy Trần Trầm trở về, mấy người vui mừng quá đỗi, Hoàng Lê càng là hiện vật quý mà đưa tới một chiếc nhẫn trữ vật, vô cùng hưng phấn nói:

- Sư phụ! Chúng ta phát... Phát đại tài! Đời ta đều chưa thấy qua nhẫn Linh Thạch như vậy!

Trần Trầm tiếp nhận nhẫn trữ vật cười nói:

- Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta rời khỏi nơi này trước.

Dứt lời, mang theo mấy người lên phi chu, rời khỏi nơi đây.

...

Trên phi thuyền, Trần Trầm nhắm mắt dưỡng thần một hồi, tiếp đó bắt đầu kiểm tra chiến lợi phẩm của mình.

Tổng cộng hai nhẫn trữ vật.

Cái nhẫn trữ vật thứ nhất là của Giang Thành tử, mở ra xem, bên trong có năm trăm vạn Linh Thạch trung phẩm, không sai biệt lắm có mười vạn Linh Thạch thượng phẩm, Linh Thạch cực phẩm cũng có một ngàn.

Trừ cái đó ra, còn có mười bình Phân Thần Đan.

Liên tưởng tới một màn lúc trước Giang Thành tử cho mình nhẫn trữ vật, trong lòng Trần Trầm nhìn không được thâm mắng.

- Lão tặc này, ngoài miệng nói nhiều như vậy, kết quả trong nhẫn trữ vật còn ẩn giấu mười bình!

Cát kỹ Linh Thạch và Phân Thần Đan, Trần Trầm lại xem xét những pháp bảo và bí tịch kia.

Pháp bảo rất nhiều, nhưng mà có rất nhiều rác rưởi xen lẫn trong đó, rất rõ ràng, Giang Thành tử này là quý keo kiệt, cả một chút pháp bảo Tu sĩ Kết Đan Kỳ dùng cũng xen lẫn bên trong nhẫn trữ vật.

Trừ cái đó ra, hạt châu màu đen lần trước dùng để thu nước trong đầm lầy cũng lẳng lẳng nằm trong góc.

Viên châu này tuy lực công kích không mạnh, nhưng thời khắc mấu chốt lại có thể có tác dụng lớn.

Trần Trầm phân loại pháp bảo, tiếp đó đưa tất cả pháp bảo để giai cho mấy người Hoàng Lê, sau đó mới xem đến bí tịch trong nhẫn trữ vật.

Nhìn hồi lâu, đại bộ phận Trần Trầm đều không coi trọng, chỉ có hai quyển bí thuật còn có thể.

Cuốn thứ nhất gọi Cương Khí Tráo, là một loại bí thuật áp súc linh khí, luyện đến đại thành có thể làm cho lực phòng hộ của hộ thể linh khí tăng lên gấp ba bốn lần, chỉ nhưng mà tốc độ tiêu hao linh khí cũng sẽ tăng lên gấp ba bốn lần.

Cuốn thứ hai gọi Nhiên Hồn Quyết, thông qua thiêu đốt lực lượng thần thức, tăng lên tốc độ phi hành của Nguyên Thần, là một loại

bí thuật để chạy trốn.

Xem ra, lúc Giang Thành tử cuối cùng chạy trốn dùng chính là loại bí thuật này.

- Gia hỏa này, quả nhiên là sợ chết.

Thấy hai loại bí thuật một loại là dùng đến phòng ngự, một loại khác là dùng đến chạy trốn, trong lòng Trần Trâm âm thầm xem thường, nhưng mà đối với hạ tràng của kim giáp ngoại tộc và Giang Thành tử, hẳn cảm thấy vẫn nên làm người sợ chết tốt hơn một chút.

Tra xét xong nhẫn trữ vật của Giang Thành tử, Trần Trâm lấy một chiếc nhẫn trữ vật khác ra.

Nhìn nhẫn trữ vật này, trong lòng hẳn có một ít xúc động, dù sao đây chính là nhẫn trữ vật của một luyện khí đại sư!

Chương 391: Vạn Bình Quyết

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Trần Trâm tràn đầy mong đợi mở nhẫn trữ vật ra xem xét bên trong, tại chỗ hít vào một ngụm khí lạnh!

Bên trong cả một khối Linh Thạch trung phẩm và Linh Thạch thượng phẩm đều không có, tất cả đều là Linh Thạch cực phẩm, trọn vẹn có một vụn khối!

Trừ cái đó ra, còn có lượng lớn đủ loại vật liệu luyện khí không biết tên, hẳn dùng hệ thống tùy ý giám định một phen, tất cả đều là vật liệu mà Hạ giới không có.

Lấy những tài liệu mà hẳn dung hợp vào Vạn Hóa Thần Kim so sánh với những bảo liệu này quả thật là Hắc Thiết và Kim Cương!

Tất nhiên, trong đó bắt mắt nhất vẫn là một cái mâm tròn, bên trên cái mâm tròn này cắm chín món vũ khí, chính là chín món lúc này vậy công mình.

Luận giá trị, bảo liệu tạo thành chín món vũ khí này tại chính là chín món vũ khí lợi hại nhất hẳn từng thấy quá, mỗi một loại đều không thể yếu hơn Vạn Hóa Thần Phong bây giờ.

Khác với Giang Thành tử, kim giáp ngoại tộc này là đi tinh phẩm sách lược.

Ngoại trừ chín món pháp bảo này, pháp bảo trong nhẫn trữ vật chỉ còn lại một đại chùy tối tăm mờ mịt và một sợi dây thừng dài màu đen.

Đại chùy tối tăm mờ mịt linh quang lấp lóe, hẳn là công cụ luyện khí của kim giáp ngoại tộc, mà dây thừng dài màu đen kia chính là thứ kém chút trời mình lại.

Cưỡng ép kèm chế xúc động, Trần Trầm nhìn về ba bản bí tịch bên cạnh pháp bảo.

Ba bản bí tịch này đều dùng một loại da Yêu Thú cực kỳ trân quý nào đó chế thành, chỉ nhìn chất liệu đã hơn xa tất cả bí tịch của Gi

ang Thành tử.

Lấy ra cuốn thứ nhất, Trần Trầm tùy ý nhìn một phen, tựa như là một loại bí điển luyện khí nào đó, trong đó ghi chép rất nhiều phương thức luyện chế pháp bảo, đủ loại thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi mà Trần Trầm chưa từng nghe thấy, nhìn một chút trong bát trí bất giác đã vào mê.

Đến lúc lấy ra cuốn thứ hai thời gian đã qua nửa canh giờ.

Cuốn bí tịch thứ hai nghiêm chỉnh mà nói không phải bí tịch, mà là một bảng xếp hạng, tên là Thần Binh bảng, bên trong ghi chép là một trăm món pháp bảo mạnh nhất một giới này.

Trần Trầm nhìn lướt qua, trong một trăm món pháp bảo trừ số ít mấy món chỉ bảo cơ duyên xảo hợp hình thành ở ngoài thiên địa, những cái khác tất cả đều là thần kim luyện chế thành.

Mà pháp bảo xếp hàng thứ nhất tên là “Vạn Hóa Thiên Long Bất Diệt Kiếm”.

Đừng nhìn cái tên của kiếm này rất chuunibyous, cũng là bản mệnh h chi bảo đỉnh tiêm đại năng của một giới này.

Dùng tài liệu chủ yếu chính là Vạn Hóa Thần Kim.

Tiếp đó dung hợp một ngàn loại tài liệu nghịch thiên Bất Diệt Thần Kim, lúc vừa thành kiếm đã chém giết một đầu Thiên Long Chân Linh, lấy Chân Linh chi huyết đổ vào thành kiếm, lấy Chân Linh hồn với tư cách kiếm hồn, vậy mới luyện chế được pháp bảo mạnh Thượng giới nhất này...

Trần Trầm thấy vậy nhin không được cảm xúc chập trùng, cùng Vạn Hóa Thiên Long Bất Diệt Kiếm này so sánh với Vạn Hóa Thần Phong của hắn, đẳng cấp quả thực quá thấp điếm.

- Sớm muộn cũng có lúc, bản mệnh pháp bảo của ta cũng đi lên T
hần Binh bảng này!

Trần Trầm âm thầm quyết định chủ ý, tiếp đó nhìn về phía cuốn b
í tịch thứ ba.

Bí tịch này ghi chép là một loại bí thuật, chính là bí thuật mà kim
giáp ngoại tộc kia dùng để ngự sử chín món pháp bảo làm thành tr
ận pháp, tên là Vạn Binh Quyết.

Sau khi nhìn kỹ một phen, Trần Trầm lấy cái mâm tròn trong nhắ
n trữ vật ra.

Vạn Binh Quyết này nói là luyện chế ra một loại trận bàn, sau đó
dùng máu tươi của mình uẩn dưỡng trận bàn, lại dùng trận bàn uả
n dưỡng pháp bảo.

Thần thức càng cường đại, có thể đồng thời điều khiển càng nhiều
pháp bảo, chín loại pháp bảo thành một hồi, tiếp đó mười tám loại
pháp bảo lại thành một hồi, theo thứ tự suy ra, vô cùng vô tận.

Mà tu sĩ thần thức càng mạnh, thao túng pháp bảo càng mạnh, bí t
huật này cũng là càng mạnh.

- Giết người phóng hỏa kim yêu đái, khó trách tu sĩ Thượng giới t
hường xuyên đấu pháp.

Xem hết Vạn Binh Quyết, Trần Trầm tự lẩm bẫm.

Đánh giết một Luyện Hư đỉnh phong mang đến quá nhiều tài phú,
cơ hồ trong nháy mắt làm cho hắn về tới lúc còn trạng thái đỉnh p
hong ở Hạ giới.

Trên thực tế đó còn là chỉ luận giá trị mà nói, nếu so sức chiến đấ
u, hẳn học xong bí thuật này, dùng những pháp bảo này, gia tăng s
ức chiến đấu xa không phải mang nhiều một chút thiên tài địa bảo

có thể so sánh.

Vừa nghĩ vậy, chính nhân quân tử trong lòng Trần Trầm đều khó t
ránh khỏi có một ít lòng ngứa ngáy.

Trên thực tế, hấn ăn cướp có thể xuất hiện ích lợi càng nhiều, thậ
m chí đều có thể hấp thu thần thức của đối phương.

Vừa rồi nếu không phải thần thức của hấn khô kiệt, thi triển khôn
g ra Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết, hấn khẳng định phải hít lực
lượng thần thức của kim giáp ngoại tộc kia.

Giờ đây tuy không hít thành, nhưng hấn cũng không phải tiếc hậ
n.

Có nhiều pháp bảo như vậy, hấn đã thỏa mãn, hơn nữa diệt kim gi
áp ngoại tộc kia còn bạo một món bản mệnh pháp bảo và ba món
thần thức phòng hộ pháp bảo, thật sớm bị hấn bỏ vào trong nhẫn t
rữ vật.

- Thần thức của ta giờ ở Phân Thần cảnh phỏng chừng hấp thu Lu
yện Hư đỉnh phong, cũng bổ sung không bao nhiêu.

Trần Trầm an ủi bản thân một câu, sau đó bắt đầu thử nghiệm học
tập ba loại bí thuật kia.

...

Cùng lúc đó.

Ở ngoài mấy ngàn dặm, Giang Thành tử Nguyên Thần suy yếu kh
ông gì sánh được bay đến phía trước một động phủ, cao giọng nó
i:

- Đệ tử cầu kiến sư phụ!

Kêu vài tiếng cũng không có người đáp ứng, Giang Thành tử mới cắn răng nói:

- Sư phụ, sư huynh hấn vẫn lạc!

Nghe nói như thế, cửa lớn động phủ mở ra, một lão giả cao gầy đi ra, sắc mặt vô cùng âm trầm.

- Nghiệt đồ, ngươi nói cái gì?

Trong lòng Giang Thành tử ghen ghét vô cùng, sư phụ luôn thiên vị sư huynh, xa cách đối với đệ tử hấn giờ đây hấn đều thành như vậy, sư phụ cũng không nguyện ý gặp một lần, nhưng vừa nhắc tới sư huynh lại lập tức đi ra.

Lão bất tử này, thật không phải thứ tốt.

- Sư phụ... Sư huynh hấn phát hiện một tên tu sĩ Hạ giới phi thăng có Vạn Hóa Thần Kim, ngay sau đó gọi đệ tử liên thủ cướp, không ngờ đá vào tấm sắt, bị tu sĩ kia chém giết, ta cũng là mất sức chỉ n trâu hai hồ mới trốn về đến.

Giang Thành tử cố tình nhấn mạnh bốn chữ Vạn Hóa Thần Kim, về phần chuyện liên quan đến đệ tử Thiên Ma thành thì không nhắc tới một lời, ý đồ không cần nói cũng biết.

Nghe nói như thế, sắc mặt lão giả cao gầy lập tức âm trầm như nước, đệ tử dưới trướng hấn không ít, nhưng chân chính học có sở thành lác đác không có mấy, giờ lại chết một, khiến hấn có một ít khó có thể tiếp nhận.

- Giết người đoạt bảo bị phản sát, thật sự là phé vật! Nghiệt đồ, ta lại hỏi ngươi, người kia quả thật nắm giữ Vạn Hóa Thần Kim?

- Thiên chân vạn xác! Ta chỗ này còn có...

Nói đến đây, âm thanh của Giang Thành tử im bật dừng lại, nguyên bản hẳn muốn lấy ra hình chiếu kia, nhưng ngay lúc đó hẳn mới phát hiện nhân trữ vật đã theo nhục thân của hẳn mất đi.

Nghĩ đến đây, trong lòng của hẳn vô cùng đau lòng.

- Vạn Hóa Thần Kim... Vạn Hóa Thần Kim.

Lão giả cao gầy lấm bầm nói nhỏ vài câu, trong mắt lóe lên một tia tham lam, nhưng mà vẻ tham lam này rất nhanh biến mất không còn tăm tích.

So với hai đồ đệ không biết trời cao đất rộng, trong lòng hẳn càng có so sánh cân nhắc.

Đồ vật nghịch thiên bực này không phải người có tu vi như hẳn có thể hưởng thụ.

Nếu như bị một ít đại năng nhìn ra, đừng nói hẳn là Phân Thần Kỳ, cho dù là tu vi lại cao hơn một tầng, cũng phải đứng trước tai họa ngập đầu.

Phải biết... Một ít đại năng cực kỳ không có tổ chất.

Thậm chí còn có loại dị thường không biết xấu hổ, đặc biệt động thủ với tu sĩ có tu vi thấp hơn mình một đại cảnh giới, giết người đ oạt bảo.

Vừa nghĩ vậy, tham niệm trong lòng của hẳn biến mất, ánh mắt nhìn về phía Giang Thành tử đột nhiên trở nên lảng lệ lên.

Đồ đệ này đang suy nghĩ gì, sao hẳn có thể không rõ?

- Nghiệt đồ! Sau này cứ ở trong động phủ này đi, trăm năm sau mới được đi ra, ít làm chuyện gây tai họa cho ta!

Giang Thành tử nghe vậy trong mắt lóe lên cực kỳ chấn kinh, sau đó vội vàng nói:

- Sư phụ, có thể để cho ta truyền cái tin tức về Vọng Giang thành, giao tiếp một chút sự vụ thành chủ hay không?

Lão giả cao gầy nghe đến đây ném cho hắn một cái lệnh bài đưa tin, mang theo hắn tiến vào động phủ.

Lão giả cao gầy đi tu luyện, thần sắc Giang Thành tử oán độc cảm lệnh bài đưa tin nói:

- Từ nay về sau, người chính là thành chủ, nhưng mà trước lúc này, người thay ta truyền một tin tức này ra ngoài.

Nói một phi thăng tu sĩ tên là Trần Trầm, nắm giữ Vạn Hóa Thần Kim, hiểu chưa?

- Đã hiểu...

Cũng không lâu lắm, lệnh bài đưa tin bên kia truyền đến âm thanh mơ hồ có một ít xúc động.

Giang Thành tử nghe đến đây mới buông xuống lệnh bài đưa tin.

Hủy đi nhục thân, mới thù cướp đoạt vốn liếng không phải dễ dàng buông xuống như vậy.

Trần Trầm kia rõ ràng chưa chính thức gia nhập Thiên Ma thành, nếu không sao có thể chỉ có chút thủ đoạn như vậy?

Vì vậy trước đó, hắn còn có cơ hội báo thù, cho dù hắn không báo được thù, cũng phải mượn đao giết người.

Chương 392: Thần Kim Phong Ba

Ba ngày sau.

Nguyên Thần của Giang Thành tử đang chọn lựa thân thể đột nhiên một đạo uy áp khủng bố phủ xuống động phủ chỗ sư phụ.

Cảm nhận được cỗ uy áp này, lão giả cao gầy nháy mắt từ trong tu luyện bừng tỉnh, vô cùng hoảng sợ nhìn về phía bầu trời, cao giọng nói:

- Tiền bối phủ xuống nơi đây, có gì phân phó?

- Giang Thành tử ở đâu?

Nghe được cái này âm thanh hỏi thăm, lão giả cao gầy giận đến hằm răng ngứa, giờ khắc này, sao hắn còn không biết rõ cường giả khủng bố không biết rõ từ chỗ nào xuất hiện là bị nghiệt đồ kia của a hán dẫn tới?

- Tiền bối... Nghiệt đồ kia của ta ngay trong động phủ này.

Nghe được câu trả lời này, một giây sau trước mặt Giang Thành tử xuất hiện một cái bóng mờ.

- Chuyện về Vạn Hóa Thần Kim là thật?

Hư ảnh đi thẳng vào vấn đề hỏi.

- Thiên chân vạn xác! Phi thăng tu sĩ gọi là Trần Trầm! Tu vi Luyện Hư đỉnh phong, thần thức Phân Thần cảnh!

Giang Thành tử quỳ rạp xuống đất, kinh hoảng nói.

- Có bao nhiêu người biết chuyện này?

Hư ảnh lại hỏi.

Giang Thành tử nghe vậy sắc mặt lập tức trở nên kinh hãi muốn tụt xuống đất, hư ảnh thấy vậy nhướn mày, trực tiếp ra tay dò xét, đặt trên đầu Giang Thành tử.

Nháy mắt Giang Thành tử kêu thảm lên, Nguyên Thần càng là bốc lên khói xanh.

Bên cạnh lão giả cao gầy thấy vậy nơm nớp lo sợ, căn bản không dám nói một chữ “Không”.

Sau một lát, Nguyên Thần của Giang Thành tử trực tiếp biến mất, hư ảnh kia cũng vừa ý gật đầu.

- Quả thật là Vạn Hóa Thần Kim, nhưng mà người biết thì hơi nhiều một ít.

Lắm bầm nói nhỏ một câu, hư ảnh thoáng qua biến mất, bay về hướng Vọng Giang thành.

Lão giả cao gầy thấy vậy trên trán toát ra mồ hôi lạnh, toàn thân sinh ra một loại cảm giác hư thoát.

...

Giờ phút này, Trần Trầm đã rời xa Vọng Giang thành mấy vạn dặm, còn không biết rõ phía sau hắn, bởi vì chuyện của Vạn Hóa Thần Kim mà xảy ra phong ba không nhỏ.

Tất nhiên coi như biết, hắn cũng không có biện pháp.

Trải qua chuyện này, hắn đã quyết định trong thời gian ngắn tuyệt không sử dụng Vạn Hóa Thần Phong.

Hơn nữa Giang Thành tử kia bỏ trốn, hắn cũng phải có ứng đối, giống như đổi tên.

Đáng tiếc hiện tại không có mặt nạ thay hình đổi dạng, nếu không hắn còn muốn biến ảo một thoáng bề ngoài.

- Sư phụ, người thật sự là Luyện Hư đỉnh phong!

Thấy Trần Trâm rất dễ dàng rút ra không, Hoàng Lê một mặt sùng bái nói.

Trần Trâm cười nhạt một tiếng nói:

- Như thế nào? Chẳng lẽ ta không giống?

- Lúc trước cảm thấy không giống, hiện tại cảm thấy rất giống.

Hoàng Lê chóng quai hàm nói, mặt mũi tràn đầy đều là hạnh phúc.

Trần Trâm nghe đến đây im lặng.

Theo hắn dẫn am hiểu Thượng giới, một đoàn người Hoàng Lê dần biến thành liên lụy, nhưng trong lòng của hắn lại không có ý tứ vứt bỏ những người này.

Làm một chính nhân quân tử, hắn cũng không phải loại người tá ma giết lừa.

Cũng không lâu lắm, một đoàn người bay đến một ngọn núi lớn li nh khí có chút nồng đậm, Trần Trâm nói với mọi người:

- Đi xuống đi, ở đây tu luyện một đoạn thời gian rồi tiếp tục đi đư
ờng.

- Vâng!

Xích Mộc Kim Cương lên tiếng nhảy xuống sơn nhạc phía dưới, s
au đó không cần Trần Trầm phân phó, bắt đầu chế tạo động phủ.

Trải qua chuyện lần trước bị đánh cướp, Trần Trầm cảm thấy chiế
n lực của mình vẫn là quá thấp, hiện tại thật vất vả gặp được một
chỗ không sai, tất nhiên phải thật tốt tiêu hóa một thoáng chiến lợi
phẩm, tăng lên một thoáng sức chiến đấu.

...

Mà giờ khắc này, trong tông phái hạng trung nào đó cách Vọng P
hong thành hơn mười vạn dặm, một lão giả lôi thôi lén lút, có một
ít chật vật bước vào sơn môn.

Nhìn chung quanh một mảnh cảnh tượng an lành, lão giả này nhin
không được cảm thán nói:

- Thượng giới này, quả nhiên là khác biệt so với phạm gian giới, c
ái hoàn cảnh... Thật sự là quá tốt!

Hắn vừa dứt lời, trong tông phái bay ra một lão ầu tóc trắng xoá, s
au khi nhìn thấy lão giả lôi thôi, trong mắt rõ ràng lóe lên vô cùng
kích động.

Hai người đối mặt thật lâu, không khí dần xấu hổ, cuối cùng lôi th
ôi lão giả cúi đầu nói:

- Đệ tử Thanh Mộc, tham kiến sư phụ!

Lão ầu vỗ đầu lão giả lôi thôi, buồn bã nói:

- Không ngờ tiểu tử ngươi đã già như vậy! Lúc trước ta thu ngươi làm đồ chỉ biết tương lai ngươi có thể phi thăng, giờ đây ngươi quả nhiên phi thăng tới Thượng giới này!

Mặt mo lão giả lời thôi đỏ ửng,

Hắn đã từng tuổi này, nhưng ở sư phụ trước mặt, mãi mãi cũng là tên tiểu tử.

- Thế nào? Thượng giới thế nào?

Khóe miệng lão ẩu hơi vênh hời.

Thanh Mộc nghe vậy cười khổ lắc đầu nói:

- Quá nguy hiểm... Ta tốt xấu cũng là một Luyện Hư đỉnh phong, kém chút bị một Luyện Hư hậu kỳ đánh cướp!

- Ha ha, thành thật nói cho ngươi, tu sĩ Ngọc Đỉnh đan tông ta phi thăng tới bây giờ còn có mấy người không tìm tới nơi này, ngươi có thể nhanh như vậy đã đi tới chỗ này, đã tính toán vận khí vô cùng tốt.

- Nhưng mà đến nơi này, ngươi sẽ không cần lo lắng, Ngọc Đỉnh tông chúng ta tuy là không phải siêu cấp tông môn gì, nhưng cũng không phải ai cũng có thể chọc được.

- Nhưng mà ngươi phải nhớ kỹ, đi ra bên ngoài, phải xưng Ngọc Đỉnh tông, chữ đan không được thêm, hiểu chưa?

Lão ẩu dặn dò.

- Đệ tử minh bạch!

Thanh Mộc cung kính gật đầu, trong lòng âm áp, một loại cảm giác an toàn do tìm tới tổ chức tự nhiên sinh ra.

- Tình huống Ngọc Đình đan tông và Nhân tộc ở Hạ giới giờ thế nào?

Lão ẩu lại hỏi.

Thanh Mộc nghe đến đây trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, thấy vậy lão ẩu khoát tay áo, thờ dài nói:

- Mà thôi, về tông môn trước rồi nói sau, nếu đã phi thăng tới Thượng giới, chuyện ở Hạ giới cũng không cần suy nghĩ nữa, bọn hắn tự có phúc của bọn hắn.

Thanh Mộc khẽ vuốt cằm, nhưng trong lòng vẫn như cũ vô cùng lo lắng thế cục Hạ giới.

Cũng không biết lão gia hỏa Hạo Nhiên kiếm tông kia diệt Yêu T nhân kia chưa?

A! Đến Thượng giới, tình huống như thế nào cũng không biết, thật là khó chịu!

Nhưng mà đúng vào lúc này, thần tình lão ẩu lại là hơi đổi, sau đó nói với Thanh Mộc:

- Thanh Mộc, Tông chủ tìm ngươi, muốn hỏi ngươi chút chuyện.

Thanh Mộc lộ vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu.

...

Cũng không lâu lắm, Thanh Mộc đi tới bên trong một đại điện, trên đại điện, một lão nhân trắng kiết ngồi ngay thẳng, trong tay cầm phát trần.

Sau khi nhìn thấy Thanh Mộc, lão nhân kia lộ ra nụ cười nhàn nh

ạt:

- Tiểu tử, ta là Tông chủ đời thứ sáu của Ngọc Đỉnh đan tông ở Hạ giới Ngọc Đỉnh chân nhân, thế nào? Hạ giới giờ đây còn lưu truyền Truyền Thuyết về ta không?

- Đó là tự nhiên! Giờ đây Hạ giới một khi xuất hiện thiên kiêu ng hịch thiên, đều sẽ lấy ngươi ra để so sánh!

Thanh Mộc tranh thủ thời gian khen hai cỗ, Ngọc Đỉnh chân nhân nghe vậy thoải mái cười to.

- Tốt, ta tìm người ngoại trừ muốn gặp người một lần ra thì còn muốn hỏi thăm người một người?

Nụ cười trên mặt Ngọc Đỉnh chân nhân biến mất, nghiêm túc hỏi.

- Ai?

Thanh Mộc mặt mũi tràn đầy tò mò.

- Trần Trầm, người này người nghe nói qua sao?

- Cái gì?

Thanh Mộc mặt mũi tràn đầy chấn kinh, cho là mình nghe lầm.

- Trần Trầm, Trần Trầm nào? Hai chữ này viết như thế nào?

- Trời mới biết cái nào, đoạn thời gian trước, cửa tiệm chúng ta mở ở Vọng Giang thành truyền về một tin tức, nói có một tu sĩ phi t hăng nắm giữ Vạn Hóa Thần Kim, ta đã lập tức muốn biết, người này có phải Hạ giới chúng ta phi thăng lên đến hay không.

Ngọc Đỉnh chân nhân chậm rãi mở miệng hỏi.

- Trần Trầm... Vạn Hóa Thần Kim, trên đời này có loại chuyện trùng hợp này sao? Chẳng lẽ những giới khác cũng có một người gọi là Trần Trầm nắm giữ Vạn Hóa Thần Kim?

Thanh Mộc chỉ cảm thấy đầu óc nổ tung, một loại cảm giác hoang đường không gì sánh kịp tràn ngập toàn bộ não hải.

Nhìn thấy thần tình này của hắn, Ngọc Đỉnh chân nhân hơi nhíu mày, nói:

- Như thế nào? Chẳng lẽ thật là từ giới của chúng ta? Đến cùng là ranh con của tông môn nào, vừa phi thăng đã bại lộ Vạn Hóa Thần Kim, đây là ghét bỏ mình sống không đủ lâu sao? Chẳng lẽ không thấy quy tắc phi thăng sao?

Thanh Mộc ngờ ngác trả lời:

- Tông chủ, giới chúng ta cũng có Trần Trầm, hơn nữa chính là đệ tử Ngọc Đỉnh đan tông chúng ta, bản mệnh chi bảo của hắn là Vạn Hóa Thần Kim luyện chế thành, nhưng mà lúc ta phi thăng, hắn mới Luyện Hư sơ kỳ...

Vừa nghe đến đây, bên trong đại điện đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Chương 393: Tín Nhiệm Cơ Bản Giữa Người Và Người Ở Đâu?

Có thể là trùng hợp, tuy Hạ giới không nhiều, nhưng cũng không ít, có lẽ cũng có người khác tên Trần Trầm cũng nhận được Vạn Hóa Thần Kim.

Sau một hồi lâu, Ngọc Đình chân nhân có một ít không xác định n
ói.

Thanh Mộc cũng theo sau tán thành:

- Hẳn là như vậy, đúng, tuyệt đối là như vậy! Trần Trầm đó chính là giới chúng ta, mà còn là đồ tôn của ta, nhưng tại sao nhanh như vậy đã phi thăng?

- Nếu giới chúng ta cũng có người gọi là Trần Trầm, vậy xem ở m
ặt mũi của hắn không phải người đến cướp đoạt, việc này cứ định như vậy đi.

- Thanh Mộc, sau này ngươi thật tốt ở lại Ngọc Đình tông tu luyện, sau khi tìm hiểu Thượng giới không sai biệt lắm rồi mới đi ra, hiểu chưa?

- Đệ tử minh bạch.

Thanh Mộc lên tiếng.

Sau một lát, hắn dưới sự dẫn dắt của lão ầu, thối lui ra khỏi đại đi
ện, nhưng mà chuyện này lại bị hắn ghi tạc trong lòng.

...

Hơn nửa tháng sau.

Trong một dãy núi vô danh, Trần Trầm chậm rãi mở mắt, mà m
m tròn trong nhãn trử vật của hắn lúc này linh tính hoàn toàn biến mất lúc này lại lần nữa xuất hiện linh quang.

Mà chín món vũ khí pháp bảo trên mâm tròn giờ khắc này cũng r
ục rịch.

Trần Trầm đứng lên, duỗi lưng một cái, bí thuật Vạn Binh Quyết này khó ở khó luyện pháp bảo, bản thân pháp quyết cũng không tí nh là khó, cũng là nguyên nhân hấn tốn nửa tháng mới cơ bản học được bí thuật này.

- Ra!

Quát khẽ một tiếng, chín món pháp bảo trên mâm tròn đồng thời bay ra, xoay chậm chậm xung quanh.

- Ha ha, thần thức của kim giáp ngoại tộc vẫn là hơi kém một chút, nếu không lúc đó thật có hi vọng giết ta.

Trần Trầm cảm thụ được chín món pháp bảo xung quanh nhẹ giọng cười nói.

Lúc trước, hấn đối mặt chín món pháp bảo này, luận uy lực tuyệt đối không mạnh bằng bây giờ mình thao túng.

Xét đến cùng còn là bởi vì thần thức của mình vượt xa kim giáp ngoại tộc kia.

- Đi!

Quát khẽ một tiếng, chín món vũ khí pháp bảo nhanh như thiểm điện bắn ra, trong nháy mắt đánh lên một ngọn núi đá ở xa.

Ầm ầm!

Một tiếng trầm vang lên, núi kia đá kia nháy mắt nổ tung, hoá thành bột mịn, chín món pháp bảo vừa chạm vào lập tức lui, đứng gần đó.

Trần Trầm cười nhạt một tiếng, ngoắc ngón tay một cái, chín món pháp bảo tự động xếp thành chữ “Nhất”, xếp hàng bay về.

- Chúc mừng sư phụ thần công đại thành!

Xa xa truyền tới một âm thanh lầy lòng, Trần Trầm ngoảnh lại thì nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Hoàng Lê.

Hắn thu đệ tử này thật ra là hành động tùy ý, luận tư chất, Hoàng Lê là một thể chất phổ thông, nếu ở Hạ giới, có lẽ cũng không có tư cách vào tứ đại tông môn.

Nhưng nếu đã thu tiểu cô nương này làm đồ đệ, vậy hắn sẽ phải phụ trách tới cùng.

Nghĩ tới đây, hắn hỏi:

- Hoàng Lê, ngươi tu luyện công pháp gì?

- Đệ tử tu luyện Ngự Điều Quyết!

Hoàng Lê vui vẻ trả lời.

Trần Trầm nghe đến đây thần sắc có một ít xấu hổ, Ngự Điều Quyết là cái gì, hắn căn bản chưa từng nghe qua, cũng không biết thuộc về loại nào trong ngũ hành, hắn muốn dạy bảo cũng dạy không nổi.

Vừa nghĩ đến đây, Trần Trầm nghiêm mặt nói:

- Ngự Điều Quyết, công pháp này không tệ, ngươi cẩn thận luyện.

Dứt lời trong lòng của hắn thở dài, hắn thu đồ đệ này phải làm sao vượt qua sư phụ, hoàn toàn không cần sư phụ lo lắng, nhiều bớt lo.

Về phần đồ đệ này... Vẫn là chờ ngày sư phụ mình phát đạt, sau đó phát đàn dược gì đó cho nàng.

...

Khi đoàn người Trần Trầm chuẩn bị ngồi phi chu rời đi, đã là hơn nửa ngày sau.

Trước khi chuẩn bị đi, Trần Trầm suy nghĩ một chút, quyết định sử dụng một thoáng hệ thống.

- Hệ thống, phương viên năm ngàn mét có vật liệu luyện khí gì tốt một chút không?

- Kí chủ, hướng Tây dưới mặt đất ba trăm mét có một khối Xích Vân Kim.

Nghe được đáp án của hệ thống, Trần Trầm không trì hoãn, tranh thủ thời gian bay đến địa điểm hệ thống chỉ định, chui vào mặt đất.

Nếu hắn đã chuẩn bị luyện chế lại một lần Vạn Hóa Thần Phong thì đương nhiên phải chuẩn bị lượng lớn vật liệu luyện khí.

Những thiên tài địa bảo kia hắn không động vào, vật liệu luyện khí hắn cần một chút chắc cũng không quá phận?

Nghĩ đến những cái này, Trần Trầm đào Xích Vân Kim kia lên.

Đây là một khối kim loại lớn chừng bàn tay màu sắc hỗn tạp, phía trên nổi lên đường vân kỳ dị, giống như tường vân, căn cứ giới thiệu của hệ thống, cái này Xích Vân Kim tính dẻo cực mạnh, là mỏm hiểm thấy vật liệu luyện khí.

Đắc ý thu hồi Xích Vân Kim, Trần Trầm hình như cảm ứng được cái gì, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, một giây sau hắn đã biến mất tại chỗ.

Chờ đến bên cạnh phi chu, Trần Trầm thấy đồ đệ Hoàng Lê đang

nói chuyện với một nữ tử xinh đẹp vũ mị, trang phục thiếu phụ, tr anh thủ thời gian nhẹ ho hai tiếng.

- Khụ khụ!

Nghe được thanh âm này, Hoàng Lê vừa quay đầu, chỉ xinh đẹp n ữ tử nói:

- Sư phụ, đạo... Đạo hữu này lạc đường, muốn cùng chúng ta đi T hiên Dương thành.

Trần Trâm giữ im lặng.

Thiên Dương thành là một mục đích của hắn, truyền văn nơi đó c ó truyền tống trận cỡ lớn, nhưng mà chỉ người có thân phận hiển hách mới có thể sử dụng.

Theo lý thuyết tán tu như Trần Trâm không có tư cách, nhưng hắn vẫn muốn đi xem một chút.

Nhìn thấy Trần Trâm, thiếu phụ xinh đẹp kia hơi ngẩn ra một chú t, sau đó bỗng nhiên cúi đầu, lấy che giấu vẻ bối rối trong ánh mắ t.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trâm khẽ lắc đầu, nữ nhân này xem ra cũng không phải là tu sĩ đứng đắn gì, đồ đệ này của hắn cũng là ngây thơ, thật tưởng có thể giống như hắn, khắp nơi đều có thể nh ặt bảo sao?

- Đạo hữu, đoạn thời gian trước ta gặp phải tà tu, gần đây mới thật không dễ dàng trốn thoát, nhưng sau khi trốn tới đây thì mới phát hiện đến lạ lắm...

Nói xong, xinh đẹp thiếu phụ đột nhiên nhẹ nhàng khóc thút thít, bộ dáng kia quả thật là thấy mà yêu.

- Tu vi Nguyên Thần cảnh, cũng không phải người thường, người khóc cái rắm! Còn có thể diễn giả một chút sao?

Trong lòng Trần Trầm thầm mắng một câu, trực tiếp đi vào trong phi chu.

Đối với thiếu phụ này, hẳn còn lười để ý đến.

Hoàng Lê thấy vậy không nói tiếng nào đi theo sau, Xích Mộc Kim Cương và Ngô Đức cũng giống như thế.

Nhưng mà trước khi Ngô Đức đi lên phi chu, vẫn không quên vút ra một mị nhãn cho thiếu phụ xinh đẹp kia.

- Đây cũng quá không thương hương tiếc ngọc! Tín nhiệm cơ bản giữa người và người ở đâu?

Xinh đẹp thiếu phụ thấp giọng mắng một câu, nhưng nàng còn chưa nói hết câu, trong đầu đã vang lên một âm thanh giống như kinh lôi.

- Ta không biết ngươi muốn làm gì, nhưng chớ ở trước mặt ta đùa nghịch thủ đoạn loạn thất bát tao, bằng không hậu quả tự chịu!

Sau khi thanh âm này vang lên, phi chu bay lên trời, bay về phương xa.

Nhìn một màn phi chu đi xa, thiếu phụ xinh đẹp suy nghĩ xuất thần, qua thật lâu mới liếm môi một cái, ánh mắt đột nhiên trở nên có một ít ý vị thâm trường.

...

- Sư phụ, nữ tu kia có phải người xấu hay không?

Trên phi thuyền, Hoàng Lê nhỏ giọng hỏi.

Trần Trầm từ chối cho ý kiến, hấn thấy, một mỹ nữ một mình ở đã ngoại hoang vu tuyệt đối không dễ chọc, nếu không đã sớm xảy ra chuyện.

Tuy nữ tu kia thoát nhìn chỉ là tu vi Nguyên Thần cảnh, nhưng Trần Trầm luôn cảm giác không đơn giản như vậy.

Loại tu sĩ này, vẫn nên tận lực rời xa một chút.

- Hô! Ta đã biết là người xấu!

Hoàng Lê thè lưỡi, mặt mũi tràn đầy thần sắc như trút được gánh nặng.

- Người biết còn dám đứng gần nàng như thế?

Trần Trầm tức giận hỏi.

Hoàng Lê vô tội chỉ trước ngực nói:

- Mẹ ta kể, nơi này lớn, cũng không phải người tốt, ta cũng là tới gần mới chú ý thấy của nàng rất lớn!

Trần Trầm nhìn trước ngực nàng một chút, trong ánh mắt hiện lên một tia đồng tình, tiếp đó trịnh trọng gật đầu, xem như công nhận thuyết pháp của nàng.

Chương 394: Thế Đạo Không Ổn Định

- Hoàng Lê, nữ hài tử đi ra bên ngoài nhất định phải cẩn thận, nhất là cô gái xinh đẹp, người hiểu chưa? Người đừng thấy nữ tử vừa rồi tu vi không cao, nhưng nàng tuyệt đối có át chủ bài không muốn người biết, không phải vậy nàng không có lá gan xông lộn ở bên ngoài này.

Trần Trầm nhân cơ hội này giáo dục.

Nếu về mặt tu luyện không dạy được đồ đệ này, vậy hẳn chỉ có thể tổn thêm chút thời gian trên phương diện làm người.

Hơn nữa đồ đệ này của hẳn xác thực quá mức ngây thơ một chút, căn bản không hiểu rõ thế đạo hiểm ác.

Hoàng Lê hiểu chuyện gật đầu, trong mắt lóe lên một tia e lệ.

Ý của sư phụ là đang nói nàng xinh đẹp sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng trực tiếp xoay người, chạy đến boong thuyền lên cười lên.

Nhưng mà một màn này căn bản chạy không khỏi thần thức Trần Trầm dò xét.

Đối với đồ đệ Sa Điều này, hẳn thật sự không biết phải nói cái gì cho phải.

...

Nhưng mà, còn chưa phi hành bao lâu, một bóng người đột ngột ngăn ở phía trước phi chu, chặn phi chu lại.

Nhìn thấy bóng người kia, sắc mặt Trần Trầm bỗng nhiên trở nên vô cùng âm trầm.

Bởi vì bóng người kia không là người khác, chính là thiếu phụ xinh đẹp mới vừa rồi.

- Người đến cùng muốn làm gì?

Trần Trâm bay ra khỏi phi chu, nhìn thiếu phụ xinh đẹp, lạnh giọng hỏi.

Nữ tu này quá không bình thường, theo lý thuyết tu vi Nguyên Thiên cảnh căn bản không đuổi kịp bọn hắn, hơn nữa đoạn đường này hắn cũng không phát hiện nữ tu này đi theo, thế nhưng bây giờ nữ tu này lại là hết lần này tới lần khác xuất hiện ở phía trước bọn hắn.

Cái này thật bất khả tư nghị.

Thiếu phụ xinh đẹp che miệng cười khẽ, ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới Trần Trâm, hỏi:

- Vị đạo hữu này, ta thấy ngươi rất giống như đã từng quen biết? Xin hỏi, ngươi tên là gì?

Trần Trâm nghe đến đây nghĩa chính ngôn từ trả lời:

- Ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ, họ Trương tên Kì, hiệu Hồn Thế Ma Vương!

Nghe được ngoại hiệu này, thiếu phụ xinh đẹp ngẩn ra một chút, tự nhiên cười nói:

- Ngoại hiệu của đạo hữu thật bá đạo, tại hạ Lê Tiên, nhìn thấy bóng lưng đạo hữu, luôn cảm thấy đạo hữu rất giống một người khác.

Trong lòng Trần Trâm lộ bộ một tiếng.

Chẳng lẽ sau khi Giang Thành tử chạy trốn đã lưu truyền ra ngoài hình dạng của hắn?

Kỹ thuật Thượng giới cũng quá tiên tiến!

Vừa nghĩ vậy, sắc mặt Trần Trầm trở nên càng xấu xí.

Nếu nữ tu này nhớ thương Vạn Hóa Thần Phong của hắn, vậy khó tránh khỏi phải đánh nhau một trận.

Nhưng mà lúc này còn không xác định nữ tu này có phải là thật đến vì Vạn Hóa Thần Kim hay không, Trần Trầm cũng không tiện t rục tiếp động thủ, dứt khoát hỏi lại nàng:

- Một người khác? Người kia là ai?

Lê Tiên nghe đến đây, trong mắt lóe lên mấy phần hoài niệm, nói khẽ:

- Giống đạo lữ vẫn lạc của ta.

Phốc!

Trần Trầm kém chút một hơi không đề lên.

Giống đạo lữ đã vẫn lạc của nàng? Lấy cơ bắt chuyện vụng về như thế mà nàng còn nói được!

- Thế giới lớn, khó tránh khỏi có mấy người giống nhau, nếu như không có chuyện gì khác, xin đạo hữu cứ tùy ý, không phải vậy v ạn vừa sinh ra hiểu làm gì đó, sẽ không tốt lắm đâu.

Trần Trầm vừa nói, trong mắt vừa chứa uy hiếp cảnh cáo nói.

- Hiểu làm? Đạo hữu, ngươi muốn xuất thủ sao? Vậy ngươi tới đi, ta tuyệt không hoàn thủ...

Lê Tiên điềm đạm đắg yêu nói.

Trần Trầm nhìn không được, trực tiếp cho cái này Lê Tiên một cái thần thức chắn nhiếp, muốn trực tiếp làm choáng nữ tu này là xong.

Nhung mà Lê Tiên vẫn cười nói tự nhiên, giống như chưa xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Trần Trầm cảm giác nặng nề, biết mình rất có thể đá trúng thiết bản.

- Hệ thống, phương viên năm mươi mét, tu sĩ nào mạnh nhất?

- Là kí chủ.

Nghe được đáp án này, trong lòng Trần Trầm khẽ buông lỏng.

Sau đó lại theo bản năng hỏi:

- Người nào là tu sĩ mạnh thứ hai?

- Là Xích Mục Kim Cương phía sau kí chủ hai mươi mét.

- Không hợp lý, cái này quá không hợp lý!

Trong lòng Trần Trầm vô cùng chắn động, nữ tu trước mặt này còn yếu hơn Xích Mục Kim Cương?

Cái này sao có thể? Mới vừa rồi, nếu thần thức chắn nhiếp đối với Xích Mục Kim Cương, thì to con đã sớm ngắt đi.

Hoặc là... Nữ tu này, căn bản không phải tu sĩ gì?

- Nhìn ra được không?

Lê Tiên nhẹ giọng cười nói.

Trần Trâm cười khỏ gật đầu một cái nói:

- Đã nhìn ra... Tiên bói, ngươi muốn làm gì?

Giờ này khắc này,

Sao hử còn không biết, nữ tu trước mặt này là phân thân của một đại năng, mà có thể ngưng tụ ra phân thân mà cả hử đều nhìn không ra đầu mối, thực lực này, tuyệt đối là mạnh hơn hử.

Cái gọi là người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, địa thế còn mạnh hơn người, hử nói chuyện tự nhiên mềm hơn nhiều.

- Ta ăn cướp.

Lê Tiên lời ít ý nhiều.

Trần Trâm không nói hai lời, lấy ra nhẫn trữ vật, không có cách, gập được loại tu sĩ này vẫn là bảo mệnh quan trọng, dù sao tiên tài là vật ngoài thân.

- Ta không muốn những vật này.

Lê Tiên tiếp tục nói.

Trần Trâm thu hồi nhẫn trữ vật, theo bản năng muốn lấy Vạn Hóa Thần Phong ra, không nghĩ tới lúc này Lê Tiên đột nhiên nói:

- Ta cướp sắc.

Động tác trên tay Trần Trâm im bật dừng lại!

Hử nghe được cái gì? Nữ tu này lại muốn cướp sắc!

- Rất lâu rồi ta không gặp người tuổi trẻ thấy tuấn lãng như thế, đi ra còn không biết che giấu, thật sự là người trẻ tuổi ngây thơ, ta thích nhất loại người trẻ tuổi ngây thơ như ngươi! Chậc chậc chậc, còn giống như là Tiên Thiên Linh Thể, khó được khó được...

Nghe được lời nói của Lê Tiên, sắc mặt Trần Trầm đen như là đáy nồi, không ngờ ở Thượng giới này lại biến thái đến trình độ như vậy.

Nữ nhân xinh đẹp ra ngoài không an toàn thì cũng thôi đi, không ngờ nam nhân suất khí ra ngoài cũng không an toàn.

Nhưng mà nghĩ lại, dường như cũng có chút đạo lý.

Ở kiếp trước, nữ nhân bởi vì tố chất thân thể nên thuộc về yếu thế, nguyên do đại bộ phận đều là nam nhân cướp sắc của nữ nhân.

Thế nhưng thế giới này, mạnh yếu không nhìn nam nữ, đều xem tu vi, cho nên nữ tu cũng có thể cướp sắc của nam tu.

Mà hạng người anh tuấn tiêu sái, khí vũ hiên ngang, ngọc thụ lâm phong như hắn, chính là một đối tượng rất tốt để cướp sắc.

- Cái ĐCM nó!

Hồi tưởng lại lời nói vừa rồi mình giáo dục Hoàng Lê, Trần Trầm không nhận được muốn mắng người.

Ai có thể ngờ, hắn vì bề ngoài này mà mang đến tai họa.

- Tiểu đệ đệ, phi hành xuôi theo hướng Tây mười ba ngàn dặm, nơi đó có tông môn của ta, từ nay về sau, chúng ta làm một đôi thà tiên quyến lữ, chẳng phải sung sướng?

Lê Tiên cười cực kỳ lỗ mãng, ngón tay khẽ vuốt lên cổ Trần Trầm

tiếp đó nhẹ nhàng liếm môi.

Trần Trầm kém chút dọa đến xụi lơ, thế giới hổ cha này thật là...
Thái kê nhi nguy hiểm!

- Tha thứ không phụng bồi! Cáo từ!

Trần Trầm không nói hai lời, quay người trở về phi chu, hấn cũng không tin, một phân thân còn có thể làm gì hấn?

- Tiểu đệ đệ, ngươi đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt nha!

Bên ngoài phi chu truyền đến âm thanh bình tĩnh Lê Tiên, âm thanh càng bình tĩnh, Trần Trầm càng bối rối.

- Đi! Đi vòng qua, nữ nhân này là người điên!

Hấn vừa dứt lời, Ngô Đức đã lộ đầu ra khỏi phi chu, cao giọng nói:

- Ta nguyện ý thay chủ thượng nhà ta chịu đại kiếp này! Tiền bối, ngươi buông tha chủ thượng nhà ta có được không!

Ầm!

Một tiếng vang trầm, Ngô Đức vừa mới dứt lời, cả người đã bị đá nh trở về bên trong phi chu, đâm vào trên vách tường, hôn mê bất tỉnh.

Xích Mộc Kim Cương nhìn thấy một màn này rùng mình một cái, tranh thủ thời gian khởi động phi chu, ý đồ thoát khỏi Lê Tiên.

- Tiểu đệ đệ, hà tất tuyệt tình như thế?

Bên ngoài phi chu lại truyền tới âm thanh của Lê Tiên, sau đó một

đạo khói nhẹ bay vào bên trong phi chu, dần dần hóa thành thân ảnh Lê Tiên.

- Nếu người đã không lĩnh tình như thế, vậy đừng trách ta xúc động!

Vừa nói xong, thân ảnh Lê Tiên bỗng nhiên biến mất, cùng lúc đó, trên cổ tay Trần Trầm lại nhiều thêm một đạo Liên Hoa ấn ký.

- Tiểu đệ đệ, bản thể của ta không bao lâu nữa sẽ tìm được người, đến lúc đó, khà khà khà khà!

Nhìn ấn ký trên cổ tay, Trần Trầm hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng tức giận tới mức muốn mắng mẩu thân.

Không ngờ mới đến Thượng giới không bao lâu, đã bị dính ấn ký của người khác.

- Đi... Đi! Đi nhanh lên! Trốn vào trong thành đi!

Trần Trầm nói năng lộn xộn, phi chu rất nhanh biến mất ở chân trời.

Chương 395: Thông Thường Thật Tốt

Ngồi trên phi thuyền, Trần Trầm nhìn Liên Hoa ấn ký trong tay, chau mày.

Hắn hiểu được một đạo lý, đối mặt tu sĩ thực lực kém không nhiề

u có thể báo ra danh hào Thiên Ma thành, cáo mượn oai hùm chân nhiếp đối phương một phen.

Bởi vì nếu đối phương không nắm chắc giết mình, không đáng trêu chọc một đại địch.

Nhưng đối mặt với mạnh hơn mình một đoạn dài, báo ra danh hào Thiên Ma thành chỉ đưa tới cho mình họa sát thân.

- Sư phụ, chúng ta làm sao bây giờ? Hay là chờ nàng đuổi tới, người theo Lê Tiên kia, quân tử báo thù, mười năm không muộn.

- Giờ đây trước ủy khúc cầu toàn, không tính là mất mặt, chờ sau này thực lực chúng ta mạnh lên, người lại đá nàng một cái bay ra ngoài!

Bên cạnh Hoàng Lê quơ đôi bàn tay trắng như phấn, hơi tức giận nói.

Trừ cái đó ra, nàng cũng không biểu hiện xảy ra cảm xúc gì ngoài ý muốn, hình như đã không cảm thấy kinh ngạc.

Rất rõ ràng, ở Thượng giới này, nữ tu cướp sắc nam tu cũng không phải quá hiếm thấy.

Nhìn thần tình này của nàng, Trần Trầm cũng có chút tức giận.

Mười năm!

Thời gian mười năm, hài tử cũng đã sinh, còn báo thù cái gì?

- Sao người không sớm nhắc nhở ta sẽ xảy ra loại chuyện này? Chẳng lẽ người không biết tướng mạo sư phụ ta là như thế nào... Mà thôi, làm người phải khiêm tốn, người ít gây thêm phiền phức cho ta.

Hoàng Lê ủy khuất nói:

- Ta cảm thấy tu vi của sư phụ ngươi cường đại, có lẽ không đến mức như vậy, không ngờ... Đến cảnh giới cỡ này cũng khó tránh khỏi gặp phải vấn đề này! Giống ta xinh đẹp như vậy, lúc nào mới có thể không bị người nhớ thương?

Trần Trầm nghe vậy im lặng, cuối cùng chỉ có thể thở dài một hơi.

Chỗ không xa, Ngô Đức còn đang ngòì nhìn mình trong gương, dựa theo thẩm mỹ của tộc bọn hắn, hắn cũng là một lão soái ca, chỉ là chẳng biết tại sao giờ đây có một ít không dùng được.

Có lẽ là do tu vi quá thấp!

Đúng vậy, khẳng định là bởi vì tu vi.

Nhìn mình trong gương, Ngô Đức yên lặng trầm nghĩ, tiếp đó ném m cho Trần Trầm một ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

Chủ thượng đây là thân ở trong phúc không biết hưởng.

Trần Trầm quét mắt mấy người một vòng, phát hiện không một ai đáng tin cậy, lắc đầu bất đắc dĩ dứt khoát lấy ra Linh Thạch cực phẩm giao cho Xích Mộc Kim Cương, thôi động phi chu này.

Nháy mắt, tốc độ phi chu tăng vọt một đoạn.

...

Một ngày sau, mấy người đến Thiên Dương thành, bởi vì phi chu không chịu nổi linh khí tràn đầy của Linh Thạch cực phẩm, đã sắp đến mức tan ra thành từng mảnh.

Không có cách, vì trong sạch của mình, Trần Trầm cũng chỉ có th

ể liêu mạng.

Đi tới Thiên Dương thành, hắn chuẩn bị mua một chiếc phi chu c
àng tốt hơn giao cho Xích Mộc Kim Cương, thuận tiện hỏi thăm
một chút xem thử Lê Tiên kia đến cùng là người nơi nào, là tu vi
cảnh giới gì.

Nếu như có thể, hắn muốn ngồi truyền tống trận trực tiếp rời xa n
ơi này, cho dù dùng nhiều chút Linh Thạch cũng sẽ không tiếc.

Nhưng mà ở Thượng giới, truyền tống trận cũng bị hạn chế không
gian, nhiều nhất một lần chỉ có thể di chuyển khoảng mười vạn dặm
m, mặc dù như thế, giá cả vẫn như cũ cực kỳ đắt, bình thường chỉ
có một số lượng cực kỳ ít cường giả gặp việc gấp mới sẽ vận dụng
truyền tống trận.

Mà tại bên trong Thiên Dương thành cũng có một truyền tống trậ
n, nói thẳng tới Huy Nguyệt thành cách đây mười vạn dặm.

Lăn lộn ở Thượng giới lâu như vậy, Trần Trầm đã có nhận thức n
hất định đối với phân chia khu vực ở Thượng giới.

Thượng giới chia thành năm vực là đông tây nam bắc trung, trừ c
ái đó ra, còn có một số nơi nằm ngoài vòng giáo hoá của năm vực
ra ngoài vòng giáo hoá, những nơi ngoài vòng giáo hoá không hề
nhỏ hơn năm vực, giờ đây chỗ của bọn hắn là thuộc về ngoài vòn
g giáo hoá.

Mà mục tiêu của bọn hắn chính là Thượng giới Bắc Vực, nơi đó c
ó phân bộ Thiên Ma thành, hơn nữa cách nơi đây cũng gần nhất.

Nếu như vận dụng truyền tống trận, liên tiếp truyền tống mười lầ
n, nói không chừng có thể đi vào phạm vi Bắc Vực.

- Phải tranh thủ thời gian tìm chỗ dựa lợi hại...

Trần Trâm cảm thán một câu, mang theo mấy người tiến vào Thiên Dương thành.

- Sư phụ, lúc nào người có thể làm đến thành chủ, ta ở cửa thành t hay người thu lệ phí vào thành!

Hoàng Lê thềm muốn nhìn thoáng qua hai tu sĩ thủ thành, nhỏ giọng nói.

- Thành chủ? Chỉ mong ta còn có cơ hội này đi.

Trần Trâm cười khỏ nói.

Cũng không lâu lắm, mấy người đi tới một cửa hàng pháp bảo, Trần Trâm không chút nghĩ ngợi, trực tiếp mua một chiếc phi chu đắt nhất.

Chương quỹ thấy Trần Trâm hào phóng như thế, vui vẻ ra mặt, há miệng nóng lòng rồi đến sau tai cùng.

- Khách nhân, đây là đồ của người, xin cầm lấy, phi chu này chính là Vương Việt đại sư trong thành tự tay luyện chế, tuyệt đối đáng cái giá này!

Chương quỹ dứt lời, đem trình trọng giao một cái nhẫn trữ vật cho Trần Trâm.

Trần Trâm thu nhẫn trữ vật, vô tình hay cố ý hỏi:

- Chương quỹ, người nghe nói qua Lê Tiên tu sĩ chưa?

Vừa nghe vậy, chương quỹ lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng mà rất nhanh đã bình thường trở lại.

- Khách quý, có lẽ người là tu sĩ đại tông phái đi ngang qua cho nên chưa nghe nói qua Lê Tiên, giống tu sĩ Thiên Dương thành chú

ng ta, người nào không biết danh hiệu này?

Trần Trầm nghe vậy, trong lòng lộp bộp một tiếng.

Cái thứ danh khí này thường thường đi đôi với thực lực, một tu sĩ càng có tiếng, thì đại biểu thực lực càng mạnh.

Nếu Lê Tiên cao hấn một cảnh giới, hấn có hi vọng đào thoát, nhưng nếu cao hơn hai đại cảnh giới, chỉ sợ chỉ có thể nhận mệnh.

- Vậy nàng đến cùng là ai?

Phía sau Hoàng Lê không thể chờ đợi hỏi.

- Nàng là Lê Tiên tông Tông chủ cách nơi đây hai vạn dặm! Lê Tiên tông tiên bối chính là một người tốt, quanh năm phái ra phân thân dò xét xung quanh Lê Tiên tông, cũng chính vì vậy, xung quanh Lê Tiên tông có rất ít xảy ra chuyện giết người đoạt bảo.

Ngay cả Thiên Dương thành chúng ta cũng vì vậy được nhờ, cho nên tu sĩ Thiên Dương thành chúng ta đều hết sức kính trọng nàng.

Chưởng quỹ giải thích nói, trong mắt tràn đầy vẻ sùng kính.

- Rõ ràng lên là phái phân thân cướp sắc! Ta nhỏ vào! Ra về đạo mạo, ta khinh thường làm bạn!

Trong lòng Trần Trầm thầm mắng một câu, ngoài miệng hỏi:

- Vậy nàng là tu vi gì?

- Tu vi? Không biết, dù sao cũng là cực kỳ lợi hại, ngay cả thành chủ chúng ta tu vi Luyện Hư đỉnh phong nhìn thấy nàng đều phải xưng tiền bối, cung kính hành lễ.

Trần Trầm nghe đến đây đã sinh ra tâm tư mau chóng rời khỏi Thiên Dương thành này.

Người ta quen biết với thành chủ, hẳn ở đây không phải tương đương với ở hang ổ của người ta sao?

Trong ba mươi sáu kế, chạy là thượng kế.

Nhưng mà nghĩ lại, Trần Trầm lại nghĩ tới một chuyện.

- Chương quỹ, chỗ này của các ngươi có loại pháp bảo dịch dung hay không?

- Có, nếu tiền bối ngươi muốn? Ta lấy cho ngươi!

Cũng không lâu lắm, chương quỹ lấy ra bảy, tám tấm mặt nạ dịch dung.

Trần Trầm chọn cái xấu nhất mua xuống, tiếp đó đeo ở trên mặt, hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, phương viên năm mươi mét ai xấu nhất?

- Phía sau kí chủ hai mét, Ngô Đức xấu nhất.

Nghe đến đây, Trần Trầm mơ hồ có một chút thêm muốn, người như Ngô Đức vĩnh viễn sẽ không gặp phải phiền toái như hắn, đơn giản nhân sinh thật sự là hạnh phúc.

Mua đồ xong, Trần Trầm xoay người rời đi, không dám dừng lại lâu ở Thiên Dương thành, về phần truyền tống trận càng không dám đi qua hỏi.

Nhưng mà ngay sau khi hắn vừa rời đi, trên mặt chương quỹ kia đột nhiên lộ ra vẻ mừng như điên, sau đó lấy ra một lệnh bài đưa tin.

- Đại nhân, ta gặp được một đoàn người, giống như đúc với người người đã miêu tả, một Xích Viêm tộc, một Hôi Ma tộc, còn có hai Nhân tộc một nam một nữ, nam tử Nhân tộc kia còn hướng ta đủ mua mặt nạ dịch dung, ta đoán rất có thể là người mà người muốn tìm.

- Cụ thể dung mạo thế nào?

- Người của Xích Viêm tộc kia vừa cao vừa lớn, là tu vi Nguyên Thần cảnh, Hôi Ma tộc vừa già vừa xấu lại vừa lùn, tu vi cũng không cao.

Mà hai Nhân tộc kia, nữ thoát nhìn khoảng mười sáu mười bảy tu ổi, bộ dáng có một ít ngây thơ, còn về nam tu cuối cùng kia...

Bề ngoài tuấn lãng, tu vi ta không nhìn ra được, nhưng từ trong mắt của hắn mơ hồ nhìn thấy lo lắng, hình như gần nhất gặp được c huyện gì đó không vừa lòng.

- Biết, nếu thật là vậy, nên có ban thưởng sẽ không thiếu người.

Bên kia lệnh bài đưa tin truyền đến âm thanh lờ mờ, sau đó không còn chút động tĩnh.

Chương 396: Xung Quan Giận Dữ Làm Xanh Mặt

Rời khỏi Thiên Dương thành, mí mắt Trần Trầm liên tục giật giật, một loại dự cảm không rõ đột nhiên tràn ngập toàn thân.

Thế nhưng giờ đây phi chu đã dùng là Linh Thạch cực phẩm thôi động, lại nhanh nhanh không đi nơi nào.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm dứt khoát nói với đám người Hoàng Lê:

- Chúng ta tách ra đi, một vạn dặm sau đó chúng ta lại tụ hợp, nếu gặp phải phiền toái gì, trực tiếp dùng lệnh bài đưa tin nói cho ta biết.

- Thế nhưng...

Hoàng Lê nghe đến đây có chút khó khăn.

Trần Trầm làm như vậy ý tứ hết sức rõ ràng, đó chính là vạn nhất xảy ra chuyện gì cũng sẽ không liên lụy đến bọn hắn.

Thế nhưng một đoàn người cùng nhau ra ngoài, gặp nguy hiểm bọn hắn để một mình Trần Trầm đảm đương, cái này khó tránh khỏi có chút quá bất cận nhân tình.

Thần sắc Trần Trầm nghiêm túc nói:

- Không có nhưng là gì hết, thật nếu gặp phải nguy hiểm gì, không có các người ở bên người, một mình ta chạy cũng nhanh một chút.

Giờ đây tuy tốc độ của phi chu nhanh hơn xa so với phi chu lúc trước, nhưng so với chính hắn toàn lực phi hành vẫn chậm hơn một đoạn.

Nghe nói như thế, khuôn mặt nhỏ của Hoàng Lê lập tức sụp đổ, sau đó dùng âm thanh vô cùng nghiêm túc nói:

- Sư phụ, tuy là người làm sư phụ ta không được mấy ngày, cũng không dạy cho ta bao nhiêu thứ, nhưng một ngày vì sư cả đời vì p

hạ, nếu người xảy ra chuyện gì bất ngờ, ta nhất định sẽ tu luyện thật tốt, thay người báo thù!

Trần Trầm nghe vậy giận đến không nhẹ.

Cái gì gọi là không dạy bao nhiêu thứ? Đạo lý làm người chẳng lẽ không tính là dạy sao?

Còn xảy ra ngoài ý muốn, phi, đồ đệ sa điều này, lời đó là người nói sao?

- Tốt tốt! Ta mà chết, người báo thù cho ta, tám chín phần mười cũng là mua một tặng một, các người đi lệch bên trái một chút, ta tiếp tục tiến lên.

Trần Trầm dứt lời không đợi Hoàng Lê kịp phản ứng, trực tiếp đem nhét nàng vào phi chu, sau đó tiếp tục hướng về phía trước bay đi.

...

Sau một lát, loại cảm giác rung động trong lòng Trần Trầm trong càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí hấn mơ hồ cảm giác được dư ảnh như có một đôi mắt đang dòm ngó hấn.

- Chẳng lẽ là Lê Tiên kia... Gấp gấp như vậy sao? Nữ tu của thế giới này có biết tự thận là gì hay không vật?

Trong lòng Trần Trầm đắng chát, không biết nếu Tích Sương ở Hạp giới biết hấn gặp cảnh ngộ sẽ có cảm tưởng thế nào.

Lắc đầu, hấn bắt đầu hỏi thăm hệ thống, có một ít cường giả thần thức không cảm ứng được, nhưng hệ thống lại có thể cảm ứng được.

- Hệ thống, phương viên năm ngàn mét, ai là người mạnh nhất.

- Hệ thống không cách nào phán đoán.

Hệ thống rất nhanh truyền đến trả lời.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm nao nao.

Đây là ý gì? Chẳng lẽ người âm thầm theo sau kia chưa chắc có thể bắt hấn?

Vậy hấn sợ cái gì?

Vừa nghĩ vậy, trong lòng Trần Trầm lập tức tới an tâm lại.

Nhưng mà một giây sau, một cỗ khí thế khủng bố từ trên trời giáng xuống, như là trời đất sụp đổ trấn áp về phía hấn.

Cảm nhận được loại khí thế kia, sắc mặt Trần Trầm đại biến, gặp phải cường giả thế này, hấn có cơ hội cái rắm!

Hệ thống đang đùa nghịch hấn à!

Ầm!

Một tiếng vang trầm, Trần Trầm trực tiếp bị khí thế cường đại trấn áp đến trong lòng đất.

- Trần Trầm! Xem người chạy đi đâu?

- Trương Ky! Xem người chạy đi đâu?

Hai âm thanh bất ngờ vang lên, Trần Trầm từ dưới đất bật dậy, lúc này mới phát hiện trên đỉnh đầu có thêm hai người.

Một người trong đó hấn nhận thức, chính là Lê Tiên lúc ấy ngăn cản hấn, nhưng mà lần này đến hấn là chân thân.

Về phần một người khác, thì là một tên tu sĩ mặc áo bào đen còng xuống, tóc tán loạn tung bay theo gió, hơi có chút không bị trói buộc.

- Thì ra có hai tu sĩ đuổi theo ta, khó trách hệ thống không cách nào phán định ai mạnh ai yếu.

Trần Trâm bừng tỉnh hiểu ra.

...

- Đây là người của ta, đạo hữu, người muốn làm cái gì?

Bên trên bầu trời, Lê Tiên một mặt cảnh giác nhìn về phía hắc y lão giả, trong ánh mắt mơ hồ có chút tức giận.

Nàng thật sớm đã đi theo tiểu tử đẹp đẽ phía dưới này, nhưng mà bỗng cảm giác được chung quanh dường như có người theo, lúc này mới không xuất thủ.

Cho tới bây giờ, nàng mới xác định vị trí của hắc y lão giả này.

- Người của người? Đạo hữu không khỏi quá mức bá đạo.

Hắc y lão giả nhìn Lê Tiên, ngữ khí có chút lạnh lẽo.

Vốn cho là mình có thể lặng yên không một tiếng động đoạt được Vạn Hóa Thần Kim, không ngờ hôm nay lại có thêm một đối thủ mạnh mẽ như vậy.

Hôm nay xem ra cần có một trận đại chiến.

- Bá đạo? Người này sớm đã bị ta gieo ấn ký, vốn là chính là người của ta! Nếu đạo hữu còn tiếp tục khăng khăng giành với ta vậy đừng trách ta không khách khí!

Lê Tiên hừ lạnh một tiếng, trực tiếp duỗi ra tay bắt tới Trần Trầm phía dưới.

- Ngươi nằm mơ đi!

Ầm!

Hắc y lão giả một tiếng quát chói tai, đồng thời ra tay chặn Lê Tiên.

Phía dưới Trần Trầm nhìn tròn mắt hốc mồm.

Đến, hai người này cũng bắt đầu giết người đoạt bảo, nhưng mà lần này hẳn là bảo.

- Lão thất phu nhà ngươi bắt tiểu tử này làm cái gì? Chẳng lẽ ngươi...

Lê Tiên giận tím mặt, một liên hoa sau lưng từ từ bay lên, dáng vẻ trang nghiêm, bắn ra quang mang vạn trượng, làm cho ánh mặt trời đều ảm đạm.

- Trong lòng biết rõ, hà tất hỏi lại.

Ánh mắt hắc y lão giả lóe ra nói, sau lưng bay ra một Pháp Tướng giống với điều hâu giăng co với liên hoa.

Lê Tiên nghe được lời nói của hắn, sắc mặt bỗng nhiên cứng đờ, ánh mắt đột nhiên trở nên vô cùng chấn động.

Không ngờ lão già trước mặt này lại ăn mặn như thế! Ưa thích người trẻ tuổi tuấn tú, quả nhiên là biến thái đến cực điểm!

Nếu tiểu tử phía dưới rơi vào trong tay lão già này thì chẳng phải là cỏ xanh cắm trên bãi phân trâu!

- Hèn hạ vô sỉ biến thái! Tiếp chiêu!

Vừa nghĩ vậy, Lê Tiên trực tiếp xuất thủ đối với hắc y lão giả kia.

Hai người trong khoảnh khắc đã kịch đấu trên bầu trời.

Phía dưới Trần Trầm yên lặng nhìn một màn hai người chiến đấu, thần thức thì đang quét ngang bốn phía, ý đồ tìm cơ hội chạy trốn.

Hai người này chí ít đều là Phân Thần đỉnh phong, thậm chí là cường giả cảnh giới cao hơn, coi như là lưỡng bại câu thương thì hắc y lão giả cũng không có cơ hội ngư ông đắc lợi, cho nên vẫn là nghĩ biện pháp chạy trốn mới là tốt nhất.

...

Đánh một hồi, hắc y lão giả kịp phản ứng, nữ tu trước mặt này dường như căn bản không biết chuyện Vạn Hóa Thần Kim, mà đơn thuần đến vì tiêu tử phía dưới này.

Nghĩ tới đây, hắc y lão giả muốn thương lượng với nữ tu này, ta lấy đồ vật, ngươi bắt người, theo như nhu cầu, hai bên cùng vui?

Nhưng vừa mới chuẩn bị mở miệng, hắc y lão giả đã ý thức được không ổn.

Đến cảnh giới bọn họ, đồ vật nhìn trúng quá ít, nếu hắc y lão giả thật nói như vậy, nữ tu này phỏng chừng càng phải liều mạng với hắc y lão giả.

Giờ đây, loại tình huống này ngược lại tốt nhất, nữ tu này chỉ là cầu tiêu tử này, không thể nào đánh nhau chết sống với hắc y lão giả, mà hắc y lão giả chỉ cần dốc hết toàn lực, nữ tu này rất có thể sẽ không chịu nổi áp lực thối lui.

Ngay sau đó, thủ đoạn của hắc y lão giả càng lạng lẹ, có xu thế người khôn

g chết thì là ta vong.

Lê Tiên dần dần rơi vào hạ phong, cả giận nói:

- Lão tặc! Ngươi thật muốn vì một nam nhân mà liều mạng với ta?

Hắc y lão giả nghe đến đây nhắm mắt nói:

- Phải thì như thế nào!

Nói xong, trong lòng của hắn một hồi ác hàn, nhưng vì Vạn Hóa Thần Kim, hắn vẫn lựa chọn ẩn nhẫn.

Phía dưới Trần Trầm nghe được lạnh run.

Lê Tiên kia dáng dấp xinh đẹp vũ mị, hắn khẽ cắn môi đi theo cũng không sao, nhưng hắc y lão giả...

Hắn thực tế không làm được!

Nhìn Lê Tiên rơi vào hạ phong, Trần Trầm lo lắng quát:

- Lê Tiên tiên bối, ngươi không thể nhận thua!

Trên bầu trời, Lê Tiên nghe đến đây căn bản không phản ứng, hình như không nghe thấy, ánh mắt vẫn như cũ sáng rực nhìn chằm chằm vào hắc y lão giả.

Trần Trầm thấy vậy đổi cách nói khác:

- Lê Tiên! Ngươi là cái đồ quái dị! Cho dù là như thế nào đi nữa, ta cũng sẽ không đi cùng ngươi!

Trên bầu trời, Lê Tiên nghe vậy nháy mắt nổi giận, nói to:

- Tiểu tử, cái này không phải do ngươi quyết định!

Dứt lời, nàng nuốt vào một loại đan dược nào đó, khí tức lập tức tăng vọt một đoạn dài, cơ hồ là trong giây lát đã vượt qua hắc y lão giả kia.

Hắc y lão giả khó thở, nhưng mà cũng không nguyện ý cứ thế từ bỏ Vạn Hóa Thần Kim, ngăn cản một hồi sau, hắn cắn răng vận dụng một loại bí thuật cường đại nào đó.

Chương 397: Không Được Bao Lâu Thời Gian

Hơn nửa ngày sau, đại địa đã trở thành một mảnh hỗn độn, xung quanh khắp nơi đều là lít nha lít nhít hố to gần trăm mét. Trên bầu trời, Lê Tiên và hắc y lão giả trên không trung nhìn nhau, cả hai đều không hề nhúc nhích, giờ này khắc này, bọn hắn đã tiến hành quyết đấu thần thức. Tranh đấu tiến hành đến lúc này, nếu một bên lạc bại, vậy sẽ thật có nguy hiểm vẫn lạc. Lúc này, hai người đều đã đánh nhau thật, chuyện của Trần Trầm ngược lại bị bọn hắn ném sang một bên.

- Nữ nhân điên, vì một tiểu tử đến mức liều mạng như vậy sao?

Hắc y lão giả thần thức truyền âm nói. Thần sắc Lê Tiên băng hàn, giễu cợt nói:

- Một lão đầu nguoi đều có thể liều mạng như vậy, vậy mà còn mặt mũi nói ta?

- Ta...

Hắc y lão giả có nỗi khổ không nói được, chỉ có thể âm thầm oán hận. Đúng lúc này, hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía xa xa. Lập tức, xa xa một bóng người bị định tại chỗ. Trần Trầm xấu hổ xoay người cười nói:

- Hai vị tiền bối, có chuyện gì cũng từ từ nói, không cần xúc động.

Tuy trên mặt tươi cười, nhưng Trần Trầm trong lòng im lặng.

Hai người này đấu pháp thần thức đã đến thời khắc máu chót, nếu người nào rút khỏi một bộ phận thần thức, cũng có thể lạc bại. Không ngờ đến loại thời khắc máu chót này lại biết ẩn ý phân ra một bộ phận lực lượng thần thức trấn áp hấn... Quả thực làm cho hấn không biết nên nói cái gì cho phải....

Sau một hồi lâu, hai người chưa phân ra thắng bại, Trần Trầm cũng chẳng hiểu ra sao bị liên lụy tại trong đó, trở thành bên thứ ba của hai người.

Lúc này, trong đầu hấn đột nhiên truyền đến một âm thanh âm trầm.

- Tiểu tử, thần thức của ngươi là Phân Thần cảnh? Dùng thần thức của ngươi toàn lực ngăn cản một bộ phận thần thức của nàng, nếu công thành, ta chỉ lấy bản mệnh chi bảo của ngươi, không lấy tính mạng ngươi.

Trần Trầm nghe đến đây, trong lòng lộ bộ một tiếng, nháy mắt tinh thần tỉnh táo, vội vàng hỏi:

- Tiền bối, nói miệng không có bằng chứng, ta như thế nào mới có thể tin tưởng ngươi nói là thật đây?

- Ta một nửa bước Hợp Thể, sẽ còn lừa gạt loại tiểu bối như ngươi i sao?

- Tiên bối, chúng ta sờ dĩ có thể sống đến bây giờ, chính là không tùy tiện tin tưởng người khác.

Trần Trầm ý thâm trường nói, hiển nhiên không đồng ý cái kia với i hắc y lão giả.

- Vậy ta lấy đạo tâm của mình phát thệ, nếu ta lừa ngươi, sẽ làm cho ta đời này kiếp này không cách nào bước vào Hợp Thể cảnh giới.

Hắc y lão giả tức giận nói. Trần Trầm cười không nói, phát thệ th ứ này càng không thể tin. Có trời mới biết người này có phải vốn cấm ở cảnh giới này không thể đột phá hay không.

- Tiểu tử, ngươi đừng khinh người quá đáng! Ngươi suy nghĩ gì đ ừng cho là ta không biết, ngươi thật cho là song tu với nữ tu bậc n ày ngươi có thể bình yên vô sự sao?

Trần Trầm nghe đến chỗ này lập tức không vui. Hắc là loại người có khả năng hướng loại phương hướng kia sao! Người này thật sự là quá xem thường hắc!

Lê Tiên thấy hắc y lão giả và Trần Trầm mất đi mây lại, lông mày lập tức nhíu lại, tiếp đó truyền âm của Trần Trầm.

- Tiểu tử, lão gia hỏa này chính là nam nhân! Muốn bắt ngươi khả ng định là muốn tu luyện tà thuật! Mà tỷ tỷ ta tu luyện là công ph áp Tiên gia chính thống, coi như là bắt ngươi, ngày sau cũng sẽ k hông tạo thành tổn thương cho ngươi. Ngươi giúp ta diệt trừ hắc, ngày sau ngươi theo ta trở về Lê Tiên tông, ngươi chính là dưới m ột người, trên vạn người, ta sẽ còn giúp ngươi bước vào Phân Thậ n cảnh, từ đó cùng ta làm một đôi thần tiên quyền lữ, chẳng phải đẹp ư?

Trần Trâm nghe đến đây mơ hồ có một ít tâm động. Nhưng mà một lát sau, sắc mặt hắn trở nên ngưng trọng lên. Động tâm? Làm sao có thể? Hắn tuyệt không phải loại người như vậy!

- Tiểu tử, ngươi giúp ta diệt nàng, ta không cần Vạn Hóa Thần Kim của ngươi!

Trong đầu lại nghĩ tới âm tức hỗn hển của thanh hắc y lão giả. Trần Trâm tâm tình đã bình tĩnh lại, giờ khắc này, cho dù hai người này hứa hẹn như thế nào, tương lai đều không nhất định có thể thực hiện, loại tình huống này, hắn vẫn là yên lặng theo dõi kỳ biến mới tốt.... Lại qua một canh giờ, hai người tranh đấu thần thức đã đến thời gian khẩn trương nhất. Giờ khắc này, hai người coi như là phân ra thần thức truyền âm đều không làm được, tất cả tinh lực tất cả đều dồn nhập vào trận chiến. Mà Trần Trâm bị dính dáng trong đó, mơ hồ cũng có chút không chịu nổi. Tiếp tục như vậy nữa, hai người này không chết, hắn trước tiên cần phải quy thiên, nguyên cơ hắn nhất định cần chọn người đứng bên cạnh. Không còn cách nào, lúc này hắn chỉ có thể hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, trong phương viên năm ngàn mét, có người có sát ý đối với ta hay không?

- Có, phía trên bên trái kí chủ hai trăm mét Khô Sơn lão nhân.

Trần Trâm nghe đến đây nhìn hắc y lão giả một chút, rất rõ ràng, lão gia hỏa này hiệu chính là Khô Sơn lão nhân. Gia hỏa này ngoài miệng nói dễ nghe, thực ra trong lòng đối với hắn vẫn mang sát ý. Nhưng còn Lê Tiên kia, thật không có ý giết hắn. So sánh ra, đứng tại bên nào không cần nói cũng biết. Vừa nghĩ vậy, Trần Trâm truyền âm cho Lê Tiên ở trên cao nói:

- Tiên bối, sau khi suy nghĩ, ta đột nhiên đại triệt đại ngộ, hơn nữa lúc ở Thiên Dương thành, ta từng nghe người ta nói qua, tiên bối là người có đức độ, làm người hào phóng, mỹ mạo thiện tâm. Tiên

tử như người nếu vẫn lạc ở nơi này, không khỏi quá mức đáng tiếc, đó là nguyên nhân ta quyết định bỏ gian tà theo chính nghĩa!

Dứt lời Trần Trầm không để ý tới ánh mắt chấn kinh của Lê Tiên, toàn lực bạo phát ra thần thức Phân Thần cảnh, hướng về phía Khô Sơn lão nhân!

Xa xa Khô Sơn sắc mặt lão nhân bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi, bên trong ánh mắt thậm chí mơ hồ có ý hoảng sợ, lực lượng thần thức của tiểu tử này còn mạnh hơn hẳn tưởng tượng một đoạn dài!

Lê Tiên càng không nghĩ tới, Khô Sơn lão nhân ít nhất còn biết thần thức của Trần Trầm là cảnh giới Phân Thần, nhưng nàng từ đầu đến cuối cũng không biết, giờ đây Trần Trầm thời khắc mấu chốt lại bạo phát ra công kích không kém nàng, trong lòng lập tức đại hỉ. Cơ hội như vậy, thân là một tu sĩ cường đại, tất nhiên không thể bắt không được, căn bản không tí ti do dự, nàng cơ hồ phản xạ vô điều kiện phát ra công kích thần thức mạnh nhất.

- A!

Xa xa Khô Sơn lão nhân thể lực hết thảy một tiếng, thu hồi thần thức đang vô cùng suy yếu ngoảnh lại bỏ chạy, Lê Tiên thấy vậy bỏ xuống Trần Trầm lập tức truy kích. Sau một lát tại chỗ chỉ còn lại một người Trần Trầm. Nhưng mà hắn lại cười không nổi, Lê Tiên rõ ràng là y vào trên người mình bị nàng gieo án ký, nên mới quả quyết truy kích. Mình bây giờ coi như chạy, không bao lâu, vẫn phải bị nữ nhân này đuổi kịp. Nghĩ tới đây, Trần Trầm cười khỏ một tiếng tại chỗ chờ đợi, đồng thời phát ra đưa tin, nói ba người Hoàng Lê trước tiên tìm một nơi tu luyện một đoạn thời gian....

- A, nếu là hai người có thể đồng quy vu tận thì tốt.

Chờ thì chờ, nhưng Trần Trầm cảm thán một câu.

Ước chừng đi qua một canh giờ, xa xa một đạo cầu vồng kích xạ

bay đến, Lê Tiên lại lần nữa xuất hiện trước mặt Trần Trầm. Nhưng mà lúc này sắc mặt của nàng vô cùng tái nhợt, hai mắt ảm đạm vô quang. Nhưng từ chỗ sâu ánh mắt nàng, Trần Trầm lại nhìn thấy một vẻ vui mừng.

Từ cái này có thể phán đoán, Khô Sơn lão nhân kia tám chín phần mười là bị nàng chém giết, hơn nữa nàng thu hoạch cũng không nhỏ, không phải vậy không đến mức chịu trọng thương này, còn mơ hồ có một ít cao hứng.

- Ha ha, tiểu đệ đệ, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, ngươi lại không chạy, thật là làm cho ta lau mắt nhìn!

Lê Tiên suy yếu nói.

Trần Trầm xấu hổ cười cười, không trả lời.

Hắn ở Thượng giới lại không có chỗ dựa, có thể chạy đi đâu?

- Vừa rồi, ta có thể chém giết lão nhân gầy như que củi kia, ngươi lập công không nhỏ, ừm, cái này ngươi cầm lấy đi, đừng nói tỷ tỷ hẹp hòi.

Lê Tiên nói xong lấy ra một nhẫn trữ vật giao cho Trần Trầm, thuận tiện gỡ mặt nạ xấu xí trên mặt Trần Trầm xuống, nhẹ nhàng liếm môi một cái.

Trần Trầm mặt mo đỏ ửng, không ngờ, hắn lại bị một nữ tu đùa giỡn, hắn phải tìm ai nói rõ lí lẽ bây giờ.

Cẩn thận kiểm tra nhẫn trữ vật một hồi, bên trong vật tư cực kỳ phong phú, lại không thua nhẫn trữ vật của kim giáp ngoại tộc lúc trước. Trừ cái đó ra, còn có một môn công pháp song tu, sau khi xem xét lại bỏ vào.

- Theo ta trở về Lê Tiên tông, sau này trở về thật tốt trong tu luyện

n môn công pháp kia, lần này bản thân tử tử ta bị trọng thương, nh
ung thu hoạch cũng tương đối khá, cần bế quan chữa thương, thuậ
n tiện tiêu hóa chiến lợi phẩm, tranh thủ chính thức bước vào Hợp
Thê kỳ, chờ ta xuất quan, sẽ... Hắc hắc hắc!

Trần Trầm nghe đến đây theo bản năng hỏi:

- Tiên bối, người đại khái muốn bế quan bao lâu?

Lê Tiên cười mỉm đáp:

- Thế nào? Tiểu đệ đệ, người đã đợi không kịp? Yên tâm, tử tử bế
quan không lâu lắm đâu, ngắn thì ba bốn năm, lâu là bảy tám năm
là có thể.

Trần Trầm:

-...

Bảy tám năm là có thể? Trong mắt những đại tu sĩ nơi này, thời gi
an không đáng tiền như thế sao? Bảy tám năm mà nói như bảy tá
m ngày!

Chương 398: Làm Người Phải Tự Biết Minh

Nghe được đáp án này, thần tình Trần Trầm trở nên cả người
lẫn vật vô hại.

Đã nhiều năm, thời gian này quá dài, hẳn có thể làm quá nhiều việ

c.

Giờ khắc này, hẳn nhất định cần giả dạng một bình hoa không chú t tâm cơ nào, để nữ sắc lang này yên tâm bế quan.

- Không ngờ Trần Trầm ta đường đường là nam tử hán đỉnh thiên lập địa vậy mà sinh ra liên hệ với hai chữ bình hoa này, thật sự là thói đời nóng lạnh!

Trong lòng Trần Trầm âm thầm thở dài, trên mặt lại lộ ra nụ cười ngây thơ.

- Vừa rồi động tĩnh quá lớn, khó tránh khỏi gây nên các tu sĩ khác chú ý, đi nhanh lên.

Lê Tiên mặt đầy vẻ chơi đùa, cười khẽ một tiếng, lấy ra một chiếc phi chu tạo hình diễm lệ, mang theo Trần Trầm xa rời khỏi nơi này....

Tầm nửa ngày sau. Trần Trầm cuối cùng đi tới cái gọi Lê Tiên tông g. Đó là một nơi bốn bề toàn núi, trung tâm có một cái ao sen to lớn chiếm diện tích mấy ngàn mẫu, Lê Tiên tông là xây ở bên cạnh ao sen này.

Trần Trầm lặng yên không một tiếng động dùng thần thức dò xét một phen, đệ tử trong Lê Tiên tông không nhiều, chỉ có khoảng năm sáu trăm người, nhưng tu vi lại cực kỳ cân đối.

Trong đó, Nguyên Thần trở lên chiếm chừng một nửa, cảnh giới Luyện Hư cũng có mấy chục người. Đến mức bên trên Luyện Hư, hẳn có thể cảm ứng được có năm người.

Cường giả giống Lê Tiên loại này hẳn không cảm ứng được, hẳn không biết, đến lúc đó vẫn là phải hỏi ý kiến hỏi hệ thống một chút.

Trừ cái đó ra, những tu sĩ này có một cái đặc điểm, đó chính là tu yệt đại bộ phận đều là nữ tu.

- Đây là một tông môn âm thịnh dương suy.

Trong lòng Trần Trầm âm thầm đề cao cảnh giác....

Tiến vào phạm vi tông môn, rất nhanh có một người trung niên nữ tu đón.

Trung niên nữ tu này tu vi Luyện Hư đỉnh phong, không nhìn thẳng Trần Trầm, nhìn về phía Lê Tiên.

- Tông chủ, người bị thương rồi? Để ta tranh thủ thời gian an bài chỗ cho ngài bế quan?

Lê Tiên nghe đến đây nhẹ gật đầu cười nói:

- Lần này, ta cũng coi như nhân họa đắc phúc, tuy bị thương nhưng lại tìm được một tia thời cơ đột phá, giờ đây chỉ cần bế quan mấy năm thời gian là sẽ có hi vọng bước vào cảnh giới Hợp Thể!

Nghe nói như thế, trong ánh mắt trung niên nữ tu lóe lên vẻ kích động không gì sánh kịp, trong miệng liên tục chúc mừng.

Phải biết Phân Thần và Hợp Thể, vậy căn bản không phải một cái nhận thức.

Một khi bước vào Cảnh giới Hợp Thể sẽ đại biểu tiến vào cao tầng của thế giới này, cho dù muốn đi ngũ đại vực cũng sẽ là cường giả tiếng tăm lừng lẫy một phương.

Nếu bỏ đi mặt mũi, thậm chí có thể đầu nhập vào những siêu cấp tông môn kia, từ đó gà chó lên mây.

- Ha ha, tiểu đệ đệ này thật đúng là phúc tinh của ta.

Lê Tiên nhìn về phía Trần Trầm, trong mắt tràn đầy ý cười.

Trung niên nữ tu kia nghe đến đây sắc mặt trở nên cổ quái, Tông chủ bị vây ở bình cảnh chừng trăm năm, thật sự là tìm không thấy phương pháp đột phá bước tiếp theo, cho nên mới nghĩ ra biện pháp áp song tu.

Thế nhưng ánh mắt nhìn người của Tông chủ lại cực cao, từ trước đến nay vẫn không tìm được đối tượng song tu thích hợp, giờ đây vừa mới tìm tới, còn chưa kịp song tu đã có dấu hiệu đột phá.

Nghĩ tới đây, nàng cũng có chút động tâm, dù sao nàng bị vây ở Luyện Hư đỉnh phong cũng đã được một đoạn thời gian.

- Trong thời gian ta bế quan, tiểu đệ đệ này sẽ tu hành trong Lê Tiên tông, bất kỳ người nào cũng không nên làm khó hắn, hiểu chưa?

Lê Tiên cười mỉm nói với trung niên nữ tu kia, chỉ nhưng mà hai chữ “khó xử” nói rất nặng, hình như ẩn giấu thâm ý gì.

Trung niên nữ tu cái hiểu cái không, không thể làm gì khác hơn là nghiêm túc gật đầu.

Sau một lát, Lê Tiên tùy ý xử lý một thoáng chuyện lớn chuyện nhỏ trong tông môn sau đó đi bế quan.

Mà Trần Trầm thì được an bài ở một tòa độc lập bên cạnh chỗ tu luyện của Tông chủ.

Mức độ linh khí nơi này đậm đặc hẳn trước đây chưa từng gặp, so với Ngọc Đỉnh đan tông ở Hạ giới đều mạnh hơn mấy cấp bậc, hơn nữa hình như chất lượng linh khí nơi này cực cao, hấp thu một chút tương đương với hấp thu rất nhiều ở Hạ giới.

- Thật sự là chỗ tốt, đợi ở chỗ này tu hành dường như cũng không tệ.

Trần Trầm cảm ứng đến hoàn cảnh tu luyện xung quanh tự lắm lắm.

Hắn đi Thiên Ma thành cũng chỉ để tìm một nơi có thể yên ổn tu luyện. Giờ đây hoàn cảnh nơi này ưu mỹ, linh khí dư dả, áo đến thì đưa tay, cơm đưa đến miệng, còn có cái gì không hài lòng?

Nhập gia tùy tục đi. Chuyện của mấy năm sau thì đến lúc đó tính, còn có thời gian mấy năm nữa để nghĩ kế hoạch, không vội.

Cơm chùa này ăn trước lại nói, nếu không hương thì mới nghĩ biện pháp chạy trốn....

Bất tri bất giác, Trần Trầm đã tu luyện ở Lê Tiên tông bảy ngày.

Trong bảy ngày này, hắn tu luyện vẫn là bí thuật, đến mức Luyện Hư đỉnh phong đột phá đến Phân Thần kỳ, hắn có một ít máu chốt chưa nắm được.

Hơn nữa hắn từ Luyện Hư sơ kỳ bước vào đỉnh phong chỉ dùng trong chớp lát, sau khi tiến vào Thượng giới hắn cũng chưa kịp củng cố tu vi, giờ đây quan trọng nhất đối với hắn không phải bước vào Phân Thần, mà là lắng đọng.

Một ngày này, Trần Trầm từ trong tĩnh tu tỉnh lại, rời khỏi chỗ ở.

Trước khi bế quan, Lê Tiên đã đưa cho hắn một tấm lệnh bài, có lệnh bài này trong tay, toàn bộ Lê Tiên tông, loại trừ một ít cấm địa hoặc là chỗ tu luyện của đại nhân vật Phân Thần kỳ ra thì những nơi khác đều có thể đi.

Trần Trầm muốn đi nhất đương nhiên là Tàng Thư các của Lê Tiên tông.

Tuy lúc hấn ở Vọng Giang thành đã đọc không ít sách, nhưng sách trên thị trường tuyệt đối không thể vượt qua được tư tàng tông môn.

Nhưng mà, vừa rời khỏi chỗ ở, đối diện đã đi tới một cao gầy nữ tử ử lạnh lùng như băng, toàn thân áo lam.

Nhìn thấy Trần Trầm, cao gầy nữ tử theo bản năng nhăn mi lại.

Trần Trầm là bị người bắt đến, trong lòng tự có so sánh cân nhắc, hơn nữa làm một thân sĩ, trong lòng cũng hiểu đạo lý ưu tiên nữ sĩ, đó cũng là vì sao sau khi nhìn thấy nữ tử này hấn theo bản năng nhường ra một đường cho nữ tử đó.

Nhưng lúc này, nữ tử kia vẫn một mặt lạnh như băng ngăn trước người hấn, một bộ ta không cho người đi.

- Đạo hữu, ngươi đây là?

Trần Trầm ngẩng đầu nhìn gương mặt lãnh nhược sương lạnh trước mặt, hơi kinh ngạc hỏi.

- Ngươi là ai? Tại sao lại ở chỗ này?

Cao gầy nữ tử lạnh giọng hỏi.

Trần Trầm nghe đến đây cẩn thận cảm ứng một thoáng tu vi của nữ tử này.

Luyện Hư hậu kỳ, nhưng lúc hấn mới vừa vào tông môn lại không phát hiện nữ tử này. Xem ra là đệ tử mới vừa từ bên ngoài trở về không lâu.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm cười giải thích nói:

- Đạo hữu, ta là...

Ách... Nói đến đây, Trần Trầm không nói được nữa.

Hiện tại, hẳn được coi là thân phận gì, chính hẳn cũng không biết. Cũng không thể nói, ta là tình nhân Tông chủ được? Vậy cũng thật khó nghe. Ta là Tông chủ phu nhân? Đánh rắm! Quá không đáng tin cậy.

- Vậy ngươi là ai?

Trần Trầm không có tiếp tục nói hết, mà hỏi ngược một câu.

- Ngay cả ta mà ngươi cũng không nhận ra?

Nữ tử cao gầy thần bí nói.

Trần Trầm nhìn chung quanh, xung quanh đây đều là chỗ tu luyện của Tông chủ, bình thường căn bản không có người nào, mà có thể ở đây tất cả đều là người tai to mặt lớn trong tông môn.

Nữ tử này nói không chừng là đồ đệ của Lê Tiên, liên quan ta cái rắm.

Trần Trầm lắc đầu, đang muốn vòng qua nữ tử này tiếp tục tiến lên.

Lúc này, một cỗ uy áp Luyện Hư hậu kỳ bỗng nhiên ép tới, thân hình Trần Trầm run lên, thân thể cứng ngắc lại mấy phần.

Phía sau truyền đến âm thanh của cao gầy nữ tử lạnh nhạt.

- Sau này ngươi vẫn là ít đi ra ngoài đi, bớt bị ta gặp được cản trở tầm mắt của ta.

Nghe nói như thế, Trần Trầm nhú mày. Không biết nữ nhân này x

ảy ra chuyện gì, giống như ăn thuốc nổ, đến hận hấn, chẳng lẽ là nữ nhi của Lê Tiên không muốn nhận phụ thân mình?

Trong lòng Trần Trầm tràn ngập ý nghĩ này.

- Có nghe hay không?

Cao gầy nữ tử lại cường điệu một lần, cùng lúc đó, uy áp kia lại mạnh mấy phần.

Trần Trầm không quay đầu lại, khí thế Luyện Hư đỉnh phong lóe lên rồi biến mất, qua trong giây lát làm cho uy áp của cao gầy nữ tử toàn bộ bắn trở về.

Phía sau truyền đến âm thanh cao gầy nữ tử lão đảo thật lùì, khoe miệng Trần Trầm hơi vĩnh nói:

- Đạo hữu, làm người tốt nhất nên tự mình biết mình.

Dứt lời, hấn cũng không quay đầu lại, trực tiếp rời đi.

Chương 399: Thiên Hạ Quạ Đen Đồng Dạng Đen

Khi đến Tàng Thư các, Trần Trầm vô tình hay cố ý nghe ngóng một phen, thế mới biết thân phận của cao gầy nữ tử kia.

Nữ tử kia tên là Lê Tương, không chỉ là đệ tử thân truyền duy nhất của Lê Tiên, càng là nghĩa nữ Lê Tiên thu dưỡng, tới bây giờ mới tu luyện hơn ba mươi năm đã bước vào Luyện Hư hậu kỳ, là ngư

ời có thiên phú cao nhất trong toàn bộ Lê Tiên tông, cũng là Đại s
ư tử của các đệ tử.

- Không ngờ ta thật sự là phụ thân chưa xuất giá của nàng.

Trong lòng Trần Trầm cảm thán một câu, khó trách nữ tu kia nhìn
mình khó chịu. Suy bụng ta ra bụng người, hẳn cũng có thể lý giả
i.

- Phi! Ta mới hai mươi tuổi!

Trong lòng Trần Trầm có chút im lặng, hẳn là tiểu hỏa tử trẻ tuổi
đi tới phá Thượng giới này thật sự là rất khó thích ứng, nhất là vấ
n đề luân lý, càng làm cho hắn không biết làm thế nào.

- Đạo hữu, ta thấy ngươi dường như niên kỷ cũng không lớn, khô
ng biết có thể tiết lộ tuổi tác hay không?

Nữ đệ tử thủ vệ Tàng Thư các một mặt cười hì hì nói, trong mắt tr
àn đầy hiếu kỳ, giống như tám đời rồi chưa từng gặp nam nhân.

Trần Trầm suy nghĩ một chút nói:

- Ta hai trăm tuổi.

Nữ đệ tử thủ vệ nghe đến đây lộ ra vẻ chấn động vô cùng.

- Đạo hữu, không ngờ ngươi mới hai trăm tuổi, hai trăm tuổi đã c
ó tu vi bực này, trong Lê Tiên tông chúng ta cũng là người nổi bậ
t!

Trần Trầm xấu hổ cười nói:

- Quá khen.

Khụ khụ khụ!

Lúc này từ xa truyền đến một tiếng ho nhẹ, sau khi nữ đệ tử thủ vệ kia nghe thấy thì tranh thủ thời gian cúi đầu, thần tình trở nên vô cùng nghiêm túc.

Trần Trầm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chỗ không xa một trung niên nữ tu đang nhìn nơi này, ánh mắt nghiêm khắc.

Thấy vậy, trong lòng hấn lập tức minh bạch cái gì.

Giờ đây hẳn cũng coi là nam nhân của Tông chủ, cho nên nữ đệ tử là không thể bắt chuyện với mình.

- Cái nơi quái quỷ này.

Trong lòng Trần Trầm cảm thán một câu, bắt đầu ở trong Tàng Thư các yên lặng đọc sách. Một lần xem là hơn một ngày, am hiểu của Trần Trầm đối với thượng giới càng cạn kẽ.

Ở Thượng giới, loại trừ Thiên Ma thành ra, còn có mấy siêu cấp tông môn khác, trong đó tông môn mạnh nhất tên là Tiên môn, dám dùng danh xưng như thế này, thực ra lực lượng có thể nghĩ mà biết.

Mặt khác ở trong Thượng giới, tà đạo tu sĩ cũng quang minh chính đại tồn tại, đồng thời lập nên tà đạo thế lực, tên là Tà Thần điện.

Bỏ qua ba đại siêu cấp tông môn này thì vẫn còn không ít đỉnh tiêm tông môn, đơn thuần người mạnh nhất mà nói, những đỉnh tiêm tông môn này không thua ba đại siêu cấp thế lực.

Thậm chí trong Thượng giới này còn có một chút tán tu tiếng tăm lừng lẫy, coi như là siêu cấp tông môn cũng không nguyện ý tùy tiện trêu chọc.

Nói tóm lại, tình huống của Thượng giới này bây giờ là một trăm

nhà đua tiếng.

Tất nhiên, ở trong đó còn có một quy định kỳ quái.

Hễ tu sĩ Cảnh giới Hợp Thể trở xuống lập tông môn, không được đi vào phạm vi ngũ đại vực, chỉ có thể ở ngoài vòng giáo hoá.

Căn cứ Trần Trầm suy đoán, trong ngũ đại vực, có lẽ sẽ có trật tự hơn khu vực ngoài vòng giáo hoá này một chút.

Xem hết thư tịch, Trần Trầm lại mượn mấy quyển quay người rời đi.

Nhưng mà, trên đường trở về chỗ mình ở, Trần Trầm lại bị nữ tử cao gầy Lê Tương cản lại.

Nhìn khuê nữ tiện nghi hơn ba mươi tuổi của mình, lông mày Trần Trầm nhíu lại hỏi:

- Người đến cùng muốn làm cái gì? Nói cho người, ta chính là người đã có đạo lý.

Lê Tương nghe nói như thế sắc mặt lập tức biến thành đen, lạnh lùng nói:

- Ta ở đây chờ người, chỉ là vì muốn trả lại câu nói kia cho người, làm người phải tự biết mình, đừng quên thân phận của mình!

- Tốt, nữ nhi ngoan.

Trần Trầm đáp.

Lê Tương nghe đến đây hơi ngẩn ra một chút, tuy giận tím mặt, k hông nói hai lời xuất thủ đối với Trần Trầm.

Trần Trầm theo bản năng tránh khỏi, trên mặt vẫn như cũ là nụ cười

ời mây trôi nước chảy.

- Người đây là đại nghịch bất đạo.

- Người còn tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ, có tin là ta giết người hay không?

Lê Tương lấy ra một món pháp bảo, ngữ khí tức giận đến cực điểm.

Trần Trầm nghe đến đây trầm mặc lại, sau một lúc lâu mới buồn bã nói:

- Có phải người sợ ta xuất hiện, phân đi ưa thích của Tông chủ đối với người, cho nên vậy mới không thể chờ đợi tìm ta, tiếp đó tìm lý do giết ta hay không?

Lê Tương nghe đến đây giận đến lồng ngực đều đập trùng lên, tay cầm pháp bảo thậm chí mơ hồ có chút run rẩy.

- Người yên tâm, không chỉ sẽ không như vậy, Từ nay về sau, người thậm chí còn có thể nhiều một phần tình thương của cha.

Nói xong lời này, Trần Trầm một lắc mình chạy vào trong chỗ ở, sau đó toàn diện mở ra tất cả trận pháp. Sau một khắc ra truyền đến tiếng oanh minh, nhưng mà cho dù oanh minh thế nào cũng không ảnh hưởng chút nào tới hắn.

Phòng hộ đại trận nơi này không phải tu sĩ Luyện Hư có thể công phá....

- Vì sao bên ngoài âm ỉ như thế?

Cách chỗ tu luyện của Tông chủ không xa, một người trung niên nữ tu chậm rãi mở mắt, trong mắt tràn đầy vẻ chán ghét.

Ở bên cạnh nàng có một nữ đệ tử trẻ tuổi, nhỏ giọng nói:

- Sư phụ, Đại sư tử tại tìm tiểu bạch kiếm kia gây phiền toái đây.

Trung niên nữ tu nghe vậy trên mặt lộ ra cười trên nỗi đau của người khác.

- Ha ha, sư muội thật đúng là nhàn rồi, vô duyên vô cớ lại tìm nam tu sĩ trở về, thật sự là không biết xấu hổ.

Nữ đệ tử trẻ tuổi bên cạnh không dám lên tiếng, nhưng mà đối với cái này nàng cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì khi Tông chủ vắng mặt hoặc là bế quan, sư phụ thường xuyên sẽ chửi Tông chủ vài câu.

Nghe nói là bởi vì lúc trước Tông chủ cướp vị trí Tông chủ của sư phụ, mà nguyên nhân... Chỉ là bởi vì lão tông chủ cảm thấy sư phụ không xinh đẹp bằng Tông chủ. Khiến sư phụ một mực canh cá nh trong lòng.

- Lê Tiên đáng chết này, tốt nhất đột phá thất bại, tẩu hỏa nhập ma mà chết đi!

Trung niên nữ tu thấp giọng nguyên rủa. nữ đệ tử trẻ tuổi bên cạnh giật mình, nhỏ giọng khuyên nhủ:

- Sư phụ, Tông chủ sắp bước vào Hợp Thể kỳ, sau này nếu người còn nói lời như vậy, sợ rằng sẽ bị nàng nghe được, đến lúc đó ta sợ nàng sẽ gây bất lợi cho người.

- Gây bất lợi cho ta? Nàng dám!

Trung niên nữ tu đột nhiên trở nên phẫn nộ, trong mắt lóe ra đốm lửa.

Hợp Thê kỳ, đây chính là cảnh giới cả đời sư phụ đều không đạt tới, không ngờ người sư muội này của nàng lên làm Tông chủ gần nghìn năm đã sắp bước vào Hợp Thê.

Khiến trong lòng nàng đố kỵ phát cuồng, phải biết, giờ đây nàng chẳng qua là Phân Thần hậu kỳ mà thôi.

Nữ đệ tử trẻ tuổi muốn nói lại thôi.

Nếu là lúc trước, có lẽ Tông chủ sẽ không dám bởi vì Phân Thần hậu kỳ đối Lê Tiên tông mà nói là lực lượng cực kỳ quan trọng.

Nhưng một khi Tông chủ bước vào Hợp Thê kỳ, Phân Thần hậu kỳ sẽ không còn quan trọng nữa.

Nếu Tông chủ thật so đo, nói không chừng thật sẽ xuất thủ.

Nhìn ánh mắt của đồ đệ mình, sao trung niên nữ tu còn không rõ hàm nghĩa trong đó, thần tình qua trong giây lát trở nên băng lãnh.

- Tiện nữ nhân kia, tuyệt đối không thể bước vào Hợp Thê.

Nữ đệ tử trẻ tuổi bên cạnh nghe vậy hù dọa sắc mặt tái nhợt, lúc trước sư phụ nói chuyện đều là nói nhảm, nàng nghe được, nhưng câu vừa rồi, nàng cũng nghe được mấy phần nghiêm túc.

- Vân nhi, ta đối đãi với ngươi ra sao?

Lúc này, trung niên nữ tu đột nhiên cười, nhìn về phía nữ đệ tử trẻ tuổi. Trong lòng nữ đệ tử trẻ tuổi lộ bộ một tiếng, trong lòng mơ hồ sinh ra dự cảm không hay. Nhưng mà nàng vẫn thần sắc trấn trọng nói:

- Sư phụ đối với ta ân trọng như núi, Sở Vân ta cả đời đều không dám quên.

Trung niên nữ tu nghe đến đây vừa ý gật đầu, ngay sau đó lộ ra một nụ cười ác độc.

- Vân nhi, người đi tìm người thông đồng với tiểu bạch kiếm kia, để hấn cho người sư muội kia của ta đội nón xanh, người nói nếu sư muội ta đang bế quan nghe được tin tức này, có thể tức chết đi được hay không?

Sở Vân nghe vậy ngây ngốc đứng ở tại chỗ, qua hồi lâu mới nói:

- Sư phụ, tiểu bạch kiếm kia làm gì có lá gan làm loại chuyện này?

Trung niên nữ tu khinh thường nói:

- Trên đầu chữ sắc có cây đao, thiên hạ quạ đen đồng dạng đen, nam nhân đều là tính tình như vậy, chỉ cần người làm đến nơi đến chốn, hấn có cái gì không dám? Nhưng mà người phải nhớ kỹ, ngàn vạn lần phải lưu lại chứng cứ, hiểu chưa?

Sở Vân nghe vậy nở nụ cười đắng chát, cuối cùng nhẹ gật đầu.

Chương 400: Chính Nhân Quân Tử Trần Trần

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Sau một lát, Sở Vân quay người rời đi, nhưng trong lòng thì thở dài một hơi.

Tìm người cầu dẫn...

Làm gì để tìm như vậy.

Nam nhân của Tông chủ, có thể có mấy người dám có ý đồ, nàng nhất định cần an bài tốt đường lui cho người ta, nói không chừng mới có người dám chớ cùng rút giậu.

Đây cũng không phải là một chuyện đơn giản....

Sáng sớm hôm sau, Trần Trầm đang tu luyện, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, kèm theo đó là một âm thanh thanh thúy như chim hót.

- Công tử, ta tới đưa cơm cho ngươi, tất cả đều là thiên tài địa bảo làm thành.

Nghe nói như thế, thần niệm Trần Trầm hơi động, cửa phòng mở ra, ngay sau đó một nữ tu xinh xắn lạnh lợi, nhưng dáng người lại có lỗi có lỡm chậm rãi đi đến.

Nữ tu này mới vừa vào cửa, cũng không biết là vô tình hay là cố ý, dùng chân nhẹ nhẹ khép cửa phòng lại.

- Công tử, mời ngài dùng ~

Nữ tu cúi người, đồ ăn từ trong nhẫn trữ vật lần lượt hiện ra, mỗi lần lấy ra một món ăn, nàng sẽ hơi khom một thoáng eo.

Bởi vì y phục của nàng mặc cực thấp, cho nên mỗi lần khom đều có một tia xuân quang chiếu vào trong mắt Trần Trầm.

Trần Trâm nhẹ nhàng nếm thử một miếng thức ăn do thiên tài địa bảo làm thành, trong lòng vui thích.

Cơm chùa này không khỏi cũng quá thơm.

Khó trách kiếp trước có ít người ưa thích ăn bím, thật sự là cơm chùa quả thực ăn ngon.

- Công tử, người tu luyện thời gian dài như vậy, cần ta đâm lưng cho người sao?

Nữ đệ tử kia tha thiết nói, tay nhỏ trong lúc bất tri bất giác đã phó ng tới trên bờ vai Trần Trâm.

Trần Trâm nghe đến đây hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía nữ đệ tử này.

Lúc này nàng mới chú ý tới nữ đệ tử này dáng dấp cũng cực kỳ thanh anh thuần, phối hợp dáng người hỏa bạo kia có như thể mấy phần hương vị nam nhân đều hiểu.

- Không cần, ta là tu sĩ Luyện Thể, một chút mất tập trung sẽ tổn thương đến người.

Trần Trâm nói khéo từ chối.

Hắn tại chờ đợi ở Lê Tiên tông mấy ngày, hễ nữ tu, mặc kệ niên kỷ lớn bao nhiêu đều đối với hắn đứng xa mà trông.

Ngay cả một vài lão ầu cũng không dám nói thêm vài câu với hắn, một bộ sợ sẽ bị hiểu lầm.

Giờ đây nữ đệ tử này lại dám can rỡ như vậy, vậy chỉ có hai loại khả năng.

Loại thứ nhất, đó chính là trong đó có trá. Loại thứ hai, đoán là hấn mị lực quá lớn, nữ đệ tử này không chịu nổi.

- Công tử là Luyện Thể tu sĩ, thân thể kia nhất định rất khỏe mạnh đi.

Nữ đệ tử nhẹ nhàng nói, ngữ khí có một ít ý thâm trường.

Trần Trầm không nghĩ nhiều như vậy, bình tĩnh nói:

- Đó là tất nhiên.

- Công tử, vậy ngài có thể thôi động công pháp để cho ta tiếp thu tinh hân thể phía dưới người cứng đến bao nhiêu hay không?

Phốc!

Trần Trầm nghe vậy kếm chút phun đồ ăn trong miệng đi, cũng may thời khắc máu chốt, cường đại Linh Lực bộc phát, trực tiếp tiêu hóa những món ăn còn ở trong miệng.

- Tiểu cô nương, có chuyện gì thì nói thẳng, không cần làm cái trò này với ta, có lẽ người không biết, con người ta thật ra là một chính nhân quân tử.

Bình tĩnh đè ép xúc động trong lòng xuống, Trần Trầm buông đũa xuống, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía nữ tu sĩ kia.

Nữ tu sĩ nghe vậy khuôn mặt nhỏ đỏ lên, hai tay nắm tại một chỗ, e lệ nói:

- Công tử người hiểu lầm, ta không nghĩ quá nhiều, chẳng qua là cảm thấy công tử cả ngày bị nhốt ở chỗ này, có một ít đáng thương, trong lòng sinh ra mấy phần đồng tình, xin công tử chớ trách.

Dứt lời, một đôi mắt to của nàng nhìn về phía Trần Trầm, khuôn

mặt thủy nộn giống như có thể nặn ra nước.

- Ta không trách người, nếu như không có chuyện gì khác, người ra ngoài đi.

Âm thanh Trần Trầm đột nhiên chuyển sang lạnh lẽo.

Nữ tu sĩ kia khẽ giật mình, đột nhiên có một ít không kịp chuẩn bị.

- Tiểu cô nương, ta cảnh cáo người một chuyện, không được làm chuyện lấy sắc làm vui vẻ cho người, nếu không ngày sau sẽ nghịện, từ đó sẽ bước lên một con đường không lối về, người hiểu chưa?

Trong lời nói của Trần Trầm có giáo dục sâu xa.

Cũng không phải hấn tướng bở, mà là hỏi thăm hệ thống, phát hiện gần đó không ai có hảo cảm với nàng.

Vậy vì sao này nữ nhân đối với hấn nhiệt tình như vậy, đáng giá được cân nhắc.

Nữ tu sĩ nghe đến đây, trong lòng vô cùng xem thường, người trước mặt dựa vào mặt đi lên đỉnh phong nhân sinh, còn có mặt mũi giáo dục nàng, quả thực là vô liêm sỉ!

Nhưng mà vì thù lao, nàng vẫn làm ra một bộ dáng thất kinh, ủy khuất nói:

- Công tử, ta không... Nếu công tử không chào đón ta, Vậy ta đi là được.

Dứt lời nàng quay người đi ra ngoài, nhưng trong lòng tại lắm nhảm một hai ba, đang mong đợi Trần Trầm lưu nàng lại.

- Một!

- Hai!

- Ba!

...

- Chờ một chút!

Âm thanh của Trần Trầm đúng lúc đó vang lên.

Nữ tu sĩ nghe vậy trong lòng vô cùng đắc ý, nổi lên một xuống cả m xúc, tiếp đó bỗng nhiên quay đầu.

Giờ này khắc này, cặp mắt của nàng đã phiếm hồng, giống như ch ịu ủy khuất rất lớn, bộ dáng kia, quả nhiên là ta thấy mà yêu.

- Công tử ~

- Người mang đĩa đi đi.

Trần Trầm chỉ những cái đĩa trên bàn, bên trong còn thừa lại một chút.

Nữ tu sĩ biểu lộ đột nhiên cứng đờ, ủy khuất trên mặt cũng không giả bộ được, thay vào đó là phần uất.

Sau đó nàng một mặt bát bình mang đĩa đi, rời khỏi phòng....

Chờ đến ban đêm, nữ tu sĩ này lại lần nữa tới đưa cơm.

Theo lý thuyết, tu sĩ tu vi như Trần Trầm đã sớm không dính khói lửa trần gian, coi như là thỉnh thoảng muốn ăn gì thì bảy tám ngày ăn một lần là được.

Nhưng Lê Tiên tông này ngược lại tốt, mỗi ngày đều có mấy bữa, mỗi bữa cũng đều là thiên tài địa bảo. Không chỉ mùi không tẻ, còn có trợ giúp tăng lên tu vi, Trần Trầm tự nhiên sẽ không từ chối.

Lần này, nữ tu sĩ mặc quần lụa mỏng màu trắng, dáng người càng lộ vẻ yếu điệu. Nhưng mà, ngay khi nàng đi tới gần chỗ Trần Trầm đột nhiên dẫm lên quần lụa mỏng của mình.

- Ai nha!

Một tiếng duyên dáng gọi to, nữ tu sĩ nhào thẳng tới Trần Trầm.

Nương theo đó có một âm thanh quần lụa mỏng rách nát.

Trần Trầm thấy vậy thần niệm hơi động, trực tiếp nâng nữ tu sĩ kia lên, tiếp đó chính tề phóng ra ngoài cửa ra vào.

Một hồi gió nhẹ thổi qua, nữ tu sĩ kia đột nhiên cảm giác có chút lạnh.

Không chỉ là vì quần lụa mỏng của mình bị rách nên lạnh, mà trong lòng càng là lạnh.

Giờ này khắc này, nàng không kiềm nổi có một ít bắt đầu hoài nghi mị lực của mình.

Phải biết... Trong tông môn, các nam đệ tử khác thấy được nàng đều không dời mắt nổi con mắt, vì sao đôi mắt người này lại không thông.

- Tiểu cô nương, vì sao ngươi bước lên con đường tu chân?

Lúc này, trong phòng truyền đến một thanh âm.

Nữ tu sĩ nghe vậy trầm mặc thật lâu, rồi mới trả lời:

- Làm tiêu dao tự tại, trường sinh giữa thiên địa.

- Nếu vì để tiêu dao tự tại, hà tất làm điều làm bộ đối với một người mình không thích, chẳng phải là làm trái bản tâm? Ta không biết là ai phái người đến, cũng không biết người nhận được từ người khác bao nhiêu chỗ tốt. Nhưng người phải biết, nhận lấy chút chỗ tốt kia tất nhiên có thể làm cho tu vi của người tăng lên, nhưng tu vi của người tăng lên là chưa phải tiêu dao tự tại sao? Giờ đây người làm trái lương tâm mình đến trêu chọc ta, là bỏ gốc lấy ngọn, nếu cha mẹ người còn tại thế, bọn hắn chắc chắn không muốn nhìn thấy người như vậy...

Trần Trầm ở bên trong nói xong, bên ngoài truyền đến tiếng nước ở nhẹ nhàng.

Sau đó tiếng nước nở càng ngày càng xa, hiển nhiên, nữ tu sĩ kia đã rời khỏi nơi này....

Cũng không lâu lắm.

Bên cạnh ao sen Lê Tiên tông, nữ tu vừa rời khỏi chỗ ở của Trần Trầm nói khẽ với một bóng hình xinh đẹp phía trước:

- Sư tỷ, ta trả hẳn trử vật lại cho ngài, việc này ta không làm được.

- Việc này không cần phải hoàn thành trong một sớm một chiều, người hà tất nhanh như vậy đã vội vã từ chối?

Bóng hình xinh đẹp kia xoay người, chính là Sở Vân.

- Trần Trầm công tử chương mắt ta, hơn nữa từ nay về sau... Ta muốn dựa vào thực lực của mình kiếm lấy tài nguyên tu luyện, mà không phải dựa vào đồ vật của người khác.

Sở Vân nghe được đáp án này trong mắt lóe lên chấn kinh.

Người sư muội này, nàng biết luôn luyện Linh Thạch, nhưng tối nay lại nói loại lời này, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

- Người...

- Sư tỷ, hi vọng người có thể sớm ngày minh bạch một đạo lý, không quên sơ tâm, mới có trước sau, đừng quên dự tính ban đầu chúng ta bước lên con đường tu chân, tốt, cáo từ!

Dứt lời, nữ tu sĩ xoay người rời đi, biến mất trong bóng đêm, chỉ còn lại có Sở Vân tại chỗ xuất thần suy nghĩ, có một ít lúng ta lúng túng.

Chương 401: Cờ Này Hàm Ân Thiên Đạo

Lại qua mấy ngày sau, chuyện như vậy lại lần nữa diễn ra, thậm chí có một nữ đệ tử khóc sướt mướt trả lại tiền trà nước, đồng thời khuyên Sở Vân cải tà quy chính, chớ để lúc vẫn lạc lưu lại nhân sinh tiếc nuối.

Nghe được Sở Vân sững sốt một chút, mơ hồ bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Giờ này khắc này, nàng vô cùng hiếu kỳ Trần Trầm tu luyện chỗ gì, Tông chủ đến cùng là loại người gì, lại có thể làm cho nữ đệ tử nàng phải đi biến thành như vậy...

Lại là một ngày yên tĩnh.

Bên ngoài gian phòng lại lần nữa truyền đến tiếng đập cửa, Trần Trầm lắc đầu khẽ thở dài:

- Lại một thiếu nữ trượt chân...

Dứt lời, thần niệm của hắn hơi động, cửa phòng một tiếng cọt kẹt mở ra.

Lần này đi vào là một nữ tử mặc cung trang màu cam, bề ngoài có chút đoan trang, xem xét cực kỳ nghiêm chỉnh truyền thống.

Trần Trầm lườm nàng một chút, bất ngờ phát hiện tu vi của nữ tử này cực cao, lại đạt tới Luyện Hư hậu kỳ, đây là mấy ngày trước xa xa cũng không sánh nổi.

Chẳng lẽ hôm nay đổi cách khác?

Trong lòng Trần Trầm hoài nghi nhưng mặt ngoài vẫn bất động thản nhiên, đến khi nữ tử kia đặt đồ ăn trên bàn hắn, hắn cũng không nói một câu.

Sở Vân cũng quan sát Trần Trầm, nam tử trước mặt này bề ngoài tuấn tú, thần tình nghiêm túc, có một cỗ thư quyền khí, nhưng mà nhãn thần có một ít sắc bén, sau khi bị liếc mắt nhìn, trong lòng của nàng mơ hồ có một ít rụt rè.

Nàng biết đây là thần thức tu vi của đối phương vượt xa nàng, cho nên nàng mới có loại cảm giác này.

Nói tóm lại, nam tử này không giống như là loại người bán nhan sắc, đổi lấy lợi ích.

- Đạo hữu, người ở đây có quen hay không?

Sau một lát, Sở Vân nhẹ giọng hỏi, ngữ khí ôn hòa.

Trần Trầm cười nhạt nói:

- Tu sĩ chúng ta, tới chỗ nào mà ở không quen, chỉ là hơi nhàm chán một chút.

Hắn thật là nhàm chán, bằng không thì cũng sẽ không cùng chậm rãi thuyết giáo những nữ tu kia.

- Thực ra loại cuộc sống này của đạo hữu chính là trong lòng vô số nam tu hướng về đây, không nói cái khác, chính là những nam tu của Lê Tiên tông ta cũng đã hâm mộ thêm muốn chết.

Sở Vân chuyển đề tài, dùng ngữ khí hơi trêu chọc nói.

Trần Trầm mỉm cười, trong ánh mắt đã không hận đời khinh miệt, cũng không vì được vô số người thêm muốn mà dương dương tự đắc.

Sở Vân thấy vậy chần chờ một chút hỏi:

- Không biết đạo hữu có biết nhạc khí?

Trần Trầm nghe vậy có một ít khác biệt, ở kiếp trước hắn cũng coi là một thanh niên văn nghệ, còn có một đoạn thời gian học qua đàn dương cầm, nhưng tại chỗ này không lấy ra được.

Tâng bốc cũng biết một ít, nhưng mà không lịch sự, càng không lấy ra được.

- Hệ thống, phương viên trăm mét, có người nào tinh thông nhạc lý hơn ta hay không?

- Có, trước mặt kí chủ Sở Vân.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm biết cái này so trang không đư

ọc, lắc đầu nói:

- Không biết.

- Vậy đạo hữu có biết luyện đan không?

Trần Trầm lại hỏi thăm một thoáng hệ thống, phát hiện nữ nhân trước mặt lại biết luyện đan, hơn nữa trình độ còn cao hơn hẳn, ngay sau đó quả quyết lắc đầu.

Lần này không đợi Sở Vân lại mở miệng, Trần Trầm chủ động nói:

- Ta có biết một loại cờ đặc biệt, không biết đạo hữu người có thể hay không?

- Đánh cờ sao? Ta biết, chẳng lẽ đạo hữu có hứng thú đánh với ta một ván?

Trong mắt Sở Vân lóe lên vẻ tự tin.

Từ hứng thú yêu thích của một người có thể thấy rõ tính cách của người đó, nhất là đánh cờ, càng là như vậy.

Quang minh chính đại quân tử đánh cờ trùng trùng điệp điệp, lấy thể để người. Kiêu hùng kỳ phong thì kỳ dị quý quý, không đi đường thường. Mà người bình thường thì chỉ sẽ bắt chước người khác, không có phong cách của mình.

Nàng ngược lại muốn xem thử Trần Trầm này đến cùng là dạng gì người.

Còn về đó là cờ gì thì nàng cũng không quan tâm.

Thiên hạ kỳ đạo, đến cuối cùng đều là trăm sông đổ về một biển, chỉ cần nàng nhìn quy tắc một chút, trong khoảnh khắc có thể đạt

tới cực kỳ cao cấp....

Cũng không lâu lắm, Trần Trầm làm một bộ “Cờ” đi ra, Nhìn cờ đặt ở trên bàn, Sở Vân mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Đó là từng tấm ván gỗ, chỉnh tề đồng chông lên nhau, mấu chốt là cái cờ khác đều là mặt trước hướng lên trên, mà cờ này là mặt sau hướng lên trên. Đến mức mặt trước, mới rồi, lúc Trần Trầm chế tá c cờ này nàng cũng thấy rất rõ ràng, phía trên khắc lấy “2, 3, 4,5, 6, 7, 8, 9, 10, j, q, k, a” những ký hiệu kỳ quái. Còn có hai quân cờ viết trên đó hai chữ đại vương, tiểu vương.

Nói thật, cờ kỳ quái như thế, nàng còn là lần đầu tiên thấy, làm một thiên chi kiều nữ tinh thông mọi thứ cầm kỳ thư họa, cả luyện đũa an luyện khí đều có chỗ trải qua nàng trong lòng lập tức sinh ra lòng hiếu kỳ.

- Đây là cờ của quê hương ta, chỗ chúng ta nào người cũng dùng loại cờ này.

Trần Trầm bình tĩnh nói, một mặt thản nhiên.

- Vậy đạo hữu, quy tắc của cờ này là cái gì?

Sở Vân hỏi.

Trần Trầm cười cười, nói quy tắc chơi “Tiến lên” cho Sở Vân, đồng thời trình tự “Cờ” đại tiểu cũng nói rõ ràng.

Sở Vân là tu sĩ Luyện Hư hậu kỳ, tự nhiên là nghe xong hiểu ngay, ngay sau đó không thể chờ đợi bắt đầu “Đánh cờ” với Trần Trầm....

Sau một lát.

Trần Trầm thần tình thoải mái cầm “Cờ” trong tay ra xong, biểu l

ộ cực kỳ thần nhiên.

Làm một cao thủ sòng bạc, đối phó Sở Vân loại người mới vừa biết bài poker, thật sự là quá đơn giản.

Giờ đây, trong đầu Sở Vân phỏng chừng còn tại nghiên cứu quy tắc, căn bản chưa ngờ thông qua mình bài suy đoán ra đối diện trên tay là bài gì.

Nhìn từng “Quân cò” trong tay, Sở Vân có một ít mờ mịt.

Như loại cò này mới đầu không công bằng, toàn bộ dựa vào mình mò “Cò”, nàng chưa từng nghe thấy.

Nhưng mà nàng cũng không thể không thừa nhận, lần đầu tiên tiếp xúc loại cò này, nàng cảm giác cực kỳ mới mẻ.

- Đạo hữu, các người chỗ nào cũng chơi loại cò này sao?

Sở Vân hỏi.

Trần Trâm trả lời:

- Cũng không hẳn vậy, nhưng mà loại cò này cao thâm nhất, tu sĩ bình thường nếu đánh cược đều dùng loại cò này.

- Chính là... Đánh loại cò này, thắng hay thua, vận khí chẳng phải là chiếm thành phần rất lớn?

Sở Vân khó hiểu nói.

Trần Trâm nghe đến đây trên mặt lộ ra vẻ buồn bã, lấy ra một quâ n ba.

- Nhân sinh sao không là như thế? Có người sinh ra miệng đã ngậm chìa khóa vàng, trời sinh thiên phú tu luyện cực mạnh, cũng có

nhân sinh bình thường, chỉ có thể bình thường sống hết một đời. Mà cờ này, mỗi cục, chính là một lần nhân sinh hoàn chỉnh. Chúng ta có thể làm chính là dùng bài đã có trong tay... Cờ, để đánh ra một kết quả tốt nhất.

Sở Vân nghe đến đây thần sắc chấn động, lại mơ hồ có loại cảm giác bừng tỉnh hiểu ra, lại nhìn cái kia từng quân “Cờ” trong tay, đột nhiên cảm thấy cờ này trở nên cao thâm mạt trắc lên. Giống như cái kia từng cái “Cờ” chính là một thiên phú nòng năm giữ. Trần Trầm yên lặng lấy hết bài trong tay nòng để lên bàn, tiếp đó xáo trộn chia lại, đồng thời nói:

- Tu sĩ đấu pháp làm sao không phải như thế? Bình thường giữa tu sĩ làm sao có thể có thực lực hoàn toàn giống nhau? Mà cờ này chính là đại biểu nội tình chúng ta nắm giữ.

Ai sử dụng hết nội tình của mình trước, phát huy ra thực lực lớn nhất thì có thể thuận lợi đánh bại đối phương.

Loại so sánh này cũng có thể đặt ở giữa tông môn, quân đại vương này là đại biểu Tông chủ có thực lực mạnh nhất, mà quân tiểu vương này thì đại biểu cho Thái Thượng trưởng lão các loại.

Đại vương tuy mạnh, bốn thực lực cường đại Trưởng lão bố thành trận pháp, cũng có thể chiến thắng. Tuy đệ tử phổ thông thực lực nhỏ yếu đến cực điểm, nhưng nhiều người cũng có thể làm cho đối phương không chịu nổi.

Nghe được Trần Trầm giải thích, cả người Sở Vân đều trở nên có một ít hoảng hốt.

Tuy là một mực nói cờ như nhân sinh, nhưng nòng so sánh những cái cờ kia với cờ này, căn bản không thể nói hai chữ nhân sinh.

Chính như Trần Trầm nói, người vừa sinh ra, chính là không công bằng.

Mà những cờ khác, mọi người đều xuất phát ở cùng một vị trí, cái này căn bản không giống nhân sinh.

Chỉ có cờ này, mới có một chút làm hết sức mình, nghe thiên mệnh h tu chân hương vị.

Giờ này khắc này, nàng cảm thấy cờ này... Tuy thoát nhìn đơn giản, trong đó lại hàm ẩn Thiên Đạo.

Chương 402: Nhân Sinh Làm Sao Có Thể Chỉ Có Một Đối Thủ?

Sau một lát, Sở Vân dần dần quen thuộc bộ cờ kỳ lạ này, lại thêm vận khí và Trần Trầm cố tình nhường cho, nàng cuối cùng thắng một lần.

Nhìn tay trống rỗng, Sở Vân lộ ra nụ cười vui sướng xuất phát từ trong lòng, giống như đánh bại một tu sĩ cùng cảnh giới, đi lên nhân sinh đỉnh phong.

- Trần đạo hữu, ngươi mới vừa rõ ràng có bốn năm, vì sao phải m ở ra đây?

Nhìn cờ còn trong tay lại Trần Trầm, Sở Vân hiếu kỳ hỏi.

Trần Trầm bỏ lại bài trong tay, khổ sở nói:

- Nhân sinh chính là như thế, có đôi khi phải có hi sinh thì mới có thể có cướp được.

- Thì ra là thế, cờ này quả nhiên là thâm ảo vô cùng.

Sở Vân lộ ra như có vẻ suy nghĩ, hình như đang suy tư điều gì nh
ân sinh chí lý.

Sau đó hai người lại đánh thêm mấy ván “Cờ”, Sở Vân đánh đến
hết sức chăm chú, mỗi lần ra một lá đều vô cùng dè dặt.

Trần Trầm thấy vậy cũng chỉ có thể giả vờ giả vịt, làm ra một bộ c
ao thâm mặt trác.

Đánh bài, còn mẹ nó là nhàm chán đến cực điểm, không tiền cầm
hai người tiến lên, hẳn lại đánh ra cảm giác tiên phong đạo cốt.

Loại tư vị này, cũng coi là rất khó được....

Trong bất tri bất giác, trời dần dần đen, Sở Vân vẫn như cũ chơi k
hông biết mệt, Trần Trầm chơi đều sắp ngủ thiếp đi.

Thấy nữ nhân này chưa hề có ý tứ rời đi, hẳn nhin không được nh
ắc nhở:

- Đạo hữu, trời tối...

Sở Vân nghe vậy nhìn ngoài cửa sổ một chút, lúc này mới phát hi
ện lại đã qua nửa ngày, lúc này mới ý thức được mình thất thố.

Bỏ nửa ngày chơi loại cờ kỳ quái này, nhưng Trần Trầm là dạng n
gười gì nàng vẫn không hiểu được, ngược lại mình kém chút mê t
hất trong cờ này.

Chẳng lẽ mấy ngày trước những nữ tu kia cũng là như thế sao?

Vội vàng đứng lên, Sở Vân một mặt xin lỗi nói:

- Ảnh hưởng đến đạo hữu tu luyện, thật xin lỗi, chỉ là bộ cờ này, k hông biết đạo hữu có thể nguyện ý cho ta mượn trở về quan sát m ột phen hay không?

Trần Trầm vung tay lên, trực tiếp đồng ý, một bộ đồ vật làm bằng phiến trúc, lại không đáng giá mấy đồng tiền, có cái gì không ngu yện ý.

Sở Vân nghe vậy cực kỳ mừng rỡ, cẩn thận từng li từng tí thu hồi bộ “Cờ” kia, hơi cung kính khom người, xem như cảm tạ, sau đó r ời phòng của Trần Trầm....

Nàng vừa mới đi, một toà trong phòng tu luyện gần đó, Lê Tương đột nhiên mở mắt, trong đó ảm ảm chứa mấy phần lãnh ý.

- Nữ nhân này, lại ở trong phòng tiểu bạch kiếm kia lâu như vậy, đến cùng đã làm gì? Hẳn là làm chuyện qua loa gì?

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng một hồi căm phẫn.

Bởi vì sư phụ của Sở Vân và sư phụ của nàng có mâu thuẫn, cho nên nàng và Sở Vân cũng vẫn âm thầm phân cao thấp, lẫn nhau n hìn đối phương không vừa mắt.

Nàng có thiên phú tu luyện trác tuyệt, luận thực lực mạnh hơn Sở Vân một tia.

Nhưng Sở Vân cũng không kém, mấu chốt là Sở Vân còn không í t những sở trường khác, mà những cái kia nàng cũng không biết.

Cho nên ở trong tông môn, Sở Vân càng được hoan nghênh hơn n àng một chút, khiến trong lòng nàng có một ít không thoải mái.

Giờ đây phát giác được Sở Vân mơ hồ có thể đội nón xanh cho sư phụ nàng, trong lòng tức giận là từng cơn sóng liên tiếp, căn bản l à không cách ngăn chặn.

- Không được, nếu ngày mai nữ nhân kia còn đến, ta nhất định phải đi tại chỗ vạch trần đôi câu nam nữ này! Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, Lê Tương nhắm mắt lại....

Chờ đến ngày thứ hai, Sở Vân lại lần nữa bung đồ ăn đi tới phía trước phòng Trần Trầm, lúc này trong lòng của nàng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thậm chí còn có một ít thấp thỏm.

Đêm qua nàng đã không ngủ, cũng không tu luyện, toàn tâm đặt lên bộ cờ kia, kết quả phát hiện một chút làm cho nàng không nghĩ ra.

Vì sao cái cờ khác bốn tám giống nhau mới có thể lấy tạo thành tá c đạn, mà hai tám đại tiểu Vương rõ ràng không giống nhau, lại có thể tạo thành lớn nhất Vương nổ.

Hồi tưởng lại hôm qua Trần Trầm nói tới đại vương đại biểu Tông chủ, tiểu vương đại biểu Trương lão, trong lòng nàng càng phức tạp.

Hẳn là Trần Trầm này đã sớm biết cái gì, ngay sau đó mượn dùng bộ cờ này ám chỉ nàng.

Nói cho nàng, chỉ có Tông chủ và Thái Thượng trưởng lão một lòng đoàn kết mới có thể ổn định tông môn?

Nàng càng nghĩ càng thấy phải là như vậy, nếu như Trần Trầm đã sớm biết là mình và sư phụ ở sau lưng làm tay chân, vậy đoạn thờ ỉ gian trước nàng phải ra những người kia có vẻ hơi buồn cười.

Thở dài, Sở Vân gõ cửa một cái, theo sau tiến vào gian phòng.

Cũng không lâu lắm, hai người lại bắt đầu trong phòng “Đánh cờ”.

Nói thật, Trần Trầm có một ít sợ, tuy nữ nhân trước mặt này vẫn tính là xinh đẹp, nhưng hai người chơi “Tiến lên” quả thực không quá vui vẻ.

Vừa nghĩ vậy, hắn cười nói:

- Đạo hữu, nếu không chúng ta thêm chút tiền đặt cược, chỉ có như vậy, khi chúng ta thua mới có thể càng tốt hơn lĩnh hội triết lý nhân sinh ẩn chứa trong đó.

Sở Vân không từ chối, Trần Trầm thấy vậy từ trong nhẫn trữ vật móc ra mười viên Linh Thạch cực phẩm, tiếp đó ước định, nếu thua một ván thì đưa cho đối phương một viên Linh Thạch cực phẩm.

- Đạo hữu, không ngờ người bực này tu vi, lại chỉ dùng một viên Linh Thạch cực phẩm làm tiền đặt cược.

Sở Vân nhìn những Linh Thạch kia cười nói, cùng lúc đó, nàng cũng móc ra mười viên Linh Thạch cực phẩm.

Trần Trầm tùy ý giải thích nói:

- Người và ta đánh cờ, ta thắng nhiều thua ít, nếu tiền đặt cược quá lớn, ta quá chiếm tiện nghi.

Sở Vân nghe đến đây ngẩn người, trong lòng cảm thấy cái này Trần Trầm làm người coi như không tệ.

Một mực đến nay, nàng đều không hỏi Trần Trầm này là như thế nào cảm dỗ Tông chủ, hôm nay phải tìm cơ hội hỏi một chút....

Ầm! Nhưng mà, hai người chưa đánh được mấy ván “Cờ”, cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra, Lê Tương dáng dấp cao gầy, thần tình lạnh lùng xông vào, mặt mũi tràn đầy đều là sắc mặt giận dữ.

Trần Trầm thấy vậy theo bản năng cầm Linh Thạch lên, chuẩn bị chạy trốn, nhưng mới vừa đứng lên, lúc này mới ý thức được thế gian này cũng không có người bắt bài.

Vừa nghĩ vậy, hắn lại thần sắc ung dung ngồi xuống, nhẹ nhàng hỏi:

- Nha đầu, ngươi đây là làm cái gì?

Lê Tương nhìn quân cờ và trên bàn hai người quần áo ngay ngắn, sắc mặt biến rồi lại biến.

Vì riêng tư nên toàn bộ gian phòng trong tông môn đều ngăn cản t hần thức, cho nên trước khi vào nàng căn bản không biết rõ bên trong xảy ra chuyện gì.

Giờ đây nàng xông vào, tình huống bên trong hoàn toàn khác biệt với tưởng tượng của nàng, khiến cho nàng trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

- Sư tỷ, sao ngươi lại tới đây?

Sở Vân đứng lên, thi lễ một hỏi.

- Các ngươi đang làm gì?

Ánh mắt Lê Tương bất thiện hỏi.

Sở Vân biết Lê Tương đang suy nghĩ gì, khuôn mặt ửng đỏ, tranh thủ thời gian giải thích nói:

- Ta và Trần đạo hữu đang đánh cờ.

- Đánh cờ?

Lê Tương nhìn quân cờ tán loạn trên bàn, trong ánh mắt tràn đầy nghi ngờ.

- Là như vậy...

Sở Vân bắt đầu giải thích.

Một lần giải thích này là giải thích nửa khắc đồng hồ, cuối cùng cũng nói rõ cho Lê Tương.

Ánh mắt Lê Tương hiếu kỳ, nhưng mà thần sắc vẫn băng lãnh, Sở Vân thấy vậy nói:

- Sư tử, hay là người đánh cờ một ván với Trần Đạo hữu?

Lê Tương nghe đến đây có một ít tâm động, nhưng mà lại kéo kh ông xuống mặt đánh cờ với “Phụ thân tiện nghi” Trần Trầm này.

Lúc này, Trần Trầm khoát tay áo nói:

- Không cần như thế, cờ này ba người cũng có thể chơi.

Nói xong, trong lòng Trần Trầm nhin không được lệ rơi đầy mặt.

Cuối cùng không cần chơi hai người “Tiến lên”, nếu hai nữ nhân này thông minh một chút, thậm chí còn có thể chơi một chơi chơi đánh bài nổ kim hoa cái gì.

Sở Vân nghe vậy đại hi, hỏi:

- Đạo hữu, chuyện này là thật?

- Đó là tự nhiên, cờ này như nhân sinh, mà nhân sinh làm sao có thể chỉ có một đối thủ? Đừng nói là ba người, người coi như tìm ba mươi người đến, ta dùng nhiều mấy bộ bài... Cờ, cũng có thể chơi.

Trần Trầm bình tĩnh nói, một mặt cao thâm mặt trắc.

Lê Tương nghe đến đây chậm chậm ngồi ở bên cạnh, thấy Trần Trầm và Sở Vân trên bàn để mấy viên Linh Thạch cực phẩm, không chút suy nghĩ, lập tức cũng móc ra mấy viên Linh Thạch cực phẩm.

Sau một lát.

Trong phòng Trần Trầm truyền ra một chút âm thanh kỳ quái.

- Ta tới đây.

- Đôi hai.

- Chặt.

Chương 403: Hỏa Khấp Lê Tiên Tông

Hai canh giờ sau, Sở Vân đột nhiên ngậy ngốc ngồi ở nơi đó không nhúc nhích, cứ như vậy tự tình hội thần nhìn “Cờ” trong tay.

Trần Trầm và Lê Tương cũng chờ hơi không kiên nhẫn, ngay khi Lê Tương chuẩn bị thúc giục, Trần Trầm đột nhiên ý thức được không đúng.

- Chậm đã, nàng dường như xảy ra vấn đề.

- Vấn đề? Vấn đề gì?

Lê Tương kinh ngạc hỏi.

- Nàng hình như là giác ngộ.

Trần Trầm lẩm bẩm nói nhỏ, dứt lời chính hắn đều không còn gì để nói.

Đánh cái bài lại có thể giác ngộ, cái này không khỏi cũng quá khoa trương, chẳng lẽ nữ nhân này thật liên tưởng đến Thiên Đạo?

- Giác ngộ?

Lê Tương nghe đến đây ánh mắt trở nên thèm muốn vô cùng, nhưng thứ như giác ngộ này nàng thèm muốn là thèm muốn không tới.

Thấy mặt Trần Trầm, nàng cũng không làm được cắt ngang chuyện Sở Vân giác ngộ.

Ngay sau đó nàng chỉ có thể cẩn thận xem “Cờ” đã chết trong tay, muốn nhìn trong đó đến cùng có huyền diệu gì....

Cứ như vậy, Sở Vân tĩnh tọa nửa ngày một đêm, thẳng đến sáng sớm ngày thứ hai mới thanh tỉnh lại.

Mà Trần Trầm và Lê Tương cũng theo đó tĩnh tọa nửa ngày một đêm, chính mắt thấy Sở Vân từ Luyện Hư hậu kỳ bước vào Luyện Hư đỉnh phong.

Trần Trầm còn tốt, dù sao hắn cũng giác ngộ qua.

Chính là tâm tình của Lê Tương thì có chút phức tạp, phải biết, nàng duy nhất mạnh hơn Sở Vân chính là chiến lược. Giờ đây Sở Vân

n bước vào Luyện Hư đỉnh phong, ngay cả lực lượng chiến đấu c
hỉ sợ đều đã vượt qua nàng, như thế so sánh, chẳng phải là tại tất
cả phương diện đều mạnh hơn nàng? Mà nàng chính là đệ tử kiêm
nghĩa nữ của Tông chủ, khiến trong lòng của nàng có một ít khôn
g cách nào giải thích.

- Chúc mừng đạo hữu bước vào Luyện Hư đỉnh phong.

Bên tai truyền tới một âm thanh, đó là Trần Trầm đang chúc mừn
g Sở Vân.

Nghe nói như thế nàng mới ý thức tới mình thất thố, tranh thủ thờ
i gian cũng nói:

- Sư muội, chúc mừng tu vi của ngươi đột phá.

- May mắn Nhờ có cờ này của đạo hữu!

Sở Vân hưng phấn nói, cảm thụ được tu vi của mình, trong ánh m
ắt nàng nhìn về phía Trần Trầm tràn đầy cảm kích.

Trần Trầm ha ha cười khan hai tiếng, cái này nếu như bị những ng
ười ở kiếp trước biết được chỉ sợ lại nhiều tìm tới một lý do đánh
bài.

- Người khác đánh bài đột phá, ta đánh bài làm sao lại không đượ
c?

Trong lòng Trần Trầm trầm nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại, hấn đột nhiên c
ảm thấy tê nhạt, ngay sau đó uyển chuyển hạ lệnh trục khách.

- Nếu đạo hữu đã đột phá thành công, vậy thì nhanh lên trở về củn
g cố tu vi một phen, hơn nữa hai đạo hữu ở chỗ của ta chờ đợi mộ
t đêm, nếu như bị những người khác biết, khó tránh khỏi sẽ xuất h
iện hiểu lầm.

Sở Vân nghe đến đây đứng lên, cáo từ một tiếng, quay người rời đi.

Lê Tương không cam lòng, còn muốn chơi thêm vài ván cờ này, xem mình có cơ hội giác ngộ hay không, nhưng mà khi nhìn thấy ánh mắt mỗi một của Trần Trầm sau đó nàng không thể làm gì khác hơn là bỏ đi ý nghĩ này, cũng đứng dậy rời đi....

Một bên khác.

Sau khi Sở Vân trở về, lập tức đi gặp sư phụ Vân Nguyệt chân nhân của mình, đồng thời nói tin tức mình đột phá cho nàng.

Vân Nguyệt chân nhân biết được đồ đệ mình đột phá, tâm tình đó tự nhiên vô cùng tốt, tại chỗ ban thưởng không ít thứ cho Sở Vân.

Phải biết, nàng đời này chỉ sợ là đuổi không kịp Lê Tiên, nhưng đồ đệ này của nàng lại có thể vượt qua đồ đệ của Lê Tiên, chuyện này đối với nàng cũng là một loại an ủi.

Sau một hồi lâu, Vân Nguyệt chân nhân trầm giọng hỏi:

- Chuyện kia làm thế nào?

Sở Vân nghe vậy thần tình cứng đờ, sư phụ nói tới chuyện kia tự nhiên là chuyện phái người câu dẫn Trần Trầm, cho Tông chủ đội nón xanh.

Mà tại trước ngày hôm qua, nàng vẫn chỉ là hoài nghi cái kia Trần Trầm có thể có thể biết sư phụ và Tông chủ bất hòa, nhưng trải qua ngày hôm qua bộ cờ một loại nào đó phía dưới phương thức, nàng cũng đã xác định chuyện này.

Trần Trầm kia tuyệt đối biết mờ ám trong tông môn, thậm chí còn thông qua phương pháp đánh cờ khuyến cáo nàng!

Cái kia phía dưới pháp danh làm “Đấu Tông chủ”, ba người đánh cờ, một người trong đó làm Tông chủ, hai người khác nghĩ biện pháp thắng qua Tông chủ.

Đây quả thực là ám chỉ công khai! Nàng lúc ấy đã chấn kinh!

- Như thế nào? Xảy ra vấn đề gì sao?

Vân Nguyệt chân nhân thấy sắc mặt đỏ đê của mình có chút kỳ quái, nhíu mày hỏi.

Sở Vân tranh thủ thời gian cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Sư phụ, cái kia Trần Trầm lòng phòng bị cực mạnh, hơn nữa rất có thể xem thấu dụng ý của chúng ta, cho nên ta cảm thấy...

- Người cảm thấy biện pháp này của ta không làm được?

Ngữ khí của Vân Nguyệt chân nhân chuyển sang lạnh lẽo.

Sở Vân nghe đến đây kiên trì nói rõ chuyện xảy ra mấy ngày nay này cho Vân Nguyệt chân nhân.

Vân Nguyệt chân nhân tại nghe được cái gì “Đấu Tông chủ” sau đó ó gương mặt co rút xuống.

Sắc đẹp tất nhiên động nhân tâm, nhưng nếu đối phương biết phía sau chữ sắc này là bẫy rập, vậy chỉ cần không phải chỉ sẽ dùng nữ nhân dưới suy nghĩ ngu xuẩn, thì cơ bản không thể bị lừa rồi.

Như thế xem xét, thật là không làm được.

- Sư phụ, hơn nữa ta biết Trần Trầm kia đến Lê Tiên tông chúng ta là bị Tông chủ bức hiếp, bản thân hắn cũng không phải loại kia tiểu nhân bán đứng nhan sắc, leo lên nữ tử.

Sở Vân nhỏ giọng nói.

Vân Nguyệt chân nhân nghe được tâm phiền ý loạn, khoát tay áo nói:

- Không làm được thì thôi, việc này tạm thời để đó, người trước nói cho ta một chút về cờ kia, đến cùng là chuyện gì xảy ra? Lại có thể làm cho người giác ngộ.

Nhắc tới cờ, Sở Vân lập tức hứng thú, từ nhãn trữ vật bên trong lấy ra một bộ “Cờ” làm từ Linh Thạch. Cờ này là nàng phỏng theo bộ cờ kia của Trần Trầm làm, cho dù là đại tiểu hay là phía trên khác ký hiệu tất cả đều giống như, chỉ nhưng mà chất liệu tốt một đoạn dài.

- Sư phụ, cờ này là chơi như thế.

... Ngày thứ hai.

Bên trong Lê Tiên tông xuất hiện một truyền ngôn, truyền văn tông môn Nhị sư tử Sở Vân đột nhiên giác ngộ, tu vi một lần bước vào Luyện Hư đỉnh phong. Vượt qua Đại sư tử Lê Tương. Mà Nhị sư tử sở dĩ có thể giác ngộ, nghe nói là bởi vì chơi một loại cờ kỳ quái.

Bên trong cờ này hàm ẩn Thiên Đạo, chơi loại cờ này có thể gia tăng lý giải của mình đối với thiên đạo.

Truyền ngôn càng truyền càng tà dị, truyền đến cuối cùng, thậm chí có người nói chơi cờ này có thể trực tiếp tăng cao tu vi.

Nhưng cờ này cụ thể là chơi theo quy tắc gì thì lại không người nào hiểu rõ.

Thẳng đến lại qua mấy ngày, dáng dấp hoàn chỉnh của cờ này mới lưu truyền ra ngoài.

Mà trải qua mấy ngày nay lên men, tất cả tu sĩ trong Lê Tiên tông đều đã vô cùng hiếu kỳ đối với “Cờ Thiên Đạo” này, cho nên vừa mới lưu truyền ra đã nhắc lên một hồi dậy sóng đánh cờ.

Bên trên tới một chút tu sĩ Phân Thần kỳ cấp cao, cho tới một chút tu sĩ vừa bước vào con đường tu chân, tu vi không đến Kết Đan, tất cả đều đang suy nghĩ cái này “Cờ Thiên Đạo” này.

Mà vì thật sự rõ ràng tiếp thu đại hi đại bi của nhân sinh, một đám tu sĩ mỗi lần chơi cờ, đều xuất ra lượng lớn tiền đặt cược....

Đến mức Trần Trầm im lặng lặng yên bé quan một tháng, trong một tháng này hẳn không chỉ củng cố tu vi Luyện Hư đỉnh phong của hắn, còn đem Luyện Thể tu vi tăng lên tới Nguyên Thần đỉnh phong, tiện thể còn luyện bí thuật càng thuần thục.

Chờ sau khi hắn xuất quan, hắn theo bản năng dùng thần thức dò xét một phen cảnh tượng trong tông môn.

Kết quả nhìn thấy làm cho hắn vô cùng chấn động.

Trong tông môn gần nửa đệ tử đều đang đánh bài, bọn hắn dùng bài có là trúc phiến làm thành có là Linh Thạch làm thành, còn có là đầu gỗ làm thành.

Tuy chất liệu không giống nhau, nhưng thần tình người sử dụng lại cơ bản giống nhau, tất cả đều hưng phấn sắc mặt ửng hồng, trong đó không thiếu một chút cao tầng trong tông môn.

- Đây là thế nào chuyện?

Trần Trầm một mặt không hiểu, có một ít không hiểu rõ nổi, chẳng lẽ cái này có quan hệ với hắn?

Nghĩ tới đây, hắn nhin không được rùng mình một.

Theo cái này tình thế này đi xuống, đợi đến khi Lê Tiên xuất qua n, trong tông môn sợ là sẽ xuất hiện một nhóm Đổ Thánh.

Đến lúc đó có thể giết chết kẻ đầu tiêu là mình hay không?

Ầm! Không chờ hấn tiếp tục suy nghĩ, cửa Tu Luyện thất trực tiếp bị mở ra, Lê Tương hùng hổ xông vào.

So sánh một tháng trước, khí chất của nàng đã đại biến, toàn thân trên dưới nhiều là một cỗ vô lại.

- Trần Trầm, ta đã biết ngươi xuất quan, ta hỏi ngươi, cờ kia của n ngươi còn có phương thức chơi khác hay không?

Chương 404: Vừa Nghĩ Buồn Vui

Không khí đột nhiên an tĩnh chốc lát, nhìn Lê Tương hoàn toàn khác biệt so với một tháng trước, Trần Trầm không khỏi cảm thán...

Có nhiều thứ xác thực không thể chạm vào, khi ý chí một người không kiên định đụng phải vậy sẽ dễ dàng xảy ra chuyện.

Nữ tử trước mặt này tuy từng xuất thủ với hấn, nhưng không thể không thừa nhận, nữ tử này vẫn là có mấy phần Tiên khí.

Giờ đây...!

- Đến cùng có hay không?

Lê Tương bất mãn hỏi.

- Có.

Trần Trầm suy nghĩ một chút, lại nói cho nàng phương thức chơi tạc kim hoa, đồng thời giới thiệu cặn kẽ một phen.

Tạc kim hoa này so với chơi đánh bài tiến lên, tính đánh bạc càng lớn hơn.

Đến mức sau này Lê Tương sẽ biến thành cái dạng gì, chỉ thuận theo ý trời.

Trần Trầm lòng mang thương xót thâm nghĩ.

Đúng lúc này, Lê Tương đột nhiên đem hần kéo lên, căn bản không nói lời gì, lôi kéo hần đi ra ngoài.

- Người làm gì?

Trần Trầm kinh ngạc hỏi.

- Lần trước, sở dĩ Sở Vân có thể giác ngộ, chính là nghe người nói một đồng đạo lý, giờ đây người thật vất vả mới xuất quan, nhất định phải đánh với ta một ván.

Lê Tương vừa lôi kéo Trần Trầm vừa giải thích nói.

- Còn nhất thiết phải? Thật coi ta là cha người!

Trong lòng Trần Trầm âm thầm oán thầm, nhưng mà cũng không từ chối.

Vừa mới xuất quan thật có chút nhàm chán, chơi chút “Cờ” cũng

không có gì, chủ yếu hơn là hấn muốn hiểu rõ một chút nhóm tu sĩ này đã đánh bài đánh tới trình độ nào....

Sau một lát. Trần Trầm ngồi ở phía trước một bàn dài, ở trước mặt hấn, ngoại trừ Lê Tương ra, còn có mấy đệ tử ưu tú trong tông môn, tất cả đều là tu vi Nguyên Thần cảnh trở lên.

Càng đáng sợ là, ở trước mặt các nàng tất cả đều bày một nhẫn trữ vật, ánh mắt có loại cảm giác muốn nuốt sống người ta.

Cổ họng Trần Trầm run run.

Bên cạnh Lê Tương giới thiệu nói:

- Hấn chính là người kia do sư phụ ta mang về, Sở Vân sở dĩ có thể dễ dàng ngộ chính là bởi vì chơi cờ với hấn. Trừ cái đó ra, sư phụ ta cũng chính bởi vì gặp được hấn, sau khi trở về mới bế quan đột phá.

Một nhóm nữ tu nghe vậy trong mắt tất cả đều loé lên tinh quang, con ngươi Trần Trầm hơi hơi co rụt lại.

Nghe Lê Tương vừa nói như thế, hấn cảm thấy mình dường như thật có mấy phần khí vận con trai.

- Có lẽ là ta đi tới Thượng giới khổ tận cam lai?

Trần Trầm nghĩ tới đây, đột nhiên trở nên mừng rỡ lên.

- Lần này chúng ta thử một chút cách chơi mới, cách chơi mới này là Trần Trầm mới vừa nói, ta cũng chưa thử qua, các ngươi cũng đừng nói ta chiếm tiện nghi của các ngươi.

Dứt lời Lê Tương ngồi ở bên cạnh Trần Trầm, móc ra một nhẫn trữ vật bỏ lên bàn, sau đó bắt đầu giảng giải quy tắc tặc kim hoa, cuối cùng quyết định một Linh Thạch cực phẩm xem như đặt cược.

Trần Trầm nghe đến đây trong lòng lộp bộp một tiếng, ở kiếp trước, thời gian một khối tiền đặt cược, thua một ván mấy trăm khối đúng là bình thường.

Như thế tính toán, hiện tại thua cái mấy trăm viên Linh Thạch cực phẩm cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Mà Linh Thạch cực phẩm cũng không nhiều giống như Linh Thạch trung phẩm, coi như là tu sĩ Luyện Hư cũng không nhiều.

Hắn còn nhớ rõ lúc trước đạt được nhẫn trữ vật của Giang Thành Tử, bên trong cũng là chỉ có một ngàn viên Linh Thạch cực phẩm mà thôi.

Mà Giang Thành Tử chính là thành chủ, mà còn là tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong!

Trên người đám nữ đệ tử này có mấy trăm viên Linh Thạch cực phẩm cũng đã không tề rồi.

Rất rõ ràng, bao gồm Lê Tương ở bên trong, căn bản không nhận thức rõ ràng tặc kim hoa, cho rằng tặc kim hoa và “Đấu Tông chủ” là thắng thua không sai biệt lắm.

- Chúng ta bắt đầu đi.

Lê Tương cười nói.

Một đám nữ đệ tử không thể chờ đợi đáp ứng.

Ngay sau đó, một tràng tội ác tặc kim hoa bắt đầu....

- Trần Trầm, người nhỏ như vậy, vì sao dám hạ thương lớn như thế?

- Cái gì nhỏ, người mới nhỏ đây! Cái này gọi là đánh cờ tâm lý người có biết không?

...

- Trần Trâm, cờ của người lớn như thế, vì sao thật sớm đã bỏ, không khỏi cũng quá không hợp lý.

- Sư muội này, người xem xét bài, miệng đều nhếch đến sau tai, ta có thể không biết rõ người bài lớn sao? Hôm nay ta sẽ nói cho người biết một đạo lý, thân là một cường giả, hi vọng không lộ là cực kỳ quan trọng.

...

- Trần Trâm, cờ của người lớn như thế, vì sao ngay từ đầu chỉ đặt cược một viên Linh Thạch?

- Chiêu này gọi là dụ địch xâm nhập, hiểu chưa?

...

Cứ như vậy, sau một canh giờ.

Loại trừ Lê Tương, nhẫn trữ vật trước mặt những nữ đệ tử khác đã biến mất không còn tăm tích. Một đám nữ đệ tử mặt mũi tràn đầy bệnh trạng đỏ bừng, trong mắt cực kỳ mờ mịt.

Giờ này khắc này, các nàng khắc sâu thể nghiệm được đau đớn mất đi. Loại mùi đó cực kỳ vi diệu, không tu luyện, cũng không bị người ăn cướp, như thế vô duyên vô cớ mất đi tất cả Linh Thạch cực phẩm, khiến các nàng bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

- Mấy sư muội, có bỏ mới có được, có câu nói rất hay, ăn một hố, khôn ngoan nhìn xa trông rộng, hôm nay các người mất đi chỉ là Linh Thạch, nếu ngày sau các người gặp gỡ địch nhân, còn phạm

loại sai lầm hôm nay, khi đó mất đi sẽ không chỉ đơn giản là Linh Thạch như vậy. Đó là vì sao ta nói, mỗi trận cờ tiếp theo của các người, đều phải coi nó là thành một lần nhân sinh để đối đãi, như vậy các người mới có thể hiểu đạo lý ẩn chứa bên trong cờ này.

Trần Trầm vừa nói vừa thu hồi sáu bảy chiếc nhân trữ vật trước mặt, trong đó có gần ba ngàn viên Linh Thạch cực phẩm. Chơi cái này với một nhóm tay mơ, hẳn thấy, quả thực là ăn cướp.

Nghe được hẳn lời nói, trong mắt một nữ đệ tử vẻ thống khổ càng rõ ràng, loại cảm giác ngạt thở làm cho hô hấp của nàng không tự chủ được trở nên dồn dập lên.

Giờ khắc này, nàng cảm giác cả cuộc đời đều mờ đi mấy phần.

Phải biết, nàng mới vừa thua chính là tích súc hơn mười năm của mình.

- Trần sư huynh, có thể cùng ta chơi một ván cờ nữa hay không, ta giống như tìm được loại cảm giác nào đó.

Nữ đệ tử kia đột nhiên nói, sau đó từ trong một nhân trữ vật khác lấy ra một món pháp bảo.

Nhìn thấy pháp bảo kia, bên cạnh lập tức truyền đến vài tiếng kinh hô.

- Vương sư muội, đây chính là trọng bảo người luôn mang theo bên mình! Giá trị vài trăm Linh Thạch cực phẩm!

- Không được!

Trần Trầm thấy vậy cười lấy ra một nhân trữ vật để lên bàn, cái này chính là tất cả Linh Thạch Vương sư muội mới vừa thua trận.

- Tốt, vậy ta sẽ chơi với người thêm một ván nữa.

Dứt lời, Trần Trầm liếc mắt nhìn Lê Tương bên cạnh.

Lê Tương lập tức tỉnh ngộ, bắt đầu phát “Cờ”.

Lần này, Trần Trầm không dùng thủ đoạn loè loẹt gì, vừa mới phát xong đã mở ra mặt bài.

Nữ đệ tử kia cũng mở ra mặt bài, ai thua ai thắng, nháy mắt vừa xem hiểu ngay.

Nhìn bài của hai người trên mặt bàn, Trần Trầm cười đả lên nhả n trử vật tới trước mặt nữ đệ tử kia, nói:

- Vương sư muội, người thắng.

Cái kia Vương sư muội nhìn lên nhả n trử vật trước mặt, sắc mặt đở bừng lên, ánh mắt bởi vì cuồng hỉ mà trở nên mất đi tiêu cự.

Nhân sinh đại hỉ đại bi, ngay trong một ý niệm.

Ngay sau đó, nàng đột nhiên đứng lên, cầm nhả n trử vật và pháp bảo lên nói:

- Trần sư huynh, ta đã hiểu! Giờ ta sẽ trở về bé quan! Đa tạ Trần sư huynh chỉ điểm!

Dứt lời, nàng không để ý tới ánh mắt kinh dị của mọi người, quay người rời khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng của nàng, Trần Trầm cười nhạt một tiếng, giờ phút này, trong lòng của hắn minh bạch không ít thứ.

Những nữ đệ tử này ngày bình thường cuộc sống quá mức buồn tẻ, căn bản không gọn sóng gì.

Thỉnh thoảng rời khỏi Lê Tiên tông, cũng rất ít đấu pháp với người khác, chớ nói chi là liều mạng tranh đấu.

Cho nên bọn họ căn bản không bị kích thích lớn như vậy.

Cũng giống như Vương sư muội này, một tràng đánh cờ vừa rồi ảnh hưởng đối với nàng quả thực không thua một lần liều mạng tranh đấu, mà lại loại cực kỳ mạo hiểm đó, mắt thấy sắp bại vong, cuối cùng được ăn cả ngã về không, chuyển bại thành thắng liều mạng tranh đấu.

Loại tình huống này, nàng đột nhiên đại triệt đại ngộ, cũng là có thể hiểu.

Nếu là tiền kiếp đám con bạc mới vừa học được đánh bạc không bao lâu, đã đánh cược toàn bộ thân gia, chỉ sợ cũng phải chịu đến loại kích thích này.

Nhưng mà loại kích thích này cũng chỉ là nhất thời, nếu thua nhiều hơn, người sẽ dần chết lặng, cuối cùng trở nên vô tình vô nghĩa, lục thân bất nhận. Đây chính là nguy hại to lớn của đánh bạc.

Kiếp trước, Trần Trầm nhiều nhất cũng là lúc ăn tết mới chơi vài ván mà thôi, cho dù lấy trí thông minh của hắn, cho tới bây giờ đều là thắng nhiều thua ít thì bình thường hắn cũng sẽ không lún quá sâu vào lĩnh vực này.

Thậm chí lúc vài bằng hữu khoe khoang thắng bao nhiêu, hắn sẽ còn mở miệng khuyên vài câu.

So với Trần Trầm bình tĩnh, những nữ đệ tử khác xung quanh thì không bình tĩnh như vậy, ánh mắt từng người nhìn Trần Trầm giật nảy mình.

Lại có người đột nhiên hiểu, chẳng lẽ nam nhân trước mặt này thật có ma lực gì hay sao?

Hay là bên trong cờ này thật ẩn chứa Thiên Đạo, giống như nhân sinh?

Chương 405: Người Chính Là Gặp Được Thất Bại Quá Ít

- Trần Trâm, ta...

Lê Tương rất không cam lòng, dựa vào cái gì người khác đánh cờ với Trần Trâm này thì có thể có thu hoạch, hết lần này tới lần khác nàng chỉ là tổn thất Linh Thạch?

Ngay sau đó nàng theo bản năng lấy ra một món pháp bảo cực kỳ trân quý, muốn học theo.

Trần Trâm lườm pháp bảo kia một chút, lắc đầu, trực tiếp từ chối nói:

- Không được.

Giờ này khắc này, hấn đột nhiên hiểu.

Nếu muốn lăn lộn như cá gặp nước ở Lê Tiên tông này thì phải đá nh lên cho mình thần bí nhãn hiệu.

Tốt nhất lại cho mình trông lên người tạo ra cái cá chép, như vậy thì hiết lập người mới và nhãn hiệu một cách tự nhiên sẽ thay thế “Tiểu bạch kiếm” này trong suy nghĩ ẩn tượng của mọi người.

Mà làm thần bí, làm huyền học, là không thể thường xuyên thử nghiệm, không phải vậy lộ tẩy.

Nhất là mọi người đều mắt thấy một màn này, một lần nữa, tâm lý trùng kích sẽ nhỏ rất nhiều, đến lúc đó tám chín phần mười sẽ không có bất kỳ hiệu quả gì.

Lê Tương nghe vậy trong mắt lóe lên một tia tức giận, nhưng mà lại không giống như trước trực tiếp động thủ, chỉ là bất mãn khẽ hừ một tiếng.

Nữ tu khác thấy vậy cũng chặt đứt tưởng niệm, ngay cả Đại sư tử mở miệng Trần Trầm cũng không nguyện ý, các nàng nhắc lại cũng chỉ là uống phí sức lực mà thôi.

- Các sư tử sư muội, hôm nay chỉ tới đây thôi, cáo từ.

Trần Trầm cười chấp tay, chậm rãi quay người rời đi....

Hắn đi lần này, một nhóm nữ tu lập tức bắt đầu nghị luận, một ngày sau, tin tức này không thể tránh khỏi truyền khắp toàn bộ Lê Tiệp tông, ngay sau đó càng nhiều tu sĩ mời Trần Trầm đánh cờ, mà phong trào đánh cờ trong tông môn cũng càng ngày càng thịnh hành.

Nếu như ở kiếp trước, mỗi ngày chơi loại “Cờ” này khó tránh khỏi phải bị chụp lên một cái mũ không làm việc đàng hoàng.

Nhưng ở thế giới tu tiên này, thật nhiều tu sĩ đều là đã sống mấy trăm năm.

Đối với các nàng, nếu có thể tìm tới một tia thời cơ đột phá tu vi, đừng nói là chơi “Cờ” một tháng, coi như là tốn mười năm tám năm trong đó cũng không tính là cái gì.

Nhìn một nhóm tu sĩ thâm đêm suốt sáng, liên tiếp đánh bài năm s

áu ngày, Trần Trầm cũng âm thầm kinh hãi.

Nếu cứ tiếp tục thế này qua một đoạn thời gian nữa, Lê Tiên tông này dứt khoát đừng gọi là Lê Tiên tông nữa, mà nên gọi là Đổ Th ánh tông.

Mà hấn chỉ sợ cũng phải trả từ Lê Tiên tông kiêm người sáng lập Đổ Thánh, biến thành xú đệ đệ trong tông môn.

- Không được, thừa dịp hiện tại, ta phải kiếm nhiều một chút đồ v ật, chỉ là một chút Linh Thạch cực phẩm, thật sự là uổng phí cục diện thật tốt trong lúc lơ đãng này.

Trần Trầm trốn trong phòng, ánh mắt lấp lóe.

Đúng lúc này, hấn nhíu mày, ngay sau đó cửa phòng bị mở ra, Lê Tương lại xông vào.

So với Sở Vân mỗi lần tới đều gõ cửa, Lê Tương này thật sự là qu á tùy tiện.

- Trần Trầm, bồi ta đánh cờ!

Vừa vào cửa, Lê Tương không nói hai lời nói thẳng.

Trần Trầm nghe vậy thần sắc lạnh lùng nói:

- Không rảnh, lại nói, dựa vào cái gì mà ta phải bồi ngươi, ta phải chơi với ngươi? Cho dù có đệ tử ra giá một ngày một trăm Linh Thạch cực phẩm để cho ta đánh cờ với các nàng, ta cũng không ng uyện ý.

Lê Tương nghe đến đây đưa ra hai ngón tay:

- Vậy ta ra hai trăm Linh Thạch cực phẩm một ngày.

Nghe nói như thế, Trần Trầm đều không còn gì để nói.

Nữ nhân này đến cùng là có nhiều tiền?

Thân gia tiểu thành chủ như Giang Thành Tử cũng mới một ngàn Linh Thạch cực phẩm, nữ nhân này ngược lại tốt, đánh cờ nguyện ý tiêu một ngày hai trăm Linh Thạch cực phẩm, cái này cũng chưa tính thua bao nhiêu.

Nhưng mà ngẫm lại Lê Tiên tiện tay tặng cho mình nhẫn trữ vật kia, Trần Trầm cũng là bình thường trở lại. Nữ nhân biến thái kia đối với mình đều hào phóng như vậy, chớ nói chi là đối đệ tử thân truyền kiêm dưỡng nữ của nàng.

Trầm mặc thật lâu, ngữ khí của Trần Trầm đột nhiên trở nên trịnh trọng lên.

- Lê Tương, ngươi tại sao phải đánh cờ với ta?

- Đương nhiên là muốn ngộ đạo, tiếp đó đột phá.

Lê Tương trả lời đương nhiên.

Trần Trầm nghe đến đây lắc đầu.

Như những đệ tử bình thường kia, thua mấy trăm Linh Thạch sẽ có loại cảm giác đau lòng, tiếp đó đại triệt đại ngộ.

Ngươi là một đệ tử truyền thân, lại thổ hào, tùy tiện ném ra mấy trăm Linh Thạch cực phẩm đều không đau lòng, có thể ngộ đạo mới có quý.

- Lê Tương, ngươi tổn thất một chút Linh Thạch căn bản không có cảm giác đau lòng, làm sao có thể lĩnh hội loại đau đớn khi thất bại?

Lê Tương nghe vậy có một ít không bỏ lấy ra một pháp bảo chiếu lấp lánh, Trần Trầm nhìn đều có một ít nóng mắt.

Nhưng mà hắn vẫn lắc đầu một cái, nói:

- Phương pháp đó người khác dùng qua, đối với người mặc dù sẽ có chút kích thích, nhưng tuyệt đối sẽ không quá mức cường liệt.

Nhìn mặt mũi tràn đầy thánh quang, một bộ dáng mình đang suy nghĩ, Lê Tương rụt rụt thân thể, nhỏ giọng hỏi:

- Vậy người cảm thấy có lẽ dùng cái gì làm tiền đặt cược?

Trần Trầm nghe vậy nụ cười dần dần tà ác, lơ mơ hỏi:

- Người cảm thấy người trân quý nhất là cái gì?

- Đương nhiên là bản mệnh chi bảo của ta, nhưng cái này không thể lấy ra làm tiền đặt cược, vì nếu cái này mất đi, tu vi của ta sẽ phải chịu ảnh hưởng.

Lê Tương lắc đầu liên tục.

- Người biết ban đầu Sở Vân lấy cái gì làm tiền đặt cược với ta sao?

Trần Trầm thần tình nháy mắt lại khôi phục nghiêm túc.

- Không phải một viên Linh Thạch cực phẩm sao?

Lê Tương hiếu kỳ hỏi.

Trần Trầm hơi hơi lắc đầu, trong mắt lóe lên mấy phần vẻ kính nể nói:

- Nữ nhân kia, lòng cầu đạo cực mạnh, ngay cả ta đều cực kỳ kính

nể, một đêm trước khi người tới, nàng nói, nếu nàng thua, nàng nguyện ý..., quá khó mà mở miệng, người hiểu.

- Ta không hiểu, nàng nguyện ý cái gì?

Lê Tương một mặt mờ mịt.

Trần Trâm quét mắt trên một ít vị trí đặc thù của nàng một chút, Lê Tương nháy mắt hiểu rõ, lộ ra vẻ không thể tin được.

Sở Vân nữ nhân kia vì muốn vượt qua nàng, mà có thể chẳng biết xấu hổ như thế ư!

Trần Trâm vậy mới nói bổ sung:

- Người cũng đừng truyền đi, việc này ta có thể không nói gì, nếu người nói, không người nào sẽ thừa nhận.

Lê Tương cắn răng, sắc mặt biến rồi lại biến.

Trần Trâm thấy vậy trong lòng âm thầm cảm thấy buồn cười, nữ nhân này vẫn âm thầm phân cao thấp với Sở Vân, ba người chơi “Đấu Tông chủ” thời gian hẳn đã nhìn ra.

- Ta còn nhớ đến lúc ấy Sở sư muội nói chuyện với ta, nàng nói cần gì cần có thể vượt qua người, cái gì đều nguyện ý làm, ta lúc ấy đã chấn kinh, nhưng mà cũng may cuối cùng nàng thắng.

Tất nhiên, nàng nếu bị thua, ta cũng sẽ không làm gì nàng, ta làm người, người Lê Tiên tông này đều rõ ràng.

Lê Tương nghe đến đây sắc mặt dần dần chuyển hồng, hình như là đang đưa ra một loại quyết tâm nào đó.

Lúc này, Trần Trâm chuyển đề tài nói:

- Lúc ấy, khi đồng ý tiền đặt cược đó với nàng ta đã hối hận, giờ đây mà để cho ta làm chuyện tương tự, ta tuyệt đối không thể tiếp tục đáp ứng.

Lê Tương nghe vậy ánh mắt lại mờ mịt, Trần Trầm này đến cùng muốn làm gì?

- Vậy người nói ta nên dùng cái gì làm tiền đặt cược?

Lê Tương cắn răng hỏi.

Nhớ tới khoảng thời gian này, trong tông môn dần dần có người nghị luận, có lẽ từ Sở Vân làm Đại sư tử, trong lòng nàng áp lực lớn đến cực điểm.

Sư phụ giờ đây bé quan, đến khi xuất quan chính là tu sĩ Hợp Thể, mà nàng là đệ tử thân truyền duy nhất nhưng không sánh được đệ tử của người đối đầu với sư phụ, vậy cũng quá mất mặt, đến lúc đó nàng còn có mặt mũi nào đặt chân ở Lê Tiên tông?

Khi trong lòng nàng rầu rĩ, Trần Trầm ở bên kia dẫn dắt từng bước.

- Lê Tương, người chính là quá ít gặp thất bại, đấu pháp với tu sĩ khác cũng quá ít, địa vị của người ở trong tông môn lại mức siêu nhiên, không ai dám đắc tội người, vì vậy người mới có thể bị Sở Vân vượt qua. Có câu nói rất hay, không trải qua mưa gió như thế nào thấy cầu vồng? Thất bại là mẹ của thành công, phá rồi lại lập, không phá thì không xây được. Cả đời người ở trong nhà ấm, làm sao có thể nhanh chóng đột phá? Phải biết lần này sở dĩ Lê Tiên tông chủ có thể có điều ngộ ra, bước vào Hợp Thể, cũng là bởi vì nàng sinh tử đại chiến với một tu sĩ khác một trận, mới tìm được một tia thời cơ đó.

Lê Tương nghe thấy lời nói của Trần Trầm, chỉ cảm thấy có lý có căn cứ, làm người tin phục.

Thấy nàng thần tình dần dần có một ít mờ mịt, Trần Trầm đột nhiên tà ác cười cười, lộ ra răng nanh.

- Nếu không như vậy, ngươi và ta đánh ván cờ kế tiếp, nếu ngươi thua, trong khoảng thời gian Lê Tiên tông chủ chưa xuất quan, ngươi đều sẽ nghe mệnh lệnh của ta, thế nào?

Chương 406: Cái Này Không Quá Phận?

Lê Tương nghe đến đây, lặng yên tại chỗ, một đôi mắt phượng nhìn thẳng Trần Trầm, trong ánh mắt có chần chờ, còn có cảnh giác.

Trần Trầm thấy vậy thu liễm nụ cười, bình tĩnh nói:

- Ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi làm chuyện gì quá phận, tỉ như để ngươi Khụ khụ khụ! Nhưng mà, ta để ngươi làm việc cũng sẽ không thoải mái, không phải vậy ngươi sẽ không loại cả m giác bị thất bại kia.

- Vậy nếu ngươi thua?

Lê Tương hỏi.

- Ta thua, ta sẽ bồi ngươi tới khi ngươi vượt qua Sở Vân mới thôi, hơn nữa sau này ta cũng không tiếp tục đánh cờ với Sở Vân.

Trần Trầm dứt khoát kiên quyết nói.

Lê Tương nghe đến đây còn có chút chần chờ.

Trần Trầm thấy vậy trực tiếp hai tay mở ra, sắc mặt trở nên lạnh nhạt.

- Người không hạ nổi quyết tâm thì quên đi, ta ở Lê Tiên tông này rất tốt, cũng không người giúp ta làm chuyện gì, người trở về đi, ta còn muốn tu luyện.

Nhìn thấy trong ánh mắt Trần Trầm ẩn hàm xem thường, sắc mặt Lê Tương biến rồi lại biến.

Giờ này khắc này, nàng giống như tại nghe Trần Trầm nói “Người không sánh được Sở Vân, người ta nguyện ý kính dâng chính là trinh tiết, mà người cái gì cũng không nguyện ý, vậy người bị người khác vượt qua, cũng là đáng đời!”

Mắt thấy lầy, Trần Trầm sắp xoay người, trong đầu của nàng xẹt qua một đạo thiểm điện, bật thốt lên:

- Cờ này, ta chơi với người!

Trần Trầm nghe đến đây biểu lộ bình tĩnh bắt đầu lập thế, như thế nào ngoan độc làm sao tới, nói cái gì nếu có làm trái lời thề, thân tử hồn tiêu, không được siêu sinh.

Lê Tương nghe đến đây tự nhiên cũng phải lập thế theo.

Trần Trầm để nàng đập đất lời thề rất đơn giản, nếu có trái lời thề, đời này tu vi đình trệ, vĩnh viễn không vượt qua được Sở Vân.

Sau khi lập xong lời thề, Lê Tương còn chưa bắt đầu chơi “Cờ”, sắc mặt đã trở nên tái nhợt, giống như chịu cực độ đả kích mà. Loại cảm giác này, nàng đời này đều không thể nghiệm qua mấy lần.

- Chúng ta ván cờ này sẽ đơn giản một chút, phó thác cho trời, bớt nói ta bắt nạt người.

Trần Trầm lấy ra một bộ “Cờ”, hoàn toàn xáo trộn đặt ở trên bàn, tất cả những “Cờ” này đều mặt sau hướng lên trên, dùng tài liệu có thể ngăn cản thần thức chế thành, căn bản tra không nhìn thấy cái gì bên dưới.

- Như vậy đi, người và ta tùy ý chọn một quân cờ, ai cờ lớn thì coi như người đó thắng.

Nhìn một bàn “Cờ”, Trần Trầm mỉm cười nói.

Trên thực tế, loại này đánh cờ phương thức đã không thể gọi đánh cờ, mà là chân chính đánh bạc, không kém bao nhiêu phạm nhân ném xúc xắc áp lớn áp nhỏ. Một loại “Cờ”, nếu toàn bằng kỹ thuật chiến thắng, đó mới gọi cờ, mà toàn bộ dựa vào vận khí, đó chính là đánh bạc. Phía trước chính là “Tiến lên”, “Đấu Tông chủ”, hoặc nhiều hoặc ít còn có một chút thành phần cờ, nhưng hôm nay cũng là hoàn toàn mất hết.

Nhưng Trần Trầm cũng không có cách, hẳn vì chiến thắng, nhất định phải không từ thủ đoạn.

Đến mức Lê Tương cũng không phát giác mờ ám trong đó, đừng nói nàng căn bản không hiểu phạm nhân có loại xúc xắc này, coi như là hiểu, ai sẽ lấy đồ chơi người thường chơi đùa liên hệ tới cờ có thể khiến người ta giác ngộ Thiên Đạo?

Lê Tương thấy vậy trên trán thấm ra mồ hôi, không chút suy nghĩ lại làm cho “Cờ” trên bàn rối loạn một lần, sau đó mới cẩn thận từng li từng tí từ đó rút ra một quân, giờ khắc này, trong lòng của nàng vô cùng khẩn trương.

Vạn nhất thua, thì phải nghe mệnh lệnh của Trần Trầm! Trời mới biết sau đó người này có mệnh lệnh gì?

Trần Trầm thấy nàng quất một quân, ở trong lòng âm thầm hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, phương viên 0.5 mét có bài lớn hơn bài của nàng hay không.

- Có, bên tay trái kí chủ hai mươi cm, tay phải trước mười lăm cm...

Hệ thống lập tức đưa ra bốn đáp án, Trần Trầm tùy ý chọn lựa một quân.

Không đợi Lê Tương xem trước, hắn trực tiếp lật bài lên, là một quân bốn.

Nhìn thấy quân bốn này, mặt Trần Trầm lộ ra khổ sở nói:

- Xem ra hôm nay ông trời không đứng ở bên ta.

Lê Tương thấy vậy cũng thở dài nhẹ nhõm, căng thẳng trên mặt lấy tốc độ mắt trần có thể thấy giảm đi.

Một quân bốn mà thôi, chỉ cần nàng không rút đến hai và ba, vậy nàng có thể thắng, nhưng dù sao can hệ trọng đại, nàng không thể rộng rãi trực tiếp lật ra như Trần Trầm kia.

Dừng lại chốc lát, nàng cẩn thận từng li từng tí lật nhìn một góc bài.

Vừa nhìn, toàn bộ thân thể của nàng như bị sét đánh, trực tiếp run run một thoáng, nhìn Trần Trầm không nín được, khóe miệng trực tiếp vênh lên, nhưng mà rất nhanh đã bị biến hóa của hắn làm cười i khổ.

- Thắng ta, cũng không cần kích động như thế chứ.

Lê Tương nghe vậy chậm chậm ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng như tuyết, ánh mắt vô cùng mờ mịt.

Trần Trầm ngồi đối diện nàng thậm chí có thể ngằm trộm nghe đến tiếng tim đập của nàng.

- Ta... Ta ta là ba.

Sau một hồi lâu, Lê Tương mới vô cùng gian nan phun ra một câu như vậy. Trần Trầm nghe đến đây thần sắc biến đổi, thần niệm hơi động, bài trong tay Lê Tương trực tiếp lật ra, rõ ràng là một quân ba.

Đối với cái này, hẳn không lộ ra vẻ mừng như điên, chỉ là thản nhiên nói:

- Không ngờ như vậy ta đều có thể thắng, trước khi Tông chủ xuất quan, người đều phải nghe ta, thế nào, người bây giờ cảm giác thế nào?

- Rất khó chịu... Trong lòng trống rỗng, giống như mất đi linh hồn.

- Khó chịu là được rồi, không phá thì không xây được, loại cảm giác này của người giờ đây chính là cảm giác hai ngày trước đám sư muội kia của người thua đi tất cả Linh Thạch cực phẩm.

Trần Trầm cao hứng nói, còn thiếu trực tiếp chúc mừng.

Lê Tương thì là lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, nó kì quái:

- Trần Trầm, người muốn ta làm gì?

Trần Trầm nghe vậy trên mặt hiện lên một tia khó xử ý, giống như

đang thay Lê Tương suy nghĩ.

- A, ta khẳng định không thể làm cho người tiếp nhận tổn thất quá lớn, cũng không thể để người đi mạo hiểm, càng không thể cho người đi hại người khác.

Sắc mặt Lê Tương dần dần trở nên dễ nhìn một chút, giờ đây xem ra, Trần Trầm này làm người còn tính là không tệ.

- Nếu không như vậy, người gọi ta một tiếng phụ thân đi.

Trần Trầm vừa dứt lời, Lê Tương chỉ cảm thấy một cỗ tức giận xông thẳng sau đầu, thiếu chút nữa tại chỗ tức ngất đi.

Đang lúc nàng theo bản năng muốn ra tay, Trần Trầm cười như không cười lung lay cái kia bốn, nói:

- Nói thật, người gọi ta một tiếng phụ thân, ta căn bản sẽ không đạt được chỗ tốt gì, nhưng cái này lại là cực độ đả kích đối với người. Tất nhiên, người không nguyện ý cũng không sao, cứ xem như hôm nay chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, ta cũng sẽ không tính toán với người, còn về lời thề, người có thể toàn bộ xem như nói đùa.

Dứt lời, trong mắt Trần Trầm lóe lên một tia vẻ khinh miệt, một bộ ta vì muốn tốt cho người, tại người chưa lĩnh tình.

Sắc mặt Lê Tương tái nhợt đáng sợ.

Trần Trầm không muốn nàng lấy Linh Thạch ra, lấy pháp bảo ra, chỉ là để nàng ở đây, bốn bề vắng lặng gọi một tiếng phụ thân. Đây đối với Trần Trầm xác thực không tính thực chất chỗ tốt, xem ra hình như là thật vì tốt cho nàng. Hơn nữa, phát thế nơi nào có tùy tiện làm trái, nếu làm trái, coi như sẽ không ứng nghiệm, ngày sau khi đột phá đại cảnh giới, trong đầu cũng sẽ không ngừng hồi tưởng lại chuyện này, cuối cùng trở thành khúc mắc.

Vừa nghĩ vậy, nàng cắn răng, mơ hồ không rõ nói:

- Phụ thân...

Trần Trâm cố nín cười ý, nghiêm trang nói:

- Người nói cái gì? Ta không nghe rõ.

- Phụ thân!

Lê Tương hồ xong cả người đều hư thoát, giống như đã trải qua một trận đại chiến, cả người kém chút xụi lơ trên mặt đất.

Nàng từ nhỏ được sư phụ thu dưỡng, chưa từng thấy cha mẹ ruột, đời này còn là lần đầu tiên xung hô đối với người khác hô lên như thế!

- Ngoan!

Trần Trâm vừa ý gật đầu.

Thấy Lê Tương cả người đều có một ít hoảng hốt, hấn lại bỏ sung:

- Loại cảm giác bị thất bại này, có thể khiến người ta phá rồi lại lập, nhưng mà giờ đây hỏa hầu còn kém chút. Không bằng như vậy đi, sau này mỗi ngày giữa trưa, người đến đưa cơm cho ta, thuận tiện gọi ta một tiếng phụ thân, cái này không quá phận?

Lê Tương nghe đến đây trực tiếp cảm giác trời đất sụp đổ, mắt tối sầm lại, kém chút hôn mê bất tỉnh....

Chờ đến giữa trưa ngày thứ hai.

Lê Tương mặt mũi tràn đầy tái nhợt đi vào phòng của Trần Trâm,

cẩn thận từng li từng tí lấy ra đồ ăn đặt trên bàn trước mặt Trần Trầm.

Một đêm hôm qua tuyệt đối là một đêm dài nhất đời này của nàng, cũng là một đêm thống khổ nhất.

Nhưng nàng biết, loại cảm giác này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, có lẽ thật có thể làm cho nàng đột phá, nhưng mà chính như Trần Trầm kia nói, còn kém một cơ hội.

- Khụ khụ!

Trần Trầm nhẹ ho hai tiếng.

Lê Tương nghe đến đây cực kỳ xấu hổ gọi:

- Phụ thân.

- Ngoan, đi thôi.

Trần Trầm khoát tay áo, Lê Tương lập tức cũng như chạy trốn rời khỏi phòng.

Chờ Lê Tương vừa đi, phía sau Trần Trầm trong bình phong đột nhiên đi ra một nữ tu, trong mắt tràn đầy khó có thể tin. Thần tình kia, giống như nhìn thấy thế giới hủy diệt.

Trần Trầm thì là chậm rãi gấp đồ ăn, ném thử một miếng, rồi mới lạnh nhạt nói:

- Thế nào? Lý sư muội, biết Lê Tương vì một tia cơ hội đột phá trả giá đại giới cỡ nào sao? Nàng chính là đáp ứng ta trong vòng mười năm đều nghe mệnh lệnh của ta, nếu người không nguyện ý, vậy thì thôi đi, ta không cưỡng cầu.

Nữ tu kia nghe vậy, ánh mắt dần dần trở nên kiên định, trầm giọng

g nói:

- Bảy năm thì bảy năm! Ta nguyện ý!

Chương 407: Lộ Tẩy

Ngày thứ ba.

Tình huống tương tự lại xảy ra một lần, nhưng mà Lê Tương hình như có chút chết lặng, căn bản không nhiều rầu rĩ đã gọi phụ t hân, làm khán giả sau tám bình phong giật mình kêu lên.

Thấy tâm cao khí ngạo như Đại sư tử đều bỏ ra hi sinh lớn như thế, các nàng những đệ tử phổ thông tự nhiên cũng không cần rầu r ỉ.

- Việc này chỉ người biết ta biết, tuyệt đối không nên để lộ ra ngoài, còn có một màn nhìn thấy hôm nay, cũng không cần truyền đi, hiểu chưa?

Chờ nữ đệ tử này sắp rời đi, Trần Trầm ngàn dặn dò, vạn dặn dò.

Nữ đệ tử kia liên tục đáp ứng, nếu loại chuyện này truyền đi, nàng cũng không còn mặt mũi làm người.

- Trần sư huynh yên tâm, ta nhất định sẽ giữ tốt bí mật này.

Trần Trầm mỉm cười gật đầu, một bộ ta quan hệ tốt với người nên mới đáp ứng thỉnh cầu của người.

Chờ qua nửa tháng.

Chẳng hiểu ra sao nữ đệ tử bán thân cho Trần Trầm đã đạt đến hai mươi người đông đúc, máu chốt là hai mươi tên nữ đệ tử này còn lẫn nhau không biết, tưởng là chỉ có mình, Đại sư tử và Trần Trầm lập xuống tiền đặt cược.

Trần Trầm đi bên trong Lê Tiên tông, thỉnh thoảng có người quần g tới ánh mắt kính sợ, khiến hắn cảm giác hết sức thoải mái.

Những nữ đệ tử này giờ đây đã lên sáo lộ, hắn vẫn phải tiếp tục tẩy não cho các nàng, quán thâm một chút ý nghĩ đặc biệt, như vậy sau này nói không chừng sẽ có tác dụng lớn.

Tất nhiên, hắn lừa dối đều là chút ít nữ đệ tử ngây thơ, như Sở Vân loại kia tương đối thông minh, hắn tạm thời chưa dám xuống tay....

- Trần Trầm, ta từ trong đả kích chạy ra, vì sao ta vẫn chậm chạp không thể đột phá?

Chờ Trần Trầm trở về chỗ mình ở, Lê Tương chẳng biết lúc nào đã xông vào phòng, trên mặt tràn đầy không vui.

Trần Trầm thấy vậy hỏi:

- Có phải ta cho ngươi đả kích không đủ hay không?

Lê Tương con ngươi hơi rụt lại, thân thể không tự giác rung mình một cái, sau đó cười khổ nói:

- Ta cũng không biết.

Trần Trầm ngồi ở trên ghế, giống như cười mà không phải cười nói:

- Có thể do người hiểu ta làm người, biết con người ta không thể lòng mang ác ý, cho nên cảm giác chịu đến loại kia đã kích một cách tự nhiên nhỏ hơn rất nhiều. Trái lại Sở Vân, nàng không thông minh như người, cho là ta thực sẽ làm gì nàng, cho nên nàng giác ngộ.

Lê Tương nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên, kinh ngạc hỏi:

- Ý người nói ra, sở dĩ ta không cách nào đột phá là vì ta quá thông minh?

Trần Trầm khẽ vuốt cằm, một mặt tiếc hận.

Lê Tương thấy vậy thần tình phức tạp, tuy không nguyện ý thừa nhận, nhưng có người nói nàng thông minh hơn Sở Vân, nàng vẫn có chút hơi mừng thầm.

- Vậy ta nên làm cái gì? Ta trời sinh thông minh, cũng không thể tự đánh mình vụng về?

Lê Tương khỏ sở nói.

- Người thông minh cái rắm! Người chính là quá ngu!

Trong lòng Trần Trầm oán thầm, ngoài mặt cũng không lộ vẻ gì khinh thường.

Nữ nhân này thật là khuyết thiếu đã kích, mà đã kích đối với nữ nhân này dường như không hiệu quả, cũng không phải bởi vì nữ nhân này thông minh, mà là bởi vì nàng da mặt dày.

Trên thực tế, trong lòng hắn là bức thiết hi vọng nữ nhân này đột phá, như vậy hơn hai mươi nữ tu bị hắn hố sẽ đối với hắn càng tin tưởng không nghi ngờ.

- Lại chờ một đoạn thời gian, nói không chừng sẽ có chuyển cơ.

Trần Trầm an ủi.

Lê Tương nghe đến đây chỉ có thể nhẹ gật đầu, quay người rời đi.

Đợi nàng vừa đi, Trần Trầm đã bắt đầu thao tác, cũng không lâu lắm, đã hạ đạt hơn hai mươi mệnh lệnh.... Ra ngoài, Lê Tương vừa rời khỏi chỗ ở của Trần Trầm không bao lâu đã gặp được một nữ đệ tử, nữ đệ tử này phụ trách là thường ngày tài nguyên tu luyện cho tông môn, địa vị trong tông môn cực cao, đứng sau nàng và Sở Vân.

- Gặp qua Nhị sư tỷ.

Sau khi nữ đệ tử nhìn thấy Lê Tương, khom người thi lễ một cái, sau đó quay người rời đi.

Nghe được xung hô Nhị sư tỷ thế này, Lê Tương như bị sét đánh!

Nhị sư tỷ!

Nàng rõ ràng là Đại sư tỷ!

Như thế nào đột nhiên lại thành Nhị sư tỷ?

Đang lúc nàng muốn hỏi cho rõ ràng thì nữ đệ tử kia đã biến mất không thấy gì nữa.

Khóe mắt Lê Tương run rẩy, trong lòng dần dâng lên lửa giận.

Nhưng mà, không đợi nàng phát tiết lửa giận này ra ngoài, lại một nữ đệ tử đi tới.

- Gặp qua Nhị sư tỷ.

Lần này, nàng không đợi nữ đệ tử kia đi, lạnh giọng hỏi:

- Người xưng hô ta là cái gì?

- Nhị sư tỷ?

Nữ đệ tử kia một mặt đương nhiên.

- Ai bảo người xưng hô ta như thế?

Trong lòng Lê Tương cảm phần đã đến ranh giới bộc phát, trong ánh mắt mơ hồ có hỏa quang lấp lóe.

- Không người nào bảo... Không phải trong tông môn đệ tử nào có tu vi cao nhất, người đó là Đại sư tỷ sao?

Nữ đệ tử kia giải thích một câu, sau đó dùng ánh mắt nhìn bệnh tâm thần nhìn về phía Lê Tương.

Lê Tương nghe vậy trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng lại không cách nào phản bác một câu, cả người nhất thời đều cảm giác không tốt.

- Nhị sư tỷ, ta còn có việc xử lý, cáo từ!

Nữ đệ tử thuận miệng nói một câu, thân nhiên rời đi.

Lê Tương chỉ cảm thấy trong lòng bi thương, lúc này tu vi của nàng mới bị vượt qua không đến một tháng, đệ tử khác đã sửa lại xưng hô, những người này, không khỏi cũng quá mức thể lực.

Dưới so sánh, chưa bằng Trần Trầm kia. Trần Trầm kia còn biết nàng không thể đột phá, là vì quá thông minh.

- Không được, chờ Thiên Đạo kia ta vẫn nên chơi nhiều một chút!

Ánh mắt Lê Tương lấp lóe, dậm chân đi tìm mấy sư muội quen biết với nàng.

Từ sau khi Sở Vân đột phá, nàng chưa từng nghỉ ngơi qua, ban ngày đánh cờ, ban đêm khổ tu, thời gian dài vẫn duy trì liên tục như vậy đến hôm nay....

Đợi nàng đi tới trước một chỗ viện lạc, bên trong truyền đến âm thanh mấy sư muội đánh cờ.

- Ta tới đây!

- A, ta thua.

- Hôm nay vận khí của ngươi thật tốt.

- Nói bậy, bà mẹ nó là kỹ thuật!

Đến nơi này, cũng còn tính toán là bình thường, nhưng mà một câu tiếp theo lại bắt đầu xuất hiện chuyển hướng.

- Sư muội, vụng trộm nói cho ngươi một chuyện, ngươi tuyệt đối đừng truyền đi, vấn đề này, toàn bộ Lê Tiên tông người biết không cao hơn ba người!

- Sư tỷ, chuyện gì? Ngươi đừng thừa nước đục thả câu.

- Ngươi trả năm viên Linh Thạch cực phẩm ta vừa mới thua lại cho ta, ta sẽ nói cho ngươi biết.

Nghe được đối thoại như vậy, Lê Tương ngừng thở, tu vi của nàng vượt xa mấy nữ đệ tử bên trong, nếu nàng muốn ẩn tàng tung tích, nữ đệ tử ở trong đó căn bản không thể phát giác được nàng.

- Ừm, năm viên Linh Thạch cực phẩm, cho ngươi, ngươi nói đi.

- Nói các người có thể không tin, ta nghe thấy đại... Ách, không đúng, hiện tại phải gọi Nhị sư tử, ta nghe thấy Nhị sư tử gọi Trần Trầm kia là phụ thân, ha ha ha! Nàng là người kiêu ngạo như vậy, không ngờ đã vậy còn quá không cần mặt mũi.

Bên trong truyền đến một tiếng cười yêu kiều, ngay sau đó không khí đột nhiên yên tĩnh, sau đó truyền ra một chút tiếng cười tán thán.

- Thật sao? Lại còn có loại chuyện này?

- A a a...

- Các người có vẻ giống như không kinh ngạc?

Nữ đệ tử vạch trần cảm giác có chút kỳ quái.

- Chúng ta nơi nào có không kinh ngạc, phi thường kinh ngạc được không?

...

Lời nói phía sau Lê Trương đã nghe không nổi nữa, giờ phút này nàng đã không phải là như bị sét đánh...

Phải biết, cho dù là sét đánh đối với tu sĩ như nàng mà nói cũng không tính là cái gì.

Lúc này, đại não của nàng thành một đoàn bột nhào, nếu như thật muốn hình dung, vậy thì tương đương với đã trúng một kích mạnh nhất của cường giả Phân Thần cảnh, cả người đều mộng.

Không phải chỉ có nàng và Trần Trầm biết sao?

Vì sao nữ đệ tử bên trong kia lại biết?

Vì sao lại như vậy?

Khẳng định là Trần Trầm!

Tuyệt đối là hãn giờ trò quý!

Trừ hãn ra, không còn người khác!

Vừa nghĩ đến đây, hốc mắt Lê Tương nháy mắt đỏ lên, khí thế trên người không cách nào át chế tóe đã phát ra đến.

- Trần Trầm! Tên hỗn đản này! Ta muốn giết ngươi!

Giận quát to một tiếng, Lê Tương trực tiếp khóc lên, bước lên con đường tu chân mấy chục năm, nàng còn chưa bao giờ chảy qua nước mắt.

- Ta nhất định phải giết ngươi!

Lê Tương càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng ủy khuất, lau nước mắt, quay người hóa thành lưu quang bay về chỗ ở của Trần Trầm.

Chương 408: Tung Tích Tông Môn

Trần Trầm sắp xếp xong xuôi mọi việc, đang chuẩn bị tu luyện, nhưng mà đúng vào lúc này, sắc mặt hãn bỗng nhiên biến đổi. Không chút nào do dự, hãn trực tiếp hoàn toàn mở ra trận pháp ch

Ổ mình ở.

Ầm ầm!

Một giây sau, một tiếng nổ vang rung trời từ ra truyền đến, Trần T rầm cứ như vậy nhìn Lê Tương hung hăng đâm vào trên trận pháp.

Rầm rầm rầm!

Lại liên tiếp trảm đục truyền đến, Lê Tương hình như cực kỳ căm phẫn, không ngừng công kích đối với trận pháp càng, nhưng mà c ho dù nàng công kích như thế nào, cũng chỉ là phí công mà thôi.

- Trần Trầm, ngươi đi ra đây cho ta!

Lê Tương ở ngoài mảng, Trần Trầm thờ ơ.

Nhưng cũng không lâu lắm, Trần Trầm ý thức được không ổn.

Bởi vì động tĩnh này quá lớn, Lê Tương kia vừa công kích còn vừ a khóc nước mắt như mưa, giống như mình khi phụ nàng.

Chẳng phải là để mấy người xung hô nàng là Nhị sư tử sao?

Cần phải như thế à?

Mắt thấy lấy không ít tu sĩ trong tông môn hội tụ về nơi này đến, Trần Trầm suy nghĩ một chút, vẫn là mở trận pháp ra.

Trận pháp này mới vừa mở ra, Lê Tương đã lấy thế sét đánh không kịp bưng tai lao đến về phía Trần Trầm, phía trước nàng còn có một thanh trường kiếm.

Trường kiếm kia cách Trần Trầm còn mấy trăm mét, đã truyền đến n khí lạnh thấu xương.

Trần Trầm nhíu mày, tâm niệm vừa động, chín món pháp bảo trong nhẫn trĩu vật đồng thời bay ra, trong khoảnh khắc bao vây Lê Tương lại.

Không thể không nói, Vạn Bình Quyết này dùng cực kỳ tốt, lại thêm thần thức của Trần Trầm cường đại, tốc độ chín món pháp bảo này làm thành trận pháp cực nhanh, Lê Tương chỉ là một Luyện Hư hậu kỳ mà thôi, dưới bí thuật này căn bản không có chút sức phản kháng, cả người đều bị phong tỏa trên hư không.

- Lê Tương, ngươi làm cái gì vậy?

Trần Trầm nhìn Lê Tương trên bầu trời, đã khóc thành mặt hoa hỏ

- Trần Trầm, ngươi làm chuyện tốt chính ngươi không rõ sao?

Lê Tương nước nở chất vấn.

- Ta đây là vì tốt cho ngươi.

Trần Trầm cười khỏ nói.

Hắn để những nữ đệ tử kia xưng hô Lê Tương là Nhị sư tỷ, cứ tưởng rằng những nữ đệ tử này sẽ không bộc lộ ra hắn là người sai sử phía sau màn.

Giờ đây xem ra là hắn suy nghĩ nhiều, miệng nữ nhân không mấy người cân nhắc.

- Tốt với ta? Chuyện này truyền đi, ngươi nói sau này ta còn làm người thế nào?

Lê Tương càng nghĩ càng căm phẫn, lại phối hợp hướng về đưng tới chín món pháp bảo, hình như là không muốn sống.

Trần Trâm giật mình kêu lên, tranh thủ thời gian rút pháp bảo trận về, nếu không cẩn thận giết chết nữ nhân này, vậy hẳn chỉ sợ cũng phải chôn cùng.

Thấy trận pháp thu lại, Lê Tương vọt thẳng đến trước mặt Trần Trâm, phủ đầu chụp xuống một chương.

Trần Trâm thấy vậy không thể làm gì khác hơn là ngăn cản, đúng lúc này, xa xa lại truyền tới một thanh âm.

- Sư tỷ, dừng tay! Âm thanh Lê Tương nghe ra được đó là của Sở Vân, nhưng mà lúc này nghe được âm thanh của Sở Vân sẽ chỉ là mìnàng càng căm phẫn, ngay sau đó nàng hạ thủ cũng càng ngày càng nặng.

Cũng không lâu lắm, nàng xuất thủ lực phá hoại đã vượt qua trước kia, xung quanh những kiến trúc bám vào trận pháp đều trở nên tràn ngập nguy hiểm....

Xa xa Sở Vân sững sốt nhìn phía xa khung cảnh chiến đấu, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Nếu như nàng không nhìn lầm, ngay vừa rồi, Lê Tương đã từ Luyện Hư hậu kỳ bước vào Luyện Hư đỉnh phong. Máu chốt là người sư tỷ này của nàng chưa tự biết, nhìn bộ dáng căm phẫn của sư tỷ, rõ ràng là bởi vì cảm xúc quá kịch liệt, trực tiếp bạo phát ra lực lượng vượt qua bình thường, tiếp đó thuận lý thành chương bước vào Luyện Hư đỉnh phong.

Như thế tính toán ra, tất cả những thứ này có lẽ quy công của Trần Trâm đang không ngừng chống đỡ?

- Người này... Thật sự là kỳ quái.

Sở Vân lẩm bẩm nói nhỏ một câu, không tùy tiện lên trước ngăn c

ân, như thế yên lặng nhìn.

Nửa khắc đồng hồ sau, Trần Trâm không thể nhịn được nữa, một t hần thức chân nhiếp đánh tới, sau đó một bàn tay vỗ Lê Tương từ trên trời xuống.

Nữ nhân này mới vừa bước vào Luyện Hư đỉnh phong mà thôi, th ực lực chưa sánh được giáp ngoại tộc ngày trước, so sánh với hần hiện càng kém xa tí tấp.

- Nữ nhân điên, ngươi âm ỉ đủ chưa?

Nhìn Lê Tương bị mình trấn áp không thể động đậy, Trần Trâm h ung tợn nói.

Lê Tương không nói lời nào, hai hàng thanh lệ rơi xuống, bộ dáng kia rất giống con cừu non đợi làm thịt.

Trần Trâm thấy vậy cả giận nói:

- Ngươi không phải bước vào Luyện Hư đỉnh phong sao? Ngươi c òn muốn thế nào?

Nghe được lời nói của Trần Trâm, thần sắc Lê Tương khẽ giật mìn h, sau khi cẩn thận cảm ứng một phen, ánh mắt ảm đạm lại lần n ữa khôi phục vẻ mặt, nhưng mà cái này vẻ mặt thoáng qua tức thì.

- Luyện Hư đỉnh phong lại như thế nào, chuyện xấu của ta và ngư ời đều truyền ra ngoài, cho dù ta bước vào Phân Thần kỳ, cũng ch ỉ là chuyện cười.

Trần Trâm nghe vậy sắc mặt đen như là đáy nồi.

Cái gì gọi là chuyện xấu giữa ta và ngươi? Ngươi không cần tron g sạch, ta còn muốn trong sạch đây!

Xa xa Sở Vân lúc này vừa mới tới gần, sau khi nghe được lời nói của Lê Tương sắc mặt ngay lập tức trở nên cổ quái.

- Chuyện xấu gì? Người nói rõ cho ta, ta không có làm gì người!

Trần Trâm tức giận hỏi.

- Chính là... Chính là, ta bảo người... Anh anh anh!

Lê Tương vừa nói vừa khóc lên.

Bên cạnh, sắc mặt Sở Vân càng cổ quái.

Gọi cái gì... Chẳng lẽ là tướng công?

Nghĩ tới đây, nàng bất thành linh rùng mình một cái.

Trần Trâm nghe đến đó mới bừng tỉnh hiểu ra, tám chín phần mười lại một đệ tử không cần nhắc miệng truyền đi, tiếp đó truyền đến trong lỗ tai Lê Tương.

Khó trách nữ nhân này tức giận như vậy, tình cảm là thẹn quá hoá giận đến cực điểm.

Trần Trâm an tĩnh chốc lát, tiếp đó thần thức truyền âm nói:

- Vậy cũng là ta cố tình truyền đi lời đồn, chính là kích thích người một chút, thực ra căn bản không có người chính tai nghe được, lại không có người nhìn thấy. Người từ chỗ nào nghe được? Người đi hỏi một chút, xem nàng có một lòng tin loại chuyện này hay không? Yên tâm, tuy các nàng ngoài miệng nói như vậy, nhưng sau lưng không ai tin tưởng, đến lúc đó người và ta chỉ cần bác bỏ tin đồn, sẽ chẳng có chuyện gì.

Lê Tương nghe vậy chậm chậm ngồi dậy, ánh mắt có một ít mờ mịt.

Chẳng biết tại sao, từ sau khi Trần Trầm này đi tới Lê Tiên tông, nàng cảm giác cả người mình cũng thay đổi, hình như trở nên có một ít đàn độn.

Thật sự là mỗi ngày trải qua đại hi đại bi quá nhiều, lập tức vượt qua tất cả gợn sóng cả đời nàng gặp được.

- Người nói là thật?

- Đương nhiên là thật.

Trần Trầm nghĩa chính ngôn từ nói.

Hắn quyết định, nếu cho hắn biết là ai tiết lộ ra ngoài tin tức, hắn phải để người kia gọi hắn là gia gia.

Nếu người kia không đáp ứng cũng không sao, chỉ cần hắn nói với những người khác một câu người kia gọi hắn là gia gia, mọi người cũng là tin.

- Sở Vân còn ở bên cạnh, người lại còn khóc trước mặt nàng, không khỏi thật mất thể diện?

Trần Trầm lại dùng thần thức truyền âm nói.

Sau khi Lê Tương nghe xong vậy mới đứng lên, sắc mặt cũng dần khôi phục bình tĩnh.

- Chúc mừng sư tỷ bước vào Luyện Hư đỉnh phong.

Sở Vân cười chúc mừng nói.

Trần Trầm thấy vậy không kèm nổi cảm thán nữ nhân này EQ cao.

Không nên hỏi kiên quyết không hỏi, coi như nghe được cũng giả vờ không nghe thấy, so với Lê Tương, nữ nhân này thông minh hơn quá nhiều.

- Sư muội, người tới đây làm gì?

Lê Tương trùng điệp gọi một tiếng sư muội, dường như đang biểu thị công khai địa vị Đại sư tỷ của mình.

Sở Vân cũng không ngại, cười nhạt nói:

- Vừa rồi động tĩnh nơi này quá lớn, ta thuận tiện tới xem một chút, không ngờ là Trần đạo hữu và sư tỷ người đang luận bàn.

- Là ta... Ta nhất thời ngửa nghề, việc này trách ta.

Lê Tương tranh thủ thời gian mượn dốc xuống lư.

Sắc mặt Sở Vân bình tĩnh như trước, chuyển qua chuyện khác nói:

- Thực ra ta còn có một chuyện khác tìm Đại sư tỷ người.

- Chuyện gì?

- Gần đệ tử Lê Tiên tông ta tu luyện cực kỳ khắc khổ, tiêu hao đan dược cũng tăng lên gấp mấy lần, đan dược tồn kho trong tông môn có một ít chưa tới, sư phụ bảo ta đi Ngọc Đỉnh tông ở ngoài hơn mười vạn dặm đi mua sắm một nhóm đan dược, bởi vì phải vận dụng tông môn trong bảo khố Linh Thạch, cho nên tất yếu phải nói một tiếng với sư tỷ người.

Sở Vân chậm rãi nói, Lê Tương cảm giác mình được tôn trọng, lập tức gật đầu đồng ý.

Mà bên cạnh, sắc mặt Trần Trâm lại hơi hơi biến ảo.

Ngọc Đình tông?

Có bán đan dược, chẳng lẽ có liên hệ với Ngọc Đình đan tông ở H
ạ giới?

Chương 409: Chiu Nhục

Con mắt Trần Trầm chuyển động, ở một bên chen miệng nó
i:

- Trong tông môn thiếu nhân thủ sao? Nếu thực tế thiếu, ta có thể
giúp một tay, các người tuyệt đối không nên cho ta là ngoại nhân.

Sở Vân kinh ngạc nhìn Trần Trầm một chút, lắc đầu:

- Trần đạo hữu có lòng, chút chuyện nhỏ này chưa cần làm phiền
đạo hữu.

- Vậy người chuẩn bị lúc nào đi, lúc nào trở về?

Trần Trầm kiên nhẫn hỏi thăm.

- Ngày mai sẽ xuất phát, đến lúc đó ta tùy ý mang một sư muội đi là được, trên đường không xảy ra ngoài ý muốn thì bảy ngày sau có thể trở về.

Sở Vân liếc mắt nhìn Trần Trầm, sắc mặt trở nên có một ít cổ quái.

Trần Trầm này hỏi cặn kẽ như vậy chẳng lẽ muốn rời khỏi Lê Tiên tông? Nhưng sao lại có thể như thế được? Coi như là Tông chủ đang bế quan, trong tông môn cũng không có một người dám mang theo Trần Trầm rời khỏi Lê Tiên tông.

Vạn nhất nếu người này chạy, không ai đảm đương nổi trách nhiệm này.

Trần Trầm cười cười, không hỏi nữa, nhưng mà lại ở trong lòng yên lặng nhớ kỹ chuyện này....

Chờ sau khi Sở Vân đi, sắc mặt Lê Tương dần dần từ trong chuyển âm, vừa rời ở trước mặt Sở Vân nàng mới giả ra một thái độ phong khoáng vân đạm, trên thực tế cảm xúc trong lòng của nàng vẫn chưa bình tĩnh trở lại.

- Trần Trầm, chuyện xưng hô ngươi nhất định phải giải quyết cho ta, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Nghe được lời nói của nàng, Trần Trầm nhếch miệng nói:

- Vì sao nhất định phải giải quyết cho ngươi? Là ngươi phát thệ sau này nghe ta, coi như là ta để ngươi trước mặt mọi người gọi ta là phụ thân, vậy ngươi cũng phải tuân theo, chẳng lẽ ngươi chỉ phát thệ cho vui?

Lê Tương nghe đến đây ngẩn ra một chút, trong mắt lóe lên nồng đậm không dám tin. Vừa rồi nam nhân này còn khuyên bảo như t

hế nào hiện tại lật lọng biến nhanh như vậy?

- Người... Người!

- Người cái gì mà người, muốn ta giúp người giải quyết chuyện này cũng được, nhưng mà người phải để ta rời khỏi tông môn một chuyện.

Trần Trầm gọn gàng dứt khoát nói.

Lê Tương nghe vậy thần sắc nháy mắt trở nên cảnh giác.

- Rời khỏi tông môn một chuyện? Người muốn đi chỗ nào?

- Ta ra ngoài làm ít chuyện, người suy nghĩ một chút, ta đi ra ngoài, chẳng phải không có người mệnh lệnh người làm việc sao? Lại không người nào bắt người gọi phụ thân.

Trần Trầm bắt đầu dẫn dắt từng bước.

Ánh mắt Lê Tương lấp lóe, đã có một ít tâm động, nhưng mà chưa lập tức đồng ý. Trần Trầm rèn sắt khi còn nóng, đưa tay phải ra nói:

- Ta bị sự phụ người gieo án ký, người sợ ta chạy đến nơi nào? Tất nhiên, người không giúp ta ra ngoài cũng có thể, ngày mai ta sẽ để người gọi ta là tướng công, ngày kia gọi ta là gia gia, về chuyện người gọi ta là phụ thân, ta cũng cho người ra ngoài tuyên truyền. Người nguyện ý làm trái lời thì không đồng ý cũng có thể, nhưng mà...

Nói đến đây, Trần Trầm cười hắc hắc, từ trong nhẫn trữ vật móc ra một viên đá, sau khi thôi động Linh Lực, một đoạn hình ảnh đột nhiên hiện ra.

Trong hình mặt mũi Lê Tương tràn đầy đỏ bừng, đang nhẹ giọng

gọi Trần Trầm là phụ thân.

Lê Tương nhìn thấy hình ảnh đó của mình nóng lòng muốn tìm một chỗ tì chui vào, cảm giác xấu hổ không gì sánh kịp làm cho đầu óc nàng trống rỗng.

Nàng phát thệ... Đời này chưa từng thấy người nào vô liêm sỉ như thế!

- Thế nào? Người có giúp ta hay không?

Trần Trầm thu hồi lưu ảnh thạch cười hỏi.

Thứ này tại Hạ giới không có, nhưng tại Thượng giới cũng rất phổ biến, Trần Trầm làm người hai đời người lần đầu tiên tiếp xúc đến thứ này, đã biết chính xác cách dùng thứ này.

Dù sao ở kiếp trước, có không ít sách giáo khoa thức kiểu mẫu.

- Ta giúp người, người thật có thể giúp ta tẩy sạch chuyện kia?

Lê Tương run rẩy hỏi.

- Tất nhiên có thể.

- Tốt, vậy ta sẽ giúp người!

... Đạt được Lê Tương hứa hẹn, Trần Trầm lập tức yên tâm.

Nữ nhân này chính là Đại sư tỷ của Lê Tiên tông, lại thêm Tông chủ hủ bé quan, giờ đây nàng sẽ đại biểu Tông chủ, trong tông môn rất nhiều chuyện đều phải thông qua nàng đồng ý mới được, luận địa vị, nàng thậm chí không thua mấy tu sĩ Phân Thần cảnh.

Về phần giúp nàng giải quyết chuyện xung hô kia, thực ra cũng rất đơn giản.

Ngày thứ hai.

Trong tông môn lưu truyền ra càng nhiều lời đồn, nghe nói Nhị sư tử Sở Vân vụng trộm xưng hô Trần Trầm là “Tướng công”, rất nhiều người tận mắt nhìn thấy. Trừ cái đó ra, Tam sư tử xưng hô Trần Trầm là “Hảo ca ca”, cũng không ít người chứng thực. Thậm chí, truyền văn có Trương lão xưng hô Trần Trầm là “Tiểu khả ái”!

Mắt thấy lấy lời đồn càng truyền càng xa, Trần Trầm đi tới trong tông môn một nhóm đệ tử thường xuyên căn cứ đây, trong thời gian này đang có không ít đệ tử đang đánh cờ.

Mới vừa vào cửa, Trần Trầm đã mặt mũi tràn đầy nghiêm túc ho nhẹ một tiếng.

Một tiếng này ho nhẹ rất nhanh hấp dẫn không ít người chú ý, Trần Trầm thấy vậy trình trọng nói:

- Các vị, gần đây, ta ở trong tông môn xảy ra chút danh tiếng, nguyên do bị người đổ ky, đến mức truyền ra không ít lời đồn có liên quan với ta. Nhân tiện ở đây, ta tuyên bố một thoáng, những lời đồn kia đều là không có thật, làm có người châm ngòi quan hệ giữa ta và những người khác trong tông môn, mọi người đừng coi là thật. Mặt khác, ta cảnh cáo những người tung ra lời đồn, đừng để cho ta phát hiện người là ai, nếu không ta sẽ để người chịu không nổi! Hừ!

Nói xong, Trần Trầm lòng đầy căm phẫn xoay người rời đi, giống như chịu thiên đại ủy khuất.

Mà tại chỗ không xa, Lê Tương nhìn thấy một màn này kinh ngạc không biết nói cái gì cho phải.

Người vô sỉ nàng gặp qua, nhưng vô sỉ như Trần Trầm nàng tuyệt đối là lần đầu tiên thấy. Rõ ràng mình là kẻ đầu têu, còn một bộ d

áng chịu oan uổng, càng làm ra thao tác mình cảnh cáo như vậy.

Trong đầu người này đến cùng là có thứ gì?

Nhưng mà nghĩ lại, trong lòng nàng lại trở nên vui sướng, nước này bị Trần Trầm quấy đục, những chuyện lúc trước liên quan tới nàng, mọi người cũng sẽ không tưởng thật.

Nhưng mà lưu ảnh thạch kia vẫn còn trong tay Trần Trầm, khiến nàng còn mơ hồ có một ít khó chịu.

Thật không biết lúc ấy vì sao lại bị ma quỷ ám, đồng ý với Trần Trầm loại chuyện đó?

Nghĩ đi nghĩ lại, Trần Trầm từ đằng xa đi tới, thần tình vẫn nghiêm túc như cũ.

- Người để ta làm việc, ta đã làm, bây giờ đến phiên người giúp ta. Còn có một canh giờ nữa Sở Vân sẽ đi, người chuẩn bị làm sao đây?

Thấy Trần Trầm trong mắt tràn đầy hoài nghi, Lê Tương hừ lạnh một tiếng nói:

- Đi theo ta!

Nói xong bay thẳng đến cửa sơn môn, cũng không lâu lắm mang theo Trần Trầm đi tới góc vách bên trong một chỗ gần đó. Hai người từ xa nhìn một chiếc phi chu chỡ không xa trước sơn môn, Lê Tương nói:

- Đó chính là phi chu Sở Vân đi rời ngôi.

Trần Trầm nghe vậy thần tình trở nên cổ quái, bất đắc dĩ nói:

- Người không phải định trực tiếp cho ta quang minh chính đại rời

đi chứ?

Nói thật, tuy hấn tại ở trong Lê Tiên tông này không bị giám thị, nhưng hấn muốn bay ra đi, tám chín phần mười sẽ bị cản lại.

Lúc trước, trước khi Lê Tiên bế quan, chính là ngay trước mặt hấn để cho một Trưởng lão Phân Thần kỳ nhiều chiếu khán hấn chút.

Bốn phía tông môn Lê Tiên tông đều có trận pháp, chỉ có thể theo sơn môn rời đi, trưởng lão kia coi như không sẽ trực tiếp giám thị hấn, vậy khẳng định cũng sẽ quan sát sơn môn Lê Tiên tông này, hấn như thế nào đều khó có khả năng ngênh ngang đi ra ngoài.

- Tất nhiên sẽ không, ta cho người dịch dung thành bộ dáng của thập nhị sư muội, người theo Sở Vân đi, còn về thập nhị sư muội thập nhị muội đã được ta an bài thỏa đáng, sẽ không xuất hiện, người yên tâm đi.

Lê Tương vừa nói vừa lấy ra một tấm mặt nạ kỳ dị và một bộ cung trang. Nhìn hai thứ đồ này, Trần Trầm biến sắc, muốn nói lại thôi.

Lê Tương thấy vậy lại bổ sung:

- Nắm chặt thời gian, sự thúc của ta hiện tại không rảnh chú ý nơi này, ta để đồ đệ của hấn đi dạy hấn chơi cờ Thiên Đạo, lúc này còn đang suy nghĩ đây!

Trần Trầm nghe vậy triệt để nhẹ nhàng thở ra, nữ nhân này tuy hơi i vụng về góc gèch một chút, nhưng chưa thể nói là quá mức ngu xuẩn, suy nghĩ vẫn là rất chu đáo.

Không do dự, hấn đeo mặt nạ kia ở trên mặt, đồng thời mặc vào bộ cung trang kia.

Tuy bộ dáng này hơi mất mặt một chút, nhưng vì để đi xem Ngọc

Đỉnh tông kia một chút, hấn cũng chỉ có trước chịu nhục.

Nhưng mà, làm cho hấn không ngờ là mặt nạ kia lại có công dụng cực kỳ kinh người, không chỉ thay đổi bề ngoài của hấn, càng là cả hấn hình thể kiểu tóc đều toàn bộ thay đổi, giống như bố trí một huyệt trận ở trên người hấn, hơn nữa huyệt trận này đến cả hấn đều nhìn không thấu.

Không ngờ, Lê Tương còn rất hào phóng, rõ ràng lấy ra một bảo vật như vậy.

Chương 410: Nhân Sinh Như Kịch

- Thật có thể được?

Dùng thần thức cảm thụ được bộ dáng “Nững niu” của mình, Trần Trâm có một ít không xác định hỏi thăm.

Tuy hấn nói chuyện bình thường, nhưng mà lời nói phát ra lại tự động thành một giọng nữ nhu hòa, xem ra cũng là tác dụng của mặt nạ này.

- Có thể được, ngươi yên tâm, này mặt nạ là sư phụ cho ta, tu sĩ P hân Thần trung kỳ trở xuống rất khó nhìn ra đầu mối, chỉ cần ngươi ít nói chuyện, coi như là Sở Vân cũng nhìn không ra cái gì, nhưng mà ngươi phải nhớ kỹ, thập nhị sư muội là tu vi Luyện Hư sơ kỳ, cho dù gặp phải chuyện gì, ngươi cũng đừng vận dụng thực lực vượt qua Luyện Hư sơ kỳ. Đợi khi tìm được cơ hội, ngươi lại...

Lê Tương nhỏ giọng dặn dò, nói đến đây, muốn nói lại thôi.

- Vậy ta đi? Người yên tâm, ta sẽ còn trở về.

Trần Trầm đứng thẳng người nói.

- Đi thôi, đi thôi!

Lê Tương phát tay, lúc này ánh mắt nàng nhìn Trần Trầm khá phức tạp.

Một phương diện, nàng ước gì Trần Trầm này đừng tiếp tục trở về Lê Tiên tông nữa, một phương diện khác, nàng lại sợ sau khi sự vụ xuất quan tra ra chân tướng trách tội nàng.

Còn có...

Sở Vân cùng với người này ra ngoài, sẽ không xảy ra cái gì bất ngờ chứ?

Vừa nghĩ vậy, nàng không còn dám tiếp tục suy nghĩ, dứt khoát cúi đầu, lẩm nhẩm “Mọi chuyện đều không quan hệ gì với ta”.

Trần Trầm thấy vậy mím cười, không do dự nữa, bay về cửa sơn môn, ngay khi vừa bước ra sơn môn, trong lòng hắn đã có ý định. Lần này xong rồi!

- Thập nhị sư muội, người rốt cuộc đã đến, chúng ta đi thôi.

Sở Vân lộ ra một nụ cười, tiếp đó dẫn đầu bay lên phi chu.

Trần Trầm lên tiếng, theo bên trên phi chu.

Phi chu không coi là nhỏ, phía trên có một phòng xếp hoàn chỉnh, tuy các phương tiện đều tính hoàn chỉnh, còn có hai cái bồ đoàn, thiếu thốn nhưng giường chỉ một trương.

Đóng vai thành nữ nhân ở một phòng với Sở Vân này, Trần Trầm khó tránh khỏi có chút khấn trương.

Chờ sau khi phi chu bay lên không trung, Trần Trầm ôm không nói không tặc nguyên tắc ngồi ở trên bờ đoàn bắt đầu tu luyện.

- Thập nhị sư muội, thật vất vả rời khỏi tông môn một chuyến, người đã vậy còn quá vội vã tu luyện, cái này có một chút không giống người.

Nhưng mà, hắn không ngờ là hắn mới vừa tu luyện chưa nửa khắc đồng hồ, Sở Vân đã cười nói.

Nghe nói như thế, Trần Trầm mặt không đổi sắc, bình tĩnh nói:

- Sư tỷ, giờ đây trong tông môn người người tranh tiên, ta không dám buông thả.

- Chậc chậc chậc, người thật sự là thay đổi, lần trước chính là người đã nói với ta nếu có cơ hội ra ngoài, nhất định phải tìm một nơi không tặc ăn cho đã.

Sở Vân trêu đùa.

Trần Trầm xấu hổ cười cười, nữ tử hắn giả trang này là cái đồ tham ăn, hắn ở trong lòng yên lặng nhớ kỹ điểm này.

Sở Vân thấy thập nhị sư muội này hôm nay dường như có chút kỳ quái, chỉ tưởng là nàng có tâm sự nên cũng không hỏi nhiều, chỉ là bình tĩnh ngồi ở một bên tu luyện.

Phi chu được Linh Thạch thôi động không ngừng bay về phía trước, bên trong phi chu đặc biệt yên tĩnh.

Sở Vân thần sắc như thường, Trần Trầm dưới loại không khí yên t

ĩnh này lại càng căng thẳng....

Chờ đến đêm khuya, Sở Vân chậm rãi mở mắt ra, thấy thập nhị sư muội bên cạnh vẫn đang còn tu luyện, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Người tiểu sư muội này bình thường đều có chứng đa động, hôm nay ban ngày tu luyện mấy canh giờ đã thuộc đáng quý, không ngờ ban đêm vẫn còn tu luyện, chẳng lẽ thật đổi tính?

Đúng lúc này, Trần Trầm cũng mở mắt, vuốt bụng nói:

- Sư tỷ, ta muốn đồ ăn.

Sở Vân nghe vậy cười nói:

- Đợi ngày mai chúng ta tìm một thành trì dừng lại, đến lúc đó dẫn người đi tìm đồ ăn, nhưng mà sau khi lấy được đan dược, khi trở về chúng ta phải dùng tốc độ cao nhất đi đường.

- Tốt...

Trần Trầm nhếch miệng, theo bản năng gói đầu lên đùi Sở Vân.

Sở Vân không phản ứng gì, hình như tập mãi thành thói quen.

Trong lòng Trần Trầm khẽ buông lỏng, từ thái độ thân mật của Sở Vân đối với mình, quan hệ giữa xhai người hẳn là bạn thân, bạn thân thì thân mật một chút mới bình thường.

- Dừng làm rộn, ta phải tìm một chỗ tắm rửa, khoảng thời gian này trong tông môn quá bận rộn, giờ đây thật vất vả có thời gian nhàn hạ.

Nàng vừa nói xong, thân thể Trần Trầm đột nhiên cứng ngắt.

Tắm rửa...

Đây không phải đang nói đùa chứ?

Nói thật, tu sĩ cơ bản không nhiễm bụi trần, coi như đơ bản linh k hí chân động cũng là sạch sẽ, có một ít nam tu tu vi cao thâm thậm chí mấy trăm năm không tắm rửa.

Cũng là nữ tu sĩ ưa thích tắm rửa, tuy tắm không ra cái thứ gì, nhưng nữ nhân không giống nam nhân, cho dù không có gì để tắm, cũng phải tắm một chút.

Nhưng đêm hôm khuya khoắt đi chỗ nào tắm rửa đi?

- Ta là nữ nhân, ta cũng ưa thích tắm rửa.

Trong lòng Trần Trầm lẩm nhẩm một câu, một giây sau, trên mặt hấn đã treo nụ cười, hình như nghe nói như thế cực kỳ cao hứng.

- Ta biết có một nơi.

Sở Vân cười thần bí, tâm niệm vừa động, phi chu nhanh chóng rơi xuống, cũng không lâu lắm đã rơi vào trong một ngọn núi sâu.

Thần niệm Trần Trầm quét ngang, lập tức phát hiện một chỗ suối nước nóng ở trong thâm sơn này, cực kỳ hiển nhiên, Sở Vân nói chính xác là nơi này.

- Thập nhị sư muội, người canh chừng thay ta, chờ ta tắm xong, ta sẽ thay người canh chừng.

Sở Vân mang theo Trần Trầm đi tới phía trước suối nước nóng kia, nhỏ giọng nói.

Trần Trầm cổ họng nhấp nhô, còn may nữ nhân này không rủ hấn đi xuống tắm chung, nếu không hấn như thế nào chịu nổi?

Nhưng mà đã ngoài hoang vu này, đúng là phải cần người trông coi một thoáng, chí ít gặp được địch nhân, có thể tranh thủ một thoáng thời gian mặc quần áo.

Nếu thật là hai người cùng nhau tắm, đột nhiên gặp phải địch nhân hoặc là Yêu Thú, chẳng lẽ muốn thân thể trần truồng đấu pháp với đối phương sao?

- Sư tỷ, người yên tâm, nếu có nam nhân tới gần, ta vài phút giết hắn!

Trần Trầm dùng nói đùa giọng điệu nói.

Sở Vân cười khanh khách hai tiếng, quay người đi đến suối nước nóng, đi tới y phục trên người dần biến mất, hiển nhiên là bị nàng thu vào trong nhẫn chứa đồ.

Dưới ánh trăng, bóng lưng nàng trơn bóng như ngọc, ánh mắt Trần Trầm cực kỳ bình tĩnh.

Chẳng phải là nữ nhân không mặc quần áo sao?

Có gì đáng kinh ngạc?

Cóc ba chân hiếm thấy, nữ nhân không mặc quần áo không phải k hấp nơi đều có à.

- Sư muội, người nhìn ta chăm chăm làm gì?

Sở Vân nửa xoay người cười hỏi.

Con người Trần Trầm hơi co rụt lại, sau đó lộ ra thần sắc thèm mu ớn.

- Không có gì... Chẳng qua là cảm thấy sư tỷ người thật xinh đẹp,

dáng người cũng đẹp, trong lòng có chút thèm muốn, nếu có nam nhân nhìn thấy một màn này, khẳng định không chế không được.

- Ha ha, miệng thật ngọt.

Sở Vân vũ mị nhìn Trần Trầm một chút, đi vào trong ôn tuyền.

- Bây giờ ta là nữ nhân, không thể tránh ngại, nếu không sẽ lộ ra sơ hở.

Trong lòng Trần Trầm thầm nói, sau đó khoanh chân ngồi trên mặt đất, bắt đầu tu tinh hội thần nhìn Sở Vân tắm rửa.

Ào ào ào...

Trong suối nước nóng thỉnh thoảng truyền đến thanh âm Sở Vân giọt nước, Trần Trầm lại hoàn toàn không hoảng hốt.

Nghiêm chỉnh mà nói, hẳn không tính nhìn lên người khác tắm rửa, hẳn đây là quang minh chính đại nhìn....

Ước chừng qua nửa canh giờ, trong suối nước nóng truyền đến âm thanh có chút xấu hổ của Sở Vân.

- Tiểu nha đầu phiền tử nhà ngươi, nhìn ta lâu như vậy đều không chuyển mắt, có đẹp như thế sao?

Trần Trầm xấu hổ cười cười, vuốt con mắt có chút khô khốc.

Nguyên lai đã qua rất lâu sao?

Thời gian trôi qua thật là nhanh.

- Có, rất dễ nhìn.

Trần Trầm bắt chước nữ nhân cười nói.

- Người cũng không phải không có, hừ!

Trong suối nước nóng Sở Vân đột nhiên hừ lạnh một tiếng, phát tay, một đạo cường đại Linh Lực bỗng nhiên theo nàng ở giữa bắn ra. Trần Trầm xếp bằng ở bên cạnh suối nước nóng vừa không chú ý đã bị nàng kéo gần xuống suối nước nóng.

Ngay sau đó có một đôi tay vuốt ve khắp người hắn, không ít bọt nước hương về hắn vẩy ra, cùng lúc đó, tiếng cười vui sướng của Sở Vân vang vọng bên tai hắn.

- Để người nhìn! Để người nhìn! Tiểu nha đầu phiến tử, học cái tốt không học, cả ngày học chút mấy thứ loạn thất bát tao.

- Ấy...

Rơi xuống trong suối nước nóng Trần Trầm nhìn lên cảnh tượng tướt mặt, trong lúc nhất thời như nằm mơ, không phản bác được.

Chương 411: Gặp Lại Sư Tổ

- Hô! Tâm như băng thanh, trời sập cũng không sợ!

Ở trong lòng Trần Trầm lẩm nhẩm một câu, rốt cục ổn định nỗi lòng.

Nhưng mà trong lòng hắn cũng âm thầm lo lắng, nếu nữ nhân này mua xong đan dược trở về nhìn thấy thập nhị sư muội chân chính,

tiếp đó biết được chân tướng, nàng sẽ có cảm tưởng gì?

Quá kinh khủng!

Có thể ép hẳn phụ trách không làm?

Trần Trầm rùng mình một cái, không còn dám tiếp tục suy nghĩ....

Vui đùa chốc lát, Sở Vân mặc quần áo ngay ngắn lên bờ, Trần Trầ
m nào còn tâm tư chậm rãi tắm rửa?

Trong suối nước nóng tùy ý ngâm nửa canh giờ rồi đi ra, ở trong
đó hơn phân nửa thời gian cũng đều đang ngắm người.

Sau đó hai người lại lần nữa lên phi chu, bay về phương hướng N
gọc Đỉnh tông.

Trên phi thuyền, Sở Vân nhìn vào gương trang điểm, thay trang p
hục xong, lấy ra một bộ “Cờ Thiên Đạo”, cười nói với Trần Trầm:

- Sư muội, chúng ta đánh cờ đi.

Từ sau khi nàng chơi cờ Thiên Đạo giác ngộ sau đó, đã cực kỳ ưa
thích chơi loại cờ này, nhưng mà đoạn thời gian trước nàng vừa m
ới đột phá, tu vi còn cần củng cố, cho nên không thể rút ra thời gi
an chơi.

- Tốt.

Trần Trầm chết lặng đáp ứng, giờ này khắc này hẳn vẫn không th
ể thoát ra khỏi màn kiêu diễm vừa rồi.

Hai người vừa chơi vừa nói chuyện phiếm, trò chuyện một chút th
ì nhắc tới Trần Trầm.

- Sư muội, người cảm thấy Trần Trầm mang cờ Thiên Đạo vào Lê

Tiên tông chúng ta kia, là người thế nào?

- A! Trần Trầm... Đương nhiên là...

Trần Trầm theo bản năng muốn khen một hồi, nhưng mà lời đến k hóc miệng lại sửa lại miệng.

- Người kia không phải người tốt, dựa vào thông đồng nữ nhân để đi lên, quả thực hổ thẹn!

Sở Vân nghe được đánh giá này cũng cười lắc đầu, trong mắt càn g là lóe lên một đạo quang mang sắc bén.

- Sư muội, lời ấy sai rồi, ta ở chung với hắn được một đoạn thời gian, biết được hắn không phải tự nguyện tiến vào Lê Tiên tông ta. Người này từ bên ngoài không thể nhìn ra được tốt xấu, trên thực tế là giấu tài. Ta đoán chỉ cần để hắn tìm thấy cơ hội, hắn tám chí n phần mười sẽ chạy ra khỏi Lê Tiên tông chúng ta.

- Thật sao? Vậy chẳng phải là tông chủ sẽ tức chết đi được?

Trần Trầm sờ lên cái trán, thần tình có chút xấu hổ.

- Tông chủ có thể tức chết đi được hay không thì ta không biết, nhưng Trần Trầm này không thể khinh thường, ta dám đoán chắc, n gày khác khẳng định sẽ nhất phi trùng thiên.

Sở Vân lời thề son sắt nói, Trần Trầm nghe vậy cũng đã có một ít tin tưởng. Không ngờ nữ nhân này có lòng tin đối với mình như vậy, xem ra mình ở Lê Tiên tông còn chưa đủ điệu thấp...

Không cẩn thận, hiển lộ phong mang.

- Sư tỷ, Ngọc Đình tông là tông môn như thế nào?

Trần Trầm không muốn trò chuyện tiếp về mình, tranh thủ thời gi

an đôi chủ đề.

- Người cũng không phải lần đầu tiên đi, chưa biết rõ sao? Ta thấy người là không quan tâm, có phải đã yêu mến nam tu nào hay không?

Sở Vân trêu đùa, dọa đến Trần Trầm liên tục khoát tay, thề thốt phũ phàng.

- Ngọc Đỉnh tông là một cường tông, luận thực lực so với mạnh hơn Lê Tiên tông chúng ta một cấp, nhưng mà nếu Tông chủ có thể thuận lợi bước vào Hợp Thể cảnh vậy thì không nói được rồi. Nội bộ tông môn này cực độ đoàn kết, đối ngoại thì háms lợi, trong tông môn có không ít lợi hại Luyện Đan Sư, chỗ luyện chế đan dược tiêu thụ khắp thành trì tông phái phương viên mấy chục vạn. Mấy chục vạn dặm địa giới quan đây, tuy không phải tông phái có thực lực mạnh nhất, nhưng cũng không phải tông phái nào cũng có thể tùy tiện trêu chọc.

Sau khi Sở Vân giới thiệu xong, Trần Trầm khẽ vuốt cằm, nhưng trong lòng thì càng hiếu kỳ....

Đợi đến bình minh, hai người dừng lại ở một thành nửa ngày, thuận tiện ăn uống chơi vui vẻ một đợt.

Sở Vân ở trong Lê Tiên tông thì cực kỳ đoan trang hữu lễ, nhưng ra khỏi tông môn, cũng không khác gì với nữ nhân trẻ tuổi bình thường, trông thấy đồ vật gì mới lạ đều nghĩ đến trực tiếp mua lại.

Du ngoạn nửa ngày, hai người không trì hoãn nữa, tốc độ cao nhất chạy tới Ngọc Đỉnh tông, ước chừng phi hành một ngày rưỡi, rốt cục tới địa giới Ngọc Đỉnh tông.

- Sư muội, đến Ngọc Đỉnh tông, người không cần nói gì cả, mọi việc đều giao cho ta.

Mắt thấy sơn môn Ngọc Đỉnh tông đã tiến vào bên trong phạm vi thần thức, Sở Vân dặn dò một câu.

Trần Trầm nhẹ gạt đầu, giữ im lặng, hiện tại hắn đang nghĩ thế nào để thoát khỏi nữ nhân này.

Phi chu dừng ở phía trước sơn môn Ngọc Đỉnh tông, Trần Trầm liếc mắt nhìn thấy trên núi đá ở cửa sơn môn có tiêu ký hình đỉnh quện thuộc, con người nháy mắt co lại, một loại cảm giác vui sướng không gì sánh kịp xông lên đầu.

Ngọc Đỉnh tông lại thật có quan hệ với Ngọc Đỉnh đan tông ở Hạ giới!

Nói thật, nguyên bản hắn là không ôm hi vọng lớn bao nhiêu.

Thượng giới này có ngàn vạn tông môn, trùng tên khẳng định có không ít, nhưng giờ đây cả tiêu ký tông môn đều giống nhau, lại trùng hợp vậy thì có chút ít không nói được.

- Hai vị đạo hữu, đến Ngọc Đỉnh tông ta có gì muốn làm?

Hai người Sở Vân và Trần Trầm mới vừa lộ diện đã có một lão ầu từ bên trong sơn môn đi ra.

Bà lão này già nhưng vẫn tráng kiện, ánh mắt sắc bén, vừa nhìn đã biết là cao thủ Phân Thần cảnh.

Trần Trầm có một ít thấp thỏm, hắn hiện tại đang dịch dung, cái này nếu như bị bà lão này nhìn ra, lại bị tại chỗ chỉ ra, vậy coi như thú vị.

Cũng may là ánh mắt bà lão này tập trung ở trên người Sở Vân, không quá lưu ý một tùy tùng như hắn.

- Tiền bối, ta là tu sĩ Lê Tiên tông, tới trước mua sắm đan dược.

Sở Vân cung kính nói, đồng thời lấy ra một thân phận lệnh bài.

- Lê Tiên tông, ta nhớ được, từng có không ít lần giao dịch với Ngọc Đỉnh tông chúng ta, các người đi theo ta.

Lão ẩu quét mắt lệnh bài kia một chút, mang theo Sở Vân và Trần Trầm vào Ngọc Đỉnh tông.

Mới vừa một bước vào Ngọc Đỉnh tông, Trần Trầm đã không nhìn được quan sát bốn phía, muốn nhìn có quen thuộc trừ tính hay không.

- Lần này các người muốn mua bao nhiêu đan dược? Là trực tiếp mua hay là dự định chỉ định đan dược?

Trên đường, lão ẩu tùy ý hỏi.

- Trực tiếp mua sắm, chủ yếu lấy đan dược cần thiết cho tu sĩ Luyện Hư trở xuống tu luyện làm chủ, đại khái yêu cầu một ngàn viên.

Sở Vân không kiêu ngạo không tự ti trả lời.

- Một ngàn viên, đó cũng không phải là một con số nhỏ, Ngọc Đỉnh tông chúng ta sợ là không có nhiều tồn kho như vậy, trong đó còn có một phần là dự định của những tông phái khác.

Lão ẩu mặt lộ vẻ làm khó.

Sở Vân biết ý tứ của nàng, đây là muốn nâng giá, đối với cái này nàng đã sớm chuẩn bị, cười nói:

- Nếu thực tế thiếu hàng, vậy Lê Tiên tông chúng ta chỉ có thể bỏ gần tìm xa, đi những tông môn khác cầu mua.

Lão ầu không nói, chỉ tiếp tục đi lên phía trước, cũng không lâu lắm đã mang theo hai người vào một đại điện.

Chờ hai người Sở Vân và Trần Trầm ngồi xuống, bà lão kia nhìn về phía một hướng khác, hình như là đang thần thức truyền âm.

Ngay sau đó, lại sau một lúc lâu, một lão giả áo mũ chỉnh tề đi đến.

Nhìn thấy lão giả này, Trần Trầm kém chút hoảng sợ nhảy dựng lên, trong ánh mắt tràn đầy nồng đậm chán kinh và kinh ngạc!

Lão giả này lại là sư tổ của hắn! Lão tông chủ của Ngọc Đỉnh đan tông ở Hạ giới!

Giờ phút này, hắn xem như minh bạch cái gì gọi là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu.

Nguyên bản hắn đang còn muốn tìm kiếm Ngọc Đỉnh tông này một phen, không ngờ người sư tổ này lại chủ động chạy tới trước mặt hắn!

Nhưng mà so với lúc ở Hạ giới, người sư tổ này của hắn có chút thay đổi.

Không chỉ quần áo trở nên càng chỉnh tề, mà cả người đều nghiêm túc trang trọng hơn rất nhiều.

Đến Thượng giới này, lại lần nữa trở thành một tu sĩ bình thường, xem ra đối với hắn vẫn có ảnh hưởng nhất định.

- Thanh Mộc, sinh ý của Lê Tiên tông giao cho người nói đi.

Lão ầu phân phó một câu, sau đó lại trực tiếp thần nhiên rời đi.

Thanh Mộc thì yên lặng ngồi xuống đối diện Sở Vân, mặt mũi trà

n đầy đều là khôn khéo.

Sur tỏ ngay ở trước mặt, trong lòng Trần Trâm khó nén xúc động, nóng lòng lập tức nhận nhau, nhưng vì Sở Vân ở bên người, hẳn không thể làm như vậy.

Nếu không chỉ sợ nữ nhân này trở mặt tại chỗ, do đó hẳn chỉ có thể kích động nhìn Thanh Mộc, nháy mắt cũng không nháy mắt một cái.

Thấy một nữ tu ngây thơ nhìn mình như thế, Thanh Mộc hơi sửa sang lại mái đầu bạc trắng, hơi nhếch khóe môi lên.

Lê Tiên tông này còn coi là dựa vào nữ tu sĩ xinh đẹp là có thể đạt được ưu đãi?

Ha ha, quá ngây thơ rồi!

Ở Hạ giới lăn lộn nhiều năm như vậy, nhân sinh ta trải qua há nữ ng thô dân Thượng giới các ngươi có thể so sánh?

Hôm nay, sẽ để cho các ngươi biết lão phu lợi hại!

Chương 412: Nhận Nhau

Khụ khụ.

Thanh Mộc ho nhẹ một tiếng, tránh đi ánh mắt hùng hực của nữ tu ngây thơ trước mặt không xa kia, sau đó lấy ra một phần danh s

ách, đưa đến trước mặt Sở Vân.

- Hai vị đạo hữu, đây là danh sách và giá cả của những đan dược mà Ngọc Đỉnh tông chúng ta đang có, còn mời xem qua.

Sở Vân tiếp nhận danh sách, bắt đầu cẩn thận xem xét, Trần Trầm thì nhìn Thanh Mộc kích động thẳng xoa tay.

Thanh Mộc thấy vậy nhịp tim mơ hồ đập nhanh một chút, hẳn không ngờ mình niên kỷ đã lớn như vậy, lại còn có mị lực như thế.

Nữ tu kia cũng thật sự là, có cần khoa trương như vậy sao?

Làm ra bộ dáng không kịp chờ đợi như vậy.

Nữ tu ở Thượng giới, thật sự là quá không lịch sự!

Sở Vân sau khi xem xong, cười nói:

- Số lượng đan dược Lê Tiên tông ta muốn mua không ít, trên giá tiền này chiết khấu bảy mươi phần trăm thế nào?

- Không thể!

Thanh Mộc trực tiếp tỏ thái độ, tiếp đó mới chậm rãi nói:

- Đạo hữu, người có thể không biết, đan dược Ngọc Đỉnh tông chúng ta thực ra cũng không nhất định để bán, giá cả trên này nếu là giảm giá 90% sẽ có không ít tông môn tới tranh đoạt, đạo hữu lại muốn chiết khấu bảy mươi phần trăm, thật sự là quá mức không hợp thói thường. Giá cả này, Ngọc Đỉnh tông chúng ta sẽ lỗ vốn.

Sở Vân nghe vậy liếc mắt.

Lỗ vốn?

Người này vẫn đúng là nói được, Lê Tiên tông các nàng cũng không phải không có Luyện Đan Sư, chỉ là số lượng thưa thớt, không cách nào sản xuất đan dược hàng loạt mà thôi. Nhưng luyện chế một viên đan dược chi phí các nàng vẫn là biết, đơn thuần chi phí tài liệu, bao gồm không bình thường hao tổn tại bên trong cũng chỉ nhưng mà mới ba thành giá cả viết trong danh sách này mà thôi.

Coi như là tăng thêm tiền công của Luyện Đan Sư, Ngọc Đình tông chiếc khấu 60% cũng có thể kiếm lời không ít Linh Thạch.

Vừa nghĩ vậy, nàng khẽ cười nói:

- Đạo hữu nói đùa, giá cả chiết khấu bảy mươi phần trăm ta cảm thấy rất thích hợp, dù sao Lê Tiên tông chúng ta cũng là khách hàng cũ.

- Nhiều nhất giảm giá 90%! Đây là xem ở phân thượng các người là mỗi khách cũ.

...

Cứ như vậy, hai bên người tới ta đi, không ai nhường ai, tranh giành một khắc đồng hồ, cuối cùng thành giao với giá ưu đãi 80%.

Lúc này, trên trán Thanh Mộc đã thấm ra mồ hôi, không thể không thừa nhận, nữ tu ở Thượng giới này cũng rất khó đối phó, chỉ sợ chỉ có đồ đệ kia của hắn sau khi phi thăng mới có thể chiến một trận với nữ nhân này.

Nhưng mà làm cho hắn kinh dị là nữ tu kia bên cạnh kia đến giờ phút hút vẫn còn nhìn mình, thật là mê muội mà.

Làm cho hắn cực kỳ khó chịu, chẳng lẽ nữ tu này ưa thích loại này già những vẫn cường mãnh như mình, thành thực đến sắp mục nát?

...

Thực ra Trần Trầm đang cực kỳ phiền não, hắn đang tự hỏi làm n hư thế nào thoát khỏi nữ nhân Sở Vân này?

Thật vất vả tìm tới tổ chức, chỉ cần nhận nhau với sư tổ, mình sẽ k hông cần ăn nhờ ở đậu, thậm chí còn có thể cùng nhận những đồ đệ và mấy tiểu đệ của mình đến đây.

Ấn ký trên tay kia cũng không phải là vấn đề, lấy thực lực của Ng ọc Đình tông, bảo trụ mình không khó lắm.

Nếu không tắm rửa cùng với Sở Vân, hắn khẳng định sẽ trực tiếp lấy ra thân phận, nhưng hôm nay...

Nghĩ tới đây, Trần Trầm đầu óc có chút đau, hắn thật không nên t ắm rửa với Sở Vân, thuận tiện còn nhìn hết thân thể người ta.

- Sư muội, sao ngại? Có phải thân thể không thoải mái hay khôn g?

Bên cạnh truyền đến âm thanh lo lắng của Sở Vân, Trần Trầm nha nh trí hơi động nói:

- Sư tỷ, thực ra ta vẫn luôn cực kỳ hướng về đan đạo, muốn giao l ưu một phen với đạo hữu này một phen, người xem...

Sở Vân nghe đến đây trong mắt lóe lên vẻ cổ quái, nàng vừa mới cảm thấy cảm xúc của người sư muội này không đúng, không ngờ dĩ nhiên là chứa ý định này.

Chỉ là, người sư muội này thật sự là đối đan đạo cảm thấy hứng th ú sao?

- Khụ khụ, nếu đạo hữu này muốn thỉnh giáo ta vấn đề có liên qua n đến đan đạo, vậy ta đương nhiên sẽ không keo kiệt chút học thứ

c này của mình, Sở đạo hữu, ta cho người khác dẫn người đi xem xét ở đan đực khó phòng, thế nào?

Thanh Mộc cười nói, trong ánh mắt tràn đầy hài lòng.

Không ngờ, lão nam nhân này cũng có người thương thức.

Một mình giao lưu, hắc hắc hắc, xem ra là số đào hoa đi!

- Tốt.

Sở Vân suy nghĩ một chút gật đầu đáp ứng, chuyện của sư muội nàng không muốn quản nhiều, nhưng mà tại trước khi đi cũng nhìn Trần Trầm một chút, trong mắt ẩn chứa lo lắng.

Đợi sau khi nàng đi, Trần Trầm thở dài nhẹ nhõm.

Lúc này, Thanh Mộc đã ngồi xuống, trên mặt tràn đầy phong khinh h vân đạm, thậm chí còn bày tư thế, rất có vận vị lão phu trò chuyện phát thiếu niên cuồng.

- Vị đạo hữu này, tới bây giờ lão phu đã nghiên cứu đan đạo hơn ngàn năm, lý giải đối với đan đạo ở Ngọc Đỉnh tông đều xem như thành một phái riêng, người có vấn đề gì cứ hỏi, ta biết gì nói vậy.

Trần Trầm nhìn sư tổ cột nhà này một chút, trong ánh mắt hiện lên vẻ khinh bỉ, trêu đùa:

- Đạo hữu, ta ngoại trừ cảm thấy hứng thú đối với đan đạo, càng cảm thấy hứng thú đối với người hơn!

Nghe nói như thế, mặt mo Thanh Mộc nháy mắt đỏ rực, hô hấp đều u trở nên dồn dập lên.

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ!

Trần Trầm thấy vậy nhìn không được, trực tiếp gỡ mặt nạ xuống, hung phấn nói:

- Tiền bối, người nhìn ta là ai!

Trong đầu Thanh Mộc đang suy nghĩ một chút đồ vật loạn thất bát tao, bỗng nhiên nhìn thấy Trần Trầm dọa đến lão đảo thụt lùi, đặt móng ngòi trên mặt đất.

- Người... Người! Đây là Huyền Thuật gì!

Trần Trầm nhìn thấy một màn này chỉ cảm thấy buồn cười, lạnh nhạt nói:

- Sư tổ, ta là Trần Trầm, ở Hạ giới phi thăng lên đến, dáng dấp nữ nhân người vừa thấy mới là Huyền Thuật. Người ở Hạ giới truyền vị trí Tông chủ Ngọc Đỉnh đan tông cho ta, người quên sao?

Thanh Mộc nghe nói như thế trong đầu nháy mắt biến thành một đoàn bột nhão, chỉ cảm thấy cả người đều bồng bênh thắm thoát, có chút đứng không vững....

Nửa khắc đồng hồ sau.

Cuối cùng Thanh Mộc tiếp nhận hiện thực, đồng thời biết Hạ giới xảy ra chuyện gì.

Biết được đồ tôn này của hắn sau khi hắn phi thăng không đến một ngày thời gian đã phi thăng theo, khiến hắn thốn thức không thối.

Nhân sinh duyên ngộ, quả nhiên là kỳ diệu.

Ai có thể ngờ, tu vi của đồ tôn hắn đều bắt kịp hắn.

- Trần Trầm, sao ngươi lại theo đệ tử Lê Tiên tông, còn giả nữ nhân?

Thanh Mộc lại hỏi.

Trần Trầm nghe đến đây lộ ra cười khở, kể rõ chuyện Lê Tiên bắt hấn về cho sư tổ.

Trong mắt Thanh Mộc lóe lên một tia âm mộ, vốn cho là mình không hó được một lần đào hoa.

Không ngờ chân chính đào hoa là tiểu tử này.

Cái thế giới xem mặt này, đối với loại người như hấn thật quá không công bằng?

- Trần Trầm, nếu ngươi đã đi tới Ngọc Đỉnh tông chúng ta, vậy thì lưu lại đi, Tiên Lê tông cũng sẽ không dám nói thêm cái gì, ngươi vốn chính là đệ tử Ngọc Đỉnh tông chúng ta.

Thanh Mộc không muốn tiếp tục chuyện nghe liên quan tới đào hoa, ngay sau đó khoát tay áo trực tiếp quyết định nói.

Trần Trầm cũng nở nụ cười khở, nói ra chuyện mình tắm rửa cùng Sở Vân, thậm chí chuyện ngủ cùng giường chung gối cũng nói.

Thanh Mộc nghe được run rẩy, cả người đều cảm giác không tốt, qua thật lâu, hấn mới gằm thét một câu:

- Buồn cười! Tại sao ngươi có thể như vậy?

Trần Trầm nghe vậy trên mặt vẻ khở sở càng rõ ràng.

Thanh Mộc xoay người qua, yên lặng nghĩ biện pháp, nhưng mà, hấn mới vừa xoay người, một gương mặt mo cũng bởi vì ước ao g

hen tị mà hơi vắn vẹo.

Cái thế giới vắn ác này!

Nếu như không biết rõ nhân sinh của người khác thì cũng thôi đi, vừa biết quả thực có thể làm người ta tức chết!

Người so với người, tức chết người, chính là đạo lý như thế.

- Sư tổ, người sao vậy?

Trần Trầm thấy thân thể Thanh Mộc khẽ run, kinh ngạc hỏi.

Thanh Mộc xoay người, sắc mặt đã khôi phục như thường, nhưng mà chỗ sâu trong ánh mắt hắn vẫn cất giấu một tia u oán.

- Việc này có chút khó khăn...

Trần Trầm cười nói:

- Thực ra ta đã nghĩ ra biện pháp.

- Biện pháp gì?

Trần Trầm theo bản năng muốn nói miệng, nhưng mà suy nghĩ một chút vẫn dùng thần thức truyền âm, cũng không lâu lắm, Thanh Mộc lộ ra thần sắc cổ quái.

Không thể không nói, đề tôn này của hắn không chỉ thiên tư trác tuyệt, mà cả chủ ý ngu ngốc cũng rất nhiều.

Chương 413: Sư Muội, Người Đi Trước

Nửa canh giờ sau, Sở Vân về tới đại điện, trên mặt mang vẻ a ý nụ cười, xem ra đã lấy được đan dược.

- Sư muội, thỉnh giáo thế nào?

Thấy mình sư muội quy củ ngồi trong đại điện, trong mắt Sở Vân lóe lên một tia vui mừng, xem ra lúc trước nàng đã suy nghĩ nhiều.

Thực ra cũng thế, sư muội mình sao có thể làm ra quá mức chuyện hoang đường như vậy?

- Được ích lợi không nhỏ.

Trần Trầm ngại ngừng cười nói.

- Đã như vậy, vậy chúng ta nhanh đi về thôi.

Sở Vân cười nói.

- Vâng, tốt!

Trần Trầm lên tiếng, yên lặng đứng ở phía sau Sở Vân.

- Đạo hữu, giao dịch đã đạt thành, ta và sư muội xin rời đi Ngọc Đỉnh tông, hi vọng lần sau chúng ta còn có thể hợp tác, cáo từ.

- Cáo từ cáo từ! Đi đường bình an! Chú ý an toàn!

Thanh Mộc đứng lên liên tục vỗ tay, Sở Vân nhẹ gật đầu, mang theo Trần Trầm rời khỏi đại điện, bay hướng sơn môn Ngọc Đỉnh tông.

Chờ hai người vừa đi, Thanh Mộc cũng nhanh chóng nhanh rời khỏi đại điện, đi làm chuẩn bị.

...

Trở về trên đường, Trần Trầm lập tức ít nói hơn rất nhiều, giờ này khắc này, hắn đã nghĩ thông suốt, nếu quyết định thoát khỏi nữ nhân này, vậy phải cùng nữ nhân này ít chút gút mắc.

Bay khoảng mấy ngàn dặm, Sở Vân thấy Trần Trầm có một ít nặng nề, an ủi:

- Sư muội, ta giờ đây đeo trên người lấy lượng lớn đan dược, không thể tiếp tục dừng lại lâu trên đường, người lý giải một thoáng.

Trần Trầm cười cười không nói gì.

Lúc đến thời gian tuy là cũng mang theo lượng lớn Linh Thạch, nhưng dù sao không ai người biết.

Nhưng trở về trên mình mang theo lượng lớn đan dược, người Ngọc Đỉnh tông chính là biết nhất thanh nhị sở.

Có cái gọi là nên có lòng phòng bị người, coi như là vừa mới hoàn thành giao dịch thì đối tượng giao dịch cũng phải nhiều hơn phòng bị, cái này những nơi hẻo lánh là chuyện không thể bình thường hơn được.

Không chỉ như thế, đường trở về Lê Tiên tông cũng hoàn toàn khác với lúc đến, trên đường căn bản không gặp được một thành trì nào, đi tất cả đều là những nơi vắng vẻ chính là tận khả năng ít ta o ngộ tu sĩ.

Nhìn dáng dấp cẩn thận dè dặt của Sở Vân, trong lòng Trần Trầm có một chút áy náy, có nội gian là hắn ở đây, chuyến này chú định

không bình tĩnh được, nữ nhân này gặp được mình, thật sự là xui xẻo.

Sau khi trong lòng tự trách một phen, Trần Trầm lấy ra lệnh bài đưa tin, ngay trước mặt Sở Vân truyền một đạo tin tức ra ngoài.

Hắn đây là tại cấp báo với sư tổ.

Kế hoạch rất đơn giản, làm cho chuyến này gặp phải cản đường, đến lúc đó xảy ra tranh đấu, hắn và nữ nhân này chạy trốn, đến lúc đó lại lui về Ngọc Đỉnh tông.

Sở Vân thấy Trần Trầm đưa tin cũng không cảm giác quá dị thường, lộ trình dài như vậy, truyền mấy tin tức trở về tông môn, báo bình an đó thật là quá bình thường, coi như là nàng cũng thỉnh thoảng đưa tin cho sư phụ.

- Sư tỷ, người nói vạn nhất chúng ta gặp phải tu sĩ xấu thì làm sao bây giờ?

Sau khi Trần Trầm đưa tin, nhìn Sở Vân hỏi.

- Nào có dễ dàng gặp người xấu như vậy? Coi như là thật gặp phải, vậy thì liệu một trận chiến mà thôi.

Sở Vân ngữ khí bình tĩnh, xem ra không sợ chút nào.

- Gặp được tu sĩ Phân Thần cảnh thì sao? Ta có át chủ bài sao?

Trần Trầm lại hỏi.

Cái này hắn nhất định phải hỏi rõ ràng, không phải vậy đến lúc đó vạn nhất sư tổ lão nhân gia người tự mình đến ăn cướp, Sở Vân lại lấy siêu cấp pháp bảo gì ra, trực tiếp giết chết sư tổ, vậy hắn sai lầm nhưng lớn lắm.

Sở Vân nghe vậy tự tin cười nói:

- Yên tâm đi sư muội, vậy khẳng định có, coi như là cường giả bước vào Phân Thần kỳ tới, ta cũng có lòng tin bảo hộ người chủ tọa.

Nghe nói như thế, trong lòng Trần Trầm lộp bộp một tiếng.

Hắn chỉ biết, nữ nhân này đi ra ra xử lý chuyện lớn như vậy, khẳng định có chuẩn bị!

- Có phải mang theo bảo vật lợi hại gì hay không?

Trần Trầm giả ra một mặt vẻ tò mò hỏi.

Sở Vân đối người tiểu sư muội này hoàn toàn không phòng bị, trực tiếp từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một cái lục lạc linh quang lấp lánh, quơ quơ nói:

- Bảo vật này tên là Nhiếp Hồn Linh, là trọng bảo tùy thân của sư phụ ta, có nó ở đây, gặp phải cường giả Phân Thần cảnh có lẽ chúng ta không thể chiến thắng, thế nhưng muốn chạy trốn cũng không khó.

Nhìn lục lạc linh quang lấp lánh kia, cổ họng Trần Trầm bỗng nhức nhích một chút.

Nhiếp Hồn Kính này đối với cường giả Phân Thần cảnh đều hữu dụng, vậy đối phó Luyện Hư đỉnh phong như sư tổ chỉ sợ thật có thể miểu sát.

Không được, việc này phải sớm nói cho sư tổ, để hắn chuẩn bị thêm một chút.

Nhưng mà hắn không lập tức lấy ra đưa tin lệnh bài đưa tin, mà lại đợi một hai canh giờ, mới như không việc gì lấy ra đưa tin lệnh

bài.

...

Trời dần dần tối xuống.

Sở Vân và Trần Trầm khoanh chân ngồi trên hai bồ đoàn bên trong phi chu, lúc này trên đường đi về, hai người đều nghiêm túc hơn rất nhiều.

Lúc này, Trần Trầm đột nhiên lấy ra đưa tin lệnh bài, bên trong có một tin tức.

- Trần Trầm, ta đã gọi sư phụ, đã thấy phi chu các người, lần này không sơ hở nào.

Nhìn thấy tin tức này, Trần Trầm im lặng.

Sư tổ của sư phụ hẳn cũng không biết nên xưng hô như thế nào, duy nhất có thể xác định khẳng định là cường giả Phân Thần cảnh, có cường giả như vậy tọa trấn, xác thực có thể nói không sơ hở nào.

Vừa nghĩ vậy, hắn đồng tình nhìn Sở Vân một chút.

- Làm sao vậy, sư muội?

Sở Vân mở mắt, nhìn về phía Trần Trầm, trong ánh mắt tràn đầy không hiểu.

- Không có việc gì.

Trần Trầm tranh thủ thời gian quay đầu lại.

Đúng lúc này, một đạo uy áp khổng lồ bỗng nhiên phủ xuống toàn bộ phi chu, làm cho Sở Vân và Trần Trầm bên trong phi chu như r

ót vào hàm băng.

Sắc mặt Sở Vân nháy mắt trắng bệch, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hoảng, uy áp này chí ít đều là cường giả Phân Thần cảnh trung kỳ, cái này nên ứng đối ra sao?

Phải biết ở nơi hẻo lánh này, ăn cướp kèm theo mãi mãi cũng là diệt sát.

Dù sao ai chưa có trường bối sư môn, nếu mặc kệ tu sĩ trở về, chẳng qua là tìm phiền toái cho mình, cho nên ăn cướp đều sẽ đuổi tận giết tuyệt tu sĩ bị cướp.

- Sư... Sư muội, nhẫn trữ vật này ngươi cầm đi.

Kinh hoảng một lát, thần tình Sở Vân bỗng nhiên trở nên kiên định, sau đó không cần suy nghĩ nhét một chiếc nhẫn trữ vật nhét vào trong tay Trần Trầm.

Trần Trầm giật mình kêu lên, người này chạy cũng sắp chạy, như thế nào có thể bắt đan dược của người ta?

Nếu Sở Vân này trở về, sau khi phát hiện chân tướng sẽ không đuổi giết hấn đến chân trời góc biển chứ?

- Sư tỷ, cái này tuyệt đối không thể!

- Không gì không thể, ta mượn nhờ Nhiếp Hồn Linh nói không chừng có thể kéo lại đối phương chốc lát, ngươi mau trốn trở về!

Sở Vân dứt lời căn bản không cho Trần Trầm phản bác, đi thẳng phía chi chu.

Ầm ầm!

Kèm theo một tiếng bạo hưởng!

Phi chu có chút hoa mỹ đã bị một cỗ uy áp cường đại nát thành bột mịn.

Trần Trầm bị chấn không nhẹ, bình giữ vững thân thể, nhìn hai đạo thân ảnh một mập một gầy phía xa trên bầu trời, khóe mắt hơi run rẩy.

Đôi thầy trò này cũng không phải người tốt, là thoát nhìn rất thật, làm cho phi chu người ta đều hồng rồi.

- Hai vị tiên bối, ta là đệ tử Lê Tiên tông, gia sư chính là...

Sau khi Sở Vân bay ra muốn tự giới thiệu, nhìn một chút đối phương có thể nửa đường bỏ cuộc hay không, nhưng lời còn chưa nói hết, trong đó thân ảnh mập cái kia đã ra tay với nàng.

- Sư muội, ngươi đi trước!

Sở Vân khẽ kêu một tiếng, Nhiếp Hồn Linh từ trong nhẫn trữ vật bay ra.

Đình linh linh!

Một tiếng chuông thanh thúy vang lên, không khí mờ mịt lên gợn sóng, xa xa hai đạo thân ảnh một mập một gầy kia lông mày đồng thời nhíu lại.

- Hừ!

Sau đó mập thân ảnh hừ lạnh một tiếng, một đạo thần thức gợn sóng cường tuyệt từ trên người hấn tản ra, huyết sắc trên mặt Sở Vân thoáng qua rút đi.

Nhìn một màn này, Trần Trầm tranh thủ thời gian dùng thần thức truyền âm nói:

- Tiền bối, không cần xuống tay nặng như thế, ít nhất phải làm cho nàng nhìn thấy có thể hi vọng ngăn chặn các ngươi.

- Trần Trâm, tại sao không giết nữ tu này, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã? Thả nàng trở về, chính là một tai họa.

Trong đầu vang lên một đạo thanh âm đậm đặc, thanh âm này Trần Trâm hết sức quen thuộc, chính là bà lão vừa mới tiến Ngọc Đỉnh tông gặp được kia.

Chương 414: Cái Tên Trời Đánh Vô Sĩ

Trần Trâm nghe vậy trong lòng chợt lạnh.

Việc này lâu người chính là vô tình, mọi thứ vẫn hướng trên lợi ích, giết một hai người như thế theo bọn hắn nghĩ như là nghiền chế t mấy con kiến, căn bản không thêm quan tâm.

- Tiền bối, còn mời hạ thủ lưu tình!

Không do dự, Trần Trâm trực tiếp truyền âm nói.

Hố người khác, lại làm cho người ta giết, loại chuyện này hắn làm không được, hắn cũng không phải Tào Tháo.

- Ngươi tiểu tử này, xem ra là không biết rõ một giới này tàn khốc.

Âm thanh bà lão kia lại lần nữa vang lên.

- Tiền bối, người nói đúng, vì vậy ta hiện tại không làm được loại chuyện này, còn xin tiền bối thông cảm!

Trần Trầm trả lời một câu, tiếp đó lui về phía sau mấy ngàn thước, che đậy khí tức của mình.

Lấy thần thức Phân Thần cảnh của mình muốn làm cho Sở Vân không phát hiện được rất đơn giản, hấn làm như vậy cũng là làm cho Sở Vân biết hấn đã đi.

- Cũng được, nếu người đã có lòng thương hoa tiếc ngọc, vậy ta sẽ tha cho nàng một lần.

Trong đầu vang lên âm thanh của lão ẩu, Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu yên lặng quan sát chiến trường.

Sở Vân vẫn như cũ tận lực ngăn cản, nhưng mà hấn nhìn ra được, đây là ý đồ của vị sư tổ sư phụ kia của hấn.

Ước chừng chiến đấu nửa khắc đồng hồ, hai đạo thân ảnh một mặt một gậy đột nhiên trăm miệng một lời:

- Đồ vật cần lấy bị nha đầu vừa mới chạy trốn kia cầm đi, chúng ta đuổi theo!

Vừa nói lời này, hai người không để ý Sở Vân chấn kinh kinh ngạc, quay người bay đi, nhưng mà chốc lát thời gian, tại chỗ cũng chỉ còn lại có một người Sở Vân.

Ô ô ô!

An tĩnh chốc lát, Sở Vân đột nhiên ngửa mặt lên trời khóc rống lên, khóc cực kỳ thương tâm, thanh thúy âm thanh truyền đi thật xa.

Nhìn bóng lưng đang khóc rống kia, Trần Trầm có một ít bản kho
ăn, tao ngộ loại cường địch này, không sợ là không thể.

Cho dù là hữu kinh vô hiểm, loại cảm giác nghĩ mà sợ kia cũng đ
ủ làm cho một nữ tử ở trong hoàn cảnh bốn bề vắng lặng này khó
c rống một tràng.

- Sai lầm sai lầm! Ta không phải cố ý.

Trong lòng Trần Trầm thở dài, đi tới Thượng giới này, hẳn dường
như đã làm cho mấy nữ tử khóc.

Không có cách, mọi việc cũng là vì sinh tồn.

- Nhìn cái gì vậy? Nếu luyện tiếc, thì cướp nàng tới Ngọc Đỉnh tô
ng chúng ta, đến lúc đó phong ấn tu vi, tùy ý an bài.

Trong đầu vang lên âm thanh của bà lão kia, Trần Trầm nghe lấy i
m lặng, trầm mặc một lát sau, hẳn nói:

- Tiền bối, ta vụng trộm đưa nàng trở về, tránh cho nàng trên đườ
ng xảy ra chuyện, đến lúc đó ta cũng nôi.

- Tùy ý ngươi, nhưng mà ta phải nhắc nhở ngươi, nếu như ngươi
bị nàng phát hiện, vậy chúng ta diễn vô ích.

- Yên tâm, tiền bối, ta chưa đến mức bị nàng phát hiện.

Trần Trầm tự tin trả lời, ngay sau đó không còn âm thanh của bà l
ão kia nữa, cũng không biết nàng và sư tổ còn ở đó hay không gâ
n đó.

...

Ước chừng qua nửa khắc đồng hồ, Sở Vân rốt cục ngừng khóc, từ
trong ngực lấy ra một cái lệnh bài đưa tin.

Cũng không lâu lắm, lệnh bài đưa tin trong nhẫn trữ vật của Trần Trầm phát sáng lên.

- Sư muội, ngươi có sao không? Hai người kia đuổi theo ngươi.

Trần Trầm suy nghĩ một chút trả lời:

- Sư tỷ yên tâm, ta đổi phương hướng, đã bay ra rất xa, bọn hắn bắt không được ta, chúng ta gặp lại trong tông môn.

- Tốt, sư muội, ngàn vạn chú ý an toàn.

Sở Vân dặn dò một câu, cũng bắt đầu cực tốc bay về phương hướng Lê Tiên tông.

Trần Trầm lặng lẽ theo ở phía sau, làm hộ hoa sứ giả.

Cái này chính là một ngày một đêm, mà trong thời gian một ngày một đêm đó Sở Vân căn bản không nghỉ ngơi chút nào, luôn duy trì phi hành tốc độ cao.

Thẳng đến khoảng cách phạm vi ngàn dặm Lê Tiên tông, Trần Trầm vội mới dừng lại hành trình theo đuôi lần này.

Chần chờ chốc lát, Trần Trầm rơi xuống đất, đem chôn nhẫn trữ vật Sở Vân đưa cho mình ở trong đất, sau đó lấy ra lệnh bài đưa tin, phát ra một tin, rồi mới quay người rời đi.

...

Lòng chỉ muốn về Sở Vân mắt thấy sắp đến tông môn, trong lòng vui sướng, nhưng vậy thời gian nàng đột nhiên nhận được một truyền tin.

- Nhẫn trữ vật trong đất ở phía sau ngươi ba ngàn mét, ngươi tùy t

iện tìm là có thể tìm tới.

Sau khi nhìn thấy truyền tin này, lệnh bài đưa tin đột nhiên phanh một tiếng đã nứt ra.

Điều này đại biểu người đưa tin đã hủy đi khối lệnh bài đưa tin kia.

- Sư muội này có ý gì?

Sở Vân có một ít không hiểu rõ nổi, nhưng mà vẫn là quay người bay ba ngàn mét, không chờ nàng cẩn thận tìm, trên mặt đất có một vệt bùn đất bị đào lên dấu tích hấp chú ý của dẫn nàng.

Hạ xuống đào đất lên, nhãn trữ vật tồn trữ lượng lớn đan dược đã về tới trong tay nàng.

Khiến nàng càng không hiểu.

Sư muội sao có thể theo kịp tốc độ của nàng, đồng thời chôn nhãn trữ vật ở chỗ này? Mặt khác, vì sao sư muội phải làm như vậy? Tầm chỉ còn hủy đi lệnh bài đưa tin?

Trong đầu nhất thời lóe lên vô số nghi hoặc, nhưng mà lúc này không phải lúc rầu rĩ.

Thu hồi nhãn trữ vật, Sở Vân tiếp tục bay về hướng Lê Tiên tông.

Đến lúc bước vào sơn môn Lê Tiên tông, tảng đá trong lòng nàng cuối cùng triệt để rơi xuống.

- Đồ nhi, người bình an trở về là tốt, nếu là có tổn thất gì, không cần để ở trong lòng.

Mới vừa bước vào phạm vi Lê Tiên tông, một thân ảnh đã xuất hiện ở trước mặt nàng, chính là sư phụ của nàng.

Nhìn thấy sư phụ, Sở Vân không nói hai lời trực tiếp vùi ở trong ngực sư phụ nhẹ giọng nức nở lên.

Sau một hồi lâu, mới nhỏ giọng nói:

- Sư phụ, lần này không tổn thất gì, đan dược ta đã mang về.

Nàng vừa dứt lời, xa xa truyền đến một tiếng thanh thúy tiếng hô.

- Sư tử, ngươi trở về!

Nghe được thanh âm này, ánh mắt Sở Vân đột nhiên sáng lên, kinh hỉ nói:

- Sư muội, ngươi trở về lúc nào vậy?

Người tới chính là thập nhị sư muội của nàng, trong trí nhớ của nàng, thập nhị sư muội là cùng nàng cùng đi Ngọc Đỉnh tông.

Thập nhị sư muội nghe vậy ngượng ngùng gãi đầu một cái, nói:

- Sư tử, ngươi nói cái gì? Ta vẫn luôn ở trong tông môn không rời đi.

Sở Vân nghe nói như thế cả người đều cảm giác không tốt.

Thập nhị sư muội nói không cùng với nàng đi ra ngoài, chẳng lẽ đoạn đường này nàng đều nói chuyện với quý?

- Sư muội, có phải ngươi bị thương hay không?

Sở Vân nhìn thập nhị sư muội một chút, muốn nhìn có vết thương gì không, kết quả vẫn đúng là nhìn thấy một chỗ vết thương nho nhỏ.

- Sư tử, làm sao người biết ta thụ thương? Ngày kia ta đang chuẩn bị đi ra cửa sơn môn tìm người, cùng với người đi Ngọc Đỉnh đan tông, kết quả không biết rõ bị tên hỗn đản nào ám toán, chờ ta tìm lại thì mới biết được người đã đi, lần này không thể ra ngoài, lần sau không biết rõ phải chờ tới lúc nào.

Sở Vân nghe vậy suy nghĩ xuất thần, thấy trên khuôn mặt nhỏ của thập nhị sư muội tràn đầy nghiêm túc, nàng triệt để ngơ ngác.

Chẳng lẽ khoảng thời gian này nàng đều đang nằm mơ?

Nhưng nhìn trĩu vật trong tay thật sự nói cho nàng, khoảng thời gian này nàng xác thực đi Ngọc Đỉnh tông một chuyến.

Đợi từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, một đạo thiểm điện xẹt qua não hải.

Chẳng lẽ... Thập nhị sư muội một đường đi với nàng là giả?

Nàng vốn cực kỳ thông minh, vừa mới không ngờ chẳng qua là n hất thời lâm vào mờ mịt mà thôi.

Giờ đây nghĩ đến loại khả năng này, lại liên tưởng đến dị thường của thập nhị sư muội trên đường đi, nàng lập tức bừng tỉnh hiểu ra!

Thập nhị sư muội kia là giả!

Sau khi xác định chuyện này, nàng chỉ cảm thấy choáng váng đầu hoa mắt, cả người kém chút ngã xuống đất.

Nàng lại ở chung được một đường với một người xa lạ, thậm chí cùng nhau tắm rửa, cùng giường chung gối.

Lúc này nàng chỉ có thể ở trong lòng cầu nguyện cái kia giả thập nhị sư muội là nữ nhân giả trang, mà không phải nam nhân.

Vừa nghĩ vậy, nàng đè nén trong lòng bất an cảm xúc hỏi:

- Thập nhị sư muội, trong tông môn gần đây có người nào mất tích sao?

Nàng rõ ràng nhớ kỹ, ngày đó thập nhị sư muội là từ trong tông môn đi ra, cái này đã nói lên người giả mạo thập nhị sư muội chính là người trong tông môn.

- Có, Trần Trầm đã sáng tạo ra Thiên Đạo cờ kia không thấy bóng dáng, cũng không biết đi đâu.

Nghe được đáp án này, lại liên tưởng đến tại mình trần truồng trong suối nước nóng cùng với “Sư muội” kia vui đùa âm thầm một màn, mắt Sở Vân tối sầm lại, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Trước khi té xỉu, trong đầu của nàng chỉ còn lại có một ý niệm duy nhất.

- Cái tên trời đánh đồ vô sỉ này!

Chương 415: Phương Pháp Thông Hướng Hạ Giới

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Sau khi rời xa Lê Tiên tông, Trần Trầm tìm được Hoàng Lê và má y tiểu đệ, một chỗ dẫn tới Ngọc Đỉnh tông.

Tháo mặt nạ xuống, trở về làm mình, lại thêm tìm được tông môn có liên hệ với Hạ giới, trong lòng Trần Trầm lập tức an định hơn rất nhiều.

Ở nơi Thượng giới này, hẳn cuối cùng có căn cứ điểm đường đờng chính chính rồi.

Loại lòng trung thành này cho dù những tông môn khác như thế nào đều không cho được hẳn.

- Đồ tôn, chuyện người có Vạn Hóa Thần Kim đã truyền ra ngoài, sau này ở lại Ngọc Đỉnh tông này tu luyện thật tốt, ít đi ra ngoài gây chuyện cho ta, hiểu chưa?

Sau khi thu xếp tốt cho một đoàn người Trần Trầm, Thanh Mộc thắm thía an ủi.

- Sư tổ, ta đã hiểu.

Trần Trầm đáp ứng nói.

Giờ đây người Lê Tiên tông chưa biết rõ hẳn là đệ tử Ngọc Đỉnh tông.

Tất nhiên, hẳn cũng không muốn để cho Lê Tiên tông người biết, càng không muốn để cho Sở Vân biết, nếu không chỉ làm mang đến cho Ngọc Đỉnh tông phiền toái, chớ nói chi là còn có chuyện của Vạn Hóa Thần Kim.

Nếu chuyện này lưu truyền ra, coi như là thực lực Ngọc Đỉnh tông không yếu, chỉ sợ cũng phải gặp phiền toái không ngừng, cho nên giờ đây hẳn cần phải khiêm tốn.

Thấy thần tình Trần Trầm nghiêm túc, Thanh Mộc hết sức vui mừng, lại hỏi:

- Bây giờ tu vi của ngươi là số một trong số đệ tử trẻ tuổi, Tông chủ lão nhân gia người hỏi ngươi, ngươi là muốn làm Đại sư huynh hay là giống như ta làm quản sự Trưởng lão đồ cầm đây?

- Ta tùy ý.

Trần Trầm cười nói.

- Hắc hắc, vậy ngươi vẫn là làm người đệ tử đi.

Thanh Mộc vỗ bả vai Trần Trầm, cười hai tiếng.

Nếu Trần Trầm làm Trưởng lão, chẳng phải là ngang hàng với hắc hắc, ngày sau truyền đi sư tổ có tu vi bằng với đồ tôn, hắc hắc không khỉ cũng thật mất thể diện.

Phải biết làm tu sĩ phi thăng tới Thượng giới, hắc hắc bây giờ ở Ngọc Đỉnh tông rất được tôn kính.

Bởi vì phi thăng giả không chỉ thiên phú cao, điểm xuất phát cao, mà cả tâm trí đều mạnh hơn so tu sĩ sinh trưởng ở Thượng giới, mà giờ đây tuyệt đại bộ phận cao tầng của Ngọc Đỉnh tông đều là tu sĩ phi thăng.

Trần Trầm không có ý kiến gì, trầm mặc chốc lát, hắc hắc hỏi ra một vấn đề.

- Sư tổ, ta muốn hỏi một chút, lúc trước Thượng giới là như thế nào đưa pháp bảo đến Hạ giới?

Vấn đề này Trần Trầm cực kỳ để ý, tuy hiện tại thân tại Thượng giới, nhưng phụ mẫu, Hạ Tích Sương, Viên Kinh Thiên, Trương K

y cũng đều ở Hạ giới.

Nếu có thể đưa pháp bảo xuống thì nói không chừng cũng có cơ hội tiếp nối người Hạ giới đến.

Thực tế không được, hẳn có thể vụng trộm lưu đến Hạ giới đi cũng tốt.

Nếu như chờ bọn người Hạ Tích Sương bình thường phi thăng, vậy chẳng bằng chờ hẳn trở thành cường giả vô địch, trực tiếp xông đến Hạ giới.

Tuy hẳn có lòng tin tại tương lai sẽ trở thành cường giả vô địch, nhưng mà thời gian sẽ quá dài.

Nghe được vấn đề này, bên trong ánh mắt Thanh Mộc hiện lên một tia khó xử, sao hẳn không biết tâm tư của Trần Trâm, nhưng việc này quá khó khăn, đừng nói là Trần Trâm, cho dù dốc hết lực lượng Ngọc Đỉnh tông, hiện tại cũng chưa chắc có thể làm được.

- Đồ tôn, muốn đưa bảo vật đưa đến Hạ giới, chỉ có hai biện pháp.

- Thứ nhất, gặp được vết nứt không gian.

- Ở Thượng giới này thỉnh thoảng sẽ có cường giả tuyệt đỉnh tranh đấu, làm cho không gian xuất hiện vết nứt, mà thời gian vết nứt này tồn tại có dài có ngắn, thông hướng địa phương cũng có khác biệt, có vết nứt sẽ có thể nối thẳng Hạ giới.

- Thứ hai, chính là mời cường giả tuyệt đỉnh xuất thủ, nghe nói Thượng giới có một ít cường giả tuyệt đỉnh nắm giữ lấy không gian quy tắc có khả năng tự do xuyên qua các giới, nhưng mà muốn cho bọn hắn xuất thủ, nói nghe thì dễ? Đời này có thể nhìn thấy cường giả như vậy đã là thấp nhang cầu nguyện.

Lúc trước Ngọc Đỉnh tông sở dĩ có thể mang các loại bảo vật Ngư

ng Thần Châu đến Hạ giới là bởi vì có một cường đại Chân Linh đi ngang qua, đánh tan không gian, làm ra một vết nứt nhỏ.

Vết nứt đó chỉ có thể thông qua một chút bảo vật cỡ nhỏ, hơn nữa đến lúc Ngọc Đỉnh tông phát hiện thì vết nứt nữa cũng đã sắp biến mất, trong lúc vội vàng chỉ có thể chọn lựa mấy món bảo vật, mang đến Hạ giới.

Nghe được đáp án này, ánh mắt Trần Trầm sáng lên, hẳn có hệ thống trên người, muốn tìm vết nứt còn không phải dễ dàng?

Vừa nghĩ vậy, hắn lại hỏi:

- Sư tổ, vậy chỉ cần vết nứt đủ lớn, có phải có thể trực tiếp trở về đến Hạ giới, sau đó tiếp nối người đến?

Thanh Mộc nghe được râu mép đều vểnh lên, đề tài này cũng thật là cảm tưởng.

- Người chỉ cần có thể gặp được vết nứt như vậy, phong ấn tu vi đến Luyện Hư đỉnh phong trở xuống, lại tìm một không gian pháp bảo có thể đi qua lưỡng giới, chịu đựng lực phá hoại của vết nứt không gian dùng để chở tu sĩ, vậy là có thể được.

- Nhưng mà ta phải nhắc nhở người một câu, vết nứt không gian một khi tạo thành, dài nhất cũng chỉ tồn tại một thời gian hai năm, coi như là người biết nơi nào có vết nứt không gian như vậy, vạn nhất nếu ở nơi cực xa, chờ người đi đường đi qua, vết nứt cũng đã biến mất, cuối cùng cũng chỉ có thể là phí công.

- Mặt khác, pháp bảo thông dụng lưỡng giới, tiếp nhận lực phá hoại của vết nứt không gian cực kỳ thưa thớt, dù sao Ngọc Đỉnh tông chúng ta không có.

- Nếu vận khí của người thật nghịch thiên, thỏa mãn hai điều kiện này, tu vi bản thân của người cũng phải đạt tới Hợp Thể kỳ, hoặc l

à Luyện Thể tu vi đạt tới Phân Thần kỳ mới có thể chịu đựng sự phá hoại của vết nứt không gian, bình an đi tới đi lui qua lưỡng giới.

Nghe được những lời này của sư tổ, nụ cười trên mặt Trần Trầm dần cứng ngắt.

Nhưng mà rất nhanh hắn đã bình thường trở lại, coi như là khó như lên trời thì tính sao? Vẫn là có phương hướng phấn đấu!

Thấy đồ tôn dường như không bỏ đi ý nghĩ loè loẹt này, trong lòng Thanh Mộc khẽ thở dài.

Người trẻ tuổi đúng là không giống nhau, mạnh mẽ, cái gì cũng dám nghĩ.

Nói thật, mấy điều kiện như vậy, bất luận cái nào đời này hắn đều có thể không đạt được.

Chỉ nói tu vi Hợp Thể kỳ... Tông chủ lão nhân gia người ta thật lợi hại? Phi thăng hơn hai nghìn năm, tới bây giờ cũng chưa bước vào Hợp Thể.

Sư phụ hắn, kỳ tài ngút trời, lợi hại hơn hắn một đoạn dài, tới bây giờ cũng mới Phân Thần trung kỳ mà thôi.

Trên Luyện Hư, muốn tăng lên một chút tu vi cũng khó như lên trời.

Nhắc tới bảo vật, Trần Trầm lại nghĩ tới một việc, sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi.

- Sư tổ, mấy đại hoàng triều ở Thượng giới có thể lực sao? Lão tặc Bạch Đông Thăng kia chính là tuốt không ít pháp bảo đến từ Thượng giới, nợ kia đó nhất định phải cùng hắn tính toán.

Nghe được tên của Bạch Đông Thăng, Thanh Mộc cũng giống như ăn phải con ruồi, một mặt ghét bỏ.

- Tứ đại hoàng triều Đại Hạ dường như đều có thể lực ở Thượng giới, nhưng mà không xuất hiện ở vùng hẻo lánh, mấy đại hoàng triều khác đều không có, tất nhiên cũng có thể là bọn hắn chưa bao giờ có liên hệ với Ngọc Đỉnh tông chúng ta, cuối cùng Thượng giới này... Quá lớn!

Nghe được đáp án này, Trần Trầm đã thất vọng lại cười trên nỗi đau của người khác.

Thất vọng vì không tìm thấy kia cái Bạch Đông Thăng cái tặc tính h sỗ, cười trên nỗi đau của người khác thì là bởi vì Đại Kinh ở Thượng giới không có thể lực.

Bạch Đông Thăng hiện tại không chừng đang ăn rằm ở đâu, thậm chí cũng có thể vẫn lạc.

- Sư tổ, ta còn có một nghi vấn cuối cùng.

Trần Trầm có chút ngưng ngừng nói.

- Hỏi đi, lúc ta vừa mới vào Ngọc Đỉnh tông cũng quán lấy sự phụ ta hỏi hỏi lâu, đáng tiếc hài tử Ngọc Quỳnh kia không phi thăng lên, ta chỉ có thể giải thích nghi hoặc cho người.

Thanh Mộc vuốt râu, nhẹ giọng cười nói.

- Sư tổ, Tiên Thiên đạo thể, người nghe nói qua sao?

Thanh Mộc nghe vậy tay vuốt râu đột nhiên trì trệ, một lát sau mới một mặt hâm mộ nói:

- Lúc trước ta chưa nghe nói qua, nhưng đi tới Thượng giới này ta đã nghe nói.

- Tiên Thiên đạo thể chính là thiên phú tu tiên mạnh nhất, Hạ giới chúng ta tới bây giờ không xuất hiện Tiên Thiên đạo thể.

- Truyền văn tu luyện tới Phân Thần trở lên, linh khí cái gì đều thành thứ yếu, lúc này Tiên Thiên linh thể sẽ không có ưu thế, mà muốn tăng cao tu vi, càng nhiều là cảm ngộ đại đạo, lý giải quy luật.

- Tiên Thiên đạo thể chính là loại trời sinh thân thiết với đại đạo, t hậm chí trời sinh đã là kỳ tài nghịch thiên nắm giữ quy luật.

- Tu sĩ có loại thiên phú này cơ bản toàn bộ tập trung ở siêu cấp tông môn, đại bộ phận đều là vừa ra đời đã bị siêu cấp cường giả phát hiện, tiếp đó thu làm đồ đệ.

- Thì ra là thế.

Trần Trầm nhẹ gật đầu, bừng tỉnh hiểu ra.

Không ngờ tiểu hài của mình lại là kỳ tài bậc này, như thế tính toán, mình chẳng phải là không bằng hài tử của mình?

Cái này không thể được!

Chương 416: Mới Đến, Còn Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn

- Thế nào? Đồ tôn, vì sao đột nhiên ngươi lại hỏi chuyện Tiên Thiên đạo thể?

Thanh Mộc có chút hiếu kỳ hỏi.

- Không có gì! Sư tổ, ta đi tu luyện, cáo từ!

Trần Trầm xoay người rời đi, cũng không lâu lắm, đã đến mảnh đất nhỏ của mình.

Thân là tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong, ở trong Ngọc Đỉnh tông cũng có một chỗ tu luyện không nhỏ.

Thượng giới cái gì cũng có thể không có, chỉ có đất rộng, hẳn ở Lê Tiên tông là chỗ tu luyện kèm theo viện tử của Tông chủ, không tính lớn.

Nhưng ở Ngọc Đỉnh tông này, một người trực tiếp chiếm một đỉnh núi, nóng lòng có thể trực tiếp khai tông lập phái.

...

Đám người Hoàng Lê đi tới chỗ này, đã là vừa ý đến cực điểm, thì nh thoảng quan sát bốn phía, trong mắt tràn đầy thần sắc mê ly.

- Linh khí nơi này thật là nồng nặc, sư phụ, sau này chúng ta sẽ ở đây tu luyện sao?

- Được, nếu như không có gì xảy ra ngoài ý muốn, gần đây đều ở chỗ này tu luyện.

Trần Trầm cười nói.

- Có loại hoàn cảnh này, ta sớm muộn cũng sẽ bước vào Luyện Hư, đến lúc đó đi đánh lui gia tộc mặt chó ở Sa Phong hủy hôn với ta!

Hoàng Lê nắm chặt nắm đấm, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn, g

ống như đã thấy tràng diện mình vinh quy quê cũ, gia tộc kia lạn h run hời hận không kịp.

Hai người Xích Mộc Kim Cương và Ngô Đức cũng cực kỳ vui sướng, nhất là Ngô Đức, hẳn làm nhiều nhất chính là sinh ý đan dược, giờ đây trực tiếp ở xưởng sản xuất, sau này chẳng lẽ có thể mua với giá gốc, làm người trung gian bán kiếm lời chênh lệch giá?

Vừa nghĩ vậy, hẳn đã bắt đầu câu tứ thương nghiệp đế quốc của mình.

Trần Trầm cười cười không tiếp tục quản bọn họ, nếu không có đám người này, hẳn một người ở trên núi này không khỏi cũng quá nhàm chán chút ít.

Đệ tử Ngọc Đỉnh tông tuy cũng không ít, nhưng đại bộ phận đều là yên tĩnh Luyện Đan Sư, xa không oanh oanh yến yến thú vị như ở Lê Tiên tông.

...

Đến tận đây, Trần Trầm cũng coi như đặt chân ở Ngọc Đỉnh tông, đồng thời đứng vững bước chân.

Trong nháy mắt, nửa năm trôi qua.

Trần Trầm ở Ngọc Đỉnh tông dốc lòng tu luyện nửa năm, trong nửa năm này, hẳn không bước ra khỏi Ngọc Đỉnh tông một bước, ngoai giới, chuyện liên quan tới Vạn Hóa Thần Kim và tin tức của hẳn cũng dần bị che giấu.

Thượng giới quá lớn, mỗi ngày đều có liên quan với đủ loại bảo vật Truyền Thuyết, cũng có vô số tu sĩ vì đó bôn ba, Vạn Hóa Thần Kim thời gian dài không có tin tức, một cách tự nhiên bị rất nhiều tu sĩ xem như là lời đồn.

Về phần những tu sĩ kia rõ ràng biết tin tức này là thật, tự nhiên hi vọng người biết càng ít càng tốt, cũng đưa đến không có người truyền bá tin tức như vậy.

Trừ cái đó ra, Lê Tiên tông cũng không có động tĩnh gì, hình như triệt để quên Trần Trầm người này.

Nhưng mà cờ Thiên Đạo cũng đã lưu truyền ra, trong một chút thành trì cách Lê Tiên tông không xa dần dần lưu hành cờ Thiên Đạo, tất cả trong cửa hàng đều có bán Thiên Đạo cờ ngăn cản thần thức.

...

Một ngày này, Trần Trầm mở mắt, giờ đây hấn cách bước vào Phân Thần kỳ chỉ còn lại một bước.

Càng máu chốt là Luyện Thể tu vi của hấn đã đạt tới Nguyên Thần đỉnh phong, tùy thời đều có thể Độ Kiếp đột phá.

- Là lúc kiểm nghiệm một thoáng lão thiên gia ở Thượng giới này và lão thiên gia ở Hạ giới có phải là một hay không...

Trần Trầm cảm thụ được tu vi của mình, tự nhủ.

Nửa năm này hấn dành không ít tâm huyết Luyện Thể, chính là để Luyện Thể tu vi Độ Kiếp trước.

Luyện Thể từ Nguyên Thần bước vào Luyện Hư, so với Luyện Khí từ Phân Thần vào Luyện Hư, kiếp số nhỏ hơn nhiều.

Lão thiên gia ở Nếu Thượng giới này và Hạ giới có phải là một hay không, lấy thực lực bây giờ của hấn, cũng có hi vọng vượt qua, nhưng mà Phân Thần độ đại kiếp, hấn sẽ phải chuẩn bị liên tục, cẩn thận lại cẩn thận.

Nếu không là cùng một lão thiên gia, vậy thì càng tốt hơn.

Đến lúc đó hắn sẽ không cố kỵ gì, toàn lực trùng kích cảnh giới P hân Thần.

Đợi có tu vi Phân Thần kỳ, ở vùng hẻo lánh này, hắn cũng có thể nhiều mấy phần lực lượng.

Đến lúc đó hắn sẽ trực tiếp dùng hệ thống ra ngoài đi tìm cơ duyên, lấy tốc độ cực nhanh trùng kích Hợp Thể.

- Sư tổ, Luyện Thể tu vi của ta muốn đột phá, mấy ngày kế tiếp ta muốn chuẩn bị một chút, tiếp đó Độ Kiếp.

Chần chờ chốc lát, Trần Trầm truyền cho sư tổ một tin tức như vậy.

Thanh Mộc ngược lại cực kỳ dễ nói, cũng không lâu lắm đã đi tới đỉnh núi của Trần Trầm, đồng thời mang theo mấy thứ pháp bảo Độ Kiếp tới.

- Đồ tôn, không phải ta nói người, tại Hạ giới thời gian người bán g vào thiên phú Luyện Khí Luyện Thể đồng tu còn có thể được, nhưng ở Thượng giới này... Quá khó khăn, nhất là đến cảnh giới cao thâm, càng là như vậy.

- Ta khuyên người vứt bỏ Luyện Thể, chuyên chú Luyện Khí, như vậy tương lai mới có hi vọng bước vào cảnh giới Hợp Thể.

Trần Trầm nhận lấy pháp bảo Thanh Mộc đưa cho mình, cười nói:

- Sư tổ người yên tâm, ta còn trẻ, coi như là đi đến đường rẽ, cũng còn có cơ hội đi về.

Thực ra sao hắn không biết rõ đạo lý này.

Nhưng hần tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết quá đặc thù, b ằng vào có thể tu luyện môn công pháp này, hần đã có thể gia nhậ p Thiên Ma thành, đ ải ngộ này có thể so Tiên Thiên đạo thể.

Đừng nhìn tu vi Luyện Thể hiện tại kém hơn Luyện Khí, nhưng tiềm lực lớn hơn Luyện Khí nhiều.

Trần Tr ầm một câu ta còn trẻ lập tức ngăn chặn miệng của Thanh Mộc.

Đúng thể... Tiểu tử này mới chừng hai mươi, cái tuổi này của hần khi vừa mới b ái nhập Hạ giới Ngọc Đỉnh đan tông, tu vi cũng mới Trúc Cơ mà thôi.

Trái lại tiểu tử này giờ đã phi thăng, nói không chừng còn có thể b ược vào Phân Thần sớm hơn hần.

Loại người này hần lo lắng cái gì?

- Tính toán, trong lòng ngươi biết là tốt, nếu ngươi muốn đột phá t hì tranh thủ sớm một chút, qua mấy ngày nữa ta sẽ rời khỏi tông môn một chuyến, đến lúc đó không thể hộ pháp cho ngươi.

Trần Tr ầm nghe vậy cười nói:

- Vậy thì hôm nay ta sẽ đột phá, làm phiến sư tổ.

...

Nửa canh giờ sau.

Trần Tr ầm khoanh chân ngồi ở đỉnh núi, trên mình mơ hồ có kim quang lấp lóe, sau đó kim quang này đột nhiên đại thịnh, chiếu rọi ra xa ngoài vài dặm.

Chỗ không xa, Thanh Mộc nhìn thấy một màn này, sắc mặt biến r

ôi lại biến, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì, con người nháy mắt c
o vào đến cực hạn, trong miệng càng là phát ra một tiếng kinh hô
không dám tin.

- Đây là... Cửu Chuyển Kim Thân Quyết? Tê! Khó trách tiểu tử n
ày luyện tiếc vứt bỏ!

- Thật sự là không nói! Loại đại sự này cũng không nói cho ta!

Sau khi lấy lại tinh thần, Thanh Mộc vừa mừng vừa sợ còn có má
y phần tức giận, không do dự, hấn phát tay, trận pháp trên núi lập
tức bị khởi động, kim quang kia cũng bị che đậy mấy phần.

Nửa năm trước, hấn vừa tới Ngọc Đỉnh tông không bao lâu, vì mu
ốn tìm hiểu sâu hơn về Ngọc Đỉnh tông.

Mà qua nửa năm này cố gắng tìm hiểu, hấn phát hiện Ngọc Đỉnh t
ông không hề đoàn kết giống như bề ngoài.

Trong nội bộ, thực ra phân thành hai đại phái, một phái là phi thă
ng giả lấy Tông chủ đứng đầu, một phái khác chính là thổ dân tu s
ĩ ở Thượng giới.

Hai phái tuy là không có ma sát gì lớn, nhưng tranh giành lợi ích
cũng là không ít.

Vì để cho an toàn, công pháp Trần Trầm tu luyện vẫn là không nê
n để cho người khác biết.

...

Nhìn trận pháp xung quanh, trong lòng Trần Trầm không chút gợ
n sóng, giờ khắc này, tất cả tâm thần của hấn đều tập trung trên vi
ệc đột phá.

Giờ đây, trong lòng đã có căng thẳng, lại có chờ mong.

Cũng không lâu lắm, sắc trời bắt đầu tối, bên trong tầng mây bắt đầu có lói quang mờ mịt.

Nhìn thấy kim sắc thiểm điện quen thuộc kia, trong lòng Trần Trầm đột nhiên chấn động.

Đó là Diệt Thế thần lôi!

Nghiêm chỉnh mà nói, là Diệt Thế thần lôi của Hạ giới, ở Thượng giới này, thần lôi màu vàng này không xứng với xưng hào diệt thế.

Thần lôi màu vàng này lúc hắn từ Kết Đan bước vào Nguyên Anh tạo cho hắn cực độ bối rối, nhưng giờ đây đối với hắn mà nói, chẳng qua là trò trẻ con mà thôi.

Xem ra, thiên gia Thượng giới lão và Hạ giới cũng không phải là một.

Vừa nghĩ vậy, trong lòng Trần Trầm vô cùng vui sướng.

Hắn đến Thượng giới, không trắng trợn vơ vét thiên tài địa bảo quả nhiên là đúng!

Cảm thụ được gợn sóng lôi kiếp trên bầu trời, khóe miệng Trần Trầm hơi vênh, âm thầm nói:

- Lão thiên gia, tại hạ mới đến, còn xin chỉ giáo nhiều hơn, ta xin thề sau này tuyệt không động vào thiên tài địa bảo, chỉ tìm Tiên Nhân động phủ có sẵn...

Chương 417: Linh Lung Thiết

Sau nửa canh giờ, Trần Trầm đứng lên, thoải mái để chịu duỗi lưng một cái.

Độ Kiếp lần này là một lần thoải mái nhất từ trước tới nay của hắn, không chỉ không nguy hiểm đến tính mạng, thậm chí còn có chút dễ chịu, cả mấy thứ pháp bảo sư tổ cấp cho hắn kia đều không phát huy được tác dụng.

Giờ đây Tu vi Luyện Thể của hắn xem như chính thức bước vào Luyện Hư kỳ, so với trước kia chỉ có thể dùng để hù dọa người khác, hiện tại cần phải có thể phát huy ra một chút xiu tác dụng chiến đấu.

- Kiếp số như vậy, người còn chưa biết xấu hổ nói ta hộ pháp, người sợ chết đến vậy à?

Thấy lời kiếp chাম dứt, chỗ không xa Thanh Mộc một mặt im lặng nói.

Ban đầu hắn còn tưởng rằng chiến trận sẽ lớn bao nhiêu, giờ đây ngược lại tốt, âm lôi không lớn, hạt mưa càng nhỏ hơn, lãng phí không tình cảm.

- Hắc hắc.

Trần Trầm cười ngây ngô hai tiếng, không trả lời.

- Tốt, sư tổ người ta còn có chuyện quan trọng phải làm, không rảnh ở chỗ này cãi nhau với người, người ở trong tông môn tu luyện

thật tốt!

Bỏ xuống một câu, Thanh Mộc phần nô đi ra.

Trần Trầm đưa mắt nhìn sư tổ rời đi, chờ Thanh Mộc không thấy bóng dáng, hấn lại về tới chỗ tu luyện của mình tiềm tu.

Tu vi Luyện Thể đột phá đến Luyện Hư đối với hấn chẳng qua là trò vui khởi động mà thôi, màn kịch chân chính quan trọng là Tu vi Luyện Khí từ Luyện Hư bước vào Phân Thân.

...

Một bên khác.

Sau khi Thanh Mộc trả lại bảo vật cho tông môn, lại chuẩn bị một ít linh thạch và những pháp bảo khác, đi tới trước mặt sư phụ hấn.

Hấn người sư phụ này giờ đây cũng có ngoại hiệu, tên là Vô Niệm Tiên Tử, tuy bề ngoài nhìn qua là một lão ầu, nhưng ở Thượng giới này chính là như vậy, hể là nữ tu, tám chín phần mười đều da nh xưng tiên tử.

Nhìn đồ đệ của mình, Vô Niệm Tiên Tử buồn bã nói:

- Tiểu tử, lần này chính là cơ hội ta tranh thủ cho ngươi, nếu ngươi không lấy được khối Linh Lung Thiết kia, vậy ngươi cũng đừng trở về.

Nghe được sư phụ còn gọi mình là tiểu tử, mặt mo Thanh Mộc đỏ ửng, lúng túng nói:

- Sư phụ, ta chỉ có thể làm hết sức mình, nghe theo thiên mệnh, Linh Lung Thiết kia là trân tài rèn đúc đan lô hiếm thấy, lần này tin tức lại truyền bá rộng như vậy, Luyện Đan Sư đi khẳng định không ít, ta chưa chắc có thể bắt được.

So với tu sĩ khác, Luyện Đan Sư chú trọng lò luyện đan của mình hơn xa với bản mệnh pháp bảo, thậm chí có Luyện Đan Sư bản mệnh pháp bảo chính là lò luyện đan.

Mà Linh Lung Thiết thì là một tài liệu loại cực kỳ thích hợp rèn đúc lò luyện đan, loại tài liệu này hoàn toàn tương phản với những tài liệu ngăn che thần thức kia, có thể như là không khí trực tiếp bị thần thức xuyên thấu, mà gia nhập loại tài liệu này, Luyện Đan Sư có thể càng tinh chuẩn cảm ứng hỏa hầu và được tính biến hóa t rong lò.

Trước mấy ngày, ngoài mấy vạn dặm Linh Kim thành truyền đến tin tức, nghe nói ở bên trong quặng mỏ gần Linh Kim thành khai thác ra một nhóm khoáng thạch đặc biệt, đồng thời vì thế chuẩn bị cử hành một lần đấu giá hội, rộng rãi mời tu sĩ trong phương viên mấy chục vạn dặm tham gia.

Trong đó dường như có một khối Linh Lung Thiết.

Thanh Mộc đến Thượng giới bây giờ lại nghĩ biện pháp mang tới lò luyện đan, nhưng so sánh với lò luyện đan của Thượng giới chất lượng cũng có chút kém.

Nếu như có thể đạt được khối Linh Lung Thiết kia, vậy lò luyện đan của hắn sẽ đạt được tăng lên không nhỏ.

- Ừm, nhẫn trữ vật này người cất kỹ, nhất định phải mang được khối kia Linh Lung Thiết cho về.

Vô Niệm Tiên Tử vừa nói vừa lấy ra một nhẫn trữ vật, phóng tới trong tay Thanh Mộc.

Thanh Mộc cảm ứng một phen, sắc mặt bỗng nhiên trì trệ, trong nhẫn trữ vật này có quá nhiều Linh Thạch, coi như đối với cường giả Phân Thần trung kỳ như sư phụ cũng là một con số không nhỏ.

Thấy đồ đệ mình có chút ngốc lãng, Vô Niệm Tiên Tử khẽ nhủ mà nói:

- Ta thật vất vả thuyết phục những người khác trong tông môn không đi Linh Kim thành tranh với ngươi, nếu ngươi không thể mang Linh Lung Thiết về, ngươi để cho mặt mo này của ta đặt ở nơi nào?

- Sư phụ, ngươi yên tâm! Đồ tử nhất định sẽ mang Linh Lung Thiết kia về!

Trong mắt Thanh Mộc lóe lên vẻ cảm động, cung kính nói.

Hắn cũng không phải nói mạnh miệng, Linh Lung Thiết tuy trân quý, nhưng cũng không phải vô giới chi bảo gì.

Lấy Linh Thạch sư phụ cho hắn và chính thân gia của hắn, đã đầy đủ mua mấy khối kia Linh Lung Thiết kia, có phần này lực lượng, chỉ cần không đụng tới đồ đàn, thì nhất định có thể chụp Linh Lung Thiết tới tay.

- Ừm, đi thôi.

Vô Niệm Tiên Tử khoát tay áo, trên mặt lại khôi phục lạnh nhạt như trước kia.

Thanh Mộc nhẹ gật đầu, cáo từ một tiếng, quay người rời khỏi Ngọc Đỉnh tông.

...

Trong nháy mắt, một tháng trôi qua.

Trần Trần cảm ứng Linh Lực mãnh liệt trong cơ thể mình, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng.

Phân Thần cảnh, đối với hắn mà nói đã chỉ còn lại có chỉ cách một chút, giờ đây hắn tùy thời đều có thể bước vào cảnh giới Phân Thần.

Tất nhiên, công chủ yếu quy thần thức của hắn thật sớm đã đạt tới Phân Thần cảnh, so với Luyện Hư đỉnh phong bình thường thiếu đi một cửa ải khó khăn nhất.

Cao hứng xong, trên mặt Trần Trầm không tự giác toát ra thần sắc không có ý tứ, mới qua một tháng, lại phải đi hướng về sư tổ mượn pháp bảo.

Phải biết những pháp bảo kia của sư tổ cũng là mượn từ tông môn, nếu lại để sư tổ giúp hắn mượn đồ vật, vậy sẽ tiêu hao uy vọng và công hiến của sư tổ ở trong tông môn.

Nhưng mà tuy không có ý tứ, nhưng nên mượn vẫn phải mượn.

Luyện Hư bước vào Phân Thần cũng không phải nói đùa, cho dù ông trời không cố ý nhằm vào hắn, hắn cũng phải cẩn thận đối đãi.

Về phần nhân tình của sư tổ, chỉ có thể chờ đợi sau khi hắn bước vào Phân Thần cảnh sẽ từ từ trả.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm lấy ra đưa tin lệnh bài, truyền một tin tức ra ngoài, sau đó tiếp tục tu luyện.

Nhưng mà, hơn nửa ngày sau, lệnh bài đưa tin cũng không truyền đến sư tổ trả lời.

Suy nghĩ một chút, hắn lại đưa tin cho sư tổ của sư phụ Vô Niệm Tiên Tử, nhưng vẫn chưa hề trả lời.

- Chẳng lẽ là ghét bỏ ta phiền... Hay là làm việc chưa trở về?

Trong lòng Trần Trầm nghi hoặc, do dự chốc lát, bay ra khỏi đỉnh núi tu luyện của mình, hướng về đỉnh núi của sư tổ.

Nhưng sau khi đến trên ngọn núi lại phát hiện sư tổ căn bản không có trong núi, chỉ có một có chút đệ tử trẻ tuổi đang học tập luyện đan.

Đệ tử này là đồ đệ sư tổ mới vừa thu không bao lâu, chỉ có tu vi Kết Đan, nghiêm chỉnh mà nói cũng là sư thúc của hắn.

- Khụ khụ, Tiểu sư thúc, tổ ta lão nhân gia người làm việc còn chưa trở lại sao?

Bay đến trước mặt đệ tử trẻ tuổi kia, Trần Trầm kiên trì hỏi.

- A... Tiên bối, đúng vậy, sư phụ hắn ra ngoài một tháng, còn chưa có trở lại.

Đệ tử trẻ tuổi kia giật nảy mình, đỏ mặt trả lời.

Trần Trầm chấp tay cáo từ, sau đó lại bay về đỉnh núi của Vô Niệm Tiên Tử.

Vô Niệm Tiên Tử ở trong Ngọc Đỉnh này đã chờ đợi gần ngàn năm, môn hạ đệ tử đồ tôn cái gì gộp lại chừng mấy trăm người, trong đó còn có mấy Luyện Hư tồn tại.

Chưa tìm tới cửa hỏi thăm, Trần Trầm đã phát hiện tất cả mấy đệ tử Luyện Hư này đều một mặt thần sắc không yên, khiến trong lòng của hắn lộp bộp một tiếng.

Chẳng lẽ là xảy ra bất ngờ gì?

Không tiếp tục suy nghĩ, Trần Trầm thần sắc nghiêm túc tìm tới một đệ tử Luyện Hư trong đó, lễ phép hỏi:

- Đạo hữu, không biết Vô Niệm tiên bối nàng đi đâu?

Thấy Trần Trầm mang toàn thân phục sức đệ tử của Ngọc Đỉnh tông, tu vi cũng nhìn không thấu, đệ tử Luyện Hư kia đứng chát trả lời:

- Vị sư huynh này, ta cũng đang buồn vấn đề này đây, sư phụ lão nhân gia nàng không biết rõ đi đâu, lệnh bài đưa tin cũng không trả lời, đã mất tích mấy ngày.

Trần Trầm nghe vậy tâm tình càng nặng nề, vội vàng hỏi:

- Sư đệ, đến cùng là xảy ra chuyện gì? Người nói rõ ràng một chút.

- Là như vậy, một tháng trước, Đại sư huynh tiến về Linh Kim thành đấu giá một chỗ linh thiết, kết quả không biết chuyện gì xảy ra, mất tích, sư phụ lão nhân gia nàng lo lắng an nguy của Đại sư huynh, nửa tháng trước đích thân ra ngoài tìm kiếm.

- Vừa mới bắt đầu mỗi ngày còn đưa tin trở về, nhưng ba ngày trước đột nhiên không có tin tức.

- Vị sư huynh này, người nói sư phụ và Đại sư huynh có phải vẫn lạc hay không... Đáng tiếc chúng ta tu vi quá thấp, nếu có tu vi như Tông chủ đã sớm ra ngoài đi tìm.

Chương 418: Một Minh Tìm Kiếm

Trần Trầm nghe đến đây sắc mặt đột biến.

Ở Thượng giới này, mất tích chủ yếu thường liên quan đến vấn đề, một tu sĩ Luyện Hư cảnh giới trở lên, chỉ cần không chết, đó là tuyệt đối không thể mất tích.

Nghĩ đến một tháng trước, sư tổ còn chuyện trò vui vẻ với mình, trong lòng Trần Trầm một hồi đau nhói.

Ở Thượng giới này, sư tổ là một người quen trên ý nghĩa chân chính duy nhất, cũng là số ít mấy người hẳn có thể tin nhiệm.

- Tông chủ hẳn biết chuyện này sao?

Sau một hồi lâu, Trần Trầm âm thanh khàn khàn hỏi thăm.

Đệ tử Luyện Hư kia thờ dài nói:

- Nửa năm trước Tông chủ bế quan trùng kích Hợp Thể... Loại thời khắc máu chốt này, không ai dám quấy rầy người.

- Về phần các cao thủ khác trong tông môn, đại bộ phận đều không mạnh bằng sư phụ ta, sư phụ ta cũng mất tích, bọn hắn thế nào dám đi?

- Mà duy nhất mạnh hơn sư phụ Thái Thượng trưởng lão ra ngoài du lịch, đã hơn mười năm không trở về.

Nghe nói như thế, Trần Trầm chau mày.

Ở Thượng giới này, tu sĩ sống ngàn năm có mấy cái nguyện ý vì người khác nhắc lên nguy hiểm tính mạng?

Đừng nói là đồng bạn, coi như là sư đồ đệ tử huynh đệ, đều không mấy người nguyện ý.

Sống càng lâu, không chỉ đại biểu tu vi cao, cáo già, càng đại biểu tiếc mệnh.

- Sư đệ, Linh Kim thành ở đâu? Người chỉ cho ta phương hướng.

Đệ tử Luyện Hư kia nghe đến đây trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, sau đó không nói hai lời, lấy ra một tấm bản đồ đưa đến trong tay Trần Trầm, đồng thời chỉ một tiêu ký trên bản đồ cách Ngọc Đỉnh tông không tính xa nói:

- Sư huynh, Linh Kim thành ở chỗ này, cách Ngọc Đỉnh tông chúng ta chỉ có mấy vạn dặm, cũng coi là một thành trì gần Ngọc Đỉnh tông chúng ta.

- Đa tạ.

Trần Trầm cảm tạ một tiếng, cất kỹ bản đồ, tiếp đó xoay người rời đi.

- Sư huynh, người phải bảo trọng!

Phía sau truyền đến tiếng hô của đệ tử Luyện Hư kia, thân hình Trần Trầm dừng lại chốc lát, sau đó dứt khoát kiên quyết bay về hướng sơn môn.

...

Trên đường tiến về Linh Kim thành, tâm tình Trần Trầm cực kỳ nặng nề.

Nếu sư tổ bị người nửa đường ăn cướp vẫn lạc, vậy theo lý thuyết Vô Niệm Tiên Tử tra không có tung tích, chẳng mấy chốc sẽ trở về tông môn, không đến mức mất tích.

Nhưng hôm nay, Phân Thần trung kỳ Vô Niệm Tiên Tử đều mất tí

ch, vậy đã nói rõ chuyện xa không đơn giản như cảnh đường ăn cướp.

Phải biết, vùng hẻo lánh như ở đây, Phân Thần trung kỳ vậy coi như là tuyệt đối cao thủ, coi như là một vài thành chủ, cũng không có tu vi Phân Thần kỳ.

Căn cứ đánh dấu trên bản đồ, thành chủ Linh Kim thành cũng chính là Luyện Hư đỉnh phong mà thôi.

Đến cùng là gì chuyện, làm cho cao thủ như Vô Niệm Tiên Tử đề u mất tích?

Trần Trầm càng nghĩ sắc mặt càng ngưng trọng, chần chờ chốc lát, hắn lấy ra mặt nạ mà Lê Tương cho hắn, biến ảo thành hình tượng một trung niên tu sĩ mặt mũi tràn đầy dữ tợn, treo râu quai nón.

Về phần y phục đệ tử Ngọc Đỉnh tông cũng đổi thành toàn thân áo đen.

Phi hành một ngày, Linh Kim thành càng ngày càng gần, Trần Trầm theo bản năng hãm lại tốc độ.

Nhưng khi thần thức xem xét đến Linh Kim thành, hắn cũng là đột nhiên tăng tốc độ lên tới cực hạn, chỉ trong chốc lát, hắn đã đi tới phía trước Linh Kim thành.

Nhưng mà nghiêm chỉnh mà nói, ở trước mặt hắn đã không phải là một thành trì, mà là một chỗ phế tích, phế tích này chiếm diện tích hơn mười dặm, khắp nơi đều là đổ nát thê lương.

Bên trong đống đổ nát thê lương cất giấu lượng lớn thi thể, nhìn bộ dáng những thi thể này, Trần Trầm suy đoán những người này đã bị khải chết khoảng ba ngày trước.

- Linh Kim thành đều bị hủy...

Ánh mắt Trần Trầm lấp lóe, bên trong ánh mắt mơ hồ có ý kiêng kị.

Tuy thành chủ Linh Kim thành chỉ có tu vi Luyện Hư đỉnh phong, nhưng thành trì Thượng giới này căn bản không phải một nhận thức với Hạ giới, không chỉ kiến trúc tài liệu vô cùng kiên cố, trận pháp càng là cường hãn, cường giả Phân Thần tuyệt không có thực lực hủy đi một toà thành.

Còn tốt, Linh Kim thành này thoát nhìn cũng không phải bị một siêu cấp cường giả nào đó một kích trực tiếp phá hủy, mà là trải qua một chút chống lại, một chút đấu tranh, mới bị hủy đi.

Điều này nói rõ, người hủy Linh Kim thành này không phải loại siêu cấp cường giả kia.

Lại nhìn những Linh Lực thuộc tính khác sót lại bên trên đồng đồ nát thê lương này Trần Trầm kết luận, hủy đi Linh Kim thành hẳn là một đám người.

Hô!

Trần Trầm hít sâu một hơi, bắt đầu dùng hệ thống tìm kiếm tung tích của sư tổ trong Linh Kim thành.

Coi như sư tổ rất có thể đã vẫn lạc, nhưng chỉ cần còn có một chút dấu tích, vậy hẳn dùng hệ thống vẫn có thể tìm tới.

...

Nhưng mà, trọn vẹn tìm nửa canh giờ, tìm khắp phế tích này mấy lần, Trần Trầm cũng không phát hiện một chút dấu tích của sư tổ.

Phải biết, coi như là bị siêu cấp cường giả oanh thành bột mịn, vậ

y cũng có thể tìm được chút bột mịn.

Tuy không tìm được dấu tích của sư tổ, nhưng mà Trần Trầm lại không lạc quan bao nhiêu.

Ngay sau đó, hắn lại bắt đầu tìm kiếm manh mối khác bên trong phế tích, rất nhanh, hắn đã tìm được vị trí của phòng đấu giá ở Linh Kim thành.

Đã biến thành phế tích trong phòng đấu giá không có một cỗ thi thể, càng không đánh rơi bảo vật, xem ra lúc bị hủy, phòng đấu giá này đang bỏ không.

Mà sư tổ đến Linh Kim thành này, cần phải tại hơn hai mươi ngày trước, về phần cuộc đấu giá kia sẽ chính thức bắt đầu, vẫn phải chậm thêm mấy ngày.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm càng không hiểu.

Xem ra Linh Kim thành này phải bị hủy bởi ba ngày trước, mà ba ngày trước, cuộc đấu giá kia đã sớm kết thúc.

Vì sao vẫn còn có người tới hủy Linh Kim thành này?

Chẳng lẽ Linh Kim thành này bị hủy, cuộc đấu giá kia và sư tổ mất tích cũng không phải liên quan đến nhau?

Đang lúc Trần Trầm nghĩ có nên dùng một vạn dặm truy tung, tìm kiếm một thoáng tung tích của sư tổ hay không thì chỗ không xa từ ruyền đến một thanh âm.

- Người là người nào? Vì sao ở chỗ này?

Nghe được thanh âm này, Trần Trầm ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một tên tu sĩ thoát nhìn cực kỳ trẻ tuổi, toàn thân áo trắng, nhưng tu vi lại không tính yếu, đạt tới Luyện Hư hậu kỳ.

Thấy đối phương một mặt cảnh giác, Trần Trầm bình tĩnh nói:

- Ta có trường bối sư môn tới Linh Kim thành này mất tích, ta đặc biệt tới trước điều tra một phen.

Nghe nói như thế, thanh niên kia tu sĩ trên mặt hiện lên vẻ đau thương, cảnh giác bên trong ánh mắt cũng yếu đi mấy phần.

- Thì ra là thế, đạo hữu, mục đích ta tới nơi đây cũng giống như ngươi, gia sư cũng là tới Linh Kim thành này, tiếp đó mất tích.

Trần Trầm nghe vậy trong lòng có chút khâm phục, người này tu vi chưa bằng mình, cũng dám tới nơi này điều tra tình huống, xem bộ dáng là một tu sĩ nhân phẩm không tệ.

Mặc dù tu vi của đối phương không cao, nhưng Trần Trầm lại không chút nào xem thường đối phương.

- Đạo hữu, tôn sư là tu vi gì? Trước khi mất tích có từng lưu lại tin tức gì quan trọng không?

Tu sĩ thanh niên kia đáp:

- Gia sư ngoại hiệu Vân Thủy Cư Sĩ, vừa bước vào Phân Thần kỳ không bao lâu, về phần trước khi mất tích...

Nói đến đây, trong mắt thanh niên tu sĩ lóe lên một tia chần chừ.

Trần Trầm thấy vậy vội vàng nói:

- Việc này can hệ trọng đại, đạo hữu không cần cố kỵ.

Thanh niên tu sĩ nghe đến đây thì vẻ chần chừ trong mắt biến mất, thay vào đó là kiên định.

Thực ra, hấn cũng là cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, tuy là hấn là tu sĩ cảnh giới Luyện Hư, nhưng cũng ra ngoài xông xáo không bao lâu, gặp phải loại chuyện này, càng là như là con ruồi không ông đầu, căn bản không biết xử lý như thế nào.

- Đạo hữu, người ta cùng là người thiên nhai trầm luân, đã như vậy, ta không che giấu nữa, trước khi sư phụ ta mất tích xác thực có truyền cho ta một tin tức... Nói bên trên đấu giá hội bất ngờ xuất hiện một loại trọng bảo, lúc ấy hấn còn tiếc hận không nhiều mang Linh Thạch đây.

- Sau đó hấn không có tin tức nữa, đạo hữu, người nói hấn mất tích có thể có quan hệ với trọng bảo này hay không?

- Trọng bảo...

Trần Trầm rơi vào trầm tư, đồ vật được một cường giả Phân Thần kỳ xưng là trọng bảo, tuyệt đối không phải Linh Lung Thiết, Linh Lung Thiết tuy trân quý, nhưng chưa gọi được là trọng bảo.

- Đạo hữu...

Thấy Trần Trầm không nói lời nào, tu sĩ thanh niên kia có chút gập.

Trần Trầm khoát tay áo nói:

- Chúng ta đi quặng mỏ Linh Kim thành xem một chút đi, nghe nói đám đồ vật đấu giá kia đều là từ bên trong quặng mỏ đào móc ra, ở nơi đó có lẽ chúng ta có thể tìm tới tin tức hữu dụng.

Thanh niên tu sĩ kia xem xét là một người kém kiến thức lại không có chủ kiến, sau khi nghe được Trần Trâm đề nghị lập tức gật đầu đồng ý.

- Cũng tốt, đạo hữu, tại hạ Chu Lộ, xin hỏi tôn tính đại danh của đạo hữu.

- Trương Ky.

Trần Trâm thuận miệng nói.

Chu Lộ nhẹ gật đầu, trong ánh mắt có một tia nhát gan, nói khẽ:

- Trương đạo hữu, tại hạ tùy thân không mang nhẫn trữ vật.

Nghe nói như thế, Trần Trâm im lặng, tiểu tử này là cái gì nào mà ch kín? Như thế nào đột nhiên nhắc tới không mang nhẫn trữ vật?

Lại nói, người không mang nhẫn trữ vật liên quan ta cái rắm?

Nhưng mà một giây sau hắn đã bừng tỉnh hiểu ra, tiểu tử này là sợ mình có ác ý, nguyên có chuyện rào đón trước.

Cần thiết hay không?

Mình giống như là loại kia...

Nghĩ tới đây, Trần Trâm không nghĩ tiếp được nữa, hắn hiện tại bị ến ảo bộ dáng vẫn đúng là như cái loại người này.

- Khụ khụ, Chu đạo hữu, người yên tâm, Trương Ky ta tuyệt không phải loại người như vậy, thời gian cấp bách, chúng ta đi nhìn kỹ

hăng nói.

Trần Trầm nhẹ ho hai tiếng, dùng thần thức nhìn lướt qua bản đồ, mang theo Chu Lộ bay về phía Tây.

Gần Linh Kim thành chỉ có một quặng mỏ, khoảng cách Linh Kim thành chỉ có mấy trăm dặm, quặng mỏ này không nhỏ, bình thường sản xuất một chút vật liệu luyện khí phổ thông, là tài nguyên quan trọng Linh Kim thành dựa vào sinh tồn.

Khoảng cách mấy trăm dặm đối hai người không tốn bao nhiêu thời gian, chỉ chốc lát thời gian, Trần Trầm đã mang theo Chu Lộ đi tới quặng mỏ gần Linh Kim thành.

Xung quanh quặng mỏ có một chút kiến trúc, tu sĩ bình thường ở phụ trách đào mỏ, nhưng mà giờ đây những kiến trúc này cũng thành phế tích, cả quặng mỏ cũng toàn bộ sụp đổ.

- Xem ra trọng bảo kia hẳn là đến từ quặng mỏ này... Không phải vậy không đến mức đều hủy diệt quặng mỏ này.

Trong lòng Trần Trầm trầm nghĩ, cùng lúc đó, hắn thôi động Vạn Bình Quyết, thao túng một cái xẻng các loại pháp bảo bắt đầu đập quặng mỏ, cũng không lâu lắm đã dọn dẹp tất cả tảng đá bùn đất trong hầm mỏ sụp đổ ra ngoài.

Bên trong có một chút thi thể tu sĩ, Chu Lộ thấy vậy khòe mắt hơi run rẩy.

Trần Trầm lại không nói lời nào, cẩn thận từng li từng tí đi vào trong hầm mỏ, bắt đầu hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, gần đó có khoáng thạch nào không?

- Dưới chân kí chủ một mét, linh thiết khoáng phổ thông.

- Đỉnh đầu kí chủ nửa mét, lam tinh quáng.

...

Cái này một hàng trọn vẹn liệt kê mấy chục loại, không thể không nói, quặng mỏ ở Linh Kim thành này tuy sản xuất không ít chủng loại khoáng thạch, nhưng hiếm có khoáng thạch giá trị cao.

Loại địa phương này làm sao lại xuất hiện trọng bảo gì mà đến mức làm cho mấy tu sĩ Phân Thân trung kỳ như Vô Niệm Tiên Tử đều mất tích?

Đang lúc hần nghi hoặc không hiểu thì trong đầu hệ thống đột nhiên nhắc tới đồ vật khác.

- Kí chủ phía trước năm trăm mét, sót lại một cân Linh Lung Thiết t khoáng, sót lại một gram Linh Lung Thần Kim.

Nghe được bốn chữ Linh Lung Thần Kim, trong mắt Trần Trầm bỗng nhiên loé lên tinh quang.

Linh Lung Thần Kim, đây chính là một trong thập đại thần kim, căn bản Linh Lung Thiết có thể so sánh, nhưng mà căn cứ hần theo bí điển luyện khí có được từ hắc kim ngoại tộc giới thiệu, bề ngoài Linh Lung Thần Kim và Linh Lung Thiết có chút tương tự.

Chẳng lẽ... Người Linh Kim thành hiểu nhầm Linh Lung Thiết thành Linh Lung Thần Kim?

Trong lòng Trần Trầm có mấy phần phán đoán, không do dự, bước ra một bước, đi thẳng đến chỗ hệ thống nhắc nhở có Linh Lung Thần Kim, cẩn thận lại cẩn thận từ trong đất tìm được Linh Lung Thần Kim chừng hạt gạo, tản ra bạch mang.

Linh Lực thôi động, Linh Lung Thần Kim chừng hạt gạo này nháy mắt trở nên nặng chừng ngàn cân.

- Quả nhiên là Linh Lung Thần Kim.

Trần Trầm thâm nghĩ trong lòng.

Đặc tính của Linh Lung Thần Kim là có thể thông qua Linh Lực t hay đổi trọng lượng, mà một khi luyện thành bản mệnh pháp bảo, tu sĩ thần niệm hơi động, pháp bảo sẽ có thể biến thành nặng trăm vạn cân.

Lúc vung ra nhẹ như lông hồng, nhanh như kinh lôi, lúc đánh trúng mục tiêu lại nặng như Thái Sơn, loại uy lực kia nói hủy thiên diệt địa cũng không đủ.

Tuy là tên là nhanh nhẹ, nhưng Linh Lung Thần Kim cũng là thần tài nhất lực phá vạn pháp tinh, là tài liệu luyện chế bản mệnh pháp bảo mà các tu sĩ Luyện Thể tha thiết ước mơ.

Giờ đây, Linh Kim thành lại xuất hiện Linh Lung Thần Kim, vậy bị hủy thành cũng không quá ngoài ý muốn.

Lúc trước, khi chuyện hấn nắm giữ Vạn Hóa Thần Kim bị truyền ra ngoài, chính là đưa tới cường giả Phân Thần tối đỉnh, nhưng mà cuối cùng bị Lê Tiên chém giết.

- Trương đạo hữu, ngươi nhìn ra cái gì?

Chu Lộ đứng bên cạnh thấy Trần Trầm cầm một viên đá chùng hạ t gao ngẩn người, có chút hiếu kỳ hỏi thăm.

Trần Trầm đang chuẩn bị trả lời, thần sắc lại đột nhiên biến đổi, dùng thần thức truyền âm nói:

- Có người đến!

Chu Lộ nghe vậy thần tình lập tức trở nên vô cùng cảnh giác.

Sau một lát, quả nhiên có một tu sĩ trên người mặc xích bào xuất hiện bên ngoài quặng mỏ, thấy quặng mỏ bị người động tới, xích bào tu sĩ này tùy ý tìm kiếm một hồi rồi xoay người rời đi.

Đúng lúc này, chín món pháp bảo từ trong hầm mỏ bay ra, theo bốn phương tám hướng khóa chặt lại hắn.

Nhìn thấy tình cảnh này, xích bào tu sĩ âm thanh khàn khàn nói:

- Ngươi là người nào?

- Câu nói này nên là ta hỏi ngươi mới đúng, ngươi là người nào?

Trần Trầm vừa nói xong đã xuất hiện trước mặt xích bào tu sĩ.

Mặt mũi xích bào tu sĩ tràn đầy đường vân, cũng không biết là vãn lên hay là trời sinh như thế, dù sao thoạt nhìn cực kỳ yêu dị, không giống tu sĩ nghiêm chỉnh.

Khi Trần Trầm quan sát xích bào tu sĩ, xích bào tu sĩ cũng đang quan sát Trần Trầm, cảm ứng được Trần Trầm không phải tu sĩ Phân Thần, hắn rõ ràng nhẹ nhàng thở ra.

- Ta là người nào không cần các hạ quan tâm? Ta khuyên các hạ vẫn là thu lại những pháp bảo này thì tốt hơn, miễn sinh ra hiểu lầm không đáng có!

Nói đến hai chữ hiểu lầm, xích bào tu sĩ đã thanh sắc câu lệ, hình như là đang cảnh cáo Trần Trầm.

Nhưng mà, một giây sau, chín món pháp bảo kia lợi dụng sét đánh không kịp bưng tai đánh về phía hắn.

- Ngươi!

Xích bào tu sĩ cực kỳ hoảng sợ, người này ra bài không theo lẽ thường, lại không chút do dự đã hạ sát thủ.

Đang lúc hấn muốn ngăn cản, trong đầu đột nhiên chấn động, cả người mộng bức nửa giây.

Chỉ nửa giây này, chín món pháp bảo đã đánh vào trên người hấn, trực tiếp đem oanh nhục thân hấn thành bột mịn.

Chờ hấn hoàn toàn lấy lại tinh thần, một món pháp bảo châm dài đã ở trước mắt hấn, cách Nguyên Thần của hấn không đến một c m.

Một bên Chu Lộ bị dọa đến lạnh run, hấn chỉ biết Trương Kỳ này là nhân vật hung ác, giờ đây xem xét quả là thế, không nói hai lời đã hủy đi nhục thân người khác, thật sự là đáng sợ.

- Cho người năm hơi thời gian suy nghĩ, người thuộc về thế lực nào? Tới nơi này làm gì? Chuyện Linh Kim thành có phải có quan hệ với người hay không?

Trần Trầm hỏi như vậy tự nhiên không phải không thôi tha, hấn cẩn thận quan sát qua phé tích Linh Kim thành, cảm ứng qua đủ loại thuộc tính Linh Lực và khí tức bên trong.

Mà khí tức trên mình người này cực kỳ tương tự một đạo trong đó, lại thêm hệ thống phán định người này không phải người tốt, cho nên hấn mới quả quyết xuất thủ.

Nghe được lời nói của Trần Trầm, xích bào tu sĩ kia vừa sợ vừa giận, không nhìn cái pháp bảo loại hình châm càng ngày càng gần, băng lãnh hàn ý làm Nguyên Thần đau nhói, hấn kinh nộ rất nhanh chuyển thành sợ hãi đối với tử vong.

- Ta là tu sĩ Xích Ma tông, tới nơi này tìm kiếm một loại trọng bảo, về phần Linh Kim thành là Xích Ma tông chúng ta diệt...

Nghe được ba chữ Xích Ma tông, Trần Trầm không có phản ứng gì nhưng bên cạnh Chu Lộ đã đảo thật lúi hai bước.

- Xích Ma tông... Dĩ nhiên là Xích Ma tông xuất thủ.

Trần Trầm nhìn phản ứng của hắn, chỉ biết Xích Ma tông này thực lực phi phàm, hơn nữa xích bào tu sĩ này không chút kiêng kỵ nói ra danh tự của tông môn, rõ ràng cũng là tự tin đối với tông môn.

- Tìm kiếm trọng bảo? Như thế nào, bảo vật bên trên đấu giá hội này, các người không được đến sao?

Trần Trầm lạnh giọng hỏi.

Xích bào tu sĩ nghe vậy lúng túng nói:

- Ngày đó đấu giá hội xảy ra tranh đấu, bảo vật không biết rơi xuống trong tay ai, ngay sau đó Xích Ma tông chúng ta dốc toàn bộ lực lượng... không chế được tuyệt đại bộ phận tu sĩ tham gia đấu giá lần đó.

Chỉ là tới bây giờ, không có người nào thừa nhận lấy được bảo vật kia.

Chương 420: Đấu Giá Từ Đầu Đến Cuối

Nghe đến đó, Trần Trầm bỗng nhiên nhẹ nhàng thở ra.

Bảo vật kia Xích Ma tông không cầm được tới tay, điều này cũng đã nói lên sự tỏ lão nhân gia người có lẽ vẫn an toàn, dù gì, hẳn là cũng còn có Nguyên Thần.

- Xích Ma tông, thực lực gì?

Trần Trầm thần thức truyền âm hỏi thăm Chu Lộ bên một thoáng cạnh.

- Bên trong Xích Ma tông có mười cao thủ Phân Thần, danh xưng Xích Ma Thập Tôn, trong đó hai người mạnh nhất đã là nửa bước Hợp Thể.

Chu Lộ truyền âm giới thiệu nói.

Trần Trầm nghe vậy trong lòng lộ bộp một tiếng, sau đó không cần nói nữa, chỉ là mười cao thủ Phân Thần này cũng đủ để treo Ngọc Đỉnh tông lên đánh.

Tuy thực lực của Ngọc Đỉnh tông không yếu, nhưng Phân Thần cảnh cũng chỉ có bảy tám người, mà bảy tám người này phần lớn đều là Luyện Đan Sư, sức chiến đấu phải yếu hơn so với tu sĩ cùng cảnh giới một cấp.

Nhưng mà nếu Xích Ma tông này đã có hai người mạnh nhất, vậy đã nói rõ bên trong không thể quá đồng lòng.

Hơn nữa bảo vật này chỉ có một, lấy được đến cùng cho ai?

Như thế xem ra, chuyện này hẳn là một người trong Xích Ma Thập Tôn làm.

Dù sao là hẳn biết được loại trọng bảo này, chắc chắn không thể cáo tri tông môn, tám chín phần mười sẽ vận dụng thủ hạ tâm phúc của mình cướp đoạt bảo vật.

Xích bào tu sĩ thấy Trần Trầm nghe được ba chữ Xích Ma tông, bèn trong ánh mắt không sợ hãi chút nào, thần tình trở nên có chút thấp thỏm.

- Các người có mấy người? Dẫn đầu là ai?

- Mười người...

Nói đến đây, ánh mắt xích bào tu sĩ trở nên có chút tránh né.

Trần Trầm cơ trí vượt trội, nhìn bộ dáng này của hắn đã biết người này đang suy nghĩ gì.

Mười người kia, loại trừ lưu mấy người trông coi tù binh ra, còn lại ai phỏng chừng đều ra ngoài tìm kiếm Linh Lung Thần Kim.

Người này trông cậy vào những sư huynh đệ khác tới nơi này, cứu hắn một mạng, thuận tiện giải quyết địch nhân mình.

Như thế xem ra, nơi đây không nên ở lâu.

Không suy nghĩ nhiều, Trần Trầm phong ấn tu vi của xích bào tu sĩ, mang theo bên cạnh, tiếp đó mang theo Chu Lộ bay về hướng vắng vẻ, bay thẳng đến hơn nghìn dặm mới ngừng lại.

Dọc theo con đường này, hắn lại hỏi không ít vấn đề, xích bào tu sĩ kia vì mạng nên cái gì biết đều nói.

Sự thật không sai biệt lắm với suy đoán của Trần Trầm, lần này động thủ chính là Nhị Ma Tôn bên trong Xích Ma Thập Tôn, tu vi Phân Thần đỉnh phong, về phần những Ma Tôn khác trong Xích Ma tông thì không biết chuyện này.

Nửa tháng trước, đấu giá hội bắt đầu, một tên thủ hạ của Nhị Ma Tôn tham gia đấu giá hội phát hiện trọng bảo kia.

Trên thực tế, một ngày đó tại chỗ có không ít tu sĩ thấy nhiều biết rộng đều nhìn ra đầu mối, kết quả lại bị người tại chỗ chỉ nhận ra được.

Kết quả có thể nghĩ mà biết, trong khoảnh khắc nhắc lên sóng to giọng lớn.

Giá cả đấu giá một đường tiêu thăng, cuối cùng đạt tới độ cao gần như không có khả năng đạt tới, bị một người đấu giá nặc danh chụp xuống.

Sau khi trọng bảo bán đấu giá xong, toàn bộ phòng đấu giá không biết rõ bị ai phong tỏa lên, một đám tu sĩ ở trong phòng đấu giá xả y ra tranh đấu.

Nhưng tranh đấu chưa bao lâu, Xích Ma tông Nhị Ma Tôn đã dẫn theo mấy tên thủ hạ phủ xuống phòng đấu giá, đem tại chỗ bắt số người tất cả tu sĩ, đưa đến một nơi bí mật soát người thẩm vấn.

Nhưng cuối cùng không thể tìm tới, cũng không có người thừa nhận đạt được trọng bảo kia, ngược lại có người nói rất có thể là phòng đấu giá phải người mình chụp xuống trọng bảo, không phải vậy không thể đạt tới loại giá cả kia.

Giá trị của trọng bảo kia tất nhiên vượt xa giá cả đấu giá, nhưng giá cả kia cũng thực cực cao, coi như là tu sĩ Phân Thần lấy ra toàn bộ thân gia cũng không thể lấy ra nhiều Linh Thạch như vậy.

Vậy nguyên nhân chỉ có thể là Linh Kim thành tự mình động thủ chân.

Kết quả có thể nghĩ mà biết, Xích Ma tông Nhị Ma Tôn lại lần nữa phủ xuống Linh Kim thành, trực tiếp phá hỏng Linh Kim thành và cả quặng mỏ gần đó, đồng thời lại bắt không ít tu sĩ, nhưng vẫn không tìm tới trọng bảo đánh rơi.

Giờ đây càng chỉ có thể căn cứ những tu sĩ bị bắt kia cung cấp một chút đầu mối tìm kiếm.

- Sự tỏ quả nhiên không vẫn lạc, nhưng mà sợ là ăn không ít đau khổ, chỉ là Vô Niệm Tiên Tử đi nơi nào?

Nghĩ tới đây, Trần Trầm lại dò hỏi:

- Nhiều tu sĩ mất tích như vậy, trường bối sư môn bọn hấn hấn là sẽ đến tìm kiếm? Các người xử lý như thế nào?

- Nửa tháng trước lục tục ngo ngoe có một nhóm tu sĩ đi tới Linh Kim thành, khi đó Nhị Ma Tôn đang ở gần Linh Kim thành, bị hấn chém giết một nhóm người sau đó không ai dám tới.

- Tất cả đều giết?

Âm thanh Trần Trầm bỗng nhiên lạnh lên.

Xích bào tu sĩ nghe đến đây vội vàng nói:

- Có hai cao thủ mất đi nhục thân, Nguyên Thần bị trọng thương, cuối cùng chạy thoát...

Nhìn ánh mắt của hấn khúm núm, Trần Trầm không biết rõ người này nói thật, vẫn là bởi vì sợ mình nổi giận nói láo.

Trên thực tế, hấn và Vô Niệm Tiên Tử cũng không có quá nhiều tình cảm, nếu như Vô Niệm Tiên Tử không vẫn lạc, vậy dĩ nhiên là tất cả đều vui vẻ.

Nhưng nếu là vẫn lạc, vậy hấn cũng chỉ có thể ở trong lòng mặc niệm một phen.

- Nơi bí mật đó ở đâu? Trông coi là bản nhân Nhị Ma Tôn sao?

- Không phải...

Xích bào tu sĩ vừa định phủ nhận, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén như giao kia của Trần Trầm lập tức sửa lại miệng.

- Đúng, đúng Nhị Ma Tôn đại nhân đích thân trông coi những người kia, về phần nơi đó... Ngay ở phương Bắc ngoài ba ngàn dặm, bên trong một tiểu tông phái, Tông chủ của tiểu tông phái là nữ nhân của Nhị Ma Tôn đại nhân.

- Tu vi gì?

- Phân Thần sơ kỳ.

Xích bào tu sĩ nhỏ giọng trả lời.

- Phân Thần sơ kỳ...

Trần Trầm nhíu mày.

Không nói Nhị Ma Tôn Phân Thần đỉnh phong, chỉ nói nữ nhân người ta cũng rất khó đánh thắng được.

- Đạo hữu, nếu người thật muốn nghĩ cách cứu viện ai, ta khuyên người tìm thêm mấy trưởng bối sư môn, nói như vậy không chừng có thể có hi vọng đánh bại Nhị Ma Tôn...

Xích bào tu sĩ thấy Trần Trầm do dự bất định, vội vàng nói.

Nhìn hẳn một bộ bày mưu tính kế cho mình, Trần Trầm cười lạnh không thôi.

Gia hỏa này rõ ràng là sợ mình đánh trống lui quân, đến lúc đó hẳn không còn giá trị lợi dụng, mình sẽ hạ sát thủ.

Lấy nhỏ gặp lớn, xem ra Xích Ma tông này cũng không phải tông môn quá đồng lòng.

Chần chờ chốc lát, Trần Trầm lơ mờ hỏi:

- Người biết trọng bảo kia đến cùng là cái gì không?

Xích bào tu sĩ lắc đầu nói:

- Không biết, cái này Nhị Ma Tôn không nói cho chúng ta biết, chỉ nói là trọng bảo kia toàn thân màu trắng, to bằng đầu người... nó cho chúng ta dễ gặp được đồ vật tương tự, toàn bộ đều phải mang về.

Ánh mắt Trần Trầm trở nên lạnh lẽo.

Xích bào tu sĩ giật nảy mình, mang theo tiếng khóc nức nở nói:

- Ta thật không biết... Nhị Ma Tôn đại nhân cũng phòng bị chúng ta.

- Cho người một cơ hội cứu mạng, có thể nắm chặt hay không, phải xem chính người.

Trần Trầm đưa ra một ngón tay.

- Đạo hữu người nói thẳng, ta có thể làm được nhất định làm!

Xích bào tu sĩ một mặt chân thành, cầu sinh dục vọng cường liệt đến cực hạn.

- Đưa tin nói cho Nhị Ma Tôn của các người biết, nói là người nhìn thấy đồ vật tương tự trong tay tu sĩ Phân Thần cảnh nào đó.

Dứt lời Trần Trầm trả lại nhẫn trữ vật cho xích bào tu sĩ.

Xích bào tu sĩ không nói hai lời bắt đầu đưa tin, Trần Trầm thì ở một bên dận dò.

- Lại thêm một câu, ngằm trộm nghe đến Phân Thần tu sĩ kia nhắc tới cái gì thần kim... Người tự biết không phải là đối thủ, cho nên ỉn mà không phát, không giao tiếp với tu sĩ Phân Thần cảnh đó.

Xích bào tu sĩ căn cứ Trần Trầm miêu tả đưa tin, cũng không lâu l ấm đẫnhậ được Nhị Ma Tôn trả lời.

Sau khi nhìn thấy trả lời, thần tình của xích bào tu sĩ vô cùng xấu hổ.

Nhị Ma Tôn lại khen hấn thông minh, năng lực ứng biến mạnh...

Phải biết, trước lúc này, hấn chưa bao giờ đạt được kích lệ như vậy, giờ đây đạt được kích lệ, cũng là bởi vì loại chuyện này, khiến hấn nhin không được bắt đầu hoài nghi trí thông minh của mình.

- Đạo hữu... Nhị Ma Tôn đại nhân hỏi ta, Phân Thần tu sĩ đó ở đâu?

- Người báo địa điểm hiện tại đi.

Trần Trầm chỉ chỉ mặt đất.

Sau khi xích bào tu sĩ dựa theo phân phó báo xong, sắc mặt trở nên cực kỳ bối rối, kinh ngạc nói:

- Đạo hữu, Nhị Ma Tôn đại nhân... chẳng mấy chốc nữa sẽ phủ xuống nơi đây!

Chương 421: Thong Dong Cứu Người

Một bên Chu Lộ nghe vậy thần sắc đại biến, ngay từ đầu còn có chút thong dong thần tình lập tức trở nên thất kinh lên.

Phải biết đây chính là cường giả Phân Thần tối đỉnh, chạy tới nơi này căn bản không hao phí bao lâu thời gian.

Trần Trầm liếc mắt nhìn hắn, không nói hai lời mang theo xích bào tu sĩ kia bay về hướng Tây.

Lúc này xích bào tu sĩ nhắc đến môn phái nhỏ ở phương Bắc ba ngàn dặm, Trần Trầm không thể trực tiếp đi hướng bắc, nếu không sẽ vừa vặn gặp Ma Tôn, vậy sẽ xong đời, cho nên mới lượn quanh phương hướng khác.

Chu Lộ thấy vậy căn răng đi theo sau.

Ước chừng phi hành một khắc đồng hồ, bên trong lệnh bài đưa tin của xích bào tu sĩ truyền đến cái kia Nhị Ma Tôn hỏi thăm.

- Người ở chỗ nào? Tu sĩ đạt được trọng bảo ở đâu?

Trần Trầm nhìn cái kia xích bào tu sĩ liếc mắt, bờ môi động mấy lần, xích bào tu sĩ lập tức hiểu ý, trả lời:

- Đại nhân, hắn bay theo hướng Nam, bởi vì tu vi của hắn cao, ta không dám áp quá gần, chỉ có thể thông qua Linh Lực ba động sót lại một chút trong không khí đuổi theo tung tích hắn, còn mời Ma Tôn đại nhân thứ lỗi.

Nói xong câu đó, xích bào tu sĩ theo bản năng xoa xoa mồ hôi lạn

h trên trán, chỉ là mới vừa duỗi ra tay, mới ý thức được mình bây giờ chỉ là một Nguyên Thần mà thôi, nơi nào có mồ hôi lạnh gì đó?

- Một khắc đồng hồ thời gian đã có thể đến vị trí của chúng ta lúc trước, tốc độ kia nhanh hơn ta không ít.

Trong lòng Trần Trầm yên lặng tính toán, lúc này đám người bọn họ cách môn phái nhỏ này còn khoảng mấy trăm dặm.

...

Lại qua nửa khắc đồng hồ, Trần Trầm rút cục nhìn thấy cái gọi là môn phái nhỏ kia.

Tông môn tên là Đào Hoa tông, trong tông môn khắp nơi đều là cây đào, so với Lê Tiên tông, nơi này oanh oanh yến yến hơn nhiều, Trần Trầm dùng thần thức quan sát một phen, thậm chí cũng không phát hiện một nam tu.

Suy tư chốc lát, Trần Trầm đem xích bào tu sĩ phong ấn lại, còn mình hóa thành bộ dáng xích bào tu sĩ, áp giải Chu Lộ quang minh chính đại hướng về sơn môn Đào Hoa tông.

Chưa bước vào sơn môn, một âm thanh mang theo mị ý tại vang lên bên tai.

- Xích Giác, ngươi trở về làm gì?

Trần Trầm cung kính nói:

- Ma Tôn đại nhân ra ngoài tầm bảo, sợ nơi này có biến, cho nên mệnh ta trở về thủ vệ.

- Hừ, ma quỷ kia cũng thật là không tin nhiệm ta, thanh niên bên cạnh ngươi này là ai?

Thanh âm kia bất mãn hừ lạnh một tiếng, lập tức lại nhắc tới Chu Lộ.

- Trên đường bắt được một tu sĩ, xem ra đang điều tra Linh Kim t hành, ta thấy hấn thực lực không mạnh, nên thuật tay bắt trở về.

- Ha ha, người vẫn đứng là không phải thứ tốt.

Tiếng nói vừa dứt, trận pháp sơn môn bị mở ra, Trần Trầm hữu ki nh vô hiềm lặn lội đi vào.

Không thể không nói, lần này vẫn phải may mắn mà có Lê Tương cho hấn mặt nạ dịch dung, nếu không hấn nào có dễ dàng trà trộn vào đến như vậy?

Về phần đám kia tu sĩ kia bị giam giữ ở nơi nào, hấn thật sớm đã hỏi thăm xích bào tu sĩ kia, giờ đây dưới thần thức chỉ dẫn, có thể nói là quen việc dễ làm.

Trần Trầm bộ pháp cực nhanh, chỉ trong chốc lát đã đi tới mật lao giam giữ tu sĩ.

May mắn là Nhị Ma Tôn kia đi rất vội vàng, căn bản không bố trí lên mật lao trận pháp quá mức kiên cố.

Sau khi Trần Trầm thoải mái phá vỡ cấm chế mật lao thì đường h oàng đi vào.

Bên trong mật lao đen kịt, mới vừa mở cửa ra đã có một cỗ khí tứ c âm u lạnh lẽo đập vào mặt.

Trừ cái đó ra, ở chỗ sâu trong mật lao còn thỉnh thoảng truyền đến mấy thanh âm kêu thảm thiết, làm cho nguyên bản mật lao phi thường khủng bố hiện ra càng âm u.

Chu Lộ không thể chờ đợi muốn đi về chỗ sâu, lại bị Trần Trầm kéo lại.

- Đừng xúc động, bây giờ nhất cử nhất động của chúng ta nói không chừng đều có người chú ý.

Nghe được thần thức truyền âm của Trần Trầm, Chu Lộ đè nén cảm xúc trong lòng, cúi đầu, bộ pháp nhanh chóng chậm dần.

Hai người càng đi chỗ sâu để ý trong cảm giác đè nén càng mạnh, mà tiếng kêu thảm thiết kia cũng càng ngày càng rõ ràng.

Lại lần nữa mở ra một cánh cửa lớn, hình ảnh giống như Địa Ngục chiếu vào tầm mắt Trần Trầm.

Đây là một đại điện vô cùng to lớn, trong đại điện có hàng trăm trụ đồng cao lớn hiện đầy trận văn.

Mà lúc này, bên trên những cái trụ này đều có người, những người này đều không ngoại lệ, tất cả đều rất tiều tụy, thân thể đã đến bên bờ biên giới sắp sụp đổ.

Trên mỗi cái trụ đồng đều có một đạo hắc khí, đang không ngừng ăn mòn tu sĩ bị trói ở bên trên trụ.

Về phần những tiếng kêu thảm thiết kia, có đến từ tu sĩ bị trói, cũng có phát ra từ bên trong hắc khí kia, giống như hắc khí kia có sinh mệnh.

Ai có thể nghĩ tới ở dưới mặt đất một mảnh đào viên lại cất giấu một nơi đáng sợ như vậy?

- Thủ đoạn thật tà ác...

Trần Trầm chau mày, sau khi thần thức quét sạch một phen, rất nhanh ở trên trụ đồng tìm được sư tổ Thanh Mộc.

Lúc này, Thanh Mộc quần áo lam lũ, vết máu đầy người, bên trên tóc hoa râm dính vết máu đỏ thẫm, trông như người chết.

Tuy trong lòng lo lắng, nhưng bước chân của Trần Trầm vẫn rất bình ổn, đi ra mấy bước mới đi đến trước mặt Thanh Mộc.

Hình như cảm ứng được có người tới, mí mắt rũ xuống của Thanh Mộc hơi run rẩy một thoáng, yếu ớt nói:

- Ta không phải đã nói rồi sao? Linh Lung Thần Kim đã mất ta đây... Ta chỉ là một Luyện Đan Sư mà thôi, muốn Linh Lung Thần Kim kia làm gì?

Nhìn hẩn thảm thương, trong lòng Trần Trầm thở dài, bất động thanh sắc nuốt một viên đan dược vào trong miệng hẩn.

Làm Luyện Đan Sư, Thanh Mộc tự nhiên biết mình nuốt vào là đan dược gì, cả người nháy mắt tinh thần tỉnh táo, ngẩng đầu lên.

Xích bào tu sĩ trước mặt hẩn gặp qua, chỉ nhưng mà hôm nay dường như có chút không giống.

Trần Trầm lại không nhìn hẩn, mà nhìn về phía hắc vụ bông bành thắm thoát phía trên trụ đồng.

Thứ này hình như có linh trí, có chút giống thiên ma đại kiếp lúc trước mình gặp được.

Suy nghĩ một chút, Trần Trầm đưa tay ra, thôi động Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết, hắc vụ kia kịch liệt chấn động cuối cùng vẫn không cách nào kháng cự bị Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết tịnh hóa.

Cảm thụ được lực lượng thần thức của mình, Trần Trầm không khỏi cảm giác than Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết này cường đại.

Đến Thượng giới, hắc tự nhiên biết Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết thuộc về phạm trù bí thuật.

Chính là bí thuật nghịch thiên như Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết, hắc quả thực chưa nghe nói qua, coi như là Vạn Bình Quyết kia cũng kém xa tí tấp.

Sau khi hắc vụ bị thôn phệ, linh quang bên trên đồng trụ bắt đầu chậm rãi mờ, cuối cùng Thanh Mộc theo đồng trụ bên trên chậm rãi trơn trượt rơi xuống.

- Sư tổ, an tâm chớ vội.

Trần Trầm thần thức truyền âm một câu, ánh mắt Thanh Mộc nguyên bản mờ mờ bỗng nhiên lóe lên một đạo quang mang, trong đó tràn đầy khiếp sợ kinh ngạc khó có thể tin.

Nhưng mà những tâm tình này thoáng qua biến mất, chỉ trong chớp mắt, Thanh Mộc lại biến thành bộ dáng nửa chết nửa sống kia.

Trần Trầm buông sư tổ xuống, chậm rãi đi đến trụ đồng kia, dứt xuống đan dược, thôn phệ hắc vụ một mạch mà thành.

Cái kia nước chảy mây trôi, tư thái không hoảng hốt chút nào, ngược lại không giống như là đang giải cứu con tin, mà là đang đưa con tin xuống, áp giải ra pháp trường.

Chỗ không xa, Chu Lộ tuân theo Trần Trầm phân phó không nhúc nhích, như thể yên lặng nhìn Trần Trầm thao tác.

Nói thật, năng lực của người này đã vượt xa khỏi hắc tưởng tượng.

Nếu không phải gặp được người này, hắc hiện tại có lẽ còn như con ruồi không đầu loạn lác ở trong phế tích Linh Kim thành, nơi n

ào có cơ hội nhanh như vậy đã tìm đến sư phụ?

Mắt thấy sư phụ cũng được Trần Trầm cứu, trong lòng Chu Lộ nhẹ nhàng thở ra, đồng thời đối với Trần Trầm tràn đầy cảm kích và khâm phục.

Nhưng mà, sau khi giải cứu hai mươi tu sĩ, âm thanh kiều mị ở bên ngoài mật lao lại lần nữa truyền đến.

- Xích Giác, ngươi đang làm cái gì? Chẳng lẽ muốn mang bọn họ đi nhốt tới nơi khác?

Nói thật, nhìn động tác bình tĩnh của Xích Giác, Tông chủ Đào Hoa tông đều không ngờ tên này thật ra là đang cứu người.

- Vâng, Ma Tôn đại nhân nói giam giữ ở đây không an toàn.

Trần Trầm bình thản nói.

- Ồ? Là như vậy phải không? Vậy ta hỏi Ma Tôn một chút.

Dứt lời, nàng lấy ra một lệnh bài đưa tin, mà không khí trong mật thất cũng trong nháy mắt này trở nên quỷ dị.

Chương 422: Đục Nước Béo Cò

- Chờ một chút.

Trần Trầm đột nhiên mở miệng, bóng người xinh xắn ở cửa ra và

o mặt lao kia sừng sốt một chút, sau đó trong giọng nói mỉ ý cũng biến mất không còn tăm tích, thay vào đó là một chút thanh lãnh.

- Như thế nào? Có vấn đề gì?

Trần Trầm yên lặng không nói lời nào, trong cơ thể âm thầm tích súc khí thế.

Tông chủ Đào Hoa tông ở cửa ra vào mặt lao rất nhanh ý thức được không đúng, lập tức bắt đầu đưa tin, nhưng tin tức của nàng chưa kịp truyền đi, một món pháp bảo trường thương lợi dụng xu thế kinh người đâm về hướng nàng.

- Thật sự là làm càn!

Cảm thụ được khí tức sắc bén thanh pháp bảo trường thương kia truyền đến, Đào Hoa tông chủ quát lạnh một tiếng, tiếp đó mạnh mẽ giậm chân một cái, một đạo tràn đầy linh khí tạo thành Linh Lực bình phong, ngăn tại trước người nàng.

Vù vù!

Trường thương pháp bảo đâm vào Linh Lực bình phong bắt đầu kịch liệt rung động, nhưng mà rất khó vào một chút nào nữa.

- Các vị, sống hay chết phải xem chính các người!

Trần Trầm hét to một tiếng, thu hồi trường thương, sau đó một chưởng đánh lên phía trên, trực tiếp đánh ra một lỗ lớn vài trăm mét, ánh mặt trời tươi đẹp ngay lập tức chiếu vào.

Tất cả tu sĩ tại thời khắc này lại thấy ánh mặt trời.

Đối với Trần Trầm, trong lòng bọn hắn cũng riêng phần mình nắm chắc, tuy nhẫn trữ vật không ở bên người, nhưng bản mệnh pháp bảo giờ này khắc này vẫn còn trong cơ thể.

- Diệt nàng, chạy đi!

Không biết là ai gào to một tiếng, mười mấy tu sĩ nỗ mạnh hét ðà, bản thân bị trọng thương ngay lúc này ðều bạo phát ra sức chiến ðấu quyết tử.

Trần Trầm hơi cảm ứng một thoáng, trong ðó có hai người Phân T hần sơ kỳ, hai người này tuy bị trọng thương, nhưng dưới tình hu ống trước mắt sống chết liều mạng, cần phải ðủ ðể ngăn cản chỉ là ðào Hoa tông chủ Phân Thần sơ kỳ.

Nếu như lại thêm tu sĩ khác, giết ðào Hoa tông này cũng không p hải không chút khả năng nào.

- Ha ha ha, thú vị, các người thật coi ðào Hoa tông ta là nơi cung cấp chỗ vui chơi cho các người sao?

ðào Hoa tông chủ nhìn thấy nhóm tu sĩ trọng thương này lại muố n liều mạng, ðột nhiên cười lên ha hả, sau một khắc, chừng mười mấy nữ tu xuất hiện tại phía sau nàng, bất ngờ tất cả ðều là cường giả cảnh giới Luyện Hư.

Trong ðó Luyện Hư ðỉnh phong hơn có ba người!

- Khởi trận!

ðào Hoa tông chủ ra lệnh một tiếng, mười mấy Luyện Hư nữ tu l ập tức bố trí một trận pháp, phong tỏa phương thiên ðịa này.

Cùng lúc ðó, toàn bộ sơn môn ðào Hoa tông phong bế, trận pháp sáng lên.

Hộ tông trận pháp bực này một khi mở ra, tu sĩ Phân Thần cảnh c ần bản không cách nào phá vỡ, cho ðù là từ trong công kích, cũng ít nhất phải có thực lực Phân Thần cảnh.

Một nhóm tu sĩ trọng thương mới vừa chạy ra khỏi lao ngục ngay trước mặt tu sĩ Đào Hoa tông công phá trận pháp này, gần như không có khả năng.

- Ma Tôn trong vòng nửa canh giờ sẽ trở về, các người có thể trốn khỏi nơi này nào? Thật sự là ngu không ai bằng!

Tông chủ Đào Hoa tông lạnh giọng nói, trong mắt tràn đầy khinh miệt.

Nghe nói như thế, trong mắt không ít người lóe lên vẻ tuyệt vọng, sau đó tuyệt vọng biến thành oán hận.

Những tu sĩ này dù sao cũng là nhân vật tai to mặt lớn, giờ đây ở bên trong Đào Hoa tông bị hành hạ nửa tháng, trong lòng một cách tự nhiên sẽ xuất hiện loại tâm tình này.

Giờ đây thấy đào thoát vô vọng, ý niệm đầu tiên trong đầu phần lớn người chính là giết một đủ vốn, giết hai kiếm lời.

Nhìn thấy nhóm này tu sĩ ánh mắt biến ảo, sắc mặt Tông chủ Đào Hoa tông cũng trở nên khó coi.

Nàng biết, hôm nay sợ rằng sẽ phải tổn thất nặng nề.

Đừng nhìn nhóm tu sĩ này bị thương, nếu thật không muốn sống nữa, lực phá hoại vẫn như cũ cực kỳ kinh người.

Đang lúc song phương sắp ra tay đánh nhau, nguyên bản sáng sủa bầu trời đột nhiên trở nên một mảnh đen kịt, bên trong tầng mây bắt đầu có điện quang chớp động, một cỗ lực lượng cường đại áp bách xuất hiện ở trên không Đào Hoa tông, tất cả tu sĩ đều kim lõng không được ngẩng đầu lên.

- Cái này... Đây là lôi kiếp?

- Ai vào lúc này Độ Kiếp?

- Lôi kiếp này dường như không yếu, nói không chừng có thể phá vỡ trận pháp của Đào Hoa tông!

Một nhóm trên tay tu sĩ thấp giọng kinh hô, sau đó tất cả mọi người ánh mắt không hẹn mà cùng đều nhìn về trên người một tên xích bào tu sĩ trong tràng.

Bởi vì mục tiêu của lôi kiếp khóa chặt chính là xích bào tu sĩ này.

...

Trần Trầm ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, giờ phút này hắn không có lựa chọn, chỉ có cưỡng ép độ Phân Thần đại kiếp, nếu không hắn chỉ sợ cũng phải chết ở chỗ này.

- Trần Trầm, ngươi có mang theo Độ Kiếp chi bảo sao?

Trong đầu truyền đến sư thanh âm Tổ Thần biết truyền âm, Trần Trầm khẽ lắc đầu.

- Vậy nhưng như thế nào cho phải?

- Không phải có trận pháp này sao? Cái khác nghe theo mệnh trời.

Trần Trầm bình tĩnh trả lời.

Ầm ầm!

Một giây sau, trên bầu trời một đạo màu tím đen lôi đình phủ xuống đánh vào phía trên đại trận của Đào Hoa tông, chỉ có một tia nhỏ xoáy vào bên trong đại trận, không đau không ngứa rơi vào trên người Trần Trầm.

Lôi vân trên bầu trời thấy vậy hình như trực tiếp nổi giận, sét đánh như là không cần tiền liên tiếp rơi xuống.

Sắc mặt một đám nữ tu Đào Hoa tông dần dần bắt đầu trắng bệch, tất cả đều không chớp mắt nhìn đại trận trên đỉnh đầu, một bộ dáng sợ đại trận bị công phá.

- Yên tâm, lôi kiếp bực này, không phá nổi Đào Hoa tông ta...

Tông chủ Đào Hoa tông còn chưa nói hết câu, trận pháp trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một tia nhỏ vết nứt nhỏ, làm cho lời nói của nàng im bật dừng lại.

Một nhóm tu sĩ trọng thương nhìn thấy vết rạn cũng là như là nhìn thấy ánh rạn đông sinh tồn, trở nên vô và kích động!

- Các đạo hữu, chúng ta phối hợp lôi kiếp của đạo hữu này, phá vỡ hộ tông đại trận!

Một tu sĩ nào đó quát to một tiếng, dẫn đầu công kích hướng về đại trận.

- Ngăn trở bọn hắn!

Đào Hoa tông chủ gầm thét một tiếng, vung dưới ra, phía sau một nhóm tu sĩ cùng nhau tiến lên, song phương gần trăm tu sĩ trực tiếp ngay ở bên trong Đào Hoa tông chiến thành một đoàn.

Trong đại trận linh quang lượn lờ, đủ loại pháp bảo đụng nhau, quýt liệt giao phong, bên ngoài đại trận, lôi vân không dứt, oanh minh không ngừng.

Chỉ có Trần Trầm một người yên lặng đứng ở hậu phương, toàn tâm toàn ý chống lại lôi kiếp.

Không thể không nói, nếu một tông môn dùng hộ tông trận pháp

giúp một người chống lại lời kiếp, hiệu quả kia không yếu hơn so với mấy pháp bảo lợi hại kia bao nhiêu.

Nhưng mà dưới tình huống bình thường, không có tông môn nào nguyện ý làm như thế, bởi vì hộ tông đại trận là căn cơ của một tông môn, nếu xảy ra vấn đề, vậy toàn bộ tông môn đều có hủy diệt nguy hiểm.

Nhưng mà, hôm nay Trần Trầm đã hưởng thụ loại đãi ngộ này.

...

- Ta chết đi, các người cũng đừng nghĩ dễ chịu, lão phu làm quý cũng sẽ không bỏ qua cho các người! Các đạo hữu, nếu các người có ai chạy đi, thay ta đưa tin cho Thanh Sơn tông, nói ta chết ở trong tay Xích Ma tông!

Xa xa truyền đến tiếng rống giận của một tu sĩ, sau đó tu sĩ này bỗng nhiên bành trướng, một tiếng âm vang, lựa chọn tự bạo.

Cường đại Linh Lực triều tịch trực tiếp làm một tên tu sĩ Đào Hoa tông bên cạnh hấn chỗ không xa trọng thương, hung hăng đụng vào bên trên trận pháp.

Tu sĩ Đào Hoa tông thụ thương này mới vừa phun ra một ngụm máu, chưa triệt để phản ứng lại, bên trong triều tịch lại có một thanh trường kiếm lấy tốc độ kinh người bay tới, chỉ là xoay quanh nòng xoay một vòng, đầu nòng đã xoay tròn rơi xuống, ngay sau đó Nguyên Thần cũng triệt để tịch diệt.

...

Trần Trầm cảm ứng đến lượng lớn thần thức lực lượng trên bầu trời, không chần chờ chút nào, trực tiếp dùng Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết tịnh hóa, thôn phệ lực lượng thần thức của hai người này, lại thêm lúc trước thôn phệ những ma đầu kia, hấn thần thức c

hí cực của hắn cũng trong thời khắc này đạt đến ranh giới đột phá.

Ầm ầm!

Lại một tiếng tự bạo!

Trong lòng Trần Trầm lộp bộp một tiếng, theo bản năng lại dùng Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết tịnh hóa.

Cùng lúc đó, một ý nghĩ khủng bố bay lên trong lòng hắn.

- Nhóm này tu sĩ, loại trừ sư tổ ra, nếu đều vẫn lạc thì tốt.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Trần Trầm rung mình một cái, ý chí lực lượng cường đại nhanh chóng xua tán đi những ý nghĩ loạn thất bát tao này.

Nhưng mà lực lượng thần thức kia vẫn như cũ bị hắn hấp thụ, chỉ trong nháy mắt, thần thức của hắn đã đạt tới tiêu chuẩn Phân Thần trung kỳ.

Chương 423: Xong Chuyện Phủ Áo Đi

Thần thức bước vào Phân Thần trung kỳ, tuy không xảy ra thay đổi về chất quá lớn, nhưng tăng lên cũng tuyệt không coi là nhỏ.

Cường độ thần thức bậc này, nếu công kích cho dù một vài đối thủ có pháp bảo phòng hộ thức hải, nhưng nếu như bản thân thần th

ức quá yếu thì cũng sẽ thụ trọng thương.

Giờ khắc này, hãy xem như vô địch phía dưới Phân Thần cảnh.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, Trần Trầm cười cười, đáng tiếc vô địch phía dưới Phân Thần cảnh chỉ có thể duy trì liên tục chốc lát, không bao lâu nữa hẳn sẽ chính là tu sĩ Phân Thần cảnh đường đường chính chính, còn nhanh hơn sư tổ!

Ầm!

Ngay khi Trần Trầm đang suy nghĩ những cái loạn thất bát tao này, vết rạn trên đại trận của Đào Hoa tông bỗng nhiên khuếch tán, sau đó lại rầm một tiếng biến thành vô số quang sáng, tiêu tán giữa thiên địa.

- Đại trận phá!

Có tu sĩ kinh hãi không gì sánh được hô to một tiếng, tiếp đó không nói hai lời phóng ra khỏi Đào Hoa tông.

Một tiếng kinh hô này hình như nhắc nhở mọi người, tất cả tu sĩ trọng thương trong khoảnh khắc đình chỉ chiến đấu, chạy trốn bốn phía.

Nhưng mà, có người nhanh hơn bọn họ...

Đó chính xác là tu sĩ đã cứu bọn hắn sau đó tạo nên lôi kiếp đã bay ra ngoài cách xa mấy chục dặm.

Đột nhiên mất đi đối thủ, sắc mặt Tông chủ Đào Hoa tông trở vô cùng nên xấu xí.

Nhiều tu sĩ đào thoát như vậy, Ma Tôn trở về nàng biết bàn giao thế nào?

Suy nghĩ một chút, chỉ có thể truy kích kẻ đầu têu đang treo lên lôi kiếp chạy trốn kia, một phương diện, gia hỏa này là đầu sỏ gây ra, một phương diện khác, gia hỏa này mục tiêu quá rõ ràng, căn bản không cần sợ đuổi không kịp.

Nói không chừng lôi kiếp độ xong, mình trực tiếp có thể nhặt cái sẵn.

Sau khi hạ quyết tâm, Tông chủ Đào Hoa tông cắn răng, truy kích về phương hướng Trần Trầm chạy trốn.

...

Cảm nhận được Tông chủ Đào Hoa tông phía sau truy kích đến, Trần Trầm cũng không ngoài ý muốn, loại tình huống này đuổi theo hẳn thật là lựa chọn tốt nhất.

- Trần Trầm, ta giúp ngươi ngăn trở nữ nhân này, ngươi chạy trốn trước đi!

Trong đầu truyền đến tiếng hô của sư tổ, Trần Trầm một mặt im lặng.

- Sư tổ, ngươi chạy đi, ta bận bịu như thế nửa ngày còn không phải là vì cứu ngươi, ngươi chết, ta chẳng phải là uổng phí công phu?

- Nhưng mà ngươi...

- Cái khác chính là, ta không dễ dàng chết như vậy.

Trần Trầm truyền âm xong sau đó quay đầu mạnh mẽ trừng sư tổ đang ở xa quan sát, rồi mới tiếp tục đi tới.

Ầm ầm!

Trên bầu trời một đạo sấm sét rơi xuống, bổ vào trên người hắn,

một vệt kim quang mơ hồ lóe lên một cái, đem ngăn đạo sấm sét này lại, nhưng mà Trần Trầm vẫn như cũ đau nhe răng trợn mắt.

Phía sau, Tông chủ Đào Hoa tông từ xa nhìn thấy một màn này, cũng không vội đuổi đi lên, cứ từ từ bay ở phía sau, hình như là muốn đợi Trần Trầm bị trọng thương, sau đó ra tay.

- Nữ nhân này, cũng thật là tận tâm tận lực.

Trần Trầm vừa bay vừa dùng đan dược.

Lúc này đã là sống chết trước mắt, cũng vì vậy mà hẳn cực độ bình tĩnh.

Giờ đây, ở trước mặt hẳn không có nhiều lựa chọn, nếu hiện đang lợi dụng lời kiếp phản kích, khoảng cách Đào Hoa tông quá gần, phỏng chừng chưa kịp chém giết Tông chủ Đào Hoa tông này thì Nhị Ma Tôn kia đã trở về.

Đến lúc đó, coi như là hẳn diệt Tông chủ Đào Hoa tông, chính hẳn cũng mất đi đường sống.

Mà vừa Độ Kiếp vừa chạy trốn là tuyệt không có khả năng thoát khỏi Tông chủ Đào Hoa tông truy đuổi.

Hi vọng sống sót duy nhất chính là chạy trốn tới nơi xa, tiếp đó nhanh chóng phản sát Tông chủ Đào Hoa tông này.

Tuy là sau khi đột phá Phân Thần cảnh sẽ có một đoạn thời gian suy yếu, nhưng nếu tính toán tốt, không phải không có khả năng, cuối cùng thì Tông chủ Đào Hoa tông kia cũng chỉ là Phân Thần sơ kỳ mà thôi.

Trong lòng có quyết toán, Trần Trầm lập tức rên khẽ một tiếng, sắc mặt hiện ra càng tái nhợt.

...

Hai người một đuổi một chạy, trong bất tri bất giác đã bay ra ngoài cách xa mấy ngàn dặm, thời gian cũng đã qua hơn nửa canh giờ.

Trần Trầm chống lại lôi kiếp nhưng vẫn chú ý tới Tông chủ Đào Hoa tông kia thỉnh thoảng cầm lấy lệnh bài đưa tin, trong lòng mơ hồ có chút lo lắng.

Đúng lúc này, mây đen trên bầu trời theo sát Trần Trầm đột nhiên tiêu tán, lôi điện không ngừng oanh kích cũng theo đó biến mất không còn tăm tích, một đạo uy áp như có như không từ trong cơ thể hắt tản ra!

Phân Thần cảnh, cảnh giới cuối cùng pháp tắc trở xuống, cũng là Tiên Thiên linh thể có thể hưởng thụ ưu thế cảnh giới cuối cùng, hẳn cuối cùng đạt tới!

Phía sau, Tông chủ Đào Hoa tông thấy vậy cười lạnh nói:

- Không ngờ tiểu tử ngươi độ kiếp xong, còn có thể lấy tốc độ này phi hành, xem ra là Bản tông chủ xem thường ngươi.

Trần Trầm yên lặng không nói lời nào, chỉ quay đầu lại, lộ ra một gương mặt vô cùng tái nhợt.

Giờ phút này, tuy hẳn thoát nhìn suy yếu, nhưng ánh mắt lại cực kỳ sắc bén, giống như lúc nào cũng có thể sẽ cùng người liền mạng.

Không có cách, người ở Thượng giới này quá khôn khéo, nếu như một mặt giả yếu, lòng cảnh giác của đối phương ngược lại sẽ mạnh hơn, cho nên không bằng làm ra một bộ dáng ngoài mạnh trong yếu.

Nhìn thấy thần tình của hắn, Tông chủ Đào Hoa tông cười khẽ mồm

t tiếng, một quạt hoa đào từ trong cơ thể nàng bay ra.

Phía trên quạt hoa đào này theo lên bảy tám nữ tử, đều không mặc quần áo, ngay sau đó những nữ tử này lại từ trong cây quạt bay ra, chậm chậm đi về hướng Trần Trâm, tư thái thiên kiều bá mị, cực kỳ mê người.

Trần Trâm cảm giác nhiệt huyết dâng lên, cảm xúc chập trùng.

Làm một người thấy qua việc đời, theo lý thuyết hẳn không nên nhìn thấy một huyền tượng đã có phản ứng này, duy nhất giải thích chính là quạt hoa đào này không chỉ có thể phóng thích huyền tượng, mà còn có thể phóng xuất ra đồ vật thực chất, làm cho người ta mê mẩn thần trí.

- Hệ thống, bình nào đan dược có thể giải quyết tình huống hiện nay của ta.

Trần Trâm yên lặng nắm lấy một đồng lớn đan dược, ở trong đầu hỏi thăm.

- Một bình bên cạnh ngón trỏ của kí chủ.

Nghe được đáp án này, Trần Trâm tranh thủ thời gian cầm lấy bình đan dược kia nuốt vào bụng.

Loại chuyện nguy hiểm như tìm đến sư tổ này, hẳn tự nhiên đã chuẩn bị đầy đủ.

Mà Ngọc Đỉnh tông nhiều nhất chính là đan dược, cho nên hẳn mang nhiều nhất cũng là đan dược.

Vừa mới ăn vào viên này tên là Thanh Tâm Tĩnh Khí Đan, là một loại đan dược không thường dùng phụ trợ.

Loại đan dược này giá cả cao, tác dụng chỉ là giúp tu sĩ Thanh Tâm

m tĩnh khí, bình thường chỉ có Luyện Đan Sư và đại thổ hào mới sử dụng, tu sĩ phổ thông căn bản sẽ không dùng loại xa xỉ này.

Mà sau khi nuốt viên Thanh Tâm Linh Khí Đan này vào bụng, một cỗ mát mẻ ý rất nhanh tuôn ra toàn thân, cảm giác nhiệt huyết xông lên đầu thoáng cái biến mất.

Giờ phút này, Trần Trầm giống như tiến vào hình thức hiền giả, trong mắt hắn, một nhóm nữ nhân không mặc quần áo kia giống với mấy đồng thịt heo, quả thực không có chút lực hấp dẫn nào.

Ừ thì... Nhiều nhất, cũng chỉ có một chút lực hấp dẫn.

Tuy trong lòng đã từ cuồng nhiệt biến thành khinh thường, nhưng hắn ánh mắt không thay đổi, sắc mặt cũng vẫn như cũ không thay đổi, bộ dáng kia giống như tám đời chưa từng thấy nữ nhân, ôm heo mẹ nóng lòng đều phải liếm một cái.

- Hừ!

Đào Hoa tông chủ hừ lạnh một tiếng, tốc độ lập tức tăng nhanh mấy phần, chỉ trong chốc lát đã đến vị trí trước người Trần Trầm không đến trăm mét, sau đó tay trắng vung lên, một cái lưới nhỏ hướng về đầu Trần Trầm.

Ngay trong chớp mắt này, ánh mắt Trần Trầm bỗng nhiên trở nên thanh minh, thần thức trong thức hải vào thời khắc này toàn bộ phát động, tạo thành vô số châm nhỏ đâm về Đào Hoa tông chủ.

Sắc mặt Đào Hoa tông chủ đại biến, ngay sau đó phát ra một tiếng rên, nàng như thế nào cũng không nghĩ đến cái tu sĩ vừa bước vào Phân Thần cảnh này lại có thần thức cường đại như thế!

Trần Trầm nhân cơ hội này trực tiếp đào thoát khỏi lưới lớn bao phủ, thân hình lóe lên đến chỗ không xa trước người Đào Hoa tông chủ.

Trong nhẫn trữ vật, chín món pháp bảo màu vàng óng kích xạ về phía Đào Hoa tông Tông chủ.

Bản thân Trần Trầm càng là dùng ra toàn bộ khí lực, đánh ra một quyền về phía Tông chủ Đào Hoa tông!

Oanh!

Một tiếng kinh thiên vang rền, thân thể kiều mị kia của Tông chủ Đào Hoa tông lại trực tiếp bị đánh thành huyết vụ đầy trời!

- Không được!

Tông chủ Đào Hoa tông chỉ còn dư lại Nguyên Thần kinh hãi kinh ngạc thốt lên một tiếng, nhưng Trần Trầm căn bản không để ý tới nàng, lại đánh ra mấy đạo công kích thần thức, làm cho Nguyên Thần của nàng bị hủy không còn một mảnh.

Tất cả những thứ này đều xảy ra trong chớp mắt, sau khi Tông chủ Đào Hoa tông bị thần thức công kích còn chưa kịp có cái gì phản ứng đã hương tiêu ngọc vãn, chỉ còn dư lại nhẫn trữ vật và mấy món đồ vật.

Trần Trầm tiếp nhận một đống đồ vật kia, sau đó không dừng lại chút nào nhanh chóng đổi phương hướng, bay nhanh về phương xa.

Chương 424: Người Lừa Ta Gạt

Phi hành ước chừng mấy ngàn dặm, Trần Trầm ngừng lại, tìm một chỗ thâm sơn, núp ở trong đó, đồng thời bỏ mặt nạ ra, khôi phục diện mạo như trước.

Trong nháy mắt vừa mới đánh giết Đào Hoa tông chủ, hắn đã dùng Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết tịnh hóa thức hải của đối phương, nhưng mà thần thức bước vào Phân Thần trung kỳ, lại hấp thu thần thức Phân Thần sơ kỳ, tăng lên hình như rất nhỏ.

Lắc đầu, Trần Trầm lấy ra lệnh bài đưa tin.

- Sư tổ, ta trốn qua một kiếp, ngươi sao rồi?

- Ngươi không việc gì thì tốt, ta cũng không có việc gì, ngươi tranh thủ thời gian trở về tông môn, về đến tông môn, coi như là Ma Tôn kia cũng không thể làm gì chúng ta.

Nhìn thấy sư tổ đưa tin, Trần Trầm thở dài nhẹ nhõm.

Hắn không biết Đào Hoa tông hiện tại thế nào, cũng không biết Nhị Ma Tôn kia sau khi phát hiện Đào Hoa tông chủ vẫn lạc sẽ có phản ứng gì.

Hắn chỉ biết là hiện tại hắn cần nghỉ ngơi, đoạn đường này Độ Kiếp còn chưa tính, còn đấu trí đấu dũng với tông chủ Đào Hoa tông kia, một kích vừa rồi càng là cơ hồ trút xuống tất cả lực lượng của hắn.

Lúc này, hắn chỉ muốn nằm ngủ một giấc.

...

Cứ như vậy, nửa ngày trôi qua, Trần Trầm từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, tuy là đại não vẫn còn có chút hỗn loạn, nhưng mà Linh Lực trong cơ thể ngược lại khôi phục không ít.

Không chậm trễ nữa, Trần Trầm bay thẳng đến Ngọc Đỉnh tông, trong lúc đó không tiếc lượn quanh đôi phương hướng mấy lần, tránh xa Đào Hoa tông.

Trở lại tông môn, người thứ nhất gặp đương nhiên là sư tổ.

Lúc này, sư tổ tuy là vẻ mặt tươi cười, nhưng Trần Trầm có thể từ chỗ sâu trong ánh mắt hắn nhìn thấy ưu thương và tự trách.

Trong lòng Trần Trầm thở dài, sư tổ như vậy chắc chắn là bởi vì chuyện của Vô Niệm Tiên Tử.

Vô Niệm Tiên Tử bởi vì ra ngoài đi tìm sư tổ, vậy mới mất tích, nếu sư tổ không tự trách đó là không thể.

Nếu chuyện này không giải quyết được, sợ rằng sẽ thành chấp niệm của sư tổ.

- Sư tổ, trọng bảo ngày ấy đến cùng là cái gì?

Tuy trong lòng Trần Trầm là rõ, nhưng mà nói sang chuyện khác, vẫn nói một câu.

- Là Linh Lung Thần Kim.

Thanh Mộc đối với Trần Trầm cũng không che giấu gì, trực tiếp trả lời.

- Linh Lung Thần Kim đó, cuối cùng rơi vào trong tay ai?

Trần Trầm hiếu kỳ hỏi.

- Ta không dám xác định, nhưng mà tuyệt đối là trong tay một nhóm người tham gia đấu giá lần này.

- Ngày đó, sau khi bán đấu giá xong xảy ra tranh đấu, trong lúc này thực ra có một vài tùy tùng đệ tử của những người đấu giá thừa cơ rời khỏi phòng đấu giá.

- Ta đoán Linh Lung Thần Kim hẳn là bị một nào đó trong những người kia mang đi, dù sao tuyệt đối không phải người trong phòng đấu giá đấu.

- Thành chủ Linh Kim thành nghe sư phụ ta nhắc tới tới là người không cầu phát triển, đối mặt với loại vật như Linh Lung Thần Kim này, hẳn chỉ sẽ đứng xa mà trông.

Trần Trầm nghe đến đây nhẹ gật đầu, nói khẽ:

- Có thể ra đến nhiều Linh Thạch như vậy... Tám chín phần mười là tu sĩ Phân Thần cảnh, hơn nữa nội tình của tu sĩ Phân Thần cảnh này chưa phải thâm hậu bình thường.

- Khó mà nói, ngày đó sau khi đấu giá hội kết thúc, khơi mào tranh chấp chính là hai tu sĩ Phân Thần cảnh tham gia đấu giá hội, hai người bọn họ liên thủ ý đồ trấn áp toàn bộ những tu sĩ Luyện Hư chúng ta, tìm ra Linh Lung Thần Kim, nhưng mới ra tay không bao lâu, đã bị Xích Ma tông Nhị Ma Tôn chạy đến một mẻ hốt gọn.

Thanh Mộc lắc đầu, trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Nghe đến đây ánh mắt Trần Trầm lấp lóe lên, hỏi:

- Sư tổ, trong các người là ai đã nói với Xích Ma tông Nhị Ma Tôn rằng có thể là trong phòng đấu giá đấu Linh Kim thành, đến mức Linh Kim thành bị hủy?

- Dường như... gọi là Vân Thủy cư sĩ, lúc đó động thủ trước nhất chính là hắn.

Thanh Mộc nhớ lại một thoáng nói.

Nghe được đáp án này, trong đầu Trần Trầm điện quang thạch hỏa hiện lên một ý niệm trong đầu.

Linh Lung Thần Kim đó, tám chín phần mười chính là Vân Thủy cư sĩ này lấy được.

Mặc dù người này là tu sĩ Phân Thần cảnh nhưng lại hết sức lý trí, tự biết bằng vào tu vi của mình, không thể giữ vững được Linh Lung Thần Kim.

Mà ngày đó xuất thủ trước, chính là lừa dối một đám tu sĩ, để cho mọi người coi là chụp tới Linh Lung Thần Kim không phải hẳn.

Sau đó bất ngờ bị Nhị Ma Tôn bắt được, lại lừa dối Nhị Ma Tôn, khiến Linh Kim thành hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Mặc dù không có chứng cứ, nhưng giác quan thứ sáu của Trần Trầm đã cảm thấy là người này.

Người này còn là sư phụ của Chu Lộ kia, Chu Lộ chỉ là một tu sĩ Luyện Hư hậu kỳ sau khi sư phụ mất tích nhiều ngày như vậy, dựa vào cái gì dám một thân một mình đi cứu mình sư phụ.

Phải biết hẳn cũng không có nhiều át chủ bài như mình, cũng cơ trí như mình.

Về phần trọng tình trọng nghĩa...

Trần Trầm nhắm mắt lại, cẩn thận hồi tưởng một phen.

Bên trong mật lao, sau khi Chu Lộ nhìn thấy sư phụ được cứu, thần tình tất nhiên vui sướng, nhưng mà cảm xúc vui sướng kia hình như có chút không đúng.

Không giống như là loại xúc động sau khi thân nhân được cứu, ng

ược lại có chút giống mình sống sót sau tai nạn hoặc trút được gánh nặng.

Lại liên tưởng đến Vân Thủy cư sĩ kia... người chạy trốn trước mình kia, dường như chính là hắn!

Trong lúc chạy trốn, càng là nhìn cũng chưa từng liếc mắt dò dè mình, chỗ nào giống như một đôi sư đồ tình cảm thâm hậu? Đừng nói sư đồ, tình cảm kia cũng không sánh nổi mình và sư tổ.

Sau khi những hình ảnh này lần lượt hiện lên, Trần Trầm càng tin tưởng vững chắc phán đoán của mình.

Vân Thủy cư sĩ hắn là chụp tới Linh Lung Thần Kim, mà sau khi chụp được Linh Lung Thần Kim lại giao cho Chu Lộ, sai Chu Lộ mang theo Linh Lung Thần Kim rời khỏi Linh Kim thành.

Lúc sau hắn làm âm ỉ phòng đấu giá... Mà hắn đối với Chu Lộ yên tâm như thế, tám chín phần mười là bởi vì Chu Lộ có nhược điểm ở trên tay hắn.

Đây cũng là nguyên nhân sau đó Chu Lộ mới mạo hiểm trở về Linh Kim thành, cứu Vân Thủy cư sĩ.

- Thì ra là thế, Vân Thủy cư sĩ này tính toán thật sâu.

Trần Trầm lẩm bẩm nói nhỏ, sau đó con mắt lại sáng lên, quay người bay ra bên ngoài Ngọc Đỉnh tông.

- Trần Trầm, ngươi đi đâu vậy?

Phía sau truyền đến sư tổ tiếng hô.

- Ta ra ngoài tìm một thứ, chẳng mấy chốc sẽ trở về!

Trần Trầm cao giọng trả lời.

...

Một canh giờ sau, Trần Trầm lại lần nữa đi tới phía trước phế tích của Linh Kim thành.

Nếu Chu Lộ có nhược điểm ở trong tay Vân Thủy cư sĩ, vậy hẳn khẳng định đối với Vân Thủy cư sĩ không tín nhiệm như thế.

Loại tình huống này, chắc chắn không thể mang Linh Lung Thần Kim về chỗ ở của Vân Thủy cư sĩ.

Nếu như hẳn là Chu Lộ, nhất định sẽ giấu Linh Lung Thần Kim ở một nơi nào đó chỉ có mình biết, chờ sau khi nhược điểm kia được giải quyết, sau đó mới nói chỗ mình giấu cho Vân Thủy cư sĩ.

Mà chỗ cất giấu này nhất định phải thỏa mãn một đặc điểm, đó chính là rất dễ đến gần, như vậy mới thuận tiện Vân Thủy cư sĩ đi lấy.

Nói không chừng, chính tùy tiện chọn một chỗ trong rừng rậm chôn xuống.

Trong đầu hiện lên mỗi loại khả năng, Trần Trầm hít sâu một hơi, không tiếp tục suy nghĩ nhiều, bắt đầu hỏi thăm hệ thống:

- Hệ thống, vận dụng một lần truy tung vạn dặm, tìm kiếm Linh Lung Thần Kim.

- Ở dưới mặt đất, 3200 dặm về hướng Tây so với kí chủ.

Nghe được đáp án này, trong mắt Trần Trầm lóe lên thần sắc vô cùng kích động, quả nhiên, quả nhiên Chu Lộ kia giấu Linh Lung Thần Kim ở một chỗ rất tùy tiện gần Linh Kim thành!

Giờ đây bản mệnh pháp bảo của hắn còn đang chờ luyện chế lại

một lần, thiếu chính là vật liệu luyện khí chất lượng cao.

Loại tình huống này, hẳn gặp được Linh Lung Thần Kim, đó là tu yệt đối không thể bỏ lỡ.

...

Sau một canh giờ.

Trần Trầm quả thật ở dưới tầng đá trong một thâm sơn rừng rậm tìm được một chiếc nhẫn trữ vật, đồng thời bên trong nhẫn trữ vật tìm được Linh Lung Thần Kim to bằng đầu người.

Sau khi Thần kim tới tay, Trần Trầm lập tức rời đi.

...

Mà hẳn vừa rời đi không quá nửa phút, có một người tới đến nơi đây.

Nhưng mà người này không phải Vân Thủy cư sĩ, mà là Chu Lộ.

Giờ phút này, tâm tình Chu Lộ cực kỳ xúc động, ngày đó, sư phụ ở bên trong phòng đấu giá giao cho hẳn một chiếc nhẫn trữ vật, đồng thời cho hẳn ăn vào đan dược kịch độc.

Loại đan dược này chỉ có sư phụ mới có giải dược, cho nên hẳn cần bản không dám mang theo bảo vật chạy trốn, sau khi sư phụ mất tích, hẳn càng phải nghĩ biện pháp cứu viện.

Sau khi biết được là Xích Ma tông động thủ, hẳn vốn đã tuyệt vọng, không ngờ nửa đường gặp được Trương Kỳ kia, lại thật cứu được sư phụ ra.

Sau khi hai người đều chạy thoát, chuyện thứ nhất nghiên cứu thảo luận đương nhiên là chuyện bảo vật.

Bởi vì bảo vật ở trong tay hắn, hắn nói mình phải lấy được giải đờ trước, sau đó mới rời đi, chờ sau khi sư phụ Vân Thủy cư sĩ rời xa, lại thông qua lệnh bài đưa tin thông báo cho Vân Thủy cư sĩ nơi cất giấu bảo vật.

Vân Thủy cư sĩ cấp thiết muốn đạt được Linh Lung Thần Kim, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, nhưng hắn...

Cũng báo một địa điểm giả tạo cách xa nơi này!

Nghĩ tới đây, hắn cười hắc hắc hai tiếng, cẩn thận từng li từng tí dờ tảng đá ra.

Một giây sau, thân hình hắn đột nhiên cứng đờ, bởi vì nhẫn trữ vật giấu ở dưới tảng đá đã không thấy tung tích.

Càng đáng sợ là... Đúng lúc này, ở phía sau hắn vang lên một âm thanh đạ mạc.

- Đồ nhi, người tính toán vi sư, vẫn còn non chút.

Chương 425: Vô Niệm Tiên Tử Tung Tích

Nghe được thanh âm quen thuộc kia, lông tơ toàn thân Chu Lộ đều dựng lên, ngay khi hắn muốn quay người cầu xin tha thứ, một cỗ Linh Lực cường đại từ phía sau lưng đánh tới, Chu Lộ căn bản không kịp có bất kỳ phản ứng nào, cả người cũng chỉ còn lại Nguyên Thần.

Nghiêm chỉnh mà nói, chính là Nguyên Thần cũng đến ranh giới biến mất.

Vân Thủy cư sĩ bước ra một bước, đi tới bên cạnh Chu Lộ, xem xét dưới tảng đá, sắc mặt nháy mắt biến đến mức dị thường xấu xí, âm thanh càng băng lạnh đến cực điểm:

- Nghiệt súc, Linh Lung Thần Kim đây?

- Không... Không biết rõ!

Mặt mũi Chu Lộ tràn đầy tuyệt vọng, lẩm bẩm nói.

- Không biết rõ? Người đùa nghịch ta! Xem ra ngươi là không muốn chết thoải mái!

Dứt lời Vân Thủy cư sĩ lấy ra một lá cờ, câu Nguyên Thần của Chu Lộ đi vào, rất nhanh bên trong cờ truyền đến tiếng kêu thê lương thảm thiết của Chu Lộ.

Ai có thể nghĩ tới, tu chân giả ngoại hiệu Vân Thủy cư sĩ, lại là một người tâm ngoan thủ lạt như thế.

...

Một bên khác.

Xích Ma tông Nhị Ma Tôn dừng lại ở trên bầu trời một chỗ đất trống, sắc mặt âm trầm.

Mặt đất phía dưới không có dấu tích chiến đấu, nhưng nơi này cũng là nơi khí tức của Tông chủ Đào Hoa tông xuất hiện cuối cùng.

Nếu như cẩn thận cảm ứng, hẳn có thể từ trong không khí cảm ứng được một tia gợn sóng đặc thù sau khi cường giả vẫn lạc mới c

ó.

Rất rõ ràng, nữ nhân ngu xuẩn kia đã chết ở nơi này, hơn nữa thời gian chiến đấu trước sau không cao hơn ba hô hấp.

Loại tình huống này không phải gặp được siêu cấp cường giả, chỉ nh là sơ suất bị người ám toán.

Căn cứ tin tức nữ nhân ngu xuẩn gửi cho mình thì hẳn là trường hợp sau.

- Là ai? Đến cùng là ai? Chẳng lẽ là người đạt được Linh Lung T hần Kim?

Giờ khắc này, Nhị Ma Tôn cũng chưa xác định dưới tay mình đến cùng là phản bội hẳn, hay là bị người kia tiêu diệt, tiếp đó bị người kia giả mạo thân phận.

Hồi tưởng lại mình bận rộn hơn nửa tháng, không chỉ cái gì đều không mò được, còn vô duyên vô cớ tổn thất một tình nhân, đồng thời đắc tội không ít tông môn, trong lòng hẳn nổi nóng không thôi.

- Đừng để ta tra được người là ai, nếu không ta sẽ làm người chết không được yên thân!

Ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, Nhị Ma Tôn quay người bay về Đào Hoa tông.

Đào Hoa tông có lưu ảnh thạch ghi chép một màn một nhóm tu sĩ trọng thương trốn đi đồng thời kịch chiến với tu sĩ Đào Hoa tông, lúc trước bởi vì hẳn không có thời gian, căn bản chưa kịp xem, giờ đây chỉ có thông qua cái kia, mới có khả năng tìm tới chút dấu vết.

...

Khoảng nửa ngày sau, Trần Trầm trở lại Ngọc Đỉnh tông, tâm tình tốt một chút.

Khi ở Hạ giới từng chiếm được hai khối thần kim, khi đó chưa biết rõ trên quý cỡ nào, chờ đến Thượng giới nhìn thấy nhiều cường giả vì đó quyết đấu sinh tử như vậy, hắn mới thật sự hiểu giá trị của khối Linh Lung Thần Kim nằm bên trong nhẫn trữ vật.

Khiến trong lòng hắn bị đủ loại thiên tài địa bảo gột rửa lại xuất hiện một tia gọn sáng.

Nguyên bản hắn đã đạt đến cảnh giới cho dù gặp được bảo vật cao minh cỡ nào thì trong lòng cũng không chút gọn sáng.

- Linh Lung Thần Kim... Đáng tiếc tìm không thấy luyện khí đại sư tốt giúp ta đúc lại Vạn Hóa Thần Phong.

Cảm ứng đến khối Linh Lung Thần Kim bên trong nhẫn trữ vật, trong lòng Trần Trầm khẽ thở dài.

Thượng giới này thật ra là có không ít luyện khí đại sư, nhưng chân chính khó tìm là luyện khí đại sư đáng giá hắn tin nhiệm.

Nếu loại bảo vật như Linh Lung Thần Kim này, ai nhìn đều phải trông mà thèm, nếu như lại thêm Vạn Hóa Thần Kim của mình, cho dù lại thuần khiết luyện khí đại sư cũng sẽ sinh ra tham niệm.

Cho nên hiện tại hắn chỉ có bảo vật lại không cách nào chuyển đổi thành sức chiến đấu.

Đối với loại chuyện nhất thời không giải quyết được này, Trần Trầm cũng không nghĩ nhiều nữa, sau khi cất kỹ Linh Lung Thần Kim, hắn lấy nhẫn trữ vật của Tông chủ Đào Hoa tông ra.

Bên trong có lệnh bài thân phận và lệnh bài đưa tin đều đã sớm bị

hấn tiêu hủy, giờ đây bên trong tồn phóng là lượng lớn Linh Thạch cực phẩm, đủ loại pháp bảo và đan dược.

Thân gia bực này so với kim giáp ngoại tộc trước đây bị hấn chém giết lại mạnh hơn bảy tám lần.

Làm tông chủ của một tông, còn là tình nhân của cường giả nửa bước Hợp Thể, thân gia của Tông chủ Đào Hoa tông bên trong tu sĩ Phân Thần sơ kỳ xem như tuyệt đối là người nổi bật.

Kế thừa nhẫn trữ vật của nàng, Trần Trầm bước vào Phân Thần cảnh cũng nắm giữ nội tình tương ứng.

Kiểm tra xong thu hoạch lần này của mình, Trần Trầm theo bản năng thả ra thần thức, nhìn về phía sư tổ Thanh Mộc.

Lúc này, sư tổ chính ngẩn người trước một khối ngọc bội, nguyên bản gương mặt có chút già nua, sau khi trải qua tra tấn lần này và chuyện của Vô Niệm Tiên Tử càng trở nên càng già nua, tóc nâu t rắng càng biến thành trắng bệch.

Nhìn thấy một màn này, tâm tình Trần Trầm phức tạp, chần chờ mấy giây, hấn quyết định vận dụng một lần cơ hội truy tung vạn dặm, truy tung một thoáng Vô Niệm Tiên Tử.

Nếu là có thể tìm được, tất nhiên tốt nhất.

Nếu như tìm không thấy, quên đi, lần này đột phá Phân Thần tuy hệ thống không ban thưởng cho hấn cơ hội truy tung đặc thù gì, nhưng khoảng cách truy tung bình thường từ năm ngàn mét tăng lên tới mười ngàn mét, lại thêm lần này còn thu hoạch không ít thứ khác, coi như lãng phí một lần cơ hội truy tung như thế cũng không tính là cái gì.

- Hệ thống, vận dụng một lần cơ hội truy tung vạn dặm, bên trong phạm vi vạn dặm có tung tích của Vô Niệm Tiên Tử hay không, c

ho dù là sống hay chết đều được.

Hệ thống dừng lại hai giây, rất nhanh đưa ra đáp án.

- Kí chủ, mục tiêu truy tung nằm ở 7,400 dặm hướng Nam.

Nghe được đáp án này, lông mày Trần Trầm nhíu lại, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Không ngờ, lại còn thật bị hấn truy tung đến.

Không do dự, thân hình hấn lóe lên, hướng về phía đỉnh núi của sư tử đang ở, cũng không lâu lắm đã xuất hiện trước mặt sư tử.

- Sư tử, ta dẫn ngươi đi tìm Vô Niệm Tiên Tử, thế nào?

Nguyên bản Thanh Mộc còn đang ngẩn người, nghe nói như thế bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thấy sắc mặt Trần Trầm có chút trắng bệch, trong mắt bởi vì mệt mỏi còn mang theo tơ máu, trong lòng cảm động không thôi.

- Trần Trầm... Ngươi vừa bước vào Phân Thần cảnh, lại trải qua một tràng chém giết, vẫn là nghỉ ngơi một chút thì tốt hơn, nếu không ông cảnh giới rơi xuống, vậy sẽ...

Thanh Mộc lời còn chưa nói hết, Trần Trầm khoát tay áo cười nói:

- Sư tử không cần phải lo lắng, chút mệt mỏi ấy ta còn chịu được, ngược lại Vô Niệm Tiên Tử, hiện tại không chừng ở nơi nào chịu khổ, ngươi và ta không thể tiếp tục kéo dài thời gian.

Thanh Mộc nghe vậy đục ngầu trong mắt lại lăn xuống một giọt nước mắt, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải.

Trần Trầm thấy vậy nói khẽ:

- Sư tổ, lúc ta ở Hạ giới, may mắn có người chăm sóc, nếu không ta chưa chắc có hôm nay.

- Nha đầu Ngọc Quỳnh kia không phải thứ tốt, không ngờ lại thu được một đồ đệ có tình có nghĩa, tốt... Thật tốt!

Thanh Mộc khàn khàn cảm thán một câu, tiếp đó chậm rãi đứng thẳng người.

- Trần Trầm, nếu thật có thể tìm được sư phụ ta, vậy Thanh Mộc ta sẽ thiếu người một nhân tình, nhân tình này, ta không sớm thì muộn sẽ trả lại cho người.

Trần Trầm lắc đầu cười khẽ, sau đó lôi kéo sư tổ ra bay khỏi Ngọc Đỉnh tông.

Lần này tìm Vô Niệm Tiên Tử, cho dù tìm được là thi thể hay là cái gì, đều để đích thân sư tổ chứng kiến một thoáng tương đối tốt.

...

Hai người một đường phi hành, không hơn phân nửa trời đã bay ra ngoài bảy ngàn dặm

Thanh Mộc thấy Trần Trầm hình như có mục tiêu, trong lòng có chút kinh nghi.

- Trần Trầm, chẳng lẽ người biết được chỗ sư phụ Vô Niệm Tiên Tử của ta ở đâu sao?

Trần Trầm tùy tiện nói láo nói:

- Lúc trước ta ra ngoài đạt được một chút tình báo, chỉ là không biết có phải là thật hay không.

- Khó trách người vội như vậy, thật sự là đa tạ người.

Thanh Mộc lập tức trở nên kích động lên, nếu không phải Trần Trâm là đồ tôn của hắn, thì hắn nóng lòng tại chỗ hành đại lễ với Trần Trâm.

Trần Trâm cười cười không nói gì, chẳng biết tại sao, trong lòng của hắn luôn có loại dự cảm không rõ.

Sau một lát, hai người đến bầu trời trên một ngọn núi hoang.

Đỉnh núi hoang này tuy không có tông phái gì nhưng mơ hồ có dấu tích bố trí trận pháp, trừ cái đó ra, còn có một tia tà khí như có như không.

Hiển nhiên, ở đây có tu sĩ định cư, mà cũng chẳng phải loại người lương thiện gì.

Xem ra, chuyến này chưa chắc sẽ thuận lợi như trong tưởng tượng.

Chương 426: Chính Là Hắn!

- Nơi này là?

Thanh Mộc cũng cảm giác được không đúng, tâm tình vui sướng trên mặt dần dần biến mất, thay vào đó là lo lắng và kinh hoảng.

Trần Trâm làm ra thủ thế im lặng, sau đó dùng thần thức quét qua

một lần núi hoang phía dưới, kết quả không thu hoạch được gì.

Trên núi hoang này hình như có một tầng môi trường như có như không che chắn, ngăn cản toàn bộ thần thức.

- Sư tổ, nơi này hẳn động phủ của à một tán tu, tất nhiên, cũng có thể là cứ điểm của môn phái tu sĩ nào đó.

Trần Trầm thần thức truyền âm nói.

Ngay khi hắn mới vừa truyền âm xong, một bóng người từ trong núi bay ra, rất nhanh đã xuất hiện trước mặt Trần Trầm và Thanh Mộc.

Tu sĩ này bạch bào trường quan, thoát nhìn như là Nhân tộc, nhưng màu da vô cùng đáng sợ, mơ hồ đều có chút trong suốt, nếu phun ra lưỡi, quả thực rất giống bạch vô thường trong truyền thuyết.

Nhìn thấy hai vị khách không mời mà đến, thần tình trường quan tu sĩ băng lãnh, một bộ tránh xa người ngàn dặm.

- Các ngươi là ai? Nơi này không chào đón các ngươi, nếu không có việc gì, mau chóng rời khỏi nơi này.

Sau khi Trần Trầm nghe xong, thần sắc ung dung nói:

- Không biết đạo hữu có thấy một nữ tu, tuổi tác rất lớn, có thể có thương tích trong người, tu vi Phân Thần cảnh hay không?

Nghe được vấn đề này, con người trường quan tu sĩ hơi co rút lại một chút, sau đó ngữ khí lại hòa hoãn không ít.

- Nữ tu sao? Chưa thấy qua, chỗ này của ta đừng nói là nữ tu, coi như là dã thú đều có rất ít.

Nghe được giải thích này, ánh mắt Thanh Mộc lộ ra vẻ thất vọng.

Nụ cười của Trần Trầm lại là càng rục rỡ, sâu kín nói:

- Không biết các hạ tu luyện công pháp gì? Đến từ nơi nào?

- Cái này có liên quan gì tới ngươi? Nói cho các ngươi biết, ta là bệ hạ của Xích Ma tông Nhị Ma Tôn, nếu các ngươi có ý định làm gì, tốt nhất trước cần nhắc một chút thực lực của mình!

Trường quan tu sĩ đột nhiên nổi giận, trên mặt tái nhợt lại có một tia đỏ ửng.

Lời này mặc dù nghe cường ngạnh, nhưng Trần Trầm từ trong mắt của hắn nhìn thấy một chút hoảng hốt.

Thanh Mộc bên cạnh nghe thấy Nhị Ma Tôn càng là giận tím mặt, cái này thật sự là không phải oan gia không gặp gỡ.

Nếu người này không đề cập tới Nhị Ma Tôn kia còn tốt, nhưng vờ nhắc đến, hắn đã nhao nhao muốn thử.

- Nhị Ma Tôn...

Trần Trầm khẽ gật đầu, một giây sau, hắn bỗng nhiên xuất thủ.

Mà trường quan tu sĩ đối diện kia lại cơ hồ trong cùng một lúc đá nh trả, xem ra cũng là sớm có dự mưu.

- Tu sĩ Phân Thần cảnh!

Trần Trầm thấp giọng hô một tiếng, thần thức Phân Thần trung kỳ đột nhiên công kích về thức hải đối phương.

Kết quả không ngờ là trường quan tu sĩ này không chỉ không có phản hạp bảo phòng hộ thần thức, mà cả trình độ thần thức của bản thân cũng cực kỳ, sau khi thần thức của Trần Trầm trúng mục tiêu đã

trực tiếp kêu thảm lên, trong miệng mũi càng là càng không ngừng rướm máu.

- Vừa bước vào Phân Thần, thật sự là quá yếu.

Trần Trầm khinh thường khẽ hừ một tiếng, Vạn Bình Quyết điều khiển chín món pháp bảo hoàn toàn phong tỏa bốn phía trường quan tu sĩ kia, cơ hồ trong chốc lát, đã bắt sống trường quan tu sĩ.

Cũng là vừa bước vào Phân Thần cảnh, hẳn mạnh hơn trường quan tu sĩ này nhiều lắm, cả hai căn bản không ở cùng một cấp bậc.

Trường quan tu sĩ này không chỉ thần thức không mạnh, thậm chí cả tu vi đều cực kỳ phù phiếm, vừa bị Trần Trầm đánh, lại trực tiếp rơi trở về Luyện Hư đỉnh phong.

- Ta thật chưa thấy qua nữ tu gì cả, nếu các người thật động ta, Nhị Ma Tôn sẽ không bỏ qua các người!

- Nói cho các người biết, ta chính là con riêng của Nhị Ma Tôn, các người tốt nhất thả ta!

Trường quan tu sĩ điệp điệp vù vù không ngừng, càng nói ánh mắt càng kinh hoảng.

Trần Trầm không để ý tới những ngữ điệu uy hiếp này, từ tốn nói:

- Có thấy qua hay chưa, chúng ta đi xuống xem một chút biết hiểu.

Dứt lời hắn mang theo Thanh Mộc và trường quan tu sĩ kia trực tiếp rơi đã rơi vào trong núi.

Thấy Trần Trầm gọn gàng dứt khoát bay về một phương hướng, trường quan tu sĩ ban đầu còn mang trong lòng may mắn lập tức biến mất, ánh mắt dần dần trở nên tuyệt vọng.

Trần Trầm nhìn hấn một cái, một quyền oanh mở một ngọn núi, lộ ra một gian mật thất to lớn giấu ở trong lòng núi.

Trong mật thất quý khí âm trầm, tà khí lượn lờ, xem ra là nơi tu luyện công pháp tà đạo

Nhắm mắt lại cẩn thận cảm ứng một phen, Trần Trầm bước nhanh về một hướng khác, sau một lát, hấn nhìn thấy một trận pháp.

Trận pháp này quy mô không lớn, nhưng cực kỳ phức tạp, ở giữa trận pháp có một đạo Nguyên Thần suy yếu lẳng lặng bồng bênh.

Bốn phía trận pháp đang không ngừng rút ra Hồn Lực của Nguyên Thần này, di chuyển hướng một nơi nào đó.

Nguyên Thần kia hiển nhiên chính là Vô Niệm Tiên Tử, giờ đây nàng còn thê thảm hơn rất nhiều so với sư tổ, cả nhục thân đều không có.

Mà chút Nguyên Thần còn lại này cũng bị tra tấn không thành hình người, đã sắp đến dầu hết đèn tắt, coi như là cướp cứu trở về, tu vi sợ rằng cũng phải lui bước.

- Sư phụ!

Thanh Mộc theo bản năng kinh hô một tiếng, vọt về trận pháp, rất nhanh cứu được Nguyên Thần của Vô Niệm Tiên Tử trở về.

Trần Trầm nhìn về phía trường quan tu sĩ, lại liếc mắt nhìn những cái kia Hồn Lực thông hướng vị trí cái bồ đoàn nào đó, lạnh lùng nói:

- Ngươi là tu luyện như thế sao?

- Ta... Ta...

Trường quan tu sĩ áp úng, mặt mũi tràn đầy thất kinh.

Trần Trầm lại hỏi:

- Sao ngươi lại bắt Vô Niệm Tiên Tử? Nhị Ma Tôn kia quả thật có quan hệ với ngươi?

- Nhị Ma Tôn là cha ta! Hấn thật sự là cha ta! Còn về nữ tu này, là ban đầu ta đi ra ngoài không chú ý kiểm về!

Trường quan tu sĩ vội vàng nói, ý đồ mượn nhờ danh khí của Nhị Ma Tôn cứu mạng, thật tình không biết hai người trước mặt này có thù với Nhị Ma Tôn kia.

- Là cha ngươi? Đã như vậy, ngươi không cần sống.

Trần Trầm lú lú một câu, sau đó ngay dưới ánh mắt vô cùng sợ hãi của trường quan tu sĩ đột nhiên thôi động Linh Lực, rầm một tiếng, trực tiếp đánh trường bào tu sĩ nát thành bột mịn, cả Nguyên Thần đều vào thời khắc ấy triệt để tịch diệt.

- Sư tổ, người đã tìm được, nơi đây không nên ở lâu.

Sau khi Trần Trầm diệt trường quan tu sĩ, thần tình nghiêm túc nói.

- Ừm...

Thanh Mộc bi thương lên tiếng, mang theo Nguyên Thần suy yếu của Vô Niệm Tiên Tử đi theo phía sau Trần Trầm.

...

Cùng lúc đó, ở Đào Hoa tông, lông mày Nhị Ma Tôn đột nhiên nhíu lại, sau đó từ trong ngực lấy ra một lệnh bài đưa tin.

Không chờ hắn đưa tin ra ngoài, lệnh bài đưa tin này đột nhiên rã m một tiếng biến thành mảnh nhỏ.

Khiến sắc mặt của hắn vốn đã không tốt giờ trở nên càng âm trầm.

Chần chờ chốc lát, hắn lấy ra một chiếc gương, tiếp đó phát tay.

Rất nhanh, trên mặt kính xuất hiện một bức tranh.

Trong hình Trần Trầm đột nhiên phát lực, chém giết trường quan tu sĩ kia, trừ cái đó ra, tình hình và trận pháp trong mật thất kia cũng bị Nhị Ma Tôn thu hết vào mắt.

- Thằng ranh con này lại vụng trộm tu luyện công pháp tà đạo, thật sự là tự làm tự chịu!

Thấp giọng tức giận mắng một câu, trong mắt Nhị Ma Tôn đột nhiên lóe lên một đạo tinh quang.

- Là cái kia... Gọi cái gì Thanh Mộc Luyện Đan Sư.

Đối với Thanh Mộc, người chính tự tay hắn bắt lấy, hắn tự nhiên có ấn tượng.

Nhưng mà chân chính làm cho hắn để ý lại không phải Thanh Mộc, mà là tu sĩ trẻ tuổi bên cạnh Thanh Mộc kia.

Tu sĩ trẻ tuổi kia tu vi Phân Thần sơ kỳ nhưng sức chiến đấu biểu hiện ra ngoài lại tương đối không tầm thường, giết nhi tử mình cũng là Phân Thần sơ kỳ, nhưng lại là dễ như trở bàn tay.

Đủ loại điều kiện này kia quả thực giống tu sĩ thần bí đánh giết Tông chủ Đào Hoa tông kia.

- Chẳng lẽ tu sĩ thần bí kia chính là người này?

Nhị Ma Tôn nói một mình, đối với việc chết một nhi tử, hấn thực ra cũng không phải quá để ý, hấn càng để ý là Linh Lung Thần Kim đã bị mất kia.

Suy nghĩ một chút, hấn từ trong nhẫn trữ vật lấy ra lưu ảnh thạch của Đào Hoa tông, bắt đầu cẩn thận quan sát biểu lộ trên mặt của mỗi người trong đó.

Kết quả thời gian không phụ lòng người, rất nhanh đã làm cho hấn đã nhận ra không đúng.

Trong hình lúc người thần bí kia độ kiếp, bên trong ánh mắt của Luyện Đan Sư tên là Thanh Mộc kia lo lắng hơn xa những người khác.

Cái này rõ ràng không đúng!!

- Là hấn! Chính là hấn! Khẳng định là hấn!

Nhị Ma Tôn bừng tỉnh hiểu ra, đột nhiên vỗ án quát, bên trong ánh mắt hiện ra vô cùng vui sướng, đến mức đưa con trai vừa chết kia, hấn đã ném đến tận một bên.

Chương 427: Giả Ý Chân Tình

- Thanh Mộc, Ngọc Đình tông.

Sau một lát, Nhị Ma Tôn đột nhiên bình tĩnh lại.

Bày ở trước mặt hắn có hai vấn đề, thứ nhất, chỉ bằng vào thực lực của hắn, lay động không được Ngọc Đỉnh tông.

Thứ hai, Linh Lung Thần Kim kia chưa chắc nằm trong tay tu sĩ trẻ tuổi đó.

Sau khi gỡ một lần chuyện xảy ra lúc đó, hắn phát hiện Trần Trầm đồng thời không phải tu sĩ Phân Thần cảnh trong miệng thủ hạ mình nhắc tới đạt được Linh Lung Thần Kim kia.

Bởi vì tiểu tử kia là ở Đào Hoa tông mới bước vào cảnh giới Phân Thần.

Nhưng mà có thể xác định là tiểu tử này tám chín phần mười có quan hệ tu sĩ Phân Thần kia, nếu không cũng sẽ không thay đổi thành bộ dáng thủ hạ mình.

Nói tóm lại, trước tiên cần phải bắt tiểu tử kia vào tay lại nói.

...

Tầm nửa ngày sau.

Nhị Ma Tôn quay trở về Xích Ma tông, làm tông môn mạnh nhất trong vòng mấy chục dặm, sơn môn của Xích Ma tông lớn hơn Ngọc Đỉnh tông nhiều.

Nghiêm chỉnh mà nói, Xích Ma tông là một thế lực tập hợp, bên trong mười Đại Ma Tôn bình thường đều là lấy huynh đệ tương trợ, rất ít can thiệp chuyện lẫn nhau.

Gần đến đại điện Xích Ma tông, Nhị Ma Tôn nổi lên cảm xúc, cuối cùng vẫn gạt ra một giọt nước mắt, sau đó một mặt vội vàng đi vào đại điện.

Chưa bước vào bên trong đại điện, hắn đã cao giọng hô:

- Đại ca, ngươi phải làm chủ cho ta!

Trong đại điện, một tu sĩ thân hình cao lớn, hình thể cường tráng, toàn thân màu xanh, đầu có hai sừng nghe được cái này tiếng hô nhú mày, một lát sau nhìn thấy nhị đệ của hắn bước chân lão đảo, một mặt bị phản đi tới trước mặt hắn.

- Xảy ra chuyện gì? Đến mức làm ngươi thương tâm thành như vậy?

Tông chủ Xích Ma tông, cũng là Đại Ma Tôn đứng đầu trong mười Đại Ma Tôn bình tĩnh hỏi.

Đối với nhị đệ này, hắn cũng có mấy phần am hiểu, cho nên chủ yếu không tin cảm xúc tương đối phương biểu lộ ra.

- Đại ca, ta... con trai độc nhất của ta bị người giết!

Nhị Ma Tôn nước mắt tuôn đầy mặt, giống như có ủy khuất nói không hết.

Đại Ma Tôn nghe vậy nhíu mày nói:

- Con trai độc nhất? Sao ta nhớ là ngươi có rất nhiều con riêng mà?

Nhị Ma Tôn nghe đến đây sắc mặt lập tức trở nên lúng túng, không nghĩ đến ngay cả chuyện này mà Đại ca đều biết rõ, nghĩ tới đây, hắn âm thầm cảnh giác.

Chuyện về Linh Lung Thần Kim ngàn vạn lần không thể là người đại ca này biết, nếu không sẽ không có chuyện của hắn.

Tuy cùng là Phân Thần đỉnh phong, nhưng thực lực của hắn so với Đại ca vẫn kém một đoạn.

- Đại ca... Những nhi tử từ Luyện Hư trở xuống ta không đề cập tới cũng được, lần này chết là nhi tử Phân Thần cảnh, người mạnh nhất bên trong tất cả nhi tử của ta, nguyên bản ta chuẩn bị chọn hắn là truyền nhân y bát! Kết quả... Ngay hôm nay, hắn bị người đuổi tới chỗ ở, trực tiếp chém giết, thân tử hồn diệt!

- Tông môn nào làm, người tự mình giải quyết không được việc này sao?

- Ngọc Đỉnh tông làm, bởi vì ta rất coi trọng người nhi tử này, cho nên đã lấp đặt tử mẫu lưu ảnh thạch ở trong động phủ của hắn, không ngờ nhìn thấy một màn cực kỳ bi thảm!

Nhị Ma Tôn càng nói càng bi phẫn, sau đó trực tiếp lấy ra lưu ảnh thạch, chiếu lên một lần hình ảnh nhi tử mình bị diệt.

- Ngọc Đỉnh tông...

Con mắt Đại Ma Tôn hí hí, tông môn này hắn là biết, đại bộ phận đều là Luyện Đan Sư, nội tình dị thường phong phú.

Nhưng mà loại tông môn buôn bán này cũng rất ít va chạm với các tu sĩ khác, giờ đây lại đuổi tới trên cửa diệt nhi tử của nhị đệ, vậy tám chín phần mười là nhi tử của nhị đệ làm ra chuyện gì không tử tế.

Mặc dù biết khẳng định là nguyên nhân này, nhưng hắn lại lơ đãng.

Bởi vì bên trong hình ảnh kia, con trai của nhị đệ đã nói mấy lần hắn là nhi tử của Xích Ma tông Nhị Ma Tôn, nhưng người thanh niên kia vẫn như cũ cực kỳ lãnh khốc kết liễu tính mạng của hắn.

Cái này là căn bản không cho nhị đệ mình mặt mũi, càng không để Xích Ma tông vào mắt.

Trong phạm vi mấy chục vạn dặm này, chưa có tông môn nào dám không để Xích Ma tông vào mắt, chớ nói chi là một tông môn luyện đan.

Xem ra thời gian dài không động thủ, xung quanh một chút tông môn lại bắt đầu nhảy.

Vừa nghĩ vậy, hắn theo bản năng muốn đáp ứng xuất thủ thay nhị đệ này của hắn, nhưng không đợi hắn nói chuyện, Nhị Ma Tôn đã giành nói:

- Đại ca, một tông môn luyện đan chưa nhọc người đích thân động thủ, chỉ cần người phái một chút thủ hạ đặc lực cho ta, ta đã đủ hài lòng, hơn nữa mối thù giết con này, ta muốn tự mình báo!

Nghe nói như thế, sắc mặt Đại Ma Tôn trở nên âm trầm chút ít.

Nhị Ma Tôn tranh thủ thời gian nói bổ sung:

- Nếu thật sự có thể diệt Ngọc Đỉnh tông kia, vợ vết đi ra tài nguyên Đại ca người chiếm bảy thành!

Đại Ma Tôn giờ vừa ý gật đầu.

...

Cùng lúc đó.

Trần Trầm và Thanh Mộc mang theo Nguyên Thần của Vô Niệm Tiên Tử sắp dầu hết đèn tắt quay trở về Ngọc Đỉnh tông.

Nhìn thấy sự phụ bởi vì mình trở nên thâm như vậy, Thanh Mộc quả nhiên là nước mắt tuôn đầy mặt.

Một lát sau, hai người tới trước mặt một Phân Thần cảnh trưởng lão trong tông môn, Phân Thần cảnh Trưởng lão này sở trường luyện chế đan dược khôi phục chữa thương, nhìn thấy Vô Niệm Tiên Tử biến thành như vậy, khẽ thở dài một hơi nói:

- Sư muội biến thành như vậy, Nguyên Thần suy kiệt đã gần như không thể nghịch chuyển, nếu muốn giữ được tính mạng, chỉ có tìm tới một gốc Dưỡng Thần Liên vạn năm trở lên, uẩn dưỡng Nguyên Thần bên trong Dưỡng Thần Liên mới có hi vọng.

- Trong tông môn...

Thanh Mộc theo bản năng hỏi.

Trưởng lão kia cười khổ lắc đầu, cực kỳ hiển nhiên, ở trong tông môn không có loại thiên tài địa bảo Dưỡng Thần Liên này.

- Nhưng mà ta có thể luyện chế một loại dưỡng linh đan, loại đan dược này có thể chậm dần tốc độ tích diệt Nguyên Thần của nàng, tranh thủ thêm cho nàng một thời gian hai năm.

Thanh Mộc nghe vậy tranh thủ thời gian cung kính cảm tạ, kích động không kiềm chế được.

Một thời gian hai năm, có thể làm rất nhiều thứ, chỉ cần chịu trả giá đắt, chưa chắc tìm không thấy một gốc Dưỡng Thần Liên vạn năm, cái này làm cho trong lòng hắn lại dấy lên hi vọng.

Trần Trầm ở một bên hoạt động phía dưới ngón tay, trong lòng nhin không được bốc lên một ý niệm trong đầu.

Không phải mình lại muốn tái xuất giang hồ?

Tuy dựa vào thiên tài địa bảo tu luyện cực nhanh, nhưng Độ Kiếp cũng rất khó, chỉ là không biết rõ nếu như chỉ cần một chút như t

hể, lão thiên gia có thể xem nhẹ bỏ qua hay không?

Đang lúc trong lòng của hắn do dự, sắc mặt Trương lão trước mặt bỗng nhiên biến đổi, sau đó biểu lộ trở nên cổ quái.

- Thế nào sư bá?

Thanh Mộc vội vàng hỏi nói, sợ người sư bá này biểu tình biến hóa là bởi vì Vô Niệm Tiên Tử.

- Không có gì, chỉ là Tông chủ lão nhân gia người đột phá Hợp Tể cảnh lại thất bại.

Trương lão kia lắc đầu bất đắc dĩ nói.

- Lại thất bại?

Trần Trầm thấy bộ dáng Trương lão này hình như không có gì bất ngờ, trong lòng có chút hiếu kỳ.

Chẳng lẽ người tông chủ này đã thất bại rất nhiều lần?

- Các người vừa tới Ngọc Đỉnh tông không bao lâu, không biết rõ một số việc cũng rất bình thường, Tông chủ trùng kích Hợp Thể cảnh sáu lần, đều không thành công, đây đã là lần thứ bảy.

Trương lão kia giải thích một câu.

Trần Trầm nghe vậy trong lòng lộ bộ một tiếng.

Hợp Thể cảnh khó khăn như thế sao?

Lê Tiên sẽ không cũng trùng kích thất bại, sớm xuất quan?

Nghĩ tới đây, hắn kim lòng không được rùng mình một cái.

- Trần Trầm, Thanh Mộc, hai người các người mang theo vô niệm đến chỗ này của ta.

Lúc này, trong đầu đột nhiên vang lên một thanh âm, Trần Trầm theo bản năng nhìn về phía đỉnh núi cao nhất Ngọc Đỉnh tông.

Đó là nơi ở của Tông chủ Ngọc Đỉnh chân nhân, mà vừa mới thần thức truyền âm cũng là Ngọc Đỉnh chân nhân.

Trên thực tế, hắn tới Ngọc Đỉnh tông này thời gian dài như vậy, nhưng vẫn chưa nhìn thấy khuôn mặt của Ngọc Đỉnh chân nhân, giờ đây cuối cùng gặp được Tông chủ Ngọc Đỉnh tông này.

Một bên Thanh Mộc hiển nhiên cũng nghe được truyền tin, suu một tiếng trực tiếp đứng lên.

Bản sự của Tông chủ khẳng định mạnh hơn Trương lão, hơn nữa sự phụ nghiêm chỉnh mà nói cũng coi là trợ thủ đắc lực của Tông chủ lão nhân gia người, nếu là Tông chủ, nói không chừng có những phương pháp khác cứu chữa Vô Niệm Tiên Tử.

Vừa nghĩ vậy, hắn và Trần Trầm vội vàng từ biệt Phân Thần cảnh Trương lão kia, bay về đỉnh núi của Ngọc Đỉnh tông chủ.

Chương 428: Tà Đạo Luyện Đan Sư

Đi tới chủ phong, nhìn thấy Ngọc Đỉnh chân nhân già nhưng vẫn tráng kiện, Trần Trầm theo bản năng giật mình.

Không thể không nói, Ngọc Đình chân nhân vẫn thật là đẹp trai, nhát là gương mặt kia không khác thanh niên hai mươi mấy tuổi.

Đáng tiếc phối hợp với mái đầu bạc trắng có vẻ hơi không chủ lưu.

Ngọc Đình chân nhân nhìn thấy Nguyên Thần của Vô Niệm Tiên Tử, cau mày, bên trong ánh mắt mơ hồ có hỏa quang chớp động, qua thật lâu, hấn đột nhiên nắm chặt lật tay vịn ghế bên cạnh.

Ầm!

Một tiếng vang giòn, tay vịn của ghế ngồi bị hấn tại chỗ chụp thà nh bột mịn.

- Thanh Mộc, ai làm? Người nói rõ ràng cho ta một chút, người Ngọc Đình tông ta không thể vô duyên vô cớ chịu bắt nạt!

Thanh Mộc nghe vậy một năm một mười nói chuyện xảy ra đoạn thời gian trước, bao gồm chuyện của Xích Ma tông và Linh Lung Thần Kim.

- Tông chủ... Con trai của Nhị Ma Tôn kia là chúng ta tiện tay giết t, sẽ có phiền toái hay không?

Sau khi nói xong tình hình cụ thể và tỉ mỉ, Thanh Mộc nhỏ giọng hỏi.

- Phiền toái, sẽ có, nhưng mà các người giết rất tốt, Xích Ma tông Nhị Ma Tôn? Tính là đồ vật gì, cũng dám đụng đến người của ta, thật sự là không biết sống chết!

Ầm!

Ngọc Đình chân nhân dứt lời, lại vỗ tay một cái, tay vịn còn lại của ghế ngồi cũng biến thành bột mịn.

Trần Trầm thấy vậy khước mắt hơi co quắp, Ngọc Đỉnh chân nhân này tuy là người có xưng hào nghiêm túc, nhưng cảm giác không phải người dễ nói chuyện.

- Sư tổ, sư phụ ta cái này...

- Sư phụ người loại trừ Dưỡng Thần Liên hoặc là bảo vật cao cấp hơn, không còn cách nào khác, chuyện này ta sẽ lưu ý, người yên tâm, sư phụ người tuyệt đối không chết được, cùng lắm thì ta nghĩ điểm biện pháp khác kéo dài tính mạng cho nàng.

Ngọc Đỉnh chân nhân liếc mắt nhìn Nguyên Thần của Vô Niệm Tiên Tử, nói cực kỳ nhanh, một bộ chỉ cần hấn chịu trả giá đắt là có thể cứu Vô Niệm Tiên Tử.

Thanh Mộc đạt được Tông chủ bảo đảm, sắc mặt lập tức hòa hoãn không ít.

Lúc này, Ngọc Đỉnh chân nhân nhìn về phía Trần Trầm, thản nhiên nói:

- Trần Trầm, ta nghe nói người có Vạn Hóa Thần Kim?

Thanh Mộc nghe vậy, trái tim vừa mới buông xuống lại lập tức nâng lên cổ họng.

Giá trị Vạn Hóa Thần Kim không thua gì Linh Lung Thần Kim, nếu Tông chủ động ý đồ xấu, hấn không dám tưởng tượng loại hậu quả kia.

Trần Trầm bất đắc dĩ lấy Vạn Hóa Thần Phong ra, cười nói:

- Ta thật có Vạn Hóa Thần Kim.

- Cho ta mượn nhìn một chút.

Ngọc Đình chân nhân khẽ vươn tay, trực tiếp nói.

Trần Trầm sờ lên mũi, thôi động Vạn Hóa Thần Phong đưa đến trước mặt Ngọc Đình chân nhân.

Ngọc Đình chân nhân nhận lấy xem xét, lông mày lập tức nhíu lại.

- Là uế vật ăn mòn?

- Đúng, một hậu duệ Chân Linh động thủ.

- Đáng tiếc, nhưng người còn trẻ, không cần phải gấp, pháp bảo này của người tiềm lực rất lớn, sau này tìm tới vật liệu luyện khí khác tốt hơn là có thể trùng luyện.

- Nhưng mà ta đề nghị người tốt nhất là mình tự học luyện khí, lo ngại bảo vật này giao cho những người khác luyện chế vẫn rất khó làm cho người yên tâm.

- Tất nhiên, nếu người không có gánh nặng gì trong lòng thì có thể bắt hai luyện khí đại sư, ta cho người chút độc đan, người trước đó cho bọn hắn, tiếp đó một người phụ trách luyện chế, một người phụ trách giám sát, hẳn là cũng có thể bảo đảm không sơ hở nào.

Ngọc Đình chân nhân vuốt ve Vạn Hóa Thần Phong, nghiêm trọng nói.

Trần Trầm nghe vậy sắc mặt vừa đen... Ngọc Đình chân nhân này tuy thoát nhìn có chút anh tuấn nho nhã, nhưng dường như không phải người lịch sự, những lời hắn vừa mới nói này, giống lời người nói sao?

Bắt luyện khí đại sư còn chưa tính, còn phải bắt hai, tâm tư này, k

hông khỏi cũng quá kín đáo.

Người này ngược lại có chút giống Ngọc Quỳnh, nhưng mà Ngọc Quỳnh mặt ngoài còn cố làm ra vẻ, muốn chút mặt mũi, nhưng Ngọc Đình chân nhân thì bụng dạ thẳng thắn, không cố kỵ chút nào.

- Tông chủ... Người nói đùa.

Trần Trâm chất phác phải cười nói.

- Ai nói đùa với người, ta nói thật, tốt, Vạn Hóa Thần Kim ta cũng đã kiến thức qua, nếu là, quên đi, cầm đi đi.

Ngọc Đình chân nhân phát tay, Vạn Hóa Thần Phong lại về tới trong tay Trần Trâm.

Trong lòng Trần Trâm im lặng, ngay vừa rồi, hắn đều đã làm tốt tâm tư chuẩn bị mất đi Vạn Hóa Thần Phong, không ngờ Ngọc Đình chân nhân này lại thật chỉ là mượn qua để xem.

- Tiếp đó, chúng ta lại nói một câu xích ma...

Ngọc Đình chân nhân nói đến đây, im bật dừng lại, sắc mặt trở nên rất có vài phần cổ quái.

Sau đó nói với hai người Trần Trâm:

- Tính toán, các người đi với ta một chuyến.

Dứt lời cũng mặc kệ Trần Trâm và Thanh Mộc có đồng ý hay không, vẫy tay áo cuốn lấy hai người bay khỏi chủ phong.

Sau một lát, ba người đi tới cửa sơn môn.

Đệ tử thủ vệ cửa sơn môn nhìn thấy Tông chủ phủ xuống, từng ng

ười khom mình hành lễ.

Nhưng mà đúng vào lúc này, từ xa có một đạo lưu quang bay tới, ngay sau đó một tu sĩ toàn thân áo đen, khuôn mặt dữ tợn cao lớn xuất hiện trước sơn môn Ngọc Đỉnh tông.

Tu sĩ này có tu vi Luyện Hư, mới vừa xuất hiện đã hét lớn:

- Người Ngọc Đỉnh tông nghe lấy, ta muốn gặp Tông chủ các ngươi!

- Đúng là ta, ngươi có chuyện gì không?

Ngọc Đỉnh chân nhân cười nói.

Biết được tu sĩ trước mặt chỗ không xa già nhưng vẫn tráng kiện liền là Ngọc Đỉnh tông chủ, tu sĩ Xích Ma tông dữ tợn kia giật nảy mình.

Nhưng nhớ tới sau lưng mình là Xích Ma tông, hấn đảm khí lại tăng lên chút ít, nhẹ ho hai tiếng, lấy ra một khối lưu ảnh thạch, âm thanh lạnh lùng nói:

- Tông chủ Ngọc Đỉnh tông, ta đại biểu Xích Ma tông đến đây, tu sĩ trong tông môn các ngươi giết nhi tử Nhị Ma Tôn chúng ta, giới hạn các ngươi trong vòng một ngày, giao ra cái kia hai hung thủ đó đồng thời bồi thường hai vạn khối Linh Thạch cực phẩm.

- Nếu không tu sĩ Xích Ma tông sẽ phủ xuống, giết Ngọc Đỉnh tông các ngươi chó gà không tha!

Ngọc Đỉnh chân nhân liếc mắt nhìn lưu ảnh thạch kia, tiếp đó như ong ra bước, lộ ra hai người Trần Trần Thanh Mộc phía sau.

- Chính là bọn hấn! Không ngờ ngươi vẫn rất thức thời, sáng sớm đã chuẩn bị kỹ càng.

Tu sĩ Xích Ma tông nhìn thấy hai người Trần Trầm, ánh mắt đột nhiên sáng lên, đưa ra ngón tay cao giọng nói.

- Khặc khặc...

Ngọc Đình chân nhân đột nhiên cười quái dị hai tiếng, thanh âm kia như là cú vọ, làm cho người ta không rét mà run.

Đừng nói là tu sĩ Xích Ma tông kia, mà ngay cả Trần Trầm cũng nhìn không được rụt rụt thân thể.

Không thể không nói, tiếng cười của Ngọc Đình chân nhân này phù hợp với bề ngoài anh tuấn kia không khỏi cũng quá không hài hòa.

- Ngươi... Ngươi cười cái gì? Ta chính là bộ hạ Đại Ma Tôn của Xích Ma tông, đệ tử thứ mười tám!

Tu sĩ Xích Ma tông không rét mà run, âm thanh mơ hồ có chút run run.

Ngọc Đình chân nhân quái thanh quái khí nói:

- Ta vừa vặn đột phá thất bại, trong lòng uất khí khó bình, kết quả ngươi lại đưa tới cửa, ngươi nói có khéo hay không?

- Ta... Ta!

Tu sĩ Xích Ma tông kia nghe vậy tại chỗ bị dọa đến hồn phi phách tán.

Hắn là tới nơi này để gửi tới hậu thư, Tông chủ Ngọc Đình tông lại muốn ra tay với hắn, làm sao lại có Tông chủ như vậy?

Có câu nói rất hay, hai quân giao chiến, không chém sù đây, huấn

g chi, đứng phía sau hẳn mấy chục vạn dặm là tông môn tối cường g đại, Xích Ma tông!

Ngọc Đỉnh tông này thật không sợ đưa tới tai hoạ ngập đầu ư?

- Tiền bối... Chuyện gì cũng từ từ, nếu người muốn khai chiến với Xích Ma tông chúng ta, ta cũng có thể chuyển lời cho người, người nói có đúng hay không?

Tu sĩ Xích Ma tông lập tức trở nên lại không chút dũ tợn, ngược lại có chút người vật vô hại.

Ngọc Đỉnh chân nhân không nói gì, chỉ là ánh mắt chớp động, tu sĩ Xích Ma tông kia đã toàn thân không thể động đậy, định tại chỗ, chỉ còn dư lại con mắt đang không ngừng đảo quanh.

Bên trong ánh mắt có hoảng sợ, cũng có xin tha thứ.

Ngọc Đỉnh chân nhân không nhìn hẳn một chút, ngược lại bình tĩnh lấy ra một cái lò luyện đan to lớn toàn thân đen kịt, lảm bảm nói nhỏ:

- Đoạn thời gian trước nghiên cứu một viên đan dược vừa vặn kết hợp một dạng thuốc dẫn, ta thấy người rất phù hợp.

Vừa nghe lời này, con mắt tu sĩ Xích Ma tông kia nhanh chóng chuyển động, rất rõ ràng là bị dọa sợ.

Mà ngay cả hai người Trần Trầm và Thanh Mộc đều sinh ra một loại cảm giác kinh dị.

Sau đó chỉ thấy Ngọc Đỉnh chân nhân phất tay đối với tu sĩ Xích Ma tông kia, trong giây lát Nguyên Thần và thân thể của tu sĩ Xích Ma tông kia đã chia lìa ra.

- Đây là... Công pháp tà đạo!

Trong lòng Trần Trầm âm thầm khiếp sợ.

Vốn cho là Ngọc Đỉnh chân nhân này chỉ là tiểu nhân vô sỉ bình thường, giờ đây xem ra là hãn nhĩ sai.

Ngọc Đỉnh chân nhân này nhìn bề ngoài anh tuấn tiêu sái, khí độ bất phàm không ngờ lại là cái Luyện Đan Sư tà đạo...

Không chờ hãn tử trong lúc khiếp sợ lấy lại tinh thần, Nguyên Thiên và thân thể của tu sĩ Xích Ma tông kia một trước một sau được đưa vào trong lò luyện đan.

Trừ cái đó ra, Ngọc Đỉnh chân nhân còn thêm vào bên trong không ít thiên tài địa bảo, nhìn bộ dáng nghiêm túc kia của hãn, hình như thật sự là muốn luyện đan.

Hơn nữa hãn không chút ý tứ cảm kỳ nào, ngay trước sơn môn Ngọc Đỉnh tông luyện lên.

Chương 429: Lập Thế Đạo Lí

- Người tông chủ này ở Hạ giới thời gian lưu lại truyền văn không tốt gì sao?

Bên kia đang luyện đan, bên này Trần Trầm yên lặng vây xem, đồng thời cẩn thận từng li từng tí dùng thần thức truyền âm hỏi thăm sư tổ một thoáng.

- Không... Không có gì, lúc ở Hạ giới giới thiệu về hấn cũng đều rất phù hợp mặt.

Thanh Mộc nhỏ giọng nói.

Trần Trầm nhìn hấn một cái, lúc này mới phát hiện người sư tổ này của hấn lúc này đã đầu đầy mồ hôi.

Cực kỳ hiển nhiên, làm Luyện Đan Sư chuyên nghiệp nhìn thấy một màn này trùng kích trong lòng lớn hơn.

...

Nửa ngày sau, lò luyện đan hơi run rẩy một chút, Ngọc Đỉnh chân nhân đỉnh chỉ dùng hỏa diễm nung khô, tiếp đó mở nắp đỉnh ra.

Sau khi ngoắc ngón tay, một viên đan dược đen kịt từ bên trong bay ra, rơi xuống trong tay hấn.

Thần sắc Ngọc Đỉnh chân nhân bình tĩnh, trên mặt đã không còn lo ngại tà tu dữ tợn nữa, cũng không có vui sướng của Luyện Đan Sư nhìn thấy một viên đan dược bất phàm ra lò.

Bộ dáng kia, giống như tại nhìn một đồ vật không quan trọng, không quan hệ đến mình.

- Không được, còn kém chút hỏa hầu, đây là phế đan.

Sau một lát, Ngọc Đỉnh chân nhân thất vọng lắc đầu, tiện tay bóp nát, viên đan dược kia bị bóp thành bột mịn.

- Tông chủ, người đây là...

Thanh Mộc cẩn thận từng li từng tí hỏi, nói thật, hôm nay nhìn thấy một màn có chút phá vỡ tam quan của hấn.

Ngọc Đình chân nhân cười nhạt một tiếng nói:

- Thanh Mộc, nếu muốn lăn lộn ở Thượng giới ở, phải có đồ vật của mình, nếu Ngọc Đình tông chúng ta chỉ có những đan phương phổ thông kia thì sớm đã bị người chiếm đoạt.

- Người cũng đã biết, lúc ta phi thăng, lão tông chủ mạnh nhất của Ngọc Đình tông chúng ta cũng chẳng qua là tu vi Phân Thần trung kỳ, hơn nữa lúc ấy còn bản thân bị trọng thương, sắp đến ranh giới vẫn lạc?

Thanh Mộc không tiếp tục nói nữa, chỉ đặng chát cười cười.

Sự thật như Ngọc Đình chân nhân nói, vùng hẻo lánh ở Thượng giới này quả thực phát huy pháp tắc mạnh được yếu thua đến cực hạn.

Nếu không là như thế, sư phụ Vô Niệm Tiên Tử của hắn cũng không đến mức biến thành bộ dáng như hiện tại.

Xét đến cùng, vẫn là hắn không đủ mạnh... Nếu như có thể thu được lực lượng càng mạnh, nghiên cứu một chút đồ vật hơi tà ác thì tính sao?

Dù sao cũng hơn tốt hơn người thân vẫn lạc còn mình bất lực, trong bất tri bất giác, quan niệm của Thanh Mộc đã xảy ra biến hóa.

Lúc này, Trần Trầm đứng bên cạnh lên tiếng nói:

- Tông chủ, người tiêu diệt sứ giả của Xích Ma tông, đến lúc đó chúng ta có thể ứng phó sao?

Ngọc Đình chân nhân liếc mắt nhìn Trần Trầm, bên trong ánh mắt hiện lên một tia thương thức.

Tiểu tử này phi thăng không bao lâu đã bước vào Phân Thần kỳ, s

o với hẳn lúc trước đều nhanh hơn rất nhiều, máu chốt là tiểu tử này còn có bản mệnh pháp bảo do Vạn Hóa Thần Kim làm thành, c hỉ cần không vẫn lạc, tương lai nói không chừng có thể mang Ngọc c Đỉnh tông đi càng xa.

- Trần Trầm, người yên tâm, ta tự có phương pháp ứng đối, ở vùng hẻo lánh trong Thượng giới này, mềm yếu chỉ sẽ bị người khi dễ.

- Đừng nói ta có biện pháp ứng đối Xích Ma tông, coi như là không có cách, ta hôm nay cũng sẽ làm như vậy, nếu không Xích Ma tông kia thật coi những tông môn luyện đan chúng ta là dễ bị ức hiếp.

Đến lúc đó nói không chừng còn có cái gì Hoàng Ma tông, Hắc Ma tông tới khiêu khích chúng ta, thà như vậy, không bằng liều cho cá chết lưới rách, nói không chừng còn có một chút hi vọng sống.

Sau khi Trần Trầm nghe xong không nói nữa, môn phái nhỏ trong Thượng giới này giống như tu sĩ phổ thông, cạnh tranh đặc biệt quyết liệt, Ngọc Đỉnh tông có thể đứng vững vững ở nơi này mấy ngàn năm, khẳng định có trí tuệ sinh tồn của mình.

...

Sau khi diệt tu sĩ Xích Ma tông kia, Ngọc Đỉnh chân nhân mang theo Thanh Mộc và Trần Trầm về tới trong tông môn.

Đoạn đường này đi rất chậm, Ngọc Đỉnh chân nhân nói rất nhiều cổ sự, giống như thật lâu trước đây, Linh Hư khí tông ở Thượng giới cũng có một căn cứ địa, nhưng mà sau này bị diệt.

Giống như Thất Sát ma đạo ở Thượng giới cũng lấy được rất khá, tông môn đã sớm chuyển ra vùng hẻo lánh địa phương.

So với Vô Niệm Tiên Tử, tài ăn nói của Ngọc Đỉnh chân nhân kh

ông thể nghi ngờ tốt hơn rất nhiều, hẳn nói nhiều như vậy, cũng là vì để hai người Trần Trầm và Thanh Mộc nhanh hơn thích ứng với tiết tấu của Thượng giới.

Thời gian qua rất nhanh, một nhóm ba người đi dạo không có mục đích trong tông môn, vừa mới đi dạo chưa tới một canh giờ, bầu trời phương Bắc của Ngọc Đỉnh tông đã đột nhiên đen lại.

Ngay sau đó mây đen cuộn cuộn, linh khí mãnh liệt, một chiếc thuyền lớn to lớn gần ngàn mét, bề ngoài dữ tợn, giống như nhuôm đầy máu tươi phá vân mà ra, mang theo khí thế thẳng tiến không lùi, bay tới Ngọc Đỉnh tông.

Nhìn thấy thuyền lớn kia, sắc mặt Ngọc Đỉnh chân nhân bình tĩnh, thần tình kia giống với một lão thủy thủ trải qua sóng gió gặp được bão tố bình thường không quan trọng.

- Tông chủ Ngọc Đỉnh tông! Cút ra đây cho ta!

Thuyền lớn chưa bay đến, một âm thanh như sấm sét đã vang vọng giữa thiên địa.

Trận pháp hộ tông của Ngọc Đỉnh tông đã sớm mở ra, không ít tu sĩ ngẩng đầu nhìn về phía thuyền lớn trên bầu trời, thần tình của mọi người khác nhau.

- Cút ra đây cho ta!

Thanh âm kia lại một lần nữa vang lên, ngay sau đó một thân ảnh to lớn từ trong phi chu bay ra, đứng ở bên trên trận pháp hộ tông của Ngọc Đỉnh tông.

Tu sĩ này thân cao hơn hai mét, đầu ngẩng cao, bạo lộ ra trên da sinh ra một chút lân giáp gai ngược, trong ánh mắt tràn đầy miệt thị đối với sinh mạng.

- Ta ở đây.

Ngọc Đình chân nhân ngẩng đầu lên, cười nói với thân ảnh cao lớn kia.

Thân ảnh cao lớn kia tự nhiên là Xích Ma tông Nhị Ma Tôn, cao thủ Phân Thần đỉnh phong.

- Người chính là Tông chủ Ngọc Đình tông?

Nhị Ma Tôn dậm chân, trận pháp phòng hộ chấn động, tiếp đó lạnh giọng hỏi.

- Không sai, ta chính là.

- Sứ giả ta phải đến Ngọc Đình tông các ngươi đâu?

Nhị Ma Tôn lại hỏi, ánh mắt cực kỳ nguy hiểm, giống như chỉ cần Ngọc Đình chân nhân trả lời không tốt, hắn sẽ lập tức động thủ.

- Là ta luyện thành đan dược, đáng tiếc hãn tu vi không thuần, cơ sở không chặt chẽ, đan dược không thể luyện chế thành công.

Nghe được đáp án này, thần tình Nhị Ma Tôn hơi chậm lại.

Hắn không nghĩ đến Ngọc Đình chân nhân này đã vậy còn quá trực tiếp, càng làm cho hắn không ngờ là Ngọc Đình tông này đã vậy còn quá cường ngạnh, Xích Ma tông bọn hắn cũng chưa tuyên chiến, Ngọc Đình tông đã trực tiếp chém giết sứ giả hắn phái đi.

Còn may sứ giả bị chém giết kia là thủ hạ Đại ca, không quan hệ nhiều với hắn lắm, người này chết, hắn ngược lại có thể hướng Đại ca xin lực lượng giúp đỡ nhiều hơn.

Tuy trong lòng có chút ngoài ý muốn, nhưng mà hắn vẫn giả ra bộ dáng giận tím mặt, đồng thời không hề đề cập tới Linh Lung Thần

Kim.

- Giết nhi tử của ta, lại giết đệ tử Xích Ma tông ta, xem ra ta Xích Ma tông thật không quá được rồi, chỉ một tông môn luyện đan cũn g dám bỏ qua chúng ta, tốt, thật sự là tốt!

Nhị Ma Tôn cười lạnh hai tiếng, ánh mắt nháy mắt trở nên vô cùn g băng hàn, ngay sau đó phi thuyền trên bầu trời bay ra trọn vẹn g ần trăm tu sĩ.

Cùng một màu tất cả đều là tu vi Luyện Hư trở lên, trong đó Phân Thần cảnh cũng có mấy cái.

Lại thêm đại cao thủ Nhị Ma Tôn đủ để hủy diệt tuyệt đại đa số tồ ng môn vùng hẻo lánh này.

Ngọc Đỉnh chân nhân cười cười không nói gì, nhưng mà Trần Trầ m từ trong mắt của hắn nhìn thấy một chút khinh thường, hình nh ư đối với lực lượng như vậy căn bản không quan tâm.

- Phá ra đại trận cho ta, gặp một giết một, hôm nay ta muốn làm c ho Ngọc Đỉnh tông này chó gà không tha!

Nhị Ma Tôn vung tay lên, phía sau gần trăm tu sĩ phát động công kích đối với trận pháp phòng hộ của Ngọc Đỉnh tông.

Bản nhân Nhị Ma Tôn thì nhìn Ngọc Đỉnh chân nhân, đồng thời â m thầm lưu ý Trần Trầ m.

Hôm nay, mục tiêu chủ yếu của hắn thật ra là Trần Trầ m.

Ngọc Đỉnh tông coi như giàu có, cũng chẳng qua là các loại đồ vậ t như đan dược Linh Thạch, hắn thật chính là muốn là Linh Lung Thần Kim, mà Trần Trầ m thì là máu chốt tìm tới Linh Lung Thần Kim.

Ầm ầm!

Từng đợt Linh Lực đung nhau nổ vang lên, trên không toàn bộ Ngọc Đỉnh đan tông nhắc lên triều tịch Linh Lực kịch liệt.

Nhưng mà, qua trọn vẹn một khắc đồng hồ, sắc mặt gần trăm tu sĩ Xích Ma tông kia toàn bộ thay đổi.

Bởi vì bọn hắn công kích lâu như vậy, lại không cách nào lay động trận pháp phòng hộ của Ngọc Đỉnh tông chút nào.

Chương 430: Nội Tình

Con người Nhị Ma Tôn hơi co lại, hẳn tự nhiên cũng chú ý tới một màn này, trên thực tế hẳn rất sớm đã nhìn ra không đúng.

Trận pháp phòng hộ của Ngọc Đỉnh tông này có chút mạnh quá mức, trận pháp hộ tông của các tông môn có thể chống đỡ được cường giả Phân Thần cảnh công kích đã coi như không tệ.

Nhưng hôm nay, phía sau hẳn chính là có không ít Phân Thần cảnh, còn mang theo gần trăm Luyện Hư.

Cẩn rảnh, Nhị Ma Tôn yên lặng tụ lực, các loại tích súc sau một thời gian ngắn, hẳn đột nhiên phát lực, mạnh mẽ một chương đánh vào lên màn sáng.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang rung trời, màn sáng kịch liệt rung động.

Nhưng mà, cũng chỉ là rung động mà thôi, cũng không có dấu hiệu u tổn hại.

- Cái này...

Nhị Ma Tôn có chút khó có thể tin, chất lượng của đại trận hộ tông này đã mơ hồ vượt qua trình độ Xích Ma tông bọn hắn.

Ngọc Đỉnh tông là như thế nào bố trí ra trận pháp cường đại như thế?

Ngay khi hắn âm thầm khiếp sợ, xuyên thấu qua màn sáng liếc về ánh mắt khôi hài của Ngọc Đỉnh tông chủ phía dưới kia.

Nhìn thấy ánh mắt kia như là nhìn con khỉ, hắn trong khoảnh khắc giận tím mặt.

Lần này hắn là thật tức giận!

Vừa mới hắn một tịch ngoan thoại trước trận pháp phòng hộ cường đại này, quả thực như một chuyện cười, khiến mặt hắn đỏ lên.

Không chần chừ nữa, trong cơ thể hắn bay ra một cây đại kích dài gần ba mét, thân kích đỏ thẫm, tản ra sóng linh khí cực mạnh.

Đây là bản mệnh chi bảo của hắn!

- Phá cho ta!

Nhị Ma Tôn quát chói tai một tiếng, đại kích dưới toàn thân thôi động Linh Lực hung hăng đâm vào trận pháp hộ tông!

Tư lạp!

Một thanh âm quái dị vang lên, đại kích trực tiếp mở ra một cái lỗ nhỏ trên trận pháp phòng hộ, đánh vào bên trong trận pháp.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Nhị Ma Tôn nhẹ nhàng thở ra, nhưng lúc hắn rút đại kích ra chuẩn bị khuếch trương chiến quả thì cái lỗ thủng sáng lên một đạo Linh Lực nồng nặc quang mang, ngay sau đó lại khôi phục như lúc ban đầu.

- Mẹ nó!

Thấy vậy Nhị Ma Tôn trực tiếp bạo nói tục, trận pháp phòng hộ này lại còn là trận pháp khôi phục hiếm thấy.

Phải biết trận pháp khôi phục cường độ đều sẽ yếu hơn một chút, trận pháp phòng hộ cường độ Ngọc Đỉnh tông hắn cũng thử qua, ít nhất phải Phân Thần đỉnh phong mới có thể công phá.

Chuyện này ý nghĩa là trận pháp phòng hộ của Ngọc Đỉnh tông xác thực tốt hơn so với Xích Ma tông bọn hắn.

Ngọc Đỉnh tông đến cùng đập bao nhiêu Linh Thạch bố trí trận pháp bực này?

Cái này không khỏi cũng quá sợ chết đi!

Nhị Ma Tôn nhìn Ngọc Đỉnh chân nhân bên trong trận pháp, hận đến nghiến răng nghiến lợi, mặt lúc xanh lúc trắng.

Hôm nay huy động nhân lực đi tới nơi này, mà cả trận pháp hộ tông của Ngọc Đỉnh tông đều không phá được, cái này nếu truyền đi, mặt mũi của hắn và Xích Ma tông đều phải mất hết!

- Các hạ là vị Ma Tôn nào trong Xích Ma tông?

Phía dưới lúc này truyền đến Ngọc Đỉnh tông hỏi thăm.

Nhị Ma Tôn giận đến kém chút thổ huyết, thì ra đối phương đến bây giờ cũng không biết hắn là ai!

- Ngọc Đỉnh tông chủ, Ngọc Đỉnh tông các người tránh được nhất thời, không tránh được cả đời, có bản sự thì trốn ở trong tông môn đừng đi ra ngoài, chỉ cần dám có một đệ tử rời khỏi tông môn thì đừng trách Xích Ma tông chúng ta không khách khí!

Lúc này, Nhị Ma Tôn chỉ có thể nói chút ngoan thoại, vẫn hỏi một chút mặt mũi.

Cùng tu sĩ khác đi theo tất cả đều một mặt vẻ hậm hực, ban đầu bọn họ nghe nói Ngọc Đỉnh tông này là một tông môn luyện đan, coi là tới có thể kiếm một món lớn, không ngờ kết quả là lấy giỏ t rúc mà toi công mức nước, thậm chí còn mất đi không nhỏ người, khiến bọn họ rất thất vọng.

- Bỏ đi!

Sau khi phát hiện trận pháp này công không phá được, Nhị Ma Tôn cũng không muốn trì hoãn thêm, trực tiếp hạ mệnh lệnh rút lui.

Trận pháp này một Phân Thần đỉnh phong công không phá được, nhưng nhiều hơn nữa mấy cao thủ vẫn là có hi vọng.

Lần này trở về, hắn sẽ chịu giáo huấn, lần sau tập kết càng nhiều lực lượng, chắc chắn công phá Ngọc Đỉnh tông này.

Hắn vừa dứt lời, một đám tu sĩ đã chuẩn bị rút lui, nhưng vào lúc này, tình huống đột biến!

Xa xa bầu trời lại có mấy đạo mây đen thổi qua, ngay sau đó trọn vẹn hai ba trăm tu sĩ xuất hiện ở trên không Ngọc Đỉnh tông.

Khí tức của hai ba trăm tu sĩ này rất hỗn tạp, rõ ràng không phải xuất thân từ cùng một thế lực.

Càng máu chốt là tất cả tu sĩ tất cả đều mang theo mặt nạ có thể ngăn che thần thức, căn bản không thấy rõ diện mạo.

- Ngọc Đỉnh đạo hữu, ta đúng hẹn tới, nhớ kỹ thù lao ngươi đáp ứng cho ta.

Một người trong đó mở miệng nói, âm thanh người này cực kỳ khàn khàn, hẳn là âm thanh giả ra.

Lại phối hợp những bộ y phục tán tu phổ thông và mặt nạ kia... Cực kỳ hiển nhiên, những tu sĩ này đều đang cực lực che giấu thân phận.

Tất nhiên, những cái này cũng không phải đáng giá để ý nhất, đáng để ý nhất là khí tức cực mạnh người này cực mạnh, xem ra cũng là cao thủ Phân Thần đỉnh phong, cũng là nguyên nhân hẳn xung đạo hữu với Ngọc Đỉnh chân nhân.

- Các yên tâm, chuyện ta nói lúc nào không giữ lời qua, thù lao cá nhân hạ, ta nhất định sẽ giao.

Ngọc Đỉnh chân nhân cười nói.

- Vậy chúng ta an tâm, lấy tiền tài người, thay người tiêu tai, những tu sĩ này chính là mục tiêu đạo hữu muốn đối phó sao?

Người kia còn nói thêm.

- Đúng vậy, có thể giết mấy cái thì giết mấy cái, ta không muốn còn sống.

Ngọc Đỉnh chân nhân khoát tay áo, ngữ khí cực kỳ tùy ý.

Lúc này, Nhị Ma Tôn mới ý thức tới xảy ra chuyện gì, Ngọc Đỉnh tông này lại dùng nhiều tiền mời tới nhiều cường giả như vậy đối

phó bọn hần!

Khiến hần đột nhiên sinh ra một loại cảm giác rùng mình!

Ai có thể nghĩ tới Ngọc Đỉnh tông này lại chuẩn bị đầy đủ như thế?

- Trước khi các người động thủ cần phải suy nghĩ kỹ, ta là Xích Ma tông Nhị Ma Tôn! Các người động người Xích Ma tông chúng ta, đời này cũng sẽ không an bình!

Nhị Ma Tôn ngoài mạnh trong yếu uy hiếp nói.

Kết quả hần không đề cập tới Xích Ma tông còn tốt, vừa nhắc đến Xích Ma tông một đám tu sĩ càng rục rịch.

- Xích Ma tông, vậy thì càng tốt rồi, thù mới hận cũ cùng tính một lượt.

- Ha ha, đã sớm xem các người không vừa mắt!

Nghe đến mấy câu này, sắc mặt Nhị Ma Tôn trở nên cực kỳ khó coi.

Xích Ma tông có rất nhiều cừu gia, những người này ẩn giấu đi di hận mạo, hần căn bản không đoán ra thân phận của những người này.

Nhưng hần biết, những người này đơn giản là một chút cao thủ của các tông môn trong phương viên mấy chục dặm, nhưng Xích Ma tông mạnh hơn cũng không thể một lần đối phó với tất cả.

Vừa nghĩ vậy, sắc mặt hần hòa hoãn chút ít, nói:

- Các vị, Ngọc Đỉnh tông trả ra giá cả bao nhiêu, Xích Ma tông chúng ta đều nguyện ý tăng cao hai thành, chỉ cầu các tránh lui, nếu

như cùng ta diệt Ngọc Đỉnh tông này, bên trong đồ vật mặc cho ác người tìm lấy!

- Ha ha, Nhị Ma Tôn, chúng ta đều đi ra ngoài lẩn lộn đã lâu như vậy, đừng nói mấy lời nhảm chán này nữa.

Thanh âm kia khàn khàn người cười ha ha hai tiếng, sau đó không chút nào kiêng kỵ trực tiếp xuất thủ đối với Nhị Ma Tôn.

Trừ hắn ra, ngoài ra còn có một cường giả Phân Thần hậu kỳ ở một bên hiệp trợ.

Các tu sĩ Xích Ma tông cũng phần lớn gặp phải hai tới ba tu sĩ vây công, đừng nói là đã thương đánh giết địch nhân, cho dù là mặt nạ trên mặt địch nhân, bọn hắn đều không có biện pháp để lộ.

...

Phía dưới trong trận pháp, Ngọc Đỉnh chân nhân đứng chấp tay, lạnh lùng nhìn một màn này.

Cũng không lâu lắm, bắt đầu có tu sĩ vẫn lạc, hơn nữa cái này một vẫn lạc, chính là phản ứng dây chuyền, trong khoảnh khắc, tu sĩ Xích Ma tông đã bắt đầu chạy trốn tứ phía.

Mà những tu sĩ che mặt kia thì ôm tâm tư đuổi tận giết tuyệt đuổi theo, rất nhanh phía trên Ngọc Đỉnh tông cũng chỉ còn lại có vụn vặt lẻ tẻ mấy người còn đang chiến đấu.

Trần Trầm yên lặng nhìn Ngọc Đỉnh chân nhân ở phía xa.

Không thể không nói, người tông chủ này không đơn giản, lại có thể ở trong thời gian ngắn như vậy triệu tập đến nhiều cao thủ như vậy.

Loại trừ nội tình tài phú đáng sợ ra, càng đáng sợ là tài nguyên nh

ân mạch, phải biết, có chút tông môn cho dù có Linh Thạch có thể mời đến cao thủ lợi hại, nhưng cũng không chiếm được những cao thủ này tín nhiệm.

Hình như đã nhận ra ánh mắt của Trần Trầm, Ngọc Đỉnh chân nhân thân nhiên nói:

- Trần Trầm, tu sĩ phi thăng chúng ta đều là lịch luyện xong ở Hạ giới mới đến Thượng giới, so với những thổ dân Thượng giới này, chúng ta cho dù là thiên phú, hay là tâm tính đều mạnh hơn.

- Chúng ta duy chỉ có thiếu chỉ là thời gian mà thôi, chỉ cần có đầy đủ thời gian lắng đọng, tu sĩ cùng cảnh giới, thật không có mấy người vượt qua chúng ta.

Dứt lời Ngọc Đỉnh chân nhân mặc trường bào không gió mà bay, sau đó bay thẳng ra ngoài đại trận, bay về xa xa đang kịch chiến Nhị Ma Tôn.

Chương 431: Thất Bại Tan Tác Trở Về

Phát giác được Ngọc Đỉnh chân nhân phía dưới, trong lòng Nhị Ma Tôn có chút luống cuống, nguyên bản đối thủ của hắn đã không kém gì hắn, lại thêm một Phân Thần đỉnh phong Tông chủ Ngọc Đỉnh tông, cho dù Tông chủ Ngọc Đỉnh tông này là Luyện Đan Sư, hắn cũng vô cùng có khả năng ngóm tại đây.

Con mắt chuyển động, Nhị Ma Tôn làm bộ muốn chạy trốn, nhưng không đợi hắn bay ra mấy ngàn thước xa, tốc độ lại đột nhiên th

ả chậm lại.

Chẳng biết tại sao, lúc này hắn cảm giác đột nhiên lâm vào lầy lội, không khí xung quanh giống như lập tức dày nặng hơn ngàn lần.

Nhìn lại, lúc này mới phát hiện, chẳng biết lúc nào trên đỉnh đầu Ngọc Đỉnh chân nhân nhiều một đại đỉnh màu đen, miệng đỉnh tỏa ra hào quang màu vàng đất, mà hào quang màu vàng đất kia chiếu vào chính là chỗ hắn đang đứng.

- Pháp bảo thật là lợi hại.

Nhị Ma Tôn theo bản năng thấp giọng hô một tiếng, bên trong ánh mắt hiện lên một tia ngoan lệ, sau đó cắn răng, từ trong nhẫn trữ vật móc ra một viên đan dược nuốt vào.

Một giây sau, khí thế trên người hắn tăng vọt, cơ hồ là trong chớp mắt thời gian đã thoát ra khỏi phạm vi hoàng quang chiếu xạ bên.

Ngọc Đỉnh tông chủ và cao thủ Phân Thần đỉnh phong kia lập tức truy kích, ba đạo lưu quang trong khoảnh khắc biến mất ở xa xa.

Trần Trầm ở trong tông môn yên lặng nhìn một màn này, chò tất cả cao thủ đều đi, sau đó hắn mới bất động thanh sắc dùng Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết hấp thu lực lượng thần thức một số tu sĩ vừa mới vẫn lạc.

Hắn nhưng không buông ra như Ngọc Đỉnh chân nhân, trước mặt mọi người làm ra chuyện kinh thế hãi tục.

...

Cùng lúc đó.

Bên trong Xích Ma tông, Tông chủ Xích Ma tông nhìn lên một hắ

c bào tu sĩ trước mặt, nụ cười có chút quý dị.

Hắc bào tu sĩ thần sắc cung kính, bình tĩnh nói:

- Tông chủ, đây chính là một ít chuyện khoảng thời gian này Nhị Ma Tôn đại nhân làm.

- Linh Lung Thần Kim, thì ra nhị đệ này của ta phát hiện đồ vật k hó lường, khó trách không muốn để cho ta xuất thủ, cũng không mời các huynh đệ khác, mà tự mình đi Ngọc Đỉnh tông.

Tông chủ Xích Ma tông đưa tay uống cạn một ly rượu ngon, chậm rãi nói.

Hắc bào tu sĩ kia thấy bộ dáng này của Tông chủ, trong lòng có chút thấp thỏm.

Hắn là thủ hạ của Nhị Ma Tôn đại nhân, nhưng mà là ranh giới hó a, lần này chuyển đầu sang Đại Ma Tôn, cũng là hành động bất đấ c dĩ, chỉ là không biết rõ Đại Ma Tôn có linh tình hay không.

- Người làm không tệ, sau này theo ta đi.

Nghe được lời này của Tông chủ Xích Ma tông, hắc bào tu sĩ kia t ranh thủ thời gian quỳ xuống, cảm động đến rơi nước mắt nói:

- Đa tạ Tông chủ, sau này tại hạ toàn tâm toàn ý phụng dưỡng Tô ng chủ, tuyệt không hai lòng!

- Đứng lên đi.

- Vâng!

Áo đen tu sĩ đứng lên, trên mặt nhiều hơn mỉm cười, nếu gia nhập bộ hạ Đại Ma Tôn, vậy dĩ nhiên sẽ vì Đại Ma Tôn phân ưu.

Vừa nghĩ vậy, hắn niềm nở không gì sánh được nói:

- Tông chủ, tính toán thời gian, Nhị Ma Tôn cũng đã mang người công hãm Ngọc Đỉnh tông, chúng ta thật nhìn Linh Lung Thần Kim lưu lạc đến trong tay hắn sao?

- Tục ngữ nói, bảo vật người có đức chiếm lấy, Nhị Ma Tôn tất nhiên thực lực không tầm thường, là người cũng xem là tốt, nhưng so với Tông chủ người, hắn vẫn còn có chút không đủ tư cách.

- Vậy người nói ta phải làm gì?

Xích Ma tông Tông chủ liếc mắt nhìn áo đen tu sĩ lơ mờ hỏi.

- Ta cảm thấy chờ sau khi Nhị Ma Tôn đại nhân trở về, người có thể trực tiếp mở miệng yêu cầu hắn, lấy uy vọng của đại nhân ngài, Nhị Ma Tôn đại nhân chắc chắn không dám không cho.

Áo đen tu sĩ nhẹ giọng nói.

Tông chủ Xích Ma tông cười lạnh một tiếng.

Phản đồ đều là như thế, sau khi phản bội đều nóng lòng chủ tử lập tức chết, như vậy mới có thể để cho bọn hắn cảm giác vết nhơ trên mình ít một chút.

Nhị đệ kia của hắn có tính cách gì hắn là biết, nếu hắn trực tiếp yêu cầu, tám chín phần mười sẽ khiến cho nhất phách lưỡng tán, thậm chí sẽ vì cái này làm to chuyện.

Hắn tự nhiên không sợ nhị đệ kia của hắn, thậm chí nếu như sớm bố trí một thoáng, hắn bắt lại nhị đệ kia cũng không tính khó.

Chính là Linh Lung Thần Kim cũng không phải vừa nắm bắt tới tay là có thể chuyển đổi thành sức chiến đấu, vẫn phải tìm một luyện khí đại sư luyện chế mới được.

Mà hấn đi đâu mà tìm luyện khí đại sư như vậy?

Nếu là cuối cùng Linh Lung Thần Kim không thành được bản mệnh pháp bảo của hấn, vậy hấn diệt nhị đệ cũng có chút được không bù mất.

Cho nên giờ phút này hấn có chút do dự, đúng lúc này, khối lệnh bài đưa tin nào đó của hấn đột nhiên phát sáng lên, xem ra hấn là t hủ hạ hấn phải đi ra ngoài truyền về.

Thấy Đại Ma Tôn lấy ra lệnh bài đưa tin, hắc bào tu sĩ kia vội vàng nói:

- Đại nhân, Ngọc Đỉnh tông chắc hấn đã bị bắt rồi, người phải sớm quyết định...

Vừa nói đến đây, hấn nói không được nữa, bởi vì sắc mặt Đại Ma Tôn trở nên rất quái lạ, có cảm phẫn, lại có vẻ vui sướng, còn có chút rầu rĩ.

- Đại nhân, người đây là...

- Nhị đệ kia của ta công kích Ngọc Đỉnh tông thất bại, bị người ta đánh hoa rơi nước chảy, chạy tứ phía, bốn năm mươi cao thủ dưới trướng của ta kèm thêm cao thủ hấn dẫn đi vẫn lạc hơn phân nửa.

Đại Ma Tôn sâu kín nói, tuy ngữ khí bình tĩnh, nhưng bên trong ánh mắt cũng là tràn ngập khiếp sợ.

Ngọc Đỉnh tông, cái tông môn này hấn có chút ấn tượng, nghe nói Tông chủ cũng là cao thủ Phân Thần đỉnh phong.

Tông môn này là tông môn luyện đan, ngàn năm qua đều không xảy ra qua bất luận tranh đấu gì với những tông môn khác.

Ai có thể nghĩ đến vừa ra tay, lại bạo phát ra thực lực cường đại như thế, đây quả thực vượt quá hẳn tưởng tượng.

- Cái gì?

Áo đen tu sĩ kinh hô một tiếng, trong lòng tỏa ra cảm giác vạn phần vui mừng.

Còn may Nhị Ma Tôn bắt hãn cho ranh giới hóa, nếu không cho hãn ranh giới hóa, mà là mang hãn đến Ngọc Đỉnh tông, bây giờ nó không định đã nằm lại ở đó.

Nghĩ tới đây, trên trán hãn đã thấm ra mồ hôi lạnh.

- Nhị đệ này của ta, trước khi đối địch cũng không biết tra rõ nội tình của đối thủ, thật sự là ngu xuẩn!

Sau một hồi lâu, Đại Ma Tôn thấp giọng quát mắng một câu, tiếp đó đột nhiên đứng lên, đối phân phó với hắc bào tu sĩ kia nói:

- Phái người đi điều tra điều tra Ngọc Đỉnh tông này, tất cả tài liệu có liên quan với Ngọc Đỉnh tông, trong vòng ba ngày, ta toàn nhìn thấy bộ muốn!

- Tuân mệnh!

Hắc bào tu sĩ kia lên tiếng, vội vàng hấp tấp rời khỏi đại điện.

...

Sau hai canh giờ.

Một chút tàn binh bại tướng Xích Ma tông lục tục trốn về Xích Ma tông, so với lúc ra ngoài hùng dũng oai vệ tức giận kháng kháng, giờ phút này nhóm tu sĩ này đã như là chó nhà có tang, mặt mũi tràn đầy đều là thần sắc sợ hãi nghĩ mà sợ.

Tông chủ Xích Ma tông lẳng lẳng ngồi bên trong đại điện, chén rượu trong tay đã được hẩn thưởng thức hồi lâu.

Đúng lúc này, một đạo Nguyên Thần bỗng nhiên xông vào, cất tiếng đau buồn hô:

- Đại ca! Người phải làm chủ cho ta!

Câu nói này, hai ngày trước Tông chủ Xích Ma tông mới vừa nghe qua một lần, nhưng mà lần này cho dù là tình cảm, ngữ khí, hay là biểu lộ đều chân thực hơn nhiều.

- Trốn về là tốt, thân thể không còn có thể lại tìm một cái khác, chỉ cần mệnh còn thì không quan hệ, còn về chuyện Ngọc Đỉnh tông ta đã biết.

Tông chủ Xích Ma tông đứng lên, ngữ khí có chút ngưng trọng.

Mặt mũi Nhị Ma Tôn tràn đầy bi thương, hẩn như thế nào đều không ngờ xuất chình một tông môn luyện đan lại kém chút mất mạng.

Hẩn nuốt một viên đan dược chiến đấu, tạm thời tăng lên tốc độ, nhưng hai người kia ngược lại tốt, nuốt đan dược còn nhiều hơn so với hẩn, càng tốt hơn so với hẩn.

Nếu không phải hẩn vận dụng một loại bí thuật, hôm nay sợ là thực sự chết ở bên ngoài.

Lúc này, hẩn cũng không muốn cái gì Linh Lung Thần Kim, chỉ có đối mặt tử vong một lần mới biết được những vật ngoài thân kia là hư vô mờ mịt bao nhiêu.

Thế gian này, trân quý nhất vẫn là mạng nhỏ của mình.

- Đại ca, Ngọc Đình tông khinh người quá đáng!

Con mắt Tông chủ Xích Ma tông híp lại nói:

- Nhị đệ, có phải người có một số việc quên không bàn giao với ta hay không?

Nhị Ma Tôn nghe vậy trong lòng máy động, chần chờ chốc lát, vẫn nói ra chuyện Linh Lung Thần Kim ra.

Cuối cùng, hấn phần nô nói:

- Đại ca, việc này là ta làm không chân chính, giờ đây thần kim gì ta cũng không cần, chỉ hy vọng Đại ca có thể thay ta xả cơn giận này!

Nghe đến mấy câu này, Tông chủ Xích Ma tông vừa ý cười cười, sau đó ngữ khí đột nhiên trở nên vô cùng lạnh lẽo:

- Vậy thì va chạm với Ngọc Đình tông này một chút cũng tốt, mười người chúng ta đã thật lâu không cùng nhau xuất thủ.

Chương 432: Người Sẻ Hối Hận

Bên trong Ngọc Đình tông, Ngọc Đình chân nhân đắc thắng trở về, một đám đệ tử nhảy cẫng hoan hô.

Ngọc Đình chân nhân cũng là mặt mũi tràn đầy vẻ tiếc nuối, lần này không thể chém giết Nhị Ma Tôn kia, quả thực khá là đáng tiếc.

c.

Nhưng mà cũng may đã mang thân thể đối phương về, Nhị Ma Tôn này cũng tính là nửa cái thể tu, nhục thân cực kỳ kiên cố, nếu luyện chế một chút, nói không chừng có thể luyện chế ra đồ vật đặc thù gì đó.

Chờ sau khi hắn kéo nhục thân Nhị Ma Tôn đi, Trần Trầm chân cờ một chút, về tới đỉnh núi của mình, lấy ra bí điển luyện khí đạt được trong tay kim giáp ngoại tộc ra.

Ngọc Đình chân nhân nói đúng, phương pháp luyện khí này mình cũng phải học, nếu không chỉ có Linh Lung Thần Kim này trong tay, lại không cách nào chuyển hóa thành sức chiến đấu, vậy thật nhiều không cam tâm?

Trên thực tế, ngày bình thường hắn cũng có sẽ sơ qua phương pháp luyện khí này mấy lần, chỉ mà không nhìn ra môn đạo gì đến, sau đó hắn không tiếp tục nhìn nữa.

Giờ đây lấy ra xem nghiêm túc, vẫn đúng là hắn học được không ít thứ.

Nhưng học được cực kỳ có hạn, cuối cùng luyện khí này vẫn không giống luyện đan, thông qua hệ thống có thể tìm được phối trộn tốt nhất.

Luyện khí, đó là triệt đầu triệt để do tay nghề, chỉ có thủ pháp thuần thục và cao siêu mới có thể luyện chế ra pháp bảo chân chính lợi hại.

Nhưng mà luyện khí có chỗ tốt, gặp được bảo liệu, không cần giống như luyện đan lo lắng luyện hủy, nhất là đồ vật cấp bậc thần kim này, cơ hồ đều là không cách nào hủy diệt, đó cũng là nguyên nhân Trần Trầm có thể yên tâm lớn mật thử nghiệm.

Mà bước đầu tiên của luyện khí chính là tinh luyện.

Cái gọi là tinh luyện, chính là lấy ra tài liệu bên trong khoáng thạch, bài xuất tạp chất ra ngoài, phương pháp tinh luyện đơn giản nhất là rèn.

...

Đương đương đương!

Trần Trầm bắt đầu bước đầu tiên luyện khí, còn về công cụ, kim gáp ngoại tộc có nguyên bộ, hơn nữa chất lượng cũng đều rất không tệ, hẳn cũng không chê trực tiếp lấy ra sử dụng.

Đặt Linh Lung Thần Kim trên đài rèn đúc, dùng linh hỏa nung khô, sau đó dùng chùy rèn đúc không ngừng rèn.

Tạp chất bên trong Linh Lung Thần Kim là không chịu nổi rèn, cũng không lâu lắm, Linh Lung Thần Kim khoáng thạch đã nhỏ một vòng, trở thành một khối kim khí màu xám.

Trần Trầm không dừng lại, thần kim nên hưởng thụ đãi ngộ thần kim cần phải có.

Một lần rèn này duy trì liên tục sơ sơ hơn nửa ngày, làm thể tu như Trần Trầm cũng không ngờ phải mệt, mỗi một kích đều duy trì sức lực cần phải có, thẳng đến mặt trời lặn mới dừng lại.

Lúc này, Linh Lung Thần Kim thành từ đầu đến đuôi màu xám, mặt ngoài hiện ra tình huống bất quy tắc thoát nhìn muốn xấu xí bao nhiêu thì có xấu xí bấy nhiêu.

Trần Trầm hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, quyết định trực tiếp “Luyện chế” khối Linh Lung Thần Kim này trở thành pháp bảo.

Đương đương đương!

...

Rạng sáng ngày hôm sau, Trần Trầm thỏa mãn nhìn một chút “Pháp bảo” trong tay mình.

Nói thật, có thể sử dụng Linh Lung Thần Kim làm vật thí nghiệm lần thứ nhất mới học, đây là chuyện tất cả Luyện Khí sư trên đời này nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhưng mà, hấn xa xỉ như vậy một hồi.

Trước mặt pháp bảo vương vực... Tốt, nghiêm chỉnh mà nói vẫn là có chút nghiêng lệch.

Bộ dáng kia có chút giống tiền kiếp những cục gạch chổ trú bên trong sản xuất mà còn là cái loại không hợp cách.

Đến mức lập nên liên hệ với mình, dùng vẫn là phương thức huyết tế vụng về nhất.

Trần Trầm cười cười, tâm niệm vừa động, Linh Lung Thần Kim luyện chế thành cục gạch bay lên.

Coi vẻ bề ngoài, coi như là luyện khí Học Đồ kém cõi nhất chỉ sợ đều sẽ khịt mũi coi thường.

Chỉ nhưng mà luyện khí Học Đồ lại không có lực lượng rèn tài liệu cao cấp như vậy.

Tuy là phẩm tướng không tốt, nhưng không ảnh hưởng đến uy lực kinh người của cục gạch này, chỉ ít vượt qua tất cả pháp bảo Trần Trầm hiện nay nắm giữ.

Trần Trầm thí nghiệm một phen, chỉ cần hấn nghĩ, cục gạch này tr

ong khoảnh khắc có thể trở nên nặng chùng vạn tấn.

Núi lớn này không phải đơn giản đè người như vậy, mà là lấy tốc độ kinh người đi đập người, loại uy lực kia, lại phối hợp với diện tích thụ lực lượng nhỏ như thế, chỉ cần suy nghĩ một chút đã làm cho người ta không rét mà run.

Nói thật, bên trong thập đại thần kim chỉ sợ cũng chỉ có Linh Lung Thần Kim sau khi trải qua rèn thô ráp như thế mà có thể phát hu y ra uy lực kinh người như thế.

Như các loại thần kim Vạn Hóa Thần Kim, Bất Diệt Thần Kim, nếu như không có các vật liệu luyện khí trân quý dung hợp là tuyệt đối không thể nào đạt tới loại uy lực của Linh Lung Thần Kim.

Vừa cẩn thận quan sát một phen tác phẩm của mình, Trần Trầm lấy ra chín món pháp bảo của Vạn Bình Quyết, tiếp đó đổi một cái bên trong thành cục gạch Linh Lung Thần Kim.

Đề Linh lung cục gạch vào trong đó, hiện ra không hợp nhau, như trong muôn hoa một gốc cỏ đuôi chó.

Nhưng luận uy lực, tuyệt đối vẫn là cục gạch này mạnh nhất.

Một khối sắt và một đống bông, cho dù bông luyện ra bông hoa thì uy lực cũng không có khả năng vượt qua sắt, thu hồi những pháp bảo này, Trần Trầm tiếp tục học tập kỹ xảo luyện khí.

...

Trong nháy mắt, đã ba ngày trôi qua.

Trên không Ngọc Đỉnh tông lại lần nữa thay đổi bất ngờ, lượng lớn tu sĩ đều đi ra, nhìn về phía bầu trời.

Sau một khắc, trọn vẹn chín chiếc phi chu hình thể to lớn từ tron

g tầng mây chui ra.

So với đội hình lần trước, lần này rõ ràng xa hoa gấp mấy lần không thôi, trong tông môn sắc mặt một vài lão Luyện Đan Sư đều kì m lòng không được xảy ra biến hóa.

Không ngờ mới qua ba ngày, Xích Ma tông lại tới!

Hơn nữa nhìn như vậy là dốc toàn bộ lực lượng!

Xích Ma tông có mười Ma Tôn, nhưng cường giả Phân Thần cảnh lại không chỉ mười người, chỉ nói mạnh nhất là Đại Ma Tôn, đã có hai người đệ tử đạt tới Phân Thần cảnh.

Ngọc Đỉnh chân nhân từ trong tông môn bay ra, nhìn về phía phi chu trên bầu trời, sắc mặt nghiêm túc đến cực điểm.

Mặc dù Ngọc Đỉnh tông có chút nội tình, nhưng so với Xích Ma tông vẫn kém không ít.

- Người chính là Tông chủ Ngọc Đỉnh tông, nhìn khí độ xác thực mạnh hơn so với nhị đệ kia nhà ta.

Tông chủ Xích Ma tông từ trong phi chu bay ra, nhìn Ngọc Đỉnh chân nhân cười nói.

Ngay sau đó, Xích Ma tông loại trừ Nhị Ma Tôn ra, tất cả Ma Tôn lục tục ngo ngoe từ trong phi chu bay ra.

Khí thế cường đại tạo thành long quyền, tùy ý tàn phá 4 phía trên không Ngọc Đỉnh tông.

Ngọc Đỉnh chân nhân nhìn thấy đội hình bực này, thần sắc bình tĩnh như trước, thản nhiên nói:

- Xích Ma tông các người quả thật muốn đuổi tận giết tuyệt sao?

Nguyên nhân gây ra việc này trong lòng ngươi và ta đều rõ ràng, ta Ngọc Đỉnh tông cũng không có trách nhiệm gì.

Tông chủ Xích Ma tông cười lạnh một tiếng nói:

- Ngươi nói có đạo lý, đáng tiếc ở trên đời này, nắm đấm lớn mãi mãi cũng là đạo lý lớn nhất, ta mạnh hơn ngươi, vậy ta coi như không có đạo lý, ngươi cũng chỉ có thể chịu lấy!

Sau khi Ngọc Đỉnh chân nhân nghe xong câu này, ngoảnh lại nhìn về những Luyện Đan Sư phía sau, lộ ra một nụ cười không thể làm gì.

Sau một lúc lâu, mới quay đầu lại nói:

- Các vị, có thể trở giờ tái chiến hay không?

- Như thế nào? Lần này ngươi lại tìm viện quân?

- Lần này, Xích Ma tông chúng ta dốc toàn bộ lực lượng, đã sớm tông hồng tri tông môn bốn phương, ta không tin còn có người nào dám tới hỗ trợ.

Tông chủ Xích Ma tông lạnh giọng nói.

Lần trước đám kia tu sĩ che mặt kia dám ra tay, bởi vì lực lượng bọn họ lớn xa những người nhị đệ mang đến, chiến đấu thành thạo.

Nhưng mà lần này, chẳng lẽ Ngọc Đỉnh tông còn có thể triệu tập lực lượng gấp mấy lần Xích Ma tông hay sao?

Nếu không triệu tập được đầy đủ lực lượng, trong chiến đấu bại lộ thân phận, cái kia nghênh đón bọn họ tất nhiên là Xích Ma tông huyết tinh trả thù.

Huống chi lần này, hấn đã sớm làm chuẩn bị, phải một chút như c kê đệ tử giám thị những tông môn gần đó, nếu có cao thủ xuất đ ộng, hấn trước tiên sẽ có thể đạt được thông tri.

- Không, ta chỉ là chờ một người, còn mời các hạ chờ lâu một chú t.

Ngọc Đình chân nhân cười khỏ nói, thần tình cực kỳ thành khẩn.

Tông chủ Xích Ma tông nghe đến đây thần tình giật mình, sau mộ t lát đột nhiên ha ha phá lên cười.

- Sư tử vồ thỏ, cũng dùng toàn lực, ngươi cho là ta sẽ nghe lời ng ười nói sao? Các vị, diệt Ngọc Đình tông này cho ta!

- Chậm đã!

Không đợi người Xích Ma tông động thủ, Ngọc Đình chân nhân đ ột nhiên rống lớn một tiếng, cái kia khuôn mặt anh tuấn cũng biến thành có chút dữ tợn, sau đó dùng âm thanh vô cùng nghiêm túc n ói:

- Tông chủ Xích Ma tông, ta dám đánh cược, nếu ngươi không đợ i nhất thời nửa khắc, tương lai ngươi tuyệt đối sẽ hối hận!

Chương 433: Uy Lực Của Một Cục Gạch

Nghe được lời nói trịch địa hữu thanh như vậy, trong lòng T ông chủ Xích Ma tông mơ hồ có chút dao động.

Nhưng mà có thể trở thành chi chủ một tông, thống lĩnh nhiều bộ hạ cao thủ như vậy, hẳn cũng không dễ bị hù dọa.

Ngay trước mặt nhiều tu sĩ như vậy, nếu hẳn bởi vì một câu của đỏi phương mà lùi bước, đồng thời ở chỗ này làm chờ, vậy sau này hẳn còn như thế nào thống lĩnh Xích Ma tông?

Vừa nghĩ vậy, trong mắt Tông chủ Xích Ma tông lóe lên một tia vẻ tàn nhẫn, sau đó đột nhiên vung tay lên.

Nhìn thấy tay hẳn thế, một nhóm Phân Thần cảnh cường giả tất cả đều thần tình phấn chấn, đồng thời phát động công kích đối với đải trận hộ tông của Ngọc Đỉnh tông.

Oanh! Oanh!

Tiếng va đập Linh Lực liên tiếp, thần sắc Ngọc Đỉnh chân nhân vẻ ô cùng lạnh lùng.

Hôm nay xác thực sẽ không còn có viện quân như lần trước, nhưng hẳn nói chuyện cũng không sai.

Hẳn tại chờ một người, là người này tới, hẳn bỏ ra đại giới rất lớn, thậm chí đánh cược tương lai của Ngọc Đỉnh tông.

Nhưng nếu như người kia còn chưa tới, Ngọc Đỉnh tông sẽ bị diệt, vậy thì mọi việc sẽ đều là phù vân.

Nghĩ tới đây, hẳn liên tiếp đưa ra mấy mệnh lệnh.

- Tất cả tu sĩ Luyện Hư trở lên chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

- Mở ra bảo khố tông môn, lấy các loại hình đan dược có thể chiến đấu đều phân phát xuống.

- Đan dược loại tu luyện và Linh Thạch tụ tập tại một chỗ, một khi lực lượng có không bằng, toàn bộ tiêu hủy.

Nguyên bản hẳn còn nghĩ đến để tu sĩ Luyện Hư trở xuống chờ trận pháp phá thì tự mình thoát đi, nhưng lúc này Xích Ma tông đã tạt ra bố trí phong tỏa đại trận, xem bộ dáng là chuẩn bị diệt Ngọc Đỉnh tông trăm thảo trừ căn,

Hắn đưa ra một thoáng mấy mệnh lệnh, sắc mặt rất nhiều Luyện Đan Sư bên trong Ngọc Đỉnh tông tất cả đều trở nên vô cùng tái nhợt, Tông chủ luôn bày mưu nghĩ kế lại đưa ra loại mệnh lệnh này, xem ra Ngọc Đỉnh tông bọn hắn thật không có bài tẩy gì.

Làm Luyện Đan Sư, bọn hắn rất ít tranh đấu với người, thậm chí đều rất ít rời khỏi tông môn, thế nào gặp qua loại chiến trận này? Để bọn họ đấu pháp với tu sĩ cùng cấp bậc, chẳng bằng trực tiếp giết bọn hắn.

Nguyên cơ trong lúc nhất thời lại có không ít tu sĩ lảng tại chỗ, mờ mịt lúng ta lúng túng.

...

Sau một lát, đan dược phân phối hoàn tất, đại bộ phận Luyện Đan Sư cũng tiếp nhận hiện thực, ánh mắt dần trở nên quyết tuyệt lên.

Trần Trần ngẩng đầu nhìn lên trời, phát hiện ra có không ít tu sĩ Xích Ma tông đang hữu ý vô ý mà nhìn chăm chăm vào hắn, cực kỳ hiển nhiên, hẳn là một mục tiêu quan trọng của Xích Ma tông.

Đối với cái này hẳn không cảm giác nhiều lắm, ở Thượng giới thoả mái lên xuống dài lâu như thế, tâm thái của hắn mơ hồ xảy ra biến hóa, trong lòng trở nên có chút hờ hững, thậm chí có loại thông thấu coi nhẹ sinh tử.

Ầm! Ầm!

Đúng lúc này, liên tiếp bạo hưởng truyền ra, trận pháp phòng hộ đồng thời là mở ra mấy cái lỗ lớn, thừa dịp trận pháp chưa kịp chữa trị, một nhóm tu sĩ Xích Ma tông vọt vào bên trong Ngọc Đỉnh tông.

Trong đó một tên tu sĩ bắp thịt cuồn cuộn, toàn thân màu xám như là gang trước tiên liền tìm tới Trần Trầm.

Con mắt Trần Trầm híp lại, hướng về phía hắn là một tên tu sĩ Phân Thân sơ kỳ.

Nhưng mà tu sĩ Phân Thân sơ kỳ này so với hắn muốn xuất tên quách nhiều, chính là Ma Tôn thứ mười của Xích Ma tông, tu vi Luyện Thể cực mạnh, nhục thân đã đạt đến tình trạng không thể phá vỡ, tu sĩ Phân Thân trung kỳ đều không làm gì được Thập Ma Tôn này.

- Chính là người giết nhi tử của nhị ca ta?

Thập Ma Tôn lộ ra nụ cười dữ tợn, hình chiếu Trần Trầm tiện tay diệt sát con trai của Nhị Ma Tôn, tuyệt đại bộ phận cao thủ Xích Ma tông đều xem qua.

Người này là một tên tu sĩ duy nhất Tông chủ nâng yêu cầu phải bất tử, đến phía trước, hắn chủ động đảm nhiệm nhiều việc, hứa hẹn người này giao cho hắn là có thể.

Trần Trầm nghe vậy thần sắc hồ hững, không thừa nhận cũng không phủ nhận, mắt thấy lấy Thập Ma Tôn sắp gần đến, tâm niệm vững động, một cây trường thương từ trong nhẫn chứa đồ bay ra, thẳng tắp đâm tới Thập Ma Tôn.

Leng keng!

Một tiếng vang giòn, Thập Ma Tôn không tránh không né, trường

thương đâm trúng thân thể hắn phát ra một thanh âm kim loại va chạm, sau đó lại mơ hồ có chút uốn cong.

Trần Trầm nhíu mày, tay phải vung lên, một thanh trường kiếm kim sắc lôi cuốn lấy lôi đình xu thế bắn ra, ven đường phát ra một tiếng kêu to!

- Đến rất tốt!

Thập Ma Tôn hét lớn một tiếng, chấp tay hành lễ, nháy mắt trường kiếm sắp trúng mục tiêu, đem giáp ở trong lòng bàn tay, tới một bài tay không tiếp dao sắc.

Trường kiếm màu vàng kịch liệt rung động, nhưng mà hai tay của Thập Ma Tôn vẫn như là cái kim vững chắc nhất thế gian, gắt gao kẹp lấy trường kiếm màu vàng, mặc cho trường kiếm màu vàng giãy giụa như thế nào đều không tránh thoát được.

- Có chút lợi hại.

Trần Trầm tán thưởng một câu, lại phát tay, một đại đao và một trường côn bay ra ngoài.

Đại đao rét lạnh, côn như phong lôi, một trái một phải, hoàn toàn phong tỏa đường lui của Thập Ma Tôn.

Thập Ma Tôn thấy vậy chỉ là cười lạnh một tiếng, sau đó lại có một bộ hắc sắc chiến giáp từ trong cơ thể hiện ra, bao toàn thân hắn.

Oanh!

Hai tiếng trầm đục, đại đao trường côn đồng thời trúng mục tiêu là hai vai trái phải của hắn, nhưng mà chỉ như là đánh vào bên trên vạn năm huyền thiết, căn bản không thể lay động Thập Ma Tôn chút nào.

- Những pháp bảo này của người mặc dù không tệ, nhưng muốn phá vỡ kim cương thân của ta còn kém rất xa.

Thập Ma Tôn trầm giọng nói, sau đó đột nhiên rống lớn một tiếng, mấy món pháp bảo xung quanh hắn toàn bộ bay ngược quay về.

Ngay sau đó cả người hắn như là kim cương không thể phá vỡ đá nh về Trần Trầm.

Còn chưa tới trước người Trần Trầm trăm mét đã đưa ra đôi tay như là cương thiết đúc thành, xem bộ dáng là muốn trực tiếp bắt sống Trần Trầm.

Ánh mắt Trần Trầm ngưng trọng, linh khí trong cơ thể nhanh chóng ngưng kết, ngay khi linh khí Thập Ma Tôn xuất hiện quanh người hắn, mơ hồ bắt đầu trói buộc hành động của hắn, hắn đột nhiên giậm chân một cái, bên trong nhẫn trữ vật Linh Lung Thần Kim gạch xuất hiện tại trong bàn tay hắn.

Lúc này, hai tay Thập Ma Tôn đã đến trước mặt hắn, hắn cũng không khách khí, thôi động linh khí toàn thân hội tụ đến bên trong Linh Lung Thần Kim gạch, hung hăng vồ tới.

Ban đầu Linh Lung Thần Kim gạch chỉ nặng mấy cân, trong tay Trần Trầm có thể nói nhẹ như không có gì, cho nên hắn cái vồ này như là huy quyền nhanh vô cùng.

Nhưng chờ phát lực hoàn thành, nháy mắt viên gạch chạm đến hai tay Thập Ma Tôn, Linh Lung Thần Kim gạch bỗng nhiên biến thành nặng vạn tấn, coi như là lúc này Trần Trầm cũng không thể không buông tay ra, nếu không sợ là bị ép gãy xương.

Ầm!

Kỳ dị tiếng kim loại ma sát vang lên, Linh Lung Thần Kim gạch t

hẳng tiến không lùi, trái lại hai tay Thập Ma Tôn lại giống như tiển vào bên trong cối xay thịt, nhanh chóng bạo thành huyết vụ, ngay cả chiến giáp đen kịt đều tại trong khoảnh khắc hoá thành bột mịn.

Ánh mắt Thập Ma Tôn từ dữ tợn dần dần biến thành khiếp sợ, lại từ khiếp sợ biến thành kinh hãi.

Một giây sau, trong mắt của hắn cục gạch tương mạo xấu xí kia, bùng nổ dần dần phóng đại...

Ầm!

Một tiếng bạo hưởng!

Dưới một kích này, giống như trứng gà va chạm vào tảng đá, từ hai tay Thập Ma Tôn bắt đầu, cả người trực tiếp bị Linh Lung Thần Kim gạch cho đánh sụp đổ, biến thành huyết vụ đầy trời!

- Cái này...

Trần Trầm trở mắt ngoác mồm.

Không đợi hắn phản ứng lại, Linh Lung Thần Kim gạch đã bay ra ngoài xa hơn ngàn mét, ven đường còn đụng nát một tu sĩ Xích Mạt tông khác, cuối cùng đâm vào trên một ngọn núi nào đó ở Ngọc Đỉnh tông.

Ầm!

Một tiếng nổ vang rung trời, ngọn núi kia trực tiếp bạo tạc, ngay sau đó đại địa cũng bắt đầu kịch liệt rung động, giống như tinh thạch trụ lạc, va chạm mặt đất.

Rung động này kéo dài đến mấy chục giây, chờ mọi việc gióng êm sóng lặng, Trần Trầm lại nhìn ngọn núi kia, đã thành một hố trời to

lớn, mà vài sơn dã xung quanh hố trời đã toàn bộ đổ sụp.

Tại hố trời ở giữa nhất, một cục gạch nho nhỏ nghiêng lầy dính chặt ở trong đất bùn, thoát nhìn không khác gì các đá vụn rơi lả tả xung quanh, mặc cho ai cũng không nghĩ đến cục gạch không đáng chú ý này là kẻ đầu tên mới vừa gây ra nổ lớn.

Chiến trường đột nhiên yên tĩnh trở lại, lượng lớn ánh mắt nháy mắt tập trung vào trên người Trần Trầm.

Chương 434: Tà Long Tông

Thẳng đến lúc này, vẫn không có nhiều người chú ý tới cục gạch trong hố trời kia, tuyệt đại bộ phận tu sĩ đều cho là Trần Trầm vận dụng bí thuật tuyệt cường gì đó.

Thừa dịp mọi người còn khiếp sợ kinh ngạc, Trần Trầm theo bản năng muốn diệt Nguyên Thần của Thập Ma Tôn.

Nhưng nhìn kỹ, chỗ nào còn có Nguyên Thần của Thập Ma Tôn, chỉ còn lại có một đống lực lượng thần thức tinh khiết chờ hắn dùng Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết hấp thu.

Đây cũng chính là phía dưới một cục gạch kia, hắn đã tiêu diệt cả nhục thể và Nguyên Thần của Thập Ma Tôn.

Tê!

Trần Trầm hít vào một ngụm khí lạnh, sắc mặt biến rồi lại biến.

Lúc này, hắn mơ hồ cảm thấy thần kim ở Thượng giới và Hạ giới không phải một nhận thức.

Chẳng lẽ thần kim đến Thượng giới mới có thể phát huy uy lực chân chính?

Nếu không hắn làm bừa một cục gạch sao đến mức trực tiếp đập chết một tu sĩ Luyện Thể Phân Thần sơ kỳ thực lực không tầm thường?

- Thập đệ!

Bên kia nguyên bản Đại Ma Tôn đang đấu pháp mãnh liệt với Ngọc Đỉnh chân nhân đột nhiên kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Lúc này, mới bắt đầu chiến đấu bao lâu, mười Đại Ma Tôn của Xích Ma tông đã thiếu đi một, khiến hắn mặt đặt ở nơi nào?

- Cửu đệ, ngươi đi!

Vừa nghĩ vậy, hắn lạnh lùng nhìn về phía Cửu Ma Tôn.

Cửu Ma Tôn nhìn cái rãnh to ở xa kia một chút, bất đắc dĩ nhìn về phía Bát Ma Tôn.

Hai người đều là cường giả Phân Thần trung kỳ, nhìn nhau một chút phía sau rất nhanh đạt thành nhận thức chung, quyết định cùng nhau đối phó tu sĩ Phân Thần sơ kỳ Trần Trầm này.

Dù sao giờ đây tràng diện bên trên Xích Ma tông chiếm cứ xu thế tuyệt đối, coi như là an bài như thế cũng sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với đại cục.

Trần Trầm thấy hai tráng hán mắt lom lom nhìn lại, sau khi cười xấu hổ cười, nhanh chóng bay tới đằng trước, trên đường còn tiện t

hể thu lại Linh Lung Thần Kim gạch của mình.

- Muốn chạy? Nào có dễ dàng như vậy!

- Tranh thủ thời gian thúc thủ chịu trời!

Bát Ma Tôn Cửu Ma Tôn cao giọng quát, phía sau theo đuổi không bỏ.

Ngang!

Nhưng mà, đúng lúc này, nơi chân trời xa đột nhiên truyền đến một tiếng long ngâm, ngay sau đó bầu trời đột nhiên gió nổi mây phun.

Một đám tu sĩ theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy trong tầng mây có một con Giao Long màu đen như ẩn như hiện, bay tới phương hướng của Ngọc Đỉnh tông.

- Hậu duệ Chân Linh Luyện Hư kỳ đỉnh phong!

Sắc mặt Tông chủ Xích Ma tông đột nhiên biến đổi, nhìn vật trang sức trên mình Giao Long màu đen, rõ ràng Giao Long màu đen này là có chủ nhân.

Ở Thượng giới này, tọa kỵ bình thường đều thấp hơn tu sĩ tu vi một đại cảnh giới, Giao Long màu đen này là Luyện Hư đỉnh phong, vậy chủ nhân của nó ít nhất là Phân Thần kỳ.

Nhưng mà, những cái này cũng không phải chỗ đáng đi ý nhất, chân chính đáng để ý là cái này Giao Long màu đen là hậu duệ Chân Linh!

Ở Thượng giới, tọa kỵ sủng thú phân đẳng cấp, lợi hại nhất đương nhiên là Chân Linh.

Lấy Chân Linh làm tọa kỵ, chỉ có trong truyền thuyết mới tồn tại, chân thực bên trong chưa thấy ai có mặt bài lớn như vậy.

Thứ hai chính là lấy hậu duệ Chân Linh làm tọa kỵ, phải biết cho dù chỉ là hậu duệ Chân Linh, thì cũng cực kỳ cao ngạo, bình thường sẽ không hàng phục.

Chỉ có từ nhỏ nuôi đến lớn, mới có mấy phần hi vọng.

Ở nơi hẻo lánh này cơ bản không có tông môn nào có thể thuận dưỡng được hậu duệ Chân Linh.

Nói cách khác, người đến rất có thể không phải tu sĩ vùng hẻo lánh này.

Liên tưởng tới lúc trước Ngọc Đỉnh chân nhân nói chờ một người, trong lòng Tông chủ Xích Ma tông đột nhiên máy động.

Chẳng lẽ Ngọc Đỉnh chân nhân này muốn chờ là tu sĩ trong tứ đại vực nội?

Vừa nghĩ vậy, hắc trên trán nhện không được thắm ra mồ hôi lạnh, tuy Xích Ma tông ở vùng hẻo lánh này xem như cường tông, nhưng so với tông môn ở bốn vực nội vẫn là yếu hơn không ít.

Tông môn ở tứ đại vực nội, yếu hơn nữa đều có Hợp Thể tu sĩ, mà chỉ cần một Hợp Thể cảnh giới đã đủ làm cho Xích Ma tông khốn khổ.

Trong lúc hắc đang suy tư, trên bầu trời Giao Long màu đen kia đã treo đứng phía trên Ngọc Đỉnh tông, đối mặt phía dưới nhiều tu sĩ Phân Thần như vậy, ánh mắt Giao Long lạnh nhạt, không chút e ngại.

Sau đó, một có chút không kiên nhẫn âm thanh theo Giao Long lưng bên trên truyền ra.

- Ai là Tông chủ Ngọc Đỉnh tông, Ngọc Đỉnh chân nhân?

- Ta là!

Ngọc Đỉnh chân nhân thu hồi pháp bảo trong tay, thanh âm cung kính.

Lúc này, tất cả tu sĩ song phương đã đều đình chỉ đánh nhau, tất cả mọi người nhìn về phía Giao Long màu đen trên bầu trời.

- Ngọc Đỉnh chân nhân, người cung cấp mấy đan phương đặc thù rất không tệ, Ngọc Đỉnh tông nhập vào Tà Long tông chúng ta, chuyệן trở thành luyện đan nhất mạch của Tà Long tông chúng ta cũng đã được Trưởng lão phê chuẩn, hôm nay trở đi, người chính là Luyện Đan Trưởng lão của Tà Long tông chúng ta.

Dứt lời, một nam tu trẻ tuổi từ trên mình Giao Long màu đen nhảy xuống, rơi vào trước mặt Ngọc Đỉnh chân nhân.

Tu sĩ trẻ tuổi này có tu vi Luyện Hư, toàn thân áo đen, trên hắc y t hêu hình Giao Long, trừ cái đó ra ở ngực còn có một ấn ký kiến trúc xưa cũ.

Nhìn thấy ấn ký kia, Tông chủ Xích Ma tông nhất thời mồ hôi rơi như mưa, ánh mắt hoảng sợ.

Trong Thượng giới này, có mấy ấn ký trứ danh đến mọi người đều biết chứ, kiến trúc xưa cũ kia chính là một trong số đó.

Bởi vì nó đại biểu siêu cấp thể lực, Tà Thần điện đứng đầu tà đạo!

Hắn chưa nghe nói qua Tà Long tông, nhưng nếu dám để ấn ký Tà Thần điện, vậy thì tám chín phần mười là tông môn phụ thuộc Tà Thần điện, tông môn bực này không phải Xích Ma tông bọn hắn trêu chọc được.

Đừng nhìn đối phương chỉ là một Luyện Hư, coi như là một Trúc Cơ, hắn cũng không dám có chút khinh thường.

- Đây cũng là lệnh bài Trưởng Lão của Tà Long tông chúng ta.

Tu sĩ trẻ tuổi kia đưa một lệnh bài đưa đến trong tay Ngọc Đỉnh chân nhân, đến mức một nhóm tu sĩ Xích Ma tông thì hoàn toàn bị hắn không để ý đến.

- Tại hạ lĩnh mệnh!

Ngọc Đỉnh chân nhân hai tay tiếp nhận lệnh bài, cúi đầu, ánh mắt có chút phức tạp.

Thực ra Tà Long tông cực kỳ sớm đã tiếp xúc hắn, nhưng hắn vẫn luôn không tỏ thái độ.

Ngọc Đỉnh tông truyền thừa nhiều năm như vậy, nếu như đoạn tro ng tay hắn, trong lòng hắn vẫn có bản khoán.

Nhưng giờ đây, hắn đã không có lựa chọn khác, ở Thượng giới này, một tông môn luyện đan không có núi dựa lớn quả thực rất khó sinh tồn.

Mà Tà Long tông chính là một lựa chọn rất tốt.

Tông môn này nằm ở Nam Vực, là tông môn phụ thuộc Tà Thần điện, phụ trách nuôi dưỡng tọa kỵ cho nhóm thiên kiêu của Tà Thần điện, còn về thực lực, chỉ cần Tà Thần điện vẫn còn tồn tại một ngày, tông môn này sẽ không có người dám trêu chọc.

- Ngọc Đỉnh Trưởng lão, trưởng lão trong tông môn nói, người nhất định phải theo ta đi Nam Vực, còn các tu sĩ khác ở nơi này, người muốn mang cũng có thể mang theo, không muốn mang lưu tại nơi này cũng được.

Tu sĩ trẻ tuổi nhạt cười nói.

Ngọc Đình chân nhân suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định tự mình đi một người trước đi Tà Long tông này trước nhìn tình huống một chút, ngay sau đó nói:

- Chính ta đi là được, nhưng mà an nguy những đệ tử này của ta...

Dứt lời hắt liếc mắt nhìn một đám tu sĩ Xích Ma tông.

Bị hắt nhìn như thế, không ít tu sĩ Xích Ma tông cũng nhin không được hơi run rẩy lên, Tông chủ Xích Ma tông càng là lúng túng nói:

- Hiểu lầm... Đây đều là hiểu lầm!

Tu sĩ trẻ tuổi kia vẫn như cũ không nhìn nhóm tu sĩ Xích Ma tông này một chút, mà là chậm rãi rơi xuống phía trước sơn môn Ngọc Đình tông, viết trên tấm bia đá treo trước Ngọc Đình tông.

Trên đó viết “Tà Long tông phân tông”.

Làm xong tất cả những thứ này, hắt nhìn về phía Ngọc Đình chân nhân, cười nói:

- Từ nay về sau, nơi này chính là phân tông của Tà Long tông chúng ta, nếu có người dám khó xử, Tà Long tông chúng ta đương nhiên sẽ không buông tha, còn xin Ngọc Đình Trưởng lão yên tâm.

- Đa tạ đạo hữu!

Ngọc Đình chân nhân chấp tay cảm ơn, sau đó vô tình hay cố ý nhìn về phía Tông chủ Xích Ma tông.

Tông chủ Xích Ma tông xoa mồ hôi trên trán, thấp giọng nói:

- Ngọc Đình đạo hữu, mọi việc đều là hiểu lầm, chúng ta xin cáo t
ừ!

Dứt lời trực tiếp lên phi chu, tu sĩ Xích Ma tông khác cũng đuổi t
heo sát, sợ rơi ở phía sau một bước, là bị bỏ ở nơi này.

Chỉ trong chốc lát, tất cả tu sĩ Xích Ma tông đã toàn bộ lên phi ch
u, xám xịt bay về phương xa, tốc độ kia so với lúc đến còn nhanh
hơn mấy phần.

Chương 435: Rời Khỏi Ngọc Đình Tông

Trần Trầm vừa đảo mắt qua đã thấy tiêu ký trước ngực tu sĩ
trẻ tuổi kia.

Đi tới Thượng giới lâu như vậy, tiêu ký Tà Thần điện hẳn chỉ nhìn
thấy ở trong sách, không ngờ hôm nay có thể tận mắt nhìn thấy.

Nhưng mà có một chút làm cho hắn bất ngờ, đó là tưởng rằng ngư
ời này phái đoàn lớn như vậy, xuất hiện phương thức xốc nổi như
thế, hẳn là đệ tử Tà Thần điện.

Không ngờ cũng chỉ là đệ tử Tà Long tông, một tông phụ thuộc m
ôn Tà Thần điện.

Một đệ tử tông môn phụ thuộc đã dọa tu sĩ Xích Ma tông đến tiêu
ra quần, chạy trốn chết, nếu chân chính là đệ tử Tà Thần điện thì l
ực uy hiếp phải lớn bao nhiêu?

Trần Trầm rụt thân thể... Không dám nghĩ, không dám nghĩ.

...

Sau khi “Đưa mắt nhìn” tu sĩ Xích Ma tông rời đi, Ngọc Đỉnh chân nhân thở dài nhẹ nhõm, như là đã hạ quyết tâm, vậy sẽ phải tiếp nhận hiện thực.

Nghĩ tới đây, hắn ánh mắt nhanh chóng trở nên kiên định, sau đó ngoảnh lại nhìn về phía mọi người Ngọc Đỉnh tông nói:

- Sau này trong sự vụ tông môn sẽ do đồ đệ Kim Hỏa chân nhân của ta phụ trách, các tu hành Luyện Đan Thuật thật tốt, không thể bởi vì có che chở mà sinh lòng buông thả!

Một đám tu sĩ Ngọc Đỉnh tông nghe đến đây nhìn về phía một lão giả trong đám người.

Lão giả đó chính là Kim Hỏa chân nhân, thoát nhìn niên kỷ còn lớn hơn Ngọc Đỉnh chân nhân, nhưng mà trên thực tế nhỏ hơn Ngọc Đỉnh chân nhân khoảng chừng ngàn tuổi.

Nghe được sự phụ dặn dò, Kim Hỏa chân nhân đột nhiên nước mắt tuôn đầy mặt.

Hắn là tu sĩ thổ dân Thượng giới, bình thường là cùng tu sĩ phi thiên tranh một chút địa vị, không ít vương bệ cho sự phụ, không ngờ trước khi sự phụ rời đi vẫn giao tông môn cho hắn.

Tuy nghiêm chỉnh mà nói, Ngọc Đỉnh tông đã không ở đây, nhưng phần lớn nhiệm vụ này cũng làm cho trong lòng hắn cảm động đến cực điểm, đồng thời cũng xấu hổ đến cực điểm.

- Kim Hỏa, người khóc cái gì, ta cũng không phải không trở lại, nếu ngày sau ta trở về, nhìn thấy trong tông môn không như bây giờ

ờ, ta sẽ duy người hỏi!

Bên kia Ngọc Đỉnh chân nhân thấy Kim Hỏa chân nhân đột nhiên khóc lên, hơi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mắg.

- Sư tôn, đệ tử chắc chắn dốc hết toàn lực phát triển tốt tông môn!

Kim Hỏa chân nhân khom người thi lễ, thần sắc lập tức trở nên vô cùng nghiêm túc.

Ngọc Đỉnh chân nhân thấy vậy mới vừa ý gật đầu, sau đó ngoảnh lại nhìn về phía tu sĩ trẻ tuổi của Tà Long tông một mực bàng quang n, ánh mắt dần không kiên nhẫn.

- Chúng ta đi thôi.

- Ngọc Đỉnh Trưởng lão mời, Hắc Long này không sợ người lạ.

Tu sĩ trẻ tuổi tự ngạo cười cười, chỉ Giao Long màu đen ngừng ở trên rên bầu trời.

Ngọc Đỉnh chân nhân không do dự, càng không lại quay đầu, trực tiếp bay đến trên lưng Hắc Long, tu sĩ trẻ tuổi kia theo sát phía sau.

Ngang!

Giao Long màu đen phát ra một tiếng long ngâm, sau đó bay lên trời, bay về phương xa.

Nhìn thấy Tông chủ đã đi xa và nhãn hiệu trên bia đá tông môn, lại thêm trải qua một tràng ác chiến vừa rồi, không ít tu sĩ đột nhiên không kìm chế được nổi nòng, nghẹn ngào khóc rống lên.

Nhìn Ngọc Đỉnh tông một mảnh tình cảnh bi thảm, Trần Trầm nhẹ giọng thở dài.

...

Ba ngày sau.

Ngọc Đỉnh tông dần khôi phục vận chuyển bình thường, mà chuyện Ngọc Đỉnh tông trở thành phân tông Tà Long tông cũng truyền ra ngoài, gần đó không ít tông môn mang theo lượng lớn lễ vật tới chúc mừng, ý đồ trèo lên cành cây cao mới này.

Nhưng mà, lúc này Trần Trầm lại đang thu thập hành lý.

Bên cạnh hắn, Hoàng Lê một mặt không bỏ, ánh mắt Thanh Mộc hơi khó khăn, muốn nói lại thôi.

- Ta giờ đã bước vào Phân Thần cảnh, có năng lực chiếu cố tốt cho mình, các ngươi cứ yên tâm đi.

Trần Trầm đem thu thập đồ vật của mình xong, sau khi bỏ vào nhẫn trữ vật, cười nói với mấy người xung quanh.

- Sư phụ, ngươi sẽ còn trở về chứ?

Hoàng Lê nhỏ giọng thăm thì nói, nước mắt đảo quanh tròn mắt.

- Khẳng định sẽ trở về, ta vẫn còn chiếm một ngọn núi ở Ngọc Đỉnh tông.

Trần Trầm nghiêm túc nói.

Thực ra, hắn đã có dự định rời đi Ngọc Đỉnh tông từ trước, khi đến Luyện Hư đỉnh phong, hắn phải cân nhắc chuyện Độ Kiếp, mà đột phá Phân Thần cũng cần một chỗ yên tĩnh cảm ngộ, cho nên hắn mới lưu tại Ngọc Đỉnh tông.

Mà một khi bước vào Phân Thần, con đường phía sau Hợp Thể q

uá dài, hẳn nhất định phải ra ngoài đi tìm cơ duyên, mới có thể đột nhiên tăng mạnh.

Nếu ở lại Ngọc Đỉnh tông chậm rãi tu luyện, có trời mới biết muốn tu luyện tới lúc nào.

Tất nhiên, hẳn nói sẽ trở về cũng là thật.

Tuy thời gian hẳn ở Ngọc Đỉnh tông không dài, nhưng hẳn đã xem nơi này như là gốc rễ của hẳn.

Một lục bình không rễ lưu lãng tứ xứ so với một người có rễ ra ngoài xông xáo, cảm giác kia là hoàn toàn khác biệt.

Cho nên dù hôm nay hẳn rời khỏi Ngọc Đỉnh tông, cũng sẽ không có cảm giác mê mang giống như lúc vừa tới Thượng giới kia.

Bởi vì hẳn ở Thượng giới này cũng có một chỗ thuộc về riêng mình hẳn, có một đám người như thế chờ đợi hẳn trở về.

- Sư phụ...

Hoàng Lê còn hơi không bỏ, ôm cánh tay Trần Trầm.

Trần Trầm suy nghĩ một chút, lưu lại chút Linh Thạch và tài nguyên cho đồ đệ này.

Lúc trước nhất thời hưng khởi thu chim hoàng oanh làm đồ đệ, cũng rất ít tận cùng trách nhiệm sư phụ, đây là hẳn đến Thượng giới làm hai việc trái với lương tâm.

Lấy ra một cái nhẫn trữ vật giao cho Hoàng Lê, sau đó Trần Trầm nhìn về phía sư tổ Thanh Mộc.

- Sư tổ, khoảng thời gian ta rời đi còn xin giúp ta chiếu cố đồ đệ từ vậ hai tùy tùng này của ta, còn về Dưỡng Thần Liên mà Vô Niệm t

iền bối cần, thời gian ta ra ngoài cũng sẽ nhiều lưu ý thêm.

Thanh Mộc nghe vậy liên tục đồng ý, nếu không có Trần Trầm, hấn mệnh đều không còn, sư phụ Vô Niệm Tiên Tử cũng bị người luyện hóa, nơi nào còn có chuyển cơ như bây giờ?

Thiếu nhân tình lớn như thế, thay Trần Trầm chiếu cố đồ đệ đó là cần phải, hơn nữa nghiêm chỉnh mà nói, Hoàng Lê cũng coi là đồ tử đồ tôn của hắn.

- Trần Trầm, người yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, đệ tử này của người ở trong tông môn tuyệt sẽ không chịu một chút tội thân nào.

- Đa tạ sư tổ!

Trần Trầm chấp tay cảm ơn, sau đó lại vỗ đầu Hoàng Lê, quay người bay ra khỏi Ngọc Đỉnh tông.

...

Sau khi rời khỏi Ngọc Đỉnh tông, trong đầu Trần Trầm lên danh sách cơ bản những việc cần làm tiếp theo.

Thứ nhất, đương nhiên là tìm cơ duyên, bên trong cảnh giới Phân Thần nhanh chân hướng về phía trước.

Thứ hai, hỏi thăm một chút tin tức của vết nứt không gian, nhìn xem thử có cơ hội liên thông Hạ giới hay không.

Thứ ba, sửa chữa một thoáng bản mệnh pháp bảo của mình, tốt nhất có thể luyện chế lại một lần.

Thứ tư, đi Thiên Ma thành nhìn một chút.

Bởi vì muốn đến đi Thiên Ma thành, cho nên lần này Trần Trầm xuất hành là có lộ tuyến rõ ràng.

- Hệ thống, trong phương viên vạn mét, có di tích động phủ của Tiên Nhân, hoặc là mộ địa của tu tiên giả hay không?

- Không.

- Hiện tại có không?

- Có một mộ huyệt của tu sĩ Nguyên Thần.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm tự động lựa chọn xem nhẹ.

Đào mộ nhà người ta dù sao cũng là không có đạo đức, một tu sĩ Nguyên Thần kỳ thôi được rồi, không đáng để hắn làm ra chuyện không có đạo đức.

...

Cứ như vậy, Trần Trầm ngồi trong phi chu, trong bất tri bất giác ba ngày.

Trong ba ngày này, mỗi hơn vạn mét hắn lại hỏi thăm một lần, trên đường đi mộ huyệt ngược lại gặp không ít, thậm chí còn tìm được thi thể tu sĩ không biết đã chết bao lâu, đồng thời nhặt được mấy cái nhẫn trữ vật.

Nhưng mà đại bộ phận đều là tu sĩ tu vi không bằng hắn, thu hoạch thực chất có thể nói lác đác, càng nhiều là hứng thú ở đồ vật Thượng giới nhặt.

- Hệ thống, trong phương viên vạn mét có...

Một ngày này sáng sớm, Trần Trầm như thường lệ hỏi thăm hệ thống, đúng lúc này, hệ thống đột nhiên đưa ra một đáp án không giống.

- Kí chủ, bên trái phía dưới năm ngàn mét có một chỗ di tích tông môn.

Nghe được đáp án này, lông mày Trần Trầm nhíu lại hứng thú, tranh thủ thời gian điều khiển phi chu rơi xuống.

Rời khỏi phi chu, đứng ở trên mặt đất, bên trong ánh mắt Trần Trầm hiện lên một tia tò mò.

Hắn phi hành ở độ cao khoảng ba ngàn mét, nói cách khác, di tích tông môn kia đại khái ở phía dưới đất khoảng hai ngàn mét.

Một tông môn là chôn dưới đất hai ngàn mét, đó là tông môn bao nhiêu năm trước?

Bên trong cho dù có đồ vật, chỉ sợ cũng mục nát?

Nhưng mà, dù sao cũng là lần thứ nhất gặp được di tích tông môn, Trần Trầm vẫn quyết định đi xuống xem một chút.

Chương 436: Vấn Tâm Bích, Kinh Hồng Nhận

Thâm nhập dưới đất đối với tu sĩ cấp bậc như Trần Trầm mà nói, hoàn toàn không có bất kỳ độ khó gì.

Những áp lực trong lòng đất trong mắt hắn không khác gì không khí cho lắm, chỉ cần hơi phóng thích một chút linh khí là có thể đẩy bùn đất xung quanh ra, nguyên cơ cũng không lâu lắm, Trần Trầm đã đến xuống đất hai ngàn mét.

Đại địa ở Thượng giới hoàn toàn khác với Hạ giới, ở Hạ giới, dưới mặt đất hai ngàn mét sẽ có lớp nước, nhưng ở Thượng giới này, dưới mặt đất hai ngàn mét không khác gì so với một trăm mét, tất cả đều là bùn đất thật dày.

Trần Trầm hơi thả ra chút linh khí, đẩy bùn đất xung quanh ra, để thần thức của mình khuếch tán ra, rất nhanh phát hiện dị thường xung quanh.

Ở gần đó đây, có một chút bia đá tan vỡ, còn có vật liệu gỗ trạng thái nửa mục nát, tản ra mùi lạ.

Nhìn thấy những thứ này, Trần Trầm hơi có chút ít động lực, bắt đầu hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, trong phương viên vạn mét, có đồ vật gì có giá trị không?

- Phía trước kí chủ hai mét có năm khối Linh Thạch thượng phẩm.

- Phía trước kí chủ ba mươi mét, có một khối bát hủ mộc.

- Phía sau kí chủ bốn mươi mét, có một Trấn Hồn Thạch Sư Tử.

...

- Phía trước kí chủ chín ngàn mét, có thông linh bồ đoàn một.

- Bên trái kí chủ 9,900 mét, có một Huyền Kim Tỏa vạn năm bị vỡ.

Nghe được cái tên Huyền Kim vạn năm này, hai mắt Trần Trầm sáng lên.

Đây chính là vật liệu luyện khí quý giá chỉ đứng sau thần kim, rất nhiều cường giả đều dùng tài liệu này luyện chế bản mệnh pháp bảo.

Trừ cái đó ra, khóa của một vài tông môn bảo khổ cũng sẽ dùng loại tài liệu này, truyền thuyết Huyền Kim vạn năm này vô cùng có giá trị, chỉ đứng sau Bất Diệt Thần Kim trong thập đại thần kim.

Nhưng mà nếu Huyền Kim Tỏa vạn năm này đã bị vỡ, vậy bảo khổ kia khẳng định cũng đã bị người mở ra.

Đối với cái này Trần Trâm cũng không thất vọng, vừa mới nghe được hệ thống cho những đáp án kia, hẳn liền có tâm lý chuẩn bị, bởi vì hệ thống tìm kiếm ra bảo vật đều là không đáng chú ý, đồ vật rất dễ dàng bị người xem nhẹ.

Rất rõ ràng những người tới ăn cướp này không chú ý tới đồ ăn thừa.

Nếu như tông môn này đã có thể lấy Huyền Kim vạn năm làm khóa, như vậy chắc chắn cũng không phải là môn phái nhỏ, coi như nhặt chút đồ ăn thừa, Trần Trâm cũng không chê.

Sau một lát, hẳn đã tìm được Huyền Kim Tỏa vạn năm bị vỡ kia.

Khoá này so với những khoá khác không chênh lệch nhiều, bề ngoài có chút phổ thông, ở giữa bị người một kiếm chém ra, đứt gãy cực kỳ chính tề.

Cũng không biết một kiếm kia uy lực bức nào, nhưng mà có thể khẳng định là kiếm kia ít nhất là tài liệu cùng cấp bậc luyện chế thành, hơn nữa luyện chế cực kỳ tinh xảo, không giống Huyền Kim Tỏa vạn năm này rèn luyện thô ráp.

Trần Trâm thu hồi Huyền Kim Tỏa vạn năm, khoe miệng lộ ra một nụ cười, thứ này trong mắt hẳn là khẩu phần lương thực của Vạn

Hóa Thần Kim.

Về phần một đường nhật bò đoàn, sư tử đá cái gì, cũng bị hấn toàn bộ cát kỹ, nhất là bò đoàn, tốt hơn cái hấn đang dùng nhiều, rất rõ ràng là nhân vật lớn nào đó trong tông môn dùng.

- Hệ thống, trong phương viên vạn mét, đồ vật có giá trị nhất là cái gì?

Trần Trầm lại hỏi trong đầu.

Di tích tông môn này rất lớn, xa không chỉ vạn mét phương viên, nhưng mà vừa mới truy tung đến một vài thứ đại bộ phận giá trị là c đá, Trần Trầm cũng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian, dứt khoát trực tiếp tìm thứ có giá trị nhất.

Nếu như có giá trị nhất đều không nổi hấn hứng thú, vậy trong vạn mét này hấn cũng sẽ không cần tìm.

- Đồ vật có giá trị nhất là phía trước kí chủ tám trăm mét, Vấn Tâm Bích.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm hơi kinh hãi, đây là bảo vật gì, sao hấn chưa nghe nói qua?

Không trì hoãn, Trần Trầm đi thẳng đến phía trước, cũng không lau lấm, hấn đi tới phía trước một chỗ đồ nát thê lương.

bên trên chỗ đồ nát thê lương này mơ hồ có vài chữ viết, chỉ nhìn mà bởi vì niên đại xa xưa, không thấy rõ.

- Cái vách đá này gọi là Vấn Tâm Bích? Có tác dụng gì?

Trần Trầm một mặt im lặng, vốn cho là bên trên vách đá này ghi lại bí tịch bí thuật gì đó, kết quả xem xét, đều sắp vỡ đến gốc, xem ra bản thể đã sớm bị người cầm đi.

Như vậy vách đá này cơ bản không khác gì tảng đá vụn.

- Hệ thống, trong phương viên vạn mét có giá trị nhất là cái gì?

- Vấn Tâm Bích trước mặt kí chủ.

Hệ thống vẫn như cũ đưa ra đáp án này.

Trần Trầm suy nghĩ một chút, đổi vấn đề.

- Đồ vật có giá trị thứ hai là cái gì?

- Bên trái kí chủ ba ngàn mét bí bảo, Kinh Hồng Nhận.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm tranh thủ thời gian đi qua bên trái, cũng không lâu lắm ở trong một lỗm hồ tìm được cái gọi là Kinh Hồng Nhận.

Nghiêm chỉnh mà nói, đây là đoản kiếm màu đỏ đem, thẳng tắp cắm ở bên trong lỗm hồ.

Bốn phía còn sót lại dấu tích lượng lớn phong ấn, lại nhìn những xiềng xích vỡ tan xung quanh, Trần Trầm có thể tưởng tượng ra, tông môn hoàn hảo phía trước, nơi này hẳn là một ao nước, mà Kinh Hồng Nhận cực kỳ diệu thấp cắm ở đáy ao nước.

Về phần tác dụng, không phải dùng làm trận nhãn thì chính là dùng để trấn áp một loại đồ vật tà ác nào đó.

Đợi đến tông môn bị hủy, đoản kiếm này không có ai để ý đến, cho tới hôm nay có cơ hội lại thấy ánh mặt trời.

Trần Trầm dùng Linh Lực thúc giục một thoáng, một cỗ tức giận sắc bén và mùi máu tanh kinh người từ bên trên Kinh Hồng Nhận tán phát ra, chỉ tới gần đã làm cho người ta một loại cảm giác cực

kỳ khó chịu.

- Pháp bảo này trong tất cả bảo vật của ta chỉ sợ đứng sau Linh Lung Thần Kim gạch...

Trong lòng Trần Trầm âm thầm khiếp sợ, chần chờ một chút, lấy ra một thanh kiếm trong trận bàn Vạn Bình Quyết, đổi lại thành Kinh Hồng Nhận này.

Tuy chín món pháp bảo của kim giáp ngoại tộc không tệ, nhưng so với Linh Lung gạch và Kinh Hồng Nhận này, thật sự là phải kém hơn một đoạn dài.

Dựa theo ý nghĩ của Trần Trầm, sớm muộn phải đổi hết tất cả những pháp bảo khác.

Nếu là một ngày kia, có thể đổi chín món pháp bảo từ thần kim chế tạo, vậy hẳn ở Thượng giới này cũng đã coi là vô địch thiên hạ.

Thu Kinh Hồng Nhận vào trận bàn, Trần Trầm nhíu mày, suy nghĩ một chút vẫn là về lại phía trước Vấn Tâm Bích lúc nãy.

Nếu hệ thống nói cái này Vấn Tâm Bích là vật trân quý nhất, vậy khẳng định có hệ thống lý do, hẳn không nhìn ra chỗ trân quý của đồng đồ nát thê lương này, đó là do hẳn.

Vừa nghĩ vậy, hẳn khom người xuống, dọn dẹp sạch sẽ bùn đất xung quanh Vấn Tâm Bích, rất nhanh một đoạn vách đá cao khoảng năm mét, méo mó khúc khúc tan vỡ xuất hiện trước mặt Trần Trầm.

Vách đá này nhìn không ra làm bằng vật liệu gì, Trần Trầm sờ lên, loại trừ có chút khó giải quyết thì không có bất kỳ cảm giác nào khác.

Cứ như vậy, Trần Trầm đứng phía trước Vấn Tâm Bích, vừa đứng

chính là nửa canh giờ.

Nhưng mà, nửa canh giờ này hẳn vẫn như cũ chỉ có thấy được chút chân tường, cái khác cũng không một chút thu hoạch nào.

- Bất kể như thế nào, trước mang đi lại nói, ta cũng không tin, thứ này ta nhìn không ra đầu mối.

Là phòng ngừa bỏ lỡ đồ tốt, Trần Trầm đào mở đất xung quanh, trực tiếp lấy tám Ván Tâm Bích này kèm thêm hơn mười mét thổ đi a xung quanh cát vào trong nhẫn chứa đồ.

Không biết bao nhiêu năm trước, một cường giả cầm đi tuyệt đại bộ phận phía trên của Ván Tâm Bích, vậy hẳn hôm nay xem như cho Ván Tâm Bích triệt để đứt rễ.

- Sai lầm sai lầm!

Thu đồ tốt, Trần Trầm ở trong lòng đất tìm tòi một hồi, thẳng vơ vét sạch sẽ phương viên hơn mười dặm lúc này mới rời khỏi, bay lên mặt đất.

Chương 437: Người Có Điềm Dữ Trên Người

Bên trong nhẫn trữ vật nhiều một đồng có tác dụng hay không, Trần Trầm cuối cùng tìm được chút cảm giác ở Hạ giới.

Nhưng mà thiên tài địa bảo hẳn vẫn như cũ là không đụng, thứ nhất, ở Thượng giới này, thiên tài địa bảo có thể làm cho tu sĩ Phân

Thần cảnh tu vi đột nhiên tăng mạnh quá ít, hắn không cần thiết phải mạo hiểm đắc tội lão thiên gia nguy hiểm đi tìm kiếm thiên tài địa bảo.

Phải biết, ở Thượng giới, chân chính đủ để nghịch thiên là những siêu cấp đan dược nhóm cao thủ tuyệt đỉnh lấy ra, đó mới là đồ vật tu sĩ Phân Thần kỳ trở lên cần phải truy cầu nhất.

Phân Thần kỳ trở lên muốn tăng lên, dính đến pháp tắc, mà một khi thiên tài địa bảo ẩn chứa pháp tắc xuất thế thì sẽ là một chút đại năng cảm ứng được, tiếp đó là mang đi.

Trần Trầm tự giác không đạt được cơ hội, hắn thậm chí hoài nghi thần thức của một chút siêu cấp đại năng có tác dụng tốt hơn so với hệ thống của hắn, tất nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn không sử dụng đặc thù truy tung.

...

Trong bất tri bất giác, đi qua một tháng.

Trong một tháng này, Trần Trầm vợ vét không ít đồ vật có giá trị không nhỏ nhưng lại không hề có tác dụng đối với hắn.

Bất kể như thế nào, nếu như chuyển đổi thành Linh Thạch, hiện tại thân gia của hắn xem như tăng gấp mấy lần, trong tu sĩ cùng cấp bậc coi là thổ hào.

Một ngày này, hắn đi tới trong một thành trì.

Thành trì này tên là Thông Tiên thành, là đại thành tiếng tăm lừng lẫy trong phương viên mấy chục vạn dặm vùng hẻo lánh này, thành chủ truyền văn chính là cường giả Hợp Thể kỳ, nhân rồi không có việc gì, ẩn cư trong Thông Tiên thành này.

Trần Trầm đến Thông Tiên thành này là có nguyên nhân, Thông T

iên thành này nắm giữ mấy cái truyền tống trận tối cường đại ở vùng hẻo lánh này, có thể truyền mấy lần, giữa đó không hề dừng lại, thẳng tới Nam Vực ngoài trăm vạn dặm.

Bởi vì có siêu cấp truyền tống trận này, bên trong Thông Tiên thành có rất nhiều cường giả, tất nhiên, loại trừ những cường giả này ra, còn có một số tu sĩ Nam Vực thân phận hiển hách cũng sẽ xuất hiện ở đây.

Nói tóm lại, cho dù là ai, ở trong Thông Tiên thành đều phải điệu thấp, bởi vì người tùy tiện gặp được một tu sĩ thấp giai, phía sau tu sĩ cấp thấp đó cũng có thể cất giấu một tông môn lớn.

Lúc này, Trần Trầm chính là cực kỳ điệu thấp, đeo lên mặt nạ hoá hình, đổi thanh một gương mặt phổ thông, nếu không chỉ bằng bộ mặt kia hẳn đã điệu thấp không nổi rồi.

Trên đường phố rộng lớn người đi đường thưa thớt, đây không phải bởi vì người đi đường ít, mà là đường phố này cực rộng, thô sơ giản lược có thể rộng gần trăm mét.

Đường đi rộng như thế đừng nói trong những thị trấn nhỏ kia, mà coi như là ở kiếp trước cũng cực kỳ hiếm thấy.

Có thể đây chính là mặt bài của thành lớn, dù sao trong thành này đại bộ phận tu sĩ đều có thần thức, coi như là đường đi rộng ngàn mét, cũng không ảnh hưởng đến các tu sĩ xem đồ vật bên trong cửa hàng hai bên.

Sau một lát.

Trần Trầm đi vào trong thành, nơi đây có một trận pháp phòng hộ cực kỳ phức tạp, bên ngoài trận pháp phòng hộ có một dạng kiến trúc tương tự với tử lâu, tên là truyền tống đại điện, bên trong phủ trách bán danh ngạch truyền tống.

Trần Trầm đi vào trong kiến trúc kia, bên trong không có nhiều tu sĩ, nhưng xem xét chỉ biết cực kỳ bất phàm, thậm chí còn có mấy tu sĩ cho hẳn một loại cảm giác sâu không lường được.

- Một lần truyền tống một vạn năm ngàn Linh Thạch cực phẩm...

Nhìn thấy giá cả treo trên tường, khóe mắt Trần Trầm hơi giật giật.

Giờ đây trên người hẳn có khoảng ba vạn Linh Thạch cực phẩm, nói cách khác một lần truyền tống như thế đại khái sẽ tiêu hết gần nửa “Tiền mặt” của hẳn.

Tuy giá cả truyền tống cực cao, nhưng Trần Trầm vẫn cam lòng tiêu số tiền này, dù sao hẳn kiếm tiền rất dễ dàng, nếu tìm một chỗ bán một đồ vật trên người mình, rất nhanh Linh Thạch sẽ được bổ sung.

- Vị tiền bối này, xin hỏi người xưng hô như thế nào?

Trần Trầm đứng trong chốc lát, có một nữ tu mặc cung trang đi tới lễ phép hỏi thăm.

- Trương Kỳ.

Trần Trầm thuận miệng đáp.

- Tiền bối, có Nam Vực môn phái đảm bảo sao?

Cung trang nữ tu mỉm cười hỏi.

- Ừm... Không.

Trần Trầm chần chờ một chút, cười khổ trả lời.

Hắn vừa dứt lời, nữ tu mặc cung trang nháy mắt lật lọng, tốc độ đ

ó so với lật sách còn nhanh hơn rất nhiều.

- Không có? Vậy người tới nơi này làm gì? Chưa mau ra ngoài! Nơi này cũng không phải chỗ người đi dạo!

Trần Trầm lập tức nghẹn lại, hỏi dò:

- Ta nhiều hơn chút Linh Thạch cũng không được sao?

Nữ tu mặc cung trang nghe đến đây trong mắt lóe lên mấy phần kinh hãi, cười nhạt nói:

- Thật tưởng rằng có nhiều Linh Thạch thì có thể muốn làm gì thì làm?

- Người cũng biết truyền tống trận này phí tổn bao nhiêu? Nếu bị người có thân phận không rõ phá hủy, tổn thất sẽ lớn bao nhiêu?

- Nói cho người, nếu không có tông môn ở Nam Vực đảm bảo, coi như người ra gặp đôi Linh Thạch cũng không thể sử dụng truyền tống trận này.

Sau khi Trần Trầm nghe xong còn muốn nói chút gì, nhưng thấy nữ tu kia đã quay đầu lại nên không nói gì thêm nữa, quay người rời khỏi kiến trúc này.

Đi ra khỏi đại điện, Trần Trầm nhìn trận pháp cách đó không xa, rời vào trầm tư.

Nếu đi tới Thông Tiên thành này, hẳn khẳng định phải ngồi truyền tống trận.

Hắn cũng không tin, truyền tống trận ở trước mắt mà hắn lại không thể ngồi.

Có câu nói rất hay, có tiền có thể ma xui quỷ khiến, nếu quý khôn

g nguyện ý, khẳng định là tiền không đủ.

Đang lúc Trần Trầm mặt ủ mày chau, bên tai truyền đến tiếng nói chuyện của mấy người.

- Người muốn ta dẫn người đi Nam Vực, không phải không được, nhưng mà trừ bỏ phí tổn truyền tống yêu cầu người phải giao ra, còn cần phải đưa cho sư tử của ta một vạn Linh Thạch cực phẩm.

Nghe được tiếng nói chuyện này, ánh mắt Trần Trầm bỗng nhiên sáng lên, quay đầu nhìn về phương hướng âm thanh truyền tới.

Ngoài trăm mét, có ba tên tu sĩ đang bắt chuyện, trong đó có hai nữ tu người mặc bạch y, ngực thêu kim văn, xem xét là đệ tử của một tông môn lớn.

Đối diện có một trung niên tu sĩ, chau mày, một mặt rầu rĩ.

- Người không nguyện ý bỏ ra, tự có rất nhiều tu sĩ nguyện ý.

Trong đó, một nữ tu tuổi còn nhỏ thấy trung niên tu sĩ do dự, trên mặt lộ ra vẻ kiêu ngạo, lời kéo nàng sư tử của nàng chuẩn bị đi đi điện truyền tống kia.

- Tốt! Thành giao! Ta nguyện ý giao một vạn Linh Thạch cực phẩm!

Trung niên tu sĩ kia hình như có chuyện gì gấp muốn đi Nam Vực, lập tức cắn răng đáp ứng, mà thốt ra lời này mở miệng, trên mặt hắn lập tức lộ ra thần sắc thối đầu như cắt.

Cực kỳ hiển nhiên, hai vạn năm ngàn Linh Thạch cực phẩm, đối với hắn xem như đồ máu thật nhiều.

Nhìn đến đây, Trần Trầm cũng nhìn ra môn đạo.

Rõ ràng là một ít đệ tử tông môn lớn ở Nam Vực lợi dụng thân phận kiếm chút thu nhập thêm.

Một lần là có thể kiếm lời một vạn Linh Thạch cực phẩm, Trần Trầm không khỏi có chút thèm muốn.

Thấy cái kia trung niên tu sĩ ăn nói khép nép đi theo phía sau hai nữ tu, Trần Trầm hoạt động một chút bàn tay, ánh mắt mơ hồ chớp động lên, sau đó hẩn lau mặt.

Bề ngoài thông thường biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là hình tượng một lão giả trắng bông bênh, tiên phong đạo cốt.

Hoá hình xong, Trần Trầm dùng thần thức cẩn thận tra xét một phen, xác nhận không có sơ hở, lúc này mới đi đến trước mặt hai nữ tu kia.

...

- Vị tiên bối này, người muốn làm gì?

Hai nữ tu nhìn thấy lão giả đột nhiên xuất hiện trước mặt này, hỏi dò.

Nếu là tu sĩ bình thường cản đường, sắc mặt các nàng đã sớm đen, nhưng lão giả trước mặt này tay áo bông bênh, trên trán mơ hồ lộ ra phong phạm thể ngoại cao nhân khiến các nàng không dám tùy tiện đắc tội.

Phải biết tông môn ở Nam Vực cũng chia cao thấp, các nàng sợ gặp phải đệ tử đại tông môn, ở đây cũng phải điệu thấp làm việc.

Đối mặt hai nữ tu hỏi, Trần Trầm không lập tức mở miệng, mà thật sâu nhìn thoáng qua ngực tử nữ tu lớn tuổi hơn một chút trước mặt.

Nữ tu này vóc dáng cân xứng, bề ngoài đoan trang tú lệ, trên trán mơ hồ có vẻ u sầu, vừa nhìn là biết có tâm sự.

Về phần nữ tu còn lại thì thoát nhìn tuổi nhỏ rất nhiều, ánh mắt tinh thông khiêu thoát, có vẻ hơi nhí nha nhí nhảnh.

Không thể không nói, nữ đệ tử tông môn đi ra ngoài đều là phối hợp như thế.

Lúc trước nếu không phải hấn biến thành dáng dấp của Sở Vân tiểu u sư muội thì cũng hấn là phối hợp như thế.

Nghĩ tới đây, trên mặt hấn hiện lên một tia vẻ u sầu, buồn bã nói:

- Tiểu cô nương, dung mạo người giống một cố nhân của ta, cũng coi như có duyên với ta, ta đề điểm người một câu, ấn đường của người biến thành màu đen, có điểm dữ trên người!

Chương 438: Chia Rẽ Một Đôi Là Một Đôi

A?

Nữ tu đoan trang kia miệng nhỏ khẽ nhếch, hơi kinh ngạc, một giây sau thần sắc của nàng trở nên cảnh giác.

Về phần người sư muội kia phía sau nàng thì mặt mũi tràn đầy hiếu kỳ, hình như muốn biết đến cùng là điềm dữ gì.

Trần Trầm thấy nữ tu đoan trang một mặt không tin, khõe miệng hơi vênh, khẽ lắc đầu, làm ra một bộ dáng bất cần đời, sau đó làm bộ muốn đi gấp.

Kết quả hẳn vừa đi được hai bước, phía sau liền truyền đến kia tu ỏi nhỏ nữ tu tiếng kêu.

- Tiền bối, sư tỷ của ta thế nào? Người nói nàng có điềm dữ trên người?

Thân hình Trần Trầm im bất động lại, xoay người qua, mắt lộ ra tinh quang, trong đầu bắt đầu dùng hệ thống không ngừng truy tung, cũng không lâu lắm đã dò xét rõ ràng đồ vật trên người hai nữ tu.

Biết được đồ vật trên người đối phương, Trần Trầm cười nhạt nói:

- Ha ha, trên người sư tỷ của người có một món đồ vật đại hung, đồ vật kia có thể trong lúc bất tri bất giác hại Nguyên Thần của người, mang theo lâu dài tất thành họa lớn!

Nữ tu tuổi còn nhỏ kia nghe vậy bước nhanh đuổi theo, hiếu kỳ hỏi:

- Tiền bối, rốt cuộc là thứ gì?

- Sư muội, đừng nghe ngoại nhân nói bậy!

Phía sau sư tử oán trách một tiếng, nhưng người sư muội kia hoàn toàn không nghe, một mặt vẫn tò mò nhìn Trần Trâm.

Trần Trâm liếc mắt nhìn trước ngực người sư tử kia, lạnh nhạt nói:

- Nếu ta không cảm ứng sai, trên người tiểu cô nương này có đồ vật dính đến hậu duệ Chân Linh chi hồn?

- Nguyên bản thuộc tính của hậu duệ Chân Linh này thuộc tính tương sinh với sinh tự của người, nhưng một lúc sau, nó oán niệm tăng lên, chuyển thành âm tính, ngược lại tương khắc với người.

Người sư muội kia nghe vậy vô cùng chấn động, nhanh chóng xoay người nói:

- Sư tử, có phải tiên bối này nói khối Chu Tước bội trước ngực người hay không?

Đến đây trong mắt người sư tử kia nghe cũng hiện lên thần sắc kinh nghi bất định.

Thần thức cường giả là không thể nhìn thấy đồ vật trong quần áo tu sĩ, nếu không thì nào còn có nữ tu dám đi ra ngoài?

Mà vừa rồi, nếu như cảm giác của nàng không sai, lão giả kia nhìn chính là vị trí Chu Tước bội trước ngực nàng.

Chẳng lẽ lão giả này thật sự là thế ngoại cao nhân?

Tuy trong lòng chần chờ, nhưng trên mặt nàng vẫn rất nhanh khôi phục bình tĩnh, thản nhiên nói:

- Đó là đồ vật trước khi đi Lý sư huynh đưa cho ta, tới bây giờ ta đều không mang bao lâu, làm sao lại có vấn đề?

Trần Trầm thấy nàng nói đến ba chữ Lý sư huynh, hai đầu lông mày vẻ u sầu nháy mắt tăng thêm rất nhiều, trong lòng mơ hồ có chút ít suy đoán.

Nữ tu này tám chín phần mười có ý tứ đối với Lý sư huynh kia, bằng không thì cũng không thể đeo đồ một nam nhân tặng theo bên mình.

Chỉ nhưng mà ở giữa nàng và Lý sư huynh kia lại có lực cản không nhỏ, cho nên nàng cực kỳ ưu sầu.

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm khẽ hừ một tiếng nói:

- Tiểu cô nương, ngươi có bằng lòng cầm ngọc bội kia cho ta xem một chút hay không?

Người sư tử kia nghe vậy trong mắt lóe lên một tia chần chờ, sư muội bên cạnh lại ở một bên kích động, hiển nhiên là xem nào nhiệt không chê chuyện lớn.

- Sư tử, ngươi cho hắn xem một chút đi, bên trong Thông Tiên thành này còn có người dám đánh cướp hay sao?

Người sư tử kia nghe vậy cũng có chút tâm động, nói thật, nếu là những vật khác, nàng khẳng định không nguyện ý cho tiền bối này xem.

Nhưng Lý sư huynh cho... Nàng như thế nào cũng phải làm rõ ràng, nếu không trong lòng sẽ có khúc mắc.

Nghĩ tới đây, nàng đơn đi vung lên, một ngọc bội đỏ thẫm xuất hiện trong bàn tay nàng, sau đó đưa đến trước mặt Trần Trầm.

Trần Trầm nhìn thấy ngọc bội kia, con ngươi hơi co lại, đây chính là cái đồ tốt, giá trị chỉ sợ cực cao!

-... Tê, thật là đồ vật đại hung! Ách, không đúng, phía trên này hình như bị người giờ trò gì!

Lần này, không đợi người tiểu sư muội kia mở miệng, sư tỷ đã trực tiếp hỏi:

- Động tác? Cái này sao có thể? Tiên bối, ngài không nên hồ ngôn loạn ngữ!

Trần Trầm khẽ vuốt một thoáng ngọc bội kia, sau đó trả ngọc bội lại cho người sư tỷ kia, trên mặt tràn đầy ghét bỏ.

- Thiên Vân ta còn khinh thường lừa gạt người tiểu cô nương này, ngọc bội kia bị người thiết lập tình trận, người cũng đã biết?

- Tình trận? Đó là vật gì?

Hai nữ tu đều là một mặt không hiểu.

Trần Trầm thần sắc đạm mạc, hồ ngôn loạn ngữ nói:

- Một loại trận pháp tà đạo cỡ nhỏ có thể khiến người ta ý loạn tình mê, nếu đeo ngọc bội kia lâu dài sẽ nhìn không được lòng sinh ái mộ đối với người tặng ngọc bội, còn nếu như có thể cho người có Nguyên Thần suy yếu đeo, hiệu quả sẽ càng tốt.

- Ha ha, loại vật này, bình thường đều là đồ háo sắc tâm thuật bất chính mới sử dụng.

- A!

Sư muội nhỏ tuổi kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy đều là không dám tin.

Về phần người sư tỷ kia càng là vẻ mặt hốt hoảng, ánh mắt mê ly, hình như đã nhớ lại cái gì.

Nhưng mà nàng không thể không thừa nhận là từ sau khi rời khỏi tông môn, đi tới vùng hẻo lánh này, nàng đối Lý sư huynh là càng tưởng niệm, giống như có một loại cảm giác một ngày không thấy như cách ba thu.

Chẳng lẽ quả thật là tác dụng của ngọc bội kia?

- Sư tỷ... Cái này, đây là thật sao? Lý sư huynh hẳn đã có đạo lữ!

Tu nữ trẻ la thất thanh, âm thanh truyền đi thật xa.

Trần Trầm âm thầm khen ngợi nàng, không có đồng đội ẩn hình này, hẳn muốn thuận lợi tiếp tục lừa dối chỉ sợ phải tốn thêm chút miệng lưỡi.

- Ta... Ta không có.

Sư tỷ tranh thủ thời gian khoát tay phủ nhận, ánh mắt càng mờ mịt.

Giờ này khắc này, nàng đã hoàn toàn không biết hảo cảm của mình đối Lý sư huynh là tự nhiên xuất hiện, hay là tác dụng của ngọc bội kia.

Về phần tiền bối này nói Lý sư huynh tâm thuật bất chính... Nguyên bản nàng chưa cảm thấy, nhưng Lý sư huynh rõ ràng có đạo lữ, còn đưa nàng ngọc bội bên mình, dường như thật có chút không đáng tin cậy.

Chẳng lẽ...

Nàng không còn dám tiếp tục suy nghĩ, trong đầu một cái gì tốt đẹp trong bất tri bất giác đã phá thành mảnh nhỏ.

Thấy sư tỷ có thần tình này, người sư muội kia giật mình che mi

ặng lại, sau đó ngoảnh lại nhìn về phía Trần Trâm, bên trong ánh mắt đã tràn đầy sùng bái.

Truyền văn có vài thế ngoại cao nhân có thể nhìn thấu thiên cơ, k hông ngờ lại là thật!

- Tiền bối! Sư tử của ta, còn có thể cứu sao?

Trần Trâm nghe đến đây thần sắc hờ hững, nghiêm túc nói:

- Tình trận là phải sử dụng theo bộ, nếu chỉ là ngọc bội kia còn ch ưa tính, ta đoán còn có một số vật phẩm khác ảnh hưởng tới sư tử của ngươi, thậm chí trong chỗ ở của sư tử ngươi vụng trộm bố trí trận pháp cũng khó nói.

- Lúc trước ta còn tưởng rằng sư tử của ngươi chịu ảnh hưởng khô ng sâu, giờ đây nhìn phản ứng này... Ha ha.

Hai nữ tu nghe vậy hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời bàng ho àng lúng ta lúng túng.

Trần Trâm thấy vậy vô tình hay cố ý nói một chút chỗ xấu làm Ti ểu Tam, ảnh hưởng đối với gia đình người ta, phối hợp với những lời kiếp trước mình học được, cũng không lâu lắm đã làm cho ng ười sư tử kia rơi lệ lã chã, nóng lòng tại chỗ mình quát mình hai b àn tay, để bày tỏ hối hận.

- Ô ô... Tiền bối, là ta sai rồi, ta không ngờ Lý sư huynh lại là loại người này, ta không nên tùy tiện thu đồ vật của Lý sư huynh, Vươ ng sư tử không tệ với ta, bình thường xung hô tử muội với ta, ta lạ i tự mình thu lễ vật của Lý sư huynh, ta thật không phải người tố t...

- Sư tử, ngươi là bị tình trận ảnh hưởng, cái này không thể trách n ươi, tất cả đều là Lý sư huynh làm chuyện xấu, ngươi đừng khó c...

Một bên sư muội nhỏ giọng an ủi.

Nhìn hai nữ tu bị dao động, Trần Trầm thở dài nói:

- A, nhân sinh không như ý người, tám chín phần mười.

Sau khi nói xong, hắn quay người lại muốn đi.

- Tiền bối, ngài chờ một chút, người nói chỗ ở của ta có khả năng có tình trận, ta làm như thế nào phá?

Phía sau vang lên tiếng hô của người sư tử kia.

Trần Trầm lắc đầu nói:

- Không nhìn thấy trận pháp, ta thế nào biết được phá như thế nào? Người đừng cầu ta thay người phá trận, ta không rảnh đi Nam Vực, tiêu điều tự tại ở vùng hẻo lánh này, ta chưa hưởng thụ đủ đây.

- Tiền bối, ta nguyện ý ra Linh Thạch...

Cái này lời còn chưa nói hết, Trần Trầm đột nhiên xoay người qua, trên mặt hiện lên một tia chán ghét.

- Linh Thạch? Ha ha, ta giống như là loại người thu Linh Thạch làm việc sao? Hôm nay, ta thu Linh Thạch của người, cũng như ta là vì Linh Thạch đang lừa gạt các người.

Hai nữ tu nghe vậy lập tức không còn dám nâng lên Linh Thạch, đúng thế... Thế ngoại cao nhân bực này sao lại nhớ thương chút Linh Thạch cơ chứ?

Mắt thấy lấy Trần Trầm còn muốn đi, người sư tử kia đột nhiên đi kèm đăm đăm yêu nói:

- Tiền bối, người nói dáng dấp của ta như cố nhân người... Sao người không xem ở trên mặt mũi người cố nhân kia của người, xuất thủ một lần? Bởi vì cái gọi là, cứu người thì đến cùng...

Nghe đến đó, Trần Trâm xoay người qua, trên mặt hiện lên một tia a làm khó, cuối cùng vẽ làm khó dần biến thành kiên định.

- A, mà thôi, người đã nhắc đến cố nhân kia của ta, vậy ta sẽ giúp người lần này đi.

Chương 439: Phá Trận

Thấy Trần Trâm đáp ứng, sắc mặt hai nữ tu lập tức thư hoãn rất nhiều, không khí khẩn trương vừa rồi cũng biến mất không còn tăm tích.

- Không biết tiền bối người đến từ tông môn nào?

Người sư tử kia cung kính hỏi.

Trần Trâm nghe vậy trên mặt vẽ thần bí, không trả lời, chỉ nhưng mà nhãn thần lại càng thâm thúy.

Hai nữ tu thấy vậy hai mặt nhìn nhau, sau đó đồng thời lộ ra thần sắc bừng tỉnh hiểu ra, tông môn của tiền bối này chắc chắn hết sức kỳ lạ, đoán là thiên cơ bất khả lộ.

Nghĩ tới đây, hai người không nhắc lại chuyện tông môn.

- Tiền bối, nếu không như vậy, người dùng danh nghĩa Kim Thánh tông chúng ta, ngồi truyền tống trận theo ta trở về tông môn, thế nào?

Người sư tử kia còn nói thêm.

Trần Trầm không do dự, khẽ vuốt cằm, biểu thị đáp ứng.

Lông mày trung niên nam tu phía sau hai nữ tu hơi nhíu lại, khoảng cách người với người không khỏi cũng quá lớn.

Nhưng mà hắn cũng không dám nói gì, lão đầu nhi này dường như có thể đoán mệnh, người như vậy thật đáng sợ, hắn không dám tùy tiện đắc tội.

...

Sau một lát, Trần Trầm lại tới đại điện truyền tống, nhưng mà lần này tại trước mặt hắn có thêm hai nữ tu Kim Thánh tông.

Trong đại điện truyền tống, thái độ của tu sĩ kia đối mặt với hai nữ tu Kim Thánh tông cực kỳ khách khí, ngay khi hai nữ tu chuẩn bị giao phí tống truyền tống, Trần Trầm tiện tay ném ra một nhẫn trữ vật, giao ra phần của mình.

- Tiền bối, người... Người làm vậy sao được chứ?

Khuôn mặt người sư tử kia đỏ lên, thấp giọng nói.

Trần Trầm tùy ý khoát tay áo, thản nhiên nói:

- Một vạn năm ngàn Linh Thạch cực phẩm không phải số lượng nhỏ, nếu ta bởi vì tình nghĩa cố nhân mới đáp ứng giúp người, vậy dĩ nhiên không thể để cho người tốn kém nhiều linh thạch như vậy.

Nghe nói như thế, thần sắc hai nữ tu càng cung kính.

Cái gì mới là thế ngoại cao nhân? Đây mới là thế ngoại cao nhân!

Rõ ràng có cơ hội chiếm tiện nghi một vạn năm ngàn Linh Thạch cực phẩm, lại không vui, bình thường tu sĩ nào có phần tâm tính này?

Nghĩ tới đây, lòng cảnh giác của hai nữ tu đối với Trần Trầm càng giảm xuống, trong lòng cũng càng tin tưởng nhưng lời lúc trước Trần Trầm nói.

...

Chờ giao phó Linh Thạch xong, bốn người xuyên qua đại điện trụ yên tổng, tiến vào bên trong truyền tổng trận.

Đây không phải lần đầu tiên Trần Trầm ngồi truyền tổng trận, lúc ở Hạ giới Hạo Nhiên kiểm trì trong khi tu luyện hắn đã ngồi qua một lần, cho nên giờ phút này thần tình bình tĩnh như trước.

So sánh với hắn, trung niên tu sĩ kia thì là mặt mũi tràn đầy hiếu kỳ, quan sát bốn phía, muốn nhìn một chút truyền tổng trận này để xem cùng có manh mối gì.

Kết quả một cách tự nhiên bị hai nữ tu ném ra ánh mắt xem thường.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Trần Trầm thờ dài, trung niên tu sĩ này cũng là đáng thương, rõ ràng trả tiền, mà còn cũng bị người khinh bỉ.

Vù vù!

Một giây sau, bốn phía truyền đến một đạo âm thanh kỳ dị, ngay s

au đó Trần Trầm cảm giác thân thể mình dường như bị người nâng lên.

Một hồi trời đất quay cuồng sau đó, bốn người xuất hiện trong một không gian đen kịt, không đợi Trần Trầm trì hoãn qua tinh thần, âm thanh kỳ dị kia lại lần nữa vang lên, cảm giác vừa nay lại tái hiện.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, sau khi lặp lại chừng hơn mười lần, trực giác xuất hiện kiến trúc tương tự với đại điện truyền tống.

- Đến Nam Vực, mời tiên bối đi trước.

Thanh âm người sư tử kia cung kính.

Trên đường tiến về truyền tống đại điện, Trần Trầm đã biết tên của hai người này, sư tử tên là Mạc Mặc, sư muội tên là Nhâm Kỳ, đều là đệ tử Kim Thánh tông.

Về phần Kim Thánh tông, là một tông môn cỡ trung không lớn không nhỏ ở Nam Vực, lấy luyện khí nổi danh trên đời, chỉ nhưng mà không giống Tà Long tông, dựa lưng vào siêu cấp thế lực.

Nghe Mạc Mặc nói, Trần Trầm chậm chậm đi ra truyền tống trận, vừa ra khỏi trận, một luồng linh khí nồng nặc đập vào mặt.

Không thể không nói, linh khí ở Nam Vực so với vùng hẻo lánh nơi này đậm hơn rất nhiều, hơn nữa nơi này vẫn chỉ là bên trong thành trì bình thường.

Nếu bên trong đại tông môn...

Trần Trầm không nghĩ tiếp nữa, nhưng mà có thể khẳng định là bên trong đại tông môn, đệ tử Phân Thần cảnh trở xuống tiến cảnh tu vi tất nhiên đều nhanh vô cùng, coi như là thiên phú phổ thông đều không chậm hơn so với Tiên Thiên linh thể ở Hạ giới.

- Tiền bối, người đến từ Đông Vực, có thể không hiểu rõ Nam Vực, thành trì này tên là Thiên Khu thành, chính là thành ở biên cảnh Nam Vực, đồng thời cũng là đầu mối giao thông then chốt, thành chủ chính là Đại sư huynh Thiên Kinh Tông tiếng tăm lừng lẫy Nam Vực.

Mạc Mặc vừa giới thiệu, vừa toát ra thần sắc hướng về.

Lúc này, trung niên nam tu kia cáo từ một tiếng, biến mất trong đám người.

- Sư tỷ, chúng ta mau trở về thôi... Ta đã không kịp chờ đợi muốn xem tiền bối phá trận.

Nhâm Kỳ nhìn cũng chưa từng nhìn trung niên nam tu kia một chút, nhỏ giọng thăm thì nói.

Mạc Mặc nghe vậy nhìn về phía Trần Trầm, trong ánh mắt mang theo một chút khẩn cầu.

Trần Trầm khoát tay áo nói:

- Ta nguyên bản là người nhân văn đã hạc, hiện tại trực tiếp đi Kim Thánh tông cũng không sao.

Nghe nói như thế, hai nữ tu đại hỉ, liên tục cảm ơn.

Trên thực tế, Trần Trầm nguyên bản định đến Nam Vực sẽ chạy trốn, nhưng sau này biết được Kim Thánh tông này là tông môn sở trường luyện khí, hẳn thay đổi chủ ý, nghĩ đến trong tông môn này xem một chút, xem một chút có thể tìm tới thời cơ chữa trị Vạn Hóa Thần Phong hay không.

...

Ba người không ngừng lại ở trong thành trì này bao lâu, sau khi n gòi tiếp mấy lần truyền tống trận đã trực tiếp xuất hiện bên trong Kim Thánh tông.

Linh khí bên trong Kim Thánh tông nồng đậm không cần nhiều lờ i, máu chốt là nhiệt độ bên trong còn cực cao, chỉ sợ có gần trăm độ, trong không khí ẩn chứa lượng lớn Hỏa linh khí.

Địa phương như thế này, đối với phàm nhân mà nói là một chỗ tu yệt địa.

Nguyên bản Mạc Mặc và Nhâm Kỳ trở về tông môn sẽ thông báo một tiếng với những người khác trong tông môn, nhưng bởi vì Mạc Mặc sợ phải đối mặt với Lý sư huynh kia nên hôm nay trở về cự c kỳ ẩn mật, loại trừ trên đường gặp được mấy người đệ tử ra, căn bản không cho những người khác biết.

Sau một lát.

Ba người đi tới trong sân một u tĩnh, xung quanh nhà này đều là c ây trúc, đồng thời bố trí trận pháp, nhiệt độ trong đó nếu so với ph ía ngoài thì thấp hơn rất nhiều.

- Tiền bối, nơi này chính là chỗ ở của ta... Người xem một chút, c ó vấn đề sao?

Mạc Mặc cẩn thận từng li từng tí hỏi, lời vừa ra khỏi miệng, tim n àng đã bay lên cổ họng.

Vạn nhất nếu là thật có vấn đề, vậy sau này phải làm thế nào đối mặt Lý sư huynh? Nghĩ tới đây, trong lòng của nàng đã trở nên rồ i rắm.

Thần sắc Trần Trầm bình tĩnh quét mắt viện lạc một vòng, sau đó chau mày, giống như là đang trầm tư.

Sau một hồi lâu, hắn mới thở dài nói:

- Chỗ ở của ngươi có vấn đề.

- A! Lại thật có vấn đề! Lý sư huynh thật không phải thứ gì!

Nhâm Kỳ cao giọng quát, trong mắt tràn đầy vẻ hung phấn xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Mạc Mặc thì ngơ ngác đứng ở nơi đó, thật lâu không nói gì.

Không đợi hai nữ tu này lên tiếng, Trần Trầm đã bận rộn mở ra.

- Hệ thống, gần đó có đồ vật thuộc loại Linh Thạch không?

- Có, trước mặt kí chủ mười ba mét dưới mặt đất.

- Phía sau kí chủ ba mươi mét...

Hệ thống rất nhanh đưa ra không ít đáp án, nghe đến mấy đáp án này, sắc mặt Trần Trầm biến thành dị thường nghiêm túc, sau đó mấy bước đến địa điểm hệ thống chỉ định.

Trần Trầm tùy ý tìm đồ, nhưng rơi vào trong mắt hai nữ tu, lại không phải như thế.

Trong mắt các nàng, Trần Trầm mục đích trực tiếp, hơn nữa vừa rủa tay là có thể lấy ra đồ vật, điều này hiển nhiên là đang “Phá trận”!

Nửa khắc đồng hồ sau, Trần Trầm phá trận hoàn tất, tại trong tay hắn nhiều mấy khối Hạ phẩm Linh Thạch không biết rõ bị ném bao lâu, còn có một số khoáng thạch kỳ dị, thuộc về loại vút trên mặt đất đều sẽ không có người nhặt.

Nhưng mà phối hợp với thần tình lạnh lùng nghiêm túc của hắn, k

hi hai nữ tu nhìn những vật này, ánh mắt cũng biến thành ngưng trệ lên.

- Tốt, trận pháp chỗ ở này của người đã phá.

Trần Trầm lung lay những đồ vật loạn thất bát tao kia, lạnh cười nói.

- Tiền bối, chỉ những thứ này... Có thể bố trí tình trận kia?

Nhâm Kỳ một mặt hiểu kỳ.

Khóe miệng Trần Trầm hơi vênh, cầm trong tay đồ vật bóp thành bột mịn, giải thích nói:

- Đồ vật càng không đáng chú ý thì càng dễ bị người coi nhẹ, tình trận chính là loại trận pháp này, một trận pháp đơn nhất đối với người ảnh hưởng cực nhỏ, nhưng nếu mấy trận pháp đồng thời phát huy tác dụng, thời gian dài thay đổi một cách vô tri vô giác, thì có thể đối với người ấn tượng xuất hiện sâu xa.

Nhâm Kỳ cái hiểu cái không gật đầu, sau đó mãnh liệt kinh ngạc thốt lên, nói:

- Tiền bối, người hủy đi chứng cứ này làm gì, ta còn chuẩn bị mang theo sư tỷ hướng đi đòi Lý sư huynh một lời giải thích đây!

Chương 440: Ta Nói Đúng Không?

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

- Cầm cái này đi hỏi trực tiếp? Vậy không phải ta sẽ lộ tẩy sao?

Trong lòng Trần Trầm cười lạnh, nhưng trên mặt nghiêm túc như cũ, lắc đầu nhìn về phía Mạc Mặc đang thất thần.

- Mạc tiểu hữu, ngươi trả lại đồ vật Lý sư huynh kia tặng cho ngươi đi, hử hử là sẽ minh bạch ý tứ của ngươi, còn về chuyện tình trận cũng không cần đề cập, nếu việc này lan truyền ra ngoài, Vuong sư tỷ này của ngươi ngày sau phải ăn ở thế nào?

Hơn nữa Lý sư huynh kia của ngươi tâm thuật bất chính, nếu ngươi hủy đi danh dự của hắn, hắn sợ rằng sẽ giận lây sang ngươi, làm cho ngươi không duyên có nhiều hơn một đại địch.

Nghe được Trần Trầm lời nói, Mạc Mặc có chút hoang mang lo sợ.

Nhâm Kỳ nghe vậy, hết sức bất mãn nói:

- Đây chẳng phải là lợi cho hắn quá rồi?

- Vẫn là nghe lời nói của tiền bối, ta trở về phòng dọn dẹp một chút, hôm nay trả lại tất cả những vật trước đây hắn tặng cho ta.

Sau khi Mạc Mặc lấy lại tinh thần buồn vô cớ nói, sau đó cực kỳ thất vọng quay trở về phòng.

Thừa dịp thời gian này, Nhâm Kỳ nhỏ giọng hỏi:

- Tiền bối, tình trận kia là bố trí như thế nào, ngươi có thể dạy ta k

hông?

Nàng vừa dứt lời, Trần Trầm lạnh lùng nhìn nàng một cái, một cỗ thần thức uy áp cường đại nháy mắt bao phủ nàng, làm cho nàng nhin không được sợ run cả người.

- Tuổi còn trẻ, chớ dùng những tâm tư loạn thất bát tao này.

Nhâm Kỳ bị lời nói băng lãnh kia của Trần Trầm dọa sợ, khuôn mặt nhỏ trở nên tái nhợt, tranh thủ thời gian trả lời:

- Tiên bói, ta biết sai.

Sau đó Nhâm Kỳ không còn dám lỗ mãng, chỉ là cẩn thận từng li từng tí đứng ở một bên, yên lặng chờ đợi.

Qua nửa canh giờ, Mạc Mặc cầm một cái nhẫn trữ vật đi ra, lúc này vành mắt nàng ửng đỏ, hiển nhiên vụng trộm khóc qua.

Trần Trầm thấy vậy cười nhẹ an ủi:

- Tiểu hữu không cần chú ý, đều là chút ít ảo ảnh trong mơ, sau này người nhớ tới chỉ sẽ cảm thấy buồn cười, qua một thời gian ngắn, người sẽ thoát khỏi ảnh hưởng của tình trận.

- Đa tạ tiên bói trấn an, vậy ta đi...

- Đi thôi.

Trần Trầm nụ cười hiền lành.

Hắn có thể tưởng tượng được lúc Mạc Mặc mang đồ vật trả lại cho Lý sư huynh, Lý sư huynh kia sẽ có cảm xúc gì.

Khẳng định là khiếp sợ, không hiểu mà lại thất vọng.

Vì sao muội tử sắp lừa gạt tới tay đột nhiên có thể như vậy?

Nghĩ đến biểu tình kia, Trần Trầm cười nhạt một tiếng, kẻ có tiền hứng thú chính là giản dị tự nhiên lại buồn tẻ như thế.

Ai nha... Trần Trầm sờ lên cái trán, có chút xấu hổ, không thể không nói, nghiêm ngặt mà nói, hẳn hiện tại không tính là người có tiền.

...

Trong viện lạc này lẳng lẳng chờ đợi một canh giờ, Mạc Mạc tinh thần chán nản trở về, nhìn một mặt kiên nghị kia, rõ ràng là chặt đứt đoạn nghiệt duyên này.

Trần Trầm xuất phát từ trong lòng chúc phúc nàng.

Nhưng mà, sau một khắc, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, bởi vì sau lưng Mạc Mạc còn theo một trung niên lão bà, lão bà này khí tức hùng hậu, một mặt tránh xa người ngàn dặm, xem xét là rất khó ông dễ chọc.

Hơn nữa nữ nhân này mới vừa vào viện lạc, đầu tiên đã nhìn về phía mình.

Ánh mắt kia như là chim ưng, lẳng lệ ý trong đó làm cho lông tơ trên người Trần Trầm đều theo bản năng dựng lên.

- Phải bình tĩnh, ta là thế ngoại cao nhân!

Trong lòng Trần Trầm nhắc nhở mình một câu, trong lòng rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

Thực ra trung niên nữ tu này cũng không tính quá mạnh, đại khái là tu vi Phân Thần trung kỳ, chỉ là cặp mắt kia có chút đặc thù mà thôi.

- Người đến cùng là người nào?

Trung niên nữ tu thấy Trần Trầm trong viện lạc thờ ơ với nàng, trầm âm giọng hỏi.

- Sư tôn... tiền bối này có thể nhìn thấu thiên cơ, người tuyệt đối không thể lãnh đạm hẳn.

Mạc Mạc thấy sư phụ dáng dấp hung sư vấn tội, tranh thủ thời gian khuyên nhủ, kết quả vừa dứt lời đã bị ánh mắt hung hăng lẫm liệt của sư phụ trừng trở về.

- Hẳn mạnh mẽ hẳn mạnh, ta mạnh hơn hẳn!

Trần Trầm âm thầm cố vũ sĩ khí cho mình, sau đó chậm rãi đứng lên.

- Vị đạo hữu này, ta chỉ là một người nhân vân dã hạc, gặp lệnh đờ giống với một cố nhân của ta cho nên mới giúp nàng một chút, giờ đây chuyện xong, nếu đạo hữu không chào đón, vậy ta rời đi là được.

- Người nhân vân dã hạc? Hừ, ta lại hỏi người, người có thể nhìn thấu ta sao? Nếu người có thể nhìn thấu, ta sẽ thừa nhận người là thiên hể ngoại cao nhân, nếu người nhìn không thấu, cũng đừng trách ta không khách khí với người!

- Bất nạt đồ đệ của ta kiến thức nông cạn? Còn muốn thông dong rời đi, quả nhiên là ý nghĩ hảo huyền!

Nói đến đây, trung niên nữ tu đã là thanh sắc câu lệ!

Nếu là người bình thường chỉ sợ đã bị nàng kinh hãi, nhưng dù sao Trần Trầm cũng là người trải qua chuyện đời, kiếp trước càng là gặp qua không ít đại mục trách vụ, chiến trận này hẳn vẫn còn nắm

trong lòng bàn tay.

Đôi mắt trung niên nữ tu chất vấn, Trần Trầm chậm rãi đi về phía nàng, thật sâu nhìn nàng một cái, thần nhiên hỏi:

- Người quả thật muốn để ta xem mệnh cho người?

- Thiên chân vạn xác!

Trung niên nữ tu yên tĩnh nói, khí thế trên mình đã mơ hồ khóa chặt Trần Trầm.

Trần Trầm thông thả, đưa bàn tay ra:

- Một vạn Linh Thạch cực phẩm, ta thay đồ đệ người giải tai, đó là xem trên duyên phận giữa nàng và ta, người và ta không có duyên phận, ta không có khả năng vô duyên vô cớ xem mệnh cho người.

Đôi mắt loại người này, thì phải cường thế hơn nàng, đối với cái này Trần Trầm đã sớm có kinh nghiệm.

- Một vạn Linh Thạch cực phẩm? Tốt, ta đây sẽ cho người!

Trung niên nữ tu nghe được con số này, mặt lộ vẻ khinh miệt, ngay sau đó từ trong ngực lấy ra một nhẫn trữ vật, vứt cho Trần Trầm.

Trần Trầm nhìn như vậy, trong lòng có chút kinh ngạc, xem ra tu sĩ Nam Vực này so với tướng tượng của hắn giàu có hơn nhiều.

Một vạn Linh Thạch cực phẩm hình như vẫn quá ít...

Nhưng mà hắn cũng biết, đối phương cũng có thể là hợp lấy tâm tư hắn nhìn không thấu có thể lấy về, mới cho thống khoái như vậy,

Thu hồi nhẫn trữ vật, Trần Trầm vuốt râu, vòng quanh trung niên nữ tu một vòng.

Về phần Mạc Mặc và Nhâm Kỳ bên cạnh, đã khẩn trương nói không nói nên lời.

- Ha ha.

Đi xong sau, Trần Trầm mỉm cười, bắt đầu bấm ngón tay tính toán.

- Người có thể nhìn ra cái gì? Cũng đừng nói ta về tu vi của ta, đó là cái Phân Thần cảnh cũng nhìn ra được.

Trung niên nữ tu yên tĩnh nói.

Trần Trầm thu ngón tay về, ánh mắt trở nên lảng lệ:

- Vậy ta sẽ nói chút cái khác, nơi này cũng không có người ngoài, ta nói đến chuyện liên quan tới người, không sao chứ?

- Người cứ việc nói!

Trung niên nữ tu vung tay lên, cực kỳ phóng khoáng.

- Đạo hữu năm nay sáu trăm ba mươi bảy tuổi.

Trần Trầm vừa mới mở miệng, sắc mặt trung niên nữ tu đã thay đổi.

Tuổi tác của tu sĩ bình thường đều là bí mật, tuổi tác của nữ tu càng là bí mật trong bí mật.

Chuyện nàng sáu trăm ba mươi bảy tuổi này toàn bộ trong tông môn đều không có người biết, không ngờ lại bị người này trước mặt

một câu nói toạc ra, chẳng lẽ thật sự là thế ngoại cao nhân?

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ánh mắt nàng vẫn lạnh lẽo.

- Người nói tiếp!

Trần Trầm một mặt đã tính trước, có hệ thống trên người, tính toán một ít chuyện không phải quá khó khăn.

Tỉ như tuổi tác, hẳn hỏi thăm hệ thống “Niên kỷ lớn nhất người ở đâu”, hệ thống sẽ thuận tiện đưa ra số liệu.

Về phần những cái khác, hệ thống cũng cho không ít, nhưng mà muốn trấn trụ nữ nhân này, vẫn phải chọn cái kinh bạo nhất.

Vừa nghĩ vậy, trên mặt hẳn lộ ra ý cười như có như không.

- Vậy ta nói một chút về đào hoa, đạo hữu không có đạo lữ, đúng không?

Điểm ấy hẳn cũng hỏi thăm hệ thống, phát hiện xung quanh trăm mét, chỉ có mình hẳn có đạo lữ.

- Hừ, không có đạo lữ có nhiều lắm, cái này có cái gì để nói.

Trung niên nữ tu hừ lạnh một tiếng nói.

Trần Trầm lắc đầu, nụ cười càng cổ quái:

- Đạo hữu, mặc dù người không có đạo lữ, nhưng lại không phải không đào hoa, nếu như ta không nhìn lầm, người đào hoa ở...

Nói đến đây, Trần Trầm bỗng nhiên chỉ tay về hướng đông.

- Ở nơi đó vạn mét, đạo hữu, người ái mộ trong lòng người ở nơi đó, ta nói đúng không?

Vừa nghe lời này, trong sân nháy mắt yên tĩnh lại, Mạc Mặc và Nham Kỳ che miệng lại, sắc mặt trung niên nữ tu thì trở nên trắng bệch.

Chương 441: Chấp Niệm Trong Lòng

- Ồ... Hồ ngôn loạn ngữ!

Trung niên nữ tu tức giận mắng một câu, nhưng mà ngữ khí lại lập tức mềm rất nhiều, phong vận dư âm trên mặt càng phủ lên một vết đỏ bừng.

Nhìn vẻ mặt này, chỉ cần là người bình thường đều biết rõ Trần Trầm nói là thật.

Trần Trầm cười ha ha, quả nhiên, trong lòng đại đa số phái nữ đều là có một nam thần, cho dù là loại tu sĩ cấp cao này cũng không ngoại lệ, huống chi là đại bộ phận Kim Thánh tông này đều là nam tu?

Về phần vì sao hẳn gặp được đều là nữ tu, đạo lý rất đơn giản, nam tu đều núp ở trong tông môn luyện khí, nữ tu chạy ở ngoài làm nghiệp vụ.

- Có phải hồ ngôn loạn ngữ hay không, trong lòng đạo hữu biết rõ, tốt, việc nơi này, ta phải đi.

Trần Trầm thuận miệng nói, tiếp đó quay người rời đi, giờ khắc n

à, ý muốn lưu lại Kim Thánh tông của hấn cũng không mãnh liệt như vậy, cuối cùng có người chú ý tới hấn.

Tuy có hệ thống, hấn có thể tính tới một chút đồ vật của tu sĩ, nhưng vạn nhất người ta để hấn tính toán tương lai thì làm sao bây giờ? Bây giờ còn có thể nói mò, chờ đến sau này người ta phát hiện không đúng, vậy sẽ lộ tẩy.

- Đạo hữu chờ một chút, vừa mới là ta thất lễ!

Kết quả Trần Trầm mới vừa xoay người, phía sau đã truyền đến tiếng hô có chút lo lắng của trung niên nữ tu kia.

Trần Trầm dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

- Đạo hữu, thực ra trong lòng của ta vẫn có nghi ngờ không giải, k hấn cầu đạo hữu thay ta giải thích nghi hoặc! Việc này là khúc mắc của ta, nếu không phải việc này, có lẽ ta đã sớm bước vào Phân Thần đỉnh phong.

Thái độ của trung niên nữ tu thay đổi một trăm tám mươi độ, ngữ khí đều cũng kính hơn nhiều.

Trần Trầm nghe đến đây vẫn như cũ đi về phía trước, cao nhân thì phải có bức cách của cao nhân, người bảo ta giải thích nghi hoặc cho người, ta sẽ cho người nghi hoặc giải thích, vậy ta tính toán cao nhân gì?

- Đạo hữu, ta nguyện ý ra mười vạn Linh Thạch cực phẩm! Đây là tất cả linh thạch của ta!

Phía sau âm thanh lại vang lên, khóe mắt Trần Trầm hơi co quắp xuống.

Đề hỏi một vấn đề đã ra mười vạn Linh Thạch cực phẩm, nương môn bại gia này! Nếu đạo lữ của hấn như vậy, hấn khẳng định ph

ai giáo dục thật tốt!

Tuy lòng đã ngứa ngáy khó nhịn, nhưng Trần Trâm cũng không phải người không thấy qua việc đời.

Mười vạn Linh Thạch cực phẩm thì như thế nào, đã từng kiến thức qua những trận bão ở Vô Tận Hải, cái gọi là Linh Thạch trong mắt hắn cũng chính là một con số mà thôi.

Nếu thật là thiếu Linh Thạch, hắn dùng hệ thống, rất nhanh sẽ có thể tìm tới không ít, cho nên hắn vẫn không dừng lại.

Phía sau Mạc Mặc và Nhâm Kỳ đều khiếp sợ không thôi, không ngờ tùy tiện mang về một tiền bối lại là xem mười vạn Linh Thạch cực phẩm như cặn bã!

Tuy các nàng cũng ngòai qua truyền tống trận một vạn năm ngàn Linh Thạch cực phẩm... Nhưng cái này dù sao cũng là “Chi phí chu ng”.

Thuộc về thân gia các nàng thực ra rất ít, có thể kiếm được một vạn Linh Thạch cực phẩm phí dẫn đường, đối với các nàng tới nói đã là thiên đại kinh hi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Mạc Mặc sinh ra một loại cảm giác không hiểu, để tiền bối này tự mình đến tông môn giúp nàng giải quyết vấn đề, nàng chưa ra một chỗ Linh Thạch, quả thực là kiếm được bầu trời.

Việc này thu hoạch lớn nhất thì ra cũng không phải sau đó năm ngàn Linh Thạch cực phẩm chia năm năm, mà là tiền bối này hỗ trợ!

- Tiền bối!

Thấy Trần Trâm vẫn không có chút ý định dừng lại, trung niên nữ tu kia đột nhiên lắc mình ngăn trước người Trần Trâm, trong mắt t

ràn đầy thần sắc khẩn cầu, đối với nàng mà nói, đây là cơ hội ngàn năm một thuở, không phải vạn bất đắc dĩ, nàng không muốn bỏ qua, đến mức nàng đều theo bản năng gọi lên tiền bối.

Trần Trầm cười lạnh nói:

- Người cho rằng ta nhìn thấu thiên cơ không cần trả giá đắt sao?

Dứt lời, hất chỉ chi tóc trắng phơ:

- Ban đầu ta thiên tư trác tuyệt, hơn hai mươi tuổi tướng mạo đã không tiếp tục biến qua, sau đó đi theo sư tôn tu hành Thiên Đạo, không ngừng hao tổn tuổi thọ, càng bị trời phạt, cuối cùng thành đá ng đá giã nua này, tu vi càng là dừng lại chỉ là Phân Thần cảnh!

- Người cho rằng những thứ này, là Linh Thạch có thể mua về sao?

Hơi thở Trần Trầm kinh hãi người, một câu “Chỉ là Phân Thần cảnh” đã dọa trung niên nữ tu kia thất điên bát đảo.

Một người đệ tử dám xưng “Chỉ là Phân Thần cảnh”, sư phụ tiền bối trước mặt này đến cùng là đại năng bậc nào? Chẳng lẽ là tồn tại đỉnh tiêm của một giới này?

Thấy trung niên nữ tu một mặt mộng bức, Trần Trầm tiện tay lau mặt, bất động thanh sắc gõ xuống mặt nạ, lộ ra gương mặt trước kia, sau đó trong mắt lóe lên một chút buồn bã.

- Đây là tướng mạo ban đầu của ta, người có biết nhìn thấu thiên cơ phải trả giá thật lớn sao?

Nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú kia của Trần Trầm, trung niên nữ tu hơi thất thần, Mạc Mặc và Nhâm Kỳ cũng khiếp sợ không gì sánh nổi, đồng thời tiếc hận dị thường.

Tuy dáng dấp tiên phong đạo cốt lúc trước cũng rất không tệ, nhưng như thế nào đẹp mắt như hiện tại?

Đáng tiếc một đại suất ca thật tốt, làm tu hành thôi diễn đạo lí lại biến thành lão đầu nhi.

Trần Trầm thấy ba người phản ứng không lớn, trong lòng nhẹ nhàn thở ra.

Hắn cũng không phải rảnh đến nhưc cả trứng, lấy khuôn mặt anh tuấn của mình đùa nghịch, mà là mặt nạ kia có lẽ lừa không được cao thủ lợi hại hơn.

Nếu vạn nhất nữ tu này để cho mình nhìn những người khác, mà người kia lại là cao thủ, hắn nói không chừng phải bị tại chỗ vạch trần, cùng khi đó xấu hổ, không như bây giờ đến cái sáo lộ, đánh cái dự phòng châm.

- Là tại hạ mạo muội...

Trung niên nữ tu áy náy nói.

Đổi suy nghĩ, nếu nàng biến thành bộ dáng già nua kia, vậy trong lòng nàng khẳng định cũng là cực kỳ khó chịu.

Nhưng mà hoán hình thuật của tiên bối này hình như cũng cực kỳ ghê gớm, sau khi biến thành dáng dấp trẻ tuổi như hiện tại, nàng lại nhìn không ra chút sơ hở nào.

Xem ra thủ đoạn của tiên bối này cũng không phải đơn giản như vậy, tuyệt không thể coi như Phân Thần cảnh phổ thông mà đối đãi, nàng gọi một tiếng tiên bối, cũng không tính là thua thiệt.

- Người nói đi, nếu là nghi hoặc bình thường gì đó thì ta thuận miệng cũng sẽ giải thay người, nếu dính đến tương lai, dính đến thiên cơ, quên đi, ta còn muốn sống thêm mấy năm.

Trần Trâm tự biết hôm nay không làm việc là không có khả năng rời đi, thấy đối phương nhận tội, hấn lập tức tìm cho mình bậc thang xuống.

Trung niên nữ tu kia nghe vậy vui mừng quá đỗi, một giây sau, nàng nhẹ nhàng nhìn Mạc Mặc và Nhâm Kỳ một chút.

Mạc Mặc và Nhâm Kỳ lập tức hiểu ý, tuy là trong lòng vô cùng hiếu kỳ, nhưng mà vẫn lựa chọn tránh đi.

Đợi sau khi các nàng đi, trên mặt trung niên nữ tu lập tức lộ ra thần sắc vô cùng buồn rầu.

Đối với một có thể nhìn thấu nàng người, nàng cũng không có gì để che giấu.

- Tiền bối, chính như ngươi nói, lòng ta có tương tự một người ở phương Đông cách vạn mét, hấn là luyện khí đại sư ưu tú nhất trong tông môn loại trừ Tông chủ ra.

- Ta đã từng ám chỉ qua hấn, biểu lộ rõ ràng ý tri âm, nhưng hấn đều từ chối nói đã lòng có người, nhưng vấn đề là hấn vẫn luôn một thân một mình.

- Gần trăm năm nay, ta cũng không thấy hấn đối xử đặc biệt tốt với nữ tu nào.

- Việc này dần dần trở thành khúc mắc của ta, ta muốn biết, hấn nói lòng có người đến cùng là lừa gạt ta, hay là thật?

- Nếu thật có người ái mộ hấn, người đó là ai? Là nữ tử bộ dáng gì?

Nói xong những lời này, trên mặt trung niên nữ tu lại lộ ra thần sắc giống như thiếu nữ.

Trần Trầm thở dài, người thế gian, khó thoát chữ tình, chỉ có ngân
ấy phá sự lại thành khúc mắc của một tu sĩ Phân Thần?

Cái này mẹ nó, tìm ai nói rõ lí lẽ đây?

Luyện khí đại sư đó không đối với nữ tu nào đặc biệt tốt, nói khò
ng chừng đối với nam tu nào đặc biệt tốt thì sao?

Những loại chuyện này, ai có thể nói rõ ràng?

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm trên mặt dần dần lộ ra vẻ cổ quái.

- Đại sư... Người thấy thế nào?

Trung niên nữ tu sợ Trần Trầm giễu cợt, ngữ khí yếu ớt.

Trần Trầm cười khẽ một tiếng, nhìn về phía đông.

- Ta thấy thế nào? Ta phải nhìn thấy người kia trong miệng người,
mới có thể kết luận, loại chuyện này không tính là thiên cơ, chỉ cần
người hấn ái mộ tại ở trong tông môn, ta hấn là có thể nhìn ra.

Chương 442: Thật Làm Giả Thì Giả Cũng Thành Thật

- Tiền bối kia, ta sẽ dẫn người đi!

Trung niên nữ tu vô cùng kích động, theo bản năng muốn ở phía t
rước dẫn đường.

Trần Trầm lại thản nhiên nói:

- Chậm rãi, tuy đơn giản, nhưng người cũng là phải trả giá một chút.

- Tiền bối, người muốn cái gì, chỉ cần ta có, ta tuyệt không chối từ.

Trung niên nữ tu nói thẳng.

Trần Trầm suy nghĩ một chút trả lời:

- Như vậy đi, vật liệu luyện khí giá trị mười vạn Linh Thạch cực phẩm, nếu Kim Thánh tông các người lấy luyện khí nổi danh, vật liệu luyện khí có lẽ không ít?

- Có thể! Nhưng tồn kho của ta không nhiều, ta sẽ đi tìm người khác mua một chút...

Trung niên nữ tu dứt lời quay người muốn đi.

Trần Trầm ngăn lại nói:

- Chờ trước xem qua người kia, sau đó lại đi thu thập vật liệu luyện khí, vạn nhất người này là đặc chất đặc thù, người có thể lừa gạt thiên cơ, vậy ta cũng lực bất tòng tâm.

- Đa tạ tiền bối tín nhiệm, mặc kệ tiền bối có thể nhìn ra hay không, vật liệu luyện khí trị giá mười vạn Linh Thạch ta nhất định sẽ dâng lên đủ số!

Trung niên nữ tu một mặt cảm động, nhìn Trần Trầm cực kỳ không có ý tứ.

Trong thế giới quan ban đầu của hắn, nhắc tới thế gian có cái gì là

m giàu nhanh hơn so với dùng hệ thống tìm thiên tài địa bảo, vậy cũng chỉ có đánh cướp.

Giờ đây còn phải tăng thêm một mục nữa, đó chính là lừa gạt!

Tất nhiên, nghiêm chỉnh mà nói, hấn cái này cũng không tính là lừa gạt, cuối cùng hấn nói không chừng thật có thể giải thích nghi hoặc của trung niên nữ tu.

...

Nửa khắc đồng hồ sau, trung niên nữ tu mang theo Trần Trầm đi tới một ngọn núi khác, đỉnh núi này so với ngọn núi lúc trước linh khí còn nồng đậm gấp mấy lần, càng máu chốt là bên trên ngọn núi này chỉ có duy nhất kiến trúc đơn giản xung quanh lại không có trận pháp che lấp.

Nói cách khác, tu sĩ kia ở bên trong quanh năm trong hoàn cảnh nhiệt độ cao.

- Trong hoàn cảnh này, nói không chừng sẽ làm cho người biến thái... Người bên trong kia không phải thật ưa thích nam nhân chứ?

Trong lòng Trần Trầm tràn ngập ý nghĩ ác thú.

Nếu tu sĩ trong kia thật ưa thích nam nhân, hấn lại nói cho trung niên nữ tu này, trung niên nữ tu sẽ có phản ứng gì?

Trần Trầm không dám tưởng tượng, nhưng có thể khẳng định... Vây nhất định rất thú vị!

- Luyện sư thúc, Mạc Anh tới trước bái phỏng!

Một bên trung niên nữ tu hướng về phía chỗ phòng nhỏ không xa kia nói, trên mặt đã có chờ mong, lại có lo lắng, còn có một tia sợ hãi.

Lúc trên đường đến, Trần Trầm và trung niên nữ tu đã trao đổi tin h danh, biết được tu sĩ trong phòng nhỏ kia tên là Luyện Dương, nhưng không biết Luyện Dương này lại là sư thúc của nàng.

Sư thúc..., bối phận này cũng có chút loạn.

Đương đương đương!

Đáp lại Mạc Anh là vài âm thanh chùy đập vào thiết, mặc dù không nói chuyện, nhưng Trần Trầm và Mạc Anh đều biết rõ, âm thanh “Đương đương đương” này đại biểu ý là “Ta vội vàng nhiều việc, người mau rút đi”.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm đồng tình nhìn Mạc Anh một chút, nữ nhân này, cũng thật sự là không dễ dàng.

Có câu nói rất hay, nam nhân đuổi theo nữ cách tầng núi, nữ đuổi theo nam nhân cách tầng sa.

Nhưng nếu một nam nhân thật không cảm thấy hứng thú đối với một nữ nhân, trong lúc này khoảng cách ở giữa không thể ít hơn thiên sơn vạn thủy, chính như Luyện Dương và Mạc Anh lúc này.

Phát giác được ánh mắt của Trần Trầm, sắc mặt Mạc Anh có chút trắng bệch, cắn răng tiếp tục nói:

- Sư thúc, đồ đệ của ta làm việc bên ngoài, trở về mang theo một vật liệu luyện khí không tệ, ta cảm thấy giao cho người luyện chế, nhất định có thể phát huy ra giá trị của khối vật liệu luyện khí này!

Tiếng rền trong phòng nhỏ im bật dừng lại, tràng diện lập tức yên tĩnh trở lại.

Sắc mặt Trần Trầm phức tạp, Mạc Mạc và Nhâm Kỳ nào có mang

vật liệu luyện khí gì trở về? Tám chín phần mười là Mạc Anh này mình tìm.

Nếu ở kiếp trước, nữ nhân này hiển nhiên là liếm chó, mà còn là cái loại dị thường thấp kém kia.

- Vào đi.

Sau một hồi lâu, trong phòng nhỏ truyền đến một âm thanh có chút mạnh mẽ.

Mạc Anh nghe đến đây lại không có nhiều vui sướng, ánh mắt càng lơ mơ.

Một nữ nhân, chưa một chỗ vật liệu luyện khí có lực hấp dẫn, nàng có thể cao hứng được sao?

Đè nén đắng chát trong lòng, Mạc Anh gạt ra một nụ cười nói với Trần Trâm:

- Tiền bối, ngươi đi theo ta.

Dứt lời ở phía trước dẫn đường, một lát sau, hai người đi vào trong phòng nhỏ, phòng nhỏ bố trí đơn sơ, bên trong không có người, hai người một đường ngang qua, đi tới trong sân phía sau phòng nhỏ.

Viện tử này không nhỏ, trung tâm để một cái lò luyện và đài rèn đúc to lớn, nhìn chất liệu kia, rõ ràng cực kỳ bất phàm, hơn xa một bộ công cụ rèn đúc Trần Trâm đạt được từ chỗ của kim giáp ngoại tộc.

Cực kỳ hiển nhiên, luyện khí đại sư ở vùng hẻo lánh căn bản không cùng đẳng cấp với Luyện Khí sư thứ hai Kim Thánh tông này.

Sau đài rèn đúc, một khối ngọc trung niên trắng hán ngồi xếp bằng.

Trung niên tráng hán này toàn thân áo xám, lồng ngực nửa lộ, râu mép trên mặt kéo cặn, thoạt nhìn có chút lôi thôi.

Mà đây chính là Luyện Dương mà Mạc Anh ưa thích.

Luyện Dương mở mắt, lần đầu tiên nhìn thấy Trần Trầm anh tuấn tiêu sái, trong mắt không chút dị sắc nào, sau đó vừa nhìn về phía Mạc Anh.

- Mạc sư điệt, lần trước người cho ta khối tài liệu kia cũng không phải người đi ra ngoài ngẫu nhiên nhặt được, mà là mua từ sư đệ ta, tuy sau đó người cho ta, ta cho người Linh Thạch, nhưng người lại thua lỗ ba ngàn Linh Thạch cực phẩm, vì sao người nhất định phải làm như thế?

Một câu nói kia đã phơi bày tiểu tâm tư của Mạc Anh, Trần Trầm nhin không được xấu hổ.

Luyện Dương rõ ràng là cái thẳng nam, căn bản không biết rõ khéo léo.

Tất nhiên, loại chuyện tình cảm này, nếu không thích vẫn là thẳng nam một chút mới tốt, dù sao cũng tốt hơn những người rõ ràng không thích, vẫn còn treo người, cho người hi vọng, xem người trở thành dự phòng, làm máy rút tiền cái kia loại.

Mạc Anh nghe vậy trong mắt tràn đầy đắng chát, lắc đầu, không trả lời, nhìn như vậy, hai người đã đến cảnh giới mọi việc đều không thể nói chung.

Không cần lên tiếng, đều tất cả tự rõ ràng tâm tư của riêng mình.

Giờ phút này, Trần Trầm cũng không nhàn rỗi, bắt đầu hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, người Luyện Dương này ái mộ ở đâu?

- Không có.

Hệ thống trả lời đơn giản rõ ràng, nghe được đáp án này trong lòng Trần Trầm đã hiểu rõ.

Nếu là có, nhưng lại không trong phạm vi truy tung, vậy thì hệ thống sẽ trả lời lại không có trong phạm vi truy tung.

Mà không có thì đó chính là thật không có.

Không ngờ hùng tráng nam nhân trước mặt cái này thoạt nhìn mạnh mẽ kích thích tố sinh dục bạo rạp, lại chưa thích ai... Tất nhiên, cũng không bài trừ hẳn tới bây giờ không gặp được người hẳn ưa thích.

- Vị tiểu hữu này, ngươi nhìn ta làm gì?

Luyện Dương đã nhận ra ánh mắt của Trần Trầm, cười hỏi, thần tình kia so với Mạc Anh thân thiện hơn nhiều.

Rất rõ ràng, người này cũng không phải một người lạnh nhạt, hẳn chỉ lạnh nhạt đối với một mình Mạc Anh.

- Không có gì, chẳng qua là cảm thấy đạo hữu bất phàm.

Trần Trầm bình tĩnh trả lời.

Nghe được xưng hô đạo hữu thế này, trong mắt Luyện Dương lóe lên vẻ kinh ngạc, lúc này Mạc Anh tranh thủ thời gian giải thích nói:

- Sư thúc, tiền bối này là thể ngoại cao nhân, hiện tại hẳn bề ngoài này của hẳn thật ra là giả, số tuổi thật sự của hẳn còn lớn hơn chúng ta nhiều!

- Tiên bói...

Luyện Dương cau mày, thần thức Phân Thần đỉnh phong quét qua trên người Trần Trầm, nhưng lại không nhìn ra bất kỳ đầu mối nào, không khỏi tâm thần tập trung cao độ.

Chỉ một chiêu hoán hình thuật này đã có thể nhìn ra người trẻ tuổi trước mặt kia cực kỳ không đơn giản.

- Người xưng đạo hữu với ta là đủ.

Trần Trầm ôn hòa cười nói.

- Đạo hữu, vừa rồi là ta mạo muội, nhưng mà hoán hình thuật này của ngươi... Quả thực làm cho không người nào có thể xem thấu!

- Ha ha, trò mèo mà thôi.

Trần Trầm cao thâm mặt trầm cười, tướng mạo thật này, đừng nói ngươi là Phân Thần đỉnh phong, coi như ngươi là Tiên Nhân cũng nhìn không thấu.

- Mạc sư điệt, người mang đạo hữu này tới đây là có chuyện gì?

Luyện Dương nhìn về phía Mạc Anh.

Cũng không biết có phải là bởi vì nói tâm sự của mình cho Trần Trầm nghe hay không, Mạc Anh buông xuống một ít trọng trách, sau khi nghe Luyện Dương hỏi thăm, nàng đột nhiên trở nên kích động lên.

- Sư thúc, tâm tư ta ngươi là biết, ngươi có thể nói cho ta biết người trong miệng mà ngươi nói ngươi yêu thích... Đến cùng là ai hay không? Để cho ta triệt để hết hy vọng!

Nói xong câu đó, vành mắt Mạc Anh hơi đỏ lên, cảm xúc đã đến r
anh giới bộc phát.

Chương 443: Thả Dây Dài, Câu Cá Lớn

Tràng diện lập tức trở nên vô cùng xấu hổ, chẳng biết tại sa
o, Trần Trầm cảm thấy mình trở nên dư thừa lên.

Thậm chí hẳn mơ hồ cảm thấy Mạc Anh chỉ coi hẳn là thành một
người an ủi tâm lý, hoặc là một cái cờ mà thôi, trên thực tế, có vài
vấn đề nàng vẫn muốn tự mình hỏi.

Đáng tiếc người khác không biết rõ đáp án, những hẳn đã biết, Lu
yện Dương này căn bản không có người trong lòng gì cả, thuần túy
y là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Đối mặt chất vấn của Mạc Anh, Luyện Dương cũng không khó x
ử như trong tưởng tượng, cũng không nóng giận, ngược lại cực kỳ
bình tĩnh, trầm mặc sau một lát, hẳn nhìn về phía một hướng khác
thản nhiên nói:

- Đòi ta chỉ chung tình với khí đạo, trừ cái đó ra, không cần bắt lu
ận đồ vật gì từ bên ngoài, làm cho phân tán ta lực chú ý, bao gồm
đạo lý, dòng dõi, đồ đệ.

Lời nói này âm vang mạnh mẽ, cho dù là Trần Trầm đứng bên cạ
h đều cảm nhận được ý kiên định trong đó.

Cực kỳ hiển nhiên, Luyện Dương này là một người luyện khí thàn

h si.

Nhưng mà Trần Trầm lại chú ý tới một chuyện, phương hướng Luyện Dương này nhìn là trong phòng nhỏ một góc nào đó, ánh mắt dường như có chút cuồng nhiệt.

Theo ánh mắt của hắn nhìn tới, trong góc thả một đồng vật liệu luyện khí, có tốt có xấu, có lóe ra linh quang, có thoát nhìn cực kỳ mộc mạc, chủng loại thì có đến nhiều hơn mười loại.

- Nếu người này có thể làm việc cho ta, vì ta luyện chế lại một bản mệnh pháp bảo thì thật tốt.

Trong lòng Trần Trầm thở dài.

Người luyện khí thành si, hắn gặp một lần, Môn chủ Khí bộ Đại Chu Ma môn chính là một, lúc trước luyện chế Vạn Hóa Thần Phong, thậm chí còn muốn nhảy vào trong lò, trở thành Khí Hồn, luyện cuồng nhiệt không thua Luyện Dương này.

Nhưng mà bởi vì Hạ giới điều kiện hạn chế, tiêu chuẩn khẳng định thua Luyện Dương một đoạn dài.

Nếu như mình đưa Vạn Hóa Thần Phong và Linh Lung Thần Kim gạch cho Luyện Dương này xem, Luyện Dương này tám chín phần mười sẽ cao hứng nổi điên, nhưng cái khác thì khó có thể bảo đảm.

Vạn nhất người này nổi lên tham niệm, mình mất đi bảo vật không nói, mạng nhỏ khẳng định cũng phải mất theo.

Mạc Anh nghe được đáp án này, theo bản năng nhìn về phía Trần Trầm, nàng không biết Luyện Dương nói là thật hay là giả, bởi vậy chỉ có thể hướng Trần Trầm chứng thực.

Trần Trầm bất động thanh sắc nhẹ gật đầu, Mạc Anh thấy vậy ánh

mắt trở nên vô cùng phức tạp.

Ưa thích một người thì có thể vì người này thay đổi mình, biến thành bộ dáng người này ưa thích.

Nhưng nếu là người này không thích người... Tiên nhân kia tới cũng không thiệt!

Nhưng mà cũng may mình không có tình địch như trong tương tượng, vừa nghĩ vậy, Mạc Anh lại bình thường trở lại, xoa xoa hốc mắt nói:

- Luyện sư thúc, ta minh bạch tâm ý của ngươi, đây là vật liệu luyện khí ta mang đến, ngươi cất kỹ.

Dứt lời, nàng cầm một nhẫn trữ vật phóng tới trước mặt Luyện Dương.

Luyện Dương tiếp nhận nhẫn trữ vật tra xét một phen, trên mặt lộ ra vẻ vui thích, sau đó từ trong nhẫn trữ vật của mình lấy ra một đống lớn Linh Thạch, giao cho Mạc Anh.

- Mạc sư điệt, tuy là ta cho ngươi Linh Thạch, nhưng ta vẫn thiếu nợ ngươi không ít, nếu có một ngày ngươi có thể bước vào Hợp Thể, ta sẽ dốc hết toàn lực chế tạo cho ngươi một món pháp bảo thí ch hợp!

- Đa tạ sư thúc.

Mạc Anh cảm tạ một tiếng, nhìn về phía Trần Trầm.

- Tiên bối, chúng ta đi thôi, việc này vẫn là nhờ có ngươi.

Trần Trầm im lặng, chỉ là gật đầu, kiểm lời vật liệu luyện khí tương đương với mười vạn Linh Thạch cực phẩm, khó trách kiếp trước không ít người muốn làm thầy bói.

Nhưng mà hắn cũng không vội đi, mà nhìn về phía Luyện Dương, nụ cười cực kỳ chân thành.

- Mạc tiểu hữu, đừng nóng vội, ta bình sinh nhất tâm phục chính là những người chuyên chú vào một đạo, mà người như Luyện đạo hữu chính là vậy, cho nên ta quyết định đưa cho Luyện đạo hữu một lễ vật.

- Đạo hữu hà tất khách khí như thế.

Luyện Dương mỉm cười, nhưng một giây sau, con ngươi của hắn nháy mắt co rút lại.

Bởi vì trong tay Trần Trầm có một quang hoa chừng hạt gạo, quang hoa kia tuy nhỏ nhưng lại cho hắn một loại cảm giác cực kỳ đặc biệt, làm cho tim hắn đập thình thịch.

- Đạo hữu... Cái này, đây là?

Trần Trầm không trả lời, mà đưa tay nhẹ nhàng đưa tới, quang hoa cỡ hạt gạo kia đến trong tay Luyện Dương.

Vật này tự nhiên là Linh Lung Thần Kim cực kỳ nhỏ bé nhất được trong hàm mỏ kia, mặc dù không cách nào luyện trở thành pháp bảo, nhưng thần kim dù sao cũng là thần kim, nhiều ít Luyện Khí sư cả một đời đều chưa từng thấy, có thể thấy một lần, cũng coi là không tệ, huống chi có thể chính tay chạm vào?

Mà lấy thứ này đưa cho Luyện Dương, chủ yếu là bởi vì hắn muốn làm quen người này, bồi dưỡng tình cảm.

Hắn muốn luyện chế lại một bản mệnh pháp bảo, tự học thành tài quá lãng phí thời gian, chỉ có thể tìm quen biết, luyện khí đại sư đáng giá tin nhiệm.

Nhưng hắn là một tu sĩ phi thăng, ở Thượng giới nào có loại bằng hữu này? Bởi vậy chỉ có thể mới kết giao một chút, mà căn cứ hắn và hệ thống phán đoán, Luyện Dương này nhân phẩm cũng rất không tệ, trình độ luyện khí cũng cực cao, là cái mục tiêu nhân vật không tệ.

Tất nhiên, trừ cái đó ra, hắn cũng muốn dùng thần kim này thăm dò thăm dò Luyện Dương.

...

Luyện Dương tiếp nhận hạt gạo kia nhìn bên trái một chút bên phải nhìn một chút, sau đó trong lòng bàn tay loé lên Linh Lực quang mang, ngay sau đó bàn tay hắn mãnh liệt chìm xuống.

- Cái này... Linh Lung Thần Kim?

Ánh mắt Luyện Dương sáng rõ, lên tiếng kinh hô, làm cho Mạc Anh đứng gần đó giật nảy mình.

Mình đã cho Luyện sư thúc không ít vật liệu luyện khí, nhưng chưa bao giờ làm cho Luyện sư thúc kích động như thế.

Mà tiền bối này chỉ cho một hạt gạo, không đúng, hình như vừa rồi sư thúc nói là thần kim?

Sau khi lấy lại tinh thần, trong mắt nàng cũng loé lên chấn kinh nồng đậm, làm người của Kim Thánh tông, cho dù nàng không phải phụ trách luyện khí, cũng nghe qua danh tiếng thần kim!

- Nói... Đạo hữu, Linh Lung Thần Kim này người là từ nơi nào được đến? Còn nữa không?

Giờ phút này, Luyện Dương giống như là nhìn thấy nữ nhân không mặc quần áo, nói chuyện đều có chút run run, thân thể càng là bối rối vì tâm động mà mơ hồ có chút run rẩy.

Lông mày Trần Trầm nhíu lại nói:

- Năm đó Sư tôn ta luyện chế một loại bảo vật, thiếu chút tài liệu t hần kim, nên dùng đại thần thông, thôi diễn thiên cơ tìm được mộ t chỗ Linh Lung Thần Kim... Nói thật xấu hổ, sư phụ tùy tiện chế tạo một phen, mất chút toái liêu, lúc ấy ta trong lúc rảnh rỗi, đã nh ặt được.

Luyện Dương nghe xong khóe mắt hung hăng co quắp một thoán g.

Dùng thần thông thôi diễn thần kim ở đâu, cái này là đại năng kin h khủng vực nào?

Sư phụ người này trước mặt chẳng lẽ là tồn tại đỉnh phong một gi ới này?

Còn có, cái này là loại tài liệu tùy tiện chế tạo à... Quả là phung p hí của trời!

Hắn ngược lại không nghi ngờ Trần Trầm nói dối, nếu không phải tùy tiện chế tạo, tài liệu quý hiếm vực này sao lại có toái liêu rớt x uống? Phải biết, trong tay Luyện Khí sư đường đường chính chín h bọn hắn, đừng nói là thần kim, coi như là một linh kim hơi tốt một chút đều sẽ trăm phần trăm lợi dụng đến cực hạn, không hao tổn một chút nào.

- Tôn sư quả nhiên là thông thiên triệt địa, Luyện Dương cực kỳ b ội phục, nhưng vô công bất thụ lộc, tại hạ tại sao có thể tùy tiện th u lễ vật quý giá như thế của đạo hữu?

- Nhưng nói ra thật xấu hổ, thứ này ta cho dù như thế nào đều khô ng thể từ chối, xin hỏi đạo hữu, có gì cần tại hạ hỗ trợ sao?

Luyện Dương cẩn thận từng li từng tí bóp Linh Lung Thần Kim k

ia, yêu thích không nở rời tay, về phần ánh mắt của hắn, thì một mực nhìn Trần Trâm, ánh mắt còn có chút thấp thỏm.

Có câu rất hay, bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, cho nên người làm sao lại đưa đồ vật trân quý như thế cho người lạ?

Trần Trâm cười nhạt một tiếng, lắc đầu.

Hắn là người bình thường, bây giờ nói không chắc chắn ra yêu cầu, nhưng giờ đây bộ dáng của hắn chính là thế ngoại cao nhân, làm sao có thể đối đãi giống như những người bình thường khác?

- Luyện đạo hữu không cần chú ý, đối với ta mà nói, vật này chỉ là phế phẩm mà thôi, đồng thời không có chút nào giá trị, nhưng đối với Luyện đạo hữu, nói không chừng có thể nghiên cứu một hai, thu hoạch rất nhiều.

- Bởi vì cái gọi là dùng hết tác dụng của nó, lý này hàm ẩn Thiên Đạo, ta làm như vậy cũng là nghênh hợp bản tâm của ta.

Trần Trâm nói một tràng, nghe cao thâm mịt mịt, tỉ mỉ nghĩ lại dường như lại có chút đạo lý.

Bất kể như thế nào, vô duyên vô cớ phải đến nơi bỏ Linh Lung Tàn Kim, Luyện Dương đối Trần Trâm lập tức có cảm giác cực kỳ tốt đẹp, thậm chí còn nở một nụ cười ôn hòa đối với Mạc Anh đã mang Trần Trâm đến đây.

Chương 444: Khách Khanh Trưởng Lão

- Thì ra thần kim có thể làm cho hấn với đối ta sao?

Mạc Anh nhìn thấy nụ cười của Luyện Dương, hình như đột nhiên tìm được mục tiêu, thần tình lập tức trở nên phấn chấn lên.

Thần kim đúng là khó được, nhưng trên đời này vẫn là có, hướng chi, có mục tiêu dù sao cũng tốt hơn không có mục tiêu.

- Đạo hữu, đa tạ, chưa biết tôn tính đại danh của đạo hữu, tôn hào là cái gì?

Luyện Dương đứng lên, thi lễ với Trần Trầm một cái.

- Ta tên Trương Ky, sư phụ lấy cho ta hiệu Thiên Vận Tử.

Trần Trầm đáp lễ lại, tin miệng nói bậy.

Luyện Dương nghe vậy có chút ngưng ngừng nói:

- Thiên Vận đạo hữu, tuy ngươi đưa ta lễ vật không cầu hồi báo, nhưng ngày sau nói không chừng có nhu cầu luyện khí, đến lúc đó tìm ta, Luyện Dương ta tuyệt đối sẽ tận lực mà làm, không bất luận chối từ!

Trần Trầm cười nhạt một tiếng, nhưng trong lòng có chút hài lòng, hấn chỉ chờ câu nói này!

Tất nhiên, hiện tại hấn không thể lấy ra Vạn Hóa Thần Phong, chuyện này vẫn phải ấp ủ, ít nhất phải sau khi phát triển Luyện Dương này trở thành huynh đệ, mới tiếp tục nghiên cứu thảo luận chuyện này.

- Tiền bối, không biết sau này ngươi có an bài gì?

Lúc này, Mạc Anh xông tới, nhỏ giọng hỏi.

Nàng vừa mới động ý nghĩ tìm thần kim, nhưng thần kim nơi nào để tìm như vậy?

Chính là nàng nhớ kỹ tiền bối này xuy ngư bút, tiền bối này nói sư phụ hẳn có thể thông qua thôi diễn thiên cơ tìm đến thần kim.

Nếu tiền bối sư phụ có thể làm được, nói không chừng tiền bối kia ngày nào đó cũng có thể làm được, bởi vậy nàng có tâm tư giao lưu trao đổi nhiều hơn với tiền bối này.

Tốt nhất có thể lưu lệnh bài đưa tin, nếu không lỡ như đi mất nàng tới chỗ nào tìm thế ngoại cao nhân như vậy?

Trần Trầm nghe vậy khẽ cười nói:

- Người nhàn vân dã hạc, có thể có an bài gì, đơn giản là tùy tiện tìm mấy chỗ, thưởng thức thưởng thức cảnh đẹp, nhìn một chút thế gian muôn màu này.

Nghe nói như thế, Mạc Anh lập tức tinh thần tỉnh táo, đề nghị:

- Tiền bối, người thấy hoàn cảnh Kim Thánh tông chúng ta thế nào?

Trần Trầm cảm thụ một thoáng nhiệt độ xung quanh, lắc đầu.

- Không sao, hoàn cảnh tương đối tồi tệ.

Mạc Anh nháy mắt bị nghẹn lại, cũng đúng, tông môn mình có hoàn cảnh gì, trong lòng chính nàng vẫn nắm chắc.

- Nhưng mà ngược lại có một chút tư vị đặc biệt.

Trần Trầm lại bổ sung một câu, ngữ khí cực kỳ tùy ý.

Lần này không cần Mạc Anh mở miệng, Luyện Dương dẫn đầu nói:

- Đạo hữu, đã như vậy, sao không ở lại Kim Thánh tông ta mấy ngày, để tại hạ nhiều tận một chút tình nghĩa chủ nhà?

- Cái này...

Trần Trầm giả vờ chần chờ.

Luyện Dương lại nói:

- Đạo hữu nếu là không chê thực lực Kim Thánh tông chúng ta nhỏ yếu, có thể treo danh hào khách khanh Trương lão sao, giờ đây Tông chủ đang luyện chế một trọng bảo, không thể phân thân, nhưng chút quyền hạn ấy ta vẫn có.

Lời này vừa ra khỏi miệng, Mạc ở tại bên cạnh bổ sung:

- Địa vị của Khách khanh Trương lão không thấp hơn Trương lão, máu chót là một đời có thể để Kim Thánh tông chúng ta miễn phí hỗ trợ xuất thủ luyện khí ba lần!

Hai người kẻ xướng người hoạ, lại cực kỳ ăn ý.

Đây chính là ý muốn của Trần Trầm, Trần Trầm quả quyết đáp ứng, ngay sau đó, hẳn thuận lý thành chương trở thành khách khanh Trương lão của Kim Thánh tông.

...

Trở thành khách khanh Trương lão của Kim Thánh tông, am hiểu của Trần Trầm đối tông môn này cũng dần sâu thêm.

Tuy Kim Thánh tông cũng xem như một tông môn độc lập, nhưng cũng không phải không chút bối cảnh nào.

Nó gia nhập tổ chức gọi là Tiên Minh, là một đại liên minh từ gần ngàn tông môn độc lập tạo thành.

Ở năm vực Thượng giới này, bỏ qua mấy tông môn phụ thuộc đại siêu cấp thế lực thì tuyệt đại bộ phận tông môn đều là hội viên của Tiên Minh.

Nói ngắn gọn, Tiên Minh là một tổ chức sưởi ấm cho tông môn độc lập, tổ chức này cực kỳ phân tán, truy cầu cũng chỉ là độc lập với siêu cấp thế lực.

Bỏ qua siêu cấp thế lực, coi như là hội viên ở giữa tranh đấu lẫn nhau, dẫn đến một phương bị diệt, Tiên Minh cũng rất ít quản.

Nhưng nếu tra ra trong đó có bóng dáng siêu cấp tông môn, hơn ngàn tông môn Tiên Minh sẽ liên hợp lại chống lại siêu cấp tông môn kia.

Tuy không thể mang đến tổn thất bao lớn cho siêu cấp tông môn, nhưng cũng có thể làm cho siêu cấp tông môn khó chịu một hồi.

...

Trừ cái đó ra.

Trần Trầm còn hiểu hơn một chút chuyện liên quan tới Nam Vực.

Nam Vực có gần vạn thành trì lớn nhỏ, trong tất cả những thành trì này đều có truyền tống trận, tạo thành mạng lưới truyền tống cực kỳ phức tạp.

Càng máu chó là những thành trì này có thể mua bán, tông môn có thể nắm giữ thành trì đều có thu hoạch không tệ, tỉ như Kim Thánh tông, có một thành thị thuộc về mình tên là Kim Thánh thành, trong thành có khách điếm pháp bảo đỉnh chế tốt nhất bên trong p

hạm vi mấy vạn dặm.

Những tông môn khác đại bộ phận cũng giống Kim Thánh tông, nắm giữ một hai thành trì như thế, bán một chút đặc sản của mình, kiếm lời một ít linh thạch, cung cấp tông môn vận hành.

Mà như mấy đại siêu cấp tông môn, thì cực kỳ khủng khiếp.

Giống như Tà Thần điện, thì nắm giữ một ngàn ba trăm thành trì, Thiên Ma thành, cũng có bảy tám trăm thành trì, một siêu cấp thế lực khác cũng có bảy tám trăm tòa.

Ở Nam Vực này Tà Thần điện mạnh nhất, bởi vì tổng bộ Tà Thần điện ngay ở Nam Vực.

Nhưng mà mặc kệ là Tà Thần điện hay là Thiên Ma thành, thành trì dưới trướng đều tập hợp một chỗ, cách Kim Thánh tông rất xa xôi, ngòi truyền tống trận có thể phải truyền mấy chục lần mới có thể đến nơi.

...

Một ngày này, Trần Trầm thừa dịp Luyện Dương rảnh rỗi, lại phò ng nhỏ của tới hấn, bồi dưỡng một chút tình cảm.

Mà Luyện Dương làm Luyện Khí sư, nhất cảm ra tự nhiên là Luyện Khí Thuật, cho nên nói rất nhiều về chuyện đó, cho tới vấn đề bản mệnh pháp bảo.

- Thiên Vận đạo hữu, không biết bản mệnh pháp bảo của ngươi là vật gì, có thể cho ta mượn xem một chút hay không? Nói không chừng ta có thể cho ngươi một chút ý kiến.

Nghe nói như thế thần sắc Trần Trầm cứng đờ, nếu đưa Vạn Hóa Thần Kim cho Luyện Dương xem thì chắc chắn sẽ bị nhìn ra đầu mối, suy nghĩ một chút, hấn nói:

- Nói thật xấu hổ, ban đầu ta gặp được một Chân Linh hậu duệ, có thể phun ra một loại chất lỏng kỳ dị, ô trọc pháp bảo, lúc ấy ta không chú ý, bản mệnh pháp bảo đã bị hủy, sau đó không tiếp tục luyện chế bản mệnh pháp bảo.

Dứt lời, hấn lại cặn kẽ miêu tả một thoáng tình huống lúc đó.

Hấn lời này nửa thật nửa giả, Luyện Dương cũng không nghe ra vấn đề, biết được Trần Trầm không muốn luyện chế bản mệnh pháp bảo, hấn vô cùng mừng rỡ, chủ động xin đi giết giặc nói:

- Thiên Vận đạo hữu, nếu không ta thay người luyện chế một món bản mệnh chi bảo thế nào?

Trần Trầm lắc đầu nói:

- Hảo ý của Luyện đạo hữu ta xin nhận, nhưng mà bản mệnh pháp bảo ta dùng chất liệu đặc thù, cực kỳ khó tìm, vẫn là thôi đi.

Luyện Dương nghe đến đây, trong mắt lóe lên một tia thất vọng.

Trần Trầm cũng chuyển đề tài nói:

- Nhưng mà gần đây ta ngẫu nhiên đạt được một bộ bảo vật, dùng có chút tiện tay, đạo hữu người có bằng lòng giúp ta nhìn một chút, xem có thể cải tiến đáng giá hay không?

- Tự nhiên nguyện ý!

Tinh thần Luyện Dương tỉnh táo.

Trần Trầm mỉm cười, lấy trận bàn Vạn Bình Quyết ra, về phần Linh Lung Thần Kim gạch, tự nhiên bị hấn thật sớm đổi đi.

- Pháp bảo này tên là Vạn Bình Trận Bàn, phối hợp một loại bí th

uật sử dụng, uy lực còn có thể.

Trần Trầm giới thiệu nói.

Luyện Dương tiếp nhận Vạn Bình Trận Bàn, thần tình bỗng nhiên trở nên nghiêm túc lên, trọn vẹn nghiên cứu Vạn Bình Trận Bàn n ửa canh giờ, hấn mới mở miệng nói:

- Đạo hữu, pháp bảo này ngươi lấy từ chỗ nào? Tuy tiêu chuẩn kh ông cao, nhưng bảo vật này ban đầu trù tính cũng cực kỳ tinh xảo tài tình, là pháp bảo đặc biệt nhờ Luyện Khí sư chế tạo riêng!

Trần Trầm cũng không che giấu, nói là một Luyện Khí sư muốn đ ánh chủ ý với hấn, bị hấn phản sát lấy được.

- Người luyện khí sư kia tuy là tâm thuật bất chính, nhưng vận khí không tệ, lại đạt được truyền thừa cao cấp thế này, chỉ là mắt bị mù, có ý đồ đánh tới trên đầu đạo hữu, nếu không như vậy, Thiên V ận đạo hữu, ta dùng càn tài liệu tốt thay người luyện chế lại ra m ột trận bàn mới đi, bảo đảm uy lực có thể tăng lên ba thành trở lê n!

Luyện Dương vỗ ngực một bảo đảm nói.

Trần Trầm không từ chối, nhân cơ hội này, hấn vừa vặn có thể nhì n một chút trình độ của Luyện Khí sư thứ hai Kim Thánh tông nà y đến cùng như thế nào.

Chương 445: Thần Hồ Kỳ Kỹ

Sau bảy ngày, Trần Trầm lại lần nữa nhìn thấy trận bàn của mình.

Mặc dù chỉ là trùng luyện dựa trên cơ sở ban đầu, nhưng Trần Trầm thông qua hệ thống có thể cảm giác được hiện tại trận bàn này dùng không ít tài liệu.

Lúc trước, nếu trận bàn tương đương với thân gia của một tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong phổ thông thì bây giờ trận bàn này sợ là tương đương toàn bộ thân gia của một tu sĩ Phân Thần trung kỳ.

Đại giới này đối Luyện Dương mà nói xem như bỏ ra không nhỏ, luận giá trị tuyệt không thua Linh Lung Thần Kim chừng hạt gạo kia.

Cuối cùng Linh Lung Thần Kim kia cũng quá nhỏ không có biện pháp luyện chế thành pháp bảo, nhiều nhất chỉ là có chút giá trị nghiên cứu mà thôi.

Nói tóm lại, Luyện Dương này nhân phẩm không tệ, là một bằng hữu đáng giá kết giao.

- Đạo hữu, tại sao không thử một chút?

Luyện Dương thấy Trần Trầm cầm trận bàn xem xét tường tận, cur ời nói.

Trần Trầm gật đầu đáp ứng, đặt chín món pháp bảo vào bên trong trận bàn, tâm niệm vừa động, chín món pháp bảo nháy mắt vọt ra ngoài, tạo thành một trận pháp.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm lộ ra vừa ý mỉm cười.

Trận bàn này thôi động ra ngoài pháp bảo uy lực tăng lên không nới, càng máu chốt là tốc độ phản ứng nhanh một đoạn dài.

Bí thuật Vạn Bình Quyết này tất nhiên lợi hại, nhưng cũng không phải không chút khuyết điểm nào, một khuyết điểm lớn nhất trong đó chính là phải thông qua trận bàn thao túng pháp bảo, so với thao túng trực tiếp sẽ có trì hoãn nhất định.

Tuy là trì hoãn này rất ít ỏi, nhưng trong chiến đấu thay đổi trong nháy mắt, nói không chừng trì hoãn một phần vạn giây đều sẽ cho chiến cuộc mang đến ảnh hưởng cực lớn.

Mà Luyện Dương này luyện chế lại một lần trận bàn, rõ ràng dành rất nhiều lực chú ý đến giảm nhỏ trì hoãn này, về phần tăng lên uy lực, ngược lại thì thành thứ yếu.

Như vậy có thể thấy được Luyện Dương cũng không phải loại Luyện Khí sư cứng nhắc kia, mà là một Luyện Khí sư có kiến giải của mình, chân chính chú trọng thực chiến.

Như vậy người, được xưng tụng là đại sư, xa không phải những đại sư ở vùng hẻo lánh kia có thể so sánh.

- Kỹ nghệ của Luyện đạo hữu cao siêu, tại hạ bội phục!

Trần Trầm từ đáy lòng tán thưởng một câu.

Luyện Dương nghe vậy cười ha ha, hài lòng lộ rõ trên mặt, Trần Trầm cũng không ngờ trung niên tráng hán này lại sẽ có một màn tinh trẻ con như thế không khỏi có chút thất thần.

Luyện Dương rất nhanh ý thức được không ổn, thu liễm nụ cười nới:

- Thiên Vận đạo hữu, bí thuật Vạn Bình Quyết này của người không giống Tiểu Khả, đáng tiếc, Luyện Khí sư chúng ta khó mà ngo

ại lệ, cần kiếm Linh Thạch, mua vật liệu luyện khí càng tốt hơn.

- Không phải vậy tại hạ ngược lại thì nguyện ý dùng một đời để c
hể tạo một bộ đỉnh tiên pháp bảo như thế, truyền lưu thế gian.

Nói Luyện Dương lộ ra thần sắc hướng về.

Trần Trầm nghe đến đây cười nói:

- Luyện đạo hữu dùng một đời chế tạo pháp bảo chắc chắn phải đi
theo loại đại năng đỉnh thiên lập địa kia, nhờ vào đó dương danh
một giới, ta có tài đức gì? Một người nhân văn đã hạc mà thôi, nế
u các loại bảo vật đi theo ta, chú định không có tiếng tăm gì.

Luyện Dương lắc đầu nói:

- Đạo hữu khiêm tốn.

Tuy trên miệng hắn nói như vậy, nhưng sự thật xác thực như thế.

Có câu nói rất hay, bảo kiếm tặng anh hùng, như không một nào s
ở trường đấu pháp tu sĩ đi phát huy, mặc cho người lợi hại hơn nữ
a pháp bảo cũng không cách nào dương danh.

- Đáng tiếc bằng vào năng lực hiện tại của ta vẫn không thể thôi d
iễn ra vị trí thần kim, nếu không thì ngược lại muốn tìm một chút
thần kim luyện chế thành pháp bảo.

Trần Trầm không để lại dấu vết nói một câu.

Hắn lời này cũng là đang câu cá, càng nói cho đúng là bánh vẽ.

Hiện tại vẫn không thể còn có một tầng ý tứ khác, đó chính là tươ
ng lai có lẽ có khả năng.

Quả nhiên, Luyện Dương nghe xong lập tức tâm động, vội vàng h

ói:

- Đạo hữu, các người tu luyện thiên mệnh, quả thật có thể đạt tới l
oại cảnh giới đó?

Tuy hấn cố nén, nhưng vẻ hâm mộ trong mắt vẫn lơ đãng lưu lộ r
a.

Suy tính ra thần kim ở đâu, đây quả thực là một kỹ năng mà Luyện
n Khí sư chung cực mộng tưởng.

- Đó là tự nhiên!

Trần Trầm tự tin cười cười, thuận miệng bắt đầu bấm ngón tay tín
h toán.

Một lát sau, hấn bỗng nhiên chỉ tay về một hướng trong phòng nh
ỏ, nói:

- Luyện đạo hữu, nếu như ta không đoán sai, vị trí trong phòng nh
ỏ ta chỉ có một chỗ ngàn chông linh thiết khoáng thạch?

- Cái này...

Luyện Dương lập tức hoảng sợ nói không ra lời.

Nghe thấy là một chuyện, tận mắt nhìn đến lại một chuyện, dưới
mặt đất trong phòng nhỏ của hấn thực ra còn có một mật thất to lớ
n, trong mật thất cất giấu không ít vật liệu luyện khí.

Mà Thiên Vận Tử trước mặt này chỉ hướng phương hướng chính l
à vị trí ngàn chông linh thiết tồn tại.

Mật thất này của hấn căn bản cũng không có người biết, chớ nói c
hi là vào đi! Nói cách khác, Thiên Vận Tử trước mặt này thật sự l
à tính ra!

Lợi hại!

- Thần hồ kỳ kỹ! Khả năng của đạo hữu quả nhiên là thần hồ kỳ kỹ!

Luyện Dương tán thưởng không thôi, ánh mắt cũng biến thành có chút kính sợ.

Người kiểu này đều có thể tính ra vị trí linh thiết, vậy tính toán đo án một người là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đối mặt một người có thể xem thấu mình, muốn không kính sợ cũng khó khăn.

Nhìn thấy biểu lộ của Luyện Dương, Trần Trầm biết quá trang bí, đã dọa người ta... Ngay sau đó tranh thủ thời gian bổ cứu nói:

- Khụ khụ, đạo hữu chê cười, chủ yếu là ta cùng đạo hữu mới quen đã thân, nhìn không được sinh ra tâm huyền kỹ, ngược lại quên sư tôn dạy bảo phải khiêm tốn.

Luyện Dương nghe vậy có một loại cảm giác ấm áp như gió xuân.

Một người có thể nhìn thấu thiên mệnh nói cùng người mới quen đã thân là có ý gì?

Đây chính là tán thành nhân phẩm của người! Đạt được loại người này tán thành, vượt xa quá vài trăm người khác tán thành, nghiêm chỉnh mà nói, coi là thượng thiên tán thành!

Gặp Luyện Dương một mặt thoải mái dễ chịu, trong lòng Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra.

Nếu muốn lợi dụng người khác, đầu tiên phải làm cho mình có giá trị lợi dụng, điểm đạo lý này hẳn vẫn hiểu.

Lại nói dễ nghe một chút, muốn nghĩ ra được một bằng hữu đáng giá tín nhiệm, trước hết phải đối xử chân thành với mọi người, làm cho mình đáng giá được người khác tín nhiệm.

- Ha ha, đạo hữu, ta thấy ngươi làm sao không phải mới quen đã t hân? Nói thật, tròng luyện trận bàn này, ta đã dùng không ít vật li ệu luyện khí quý hiếm.

Luyện Dương nói ngữ khí cũng biến thành tùy ý, sau đó còn cảm thấy chưa đủ, lại từ nhỏ trong phòng lấy hai bình linh tử đi ra, uống với Trần Trầm mấy ly rượu.

...

Thời gian sau đó, chỉ cần Luyện Dương rảnh rỗi, Trần Trầm sẽ chạy đến chỗ hắn, lấy trình độ giao tiếp của Trần Trầm, tự nhiên hù Luyện Dương sừng sốt một chút.

Hai tháng sau, hai người đã thật nhanh có thể chung một phe, không phải thân huynh đệ mà hơn hẳn thân huynh đệ.

Một ngày này, Luyện Dương chủ động tìm tới Trần Trầm, trên mặt tràn đầy vẻ mừng rỡ.

- Trương huynh, ta nhận được một đơn hàng lớn, là một thành chủ của Tà Thần điện có sản nghiệp ở Kim Thánh thành, chỉ mặt gọi tên muốn ta thay hắn luyện chế!

- Vậy chúc mừng Luyện huynh, việc vui như thế, chẳng lẽ Luyện huynh không muốn chúc mừng một thoáng?

Trần Trầm cười nói.

Luyện Dương không nói gì, chỉ phát tay, trong tay lập tức hiện ra một thanh trường kiếm đen kịt kịt cổ quái, trên trường kiếm trải r

ông đường vân quý dị, cho dù không thôi động Linh Lực, đều làm cho người ta một loại cảm giác choáng váng đầu hoa mắt.

Con người Trần Trầm hơi co lại, pháp bảo trường kiếm này tất nhiên là một món chi kinh người, nhưng oan hồn dính bên trên cũng rất nhiều, nói tóm lại, đây là một kiện điềm xấu chi bảo, luyện chế bảo vật này chỉ sợ có hại đối với bản thân.

Nghĩ tới đây, hắn nói thẳng:

- Luyện huynh, linh thạch này, không dễ kiếm...

- Ta làm sao không biết, nhưng tài liệu của trường kiếm này chính là Lãnh Phách Hàn Thiết hiếm thấy, giá trị chỉ ở dưới thân kim phía, luyện chế loại tài liệu này, ta không cách nào từ chối, huống chi đối phương nói giá cả làm ta không cách nào từ chối.

- Giá cả bao nhiêu?

Trần Trầm hiếu kỳ hỏi.

- Những phụ liệu giao cho ta trùng luyện kia, nếu sau đó có còn thừa tất cả thuộc về ta tất cả.

Ánh mắt Luyện Dương lóe sáng, thoát nhìn hết sức kích động.

Trần Trầm nghe đến đây không tiếp tục khuyên, mỗi người đều có tự mình lựa chọn con đường, thế gian này cũng không phải tất cả mọi người xem mệnh là quan trọng nhất.

Luyện Dương rõ ràng coi luyện khí nặng hơn mệnh, nếu hắn thuyết phục, vậy sẽ hiện ra xen vào chuyện bao đồng.

Chương 446: Đồ Vật Cần Thiết Cấp Bách

- Luyện sư thúc, ta biết ngươi sẽ ở đây!

Đúng lúc này, Mạc Anh từ nơi chân trời xa bay tới, sắc mặt cực kỳ căng thẳng.

Sau khi nhìn đến trường kiếm kia, sắc mặt nàng lập tức lại trở nên khó coi hơn rất nhiều.

- Luyện sư thúc, ngươi không cần luyện thứ này!

Lúc này, trên mặt Luyện Dương đã sớm không còn nụ cười, thay vào đó là một loại lạnh nhạt tránh xa người ngàn dặm.

Trần Trầm thấy vậy có chút bất đắc dĩ, thật là đáng đời Mạc Anh này đuổi không kịp Luyện Dương...

- Mạc sư điệt, đây chính là chuyện của ta, chuyện của ta lúc nào đến phiên tên tiểu bối ngươi đến chỉ trở?

Luyện Dương lạnh như băng nói.

Mạc Anh nghe được hai chữ tiểu bối này, sắc mặt hơi trắng lên, cắn môi một nói:

- Luyện sư thúc, ta hỏi Chu sư bá, luyện chế thứ này, ngươi tối thiểu phải tốn thọ ngàn năm!

Luyện Dương nghe vậy thờ ơ.

Một bên, sắc mặt Trần Trầm cũng thay đổi, tốn thọ ngàn năm! Xe

m ra hẳn còn là xem thường trình độ không muốn sống của Luyện Dương.

Cùng lúc đó, khinh bỉ vừa rồi đối với Mạc Anh cũng biến mất khi ông còn tâm tích.

Nữ nhân này là thật ưa thích Luyện Dương, nếu là bình thường chèn xanh gặp được loại chuyện này, khẳng định giơ hai tay ủng hộ, thậm chí còn có thể bày ra bộ dáng người làm gì ta đều ủng hộ người.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm cũng nói theo:

- Luyện huynh, ngàn năm tuổi thọ, cái này có chút không đáng, nếu cái này là pháp bảo của người còn tốt, cũng không phải của người, việc gì mà phải... Đến ư?

- Trương huynh, ta biết người là tốt với ta, nhưng cuối cùng người không phải Luyện Khí sư, không hiểu tâm tư của Luyện Khí sư, thân nhân là một Luyện Khí sư, đạt được cường giả tán thành, đó chính là thành công lớn nhất, nếu pháp bảo của ta, ta ngược lại không quá nguyện ý trả đại giới không hề như vậy.

Luyện Dương nhìn Trần Trầm, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa.

Một bên Mạc Anh kém chút tức giận khóc, mình khuyên Luyện sư thúc này, sao không biết là làm hẳn tốt?

Chẳng lẽ tình cảm quen biết ngàn năm chưa sánh được mới quen mấy tháng sao?

Nhưng mà, nàng chưa kịp lại mở miệng khuyên bảo, Luyện Dương đã nhanh chóng quay người bay mất.

- Trương đạo hữu, chờ ta luyện chế xong sẽ mời người uống rượu!

- Luyện sư thúc, người chờ một chút!

Mạc Anh la lên một tiếng đuổi theo.

Nhìn lên hai bóng lưng trên bầu trời, Trần Trầm cười khổ lắc đầu.

Nếu Luyện Dương muốn luyện chế một trọng bảo, vậy thời gian ngắn hần sẽ không còn có cơ hội tăng độ yêu thích.

Thừa dịp khoảng thời gian này, Trần Trầm chuẩn bị rời đi Kim Thành ánh tông, ra ngoài chân chính mở mang kiến thức một chút phong quang của Nam Vực này, tiện thể mở rộng một thoáng vốn liếng của mình.

...

- Hệ thống, trong phương viên vạn mét có mỏ Linh Thạch nào không? Hoặc là di tích động phủ cũng được?

- Không có.

Hệ thống thành thật trả lời.

Xuyên qua một mảnh trong quần sơn, Trần Trầm thỉnh thoảng hỏi thăm hệ thống một câu như vậy.

- Không có.

...

- Có, nằm ở kí chủ...

Làm thỉnh thoảng nghe đến hệ thống đưa ra đáp án khác biệt, Trần Trầm lập tức rơi xuống, tiếp đó qua một hai canh giờ, lại lần nữa bay lên không trung.

Ước chừng qua ba ngày, hệ thống đột nhiên xảy ra biến hóa.

- Chúc mừng kí chủ sử dụng hệ thống năm vạn lần, thu được một lần cơ hội tự động truy tung, bắt đầu truy tung...

Trần Trầm nghe vậy có chút mộng, sau một lát, hệ thống nói:

- Truy tung hoàn thành, một món đồ vật kí chủ cần thiết nằm phư ong Tây mười hai vạn mét.

Nghe được đáp án này, khóe mắt Trần Trầm hơi hơi run rẩy.

Hệ thống mới là thật đoán mệnh, tất cả mọi chuyện hấn cần biết, nói thật... Chính hấn đều không rõ lắm giờ đây cần gì nhất.

Nếu hệ thống này thật thặng cấp đến tình trạng có thể giúp hấn đo án mệnh, vậy cũng tốt.

...

Nếu hệ thống đều tự động truy tung, Trần Trầm cũng không trì ho ãn nữa, trực tiếp bay về hướng tây.

Tính toán ban đầu của hấn là chuẩn bị đi Kim Thánh thành nhìn một chút, hiện tại cũng chỉ có thể thay đổi chủ ý.

Tiếp xuống trên đường, hấn cũng không tiếp tục tìm đồ vật gì, nh ững mỏ Linh Thạch lúc trước hấn tìm được chỉ là Linh Thạch cực phẩm đã thu hoạch ba bốn mươi vạn khối.

Trừ cái đó ra, còn tìm được trên trăm khối Linh Tinh.

Phần lớn trong mỏ quặng ở Thượng giới này đều có sản xuất Linh Tinh, giá trị của Linh Tinh này hơn xa Linh Thạch cực phẩm, như ng mà tu sĩ bình thường không có cơ hội tìm được, đại bộ phận rơ

ì vào trong tay đại tông môn.

Giờ đây, Trần Trầm may mắn đạt được trên trăm khối.

Hồi tưởng lại một màn trước đây hấp thu đại địa Linh Tinh cuối cùng khiến Vô Tâm tông bị hủy, Trần Trầm có chút thổn thức, không ngờ hôm nay Linh Tinh trên tay hắn đều lấy hàng trăm tính toán.

...

Hơn nửa ngày sau, Trần Trầm đã đến địa điểm hệ thống chỉ định.

Nhìn bản đồ một chút, nơi đây tên là Dịch thành, thuộc về Đan Hà tông gần đó.

Đan Hà tông giống với Ngọc Đỉnh tông, lấy luyện đan nổi tiếng, nhưng mà so với Ngọc Đỉnh tông thì mạnh hơn rất nhiều.

Mà Dịch thành này thì lại lấy thương nghiệp phồn vinh nổi tiếng ở Nam Vực, không chỉ có mua lượng lớn đan dược, đủ loại pháp bảo cũng cực kỳ đầy đủ, thậm chí không kém hơn pháp bảo đặc biệt bán ra ở Kim Thánh thành.

Cũng chính là bởi vì thương nghiệp phồn vinh, nơi này thường xuyên sẽ xuất hiện một chút đại lão cường giả.

Khoảng cách giữa các thành trì cũng có chút xa, Đan Hà tông nắm giữ một thành trì như vậy, xuất hiện lợi ích không dưới ba bốn triệu thành trì phổ thông.

Sau khi vào thành, Trần Trầm đổi tướng mạo, căn cứ chỉ dẫn của hệ thống, đi tới phía trước một kiến trúc cự đại.

Nhìn thấy kiến trúc này, Trần Trầm nhin không được lắc đầu cười khổ.

Nơi này dĩ nhiên là Dịch thành, thậm chí phòng đấu giá lớn nhất trong phạm vi trăm vạn dặm, tên là Dịch Hành điện.

Mà lúc này, trên cột cáo thị ở cửa ra vào dán vào phía dưới thời gian cử hành một buổi đấu giá, chính là ngày mai.

Vốn cho là đi tới nơi này có thể trực tiếp nhặt bảo vật, giờ đây xem ra là hẳn suy nghĩ nhiều, xem ra vẫn phải dùng Linh Thạch mới được.

Trần Trầm suy nghĩ một chút, bắt đầu dùng hệ thống truy tung, trả n bảo ngược lại truy tung đến không ít, nhưng không có một món nào là hẳn chân chính cần.

Đối với cái này hẳn không chỉ không buồn giận, ngược lại càng cảm giác hệ thống thần kỳ.

Căn cứ kinh nghiệm hẳn sử dụng hệ thống đến xem, hệ thống là truy tung không đến đồ vật bên trong nhẫn trữ vật.

Nhưng lúc trước tự động truy tung rất có thể là một lần ngoại lệ, giờ đây hẳn chân chính yêu cầu vật phẩm, có lẽ nằm trong phòng đấu giá, trong một nhẫn trữ vật nào đó.

Điều này nói rõ hệ thống nhưng thật ra là có năng lực truy tung đồ vật bên trong nhẫn trữ vật, chỉ là đến nay không mở ra cho hẳn mà thôi.

Thực ra không mở ra cũng tốt, không phải vậy đều là truy tung đến người khác nhẫn trữ vật bên trong đồ vật, không dùng thì cũng thôi đi, nếu là có dùng, thậm chí có tác dụng lớn, vậy làm sao bây giờ?

Cướp hay là không cướp đây?

Nghĩ tới đây, Trần Trầm rùng mình một cái, đi trên đường, nhìn thấy người là muốn đánh cướp, cứ thế mãi nhưng bất lợi cho phát triển thể xác tinh thần khỏe mạnh.

Ngay khi Trần Trầm suy nghĩ lung tung, từ xa đi tới một mỹ nữ trẻ trung xinh đẹp, nhét một ngọc giản vào trong tay Trần Trầm.

- Vị tiền bối này, ngọc giản này là đồ vật ngày mai chúng ta đấu giá trên hội đấu giá, người có thể nhìn một chút, nếu có hứng thú, ngày mai có thể tới tham gia đấu giá.

Giờ phút này, Trần Trầm là đáng đáp tiên phong đạo cốt, mà tiên phong đạo cốt ở Thượng giới này thì đại biểu cho “năng lực tiêu phí mạnh”, cũng khó trách nữ tu này sẽ tới phát “Truyền đơn”.

Về phần ngọc giản, thì là một loại đồ vật đặc biệt Thượng giới dùng để ghi chép tin tức, là dùng Đầu Ảnh Thạch chế thành, có thể dùng thần thức cảm nhận được tin tức trong đó, thậm chí hình ảnh, giá trị không nhỏ.

Cũng chỉ có phòng đấu giá lớn bậc này mới có thể dùng loại vật này chế thành truyền đơn.

Trần Trầm tiếp nhận ngọc giản, thần thức dò xét đi vào, rất nhanh từng hình ảnh hiện ra trong đầu hắn như là đèn kéo quân.

- Cực phẩm phi chu, tốc độ không thua Phân Thần tu sĩ phi hành, giá khởi đầu năm vạn Linh Thạch cực phẩm.

- Mười viên Ngung Thần Tĩnh Tâm Đan, cực phẩm, giá khởi đầu, bốn vạn Linh Thạch cực phẩm.

...

Nhìn chỉ chốc lát, đồ vật có thể làm cho Trần Trầm tâm động không ít, nhưng quả thực thể tới làm cho hắn vô cùng cần thiết.

Thẳng đến cuối cùng, một loại đồ vật đặc biệt chiếu vào tầm mắt hắn.

Đó là một vách đá kỳ lạ, tuy Trần Trầm xác nhận mình chưa bao giờ thấy qua, nhưng chẳng biết tại sao, lại mơ hồ có một loại cảm giác hết sức quen thuộc.

Chương 447: Hốt Gọn Một Mẻ

Lại nhìn một chút giới thiệu bên cạnh.

- Một vách đá đặc thù, trong đó ẩn tàng có một loại bí thuật kinh thiên nào đó, diện bích người có duyên không thể bỏ lỡ, giá khởi đầu năm vạn Linh Thạch cực phẩm.

Năm vạn Linh Thạch cực phẩm... Đây cũng không phải là giá cả một bí thuật kinh thiên, cực kỳ hiển nhiên, muốn trở thành làm người có duyên kia khẳng định rất khó.

- Bí thuật gì ta vô cùng cần thiết?

Trần Trầm nhìn chằm chằm vách đá mông lung kia trầm tư suy ngẫm, sau một lát, hắn nhìn về phía một khối đồ nát thê lương chỗ sâu trong nhãn trử vật, trên mặt lộ ra thần sắc bừng tỉnh hiểu ra.

Đó là Vấn Tâm Bích mình tìm được từ bên trong di tích tông môn lúc trước, một mực không biết rõ có tác dụng gì.

Nhưng hệ thống nói nó giá trị cực cao, lại nhìn vách đá mơ hồ tro ng ngọc giản kia, chẳng trách mình cảm thấy quen thuộc, bởi vì c hất liệu kia thoạt nhìn hoàn toàn tương tự!

Chẳng lẽ... Cái này đấu giá vách đá chính là một khối Ván Tâm B ích bị đập mất cướp đi kia?

Trong lòng Trần Trầm lộp bộp một tiếng, trong chốc lát đã quyết định cho dù như thế nào đều phải chụp vách đá kia vào tay.

- Tiền bối, ngài có ưa thích đồ vật gì không?

Nữ tu sẽ trẻ cười hỏi.

- Ha ha, không thể nói là yêu thích, cũng cần mấy món đồ vật, ng ày mai ta sẽ đến.

Trần Trầm thu hồi ngọc giản cười nói.

Dịch Hành điện này thường xuyên cử hành đấu giá hội, mà đấu gi á hội ngày mai chỉ là một lần đấu giá cỡ nhỏ, một tháng có một lầ n, nếu hấn biểu hiện quá mức vui sướng, ngược lại sẽ bị người xe m nhẹ.

- Vậy thì tốt quá, tiền bối, ngày mai người bằng vào ngọc giản kia có thể vào hội.

Sau đó tu nữ trẻ chào hàng một hồi, nói mấy lần đủ loại chính sác h ưu đãi của Dịch Hành điện, thẳng đến trong mắt Trần Trầm lóe l ên không kiên nhẫn, nàng mới khua tay nói cái khác.

Sau khi Trần Trầm quay người rời đi, cũng không lâu lắm đã lại đ ổi một bộ mặt, lần này dáng dấp thoạt nhìn có chút giống lãng đầu thanh.

Nói thật, dáng dấp tiên phong đạo cốt đúng là có thể khiến người

ta tôn trọng, nhưng cũng có chỗ xấu, nhất là khi tham gia đấu giá thì càng là như vậy.

Người ta gặp một cao nhân tiên bói đã liều mạng tranh đoạt một món đồ vật, vậy khẳng định sẽ cảm thấy cái kia là bảo vật, đến lúc đó chỉ biết vô duyên vô cớ đưa tới không ít đối thủ cạnh tranh.

Sau khi biến thành dáng dấp một lãng đầu thanh, ánh mắt người đi đường nháy mắt thay đổi thành tôn trọng, kính sợ, kiêng kỵ dần dần biến thành khinh miệt, bỏ qua.

Không thể không nói, cho dù ở thế giới nào, đều là trông mặt mà bắt hình dong.

Trong Dịch thành này, Trần Trầm lại đi dạo một hồi, sau khi mua một chút vật liệu luyện khí và đan dược tu luyện mới tùy ý tìm một chỗ nghỉ chân.

...

Ngày thứ hai, Trần Trầm lại lần nữa đi tới trước Dịch Hành điện, vừa đứng một chút đã nhìn thấy tu nữ trẻ hôm qua đưa ngọc giản cho hắn kia.

Sau khi đưa ngọc giản ra, tu nữ trẻ cười nói:

- Vị khách nhân này, bên trong Dịch Hành điện chúng ta chỉ có một trăm gian bao sương, chúng ta bảo đảm mỗi một khách nhân đều có sức mua nhất định...

- Nói trực tiếp chút.

Trần Trầm thản nhiên nói ra bốn chữ.

- Ách, ngươi cần yêu cầu chứng minh mình chỉ ít nắm giữ năm vạn Linh Thạch cực phẩm.

Trẻ tuổi nữ sĩ vừa mới dứt lời, một nhẵn trũ vật rơi xuống trong tay nàng, cẩn thận cảm ứng một phen, bên trong ước chừng bảy, tám vạn Linh Thạch cực phẩm.

- Quý khách, mời đi theo ta.

Tu nữ trẻ nụ cười càng ôn hòa, tiếp đó ở phía trước dẫn đường, cũng không lâu lắm đã dẫn Trần Trầm tới trong một gian bao sương.

Trong bao sương tương đối đơn sơ, chỉ có một ghế một bàn, chỗ cửa sổ có thể nhìn đến bàn đấu giá phía dưới cách không xa, về phần tình huống phòng khác, đều bị thần thức ngăn che, không cách nào xem xét một chút nào.

Nhìn thấy loại bố trí, này Trần Trầm nhin không được tán thán nó:

- Các người bảo hộ quyền riêng tư làm không tệ, chụp tới đồ vật cũng không sợ bị người ham muốn.

Tu nữ trẻ kia nghe vậy tự hào cười nói:

- Đó là tự nhiên, nếu như chút chuyện ấy cũng không thể bảo đảm, Dịch Hành điện chúng ta thế nào trở thành phòng đấu giá lớn nhất trong phạm vi trăm vạn dặm?

- Ta nói lớn nhất, cũng không phải nói diện tích lớn nhất nha, mà là vật phẩm bán đấu giá tốt nhất, giao dịch Linh Thạch số lượng nhiều nhất!

- Để hấp dẫn đồ vật tốt đưa đến chỗ này của chúng ta đấu giá, chúng ta đối với việc bảo hộ riêng tư của người bán cũng vô cùng tốt.

Tiếp đó tu nữ trẻ lại bắt đầu giới thiệu cái biện pháp bảo hộ khác của Dịch Hành điện, sau một hồi lâu tổng kết nói:

- Dịch Hành điện chúng ta đã trăm năm không xảy ra tình huống người mua rời khỏi thành trì bị cướp giết.

Nghe đến đó, Trần Trầm cũng không nhịn được lòng sinh bội phục.

Chỉ là không biết rõ nếu đấu giá thần kim thì phòng đấu giá này gặp không gặp được.

Phải biết phòng đấu giá đấu giá Linh Lung Thần Kim kia không chỉ bị hủy, thậm chí ngay dẫn đến cả thành trì đều bị người ta giết.

- Đấu giá hội sắp bắt đầu, nếu khách quý muốn đấu giá, viết lên k hối Linh Thạch trên bàn kia liền có thể, nếu có cái khác nhu cầu khác thì cũng có thể viết ở phía trên, nhân viên phục vụ của Dịch Hành điện chúng ta chẳng mấy chốc sẽ xuất hiện.

Lưu lại câu nói này, tu nữ trẻ rời khỏi phòng.

Ước chừng qua một khắc đồng hồ, ngoài cửa sổ, bên cạnh bàn đấu giá phía dưới xuất hiện một trung niên tu sĩ.

Trung niên tu sĩ cũng không nói chuyện, trực tiếp bán đấu giá vật phẩm thứ nhất, lấy cục phẩm phi chu từ trong nhẫn trữ vật ra, đặt ở trong đại sảnh.

- Cục phẩm phi chu, giá khởi đầu năm vạn Linh Thạch, các khách quý bắt đầu ra giá đi.

Vừa nói lời này, hắn lại nhanh chóng nói:

- Có khách quý ra giá năm vạn Linh Thạch cục phẩm.

- Sáu vạn... Bảy vạn.

Trần Trầm ở trong bao gian nhìn thấy một màn này, nhìn không đ
ược khõe mắt run rẩy, cái gì gọi là phản phác quy chân, hẳn xem
như thấy được.

Đấu giá sư này giờ cũng là đơn giản, căn bản sẽ không nói một ch
út lời nói kích động mua, về phần giới thiệu vật phẩm đấu giá từ l
âu đã viết trong ngọc giản, hẳn không cần miêu tả quá nhiều.

Thực ra Trần Trầm cũng có thể lý giải.

Có thể ở đây tham gia đấu giá hội có mấy người lại dễ bị kích độn
g như vậy?

Về phần giới thiệu khoa trương, Dịch Hành điện này cũng không
cần thiết, làm như vậy chỉ sẽ ảnh hưởng danh dự của Dịch Hành đ
iện, chưa bằng bụng dạ thẳng thắn đấu giá.

Cuối cùng mọi người đều vội vàng nhiều việc, không rảnh lãng p
hí thời gian ở chỗ này.

Như thế xem ra, lúc trước thay đổi tướng mạo ngược lại có chút v
ẽ vờ cho thêm chuyện.

Nhìn phi chu cỡ nhỏ dài đến hai mươi mét, rộng bảy tám mét ngo
ài cửa sổ đại điện, Trần Trầm nhíu mày, viết xuống con số mười v
ạn ở trên bảng Linh Thạch trước mặt.

Nghiêm chỉnh mà nói, mười vạn Linh Thạch cực phẩm mua một c
hiếc phi chu tốc độ Phân Thần cảnh có chút dật giá, nhưng Trần T
rầm cũng không để ý.

Nhiều tiền thì là tùy hứng như thế.

Hắn vừa mới viết xong, người bán đấu giá kia đã quát:

- Có khách quý ra giá mười vạn Linh Thạch cực phẩm.

Chờ đợi chỉ chốc lát, không người tăng giá nữa.

- Mười vạn Linh Thạch cực phẩm lần thứ nhất, mười vạn Linh Thạch cực phẩm lần thứ hai, tốt, thành giao, vật phẩm đấu giá tiếp theo...

Trần Trần chưa phản ứng lại, người bán đấu giá kia đã từ trong n hẫn trữ vật lấy ra vật phẩm đấu giá thứ hai.

- Đan dược này các khách quý cũng đều biết, giá khởi đầu bốn vạn Linh Thạch cực phẩm.

Hắn vừa dứt lời, ánh mắt một mực không hề lay động hơi xảy ra biến hóa, kinh ngạc nói:

- Có khách quý ra giá mười vạn Linh Thạch cực phẩm.

Sau đó chính là một bên yên tĩnh.

Người bán đấu giá lại lặp giá cả kia mấy lần, tiếp đó lấy ra vật phẩm đấu giá thứ ba.

- Vật này giá khởi đầu sáu vạn Linh Thạch cực phẩm!

- Có khách quý ra giá tám vạn, mười vạn...

...

- Mười hai vạn thành giao.

...

- Mười tám vạn thành giao.

...

- Bảy vạn thành giao.

Cũng không lâu lắm, đã đến vách đá kia.

- Vật này có chút kỳ lạ, Dịch Hành điện chúng ta không cách nào định giá, năm vạn Linh Thạch cực phẩm là người bán tự đặt trước giá, nếu là muốn mua, mời tự mình báo giá, nhưng phòng đấu giá chúng ta không bảo đảm phẩm chất của nó.

Ngồi trong phòng Trần Trầm uống một ngụm trà, yên lặng nhìn k hỏi vách đá kia.

Lúc này ở trước mặt hắn, đã nằm tám cái nhẫn trữ vật, tất cả đều là vật phẩm đấu giá của lần đấu giá này.

Nói đúng ra, phía trước tất cả mọi thứ, đều bị hắn đấu giá xuống.

Chương 448: Chịu Ôn

Thấy vách đá lên đài, Trần Trầm trước viết giá tám vạn an ủi một chút, vách đá này cho dù như thế nào hắn đều phải lấy được tới tay, cho nên hắn đã làm tốt chuẩn bị đại chiến một trận.

Nhưng mà, giá cả tám vạn vừa ra, tiếp xuống chính là hoàn toàn tĩnh mịch, căn bản không có người cạnh tranh với hắn.

Làm cho hắn cảm giác hết sức khó xử.

Cũng không lâu lắm, mọi việc đều kết thúc, vách đá kia bị cắt vào trong nhẫn trữ vật đưa xuống dưới đài, lại qua nửa khắc đồng hồ, một tu sĩ phòng đấu giá đi vào trong bao sương, cung kính giao nhẫn trữ vật cho Trần Trầm.

Trần Trầm tiếp nhận nhẫn trữ vật dò xét một phen, vách đá kia đã ng yên lặng nằm ở bên trong, khiến trong lòng hắn hưng hực, vội vàng chuyển dời vách đá đến nhẫn trữ vật của mình.

Nhẫn trữ vật kia chưa khỏi Vấn Tâm Bích lần trước, hai vách đá l àm cho vào trong cùng một nhẫn trữ vật thì đồng thời sáng lên quang mang, ngay sau đó lại mơ hồ có dấu hiệu muốn Hợp Thể.

- Không biết sau khi Vấn Tâm Bích này Hợp Thể sẽ có tác dụng gì?

Trong lòng Trần Trầm vô cùng chờ mong, nếu hệ thống nói hắn vô cùng cần thiết thứ này, vậy hẳn khẳng định là thật cần thiết.

Chỉ là không biết rõ cái này Vấn Tâm Bích đến cùng có thể giúp hắn cái gì?

...

Lần hội đấu giá này được Trần Trầm trợ giúp càng thuận lợi, cả tràng tất cả vật phẩm đấu giá toàn bộ bị hắn một người chụp xuống, bao gồm một kiện pháp bảo loại hình trâm mà phái nữ chuyên dụng.

Nếu đã chụp xuống cái khác, vậy cũng không kém món này.

Hiện tại không có tác dụng gì, sau này nói không chừng hữu dụng? Tất nhiên, tác dụng này không phải mình dùng, mà là lấy ra tặng người.

Về phần Linh Thạch, Trần Trầm nhìn một chút nhẫn trữ vật của m

ình, Linh Thạch cực phẩm chỉ còn lại không tới một vạn khối.

Tuy số lượng không nhiều, nhưng để khu động phi chu vẫn đủ dùng.

- Hệ thống, gần đây có ai theo dõi ta không?

- Không.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm đắc ý rời xa Dịch Hành điện.

Không thể không nói, phòng đấu giá này xác thực rất không tệ.

Truyền văn nơi này một tháng một lần nhỏ, một năm một lần lớn, trăm năm có một lần siêu cấp đấu giá, nếu sau này có thời gian, hẳn khẳng định sẽ đến tham gia mấy lần đấu giá lớn.

Loại tiểu đấu giá này, thực tế là có ý gì, mắt nhắm báo giá là được rồi, coi như toàn bộ chụp xuống đến cũng không có độ khó gì.

Rời khỏi Dịch Hành điện, Trần Trầm không vội vã rời Dịch thành, bên trong nhẵn trữ vật, hai vách đá đã gọt gao nối liền với nhau, nhưng chưa có hợp hai làm một, xem ra còn phải cần một khoảng thời gian.

Thừa dịp này, Trần Trầm lại đi dạo các cửa hàng pháp bảo to nhỏ trong thành, nhìn thấy không ít không ít vật liệu luyện khí giá trị.

Nhưng mà được xung tưng trân quý dị thường cũng không gặp được, tất nhiên, cũng có thể là ở chung lâu với Luyện Dương, ánh mắt của hắn biến cao.

...

Sau đó, Trần Trầm rời khỏi Dịch thành, một thân một mình núp ở trong rừng rậm một thâm sơn, hẳn quyết định ở đây tìm hiểu xem

Vấn Tâm Bích hoàn chỉnh đến cùng có tác dụng gì!

Từ bên trong nhẫn trữ vật lấy ra Vấn Tâm Bích, ánh mắt Trần Trầm không khỏi phát sáng lên.

Trước thoạt nhìn vách đá tàn phá đã triệt để trở lại như cũ bên trên loé lên linh quang, hơn nữa nhìn Vấn Tâm Bích này lại mơ hồ có một loại cảm giác cổ quái muốn bị hút vào trong đó.

Không đợi Trần Trầm nhìn ra môn đạo của Vấn Tâm Bích này, một cảm giác trời đất quay cuồng đột nhiên xông lên đầu, chờ hắn lấy lại tinh thần, người đã ở một chỗ lạ lẫm không gì sánh được.

Nơi này cực kỳ lờ mờ, không thấy rõ phương xa, chỉ có thể thấy rõ một ngọn núi lớn trước mặt, bên trên vách đá núi lớn viết bốn chữ lớn.

- Hồng trần vấn tâm.

Bốn chữ này thoạt nhìn vô cùng cương chính, mỗi câu mỗi từ đều có một loại cảm giác đỉnh thiên lập địa.

Ánh mắt Trần Trầm dần dần mê ly, nhật nguyệt trên trời chẳng biết tại sao đột nhiên trở nên lờ mờ, dòng sông bên dưới núi lớn bắt đầu khô kiệt, đại địa giống như đều đang sụp đổ, chỉ có đại thụ trên núi xa xa đột nhiên bắt đầu nhanh chóng sinh trưởng, biến thành vô số Kinh Thiên chi thụ, xanh tươi mênh mang.

...

Không biết qua bao lâu.

Ý thức Trần Trầm dần dần thanh tỉnh lại, giờ này khắc này, hắn vẫn ngồi tại chỗ, nhìn trời một chút, thời gian có thể chỉ mới qua chút lát, nhưng quang mang trên Vấn Tâm Bích đã tiêu tán, biến thành một vách đá thoạt nhìn hết sức bình thường, chỉ có hai chữ v

n tâm kia vẫn như cũ khắc ở phía trên.

Trần Trầm lung lay đầu, hắn không biết mình là lúc nào lâm vào huyễn cảnh.

Cũng không biết có phải Vấn Tâm Bích này một mực như vậy, chưa bao giờ xảy ra qua bất kỳ biến hóa nào hay không.

Ngẩng đầu nhìn bốn phía, trời đất hình như trở nên có chút khác biệt, một loại cảm giác khổng chế không hiểu thấu xuất hiện trong lòng hắn.

Trần Trầm lại cảm ứng một thoáng tu vi của mình, lại trong lúc bất tri bất giác đạt tới Phân Thần trung kỳ!

Một chút mất tập trung mà thôi, tu vi đã tăng lên một tiểu cảnh giới, tâm tình đó có thể nghĩ mà biết, Trần Trầm nhin không được cười phá lên.

Đối với hắn mà nói, bây giờ tăng cao tu vi coi là vô cùng cần thiết, trước khi đạt được vách đá này, hắn cũng nghĩ qua vách đá này có khả năng sẽ tăng cao tu vi.

Giờ đây thử một lần, quả là thế!

Nhưng mà, một giây sau, chuyện kỳ quái xảy ra.

Trong núi lớn này, trên vạn cây cối đột nhiên hoa hoa tác hưởng, giống như cũng cười theo Trần Trầm, một loại cảm giác thoải mái vui vẻ xuất hiện trong vạn mộc nơi này.

- Ự...c?

Nụ cười của Trần Trầm im bật dừng lại, âm thanh ào ào xung quanh cũng chấm dứt.

- Cái này...

Trần Trầm có chút kinh ngạc, lại hắc hắc giả cười hai tiếng, xung quanh cây cối không có bất kỳ cái gì phản ứng.

Nhưng nhớ tới lúc tu vi của mình vừa tăng lên, vui sướng xuất phát từ trong lòng, xung quanh cây cối lại vang lên.

- Ta đây là... Thành người thực vật? Có thể ảnh hưởng tâm tình của đại thụ?

Trần Trầm tự lẩm bẫm, có chút kinh nghi bất định.

Sau đó hắn vừa cẩn thận kiểm tra thân thể của mình một chút, rốt cục phát hiện không đúng.

Thì ra chẳng biết lúc nào, trong lòng bàn tay phải của hắn có thêm một ấn ký kỳ dị hình lá cây.

Ấn ký này lóe ra lục quang, một khi thôi động Linh Lực sẽ hiển hiện ra, mà Linh Lực biến mất, lại biến mất đi xuống.

Nhìn ấn ký này, sắc mặt Trần Trầm biến rồi lại biến, sau một lát ánh mắt của hắn lộ ra vẻ mừng như điên.

Nếu như hắn không đoán sai... Cái này chính là lực lượng pháp tắc! Lực lượng cao cấp nhất giữa thiên địa này! Đồng thời cũng là bước vào bình cảnh lớn nhất cảnh giới Hợp Thể!

- Không ngờ Vấn Tâm Bích này... Lại có thể giúp người không chết pháp tắc! Quả nhiên là thiên địa dị bảo!

Trần Trầm nhìn lên Vấn Tâm Bích trước mặt, từ đáy lòng tán thưởng.

Nhưng mà một lát sau, hắn hình như trở về nhớ ra cái gì đó, ánh

mắt đột nhiên mờ đi.

Mộc chi pháp tắc... Hãn tu thành hãn là mộc chi pháp tắc.

Lực lượng pháp tắc này không phải dựa vào Vấn Tâm Bích lãng k hông tạo ra, Vấn Tâm Bích đến có lẽ chỉ có tác dụng dẫn dắt.

Như Vấn Tâm Bích có thể lãng không sinh thành lực lượng pháp t ắc, như vậy cũng được sao? Sớm đã bị đại năng cướp đi.

Nói một cách khác, nếu không có Vấn Tâm Bích này, hãn bình th ường tu luyện, nếu có thể bước vào Hợp Thể thì pháp tắc thứ nhất tu luyện được khẳng định cũng là mộc chi pháp tắc này.

Về phần tại sao là mộc chi pháp tắc...

Một mặt có thể là hãn trước đây tu hành Lôi pháp, có thể dính mộ t chút quan hệ với mộc.

Nguyên nhân quan trọng hơn có thể là đến từ Yêu Khanh.

Yêu Khanh là Yêu Thần chi hoa, là Yêu tộc thực vật cường đại, tr ước khi mình phi thăng Thượng giới, nàng đã rót lực lượng đặc th ù nào đó vào trong cơ thể mình.

Có thể bắt đầu từ lúc đó đã chú định tương lai mình sẽ nắm giữ m ộc chi pháp tắc.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm lắc đầu cười khổ, ấn ký mộc chi pháp tắc lấp lóe trong tay, cây cối xung quanh bắt đầu điên cuồng sinh trưở ng, cũng không lâu lắm đã biến thành lượng lớn đại thụ chọc trời, bao phủ hãn vào trong đó.

Một màn này giống với lúc trước Yêu Khanh thao túng vạn hoa đ ua nở quá!

- Không ngờ, đến Thượng giới này, ta còn phải nhận nhân tình của người.

Trần Trầm nhẹ giọng thở dài, chẳng biết tại sao vui sướng trong lòng, lập tức ít đi không ít.

Chương 449: Đệ Tử Tà Thần Điện

Lực lượng pháp tắc ngoại trừ đại biểu không chế tuyệt đối với một loại đặc tính nào đó ra, còn đại biểu dùng mãi không hết.

Khi dùng lực lượng pháp tắc không cần lo lắng như sử dụng linh khí, không cần thận sử dụng hết.

Càng không cần lo lắng khi bản thân ở một chỗ không có linh khí, không chiếm được bổ sung.

Truyền văn một vài đại năng đỉnh tiêm có thể kéo địch nhân vào pháp tắc lĩnh vực của mình, làm cho bản thân thuộc về thế bất bại.

Cảnh giới cỡ này, hiện tại Trần Trầm không dám vọng tưởng, nhưng hắn biết, một khi nắm lực lượng pháp tắc trong tay, hắn ở trong Phân Thần cảnh coi như là cao thủ chân chính.

Cho dù hắn chỉ là Phân Thần trung kỳ mà thôi, nhưng chỉ cần pháp tắc vừa ra, Phân Thần hậu kỳ cũng nói diệt là diệt.

Mộc chi pháp tắc, thoát nhìn yếu đuối, nhưng trên thực tế là có thể khai thông Thiên Lô.

Mà nếu trong rừng rậm trên núi lớn này, nói không chừng cường giả Phân Thần tối đỉnh cũng có thể một trận chiến.

Tiến bộ bậc này được xưng tụng là thoát thai hoá cốt.

Có thực lực bây giờ, Trần Trầm ở Kim Thánh tông có thể hơi cao điệu một chút.

...

Hơn nửa tháng sau đó, Trần Trầm lui tới một chút thành trì sơn dã, hồi không ít máu.

Mấy ngàn khối Linh Thạch cực phẩm cũng lại lần nữa biến thành mấy trăm ngàn, trừ cái đó ra, lại thêm trên trăm Linh Tinh.

Đây là điều kiện tiên quyết khi hấn muốn mua không ít vật liệu luyện khí trong thành trì.

Nói tóm lại, lần này đi ra, không chỉ thân gia giàu hơn không ít, tu vi càng là xảy ra biến chất hóa, trong lòng Trần Trầm tương đối vờ ờ ý.

Nếu bản mệnh pháp bảo của mình có thể trùng luyện một thoáng, vậy thì càng tốt hơn.

Nói không chừng thật có thể chiến một trận với cường giả Phân Thần tối đỉnh!

- Vẫn phải xoát quét một chút độ thiện cảm với Luyện Dương.

Trần Trầm ngồi trong phi chu cực phẩm, yên lặng trầm nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại kim lòng không được lộ ra một nụ cười.

Lần này hấn mua sắm một nhóm lớn vật liệu luyện khí trân quý, c

ó những vật này tăng độ yêu thích, phỏng chừng không bao lâu có thể tẩy Luyện Dương thành hảo hữu chí giao.

Chớ nói chi là loại trừ vật liệu luyện khí ra, hẳn còn mua đan dược gia tăng tuổi thọ.

Người bằng hữu biết cẩn thận quan tâm bằng hữu như hẳn, trên đời này đi nơi nào tìm?

Dù sao nếu như mình gặp được người giống như mình vậy, khẳng định phải thành thật với nhau, tại chỗ kết nghĩa, tôn sùng là tri âm.

...

Hợp lấy tâm tư như vậy, Trần Trầm quay trở về Kim Thánh tông.

Chẳng biết tại sao, hôm nay Kim Thánh tông hình như có chút khác biệt giống với trước kia, Trần Trầm một đường gặp được không ít đệ tử Kim Thánh tông, những đệ tử này đều không ngoại lệ, thần tình đều trở nên cực độ câu nệ, giống như bọn hắn không phải đệ tử Kim Thánh tông, mà là đệ tử tông khác tới trước làm khách.

Trần Trầm ý thức được không đúng, thần thức theo bản năng dò xét ra ngoài, rất nhanh đã tìm được một người quen, lúc này lập tức bay đi hướng thẳng đến người quen đó.

- Ai nha, dọa ta một hồi!

Nhâm Kỳ nhìn thấy Trần Trầm đột nhiên xuất hiện trước mặt, giống như chim sợ nả nhảy dựng lên, trong miệng càng là phát ra một tiếng kinh hô.

Thấy tính cách khiêu thoát như Nhâm Kỳ đều thành như vậy, Trần Trầm càng tò mò.

- Nhâm tiểu hữu, Kim Thánh tông thế nào? Ta thấy bộ dáng mọi người đều cực kỳ câu nệ.

- Thì ra là tiên bói người, làm ta sợ muốn chết, lại nói tiên bói, người không phải biết tính toán sao?

Nhâm Kỳ nhỏ giọng lầm bầm một câu, nhưng mà nàng nói lời này hiển nhiên cũng không suy nghĩ gì, càng không xuất hiện hoài nghi gì, tiếp xuống giải thích nói:

- Tiên bói, Kim Thánh tông chúng ta có khách quý tới, cả Chương môn đều xuất quan nghênh đón!

- Khách quý?

Ánh mắt Trần Trầm lóe lên.

Có thể được Kim Thánh tông xưng là khách quý, đồng thời đối đãi như thế, chẳng lẽ là...

Trần Trầm nghĩ đến một loại khả năng, không phải là đệ tử Tà Thần điện ủy thác Luyện Dương luyện chế pháp bảo cái kia tới?

- Là Tà Thần điện người sao?

Trần Trầm hỏi.

Nhâm Kỳ nghe vậy trong mắt lóe lên vẻ khâm phục, nhỏ giọng nói:

- Tiên bói, người thật lợi hại, đúng là Tà Thần điện đệ tử! Giờ đây đang ở Kim Thánh tông chúng ta!

Nói đến đây, nàng nhìn xung quanh, đôi dùm thần thức truyền âm nói:

- Tiên bối, người Tà Thần điện làm việc cổ quái, chúng ta vẫn là t rón đi mới tốt, nếu không bị bắt đi luyện hồn thì không dễ chơi!

- Bắt đi luyện hồn? Tà Thần điện bá đạo như vậy sao?

- Ngược lại sẽ không trực tiếp bắt, phía sau chúng ta có Tiên Minh chỗ dựa, nhưng nếu thật bị ghi nhớ, vậy khẳng định là chuyện phiền phức, mấy ngày nay nữ đệ tử trong tông môn cũng không dám ra ngoài, cũng là ta gan lớn!

Nhâm Kỳ còn chưa nói xong, từ xa đã đi tới một nữ đệ tử toàn thân thịnh trang, nùng trang điểm mặt, trang điểm lộng lẫy.

Nhưng mà nữ đệ tử này có thể là luyện khí, dáng dấp cực kỳ hùng tráng, thân cao gần hai mét, hình thể tựa như gấu ngựa, phối hợp cách ăn mặc kia, quả thật có chút khó coi.

- Khụ khụ khụ, tiên bối, ta còn có chuyện phải làm, cáo từ!

Nhìn thấy nữ đệ tử kia, Nhâm Kỳ xấu hổ cười cười, xoay người rời đi, cũng không lâu lắm đã biến mất ở xa xa.

Lúc này, Trần Trầm mới chú ý tới y phục tiêu cô nương này mặc hôm nay, dường như cũng có chút tươi đẹp.

Cực kỳ hiển nhiên, bao gồm Nhâm Kỳ một chút nữ đệ tử tông môn, ngoài miệng nói sợ hãi đệ tử Tà Thần điện kia, nhưng trong lòng cũng không phải như thế.

Cuối cùng Tà Thần điện cũng là một trong mấy đại thế lực mạnh nhất một giới này, ở Nam Vực này càng có thể nói là chúa tể!

Đệ tử tông môn cường đại bậc này, cho dù tà ác một chút, cũng có thể hấp dẫn đến nữ tu môn phái nhỏ.

- Nhìn cái gì vậy, chưa có thấy mỹ nữ bao giờ à, người cái lão già

họm họm lại xấu như vậy, cũng muốn chuyện tốt!

Bên cạnh truyền đến âm thầm bất mãn của nữ tu cao lớn kia, sắc mặt Trần Trầm tối đen, mau chóng rời đi nơi đây.

Loại địa phương nam nhiều nữ ít này, rất dễ dàng làm cho một chút nữ tu xuất hiện cảm giác hài lòng ảo giác, loại nữ nhân này vẫn là tránh xa một chút mới tốt.

...

Nhưng mà, Trần Trầm trở lại chỗ ở không bao lâu, Mạc Anh đã leo lên cửa.

Lúc này Mạc Anh một mặt tiều tụy, trong mắt mơ hồ có chút tơ máu, vừa nhìn đã biết nữ nhân này tâm sự quá nặng.

- Tiền bối, ngươi trở về.

- Như thế nào? Xảy ra chuyện gì không tốt sao?

Trần Trầm bình tĩnh hỏi.

Trước đây nữ nhân này gọi hắn một tiếng tiền bối, hắn có lẽ có chút xấu hổ, bây giờ lại có thể thản nhiên chịu.

Tuy cùng là Phân Thần trung kỳ, nhưng nắm giữ pháp tắc và không nắm giữ pháp tắc, căn bản không phải cùng một nhận thức.

- Ngươi có thể tính toán Luyện sư thúc hắn thế nào sao? Từ sau khi đệ tử Tà Thần điện kia đi tới Kim Thánh tông chúng ta, Luyện sư thúc đã không còn truyền ra tin tức.

Âm thanh Mạc Anh khàn khàn nói.

Nhìn bộ dáng này, trong lòng Trần Trầm thở dài.

Ưu thích một người, quả nhiên là khó, Mạc Anh này tuy không luyện khí, nhưng công sức bỏ ra chỉ sợ không hề ít hơn Luyện Dương.

- Luyện đạo hữu giờ phút này cùng một chỗ với đệ tử Tà Thần điện kia?

- Đúng, đệ tử Tà Thần điện kia nói muốn tự thân giám sát Luyện Dương thúc trùng luyện tà khí kia.

- Máy ngày rồi?

- Ba ngày.

Ba ngày...

Trần Trầm nhíu mày, luyện khí giống với luyện đan, một chút đan dược và pháp bảo cao giai yêu cầu thời gian luyện chế rất lâu, nhưng trung tâm một mực bảo trì trạng thái làm việc chỉ có lò luyện đan hoặc là luyện khí lò.

Bản thân Luyện Đan Sư và Luyện Khí Sư là không có khả năng thời gian dài liên lạc không được.

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Trong lòng Trần Trầm mơ hồ có chút lo lắng.

Luyện Dương chính là Luyện Khí sư hấn nhìn trúng, trình độ luyện khí cao siêu, nhân phẩm cũng không tệ, nếu như bị người hốt chết, hấn tìm ai nói rõ lí lẽ đây?

Nghĩ tới đây, Trần Trầm lạnh giọng hỏi:

- Chẳng lẽ đệ tử Tà Thần điện còn dám ở trong Kim Thánh tông h

ại luyện khí đại sư của Kim Thánh tông hay sao?

- Cái đó ngược lại sẽ không, nhưng mà nếu để cho hắn chiếm lý, vậy Kim Thánh tông chúng ta cũng không thể làm gì được hắn.

Mạc Anh bắt đắ dĩ nói.

Trần Trầm nhẹ gậ đầu, chầ chờ một lát, sau đó hắ nói thẳng:

- Mà thôi, ta đi chỗ ở của Luyện đạo hữu một chuyến, xem hắ như thế nào.

- Nhưng lúc này nơi đó nghiêm cấm bắt luận kẻ nào tới gần!

- Không sao, ta tự có biện pháp.

Trần Trầm khoát tay áo, bay về đầm núi của Luyện Dương.

Chương 450: Hình Nhân Thế Mạng

Tới gần đầm núi của Luyện Dương, nơi này không xảy ra n goài ý muốn bị trận pháp bao vây, người ngoài căn bản là không c ách nào ra vào.

Trần Trầm suy nghĩ một chút, bắt đầu hỏi thăm hệ thống, rất nhanh đã cho ra đáp án trong trận pháp có hai người sống.

Đã có hai người sống, vậy cho thấy rõ ràng Luyện Dương còn chưa chết, nghĩ tới đây, trong lòng của hắ khẽ buồng lỏng.

Lại suy tư chốc lát, ấn ký mộc chi pháp tắc trên tay Trần Trầm phất sáng lên, phía dưới đỉnh núi tiểu viện kia, một gốc cỏ non lặng yên không một tiếng động sinh trưởng, cũng không lâu lắm đã sinh dài đến cao hơn nửa người, thò vào trong hậu viện Luyện Dương bình thường luyện khí.

Trong mắt Trần Trầm lóe lên một vệt màu xanh biếc, cảnh tượng trong hậu viện hoàn toàn hiện ra trong thức hải của hắn.

Phía dưới Đoán tạo lô thiêu đốt lửa cháy hùng hực, Luyện Dương biểu lộ thống khổ ngồi phía trước đoán tạo lô, cặp mắt căm bết, từ ng sợi hắc khí đang không ngừng vây quanh lưu chuyển trên người hắn.

Mà tại một bên khác của đoán tạo lô, một hắc y tu sĩ trẻ tuổi đang giữa hờ hững nhìn một màn này, trên mặt không có bất kỳ thần tình gì, mà ở trước ngực hắn, bắt ngờ thêu lên ấn ký Tà Thần điện.

Tiêu ký này so sánh ấn ký của tu sĩ Tà Long tông lúc đó hoàn toàn khác biệt, ấn ký của tu sĩ Tà Long tông kia chỉ là một ấn ký bình thường thêu ra.

Nhưng ấn ký trước ngực người này ngược lại càng giống như là một trận pháp, thỉnh thoảng sẽ còn sáng lên một đạo u quang.

- Người nào đang thăm dò ở đây!

Hình như đã nhận ra cái gì, thần sắc hắc y trẻ tuổi đột nhiên lạnh lẽo, nhìn về phía phía sau.

Đúng lúc này, trận pháp quanh ngọn núi này chậm chậm tiêu tán, một gã đại hán đầu trọc một mặt chất phác xuất hiện trước mặt hắc y trẻ.

- Là ta, đạo hữu, người sư đệ này của ta không sao chứ?

- Thì ra là Kim Tông chủ, cũng đúng, trong Kim Thánh tông này cũng chỉ người người mới có thể tùy ý mở ra tất cả trận pháp trên đỉnh núi, về phần Luyện đại sư này...

Nói đến đây, hắc y người trẻ tuổi nhìn về phía Luyện Dương, trong mắt lóe lên một tia tò mò.

- Chắc là không chuyện gì đâu.

Nghe được hai chữ chắc là, sắc mặt gã đại hán đầu trọc bỗng nhiên biến đổi, cười khổ nói:

- Người sư đệ này của ta si mê với luyện khí, không biết nặng nhẹ, ta thay hắn từ chối môn sinh ý này thế nào? Về phần thù lao đạo hữu đưa ra, Kim Thánh tông ta bồi thường gấp đôi.

Hắc y người trẻ tuổi cười ha ha một tiếng, thần tình có chút khinh thường:

- Kim Tông chủ nói đùa, pháp bảo của ta đang trong giai đoạn luyện chế khẩn yếu, nếu bởi vì cắt ngang mà bị hao tổn thì gấp đôi thù lao đáng là gì?

Hắn vừa dứt lời, trường kiếm bên trên đoán tạo lô mãnh liệt phát ra một tiếng kêu to, ngay sau đó mấy ngàn hắc vụ từ đó chui ra, mãnh liệt nhào tới Luyện Dương.

Nhìn thấy một màn này, hắc y trẻ tuổi lộ ra thần sắc nghi mà sợ, lẳng lặng nói:

- Quả nhiên phải bị phản phệ, may mà ta không tự mình luyện chế pháp bảo này...

Lời nói này của hắn tuy không lớn, nhưng tai mắt tu sĩ quá nhạy bén, sau khi gã đại hán đầu trọc nghe tức giận đến xanh mặt.

Thì ra đệ tử Tà Thần điện này đem lấy sư đệ của hắn trở thành dê thế tội, nghe qua người Tà Thần điện làm việc quái đản bá đạo, giờ đây xem ra quả thật như thế.

Lúc này, Luyện Dương rên khẽ một tiếng, thần sắc khốc róng trên mặt càng rõ ràng, trừ cái đó ra, mái tóc màu đen của hắn lại lấy tốc độ mắt trần có thể thấy biến trắng, sau đó từng nếp gấp bắt đầu xuất hiện trên mặt hắn.

- Cái này...

Gã đại hán đầu trọc biến sắc, cũng bất chấp tất cả, lên trước muốn đem cái kia lấy trường kiếm màu đen từ trong lò luyện ra, nhưng thanh niên mặc áo đen kia nhanh hơn hắn, bước ra một bước đã ngăn trước người hắn.

- Kim Tông chủ, người nhưng chớ có sai lầm! Thật coi sinh ý của Tà Thần điện ta muốn tiếp thì tiếp, muốn vứt bỏ thì từ bỏ sao?

Gã đại hán đầu trọc liếc mắt nhìn thanh niên mặc áo đen trước mặt.

Gia hỏa này chẳng qua là Phân Thần hậu kỳ mà thôi, hắn thật muốn lấy trường kiếm màu đen kia, gia hỏa này tuyệt đối ngăn không được.

Nhưng đối phương dù sao cũng là đệ tử Tà Thần điện... Tà Thần điện, đây chính là chúa tể Nam Vực, tồn tại kinh khủng sở hữu hơn ngàn thành trì, lưng tựa Tà Thần điện, coi như đối phương là Trúc Cơ tu sĩ, hắn cũng không dám mạo phạm.

Nhưng mà, nếu như hắn thật mặc kệ, bên kia tình huống của sư đệ đã càng ngày càng nguy hiểm, coi như thật vượt qua một kiếp này, người chỉ sợ cũng phế.

Ngay khi trong lòng của hắn thiên nhân giao chiến, trong mắt thanh niên mặc áo đen đột nhiên lóe lên một tia ô quang, nói khẽ:

- Kim Tông chủ, người sư đệ này của ngươi là kỳ tài luyện khí, tu luyện thuật luyện khí của hắn giờ đây không sánh được ngươi, nhưng tương lai thì sao?

- Nếu có một ngày, Luyện Khí Thuật của hắn vượt qua ngươi, ngươi người tông chủ này phải ứng xử thế nào?

- Cho nên, đổi một góc nhìn khác, ta hiện tại là đang giúp ngươi, ngươi nói có đúng hay không?

Trong mắt gã đại hán đầu trọc lóe lên một tia mê võng, sắc mặt bắt đầu trở nên âm tình bất định.

...

Bên ngoài đỉnh núi, Trần Trầm nhìn thấy một màn này không khỏi có chút kinh dị, không ngờ đệ tử Tà Thần điện này tu vi chỉ có Phân Thần hậu kỳ lại có thể bằng vào một chút Huyền Thuật ảnh hưởng đến phán đoán của cường giả Hợp Thể cảnh.

Không, không đúng, cái này dường như không là Huyền Thuật thuần túy, càng giống như là một loại dẫn dắt.

Trần Trầm mơ hồ thấy rõ cái gì.

Phải biết, trên thế gian này, trong lòng đa số người đều xuất hiện một chút ý nghĩ không tốt, mà thuật pháp của thanh niên mặc áo đen này chính là câu lên tà niệm này trong lòng những người đó, làm cho người ta nhất thời không cách nào đưa ra phán đoán chính xác.

Cũng chỉ có bí mật thuật pháp bực này mới có khả năng lừa qua tu sĩ Hợp Thể cảnh.

Mắt thấy thần sắc thỏa hiệp trên mặt gã đại hán đầu trọc càng ngày càng đậm, ấn ký pháp tắc trong lòng bàn tay Trần Trầm lại sáng lên một cái.

Cùng lúc đó, dưới lòng bàn chân gã đại hán đầu trọc đột nhiên sinh ra một gốc cỏ non bén nhọn, như là lợi kiếm hung hăng đâm vào lòng bàn chân hắn.

Một bên khác, một gốc cây mây cũng không để lại dấu vết võ sau lưng Luyện Dương.

Gã đại hán đầu trọc nháy mắt thanh tỉnh, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi, khí thế Hợp Thể cảnh điều kiện phản xạ phát ra.

Oanh!

Một tiếng vang trầm!

Thanh niên mặc áo đen căn bản không bất kỳ kháng cự nào, đã bị khí thế cường đại kia đánh bay ra ngoài, hung hăng đâm vào bên trên trận pháp.

Gã đại hán đầu trọc không để ý tới nhiều, trực tiếp lấy trường kiếm màu đen từ trong lò luyện ra, trường kiếm ra hơn ngàn hắc vụ lập tức như là đánh mất căn cơ đồng dạng phát ra gào thét thê lương, cuối cùng tan biến trong hư vô.

- Người... Hủy căn cơ pháp bảo của ta!

Chỗ không xa, thanh niên mặc áo đen nhìn thấy một màn này, tức giận quát, bàn tay kim lòng không được giương lên, nhưng mà rất nhanh lại buông xuống.

- Xin lỗi, việc này quan hệ đến tính mạng sư đệ ta, ta có chút bất đắc dĩ.

Gã đại hán đầu trọc bỏ xuống câu nói này, trực tiếp đi về phía Luyện Dương, lúc này đút cho Luyện Dương một viên đan dược.

Nhưng mà trong chớp mắt, Luyện Dương chậm chậm mở mắt, nhìn lên gã đại hán đầu trọc trước mặt, trong mắt của hắn tràn đầy vẻ áy náy.

- Sư... Huynh, làm người khó xử.

- Biết làm cho ta khó xử thì tốt, xem người lần sau còn dám tiếp loại yêu cầu nguy hiểm này nữa hay không?

Gã đại hán đầu trọc thấp giọng mắng, hơi có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Mà lúc này, thanh niên mặc áo đen đã nhặt trường kiếm lên, sau khi dò xét một phen, thần sắc đau lòng đã lộ rõ trên mặt.

- Còn thiếu một tia! Còn thiếu một tia! Kim Tông chủ, người hủy bảo vật của ta, việc này ta nhớ kỹ, ngày sau ta chắc chắn sẽ đòi một lời giải thích!

Gã đại hán đầu trọc mặt không biểu tình, buồn bã nói:

- Kim Thánh tông ta sẽ hết sức bồi thường tổn thất của đạo hữu.

- Bồi thường ta tổn thất? Tốt, rất tốt! Cáo từ!

Thanh niên mặc áo đen bỏ lại một câu, cầm lấy trường kiếm xoay người rời đi, cũng không lâu lắm đã rời khỏi Kim Thánh tông.

Nhìn bóng lưng đi xa, lại nhìn một đôi sư huynh đệ trong phòng nhỏ hậu viện một chút, trong lòng Trần Trâm thở dài, chuẩn bị lặng yên không một tiếng động rời đi.

Nhưng không đợi hấn quay người, phía dưới trong hậu viện đã truyền ra âm thanh của gã đại hán đầu trọc.

- Đạo hữu, nếu đã tới thì sao còn không hiện thân gặp mặt?

Chương 451: Rút Củ Dưới Đáy Nồi

Nghe nói như thế, thân hình Trần Trầm dừng lại, đối với cái này hấn cũng không cảm thấy bất ngờ.

Vừa rồi hấn đều cầm cỏ đâm vào chân người ta, nếu người ta còn không phát hiện được đó mới kỳ quái, huống chi đây chính là cường giả Hợp Thể cảnh.

Trầm mặc hai giây sau, Trần Trầm xoay người lại, rơi xuống trước mắt Kim Tông chủ và Luyện Dương đang suy yếu.

- Người chính là tân khách khanh Trưởng lão của Kim Thánh tông chúng ta?

Kim Tông chủ nhìn Trần Trầm, ánh mắt có chút phức tạp.

- Không sai, chính là tại hạ.

Trần Trầm không kiêu ngạo không tự ti, cũng không bởi vì đối phương là cường giả Hợp Thể cảnh mà biểu lộ ra một chút e ngại nào.

Cuối cùng giờ đây thân phận của hấn chính là một “Thế ngoại cao

nhân”.

- Đạo hữu, vừa rồi nhờ có người, nếu không nhờ người kịp thời nhắc nhở ta, sự đệ của ta đã nguy hiểm.

Nghe được lời này của Kim Tông chủ, Luyện Dương cũng nghĩ lại tới cái gì, lập tức biến đến dị thường kích động, cưỡng ép ngồi dậy nói:

- Trương huynh, vừa rồi trong lúc mơ màng, ta cảm giác có người đập ta, đó cũng là thủ bút của người?

Trần Trầm mỉm cười, từ chối cho ý kiến, lại dẫn tới Luyện Dương một hồi cảm động.

Có câu nói rất hay, hoạn nạn gặp chân tình, hiện tại hẳn xem như nhìn thấy chân tình.

Đừng nhìn Trương đạo hữu này chỉ âm thầm nhắc nhở, nhưng dù sao cũng là động tay chân dưới mí mắt đệ tử Tà Thần điện, bất chấp nguy hiểm chính là không nhỏ.

Càng máu chó là sư huynh cứu mình có một bộ phận nhân tố là vì tông môn, còn Trương đạo hữu cũng là thật bởi vì tình nghĩa!

- Đệ tử Tà Thần điện kia rời đi, ngày khác chắc chắn sẽ trở về báo thù, đối với thủ đoạn của Tà Thần điện ta không hiểu rõ lắm, xin hỏi Tông chủ, nếu hẳn trả thù, đại khái biết áp dụng thủ đoạn gì sao?

Trần Trầm nhìn về phía Kim Tông chủ, ngữ khí có chút nghiêm túc.

Lúc trước một đệ tử Tà Long tông đã làm cho Ngọc Đỉnh tông chấn động, càng dọa đến Xích Ma tông chạy trốn chết, mà lần này đặc tội chính là đệ tử Tà Thần điện đường đường chính chính

h.

Kim Tông chủ nghe đến đây khòe mắt kéo ra nói:

- Tà Thần điện không đến nổi trực tiếp đánh tới cửa, nhưng mà... Có thể sẽ ở phương diện khác khó xử Kim Thánh tông chúng ta, giống như ép Kim Thánh tông chúng ta bồi thường đồ vật không bỏ ra nổi...

- Sư huynh, việc này trách ta, như thật hẳn nói ra nói lên loại yêu cầu kia, coi như ta đánh bạc tính mạng, cũng sẽ vẫn hồi tổn thất thay tông môn.

Luyện Dương một mặt áy náy, nói thật, tuy hẳn không có vấn đề lớn gì, nhưng giờ khắc này, trong lòng không dễ chịu hơn chết bao nhiêu.

Hiện tại hẳn mới hiểu được, hẳn còn sống đồng thời không chỉ là sống vì mình, cho dù hẳn muốn chết, cũng sẽ có không ít người không thêm đếm xỉa cứu hẳn.

...

Sự thật chứng minh, Kim Tông chủ vẫn là hết sức có so sánh cân nhắc.

Cũng không lâu lắm, đệ tử Tà Thần điện kia đã truyền đến tin tức, Kim Thánh tông phải bồi thường tổn thất tổng giá trị một trăm Linh Tinh.

Không phải Linh Thạch cực phẩm, mà là Linh Tinh.

Phải biết, toàn bộ Linh Tinh trong mỏ quặng đều không nhiều, những thứ này đều là tài nguyên chiến lược trong tông môn, bình thường chỉ có cao thủ hàng đầu nhất trong tông môn mới có tư cách sử dụng.

Dựa theo giá thị trường, một khối Linh Tinh có thể hối đoái một vạn khối Linh Thạch cực phẩm, một trăm khối Linh Tinh, chính là một trăm vạn Linh Thạch cực phẩm, hơn nữa có tiền mà không mua được,

Một trăm vạn Linh Thạch cực phẩm, Kim Thánh tông khế căn mô i có lẽ có thể lấy ra đến, nhưng một trăm Linh Tinh, vậy thì có chút ít khó khăn.

...

Trong phòng nhỏ của Luyện Dương.

Kim Tông chủ đồng thời không ưu sầu như trong tưởng tượng, ngược lại cười nói với Luyện Dương:

- Sư đệ, một trăm Linh Tinh mà thôi, trong tông môn chúng ta hiện tại tuy thiếu một chút, nhưng ta ra ngoài luyện khí cho người ta, thiệt cái giá, lấy Linh Tinh là thù lao, có lẽ vẫn có thể kiếm ra đến cho người, những luyện khí chúng ta, chẳng lẽ còn sẽ thiếu Linh Thạch sao? Người yên tâm khôi phục thân thể đi.

Luyện Dương nghe đến đây cắn răng nhẹ gật đầu.

Nhưng mà, Kim Tông chủ chỉ mới đi ra mới nửa ngày đã một mặt âm trầm từ bên ngoài quay trở về Kim Thánh tông.

Đối với lúc trước, tâm tình hiện tại của hắn ngưng trọng gấp mấy lần không thôi mặt mày tràn đầy thần sắc lo lắng.

Lần này, hắn không đi đỉnh núi của Luyện Dương, mà là rơi vào t rước sơn môn, rơi vào trầm tư đối với ba chữ Kim Thánh tông khế trên cự thạch.

- Tông chủ, thế nào? Việc này chẳng lẽ không thuận lợi?

Lúc này, Mạc Anh âm thầm xuất hiện tại bên cạnh hắn, âm thanh mơ hồ có chút thấp thỏm.

Luyện Dương khó chịu, nàng cũng khó chịu, thoạt nhìn thậm chí còn tiêu tụy hơn Luyện Dương mấy phần.

Nhìn người sư diệt bộ dáng này, Kim Tông chủ lắc đầu thở dài nói:

- Người sư đệ kia của ta, sao đầu óc lại chậm chạp như vậy? Nếu hắn sớm một chút cùng người kết làm đạo侶, sao có thể sẽ xảy ra loại chuyện này?

Mạc Anh nghe vậy trên mặt lại không đạt được tán dương vui sướng, ngược lại cực kỳ khẩn trương nói:

- Tông chủ, đến cùng xảy ra chuyện gì?

Nàng ngược lại muốn lấy ra chút Linh Thạch hoặc là cái gì giúp đỡ Luyện Dương, nhưng Linh Thạch của nàng đã sớm toàn bộ đổi thành vật liệu luyện khí cho Trần Trầm? Giờ đây nàng là chân chỉ lực bất tòng tâm.

Kim Tông chủ nhìn Mạc Anh, khổ sở nói:

- Người kia tung ra tin tức, nói Kim Thánh tông chúng ta ham muốn vật liệu luyện khí, muốn từ bên trong cắt xén, kết quả sai lầm luyện hỏng trọng bảo của hắn, làm cho hắn tổn thất cực kỳ thảm trọng.

- Ta ra ngoài nửa ngày, các tiệm trong Kim Thánh thành đã truyền đến mấy đợt tin tức, chỉ ít có bốn tông môn đoạn tuyệt quan hệ hợp tác lâu dài với chúng ta.

- A?

Mạc Anh cực kỳ hoảng sợ.

Phải biết luyện khí không giống luyện đan, có thể sản xuất số lượng lớn, chỉ cần luyện chế ra được thì không lo nguồn tiêu thụ.

Luyện khí càng lịch sự là thích hợp, tất cả tuyệt đại bộ phận sinh ý đều là đỉnh chế.

Loại tình huống này, tín dự rất quan trọng.

Nếu không có tín dự, tu sĩ nào nguyện ý yên tâm giao vật liệu luyện khí mình vất vả tích lũy cho Luyện Khí sư?

Người tu sĩ nào nguyện ý giao trọng bảo theo bên mình cho Luyện Khí sư luyện chế lại một lần?

Nguyên bản tín dự của Kim Thánh tông cực kỳ không tệ, nhưng sau khi người này truyền bá tin tức ra ngoài, tín dự sợ rằng sẽ rớt xuống ngàn trượng.

Không có tín dự, mặc cho kỹ nghệ của người cao siêu đến đâu, người khác cũng sẽ không giao sinh ý cho người làm.

Huống chi, người truyền bá tin tức ra ngoài là đệ tử của Tà Thần điện.

Hắn truyền bá loại tin tức này, cũng tương đương với biểu đạt một loại thái độ.

Loại tình huống này, tông môn nhà ai còn nguyện ý dâng lên nguy hiểm đắc tội Tà Thần điện, giao cho sinh ý Kim Thánh tông làm?

Trình độ luyện khí của Kim Thánh tông mặc dù không tệ, nhưng cũng không phải không thể thay thế.

Một chiêu này đối với Kim Thánh tông quả thực là rút củi dưới đáy y nồi!

- Việc này trước đừng nói cho Luyện Dương, cũng đừng nói cho những người khác trong tông môn, hiểu chưa?

Kim Tông chủ ngữ khí nghiêm túc nói với Mạc Anh.

Mạc Anh nhẹ gật đầu, sắc mặt có chút trắng bệch, tin tức này truyền đi, làm cho những người khác trong tông môn biết là Luyện sư thúc đập bát cơm của mọi người... Tông môn chẳng mấy chốc sẽ lục đục nội bộ.

Luyện sư thúc lại là người thanh cao, biết được loại chuyện này, sợ rằng sẽ làm ra việc ngốc gì đó.

- Tông chủ... Việc này làm sao bây giờ?

- Ta trước tìm mấy lão bằng hữu quen thuộc, mượn chút Linh Tinh, trước bồi thường cho người kia, về phần chuyện danh dự tông môn..., lại nghĩ biện pháp đi.

Kim Tông chủ bất đắc dĩ nói, giờ đây cũng chỉ có làm như vậy.

Nghe nói như thế, trong lúc nhất thời chân tay Mạc Anh có chút lúng túng.

Có thể lừa gạt nhất thời, lừa không được một đời, loại tình huống này, Luyện sư thúc sớm muộn cũng sẽ biết chân tướng.

Nghĩ tới đây, nàng cảm giác đầu có chút đau, đúng lúc này, trong đầu của nàng đột nhiên nhớ tới một người, làm cho ánh mắt của nàng đột nhiên sáng lên, giống như bắt được cây cỏ cứu mạng.

- Tông chủ, nếu không chúng ta đi hỏi khách khanh Trương lão T

hiên Vận Tử tiền bối một chút?

- Mặc dù người kia có chút thủ đoạn, nhưng quá trẻ tuổi, đối với c huyện này...

Kim Tông chủ có chút chần chờ.

Thiên Vận Tử kia mặc dù hấn đã gặp, nhưng đối với thủ đoạn của người này cũng không quá am hiểu.

- Tướng mạo đó của Thiên Vận Tử tiền bối là giả, thực ra tướng mạo chân chính của hấn là một tóc trắng lão giả, về phần bản sự của hấn...

Nói đến đây, trong mắt Mạc Anh tràn đầy đấng chát, lảm bảm nó i:

- Giờ đây tình huống của chúng ta làm gì còn nhiều lựa chọn như vậy? Chỉ có thể ôm tâm lý may mắn đi hỏi hấn một chút.

Chương 452: Ngả Bài

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Hám Thiên Tà Thần

Nhưng mà, hai người đến Trần Trầm ở tạm ngọn núi kia phía sau,

lại không tìm được Trần Trầm, gặp được gần đó đệ tử mới biết được cái kia - Thiên Vận Tử- lại thật sớm liền vấn an Luyện Dương, khiến Kim Tông chủ có chút bất ngờ.

Mạc Anh thì ở một bên nhỏ giọng giải thích nói:

- Tông chủ, cái kia Thiên Vận Tử tiền bối cùng Luyện sư thúc mới quen đã thân, giờ đây đều lấy huynh đệ xưng hô, hẳn thường xuyên vấn an Luyện sư thúc, đó là có thể thông cảm được.

Nếu không là có cái này tình cảm tại, ta cũng không tiện hỏi thăm hẳn, phải biết... Mời hẳn giải thích nghi hoặc, đại giới cũng không nhỏ đây!

Nói đến đây, Mạc Anh nhớ tới mình toàn bộ vốn liếng, trong mắt lóe lên một tia đau lòng thần sắc.

- Thì ra là thế.

Kim Tông chủ khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên như có vẻ suy nghĩ.

...

Sau một lát, hai người lại đến Luyện Dương cái kia phòng nhỏ.

Để cho người ta kinh ngạc so với lúc trước cái suy yếu Luyện Dương, lúc này Luyện Dương lại tinh thần rất nhiều, thậm chí tóc đen u đen không ít, đang cùng cái kia Thiên Vận Tử uống rượu!

- Cái này...

Kim Tông chủ và Mạc Anh hai mặt nhìn nhau, đều có chút khó có thể tin.

Mới qua một ngày mà thôi, Luyện Dương này khôi phục cũng quá nhanh đi?

Thấy thần tình khiếp sợ của Tông chủ và sư điệt khó chơi, Luyện Dương bất đắc dĩ giải thích nói:

- Trương huynh đoạn trước thời gian đi Dịch thành một chuyến, c hụp không ít đan dược trở về, trong đó có gia tăng tuổi thọ, giờ đây ta gặp được loại chuyện này, Trương huynh đã lấy ra một chút đ an dược tương tự cho ta.

Kim Tông chủ và Mạc Anh nghe đến đây càng khiếp sợ, có câu nói rất hay, vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo.

Thiên Vận Tử này đối với Luyện Dương không khỏi quá tốt rồi, coi như là thân huynh đệ cũng không đến mức như vậy?

Trần Trầm nhìn ra tư người hai tâm, cười nhạt một tiếng nói:

- Hai vị có chỗ không biết, ta người này thường xuyên thôi diễn thiên cơ, thỉnh thoảng sẽ hao tổn tuổi thọ, nguyên cơ bên cạnh phòng đan dược tương tự, giờ đây cũng chỉ là vừa lúc mà gặp mà thôi.

- Luyện huynh là hảo hữu của ta, lại thay ta luyện chế pháp bảo, bên cạnh ta không có đan dược như vậy thì cũng thôi đi, đã có, ta thế nào lại hẹp hòi?

Trần Trầm nói nghĩa chính ngôn từ.

Muốn thật muốn thân cận một người, bắt đầu chỉ có thể vừa phải quan tâm, nếu quan tâm quá độ, chỉ sẽ dẫn tới người khác cảnh giác.

Trần Trầm làm một kẻ lọc lõi, kinh nghiệm vô cùng phong phú, tự nhiên minh bạch đạo lý này.

Bây giờ nói đến loại này lời nói dối càng là dễ như trở bàn tay, th

uyện tiện còn làm tròn vài thế ngoại cao nhân của mình.

Lời nói dối thực ra người nào cũng biết nói, nhưng có thể toàn bộ viên hời đến, không kể hờ, lác đác không có mấy.

Một bên Luyện Dương nghe đến đây cảm động đến không được, t hực ra, cũng chính bởi vì Trương huynh nói vừa vắn có đan dược như vậy, hẳn mới có mà tiếp nhận.

Nếu thật dễ hẳn đặc biệt đi mua, hẳn làm sao có ý tứ? Nơi nào có mặt to như thế?

- Đạo hữu cao thượng!

Kim Tông chủ tán thưởng một câu, trong bất tri bất giác cũng sinh ra mấy phần hảo cảm đối với khách khanh Trương lão này.

Lúc này, Luyện Dương hình như nghĩ đến cái gì, vội vàng nói:

- Sư huynh, một trăm Linh Tinh có phải đã góp đủ hay không? Như góp chưa đủ, ta hiện tại thực ra cũng có thể luyện chế một chút pháp bảo.

- Không không, nơi nào có chuyện! Một trăm Linh Tinh mà thôi.

Kim Tông chủ vừa nói vừa gãi gãi cái đầu trọc lớn kia của hẳn, nhìn thấy một màn này, Luyện Dương lập tức nở nụ cười khổ.

- Sư huynh, người nói dối liền sẽ nhin không được gãi đầu.

Kim Tông chủ nghe vậy nghiêm sắc mặt, liên tục lắc đầu:

- Tuyệt đối không! Tuyệt đối không!

Luyện Dương không tiếp tục nhìn hẳn, mà là nhìn về phía Mạc Anh, trong mắt Mạc Anh lóe lên vẻ bất nhẫn, sau đó nhanh chóng q

uay đầu qua một bên.

Nhìn thấy tình cảnh này, Luyện Dương đột nhiên nở nụ cười, nói:

- Sư huynh, ta phạm vào chuyện sai bực này, còn cần mặt mũi gì nữa? Các người không cần gạt ta, ta không đến mức làm ra cái gì việc ngốc, cũng sẽ không thất bại hoàn toàn.

- Ta làm chuyện bậy, ta sẽ đảm đương, nếu như thời gian ngắn không ông đảm đương được, vậy ta sẽ đảm đương đến chết mới thôi.

Luyện Dương nói lời này âm vang mạnh mẽ, ánh mắt càng là dứt khoát kiên quyết.

Không thể không nói, người này là người có đảm đương.

Kim Tông chủ thấy vậy tin mấy phần, chần chờ chốc lát, nói ra chuyện tiếng tăm Kim Thánh tông bị hủy, sinh ý chịu đến ảnh hưởng cực lớn ra.

Dù Luyện Dương sớm đã chuẩn bị tâm lý, sau khi nghe xong vẫn không nhịn được đấm ngực dậm chân, tự trách một hồi.

- Sư thúc, chúng ta tới nơi này là muốn tìm Thiên Vận tiên bối, xem hắn có thể chỉ cho chúng ta con đường sáng hay không...

Mạc Anh nhìn về phía Trần Trầm, trong ánh mắt tràn đầy khẩn cầu.

Luyện Dương nghe vậy hồi tưởng lại thủ đoạn thần hồ kỳ kỹ kia của Trần Trầm, lập tức cũng nhìn về phía Trần Trầm, sau đó phù phù một tiếng, lại quỳ xuống.

- Trương huynh, nếu người có thể chỉ cho Kim Thánh tông chúng ta một con đường sáng, cái mạng này của ta, từ nay về sau chính là của người!

Trần Trâm nghe đến đây lông mày mãnh liệt đánh, sau đó sâu kín thở dài nói:

- Luyện huynh, người đứng lên đi.

Lúc này, Kim Tông chủ cũng hơi hơi cung kính khom người nói:

- Còn mời đạo hữu giúp ta Kim Thánh tông một chút sức lực, nếu có thể bảo trụ Kim Thánh tông chúng ta, ta nguyện ý phụng đạo hữu làm thái thượng khách khanh Trương lão, từ đó bình khởi bình tọa với ta!

Trần Trâm im lặng.

Còn thái thượng khách khanh Trương lão, làm những cái loè loẹt này, hẳn chỉ muốn luyện khí mà thôi.

Nhưng mà, chuyện này với hắn tới nói cũng thật là một cơ hội tốt.

Lăn lộn ở Thượng giới này, pháp bảo rất quan trọng, tương lai là cường giả đỉnh cao, phải có một tông môn đặc biệt luyện khí cho mình, đó mới có bài diện.

Vừa nghĩ vậy, Trần Trâm đứng lên, đỡ Luyện Dương lên, dùng giọng nói cực kỳ nghiêm túc:

- Việc này rất không dễ dàng, nhưng cũng không phải hoàn toàn không cách nào.

- Đạo hữu thỉnh giảng.

Kim Tông chủ bu lại.

Trần Trâm nguyên vốn còn muốn giả vờ giả vịt tính toán, cuối cùng lại giả vờ ra bộ dáng tôn thờ, nhưng mà rất nhanh đã bỏ đi ý ng

hĩ này.

Trần mặc chốc lát, hấn mỉm cười nói:

- Như vậy đi, sư môn ta thực ra cũng cần đại lượng pháp bảo, nếu không, ta nói với sư môn một chút, để cho một chút đệ tử cấp thấp trong sư môn mua sắm pháp bảo của Kim Thánh tông.

- Cái này...

Thần tình Kim Tông chủ trì trệ, vẻ thất vọng trong mắt lóe lên rồi biến mất.

Một tông môn... Đó là tuyệt đối không thỏa mãn được nhu cầu của Kim Thánh tông.

Kim Thánh tông nhiều Luyện Khí sư như vậy, coi như là mười ngày luyện một món pháp bảo, luyện như thế một tháng, đã đủ võ trang đầy đủ cho tất cả đệ tử cấp thấp một tông môn.

Biện pháp này nhiều nhất chỉ có thể giải trừ khẩn cấp mà thôi.

Nhưng mà mặc dù như thế, hấn đối Thiên Vận Tử này hấn vẫn cực kỳ cảm kích.

Thuyết phục tông môn của mình toàn bộ tới mua pháp bảo của Kim Thánh tông, cái này yêu cầu không nhỏ, cũng phải đảm đương trách nhiệm không nhỏ.

Đang lúc hấn muốn mở miệng cảm tạ, Trần Trần đột nhiên liếm môi một cái, lộ ra một nụ cười như có như không.

- Trong tông môn ta còn có một bảo vật, luyện chế tiêu hao rất nhiều, nếu Kim Thánh tông nguyện ý tiếp tờ đơn này, tương lai mấy năm duy trì tông môn phát triển, cung cấp đệ tử tu luyện, hấn là không cần lo lắng.

Nghe nói như thế, Kim Tông chủ và Luyện Dương hai mặt nhìn nhau, một mặt khó có thể tin.

Chỉ một bảo vật, có thể làm cho tông môn mấy năm không lo, Thiên Vận Tử này có phải không hiểu một tông môn một năm tiêu hao nhiều ít Linh Thạch hay không?

Luyện Dương tiếp tờ đơn của đệ tử Tà Thần điện kia đã coi là không nhỏ, nhưng chuyển đổi thành Linh Thạch, nhiều nhất cũng là làm cho Luyện Dương một người mấy năm không lo mà thôi.

So sánh một tông môn, chẳng qua là giọt nước trong biển cả mà thôi.

- Ách, Thiên Vận đạo hữu, quý tông môn, đây là muốn luyện Tiên Khí sao? Kim Thánh tông chúng ta... Không có thực lực này.

Kim Tông chủ gãi đầu một cái, thần tình có chút xấu hổ.

Trần Trầm khẽ lắc đầu, chậm rãi nói:

- Các ngươi quên, thế gian này có một loại vật liệu luyện khí, đại giới luyện chế pháp bảo là không giới hạn...

Nghe nói như thế, sắc mặt Kim Tông chủ và Luyện Dương thay đổi, trong mắt lóe lên thần sắc chấn kinh và giật mình, sau đó trầm miêng một lời thấp giọng hô!

- Vạn Hóa Thần Kim?!

Chương 453: Ta Giao Mệnh Cho Người

Chương 453: Ta Giao Mệnh Cho Người

- Quý tông môn... Có... Có Vạn Hóa Thần Kim?

Kim Tông chủ có chút run rẩy hỏi.

Trần Trầm nhẹ gật đầu, xem như thừa nhận, nhưng mà tiếp đó, hắn còn nói thêm:

- Việc này chỉ giới hạn bốn người chúng ta biết, tuyệt đối không cần lan truyền ra ngoài, nếu không sợ rằng sẽ đưa tới tai họa ngập đầu cho Kim Thánh tông.

Con mắt Kim Tông chủ co quắp nhẹ gật đầu.

Thiên Vận Tử này nói là đưa tới tai họa ngập đầu cho Kim Thánh tông, rất rõ ràng là cực độ tự tin đối với tông môn của mình, không sợ đưa tới tai họa, người ta suy nghĩ cho Kim Thánh tông, sao hắn lại từ chối?

Có câu nói rất hay, thất phu vô tội, hoài bích có tội.

Kim Thánh tông tiếp xúc với Vạn Hóa Thần Kim, nếu tin tức này truyền đi, Kim Thánh tông chỉ sợ cũng chịu tai họa.

Nhưng tông môn người ta có đại năng thì không giống, chưa nói cho ai thì có thể vô tội, có báu vật là mang tội.

Nghĩ tới đây, hắn nhìn về phía Mạc Anh, dọa đến Mạc Anh tranh thủ thời gian đưa tay phát hạ thẻ độc.

Nhìn một màn này, Trần Trầm có chút vừa ý.

Chuyện phát triển đến đây, thời cơ đã thành thực, nhưng mà hắn tỉn nhiệm nhất vẫn như cũ là Luyện Dương.

Cho nên đến lúc đó luyện chế lại một lần Vạn Hóa Thần Phong, nhiệm vụ này hắn sẽ giao cho Luyện Dương, đồng thời vắng mặt Kim Thánh tông nội luyện quy định.

Nếu phía sau hắn thật có ẩn Thế Tông Môn gì đó thì cũng thôi đi, nhưng tất cả những thứ này đều là hắn lừa dối nói ra, bởi vậy chỉ có thể cẩn thận dè dặt một chút.

Về phần Kim Thánh tông, càng nhiều là nhân vật đảm nhiệm một thu thập vật liệu luyện khí.

Tất nhiên, mua nhiều một nhóm pháp bảo cũng không ảnh hưởng toàn cục, tương lai nếu tìm được vết nứt không gian thông hướng Hạ giới, hắn trực tiếp toàn bộ đưa xuống, để cho người Hạ giới biết, Trần Trầm hắn ở Thượng giới đến cùng lăn lộn tốt thế nào!

Nghĩ tới đây, hắn kìm lòng không được lộ ra nụ cười.

- Vậy... Đạo hữu, luyện chế Vạn Hóa Thần Kim kia, đến cùng cần Kim Thánh tông chúng ta ra nhiều ít vật liệu luyện khí?

Cổ họng Kim Tông chủ run run một thoáng, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

- Dương nhiên là toàn bộ.

Trần Trầm bình tĩnh trả lời.

Dứt lời, cảm giác còn có chút không đủ, ngay sau đó lại bổ sung:

- Trước khi luyện chế vẫn phải chuẩn bị một tháng, lợi dụng thời gian một tháng này, Kim Thánh tông các người có thể lợi dụng công đường trước kia lưu lại, lại mua một nhóm vật liệu luyện khí, càng nhiều càng tốt, Linh Thạch không là vấn đề.

Kim Tông chủ bị dọa đến run một cái...

Trong mắt Luyện Dương càng hiện lên thần sắc vô cùng hưng phấn, tự lẩm bẩm:

- Thì ra là thật... Thì ra truyền văn là thật, nghe nói trước khi vạn hóa Chân Long bắt diệt kiếm đứng hàng thứ nhất xuất thế, giá cả vật liệu luyện khí toàn bộ Bắc Vực đều tăng lên gấp đôi, chính là bởi vì đều bị chủ nhân của kiếm kia mua sắm không còn một món gì...

Nghe nói như thế, Trần Trầm ngược lại giật nảy mình.

Đề giá cả vật liệu luyện khí của một vực đều xuất hiện cơn sóng lớn như thế, kiếm chủ kia đến cùng là mua nhiều ít vật liệu luyện khí? So với hắn, mình vẫn là quá gia gia...

Nhưng mà cái đó dù sao cũng là đứng đầu luyện khí bảng, Trần Trầm cũng không dám yêu cầu xa vời.

Luyện khí bảng hắn xem qua, nếu hắn góp cả Linh Lung Thần Kim gạch vào Vạn Hóa Thần Kim, nói không chừng có thể xông một lần cuối bảng.

So với những pháp bảo xếp hạng hàng đầu tiếng tăm lừng lẫy kia, hắn tại đỉnh tiêm trong tài liệu có lẽ không khiếm khuyết như thế, chính là Khí Hồn kém quá nhiều.

Người ta đó cũng đều là chém giết Chân Linh làm Khí Hồn, mà h

ấn cả bóng dáng Chân Linh đều chưa thấy qua.

- Linh Thạch không là vấn đề...

Kim Tông chủ thở dài, có lẽ đây chính là khoảng cách giữa môn phái nhỏ và đại tông môn.

Kim Thánh tông nguyên bản là đại tông môn vùng hẻo lánh, sau này sư tổ hắn bước vào Hợp Thể cảnh, dẫn dắt tông môn tiến vào Nam Vực, đến thế hệ này của hắn đã phát triển rất tốt.

Giờ đây xem ra, vẫn là sâu kiến, một đệ tử phổ thông của Tà Thần điện đã có thể làm cho bọn hắn khó xử như thế, không phải sâu kiến là cái gì?

- Những cái này trước tính toán làm tiền đặt cọc, các ngươi muốn thì nguyện ý đón lấy đơn này, ta sẽ trở về tông môn chuẩn bị một chút, đến lúc đó sẽ giao phần còn lại.

Trần Trầm vừa nói vừa đưa một nhẫn trữ vật vào trong tay Kim Tông chủ.

Kim Tông nhận lấy xem xét, khước mắt trừng lớn, hít sâu một hơi dài, mới trở lại bình thường.

Bên trong chỉ có một đồng nho nhỏ, nhưng tất cả đều là Linh Tinh, có chừng hai trăm khối, thừa sức bồi thường đệ tử Tà Thần điện kia.

Nhưng mà này còn chỉ là tiền đặt cọc mà thôi!

Nếu là thật làm thành đơn này, Kim Thánh tông đừng nói mấy năm, bớt ăn bớt mặc chút, mười năm đều không lo.

- Thiên Vận đạo hữu, đơn này Kim Thánh tông chúng ta nhận, đại ân đại đức bực này tại hạ thực tế không thể báo đáp, nếu như sau

này Kim Thánh tông chúng ta có thể thử dốc tiếp tục kéo dài, từ nay về sau, quý tông môn tìm Kim Thánh tông chúng ta luyện khí, chúng ta không kiếm lời một khối Linh Thạch!

Kim Tông chủ lấy tay giơ lên trời, nghĩa chính ngôn từ phát thệ n
ói.

Trần Trầm cười cười, không nói gì nữa.

- Nếu đạo hữu đã thanh toán xong tiền đặt cọc, vậy ta đi chuẩn bị ngay, cáo từ!

Kim Tông chủ chấp tay, vô cùng kích động quay người rời đi.

Mạc Anh liếc mắt nhìn Luyện Dương, cũng đi theo ra ngoài.

Sau khi hai người đi, Trần Trầm cười nói với Luyện Dương:

- Luyện huynh, uống rượu không? Ta từ Dịch thành còn mua sắm một nhóm rượu ngon trở về.

Vành mắt Luyện Dương ửng đỏ nhìn Trần Trầm, sau một hồi lâu hần đột nhiên quyết tâm đưa ra một loại quyết định nào đó, mãnh liệt đứng lên.

Trần Trầm kinh ngạc nhìn hần một cái, không biết rõ hần muốn là m gì.

Kết quả một giây sau, Nguyên Thần của Luyện Dương lại từ trong ngực thân đi ra, sau đó Nguyên Thần kia đột nhiên duỗi tay ra t hò vào trong lồng ngực, sau một lát, lại từ trong lồng ngực lấy m
t tiểu nhân nhi.

Luyện Dương nhìn tiểu nhân nhi kia, cười nhạt cười, sau đó lại từ trong ngực móc ra một lệnh bài, rót tiểu nhân kia vào trong lệnh b
ài.

- Trương huynh, bình thường ta thường xuyên cho luyện khí cho người ngoài tông, học được chút ít thủ đoạn tà đạo, lệnh bài này chính là một loại, có thể chứa đựng bản mệnh tinh phách của người khác, ngược lại để Trương huynh chê cười.

- Mà vừa rồi, ta đã rót bản mệnh tinh phách của mình vào trong đó, giờ đây lệnh bài này sẽ đại biểu tính mạng của tại hạ.

Dứt lời, Luyện Dương giao lệnh bài vào trong tay Trần Trâm.

- Trương huynh, người chỉ cần phá hủy lệnh bài này, ta lập sẽ tức chết.

Trần Trâm nghe vậy có chút động dung, không ngờ Luyện Dương này lại xuống quyết tâm lớn như vậy.

- Luyện huynh, người hà tất như thế? Ta tin tưởng nhân phẩm của người.

Trần Trâm xuất phát từ trong lòng nói.

Luyện Dương lắc đầu cười nói:

- Trương huynh, nơi này không có người ngoài, ta sẽ ăn ngay nói thật với người, nếu người muốn luyện Vạn Hóa Thần Kim, trong lòng khẳng định là chuẩn bị dạy cho ta luyện? Không phải ta vô liêm sỉ, nhưng ta biết, so với sư huynh, Trương huynh người khẳng định tín nhiệm ta hơn.

- Nhưng đến lúc đó sư huynh có dị nghị làm sao bây giờ? Phải biết, sư huynh hấn cuồng nhiệt đối với luyện khí không thua ta, cơ hội ngàn năm một thuở bực này, hấn lại là Tông chủ, sao có thể nguyện ý bỏ lỡ?

Trần Trâm im lặng không nói gì.

Luyện Dương lại nói:

- Nhưng ta giao mệnh cho ngươi, hấn sẽ không còn lời nào để nói, bởi vì hấn không làm được, ngươi nói có đúng hay không?

Trần Trầm thật lâu không nói, cuối cùng thật sâu nhìn Luyện Dương một chút, nhận lệnh bài kia.

...

Chờ đến ngày thứ hai.

Tất cả vật liệu luyện khí tồn kho của Kim Thánh tông đều lại thấy ánh mặt trời, chất đông, chừng một ngọn núi cao.

Đây chính là đồ vật ba đại chương môn tích lũy mấy ngàn năm.

Trừ cái đó ra, phần lớn đệ tử Trưởng lão cũng nhận được nhiệm vụ, đi ra trắng trơn mua vật liệu luyện khí.

Nhưng lại không mua của tông môn gần đó, tất cả đều phải chạy đến ngoài trăm vạn dặm mua.

Trong lúc nhất thời, người ở Kim Thánh tông trở nên thừa thớt, nếu như không phải những kiến trúc kia vẫn còn, đều sẽ có người coi là nơi này là núi hoang.

Loại tình huống này rất nhanh đưa tới tu sĩ ngoại giới chú ý, thậm chí còn truyền ra lời đồn Kim Thánh tông sắp giải tán, cũng không ít tông môn liên hệ Kim Tông chủ, ý đồ thu mua Kim Thánh thành bộ hạ của Kim Thánh tông.

Kết quả là người đều không liên lạc được.

...

Khi Kim Thánh tông đầy phụ tải vận chuyển, Trần Trầm lặng yên không một tiếng động rời khỏi Kim Thánh tông.

Nếu đã thổi trâu ra, vậy hẳn khẳng định không thể tự mình đánh mặt mình.

Một tông môn vận chuyển bình thường mười năm, cần phải tốn bao nhiêu Linh Thạch trong lòng hẳn rõ ràng, ngoài ra, hẳn còn phải tìm chút vật liệu luyện khí phẩm chất cao.

Cho nên sau khi tiếp tục rời xa Kim Thánh tông hơn mười vạn dặm, hẳn không chút do dự sử dụng một cơ hội truy tung vạn dặm.

Chương 454: Đề Là Người Quen

Chương 454: Đề Là Người Quen

Ba ngày sau.

Trần Trầm liếc mắt nhìn nhẵn trử vật đầy ắp của mình, khoe miệng cười vừa ý.

Có hệ thống, hẳn không lo Linh Thạch, vất vả cần cù lao động ba ngày, đã đủ làm cho một tông môn không lo mười năm.

Tất nhiên, vẫn là quy củ cũ, hẳn không đụng đến thiên tài địa bảo.

- Đáng tiếc, đây là thế giới nhìn năm dặm, không phải thế giới giữ

tiền... nếu không ta nơi nào yêu cầu biết điều như vậy?

Khẽ thở dài, Trần Trầm cười lại thập phần vui vẻ.

Trước khi rời Kim Thánh tông, hắn nói một tháng sau sẽ trở về, lúc này mới qua ba bốn ngày, khoảng cách thời gian trở về còn có một đoạn rất dài.

Suy nghĩ một chút, hắn tìm một nơi vắng vẻ, lấy Vấn Tâm Bích ra bắt đầu lĩnh hội.

Đáng tiếc, nhìn đã hơn nửa ngày cũng không nhìn ra cái gì, lại cũng mất hiệu quả lúc trước vừa nhìn một chút đã lâm vào trong đó, xem ra Vấn Tâm Bích này một người rất có thể chỉ có thể tìm hiểu một lần.

- Ta cũng là quá tham.

Trần Trầm thu hồi Vấn Tâm Bích, tự giễu một câu.

Đứng sâu trong núi suy tư một hồi, Trần Trầm quyết định đi đến một đại thành, hỏi thăm một chút có tin tức hậu duệ Chân Linh các loại hay không.

Những đại năng chém giết Chân Linh, lấy hồn của nó làm Khí Hồn, hẳn dù gì cũng phải làm một “Bản đề phối”?

...

Mấy ngày kế tiếp, Trần Trầm đi qua hơn mười thành trì, nghe ngóng tin tức hậu duệ Chân Linh.

Tin tức loạn thất bát tao ngược lại nhìn thấy không ít, đáng tiếc, những hậu duệ Chân Linh kia không phải quá mạnh thì là quá yếu.

Thậm chí bên trong một ít đại thành trì còn có bán tọa kỵ hậu duệ

Chân Linh, nhưng mà giá cả cực cao, tu vi còn dưới Luyện Hư, hậu duệ Chân Linh như vậy phải dùng nhiều tiền bồi dưỡng, tương lai mới có thể lấy ra được.

Mà Trần Trầm tuy là có thân gia nhưng lại không có thời gian này.

Cuối cùng, Trần Trầm bắt đầu đi tới Dịch thành, tòa thành trì này tu sĩ lui tới nhiều nhất, tin tức truyền bá cũng nhiều vô số kể, hẳn muốn ở chỗ này thử thời vận.

Tim một ngày, Trần Trầm lại lần nữa đi tới phòng đấu giá lớn nhất Dịch thành Dịch Hành điện.

Đúng lúc này, chỗ không xa một đạo thân ảnh quen thuộc chiếu vào tầm mắt hắn.

- Là hắn? Thật sự là oan gia ngõ hẹp.

Nhìn thấy người kia, Trần Trầm gọi thẳng xúi quẩy, người kia không ng là ai khác, chính là đệ tử Tà Thần điện mang đến phiên toái cho Kim Thánh tông, tới bây giờ hắn cũng không biết họ gì tên gì.

Nhưng hình tượng này đã bị hắn thật sâu in dấu khắc ở trong đầu.

Dứt khoát đệ tử Tà Thần điện kia cũng không biết hắn, hai người chỉ là đi sát vai qua, cũng không xuất hiện bất luận mối quan hệ gì.

Để phòng ngừa phiên toái, Trần Trầm thậm chí học tu sĩ khác xung quanh, lộ ra một mặt kính sợ.

Nhưng mà, không chờ hắn rời xa đệ tử Tà Thần điện kia trăm mét, trên bầu trời bay tới một nhóm hắc y kim văn tu sĩ, rơi xuống trước mặt đệ tử Tà Thần điện kia.

Đúng dịp là hắc y kim văn này Trần Trầm cũng nhận ra, nếu như hắn nhớ không lầm, đệ tử Tà Long tông lúc đó tiến về Ngọc Đỉnh tông chính là mặc bộ quần áo này.

Nhìn thấy đám người này, trong lòng Trần Trầm sinh ra mấy phần hiếu kỳ, bắt đầu vểnh tai lắng nghe.

Rất nhanh, đối thoại của hai nhóm người đã rơi vào trong tai hắn.

- Chúng ta đã tìm được Hậu duệ Chân Long đó, nhưng mà nó là hoang dại, dã tính khó thuần, đại nhân muốn thu nó làm tọa kỵ, phải đích thân xuất thủ hàng phục nó.

- Ta đã biết, nó ở đâu?

- Trong đầm lớn cách đây năm ngàn dặm về hướng Tây.

- Hiện tại mang ta đi, một Hắc Long Phân Thần cảnh sơ kỳ mà thôi, lại muốn tốn nhiều thời gian của ta như vậy, quả thực không thể nói lý, nếu không phải pháp bảo của ta bị hủy, hiện tại nhu cầu cấp bách trợ lực, căn bản chướng mắt nó.

- Đại nhân thứ tội!

- Đại nhân nói phải!

Nghe đến đó, Trần Trầm kinh ngạc nhìn xa xa, lúc này một nhóm đệ tử Tà Long tông đang một mặt áy náy liên tục nhận lỗi đối với đệ tử Tà Thần điện kia.

- Trùng hợp như vậy... hậu duệ Chân Linh Phân Thần sơ kỳ!

Trong lòng Trần Trầm có chút ngửa ngáy, lúc này hắn đang cần nhất là hậu duệ Chân Linh, kết quả là nghe được đoạn đối thoại này.

Chẳng lẽ là thượng thiên ám chỉ cái gì?

Chần chờ chốc lát, Trần Trầm lắc đầu, chặt dứt ý nghĩ không tốt trong lòng.

Đoạt thức ăn trước miệng cọp nói nghe thì dễ?

Đệ tử Tà Thần điện kia có tu vi Phân Thần hậu kỳ không nói, chỉ riêng cái thân phận kia thì hiện tại hắn đã không đắc tội nổi, huống chi còn có mấy chó săn Tà Long tông, xem ra tất cả cũng đều là tu vi Phân Thần cảnh.

Hắn không đáng vì một khí linh tạm thời có thể sử dụng mà dâng lên nguy hiểm tính mạng.

Nếu việc này là thành công, khẳng định sẽ đắc tội chúa tể Nam Vực, Tà Thần điện.

Nếu như thất bại, mạng nhỏ có thể cũng sẽ không còn.

- Không đáng! Không đáng!

Trong lòng Trần Trầm không ngừng nhắc nhở mình, tiếp đó phải rời xa nơi đây.

...

Sau một canh giờ.

Trần Trầm đến đầm lớn năm ngàn dặm về phía Tây của Dịch thành, cái đầm lớn này chiếm một diện tích ngàn dặm, bên trong cất giấu lượng lớn Yêu Thú.

Nguyên bản hắn là không chuẩn bị đến, nhưng sau này nghĩ lại, vạn nhất đệ tử Tà Thần điện kia không hàng phục được thì sao?

Hắn nói không chừng có thể nhặt cái sẵn.

Nếu đệ tử Tà Thần điện kia trực tiếp giết Chân Linh hậu duệ, hắn cũng có thể thừa cơ dùng Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết trộm chút hồn đến.

Dù gì, còn có thể nhìn một tràng náo nhiệt, dù sao hiện tại hắn nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi.

Lấy tâm thái như vậy, Trần Trầm tùy tiện tìm tảng đá bên cạnh đầm lớn nằm xuống, lẳng lặng nhìn về phía phương hướng đầm lớn.

Nơi này không tính là nơi người ở thưa thớt, thỉnh thoảng có một hai tu sĩ xuất hiện ở đây cũng là rất bình thường, cho nên hắn căn bản không cần che giấu gì cả.

Lẳng lặng chờ đợi nửa khắc đồng hồ, trên bầu trời một Giao Long như ẩn như hiện, cuối cùng treo ở trên bầu trời đầm lớn.

Ngay sau đó, mấy người từ trên mình Giao Long rơi xuống, đứng ở bên cạnh đầm lớn.

- Đại nhân, chính là chỗ này, trên mình hậu duệ Chân Linh kia bị chúng ta gắn ấn ký, giờ khắc này, hắn còn ở bên trong đầm lớn.

Nghe nói như thế, đệ tử Tà Thần điện kia khẽ gật đầu, tiếp đó thả n nhiên nhìn về phía đầm lớn, nói:

- Có lẽ người cảm ứng được chúng ta tới đúng không? Nếu thức thì ngoan ngoãn đi ra, đi theo ta, từ nay về sau làm tọa kỵ cho ta.

- Nếu không, hôm nay người chỉ có một con đường chết!

Chỗ không xa, Trần Trầm nghe vậy khinh thường nhếch miệng.

Gia hỏa này nói tới nói lui dáng điệu ngược lại rất lớn, nhưng mà hấn cũng có thể lý giải.

Đệ tử của một siêu cấp thế lực, tu vi Phân Thần hậu kỳ, tìm một hậu duệ Chân Linh Phân Thần sơ kỳ quả thực có chút không đồng bộ.

Gia hỏa này có lẽ ở Tà Thần điện chỉ là một đệ tử hết sức bình thường, thậm chí đệ tử mật lưu, nếu không sao lại đến địa bàn Tiên Minh lẫn lộn?

Đầm lớn hoàn toàn yên tĩnh, hậu duệ Chân Linh bên trong không cho bất kỳ phản ứng nào, càng không trả lời cái gì.

Đệ tử Tà Thần điện kia giận tím mặt, trầm giọng nói:

- Nếu người đã rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, vậy cũng đừng trách ta không khách khí!

Dứt lời, hấn đột nhiên giậm chân một cái, một cỗ uy áp cường đại trực tiếp đánh vào bên trong đầm lớn.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ vang liên tiếp truyền đến, bên trong đầm lớn nhấc lên sóng lớn kinh thiên, vô số tôm cá tiểu Yêu Thú bị tạc thành bột mịn, toàn bộ mặt ngoài đầm lớn rất nhanh đã bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ.

Ngang!

Một tiếng long ngâm truyền ra!

Một con Hắc Long dài đến vài trăm mét, toàn thân phủ đầy vảy đen, đầu có hai sừng vọt ra khỏi mặt nước, xuất hiện ở trên không đầm lớn.

- Ta không muốn là địch với các ngươi, các ngươi việc gì phải...
Bức ta?

Hắc Long miệng nói tiếng người, sâu kín nói, trong một đôi mắt l
ớn ngoại trừ căm phẫn, thì là bất đắc dĩ.

Nó vừa bước vào Phân Thần sơ kỳ không bao lâu, sao có thể là đố
i thủ của những người này?

Nhưng để nó làm tọa kỵ cho tu sĩ, tính cách cao ngạo của nó như t
hế nào cho phép?

Đây thật là cái đáng chết đây!

- Việc gì mà phải... Ép ngươi? Ha ha. Không vì cáo gì khác, mạnh
được yếu thua, sau này ngươi sẽ quen thôi.

...

Nghe được đoạn đối thoại này, Trần Trầm suu một tiếng từ dưới đ
ất ngồi dậy, ánh mắt vô cùng chấn động nhìn về phía Hắc Long xa
xa trên bầu trời kia, trong lúc nhất thời có chút hoảng sợ nói khôn
g ra lời.

Tu sĩ Tà Thần điện là người quen, Tà Long tông là tông quen, cái
này thì cũng thôi đi .

Kết quả cái này Hắc Long này lại cũng là người quen... rờng que
n!

Tuy là nhỏ hơn một chút, nhưng ngoại hình đặc thù không thay đ
i, âm thanh không thay đổi! Chính là con rờng kia trong ấn tượng
của hắn!

Ai có thể nghĩ đến, lúc trước ngu ru bút hò hét, thoải mái phi thăng

Vô Tận Hải Đông Vực chi chủ Ngạo Vũ, lại lẫn lộn thành như bây giờ.

Chương 455: Có Khoẻ Hay Không

Chương 455: Có Khoẻ Hay Không

Sắc mặt Trần Trầm biến rồi lại biến, trong lòng có chút rầu rĩ.

Không thể không thừa nhận, hẳn thiếu Ngạo Vũ một phần nhân tình, nếu lúc trước không phải vì cứu mình, Ngạo Vũ này không đến mức khi đó phi thăng.

Mà nếu lúc đó không có Ngạo Vũ, mình tám chín phần mười sẽ trúng độc thủ của Bạch Đông Thăng.

Huống chi, cùng từ một giới phi thăng tới Thượng giới này, trong lòng Trần Trầm sẽ theo bản năng xuất hiện hương tình “Đồng hương gặp gỡ đồng hương, hai mắt lưng tròng”.

Trong lòng Trần Trầm thiên nhân giao chiến trong chốc lát, bên kia Ngạo Vũ đã bị thương không nhẹ.

Lúc ở Hạ giới nó là cường giả đỉnh cao một giới, nhưng đến Thượng giới, cho dù đột phá đến Phân Thần cảnh, nó chẳng qua cũng là một hậu duệ Chân Linh hơi lợi hại chút mà thôi.

Thấy trên bầu trời có long huyết rơi xuống, Trần Trầm mãnh liệt đứng lên, trong ánh mắt hiện lên một tia sát cơ, đã không làm thì t

hôi, đã làm thì phải làm đến cùng, ai bảo ta tâm ngoan tay... Mềm lòng chứ?

Nếu đã hạ quyết tâm, Trần Trầm không chút trì hoãn nào, trước tù y tiện thay đổi tướng mạo, ngay sau đó đưa mắt nhìn trên người mấy đệ tử Tà Long tông đang lược trận ở xa.

Đệ tử Tà Long tông tổng cộng có bốn người, một Luyện Hư hậu kỳ, hai Phân Thần sơ kỳ, một Phân Thần trung kỳ.

- Người là người nào? Nhanh tránh lui!

Tu sĩ Tà Long tông Phân Thần trung kỳ cực kỳ miễn cảm, hình như đã nhận ra ánh mắt của Trần Trầm, lập tức xoay người quát hỏi.

Trần Trầm ôn hòa cười cười, ấn ký mộc chi pháp tắc trong lòng bàn tay lấp lóe, trên bầu trời phong vân đột biến, bỗng nhiên rơi xuống một đạo thanh sắc Át Mộc Thần Lô, đánh lên trên người hắn.

A!

Một tiếng hét thảm, toàn thân tu sĩ Tà Long tông Phân Thần trung kỳ kia bốc lên khói nhẹ từ trên bầu trời thẳng tắp rơi xuống phía dưới.

Nhìn thấy một màn này, mấy tu sĩ Tà Long tông khác cực kỳ hoảng sợ, nhưng chưa chờ bọn hắn làm ra phản ứng, trên bầu trời lại bổa đạo sấm sét rơi xuống.

Hai tu sĩ Tà Long tông Phân Thần sơ kỳ chết tại chỗ, về phần Luyện Hư đỉnh phong kia thì trực tiếp hôi phi yên diệt.

Trần Trầm liếc mắt nhìn tu sĩ Phân Thần trung kỳ bốc khói kia, trong lòng không chút gợn sóng nào, một thanh trường kiếm trong tay rạn bàn Vạn Bình Quyết bay ra, trong chớp mắt đã bay qua bù thê

m một kiếm, tu sĩ Phân Thần trung kỳ còn thừa lại một hơi cũng t
riệt để chặt đứt.

Chỉ trong mấy hơi thở, bốn đệ tử Tà Long tông đã toàn bộ bị mất
mạng.

Không có cách, Trần Trầm muốn cứu Ngạo Vũ, lựa chọn tốt nhất
chính là giết người diệt khẩu, không chỉ bốn đệ tử Tà Long tông p
hải giết, mà đệ tử Tà Thần điện cũng phải giết.

Đệ tử đại tông môn bực này giết khẳng định sẽ lưu lại một chút ít
tai hoạ ngầm, nhưng giờ này khắc này, hắn không nghĩ được nhiề
u như vậy.

- Muốn chết!

Bên kia Đệ tử Tà Thần điện thấy đột nhiên xuất hiện một người, t
rong nháy mắt diệt sát bốn tiểu đệ của mình, sắc mặt nháy mắt trở
nên cực kỳ khó coi, lập tức vung tay lên, trường kiếm màu đen ng
uyên bản đang bay vòng quanh Ngạo Vũ đột nhiên bắn thẳng đến
Trần Trầm.

Trường kiếm này Trần Trầm nhận ra, chính là một chuỗi giao cho
Luyện Dương luyện kia.

Tuy uy lực của trường kiếm này giảm nhiều, nhưng trong lòng Tr
ần Trầm vẫn như cũ nhắc lên mười hai phần tinh thần, cuối cùng
đối mặt hắn chính là một cường giả Phân Thần hậu kỳ, có thể bá
nhập siêu cấp tông môn.

Mắt thấy trường kiếm đánh tới, tám món pháp bảo còn lại trong tr
ận bàn của Trần Trầm cùng nhau bay ra, liên tiếp đụng vào trên tr
ường kiếm kia.

Lách cách, một hồi tiếng vang truyền ra, quang mang trường kiếm
kia nhanh chóng mờ đi.

Không đợi tu sĩ Tà Thần điện thu trường kiếm về, hai tay Trần Trầm đột nhiên chấp trước ngực, ấn ký mộc chi pháp tắc trực tiếp từ lòng bàn tay bay ra, tạo thành một ấn ký to lớn kích thước vài trăm mét, lơ lửng ở trong hư không.

Một giây sau, bên cạnh đầm lớn vô số cây cối điên cuồng sinh trưởng, trong khoảnh khắc đã cao đến hàng trăm hàng ngàn mét, quán lách hướng về đệ tử Tà Thần điện kia.

- Đây là... Lực lượng pháp tắc?

Đệ tử Tà Thần điện kia kinh hãi, nguyên bản thấy pháp bảo của mình bị ngăn trở, trong lòng của hắn đã tuôn ra một tia chiến ý, nhưng sau khi nhìn thấy ấn ký pháp tắc, chiến ý vừa mới xuất hiện đó như bị giới nước đá, nháy mắt đã bị giới tắt.

- Ta là người của Tà Thần điện, ngươi là tu sĩ nhà nào, lại dám ra tay với ta!

Khẽ quát một tiếng làm chấn nhiếp, hắn quay người bay đi.

Người bí ẩn này thân mang lực lượng pháp tắc, lại dám chủ động tập kích, vậy tám chín phần mười có nắm chắc tất thắng, loại tình huống này, hắn vẫn chạy trốn là tốt nhất.

Nhưng hắn mới vừa quay người, lúc này mới phát hiện phía sau đã bị vô số cự mộc phong tỏa, lại nhìn những phương hướng khác, cũng tràn đầy thực vật, vô số lá màu xanh như lao tù to lớn, phong tỏa hắn ở trung tâm.

- Đáng giận!

Tu sĩ Tà Thần điện tức giận mắng một câu, lực lượng pháp tắc còn khó chơi hơn so với hắn tưởng tượng.

Cường giả này hiển nhiên là nhằm vào hấn mà đến, nhưng gần đây hấn dường như không trêu chọc ai mà?

Loại tông môn như Kim Thánh tông bị hấn tự động không để ý đến, loại tông môn này sao có khả năng có tu sĩ chưa bước vào Hợp Thể đã lĩnh ngộ pháp tắc?

Chẳng lẽ là đối đầu với Tà Thần điện?

Nghĩ tới đây, hấn mới ý thức tới khoảng thời gian này hấn có chút cao điệu quá mức.

Trong đầu nghĩ đến những cái này, đồng thời trên người hấn ô quang đại thịnh, cự mộc trước mặt nhanh chóng mục nát hoá thành tro bụi, nhưng mà, phía sau cự mộc nghênh đón hấn không phải bầu trời, ngược lại là một cục gạch tối tăm mờ mịt.

Hấn theo bản năng điều kiểm đón đỡ.

Ầm ầm!

Một tiếng vang trầm, trường kiếm màu đen kia trực tiếp rời khỏi k hông chế của hấn, ứng thanh bay ngược mà quay về, kiếm thể càn g là xuất hiện dấu hiệu nghiêng lệch.

- Cái này...

Đệ tử Tà Thần điện kinh hô một tiếng, nhanh chóng nghiêng thân thể.

Nhưng mà, cục gạch kia vẫn đánh vào trên bả vai hấn, một hồi hu yết vụ tuôn ra, nửa người hấn trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Giờ này khắc này, trong mắt của hấn rớt cục lộ ra vẻ sợ hãi.

- Người đến cùng là ai?

Trong tuyệt vọng, hắn lại cao giọng hỏi một câu.

- Người đoán ta là ai?

Âm thanh bình tĩnh của Trần Trầm vang vọng, trên mình bỗng nhiên kim quang đại phóng.

Nhìn thấy kim quang chói mắt kia, đệ tử Tà Thần điện kia bừng tỉnh hiểu ra, trong mắt cũng tràn đầy biêt khuất, dục vọng cầu sinh trong lòng đều bị nháy mắt tưới tắt, giận dữ hết:

- Người một đệ tử thân truyền của Thiên Ma thành, ra tay với ta k hông cảm thấy mắt mắt sao?

- Không cảm thấy.

Trần Trầm cười nói, ngay sau đó cây cối xung quanh cùng nhau tì ến lên bao vây Đệ tử Tà Thần điện kia vào trung tâm.

Cự mộc như rắn khổng lồ cuộn cuộn dừng động, trong khoảnh kh ắc đã ép đệ tử Tà Thần điện kia thành bột mịn.

Không chần chờ chút nào, Trần Trầm dùng Hạo Nhiên Thánh Qu ang Quyết tịnh hóa mấy đệ tử Tà Long tông vẫn lạc lúc trước, lực lượng thần thức cách bước vào Phân Thần hậu kỳ chỉ còn lại một bước.

Nhìn nhẵn trũ vật rơi xuống đất, Trần Trầm chỉ lấy Linh Thạch tr ong đó, về phần cái khác, một mực không cầm.

Đại tông môn cỡ này nói không chừng có thủ đoạn đặc thù truy tr a nguyên nhân cái chết của đệ tử, hắn nhất định phải cẩn thận mới là tốt, đây cũng là nguyên nhân hắn cuối cùng còn phải lừa dối Đệ tử Tà Thần điện kia một phen.

- Người muốn đi chỗ nào?

Thu hồi Linh Thạch, xóa đi toàn bộ dấu tích, Trần Trầm sâu kín n
ói.

Mà phía sau hắn, Ngạo Vũ vừa mới thoát khỏi một nhóm cự mộc
quấn chân, chuẩn bị bỏ trốn mất dạng.

Nhưng sau khi nghe đến âm thanh này, thân thể to lớn của nó đột
nhiên dừng lại.

Không có cách, tu sĩ thần bí này chém giết đám người kia như là
giết gà, đối phó nó chỉ sợ nhanh hơn.

Tâm lý nó nắm chắc, nếu không phải đám người kia muốn bắt sống
nó, nó đã sớm chết, mà trước mặt người bí ẩn này, chưa chắc sẽ
muốn bắt sống nó.

- Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối, xin hỏi tiền bối... Có gì phân ph
ó?

Nghĩ tới đây, ngữ khí của Ngạo Vũ tận lực hòa hoãn, cẩn thận từn
g li từng tí đến cực điểm.

Trần Trầm xoay người qua, nhanh chóng biến trở về diện mạo lúc
trước của mình, nhìn Ngạo Vũ toàn thân là tổn thương, trong tron
g lòng mơ hồ có chút đắc ý.

Nhưng mà mặt ngoài hắn vẫn giả ra một bộ dáng mây trôi nước c
hảy.

- Ngạo tiền bối, có khỏe hay không, không ngờ người và ta nhanh
như vậy đã gặp nhau ở Thượng giới.

Chương 456: Vạn Sự Sẵn Sàng

Chương 456: Vạn Sự Sẵn Sàng

- Người... Người là?

Ngạo Vũ hoảng sợ, cái cổ ngửa ra sau đến một góc độ cực kỳ khoa trương.

Người trước mặt này từng gặp hắn, nhưng hắn có chút không dám tin tưởng đây là người kia trong ấn tượng của hắn.

- Tiền bối, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta vẫn trước đi nơi khác lại nói.

Trần Trần dứt lời, sau đó từ trong nhẫn trữ vật của những Đệ tử Tà Long tông kia tìm được một đồ vật tương tự với túi Linh Thú.

- Tiền bối, ủy khuất người trước đợi ở chỗ này.

- Người... Người...

Ngạo Vũ chưa lấy lại tinh thần, lúc này từ xa xuất hiện mấy đạo lưu quang, nhìn thấy mấy đạo lưu quang kia, hắn mới phản ứng lại, không nói hai lời chui vào trong túi Linh Thú.

...

Tầm nửa ngày sau.

Một người một rồng chui vào trong một ngọn núi sâu, Ngạo Vũ bị ến thành kích thước chỉ bằng một người.

Giờ phút này, nó rốt cục ý thức được chuyện gì xảy ra.

“Tiền bối” trước mặt này dĩ nhiên là người quen của nó ở Hạ giới i! Mà khi nó phi thăng, người quen này chỉ mới là Luyện Hư sơ kỳ mà thôi, thậm chí bị một tu sĩ nhân tộc truy sát như chó.

Kết quả dẫn đến Thượng giới, không lâu lắm đã gặp lại người quen này.

Mà lần này, bị đuổi giết như chó là nó, cứu nó cũng là người quen này.

Long sinh duyên ngộ này quả nhiên là kỳ diệu chí cực, chẳng lẽ tiểu gia hỏa lúc trước không đáng chú ý này ăn Tiên Đan gì nên mới có thực lực bây giờ?

Nói thật, nếu không gặp được tiểu gia hỏa này, nó đã sắp quên có người như vậy.

- Tiền bối...

Nghe được tiếng gọi này, Ngạo Vũ liên tục lắc đầu nói:

- Khụ khụ, giờ đây người đã xưa đâu bằng nay, không cần tiếp tục xưng hô ta là tiền bối, người ta đạo hữu tương xứng là đủ.

Nói xong nó trong mắt lóe lên một tia xấu hổ.

Xưng đạo hữu, thực ra đều là da mặt nó dày, lấy thực lực bây giờ của Trần Trầm, bóp chết nó phỏng chừng dễ như trở bàn tay, làm gì có loại đạo hữu này?

- Vậy Ngạo đạo hữu, sau này có tính toán gì?

Trần Trâm cười hỏi.

Ngạo Vũ nghe vậy rơi vào trầm tư, qua thật lâu mới lắc đầu:

- Nguyên bản ta là muốn tìm tiền bối tộc ta, nhưng Thượng giới này không giống trong tưởng tượng của ta, tiền bối tộc ta còn sống hay không đều khó nói, đối với sau này, ta không có tính toán gì.

Sau khi Trần Trâm nghe xong, nói thẳng:

- Ngạo đạo hữu, nếu không như vậy, sau này người đi theo ta đi, ta ở Nam Vực này đã có một tông môn đặt chân, tuy thực lực tông môn không quá mạnh, nhưng chỉ cần không gây chuyện thị phi, tự vệ vẫn không vấn đề.

Ngạo Vũ nghe có chút tâm động.

Nói thật, nó mới vừa vừa phi thẳng dã rơi vào Nam Vực, từ khi đi tới Thượng giới này, nó mấy lần gặp nạn, cũng dựa vào vận khí, mới biến nguy thành an.

Nếu nói không muốn có chỗ dựa ổn định, đó là không thể nào, nhưng trong lòng nó cũng có một chút lo lắng.

Trần Trâm liếc mắt đã nhìn ra lo lắng của nó, lắc đầu khẽ cười nó:

- Theo ta người ta vẫn như cũ là đạo hữu, ta sẽ không buộc người làm bất luận chuyện gì không thích.

Ngạo Vũ bị nhìn xuyên tâm tư có chút xấu hổ, nói:

- Vậy đạo hữu, người cầu cái gì?

- Người và ta đến từ cùng một giới, lúc trước người đã cứu ta một

lần, giúp đỡ lẫn nhau không phải bình thường sao?

Lời nói của Trần Trầm làm cho trong lòng Ngạo Vũ có chút cảm động, nghĩ lại, xác thực là như thế.

Hiện tại nó là một cô gia quả long, Trần Trầm có thể cầu nó cái gì?

Cầu tu vi Phân Thần sơ kỳ của nó hay là cầu nó nghèo đây?

Coi như nó còn có chút đặc thù giá trị, nhưng chút ít giá trị này xa không đáng phải Trần Trầm mạo hiểm chém giết một đệ tử đại tông môn.

Giải thích duy nhất cũng chỉ có thể là tình cảm.

Nghĩ tới đây, Ngạo Vũ gật đầu nói:

- Đã như vậy, vậy ngày sau tại hạ sẽ theo đạo hữu, nếu đạo hữu có gì cần trợ giúp, chỉ cần ta có thể làm được, tuyệt không chối từ!

- Đã như vậy, cứ quyết định như vậy đi.

Trần Trầm nở nụ cười hớn hở, xem như vì chuyện này kết thúc khúc nhạc dạo.

...

Cùng lúc đó, trong chỗ sâu một ngọn núi lớn ở Nam Vực, đứng sừng sững lấy một kiến trúc Thần Điện cự đại, nơi này là một phân điện của Tà Thần điện.

Bên trên phân điện sắp hàng vài trăm tượng tiểu nhân, đứng lúc này, một tượng tiểu nhân đột nhiên xuất hiện vết rạn, cuối cùng phá vỡ một tiếng biến thành mảnh nhỏ.

Trước điện, một hắc y lão giả chậm rãi mở mắt, nhìn về phía màn hình kia, lông mày hơi hơi bốc lên.

Một giây sau, một bóng người cỡ ngón tay đột nhiên xuất hiện, chính là Đệ tử Tà Thần điện vẫn lạc kia.

- Trưởng lão! Người phải báo thù cho ta!

Tiểu nhân khóc rờn rờn, trong mắt đã có vô tận hận ý, cũng có vô tận hối hận.

Hắc y lão giả lạnh lùng nói:

- Là ai chém giết người?

- Là Thiên Ma thành, một đệ tử thân truyền của Thiên Ma thành, ta thấy hắn tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết!

Cánh tay tiểu nhân vung vẩy, ngũ tốc cực nhanh, mà nói xong câu đó, thân ảnh của hắn đã mờ đi mấy phần, xem ra bất cứ lúc nào cũng sẽ tiêu tán.

- Đệ tử thân truyền của Thiên Ma thành? Người đắc tội hắn?

Hắc y lão giả hết sức kinh ngạc hỏi.

- Ta không có! Ta cũng không nhận ra hắn! Hắn vừa xuất hiện đã diệt bốn Đệ tử Tà Long tông đi theo ta! Sau đó càng lạnh lùng hạ sát thủ đối với ta!

Tiểu nhân một mặt biệt khuất, cực kỳ oán giận nói.

- Hình dạng của hắn thế nào.

Hắc y lão giả lại hỏi.

Phải biết đệ tử thân truyền của Thiên Ma thành cũng không phải đệ tử bình thường, số lượng cực kỳ thưa thớt, mỗi người đều có tiếng tăm lừng lẫy, những đệ tử bình thường này không biết, nhưng hẳn lại toàn bộ đều biết.

- Hẳn đeo mặt nạ, nhưng ta có thể thấy rõ diện mục chân thật của hắn!

Nói rồi tiểu nhân bắt đầu hình dung tướng mạo chân thực của Trần Trâm, hắc y lão giả nghe một hồi nhíu mày.

Đệ tử thân truyền của Thiên Ma thành trong Hợp Thể cảnh giới tr ở xuống có bốn người, nhưng hắn không nhớ rõ có người nào là t ượng mạo này.

Chẳng lẽ là đệ tử thân truyền cất giấu của Thiên Ma thành?

Thực ra cái này rất có thể, tông môn nào mà không có mấy thiên kiêu ẩn tàng? Tà Thần điện bọn hắn cũng có.

- Trương lão, hắn nắm giữ mộc chi pháp tắc! Còn có một pháp bảo hình viên gạch cực kỳ cường hoành! Trương lão, còn mời thay ta lấy lại công đạo!

Tiểu nhân gấp rút quát, nói xong thân hình hắn bỗng nhiên lờ mờ, tiêu tán tại giữa thiên địa.

Hắc y lão giả nhắm mắt lại, sau đó mãnh liệt đứng lên, đi ra ngoài đại điện.

Tà Thần điện là chúa tể Nam Vực, ở trong phạm vi Nam Vực, đệ tử Thiên Ma thành cũng dám tùy ý đánh giết Người của Tà Thần điện bọn hắn, việc này không có khả năng cho qua như thế.

Cho dù người kia là đệ tử ẩn tàng của Thiên Ma thành, hắn cũng phải bắt đối phương tới, để Thiên Ma thành cho cái thuyết pháp!

...

Trần Trầm không biết mình diệt mấy tu sĩ lại đưa tới hiệu ứng hồ điệp, tạo thành hai siêu cấp thể lực bắt đầu ma sát.

Giờ khắc này, hắn mang theo Ngạo Vũ ở bên ngoài mua một chút vật liệu luyện khí, về phần nghe ngóng chuyện Hậu duệ Chân Linh, hắn không biểu hiện ra ngoài, chỉ là đặc biệt lưu ý một phen.

Chủ yếu là sợ lưu lại bóng ma tâm lý cho Ngạo Vũ.

Trong nháy mắt, sau khi lác lác nửa tháng ở bên ngoài, Trần Trầm quay trở về Kim Thánh tông, người thứ nhất nhìn thấy chính là Kim Tông chủ.

- Thiên Vận đạo hữu, không biết việc này có thuận lợi hay không?

Kim Tông chủ thấp thỏm hỏi,

Dính đến thần kim và đại lượng pháp bảo luyện chế, tuy Thiên Vận Tử này đã đảm bảo, giao tiền đặt cọc, nhưng hắn vẫn như cũ lo lắng tông môn đối phương không đồng ý.

Cuối cùng, tuy Kim Thánh tông bọn hắn sở trường luyện khí, nhưng luyện khí cho siêu đại tông môn, bọn hắn còn có chút không đủ tư cách.

- Tất nhiên thuận lợi.

Trần Trầm cười nói.

- Vậy Vạn Hóa Thần Kim...

Trong mắt Kim Tông chủ lóe lên một vệt sáng.

Vạn Hóa Thần Kim là thần kim giới hạn thấp nhất trong thập đại t hần kim, yếu đều yếu hơn vật liệu luyện khí phổ thông, nhưng hạ n mức cao nhất cũng là cao nhất, mạnh lên, không gì có thể so.

Bực thần tài này, hần thân là Luyện Khí sư tự nhiên muốn kiến th ức một phen.

Trần Trầm nhìn hần một cái, lắc đầu nói:

- Kim Tông chủ, ta không mang trên người, Vạn Hóa Thần Kim k hông thể coi thường, không thể luyện chế ở quý tông môn, mong rằng lý giải.

Nghe nói như thế, ánh mắt Kim Tông chủ mờ đi mấy phần, nhưng mà hần cũng có thể lý giải.

Một phương diện, phòng hộ của Kim Thánh tông bọn hần không đủ mạnh, thứ hai, Kim Thánh tông hiển nhiên cũng không chiếm được trăm phần trăm tín nhiệm của tông môn người ta.

- Thiên Vận đạo hữu, ta có thể lý giải, là ta nghĩ quá giản đơn, các loại tài liệu này lại thế nào cẩn thận cũng không đủ.

- Đạo hữu có thể suy nghĩ cẩn thận là tốt, nếu lần này có thể thuận lợi, ngày sau có lẽ còn có cơ hội luyện chế thần kim, chỉ là không biết, giờ đây vật liệu luyện khí chuẩn bị thế nào?

Trần Trầm trấn an một câu, lại hỏi.

- Kim Thánh tông chúng ta dùng tất cả Linh Thạch mua vật liệu l uyện khí, lại thêm tất cả tồn kho, chuẩn bị bực này tuy không sản h được những đại tông môn kia, nhưng đã là cực hạn của Kim Th ánh tông chúng ta!

Kim Tông chủ phẩn chấn tinh thần, ánh mắt dần dần trở nên dao

động phát sáng lên.

Chương 457: Thông Thiên Bia Luyện Khí Bảng

Trần Trầm khẽ vuốt cằm, như vậy đủ rồi, hẳn cũng không n
ghĩ lập tức luyện Vạn Hóa Thần Phong thành Tiên Khí.

Chờ sau này điều kiện tốt hơn lại luyện, đến lúc đó lại một bước t
hích hợp.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm dằng dặc nói:

- Ta cũng mang theo đầy đủ Linh Thạch, tuyệt đối đủ mua xuống
vật liệu luyện khí của Kim Thánh tông các ngươi, đồng thời để ch
o các ngươi kiếm lời không ít.

Kim Tông chủ nghe đến đây đại hỉ, kích động thẳng xoa tay.

...

Tầm nửa ngày sau.

Trần Trầm mang theo mười cái nhẫn trữ vật và Luyện Dương rời
đi Kim Thánh tông.

Biết được từ Luyện Dương luyện chế Vạn Hóa Thần Kim, Kim T
ông chủ thất vọng có thể nghĩ mà biết, nhưng sau khi biết được L
uyện Dương đã giao bản mệnh tinh hồn cho Thiên Vận Tử kia, hắ
n cũng không thể nói gì hơn.

Giao tính mạng đến trên tay người khác, hấn không làm được, cuối cùng hấn không phải một người cô đơn, lưng hấn đeo chính là toàn bộ tông môn, giao mạng của mình ra chính là giao tông môn ra.

Khiến hấn nhìn không được có chút thêm muốn lên Luyện Dương, cũng có chút lý giải vì sao người sư đệ này của hấn vẫn luôn không tìm một đạo lữ.

...

Rời khỏi Kim Thánh tông, thần sắc Luyện Dương bình tĩnh một cách lạ kỳ, khiến Trần Trầm hơi kinh ngạc.

Hấn còn tưởng rằng gia hỏa này sẽ xúc động, sắc mặt ứng hồng cả hứ.

Thấy Trần Trầm không ngừng quan sát mình, Luyện Dương nhìn ra suy nghĩ của Trần Trầm, cười khổ nói:

- Tông môn bị ta hại thành như vậy, ta làm sao có thể vui sướng, hơn nữa luyện chế Vạn Hóa Thần Kim không thể coi thường, ta có chút lo lắng mình không xứng với thần tài bực này.

Trần Trầm im lặng.

Sau đó một đường hấn cũng không quấy rầy Luyện Dương trầm tư, xem ra trong đầu gia hỏa này đã đặt lên luyện chế Vạn Hóa Thần Kim.

Về phần Ngạo Vũ, thì vẫn như cũ trốn ở trong túi Linh Thú, Ngạo Vũ không chừng cảm kích chuyện tu sĩ Tà Long tông, nếu lộ diện bị người nhận ra sẽ rất phiền toái, cho nên vẫn ở trong túi Linh Thú thì tốt hơn.

Bay đã hơn nửa ngày, Luyện Dương rốt cục nhìn không được mở miệng.

- Trương huynh, chúng ta muốn đi nơi đó luyện chế? Sẽ không phải đi quý tông môn?

Trần Trầm lắc đầu thản nhiên nói:

- Đi vùng hẻo lánh địa phương.

- A? Cái này là vì sao?

- Nơi đó không có cường giả gì, an toàn.

Trần Trầm cũng không che giấu, bình tĩnh nói.

Luyện Dương nhẹ gật đầu, một lát sau hắn lập tức ý thức được cái gì, cả kinh nói:

- Trương huynh, Vạn Hóa Thần Kim kia, không phải là ở trên ngư ời của ngươi chứ?

Trần Trầm mỉm cười, xem như ngầm thừa nhận.

...

Một phen đi đường, lại ngồi truyền tống trận, Trần Trầm và Luyện Dương đi tới Thông Tiên thành ở vùng hẻo lánh địa phương.

Tới cái vùng hẻo lánh này mặc dù sẽ nhiều tổn không ít Linh Thạch cực phẩm, nhưng giờ đây Trần Trầm cũng không phải cực kỳ để ý.

Hai người rời khỏi Thông Tiên thành, tìm một chỗ núi hoang cách Thông Tiên thành mấy vạn dặm.

Nơi này linh khí loãng, xung quanh vạn dặm đại bộ phận đều là hoang mạc, bình thường căn bản không có tu sĩ đi ngang qua, chính là an toàn nhất.

Hai người hạ xuống vào trong núi, Trần Trầm giao toàn bộ mười nhẫn trữ vật cho Luyện Dương, lại lấy Vạn Hóa Thần Phong ra.

Nhìn thấy Vạn Hóa Thần Phong, Luyện Dương thở dài thở ngắn hồi lâu, lại cũng mất lo lắng lúc trước.

Trình độ thấp kém này đều có thể luyện chế thần kim, hấn thế nào luyện không phải?

- Trương huynh, không phải ta nói, sư phụ kia của người luyện chế cũng quá tùy ý, những tài liệu này dung hợp vào Vạn Hóa Thần Kim trong, quả thực là vũ nhục đối với Vạn Hóa Thần Kim!

Trần Trầm cười gật đầu nói:

- Xác thực, lão nhân gia người căn bản không hiểu luyện khí, chỉ là tùy ý chơi chơi.

- Phung phí của trời!

Luyện Dương cảm thán, nhưng mà hấn vừa dứt lời, Trần Trầm lại cực kỳ ngưỡng ngùng lấy ra Linh Lung Thần Kim gạch.

Nhìn thấy Linh Lung Thần Kim gạch ngay cả vuông vức đều không làm được, Luyện Dương đầu tiên là vô cùng chấn động, hấn như thế nào đều không ngờ lần này luyện chế Vạn Hóa Thần Kim lại sẽ dung hợp một loại thần kim khác vào.

Đây quả thực là trên trời rơi xuống bánh có nhân, đập hấn có chút mộng bức.

Dung hợp hai loại thần kim! Một giới này có mấy cái Luyện Khí

sư may mắn tham gia loại chuyện này? Hạnh phúc này tới không khỏi quá đột nhiên!

Nhưng mà một giây sau, gương mặt của hắn kịch liệt co quắp, trong lòng có câu đặc biệt lời nói, không biết có nên nói hay không.

Chuôi kiếm này trong mắt hắn tốt xấu có thể đạt tới trình độ người mới học, nhưng cái thứ lời lỡ này là cái gì? Chẳng lẽ là người ngoài nghề tùy ý đánh?

- Trương huynh... Người và ta quan hệ tâm đầu ý hợp, tha thứ ta nói câu đại bất kính, sư phụ kia của người, quá tùy tiện!

Nói thật, nếu không người kia là sư phụ của hảo hữu, lại biết thôi diễn thiên cơ, Luyện Dương phỏng chừng đã tại chỗ chửi ầm lên.

Thần kim, là để chà đạp như thế sao? Không sợ bị trời phạt sao?

Trần Trầm nghe đến đây xấu hổ cười nói:

- Khụ khụ, hắn làm người là có chút tùy tiện, sau này ta tìm cơ hội nói hắn một chút...

Lời này dọa Luyện Dương nhảy một, tranh thủ thời gian khoát tay nói:

- Có lẽ trong mắt cao nhân tiền bối thần kim không tính là cái gì, ta chỉ là một ếch ngồi đáy giếng mà thôi, vừa mới chỉ là hồ ngôn loạn ngữ, Trương huynh không cần coi là thật.

Dứt lời, hắn tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác:

- Đạo hữu, không biết người sư phụ kia có chuẩn bị tinh hồn Chân Linh hay không, nếu có chuẩn bị, ta có thể yêu cầu đổi một loại phương pháp luyện chế.

- Không... Không có.

Trần Trâm có chút ngượng ngùng nói.

Gương mặt Luyện Dương lại co quắp, rõ ràng là luyện chế một món phi thường ghê gớm, tài liệu đặt ở đâu có thể coi là pháp bảo cao cấp nhất một giới này, vì sao hắn luôn cảm giác tùy tiện như vậy chứ?

- Lão nhân gia người chuẩn bị tinh hồn khác làm khí linh sao?

- Không... Không có.

Trần Trâm tiếp tục lắc đầu.

Luyện Dương hít sâu một hơi, cố nén khó chịu trong lòng từ trong ngực lấy ra một bình ngọc, tiếp đó có chút ngượng ngùng nói:

- Trên người của ta ngược lại có một tinh phách Hậu duệ Chân Linh Phân Thần cảnh hậu kỳ, nếu hòa vào trong đó, lão nhân gia người sẽ ghét bỏ chứ?

- Không chê, lão nhân gia người tuyệt đối không chê!

Trần Trâm đầu lắc như trống lúc lắc, không ngờ Luyện Dương lại có hàng lậu, nếu sớm biết chuyện này, hắn nơi nào phải đi khắp nơi tìm kiếm?

Nhưng mà hắn cũng có thể lý giải tâm thái của Luyện Dương, loại chuyện luyện chế thần kim này, Luyện Dương nào có ý tốt lấy một tinh hồn Hậu duệ Chân Linh Phân Thần hậu kỳ ra?

Quá không xứng đôi!

Giống với kiếp trước mời người uống Lafite 82 năm, trên mình mang theo gói mì tôm, loại tình huống này là tuyệt không có ý tứ là

y ra.

Ai có thể nghĩ tới một nam nhân như hắn nắm giữ Lafite 82 năm, nhìn thấy một gói mì tôm cũng phải nói một câu “Thật là thơm”.

- Không chê thì tốt!, Hậu duệ Chân Linh này là lúc trước bị ta chém m giết thời gian, hiện tại xem ra nó quả thực là chiếm đại tiện ngh i.

Luyện Dương khê thử dài một câu bắt đầu bố trí kết giới, sau đó l ấy ra đoán tạo lô của mình, Trần Trầm thì hộ pháp bên ngoài kết g iới.

Công trình trọng đại trùng luyện Vạn Hóa Thần Phong cứ như thế khai triển lên.

...

Sau một tháng.

Ở vùng đất miền trung, trong một ngọn tiên sơn Tiên khí lượn lờ đang có một lão giả tóc bạc trắng khoanh chân ngồi ở trước ba tấm bia đá thông thiên.

Ba tấm bia đá thông thiên này ở trong ngũ đại vực đều cực kỳ nổi danh, một bia đá tên là Tu Sĩ bảng, phía trên kê một trăm tu sĩ lấy tu vi cao nhất một giới này.

Bia đá thứ hai tên là Chân Linh bảng, liệt kê hai mươi Chân Linh thực lực tối cường đại của giới này.

Thứ ba thì là Luyện Khí bảng, liệt kê một trăm món pháp bảo tối cường đại một giới này.

Ba bia đá thông thiên này chính là Thiên Cơ tông, Chương giáo đ ời trước vào lúc trước khi tọa hóa tiên đoán thiên cơ đoạt được, m

ột mục đến nay chính là bảng danh sách uy tín nhất một giới này.

Thiên Cơ tông cũng bởi vì ba bia đá này nổi danh trên đời, siêu nhiên bên ngoài ba đại siêu cấp thế lực.

Về phần lão giả kia, thì là Thiên Cơ đạo quân hiện tại, Chương gi áo Thiên Cơ tông đời thứ tư, đồng thời cũng là một tu sĩ đỉnh phong một giới này.

Thiên Cơ đạo quân bình thường cảm ngộ Thiên Đạo phía trước Thông Thiên bia, nhưng mà lúc này hắn lại đột nhiên mở mắt, nhìn về phía Thông Thiên bia thứ ba.

- Hơn một năm, ba Thông Thiên bia đã hơn một năm không xảy ra biến hóa, hôm nay rốt cục lại có biến hóa mới.

Hắn vừa dứt lời, Luyện Khí bảng tên thứ 100 Uổng Sinh Phiên biến mất không còn tăm tích, tên thứ 99 Huyền Sát Kỳ Lân Châu rơi xuống vị trí một trăm, mà hiện tại vị trí thứ 99, là một tên mới.

Chương 458: Tân Vạn Hóa Thần Phong

Đối với Thiên Cơ đạo quân, nguyên bản một chuyện không lớn không nhỏ này chỉ hơi lưu ý một thoáng cũng đi qua, nhưng sau khi hắn nhìn thấy tên của pháp bảo vừa lên bảng, cũng ngừng ra một chút.

- Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm...

Đại bộ phận tên của pháp bảo trên Luyện Khí bảng cực kỳ đơn giản, quan trọng nhất tài liệu thả ở phía trước, Khí Hồn đặt ở phía sau, nếu còn có tài liệu là thần kim cực kỳ có tiếng làm phụ trợ thì sẽ đặt ở vị trí thứ ba bên phải.

Giống như xếp hàng thứ nhất Vạn Hóa Chân Long Bất Diệt Kiếm chính là như vậy mà đến, trên thực tế, kiếm chủ cũng không gọi pháp bảo của mình bằng cái tên này, bởi vì quá dài quá khó đọc.

Nhưng Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm cũng có chút không phù hợp quy tắc tên trên Luyện Khí bảng.

Quan trọng hơn là Vạn Hóa Linh Lung đại biểu lấy Vạn Hóa Thần Kim và Linh Lung Thần Kim, dùng hai loại thần kim liên hợp luyện chế, lại phối hợp tinh hồn Chân Linh, pháp bảo cực đoan cực này mạnh mẽ ngàn năm khó gặp, một khi xuất hiện thì sẽ vững vàng tiến vào ba mươi vị trí đầu.

Nhưng Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm như thế nào mới thú vị chín mươi chín?

- Đây là có chuyện gì?

Ngay khi trong lòng Thiên Cơ đạo quân hiểu kỳ, chuẩn bị coi một chút thì Luyện Khí bảng hơi hơi lóe lên một cái, Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm đột nhiên xảy ra một loại biến hóa nào đó.

Trở thành “Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm”.

Nhìn thấy một màn này, lông mày Thiên Cơ đạo quân dẫn ra... Trong lòng bừng tỉnh hiểu ra.

Thì ra là pháp bảo sơn trại.

Thao Thiết là một loại hậu duệ Thao Thiết, bộ tộc này vì danh tiếng vang dội chút, chà xát một thoáng ánh sáng tổ tông, ngay sau đ

ó tự xưng Thao Thiết.

Thao Thiết tính toán là một loại Hậu duệ Chân Linh thực lực không kém, nhưng so với bản tôn Chân Linh, vậy kém xa vạn dặm.

Khó trách hai chữ Thao Thiết sẽ xếp sau Linh Lung, khó trách “Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm” này mới xếp thứ chín mươi chín.

Phải biết luyện khí loại trừ vật liệu luyện khí ra, Khí Hồn quan trọng giống vậy, cũng giống như Vạn Hóa Chân Long Bất Diệt Kiếm kia, cho dù không có chủ nhân thôi động, bản thân nó dưới Khí Hồn dẫn dắt cũng không yếu tại bình thường đỉnh phong cường giả.

- Lão gia hỏa mở loại này trò đùa này? Quả thực là phung phí của trời.

Thiên Cơ đạo quân lắc đầu cười.

Hắn trước tiên tự nhiên nghĩ đến là những cường giả tuyệt đỉnh của Thượng giới.

Thần kim cực kỳ thừa thớt, nếu cơ duyên xảo hợp, vận khí tốt, có lẽ có thể thu được một loại, nhưng muốn thu được hai loại, vậy tu luyện đôi phải thật có thực lực.

Chỉ ít những pháp bảo song thần kim trên Luyện Khí bảng đều không ngoại lệ đều nắm giữ trong tay tu sĩ đỉnh phong.

Nhưng mà hắn bấm ngón tay tính toán, trong mắt cũng lóe lên vẻ kinh ngạc, Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm kia lại ở một vùng hẻo lánh.

- Chẳng lẽ thật sự là một người có vận khí nghịch thiên?

Thiên Cơ đạo quân tự lắm bả, nhưng mà hấn lại không lại tiếp tục tính toán đi xuống.

Đến hấn cảnh giới cỡ này, mọi thứ sẽ không truy nguyên, tính toán một Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm ở đâu là đủ rồi, nếu còn tiếp tục tính toán, cũng có chút làm trái Thiên Đạo.

Nếu thật là ở trong tay người có vận khí nghịch thiên, vậy chỉ có thể nói người kia vận khí tốt.

Luyện Khí bảng thứ chín mươi chín, đừng nhìn đây là ở sau cùng Luyện Khí bảng, nhưng trong năm vực Thượng giới ra tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong nhất có hơn một trăm người.

Nói cách khác có không ít bản mệnh pháp bảo của tu sĩ Đại Thừa cũng không có tư cách tiến vào bảng danh sách.

Nếu loại bảo vật này thật bị tu sĩ ở vùng hẻo lánh đoạt được, vậy ở vùng hẻo lánh đó chắc chắn vô địch.

Nhưng mà loại bảo vật này rơi vào trong tay kẻ yếu, đó cũng là một loại tai họa.

- Ha ha, hôm nay khó được xảy ra một chuyện hơi có ý tứ.

Thiên Cơ đạo quân cười cười, tiếp tục nhắm mắt lại.

Danh sách ba đại bảng một năm phát ra ngoài hành một lần, tuy Luyện Khí bảng xảy ra biến hóa, nhưng người bên ngoài không biết, nếu muốn biết còn phải chờ đến ngày một năm yết bảng.

...

Ầm ầm!

Trong núi hoang một vùng hẻo lánh, Trần Trần nhìn từng trận kin

hôi trên đỉnh đầu, sắc mặt có chút trắng bệch.

Không đợi Luyện Dương xuất quan, hắn đã nhìn thấy tân Vạn Hóa Thần Phong.

Bởi vì cái này Vạn Hóa Thần Phong đang Độ Kiếp, chủ động bay ra, lúc này đã lơ lửng tại trong tầng mây, như ẩn như hiện.

Trừ cái đó ra, trên bầu trời còn có một hư ảnh Cự Thú, đang không ngừng thôn phệ lôi điện, điên cuồng gào thét.

Trần Trâm biết, đó chính là Khí Hồn do Luyện Dương công hiến ra, Hậu duệ Chân Linh Phân Thần hậu kỳ, Thao Thiết!

Ách... Là Thao Thiết!

Tuy tên này như sơn trại, nhưng đừng nói, thoát nhìn vẫn rất hung mãnh, gương nanh múa vuốt như sư tử trắng, đôi mắt lôi kiếp hoàn toàn không hoảng hốt.

- Trương huynh! Thần kiếm độ kiếp rồi!

Luyện Dương từ núi trong bay ra, cả người đã ồm đi một vòng lớn, nguyên bản thân thể cường tráng trở nên gầy như que củi, nhưng ánh mắt lại sáng kinh người.

Trần Trâm gật đầu nói:

- Luyện huynh, ta thấy được, lần này đa tạ ngươi.

- Trương huynh, nên cảm ơn hẳn là ta, không phải vậy bằng vào tu vi của ta làm sao có thể tiếp xúc đến loại thần kim này?

- Ta quyết định, từ nay sau này đặc biệt nghiên cứu luyện chế thần kim, chớ sau này tôn sư không hài lòng đối với pháp bảo này, còn có thể giao cho ta, đến lúc đó ta chắc chắn có thể luyện chế càng t

ót hơn!

Luyện Dương xúc động nói, mắt nhìn chăm chăm thanh thần kiếm trên bầu trời kia, nói chuyện đều có chút run rẩy.

Không thể không nói, Luyện Khí sư luyện chế thần kim và Luyện Khí sư khác hoàn toàn khác nhau.

Có kinh nghiệm bực này, lại nhìn tài liệu khác, tất cả đều là rác rưởi, căn bản không nhắc lên được một chút hứng thú luyện khí.

- Có cơ hội.

Trần Trầm nhìn lên Vạn Hóa Thần Phong trên bầu trời, nói một cách đầy ý sâu xa.

Trong thiên địa có mười loại thần kim, thực ra một mực đến nay, trống rỗng hẵn đều có một lớn mật ý nghĩ.

...

Sau một canh giờ, Vạn Hóa Thần Phong độ kiếp hoàn tất, rơi vào trước mặt Trần Trầm.

Kiếm này dài hơn một mét, chuôi kiếm cực kỳ dày nặng màu đen kịt, lại đến là hình dạng một con hung thú đầu, về phần lưỡi kiếm, thì từ trong miệng Cự Thú thốt ra.

Đây là bản tướng của Vạn Hóa Thần Phong, nhưng bởi vì đặc tính của Vạn Hóa Thần Kim, kiếm này vẫn như cũ có thể tùy ý chuyển đổi thành đủ loại hình dạng.

Trần Trầm nắm lấy chuôi kiếm, một hồi vui vẻ kiếm minh phát thanh ra.

Nghe được âm thanh kiếm minh này, Trần Trầm mỉm cười, hẵn c

ó thể cảm giác được, kiếm này còn là chuỗi kiếm trước kia.

Lúc trước, mặc dù Vạn Hóa Thần Phong không có Khí Hồn, nhưng cũng thông linh tính, giờ đây linh tính kia vẫn như cũ ở đó.

- Cái này... Trương huynh, đây là bản mệnh chi bảo của ngươi?

Luyện Dương đứng bên cạnh vô cùng chấn động kinh ngạc thốt lên nói.

Nhìn thấy cái này một người một kiếm phản ứng, hấn thân là Luyện Khí sư, làm sao có khả năng nhìn không ra giữa hai bên liên hệ?

- Luyện huynh, thực không dám giấu giếm, Linh Lung Thần Kim là sư phụ ta cho ta, về phần luyện chế Vạn Hóa Thần Kim thành chuỗi kiếm này, ban đầu đã là bản mệnh pháp bảo của ta.

- Lúc trước có chỗ che giấu, cũng là để cho ổn thoả, còn mời Luyện huynh thứ lỗi.

Lời này của Trần Trảm nửa thật nửa giả, Luyện Dương nghe cũng tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Đây là cái gì dạng sư phụ hào phóng như vậy, đưa tới thần kim? Chẳng lẽ thật là thông qua thôi diễn thiên cơ tìm tới?

- Không sao, nhưng mà Trương huynh... Ngươi thật đúng là tìm sư phụ tốt!

Luyện Dương hâm mộ nói, hấn ngược lại không hoài nghi người sư phụ kia có phải là thật tồn tại hay không.

Có thể lấy ra hai loại thần kim, lấy thêm ra nhiều Linh Thạch như vậy, nếu nói Trương huynh này không một sư phụ lợi hại, không có một tông môn lợi hại, cái này ai mà tin?

Dứt lời, Luyện Dương đột nhiên nghĩ đến cái gì, chỉ chỉ một ngọn núi hoang đối diện nói:

- Trương huynh, người đã là pháp bảo chi chủ, tại sao không thử một chút uy lực của kiếm này?

Trần Trầm nghe vậy cũng có chút tâm động, sau khi nắm chặt chuôi kiếm, hấn nhìn về phía Luyện Dương chỉ hướng ngọn núi hoang, hít sâu một hơi.

Một giây sau, hấn rút Linh Lực vào trong Vạn Hóa Thần Phong, k hông ngờ là chuôi kiếm tân Vạn Hóa Thần Phong này đột nhiên xuất hiện một đầu hư ảnh Cự Thú không lớn không nhỏ, đột nhiên há to miệng, bắt đầu điên cuồng thôn phệ Linh Lực.

Chỉ trong khoảnh khắc, đã thôn phệ Linh Lực toàn thân Trần Trầm không còn một móng!

Ngay sau đó, kiếm này hình như biết suy nghĩ trong lòng Trần Trầm, trực tiếp kích xạ hướng về núi hoang phía xa, tốc độ kia, có thể nói lóe lên lập tức biến mất!

Không đợi Trần Trầm phản ứng lại, Vạn Hóa Thần Phong đã về tới trong tay hấn.

Chớp mắt sau, một hồi lớn gió thổi qua, xa xa núi hoang cao ngàn mét như là huyền ảnh, nháy mắt vỡ vụn, biến thành cát bụi thấu trời, lưu loát, tùy tiện bay lượn, cuối cùng tiêu tán giữa thiên địa.

Chương 459: Chạy Thật Xa

Trực giác của Trần Trầm cảm giác một hồi choáng váng đầu hoa mắt, kém chút ngã xuống đất.

Không phải bị uy lực kinh khủng kia dọa đến, mà là một loại cảm giác hư thoát sau khi nháy mắt bị Linh Lực hút cạn tự nhiên xuất hiện.

- Khụ khụ, Trương đạo hữu, sớm biết là bản mệnh chi bảo của ngươi, thì ta đã nhiều hơn một chút hạn chế, giờ đây kiếm này mỗi một kích tiêu hao quá nhiều linh khí, ngược lại không thích hợp với ngươi lắm.

Luyện Dương phủ ở Trần Trầm, có chút xấu hổ.

Trần Trầm liếc mắt nhìn Luyện Dương gầy như que củi, thầm nghĩ ỡ ngươi cái tên này tình huống không tốt hơn ta bao nhiêu, còn diu ta?

- Không sao, uy lực càng lớn càng tốt, ta có thể chống đỡ.

Hình như Luyện Dương nghĩ đến cái gì, chỉ đầu thú trên chuôi Vạn Hóa Thần Phong kiếm, nói:

- Thao Thiết chi hồn bị phong ấn ở trong đó, lấy Hậu duệ Chân Linh này làm khí linh có chỗ tốt, có thể tích súc linh khí trong chuôi kiếm, thời khắc máu chót cùng nhau bộc phát.

- Nhưng mà... Bản thân kiếm này chất lượng quá cao, chuôi kiếm này chứa đầy linh khí, phỏng chừng cũng chỉ có phát ra một nửa uy lực một kích.

- Một nửa uy lực, cũng rất tốt.

Trần Trầm đứng vững vàng thân thể, mỉm cười nói.

Vừa rồi hấn tận mắt thấy uy lực của một kiếm kia, loại uy lực đó mạnh hơn không chỉ gấp mười lần so với một kích Linh Lung Thần Kim gạch lúc trước!

Mà Linh Lung Thần Kim gạch Phân Thần hậu kỳ cũng đỡ không nổi, một kiếm này nha...

Hấn chưa giao thủ với cường giả Hợp Thể nên không cảm giác được cường giả Hợp Thể mạnh yếu, nhưng phía dưới Hợp Thể có lẽ không người nào có thể ngăn cản một kiếm này, cho dù một nửa uy lực, cũng hấn là như thế.

Tân Vạn Hóa Thần Phong có thể làm đến bước này, hấn đã hết sức hài lòng.

- Luyện huynh, chuyện Vạn Hóa Thần Phong còn xin giữ bí mật cho ta.

Trần Trầm nhìn Luyện Dương, thần tình trịnh trọng nói.

- Trương huynh yên tâm, ta tuyệt không lộ ra một câu nào ra bên ngoài!

Luyện Dương nhắc tay phát thế.

Dứt lời hai người nhìn nhau cười, vừa nhìn về ngọn núi hoang phí xa đã biến mất.

...

Hơn nửa tháng sau.

Trần Trầm và Luyện Dương trở về Kim Thánh tông, bởi vì Trần Trầm giải quyết khẩn cấp giúp Kim Thánh tông, cho nên địa vị của

hắn ở Kim Thánh tông cũng nước lên thì thuyền lên.

Lại thêm hiện tại Trần Trầm còn là phụ mẫu chu cấp cơm áo cho Kim Thánh tông, cho nên Kim Tông chủ nhìn hắn trong ánh mắt l oại trừ tôn trọng vẫn là tôn trọng.

Nhưng Trần Trầm cũng không vì vậy mất cân nhắc đi so sánh, đư a ra một chút yêu cầu quá phận, khiến Kim Tông chủ ngược lại có chút xấu hổ.

- Thiên Vận đạo hữu, người giúp Kim Thánh tông chúng ta nhiều như vậy, ta chỉ nói một tiếng cảm ơn không khỏi quá không tử tế, nếu người còn có yêu cầu gì khác thì cứ việc nói, chỉ cần Kim Th ánh tông chúng ta có thể làm được thì nhất định thỏa mãn.

Thấy Kim Tông chủ một mặt thành khẩn, Trần Trầm suy nghĩ mộ t chút nói:

- Ta tương đối hiếu kỳ chuyện vết nứt không gian, thỉnh cầu Kim đạo hữu nhiều giúp ta lưu ý một chút, nhìn một chút nào có ở vết nứt không gian.

- Chỉ... Chỉ như vậy sao?

- Chỉ như vậy.

- Việc nhỏ này..., Thiên Vận đạo hữu, người yên tâm, nếu biết đư ợc chuyện vết nứt không gian, ta khẳng định trước tiên thông báo cho người.

Kim Tông chủ gãi gãi lớn đầu trọc, cực kỳ ngượng ngùng bảo đả m nói.

Trần Trầm cười cười không nói tiếp, nhưng mà sau một khắc, lôn g mày của hắn nhíu lại, sau đó theo bản năng đưa tay phải ra.

Lúc này, trên mu bàn tay phải có một ấn ký hoa hồ điệp đang lóe lờn linh quang.

Nhìn thấy ấn ký này, Trần Trầm có chút bất đắc dĩ, nghĩ đến một chút nhớ lại không tốt.

- Nữ nhân biến thái kia đã xuất quan? Đây là tại cảm ứng vị trí của ta sao?

Ấn ký này là Lê Tiên gieo xuống ấn ký cho hắn, lúc trước sau khi Lê Tiên mang hắn đến Lê Tiên tông đã đi bế quan đột phá Hợp Thể.

Căn cứ Lê Tiên nói, lần bế quan này ngắn thì ba năm năm, lâu là bảy tám năm, nhưng vừa mới qua một năm mà thôi, nữ nhân này vậy mà liền có phản ứng.

Không phải là đột phá thất bại chứ?

Trong lòng Trần Trầm không phải không có ác ý suy đoán.

- Thiên Vận đạo hữu, ấn ký này, không có việc gì chứ?

Một bên, Kim Tông chủ cũng nhìn thấy ấn ký, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Hắn là một tu sĩ Hợp Thể cảnh, tầm mắt tự nhiên không thấp, một chút đã nhìn ra đó là ấn ký định vị, bình thường đều là khắc ở trên người sinh tử đại địch.

- Không có chuyện gì, một nữ nhân điên mà thôi.

Trần Trầm khẽ cười nói.

Lúc trước hắn sợ Lê Tiên, hiện tại cũng không sợ.

Lê Tiên lợi hại hơn nữa cũng vừa bước vào Hợp Thể mà thôi, hẳn có Vạn Hóa Thần Phong trong tay, chưa chắc đã không phải là đối thủ, dù gì, không phải bây giờ còn có Kim Tông chủ ở bên cạnh sao?

Dù sao Kim Tông chủ cũng là cường giả Hợp Thể cảnh uy tín lâu năm, chung quy không thể nhìn Đại Kim chủ mình bị người cướp đi được?

- Khụ khụ, Thiên Vận đạo hữu, nếu người có chỗ không tiện, ta có thể thay người loại trừ ấn ký này.

Kim Tông chủ xung phong nhận việc nói.

Trần Trầm nghe vậy trầm mặc một hồi, cuối cùng lắc đầu.

- Không cần, ta ngược lại cũng đang đợi nàng tìm tới cửa.

Kim Tông chủ nghe đến đây cười hắc hắc, lộ ra một có chút nụ cười thô bỉ.

Loại ấn ký hình bông hoa kia rõ ràng là nữ tu sở hạ, về phần tu vi, đại khái ở Phân Thần đỉnh phong, nếu thật tìm tới cửa, kết quả kia có thể nghĩ mà biết.

Tất nhiên, hẳn càng nghiêng về nữ tu này là người tình của Thiên Vận Tử.

Không phải vậy, lấy bối cảnh sư môn của Thiên Vận Tử, có lẽ sớm đã loại trừ ấn ký này mới đúng.

...

Cùng lúc đó, ở một chỗ vùng hẻo lánh, trong Lê Tiên tông, các đệ tử đều tụ tập lại với nhau.

Nghe nói Tông chủ đã xuất quan, đồng thời thuận lợi bước vào Hợp Thể cảnh, vì thế toàn bộ tông môn muốn cử hành khánh điển, chúc mừng đại sự trước đó chưa từng có của Lê Tiên tông.

Bước vào Hợp Thể cảnh đại biểu tông môn đó có tư cách bước chân vào ngũ đại vực, từ nay về sau thu được hoàn cảnh tu luyện càng tốt hơn, có thể giao lưu với tông môn ưu tú hơn, đạt được càng nhiều ưu chất tài nguyên hơn.

Đây đối với toàn bộ tông môn thì đó là một loại biến chất.

Nhưng mà, bọn hắn đợi đã lâu, Tông chủ đều không hiện thân.

...

- Sư phụ thứ tội!

Ở chỗ tu luyện của Tông chủ, Lê Tương hai đầu gối quỳ rạp xuống đất, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Có câu nói rất hay, trên đời này không có bức tường nào không có kẽ hở, sau khi Lê Tiên xuất quan tùy tiện tra xét một phen, đã tra được nguyên nhân Trần Trầm đào tẩu, là thủ bút của nghĩa nữ ngoan này của nàng.

Khiến Lê Tương tự nhiên không thể thiếu một hồi trách cứ.

Bên cạnh Sở Vân thì cúi đầu, gương mặt đỏ rực, không biết đang suy nghĩ gì.

- Hừ, đã biết thêm phiền cho ta! Nếu ngươi có một nửa hiểu chuyện như Sở Vân, ta nơi nào có nhiều chuyện phiền lòng như vậy?

Lê Tiên hừ lạnh một tiếng, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép ép mắng.

Lê Tương không dám cãi lại, chỉ là trong mắt rung rung, nhìn sàn nhà.

Ngược lại một bên Sở Vân nhỏ giọng hỏi:

- Tông chủ, bây giờ Trần Trâm kia đang ở đâu?

Nói thật, việc này nàng vẫn luôn nhớ kỹ, chính là cái tên hỗn đản kia đã chiếm không ít tiện nghi của nàng.

Chỉ cần vừa nghĩ tới một đêm kia, nàng đã thẹn phải sợ.

Đồ vô sỉ nàng gặp qua, nhưng vô sỉ như thế còn là lần đầu tiên thấy, thua thiệt nàng lúc trước còn cảm thấy Trần Trâm kia tương lai chắc chắn bất khả hạn lượng.

- Tiểu tử kia trốn đến Nam Vực, ha ha, tưởng là khoảng cách xa như thế thì ta sẽ không cảm ứng được sao? Nhưng mà cũng làm khó hẩn, thời gian một năm đã chạy xa như thế.

Lê Tiên cười lạnh một tiếng nói.

- Nam Vực...

Sở Vân lẩm bẩm nói nhỏ một tiếng, Nam Vực cách nơi này chừng mấy trăm vạn dặm, không ngòi truyền tống trận chỉ sợ phải đi đường một năm, chẳng lẽ hỗn đản kia một năm này đều trên đường?

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng có chút im lặng.

Hỗn đản kia đi đường một năm, chạy trốn tới đâu không tốt, hết lần này tới lần khác chạy tới Nam Vực.

Giờ đây Tông chủ bước vào Hợp Thế, toàn bộ tông môn đều chuẩn bị dời đến Nam Vực, đến lúc đó không phải là trốn không thoát lòng bàn tay của Tông chủ?

Tuy Sở Vân thông hận Trần Trâm vô sỉ, nhưng nàng lại không muốn Trần Trâm rơi vào tay Tông chủ.

Đang lúc nàng nghĩ đến những chuyện loạn thất bát tao này, Lê Tiên nhìn Lê Tương đang quỳ ở nơi đó nói:

- Đứng lên đi, đợi di chuyển tông môn xong thì tự mình đi diện bích một năm, nếu có lần sau nữa, đừng trách ta không để ý tình thân trò!

Tiếp theo, nàng vừa nhìn về phía Sở Vân.

- Về phần chủ trì khánh điển tông môn thì giao cho Sở Vân đi.

Dứt lời, nàng xoay người, thản nhiên đi đến quảng trường tông môn.

Chương 460: Oan Gia Tới Cửa

Mấy ngày sau.

Một lệnh bài đưa tin trong nhẫn trữ vật của Trần Trâm đột nhiên phát sáng lên, lấy ra xem xét, rõ ràng là lệnh bài đưa tin trước đây Lê Tiên đưa cho hắn.

- Trần Trâm, ngươi đi đâu vậy? Ta đã xuất quan, nhưng mà không thể thành công bước vào Hợp Thể.

Nhìn thấy tin tức này, trong lòng Trần Trầm nhin không được mừng thầm.

Nữ nhân này quả nhiên không được lão thiên tiếp đãi!

- Ta ra ngoài du lịch, nâng cao một thoáng kiến thức, không ngờ Tông chủ người nhanh như vậy đã xuất quan, sớm biết như vậy, ta sẽ không đi ra.

Trần Trầm trả lời một câu, lương tâm không bất kỳ gợn sóng gì.

- Thì ra là như vậy, ta cảm ứng một thoáng, người bây giờ cách Lê Tiên tông rất xa, thời gian ngắn có lẽ về không được, xem ra người và ta chú định vô duyên.

Nhìn thấy câu nói này, trong lòng Trần Trầm không khởi sinh ra lòng cảnh giác.

Nữ nhân này sao lại dễ nói chuyện như thế? Không có khả năng lảm!

Theo lý thuyết, không phải là chửi ầm lên, tiếp đó đến một câu “Tiểu tử người chờ đây, coi như người ở chân trời góc biển ta cũng bắt người trở lại sao?”

Cái gọi chuyện ra khác thường tất có yêu, Trần Trầm không tin nữ nhân này khéo hiểu lòng người như thế.

Nếu nàng khéo hiểu lòng người, còn có thể làm ra chuyện trắng trợn cướp đoạt phụ nam nhà lành? Huống chi còn là đột phá thất bại, dưới tình huống tâm tình không tốt.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm theo bản năng nhìn nghĩ ngược lại mấy lời nàng nói.

- Ta xuất quan, bước vào Hợp Thể, tiểu tử người có chạy xa đến đ

âu thì cũng cùng ta hữu duyên.

Như thế xem ra, không giữ quy tắc lý nhiều.

- Hừ, muốn ám toán ta, không có cửa đâu!

Trần Trầm hừ lạnh một tiếng, tìm đến Luyện Dương, Luyện Dương lại tìm đến Mạc Anh, một đưa tin an bài hai đồ đệ là Mạc Anh và Nhâm Kỳ vào vùng hẻo lánh.

Để hai người bọn họ lưu ý Thông Tiên thành, nhìn một chút nữ nhân đáng giận kia có thể ngồi truyền tống trận tới Nam Vực này hay không.

Có tay này an bài, Trần Trầm cũng rất yên tâm.

...

Bảy tám ngày sau, bên phía Thông Tiên thành truyền đến tình báo quan trọng.

Lê Tiên tông bởi vì Tông chủ bước vào Hợp Thể, sắp dời vào Nam Vực, đã thân xin gia nhập Tiên Minh, chỉ còn chờ Tông chủ Lê Tiên tông bước vào Nam Vực, tiếp nhận Tiên Minh kiểm tra đối chiếu sự thật là có thể đặt chân ở Nam Vực.

- Tiền bối, ta thấy được! Một nữ nhân dáng dấp giống như đức ngườ hình dung mang theo ba nữ tu vào truyền tống đại điện, xem ra muốn thông qua truyền tống đại trận tiến vào Nam Vực!

Nhìn tin tức Nhâm Kỳ truyền đến, Trần Trầm nhú mày.

Nữ nhân Lê Tiên kia quả nhiên muốn ám toán hần!

- Làm không tệ! Các người có thể trở về.

- Tiên bối, sau khi trở về có ban thưởng sao?

-... Có!

Đạt được tin tức này, Trần Trầm lập tức rời khỏi Kim Thánh tông, đến Kim Thánh thành.

Không có cách, nếu nữ nhân Lê Tiên kia phát hiện hấn ở trong Kim Thánh tông, tám chín phần mười sẽ không dám đến tìm hấn để gây sự.

Vì muốn dẫn nữ nhân này mắc câu, hấn vẫn nên ở trong thành trì, không chỉ muốn ở tại trong thành trì, mà phải ở trong tửu lâu trong thành trì, đóng vai thành một khách qua đường.

Mấy ngày nay, Kim Tông chủ cũng rảnh đến hoảng, lại thêm lo lắng Trần Trầm xảy ra chuyện, ngay sau đó cũng cùng hấn ở lại trong tửu lâu.

Trần Trầm bàn tính toán một chút, lúc đó, sau khi hấn thông qua truyền tống trận đi tới Nam Vực, đại khái chạy một ngày đường là tới Kim Thánh tông.

Như thế xem ra, nữ nhân kia chỉ sợ không dùng đến một ngày đã đến.

Nếu nàng phân rõ nặng nhẹ, biết đi Tiên Minh trước thì hấn là cần nửa tháng.

Bất kể như thế nào, Trần Trầm đều quyết định trước khi gặp được nữ nhân kia, hấn sẽ ở trong Kim Thánh thành.

...

- Thiên Vận đạo hữu, nữ tu kia và ngươi là quan hệ như thế nào? Đáng giá ngươi như vậy?

Kim Tông chủ thấy Trần Trầm chuẩn bị đầy đủ như thế, trong lòng không khỏi hiếu kỳ.

Trần Trầm cười cười nói:

- Một nữ tu thăm mến ta, đáng tiếc ta không có cảm giác đối với nàng, ngay sau đó trực tiếp từ chối nàng, không ngờ nàng vì yêu sinh hận, nổi ý muốn trói ta đi, ha ha, người nói có buồn cười hay không, nhưng mà, ngược lại không đến mức sinh tử đại địch.

Kim Tông chủ nghe vậy trong mắt lóe lên một tia hâm mộ, đồng thời sinh ra một tia đồng tình đối với nữ tu kia.

Đối phó ai không tốt, đối phó một người biết coi số mạng? Đây không phải là tìm cho mình không được tự nhiên sao?

Hai người ngồi trong khách sạn vừa uống rượu vừa nói vừa cười, một mực duy trì liên tục hơn nửa ngày, trong khoảng thời gian này, Trần Trầm thuận đưa ra một chút đề nghị phát triển Kim Tông, làm cho Kim Tông chủ cực kỳ bội phục.

Đúng lúc này, Trần Trầm lại nhận được một truyền tin đến từ Lê Tiên.

- Tiểu hồn đản, người đoán xem ta ở đâu?

Nhìn thấy tin tức này, Trần Trầm cười nhạt một tiếng, nhìn về phía Kim Tông chủ.

Kim Tông chủ móc ra một mai lệnh bài truyền tin, một lát sau nói với Trần Trầm:

- Thiên Vận đạo hữu, vừa rồi cửa thành truyền đến tin tức, mấy người kia đã... Vào thành.

- Kim Tông chủ, người trước tránh một chút, nếu đợi một chút xả y ra chuyện gì, người lạng lẽ theo ở phía sau là đủ.

- Tốt!

Kim Tông chủ lên tiếng, cười càng hèn mọn, sau đó lên tầng hai cửa tử lâu.

Chờ sau khi hắn đi, Trần Trầm nhìn về phía lệnh bài đưa tin trong tay, không khỏi cảm thán nữ nhân này nóng vội.

Vậy mới đã qua hơn nửa ngày đã chạy đến? Chẳng lẽ mị lực của mình lớn như vậy sao?

Tuy trong trong lòng bất đắc dĩ, nhưng hắn vẫn làm bộ trả lời:

- Lê Tiên tiên bối, người không phải ở Lê Tiên tông sao?

- Ha ha, người đoán sai.

Câu nói này không phải từ trong lệnh bài đưa tin truyền đến, mà là từ bên ngoài tử lâu truyền đến.

Trần Trầm “Cực kỳ hoảng sợ” ngẩng đầu lên, chỉ thấy bên ngoài tử lâu chậm rãi đi tới bốn nữ nhân.

Trong đó hắn nhận thức ba người, theo thứ tự là Lê Tiên, Lê Tương, còn có Sở Vân.

Về phần nữ tử cuối cùng, bảo dưỡng không tốt như Lê Tiên, thoát nhìn như cái phụ nữ trung niên, nhưng mà Sở Vân cũng theo thật sát phía sau nàng.

Nhìn vị trí đứng này Trần Trầm lập tức biết nữ tử này hẳn là sư phụ của Sở Vân, cũng chính là người sư tử kia của Lê Tiên.

Thấy Trần Trầm một mặt khiếp sợ hãi nhiên, Lê Tiên hết sức hài lòng, cười nói tự nhiên đi tới bên cạnh Trần Trầm, cũng không khác khí, ngồi ở vị trí trước kia của Kim Tông chủ.

- Tiểu hồn đản, cuộc sống tạm bợ của ngươi trôi qua không tệ.

Sau khi Lê Tiên ngồi xuống nhìn một bàn đồ ăn, cười nói.

Nhưng mà trong nụ cười kia cất giấu một chút mỉa mai và đắc ý.

Trần Trầm xoa xoa đôi bàn tay, lúng túng nói:

- Tiền bối, sao ngươi lại đích thân đến đây? Biết sớm như vậy, ta sẽ chạy về Lê Tiên tông.

- Tự ngươi trở về? Ha ha, nếu thật là ba năm nữa ta mới xuất quan, ngươi sợ là đã chạy đến Bắc Vực.

Lê Tiên cầm rượu lên bình uống một hớp rượu, từ tốn nói.

- Ngươi suy nghĩ nhiều!

Trần Trầm trầm nghĩ trong lòng, nhưng mà ngoài mặt vẫn làm ra một bộ dáng như ngồi bàn chông.

Hôm nay, hẳn sẽ phải cho Lê Tiên này học một khóa thật tốt, để nàng biết biết đạo lý làm người!

- Sao tiền bối lại nói như vậy? Ta chạy xa như thế làm gì?

- Làm gì? Ngươi cứ nói đi?

Ầm!

Sắc mặt Lê Tiên bỗng nhiên chuyển sang lạnh lẽo, bình rượu trong tay trực tiếp bị nàng bóp nát, biến thành bột phấn, ào ào rơi xuống

ng.

Trần Trầm tranh thủ thời gian nhắc nhở một câu nói:

- Tiền bối! Trong Kim Thánh thành này không cho phép đấu pháp, người tuyệt đối đừng xúc động! Nếu không bị truy cứu tới, hậu quả khó mà lường được!

Lê Tiên chậm rãi đứng lên, đặt một khối Linh Thạch cực phẩm lên bàn, tiếp đó đưa ra tay, đặt tại trên bờ vai của Trần Trầm.

- Người suy nghĩ nhiều, bắt người, ta còn cần đấu pháp sao? Nói đi, là người ngoan ngoãn đi với tỷ tỷ ta? Hay là ta cưỡng ép đem người mang đi đây?

Trần Trầm nghe đến đây trong mắt lóe lên thần sắc khó xử lại không cam lòng, gương mặt càng trở nên đỏ rực.

Đây cũng không phải hẳn diễn ra, mà là Sở Vân phía sau Lê Tiên nhìn chăm chăm vào hắn, ánh mắt kia vô cùng u oán, làm cho hắn muốn không đỏ mặt cũng khó khăn.

- Tiểu hỗn đản, người nói nếu ta cưỡng ép mang người đi, Kim Thánh thành này sẽ bởi vì tiểu nhân vật như người mà đắc tội tu sĩ Hợp Thể cảnh ta đây sao? Ta khuyên người tốt nhất đừng ôm tâm lý may mắn!

Lê Tiên thấy Trần Trầm đứng đấy không động, tiếp tục bỏ sung một câu.

Trần Trầm nghe đến đây chán nản thở dài nói:

- Tiền bối... Ta đi với người.

Không có cách, Kim Thánh thành này dòng người rất nhiều, xác thực không phải một nơi thích hợp động thủ.

- Cái gì mà tiền bối? Ta có già như thế sao? Gọi tử tử!

Lê Tiên hơi giận nói.

- Tử tử...

Trần Trầm biệt khuất kêu một tiếng, nhưng trong lòng thì âm thầm thề, đợi một chút phải để nữ nhân này biết biết, cái gì gọi là tàn nhẫn.

Chương 461: Bắt Sống Toàn Bộ

Trần Trầm yên lặng theo sau bốn nữ nhân, đi ra khỏi tử lâu.

Lê Tương cúi đầu, thoạt nhìn cảm xúc không cao, Sở Vân cau mày, một bộ có tâm sự, chỉ có sư phụ của Sở Vân có chút bình thường, vô tình hay cố ý đánh giá mọi thứ ở Kim Thánh thành, một tu sĩ mới từ một vùng hẻo lánh đến Nam Vực.

Tuy đi ở cuối cùng, nhưng Trần Trầm có thể cảm giác được một nửa lực chú ý của nữ nhân biến thái Lê Tiên này đều tập trung ở trên người hắn.

Trong lòng Trần Trầm cười lạnh, mặt ngoài lại một bộ dáng sợ hãi rụt rè.

- Tiểu hồn đản, ngươi lăn lộn ở Kim Thánh thành này bao lâu.

Đi tới đi tới, Lê Tiên đột nhiên mở miệng dò hỏi.

- Không bao lâu, vừa tới mấy ngày.

Trần Trâm nhỏ giọng trả lời.

- Nguyên vốn còn muốn để người dẫn đường, dạo chơi Kim Thành này, giờ đây xem ra, thôi được rồi, Lê Tiên tông chúng ta lập tức sẽ thành tông môn chính thức, ta vẫn phải vội vàng đi Tiên Minh.

Lê Tiên ngữ khí nhẹ nhàng, lộ ra cỗ mệt mỏi, nhưng mà Trần Trâm lại có thể từ đó nghe ra vô tận đắc ý.

Bước vào Hợp Thể cảnh, dẫn dắt tông môn tiến vào Nam Vực, hoàn thành thành tựu mà các tiền bối không đạt thành, lại bắt được một tiểu suất ca, cái này tất nhiên đắc ý một thoáng.

Xuân phong đắc ý vó ngựa nhanh, một ngày nhìn hết hoa Trường An, cho dù Lê Tiên là tu sĩ Hợp Thể cảnh cũng khó tránh khỏi sẽ có loại tâm tính này.

- Ha ha, vậy ta phải chúc mừng Tông chủ.

Trần Trâm qua loa nói chúc mừng một câu.

- Tiểu hõn đản, bây giờ người nói nhiều hơn nữa lời hơn nữa cũng vô dụng, chờ ta đến Tiên Minh hoàn thành thủ tục lại đến thu thập người, trước đây người không trân quý, lần này ta sẽ không cho người đãi ngộ tốt như vậy.

Lê Tiên chậm rãi nói, mang theo một tâm thái mèo kịch chuột khô i hài.

Mắt thấy sắp đến cửa thành, Trần Trâm cũng không tiếp tục diễn t

rò, chỉ là trầm mặc không nói gì.

Lê Tiên thì tưởng là hắn đã chấp nhận, hài lòng cười một tiếng sau đó bước nhanh hơn.

...

Sau khi một đoàn người rời khỏi Kim Thánh thành, ngồi lên một chiếc phi chu hoa mỹ, bay về hướng Đông.

Về phía Đông cách Kim Thánh thành hơn mười vạn dặm, có thành trì quân sự tông môn Tiên Minh, thành trì tương tự trên toàn bộ Nam Vực có chừng bảy tám cái, thành này là gần nhất, cũng là mục tiêu của một đoàn người Lê Tiên.

Trên đường, Lê Tiên và người sư tỷ kia của nàng bắt đầu nghiên cứu thảo luận trù liệu đối với tương lai tông môn, thậm chí bắt đầu triển vọng có thể kiếm ra tiếng tăm, dương danh lập vạn, trở thành đại tông ở Nam Vực.

Mặc dù Lê Tương và Sở Vân không mở miệng, nhưng trong ánh mắt cũng đầy là khát khao.

Thấy Kim Thánh thành đã vượt ra khỏi phạm vi thần thức, Trần Trầm đột nhiên buông lỏng xuống, ánh mắt cũng biến thành có chút chơi đùa ý vị, thậm chí còn chủ động nói chuyện với Lê Tương.

- Lê Tương, cờ ngày trước ở trong tông môn phát triển thế nào?

- Phát triển rất tốt, hiện tại trong tông môn cơ hồ người người đều biết chơi Thiên Đạo cờ.

Lê Tương theo bản năng trả lời, nói xong nàng cảm thấy có chút không ổn, tranh thủ thời gian ngậm miệng lại.

Trần Trầm thấy vậy cũng không để ý, ngoảnh lại nhìn về phía Lê

Tiên, cười nói:

- Lê Tông chủ, ta bấm ngón tay tính toán, luôn cảm giác việc này không quá thuận lợi.

Tâm tình Lê Tiên đang không tệ, sau đó đột nhiên nghe được loại lời này, nhướn mày, cả giận nói:

- Người đừng hồ ngôn loạn ngữ, người nên xưng hô ta là cái gì, quên rồi sao?

Trần Trầm thờ ơ, hai tay mở ra nói:

- Lê Tông chủ, người mới tới Nam Vực, có thể không biết, Nam Vực này thực ra cũng rất loạn, biến thái càng là đặc biệt nhiều, thí ch làm nhất chính là trắng trợn cướp đoạt phụ nữ đảng hoàng, bắt về làm lô đình.

- Ta nhìn mấy tất cả đều xinh đẹp như hoa... Nói thật, rất nguy hiểm.

- Nguy cơ? Ta bước vào Hợp Thể cảnh, ai dám...

Lê Tiên cười lạnh một tiếng, nhưng nàng còn chưa nói hết lời, sắc mặt đã đột nhiên đại biến, một giây sau toàn bộ phi chu đột nhiên kịch liệt rung động, sau đó rầm một tiếng, sụp đổ.

Một nhóm năm người ngoại trừ Trần Trầm ra, tất cả đều một mặt mộng bức lơ lửng ở trong hư không.

Lê Tiên phản ứng đầu tiên, nhìn về một hướng khác trên hư không, trầm giọng hỏi:

- Các người là ai?

- Tại hạ Tông chủ Kim Thánh tông, gặp qua đạo hữu.

Kim Tông chủ từ trong hư không hiển hiện, đầu trọc bóng loáng, l úc cười lại có chút hèn mọn.

Ở phía sau hẳn còn có tám tu sĩ Kim Thánh tông, tất cả đều là cao thủ trên Phân Thần kỳ.

Trừ cái đó ra, bốn phía còn đột nhiên lên trận pháp, vây một đoàn người Lê Tiên ở trung tâm.

Nhìn thấy trận thế này, lại liên tưởng đến lời nói lúc nãy của Trần Trầm, Lê Tiên mặt đen như đáy nồi.

Chẳng lẽ thật bị tên tiểu tử khốn kiếp này nói trúng, thật mẹ nó là miệng quạ đen!

Dáng dấp của Kim Tông chủ thực tế có chút không được để ý, hơn nữa nụ cười hèn mọn, trong trong lòng nàng phi thường ghét bỏ.

Nàng biểu hiện vẫn tính là trấn định, sắc mặt Lê Tương và Sở Vân thì một mảnh trắng bệch, thực lực của các nàng tự trong lòng cá c nàng hiểu rõ, đối mặt với loại kia trận thế của đối phương tuyệt đối không địch lại.

- Kim đạo hữu, Lê Tiên tông chúng ta hướng Tiên Minh tinh tiến vào Nam Vực, giờ đây cũng coi như tông môn chính thức ở Nam Vực, người xuất thủ đối với chúng ta, không sợ Tiên Minh vấn trách sao?

Lê Tiên ngữ khí cực kỳ nghiêm khắc.

Nhưng mà Kim Tông chủ cũng hoàn toàn thất vọng:

- Lê Tông chủ, người trên địa bàn Kim Thánh tông chúng ta bắt đi khách khanh Thái Thượng trưởng lão của Kim Thánh tông chúng

g ta, ta làm gì các người, Tiên Minh đều không có lời nào để nói, điếm ấy còn xin yên tâm.

- Khách khanh Thái Thượng trưởng lão?

Mấy người Lê Tiên hai mặt nhìn nhau, đều có chút mộng bức.

Một lát sau rốt cục phản ứng lại, không hẹn mà cùng nhìn về phía Trần Trầm ở phía sau.

Trần Trầm cười nhạt một tiếng, hơi sửa sang lại trường sam màu t rắng trên người mình, thậm trọng cười nói:

- Khụ khụ, chính là kẻ hèn này.

- Người!

Lê Tiên chỉ vào Trần Trầm giận đến kém chút nói không ra lời.

Tên tiểu tử khốn kiếp này cũng dám ám toán đoàn người mình!

Lại liên tưởng đến lúc trước hỗn đản này một bộ dáng tham sống sợ chết, trong lòng nàng càng tức giận.

Rất rõ ràng, từ đầu đến cuối, hỗn đản này đều đang đùa bỡn đoàn người mình!

- Ta giết người!

Trong lúc tức giận, khuôn mặt Lê Tiên đỏ bừng lên, trực tiếp đưa ra tay bắt tới Trần Trầm.

Trần Trầm sớm đã có chuẩn bị, ngay khi nàng vừa đưa tay ra đã n hanh chóng lui ra phía sau, lẩn tránh xa xa.

Bên kia, Kim Tông chủ đột nhiên chột quát một tiếng:

- Ở trước mặt chúng ta còn dám hành hung! Thật sự là làm càn! Bớt lại cho ta!

Ra lệnh một tiếng, chín người từ bốn phương tám hướng vây quanh một đoàn người Lê Tiên.

Nhìn thấy một màn này, Lê Tiên cắn răng truyền âm với sư tử của nàng, nói:

- Sư tử, người bắt tiểu tử kia, lấy hắn làm vật thế chấp, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta.

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Lê Tiên biết cơ hội này có chút xa vời.

Nàng coi như có thể ngăn cản Kim Tông chủ kia thì lấy tu vi Phân Thần đỉnh phong của sư tử muốn từ trong tay tám cường giả Phân Thần bắt Trần Trầm, độ khó cũng cực cao.

Chớ nói chi là còn có hai người Lê Tương và Sở Vân này vương vãi, chỉ sợ giao thủ một chút đã bị đối phương bắt.

Nhưng mà thân là tu sĩ Hợp Thể cảnh, không thể không phản kháng đã đầu hàng, mắt thấy Kim Tông chủ đường thẳng bay tới, nàng cũng nghiêm túc, trực tiếp sử xuất bản mệnh pháp bảo nghênh đón lấy.

...

Trần Trầm mắt thấy sư phụ của Sở Vân lao về phía mình, cười lắc đầu.

Một giây sau, đã có bốn tu sĩ Kim Thánh tông ngăn ở trước người hắn.

Bốn tu sĩ Kim Thánh tông này, tất cả đều có tu vi Phân Thần trung hậu kỳ, thừa sức ngăn lại sự phụ của Sở Vân.

...

Trận đấu pháp này duy trì liên tục không đến nửa khắc đồng hồ, đã hạ màn.

Kịch bản cũng giống như trong tưởng tượng của Trần Trầm, Sở Vân và Lê Tương hai Luyện Hư đỉnh phong căn bản không có chút phản kháng đã bị bắt sống.

Lê Tiên cũng xa xa không phải đối thủ của Kim Tông chủ, tu sĩ Hợp Thể ở một vùng hẻo lánh tuyệt đối đánh không lại Kim Tông chủ toàn thân đều là trọng bảo, kinh doanh ở Nam Vực nhiều năm như vậy.

Về phần sự phụ của Sở Vân, ngược lại là người không muốn sống, mắt thấy mình đánh không lại, lại muốn tự bạo, cuối cùng bị Trần Trầm trực tiếp động dùng lực lượng pháp tắc phong ấn lên.

Cũng trong nháy mắt này, một đoàn người Trần Trầm và Lê Tiên thân phận trao đổi, bao gồm Lê Tiên, bốn người tất cả đều bị phong ấn tu vi, đưa đến trước mặt Trần Trầm.

Chương 462: Thu Thập Phục Tùng

- Tiểu muội muội, có chuyện gì thế?

Nhìn Lê Tiên bị phong ấn tu vi, Trần Trầm chớp chớp quai hàm c
ủa nàng, cười hời.

- Hừ!

Lê Tiên hừ lạnh một tiếng, cứ như vậy hung tợn trừng mắt Trần T
rầm, nếu như ánh mắt có thể giết người, giờ phút này Trần Trầm k
hẳng định đã bị thiên đao vạn quả.

- Khụ khụ, Thiên Vận đạo hữu, người này ta giao cho người, tại h
ạ ở tông môn sự vụ bận rộn, cáo từ!

Một bên, ánh mắt Kim Tông chủ lấp lóe, mang theo thủ hạ rời kh
ỏi.

Vạn nhất Thiên Vận Tử này muốn làm chuyện gì không tốt, hấn đ
ợi ở chỗ này nhìn thấy cũng không tiện, vậy không bằng tránh mộ
t chút.

Chờ sau khi bọn hấn đi, Trần Trầm cũng không khách khí, mang
bốn người mình bắt được lên phi chu.

Phi chu này của hấn là từ Dịch Hành điện đấu giá được, tuy thoát
nhìn không hoa mỹ như phi chu của Lê Tiên nhưng chất lượng và
tốc độ phi hành vượt xa chiếc kia của Lê Tiên.

Thấy Trần Trầm tiện tay lấy ra phi chu bọc này, Lê Tiên mở to hai
mắt, biết tiểu tử này là xưa đâu bằng nay.

Chẳng lẽ Nam Vực này thần kỳ như vậy, ngắn ngủi một năm đã c
ó thể thay đổi một người thành như vậy

Hay là tên tiểu tử khốn kiếp này vốn là có quan hệ với Kim Thán
h tông

Không chờ nàng tiếp tục suy nghĩ, Trần Trầm tựa vào chỗ không

xa, thân nhiên nói:

- Lê Tông chủ, sổ sách của chúng ta cũng nên tính toán.

- Muốn chém giết muốn róc thịt thì cứ tự nhiên, người muốn làm gì cũng được.

Lê Tiên ác thanh ác khí nói.

Nguyên bản đã đi lên đỉnh phong nhân sinh, không ngờ ven đường tùy tiện hái đóa hoa dại, kết quả trúng độc, ngã xuống đáy vực.

Giờ khắc này, nàng khắc sâu hiểu rõ một đạo lý.

Hoa dại ven đường, không được hái.

- Đây chính là người nói, nhưng mà nếu ta muốn giết người, vậy khẳng định các nàng cũng không thể lưu lại, trừ cái đó ra, để phòng ngừa sau này lọt vào trả thù, ta vẫn phải đuổi tận giết tuyệt Lê Tiên tông.

Trần Trầm không nhanh không chậm nói, nhưng trong phi chu cũng thoáng cái tràn đầy sát cơ.

Con người Lê Tiên hơi co lại, sắc mặt thoáng cái trở nên tái nhợt xuống.

Sở Vân ở bên cạnh thân tình thê lương, lúc trước nàng từng huyễn tưởng lúc gặp lại Trần Trầm là quang cảnh bực nào, nhưng người nào nghĩ đến là loại kết quả này

Người này lên như điều gặp gió không nói, giờ đây còn muốn tiêu diệt Lê Tiên tông.

Lại nhớ tới chuyện một đêm vô lý kia, trong lòng của nàng thoáng cái phức tạp đến cực điểm.

Lê Tương thì cúi đầu âm thầm hối hận, thậm chí nức nở lên, nếu không phải lúc trước nàng thả hỗn đản này đi, sao có thể xảy ra chuyện như vậy

Nhìn bốn người thần sắc khác nhau, Trần Trâm cười ha ha, trong lòng vui sướng hơn nhiều.

Lúc trước hắn bị Lê Tiên bắt đi, trong lòng không biết khuất đó là không thể nào, giờ đây phần này biết khuất cuối cùng phát tiết ra.

Nhưng mà, nữ nhân này là cọng rơm cứng, hắn vẫn phải đe dọa thật tốt.

- Nhưng mà trừ cái đó ra, các người còn có một con đường.

Trần Trâm đưa ra một ngón tay, nụ cười trở nên có chút tà ác.

- Kim Thánh tông các người cũng biết, đều là một chút hùng tráng Luyện Khí sư, mà Lê Tiên tông lại nữ tu chiếm đa số, hay là người để cho những đệ tử kia của Lê Tiên tông các người tranh thủ thời gian tới, ta cho bọn đại hán Kim Thánh tông, một người phát một đạo lữ, như vậy cũng có thể cho các nàng một sinh lộ.

- Vô sỉ!

Lê Tiên thấp giọng mắng, ánh mắt lại càng sợ hãi.

- Phi, người nói ta vô sỉ chẳng lẽ lúc đó người nhẹ nhàng trắng trợn cướp đoạt mỹ thiếu niên ta đây thì không vô sỉ ư, nói cho người, ta không sẽ giết người.

- Chờ trở lại Kim Thánh tông, ta sẽ lột sạch y phục của người treo ở trước sơn môn, người nói có thể hay không?

Trần Trâm hùng hổ nói, Lê Tiên nghe được toàn thân phát run.

Lúc trước còn một mặt thấy chết không sòn sư phụ của Sở Vân nghe vậy cũng tranh thủ thời gian cúi đầu, sợ bị ác ma Trần Trầm này chú ý tới.

...

Trở lại trên ngọn núi kia của Kim Thánh tông mình, giờ phút này sắc mặt bốn nữ nhân giống như những nữ du khách kiếp trước mới từ trên xe qua núi đi xuống, đó là phải có bao nhiêu xấu xí.

Thật sự là bởi vì Trần Trầm quá mức vô sỉ, một đường đe dọa, cái gì lột sạch y phục theo ở cửa sơn môn, cái gì phế tu vi bán cho những ngoại tộc kia một ngày giao phối vài chục lần.

Còn có như là bán sư đồ cho cùng một người, đến cái hai phương kịch rỗng, đem bắt toàn bộ nữ đệ tử Lê Tiên tông đến, tất cả đưa vào thanh lâu.

Nhưng lời nói này, Trần Trầm đó là tiện tay bóp đến, một đường xuống, tâm thần của bốn nữ tu đã đến bên bờ biên giới sắp sụp đổ, nóng lòng lập tức đi chết.

- Trần Trầm, ban đầu là ta không đúng, có gì ngươi cứ làm với ta là được rồi!

Cặp mắt Lê Tiên đỏ rực, run rẩy nói.

Ai có thể nghĩ đến nàng đường đường là một Tu sĩ Hợp Thể cảnh sẽ có một ngày kém chút bị người dọa cho khóc

Làm sao lại đắc tội một oan gia như thế?

- Vậy ta sẽ không khách khí, hiện tại ta sẽ cởi sạch y phục của ngươi treo trước sơn môn.

Dứt lời, Trần Trầm bắt đầu thoát y phục của Lê Tiên.

Mới cởi một kiện, Lê Tiên đã bị dọa đến hét lên, bên cạnh Lê Tương và Sở Vân cũng triệt để tan vỡ, lên tiếng khóc lớn.

- Sau này còn đi ra ngoài cướp người sao?

Trần Trầm cầm y phục trong tay bóp thành bột mịn, từ tốn nói.

- Không...

Trong mắt Lê Tiên rung rung, yếu ớt nói.

Hôm nay, nàng một Tu sĩ Hợp Thể cảnh, xem mặt mũi như lớp và i lót đều ném sạch, người đáng giận nàng đã gặp qua, nhưng như Trần Trầm thì mới là lần đầu tiên gặp.

- Gọi ta là cái gì?

- Ca...

- Ngoan, sau này còn dám đối nghịch với ta không?

- Không dám, không dám nữa.

Lê Tiên đầu lắc như đánh trống chầu, hoàn toàn mất hết phong độ tu sĩ Hợp Thể.

Khóe miệng Trần Trầm hơi vĩnh nói:

- Sau này ta làm Tông chủ Lê Tiên tông, người làm nha hoàn cho ta đi.

- A?

Lê Tiên ngẩng đầu, trên mặt mang nước mắt, trong mắt tràn đầy c

hấn kinh.

- Như thế nào? Không nguyện ý?

Âm thanh của Trần Trầm bỗng nhiên chuyển sang lạnh lẽo.

- Nguyện ý... Nguyện ý...

Lê Tiên cúi đầu, không dám không nghe theo.

Sau khi Trần Trầm nghe thấy vậy mới nhẹ gật đầu, sau đó quay n
gười rời khỏi đỉnh núi.

Một khắc đồng hồ sau, hấn lại lần nữa trở về, trên tay đã nhiều hai
tấm lệnh bài.

Đây là hấn từ chỗ Luyện Dương lấy được, có thể tiếp nhận một ti
a Thần Hồn của người khác, một bảo vật tà đạo mục đích không c
hể người khác.

- Nguyên Thần đi ra, tiếp đó thả một tia Thần Hồn vào đây.

Trần Trầm thần sắc lạnh lùng, thả trước mặt Lê Tiên và sư phụ củ
a Sở Vân một người một khối.

Về phần Lê Tương và Sở Vân, hấn ngược lại lưỡi không ché, hai
Luyện Hư đỉnh phong mà thôi, lật không lên trời.

Nhìn thấy lệnh bài kia, Lê Tiên có chút chần chờ.

Thứ này hấn là thật, nếu mà nàng làm theo Trần Trầm, vậy đời nà
y chỉ sợ cũng sẽ không được tự do, nghĩ tới đây, trong lòng nàng c
ũng có chút không muốn.

- Ừm.

Trần Trầm ừ một tiếng, Lê Tiên hồi tưởng lại những lời nói lúc trước, không nói hai lời làm theo ý tứ của Trần Trầm.

Về phần sự phụ của Sở Vân cũng cũng giống như thế.

Chờ mọi việc thỏa đáng, Trần Trầm thỏa mãn thu hồi hai tấm lệnh bài, tiếp đó giải trừ phong ấn trên người bốn người.

Bỗng nhiên thu được lực lượng, lệ khí trong lòng Lê Tiên thoáng cái dâng lên, trên mình gợn sóng không thể át chế bộc phát ra, uy áp mạnh mẽ nháy mắt bao phủ cả toà sơn phong!

- Người hỗn đản này! Đồ vô sỉ!

Trên mặt Lê Tiên linh khí lóe lên một cái, nước mắt lúc trước biến mất không thấy gì nữa, trong nháy mắt lại biến thành Tu sĩ Hợp T hể cảnh uy nghiêm.

- Tiểu muội muội, người muốn như thế nào?

Trần Trầm đối với uy áp xung quanh thờ ơ, cười khẽ một tiếng, Vạn Họa Thần Phong từ trong cơ thể hắn bay ra, mũi kiếm chiến m inh không thôi nhắm thẳng vào Lê Tiên.

Bên trên kiếm thế ẩn mà không phát, mặc dù như thế những vẫn như cũ có một cỗ khí tức sắc bén đâm gương mặt Lê Tiên đau nhức, làm cho cả người nàng như rớt vào hầm băng, giống như bị tử thần để mắt tới.

Nhìn lên ánh mắt yên tĩnh trước mặt, ánh mắt khô hài nam tử, lại nghĩ đến lúc trước đấu pháp người này triển lộ ra lực lượng pháp tắc, và việc mình giao ra Thần Hồn.

Khí thế Lê Tiên phát triển mạnh mẽ, trên mặt lộ ra nụ cười xấu hổ mà lại không mất lễ phép.

- Không muốn thế nào... Công tử chê cười.

Chương 463: Tin Tức Vết Nứt Không Gian

Chương 463: Tin Tức Vết Nứt Không Gian

- Không muốn thế nào vậy là tốt rồi, ta còn tưởng rằng người muốn gây bất lợi cho ta.

Trần Trầm thu hồi Vạn Hóa Thần Phong, khí thế giương cung bạt kiếm thoáng cái biến mất không còn tăm tích, ngay sau đó không khí lúng túng lại tràn ngập ra.

Nhưng mà sau khi trải qua việc xấu hổ khóc rống trước mặt đệ tử như thế, độ dày da mặt của Lê Tiên đã xảy ra biến chất, rất nhanh nhận rõ hiện thực, đồng thời học được tiếp nhận.

- Công tử, ngần ngại một năm không gặp, không ngờ người đã từ Luyện Hư đỉnh phong bước vào Phân Thần trung kỳ, giờ đây cần gì là nắm giữ lực lượng pháp tắc, thật là làm cho thiếp thân lau mắt mà nhìn.

Lê Tiên cẩn thận từng li từng tí tán thưởng một câu.

Nếu lựa chọn thuận theo, vậy thì để cho mình dễ chịu chút ít, vậy không bằng nhiều thối thối Trần Trầm này.

Chỉ cần hiện ra người này lợi hại, vậy mình thuận theo cũng có thể thông cảm được.

Giờ khắc này, nàng chỉ có như vậy mới có thể thu được một chút an ủi tâm lý.

Trần Trầm liếc mắt liền nhìn ra tâm tư của nàng, lạnh nhạt nói:

- Ta vốn chính là thiên kiêu, đừng nhìn người bây giờ tu vi cao hơn ta, làm nha hoàn của ta có chút biệt khuất, chờ đến ngày sau, người sẽ vì thân phận của người cảm thấy tự hào.

Lê Tiên nghe vậy hận đến hàm răng ngứa, mượn dốc xuống lừa nàng gặp qua, nhưng cho chút ánh mặt trời đã trực tiếp rực rỡ thật sự chỉ có đồ vô sỉ trước mặt này.

Làm một nha hoàn, còn được tự hào nàng? Có người tiện như thế ư? Chẳng lẽ Trần Trầm người là đại năng đỉnh tiêm?

Tuy trong lòng bất bình, nhưng trên mặt nàng vẫn mang vẻ tươi cười, đồng thời khen vài câu.

Thu thập phục tùng Lê Tiên này, Trần Trầm nhìn về phía ba nữ tu còn lại.

- Người xưng hô như thế nào?

Trần Trầm hỏi hỏi sự phụ của Sở Vân.

- Ly Trần...

- Há, Ly Trần tiên tử, người trở về chủ trì một thoáng chuyện đệ tử Lê Tiên tông dời khỏi Nam Vực, hiện tại ta là Tông chủ Lê Tiên tông, người gọi ta Tông chủ là được.

-... Vâng, Tông chủ.

Ly Trần tiên tử trầm mặc một hồi, nhìn về phía Lê Tiên, thấy Lê T

iên không phản ứng mới cúi đầu xuống đáp.

Ngay sau đó, Trần Trầm nhìn về phía hai người Sở Vân và Lê Tương.

Nữ nhân Lê Tương này có chút vụng về, thành sự không có bại sự có thừa, nhưng mà Sở Vân ngược lại xuất sắc khôn khéo.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm cười nói:

- Sở sư muội, chờ sau này Lê Tiên tông chuyển vào Nam Vực, sự vụ lớn nhỏ trong tông môn sẽ do ngươi phụ trách.

Sở Vân nghe vậy gương mặt vừa đỏ, cúi đầu, khẽ ừ.

- Lê Tương, ngươi theo sư phụ ngươi tu luyện, dù sao ngươi làm gì đều không được nhưng tu luyện vẫn được.

Nghe được lời này của Trần Trầm, Lê Tương giận đến kém chút t hổ huyết, trong lòng càng là chua chua.

Hỗn đản này lúc trước rõ ràng là nàng thả đi, nhưng bây giờ ngược lại tốt, không chỉ không niệm tình xưa, còn tổn hại nàng như thế.

Hơn nữa, vì sao hỗn đản này xưng hô Sở Vân là sư muội, đối với nàng lại gọi thẳng tên húy?

...

Mấy ngày sau, dưới Trần Trầm ủng hộ, Lê Tiên tông rất nhanh đã mua được một sơn mạch làm sơn môn.

Sau khi an bài tốt mọi việc, Lê Tiên muốn đi Tiên Minh ghi danh.

Trần Trầm suy nghĩ một chút quyết định đi cùng nàng, hiện tại hã

n vẫn chưa yên tâm cho nữ nhân này một mình ra ngoài.

Cũng không phải lo lắng cho an nguy của nữ nhân này, mà là sợ nữ nhân này ở ngoài tìm cường viện trở về tới đối phó mình.

Lê Tiên nhìn thấu cũng không nói thấu, trên thực tế, nàng cũng không có tâm tư như vậy.

Thứ nhất, nàng ở Nam Vực căn bản không biết người nào, coi như là tìm tới cao thủ gì, đại giới là tám chín phần mười cũng trở thành phụ thuộc của người khác.

So với trở thành phụ thuộc của một người xa lạ, chưa bằng trở thành của Trần Trầm, chí ít người này hiểu rõ.

Thứ hai, ít nhất Trần Trầm là cái tiểu suất ca, nén lòng mà nhìn, nếu gặp được dạng người như Tông chủ Kim Thánh tông, nàng chị u không được.

- Công tử, ta nghe nói tông môn hơi tai to mặt lớn đều có thành trì của mình...

Lê Tiên nhỏ giọng nói, trong mắt lóe lên một tia khát vọng.

Trần Trầm liếc nàng một nói:

- Thành trì người muốn hơi nhiều, giá khởi đầu một thành trì đại khái tại một trăm vạn Linh Thạch cực phẩm, chụp tới cuối cùng giá cao gấp mấy lần cũng rất bình thường, người có nội tình này sao?

- Coi như người có, gần nhất cũng không có đầu giá thành trì.

Trần Trầm cũng đánh qua chủ ý thành trì, cũng có nội tình này, nhưng chính như hắn nói tới kia, gần đây cũng không có thành trì nào đầu giá.

Thành trì là biểu tượng của một tông môn cường đại, không đến s
on cùng thủy tận thì tông môn sẽ không đầu giá.

Về phần mình lập một cái cũng không có khả năng, bởi vì không
chiếm được tán thành, không nạp vào được mạng lưới truyền tón
g, thành trì như vậy cũng coi như không có.

- Giá bắt đầu là một trăm vạn Linh Thạch cực phẩm...

Lê Tiên nghe đến đó đã chặt đứt ý nghĩ của mình, về phần lời nói
phía sau, nàng hoàn toàn không nghe lọt tai.

Nhưng mà nghĩ lại, lại cảm thấy không đúng chỗ nào, hiện tại Tô
ng chủ Lê Tiên tông không phải là Trần Trầm sao, mắc mớ gì đến
nàng?

...

Hai người một đường không nhanh không chậm phi hành, lộ trình
mười vạn dặm cứ thế bay bảy tám ngày.

Sau khi đến Tiên Minh thành, Lê Tiên rất nhanh đã hoàn thành ch
ứng nhận, từ nay về sau Lê Tiên tông đã đường đường chính chín
h là tông môn ở Nam Vực.

Nếu môn hạ đệ tử có đầy đủ Linh Thạch, cũng có thể trực tiếp ng
ồi truyền tống trận ở Thông Tiên thành thẳng tới Nam Vực.

Nhưng mà cái này cũng không hiện thực, Lê Tiên tông có gần ngà
n người đệ tử, toàn bộ ngồi truyền tống trận sẽ ngồi phá sản cả m
ột đại tông môn.

Trên thực tế, lúc này tuyệt đại bộ phận đệ tử của Lê Tiên tông cũn
g đều trên đường, khoảng cách chinh thể hoàn thành di chuyển, c
hí ít còn cần hơn nửa năm thời gian.

Bởi vậy sau khi hoàn thành chứng nhận, Trần Trầm cũng không vội vã trở về, mà du dãng quan thành, mua một chút đồ vật hán cả m thấy không tệ.

Giờ đây, bên cạnh hán có một Hợp Thể cảnh bảo vệ, lá gan của hán lớn hơn trước đây nhưng không ít.

Hợp Thể cảnh ở Nam Vực tuy không tính là cao thủ đỉnh phong, nhưng cường giả Hợp Thể cảnh trở lên cũng rất ít đi ra ngoài, cho nên chỉ cần không quá cao điệu, Hợp Thể cảnh sẽ có thể ra không chút kiêng kỵ xông xáo.

...

Bất tri bất giác, lại hơn nửa tháng qua đi, Lê Tiên dưới Trần Trầm “Hun đúc” đã dần quen thuộc thân phận nha hoàn, bình thường bụng trà đổ nước không nói, thậm chí còn có thể đấm lưng cho Trần Trầm.

Đẻ Tu sĩ Hợp Thể cảnh đấm lưng, tu sĩ Phân Thần nào có thể có đãi ngộ như vậy.

Trần Trầm cực kỳ đắc ý, cảm giác mình tiến vào một cấp bậc mới.

Từ một lãng đầu thanh mới vừa phi thăng không bao lâu, trở thành một đầu địa đầu xà ở Thượng giới.

...

- Thiên Vận đạo hữu, chuyện ngươi nói ta thay ngươi nghe ngón g, đã có chút tin tức.

Một ngày này, Trần Trầm đang tham gia một tràng đấu giá hội khổng lớn không nhỏ, một khối lệnh bài truyền tin đột nhiên phát sá

ng lên, nhận được là truyền tin đến từ Kim Tông chủ.

- Chuyện gì?

- Chính là chuyện vết nứt không gian.

Nhìn thấy tin tức này, nụ cười trên mặt Trần Trầm nháy mắt cứng đờ, trái tim thoáng cái kích động lên.

- Biết vết nứt không gian thông hướng chỗ nào sao?

- Không biết, là một lão hữu của ta phát hiện, hấn quang một con Linh Thú Luyện Hư của mình vào trong vết nứt không gian, bắt đầu có thể cảm ứng được khí tức gợn sóng của Linh Thú Luyện Hư này, điều này nói rõ vết nứt kia thông đến một thế giới bình thường.

- Nhưng mà sau đó Luyện Hư Linh Thú kia không thể trở về đến, người lão hữu kia của ta có chút không yên lòng, cho nên thông báo với ta, muốn tìm ta hợp tác thăm dò vết nứt không gian kia.

- Đạt được tin tức của hấn, ta trước tiên nghĩ đến bàn giao ngày đó của Thiên Vận đạo hữu người, chỉ là không biết Thiên Vận đạo hữu có nguyện ý theo ta đi gặp người lão hữu kia của ta một chút hay không?

- Nguyện ý, tất nhiên nguyện ý.

Trần Trầm trực tiếp trả lời.

Vết nứt không gian, đó là mấu chốt thông hướng Hạ giới, tuy hấn biết tùy tiện một vết nứt không gian thông hướng Hạ giới xác suất nhỏ đến cơ hồ có thể không cần tính.

Nhưng hấn vẫn phải xem thử, coi như thông hướng là tiểu thế giới khác, hấn cũng có thể tích lũy chút kinh nghiệm.

- Đã như vậy, đạo hữu không cản trở về Kim Thánh tông, người trực tiếp đi Thiên Uyên thành là có thể, người và ta tụ họp ở đó, người lão hữu kia của ta cũng ở đó.

Nhìn thấy tin tức này của Kim Tông chủ, Trần Trầm thu hồi lệnh bài truyền tin, mang theo Lê Tiên rời khỏi phòng đấu giá.

Chương 464: Tiến Vào Tiểu Thế Giới

Chương 464: Tiến Vào Tiểu Thế Giới

Thiên Uyên thành gần đó có một vực sâu cực lớn, sâu không thấy đáy, truyền văn là ngàn năm trước, cường giả tuyệt thế giao chiến ở đây sau đó tạo thành.

Lúc sau, không gian xung quanh Thiên Uyên thành lập tức cực kỳ không ổn định, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện các loại đồ vật như vết nứt không gian, vòng xoáy không gian.

Trần Trầm tra xét bản đồ và giới thiệu trong ngọc giản, trong lòng có chút kinh ngạc.

Không ngờ Thượng giới còn có nơi như vậy, xem ra lý giải của hắn đối với thượng giới vẫn không quá đủ.

...

Sau một ngày, Trần Trầm mang theo Lê Tiên đi tới gần Thiên Uyên

n thành.

Thực ra Lê Tiên không thích nguy cơ chuyển động này, nhưng Trần Trầm khẳng khẳng muốn tham gia, nàng cũng không có biện pháp.

Nếu Trần Trầm chết trong đó, nàng cũng phải bị chơi xong, so với ở ngoài lo lắng sợ hãi, không bằng đi theo vào.

- Kim đạo hữu, ta đã đến gần Thiên Uyên thành.

Sau khi đến nơi, Trần Trầm lấy ra lệnh bài truyền tin thông báo cho Kim Tông chủ một tiếng.

- Thiên Vận đạo hữu, người trực tiếp tới phủ thành chủ là được, ta đã ở trong phủ thành chủ.

Nhìn thấy tin tức này, Trần Trầm mang theo Lê Tiên trực tiếp vào Thiên Uyên thành, sau đó trở đến trước cửa phủ thành chủ.

Xem ra, lão hữu này của Kim Tông chủ chính là thành chủ Thiên Uyên thành.

Ở loại địa phương Nam Vực này, thành chủ xa không phải vùng hiểm ác địa phương có thể so sánh, đại bộ phận thành chủ đều là cao thủ Hợp Thể cảnh, nếu như không dư thừa cao thủ Hợp Thể cảnh sẽ có Tông chủ tông môn nắm giữ cai thành kiêm đảm nhiệm thành chủ.

Giống như thành chủ Kim Thánh thành chính là Kim Tông chủ kiêm nhiệm.

Vừa mới đến phía trước phủ thành chủ, Kim Tông chủ đã đầy mặt đáng tươi cười từ trong phủ thành chủ đi ra, ở bên cạnh hắn thì theo một lão giả nho nhã, toàn thân áo bào xanh, còng lưng, ngược lại như một lão học cứu.

- Thiên Vận đạo hữu, vị này chính là thành chủ Thiên Uyên thành, đồng thời cũng là phó môn chủ Thiên Uy môn gần đó.

Kim Tông chủ chỉ lão giả nho nhã kia giới thiệu.

Lão giả nho nhã kia một chút đã nhìn ra Trần Trầm chỉ có tu vi Phấn Thần cảnh, ánh mắt hơi hơi lấp lóe xuống, nhưng mà lại không nói gì thêm, mà khẽ gật đầu, nói:

- Thiên Vận đạo hữu gọi ta là Thanh Nham là được, lúc đạo hữu còn chưa tới, Kim huynh đã nhiều lần ở trước mặt ta nhắc qua bản lĩnh của Thiên Vận đạo hữu.

Dứt lời, hắn ngoảnh lại nhìn về phía Lê Tiên phía sau Trần Trầm, chân mày cau lại.

Khí tức trên người nữ nhân này rõ ràng là Hợp Thể, chẳng lẽ Thiên Vận Tử này lại mang theo những người khác tới

Chuyện này cũng không hề tốt đẹp gì cho lắm, hắn được Kim Tông chủ liên tục bảo đảm có thể tin một Thiên Vận Tử đã là cực hạn, cũng sẽ không tiếp tục tin tưởng người Thiên Vận Tử mang đến.

Kim Tông chủ nhìn ra suy nghĩ của Thanh Nham, có chút khó khăn nhìn về phía Trần Trầm.

Trần Trầm cười nói:

- Hai vị đạo hữu yên tâm, đây là nha hoàn của ta, sau khi vào vết nứt không gian nếu có chỗ tốt gì, nàng sẽ không được phân một cút nào.

- Nha hoàn?

Khóe mắt Thanh Nham co quắp xuống.

Để một tu sĩ Hợp Thể làm nha hoàn, Thiên Vận Tử này thật sự là mặt bài thật lớn.

Kim Tông chủ càng có chút xấu hổ, nữ tử này hẳn cùng giao thủ qua, ban đầu tưởng rằng dù gì cũng có thể lặn lội để thị thiếp, ai có thể nghĩ đến là nha hoàn!

Xem ra thể lực tông môn phía sau Thiên Vận Tử này còn cường đạ hơn nhiều so với tướng tượng của hẳn.

- Hai vị đạo hữu, ta chỉ là Phân Thần cảnh mà thôi, tùy tiện tiến vào nơi nguy cơ thể này, mang tên hộ vệ không tính quá phận chứ?

Trần Trầm lại bổ sung một câu.

Thanh Nham và Kim Tông chủ hai mặt nhìn nhau, lời nói đều nói đến đây, bọn hẳn cũng không tiện lại có ý kiến gì.

- Thiên Vận đạo hữu, cần chuẩn bị gì sao?

Thanh Nham lại hỏi một câu.

- Không cần.

Trần Trầm trả lời, tất cả mọi thứ của hẳn đều đặt ở trên người, có thể chuẩn bị cái gì?

Thanh Nham gật đầu nói:

- Đã như vậy, chúng ta trực tiếp lên đường đi, vết nứt kia ở dưới vực sâu vạn mét gần đây.

...

Sau nửa canh giờ.

Bốn người tới dưới vực sâu gần Thiên Uyên thành.

Vực sâu này dài gần vạn mét, rộng khoảng trăm mét, sâu nhưng không thấy đáy, cả thần thức đều dò xét không đến, căn cứ Thanh Nham nói, vực sâu này chỉ ít sâu tới mười vạn mét.

Nhưng mà lại có rất ít người đi xuống đến cùng, bởi vì không gian phía dưới kia quá bất ổn định.

Theo Trần Trầm chỉ dẫn, bốn người tới bên cạnh một vách đá không đáng chú ý.

Thanh Nham cẩn thận từng li từng tí thu lại mấy trận pháp, sau đó bốn người nhìn thấy vết nứt không gian kia.

Nói là vết nứt, nhưng thật ra là một khối hư không cao tới năm mét, rộng một mét màu đen.

Nếu như nhất định muốn hình dung một thoáng thì giống với hiện đang khắp nơi đều là ban ngày, thì bỗng có một khu vực là đêm tối.

- Ba đạo hữu, đây cũng vết nứt không gian, mới vừa tạo thành không ông đến một tháng, là tu sĩ trong thành ta phát hiện.

Thanh Nham xoa xoa đôi bàn tay, trong mắt mơ hồ có mấy phân vẻ chờ mong.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn, trong lòng Trần Trầm thở dài.

Ở Thượng giới này, nếu phát hiện vết nứt không gian có thể thông hướng tiểu thế giới, thì người phát hiện sẽ cướp đoạt tài nguyên trong đó đến trống không.

Về phần thổ dân, không ngăn cản thì cũng thôi đi, một khi ngăn cản, hạ tràng chỉ có chết.

Tà Thần điện là tông môn tà đạo, cũng tu luyện tà pháp, luyện chế pháp bảo tà ác, nhưng cũng rất ít đại quy mô tàn sát người Thượng giới, chính là bởi vì bọn hắn nắm trong tay không ít tiểu thế giới.

Sau khi giết chóc đại quy mô trong tiểu thế giới, rồi trở về trở về Thượng giới, căn bản sẽ không dính nhiều ít nhân quả.

Chỉ là những thổ dân trong tiểu thế giới kia... thì cần phải đối mặt vận mệnh bi thảm.

- Thiên Vận đạo hữu, người cảm thấy vết nứt này có thể vào chưa?

Thanh Nham nhìn về phía Trần Trầm hỏi.

Trần Trầm cười nhạt một tiếng, lời này hỏi, dường như hắn nói khi ông thể vào thì một đám người này sẽ quay người rời đi.

Hắc, chỉ là cầu cái trong lòng an ủi mà thôi.

- Có thể vào, lấy lực lượng bốn người chúng ta, dưới gầm trời này có thể có bao nhiêu tiểu thế giới không thể vào?

- Ha ha, Thiên Vận đạo hữu đã nói vậy, vậy thì chúng ta đi vào đi.

Thanh Nham cười ha ha một tiếng, dẫn đầu tiến vào trong vết nứt không gian, Kim Tông chủ thì theo sát phía sau, Trần Trầm cũng không do dự, mang theo Lê Tiên đi theo sau.

Mới vừa bước vào trong đó, một hồi cảm giác trời đất quay cuồng truyền đến, giống như tại ngôi truyền tống trận.

Loại cảm giác này không duy trì liên tục bao lâu, bốn người đã dần dần thời xuất hiện trong một hoang mạc.

Thanh Nham cảm ứng bốn phía một thoáng, ngữ khí có chút ngưng trọng nói:

- Nơi đây có thể tiếp nhận uy áp Hợp Thể cảnh, tiểu thế giới này sợ là không đơn giản, có lẽ có cường giả Hợp Thể cảnh.

Trần Trầm khẽ gật đầu, bắt đầu quan sát bốn phía.

Một thế giới có thể tiếp nhận cường độ có hạn, khi không chịu nổi sẽ để những cái cường giả quá mạnh kia phi thăng.

Cường độ của Tiểu thế giới này tuy không sánh được Thượng giới, nhưng so với quê hương mình thì mạnh hơn nhiều lắm.

Nói không chừng thật có cường giả Hợp Thể cảnh, việc này chỉ sợ sẽ không quá thuận lợi.

- Trần đạo hữu...

Lúc này, trong đầu đột nhiên truyền đến một thanh âm.

Nghe được thanh âm này, Trần Trầm mới nhớ tới Trong túi Linh Thú còn có một Ngạo Vũ.

- Ngạo đạo hữu, người gọi ta có chuyện gì?

- Nơi đây là chỗ nào, tại sao ta cảm giác được không ít khí tức đồng tộc?

Nghe nói như thế, trong lòng Trần Trầm lập bộp một tiếng.

Đồng tộc của Ngạo Vũ, đó là rồng gì?

Yêu Thú hình rồng cái nào sợ không phải Chân Long, cũng sẽ kh ông quá yếu.

Mà Ngạo Vũ dùng từ không ít này để hình dung, vậy thì có chút ít kinh khủng.

- Nơi đây là một tiểu thế giới không biết tên, Ngạo đạo hữu, người cụ thể có thể cảm nhận được nhiều ít khí tức đồng tộc?

- Rất nhiều, trong vòng nghìn dặm đã có hơn hai mươi con... Không ngờ thế giới này còn có nơi như vậy.

Ngạo Vũ kinh ngạc trả lời.

Trong vòng vạn dặm đã có hơn hai mươi con, tiểu thế giới này hẳn là một thế giới rộng.

Nơi này không phải thật có Chân Long chứ?

Trong lúc Trần Trâm âm thầm kinh hãi, Thanh Nham nhìn về phía Trần Trâm, hỏi dò:

- Thiên Vận đạo hữu, người thấy tiểu thế giới này thế nào?

Chương 465: Long Huyệt

Chương 465: Long Huyệt

Hắn hỏi một chút, Kim Tông chủ cũng nhìn về phía Trần Trâm.

Cuối cùng thì Trần Trầm là một tu sĩ Phân Thần cảnh, sở dĩ có thể cùng theo vào, hơn phân nửa nguyên nhân là bởi vì hắn có thể thôi diễn thiên cơ.

Đối mặt ánh mắt của hai người, Trần Trầm giả vờ giả vịt bấm ngón tay tính toán, sau đó lại trầm ngâm một hồi, mới ngữ khí nghiêm túc nói:

- Nơi đây địa hình rộng rãi, trong mây mơ hồ có Long khí, tám chín phần mười tồn tại không ít Chân Long Hậu Duệ... Chúng ta được cẩn thận một chút mới là.

Kim Tông chủ và Thanh Nham nghe đến đây theo bản năng nhìn về phía chân trời, chỉ có mấy đám mây nhỏ.

Nhưng Thiên Vận Tử trước mặt này lại có thể từ những đám mây nhỏ này nhìn được ra Long khí, bản lĩnh này tương thật được!

- Vậy xin hỏi Thiên Vận đạo hữu cảm, người thấy chúng ta nên bay theo hướng nào là thích hợp nhất?

Thanh Nham lại hỏi.

Đi tới một nơi mà không biết chút gì này, hắn và Kim Tông chủ duy nhất có thể trông cậy vào cũng chỉ có người tên Trần Trầm này có thể thôi diễn thiên cơ mà thôi.

Đối với vấn đề này Trần Trầm sao mà biết được, bốn phương tám hướng đều có Chân Long Hậu Duệ, đi nơi nào mà không giống nhau

- Khụ khụ, chúng ta đi về phía đông, ta cảm giác hướng kia không tầm thường.

- Tốt!

Kim Tông chủ và Thanh Nham trẫm miệng một lời đáp ứng, lại m
ơ hồ có một loại cảm giác chỉ Trần Trầm như Thiên Lô sai đâu đ
ánh đó.

Trần Trầm tự chỉ đường đương nhiên là tự mình dẫn đầu, lúc này
dẫn đầu bay về phương Đông.

Ước chừng bay mấy ngàn dặm, bốn người đã bay ra khỏi hoang
mạc, không gian gần đó cũng biến thành ổn định rất nhiều, phía d
ưới là một vùng thảo nguyên xanh mướt, thỉnh thoảng còn có thể
nhìn thấy một chút dã thú chơi đùa trên thảo nguyên.

Nhìn thấy một màn này, trong mắt Thanh Nham và Kim Tông chủ
đều là vui mừng.

Điều này nói rõ thế giới này chưa bị tu sĩ cường đại chà đạp qua,
cũng mang ý nghĩa tiểu thế giới này có thể có được tài nguyên kin
h người.

Nhưng vào lúc này, sắc mặt Thanh Nham đột nhiên biến đổi, trực
tiếp rơi xuống đất, nhìn về một đồng khung xương to lớn cách kh
ông xa.

Khung xương này dài ước chừng trăm mét, nhìn hình dạng hẳn là
Yêu Thú họ mèo.

- Mấy vị đạo hữu, đây là khung xương sủng thú kia của ta, sủng t
hú đó của ta có tu vi Luyện Hư đỉnh phong... Không ngờ lại chết t
hê thảm như thế!

Thanh Nham vừa nói vừa sắc mặt xấu xí từ dưới đất nhật lên một
tấm lệnh bài, còn bên cạnh Kim Tông chủ thì ở gần đó tìm được
một mai vảy rồng kích thước bằng mặt người.

- Thật là Chân Long Hậu Duệ! Thiên Vận đạo hữu nói đúng!

Kim Tông chủ nhìn về phía Trần Trầm, sợ hãi than nói.

Trần Trầm thì lộ ra một nụ cười cao thâm mặt trắc, sau đó chủ động cầm vảy rồng kia trong tay cảm ứng một phen.

- Đây là lân phiến của Chân Long Hậu Duệ Phân Thần sơ kỳ.

Nghe được Phân Thần sơ kỳ, hai người Kim Tông chủ và Thanh Nham nhẹ nhàng thở ra, đồng thời cũng càng vui mừng vì lân này mang theo Trần Trầm đến.

Thanh Nham càng lộ ra nụ cười cực kỳ hữu hảo, nói:

- Thiên Vận đạo hữu, có thể lưu cái lệnh bài truyền tin cho ta hay không, ngày sau nếu lại có chuyện này, ta cũng dễ trực tiếp mời Thiên Vận đạo hữu.

Hắn nói lời này một mặt là lấy lòng, một mặt khác thì biểu lộ rõ ràng thiện ý của mình.

Nếu nghĩ đến lần sau hợp tác, vậy đã nói rõ hắn lần này khẳng định sẽ biểu hiện thật tốt, không đến mức làm ra chuyện gì qua sông đoạn cầu.

Trần Trầm nghe được ý hắn, cũng không keo kiệt, lập tức mất đi một khối lệnh bài truyền tin đi qua.

- Trần đạo hữu, chủ nhân lân phiến này ở trong huyết các đây tám trăm dặm về phía Đông.

Trong đầu truyền đến âm thanh của Ngạo Vũ, rất hiển nhiên, ở loại địa phương này cảm giác thần thức của Ngạo Vũ cũng đều có tác dụng tốt hơn hệ thống.

Có nó truyền lại tình báo, Trong lòng Trần Trầm cũng có càng nhi

ều lực lượng, đối với lân phiến kia lại “Tính toán” một hồi, sau đó hẳn bình tĩnh nói vị trí của Chân Long Hậu Duệ kia.

Một đoàn người sau khi nghe xong đầu tiên là sững sờ, cuối cùng tuân theo Trần Trầm chỉ dẫn bay về hướng Đông.

Quả nhiên, sau khi bay tám trăm dặm đã nhìn thấy có một con Chân Long Hậu Duệ đáng dấp vô cùng xấu xí, toàn thân màu sắc sặc sỡ, như là mãng xà từ dưới mặt đất chủ động chui ra, tập kích hướng mọi người.

Về phần kết quả... Có thể nghĩ mà biết.

Kim Tông chủ một đầu ngón tay đi xuống, ngũ thải cự mãng này không còn nửa cái mạng, ánh mắt càng trở nên vô cùng sợ hãi.

Ngay khi Kim Tông chủ chuẩn bị lại điểm ra một đầu ngón tay, Trần Trầm ngăn cản hẳn.

- Kim đạo hữu, đây là thổ dân đầu tiên chúng ta gặp được, nói khi ông chừng có thể chỉ đường cho chúng ta.

- Chỉ đường?

Kim Tông chủ một mặt mòng bức.

Tuy thực lực ngũ thải cự mãng này không tệ, nhưng dường như chưa mở linh trí, chỉ là đơn thuần nhục thân cường hoành, nếu không như thế, cũng không đến mức chủ động công kích đám người bọn họ, loại Yêu Thú vụng về này giao lưu như thế nào?

Không chờ hẳn suy nghĩ cẩn thận, Trần Trầm đi qua bô bô “Giao lưu” một phen, một lát sau trong mắt cự mãng kia lại lộ ra vẻ hiểu rõ, những người khác thấy vậy trở mắt ngoác mồm.

Chẳng lẽ Thiên Vận Tử này còn biết long ngữ?

Kim Tông chủ thực ra còn tốt, Thanh Nham cũng có chuẩn bị tâm lý nhất định, kinh hãi nhất là Lê Tiên.

Tên tiểu hồn đản này hiện tại đạo hiệu Thiên Vận Tử thì cũng thôi đi, sao đột nhiên trở nên cái gì cũng biết

Hoặc là lúc trước mình cướp về đã lợi hại như vậy, nhưng mà khi đó quá mức vội vàng nên không phát hiện?

Nghĩ tới đây, nàng không kềm nổi một trận hoảng sợ.

Một người như vậy nàng lại yên tâm bỏ vào trong tông môn, mình đi bề quan, thật sự là to gan...

Hiện tại ngã xuống, đó cũng là chuyện đương nhiên.

- Nó nói sẽ mang chúng ta đi một nơi giàu nhất của giới này!

Trần Trầm thản nhiên nói, trên mặt không chút hài lòng nào sau khi trang bức thành công, chỉ có vẻ mặt đương nhiên.

- Vậy thì tốt quá! Nếu thật sự là như thế, tha cho nó một mạng cũng không có gì.

Thanh Nham đại hỉ nói, Kim Tông chủ cũng ở một bên biểu thị tán thành.

Dứt lời mấy người cũng không khách khí, trực tiếp ngồi ở trên mình ngũ thải cự mãng.

Cự mãng phát ra một tiếng gầm nhẹ, sau đó mang theo mấy người bay về hướng đông.

Dọc theo con đường này, Trần Trầm cực kỳ cảnh giác, không ngừng hỏi thăm hệ thống và Ngạo Vũ.

- Ngạo đạo hữu, ngươi có thể cảm ứng được khí tức Chân Long sao?

- Không cảm ứng được, trong một giới này chưa chắc có Chân Long.

Ngạo Vũ trả lời.

Trong lòng Trần Trầm khẽ buông lỏng, chỉ cần không tồn tại Chân Long vậy là tốt rồi.

Thực ra trong lòng hắn cũng có chút lo lắng, một giới này cường độ còn ở đó, nếu có Chân Long, vậy nhất định phải mỗi ngày áp chế tu vi, coi như bọn họ gặp được, cũng chưa chắc không thể trốn thoát.

Đây cũng là nguyên nhân hắn yên tâm lớn mật để cự mãng này dẫn đường.

...

- Trần đạo hữu, ta cảm giác được một cỗ tịch diệt chi khí, loại khí tức này làm cho ta rất bất an.

Sau khi hành hơn một vạn dặm, trong túi Linh Thú, Ngạo Vũ đột nhiên mở miệng nói.

Trần Trầm nghe đến đây liếc mắt nhìn ngũ thải cự mãng dưới thân, lúc này thân thể ngũ thải cự mãng đang run nhè nhẹ, xem ra cũng cực kỳ bất an.

Nhưng hai người Kim Tông chủ và Thanh Nham thì mặt mũi tràn đầy hưng phấn.

Bởi vì địa linh khí nơi này cực kỳ nồng đậm, lại không kém gì Th

ượng giới.

Địa phương bực này khẳng định có bảo vật gì, coi như không có bảo vật, tám chín phần mười cũng có khoáng mạch Linh Thạch.

Theo bọn hắn nghĩ, chuyến này chắc chắn là kiếm lợi lớn.

- Thiên Vận đạo hữu, việc này có thể thuận lợi như vậy, công của người rất lớn, đợi một chút nếu có thể tìm tới đồ vật không tệ, sẽ từ người chọn trước.

Thanh Nham nhìn phía dưới liên miên chập trùng núi lớn, cười nói.

Kim Tông chủ lập tức cũng biểu thị đồng ý, Trần Trầm miễn cưỡng cười cười, nhưng trong lòng có chút dự cảm không rõ.

Nửa canh giờ sau, ngũ thái cự mãng ngừng lại, đối với phía dưới gào lên.

Trần Trầm nhìn sơn mạch mênh mông gần đó, lại nhìn một chút phía dưới, con người hơi rụt lại.

Ngay phía dưới vị trí của bọn hắn, có một sơn mạch cỡ nhỏ dài tới trăm dặm, vùng núi này trùng điệp trong núi lớn cực kỳ không đáng chú ý, nhưng Trần Trầm lại có thể nhìn ra đặc thù của nó.

Bởi vì nó uốn lượn quanh co, lại mơ hồ hiện hình rồng!

- Ngang!

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một tiếng long ngâm! Một ngọn núi lớn bỗng nhiên sụp đổ, ngay sau đó một con Giao Long ngàn mét phá núi bay ra, bay đến trên bầu trời.

Không cho mấy người phản ứng lại, lại có mấy tiếng long ngâm tr

uyên ra, núi gần đó bắt đầu không ngừng đổ sụp, cũng không lâu l
ấm, đã có bốn con cự long bay lên, cùng cự long lúc trước kia mộ
t chỗ từ năm phương hướng bao vây một đoàn người ngũ thải cự
mãng và Trần Trầm ở trung tâm.

Nhìn thấy một màn này, Sắc mặt Trần Trầm thoáng cái xấu xí đến
cực điểm.

Năm cự long này tuy không là Chân Long, nhưng khí tức lại tất c
ả đều cường hoành chí cực, dường như đều là Hợp Thể kỳ.

- Trần đạo hữu... Thực lực của bọn chúng mạnh hơn ta quá nhiều,
ta không cảm ứng được khí tức của bọn chúng.

Trong đầu truyền đến âm thanh có chút xấu hổ của Ngạo Vũ, Trần
Trầm im lặng không nói gì, lúc này nói những cái này còn hữu dụ
ng gì đâu

Rất hiển nhiên, hôm nay cái này so, trang bị chút hơi quá ít.

Chương 466: Một Kiếm Chém Ròng

Chương 466: Một Kiếm Chém Ròng

- Thiên Vận đạo hữu... Vậy phải làm sao bây giờ?

Kim Tông chủ quay đầu lộ ra một biểu lộ so với khóc còn khó coi
hơn.

Năm con Chân Long Hậu Duệ Hợp Thể cảnh, bọn hấn phải đối phó như thế nào?

Bọn hấn tính toán đâu ra đấy cũng mới ba Hợp Thể, một Phân Thân.

Trong lòng Trần Trầm cũng sợ được một bút, nhưng ngoài mặt lại hết sức thông dong.

Giờ khắc này, nếu hấn lộ ra một chút vẻ kinh hãi, hấn dám đánh cược, hai lão gia hỏa này tuyệt đối sẽ bỏ hấn chạy trốn.

Bởi vì đối chỗ suy nghĩ, chính hấn cũng sẽ chọn chạy trốn.

- Tu sĩ ngoại giới, cũng dám xông vào nơi Chân Long an nghỉ, thật là muốn chết!

Đứng đầu một con lục sắc cự long Hợp Thể cảnh miệng nói tiếng người, Lãnh U U nói.

Nghe nó nói vậy, rất hiển nhiên ở trong tiểu thế giới này cũng không có tu sĩ hình người, nếu không nó cũng sẽ không nhìn một chút đã kết luận một đoàn người Trần Trầm là ngoại giới đến.

Điều này cũng đã chặt đứt tâm tư giả du khách đi ngang qua của đám người Trần Trầm

- Nơi Chân Long an nghỉ?

Nghe được từ mấu chốt này, Trần Trầm tranh thủ thời gian dùng hệ thống truy lùng một thoáng, giờ mới hiểu được sơn mạch trăm dặm phía dưới kia không ngờ là thi hài của Chân Long.

Mà năm Chân Long Hậu Duệ này xem ra chính là thủ thi long thi hài Chân Long.

- Khụ khụ, chúng ta chỉ là đến ngắm cảnh, vô ý mạo phạm, vậy xin cáo từ!

Thanh Nham xấu hổ cười nói, cái áo kia càng còng xuống.

Thi hài Chân Long tất nhiên là bảo, nhưng cũng phải có mệnh cả mới được, nếu chiến đấu với năm Chân Long Hậu Duệ này, hôm nay không chết ở chỗ này cũng phải tàn phế.

- Muốn đi? Nếu ngày sau các người mang người mạnh hơn đi và o, vậy chúng ta phải làm thế nào mới tốt?

Lục sắc cự long lạnh giọng nói, nó vừa nói, bốn Chân Long Hậu Duệ khác đã triệt để bao vây mấy người Trần Trầm.

Kim Tông chủ thấy vậy một bàn tay chụp chết ngũ thải cự mãng dưới thân.

Rất rõ ràng, đám người bọn họ là đã trúng bẫy của ngũ thải cự mãng.

Nhìn thi thể ngũ thải cự mãng thẳng tắp rơi xuống, Trần Trầm bình tĩnh nói:

- Hai vị đạo hữu yên tâm, lúc đến ta từng tính qua, chuyến này hữu u kinh vô hiểm, chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, chưa chắc không thể chiến thắng!

Ánh mắt Kim Tông chủ và Thanh Nham nghi ngờ nhìn về phía Trần Trầm, Trần Trầm không chút nào lùi bước, trong mắt tận là chân thành.

Hắn đương nhiên là nói hươu nói vượn, nếu bây giờ chạy trốn, hắn xem chừng mình chạy chậm nhất, cuối cùng hạ tràng chắc chắn thâm.

Cho nên đối với hắn, mọi người cùng nhau liều mạng ngược lại là tốt nhất.

Nếu hắn không đoán ra... Một chuyện này cũng không phải hữu kình vô hiểm, Kim Tông chủ và Thanh Nham xem chừng cũng nắc nắc, đương nhiên sẽ không có chuyện tìm hắn.

- Đạo hữu nói chuyện này là thật?

- Thiên chân vạn xác!

Trần Trầm lại cường điệu một câu.

- Tốt, vậy ta sẽ tin tưởng nói hữu một lần!

Thanh Nham thấy thần tình của Trần Trầm không giống giả vờ, cả n răng trầm giọng nói.

- Vậy thì đấu với bọn chúng một lần!

Kim Tông chủ dứt lời, trực tiếp lấy ra bảy tám pháp bảo phẩm chất cực cao.

Khóe mắt Trần Trầm hơi co quắp, kỹ năng diễn xuất của hai người này thực quá vựng về.

Ngoài miệng nói muốn chiến, ánh mắt lại hướng nhìn về phía khe hở của vòng vây, vừa nhìn đã biết là chuẩn bị chạy trốn.

Mẹ nó, có thể có chút thành ý hay không?

- Bọn hắn muốn chạy, chúng ta làm sao bây giờ?

Trong đầu truyền đến Lê Tiên hỏi thăm, rất rõ ràng nữ nhân này cũng nhìn ra tâm tư của hai người.

- Chúng ta có thể làm sao? Đánh đi!

Trần Trầm dứt khoát kiên quyết nói, sau một khắc, Vạn Hóa Thần Phong trong cơ thể chậm chậm bay ra, rơi vào trong tay hắn.

Một kiếm trong tay, hắn nhìn quanh bốn phía, dưới sự chỉ dẫn của hệ thống, hắn rất nhanh đã tìm được Chân Long Hậu Duệ yếu nhất.

Thấy Trần Trầm lại thật dự định chiến đấu, cho dù là Lê Tiên hay là Thanh Nham hoặc là Kim Tông chủ, trong mắt đều hiện lên chấn kinh.

Thiên Vận Tử này lại thật dự định lấy ba Hợp Thể chiến với năm Hợp Thể, thế này còn đánh lông gà gì nữa, ngoài miệng nói một chút thì cũng thôi đi, thật đánh đây không phải là ngu ngốc ư?

Không chờ bọn hắn suy nghĩ cẩn thận, linh khí toàn thân Trần Trầm đã toàn bộ quán chú vào trong Vạn Hóa Thần Phong, hư ảnh T hao Thiết to lớn kia rất nhanh xuất hiện ở trên đầu Trần Trầm.

- Diệt những kẻ ngoại lai này!

Lục sắc cự long thấy tình huống mơ hồ có chút không ổn, trực tiếp quát.

Vừa dứt lời, năm con cự long cùng nhau đánh về phía mấy người, trong lúc nhất thời gió nổi mây phun, thiên địa biến sắc.

Trần Trầm nhắm mắt lại, trong Cự Thú chuỗi kiếm chứa đựng một nửa Linh Lục lúc này cũng hoàn toàn thôi phát.

Trong đầu hiện lên một màn lúc Vạn Hóa Thần Phong mới vừa trùng luyện hoàn thành, một kiếm oanh núi biến mất, Trần Trầm đột nhiên mở mắt, Vạn Hóa Thần Phong trong tay bỗng nhiên tăng vọt ngàn mét, giống như một tia chớp chém về phía Bạch Long yếu

nhất kia.

Thiên địa như có một dải lụa màu trắng xẹt qua! Ngay sau đó toàn bộ bầu trời biến thành màu máu!

Ngang!

Bạch sắc Chân Long Hậu Duệ phát ra một tiếng gào thét thê lương, sau đó lại từ trung tâm đỉnh đầu giáng một phân thành hai, chia thành hai nửa!

Vô số huyết vũ huy sái rơi xuống, bạch sắc Chân Long Hậu Duệ Hợp Thể cảnh này dưới một kiếm trực tiếp chết!

Bốn cự long còn lại thấy vậy tinh thần hình tất cả đều dừng lại một hồi, trong lúc nhất thời đều có chút lúng ta lúng túng.

- Cái này...

Con mắt Thanh Nham đột nhiên máy động, phát ra một tiếng kinh hô!

Thiên Vận Tử Phân Thần kỳ này lại một kiếm chém giết Chân Long Hậu Duệ Hợp Thể cảnh, chuyện này sao có thể?

Kim Tông chủ là luyện khí đại sư, tuy lúc này Vạn Hóa Thần Phong đã về tới trong cơ thể Trần Trầm, nhưng một khắc kia phong mang vẫn bị hấn rõ ràng bắt được.

- Pháp bảo thật mạnh mẽ! Lần đầu tiên trong đời nhìn thấy!

Kim Tông chủ cảm thán một câu, lại xem mấy thứ pháp bảo kia của bản thân hấn, thật giống như đang nhìn rác rưởi.

- Năm con Chân Long Hậu Duệ Hợp Thể mà thôi, cũng không phải không thể chiến thắng.

Trần Trầm cười nhạt một tiếng, thần tình vẫn thông dong như cũ.

Kim Tông chủ và Thanh Nham nghe đến đây hai mặt nhìn nhau, đều từ trong mắt của nhau nhìn thấy xấu hổ.

Vừa rồi bọn hắn cũng đều coi là Thiên Vận Tử này tại nói đùa với bọn hắn, giờ đây xem ra là bọn hắn lấy lòng tiểu nhân đo bụng qu ân tử.

Hơn nữa Thiên Vận Tử có thực lực một kiếm chém giết Hợp Thể Chân Long Hậu Duệ, nếu bọn hắn liều mạng, nói không chừng th ật có thể thắng!

Mà nếu thắng, không nói thi thể và tinh hồn của Chân Long Hậu Duệ, còn có thi thể Chân Long phía dưới!

Đây chính là bảo vật trên đẳng cấp cao nhất trên đời này!

Nghĩ tới đây, hai người cũng có chút động tâm, thân là tu sĩ cảnh giới này, cũng dám liều một phen.

Nhưng mà phải xem xác suất, lúc trước bọn hắn cảm thấy liều mộ t phen, chín mươi chín phần trăm được xe đạp biến xe tang cho nê n bọn hắn khẳng định không nguyện ý.

Nhưng hiện tại bọn hắn nhìn thấy hi vọng, tham niệm lại dâng lê n.

Thừa dịp bốn Chân Long Hậu Duệ còn đang ngây người, hai ngư ời cắn răng một cái trực tiếp tiến công qua.

Thẳng đến lúc này, Trần Trầm mới phun ra một ngụm trọc khí.

Khẩu khí này vừa ra, sắc mặt hắn nháy mắt trở nên vô cùng tái nh ợt, ánh mắt càng thoáng lờ mờ đến cực hạn, nếu không phải trong

cơ thể còn sót lại một chút xíu Linh Lực, hẳn tám chín phần mười hẳn đã từ trên trời rơi xuống.

Nhưng mà mặc dù như thế, lại không có một Chân Long Hậu Duệ nào dám tới đối phó hẳn, đoán là vì uy lực của một kiếm vừa rồi kia.

- Tiểu hồn đản! Ta không ngăn được, làm sao bây giờ?

Trong đầu truyền đến âm thanh lo lắng của Lê Tiên.

Trần Trầm theo bản năng nhìn về phía Lê Tiên, chỉ thấy nữ nhân này đối phó lại là cái kia lam long đứng đầu, trong lòng không khỏi có chút im lặng.

Kim Tông chủ còn tốt, một người nhờ rất nhiều pháp bảo kiếm ché hai Chân Long Hậu Duệ, nhưng Thanh Nham cũng có chút vô sỉ, cũng không biết thương hương tiếc ngọc, lại để lại cib mạnh nhất cho Lê Tiên yếu nhất.

- Làm sao bây giờ?

Hai mắt Trần Trầm xoay động, truyền âm nói:

- Người công kích đến thi hài Chân Long, nói không chừng bọn chúng sẽ có cố kỵ.

Nghe được Trần Trầm phân phó, Lê Tiên lập tức chọn xử lý, trực tiếp vỗ ra một chưởng đối với thi hài Chân Long phía dưới.

- Muốn chết!

Lục sắc cự long nổi giận gầm lên một tiếng, bỏ qua công kích, trực tiếp ngăn tại phía trước thi hài Chân Long, cản lại một chưởng kia.

- Thật có thể được!

Lê Tiên đại hi, liên tiếp xuất thủ đối với thi hài Chân Long, lục sắc cự long kia chỉ có thể không ngừng thủ hộ, một người một rồng một công một thủ, thoát nhìn lại đánh sinh động.

- Ngang!

Nhưng tiếc vui chóng tàn, nửa khắc đồng hồ sau, lục sắc cự long ngửa mặt lên trời trường ngâm một tiếng, ngay sau đó những đám mây xa xa bắt đầu nhấp nhô lên.

Lúc này, trong đầu Trần Trầm rớt cục lại truyền tới thanh âm yếu ớt của Ngạo Vũ.

- Trần đạo hữu, ta cảm giác được có hơn mười Chân Long Hậu Duệ Phân Thần cảnh đang bay tới...

Chương 467: Đục Nước Béo Cò

Chương 467: Đục Nước Béo Cò

Mười mấy Chân Long Hậu Duệ Phân Thần cảnh.

Sắc mặt Trần Trầm tối đen, trước đây bên ngoài tìm tới tìm lui tìm kiếm không thấy một Hậu duệ Chân Linh, nơi này lại tụ tập một đống.

Mười mấy Chân Long Hậu Duệ Phân Thần cảnh, hẳn lại cảm thán

y không có gì, thật sự là bành trướng...

Nhưng mà, hiện thực là thế cục hiện tại, đừng nói mười mấy Chân Long Hậu Duệ Phân Thần cảnh, coi như là đến ba bốn con hơi nấn chặn Lê Tiên một thoáng, để cho lục sắc cự long kia vọt lên xuat thủ, tình huống cũng sẽ trở nên phi thường hồng bét.

Nghĩ tới đây, hấn quát với Thanh Nham và Kim Tông chủ trên bả u trời:

- Hai vị đạo hữu, muốn vung ra một kiếm như vừa rồi, ta phải tích sức một đợt lực lượng! Các ngươi kéo dài nửa khắc đồng hồ! Ta trước đến phía dưới tránh một chút!

- Thiên Vận đạo hữu yên tâm! Nửa khắc đồng hồ chúng ta vẫn có thể đứng vững!

- Tốt! Nửa khắc đồng hồ thì nửa khắc đồng hồ!

Hai người Kim Tông chủ và Thanh Nham đồng thời đáp, sau đó xuat thủ càng mãnh liệt.

Thiên Vận Tử này phát ra một kích cường đại như vậy vậ vậ mà chỉ cần tích sức lực lượng nửa khắc đồng hồ, thật sự là hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của bọn hấn.

Xem ra trận chiến này tất thắng!

Nghĩ đến Thi hài của Chân Long phía dưới, trong lòng hai người càng nóng lên, không ngờ lại càng đánh càng hăng, Thanh Nham càng đê đối thủ xuống hạ phong.

Nhìn một màn này, Trần Trầm cẩn thận từng li từng tí rơi xuống đất, mặt hơi đỏ lên.

Nửa khắc đồng hồ hấn làm sao có khả năng tự lực hoàn thành, tìn

h hướng hiện tại của hắn ít nhất phải khôi phục một ngày mới có thể đạt tới trạng thái toàn thịnh.

Về phần nói nửa khắc đồng hồ... Tuy nói là như thế nhưng hắn cũng không có nói chống xong nửa khắc đồng hồ, lại có thể phát đại chiêu...

Đến lúc đó vẫn phải chống hơn nửa ngày! Tất nhiên, lời này hắn không thể nói được, nếu không Kim Tông chủ và Thanh Nham sao có thể có trạng thái tốt như hiện tại?

- Ngang!

Từ xa truyền đến một hồi tiếng long ngâm, ngay sau đó hơn mười Chân Long Hậu Duệ hình dạng khác nhau kích xạ đến, không nói hai lời nhào tới Lê Tiên đang không ngừng công kích đối với Thi hài của Chân Long.

Trên trán Trần Trầm thấm ra mồ hôi lạnh, một giây sau, mắt hắn sáng lên, trực tiếp phóng Ngạo Vũ ra.

Khoan hãy nói, Ngạo Vũ là Phân Thần cảnh, lại là Chân Long Hậu Duệ, những người khác lại đang toàn lực chiến đấu, nó bất ngờ xuất hiện lại không bị người chú ý.

- Ngạo huynh, mượn miệng người để cho ta tránh một chút!

Sau khi Trần Trầm triệu hồi Ngạo Vũ ra, vội vàng nói.

Ngạo Vũ nghe vậy đầu tiên là sửng sờ, sau đó lập tức phản ứng lại, lập tức mở miệng rộng ra, một cái nuốt Trần Trầm vào.

Giờ phút này, Ngạo Vũ thân dài vài trăm mét, Trần Trầm ở trong miệng nó so với hàm răng không chênh lệch nhiều, đối với nó không ảnh hưởng nhiều lắm.

Sau khi nuốt Trần Trầm vào, nó cũng gia nhập vòng chiến đấu với Lê Tiên, nhưng mà cũng làm trở ngại chứ không giúp gì, giận đến Chân Long Hậu Duệ khác liên tục gào thét.

Trần Trầm trốn ở trong miệng Ngạo Vũ, trong đầu hiện lên không ít ý nghĩ.

Giờ đây bày ở trước mặt hắn có hai lựa chọn, thứ nhất, chính là một mực trốn ở đó, chờ sau này đục nước béo cò rời khỏi nơi này.

Trong lúc này nhiều nhất còn có thể để Ngạo Vũ nuốt Lê Tiên, về phần Kim Tông chủ và Thanh Nham thì phải phó thác cho trời.

Nếu không nhiều người như vậy đều bị một Chân Long Hậu Duệ Phân Thần cảnh nuốt, vậy thì đồ đàn đều có thể nhìn ra có vấn đề.

Mà Kim Tông chủ và Thanh Nham chết không có ai trợ lực, Thi hài của Chân Long này hắn cũng sẽ không cần suy nghĩ.

Về phần lựa chọn thứ hai, dĩ nhiên chính là liều một phen!

Khi Trần Trầm chần chờ, bên kia Lê Tiên lại không chịu nổi, thấy vậy trong lòng hắn lập tức có quyết định.

...

Sau một lát, Ngạo Vũ chủ động tiến tới trước mặt Lê Tiên, Lê Tiên cũng không khách khí, một chương rơi xuống, oanh một tiếng chụp Ngạo Vũ về phía Thi hài của Chân Long phía dưới.

Ngạo Vũ hét thảm một tiếng, như là sao băng đâm về phía thi hài của Chân Long.

Mấy con Chân Long Hậu Duệ Phân Thần kỳ thấy vậy cực kỳ hoảng sợ, tranh thủ thời gian ngăn cản, lại bị Ngạo Vũ lơ đãng tránh né ra.

Lục sắc cự long kia thấy vậy gầm thét một tiếng, một cái đuôi đánh về phía Ngạo Vũ.

- Nhanh điều chỉnh thân vị!

Nhìn thấy cái đuôi lớn gào thét đến, Trần Trầm vội vàng truyền âm nói.

Ngạo Vũ không kịp nghĩ nhiều, hơi nhích qua bên cạnh một chút, một giây sau cái đuôi lớn kia trực tiếp đánh vào bụng nó.

Ầm ầm!

Một tiếng vang trầm, tốc độ của Ngạo Vũ nhanh hơn, cuối cùng rầm một tiếng, đâm vào mặt đất bên cạnh thi hài Chân Long, khoảng cách đến Thi hài Chân Long chỉ có nửa mét.

Lục sắc cự long thấy heo đồng đội không biết từ chỗ nào xuất hiện không đụng vào Thi hài của Chân Long, thở dài nhẹ nhõm, lại lần nữa đuổi tới Lê Tiên.

Lê Tiên đối mặt lục sắc cự long này căn vốn không thể chống đỡ một chút nào, chỉ có thể vừa đánh vừa lui, vây quanh Thi hài của Chân Long.

...

- Trần đạo hữu, ta chỉ có thể giúp ngươi tới đây...

Phía dưới, Ngạo Vũ nôn một miệng lớn long huyết, suy yếu nói.

Nguyên bản dựa theo Trần Trầm tính toán, nó là chuẩn bị trực tiếp đâm vào Thi hài của Chân Long trong, kết quả có một chút sai lầm.

Nhưng mà may mà lực sắc cự long không hạ tử thủ, nếu không một cái đuôi kia đánh xuống, nó chỉ sợ đã đập mộ.

- Đã đủ rồi.

Trần Trầm nhỏ giọng truyền âm nói, tiếp đó trong đầu yên lặng hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, trong phương viên vạn mét, cái gì trân quý nhất?

- Hướng Tây kí chủ một ngàn hai trăm mét, có một viên Chân Long châu.

- Cái gì trân quý thứ hai?

- Hướng Tây Nam kí chủ 3,500 mét, có một đôi sừng rồng.

...

Trần Trầm hỏi mấy vấn đề, cơ bản xác định đồ vật quý giá nhất trên thi hài của Chân Long ở nơi nào.

Thời gian của hắn không nhiều, hắn không có thời gian chậm rãi tìm kiếm.

- Chân Long châu...

Trần Trầm nhìn về phía phương Tây, giờ phút này hắn còn ở trong miệng Ngạo Vũ, bốn phía một vùng tăm tối, điều này cũng làm cho hắn bình tĩnh lạ thường.

Long Châu nói cho cùng là nội đan của Chân Long, lúc trước, khi hắn bước vào Trúc Cơ đã từng từng nuốt nội đan của một con rắn Kết Đan.

Năng lượng trong nội đan vô cùng cường bạo, mới giúp hắn Trúc

Cơ thành công.

Nghĩ tới đây, hấn nhỏ giọng hỏi:

- Ngạo Vũ, nếu ngươi nuốt Chân Long Châu, tu vi có thể đột nhiên tăng mạnh ư?

Thân thể to lớn của Ngạo Vũ run nhè nhẹ, sau đó dùng thần thức trả lời:

- Có thể.

- Vậy ngươi nói nhóm Chân Long Hậu Duệ này, vì sao trông coi như bảo sơn thế cái lại không lợi dụng, cả Long Châu đều không lấy?

Trần Trâm cực kỳ không hiểu.

Ngạo Vũ trầm mặc chốc lát mới trả lời:

- Long tộc chúng ta quan niệm gia tộc rất mạnh, Chân Long chết đi này rất có thể là tổ tiên của tất cả Chân Long Hậu Duệ một giới này, tự nhiên không có con rồng di động thì thể tổ tiên, càng sẽ không nuốt Long Châu của tổ tiên.

Trần Trâm nghe vậy bưng bình hiểu ra.

Long tộc quan niệm gia tộc mạnh hấn đã kiến thức qua, lúc trước ở Hạ giới, khi lần đầu tiên gặp được Ngạo Vũ, Ngạo Vũ nói lên yêu cầu là để cho hậu bối của nó tiếp tục đảm đương chủ nhân của Vô Tận Hải Đông Vực.

- Ngạo huynh, ta đi cướp Long Châu về cho ngươi, ngươi nuốt và có gánh nặng trong lòng không?

Trần Trâm lại hỏi một câu.

-... Không có, nhưng mà..., mà thôi, hiện tại cũng không phải nghĩ những chuyện này.

Ngạo Vũ muốn nói lại thôi, cuối cùng hạ quyết tâm.

Giờ khắc này đã là sống chết trước mắt, nó cũng không phải hậu duệ của Chân Long này, có cái gì phải chần chờ

- Vậy là tốt rồi! Ngạo huynh, hôm nay chúng ta sẽ liều một phen!

Trần Trầm nhìn về phía phương Tây, mặc dù trước mặt là một màn đen kịt, nhưng Trần Trầm đã ở trong đầu tư tưởng ra vị trí Long Châu, đồng thời không ngừng mô phỏng tràng cảnh trộm Long Châu.

Cùng lúc đó, thần thức của hắn bao trùm toàn bộ chiến trường, quan sát sát nhất cử nhất động của tất cả mọi người.

Thời gian một giây một giây trôi qua, bởi vì lúc trước nuốt đan dược, linh lực của Trần Trầm khôi phục một chút, giúp hắn có lực lượng đủ bay.

Sau một phút, ánh mắt hắn đột nhiên sáng lên.

Lúc này, ngoại giới trong lục sắc cự long vừa rồi đuổi tới Lê Tiên, đang chuẩn bị đến một cái hung ác.

Thanh Nham cũng tìm được cơ hội, chuẩn bị trọng thương đối thủ của hắn.

Kim Tông chủ điều khiển mười mấy món pháp bảo kịch đấu với hai Hợp Thể Chân Long Hậu Duệ cũng đến giai đoạn gay cấn.

Về phần những Phân Thần cảnh Chân Long Hậu Duệ kia thì dồn toàn bộ lực chú ý lên người Lê Tiên, sợ nàng lại lần nữa công kích

Thi hài của Chân Long.

Giờ khắc này, không có người nào chú ý tới Ngạo Vũ thụ thương phía dưới.

- Xông!

Trần Trầm khẽ quát một tiếng, nháy mắt Ngạo Vũ há hốc miệng ra, ngay sau đó hấn giống như mũi tên bắn về vị trí Chân Long Châu tồn tại!

Chương 468: Khế Ước Huyết Mạch

Chương 468: Khế Ước Huyết Mạch

Chỉ trong chớp mắt hấn đã đến bên ngoài ngàn mét, cách vị trí Long Châu tồn tại chỉ có hai trăm mét, nhưng mà trước mặt lại bị một đống tảng đá cản trở.

Nhìn những đá vụn kia, Trần Trầm không chút suy nghĩ, trực tiếp lấy ra Vạn Hóa Thần Phong đặt ở phía trước mở đường.

Một màn này, trong đầu hấn đã mô phỏng rất nhiều lần.

Ầm!

Một tiếng vang nhỏ, đá vụn trước mặt trực tiếp biến thành bột mịn, tốc độ của hấn không bị ảnh hưởng chút nào, trong chớp mắt, hấn đã đi tới trong ngọn núi nhỏ.

Ở trước mặt hắn là khối cầu đường kính năm mét, bị thực vật vây quanh, thoạt nhìn như là một khối viên đá lớn hình tròn bình thường.

Cái này không giống với Long Châu trong tưởng tượng của Trần Trầm, nhưng không ảnh hưởng hắn trực tiếp thu Long Châu vào trong nhẫn trữ vật, sau đó hắn lại nhanh chóng trở về.

Bên ngoài, lúc này miệng Ngạo Vũ còn không khép lại, Trần Trầm lóe lên đã biến mất, chui vào trong đó.

Đến lúc này, một hồi tính cả thời gian lấy Long Châu, hắn chỉ tốn hai giây, đến mức trên chiến trường bất luận kẻ nào đều không phản ứng lại.

Cũng không phải cường giả Hợp Thể cảnh phản ứng chậm, mà là Trần Trầm tìm thời cơ quá tinh chuẩn, giờ khắc này tất cả cường giả ở đây đều đang chiến đấu đến thời khắc máu chót nhất, căn bản không có một chút Phân Thần.

- Ngang!

Phản ứng đầu tiên là một đầu Phân Thần cảnh Chân Long Hậu Duệ, sau khi phát giác được không đúng, nó liên tục găm thét đối với lỗ thủng trên Thi hài của Chân Long.

Tiếng rống này rất nhanh đưa tới tất cả Chân Long Hậu Duệ chú ý.

Lục sắc cự long đứng đầu một trảo đánh bay Lê Tiên, sau khi nghe được tiếng thét to giận tím mặt, đối với Ngạo Vũ phát ra một tiếng gào thét cực kỳ khủng bố.

Sóng âm cường đại như gió bão quét sạch phương viên hơn mười dặm, nhưng mà Ngạo Vũ lại như cùng chết không nhúc nhích, chỉ

là vết thương trên thân thể nó lại lấy tốc độ mắt trần có thể thấy khôi phục, khí thể càng liên tục tăng lên, trong nháy mắt đã đạt tới Phân Thần hậu kỳ.

Lục sắc cự long nhìn động tĩnh trên thi hài của Chân Long, lại liếc mắt nhìn Ngạo Vũ đang nhanh chóng biến hóa, đó là vừa kinh vừa sợ, nó không nghĩ ra vì sao hắc sắc cự long phía dưới lại đi nuốt Long Châu của tổ tiên.

Nhưng một giây sau, nó đã hiểu, bởi vì nó chú ý tới máu của Ngạo Vũ lưu ở bên ngoài, huyết mạch đó căn bản không phải đồng nguyên của bọn chúng! Không ngờ là một đầu rồng từ bên ngoài đến!

- Chết đi!

Gầm thét một tiếng, Long trảo to lớn của lục sắc cự long hướng thẳng ăng đến Ngạo Vũ đè xuống!

Long trảo chưa đến, phía dưới đại địa đã mơ hồ có xu thế sụp đổ, hiển nhiên lục sắc cự long đã cắm phần đến cực điểm, một kích này muốn trực tiếp oanh Ngạo Vũ thành bột mịn!

Mắt thấy long trảo sắp rơi vào trên mình Ngạo Vũ, Ngạo Vũ đột nhiên mở mắt, từ trong một đôi long nhãn bắn ra quang mang như là à đèn pha.

Ngang!

Một tiếng long ngâm vang vọng chí cực từ trong miệng nó phát ra, long trảo của lục sắc cự long im bật dừng lại, về phần những Chân Long Hậu Duệ Phân Thần cảnh kia càng nhanh chóng rơi xuống đất, phủ phục bất động.

Ngạo Vũ chậm rãi ngẩng đầu lên, hắc sắc vảy rồng trên mình dần dần chuyển biến thành màu xanh, một đôi sừng rồng càng không n

gừng biến trưởng thành, cũng không lâu lắm đã dài không chỉ một lần.

Ngang!

Lại là một tiếng long ngâm, lục sắc cự long chậm chậm thu hồi Long Châu, long thân to lớn mơ hồ run rẩy, chiến trường trong lúc nhất thời lâm vào yên tĩnh.

Chỗ không xa, Kim Tông chủ và Thanh Nham hai mặt nhìn nhau, căn bản không biết rõ xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà bọn hắn ngược lại là ý thức được một việc, đó chính là không thấy Thiên Vận Tử!

Sau khi phát giác được điểm này, hai người tức đến méo mũi, Thiên Vận Tử này thật không phải thứ tốt, ngoài miệng nói súc thế, sau lưng lại trộm lên trốn đi.

- Đi!

- Bỏ đi!

Hai người đều hiểu ý tứ của đối phương, trao đổi một thoáng ánh mắt, theo hai phương hướng phi tốc thoát đi.

Đám Chân Long Hậu Duệ kia đến cùng xảy ra chuyện gì, bọn hắn không biết, bọn hắn chỉ biết là con rồng nằm trên mặt đất kia hình như xuất hiện biến dị, đang nhanh chóng mạnh lên.

Mà giờ khắc này, Lê Tiên trọng thương, Thiên Vận Tử không thấy bóng dáng, bọn hắn còn tiếp tục lưu lại nơi này, tám chín phần mười sẽ phải chết.

Một nhóm Chân Long Hậu Duệ căn bản không quản hai người, ánh mắt của bọn chúng tất cả đều tập trung vào trên mình Ngạo V

ũ.

Ầm ầm!

Trên bầu trời bỗng nhiên rơi xuống một đạo lôi đình, mạnh mẽ bổ lên trên mình Ngạo Vũ.

Nhưng vảy màu xanh trên mình Ngạo Vũ cũng càng bóng loáng, t rón ở trong miệng nó Trần Trầm im lặng không nói gì.

Không ngờ tên này nhanh như vậy đã độ đại kiếp Hợp Thể, Chân Long Châu này quả nhiên không thể coi thường.

Oanh!

Lại là một đạo sấm sét đánh xuống, Ngạo Vũ ngẩng đầu nhìn lên t rời, sau đó bay lên trời, trên bầu trời Long khí cuộn cuộn, Ngạo Vũ há miệng ra, một hồi phun ra nuốt vào, không ngờ lại nuốt kiếp vân vào.

Ngay sau đó, khí thể trên người nó lại đạt tới Hợp Thể cảnh, hơn nữa uy áp kia không dưới lục sắc cự long.

Một nhóm Chân Long Hậu Duệ thấy vậy trong mắt tất cả đều lộ r a vẻ sợ hãi.

Ngạo Vũ xoay quanh trên không trung nhìn xuống quần long phía dưới, hít vào một hơi thật dài, biến hóa trên mình dần dần chấm d ứt.

Giờ khắc này, hấn tuy còn chưa thành làm Chân Linh, nhưng mơ hồ có uy áp của Chân Linh, tuyệt không phải Hậu duệ Chân Linh bình thường có thể so sánh.

Có Chân Linh uy áp này, đám rồng phía dưới kia căn bản không c ách nào ra tay với nó, đây chính là đẳng cấp áp chế.

- Trần đạo hữu, đa tạ!

Ngạo Vũ phun Trần Trầm ra, nhẹ nói nói.

- Đùng khách khí, bộ dáng bây giờ của ngươi uy vũ hơn trước đó nhiều.

Nhìn Ngạo Vũ trước mắt, Trần Trầm cười nói.

Lúc trước Ngạo Vũ là một Hắc Long, tuy thoát nhìn rất lợi hại, nhưng cho người ta cảm giác nhiều nhất chính là hung ác.

Mà Ngạo Vũ trước mắt toàn thân hiện ra màu xanh, trên lân phiến lóe ra linh quang lờ mờ, không ngờ lại mơ hồ có một loại cảm giác cao quý Thần Thánh.

Hai người không chút kiêng kỵ đối thoại làm cho lục sắc cự long phía dưới càng phần nộ, hô xích hô xích phun bạch khí.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm hỏi:

- Ta thấy bọn nó đều không dám ra tay với ngươi, thế nào? Có thể đối phó bọn chúng ư?

Long thủ to lớn của Ngạo Vũ hơi gật một cái, nhưng mà một giây sau, nó cũng phun ra một hơi nói:

- Trần đạo hữu, thả chúng nó một con đường sống đi...

Trần Trầm nghe vậy nụ cười trên mặt hơi cứng đờ.

Ngạo Vũ liếc mắt liền nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn.

Trần Trầm liều mạng, càng nhiều là để thu được cơ duyên càng lớn, mà không phải là vì để nó thu được Long Châu.

Để nó thu được Long Châu, càng nhiều là để thoát khỏi khốn cảnh bấy giờ.

Hiện tại khốn cảnh giải quyết, nó lại không muốn tiếp tục nữa, cái này cũng có chút ý tứ qua sông đoạn cầu, khiến trong lòng nó cực kỳ băn khoăn.

Nhưng thân là Long tộc, nó đồng tình với đám Chân Long Hậu Duệ phía dưới, đối bọn chúng cũng cảm động lắm.

Nếu Thi vì hài của Chân Long, tàn sát một nhóm Chân Long Hậu Duệ phía dưới hầu như không còn, nó cũng không làm được.

Lúc này, Trần Trầm đột nhiên lại nở nụ cười.

- Mà thôi, đã như vậy chúng ta đi đi thôi, chuyến này có thể giúp người bước vào Hợp Thể, huyết mạch lại lấy được tiến hóa, ta đã đủ hài lòng.

Dứt lời, Trần Trầm yên lặng đi đến Lê Tiên thụ thương phía dưới đỡ lên, vác trên mình.

- Trần đạo hữu, chậm đã!

Ngạo Vũ đột nhiên kêu một tiếng, tiếp đó phun ra một giọt tinh huyết, đưa đến trước mặt Trần Trầm.

Nhìn giọt máu tươi này, trên mặt Trần Trầm lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Ngạo huynh, người cái này là ý gì?

- Đây là tinh huyết của ta, lúc đó người cứu ta một mạng, ta không thể báo đáp, giờ đây càng vì ta cướp lấy Long Châu, Ngạo Vũ ta không phải long vong ân phụ nghĩa, người và ta hôm nay sao không ông lập thành khế ước huyết mạch, từ đó tính mạng tương liên.

Ngạo Vũ trịnh trọng nói, ngữ khí hết sức nghiêm túc.

- Tính mạng tương liên?

Trần Trầm càng kinh ngạc.

Trong ngực Lê Tiên mở mắt, giải thích nói:

- Tương tự với bản mệnh pháp bảo, nếu ngày sau người chết, nó bị thụ trọng thương, nó chết, người cũng giống vậy, bình thường tu sĩ cực kỳ coi trọng, có thể ký kết loại khế ước huyết mạch này với Chân Linh trưởng thành hoặc là Hậu duệ Chân Linh mới có thể.

Nghe nói như thế, Trần Trầm bừng tỉnh hiểu ra, chần chờ một lát, sau đó hắn đưa tay ra chậm rãi thò vào trong giọt tinh huyết kia.

Chương 469: Khó Mà Làm Được

Chương 469: Khó Mà Làm Được

Linh lực thôi động, đầu ngón tay một tia tinh huyết rơi ra, dung hợp lại với máu của Ngạo Vũ nhau.

Không biết Ngạo Vũ đọc câu chú ngữ gì, tinh huyết to lớn bỗng nhiên dần hiện ra một đạo phù văn đặc thù, sau một lát, tinh huyết một phân thành hai, về tới trong thân thể mỗi người.

Thân thể Trần Trầm run lên bần bật, không ngờ lại cảm giác tu vi

Luyện Thể mạnh một chút.

Thực ra cũng có thể lý giải, tinh huyết của hắn có chút như vậy, Ngạo Vũ thì lại nhiều như vậy, một phần như thế, hắn khẳng định là chiếm tiện nghi.

Trừ cái đó ra, trong đầu của hắn còn giống như nhiều một đạo cảm ứng huyết mạch như có như không, loại cảm ứng này rất kỳ diệu, Trên mặt Trần Trầm lộ ra rất thần sắc hứng thú.

Phía dưới, quần long yên lặng nhìn một màn này cũng im lặng, Ngạo Vũ lại rống lên một tiếng đối với bọn chúng, tiếp đó nhìn về phía Trần Trầm.

- Trần đạo hữu, chúng ta rời khỏi nơi này đi.

Lần này Trần Trầm đáp ứng cực kỳ thống khoái, gạt đầu lên tiếng.

Ngạo Vũ há hốc miệng ra, đột nhiên thôi động linh lực, một cỗ cường đại linh áp bộc phát, trực tiếp bộc hai người Trần Trầm và Lê Tiên đến trên lưng nó, sau đó lấy tốc độ vô cùng kinh người bay về phương hướng lúc họ đến.

Trần Trầm đứng ở trên lưng Ngạo Vũ âm thầm kinh hãi, sau khi Ngạo Vũ này bước vào Hợp Thể cảnh lại tốc độ tăng nhanh một đoạn dài, so với hắn có thể nhanh gấp mấy lần không thôi.

Nếu lúc đó tao ngộ Đệ tử Tà Thần điện, nó có thể có thực lực thế này, cũng sẽ không xảy ra chuyện sau đó.

Phi hành nửa đường, Trần Trầm rất nhanh phát hiện Kim Tông chủ chặt vật chạy trốn phía dưới, suy tư chốc lát, hắn để Ngạo Vũ hạ m lại tốc độ.

Kim Tông chủ và Thanh Nham chạy nhanh như vậy, nhưng lại không phát hiện hắn cho là hắn sớm chạy.

Chờ rời khỏi một giới này, trở lại Thượng giới, Thanh Nham thì cũng thôi đi, nhưng Kim Tông chủ vẫn phải liên hệ, cho nên quan hệ nhân mạch này, hẳn vẫn phải cứu vãn một thoáng.

Chậm rãi phi hành trong long giới này, Trần Trầm thuận tiện sử dụng hệ thống truy lùng một phen, tìm được một chút đặc sản của long giới, trọn vẹn trì hoãn sau nửa canh giờ, hẳn mới để Ngạo Vũ trốn vào Trong túi Linh Thú, còn mình thì mang theo Lê Tiên trọn vẹn thương về tới lối vào giới này.

Kim Tông chủ không ngoài dự liệu ở chờ nơi đó, về phần Thanh Nham thì bởi vì đi đường vòng nên lúc này còn chưa tới.

Nhìn thấy Trần Trầm, Kim Tông chủ trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, muốn nói lại thôi.

Trần Trầm biết hẳn đang suy nghĩ gì, thần tình nghiêm một chút, lộ ra mấy phần vẻ không vui.

- Kim đạo hữu, người và Thanh Nham đạo hữu chạy thật nhanh, sau khi ta tích súc xong lực lượng, các người bóng dáng đều không thấy!

Kim Tông chủ một mặt ngờ ngác, hẳn không nghĩ đến Thiên Vận Tử này không ngờ lại ác nhân cáo trạng trước, tranh thủ thời gian giải thích nói:

- Thiên Vận đạo hữu, người có gì nói lời ấy, lúc ấy chúng ta thấy người biến mất không còn tăm tích, nghĩ đến người đã...

- Cho là ta đã chạy trước ư buồn cười, Kim đạo hữu, người coi Thiên Vận Tử ta là loại người nào, ta là loại người bỏ rơi đồng bạn hợp tác sao, một người vụng trộm chạy trốn người sao?

Trần Trầm phát ồng tay áo một cái tức giận nói.

- Thế nhưng... Thế nhưng ta quả thật không thấy bóng dáng người!

Kim Tông chủ có chút vô tội.

Trần Trầm cười lạnh một tiếng nói:

- Không phải lúc ấy ta đã nói rồi sao, ta muốn ắn núp một hồi, sức tích lực lượng, nếu người có thể phát hiện tung tích ta, những Chân Long Hậu Duệ kia cũng nhất định có thể phát hiện, vậy ta còn trốn cái gì?

Kim Tông chủ nghe xong không ngờ lại cảm thấy rất có đạo lý, trong lòng lúc nhất thời có chút hoài nghi quyết định của mình.

- Ta đó là vận dụng một loại ẩn thân bí thuật...

Trần Trầm giải thích một câu, tiếp đó lại nói một chút chi tiết trên chiến trường khi Kim Tông chủ và Thanh Nham chạy trốn, chứng minh mình lúc ấy xác thực còn ở đó.

Kim Tông chủ nghe vậy tin hơn phân nửa, lại liếc mắt nhìn Lê Tiễn thụ thương, lập tức hiểu rõ là mình và Thanh Nham bỏ lại Thiên Vận Tử này.

Nếu Thiên Vận Tử này thật thật sớm đã chạy trốn, nơi nào còn biết mang nữ tu này về?

Nghĩ tới đây, trên mặt hấn lộ ra thần sắc xấu hổ không chịu nổi.

- Cái này... Cái này, Thiên Vận đạo hữu, chuyện này là ta không đúng, chủ yếu là ta không ngờ phương thức ẩn nấp của Thiên Vận đạo hữu thần kỳ như thế...

Kim Tông chủ vừa nói vừa gỡ đầu một cái, lúc này Thanh Nham

cũng từ đằng xa bay trở về.

Lần này không cần Trần Trầm giải thích, Kim Tông chủ đã vượt lên trước thay Trần Trầm nói rõ tình huống.

Sau khi Thanh Nham nghe xong cũng có chút xấu hổ, nguyên vốn còn muốn lưu lại cho Thiên Vận Tử này một ấn tượng tốt, để sau này còn có thể tiếp tục hợp tác, không nghĩ tới thoáng cái đã thất bại.

- Thiên Vận đạo hữu quả nhiên là thần thông quảng đại, dưới tình huống đó còn có thể mang theo tiên tử này đào thoát, tại hạ bội phục!

Hắn thổi một hơi nắm, Kim Tông chủ cũng đuổi theo sát nói:

- Không sai, còn may Thiên Vận đạo hữu không xảy ra việc gì, nếu không tại hạ thật sự là chết trăm lần không đủ tội lỗi!

Hai người một trận lời hay, lại tuyên bố một người nợ một ân tình, Sắc mặt Trần Trầm mới hòa hoãn xuống.

- Mà thôi, việc này đừng vội nhắc lại, chỉ là đáng tiếc bỏ qua cơ hội tốt nhất đoạt được cơ duyên, trong đám Chân Long Hậu Duệ kia có một con nuốt Long Châu, tu vi đột nhiên tăng mạnh, chỉ sợ trong thời gian ngắn sẽ trở làm Chân Linh, tồn tại bậc này chúng ta xa không phải đối thủ, vẫn sớm một chút rời khỏi nơi đây đi.

Nghe nói như thế, trên mặt Kim Tông chủ và Thanh Nham đều lộ ra vẻ hậm hực, trong lòng càng tự trách không thôi.

Nửa khắc đồng hồ sau, ba người xuyên qua vết nứt không gian, về tới Thượng giới.

Nhìn vết nứt không gian kia, ánh mắt Thanh Nham hơi lóe lên, đề nghị:

- Hai vị đạo hữu, Nam Vực có một tông môn tên là Tà Long tông, chính là tông môn phụ thuộc Tà Thần điện, am hiểu nhất chính là nuôi rồng, sao chúng ta không bán tin tức vết nứt không gian này cho bọn hắn, đến lúc đó đạt được chỗ tốt người ta ba người chia đều, thế nào?

Ba người chia đều, điều kiện này có thể nói là tương đối hiền hậu, Kim Tông chủ nghe mơ hồ có chút tâm động.

Trần Trầm nhưng mày.

Nếu bán cho Tà Long tông, xem ở mặt mũi Ngạo Vũ, không có ý tốt hạ thủ vậy cơ duyên chẳng phải là tiện nghi Tà Long tông

Khó mà làm được!

Nghĩ tới đây, hắn “Bấm ngón tay” bắt đầu tính toán, nửa phút đồng hồ sau, hắn nghiêm túc lắc đầu nói:

- Vừa rồi ta tính toán một cái, nếu tin tức vết nứt không gian này truyền đi sẽ có đại hung phủ xuống.

- A!

Thanh Nham và Kim Tông chủ hai mặt nhìn nhau, đối với bản sự của Thiên Vận Tử này bọn hắn đã thấy được rất nhiều lần, giờ đây bỗng nhiên nghe nói như thế, theo bản năng lập tức tin tưởng.

Trần Trầm tiếp tục “Tính toán”, thẳng đến sắc mặt trở nên hơi trắng bệch, dường như bị cái gì phản phê mới dừng lại động tác trong tay.

Mà giờ khắc này, vô luận là Thanh Nham hay là Kim Tông chủ, đều đã bị dọa phát sợ.

- Hai vị đạo hữu, từ nơi sâu xa, ta thấy được một cái biển lửa, sau khi tin tức vết nứt không gian truyền ra ngoài, sẽ dẫn tới mấy cường giả đỉnh cao tới trước tranh đoạt, đến lúc đó Thiên Uyên thành sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát.

- Thanh đạo hữu, ngươi thì sẽ bị đại năng mang đi làm dẫn đường, về phần hạ tràng... Không biết.

Ngoài miệng nói không biết, Trên mặt Trần Trầm cũng lộ ra một mặt vẻ tiếc hận, ánh mắt nhìn Thanh Nham như là nhìn người chết, còn thiếu không nói một câu bứt đầu buồn đi.

Thanh Nham bị hù sắc mặt trở nên trắng bệch, tranh thủ thời gian chặt đứt ý nghĩ truyền tin tức vết nứt không gian ra ngoài, hơn nữa vẫn chưa yên tâm, vừa nhìn về phía hai người Trần Trầm và Kim Tông chủ.

- Hai vị đạo hữu... tin tức vết nứt không gian này còn mời tuyệt đối không cần truyền đi.

Trần Trầm thấy vậy giơ tay lên phát thệ nói:

- Thanh Nham đạo hữu yên tâm, việc này quan hệ tính mạng thân gia của ngươi, nếu như Thiên Vận Tử ta truyền tin tức này đi bị trờ tru đất diệt.

Thanh Nham nhìn thấy một màn này, không còn hoài nghi nữa, trong lòng càng vô cùng cảm động, hẳn muốn hai người Thiên Vận Tử và Kim Tông chủ phát thệ, nhưng không có ý tứ mở miệng.

Giờ đây Thiên Vận Tử này dường như nhìn ra tâm tư của hắn, không ngờ lại chủ động phát thệ, khiến hắn vô cùng cảm kích,

Trần Trầm phát lời thề, Kim Tông chủ tự nhiên cũng phát lời thề, cuối cùng chính Thanh Nham cũng lập xuống lời thề.

Có bí mật chung này, tình hữu nghị giữa ba người giống như đạt đ
ược thăng hoa, trong ánh mắt nhìn lẫn nhau cũng nhiều hơn mấy
phần chân thành.

Lê Tiên ở chỗ không xa nhìn ba người, ánh mắt có chút cổ quái.

Chân tướng đến cùng là thế nào, nàng là biết nhất thanh nhị sở.

Giờ đây tên tiểu hồn đản này ngược lại tốt, chiếm chỗ tốt không n
ói, còn không công được nhân tình của hai kẻ ngốc kia, hai kẻ ng
ốc kia không chỉ không khó chịu, còn rất cảm kích...

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng không khỏi sinh ra một cái ý niệm t
rong đầu.

Tên tiểu hồn đản này cơ trí vượt trội, chiến lược càng vô cùng cườ
ng đại, tương lai chắc chắn tiền đồ vô lượng, theo hấn lẫn lộn... C
hưa chắc cũng không phải là một lựa chọn tốt.

Chương 470: Hai Bên Tìm Kiếm

Chương 470: Hai Bên Tìm Kiếm

Ba người lại hàn huyên hơn nửa ngày, Kim Tông chủ mang theo
Trần Trầm từ biệt Thanh Nham.

Trên đường đi, Kim Tông chủ còn có chút băn khoăn, cuối cùng c
huyến này là hấn giới thiệu, thế nhưng cuối cùng lại không có thu
hoạch gì.

- Thiên Vận đạo hữu, chuyện liên quan tới vết nứt không gian ta sẽ còn tiếp tục nghe ngóng, chuyện này bỏ lỡ cơ duyên, chủ yếu vẫn là sai lầm của ta và Thanh Nham.

Kim Tông chủ một mặt áy náy nói.

Trần Trầm cười an ủi vài câu, tuyên bố mình đi tiểu thế giới càng nhiều là để cảm ngộ Thiên Đạo khác biệt, lúc này mới hù Kim Tông chủ sửng sốt một chút.

...

Mà cùng lúc đó.

Trong đại sảnh phủ thành chủ chỗ sâu một đại thành ở Nam Vực đang có hai nhóm người phân biệt ngồi ở hai bên đại sảnh, không khí có chút ngưng trọng.

Thành trì này là một phần của Thiên Ma thành, trong đại sảnh mặt tây phục áo bào đen văn đở chính là ma tu Thiên Ma thành.

Về phần tu sĩ khác, thì tất cả đều là chúa tể Nam Vực, Tu sĩ Tà Thần điện.

- Đông Phương đạo hữu, Thiên Ma thành các ngươi luôn luôn dám làm dám chịu, như thế nào, chuyện này cũng không dám nhận ư?

Người cầm đầu của Tà Thần điện dáng dấp có chút trẻ tuổi, nhưng mới mở miệng, thì là âm thanh tuổi già sức yếu.

Người này là cường giả Độ Kiếp kỳ tiếng tăm lừng lẫy của Tà Thần điện, cũng là người tổng phụ trách sự vụ lớn nhỏ Tà Thần điện ở Nam Vực, hiệu Tà Sinh Tôn Giả.

Về phần tu sĩ họ Đông Phương đối diện hẳn trả lời cũng là cường giả Độ Kiếp kỳ, phụ trách sự vụ lớn nhỏ của Thiên Ma thành ở Nam Vực, nhưng mà hẳn vẫn còn có một tầng thân phận càng hiển hách.

Tam đệ tử thân truyền của thành chủ Thiên Ma thành!

Đối mặt Tà Sinh Tôn Giả chất vấn, Đông Phương Tòng Long cười nhạt một cái nói:

- Chuyện kia ta cũng vừa nghe thấy, không nghĩ tới không ngờ lại kinh động đến đạo hữu, thật sự là xấu hổ.

Chuyện kia trong miệng hai người không phải chuyện gì khác, chính là chuyện trước kia Đệ tử Tà Thần điện bị Đệ tử Thiên Ma thành chém giết.

Chuyện này vừa mới bắt đầu phạm vi âm ỉ chưa đủ lớn, nhưng mà giữa Thiên Ma thành và Tà Thần điện sớm có khoảng cách, mượn việc này song phương cạnh tranh lẫn nhau, lên không ít tranh chấp, thậm chí còn đã chết một chút người.

Cuối cùng âm ỉ đến làm cho hai cường giả ở đây, mà vấn đề cũng lại trở về khởi điểm ban đầu.

Đệ tử Tà Thần điện kia, đến cùng phải là người giết Thiên Ma thành hay không?

- Ta thấy đạo hữu cũng không có chút ý tứ xấu hổ nào.

Tà Sinh Tôn Giả lườm Đông Phương Tòng Long một chút, âm thanh u lãnh.

- Ha ha, vậy đạo hữu người nói một chút muốn giải quyết như thế nào?

Đông Phương Tòng Long cũng không phủ nhận, gọn gàng dứt khoát nói.

- Nói như vậy, Thiên Ma thành các người là nhận!

Ngữ khí của Tà Sinh Tôn Giả đột nhiên nghiêm khắc.

Đông Phương Tòng Long cười ha hả nói:

- Có thể là đồ đệ của sư phụ ta mới thu động thủ đi, chuyện này thật là Thiên Ma thành chúng ta làm không đúng.

- Người!

Tà Sinh Tôn Giả mãnh liệt đứng lên, nhưng cuối cùng hấn lại ngồi xuống.

Ở Nam Vực này, tổng bộ Tà Thần điện, Đệ tử Tà Thần điện bị Thiên Ma thành người chém giết, đó là chuyện rất mất mặt, nhưng lại có thể thế nào cũng không thể khai chiến với Thiên Ma thành.

- Khoảng thời gian này Tà Thần điện ta còn tử thương không ít đệ tử, như vậy đi, Thiên Ma thành các người bồi thường Tà Thần điện chúng ta một ngàn Linh Tinh, trừ cái đó ra, để người kia đích thân đến Tà Thần điện chúng ta nói xin lỗi.

Tà Sinh Tôn Giả nói lên yêu cầu.

Đông Phương Tòng Long lắc đầu nói:

- Một ngàn năm trăm Linh Tinh, nói xin lỗi coi như xong đi, người sư đệ kia của ta đều đã đi Trung Vực, hơn nữa Tà Thần điện các người cũng chỉ chết một đệ tử bình thường, cần gì chứ?

- Đông Phương Tòng Long, nơi này chính là Nam Vực!

- Hai ngàn Linh Tinh, không thể nhiều hơn nữa.

Đông Phương Tòng Long giả trang ra một bộ sợ hãi bộ dáng, bắt đầu nói.

Tà Sinh Tôn Giả tức giận đến xanh mặt, cuối cùng phát ổng tay áo một cái mắt:

- Hai ngàn Linh Tinh, chính các ngươi phải người đưa đến Tà Thần điện chúng ta! Nếu sau này lại xảy ra chuyện như vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí!

Dứt lời, hắn mang theo một nhóm Đệ tử Tà Thần điện phát tay áo rời khỏi.

Chờ sau khi người của Tà Thần điện đi, chân mày Đông Phương Tòng Long cau lại.

Ở phía sau hắn, có một ma tu trẻ tuổi nhỏ giọng hỏi:

- Sư phụ, sao ta không biết sư tổ lão nhân gia người thu đồ đệ mới?

- Ngươi không biết, chẳng lẽ ta đã biết sao? Nhìn bộ dáng đám người Tà Thần điện kia nói lời thề son sắt, tám chín phần mười là một tu sĩ đã luyện thành Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, nhưng còn chưa tìm Thiên Ma thành chúng ta báo cáo!

Trẻ tuổi ma tu nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ hâm mộ.

Luyện thành Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, cả giới đều không có mấy người, cũng không biết là ai vận tốt như vậy.

- Sư phụ, hắn có thể chém giết đệ tử Phân Thần hậu kỳ của Tà Thần điện, có lẽ là có năng lực tìm tới Thiên Ma thành chúng ta, hắn ở đây nhưng không tìm tới cửa, ta đoán là hắn không nguyện ý gi

a nhập Thiên Ma thành chúng ta.

Trẻ tuổi ma tu suy tư một hồi, trầm ngâm nói.

Đông Phương Tòng Long nghe vậy nhẹ gật đầu, tuy Thiên Ma thành là một trong mấy đại tông môn mạnh nhất Thượng giới, nhưng Thượng giới lớn, luôn có hiểm thấy.

Có người không nguyện ý gia nhập Thiên Ma thành bọn hắn, điều này cũng rất bình thường.

Nếu những người khác thì không sao, nhưng tu sĩ đã luyện thành Cửu Chuyển Kim Thân Quyết không gia nhập, vậy thì lại không được!

Nghĩ tới đây, hắn trầm giọng nói:

- Trong rất nhiều đệ tử của ta, người thông tuệ nhất, người đi phụ cận nơi khởi nguồn tìm một chút, xem một chút có tung tích người kia hay không?

- Người kia hẳn là tu vi Hợp Thể trở xuống, nhưng lĩnh ngộ một chi pháp tắc, tương mạo cũng có chút trẻ tuổi, cụ thể tài liệu người đi tìm người phía dưới lấy.

Trẻ tuổi ma tu nghe đến đây, cười hỏi:

- Sư phụ, nếu hắn không đến làm sao bây giờ?

- Trói cũng trói về cho ta.

- Vâng, sư phụ.

Ma tu trẻ tuổi lên tiếng, sau đó thối lui ra khỏi đại sảnh.

...

Một bên khác, sau khi Tà Sinh Tôn Giả bay ra khỏi thành chủ phủ, cảm phần trên mặt lập tức biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là lạnh nhạt.

- Hôm nay Đông Phương Tông Long lại dễ nói chuyện như thế, càng bồi thường hai ngàn Linh Tinh, muốn như vậy dàn xếp ổn thỏa, đây cũng không phải là phong cách của Thiên Ma thành.

- Đại nhân, người ý là?

Phía sau hắn, một tà tu tiếp lời nói.

- Hắn cố ý nhắc đến đệ tử kia đi Trung Vực, ta thấy tám chín phần mười là lừa gạt chúng ta, nếu thật là đệ tử của Thiên Ma thành chủ làm, đồng thời đã đi Trung Vực, hắn sẽ ngoan ngoãn bồi thường chúng ta hai ngàn Linh Tinh?

- Đại nhân nói rất chính xác, nếu thật sự là như thế, hắn tám chín phần mười sẽ nhận việc này, thậm chí biết phiết được sạch sẽ.

Tà tu kia phụ họa nói.

Tà Sinh Tôn Giả nghe đến đây trầm tư một lát, sau đó lộ ra thần sắc bừng tỉnh hiểu ra.

Dưới tình huống nào Thiên Ma thành mới có thể vội vã dàn xếp ổn thỏa?

Cũng chính là đệ tử kia còn chưa gia nhập Thiên Ma thành, dưới tình huống không được Thiên Ma thành bảo hộ mới có thể như thế.

Đây cũng chính là nói, vậy rất có thể là một tán tu đã luyện thành Cửu Chuyển Kim Thân Quyết!

Nếu như vậy, mọi việc cũng nói thông được.

- Ha ha, ta đoán giờ khắc này Đông Phương Tòng Long khẳng định đã phái người đi tìm.

Tà Sinh Tôn Giả cười lạnh một tiếng, tự nhủ, sau đó xoay người, bắt đầu đưa ra mệnh lệnh đối với thủ hạ.

- Liên hệ tông môn phụ cận nơi xảy ra chuyện, nếu phát hiện tu sĩ phù hợp đặc thù, thưởng năm trăm Linh Tinh, trừ cái đó ra, lại phải thêm một tu sĩ phân điện, đặc biệt tìm kiếm người kia, nhớ kỹ, việc này phải bí mật tiến hành.

- Đại nhân, nếu phát hiện người kia, xử trí như thế nào?

Tà Sinh Tôn Giả nghe đến đây trong mắt lóe lên một tia sát ý, buồn bã nói:

- Giết hẳn, không lưu dấu tích.

Chương 471: Thủ Đoạn Đề Xuất Hiện

Chương 471: Thủ Đoạn Đề Xuất Hiện

Trần Trầm trở lại Kim Thánh tông, lập tức để Luyện Dương bắt tay vào làm cho hắn làm một túi Linh Thú cao cấp.

Dựa theo trữ liệu, túi Linh Thú thực ra đã có chút hương vị tiểu thế giới, diện tích bên trong rộng lớn không nói, còn có một dòng s

ông nhỏ dài trăm mét, Ngạo Vũ thu nhỏ thân thể ở trong cũng có thể tu luyện.

Nói tóm lại, cái túi Linh Thú này tốt hơn Tiểu Vô Ưu Tiên Cung mà Trần Trầm sử dụng ở Hạ giới.

Tất nhiên, đại giới cũng không ít, nhưng mà đối với Trần Trầm không thiếu Linh Thạch thì không tính là gì.

Ở Hạ giới, địa giới nhỏ, có chút thiên tài địa bảo độc nhất vô nhị, có thể nói vô giá.

Nhưng ở Thượng giới, đất rộng của nhiều, chỉ có đầy đủ Linh Thạch, chủ yếu cái gì đều có thể lấy được cho người, đây cũng ưu thế của Thượng giới.

...

Hơn nửa tháng sau, túi Linh Thú đã được chế tác hoàn thành, Trần Trầm đặt tên là “Long trạch”.

Ừm, hình tượng mà lại sinh động.

Sau khi lấy được long trạch, Ngạo Vũ lại đi vào, đối với hoàn cảnh trong đó cũng có chút vừa ý.

Nửa tháng này, ngoại hình của nó lại xảy ra một chút biến hóa, giờ khắc này, nếu bị người Tà Long tông nhìn thấy nó, tám chín phần mười không nhận ra đây là Chân Long Hậu Duệ lúc trước.

- Thiên Vận đạo hữu xin dừng bước!

Vừa rời khỏi đỉnh núi của Luyện Dương, phía sau đã truyền đến âm thanh của Kim Tông chủ.

Trần Trầm theo bản năng quay đầu lại, thấy Kim Tông chủ mặt m

ũi tràn đầy vui mừng, không khỏi hơi kinh ngạc.

- Thiên Vận đạo hữu, không biết có phải người nắm giữ mộc chi pháp tắc không?

Kim Tông chủ bay đến trước mặt Trần Trầm, kích động xoa tay.

Mộc chi pháp tắc hẳn đã thấy Trần Trầm thi triển qua, giờ đây hỏi lại cũng chỉ là xác nhận một chút.

- Không sai.

Trần Trầm không phủ nhận.

- Thiên Vận đạo hữu, là chuyện tốt, Dịch thành người nên biết chút?

- Biết, ta đi qua mấy lần.

- Dịch thành thuộc về Đan Hà tông, giờ đây nữ nhi Đan Hà tông c hủ tu luyện xảy ra vấn đề, vô cùng cần thiết một người nắm giữ m ộc chi pháp tắc, lại dưới tu sĩ Hợp Thể cảnh trở xuống theo bên cạ nh phụ trợ, vì thế Đan Hà tông nguyện ý ra năm trăm Linh Tinh là m thù lao!

Kim Tông chủ lấy hay bàn tay xoa vào nhau, biểu lộ cực kỳ khoa trương.

Hắn thấy, đây quả thực là chuyện tốt có Linh Tinh từ trên trời rơi xuống.

Hơn nữa đây chính là năm trăm Linh Tinh, lúc trước tồn kho của Kim Thánh tông bọn hắn đều không có nổi một trăm Linh Tinh.

Đan Hà tông không hổ là Đan Hà tông, vừa ra tay đã là đại thủ bút.

Trần Trầm nghe vậy sắc mặt thay đổi, hắn đã từng nắm giữ năm trăm năm Linh Tinh, nhưng đây chính là hắn tổn trọn vẹn vài ngày mới tìm kiếm ra!

Ách...

Cẩn thận tính toán như thế, còn giống như dùng hệ thống tìm Linh Tinh thoải mái hơn chút ít.

Nghĩ tới đây, hắn đột nhiên cảm giác có chút tê nhạt vô vị.

- Kim Tông chủ, gần nhất ta có chút việc gấp, không rảnh kiểm tra khoản Linh Thạch này, lần này coi như xong đi.

Sau khi bỏ xuống câu nói này, Trần Trầm tiêu sái quay người rời khỏi, chỉ để lại Kim Tông chủ tại chỗ một mặt mông bực.

Năm trăm Linh Tinh đều không rảnh kiểm tra, nhân tình này cần bao nhiêu việc gấp

Vừa nghĩ vậy, Kim Tông chủ khóc không ra nước mắt, cao nhân chính là cao nhân, không phải một cấp độ với hắn.

Uy tín của Đan Hà tông vô cùng tốt, khẳng định sẽ không xảy ra vấn đề, nếu là hắn thì nóng lòng truyền tống qua cầm khoản Linh Tinh này, nhưng Thiên Vận Tử ngược lại tốt, căn bản không thèm.

Mẹ, tự mình đa tình.

...

Cùng lúc đó, trong Tà Long tông ở Nam Vực, đại bộ phận đệ tử đã đi ra ngoài, tìm kiếm hung thủ sát hại Đệ tử Tà Thần điện.

Chuyện kia trực tiếp quan hệ đến tông môn, Tà Long tông áp lực cực độ.

Chuyện lần này nếu không làm xong, tương lai mấy năm nộp lên cho cung phụng Tà Thần điện sẽ tăng thật lớn.

Cũng may Tà Thần điện dùng thủ đoạn đặc thù, miêu tả ra bề ngoài của hung thủ kia, để bọn hắc không đến mức giống như con ruồi không đầu mò mẫm tìm.

Tông môn luyện đan thất, Ngọc Đỉnh chân nhân đang nghiên cứu đan dược mới, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

Nghe được thanh âm này, Ngọc Đỉnh chân nhân khẽ cau mày, thả nhiên nói:

- Vào đi.

Vừa dứt lời, một hắc y người trẻ tuổi đi vào, nhìn thấy người này, sắc mặt Ngọc Đỉnh chân nhân hòa hoãn không ít.

Người này là Đệ tử Tà Long tông lúc trước dẫn hắc tới nơi này, tên là Phục Long.

Danh tự xuất sắc bá khí, nhưng mà tu vi ở trong Tà Long tông lại không coi là xuất chúng, nhưng hắc có cái thân phận là Trưởng lão Hộ Thể cảnh, cho nên thái độ của Ngọc Đỉnh chân nhân đối với hắc khá lịch sự.

- Ngọc Đỉnh Trưởng lão, ta đến nói với ngươi một chuyện.

Phục Long thần bí nói, sau đó đi tới bên cạnh Ngọc Đỉnh chân nhân.

- Chuyện gì?

Trong mắt Ngọc Đình chân nhân lóe lên một tia hiếu kỳ.

Phục Long không trực tiếp trả lời, mà lấy ra một cái ngọc giản, linh lực thôi động, một thanh niên anh tuấn hình dáng có chút mơ hồ xuất hiện ở trong hư không.

Nhìn thấy thanh niên anh tuấn này, Ngọc Đình chân nhân ánh mắt lấp lóe xuống.

Tuy nhìn không rõ lắm, nhưng khi nhìn thấy hư ảnh này, người thứ nhất hẳn nghĩ đến chính là đệ tử Trần Trầm tâm phi thăng của Ngọc Đình tông bọn hắn.

- Ngọc Đình Trưởng lão, ta không biết có nhớ làm hay không, ta luôn cảm giác dường như lúc ở Ngọc Đình tông các người đã gặp qua người này.

Phục Long nhìn hư ảnh kia, gãi đầu một cái nói.

Ngọc Đình trưởng lão thân ở trong Tà Long tông, tự nhiên biết Tà Long tông xảy ra chuyện, cũng biết giờ đây toàn bộ tu sĩ tông môn đều ra ngoài đi tìm một người.

Nghe nói người kia chém giết Đệ tử Tà Thần điện, tiện thể diệt杀伤 ít tu sĩ Tà Long tông.

Chẳng lẽ người họ đang tìm kiếm kia chính là hư ảnh trên này

Nghĩ tới đây, hắn lắc đầu nói:

- Người nhớ làm, ta không nhớ rõ Ngọc Đình tông chúng ta có người này.

Mặc kệ hư ảnh kia có phải Trần Trầm hay không, chỉ cần phủ nhận là được rồi, Ngọc Đình chân nhân không ngốc, thậm chí có thể

nói là cáo già.

Từ sau khi Phục Long đi tới, sắc mặt hắn không xảy ra một chút biến hóa.

- Quả thật không có đạo hữu Ngọc Đỉnh, phía trên đã ra lệnh, nếu có thể tìm tới người này, Tà Long tông miễn trừ mười năm cung phụng tương lai cho chúng ta.

- Tông chủ vì thế đã treo giải thưởng hai trăm Linh Tinh, nếu đây là đệ tử Ngọc Đỉnh tông các ngươi, ngươi cũng không nên giấu giếm ta, đến lúc đó nhận được ban thưởng, ngươi và ta một người một nửa.

Phục Long nửa tin nửa ngờ nói.

Ký ức của tu sĩ đều cực tốt, lúc đó mặc dù hắn không đặc biệt chú ý Trần Trầm, nhưng cũng chỉ mới qua mấy tháng, đại thể ấn tượng vẫn có.

Bỏ qua những nhân tố khác, chỉ luận tướng mạo, hắn cơ hồ có thể khẳng định hư ảnh giống như đúc với đệ tử Ngọc Đỉnh tông lúc đó nhìn thấy.

- Hai trăm Linh Tinh chặc chặc chặc, đáng tiếc, ta ngược lại hi vọng đó là đệ tử Ngọc Đỉnh tông chúng ta, nhưng Ngọc Đỉnh tông chúng ta nơi nào đến đệ tử cường hoành như vậy, một người chạy đến Nam Vực không nói, còn làm ra một chuyện đại sự.

- Chém giết đệ tử Phân Thần hậu kỳ của Tà Thần điện ta đều chưa chắc có thể làm được, nếu thật có đệ tử như vậy, ta còn có thể làm Tông chủ ư?

Ngọc Đỉnh chân nhân từ cười nhạt nói.

Phục Long nghe vậy liên tục gật đầu, nhưng trong lòng thì âm thầm

m mĩa mai.

Nếu không vì nguyên nhân này, hấn đã sớm tự mình đi Ngọc Đỉnh tông điều tra tình huống, ai còn có thể nói với người

- Trưởng lão, ta ý là, người chúng ta muốn tìm có phải là huynh đệ sinh đôi của đệ tử Ngọc Đỉnh tông các người, hoặc là thân thích các loại hay không.

- Giống nhau như thế, không chỉ có riêng là trùng hợp.

Trưởng lão người yên tâm, nếu thật có liên lụy đến Ngọc Đỉnh tông, Tà Long tông chúng ta cũng sẽ không truy xét, cuối cùng giờ đây Ngọc Đỉnh tông đã là một thể với Tà Long tông.

Ngọc Đỉnh chân nhân nghe vậy cúi đầu xuống trầm ngâm vài tiếng, trong mắt lóe lên một tia sát cơ không dễ dàng phát giác, sau đó hấn ngẩng đầu lên.

- Như vậy đi, ta truyền tin trở về hỏi một chút.

Dứt lời, hấn lấy ra lệnh bài truyền tin, sau khi truyền ra mấy tin tức, hấn lắc đầu, bắt đầu dĩ nói:

- Thật không có.

- Đã như vậy, vậy coi như thôi đi.

Phục Long không vui phát tay, quay người rời khỏi.

Mới vừa rời đi luyện đan thất, hấn đã lấy ra lệnh bài truyền tin, hấn nhìn trước một con Chân Long Hậu Duệ của tông môn.

Quan hệ hai trăm Linh Tinh, hấn nhất định phải đi Ngọc Đỉnh tông đích thân nhìn một chút mới có thể yên tâm.

Chương 472: Cuồn Cuộn Sóng Ngầm

Chương 472: Cuồn Cuộn Sóng Ngầm

- Thiên Vận đạo hữu, điều kiện bên Đan Hà tông nói, không chỉ có năm trăm Linh Tinh, nếu có thể giải quyết vấn đề tu luyện của con gái tông chủ kia, còn có thể kết làm đạo侶 với con gái Tông chủ!

Không qua mấy ngày, Kim Tông chủ lại tìm tới Trần Trầm, ngữ khí hí so với lần trước càng xúc động.

Dứt lời, hắn còn lấy ra một lưu ảnh thạch, sau khi thôi động linh lực một nhân vật giống như tiên nữ xuất hiện ở trong hư không.

Nhìn nhân ảnh trong hư không, Trần Trầm hơi có chút ngây người, vẻ mặt nữ tử kia xác thực có thể nói là tuyệt mỹ.

Nhưng mà một giây sau hắn đã phản ứng lại, ở Hạ giới Ngọc Quyển đều có thể làm ra Mỹ Dung Đan đến. Huống chi là Thượng giới này?

Nữ tử này tám chín phần mười là mỹ nữ nhân tạo! Khẳng định là như vậy!

Nghĩ tới đây, hắn cười nhạt một tiếng nói:

- Kim Tông chủ, có phải cung cấp tin tức tu sĩ Hợp Thể trở xuống có một chi pháp tắc cho Đan Hà tông, còn có thể có ban thưởng h

ay không?

Kim Tông chủ nghe vậy mặt mo đỏ ửng, gãi gãi đầu trọc, có chút ngượng ngùng nói:

- Không ngờ Thiên Vận đạo hữu liếc mắt một cái đã thấy ngay... Thực tế xấu hổ, tu sĩ Đan Hà tông nói, nếu tu sĩ có thể cung cấp tin tức này, thưởng một trăm Linh Tinh.

- Thiên Vận đạo hữu, nếu ngươi thật có hứng thú thì một trăm Linh Tinh này ta cũng sẽ cho ngươi.

Trần Trầm nghe đến đây ý nghĩ không đi càng kiên cố hơn, thứ nhất, đương nhiên là bởi vì hắn trung trinh một lòng!

Thứ hai, hắn luôn cảm giác ở trong đó có bẫy rập gì.

Tu luyện xảy ra vấn đề, cũng không phải mất mạng, về phần lấy tin tức báo đáp ư?

Còn có phía dưới Hợp Thể, không chế một chi pháp tắc, điều kiện hạn định này quả thực chính là lấy hắn làm thước đo để đưa ra.

Chuyện này quá kỳ quặc, làm hắn sinh ra lòng cảnh giác.

- Kim Tông chủ, Linh Tinh này kiếm lời không được.

Trần Trầm nghiêm túc khoát tay áo, dùng ngữ khí có chút cứng nhắc nói.

Kim Tông chủ thấy vẻ mặt này Trần Trầm, hậm hực nhẹ gật đầu, quay người rời khỏi.

Ý nghĩ của cao nhân hắn không hiểu, nhưng nếu Thiên Vận Tử này không vui, hắn cũng không cách nào cưỡng cầu.

Ban thường tuy rất mê người, nhưng Thiên Vận Tử hẳn đắ tội kh ông nổi, không nói năng lực thôi diễn thiên cơ, chỉ nói lúc đó tron g Long giới một kiếm chém giết Hậu Duệ Hợp Thể Chân Long th ực lực cường đại, đã làm cho hẳn không dám sinh ra tâm lý may mắn.

...

- Ngọc Đỉnh tông các ngươi có tên tu sĩ này không?

Phục Long ngồi truyền tống trận, sau một phen trấn trở mới tới đư ợc Ngọc Đỉnh tông, tùy ý tìm một đệ tử giữ cửa, lấy hư ảnh Trần Trầm đưa ra.

- Chưa thấy qua.

Giữ cửa đệ tử lắc đầu liên tục.

Ngọc Đỉnh chân nhân thật sớm truyền tin trở về, đồng thời xuống phong khẩu lệnh, cho nên hẳn nhìn thấy người kia như phản ứng đầu tiên chính là lắc đầu.

Nhưng Phục Long cũng không phải đồ ngốc, gặp đệ tử này chưa nhìn kỹ đã phủ nhận, khiến hoài nghi trong lòng của hẳn càng lớ n.

- Quả thật không có?

Phục Long lại hỏi một lần, ngữ khí đã trở nên có chút lạnh lẽo.

- Không có... Tuyệt đối không có!

- Làm sao có khả năng! Ta rõ ràng gặp qua người này, nếu ngươi nói thật, ta cho ngươi một vạn Linh Thạch cực phẩm, đồng thời d ẫn ngươi đi Tà Long tông, từ nay về sau lên như điều gặp gió.

- Cái này...

Cái kia giữ cửa đệ tử lâm vào chần chờ.

Phục Long gặp có hi vọng, lập tức lại bổ sung:

- Nếu người không nói, ta sẽ đi hỏi những người khác, nếu đáp án của những người khác không giống người, đừng trách ta nghi ngờ người thành tro!

Dưới uy bức lợi dụ này, đệ tử giữ cửa kia làm sao có thể gánh được áp lực, lập tức triệt để cung cấp thông tin về Trần Trầm ra, đồng thời biểu lộ rõ ràng lúc này Trần Trầm đã ra ngoài du lịch, cũng không ở trong tông môn.

Nghe nói như thế, Phục Long vui mừng quá đỗi, tuy người này vắng mặt không có trong tông môn, nhưng khẳng định sẽ lưu lại phương thức truyền tin.

Đến lúc đó tìm hiểu nguồn gốc, không sợ tìm không thấy người.

Nghĩ tới đây, hần sải bước đi vào trong Ngọc Đỉnh tông.

...

- Trần Trầm, người ở đâu?

Kim Thánh tông trong, Trần Trầm đột nhiên nhận được sư tổ Thanh Mộc truyền tin.

Trần Trầm không che giấu, trả lời:

- Ta ở Nam Vực, thế nào sư tổ, đã xảy ra chuyện gì sao?

- Người không ngờ lại thật là Trần Trầm ở Nam Vực, người có phải ở Nam Vực đã làm đại sự gì hay không? Người Tà Long tông đ

ã tra được chỗ chúng ta, vừa rồi ta nhìn thấy hấn đi tìm Đại Tông chủ.

Nhìn thấy truyền tin này, trong lòng Trần Trầm lộp bộp một tiếng.

Quả nhiên, thiên hạ này không có tường không lọt gió, lúc đó diệt Đệ tử Tà Thần điện và mấy Đệ tử Tà Long tông vẫn lưu lại đầu m ối.

Làm sao bây giờ?

Không chờ hấn nghĩ ra biện pháp giải quyết, bên kia Thanh Mộc đã nói:

- Tông chủ lão nhân gia người từ Tà Long tông truyền tin trở về, nói chuyện này rất có thể chỉ có một mình tiểu tử lần trước đến tông môn chúng ta kia biết... Để cho ta hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, an bài tu sĩ, trên đường cướp giết hấn.

- Người kia có thực lực gì, các người nhưng nhất thiết phải cẩn thận!

Trần Trầm có chút vội vàng nói.

Việc này là hấn làm, nếu như bị phát hiện, cùng lắm thì bắt đầu kiếp sống lánh nạn, nhưng nếu liên lụy Ngọc Đỉnh tông, vậy hấn cũng quá bản khoãn.

- Vừa bước vào Phân Thần cảnh không bao lâu, để cho ổn thoả, Tông chủ lão nhân gia người để cho ta an bài hai Phân Thần trung kỳ tu sĩ đi qua, Trần Trầm, ta không biết rõ người đã làm chuyện gì, nhưng ở vùng hẻo lánh này cũng có người điều tra ra được, tình hình ở Nam Vực có thể nghĩ mà biết, người lưu ý nhiều hơn.

Sau đó Thanh Mộc đã không còn truyền tin.

Trần Trầm nắm lệnh bài truyền tin, trong đầu trước tiên nghĩ đến chính là chuyện của Đan Hà tông.

Rất hiển nhiên, đó là con mối.

Còn may mà mình không đi.

- Tà Long tông...

Trần Trầm hít sâu một hơi, ánh mắt dần trở nên nguy hiểm lên.

Sau đó hắn đột nhiên đứng lên, bay khỏi Kim Thánh tông.

...

Một bên khác, Phục Long cũng rời khỏi Ngọc Đỉnh tông.

Lúc này sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, hắn không ngờ ở Ngọc Đỉnh tông lại bị lực cản lớn như thế.

Đại Tông chủ kia tuyên bố người kia là đệ tử tân nhập môn không bao lâu, hắn không có lệnh bài truyền tin của người kia, hỏi lại tin tức khác, hắn hoàn toàn không biết.

Thấy vậy hắn chỉ có thể rời khỏi Ngọc Đỉnh tông.

Hắn không phải người ngu, nếu bức bách quá đáng, chỉ sợ gây nên phản phệ, nhưng hắn cũng không hề từ bỏ, lần này trở về, hắn chuẩn bị mang phụ thân hắn cùng đi Ngọc Đỉnh tông này.

Lấy thực lực Hợp Thể cảnh của phụ thân, không sợ đám người này không nói, nếu đám người này thật không nói, phụ thân còn biết Suu Hồn thuật.

Nghĩ đến Suu Hồn thuật cường đại, trong mắt hắn lóe lên một tia hung quang.

Đang lúc hấn tính toán an bài Ngọc Đỉnh tông thế nào, chỗ không xa trong hư không bỗng nhiên bắn ra một lưỡi dao.

Ầm ầm!

Một tiếng vang trầm, Phục Long căn bản chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào nhục thân đã tan vỡ.

Nếu không phải hấn có pháp bảo bảo vệ thân hồn, một kích này đã đủ để cho hấn hình thần tiêu diệt.

- Ai! Đến cùng là ai?

Phục Long vừa kinh vừa sợ, quan sát bốn phía.

Trong hư không đi ra hai người mang theo bộ mặt xấu xí, trên mặt nhả ra khí tức Phân Thần trung kỳ cường đại.

Nhìn thấy hai người này, Phục Long không nói hai lời một mình bỏ chạy, về phần hấn Chân Long Hậu Duệ dưới thân thì lưu lại để ngăn cản.

Nhưng hai người kia rõ ràng là ôm tín niệm sát đến, một người kiềm chế Chân Long Hậu Duệ sau đó một người khác quả quyết tột cùng đuổi theo.

- Khắc khắc, lại có Chân Long Hậu Duệ làm tọa kỵ, xem ra là một t dê béo.

Nghe được thanh âm khàn khàn phía sau, Phục Long vãi cả linh hồn, trực tiếp đem ném nhẫn trữ vật trên mình ra ngoài.

- Tha ta một mạng, những cái này đều cho ngươi.

- Ha ha.

Kèm theo cười lạnh một tiếng, chuôi kiếm lôi sắc bén cuốn với ki-
ếm khí cường đại tột cùng từ phía sau lưng lại lần nữa đánh tới.

Ầm!

Lần này pháp bảo bảo hộ thần hồn cũng ngăn cản không nổi, trực
tiếp vỡ nát, Phục Long thì mang theo lòng tràn đầy không cam lò-
ng hình thần câu diệt.

Tu sĩ mang theo mặt nạ xấu xí Phân Thần trung kỳ, liếc mắt nhìn
nhấn trử vật trong tay, căn bản không xem xét bên trong có cái gì
đã trực tiếp bóp vỡ nát.

Sau đó quay người lại trợ giúp đồng bạn giết chết Chân Long Hậu
Duệ kia.

Làm xong tất cả những thứ này, nàng mới lấy xuống mặt nạ, lúc n-
ày đã khôi phục không sai biệt lắm Vô Niệm Tiên Tử.

- Tiểu tử này thật là có thể gây chuyện, đáng tiếc những đồ tốt nà-
y.

Vô Niệm Tiên Tử thờ dài, một mối lửa thiêu Chân Long Hậu Duệ
thành tro tàn.

Chương 473

Chương 473: Một Con Đường Đi Đến

Âm!

Cửa luyện đan thất của Ngọc Đỉnh chân nhân bị trực tiếp oanh m ở, đi vào là một lão giả râu tóc dựng đứng lên, như là một con sư t ử.

- Phục trưởng lão, ngươi là có ý gì?

Nhìn lão giả này, Ngọc Đỉnh chân nhân thần sắc bình tĩnh hỏi.

- Phục Long có phải do Ngọc Đỉnh tông các người sắp xếp người giết hay không?

Phục trưởng lão đi thẳng vào vấn đề, ngữ khí lạnh lẽo tột cùng.

Tuy Phục Long không nói tình huống cụ thể cho hẳn, nhưng trong tông môn điều động Chân Long Hậu Duệ đều có ghi chép, mệnh giả của Phục Long bị nghiền nát trước khi đi là Ngọc Đỉnh tông.

Đoạn thời gian trước lại thường xuyên lui tới chỗ của Ngọc Đỉnh chân nhân, Phục trưởng lão trước tiên hoài nghi đương nhiên là N gọc Đỉnh tông.

Ngọc Đỉnh chân nhân nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, hỏi:

- Phục công tử đã chết, chuyện này sao có thể?

Nhìn thấy thần tình của Ngọc Đỉnh chân nhân, trong mắt Phục trư ởng lão lóe lên một tia nghi hoặc, nhưng mà một lát sau ánh mắt đ ã trở nên kiên định.

Thà giết làm một ngàn, không thể buông tha một người, Ngọc Đĩ nh chân nhân này ở trong Tà Long tông địa vị không tính quá cao, hẳn làm chút chuyện này cũng không có người biết.

Nghĩ tới đây, hắn trực tiếp dò xét ra tay, trấn áp Ngọc Đình chân nhân không thể động đậy, sau đó đưa tay đặt ở trên đầu Ngọc Đình chân nhân.

- Phục trưởng lão... tu vi thần thức của ta không thua ngươi, ngươi đừng dùng Suru Hồn thuật đối với ta vô dụng.

Ngọc Đình chân nhân mặt hơi có chút biến hình, khó khăn nói.

Oanh!

Nghe nói như thế, Phục trưởng lão một chương đánh Ngọc Đình chân nhân bay ra ngoài, sau đó dùng ngữ khí vô cùng hung ác nói:

- Ngọc Đình chân nhân, chuyện này ta nhất định sẽ tra ra manh mối, bây giờ ta sẽ đi Ngọc Đình tông, ngươi cầu nguyện chuyện này tốt nhất không có quan hệ với Ngọc Đình tông các ngươi đi, nếu không ta sẽ tàn sát tất cả tu sĩ của Ngọc Đình tông các ngươi, tiếp đó đem thần hồn hòa vào trong pháp bảo!

Dứt lời hắn lại ngoảnh lại nhìn về một người tu sĩ phía sau, phân phó nói:

- Ở đây bố trí xuống trận pháp, không có ta phân phó, không được để hắn rời khỏi một bước, không được để hắn phát ra một truyền tin, hiểu chưa?

- Hiểu rõ!

Tu sĩ kia trùng điệp lên tiếng, sau đó bắt đầu bố trí trận pháp.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Ngọc Đình chân nhân trở nên hết sức khó coi.

Một tu sĩ Hợp Thể cảnh nắm giữ Suru Hồn thuật đi điều tra việc này, tám chín phần mười có thể tra ra đầu mối, nếu thật sự bị hắn p

hát hiện Phục Long là người Ngọc Đỉnh tông giết.

Vậy Ngọc Đỉnh tông thật xong rồi.

Nghĩ tới đây, trong lòng bàn tay hắn đã thấm ra mồ hôi lạnh.

Nhưng hôm nay hắn không thể truyền tin, ở trong Tà Long tông cũng lẻ loi một mình, căn bản không có bất luận biện pháp giải quyết nào...

- A, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, có thể đây là số mệnh đi.

Khẽ thở dài, Ngọc Đỉnh chân nhân nhắm mắt lại, che giấu vẻ tuyệt vọng trong mắt.

...

Một khắc đồng hồ sau.

Phục trưởng lão mang theo mười đệ tử Phân Thần cảnh rời khỏi Tà Long tông, trùng điệp tiến đến một đại thành gần đó.

Mang theo nhiều người như vậy, hắn là mang theo tâm tư tiêu diệt một tông môn.

Việc này, vô luận như thế nào, hắn đều phải tra ra chân tướng.

...

Trần Trầm tiềm phục ở một ngọn núi gần Tà Long tông.

Cái gọi nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, hắn tới nơi này đã được một hai ngày.

Tất nhiên, mục đích chính yếu nhất là làm đám người.

Vạn nhất Ngọc Đỉnh tông làm việc bất lợi, để người kia chạy trốn, hẳn có thể làm kết thúc công việc.

Việc này can hệ trọng đại, hẳn nhất định phải toàn lực ứng đối.

Kết quả chờ hai ngày, người không đợi được, ngược lại là nhìn thấy một nhóm tu sĩ bay ra khỏi Tà Long tông.

Trên mình nhóm tu sĩ này mang theo một cỗ sát khí, rõ ràng không phải ra ngoài làm việc tốt.

Suy nghĩ một chút, hẳn truyền tin cho Thanh Mộc sư tổ.

- Sư tổ, người hỏi một chút Tông chủ lão nhân gia người, đám người Tà Long tông mới vừa ra ngoài kia là làm gì?

Nửa khắc đồng hồ sau, Thanh Mộc truyền đến tin tức.

- Trần Trầm, không liên lạc được với Tông chủ lão nhân gia người.

Nhìn truyền tin này, trong lòng Trần Trầm lộ bộ một tiếng, không nói hai lời bay khỏi thâm sơn, để Ngạo Vũ mang theo mình lấy tốc độ nhanh nhất bay đến một đại thành gần nhất.

Dưới Linh Thạch mở đường, nhưng mà gần nửa ngày, hẳn mới đi tới Thông Tiên thành vùng hẻo lánh nơi.

Ở Thông Tiên thành chờ đợi ước chừng nửa canh giờ, hẳn lại lần nữa nhìn thấy đám người Tà Long tông kia.

- Quả nhiên là hướng về Ngọc Đỉnh tông! Việc này có chút khó làm.

Trong lòng Trần Trầm thở dài, Nam Vực cũng không phải nơi hẻo

lánh, không phải diệt sát một tu sĩ sau đó hủy thi diệt tích thì có thể vạ sự không lo.

Lúc trước, sau khi mình chém giết đám người kia đã giải quyết tốt nhất hậu quả, không ngờ vẫn đưa tới phong ba lớn như vậy.

Hiện ở loại tình huống này... Chỉ có thể một con đường đi đến.

Nghĩ tới đây, hấn lại lần nữa truyền tin cho sư tổ Thanh Mộc.

- Sư tổ, việc này là ta liên lụy đến Ngọc Đỉnh tông, hiện tại có một nhóm tu sĩ Tà Long tông đang đi hướng Ngọc Đỉnh tông, đứng đầu là cường giả Hợp Thể.

- Cái gì... Cường giả Hợp Thể, vậy bây giờ chúng ta sẽ bỏ đi!

Thanh Mộc vô cùng chấn động trả lời.

- Không thể bỏ đi, hiện tại Tà Long tông không có chứng cứ xác thực, có lẽ còn không thể làm khó Ngọc Đỉnh chân nhân, nhưng nếu như các người rút lui, vậy Ngọc Đỉnh chân nhân sẽ thật thảm.

-... Vậy làm sao bây giờ?

- Bố trí xuống trận pháp phong cấm, ta lập tức quay lại, một mẻ hốt gọn bọn hấn!

-...

Thanh Mộc không phản bác được, nếu một người vào một tông môn không tốt, có thể xưng là trên một chiếc thuyền giặc.

Nhưng Trần Trầm ngược lại tốt... Hấn gia nhập Ngọc Đỉnh tông, xem như Ngọc Đỉnh tông trên thuyền giặc của hấn.

Nhưng lại có thể làm sao đây, việc đã đến nước này chỉ có thể ng

he Trần Trầm an bài.

...

Chờ Trần Trầm trở lại Ngọc Đỉnh tông, hoàn cảnh Ngọc Đỉnh tông có thể coi là thần hồn nát thần tính.

Tuy Tông chủ không nói cho bọn hắn xảy ra chuyện gì, nhưng tầng tầng trận pháp này đều nói cho bọn hắn, sắp có đại địch tiến đến.

Lại lần nữa nhìn thấy Trần Trầm, ánh mắt Thanh Mộc hết sức phức tạp.

Tiểu tử này khi ở Hạ giới đã cực kỳ có thể gây rắc rối, không ngờ đến Thượng giới vẫn tính nào tạt này.

- Trần Trầm, thực lực này của chúng ta có thể diệt Tu sĩ Hợp Thể ư?

- Có thể.

Trần Trầm chém đinh chặt sắt nói.

- Vậy sau khi diệt đám người này thì làm sao bây giờ, khẳng định Tà Long tông sẽ còn phái người đến điều tra, lần sau nói không chừng Tông chủ Tà Long tông sẽ đích thân đến.

Thanh Mộc bất đắc dĩ nói.

Luôn giết người diệt khẩu như thế cũng không phải chuyện tốt, ngước lại lỗ thủng sẽ càng chọc càng lớn.

Trần Trầm nghe vậy cắn răng, âm thanh lạnh lùng nói:

- Đến lúc đó ta lại nghĩ biện pháp, nhìn một chút có thể diệt Tà Lo

ng tông hay không.

Thanh Mộc triệt để im lặng.

Dựa theo ý tưởng này của Trần Trầm, nếu Tà Thần điện truy tra x uổng, chẳng phải là cũng muốn tiêu diệt Tà Thần điện

Nhìn như vậy cũng không bước vào Hợp Thể cảnh, cách nói chuyện ngược lại là lớn dọa người.

Trần Trầm không giải thích, hắn cũng muốn diệt Tà Thần điện, nhưng không có năng lực này.

Cho nên hắn muốn làm tuyệt như thế, chủ yếu là để hái Ngọc Đỉnh tông ra ngoài.

Hắn ai làm nấy chịu, tuy cuối cùng khẳng định sẽ làm lớn chuyện, nhưng đầu mâu mọi việc sẽ chỉ ở trên người hắn.

Mà không giống bây giờ, đều là có người tìm Ngọc Đỉnh tông phiền toái.

Về phần sau này Ngọc Đỉnh tông an bài thế nào... Chỉ có thể đưa tất cả đến Nam Vực, trước nhập vào Lê Tiên tông.

Sau khi trong đầu nhanh chóng lướt qua từng ý nghĩ, Trần Trầm hít sâu một hơi, làm xong chuẩn bị chiến đấu.

- Ngạo huynh, ta tất cả những thứ này cũng vì ngươi, đợi một chút nữa ngươi phải xuất một chút lực lượng.

Sau khi Ngạo Vũ nghe được Trần Trầm truyền âm cũng có chút bối rối, lập tức bảo đảm nói:

- Đạo hữu yên tâm, đợi một chút Tu sĩ Hợp Thể kia giao cho ta.

Vừa nói dứt lời, nơi chân trời xa bỗng nhiên lặn lộn, không đợi tu sĩ Ngọc Đỉnh tông phản ứng lại, một Kim Long thân dài hơn hai t răm mét đã rơi vào phía trước sơn môn Ngọc Đỉnh tông.

Ngay sau đó bốn phía Ngọc Đỉnh tông vang lên một tiếng sét lớn!

- Tất cả tu sĩ Ngọc Đỉnh tông, tất cả đều cút ra đây cho ta!

Chương 474: Thôn Thần Bí Điện

Chương 474: Thôn Thần Bí Điện

Nghe được âm thanh hét lớn này, trong mắt không ít tu sĩ Ngọc Đ ỉnh tông xuất hiện thần sắc khủng hoảng.

Ngay trong bọn họ tuyệt đại đa số người nhưng không biết đến uy thế của Cường giả Hợp Thể cảnh, càng không nghĩ tới có một ngày Tu sĩ Hợp Thể cảnh đánh tới cửa như vậy.

Trong Ngọc Đỉnh tông lặng ngắt như tờ, bên ngoài thanh âm kia t rở nên hơi không kiên nhẫn.

- Cái khác rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, ta tới nơi đây chỉ là điều tra một ít chuyện, nếu việc này không có quan hệ với Ngọc Đỉnh tông, ta đương nhiên sẽ không làm khó dễ các người.

Phục trưởng lão vừa dứt lời, trận pháp sơn môn đã bị mở ra, sau khi trận pháp sơn môn mở ra, sau khi thần thức của hắn tiến vào cả

m ứng được từng tu sĩ bị dọa đến không dám loạn động.

- Một nhóm ếch ngồi đáy giếng.

Phục trưởng lão hừ nhẹ một tiếng sải bước bước vào trong Ngọc Đỉnh tông, về phần mười cường giả Phân Thần cảnh khác thì theo sát phía sau.

Tuy bọn hắn chỉ có mười một người, nhưng khí thế kia lại như là thiên quân vạn mã, một bộ hoành hành không gì phải sợ.

Không có cách, ở vùng hẻo lánh này vẫn cho chút chênh lệch với ngũ đại vực.

Lúc đó, Phục Long chỉ là một đệ tử bình thường đi tới Ngọc Đỉnh tông đã có thể dọa lùi Xích Ma tông, chớ nói chi là hôm nay tới nơi này là một Trưởng lão Hợp Thể cảnh kèm thêm mười cường giả Phân Thần cảnh.

Bực này lực lượng muốn diệt Ngọc Đỉnh tông, một tu sĩ Ngọc Đỉnh tông đều chạy không được.

- Các người... Các người đây là...

Đại Tông chủ Ngọc Đỉnh tông đương nhiệm Kim Hỏa chân nhân tiến lên đón, cười rạng rỡ.

- Người là?

Phục trưởng lão liếc mắt nhìn hắn, lạnh giọng hỏi.

- Tại hạ là đệ tử thân truyền của Ngọc Đỉnh chân nhân, giờ đây là người chủ sự trong tông môn.

Kim Hỏa chân nhân giải thích một câu, thần tình có chút nhát gan.

- Người chủ sự ta hiểu được.

Phục trưởng lão nhẹ gật đầu, không nói hai lời lấy tay dè trên đầu Kim Hỏa chân nhân.

Kim Hỏa chân nhân cực kỳ hoảng sợ, liên tục đấu tranh, đồng thời hoảng sợ nói:

- Tiền bối, người đây là làm gì?

- Đương nhiên là sư hèn! Người cho rằng ta có thời gian ở đây phán đoán các người nói chuyện là thật hay giả ư?

Phục trưởng lão hung dữ nói, sau đó một tia hắc khí từ trong bàn tay hất chui ra.

Nhưng vào lúc này, một tay đập lên chỗ cổ tay của hắn, tiếp đó cứ thế di chuyển tay hắn sang một bên.

Phục trưởng lão sầm mặt lại, ngoảnh lại nhìn về phía bên cạnh, lúc này mới phát hiện chẳng biết lúc nào một người trẻ tuổi xuất hiện ở bên cạnh hắn, đang duỗi tay nắm lấy cổ tay hắn.

Người trẻ tuổi thần tình nghiêm túc, ánh mắt thâm thúy, hắn dám xác định chính mình chưa từng gặp qua, nhưng chẳng biết tại sao, lại cho hắn một loại cảm giác quen thuộc.

- Là hắn! Là hắn!

Phía sau truyền đến một thanh âm kinh hô, nguyên bản tu sĩ Tà Long tông lạnh nhạt như hàn băng vạn năm không ngờ lại bởi vì khiếp sợ nhảy dựng lên.

Lúc này, Phục trưởng lão cũng nhận ra Trần Trầm, con người này y mắt co lại thành to bằng mũi kim.

- Thì ra là người!

Giờ khắc này, hẳn cái gì đều hiểu, chẳng trách nhi tử của mình bị giết chết, thì ra gặp được người này ở đây.

Người này ngay cả Đệ tử Tà Thần điện cũng dám giết, chớ nói chi là Phục Long.

Nghĩ tới đây, một linh lực cường hoành từ trong tay hắn bắn ra, nhưng không tránh thoát tay đối phương, lúc này hắn mới nhớ đến đối phương là một tu sĩ Luyện Thể tu thành Cửu Chuyển Kim Thân Quyết.

Phục trưởng lão biểu lộ nghiêm túc, mặc dù đối phương chỉ là tu vi Phân Thần kỳ, nhưng hắn cũng không dám có chút khinh thường.

Tu thành Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, dám giết Người của Tà Thần điện, có thể trước khi bước vào Hợp Thể cảnh nắm giữ pháp tắc, ba cái này vô luận một cái nào đều nói rõ đối phương không bình thường.

Tu sĩ như vậy đáng giá hắn toàn lực đối đãi.

- Mọi người bỏ đi, đều trốn đi!

Kim Hỏa chân nhân hô to một tiếng, sau đó vọt vào xa xa trong một trận pháp thật sớm bố trí tốt.

Những tu sĩ Ngọc Đỉnh tông đang ngây người nghe đến đây cũng phản ứng lại, trong chớp mắt, như là gió cuốn mây tan toàn bộ đều biến mất không thấy gì nữa, trừ cái đó ra, trận pháp sơn môn cũng trong phút chốc đóng lại.

Một đoàn Phục trưởng lão người lập tức biến thành cá trong chậu.

Trần Trầm thấy vậy buông lỏng tay ra, lui về phía sau mấy chục bước, sâu kín nói:

- Đối thủ của người không phải ta.

Dứt lời một tiếng long ngâm rung trời, Ngạo Vũ trực tiếp từ trong Long Trạch vọt ra, lúc này thân thể của hắn tuy chỉ dài vài chục mét, nhưng khí thể lại vượt qua Phục trường lão một cấp.

Phục trường lão làm Trưởng lão Tà Long tông, đối với Chân Long Hậu Duệ quen thuộc nhất, nhưng mà sau đó khi thấy Ngạo Vũ sắc mặt hắn nháy mắt trở nên vô cùng xấu xí.

Đây là một huyết mạch cực độ đến gần Chân Linh Thanh Long! Hơn nữa tu vi bước vào Hợp Thể cảnh!

- Bố trí Hàng Long Trận!

Phục trường lão hét lớn một tiếng, một cái pháp bảo hình vòng tròn từ trong cơ thể hắn chui ra, nghênh đón về phía Ngạo Vũ.

Phía sau hắn, những đệ tử Phân Thần cảnh kia thì là bắt đầu nhanh chóng bố trí trận pháp.

Chân Long Hậu Duệ kia tuy thực lực mạnh mẽ, nhưng Tà Long tông là tông môn đặc biệt đối phó Yêu Thú loài rồng, đối mặt với một con Chân Long Hậu Duệ Hợp Thể, lại có Trưởng lão dẫn dắt, cũng không đến mức bối rối.

Trần Trầm thấy vậy không nói gì, ẩn kỹ một chi pháp tắc trong lòng bàn tay phát sáng lên, vô số đại thụ trong Ngọc Đỉnh tông, trong khoảng khắc bạo tăng tới hơn ngàn mét, thân cây to lớn giống như núi đụn tới những Phân Thần kỳ tu sĩ này.

Rầm rầm rầm!

Vài tiếng trầm đục, Hàng Long Trận bị oanh được liêng xiêng, mà y tu sĩ Phân Thần càng thổ huyết tại chỗ, bản thân bị trọng thương.

Khi Phục trưởng lão giao thủ với Ngạo Vũ cũng chú ý tới một màn này, trong lòng xuất hiện một vết mù mịt.

Đối phương sớm đã có chuẩn bị, hôm nay muốn cầm xuống đối phương, chỉ sợ có chút khó khăn.

Nghĩ tới đây, hắn đánh thẳng đến trận pháp của Ngọc Đình tông.

Ở vùng hẻo lánh này, trận pháp tông môn không tính là cường hãn, chỉ cần công phá trận pháp, chạy đi, vậy sẽ có một chút hi vọng sống.

Dù gì, cũng có thể truyền tình huống nơi này về tông môn, để tông môn có chỗ ứng đối.

Đương!

Một tiếng vang trầm, hắn công kích còn không chạm đến trận pháp, đã bị Ngạo Vũ cứ thế dùng thân thể ngăn cản lại.

Trần Trầm thấy Ngạo Vũ đối phó Phục trưởng lão hoàn toàn không có vấn đề, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, vốn hắn tưởng rằng Phục trưởng lão tu sĩ Tà Long tông đối phó Chân Long Hậu Duệ phải có lượng lớn chiến lực hỗ trợ.

Hiện tại xem ra chiến lực hỗ trợ này cũng rất có giới hạn.

Đã như vậy, hắn sẽ có thể an tâm đối phó những tu sĩ Tà Long tông khác.

Đối phó những tu sĩ Phân Thần này, hắn không cần đến Vạn Hóa

Thần Phong một kích đã có thể hao tổn linh hoạt kỳ ảo lực lượng, chỉ là dùng một chi pháp tắc dây dưa khổng chế là đủ.

Không qua một khắc đồng hồ, mười Tu sĩ Phân Thần cảnh đã vẫn lạc hơn phân nửa.

...

Trong trận pháp của Ngọc Đỉnh tông.

Kim Hỏa chân nhân nhìn một màn này, trong lòng rung động không thôi, ngoảnh lại nói với Thanh Mộc bên cạnh:

- Thanh Mộc đạo hữu, đồ đệ này của ngươi như thế nào mạnh mẽ như thế? Thực lực thế này coi như là Tông chủ lão nhân gia người cũng không sánh nổi?

Thanh Mộc có chút xấu hổ, làm sao trong lòng của hắn không khiếp sợ

Hắn mới thật không dễ dàng bước vào Phân Thần cảnh không bao lâu, đồ tôn đã giết Phân Thần như giết chó, khiến trong lòng hắn hơi có chút cảm giác khó chịu.

- Là đồ đệ của ta, ta cảm thấy hắn có thể là một đại năng chuyển thế đi...

Thanh Mộc có chút không xác định nói, cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì sao đồ tôn này cường hoành như vậy.

- Thì ra là thế.

Kim Hỏa chân nhân nhẹ gật đầu, ánh mắt trở nên kính sợ.

Mà lúc này, Trần Trầm đã chém giết mười tu sĩ Phân Thần cảnh Tà Long tông hầu như không còn.

Diệt cái này một nhóm Tu sĩ Phân Thần cảnh, Trần Trầm không c hút khách khí, trực tiếp vận dụng Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết tịnh hóa tất cả bọn hắn, lực lượng thần thức tăng thêm một bước, cơ hồ muốn đạt tới Phân Thần tiêu chuẩn đỉnh phong.

- Hô!

Trần Trầm thỏa mãn thở ra một hơi, tiếp đó nhìn về phía Ngạo Vũ còn đang kịch đấu với Phục trưởng lão.

- Ngạo huynh, muốn ta hỗ trợ không?

- Không cần.

Ngạo Vũ ồm ồm nói, lúc này nó đã chiếm tuyệt đối thượng phong.

Nó vừa dứt lời, Phục trưởng lão lại là nhân cơ hội nhìn về phía Trần Trầm, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, ghen ngào quát:

- Tiểu tử, vì sao ngươi biết bí thuật chí cao của Tà Thần điện! Thôn Thần Bí Điện!

Chương 475: Tiềm Nhập Tà Long Tông.

Chương 475: Tiềm Nhập Tà Long Tông.

“Thôn Thần Bí Điện”, trong nhất thời, Trần Trầm không kịp phản

ứng, một lát sau hắn mới hồi thần lại.

Thì ra là Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết...

Khụ khụ, hắn vẫn luôn coi Thôn Thần Bí Điển là Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết, cho nên một lúc sau, hắn đã sắp quên bản danh của Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết.

Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết là bí thuật chí cao của Tà Thần điện.

Trần Trầm cẩn thận nhớ lại một phen, lúc trước Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết là đạt được từ trong thức hải của một cường giả tên là Tà Đế.

Thức hải kia lớn kinh người, giống như một tiểu thế giới.

Cho dù là hiện tại hắn ngẫm lại đều cảm thấy cao không thể chạm, muốn tu luyện tới loại cảnh giới đó, cần phải bao lâu thời gian nữa, yêu cầu giết bao nhiêu người.

Giờ đây xem ra, Tà Đế kia chắc chắn là người của Tà Thần điện, hơn nữa nắm giữ loại tu vi đó, nói không chừng là kinh thiên đại năng giống như điện chủ.

Còn về phần vì sao hắn lại chết ở Hạ giới mình sinh ra.

Vạn năm trước xảy ra chuyện gì.

Tà Thần điện tiến vào qua Hạ giới.

Trong đầu Trần Trầm tự biên tự diễn ra một đoạn chiến tranh, có thể diệt cường giả khủng bố như Tà Đế này chắc chắn cũng là cường giả khủng bố khác đồng cấp.

Ngẫm lại thi hài Huyền Vũ to lớn của Huyền Vũ tông kia, suy ng

hĩ lại một chút hỏa diễm vạn năm không tắt của Hỏa Diễm sơn mà
ách.

Suy nghĩ lại một chút của mình đạt được truyền thừa Cửu Chuyển
Kim Thân Quyết.

Tất cả những thứ này xuyên chuỗi kết hợp lại xong, làm cho hấn c
àng phát giác Hạ giới không đơn giản.

Oanh!

Một tiếng bạo hưởng, Phục trưởng lão Phân Thần thời khắc bị Ng
ạo Vũ bắt được cơ hội, một cái đuôi liền vung hạ xuống phía dưới
bầu trời, nện vào trong lòng đất.

Ngang!

Ngạo Vũ trường ngâm một tiếng, một đôi long trảo nháy mắt tăng
vọt mấy chục lần kích thước, hướng về phía dưới Phục trưởng lão
vỗ xuống đi.

Ầm ầm!

Đỉnh núi gần đó đều theo rung động, một chút kiến trúc vô cùng r
ắn chắc, dùng trận pháp gia cố qua bắt đầu điên cuồng lung lay.

Sau một hồi lâu, mọi việc bình tĩnh lại.

Trần Trầm không nhìn cái hố to phía dưới, bởi vì đã không cần thi
ết.

Lực lượng thần thức của Phục trưởng lão đã bay ra ngoài, không
do dự, hấn vẫn như cũ dùng Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết tịnh
hóa.

Thôn phệ lực lượng thần thức tu sĩ Hợp Thể, thần thức hấn nháy

mắt tăng vọt, từ Phân Thần hậu kỳ cách đỉnh phong kém một tia t hoáng cái đã tăng tới Phân Thần đỉnh phong Hợp Thể kém một ti a.

- Bí thuật chí cao của Tà Thần điện....

Trần Trâm làm bầm lặp lại một lần câu nói này.

Giờ đây suy nghĩ cẩn thận, Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết thật là có thể nói nghịch thiên, so sánh đủ loại bí thuật loạn thất bát tao c ủa Thượng giới, Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết đơn giản, trực ti ếp, bá đạo.

Đây mới thực sự là cường đại, hơn nữa có thể sử dụng một đời bí thuật.

...

Phục trưởng lão vẫn lạc thật lâu, trận pháp Ngọc Đỉnh tông mới b ị mở ra, Kim Hỏa chân nhân và một đám tu sĩ Ngọc Đỉnh tông đi ra, đại bộ phận tu sĩ Ngọc Đỉnh tông căn bản không dám nhìn thắ ng Trần Trâm, chỉ yên lặng cúi đầu.

- Cái này... Trần...

Kim Hỏa chân nhân cảm thấy của mình phải nói chút gì, nhưng lạ i nhất thời gian không biết nên xưng hô Trần Trâm như thế nào.

- Tiền bối xưng hô tên của ta là được rồi, cuối cùng ta cũng là đệ t ử Ngọc Đỉnh tông.

Trần Trâm khiêm tốn cười nói.

- Vậy tha thứ lão hủ mạo muội... Trần Trâm, người diệt những đệ tử Tà Long tông này, xong chuẩn bị an bài thế nào chưa, còn có s ư phụ ta giờ đây cũng không biết thế nào.

Kim Hỏa chân nhân nói cực kỳ câu nệ, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Trần Trầm cười tiếp lời nói:

- Chắc hẳn các người cũng đã được nghe nói đến Lê Tiên tông, lúc này đệ tử các nàng đang di chuyển hướng Nam Vực, còn chưa đi được bao xa, ta đã bảo các nàng dừng lại chờ đợi một chút. Đệ tử Ngọc Đỉnh tông chúng ta chạy tới, cùng với bọn hắn đi Nam Vực phát triển đi.

- Về phần Tông chủ lão nhân gia người... Ta sẽ nghĩ biện pháp.

Kim Hỏa chân nhân biết được Trần Trầm đã nghĩ kỹ tông môn đương lo, hơi nhẹ nhàng thở ra.

- Đã như vậy, vậy thì việc này không nên chậm trễ, ta sẽ chuẩn bị công việc trong tông.

Dứt lời Kim Hỏa chân nhân chấp tay đi an bài, giờ đây Ngọc Đỉnh tông không có lựa chọn khác, chỉ có thể mặc cho Trần Trầm lăn qua lăn lại.

Thanh Mộc biết Trần Trầm chuẩn bị làm gì, nhưng mà không lên tiếng, chỉ lo âu nhìn Trần Trầm một chút.

Trần Trầm cho hắn một ánh mắt yên tâm, xong khoanh chân ngồi ở trên lưng Ngạo Vũ.

- Sư tổ, chúng ta Nam Vực gặp lại.

...

Trần Trầm một đường trần trở, một ngày xong đã thông qua Truyền tông trận đạt tới Nam Vực, đồng thời lại chui vào phía trước mai phục ngọn núi kia trong.

Lê Tiên đã sớm tại đây đợi, gặp Trần Trầm tới, nàng nhỏ giọng nói:

- Tà Long tông không lại phái người đi Ngọc Đỉnh tông.

Nghe nói như thế, trong lòng Trần Trầm khẽ buông lỏng.

Cũng không có môn phái nhỏ đều có các loại vật liệu mệnh giả, Phục trưởng lão vẫn lạc, Tà Long tông khẳng định là trước tiên biết được, hẳn chỉ sợ Tà Long tông không dứt, lại phái một nhóm người đi.

- Tà Long tông kia có động tác gì khác hay không?

Trần Trầm hỏi.

- Không thấy có số lớn thành viên xuất động hoặc là trở về, ta đoán tuyệt đại bộ phận tinh lực của bọn hắn vẫn như cũ đầu nhập vào việc tìm kiếm hung thủ kia.

Nghe nói như thế Trần Trầm nhẹ gật đầu.

Tà Long tông giờ đây xem như tự lo không xong, đã chết một Hợp Thể Trưởng lão tất nhiên là đại sự, nhưng Tà Thần điện đưa xuống nhiệm vụ mới là quan trọng nhất.

- Người sẽ không thật nghĩ động Tà Long tông chứ...

Lê Tiên hỏi dò.

Trần Trầm dứt khoát kiên quyết gật đầu.

- Chuyện này nhất định phải làm!

Nói xong, hắn lấy ra một cái ngọc giản giới thiệu nói:

- Tà Long tông có ba tu sĩ Họp Thễ, ngoại trừ Tông chủ ra, hai người khác đều là tu sĩ Họp Thễ sơ kỳ, giờ đây Phục trưởng lão đã chết, Tông chủ bên ngoài tìm kiếm hung thủ, trong tông môn chỉ có một cường giả Họp Thễ.

- Nhưng mà cần phải chú ý là trong Tà Long tông chỉ ít có hơn mười Chân Long Hậu Duệ, hơn ngàn con Yêu Thú đủ loại, tuy giờ đây hơn phân nửa đều ở bên ngoài, nhưng nói không chừng có như thế một hai con Họp Thễ cảnh ở trong tông môn.

- Chân Long Hậu Duệ có thể giao cho ta.

Trong đầu truyền đến âm thanh của Ngạo Vũ.

Trần Trầm khẽ gật đầu, tiếp đó chỉ mấy tòa kiến trúc của Tà Long tông ở phía xa, nói:

- Tiến vào Tà Long tông xong, trước tiên cứu người, Ngạo huynh, người vẫn phải tiện thể tiện thể phá hoại kiến trúc.

- Hiểu rõ

...

...

Cứ như vậy, Trần Trầm trừ liệu hơn nửa canh giờ, xong thì bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Chờ đến đêm khuya, hắn từ trong túi Linh Thú thả ra một con Chân Long Hậu Duệ, Chân Long Hậu Duệ này là đám người Phục trưởng lão bọn họ đưa đến Ngọc Đỉnh tông, sau khi Ngạo Vũ đi ra thì một mực bị chấn nhiếp không dám nhúc nhích, sau khi bị bắt sống.

- Ngạo tiên bối, các ngươi muốn động Tà Long tông thật sự là quá tốt, ta đã sớm không quen nhìn bọn hấn, nếu không ta chụp vào cái vòng, ai muốn nghe bọn mệnh lệnh của hấn.

Bạch Long vừa chui ra ngoài, không ngờ lại miệng nói tiếng người, ngữ khí còn có chút bất bình.

- Đợi một chút nói thế nào, biết chứ?

Trần Trầm sâu kín hỏi.

- Biết biết! Các vị tiên bối, đợi một chút trở ra, trước đi Ngự Long trì thả ra toàn bộ Yêu Thú hậu duệ Chân Linh đi, chỉ cần giải trừ cấm chế cho bọn chúng, ta nghĩ có lẽ chúng nó rất tình nguyện gia nhập phá hoại Tà Long tông!

Bạch Long hung tợn nói, trong ánh mắt tràn đầy ý phá hoại.

Ánh mắt Trần Trầm sáng lên, nhẹ gật đầu.

Lúc trước hấn từng có ý tưởng này, nhưng mà Ngạo Vũ còn không phải Chân Linh chân chính, nhiều nhất chỉ có thể chấn nhiếp, không thể điều khiển.

Giờ đây nếu hiểu rõ biện pháp Tà Long tông khống chế Yêu Thú, cái kia có thể như thế thao tác.

- Cứ quyết định như thế đi, chúng ta xuất phát!

Trần Trầm nghiêm túc ra lệnh.

Bạch Long nghe đến đây há to miệng, Trần Trầm và Lê Tiên cũng không chê, trực tiếp chui vào, về phần Ngạo Vũ, thì về tới trong túi Linh Thú.

Nuốt vào đám người Trần Trầm, hạ thân Bạch Long run rẩy, lấy

một cái cảm chế giả bọc tại trên cổ, sau đó bay về hướng Tà Long tông đi, cũng không lâu lắm đã bay đến trên không Tà Long tông.

- Phục trưởng lão ở nửa đường bị người diệt sát, ta trốn về đây nó i rõ tình huống!

Bạch Long đối với phía dưới rống lên một tiếng, một lát sau có đệ tử Tà Long tông bay ra.

Đệ tử Tà Long tông kia liếc mắt nhìn Bạch Long cũng không nghĩ quá nhiều, để nó đi vào.

Chương 476: Diệt Tông.

Chương 476: Diệt Tông.

- Ta dẫn người đi gặp Long trưởng lão.

Đệ tử kia rõ ràng cũng được biết Phục trưởng lão vẫn lạc chuyện, gặp Bạch Long may mắn còn sống sót trở về, trước tiên nghĩ đến đương nhiên là mang Bạch Long đi gặp trong tông môn còn lại một Hợp Thể Trưởng lão.

- Ân!

Bạch Long gạt đại đầu long to lớn một cái, trong mắt lóe lên vẻ kinh hoàng.

Đệ tử kia chỉ tưởng nó là nghĩ mà sợ, cũng không nghĩ quá nhiều.

...

Trong miệng Bạch Long, Trần Trầm cũng không nhàn rỗi, thừa dịp nháy mắt thời gian này, hắn lấy nhẫn trữ vật của Phục trưởng lão ra, kiểm tra một phen.

Trong đó có chừng hơn mười vạn Linh Thạch cực phẩm và hơn một trăm khối Linh Tinh.

Không thể không nói, Tà Long tông so với Kim Thánh tông giàu hơn không ít, chỉ Linh Tinh này, Kim Tông chủ đã không bỏ ra nổi.

Ngoại trừ những linh thạch Linh Tinh này, còn có mấy cái vòng tròn giống với cái bọc trên cổ Bạch Long.

Thứ này tên là Ngự Vòng, chỉ ở Tà Long tông mới có, Trần Trầm xem chừng hiệu quả so với Kim Cô Chú trong Truyền thuyết thần thoại ở kiếp trước không sai biệt lắm.

Hắn vốn cho là Tà Long tông ngự thú dựa vào là cảm hóa, hiện tại xem ra là hắn suy nghĩ nhiều.

Bên cạnh vòng tròn, còn có mười mấy loại pháp bảo, tất cả đều là tinh phẩm.

Cuối cùng còn có mấy cái ngọc giản, Trần Trầm nhìn một chút, ngoại trừ một cái có thể trực tiếp xem xét ra, nhưng cái khác hắn căn bản mở không ra, rất rõ ràng là dùng thủ đoạn bảo mật đặc biệt nào đó, có lẽ là bí tịch độc môn của Tà Long tông.

Về phần cái có thể mở ra chính là bí thuật tên “Sưu Hồn thuật”.

Bí thuật này có thể dùng thần thức cường đại trực tiếp xâm nhập trong thức hải kẻ yếu, kiểm tra ký ức của đối phương, là một loại t

hiên môn bí thuật.

Không đợi Trần Trầm tiếp tục nghiên cứu một chút, bên ngoài Bạch Long đã bị đệ tử kia dẫn tới trước mặt Long trưởng lão.

Sắc mặt Long trưởng lão âm trầm, lạnh lùng nói:

- Phục trưởng lão chết rồi, người còn có mặt mũi trở về, nói, là ai giết Phục trưởng lão!

Bạch Long phản xạ có điều kiện lạnh run một cái, tiếp đó nhỏ giọng trả lời:

- Cụ thể người nào ta không rõ ràng, nhưng mà khi đó Phục trưởng lão dùng lưu ảnh thạch ghi chép tướng mạo những người kia, đúng thời ném cho ta.

- Đưa lưu ảnh thạch đây, cho ta xem một chút!

Long trưởng lão đưa ra tay, có chút vội vàng nói.

Phục trưởng lão chết rồi, đây đối với Tà Long tông chính là đại sự, hắn đang lo không giải quyết được, không ngờ lại lưu lại lưu ảnh thạch.

Có lưu ảnh thạch, vậy thì dễ làm.

- Lưu ảnh thạch giấu ở trong miệng ta.

Bạch Long trả lời, tiếp đó há miệng ra.

Long trưởng lão theo bản năng nhìn vào trong miệng nó, một giây sau, một vệt quang hoa loá mắt tột cùng từ trong miệng Bạch Long nở rộ, càng có một đóa liên hoa chậm rãi nở rộ.

Long trưởng lão ý thức xuất hiện như thế trong nháy mắt hoảng h

ót, một giây sau, Ngạo Vũ đã từ trong miệng Bạch Long chui ra, một cái nuốt Long trưởng lão xuống.

Kèo kẹt kèo kẹt!.

Một hồi âm thanh nhai kỹ làm cho người ta phát lạnh vang lên, Long trưởng lão căn bản không kịp phản ứng, nhục thân đã tan vỡ.

Ngay sau đó Trần Trầm và Lê Tiên đồng loạt ra tay, cường giả Hợp Thể cảnh lưu thủ ở Tà Long tông hoàn toàn chết đi.

- Không ngờ, ta cũng chém giết tu sĩ Hợp Thể, tiểu hãn đản, ta xem như trên thuyền giặc của ngươi!

Nhìn hoàn cảnh chung quanh, Lê Tiên có chút buồn vô cớ nói.

Vẻ mặt Trần Trầm lạnh lẽo giải quyết đệ tử Tà Long tông vẫn còn trong trạng thái ngờ ngác, thản nhiên nói:

- Hôm nay nếu có thu hoạch gì, đều dùng đến phát triển Lê Tiên tông.

Nghe nói như thế, phiền muộn trên mặt Lê Tiên biến mất, lấy ra một cái mặt nạ kéo lại, biến thành một tráng hán thô kệch, sau đó thân hình lóe lên rồi biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, xa xa sáng lên hỏa quang mãnh liệt.

- Ngự Long trì ở đâu?

Trần Trầm cũng lười dùng hệ thống, trực tiếp hỏi Bạch Long, đống thời cũng thay đổi tướng mạo của mình.

- Ở... Ở nơi đó, ta đưa các ngươi đi!

Thân hình Bạch Long run lên, sau lưng Trần Trầm bay về chỗ sâu Tà Long tông.

Về phần Ngao Vũ đã biến thành khổng lồ ngàn mét, một cái đuôi quét tới, đỉnh núi phía dưới trực tiếp bị mất sạch hôi phi yên diệt.

- Xảy ra chuyện gì?

- Nhanh đi tìm Long trưởng lão! Có Hợp Thể hậu duệ Chân Linh đột kích!

- Khai trận phương thức!

Trong lúc nhất thời vô số âm thanh ồ ào tràn ngập Tà Long tông, hơn ngàn tu sĩ đi ra, nhìn thấy bên ngoài là một mảnh hỗn loạn, đều có chút mờ mịt lúng ta lúng túng.

...

Trần Trầm đi tới Ngự Long trì, một nhóm Yêu Thú hậu duệ Chân Linh ở trong hình như cảm nhận được hỗn loạn bên ngoài, trở nên có chút xao động.

Càng có mở ra linh trí trực tiếp hô to kêu lớn lên, một bộ dáng Phong Ma.

Trần Trầm không chút suy nghĩ đã phá cấm chế của Ngự Long trì, xong đều lấy xuống Ngự Vòng trên cổ những con yêu thú này.

Hống!

Ngao!

Những yêu thú này cũng không khách khí, từng cái so với lòng mãnh hổ còn mạnh hơn, kêu gào rống giận ra ngoài tàn phá 4 phía.

Tu sĩ Tà Long tông nghe được động tĩnh chạy đến nhìn thấy tình cảnh này quay đầu bỏ chạy, còn không chạy ra bao xa đã bị đuổi kịp, tiếp đó bị nuốt sống.

Trần Trầm đè nén khó chịu trong lòng, cuối cùng thở dài thật sâu.

Thượng giới này chính là một thế giới như vậy, phát huy pháp tắc mạnh được yếu thua đến cực hạn.

Hắn và Tà Long tông nguyên bản không có mâu thuẫn trực tiếp, thế nhưng giờ đây, hắn vì bảo trụ Ngọc Đỉnh tông cần phải phá hỏng Tà Long tông này.

Trách chỉ có thể trách Tà Long tông xui xẻo.

Lắc đầu, hắn quay người rời khỏi, đồng thời trong đầu hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, Ngọc Đỉnh chân nhân ở đâu?

Hỏi thăm mấy lần xong, đạt được đáp án chính xác, Trần Trầm lập tức theo hệ thống chỉ dẫn, đi tới phía trước một kiến trúc bình thường.

Bốn phía kiến trúc này hiện đầy trận pháp, Trần Trầm thông qua hệ thống tìm được trận nhãn, rất nhanh đã phá vỡ trận pháp.

Loại khôn trận này khó phá trận là người trong trận, mà người ngoài trận muốn phá trận cũng không khó.

Vừa phá trận Ngọc Đỉnh chân nhân đã vọt ra, nhìn thấy tình huống hỗn loạn bên ngoài xong, hắn ngơ ngác.

- Ngọc Đỉnh tiền bối, có khoẻ hay không?

Trần Trầm cười lên tiếng chào, khôi phục nguyên trạng.

Ngọc Đình chân nhân vậy mới quay đầu lại nhìn về phía Trần Trầm, đồng thời cũng ý thức được cứu hấn đi ra ngoài là người trẻ tuổi trước mặt này.

Lúc này, Trần Trầm nở nụ cười ôn hòa, bởi vì không động thủ, trên mình không nhuốm bụi trần, lại phối hợp hỏa quang thấu trời là m bối cảnh, và vô số thanh âm ồn ào, loại cảm giác mâu thuẫn này làm Ngọc Đình chân nhân trong lúc nhất thời không ngờ lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Qua thật lâu, hấn mới hỏi dò:

- Đây đều là thủ bút của ngươi?

- Thiên thời địa lợi nhân hoà mà thôi, không đáng nhắc đến.

Trần Trầm giải thích nói.

- A.

Ngọc Đình chân nhân thở dài, cũng không nói gì lời cảm tạ, không ngờ lại xoay người sang chỗ khác giết người.

Trần Trầm có chút kinh ngạc, một lát bất đắc dĩ cười nói, thần thức cảm ứng một lần bốn phía xong, hấn không vội vã đi tìm bảo khố của Tà Long tông, mà trước bay đến trong một đại điện.

Trong đại điện này để đó lít nha lít nhít ngọc giản, lúc này những ngọc giản này như đọt pháo lớp lớp sụp đổ.

Rất hiển nhiên, đây đều là mệnh giản của tu sĩ Tà Long tông, mà mệnh giản sụp đổ thì đại biểu đang có lượng lớn tu sĩ Tà Long tông vẫn lạc.

Trần Trâm không chút suy nghĩ, một bàn tay đi xuống, đập nát toàn bộ mệnh giản.

Ngay sau đó tìm được tàng thư các của Tà Long tông, một trận phá hoại xong, đem đủ loại đăng ký tin tức, và ghi chép lịch sử trước kia của Tà Long tông tất cả đều hủy không còn một mảnh.

Cái này tốt, chờ người Tà Long tông bên ngoài trở về, ai cũng không nghĩ ra Ngọc Đỉnh tông.

Tất nhiên, bọn hắn trở về nhìn thấy cảnh tượng này, khẳng định cũng không có thời gian nghĩ đến Ngọc Đỉnh tông gì.

Thậm chí Phục trưởng lão chết bọn hắn đều không rảnh đi điều tra.

Tông môn đều bị hủy, còn nói cái gì Phục trưởng lão.

Hắn có thể tưởng tượng ra được dáng dấp ngơ ngác của Tông chủ Tà Long tông sau khi trở về tông môn.

Ha ha.

Trần Trâm cười khẽ một tiếng, chụp một đệ tử Truyền tin đang lên truyền tin thành bột mịn.

Hôm nay hắn muốn hủy diệt toàn bộ mọi vật liệu có thể lưu lại tin tức ở nơi này.

Chương 477: Móc Sạch.

Chương 477: Móc Sạch.

Chưa tới nửa giờ sau, Tà Long tông dưới đàn thú tàn phá bốn phía đã triệt để biến thành phế tích, tu sĩ Tà Long tông có thể chạy thoát chưa tới một phần mười.

Lúc này, Trần Trầm mới vận dụng hệ thống bắt đầu tìm kiếm bảo khố Tà Long tông.

Tuy nhẫn trữ vật ở Thượng giới này có thể chứa đựng không ít thứ, nhưng tu sĩ đi ra bên ngoài, luôn có khả năng xảy ra bất trắc, tùy thân nếu mang theo lượng lớn tài nguyên, vạn nhất vẫn lạc ở bên ngoài, vậy sẽ tạo thành tổn thất không cách nào ước lượng đối với tông môn.

Bởi vậy các đại tông môn đều sẽ xây dựng bảo khố, mà không phải như Trần Trầm tùy thân mang theo lượng lớn Linh Thạch và các loại vật liệu.

- Hệ thống, gần đó có bảo khố hoặc các loại vật liệu hay không?

- Không có.

...

Trần Trầm một đường tìm kiếm, lại thêm cơ bản phán đoán, một lát đã tìm được bảo khố chỗ trên mặt đất.

Bảo khố Tà Long tông sắp đặt trận pháp độc lập, cực kỳ kiên cố, khiến Trần Trầm nhìn không được hơi nhớ nhung Lục Đậu.

Nếu có Lục Đậu ở đây, hẳn làm gì cần phải nghĩ biện pháp phá vỡ trận pháp như vậy.

Chỉ là không biết rõ lúc nào mới có thể tìm được vết nứt không gian liên thông Hạ giới.

Nhưng mà hắn cũng không lo lắng, lập tức lấy tất cả vật liệu loạn thất bát tao trong nhẫn trữ vật của Phục trưởng lão và Long trưởng lão trong ra ngoài, được hệ thống trợ giúp rất nhanh đã tìm được lệnh bài mở ra trận pháp.

Tuy Tà Long tông không phải một tông môn rất lớn, nhưng tài liệu dùng để xây dựng bảo khố cũng cực kỳ cứng cõi, nhìn dạng kia dường như dùng tất cả đều là vật liệu luyện khí.

Cầm vật liệu luyện khí dùng để xây dựng, vậy dưới mắt Trần Trầm xem ra là một loại rất xa xỉ hành động.

- Lê Tiên tông cũng phải lập một cái bảo khố...

Trần Trầm suy nghĩ một chút, lấy ra Vạn Hóa Thần Phong, cũng không cần linh lực thôi động, trực tiếp bằng vào mũi nhọn của Vạn Hóa Thần Phong cắt lên một đường.

- Trần Trầm, người tốt nhất nhanh lên một chút, vẫn có đệ tử Tà Long tông đào thoát, tiếp đó truyền tin ra ngoài, ta thấy không bao lâu Tà Long tông sẽ an bài cường giả trở về.

Trong Lệnh bài truyền tin truyền đến âm thanh của Lê Tiên, Trần Trầm không dám trì hoãn, tốc độ lại nhanh mấy phần, một chút phế liệu hắn không để vào trong nhẫn trữ vật.

Chính thức tiến vào bảo khố, vừa vào đã nhìn thấy Linh Thạch cực phẩm chồng chất như núi, Trần Trầm liếc qua xong lập tức toàn bộ thu vào trong nhẫn trữ vật.

Linh Tinh dự trữ có chừng tám trăm khối, hắn cũng không khách khí, cùng thu vào.

Về phần đan dược, pháp bảo, luyện khí, bí tịch... Những cái này càng không cần nhiều lời, Trần Trầm mỗi đi vào một gian thì đổi một cái nhẫn trữ vật, cũng không lâu lắm đã tràn đầy năm cái nhẫn trữ vật.

Thu tất cả vật liệu hắn có thể nghĩ đến vào, không ngờ lại còn có một gian mật thất, trong lòng Trần Trầm hơi hiếu kỳ, đẩy ra cửa lớn mật thất, một cảm giác nóng rực lập tức đập vào mặt.

- Thì ra là thứ này... Cũng đúng, dù sao Tà Long tông cũng là một ngụ thú tông môn.

Trần Trầm bừng tỉnh hiểu ra, trong mật thất này không phải cất giấu vật liệu, mà là năm quả trứng.

Năm quả trứng này có kích thước màu sắc hình dạng không giống nhau, xem ra đều là trứng của hậu duệ Chân Linh.

Nhưng mà có thể bị Tà Long tông đặt ở chỗ sâu nhất trong bảo khố, khẳng định không phải hậu duệ Chân Linh bình thường.

Không kịp cẩn thận giám định, Trần Trầm cẩn thận từng li từng tí bỏ năm quả trứng vào trong nhẫn trữ vật, xong bay thẳng ra khỏi bảo khố.

Lúc này, Tà Long tông đã cơ bản bình tĩnh lại, rất nhiều Yêu Thú cũng đã biến mất không còn tăm tích.

Trần Trầm mới vừa ra tới, Lê Tiên đã xuất hiện trước mặt hắn.

- Đi mau! Không đi thì không còn kịp rồi!

Nàng vừa dứt lời, Ngạo Vũ twf chân trời xông thẳng đến, một hồi linh lực gào thét qua lôi cuốn hai người bay khỏi Tà Long tông.

CỜ nửa khắc đồng hồ sau khi bọn hắn đi, mấy đạo lưu quang phủ

xuống trên không Tà Long tông.

Bọn hắn là cường giả tông môn gần đó ưng thuận thỉnh cầu của Tông chủ Tà Long tông tới trước trợ giúp, mấy người nhìn thấy thảm trạng của Tà Long tông xong đều thật lâu không nói gì.

Bởi vì Tà Long tông là tông môn phụ thuộc Tà Thần điện, cho nên ngày bình thường bọn hắn đều phải nể Tà Long tông ba phần, không ngờ hôm nay Tà Long tông lại trực tiếp bị diệt.

Phải biết nơi này chính là Nam Vực, đó là địa bàn của Tà Thần điện.

Trực tiếp diệt một cái tông môn phụ thuộc Tà Thần điện, đây quả thực là trần trụi khiêu khích đối với Tà Thần điện!

Nhiều năm rồi không có người, không có tông môn nào dám như vậy.

Xem ra... Nam Vực lại muốn không bình tĩnh.

...

Ngạo Vũ trên tầng mây cuồn bay, tốc độ kia vô cùng nhanh, tầm nửa ngày sau, ba người đã về tới Kim Thánh tông.

Thấy đã an toàn, sắc mặt Lê Tiên bởi vì xúc động mà hơi đỏ lên.

Làm ra đại sự kinh thiên động địa bực này cho dù nàng là cường giả Hợp Thể cảnh đều khó tránh khỏi tim đập rộn lên.

Không có cách, thật sự là quá kích thích.

Trái lại, tuy Trần Trâm cũng hơi xúc động, nhưng mà lại bình tĩnh hơn nàng nhiều.

Cái này không để cho nàng hoài nghi có phải trước đây Trần Trầ
m từng làm chuyện tương tự hay không.

Nghĩ tới đây, nàng càng nghĩ càng sợ, lúc trước sao nàng lại dám
bắt tiểu tử này về bỏ vào Lê Tiên tông.

Còn này tiểu tử này không hủy Lê Tiên tông, nếu không chỉ sợ nà
ng giận đến tẩu hỏa nhập ma...

- Người nhìn ta làm gì?

Trần Trầ thấy Lê Tiên nhìn mình chăm chăm, sắc mặt biến rồi lại
biến, không khỏi cười nói.

- Không có gì, lần này thu hoạch bao nhiêu thứ?

Lê Tiên thu liễm nỗi lòng, nhỏ giọng hỏi.

Dứt lời trong lòng nàng cũng mơ hồ hơi chờ mong, bởi vì lúc trướ
c Trần Trầ đã nói sẽ đem dùng tất cả thu hoạch lần này đến phát
triển Lê Tiên tông.

- Không nhiều, Linh Thạch cực phẩm có hơn một nghìn vạn khối.

Trần Trầ hơi hột nói.

Nói xong hắn cũng không nhịn được cười, nhớ ngày đó hắn vừa t
ới Thượng giới, đánh cướp mấy trăm khối Linh Thạch cực phẩm,
vui vẻ không được, không ngờ mới qua chút thời gian này, Linh T
hạch cực phẩm đã bắt đầu lấy ngàn vạn làm đơn vị.

- Hơn một ngàn vạn khối...

Sắc mặt Lê Tiên trì trệ, theo bản năng hướng thụt lùi ra sau hai bư
ớc.

Nhiều linh thạch như vậy đều có thể đủ Truyền tống các đệ tử Lê Tiên tông! So với tồn kho của Lê Tiên tông, chỉ ít nhiều gấp năm mươi lần!

Nhiều Linh Thạch cực phẩm như vậy, làm sao tiêu hết?

- Linh Tinh, đại khái tám trăm khối.

Trần Trâm lại nói.

- Tám trăm khối Linh Tinh?

Lê Tiên kinh hô một tiếng.

Trần Trâm thấy vậy ghét bỏ nhìn nàng một cái, nữ nhân này rõ ràng cũng không thấy qua việc đời, thua thiệt hẳn lúc trước còn cảm thấy nữ nhân này xuất thủ hào phóng.

A, biết người không quen.

- Ta... Ta chỉ có bốn khối Linh Tinh, bình thường còn tiếc không dám dùng.

Lê Tiên đáng thương nói.

Nàng là một tu sĩ vùng hẻo lánh nơi, vừa bước vào Hợp Thể, thân gia cũng chỉ lợi hại hơn Phân Thần cảnh đỉnh phong một chút, hơn nữa lợi hại hơn chút Phân Thần đỉnh phong này còn không thể lậ à Nam Vực.

Loại tình huống này chỉ có bốn khối Linh Tinh, vậy đã rất bình thường, phải biết ở vùng hẻo lánh có Phân Thần đỉnh phong cũng không có Linh Tinh!

- Bốn khối Linh Tinh? Thân là nha hoàn của ta, tại sao có thể nghèo như vậy! Chăm đi tu luyện đi.

Trần Trầm nhíu mày, ném cho nàng một cái nhẫn trữ vật, bên trong chứa đại khái một trăm Linh Tinh.

Lê Tiên tiếp nhận xem xét, sau đó trở nên kích động, nếu không sợ bị mất mặt, nóng lòng tại chỗ đấm lưng cho Trần Trầm.

Thấy được nàng rõ ràng kích động muốn nhảy dựng lên, lại cố nén thần tình, Trần Trầm không khỏi âm thầm hài lòng.

Lúc trước nữ nhân này trước khi bế quan chính là ném nhẫn trữ vật của mình như thế, hiện tại rốt cục nhân vật thay đổi, thế đạo này chính là không ổn định như thế.

- Linh Tinh và Linh Thạch đều là chuyện nhỏ, vẫn còn không ít đan dược, có chừng một vạn bình, nhưng mà những đan dược này có thể có tiêu chí đặc thù, tuyệt đối không thể lưu truyền ra ngoài.

- Vật liệu luyện khí cũng có rất nhiều, những cái này ngược lại là có thể cho Kim Thánh tông xử lý, luyện chế một nhóm không tệ pháp bảo, chờ tu sĩ di chuyển đến, trực tiếp dùng là được rồi.

- Về phần bí tịch nha, nhìn một chút là được, vẫn là không cần lưu ý tốt.

Trần Trầm vừa nói ừa cầm nhẫn trữ vật, trong tất cả đều chứa đầy.

Lê Tiên muốn nói lại thôi, nàng thực ra cũng lột không ít thi thể, nhưng thu hoạch so với Trần Trầm, quả thực có thể bỏ qua không tính.

Chương 478: Gió Êm Sóng Lặng

Ngày thứ hai, trên không Tà Long tông, một đoàn tu sĩ hắc y nhìn cảnh tượng phía dưới ngẩn người.

Đây đều là tu sĩ Tà Long tông từ các nơi đi suốt đêm trở về, tông chủ Tà Long tông cũng ở trong.

Nhìn bảo khối và Ngự Long trì trống rỗng, tông chủ Tà Long tông Hợp Thể trung kỳ, sống mấy ngàn năm tu sĩ không ngờ lại chảy nước mắt chua xót.

Những cái này chính là nội tình tông môn tích lũy không biết bao nhiêu năm mới có được, không ngờ một lần hủy hết.

Thấy tông chủ rơi lệ, tu sĩ khác cũng khóc theo, một loại không khí bi thương bắt đầu tràn ngập ở trên không Tà Long tông.

- Đủ rồi! Khóc cái gì, theo ta đi xuống điều tra tình huống!

Một lão giả mang y phục Tà Thần điện quát lạnh một tiếng, đi xuống xem xét tình huống.

Tông chủ Tà Long tông thấy vậy đuổi nhanh đi theo sau.

- Trưởng lão, từ nay về sau Tà Long tông chúng ta sợ là không thể lấy năng lực phục vụ cho Tà Thần điện...

- Sợ cái gì phía trên nói, Tà Long tông may mắn còn sống sót tất cả tu sĩ tư chất không tệ có thể gia nhập Tà Thần điện, về phần tư cách kém chút, có thể thân thỉnh đi quản lý một chút tiểu thế giới.

- Người phải biết, Tà Thần điện chúng ta sẽ không bạc đãi bất luận tông môn nào từng dùng năng lực phục vụ chúng ta.

Tà Thần điện Trương lão từ tốn nói, đồng thời bắt đầu dọn dẹp phước tích.

- Đa tạ trưởng lão!

Tông chủ Tà Long tông tranh thủ thời gian cảm ơn, xong phối hợp với trưởng lão kia cùng nhau tìm kiếm.

Một đám người trọn vẹn tra tìm nửa ngày, lúc này mới phát hiện tất cả vật liệu có thể lưu lại tin tức đều bị hủy, cho dù là bí mật nhất trong góc cũng không ngoại lệ.

- Những tu sĩ trốn tới kia từng thấy cái gì?

Thần tình Tà Thần điện Trương lão trở nên ngưng trọng lên.

Hủy diệt tinh chuẩn tất cả vật liệu có thể lưu lại tin tức, đây cũng không phải là chuyện tu sĩ Hợp Thể bình thường có thể làm được, hẳn thấy, cái này chí ít yêu cầu thần thức tu vi Hợp Thể hậu kỳ trở lên, thậm chí khả năng yêu cầu Độ Kiếp kỳ.

Cường giả Độ Kiếp kỳ không đến mức khó xử một môn phái nhỏ như thế.

- Trưởng lão, tình huống lúc ấy hỗn loạn, ngàn thú tàn phá bốn phía, bọn chúng trốn vội vàng, căn bản không dám quay đầu nhìn, nhưng mà ngược lại là có mấy đệ tử thậm trọng ử nâng lên dường như có một con Yêu Thú hình rồng hình thể khổng lồ, cũng không thuộc về Tà Long tông chúng ta, mà nó cũng đối với Tà Long tông phá hoại lớn nhất.

Tông chủ Tà Long tông chậm rãi nói.

Tà Thần điện Trương lão nghe vậy lộ ra bưng tỉnh thần sắc hiểu rõ a.

- Đoán chừng là Chân Linh hoặc là hậu duệ Chân Linh cực kỳ cường đại trả thù Tà Long tông các người, nếu như vậy, cũng có thể giải thích thông suốt.

Ở Thượng giới này có thể không bán mặt mũi cho Tà Thần điện, chỉ có những Chân Linh vô cùng cường đại kia.

Đừng nhìn có chút siêu cấp cường giả có thể sẵn giết Chân Linh, lấy ấy hồn luyện khí, nhưng trên thực tế siêu cấp cường giả chết trong tay Chân Linh càng nhiều.

Hơn mười vạn năm trước càng có một siêu cấp thể lực bị hủy bởi tay Chân Linh, một Tiên Nhân nửa bước phi thăng bị Chân Linh diệt sát.

Nếu không phải như thế, một giới này cũng sẽ không gọi là Chân Linh giới.

- Thế nhưng... Bảo khổ Tà Long tông chúng ta cũng bị người lấy đi, cả đan dược vô dụng đối với Yêu Thú cũng mất.

Tông chủ Tà Long tông bắt đắc dĩ nói.

- Yêu thú này linh trí cực cao, nói không chừng nhu cầu hơi đặc thù, nếu không vì linh trí cao, sao nỏ lại phá hỏng lưu ảnh thạch ả tàng?

Nghe được lời giải thích này, tông chủ Tà Long tông cũng chỉ có tẩn thành.

Thực ra trong lòng của hắn càng hy vọng là người làm, bởi vì người vì có hi vọng đuổi theo hồi tởn thất, mà nếu Chân Linh làm, vậy thì đuổi theo hồi tởn thất xác suất sẽ cực nhỏ.

- Việc này, Tà Thần điện chúng ta sẽ cho cái thuyết pháp, người y ên tâm đi, đó chưa chắc chính là Chân Linh, nói không chừng chỉ là hậu duệ Chân Linh, nếu không các người làm sao lại có đệ tử có thể trốn ra được, còn nếu là hậu duệ Chân Linh, chúng ta sẽ nghĩ tất cả biện pháp sẵn giết.

- Trưởng lão nói phải.

Tông chủ Tà Long tông gật đầu đáp, nhưng trong lòng hơi đắng c hất.

So với tổn thất của Tà Long tông, Tà Thần điện càng quan tâm m ặt mũi hơn.

Tà Long tông bị hủy trong tay Chân Linh, kết quả này rõ ràng càn g có lợi hơn để bảo vệ mặt mũi của Tà Thần điện.

Hắn đã có thể tưởng tượng đến ngày mai ngoại giới sẽ lưu truyền như thế nào.

...

Không qua mấy ngày, Trần Trầm ở Kim Thánh tông đã nghe bên ngoài truyền đến tin tức.

Tà Long tông bởi vì quanh năm bắt hậu duệ Chân Linh nên bị Ch ân Linh cường đại trả thù, tông môn bị hủy diệt.

Khiến hắn đã kinh ngạc có vui sướng, hắn chẳng thể nghĩ tới làm trận đại sự này, cuối cùng nòi tất cả đều úp trên người Ngạo Vũ.

Nhưng mà chuyện này cũng từ Ngạo Vũ bay lên, nó cũng nòi cũn g phải.

...

Thời gian như nước chảy.

Trong nháy mắt nửa năm trôi qua.

Bởi vì chuyện diệt sát đệ tử Tà Thần điện, hủy Tà Long tông, Trần Trầm nửa năm qua này đều hơi điệu thấp, cơ hồ không đi ra khỏi Kim Thánh tông, chỉ ở trong tông môn yên tâm tu luyện.

Bởi vì sớm nắm giữ pháp tắc, lại thêm lượng lớn tài nguyên, thời gian nửa năm tu vi của hắn bước vào Phân Thần hậu kỳ, tu vi Luyện Thể cũng có tiến bộ nhất định.

Tất nhiên, tiến bộ lớn nhất vẫn là tu vi thần thức của hắn.

Ngày đó diệt Tà Long tông, hắn dùng Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết đã hấp thu không ít lực lượng thần thức, nhưng mà phẩm chất không cao, không thể đột phá bình cảnh.

Giờ đây trải qua nửa năm tu luyện, bình cảnh kia rốt cục đột phá, trình độ thần thức của hắn đạt tới trình độ Hợp Thể sơ kỳ.

Lấy lực lượng thần thức như vậy, vận chuyển Vạn Bình Quyết có thể đồng thời điều khiển mười tám món pháp bảo, uy lực gia tăng gấp mấy lần không thôi.

Hiện tại cho dù hắn không sử dụng Vạn Hóa Thần Phong, cũng có thể đọ sức đấu với cường giả hợp thể sơ kỳ.

Dù gì thì tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ có hai loại ưu thế lớn nhất, lực lượng pháp tắc và thần thức cường đại, tất cả hai cái đó hắn đều nắm giữ.

- Công tử, nói cho người một tin tức tốt!

Lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh của Lê Tiên, ngay sau đó

Lê Tiên bước nhanh vào trong phòng.

- Tin tức gì?

Trần Trâm cười hỏi.

Lê Tiên này kéo không xuống mặt gọi hắn là chủ nhân, cho nên đến nay đều xưng hô hắn là công tử.

- Đệ tử Lê Tiên tông chúng ta đã bay đến Nam Vực, không bao lâu là được chuyển vào tân sơn môn.

Nghe nói như thế, Trần Trâm cũng nở nụ cười.

Giờ đây, Lê Tiên tông thật ra là sản vật Lê Tiên tông và Ngọc Đỉnh tông Hợp Thể, tên là Lê Tiên tông, nhưng thật ra đã hoàn toàn là tông môn của hắn.

Về việc vẫn giữ nguyên tên cũ, cũng chỉ là cho Lê Tiên một tượng trưng mà thôi.

- Vậy người trước đi làm tông chủ, qua nhất thời ngăn ta lại dờn qua ở.

Trần Trâm cười nói.

Trù liệu Tân Lê Tiên tông thế nào thực ra đã sớm an bài tốt, từ Lê Tiên đảm đương tông chủ, Ngọc Đỉnh chân nhân đảm đương phó tông chủ, hắn thì ở sau màn.

Giờ đây hắn cũng nghĩ thoáng, một cái danh hào tông chủ đối với hắn căn bản có cũng được mà không có cũng không sao.

- Ừm! Thiếp thân trước đi sơn môn an bài, chờ mọi việc an bài thỏai đáng xong lại cung nghênh công tử giá lâm!

Lê Tiên dứt lời vui tươi hơn hờ lại chạy ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của nàng, Trần Trầm trở nên hoảng hốt, trong đầu không tự giác xuất hiện bóng hình xinh đẹp Hạ Tích Sương, một loại cảm xúc tên là tưởng niệm dần dần hiện lên.

Lúc trước hắn vừa tới Thượng giới, chưa quen cuộc sống nơi đây, thậm chí nhiều nhất là như thế nào đứng vững gót chân ở Thượng giới.

Giờ đây lập nên tân Lê Tiên tông, hắn cũng có cơ nghiệp ở Thượng giới, loại tình huống này hắn một cách tự nhiên sẽ nghĩ đến Hạ Tích Sương và các tiểu đồng bạn khác ở Hạ giới.

Hiện tại tiếp bọn hắn đến cũng có một nơi ổn định đặt chân.

Vừa nghĩ vậy, trong lòng của hắn một hồi xao động, nguyện vọng ra ngoài đi tìm vết nứt không gian càng càng mãnh liệt.

Trong nửa năm này, tuy bên ngoài vẫn như cũ có người đang tìm kiếm tu sĩ dưới Hợp Thể, nắm giữ một chi pháp tắc, vấn đề tu luyện của con gái tông chủ Đan Hà tông cũng vẫn không có giải quyết, nhưng xa không còn nóng bỏng như nửa năm trước.

Giờ đây hắn ra ngoài, chỉ cần khiếm tốn một chút hắn là sẽ không bị người chú ý.

- A, cũng không biết bây giờ Hạ giới thế nào.

Trần Trầm nhẹ giọng thở dài, trong bất tri bất giác lâm vào trong hồi ức.

Chương 479: Hạ Giới Tin Tức.

Chương 449: Hạ Giới Tin Tức.

Nửa tháng sau, rất nhiều tu sĩ Lê Tiên tông và Ngọc Đỉnh tông đều đã đến ở tân sơn môn.

Tân sơn môn nằm ở hơn ba ngàn dặm về phía Nam của Kim Thánh tông, xem như hàng xóm với Kim Thánh tông.

Trong đủ loại kiến trúc đã sớm kiến tạo hoàn thành, trận pháp cũng đã bố trí hoàn toàn, bởi vậy những tu sĩ này mới vừa bước vào tông môn, rất nhanh đã tiến vào quỹ đạo.

Trần Trầm thì ở Kim Thánh tông trừ bị chuyện ra ngoài, chuyện ra ngoài này cũng không biết phải đi bao lâu, hẳn không chỉ phải cẩn thận bị đầy đủ, càng phải an bài chuyện tông môn cho thỏa đáng.

Đang bận rộn, Luyện Dương đưa tới một cái mặt nạ mới tinh, mặt nạ này là cải tạo căn cứ theo cái trước đây Lê Tiên cho hắn.

Lúc trước, mặt nạ kia chỉ có thể che chắn thần thức điều tra của P hân Thần trung kỳ trở xuống, giờ đây mặt nạ này lại đủ để giấu giếm được Hợp Thể trung kỳ.

Không thể không nói, trình độ luyện khí Luyện Dương càng ngày càng cao.

- Trương huynh, tân Vạn Bình Quyết kia của người yêu cầu chín món pháp bảo ta cũng sắp luyện chế hoàn thành, ba ngày, đợi thêm ba ngày là được rồi.

Luyện Dương đưa ra ba ngón tay, một mặt đã tính trước.

Trần Trầm mỉm cười gật đầu, người bạn này hẳn kết giao không t
hua thiệt.

Chờ sau khi tiếp Tích Sương đến Thượng giới, hẳn còn phải nhờ
Luyện Dương luyện chế lại một lần một thoáng Thiên Khuyết Th
ần Kim kia.

- Luyện huynh, đa tạ.

- Giữa ngươi và ta, còn nói cảm tạ cái gì, không nói nhiều nữa, ta
còn phải trở về luyện chế mấy món pháp bảo kia, cáo từ!

Dứt lời Luyện Dương không trì hoãn, thân hình lóe lên quay trở v
ề đỉnh núi của hắn.

...

Tối hôm đó, Trần Trầm đi Tân Lê Tiên tông, thấy đệ tử của hai t
ng môn ở chung cực kỳ hài hoà, trong lòng của hắn có chút vừa ý.

Duy nhất làm cho hắn có chút không quá cao hứng là sau một đ
ờng đồng hành, các Luyện Đan Sư của Ngọc Đỉnh tông cũng học
được cờ Thiên Đạo...

Đây cũng không phải là một hiện tượng tốt.

- Trần Trầm, có một tin tức quan trọng.

Trần Trầm đang đứng ở trên đỉnh núi quan sát toàn bộ tông môn,
sư tổ Thanh Mộc đột nhiên bay tới, biểu lộ hết sức nghiêm túc.

- Sư tổ, tin tức gì đáng giá người trịnh trọng như vậy?

Trần Trầm ngoảnh lại cười hỏi.

Thanh Mộc nhìn chung quanh, tiếp đó nhỏ giọng nói:

- Có tu sĩ Hạ giới phi thăng lên, đồng thời liên hệ Ngọc Đỉnh tông chúng ta, hiện tại việc này là ta quản, cho nên trực tiếp liên hệ đến chỗ của ta.

- Cái gì?

Sắc mặt Trần Trầm lập tức biến đổi, từ dung vừa rồi biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là xúc động không gì sánh kịp.

Đi tới Thượng giới gần hai năm, hẳn rốt cục có được Hạ giới tin tức.

Nhưng mà nghĩ lại, hẳn lại cảm giác có chút không đúng.

Liên hệ Ngọc Đỉnh tông, vậy không hề nghi ngờ là tu sĩ Ngọc Đỉnh tông, mà Luyện Hư của Ngọc Đỉnh tông, trước khi hẳn phi thăng, chỉ có một người là sư phụ Ngọc Quỳnh.

Tuy hẳn cực kỳ hy vọng là Ngọc Quỳnh, nhưng thời gian này Ngọc Quỳnh mới Luyện Hư sơ kỳ, chỉ là hai năm, đó là tuyệt đối không thể nào phi thăng.

- Là ai phi thăng lên tới?

Trần Trầm bắt lấy tay Thanh Mộc hỏi.

Trận đại chiến trước khi hẳn phi thăng kia, Hạ giới hai tộc nhân yêu Luyện Hư gắt gao, phi thăng, theo lý thuyết thời gian ngắn sẽ không có tu sĩ phi thăng lên đến mới đúng.

Thanh Mộc nghe vậy có chút xấu hổ, nói khẽ:

- Căn cứ nó nói, nó là Vô Tận Hải yêu tu, không có tên, nói ta gọi nó là Giải yêu...

Về phần nó là như thế nào thu được phương thức liên lạc của Ngọc Đỉnh tông chúng ta ở Thượng giới, nó nói là Vô Tận Hải chi vương cho nó.

Nghe nói như thế, Trần Trầm bưng tỉnh hiểu ra.

Thì ra là hải yêu Vô Tận Hải phi thăng, Giải yêu hấn là Vô Tận Hải cự giải đại Hải yêu kia.

Phương thức liên lạc là Vô Tận Hải chi vương cho, vậy khẳng định chính là Lục Đậu.

Về phần ai cho Lục Đậu, không phải Tích Sương thì chính là sư phụ Ngọc Quỳnh.

Khi Cự giải đại Hải yêu phi thăng cả phương thức liên lạc ở Thượng giới đều chuẩn bị xong, vậy khẳng định có nhiều giao lưu với tu sĩ nhân tộc ở Hạ giới, biết không ít tình huống ở Hạ giới.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Trầm trở nên kích động.

Biết tình huống Hạ giới thì tốt, đừng nói đối phương là hải yêu Vô Tận Hải, cho dù là Yêu tộc lúc trước đối địch với hấn phi thăng, hấn hiện tại cũng phải đối đãi thật tốt.

- Nó ở đâu?

Trần Trầm dùng ngữ khí hơi run rẩy hỏi.

- Không biết rõ.

Thanh Mộc lắc đầu.

- Vậy nó biết nói vị trí Ngọc Đỉnh tông chúng ta chứ?

- Ta có nói, nhưng địa danh nó một cái đều chưa nghe nói qua.

Sau khi Trần Trầm nghe xong trong lòng không còn gì để nói, tình huống này quả thực giống như đúc với hắn lúc trước.

Nếu không phải lúc trước hắn vận khí tốt gặp được Thanh Mộc sư tổ, hiện tại còn không biết rõ đang ở đâu.

Mà cự giải đại Hải yêu cũng không thông minh như hắn, mà còn là một con cua lớn, vậy phải làm sao mới không bị người bắt đi ăn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Trầm rất lo lắng, nóng lòng trực tiếp vận dụng một lần kia cơ hội tìm tòi một giới tìm ra cự giải đại Hải yêu.

Thế nhưng hắn biết vậy không được, bởi vì đó là giữ lại để tìm vết nứt không gian.

- Trần Trầm, người đừng vội, đây là lệnh bài Truyền tin có thể liên hệ đến nó.

Thanh Mộc từ trong ngực móc ra một lệnh bài xưa cũ, đưa đến trên tay Trần Trầm.

Sau khi Trần Trầm nhận lấy lập tức Truyền tin ra ngoài.

- Giải huynh, chắc hẳn người còn nhớ rõ ta, ta là bằng hữu của Lục c Đậu... Vô Tận Hải chi vương, trước đây cùng ngồi trên người của người.

- Nhớ kỹ, đạo lý của người bảo ta nhắn cho người!

Rất nhanh, cự giải đại Hải yêu đã Truyền tin trả lời.

- Cái gì?

Tay Trần Trầm mơ hồ có chút run rẩy.

- Hạ giới mấy đại tông môn đã hợp lại, hai tộc nhân yêu cũng đình chỉ chiến tranh, hiện tại hai bên xuất sắc hài hòa, còn có đạo lữ của người, hài tử của người, cha mẹ của người... Ngạch, nói tóm lại, mọi chuyện đều tốt, nói người không cần quá nhớ mong, ở Thượng giới phải cố gắng bảo trọng.

Nghe đến đó, hốc mắt Trần Trầm trực tiếp ẩm ướt, một giọt nước mắt không tự giác rơi xuống, lệnh bài Truyền tin trong tay càng bị hấn nắm chặt.

- Điều tốt là được, điều tốt là được.

Lắm bầm nói nhỏ hai câu xong, hấn đang chuẩn bị hỏi một chút tình hình hướng chung quanh cự giải đại Hải yêu, kết quả cự giải đại Hải yêu lại nói.

- Nhưng mà Hạ giới dường như xảy ra một chút biến hóa, linh khí nồng nặc hơn rất nhiều, ở trên không chỗ đại chiến lần trước, xuất hiện một lỗ đen cái kích thước bằng với Vô Tận Hải chi vương, rất là quý dị.

Kích thước bằng với Vô Tận Hải chi vương.

Đó phải là hai cái lớn cỡ bàn tay.

Lỗ đen, chẳng lẽ là vết nứt không gian.

Trần Trầm thoáng cái tinh thần tỉnh táo, Hạ giới có vết nứt không gian, rất có thể chính là thông hướng Thượng giới.

Chỉ cần hấn có thể tìm chỗ tồn tại tới vết nứt không gian ở Thượng giới, lúc đó cho dù không thể trở về cũng có thể đưa chút vật liệu đến Hạ giới, giúp tu sĩ Hạ giới nhanh chóng phi thăng.

- Ngoài ra còn có tình huống như thế nào nữa?

- Không có, dường như chỉ nhiều như vậy.

- Bây giờ chung quanh ngươi là hoàn cảnh gì, miêu tả cho ta một thoáng.

Trần Trầm cũng không phải loại người qua sông đoạn cầu, sẽ không biết được tình huống Hạ giới xong sẽ mặc kệ cự giải đại Hải yêu.

- Chung quanh thật nhiều bão cát, linh lực cực loãng, không có biển lớn, cũng không có lục địa, cũng không nhìn thấy tu sĩ khác, chỉ có cát bụi.

Cự giải đại Hải yêu có chút bất đắc dĩ miêu tả nói.

Nghe được hình dung này, trong lòng Trần Trầm lộ bộ một tiếng, địa hình sao lại giống hãn hải đại sa mạc như vậy.

Chẳng lẽ cự giải đại Hải yêu và mình phi thăng ở cùng một địa điểm.

Nếu thật là như vậy, xem ra phi thăng tới Thượng giới xuất hiện cũng không phải hoàn toàn ngẫu nhiên, mà là có quy luật nhất định.

Trần Trầm suy nghĩ một chút, lại nói một chút đặc thù của hãn hải đại sa mạc.

- Cảnh vật chung quanh có phải cùng ta miêu tả không sai biệt lắm hay không?

- Phải! Đúng!

- Giải huynh, ta đã biết, người tìm một chỗ trốn trước đi, ta sẽ đi tiếp người.

Dứt lời Trần Trâm thu hồi lệnh bài truyền tin, nhìn về phía Thanh Mộc.

- Sư tổ, ta đã biết đại khái vị trí nó tồn tại, hiện tại ta sẽ đi tiếp nó.

- Vội vã như vậy... Ách, tốt.

Thanh Mộc hơi kinh ngạc, nhưng hắn còn chưa nói hết lời, Trần Trâm đã biến mất trước mặt hắn.

Chương 480: Xâm Nhập Hãn Hải.

Chương 450: Xâm Nhập Hãn Hải.

Thông Thiên thành cách vùng hẻo lánh hãn hải đại sa mạc cực kỳ xa xôi, mà đoạn lộ trình xa xôi này chỉ có thể dựa vào phi hành, dứt khoát có Ngạo Vũ thay đi bộ, nếu không đoán chừng phải bay mười ngày nửa tháng mới có thể đến hãn hải đại sa mạc.

Ba ngày sau.

Trần Trâm lại lần nữa đi tới Sa Phong thành, nơi này là quê nhà của Hoàng Lê.

Thành trì này vẫn giống như trước kia, xưa cũ tang thương.

Tiến vào Sa Phong thành xong, Trần Trầm trực tiếp rơi xuống phủ thành chủ, một nhóm thủ vệ thấy một người xa lạ đột nhiên xuất hiện, tất cả đều cực kỳ hoảng sợ, đang chuẩn bị lên trước hỏi thăm tình huống, lại phát hiện giống như đã trúng Định Thân Thuật, căn bản không có cách động đậy.

Trần Trầm bỏ qua đám người này, bước ra mấy bước, đã đi tới một phòng tu luyện có chút u tĩnh.

Trong phòng tu luyện có một hoàng y ngoại tộc tráng hán, đang ngồi xếp bằng tu luyện, trên mặt tràn đầy thần sắc trầm tư suy nghĩ, hình như trong tu luyện gặp được vấn đề nan giải gì.

- Khụ khụ.

Trần Trầm thấy vậy dẫu tay nhẹ ho hai tiếng.

Hoàng y tráng hán nghe được thanh âm này như là bị kim đâm bờ mông, nhảy lên một cái, hoảng sợ nói:

- Là ai?

- Giúp ta một việc.

Trần Trầm cũng không để ý hắn có cảm tưởng gì, vừa nói vừa mất đi một trăm viên Linh Thạch cực phẩm đi qua.

Sa Phong thành chủ có tu vi Nguyên Thần hậu kỳ, một trăm Linh Thạch đối với hắn đều xem như một khoản kinh thiên cự bút.

Nhìn thấy đột nhiên xuất hiện Linh Thạch cực phẩm, hai mắt Sa Phong thành chủ xoay động, một lát sau rốt cục ý thức đến xảy ra chuyện gì.

Điều này hiển nhiên là gặp được cường giả cực kì khủng bố.

Nhưng mà hắn lại không vội vã cầm Linh Thạch, mà đứng lên khom người thi lễ một cái nói:

- Tiền bối, có dặn dò gì còn xin nói rõ.

- Ta muốn đi vào hãn hải đại sa mạc tìm người, người đi với ta một chuyến, hoặc là, người tìm một người quen thuộc hãn hải đại sa mạc dẫn đường cho ta.

Trần Trâm nói thẳng.

Sa Phong thành chủ nghe vậy lâm vào rầu rĩ, hắn xem như là người trong Sa Phong thành tương đối quen thuộc hãn hải đại sa mạc.

Nhưng nếu đi theo tiền bối này, xảy ra nguy cơ tiền bối này có thể cứu mình sao.

Nếu không đi, hắn thật không dám cầm một trăm khối Linh Thạch cực phẩm.

- Sau khi chuyện thành công, ta còn có hậu báo, về phần an nguy, người không cần lo lắng, chỉ cần có ta ở đó vậy chắc chắn bảo hộ người không có chuyện gì.

Trần Trâm nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì, lập tức lại bổ sung một câu.

Sa Phong thành chủ nghe vậy trong lòng hạ quyết tâm, cắn răng nói:

- Tiền bối, tại hạ nguyện ý đi cùng người, ta trước an bài một chút chuyện trong thành.

Dứt lời Sa Phong thành chủ cũng không khách khí, thu Linh Thạch vào, xong đi ra khỏi Tu Luyện thất.

Một khắc đồng hồ sau, hắn đã an bài xong xuôi mọi việc, theo Trần Trâm bay về hãn hải đại sa mạc.

...

Đoạn đường này phương tiện di chuyển của Trần Trâm là Bạch Long từ Tà Long tông được đến.

Ngày đó, Bạch Long này biết chân tướng, hắn tất nhiên không thể thả nó đi, mà mang nó bên cạnh mình, làm tiểu đệ cho Ngạo Vũ.

Nhưng mà cho dù là Phân Thần cảnh Bạch Long cũng đã dọa Sa Phong thành chủ cho phát sợ, tuy hắn không biết Bạch Long này tu vi gì, nhưng chỉ là tùy ý triển lộ ra khí thế đã làm hắn có chút không chịu nổi.

- Tiền... Tiền bối, tiến vào hãn hải đại sa mạc xong có thể ngồi một chút Yêu Thú nhỏ yếu, như loại hậu duệ Chân Linh cường đại này vẫn là thu lại thì tốt hơn.

- Như thế nào?

- Tiền bối có chỗ không biết, trong hãn hải đại sa mạc có một Chân Linh cực kỳ cường đại, tên là Thiên Hạc, ý thức lãnh địa của Chân Linh này cực mạnh...

- Ta hiểu được.

Trần Trâm lên tiếng, bỏ Bạch Long vào túi Linh Thú, xong lại lấy ra chiếc phi chu hắn đầu giá đến.

Nhìn thấy phi chu, ánh mắt Sa Phong thành chủ co quắp một trận.

Thì ra tưởng rằng tiền bối này có thể là Luyện Hư đỉnh phong, giờ đây xem ra, chỉ sợ không chỉ thế, cũng khó trách có thể tiện tay lấy ra một trăm viên Linh Thạch cực phẩm.

Như vậy tiền bối, toàn bộ thân gia... Chỉ sợ có một vạn Linh Thạch cực phẩm.

Trần Trâm không để ý tới Sa Phong thành chủ khiếp sợ, mà lấy ra lệnh bài Truyền tin liên hệ lên cự giải đại Hải yêu, bảo cự giải đại Hải yêu miêu tả cụ thể hoàn cảnh chung quanh một lần, sau đó hắn thuật lại cho Sa Phong thành chủ.

Sau khi Sa Phong thành chủ nghe xong, sắc mặt hơi đổi một chút nói:

- Tiền bối, trong hãn hải đại sa mạc này có một thương đạo, đi thương đạo rất ít xảy ra chuyện, nhưng theo hoàn cảnh bằng hữu của ngài miêu tả thì tám chín phần mười là ở chỗ sâu trong hãn hải đại sa mạc... Nơi đó bão cát cực kỳ đặc thù, tu sĩ thần thức không mạnh sau khi đi vào tuyệt đối sẽ lạc đường.

- Vậy ngươi biết sao?

Trần Trâm hỏi ngược lại.

Sa Phong thành chủ cười đắc ý, từ trong túi Linh Thú lấy ra một lệnh bài chỉ lớn chừng quả trứng.

- Chim này tên là Sa Tước, có thể ổn định chỉ hướng phương Nam, có nó ở, ta cả gan xông qua chỗ sâu hãn hải sa mạc mấy lần.

Trần Trâm thấy vậy có chút im lặng, sa điêu, ngốc thiếu, tên của những loài chim có thể biết đường trong sa mạc quả nhiên đều không tầm thường.

Không rảnh nghe Sa Phong thành chủ này nói khoác, Trần Trâm đột nhiên thôi động phi chu bay về chỗ sâu hãn hải đại sa mạc.

...

Trong bất tri bất giác, đã đi qua ba ngày.

Trần Trầm và Sa Phong thành chủ ngoại trừ thấu trời cát vàng ra thì cái gì đều chưa thấy.

Mà căn cứ Sa Phong thành chủ tính ra, bọn hắn tìm ba ngày này đại khái là tìm một phần vụn của hãn hải sa mạc.

Nếu cứ tiếp tục như thế phải tìm trăm năm.

Càng khiến người ta bất giác là bởi vì cự giải đại Hải yêu muốn ném thử lấy lưu lại ấn ký, lạc mất phương hướng trong hãn hải đại sa mạc trong, giờ đang không biết rõ trong sa mạc chỗ nào lưu lạc.

- Tiền bối, ta thay người liên hệ mấy năng nhân dị sĩ chung quanh hãn hải sa mạc, treo giải thưởng để bọn hắn tìm kiếm! Chỉ là dùng nhiều chút Linh Thạch.

Sa Phong thành chủ nhỏ giọng đề nghị.

- Linh Thạch không là vấn đề...

Trần Trầm mới vừa đồng ý, sau một khắc lông mày của hắn đột nhiên nhíu một cái, nhanh chóng lôi kéo Sa Phong thành chủ lóe lên bên phải.

Oanh!

Kèm theo một tiếng oanh minh, trong đất cát đột nhiên lộ ra một cái đuôi bọ cạp hắc sắc to lớn dài đến trăm mét.

Sa Phong thành chủ nhìn thấy đuôi bọ cạp này, mồ hôi lạnh trên trán nháy mắt thấm ra.

- Đây là... Hậu duệ Chân Linh!

Ầm ầm!

Hắn vừa dứt lời, đất cát phía dưới bắt đầu chấn động lên, ngay sau đó một cự hạt chiếm một diện tích vài trăm mét vuông bỗng hiện lộ ra.

Đuôi cự hạt này đen kịt, chỉ ngược lên, vô cùng bén nhọn, lóe ra quang mang vô cùng rét lạnh.

- Xoẹt xẹt á...

Cự hạt nhìn hai người trên đỉnh đầu, trong miệng phát ra kỳ dị tiếng kêu, trong ánh mắt tràn đầy hung ác.

- Tiền bối! Chúng ta mau trốn...

Sa Phong thành chủ lôi kéo Trần Trầm muốn chạy trốn, nhưng lại căn bản không có cách lay động Trần Trầm chút nào.

- Một nghiệt súc chưa mở linh trí cũng dám lỗ mãng!

Trần Trầm hừ lạnh một tiếng, mười tám món pháp bảo từ trong cơ thể bay ra, tạo thành trận pháp cường đại phủ xuống đầu cự hạt.

Cự hạt vung vẩy đuôi muốn đánh bay những pháp bảo kia, lại đều bị né tránh ra.

Xuy xuy xuy!

Một hồi âm thanh lưỡi dao đâm vào thịt vang lên, mười tám món pháp bảo đồng thời đâm vào khớp nối của cự hạt, ngay sau đó linh lực âm vang bộc phát.

Phanh phanh phanh!

Liên tiếp tiếng nổ mạnh vang lên, dâng lên vô tận cát bụi, chờ cát bụi tan hết, cự hạt kia đã bị nổ liểng xiểng, nổ văng khắp nơi.

- Cái này...

Sa Phong thành chủ trợn mắt hốc mồm, trong lúc nhất thời hoảng sợ nói không ra lời.

Trần Trầm thì tương đối thành thực rơi xuống phía dưới, thu vào nội đan và giáp xác của cự hạt.

Mặc dù cự hạt này không có linh trí, nhưng có nhục thân Phân Thần kỳ, chỉ những cái giáp xác này là bán được một số lớn Linh Thạch, hẳn tự nhiên không thể lãng phí.

Trừ cái đó ra, tuyến độc giá trị cũng không thấp.

Nhận thức Luyện Dương đã lâu, hẳn biết bộ vị nào đáng tiền nhất của các loại hậu duệ Chân Linh.

Nhưng mà, chờ thu thập cự hạt xong xong, Trần Trầm lại đột nhiên dừng lại thân hình, xong cẩn thận từng li từng tí gầy gầy cát đất dưới chân.

Trong đất cát một bộ cặp kích thước bằng nắm tay chui ra, đang diễu võ giương oai.

Trần Trầm yên lặng chốc lát, xong phóng lên tận trời, lôi kéo Sa Phong thành chủ chạy trốn đi xa.

Chương 481: Chân Linh Thiên Hạt.

Chương 481: Chân Linh Thiên Hạt.

Trần Trầm vừa bay ra trăm mét, chỗ đất cát cự hạt chui ra đột nhiên sụp đổ, ngay sau đó vô số u lam bò cạp nhỏ xông ra, nhìn qua l ít nha lít nhít, mênh mêng, trong nháy mắt đã chồng chất như núi, số lượng chỉ sợ không dưới trăm vạn con.

Trong đó còn mang biến dị chủng loại sinh ra cánh, bay đầy trời, tràn diện đáng sợ tột cùng.

Trần Trầm cũng không quay đầu lại, một đường cuồng bay, thần thức cảm ứng được còn có biết bay bò cạp nhỏ còn đang kiên nhẫn đuổi theo, hắn đột nhiên trở tay lại liên tiếp đánh ra mấy chưởng, vậy mới đánh vỡ mấy con bọ cạp trên mặt đất.

Nếu bọ cạp bình thường chịu mấy chưởng của hắn chỉ sợ tại chỗ hoá thành tro bụi, nhưng nhóm bọ cạp này ngược lại tốt, rơi xuống trên đất cát xong cũng không lập tức tử vong, ngược lại vẫn tại thành phạch, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể cất cánh.

- Hô!

Bay ra ngàn dặm, Trần Trầm mới dừng lại, xong mới thả Sa Phong thành chủ hoàn toàn lâm vào trạng thái chờ đợi xuống.

Đang lúc hắn chuẩn bị nhìn một chút Sa Phong thành chủ này có phải sợ choáng váng hay không thì trời đột nhiên đen lại.

Trần Trầm theo bản năng ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên bầu trời chẳng biết lúc nào xuất hiện một vùng bóng tối hạt hình, bóng tối này đang không ngừng mở rộng, trong nháy mắt đã che khuất bầu trời.

- Cái này... Sẽ không xui xẻo như vậy chứ? Gặp phải thổ bá vương g hãn hải đại sa mạc nơi này?

Trong lòng Trần Trầm âm thầm kêu khổ, lúc này hãn muốn động đã không động được.

Không có gì ngoài ý muốn, bóng tối to lớn trên bầu trời kia chính là Chân Linh Thiên Hạt!

Du đang trong hãn hải đại sa mạc mấy ngày, cự giải đại Hải yêu c hua tìm được, ngược lại là khổ tám đời gặp được Chân Linh Thiê n Hạt...

Đây chính là một Chân Linh trưởng thành, thực lực có thể so với đỉnh tiêm đại năng!

Xong, cái này sợ là phải chơi xong.

Trong lòng Trần Trầm cơ hồ hơi có chút tuyệt vọng, vào thời khắc này, hãn tiềm thức nhớ tới Hạ Tích Sương và những người khác ở Hạ giới.

Những ý niệm này một chỗ, dực vọng cầu sinh của hãn thoáng cái cường liệt đến cực điểm.

- Thiên Hạt đại nhân, có chuyện gì từ từ nói, ta nói không chừng hữu dụng với ngươi!

Kèm theo rống to một tiếng, bóng tối trên bầu trời dừng lại, ngay sau đó hạt cát trước mặt Trần Trầm đột nhiên lật qua lật lại, một c on bọ cạp đỏ thẫm lớn chừng bàn tay, lóe ra lưu quang, đẹp tới cự c điểm từ trong đất chui ra.

- Cái này...

Trần Trầm méo mặt xuống, nếu như hãn không cảm ứng sai, khí t

hể chấn nhiếp hẳn không cách nào động đậy bắt đầu từ trên mình tiểu Hồng bọ cạp này phát ra.

Con hàng này không ngờ là bản thể của Chân Linh Thiên Hạt!

Ai có thể nghĩ tới, một Chân Linh không ngờ lại nhỏ như vậy! Quả thực có thể nói là nhỏ bé nhanh nhẹn điển hình đại biểu.

- Rất lâu không có tu sĩ mạnh như thế vào sa mạc này, tu sĩ, người tới nơi này làm gì chẳng lẽ là thay một chút cường giả điều tra tình hình báo ư?

Tiểu Hồng bọ cạp miệng nói tiếng người, âm thanh có chút trung thực, nghe không ra là đực hay cái.

- Không có không có, ta tới tìm ta đồng bạn, đồng bạn của ta lạc đường trong sa mạc này.

Trần Trầm vội vã giải thích.

- Vừa rồi người giết thuộc hạ ta.

Thiên Hạt sâu kín nói.

Trong lòng Trần Trầm lộp bộp một tiếng, tranh thủ thời gian mở rìa nhãn trữ vật khổng lồ của mình, bắt đầu hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, gần đây có Thiên Hạt cần vật liệu không?

- Có, thịt bò kho tương trong góc nhãn trữ vật.

Sau khi Trần Trầm nghe xong không còn gì để nói, trong nhãn trữ vật của hắn tuy không gọi được bảo vật vô số, nhưng cũng giàu có hơn so với tuyệt đại bộ phận tu sĩ cùng cảnh giới.

Ai có thể nghĩ đến vật liệu Thiên Hạt này cần không ngờ là hắn th

ức ăn...

Nói thật, thứ này còn lúc trước mua trong Kim Thánh thành, thả mấy tháng, cũng không phải thịt bò kho tương bình thường, mà là thịt bò Yêu Thú, tất nhiên, chính yếu nhất vẫn là trình độ của đầu bếp không tệ, nếu không hẳn cũng sẽ không đặt trong nhãn trữ vật.

Chỉ là bình thường hẳn rất ít ăn, chỉ có khi nhớ tới mới có thể thả a mãi một thoáng ham muốn ăn uống, cho nên qua mấy tháng, còn dư trọn vẹn mười mấy cân.

Không do dự, Trần Trầm lấy thịt bò ra, lộ ra một nụ cười phi thường thân mật nói:

- Thiên Hạc đại nhân thứ lỗi, ta đó là vì hành động tự vệ bắt đắc dĩ, nếu người muốn bồi thường cái gì, thì cứ nói, chỉ cần ta có tuyệt đối sẽ không từ chối.

Thiên Hạc hình như ngửi thấy mùi thơm của thịt bò kho tương, một hồi linh quang lấp lóe xong không ngờ lại biến thành nhân hình.

Nhưng mà này nhân hình này có chút khác biệt với Nhân tộc, trên mình nhiều một tầng ngoại giáp màu đỏ tinh xảo tới cực điểm, hình dạng đo như siêu anh hùng Trần Trầm kiếp trước thấy trong phim ảnh, dưới ánh mặt trời chiếu sáng rạng rỡ, thế nào một khối huỳnh cao minh.

Thiên Hạc không nói chuyện, ngón tay quơ nhẹ trên miếng thịt bò kho tương, một miếng thịt bị nó xé kéo xuống, xong cực kỳ ưu nhã để vào trong miệng.

Bởi vì trên đầu nó che một tầng giáp đỏ, Trần Trầm nhìn không ra thần tình của nó, nhưng mà miệng nó lộ ở bên ngoài cũng vĩnh viễn, hơn nữa độ vĩnh còn không nhỏ.

- Ăn ngon, thú vị.

Thản nhiên phun ra bốn chữ, Thiên Hạo ngẩng đầu lên, nhìn về phía Trần Trâm.

- Ta tiếp nhận lời xin lỗi của ngươi.

Trần Trâm nghe vậy trong lòng buồn lòng, nhu cầu của Chân Linh này chính là không giống nhau.

Còn may mắn có hệ thống, nếu không hôm nay sợ là phải gặp nạn.

Nhưng mà một câu sau của Thiên Hạo làm cho hắn đứng im tại chỗ.

- Làm tùy tùng của ta, trên người ngươi có loại khí tức mà ta khát vọng.

- A?

Trần Trâm há to miệng.

- Như thế nào ngươi không nguyện ý?

- Nguyện ý nguyện ý! Đây là vinh hạnh của ta!

Trần Trâm nào dám không nguyện ý, lập tức gật đầu như là già tử.

- Bằng hữu của ngươi là như thế nào?

Thiên Hạo hỏi.

Trần Trâm vội vàng miêu tả dáng dấp của cự giải đại Hải yêu một lần.

Thiên Hạt không nói gì, mà nhìn về phía phương xa, nói:

- Đợi một chút nó sẽ đến, người trước biến chút cây ra đi.

Nghe nói như thế, Trần Trầm biết Thiên Hạt này khát vọng cái gì...

Thì ra là muốn cho hắn làm lục hóa.

Không ngờ Thiên Hạt này thân ở sa mạc, trong lòng lại hướng ốc đảo.

Trần Trầm nhìn cảnh vật xung quanh một chút, nhìn không được cười khổ, mộc chi pháp tắc của hắn muốn nói ở đâu không có tác dụng nhất, vậy thứ nhất khẳng định là loại sa mạc này.

Để hắn biến cây, quả thực có chút khó.

Mộc chi pháp tắc tuy cường đại, nhưng cũng không phải tự nhiên tạo ra, chí ít gần đó phải có hạt giống, có căn mới được.

Không có cách nào, Trần Trầm từ trong long trạch trong lấy ra mấy thứ thực vật cấp thấp nhất, tiếp đó vận dụng mộc chi pháp tắc thúc đẩy những thực vật này lớn lên, bao trùm hơn mười mét đất cát gần đó biến thành ốc đảo.

Thiên Hạt tựa vào trên một thân cây trong đó, duỗi lưng một cái, xong chậm rãi ngồi xuống, ngay sau đó không ngờ lại ngủ.

Trần Trầm đứng ở chỗ đi không được, không đi cũng không được, trong lúc nhất thời có chút lúng ta lúng túng.

Về phần Sa Phong thành chủ, giờ phút này thì giống như người gồ đứng sừng sững ở đó, không nhúc nhích.

...

Ước chừng hơn một canh giờ, Trần Trầm đã chặt đứt tâm tư chạy trốn.

Đừng nhìn Thiên Hạt này đang ngủ, có trời mới biết thần thức của nó cường đại đến trình độ nào, vẫn là thành thật tương đối tốt.

Ngay khi Trần Trầm đứng tại chỗ suy tư sau khi Thiên Hạt tỉnh lại nên ứng đối ra sao thì từ xa bỗng nhiên nổi lên một hồi bão cát, ngay sau đó một con bọ cạp kích thước mấy chục mét từ trong bão cát bay ra, rơi vào bên cạnh chỗ không xa Trần Trầm.

Thế tới này của nó cực kỳ kinh người, nhấc lên khí thế trực tiếp làm cho Trần Trầm thật vất vả thúc mấy cây toàn bộ phá hủy, cả cái cây mà Thiên Hạt đi ngủ kia cũng không ngoại lệ, biến thành bột mịn.

Thiên Hạt một chút mắt tập trung, nằm trên mặt đất.

- Đại nhân! Thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh!

Cái kia bọ cạp ồm ồm kêu một tiếng, lại sau thân thể hát lên, một cự giải từ trong thân thể nó quăng đi ra.

Nhìn thấy cự giải kia, Trần Trầm vui mừng quá đỗi, tranh thủ thời gian nghênh đón.

- Giải huynh, ngươi còn nhớ ta không?

Cự giải đại Hải yêu hình như vẫn còn ngờ ngác, một đôi mắt quay tròn đảo quanh, qua thật lâu mới khôi phục tiêu cự, nhìn thấy Trần Trầm.

- Nhớ kỹ, ngươi là bằng hữu của Vương, ta rốt cuộc tìm được ngươi!

Cự giải hưng phấn nói.

Trần Trầm thấy vậy cũng nở nụ cười, mặc dù bây giờ tình thế có c hút không thể lạc quan, nhưng cự giải mang theo tin tức Hạ giới c uối cùng bị hắn tìm được.

Chương 482: Yêu Cầu Của Thiên Hạt

Chương 482: Yêu Cầu Của Thiên Hạt

Đồng hương gặp gỡ đồng hương, hai mắt lưng tròng.

Giờ phút này Trần Trầm có loại cảm giác này, lần trước lĩnh hội p hải ngược dòng tìm đến gặp được sư tổ Thanh Mộc.

Chỗ không xa, Thiên Hạt chậm rãi ngồi dậy, nhìn thủ hạ không n n thân kia của nó một chút, bọ cạp lớn căn bản không ý thức được mình làm không đúng chỗ nào, nói:

- Nếu đại nhân còn có cái gì phân phó, trực tiếp gọi ta là được rồi, thuộc hạ cáo từ!

Dứt lời bọ cạp lớn bắt đầu điên cuồng độn thổ, cát đất giương cao mấy trăm mét, nếu không phải Trần Trầm căng ra lá chắn linh lự c, không thể tránh khỏi bụi đất dính đầy người.

Trong lòng Trần Trầm càng im lặng, cho dù bọ cạp này là hậu duệ Chân Linh cũng trốn không thoát phạm trù Yêu Thú, đầu óc thật s

ự là không có linh quang.

- Đi theo ta đi.

Thiên Hạt hình như đã tập mãi thành thói quen, chậm rãi từ dưới đất bò dậy, nói Trần Trâm.

Trần Trâm chỉ có thể đáp ứng, yên lặng đi theo sau nó.

Tục ngữ nói gần vua như gần cọp, cái này nếu ứng với Chân Linh vẫn đạo lý này.

Thiên Hạt này có tâm thái gì thì hẳn không biết, nhưng hẳn biết hẳn nhất định phải nắm giữ chủ động, không thể ký thác tính mạng của mình vào tâm tình đối phương.

Sau khi đi mấy bước, Thiên Hạt bay lên trời, xong rơi ra cường đại linh lực khí lưu, khí lưu này lôi cuốn lấy Trần Trâm và cự giải đại Hải yêu phi hành, tốc độ nhanh đến không cách nào hình dung.

Trần Trâm thậm chí có thể cảm giác được không gian xung quanh đều đang rung động, nếu tiếp tục nhanh hơn nữa, không gian đều phải đổ sụp.

Càng máu chột là Thiên Hạt hình như cũng không hề sử dụng toàn lực, chỉ tùy ý phi hành!

Không ngờ là Chân Linh khủng bố như vậy!

Một lát sau, Thiên Hạt mang theo Trần Trâm đi vào trong một cung điện dưới lòng đất.

Địa cung này vô cùng to lớn, nhưng mà trang trí lại có chút mộc mạc, bốn phía đều là mặt tường cát đất, về phần góc tường thì tùy ý chất đóng vật liệu hình thù kỳ quái.

Có thi thể Yêu Thú kỳ quái, có thi cốt tu sĩ toàn thân tản ra quang mang trắng muốt, cũng có một chút tương tự với vật liệu khô lồi.

Xem ra Thiên Hạt này còn là một người thu thập.

Chờ đi tới chỗ sâu trong địa cung, Trần Trầm một chút đã nhìn thấy một cái linh mộc giường tạo hình kỳ lạ.

Nhưng mà đây không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là linh trên giường gỗ mới có một cái lỗ đen nho nhỏ, nối thẳng đến một thế giới không biết.

Phân phát...

Một hồi âm thanh gió nhẹ thổi qua rừng rậm từ trong truyền ra, ngay sau đó còn truyền ra vài tiếng chim hót.

Thiên Hạt nghe được thanh âm này khoe miệng lại vênh lên, hình như cực kỳ vui sướng.

Trần Trầm nhìn thấy một màn này tâm tình hơi có chút phức tạp.

Đại lão chính là không giống nhau, ưa thích thực vật, ưa thích ốc đảo, không ngờ lại trực tiếp đã thông một tiểu thế giới, liên thông thế ngoại đảo nguyên tiểu thế giới.

Có câu lời nói tốt, không chiếm được vĩnh viễn là tốt nhất.

Trước khi Thiên Hạt đi ngủ Trần Trầm đã chú ý tới.

Nó dựa vào gốc cây kia mộc mục nát càng nhanh, xem bộ dáng là nhận lấy ảnh hưởng lực lượng pháp tắc của bản thân Thiên Hạt.

Tất nhiên, cũng có thể là trời sinh nó đã mang thuộc tính mục nát hoặc là sa hóa này, làm cho nơi nó đi qua, cuối cùng đều sẽ hoá thành biển cát.

Tóm lại, nó có thể cả một đời đều không thể lưu lại lâu dài trong một mảnh ốc đảo.

Cho dù cường đại như nó, cũng thứ mình không chiếm được.

Mà sống càng lâu, thứ mà nó không chiếm được đó ngược lại thành thứ nó để ý nhất.

- Xét đến cùng, vẫn là sống quá lâu!

Trong lòng Trần Trầm thảm than.

Nếu không phải sống quá qua, những Chân Linh này nơi nào có không suy nghĩ gì thơ cùng phương xa.

- Người tên là gì?

- Trần Trầm.

Trần Trầm thẳng thắn, lần này hẳn không tiếp tục lấy cái tên Trương Kỳ ra công nôi.

- Trần Trầm, người cũng đã biết nguồn gốc mộ chi pháp tắc của người hết sức đặc thù, mộ chi pháp tắc khác đều không giống người, nếu không ta sẽ không trước tiên tìm tới người.

Thiên Hạt ngồi ở trên giường, từ tốn nói.

- Không giống nhau?

Trần Trầm hơi kinh ngạc.

Trên thực tế đừng nói những người khác có mộ chi pháp tắc, cả pháp tắc khác hẳn đều rất ít gặp, cũng là do hẳn gặp được cường giả Hợp Thể cảnh cực kỳ có hạn.

Nhưng mà trong lòng của hấn cũng xác nhận một chút, Thiên Hạt này tìm tới hấn cũng không phải là ngẫu nhiên, mà là có quan hệ với một chi pháp tắc của hấn.

- Trong một chi pháp tắc của người ẩn chứa lực lượng sinh cơ cư ờng đại, sau khi tu vi tăng lên, có cơ hội chuyển hóa thành một pháp tắc chí cao là sinh chi pháp tắc.

Thiên Hạt bình tĩnh giải thích.

Vẻ mặt Trần Trầm vô cùng nghi hoặc, pháp tắc chí cao, hấn là lần đầu tiên nghe nói đến từ này.

Nhưng mà hấn vẫn biết pháp tắc phân mạnh yếu, giống như Lê Ti ên bước vào Hợp Thể, tu thành cái gì hoa chi pháp tắc cũng không quá mạnh.

Mà sinh chi pháp tắc trong miệng Thiên Hạt này, cho dù hấn chưa thấy qua, nhưng nghe xong tên cũng biết cực kỳ cường đại.

- Ta yêu cầu người tu thành sinh chi pháp tắc, diệt mất một chút thì ch diệt pháp tắc trong cơ thể ta.

Thiên Hạt cũng không che giấu, đi thẳng vào vấn đề nói.

Trần Trầm nghe đến đây tảng đá trong lòng rơi xuống.

Hấn chỉ sợ Thiên Hạt cái không có yêu cầu gì, nếu yêu nhu cầu vậy dễ nói, ít nhất nói rõ hấn thời gian ngắn không có nguy hiểm tính mạng.

- Ừm... Thiên Hạt tiên bối, ta sẽ tận lực tu thành.

Trần Trầm gãi đầu một, mặt mũi tràn đầy đều là chất phác.

Cái gì sinh chi pháp tắc, nghe xong đã biết rất ngu bút, phải tu bao lâu có trời mới biết, dù sao đáp ứng trước lại nói.

Trần Trầm vừa đáp ứng, Thiên Hạc đột nhiên vung vẩy đuôi, trực tiếp đâm vào cánh tay hắn.

Từng nét bùa chú bắt đầu lấp lóe, Trần Trầm kịch liệt co quắp, sắc mặt từ hồng nhuận phơn phớt trở nên tái nhợt, lại từ tái nhợt biến thành tro tàn.

Ngay khi hắn cảm thấy mình sắp lành lạnh khi, Thiên Hạc thu đuôi lại.

- Khụ khụ!

Trần Trầm nằm xuống đất, ho kịch liệt, ánh mắt mơ hồ có xu thế tan rã.

Vừa rồi chỉ một hồi, hắn đã đi một vòng qua Quỷ Môn quan.

- Muốn lĩnh ngộ sinh, trước phải am hiểu tử, chính người tu luyện ra sinh chi pháp tắc quá chậm, có ta giúp người, trong vòng trăm năm người cảm ngộ sinh chi pháp tắc là được rồi.

Trần Trầm trong mơ màng nghe được câu nói này của Thiên Hạc, trong lòng thật lạnh.

Trăm năm.

Chẳng lẽ Thiên Hạc này ý là trong vòng trăm năm sẽ thỉnh thoảng cho mình một thoáng như thế.

Vậy còn không bằng trực tiếp đi chết cho rồi!

- Cái này... Thiên Hạc tiền bối! Ta còn có tâm nguyện chưa xong, không cách nào yên tâm cảm ngộ sinh chi pháp tắc!

Trần Trầm đưa tay ra cất tiếng đau buồn nói.

- Tâm nguyện gì, ta giúp ngươi hoàn thành.

Ngữ khí của Thiên Hạo vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng trong đó lại mơ hồ lộ ra một loại không được xía vào.

Trong lòng Trần Trầm khịt mũi coi thường, trên mặt lại càng đau khổ, nói ra chuyện Hạ giới và vết nứt không gian.

- Tiên bối, trong tiểu thế giới kia có vợ con ta, cũng có bằng hữu người nhà ta, ta không yên lòng bọn hắn, muốn sớm tiếp bọn hắn đến Thượng giới.

- Nếu tiên bối có thể thay ta hoàn thành điều tâm nguyện này, ta sẽ yên tâm theo bên cạnh tiên bối, thẳng đến tìm hiểu ra sinh chi p háp tắc mới thôi.

Trần Trầm nói vô cùng chân thành, lời này cũng không phải nói dối.

Hắn đi tới Thượng giới này xong, trong lòng nhớ thương nhất là c huyện này, nếu chuyện này có thể giải quyết, vậy hẳn một mực ở bên cạnh Thiên Hạo cũng không quan trọng.

- Khóa chặt một tiểu thế giới, đồng thời mở ra thông đạo, tiêu phí thời gian hơn trăm năm, quá lãng phí thời gian.

Thiên Hạo lắc đầu từ chối.

Sau khi Trần Trầm nghe xong xấu hổ cười nói, mặt dày nói:

- Tiên bối, nếu không ta ra ngoài đi tìm một phen, đợi khi tìm được c sẽ trở lại ngươi bên cạnh thay ngươi cống hiến năng lực.

Nói xong, trong lòng Trần Trầm mơ hồ có chút chờ mong.

Hắn đang mong đợi Thiên Hạt này để lại cho hắn ấn ký gì đó, hoặc là kịch độc gì đó, sau đó thả hắn đi.

Đến lúc đó hắn đến ngoại giới bằng vào hệ thống nói không chừng có thể giải quyết ấn ký hoặc là kịch độc.

Một khi giải quyết tai họa ngầm, hắn phát thệ, không đến tình trạng có thể diệt sát Chân Linh tuyệt đối sẽ không tiếp tục đến hải đại sa mạc này lần nào nữa.

- Có thể.

Thiên Hạt khẽ vuốt cằm.

Trần Trầm vui mừng quá đỗi, kém chút nhịn không được cười ra tiếng, nhưng mà mặt ngoài cũng cảm động đến rơi nước mắt, nóng lòng tại chỗ quỳ xuống.

- Thiên Hạt đại nhân thánh minh, vậy tại hạ sẽ lập tức đi tìm! Ta lấy ta nhân cách đảm bảo, trong vòng ba năm, nhất định trở về!

Dứt lời Trần Trầm quay người muốn đi, nhưng mà lại không có thể xê dịch một bước.

- Nhìn thấy thi cốt bên góc trái tường kia chứ?

- Nhìn thấy.

Trần Trầm nhìn về phía vị trí Thiên Hạt nói tới bất đắc dĩ trả lời.

- Tu sĩ này phân thân thuật không tệ, bản thể bị ta diệt sát ở nơi này, phân thân thăng đến rất lâu sau mới bị ta ở bên ngoài diệt sát, trong nhẫn trữ vật của hắn có lẽ có bí tịch phân thân chi thuật, người lấy ra học, tiếp đó luyện một phân thân đi ra ngoài giải quyết và

n đề đi.

Bang lang!

Dứt lời, đuôi của nó vung lên, thi cốt rầm một tiếng đập đến trước mặt Trần Trâm.

Chương 483: Linh Bảo Pháp Thân.

Chương 483: Linh Bảo Pháp Thân.

Thi cốt trắng muốt như ngọc, lóe ra bảo quang trước mặt này, nhìn một chút đã biết cực điểm cứng cõi.

Điều này hiển nhiên là một tu sĩ Luyện Thể cực kỳ cường đại nhưng mà vẫn như cũ vẫn lạc ở nơi này, thành sưu tập của Thiên Hạt.

Trần Trâm cẩn thận từng li từng tí lấy bọc nhãn trữ vật trên ngón tay của khung xương.

Nếu Thiên Hạt này đã cho hắn tu luyện phân thân thuật, vậy thì tu luyện đi.

Nó mới nói, bản thể chết rồi, phân thân ở bên ngoài còn có thể sống, bí thuật bậc này tu sĩ cường đại ngoại giới cầu còn không được, hắn tất nhiên sẽ không từ chối.

Trong lòng của hắn đang cấp thiết muốn mạnh lên.

Không do dự, hắt mở nhãn trữ vật, thần thức tìm tòi bên trong, tại chỗ hít vào một ngụm khí lạnh.

Trong đó một viên Linh Thạch cũng không có, nhưng Linh Tinh lại có trên vạn viên, hơn nữa những Linh Tinh này đủ mọi màu sắc, thật sự chứa tất cả thuộc tính.

Trần Trầm biết loại Linh Tinh thuộc tính này, hẳn cũng có rất ít mấy viên, nếu thuộc tính phù hợp, loại Linh Tinh này có thể phát huy tác dụng cao hơn nhiều Linh Tinh không thuộc tính.

Cũng giống như hẳn, nếu có thể, thà rằng dùng ba bốn viên Linh Tinh không thuộc tính đổi một viên Linh Tinh Mộc thuộc tính.

Tất nhiên, Linh Tinh tuy trân quý, nhưng ở trong nhãn trữ vật này chỉ chiếm một phần rất nhỏ.

Bỏ qua Linh Tinh, ở trong còn có lượng lớn bí tịch, liếc nhìn đã không dưới trăm bản.

Đơn dược cũng không nhiều, chỉ có mấy chục bình, nhưng nhìn tên trên bình đơn dược, không có cái nào mà không phải là trân phẩm, có chút Trần Trầm thậm chí chỉ xem qua ở trong sách.

Mặt khác, còn có đủ loại chai lọ, trong đó hòa hợp nồng đậm gọn sóng huyết khí, cũng không biết trong đó là máu gì.

Trần Trầm đại thể đánh giá một chút giá trị vật liệu trong nhãn trữ vật này, có lẽ gấp mười lần thân gia của hẳn.

Người này chắc chắn là cường giả Hợp Thể trở lên, về phần là Độ Kiếp hay là Đại Thừa, hẳn không biết, cái đó vượt qua lực tưởng tượng của hẳn.

Nhưng mà, chính là nhãn trữ vật của một cường giả như vậy, Thiên Hạo đều chẳng muốn nhìn một chút, tùy ý ném cho mình như th

é.

Cái này không khỏi cũng quá buồn tẻ...

- Hô!

Trở về chính đề, Trần Trầm tìm tòi trong nhãn trữ vật, rút cuộc tìm được một bản có liên quan với phân thân bí tịch.

Môn bí thuật này tên là “Linh Bảo Pháp Thân”, chỉ tu sĩ có thần thức tu vi đạt tới Hợp Thể mới có tư cách tu luyện.

Nguyên lý của nó cực kỳ đơn giản, chính là luyện chế một bộ thi thể cường đại thành pháp bảo, lại dùng phương pháp đặc thù được giới thiệu trong bí tịch phân ra một bộ phận thần thức của mình, trở thành khí linh của pháp bảo này, theo mà cất bước thể gian.

Nói tóm lại, muốn luyện thành bí thuật này có hai chỗ khó, thứ nhất, tìm một thi thể cường đại.

Thứ hai, phân hoá thần thức của mình.

Căn cứ bí tịch giới thiệu, quá trình này sẽ làm của lực lượng thần thức của mình suy yếu không ít, hơn nữa suy yếu này là mãi mãi, không thể nào khôi phục, chỉ có thể dựa vào chậm rãi tu luyện, khôi phục lại trình độ trước kia.

Thực ra cái này cũng là chuyện đương nhiên chuyện, nếu không có phản phệ, có vài tu sĩ không nhịn được luyện một lần mười tám phân thân ra.

- Cái này... Thiên Hạt tiền bối, luyện bí thuật này yêu cầu một thi thể cực kỳ cường hoành.

Trần Trầm xem hết bí thuật, ngẩng đầu, có chút ngượng ngùng nói.

- Người dùng cổ này đi, người này là thể tu, khung xương cực kỳ cường hoành.

Thiên Hạt từ tốn nói, nói xong nó phát tay, một màu đỏ vỏ cứng đọt nhiên từ sau lưng nó phân ra.

Nhìn bộ xương kia một chút, lại nhìn vỏ cứng một chút, Thiên Hạt chỉ tay điếm ra.

Ầm!

Một tiếng vang trầm, vỏ cứng phá thành mảnh nhỏ, sau đó hoàn mỹ vô khuyết bao trùm lên bộ xương kia, làm cho bộ xương kia biến thành một người mặc khải giáp hình người.

- Về phần huyết nhục, chính người bỏ sung, dù sao người có thể tái sinh, hơn nữa dùng huyết nhục của mình, sau khi người không chế cũng có thể càng tùy tâm sở dục.

Thiên Hạt nói xong cũng không để ý tới Trần Trầm, trực tiếp nằm trên linh mộc giường, chỉ để lại một người Trần Trầm đứng ngăn người ở chỗ đó.

Huyết nhục của mình bỏ sung.

Đây cũng không phải là làm sủi cỏ, bằm nhét vào là được!

Mà là toàn bộ bộ phận, bỏ sung toàn bộ cánh tay vào!

Chỉ cần tưởng tượng, Trần Trầm cũng cảm giác đau răng.

Thế nhưng có thể làm sao, hắn muốn rời khỏi nơi này, chỉ có học tập phân thân thuật này.

Mà học phân thân thuật, nhất định phải như vậy!

Nghĩ tới đây, hắn từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một viên đan dược có thể khiến người ta không cảm giác đau nuốt vào, ngay sau đó lại thi triển một Huyền Thuật đối với mình.

Để khi chém cơ thể mình biến thành chém một người mình ghét nhất.

...

Trong nháy mắt, nửa tháng sau.

Trần Trầm đã sớm khôi phục bình thường, đoạn trí nhớ thống khổ kia lại cũng bị hắn lựa chọn quên đi.

Lúc này, ở trước mặt hắn đứng một người giống hắn như đúc.

Người này hai mắt nhắm nghiền, thân cao so với hắn hơi cao một chút, mặc trên người áo giáp màu đỏ.

- Phân thân này của ta, thật đúng là soái.

Trần Trầm nhẹ giọng tán thưởng một câu, trong lòng vừa ý tột cùng.

Tiếp theo phải làm chính là dựa từ trong bí thuật nói tới phân hoá thần thức.

Đây cũng một quá trình hết sức thống khổ.

Nhưng mà Trần Trầm làm phân thân càng thêm rất thật, đối toàn thân chỗ có nơi đều động dao, còn sợ cái này.

Lập tức không do dự, bắt đầu dựa theo miêu tả trên bí tịch hành động.

Trong địa cung truyền ra mấy tiếng kêu thảm tê tâm liệt phé, sau một canh giờ, Linh Bảo Pháp Thân kia chậm rãi mở mắt.

Trần Trầm nhìn lên trước mặt sắc mặt tái nhợt của mình, cảm giác rất kỳ diệu.

Loại cảm giác này thật giống như mình mọc thêm một thân thể, cực kỳ tự nhiên.

Tất nhiên, nếu người thường có loại kinh lịch này, chỉ sợ không bao lâu sẽ phải trở thành bệnh tâm thần phân liệt.

Cũng chỉ có tu sĩ tu vi thần thức đạt tới Hợp Thể trở lên mới có thể khống chế ở loại đột biến này.

- Vị huynh đài này, quả nhiên là anh tuấn bất phàm, khí vũ hiên ngang, tại hạ bội phục!

Linh Bảo Pháp Thân nhẹ ho hai tiếng, cười nhạt nói.

Trần Trầm tâm niệm vừa động, cũng mở miệng nói:

- Mọi người cũng vậy.

Dứt lời hai người nhìn nhau cười nói, trong mắt tràn đầy cảm giác cùng chung chí hướng.

- Nếu thành công, nên làm chuyện gì, phải đi.

Lúc này bên tai truyền đến âm thanh của Thiên Hạc.

Trần Trầm giật cả mình, cung kính nói:

- Thiên Hạc tiên bối, vậy tại hạ cáo từ, hai vị bằng hữu của ta, ta có thể mang đi chứ?

- Tùy người.

Nghe nói như thế, Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra, bước ra ngoài đến một chỗ trong địa cung mang cự giải đại Hải yêu và Sa Phong thà nh chủ ra ngoài.

Xong lại lên tiếng chào Thiên Hạt.

- Bản thể của tại hạ sẽ ở chỗ này tu luyện thật tốt, tiền bối yên tâm, rảnh rồi ta cũng sẽ trở lại gặp hần!

Dứt lời hần lôi kéo hai người đi, rời khỏi địa cung xong chạy hết tốc lực mấy trăm dặm cái này mới ngừng lại được.

- Hệ thống! Phương viên trong vòng trăm mét ai đẹp trai nhất

- Kí chủ.

Xong rồi!

Nghe được đáp án này, Trần Trầm vui mừng quá đỗi!

Xem ra hệ thống này là khóa trên linh hồn, chỉ cần linh hồn vẫn là linh hồn kia là được rồi sử dụng.

Trần Trầm lại giơ tay lên, ấn ký mộc chi pháp tắc lóe lên.

Hiển nhiên lực lượng pháp tắc này cũng có thể sử dụng, cuối cùng lực lượng pháp tắc thứ này là lĩnh ngộ ra, không có nhiều quan hệ với thân thể.

Lực lượng thần thức ngược lại là so trước đây yếu không ít, nhưng hần có Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết, không bao lâu sẽ tu trở về.

Duy nhất chịu ảnh hưởng khá lớn là trình độ linh khí của hần, chỉ

sợ chỉ tương đương với tu sĩ Luyện Hư.

Không có cách, tu vi này là có một bộ phận quan hệ rất lớn với thân thể, có thể bảo trì lại tu vi Luyện Hư đã rất tốt.

Trên thực tế thật nếu chiến đấu, hấn bằng vào một chi pháp tác đã đủ để đánh bại tuyệt đại đa số tu sĩ Phân Thân cảnh, tu vi thấp một chút thì thấp một chút, dù sao phân thân nhục thân này vô cùng mạnh mẽ, tu sĩ bình thường cũng không làm gì được mình.

Nghĩ tới đây Trần Trầm nở nụ cười, theo bản năng giương lên nhẫn trữ vật trên tay mình.

Nhẫn trữ vật của chủ nhân khung xương này cũng bị hấn mang ra ngoài...

Thiên Hạt cũng không biết có chú ý đến hay không, nếu nó không quan, vậy thì đại biểu thứ này sẽ thuộc về mình!

Chương 484: Một Giới Truy Tung.

Chương 484: Một Giới Truy Tung.

- Nhiều đồ tốt như vậy...

Tâm tình Trần Trầm vô cùng tốt, Linh Thạch Linh Tinh cái gì hấn không quan tâm, nhưng những pháp bảo, bí thuật, đan dược, các loại vật liệu kia truy tung đều truy tung không đến.

Những vật này đối với hắn mới là tài phú chân chính.

Từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một chiếc phi chu, không ngờ là dùng Linh Tinh thôi động, Trần Trầm cũng không khách khí, trực tiếp mang theo Sa Phong thành chủ và cự giải đại Hải yêu ngồi lên.

Bỏ Linh Tinh vào động lực trong trận pháp xong, phi chu một hồi linh quang lấp lóe, xong sưu một tiếng vọt ra ngoài.

Tốc độ kia so với Ngạo Vũ đều nhanh hơn một cấp, nếu thật đối t hành tu sĩ, chỉ sợ chỉ ít Hợp Thể đỉnh phong mới có thể đạt tới tốc độ như vậy.

Phải biết, trước lúc này bay nhanh nhất chính là Ngạo Vũ, sau đó mới tới chính Trần Trầm phi hành, cuối cùng mới là vận dụng phi chu, cuối cùng thì phi chu này là Linh Thạch thôi động, sao có thể vượt qua mình phi hành.

Nhưng mà, tình huống bây giờ cũng thay đổi.

Dưới phi chu cường đại khu động, một nhóm ba người rất nhanh bay đến Sa Phong thành, Trần Trầm đưa Sa Phong thành chủ vào phủ thành chủ, tiếp đó để lại cho hắn năm trăm Linh Thạch cự p hảm, xem như hoàn thành hứa hẹn đối với hắn.

Xong, hắn lập tức mang theo cự giải đại Hải yêu dùng tốc độ cao nhất hướng về Nam Vực.

Đoạn đường này tương đối thuận lợi.

Trên thực tế ở vùng hẻo lánh này, bay với tốc độ như vậy, cơ bản rất khó bị tu sĩ phát giác, nếu thật có ngoại lệ nhận ra, thì cũng có bao xa tránh bao xa.

Ba ngày sau, Trần Trầm đưa cự giải đại Hải yêu đến Lê Tiên tông.

- Giải huynh, sau này ngươi sẽ ở đây tu luyện, mặc dù ta không có Vô Tận Hải, nhưng cũng có một hồ nhỏ, ngươi trước ở tạm, chờ sau này tìm được biển lại nghĩ biện pháp đổi hoàn cảnh.

Cự giải đại Hải yêu nghe đến liên tục bày con ngao, lần này xảy ra chuyện trong sa mạc nó cũng hiểu một chút, làm cho Trần Trầm gặp phải loại nguy cơ kia nó đã rất áy náy, làm sao có ý tứ yêu cầu xa vời nữa.

Trần Trầm thấy vậy cười nói không nói thêm nữa.

- Ngươi là ai?

Lúc này, truyền đến âm thanh cảnh giác của Lê Tiên.

Trần Trầm quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt cực kỳ nguy hiểm của Lê Tiên.

- Ta là phân thân của Trần Trầm.

Đối với Lê Tiên, Trần Trầm cũng không cần phải che giấu, trực tiếp nói.

- Phân thân?

Lê Tiên đi tới, nhéo nhéo mặt Trần Trầm, thần tình hết sức ngạc nhiên.

Trần Trầm cũng không phản kháng, từ tốn nói:

- Ta còn muốn rời khỏi một chuyến, sau này ngươi ở Lê Tiên tông tu luyện thật tốt, tranh thủ tu vi thêm gần một bước.

- Ngươi không mang ta theo?

Sau khi Lê Tiên nghe xong, trong ánh mắt hiện lên vẻ thất vọng.

- Thực lực người hơi yếu một chút, không giúp được ta quá nhiều.

Trần Trâm thẳng thắn, giận đến Lê Tiên hung hăng vỗ lòng ngực hẳn.

Kết quả lại bị phản chấn trở về, kém chút tổn thương đến nhục thân của mình.

- Chủ yếu nhất là thân thể này ta, cảm giác không quá nhạy bén, người bưng trà đổ nước, nện lưng, bóp chân cho ta, ta cũng không có cảm giác nhiều lắm!

Trần Trâm cười khổ nói.

Hắn thân thể này tuy cứng rắn kinh người, tu sĩ Hợp Thể căn bản là không có cách lay động, nhưng cũng có một khuyết điểm, chính là cảm giác cực kỳ không nhạy cảm.

Bị đánh hai lần căn bản cảm giác không thấy đau, nếu như có thể cảm giác được, vậy khẳng định là đối phương đau.

Cuối cùng thì trong thân thể này ẩn tàng thế một khung xương của cường giả tu vi chí ít đạt tới Độ Kiếp kỳ.

Lê Tiên bị tên bụng dạ thẳng thắn này nói tổn thương, thần tình có chút ảm đạm.

Trần Trâm thấy vậy đã sớm chuẩn bị, lấy ra một tấm bia chính là Vấn Tâm Bi giúp hắn lĩnh hội một chi pháp tắc.

- Bia này huyền ảo khó lường, có thể giúp người ta lĩnh ngộ không ít thứ, thậm chí có thể giúp người ta cảm ngộ pháp tắc, sau này làm trấn tông chi bảo của Lê Tiên tông chúng ta đi.

- Nhưng mà, bảo vật này không thể coi thường, tuyệt đối không n

ên truyền đi, hiểu chưa?

Lê Tiên nghe vậy lực chú ý nhanh chóng bị Ván Tâm Bi hấp dẫn, nhìn thấy Ván Tâm Bi xong, nàng không ngờ lại lâm vào trong nháy mắt trong hoảng hốt, sau một lúc lâu mới hồi thần lại.

Lúc này, nàng nơi nào còn không ý thức được đây là một trọng bảo, tranh thủ thời gian cẩn thận từng li từng tí thu vào.

- Công tử yên tâm, bảo vật này ta sẽ đặt ở nơi an toàn nhất trong tông môn!

Trần Trầm khẽ vuốt cằm, tiếp lấy lại từ trong nhẫn trữ vật lấy ra mấy bình đan dược, mấy thứ pháp bảo.

- Những thứ này có thể giúp người trong thời gian ngắn tu vi đột nhiên tăng mạnh, người cũng đừng nói ta đi thì mặc kệ người, có những vật này, chờ bản thể của ta trở về, nói không chừng người nào có thể cùng ở bên cạnh ta.

- Cái này... Đây là...

Nhìn thấy tên của từng loại đan dược trong Truyền thuyết, Lê Tiên một hồi khiếp sợ kinh ngạc, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Phẩm chất của những pháp bảo kia nàng tạm thời nhìn không ra, nhưng những đan dược kia lại như sấm bên tai, tất cả đều là pháp tắc linh đan tiếng tăm lừng lẫy.

Giống như Lam Thủy Thần Đan kia, trong đó ẩn chứa tinh hồn hậu duệ Chân Linh nắm giữ thủy chi pháp tắc, dùng xong có thể giúp tu sĩ cảm ngộ thủy chi pháp tắc.

Một viên đan dược như vậy đại biểu một Hợp Thể hậu duệ Chân Linh vẫn lạc, nó giá trị cao, căn bản không phải tu sĩ Hợp Thể có t

hể thừa nhận được.

Dù sao nàng một tu sĩ Hợp Thể tân tấn như thế, chỉ sợ không có giá trị như đan dược này.

- Đa tạ... Công tử!

Lê Tiên tiếp nhận vật liệu, ngữ khí mơ hồ có chút ghen ngào.

Trần Trầm vỗ nhẹ lên bả vai nàng, ôn nhu nói:

- Tông môn này là tâm huyết của ta, nhất định phải có tu sĩ Hợp Thể tọa trấn, giờ đây tu sĩ Hợp Thể ta tín nhiệm không nhiều, người xem như một, cho nên tông môn này trước giao cho người.

- Thiếp thân nhất định không phụ công tử phó thác!

Lê Tiên trịnh trọng gật đầu, kiên quyết nói.

Trần Trầm tán thưởng nhìn nàng một cái, xong lại lưu lại một chú t Linh Tinh rồi bay khỏi Lê Tiên tông.

Đến ngoại giới, Trần Trầm hít vào một hơi thật dài.

Lúc phi thăng, hắn có một lần cơ hội truy tung một giới chưa dùng.

Nguyên bản hắn trông cậy vào cơ hội này để tìm một cự đại cơ duyên, giờ đây hắn cũng thay đổi chủ ý.

Hạ giới đã xuất hiện vết nứt không gian, điều này nói rõ Thượng giới cũng rất có thể có.

Hắn phải dùng cơ hội quý báu lần này tìm kiếm được vết nứt không gian kia, tiếp đó liên hệ Hạ giới.

Vừa nghĩ vậy, trong lòng của hắn càng kiên định, nói thẳng:

- Hệ thống, vận dụng một lần cơ hội truy tung một giới.

- Kí chủ muốn truy tung cái gì?

- Trong một giới này, tìm kiếm vết nứt không gian thông hướng ta nơi phi thăng.

Trần Trầm cắn răng nói.

Hắn vừa dứt lời, hệ thống không có trả lời.

Một lát, hệ thống đưa ra đáp án.

- Đã truy tung ở đây, nằm ở hướng chính Bắc cách kí chủ 467,000 năm trăm dặm.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm thoáng cái trở nên vô cùng kích động.

Quả nhiên có vết nứt không gian thông hướng Hạ giới!

Mặc kệ vết nứt không gian này lớn hay không, chí ít hắn có cơ hội đưa vật liệu đi Hạ giới!

- Bốn mươi sáu vạn dặm, còn ở trong phạm vi Nam Vực! Ngay ở Nam Vực! Thật sự là quá tốt rồi!

Trần Trầm thấp giọng quát, xong từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một ngọc giản làm thành bản đồ, đưa thần thức vào dò xét.

- Hướng chính Bắc bốn mươi sáu vạn dặm...

Trần Trầm căn cứ hệ thống miêu tả, dùng chính thần thức mình di chuyển về hướng bắc, rất nhanh đã thấy mục đích.

Nơi đây bốn mươi sáu vạn dặm hướng chính bắc, một mảng lớn đều là địa bàn. Cửa Tà Thần điện

Mà vị trí cụ thể hệ thống chỉ dẫn tên là Địa Sát tông, là một tông môn phụ thuộc Tà Thần điện, đồng thời cũng là tông môn Tà Thần điện tuyển chọn đệ tử quan trọng.

Rất nhiều đệ tử Tà Thần điện trước khi chính thức tiến vào Tà Thần điện, chính là đệ tử Địa Sát tông này.

- Địa Sát tông... Tà Thần điện, đây thật là...

Trần Trầm nhẹ giọng thở dài, nhìn về phía Bắc.

Xem ra hắn và Tà Thần điện kiếp trước có cừ oán gì đó, đời này nhất định cứ phải chạm vào nhau.

Thái độ của Tà Thần điện đối với tiểu thế giới là gì hắn biết rõ, hắn sao có thể tiến về vết nứt không gian thông hướng Hạ giới nằm trên địa bàn Tà Thần điện?

Chương 485: Tiềm Nhập Địa Sát Tông.

Chương 455: Tiềm Nhập Địa Sát Tông.

Bốn mươi sáu vạn dặm, nếu ở Hạ giới, tuyệt đối xem như một khoảng cách tương đối xa xôi.

Nhưng Nam Vực có Truyền tống trận, chỉ cần trừ liệu tốt, ngồi Truyền tống trận bốn lần lại bay một khoảng cách là sẽ đến mục đích.

Trần Trầm cơ bản nhìn bản đồ một chút, đã quy hoạch ra một con đường, lập tức không do dự nữa, bay thẳng đến thành trì thứ nhất.

Tầm nửa ngày sau, Trần Trầm đạt tới mục đích thứ nhất, trải qua bốn lần Truyền tống xong, hắn đã tiến vào một thành trì gần Địa Sát tông.

Thành trì này tên là Tà Sát thành, thuộc về Địa Sát tông, tuy tên nghe có chút đáng sợ, nhưng thật ra lưu lượng tu sĩ lại cực kỳ khổng lồ, là một đại thành trì có tiếng.

Cuối cùng vô luận là Tà Thần điện hay là Địa Sát tông, đều không ngốc, không thể nào trên địa bàn của mình tai họa tu sĩ từ bên ngoài đến.

Không chỉ như thế, bọn hắn còn kinh doanh Tà Sát thành này ngay ngắn rõ ràng, trật tự rành mạch.

Trần Trầm vừa đi ra khỏi truyền tống trận, thần thức cảm ứng được lượng lớn cửa tiệm và tu sĩ buôn bán.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng của hắn khản trương.

Địa Sát tông làm dự trữ đệ tử cho Tà Thần điện, thực lực xa không phải Tà Long tông có thể so sánh.

Chính là Tà Sát thành này, mức độ phồn hoa của nó không kém hơn Dịch thành bao nhiêu, so với Kim Thánh thành càng mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Tông môn như vậy tám chín phần mười có không ít tu sĩ Hợp Thể tọa trấn, hắn muốn đi vào, đồng thời tìm được vết nứt không gian

thông hướng Hạ giới, đó cũng không phải là một chuyện đơn giản.

...

Đi dạo trong Tà Sát thành một hồi, cuối cùng Trần Trầm ở một cửa tiệm trực thuộc Địa Sát tông tìm được cơ hội.

Cửa hàng chiêu nạp tán tu gia nhập Địa Sát tông, Trần Trầm quyết định vào đi thử một lần.

Vừa vào cửa, đầu tiên nhìn thấy chính là một trung niên tu sĩ đang khoan chân trên bồ đoàn tu luyện.

Trần Trầm đại thể cảm ứng một thoáng, trung niên tu sĩ này đại khái là tu vi Phân Thần trung kỳ.

- Vị tiểu hữu này, các người dân lệnh chiêu mộ trên cửa ra vào kia là thật?

Nhìn bóng lưng tu sĩ này, Trần Trầm giả ra giọng điệu khàn khàn, từ tốn nói.

Trung niên tu sĩ kia nghe vậy tranh thủ thời gian đứng lên, xoay người lại, cung kính nói:

- Chính là thật, nhưng mà có một yêu cầu, đó chính là tu vi đạt tới Phân Thần trở lên.

Dứt lời, hắn có chút nghi ngờ nhìn về phía Trần Trầm.

Nếu như hắn không cảm ứng sai, linh lực ba động của người trước mắt này cực kỳ yếu ớt, thậm chí cũng chưa tới Phân Thần kỳ.

Không chờ hắn mở miệng, Trần Trầm nhẹ ho hai tiếng nói:

- Ta là thẻ tu.

Trung niên tu sĩ nghe đến đây mắt bỗng nhiên sáng lên nói:

- Tiền bối là thẻ tu? Thẻ tu tốt, Địa Sát tông chúng ta vừa rồi thiếu một nhóm thẻ tu cường đại, đi điều tra một tân tiểu thế giới.

- Tiểu thế giới? Lúc nào?

Nghe nói như thế, ánh mắt Trần Trầm lóe lên một cái.

Chẳng lẽ trung niên tu sĩ này nói là Hạ giới, nếu thật là như thế, vậy thì nguy hiểm.

- Nói không chính xác, giờ đây tiểu thế giới kia chỉ mở ra một lỗ hổng rất nhỏ, hơn nữa vừa rồi trong Địa Sát tông chúng ta, tông chủ nói, tu sĩ muốn xuyên qua khe hở kia, khả năng còn cần chờ một đoạn thời gian nữa, hiện tại không gian thông đạo kia còn cực kỳ chưa vững chắc.

Trung niên tu sĩ giải thích nói, ánh mắt mơ hồ có chút chờ mong.

Xong hẳn trực tiếp mở miệng hỏi:

- Tu vi Luyện Thẻ của tiền bối người đạt tới cấp độ gì?

- Hợp Thẻ đi.

Trần Trầm lờ mờ mở miệng.

Cái kia trung niên tu sĩ vui mừng quá đỗi, tranh thủ thời gian lấy ra một món pháp bảo, muốn khảo thí một phen.

Trần Trầm không từ chối, đây đều là quá trình cần thiết.

Một lát sau, trung niên tu sĩ kia xác định Trần Trầm là tu sĩ Hợp T

hể Luyện Thể xong, thái độ trở nên cung kính hơn rất nhiều.

- Tiền bối, trở thành khách khanh của Địa Sát tông chúng ta có rất nhiều chỗ tốt, Luyện Thể đạt tới tu sĩ Hợp Thể cảnh càng là thượng khách của Địa Sát tông chúng ta, hàng năm có thể đạt được giá trị năm mươi viên Linh Tinh tài nguyên tu luyện.

- Hơn nữa bình thường cơ bản sẽ không làm phiền đến khách khanh trưởng lão, một năm nhiều nhất chỉ có một hai lần nhiệm vụ.

Năm mươi viên Linh Tinh...

Trần Trầm khẽ gật đầu, đừng nhìn chút Linh Tinh ấy đối với hắn không tính là gì, nhưng đối với tu sĩ khác lại xem như giá trên trời.

Lúc trước, Kim Thánh tông chỉ cần một trăm viên Linh Tinh đều không bỏ ra nổi.

Nhưng mà trung niên tu sĩ này nói là giá trị năm mươi viên Linh Tinh tài nguyên tu luyện, mà không phải Linh Tinh, chênh lệch này có chút lớn.

Hơn nữa một năm một hai lần nhiệm vụ, chỉ sợ cũng yêu cầu vào sinh ra tử.

- Năm mươi viên Linh Tinh, xác thực so với những tông môn khác cao hơn một chút, ta nguyện ý làm khách khanh của Địa Sát tông.

Trần Trầm giả vờ do dự một chút, tiếp đó đáp ứng nói.

Trung niên tu sĩ càng mừng rỡ, tranh thủ thời gian làm thủ tục ghi danh cho Trần Trầm, tiếp đó sai người đưa Trần Trầm đến Địa Sát tông.

...

Nửa ngày sau, Trần Trầm tới gần Địa Sát tông.

Ở ranh giới Địa Sát tông có một chút ít đỉnh núi từ to đến nhỏ, nhưng cái này đỉnh núi nằm ở bên ngoài trận pháp phòng hộ.

Mà khách khanh thì ở trong những ngọn núi này.

Nhìn thấy đại trận tông môn Địa Sát tông ở chỗ không xa, trong lòng Trần Trầm hiểu rõ.

Khó trách trung niên tu sĩ kia căn bản không điều tra bối cảnh của hắc đả cho hắc trở thành khách khanh.

Thì ra Địa Sát tông này căn bản không coi khách khanh là tu sĩ Địa Sát tông.

- Tiền bối, nơi này chính là chỗ ở của người, nếu có nhu cầu gì, phần hạ nhân nơi này là được rồi, tại hạ còn phải trở về Tà Sát thành, xin cáo từ!

Tu sĩ mang Trần Trầm tới nơi này sau đó cáo từ một tiếng, rời khỏi nơi này, ngược lại là một chút hạ nhân từ trong núi tiến lên đón.

Những hạ nhân này tất cả đều là xinh đẹp nữ tu, tu vi từ Trúc Cơ đến Kết Đan không giống nhau.

Địa Sát tông không đặt chỗ ở của khách khanh vào trong trận pháp hộ tông, nhưng hiển nhiên từ phương diện khác làm một chút bù đắp, giống như những nữ tu này.

Nhưng mà, Trần Trầm đối với các nàng không có hứng thú gì, lúc này trong đầu của hắn chỉ có vết nứt không gian thông hướng Hạ giới.

Giờ đây hấn cách cái kia vết nứt không gian chỉ còn một đonạ, nếu còn không thể đi vào, vô luận như thế nào hấn đều không cam t âm.

Còn may lúc trước trung niên tu sĩ cho hấn một lệnh bài Truyền tin môn bộ trong tông, chỉ cần trong tông môn ban bố nhiệm vụ, hấn sẽ nhận được Truyền tin.

Mà đây cũng là cơ hội tốt nhất hấn đi vào.

...

Ở trên núi này trọn vẹn bảy ngày, Trần Trầm rốt cục chờ đến một cơ hội.

- Xin hỏi có vị khách khanh đang ở tông môn mà có lý giải rất sâu đối với không gian, nếu có, mời vào trong Địa Sát tông ta nói chuyện.

Nhìn truyền tin trên lệnh bài truyền tin này, Trần Trầm cơ hồ không cần nghĩ ngợi đã truyền tin trả lời.

Trên thực tế, hấn đối với không gian cơ hồ không có gì cả, nhưng nếu Địa Sát tông tìm đúng người có nghiên cứu về không gian, vậy tám chín phần mười là chuyện có quan hệ đến vết nứt không gian.

Cái này hấn nhất định phải đi xem một chút.

- Vị khách khanh này, đến sơn môn Địa Sát tông ta báo hai chữ không gian là được vào trong Địa Sát tông ta.

Trong lệnh bài truyền tin truyền đến trả lời, Trần Trầm không chút nghĩ ngợi, trực tiếp thu hồi lệnh bài truyền tin, bay khỏi ngọn núi này, đi tới phía trước sơn môn Địa Sát tông.

Báo lên hai chữ không gian xong, tu sĩ trong Địa Sát tông quả nhiên mở ra sơn môn cho hắn đi vào.

- Vị khách khanh này, người trực tiếp đi Địa Sát đại điện ở giữa ngọn núi kia là được rồi.

Tu sĩ giữ cửa chỉ một ngọn núi ở xa xa nói.

- Ta đã biết.

Trần Trầm nhẹ gạt đầu, ngoài mặt cực kỳ bình tĩnh, trong lòng thì đã xúc động đến cực điểm, bước ra mấy bước hắn đi tới Địa Sát đại điện của Địa Sát tông.

Căn cứ hệ thống chỉ dẫn, vết nứt không gian có thể tiếp nối Hạ giới ở ngay trong Địa Sát đại điện này!

Thời gian trôi qua mấy năm, hôm nay hắn rốt cuộc tìm được hi vọng liên thông Hạ giới.

Nhưng mà, vừa bước vào Địa Sát đại điện đã có bảy tám đạo khí tức cực kỳ cường hoành khóa chặt hắn.

Trần Trầm đưa mắt nhìn tới, lúc này mới phát hiện trong Địa Sát đại điện đã tụ tập một nhóm lớn tu sĩ, trong đó không thiếu tu sĩ Hợp Thể cảnh.

Mà lúc này, trước mắt bọn hắn chính là một vết nứt không gian chĩ to bằng đầu người.

Chương 486: Thế Giới Phía Sau Vết Nứt.

Chương 486: Thế Giới Phía Sau Vết Nứt.

- Lại có một vị đạo hữu, đến đây, tranh thủ thời gian tới xem một chút.

Trong đám người có một tu sĩ mập mạp cực kỳ nhiệt tình, thấy Trần Trầm đi vào, trực tiếp đi tới bên cạnh Trần Trầm, kéo hẳn đến vết nứt không gian.

Trần Trầm liếc mắt nhìn vết nứt không gian kia, lại liếc mắt nhìn tu sĩ xung quanh.

Những tu sĩ này nói chung có thể phân thành ba phái.

Trong đó, một phái mặc là y phục của tu sĩ Địa Sát tông, một phái khác thì là mặc trang phục màu đỏ, chính là tu sĩ kéo hẳn đi vào bên.

Trừ cái đó ra, thì là tu sĩ mặc y phục không đồng nhất, xem ra không phải tán tu thì cũng là khách khanh tương tự như hẳn.

Bỏ qua ba phái này, vị trí cao nhất trong đại điện còn đứng hai người đang từ xa nhìn nơi này.

Hai người này đứng chấp tay, cũng không nói lời nào, khí độ cực kỳ bất phàm, một người trong đó là tu sĩ Địa Sát tông, hẳn là cao tầng Địa Sát tông, một người khác mặc y phục Trần Trầm cũng rất quen thuộc.

Đó là tu sĩ Tà Thần điện.

- Đạo hữu, bọn hẳn nói vết nứt không gian này kết nối đến một thế giới cực kỳ cao cấp, thế giới này có cường giả Chân Linh.

- Xích Không tông chúng ta lại cho rằng mặc dù thế giới phía sau vết nứt không gian này lớn, nhưng cũng không cao cấp, rất có thể cả cường giả Hợp Thể cũng không có.

- Đạo hữu, người thấy thế nào?

Tu sĩ mập kia kiên nhẫn hỏi thăm hẳn.

Trần Trầm nghe vậy thật sâu nhìn tu sĩ mập một chút.

Xích Không tông, tông môn này hẳn nghe nói qua.

Tông môn này sở trường là trận pháp, sở trường nhìn xuống đất giống như đạo lí không gian, tông môn nắm giữ không ít mỏ Linh Thạch, nội tình trong đó không cần nhiều lời.

Không ngờ Địa Sát tông lại mời cả tu sĩ Xích Không tông tới.

Hơn nữa, tu sĩ Xích Không tông này cũng xác thực có chút môn đạo, không ngờ lại có thể nhìn ra phía sau vết nứt không gian này không có cường giả Hợp Thể trở lên.

Điều này thực khó lường.

Nếu hẳn không có hệ thống, chỉ nhìn vết nứt không gian này đều nhìn không ra thế giới phía sau là lớn hay nhỏ.

Trần Trầm còn chưa mở lời, bên cạnh mấy cái tu sĩ Địa Sát tông đã mở miệng nói:

- Vòng xoay vết nứt không gian hiện ra Toàn Chuyển Loa Văn, chắc chắn là phía sau nó là thế giới cực lớn, điểm kinh nghiệm này Địa Sát tông chúng ta vẫn có.

- Mà thế giới diện tích cực lớn bình thường đều đại biểu có Chân

Linh và tu sĩ cường đại, cơ hồ không ngoại lệ!

Toàn Chuyển Loa Văn?

Trần Trầm liếc mắt nhìn vết nứt không gian kia, đúng là như vậy.

Xem ra Địa Sát tông chỗ đối mặt cái này vết nứt không gian để bụng như thế, thậm trọng như thế, chính là bởi vì Toàn Chuyển Loa Văn này.

So sánh qua, long giới lần trước Trần Trầm đi kia chính là một thế giới rất nhỏ, vết nứt cũng chính là một mảnh đen thùi lùi, không có bất kỳ đặc thù gì.

- Các ngươi biết cái gì?

Tu sĩ mập khinh thường hừ lạnh nói, sau đó tiến tới vết nứt không gian cẩn thận cảm ứng một phen, mới tiếp tục mở ra miệng.

- Đã có vết nứt không gian, vậy theo lý thuyết có lẽ có linh khí xâm nhập chỗ của chúng ta, nhưng trong vết nứt không gian này một chút linh khí cũng không có.

- Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ trình độ linh khí của giới kia thấp hơn một giới này của chúng ta rất nhiều, thậm chí một chút linh khí đều không thể chen vào.

- Loại linh khí như vậy, có thể sinh ra tu sĩ Hợp Thể mới có quý.

Hai bên rất nhanh lại bắt đầu mỗi người phát biểu ý kiến của mình, về phần Trần Trầm một tu sĩ mới tiến tới trực tiếp bị người hai bên không để ý đến.

Trên thực tế, cũng không ai trông chờ hẳn có thể phát biểu ra ý kiến gì mang tính chiến lược.

- Tốt, mỗi lần các ngươi tới đều là tranh luận chuyện này, mà ta muốn biết là so với một tháng trước, vết nứt không gian này không khuếch lớn ra, có có một ngày tu sĩ chúng ta có cơ hội xuyên qua vết nứt không gian này, đến trong Đại thế giới kia hay không?

Ngay khi hai bên tranh luận càng quyết liệt thì cao tăng Địa Sát tông ở phía xa không kiên nhẫn mở miệng, trong đại điện nháy mắt trở nên lặng ngắt như tờ.

Sau một hồi lâu.

Tu sĩ mập kia đứng dậy, nói khẽ:

- Đại trưởng lão, vết nứt không gian này so với một tháng trước... Cũng không có khuếch trương một chút, nhưng mà cũng thông tiết lộ một chút.

- Tương lai có lẽ không cách nào xuyên qua vết nứt không gian này, nhưng giao lưu thậm chí giao dịch với thế giới bên kia vẫn là có khả năng.

- Giao lưu, giao dịch.

Địa Sát tông Đại trưởng lão vuốt trong lòng, thần tình có chút bất mãn.

Tu sĩ Tà Thần điện một bên thì cười nói:

- Nếu giới kia thật có loại Chân Linh cao thủ đỉnh tiêm, vậy tài nguyên thế giới này chắc chắn cực kỳ phong phú, đến lúc đó cường giả đỉnh cao của Tà Thần điện chúng ta tự nhiên sẽ thông qua vết nứt không gian này định vị đến vị trí của thế giới kia, tiếp đó mở ra thông đạo không gian, tiến vào thế giới kia, Đại trưởng lão ngươi hà tất lo lắng, bất kể như thế nào, có thể phát hiện một đại thế giới, công lao đều không thể thiếu ngươi.

- Đạo huynh nói đúng, là ta nóng vội.

Đại trưởng lão nhẹ gật đầu nói.

Xong hẳn nhìn về phía đám tu sĩ, thản nhiên nói:

- Một tháng sau các vị lại đến xem xét một phen, về phần Xích Tuờng đạo hữu, thỉnh cầu người lưu lại chỗ vết nứt không gian này, thời gian chú ý tình huống của vết nứt không gian.

- Tốt.

Tu sĩ mập gật đầu đáp, cười có chút tự đắc.

Lời này của Đại trưởng lão Địa Sát tông là có ý gì?

Hiển nhiên là công nhận hẳn có trình độ cao nhất trong số mọi người ở đây!

Trần Trầm nghe vậy hai mắt xoay động, cao giọng nói:

- Đại trưởng lão, ta cũng muốn ở lại chỗ này quan sát vết nứt không gian.

Bên kia Đại trưởng lão nghe vậy kinh ngạc nhìn Trần Trầm một chút, nghi ngờ nói:

- Người là?

- Tại hạ là Thiên Vận Tử, thừa nhỏ đi theo sư phụ học tập một chút thiên cơ chi thuật, đối với vết nứt không gian này ngược lại là có thể nhìn ra một chút.

Trần Trầm cười nói, thần tình dị thường tự tin.

Nếu hẳn nhìn thấy biểu lộ của mình, trước tiên cũng phải tin tưởng

g.

- Ô? Người nói một chút, thế giới phía sau vết nứt không gian này đến cùng thế nào?

Đại trưởng lão kia lập tức hứng thú, tranh thủ thời gian hỏi một câu.

Trần Trầm suy nghĩ một chút, liếc qua Xích Tường:

- Thế giới phía sau xác thực như vị đạo hữu này nói, cũng không có tu sĩ Hợp Thể hoặc là Hợp Thể trở lên.

Không có cách, vừa rồi cái kia tu sĩ Tà Thần điện mới nói, nếu có Chân Linh, trực tiếp để đại năng đỉnh tiêm mở ra thông đạo đi qua.

Loại tình huống này là hẳn tuyệt đối không muốn nhìn thấy, cho nên còn không bằng ăn ngay nói thật.

- Đạo hữu, người và ta thật sự là anh hùng sở kiến lược đồng!

Xích Tường ha ha cười nói.

Bên kia Đại trưởng lão nghe đến đây lại mơ hồ có chút thất vọng, bất đắc dĩ nói:

- Vì sao không có tu sĩ cấp cao?

Trần Trầm nhẹ ho hai tiếng, có chút niềm tin chưa tới nói:

- Cái này là ta thôi diễn thiên cơ đoạt được, chúng ta là người tu luyện Thiên Đạo, có thể cảm ứng được Thiên Đạo mạnh yếu.

- Xuyên thấu qua vết nứt không gian này, ta cảm ứng được Thiên Đạo của thế giới kia cực kỳ nhỏ yếu.

- Thiên Đạo nhỏ yếu như vậy sẽ không bồi dưỡng ra được tu sĩ cấp cao.

Lão thiên gia bên kia có thù với mình, cho nên Trần Trâm chửi bới lên cũng không có chút áp lực tâm lý nào.

Tất nhiên, sự thật cũng là như thế, Hạ giới vốn là không có tu sĩ cấp cao gì, cả Phân Thần kỳ cũng không có.

- Xem ra không cần đến Tà Thần điện chúng ta, đạo hữu, cáo từ.

Tu sĩ Tà Thần điện nghe đến đó chấp tay đối với Đại trưởng lão, bái chào rồi rời đi.

Trong lòng Trần Trâm nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần Tà Thần điện không nhúng tay vào chuyện này, hắn vẫn rất có nắm chắc không chểnh mảng không gian này.

Thấy tu sĩ Tà Thần điện đều đi, Đại trưởng lão cũng không muốn đợi ở chỗ này, tùy ý khoát tay áo xong, nói:

- Người là chúng ta khách khanh của Địa Sát tông? Muốn đợi ở chỗ này vậy thì cứ đợi đi, nếu có thể nhìn ra cái gì, ta tầng tầng có thưởng!

Dứt lời, hắn cũng thản nhiên rời khỏi.

Cũng không lâu lắm, lúc này trong đại điện cũng chỉ còn lại tu sĩ hộ pháp và hắn.

Chương 487: Thích Hay Làm Việc Thiện.

Chương 457: Thích Hay Làm Việc Thiện.

Chờ sau khi tất cả mọi người đi, tu sĩ mập Xích Tường kia đột nhiên tiến tới Trần Trầm bên cạnh nháy mắt nói:

- Đạo hữu, người thật học qua Thiên Đạo chi thuật à? Không phải là lừa bịp chứ?

Trần Trầm liếc mắt nhìn hắn, thần tình có chút khinh thường.

Tuy cao nhân tiền bối đi ra ngoài có hơn một nửa là lừa đảo, nhưng hắn thật sự có bản lĩnh đó, sao có khả năng là lừa đảo?

Xích Tường thấy thần tình của hắn, có chút nửa tin nửa ngờ nói

- Đại thế giới phía sau vết nứt không gian này không có cao thủ đó là thật.

Nhưng mà những kia tu sĩ Địa Sát tông nói cũng không sai, dưới tình huống bình thường thế giới lớn như vậy đều sẽ có cao thủ đỉnh tiêm, nhưng Đại thế giới này hết lần này đến lần khác không có, người nói có kỳ quái hay không?

Thấy người này đang thử thăm dò của mình, Trần Trầm thần nhiên nói:

- Thiên hạ lớn không thiếu cái lạ, cái này có gì đáng kinh ngạc.

Xích Tường thấy thử thăm dò không ra sâu cạn của Trần Trầm, lập tức không nói thêm gì nữa, néch miệng xong ngồi xuống phía trước rước vết nứt không gian, khoan chân tu luyện.

Trần Trầm cảm ứng một thoáng, người này đại khái là tu vi Phân Thần đỉnh phong.

Loại tu vi này có thể được cao tăng Địa Sát tông vừa rồi gọi là đạ o hữu, hiển nhiên là ở phương diện khác có bản lĩnh thật sự người i.

Trần Trầm đối với người này bảo lưu lại một tia lòng cảnh giác, sau đó rơi vào trầm tư.

Giờ đây, hẳn đã nhìn thấy vết nứt không gian, như thế nào mới có thể chiếm vết nứt không gian này thành của riêng đây?

Diệt Địa Sát tông, cái này rõ ràng không thể nào, không nói mình bây giờ không có thực lực này, mà dù là diệt được thật, vết nứt không gian này cũng không thể mang đi.

Mà muốn lừa dối Địa Sát tông như Kim Thánh tông kia, quả thực rất khó khăn, dù gì thì phía trên Địa Sát tông còn có Tà Thần điện, cũng không phải tông môn như Kim Thánh tông chưa thấy qua việc đời.

Khiến Trần Trầm quả thực có chút khó khăn.

...

Trong nháy mắt, nửa tháng đi qua.

Trong nửa tháng này, vết nứt không gian không ngừng xảy ra biến hóa, cuối cùng không ngờ đường vân lại từ hắc sắc xoắn ốc biến thành một loại hình giống như mặt nước gợn sóng, xuyên thấu qua gợn sóng thậm chí có thể thỉnh thoảng xem đến một chút cảnh tượng thế giới bên kia.

Trần Trầm không chớp mắt nhìn chằm chằm vết nứt nhìn, ý đồ có thể nhìn thấy một chút tràng cảnh quen thuộc, hoặc là người.

Xích Tường thì ở một bên than thở.

- Đáng tiếc, vết nứt không gian này không tiếp tục khuếch trương, mặc kệ thế giới bên kia là tình huống như thế nào, chỉ dựa vào vết nứt không gian này là không thể nào tiến vào thế giới kia.

- Hơn nữa nhìn như vậy, vết nứt không gian này nhiều nhất lại duy trì một năm sẽ phải biến mất, giao dịch cái gì cũng không quá hiên thực rồi.

Nghe nói như thế, trong lòng Trần Trầm đã vui sướng lại khó chịu.

Vui sướng là tu sĩ Thượng giới không thể nào thông qua vết nứt không gian này xâm nhập Hạ giới.

Khó chịu là hắn cũng không thể xuyên qua Hạ giới đưa tiểu đồng bọn đến Thượng giới.

Đang lúc trong lòng của hắn rầu rĩ khi, Xích Tường lại đi tới, đem một ngọc giản ném vào vết nứt không gian trong.

Trần Trầm thấy vậy ánh mắt sáng lên, vội vàng hỏi

- Có thể thu người thế giới bên kia đến sao?

- Có thể thu đến, nhưng không gian pháp tắc không giống nhau, phòng chừng mở không ra, ha ha, ta có thể tưởng tượng ra bộ dáng bọn hắn trầm tư suy nghĩ lại chưa nắm được mấu chốt, thật sự là t hú vị.

Xích Tường cười hì hì nói, mặt mũi tràn đầy đều là chơi ác.

Trần Trầm nghe vậy móc ra một viên Linh Tinh ném đi vào, thần tình Xích Tường bỗng nhiên cứng đờ, đau lòng nói:

- Đạo hữu, người thế này cũng quá xa xỉ! Đây chính là một viên Linh Tinh, người nói bỏ là bỏ!

- Ta không thiếu chút Linh Tinh này, ngẫm lại bộ dáng người một thế giới khác đạt được Linh Tinh vui vẻ ra mặt, ta cảm thấy rất thú vị.

Trần Trầm bình tĩnh nói.

Nếu Xích Tường này nói người một giới khác có thể thu đến, vậy hẳn đương nhiên phải ném chút vật liệu đi qua.

Cự giải đại Hải yêu phi thăng tới Thượng giới xong cố ý nhắc đến vết nứt không gian này, rất hiển nhiên vết nứt không gian này hiện tại nắm giữ trong tay đỉnh tiêm cao thủ Hạ giới.

Hắn ném vật liệu đi qua tám chín phần mười sẽ rơi xuống trong tay của mình người.

Nếu không phải Xích Tường ở chỗ này, hiện tại hẳn đã điên cuồng ném vật liệu.

- Không thiếu Linh Tinh? Tốt, đạo hữu, người thật là đại khí.

Xích Tường coi là người này đang giả vờ lạnh lùng, trong ánh mắt xuất hiện một vết xem thường.

Trong khi nói chuyện, Trần Trầm lại ném đi một viên Linh Tinh vào vết nứt không gian, dưới khóe mắt co quắp của hắn, không nói gì thêm.

Người này nếu muốn giả lão sói vẫy đuôi vậy chính làm cho hắn sấp xếp gọn, dù sao cũng không phải Linh Tinh của hắn.

Trần Trầm không quan tâm hắn tiếp thu, suy nghĩ một chút ném

một bình đan dược đi qua.

Đan dược này tên là Trùng Linh Đan, uẩn hàm trong đó là linh khí cực kỳ nồng đậm, đủ để cho tu sĩ Luyện Hư tăng lên mấy cảnh giới.

Nếu thả cái này xuống Hạ giới, xem như là nghịch thiên chi bảo, nhưng ở Thượng giới cũng bình thường thôi, cuối cùng chỉ là vật liệu Luyện Hư tu sĩ dùng.

Xích Tường thấy vậy vẫn không nói chuyện.

Ngay sau đó, Trần Trầm lại ném mấy món phòng hộ pháp bảo đi xuống, những phòng hộ pháp bảo này không tính là tinh phẩm gì, nhưng thừa sức chống cự đại kiếp Hạ giới phi thăng.

Lúc này, Xích Tường rốt cục nhịn không được, hỏi:

- Đạo hữu, chẳng lẽ người trời sinh thích làm việc thiện? Nếu như vậy, không bằng bố thí chút Linh Tinh cho ta đi, ta rất nghèo.

Âm!

Hắn vừa dứt lời, một viên Linh Tinh rơi vào trước mặt hắn.

Xích Tường trở mắt ngoác mồm, tranh thủ thời gian tiếp nhận Linh Tinh đồng thời xác nhận đây là thật.

Thu hồi Linh Tinh xong, hắn dùng giạt nảy mình ánh mắt nhìn về phía Trần Trầm còn đang ném vật liệu.

- Đạo hữu là cao nhân nha! Xem Linh Tinh như cặn bã!

- Ha ha.

Trần Trầm cười khẽ hai tiếng, không biểu thị gì, chỉ tiếp tục đưa n

hững vật khác vào Hạ giới.

Những vật này giá trị không cao không thấp, tất cả đều vô dụng đối với tu sĩ Phân Thần Hợp Thể, đối với tu sĩ Luyện Hư lại có tác dụng lớn.

Ở trong mắt Xích Tường, Trần Trầm cũng chính là ném đi một chút phế vật, cũng không có xuất hiện hoài nghi gì.

Sau một hồi lâu, Trần Trầm lấy ra một viên Linh Thạch nho nhỏ c ứng nhắc, tiếp đó duỗi ngón tay ra khắc họa ở phía trên.

Khắc họa “văn tự Thượng Cổ”, Xích Tường một chữ cũng xem không hiểu.

Nhưng tu sĩ Hạ giới nhìn thấy những ký hiệu này, là được rồi biết phía trước những vật đó là hấn đưa Hạ giới.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Trầm ám áp, tốc độ tay lại nhanh mấy phần, cũng không lâu lắm đã khắc đầy phiến đá, đưa vào trong vết nứt không gian.

Về phần cái khác muốn nói, vẫn là chờ khi Xích Tường này không chú ý lại nghĩ biện pháp đưa đi xuống đi.

...

Cùng lúc đó.

Ở Hạ giới chỗ vết nứt không gian, mấy tu sĩ con mắt con người n háy đều không nháy mắt nhìn vết nứt không gian.

Ầm!

Một tiếng kỳ dị âm thanh vang lên, một viên Linh Tinh rơi ra.

Trong đó, hắc y tu sĩ bước ra một bước, tiếp nhận Linh Tinh cười to nói:

- Rơi! Lại rơi! Mẹ nó! Linh khí nơi này thật nồng nặc! Không ngờ vết nứt không gian này còn có thể rơi bảo vật đây!

- Viên Thống lĩnh, ta hiện tại sẽ Truyền tin chuyện này cho Ngọc Tông chủ.

- Truyền, Truyền, gọi bọn họ chạy tới nhìn một chút, thứ này ta cũng không biết.

Viên Kinh Thiên hơi hấp thu một thoáng cái kia Linh Tinh, chỉ trong cảm giác linh khí như biển lớn.

Loại cảm giác này hẳn trên một lần thể nghiệm hay là lúc trước cùng sư huynh đi Vô Tâm tông hấp thu mặt đất Linh Tinh khi mới có qua.

- Chẳng lẽ đây cũng một loại Linh Tinh?

Viên Kinh Thiên tự lẩm bẫm, lúc trước hẳn cảm thấy linh khí trong Linh Tinh cuộn cuộn như biển, nhưng khi đó hẳn là tu vi Trúc Cơ.

Hiện tại thế nào? Hẳn đã là cao thủ Nguyên Thần trung kỳ mà còn có loại cảm giác này!

Bảo vật này giá trị chỉ sợ không thua Linh Tinh, mà vật như vậy, hẳn đã được đến ba viên.

Đương!

Đang lúc hẳn âm thầm hài lòng thời gian, lại một viên Linh Tinh rơi xuống, hẳn tranh thủ thời gian cất kỹ.

Ầm!

Lần này rơi vật liệu khoa trương hơn, không ngờ lại rơi một bình đan dược xuống.

- Còn có thể rơi thứ này?

- Mẹ nó! Là bảo vật!

Không chờ hắn phản ứng lại, một chuông nhỏ lại đập phải trên đầu của hắn.

Cái chuông này vô cùng nặng, cho dù không linh lực thôi động đầu cũng đem hắn đập một lão đảo, dọa đến hắn tranh thủ thời gian bịt tai lại.

Ngay sau đó đủ loại đan dược bảo vật, thỉnh thoảng từ trong vết nứt không gian chui ra ngoài, Viên Kinh Thiên cười miệng đều nhếch đến tai.

Ai nói trên trời sẽ không rơi bánh rơi xuống? Đây không phải đan dược điên cuồng rơi à?

Bia này là cái gì?

Mắt thấy lấy tám bia đá rơi xuống dưới, Viên Kinh Thiên tranh thủ thời gian tiếp nhận, xong dùng khước mắt liếc qua liếc qua.

Chỉ là vừa nhìn, mắt hắn đã không thể chuyển.

Phía trên kia khắc là đan phương Trúc Cơ Đan, dùng là văn tự Thượng Cổ.

Nếu chỉ là văn tự Thượng Cổ thì cũng thôi đi, nhưng bút tích Thượng Cổ văn tự hắn hết sức quen thuộc.

- Sư huynh...

Viên Kinh Thiên nhẹ giọng líu ríu một câu, hốc mắt đột nhiên ẩm ướt.

Chương 488: Qua Lại

Chương 488: Qua Lại

- Đạo hữu, người đang khắc cái gì vậy?

Đêm khuya, Xích Tường thấy Trần Trầm vẫn đang khắc ký hiệu l oạn thất bát tao gì đó, gộp tới hết sức tò mò hỏi thăm.

- Một loại chữ viết Thiên Đạo, người không hiểu.

Trần Trầm thản nhiên đáp lại.

Xích Tường nghe vậy thần tình có chút ngưng ngù, hấn tự nhậ n kiến thức rộng rãi, bác tài đa học, nhưng chữ viết người trước m ặt này khắc hẳn thật là một chút cũng xem không hiểu.

Nhưng hẳn có thể nhìn ra đó là một loại chữ viết có hệ thống, cũn g không phải tùy ý mò mẫm khắc ra.

- Vậy đạo hữu khắc như vậy phiến đá ném vào thế giới đó là có ý gì?

Xích Tường lại hỏi.

Trần Trầm nghe đến đây nhếch miệng cười nói:

- Giống như ngươi, muốn làm thổ dân nơi đó vò đầu bứt tai, bộ dáng trầm tư suy nghĩ lại không có chút nào đoạt được, ta cảm thấy rất thú vị.

- Thì ra là thế...

Xích Tường nhẹ gật đầu, thần tình có chút xấu hổ, lúc trước hắn cũng chỉ là nhất thời hưng khởi, không ngờ vị này lại trực tiếp chơi đùa nghiên.

Thật là một quái nhân!

Không nghĩ nhiều nữa, hắn lại ngồi xuống bên cạnh tu luyện.

Chờ hắn triệt để chìm vào trong tu luyện, Trần Trầm lại lấy ra viên Linh Thạch cứng nhắc, lần này hắn khắc cũng là chữ viết.

- Ta ở Thượng giới, hiện tại rất tốt, vết nứt không gian này thông hướng Thượng giới, nhưng mà không cách nào để tu sĩ thông qua, trong vòng một năm có lẽ sẽ biến mất, các ngươi không cần quá mức để ý.

- Còn có, ta ném xuống những vật kia, các ngươi cố gắng lợi dụng, trong đó có một phần bản đồ chi tiết của Thượng giới, ngày sau nếu có người phi thăng, bằng vào bản đồ này tìm tới vị trí mình tồn tại...

Một lát, Trần Trầm lưu loát viết hơn một ngàn chữ.

Không có cách, hắn muốn nói chuyện, muốn bàn giao vật liệu quá nhiều, nếu như không phải tận khả năng đơn giản hoá nói, hắn có thể phải viết một vạn chữ.

Bên kia Xích Tường chỉ coi hấn còn đang khắc chữ như gà bới, c
ăn bản không chú ý, cũng không góp tới tực chuốc nhục nhã.

Trần Trầm khắc xong kín phiến đá xong, nhẹ nhàng đưa vào trong
vết nứt không gian.

...

Lại qua nửa tháng.

Vết nứt không gian trở nên càng thông thấu, Trần Trầm thậm chí t
hình thoảng có thể nhìn thấy bóng dáng Viên Kinh Thiên, khiến h
ấn dị thường hưng phấn, so với kiếp trước nhìn thấy gấu trúc đều
vui vẻ hơn nhiều.

Trừ cái đó ra, vết nứt không gian còn thỉnh thoảng bắn ra cảnh tư
ợng nơi khác ở Hạ giới, giống như cương vực Yêu tộc, giống như
Vô Tận Hải.

Mà một ngày này.

Trong đại điện này lại lần nữa tập kết không ít tu sĩ, trong đó tuyệ
t đại bộ phận đều là trên một lần người quen.

Đại trưởng lão Địa Sát tông cũng lại lần nữa xuất hiện, thấy vết n
ứt không gian trở nên thông thấu, ngược lại thở dài.

Rất hiển nhiên, hấn cũng cho ra kết luận tương tự với Xích Tườn
g.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng hấn vẫn ôm chút lòng chờ mong vào vậ
n may hoi:

- Hai vị đạo hữu, đối với vết nứt không gian này thấy thế nào?

Xích Tường giành nói:

- Đáng tiếc là vết nứt phé, không có bất kỳ giá trị gì.

Trần Trầm ở một bên gật đầu nói:

- Xác thực như thế.

Đại trưởng lão nghe vậy ánh mắt triệt để mờ đi.

Thì ra tưởng rằng xuất hiện vết nứt không gian trong tông môn là thiên đại hảo sự, không ngờ cuối cùng là một tràng không vui.

Nghĩ tới đây, hắn theo bản năng muốn giải tán mọi người.

Nhưng mà, đúng lúc này!

Cảnh tượng trong vết nứt không gian bỗng ra đột nhiên biến đổi, biến thành Hạ giới Hỏa Diễm sơn mạch!

Cảnh tượng đó giống như ở trên trời cao mấy vạn mét quan sát Hạ giới, lúc này, Trần Trầm mới phát hiện Hỏa Diễm sơn mạch không ngờ lại hiện ra một hình dạng chim phượng.

Những người khác tự nhiên cũng phát hiện kỳ cảnh này, từng cái bu lại, nghị luận âm ỉ.

- Cái này tựa như là hoàn cảnh đặc thù do Chân Linh vẫn lạc tạo thành!

- Thế giới kia thật tồn tại Chân Linh! Ta đã nói rồi, đại thế giới sao có khả năng không có đỉnh cấp này tồn tại.

Nghe đến mấy câu này, Xích Tường có chút không cao hứng.

- Chân Linh vẫn lạc tạo thành hoàn cảnh đặc thù mà thôi, có tiểu thế giới còn có thi thể Chân Linh đây, như vậy có thể nói rõ cái gì?

Chỉ có thể nói rõ thế giới này đã từng huy hoàng qua, đồng thời không thể nói rằng nó hiện tại vẫn như cũ khắp nơi là bảo.

Trần Trâm theo gặt đầu, xem như công nhận quan điểm của hắn.

Hai bên rất nhanh lại bắt đầu tranh luận, chỉ có một tu sĩ Tà Thần điện chau mày, biểu lộ ngưng trọng, hình như tại nhớ lại cái gì.

Một lát, tu sĩ Tà Thần điện kia đi tới trước mặt Đại trưởng lão, nhỏ giọng nói:

- Trưởng lão, không biết người có biết Tà Thần điện ta có một đồ án bí mật hay không?

- Bí mật? Bí mật gì?

Đại trưởng lão kinh ngạc hỏi, hắn không biết rõ lúc này người này nhắc đến cái này làm gì.

- Hơn một vạn năm trước, Tà Thần điện chúng ta phát hiện một thế giới cực lớn, tài nguyên trong đó dị thường phong phú, trừ cái đó ra, còn có lượng lớn sinh linh, rất thích hợp Tà Thần điện chúng ta tu luyện công pháp.

- Ngay sau đó, Tà Thần điện chúng ta bài xuất mấy đám tu sĩ đi giới kia thăm dò, cuối cùng đều không ngoại lệ, tất cả đều vẫn lạc trong thế giới kia.

- Bất đắc dĩ, lúc ấy điện chủ lão nhân gia người đích thân mở ra không gian thông đạo, tiến vào trong thế giới...

- Sau đó thì sao?

Đại trưởng lão càng hiếu kỳ.

- Cuối cùng xảy ra một trận đại chiến kinh thiên động địa, vết nứt

không gian bị đánh biến mất, mất đi liên hệ với thế giới kia, lúc ấy điện chủ cũng biến mất không còn tăm tích, sinh mệnh ngọc giả n cất giữ trong Tà Thần điện... Trực tiếp nghiền nát.

- Điện chủ vẫn lạc?

Đại trưởng lão chấn động vô cùng.

Điện chủ Tà Thần điện, cái đó là cường giả bậc nào? Chỉ cần không phải Tiên Nhân hàng thế, cơ bản không thể chết, dạng tồn tại như vậy lại vẫn lạc trong một dị thế giới, điều này thực làm cho người ta thổn thức.

Nhưng vậy lại có quan hệ gì với vết nứt không gian hiện tại?

Tu sĩ Tà Thần điện kia nhìn ra Đại trưởng lão nghi hoặc, giải thích nói:

- Căn cứ trong ghi chép của Tà Thần điện chúng ta, trong thế giới này có mấy cái Chân Linh tồn tại, trong đó có một Chân Linh Chu Tước!

- Chân Linh Chu Tước...

Đại trưởng lão hít sâu một hơi.

Hắn xem như hiểu rõ ý tứ của tu sĩ Tà Thần điện này.

Chân Linh Chu Tước cực kỳ hiếm có, nơi nào có nhiều tiểu thế giới có thể có được như vậy?

Chẳng lẽ thế giới này chính là thế giới lúc trước đánh rơi, nơi mà năm đó điện chủ Tà Thần điện vẫn lạc?

Nghĩ tới đây, trong lòng của hắn trở nên kích động.

- Vậy phải làm sao để xác định chuyện này đây?

- Việc này ta biết hồi báo Tà Thần điện, trong vòng vài ngày, Tà Thần điện chúng ta liền sẽ đánh ra một nhóm người tới tra xong thật giả, nếu thật là thế giới lúc trước kia, cái khác tạm thời không đề cập tới, điện chủ đại nhân khẳng định sẽ hạnh phúc nghênh đón thì cốt sự phụ hẳn trở về.

Tu sĩ Tà Thần điện kia cười nói.

- Chỉ mong là vậy, nếu thật là tình huống này, cũng không uổng công Địa Sát tông chúng ta phát hiện thế giới này!

Đại trưởng lão nắm chặt lại nắm đấm nói.

- Tốt, tại hạ cáo từ, mấy ngày này, còn thỉnh cầu Đại trưởng lão trước ước trông coi tốt vết nứt không gian.

- Đó là tự nhiên, ngươi cứ yên tâm!

Đạt được Đại trưởng lão hứa hẹn xong, tu sĩ Tà Thần điện kia quay người rời khỏi đại điện, cũng không lâu lắm đã biến mất ở chân trời.

Giữa bọn hắn nói chuyện cũng không tận lực bí mật, một nhóm tu sĩ tranh luận đến tranh luận đi không để ý, nhưng chỗ không xa Trần Trầm lại tất cả đều nghe vào.

Mà giờ khắc này, tim của hắn đã nhảy lên cổ họng.

Hạ giới và Tà Thần điện từng có giao phong, lúc hắn phát hiện Tà Đế là người của Tà Thần điện đã đoán được.

Không ngờ hôm nay lại bị tu sĩ Tà Thần điện đã nhìn ra.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Phải biết giờ đây Hạ giới không có Chân Linh trưởng thành nào, một khi bị cao thủ đỉnh tiêm của Tà Thần điện mở ra thông đạo không gian, Hạ giới cơ hồ không có chút sức chống cự nào.

Như vậy tương lai, hẳn không thể không lo lắng.

Chương 489: Cừu Địch Gặp Lại.

Chương 489: Cừu Địch Gặp Lại.

Lại qua mấy ngày, một nhóm tu sĩ Tà Thần điện phủ xuống Địa Sát tông.

Những tu sĩ này không phải cao thủ nhìn vết nứt không gian, mà là một chút tu sĩ dần già đi, có thậm chí đã hơn một vạn tuổi, nếu tu vi còn không thể đột phá, vậy sắp thọ hết chết già.

Nhóm lão tu sĩ này nhìn vết nứt không gian, hít mắt, rơi vào trầm tư.

Trải qua hai ngày thảo luận xong, bọn hắn đã có kết luận.

Thế giới sau vết nứt không gian này chính là Đại thế giới lúc trước điện chủ vẫn lạc.

Địa Sát tông Đại trưởng lão nghe đến đây đại hỉ, tranh thủ thời gian nắm bảo tông chủ, lại từ tông chủ mang theo đám kia Tà Thần điện lão tu sĩ trở lại Tà Thần điện, đi gặp mặt Tà Thần điện chủ đ

ương đại.

...

Địa Sát tông trong một mảnh vui mừng, lập xuống công lao bực này, toàn bộ tông môn không thể nghi ngờ sẽ đạt được phần thưởng khổng lồ, tông chủ không phải một người hẹp hòi, bọn hắn khẳng định đều có thể kiếm một chén canh.

Trần Trầm thì về tới đỉnh núi khách khanh ngoài Địa Sát tông.

Giờ đây vết nứt không gian đã bị chặt chẽ trông giữ, hắn thân là khách khanh đã không có tư cách tới gần vết nứt không gian kia.

Mấu chốt là vết nứt không gian được Tà Thần điện coi trọng, lấy thực lực bây giờ của hắn, cho dù là nghịch thiên cũng không thay đổi được quyết sách của Tà Thần điện.

Tà Thần điện bước vào Hạ giới, cơ hồ đã thành kết cục đã định.

Trần Trầm cũng không gấp, bởi vì hắn biết hiện tại gấp cũng vô ích, hắn có thể làm chỉ là yên lặng theo dõi kỳ biến.

...

Khi một nhóm lão tu sĩ Tà Thần điện trở về Tà Thần điện không được mấy ngày, tất cả trận pháp của Địa Sát tông đột nhiên mở ra, đại khái duy trì liên tục nửa ngày thời gian, những trận pháp này mới lại lần nữa đóng lại.

Ngay sau đó, lượng lớn tu sĩ Địa Sát tông thân ở các nơi quay trở về trong tông môn.

Trần Trầm suy nghĩ một chút đi ra ngoài, tùy tiện ngăn cản một tu sĩ Địa Sát tông, ngữ khí hiền lành hỏi:

- Vị đạo hữu này, xảy ra chuyện gì? Vì sao nhiều đệ tử trở về như vậy.

Đệ tử Địa Sát tông kia thấy Trần mặc y phục khách khanh cũng không nghĩ quá nhiều, trực tiếp nói:

- Đạo hữu người không biết sao? Tà Thần điện đang chiêu mộ tất cả đệ tử Luyện Hư!

- Đệ tử Luyện Hư? Xảy ra chuyện gì?

Trần Trâm hơi kinh ngạc.

Lúc này, hẳn mới chú ý tới tu vi tu sĩ Địa Sát tông mấy ngày nay tở về cũng không phải rất mạnh.

- Trước đâu mấy ngày, Tà Thần điện chủ đích thân phủ xuống Địa Sát tông chúng ta, đồng thời đi xem vết nứt không gian kia.

- Chờ trở về Tà Thần điện, điện chủ đại nhân và mấy trưởng lão liên thủ định vị chỗ thế giới kia, đồng thời mở ra không gian thông đạo.

Nhưng mà, thế giới kia trải qua trận chiến vạn năm trước đã nhận lấy tổn thương rất nặng, tuy diện tích không thay đổi, nhưng Thiên Đạo quy tắc cũng xảy ra biến hóa, tu sĩ tu vi vượt qua Luyện Hư căn bản không tiến vào được thế giới kia.

- Cho nên Tà Thần điện xuống chiêu mộ lệnh, chiêu mộ ngàn tu sĩ Luyện Hư tiến vào thế giới kia, tìm kiếm di hài điện chủ đời trước.

Trần Trâm nghe vậy đầu tiên là vui vẻ, sau lại lo lắng.

Ngàn tu sĩ Luyện Hư!

Nếu Hạ giới không tính toán hải yêu ở Vô Tận Hải, xem chừng có thể góp mười mấy hai mươi Luyện Hư cũng không tệ rồi, trong đó đại bộ phận cũng đều là Luyện Hư sơ kỳ, cái này còn ngăn cản thế nào?

- Vậy lúc nào Tà Thần điện xuất chinh?

Trần Trâm trở lại yên tĩnh xuống nỗi lòng hỏi.

- Một tháng sau, quy tắc thế giới kia đã bị Tà Thần điện hoàn toàn nắm giữ, chỉ nhưng mà thế giới kia quá lớn, nếu muốn tìm một di hài tu sĩ nói nghe thì dễ? Cho nên Tà Thần điện muốn tìm một tu sĩ từ thế giới kia phi thăng, cùng nhau tiến vào thế giới kia làm dẫn đường.

- Thì ra là thế.

Trần Trâm khẽ vuốt cằm.

Đệ tử Địa Sát tông thấy tu vi của Trần Trâm dường như cũng không cao, cười nói:

- Đạo hữu dường như cũng là cảnh giới Luyện Hư, có thể bằng và o tu vi Luyện Hư trở thành khách khanh Địa Sát tông chúng ta, vậy khẳng định là có bản lĩnh thật sự, sao không cùng nhau gia nhập đại quân chinh phạt?

- Tuy thế giới kia phỏng chừng không có trọng bảo gì, nhưng sinh vẫn rất nhiều, đối chúng ta luyện công có cực độ trợ giúp.

- Ta cũng có thể sao? Nghiêm chỉnh mà nói ta cũng không phải tu sĩ Địa Sát tông.

Mắt Trần Trâm sáng lên, có chút bất đắc dĩ nói.

- Tất nhiên có thể, lần này Tà Thần điện chiêu mộ đại bộ phận đề

u là tu sĩ Luyện Hư của các tông môn phụ thuộc, nguyên bản còn kế hoạch nếu số lượng không đủ, đi ngoại giới chiêu mộ tán tu đả y.

- Nếu mình là tu sĩ Luyện Hư của Tà Thần điện... Chắc chắn Luyện Hư tu vi sẽ gia nhập Tà Thần điện, ít càng thêm ít, hễ có một, đều là nhất đẳng thiên kiều, ai nguyện ý lãng phí thời gian đi tìm thế giới?

Trần Trầm nghe đến đây cảm kích nói:

- Đa tạ đạo hữu cáo tri, ta trở về chuẩn bị một phen sẽ đi báo danh!

- Không khách khí, ta cũng chuẩn bị đi báo danh, đến thế giới kia, chúng ta có thể chiếu ứng lẫn nhau, à, đạo hữu, đây là lệnh bài Truyền tin của ta, ta gọi Tà Linh.

- Ta gọi Trương Ky, lệnh bài này ta nhận.

...

Biết được tin tức như vậy xong, Trần Trầm quay trở về chỗ ở.

Giờ đây, tình huống như vậy so với trong tưởng tượng của hắn tốt hơn nhiều!

Tu sĩ Luyện Hư trở lên không cách nào tiến vào Hạ giới, hắc hắc, đừng nhìn lão thiên gia Hạ giới kia không nói đạo lý, nhưng lúc này còn rất hữu dụng.

Trừ cái đó ra, hắn vẫn phải vui mừng vì mình làm ra phân thân tu vi Luyện Hư.

Dưới cơ duyên xảo hợp không ngờ lại cũng có thể trà trộn vào trong đội ngũ chinh phạt, nếu mình thao tác tốt, nói không chừng có

thể giảm mạnh tổn thất của Hạ giới.

Tại chỗ thu thập mọi chuyện thỏa đáng xong, Trần Trầm tìm được vị trí báo danh trong Địa Sát tông, báo danh tham gia chinh phạt Hạ giới.

Địa Sát tông đối với hắn cũng không xét duyệt gì, dễ như trở bàn tay cho hắn thông qua.

...

Một tháng sau.

Bảy tám mươi tu sĩ Luyện Hư của Địa Sát tông tập kết ở ngoài sơn môn Địa Sát tông.

Lúc này, ở đây đã ngừng một chiếc phi chu của Tà Thần điện.

Đám người đến đông đủ xong, mọi người cùng nhau trèo lên phi chu, bay về Tà Thần điện.

Đại khái phi hành một ngày một đêm đã đạt tới trong một phân điện của Tà Thần điện, mà thông đạo không gian thông hướng Hạ giới ở trong phân điện này.

Trên quảng trường phân điện, thỉnh thoảng có phi chu rơi xuống, tu sĩ càng tụ càng nhiều, tất cả đều là tu sĩ Luyện Hư đến từ các nơi Nam Vực.

- Trương đạo hữu, Tà Thần điện chính là không giống, cho dù là phân điện cũng khí phái hơn Địa Sát tông chúng ta nhiều.

Tà Linh thật sớm đã tìm đến Trần Trầm, giờ đây nhìn thấy tác phong của Tà Thần điện xong, phi thường hâm mộ nói.

Trần Trầm phối hợp lộ ra vẻ hâm mộ, nói khẽ:

- Ai nói không phải chứ? Không biết tương lai chúng ta có hi vọng gia nhập Tà Thần điện không.

- Ha ha, nếu chúng ta đi tiểu thế giới có thể có thu hoạch, tương lai chưa chắc không thể.

Hai người cười nói, chỗ cao nhất quảng trường xuất hiện biến hóa, một nhóm tu sĩ mang y phục Tà Thần điện đi tới.

- Yên tĩnh!

Một lão giả trong đó quát nhẹ một tiếng, vang vọng toàn bộ quảng trường.

Quảng trường trong chớp mắt trở nên lặng ngắt như tờ.

Lão giả kia thần sắc lạnh lùng, chỉ một tu sĩ trẻ tuổi bên cạnh nói:

- Vị này là đệ tử thân truyền U Minh của điện chủ, cũng thủ lĩnh lần này của các ngươi, đến thế giới kia, các ngươi đều phải nghe theo mệnh lệnh của hắn, nếu có người làm trái, giết không tha.

Hắn vừa dứt lời, đệ tử tên là U Minh kia quét mắt nhìn hơn nghìn người một chút, thần tình bề nghệ.

Sau đó lão giả kia vừa chỉ một tu sĩ tóc trắng khúm núm đang cúi đầu khom lưng phía sau U Minh, nói:

- Vị này là tu sĩ thế giới phi thăng lên đến, tên là Bạch Đông Thấn, là dẫn đường lần này, đồng thời cũng là phó thủ lĩnh lần này.

Đến Hạ giới, các ngươi nếu có cái gì nghi hoặc, có thể hỏi hắn.

- Gặp qua các vị đạo hữu!

Bạch Đông Thăng thi lễ đối với mọi người một cái, sắc mặt trở nên hơi uy nghiêm một chút.

Phía dưới Trần Trâm thấy vậy cúi đầu, âm thầm cắn chặt hàm răng.

Bạch Đông Thăng, không ngờ lại ở nơi này gặp đến lão tặc này!

Lúc đó ở Hạ giới, thù người này truy sát mình còn chưa báo đây, bây giờ lại làm dẫn đường cho Tà Thần điện.

Xem ra lần này, phải báo thù mới hận cũ cùng một lúc rồi.

Chương 490: Trở Về Hạ Giới.

Chương 490: Trở Về Hạ Giới.

- Các vị yên tâm, tuy thế giới kia cường giả không ít, nhưng chỉ cần không hành động một mình chắc chắn sẽ không có nguy cơ.

Bạch Đông Thăng ở phía trên bàn luận trên trời dưới biển, nói đã mặt đỏ lừ lừ.

Sau khi Phi thăng, hắn ở Thượng giới lẫn vào thực là tầm thường, mấy món bảo vật đưa đến Thượng giới cũng không có tác dụng lớn gì, cho nên đến nay hắn vẫn chỉ có tu vi Luyện Hư đỉnh phong.

Nhưng hắn chưa từng nghĩ đến bây giờ lại gặp phải chuyện tốt bực

c này.

Nếu lần này làm tốt, Tà Thần điện trưởng lão đáp ứng để hấn gia nhập Tà Thần điện, từ đó trở thành tu sĩ Tà Thần điện.

Chuyện này với hấn tới nói quả thực là một bước lên trời, chỉ cần tưởng tượng, hấn đã hưng phấn không thôi.

Ai có thể nghĩ đến Hạ giới mình tồn tại trước đây lại có lịch sử bụi c này?

Đây thật là tiện nghi hấn!

Nhưng mà, ấn tượng của hấn đối với Hạ giới còn dừng lại lúc trước khi hấn phi thăng, căn bản không biết rõ say này Hạ giới xảy ra đại sự thế nào, càng không biết lúc trước tiểu tử Phá Ách Ấn là ai trước hấn truy sát kia cũng phi thăng, hơn nữa lăn lộn vào trong đại quân chinh phạt lần này.

...

- Không ngờ là U Minh dẫn đội! Không ngờ hấn cũng nguyện ý đi Hạ giới!

Tà Linh đứng bên cạnh Trần Trầm từ xa mà nhìn đến U Minh trên cao, trong mắt tràn đầy sùng bái, về phần Bạch Đông Thăng gì đó, hấn từ đầu đến cuối đều không để vào mắt.

Trần Trầm thấy vậy hiếu kỳ nói:

- U Minh này là ai? Có chỗ đặc biệt gì sao?

- Hấn mà ngươi cũng không biết, hấn là đệ tử thân truyền của điện chủ đại nhân, là người có tư chất Tiên Thiên đạo thể! Trong cả giới đều cực kỳ có tiếng, thậm chí có người xưng hấn là Luyện Hu mạnh nhất!

Tiên Thiên đạo thể!

Nghe được từ này, trong lòng Trần Trầm hơi động một chút.

Đây chính là thể chất ngang bằng với con hài tử hoặc là nữ nhi củ a hần, đó xác thực khó lường.

- Chớ nhìn hần hiện tại chỉ là tu vi Luyện Hư đỉnh phong, nhưng hần từng chém giết tu sĩ Hợp Thể, càng máu chốt là năm nay hần mới trăm tuổi mà thôi! Có không ít tu sĩ Tà Thần điên cho rằng, t ương lai hần có hi vọng cạnh tranh vị trí điện chủ.

Tà Linh tiếp tục giới thiệu, nghe được chém giết Hợp Thể, Trần T rầm là thật kinh trụ.

Lấy tu vi Luyện Hư chém giết Hợp Thể, cái này không khỏi cũng quá khoa trương rồi? Ở giữa chính là một đại cảnh giới Phân Thầ n kỳ!

Lúc trước, khi hần Luyện Hư đều tuyệt không thể nào làm được!

Hình như nhìn ra Trần Trầm khiếp sợ, Tà Linh cực kỳ sùng kính n ói:

- Đạo hữu ngươi có chỗ không biết, tuy U Minh có tu vi Luyện H ư đỉnh phong, nhưng đã nắm giữ hai lực lượng pháp tắc, trên toàn bộ một giới này hần đều tính là cấp độ yêu nghiệt.

- Đừng nhìn tu sĩ Luyện Hư chúng ta trên quảng trường nhiều, nh ưng thật đánh nhau, chưa chắc là đối thủ của một mình hần, nếu k hông chạy trốn, ta cảm thấy hần giết hết tất cả chúng ta cũng khôn g dùng đến thời gian một ngày.

Trần Trầm nghe đến đây yên lặng lại, trong lòng xếp U Minh này vào hàng ngũ kinh địch.

Không chế hai loại pháp tắc, thực lực này đã hoàn toàn không thể dùng tu vi đến tính toán, dù gì thì hẳn chỉ bằng mượn một chi pháp tắc đã cơ hồ có thể ngang dọc Hợp Thể cảnh trở xuống.

Nhưng mà phân thân thực lực này của hắn cũng không kém, nếu thật đánh nhau với U Minh thì hẳn cũng chưa chắc sẽ thua.

...

- Nhớ kỹ nhiệm vụ thiết yếu của các ngươi là tìm kiếm di hài của Nhân điện chủ! Lần này nếu tìm không thấy di hài của Nhân điện chủ, mọi chiến lợi phẩm của tất cả các ngươi đều về Tà Thần điện! Hiểu chưa!

Cuối cùng, Tà Thần điện trưởng lão kia lại cường điệu một câu.

Phía dưới một đám tu sĩ Luyện Hư nghe vậy một mảnh xôn xao, nhưng mà cũng không lâu lắm đã tiếp nhận hiện thực.

- Xuất phát!

Thấy không có người có ý kiến, trưởng lão Tà Thần điện quát to một tiếng, tránh ra thân hình, lộ ra một thông đạo không gian sau lưng của hắn kích thước bằng một người.

U Minh làm thủ lĩnh, người thứ nhất đi vào, ngay sau đó là Bạch Đông Thăng, sau khi tu sĩ trên quảng trường một tiếp theo một bay vào trong thông đạo không gian.

Ước chừng bay trọn vẹn nửa canh giờ, rốt cục đến phiến Trần Trầm, nhưng mà hắn lại dừng lại.

- Trương đạo hữu, người thế nào?

Tà Linh ở một bên thấy Trần Trầm mơ hồ có chút run rẩy thuận m

iêng hỏi một câu.

- Không có gì, chỉ là quá kích động, trước đây ta là một tán tu, đây là lần đầu tiên tham gia hành động đại quy mô như vậy.

Trần Trầm giải thích một câu.

Hắn là xúc động không giả, nhưng là một loại xúc động gần hươu g tình.

Đoạn thời gian trước hắn vừa từ chỗ cự giải đại Hải yêu được đến tin tức Hạ giới, ai có thể nghĩ đến vừa đi qua không bao lâu, không ngờ hắn lại có thể trực tiếp trở về Hạ giới.

Mặc dù chỉ là một phân thân, nhưng có thể trở về Hạ giới, nhìn tình hình Hạ giới một chút, đi gặp người quen Hạ giới một lần, hắn đã cực kỳ thỏa mãn.

Huống chi... Lần này hắn còn có cơ hội đưa người đến Thượng giới.

Nghĩ tới đây, hắn ánh mắt trở nên cực kỳ kiên định.

- Ta nhất định phải nghĩ biện pháp tiếp bọn người Tích Sương đến Thượng giới, Hạ giới... Thật sự là quá không an tâm.

Quyết định xong, Trần Trầm không do dự nữa, trực tiếp bay lên bầu trời, hướng về cái kia không gian thông đạo bay đi, Tà Linh thì theo thật sát xong hắn.

Xuyên qua không gian thông đạo, cảm giác choáng váng đầu hoa mắt lại lần nữa xuất hiện, cũng không lâu lắm, bên tai truyền đến một âm thanh gió và sóng biển xen lẫn tại vào nhau.

Chờ hắn lại lần nữa mở mắt, một biển lớn vô tận đã xuất hiện trước mắt hắn.

- Đây là... Vô Tận Hải?

Trần Trầm nhìn một chút cảnh vật chung quanh, trầm nghĩ trong lòng.

Hạ giới cương vực của hai tộc nhân yêu mặc dù lớn, nhưng còn kém rất xa diện tích của Vô Tận Hải, thông đạo hông gian thông hướng trên không Vô Tận Hải cũng không ngoài ý muốn.

- Đại nhân, nơi này là một chỗ hải vực của Hạ giới, tên là Vô Tận Hải, vô cùng to lớn, nhưng mà ở dưới biển nơi này cũng ẩn giấu lượng lớn trân bảo, nếu người có hứng thú, ta đi xuống giúp ngài tìm một chút.

Bên kia Bạch Đông Thăng chỉ vào mặt biển phía dưới hết sức ân cần giới thiệu cho U Minh.

U Minh mang theo lụa đen che mặt, nhìn không ra biểu tình gì, lơ mơ hỏi:

- Lục địa nơi này ở đâu?

Bạch Đông Thăng nghe đến đây thần tình trở nên có chút xấu hổ.

Mặc dù hắn biết nơi này là Vô Tận Hải, nhưng có trời mới biết nơi này là nơi nào trong Vô Tận Hải?

- Đại nhân, người có chỗ không biết, biển này quả thực khổng lồ, trùng điệp không chỉ nghìn vạn dặm, chiếm tuyệt đại đa số diện tích một giới này, chỉ nhìn mặt biển này, thuộc hạ cũng rất khó khăn định lục địa ở phương hướng nào.

U Minh liếc mắt nhìn Bạch Đông Thăng, ra lệnh đối với hơn ngàn tu sĩ đã tụ tập:

- Theo ta phi hành hướng Đông, đợi sau khi tìm được lục địa lại n ghi biện pháp tìm tới di hài của đại điện chủ.

Hắn vừa dứt lời, trong mặt biển phía dưới bỗng nhiên xông lên một hải thú to lớn, đánh về phía hắn.

U Minh nhìn cũng không nhìn hải thú kia một chút, chỉ hừ nhẹ một tiếng hải thú kia đã trực tiếp sụp đổ, hóa thành huyết vụ.

Nhưng không đợi hải thú hóa thành mưa máu rơi vào trong nước, lại là hai hải thú vọt ra khỏi mặt nước.

Lần này không chờ hắn xuất thủ, Bạch Đông Thăng dẫn đầu lấy ra một pháp bảo hình kiếm, dưới một kiếm, chém hai hải thú kia thành hai nửa.

- Một giới này thật nhiều sinh linh!

- Ta còn chưa thấy qua biển lớn như vậy bao giờ!

Không ít tu sĩ nhìn hai thi thể hải thú nghị luận âm ỉ, trong mắt mọi người càng tràn đầy khát máu, nóng lòng lập tức đại khai sát giới một trận.

Chương 491: Một Đường Đồ Sát.

Chương 491: Một Đường Đồ Sát.

Trần Trầm xen lẫn trong đội ngũ, yên lặng nhìn tất cả những thứ n

ày.

Giờ đây cảm giác ở Hạ giới hoàn toàn khác biệt so với Hạ giới trước đây, hắn cảm nhận được rõ ràng một loại áp chế cực mạnh.

Tuy hắn bằng vào nhục thân có thể đánh ra công kích vượt qua Luyện Hư, nhưng nếu thật đánh ra loại công kích kia, hắn sợ rằng sẽ lập tức phi thăng.

Nhưng mà lực lượng pháp tắc của hắn ngược lại vượt quá bất ngờ dùng tốt, chỉ là hơi cảm ứng một thoáng, đã đạt được lượng lớn thực vật trong biển đáp lại.

- Đi thôi.

U Minh lờ mờ nói một câu, bắt đầu phi hành theo hướng Đông, hơn ngàn tu sĩ theo sát phía sau, trùng điệp che khuất bầu trời.

Vô Tận Hải phía dưới hể hải yêu có chút linh trí tất cả đều tiềm nhập Thâm Hải, mà những hải thú không có linh trí kia chỉ cần lộ ra mặt nước sẽ lập tức bị tu sĩ phía trên tiện tay đánh giết.

...

Một đám người ước chừng phi hành thời gian một ngày, mới nhìn thấy hòn đảo thứ nhất.

Nhưng mà một đám Luyện Hư tu sĩ chẳng những không chán nản, ngược lại càng hưng phấn, thế giới lớn như vậy, đây chính là rất ít gặp, mà thế giới càng lớn thì đại biểu tài nguyên càng nhiều, sinh linh cũng càng nhiều.

- Trương đạo hữu, ngươi có pháp bảo hoặc là công pháp gì muốn luyện sao?

Thừa dịp phi hành thời gian, Tà Linh một mặt hưng phấn nhìn về

phía Trần Trâm.

Trần Trâm khẽ lắc đầu, thần tình không buồn không vui.

Tà Linh nghe đến đây có chút tiếc hận, nói:

- Vậy thì thật là đáng tiếc, ta ngược lại thật ra có một món pháp bảo yêu cầu luyện chế, yêu cầu thu nạp trăm vạn sinh hồn, nếu đạo hữu nguyện ý giúp ta một chút năng lực, ta nguyện ý trả một chút thù lao.

- Có thể.

Trần Trâm nhếch miệng cười nói, cười đến người vật vô hại.

Ngoại trừ Trần Trâm và Tà Linh ra, các tu sĩ Luyện Hư khác cũng đang tiến hành một chút ước định.

Nếu muốn tìm di hài của điện chủ, vậy thì sớm muộn cũng phải chia ra hành động.

Một giới này tuy mạnh nhất chỉ là Luyện Hư, nhưng không có người nào biết đến cùng có nhiều hay ít Luyện Hư.

Loại tình huống này vẫn là tổ đội một chỗ hành động mới tốt.

Trần Trâm thả thần thức ra, nghe được đều là lời nói như vậy.

Người này muốn đồ sát trăm vạn nhân khẩu, người kia muốn tiêu diệt trên trăm Nguyên Thần, thô sơ giản lược phỏng chừng một th óáng, cái này hơn ngàn Luyện Hư nóng lòng đến tàn sát vài ức sinh linh.

- Đám người này cũng thật là không coi mệnh làm mệnh... Ha ha.

Trong lòng Trần Trâm cười lạnh, trong mắt lóe lên một tia sát cơ.

...

Tiếp tục phi hành ba ngày, một đám người rút cục nhìn thấy đại lục.

Ranh giới đại lục này đều là rừng rậm, Trần Trầm nhớ lại một phen, xác nhận của mình chưa từng tới nơi này, phóng thần thức tới xa nhất, một chút ngoại tộc xuất hiện trong thần thức của hắn.

Ở Hạ giới, ngoại trừ cương vực của hai tộc nhân yêu, còn có nơi vắng vẻ tương tự với Đại Chu Đại Tấn, những nơi vắng vẻ này bị ngoại tộc chiếm cứ.

Rất rõ ràng, hiện tại bọn hắn nhìn thấy địa giới liền thuộc về ngoại tộc.

- Nơi này là nơi nào?

Phía trước nhất của đội ngũ, U Minh nhìn về phía Bạch Đông Thăng.

Bạch Đông Thăng liếc mắt nhìn, có chút khinh thường nói:

- Nơi đây là nơi nhỏ của một giới này, không có trân quý vật liệu gì, tu sĩ chính thống của giới này sẽ không nguyện ý tới nơi này.

- Thi hài của điện chủ đại nhân có khả năng có thể xuất hiện ở đây sao?

- Cái này... Khó mà nói.

Bạch Đông Thăng lắc đầu.

- Vậy tìm một lần đi.

U Minh nhìn về phía phương xa từ từ nói.

Bạch Đông Thăng nghe vậy tranh thủ thời gian hạ lệnh đối với một đám tu sĩ:

- Các vị phân tán tìm kiếm ba ngày, ba ngày sau báo cáo tình huống, về phần lần sau khi nào tập kết, đến lúc đó sẽ thông qua lệnh bài Truyền tin thông báo.

Hắn vừa dứt lời, hơn ngàn Luyện Hư reo hò một tiếng ngay lập tức giải tán, Trần Trầm ở hậu phương liếc mắt nhìn, hơn ngàn Luyện Hư đại khái chia thành hơn ba trăm tổ.

Trừ cái đó ra, đại khái còn có hơn hai mươi Luyện Hư theo bên cạnh U Minh, cũng không có ý tứ muốn đi.

- Trương đạo hữu, chúng ta đi thôi.

Bên cạnh truyền đến tiếng thúc giục của Tà Linh, Trần Trầm lên tiếng đi theo phía sau Tà Linh.

...

Một khắc đồng hồ sau, Trần Trầm à Tà Linh liền thấy một bộ tộc, nhưng mà bộ lạc này đã bị tàn sát không còn, khắp nơi đều là thi thể khô héo, trong không khí không có một chút mùi máu tanh, chỉ có một tia sát khí lờ mờ.

Chỉ mới ngần ấy thời gian mà thôi, những tà tu Thượng giới kia đã làm tốt mọi việc, hướng về phía dưới một nơi xuất phát.

Cái này... Hiệu suất, quả thực có chút kinh người.

Liếc mắt nhìn những thi thể chết không nhắm mắt kia, trong lòng Trần Trầm khẽ thở dài, ngoảnh lại nói với Tà Linh:

- Bọn hắn động thủ quá nhanh, chúng ta trực tiếp hướng xa xa bay đi.

- Ừm, bọn gia hỏa này, thật không làm nhân sự, xuất thủ nhanh như vậy.

Tà Linh oán trách một câu, tiếp tục bay hướng phía trước.

Lần này hai người liên tiếp bay hơn vạn dặm, mà trong vòng vạn dặm, gặp đều là phế tích, sinh linh tươi mới rất hiếm thấy, sắc mặt Tà Linh càng ngày càng đen, thẳng đến ngoài vạn dặm, lúc này mới gặp được một thành trì có sinh linh.

- Ha ha, Trương đạo hữu, tu sĩ trong thành trì này mạnh nhất chỉ là Nguyên Anh, không khác gì sâu kiến, tại hạ xuất thủ là được.

Tà Linh liếc mắt nhìn thành trì kia, cười ha ha một tiếng, sau đó tề ra một trường đao hắc sắc.

Trường đao hắc sắc đón gió tăng vọt, trong khoảnh khắc biến thành kích thước thành trì.

- Hạ xuống!

Tà Linh đối với trường đao hắc sắc khẽ quát một tiếng, thanh trường đao kia thẳng tắp rơi xuống.

Ầm ầm!

Một tiếng vang rền, thành trì kia trong khoảnh khắc sụp đổ, sinh linh ngoại tộc trong đó căn bản không có bất kỳ phản ứng nào đã toàn bộ biến thành tro bụi, từng hư ảnh linh hồn mắt trần có thể thấy không bị khống chế bay lên phía trước, rất nhanh đều bị trường đao hắc sắc hấp thu.

Chỗ lưỡi đao của trường đao hắc sắc sáng lên một tia hồng mang,

uy lực hình như cường đại một phần.

Tà Linh nhắm mắt lại, trên mặt tràn đầy cảm giác thoải mái dễ chịu.

- Ở Chân Linh giới thật sự là quá bị đè nén, vẫn là tại tiểu thế giới dễ chịu..., Trương đạo hữu, vừa rồi pháp bảo của ta hấp thu hơn tám nghìn sinh hồn, nếu ở Chân Linh giới, căn bản không dám tượng tượng!

- Vậy ta chúc mừng đạo hữu.

Trần Trầm ngoài cười nhưng trong không cười nói.

- Hắc hắc, vậy mới chỗ nào đến đâu, Trương đạo hữu, chúng ta tiếp tục.

Tà Linh không chú ý tới thần tình của Trần Trầm, cười hắc hắc ha ha tiếng xong tiếp tục bay lên phía trước.

Cứ như vậy, hai người một đường bay về hướng đông, ven đường những nơi đi qua sẽ gặp được sinh linh, đều bị trường đao hắc sắc kia chém giết, chỉ mới nửa ngày thời gian, Tà Linh đã diệt sát mấy vạn sinh linh, Trần Trầm cũng không động một tay.

Tà Linh giết đến hưng khởi, đang chuẩn bị tiếp tục phi hành lên phía trước, xa xa đột nhiên bạo phát ra một hồi chấn động cực kỳ mãnh liệt, làm cho sắc mặt hắn hơi đổi một chút.

- Trương đạo hữu, dường như bên kia có cường giả Luyện Hư đang chiến đấu!

Trần Trầm nhìn phương hướng kia một chút, lạnh nhạt nói:

- Là người của chúng ta đánh nhau.

Tà Linh nghe vậy nhướng mày, xong kinh ngạc nhìn Trần Trầm một chút.

Xảy ra chiến đấu cách nơi đây cực xa, thần thức của hắn không chỉ điều tra không đến tình huống bên kia, thậm chí còn kém một khoảng cách tương đối xa.

Không ngờ Trương đạo hữu này dễ như trở bàn tay đã biết tình huống bên kia, xem ra Trương đạo hữu này so với tưởng tượng của hắn cường hoành hơn nhiều.

- Trương đạo hữu, người có thể cảm ứng được hai phe đội ngũ tranh đấu là thuộc tông môn nào sao?

Tà Linh hỏi.

- Không biết, đều là tông môn chưa thấy qua, đoán chừng là tán tu tạm thời gia nhập đại quân chinh phạt, ha ha, bọn gia hỏa này đều là đạo quân ô hợp, mới đi đến thế giới này bao lâu, không ngờ lại trước nội đấu.

Trần Trầm khinh miệt nói.

- Vì sao bọn hắn đánh nhau?

- Người cứ nói đi?

Trần Trầm giống như có thâm ý cười nói.

Có thể làm cho người cùng đi tới thế giới này xung đột, ngoại trừ tranh đoạt bảo vật còn có thể có nguyên nhân gì?

Hơn ngàn Luyện Hư thoát nhìn trùng trùng điệp điệp, nhưng ở trong phân thành mấy chục trên trăm thế lực, căn bản không thể nói là đoàn kết.

Tu sĩ cùng một tông mô, đều chưa hẳn đồng lòng, nếu không phải vậy thì Tà Linh này cũng không đến mức tìm mình tổ đội.

Tà Linh búng tỉnh hiểu ra, trong mắt lóe lên một tia tham lam, lời nói đến bên miệng lại không nói miệng.

Trần Trầm tà ác cười nói:

- Nếu không, chúng ta đi xem một chút?

Chương 492: Bạch Hồ Tinh Phách Thạch.

Chương 492: Bạch Hồ Tinh Phách Thạch.

Lời nói của Trần Trầm quả thực nói đến trong lòng Tà Linh, nhưng mà Tà Linh lại không vội vã đáp ứng.

Cuối cùng cho đồng đội của mình lưu lại một ấn tượng quá tham lam, vậy cũng không tốt, đến lúc đó rất dễ dàng lục đục nội bộ.

- Trương đạo hữu, như vậy có thể không tốt hay không?

Chút tiểu tâm tư đó làm sao có khả năng giấu giếm được Trần Trầm, trong lòng Trần Trầm xì một khinh miệt tiếng, cười nói:

- Bảo vật người có đức chiếm được, một giới này bảo vật tuy nhiều, nhưng hơn ngàn Luyện Hư, quả thực có chút không đủ phân.

- Khụ khụ, đạo hữu nói thật giống như có chút đạo lý, đã như vậy,

chúng ta đi qua khuyên các đạo hữu bên kia một chút đi.

Tà Linh gãi đầu một cái, có chút ngượng ngùng nói.

Dứt lời hẳn cũng cảm thấy của mình diễn dường như có chút quá phận, lúc này cùng Trần Trầm một chỗ ha ha phá lên cười.

...

Một lát sau, hai người đã đến gần nơi tranh đấu, nơi đây là một chỗ bộ tộc.

Tất nhiên, giờ phút này đã thành phế tích. bên

Ở trên không phế tích, năm Luyện Hư đang kịch đấu, một bên có ba người, một phương hai người.

Nhưng bên phía hai người kia trong có một người đạt tới Luyện Hư đỉnh phong, độc chiến hai người không chỉ không rơi vào thế hạ phong, ngược lại chiếm cứ nhất định thượng phong.

Cảm nhận được khí thế của mấy người, Tà Linh có chút chột dạ, mặc dù hẳn là Luyện Hư hậu kỳ, nhưng so với năm người này, cũng tiêu chuẩn trung quy trung củ, muốn đoạt thức ăn trước miệng cọp, nguy hiểm quá lớn.

Nghĩ tới đây, hẳn theo bản năng nhìn về phía Trần Trầm.

Nhưng mà Trần Trầm căn bản không thấy năm người, ánh mắt của hắn không ngừng tìm kiếm ở trong bộ lạc phía dưới, cũng không lâu lắm đã dừng lại ở chỗ một mặt đồ đằng trên tường.

Tuy đồ đằng phía trên đã bị móc xuống, nhưng Trần Trầm vẫn có thể nhìn ra đó là hình dạng một con mãnh hổ.

Đám người này tranh đoạt hẳn là đồ đằng đã bị móc xuống kia.

- Hai người các ngươi chớ có khinh người quá đáng, nếu không ta hủy Bạch Hổ Tinh Phách Thạch này, mọi người nhất phách lưỡng tán.

Hai bên tiếp tục chiến chỉ chốc lát, bên phía ba người dần không kiên trì nổi, một người trong đó lấy ra một bức điêu khắc Bạch Hổ kích thước bằng một người tức giận quát.

Lời này vừa nói, hai người kia quả nhiên sợ ném chuột vỡ bình, lập tức dừng tay.

- Thứ này không phải là thứ các ngươi có thể cầm, nếu lúc này các ngươi buông xuống thứ này, ta chỉ sẽ giết các ngươi, nếu không đừng trách ta đến lúc đó rút hồn của các ngươi ra, tra tấn ngàn năm!

Tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong kia lạnh nhạt nói, ngụ ý, giết ba người này chính là ân điển lớn nhất của hắn.

...

- Trương đạo hữu, không ngờ là Bạch Hổ Tinh Phách Thạch, đó là nơi Chân Linh vẫn lạc, dưới cơ duyên xảo hợp mới có thể xuất hiện, nó uẩn hàm tinh phách Bạch Hổ, mặc dù không có cường đại bằng tinh phách của những Chân Linh bị đại năng chém giết xong rút ra, nhưng cũng xa không phải tinh phách của hậu duệ Chân Linh có thể so sánh!

Tà Linh nghe được Bạch Hổ Tinh Phách Thạch xong thoáng cái trở nên vô cùng kích động, dùng thần thức Truyền âm cho Trần Trầm.

Trần Trầm nhẹ gật đầu.

Tà Linh thấy vậy có chút không nắm được ý tứ của Trần Trầm, nó

i thật, hẳn thấy một phe cường thế kia có chút hung ác, nếu hẳn tìm chỉ là một đồng đội bình thường, bây giờ nhìn người ta ngu bực như thế, vụng trộm chạy trốn là được rồi.

Về phần Bạch Hồ Tinh Phách Thạch kia, hẳn căn bản nghĩ cũng không dám nghĩ.

- BẠCH HỒ Tinh Phách Thạch về ta, không có vấn đề chứ.

Trần Trầm ngoảnh lại nhìn về phía Tà Linh, lờ mờ hỏi.

- Ách, không có vấn đề, nếu Trương đạo hữu có thể bắt hai người kia, Bạch Hồ Tinh Phách Thạch kia tự nhiên sẽ là của đạo hữu, ta theo sau uống một chút canh là được rồi.

Tà Linh cũng có tự mình biết mình, lập tức bảo đảm nói.

- Vậy là tốt rồi.

Trần Trầm nhẹ gạt đầu, lập tức không che giấu khí tức trên mình nữa.

Một cỗ cường đại gợn sóng dần dần nâng cao, Tà Linh bên cạnh gật mình kêu lên.

Vốn cho rằng Trương đạo hữu muốn chờ hai phe người này tranh chấp xong làm ngư ông đắc lợi, ai nghĩ đến hai bên người còn chưa người nào phát động át chủ bài mà Trương đạo hữu này đã bại lộ.

Chẳng lẽ người này muốn lấy một địch năm, sau đó diệt hết đối phương?

Nghĩ tới đây, hẳn hít sâu một hơi, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Hắn vẫn cảm thấy người này không đơn giản, hôm nay có lẽ có th

ể kiến thức một chút thực lực chân chính của người này!

Nhưng mà, đúng lúc này, khí thế trên mình Trần Trầm im bất dưng lại, đứng ở Luyện Hư trung kỳ!

- Ta... Cái này!

Tà Linh thấy vậy một hơi không đề lên, kém chút ngất đi.

Mẹ nó, mong đợi nửa ngày, chỉ là loại trình độ này?

Không chờ hấn lấy lại tinh thần, nơi chân trời xa năm tu sĩ đã chú ý tới bên này, Tà Linh tự nhiên cũng theo bạo lộ.

- Lại còn có người giấu ở gần đó, chẳng lẽ hai vị đạo hữu cũng có ý nghĩ gì?

Tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong yên tĩnh nói, trong giọng nói tràn ngập sát ý.

Tà Linh hoảng sợ liên tục khoát tay, Trần Trầm lại nói:

- Các ngươi bây giờ muốn đi, đã chậm.

- Ha ha, Luyện Hư trung kỳ, chẳng lẽ có khả năng gì đặc biệt? Nhưng người cho ta sẽ không có...

Tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong nghe đến đây cười lạnh không thôi, nhưng hấn còn chưa nói hết lời, Trần Trầm đã biến mất tại chỗ, nháy mắt sau, một tay đã bóp ở trên cổ hấn.

- Huynh đài! Chuyện gì cũng từ từ!

Rắc!

Hấn vừa dứt lời, Trần Trầm dùng sức bóp, vặn đầu hấn xuống, xo

ng lại là một quyền, lực lượng khí huyết cường đại tràn trề, nháy mắt đánh nát Nguyên Thần của hắn.

Cho dù tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong kia có bài tẩy gì, nhưng dưới 1 oại tình huống này cũng căn bản chưa kịp sử dụng, đã hoàn toàn c hết đi.

Trần Trầm trở về đến Hạ giới, vốn trong lòng đã kìm nén một cỗ s át ý, giờ đây diệt tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong này cũng chỉ là hơi d ễ chịu một chút.

Tiện tay lấy nhẫn trữ vật của người kia, Trần Trầm nhìn về phía n hững người khác.

Nguyên bản chiến đấu, giờ phút này bốn người đều kinh hãi, căn bản không biết rõ ràng xảy ra chuyện gì.

- Chạy mau!

Một người trong đó phản ứng đầu tiên tới, quay người bay đi.

Tu sĩ đạt được Bạch Hổ Tinh Phách Thạch kia càng trực tiếp ném Bạch Hổ Tinh Phách Thạch ra, chỉ cầu cứu mạng.

Thân hình Trần Trầm lóe lên, thu Bạch Hổ Tinh Phách Thạch vào nhẫn trữ vật, lại lấp lóe mấy lần, mấy tu sĩ Luyện Hư kia tất cả đề u vẫn lạc ở nơi này.

Mặc dù cái này là phân thân của hắn, ở Hạ giới không sử dụng ra được mấy thành thực lực, nhưng diệt mấy người này vẫn dễ như t rở bàn tay.

Phía dưới Tà Linh nhìn lên vết nứt không gian như có như không trên bầu trời, thân thể hơi run lên.

Trương đạo hữu này chỉ bằng nhục thân di chuyển thiếu chút nữa

phá bích chương một giới này, trực tiếp phi thăng, cái này là thực lực cỡ nào?

Ngẫm lại lúc trước của mình còn cùng cười toe toét với Trương đạo hữu này, trong lòng của hắn không nhịn được một trận hoảng sợ, đây quả thực là đang nhảy múa trên lưỡi đao!

Thật không biết loại quái thai này làm sao có thể tiến vào một giới này...

Đang lúc trong lòng của hắn chấn động mà không cách nào động đậy, một nhẫn trữ vật rơi xuống, rơi vào trong tay hắn.

- Tà Linh đạo hữu, đây là của ngươi.

- Ta... Ta cũng có?

Tà Linh run rẩy nói.

- Đương nhiên là có.

Trần Trầm cười nhạt một tiếng, nhưng mà ở trong lòng cũng lại bỗ sung một câu.

- Trước gửi ở chỗ của ngươi, lúc rảnh rồi ta lại cầm về.

Tà Linh thấy Trần Trầm không có nói đùa, cũng không dám xem xét nhẫn trữ vật kia một chút, đã cẩn thận từng li từng tí bỏ nhẫn trữ vật kia vào trong ngực.

- Tốt, chúng ta tiếp tục đi về hướng đông.

Trần Trầm xoay người muốn đi, Tà Linh lại lâm vào trong chân cửa.

Thực lực của Trương đạo hữu này vô cùng cường đại, căn bản kh

ông cần thiết tổ đội với hắn, giờ đây lại phải mang theo hắn, khiến trong lòng hắn mơ hồ có một loại dự cảm không rõ.

- Như thế nào? Tà Linh đạo hữu, ngươi còn có chuyện gì sao?

Trần Trâm quay đầu lại hỏi.

Tà Linh nghe vậy xấu hổ cười nói:

- Trương đạo hữu, ta đột nhiên nhớ tới ta dường như còn mang việc tư chưa giải quyết, nếu không ngươi và ta trước tách ra một đoạn thời gian, chờ ba ngày sau lại tụ hợp.

Trần Trâm nghe đến đây nụ cười trên mặt dần biến mất, nói khẽ:

- Tà Linh đạo hữu, ngươi nói cái gì?

Chương 493: Đại Liên Minh

Chương 463: Đại Liên Minh

Tà Linh đột nhiên sợ run cả người, sắc mặt đột nhiên nghiêm lại, hết sức nghiêm túc nói:

- Một chút việc nhỏ mà thôi, thực ra cũng không vội, chúng ta hay là tìm di hài của điện chủ trước, đó mới là đại sự hàng đầu!

Trần Trâm không nói gì, chỉ im lặng nhìn Tà Linh, thẳng đến Tà Linh đầu đầy mồ hôi, mới lộ ra một nụ cười lờ mờ.

- Tà Linh đạo hữu nói phải, có thể có chuyện gì quan trọng hơn tìm di hài của điện chủ? Chúng ta vẫn nên tiếp tục tiến lên đi.

- Mọi việc đều nghe Trương đạo hữu! Trương đạo hữu đi chỗ nào ta sẽ đi chỗ đó!

Tà Linh gật đầu như già tởm, chờ Trần Trầm hương Đông bay đi, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng hấp tấp đi theo sau.

Trần Trầm cũng mặc kệ hấn, vừa bay vừa trầm tư.

Lúc trước khi ở Hạ giới, hấn ở Linh Hư khí tông đạt được Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết.

Thực hải Tà Đế kia thậm chí đều thành bí cảnh tu luyện của Linh Hư khí tông.

Nếu như không có gì ngoài ý muốn, có lẽ di hài của điện chủ đang ở gần Linh Hư khí tông.

Nhưng đây là Tà Thần điện muốn, không liên quan gì tới hấn, vấn đề của hấn là hấn có nên giải quyết tất tu sĩ cả Luyện Hư xuống Hạ giới lần này hay không.

Nếu diệt toàn bộ bọn hấn, Tà Thần điện chắc chắn sẽ tiếp tục phá hủy càng nhiều tu sĩ Luyện Hư mạnh hơn tới.

Nhưng nếu không diệt bọn hấn, lấy phong cách hành sự của những người này, chắc chắn sẽ làm cho Hạ giới gà chó không yên.

- Chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, nếu không diệt những người này, không cần chờ Tà Thần điện lại phái người tới, Hạ giới đã xong rồi.

Trong lòng Trần Trầm trầm nghĩ, ánh mắt nhìn về phía Đông, nơi đó là phương hướng cương vực của Nhân tộc, Tích Suong và đám tiểu đồng bạn của mình đều ở nơi đó.

Hắn muốn tính toán những Luyện Hư Thượng giới này, vẫn phải dựa vào tu sĩ Hạ giới hỗ trợ.

...

Cùng lúc đó, U Minh mang theo hơn hai mươi tu sĩ Luyện Hư lơ lửng ở giữa hư không.

Tất cả hơn hai mươi người này đều là tinh anh của tông môn phụ thuộc Tà Thần điện, tất cả đều có tu vi Luyện Hư đỉnh phong, cũng đảm bảo chinh phạt giới lần này.

- Bạch Đông Thăng, một giới này ngươi quen thuộc nhất, lấy tu vi điện chủ lúc trước chết trong giới này nhất định sẽ tạo thành một chút dị tượng, ngươi cẩn thận suy nghĩ một chút, giới này có nơi nào cực kỳ trữ danh, có quan hệ với cường giả vẫn lạc?

U Minh nhìn phương xa, lơ mơ hỏi.

Hắn không giống với tu sĩ khác, thân là đệ tử thân truyền của đương đại điện chủ, hắn không thiếu bất kỳ tài nguyên gì, giới này cũng không có gì hấp dẫn hắn.

Yêu cầu của hắn chỉ là tìm được di hài của điện chủ đời trước.

Bạch Đông Thăng nghe đến đây trầm tư một lát, nói:

- Một giới này, nơi tốt cơ hồ đều bị đại thế lực hai tộc nhân yêu chiếm cứ, ta nghĩ di hài của điện chủ đại nhân đời trước tám chín phần mười cũng trên tay bọn họ.

- Ồ? Vậy ngươi trực tiếp mang chúng ta đi gặp những người thôn

g trị của một giới này, mặc dù chúng ta nhiều người, nhưng bọn h
ấn vẫn là địa đầu xa, quen thuộc một giới này hơn chúng ta nhiều.

U Minh đạ mạc nói.

Bạch Đông Thăng suy nghĩ một chút chỉ hướng Đông nói:

- Chúng ta tiếp tục hướng đông là sẽ đến cương vực hai tộc nhân
yêu, đến lúc đó lấy uy lực của đại nhân, ta nghĩ có lẽ bọn hấn rất t
ình nguyện phối hợp.

U Minh khẽ gật đầu, dẫn đầu bay về hướng Đông.

Ba ngày sau, hơn ngàn Luyện Hư của Thượng giới báo cáo tình h
uống với U Minh, kết quả đã có mấy chục người không còn tin tứ
c.

U Minh đối với cái này cũng không cảm thấy bất ngờ, hơn ngàn t
u sĩ này thuộc tất cả thế lực, cũng đều là tà tu, đến Hạ giới thì như
là mãnh hổ ra khỏi lồng, tự giết lẫn nhau không thể bình thường h
ơn được, nếu không vì giới này quá lớn, Tà Thần điện vốn không
muốn chiêu mộ nhiều tu sĩ Luyện Hư như vậy.

...

Một bên khác, lúc Trần Trầm đến Đông Cương đã là sau bảy ngà
y.

Đông Cương là địa bàn của Ngọc Đỉnh đan tông, khoảng cách Tâ
y Cương còn có mấy chục vạn dặm.

Trần Trầm phóng tầm mắt nhìn tới, không có chút dấu hiệu bị tàn
sát nào.

Thực ra cái này cũng là chuyện đương nhiên, đoạn đường này hấn
đều phi hành tốc độ cao, trong thời gian này không dừng lại bất k

ý một lần nào, trái lại tu sĩ khác còn phải giết người tầm bảo, làm sao có khả năng đến nơi này nhanh như vậy?

- Trương đạo hữu, chúng ta đang đi đâu đây?

Tà Linh lo lắng, đoạn đường này hẳn đều thuộc về bị Trần Trầm kéo lấy, nhưng hẳn biết phi hành bao xa.

Nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, chỉ sợ đã rời xa đại bộ phận đội ngũ mấy chục vạn dặm.

- Đi tìm thi hài của điện chủ.

Trần Trầm bình tĩnh đáp, dứt lời cũng mặc kệ Tà Linh có đồng ý hay không, kéo theo hắn tiếp tục bay về phía trước, chưa tới một canh giờ, đã đến phía trước sơn môn Ngọc Đỉnh đan tông.

Ngọc Đỉnh thành bên cạnh Ngọc Đỉnh đan tông vẫn như cũ tiếng người huyên náo, liếc nhìn lại sợ là có hơn triệu người, Tà Linh trực tiếp nhìn đàn độn.

- Cái này... Cái này nếu giết hết, pháp bảo của ta sắp thành! Hơn nữa nơi này không có một Luyện Hu! Căn bản sẽ không có bất kỳ trở ngại nào! Quá tốt rồi!

Dưới tâm tình kích động, Tà Linh trực tiếp quên đi Trần Trầm bên cạnh, chuẩn bị trực tiếp động thủ, tiếp đó không đợi hắn lấy ra chôi trường đao hắc sắc này đã cảm nhận được sau lưng trở nên lạnh lẽo.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trần Trầm đang một mặt chờ dẫn nhìn hắn.

Tuy nhìn không ra biểu tình gì, nhưng ánh mắt kia lại làm cho cả người hắn như rơi vào hầm băng, sát ý toàn thân nháy mắt như là như băng tuyết tan rã.

- Tà Linh đạo hữu, ngươi muốn làm gì?

Trần Trầm sâu kín hỏi.

- Ách, ta cảm thấy nơi này cảnh sắc không tệ, cho nên nhìn nhiều một chút.

Tà Linh run rẩy trả lời.

Tuy hắn không biết Trương đạo hữu này là có ý gì, nhưng trực giác nói cho hắn biết không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Trần Trầm cười, một vết cường đại thần thức bay thẳng bao phủ về phía hắn, Tà Linh căn bản không có bất kỳ phản ứng nào đã hôn mê bất tỉnh.

Nhét Tà Linh vào túi Linh Thú, Trần Trầm đi tới phía trước sơn môn Ngọc Đỉnh đan tông.

Giờ đây trận pháp sơn môn đối với hắn là thùng rỗng kêu to, cho dù thần thức hắn yếu đi rất nhiều, cũng có thể vậ thò vào trong đó, kết quả lại là một người quen cũ cũng không phát hiện.

Trần Trầm lắc đầu bất đắc dĩ, tìm tới đệ tử thủ sơn môn.

- Vị sư đệ này, Ngọc Tông chủ đâu?

Đệ tử thủ sơn môn kia là Nguyên Anh kỳ, dưới Trần Trầm hỏi thăm căn bản không sinh ra chút tâm lý kháng cự nào, trực tiếp trả lời:

- Ngọc Tông chủ ở đại liên minh.

- Đại liên minh? Đại liên minh là cái gì?

- Chính là liên minh của hai tộc nhân yêu, do cao tăng hai tộc nhân yêu thành lập, phụ trách quản lý cương vực hai tộc nhân yêu.

- Ai là minh chủ?

- Không có minh chủ, chỉ có mấy trưởng lão, Ngọc Tông chủ chính là một trưởng lão, Bên Yêu tộc có mấy Tộc trưởng thực vật Yêu tộc và Cửu Vĩ Thiên Hồ nhất tộc đảm đương trưởng lão.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm lộ ra nụ cười.

Như vậy, Hạ giới đã tốt hơn trước đây rất nhiều, mấy Tộc trưởng thực vật Yêu tộc và Cửu Vĩ Thiên Hồ nhất tộc hiển nhiên là bọn người Sinh Phàm tiểu Hoa Hồ Tiên Nhi.

Có bọn họ, Yêu tộc ở Hạ giới không đến mức không có hoàn cảnh sinh tồn, chỉ là tình huống như vậy không biết có thể duy trì liên tục bao lâu.

- Đại liên minh ở đâu?

Trần Trầm lại hỏi.

- Yêu tộc Đông Cương, nơi Đại Tông chủ Trần Trầm tiền bối phi thăng.

- Ta đã biết, đa tạ.

Trần Trầm cảm tạ một tiếng, tiếp đó nhét vào một viên Linh Thạch cực phẩm trong y phục của đệ tử kia, bay về phía Yêu tộc Đông Cương.

Nếu người ta đã gọi mình một tiếng tiền bối, vậy mình tự nhiên nên bày tỏ một chút.

Chương 494: Ngõ Hẹp Gặp Nhau

Chương 494: Ngõ Hẹp Gặp Nhau

khoảng cách mấy chục vạn dặm tuy xa xôi, nhưng tốc độ của Trần Trầm cũng không chậm, Phi hành ba ngày, hắn đã đến Yêu tộc Đông Cương.

Hắn vẫn nhớ nơi phi thăng, nhưng mà lúc này nơi này đã hoàn toàn thay đổi, bình nguyên mênh mông biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là núi lớn liên miên bất tuyệt, cũng không biết đến cùng xảy ra chuyện gì làm cho nơi đây xảy ra biến hóa như vậy.

Trần Trầm nhắm mắt lại, cẩn thận cảm thụ một phen, trên mặt dần nổi lên nụ cười.

Từng người quen biết tiến vào trong thần thức của hắn, Tích Sương, Ngọc Quỳnh, Viên Kinh Thiên, Trương Kỳ, tiểu Hoa, tiểu Hoàng, còn có cha mẹ của hắn, vân vân...

- Mọi người đều rất bình an, Tích Sương bụng lớn thêm không ít... Không ngờ hơn thời gian hai năm chỉ là bụng hơi lớn.

Trần Trầm cảm khái một câu, mở mắt, đang lúc hắn chuẩn bị tiến vào trụ sở đại liên minh thì sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, sau đó trở nên vô cùng âm trầm.

Hắn nhìn về một hướng, từ xa trên bầu trời có mấy chục đạo lưu quang bay tới, trong đó đứng đầu chính là U Minh kia, trừ cái đó ra còn có Bạch Đông Thăng cũng ở trong.

- Đặc sứ Thượng giới phủ xuống! Tu sĩ phía dưới nhanh chóng ra nghênh tiếp!

Một đám người còn chưa tới trên không đại liên minh, âm thanh t o của Bạch Đông Thăng đã Truyền khắp phương viên trăm dặm.

Vừa nghe âm thanh này, mấy ngọn núi phía dưới đột nhiên loé lên trận pháp quang mang, sau đó mấy bóng người từ trong trận pháp bay ra, đứng đầu là Ngọc Quỳnh, mấy người khác cũng là tu sĩ cả nh giới Luyện Hư.

Mấy người nhìn thấy hơn hai mươi cường giả Luyện Hư cực tốc bay tới, sắc mặt đều đại biến, thần tình từ hiếu kỳ biến thành căng t hẳng.

Một lát sau, U Minh đứng đầu hơn hai mươi Luyện Hư đi tới trước c mặt Ngọc Quỳnh.

Ngọc Quỳnh nhìn thấy Bạch Đông Thăng, lông mày hơi nhíu một thoáng.

Nàng tự nhiên nhận thức lão tặc này, nếu không phải đứng bên cạ nh Bạch Đông Thăng có hơn hai mươi Luyện Hư, nàng khẳng định h phải chửi ầm lên một hồi, nhưng mà, giờ phút này nàng vẫn nhĩ n được, thậm chí giả vờ không biết Bạch Đông Thăng.

- Ngươi là ai? Tình huống Hạ giới bây giờ như thế nào, tông chủ của tứ đại tông đâu? Hoàng Đế của Tứ đại hoàng triều đâu?

Bạch Đông Thăng liên tục đặt câu hỏi, lúc hấn phi thăng hai tộc n hân yêu còn đang đại chiến, cho nên hoàn toàn không biết rõ tình huống.

Lúc trước trên đường tuy hỏi thăm một vài tu sĩ, nhưng những tu sĩ kia cũng chỉ biết có một đại liên minh mà thôi, căn bản không b

iết rõ lúc trước đến cùng xảy ra chuyện gì.

Ngọc Quỳnh nghe đến đây chậm rãi bắt đầu giải thích, tất nhiên, giải thích cực kỳ thô sơ giản lược, nàng chỉ nói hai tộc nhân yêu đại chiến, tu sĩ Luyện Hư không phải phi thăng chính là vẫn lạc, cuối cùng hai bên không đồng quy vu tận, lựa chọn liên hợp.

- Ý ngươi là Hạ giới chỉ còn lại những tôm tép gạo các ngươi?

Bạch Đông Thăng nói cực kỳ trực tiếp.

Ngọc Quỳnh thần sắc bình tĩnh, nhẹ gật đầu.

- Minh chủ đại liên minh của các ngươi là ai? Vị đại nhân này có lẽ ờ muốn hỏi hẳn.

Bạch Đông Thăng chỉ U Minh này giờ vẫn một mực không nói chuyện, trong giọng nói mang theo ý ra lệnh.

Ngọc Quỳnh nghe đến đây sắc mặt hơi xảy ra biến hóa, nàng không biết rõ mục đích chân chính của đám người này tới nơi này là gì.

Giờ đây chuyện trong đại liên minh là do mấy Đại trưởng lão cùng quyết định, nhưng nếu nàng nói như vậy, đối phương yêu cầu triệu tập tất cả trưởng lão làm sao bây giờ?

Thật triệu tập tất cả trưởng lão, bị đối phương một mẻ hốt gọn, vậy liên minh thật xong rồi.

Nghĩ tới đây, nàng đang muốn một mình ôm lấy nguy hiểm này.

- Hiện tại đại liên minh đại minh chủ chính là ta...

- Là ta.

Ngọc Quỳnh còn chưa nói hết lời, phía sau vang lên một thanh âm.

Nghe được thanh âm này, sắc mặt một mực thong dong của Ngọc Quỳnh bỗng nhiên xảy ra biến hóa kịch liệt, lập tức nhanh chóng xoay người lại, nhìn về phương hướng âm thanh truyền ra.

Chỉ thấy một thanh niên anh tuấn từ phía dưới chậm rãi bay lên không, dần dần bay đến bên người nàng.

- Người người người...

Ngọc Quỳnh hoảng sợ che miệng lại, nàng không phải người không thấy qua việc đời, cho dù đối mặt hơn hai mươi Luyện Hư, nàng cũng có thể ung dung không vội, nhưng nhìn thấy người trước mặt này, nàng lại không bình tĩnh được.

Đây không phải đồ đệ Trần Trầm của nàng sao?

Tuy ngoại hình xảy ra một chút biến hóa rất nhỏ, nhưng nàng biết người này chính là Trần Trầm!

- Sư phụ, làm sao vậy, có vấn đề gì không?

Trần Trầm nhìn về phía Ngọc Quỳnh, cười nhạt một tiếng nói.

Khi hấn gia nhập đại quân chinh phạt đã dịch dung một chút, giờ đây khôi phục diện mạo như trước, trước mặt vô luận là U Minh hay là Bạch Đông Thăng cũng không ý thức đến hấn là người theo bọn hấn cùng Hạ giới.

Tất nhiên, nghiêm chỉnh mà nói, phân thân này của hấn cũng không thể nói là có diện mạo như trước hay không, dù sao thì mặt đó là nặn ra.

Ngọc Quỳnh nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, cúi đầu nói:

- Không có vấn đề minh chủ, không ngờ người lại trở về.

Thấy sư phụ vẫn có thể diễn trò như thế, Trần Trầm vừa ý cười, nhìn về phía Bạch Đông Thăng.

Bạch Đông Thăng tất nhiên trước tiên đã nhận ra Trần Trầm, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- không ngờ là tiểu tử người! Thật sự là buồn cười, lão hủ không ở trên núi, hầu tử xung đại vương!

Hắn còn nhớ rõ lúc trước khi hắn phi thăng, tiểu tử này chửi hắn một hồi, thậm chí đều mắng tổ tông mười tám đời nhà hắn một lần, hắn đã từng đã thề, nếu gặp lại chắc chắn sẽ rút gân lột da tiểu tử này.

Chỉ là hắn không ngờ gặp lại là ở đây!

- Thì ra là lão tặc người, lúc trước trộm những pháp bảo kia dùng tốt sao?

Ngữ khí Trần Trầm cực kỳ ôn hòa, như lão hủ nhiều năm gặp lại nói chuyện, nhưng mà hai chữ lão tặc hiện ra cực kỳ chói tai.

Bạch Đông Thăng nghe đến đây giận đến kém chút thổ huyết, tranh thủ thời gian đối giải thích với U Minh trước người, nói:

- Đại nhân, đừng nghe hắn hồ ngôn loạn ngữ, người này vô cùng gian hoạt, nói chuyện không được mấy câu là thật, nếu người muốn nhanh chóng am hiểu một ít chuyện, vẫn là sử dụng Suu Hồn thuật đối với hắn thì thỏa đáng hơn.

U Minh đưa ra tay, cắt ngang lời nói của Bạch Đông Thăng, xong thẳng tắp nhìn về phía Trần Trầm, nói:

- Ta đến giới này chỉ vì một việc, đó chính là tìm di hài của điện chủ đời trước Tà Thần điện chúng ta, nếu các hạ có một chút tin tức, không ngại cáo tri ta.

Trần Trầm không né tránh ánh mắt của hắn, cười nói:

- Các ngươi đã tới rất nhiều người, ta hỏi ngươi, nếu như các ngươi tìm được di hài của điện chủ đời trước, sẽ lập tức toàn bộ rời khỏi giới này sao?

- Tiểu tử ngươi, không trả lời còn chưa tính, lại còn dám hỏi vặn lại?

Bạch Đông Thăng giận tím mặt, nhưng mà vô luận là Trần Trầm hay là U Minh đều không nhìn hắn một chút.

Bầu không khí đột nhiên ngưng trọng rất nhiều, ngay sau đó U Minh nhẹ giọng nở nụ cười.

Điện chủ bỏ ra khí lực lớn như vậy đã thông thông đạo không gian, tìm tới đại di hài của điện chủ tất nhiên là quan trọng nhất.

Nhưng tìm xong rồi đi?

Coi Tà Thần điện bọn họ là làm từ thiện sao?

Phương thế giới này nhiều sinh linh như vậy, nếu tính toán giết chóc, đủ để cung cấp lượng lớn tu sĩ Tà Thần điện tu luyện, luyện chế pháp bảo.

Tuy hắn không thiếu những thứ này, nhưng tu sĩ Tà Thần điện khác thiếu.

Một miếng mỡ dày như thế, vô luận như thế nào Tà Thần điện đều sẽ không buông tha cho.

Vừa nghĩ vậy, hắn đều cảm thấy đau thương thay cho người trẻ tuổi ngây thơ trước mặt.

Có lẽ người này không biết rõ Thượng giới, không biết rõ Tà Thần điện là gì, cho nên mới dám ra điều kiện với hắn?

Nhưng mà người này ngược lại là có mấy phần can đảm, những người khác còn không dám đối mặt với hắn.

- Thật xin lỗi, ta không thể đáp ứng ngươi.

U Minh dứt lời trực tiếp đưa tay mò về đầu Trần Trầm.

Trần Trầm đã sớm chuẩn bị, giơ tay lên bắt lấy cổ tay hắn, không để tay hắn rơi vào trên đầu mình.

Hai người duỗi ra một chảo ngưng kết tại chỗ, một cỗ uy lực vô hình bắt đầu khuếch tán ra bốn phía, vô luận là Bạch Đông Thăng hay là tu sĩ Luyện Hư Thượng giới khác, tất cả đều bị đẩy lui mấy bước.

Trái lại mấy người Ngọc Quỳnh sau lưng Trần Trầm đều bình yên vô sự.

Trần Trầm cười cười, chậm rãi buông tay U Minh xuống, mang theo tiếc nuối thờ dài nói:

- Ta đã biết ngươi không đồng ý... Đáng tiếc.

Chương 495: Ngươi Muốn Chạy? Không Có Cửa Đâu!.

Chương 495: Người Muốn Chạy? Không Có Cửa Đâu!

U Minh nhíu mày, trong mắt lóe lên vài phần kinh ngạc.

Bởi vì sau khi tay hắn bị người trước mặt này nắm được không ngờ lại không cách nào di chuyển một chút, vô luận hắn là vận dụng linh lực hay là lực lượng nhục thể đều là một kết quả như vậy.

Rất hiển nhiên, người trước mặt này là một thể tu, hơn nữa tu luyện tới cảnh giới cực cao, trong Luyện Hư tuyệt đối xem như người nổi bật.

Không ngờ Hạ giới còn có nhóm cao thủ này!

Nếu gặp được Luyện Hư khác, nói không chừng có thể không ai địch nổi, đáng tiếc... Gặp được là hắn là một người nắm trong tay pháp tắc, xa còn lâu mới có thể dùng Luyện Hư tu sĩ để hình dung.

U Minh cười nhạt một tiếng, siết chặt nắm đấm, một vệt ô quang bắt đầu loé lên ở trên tay hắn.

Trần Trần lập tức cảm giác một cỗ lực lượng xé rách cường đại bắt đầu tàn phá bốn phía bàn tay hắn, sau đó từng sợi máu tươi lập tức từ trên tay hắn thấm ra.

Những máu tươi này góp gió thành bão, bắt đầu vù vù chảy xuống dưới, nhỏ xuống mặt đất phía dưới.

- Đây là lực lượng pháp tắc gì?.

Trần Trần nhíu mày, tay này của hắn tuy thoát nhìn rất thâm, nhưng thật ra cũng không có bao nhiêu cảm giác, cuối cùng chỉ là cái phân thân mà thôi.

Tất nhiên, cho dù không phải phân thân, hắn cũng không quan tâm, đến cảnh giới cỡ này năng lực chịu đựng đau đớn quá mạnh.

Chỉ nói U Minh này, tay đều đã bị hắn bóp vụn vụn biến hình, còn không phải mặt không đổi sắc như vậy.

- Sao tiểu tử này lại đột nhiên biến mạnh như vậy?.

Phía sau U Minh, Bạch Đông Thăng cực kỳ khiếp sợ, cả kinh nói.

Hắn nhớ rõ lúc trước khi hắn phi thăng, tiểu tử này vẫn chỉ là tiểu bối vừa bước vào Luyện Hư mà thôi, nhưng mới qua mấy năm, không ngờ lại có thể so tay với thiên kiêu U Minh của Tà Thần điện, quả thực là không thể tưởng tượng nổi!.

Sau khi lấy lại tinh thần, hắn tới gần một chút nhỏ giọng nói:.

- Đại nhân, có muốn ta cùng xuất thủ hay không?.

U Minh nghe vậy cái tay hoàn hảo không chút tổn hại lắc lắc, trong mắt tràn đầy chiến ý, thản nhiên nói:.

- Không cần, ta ngược lại muốn xem hắn có thể làm được trình độ nào.

Dứt lời ô quang kia lại là một thành, huyết nhục trên tay Trần Trầm bắt đầu bị xoắn thành thịt nát.

Trần Trầm cũng gia tăng lực độ.

Lốp bóp!.

Từng tiếng giòn vang Truyền ra, tay U Minh trực tiếp bị bóp vỡ nát gãy xương.

Khóe mắt U Minh co quắp xuống, ô quang trong tay lại sáng mấy

phần.

Nhưng mà, lúc này tay Trần Trầm đã chỉ còn lại có bạch cốt, mà ô quang kia tạo thành lực lượng xé rách vô luận như thế nào chỉ có thể lăn qua lăn lại trên đám xương trắng, đều lay động không được bạch cốt chút nào.

Ngược lại là lực độ của bạch cốt kia càng lúc càng lớn, cuối cùng rầm một tiếng, làm cho cổ tay kèm thêm bắt tay của U Minh cùng bị bóp thành thịt nát.

Trần Trầm liếc mắt nhìn máu tươi đầy tay, cười cười, xong nắm chặt nắm đấm, chỉ trong chốc lát một đồng huyết nhục đã mọc ra, giúp cánh tay khôi phục nguyên trạng.

U Minh nhìn vết thương của mình, sắc mặt cũng xấu xí đến cực điểm.

Hắn chường không một loại pháp tắc, tên là xé rách pháp tắc, uy lực cực lớn, lực phá hoại cực mạnh, đối mặt thể tu ngang cấp, hắn dùng loại này pháp tắc cơ hồ bách chiến bách thắng.

Nhưng xương người trước mặt này này có thể chống lại xé rách pháp tắc xâm nhập, cái này là cứng cõi bực nào?

Cho dù là tu sĩ Luyện Thể đến Phân Thần cảnh cũng không đến mức xương cứng như vậy?.

Tu sĩ Hợp Thể hắn cũng giao thủ qua, xương dường như cũng không cứng như vậy... Người này đến cùng là quái vật gì?.

Hay là một giới này có gì đó quái lạ?.

Nghĩ tới đây, trong lòng của hắn lại không có một chút ý tứ khinh thị, trực tiếp xem Trần Trầm như lúc trước hắn đối mặt những tu sĩ Hợp Thể kia đối đãi.

- Người này thực lực rất mạnh, các người không nên miễn cưỡng!

Dặn dò đồng bạn một câu, U Minh bay ngược ra sau một đoạn khoảng cách, cùng lúc đó, một chuỗi trường kiếm đen kịt từ trong đalan điền của hắn ra bay ra, nhắm thẳng vào Trần Trầm.

Trường kiếm kia gọn sóng cực mạnh, vừa xuất hiện, phía trên đã xuất hiện một ác quỷ to lớn.

Ác quỷ kia khuôn mặt dữ tợn, hai sừng chỉ thiên, gào thét đối với Trần Trầm, giống như chỉ cần một chỉ thị, nó lập tức sẽ nhào lên tấn công hèn hạ tất cả mọi người ở đây.

Trần Trầm nhìn thấy trường kiếm kia, suy nghĩ một chút không vẩn lấy Vạn Hóa Thần Phong ra.

Tuy Vạn Hóa Thần Phong cũng ở trên người phân thân này của hắn, nhưng uy lực đó quá lớn, cho dù tùy tiện vung lên chỉ sợ cũng vượt qua giới hạn Luyện Hư, đến lúc đó hắn trực tiếp phi thăng, vậy thì xong luôn.

U Minh thấy Trần Trầm thờ ơ, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang, sau đó bỗng nhiên chỉ tay, chỉ hướng Trần Trầm.

Trường kiếm hắc sắc lập tức như là mũi tên kích xạ hướng về phía Trần Trầm.

Đương!

Một tiếng vang giòn!

Trường kiếm đánh vào trên người Trần Trầm phát ra âm thanh kim loại va chạm, Trần Trầm cúi đầu liếc mắt nhìn.

Trường kiếm kia vào thịt ba tấc, cắm ở trên xương, mà xương cũng hoàn hảo không chút tổn hại, cho dù một chút vết cắt cũng không có.

Không thể không nói, chủ nhân của khung xương này quả thật cao minh!

Không chờ hắn tiếp tục suy nghĩ, hư ảnh ác quỷ kia kèm theo tinh thần trùng kích cường đại cắn xé về phía hắn.

Tinh thần Trần Trầm chấn động, nháy mắt khôi phục thanh tỉnh, sau đó ngoảnh lại nhìn hư ảnh ác quỷ kia một chút, hư ảnh ác quỷ kia lập tức ngừng lại, cuối cùng rầm một tiếng trực tiếp nổ tung.

Tuy hắn vì luyện chế phân thân này suy yếu thần thức, nhưng không ngã xuống đến dưới Hợp Thể.

Lấy hắn Hợp Thể cảnh thần thức đối phó cái này ác quỷ thật sự là quá dễ dàng.

Xét đến cùng, tu vi của U Minh chỉ là Luyện Hư đỉnh phong, linh khí này của hắn có lợi hại hơn nữa cũng không cách nào vượt qua hắn, nếu không sẽ dẫn tới phản phệ.

- Phốc!

Bản mệnh pháp bảo bị hao tổn, U Minh tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi.

Sắc mặt hơi biến hóa mấy phần, hắn đột nhiên dậm chân, một giây sau, hai đạo phù văn ẩn ký to lớn từ trong thân thể của hắn nổi lên.

Trong đó một ẩn ký là hắc sắc, hiện ra bộ dáng bông tuyết.

Mặt khác một ẩn ký cũng hắc sắc, nhưng mà là vòng xoáy.

Hai phù văn to lớn này xuất hiện, cuồng phong bốn phía đột khởi, phía dưới vô số cây cối bay lên, bị vòng xoáy ẩn kín va chạm hấp t hụ, có thì bị bông tuyết ẩn kín oanh thành bột mịn.

Mà Trần Trầm đối mặt hấp xả lực lượng nhất, đến mức hấn nhanh không chế không nổi thân thể của mình.

U Minh này ngoại trừ nắm giữ võ nát pháp tắc ra giống như khôn g chế một loại hấp xả pháp tắc, không thể không nói, hai pháp tắc này kết hợp lại sử dụng, uy lực vẫn rất mạnh.

Trần Trầm nghiêng răng nghiêng lợi, cưỡng ép giữ vững thân thể, n hưng vẫn chậm rãi di chuyển hướng hai đạo pháp tắc lực lượng.

Dưới tình thế cấp bách, hấn triệu hoán ra Vạn Hóa Thần Phong cắ m vào trong lòng đất.

Dưới tác dụng kỳ lạ của Linh Lung Thần Kim, trong Vạn Hóa Th ần Phong khoảnh khắc trở nên hiếm thấy nặng vô cùng, Trần Trầ m nắm chuỗi Vạn Hóa Thần Phong kiếm, lúc này mới chặn lại lự c lượng hấp xả của vòng xoáy kia.

U Minh thấy vậy điên cuồng thôi động hai đạo pháp tắc lực lượn g, nhưng mà thẳng đến hấn thôi động hai mắt choáng váng, Trần Trầm cũng không di chuyển một chút nào nữa.

- Trên người người này quá nhiều quái dị, hay là rời khỏi nơi này trước rồi nói!

Con mắt U Minh chuyển động một thoáng, trong lòng đã có dự đị nh, một giây sau, hấn trực tiếp thu hồi pháp tắc lực lượng, quay n gười liền bay, trên đường thậm chí còn nuốt vào một viên đan dược , để tốc độ của hấn đạt tới tiêu chuẩn đỉnh phong nhất của giới n ày.

Trần Trầm nhìn thấy một màn này, đang chuẩn bị đuổi theo U Minh kia thì lại thấy Bạch Đông Thăng cũng đang trốn chạy, mà hướng bay chính là trái ngược với phương hướng U Minh.

Đối với Bạch Đông Thăng này, hẳn thật sự là có chút hận, cho nên cơ hồ không chần chờ chút nào, hắn liền quay đầu hướng về Bạch Đông Thăng đuổi theo.

- Lão tặc, hôm nay người khác đều có thể chạy, nhưng người muốn chạy? Không có cửa đâu!

Một tiếng quát chói tai, sau khi Bạch Đông Thăng nghe vậy thì bay nhanh hơn, cũng không biết dùng thủ đoạn gì, thoáng cái nhanh không chỉ gấp hai.

Chương 496: Tương Phùng.

Chương 496: Tương Phùng.

Nhưng mà, cho dù tốc độ của hắn nhanh gấp đôi, cũng chênh lệch rất xa so với Trần Trầm, dù sao thì Trần Trầm cũng có thể dễ dàng đạt tới tốc độ đỉnh phong một giới này.

Một lát sau, Trần Trầm đã chặn trước người Bạch Đông Thăng, một bàn tay đập hắn xuống.

Chờ khi Bạch Đông Thăng từ dưới đất bò dậy, tu vi toàn thân của hắn đã bị Trần Trầm hoàn toàn phong cấm.

- Tiểu tử, ta cho ngươi biết! Tà Thần điện chúng ta cũng không chỉ có chút thực lực như thế, Luyện Hư ở Thượng giới chúng ta chỉ là tu sĩ bình thường, ở phía trên còn có Phân Thần, Hợp Thể, thậm chí tu sĩ Độ Kiếp, Đại Thừa, nếu ngươi dám đụng đến ta, những cao thủ kia của Tà Thần điện sớm muộn cũng sẽ phủ xuống, đến lúc đó không chỉ là ngươi, chính là toàn bộ Hạ giới cũng khó trốn khỏi hủy diệt!

Bạch Đông Thăng ngoài mạnh trong yếu gằm thét.

Trần Trầm nhếch miệng, da mặt của lão tặc này cũng thật là dày, còn lại nói mình vfa Tà Thần điện trói chung một chỗ, nói thật giống như nhóm đại lão Tà Thần điện sẽ vì hắn hủy diệt thế giới vậy.

Cũng không nhìn một chút của mình là con tôm nhỏ gì.

- Bạch Đông Thăng, năm đó ngươi hứa Độ Kiếp chi bảo của mấy đại tông môn, lại đến Vô Tận Hải truy sát ta, ngươi nói ta ứng nên thế nào?

Trần Trầm nắm chặt Bạch Đông Thăng giờ lên, hướng bay về phương hướng đại liên minh, vừa bay vừa dò hỏi.

- Trần Trầm, xử trí ta như thế nào? Ha ha, ngươi thật sự là trâu ra đại họa còn không tự biết! ngươi biết người vừa rồi là ai sao? Đó là đệ tử thân truyền của điện chủ Tà Thần điện!

Ngươi không tưởng tượng nổi Thượng giới cường đại, không tưởng tượng nổi Tà Thần điện cường đại? Ta nói cho ngươi...

Bạch Đông Thăng càng nói càng gấp, sợ Trần Trầm không tưởng tượng ra được Thượng giới cường đại, trực tiếp diệt sát hắn.

Chờ Trần Trầm lại lần nữa trở lại trên không đại liên minh, hắn còn chưa nói xong, tuy không xong, nhưng đã nói Tà Thần điện không gì làm không được, giống như chỉ cần dậm chân một cái, một t

hế giới sẽ đổ sụp.

- Trần Trầm, người không được sai lầm, đến lúc đó làm hại Hạ giới bị hủy diệt, trách nhiệm này người đảm đương nổi sao?

Bạch Đông Thăng đang gào thét, bên kia đại lượng tu sĩ trong đại liên minh đã bay ra.

Những tu sĩ này đều không ngoại lệ, tất cả đều nhìn Trần Trầm.

Vốn Trần Trầm muốn bày một tư thế tiêu sái, sau đó lộ ra một nụ cười tà mị, nhưng tưởng niệm trong lòng không cho phép, bước ra một bước, hấn đi tới bên cạnh Hạ Tích Sương, nhẹ nhàng ôm Hạ Tích Sương vào trong lòng.

Chưa từng nghĩ đến Hạ Tích Sương lại bắt đầu giãy giụa, dùng có chút căm phẫn nói:

- Người không phải Trần Trầm... Người đến cùng là ai!

- Không sai! Người không phải sư huynh của ta! Người vì người ại có bộ dáng sư huynh của ta!

Bên cạnh Viên Kinh Thiên cũng theo tán thành, thần tình từ vui sướng biến thành cực đoan căm phẫn.

Trương Kỳ thì trầm ổn nhiều, không nói gì thêm, nhưng lông mày cũng gắt gao nhíu lại.

Về phần những người khác thì một mặt mờ mịt, bởi vì theo bọn họ đoán nghĩ đây chính là Trần Trầm...

Trần Trầm thấy vậy buông lỏng ra Hạ Tích Sương cười nói:

- Tích Sương, đây là một phân thân ta luyện chế, bản thể của ta vẫn ở Thượng giới, bằng vào thực lực bản thể của ta không thể tiến

vào thế giới này.

Dứt lời Trần Trầm cảm ứng bản thể, lập tức một loại cảm giác thối ng khỗ đánh tới.

...

Thượng giới, trong hãn hải đại sa mạc xa xôi, Trần Trầm cũng đột nhiên mở mắt, trên mặt lộ ra nụ cười.

Thiên Hạt thấy vậy buồn bã nói:

- Người còn cười được? Chẳng lẽ là ta đối với người tạo nên tịch diệt pháp tắc không đúng chỗ sao?

Trần Trầm cười nói:

- Không phải, là phân thân tiên bối giúp ta luyện chế kia đã tìm được những người ta muốn gặp, tiên bối, chúng ta tiếp tục đi.

Dứt lời, Trần Trầm nhắm mắt lại.

...

- Phân thân?

Trong mắt Hạ Tích Sương thoáng hiện nét nghi ngờ.

Nàng nhưng chưa nghe nói qua loại thuyết pháp này.

Trần Trầm không nói gì, mà là thần thức Truyền âm vài câu, trong chốc lát, mặt Hạ Tích Sương đỏ đến cái cổ, hoài nghi trong mắt cũng biến mất không thấy gì nữa.

Trần Trầm thấy vậy tiếp tục ôm Hạ Tích Sương, tuy thân thể này của hắn cảm giác xa không nhạy bén bằng bản thể, nhưng loại cả

m giác thỏa mãn trong lòng cũng không giảm bớt chút nào.

- Tích Sương, ta rất nhớ ngươi, lần này ta sẽ nghĩ biện pháp đưa ngươi đến Thượng giới.

Hạ Tích Sương ôm chặt đến tâm triệt để buông lỏng sau đó cũng bộc lộ chân tình, hốc mắt phiếm hồng.

Mang thai hơn hai năm, tu vi của nàng tăng lên cũng không nhanh, phi thăng đối với nàng mà nói càng trở nên cực kỳ xa vời.

Nghĩ thầm lấy mấy chục trên trăm năm trong đều có thể không gặp được Trần Trầm, tâm lý trạng thái của nàng có thể nghĩ mà biết.

- Ta... Ta cũng nhớ ngươi.

Tuy trong lòng có mọi loại lời nói và ủy khuất, nhưng cuối cùng nàng chỉ nói một câu nói kia.

Trần Trầm nghe đến đây cực kỳ không nữ, trịnh trọng nói:

- Tích Sương, ngươi phải mãi mãi tin tưởng ta, ban đầu ta đã nói, trong vài năm sẽ trở về, giờ đây ta đã làm được.

Ta Trần Trầm, mãi mãi cũng sẽ không khoác lác với ngươi.

- Ừm...

Hạ Tích Sương ừ nhẹ một tiếng, nước mắt bị nàng nén trở về, sau đó nhoẻn miệng cười, lộ ra nụ cười.

Nói thật, lúc trước Trần Trầm nói những lời nào nàng cũng không cho là thật.

Trên vạn năm có không ít cường giả phi thăng Thượng giới, trong đó không thiếu hạng người kinh tài tuyệt đỉnh.

Nhưng những người này đừng nói trở về Hạ giới, chính là có thể t ruyền tin tức về đều ít càng thêm ít.

Cho nên lúc ban đầu khi Trần Trầm nói những lời này, nàng cũng chỉ coi là an ủi mà thôi, trong lòng càng chờ đợi là mình có thể sớm ngày phi thăng, đi Thượng giới tìm kiếm Trần Trầm.

Ai có thể nghĩ tới vừa qua hai năm, không ngờ Trần Trầm lại thật trở về.

Khiến nàng hạnh phúc gần như sắp muốn hoài nghi nhân sinh.

Nhẹ nhàng vỗ bả vai Hạ Tích Sương, Trần Trầm buông lỏng tay r a, nhìn về phía Viên Kinh Thiên, gật đầu ra hiệu với hắn.

- Sư huynh!

Viên Kinh Thiên thấy Hạ Tích Sương đều không nghi ngờ, tự nhiên cũng tin tưởng Trần Trầm, dưới sự kích động cũng xông lại ôm lấy Trần Trầm.

- Sư huynh, đoạn thời gian trước những vật đó là người ném xuống g Hạ giới sao?

- Ngoại trừ ta còn có thể là ai?

Trần Trầm cười nói, xong linh khí trên mình hơi chấn động một chút hút chân Viên Kinh Thiên ra.

Vừa rời tiểu tử này ôm lấy của mình, đã sờ loạn trên người mình, quả thực không phải là đồ tốt.

Xem bộ dáng là nhìn ra khung xương của mình có vấn đề, cho nên muốn dò xét một thoáng.

- Thân thể này ngoại trừ khung xương tất cả đều là của ta, người mò cái gì mà mò?

Trùng Viên Kinh Thiên một chút, Trần Trầm nhìn về phía Trương Kỳ.

Hai người huynh đệ không cần nói thêm cái gì, cũng không cần ôm ấp, nhìn nhau xong đã biết ý tứ của nhau.

Nhưng mà đáng nhắc tới là bên cạnh Trương Kỳ có thêm một nữ nhân, toàn thân hắc y, ánh mắt sắc bén, lúc này gắt gao kéo tay Trương Kỳ, một mặt nhìn mình.

Xem ra hẳn là Trương Kỳ đạo lữ, mà còn là một ma tu.

Huynh đệ mình giải quyết đại sự cả đời, Trần Trầm cười càng vui vẻ.

- Chủ nhân!

Lúc này, tiểu Hoa lại xông tới, hai tay biến thành dây leo gắt gao ôm lấy Trần Trầm.

Trần Trầm nhẹ nhàng sờ cái đầu nhỏ của nàng một cái, cười không nói.

Ai có thể nghĩ tới, lúc trước kiếm về hoa đại ven đường, giờ đây đều thành làm hai tộc nhân yêu cao tăng.

Chỉ nhưng mà tiểu Hoa hay là quá non nớt, so với Sinh Phàm phải kém hơn một đoạn dài, đây là cái gì thân phận trưởng lão phỏng chừng cũng bởi vì nàng là hai tộc nhân yêu số ít mấy cái Luyện Hư, vậy mới cho nàng.

Một đám người đi tắm tại tương phùng trong vui sướng, Bạch Đô ng Thăng cũng tại chỗ ngưng ngác.

Đám người này tại nói cái gì?

Thượng giới? Hạ giới? Bản thể ở Thượng giới... Đây là phân thân?

Đây là ý gì?

Chẳng lẽ là tiểu tử trước mặt này đã phi thăng, giờ đây giống như hắn, là từ Thượng giới trở về Hạ giới?

Chuyện này sao có thể?

Tiểu tử này ngắn ngủi hai năm trở thành lãnh tụ Hạ giới, đã vượt xa khỏi tưởng tượng của hắn, kết quả bây giờ mới nói mới giả... Sự thật so còn khoa trương tưởng tượng của hắn, khiến cả người hắn đều có chút đứng không vững, trong đầu tràn đầy âm thanh ong ong.

Trần Trầm phát giác được hắn dị thường, xoay người thản nhiên nói:

- Bạch Đông Thăng, Tà Thần điện là tình huống như thế nào ta tự nhiên biết, thế nhưng nghiêm chỉnh mà nói, ngươi còn không phải người của Tà Thần điện, đúng chứ?

Chương 497: Diệt Sát.

Chương 497: Diệt Sát.

- Người... Người là cùng theo chúng ta đi Hạ giới?

Bạch Đông Thăng thốt ra, nhưng mà lời nói vừa nói khỏi miệng, hần đã hối hận.

Tiểu tử này bản thể ở Thượng giới, vậy chắc chắn là không thể trê u vào Tà Thần điện, mà giờ đây hần lại ở Hạ giới đánh bại U Minh, vậy là đắc tội Tà Thần điện.

Mà vì để bản thể ở Thượng giới sống được tốt, khẳng định tiểu tử này sẽ giết người diệt khẩu!

Nghĩ tới đây, mồ hôi lạnh trên trán Bạch Đông Thăng thoáng xông ra, cả người run rẩy.

Một đám người sau lưng Trần Trầm thấy vậy trong mắt đều lộ ra vẻ khinh bỉ.

Bạch Đông Thăng này tốt xấu gì cũng là một tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong, theo lý thuyết làm đến hỉ nộ không lộ không khó lắm, nhưng người ngược lại tốt, cũng không biết như thế nào đột nhiên bị hù dọa thành như vậy.

Đây thật là mất mặt cho tu tiên giả.

Trần Trầm nhìn ra hần đang suy nghĩ gì, thản nhiên nói:

- Bạch Đông Thăng, rơi vào trong tay của ta, chẳng lẽ ngươi còn muốn sống?

Phù phù!

Vừa nghe lời này, Bạch Đông Thăng trực tiếp quỳ rạp xuống đất, trên mặt tràn đầy cầu xin và vẻ sợ hãi.

- Đạo hữu, ngươi và ta đều là từ một giới này phi thăng lên, hà tất lẫn lộn xử lẫn nhau, có câu nói rất hay, bản thị đồng căn sinh, tương tiên hà thái cấp (vốn sinh từ một gốc, sao đốt nhau tàn khốc).

Đợi ngày sau ta trở lại Thượng giới, chúng ta còn có thể chiếu ứn g lẫn nhau phải không, trừ cái đó ra, lần này ta cũng có thể giúp ngươi!

Bạch Đông Thăng nói cực nhanh, nói cực kỳ rõ ràng, sợ nói mấy câu không nói hết giá trị của mình.

Trần Trầm cười lạnh một tiếng, đưa ra tay, chỉ tay điểm ra, đặt trên trán hắn.

Con ngươi Bạch Đông Thăng nháy mắt co vào đến cực hạn, xong không ngờ lại bởi vì hoảng sợ mà trợn trắng mắt.

- Ngươi bởi vì Độ Kiếp thất bại, lưu lại bóng ma tâm lý nghiêm trọng, đã vì tư lợi đến cực điểm... Ngươi không cần thiết sống ở trên đời này.

Trần Trầm sâu kín nói, hắn nói chậm đến cực điểm.

Đến cuối cùng, hắn mới bắn ra một đạo linh lực xuyên thủng đầu Bạch Đông Thăng, diệt sát hắn.

Nhìn thi thể nằm dưới đất, trong lòng Trần Trầm có chút buồn vô cớ.

Vì tư lợi, đây thật ra là bản tính của toàn bộ sinh linh, nhưng mọi thứ đều phải có mức độ.

Ngươi vì thân nhân mình, vì một trọng bảo đi hại người giết người, đều vẫn còn không tính là quá xấu.

Nhưng vì một chuyện nhỏ, vì một chút xíu lợi ích đã phản bội toà

n bộ thế giới, đi tàn sát ngàn vạn, vậy quả thực là đáng giận.

Mà Bạch Đông Thăng rõ ràng chính là như vậy người.

Cũng may, giờ đây Bạch Đông Thăng này đã bị hắn diệt sát.

- Đồ đệ, những người Thượng giới này là sao? Đến Hạ giới chúng ta làm gì?

Một bên Ngọc Quỳnh hết sức tò mò nói.

Trần Trâm nói một lần mục đích của Tà Thần điện và chuyện xảy ra ở giới này, một khắc đồng hồ sau, thần sắc tất cả tu sĩ ở đây đều trở nên ngưng trọng lên.

Xa cách từ lâu trùng phùng vui sướng cũng bởi vậy bị giảm bớt.

Trần Trâm bất đắc dĩ nói:

- Việc này ta sẽ tận lực giải quyết, thực tế không được thì ta chỉ có thể mang các người đi Thượng giới.

Trong lòng của hắn thực ra cũng muốn ngăn cản Tà Thần điện tàn sát sinh linh Hạ giới, nhưng hắn sợ hắn không làm được, nếu như không làm được, hắn chỉ có thể bảo hộ người thân thiết nhất của hắn.

- Mà thôi, đồ đệ, ngươi vẫn là đi gặp cha mẹ của ngươi trước, nhìn một chút những người khác, việc này sót ruột cũng vô dụng.

Ngọc Quỳnh nhíu mày nói khẽ.

Trần Trâm khẽ vuốt cằm, sau đó đi theo một đám người tiến vào trong đại liên minh.

Trong đại liên minh, phụ mẫu, Tiêu Vô Ưu, Chu Nhân Long đều

ở đây, sau khi nhìn thấy Trần Trầm lại là một hồi thổn thức.

Mà đúng lúc này, lệnh bài truyền tin của Trần Trầm nhận được một tin tức.

Đó là U Minh triệu tập tất cả nhân viên đến tập kết bên cạnh Nhân tộc Đông Cương Vô Tận Hải.

Rất rõ ràng, sau khi U Minh gặp khó đã chuẩn bị tập kết lực lượng, chỉ là hẳn không ngờ mình cũng là một thành viên hẳn muốn tập kết.

- Nhân tộc Đông Cương Vô Tận Hải... Nơi đó tới gần Ngọc Đỉnh tông, nếu triệu tập tất cả tu sĩ tới đó, ta có thể một mẻ hốt gọn bọn hẳn sao?

Trần Trầm tự lẩm bẫm, cảm thấy có chút khó khăn.

Hơn ngàn Luyện Hư, cho là nội đấu vẫn lạc một chút thì cũng còn vài trăm.

Muốn tiêu diệt nhiều tu sĩ như vậy, nhất định phải ở nhờ trận pháp cực kỳ khổng lồ, trận pháp đó là yêu cầu bố trí, hiện tại hẳn chạy tới đó, phỏng chừng đã có tu sĩ đến, cũng không thể lấy khăn bịt mắt người ta thiết lập.

Còn có U Minh kia, đừng nhìn mình chiến thắng hẳn, nhưng khó đảm bảo hẳn không nắm chắc bài, mình muốn giết hẳn không rất dễ dàng, nếu thật ép hẳn, nói không chừng sẽ làm ra thủ đoạn đặc biệt gì đó, đến lúc đó thua thiệt có lẽ sẽ là mình.

Đây cũng là nguyên nhân hẳn lựa chọn đuổi theo Bạch Đông Thằng, cuối cùng thì U Minh kia vẫn là đệ tử thân truyền của điện chủ Tà Thần điện.

Loại cường giả đó tùy tiện ném chút vật liệu đi ra cũng đủ các tiể

u tu sĩ hưởng thụ cả đời, cũng giống như phân thân này của hắn, nghiêm chỉnh mà nói chính là Thiên Hạt tùy tiện vứt ra.

- Đại ca, có phải rất khó xử lý hay không?

Trương Kỳ góp tới hỏi.

Trần Trâm khẽ gật đầu nói:

- Đúng là có chút khó khăn, nhưng mà cũng không phải không có cách nào, Trương Kỳ, trong đại liên minh có cao tăng Linh Hư khí tông lúc trước không?

- Có, ta sẽ gọi hắn qua ngay.

Trương Kỳ nói xong xoay người rời khỏi, cũng không lâu lắm hắn mang theo một lão đầu nhi râu bạc tới, lão đầu nhi râu bạc rõ ràng đã biết thân phận Trần Trâm, nhìn về phía Trần Trâm trong ánh mắt tràn đầy kính sợ.

- Đại ca, vị này là Thái Thượng trưởng lão Linh Hư khí tông Lý trưởng lão, sư đệ tông chủ đời trước, năm nay vừa bước vào Luyện Hư cảnh, giờ đây cũng là trưởng lão của đại liên minh.

Trương Kỳ giới thiệu nói.

Lý trưởng lão thì tranh thủ thời gian khom người hành lễ với Trần Trâm.

Trần Trâm đỡ hắn dậy, sau đó hỏi:

- Lý trưởng lão, Linh Hư khí tông các ngươi có bảo tồn thi thể đặc thù sao? Hoặc là một chút dị vật hiếm thấy?

Lý trưởng lão nghe vậy nhanh chóng trả lời:

- Có, Linh Hư khí tông chúng ta thực ra còn có một bảo khố bí mật, trong lúc hai tộc đại chiến, tuyệt đại đa số tài nguyên trong đó đều bị dùng hết, chỉ còn lại có một chút vật liệu cổ quái kỳ lạ, có chừng vài trăm loại, do chúng ta không biết sử dụng những vật này thế nào, cho nên lúc này cũng đều chôn cất trong bảo khố.

Trần Trầm nghe đến đây vội vàng nói:

- Vậy thì làm phiền Lý trưởng lão mang ta tới nhìn một chút.

- Tốt!

Lý trưởng lão gật đầu đáp ứng.

Sau đó Trần Trầm từ biệt mọi người, kéo theo Trương Kỳ và Lý trưởng lão bay về phía Linh Hư khí tông.

Giờ đây loại tình huống này, muốn phân tán lực chú ý của U Minh, chỉ có dựa vào thi hài điện chủ đời trước.

Nếu tìm được thi hài, lại lấy thi hài làm lý do, nói không chừng có thể hấp dẫn một đám Luyện Hư U Minh tới.

Mà hắn thì sớm tại địa điểm đặc biệt bố trí trận pháp, đến lúc đó có lẽ có cơ hội một mẻ hốt gọn đám người kia.

Nếu trong bảo khố của Linh Hư khí tông không có, vậy hắn sẽ chuẩn bị dùng một lần cơ hội truy tung vạn dặm.

Nói tóm lại, di hài của điện chủ là mấu chốt giải quyết vấn đề hiện tại.

...

Nhân tộc Tây Cương và Yêu tộc Đông Cương lân cận, lại thêm tổ sư của Trần Trầm, cũng không lâu lắm một nhóm ba người đã đi

ên trên mặt đất chỗ sơn môn Linh Hư khí tông.

Nơi này lúc trước bị Yêu tộc công phá qua, nhưng bây giờ đã nhin không ra những cái kia dấu tích, trong đó rất nhiều tu sĩ, nhưng mà đại đa số đều là đệ tử mới.

- Minh chủ, mời tới bên này.

Lý trưởng lão mang theo Trần Trầm tiến vào Linh Hư khí tông, một đường tiến lên, cũng không lâu lắm đã đến phía dưới chủ phon g.

Mở ra một trận pháp bí mật, một sơn động to lớn xuất hiện trước mặt Trần Trầm.

Trên vách sơn động khảm rất nhiều Minh Châu, chiếu sáng sơn động giống như ban ngày, Trần Trầm không do dự, bước lên mấy bước đã đi tới chỗ sâu nhất trong sơn động.

Ở trước mặt hẳn không có Linh Thạch, cũng không có đan dược, càng không có đủ loại pháp bảo, chỉ có một chút tạp vật dính tro bụi, thoạt nhìn không có giá trị gì.

Trần Trầm cũng lười cẩn thận phân biệt, trực tiếp hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, trong phương viên vạn mét, có di hài của điện chủ Tà Thần điện sao?

Chương 498: Mắc Câu.

Chương 498: Mắc Câu.

- Kí chủ phía trước ba mét có điện chủ Tà Thần điện xương đùi.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm mắt thoáng cái phát sáng lên, tr anh thủ thời gian căn cứ hệ thống chỉ dẫn tìm kiếm, cũng không l ầu lăm đã tìm được một đoạn xương đùi to cỡ cánh tay.

So với bộ xương luyện chế phân thân kia của mình, xương đùi yế u ớt hơn nhiều, thậm chí đều thành hoá thạch.

Nhìn bộ dáng này, Trần Trầm dám đánh cược, cho dù là hấn chết một vạn năm, xương kia cũng so cái này xương thoát nhìn như di hài của một đại năng.

- Như thế nào thành như vậy?

Trần Trầm vừa quan sát vừa lấy lưu ảnh thạch ra hình dạng xương chân này trong lưu ảnh thạch.

- Đại ca, đây là cái gì?

Trương Kỳ hiếu kỳ hỏi.

- Di hài đại năng, loại đại năng sắp thành tiên.

Trần Trầm sâu kín nói, xong thở dài thu xương đùi vào trong nhẫn trữ vật của mình.

Trong bảo khố chỉ có một đoạn xương đùi, vậy xem ra hấn vẫn ph ải dùng một lần truy tung vạn dặm.

- Hệ thống, vận dụng một lần cơ hội truy tung vạn dặm, tìm kiếm di hài của của điện chủ Tà Thần điện.

Trần Trầm vừa hỏi thăm hệ thống, hệ thống đã đưa ra đáp án.

- Kí chủ phương Tây trăm dặm, có một đoạn xương tay, phía Đông kí chủ ba mươi dặm có một đoạn xương bả vai...

Cái này một hàng liệt kê mấy chục mục, rất rõ ràng, thi hài của điệt chủ Tà Đế đời trước đã triệt để tan thành từng mảnh.

Chỉ sợ đều thu tập mấy chục cái này, cũng chưa chắc có thể ghép thành một khung xương hoàn chỉnh.

...

Sau một canh giờ.

Trần Trầm tìm đủ di hài của điệt chủ, đồng thời liều mạng lên, sự thật giống như hấn nghĩ, không chỉ không đủ toàn bộ, hơn nữa thi thể còn rất nhiều, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra là một sinh linh hình người.

- Đại ca... Đây chính là đại năng?

- Không sai, đây chính là đại năng, hắc, chỉ cần không có thể trường sinh, cuối cùng đều sẽ biến thành như vậy.

Trần Trầm cười nói, thu thi cốt này vào, xong lại mang Trương Kỳ rời xa Linh Hư khí tông đến trong một ngọn núi sâu.

Lúc trước hấn từ chỗ của Thiên Hạc lấy được nhẫn trữ vật có không ít trận đồ, tất cả đều là trận pháp cực kỳ cường đại, hấn tùy ý lựa chọn một cái yêu cầu đơn giản bắt đầu bố trí ở xung quanh thâm sơn này.

Nhưng mà, chỉ là một trận pháp đơn giản, hấn và Trương Kỳ cũng bố trí hơn một ngày mới xong.

Không có cách, cái kia dù sao cũng là tư tàng của đại lão Độ Kiếp Cảnh.

Chờ chuẩn bị mọi thứ thỏa đáng, Trần Trầm hít sâu một hơi.

Chuyện đến một bước này, hẳn nhất định phải an bài toàn bộ nữ tu sĩ Thượng giới... Đây cũng là chuyện không có biện pháp.

Sau khi quyết định, hẳn cho phóng Tà Linh ra, gia hỏa này từ khi bị hắn đánh ngất xỉu thì chưa tỉnh lại qua, nhưng Trần Trầm biết hẳn thực ra đã sớm tỉnh.

- Khụ khụ, người này xem ra là không tỉnh lại, đã như vậy, hay là giết đi, trên người hẳn nói không chừng có vật liệu gì đáng tiền.

Trần Trầm hơi hột nói một câu, Tà Linh trực tiếp bắn lên, trong mắt chứa nhiệt lệ nói:

- Trương Kỳ đạo hữu, người đại nhân có đại lượng, có chuyện gì từ từ nói, ày, người xem, đây là nhẫn trữ vật của ta, đều cho người! Chỉ cầu người tha ta một mạng!

Một bên Trương Kỳ nghe vậy ngơ ngác, có chút không kịp phản ứng.

Sao Đại ca phóng xuất một người vừa mới thức tỉnh đã cầu xin tha thứ?

Hơn nữa làm sao người này biết tên của mình?

Ngay khi hẳn như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, Trần Trầm một bàn tay trực tiếp đập Tà Linh choáng, một lát sau lại đứng đờ a hẳn.

- Người cầu ta vô dụng, hay cầu huynh đệ tốt nhất của ta? Hừ! M

à thôi, đã như vậy, ta sẽ bán cho huynh đệ ta một chút mặt mũi, tha a cho người một mạng.

Tà Linh bị đánh mơ mơ màng màng, nghe được tha cho hẳn một mạng, chỉ theo bản năng liên tục gật đầu.

Một bên trong lòng Trương Kỳ có chút cảm động.

Rất hiển nhiên, Đại ca này của mình không ít nhắc đến tên của mình, cho nên mới sẽ bắt một tù binh cũng biết mình.

Giờ đây càng bởi vì đối phương nói của mình tên, chuẩn bị cho hẳn một ngựa, Đại ca này... Thật sự là phúc hậu.

- Đại ca, người không cần nhìn mặt mũi ta, nên làm cái gì thì làm, đáng chết thì giết.

Trương Kỳ cười nói.

Trần Trâm cười nhạt một tiếng, để che giấu sự xấu hổ của mình, sau đó thần sắc mãnh liệt, nhìn về phía Tà Linh.

- Tà Linh, cho người một cơ hội cứu mạng, xem người có thể nắm chắc thật tốt hay không.

- Trương...

Tà Linh vừa phun ra được một chữ đã bị nhãn thần hung ác của Trần Trâm dọa đến nuốt trở vào.

Một lát sau hẳn mới hồi thần lại, đổi tên tiền bối.

- Tiền bối, ta nhất định... Ta nhất định nắm chắc thật tốt.

Trần Trâm nhẹ gật đầu nói:

- Lấy lệnh bài truyền tin ra, truyền đến cho những người U Minh, nói người tìm được di hài của điện chủ đời trước.

- A? Thế nhưng ta không tìm được!

Tà Linh hoảng sợ nói.

- Người tìm được, là cái này.

Trần Trầm vừa nói vừa lấy ra khung xương kia, nhìn khóe mắt Tà Linh run rẩy.

Cái này không khỏi cũng quá giả, mà nếu Truyền lại tin tức giả cho U Minh, hẳn khung bố cũng khó thoát khỏi cái chết.

Nghĩ tới đây, trong lòng của hắn cũng có chút kháng cự.

Trần Trầm thấy vậy lạnh lẽo âm trầm nói:

- Người cho ta là đang lừa người sao? Nói cho người, đây chính là di hài của điện chủ đời trước, nhưng mà có thể là bởi vì trận chiến kia quá thảm liệt, tiêu hao chỗ có thần tính trong cơ thể hắn, cho nên vậy mới giờ đây mới biến thành như vậy.

Tà Linh còn có chút không tin.

- Tiền bối... Đã như vậy, vì sao người không liên hệ U Minh đại nhân, kiếm lấy phần công lao này?

Trần Trầm đột nhiên cười, nụ cười có chút làm người ta sợ hãi.

Bị ánh mắt có thể xưng là kinh khủng nhìn chăm chăm, Tà Linh n háy mắt tan vỡ.

- Ta đáp ứng, ta làm!

Dứt lời hắn lấy ra lệnh bài Truyền tin của hắn, khi nhìn thấy tập k
ết truyền tin hắn sững sốt một chút, xong hắn Truyền tin nói:

- Đại nhân, ta tạm thời vẫn không thể đi tập hợp, bởi vì ta rất có t
hể tìm được di hài của điện chủ đời trước!

Truyền xong tin tức này, sắc mặt Tà Linh biến thành màu tro tàn,
cũng không lâu lắm, hắn nhận được trả lời.

- Trông như thế nào?

Tà Linh nghe vậy nhìn về phía Trần Trầm, thấy Trần Trầm chỉ chỉ
di hài trên mặt đất, hắn không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ nó
i:

- Thoạt nhìn rất bình thường, hơn nữa còn có chút không trọn vẹn.

- Vậy người thế nào xác định đó là di hài của điện chủ?

Tà Linh thấy vậy vừa nhìn về phía Trần Trầm, Trần Trầm bờ môi
khẽ mở, nói mấy câu, Tà Linh tranh thủ thời gian trả lời:

- Thi thể này mang từ trong người lệnh bài của Tà Thần điện chúng
ta, hơn nữa căn cứ tông môn nắm giữ thi hài này nói, thi hài này
đã tồn tại khoảng một vạn năm... Ta nghĩ trừ điện chủ còn có ai?

- Tất nhiên, nếu người cảm thấy không phải, vậy thì thôi.

- Người ở đâu, ta lập tức dẫn người tới?

U Minh không nói có đúng hay không, nhưng thái độ này của hắn
đã nói rõ mọi việc.

Thực ra sau khi đỉnh tiêm đại năng chân chính chết giống như đúc
người thường, bởi vì bọn hắn có thể tùy tiện điều động sinh cơ lin

h lực toàn thân, đến tu bỏ đủ loại thương thế.

Cho nên, nếu như một đại năng vẫn lạc, tất cả linh lực sinh cơ trên người hẳn tất nhiên đã hoàn toàn biến mất, như vậy thi hài sẽ không khác người thường.

Nhìn thấy hỏi thăm này, Trần Trầm lại thấp giọng nói mấy câu.

Tà Linh hiểu ý, đầu tiên là nói vị trí hiện tại của mình một lần, sau đó trả lời:

- Đại nhân, thi hài này là bảo vật của một tông môn, ta chỉ liếc mắt nhìn, nếu muốn mang đi chỉ sợ không thể nào, trận pháp của tông môn này cực kỳ lợi hại, sợ là Luyện Hư đỉnh phong cũng chưa chắc phá vỡ.

- Vừa rồi ta quan sát, nếu muốn mang đi thi hài này, yêu cầu phải có đại lượng nhân thủ từ bốn phương tám hướng đồng thời công kích trận pháp này, mới có khả năng phá vỡ trận pháp, tiến vào nội bộ tông môn.

- Yên tâm, lúc trước ta đã hạ lệnh tập kết tất cả tu sĩ chính phật, nhiều nhất qua nửa ngày, là sẽ tập kết tất cả mọi người, đến lúc đó sẽ đi chỗ thế lực tối cường của một giới này, mà phương hướng nơi chỉ, chính là đường phải đi qua, tiên thể chúng ta trước tới nơi đó giám định một thoáng thi hài của điện chủ.

- Nếu là thật, người sẽ trùng điệp có thưởng!

Nghe đến đó, Trần Trầm phun ra một ngụm trọc khí.

Không uổng công hẳn hao tổn tâm cơ tìm mọi, giờ đây con cá này... Quả nhiên mắc câu rồi.

Chương 499: Đại Trận Đền.

Chương 499: Đại Trận Đền.

- Tiền bối, ta đều làm theo lời người nói!

Tà Linh thu hồi lệnh bài truyền tin, một mặt đặng chát nói.

Hắn không biết Trương đạo hữu này muốn làm gì, nhưng khẳng định không phải chuyện gì tốt, dù gì thì Trương đạo hữu này cũng có lệnh bài truyền tin của mình nhưng hắn lại bảo mình truyền ra tin tức này.

Rất rõ ràng, mình là đối tượng công nôi.

- Ừm, người làm không tệ.

Trần Trầm tán thưởng một câu, sau đó lại bắt đầu cẩn thận kiểm tra trận pháp.

Nơi này nằm ở Nhân tộc Tây Cương, muốn từ ranh giới Vô Tận Hải Nhân tộc Đông Cương chạy tới Yêu tộc Đông Cương, nơi này là khu vực cần phải đi qua.

Đến lúc đó U Minh tụ tập kết hơn ngàn tu sĩ Luyện Hư tới nơi này, không cho phép một chút qua loa.

- Đại ca, cần triệu tập một chút tu sĩ hỗ trợ sao?

Trương Kỳ ở một bên hỏi.

Tuy hắn không biết người mà Đại ca muốn đối phó rất cuộc mạnh cỡ nào hẳn, nhưng chỉ nhìn trận pháp này đã biết tuyệt đối là cường địch.

- Không cần, người nhiều sẽ chỉ thêm phiền toái.

Trần Trầm lắc đầu từ chối, thần tình có chút ngưng trọng.

...

Bất tri bất giác trôi qua ba ngày, bóng dáng của Luyện Hư từ Thượng giới cũng không thấy.

Rất rõ ràng, U Minh nói trong nửa ngày tập kết tất cả tu sĩ Thượng giới là đang nằm mơ.

Hạ giới này nhiều sinh linh như vậy, có mấy cái Luyện Hư cam lòng vừa nghe được truyền tin đã lập tức đuổi đến mục đích?

Trần Trầm nhìn lệnh bài truyền tin một chút, trong ba ngày này, U Minh lại phát ra mấy lần truyền tin triệu tập, một lần cuối cùng dĩ nhiên đạt tương đối nghiêm khắc, tuyên bố trong vòng một ngày nếu đến địa điểm chỉ định thì đừng có trở về Thượng giới.

Mà truyền tin này phát ra một ngày trước.

- Hiện tại có lẽ tập kết xong? Có lẽ đều đang chạy tới nơi này.

Trần Trầm nhìn về phía Đông tự lẩm bẩm, Tà Linh thì ở một bên càng không ngừng lau mồ hôi lạnh.

Lại qua thời gian nửa ngày, chân trời xa xôi bỗng nhiên xuất hiện một bóng mờ không lớn không nhỏ, sau đó bóng mờ này từ xa mà đến gần, cuối cùng biến thành lít nha lít nhít tu sĩ.

- Đại ca, cái này... Sợ là có bảy, tám trăm người?

Trương Kỳ giật mình kêu lên, theo bản năng hướng lùi lại mấy bước.

Trần Trâm lạnh nhạt nói:

- Nghiêm chỉnh mà nói là bảy tám trăm tu sĩ Luyện Hư Thượng giới.

Lúc Hạ giới có chừng một ngàn, đi qua một chút tự giết lẫn nhau còn có hơn chín trăm, giờ đây U Minh có thể triệu tập nhiều như vậy đã coi là không tệ.

- Bảy tám trăm tu sĩ Luyện Hư?!

Con người Trương Kỳ không ngừng co vào, hẳn không đi qua Thượng giới, không biết rõ Thượng giới cường đại, trong mắt hắn Luyện Hư chính là cao thủ một giới, mười Luyện Hư nóng lòng có thể hủy thiên diệt địa.

Lúc trước hai tộc nhân yêu đại chiến đánh kịch liệt như vậy, hai bên tham chiến Luyện Hư cũng chỉ tạm tạm mấy chục người.

Hiện tại ngược lại tốt, trực tiếp tới bảy tám trăm, Thượng giới này Luyện Hư không đáng tiền như thế sao?

Lại nhìn Đại ca, vẫn như cũ mặt không đổi sắc, cũng không biết hai ai năm qua Đại ca đến cùng trải qua chuyện gì?

Trần Trâm bất động thanh sắc đối gương mặt, lẳng lặng chờ đợi bóng mờ từ chân trời phủ xuống.

Mười mấy cái hô hấp sau, U Minh dẫn đầu rơi xuống đất, đi tới trước mặt Tà Linh, thấy gần đó cũng không có đại tông môn gì, lông mày của hắn theo bản năng nhíu lại.

- Người chính là Tà Linh tuyên bố phát hiện di hài của điện chủ? Đại tông môn đâu? di hài của điện chủ đâu?

Tà Linh đã sớm bị Trần Trầm giáo dục qua một hồi, vội vàng nói:

- Đại nhân, người Hạ giới này không thấy qua việc đời, ta tùy tiện lấy ra chút Linh Thạch cực phẩm, bọn hấn đã bán di hài của điện chủ cho ta, về phần tông môn kia... Cách nơi này vẫn còn tương đối xa, tại hạ không dám để cho đại nhân đi xa, cho nên sớm tới nơi này nghênh đón.

U Minh nghe đến đây thần sắc hòa hoãn rất nhiều, hỏi:

- Di hài đâu?

Tà Linh hít sâu một hơi, lấy di hài của điện chủ do Trần Trầm tìm được từ trong nhẫn trữ vật ra.

Nhìn thấy thi cốt bình thường sắp mục nát, một nhóm tu sĩ phía sau U Minh chửi ầm lên!

- Người mắt mù đúng không? Di hài của điện chủ sẽ là cái như vậy sao?

- Lãng phí thời gian của ta!

...

U Minh giơ tay lên, làm ra một thủ thế im lặng, âm thanh của đám tu sĩ im bật dừng lại.

Đối mặt với U Minh, bọn hấn vẫn tương đối kính sợ, bởi vì lúc trên đường đi, hễ gặp được tu sĩ Thượng giới không đến tập kết, toàn bộ bị U Minh giết đi.

- Đây là di hài của điện chủ đời trước.

U Minh buồn vô cớ nói.

Hắn vừa nghe lời này, phía sau càng yên tĩnh.

- Điện chủ đời trước trời sinh nắm giữ tam nhãn, thần thức vô cùng cường đại, bộ tộc này ở Thượng giới số lượng đều cực kỳ thưa thớt, mà một giới này là không thể nào có, huống chi hắn mang tro ng người lệnh bài của điện chủ.

U Minh vừa nói vừa lấy lệnh bài trên thi hài xuống.

Lúc này, những tu sĩ kia phía sau hắn mới ý thức được cái lỗ thủng thứ ba trên trán di hài không phải bị đánh đi ra, mà là trời sinh.

- Tà Linh, công lao của ngươi không nhỏ, chờ trở lại Thượng giới, có thể trực tiếp gia nhập Tà Thần điện.

U Minh nhìn về phía Tà Linh, cười nói.

- Hà?

Tà Linh mở to hai mắt nhìn, trong ánh mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Thẳng đến lúc này, hắn vẫn không biết rõ Trương đạo hữu kia muốn làm gì.

Yên lặng tìm được di hài của điện chủ, sau đó nhường công lao cho mình, chẳng lẽ trên đời này thật có người tốt như thế này?

- Ha ha, tông môn cất giữ di hài ở phương hướng nào, ta muốn xem thức hải của điện chủ còn ở đó hay không.

U Minh tiếp tục nói.

Lúc hấn Hạ giới, sư phụ đã từng đề cập tới thức hải của điện chủ đời trước.

Mà đó cũng là ban thưởng cho hấn, nếu không hấn như thế nào để u khó có khả năng đi tới thế giới này.

Tà Linh nghe vậy theo bản năng nhìn về phía Trần Trầm, nên trả lời thế nào, Trần Trầm không sớm nói với hấn.

Trần Trầm liếc mắt nhìn hấn, lại nhìn phía sau U Minh một chút.

Bảy tám trăm Luyện Hư lúc này đã đều ở trong phạm vi của trận pháp, hấn cũng không cần thiết tiếp tục chờ đợi.

Nghĩ tới đây, hấn âm thầm thôi động linh lực, trong chớp mắt thiên địa biến sắc, một trận pháp bao trùm phương viên hơn mười dặm đột nhiên xuất hiện, bao phủ tất cả mọi người vào trong đó.

Trận pháp này vừa ra, trong thiên địa sát cơ nổi lên bốn phía, đủ loại linh lực luồng khí xoáy như kiếm khí tùy ý ngang dọc, một chút Luyện Hư Thượng giới ở phía ngoài bị luồng khí linh lực xoáy trúng, tại chỗ bị oanh nhục thân nghiền nát.

Đôi mắt biến cố bất thành linh, sắc mặt U Minh bỗng nhiên đại biến, cao giọng quát:

- Có mai phục!

Dứt lời hấn từ trong ngực trực tiếp lấy ra vậy bảo hộ pháp bảo, chuẩn bị bảo vệ tất cả tu sĩ bốn phía.

Nhưng hấn vừa rời đuôi tay ra, còn chưa thôi động, cổ tay đã bị nắm.

Chẳng biết tại sao, cảm giác đó làm cho hấn hết sức quen thuộc.

- Là người!

Tuy tướng mạo người trước mặt này xảy ra biến hóa, nhưng lực đạo đáng sợ kia lại không xảy ra chút biến hóa nào, cho nên hắn trợn tiếp nhận ra Trần Trầm.

Thương hại cổ tay này của hắn vừa mới thông qua đan dược khôi phục không sai biệt lắm, giờ đây lại phải gặp khó.

- A, nếu các người cầm bộ hài cốt này đi thì tốt, ta cũng không cần thiết phải làm như vậy.

Trần Trầm sâu kín thở dài, trong ánh mắt tràn đầy bất đắc dĩ.

Lúc này, U Minh mới nhớ tới lúc đó Trần Trầm tới, sắc mặt trở nên cực độ xấu xí, sau đó hắn dứt khoát đột nhiên kéo một cái, chủ động làm gãy cổ tay của mình.

- Đến!

Cùng lúc đó, tay hắn điểm ra kia đối với bảo hộ pháp bảo kia của mình.

Trong chớp mắt, bảo hộ pháp bảo bay lên trời, phi tốc khuếch trương.

- Đến cái đầu người!

Sao Trần Trầm có khả năng để hắn bảo vệ tất cả tu sĩ?

Vạn Hóa Thần Phong bay ra, cũng không thôi động linh lực, mà là lấy một lực lượng đỉnh phong giới này có thể tiếp nhận vung ra, trong tích tắc tiếp xúc đến bảo hộ pháp bảo kia đặc hiệu Linh Lung Thần Kim phát động, trong khoảnh khắc trở nên nặng càng vạn quân!

Ầm!

Một tiếng nổ vang kinh thiên truyền ra, bảo hộ pháp bảo như sao băng rơi xuống mặt đất, thẳng xuống dưới đất hơn ngàn mét, chờ đến khi dừng lại, trên nó đã hiện đầy lít nha lít nhít vết rạn.

Mà gần gũi thời gian chốc lát này, đại trận đã tru diệt mười mấy tu sĩ Luyện Hư, một bên Tà Linh nhìn trợn mắt hốc mồm, căn bản không dám có chút động đậy.

Chương 500: Tàn Sát Hầu Như Không Còn.

Chương 500: Tàn Sát Hầu Như Không Còn.

- Người đây là đang tìm cái chết! Người cho rằng diệt đám người này, Tà Thần điện chúng ta sẽ buông tha cho giới này sao?

U Minh tức giận quát, trên mình linh khí ầm vang bộc phát.

Trần Trầm im lặng không nói gì.

Hắn tất nhiên biết Tà Thần điện không phải tông môn dễ dàng vứt bỏ như vậy, hắn giết những Luyện Hư tu sĩ này, nói không chừng sẽ càng tức giận Tà Thần điện, lần sau có lẽ sẽ phải càng mạnh hơn đến Hạ giới.

Nhưng hắn biết thì như thế nào? Nếu như không diệt đám người này, hiện tại Hạ giới sẽ không chịu nổi.

Nếu có một ngày Hạ giới bị Tà Thần điện hủy diệt, hấn cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Hấn chỉ có thể cầu mình không thẹn với lương tâm, chí ít hấn đã từng cố gắng cứu vãn một giới này.

U Minh thấy ánh mắt Trần Trầm vô cùng kiên định, trong lòng lạnh một nửa, biết hôm nay sợ là tránh không được một trận đại chiến.

Làm điện chủ đệ tử Tà Thần điện, hấn cũng không phải một người không quả quyết, nếu quyết định toàn lực một trận chiến, vậy thì chiến thôi!

Vừa nghĩ vậy, hai tay của hấn đột nhiên chắp tay trước ngực, trường kiếm đen kịt từ phía sau hấn gào thét bay ra, trên trường kiếm bám vào hai đạo lực lượng pháp tắc, vừa rồi phát lực đã đạt đến lực lượng cực hạn của một giới này.

Trần Trầm bình tĩnh nhìn hắc sắc trường kiếm kia, lực lượng mạnh nhất một giới này chỉ có thể tới Luyện Hư đỉnh phong.

Mà Luyện Hư đỉnh phong thì vô luận như thế nào đều khó có khả năng trọng thương hấn, hấn muốn làm chỉ là ngăn chặn U Minh này.

- U Minh đại nhân cứu ta!

- Cái trận pháp đáng chết này, sao lại không xông ra được!

- Ta không cam tâm!

Bốn phía vang lên thanh âm cầu cứu, thanh âm căm phẫn, âm thanh trước khi chết liên tiếp vang lên.

Trần Trầm thờ ơ, U Minh cũng vô cùng bình tĩnh.

Một giây sau, trường kiếm của hắn trực tiếp gào thét ra, kích xạ về phía Trần Trầm.

...

Nửa canh giờ sau.

Trần Trầm và U Minh còn chưa đánh ra kết quả, bốn phía bảy tám trăm tu sĩ Luyện Hư đã vẫn lạc hơn phân nửa, còn thừa lại đến tu yệt đại đa số đều là tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong.

Mà giờ khắc này, bọn hắn cũng đã đến ranh giới vẫn lạc, một chút tu sĩ bắt đầu hướng cầu xin Trần Trầm tha thứ, cũng có muốn tự bạo đồng quy vu tận với Trần Trầm.

Nhưng mà vô luận bọn hắn thế nào, đều lay động không được Trần Trầm một chút.

Sắc mặt U Minh xấu xí đến cực điểm, trong nửa canh giờ này hắn nghĩ qua đủ loại biện pháp muốn cứu một chút đệ tử Tà Thần điện, nhưng vô luận biện pháp gì đều bị người trước mặt này ngăn cản.

Khiến hắn không thể tin được trước mặt người này là tu sĩ một giới này.

Một giới này, làm sao có người có thể có nhiều thủ đoạn như thế? Quả thực không thua thiên kiêu Thượng giới bao nhiêu!

Mắt thấy lấy càng ngày càng nhiều tu sĩ vẫn lạc, hắn đột nhiên khẽ quát một tiếng, thử ra tay, một lực lượng thôn phệ từ trong bàn tay hắn truyền ra, lực lượng thần thức của tu sĩ vẫn lạc lưu lại trên bầu trời bắt đầu bay về phía hắn.

Cái này là Thôn Thần Bí Điển mà đệ tử thân truyền Tà Thần điện

bọn họ mới có tư cách tu luyện!

Trần Trầm nhìn thấy một màn này, nhú mày, chần chờ một lát, hắ n cũng thử ra tay, một lực lượng thôn phệ cường hoành hơn U Minh gấp mười lần truyền ra, trên bầu trời tất cả lực lượng thần thức như là trăm sông hợp thành biển đồng thời hội tụ về phía hắ.

Cả một chút sắp bị U Minh thôn phệ hấp thu cũng không ngoại lệ.

U Minh thấy vậy vô cùng khiếp sợ, ai có thể nghĩ tới không ngờ n gười trước mặt này lại cũng biết Thôn Thần Bí Điển, hơn nữa tu l uyện còn cao hơn hắ không chỉ gấp mấy lần!

- Người đến cùng là ai?

U Minh kinh thanh hỏi.

Trần Trầm im lặng không lời, chỉ là lẳng lẳng hấp thu lực lượng t hần thức, cũng không lâu lắm, mấy trăm lực lượng thần thức Luy ện Hư đã bị hắ hấp thu không còn.

Nhưng mà giờ đây thần thức hắ đạt tới Hợp Thể cảnh, mấy trăm thần thức Luyện Hư đối với hắ trợ giúp tương đối có hạn.

Hắ không nói chuyện, ngược lại là U Minh nghĩ đến chuyện gì, đồng thời lộ ra thần sắc bừng tỉnh hiểu ra.

- Có phải người đạt được truyền thừa của điện đời trước chủ hay không?

Trần Trầm nghe vậy lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng mà nghiêm chỉnh mà nói, hắ xác thực xem như đạt được truyền thừa của Tà Đế.

Phải biết Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết này của hắ cũng không phải chậm rãi tu luyện học được, mà là trực tiếp hấp thu ký ức của Tà Đế học được, cho nên ngay từ đầu hắ đã sử dụng vô cùng thu

ần thực Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết.

- Khó trách thủ đoạn của người nhiều như vậy... Thì ra là thế! Thì ra là thế! Nghiêm chỉnh mà nói, người cũng coi là người của Tà Thần điện chúng ta, hà tất đối nghịch với Tà Thần điện chúng ta!

U Minh lại hỏi.

Trần Trầm nghe đến đây thản nhiên nói:

- Ta cũng không có cách, một giới này là nơi sinh ta nuôi ta, ta chỉ muốn bảo vệ một giới này.

U Minh nghe vậy không nói cái gì nữa.

Tuy trong lòng hấn, một giới này không sớm thì muộn cũng thuộc về Tà Thần điện, nhưng người trước mặt này cách làm hấn cũng có thể lý giải.

Tà Thần điện nắm trong tay rất nhiều tiểu thế giới, cơ hồ mỗi thế giới đều sẽ cách một đoạn thời gian xảy ra bạo động, xuất hiện mấy tu sĩ tương tự với người trước mặt này.

Duy nhất khác biệt là người trước mặt này so với những người kia mạnh hơn nhiều lắm, nhưng lại có quan hệ với điện chủ đời trước.

- Sư huynh cứu ta!

Bên cạnh lại truyền tới tiếng kêu thảm thiết, sau đó tu sĩ cầu cứu đã bị linh khí của trận pháp đánh trúng, vẫn lạc tại chỗ.

U Minh liếc mắt nhìn sư đệ kia vẫn lạc, lại nhìn xung quanh.

Lúc này chỉ còn dư lại vụn vặt lẻ tẻ mấy cường giả còn đang chông g cự.

Nhìn thấy một màn này, hắn hít một hơi thật sâu, lúc này di hài của điện chủ đã tới tay, hắn không làm gì được người trước mặt này, tu sĩ khác hắn cũng không thể có lực lượng cứu, đã như vậy, hắn còn lưu ở nơi này làm gì?

Nghĩ tới đây hắn quát lớn với Trần Trâm:

- Có dám báo tên ra hay không?

Trần Trâm cười nhạt một tiếng, cao giọng trả lời:

- Ha ha, ta đi không đổi danh, ngồi không đổi họ, ta họ Viên, tên Kinh Thiên!

- Tốt, Viên Kinh Thiên, một ngày nào đó, chúng ta còn sẽ gặp mặt.

U Minh dứt lời chém ra một kiếm, một kiếm này hắn trực tiếp phát huy toàn lực, không gian đều bị chém ra một vết nứt to lớn.

Trong thiên địa bỗng nhiên vang lên một hồi oanh minh, thật nhiều lôi đình thay nhau đánh xuống, xuyên thấu trận pháp, đánh vào trên người U Minh.

U Minh mặt không đổi sắc, chỉ là gắt gao nhìn Trần Trâm, nhưng mà mấy tức thời gian, hắn đã tại chỗ phi thăng.

Sát trận tuy lợi hại, nhưng vẫn không thể ngăn cản được thiên địa quy tắc.

Trần Trâm nhìn thấy một màn này cũng không ngăn cản, hắn đã sớm biết đồ đệ của điện chủ Tà Thần điện không phải dễ giết như vậy.

Cho dù U Minh này không phi thăng, chỉ sợ cũng còn có bảy tám phương pháp thoát khỏi sát trận này.

Sau khi U Minh phi thăng, các tu sĩ Thượng giới khác triệt để tuyệt vọng, bắt đầu điên cuồng cầu xin tha thứ.

Trần Trầm quét mắt bọn hắn một chút, lấp lóe mấy cái, trong thiên địa trở nên thanh tịnh, chỉ còn dư lại Tà Linh nằm trên mặt đất lạnh run và Trương Kỳ ở ngoài ranh giới đại trận một mặt phức tạp.

Trần Trầm rơi xuống bên cạnh Trương Kỳ, hủy đại trận, nói:

- Tu sĩ Luyện Hư từ Thượng giới đến Hạ giới còn có ít cá lọt lưới, người mau chóng tìm ra diệt, nếu không khó tránh khỏi sẽ chết rất nhiều sinh linh.

- Đại ca, ta hiểu được, ta sẽ liên hệ người lưu ý những thứ này.

Trương Kỳ dứt lời lấy ra lệnh bài truyền tin bắt đầu truyền tin.

- Trương Kỳ, người sắp bước vào Luyện Hư rồi phải không?

Trần Trầm vỗ bả vai Trương Kỳ cười hỏi.

- Đúng... Thế nhưng so sánh với Đại ca, ta còn kém xa.

Trương Kỳ cười có chút gượng ép, nhìn một phen thao tác vừa rồi của Đại ca, hắn tự nhận đời này chỉ sợ đều đuổi không kịp đại ca.

Khiến hắn có chút nản lòng thoái chí.

Phải biết hắn tìm tới không ít cơ duyên mới đến loại cảnh giới này, mà đại ca thì sao? Không chút nghe nói có cơ may lớn gì lại có thể có thành tựu như bây giờ.

Khiến hắn không nhịn được nghĩ lên một câu.

Dựa vào vận khí đó là đi không xa... Chỉ có tự mình cố gắng, mới có thể đến nhân sinh đỉnh phong.

Đại ca chính là một ví dụ rất tốt.

- Đợi sắp xếp mọi chuyện thỏa đáng, theo ta đi Thượng giới, Thượng giới cơ duyên càng nhiều, đến lúc đó hai huynh đệ chúng ta có thể có cơ hội kề vai chiến đấu.

Trần Trầm khích lệ nói.

Hắn ở Thượng giới đã để Kim Thánh tông chuẩn bị rất nhiều pháp bảo, trừ cái đó ra, hắn còn có không ít Linh Thạch, chỉ cần cam lòng tốn linh thạch, trong thời gian ngắn sẽ nắm giữ rất nhiều tài nguyên.

Có những tư nguyên này, hắn tin tưởng không được bao lâu là có thể bồi dưỡng đám tiểu đồng bạn của mình thành cao thủ.

Chương 501: Trở Về.

Chương 501: Trở Về.

- Đi Thượng giới... Ta có thể liên lụy Đại ca hay không?

Trương Kỳ có chút không tự tin nói.

Thấy nhiều Luyện Hư như vậy, hắn tuy còn chưa trải qua, nhưng đã mơ hồ cảm nhận được Thượng giới cường đại.

Hắn là một Nguyên Thần đỉnh phong, đến Thượng giới, sợ rằng sẽ trở thành tầng dưới chót nhất.

Tuy trong lòng của hắn hướng về Thượng giới thánh địa tu hành, nhưng hắn càng sợ liên lụy Đại ca.

Trần Trầm cười lắc đầu nói:

- Yên tâm, ta ở Thượng giới đã có một căn cứ địa nhỏ, người ở trong đó tu hành là được rồi, không cần lúc nào cũng phải ở bên cạnh ta.

Trương Kỳ nghe vậy đại hỉ, đồng thời cũng càng sùng bái đối với Trần Trầm.

Đại ca mới phi thăng tới Thượng giới hai năm, không ngờ đã có cửa thế lực của mình.

Đại ca chính là Đại ca, cho dù đến Thượng giới, vẫn như cũ là nhân kiệt.

Đã như vậy, hắn cũng không cần thiết phải tiếp tục già mồm, lập tức đáp ứng.

...

Tiếp theo hai người thu dọn chiến trường một chút, cầm chút ít nhũn trĩu vật mang theo Tà Linh về tới đại liên minh.

Không còn U Minh, tu sĩ Thượng giới còn lại cũng chỉ là một chút quân ô hợp, Trần Trầm chờ đợi ở Hạ giới một tháng, đã bắt được hơn mấy chục người, sau đó rút cuộc không nghe nói nơi nào còn đồ sát quy mô lớn.

Nhìn khi còn có mấy con cá lọt lưới, phỏng chừng cũng không tạ

o nổi sóng gió gì, tu sĩ Hạ giới bằng vào những pháp bảo hấn đưa kia hấn là có thể đủ giải quyết.

Bình tĩnh mấy ngày sau, Trần Trầm quyết định rời khỏi Hạ giới.

Một ngày này, hấn triệu tập một đám tu sĩ và người quen trong đại liên minh đến.

Tích Sương, Viên Kinh Thiên, Trương Ky, lão Hắc, còn có phụ mẫu các loại, hấn đã sớm nói, toàn diện đều sẽ cùng hấn đi, mẫu chốt là những người khác ý nguyện.

- Các vị, sắp tới ta sẽ dẫn một nhóm người đi Thượng giới, có ai n guyệt ý đi sao?

Trần Trầm vừa dứt lời, một đám người phản ứng, nhưng mà cũng có người lặng yên không lên tiếng, giống như Sinh Phàm và tiểu Hoa.

Trần Trầm nhìn bọn hấn một chút, đã biết tâm ý của bọn hấn.

Hai người bọn hấn gánh vác hi vọng của Yêu Khanh, giờ đây đã là cao thủ Luyện Hư hậu kỳ, nếu như cứ đi thẳng như thế, vậy sau này thực vật Yêu tộc ở Hạ giới có thể dựa vào ai?

Ngược lại là tiểu Hoàng đàn độn, hấn có thể đưa đến Thượng giới.

Còn có một chút lão tu sĩ Nhân tộc, nói chung cũng tâm tính này, không yên lòng Nhân tộc ở Hạ giới, cho nên lựa chọn lưu lại Hạ giới, đối với những người này, trong lòng Trần Trầm tương đối tôn trọng.

Một lát, nên suy nghĩ cũng kém không nhiều suy nghĩ kỹ càng, Trần Trầm nhìn một chút.

Hơn hai mươi tu sĩ Luyện Hư của Đại liên minh trong đó có tám người nguyện ý cùng hắn đi Thượng giới, những người khác tất cả đều lưu lại Hạ giới, bao gồm sư phụ Ngọc Quỳnh của hắn, cũng bao gồm Hồ Tiên Nhi.

- Nếu mọi người đều có lựa chọn của mình, ta đã không còn gì để nói, nguyện ý đi theo ta nhanh đi về chuẩn bị một chút, cáo biệt người quen, nửa ngày sau, chúng ta xuất phát.

Trần Trầm vừa dứt lời, tám tên tu sĩ kia nhanh chóng rời khỏi, chờ sau khi bọn hắn đi, Trần Trầm đi tới trước mặt sư phụ Ngọc Quỳnh, đưa một chiếc nhẫn trữ vật vào trong tay nàng.

- Sư phụ, trong này có chút tài nguyên, có thể bảo đảm các người đều có thể phi thăng, trừ cái đó ra, còn có Luyện Đan Thuật và đủ loại công pháp bí thuật ở Thượng giới... Người cất kỹ, nếu có cơ hội, ta sẽ còn trở về Hạ giới.

Ngọc Quỳnh tiếp nhận nhẫn trữ vật cảm ứng một phen, trên mặt lộ ra nụ cười vừa ý.

- Xem ra người còn có lương tâm, nhớ kỹ, nếu ở Thượng giới nhặt được cái gì tốt, nhớ kỹ lưu cho ta một phần, chờ sau khi Hạ giới triệt để yên ổn, ta sẽ đi lấy.

- Tốt!

Trần Trầm gật đầu cười.

- Chủ nhân!

Lúc này tiểu Hoa từ xa đột nhiên chạy tới.

Trần Trầm thấy trong mắt tiểu cô nương lóe ra nước mắt, trong lòng cũng có chút không ổn.

- Tiểu Hoa, nếu không người theo ta cùng đi Thượng giới?

- Không... Chủ nhân, ta không thể có lỗi với Yêu Khanh tử tử, người mang cái này đến Thượng giới đi.

Tiểu Hoa vừa nức nở vừa từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một hạt giống nhỏ.

- Đây là?

Trần Trầm tiếp nhận hạt giống, hiếu kỳ hỏi.

- Đây là hạt giống Yêu Thần Hoa...

Trần Trầm nghe vậy nao nao, sau đó trân trọng thu hạt giống vào.

...

Nửa ngày sau, Trần Trầm bay về phía Vô Tận Hải.

Mà trong không gian trang bị hần sớm chuẩn bị đã xếp vào trọn vẹn mấy chục người.

Trừ cái đó ra, ở bên cạnh hần còn có hơn mười tu sĩ Thượng giới, Tà Linh cũng ở trong đó.

Hần muốn mang người đi Thượng giới, cũng không phải đơn giản như phi thăng, mà là phải đi tới không gian thông đạo.

Mà không gian thông đạo kia thông đến chính là Tà Thần điện, càng máu chốt là lúc này U Minh đã về tới Thượng giới, tuy sau khi phi thăng, nơi xuất hiện cực kỳ ngẫu nhiên, nhưng giờ đây đã qua một tháng, có lẽ U Minh đã đến Tà Thần điện.

Hần muốn giấu giếm được U Minh, xen lẫn trong nhóm người này rời khỏi Tà Thần điện là khó như lên trời, một chút mất tập trung

g nói không chừng sẽ hại một nhóm người bên cạnh.

Cũng may tính mạng của hơn mười tu sĩ này giờ đều bị hấn dùng bí thuật khống chế, đến lúc đó sẽ phối hợp với mệnh lệnh của hấn.

Một đám người phi hành mấy ngày, đến khu vực Vô Tận Hải.

Trần Trầm về tới hòn đảo Thương Minh bố trí cực kỳ xa hoa, giờ đây Lục Đậu ở lại đây.

Trong lòng hấn là muốn đưa Lục Đậu đến Thượng giới, dù gì thì thiên phú thần thông của Lục Đậu dùng quá tốt, nhưng hấn nhất định phải tôn trọng ý nguyện của Lục Đậu.

Tiến vào cung điện trên đảo, Trần Trầm rất nhanh nhìn thấy Lục Đậu đang bơi lội trong biển.

Lục Đậu cũng nhìn thấy Trần Trầm, đột nhiên nhảy lên trên đầu Trần Trầm, bắt đầu ngao ô gào nhẹ.

- Sách, cũng có tu vi Nguyên Thần cảnh? Lục Đậu, ngươi nguyện ý theo ta đi Thượng giới chứ?

Trần Trầm cảm ứng một thoáng tu vi của Lục Đậu, cười hỏi.

Tuy mặt ngoài hấn đang cười, nhưng trong lòng lại hết sức thấp thỏm.

Lục Đậu cũng không lên tiếng, bốn móng vuốt ôm thật chặt đầu của Trần Trầm không buông.

Một bên nữ hải yêu Thanh Lâm thấy vậy nhưng mày nói:

- Vương, ngươi giờ đây còn nhỏ yếu, nếu đi Thượng giới, chỉ sợ sẽ có nguy cơ.

Lục Đậu ngao ô hai tiếng, ôm Trần Trầm vẫn như cũ không buông g trao.

Trong lòng Trần Trầm cảm động, nhẹ nhàng ôm Lục Đậu xuống, so với hai năm trước, hình thể của tiểu gia hỏa này chỉ mới lớn một vòng nhỏ, mắt thì trước sau như một nhỏ.

Nhưng dù sao tiểu gia hỏa này cũng là dùng máu của mình áp ra, cho dù hai năm không gặp, không muốn xa rời mình cũng không giảm thấp một chút.

- Theo ta đi Thượng giới, ta sẽ dốc hết toàn lực bảo vệ ngươi chu toàn.

Trần Trầm nói nhỏ.

Mắt nhỏ của Lục Đậu nháy hai lần, sau đó tứ chi và đầu đột nhiên co rút lại, tất cả đều rút lại vào trong mai rùa, một lát sau mới chui ra, giống như nói chỉ cần gặp được nguy cơ, nó sẽ trốn vào trong mai rùa, Trần Trầm thấy vậy dở khóc dở cười.

- Nhất định ta phải tùy thời theo bên cạnh Vương!

Thanh Lâm thấy Lục Đậu muốn đi Thượng giới với Trần Trầm, lập tức hung hăng trừng Trần Trầm một chút biểu thị nói.

- Không thành vấn đề.

Trần Trầm tự nhiên không có ý kiến gì, mang mấy chục người là mang, mang nhiều một Thanh Lâm cũng là mang.

Thanh Lâm thấy vậy quay người rời khỏi cung điện, nhảy vào trong Vô Tận Hải, ước chừng qua một canh giờ sau mới lên bờ, xem bộ dáng là đi an bài chuyện Yêu tộc ở Vô Tận Hải.

Đợi nàng lên bờ, Trần Trầm không tiếp tục trì hoãn nữa, bay về hướng tây, lại phi hành bảy ngày, rốt cục đi tới nơi mình phủ xuống.

Giờ phút này, cái cửa vượt giới kích thước bằng một người vẫn đứng ở trong hư không, chỉ nhưng mà tâm cảnh một đám người lại đều xảy ra biến hóa.

Nhất là những tu sĩ Thượng giới bị Trần Trầm khống chế, từng người căng thẳng đến cực điểm.

Lúc trước bọn hắn không nghe lệnh tập hợp của U Minh, tuy nhờ vậy tránh thoát một kiếp, nhưng giờ đây trở về, còn có thể có quả ngon để ăn sao?

Tất nhiên, nhất sợ không phải bọn hắn, mà là Tà Linh.

Cũng là vì U Minh nghe hắn lời nói, mới tiến vào mai phục, hắn tậm chí đã có thể tưởng tượng kết cục bi thảm sau khi về đến Tà Thần điện.

- Người chỉ có nghe ta mới có một chút hi vọng sống, hiểu chưa?

Trần Trầm yên tĩnh liếc mắt nhìn Tà Linh, trầm giọng nói.

- Hiểu rõ...

Tà Linh nơm nớp lo sợ trả lời.

Tuy Hư Không Chi Môn bên kia thông lên không phải chính điện của Tà Thần điện, nhưng cũng là một chỗ phân điện, mà phân điện thì có cường giả Độ Kiếp kỳ, muốn chinh trị hắn dễ như trở bàn tay.

- Các người cũng là như thế, đừng có làm một bộ kinh hãi quá mức như vậy, sau khi trở về, nhớ kỹ nói theo lúc trước ta dạy cho các

người!

Trần Trầm lại quét mắt một vòng những người khác, lạnh giọng quát.

Mọi người nghe vậy bắt đầu điều chỉnh cảm xúc, cũng không lâu lắm tất cả mọi người đã khôi phục bộ dáng bình tĩnh.

Trần Trầm thấy vậy hít sâu một hơi, dẫn đầu bước vào trong Hư Không Chi Môn.

Chương 502: Kim Thiên Thoát Xác

Chương 502: Kim Thiên Thoát Xác

Cảm giác trời đất quay cuồng quen thuộc truyền đến, mấy hơi thở sau, Trần Trầm xuất hiện trong một đại điện tĩnh mịch, ngay sau đó từng Luyện Hư tu sĩ ừ sau lưng của hắn xông ra.

- Trở về?

Chờ tất cả mọi người rơi xuống đất, một âm thanh lãnh đạm từ đằng xa truyền đến.

Trần Trầm nhìn đi qua, người nói chuyện không phải ai khác, chính là Tà Thần điện trưởng lão lúc đó.

Nhìn thấy Tà Thần điện trưởng lão này, tất cả mọi người không tự chủ được cúi đầu để che giấu tâm tư trong mắt.

- Giới kia xảy ra chuyện U Minh đã nói với ta, nhưng mà hán giờ đây còn chưa trở về phân bộ mà thôi, ta nghe nói, lúc hạ lệnh chiêu mộ, các người không theo triệu tập đi tập kết?

Nói đến đây, ngữ khí của trưởng lão Tà Thần điện đã âm u đến cực điểm, trong đại điện xuất hiện một tia sát khí như có như không.

Rất nhanh có người chống đỡ không nổi, quỳ rạp xuống đất, quát:

- Trưởng lão, chúng ta là bị vây ở một chỗ nguy hiểm trong giới kia không thể đi ra, cho nên mới không nghe theo chiêu mộ!

- Thật sao? Vậy còn người? Người gọi Tà Linh đúng không? Ta nghe U Minh nói đại quân chinh phạt là bởi vì người mà rơi vào thỏ dăn Hạ giới mai phục, kết quả đại quân chinh phạt toàn diệt, người lại bình an trở về, cái này giải thích thế nào?

Tà Thần điện nhìn về phía Tà Linh.

Tà Linh nơi nào chịu nổi áp lực lớn như vậy, dọa đến hai chân không ngừng run rẩy, nói chuyện đều không lưu loát.

- Ta thấy người là bị thỏ dăn bắt sống, lại tham sống sợ chết, mới phối hợp thỏ dăn giới kia dẫn dụ bọn người U Minh mắc câu? Ha ha, người quả thật nên chết.

Âm thanh của trưởng lão Tà Thần điện càng lạnh lẽo, hù dọa Tà Linh lắc đầu liên tục.

- Không... Ta không!

Nhưng mà đúng vào lúc này, ánh mắt trưởng lão Tà Thần điện đột nhiên sáng lên một cái.

Âm!

Một tiếng vang rền, đầu Tà Linh trực tiếp nổ tung, văng lạc tại chỗ.

Trong lòng Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra, còn may Tà Thần điện trưởng lão không cho Tà Linh quá nhiều thời gian, nếu không thật là có khả năng khai mình ra.

Diệt sát Tà Linh, trưởng lão kia vừa nhìn về phía đám người Trần Trầm.

- Phế vật, đều là phế vật! Các ngươi những người này, có một tính toán một, vĩnh viễn mất đi tư cách gia nhập Tà Thần điện, mặt khác, trước khi U Minh trở về, toàn bộ đều phải ở trong phân điện này.

Trưởng lão kia mắng một câu, sau đó phát ống tay áo một cái, qua y người rời khỏi.

Cùng lúc đó, mấy đệ tử Tà Thần điện đi tới, không khách khí chút nào thôi táng mọi người đi ra ngoài, cũng không lâu lắm nhốt mọi người vào trong một trận pháp.

Mười mấy người ở trong trận pháp lạnh run, ánh mắt vô tình hay cố ý nhìn về phía Trần Trầm, hình như đang hạ quyết tâm gì đó.

Cảm ứng được ánh mắt phía sau, trong lòng Trần Trầm vô cùng bình tĩnh.

Không bị trực tiếp diệt sát, chuyện này với hắn tới nói chính là kết quả không tệ, giờ đây tuy quản ở đây, nhưng hắn có Lục Đậu, tùy thời đều có thể phá trận rời khỏi.

Duy nhất có độ khó là như thế nào dưới mí mắt trưởng lão kia rời khỏi Tà Thần điện này.

Về phần đám người phía sau hắn...

Toàn bộ đều phải chết.

Vì an toàn của thân cận mình, hấn nhất định phải làm đến giọt nước không lọt.

- Vị tiền bối này, chúng ta đã nghe người mới trở về Tà Thần điện này, giờ đây làm thế nào mới tốt?

- Đúng vậy, đúng vậy, U Minh đại nhân trở về sẽ giết chúng ta hay không, tiền bối, chúng ta phải làm gì?

Cũng không lâu lắm, có người không kiên nhẫn được nữa, bắt đầu nhỏ giọng hỏi thăm.

Trần Trầm liếc mắt nhìn đệ tử Tà Thần điện thủ vệ bên ngoài kia, thản nhiên nói:

- Chờ cơ hội.

Bởi vì đại quân chinh phạt lần này đều là tu sĩ Luyện Hư, cho nên vô luận là trận pháp giam giữ đám người mình, hay là đệ tử Tà Thần điện thủ vệ đều không mạnh.

Giống như đệ tử trông coi ngoài trận pháp kia, chỉ có tu vi Phân T hân kỳ, hấn dễ như trở bàn tay là diệt sát được rồi.

- Chờ cơ hội? Chờ U Minh trở về sao? Hấn luôn luôn bắt cận nhân tình, ta thấy hấn tám chín phần mười sẽ giết chúng ta.

Có người căng thẳng nói, ngữ khí đã đến bên bờ biên giới sắp sụp đổ.

Trần Trầm thản nhiên nói:

- Người đừng quên, chúng ta là số ít tu sĩ trừ hấn ra từ giới kia trở

về, bất kể như thế nào, chúng ta đều có chút quen thuộc đối với giới kia, nếu Tà Thần điện muốn tiếp tục chinh phạt giới kia, giữ lại chúng ta hữu dụng hơn chúng ta nhiều.

- Đúng là có đạo lý như thế!

Nghe được lời nói của Trần Trầm, một đám người trong mắt lại tràn đầy sinh hi vọng.

...

Chờ đến đêm khuya.

Trần Trầm đột nhiên lấy ra một viên đá ra, khoe khoang nói đối với người chung quanh:

- Các người nhìn một chút, đây là ta từ giới kia đạt được, tên là Bạch Hồ Tinh Phách Thạch, trong này cất giấu một tia tinh phách C hồn Linh!

Mọi người xung quanh nghe đến đây trong mắt không có chút thêm muốn nào, chỉ có gì đó quái lạ.

Bạch Hồ Tinh Phách Thạch tất nhiên là bảo bối tốt, nhưng lúc này là lúc khoe khoang sao?

Người này hẳn là có bệnh?

- Bạch Hồ Tinh Phách Thạch? Vận khí của tiểu tử người không tệ.

Từ bên ngoài trận pháp truyền đến một đạo âm thanh lơ mơ, Trần Trầm ngẩng đầu nhìn ra, chỉ thấy chẳng biết lúc đệ tử thủ vệ kia nào đã đứng lên, đang cười như không cười nhìn hắn.

- Đại nhân, không biết người có biết U Minh đại nhân hay không,

nếu như người biết, chờ sau khi hắn trở về, có thể thay ta nói tốt vài câu hay không? Bạch Hổ Tinh Phách Thạch này sẽ là thù lao!

Trần Trầm giả vờ cười nịnh nọt, nâng lên Bạch Hổ Tinh Phách Thạch, cẩn thận từng li từng tí nói.

Đệ tử thủ vệ kia nghe vậy hai mắt sáng lên, hắn và U Minh thực ra không quen, địa vị khoảng cách cũng lớn, nhưng vật liệu đưa tới cửa không có lý nào hắn lại từ chối.

Nói tốt hay không nói tốt, đối với những người này khác nhau ở chỗ nào? Đám người này, trong mắt hắn không sớm thì muộn đều là một chữ “chết”.

Nghĩ tới đây, hắn cười nói:

- Ta xác thực rất quen với sư đệ U Minh, lúc trước khi hắn còn chưa bái nhập môn hạ của điện chủ còn gọi ta một tiếng sư huynh đây!

Trần Trầm vui mừng quá đổi nói

- Quá tốt rồi! Tiền bối, thứ này người cần phải nhận lấy, là tâm ý của ta!

Đệ tử thủ vệ kia giả bộ khó xử, Trần Trầm thì hung hăng bước lên chân một người tu sĩ bên cạnh, tu sĩ kia lập tức rên khẽ một tiếng.

Thủ vệ đệ tử thấy vậy đầu tiên là có chút mờ mịt, sau đó lập tức phản ứng lại, vội vàng nói:

- Kêu cái gì mà kêu, có phải xảy ra chuyện gì hay không?

Dứt lời hắn tương đối tự nhiên mở trận pháp ra, đi vào trong đó.

Lúc này hắn cũng không khỏi có chút bội phục tiểu tử năm giữ Bạ

ch Hổ Tinh Phách Thạch này, làm việc còn cơ trí như vậy, còn tìm lý do cho hắn, tiến vào trong trận pháp.

Phải biết tuy trường lão không thể nào triển khai toàn bộ thần thức hai mươi bốn giờ, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của tất cả mọi người trong điện, nhưng một chút dị thường vẫn sẽ dẫn tới hắn chú ý.

Bất ngờ mình thu vật liệu của tiểu tử này, nói không chừng sẽ bị lưu ý đến, nhưng nếu như cẩn thận một chút, bí mật một chút, sẽ không có vấn đề.

- Không có việc gì... Ta không sao.

Tu sĩ kia ủy khuất quát.

Mạng nhỏ của mình còn nắm giữ trong tay quái nhân này, đừng nói quái nhân này đạp chân hắn, cho dù là chặt chân hắn xuống, hắn cũng phải nói không có việc gì.

- Không có việc gì thì tốt, ha ha.

Đệ tử thủ vệ cười nhạt nói, sau đó bất động thanh sắc đi ngang đến bên cạnh Trần Trầm, đơn giản bố trí một trận pháp ngăn cản thần thức, cuối cùng duỗi tay ra muốn lấy đi Bạch Hổ Tinh Phách Thạch trong tay Trần Trầm.

Nhưng ngay khi hắn đưa tay ra, Trần Trầm cũng thu Bạch Hổ Tinh Phách Thạch vào.

- Người đây là ý gì? Đùa nghịch ta... \

Đệ tử thủ vệ kia giận tím mặt, nhưng nói được nửa câu, hắn đã nói không được nữa, bởi vì có một tay đã trực tiếp xuyên thủng bộ phận quan trọng của hắn, đồng thời đánh tan Nguyên Thần của hắn.

Tu sĩ khác thấy vậy cực kỳ hoảng sợ, trong lúc nhất thời căn bản không hiểu rõ xảy ra chuyện gì, dù sao thì mọi việc đều chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Trần Trầm không để ý tới bọn hắn, mà lấy tốc độ cực kỳ kinh người đổi lại y phục của đệ tử thủ vệ, đồng thời khuôn mặt cũng biến thành giống đệ tử thủ vệ đó, tiếp đó ngênh ngang đi ra bên ngoài trận pháp.

Chương 503: Chạy Thoát.

Chương 503: Chạy Thoát.

Sau khi thoát khỏi trận pháp, Trần Trầm đóng trận pháp lại, ngồi dưới đất khoan chân tu luyện, đồng thời không có chút ý tứ nào muốn rời khỏi.

Lúc này, đám người bị giam giữ trong trận pháp một rôt cực hồi t hần lại, không kèm nổi khâm phục độ lớn mật của người này.

Dám trong Tà Thần điện phân điện chém giết đệ tử Tà Thần điện, quả thực là không muốn sống nữa!

Cái này nếu như bị phát hiện, tuyệt đối sẽ chết rất khó coi!

Nghĩ tới đây, có người trong lòng có chủ ý, truyền âm nói:

- Vị đạo hữu này, người trả lại bản mệnh tinh hồn lệnh bài cho ta

đi, nếu không ta sẽ lớn tiếng ồn ào, đến lúc đó người chịu không nổi.

Trần Trâm nghe được truyền âm, nhìn hấn một cái, sau đó lấy ra bản mệnh tinh hồn lệnh bài của hấn, tiếp đó ngay trước mặt hấn bỏ lệnh bài kia thành mảnh nhỏ.

Trong mắt người kia lóe lên vẻ hoảng sợ không gì sánh kịp, ngay sau đó trực tiếp nằm xuống đất, vẫn lạc tại chỗ.

Những người khác thấy vậy hù dọa đến sắc mặt một mảnh trắng bệch, cũng không dám tiếp tục nhìn thẳng Trần Trâm, càng không dám phát ra một chút âm thanh.

Thấy người kia chết đi, Trần Trâm giả vờ một bộ lo lắng bộ dáng đi ra ngoài.

Ngoài đại điện còn có hai đệ tử Tà Thần điện, nhìn thấy hai đệ tử này, Trần Trâm từ tốn nói:

- Hình như trong đó có người bị tổn thương, giờ đây phát tác, xem ra sắp không được, ta không quá am hiểu về phương diện này, hay là các người đi xem một chút?

- Có cái gì tốt để nhìn chứ, chết một hai gã không có việc gì, chẳng lẽ trưởng lão còn bởi vì một hai tu sĩ Luyện Hư trách tội người và ta hay sao?

Một đệ tử Tà Thần điện khinh thường nói, sau đó nghi ngờ nhìn Trần Trâm một chút, chẳng biết tại sao, hấn luôn cảm giác sự huyền diệu này dường như chỗ nào không đúng, nhưng lại không nói được đến cùng là không đúng chỗ nào.

- Nói cũng thế, ta chủ yếu là sợ trong bọn họ có ai biết tin tức quan trọng, nếu chết rồi, đến lúc đó không tiện bàn giao, ha ha, cũng không biết những tu sĩ này ở Hạ giới có đạt được đồ tốt khó lường

g gì hay không.

- Đúng rồi, sư đệ, ta trở về lấy chút vật liệu, ngươi trước giúp ta th
ủ một chút.

Trần Trâm cười nói.

Hai đệ tử Tà Thần điện nghe vậy có chút khó khăn, nhưng nghĩ t
i nếu người kia chết, mình có thể trước tiên tiếp xúc người kia, đ
ng thời hãy kiểm tra nhẫn trữ vật của đối phương, lập tức lại động
tâm.

- Tốt, sư huynh ngươi đi đi, nhớ phải đi nhanh về nhanh, dù gì thì
trưởng lão chính là an bài ngươi trông coi.

Trần Trâm lên tiếng, tiếp đó quay đầu liếc mắt nhìn.

Trong trận pháp thi thể đệ tử thủ hộ đã bị hấn bắt động thanh sắc t
hu vào, chỉ nằm một Luyện Hư tu sĩ vừa rồi bị hấn giết, về phần n
hững người khác, tất cả đều một cử động nhỏ cũng không dám, n
hư là con vịt chân kinh.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Trần Trâm khẽ buông lỏng, nh
anh chóng quay người rời khỏi, bay về ranh giới Tà Thần điện, cũ
ng không lâu lắm, hấn đã thông qua hệ thống tìm được nơi ở của
đệ tử này.

- A, các ngươi đều phải chết.

Sau khi thở dài, hấn lấy ra một đồng bản mệnh linh hồn lệnh bài, l
ần lượt bóp nát toàn bộ.

...

Cùng lúc đó, trong đại điện, một đệ tử Tà Thần điện đang kiểm tr
a nhẫn trữ vật của Luyện Hư tu sĩ đã vắng, đúng lúc này, một n

gười bên cạnh đột nhiên nằm xuống đất, tại chỗ vẫn lạc, cái này d
ạ hẳn nhảy một cái.

- Xảy ra chuyện gì?

Không chờ hẳn suy nghĩ cẩn thận, lại một người nữa nằm xuống đ
ất, triệt để khí tuyệt.

Những người khác rốt cục phản ứng lại, hoảng sợ nói:

- Là hẳn! Hẳn muốn giết tất cả chúng ta!

- Ai? Người đang nói cái gì?

Đệ tử Tà Thần điện một mặt mờ mịt, căn bản không biết rõ người
này tại nói cái gì.

Ầm!

Nhưng hẳn vừa mở miệng hỏi, những người khác tựa như gặt lúa
mạch ngã xuống, chỉ trong mấy hơi thở, hơn mười Luyện Hư tu sĩ
đã toàn bộ ngã xuống.

Nhìn thi thể đầy đất, đệ tử Tà Thần điện kia hãi nhiên vô cùng, ch
ết một hai người thì không có việc gì, nhưng nếu chết hết, hẳn nơi
nào gánh nổi trách nhiệm này?

Hẳn vô cùng lo lắng cho sư huynh tiếp nhận trông giữ những ngư
ời này.

Đã nói chỉ có một có tổn thương?

- Xong! Những người này chết quá kỳ quặc, đến tìm trưởng lão!

Trong lúc vội vàng, hẳn lấy thế sét đánh không kịp bưng tai xu xô
ng ra ngoài, cao giọng quát:

- Trưởng lão! Xảy ra chuyện!

Hắn gọi một cái, trưởng lão tọa trấn phân điện Tà Thần điện đột nhiên mở mắt, lắc mình một cái đi vào trong đại điện.

- Sao tất cả đều đã chết?

Nhìn thấy thi thể đầy đất, sắc mặt trưởng lão Tà Thần điện xấu xí đáng sợ, tức giận quát.

- Ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, sư huynh nói có người bị thương sắp không được... Hắn muốn trở về lấy chút vật liệu, nói ta trước trông chừng, nhưng ta đi vào không bao lâu, những người này cả đám đều đã chết.

Đệ tử Tà Thần điện kia một mặt vô tội nói.

Trưởng lão nghe vậy cũng không nói lời nào, trực tiếp đi vào trong trận pháp, bắt đầu kiểm tra thi thể, trong chốc lát đã tìm được nguyên nhân cái chết của những người này.

- Những người này trước đó bị người phân chia tinh hồn... Khó trách chết nhanh như vậy.

Sau khi lẩm bẫm nói nhỏ một câu, hắn đột nhiên ý thức được không đúng, bởi vì thi thể nơi này thiếu đi một bộ!

- Trúng kế!

Trưởng lão Tà Thần điện bừng tỉnh hiểu ra, thần thức nháy mắt khuếch tán đến lớn nhất, rất nhanh đã phát hiện phân điện ranh giới trận pháp hộ điện có thêm một lỗ thủng, đang chậm rãi chữa trị.

Rất rõ ràng, có người thừa dịp khi hắn đi tới đại điện bị những thi thể này hấp dẫn lấy, điều tra nguyên nhân cái chết, phá vỡ trận ph

áp phân điện chạy ra ngoài!

- Quả thực là buồn cười! Coi Tà Thần điện ta là nơi nào!

Tức giận mắng một tiếng, trưởng lão kia cơ hồ lấy tốc độ thuận di rời khỏi phân điện, đuổi theo.

Nhưng mà, vừa bay ra không bao lâu, sắc mặt của hắn vô cùng xá u xí quay trở về phân điện.

Bởi vì hắn đối với người chạy trốn kia không có nhiều ấn tượng, căn bản không thể nào đuổi theo, lúc trước hắn đến đại điện gặp đám người này, người kia thật giống như đứng ở ngay trung tâm đám người, toàn bộ thân thể đều bị người chung quanh che chắn.

Càng máu chột là trong mắt hắn, một nhóm Luyện Hư tu sĩ này chính là sâu kiến, cho nên hắn căn bản không nghĩ quá nhiều, cũng không quá mức lưu ý, nếu không như thế, hắn cũng sẽ không tùy tiện phái một Phân Thần tu sĩ thủ vệ.

Không ngờ trong nhóm Luyện Hư tu sĩ này cũng xâm nhập vào một con Giao Long, lấy tốc độ kinh người phá vỡ trận pháp của Tà Thần điện không nói, càng máu chột là cơ trí kia, không ngờ lại đưa đến một tu sĩ Độ Kiếp kỳ như hắn một trận.

Nếu tin tức này truyền ra, sợ rằng hắn sẽ biến thành trò cười của người khác

Nghĩ tới đây, hắn càng tức giận.

...

Sau khi Trần Trầm thoát khỏi Tà Thần điện, trực tiếp lấy tốc độ cao nhất bay tới nơi có nhiều tu sĩ.

Vừa rời, hắn làm việc không tính quá nhiều, nhưng mỗi động tác

đều là chi tiết, mặc dù đã cẩn thận đến cực điểm, nhưng nguy hiểm vẫn rất lớn, giờ phút này có thể chạy thoát, tâm tình của hắn đó là thư sướng tột cùng.

Dù gì thì hắn chạy thoát, không chỉ là mạng nhỏ của mình có thể bảo toàn, còn có mệnh của thân nhân và đám tiểu đồng bạn cũng như thế.

- Sau này tuyệt không mang mọi người mạo hiểm... Thật là đáng sợ, ta thua không nổi.

Sau khi thứ sướng là cực độ nghĩ mà sợ, nếu lại có một cơ hội, hắn nói không chừng sẽ không vội vã mang người nhà và các bằng hữu đến Thượng giới, phân thân này của hắn tổn thất nổi, nhưng người nhà và các bằng hữu quả thực tổn thất không nổi.

Xét đến cùng, vẫn là thực lực không đủ mạnh.

...

Trải qua mấy ngày đi đường, Trần Trầm về tới phía trước sơn môn Lê Tiên tông.

Nhìn thấy Lê Tiên tông vui vẻ phồn vinh, Trần Trầm cười cười, lấy không gian trang bị ra.

Một lát sau, một đám tu sĩ Hạ giới nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Chương 504: Bước Vào Hợp Thể.

Chương 504: Bước Vào Hợp Thể.

- Nơi này chính là tông môn của ta.

Trần Trầm chỉ lên Lê Tiên tông trước mặt, giới thiệu nói với Hạ Tích Sương.

Hạ Tích Sương quan sát tỉ mỉ một phen, nói:

- Trong tông môn này, dường như nữ tu sĩ thật nhiều.

Trần Trầm nghe đến đây có chút xấu hổ, giải thích nói:

- Ta bình thường căn bản không ở trong tông môn, tính toán đầu ra ở đây, thời gian ta ở trong tông môn cũng không cao hơn ba ngày.

Lời này của hắn ngược lại không phải nói láo, từ sau khi Lê Tiên tông và Ngọc Đỉnh tông hợp lại, hắn đều rất bận rộn trong, chỉ trở về xem qua một chút, căn bản không ở trong tông môn một đêm nào.

Hạ Tích Sương nhìn Trần Trầm một chút, cười nói:

- Ta tin tưởng ngươi, nếu ngươi hái hoa ngắt cỏ còn có thể trong thời gian ngắn như vậy làm ra một tông môn, vậy ngươi thật không phải là người, mà là thần tiên.

Thần sắc của những người khác khác nhau, có người hưng phấn, cũng có người khiếp sợ, còn có người biểu lộ bình tĩnh.

Giờ đây, Lê Tiên tông thoạt nhìn cũng chỉ không chênh lệch nhiều so với tứ đại tông môn ở Hạ giới, nhóm tu sĩ này nhìn trực quan, trong lòng không chịu được chấn động.

Nhưng chờ thêm một đoạn thời gian, sau khi bọn hắn càng hiểu hơn Thượng giới, tự nhiên sẽ biết có thể ở trong ngũ đại vực ở Thượng giới thành lập được một tông môn thuộc về mình đến cùng k hó khăn cỡ nào.

Thu xếp tốt cho mọi người, tâm nguyện của Trần Trầm xem như chấm dứt, giờ đây bày ở trước mặt hắn chỉ có một nan đề, đó chính là thế nào để bản thể thu được tự do.

Hơi cảm ứng một thoáng tình huống của bản thể, giờ đây bản thể lĩnh ngộ một chi pháp tắc đã sâu hơn không ít, nhưng nếu thuận thể lĩnh ngộ sinh chi pháp tắc, còn cách một đoạn.

Trần Trầm xem ra, chí ít còn phải tốn thời gian mấy năm.

Càng máu chốt là hắn không xác định sau khi mình giúp Thiên Hạt, Thiên Hạt có thể tha hắn một lần hay không.

...

Thời gian như nước chảy.

Sau khi Trần Trầm tiếp thân nhân bằng hữu Hạ giới vào Thượng giới, qua một đoạn cuộc sống bình tĩnh, bên phía Tà Thần điện cũng không truyền ra chinh phạt tin tức Hạ giới.

Trong nháy mắt, thời gian đi qua một năm.

Một ngày này, phân thân của Trần Trầm đang tu luyện, trong đầu đột nhiên vang lên một thanh âm.

- Chúc mừng kí chủ bước vào Hợp Thể cảnh, phạm vi truy tung của hệ thống tăng lên mười vạn mét, đồng thời tặng hai lần cơ hội truy tung vật chỉ định trong phạm vi một giới.

Nghe được thanh âm này, Trần Trầm mở mắt.

Bản thể bước vào Hợp Thể cảnh, quả nhiên, theo phía sau một Chân Linh tu luyện hay là có chỗ tốt, nếu hẳn tự mình một người yên lặng khổ tu, không ra ngoài đi tìm cơ duyên thì muốn bước vào Hợp Thể chỉ sợ yêu cầu thời gian mấy năm.

Giờ đây mới qua một năm, hẳn đã chính thức bước vào Hợp Thể cảnh.

Nhưng mà có chút đáng tiếc là bản thể cũng chưa thể lĩnh ngộ một chút pháp tắc thành sinh chi pháp tắc, ngược lại là lĩnh ngộ sa chi pháp tắc của Thiên Hạt.

Nếu có thể lĩnh ngộ Sa chi pháp tắc này càng sâu đi xuống, có thể trở thành tịch diệt pháp tắc.

Mà tịch diệt pháp tắc là pháp tắc cao cấp cùng cấp bậc với sinh chi pháp tắc.

- Hai lần cơ hội truy tung vật phẩm chỉ định, phạm vi truy tung bình thường cũng tăng lên gấp mười lần.

Trần Trầm tự lẩm bẫm, trong mắt tràn đầy vẻ vui thích, mặc dù chưa lĩnh ngộ được sinh chi pháp tắc, nhưng giờ đây như vậy hẳn đã thỏa mãn.

Sinh chi pháp tắc đó là pháp tắc cao cấp, như Thiên Hạt này loại Chân Linh sống không biết bao nhiêu năm cũng không lĩnh ngộ được, hẳn có gì phải gấp?

Đáng tiếc duy nhất là hệ thống đưa tặng là hai lần cơ hội truy tung chỉ định, mà không phải như lần kia tùy ý truy tung trong phạm vi một giới.

Không tiếp tục suy nghĩ, Trần Trầm đứng lên, đi tới Tàng Thư các của Lê Tiên tông.

Một năm nay, Lê Tiên tông được hấn ủng đã phi tốc phát triển, y t rong Tàng Thư các cũng cất chứa một ngàn loại bí thuật, trên vạn đủ loại thư tịch, trong đó không thiếu trân phẩm.

Tất nhiên, trân phẩm đều là trong nhẫn trữ vật của tu sĩ Luyện Th ể Độ Kiếp kỳ lúc trước.

Ở nhờ bí thuật và đại lượng tài nguyên này, tu sĩ được hấn đưa đế n Thượng giới toàn bộ đột phá đến Luyện Hư trở lên.

Nhưng mà tu vi bực này giờ đây trong Lê Tiên tông chỉ có thể coi là đệ tử phi thường bình thường, khiến một đám tu sĩ nhận lấy đả kích không nhẹ.

Trần Trầm ở trong Tàng Thư các xem một chút thư tịch giới thiệu tàng thư của Thượng giới.

Giờ đây đạt được hai lần chỉ định cơ hội truy tung vật phẩm, hấn chuẩn bị dùng xong chuyển đổi thành sức chiến đấu.

Nếu đường đường chính chính tu luyện, đối với hấn quả thực không phải cuộc sống của người.

Một năm mới tăng lên hai tiểu cảnh giới, thế này lúc nào có thể th ành tiên?

Ở trong Tàng Thư các nhìn ra ngoài một hồi, Trần Trầm rất nhanh đã tìm được mấy vật phẩm thất lạc của thứ Thượng giới.

Vật phẩm thứ nhất tên là Thiên Mộ Quỹ, chính là bản mệnh pháp bảo của tu sĩ Đại Thừa thời diễn thiên cơ cực mạnh mấy vạn năm trước, sau khi tu sĩ kia bị thiên cơ phản phệ mà vẫn lạc, món pháp bảo này cũng mất bóng dáng.

Theo truyền thuyết, trong pháp bảo này ẩn chứa Liệt Dương pháp

tắc, có thể phân thân diệt tiên, đã có hơn ba Chân Linh chết trên tay pháp bảo này, cho dù là qua mấy vạn năm, pháp bảo này cũng đứng ở vị trí thứ 28 trên Luyện Khí bảng.

Mà ở năm đó, pháp bảo này chính là pháp bảo mạnh mẽ xếp hạng trước mười trong thiên địa.

Vật phẩm thứ hai là Trường Sinh Đan, là di vật một đan đạo Đại Tông Sư lưu lại, nuốt vào có thể trường sinh tại thế.

Nhưng mà đan dược này đã thành tinh, trở thành tu sĩ, tới bây giờ cũng không biết núp ở chỗ nào.

...

Trừ cái đó ra, còn có mấy thứ đồ tốt.

Trần Trầm suy tư nửa ngày, cuối cùng coi trọng bảo vật tên là Âm Dương cung.

Bảo vật này là bảo vật hơn mười vạn năm trước do một tán tu tiên g tằm lừng lẫy trước khi phi thăng lưu lại.

Tán tu này không chế thời gian pháp tắc, là người mạnh nhất Thượng giới lúc ấy, mà Âm Dương cung này chính là một phụ trợ pháp bảo của hắn, truyền vẫn ở trong Âm Dương cung trong tu luyện làm ít công to.

Nhưng mà bởi vì pháp bảo này không thể đến được Tiên giới, cho nên tán tu kia cũng không mang đến Tiên giới, mà là lưu lại trong Thượng giới này.

Trước khi tán tu đó phi thăng đã bố trí đủ loại thủ đoạn, nói sẽ lưu pháp bảo này cho người hữu duyên, lại trôi qua hơn mười vạn năm, pháp bảo này cũng chưa từng xuất hiện qua một lần.

Có truyền văn pháp bảo này rơi vào trong tay mấy đại siêu cấp thế lực, nhưng mà mấy đại siêu cấp thế lực đều bác bỏ.

- Âm Dương cung...

Trần Trầm lẩm bẩm nói nhỏ.

Giờ đây hắn có Vạn Hóa Thần Phong trong tay, không thiếu bảo vật lực công kích cường đại, cho dù có đạt được bảo vật lợi hại hơn Vạn Hóa Thần Phong thì phân thân này của hắn cũng không sử dụng được.

Về phần Trường Sinh Đan, hắn còn trẻ, không lo cái này.

Hiện tại hắn thiếu nhất là pháp bảo phụ trợ tu luyện, loại pháp bảo này không chỉ có thể cho hắn dùng, còn có thể cho những người khác dùng, mà Âm Dương cung hiển nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Nghĩ tới đây, hắn chuẩn bị dùng hệ thống tìm kiếm một thoáng Âm Dương cung đến cùng ở nơi nào, nhưng mà đúng vào lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một hồi tiếng đập cửa gấp rút.

- Thiên Vận đạo hữu, là ta! Có muốn chuyện gặp lại!

Nghe được cái này thanh âm quen thuộc, Trần Trầm tiện tay vung lên, cửa mở ra.

Người tới là Luyện Dương, lúc này thần tình có chút phức tạp, trong mắt đã có cuồng hỉ, còn có mơ hồ lo lắng.

- Luyện đạo hữu, chuyện gì làm cho ngươi thành ra như vậy? Còn gặp đến Lê Tiên tông tìm ta như thế?

Trần Trầm đứng lên cười hỏi.

Luyện Dương cũng không nói chuyện, mà là lấy ra một ngọc giả

n, giao cho Trần Trầm.

Trần Trầm tiếp nhận ngọc giản cảm ứng một phen, trong là Thiên Cơ tông tân phát hành Luyện Khí bảng năm nay.

Hắn rất nhanh ở cuối bảng danh sách tìm được tên của Vạn Hóa T hần Phong.

- Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm, bài danh thứ chín mươi c hín.

Nhìn đến đây, Trần Trầm cười nói:

- Không ngờ không ngờ lại leo lên Luyện Khí bảng, xem ra bảo v ật một giới này cũng không phải rất nhiều?

Luyện Dương thấy vẻ mặt tươi cười của Trần Trầm, bất đắc dĩ nó i:

- Thiên Vận đạo hữu, tân bảng danh sách này vừa ra, đã có không ít người bắt đầu tìm kiếm Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm n ày, trong đó không thiếu đỉnh tiêm đại năng, người nhưng phải ch ú ý một chút... Nếu quý tông môn cường đại thì mau để cho tông chủ của quý tông môn biểu thị công khai quyền sử dụng kiếm nà y, nếu không chỉ sợ sẽ có nguy hiểm.

Chương 505: Trần Linh Phong.

Chương 505: Trần Linh Phong.

Thực ra đây... Sau lưng của hắn chỉ có chính hắn.

- Luyện đạo hữu, ta đã biết, chuyện này ta sẽ xử lý.

Yên lặng chốc lát, Trần Trầm lộ ra một nụ cười bình tĩnh.

Luyện Dương thấy vậy yên tâm, lo lắng trên mặt dần biến mất, vui sướng trong lòng dâng lên, cuối cùng hắn đã luyện chế được một pháp bảo leo lên Luyện Khí bảng.

Loại vinh quang này đối với một Luyện Khí sư mà nói so với tu vi tăng lên mấy cảnh giới đều vui vẻ hơn.

- Thiên Vận đạo hữu, ngươi còn có pháp bảo gì cần luyện chế sao? Nếu có nhu cầu gì thì cứ nói, ta gần đây đang nhàn rỗi.

Luyện Dương vỗ ngực một cái, mặt mũi tràn đầy phóng khoáng.

Trần Trầm suy nghĩ một chút, lắc đầu, thực ra Trần Sương kiếm của Tích Sương cũng cần luyện chế lại một thoáng, nhưng giờ đây thời cơ còn chưa thành thực, vẫn nên chờ sau này hãy nói thì tốt hơn.

- Đã như vậy, Thiên Vận đạo hữu, ta cáo từ, ta trở về suy nghĩ lại một chút, gần đây lý giải của ta đối với luyện khí lại tăng lên không ít, nếu bây giờ ta luyện chế lại Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm kia của ngươi một thoáng, nói không chừng có thể tăng lên một thứ bậc.

Luyện Dương dứt lời hào hứng rời khỏi phòng.

Trần Trầm thấy vậy lắc đầu cười khẽ một tiếng, Luyện Dương này cũng không dễ dàng, rõ ràng luyện chế được pháp bảo leo lên Luyện Khí bảng, lại không thể lộ ra, chỉ có thể chia sẻ vui sướng với người ngoài nghề như mình.

Chờ sau khi Luyện Dương đi, Trần Trầm tiếp tục làm việc của mình.

- Hệ thống, vận dụng một lần cơ hội truy tung vật phẩm chỉ định một giới, tìm kiếm Âm Dương cung.

Hệ thống nghe được mệnh lệnh lập tức bắt đầu truy tung, cũng không lâu lắm đã đưa ra đáp án.

- Truy tung hoàn thành, Âm Dương cung nằm ở phía Bắc kí chủ bảy mươi tám vạn dặm trong cương phong trên không trung.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm thở phào một hơi.

Nếu trong cương phong trên không trung vậy đã nói rõ tám chín phần mười Âm Dương cung này không có chủ nhân, mà không có chủ nhân, hẳn mới có cơ hội thu vào tay.

Lấy bản đồ ra, Trần Trầm nghiên cứu một chút, phía Bắc chỗ này bảy mươi tám vạn dặm là ranh giới giữa Nam Vực và Trung Vực, nơi đó có một sơn mạch cao tới cực điểm, tên là Trấn Linh sơn.

Trấn Linh sơn cao tới mấy chục vạn mét, hùng vĩ tột cùng, truyền văn nói thẳng thiên ngoại cương phong, chính là sơn phong cao nhất Thượng giới này.

Trừ cái đó ra, núi này còn có một đặc tính.

Hễ tu sĩ tới gần, tu vi đều sẽ bị suy yếu, mà đi vào trong ngọn núi này, tu vi càng sẽ trực tiếp biến mất, cho nên muốn lên đỉnh ngọn núi này, chỉ có thể bằng vào lực lượng nhục thân.

Mà giờ đây nhìn thấy như vậy, Âm Dương cung khẳng định ở trong cương phong trên đỉnh núi này.

- Muốn nắm bắt tới tay, không dễ dàng.

Trần Trầm khẽ thở dài, tu sĩ Luyện Thể trèo lên núi cao mấy trăm ngàn mét thực ra không tính khó, nhưng khó là lên đỉnh.

Bởi vì đỉnh núi kia có thiên ngoại cương phong tồn tại, trong cương phong ẩn chứa đủ loại lực lượng pháp tắc, muốn chống cự lực lượng ăn mòn của những pháp tắc kia thì tu sĩ Luyện Thể căn bản không có cách làm được.

- Không biết phân thân này của ta có chống đỡ được hay không... Bất kể như thế nào, nếu biết Âm Dương cung ở nơi đó, vậy khẳng định phải đi một chuyến.

Trần Trầm làm bầm lâu bầu một câu, sau đó bắt đầu làm chuẩn bị, chuyến này, hẳn chuẩn bị kéo theo Ngạo Vũ và Lục Đậ.

Khoảng thời gian này, Ngạo Vũ đã hấp thu không ít lực lượng Chân Long châu, giờ đây tu vi đã bước vào Hợp Thể hậu kỳ, bay lên cực nhanh, chiến đấu và trợ thủ tốt, về phần Lục Đậ, có thể phá vỡ đủ loại trận pháp, đúng là cư gia lữ hành, đồng bạn cướp bóc, t hoát thân thiết yếu.

...

Ba ngày sau.

Trần Trầm từ biệt một nhóm người Hạ Tích Sương, bay về phương Bắc.

Giờ đây hẳn treo lên danh hào phó tông chủ Lê Tiên tông, mà Lê Tiên tông gia nhập Tiên Minh, cho nên một đường ngôi truyền tông trận giá cả ưu đãi không ít.

Sau khi truyền tông bảy tám lần, hẳn nhìn thấy Trấn Linh phong tông thiên này, cho dù hẳn cách Trấn Linh phong còn xa vạn dặm

m.

Không có cách, Trấn Linh phong thật sự là quá cao, quá hùng vĩ, từ xa nhìn tới giống như một cái cột thông thiên, điều này cũng cho Trần Trầm không nhìn được nghĩ đến Bất Chu sơn trong truyền thuyết thần thoại kiếp trước.

Lần đầu tiên nhìn thấy đỉnh núi hùng vĩ như vậy, tâm tình Trần Trầm có chút xúc động, tốc độ không khỏi tăng nhanh mấy phần.

Nhưng mà, hắn càng đến gần Trấn Linh phong kia thì tu vi của hắn bị áp chế càng lợi hại, giống như Trấn Linh phong kia có từ trường kỳ lạ gì đó, có thể ngăn cản tu vi.

Chờ khi hắn còn cách Trấn Linh phong ngàn dặm, hắn cũng chỉ có thể dựa vào thân thể đi tới.

Nhưng mà cũng may hắn đơn thuần dựa vào nhục thân, tốc độ cũng không chậm, ước chừng qua nửa canh giờ, hắn đã đi tới dưới chân núi Trấn Linh phong.

Núi này trơ trụi, không có một thực vật nào, thế nhưng bốn phía có không ít tu sĩ, Trần Trầm nhìn xuống, đại bộ phận đều là ma tu Luyện Thể.

- Ngươi là chỗ nào đến? Tới nơi này làm gì.

Đang lúc hắn quan sát bốn phía, một tu sĩ hắc y đi tới, thái độ có chút bất thiện.

Trần Trầm nhìn hắn một cái, lộ ra một thân mật nụ cười.

- Ta đến trèo thử Trấn Linh phong này một chút.

- Leo núi Luyện Thể? Giờ đây nơi này thuộc về Trấn Linh ma tông chúng ta quản, ngươi muốn leo núi, trước kết giao một viên Lin

h Tinh.

Tu sĩ hắc y kia lạnh lẽo âm trầm nói, sau đó trực tiếp đưa tay ra.

Trần Trầm nghe đến đây lông mày hơi nhíu một thoáng, một viên Linh Tinh, tuy đối với hắn tới nói không tính là gì, nhưng cái này cũng không phải là một con số nhỏ.

Rất nhiều tu sĩ Phân Thần kỳ đều chưa hẳn có loại vật Linh Tinh này, càng máu chốt là lúc hắn đến căn bản chưa nghe nói Trần Linh phong tiêu chí Thượng giới này lại có chủ nhân.

- Nếu không có vậy thì nhanh chóng rời khỏi.

Thấy Trần Trầm không phản ứng, tu sĩ hắc y kia thu tay về, chỉ tay xa xa, không khách khí chút nào nói.

Trần Trầm ôm thái độ nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện lấy ra một viên Linh Tinh, phóng tới trên tay hắc y tu sĩ kia.

Hắc y tu sĩ liếc mắt nhìn viên Linh Tinh, thái độ đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ, lạnh lùng trên mặt không ngờ lại lộ ra nụ cười khôn khéo.

- Nếu đạo hữu đã cho Linh Tinh, vậy dĩ nhiên muốn trèo lên thì trèo lên, trong một tháng tùy tiện trèo lên!

Tu sĩ hắc y vừa nói vừa lấy ra một lệnh bài giao cho Trần Trầm.

Trần Trầm thấy đối phương lại đặc biệt chuẩn bị lệnh bài, suy đoán đối phương cũng không phải đặc biệt hổ của mình, trong lòng không khỏi dễ chịu rất nhiều, lập tức hỏi:

- Đạo hữu, trước đây nơi này thu Linh Tinh sao?

Tu sĩ hắc y lắc đầu nói:

- Trước đây không thu, nhưng có một lần Thiên Ma thành thiết lập khảo hạch ở nơi này, hẳn là ngoại môn đệ tử của Thiên Ma thành chỉ cần có thể leo lên đỉnh núi, đồng thời dưới một canh giờ là sẽ được thăng cấp đệ tử. nội môn

Tin tức này không biết như thế nào, nhanh chóng lan truyền, kết quả sau khi khảo hạch của Thiên Ma thành kết thúc, vô số tu sĩ Luyện Thể chen chúc đến, muốn nhìn xem mình có thể đạt tới tiêu chuẩn đệ tử nội môn của Thiên Ma thành hay không, cuối cùng là m dưới chân núi Trấn Linh phong này rối loạn.

Trấn Linh ma tông chúng ta là tông môn phụ thuộc Thiên Ma thành, lại ở gần Trấn Linh phong này, cho nên đến phải ra rất nhiều nhân thủ duy trì trật tự, một lúc sau, tông chủ lão nhân gia người không làm, dứt khoát bao vây nơi này, thu Linh Tinh.

Hắc hắc, kết quả đám nghèo kia vừa nghe vậy đều đi, hào phóng như đạo hữu một tháng đều không thấy được một.

- Thì ra là thế.

Trần Trầm nhẹ gật đầu.

Chuyện Thiên Ma thành hẳn một mực để ở trong lòng, nhưng sau khi có Lê Tiên tông, hẳn đã quên mất Thiên Ma thành.

Thà làm đầu gà không làm đuôi phượng, làm tông chủ Lê Tiên tông không tốt sao? Sao nhất định phải làm đệ tử Thiên Ma thành gì đó?

Nhưng giờ đây tân Luyện Khí bảng ra mắt, Vạn Hóa Thần Phong bị người để mắt tới, lại thêm hẳn làm mất lòng Tà Thần điện, nếu có một ngày bại lộ, hậu quả khó mà lường được.

Cho nên tìm một ngọn núi dựa lớn để dựa vào thì mới ổn thỏa, mà

Thiên Ma thành chính là một lựa chọn tốt.

Bây giờ ở chân núi Trấn Linh phong nghe được tin tức về Thiên Ma thành, ý nghĩ này càng thêm mãnh liệt lên.

Có lẽ, hẳn nên đánh liên hệ với Thiên Ma thành.

Chương 506: Trên Đỉnh Núi.

Chương 506: Trên Đỉnh Núi.

- Đạo hữu, xem ở phân thượng người hào phóng như vậy, ta đề nghị người một câu, đến đỉnh núi, tuyệt đối không nên cậy mạnh, thì bên ngoài cương phong kia cũng không phải dễ trêu... Nói tóm lại, người có thể tưởng tượng thành một tu sĩ nắm giữ phong chi pháp tắc không ngừng công kích đối với người, người hiểu rõ chứ?

Hắc y tu sĩ kia lại dặn dò.

Trần Trầm nghe vậy trịnh trọng gật đầu.

Một tu sĩ nắm giữ phong chi pháp tắc không ngừng công kích mình, phân thân này của mình hẳn là có thể chịu đựng được?

Cuối cùng phong chi pháp tắc không phải pháp tắc gì có lực công kích đặc biệt mạnh.

- Đạo hữu, còn có gì cần chú ý sao?

- Mang nhiều phòng hộ pháp bảo, còn có, có chút cao thủ Luyện Thể quanh năm ở nơi đỉnh núi này tu luyện, không nên trêu chọc bọn hắn, cái khác cũng không có gì.

Hắc y tu sĩ kia nói.

- Đa tạ đạo hữu chỉ điểm.

Trần Trầm chấp tay cảm ơn, tiếp đó xoay người, đi đến đỉnh núi.

...

Tu vi bị áp chế, Trần Trầm cũng không có cảm thấy quá nhiều khó chịu, dù gì thì phân thân này của hắn chủ yếu là nhục thân.

Ngay khi leo lên Trấn Linh phong, tốc độ của Trần Trầm rất nhanh, chỉ mới một khắc đồng hồ đã trèo lên cao mấy vạn mét, trong lúc này thỉnh thoảng nhìn thấy mấy tu sĩ, nhưng mà thần tình của những tu sĩ này đều rất lạnh lùng, Trần Trầm cũng không có ý tứ chào hỏi bọn hắn.

Đợi đến sau một canh giờ, bầu trời bốn phía đã tối xuống, Trần Trầm ngẩng đầu nhìn lên trời, thậm chí có thể nhìn thấy tinh không, hắn đây là đã leo đến trên bầu trời.

Hô!

Bên tai truyền đến tiếng thét, Trần Trầm theo âm thanh nhìn lại, chỉ thấy một đạo cương phong đang phiêu đảng phía trên, tuy cách hắn rất xa, nhưng hắn có thể cảm giác được ý lạnh thấu xương trong đó.

- Muốn lên đỉnh, tuy khó, nhưng cũng không phải ai đều không làm được, vậy thì vì sao Âm Dương cung tới bây giờ cũng không tìm tới chủ nhân?

Trong lòng Trần Trầm có phần hơi nghi hoặc một chút.

Âm Dương cung biến mất mười vạn năm, có trời mới biết chờ đợi ở Trấn Linh phong này bao lâu, mà nhiều năm như vậy, tu sĩ lên đỉnh Trấn Linh phong nhiều vô kể.

Chẳng lẽ không có một người phát hiện Âm Dương cung?

Nghĩ tới đây, Trần Trầm đối việc này trở nên không có lòng tin như vậy, hấn mơ hồ cảm giác đến lúc đó, cũng chưa chắc có thể cực kỳ thuận lợi đạt được Âm Dương cung.

Không tiếp tục suy nghĩ, Trần Trầm tiếp tục leo về phía trước, chờ sau khi lại leo lên vạn mét, cương phong xung quanh đã thành trạng thái bình thường, ở nơi này thần thức vừa lộ ra đã bị cương phong xé nát, tầm nhìn cũng thấp chỉ còn vài mét,.

- Cũng sắp đến đỉnh núi.

Trần Trầm cảm thụ được trên người kịch liệt đau đớn tựa lửa bỏng, nhưng mà, căn cứ hệ thống chỉ dẫn, nơi đây cách chỗ Âm Dương cung tồn tại còn vạn mét.

Chẳng phải là nói khi đến đỉnh núi, cũng còn phải đi lên phía trước một đoạn mới có thể nhìn thấy Âm Dương cung.

Nhưng đến lúc đó không có núi cho hấn tiếp tục trèo lên, hấn nên làm cái gì?

Nghĩ đến những cái này, Trần Trầm bất tri bất giác đã đến đỉnh, hấn cảm giác trong phạm vi một tu sĩ cũng không có.

Trần Trầm theo hệ thống chỉ dẫn cẩn thận từng li từng tí di chuyển trên đỉnh núi, sau khi di chuyển hơn ngàn mét cuối cùng đến vị trí gần Âm Dương cung nhất.

Lúc này, Âm Dương cung đang ở ba ngàn mét trên đỉnh đầu hấn.

Nhưng hấn vô luận là dùng mắt nhìn, hay là dùng thần thức điều tra đều không nhìn thấy ba ngàn mét trên đỉnh đầu.

- Ngạo Vũ, người có thể bay đến phía trên nơi này ba ngàn mét sao?

Trần Trầm ở trong đầu hỏi thăm một thoáng đối với Ngạo Vũ trong long trạch.

- Không đến được, lại hướng lên mới có một lực áp bách không hiểu, không bay qua được.

Trong đầu truyền đến âm thanh bất đắc dĩ của Ngạo Vũ.

Trần Trầm nghe vậy không tin quỷ quái, hai chân đột nhiên phát lực, nhảy lên một cái, nhưng còn không bay được mấy trăm mét, đã cảm giác lâm vào trong một tầng vũng lầy, tốc độ thoáng cái giảm không ít, chớ nhảy đến một ngàn mét, lực lượng đã không chịu nổi, cả người thẳng tắp rơi xuống, rơi xuống trên đỉnh núi.

- Mẹ nó, vậy phải làm sao bây giờ?

Trần Trầm có chút im lặng, bảo vật đang ở trên đỉnh đầu, hấn lại với không tới, khiến hấn như thế nào cam tâm?

Không do dự, hấn lại là đột nhiên nhảy một cái, lần này lực lớn độ lớn hơn trước đó, nhưng cũng chỉ nhảy lên 1,300 mét, khoảng cách ba ngàn mét còn rất xa xôi.

- Ta nhảy!

Vừa rơi xuống đất, Trần Trầm khẽ quát một tiếng, trực tiếp lấy hết toàn lực, mà lần này hấn nhảy cao một ngàn năm trăm mét.

...

Nửa canh giờ sau, Trần Trầm té nằm trên đỉnh núi, quanh người đã bị cương phong phá hoại tràn đầy huyết ấn.

Vừa rồi hắn đã nuốt một viên đan dược, thế nhưng chỉ nhảy lên hai ngàn mét cao, muốn nhảy ba ngàn mét, đây đối với hắn giờ đây gần như không thể nào.

Thậm chí thực lực lại tăng lên gấp đôi cũng không thể nào, bởi vì độ cao càng cao, lực lượng áp bách sẽ càng mạnh, trong lòng của hắn có tính toán, muốn nhảy lên ba ngàn mét, cần phải có lực lượng gấp mấy chục lần nhảy hai ngàn mét.

Thời gian này cũng tu luyện không ra lực lượng cường như thế...

- Người tiểu tử này là tông môn nhà ai? Không ngờ lại có thể ở nơi đỉnh núi này nhảy lên cao hai ngàn mét!

Đang lúc Trần Trầm vô kế khả thi thì bên tai truyền tới một âm thanh hiếm kỳ.

Trần Trầm mở mắt nhìn, chỉ thấy trong cương phong có một bóng người mơ hồ, mặt đang ngó về phía hắn.

- Ta là thể tu của một môn phái nhỏ, không đáng nhắc tới.

Trần Trầm khiêm tốn trả lời.

Có thể đi lại tự nhiên ở trong cương phong nơi này, nói chuyện nhẹ nhàng thoải mái tám chín phần mười không phải người thường, cho nên thái độ của hắn có chút câu nệ.

- Thể tu của môn phái nhỏ? Ta nói người tiểu tử này... Nhục thân cường đại như thế, không ngờ lại vùi ở một môn phái nhỏ, không thấy uất ức sao?

- Uất ức? Ta không cảm thấy.

Trần Trâm đáp.

Người này cũng thật sự là, chẳng lẽ cho rằng hắn thật là đệ tử môn phái nhỏ?

Nếu vậy ngược lại thật có chút uất ức, nhưng hắn là tông chủ, có cái gì để uất ức.

- Người đây là khẩu thị tâm phi, vừa rồi người nhảy ra sức như vậy, rõ ràng là muốn kiến thức một chút thiên ngoại chi thiên này để cùng là cảnh tượng bực nào, giống như người người sẽ không cảm lòng ở trong một môn phái nhỏ, hay là người báỉ ta làm thầy, thế nào?

Người kia từ tốn nói, trong giọng nói tràn đầy tự tin.

- Báỉ người làm thầy, người là ai?

Trần Trâm cười hỏi, không ngờ tùy tiện ở đỉnh núi này nhảy lên cũng bị người chú ý tới, còn nghĩ đến thu hắn làm đồ đệ.

Thân là một viên ngọc thô thật sự là bất đắc dĩ, chỉ cần hơi nở rộ chút quang hoa thì đã có khả năng hấp dẫn người khác.

- Ta là tam đệ tử dưới trướng thành chủ Thiên Ma thành, người có thể gọi Phong Ma.

Người kia thân nhiên tự nhiên giới thiệu một câu, tuy hắn nói bình tĩnh, nhưng Trần Trâm vẫn nghe được một tia trang bức.

Hiển nhiên, người này là đối với thân phận tự thân là cực kỳ kiêu ngạo tự hào.

- Phong Ma tiền bối, người có thể nhảy bao nhiêu mét?

Trần Trầm cũng mặc kệ hắn là đệ tử Thiên Ma thành hay là gì, hắn chú ý nhất là người này có thể nhảy cao bao nhiêu.

Phong Ma nghe vậy yên lặng, nói thật, ở đỉnh núi này nhảy cao quả thực có chút ngu xuẩn, nếu bị người phát hiện, tám chín phần mười sẽ biến thành trò cười.

Thế nhưng tiểu tử này nếu muốn nhìn hắn có thể nhảy cao bao nhiêu, vậy thì phá lệ nhảy một lần cũng tốt.

Nghĩ tới đây, hắn hít sâu một hơi, sau đó trên mình đột nhiên nổ bắn ra kim quang chói mắt tột cùng.

- Cứu Chuyển Kim Thân Quyết!

Trần Trầm thấp giọng hô một tiếng, xem ra người này quả nhiên là đệ tử thân truyền của thành chủ Thiên Ma thành, không ngờ lại biết Cứu Chuyển Kim Thân Quyết!

- Tiểu tử nhìn kỹ!

Phong Ma hô to một tiếng, tiếp đó nhảy lên một cái, rất nhanh đã biến mất trong cảm giác của Trần Trầm.

- Hệ thống, Phong Ma ở đâu?

- Phía trên kí chủ hai ngàn mét.

...

- Phía trên kí chủ 2,800 mét.

...

- Phía trên kí chủ 2,200 mét.

Nhìn thấy hệ thống cung cấp số liệu, Trần Trầm có chút im lặng.

Không ngờ đệ tử của thành chủ Thiên Ma thành cũng chỉ có thể nhảy 2,800 mét, xem ra ba ngàn mét kia thật không phải tu sĩ bình thường có thể chạm đến.

Ầm!

Một lát sau, một tiếng nổ vang, Phong Ma rơi xuống đất, không đợi Trần Trầm hỏi thăm, hắn đã từ tốn nói:

- Không ngờ lực áp bách trên không này mạnh như thế, ngay cả ta cũng chỉ có thể nhảy hai vạn mét, tiểu tử, ngươi có thể nhảy hai ngàn mét, đúng là đáng quý.

Chương 507: Âm Dương Cát Hôn Hiểu.

Chương 507: Âm Dương Cát Hôn Hiểu.

Trần Trầm nghe vậy trong lòng cười lạnh không thôi.

Hai vạn mét, thật sự là thổi ngưu bức không làm bản nháp, muốn thổi bao nhiêu thì thổi bấy nhiêu.

Nhưng mà hắn đối với độ khó cao trên đỉnh núi ba ngàn mét cũng có lý giải mới.

Tu sĩ trước mặt này gọi là Phong Ma này là đệ tử của Thiên Ma thành chủ, vậy ít nhất là cường giả Độ Kiếp kỳ, mà một cường giả Độ Kiếp kỳ chỉ có thể nhảy 2800 mét, hắn muốn nhảy ba ngàn mét vậy không phải là ở chỗ này cố gắng một chút là có thể thực hiện được.

Việc này vẫn phải bàn bạc kỹ hơn, nhìn xem thử có những biện pháp khác hay không.

Nghĩ tới đây, trên mặt Trần Trầm lộ ra vẻ sùng bái, cung kính nói

- Tiên bối tu vi thông thiên, tại hạ bội phục!

Phong Ma ha ha cười nói

- Chưa nói tới, chưa nói tới, ta cũng là một tu sĩ Độ Kiếp mà thôi.

Gương mặt Trần Trầm hơi co quắp lại, có lẽ người này ở trên đỉnh núi thời gian dài, không có người nói chuyện, thật vất vả bắt được của mình, muốn thổi ngưu bút.

Về phần thu đồ đệ, xem chừng cũng chính là nhất thời tâm huyết dâng trào, giống như của mình thu Hoàng Lê làm đồ đệ vậy.

Tuy trong lòng khinh thường, nhưng Trần Trầm ngoài mặt vẫn giả trang ra một bộ khiếp sợ.

- Không ngờ tiên bối là đại năng Độ Kiếp kỳ! Tại hạ thật sự là tạ m sinh hữu hạnh, không ngờ lại có thể gặp được tiên bối!

Không thể không nói, Trần Trầm diễn kỹ cực kỳ thích hợp, thối Phong Ma toàn thân dễ chịu, nóng lòng muốn tại chỗ thu Trần Trầm làm đồ đệ.

Gặp người này tâm tình thật tốt, Trần Trầm thừa cơ hỏi

- Tiền bối, không biết muốn đến chỗ cao hơn trên đỉnh núi, ngoại trừ nắm giữ tu vi cường hoành như tiền bối người thì còn có những biện pháp khác hay không?

Phong Ma nghe vậy từ cương phong trong đi ra, đi tới trước mặt Trần Trâm.

Người này là một trung niên nam tử, mang trường bào hắc sắc, mái tóc dài hắc sắc tùy ý tung bay ở phía sau, râu mép cắt sửa cũng cực kỳ gọn gàng, nếu không cười, thoạt nhìn cực kỳ uy nghiêm.

Nhưng lúc này, miệng hắn đều sắp nhếch đến sau tai, có vẻ hơi không hài hòa.

- Đương nhiên là có, người tìm tới một con Tinh Không Chân Linh mang người đi lên là được rồi.

Phong Ma cười nói.

Trần Trâm một mặt im lặng, còn Tinh Không Chân Linh? Thấy đề u chưa thấy qua.

- Nếu người có một chút pháp bảo mạnh mẽ đặc thù, cũng có thể đi, nhưng mà cũng không có người đi lên, phía trên kia lại không có vật liệu gì, chính là có thể nhìn thấy vũ trụ càng thêm mênh mông mà thôi, tiểu tử, người muốn lên đi làm cái gì?

Phong Ma hiếu kỳ hỏi.

Trần Trâm không do dự, trực tiếp đáp

- Ta chính là muốn nhìn một chút tinh không chân chính, biết một thoáng nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, tu sĩ chúng ta chỉ có nhìn thấy đại năng chân chính, nhìn thấy tinh không chân c

hình mới có thể hiểu đường tương lai đến cùng có bao xa.

Hắn nói loè loẹt, ngược lại làm Phong Ma cảm động.

- Hảo tiểu tử, thật có chí hướng, thực ra còn có một phương pháp, có thể giúp người đi lên nhìn lên.

Nói đến đây, Phong Ma biểu lộ đã trở nên có chút nghiêm túc.

- Biện pháp gì?

Trần Trầm hiếu kỳ hỏi.

- Ở trên đỉnh núi nơi này hàng năm đều sẽ có một đoạn thời gian đặc biệt, trong thời gian đặc biệt này, lực lượng áp bách phía trên sẽ giảm xuống thấp nhất, đồng thời còn sẽ có kỳ cảnh xuất hiện, nếu như người chờ đến lúc đó nhảy, nói không chừng có thể vọt tới ba, bốn ngàn mét.

Nghe được giới thiệu này, trong lòng Trần Trầm vô cùng kích động, nhưng mà để không cho Phong Ma này nhìn ra đầu mối, trên mặt hắn chỉ là hơi lộ ra một chút vẻ mừng rỡ.

- Tiền bối, là lúc nào? Còn xin báo cho!

- Ha ha, đại khái hàng năm trung tuần tháng bảy, hiện tại là tháng sáu, còn có hơn một tháng nữa.

- Hơn một tháng, ta sẽ đợi, đa tạ tiền bối.

Trần Trầm cười nói, chụp Phong Ma một đọt mộng ngựa, ít nhất cũng có tác dụng.

Tuy Âm Dương cung không phải loại pháp bảo cường đại công kích phòng hộ, vắng mặt trên Luyện Khí bảng, nhưng pháp bảo này có thể trải qua mười vạn năm mà vẫn còn có ghi chép, vậy khẳng

đỉnh là trọng bảo trong trọng bảo, chỉ là hơn một tháng nữa là có cơ hội lấy được, vì sao hấn không thể chờ?

- Vậy hay là bây giờ người xuống núi, chờ một tháng sau lại đến.

Trần Trầm nghe vậy lắc đầu nói

- Không được, ta sẽ ở chỗ này chờ.

Phong Ma liếc mắt nhìn vết thương trên dưới toàn thân Trần Trầm, muốn nói lại thôi, nhưng mà cuối cùng lại không nói gì thêm.

Về phần chuyện thu đồ đệ, hấn cũng không vội vã nhắc đến, không ngờ lại xoay người phiêu nhiên rời khỏi.

- Thật là một quái nhân.

Trong lòng Trần Trầm lẩm bẩm một câu, tiếp đó khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại, yên lặng tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết.

Hấn liên hệ với Thiên Ma thành, công pháp này nhất định phải lấy ra được mới được.

...

Bất tri bất giác, đi qua hơn một tháng.

Y phục trên người Trần Trầm đã đổi mấy bộ, trước đó tất cả đều bị thiên ngoại cương phong phá hủy.

Không thể không nói, trên đỉnh núi này xác thực thích hợp tu sĩ Luyện Thể tu hành, hơn một tháng đến nay, hấn cảm giác cường độ nhục thân của mình đề cao không chỉ một lần, Cửu Chuyển Kim Thân Quyết cũng có tiến cảnh rất lớn, đáng tiếc duy nhất là đây chỉ là một phân thân.

- Tiểu tử, trời phải đổi.

Lúc này, trong đầu đột nhiên vang lên âm thanh của Phong Ma, Trần Trầm nghe đến đây nhìn về một phương hướng phía xa, cao giọng nói “Đa tạ nhắc nhở”.

Vừa dứt lời, cương phong xung quanh đột nhiên mãnh liệt lên, như có vô số lưỡi dao đang điên cuồng xoay tròn.

Cảm thụ được nhục thân truyền đến đau nhói, Trần Trầm dám đánh cược, nếu như thả lão Hắc vào trong cương phong này, tám chín phần mười có thể biến thành nhân bánh sủi cảo, hay là chặt rất nát.

Cương phong cường liệt không duy trì liên tục bao lâu thì bỗng nhiên biến mất, trên đỉnh núi đột nhiên trở nên thanh tịnh, Trần Trầm đưa mắt nhìn lên, không ngờ lại có thể nhìn thấy ngoài mấy trăm thước, tầm nhìn như tăng lên gấp trăm lần.

Ngay sau đó phía trên bầu trời bỗng nhiên phát sáng lên, có một đóa thất thải quang trụ cực lớn bắn thẳng đến ngoài ngàn mét phương xa, kỳ cảnh bực này có chút giống cực quang kiếp trước.

Trần Trầm không chần chừ, nhẹ nhàng nhảy lên một cái đã nhảy lên cao ngàn mét, lực lượng áp bách phía trên xác thực nhỏ hơn gấp mấy lần không thôi.

- Cơ hội tới!

Trần Trầm mừng rỡ trong lòng, sau khi rơi xuống đất thì bắt đầu tụ lực, sau đó vận dụng năng lực cả đời nhảy lên.

Sưu!

Một tiếng xé gió vang lên, Trần Trầm như mũi tên xông thẳng tới

chân trời, cảnh tượng xung quanh không ngừng biến hóa, hắc sắc dần dần sâu thêm, chờ sau khi đến một điểm giới hạn, hoàn cảnh đột nhiên biến ảo, mọi thứ trở nên thông thấu vô cùng, tầm mắt cũng biến thành rộng rãi cực độ, hắc thậm chí có thể nhìn thấy tinh cầu không biết rõ bao xa.

- Thế giới tiên hiệp này cũng có vũ trụ...

Trần Trầm cảm thán một câu, đồng thời trong đầu yên lặng tính toán khoảng cách.

Ba ngàn mét dường như chính là điểm giới hạn cảnh tượng đột biến kia, mà khi hắc đến khoảng cách kia, cũng không nhìn thấy có bảo vật gì treo trên bầu trời, khiến hắc thoáng cái không còn tâm tình ngắm cảnh.

Chờ sau khi rơi xuống đất, hắc lại lần nữa nhảy dựng lên, đợi khi đến điểm giới hạn, trong đầu hắc hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, Âm Dương cung đang ở đâu?

- Ngay trước mặt kí chủ.

Nghe được hệ thống trả lời, Trần Trầm không còn gì để nói, trước mặt hắc là một mảnh trống rỗng, nơi nào có Âm Dương cung?

- Ta cũng không tin!

Sau khi rơi xuống đất, Trần Trầm lại lần nữa vọt lên, vẫn không có.

Cứ như vậy, hắc nhảy một cái rồi lại nhảy, chờ sau khi nhảy mấy chục lần, xa xa cực quang đột nhiên biến mất.

Trong thiên địa xuất hiện một màn kỳ cảnh, lấy trên đỉnh núi ba ngàn mét làm giới hạn, phía trên một màu đen kịt, phía dưới là ban

ngày.

Âm dương cát hôn hiểu...

Chẳng biết tại sao, trong đầu Trần Trầm xuất hiện cái từ này, một giây sau, hấn bùng tỉnh hiểu ra, tranh thủ thời gian hỏi thăm hệ thống, đồng thời đổi cái cách hỏi.

- Hệ thống, trong phương viên vạn mét, có cơ duyên gì?

- Ba mươi giây sau, vọt cao lên ba ngàn mét, có thể đi vào trong Âm Dương cung.

Trần Trầm nghe vậy thở dài nhẹ nhõm, bắt đầu ở trong lòng yên lặng tính theo thời gian, chờ đến thời gian ba mươi giây, hấn không chế sức mạnh, nhảy lên cao ba ngàn mét, rút cục ở chỗ giới hạn nhìn thấy một cánh cửa nửa hư nửa thực.

Chương 508: Bốn Điện Âm Dương Cung

Chương 508: Bốn Điện Âm Dương Cung

Trần Trầm không do dự, bước ra một bước, tiến vào trong môn hộ, cảnh tượng trước mắt biến đổi, tinh không toàn bộ biến mất, thay vào đó là một cung điện.

Phía trước cửa lớn của cung điện, trên tấm bảng viết ba cỗ chữ linh động.

Âm Dương Cung!

- Thật sự là trời không phụ người có lòng, địa điểm đặc biệt, thời gian đặc biệt, khó trách mười vạn năm cũng không có người tìm được Âm Dương cung này... Quá khó khăn!

Trần Trầm làm bầm lâu bầu một câu, tiếp đó cẩn thận từng li từng tí đi đến cửa lớn Âm Dương cung.

Nói là cung điện, thực ra trong Âm Dương cung cũng không nhiều kiến trúc, chỉ có bốn viện, hợp thành một bộ bốn hiệp viện.

Nhưng mà bốn kiến trúc này đều cực rộng, mỗi cái chiếm diện tích chỉ sợ có hơn ngàn mét vuông, vì thế gọi nó là cung điện cũng có chút miễn cưỡng.

Thực ra trang bị không gian có lớn như vậy đã cực kỳ khó được, như Tiểu Vô Ưu Tiên Cung của mình đạt được lúc trước ở Hạ giới, chỉ có mấy trăm mét vuông.

Giống Long Trạch giờ đây cung cấp Ngạo Vũ tu luyện, cũng chỉ có một nửa kích thước của Âm Dương cung này, đó đã là kích thước cực hạn Luyện Dương có thể luyện chế.

Mà Âm Dương cung này có bốn phân điện thêm viện tử chính giữa, diện tích chỉ sợ đến gần một vạn mét vuông.

Tất nhiên, đây chỉ là một ưu điểm không đáng giá nhắc tới của Âm Dương cung, chỗ cường đại chân chính của nó là có thể phụ trợ tu luyện.

Trần Trầm tràn đầy chờ mong bước vào trong Âm Dương cung, cung điện thứ nhất tên là chủ điện, trong đó cũng không có gì đặc biệt, không sai biệt lắm với những chỗ ở của các đại năng, có phòng ngủ, có chỗ tu luyện bình thường.

Trừ cái đó ra, còn có một vòng tròn Âm Dương lưỡng cực, trên đó ó tủa ra lơ mờ lộng lẫy.

Trần Trầm hỏi thăm hệ thống một chút, biết được vòng tròn này là trung khu không chế Âm Dương cung, nắm trong tay trận pháp và mọi thứ ở trong Âm Dương cung, mà nếu như nắm trong tay không chế trung khu này thì tương đương đạt được Âm Dương cung.

Trừ trừ một hồi, Trần Trầm đưa tay đặt lên vòng tròn, một giây vù a đặt tay xuống, trước mắt hấn lóe lên, một lão giả tóc trắng bỗng bành bất ngờ hiện lên trước mặt hấn.

- Người chính là người hữu duyên?

- Khụ khụ, chính là kẻ hèn này!

Trần Trầm chấp tay hành lễ nói.

- Khoảng cách chủ nhân phi thăng bao lâu?

Tóc trắng lão giả lại hỏi.

Thì ra là khí linh!

Trong lòng Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra, hấn còn tưởng rằng đây là hình chiếu cường giả kia lưu lại!

- Hơn mười vạn năm.

Trần Trầm thành thật trả lời.

- Cái gì? Mới hơn mười vạn năm mà đã bị người tìm được? Vạn khí của người thật là tốt! Mà thôi, người thả ra người thần thức, ta ưu lại ấn ký cho người.

Đầu tóc của lão già tóc trắng run rẩy một thoáng, thối râu mép nó i.

Trần Trâm nghe vậy chần chờ một chút, vẫn là thả ra thần thức, lão già tóc trắng kia chỉ tay điểm ra, một lực lượng thần thức cường đại nháy mắt tương liên với thần thức của hắn, rất nhanh hắn cũng cảm giác được trong thần thức dường như nhiều hơn chút gì.

- Tiểu tử, ta cho ngươi biết, chủ nhân của Âm Dương cung này chỉ có một, ngươi, không tính là chủ nhân, ngươi chỉ có quyền sử dụng, không quyền sở hữu, hiểu chưa?

Một lát sau, lão già tóc trắng thu hồi thần thức, lườm hắn nói.

Trần Trâm nghe đến đây có chút im lặng, còn quyền sử dụng, quyền sở hữu?

Cái gì loè loẹt, có thể sử dụng không được sao, của mình lại không lấy ra đi bán.

- Chính ngươi vào xem một chút đi, nhưng mà ta phải nhắc nhở ngươi một chút, nếu như ngươi không nắm giữ pháp tắc hưởng ứng, vậy ngươi sử dụng trong những phương tiện kia, sẽ tiêu hao Linh Tinh, hiểu chưa?

Tóc trắng lão già lại nhắc nhở một câu.

Trần Trâm nhẹ gật đầu, đi đến ba đại điện khác, cũng không lâu lắm, hắn đã đi vào trong đại điện thứ hai.

Đại điện này tên là Pháp Tắc điện, Trần Trâm hơi cảm ứng một phần, đã biết được tác dụng của đại điện này.

Nói tóm lại, chính là trợ giúp tu sĩ lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc.

Nguyên lý của nó cực kỳ đơn giản, giống như muốn lĩnh ngộ pho

ng chi pháp tắc, trong cung điện này sẽ mô phỏng ra hoàn cảnh cư
ong phong thiên ngoại.

Mà muốn lĩnh ngộ hóa chi pháp tắc, trong đó sẽ mô phỏng ra đủ l
oại hóa điếm.

Trần Trầm tính toán một lát, Pháp Tắc điện này cơ bản có thể mô
phỏng ra ba mươi hai loại hoàn cảnh, nói một cách khác, chủ nhâ
n lúc trước của Âm Dương cung tổng cộng nắm giữ ba mươi hai đ
ạo pháp tắc.

Không hổ là cường giả đệ nhất lúc trước!

- Có Pháp Tắc điện này... Sau này lĩnh ngộ pháp tắc quả là làm ít
công to, Âm Dương cung này không hổ là chí bảo phụ trợ tu luyện
n!

Trong lòng Trần Trầm cảm thán một câu, tranh thủ thời gian tăng
thêm tốc độ đi tới cung điện thứ hai.

Cung điện này tên là Tụ Linh điện, trong đó tràn ngập linh khí thu
ần túy đến cực điểm, Trần Trầm chỉ mới hít thở một hơi đã cảm gi
ác tu vi Luyện Hư của phân thân này tăng lên một tia.

- Thế gian này làm sao lại có linh khí tinh khiết như vậy? Chẳng l
ẽ đây là Tiên khí?

Trần Trầm rung động trong lòng, tuy Tụ Linh điện sẽ tiêu hao Lin
h Tinh, nhưng hẳn có thể xác định, linh khí trong Linh Tinh đi ra t
uỳet đối không tinh khiết bằng linh khí nơi này!

Nơi này quả thực là thiên đường cho tu sĩ cấp thấp!

Nếu để cho Tích Sương các nàng ở đây tu luyện, chỉ sợ không ba
o lâu sẽ xông phá Luyện Hư, bước vào Phân Thân!

Nghĩ tới đây, Trần Trầm nhin không được ha ha nở nụ cười, cùng lúc đó, hấn cũng càng chờ mong cung điện thứ ba.

Không chần chờ, hấn nhanh chóng đi đến một cung điện cuối cùng.

Nhưng mà, trong cung điện này chỉ có một trận pháp, trận pháp này huyền ảo đến cực điểm, trong mắt Trần Trầm như là toán học cao cấp kiếp trước, chỉ là không chú ý liếc mắt nhìn, đầu đã không nhin được choáng váng.

- Đây là Âm Dương trận?

Xuyên thấu qua ấn ký trong thần thức, Trần Trầm biết được tên của trận pháp này.

Mà Âm Dương trận này chính là trận pháp Âm Dương cung chủ nhân đặc ý nhất, bằng vào trận pháp có thể vận vẹo thời gian trong Âm Dương cung này.

Nếu như không thể khống chế thời gian pháp tắc, đơn thuần dựa vào trận pháp này, đầy phụ tải vận chuyển thì tu hành trong cung điện này ba ngày, ngoại giới chỉ sẽ đi qua một ngày.

Mà nếu nắm trong tay thời gian pháp tắc thì thời gian vận vẹo sẽ càng lợi hại hơn.

- Những đại năng này thật sự là khủng bố!

Trần Trầm tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Thời gian đều có thể vận vẹo, còn có cái gì mà những đại năng này không làm được? Cũng không biết những tiên nhân kia có thể mạnh đến mức nào?

Tra xét xong ba đại điện, Trần Trầm không những không có cảm

giác của mình một đêm chợt giàu, ngược lại cảm thấy mình nghèo.

Bởi vì vô luận là Pháp Tắc điện hay là Tụ Linh điện hoặc là Âm Dương trận, tiêu hao Linh Tinh đều cực kì khủng bố, nếu ba đại điện bảo trì vận chuyển toàn lực, một ngày sẽ tiêu hao hai mươi viên Linh Tinh.

Như thế tính toán, năm ngày sẽ hao tổn toàn bộ Linh Tinh tồn kho của Kim Thánh tông, lấy thân gia hiện tại của hắn, cũng chỉ đủ tiêu hao mấy tháng.

- Vân phải nghĩ biện pháp kiếm một ít Linh Tinh.

Trên mặt Trần Trầm mang hạnh phúc phiến nào đi ra khỏi phạm vi Âm Dương trận, cuối cùng về tới trong chủ điện, tâm niệm vừa động, cánh cửa hư vô trước mặt lại lần nữa xuất hiện.

Đi ra khỏi cánh cửa hư vô, tinh không lại lần nữa xuất hiện tại trước mắt hắn.

Trừ cái đó ra, trên tay hắn còn nhiều hơn một ngọc thạch kích thước bồ đào, ngọc thạch trắng đen xen kẽ, như là đồ án Thái Cực kiếp trước, đây thật là Âm Dương cung.

Nhìn bề ngoài nhỏ như vậy, thực ra bên trong lại có không gian trên bốn mét vuông.

Nhìn thấy Âm Dương cung này, trong lòng Trần Trầm vô cùng vui sướng.

Vận dụng một lần cơ hội truy tung một giới, lặn lội đường xa đi tới Trấn Linh sơn này, lại tốn hơn một tháng chịu thiên ngoại cương phong, cuối cùng thời gian không phụ lòng người, lấy được Âm Dương cung.

Có Âm Dương cung này, không chỉ tu vi của hấn có thể đột nhiên tăng mạnh, mà đám tiểu đồng bạn của hấn cũng có thể theo được nhờ.

Có lẽ không bao lâu nữa, đám tiểu đồng bạn này có thể giúp mình.

Nghĩ đến những cái này, Trần Trầm đặc ý lấy ra một sợi dây thừng xuyên qua Âm Dương cung, treo ở trên cổ.

Chương 509: Chu Thiên Cơ.

Chương 509: Chu Thiên Cơ.

Giấu Âm Dương cung ở trong y phục, Trần Trầm chuẩn bị rời khỏi cái nơi quỷ quái này, kết quả chưa xuống núi vài trăm mét, Phong Ma đã xuất hiện trước mặt hấn.

Thấy mặt mũi Trần Trầm tràn đầy vui mừng, Phong Ma cười nói:

- Như thế nào? Nhìn thấy tinh không chưa?

Trần Trầm tranh thủ thời gian thu liễm một thoáng tâm tình nói:

- Không tệ, còn phải đa tạ tiên bói chỉ điểm.

- Vậy chuyện làm đồ đệ của ta, người suy nghĩ thế nào?

Phong Ma lại hỏi.

Trần Trầm có chút im lặng, người này vẫn đúng là vừa ý mình?

- Ách, không biết rõ tiền bối người nhìn trúng ta chỗ nào?

- Người tuổi tác cực nhỏ, cường độ thân thể lại rất cao, là thiên tài Luyện Thể thiên phú hiếm thấy, trừ cái đó ra, người người này có tiến bộ như vậy, dáng dấp cũng không tệ, có phong phạm của ta năm đó...

Phong Ma vừa nói vừa liệt, đúng là liệt ra không ít ưu điểm.

Trần Trầm nghe vậy trong lòng có chút lâng lâng, nhưng mà thực tế hẳn không hứng thú lại nhận một sư phụ, dù gì thì sư phụ của hắn đã đủ nhiều.

Huống chi, hắn biết Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, ngày sau nói không chừng trở về gia nhập Thiên Ma thành, đến lúc đó trở thành đệ tử thân truyền của thành chủ, biến thành sư đệ của Phong Ma này, chẳng phải là tốt hơn so với làm đồ đệ của hắn?

Nghĩ tới đây, Trần Trầm xấu hổ cười nói:

- Tiền bối, không dối gạt người nói, ta đã có sư phụ.

Phong Ma nghe vậy lông mày nhíu lại nói:

- Có sư phụ? Cũng đúng, người thế này sao có khả năng không có sư phụ, nhưng mà sư phụ người có lợi hại hơn ta sao?

- Vậy khẳng định không, so với tiền bối kém quá xa, nhưng mà một ngày vì sư cả đời vì phụ...

Trần Trầm nói đến cả mình cũng cảm động, Phong Ma nghe đến liền tức thở dài.

- Mà thôi, đã người không nguyện ý, vậy ta cũng không cưỡng cả u, ngày sau người và ta hữu duyên gặp lại.

Phong Ma dứt lời cũng không dây dưa nữa, quay người lại lên đỉnh núi.

Làm một tu sĩ Độ Kiếp Kỳ, hắn cũng là người muốn mặt, còn không đến mức cưỡng ép thu một tiểu bối làm đồ đệ.

Đưa mắt nhìn xong Phong Ma rời khỏi, Trần Trầm thở dài nhẹ nhõm, tiếp tục đi xuống chân núi, một lát sau đã đến dưới chân Trấn Linh sơn, sau đó hắn không trì hoãn nữa, trực tiếp hướng về Lê Tiên tông.

...

Trải qua mấy ngày bôn ba, Trần Trầm quay trở về Lê Tiên tông, vừa trở về tông môn, hắn đã triệu tập một nhóm tu sĩ Hạ giới bị hắn đưa đến Thượng giới.

Âm Dương cung đại khái có thể tiếp nhận năm mươi người đồng thời tu luyện, hắn chuẩn bị đưa đám người này vào tiềm tu.

Tu vi tu sĩ Lê Tiên tông khác tụy cao, nhưng không phải thân tín của hắn, cũng không mấy người thật nhận hắn là tông chủ, đồng lý, Ngọc Đỉnh tông cũng như vậy, dù gì thì thời gian hắn ở trong hai tông cũng không có, căn bản chưa nói tới uy vọng.

- Sư huynh, người triệu tập chúng ta làm gì? Có phải có cái gì nhiệm vụ đặc biệt hay không!

Viên Kinh Thiên thấy xung quanh đều là người quen ở Hạ giới, vội vã không nhin nổi hỏi thăm.

Nói thật, đến Thượng giới lâu như vậy, hắn cũng chưa từng đi ra ngoài xem một chút Thượng giới là cái dạng gì, càng nhiều là thô

ng qua thư tịch am hiểu Thượng giới.

Nhưng mà trong lòng hắn cũng có so sánh cân nhắc, trong tông môn này nhiều cao thủ như vậy, ngoại giới tình huống như thế nào có thể nghĩ mà biết.

Nhưng nếu Trần Trầm dẫn hắn ra ngoài, hắn vẫn dám, cuối cùng sự huynh không gì làm không được.

- Không có nhiệm vụ gì, chính là muốn đưa các người đi một chỗ tu luyện.

Trần Trầm thuận tiện đem lấy Âm Dương cung ra, tâm niệm vừa động, một đạo cánh cửa hư không xuất hiện trước mặt mọi người.

- Theo ta vào đi.

Nói xong Trần Trầm trước tiên bước vào trong Âm Dương cung, những người khác theo sát phía sau.

Nhìn thấy trong hoàn cảnh phía sau, tâm tình mọi người có thể nghĩ mà biết, có chút Nguyên Thần cảnh tu sĩ đứng trong Tụ Linh điện trong chốc lát đã có đột phá dấu hiệu.

- Đại ca, không ngờ thế gian lại có loại bảo vật này! Thật sự là mở rộng tầm mắt!

Tuy kiệm lời ít nói, Trương Kỳ cũng nhịn không được sợ hãi than một câu.

Trần Trầm cười không nói, mang theo mọi người đem ba toà đại điện đều đi dạo một phen, cuối cùng, hắn lại mang mọi người quay trở về Tụ Linh điện, bắt đầu phân phối Tu Luyện thất.

Về phần Hạ Tích Sương thì cùng hắn một chỗ tu luyện ở chủ điện, chủ điện cũng có Tu Luyện thất, hoàn cảnh không hề kém Tụ L

inh điện.

...

Cùng lúc đó.

Ở phân điện Tà Thần điện, U Minh vừa trở về, lúc này tu vi của hắn đã đạt đến Phân Thần đỉnh phong, sắp bước vào Hợp Thể.

Nguyên bản hắn đã sớm có lẽ trở về, nhưng không ngờ lại gặp được một cơ duyên, làm trễ nải thời gian hơn một năm, nhưng mà cũng chính giữa bởi vì cơ duyên này mà tu vi của hắn đột nhiên tăng mạnh, đạt tới cảnh giới bây giờ.

Trở về Tà Thần điện, hắn trước tiên xử lý chính là chuyện lúc trước chinh phạt tiểu thế giới.

- Trưởng lão, người nói lúc đó người kia giết tất cả tu sĩ từ thế giới kia trở về, cuối cùng còn trốn ra khỏi Tà Thần điện chúng ta?

U Minh nghe xong toàn bộ chuyện đã xảy ra, trên mặt tràn đầy vẻ không dám tin, hắn thấy đây quả thực là lời nói vô căn cứ.

Tà Thần điện trưởng lão nghe vậy mặt lộ vẻ xấu hổ, gật đầu nói:

- Xác thực như thế, mà chúng ta tới bây giờ cũng không biết thân phận người kia, càng không biết tướng mạo tính danh của người kia, thật sự là buồn cười...

U Minh nghe vậy chẳng biết tại sao lại nghĩ đến thổ dân trong tiểu thế giới đánh bại hắn.

Hắn dẫn dắt ngàn tu sĩ Luyện Hư là mặt hàng gì, hắn tự mình biết, tuyệt không thể nào làm được loại chuyện này.

Nghĩ tới đây, trong lòng của hắn một hồi thảm hận.

Trải qua một năm lên men, thất bại trong tiểu thế giới hắn chẳng n hững không có quên, ngược lại trở nên càng khắc sâu, nhất là cổ t ay hắn, mỗi đến nửa đêm đều sẽ mơ hồ cảm giác đau đớn.

Rất hiển nhiên, người kia trong lúc bất tri bất giác đã thành tâm m a của hắn.

- Trưởng lão, giết người còn chạy trốn khỏi Tà Thần điện chúng t a, tới bây giờ còn tiêu dao ở bên ngoài, ta tuyệt đối không cho phé p xảy ra loại chuyện này! Chúng ta nhất định phải tìm được người kia!

U Minh nắm chặt nắm đấm, nói.

Trưởng lão kia không phản bác được, hắn cũng muốn tìm, nhưng một chút tin tức cũng không có, làm sao tìm được?

Không chờ hắn trả lời, U Minh phui tay nói:

- Chu huynh, người vào đi.

Hắn vừa dứt lời, một thanh niên áo trắng chậm rãi đi vào trong đạ i điện, dáng dấp của thanh niên áo trắng này ôn tồn lễ độ, dị thườ ng tuấn tú, trên mặt mang nụ cười thản nhiên, cho người ta một lo ại cảm giác như gió xuân ấm áp.

Chẳng biết tại sao, trưởng lão Tà Thần điện cảm giác sau khi ngư ời này vừa tiến vào, không ngờ Tà Thần điện âm u lại bất tri bất g iác trở nên có mấy phần nhân vị.

- Vị này là?

Tà Thần điện trưởng lão hiếu kỳ hỏi.

- Văn bối Chu Thiên Cơ, chính là đệ tử Thiên Cơ tông, đồng thời

cũng là bằng hữu của U huynh.

Thanh niên áo trắng không kiêu ngạo không tự ti hành lễ, tự giới thiệu.

- Thiên Cơ tông...

Sắc mặt trưởng lão Tà Thần điện hơi đổi một chút.

Thiên Cơ tông tuy không phải siêu cấp đại tông môn, nhưng ở một giới này cũng siêu nhiên tồn tại.

Tông chủ Thiên Cơ đạo quân càng là siêu cấp cường giả Đại Thừa kỳ, sống hơn mấy vạn năm, là người cùng thời đại với điện chủ đời trước, đến cả điện chủ hiện tại gặp hắn đều phải kêu một tiếng tiền bối.

Nhưng mà, một tông môn như vậy lại không có mấy người đệ tử, cũng chính là bởi vì như vậy, mỗi một đệ tử của Thiên Cơ tông đều là tinh anh, khó trách người này có thể xưng huynh gọi đệ với U Minh.

- Trưởng lão, Chu huynh là đệ tử đặc ý của Thiên Cơ đạo quân, trên tạo nghệ thô diễn nhất đạo cực sâu, nếu không có hắn hỗ trợ, tu vi của ta cũng không tăng lên nhanh như vậy, chỉ cần hắn xuất thủ, có lẽ có thể giúp chúng ta tìm ra người kia.

U Minh cười nói, trong giọng nói tràn đầy tôn sùng.

Chu Thiên Cơ cũng khiêm tốn cười nói:

- U huynh quá khen, ngươi là Tiên Thiên đạo thể, tu sĩ trời sinh, xa không phải ta có thể so sánh, về phần tìm người... Ta cũng chỉ cố nỗ lực hết sức, nhưng không dám hứa chắc của mình sẽ nhất định có thể tìm được.

Dứt lời hẳn nhìn về phía trưởng lão Tà Thần điện, hỏi:

- Tiền bối, lúc đó người kia giết những tu sĩ kia, người còn giữ thi thể sao?

Trưởng lão Tà Thần điện nghe vậy hơi khẽ gật đầu nói:

- Còn chưa xử lý, như thế nào? Những thi thể này thật có tác dụng?

Chu Thiên Cơ cười nói:

- Có, còn xin tiền bối mang ta đi xem một chút.

Chương 510: Thôi Diễn Thiên Cơ

Chương 510: Thôi Diễn Thiên Cơ

Cũng không lâu lắm, ba người đi vào trong một cung điện âm u dưới đất, trên mặt đất của cung điện này khắp nơi đều trưng bày thi thể, hình như là dùng những thi thể này bố trí ra một đại trận, tu luyện một loại tà pháp nào đó.

Nhìn thấy một màn âm u đáng sợ này, thần sắc Chu Thiên Cơ cũng không thay đổi.

Lúc này, U Minh thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm, một lát sau, trưởng lão Tà Thần điện đã mang theo hai người tới trước mặt mười mấy bộ thi thể.

Trải qua thời gian hơn một năm, những thi thể này chẳng những không thối rữa, ngược lại dưới ảnh hưởng của bí thuật Tà Thần điện, trở nên có chút sinh động như thật.

- Những thi thể này chính là những tu sĩ lúc đó bị người kia giết.

Trưởng lão Tà Thần điện giới thiệu nói.

Chu Thiên Cơ nhẹ gạt đầu, tiếp đó xoay quanh trong đó một thi thể cẩn thận quan sát, đánh giá trọn một khắc đồng hồ, hần đột nhiên nhắm mắt lại, bắt đầu lẩm nhẩm một loại chú ngữ nào đó.

Loại chú ngữ này hóa thành quang văn, từ trong miệng hần bay ra, rơi xuống trên thi thể. Rất nhanh toàn thân trên dưới thi thể kia đã hiện đầy Minh Văn.

- Tĩnh lại.

Sau khi đọc xong chú ngữ, Chu Thiên Cơ mở mắt từ tốn nói.

Vừa dứt lời, thi thể kia không ngờ lại đột nhiên mở mắt, nhưng mà dưới mí mắt lộ ra không phải con mắt, mà là hai đạo bạch quang, thoạt nhìn muốn quý dị bao nhiêu thì quý dị bấy nhiêu, dọa hai người U Minh và trưởng lão Tà Thần điện giật nảy mình.

- Cái này... Cái này sống?

U Minh cả kinh nói.

Người này đều đã chết hơn một năm, lại còn có thể mở mắt, hần t hấy quả thực là thần hồ kỳ kỹ.

Thiên Cơ tông có thể sùng sững một giới nhiều năm như vậy, quả nhiên danh bất hư truyền.

- Không sống, chỉ là làm cho một bộ phận linh thức còn sót lại của hắn trở về thân thể, không bao lâu nữa sẽ tiêu tán.

Chu Thiên Cơ cười nói, tiếp đó thần tình nghiêm túc không gì sánh được nhìn về phía thi thể kia.

- Người tên gọi là gì?

- Vương khiêm.

- Tu vi gì?

- Luyện Hư hậu kỳ.

...

Nhìn hai người một hỏi một đáp, U Minh và trưởng lão Tà Thần đi đến hai mặt nhìn nhau, đều thấy được trong vẻ ngạc nhiên mắt của nhau.

- Người giết các người, các người quen biết sao?

- Không biết, chỉ biết hắn là thổ dân Hạ giới, sau khi hắn đánh bại chúng ta cũng không giết chúng ta, mà là bức chúng ta giao ra bản mệnh tinh hồn, để chúng ta nghe hắn ra lệnh.

Nghe nói như thế, U Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Quả nhiên là hắn! Ta biết ngay mà!

Chu Thiên Cơ khoát tay áo, ra hiệu hắn an tâm chớ vội, tiếp đó lại hỏi:

- Người biết tướng mạo của hắn sao?

- Người kia có một tấm mặt nạ có thể tùy thời thay đổi khuôn mặt

t, ta không thể xác định tướng mạo hẳn.

Chu Thiên Cơ nghe vậy thở dài, nói khẽ:

- Thật sự là một người cẩn thận dè dặt đây.

Nói xong hẳn phát tay, thi thể người kia triệt để biến thành tro bụi.

- Đã hỏi xong?

Trưởng lão Tà Thần điện bắt đắc dĩ nói.

- Người kia cực kỳ cẩn thận, lại hỏi tiếp cũng không cần thiết, thực ra chỉ cần biết rằng hẳn là thổ dân của thế giới kia là đủ, giờ đây chúng ta chỉ cần phái người đi tiểu thế giới kia hỏi thăm một phen, là sẽ biết tình huống người kia, lấy năng lực của người kia, ở trong thế giới kia chắc chắn là cực kỳ nổi danh.

Nhưng mà, phải nhớ kỹ, chớ huy động nhân lực, nếu không sợ rằng sẽ đánh rần động cỏ.

Chu Thiên Cơ cười nói, trong mắt tràn đầy vẻ tự tin.

U Minh khẽ vuốt cằm, sau đó không nói tiếng nào bước đi ra ngoài, ước chừng qua một khắc đồng hồ, hẳn mang theo hai đệ tử Lu yện Hư đỉnh phong đi đến.

- Hai sư đệ này bình thường làm việc chắc chắn nhất, lần này ta sẽ phái bọn họ đi thế giới kia, Chu huynh, người nhưng còn có dặn dò gì khác không?

Chu Thiên Cơ nhìn về phía hai người kia nói:

- Hai vị ghi nhớ kỹ phải khiêm tốn, không phải vạn bất đắc dĩ không nên dùng thủ đoạn cưỡng chế, nếu như có thể, tốt nhất có thể từ

m tới một chút tóc hoặc là y phục người kia mặc qua, hoặc là pháp bảo và các loại vật liệu người kia dùng qua mang về.

- Hiểu rõ!

Hai đệ tử lên tiếng, thấy không có phân phó gì khác thì quay người rời khỏi.

...

Chờ qua một tháng, hai đệ tử Luyện Hư từ Hạ giới thuận lợi trở về, lại lần nữa xuất hiện trong Tà Thần điện.

Sau khi U Minh nhìn thấy hai người, hào hứng dẫn hai người tới trước mặt Chu Thiên Cơ.

- Chu huynh, bọn hần đã trở về.

Lúc này, Chu Thiên Cơ đang đang loay hoay một bộ cờ đặc biệt, nghe thấy như thế ngẩng đầu lên, cười nói:

- Xem ra chuyện xử lý rất thuận lợi.

- May mắn không làm nhục mệnh!

Hai đệ tử Luyện Hư kia cao giọng nói.

Có thể trở thành đệ tử Tà Thần điện, vậy khẳng định không phải giá áo túi cơm, nếu chuyện đơn giản như vậy mà bọn hần đều làm không xong, vậy còn không bằng tìm sợi dây treo ngược lên.

- Người kia tên gọi Trần Trầm, là một nhân vật truyền kỳ trong giới đó, thực ra hần sớm mấy năm trước đã phi thăng tới giới chúng ta.

- Không tệ, hần sợ dĩ có thể trở về thế giới kia, tám chín phần mư

ời là xen lẫn trong đại quân chinh phạt lần trước.

Nghe được hai người này lời nói, U Minh bưng tỉnh hiểu ra.

Khó trách giới kia có thể xuất hiện người kinh tài tuyệt diệu như thế, thì ra là tu sĩ thật sớm đã phi thăng tới Thượng giới, sau khi hiểu rõ chuyện này, trong lòng của hắn dễ chịu hơn nhiều.

- Can đảm can trọng, đúng là khó được, có mang về vật liệu hắn dùng qua hay không?

Chu Thiên Cơ hỏi, trong mắt lóe lên một tia tò mò.

Sau khi càng am hiểu về người tên Trần Trầm này, hắn đối với người này càng hiếu kỳ.

- Có, người xem, đây là pháp bảo hắn dùng qua, ta từ trong tay một tu sĩ giới kia thu mua đến, bởi vì bị hắn sử dụng, giá cả so với pháp bảo ngang cấp đắt hơn gấp mấy lần.

Một tu sĩ Luyện Hư lấy ra một chuỗi kiếm nói.

Chu Thiên Cơ liếc mắt nhìn, nhìn không được cười lên nói:

- Giả, kiếm này vừa luyện chế không được một năm.

- A? Vậy ngài nhìn cái này một chút.

Hai tu sĩ Luyện Hư giật mình, lại liên tiếp lấy ra mười mấy thứ đồ, trong đó lại có một nửa là giả, cái này làm cho hai người vô cùng nổi giận.

Nhưng mà có một nửa là thật, cũng đã đủ Chu Thiên Cơ dùng.

Nhìn lên một chút vật phẩm đệ giai trước mặt, Chu Thiên Cơ dò xét ra tay, nhẹ nhàng vuốt ve một thoáng, sau đó lấy ra một pháp b

ảo bàn cờ, điềm nhẹ hai lần lên phía trên.

Bị hấn một chút như vậy, bàn cờ lập tức sáng lên quang mang, vô số quân cờ đan xen ngang dọc, liên tiếp thành tuyến đường vô cùng phức tạp.

Chu Thiên Cơ lẳng lẳng nhìn những con cờ kia di động, đầu ngón tay thỉnh thoảng bắn ra từng nét bùa chú.

Cứ như vậy, tiếp tục đến nửa ngày sau, hấn mới đặt một quân cờ cuối cùng xuống, lúc này cảnh tượng toàn bộ bàn cờ đã đại biến, một quân cờ màu đỏ đặc thù bị bao vây ở chính giữa không thể động g đây.

Chu Thiên Cơ gỡ quân cờ màu đỏ kia xuống, bắt đầu yên lặng tính toán, lại qua nửa canh giờ, hấn rút cục thu pháp bảo vào.

- Thế nào? Tìm ra Trần Trầm kia không?

U Minh đợi nửa ngày, thấy cuối cùng kết thúc, tranh thủ thời gian mở miệng hỏi.

- Có chút ít đầu mối, người kia bây giờ cách nơi này vô cùng xa.

Dứt lời hấn chỉ hướng phương Bắc, mặt mũi tràn đầy đã tính trước.

- Ở phía bắc chúng ta? Khoảng chừng bao xa, Chu huynh người có thể cảm giác được sao?

U Minh hỏi.

Chu Thiên Cơ nói:

- Có chừng bao xa ta nói không chính xác, nhưng mà lúc này tứ phía của hấn toàn là các, cảnh vật xung quanh cực đoan tột tệt, nếu

như ta không đoán sai thì có lẽ hiện tại hắn đang ở vùng hẻo lánh, trong hãn hải đại sa mạc.

Thấy Chu Thiên Cơ nói thẳng ra địa danh, U Minh vui mừng quá đổi nói:

- Chu huynh thật sự là kinh thế chi tài, nếu ngày sau có gì cần, tại hạ tuyệt không chối từ... Hãn hải đại sa mạc? Rất tốt, ta sẽ dẫn người tới!

Chương 511: Kim Chi Pháp Tắc

Chương 511: Kim Chi Pháp Tắc

Trần Trần không biết tăng Tà Thần điện bên kia đã biết tin tức của hắn, đồng thời đã phái người đi hãn hải đại sa mạc.

Tất nhiên, dù biết hắn cũng không lo lắng, dù gì thì bản thể hắn ở cùng với Thiên Hạt nơi đó, Thiên Hạt cũng không đến mức để cho hắn bị người khác cướp đi.

Phân thân của hắn tu luyện trong Âm Dương cung, không thể không nói hiệu quả thực tế của Âm Dương cung này còn cường đại hơn tưởng tượng của hắn.

Ở trong tu luyện ba tháng, thiên phú bình thường như Viên Kinh Thiên tu vi đều đạt tới Luyện Hư, về phần thiên phú cao như Hạ Tích Sương càng đạt tới Luyện Hư hậu kỳ.

Loại tốc độ tu luyện này nếu thả đến Hạ giới, đó là tuyệt đối không dám tưởng tượng.

Nhưng mà, tu luyện nhanh là nhanh, tài nguyên tiêu hao cũng cực kỳ khổng lồ, ở bên ngoài trải qua hơn một tháng, trong Âm Dương cung đã trải qua ba tháng, thời gian dài như vậy trọn vẹn tiêu hao một nửa Linh Tinh dự trữ của Trần Trầm.

Người khác còn có thể tiếp tục yên tâm tu luyện, hắn cũng tu luyện không nổi nữa, vấn đề Linh Tinh hắn nhất thiết phải phải nghĩ biện pháp giải quyết.

Thừa dịp người khác đều đang bế quan, Trần Trầm lặng yên không một tiếng động rời khỏi Âm Dương cung, đi ra tìm kiếm Linh Tinh.

...

Cùng lúc đó.

Trong địa cung ở hãn hải đại sa mạc, bản thể Trần Trầm đang nhắm mắt lĩnh hội lực lượng pháp tắc.

Ở chỗ không xa trước mặt hắn, ánh mắt Thiên Hạt trầm ngưng.

Nhìn tên tu sĩ nhân loại này, trong lòng nó khá phức tạp.

Tu sĩ nhân loại này tuy không phải Tiên Thiên đạo thể, nhưng thiên phú lại cao kinh người, mới đi theo nó thời gian hơn một năm đã từ Phân Thần bước vào Hợp Thể.

Mà Chân Linh bọn hắn muốn đột phá một đại cảnh giới, chỉ ít yêu cầu ngàn năm tích lũy.

- Chân Linh giới này kêu nhiều năm như vậy đã có chút hữu danh vô thực, những tu sĩ hình người này thích hợp tu luyện hơn chúng

ta...

Thiên Hạt âm thầm suy nghĩ, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu.

Đúng lúc này, Trần Trầm đột nhiên mở mắt, trong mắt bắn ra một đạo kim quang như có như không.

So với hơn một năm trước, khí chất của hắn xảy ra biến hoá to lớn, cả người trở nên lẫm liệt hơn nhiều, đồng thời cũng biến thành trầm ổn hơn nhiều.

Nói thật, từ sau khi bước lên con đường tu chân, hắn chưa bao giờ tĩnh tâm tu luyện như thế.

Khi ở Hạ giới, các loại chuyện nói liền không dứt, hắn thỉnh thoảng phải Phân Thần xử lý.

Mà tới được Thượng giới, trong lòng hắn cũng muốn liên hệ tu sĩ Hạ giới, phải cân nhắc an nguy của mình, nơi nào có thời gian có thể tĩnh tâm tu luyện hơn một năm?

Cũng chỉ có nơi này của Thiên Hạt, có phân thân đi xử lý chuyện ở Hạ giới, có Thiên Hạt hộ vệ hắn chu toàn, hắn mới có thể toàn tâm toàn ý đầu vào tu luyện.

Mà loại chân thật này, không phải dựa vào thiên tài địa bảo tu luyện để tâm thái của hắn xảy ra một chút biến hóa.

- Lĩnh ngộ pháp tắc?

Thiên Hạt thấy trong mắt Trần Trầm mơ hồ hiện lên kim quang, liền mở miệng hỏi.

Trần Trầm khẽ gật đầu nói:

- Tiền bối, ta xác thực lĩnh ngộ pháp tắc, đáng tiếc không phải tịch

h diệt pháp tắc, càng không phải là sinh chi pháp tắc, mà là kim chi pháp tắc.

- Kim chi pháp tắc? Trước đây ngươi từng luyện khí?

Thiên Hạt kinh ngạc hỏi.

Trần Trầm lắc đầu, lĩnh ngộ kim chi pháp tắc xác thực làm cho hắn có chút bất ngờ, nhưng mà nghĩ lại, cũng có thể nghĩ thông.

Dù gì thì trong bản mệnh pháp bảo Vạn Hóa Thần Phong của hắn cũng dung hợp hai loại thần kim và rất nhiều vật liệu luyện khí vô cùng trân quý, đây đều là nguyên tố Kim thuộc tính cực kỳ trân quý trong thiên địa.

Hắn quanh năm liên hệ với những vật này, muốn không lĩnh ngộ kim chi pháp tắc cũng khó.

Kim chi pháp tắc, lại thêm lúc trước lĩnh ngộ mộc chi pháp tắc và sa chi pháp tắc, hiện tại hắn đã lĩnh ngộ ba loại lực lượng pháp tắc.

Có ba loại lực lượng pháp tắc, nghiêm chỉnh mà nói, hắn xem như bước vào Hợp Thể trung kỳ.

- Học qua một chút, nhưng mà luyện không quá tốt.

Trần Trầm bình tĩnh nói, người ngoài thoát nhìn cho là hắn đang khiêm tốn, thực ra trình độ luyện khí của hắn thì hắn tự mình biết, ngoại hình của Linh Lung Gạch tới bây giờ hắn còn rõ mòn một tr ước mắt.

- Thì ra là thế, kim chi pháp tắc, mộc chi pháp tắc, ngũ hành pháp tắc ngươi đã lĩnh ngộ hai loại, nếu một ngày kia có thể lĩnh ngộ toàn bộ ngũ hành pháp tắc, ngươi sẽ bước vào Độ Kiếp kỳ.

Thiên Hạo sâu kín nói.

- Còn phải đa tạ tiền bối dạy bảo.

Trần Trâm cung kính nói, lời này của hắn cũng không phải khách sáo, mà là chân tâm thật ý, so với sư phụ trước kia, không ngờ Thiên Hạo này lại là người có trợ giúp lớn nhất đối với tu vi hắn, đối với hắn cũng xem như một lão sư nữa.

Về phần Thiên Hạo nói tới ngũ hành pháp tắc, trước đây Trần Trâm cũng chưa suy nghĩ qua, bây giờ lại có chút động tâm.

Lực lượng pháp tắc cũng phân cao thấp, như kim mộc thủy hỏa thổ đều là những pháp tắc bình thường, lĩnh ngộ những pháp tắc này nhiều hơn nữa cũng chỉ có thể là Hợp Thể cảnh.

Muốn bước vào Độ Kiếp, nhất định phải nắm giữ ít nhất một loại pháp tắc cao cấp.

Giống như lĩnh ngộ ngũ hành, nắm giữ ngũ hành pháp tắc, hoặc là lĩnh ngộ sinh chi pháp tắc và tịch diệt pháp tắc, thành tựu sinh tử Âm Dương pháp tắc.

Nhưng mà pháp tắc cao cấp cũng không phải đơn giản mấy loại pháp tắc hợp lại, nếu như có thể lĩnh ngộ một loại pháp tắc đến cực hạn, cũng có thể thành tựu pháp tắc cao cấp.

Hoặc là, nghiêm chỉnh mà nói, con đường Chân Linh Thiên Hạo đi chính là tịch diệt nói.

Lĩnh ngộ sinh chi pháp tắc đến cực hạn, thành tựu tịch diệt, sau khi mà đi đến con đường này, đủ loại pháp tắc phụ thuộc một cách tự nhiên sẽ bị nắm giữ.

Trong thiên địa có vô số pháp tắc, nhưng có thể có danh xưng như vậy thì ít càng thêm ít.

- Người không cần phải cảm ơn ta, giữa người và ta chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Thiên Hạc lắc đầu nói, sau đó ánh mắt nhìn về phía ngoài địa cung, lông mày hơi nhíu lại.

- Người biết những người này sao?

Thiên Hạc vừa nói vừa phát tay, trong hư không xuất hiện một đoàn hư ảnh, hư ảnh ở trong một chiếc hắc sắc phi chu đang phi hành, đầu phi chu đứng sừng sững rất nhiều tu sĩ, trong đó Hợp Thể cảnh nhiều đến mấy người, nhưng mà đứng đầu lại là hai người trẻ tuổi một đen một trắng.

- U Minh?

Trần Trầm mắt híp híp, bật thốt lên.

Những người khác hẳn không biết, nhưng hắc y tu sĩ đầu thuyền kia hẳn nhận thức, chính là U Minh đã giao thủ với phân thân của hắn.

- Xem ra người thật nhận thức, đám người này đang hướng đến phương hướng này.

Trần Trầm nghe đến đây cực kỳ kinh ngạc, hắn ở trong hãn hải đại lục sa mạc mà đám người này cũng có thể tìm tới cửa, không khỏi cũng quá khoa trương, nghĩ tới đây, hắn cười nói:

- Tiền bối, ta không quen đám người này, người thấy nên thế nào xử lý làm sao thì làm, đáng chết nên giết, đáng chôn nên chôn, nếu người có hứng thú làm bọn hắn thành xác ướp, ta có thể ở một bên làm trợ thủ.

Thiên Hạc nghe vậy nhìn Trần Trầm một chút, lắc đầu nói:

- Bọn hấn là người của Tà Thần điện, ta không thể động, đây là ước định giữa trưởng bối của ta với bọn hấn.

Nghe nói như thế, trong lòng Trần Trầm chua chua.

Siêu cấp tông môn chính là siêu cấp tông môn, quan hệ đều đánh tới Thiên Hạt.

Khó trách tu vi Thiên Hạt mạnh như thế, không trực tiếp đi ngoài giới bắt tu sĩ nắm giữ sinh chi pháp tắc tới, thì ra là bởi vì những tu sĩ kia bối cảnh lớn.

Cũng chỉ tiểu tu sĩ như hấn không có bối cảnh gì mới bị bắt tới làm việc, nhân sinh này thật là hiện thực.

- Người có thù với bọn hấn?

Thiên Hạt lại hỏi.

- Khụ khụ, có thể nói là có một chút như vậy.

Trần Trầm dùng ngón tay cái cùng ngón trỏ khoa tay múa chân một loạt thoáng.

- Vậy chính người đi giải quyết, đừng làm dơ bản địa cung của ta.

Thiên Hạt nói xong cũng mặc kệ Trần Trầm có đồng ý hay không, đột nhiên vung tay lên, Trần Trầm không tự khống chế được bay ra ngoài.

Chờ khi hấn lấy lại tinh thần thì đã đến ngoài địa cung, mà chiếc kia phi chu vừa nhìn thấy trong hư ảnh đã xuất hiện ở chân trời.

Chương 512: Quyết Đấu Pháp Tắc

Chương 512: Quyết Đấu Pháp Tắc

Chiếc kia phi chu hình như cũng phát hiện Trần Trầm, tốc độ đột nhiên tăng tốc, một lát sau đã treo đứng ở trên đầu Trần Trầm, sau đó hơn mười tu sĩ từ trong bay ra, bao vây Trần Trầm ở chính giữa.

Trần Trầm quét mắt một vòng, ngoại trừ U Minh và một bạch y tu sĩ khác thì còn có mười hai tu sĩ Tà Thần điện, trong đó ba Hợp Thể, chín Phân Thần.

Đội hình này thật sự là để mắt hấn.

- Chu huynh, Thiên Cơ Thuật của người quả nhiên là danh bất hư truyền, không ngờ lại có thể tìm tới một người ở trong đại sa mạc như vậy, độ khó này cũng không nhỏ hơn mò kim đáy biển.

U Minh nhìn thấy Trần Trầm thì cười nhạt một tiếng, sau đó ngoảnh lại nhìn về phía Chu Thiên Cơ bên cạnh.

Chu Thiên Cơ nhìn chằm chằm Trần Trầm, trên mặt không có chút vui mừng nào, ngược lại có chút ngưng trọng.

- U huynh, người nói người đó là tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong, như người trước mặt này... Chính là Hợp Thể cảnh.

Chu Thiên Cơ ngữ khí nghiêm túc nói.

Nghe được lời hấn nói, một đám tu sĩ xung quanh thoáng cái trở n

ên cảnh giác, chín tu sĩ Phân Thần kia càng theo bản năng thụt lùi ra sau một bước.

- Hợp Thể cảnh!

Nụ cười trên mặt U Minh cứng đờ, trong mắt tràn đầy không dám tin.

Người này một năm trước có đi thế giới kia, mà thế giới kia nhiều nhất chỉ có thể tiếp nhận tu sĩ Luyện Hư, quy tắc này cho dù là đi ện chủ đều không thay đổi được.

Như vậy chẳng phải là nói người trước mặt này trong thời gian hơn một năm từ Luyện Hư bước vào Hợp Thể?

Chuyện này sao có thể?

Hắn tích lũy thâm hậu, lại kết hợp với đại cơ duyên cũng mới bước vào Phân Thần đỉnh phong, muốn đột phá Hợp Thể vẫn phải chuẩn bị cẩn thận một phen.

Nhưng không ngờ Trần Trầm lại vượt lên trước bước vào Hợp Thể!

- Khẳng định là truyền thừa của điện chủ đời trước... Tuyệt đối là như vậy, trừ cái đó ra, không còn nguyên nhân nào khác có thể giúp ti vi người này tiến cảnh nhanh như vậy!

U Minh thâm nghĩ trong lòng, hắn tìm cái này Trần Trầm tất nhiên muốn rửa sạch nhục nhã, cũng muốn vấn hồi mặt mũi của Tà T hần điện, nhưng quan trọng hơn là truyền thừa của điện chủ đời trước.

Tuy sư phụ hắn chính là điện chủ, nhưng không có người nào ghét bỏ mình nhiều cơ duyên, Tu Chân giới vốn là nơi tranh ta đoạt t, hắn thấy, người này đến từ tiểu thế giới kia, căn bản không tư cá

ch nắm giữ truyền thừa của điện chủ đời trước.

- Lâu rồi không gặp, U Minh đạo hữu, không ngờ người lại đeo bao cổ tay.

Trần Trầm liếc mắt nhìn bao cổ tay của U Minh, lắc đầu cười khẽ.

Phân thân của hắn ở Hạ giới hai lần bóp gãy cổ tay U Minh, khi đó U Minh không bao cổ tay, giờ đây lại đeo lên bao cổ tay, rất rõ ràng là có bóng ma tâm lý.

Trong mắt U Minh lóe lên một tia tức giận, trầm giọng nói:

- Cùng chúng ta trở về Tà Thần điện, có lẽ ta có thể tha cho người một mạng.

Trần Trầm lắc đầu nói:

- Ta sẽ không đi cùng các người.

Trong lúc nói chuyện, trong thiên địa thổi lên một hồi gió nhẹ, một tia bão cát chậm rãi bay tới, Trần Trầm đưa ra tay, bão cát kia đứng ở trong lòng bàn tay hắn, chậm rãi xoay tròn.

Chu Thiên Cơ thấy vậy thần tình càng ngưng trọng, nói khẽ:

- Sa chi pháp tắc, u huynh, ở nơi này là trong hãn hải đại sa mạc, một tu sĩ Hợp Thể nắm giữ sa chi pháp tắc cũng không phải dễ dàng gì phó như vậy.

U Minh cắn răng, đám người bọn họ ngồi truyền tống trận mấy lần, thêm phi hành gần một tháng mới tìm được người này, chẳng lẽ vừa gặp đã xám xịt rời đi?

Vậy làm sao hắn có thể cam tâm?

Nghĩ tới đây, hắn nhìn về phía Chu Thiên Cơ nói:

- Chu huynh, còn mời toàn lực giúp ta một lần, phần nhân tình này ngày sau ta sẽ trả.

Chu Thiên Cơ nghe đến đây có chút khó khăn, một lát mới bắt đầu nói:

- Ta làm hết sức mà thôi.

Trần Trầm thấy vậy cũng biết không cách nào tránh khỏi một trận chiến đấu, nếu như có thể, hắn không nguyện ý đối địch với Tà Thần điện.

Giờ đây đối phương đã biết tên hắn, biết tướng mạo hắn, hắn chỉ có thể giết đám người này, ngày sau trở lại Nam Vực, chỉ sợ cũng không có đất dừng chân.

Đáng tiếc, nếu lúc trước đã quyết định cứu vãn Hạ giới thì con đường này cũng bắt buộc phải đi.

Nghĩ tới đây, hắn khẽ thở dài, một giây sau, bốn Chu Phong cát bỗng nhiên bắt đầu cuồng bạo, tạo thành mấy chục vòi rồng cực lớn quét về một đám tu sĩ Tà Thần điện.

Nhưng mà, cái này cũng chỉ là mới bắt đầu, không đợi vòi rồng cát công kích đến những tu sĩ kia, ngay sau đó cả vùng lại rung động, từ xa một đợt sóng cát cao tới vài trăm mét đang tiến đến, cảnh tượng đó có thể nói là hủy thiên diệt địa!

- Đến!

Một tu sĩ Hợp Thể Tà Thần điện đột nhiên chột quát một tiếng, đất cát phía dưới đột nhiên quay cuồng lên, sau đó một đạo bức tường đất cao mấy chục mét từ dưới đất nhô lên, trong khoảnh khắc đã cao đến mấy trăm thước, giống như một ngọn núi nhỏ.

Sóng cát đánh lên tường đất phát ra một tiếng oanh minh kinh thi ên tiếng, mặt đất xung quanh rung động càng thêm lợi hại.

Trần Trầm thấy vậy cũng không nói lời nào, một phù văn màu và ng từ lòng bàn tay hắn bay ra, dần dần trở nên sáng rực.

Từ xa sóng cát lại nổi lên, một làn sóng nối tiếp một làn sóng, nháy mắt đã bao phủ tường đất.

Mấy tu sĩ Phân Thần cảnh Tà Thần điện nơi nào thấy qua loại chiến trận này, vội vàng tranh thủ thời gian lấy ra đủ loại bảo vật ngăn cản, nhưng cuối cùng không thể ngăn cản được, bị sóng cát thêm cát long quyền thôn phệ, hoàn toàn biến mất vô tung.

U Minh thấy vậy trong lòng thầm hận, nếu sớm biết Trần Trầm là tu sĩ Hợp Thể, sao hắn lại mang người Phân Thần cảnh tới, đây không phải là muốn chết sao?

Vừa rồi hắn không phải không có cách nào cứu những người kia, nhưng thực tế không cần thiết, có thể cứu được nhất thời, cứu không được một canh giờ, nếu như mình lãng phí tinh lực ở trên những người kia, sẽ chỉ làm trận chiến đấu này trở nên càng thêm gian nan.

- Mấy vị sư huynh, Chu huynh, chúng ta liên thủ, không tin cầm không xuống hắn!

U Minh gầm thét một tiếng, sau đó bản mệnh pháp bảo trường kiếm m hắc sắc của hắn bay ra, so với lúc ở Hạ giới, trường kiếm hắc sắc giờ đã biến hóa cực lớn, không chỉ gọn sóng mạnh hơn gấp mười lần, mà cả ngoại hình đều trở nên dữ tợn hơn rất nhiều, trên đó bám vào hấp xả pháp tắc và xé rách pháp tắc, làm cho lực công kích của nó đạt tới một trình độ cực kỳ kinh người.

Xung quanh bão cát chỉ cần đến gần trong vòng trăm mét quanh tr

ường kiếm hắc sắc sẽ bị hấp thụ, xoắn thành bột mịn.

- Đi!

U Minh chỉ tay về phía Trần Trầm, trường kiếm hắc sắc lập tức phóng về hướng Trần Trầm, trên đường bay vô luận là vòi rồng cát hay là sóng cát, chỉ cần gặp phải trường kiếm hắc sắc sẽ bị nháy mắt đâm thủng.

Nhìn thấy U Minh xuất thủ sắc bén như thế, ba tu sĩ Hợp Thể khác vui mừng quá đổi, đồng thời xuất thủ.

Một người không chế thổ chi pháp tắc, một người không chế phong chi pháp tắc, còn có một người không chế hình như là một loại ăn mòn pháp tắc, dùng một đồng lớn pháp bảo trực tiếp liền ném về phía đầu Trần Trầm.

Ánh mắt Trần Trầm ngưng trọng, đôi mắt công kích từ bốn phương tám hướng, trong bàn tay hắn lại là một đạo ấn ký sáng lên, đất cát bốn phía đột nhiên thoát ra bốn ngọn núi đá, bảo vệ xung quanh hắn.

Núi đá dưới ánh mặt trời chiếu sáng rạng rỡ, mấy tu sĩ Tà Thần đi đến thấy vậy sắc mặt càng thêm khó coi.

Làm gì có núi đá, rõ ràng là núi khoáng thạch, người này còn nắm giữ kim chi pháp tắc!

Đúng lúc này, trường kiếm hắc sắc của U Minh đột nhiên đâm vào trên mỏ núi đá.

Đương!

Một âm thanh vô cùng thanh thúy vang lên, vô số mảnh kim loại bay đầy trời, tốc độ của trường kiếm hắc sắc tuy thoáng cái chậm không chỉ gấp mấy lần, nhưng vẫn như cũ phóng lên trước, không

ngờ núi khoáng thạch dày nặng lại mơ hồ có tư thế bị nó xuyên thấu.

Không thể không nói, xé rách pháp tắc phối hợp với trường kiếm hắc sắc này uy lực quả nhiên là kinh người.

Loại công kích này, tu sĩ bình thường vừa bước vào Hợp Thể căn bản ngăn cản không nổi.

Trần Trầm thấy vậy lông mày nhíu lại, sau đó phát tay, mười tám món pháp bảo Vạn Bình Quyết lập tức từ trong nhẫn trữ vật của hắn bay lên.

Những pháp bảo này tuy đã qua Luyện Dương cải tạo, phẩm chất không tệ, nhưng khẳng định không thể so sánh với bản mệnh pháp bảo của U Minh.

Trần Trầm cũng không chỉ nhìn chằm chằm nó trực tiếp chống lại trường kiếm hắc sắc, mà còn thôi động vô số cát đá bọc những pháp bảo này lại.

Trong chốc lát, xung quanh mười tám món pháp bảo khoác lên một tầng Sa Chi khải giáp thật dày, biến thành kích thước trăm mét.

Trong đó, hai thanh trọng khí dựng thẳng tới trường kiếm hắc sắc, mười sáu món khác thì chia nhau ngăn cản công kích của ba tu sĩ Hợp Thể.

Trừ cái đó ra, vòi rồng cát bốn phía bất tri bất giác lại cuồn cuộn bao trùm mây mù, dưới ánh mặt trời, long quyển bắt đầu xuất hiện kim loại sáng bóng, tu sĩ Phân Thần của Tà Thần điện lúc trước may mắn còn sống sót không chú ý bị vòi rồng cuốn vào trong đó, cả người tính cả hộ thân pháp bảo đều bị xoắn thành mảnh nhỏ.

Về phần một đám người Tà Thần điện ngòi phi chu đến cũng không thể may mắn thoát khỏi, dưới mấy vòi rồng đánh rì, va chạm

phía dưới, lách cách vang lên một hồi sau đó biến thành bột mịn.

Chương 513: Tà Ma Biến

Chương 513: Tà Ma Biến

Tất nhiên, máu chót nhất vẫn là trường kiếm hắc sắc kia.

Trần Trâm điều khiển một thanh pháp bảo trường kiếm bao quanh bởi sa chi khải giáp đã biến thành kích thước trăm mét, đối chọi gay gắt với trường kiếm hắc sắc.

Trường kiếm hắc sắc tuy sắc bén dị thường thế không thể đỡ, nhưng sau khi sa chi khải giáp vỡ nát có thể không ngừng hấp thu hạt cát xung quanh bổ sung, kể từ đó, hai thanh kiếm một lớn một nhỏ giăng co trong không trung, trong lúc nhất thời người này cũng không thể làm gì được người kia.

Về phần ba tu sĩ Tà Thần điện Hợp Thể khác thì đều đang tranh đấu với mười bảy món pháp bảo được bao bọc bởi kim loại và vôi rỗng cát, trong lúc nhất thời cũng không phân thân nổi.

U Minh điều khiển trường kiếm hắc sắc, trong ánh mắt lóe lên một tia mù mịt.

Trần Trâm này lúc trong tiểu thế giới kia chỉ là một Luyện Hư, giờ đây không ngờ lại có thể đối chiến với ba Hợp Thể tăng thêm hấn mà không rơi vào thế hạ phong, cái này không khỏi quá bất khả tư nghị.

Hai đạo pháp tắc lực lượng còn tốt, nhưng sao lực lượng thần thức này lại mạnh mẽ như thế?

Phải biết hẳn điều khiển bản mệnh pháp bảo đã muốn trút xuống tất cả lực lượng thần thức, nhưng Trần Trâm này điều khiển mười tám món pháp bảo không nói, còn không chế lấy những vòi rồng kia, lực lượng thần thức này chỉ ít mạnh hơn hẳn gấp mấy lần!

- Nhất định điện chủ đời trước đã để lại đại lượng lực lượng thần thức, bị người này dùng Thôn Thần Bí Điển hấp thu!

U Minh âm thầm suy nghĩ, trong lòng ghen ghét càng nhiều, bởi vì cái đó vốn nên thuộc về hắn.

Tiếp tục như vậy không được, vừa nghĩ vậy, hắn ngoảnh lại nhìn về phía Chu Thiên Cơ.

- Chu huynh, mời giúp ta một chút, hàng phục kẻ này!

Chu Thiên Cơ yên lặng quan chiến cho tới bây giờ, thấy Trần Trâm lấy một địch bốn, trên mặt đồng thời không có chút bối rối nào, trong lòng cũng không cách nào kết luận đối phương còn có át chủ bài gì hay không.

Nhưng hắn có thể cảm giác được trận chiến này sẽ không thuận lợi, hắn tu luyện Thiên Cơ đạo lâu như vậy cũng không phải không công.

Nhưng lời nói như vậy hắn lại không thể nói thẳng ra, để tránh U Minh cho là hắn nhất gan sợ chiến.

- Mà thôi, ra một lần tay, dù sao còn không đến mức nguy hiểm đến tính mạng.

Nghĩ tới đây, Chu Thiên Cơ lại lấy bàn cơ kia của hắn ra, bàn cờ

vừa ra trực tiếp tạo thành một đại trận, bao phủ Trần Trầm ở trong đó.

Sau đó, các quân cờ trong bàn cờ không ngờ lại biến thành từng linh thể, từng tầng bao vây Trần Trầm lại.

Trần Trầm liếc mắt nhìn, trọn vẹn hơn hai trăm linh thể, hơn nữa toàn bộ đạt tới Phân Thần cảnh.

Không thể không nói, bạch y tu sĩ này lợi hại hơn U Minh một cấp, chỉ chiêu này đã không kém hơn tu sĩ Hợp Thể trung kỳ.

- Chu huynh ngươi còn nói người không am hiểu chiến đấu, ta thật sự là tin người quý quá!

U Minh nhìn thấy những linh thể kia vui mừng quá đỗi, bình thường Chu Thiên Cơ căn bản không động thủ với người khác, không ngờ vừa động thủ chính là chiến trận như thế.

Hơn hai trăm linh thể Phân Thần, lượng biến gây nên chất biến, nếu tạo thành trận pháp, hoàn toàn có khả năng chém giết tu sĩ Hợp Thể.

Càng máu chốt là linh thể lơ lửng không cố định, không ngại công kích vật lý, so với tu sĩ bình thường khó đối phó hơn một chút.

Chu Thiên Cơ nghe được tán thưởng này thần sắc cũng không hề biến hóa, chỉ tay điểm ra phía sau, hơn hai trăm linh thể nháy mắt căn cứ bố trí trên bàn cờ hợp thành một đại trận.

Đại trận này vô cùng phức tạp, hơn hai trăm linh thể lấp loé không ngừng, dưới trận pháp chỉ dẫn từ bốn phương tám hướng phát động công kích giống như cuồng phong bạo vũ đối với Trần Trầm.

Lông mày Trần Trầm cau lại, quanh người dần dần xuất hiện vết máu, ngăn cản nhiều công kích như vậy, linh khí của hắn tiêu hao

cực nhanh, mà trong hãn hải đại sa mạc này lại không có linh khí bổ sung.

Về phần Vạn Hóa Thần Phong, lúc này còn đang ở chỗ phân thân, cũng không ở trên người hãn.

- Mà thôi, thử chiêu kia một chút đi.

Trần Trầm khẽ thở dài một hơi, chân phải đột nhiên giảm mạnh trên mặt đất, trong phương viên trăm dặm bão cát đột khởi, tạo thành bão cát phạm vi vô cùng to lớn.

Trong bão cát này cũng không có vôi rồng cát, chỉ là đơn thuần có thể ngăn che thần thức và tầm mắt tu sĩ, nó mạnh là vì có phạm vi lớn.

Nhìn thấy trước mặt tất cả đều biến thành cát bụi, tay phải Chu Thiên Cơ lộ ra một vết trên trán, sau đó một quang mục xuất hiện trên trán hãn.

- Mở thiên nhãn.

Kèm theo quát khẽ một tiếng, quang mục bắn ra quang mang trực tiếp chiếu đến trên người Trần Trầm, cùng lúc đó, hơn hai trăm cá thể linh thể cũng tiếp tục phát động công kích đối với Trần Trầm.

Trần Trầm cũng không tránh né, chỉ là không ngừng cô đọng sa c hi khai giáp xung quanh bản thân, ngăn cản những linh thể kia công kích.

Thời gian dần dần chuyển dời, hai bên giằng co chừng một khắc đồng hồ, sắc mặt Chu Thiên Cơ bỗng nhiên đại biến, bởi vì hãn phát giác được công kích của hơn hai trăm linh thể của hãn dường như yếu đi một chút.

Lại dùng thiên nhãn nhìn cát bụi bốn phía, lúc này mới phát hiện t

rong bão cát này chẳng biết lúc nào có thêm từng sợi hắc khí, những hắc khí này làm cho hắn một loại cảm giác cực kỳ khó chịu.

- Đây là tử khí?

Chu Thiên Cơ lầm bầm nói, sau đó không chút nghĩ ngợi, trực tiếp thu hồi bàn cờ của mình, đồng thời dặn dò đối với U Minh gần đó:

- U huynh, người này đã lĩnh ngộ một tia tử vong pháp tắc, chúng ta không làm gì được hắn, không bằng rút lui trước, ngày sau lại bàn bạc kỹ hơn.

U Minh nghe vậy hô lớn:

- Chu huynh, sau này người còn có thể tiếp tục tìm đến hắn sao?

Chu Thiên Cơ yên lặng, Thiên Cơ Thuật tìm người của hắn cũng không phải lúc nào cũng có thể sử dụng, lần này cần là đi, lần sau nếu muốn dùng lần nữa thì phải bỏ ra đại giới không nhỏ.

Huống chi, người này hiện tại đã là Hợp Thể cảnh, tìm một Hợp Thể và tìm một Luyện Hư đây không phải là một nhận thức.

Tất nhiên, quan trọng nhất là việc đó đối với hắn không có bất luận chỗ tốt nào, hắn và U Minh xưng huynh gọi đệ không giả, nhưng trong lòng của hắn cũng không thật xem người này như bằng hữu.

- Tà Ma Biến!

Thấy Chu Thiên Cơ yên lặng, U Minh đột nhiên hét lớn một tiếng, mắt biến thành màu đỏ tươi như máu, sau đó toàn bộ thân thể của hắn tăng vọt gấp mấy lần, không ngờ lại biến thành một người

cao bảy tám mét, xung quanh tà khí lượn lờ.

Sau khi biến thân thành như vậy, trường kiếm hắc sắc kia nhanh chóng trở về, rơi vào trong tay hắn.

Vọt lên!

Một tiếng vang nhỏ, xung quanh trường kiếm hắc sắc cháy lên một ngọn lửa hắc sắc, U Minh hóa thân thành tà ma nâng lên hỏa diễm trường kiếm, giống như tia chớp bắn về phía Trần Trầm.

- Bí thuật này là gì? Còn có thể biến thân?

Trong lòng Trần Trầm khiếp sợ, cùng lúc đó, một cây đại chùy về tới trong tay hắn, hung hăng đập tới tà ma kia.

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, đại chùy va chạm với hỏa diễm trường kiếm, giáp cát bên ngoài nháy mắt sụp đổ, Trần Trầm theo bản năng lùi lại hai bước.

U Minh giống như Ma Thần trong địa ngục, không ngờ lại mơ hồ có một loại thể không thể đỡ.

- Lợi hại...

Trần Trầm sợ hãi than một tiếng, đáng tiếc Vạn Hóa Thần Phong lại không có bên cạnh, nếu không lấy thực lực Hợp Thể cảnh bây giờ của hắn hẳn là có thể vung ra mấy kiếm.

Không có cách, hắn chỉ sử dụng thủ đoạn áp đáy hòm, tiện tay từ trong nhẫn trữ vật lấy ra mấy hạt giống ném ra phía sau, trong sa mạc đột nhiên xuất hiện ba cự nhân xương rồng thân cao trăm mét.

Những cái này cự nhân xương rỗng toàn thân đều là gai ngược, th oạt nhìn vô cùng dữ tợn.

Giờ đây, hắn đã khống chế ba đạo pháp tắc, nhưng nắm giữ sâu n hất, dùng tốt nhất vẫn là mộc chi pháp tắc.

Chỉ nhưng mà ở trong sa mạc, mộc chi pháp tắc phát huy cực kỳ c ó hạn, hắn chỉ có thể tùy thân mang theo mấy hạt giống, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Mà thực vật có thể phát huy sức chiến đấu mạnh nhất trong sa mạ c không thể nghi ngờ là xương rỗng.

Sau khi cự nhân xương rỗng xuất hiện, quanh thân nhanh chóng n gung tụ ra giáp cát, cái này cũng chưa tính kết thúc, sau đó bên ng oài giáp cát lại ngưng kết thành một tầng kim loại khải giáp thật d ày.

Sau khi hai tầng khải giáp xuất hiện, trong mười tám món pháp bả o Vạn Bình Quyết của Trần Trầm có chín món bay vào trong tay ba cự nhân xương rỗng.

Hai tầng khải giáp, phối hợp với ba món pháp bảo, giờ phút này b a cự nhân xương rỗng nơi nào là thực vật gì? Từ xa nhìn lại như l à ba kim giáp chiến thần!

- Xông lên cho ta!

Trần Trầm đột nhiên vung tay lên, một tiên nhân chưởng cự nhân nhẩy lên một cái, nhào tới U Minh đã hóa thân thành tà ma.

Chương 514: Mở Không Ra Nhẫn Trữ Vật.

Chương 514: Mở Không Ra Nhẫn Trữ Vật.

- Ai cản ta thì phải chết!

U Minh chợt quát một tiếng, nghênh đón cự nhân xương rồng cao trăm mét.

Trong bão cát, một đạo lưu quang hiện lên, một cánh tay của cự nhân xương rồng rơi xuống.

Nhưng sau một khắc, lại một cánh tay khác dài ra, cùng lúc đó, một cánh tay khác của cự nhân xương rồng cầm đại phủ chém về phía đầu U Minh.

Oanh!

Một tiếng nổ vang, U Minh nhanh chóng tránh được, nhưng sóng xung kích đại phủ chém ra cũng đánh hấn bay ra ngoài.

- Lại là một đạo lực lượng pháp tắc... Còn không phải một chi pháp áp tắc bình thường.

Chu Thiên Cơ nhìn cự nhân xương rồng mọc ra cánh tay lắm bảm nói, sau đó hấn đột nhiên hồi thần lại, quát to với U Minh:

- U huynh, người này không phải dễ đối phó như vậy, lấy lực lượng của ngươi và ta chắc chắn không giết chết được hắn, hay là bỏ đi!

- Chu huynh, ta không cam tâm!

Tà ma thân cao bảy tám mét ồm ồm nói.

Thực ra làm đệ tử thân truyền của điện chủ, sao hắn lại không nhin ra Trần Trầm này thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, rất khó đối phó.

Hắn sử xuất Tà Ma Biến, tuy còn chưa tới mức liều mạng nhưng cũng đã lấy hết tương đối một bộ phận lớn lực.

Nhưng vậy Trần Trầm thì sao? Tới bây giờ đều chỉ sử dụng lực lượng pháp tắc, căn bản không vận dụng bản mệnh pháp bảo uy lực cường đại nhất, điều này nói rõ lực lượng của đối phương cao hơn hắn.

Mặc dù hắn là đệ tử thân truyền Tà Thần điện, nhưng cũng không tự đại đến khăng định ác chủ bài của mình nhiều hơn đối phương.

Thượng giới này lớn, rất nhiều người đều có kỳ ngộ của mình, cho dù là một tu sĩ bình thường đều phải cẩn thận đối đãi, huống chi Trần Trầm dám làm ra chuyện như vậy ở Tà Thần điện, hơn nữa còn chiếm được truyền thừa của điện chủ đời trước.

Nghĩ tới đây, trong lòng của hắn cũng đã đánh trống lui quân.

- U huynh, hà tất bị tâm tình của mình khống chế? Đánh thắng được thì đánh, đánh không được thì lui, đây là lẽ thường.

Bên kia Chu Thiên Cơ còn đang khuyên nhủ.

U Minh nghe đến đây triệt để hạ quyết tâm, sau khi né được cự nhân xương rồng công kích, cao giọng quát:

- Bỏ đi!

Vừa ra lệnh một tiếng, ba tu sĩ Hợp Thể của Tà Thần điện giống như đã sớm chuẩn bị kỹ càng nháy mắt bay ngược, cũng không lâu lắm đã bay ra khỏi phạm vi bão cát.

Chu Thiên Cơ theo sát phía sau, biến thân U Minh thì phụ trách đ oạn hậu, về phần những tu sĩ Phàn Thần kia, giờ phút này đã sớm toàn bộ ngã xuống.

Trần Trầm không trông chờ có thể một lần giết bọn họ, nhưng cũn g không rộng lượng đến mức mặc cho bọn hắn rời khỏi.

Không do dự, hắn trực tiếp bay lên trời, đuổi về phía mấy người đ ó.

Hắn vừa đuổi, mấy tu sĩ Tà Thần điện lập tức bị vòi rồng cát ngăn cản, tốc độ thoáng cái chậm lại.

U Minh then quá hoá giận, quay đầu cả giận nói:

- Trần Trầm, ngươi đừng coi là chúng ta sợ ngươi, nếu thật sự đán h nhau sống chết, chúng ta chưa chắc sẽ thua!

Trần Trầm thản nhiên trả lời:

- Ta biết, thì tính sao? Ta chính là muốn làm cho ngươi không đượ c tự nhiên.

- Ngươi!

U Minh giận không nhịn nổi, nóng lòng muốn quay đầu chiến thố ng khoái với Trần Trầm, ngược lại là Chu Thiên Cơ nhìn tương đ ối mở, một cách toàn tâm toàn ý tránh né vòi rồng cát, căn bản kh ông để ý tới bất cứ chuyện gì khác.

Hai bên bay đại khái mấy ngàn dặm, một đoàn người bị Trần Trầ m cuốn lấy, U Minh cần phải lưu lại ngăn chặn Trần Trầm, để cho người khác chạy trước.

Cuối cùng bàn về sức chiến đấu, hắn là mạnh nhất trong Tà Thần điện, chỉ có hắn lưu lại mới có thể đọ sức với Trần Trầm, nếu ba t

U sĩ Hợp Thế kia, bất kể là ai lưu lại đều sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

- Trần Trầm, người thắng được nhất thời, có thể thắng được cả đời sao? Sau lưng ta có Tà Thần điện, lần này tuy thất bại, nhưng lần sau ta sẽ dẫn tu sĩ Độ Kiếp Kỳ tới, đến lúc đó nhìn người còn có thể bình tĩnh như thế hay không!

U Minh vừa ngăn cản Trần Trầm công kích vừa uy hiếp nói.

- Lần sau người còn có thể tìm tới ta sao?

Trần Trầm bình tĩnh trả lời.

- Tà Thần điện chúng ta cường đại hơn tượng tượng của người nhiều, thật muốn đối phó một người, cho dù người là tu vi Đại Thừa cũng đừng mong chạy thoát! Trần Trầm, người đến từ một tiểu thế giới, không có bối cảnh gì, đối địch với Tà Thần điện chúng ta quả thực là ngu xuẩn!

U Minh nói.

Trần Trầm thấy ánh mắt lạnh lẽo của hắn, biết hắn không khoác lá c.

Tà Thần điện làm một siêu cấp đại tông môn, xác thực mạnh đáng sợ, nếu thật sự muốn đối phó hắn, hắn khẳng định chạy không thoát.

Trước đây không nghiêm túc đối phó hắn, có lẽ bởi vì không đánh, nhưng sau chuyện lần này, nếu có lần sau nữa, chỉ sợ sẽ không dễ dàng quá quan như vậy.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Trần Trầm ngoài miệng lại không buông tha người.

- U Minh, ta cũng coi là một nửa đồ đệ của đại diện chủ, nghiêm c hình mà nói là sư thúc của ngươi, ngươi lại nói như vậy với ta sao? Huống chi, ta đấc tội Tà Thần điện cái gì? Chờ rảnh rồi ta tìm cao tăng Tà Thần các ngươi điện nói chuyện, nhìn một chút có thể gia nhập Tà Thần điện các ngươi hay không, ta dù sao cũng lợi hại hơn ngươi, như thế nào đi nữa cũng có thể lẫn vào tốt hơn ngươi i?

- Ta khuyên ngươi bây giờ nên thành thật một chút, bớt sau này ta cho ngươi mặc tiểu hài!

U Minh nghe vậy giận không nhẹ, nhưng mà nghĩ lại thật là có khả năng.

Dù gì thì người này đạt được truyền thừa của điện chủ đời trước, biết Thôn Thần Bí Điển, lại thêm nắm giữ ba loại pháp tắc, tư chất như vậy đủ để gia nhập Tà Thần điện.

Về phần những chuyện lần trước xảy ra ở Tà Thần điện nghiêm c hình mà nói cũng không tạo thành tổn thất gì quá lớn đối với Tà Thần điện, những trưởng lão cao tăng kia cũng không phải là không thể nhẫn.

Nghĩ tới đây, hấn nóng lòng tại chỗ chụp chết người trước mặt này, hấn không cách nào tưởng tượng người này thành sư thúc của mình sẽ là tràng cảnh gì.

- Muốn gia nhập Tà Thần điện chúng ta? Ngươi nghĩ hay lắm!

U Minh tức giận không thôi, không ngờ lại kịch chiến với Trần Trầm.

Lúc trước Trần Trầm phải Phân Thần đối phó với ba Hợp Thể Tà Thần điện khác cho nên mới đánh ngang tay với hấn, giờ đây không còn những người khác quấy nhiễu, hấn buông tay hành động, U Minh sao có thể là đối thủ của hấn?

Cũng không lâu lắm đã bị hắn đánh thành trọng thương.

Âm!

Lại là một tiếng vang trầm, trường kiếm hắc sắc trong tay U Minh không thể chém xuống, cổ tay ngược lại đã trước bị Trần Trầm bắt được.

- Sư diệt, muốn đấu với sư thúc, người còn non lắm.

Trần Trầm vừa nói vừa thêm sức, rất nhanh cổ tay U Minh đã trụy đến âm thanh lộp bộp tiếng xương nứt.

Rất rõ ràng, trốn không thoát một đợt bị gãy xương.

U Minh xanh cả mặt, hắn không phải đau, mà là tức giận.

Trần Trầm này rõ ràng là cố ý, vừa rồi rõ ràng có cơ hội công kích phần bụng của hắn, nhưng vẫn cứ bắt cổ tay hắn, đây rõ ràng là muốn cho hắn khó xử!

- Người thực sự là... Khinh người quá đáng!

U Minh âm thanh khàn giọng quát, sau đó đột nhiên rút tay ra, một vết máu tươi bắn mạnh ra, một tay của hắn đã lưu tại trong tay Trần Trầm.

- Trần Trầm, người chờ đó cho ta! Thù này ta sớm muộn cũng sẽ báo!

Cổ tay U Minh phun ra máu tươi bỗng nhiên lấp lóe lên, tạo thành một đạo phù văn tụ hợp vào trong cơ thể hắn.

Sau một khắc, tốc độ của hắn bạo tăng, suu một tiếng quay người bay đi, tốc độ kia so với trước đó nhanh không chỉ bảy tám lần, cũ

ng không lâu lắm đã biến mất ở chân trời.

Trần Trầm cũng không tiếp tục đuổi theo, thủ đoạn bảo mệnh của người này quá mạnh, hẳn muốn giết cũng giết không được, có thể chặt đứt một tay của đối phương thì trong lòng hẳn cũng đã bớt được chút tức giận.

Nhưng đang lúc hẳn muốn vứt bỏ cánh tay ác tâm kia thì lại kinh hỉ phát hiện trên ngón áp út của cánh tay không ngờ lại có một chi ếc nhẫn trữ vật.

- Mẹ nó? Lần trước trên tay này không mang nhẫn trữ vật? Mà giờ hẳn lại đeo nhẫn trữ vật lên tay này, đây là làm nhắc nhở mình biết hối hận sau đó ửng à?

Trần Trầm kinh ngạc nói, nhưng mà, bất kể như thế nào, nhẫn trữ vật này hiện tại đã là của hẳn.

Không do dự, hẳn gỡ nhẫn trữ vật xuống, đang lúc hẳn muốn mở ra nhìn một chút thì lại phát hiện nhẫn trữ vật này không phải bình thường, trong đó bố trí trùng điệp trận pháp, muốn mở ra như nhẫn trữ vật bình thường, căn bản không làm được.

...

Một bên khác, U Minh đuổi kịp Chu Thiên Cơ và tu sĩ Hợp Thể Tà Thần điện khác.

Chu Thiên Cơ thấy U Minh bị chặt đứt một tay, hỏi:

- U huynh, người không sao chứ? Tay này của người?

- Không sao đâu, tay này ta bất cứ lúc nào cũng có thể khôi phục, nhưng mà bây giờ ta không nguyện ý.

Đáng tiếc duy nhất là ta tại lần trước cơ duyên kia cướp được nhữ

n trử vật kia mất đi, hiện tại có lẽ đã rơi vào trong tay Trần Trầm.

- U Minh tức giận nói.

- Là chiếc nhẫn trử vật mở không ra kia?

- Không sai, chính là cái đó, chờ lần sau tìm tới Trần Trầm này, ta sẽ thu hồi lại, bất kể như thế nào, thù này ta nhất định phải báo!

Chương 515: Lại Đến Dịch Thành

Chương 515: Lại Đến Dịch Thành

- Nhẫn trử vật này phức tạp như vậy, trong đó nhất định có thứ gì ghê gớm.

Trần Trầm nhìn nhẫn trử vật trong tay tự lảm bảm.

Đáng tiếc Lục Đậ lại đang ở chỗ phân thân, nếu không bằng vào thiên phú thần thông của Lục Đậ, hẳn là có thể phá vỡ cấm chế trong nhẫn trử vật này.

Giờ đây, trước mắt cũng chỉ có thể đặt trên người.

Trần Trầm thu hồi nhẫn trử vật, đành hoàng trở về địa cung.

Thiên Hạc hình như vẫn luôn quan chiến, thấy Trần Trầm trở về, nói mấy ý kiến có liên quan đến chiến đấu.

Không thể không nói Chân Linh sống trên đời nhiều năm như vậy, kiến thức thật sự là rộng hơn hẳn nhiều lắm, kinh nghiệm chiến đấu cũng xa không phải hẳn có thể so sánh, Thiên Hạt chỉ thuận miệng nói đã giúp Trần Trầm hiểu ra.

...

Một bên khác.

Phân thân của Trần Trầm tự nhiên cũng cảm ứng được mọi việc xảy ra ở hẳn hải đại sa mạc, khiến hẳn cần phải càng điệu thấp.

Trải qua trận này, hẳn xem như triệt để đắc tội Tà Thần điện, hơn nữa đắc tội có danh tiếng, lấy phong cách hành sự của Tà Thần đi ện, sớm muộn cũng sẽ tìm tới cửa tính sổ với hẳn.

Đi tìm bản thể còn chưa sao, dù gì thì bên cạnh còn có Chân Linh, nhưng nếu tìm tới phân thân này của hẳn, vậy phân thân này của hẳn tám chín phần mười sẽ bị hủy.

Trước đây khi không có phân thân, hẳn không cảm thấy phân thân có gì tốt, giờ đây cảm nhận được chỗ tốt của phân thân, hẳn không nỡ tùy ý vứt bỏ phân thân này.

Nghĩ tới đây, hẳn theo bản năng lại đổi một gương mặt khác, sau đó tiếp tục tìm kiếm mỏ Linh Thạch.

Hiện tại nhiệm vụ chủ yếu của phân thân này chính là tìm kiếm mỏ Linh Thạch, lấy Linh Tinh, mà có Linh Tinh hẳn có thể cung cấp Âm Dương cung vận chuyển liên tục.

Đáng tiếc là hẳn đi ra ngoài nhiều ngày như vậy, Linh Tinh không lấy tới bao nhiêu, Linh Thạch cực phẩm ngược lại là làm một đống lớn.

Giờ đây hẳn đang tiến về Dịch thành, muốn dùng Linh Thạch cực

phẩm mua một nhóm Linh Tinh ở nơi đó, cho dù giá cả thua thiệt một chút cũng không quan trọng.

Nửa ngày sau, Trần Trầm đã đến Dịch thành.

So với hơn một năm trước, Dịch thành hình như lại phồn hoa hơn không ít, chưa nói đến tu sĩ lui tới, mà trên đường cái cửa hàng cũng nhiều hơn rất nhiều, không thể không nói Đan Hà tông này rất có khiêu buôn bán.

Nếu muốn mua Linh Tinh, Trần Trầm trước tiên nghĩ đến tự nhiên là phòng đấu giá lớn nhất trong thành Dịch Hành điện, lúc trước hẳn đã ở nơi này chụp xuống một nửa còn lại của Vấn Tâm Bi, nhờ vào đó nắm giữ một chi pháp tắc.

Giờ đây Vấn Tâm Bi đã trở thành trấn tông chi bảo của Lê Tiên tông, đoạn thời gian trước còn trợ giúp người sư tử kia của Lê Tiên bước vào Hợp Thể cảnh.

- Tiền bối, ngài đã tới, hơn một năm không gặp, ngài vẫn chói lợi như cũ!

Đi tới cửa ra vào của Dịch Hành điện, nữ tu lần trước lập tức tiến lên nghênh đón.

Trần Trầm cảm ứng một thoáng diện mạo bây giờ của mình, là bộ dáng thế ngoại cao nhân kia, khó trách nữ tu này còn nhớ rõ, diện mạo này quả thật rất dễ để lại ấn tượng tốt.

- Ha ha, tiểu hữu quá khen.

Trần Trầm nhạt cười nói.

Nữ tu kia hết sức ân cần nói:

- Tiền bối, lần này tới có cần gì không? Qua hai ngày nữa Dịch H

ành điện chúng ta sẽ cử hành một lần buổi đấu giá lớn, lớn hơn lần trước người đến tham gia kia! Nếu người có hứng thú, không ngại trong thành chờ hai ngày!

Trần Trâm nghe vậy hơi kinh ngạc, khó trách cảm giác người trong thành hơi nhiều, thì ra Dịch Hành điện sắp cử hành buổi đấu giá lớn.

Nhưng nói thật, hẳn không quá có hứng thú, đã nhìn thấy loại pháp bảo như Âm Dương cung, lại có bản mệnh chi bảo có tên trên Luyện Khí bảng, các bảo vật khác vẫn đúng là không cách nào làm cho hắn động tâm.

- Tiểu hữu có thể cho ta một phần danh sách vật phẩm bán đấu giá, về phần lần này ta đến chủ yếu là muốn đổi chút Linh Tinh, quý phòng đấu giá có sao?

Trần Trâm nói xong, trên mặt nữ tu kia lộ ra vẻ làm khó.

- Hối đoái Linh Tinh... Phòng đấu giá chúng ta dự trữ cũng không nhiều, mà tỉ lệ đổi là một vạn hai ngàn viên Linh Thạch cực phẩm đổi một viên Linh Tinh, nếu Linh Tinh thuộc tính thì phải đến một vạn năm ngàn viên Linh Thạch cực phẩm.

Sau khi nữ tu báo ra giá tiền này bắt đầu quan sát sắc mặt Trần Trâm, nói thật, giá tiền này có chút hơi cao, nhưng không có cách, Linh Tinh này thật sự là quá khan hiếm.

Nàng sợ tiền bối này trở mặt sau đó chạy trốn, nhưng mà Trần Trâm bình tĩnh vượt quá dự kiến của nàng.

- Một vạn hai, một vạn năm? Phòng đấu giá các người có thể đổi bao nhiêu thì đổi bấy nhiêu cho ta.

- Tiền bối, người thật sự là có bao nhiêu cũng lấy bấy nhiêu? Tuy chúng ta dự trữ không nhiều, nhưng bảy tám trăm viên vẫn là có!

Nữ tu kia cả kinh nói.

Trần Trâm suy nghĩ một chút, Đan Hà tông này lợi hại hơn nữa dường như cũng không có tu sĩ Độ Kiếp, mà trong Dịch thành này cũng càng không có, đã như vậy, hấn cũng cũng không cần phải điệu thấp.

- Ta muốn hết.

- Vâng... Ta sẽ xin phép lão bản một chút, tiền bối, hay là người trước theo ta đi vào trong ngôi!

Nữ tu ngốc trệ một hồi sau đó hồi thần lại, cực kỳ hưng phấn nói.

Trần Trâm không từ chối, theo nàng đi vào phòng đấu giá.

Nửa khắc đồng hồ sau, hấn đã nhìn thấy lão bản của phòng đấu giá này, lão bản là một trung niên tu sĩ, mang y phục Luyện Đan sư Đan Hà tông, xem ra hơn phân nửa là làm công cho Đan Hà tông.

Nhưng mà tu vi lại đạt tới Hợp Thể sơ kỳ, loại tu vi này làm lão bản phòng đấu giá Dịch thành có thể thấy được thực lực của Đan Hà tông cường đại cỡ nào.

- Tiền bối, người muốn tất cả Linh Tinh của chúng ta?

.

- Không sai, có đôi không?

Trần Trâm cười hỏi.

- Đôi! Đôi!

Lão bản liên tục gật đầu, tiếp đó cẩn thận từng li từng tí từ trong n

gực móc ra một chiếc nhẫn trữ vật.

Trần Trầm tiếp nhận cảm ứng một phen, trong đó có bảy trăm Linh Tinh đủ loại, tương đương khoảng một ngàn vạn Linh Thạch cực phẩm.

Trừ cái đó ra, hẳn còn cảm ứng được lúc này gian phòng ngoài có một đoàn tu sĩ căng thẳng trấn giữ, xem bộ dáng là sợ giao dịch xảy ra chuyện, hoặc là gặp được lừa đảo mà chuẩn bị.

Trần Trầm cười nhạt một tiếng, lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật, phóng tới trong tay lão bản.

- Trong này có một ngàn vạn Linh Thạch cực phẩm, lần giao dịch này hoàn thành, ta hi vọng lần sau người có thể cho ta một giá cả càng thỏa đáng hơn.

Lão bản kia kiểm tra một phen, thấy số lượng không sai, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười hoà nhã.

- Đó là tự nhiên, đó là tự nhiên, giao dịch với Dịch Hành điện chúng ta nhiều linh thạch như vậy, đã đủ để trở thành khách nhân tôn quý nhất của Dịch Hành điện chúng ta, lần sau lại hồi đoái Linh Tinh, chúng ta tuyệt đối có thể ưu đãi cho ngài vừa ý.

Trần Trầm vừa ý cười cười, thu nhẫn trữ vật chứa bảy trăm Linh Tinh vào, ngay sau đó muốn quay người rời khỏi.

Thấy Trần Trầm thỏ hào như thế, lão bản tự nhiên không nguyện ý thả một khách hàng lớn như thế đi, tranh thủ thời gian ngăn lại nói:

- Tiền bối không định tham gia đấu giá hội ba ngày sau sao? Trong đó có không ít trân bảo, ta nghĩ khẳng định sẽ có thể thỏa mãn được tiền bối người!

- Trân bảo ta thấy cũng nhiều, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Trần Trâm hơi hợt nói một câu, tiếp đó đứng lên.

Lúc này lão bản lấy ra một ngọc giản đưa đến trong tay Trần Trâm.

- Tiền bối, trong ngọc giản này có chi tiết về vật phẩm bán đấu giá của lần đấu giá này, so ngọc giản bình thường ở ngoại giới thì giá trị thiệu càng thêm hoàn thiện, người xem một chút?

Trần Trâm thịnh tình không thể chối từ, nhận lấy ngọc giản kia.

Lấy ra xem xét, trong thật có chút trân bảo, nhưng còn chưa tới tình trạng có thể làm cho hấp động tâm.

Nhưng chờ hắn nhìn thấy cái cuối cùng, sắc mặt lại đột nhiên biến đổi.

Bởi vì cái cuối cùng kia viết là “tung tích của Luyện Khí bảng thứ chín mươi chín Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm”.

Ngắn ngủi một dòng chữ này đã thành áp lực hội đấu giá lần này, hơn nữa giá khởi đầu cách đạt tới một trăm vạn cực phẩm Linh Tinh.

Chương 516: Tu Sĩ Kỳ Quái

Chương 516: Tu Sĩ Kỳ Quái

- Tình báo này cũng có thể bán sao? Hơn nữa vạn nhất tình báo đó là giả thì làm sao?

Trần Trâm cố nén bất an trong lòng, cười hỏi.

Lão bản cười ha ha, như đã tính trước nói:

- Yên tâm, người bán tình báo cho chúng ta đã thế chấp tiền, nếu hấn dám hồ ngôn loạn ngữ, vậy chúng ta sẽ bồi thường cho người mua, như thế nào? Tiền bối, người cảm thấy hứng thú đối với tình báo này?

- Là có chút, người có thể giới thiệu cận kề cho ta một chút về Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm này sao?

Trần Trâm bất động thanh sắc hỏi.

- Tất nhiên có thể, Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm này là như vậy...

Lão bản bắt đầu một năm một mười giới thiệu, cuối cùng, hấn cho ra một kết luận.

- Tiền bối, kiếm này rõ ràng không phải ở trong tay đại tông môn, ta thấy có thể cầu được!

Ánh mắt Trần Trâm ngưng trọng gật đầu.

Hấn không ngờ người Thượng giới này lợi hại như thế, tuy đoạn thời gian trước Luyện Dương đề cập chuyện Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm với hấn, nhưng hấn thực ra cũng không quá để ở trong lòng.

Nhưng thời gian mới hơn một tháng, ngoại giới đã lật ra chuyện ở vùng hẻo lánh xuất hiện Vạn Hóa Thần Kim và Linh Lung Thần

Kim.

Đồng thời suy đoán ra hai nguyên vật liệu này có quan hệ với Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm kia.

Không có cách, hai chuyện kia khởi nguồn quá gần, mà chuyện đó mới trôi qua không bao lâu, Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm lại hoành không xuất thế, cái này muốn không cho người liên hệ tới cũng khó.

Vùng hẻo lánh, Thao Thiết...

Hai chữ máu chốt này đủ để cho những cường giả kia suy đoán ra thực lực của chủ nhân chuôi kiếm này không mạnh, đồng thời xuất hiện một chút ý niệm không chính đáng.

- Không biết người kia có thể cung cấp tin tức gì?

Trần Trầm trầm nghĩ trong lòng, mơ hồ có chút lo lắng.

Nếu đối phương dám lấy ra tin tức này lên đấu giá hội, vậy tám chín phần mười là chắc chắn.

Tin tức kia sẽ không nhắm thẳng vào hắn chứ?

Nghĩ tới đây, hắn không tham gia buổi đấu giá này cũng không được.

- Tiền bối... Tiền bối, thế nào? Có hứng thú sao?

Lão bản thấy Trần Trầm ngẩn người, nhỏ giọng hỏi.

- Đồ vật trên Luyện Khí bảng, ta đương nhiên có hứng thú, đã như vậy, ta sẽ chờ lâu mấy ngày, người đi làm việc của người đi.

Sau khi Trần Trầm lấy lại tinh thần, lộ ra thần sắc có chút hăng há

i.

- Vậy ta sẽ an bài chỗ ở cho ngài!

Lão bản hào hứng nói.

Nhưng mà đúng vào lúc này, một nữ tu nhanh chóng đi đến, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói một câu.

- Lão bản, Đại sư tử tới, sắp tới cửa!

Nghe nói như thế, lão bản kia thần sắc biến đổi nói:

- Các người ra đi nghênh đón, ta trước an bài chỗ ở cho vị tiền bối này.

Trần Trầm thấy vậy kinh ngạc nhìn hắn một cái, nhưng mà rất nhanh đã nghĩ thông suốt.

Tuy vị đại sư tử kia quan trọng, nhưng còn không sánh được quý khách như hắn.

Hơn nữa lão bản này chính là tu sĩ Hợp Thể, địa ở tại Đan Hà tông khá cao, có lẽ đã cũng không cần thiết nghênh đón Đại sư tử gì đó.

Đại sư tử?

Nhắc đến xưng hô này, Trần Trầm đột nhiên nhớ tới một việc, ngay sau đó hắn hỏi:

- Lão bản, ta nghe nói nữ nhi của tông chủ các người tu luyện xảy ra chút vấn đề, yêu cầu tu sĩ Hợp Thể trở xuống, nắm giữ một chi pháp tắc trợ giúp, việc này giải quyết rồi sao?

- Giải quyết, thực ra cũng chưa nói tới giải quyết, tiểu nha đầu kia

lại đột nhiên tốt, hắc, hiện tại sắp đến Dịch Hành điện này, chính là
à tiểu nha đầu kia.

Lão bản chất phác cười nói.

Đột nhiên tốt?

Trong lòng Trần Trầm cười lạnh, càng kết luận chuyện lần kia là
dùng để dụ hắc mã câu.

Chỉ là không biết rõ nếu lúc trước hắc mã đi, giờ đây sẽ là quang cảnh
h gì.

Thừa dịp làm sinh ý vừa rồi, lão bản này còn có chút ít ấn tượng t
ốt đối với mình, Trần Trầm cười hỏi:

- Đạo hữu, phía sau Đan Hà tông các ngươi có chỗ dựa gì à? Nếu
như không có chỗ dựa, chắc chắn không cầm xuống một thành trì
to lớn như thế.

Lão bản kia nghe nói Trần Trầm hỏi thăm chuyện tư mật như thế,
đầu tiên là sững sờ, sau đó cũng không che giấu, cười nói:

- Không dối gạt ngươi, sau lưng chúng ta là Thiên Ma thành... Né
u không phải nhờ có Thiên Ma thành, Đan Hà tông chúng ta tuyệt
đối không thể nào phát triển thành quy mô như hiện tại.

Thiên Ma thành!

Vẻ mặt Trần Trầm biến đổi, chuyện này không giống như trong tư
ởng tượng của hắc mã.

Thì ra hắc mã tưởng rằng người đứng phía sau điều khiển là Tà Thần
điện, không ngờ lại là Thiên Ma thành.

Thế nhưng Thiên Ma thành không có lý do hại hắc mã... Vậy thì dùn

g nữ nhi của tông chủ Đan Hà tông dẫn dụ hắn đi ra là có ý gì?

Bất kể như thế nào, hắn phải xem nữ nhi của tông chủ kia, có phải hoàn mỹ không một tí vết giống như trong lời đồn hay không.

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm cười nói với lão bản:

- Đạo hữu, ta đi ra ngoài một chút, nhìn xem có thể gặp được một chút vật liệu cần thiết hay không.

- Tiền bối, mời ngài!

Lão bản cung kính nói.

Trần Trầm nghe vậy cũng không dừng lại, trực tiếp đi ra khỏi phòng, cũng không lâu lắm, hắn đã đi tới ngoài Dịch Hành điện.

Chỉ mấy hơi thở sau, trên bầu trời có một đạo tường vân rơi xuống, ba thân ảnh tịnh lệ từ trong mây đi ra.

- Mẹ nó, cũng thật là danh bất hư truyền!

Thấy một nữ tu chính giữa khí chất siêu phàm thoát tục, trong lòng Trần Trầm nhìn không được tán thưởng một câu.

- Vương sư thúc, cha ta nói ta đến gặp mặt người kia!

Sau khi khí chất nữ tu rơi xuống đất dịu dàng nói, cũng không lâu lắm, lão bản đã từ trong Dịch Hành điện đi ra.

Rất rõ ràng, Vương sư thúc trong miệng khí chất nữ tu kia chính là à hắn.

- Chát nữ, gặp hắn một lần? Nhưng hắn không nguyện ý gặp người.

Lão bản có chút khó khăn nói.

- Cha ta nói, tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không trở lại, nếu hấn có thể thôi diễn ra tin tức của Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm, nói không chừng cũng có thể thay chúng ta giải quyết nhiệm vụ của Thiên Ma thành đưa ra, cho nên bất kể như thế nào, ta nhất định phải gặp hấn một lần!

Khí chất nữ tu không chút nào cấm kỵ nói, lão bản thấy vậy không thể làm gì khác hơn là ngênh đón nàng vào trong Dịch Hành đi ện.

Thần thức của Trần Trầm đi vào theo, chỉ thấy một đoàn người cũn không lâu lắm đã đi vào một phòng khách.

Trong phòng khách có một trung niên tu sĩ, mặt mũi tràn đầy đều là đường vân hắc sắc như là ác quỷ, hấn đang ngồi ngay ngắn tu luyện.

Nói thật, Trần Trầm xem ra loại người có bề ngoài thế này căn bản không cách cùng thôi diễn ra bất cứ chuyện gì.

Nhưng thiên hạ lớn không thiếu cái lạ, ai có thể nói rõ được đây?

- Tiền bối, gia phụ nói, chỉ cần người nguyện ý giúp ta tìm một người, Đan Hà tông chúng ta nguyện ý ra giá hai trăm Linh Tinh.

Khí chất nữ tu thi lễ một cái, cung kính nói.

- Tìm người? Như thế nào, các người đột nhiên tin tưởng ta? Tin ta hiểu được thôi diễn nhất đạo?

Trung niên tu sĩ sâu kín nói, trong giọng nói tràn đầy khinh miệt và khinh thường.

Phải biết, lúc trước hấn đến nơi này đã gặp không ít hiểu lầm.

- Tiền bối nói đùa, chúng ta vẫn luôn rất tin tưởng ngươi!

Khí chất nữ tu mặt dạn mày dày nói.

- Ha ha, lúc trước các ngươi khịt mũi coi thường đối với phán đoán của ta, thậm chí còn muốn đuổi ta đi.

- Giờ đây muốn ta giúp tông môn các ngươi cũng không phải không được, nhưng phải bỏ ra một chút đại giới!

Trung niên tu sĩ cười ha ha, thần tình đầy ý vị chơi đùa, ánh mắt tinh minh quan sát trên mình khí chất nữ tu, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên một tia tà quang.

Khí chất nữ tu thấy vật giết mình, nhưng cái này dù sao cũng là nhiệm vụ phụ thân an bài, cho nên nàng không thể làm gì khác hơn hỏi:

- Tiền bối ngươi muốn cái gì? Chỉ cần là thứ Đan Hà tông chúng ta có, nhất định sẽ cho!

- Rất đơn giản, ta muốn ngươi, từ nay về sau ngươi làm đạo lữ của ta. Thế nào?

Trung niên tu sĩ bình thản nói, thần tình càng cao ngạo.

Chương 517: Chân Linh Thiên Khuyển

Chương 517: Chân Linh Thiên Khuyển

- Cái gì?

Khí chất nữ tu không dám tin kinh hô một tiếng.

Tu sĩ đáng đáp kỳ quái trước mặt này muốn xấu bao nhiêu thì xấu bấy nhiêu, lại còn muốn làm đạo lữ, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Trung niên tu sĩ thấy vậy cũng không tức giận, thản nhiên nói:

- Không phải trước đây ngươi lấy điều kiện làm đạo lữ hấp dẫn người kia tới sao? Kết quả người ta căn bản không để ý, giờ đây ta có thể giúp ngươi tìm ra hắn, ngươi làm đạo lữ cho ta lại thế nào? Chẳng lẽ ngươi còn muốn nói chuyện gì với ta nữa sao?

- Ngươi! Làm càn!

...

Trần Trầm nghe đến đó phía sau đã nghe không được, rất rõ ràng là có người bày ra trận pháp ngăn cản thần thức.

- Nếu sớm biết là mưu kế của Thiên Ma thành, ban đầu ta đã cứu nàng rồi...

Ách, dường như ta đã có đạo lữ, mà thôi, coi như ta chưa từng có ý nghĩ này.

Trong lòng Trần Trầm trầm nghĩ, sau đó lấy lại tinh thần tranh thủ thời gian hừ hai tiếng.

Tuy phía sau nghe không được, nhưng đoạn đối thoại này cũng đã cho hắn rất nhiều tin tức.

Trung niên tu sĩ kia có lẽ sở trường thôi diễn chi đạo, đồng thời đã cho Đan Hà tông thấy được một chút đầu mối.

Không thể không nói người coi số mạng thật sự là nổi tiếng, vô luận là ở kiếp trước hay là ở nơi này đều như thế.

Mà trung niên tu sĩ này bề ngoài xấu xí, trên mặt tràn đầy phù vân, cứ như vậy còn dám yêu cầu nữ nhi của tông chủ Đan Hà tông làm đạo侣 của hắn, quả thực là lòng tự tin bạo rap.

Chỉ là không biết rõ trung niên tu sĩ này có phải là thật có bản sự hay không?

Nghĩ tới đây, Trần Trầm bắt đầu hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, gần đây có ai biết thuật tính toán không?

- Không.

- Mẹ nó?

Nghe được đáp án này, Trần Trầm có chút không dám tin.

Chẳng lẽ trung niên tu sĩ kia là luồng gạt?

Không do dự, hắn lại hỏi:

- Gần đây có người biết tin tức Vạn Hóa Thần Phong sao?

- Có, hướng Đông Nam cách kí chủ bốn trăm mét Chân Linh Thiên Khuyển.

Chân Linh Thiên Khuyển...

Nghe được cái tên này, khóe mắt Trần Trầm co quắp xuống, hướng Đông Nam của hắn chính là nơi ở của trung niên tu sĩ kia.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, gia hỏa này không ngờ là một Chân Linh, nhưng mà nhìn tu vi, có lẽ Chân Linh này còn chưa trưởng thành, về phần vì sao có thể hoá hình, hẳn là có cơ duyên khác.

- Vì sao gia hỏa này có tin tức của Vạn Hóa Thần Phong? Chẳng lẽ dựa vào mũi?

Trần Trầm trầm mặc vẫn không có cách giải, dứt khoát từ trong n hẫn trữ vật lấy ra quyển sách bắt đầu nhìn lại.

Trong quyển sách này giới thiệu cặn kẽ đủ loại Chân Linh, Trần Trầm tìm kiếm chỉ chốc lát đã tìm được tin tức có liên quan với Chân Linh Thiên Khuyển.

Sau khi xem xong, hẳn đã có am hiểu nhất định đối với Thiên Khuyển, sức chiến đấu cái bản thân Thiên Khuyển thực ra đồng thời không mạnh, mạnh chính là cái mũi của nó, có thể truy tung khoảng cách cực kỳ xa, thậm chí Thiên Khuyển trưởng thành có thể truy tung một giới.

Nhưng mà so với hệ thống, nó có một nhược điểm.

Hệ thống có thể mắt nhắm trực tiếp truy tung, nó muốn truy tung t rước hết trước đó ngửi qua hương vị của đồ vật đó mới có thể.

Cho nên dưới tình huống bình thường nó chỉ có thể truy tung đồ vật đã tiếp xúc qua, mặc dù như thế, loại năng lực này cũng đã cực kỳ nghịch thiên, rất nhiều đại năng rất ưa thích nuôi loại Chân Linh này.

- Cũng không biết Thiên Khuyển này có chủ nhân hay không, ha ha, một Chân Linh mà còn muốn tìm tu sĩ làm đạo侣, thật sự là một sắc cầu.

Trong lòng Trần Trầm xem thường, sau đó nhin không được bao t

rùm ngoài Vạn Hóa Thần Phong một tầng linh khí thật dày.

Giờ đây hấn ở gần con chó này như vậy, nếu như bị phát hiện thì rất khó lường.

...

Ở lại phòng đấu giá hai ngày, thuận tiện lại ở trong Dịch thành mua một chút tài nguyên, đấu giá hội thanh thế to lớn lần này sắp bắt đầu.

So với lần trước, sân bãi lần này lớn hơn không ít, nhưng vẫn không có đại sảnh, toàn bộ đều là bao gian.

Trần Trầm làm khách quý, ở trong một bao gian xa hoa, có chút vị tử tế.

Tuy quy mô của buổi đấu giá này lớn hơn so với lần trước mấy lần, nhưng đại bộ phận cũng đều là vật liệu tu sĩ Phân Thần cảnh cấp thấp, như bảo vật tu sĩ Hợp Thể cảnh cần thì ít càng thêm ít, nhưng cảnh hi cần vừa xuất hiện sẽ dẫn tới một hồi truy đuổi.

Nhưng những vật này đối với hấn đồng thời không có ý nghĩa gì.

Thực ra hấn sớm đã nghĩ đến loại tình huống này, dù gì thì người mạnh nhất Đan Hà tông cũng chỉ là Hợp Thể kỳ, nếu có bảo vật trên Hợp Thể kỳ thì sao lại cần tới đấu giá?

- A, bất tri bất giác, ta cũng đã là một trong những tu sĩ cấp cao... đồ vật tu sĩ Hợp Thể kỳ dùng ta đều coi thường.

Trần Trầm yên lặng cảm thán, ước chừng chờ đợi một canh giờ, đấu giá hội tiến vào khâu cuối cùng, đấu giá sư bắt đầu đấu giá vật phẩm cuối cùng, cũng chính là tình báo có liên quan tới Vạn Hóa Thần Phong.

Mà Trần Trầm ngồi ở chỗ này chờ một canh giờ, cũng chính là chờ tình báo này.

- Các vị tiền bối, vật phẩm cuối cùng này tương đối đặc biệt, là một tình báo có liên quan tới Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm vừa leo lên Luyện Khí bảng.

- Mọi người đều biết, bảo vật này cũng không phải xuất phát từ tay đại tông môn, mà được luyện chế ở vùng hẻo lánh, hiện tại có lẽ tại trong tay một tu sĩ Hợp Thể cảnh trở xuống.

Nếu các vị có thể đạt được tình báo này, đồng thời có kiên nhẫn, hoàn toàn có hi vọng đoạt được món bảo vật này...

Đấu giá sư một trận mê hoặc, nói tắt cả bao gian tu sĩ nhiệt huyết sôi trào.

Dù gì thì đây cũng là bảo vật trên Luyện Khí bảng, sau khi đạt được không thể dừng mình dùng, mà dâng ra, vậy cũng đã đủ cho mình hưởng thụ cả đời.

- Giá khởi đầu, một trăm vạn Linh Thạch cực phẩm!

- Một trăm hai mươi vạn!

- Một trăm năm mươi vạn!

...

- Hai trăm vạn!

Một trận cạnh tranh sau đó, giá cả thi đua rất nhanh đạt tới ba trăm vạn, sau đó âm thanh mới trở nên thưa thớt.

Trần Trầm ngồi trong bao gian một cái, Linh Tinh hẳn thiếu một chút, nhưng Linh Thạch cực phẩm là cái thứ gì? Chỉ là một chút tả

ng đá vụn mà thôi, hẳn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

- Năm trăm vạn.

Bình tĩnh ra cái giá tiền này, tất cả bao gian thoáng cái yên tĩnh lại.

Năm trăm vạn Linh Thạch cực phẩm, tu sĩ Hợp Thể cảnh đều ra không nổi, cái này vượt qua thân gia của đại đa số người ngồi đây, một chút người cho dù không cam lòng thì cũng không có biện pháp.

- Còn có vị tiền bối nào ra giá cao hơn không?

Đấu giá sư hỏi.

Vẫn như cũ là hoàn toàn yên tĩnh.

- Vậy tình báo này sẽ bán ra giá năm trăm vạn Linh Thạch cực phẩm cho vị tiền bối kia!

Đấu giá sư giải quyết dứt khoát, Trần Trầm trong bao gian thì đuổi đi lung một cái.

Vấn đề chỉ cần dùng Linh Thạch có thể giải quyết, đối với hắn đề u không là vấn đề, hắn ngược lại muốn xem thử con chó kia có thể cho hắn tình báo gì.

...

Cũng không lâu lắm, nữ tu phòng đấu giá đi vào bao gian, ánh mắt nhìn Trần Trầm như là nhìn một núi Linh Thạch, trong mắt tràn đầy kính sợ và sùng bái.

- Tiền bối, tình báo người đấu giá kia nguyên bản chúng ta sẽ cung cấp ngọc giản tình báo của người khách quý kia cho người, như

ng khách quý đó tạm thời thay đổi ý muốn, nói muốn chính miệng nói cho người, cuối cùng người bỏ ra giá trên trời năm trăm vạn Linh Thạch cực phẩm như vậy.

- Chính miệng nói cho ta biết? Cũng tốt.

Nói thật, Trần Trầm cũng muốn chính diện giao lưu trao đổi với Thiên Khuyển kia, xem thử gia hỏa này biết rõ cái gì.

Tình báo thứ này cũng không phải bảo vật gì, chỉ có thể giao cho một người, nếu có thể, hẳn phải nghĩ biện pháp ngăn chặn miệng con chó này lại.

- Vậy để ta mời hắn đến bao gian này của người, người thấy có được không?

Nữ tu cẩn thận từng li từng tí hỏi.

- Có thể, người nói hắn đến đây đi.

Trần Trầm cười nói.

Nữ tu nghe vậy đi nhanh ra ngoài, ước chừng qua thời gian một khắc đồng hồ đã dẫn trung niên tu sĩ kia vào.

Trung niên tu sĩ chính là Chân Linh Thiên Khuyển, vừa rồi vào bao gian đã quan sát tỉ mỉ Trần Trầm, trong ánh mắt ngoài trừ hiếu kỳ ra còn có một tia cảnh giác như có như không.

- Ta sẽ không quấy rầy hai vị tiên bối, nếu hai vị tiên bối có nhu cầu gì, dùng lệnh bài truyền tin trên bàn tay ta là được rồi.

Nữ tu dứt lời quay người rời đi, đồng thời ba một tiếng đóng cửa lại.

Chân Linh Thiên Khuyển thì chậm rãi ngồi xuống phía trước Trần

Trầm, một người một chó nhìn nhau, trong bao gian lâm vào an tĩ nh quý dị.

Chương 518: Múa Búa Trước Cửa Lỗ Ban

Chương 518: Múa Búa Trước Cửa Lỗ Ban

Yên lặng thật lâu, thấy không khí dần xấu hổ, Trần Trầm mở miệng trước.

- Không biết đạo hữu xưng hô như thế nào?

- Quyên Thiên.

Thiên Khuyến sâu kín nói, ánh mắt từ đầu đến cuối đều không hề rời khỏi mặt Trần Trầm.

- Thì ra là Quyên Thiên đạo hữu, người có thể gọi ta là Thiên Vận Tử, giờ đây ta có một vấn đề, không biết đạo hữu người có từng nói tin tức của Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm cho người khác chưa?

Trần Trầm bị hắn nhìn chăm chăm cũng không khẩn trương, mà t ựa lên đệm ghế, cực kỳ thoải mái hỏi.

- Không, các hạ người rất hi vọng nghe được đáp án này?

Thiên Khuyến dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ một thoáng mặt bàn, ngữ khí lãnh đạm nói.

Trần Trầm nghe ra lời này có ý tứ gì khác, trực tiếp hỏi:

- Ô? Có gì nói lời ấy?

Quyền Thiên càng thông dong, giống như cười mà không phải cười nói:

- Ta tu là thôi diễn chi đạo, các hạ có bí mật gì, đều không thể gạt được ta, ha ha, không thể không nói các hạ cái này tiêu năm trăm vạn Linh Thạch cực phẩm này đáng giá.

Trần Trầm nghe đến đây trong lòng khinh thường, dựa vào mũi thì nói dựa vào mũi, còn cái gì thôi diễn chi đạo, thật là biết thiếp và ng trên mặt mình!

- Người chính là chủ nhân của Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm kia? Không ngờ người cũng dám xuất hiện ở đây, còn tiêu năm trăm vạn Linh Thạch cực phẩm mua tin tức này của ta.

Thiên Khuyển gặp vẻ mặt Trần Trầm cũng không có bao nhiêu thay đổi, dứt khoát nói thẳng ra, dứt lời hất một mắt mong đợi nhìn chăm chăm Trần Trầm, muốn từ trên mặt Trần Trầm nhìn thấy khiếp sợ và khó có thể tin.

Nhưng mà sắc mặt Trần Trầm lại không có chút biến hóa nào, ngược lại là bình tĩnh uống một ngụm trà, cái này ngược lại làm cho Thiên Khuyển có chút không nghĩ ra được.

Còn này nơi này là địa bàn của Đan Hà tông, sẽ không có người gây sự, nếu không thì hẳn đều muốn chạy trốn.

- Ta chỉ cần truyền tin tức này ra, người không thể không có Dịch thành này! Nhưng ta cũng có thể không truyền ra ngoài, chỉ cần người đánh đổi khá nhiều! Nắm giữ loại pháp bảo Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm này, có lẽ thân gia người không ít đúng không?

ng?

Thiên Khuyển bu lại, hạ giọng nói, nói ra mục đích của mình.

Hắn sinh ra ở vùng hẻo lánh, từng đi qua nơi Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm ra mắt, bởi vậy bắt được một chút mùi của Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm, vốn hắn muốn bằng vào cái này lăn lộn kiếm chút chỗ tốt, chưa từng nghĩ hôm nay không ngờ lại ngửi được Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm ở gần đây, khiến hắn cực kỳ khiếp sợ.

Cho nên vừa rồi đi vào nhìn thấy Trần Trầm, trong lòng của hắn cực kỳ căng thẳng, đến bây giờ mới dần yên tĩnh trở lại.

Nghe được ngữ điệu dọa dẫm này, lông mày Trần Trầm nhíu lại nói:

- Nói cho người một chuyện, thực ra ta tu cũng thôi diễn chi đạo.

Thiên Khuyển nghe được vậy sững sờ, sau đó sắc mặt dần trở nên xấu xí, hỏi:

- Người muốn nói cái gì? Nói thẳng đi!

- Nói thẳng? Được, vậy ta sẽ không khách khí, cái mũi chó này của người thật là linh!

Trần Trầm mãnh liệt đứng lên, ngón tay chỉ mũi Thiên Khuyển quát.

Hắn cử động này thế dọa Thiên Khuyển phát sợ, cả người trực tiếp nhảy dựng lên, nếu không phải nhát gan, hắn đã nóng lòng duỗi tay ra bịt miệng Trần Trầm lại.

Loại lời này có thể nói lớn tiếng như vậy sao? Nếu tin tức hắn là Thiên Khuyển lộ ra ngoài, không đến phút đồng hồ sẽ bị đại năng

bắt đi làm súng vật? Tuy theo đại năng lẫn lộn cũng không tệ, nhưng hấn bây giờ còn chưa sống đủ lâu, sao có thể mất đi tự do?

- Tiền bối, nhỏ giọng một chút, nhỏ giọng một chút, không ngờ gặp được cao nhân như người, là ta múa rìu trước mặt Lỗ Ban!

Thiên Khuyển vừa làm thủ thế im lặng vừa quay đầu nhìn cửa phòng, thấy không có người nào đi vào mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà trên mặt hấn cũng xuất hiện một tầng mồ hôi rậm rạp.

Vốn chỉ muốn hù dọa người này giật mình, chưa từng nghĩ đến phản bị người ta dọa sợ, đây thật là ném chó...

Trần Trầm khinh thường liếc mắt nhìn hấn, Thiên Khuyển dám đọ sức với hấn, vẫn còn kém xa, lúc trước gia hỏa này muốn lừa gạt mình, mình sao có thể dễ dàng buông tha hấn như thế.

Nghĩ tới đây, hấn đưa ra hai ngón tay chà xát.

- Cái mũi này của người dùng tốt như thế, bảo bối của người chắc cũng không ít? Cho ta chút Linh Tinh tiêu xài một chút.

Thiên Khuyển nghe được lời nói không chút che giấu này, mũi kém chút tức điên, tuy nhược điểm của hấn ở trên tay người này, nhưng không phải nhược điểm của người này cũng ở trên tay hấn sao?

Mọi người chia năm năm, người này dựa vào cái gì vợ vét hấn?

- Có phải là các ha chưa làm rõ ràng tình huống, người bạo lộ tình huống của ta, ta nhiều nhất bị người bắt đi, nhưng nếu ta bạo lộ tình huống của người, ta dám đánh cược, người sẽ chết rất thảm!

Thiên Khuyển cắn răng nghiêng lợi nói.

Trần Trầm thật sâu nhìn hấn một cái, nói khẽ:

- Nếu không chúng ta chuyển sang nơi khác giải quyết một vấn đề?

Thiên Khuyến nghe vậy hai mắt xoay động, sau đó lắc đầu liên tục, nói tới chỗ này, hai người đã lâm vào trong giằng co.

...

Mà cùng lúc đó, trong một bao gian khác các đó không xa, con gái Chu Quỳnh tông chủ Đan Hà tông đang ngồi ngay ngắn trước mặt lão bản của Dịch Hành điện, thần tình có chút không kiên nhẫn.

- Sư thúc, chúng ta phải người bắt quái nhân kia có cái gì không tốt? Cùng lắm thì sau đó hoặc là không làm, đã làm thì giết hẳn cho xong, dù sao cũng không có người biết, cũng sẽ không ảnh hưởng đến danh dự của Dịch Hành điện!

- Chết nữ, không được, vạn nhất xảy ra vấn đề, chúng ta tổn thất không nổi, Dịch thành cũng tổn thất không nổi, phải biết phòng đấu giá này sở hữu sinh ý hưng thịnh, sát lại chính là tín dự!

Lão bản Dịch Hành điện liên tục lắc đầu, ánh mắt cực kỳ rầu rĩ.

- Sinh ý hưng thịnh thì thế nào? Sư thúc, mặc dù Dịch thành quan trọng, nhưng Đan Hà tông chúng ta muốn tiến hơn một bước, không phải dựa vào Dịch thành mà là Thiên Ma thành!

- Chúng ta bắt người này, bức bách hẳn giúp chúng ta tìm tới người mà Thiên Ma thành muốn tìm kia, đến lúc đó Thiên Ma thành chắc chắn sẽ trọng thưởng Đan Hà tông chúng ta!

- Chẳng lẽ Thiên Ma thành trọng thưởng còn không sánh được một chút tín dự của Dịch Hành điện sao?

Chu Quỳnh đứng lên, biểu lộ cực kỳ căm phẫn, dưới cái nhìn của

nàng, sư thúc này thật sự là quá không thức thời.

- Nếu thất bại thì phải làm sao? Người tu luyện thôi diễn chi đạo, cảm giác đối với nguy hiểm cực kỳ nhạy bén.

- Sư thúc, thất bại toàn bộ do ta phụ trách, không có quan hệ gì với người!

Chu Quỳnh vỗ xuống mặt bàn, dứt khoát kiên quyết nói.

Lão bản Dịch Hành điện nghe vậy thật sâu thở dài nói:

- Mà thôi, tùy người vậy, dù sao tương lai Đan Hà tông đều là của người, huống chi Dịch Hành điện này?

Chu Quỳnh nghe vậy đại hi, liên tiếp lấy ra mấy lệnh bài truyền tin bắt đầu ra lệnh.

Cũng không lâu lắm, toàn bộ đại trận Dịch Hành điện đã hoàn toàn mở ra, bị triệt để phong tỏa.

Trừ cái đó ra, đại lượng tu sĩ từ trong các ngõ ngách đi ra, trong Dịch thành cũng có mấy đạo lưu quang đang chạy đến nơi này.

Một lát, trong Dịch Hành điện đã tụ tập năm tu sĩ Hợp Thể, hơn hai mươi tu sĩ Phân Thần cảnh.

Những tu sĩ này vây quanh chỗ gian phòng Trần Trầm đang ở, chỉ chờ một mệnh lệnh sẽ phá cửa mà vào.

Chu Quỳnh nhìn tràng cảnh xung quanh, trong lòng thoáng cái đã có lực lượng.

Mặc dù người kia biết thôi diễn chi đạo, nhưng giờ đây loại tình huống này, thôi diễn chi đạo cũng không có tác dụng gì.

Hơn nữa ý nghĩ này của nàng là tâm huyết dâng trào, lúc trước mình cũng không biết hiện tại mình sẽ làm như vậy, cho nên người kia căn bản không thể nào sớm cảm ứng được cái gì.

- Sư tỷ, ở trong còn có một Dịch Hành điện khách quý, làm sao bây giờ?

- Trước không chế lại, sau đó tùy cơ ứng biến.

Chu Quỳnh dứt lời vung tay lên, một nhóm tu sĩ không nói hai lời muốn xông vào bao gian.

Nhưng mà lúc này, cửa bao gian kia lại đột nhiên một tiếng cọt kẹt, mở ra.

Chương 519: Ta Muốn Một Tòa Thành Trì

Chương 519: Ta Muốn Một Tòa Thành Trì

- Các người muốn làm gì?

Nhìn thấy tràng cảnh bên ngoài, Thiên Khuyển nháy mắt trốn đến Trần Trầm xong, bên trong ánh mắt tràn đầy cảnh giác.

Chu Quỳnh lạnh lẽo âm trầm nói:

- Không làm gì, chỉ mời người theo ta trở về Đan Hà tông một chuyến!

- Ta không đi!

Thiên Khuyển lắc đầu liên tục, xong dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Trần Trâm.

- Thiên Vận huynh, giờ đây chúng ta là châu chấu cùng trên một sợi thừng, đám người này bắt ta đi Đan Hà tông, ta khẳng định không kết quả gì tốt, người phải giúp ta một chút!

Trần Trâm làm cái thủ thế an tâm chớ vội, tiếp đó cười đối với Chu Quỳnh nói:

- Vị cô nương này, hà tất dùng loại thủ đoạn thô ráp này giải quyết vấn đề? Có câu nói rất hay, dưa hái xanh thì không ngọt (làm chuyện không thuận theo tự nhiên thì sẽ không có kết quả tốt)...

Chu Quỳnh biết Trần Trâm là khách quý Dịch Hành điện, cho nên bắt đầu liền không có ý tứ làm khó Trần Trâm, giờ đây gặp Trần Trâm thay Thiên Khuyển cầu tình, mắt đẹp mà liễu năng hơi nhíu lại.

- Các hạ vẫn nên không cần xen vào chuyện bao đồng mới tốt, chuyện này không có quan hệ cùng các hạ, ta khuyên các hạ mau chóng rời khỏi nơi này, để tránh đưa tới phiền toái không cần thiết.

Dứt lời nàng phát phát tay, một nhóm tu sĩ lập tức nhường ra một cái thông đạo, ý kia không cần nói cũng biết.

Nụ cười trên mặt Trần Trâm không giảm, thản nhiên nói:

- Sự tình cô nương muốn làm ta cũng biết, có lẽ ta có thể trợ giúp cô nương, nói thật, ta cũng tu luyện thôi diễn chi đạo.

- Thôi diễn chi đạo? Người tưởng tu thôi diễn chi đạo là cái trắng sao? Cái Quyền Thiên này tu thôi diễn chi đạo, người cũng tu, thật coi xem ta dễ lừa gạt như vậy sao? Ta cho người thêm thời gian

năm hơi thở, nếu là còn không đi, đừng trách ta không khách khí đối với người!

Thanh âm Chu Quỳnh trở nên vô cùng băng lãnh, bên trong một đôi mắt phượng tràn đầy dứt khoát kiên quyết, hiển nhiên hôm nay quyết tâm muốn bắt Thiên Khuyển.

Thực ra Trần Trầm cũng quyết định chủ ý muốn nhìn tình huống Thiên Ma thành như thế nào, cho nên giờ phút này hẳn hoàn toàn không hoảng hốt, nghe được lời Chu Quỳnh nói lạnh nhạt, hẳn cư ời càng thông dong.

- Người nữ nhân này không biết tốt xấu như thế nào, Thiên Vận đạo hữu quả thật biết thuật tính toán, hơn nữa bản lĩnh vượt xa ta! Nếu không phải ta nơi nào sẽ khách khí đối với hẳn như vậy!

Thiên Khuyển một bên thay Trần Trầm bênh vực kẻ yếu.

Chu Quỳnh nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, trong lúc nhất thời trở nên có chút không quyết định chắc chắn được, một lát sau, nàng khom người thi lễ một cái đối với Trần Trầm.

- Tiền bối thứ lỗi, tiểu nữ cũng bị bức ép đến mức nóng nảy mới có nhiều mạo phạm, nếu tiền bối thật có thể thực hiện suy nghĩ trong lòng ta, giúp Đan Hà tông ta một chút năng lực, vậy chúng ta Đan Hà tông tất nhiên sẽ cho tiền bối thù lao vừa ý!

- Cái thù lao gì?

Dù sao đã quyết định ngã bài, không bằng kiếm một ít chỗ tốt, cho nên Trần Trầm giờ phút này cũng căn bản không cái phong độ gì đáng nói.

- Linh Tinh, Linh Thạch, đan dược, công pháp...

Chỉ cần Đan Hà tông chúng ta có, đều có thể. Chu Quỳnh tự tin n

ói ra.

Đan Hà tông mặc dù không có Độ Kiếp tu sĩ, nhưng luận tài lực, lại không thua tại những tông môn nắm giữ Độ Kiếp tu sĩ kia, cho nên nâng lên thù lao, nội tâm của nàng đã tràn đầy lực lượng.

Trần Trầm mỉm cười, nội tâm của hắn thực ra muốn cái Dịch thành này nhất, tất nhiên, hắn biết đây là si tâm vọng tưởng.

Lùi lại mà cầu việc khác, hắn muốn một tòa thành trì thuộc về mình, nếu như có thể đem thành trì kinh doanh tương đương cùng Dịch thành, về sau hắn nào còn cần đi ra bên ngoài tìm kiếm Linh Tinh?

Không thể không nói, giờ đây Lê Tiên tông thiếu sót nhất chỉ là một tòa thành trì mà thôi.

Ngày khác cho dù có cơ hội gia nhập Thiên Ma thành, làm thành chủ gì, nhưng tòa thành trì này cũng chỉ là Thiên Ma thành, hắn chỉ làm một người quản lý mà thôi, tuyệt đại đa số ích lợi vẫn phải nộp lên cho Thiên Ma thành.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm ngâm một hồi, trực tiếp nắm quyền:

- Ta muốn một tòa thành trì.

- Cái gì!

Chu Quỳnh kinh hô một tiếng, tuy nàng nghĩ qua người này sẽ dùng công phu sư tử ngọam, nhưng không nghĩ tới vậy mà mở rộng miệng đến loại tình trạng này.

Một tòa thành trì, đây chính là tiêu chuẩn một tông môn mạnh yếu cứng nhắc, giá trị bất khả hạn lượng, làm sao có khả năng tùy tiện giao ra?

Đừng nói nàng không nguyện ý, cho dù nàng nguyện ý, cũng không làm chủ được cái này.

Nghĩ tới đây, nàng liền muốn cự tuyệt.

Trần Trâm lại cướp tại phía trước nàng nói ra:

- Ta nghe nói Đan Hà tông có hai toà thành trì, loại trừ Dịch thành này, còn có một toà, cũng không có trọng yếu Đan Hà tông các người như vậy.

- Ta giúp người làm việc, chỉ muốn quyền mua toà thành trì này, nói cách khác ta sẽ không lấy không thành trì của các người, mà dùng Linh Thạch các loại mua lại.

- Cái này... Đan Hà tông chúng ta không thiếu Linh Thạch. Chu Quỳnh lắc đầu nói.

Trên thực tế không chỉ không thiếu, còn có đại lượng dự trữ, nếu như bây giờ có cái tông môn nào nghĩ ra bán thành trì, bọn hắn sợ rằng sẽ trước tiên gia nhập cạnh tranh, loại tình huống này làm sao có khả năng đưa ra thành trì chính mình?

- Những vật khác cũng có thể, Linh Tinh, bảo vật, đan phương, bí thuật ta đều có.

Trần Trâm từ tốn nói.

Những vật này hẳn xác thực đều có, lúc trước trong nhẫn trữ vật mấy Độ Kiếp tu sĩ kia liền có không ít, trong đó có không ít trân quý dị thường, đủ để cho Đan Hà tông động tâm.

Chu Quỳnh không nhắc lại sự tình thù lao, mà chỉ mười điểm chân thành nói:

- Người có lòng tin có thể đến giúp Đan Hà tông chúng ta như vậy

y, chúng ta muốn tìm thần bí tu sĩ có thể tới vô ảnh đi vô tung, chỉ phù dung sớm nở tối tàn.

Trần Trâm nghe đến đây vuốt vuốt râu mép nói:

- Ta tự nhiên có lòng tin này, bởi vì ta rất quen hấn, nếu không dựa ng này, chờ hấn gia nhập Thiên Ma thành, ta sẽ để hấn chăm sóc Đan Hà tông các người nhiều hơn, như vậy được chưa?

Chu Quỳnh nghe vậy sắc mặt đột nhiên đại biến.

Nàng vốn cho rằng người trước mặt này chỉ có thể dựa vào thôi di ễn chi đạo tìm người, không nghĩ tới vậy mà quen biết cùng người i kia!

Khiến nàng vừa mừng vừa sợ! Chỉ cần người này nói không giả, vậy nàng chỉ cần cùng người này khơi thông tốt, chắc chắn liền có thể tìm tới thần bí tu sĩ kia.

Đến lúc đó phụ thân khẳng định sẽ lau mắt mà nhìn đối với nàng, nàng cũng có thể tại trong tông môn chứng minh chính mình thật tốt.

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt nàng dần dần lộ ra, thái độ đối với Trần Trâm cũng càng cung kính.

Làm con gái tông chủ Đan Hà tông, nàng rõ ràng biết Đan Hà tông thiếu sót nhất là cái gì.

Thiếu sót nhất là một chỗ dựa rắn chắc!

Tuy là Đan Hà tông có quan hệ cùng Thiên Ma thành, nhưng tất cả tông môn bộ hạ Thiên Ma thành cũng chia thân sơ xa gần.

Đan Hà tông bọn hấn cũng không phải loại tông môn không thể thiếu kia, cuối cùng bọn hấn chỉ giao nhiều hơn một chút Linh Thạch

h so những tông môn khác mà thôi.

Về phần đan dược... Kinh doanh thương nghiệp nhiều năm như vậy, trình độ luyện đan Đan Hà tông đã sớm rơi mất, một vài Luyện Đan sư đầy người đều là mùi vị Linh Thạch, nào còn có suy nghĩ luyện đan?

Người thật có thể thuyết phục tu sĩ thần bí kia sau này chiếu cố Đan Hà tông chúng ta một chút?

Chu Quỳnh lại hỏi một lần.

Trần Trầm trịnh trọng gật gù đầu, nếu hắn không có cách nào thuyết phục, trên thế giới này còn có người có thể thuyết phục sao? Ha ha!

Sự tình thành trì kia cũng không phải là không thể thương lượng, bất quá ta phải hỏi phụ thân một chút trước, cuối cùng thành trì vẫn do hắn năm đó hao tổn đại lượng tâm huyết mới thu vào tay.

Chu Quỳnh một bên nói một bên lấy ra lệnh bài đưa tin bắt đầu đưa tin.

Thiên Khuyển nhìn thấy một màn này nhỏ giọng thầm thì nói:

- Thiên Vận đạo hữu, người làm thật sao?

- Tất nhiên làm, người nghĩ rằng ta lừa dối giống như người sao?

Trần Trầm khẽ hừ một tiếng nói ra.

Một người một chó xì xào bàn tán vài câu xong, Chu Quỳnh thu hồi lệnh bài đưa tin, hưng phấn nói:

- Tiền bối, phụ thân ta hẳn đáp ứng, hơn nữa hẳn muốn đích thân tới bàn bạc chuyện này cùng tiền bối! Còn xin tiền bối tại nơi Dịch

thành này dừng lại chốc lát!

Chương 520: Hiểm Lộ Thân Phận.

Chương 520: Hiểm Lộ Thân Phận.

Trần Trầm tất nhiên đáp ứng, đồng thời chủ động về tới trong bao gian kia, Thiên Khuyển thì đi theo sau lưng hắn, bên trong ánh mắt tràn đầy hoài nghi.

Nói thật, vừa mới người này biểu hiện rất giống một thể ngoại cao nhân, hoàn toàn khác bản mặt cùng bên trong bao gian đe dọa hắn kia.

Khiến hắn nhìn không được hoài nghi người này đang lừa người.

Chỉ là đến cùng là lừa gạt như thế nào, hắn nghĩ mãi mà không rõ, chẳng lẽ người này thực lợi hại thôi diễn chi đạo gì sao?

Hoặc là những cái được gọi là thể ngoại cao nhân thực ra sau lưng đều vô liêm sỉ như người này?

Mang dạng suy nghĩ này, hắn yên lặng đứng tại sau lưng Trần Trầm xong, nhìn chăm chăm sau gáy Trần Trầm, muốn nhìn được người này đến cùng có vấn đề hay không.

Phải biết phía trước hai người bí mật nói chuyện một đợt, mới vừa rồi đạt thành ước định không xâm phạm lẫn nhau, hắn có chút sợ hãi bị người này lừa gạt.

...

Tại bên trong bao sương chờ đợi thời gian ước chừng nửa ngày, trên không Dịch thành xuất hiện một chiếc phi chu do bốn Chân Linh hậu duệ lôi kéo.

Cái phi chu này xa hoa vô cùng, mới vừa xuất hiện tại trên không Dịch thành, liền đưa tới rất nhiều tu sĩ phía dưới nghị luận.

- Tựa như là phi chu tông chủ Đan Hà tông!

- Chỉ giá trị chiếc phi chu này đã mấy trăm vạn Linh Thạch cực phẩm, chớ nói chi là bốn Chân Linh hậu duệ kia! Quá giàu có!

...

Tại thời điểm mọi người đang nghị luận, phi chu kia rơi vào trên không Dịch Hành điện, ngay sau đó một trung niên tu sĩ mặc áo trắng từ đó đi ra, rơi vào bên trong Dịch Hành điện.

Trung niên tu sĩ này chính là tông chủ Đan Hà tông, tên là Chu Phục, chính là tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, bất quá danh tiếng còn muốn lớn hơn so tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong một chút.

Nguyên nhân máu chốt nhất chính là hắn giàu có.

...

Cửa bao sương mở ra xong, Trần Trầm liền nhìn thấy Chu Phục toàn thân áo trắng.

- Hệ thống, y phục phụ cận đáng tiền nhất ở đâu?

- Y phục trước mặt Kí chủ năm mét do Chân Linh hậu duệ Bạch Vũ Kim Tầm nhà tư chế thành.

Trần Trầm một hồi liên tiếp mấy thứ, tất cả tốt nhất đều tại trên mình Chu Phục nơi này.

Chu Phục này chưa chắc giàu có hơn hẳn, nhưng từng tại Thượng giới thời gian dài, lại có Dịch thành dạng bảo địa này, độ khó lấy tới bảo vật toàn thân sẽ đơn giản hơn so với hẳn nhiều.

Tất nhiên, thực ra hẳn cũng có một vài y phục trân quý hơn, bắt quả cũng là pháp bảo phòng hộ, cũng không phải loại quần áo Chu Phục mặc ngày thường này.

Nói tóm lại, Chu Phục này mặc điệu thấp xa hoa có nội hàm, trái lại, hẳn ngược lại có chút giống nhà giàu mới nổi.

Thời điểm hẳn quan sát Chu Phục, Chu Phục cũng đang quan sát hẳn, chỉ bắt quả mặt hẳn cũng là giả, Chu Phục cũng nhìn không ra manh mối gì.

- Vị đạo hữu này, ta nghe nói người nhận thức người kia... Vị đạo hữu kia biết Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, không biết có phải thật hay không?

- Đương nhiên là thật.

Trần Trầm mười điểm khẳng định nói.

Chu Phục nghe vậy ngồi xuống, trên mặt có một tia vui mừng lộ rõ, bắt quả Trần Trầm nhìn ra được hẳn rất kiềm chế.

Nói thật, người này không giống Ngọc Đỉnh chân nhân loại Luyện Đan sư kia, ngược lại như những nhà tư bản lớn kiếp trước kia.

Giờ đây tư thế này rõ ràng liền là một bộ tư thái chuẩn bị nói chuyện làm ăn.

- Đạo hữu, loại trừ thành trì...

- Ta chỉ cần thành trì, hết thầy cái khác không cần.

Trần Trâm nói chém đinh chặt sắt, xem như biểu đạt thái độ mình.

- Nếu dạng này... Tốt a.

Trên mặt Chu Phục hiện lên vẻ tiếc nuối, bắt quá rất nhanh liền lay i phần chân lên, nếu người này dám nhắc tới yêu cầu muốn mua thành trì, vậy chắc chắn cực kỳ có tự tin đối với tìm người.

- Người muốn Phong Hà thành của Đan Hà tông chúng ta cũng không phải không được, nhưng ta không cần Linh Thạch, ta yêu cầu một vài đan phương hoặc là bí thuật cường đại, cũng có lẽ là trọng bảo phụ trợ tu luyện.

Trần Trâm nhẹ gạt đầu, đan phương cùng bí thuật các loại vật liệu hẳn quả thực không ít, những thứ này chắc hẳn có thể thỏa mãn Chu Phục yêu cầu.

Dù gì có thể cấp Ván Tâm Bi cho Đan Hà tông sử dụng, hàng năm để cho mấy người đệ tử bọn họ tới đến Lê Tiên tông học tập, dù sao Ván Tâm Bi có thể có lĩnh ngộ pháp tắc.

Song phương thương thảo chốc lát, xem như đạt thành thoả thuận.

Chỉ cần Trần Trâm có thể tìm tới thần bí tu sĩ kia, Chu Phục hiện tại liền trở về đem Phong Hà thành bán cho hắn.

Phong Hà thành Trần Trâm hiểu qua, cách Đan Hà tông cùng Dịch thành khá xa, xem như một toà thành trì trung quy trung củ, không có nhiều chỗ đặc biệt.

Nhưng chỉ cần hắn tiếp nhận, hẳn có lòng tin trong vòng một hai năm liền để nó phát sinh thay đổi.

- Đạo hữu, cái này thoả thuận chúng ta cũng thương định xong, n gười có thể để vị bằng hữu người kia tới Dịch thành này hay khôn g? Nếu như có thể, ta hi vọng hấn ngồi Truyền tống trận đến, về p hần phí tổn trên đường, đều do Đan Hà tông chúng ta ra!

Chu Phục đảm nhiệm việc nói.

Trần Trầm nhìn hấn một cái, cũng không nói chuyện, mà yên lặng lấy xuống mặt nạ chính mình, lộ ra một trương mặt anh tuấn tiêu sái, khí vũ hiên ngang.

Chu Phục nhìn líu lười một hồi, về phần Chu Quỳnh cùng Thiên Khuyển, tất cả đều đứng tại nơi đó.

Vốn cho rằng gặp được một thế ngoại cao nhân, không nghĩ tới c òn quá trẻ tuổi như vậy!

- Đạo hữu, người là ý gì?

Chu Phục đứng lên, có chút không vui nói.

- Chu đạo hữu, ta chỉ lấy chân diện mục gặp người mà thôi, cái nà y đi ra bên ngoài, phải cẩn thận một chút mới được, về phần người i kia người muốn tìm, ha ha, xa cuối chân trời, gần ngay trước mắ t.

Trần Trầm dứt lời bày cái tư thế tịch mịch, nhìn về phía ngoài cửa sổ bao sương, trong mắt đều là cô độc tịch mịch.

Nếu như có thể, hấn nguyện ý cho cái tư thế này mười điểm.

Bên trong u buồn mang theo trang bức, hoàn toàn tương xứng cùn g khí chất, phối hợp thêm tình cảnh này, có thể nói tuyệt diệu.

- Là... Là... Hấn! Làm sao có khả năng!

Đứng tại sau lưng Chu Phục Chu Quỳnh đột nhiên chỉ tay Thiên Khuyển, kinh thanh quát.

Xong sắc mặt nàng liền trở nên một mảnh trắng bệch, phía trước nàng đã uy hiếp qua người này, thậm chí còn chuẩn bị xúc động, nếu như người này mang thù làm sao bây giờ? Về sau có thể có nàng quả ngon để ăn sao?

Không chỉ nàng không quả ngon để ăn, Đan Hà tông cũng sẽ bị liên lụy!

Trừ cái đó ra, người này còn đã từng muốn nàng làm đạo lữ, lại bị nàng cự tuyệt...

Khiến trong nội tâm nàng lại càng thêm vô cùng hối hận một hồi, nếu như đệ tử thân truyền Thiên Ma thành, xấu chút thì cũng thôi đi? Nhưng nội hàm quan trọng nhất!

Trần Trầm nghe vậy tư thế kém chút té ngã, Chu Quỳnh đáng kiếp này không sánh được cha nàng.

Phụ thân gọi giàu, nàng gọi nghèo, đàn như vậy, có thể không được sao?

- Không phải ta! Không phải ta!

Thiên Khuyển liên tục phủ nhận, hấn cho rằng Trần Trầm nói là hấn, nhưng hấn lại không cao hứng nổi một chút, hấn thấy, đây nhất định là cái hố.

- Khụ khụ! Đừng làm rộn, ai nói là người!

Trần Trầm nhẹ ho hai tiếng nói ra, tiếp đó đưa ra một tay, rất nhanh tay kia liền loé lên kim quang, chính là Cửu Chuyển Kim Thân Quyết.

Chu Phục nhìn thấy một màn này con người rụt lại một hồi, hô hấp bỗng nhiên trở nên dồn dập lên, qua thật lâu hẳn mới đứng lên áp dụng nói:

- Là tại hạ... Có mắt như mù, lãnh đạm các hạ, còn mời các hạ thứ tội!

Không sao, hiện tại ta cũng không gia nhập Thiên Ma thành, cũng không phải đệ tử thân truyền, người không cần khách khí với ta như thế. Trần Trầm khoát tay áo, một mặt không có ý tứ.

- Đạo hữu chuyện này, đạo hữu tiến vào Thiên Ma thành đã là ván đã đóng thuyền, ta hiện tại liền liên hệ Thiên Ma thành, chỉ hy vọng về sau nếu đạo hữu phát đạt, sẽ thêm dẫu dặt Đan Hà tông chúng ta.

Chu Phục cung kính không gì sánh được nói ra, xong hẳn liền lấy ra lệnh bài đưa tin, hướng Thiên Ma thành đưa tin.

Nhưng mà, một màn vượt quá hẳn dự liệu phát sinh.

Lệnh bài đưa tin vào giờ phút này, vậy mà mất linh...

Chương 521: Thần Uy Thành Chủ

Chương 521: Thần Uy Thành Chủ

- Lệnh bài đưa tin hỏng?

Chu Phục nói thầm một tiếng, xong khẽ vuốt lệnh bài đưa tin một thoáng, lệnh bài đưa tin lóe lên một đạo quang mang, hết thấy bình thường.

Phát giác được điểm này xong, sắc mặt Chu Phục chẳng những không có thoải mái, ngược lại biến thành ngưng trọng dị thường.

Cả nụ cười trên mặt Trần Trầm cũng hơi hơi cứng đờ, nguyên bản hai tay buông lỏng nắm chắc nắm đấm.

Về phần Chu Quỳnh lúc này cũng phản ứng lại, ngoảnh lại liền xông ra bao gian, mấy hơi thở phía sau nàng liền chạy trở về, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

- Phụ thân, xảy ra chuyện, Dịch thành bị trận pháp phong tỏa!

- Ai làm?

Sắc mặt Chu Phục xấu xí hỏi.

Chu Quỳnh nghe đến đây liếc mắt nhìn bên ngoài, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi, nhỏ giọng nói:

- Dường như... Tựa như là người Tà Thần điện.

Lời này vừa nói, Chu Phục đột nhiên vỗ bàn một cái, nện Linh Thạch bàn thành bột mịn.

Rất rõ ràng, thủ hạ hắn có nội gian, đem tin tức tiết lộ cho Tà Thần điện, cho nên căn bản không đợi hắn thông tri Thiên Ma thành, liền phái người tới nơi này phong tỏa ngăn cản Dịch thành.

Phải biết tông môn đồng dạng nào dám phong tỏa Dịch thành đại thành này? Nói không chính xác liền sẽ chọc giận các đại lão Dịch thành.

Nhưng Tà Thần điện không giống, nó chính là chúa tể Nam Vực, tại nơi Nam Vực này không ai bọn hắn không trêu chọc nổi.

- Xem ra các ngươi không đáng tin như thế a.

Trần Trầm nghe được ba chữ Tà Thần điện, sâu kín thở dài.

Vốn cho rằng sự tình trước đây hắn đắc tội những tên Tà Thần điện kia đã qua, không nghĩ tới Tà Thần điện lại trong bóng tối lưu ý, giờ đây hắn chỉ hơi lộ đầu, Tà Thần điện liền xuất động.

Không thể không nói, những tông môn siêu cấp này thật có điểm hung hăng, bất cứ lúc nào cũng không thể coi thường.

Lần này nếu như Đan Hà tông không gánh nổi chính mình, vậy mình cũng chỉ có vứt bỏ cỗ phân thân này.

Mặc dù có chút không bỏ, nhưng đây là sự tình không có biện pháp, cũng may phân thân này đã hoàn thành tuyệt đại bộ phận sứ mệnh Hạ giới dẫn thân bằng hảo hữu đi.

Chỉ là phải xúc động đại giới.

- Thực xin lỗi, là ta cân nhắc không chu toàn... Không nghĩ tới Đan Hà tông chúng ta vậy mà có gian tế!

Chu Phục một mặt áy náy nói ra.

Hắn vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến một đạo thanh âm mạnh mẽ.

- Đi ra đi.

- Là hắn!

Chu Phục nghe được thanh âm này sắc mặt càng xấu xí.

- Là... Là... Ai vậy?

Thiên Khuyển có chút mất hồn mất vía hỏi.

Nguyên bản hắn đến chỉ muốn lừa bịp một đợt, tình huống giờ đây cũng đã vượt xa khỏi phạm vi hắn chường khổng.

- Là Thần Uy thành chủ bộ hạ Tà Thần điện, tu vi Hợp Thể đỉnh p hong... Chính là người mạnh nhất bên trong phương viên hơn mười vạn dặm.

Chu Phục giải thích nói.

- Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, chúng ta ra ngoài đi.

Trần Trầm đã tiếp nhận hiện thực, thần tình bình tĩnh nhất.

Chu Phục nhẹ gật đầu, muốn nói lại thôi, hắn muốn bảo đảm cái gì, lại nói không nên lời, tu sĩ Tà Thần điện phủ xuống, hắn người tông chủ Đan Hà tông này vẫn đúng là không bảo đảm được cái gì.

Trần Trầm hiểu ý hắn, cười lắc đầu, tiếp đó trước tiên đi ra bao giờ an.

Lần này đi ra ngoài cùng tình cảnh phía trước không sai biệt lắm, chỉ bất quá phía trước bên ngoài tất cả đều là tu sĩ Đan Hà tông, p hong tỏa cũng chỉ Dịch Hành điện, giờ đây bên ngoài tất cả lại đều là tu sĩ Tà Thần điện, phong tỏa toàn bộ Dịch thành.

- Ai là hung thủ lúc trước diệt Tà Long tông?

Mấy người mới vừa vừa đi ra khỏi, một tên tu sĩ mang hắc giáp li

ền lạnh giọng hỏi.

Tại bên cạnh hắn, lão bản Dịch Hành điện yên lặng đứng, xem ra là hắn để lộ tin tức cho Tà Thần điện.

- Sư đệ! Người thật sự là hồ đồ!

Chu Phục giận không nhịn nổi, chỉ vào lão bản Dịch Hành điện li ền mắng lên.

- Ha ha.

Lão bản Dịch Hành điện cũng không nói chuyện, chỉ cười khẽ hai tiếng.

Hắc giáp tu sĩ thấy không có người trả lời hắn, cũng không buồn, ánh mắt trong đám người qua lại bần khoản, cũng không lâu lắm liền đưa ánh mắt khóa chặt trên mình Trần Trâm.

Bởi vì những người này, chỉ có người này không né tránh ánh mắt của hắn, không chỉ như thế, bên trong ánh mắt còn có một loại bình thản ung dung.

Tu sĩ diệt Tà Long tông kia hiển nhiên là to gan lớn mật, người này hoàn toàn phù hợp điều kiện.

- Là người giết đệ tử Tà Thần điện chúng ta, diệt Tà Long tông a, phía dưới Hợp Thể cảnh giới, chương không giả mộc chi pháp tất cả, tuổi còn trẻ liền có thực lực thế này, chỉ là đáng tiếc, người không nên đắc tội Tà Thần điện chúng ta, thậm chí diệt tông môn phụ thuộc Tà Thần điện chúng ta!

Hắc giáp tu sĩ lạnh giọng nói ra.

Trần Trâm cười không nói, xem như ngầm thừa nhận.

Còn tốt hắc giáp tu sĩ này không phát hiện mình cùng Tà Thần điện còn có một đoạn ân oán khác, nếu không phải hôm nay sợ rằng người tới sẽ càng nhiều.

Tất nhiên, hôm nay người tới đã không hề ít, chỉ là thô sơ giản lược liền có hơn trăm người, trong đó Hợp Thể cảnh giới liền có mười tên, đứng đầu là cường giả Hợp Thể tối đỉnh.

- Thần Uy thành chủ, người cũng không thể làm loạn, vị đạo hữu này có thể tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, chính là đệ tử Thiên Ma thành chủ dự định! Hắc đắc tội Tà Thần điện, nhưng Thiên Ma thành khẳng định nguyện ý đền bù tổn thất vừa ý cho các người!

Chu Phục ở một bên cao giọng nhắc nhở.

Thần Uy thành chủ nghe vậy khóe miệng hơi vênh, cười có chút ý vị chơi đùa.

Nói thật, nếu như không phải như thế, Tà Thần điện bọn hắn chưa chắc sẽ lưu ý lâu như vậy.

Thật bởi vì người này biết Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, bọn hắn mới tất phải giết.

Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, là đệ nhất pháp quyết Luyện Thể một giới này công nhận.

Thiên Ma thành chủ bằng vào công pháp này cơ hồ đến tình trạng bất tử bất diệt, nếu lại có mấy người luyện đến loại trình độ hắn, Tà Thần điện chắc chắn sẽ bị Thiên Ma thành áp chế.

So với Thiên Ma thành chủ, điện chủ thế hệ bọn hắn này phải nhỏ tuổi hơn một lứa, thực lực cũng hơi khiêm khuyết một chút.

- Nam Vực, là địa bàn Tà Thần điện chúng ta, ở đây diệt tông mô

n bộ hạ Tà Thần điện chúng ta, cho dù là đệ tử thân Truyền Thiên Ma thành chủ cũng phải trả giá đắt, nếu không Tà Thần điện chúng ta còn mặt mũi nào hiệu lệnh vạn tu! Thống ngự tất cả đại tông môn?

- Người tới! Phong ấn tu vi người này cho ta, mang đi!

Thần Uy thành chủ ra lệnh một tiếng, phía sau liền có hai tên Hợp Thể tu sĩ đi ra, hướng về Trần Trầm bắt tới.

Ầm!

Một tiếng vang trầm, hai người không đụng phải Trần Trầm, liền bị linh khí trên mình Chu Phục mãnh liệt đẩy lui.

Chu Phục hiện tại là đâm lao phải theo lao, nếu đệ tử Thiên Ma thành chủ bởi vì sự tình hẩn mới lộ ra, vậy đừng nói Thiên Ma thành ban thưởng, chỉ sợ còn sẽ bị Thiên Ma thành giận chó đánh mèo.

Đến lúc đó Đan Hà tông như thế nào không hết, cũng phải thất bại hoàn toàn, khiến hẩn làm sao có thể cam tâm?

Chỉ cần nghĩ đến đây, hẩn liền càng phần nộ, bị người tin tưởng nhất hất bán, đại thể đều là loại cảm giác này.

Lão bản Dịch Hành điện thấy vậy thân nhiên nói:

- Sư huynh, ngươi cần gì chứ? Nếu ngươi lo lắng Đan Hà tông, ngươi có thể đưa vị trí Tông chủ nhường cho ta, từ đó Đan Hà tông chúng ta quy thuận Tà Thần điện, Nam Vực này dù sao cũng là địa bàn Tà Thần điện, ta nghĩ tương lai Đan Hà tông nhất định sẽ càng quang minh.

- Hồ đồ!

Hắn còn chưa nói hết lời, liền bị Chu Phục lớn tiếng cắt ngang.

- Phong cách hành sự Thiên Ma thành người không rõ sao? Làm p
hắn đồ còn muốn càng quang minh? Sư đệ, người quá ngây thơ rồ
i!

- Đủ rồi!

Thần Uy thành chủ nghe đến đây đột nhiên hét lớn một tiếng, má
y đạo pháp tắc lực lượng xuất hiện, hóa thành pháp tắc liên hương
về Chu Phục trấn áp tới.

Chu Phục mặc dù là Hợp Thể hậu kỳ, nhưng hơi kém hơn so với
Thần Uy thành chủ Hợp Thể đỉnh phong không ít, mặc dù có lòng
ngăn cản, nhưng vô luận lại cố gắng thế nào, cũng rơi vào hạ pho
ng.

Nhìn thấy một màn này, mấy tu sĩ Tà Thần điện Hợp Thể bị đẩy l
ui phía trước lại lần nữa hướng về Trần Trầm bắt tới.

Chương 522: Liều Một Phen.

Chương 522: Liều Một Phen.

Nhìn thấy hai người kia, Trần Trầm im lặng im lặng, hai người ki
a không khỏi quá coi thường hắn, trong khi xuất thủ lại còn lưu lạ
i một phần lực lượng, dường như sợ không cẩn thận giết chết h
vậy.

Tuy hắn đã có chuẩn bị tâm lý mất đi phân thân, nhưng cũng không đại biểu biết triệt để chấp nhận a.

Cho nên hắn không do dự, hướng bên trái lóe lên một cái, liền tránh thoát hai người bắt.

Hai tên Hợp Thể tu sĩ kia nhướng mày, nhìn nhau một chút, lại lần nữa hướng về Trần Trầm bắt đến, lần này bọn hắn vận dụng toàn lực.

Trần Trầm thấy vậy không lại tránh né, mà chỉ đứng tại chỗ, mặc cho hai người tới gần.

Hai tên Hợp Thể tu sĩ kia thấy vậy nhẹ nhàng thở ra, rất nhanh một người một tay liền đặt tại trên bờ vai Trần Trầm.

Liền tại thời điểm bọn hắn muốn phong ấn tu vi Trần Trầm, Trần Trầm lắc đầu cười nói:

- Các ngươi đang xem thường ai đây?

Tiếng nói còn không rơi xuống, hai tay hắn đột nhiên bắt lấy cổ tay hai tên Tà Thần điện Hợp Thể tu sĩ, chỉ nhẹ nhàng bóp, liền chặt đứt tay hai người.

Không thể không nói, từ khi chặt đứt tay U Minh ba lần xong, hắn tuyệt đối có chút nghiệm.

Hai tên Hợp Thể tu sĩ kia rên khẽ một tiếng, nhanh chóng thụt lùi hướng về sau, xong đồng thời nhìn về phía Thần Uy thành chủ đang cùng Chu Phục triển đấu.

- Thành chủ, người này không đơn giản!

Nghe nói như thế, Thần Uy thành chủ cả giận nói:

- Một đám rác rưởi! Cùng tiến lên!

Hắn mệnh lệnh này thoáng ra, mấy tên Hợp Thể tu sĩ khác cùng nhau xuất động, vây quanh Trần Trầm ở chính giữa.

Về phần tu sĩ Tà Thần điện khác thì nhìn chăm chăm tu sĩ Đan Hà tông.

Nhìn thấy một nhóm Hợp Thể tu sĩ chung quanh, lông mày Trần Trầm nháy lên, hắn phát hiện chỉ cần Thần Uy thành chủ không ra tay với hắn, hắn cũng không phải hoàn toàn không sức chống cự.

Hợp Thể tu sĩ Tà Thần điện phái tới mặc dù nhiều, nhưng loại trừ Thần Uy thành chủ ra, mạnh nhất cũng bất quá là Hợp Thể trung kỳ.

Tu vi phân thân này của hắn tuy là kém một chút, nhưng kế thừa pháp tắc lực lượng bản thể, nhục thân lại vô cùng cường đại, còn có Vạn Hóa Thần Phong tại người, treo lên đánh trả thật không sợ một nhóm Hợp Thể tu sĩ này.

- Trần đạo hữu, muốn ta ra giúp đỡ sao?

Trong đầu truyền đến thanh âm Ngạo Vũ, hiển nhiên Ngạo Vũ tại bên trong long trạch cũng đã nhận ra tình huống bên ngoài.

- Tạm thời không cần.

Trần Trầm trả lời một câu, tiếp đó đột nhiên giẫm đạp mặt đất một cái.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, mặt đất toàn bộ chung quanh xoay tròn r a, trận pháp Dịch Hành điện nháy mắt bị xúc động, mặc dù dạng này, kiến trúc Dịch Hành điện vẫn bị đổ sụp một nửa.

Thừa dịp chung quanh hỗn loạn, Trần Trâm phóng lên tận trời, hướng về trận pháp phía trên Dịch thành đánh tới.

Ầm!

Một tiếng vang nặng nề tột cùng truyền ra, toàn bộ Dịch thành đều u run rẩy một thoáng.

Thần Uy thành chủ đang cùng Chu Phục giao thủ sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, tuy cái va chạm này không thể phá vỡ trận pháp, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Vốn cho rằng chỉ bất một gia hỏa chưa tới Hợp Thể kỳ, thời điểm mạnh hơn cũng chỉ có sức chiến đấu Hợp Thể cảnh giới, nhưng uy lực mới vừa va chạm kia, đã không phải là tu sĩ Hợp Thể cảnh giới đồng dạng có thể so sánh.

- May mà lần này ta mang người nhiều, nếu không thật đúng là sẽ lật thuyền trong mương.

Thần Uy thành chủ lẩm bẩm nói nhỏ một câu, xong phát ra một đả thanh âm mạnh mẽ tột cùng.

- Tu sĩ bên trong Dịch thành nghe thấy, Tà Thần điện đuổi bắt hung đồ! Thành viên không quan hệ, còn mời tản lui, nếu có tu sĩ Hợp Thể cảnh đồng ý giúp đỡ, Tà Thần điện ta tất có hậu báo!

Lời này vừa nói, toàn bộ Dịch thành đều xao động lên, tu sĩ cấp thấp điên cuồng hướng ranh giới thành trì dừng động, chỉ có những tu sĩ Hợp Thể cảnh kia dám tại chung quanh chiến trường quan chiến.

Vốn cho là tu sĩ Tà Thần điện phủ xuống, hết thấy tự nhiên hết thấy đều kết thúc, ai có thể nghĩ tới lại sẽ tại bên trong Dịch thành phát sinh đại chiến!

- Chu Tông chủ, hôm nay có thể sẽ tiến hành một chút phá hủy đối với Dịch thành, xin hãy tha lỗi!

Trần Trầm không phá vỡ trận pháp, cúi đầu xuống nói ra với Chu Phục phía dưới.

- Đạo hữu, lúc này không nên nói nữa, nếu người có thủ đoạn gì, sử hết ra, cái khác không cần bận tâm!

Chu Phục nói xong lời này lại bắt đầu liều mạng ngăn cản Thần Uy thành chủ.

Lúc trước hắn cũng chính ý tứ cứu người mà thôi, nhưng gặp Trần Trầm chiến lược kinh người như thế xong, trong lòng của hắn cũng dâng lên một chút hi vọng, bắt đầu sử dụng một chút pháp bảo uy lực mạnh một lần, để ngăn chặn Thần Uy thành chủ thời gian dài hơn.

Nghe nói như thế, Trần Trầm không khách khí nữa, một chi pháp tắc cùng kim chi pháp tắc đều xuất hiện, đại lượng pháp bảo vô chủ trong kho hàng Dịch Hành điện phía dưới bay ra, hướng bốn phía quét ngang đi.

Đám kia Hợp Thể tu sĩ cũng không phải ăn chay, thấy vậy tất cả đều vận dụng pháp tắc lực lượng, trong khoảnh khắc, trên không Dịch thành liền bị đủ loại pháp tắc phù văn tràn ngập.

Trần Trầm không sử dụng sa chi pháp tắc, một phương diện Dịch thành này không có nhiều cát, một phương diện khác, nếu hắn vận dụng sa chi pháp tắc, Tà Thần điện chắc chắn có thể liên tưởng đến một thân phận khác của hắn, đến lúc đó ân oán siêu cấp gấp đôi, hắn sẽ trở nên càng bị động.

- Cuồng đồ, còn không thúc thủ chịu trời!

- Bày trận!

Gặp hơn mười đạo pháp tắc lực lượng cũng không cầm xuống Trần Trâm, những Hợp Thể tu sĩ kia cũng nổi giận, nháy mắt liền bày ra một tòa trận pháp.

Trận pháp này vừa ra, pháp tắc lực lượng bọn hắn sử dụng vậy mà bắt đầu dây dưa, tạo thành pháp tắc liên tương tự với Thần Uy thành chủ sử dụng, uy lực bạo tăng không chỉ gấp mấy lần, trong nháy mắt liền trấn áp Trần Trâm kim mộc hai đạo pháp tắc.

Phía sau càng tạo thành một đạo lưới lớn pháp tắc hướng đầu Trần Trâm bao phủ xuống.

- Đạo hữu Tà Thần điện, ta đến giúp nhóm các người một chút năng lực, bắt hung đồ lại!

Bên trong tu sĩ xa xa vậy xem có một lão giả thấy đại cục đã định, lá gan thoáng lớn lên, muốn hoà làm một đợt trợ công.

Hợp Thể tu sĩ khác thấy vậy cũng dồn dập động tâm, muốn gia nhập trong vòng chiến.

Trần Trâm lạnh lùng nhìn lão giả kia một chút, trong miệng lẩm bẩm nói nhỏ một câu gì.

Một giây sau, một tiếng long ngâm dâng trào truyền ra, Ngạo Vũ đột nhiên xuất hiện, hướng về phía trên lưới pháp tắc đánh tới.

Ngạo Vũ là tu vi Hợp Thể hậu kỳ, hình dạng cực kỳ giống cùng Càn Linh, hắn vừa xuất hiện, liền đem một nhóm tu sĩ Tà Thần điện giật mình kêu lên.

Vù vù!

Không chờ bọn hắn phản ứng lại, một đôi giác Ngạo Vũ đã hung

hãng đụng phải lưới pháp tắc.

Trong thiên địa một hồi ánh sáng hiện lên, lưới pháp tắc trực tiếp bị Ngạo Vũ đột phá, Ngạo Vũ cũng không ngừng lại, lại đâm vào trận pháp phong tỏa bên trên trên không Dịch thành.

Ầm!

Lại một tiếng vang thật lớn, trận pháp kia vậy mà xuất hiện vết rạn rậm rạp.

Thần Uy thành chủ nhìn thấy một màn này, sắc mặt thoáng trở nên khó coi.

Trận pháp này bố trí vội vàng, chỉ có thể miễn cưỡng gánh mấy lần tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ công kích, nguyên bản hẳn thấy cái này đã đủ rồi, ai có thể nghĩ người kia loại trừ có thực lực lay động trận pháp ra, còn có một đầu Chân Linh hậu duệ Hợp Thể hậu kỳ!

Liên để thủ hạ hẳn có chút giật gấu vá vai, nhưng không có cách nào, Thần Uy thành gần với Dịch thành, người này phát hiện tin tức lại tới đột nhiên, Tà Thần điện chỉ tới kịp phái hẳn tới nơi này bắt người, về phần cao thủ Tà Thần điện khác, nào có thể theo kịp?

Nghĩ tới đây, hẳn uy hiếp nói với Chu Phục trước mặt:

- Chu Phục, ngươi muốn cho toàn bộ Đan Hà tông chôn cùng theo ngươi sao?

Sắc mặt Chu Phục tái xanh, đến một bước này hẳn có thể lựa chọn như thế nào?

Không ngăn cản Thần Uy thành chủ, mặc cho Thần Uy thành chủ đi bắt người kia, Thiên Ma thành sẽ không cho hẳn quả ngon để ăn.

Ngăn cản nha... Tà Thần điện lại không cho hấn quả ngon để ăn.

Dù sao đều là chết, vậy không bằng chiến thống khoái!

Vừa nghĩ vậy, hấn xuất thủ càng tàn nhẫn, mơ hồ có =tư thế liều mạng, Thần Uy thành chủ giận đến mức giận mắng không thôi.

...

- Ngạo huynh, ngươi ra ngoài làm gì?

Sau khi Trần Trâm thấy Ngạo Vũ đi ra, bắt đầu quét ngang những Hợp Thể tu sĩ kia, có chút bất đắc dĩ hỏi.

Thực ra vừa mới hấn không để Ngạo Vũ đi ra, là Ngạo Vũ chủ độ ng bay ra long trạch.

- Nguyên nhân việc này bắt nguồn từ ta, ta không có lý do gì nhìn xem ngươi bị người vây công mà thờ ơ!

Thần niệm Ngạo Vũ truyền đến, trong giọng nói tràn đầy kiên qu yết dứt khoát.

Trần Trâm nghe đến đây cười khỏ một tiếng, nguyên bản hấn chỉ t ính thử một chút chạy trốn, nhưng Ngạo Vũ vừa ra tay, hấn chạy t rón thất bại, chỉ sợ Ngạo Vũ cũng sẽ vẫn lạc.

Phải biết Ngạo Vũ là bản thể, không phải phân thân, vẫn lạc liền c hết thật.

Nguyên bản hấn nghĩ đến đem long trạch vụng trộm đặt ở trên mì nh Thiên Khuyển, ngay sau đó lấy Vạn Hóa Thần Phong một chỗ đặt ở bên trong long trạch, thời điểm đến lúc đó phân thân vẫn lạ c, hấn cũng có thể hạ tổn thất thấp nhỏ nhất.

Giờ đây lại là không thể...

Nghĩ tới đây, Trần Trâm yên lặng gọi ra Vạn Hóa Thần Phong.

Nếu không thể thất bại... Vậy liền đánh cược hết thảy, liệu một phen a!

Chương 523: Thành Công.

Chương 523: Thành Công.

- Ai giúp Tà Thần điện ta bắt người này lại, thưởng một trăm Linh Tinh!

Thần Uy thành chủ phát ra một tiếng rít lên.

Xa xa mấy Hợp Thể tu sĩ vây xem nghe vậy nháy mắt hành động.

Một trăm Linh Tinh, cái này tương đương với toàn bộ tài sản bọn hắn, mà giờ đây chỉ cần ra tay một lần, liền có thể đạt được.

Phía trước Thần Uy thành chủ tuy cũng đã nói có hậu báo, nhưng nào có trực tiếp như vậy đưa ra con số thực tế?

Lão giả xuất thủ trước nhất kia nhìn thấy Ngạo Vũ nguyên bản đã có tâm lui bước, nhưng nghe được câu này xong lại như điên cuồng lập tức tinh thần tỉnh táo.

Bất quá hắn cũng sợ xảy ra ngoài ý muốn, cho nên tranh thủ thời gian quay người hướng tu sĩ xa xa vây xem quát:

- Một trăm Linh Tinh! Mọi người còn do dự cái gì? Chẳng lẽ Tà Thần điện sẽ lừa gạt chúng ta hay sao? Mọi người theo ta...

Lão giả này chính đang nói cao hứng, lại thấy thần tình những tu sĩ xa xa vây xem kia đại biến, từ kích động biến thành hoảng sợ, xong hần liền cảm nhận được phía sau có một đạo kinh phong mạnh mẽ tột cùng đánh tới.

Không kịp nghĩ quá nhiều, lão giả trực tiếp lấy ra một chuỗi đại p hủ hướng kinh phong phía sau trăm kích!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang rung trời, một đạo sóng xung kích cường hoàn h tột cùng hướng bốn phía khuếch tán, làm cho toàn bộ kiến trúc phía dưới rung sụp.

Thần tình trên mặt lão giả đột nhiên cứng đờ, ánh mắt trở nên có chút mờ mịt.

Trần Trần thấy vậy thu hồi Vạn Hóa Thần Phong, hướng đám tu sĩ vây xem xa xa kia mạnh mẽ trừng mắt, trong lúc nhất thời không người dám ngênh tiếp ánh mắt của hắn.

Chờ hắn xoay người xong, trên mình lão giả mới truyền đến thanh âm lộp bộp như hạt đậu nổ.

Cũng không lâu lắm, một trận gió thổi qua, lão giả Hợp Thể cảnh giới này liền mang theo cây búa lớn trong tay của hắn cùng nhau biến thành tro bụi, theo gió phiêu tán.

Dọa tu sĩ vây xem phát sợ, cũng không dám vây xem, lại không dám gia nhập chiến cuộc, không hện mà cùng rơi xuống đất, trốn vào trong kiến trúc.

Trần Trầm không nhìn lão giả sau lưng một chút, mà chỉ nắm chặt Vạn Hóa Thần Phong, nhìn về phía đám tu sĩ Tà Thần điện Hợp Tể kia.

Đám tu sĩ Tà Thần điện Hợp Tể kia giờ phút này cũng đều bị chấn nhiếp, Trần Trầm một kích này trực tiếp diệt sát một tên Hợp Tể tu sĩ, cái này cho bọn hắn chấn động quá lớn.

Phải biết bọn hắn cũng chỉ là Hợp Tể mà thôi.

Nếu như một kích mới vừa rồi kia công kích chính là bọn hắn, bọn hắn có thể chống đỡ sao?

Nghĩ tới đây, trong nội tâm một đám người đều sinh ra ý nhất gan, không ai dám lại xuất thủ đối với Trần Trầm.

Trần Trầm thấy vậy cười lạnh một tiếng, hiệp lộ tương phùng dững g giả thắng, chính là cái đạo lý này.

Chỉ cần mình biểu hiện cường thế một chút, vậy đối phương liền khẳng định kinh sợ.

Cuối cùng mọi người đều chỉ có một đầu mệnh, không có người k hông sợ chết.

Thấy không có người ngăn cản chính mình, Trần Trầm không nói hai lời, lại lần nữa phát động trùng kích trận pháp trên không Dịch h thành.

Tuy tu vi cái phân thân này chưa tới, không phát huy ra uy lực mạnh nhất Vạn Hóa Thần Phong, nhưng chỉ bằng vào huy động Vạn Hóa Thần Phong đánh ra công kích vật lý cũng mạnh hơn với thủ đoạn công kích khác của hắn.

Cuối cùng bên trong ẩn chứa Linh Lung Thần Kim, có thể ở trong chớp mắt để Vạn Hóa Thần Phong nặng đến nghịch thiên.

Ầm ầm!

Một đường không có người ngăn cản, Trần Trầm một kiếm rồi một kiếm tại phía trên trận pháp bỏ xuống.

Bang lang!

Một tiếng bạo hưởng, trận pháp ứng thanh nghiền nát, Trần Trầm mừng rỡ trong lòng, mặt ngoài cũng vẫn lạnh lùng như cũ.

- Ngạo huynh, chúng ta đi!

- Ân!

Ngạo Vũ lên tiếng, bay thẳng ra đại trận, đến bên ngoài Dịch thành.

Thần Uy thành chủ xa xa thấy cái này vừa tức vừa gấp, lập tức vận dụng một lá bài tẩy, một kích liền đánh Chu Phục thành trọng thương, rơi vào bên trong Dịch thành.

- Muốn chạy, không dễ dàng như vậy, nếu để cho ngươi chạy, mặt của ta đặt ở nơi nào?

Đả thương Chu Phục xong, Thần Uy thành chủ gầm thét một tiếng, liền hướng về Trần Trầm đuổi theo, người còn chưa tới, dây xích pháp tắc đã như Giao Long vậy hướng về Ngạo Vũ nhào tới.

- Các ngươi còn đứng ngây đó làm gì? Nếu để cho hắn chạy, các ngươi ta có tính toán qua tương lai các ngươi chưa, tất cả đều sun g quân đi tiểu thế giới!

Thấy đã cuốn lấy Trần Trầm, một nhóm thủ hạ chính mình còn đang ngăn người, Thần Uy thành chủ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép ép mắng.

Nghe nói như thế, một nhóm tu sĩ Hợp Thể Tà Thần điện kia mới lại cố lấy dũng khí hướng về Trần Trầm bao vây lại.

Lúc này Ngạo Vũ thì chủ động nghênh kích Thần Uy thành chủ, bắt quá một người một ròng này mới vừa giao thủ, Ngạo Vũ liền rơi vào hạ phong.

Không có cách nào, cuối cùng nó chỉ là tu vi Hợp Thể hậu kỳ.

Hợp Thể tu sĩ Tà Thần điện khác lúc này cũng học thông minh, căn bản không nghĩ trực tiếp bắt lại Trần Trầm, mà lợi dụng đủ loại pháp tắc lực lượng kiềm chế.

Tuy không thể địch nổi Vạn Hóa Thần Phong trong tay Trần Trầm, nhưng muốn thoát khỏi nhiều Hợp Thể tu sĩ như vậy, trong lúc nhất thời căn bản không làm được.

Tràng diện trong lúc nhất thời lâm vào trong giằng co, nhưng một nhóm Hợp Thể tu sĩ Tà Thần điện biết, chỉ cần chờ thành chủ đại nhân bắt Chân Long Hậu Duệ kia lại, cùng bọn hắn tụ hợp, vậy người này mạnh hơn nữa cũng chỉ có thúc thủ chịu trời.

Nghĩ tới đây, bọn hắn càng ra sức kiềm chế.

...

Liên thời điểm ở phía trên đánh túi bụi, tu sĩ bên trong Dịch thành phía dưới bắt đầu chạy trốn tứ phía.

Giờ đây trận pháp đã phá, bọn hắn không cần thiết ở tại địa phương nguy hiểm này.

Mà bên trong một chỗ phế tích phụ cận Dịch Hành điện, Chu Phục khó khăn bò lên, hắn bị Thần Uy thành chủ dùng đặc thù pháp bảo gây thương tích, nếu không phải bản thân hắn xuất thân giàu có

ó, đủ loại đan dược, giờ phút này đừng nói đứng lên, chỉ sợ đã sắp phải bỏ mạng.

- Phụ thân, người không sao chứ?

Chu Quỳnh bu lại, đỡ Chu Phục lên, một mặt lo âu hỏi.

- Ta... Không có việc gì.

Chu Phục một bên nói một bên nhìn về phía bầu trời, thấy Trần Trâm độc đấu một nhóm Hợp Thể còn mơ hồ chiếm thượng phong, không khỏi sợ hãi than nói:

- Không hổ là người có thể trở thành đệ tử thân Truyền Thiên Ma thành chủ, còn không gia nhập Thiên Ma thành, liền có sức chiến đấu kinh người như thế... Căn bản không phải người của một thế giới cùng chúng ta những phổ thông tu sĩ này.

- Phụ thân, Chân Long Hậu Duệ kia chống đỡ không được bao lâu, chúng ta hay là đi nhanh đi, từ nay về sau bắt đầu ẩn cư, đừng có lại lẫn vào những sự tình đại tông môn này.

Trong mắt Chu Quỳnh chứa nhiệt lệ nói ra.

Nàng vừa mới một lần nhìn thấy phụ thân cũng sắp phải bỏ mạng, mà dạng trải qua này cũng làm cho tâm tình của nàng nhanh chóng phát sinh biến hóa, cái gì Đan Hà tông, cái gì chứng minh chính mình đều bị nàng ném ra sau đầu.

Nhưng mà nàng còn chưa nói hết lời, Chu Phục liền lấy ra một cái lệnh bài đưa tin bắt đầu đưa tin, chờ đưa tin xong, Chu Phục đột nhiên nở nụ cười.

- Tin tức truyền ra ngoài, ha ha, lần này chúng ta thành công.

- Cái gì thành công?

Chỗ không xa truyền đến thanh âm lão bản Dịch Hành điện âm trầm, thấy trên tay Chu Phục cầm lệnh bài đưa tin, hắn không chút nghĩ ngợi liền một chương đánh ra, chấn vỡ lệnh bài đưa tin.

Chu Phục cười nhạt một cái nói:

- Ta đã thông tri Thiên Ma thành, sư đệ, người bây giờ làm như vậy còn có hữu dụng gì sao?

Lão bản Dịch Hành điện mặt âm trầm, lạnh lùng nói:

- Thông tri Thiên Ma thành lại như thế nào? Tiểu tử kia cùng Chân Long Hậu Duệ kia đã chống đỡ không được bao lâu, người Thiên Ma thành đuổi tới kịp sao?

- Chỉ cần tiểu tử kia bị bắt, sư huynh, ta liền lập xuống đại công với Tà Thần điện, từ nay về sau, ta chính là tông chủ Đan Hà tông!

Dứt lời hắn hướng thẳng đến Chu Phục bắt tới, hắn muốn trực tiếp diệt sát người sư huynh này.

Chu Phục tiện tay lấy ra một pháp bảo phòng hộ ngăn tại phía trước chính hắn cùng thân nữ nhi, bên trên mặt tái nhợt lộ ra nụ cười chế nhạo.

- Sư đệ, Đan Hà tông chúng ta thật sớm đã đầu phục Thiên Ma thành, người sẽ không cho rằng tu sĩ Thiên Ma thành sẽ nhận người dám cùng điện dám người Tà Thần này sao?

Nghe nói như thế, sắc mặt lão bản Dịch Hành điện đột nhiên đại biến, vội vàng ngoảnh lại nhìn về phía hướng Tây Dịch thành, nơi đó là vị trí đặt Truyền tống trận Dịch thành.

Nhưng mà, nơi đó lại không động tĩnh gì.

Thấy vậy hấn mừng rỡ trong lòng, cũng không đoái hoài tới giết sư huynh hấn, bước ra một bước, liền chuẩn bị đi phá hoại Truyền tông trận.

Nhưng không đợi hai chân hấn cách mặt đất, phía Đông Dịch thành trong một góc không đáng chú ý liền đột nhiên sáng lên quang mang Truyền tông trận loá mắt tột cùng.

Rất hiển nhiên, Truyền tông trận Dịch thành tiếp nối Thiên Ma thành, thực ra ẩn tàng tại chỗ kia.

Chương 524: Bước Vào Thiên Ma Thành.

Chương 524: Bước Vào Thiên Ma Thành.

- Cái kia... Đó là...

Không đợi lão bản Dịch Hành điện phản ứng lại, trên không hương Đông Dịch thành liền đột ngột xuất hiện mười tên tu sĩ áo đen.

Mười tên tu sĩ áo đen này toàn bộ đều mang mặt nạ, không thấy rõ khuôn mặt, trên mình càng không có đánh dấu đặc thù gì, nếu như tại địa phương khác nhìn thấy nhóm tu sĩ này, hấn căn bản đoán không được mười tên tu sĩ áo đen này đến từ nơi nào.

Nhưng giờ đây hấn lại biết rõ.

Mười tên tu sĩ này chắc chắn đến từ Thiên Ma thành, về phần vì sao phải che dấu thân phận, cái kia không cần nói cũng biết.

Đơn giản là động thủ xong có thể từ chối trách nhiệm.

- Xong... Có đám người này ở đây, không bắt được tiểu tử kia...

Lắm bầm nói nhỏ một câu, lão bản Dịch Hành điện quay người liền bay, cũng không lâu lắm liền bay đến bên ngoài Dịch thành.

Giờ đây phải ẩn trốn ẩn cư... Là hẳn.

...

Một bên khác, Trần Trầm vừa đánh lui một tên Hợp Thể tu sĩ Tà Thần điện, thời điểm đang chuẩn bị thoát khỏi vòng vây, trong đầu đột nhiên vang lên một thanh âm.

- An tâm chớ vội.

Nghe được thanh âm này, Trần Trầm theo bản năng nhìn hướng về phía đông.

Chỉ thấy hướng Đông đang có mười tên tu sĩ áo đen hướng về vị trí hắn kích xạ đến, một lát liền quán lên một đám Hợp Thể tu sĩ Tà Thần điện.

Trừ cái đó ra, người cầm đầu thì tiếp tục bay hướng bên này, tìm tới Thần Uy thành chủ.

Rất hiển nhiên, tất cả mười tên tu sĩ áo đen này cũng đều là tu vi Hợp Thể cảnh giới.

- Đạo hữu chớ hoảng sợ, bọn hắn là viện quân Thiên Ma thành!

Trong đầu vang lên thanh âm Chu Phục, Trần Trầm nghe đến đây trong nội tâm triệt để nhẹ nhàng thở ra.

Thấy một nhóm tu sĩ áo đen trong khoảnh khắc đè một đám tu sĩ Tà Thần điện ở hạ phong, hắn cũng không tái chiến đấu, mà rơi xuống đất, đi tới bên cạnh Chu Phục.

- Chu Tông chủ, đa tạ.

Chu Phục thấy vậy cười nói:

- Đạo hữu không cần cảm ơn ta, chỉ là không biết ước định của chúng ta còn giữ hay không?

- Tất nhiên chắc chắn.

Trần Trâm cười nhạt một tiếng nói.

- Chắc chắn liền tốt, là Đan Hà tông ta xuất hiện ra phản đồ, làm cho đạo hữu bị sợ hãi.

Khi hai người nói chuyện, Thần Uy thành chủ trên bầu trời đột nhiên phát ra gầm lên giận dữ.

- Hỗn đản Thiên Ma thành, các ngươi cái khác khinh người quá đáng!

Nhưng mà, mười tên tu sĩ áo đen kia như là máy móc chỉ biết chiến đấu, căn bản không có người trả lời hắn, chỉ không ngừng xuất chiêu xuất chiêu lại xuất chiêu.

Trên trăm hiệp xong, Thần Uy thành chủ tách ra, hắn có thể cảm giác được đám người này đang lưu thủ, nếu không dưới trướng hắn phỏng chừng đã chết mấy người.

Nghĩ tới đây, hắn cũng không lại tự chuốc nhục nữa, lập tức quát:

- Bỏ đi, hỗn đản Thiên Ma thành, thời điểm hôm nay các ngươi hung ác, nhưng sự tình có quan hệ tiểu tử này, Thiên Ma thành các

người nhất định phải cho cái thuyết pháp, nếu không... Hừ!

Bỏ xuống một câu ngoan thoại, hấn dẫn đầu bay khỏi Dịch thành, một đám thủ hạ hấn thì theo sát phía sau, cũng không lâu lắm, một đám người liền triệt để biến mất không thấy bóng dáng.

Lúc này trên bầu trời, mười tu sĩ áo đen rơi xuống, bay đến bên cạnh Trần Trầm.

Hắc bào tu sĩ cùng Thần Uy thành chủ giao thủ kia lấy xuống mặt nạ, lộ ra một trương mặt có chút trẻ tuổi.

Đối mặt Trần Trầm, người này đầy mặt nụ cười, mặc dù là ma tu, trên mình lại tản ra từng tia từng tia khí tức dương quang.

- Đạo hữu thật như thần long thấy đầu không thấy đuôi làm cho ta khó tìm! Hôm nay cuối cùng đã lộ diện!

Trần Trầm xấu hổ cười cười, hỏi:

- Các hạ là...

- Tại hạ Trầm Trùng, thành chủ Nam Vực Thương Khung thành, gia sư Đông Phương Tông Long, chính là tam đệ tử dưới trướng thành chủ Thiên Ma thành, đồng thời cũng là phân thành chủ Thiên Ma thành Nam Vực.

Trầm Trùng chấp tay cười cười, giới thiệu thân phận của mình.

Trần Trầm nghe vậy không khỏi nhìn người này nhiều một chút.

Người này có thể cùng Thần Uy thành chủ đấu pháp, hiển nhiên cũng là tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong, bất quá người này thoạt nhìn muốn trẻ tuổi hơn so Thần Uy thành chủ.

- Không biết tôn tính đại danh đạo hữu?

Thấy Trần Trâm quan sát chính mình, Trâm Trùng cười hỏi.

- ... Trần Trâm.

Trần Trâm chần chờ chốc lát, liền báo ra tên thật của chính mình.

- Nguyên lai là Trần đạo hữu, ta nghe nói đạo hữu đã luyện thành Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, không biết có thể để hạ nhìn qu a?

Trâm Trùng hỏi.

Đi tới bước này, Trần Trâm cũng không có gì để che che lấp lấp, l ập tức liền phóng ra quang mang kim sắc đặc hữu Cửu Chuyển Ki m Thân Quyết.

Nhìn thấy kim quang kia, trong mắt Trâm Trùng lóe lên một tia hâ m mộ.

- Là Cửu Chuyển Kim Thân Quyết...

Cái công pháp mạnh nhất Thượng giới này, đồng thời cũng là côn g pháp thành danh thành chủ Thiên Ma thành.

Đến tận đây, hẳn cũng không tiếp tục cần phải có bất luận cái hoài nghi gì.

- Trần đạo hữu, theo ta đi Thiên Ma thành một chuyến a, thành ch ủ lúc trước đã từng nói, chỉ cần tu sĩ luyện thành Cửu Chuyển Ki m Thân Quyết chính là đệ tử của hắn, các hạ tự nhiên cũng không ngoại lệ.

- Ách, tốt a.

Trần Trâm lên tiếng, thu Ngạo Vũ vào bên trong long trạch, về ph

ần Vạn Hóa Thần Phong, đã sớm bị hấp thu vào.

...

Một lát, Trần Trầm cùng một đoàn người Thiên Ma thành ngòi Truyền tống trận Dịch thành đi tới bên trong Thương Khung thành.

Lại thông qua Truyền tống trận Thương Khung thành đến phân thành Thiên Ma thành nằm ở Nam Vực.

Thành chủ thành này chính là người nói chuyện Thiên Ma thành tại Nam Vực, Đông Phương Tông Long.

So với Dịch thành, bên trong thành trì này càng giống như một tông môn, Trần Trầm một đường gặp phải tất cả tu sĩ tất cả đều mang y phục đặc hữu Thiên Ma thành.

Rất hiển nhiên, thành trì này không phải một cái thành trì hoan nghênh tu sĩ ngoại giới.

- Trần... Sư thúc, sư phụ ta ngay tại trong này.

Trầm Trùng mang theo Trần Trầm đi tới trước một toà đại điện, tiệp đó chỉ chỉ bên trong đại điện.

Nghe được xưng hô sư thúc này, Trần Trầm nhin không được cười lên, bất quá hẳn cũng không cự tuyệt xưng hô này, mà chỉ nhẹ gật đầu thoải mái bước vào bên trong đại điện.

Đại điện này chiếm diện tích cực độ, cao mấy chục mét, ngay phía trước có một cái đầu rồng to lớn điêu khắc, cái kia kích thước cùng chân chính Chân Linh không kém bao nhiêu.

Mà tại phía dưới đầu rồng nơi này, lẳng lặng đứng sừng sững một người trung niên nhân cao hai mét, hình thể hùng tráng.

Nhìn thấy bóng lưng của trung niên nhân này, nội tâm Trần Trầm rớt cục trở nên hơi khẩn trương.

Hắn không phải lần đầu tiên gặp phải đệ tử Thiên Ma thành chủ, phía trước hắn liền gặp được Phong Ma.

Nhưng Phong Ma xa xa không có uy nghiêm như cái bóng lưng trước mặt này, nhất là tại phía dưới hoàn cảnh đại điện này phụ trợ, càng là như vậy.

- Khụ khụ, Trần Trầm xin ra mắt tiên bối.

Thấy người này tựa hồ không ý thức được chính mình đến, Trần Trầm chấp tay hành lễ nói.

Nghe nói như thế, Đông Phương Tòng Long xoay người qua, lộ ra một trương mặt chữ điền vô cùng uy nghiêm.

Nhìn thấy Trần Trầm phía sau, trên mặt hắn gạt ra một nụ cười, dùng giọng có chút kích động nói:

- Tiểu sư đệ, ta cuối cùng tìm được ngươi! Lần này ta có thể hướng sư phụ bàn giao!

Trần Trầm nghe đến đây muốn nói chút gì, nhưng lại không biết nói cái gì cho phải.

Thực ra trong đầu hắn có không ít vấn đề, tỉ như trở thành đệ tử Thiên Ma thành chủ có bao nhiêu chỗ tốt, mỗi tháng có thể lĩnh bao nhiêu Linh Tinh các loại.

Nhưng giờ này khắc này, hắn đột nhiên lại không hỏi ra được.

- Sư đệ, ta đã đem tin tức của ngươi Truyền ra ngoài, không bao lâu sư phụ liền sẽ hạ xuống hình chiếu, đến lúc đó ngươi liền biết hắn an bài đối với ngươi.

Đông Phương Tòng Long vỗ vỗ bả vai Trần Trầm, một bộ dáng vẻ như quen thuộc.

Trần Trầm chần chừ một lúc, hỏi:

- Vậy ta sự tình tại Tà Thần điện bên kia phạm vào làm sao bây giờ?

- Việc này sư huynh ta tự nhiên sẽ thay người giải quyết!

Đông Phương Tòng Long tự tin cười cười, trên nét mặt tràn đầy kinh hình thị đối với Tà Thần điện.

Nhưng mà, tiếng nói của hắn vừa dứt, Trần Trùng liền vọt vào, biểu lộ có chút khó coi.

- Sư phụ, Tà Thần điện Tà Sinh Tôn Giả mang theo không ít người đến Thiên Ma thành chúng ta... Xem ra, kẻ đến không thiện.

Dứt lời hắn theo bản năng nhìn Trần Trầm một chút, ý tứ không cần nói cũng biết, Tà Sinh Tôn Giả kia, là hướng Trần Trầm tới.

- Tới thì tới a, hắn có thể thế nào? Sư đệ, bồi ta một chỗ chiếu cố Tà Sinh Tôn Giả này!

Đông Phương Tòng Long nói xong cũng mặc kệ Trần Trầm có đồng ý hay không, liền trực tiếp lôi kéo Trần Trầm đi ra ngoài.

Chương 525: Máu Của Diệu Nhật Kim Cương

Chương 525: Máu Của Diệu Nhật Kim Cương

Cũng không lâu lắm, Trần Trầm liền nhìn thấy Tà Sinh Tôn Giả kia.

Đó là một người lão giả tướng mạo âm trầm, toàn thân bao phủ tã i bên trong áo bào đỏ, ánh mắt nhìn người như kèn kèn, để cho người ta không rét mà run.

Nói tóm lại, người này vừa nhìn liền biết không phải người tốt lành gì.

Tà Sinh Tôn Giả không nhìn Trần Trầm một chút, mà chỉ nhìn hướng Đông Phương Tòng Long, ngữ khí âm u lạnh lẽo nói:

- Đông Phương Tòng Long, lần này Thiên Ma thành các người có chút làm quá mức! Tiểu tử này cũng không phải giết một người đệ tử Tà Thần điện chúng ta đơn giản như vậy, mà đã diệt một cái tông môn phụ thuộc Tà Thần điện chúng ta!

- Cái này nếu Truyền đi, mặt Tà Thần điện chúng ta đặt ở nơi nào?

- Nói cho người, Đông Phương Tòng Long, chúng ta trước đó nhận nhin, đó là vì Nam Vực ổn định, cũng không phải Tà Thần điện chúng ta sợ Thiên Ma thành các người!

Nghe được một lần hưng sư vấn tội này, Đông Phương Tòng Long vẫn như cũ vẻ mặt tươi cười, phảng phất cùng Tà Sinh Tôn Giả là lão bằng hữu nhiều năm vậy.

- Tiền bối, người hà tất động đại khí như vậy, Yêu Long tông kia bị diệt, các người không phải đẩy lên trên đầu Chân Linh sao, chỉ cần người không nói ta không nói, Tà Thần điện các người nơi nào?

o sẽ mất mặt? Người nói có đúng hay không?

- Là Tà Long tông! Đông Phương Tòng Long, ta tới nơi này không phải nói đùa với người, diệt một tông môn phụ thuộc ta, hôm nay nếu người không cho ta thuyết pháp, ngày mai Tà Thần điện chúng ta liền sẽ diệt hai tông môn phụ thuộc Thiên Ma thành các người!

Tà Sinh Tôn Giả thanh sắc câu lệ, nói lời này xong, một đạo khí thể mạnh mẽ liền hướng về Đông Phương Tòng Long ép tới.

Nụ cười trên mặt Đông Phương Tòng Long biến mất, một vết uy áp như có như không hiện lên, mới trừ khử khí thể kia trong vô hình.

- Vậy người muốn cái thuyết pháp gì? Ta sớm nói cho người, Trần Trầm giờ đây đã chính thức nhập môn, người nếu dám động đến hắn, bị sự phụ ta tra được, ai cũng không giữ được người!

Đông Phương Tòng Long lạnh giọng nói ra, tuy thanh âm không lớn, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy quyết tuyệt, mặc cho ai nghe cũng sẽ không xuất hiện hoài nghi mảy may đối với hắn.

Tà Sinh Tôn Giả tựa hồ nghĩ đến cái gì, trên mặt nổi lên một tia e ngại.

Trần Trầm ở một bên trong lòng cũng khẽ thở dài.

Cái có chỗ dựa cùng không chỗ dựa này quả nhiên không thể so sánh nổi, còn tốt hắn không để lộ ra việc diệt U Minh, nếu không điện chủ Tà Thần điện chỉ sợ cũng sẽ không dễ tha hắn.

Tại nơi Thượng giới này, tình cảm sư đồ truyền thừa tựa hồ còn muốn lớn hơn so phụ mẫu chi ân một chút.

Thực ra điều này cũng có thể lý giải, thời điểm một thế giới xem t

rộng mạnh được yếu thua đến cực hạn, truyền thụ bản lĩnh liền sẽ bị xem như ân tình lớn nhất.

Bởi vì làm kẻ yếu, thật không bằng không sinh ra.

- Nếu hấn là đệ tử thành chủ, vậy Tà Thần điện chúng ta đương nhiên sẽ không động đến hấn, bất quá cũng không có khả năng như thể liền buông tha hấn...

- Người muốn cái gì cứ nói thẳng a, Linh Tinh hay là bảo vật, hoặc là bí thuật?

Đông Phương Tông Long không đợi Tà Sinh Tôn Giả nói hết lời, liền không kiên nhẫn ngắt lời nói.

Lão tặc này đích thân đến, vậy khẳng định là đòi hỏi chỗ tốt, hấn sớm đã thành thói quen.

Tà Sinh Tôn Giả bị cắt đứt phía cũng không buồn, mà chỉ cười nhạt một cái nói:

- Rất đơn giản, ta nghe nói Thiên Ma thành chủ đã từng chém giết qua một đầu Chân Linh, tên là Diệu Nhật Kim Cương, nhục thân nó cường đại đến cực hạn.

- Sau này thành chủ hấn mỗi lần thu một tên đệ tử, liền sẽ ban thưởng máu tươi Diệu Nhật Kim Cương, trợ giúp Thối Thể, Tà Thần điện chúng ta muốn chính là một phần Diệu Nhật Kim Cương chi huyết!

Nghe đến đó, sắc mặt Đông Phương Tông Long đã xấu xí đến cực điểm.

Khó trách lão tặc này đột nhiên trở nên dễ nói chuyện như vậy, nguyên lai là muốn Chân Linh chi huyết!

Diệu Nhật Kim Cương, con Chân Linh kia thể gian khả năng chỉ có một đầu như vậy, khả năng máu tươi nó Thối Thể viễn siêu Chân Linh chi huyết khác, đối với Cửu Chuyển Kim Thân Quyết trợ giúp càng là cực độ, lúc trước hắn đạt được máu tươi xối thân, tu vi Cửu Chuyển Kim Thân Quyết trực tiếp tăng lên một đại cảnh giới.

Chỉ bảo bực này, Thiên Ma thành làm sao có khả năng giao cho Tà Thần điện?

- Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Các ngươi không cần suy nghĩ!

Đông Phương Tòng Long trực tiếp cự tuyệt, ngữ khí mùi đấm cấm phần.

Tà Sinh Tôn Giả nghe đến đây sắc mặt nháy mắt âm trầm.

- Đã như vậy, Thiên Ma thành các ngươi liền đợi đến tổn thất hai cái tông môn a, cáo từ!

Dứt lời, Tà Sinh Tôn Giả xoay người rời đi, vậy mà không một tơ một hào ý tứ thương lượng.

Đông Phương Tòng Long nhìn xem bóng lưng của hắn, nắm đấm nắm gắt gao, trong mắt tràn đầy lửa giận.

- Chờ một chút!

Một bên Trần Trầm đột nhiên quát, thấy Tà Sinh Tôn Giả dừng lại, hắn mới ngoảnh lại nhìn hướng Đông Phương Tòng Long.

- Sư huynh, ta thật có thể đạt được Diệu Nhật Kim Cương chi huyết kia sao?

- Không sai, cái Chân Linh chi huyết kia đã thông qua Truyền tống

g trận đưa đến trên tay của ta, nếu không phải lão tặc này đột nhiên chạy đến, ta xem xét tu vi của người một thoáng liền chuẩn bị cho người.

Đông Phương Tòng Long thấp giọng giải thích nói.

- Nếu như không có biện pháp khác giải quyết vấn đề này, có thể cho bọn hắc a, nguyên nhân việc này dù sao cũng bắt nguồn từ ta.

Trần Trâm cười khổ nói.

Cũng không phải hắc hào phóng, mà chỉ hành động bất đắc dĩ.

Hắn không muốn mấy ngàn tu sĩ người hai tông môn theo hắn mà chết.

Hơn nữa Tà Thần điện muốn diệt hai cái tông môn, Đan Hà tông đứng mũi chịu sào, tông chủ Đan Hà tông phía trước tốt xấu làm việc giúp hắn, hắn không nguyện ý nhiễm phải đoạn nhân quả này.

Mấu chốt nhất là hắn làm người có nguyên tắc của mình.

Hắn có thể thiếu người, nhưng không thể ghi nợ thứ không có cách nào trả nợ.

- Sư đệ, người thật nghĩ như vậy?

Trong đầu truyền đến Đông Phương Tòng Long truyền âm.

Thần tình Trần Trâm thành khẩn, dùng thần thức truyền âm nói:

- Sư huynh, ta nếu gia nhập Thiên Ma thành, sẽ vì Thiên Ma thành suy nghĩ, nếu bởi vì duyên cớ của ta để Thiên Ma thành tổn thất hai tông trợ lực, ta như thế nào có thể thanh thản được? Về sau còn có tông môn nào nguyện ý đầu nhập vào Thiên Ma thành chúng

ta?

- Truyền đi mọi người sẽ chỉ nói tại trong mắt Thiên Ma thành, ha i tông môn cũng không sánh nổi bảo vật một tên đệ tử thân Truyền n...

Trần Trâm nói xong chính mình cũng cảm động chính mình, than h âm vậy mà trở nên có chút khàn khàn lên.

Đông Phương Tông Long tự nhiên cũng tin là thật, lập tức vỗ vỗ bả vai Trần Trâm, Truyền âm nói:

- Sư đệ, người có thể nghĩ như vậy thật sự là quá tốt, Thiên Ma thành chúng ta thiếu liền là người tính tình thật như người loại này!

- Cái Diệu Nhật Kim Cương chi huyết kia ta cho bọn hần! Về phần người, người cũng đừng lo lắng, việc này ta sẽ nói với sư phụ, hần khẳng định biết lại đưa cho người một phần, lão nhân gia người cũng không phải một người hẹp hòi, hắc hắc, hần tư tàng nhiều lắm đó!

Trần Trâm nghe đến đây cảm động trên mặt biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là tiểu xấu hổ.

Nguyên vốn cho rằng là vật liệu rất quý giá, nguyên lai đưa ra ngoài một phần, chỉ cần để lão nhân gia vui thì lại có thể cầm một phần.

- Đã như vậy, vậy thời điểm vừa rồi cần gì sư huynh làm sắc mặt khó khăn vậy?

- Thật sự là ăn nhiều chết no.

- Tà Sinh Tôn Giả, việc này là chúng ta đã làm sai trước, Diệu Nhật Kim Cương chi huyết ta sẽ cho người, bất quá người phải đáp ứng ta, từ nay về sau Tà Thần điện các người cùng sư đệ ta ân oán

xóa bỏ! Các người cũng không bao giờ tiếp tục tìm sư đệ ta phiền toái!

Đông Phương Tòng Long đối với Tà Sinh Tôn Giả quát.

Tà Sinh Tôn Giả xoay người, trên mặt lộ ra mỉm cười thắng lợi.

- Đó là tự nhiên, Tà Thần điện chúng ta còn không đến mức lật lọng.

Nghe nói như thế, Đông Phương Tòng Long lấy ra một bình nhỏ, ném cho Tà Sinh Tôn Giả.

Tà Sinh Tôn Giả kiểm tra một phen thu vào, ngay tại lúc hấn chuẩn bị đi, Trần Trầm nhin không được hỏi:

- Tà Thần điện không am hiểu Luyện Thể, các người chuẩn bị đem Chân Linh chi huyết này cho ai dùng?

Mắt Tà Sinh Tôn Giả lúc này mới nhìn thẳng Trần Trầm một chút, đạm mạc nói:

- Tiểu đệ tử bản điện chủ gần đây trầm mê Luyện Thể, nếu không phải hấn hướng điện chủ nói lên yêu cầu, yêu cầu Diệu Nhật Kim Cương chi huyết, Tà Thần điện chúng ta nhất định diệt hai cái tông môn Thiên Ma thành các người!

Dứt lời Tà Sinh Tôn Giả cũng không quay đầu lại, liền bay khỏi Thiên Ma thành.

Sau khi Trần Trầm nghe xong lại sững sờ tại chỗ.

Tiểu đệ tử điện chủ Tà Thần điện, đây không phải là U Minh sao?

Tiểu tử này vậy mà cũng muốn Luyện Thể?

Chương 526: Thái Hư Long Côn.

Chương 526: Thái Hư Long Côn.

Chẳng lẽ là bởi vì chính mình bóp gãy cổ tay hắn ba lần, hắn biết hổ thẹn xong dững?

Trần Trầm tưởng tượng thật là có khả năng này.

Nếu như chính hắn bị người bóp gãy ba lần cổ tay, vậy khẳng định cũng phải nghĩ biện pháp Luyện Thể, tiếp đó rửa sạch nhục nhã.

Cái gì gọi là nhân quả, giờ này khắc này Trần Trầm xem như thấy được.

Không nghĩ tới tác dụng cái nhân quả này thật đến trên người hắn.

...

Chờ Tà Sinh Tôn Giả rời đi, Đông Phương Tông Long mang theo Trần Trầm đi tới một gian mật thất.

Bên trong mật thất này bố trí một đạo trận pháp đặc biệt, Đông Phương Tông Long phát động trận pháp xong, một đạo hình chiếu đột ngột xuất hiện tại bên trong.

Cái hình chiếu này Trần Trầm gặp qua, chính là bạch y trung niên nhân trong pho tượng Ma Thần lúc trước nhìn như bình thường ki

a, cũng chính là Thiên Ma thành chi chủ hiện nay.

- Sư phụ, vị này là tân sư đệ mới thu Trần Trầm.

Đông Phương Tòng Long cung kính thi lễ một cái đối với bạch y trung niên nhân, tiếp đó chỉ vào Trần Trầm giới thiệu nói.

Trần Trầm theo sát ở phía sau hành lễ.

Thiên Ma thành chi chủ này thời gian tại Hạ giới liền Truyền thụ cho hấn Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, tuy là ngày sau không phải dựa vào Cửu Chuyển Kim Thân Quyết phi thăng.

Nhưng không có Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, giai đoạn trước hấn không có khả năng tại Ma môn lăn vào như cá gặp nước như thế, về sau phát sinh cái gì, cũng sẽ trở nên không thể đoán được.

Nói tóm lại, hấn gọi Thiên Ma thành chủ này một tiếng sư phụ, cũng không tính thua thiệt.

Hình chiếu Thiên Ma thành chủ nhìn về phía Trần Trầm, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

- Người là từ Tứ Thánh giới phi thăng lên tới a, ha ha, không nghĩ tới lúc trước nhất thời khởi ý, vậy mà thật kết ra quả.

- Tứ Thánh giới?

Trong mắt Trần Trầm lóe lên một tia nghi hoặc, bắt quá rất nhanh liền hiểu rõ ra.

Tứ Thánh giới hấn là chỉ Hạ giới a? Về phần bốn thánh, chẳng lẽ là Thanh Long Chu Tước Bạch Hổ Huyền Vũ?

Không chờ hấn tiếp tục suy nghĩ, chân mày hình chiếu Thiên Ma thành chủ cau lại, có chút không vui nói:

- Người tu luyện cái công pháp luyện thể khác? Vì sao ta cảm giác cốt tủy người không thuần?

Trần Trầm nghe vậy vội vã giải thích vài câu, đồng thời đem sự tình chân thân tại Thiên Hạc nơi đó cũng một năm một mười nói tới.

- Thì ra là thế, chỉ bằng vào hình chiếu này của ta thực sự nhìn không ra người là một bộ phận thân.

- Càng không có nghĩ tới chính là người cùng Thiên Hạc Chân Linh kia nhiễm phải nhân quả, Thiên Hạc... Ha ha, nó cũng không phải một nhân vật dễ trêu.

Thiên Ma thành chủ cười nói, ngoài miệng nói không dễ trêu, nhưng ngữ khí lại không có lo lắng chút nào.

Khiến nội tâm Trần Trầm buông lỏng chút ít.

Chính mình có thêm thân phận đệ tử Thiên Ma thành chủ này, Thiên Hạc kia hẳn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ đối với mình đi?

- Sư phụ, vừa rồi Tà Sinh Tôn Giả tới một chuyến, đòi đi Diệu Nhật Kim Cương chi huyết...

Lúc này Đông Phương Tông Long một bên xen vào nói, tiếp đó đem nguyên nhân một năm một mười nói ra.

Thiên Ma thành chủ nghe được mười điểm nghiêm túc, sau khi nghe xong thân nhiên nói:

- Qua mấy ngày ta sẽ thông qua Truyền tống trận lại Truyền tống tới một phần, đây không phải cái đại sự gì, người không cần lo lắng.

Đông Phương Tòng Long nghe đến đây nở nụ cười, Thiên Ma thành chủ lại nói:

- Tòng Long, ngươi lui ra trước đi, ta có việc nói riêng cùng người sư đệ.

- Vâng! Sư phụ!

Đông Phương Tòng Long lên tiếng, quay người rời mật thất, bên trong chỉ còn lại có Trần Trầm cùng hình chiếu Thiên Ma thành chủ.

An tĩnh chốc lát, Thiên Ma thành chủ dẫn mở miệng trước.

- Trần Trầm, ngươi cũng đã biết vì sao ta phải thu tu sĩ có thể tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết làm đệ tử?

- Đệ tử không biết.

Trần Trầm ăn ngay nói thật.

- Vậy ngươi cũng đã biết chúng ta một giới này vì sao phải gọi Chân Linh giới?

Thiên Ma thành chủ lại hỏi.

Cái này Trần Trầm biết.

Bởi vì giới này có đại lượng Chân Linh, lực lượng Chân Linh hoàn toàn không kém tu sĩ.

- Không sai, thực ra không thể nói không kém hơn tu sĩ, nó sẽ chỉ mạnh hơn tu sĩ, trên thực tế, người mạnh nhất giới này cũng không tại bên trong tu sĩ chúng ta, mà là một Chân Linh.

Nghe nói như thế, Trần Trầm hơi kinh ngạc.

Hắn tới Thượng giới này cũng xem qua không ít sách, nâng lên Chân Linh cũng chỉ nói Chân Linh rất cường đại, cũng không có nó người mạnh nhất một giới này là Chân Linh.

- Con Chân Linh tên là Thái Hư Long Côn, tới bây giờ đã sống trăm vạn năm, thực ra lực lượng thông thiên triệt địa, thậm chí có người hoài nghi nó là sinh linh Tiên giới rơi xuống.

- Còn có loại sự tình này?

Trần Trầm phối hợp lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn đã mơ hồ cảm giác được tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết cùng Thái Hư Long Côn này có liên quan rồi, nếu không Thiên Ma thành chủ này cũng sẽ không nâng lên con Thái Hư Long Côn này.

- Nó tuy rất mạnh, nhưng bị phong ấn, không thể động đậy, nếu như chỉ là như vậy thì cũng thôi đi, nhưng vấn đề là một con đường hắn ngăn lại, một đầu đường cực kỳ trọng yếu đối với tất cả tu chân giả!

Thiên Ma thành chủ một bên nói một bên chỉ chỉ đỉnh đầu.

Trần Trầm thấy vậy nháy mắt hiểu rõ, nhỏ giọng thử thăm dò nói:

- Nó ngăn lại con đường phi thăng?

- Không sai, Thái Hư Long Côn quá mức cường đại, tại bên trên không gian chi đạo đi tại phía trước tất cả tu sĩ, cũng bởi vì nó tồn tại, lối đi Chân Linh giới này cùng Tiên giới bị ngăn cản, không có người có thể phi thăng tới Tiên giới.

Thiên Ma thành chủ giải thích nói.

Trần Trầm nghe lại có chút nghi hoặc.

- Đệ tử xem qua không ít thư, trong đó thường xuyên nâng lên một chút Tiên Nhân phi thăng, nếu lối đi bị ngăn cản, vậy những người này phi thăng như thế nào đây?

Trần Trầm nghi ngờ nói.

- Bọn hầy phi thăng cũng không phải thật sự là Tiên giới, mà chỉ một chút tiểu thế giới linh khí nồng đậm, tục xưng tiểu Tiên giới, Tiên giới chân chính đã mấy chục vạn năm không người phi thăng qua.

- Tiên giới Chân chính?

- Không sai, Tiên giới không nhiều như vậy, Tiên giới là duy nhất, cho nên cũng tên là Chân Tiên giới.

Thiên Ma thành chủ nhìn xem phía trên nói ra.

Trần Trầm tuy là nghe không rõ, nhưng cảm giác rất lợi hại.

- Vậy phi thăng không được Tiên giới thì làm sao bây giờ? Giết Thái Hư Long Côn kia?

Nói xong, Trần Trầm làm một cái thủ thế cắt cổ.

Thiên Ma thành chủ gật đầu cười, bất quá cuối cùng lại lại sâu sắc thở dài.

- Muốn giết Thái Hư Long Côn nói nghe thì dễ? Mấy chục vạn năm đến nay không ít cường giả đã từng cố gắng qua, nhưng không một người có thể lay động Thái Hư Long Côn.

Nhưng đồng thời tu sĩ chúng ta không hề từ bỏ, cuối cùng phi thăng

ng Tiên giới là nguyện vọng chung cực của tu sĩ.

Tất cả mấy đại siêu cấp thể lực nghĩ tất cả biện pháp, mà Thiên Ma thành chúng ta bằng vào chính là Cửu Chuyển Kim Thân Quyết.

Truyền ngôn Cửu Chuyển Kim Thân Quyết đến từ Tiên giới, luyện đến đại thành có thể bất tử bất diệt, lực phá hoại nhục thân càng là cực kỳ kinh người.

- Sư phụ ta lúc trước nói qua, nếu có thể gom góp chín tên Đại Thừa tu sĩ tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, bố trí ra Cửu Cửu Quy Nhất đại trận, liền có cơ hội diệt sát nhục thân Thái Hư Long Côn!

- Thì ra là thế.

Trần Trầm nhẹ gật đầu, xem ra gia nhập Thiên Ma thành cũng không phải đơn thuần hưởng thụ chỗ tốt Thiên Ma thành mang tới đơn giản như vậy.

Vẫn phải đảm đương phần trách nhiệm, trách nhiệm này chính là tại tương lai chém giết Thái Hư Long Côn, đả thông lối đi phi thân.

- Sư phụ, tính cả ta tại bên trong, người thu mấy người đệ tử?

- Mười người, bất quá có hai người không tu Cửu Chuyển Kim Thân Quyết.

Thiên Ma thành chủ đáp.

Trần Trầm nghe vậy tính toán một chút, mười cái có hai người không tu, đó chính là tám người tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết.

Lại tăng thêm Thiên Ma thành chủ... Chín cái...

Đây chẳng phải là nói tìm tới hấn xong, Thiên Ma thành chủ liền gom góp đủ nhân số?

Chương 527: Thành Của Chính Minh

Chương 527: Thành Của Chính Minh

Đúng vậy, chỉ cần nửa đường không có người xảy ra ngoài ý muốn, chín người liền đã gom góp đủ, thế nhưng gom góp nhân số chỉ là bước đầu tiên mà thôi, phía sau còn phải bồi dưỡng tất cả mọi người đều thành Đại Thừa tu sĩ, cái này càng khó hơn cả gom góp nhân số.

- Nếu nửa đường lại có người bất ngờ vẫn lạc, ha ha.

Nói đến đây, Thiên Ma thành chủ liền không nói, xem ra hấn đối cái này đại nghiệp cũng không có ôm bao nhiêu hi vọng, chỉ tâm t hái mang thử một lần đi làm.

- Khụ khụ, đệ tử sẽ cố gắng.

Trần Trần nhẹ ho hai tiếng nói ra, giọng nói không kém cùng kiêu m tra thi kém ứng phó lão sư kiếp trước bao nhiêu.

- Việc này ta chỉ cáo tri ngươi một tiếng, không cần ngươi quá mức lo lắng, ngươi tu luyện chính ngươi là được, chờ tu vi Luyện Thể ngươi đạt tới Hợp Thể, đến Bắc Vực Thiên Ma thành tìm ta, đến lúc đó ta sẽ Truyền thụ cho ngươi bộ phận Cửu Chuyển Kim Thân

n Quyết phía sau.

Thiên Ma thành chủ thản nhiên cười nói.

Trần Trâm nghe đến đây tranh thủ thời gian cảm tạ một tiếng.

Thiên Ma thành chủ khoát tay áo, bắt đầu nâng lên sự tình tài nguyên tu luyện.

- Về phần tài nguyên tu luyện, ta sẽ không cho người, cái Tu Chân giới này cường giả nắm giữ hết thảy, kẻ yếu không có gì cả, điếm ấy người phải chính mình lĩnh hội.

- Bất quá ta cũng sẽ không phải cái gì cũng không cho người, loại trừ Diệu Nhật Kim Cương chi huyết, ta sẽ để Tòng Long cho người một tòa thành trì a, toàn bộ ích lợi thành trì về người, không cần nộp lên Thiên Ma thành, về phần kinh doanh thế nào, vậy toàn bộ liền nhờ chính người.

- Đa tạ sự phụ!

Trần Trâm nhìn không được lại nói cảm ơn.

Nguyên bản hắn coi làm thành chủ gì, thì cũng chỉ là quản lý quản lý thành trì mà thôi, không nghĩ tới người sự phụ này hào phóng như vậy, thật sự đưa cho mình một tòa thành.

Sớm biết như vậy, hắn cũng không cần thiết hốt Đan Hà tông một tòa thành.

A, cái này lại để hắn không nhìn được nghĩ đến những phú nhị đại kiếp trước kia.

Các trưởng bối đều lấy tiếng để bọn hắn dựa vào chính mình, nhưng tiện tay đưa ra mấy ức tài chính khởi động dự án số tài phú này là tài phú cả một đời những người khác đều không chạm tới.

Hắn hôm nay cũng thể nghiệm được loại cảm giác này.

Sư phụ là cường giả đỉnh cao một giới này, đưa một cái liền là một tòa thành trì.

Nếu Lê Tiên tông không có hắn, cố gắng mấy ngàn năm chỉ sợ cũng không cách nào nắm giữ thành trì.

- Ta chỉ có hai yêu cầu đối với ngươi, thứ nhất, tu luyện thật tốt, thứ hai, không cần làm sự tình tổn hại lợi ích Thiên Ma thành, nếu có phiền toái gì, đưa tin cho ta, về phần những chuyện khác, Tông Long sẽ nói với ngươi.

Thiên Ma thành chủ dứt lời hình chiếu bắt đầu dần dần trở thành nhạt, xem ra tựa hồ phải biến mất.

Trần Trâm thấy vậy đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng nói:

- Sư phụ, ta thực sự còn có sự tình rất gấp!

- Ồ? Chuyện gì?

Thiên Ma thành chủ hiểu kỳ hỏi.

Trần Trâm lấy ra Vạn Hóa Thần Phong, thần tình có phần có chút xấu hổ.

- Sư phụ, pháp bảo này là khi ta leo lên hạng thứ 99 Luyện Khí bảng nhận được, ngoại giới có không ít tu sĩ đánh chủ ý tới pháp bảo của ta này, ngươi có thể giúp ta tuyên truyền một thoáng, cứ nói thứ này là của Thiên Ma thành, để bọn hắn chặt đứt suy nghĩ ham muốn bảo vật hay không.

Thiên Ma thành chủ liếc mắt nhìn Vạn Hóa Thần Phong, khóe mắt hơi hơi co quắp xuống, mới lên tiếng:

- Người người này vận khí rất không tệ, tại Tứ Thánh giới có thể tìm tới truyền thừa của ta, tại nơi Chân Linh giới này lại có thể lấy được hai loại thần kim.

- Tốt a, việc này ta sẽ thay người giải quyết, bất quá người tốt nhất điểu thấp một chút.

- Đệ tử minh bạch!

- Ừm.

Thiên Ma thành chủ ừ một tiếng, cuối cùng hoàn toàn biến mất vô tung, trong quá trình này Trần Trầm đều một mực bảo trì tư thế khom người.

Hình chiếu Thiên Ma thành chủ biến mất, Trần Trầm cũng không cần thiết ở trong mật thất nữa.

Sau khi đi ra, một lát liền nhìn thấy Đông Phương Tông Long đang đợi.

- Sư đệ, ừm, đây là nhẫn trữ vật sư phụ đưa cho người.

Thấy Trần Trầm đi ra, Đông Phương Tông Long trước lấy ra một mai nhẫn trữ vật giao vào trong tay Trần Trầm.

Trần Trầm không cự tuyệt, bất quá tiếp nhận xem xét xong, giật nẫy mình tại chỗ.

Linh Tinh bên trong Nhẫn trữ vật này vẹn vẹn liền có một ngàn k hối, trừ cái đó ra còn có đan dược, vật liệu luyện khí cùng ba quyển n trục.

- Sư đệ, ba quyển trục này là vật bảo mệnh, chỉ cần thôi động, có thể đưa người thuận gian truyền tống đến bên ngoài vạn dặm, bất

quá người phải ghi nhớ kỹ, không đến bất đắc dĩ, không cần sử dụng quyền trục này, thứ này quá trân quý, những vật khác bên trong nhẫn trữ vật gộp nhưng cũng không trân quý bằng ba quyền trục này.

Đông Phương Tòng Long giới thiệu nói.

Trần Trâm nghe vậy trong nội tâm cảm thán không thôi.

Cái này còn gọi tự nghĩ biện pháp tài nguyên tu luyện? Còn cho nhiều đồ như vậy!

Đông Phương Tòng Long tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong lòng Trần Trâm, cười nói:

- Đây đều là tiêu phối mỗi người đệ tử, tại trong mắt sư phụ cũng không đáng nhắc tới, cho nên hẳn sẽ không nâng lên.

- Sư phụ thật là hào phóng.

Trần Trâm tán thưởng một câu.

- Đó là tự nhiên, sư phụ tuy không thường gặp chúng ta, nhưng đối với chúng ta cũng không tệ lắm, ừm, đây là nhẫn trữ vật sư huynh đưa cho người, cũng không phải dễ gặp mặt, bên trong chỉ là một chút vật liệu cần thiết.

Đông Phương Tòng Long vừa nói vừa cho Trần Trâm một mai nhẫn trữ vật.

- Bên trong là thứ người Thiên Ma thành dùng tu luyện, thân phận lệnh bài, còn có mấy cái lệnh bài đưa tin, mặt khác cũng có một c hút tài nguyên tu luyện.

- Đây là tiêu phối đệ tử Thiên Ma thành, bất quá lệnh bài đưa tin của người hơi chút đặc thù, có thể trực tiếp tìm tới sư phụ.

Đông Phương Tòng Long nói ra.

Trần Trầm tiếp nhận nhẫn trữ vật, trình trọng đeo tại trên tay.

- Đa tạ sư huynh!

- Không có gì phải cảm ơn, đi theo ta, ta lại mang người chọn một tòa thành trì, đây là địa phương trình diện cùng sống yên phận sau này.

Đông Phương Tòng Long lắc đầu, lôi kéo Trần Trầm liền đi hướng một chỗ đại điện.

Một lát, hai người tiến vào đại điện, bên trong đại điện có một đạ o trận pháp, trận pháp tạo thành hình chiếu cự hình, chiếu rọi tại phía trên cung điện.

Cái hình chiếu này chính là bản đồ Nam Vực, trong đó đã bao hàm mấy ngàn tòa thành trì to to nhỏ nhỏ Nam Vực cùng đủ loại đại tiểu tông môn.

Trần Trầm quan sát một thoáng, biết thành trì màu đen đại biểu thành trì trực thuộc Thiên Ma thành.

Mà trong địa đồ này, thành trì màu đen tổng cộng ba mươi bốn tòa, nhưng hai tòa thành trì phụ thuộc tông môn Đan Hà tông liền không bao hàm ở bên trong.

- Sư đệ, ba mươi bốn tòa thành trì này, loại trừ bốn tòa này, cái khác người tùy ý chọn.

Đông Phương Tòng Long đối với hư không điểm một cái, có quang mang bốn tòa bên trong ba mươi bốn tòa thành trì mờ đi.

Hiển nhiên bốn tòa thành trì này không phải có chủ rồi, thì cũng c

ó tác dụng đặc thù gì, không thể đưa người.

Nhìn xem 30 toà thành trì còn lại, trong lúc nhất thời Trần Trâm l âm vào chân chờ.

- Sư đệ, cái Huyền Kim thành này cũng không tệ, thừa thãi Huyền Kim, phụ cận còn có một toà mỏ Linh Thạch lớn, là thành trì giàu có thứ hai bên trong 30 toà thành trì, hơn nữa dựa vào chúng ta nơ i này rất gần!

- Cái Linh Phong thành kia cũng không tệ, chiếm diện tích lớn nh ất, tu sĩ cư trú trong thành liền có trên vạn...

Đông Phương Tòng Long ở một bên kiên nhẫn giới thiệu, Trần Tr ầm nghe liên tục gật đầu.

- Sư đệ, trúng ý toà nào?

- Toà này a!

Trần Trâm lấy địa đồ xem xét một chút, đem tiêu chú thành trì tro ng khắp ngõ ngách đi ra.

Thành trì này rời xa hơn ba mươi toà thành trì khác, phẳng phát m ột con rới bỏ sót bên ngoài, lẻ loi trợ trợ đứng sừng sững ở phươn g Nam Nam Vực.

- Ách, cái Thăng Long thành này quá bình thường... Không có gì khác biệt cùng những môn phái thành trì nhỏ kia, chỉ có thể coi là béo bở bình thường.

Đông Phương Tòng Long nhú mày, lắc đầu liên tục.

Trần Trâm lại kiên trì muốn Thăng Long thành này, bởi vì Thăng Long thành này dựa vào Lê Tiên tông và Kim Thánh tông không xa, cách hai toà thành trì Đan Hà tông cũng tương đối gần.

Ngày sau nếu xuyên chuỗi kết hợp lại, hiệu quả mấy toà thành trì liên hợp và lợi ích khẳng định cao hơn so một toà thành trì phồn hoa bình thường.

- Ách, sự đệ người đã kiên trì, vậy toà thành này liền giao cho người.

Đông Phương Tông Long không rõ Trần Trâm nghĩ như thế nào, nhưng nếu Trần Trâm kiên trì, hẳn cũng không ý kiến, tại trong n hấn trữ vật tìm kiếm một hồi sau, hấn lấy ra một mai lệnh bài, đưa đến trong tay Trần Trâm.

- Sự đệ, đây là lệnh bài Thành Chủ Thăng Long thành, có thể khống chế tất cả đại trận Thăng Long thành, người cầm lệnh bài đến Thăng Long thành giao tiếp là được rồi.

Trần Trâm cầm lấy lệnh bài, trong lòng có chút xúc động.

Thời điểm lần đầu tiên tiến về Dịch thành hấn đã không ngừng hâm mộ, giờ đây hấn cũng có thời điểm có toà thành trì thứ nhất thuộc về mình.

Chương 528: Danh Truyền Một Giới.

Chương 528: Danh Truyền Một Giới.

- Sự đệ, đến Thăng Long thành nếu gặp được vấn đề gì có thể trực tiếp tìm lão nhân trong thành, nếu còn không giải quyết được, c

ó thể tìm ta.

Mấy ngày sau, Đông Phương Tòng Long đưa Trần Trầm đến trước c Truyền tống trận phân thành Thiên Ma thành Nam Vực.

- Đa tạ sư huynh.

Trần Trầm chấp tay cười nói đối với Đông Phương Tòng Long.

- Ở giữa sư huynh đệ ngươi ta không cần phải nói những thứ cái này, chờ sau này có cơ hội, ta dẫn ngươi đi gặp những sư huynh đệ khác.

Đông Phương Tòng Long lớn tiếng cười nói.

- Tốt, cứ quyết định như vậy đi, sư huynh, cáo từ, ngươi bảo trọng.

- Bảo trọng.

...

Trần Trầm rời phân thành Thiên Ma thành xong, cũng không có ước tiên đi Thăng Long thành, cũng không trực tiếp trở về Lê Tiê n tông, mà chỉ đi Dịch thành trước.

Lúc trước đi vội vàng, sự tình Dịch thành còn không xử lý xong, còn cần hẳn đến xử lý một chút.

Đi tới Dịch thành, nơi này đã không còn phồn hoa như ngày xưa, khắp nơi đều là tu sĩ cấp thấp đang thi công kiến trúc.

Lúc đó trận chiến kia phá hoại đối với Dịch thành cực độ, thậm chí có tu sĩ bởi vì dư ba chiến đấu mà vẫn lạc.

Cũng không biết Dịch thành có thể bởi vì cuộc chiến đấu kia mà t

riệt để suy tàn hay không.

Trần Trầm khẽ thở dài một hơi, thần thức cường đại quét ngang to àn bộ Dịch thành, cũng không lâu lắm liền tìm được Chu Phục tông chủ Đan Hà tông.

Lúc này hắn đang tọa trấn tại trong phủ thành chủ xử lý sự vụ lớn nhỏ trong thành, trên mặt tràn đầy vẻ u sầu.

Về phần nữ nhi hắn Chu Quỳnh thì tại cửa ra vào phủ thành chủ không ngừng ra lệnh với tu sĩ lui tới.

Trần Trầm chột lách người, đến trong phủ thành chủ, ngay sau đó bước ra một bước, liền đi tới trước mặt Chu Phục.

Chu Phục là tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, mặc dù trọng thương chưa lành, nhưng thần thức không bị ảnh hưởng, cho nên trước tiên liền đã nhận ra Trần Trầm đến.

Nhìn thấy Trần Trầm, hắn tranh thủ thời gian đứng lên, thần tình kia như nhìn thấy cây cỏ cứu mạng, bên trong ánh mắt tràn đầy chờ mong cùng xúc động.

Bất quá bởi vì quanh năm ngồi ở vị trí cao, cho nên hắn tương đối kiềm chế, lúc này mới không có trực tiếp gọi lên tiếng, mà chỉ mờ mờ điếm điếm kính hành lễ.

- Chúc mừng đại nhân thuận lợi bái nhập Thiên Ma thành!

Nghe được xưng hô đại nhân này, Trần Trầm cười lắc đầu nói:

- Chu Tông chủ, không cần như thế, người ta đạo hữu tương xứng là được, ta tới đây không phải là vì cái khác, chỉ vì hỏi người một việc, giao dịch ngày ấy chúng ta làm còn giữ lời hay không?

- Tất nhiên chắc chắn! Tất nhiên chắc chắn! Chỉ cần đại nhân ngài

y sau chiếu có một hai Đan Hà tông ta, ta tự nhiên chấp tay đưa P hong Hà thành lên!

Chu Phục vội vàng nói, giống như sợ Trần Trầm đổi ý.

- Không cần đưa cho ta, ta sẽ mua theo giá gốc, về phần chiếu có Đan Hà tông, đó là tự nhiên, Chu Tông chủ, trải qua một trận chiến lần trước, người ta cũng đã là chiến hữu, chiếu có đối với tông môn chiến hữu nhiều hơn, đây không phải là lẽ thường sao?

Trần Trầm cười nói, Chu Phục nghe được lại có chút ít cảm động.

- Chỉ là không biết rõ chiếu có như thế nào đây?

Trần Trầm lại hỏi.

Chu Phục đáp:

- Dịch Hành điện vẫn phải mở, bất quá yêu cầu đại nhân làm người bảo đảm mới được, lúc trước giá cả bảo vật đấu giá Dịch Hành điện không dám quá cao là vì hai nguyên nhân, thứ nhất là loại bảo vật kia hoàn toàn chính xác hiếm có, thứ hai, là Đan Hà tông chúng ta sợ xảy ra vấn đề, nếu gặp được có tiền bối không nói lý, vậy sẽ rất khó xử lý.

- Đan Hà tông chúng ta mặc dù là tông môn phụ thuộc Thiên Ma t hành, nhưng kỳ thật cho dù là ta cũng cơ hồ không tiếp xúc đến cao tầng Thiên Ma thành, cho nên không dám liều lĩnh tròng phiêu lưu này.

Trần Trầm nhẹ gật đầu.

Sự thật đúng là như thế, đừng nhìn Chu Phục là tu vi Hợp Thể hậu kỳ, nhưng căn bản không tiếp xúc đến Đông Phương Tông Long bức nhân vật này, nhiều nhất cũng chỉ có thể nói chuyện nhỉnh hót cùng đệ tử Đông Phương Tông Long mà thôi.

Loại tình huống này nếu có cường giả Độ Kiếp tới cửa ăn cướp, hấn cũng không xác định Thiên Ma thành có thể thay Đan Hà tông làm chủ hay không.

Nhưng hôm nay có hấn đã không giống với lúc trước.

- Ta có thể đảm bảo, trừ cái đó ra, ta sẽ thường xuyên tới Dịch thành này.

...

Hai người bàn bạc một lần này duy trì liên tục một canh giờ, cuối cùng Trần Trầm hết sức hài lòng rời Dịch thành.

Giờ đây Lê Tiên tông còn yếu, hấn muốn phát triển Thăng Long thành chính mình, trước hết phải mượn nhờ lực lượng Đan Hà tông.

Đan Hà tông có mười điểm kinh nghiệm bên trên đạo buôn bán này, đối với hấn hôm nay mà nói cũng là trợ thủ tốt nhất.

...

Ngay tại trên đường Trần Trầm tiến về Thăng Long thành, sự tình hấn trở thành đệ tử thứ mười thành chủ Thiên Ma thành đã lưu truyền sôi sùng sục.

Phàm là tu sĩ ngoại giới ngũ đại vực thường xuyên tiếp xúc đều biết rõ một tin tức như vậy.

Thành chủ Thiên Ma thành thu đệ tử thứ mười, tên là Trần Trầm, mà tên đệ tử này thông qua tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết t bá nhập môn hạ Thiên Ma thành chủ.

Tin tức này vừa truyền ra, tất cả điểm bán Cửu Chuyển Kim Thân

Quyết trong thành trì trực tiếp bán hết.

Công pháp này mấy trăm năm nay cũng không có người có thể tu luyện thành công, không ít tu sĩ thậm chí bắt đầu cho rằng đây là một môn phế công pháp, về phần chỉ cần tu thành, liền có thể bái nhập môn hạ Thiên Ma thành chủ, cái này trong mắt bọn hắn xem ra, chỉ là âm mưu Thiên Ma thành.

Giờ đây Trần Trầm xuất hiện đã chứng minh đây không phải âm mưu, thoáng một cái lại đốt lên hi vọng của vô số Luyện Thể tu sĩ, đến mức toàn bộ đại lục đều nhắc lên một hồi sóng tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết.

Vô số tán tu lấy Trần Trầm làm gương, ngóng trông có thể luyện thành Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, tiếp đó một bước lên trời.

...

- Trần Trầm luyện thành Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, bái nhập môn hạ thành chủ Thiên Ma thành, trở thành đệ tử thứ mười...

Bên trong một cái phân điện Tà Thần điện, U Minh nhìn tin tức này, sắc mặt có chút khó coi.

Tuy thời gian này trùng tên trùng họ rất nhiều, nhưng trùng tên trùng họ, lại cùng là Luyện Thể tu sĩ cũng không nhiều như vậy.

- Chẳng lẽ thật sự là gia hỏa kia?

U Minh âm thầm siết chặt nắm đấm.

Trong mắt hắn, Trần Trầm ba lần bóp gãy cổ tay hắn kia chỉ là một nhà quê đến từ Hạ giới mà thôi.

Hắn tuy mấy lần thua thiệt tại trên tay người này, nhưng nội tâm của hắn thực ra cũng không có xem người này như những đối thủ

mạnh mẽ khác.

Mấu chốt nhất chính là bối cảnh hai người chênh lệch quá xa.

Như chỉ là đơn thuần muốn diệt Trần Trầm kia, hẳn vận dụng một chút át chủ bài lợi hại, hoặc là mời một hai người sư huynh lợi hại liền hoàn thành.

Nhưng hẳn lại không có, vì cái gì chỉ tôi luyện chính mình.

Bởi vì hẳn thấy Trần Trầm kia chỉ là một khối đá mài đao hơi không tẹ mà thôi, chỉ cần ngày nào đao mài xong, cục đá mài đao này liền không có quan hệ với hẳn nữa.

Nhưng ai nghĩ được đến, đá mài đao này lại đột nhiên có một ngày trở thành đệ tử thành chủ Thiên Ma thành.

Bối cảnh này thoáng cái liền tương đương với hẳn!

Đá mài đao vậy mà nháy mắt biến thành đối thủ cạnh tranh!

- U Minh, hẳn không phải là Trần Trầm kia đâu, ngươi không cần suy nghĩ quá nhiều.

Ngoài cửa vang lên một thanh âm, ngay sau đó trưởng lão phân đi ện chậm chậm đi đến, trong tay cầm một mai nhẫn trữ vật.

- Vật tới tay rồi sao?

U Minh đứng lên, nhìn về phía nhẫn trữ vật, ánh mắt mơ hồ có chút xúc động.

- Đến, đây là Diệu Nhật Kim Cương chi huyết.

- Quá tốt rồi!

U Minh tiếp nhận nhẫn trữ vật, nội tâm vô cùng kích động.

Lúc trước hắn lấy được trong truyền thừa kia một môn công pháp luyện thể cực kỳ lợi hại, yêu cầu thu thập mấy loại Chân Linh chi huyết phụ trợ tu luyện, trong đó Diệu Nhật Kim Cương chi huyết trọng yếu nhất, giờ đây cuối cùng đã đạt được.

Nghĩ đến chính mình bởi vì nhục thân không đủ cường hoành, ba lần bị đứt cổ tay, U Minh liền hận đến ngứa hàm răng.

- Chỉ cần ta luyện thành công pháp kia, liền lại đi hãn hải đại sa mạc một lần, ta cũng không tin, người có thể hết lần này đến lần khác đánh bại ta!

Chương 529: Giao Tiếp.

Chương 529: Giao Tiếp.

Rời Dịch thành xong, Trần Trầm liền đi Thăng Long thành.

Thăng Long thành cách Lê Tiên tông cùng Kim Thánh tông bất quá hai vạn dặm xa, đoạn khoảng cách này cho dù không ngồi Truyền tông trận cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Tại nơi Thượng giới này, đi ra liền ngồi Truyền tông trận dù sao cũng chỉ là số ít người, càng nhiều tu sĩ cấp thấp đều lựa chọn phi hành, trừ phi gặp được chuyện gấp gáp, mới có thể ngồi một lần Truyền tông trận.

Cho nên đừng nhìn có vài thành xa xôi ngồi mấy lần Truyền tống trận liền có thể đến, nhưng trên thực tế liên hệ giữa thành cùng thành cũng không chặt chẽ, thậm chí là đứt gãy.

Cũng tỷ như cái Thăng Long thành này, mặc dù là thành trì bộ hạ Thiên Ma thành, nhưng liên hệ cùng những thành trì Thiên Ma thành khác cũng không chặt chẽ, ngược lại quan hệ cùng thành trì phụ cận thêm gần một chút.

Bất quá bởi vì nguyên nhân nó có bối cảnh lớn, cho nên thành trì phụ cận bình thường đều ở vào trạng thái bị Thăng Long thành lá ép.

...

Nửa ngày sau, Trần Trâm đến phía trước cửa thành Thăng Long thành.

Thành trì này càng hùng vĩ, càng bao la hơn so với những thành trì phụ cận khác, cả tu sĩ thủ thành đều là một mặt ngạo sắc.

- Vị đại nhân này, người tới cái này Thăng Long thành muốn làm gì? Nếu như có cần gì, ta có thể giúp người truyền bả.

Bất quá những tu sĩ thủ thành này nhìn thấy Trần Trâm, thái độ lại hết sức cung kính.

Bởi vì trên mình Trần Trâm mặc chính là y phục đệ tử chính thức Thiên Ma thành, địa vị khác một trời một vực cùng bọn hắn những đệ tử thân phận ngoại vi này.

- Ta là Trần Trâm, tới tiếp quản Thăng Long thành này.

Trần Trâm không rảnh lãng phí thời gian cùng những đệ tử giữ cửa này, mở miệng liền trực tiếp nói rõ thân phận.

Nghe được danh tự Trần Trầm, tu sĩ thủ thành kia run một cái, xong vậy mà trực tiếp quỳ xuống, mấy tu sĩ khác thấy vậy đồng dạng quỳ xuống theo.

- Nguyên lai là Trần Trầm đại nhân! Tin tức đại nhân ngài muốn tiếp quản Thăng Long thành đã sớm truyền tới, chỉ không nghĩ tới đại nhân ngài đến nhanh như vậy! Sớm biết như vậy...

Nói xong hắn tranh thủ thời gian ngoảnh lại nhìn một tên tu sĩ trẻ tuổi phía sau một chút.

- Còn không nhanh đi thông tri thành... Thay thành chủ!

Hắn mới mở miệng, tu sĩ trẻ tuổi kia tranh thủ thời gian đứng lên, vội vàng hấp tấp bay vào trong thành.

Bốn phía có không ít tu sĩ đi ngang qua ngừng chân, bên trong ánh mắt đã có hiếu kỳ cũng có kính sợ.

...

Ước chừng qua mười phút đồng hồ, cửa thành đột nhiên mở ra, hơn trăm người trùng trùng điệp điệp đi ra, cầm đầu là một tên lão giả mặt trắng, thân mặc áo đen, ánh mắt cho người ta cảm giác khôn khéo.

- Chúng ta cung nghênh thành chủ đại giá!

Hơn trăm người cùng kêu lên hô to, không thể không nói cho Trần Trầm đủ mặt mũi.

- Không cần phải khách khí, thực ra ta người này rất ưa thích điệu thấp.

Khóe miệng Trần Trầm hơi vểnh, không tự chủ lộ ra nụ cười.

- Đại nhân, sự tình giao tiếp hay là theo ta đi phủ thành chủ nói chuyện đi.

Lão giả mặt trắng cười nói.

Trần Trầm tự nhiên không cự tuyệt, ngay sau đó hắn được hơn trăm người vây quanh, bước vào Thăng Long thành.

Hắn vừa đi, chung quanh lập tức ồn ào lên.

- Nguyên lai hắn là Trần Trầm! Thập đệ tử Thiên Ma thành chủ!

- Quả nhiên tuấn tú lịch sự!

- Ha ha, ta thành đệ tử Thiên Ma thành chủ, người thấy ta cũng sẽ cảm thấy ta tuấn tú lịch sự.

- Xuýt, nói tầm bậy cái gì!

...

- Đại nhân, đây là trương mục lớn nhỏ Thăng Long thành, mời ngài xem qua.

Vào phủ thành chủ xong, lão giả mặt trắng giao một mai ngọc giả n vào trong tay Trần Trầm.

Trần Trầm cũng không khách khí, trực tiếp tiếp nhận bắt đầu xem xét.

Bên trong Thăng Long thành này hơn ba trăm nhà cửa hàng lớn nhỏ, trong đó có một trăm nhà trực thuộc Thăng Long thành, ngạch số chung quy mỗi ngày chuyển đổi thành Linh Tinh đại khái năm mươi Linh Tinh, lợi nhuận tại năm Linh Tinh tả hữu.

Còn lại hơn hai trăm nhà đều là lấy hình thức thu tô lợi nhuận, lợi

nhuận cũng năm Linh Tinh.

Nói tóm lại, một ngày Thăng Long thành lợi nhuận mười Linh Tinh.

Tuy nghe không nhiều, nhưng Trần Trầm biết con số này cũng không nhỏ, một ngày mười Linh Tinh, một năm là hơn ba ngàn Linh Tinh.

Mà toàn bộ tông môn dự trữ Kim Thánh tông cũng không đến một trăm Linh Tinh, thật muốn tính ra, năng lực lợi nhuận Thăng Long thành này chỉ sợ không thua Dịch thành.

Dựa lưng vào Thiên Ma thành cái núi dựa lớn này, quả nhiên là buôn bán tốt, khó trách Chu Phục thà trả giá đại giới một tòa thành trì cũng muốn dính vào cái chỗ dựa chính mình này.

- Đại nhân, giờ đây bên trong Thăng Long thành có bốn trăm người tu sĩ Thiên Ma thành, trong đó năm mươi tên Phân Thần tu sĩ, loại trừ ta còn có hai tên Hợp Thể tu sĩ, về phần tu sĩ khác liền đều là Luyện Hư.

- Chúng ta những người này khổng chế Thăng Long thành, hàng năm nộp lên cho Thiên Ma thành ba ngàn Linh Tinh, tuy không sản h được những thành trì phía Bắc kia, nhưng cũng coi là tận lực.

Lão giả mặt trắng nói xong thương cảm lên, vành mắt đỏ ửng.

Khi tân thành chủ tiếp quản Thăng Long thành, hẳn người phía trước đảm nhiệm thành chủ này bị phía trên trực tiếp điều đi địa phương khác, nói cách khác hẳn tại bên trong Thăng Long thành nơi này cũng không được bao lâu.

- Các vị khổ cực, về sau ích lợi trực tiếp giao cho ta là được, không cần lại giao cho Thiên Ma thành.

Trần Trâm cười nói.

Bỏ qua phí tổn nuôi tu sĩ, một năm có thể kiếm lời ba ngàn Linh Tinh, đây quả thực là một gà mái Linh Tinh.

Khó trách vô luận là Thiên Ma thành hay là Tà Thần điện hoặc là Tiên Minh đều không cho phép môn phái nhỏ tùy ý xây thành trì, bực chỗ tốt này vẫn nên nắm ở trong tay chính mình mới thực tế.

- Đúng rồi, ích lợi Truyền tông trận trong thành thế nào?

Trần Trâm lại hỏi.

Nghe nói như thế, đám tu sĩ tại chỗ sắc mặt không khỏi biến đổi, trong mắt lão giả mặt trắng càng toát ra vẻ kinh hoàng.

Trần Trâm cười không nói, Truyền tông trận thứ này không giống bán đan dược pháp bảo, có vật thật ở nơi đó, cho nên thứ này cũng là giả mạo tốt nhất.

- Ách, thành chủ, Truyền tông trận này tiêu hao rất nhiều Linh Thạch, Thăng Long thành chúng ta không lợi nhuận.

An tĩnh một lát, lão giả mặt trắng có chút mất tự nhiên nói.

Trần Trâm thấy vậy cười cười, nói ra:

- Có vấn đề gì cũng không sao, chuyện trước kia ta sẽ không truy xét, chỉ cần về sau làm việc thật tốt là được.

Một đám tu sĩ nghe đến đây tất cả đều thở phào một hơi, thần tình cũng biến thành buông lỏng xuống.

Trần Trâm kiếp trước là quản lý học sinh, những tu sĩ này tuy đều là nhân tinh, nhưng ở phương diện buôn bán thương nghiệp cùng hẳn so sánh cũng chỉ là xú đệ đệ mà thôi.

Nhìn tình huống Thăng Long thành mấy lần xong, Trần Trầm nhìn về phía lão giả mặt trắng kia.

- Không có vấn đề gì lớn, người có thể đi.

Cái lời trực bạch này để lão giả mặt trắng kia có chút xấu hổ, bắt quá rất nhanh hắn liền phản ứng lại, cáo từ một tiếng xong xoay người rời đi.

Chờ hắn đi, mọi người tại chỗ phảng phất mất đi chủ kiến, trên mặt ất dần dần hiện ra mờ mịt đối với tương lai.

Trần Trầm thấy vậy tựa vào trên ghế ngồi, ngữ khí bình thản nói:

- Hơn sáu vạn dặm phương Tây Thăng Long thành có tòa thành gọi là Dịch thành, chắc hẳn các người cũng đều nghe nói qua, cái Dịch thành này do Đan Hà tông khống chế, tuy bối cảnh không lớn như chúng ta, nhưng lợi nhuận lại không ít hơn chúng ta, các người nói cái này là nguyên nhân gì?

Một đám tu sĩ nghe vậy tất cả đều bị dọa phát sợ.

Phải biết Trần Trầm này chính là đệ tử thành chủ Thiên Ma thành, mà thành chủ là người bọn hắn phải giao ra hết thầy Thăng Long thành, trong đó liền bao gồm tính mạng dòng dõi của bọn họ.

Giờ đây nói loại lời này là có ý gì? Không là nói bọn hắn vô năng sao?

Chẳng lẽ muốn ra oai phủ đầu với bọn hắn sao?

Thế nhưng cần gì cái này chứ, khoảng cách thân phận quá lớn, bọn hắn nào dám tính toán nhỏ nhặt cái gì?

- Là bọn thuộc hạ vô năng!

- Mong rằng thành chủ thứ tội! Ngày sau ta tất nhiên sẽ càng có g
ắng! Tranh thủ lợi nhuận nhiều hơn một trăm Linh Tinh!

Tùng tu sĩ đưa tay bảo đảm, Trần Trầm cũng lắc đầu cười khẽ mộ
t tiếng nói:

- Một trăm Linh Tinh là cái gì, ta cảm thấy ít nhất phải tăng gấp đ
ôi.

- A!

Vừa nói lời này, đám tu sĩ tại chỗ cùng nhau hít vào một ngụm kh
í lạnh.

Tăng thêm một hai trăm Linh Tinh, bọn hắn nhiều người như vậy
bớt ăn bớt mặc có lẽ có thể thỏa mãn tân thành chủ này.

Thế nhưng tăng gấp đôi... Muốn cái mạng già của bọn hắn cũng k
hông làm được a?

Chẳng lẽ đây là muốn bọn hắn đi bán thân sao?

Nghĩ tới đây, sắc mặt tất cả tu sĩ đều xụ xuống, bày ra thành chủ l
òng tham không đáy như thế, cuộc sống sau này bọn hắn sợ là kh
ông dễ chịu lắm.

Chương 530: Thần Khuyển Lâu.

Chương 530: Thần Khuyển Lâu.

- Thành chủ... Tăng gấp đôi, cái này không thực tế a, tu sĩ lui tới cũng chỉ có như vậy...

Có người gan lớn nhỏ giọng nói ra.

- Không có người lui tới vậy liền hấp dẫn người đến, về phần biện pháp, ta có, các ngươi phối hợp ta là được.

Trần Trầm đứng lên nói ra.

Trước đây thành trì này không có quan hệ gì với hắn, kiếm tiền như thế nào, có người tham ô hay không hắn không xen vào.

Nhưng từ hôm nay trở đi, đây là địa bàn của hắn, vậy dĩ nhiên liền phải phát huy ra tác dụng lớn nhất.

Nghe một năm ba ngàn Linh Tinh mặc dù nhiều, nhưng hắn lại không hài lòng, hắn còn mong mỗi thông qua thành này thực hiện tự do Linh Tinh.

- Cái này... Tốt a, chúng ta sẽ hết sức phối hợp!

Một nhóm tu sĩ bất đắc dĩ đáp.

Bọn hắn cũng không biện pháp gì, thời điểm này tân thành chủ bá n Thăng Long thành đi, bọn hắn cũng không xen vào.

Sư phụ nhân gia tặng, bọn hắn có thể nói cái gì?

Không hỏi, hỏi liền sẽ có tiền.

...

Chờ một đám tu sĩ tán đi, Trần Trầm rơi vào trầm tư.

Biện pháp tốt nhất hấp dẫn càng nhiều tu sĩ là cái gì?

Đương nhiên là cử hành một tràng đấu giá hội thanh thế thật lớn, bên trong hẳn trữ vật hẳn có một vài bảo vật không tẻ, đối với hấn hiện tại tới nói cũng không có tác dụng lớn gì, đủ để chèo chống một lần đấu giá lớn, thậm chí có thể hấp dẫn một chút tu sĩ Độ Kiếp tới.

Nhưng về sau thì sao?

Hấn cũng không thể mỗi ngày dùng hệ thống đi tìm bảo vật, xong lại trở về đấu giá, mệt mỏi như vậy hẳn còn cần thành trì này làm gì?

Biện pháp duy nhất chỉ có một cái.

Đó chính là thông qua đại lượng dòng người lâu dài, thu mua bảo vật, lại cử hành đấu giá hội, từ đó tạo thành một cái hệ thống có thể ổn định kinh doanh xuống.

Suy tư chốc lát, Trần Trầm bên trong long trạch phóng Chân Linh Thiên Khuyến ra.

Một trận chiến Dịch thành lần trước, hấn lấy bảo hộ hàng đầu này giam con chó lại, xong liền không có phóng xuất qua.

Sau khi Thiên Khuyến ra ngoài không khóc cũng không âm ỉ, mà chỉ tương đối thành thật.

Không có cách nào, tình thế mạnh hơn chó, hấn âm ỉ cũng không có tác dụng.

Hướng chi bên trong long trạch kia còn có một đầu rồng đến gần Chân Linh huyết mạch cùng một đầu Huyền Vũ Chân Linh chân chính.

Nhân gia cũng bị tiểu tử này nắm trong tay, hấn một cái Linh không am hiểu chiến đấu có thể lật lên cái bọ nước gì đây?

- Quyền Thiên đạo hữu, ngươi không có chủ nhân a?

Trần Trâm nhìn Thiên Khuyển, nụ cười mười điểm ôn hòa.

- Không... Không, ta là hoang dại.

Thiên Khuyển thành thật trả lời, thoạt nhìn tương đối nhu thuận.

- Vậy ngươi có nguyện vọng gì?

Trần Trâm hỏi.

Hấn đánh chủ ý lên con chó này, nhưng quan tâm từ câu vấn, hấn sẽ không dùng cái thủ đoạn cưỡng chế gì liều mạng bóc lột con chó này.

Cuối cùng nhân tâm đều là sinh trưởng từ thịt.

Nghe được nguyện vọng, Thiên Khuyển tinh thần tỉnh táo, hưng phấn nói:

- Đương nhiên là có, mỗi ngày an ổn nằm trong nhà, có người tới cửa đưa Linh Thạch cho ta tu luyện, về sau có thể phi thăng!

Trần Trâm nghe đến đây nhẹ gật đầu, cái nguyện vọng này rất chân thực.

Hấn kiếp trước cũng có dạng nguyện vọng này, mỗi ngày nằm ở nhà, có người đến đưa tiền, chuyện thật tốt.

- Thiên Khuyển đạo hữu, nếu không ngươi ta hợp tác a, ta có thể thay ngươi thực hiện nguyện vọng, hơn nữa bây giờ ta là đệ tử thà

nh chủ Thiên Ma thành, có thể cung cấp che chở cho người, theo t
a lẫn lộn, người không cần qua thời gian lo lắng sợ hãi.

Trần Trầm dụ dỗ nói.

Thiên Khuyển nửa tin nửa ngờ nói:

- Người sẽ không nô dịch ta?

- Nô dịch? Làm sao lại thế? Trần Trầm Ta là cái loại người này sa
o? Mọi người đều là bằng hữu, người tại bên trong long trạch cũn
g nhìn thấy bằng hữu của ta Lục Đậu cùng Ngạo Vũ, người thấy b
on hẳn có một chút dấu hiệu bị nô dịch sao?

Trần Trầm giả trang ra một bộ dáng dấp cực kỳ hoảng sợ, tựa hồ đ
ối với cái từ nô dịch này có chút khó có thể tin.

Cổ họng Thiên Khuyển run run xuống nói:

- Vậy người nói một chút, chúng ta hợp tác thế nào?

- Tốt, ta nói một chút với người.

Ánh mắt Trần Trầm lấp lóe, bắt đầu chậm rãi thương nghị cùng T
hiên Khuyển.

...

Ngày thứ hai, bên trong Thăng Long thành liền xuất hiện một nhà
cửa hàng, tại chỗ sâu nhất Thăng Long thành, cửa hàng này chiếm
diện tích không nhỏ, bày biện cũng tương đối xa hoa.

Cửa hàng này tên là Thần Khuyển lâu, chủ tiệm tự nhiên là Thiên
Khuyển, trừ cái đó ra, còn có hai người Phân Thần cảnh bảo vệ cù
ng mấy hỏa kế thị nữ.

Cửa hàng đối ngoại chỉ cung cấp một loại phục vụ, đó chính là tìm người tìm vật, thu phí tương đối đắt đỏ.

Thượng giới quá lớn, ai không có mấy người muốn tìm lại không tìm thấy.

Chỉ cần người kia cung cấp quần áo mặc qua, hoặc là pháp bảo đã dùng qua, lưu lại huyết dịch các loại, liền có thể được Thần Khuyển lâu truy tung tung tích người kia.

Về phần tìm tới xong là báo thù hay là dây dưa tình yêu gì, Trần Trầm liền không xen vào.

Bất kể như thế nào, kiếm lời Linh Tinh này dù sao cũng sạch sẽ hơn on cản đường ăn cướp.

Về phần chia, cũng rất đơn giản, Trần Trầm cùng Thiên Khuyển chia sổ sách năm năm.

Điều này cũng để Thiên Khuyển triệt để yên tâm, chia sổ sách năm năm cái này xác thực không phải là bóc lột, mà là hợp tác.

Thần Khuyển lâu vừa mở, tin tức được Trần Trầm thổi động, nhanh chóng truyền ra ngoài.

Biết được bên trong Thăng Long thành có một Chân Linh, tiếng vang kia có thể nghĩ mà biết, không qua mấy ngày liền Truyền khắp hơn mười tòa thành chung quanh.

Chờ thời điểm có vài tu sĩ mộ danh tới trước, trước cửa Thần Khuyển lâu đã xếp đội ngũ đến trăm thước, bên trong Thiên Khuyển bận bịu quên cả trời đất, tuy đã hóa thành nhân hình, lưỡi lại duỗi ở bên ngoài không ngừng hà hơi.

Có thể quang minh chính đại kiếm bộn Linh Thạch, ai sẽ đi lừa bị p?

Trên cổng thành, Trần Trầm nhìn xem một màn này hết sức vui mừng, bên cạnh hắn một tên tu sĩ Thiên Ma thành thì nhìn trợn mắt hốc mồm.

- Thành chủ... Tên này tìm một lần đường như thu phí một Linh Tinh a?

Tu sĩ Thiên Ma thành kia hỏi.

- Đúng vậy, một Linh Tinh, nếu không như thế, căn bản không tới phiên những người ngoài thành này đến, người bên trong thành cũng đủ để cho Thiên Khuyển không rảnh tay rồi.

Trần Trầm cười nói.

Tu sĩ Thiên Ma thành bên cạnh hắn kia tên là Trần An, là một trong hai người Hợp Thể tu sĩ ở trong thành trừ hắn ra, bởi vì cùng họ với hắn, cho nên được hắn mang theo bên cạnh.

- Thành chủ vậy mà có thể tìm tới loại Chân Linh này, tại hạ bội phục!

Trần An cung kính nói ra.

Hắn nói câu này cũng không phải vuốt mông ngựa, mà chỉ xuất phát từ nội tâm.

Thiên Khuyển này một ngày tiếp đãi một trăm khách nhân, đó chính là một trăm Linh Tinh, mấu chốt là còn không cần chi phí gì.

Thành chủ phân một nửa, đó chính là năm mươi Linh Tinh.

Một năm...

Trần An không dám nghĩ tới, chỉ cảm thấy đầu hơi choáng váng.

Trần Trâm nhìn hắn một cái nói ra:

- Con chó này chỉ lúc bắt đầu có nhiệt tình, về sau sẽ không cần mẫn như thế, chờ cỗ nhiệt tình qua đi, trung bình một ngày hắn nguỵên ý tiếp đãi mười khách nhân cũng không tệ rồi.

- Ách, điều này cũng đúng, thế nhưng một ngày mười khách nhân, một năm cũng có hơn ba ngàn Linh Tinh...

Đối với thành chủ tới nói, hắn thậm tính trong lòng lợi nhuận này đã tương đương với tổng cộng những cửa hàng khác.

Trần An tính một cái, có chút đấng chất nói,.

Bọn hắn vài trăm người bận rộn một năm, còn không sánh được một con chó mỗi ngày lăn lộn một chút, cái này xác thực đủ đã kích người.

- Muốn kiếm Linh Tinh, liền phải bán thứ người khác không có, đả an dược pháp bảo những thứ này tất cả thành trì đều có, nhân gia dựa vào cái gì đến chỗ người mua? Thế nhưng truy tung liền chỉ có chúng ta nơi này có, cho dù người nhu cầu không nhiều, nhưng toàn bộ một giới đều là thị trường của chúng ta, tùy tiện kiếm chút cũng nhiều hơn so ngành nghề khác.

Trần Trâm vừa dứt lời, phụ cận Thần Khuyển lâu xuất hiện một nhóm tu sĩ Thăng Long thành, bắt đầu cấp cho ngọc giản.

- Tiền bối, một tháng sau, Thăng Long thành chúng ta sẽ cử hành một buổi đấu giá, đều là một vài vật cực kỳ trân quý, người có thể nhìn một chút...

Một nhóm tu sĩ xếp hàng nhận rồi nhúc cả trứng, cũng không có k háng cự, kết quả xem xét một lúc sau, tất cả đều hít vào một ngụm khí lạnh.

- Cái này... Những vật này đều là thật?

Có Hợp Thế tu sĩ cả kinh nói, cái này không nhìn không biết, xem xét liền bị dọa nhảy dựng một cái.

Hắn tự nhận thân gia không ít, nhưng bảo vật bên trên buổi đấu giá này vậy mà hơn phân nửa hắn cũng không mua nổi.

- Đương nhiên là thật, thành chủ chúng ta là người bảo đảm.

Tu sĩ Thăng Long thành kia nói ra.

- Cái này... Một tháng, ta thông tri sư phụ ta, lão nhân gia người có lẽ sẽ có thứ cần thiết, hiện tại chạy tới còn kịp.

Đại bộ phận những người khác phản ứng tương tự, những người không có sư trưởng, cũng không kiềm hãm được muốn lấy buổi đấu giá này ra thành đề tài nói chuyện.

Không có cách nào, vật bán đấu giá này thật sự quá trân quý.

...

Nghe lấy lời những người phía dưới này nói, sắc mặt Trần An dần dần trở nên phức tạp.

Nguyên vốn cho rằng tân thành chủ đột nhiên đến đảm nhiệm này là một người thăng thiên, trong lòng vẫn chỉ là tiểu tu sĩ, không nghĩ tới không chỉ thông minh dị thường, nội tình càng sâu dày vô cùng.

Hôm nay hắn nhìn thấy thực không nhiều, nhưng lại đã thấy tương lai Thăng Long thành chắc chắn sẽ rất khác.

Thông qua Thần Khuyển lâu làm kịp nổ, hấp dẫn đại lượng tu sĩ t

ới trước, lại thông qua những tu sĩ này truyền bá tin tức đấu giá hội, đến lúc đó đấu giá hội chắc chắn sẽ trở thành thịnh vượng chưa bao giờ có!

Mà trải qua lần hội đấu giá này, Thần Khuyển lâu khẳng định cũng sẽ càng nổi danh, từ nay về sau, cung cấp Thăng Long thành lưu lượng khách ổn định.

Phải biết khách nhân Thần Khuyển lâu đều có chút nội tình, những tu sĩ này nếu bán một vài thứ, tích lũy một đoạn thời gian liền lại có thể mở đấu giá hội.

Lòng vòng như vậy lặp đi lặp lại, Thăng Long thành lo gì không lên như điều gặp gió?

Chương 531: Phiền Toái Tới Cửa

Chương 531: Phiền Toái Tới Cửa

- Thành chủ, trước đó ngươi làm gì?

Nghĩ tới đây, Trần An tò mò hỏi.

- Làm công cho người ta.

Trần Trâm thuận miệng một trả lời.

- Ách, vậy ông chủ ngài khẳng định kiếm lời không ít Linh Thạch a.

- Ha ha, hẳn kiếm lời cái rắm Linh Thạch.

Trần Trầm khinh thường cười cười.

...

Trong nháy mắt, qua hơn một tháng, đấu giá hội đúng hạn cử hành, bởi vì một tháng này đến nay Thần Khuyển lâu hấp dẫn đại lượng khách hàng, được đám khách hàng tuyên truyền, tiếng tăm buổi đấu giá này truyền bá cực lớn.

Thậm chí có cường giả Độ Kiếp kỳ từ mấy chục vạn dặm chạy đến.

Tuy là cường giả Độ Kiếp kỳ thập phần cường đại, nhưng trên địa bàn Thiên Ma thành cũng không dám làm loạn, lại thêm Thăng Long thành phục vụ không tệ, cho nên đấu giá hội cử hành tương đối thuận lợi.

Các tu sĩ trong thành Thiên Ma thành trải qua sự tình lần này xong, ấn tượng đối với Trần Trầm được đổi mới, thành chủ phía trước thì bị bọn hắn quên đến chín tầng mây.

Không có cách nào, thành chủ này quá hào phóng, cơ bản chỉ cần Linh Tinh, đem tuyệt đại bộ phận số lượng cực phẩm Linh Thạch đều vùi đầu vào phát triển thành trì, còn lại thì phát cho bọn hắn, để thời gian ngắn bọn hắn thu vào tăng lên gấp mấy lần.

Có dạng thành chủ này ở đây, bọn hắn nào sẽ còn nhớ tới thành chủ lúc trước?

...

Một ngày này, Trần Trầm tại bên trong Thăng Long thành yên lặng nhìn địa đồ.

Giờ đây trên tay hắn loại trừ Thăng Long thành ra, còn có Phong Hà thành, mặt khác Kim Thánh tông Kim Thánh thành cùng Đan Hà tông Dịch thành hắn cũng có thể ảnh hưởng.

Thăng Long thành cách mấy toà thành trì này không xa, hắn dạng này phát triển tiếp, ba toà thành trì khác chắc chắn sẽ càng ngày càng rộng, mà đây cũng không phải là dự tính ban đầu của hắn.

Suy tư ước chừng một canh giờ, Trần Trầm có trừ liệu tương lai đại thể mấy toà thành trì phát triển.

Đó chính là xây nhóm thành trì lấy Thăng Long thành làm đầu.

Thăng Long thành làm thành trì cỡ lớn loại hình tổng hợp, Kim Thánh thành thì xây thành trì lấy luyện khí làm chủ trở thành luyện khí thành, được Thăng Long thành nâng đỡ, Phong Hà thành nhận thành đồng dạng là đạo lý này, dựa theo phương hướng đặc hữu của mỗi người phát triển.

Cái ý nghĩ này không sai biệt lắm cùng những siêu cấp đại thành thế hệ kiếp trước kia phức tạp xung quanh.

- Thành chủ... Xây ra chút việc.

Đang lúc thời khắc Trần Trầm trừ liệu, Trần An đi đến, sắc mặt có chút khó coi nhỏ giọng nói ra.

- Thế nào?

Trần Trầm quay mặt chỗ khác hỏi.

- Có người đến gây chuyện!

Trần An có chút bất bình nói.

Lông mày Trần Trầm nhảy một cái nói:

- Là Tà Thần điện?

- Thành chủ, làm sao ngươi biết? Là một tên trưởng lão Tà Thần điện, tu vi Độ Kiếp kỳ, hấn đến phòng đấu giá chúng ta bán bảo vật, chào giá cực cao, giám định sư chúng ta cảm thấy không đáng giá kia? Kết quả rùm beng, hấn kêu gào phòng đấu giá chúng ta đen... Tán tu khác chuẩn bị bán ra bảo vật thấy vậy tất cả đều quan sát không dám bán nữa.

Trần An cố nén căm phẫn, đem hoàn hoàn chỉnh chỉnh tình huống nói ra.

Sau khi Trần Trầm nghe xong không khỏi cười lạnh.

Dám ở địa bàn Thiên Ma thành bới lông tìm vết, Trần An cái Hợp Thể tu sĩ này còn không giải quyết được, tại Nam Vực cơ bản chỉ có Tà Thần điện, chỉ là hấn không nghĩ tới dĩ nhiên là một Độ Kiếp kỳ tu sĩ.

Một tu sĩ Độ Kiếp nhân rồi đến phát chán đến tìm hấn gây phiền phức, thật là đủ nhàm chán.

- Mà thôi, mang ta đi nhìn một chút.

- Ân!

...

Cũng không lâu lắm, Trần Trầm liền đi tới phòng đấu giá.

Giờ đây nhân khí Thăng Long thành cùng hấn lúc vừa tới là chênh lệch một trời một vực, lại thêm đấu giá hội vừa mới kết thúc, rất nhiều người còn dừng tại bên trong Thăng Long thành, cho nên tu sĩ hôm nay vây xem xem náo nhiệt cũng rất nhiều.

Vừa mới tiến vào phòng đấu giá, Trần Trâm liền nhìn thấy một tên tu sĩ hồng y mang theo mặt nạ đang ngồi ngay ngắn ở bên trong đại điện.

Tại phía sau hắn, còn theo hai người tu sĩ trẻ tuổi, tất cả ba người đều mang y phục Tà Thần điện.

Tu sĩ Thăng Long thành thì đứng tại trước mặt bọn hắn chỗ không xa, trên mặt tràn đầy căm phẫn biểu lộ biệt khuất mà lại không thể làm gì.

- Thành chủ, ngài đã tới!

Mấy tu sĩ Thăng Long thành nhìn thấy Trần Trâm như là nhìn thấy cây cỏ cứu mạng, tranh thủ thời gian tiến lên đón.

Trần Trâm khẽ gật đầu ra hiệu, tiếp đó chậm chậm ngồi xuống phía trước tu sĩ mặt nạ kia, cười hỏi:

- Tiền bối, người cái này là ý gì?

Tu sĩ mặt nạ kia liếc mắt nhìn Trần Trâm, lạnh lùng nói:

- Ta không có ý gì, chỉ muốn bán một kiện bảo vật mà thôi, nhưng phòng đấu giá Thăng Long thành các người quá đen, vậy mà gài bẫy trên đầu của ta, người thân là thành chủ, chẳng lẽ không cho ta cái thuyết pháp sao?

Trần Trâm nghe đến đây thần tình không thay đổi, mà chỉ hỏi:

- Tiền bối người muốn bán cái gì, có thể cho ta xem một chút hay không?

- Sự phụ ta bán là món pháp bảo này, nhìn kỹ, cũng đừng lại có mắt không trông.

Một người phía sau tu sĩ mặt nạ đem bút lông kích thước một cánh tay phóng tới trên mặt bàn, trên mặt trần đầy ngao sặc.

- Thành chủ, bút lông này đích thật là pháp bảo có chút trân quý, nhưng dưới tình huống bình thường giá cả pháp bảo tà đạo đều phải giảm bớt đi nhiều, bởi vì có rất ít người mua...

Sau lưng giám định sư nhỏ giọng giải thích.

Trần Trầm khẽ gật đầu, tiên ma tà ba đạo, tiên đạo cơ sở phổ biến nhất, người tu luyện cũng nhiều nhất, giá trị pháp bảo chất lượng cao cũng cao nhất.

Ma đạo thì thứ yếu, về phần tà đạo, tại bên trong Thượng giới này, loại trừ Tà Thần điện cơ hồ có rất ít tu sĩ tu luyện tà đạo, bởi vì không điều kiện này.

Tu luyện tà đạo cần đại lượng sát sinh, tu sĩ phổ thông nào sẽ tu luyện chứ? Cũng chỉ có Tà Thần điện loại siêu cấp tông môn sở hữu đại lượng tiểu thế giới này mới có thể tu luyện tà đạo.

Cho nên thu hồi pháp bảo này lại, cơ bản cũng chỉ có thể bán cho tu sĩ Tà Thần điện, đã như vậy, giá cả khẳng định là không cao nổi.

Bất quá để cho an toàn, tay Trần Trầm vẫn nắm nhẹ nhàng đặt ở bên trên bút lông, tiếp đó hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, bên trong phương viên mười cm vật trân quý nhất ở đâu?

- Huyết Sư Tà Bút trong tay kí chủ, có thể lấy lực lượng máu tươi triệu hoán tà ma.

- Huyết Sư?

Nghe được cái danh từ này, Trần Trầm nao nao, không nghĩ tới lông trên bút lông này dĩ nhiên là lông Chân Linh Huyết Sư luyện chế thành.

Một khi Pháp bảo dính lên Chân Linh, vậy giá trị liền không thể so sánh nổi, Huyết Sư Tà Bút này đích thật là bảo vật không tệt.

- Người ra giá bao nhiêu?

Trần Trầm thấp giọng hỏi thăm giám định sư.

- Một... Một trăm Linh Tinh, nhưng bọn hần lại chào giá ba trăm Linh Tinh!

Giám định sư ủy khuất nói.

Trần Trầm nghe đến đây cũng không có ý tứ thiên vị, đối với mặt nạ kia tu sĩ nói:

- Tiền bối, một trăm Linh Tinh hoàn toàn chính xác thấp chút, nhưng ba trăm Linh Tinh cũng quá cao, nếu không dạng này, Thăng Long thành chúng ta ra giá hai trăm Linh Tinh thu bảo vật này, thế nào?

- Người cũng đã biết đây là cái gì...

Người tu sĩ sau lưng tu sĩ Mặt nạ kia bất mãn quát, nhưng còn chưa nói hết lời, liền bị Trần Trầm trừng mắt liếc, lời nói còn lại trực tiếp bị nén trở về.

- Pháp bảo lông bờm Chân Linh Huyết Sư chế thành, muốn phát huy tác dụng của cây bút này, yêu cầu lấy huyết tu sĩ Luyện Hư trở lên làm mực, điều kiện này quá hà khắc rồi, chúng ta chỉ có thể m ở cái giá này.

Trần Trầm dứt lời, trong mắt tu sĩ mặt nạ kia lộ ở bên ngoài lóe lên một tia quang mang kinh ngạc.

Hắn không nghĩ tới Thăng Long thành chủ này còn trẻ như vậy lại có kiến thức như thế, chỉ sờ một chút liền nhận ra lông bươm Huyết Sư.

Phải biết thế gian này Yêu Thú Chân Linh có lông đó là nhiều vô kể, mà muốn có bực kinh nghiệm này, chỉ ít trước đây đã từng tiếp xúc qua lông bươm Huyết Sư.

Thế nhưng Huyết Sư dù sao cũng là Chân Linh, nào có nhiều cơ hội tiếp xúc lông bươm như vậy?

Vừa nghĩ vậy, thanh âm hần khàn khàn hỏi:

- Thành chủ, ngươi biết giám bảo chi thuật?

Trần Trầm nghe vậy cũng không khiêm tốn, trực tiếp đứng lên, thanh âm truyền đi rất xa, đủ để cho tất cả tu sĩ bên ngoài cũng nghe được.

- Đó là tự nhiên, thế giới này pháp bảo ngàn ngàn vạn, nhưng muốn giấu diếm ta tuyệt đối không hơn mấy món, ta dám ở nơi này bảo đảm, tuyệt sẽ không có một món pháp bảo tại đây Thăng Long thành của ta bị lừa gạt.

- Các vị nếu là có pháp bảo gì không giám định được cũng có thể đến Thăng Long thành ta.

- Nếu như thật là đồ tốt, Thăng Long thành chắc chắn sẽ mở ra giá cả vừa ý!

Tu sĩ phía ngoài nghe vậy bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

Tu sĩ mặt nạ kia cũng đột nhiên nở nụ cười lạnh.

- Không mấy món giầu điểm được ngươi? Ha ha, một tiểu bối trẻ tuổi dám thối phồng to lớn như thế, thật sự là không biết trời cao đất rộng.

Chương 532: Tranh Giành Mặt Mũi.

Chương 532: Tranh Giành Mặt Mũi.

- Tiền bối, tuy ngươi là cường giả, nhưng thành chủ chúng ta cũng không phải loại người nói suông!

Một tu sĩ phía sau Trần Trầm nhin không được cao giọng quát.

Giờ này khắc này, hắn đã thành fan cuồng Trần Trầm, hoàn toàn quên hơn một tháng trước nội tâm chính mình đã từng nghi vấn qua thành chủ mới tới này.

Trần Trầm giơ tay lên một cái, cười híp mắt nhìn về phía tu sĩ mặt nạ nói:

- Tiền bối, ta nếu dám nói loại lời này tự nhiên là có lực lượng ta, tiền bối ngươi nói ta không biết trời cao đất rộng, vậy sao không nghĩ lại chính mình, có phải biết cái trời này cao bao nhiêu, cái đất này rộng bấy nhiêu hay không?

Lời này vừa nói, toàn bộ trong đại sảnh đều yên tĩnh trở lại.

Hai tên tu sĩ trẻ tuổi phía sau tu sĩ mặt nạ trên mặt tràn đầy vẻ khô

ng thể tin được.

Tại bọn hấn nhìn tới, sự phụ của bọn hấn tại trong cả giới đều là nhân vật có mặt mũi, không nghĩ tới hôm nay lại bị một tu sĩ tuổi không sai biệt lắm cùng bọn họ giễu cợt, quả thực là không thể tưởng tượng nổi, về phần bọn hấn trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải.

Về phần ngoại giới những tu sĩ dùng thần thức thò vào xem xét tình huống kia lúc này cũng không nhìn được hơi thu hồi thần thức.

Thành chủ Thăng Long thành này trực tiếp mở miệng khiêu khích cường giả Độ Kiếp kỳ, sẽ không gây ra chuyện đi?

Cái này nếu thật sự xảy ra ẩu đã, dư ba tổn thương đến bọn hấn là làm sao bây giờ?

Mà những tu sĩ Thăng Long thành phía sau Trần Trầm kia tại một hồi kinh ngạc xong, toàn bộ lộ ra vẻ sùng bái.

- Khắc khắc, không hổ là đệ tử Thiên Ma thành chủ, biết ta không dám làm gì ngươi, cho nên nói chuyện cũng không cố kỵ gì như thế.

Tu sĩ mặt nạ cười quái dị lên, trong giọng nói cũng không có bao nhiêu cảm phẫn, ngược lại có chút bình tĩnh.

Bất quá một giây sau, hấn chuyển đề tài nói:

- Bất quá ngươi cũng đừng cho là ta thật không có cách nào làm gì ngươi, ngươi nói ta không biết trời cao đất rộng có thể, nhưng ngươi phải lấy ra bản lĩnh thật sự.

- Nếu như không có bản lĩnh thật sự, chỉ ba hoa chích choè, vậy cũng đừng trách ta trừng trị ngươi một phen!

Hắn vừa dứt lời, một cỗ uy áp kinh khủng tột cùng liền bao trùm t oàn bộ phòng đấu giá, sắc mặt một đám tu sĩ Thăng Long thành tá t cả đều đại biến.

Trần Trầm cũng bởi vì uy áp kinh khủng tới thân, mà mơ hồ run r ảy lên.

Bất quá rất nhanh hắn liền thích ứng cái uy áp này, cuối cùng khu ng xương cốt phân thân này của hắn bắt nguồn từ tu sĩ Luyện Thể Độ Kiếp kỳ, cứng rắn vô cùng, tu sĩ mặt nạ này chỉ bằng vào uy á p, còn không làm gì được hắn.

Thấy Trần Trầm không có làm lộ ra trò hề, trong mắt tu sĩ mặt nạ lại hiện lên một tia kinh dị, không chờ hắn tiếp tục tăng thêm uy á p, Trần Trầm lạnh nhạt nói:

- Nếu không dạng này, để tu sĩ phía ngoài tùy tiện cầm một vài ph áp bảo ta giám định một chút, nhìn một chút người ta đến cùng là ai nói khoác không biết ngượng, nếu ta giám định ra được tất cả mọi thứ, tiền bồi người hướng ta nói lời xin lỗi là được.

- Nếu có bảo vật ta giám định không ra được, ta tự đoạn một tay, bày tỏ áy náy, thế nào?

- Không được, vạn nhất là Thăng Long thành các người nhờ cậy n gười khác đưa đồ đã biết vào thì làm sao bây giờ? Để cho ta tới... Ta chỗ này có một món pháp bảo, người xem một chút!

Một người đệ tử tu sĩ mặt nạ cấp bách đứng dậy, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một mai tiểu đỉnh xanh ngọc.

Trần Trầm chỉ liếc mắt nhìn, quay đầu lại khinh thường nói:

- Hàn Tinh Ngọc làm pháp bảo, tuy là thủ pháp trung quy trung c ử, nhưng Hàn Tinh Ngọc cũng chính là vật liệu luyện khí bình thư ờng, cho nên pháp bảo này cũng chỉ tu sĩ phổ thông Luyện Hư mớ

i dùng.

Đệ tử kia nghe vậy tức giận thu hồi tiểu đỉnh xanh ngọc, ngoảnh lại nhìn về phía một tên sư đệ khác.

Người sư đệ kia từ bên trong nhẫn trữ vật móc móc, nhưng mà không có tìm được cái gì vừa ý, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu bất đắc dĩ.

Tu sĩ mặt nạ thân nhiên nói:

- Các ngươi chỉ có chút bảo vật kia thì đừng xuất ra bên ngoài, vẫn để ta tới đi.

Hắn nói như vậy cũng coi là chấp nhận Trần Trầm thuyết pháp.

Trên thực tế, trận đánh cuộc này liên lụy lợi ích thực tế không lớn, cho dù là Trần Trầm tự đoạn một tay, tổn hại đối với thân thể cũng không lớn, chỉ mất mặt mà thôi.

Nhưng hắn biết, đến hắn cùng Trần Trầm loại tầng thứ này, tổn thất một chút Linh Tinh bảo vật xa không khó chịu như mất mặt.

Cũng không lâu lắm, tu sĩ mặt nạ từ trong ngực lấy ra một mai nhẫn trữ vật đặc thù, tiếp đó cẩn thận từng li từng tí từ trong lấy ra một cây cờ màu đỏ tươi.

Cờ này mới vừa xuất hiện, nhiệt độ trong toàn bộ đại sảnh liền giảm vài lần, loại trừ Trần Trầm cùng tu sĩ mặt nạ ra, trong mắt tu sĩ khác dần dần xuất hiện huyết sắc, phảng phất tâm trí bị mất phương hướng.

Thấy nhiệt độ càng ngày càng thấp, tu sĩ mặt nạ lộ tay ra, dùng tà ng một linh khí bao trùm cờ, tiếp đó mới hỏi:

- Thứ này là ta hao phí mười năm tâm huyết luyện chế thành, ngư

oi cảm thấy giá trị bao nhiêu Linh Tinh?

Trần Trâm thấy vậy nhìn tu sĩ mặt nạ một chút.

Không thể không nói này tu sĩ mặt nạ hết sức giáo hoạt, cờ này rõ ràng là pháp bảo tà đạo phi thường cường đại, vô luận là chạm đến hay là dùng thần thức xem xét, đều sẽ phải chịu phản phệ mãnh liệt.

Loại tình huống này, hẳn chỉ có thể bằng vào nhìn để xem xét pháp bảo này giá trị bao nhiêu.

Nếu là giám định sư bình thường, chỉ sợ chỉ có thể thúc thủ vô sách, bởi vì bề ngoài cờ này cũng không có bao nhiêu đặc biệt.

Nhưng hẳn, không giống.

Hỏi thăm hệ thống xong, Trần Trâm cũng đã biết cờ này là cái gì.

- Cờ này tên là Nhiên Huyết Kỳ, mặt cờ nhất thiết phải dùng da tu sĩ oán niệm cực lớn luyện chế, về phần cán cờ, thì cần Chân Linh chi cốt.

- Đây vẫn chỉ là tài liệu mà thôi, đáng sợ hơn chính là Nhiên Huyết Kỳ này muốn đại thành, cần thôn phệ ngàn vạn sinh hồn, tiếp đó ở trong huyết trì ngâm mười năm.

- Pháp bảo bực này, nếu như luận giá trị căn bản là không có cách ước lượng.

Trần Trâm bắt đầu dùng hệ thống so với giá trị, cuối cùng lấy ra hai ngàn Linh Tinh xong, hệ thống không cách nào xác định hai ngàn Linh Tinh cùng cái Nhiên Huyết Kỳ này cái nào giá trị lớn hơn.

Điều này cũng từ mặt bên nói rõ giá trị Nhiên Huyết Kỳ này thấp

nhất hai ngàn Linh Tinh.

- Thứ này giá trị hai ba ngàn Linh Tinh, Nhiên Huyết Kỳ nha, bực pháp bảo này ta nếu nhìn không ra, nào dám nói ra lời nói chửi l oại kia phía trước? Tiền bối thật đúng là xem thường ta.

Trần Trầm bình tĩnh cười nói, bên trong ánh mắt mơ hồ có một tia khinh thường.

Hắn cái ánh mắt này thoáng cái tổn thương đến tự tôn tu sĩ mặt nạ, uy áp trong không khí lại mạnh lên một chút.

Nhưng tu sĩ mặt nạ lúc này cũng không chắc, tuy hắn không tin Trần Trầm này có thể giám định bất luận bảo vật thế gian gì, nhưng liếc mắt một cái liền nhận ra Nhiên Huyết Kỳ, điều này nói rõ chí ít có chút bản lĩnh.

Mà đồ trên người hắn chưa chắc có thể giấu diếm được người này, giờ đây bên ngoài còn có không ít tu sĩ đang vây xem, hôm nay nếu như hắn nhận tội, từ đó mặt mũi mất hết không nói, hắn còn tương đương quảng cáo miễn phí giúp Thăng Long thành.

Vậy hắn làm sao có thể cam tâm?

Chính giữa thời điểm lúc hắn do dự ứng nên xử lý chuyện này như thế nào, ngoài phòng khách đột nhiên vang lên một tiếng nói gì à nua.

- Ta chỗ này có một kiện bảo vật, chính là ta bất ngờ đoạt được, tới bây giờ cũng không biết cái này rốt cuộc là thứ gì, tiểu hữu có thể thay ta nhìn qua hay không?

Thanh âm truyền đến, mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa đại sảnh, chỉ thấy chẳng biết lúc nào, một tên lão đầu mang áo gai thân thể còng lưng vậy mà xuất hiện tại trong đại sảnh.

Nhìn thấy lão đầu nhi này, tu sĩ mặt nạ bỗng nhiên đứng lên.

- Lâm tiền bối, ngươi cũng muốn lẫn vào việc này?

- Người đó là ai?

Trần Trầm truyền âm cho tu sĩ phía sau mình hỏi.

- Thành chủ, Lâm tiền bối là tán tu tiếng tăm lừng lẫy, tu sĩ Độ Kiếp kỳ, ngoại hiệu Thần Bảo chân nhân, bối phận cực cao, là hắn mua bảo vật nhiều nhất đấu giá hội chúng ta mấy ngày trước.

- Truyền văn... Tiền bối này có đam mê thu thập kỳ trân dị bảo.

Trong đầu rất nhanh vang lên truyền âm, Trần Trầm khẽ gạt đầu, tiếp đó đứng lên cung kính nói:

- Nguyên lai là Lâm tiền bối, kính đã lâu kính đã lâu, ngươi có nhu cầu gì, cứ nói là được.

Thần Bảo chân nhân kia nghe đến đây nhìn về phía tu sĩ mặt nạ.

Tu sĩ mặt nạ hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống, không lại nói tiếp.

Hắn thấy Thần Bảo chân nhân tu sĩ tiếng tăm lừng lẫy bậc này còn không đến mức liên hợp tiểu bối gạt người, cho nên hắn không có gì đáng nói.

- Dương đạo hữu, ta cho ngươi xem qua trước đi.

Thần Bảo chân nhân một bên nói đi tới trước mặt tu sĩ mặt nạ, lấy một mai hạt châu lớn cỡ nắm tay, màu sắc lờ mờ ra, phóng tới trên mặt bàn.

Chương 533: Bỏ Thiên Đan.

Chương 533: Bỏ Thiên Đan.

- Đây là...

Nhìn thấy hạt châu bè ngoài hết sức bình thường này, tu sĩ mặt nạ khế cau mày xuống, ánh mắt trở nên có chút chần chờ.

Tuy là thoát nhìn hạt châu này rất bình thường, nhưng bảo vật có thể được Thần Bảo chân nhân đặc biệt lấy ra nào sẽ là vật phẩm bình thường?

- Dương đạo hữu có thể tùy ý quan sát, đừng có bất luận áp lực tâm lý gì, thực ra ta cũng không nắm chắc thứ này là cái gì, chỉ là thấy chủ tòa thành nhỏ này tự tin như vậy, tạm thời khởi ý, lấy thứ này ra, nói không chừng chỉ là nội đan phổ phổ thông thông.

Thần Bảo chân nhân cười khế một tiếng, nói mười điểm tùy ý.

Bất quá tu sĩ mặt nạ lại không có để ý đến lời hắn, Thần Bảo chân nhân này mặc dù là tán tu, nhưng sống thời gian dài, cho nên vốn liếng phong phú, càng máu chốt chính là người này cực kỳ thích sĩ diện.

Một người thích sĩ diện sẽ lấy ra vật liệu phổ thông, không có khả năng, tuyệt không có khả năng!

Nghĩ đến những cái này, tu sĩ mặt nạ đã cầm hạt châu kia ở trong tay.

Hạt châu này vào tay lạnh buốt, trong đó cũng không có bao nhiêu linh khí bằng bạc, xúc cảm liền như một khối đá, khiến hắn lâm vào trù trừ.

Chẳng lẽ thật chỉ là một khối đá?

Trong lòng tu sĩ mặt nạ nghĩ như vậy, lại không có nói ra, cái này nếu như nói ra, nếu mà đây là một kiện bảo vật, vậy chắc chắn sẽ bị mang danh tiếng có mắt không trông suốt đời?

Nhĩ tới đây, hắn nhẹ nhàng buông hạt châu xuống, lắc đầu nói

- Ta không sở trường giám định bảo, nhìn không ra đây là dạng bảo vật gì.

Thần Bảo chân nhân nghe vậy trong mắt lóe lên vẻ thất vọng, bắt quá rất nhanh biến mất không thấy gì nữa, ngược lại nhìn về phía Trần Trầm.

Trần Trầm thu hết ánh mắt của hắn biến hóa vào mắt.

Thần Bảo chân nhân này tại sao lại thất vọng, chẳng lẽ chính hắn thật không biết hạt châu này là cái gì?

- Ta đến nhìn kỹ một chút.

Bất kể như thế nào, Trần Trầm vẫn đem hạt châu kia cầm ở trong tay, tiếp đó bắt đầu giả vờ quan sát.

- Hệ thống, phụ cận mười cm vật có giá trị nhất ở đâu?

- Tại trong tay kí chủ, tên là Bồ Thiên Đan.

- Bồ Thiên Đan...

Nghe được cái tên này, nội tâm Trần Trầm lập bộp một tiếng, tuy

hắn không biết luyện đan thế nào, nhưng đã từng đến từ Ngọc Đỉnh Tông, còn hiểu rõ một chút danh tự đan dược.

Bổ Thiên Đan là một loại đan dược thất Truyền đã lâu, có thể bổ sung Tiên Thiên thiếu, tăng lên tư chất tu luyện giả.

Giá trị bực đan dược này có thể nghĩ mà biết, là vô giới chi bảo của nhân thân chính chính.

Nếu hắn nuốt vào, tuy không thể để cho hắn trở thành Tiên Thiên đạo thể, nhưng nuốt mấy cái hắn là có thể lăn lộn thành Hậu Thiên đạo thể.

Hậu Thiên đạo thể này cũng là thể chất trong Truyền thuyết, tại thời điểm Thượng giới nơi này cùng Tiên giới còn không ngăn chặn, có một vài tu sĩ đỉnh tiêm có thể thông qua một ít thủ đoạn đặc thù thay đổi tư chất một người.

Hậu Thiên đạo thể này chính là một loại trong đó, tuy là không sánh được Tiên Thiên, nhưng cũng xa xa mạnh hơn linh thể.

Nhìn thấy đan dược này, suy nghĩ trong lòng Trần Trầm hoạt lạc.

Tư chất bản thể hắn là linh thể, tuy tại Thượng giới cũng là tiêu chuẩn hàng đầu, nhưng so với đỉnh tiêm vẫn kém một chút, cũng tương tự như U Minh, đó là thật sự Tiên Thiên đạo thể.

Còn có hài tử hắn tới bây giờ cũng không có ra đời kia cũng thế.

Hắn thân là lão tử, sao có thể không sánh bằng hài tử?

Thứ này đến thu vào tay!

Một cái không đủ, vậy lại liền tìm mấy cái!

Chỉ cần Thượng giới này có, hắn tin tưởng không sớm thì muộn c

ó thể tìm tới.

Tuy trong lòng nghĩ một đống lớn những thứ này, nhưng thần sắc Trần Trầm cũng không có phát sinh biến hóa mảy may.

Vô luận là tu sĩ mặt nạ hay là Thần Bảo chân nhân đều là gia hỏa già thành tinh, chỉ cần sắc mặt hấn hơi có chút biến hóa, phỏng chừng liền có thể bị hai người này nhìn ra đầu mối.

Còn tốt hấn kiến thức bảo vật nhiều, diễn kỹ lại tốt, nếu không giờ này khắc này nhận ra Bồ Thiên Đan phỏng chừng đã phải lên tiếng kinh hô.

- Tiểu thành chủ, ngươi có thể nhìn ra cái gì sao?

Thần Bảo chân nhân có chút vội vàng hỏi.

Trần Trầm không vội vã trả lời, mà chỉ nhẹ nhàng tại bên trên Bồ Thiên Đan gõ gõ, cuối cùng lộ ra một bộ có chút vẻ khiếp sợ.

Khiếp sợ là quá khiếp sợ, bắt quá phải vừa phải.

Nhìn thấy thần tình Trần Trầm biến hóa, Thần Bảo chân nhân thoáng cái trở nên mong đợi.

Tu sĩ mặt nạ cũng thoáng cái khăn trương lên, tiểu tử này chẳng lẽ thật nhìn ra cái gì?

- Tiền bối, ta biết đây là vật gì, không nghĩ tới tiền bối cơ duyên xảo hợp vậy mà có thể lấy được loại bảo vật này, thật sự là đáng mừng.

Trần Trầm cẩn thận từng li từng tí buông đan dược xuống, cười nín.

- Là cái gì, đến cùng là cái gì?

Thần Bảo chân nhân kéo tay áo Trần Trầm, biểu lộ trên mặt rớt cu
ộc nhin không nổi.

Trần Trầm có chút im lặng.

Thần Bảo chân nhân này phỏng chừng không phải ưa thích thu th
ập kỳ trân dị bảo gì, mà chỉ ưa thích nhất chỗ tốt.

- Hừ, bảo ta thành chủ thì cũng thôi đi, nhất định phải thêm chữ ti
ểu,.

- Đã như vậy, vậy không bằng bán chút lừa đảo, gạt hấn một thoá
ng.

Thuận tiện suy tư một thoáng đến cùng phải nói đây là vật gì, lại
không lộ đây là cái hổ.

- Thứ này nha, là một đan dược.

Trần Trầm một mực trầm ngâm nửa phút, vậy mới phun ra một câ
u nói như vậy.

- Đan dược... Dạng đan dược gì? Chẳng lẽ là Thượng Cổ đan dươ
c?

Thần Bảo chân nhân liên tục hỏi thăm, sắc mặt bởi vì xúc động m
à trở nên có chút hồng nhuận phơn phớt.

- Trần Trầm gật đầu nói Là Thượng Cổ đan dược, nếu như ta khô
ng nhìn lầm, đây là Thăng Linh Đan mười điểm hiếm thấy.

- Thăng Linh Đan?

Thần Bảo chân nhân một mặt mờ mịt, hấn không phải Luyện Đan
sư, căn bản chưa nghe nói qua loại đan dược này.

Ngược lại là một tên giám định sư sau lưng Trần Trầm kinh hô lên.

- Truyền văn nuốt xong, loại đan dược có tỷ lệ tăng lên huyết mạch Chân Linh hậu duệ kia sao? Không nghĩ tới hôm nay trên thế giới này còn có loại đan dược này!

- Tăng lên huyết mạch Chân Linh hậu duệ!

Câu nói này vừa ra, người chung quanh một mảnh xôn xao, ngoài phòng khách cũng bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

Duy chỉ có Thần Bảo chân nhân mơ hồ có chút thất vọng.

Cái này không ra Trần Trầm dự kiến.

Thăng Linh Đan tất nhiên trân quý, nhưng đối với Thần Bảo chân nhân này lại không có ích lợi gì.

Một người ưa thích thu thập kỳ trân dị bảo, có lẽ không có tài nguyên gì nuôi Chân Linh hậu duệ lợi hại.

Mà hắn cũng chỉ có nói như vậy, Thần Bảo chân nhân này mới có khả năng lựa chọn bán đan dược này đi.

Nếu như hắn nói đan dược này có thể tăng thọ, Thần Bảo chân nhân liền tuyệt không có khả năng bán đi.

Hắn cũng phải trầm tư thật lâu mới quyết định nói đan dược này là Thăng Linh Đan.

- Vậy Thăng Linh Đan giá trị bao nhiêu?

Thần Bảo chân nhân hỏi.

Trần Trầm nghe vậy mừng thầm trong lòng, một khi bắt đầu hỏi t hãm giá trị, vậy đã nói rõ có dấu hiệu bán.

Bất quá hẳn lại không có trả lời, mà chỉ nhìn về giám định sư phía sau lưng.

- Ta chỉ phụ trách giám định bảo vật, về phần giá trị, ta cũng không hiểu rõ, cuối cùng đây là đan dược thất Truyền, bên ngoài cũng không có bán, hay là người đến nói một chút đi.

Giám định sư kia nghe đến đây rơi vào trầm tư, trên đường còn thỉnh thoảng nhìn về phía Trần Trầm, chờ đợi đạt được thành quả.

Nhưng mà Trần Trầm vậy mà trực tiếp quay đầu, căn bản không nhìn hẳn.

Thấy vậy hẳn không thể làm gì khác hơn là ăn ngay nói thật.

- Thực ra đan phương đan dược này ta cũng có nghe thấy, yêu cầu bốn loại Chân Linh chi huyết đặc thù lẫn nhau phối hợp mới có thể luyện chế, mà chỗ đan dược này đã thất Truyền, là một loại Chân Linh trong đó đã không biết bao nhiêu năm không hiện thế qua.

- Bực đan dược này đối với Chân Linh hậu duệ sắp tiến giai tới nó, có thể nói vô giới chi bảo.

- Đối với tu sĩ có sủng thú Chân Linh hậu duệ cường đại tới nói cũng coi là một khóa đan dược vô cùng trân quý,

- Nhưng cuối cùng nuốt đan dược này chỉ có tỷ lệ tăng lên huyết mạch, cũng không thể bảo đảm chắc chắn thành công, cho nên ta mạo muội đánh giá cho viên đan dược này giá trị... Ba ngàn, ba ngàn Linh Tinh đi.

- Ba ngàn Linh Tinh!

Lời này cũng không có tận lực che giấu ai, một đám tu sĩ ngoài phòng khách cũng đều nghe được.

Ba ngàn Linh Tinh, đây là một cái khái niệm gì?

Có thể so toàn bộ tư sản một cái tông môn không tệ.

Có ba ngàn Linh Tinh này, thậm chí có thể đi tham gia đấu giá hội thành trì, cái đó thực sự là giá trị liên thành!

- Ha ha ha! Ba ngàn Linh Tinh! Tiểu thành chủ, ngươi không tệ, gặp được loại bảo vật này vậy mà có thể chi tiết cáo tri, thật không hổ là đệ tử Thiên Ma thành chủ!

Thần Bảo chân nhân tự nhiên là cuồng hỉ đến cực điểm.

Ba ngàn Linh Tinh, cho dù đối với hãn tu sĩ Độ Kiếp kỳ tới nói cũng là một bút tài phú cực kỳ đáng sợ.

Chương 534: Thuận Nước Đầy Thuyền.

Chương 534: Thuận Nước Đầy Thuyền.

- Lâm tiên bối, ngươi liền dễ dàng tin tưởng tiểu tử này như vậy? Tin tưởng hẳn sẽ đem bảo vật giá trị ba ngàn Linh Tinh chi tiết cáo tri người?

Lúc này một bên truyền đến thanh âm không hài hòa, mở miệng k

hông phải người khác chính là tu sĩ mặt nạ Tà Thần điện kia.

Tuy ngoài miệng nói không tin, nhưng trong giọng nói hần cũng đã mơ hồ hàm ẩn một tia đổ kị.

Ba ngàn Linh Tinh, cho dù toàn bộ thân gia hần trưởng lão Tà Thần điện này cũng không gì hơn cái này,.

Thần Bảo chân nhân nghe vậy nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

Sự thật đúng là như thế, hần làm loại sự tình này quá nhiều.

Phàm là nhìn thấy bảo vật lợi hại không có cách nào phân biệt trên tay người khác, hần đều sẽ gièm pha một trận, tiếp đó nghĩ biện pháp thu mua.

Có đôi khi thậm chí sẽ giả vờ mua những vật khác, tiếp đó tiện thể hần mua bảo vật thật này luôn.

Hần dựa vào loại thao tác này thế kiếm lời không ít thân gia.

Suy xét bản thân, nếu nhìn thấy người khác có Thăng Linh Đan giá trị ba ngàn Linh Tinh, hần khẳng định sẽ không nói ra, mà chỉ vụng trộm nghĩ biện pháp thu vào tay.

Chẳng lẽ thành chủ này thật sự hồ ngôn loạn ngữ?

Nghĩ tới đây, hần nhin không được nhìn về phía Trần Trầm, hỏi:

- Thành chủ có biện pháp nào chứng minh đây là Thăng Linh Đan?

Trần Trầm nghe đến đây giả bộ căm phẫn.

- Tiền bối, người cái này là ý gì, chẳng lẽ cảm thấy ta đang hồ ngôn loạn ngữ, lừa gạt lừa các người hay sao?

- Không, không, ta chỉ mong sao người nói là sự thật.

Thần Bảo chân nhân liên tục phủ nhận.

Đệ tử tu sĩ mặt nạ bên kia khinh thường xen vào nói:

- Hừ, người nói là Thăng Linh Đan liền là Thăng Linh Đan sao? Tả giả giá trị ba ngàn Linh Tinh? Ta thấy người cùng giám định sư kia đã thông đồng, có bản sự các người mua lại Thăng Linh Đan này a!

Trần Trầm nghe vậy giận tím mặt, lạnh lùng nói:

- Nơi này có phần của người nói chuyện sao? Nếu lại như thế, đừng trách ta không khách khí.

Trên thực tế trong lòng hắn cũng vui mừng, không thể không nói gia hỏa này trợ công cho hắn vô cùng tốt.

- Đệ tử của ta nhanh miệng, bắt quá hắn nói cũng không phải không có đạo lý.

Tu sĩ mặt nạ dứt lời nhìn về phía Thần Bảo chân nhân.

- Lâm tiên bối, ta thấy người không bằng liền đem đan dược này bán cho Thăng Long thành, dù sao bọn hắn nói giá trị ba ngàn Linh Tinh.

Thần Bảo chân nhân lâm vào chần chờ, ánh mắt cũng vô tình hay có ý liếc nhìn Trần Trầm.

Mặt Trần Trầm lộ vẻ làm khó, trong nội tâm mười điểm bất đắc dĩ, hôm nay diễn trò phải làm đến cùng.

Những lão tặc này thật không dễ lừa dối, giờ phút này hắn không

thể biểu hiện quá mức bình tĩnh, càng không thể biểu hiện hết sức kích động, không thể không nói, cái này thật sự là khảo nghiệm kỹ xảo của hắn.

Ngược lại là giám định sư phía sau hắn lúc này đứng dậy.

- Các vị tiền bối, ba ngàn Linh Tinh cũng không phải số lượng nhỏ, hơn nữa thứ này chuyển tay rất khó, chúng ta thu mua chỉ sợ có chút khó khăn, bất quá chúng ta có thể giúp đấu giá một tay.

Hắn nói lời này cũng là có ý tốt.

Nếu như đan dược này thật sự là Thăng Linh Đan, giúp đỡ đấu giá nếu ra một cái giá cao, Thăng Long thành có thể ổn định kiếm lời khấu trừ, nếu đấu giá không ra, vậy cũng phải trả lại Thần Bảo chân nhân, đối với Thăng Long thành cũng không có tổn thất gì.

Lần này tu sĩ mặt nạ trực tiếp mở miệng, hắn cũng nhìn ra ý đồ giám định sư.

- Thăng Long thành các người thật sự là tính toán khá lắm, chỉ một viên đan dược như vậy, hướng phòng đấu giá một tràng, nói nó là Thăng Linh Đan giá trị ba ngàn Linh Tinh, có người sẽ mua sao? Ta thấy là tiểu tử này nói hươu nói vượn, người đang thay hắn che lấp mà thôi!

- Ta không có!

Giám định sư vội vã phủ nhận.

- Khụ khụ, an tâm chớ vội.

Trần Trầm lúc này nhẹ ho hai tiếng, trên mặt lộ ra thần sắc rầu rĩ, nhìn Thần Bảo chân nhân nói:

- Ta có biện pháp giám định, bất quá thứ này dù sao cũng là vật gi

á trị cực cao, ta nếu thao tác sai lầm, khả năng sẽ tạo thành tổn hại đối với đan dược, nói không chừng sẽ để đan dược bị giảm giá trị mấy trăm Linh Tinh.

- Nếu tiền bối người không để ý, ta thật ra có thể lớn mật thử một lần.

Thần Bảo chân nhân nghe sắc mặt thay đổi mấy lần, làm sao có khả năng không để ý mấy trăm Linh Tinh, hẳn cùng Trần Trầm này lại không quen.

Một bên tu sĩ mặt nạ thấy vậy càng phát giác Trần Trầm giám định là nói hươu nói vượn.

Một tu sĩ có thể làm thành chủ sẽ thao tác sai lầm? Cái này sao có thể!

Đừng nói là Trần Trầm tu sĩ Hợp Thể dạng này, cho dù là một đệ giai Nguyên Thần đều có thể lấy từng cây lông trên mình một con ruồi xuống mà không run tay.

- Tiểu tử này, rõ ràng là đang từ chối!

- Thật sự là đồ gian hoạt, ta thấy đầu giá hội Thăng Long thành người làm tốt như vậy, sẽ không phải không bỏ ra nổi ba ngàn Linh Tinh a?

- Trò xiếc đơn giản như vậy không cần tại trước mặt chúng ta biểu diễn a.

- Lâm tiền bối, người cũng không cần hy vọng quá lớn đối với viên đan dược trên tay người kia, đến lúc đó hi vọng càng lớn, thất vọng càng lớn, Thăng Long thành này cũng không phải là một địa phương đáng tin cậy.

Tu sĩ mặt nạ từ tốn nói, bên trong ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Hắn đang khích tướng.

Bất quá lại để nội tâm Thần Bảo chân nhân nhắc lên, phía trước hấn còn không quyết định bán Thăng Linh Đan này hay không.

Hơn nữa thời điểm bán, hấn cũng không nghĩ bán cho Thăng Long thành.

Nhưng bây giờ nghe lời này, hấn lại nghĩ đến đan dược trong tay này có chút không thật.

Ngay sau đó hấn theo khích tướng nói:

- Tiểu thành chủ, không phải ta không tin ngươi, mà nói không có bằng chứng... A, thân là tiên bối, ta khuyên ngươi một câu, nói chuyện không cần nói quá vẹn toàn, miễn cho bị người khác chê cười.

Lời này vừa nói, một đám tu sĩ phía ngoài bắt đầu nghị luận âm ỉ.

Thần Bảo chân nhân mặc dù không có nói rõ, nhưng ý tứ lại hết sức rõ ràng, đó chính là Trần Trầm đang hồ ngôn loạn ngữ.

Trần Trầm nghe đến đây biết cơ hội tới, trên mặt lập tức lộ ra vẻ phần hấn nộ.

- Tiên bối, lời này của ngươi liền không đúng, ta có phương thức chứng minh, chỉ là ngươi không nguyện ý mà thôi! Nếu không dạ ng này, đan dược này Thăng Long thành chúng ta mua, tiếp đó ta tại chỗ chứng minh!

- Tốt! Không hổ là đệ tử Thiên Ma thành chủ! Chỉ riêng phần quyết đoán này, ta liền không kịp!

Thần Bảo chân nhân vui mừng quá đổi, đột nhiên quát to một tiếng

g, xong giống như sợ Trần Trầm đổi ý, đem đan dược nhét vào trên tay Trần Trầm.

Trần Trầm nhìn đan dược trong tay, trên mặt tràn đầy thần sắc hối hận, xong ngoảnh lại nhìn về phía tu sĩ mặt nạ.

- Tà Thần điện tiền bối, nếu không phải người ta sẽ không mua xuống đan dược này, đợi một chút giám định, nếu phát sinh hư hao, người phụ cấp ta Linh Tinh.

Tu sĩ mặt nạ quay đầu lại, nhìn có chút hả hê nói:

- Liên quan ta cái rắm!

Sắc mặt Trần Trầm đỏ bừng lên, lẩm bẩm nói:

- Tuổi ta còn rất trẻ, một nhóm gia hỏa cáo già, mà thôi, xem như mua lần giáo huấn a!

Sau đó hắn lấy ra một mai nhãn trữ vật, từ đó lấy ra ba ngàn Linh Tinh, tại chỗ kết giao giao cho Thần Bảo chân nhân.

Thần Bảo chân nhân nhìn thấy Linh Tinh thật sự, đó là vui mừng quá đỗi, tiện tay liền ném ra mấy trăm ngàn Linh Thạch cực phẩm, đưa cho tu sĩ ngoài phòng khách.

- Mọi người cùng vui! Cùng vui hắc hắc!

Trần Trầm thấy vậy sắc mặt âm trầm, nói với tu sĩ bên ngoài:

- Tùy tiện đến cá nhân hỗ trợ, ta ra một vạn Linh Thạch cực phẩm!

Vừa dứt lời, một tu sĩ Phân Thần kỳ hình thể cực lớn bước nhanh đến, trên mặt đầy vui mừng mới vừa cướp được Linh Thạch.

- Thành chủ, có gì cần hỗ trợ, cứ phân phó.

- Trước ở một bên chờ lấy.

Trần Trầm vừa nói vừa ngồi xuống, tiếp đó móc ra một pháp bảo chủy thủ mười điểm sắc bén bắt đầu cạo viên châu kia.

Mọi người thấy một màn này tất cả đều chấn động vô cùng!

Khó trách thành chủ này nói có phong hiểm, trực tiếp cầm đao cạo, có thể không nguy hiểm sao?

Đây chính là ba ngàn Linh Tinh!

Ầm ầm!

Kèm theo thanh âm khó nghe, bên trong bên ngoài đại sảnh nháy mắt lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người sợ quấy rầy Trần Trầm, phá hủy đan dược giá trị ba ngàn Linh Tinh.

- Ha ha! Chúc mừng Lâm tiên bối, ba ngàn Linh Tinh, đây cũng không phải là một con số nhỏ, không biết Lâm tiên bối từ đâu lấy được đan dược này?

Tu sĩ mặt nạ không cần mặt mũi, lớn tiếng ồn ào.

Trần Trầm nguyện ý tiêu ba ngàn Linh Tinh mua thứ này, vậy cơ bản có thể kết luận thứ này là thật, thế gian này không kẻ ngu nào sẽ tiêu ba ngàn Linh Tinh mua phế vật.

Cho nên giờ đây hẳn có thể làm cũng chính là đảo quấy rối.

Trần Trầm cắn răng thầm hận, bất quá tay cũng rất ổn định, cũng không lâu lắm một tầng vỏ cứng phía ngoài viên châu liền bị hắn loại trừ, một tia mùi thơm đan dược nhàn nhạt Truyền ra.

Chương 535: Nhiệm Vụ Mới

Chương 535: Nhiệm Vụ Mới

- Quả nhiên là đan dược!

Thần Bảo chân nhân thấp giọng hô một tiếng.

Trần Trầm nghe đến đây trong nội tâm xem thường, lừa dối người phải nửa thật nửa giả, loại sự tình là đan dược này hẳn có thể gạt người sao?

Thật xem Độ Kiếp kỳ tu sĩ là đồ đàn sao?

Ngươi, tới ngươi một chút.

Trần Trầm đem tạp chất bên ngoài đan dược bỏ đi, tiếp đó kêu Phấn Thần tu sĩ hình thể cực lớn kia tới.

Tu sĩ kia cũng nghiêm túc, lập tức chạy tới dùng sức ngửi ngửi.

Khóe mắt Trần Trầm co quắp hỏi:

- Cảm giác gì?

- Rất thoải mái!

- Cụ thể một chút...

- Có loại cảm giác toàn thân thông thấu, phảng phất chính mình m uốn thẳng hoa vậy.

Tu sĩ kia thành thật trả lời.

Trong lòng Trần Trầm thờ dài, cái này dù sao cũng là BỔ Thiên Đ an, có thể tăng lên tư chất tu sĩ, tu sĩ này nếu không có loại cảm g iác này đó mới là lạ.

Chỉ là bị tu sĩ này ngửi một cái, hẳn chỉ sợ tổn thất đến BỔ Thiên Đ an, thậm chí đau lòng không thôi.

Cuối cùng BỔ Thiên Đ an này giá trị xa xa không chỉ ba ngàn Linh Tinh, nhưng không có cách nào, vì lừa dối hai người tu sĩ Độ Kiế p này, hẳn cũng chỉ có hơi tiện nghi tu sĩ này một thoáng.

- Thẳng Linh Đ an có thể tăng lên huyết mạch Chân Linh hậu duệ, đối với huyết mạch tu sĩ cũng hơi có chút ảnh hưởng, ha ha, cái n ày có thể xác nhận a?

Trần Trầm một bên nói một bên thu hồi đan dược, trên mặt lộ ra v ẻ đau lòng.

- Ta không tin, ngươi cho ta ngửi thử!

Một người đệ tử tu sĩ mang mặt nạ không tin tà nói.

Trần Trầm nghe đến đây giận trừng mắt liếc hẳn một cái, phun ra một chữ lẩn.

Lúc này Thần Bảo chân nhân triệt để tin cái đó là Thẳng Linh Đ an, cười nói:

- Tiểu thành chủ thật sự là bản lĩnh, vậy mà có thể nhận ra đan dư ợc thất truyền, càng là có quyết đoán tiêu phí ba ngàn Linh Tinh mua xuống đan dược này, lão phu bội phục, chắc chắn Thẳng Lon

g thành này ngày sau ta sẽ thường tới.

Nghe được lời hấn nói, một đám tu sĩ bên ngoài cũng bắt đầu tin tưởng không nghi ngờ đối với bản sự Trần Trâm.

Lúc này nếu lại hoài nghi người ta nhờ giúp đỡ, vậy thì không phải là nghi vấn, mà là chống đối.

Cả tu sĩ mặt nạ Tà Thần điện kia cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói gì thêm nữa.

- Các vị, ta mặc kệ trước đây Thăng Long thành thế nào, nhưng ta bảo đảm, Thăng Long thành tương lai khẳng định sẽ trở thành đại thành Nam Vực đều biết, hiện tại các ngươi nếu phát triển ở Thăng Long thành, về sau chắc chắn sẽ có thu hoạch không tệ!

Hấn vừa nói lời này, một đám tu sĩ vây xem bên ngoài không ít người đều động tâm.

Không thể không nói Thăng Long thành gần đây biến hóa xác thực phi thường lớn, xuất hiện một cái Thần Khuyển lâu không nói, còn xử lý một tràng đấu giá hội có thể hấp dẫn tu sĩ Độ Kiếp.

Thành chủ này càng là một cái nhân vật khó lường, lúc này nếu ở Thăng Long thành thiết lập cơ nghiệp, ngày sau nói không chừng sẽ kiếm một món hời.

Nghĩ tới đây, có người nhin không được trực tiếp đi vào.

- Thành chủ, ngươi giúp ta nhìn một chút bảo vật của ta này giá trị bao nhiêu Linh Thạch.

- Còn có ta.

...

Nhìn thấy một màn này, ánh mắt tu sĩ mặt nạ dần dần trở nên sắc bén, hẳn tới nơi này là mua một vật, tiện thể ác tâm người Thiên Ma thành.

Không nghĩ tới ngược lại trợ giúp, để thành chủ Thăng Long thành này tặng lên một đợt uy vọng.

Trần Trầm này không đơn giản, về sau phải lưu ý thêm chút.

Trong đầu hiện lên dạng ý nghĩ này xong, tu sĩ mặt nạ không nói tiếng nào, hẳn mang theo hai đồ đệ quay người rời đại sảnh.

...

Tiếp đãi tốt một đợt khách nhân các loại xong, đã qua một canh giờ.

Trần Trầm rút ra về tới phủ thành chủ, giữ Bồ Thiên Đan thật tốt, đan dược này cũng không phải cho cái phân thân này ăn, mà lưu cho bản thể.

Lại nói hẳn cái phân thân này cũng nên đi gặp bản thể, bản thể nơi đó còn có một cái nhẫn trữ vật đạt được từ U Minh nơi đó không có mở ra.

Lục Đậu giờ đây tại bên cạnh cái phân thân này củaa hẳn, chỉ là không biết Lục Đậu có năng lực mở ra nhẫn trữ vật kia hay không có.

- Tính toán, ta hiện tại cũng không thiếu cái gì, hay là lại chờ một đoạn thời gian a, Thăng Long thành này giờ đây vừa mới có chút khởi sắc, ta vẫn phải tọa trấn ở đây một đoạn thời gian.

Suy tư một hồi, Trần Trầm cuối cùng vẫn quyết định trước ở tại bên trong Thăng Long thành nơi này.

...

Trong nháy mắt, qua hơn nửa năm.

Nửa năm này, Thăng Long thành có thể nói phát sinh biến hóa ng hiêng trời lệch đất, lưu lượng tu sĩ tăng lên trọn vẹn gấp mười lần.

Ngọc Đình tông luyện chế đan dược chỉ cung cấp một thành Thăng Long thành cũng không đủ, nhóm Luyện Khí sư Kim Thánh tông cũng bởi vì Thăng Long thành yêu cầu khổng lồ bắt đầu bận rộn lên.

Về phần Dịch thành, Phong Hà thành cùng Kim Thánh thành cũng dần dần bắt đầu chuyển hình, hết sức chuyên chú chỉ làm một loại mua bán.

Tuy Trần Trầm cư trú tại bên trong Thăng Long thành, bất quá hơn nửa năm này, phần lớn thời gian hắn đều tại bên trong Âm Dương cung tu luyện, tu vi Luyện Thể từ Luyện Hư trực tiếp tu đến Phân Thần đỉnh phong.

Cái này nếu muốn tiến thêm một bước, bước vào Hợp Thể, vậy liền phải đến tìm sư phụ hắn Thiên Ma thành chủ.

Tất nhiên, để cho hắn vui sướng là khoảng thời gian này một nhóm thân bằng hảo hữu tại bên trong Âm Dương cung cũng tiến bộ t hần tốc.

Cả Viên Kinh Thiên loại tư chất bình thường nhất này đều bước vào Phân Thần cảnh giới, mà Hạ Tích Sương tư chất tốt nhất thì đã bước vào Phân Thần đỉnh phong.

Về phần ở trong đó tiêu hao bao nhiêu Linh Tinh, vậy ngoại nhân liền không biết được rồi, dù sao trên mình Trần Trầm căn bản không còn lại nhiều Linh Tinh.

- Sư huynh, ta cảm thấy ta có thể giúp ngươi!

Bên trong Âm Dương cung, Viên Kinh Thiên tìm tới Trần Trầm, t rên mặt tràn đầy vẻ chờ mong.

Ngoại giới tuy còn không có qua một năm, nhưng trên thực tế hắn đã tại bên trong Âm Dương cung khổ tu ba năm.

Thời gian ba năm, cả ngày khổ tu, loại buồn tẻ kia có thể nghĩ mà biết.

- Đợi một chút a, chờ ngươi bước vào Hợp Thể cảnh giới đã, Phân Thần kỳ ở dưới tay ta, chỉ có thể làm việc vặt.

Trần Trầm cười nói.

Hắn cùng Viên Kinh Thiên cũng không cần uyển chuyển gì, sự thật cũng xác thực như thế, thủ hạ Phân Thần kỳ của hắn thật sự chỉ làm việc vặt.

- Hợp Thể... Vậy ta chẳng phải vẫn phải lại tu ba năm... Sư huynh, nếu không ta ở bên ngoài mười ngày nửa tháng lại trở về tu luyện?

Viên Kinh Thiên cười khổ không thôi.

Trần Trầm lắc đầu, tiểu tử này cũng coi là người có gia thất, vậy mà không chịu nổi tính khí.

Chần chờ chốc lát, hắn nói ra:

- Nếu không như vậy đi, ngươi đi Lê Tiên tông một chuyến nhận lấy đồ đệ Hoàng Lê của ta cùng hai người tu sĩ khác lúc trước đi theo ta.

- Tốt! Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!

Sắc mặt Viên Kinh Thiên lập tức từ buồn chuyển vui.

- Sau khi ra ngoài trước đi lấy chút ít bảo vật, ta đã sớm chuẩn bị cho ngươi tốt...

Đang lúc Trần Trầm nói chuyện, trong nháy mắt vật nào đó khối lượng bài đưa tin phát sáng lên.

Lấy lệnh bài đưa tin ra, trong mắt Trần Trầm lóe lên một tia kinh ngạc.

Đưa tin cho hắn dĩ nhiên là Tam sư huynh Đông Phương Tông Long. Gần một năm cũng không chút liên lạc hắn

- Sư đệ, ngươi có thời gian nhàn hạ không?

Nhìn xem một câu hỏi thăm ngẩn ngui này, Trần Trầm tranh thủ thời gian trả lời:

- Có, sư huynh chẳng lẽ có an bài gì với ta sao?

Nói thật, hắn gia nhập Thiên Ma thành chỉ toàn hưởng thụ chỗ tốt Thiên Ma thành rồi, cơ hồ không làm cái gì cho Thiên Ma thành cả.

Làm một người muốn mặt mũi, nội tâm của hắn vẫn mơ hồ có chút băn khoăn.

Giờ đây Tam sư huynh tìm hắn, tám chín phần mười chính là sự tình Thiên Ma thành, hắn như thế nào cũng không có lý do gì cự tuyệt.

Sự thật cũng như hắn nghĩ, cũng không lâu lắm, Đông Phương Tông Long liền lại đưa tin tới.

- Sư đệ, chỗ giáp giới Nam Vực cùng địa phương vùng hẻo lánh có một tông môn, tên là Hoàn Đoạn ma tông, một mục là tông môn phụ thuộc Thiên Ma thành chúng ta, hai ngày này tông chủ cùng một tên Thái Thượng trưởng lão liên tiếp bạo chết, giờ đây người mạnh nhất tông môn là Phân Thần cảnh, mấy người đệ tử thân Truyền tranh đoạt chức chương môn nên đã ra tay đánh nhau.

- Người có thể dành thời gian đi xem một chút đến cùng xảy ra chuyện gì, nếu thấy ai thuận mắt, liền để hắn làm Chương môn đi.

- Hoàn Đoạn ma tông này tuy chỉ có chút thực lực, nhưng có thể thay Thiên Ma thành chúng ta theo dõi địa phương vùng hẻo lánh, người cách nơi đó rất gần, hơn nữa địa vị cũng đủ, sư huynh trước tiên liền nghĩ đến người.

- Sư huynh yên tâm, việc này ta nhất định sẽ làm tốt.

Trần Trầm quả quyết trả lời.

Chương 536: Tông Môn Quỷ Dị.

Chương 536: Tông Môn Quỷ Dị.

Chỗ giáp giới Nam Vực cùng địa phương vùng hẻo lánh, nơi này cách Thăng Long thành hơn mười vạn dặm.

Tuy là không gần, nhưng đối với địa phương Thiên Ma thành khác xác thực tương đối gần.

Bất quá khu vực kia đối với Trần Trầm tới nói đối vẫn tương đối l
ạ lẫm, bởi vì từ địa phương vùng hẻo lánh ngòi Truyền tông trậ
t iển vào Nam Vực, tựa hồ vô tình hay cố ý đều tránh khỏi phiến đị
a phương kia.

Nhưng thời điểm Lê Tiên tông di chuyển qua nơi đó, nghe một và
i tu sĩ nói nơi đó rất loạn, thậm chí còn muốn loạn hơn địa phương
g vùng hẻo lánh một cấp.

Bởi vì thường xuyên có toàn bộ tông môn tu sĩ di chuyển đường t
ất qua nơi đó, mà những tu sĩ này bởi vì đến từ địa phương vùng h
ẻo lánh nên vô cùng hung hãn.

Trái lại những tu sĩ nằm ở ranh giới Nam Vực kia, tương đối mà n
ói lại là mười điểm cường hoành, cho nên thường xuyên sẽ phát si
nh tình huống tu sĩ di chuyển biến mất.

- Thành chủ, nếu không ta đi theo người một chuyến?

Thời gian thu dọn đồ đạc, Trần An một mực đi theo tại tả hữu Trầ
n Trầm nhẹ giọng nói ra một câu.

Trần Trầm lắc đầu:

- Không cần, Hợp Thể Thăng Long thành này có hạn, ta đi người
cũng đi, vậy liền chỉ còn một người, tuy không có người nào dám
ở trên địa bàn Thiên Ma thành giương oai, nhưng vẫn nên cẩn thậ
n mới là tốt.

- Nhưng thành chủ... Người chỉ có một người, có thể không an toà
n hay không?

- Yên tâm, ta sẽ tùy tiện mang mấy Phân Thần tu sĩ đi.

Dứt lời Trần Trầm đã thu thập xong, hắn có long trạch tại người,
bên trong long trạch có Ngạo Vũ còn có Lục Đậ, đối với hắn tới

nói đã hoàn toàn đầy đủ.

Về phần mang mấy Phân Thần tu sĩ, cũng chỉ là chống giữ thể diện mà thôi.

Thời gian rời đi Thăng Long thành, Trần Trầm từ bên trong Thành Vệ quân chọn lựa hai người hảo thủ liền trực tiếp hướng Hoành Đoạn ma tông đi sang.

Bình thường xa xỉ đã quen, Trần Trầm cũng không có tiết kiệm, trực tiếp liền ngồi Truyền tông trận.

Cứ sử dụng Truyền tông trận các loại, khoảng cách Hoành Đoạn ma tông đã chỉ còn lại có không đến vạn dặm.

Bởi vì tu sĩ mang y phục Thiên Ma thành, một đường phàm là tu sĩ gặp được, tất cả đều nhượng bộ lui binh, căn bản không ai dám đến tìm phiền toái, nguyên cớ nửa ngày sau, một nhóm ba người liền thuận lợi vô cùng đến Hoành Đoạn ma tông.

Hoành Đoạn ma tông nằm ở bên trong một mảnh dãy núi liên miên bất tuyệt, nơi này hoàn cảnh được xưng tội tộ, phạm vi ngàn dặm không mọc tác cỏ, Trần Trầm mới vừa đến liền nghĩ thấy một mùi lưu huỳnh nồng đậm, nhưng không thể không nói, loại địa phương này thích hợp Luyện Thể.

Đi tới vượt ngang Đoạn Sơn sơn môn phía trước, căn bản không cần mở miệng nói chuyện, cái kia giữ cửa ma tu nhìn thấy một nhóm ba người y phục xong liền lão đảo trở về trong tông môn bấm báo đi.

Ước chừng qua một phút đồng hồ, trọn vẹn hơn ngàn tên tu sĩ từ trong núi lớn khô héo chui ra.

Trần Trầm liếc mắt nhìn, tuyệt đại bộ phận trong đó đều là tu sĩ cấp thấp Luyện Hư trở xuống, Phân Thần tu sĩ không đến hai mươi

người, về phần Hợp Thể tu sĩ, cũng không có một cái.

Một cái tông môn chỉ như vậy, dĩ nhiên là tông môn phụ thuộc Thiên Ma thành.

- Thành chủ, tông chủ Hoàn Đoạn ma tông Đoạn Sơn thực ra rất lợi hại, tu vi Hợp Thể hậu kỳ, chỉ là không biết rõ vì sao chết rồi, giờ đây chỉ còn dư lại những tông tếp này.

Bên cạnh truyền đến thanh âm Triệu Viễn tu sĩ.

Trần Trầm khẽ vuốt cằm, cười nói:

- Còn có mười Phân Thần cảnh, cũng không tệ.

- Hắc hắc, thành chủ, ta cùng Trương Dương hai người liền có thể giải quyết toàn bộ những Phân Thần cảnh bọn hắn.

Triệu Viễn khinh miệt nói ra.

Trần Trầm cười không nói, thân là tu sĩ Thiên Ma thành, so với ma tu nơi này, khẳng định là có cảm giác ưu việt.

Tại khi hai người nói chuyện, toàn bộ ma tu Hoàn Đoạn ma tông đã tập kết hoàn tất, xong bốn tên Phân Thần tu sĩ thoát nhìn tương đối trẻ tuổi cùng nhau từ bên trong sơn môn bay ra, rơi xuống trước mặt Trần Trầm, chấp tay hành lễ.

- Thuộc hạ gặp qua đặc sứ Thiên Ma thành!

Bốn người trăm miệng một lời, thoát nhìn tương đối ăn ý, bắt quả Trần Trầm từ trong mắt bọn họ nhìn ra chán ghét ở giữa lẫn nhau.

- Đoạn tông chủ vẫn lạc như thế nào?

Trần Trầm lơ mơ hỏi, ngữ khí có chút uy nghiêm.

- Khởi bẩm đặc sứ, sư phụ ta... Sư phụ ta hấn tẩu hỏa nhập ma vẫn lạc!

Ngoài cùng bên trái một tên tu sĩ nhỏ gầy phản ứng nhanh nhất, lập tức cướp trước ba người phía trả lời, trả lời xong mới ý thức tới cái gì, tranh thủ thời gian giả ra một bộ dáng dập bi thương.

- Thi thể Đoạn tông chủ đâu?

Trần Trầm lại hỏi.

Lần này một nữ tu cuối cùng bên phải phản ứng nhanh nhất, quát:

- Sư phụ lão nhân gia người tẩu hỏa nhập ma, nhục thân trực tiếp tan vỡ... Hài cốt không còn.

Hiện trường trầm mặc lại.

Gặp mấy người một bộ tùy thời chuẩn bị cướp trả lời, tựa hồ ai trả lời người đó là tân tông chủ, Trần Trầm cảm thấy có chút buồn cười.

Bất quá hấn cũng không lại tiếp tục hỏi tiếp, mà chỉ bay thẳng vào bên trong Hoành Đoạn ma tông.

Ngay tại lúc hấn từ giữa bốn người bay qua, nữ ma tu phía trước đáp lời kia có chút khó chịu lên dây chuyền trên cổ, nhét dây chuyền vào trong quần áo.

Một màn này không trốn qua thần thức Trần Trầm quan sát.

Nói thật, tại Thăng Long thành thời gian lâu như vậy, hấn thấy được không ít bảo vật, một chút bảo vật hấn cho dù không dựa vào hệ thống, cũng có thể nói ra một hai.

Mà đây chuyện nữ ma tu này...

Hắn một chút liền nhìn ra là một kiện không gian bảo vật không tệ, giá trị ít nhất một trăm Linh Tinh.

Bảo vật này nếu tại trên mình một Hợp Thể tu sĩ, hắn còn có thể lấy giải, nhưng ở trên mình một Phân Thần tu sĩ, vậy thì có chút khó khăn.

Cuối cùng không phải người nào giống như hắn có hệ thống tại người, có thể tìm tới nhiều bảo vật như vậy.

Phát giác được điểm này, Trần Trầm lại đặc biệt lưu ý một phen, vậy mới chú ý tới giày tu sĩ nhỏ gầy kia cũng có chút đặc thù, nếu như hắn không nhìn lầm, cái kia tựa như là da Chân Linh đặc thù nào đó luyện chế thành.

Giá trị loại giày này có thể nghĩ mà biết, đồng dạng Hợp Thể tu sĩ cũng chưa hẳn có.

Về phần hai tên tu sĩ khác, cũng không có vật gì giá trị cực cao bao nhiêu bên ngoài.

Trần Trầm thử hệ thống thăm dò dùng truy lùng một phen, kết quả làm hắn giật mình kêu lên.

Trên thân bốn người này bảo vật vụn vặt lẻ tẻ quả thực không ít, bao quát quá tất cả đều giấu ở phía dưới y phục.

Hắn đến đột nhiên, bốn tên tu sĩ này phỏng chừng chỉ tạm thời tìm kiếm kiện y phục bọc tại bên ngoài, ngăn bảo vật tùy thân lại một chút.

Bên ngoài đều có nhiều bảo vật như vậy, bên trong hẳn trữ vật có cái gì?

Trần Trầm không dám tưởng tượng.

Chưa chính thức bước vào Hoàn Đoạn ma tông, thần sắc hắn trở nên nghiêm trọng rất nhiều.

Hắn không có suy nghĩ ăn cướp, thân gia bốn người này tuy là hơn Hạp Thể tu sĩ bình thường, nhưng cùng hắn so sánh, cũng chính là mấy xú đệ đệ mà thôi.

Trong lòng của hắn nghi hoặc là một tông môn vắng vẻ như thế, bốn tên đệ tử thân Truyền thế nào có thân gia phong phú như thế?

Ăn cướp tông môn di chuyển đến Nam Vực?

Không có khả năng, những tông môn đó làm sao có khả năng có những đồ tốt này?

Không thấy được Lê Tiên hắn thường có nghèo cỡ nào sao, toàn thân trên dưới chỉ có mấy Linh Tinh.

Chẳng lẽ bốn người này khi sư diệt tổ, giết Đoạn Sơn, phân chia bảo vật của Đoạn Sơn?

Cũng không có khả năng lắm.

Chỉ bằng tu vi bốn người này, Hạp Thể hậu kỳ Đoạn Sơn năm không động, bốn người này cũng không làm gì được.

Đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Trần Trầm yên lặng phóng thần thức tới lớn nhất, bắt đầu xem xét hoàn cảnh trong tông môn này.

Không thể không nói, kiến trúc trong tông môn này tương đối mỹ mãn, Tu Luyện thất tuyệt đại bộ phận đệ tử đều là sơn động.

Đệ tử khác ăn mặc cũng hết sức bình thường, phối hợp cùng hoàn cảnh tông môn, chân chính dị thường chỉ có bốn tên đệ tử thân Truyền kia.

Nhìn tới, hẳn phải xâm nhập hiểu rõ bốn tên đệ tử thân Truyền kia một chút.

Hoành Đoạn ma tông này, tựa hồ cất giấu bí mật gì không thể cho ai biết.

Chương 537: Hồi Mã Thương.

Chương 537: Hồi Mã Thương.

- Không biết đặc sứ tại Thiên Ma thành đảm đương chức vụ gì?

Thấy Trần Trầm đánh giá bốn phía, tu sĩ gầy nhỏ góp tới mặt nịnh nọt hỏi.

- Ta là thành chủ Thăng Long thành.

Trần Trầm không nói thẳng là đệ tử thành chủ Thiên Ma thành, một phương diện, không nhất thiết phải thế.

Một phương diện khác, hẳn không thích khoe khoang đệ tử thành chủ.

Loại thân phận này, cuối cùng đệ tử chỉ là đệ tử, mượn uy vọng người khác.

- Thành chủ! Tê! Đặc sứ trẻ tuổi như vậy liền trở thành thành chủ, thật sự là tiền đồ vô khả hạn lượng!

- So với đặc sứ, chúng ta thật sự là sống uổng phí nhiều năm a!

Nghe được cái thân phận thành chủ này, bốn người một trận tăng bốc, trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái.

Trong nội tâm Trần Trầm cười lạnh, lúc những người này này chủ động nói chuyện với hắn, đơn giản là phân tán lực chú ý của hắn, không muốn để cho hắn quan sát quá nhiều.

Một phương diện khác, cũng có thể che giấu nội tâm chột dạ.

- Mấy vị quá khen, ta tới đây loại trừ điều tra một thoáng nguyên nhân cái chết của đoạn tông chủ rồi, còn phải ủy nhiệm một tên tân nhiệm tông chủ, không biết bốn vị ai tu vi cao nhất?

Trần Trầm cười nhạt một tiếng, mở miệng dò hỏi.

- Khụ khụ, là tại hạ, tại hạ bất tài, giờ đây đã sắp Phân Thần đỉnh phong.

Tu sĩ nhỏ gầy kia nhẹ ho hai tiếng, khiêm tốn trả lời, bất quá hai đầu lông mày lại tràn đầy tự ngạo.

Trần Trầm nghe đến đây nhìn hắn một cái, tuy là tu sĩ nhỏ gầy này hình thể không lớn, nhưng nhục thân cực kỳ ngưng thực, xem ra tu là một loại công pháp nào đó gia tăng mật độ bản thân, đề thăng cường độ nhục thân.

Phân Thần hậu kỳ, sắp đi vào đỉnh phong, thật là tu vi cao nhất trong bốn người.

Thấy tu sĩ nhỏ gầy như thế, trên mặt ba người khác vừa mới còn h

oà hợp êm thấm đều lóe lên mù mịt.

Tên nữ đệ tử kia thầm nói:

- Đặc sứ, phụ thân ta trước đây cũng không có đề cập qua muốn đ em chức chương môn Truyền cho Đại sư huynh.

Trần Trầm nghe vậy lông mày nhíu lại, hẳn không nghĩ tới nữ đệ t ử này dĩ nhiên là nữ nhi Đoạn Sơn.

- Đặc sứ, tu vi ta tuy không kịp Đại sư huynh, nhưng bàn về sức c hiến đấu, cũng là mạnh nhất trong bốn người.

Lại một tên đệ tử nhỏ giọng nói ra.

Trần Trầm có chút hăng hái nhìn về phía ba người này, xong liếc qua người thứ tư.

- Người thì sao, ta nghe nói bốn người tranh vị trí Tông chủ Hoàn h Đoạn ma tông, người bằng vào thủ đoạn gì để tranh chức?

- Ta...

Người kia muốn nói lại thôi, lúc này ba người khác đồng thời nh ìn về phía hắn, ánh mắt như đao.

Người kia thấy vậy hơi hơi rụt rụt nói:

- Tất cả chỉ là bên ngoài Truyền ngôn... Ta làm sao dám tranh chá p cùng ba vị sư huynh sư tỷ.

Trần Trầm nhẹ gật đầu, lại than ra, buồn bã nói:

- Mang ta đi dạo một vòng tại Hoàn Đoạn ma tông này a, ta muố n nhìn mỗi địa phương một lần.

- Mặt khác, an bài cho chỗ ở chúng ta một chút, ta đang lúc rảnh rỗi, hoàn cảnh nơi này đặc thù, ta cũng muốn ở thêm vài ngày.

- Thật tốt! Ta đây liền an bài!

Tu sĩ nhỏ gầy dứt lời liền chuẩn bị rời đi.

Trần Trầm tranh thủ thời gian chú ý thần tình bốn người biến hóa, nhất là nữ tu kia.

Bởi vì nữ tu kia không lòng dạ nhất, hi vọng dễ dàng bộc lộ bên ngoài, hắn vừa mới nói ra chuẩn bị ở thời gian vài ngày, trên mặt nữ tu kia rõ ràng lóe lên một tia sợ hãi.

...

Tầm nửa ngày sau, Trần Trầm được ba người dẫn dắt đi dạo một lần tuyệt đại bộ phận địa phương Hoàn Đoạn ma tông, xong được an bài tại tông trong một tòa kiến trúc Hoàn Đoạn ma tương đối xa hoa.

- Triệu Viễn, nhìn ra vấn đề gì chưa?

Chờ người Hoàn Đoạn ma tông đều rời đi, Trần Trầm nhẹ giọng dò hỏi.

Triệu Viễn gãi đầu một cái, thử thăm dò nói:

- Đều rất bình thường, không vấn đề gì a.

Ngược lại là Trương Dương một bên trầm mặc ít nói nói ra:

- Tên tiểu đệ tử kia có chút cổ quái, tu vi hắn dường như chỉ có P hân Thần sơ kỳ, hơn nữa ta cảm thấy thần thức hắn dường như cũng tương đối yếu, tình báo Thiên Ma thành chúng ta sẽ không sai, hắn khẳng định là cùng ba người khác tranh giành, hắn dựa vào

cái gì?

Trần Trầm tán thưởng nhìn Trương Dương một chút, nói bổ sung:

- Chúng ta vừa mới đi thăm tuyệt đại bộ phận địa phương Hoành Đoạn ma tông, bao gồm Tu Luyện thất Đoạn Sơn, duy chỉ có đỉnh núi chỗ bốn người đệ tử thân Truyền bọn họ lại không mang chúng ta tham quan, ta xem chừng vấn đề là xuất hiện ở trên mình bốn người bọn họ.

Triệu Viễn nghe đến đây cảm giác cơ hội biểu hiện chính mình tới, vội vàng nói:

- Thành chủ, nếu không ta tiềm nhập chỗ đỉnh núi bọn hắn nhìn một chút?

Trần Trầm không vội vã đáp ứng.

Phải biết Hoành Đoạn ma tông loại trừ đã chết một tên tông chủ rồi, còn chết một tên Thái Thượng trưởng lão.

Hai người này đều là Hợp Thể tu sĩ, nhất là Đoạn Sơn, chính là cường giả Hợp Thể hậu kỳ.

Nếu như Đoạn Sơn thật bởi vì cái kỳ quặc gì mà chết, nói rõ sự tình khá nghiêm trọng, đừng nói là Phân Thần tu sĩ, cả là Hợp Thể tu sĩ cũng gặp nguy hiểm.

Loại tình huống này Triệu Viễn vụng trộm đi xem xét tình huống, không phải tặng mạng sao?

Hắn cũng nghĩ qua dựa vào hệ thống truy tung, nhưng lại không biết nên truy tung cái gì, cũng không thể truy tung cái gì kỳ quặc nữa?

Suy tư chốc lát, Trần Trầm lắc đầu.

- Các người đừng đi, bốn người bọn họ cướp đoạt vị trí Tông chủ, nói rõ bên trong cũng không phải một lòng, nếu muốn tìm sơ hở, kỳ thật cũng không khó.

...

Tại Hoành Đoạn ma tông một ngày, ngày thứ hai Trần Trầm liền triệu tập bốn tên đệ tử thân Truyền kia, trên mặt tràn đầy thần sắc ghét bỏ, một bộ bộ dáng không quen điều kiện sinh hoạt nơi này.

- A, hoàn cảnh chỗ này các người quá kém, hôm nay ta liền đi, vậy người, người tên là gì?

Trần Trầm một bên duỗi lưng một cái một bên nhìn về phía tên nữ tu kia.

- Tại... Tại hạ Đoạn Linh!

Nữ tu kích động trả lời.

Ba người khác nghe được Trần Trầm muốn đi, nguyên bản cũng tập hợp phần hưng phấn, nhưng Đoạn Linh thét lên, sắc mặt bọn hắn tập hoán cái đều trở nên hết sức khó coi.

- Đoạn Linh, nếu phụ thân người là tông chủ Hoành Đoạn ma tông này, vậy người liền tiếp nhận a, từ nay về sau, người chính là tân nhiệm tông chủ Hoành Đoạn ma tông.

- Mấy người các người, cũng không cần cãi nữa, nếu lại để cho ta nghe được tin không tốt lành gì, đừng trách ta không khách khí đối với các người.

Dứt lời Trần Trầm cũng không nhìn thần tình bốn người, mang theo Triệu Viễn cùng Trương Dương liền hướng phương hướng sơn môn bay thẳng, phảng phất giống như một khắc cũng không muốn

n chờ lâu ở chỗ này.

- Cung tiễn đặc sứ! Đoạn Linh nhất định không phụ đặc sứ kỳ vọng cao!

Phía sau truyền đến tiếng hô to Đoạn Linh vui sướng tột cùng, về phần ba người khác, thì không nói tiếng nào.

...

Chờ bay ra Hoàn Đoạn ma tông trăm dặm, ba người đột nhiên ngừng lại, thấy bốn bề vắng lặng, Trần Trầm nói:

- Ta trở về đi xem tình huống một chút, các người ở chỗ này chờ, nếu có cái gì bất ngờ, ta sẽ đưa tin cho các người.

- Thế nhưng... Thành chủ, có thể không an toàn hay không?

Triệu Viễn có chút không yên lòng.

- Ha ha, nếu ta không an toàn, các người thuần túy là chịu chết, huống chi ta chỉ là phân thân mà thôi, các người không cần lo lắng.

Trần Trầm cười nói.

Lời Hấn này mặc dù đã thương người, nhưng là sự thật.

- Vậy chúng ta ở chỗ này chờ thành chủ, nếu phân thân thành chủ có cái gì bất ngờ, vậy chúng ta trở về liền liên hệ người, bình định cái Hoàn Đoạn ma tông này, dù sao chỉ là một cái tông môn phụ thuộc mà thôi.

Nghe lấy lời hai người nói, Trần Trầm cười cười xoay người, xong thu lại khí tức trên mình đến cực hạn, hướng về Hoàn Đoạn ma tông giết hồi mã thương.

Mà chờ hấn im ắng quay trở lại Hoành Đoạn ma tông, tình huống Hoành Đoạn ma tông quả nhiên không có vượt quá hấn dự liệu.

Toàn bộ tông môn lúc này đều bị trận pháp bao khóa, mà xuyên thấu qua trận pháp, hấn có thể nhìn thấy bốn người kia hiện tại còn lơ lửng tại trong trời cao, chung quanh có tầng một trận pháp ngăn cách.

Nhưng theo biểu lộ bọn hấn đến xem, rất hiển nhiên chính giữa đang cãi vả kịch liệt.

Chương 538: Hắc Động.

Chương 538: Hắc Động.

Trần Trầm không học qua môi ngữ, không biết rõ bọn hấn đang nói cái gì, bất quá hấn cũng không gấp, chỉ yên lặng tại bên ngoài tông môn chờ đợi.

Trời dần dần đen, bốn tên tu sĩ trên bầu trời cuối cùng tan rã trong không vui, lúc này Trần Trầm mới cẩn thận từng li từng tí kêu Lục Cửu ra phá vỡ trận pháp.

Bốn người kia tuy không mang hấn đi tham quan chỗ đỉnh núi, nhưng Trần Trầm vẫn biết vị trí cụ thể.

Chần chờ chốc lát, Trần Trầm quyết định len lén lên vào chỗ đỉnh núi Đoạn Linh trước, cuối cùng là bởi vì Đoạn Linh đơn giản nhất.

Thân là Hợp Thể tu sĩ, Trần Trầm ẩn nấp đi tự nhiên không có người nào phát hiện, cũng không lâu lắm, hắn liền đi tới đỉnh núi chổ Đoạn Linh ở tại.

Tại phía dưới hệ thống chỉ dẫn, hắn rất mau tìm đến Đoạn Linh.

Dưới ánh đèn sáng rực, Đoạn Linh đang ngồi ở phía trước bàn, cả n thận thương thức lệnh bài chưởng môn, trên mặt treo đầy nụ cười, tựa hồ cũng không nhận cãi nhau lúc trước ảnh hưởng.

Không thương thức bao lâu, nàng lại lấy nhẫn trữ vật ra, từ đó lấy ra một đồng Linh Tinh, đổ đầy mặt bàn.

Ánh mắt Đoạn Linh nhìn những Linh Tinh này tương đối mê say, còn có tham lam.

Có câu nói tốt, đêm khuya không người người mới là người chân thật nhất, giờ này khắc này, Trần Trầm liền nhìn thấy một mặt bản chất Đoạn Linh.

- Ha ha, ta thành tông chủ, một phần từ cha ta, liền nên để ta kế thừa, có những tài nguyên kia ở đây, ta đột phá Hợp Thể ở trong tầm tay!

Sau một lúc lâu, bên trong truyền đến thanh âm Đoạn Linh nhẹ giọng líu ríu, trong giọng nói không có chút bi thương nào, có chỉ đã tâm, cũng không biết nàng có phải con gái thân sinh người tông chủ đã mất này hay không.

Trần Trầm ở đây chờ đợi đã một khắc đồng hồ, cũng chỉ nghe được một câu nói kia, lắc đầu, hắn lặng yên không một tiếng động rời đỉnh núi.

Mục tiêu kế tiếp tự nhiên là sư đệ tu vi nhỏ yếu nhất kia.

Người kia cho hấn cảm giác mùi phần cổ quái, hấn mơ hồ cảm giác chỗ mờ ám lớn nhất nằm ở trên mình người kia, cho nên hành động càng cẩn thận.

Đáng tiếc hấn không biết biến hình thuật gì, nếu không khẳng định h biến thành con muỗi đi qua.

Đi tới ngọn núi này, bốn phía yên tĩnh lạ thường, vậy mà không có một đệ tử nào.

Mười điểm cổ quái, phải biết chỗ ngọn núi Đoạn Linh kia tuy thuộc về Đoạn Linh, nhưng vẫn có một vài đệ tử ngoại môn làm việc vất.

Trái lại nơi này, vậy mà không có một ai.

Tuy tiểu sư đệ này tu vi yếu nhất, nhưng dù sao cũng là đệ tử thân Truyền Phân Thần kỳ, dù gì cũng không đến dạng này.

- Đoạn Linh đề cập tới một phần phụ thân hấn... Chẳng lẽ có quan hệ cùng bọn hấn xuất thân giàu có? Hoành Đoạn ma tông này làm mua bán gì, vậy mà có thể kiếm lời nhiều như vậy?

Nội tâm Trần Trầm hiếu kỳ, hơn nữa hấn mơ hồ cảm giác sắp đụng chạm đến chân tướng.

...

Căn cứ hệ thống chỉ dẫn, hấn lặng yên không một tiếng động đi tới phía trước một ngọn núi.

Tiểu sư đệ này không giống Đoạn Linh, không phải ở kiến trúc, mà chỉ ở sơn động.

Tuy như thế, nhưng trận pháp chung quanh nhưng còn muốn phức tạp hơn xa Đoạn Linh nơi đó, năng lực phòng hộ tại Trần Trầm nh

ìn tới, chí ít có thể ngăn cản Hợp Thể tu sĩ công kích.

Bực trận pháp này dùng tại chỗ ở một đệ tử thân Truyền, rõ ràng có chút quá mức.

Gọi ra Lục Đâu phá vỡ trận pháp xong, Trần Trầm cuối cùng đi tới chỗ không xa hang núi kia, trong sơn động một mảnh đen kịt, cũng không có Truyền ra một tơ một hào thanh âm, hơn nữa tựa hồ có một loại sương mù đặc biệt, có thể ngăn cản thần thức.

Đều đến một bước này, hẳn không có đạo lý không tiến lên.

Hắn ngược lại muốn xem xem Hoành Đoạn ma tông này đến cùng làm cái quỷ gì!

Hít sâu một hơi, Trần Trầm nhẹ nhàng bồng bênh bay lên, giống như hư quỷ mị bay vào trong sơn động.

Liên tục xoay mấy vòng xong, Trần Trầm cuối cùng nhìn thấy thân ảnh tiểu đệ tử kia.

Lúc này hắn đang khoanh chân trước một hắc động, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt.

Nhìn thấy cái hắc động kia, Trần Trầm bưng bình hiểu ra.

Cái kia rõ ràng là một cái khe hở không gian, những người Hoành Đoạn ma tông này giàu có như vậy, chẳng lẽ là làm giao dịch cùng người tiểu thế giới, hối đoái một chút vật liệu Thượng giới này không có?

Đang lúc hắn cho là mình đã nhận ra chân tướng, tiểu đệ tử kia đột nhiên mở miệng.

- Sư phụ, ta tiếp theo phải làm gì?

Vừa nói lời này, cũng không lâu lắm trong hắc động bộ vậy mà truyền đến một cái thanh âm mờ mịt.

- Không sao, một chút tiểu lợi mà thôi, ngươi cứ nhường cho bọn hắn a, về sau ngươi đạt được sẽ chỉ nhiều hơn.

Nghe được thanh âm này, Trần Trầm giật mình kêu lên.

Xuyên thấu qua vết nứt không gian, Truyền lại thanh âm...

Điểm ấy hẳn tuyệt đối không làm được, thậm chí đừng nói là hắn, cho dù là Độ Kiếp kỳ tu sĩ cũng chưa chắc có thể làm được, cuối cùng hiện tại hắn cách Độ Kiếp kỳ tu sĩ cũng không phải xa như thế.

Cái hắc động kia thông hướng đến cùng là địa phương nào? Chẳng lẽ là... Một cái đại thế giới?

Mẹ nó, phát hiện vật khó lường a.

Trần Trầm không nhìn được muốn mắng to, nhưng bị hắn đình chỉ.

Lúc này tiểu đệ tử kia lại mở miệng.

- Sư phụ, cái không gian thông đạo này ước chừng lúc nào mới có thể khuếch trương đến tình trạng ngươi có thể phủ xuống thế giới chúng ta a, đồ nhi đã đợi không kịp, ba người ngu xuẩn kia hiện tại cả ngày chỉ nghĩ không chế ta...

Hắn còn chưa nói hết lời, thanh âm trong hắc động đột nhiên trở nên lạnh lùng nghiêm nghị.

- Phụ cận ngươi có người!

Trần Trầm vội trộm nghe nói như thế, nhịp tim đột nhiên chậm

một nhịp.

Mẹ, cách khe hở không gian còn có thể phát giác được hấn tồn tại, chẳng lẽ là cường giả Đại Thừa?

- Là ai!

Tiểu đệ tử kia kinh hô một tiếng, đột nhiên đứng lên quay đầu lại hướng về phương hướng Trần Trầm.

Trần Trầm theo bản năng liền muốn quay người chạy trốn, nhưng lúc này lối đi bên kia lại truyền đến một cái tiếng cười quái dị.

- Sư đệ, là ta, đừng thấy lạ.

Tiếng nói vừa ra, một thân ảnh gầy nhỏ chậm chậm từ trong bóng râm đi ra.

- Sư huynh, người tới làm gì?

Trên mặt tiểu đệ tử kia tái nhợt tràn đầy cảnh giác, thậm chí còn có một tia sát ý.

- Sư đệ, không nghĩ tới người vậy mà vụng trộm bái tiên bối làm tầy, uổng mấy người chúng ta còn đang tranh đoạt chức chương môn, hắc hắc, vẫn là sư đệ người cơ trí, nhà ở ven hồ hưởng ánh trăng trước a.

Tu sĩ gầy nhỏ cười nói, tựa hồ không sợ tu sĩ phía sau hắc động ki a.

Tiểu đệ tử nghe vậy cũng không nói chuyện, chỉ lạnh lùng nói:

- Ra ngoài!

- Sư đệ hà tất tuyệt tình như thế, Đoạn Linh kia thành Chương mô

n, trong lòng người liền không có oán niệm sao? Chúng ta sao không ông trù liệu...

Nói đến đây, tu sĩ gầy nhỏ chạy tới trước mặt tiểu đệ tử kia ngồi xuống.

- Trù liệu cái gì?

Tiểu đệ tử hỏi.

- Giết nàng!

Trên mặt tu sĩ gầy nhỏ lộ ra một tia tàn nhẫn nói ra.

Tiểu đệ tử nghe vậy trong mắt tràn ngập chấn kinh.

Một giây sau, tình huống đột biến, tu sĩ gầy nhỏ đột nhiên há hốc miệng, một đạo huyết tiễn bắn ra, trực tiếp xuyên thủng đầu tiểu đệ tử kia.

Tiểu đệ tử kia căn bản chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, nhục thân liền bị hủy diệt triệt để.

Trừ cái đó ra, máu tươi tựa hồ còn có khả năng đặc thù gì, hủy diệt nhục thân tiểu đệ tử kia xong vậy mà cháy hừng hực lên, cũng thiêu Nguyên Thần thành tro tàn.

Làm xong tất cả những thứ này, tu sĩ gầy nhỏ kia cũng mất tàn nhẫn phía trước, trên mặt lộ ra thần sắc kinh sợ, quỳ xuống đối với hoàng đế kia nói:

- Còn xin tiên bối thứ tội, ta hành động cũng là bất đắc dĩ, từ nay về sau, ta nguyện ý làm đệ tử tiên bối.

- Ha ha, điểm trò vật ấy của ngươi, thật cho rằng ta không nhìn ra được sao? Biết ta vì sao không có ngăn cản ngươi không?

Trong hắc động rút cục lại Truyền ra thanh âm.

Tu sĩ gầy nhỏ nghe được mồ hôi lạnh chảy ròng, run rẩy nói: Vãn bối không biết.

Rất đơn giản, tu vi tiểu tử này quá yếu, ta mượn thân thể của hắn giết hai người kia xong, thân thể hắn đã mơ hồ không chịu nổi, thời điểm ta nhập vào thân, cũng không phát huy được thực lực trước đây.

- Thế nhưng... Người đáng chết không phải đều đã giết sao?

Tu sĩ gầy nhỏ nơm nớp lo sợ hỏi.

- Giết? Hắc hắc, bên trong động này còn có một người.

Vừa dứt lời, một tia sương mù màu đen từ trong hắc động bay ra, tiến vào trong cơ thể tu sĩ gầy nhỏ.

Cặp mắt tu sĩ gầy nhỏ nháy mắt biến đỏ bừng, ngoảnh lại nhìn về phía vị trí cửa động.

Chương 539: Lánh Nạn

Chương 539: Lánh Nạn

Nhưng mà, vị trí cửa động lúc này đã không có bất kỳ bóng người nào, chỉ có một hồi gió nhẹ xẹt qua.

- Chạy thật là nhanh.

Tu sĩ gầy nhỏ nhẹ giọng líu ríu một câu, trong mắt đỏ tươi lóe lên một đạo quang mang, một giây sau, hắn trực tiếp biến mất tại chỗ.

...

Cảm nhận được lưu quang phía sau kích xạ đến, trong nội tâm Trần Trầm có chút áp lực, không nói hai lời trực tiếp đem Ngạo Vũ gọi đi ra.

- Ngạo huynh, gọi người đi ra chạy trốn!

Ngang!

Một tiếng long ngâm Truyền khắp trên không toàn bộ Hoàn Đoạn ma tông, Ngạo Vũ bất ngờ xuất hiện tại bên trong hư không, mới vừa xuất hiện, Trần Trầm liền ngồi xuống trên lưng nó, một người một rồng lấy tốc độ cực nhanh hướng về bầu trời xa xa bay đi.

- Mẹ nó! Đó là Chân Long sao?

- Người nhìn, Đại sư huynh vậy mà đuổi theo!

- Tốc độ Đại sư huynh thật nhanh!

Đại động tĩnh như thế tự nhiên kinh động đến một nhóm đệ tử Hoàn Đoạn ma tông, không ít người chạy ra nhìn bầu trời hoảng sợ nói.

Đoạn Linh cũng không ngoại lệ, nhìn xem hình như là lưu hành đồng dạng đuổi theo Đại sư huynh, trong mắt nàng đã có khung hoảng, lại có e ngại, chờ hai đạo quang mang hoàn toàn biến mất ở phía sau chân trời, nàng cắn răng hướng về đỉnh núi tiểu sư đệ bay đi.

...

- Trần đạo hữu, người phía sau đó là ai? Rốt cuộc có chuyện gì?

Ngạo Vũ liềm mạng bay về phía trước, nhưng phát giác được quang mang phía sau kia vậy mà đang dần dần tới gần, nó không khỏi hỏi.

Phải biết nó hiện tại là tu vi Hợp Thể hậu kỳ, lại thêm huyết mạch nó đã cực kỳ đến gần Chân Linh, cho nên tốc độ nó tại bên trong Hợp Thể cảnh giới là không người có thể so sánh

Thế nhưng cho dù như vậy, người phía sau kia lại còn đang dần dần tới gần, khiến trong nội tâm nó kinh hãi.

- Đại năng giới khác bám thân, mẹ, đoán chừng là Đại Thừa tu sĩ, bám thân tới chúng ta cũng không phải là đối thủ!

Trần Trầm một bên nói một bên lấy ra lệnh bài đưa tin, đồng thời còn lấy ra một quyển trục.

Quyển trục này chính là vật bảo mệnh Thiên Ma thành chủ cho hắn, thời khắc mấu chốt có thể Truyền tống hắn đến bên ngoài vạn dặm.

Không có cách nào, tu sĩ gầy nhỏ bị bám thân phía sau thân này cho hắn lực áp bách quá lớn, hắn cần phải lấy ra thứ này.

Phải biết những tu sĩ giới khác cũng sẽ không cho Thiên Ma thành bọn hắn mặt mũi.

- Sư huynh, Hoàn Đọa ma tông có vết nứt không gian, hư hư thực thực thông hướng cái thế giới khác...

Trần Trầm đang chuẩn bị đưa tin cho Tam sư huynh Đông Phương

g Tòng Long, lúc này phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng kêu to!

- A!

Thanh âm này bén nhọn tột cùng, như là lợi kiếm rất có lực xuyên thấu, Trần Trầm chỉ cảm thấy não hải đau đớn một hồi, chờ lấy lại tinh thần lệnh bài đưa tin trong tay vậy mà đã hóa thành bột mịn.

- Con mẹ nó! Đây là cái bí thuật gì?

Trần Trầm kinh hô một tiếng, quay đầu lại, chỉ thấy tu sĩ gầy nhỏ kia cách hắn đã không đến mười dặm, sát ý trong mắt nó cách xa như thế cũng có thể cảm nhận rõ ràng được.

- Trần đạo hữu, sắp bị đuổi kịp, nếu không ta thử ngăn chặn hắn?

Bên trong long nhãn Ngạo Vũ to lớn tràn đầy ý kiên quyết, thấp giọng quát.

Nó không biết Trần Trầm đang cầm giữ Truyền tống quyền trực c hí bảo bọc này, giờ đây loại tình huống này trước tiên nghĩ đến chính là chính mình lưu lại kiếm chế.

- Chúng ta một chỗ thử xem, ta cũng không tin hắn có thực lực Độ Kiếp kỳ!

Trần Trầm cắn răng quát, hắn vừa dứt lời, Ngạo Vũ đột nhiên quay đầu phun ra một đạo thanh sắc linh quang.

Ầm ầm!

Một tiếng bạo hưởng kinh thiên, linh quang màu xanh trực tiếp trúng tu sĩ gầy nhỏ kia, nhưng mà không đợi Ngạo Vũ mừng rỡ, tu sĩ gầy nhỏ kia liền từ bên trong linh quang vọt ra.

Lúc này trên người hắn xuất hiện một tầng linh quang màu đen bả o hộ, một cỗ cảm giác uy áp cực kỳ cường đại từ linh quang tán p hát ra.

- Chết!

Kèm theo một tiếng quát khẽ, tốc độ tu sĩ gầy nhỏ đột nhiên tăng vọt một đoạn, cơ hồ trực tiếp xuất hiện tại phía sau Ngạo Vũ.

Cái thân thể nhỏ gầy kia đột nhiên bạo phát ra lực lượng cực kỳ đ áng sợ, đâm ra một quyền, trên nắm tay vậy mà quán lên chí ít bở n loại pháp tắc lực lượng.

Ầm!

Hông!

Ngạo Vũ trực tiếp chịu một quyền, phát ra một tiếng gào lên đau đớn, xong liền như sao băng hướng về đại địa phía dưới rơi xuố n g.

- Thân rỗng quá cứng...

Tu sĩ gầy nhỏ líu ríu một tiếng, lại là một quyền hướng về Trần Tr ầm đánh tới.

Một quyền cường hoành kia còn chưa tới, khí thế đáng sợ đã khóa chặt Trần Trầm, để hắn tránh cũng không thể tránh.

Trong nội tâm Trần Trầm hung ác, đồng dạng là một quyền toàn l ực nghênh đón.

Khung xương thân thể này chính là khung xương Luyện Thể tu sĩ Độ Kiếp, hắn cũng không tin, còn đụng không hơn được nhục thâ n Phân Thần kỳ này.

Hắn quyền này vừa ra, nắm đấm hai người nháy mắt liền đánh và o nhau.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang, một đạo sóng xung kích vô hình bắt đầu hướng bốn phía khuếch tán, tạo thành gió lốc mạnh mẽ, đại địa bắt đầu nứt nẻ.

Trần Trầm rên khẽ một tiếng, hướng phía sau cực tốc thụt lùi, cuối cùng bị thân thể Ngạo Vũ tiếp được.

- Trần đạo hữu, ngươi không sao chứ?

- Ấy... Không có gì đáng ngại.

Trần Trầm duỗi tay ra, thấy bàn tay của mình từ vị trí khuỷu tay tụt cả đều biến thành bạch cốt, không khỏi cười khổ nói.

- Ngươi có chuyện gì sao?

- Ta cũng không có vấn đề gì lớn.

Ngạo Vũ một bên nói một bên xê dịch đuôi xuống, Trần Trầm lúc này mới phát hiện đuôi Ngạo Vũ lũng một đoạn.

Có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục!

Trần Trầm vừa mắng một bên lấy ra một viên đan dược nuốt vào, lúc này thân ảnh gầy nhỏ phía trên lại lần nữa xuất hiện, quanh thân bị hắc quang bao khóa, nhục thân vậy mà đồng thời không cái gì trở ngại.

- Hợp Thể kỳ có thể cùng ta liều mạng một quyền, nhìn tới tu sĩ một giới này cũng không có quá mức suy tàn, ngươi hẳn là đệ tử đại tông môn một giới này, nhân vật thiên kiêu a?

Tu sĩ gầy nhỏ bình tĩnh nói ra, nhưng không đợi Trần Trầm trả lời, hắn lại thẳng tắp hướng về Trần Trầm bắn tới.

- Khinh người quá đáng!

Trần Trầm giận quát to một tiếng, Vạn Hóa Thần Phong từ trong cơ thể bay ra, đến trong tay hoàn hảo kia của hắn.

- Ngạo huynh, trở về long trạch!

Một kiếm tại tay, Trần Trầm thu Ngạo Vũ vào bên trong long trạch, xong đem toàn bộ linh lực cùng lực lượng huyết khí chính mình toàn diện quán thấu đến bên trong Vạn Hóa Thần Phong.

Một tiếng thanh âm long âm Truyền ra, Vạn Hóa Thần Phong đột nhiên nổ bắn ra vạn trượng quang mang, kiếm khí thẳng ngút trời!

Tu sĩ gầy nhỏ kia nhìn thấy một màn này trong mắt lóe lên một tia chán kinh, nhưng lúc này hắn đã bay đến phía trên chỗ Trần Trầm không xa.

- Chém!

Nhìn thấy tu sĩ gầy nhỏ xông thẳng mà đến, Trần Trầm toàn lực vung ra một kiếm!

Vạn Hóa Thần Phong nháy mắt liền cùng hắc quang trên nắm tay tu sĩ gầy nhỏ đánh vào nhau!

Ầm!

Từng đạo năng lượng triều tịch không ngừng hướng bốn phía khuếch tán, trong vòng phương viên trăm dặm sáng như ban ngày, bốn phía rừng rậm cơ hồ là trong chớp mắt liền biến mất không thấy gì nữa, biến thành một mảnh hoang vu.

Thời gian năng lượng triều tịch này kéo dài đến hơn một phút đồng hồ mới hoàn toàn biến mất.

Trong đêm tối, thân ảnh gầy nhỏ kia lơ lửng tại trong trời cao, tại phía dưới hẳn đã không có một ai.

- Không gian Truyền tống quyền trực, xem ra là đệ tử một Đại Thừa tu sĩ, khó trách có thực lực thế này, có pháp bảo bực này.

Tu sĩ gầy nhỏ dứt lời thu hồi nắm đấm.

Lốp bốp...

Một hồi giòn vang, hắc quang chung quanh hẳn bắt đầu xuất hiện vết nứt, cuối cùng phanh một tiếng hoàn toàn tan vỡ.

- Thân thể này vẫn là quá yếu, a, giờ đây tin tức Truyền ra ngoài, nhất định phải tăng tốc tiến độ.

Tu sĩ gầy nhỏ một bên nói một bên hướng về phương hướng Hoà nh Đoạn ma tông cực tốc bay đi, bay lên một lát, trên người hẳn cũng dần dần bắt đầu xuất hiện vết rạn, đại lượng máu tươi rơi xuống đất, phát ra thanh âm phanh phanh phanh như là đá rơi vậy.

Chương 540: Đại Hung.

Chương 540: Đại Hung.

Hồ!

Trần Trầm phun ra một ngụm trọc khí, nhìn chung quanh.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có rừng già rậm rạp, rất hiển nhiên, hấn vận dụng không gian Truyền tống quyền trực xong, bị Truyền tống đến nơi này.

Một kiếm vừa rồi kia hấn đã lấy hết toàn lực, cũng không biết có t hương tồn tu sĩ gầy nhỏ kia hay không?

Dù sao bất kể như thế nào, đều khó có khả năng làm bị thương tởn tại kinh khủng phía sau cái hắc động kia, một kiếm vung ra kia cũng chính là vì để người kia không thoải mái một thoáng.

Làm cho chính mình vận dụng một trương không gian quyền trực, chính mình có thể để hấn dễ chịu sao?

- Hừ!

Trần Trầm hừ một tiếng đem thần thức mò về Ngạo Vũ bên trong long trạch, lúc này Ngạo Vũ có chút thâm trầm, gần phân nửa đuôi đều bị người kia một quyền đánh nổ, nhưng sức khôi phục Chân Linh hậu duệ cực kỳ cường đại, lại thêm có chính mình thổ hào này ủng hộ, hấn là có thể phục hồi.

Hỏi han ân cần một hồi, xác định nó không có gì đáng ngại, Trần Trầm lại lấy ra hai khối lệnh bài đưa tin.

- Triệu Viễn, Trương Dương, các người tranh thủ thời gian rời xa Hoành Đoạn ma tông, đồng thời đem sự tình Hoành Đoạn ma tông hồi báo cho Thiên Ma thành, liền nói nơi đó hư hư thực thực có khe hở không gian thông hướng đại thế giới khác, đồng thời có cư ông giả Đại Thừa tu sĩ hư hư thực thực muốn bước vào chúng ta một giới này.

- Cái gì? Còn có loại sự tình này! Dạ được, chúng ta liền làm theo, chỉ là thành chủ, người hiện tại thế nào? Ở đâu?

- Ta không có gì đáng ngại, các người về Thăng Long thành trước, sự tình khác chờ ta trở về rồi hãy nói.

Truyền xong tin tức này, Trần Trâm liền cảm giác có chút mệt mỏi.

Tuy là tu vi tăng lên, hấn chém ra một kiếm không đến mức nằm trên mặt đất không thể động đậy, nhưng cũng phải tiêu hao hấn chỉ mười phần trăm tinh lực.

Giờ đây hấn chỉ cảm thấy hai mí mắt muốn híp lại, không thể mở mắt ra.

Nhưng mà không gian Truyền tống quyền trực chỉ có thể Truyền tống một vạn dặm, cho nên nghiêm chỉnh mà nói hấn hiện tại địa phương này cũng không tính an toàn.

Không tiếp tục trì hoãn, Trần Trâm miễn cưỡng lên tinh thần, tại phía dưới hệ thống chỉ dẫn, hướng một cái phương hướng an toàn chậm chậm bay đi.

...

Nửa ngày sau, Thiên Ma thành.

Thiên Ma thành chủ nhìn tin trong tay, chân mày hơi nhíu lại.

Hoành Đoạn ma tông vậy mà xuất hiện vết nứt không gian thông hướng đại thế giới, khiến hấn tương đối khiếp sợ.

Làm cho tồn tại đỉnh tiêm một giới này, hấn tự nhiên có lý giải nhất định đối với không gian.

Đại thế giới, vậy liền xem một cái trứng cực lớn.

Thường xuyên sẽ có vết nứt thông hướng tiểu thế giới, đó là bởi vì những thế giới nhỏ kia trên bản chất đều tại bên trong đại thế giới, mà chỉ cần tại bên trong đại thế giới, bọn hắn những đỉnh tiêm tu sĩ này liền có thể tùy ý xuyên qua.

Cùng là đại thế giới, đó chính là cái trứng khác, khi đó vỏ trứng thế giới bích chương sẽ cực kỳ cứng rắn, bọn hắn những Đại Thừa này cũng không xuyên thủng được, dưới tình huống bình thường là không có khả năng xuất hiện vết nứt không gian.

Nhưng hắn cũng không hoài nghi Trần Trầm hồ ngôn loạn ngữ, bước đại sự này còn không đến mức có tu sĩ dám nói bậy với hắn.

Hơn nữa ở giữa đại thế giới xuất hiện vết nứt không gian, cũng không phải chưa bao giờ có, mấy trăm ngàn năm trước là có đồng loạt như thế, hiện tại cái vết nứt không gian kia chính ở chỗ này.

Trầm tư một hồi, Thiên Ma thành chủ lắc đầu, duỗi tay ra tại bên trong hư không trước mặt nhẹ nhàng xé ra, xong hư không liền như giấy, bị hắn kéo ra một cái động lớn.

Bước ra một bước, Thiên Ma thành chủ đi vào trong lỗ lớn, một lát sau lỗ lớn liền khôi phục như lúc ban đầu.

...

Cũng không lâu lắm.

Thiên Ma thành chủ lại xuất hiện đã đến bên trong một tòa tiên sơn vân vụ lượn lờ.

Trên tiên sơn, có ba tòa cự bia đứng vững, thẳng vào mây trời.

Không chờ hắn mở miệng, trong mây mù truyền đến một cái than

h âm mờ mịt.

- Thiên Ma đạo hữu, mời đến đi.

Thiên Ma thành chủ không chần chừ, hướng thẳng đến phương hướng cựa bay đi.

Một lát, hắn liền nhìn thấy chủ nhân núi này, đương đại Thiên Cơ đạo quân.

- Thiên Cơ đạo quân, làm phiền, tình huống giờ đây đặc thù, ta nhất thiết phải thỉnh giáo ngươi một chút.

Thiên Ma thành chủ nhìn lên lão giả tóc trắng bồng bênh trước mặt, ngữ khí bình tĩnh nói.

Thiên Cơ đạo quân không có vội vã trả lời, mà chỉ đang nhìn tổng thể cảnh vật.

- Xuất hiện vết nứt không gian thông hướng đại thế giới lạ lắm, cùng tình huống lúc trước phát hiện ngục Tiên giới không giống nhau.

Thiên Ma thành chủ thấy Thiên Cơ đạo quân không nói lời nào, tiếp tục nói, ngữ tốc nhanh hơn trước đó mấy phần.

Hắn nhắc lên ngục Tiên giới đồng dạng là một toà đại thế giới, đẳng cấp nó hơi cao hơn Chân Linh giới một chút.

Mấy chục vạn năm trước Chân Linh giới xuất hiện một cái vết nứt không gian thông hướng ngục Tiên giới.

Bất quá vết nứt không gian này cực nhỏ, mặc kệ là tu sĩ Chân Linh giới hay là ngục Tiên giới đều không thể xuyên qua, bởi vậy lưỡng giới cơ bản chỉ duy trì trên phương diện làm ăn vắng lai.

Về sau lối phi thăng Chân Linh giới đi bị lấp, một đám Đại Thừa tu sĩ không cách nào thành tiên.

Ngay sau đó có người đại nghị lực trực tiếp hủy đi nhục thân, chỉ lưu một tia Chân Linh xuyên qua ngục Tiên giới, muốn tại ngục Tiên giới lại bắt đầu lại từ đầu, truy tìm một tia thời cơ thành tiên kia.

Lâu dần, cái này cũng đã thành cái gọi là Phi thăng của Chân Linh giới.

Nhưng theo đệ tử Trần Trầm miêu tả đến nhìn, lần này vết nứt Đại Thế giới kia hoàn toàn khác, cường giả thế giới kia thậm chí có thể phân ra một tia thần hồn tiến vào thế giới này tiến hành bám thâu âm chiến đấu.

Loại vết nứt này muốn lớn hơn so vết nứt thông thường ngục Tiên giới, nếu lại lớn hơn một chút, nói không chừng liền có thể để tu sĩ xuyên qua lui tới.

- Hai cái đại thế giới hoàn toàn xa lạ đột nhiên tiếp xúc... Kết quả rất có thể sẽ tương đối hồng bét.

- Thiên Cơ đạo quân...

- Thiên Ma đạo hữu, an tâm chờ đợi, sự kiện kia ta đã biết.

Thiên Cơ đạo quân nói, trên trán lóe lên một tia lo lắng nồng đậm.

- Một giây sau...

Ầm!

Một tiếng vang trầm, bàn cờ trước mặt hần đột nhiên một phân thành hai, nứt ra.

Nhìn xem bàn cờ nứt ra kia, Thiên Cơ đạo quân cười khỏ nói:

- Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, cái vết nứt này vừa mở, chính là điềm đại hung, tu sĩ bên kia chỉ sợ không phải hiền lành gì.

Thiên Ma thành chủ hừ lạnh một tiếng nói:

- Bọn hắn không phải người lương thiện, chúng ta liền là người lương thiện sao? Thiên Cơ đạo quân, ta tới nơi này là hỏi thăm người biện pháp giải quyết, cũng không phải hỏi người sẽ xảy ra tình huống gì.

- Hai cái đại thế giới đột nhiên tiếp xúc, tình huống gì có thể xảy ra ta còn không biết rõ sao? Tu Chân giới chính là như vậy, muốn thành tiên, nhất định phải chiếm hữu càng nhiều tài nguyên.

Thiên Cơ đạo quân nghe đến đây đầu tiên là sửng sờ, tiếp đó hỏi:

- Người an bài thế nào?

- Ta đã phái đại đệ tử đi qua, nhìn một chút có thể hủy đi vết nứt không gian kia hay không.

Thiên Ma thành chủ trả lời, hắn đại đệ tử chính là một vị Đại Thừa Thiên Ma thành khác, cực kỳ nổi danh tại toàn bộ Chân Linh giới, tại thời điểm hắn mới vừa nhận được tin tức hắn liền phái đệ tử này ra ngoài, nếu không hắn cũng không sẽ chậm rãi đến hỏi thăm Thiên Cơ đạo quân.

- Khó, ta khuyên người làm nhanh chuẩn bị hai tay, mặt khác lại không báo mấy lão già khác một chút.

Thiên Cơ đạo quân bất đắc dĩ nói ra.

Tại Chân Linh giới, nếu phát hiện thế giới thực lực yếu nhỏ,

vậy tám chín phần mười là muốn phái người đi vào cướp đoạt một phen.

Nếu như bị Tà Thần điện dạng thế lực này phát hiện, vậy càng ghê gớm, nói không chừng sẽ bị tàn sát trắng không.

Cho nên, nếu như Chân Linh nhỏ yếu hơn đại thế giới lạ lẫm kia, kết quả kia có thể nghĩ mà biết, những thế giới nhỏ kia liền là vết xe đổ của Chân Linh giới...

Nếu là thực lực tương đương, chỉ sợ cũng phải phát sinh một chút ma sát.

- Trừ cái đó ra? Còn muốn làm gì?

Thiên Ma thành chủ lại hỏi.

Thiên Cơ đạo quân suy nghĩ một chút, trả lời:

- Phái người nói một chút với những nhóm Chân Linh kia a, cuối cùng cái Chân Linh giới này cũng là của bọn chúng.

Chương 541: Sinh Sinh Bất Túc.

Chương 541: Sinh Sinh Bất Túc.

Thời gian Trần Trầm trở lại Thăng Long thành đã là ba ngày sau.

Nguyên bản còn tưởng rằng lần này sẽ rất thuận lợi, không nghĩ t

ới lần đầu tiên làm nhiệm vụ Thiên Ma thành, liền dùng một trượng không gian Truyền tống quyền trực.

Khiến hắn khắc sâu ý thức đến tại Thượng giới nơi này... Vô luận tu sĩ là tu vi gì, đều phải cẩn thận dè dặt.

Về phần sự tình Hoàn Đoạn ma tông đến sau này, liền không có nhiều quan hệ với hắn, tự có những đại lão phía trên kia đi quan t âm.

Dù sao thời điểm hai thế giới phát sinh ma sát, trong lúc nhất thời cũng không đụng tới trên đầu của hắn.

- Vết nứt không gian kia lớn cỡ nào? Thượng giới lớn bao nhiêu?

Bên trong vết nứt không gian một cái tiếp một cái xuất hiện, càng không ngừng có tu sĩ đi ra, đi ra một trăm vạn, đổ vào Thượng giới này cũng chỉ là chín trâu mất sợi lông, không nổi lên được mấy may bọt nước, trừ phi Đại Thừa tu sĩ rất nhiều.

- A, trời sập xuống có người cao treo lên, thực ra làm chú lùn, dư ờng như cũng thật không tệ.

Trần Trầm nằm tại bên trên một toà quan cảnh đài Thăng Long thanh, tự lảm bảm.

Đúng lúc này, Tam sư huynh Đông Phương Tông Long đưa tin đến.

- Sư đệ, người lần này làm không tệ, sư phụ đại lực ca ngợi người một phen, nói muốn ban thưởng người, nói đi, sư đệ, người muốn cái gì? Vật liệu luyện khí, hay là đan dược tu luyện?

Nhìn thấy tin đưa tới này, trong nội tâm Trần Trầm nóng lên, lại còn có ban thưởng, thật không uổng công hắn liều mạng một lần.

- Sư huynh, có thần kim sao?

Trần Trâm thăm dò một câu.

Bên trong lệnh bài đưa tin trâm mặc thật lâu mới trả lời:

- Không có.

- Ta có thể tốn linh thạch mua!

- Sư đệ, cái này thật không có.

- Tốt a, đan dược kia có sao? Tương tự với BỔ Thiên Đan dạng đả n dược có thể tăng lên thiên phú tu sĩ này.

Trần Trâm thở dài, lại nâng lên BỔ Thiên Đan.

Ồ BỔ Thiên Đan? Đan dược này không phải đã sớm thất Truyền sao?

Nhìn xem trả lời này, Trần Trâm lắc đầu bất đắc dĩ, trong lúc nhất thời vậ mà nghĩ không ra chính mình cần gì.

- Cũng đúng, sư đệ người nắm giữ pháp bảo leo lên bên trên Luyện Khí bảng, thân gia có lẽ cực kỳ phong phú, xác thực không cần những vật này.

- Nếu không dạng này, người đòi sư phụ một môn bí thuật a, thực ra Cửu Chuyển Kim Thân Quyết loại trừ công pháp ra, còn có không ít bí thuật đồng bộ.

- Bí thuật?

Trần Trâm đột nhiên có chút động tâm.

Bí thuật hắn đã từng học tập đến rất nhiều, nhưng thường xuyên d

ùng nhất chính là Vạn Bình Quyết cùng Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết, bí thuật khác đều tương đối gân gà.

Vạn Bình Quyết một bộ pháp bảo tại trên tay bản thể, hắn không cần đến, cho nên cái phân thân này của hắn chiến đấu cơ bản chỉ có thể dựa vào pháp tắc lực lượng cùng Vạn Hóa Thần Phong.

Xem ra xác thực có lẽ phải tu hành một ít bí thuật.

Phía trước trong nhãn trử vật tu sĩ Độ Kiếp đạt được kia ngược lại có một chút bí thuật, bất quá Thiên Ma thành chủ khẳng định có bí thuật càng tốt hơn, cuối cùng đây chính là tồn tại đỉnh phong một giới.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm vội vàng đáp ứng.

- Sư huynh, vậy ta đi học tập một môn bí thuật.

- Tốt!

...

Trần Trầm chờ thêm thời gian hai ngày sau hắn mới nhận được tin lần nữa, lần này đưa tin cho hắn là Thiên Ma thành chủ.

Thiên Ma thành chủ cũng nghiêm túc, nói thẳng:

- Bí thuật đồng bộ Cửu Chuyển Kim Thân Quyết thực ra đại bộ phận đều là chính ta nghiên cứu ra, bí thuật công kích, bí thuật phòng ngự, bí thuật chạy trốn, bí thuật đặc thù đều có, Trần Trầm, ngươi muốn học loại nào- ?

- Trốn... Ách, chờ đã, sư phụ, bí thuật đặc thù là dạng bí thuật gì?

- Là ta nghiên cứu một loại bí thuật tích súc lực lượng khí huyết, tên là Sinh Sinh Bất Túc, có thể đem khí huyết dư thừa bình thường

g ra sức bảo vệ chứa tại thể nội, thời khắc máu chót bộc phát, hoặc là dùng để khôi phục nhục thân.

Loại bí thuật này tu luyện tới cao thâm, cho dù đầu bị kích phá, cũng có thể nháy mắt chữa trị.

- Vậy ta học loại này đi.

Trần Trầm trực tiếp nói ra, điều này cũng làm cho Thiên Ma thành chủ kinh ngạc.

- Trần Trầm, ngươi không muốn hiểu rõ bí thuật khác một chút sao?

- Không cần, bót đến lúc đó ta khó lựa chọn, không hiểu rõ, sẽ không có phiền não.

Trần Trầm trả lời, hắn nói lời này là xuất phát từ nội tâm, hướng tới cái bí thuật tên là Sinh Sinh Bất Tửc này tiến có thể công lui có thể thủ, thật sự là bí thuật giờ đây thích hợp hắn nhất.

- Ngươi tiểu tử này nhìn thoáng rất thoáng, vậy ngươi hãy nghe cho kỹ, phương thức tu luyện Sinh Sinh Bất Tửc này là...

Nói đến đây, Thiên Ma thành chủ bắt đầu Truyền một chút khẩu quyết tối nghĩa khó hiểu, thẳng đến một khắc đồng hồ sau, mới hoàn toàn Truyền thụ Sinh Sinh Bất Tửc cho Trần Trầm.

- Trần Trầm, tham thì thâm, các ngươi còn trẻ, đem một hai loại bí thuật tu luyện tới đỉnh phong đã không dễ, lúc nào ngươi có thể tại thể nội tồn trữ lực lượng huyết khí nháy mắt chữa trị thân thể ba lần, ta lại Truyền thụ cho ngươi bí thuật khác.

Nhớ kỹ, tu luyện thật tốt, tương lai cái Chân Linh giới này khả năng sẽ loạn, chỉ có nắm giữ thực lực cường đại, mới có thể bảo toàn chính mình.

Thiên Ma thành chủ dặn dò xong liền triệt để không còn tin tức, Trần Trầm thì vẫn như cũ chìm đắm tại bên trong lĩnh ngộ Sinh Sinh Bất Tử.

...

- Sinh Sinh Bất Tử... Thì ra là thế.

Tầm nửa ngày sau, Trần Trầm đột nhiên mở mắt, bên trong ánh mắt tràn đầy thần sắc bừng tỉnh hiểu ra.

Xong hắn đưa ra một tay, trong tay có một gốc cây đã bị chế thành thiên tài địa bảo.

- Sinh.

Một tiếng lẩm bẩm khẽ nói, một đạo dị năng lượng hiếm thấy hòa vào bên trong thiên tài địa bảo kia, xong một màn kinh người phát sinh, một gốc cây biến thành thiên tài địa bảo kia vậy mà nhanh chóng bị linh khí tràn ngập, đồng thời rút ra lá chồi non màu xanh.

Nhìn thấy chồi non này, bên trong ánh mắt Trần Trầm tràn đầy vui sướng.

Ai có thể nghĩ tới, tu luyện Sinh Sinh Bất Tử này vậy mà cực độ dẫn dắt cho hắn, phía dưới loại suy, để hắn lĩnh ngộ sinh chi pháp tắc.

Thiên Hạo vốn là muốn để hắn lĩnh hội tịch diệt pháp tắc xong, từ từ chuyển sinh, lại lĩnh ngộ sinh chi pháp tắc.

Nhưng hôm nay hắn lại trực tiếp vượt qua chính giữa một bước, lĩnh ngộ sinh chi pháp tắc.

Mà lĩnh ngộ sinh chi pháp tắc, cũng mang ý nghĩa nhiệm vụ Thiê

n Hạt giao cho hấn, hấn xem như hoàn thành!

- Nắm giữ sinh chi pháp tắc, ta cũng đã nắm giữ khả năng khởi tử hồi sinh nhất định!

Trần Trầm âm thầm phẩn chấn.

...

Cùng lúc đó, tại bên trong hấn hải đại sa mạc, Trần Trầm bên trong địa cung đột nhiên nở nụ cười.

Nghe được tiếng cười kia, Thiên Hạt trong bóng tối lơ mờ hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? Đáng giá người vui sướng như thế?

- Tiền bối, ta đã lĩnh ngộ sinh chi pháp tắc!

Trần Trầm quả quyết trả lời.

Giờ đây hấn có thân phận đệ tử Thiên Ma thành chủ, Thiên Hạt này cũng phải bán mấy phần mặt mũi, cho nên hấn cũng không sợ nói ra xong trực tiếp bị tá ma giết lừa.

- Chuyện này là thật?

Một giây sau, Thiên Hạt trực tiếp xuất hiện tại trước mặt Trần Trầm, bên trong ánh mắt tràn đầy chờ mong.

- Đương nhiên là thật, ta còn dám lừa gạt tiền bối sao! Tiền bối, người nhìn!

Trần Trầm một bên nói một bên cúi người ở bên trong khe hở dưới lòng đất cung điện nhắt lên một gốc khô héo cỏ, xong quán đầu vào sức mạnh của sự sống, bắt quá trong chốc lát, cỏ khô kia liền biến thành cỏ non mang theo mầm xanh, tràn đầy lực lượng sinh c

ơ.

Thiên Hạt thấy vậy đại hi, lớn tiếng cười nói:

- Không hổ là đệ tử Thiên Ma thành chủ, quả nhiên có mấy phần bản sự, người yên tâm, nếu như người có thể giúp ta một đèn bù n guyen vọng lâu nay, ta không chỉ sẽ không tổn thương người, trước c khi người đi, ta còn sẽ chuẩn bị cho người một món lễ lớn!

- Vậy đa tạ tiền bối, không biết tiền bối, chúng ta chừng nào thì b ắt đầu?

Trần Trầm khiêm tốn cười cười, bên trong ánh mắt lại mơ hồ có c hút đặc ý.

- Liên hiện tại, giúp ta ma diệt một tia tịch diệt pháp tắc.

Thiên Hạt nói thân thể đột nhiên bành trướng, hóa ra chân thân.

Chương 542: Mời.

Chương 542: Mời.

Nhìn lên Thiên Hạt trước mặt hóa ra chân thân, chỉ lớn bằng bàn t ay, nội tâm Trần Trầm cảm khái không thôi.

Tu sĩ Chân Linh khác đều truy cầu mạnh lên, nhưng Thiên Hạt ng ược lại tốt, vậy mà tìm kiếm nghĩ cách nhất định muốn ma diệt m ột tia tịch diệt pháp tắc.

Đây là cần gì chứ?

Tính toán, không hiểu nhiều cường giả thế giới này, liền tuân theo ý hấn a, chỉ là không biết cái ma diệt này, yêu cầu ma diệt bao lâu?

Trần Trầm thờ dài ở trong lòng, tiếp đó tuân theo Thiên Hạp chỉ dẫn bắt đầu đem sinh chi pháp tắc truyền vào trong cơ thể Thiên Hạp.

...

Bất tri bất giác, qua ba tháng, ngoại giới đã mơ hồ có tin tức Hoàn h Đoạn ma tông xuất hiện vết nứt đại thế giới, tuy không nhắc lên nhiều sóng gió lớn, nhưng bên trong Thăng Long thành đan dược tăng cao tu vi cùng chữa thương lại trong lúc bất tri bất giác bán nhiều hơn không ít.

Trần Trầm trong âm thầm hỏi thăm qua Tam sư huynh Đông Phương Tông Long mấy lần, Đông Phương Tông Long cũng chỉ nói không biết, xong hấn cũng không lại hỏi nhiều.

Ba tháng, hấn tại bên trong Âm Dương cung tu luyện Sinh Sinh Bất Túc, cũng có thành tựu nhất định, tu vi Luyện Thể chỉ kém một cước lâm môn liền có thể bước vào Hợp Thể.

Đến lúc đó nhục thân Hợp Thể cảnh phối hợp khung xương Độ K iếp kỳ, sức chiến đấu cái phân thân này của hấn phỏng chừng sẽ mạnh hơn bản thể, bởi vì Vạn Hóa Thần Phong giờ phút này cũng tại trên phân thân nơi này.

- Thành chủ, có một vị khách quý tới chơi, đã đợi hai ngày.

Một ngày này, Trần Trầm thật vất vả từ Âm Dương cung ra, mới vừa xuất hiện tại phủ thành chủ, Trần An liền bu lại.

- Khách quý, là ai?

Trần Trâm hiếu kỳ hỏi.

- Thành chủ người còn nhớ rõ Thần Bảo chân nhân bán cho người Thăng Linh Đan kia? Chính là hấn! Hấn có được nhiều Linh Tinh như vậy, gần đây cũng tại Thăng Long thành tiêu ít không Linh Tinh, lại thêm tu vi hấn Độ Kiếp kỳ, trên dưới Thăng Long thành chúng ta đều tôn sùng hấn là khách quý.

Nghe được câu trả lời này, Trần Trâm nhẹ gật đầu.

Một thần tài Độ Kiếp kỳ chờ mình đợi hai ngày, vậy khẳng định là phải gặp một lần, hơi dùng thần thức cảm ứng, liền phát hiện Thần Bảo chân nhân ngồi xếp bằng tại Thiên điện phủ thành chủ.

Thần Bảo chân nhân lúc này rõ ràng cũng chú ý tới Trần Trâm, mắt hơi hơi mở ra, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

- Tiểu thành chủ, nghe nói người sắp xuất quan, không uổng công lão phu ở chỗ này chờ người hai ngày.

Trần Trâm nghe đến đây cười cười trả lời:

- Ta bình thường say mê tu luyện, ngược lại đã lãnh đạm tiền bối, còn xin tiền bối thứ lỗi.

Dứt lời Trần Trâm bước ra một bước, thời điểm lại xuất hiện đã đến bên trong Thiên điện.

Tận mắt thấy Trần Trâm, bên trong ánh mắt Thần Bảo chân nhân xuất hiện một tia hâm mộ.

- Một đoạn thời gian không thấy, tu vi tiểu thành chủ lại có tinh tiến, để lão phu bội phục, a, đáng tiếc đến lão phu tầng thứ này, chỉ

bằng vào khổ tu đã không có tác dụng gì, chỉ có ra ngoài đi tìm cơ duyên, mới có thể liêu ra một tia thời cơ thăng cấp.

Trần Trầm nghe vậy lại khách sáo với hấn hai câu mới hỏi:

- Không biết tiền bối đại giá quang lâm, đến cùng có chuyện quan trọng gì?

Thần Bảo chân nhân nghe đến đây cũng nghĩ đến ý đồ chính mình đến, đứng lên nói:

- Tiểu thành chủ, ngươi là người Thiên Ma thành, sự tình vết nứt Đại thế giới kia có lẽ có nghe thấy đúng không?

- Tương lai nói không chừng sẽ có tu sĩ thế giới khác đi tới chúng ta một giới này, chúng ta chỉ có tăng thực lực lên, mới có thể ứng đối biến cố tương lai càng tốt hơn a.

- Tiền bối có chuyện gì cứ nói thẳng.

Trần Trầm nhẹ giọng cười nói.

Vết nứt kia là hấn chọc ra hấn có thể không biết sao? Về phần Thần Bảo chân nhân nói lời này, có phải là vì sớm mai phục bút cho mục đích hấn, cái này càng làm cho Trần Trầm hiếu kỳ người này đến cùng tới làm gì.

Thần Bảo chân nhân nhìn chung quanh, bố trí một cái trận pháp t hô sơ ngăn che xong, nhỏ giọng nói:

- Không dối gạt tiểu thành chủ, ta có một đệ tử tại vùng hẻo lánh phát hiện một toà bí cảnh cực lớn!

Trần Trầm nghe đến đây lông mày nhíu lại nói:

- Bí cảnh? Vậy ta phải chúc mừng tiền bối rồi!

- A, tiểu thành chủ người có chỗ không biết, bên trong bí cảnh này trận pháp huyền diệu, một mình ta căn bản không có cách xông qua, càng máu chốt là bên trong bí cảnh này quy tắc thế giới dường như không giống Chân Linh giới, ta tại bên trong không cách nào vận dụng bất luận pháp tắc lực lượng gì.

- Tiểu thành chủ, người cũng biết, ta là một giới tán tu, gặp được loại tình huống này chỉ có thể hô bằng gọi hữu, đi vào cùng nhau tìm hiểu ngọn ngành, cuối cùng hợp tác cùng có lợi...

Thần Bảo chân nhân một trận kể ra, thẳng đem tán tu khổ sở nói mấy lần, nếu không phải hắn đã thành tu sĩ Độ Kiếp, còn sống được mấy vạn năm, Trần Trầm liền tin.

- Khụ khụ, tiên bối, vấn bối chỉ là tu vi Hợp Thể, nào có tư cách cùng tiên bối cùng tìm tòi mật cảnh?

Trần Trầm nhẹ ho hai tiếng nói ra.

Thần Bảo chân nhân nghe vậy cũng không gấp, mà chỉ lấy ra vỏ đao tàn phá.

- Tiểu thành chủ, ta tiến vào bí cảnh kia một lần, thứ này chính là tại bên ngoài bí cảnh đoạt được, người xem một chút đây là bảo bối sao?

Trần Trầm yên lặng tiếp nhận vỏ đao, bắt đầu dùng hệ thống giám định đây là vật gì.

Cũng không lâu lắm, trong mắt của hắn liền lóe lên chấn kinh.

Cái vỏ đao này tuy đã tàn phá, nhưng trong đó vậy mà ẩn chứa một loại thần kim nào đó.

Tên loại thần kim này chỉ có một chữ linh, liền gọi Linh Thần Kim

m.

Đặc tính nó cũng là duy nhất, liền có thể thu nạp thiên địa linh khí chung quanh chính mình tu luyện, trên giới hạn cũng phi thường cao.

Loại thần kim này là tài liệu chế tác khôi lỗi đỉnh tiêm, giờ đây Thiên Nguyên Chiến thứ tám Tiên Luyện Khí bảng.

Chính là tài liệu này chế thành, nghe nói khôi lỗi này từng có chiến tích một khí ngăn chặn ba tên Đại Thừa đỉnh tiêm, không thể bảo vệ là không khủng bố.

Đáng tiếc là linh tính Linh Thần Kim bên trong vô đao này đã triệt để biến mất, cũng không biết bực bảo vật nào mới có thể có uy lực như thế?

- Bên trong Vô đao này có Linh Thần Kim, nếu đao trong đó vẫn còn, đồng thời hoàn hảo, đao này mang một bộ vô bảo vật chỉ sợ là có thể vào năm mươi vị trí đầu Luyện Khí bảng.

Trần Trầm hít sâu một hơi nói ra.

Hắn nói lời này cũng không phải hồ ngôn loạn ngữ, trong vô đao cũng dùng tới thần kim, đao kia là dạng đao gì có thể nghĩ mà biết.

- Ai nha! Không hổ là tiểu thành chủ, cái bản lĩnh giám bảo này quả nhiên là nhất lưu! Lão phu bội phục! Phải biết ta giám định vô đao này, thế nhưng trọn vẹn phải tìm ba người Luyện Khí sư đỉnh tiêm, bọn hắn cùng nhau quan sát, mới nhìn ra Linh Thần Kim trong đó!

Thần Bảo chân nhân một trận tăng bốc, Trần Trầm vẫn như cũ cười không nói.

Thần Bảo chân nhân nhìn thấy một màn này, biết Trần Trầm không phải loại tu sĩ trẻ tuổi phổ thông, chỉ cần thổi phồng vài câu liền có thể lừa dối thành công, lập tức thở dài nói:

- Một đời giang sơn một thế hệ, tiểu thành chủ, ta cũng không qua nhọc lòng vòng, việc này ta tới mời người đi dò xét bí cảnh kia, bắt quá người yên tâm, ta sẽ không để cho người mạo hiểm.

- Trừ người ra, ta còn mời mấy lão hữu, bọn hắn ai cũng có sở trường riêng, chúng ta từng phối hợp qua mấy lần, nếu thật gặp phải khó khăn gì đều do chúng ta giải quyết.

- Bất quá nếu là tại bên trong bí cảnh gặp được cái bảo vật không rõ gì, yêu cầu tiểu thành chủ người giúp chúng ta phán đoán giá trị đáng để mạo hiểm xuất thủ hay không.

- Chờ thời điểm ra ngoài, lại để tiểu thành chủ người phán đoán giá trị vật phẩm chúng ta thu hoạch, tiếp đó phân chia hợp lý.

- Về phần thù lao cho tiểu thành chủ người... Chỉ cần không phải vật mấy lão già chúng ta cấp bách cần thiết, người có thể tùy ý chọn lựa hai loại.

- Không biết ý tiểu thành chủ người, như thế nào?

Thần Bảo chân nhân dứt lời ánh mắt tràn ngập mong đợi nhìn về phía Trần Trầm, chờ đợi Trần Trầm trả lời.

Trần Trầm vuốt ve vỏ đao kia, rơi vào trong trầm tư.

Linh Thần Kim có thể bị tiêu diệt linh tính, nhưng đao không tìm được này chưa chắc là dùng Linh Thần Kim để làm ra.

Nếu là thần kim khác, hẳn tìm tới xong cảm về giao cho Luyện Dươg, nói không chừng liền có thể lại lấy được một loại thần kim.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm động tâm, ngẩng đầu nói:

- Tiền bối, vật liệu cấp bách cần thiết các người nói tới phải sớm nói cho ta biết mới được.

Thần Bảo chân nhân nghe vậy biết Trần Trầm đã đáp ứng, lập tức mừng nói lớn:

- Đó là tự nhiên! Không dối gạt tiểu thành chủ, vật liệu ta cần thiết cấp thiết nhất là bảo vật có thể gia tăng thọ nguyên, hoặc là bảo vật tăng cao tu vi, cái khác với ta mà nói đều là có cũng được mà không có cũng không sao.

Chương 543: Sơn Cốc Dưới Mặt Đất

Chương 543: Sơn Cốc Dưới Mặt Đất

Hai người lại thương nghị một hồi, liền quyết định ba ngày sau xuất phát.

Căn cứ Thần Bảo chân nhân nói, bí cảnh kia tại địa phương vùng hẻo lánh phía Nam, Trần Trầm nhìn xuống bản đồ, nếu như hẳn đi hẳn hải đại sa mạc, lại vừa lúc đi ngang qua khu vực kia.

Bất quá cụ thể ở đâu, Thần Bảo chân nhân cũng không có nói, rất hiển nhiên là sợ chính mình đệ tử Thiên Ma thành này âm thầm phá hỏng người đi dò la trước.

Trần Trầm không có ý định ăn mảnh một mình, đồng thời ở trong

lòng hạ quyết tâm đi bí cảnh xong đi một chuyến hãn hải đại sa mạc, giao Bồ Thiên Đan cho bản thể còn ở bên cạnh ma diệt tịch diệt pháp tắc cho Thiên Hạt, thuận tiện từ U Minh nơi đó cầm nhẫn trữ vật về.

...

Ba ngày sau, hết thầy chuẩn bị thỏa đáng.

- Tiền bối, ta tùy thân liền mang theo bảo vật phổ thông cùng một chút vật bảo mệnh, cái khác cũng không mang.

Thấy Thần Bảo chân nhân tới cửa, Trần Trầm sâu kín nói ra.

Thần Bảo chân nhân nghe vậy có chút xấu hổ, ý tứ Trần Trầm hẳn làm sao không rõ?

Ý tứ đừng nhìn ta là thổ hào, nhưng trên người của ta không mang bảo vật gì, người ám toán ta cũng không chiếm được bao nhiêu chỗ tốt.

- Tiểu thành chủ nói đùa, ngươi là đệ tử Thiên Ma thành chủ, chúng ta những tán tu này nào dám ám toán ngươi?

Trần Trầm cười cười không nói tiếp, hiện tại hẳn có cẩn thận thế nào cũng không đủ.

Thiên Ma thành tuyên bố Vạn Hóa Thần Phong thuộc về Thiên Ma thành cùng thời gian hẳn gia nhập Thiên Ma thành không chênh lệch mấy ngày, nếu người có tâm liên tưởng, nói không chừng sẽ xuất hiện một chút lòng xấu xa đối với hẳn.

Tất nhiên, mang hay không mang hẳn cũng chỉ nói cùng Thần Bảo chân nhân mà thôi, trên thực tế hẳn lại mang theo không ít thứ, làm chuẩn bị đầy đủ.

Cho dù bên ngoài Thần Bảo chân nhân nói không cần hẳn xuất thủ, nhưng có vạn nhất thì sao đây?

Hơn nữa Thần Bảo chân nhân này mời hẳn bình trắc một chút bảo vật có đáng giá hay không, rất hiển nhiên, bên trong bí cảnh kia là cực kỳ nguy hiểm, tình huống phải xuất thủ cũng rất nhiều.

Nếu không Thần Bảo chân nhân sẽ không cần mời chính mình Hợp Thể tu sĩ lung tựa siêu cấp tông môn này, chỉ cần lấy bảo vật xong đưa hẳn đánh giá tí xiu liền xong việc.

- Ha ha, tiền bối, ta cũng chỉ nói như thế mà thôi, chúng ta lên đường đi, mấy vị tiền bối khác có lẽ còn tại ranh giới địa phương vùng hẻm lánh chờ đó.

Trần Trâm cười ha ha một tiếng, đem việc này bỏ qua.

...

Hai người đều là người thân gia không ít, một đường ngồi Truyền tống trận, nửa ngày sau liền đi tới thông thiên thành địa phương vùng hẻm lánh.

Một phen liên hệ xong, Thần Bảo chân nhân mang theo Trần Trâm đi tới bên trong một tòa phủ đệ thông thiên thành, nhìn thấy một nam một nữ hai tên tu sĩ.

Hai người này thoạt nhìn đều là trung niên, nam toàn thân đạo bào, râu tóc ngay ngắn, ánh mắt ôn hòa, có chút không giống tán tu.

Nữ toàn thân cung trang, mày liễu mắt phượng, thần sắc thanh lãnh, mặt mũi tràn đầy tránh xa người ngàn dặm.

- Tiểu thành chủ, vị này là Thanh Liên chân nhân tông chủ Thanh Liên tông, hẳn là đại lão Tiên Minh, bình thường ta đều không thấy được hẳn.

Thần Bảo chân nhân chỉ vào trung niên nam tử giới thiệu nói.

- Về phần vị tiên tử này nha... Đạo hiệu Vô Tâm thánh mẫu, là tán tu giống như ta, bất quá nàng lại là đại gia trận pháp, bản sự lớn hơn ta nhiều.

Trần Trầm nghe vậy thi lễ một cái với hai người, cười nói:

- Gặp qua hai vị tiên bối.

Thần Bảo chân nhân tiếp theo lại giới thiệu Trần Trầm cho Thanh Liên chân nhân cùng Vô Tâm thánh mẫu.

Biết được Trần Trầm là tiểu đệ tử thành chủ Thiên Ma thành, sắc mặt hai người cũng hơi biến đổi, xong nhẹ gật đầu đối với Trần Trầm, cả Vô Tâm thánh mẫu kia sắc mặt cũng hòa hoãn không ít.

- Lâm tiên bối, bí cảnh ngươi nói kia đến cùng ở đâu? Hiện tại có thể công bố đúng không?

Một phen giới thiệu xong, Thanh Liên chân nhân nhìn về phía Thần Bảo chân nhân.

Thần Bảo chân nhân họ Lâm, sống lại lâu, bối phận cũng cao, cho nên rất nhiều tu sĩ cùng cảnh giới đều sẽ xưng hô hắn một tiếng Lâm tiên bối, điểm ấy Trần Trầm sớm có nghe thấy.

- Ha ha, đạo hữu an tâm chớ vội, các ngươi đi đến phi chu của ta, ta mang các ngươi đi.

Thần Bảo chân nhân cười ha hả, tiếp đó lấy ra một chiếc phi chu.

Cái phi chu này bố trí có chút thanh nhã, phía trên còn có thị nữ đi theo, không thể không nói Thần Bảo chân nhân này mười điểm hưởng thụ.

Ba người lên phi chu, rời đi thông thiên thành, trên đường đi Thần Bảo chân nhân không ngừng lấy ra một chút vật sưu tập của hắn để khoe khoang.

Trong đó có một chút bảo vật không tệ, bất quá đại bộ phận đều là phế vật.

Hai người khác không hứng lắm, chỉ thuận miệng tán thưởng hai câu, ngược lại là Trần Trầm theo ở phía sau cẩn thận nghiên cứu một phen.

Không thể không nói Thần Bảo chân nhân này cũng có một phen nghiên cứu giám định bảo vật, chỉ là kém hắn gian lận quá xa mà thôi.

Tuy là như thế, Trần Trầm vẫn học được không ít thứ, lại thêm hắn biết nói chuyện, chờ thời gian qua hơn nửa ngày, Thần Bảo chân nhân liền xem hắn như bạn vong niên hàng đầu.

- Lâm tiên bối, từ khi ngươi cáo tri ta sự tình bí cảnh xong, ta liền tìm khắp cổ tịch, nhưng cũng không có phát hiện có bất luận tình báo gì liên quan với bí cảnh.

- Về phần võ đao kia... Cũng tìm không được bất luận đầu mối gì, bí cảnh này có thể không phải chúng ta một giới này hay không?

Bay đã hơn nửa ngày, Thanh Liên chân nhân nhin không được mở miệng hỏi.

Thần Bảo chân nhân cười nói:

- Lịch sử Chân Linh giới xa xưa, vật tra không được quá nhiều, giờ đây loại cục diện mấy đại siêu cấp tông môn tạo thành thế chân vạc này cũng mới mười vạn năm mà thôi.

- Về phần sự tình phía trước, những siêu cấp thế lực kia có lẽ có ghi chép, người ta làm sao có thể tra được?

- Còn có cái vỏ đao kia, Luyện Khí bảng xuất hiện cũng mới mấy vạn năm, tra không được rất bình thường.

Trần Trầm ở một bên khẽ gật đầu.

Sự thật xác thực như thế, trong lịch sử Chân Linh giới này xuất hiện qua vô số đại tông môn, siêu cấp thế lực cũng xuất hiện qua không ít, nhưng cuối cùng đều biến mất trong lịch sử.

Về phần tại sao lại biến mất, vậy cũng mười điểm đơn giản... Bị tu sĩ hoặc là bị Chân Linh lợi hại tiêu diệt.

Tu sĩ Tu Chân giới như thế, cường giả tuyệt đỉnh chân chính có thực lực lấy một người diệt một siêu cấp tông môn.

Cũng tỷ như Thiên Ma thành, hơn mười vạn năm trước chỉ là một thành trì nhỏ, kết quả thành chủ đạt được cơ duyên nghịch thiên, đã ra là không thể ngăn cản, cuối cùng trở thành một trong mấy nghìn người mạnh một giới này nhất, được hấn dẫn dắt, cũng có thịnh huống Thiên Ma thành giờ đây.

Về phần bởi vì Thiên Ma thành vùng dậy, bao nhiêu tông môn biến mất, không người biết được.

Bất quá Trần Trầm dám khẳng định, trong đó tuyệt đối có tông môn Đại Thừa tu sĩ tọa trấn.

- Nếu có pháp bảo loại trận đồ, còn xin hai vị không nên cùng ta tranh đoạt.

Lúc này Vô Tâm thánh mẫu một mực không mở miệng thật vất vả nói một câu.

Thần Bảo chân nhân cùng Thanh Liên chân nhân nghe vậy liên tục tỏ thái độ, biểu thị tuyệt không cần bất luận trận đồ hoặc là pháp bảo liên quan gì.

...

Lại phi hành hai ngày.

Phi chu đứng tại bên trong một mảnh rừng sâu núi thẳm, chung quanh xuất hiện một nhóm tu sĩ cấp thấp, trong đó mạnh nhất cũng chẳng qua là tu vi Phân Thần.

- Đồ đệ gặp qua sư phụ! Gặp qua các vị tiền bối!

Tu sĩ Phân Thần đứng đầu kia nhìn thấy Thần Bảo chân nhân như nhìn thấy cha ruột, mặt mũi tràn đầy ý cười.

Thần Bảo chân nhân tiện tay ném ra hai khối Linh Tinh, hỏi:

- Có người nào đến gần Bí cảnh không?

- Đa tạ sư phụ ban thưởng, sư phụ yên tâm, không bất luận kẻ nào tới gần bí cảnh, lần trước lúc người đi cái dạng gì, hiện tại liền là dạng đó!

Tu sĩ Phân Thần kia tiếp nhận Linh Tinh, cười càng rục rỡ.

- Mang chúng ta đi thôi.

- Tuân mệnh!

Tu sĩ Phân Thần lên tiếng, xong đột nhiên giẫm đạp đại địa một th óáng.

Ầm ầm!

Một tiếng vang trầm, phía dưới thâm sơn đột nhiên nứt ra một đầu khe hở cực lớn, lộ ra lối đi rắc rối phức tạp bên trong sơn động.

Tu sĩ Phân Thần đi ở trước nhất dẫn đường, cũng không lâu lắm liền mang theo bốn người đến chỗ sâu nhất sơn động.

Trần Trầm thô sơ giản lược phỏng chừng một thoáng, lúc này có lẽ tại phía dưới đất hai ngàn mét.

Đúng lúc này, mấy người trải qua một đầu lối đi chật hẹp, thông qua lối đi xong, cảnh sắc trước mặt sáng tỏ thông suốt, một cái sơn cốc to lớn vô cùng xuất hiện tại trước mặt mọi người.

Loại trừ Thần Bảo chân nhân, những người khác thấy vậy đều kinh ngạc tại chỗ.

- Không nghĩ tới dưới đất này lại có sơn cốc, thật sự là huyền diệu tột cùng.

Thanh Liên chân nhân tán thưởng.

Vô Tâm lão mẫu thì nhìn trận pháp trong sơn cốc trùng điệp ngăn người, vẻ lạnh lùng trên mặt diệt hết, bên trong ánh mắt tràn đầy cuồng hí.

Trần Trầm cũng tấm tắc lấy làm kỳ lạ, trong sơn cốc này tầng tầng lớp lớp đều là trận pháp, chỉ thô sơ giản lược xem xét, liền có tầng ng mấy chục loại, ở giữa mỗi một trọng có chừng khoảng cách ngàn mét, như là sáo oa bảo hộ lấy sơn cốc này.

Phía dưới trận pháp trùng điệp này, một khi có ánh sáng nhạt chiếu xuống, liền lập tức chiếu xạ ra thất thải chi quang, mà tại chỗ sâu nhất bí cảnh này cũng không biết có bảo vật gì, quang mang bắn ra bốn phía, được mấy chục tầng trận pháp chiếu xạ chiếu rọi sơn cốc này như là tiên cảnh.

Chương 544: Tế Tự Chi Trận.

Chương 544: Tế Tự Chi Trận.

- Nơi đây xác thực không thể vận dụng bất luận lực lượng pháp tắc gì, nhìn tới đoạn đường này phải dựa vào tiên tử nhiều.

Thanh Liên chân nhân hồi thần lại, hơi cảm ứng một lúc sau chân mày cau lại, ngoảnh lại nhìn về phía Vô Tâm thánh mẫu.

Vô Tâm thánh mẫu cũng không nói chuyện, mà chỉ bước ra một bước liền đi tới phía trước tầng trận pháp ngoài cùng kia, mấy người còn lại thấy vậy đuổi theo sát.

Trần Trầm nhìn chung quanh, bên ngoài trận pháp này có không ít dấu tích đào móc, nhưng nội bộ trận pháp lại hoàn chỉnh dị thường.

Xem ra Thần Bảo chân nhân cả một tầng trận pháp cũng không có đột phá, chớ nói chi là bước vào chỗ sâu nhất.

Như vậy vẫn như cũ phát hiện võ đao Linh Thần Kim, khiến Trần Trầm càng trong chờ nội bộ có cái gì.

Đáng tiếc không thể lấy Lục Đâu ra, nếu không hẳn hiện tại vài p

hút phá tất cả trận pháp nơi này, dùng hệ thống trắng trợn vơ vét một phen.

...

Vô Tâm thánh mẫu đi tới phía trước trận pháp khom người xuống, tiếp đó tại bên trên bình phong kia nhẹ nhàng tiếp xúc đụng một cái, một đạo thanh sắc linh quang từ bên trên chiết xạ ra.

- Là Huyền Môn Tỏa Thiên Trận, loại trận pháp này bình thường đều dùng làm hộ tông đại trận, nếu dùng vũ lực phá vỡ, yêu cầu tu sĩ Độ Kiếp kỳ không ngừng công kích hai canh giờ mới được.

Vô Tâm thánh mẫu chậm chậm nói ra.

Trần Trầm nghe đến đây trong nội tâm hiểu rõ.

Yêu cầu tu sĩ Độ Kiếp kỳ không ngừng không ngớt công kích hai canh giờ, mà tại bên trong bí cảnh này, không cách nào vận dụng lực lượng pháp tắc, tu sĩ Độ Kiếp không phát huy ra thực lực tu sĩ Độ Kiếp, cũng khó trách Thần Bảo chân nhân không phá nổi trận pháp đệ nhất trọng này.

- Làm phiền tiên tử. Thần Bảo chân nhân cười nói, trong mắt mang theo một tia lấy lòng.

Vô Tâm thánh mẫu nhẹ gật đầu, xong vung tay lên, trước mặt liền xuất hiện ba mươi sáu cán tiểu kỳ, những tiểu kỳ này rất nhanh liền tạo thành một loại trận pháp cỡ nhỏ.

Ngay sau đó trận pháp cỡ nhỏ phóng xuất ra linh lực quang mang vậy mà cùng quang mang trận pháp Huyền Môn Tỏa Thiên Trận dung hợp lại với nhau, có tư thế hai hai triệt tiêu.

T- A phá trận này cần thời gian một canh giờ.

Vô Tâm thánh mẫu dứt lời liền khoan chân ngồi trên mặt đất, nhắm hai mắt lại, bắt đầu toàn tâm toàn ý thao túng trận kỳ.

Thanh Liên chân nhân không chịu nổi tịch mịch bay ra ngoài, bắt đầu ở bên ngoài tìm kiếm.

Thần Bảo chân nhân thì không nhúc nhích, trời mới biết bên ngoài trận pháp này bị hắn vượt qua mấy lần, nếu còn có một khóa Hạ phẩm Linh Thạch, vậy hắn thua.

Trần Trầm tự nhiên cũng không nhúc nhích, thù lao hắn là hai loại bảo vật, theo lý thuyết hắn không có quyền lợi tùy tiện tìm đồ.

Tất nhiên, vật liệu bình thường hắn cũng chướng mắt, nếu có thể tìm tới hai loại hữu dụng đối với hắn, hắn cũng đủ hài lòng.

Nhàn rồi đến phát chán, hắn bắt đầu dùng hệ thống tìm kiếm, nhìn một chút phụ cận nơi này đến cùng có những thứ gì.

Hệ thống, phương viên mười vạn mét có cái vật gì có giá trị sao?

- Kí chủ trước mặt 850 mét, có pháp bảo Hồn Thiên Châu linh tính thiếu thốn, kí chủ hướng Đông Nam 1,600 mét có mảnh vụn pháp bảo, trong đó bao hàm Thông Linh Ma Kim, kí chủ hướng Tây Bắc 3,500 mét có in lại...

Một hàng liên liệt này ra trên trăm dạng vật liệu, một mục liệt kê đến mười vạn mét mới chấm dứt.

Trong đó tuyệt đại đa số đều là pháp bảo, bất quá tám chín phần mười đều mất đi linh tính, trở thành chỉ có hình không có tác dụng.

Nếu không có một cái để cho hắn cảm thấy hứng thú, vậy hắn là một môn bí thuật tên là Hư Không Thần Lô.

Tuy không biết nội dung cụ thể môn bí thuật này là gì, nhưng trong tiềm thức Trần Trầm liền cảm thấy bí thuật này trân quý, cuối cùng bên trong trên trăm dạng vật, chỉ có nó là bí thuật.

Về phần đan dược, một cái cũng không có.

Hắn thầm mặc niệm cho Thần Bảo chân nhân, bởi vì thứ Thần Bảo chân nhân muốn nhất là đan dược có thể kéo dài tuổi thọ ở đây lại không có.

Trong bất tri bất giác qua hơn nửa canh giờ, Vô Tâm thánh mẫu nhẹ thở ra một hơi, trận pháp trước mặt đột nhiên lóe lên một cái, tiếp đó xuất hiện một cái động lớn.

- Bên trong đôi mắt già nua Thần Bảo chân nhân đột nhiên nổ bắn ra quang mang, tán dương Tiên tử không hổ là đạo lữ Thiên Trận tiên bối! Tu vi trận pháp này...

Hắn còn chưa nói hết lời, liền bị Vô Tâm thánh mẫu yên tĩnh cắt ngang.

- Không cần ở trước mặt ta nhắc lên người kia!

Thần Bảo chân nhân nghe vậy mau ngậm miệng, mặt mày đỏ bừng lên.

Thiên Trận tiên bối đã vắng lạc nhiều năm, hắn bây giờ tại trước mặt quả phụ nhân gia nhắc tới thật có chút thất lễ.

- Trận pháp phá vỡ rồi? Vậy chúng ta đi vào đi.

Thanh Liên chân nhân đúng lúc đó xuất hiện tại bên cạnh, hưng phấn nói ra.

Thần Bảo chân nhân trả lời

- Ân, tiểu thành chủ, trong này chỉ sợ sẽ có nguy hiểm, người theo sát ta.

Dứt lời dẫn đầu đi vào trong trận, Trần Trầm chỉ có thể theo phía sau hẳn.

Vừa mới đi vào, Trần Trầm liền nhìn thấy một tòa đại trận trước mặt đại khái cách bốn mươi dặm.

Phía trước không phá vỡ trận pháp nhìn đại trận kia, cũng là xa ngàn mét, không nghĩ tới phá vỡ xong khoảng cách chân thực vậy mà xa như thế, nhìn tới bí cảnh này muốn lớn hơn so hẳn tưởng tượng nhiều.

Những người khác cũng phát hiện điểm này, vui mừng trên mặt càng lớn, bí cảnh càng lớn, vậy đại biểu trong đó bảo vật càng nhiều.

Bốn người chia hai tổ, một tổ hướng trái, một tổ hướng phải.

Đến cảnh giới cỡ này, thần thức vô cùng cường đại, mỗi người cũng không cần sợ ai tìm ra bảo vật sẽ tư tàng, bởi vì mọi người thu hết mọi cử động vào mắt.

Trần Trầm tự nhiên theo Thần Bảo chân nhân, trên thực tế, bên trong vòng tròn rộng hơn mười dặm này còn có vô số trận pháp cỡ nhỏ, như là quân cờ trên bàn cờ giăng đầy tại bên trong vòng tròn.

Rất hiển nhiên, chủ nhân bí cảnh này là một tên trận đạo đại sư đi nh thêm.

Mà muốn phá vỡ toàn bộ những trận pháp này, cũng là điều không thực tế, đây cũng là ý nghĩa Thần Bảo chân nhân mời Trần Trầm tới.

- Tiểu thành chủ, người nhìn đá vuông kia thế nào?

Đi bất quá ngàn mét, Thần Bảo chân nhân thấy bên trong một toà tiểu trận bao vây lấy một khối lớn tảng đá hình vuông chừng bàn tay, nhìn không được mở miệng hỏi.

Trần Trầm liếc mắt nhìn đá vuông kia thần nhiên nói

- Đây là pháp bảo loại trấn áp, bất quá linh tính trong đó đã mất, t hứ này chỉ cần thoát khỏi trận pháp, sợ rằng sẽ hoá thành bột mịn trong khoảnh khắc.

Nghe được lời Trần Trầm nói, trên mặt Thần Bảo chân nhân lộ ra vẻ thất vọng.

Trần Trầm lúc này khom người xuống, từ trong đất tìm ra một mảnh vụn pháp bảo, xong cau mày nhìn về phía trung tâm nhất bí cảnh.

Bốn phía bí cảnh này có nhiều pháp bảo như vậy, lại đều mất đi linh tính, còn cần trận pháp bao vây, đây là cái tình huống gì?

Nếu như nhất định phải liên tưởng, tình huống này có chút giống tế tự.

Nhưng rốt cuộc là thứ tế tự gì yêu cầu nhiều bảo vật như vậy?

Nghĩ tới đây, nội tâm của hấn mơ hồ có chút hiếu kỳ, bất quá càng nhiều cũng là cảnh giác.

Nếu như trung tâm nhất bí cảnh để đó là một kiện kinh thiên chi bảo, ba tên tu sĩ Độ Kiếp này làm sao phân? Đến lúc đó khó tránh khỏi sẽ tranh chấp.

Nếu không phải là bảo vật, mà chỉ tu sĩ gì hoặc là Chân Linh, vậy càng đáng sợ, trời mới biết đó là dạng kinh khủng tồn tại gì?

Hắn cũng có thể nhìn ra đầu mối trong đó, hắn không tin ba người tu sĩ Độ Kiếp này nhìn không ra, bất quá ba người này cũng không ai nâng lên mà thôi, rất hiển nhiên đều không để ý đến loại nguy hiểm này.

Không thể không nói, có thể sừng sững tại đỉnh tu chân giới, cũng là dùng mệnh liệu ra.

Chờ đến gần trung tâm, ta liền dùng hệ thống tra xét một chút trung tâm nhất kia rốt cuộc là thứ gì, nếu là cái vật nguy hiểm gì, ta liền tam thập lục kế tẩu vi thượng kế.

Trần Trầm âm thầm tại nội tâm hạ quyết tâm, những tu sĩ Độ Kiếp này muốn liều mạng tìm kiếm cơ duyên, hắn không nhất thiết phải hải thế.

Chương 545: Trung Tâm Bí Cảnh.

Chương 545: Trung Tâm Bí Cảnh.

- Lâm tiền bối, người tới xem đây là cái gì một chút!

Xa xa truyền đến tiếng Thanh Liên chân nhân hô, Thần Bảo chân nhân nghe đến đây mang theo Trần Trầm đi tới.

Cái đó là một cái điêu khắc hình người, toàn thân hiện đầy rỉ xanh, chung quanh cả ngũ quan đều trở nên có chút mơ hồ, liền thẳng tắp nằm trên mặt đất như thế, chung quanh không có bất kỳ cái trận pháp bao khóa gì.

Thần Bảo chân nhân ngoảnh lại nhìn về phía Trần Trầm, ý kia kh ông cần nói cũng biết.

Trần Trầm giả vờ giả vệt cúi người vuốt nhẹ một hồi, tiếp đó nói k hẽ Là khôì lổì địa mạch hỏa đồng làm ra, loại địa mạch hỏa đồng này nhiệt độ cực cao, nếu ở phía trên khắc trận pháp đặc biệt, có t hể dễ dàng thi triển Hỏa hệ thuật pháp, lại phối hợp cường độ cực nhiệt cũng không thể hòa tan, đủ để địch nổi Hợp Thể tu sĩ đng.

- Địch nổi Hợp Thể tu sĩ...

Cái này tại trong mắt ba tên tu sĩ Độ Kiếp kỳ không tính là cái gì, nhưng Thanh Liên chân nhân thoáng cái trở nên kích động lên, tiệ n tay vung lên, hai vật liệu kỳ quái lớn nhỏ liền từ trong nhẫn trữ vật hần bay ra.

Hai vật liệu kỳ quái này vừa xuất hiện liền nhảy tới trên mình địa mạch hỏa đồng khôì lổì, bắt đầu điên cuồng gặm ăn, bộ dáng kia có chút kinh dị, cũng không lâu lắm, địa mạch hỏa đồng khôì lổì l iền bị gặm trống không.

Ngay sau đó, cảnh tượng kỳ dị phát sinh, trên mình hai vật liệu kỳ quái kia bắt đầu tan phát hồng quang, lại sau một lúc lâu, vậy mà t ừ trong bụng phun ra hai khối địa mạch hỏa thỏi đồng lớn nhỏ cỡ nắm tay, hoàn hảo không chút tổn hại.

Trần Trầm nhìn trở mắt ngoác mồm, tuy tuyệt đại bộ khôì lổì kia phận bỏ hoang, nhưng trong cơ thể có lẽ còn có bộ phận địa mạch hỏa đồng hoàn hảo, chỉ bất quá muốn lấy ra rất khó.

Không nghĩ tới cái này Thanh Liên chân nhân tùy tiện làm hai tiể u khôì lổì trong khoảnh khắc liền lấy địa mạch hỏa đồng hoàn hảo ra ngoài.

Một bên Thần Bảo chân nhân tựa hồ nhìn ra Trần Trầm kinh ngạ

c, cười nói Thanh Liên đạo hữu rất thích khôi lỗi chi thuật, hẳn tới nơi là muốn tìm một chút tài liệu khôi lỗi không tệ.

Khôi lỗi chi thuật!

Trần Trâm bưng tỉnh hiểu ra, môn thuật pháp này hẳn tiếp xúc kh ông nhiều, nhưng cũng biết nó không đơn giản.

Thời điểm trong ma môn hạ giới liền có khôi lỗi nhất mạch, bắt q uá chịu tài liệu cùng trình độ linh khí Hạ giới hạn chế, khôi lỗi mạ nh hơn cũng không cách nào phát dương quang đại.

Nhưng đến Thượng giới lại không giống, có một vài tu sĩ chủ tu Hình Nhân Thuật, thậm chí có thể nhờ vào đó trở thành cường giả tiếng tăm lừng lẫy.

Rất hiển nhiên, Thanh Liên chân nhân là một người như vậy.

Trần Trâm nguyên vốn cho là dạng người đạo hiệu này là kiếm tu, giờ đây nhìn tới ngược lại là hẳn suy nghĩ chủ quan rồi.

- Tài liệu Khôi lỗi... Cái này nếu là phát hiện thần kim, lại phải là m một chút tay chân.

Trần Trâm trầm nghĩ trong lòng.

- Ta tuy tu luyện Hình Nhân Thuật, nhưng cũng không có nhãn lự c như tiểu hữu, chờ thời điểm chúng ta ra ngoài, ta nhất định sẽ tạ ơn tiểu hữu!

Thanh Liên chân nhân vui thích thu hồi địa mạch hỏa đồng, nói v ới Trần Trâm.

Trần Trâm cảm ơn một câu, liền không nói tiếp, trong nội tâm đã yên lặng xem Thanh Liên chân nhân này trở thành đối thủ cạnh tr anh.

...

Tiếp theo bốn người vẫn như cũ chia làm hai đường lựa lựa chọn chọn, nửa ngày sau, Trần Trầm cuối cùng minh bạch mục đích chân chính việc này.

Đó chính là đến nhặt đồ bỏ đi!

Ba người này đều không ngoại lệ, đều có một tay bản lĩnh rút ra rác rưởi bên trong hữu dụng vật liệu.

Mà hẳn, rất hiển nhiên là người phụ trách giám định kia.

Đừng nhìn giá trị vật liệu một món pháp bảo lấy ra có hạn, nhưng góp gió thành bão, chung quy thu hoạch nửa thiên hạ này chuyển đổi thành Linh Tinh, vậy cũng có lẽ giá trị đến gần một ngàn, ba người chia đều, một người cũng có thể có hơn ba trăm.

Nhiều Linh Tinh như vậy đối với Trần Trầm tới nói không tính là cái gì, nhưng nửa ngày liền có thể kiếm lời nhiều như vậy, hẳn hẳn có một chút thêm muốn như thế.

...

Thời gian trôi rất nhanh, chiến đấu trong tưởng tượng cũng không có phát sinh qua một lần, bí cảnh này liền tương đương với một cái bãi rác cực lớn, bốn người tại bên trong không ngừng nhặt đồ bỏ đi.

Trong bất tri bất giác liền qua bảy ngày dài.

Thời gian bảy ngày này, tại phía dưới Vô Tâm thánh mẫu trợ giúp, bốn người liên phá sáu tòa trận pháp, thu hoạch đủ loại vật liệu giá trị hơn vạn Linh Tinh.

Mà theo xâm nhập, khoảng cách ở giữa trận pháp cùng trận pháp cũng càng ngày càng nhỏ, chờ thời điểm phá tòa trận pháp thứ sáu, vòng tròn khu vực chỉ còn lại có vạn mét.

Bốn người đều biết rõ, cái này sắp đến gần trung tâm.

- Vô Tâm thánh mẫu, nếu không chúng ta thừa thế xông lên, trực tiếp tiến vào chỗ sâu nhất bí cảnh này a, chờ lấy được món đồ tận cùng nhất bên trong kia, chúng ta trở lại nhặt những thứ này cũng không muộn.

Thanh Liên chân nhân nhìn lên chỗ trận pháp trước mặt không xa có chút vội vàng nói.

Vừa mới bắt đầu hẳn nhìn thấy địa mạch hỏa đồng dạng tài liệu này sẽ còn hưng phấn một thoáng, hiện tại hẳn đã không có cảm giác gì.

Bảy ngày nhặt rác rưởi, đã chết lặng.

Vô Tâm thánh mẫu nhìn về phía Thần Bảo chân nhân, Thần Bảo chân nhân nhẹ gật đầu.

Về phần Trần Trầm Hợp Thể tu sĩ này, trực tiếp liền bị không để ý đến.

- Vậy ta đi phá trận.

Vô Tâm thánh mẫu nói chạy tới phía trước trận pháp, nàng lại lấy ra bộ trận kỳ kia.

Thần Bảo chân nhân thì nói với Trần Trầm:

- Tiểu thành chủ, chúng ta cũng không dự liệu được bên trong này là bức quang cảnh như thế nào, chờ sau khi ra ngoài thu hoạch lần này ba người chúng ta một người ba thành, người cầm một thành.

Trần Trầm cười cảm tạ một câu, từ tùy ý chọn hai kiện biến thành một thành, không thể không nói cũng đã rất không tệ.

Tất nhiên, hắn cảm thấy hứng thú nhất là vật trung tâm nhất kia, mắt thấy khoảng cách cũng không xê xích gì nhiều, hắn bắt đầu yên lặng hỏi thăm hệ thống ở trong đầu.

Hệ thống, phương viên bên trong mười vạn mét pháp bảo tối cường đại ở đâu?

Vạn Hóa Thần Phong trong cơ thể Kí chủ.

Trần Trầm nhú mày, lại hỏi Mạnh thứ hai thì sao...

...

Lần hỏi một chút này mới phát hiện trung tâm bí cảnh tựa hồ cũng không phải pháp bảo gì, bởi vì pháp bảo mạnh đều là bản mệnh chi bảo giấu tại thể nội mấy người.

Khiến nội tâm Trần Trầm mơ hồ sinh ra dự cảm không rõ, chẳng lẽ giấu ngay trung tâm bí cảnh là tu sĩ?

Vậy thì có chút kinh khủng!

- Hệ thống... Người mạnh nhất bên trong phương viên mười vạn mét ở đâu?

- Thần Bảo chân nhân bên cạnh Kí chủ.

- Thiên tài địa bảo trân quý nhất bên trong phương viên mười vạn mét ở đâu?

- Linh Bảo Diệu Tham Chi Linh tùy thân Vô Tâm thánh mẫu.

...

Trần Trầm một hồi liên tiếp mấy lần, cũng không có bất kỳ đáp án chỉ dẫn phương hướng gì ngay tại trung tâm bí cảnh.

Khiến hắn nhìn không được hoài nghi trung tâm bí cảnh liền không kém cùng bên ngoài này bao nhiêu.

- Chẳng lẽ đây là bãi rác Tiên giới rớt xuống?

Trần Trầm theo bản năng trầm nghĩ.

Khiến hắn vừa thất vọng vừa vui mừng, thất vọng là không có thần kim như trong tưởng tượng, vui mừng là không có vật gì đáng sợ tại bên trong có thể uy hiếp đến tính mạng hắn.

Tính toán, thu hoạch một ngàn Linh Tinh cũng không thua lỗ, làm sao có thể nhiều lần đều gặp được bảo vật nghịch thiên?

Trần Trầm an ủi bản thân một câu, tâm thái dần dần trở nên bình tĩnh.

Ước chừng qua hơn nửa ngày, trận pháp rốt cục bị Vô Tâm thánh mẫu phá vỡ, loại trừ Trần Trầm ra, ba người khác gần như đồng thời lấy tốc độ kinh người xông vào trong.

Sự thật cùng Trần Trầm đoán, bên trong chỉ còn lại có tầng một trận pháp.

Cái trận pháp kia bao phủ phạm vi cực nhỏ, chỉ có phương viên ba mươi mét, lại tản ra thất thải chi quang, đỉnh chóp trận pháp nhất có một đầu thông đạo cực lớn, thông đạo như cành cây trái rộ, như kinh mạch kết nối lấy vô số trận pháp to to nhỏ nhỏ.

Trong đó tuyệt đại bộ phận cũng đã mòn, nhưng còn có một phương viên thông đạo nhỏ đang có thất thải chi quang chậm chậm tụ hợp và

o nội bộ trận pháp cỡ nhỏ kia.

Trần Trầm nguyên bản đã không hề lay động tâm thần bỗng nhiên nhắc lên gọn sóng, không nghĩ tới trung tâm bí cảnh này thật có một vật.

Chỉ là cái kia không phải tu sĩ, không phải pháp bảo, không phải đan dược, càng không phải là Chân Linh...

Đến cùng là cái gì?

Chương 546: Không Sống Không Chết.

Chương 546: Không Sống Không Chết.

Ba tên tu sĩ Độ Kiếp kỳ nhìn thấy trận pháp cỡ nhỏ kia tất cả đều cuống hỉ không thôi, xong lấy tốc độ như chớp giật vọt tới, muốn nhìn bên trong đến tận cùng là vật gì.

Chỉ bất quá cái kia trận pháp tản ra thất thải chi quang, lại có thể ngăn che thần thức, ba người vây quanh trận pháp nhìn hồi lâu cũng nhìn không ra một chút đầu mối.

Trần Trầm chạy cũng không nhanh, dù sao có tầng một trận pháp, ba người này bay lại nhanh cũng không xông phá trận pháp.

Lúc trước một cái trận pháp Vô Tâm thánh mẫu cũng phải phá hơn nửa ngày, cuối cùng một tầng trọng yếu nhất này, Vô Tâm thánh mẫu có thể phá hay không cũng còn chưa biết, hấn đi qua cũng ch

ì có theo đảo quanh tại bên cạnh.

- Tiên tử, đây là cái trận pháp gì?

Thanh Liên chân nhân dùng sức võ võ thất thải quang mang kia, kết quả màn sáng rung động cũng không rung động.

Thần Bảo chân nhân ổn trọng hơn một chút, ngược lại không vội, bắt quá trong mắt cũng đã tinh quang lấp lóe, rất hiển nhiên, nội tâm của hắn cũng không bình tĩnh.

Vô Tâm thánh mẫu thần tình ngưng trọng, vây quanh trận pháp kia xem đi xem lại, một mực nhìn chừng một khắc đồng hồ, thời điểm cả Trần Trầm cũng bị nàng mài đến sắp ra không tính, nàng mới rốt cục mở miệng nói:

- Đây là một toà trận pháp đảo ngược...

Trận pháp đảo ngược?

Thần Bảo chân nhân cùng Thanh Liên chân nhân hai mặt nhìn nhau, đều có chút không rõ ràng cho lắm.

Bình thường đều trận pháp chân chính là mặt phòng hộ hướng vào phía trong, mặt yếu kém hướng ra phía ngoài, dạng trận pháp này không vào bên trong, là nhìn không ra đầu mối.

- Mặt yếu kém cũng mạnh mẽ như thế... Vậy bên trong chẳng phải gì?

Thanh Liên chân nhân cả kinh nói.

Hắn vừa mới tiện tay gõ gõ đối với trận pháp mặc nhưng lực lượng cũng không yếu hơn công kích của Hợp Thể tu sĩ phổ thông, kết quả trận pháp cả một chút phản ứng cũng không có.

Loại trận pháp này hẳn có cảm giác, cho dù là vận dụng toàn lực, cũng không cách nào lay động một tơ một hào, mà giờ đây Vô Tâm thánh mẫu vậy mà nói trận pháp này chỉ là một mặt yếu kém...

- Chẳng lẽ trận pháp này không phá được sao?

Thần Bảo chân nhân không cam lòng nói.

Vô Tâm thánh mẫu nhìn về phía hướng thông đạo linh lực cực lớn trên đỉnh đầu kia, lẩm bẩm nói:

- Nếu như chỉ là trận pháp phòng hộ đơn thuần, lấy lực lượng chúng ta xác thực không phá được, nhưng trận pháp này tăng thêm những thông đạo linh lực này, vậy liền không giống với trước.

- Nếu các vị dám mạo hiểm, chúng ta có thể từ thông đạo linh lực tiến vào bên trong trận pháp này.

Vừa nói lời này, những người khác không lên tiếng.

Trời mới biết trong trận pháp có cái gì, nếu bên trong có Chân Linh, lối đi này là lối để cho Chân Linh ăn, vậy bọn hắn đi vào không là chịu chết sao?

Còn là loại trực tiếp đưa đến trong bụng kia!

- Nếu các vị không dám, chúng ta lần này liền đến nơi này đi, kịp thời rút bỏ, chưa chắc không phải một cái lựa chọn tốt.

Vô Tâm thánh mẫu thấy Thanh Liên chân nhân cùng Thần Bảo chân nhân lộ ra khiếp ý, từ tốn nói.

- Tiên tử, ta dùng khôi lỗi này thử xem sao?

Thanh Liên chân nhân nghe vậy trong nội tâm không cam lòng, cố gắng, gọi ra một tên khôi lỗi người cao.

Khôi lỗi này là nữ tử, chỉ nhìn bề ngoài căn bản không nhìn ra đây là khôi lỗi, thậm chí cả trong mắt cũng có quang mang như người sống.

Vô Tâm thánh mẫu lắc đầu nói:

- Người cũng thấy đấy, nội bộ trận pháp này không biết có cái gì, có thể thôn phệ linh pháp bảo, người đưa khôi lỗi này đi vào, chỉ sợ không cần chốc lát, liền sẽ trở thành những rác rưởi chúng ta gặp được kia.

Thanh Liên chân nhân nghe đến đây không nói thêm gì nữa, tựa hồ đã bỏ đi.

Ánh mắt Thần Bảo chân nhân lấp lóe, chau mày, tựa hồ đang rầu rĩ.

Thanh Liên chân nhân cùng Vô Tâm thánh mẫu đều nhìn về hắn, đang chờ hắn làm quyết định.

Mắt thấy trên mặt Thần Bảo chân nhân bắt đầu xuất hiện hung quang, thời điểm tựa hồ có quyết định, một bên đột nhiên vang lên một thanh âm.

- Nếu không ba vị tiền bối, ta thử một chút đi.

Nghe được thanh âm này, ba tên tu sĩ Độ Kiếp đồng thời vừa quay đầu, nhìn về phía Trần Trầm một bên.

Thần Bảo chân nhân càng trực tiếp hoảng sợ nói:

- Tuyệt đối không thể, tiểu thành chủ người là đệ tử Thiên Ma tà nhân chủ lão nhân gia người, nếu xảy ra ngoài ý muốn, ta đảm đương không nổi.

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trên mặt hắc cổ ngoan sắc ki a đã biến mất không thấy gì nữa, hiển nhiên đã có một loại quyết định nào đó.

Trần Trâm thấy vậy cười nói:

- Không sao, ba vị tiền bối có chỗ không biết, ta chỉ là một bộ phận thân mà thôi, cho dù là hao tổn, với ta mà nói cũng còn chưa tới tình huống không cách nào vẫn hồi.

- Phân thân?

Ba người cùng nhau lộ ra chấn kinh, đồng thời âm thầm vui mừng còn tốt không đánh cái chủ ý xấu gì, nếu không hậu quả khó mà lường được.

- Cái này... Phân thân cực kỳ khó được, nếu hao tổn...

Thần Bảo chân nhân lại bắt đầu giả vờ giả vịt lên.

Một bên Thanh Liên chân nhân nhìn không được, nói thẳng:

- Tiểu hữu, người dám vào đi, chúng ta cũng không từ chối, nếu người thật hao tổn cỡ phân thân này, chúng ta đem hai phần ba thu hoạch lần này cho người, tính toán để đền bù tổn thất.

- Nếu như không có, bỏ qua vật trong trận pháp kia, lần này chúng ta thu hoạch cũng chia đều người, người xem thế nào?

- Có thể, bất quá nếu trong này vật không có tác dụng gì đối với các vị tiền bối, còn khẩn cầu các vị tiền bối cho phép ta lấy giá cao mua xuống.

Trần Trâm nhạt cười nói, trên mặt không khẩn trương chút nào.

Bên trong không tu sĩ, không Chân Linh, hơn nữa hệ thống mới n

ói, người mạnh nhất nơi đây là Thần Bảo chân nhân, chỗ trong trận pháp cũng không quái vật gì, hấn sợ cái gì?

Nếu bên trong thật có cái bảo vật không tệ gì, hấn là người tiếp xúc thứ nhất cũng có ưu thế nhất định.

- Đó là tất nhiên, đó là tất nhiên!

- Khẳng định!

Thanh Liên chân nhân cùng Thần Bảo chân nhân liên tục đáp ứng, một mặt chân thành, chỉ có Vô Tâm thánh mẫu thật sâu nhìn thoáng qua, không nói gì thêm.

Xong, Vô Tâm thánh mẫu liền tìm được một cái đường ống linh lực thô to thông hướng trận pháp cỡ nhỏ, bắt đầu phá trận.

Bận rộn hơn nửa ngày, trận pháp cỡ nhỏ kia thuận lợi bị công phá, bên trong lộ ra một kiện pháp bảo mất đi hơn phân nửa linh tính.

Trần Trầm nhìn cũng không nhìn pháp bảo kia một chút, liền tiến vào trong trận pháp, đường ống linh lực trong đó đại khái kích thước một người, vừa đủ hấn thông hành.

- Tiểu thành chủ tuyệt đối cẩn thận, nếu có cái gì nguy hiểm, tùy tiện đánh ra mấy đạo công kích, chúng ta ở bên ngoài sẽ cảm ứng được.

Trước khi đi, Thần Bảo chân nhân dặn dò.

- Tốt, ta sẽ.

Trần Trầm cười nói, xong không có chút do dự nào, liền chui vào bên trong đường ống linh lực, chậm rãi hướng về trong nội bộ trận pháp nhuyển động đi qua.

Vừa mới bắt đầu phía sau còn có thể thỉnh thoảng truyền đến thanh âm ba tên tu sĩ Độ Kiếp, nhưng một lát sau chung quanh liền trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Trần Trầm cũng là người thấy qua việc đời, không có khả năng bị loại tình huống này hù, ngộ ngộ nửa canh giờ sau, cảnh tượng t rước mặt sáng tỏ thông suốt.

Cuối cùng đến.

Trần Trầm lú lú một câu, tiếp đó tăng nhanh tốc độ, cũng không lâu lắm liền từ bên trong đường ống linh lực chui ra, rơi vào bên trong trung tâm trận pháp.

- Đây là...

Nhìn lên vật trước mặt, trong mắt Trần Trầm lóe lên chấn kinh.

Hắn có nghĩ qua bên trong là quái vật không biết tên gì, cũng nghĩ qua là tà vật gì còn không thai nghén hoàn thành, thật không nghĩ đến...

Dĩ nhiên là một người!

Còn là một người nam tử không mặc quần áo, toàn thân nằm tại trên một khối đá lớn trắng nõn!

- Không đúng... Cái này dường như không phải người!

Trần Trầm lại nhìn kỹ một lần, phát hiện khác thường, người này cùng cự thạch kia tựa như là nối liền cùng người này một chỗ.

Nói đúng ra tựa như người này là từ trong viên đá mọc ra.

- Tôn Ngộ Không?

Trần Trầm làm bầm làu bầu một câu, xong lập tức lắc đầu, bắt đầu hỏi thăm hệ thống.

- Phụ cận trăm mét loại trừ ta có vật sống hay không có?

- Không có.

Có thi thể hay không?

- Không có.

...

Trần Trầm liên tiếp hỏi vài câu, hệ thống cũng không có chỉ ra vật này tồn tại.

Về phần vật trên quý gì, có giá trị vật liệu, cũng không nâng lên tầm chú ý.

Xem ra thứ không sống không chết này, xen vào ở giữa sinh mệnh cùng vật thể, đến mức hệ thống cũng không thể đưa ra đáp án cụ thể.

Nhìn xem lồng ngực kia tựa hồ còn đang nhảy nhót, Trần Trầm đổi cách hỏi:

- Hệ thống, loại trừ trái tim ta ra, phụ cận còn có trái tim sao?

- Có, trước mặt kí chủ thiên địa thai nghén trái tim thân thể Tiên Thiên Tiên Linh sẽ sinh ra linh trí,

Chương 547: Giả Chết.

Chương 547: Giả Chết.

- Tiên Thiên Tiên Linh chi khu...

Trần Trầm lẩm bẩm nói nhỏ, nội tâm chấn động vô cùng, Tiên Linh chi khu là cái thứ gì hắn không biết, nhưng chỉ nghe danh tự, liền biết ngu bức.

Đây chẳng lẽ là một bộ thân thể đặc thù thiên địa sinh dưỡng, chỉ bất quá bởi vì không có sinh ra linh trí, cho nên hệ thống không coi hắn làm sinh mệnh?

Về phần trận pháp khổng lồ bên trong bí cảnh này, chẳng lẽ là một vị đại năng phát hiện Tiên Linh chi thể này xong, muốn cho nó sản sinh ra linh trí mà bố trí ra?

Vậy đại năng kia giờ đang ở đâu?

Trần Trầm không có tiếp tục suy nghĩ, dù sao trận pháp bên trong bí cảnh này chắc chắn là người khác tự tay bố trí, tới bây giờ cũng không hấp thu xong toàn bộ pháp bảo như vậy, Tiên Linh chi khu này dường như cũng không sinh ra linh trí.

Về phần người bố trí kia đi đâu, trời mới biết!

Giờ đây việc cấp bách là nghĩ biện pháp đạt được cỗ thân thể này, mà không bị ba người tu sĩ Độ Kiếp kia phát hiện.

Trực tiếp thu vào nhãn trữ vật là không được, chuyện này chỉ có thể giấu diếm đồ đàn.

Muốn làm bộ công kích trận pháp một thoáng, làm ra chút động tĩnh

nh?

Nghĩ đi nghĩ lại, trên gáy Trần Trầm thấm ra mồ hôi lạnh.

Hắn mặc dù là đệ tử Thiên Ma thành chủ, nhưng muốn cho ba tên kia nhường ra cỗ thân thể này cũng không có khả năng.

Hơn nữa đến Độ Kiếp kỳ, phía sau ai không có chỗ dựa?

Không chờ hắn tiếp tục suy nghĩ, bên trong thông đạo linh lực phía sau đột nhiên bắt đầu sáng lên quang mang.

Trần Trầm biết, đây là có người chờ không nổi tự mình cũng tiến vào.

Sự tình có chút đáng sợ chính là như vậy, chỉ cần có người dẫn đầu, liền hiện ra không khung bố như vậy, hôm nay hắn là người dẫn đầu kia.

Không kịp suy tính!

Trần Trầm đột nhiên giậm chân một cái, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn, xong đột nhiên vỗ trán một cái, Nguyên Thần chốc lát xuat khiếu.

Phù phù!

Một tiếng vang trầm, nhục thân phân thân như là thi thể nằm vật xuống nơi khác.

Nhìn xem trên mặt phân thân biểu lộ hung ác, trên mặt Trần Trầm lộ ra một vết cổ quái, suy nghĩ một chút ngòi xồm xuống, biến biểu lộ phân thân thành một vẻ kinh hãi muốn chết, bộ dáng kia giống như phát hiện cái gì khó lường, nhưng còn chưa kịp phản kháng liền bị giết chết.

Lần đầu tiên xử lý thi thể của mình, không có kinh nghiệm gì, sai lầm thì vẫn có chút sai lầm, hắc hắc, đừng nói, thật là có vị kia.

Trần Trầm cười khẽ hai tiếng, Nguyên Thần lóe lên, liền trốn vào bên trong Tiên Thiên Tiên Linh chi khu.

Vừa mới chui vào thân thể, Trần Trầm liền cảm giác được trong t hức hải thân thể này có một lực lượng thần thức mười điểm Hỗn Độn, cái quy mô. Kia..

Còn muốn lớn hơn so với lực lượng thần thức hắc mấy lần!

Phải biết được Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết trợ giúp, cho dù h ắc đem thần thức một phân thành hai, cũng đạt tới tiêu chuẩn Hợp Thể trung hậu kỳ.

Như thế tính toán, lực lượng thần thức thân thể này kèm theo chẳng phải đã đến gần Độ Kiếp?

Đáng tiếc, cái gì cũng có, chỉ không có linh trí.

Trần Trầm thở dài, cũng bất chấp tất cả, Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết một trận thôi động, liền nuốt toàn bộ lực lượng thần thức kia xuống.

Chỉ bất quá thời gian nháy mắt, lực lượng thần thức hắc liền bạo t ăng gấp mấy lần, đạt tới trình độ Hợp Thể đỉnh phong, cách Độ K iếp kỳ chỉ còn dư lại một bước.

Không có cách nào, Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết này thôn phệ thần thức cũng có tiêu hao, không có khả năng hấp thu trăm phần trăm.

Đúng lúc này, thông đạo linh lực chỗ linh quang lại sáng mấy phầ n, ngay sau đó một bóng người từ bên trong chui ra, chính là Thầ n Bảo chân nhân.

Trần Trầm đoán được là hấn, gia hỏa này thọ nguyên sắp tới, nhất thiết phải liều mạng, hai người khác xa xa không có cấp bách như hấn.

...

Thần Bảo chân nhân mới vừa rơi xuống đất, thần tình liền cảnh giác đến cực điểm, không nói hai lời trước thúc giục ba bốn dạng pháp bảo, đem quanh thân chính mình phòng hộ lên.

Liếc qua Thi thể Trần Trầm trên mặt đất.

Sau đó, hấn chậm chậm đi tới phía trước Tiên Linh chi khu, thần tình đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó lại là mờ mịt, cuối cùng là kinh nghi bất định.

Về phần Trần Trầm chết rồi, hấn lại không có biểu hiện quá mức kinh ngạc hoặc là xúc động.

- Lão tặc này, quả nhiên không xem mạng ta ra gì.

Trong nội tâm Trần Trầm thảm mắng, lúc này thông đạo linh lực lại phát sáng lên, Thanh Liên chân nhân cùng Vô Tâm thánh mẫu liền tiếp chui ra.

Vô Tâm thánh mẫu luôn luôn lạnh nhạt nhìn thấy thi thể Trần Trầm xong lại phản ứng lớn nhất.

- Tiểu tử này vậy mà chết rồi? Xảy ra chuyện gì?

Dứt lời, nàng và Thanh Liên chân nhân gần như đồng thời lấy ra mấy thứ pháp bảo phòng hộ, đem bản thân phòng hộ lên, tiếp đó cảnh giác nhìn về bốn phía.

Bên trong trận pháp an tĩnh chốc lát, cũng không có xảy ra chuyện

n gì khác thường, loại quý dị này để ba người cang cẳng thẳng.

- Lâm tiên bối, thứ nằm tại trên bệ đá này rốt cuộc là thứ gì?

Vô Tâm thánh mẫu nhỏ giọng hỏi.

Thần Bảo chân nhân lắc đầu, sâu kín nói ra:

- Trước đây chưa từng gặp, chưa từng nghe thấy, thứ này dường như vật thiên sinh địa dưỡng.

Hai người mới mở miệng đánh vỡ không khí căng thẳng, Thanh Liên chân nhân cẩn thận từng li từng tí đi tới Thi thể Trần Trâm.

Sau đó, đánh hai lần giá nói:

- Bộ thân thể này không tệ, nếu không cho ta làm thành khôi lỗi a, chờ chân thân tiểu tử này hồi tới, các người liền nói phát sinh một trận đại chiến, thân thể này bị hủy, thế nào? Xin hai vị yên tâm, ta sẽ cho phí bịt miệng.

- Vậy vật thiên sinh địa dưỡng liệu này cho ta được chứ? Các người cũng biết, ta thích nhất chính là loại vật liệu kỳ lạ này.

Thần Bảo chân nhân nhìn về phía Tiên Linh chi khu, từ tốn nói.

Thanh Liên chân nhân cùng Vô Tâm thánh mẫu không nói tiếng nào, mà chỉ chậm chậm tới gần Tiên Linh chi khu, tiếp đó quan sát.

Cũng không lâu lắm, Thanh Liên chân nhân hoảng sợ nói:

- Cái này không phải là một bảo vật hình người, mà là một cái thân thể chân chính... Trời ạ! Kinh mạch này! Tốc độ truyền linh khí chỉ sợ viễn siêu Tiên Thiên linh thể, chỉ là không biết tốc độ cảm ngộ pháp tắc có thể có thể hơn được Tiên Thiên đạo thể hay không! Không nghĩ tới thế gian lại có dị vật hiếm thấy như thế!

Dứt lời tay hắn bắt đầu ở trên mình Tiên Linh chi khu nhẹ nhàng vượt ve, bộ dáng kia phảng phất giống như đang nhìn một kiện tác phẩm nghệ thuật không gì sánh kịp.

Vô Tâm thánh mẫu cũng nhìn ra một chút manh mối, nhưng bắt quá không có lên tiếng, mà chỉ theo bản năng hướng về sau thụt lùi hai bước.

Trên mặt Thần Bảo chân nhân già nua lộ ra một tia thần sắc sàuk hỏ, nói khẽ:

- Hai vị đạo hữu, ta đại nạn sắp tới, tuy không biết rõ cỗ thân thể này đến cùng để làm gì, nhưng với ta mà nói có thể là một cơ hội, còn xin hai vị thương cảm lão phu một thoáng, lão phu chắc chắn sẽ cho nhượng lại thù lao hai vị vừa ý.

Vô Tâm thánh mẫu lạnh lùng nói:

- Ta không hứng thú gì thân thể này.

Dứt lời, lại lui lại mấy bước, đến ranh giới trận pháp, quang mang pháp bảo phòng hộ trên mình trong bất tri bất giác lại sáng mấy phần.

Thanh Liên chân nhân nghe đến đây nhú mày, qua hồi lâu mới chậm rãi nói:

- Lâm tiên bối, tuy chúng ta không biết rõ cái này là vật gì, nhưng bên trong toàn bộ bí cảnh này nhiều pháp bảo như vậy đều làm gì áy thân thể này, mức độ nó quý giá không cần nói cũng biết, xa không phải mấy Linh Tinh, mấy món pháp bảo có thể so sánh, người nói ra cái dạng thù lao gì mới có thể để cho chúng ta vừa ý đây?

Thấy Thanh Liên chân nhân không biểu thị nhất định muốn vật này

y, Thần Bảo chân nhân nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ cần hai người này không quyết tâm muốn, vậy mọi chuyện đều dễ thương lượng.

Nghĩ tới đây, hắc thân nhiên nói:

- Chỉ cần ta có, cũng có thể cho hai vị, nếu không dạng này, ta đem toàn bộ thân gia giao cho hai vị chia đều thế nào? Ta chỉ cần một bộ thân thể này.

Chương 548: Tính Toán Lẫn Nhau.

Chương 548: Tính Toán Lẫn Nhau.

- Không biết Lâm tiền bối có bao nhiêu thân gia?

Cổ họng Thanh Liên chân nhân run run xuống nhỏ giọng hỏi.

Thần Bảo chân nhân cười nhạt một tiếng, trên mặt hiện lên một tia kiêu ngạo.

- Lão phu sống nhiều năm như vậy, tại hai vạn năm trước liền bước vào Độ Kiếp kỳ, những năm này tuy đã tiêu hao không nhỏ, nhưng nếu toàn bộ còn thừa cho hai vị, một người một vạn Linh Tinh vẫn có thể phân được.

- Một người một vạn Linh Tinh!

Nghe được con số này, trên mặt Thanh Liên chân nhân lộ ra vẻ kinh ngạc, cả trong mắt Vô Tâm thánh mẫu xa xa cũng hiện lên một tia khiếp sợ.

Phải biết, trước đây nàng là đạo lữ Đại Thừa tu sĩ, không phải loại người không thấy qua việc đời kia.

Đáng tiếc thời điểm đạo lữ nàng vẫn lạc cũng không có cho nàng bất kỳ vật gì, cho nên thân gia nàng hiện tại chỉ có năm ngàn Linh Tinh.

Thanh Liên chân nhân mặc dù là đại lão Tiên Minh, nhưng tình huống không kém nàng bao nhiêu.

Mà Lâm tiên bối đây... Tu vi tuy không cách bọn hắn nhiều lắm, nhưng thân gia cũng đã bọn hắn bốn lần có thừa.

- Dưới tiền đề Lâm tiên bối không có ẩn tàng chút nào, thật không hổ là nhân vật đã sống nhiều năm như vậy.

- Một vạn Linh Tinh, tốt, Lâm tiên bối, ta đáp ứng, hiện tại người giao Linh Tinh cho hai người chúng ta, quái thân thể này người lấy đi.

Thanh Liên chân nhân lập tức nói ra, xong ngoảnh lại nhìn về phía Vô Tâm thánh mẫu.

Vô Tâm thánh mẫu nhẹ gật đầu, xem như đồng ý.

Một vạn Linh Tinh, tặng thêm chút ít thu hoạch lúc trước, việc này xem như thu hoạch lớn.

Thần Bảo chân nhân nghe đến đây mặt lộ vẻ vui mừng, cũng không do dự, trực tiếp lấy ra một mai nhẫn trữ vật, tiếp đó đem vật liệu bên trong lấy ra, cuối cùng lại một phân thành hai, dùng hai cái nhẫn trữ vật chứa vào, chia nhau giao cho Vô Tâm thánh mẫu cùng

g Thanh Liên chân nhân hai người.

Đang lúc Trần Trầm cho rằng chuyện này liền muốn kết thúc như thế, tình huống bỗng nhiên phát sinh biến hóa!

Một sát na Thần Bảo chân nhân đưa nhẫn trữ vật đến trong tay Thanh Liên chân nhân kia, trong tay áo Thanh Liên chân nhân đột nhiên bay ra một khối lõi loại hình nhỏ nhỏ lớn bằng ngón cái, không nói hai lời liền bay đến trên cánh tay Thần Bảo chân nhân, tiếp đó mạnh mẽ một cắn xuống, chui vào bên trong nhục thân Thần Bảo chân nhân.

- Người!

Thần Bảo chân nhân cực kỳ hoảng sợ, đột nhiên thụt lùi hai bước hướng về sau, linh lực toàn thân nhanh chóng toàn bộ hội tụ đến trên cánh tay.

Thanh Liên chân nhân cầm nhẫn trữ vật, cười lạnh một tiếng nói:

- Lâm tiên bối, chỉ hai vạn Linh Tinh liền muốn cầm bảo vật này, người không khỏi quá ngây thơ rồi.

- Bên trong bí cảnh này, nếu những pháp bảo bị hiến tế kia hoàn hảo, lấy ra mười món tám món liền đáng giá hai vạn Linh Tinh, quái thân thể này thôn phệ hơn ngàn kiện, loại bảo vật này có thể nó vô giá, người cho rằng chúng ta ngốc sao?

Thần Bảo chân nhân mặt âm trầm, ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Thanh Liên chân nhân.

Khối lõi kia tiến vào trong cơ thể hắn xong không ngừng thôn phệ tinh huyết cùng linh khí hắn, chỉ bất quá trong chốc lát đã thôn phệ gần một thành linh khí hắn.

- Thanh Liên đạo hữu, người là dạng người gì, ta chẳng lẽ không r

õ ràng sao?

Yên tĩnh phun ra câu nói này xong, Thần Bảo chân nhân nhìn về phía nhẫn trữ vật trong tay Thanh Liên chân nhân.

Trong mắt Thanh Liên chân nhân lóe lên một chút thần sắc hoảng hốt, theo bản năng liền muốn vứt bỏ nhẫn trữ vật trong tay, nhưng không đợi hấn rời tay, bên trong nhẫn trữ vật kia bỗng nhiên phun ra một vệt hắc khí, phá vỡ tất cả phòng ngự quanh thân Thanh Liên chân nhân, cung tạc trên mặt Thanh Liên chân nhân.

- A!

Một tiếng thê lương tột cùng tiếng kêu thảm thiết truyền ra, toàn bộ mặt Thanh Liên chân nhân nháy mắt bị ăn mòn một nửa, lộ ra Bạch Cốt dày đặc bên trong.

- Lão tặc! Không nghĩ tới ngươi âm như thế!

Thanh Liên chân nhân một bên gầm thét một bên nhanh chóng nuốt vào bảy tám viên đan dược, hắc khí trên mặt mới tiêu tan một chút.

Một bên Vô Tâm thánh mẫu nhìn xem một màn này mặc dù có chút bất ngờ, nhưng cũng không có quá mức khiếp sợ, chỉ vội vàng ném nhẫn trữ vật từ Thần Bảo chân nhân nơi đó đạt được đến một bên.

- Tiên tử, nhẫn trữ vật ngươi không vấn đề gì, giờ đây gia hỏa này đã thụ trọng thương, chỉ cần ngươi ta liên thủ bắt hấn lại, ước định phía trước của chúng ta còn giữ lời, đến lúc đó ta sẽ giao toàn bộ thân gia cho ngươi, ta chỉ cần bộ thân thể này!

Thần Bảo chân nhân giọng nói vô cùng nhanh, tuy hấn cố giả bộ ra một bộ bộ dáng không có trở ngại, nhưng một vệt huyết khí như nhuyển trùng đang tạc tại phần cổ hấn lan ra.

- Tiên tử! Lão tặc này cáo già, hắn sẽ cam tâm giao một đời tích sác cho ngươi sao? Ngươi ta liên thủ giết hắn mới là ổn thỏa nhất, đến lúc đó tất cả chiến lợi phẩm ngươi ta chia đều!

Thanh Liên chân nhân bụm mặt quát, khi nói chuyện phía sau hắn đã xuất hiện mười mấy bộ khôi lỗi, trong đó có một bộ thậm chí tỏa ra ngọn sóng Độ Kiếp kỳ.

Vô Tâm thánh mẫu quét mắt hai người một chút, thối lui đến ranh giới trận pháp, hờ hững nói:

- Ăn oán giữa hai người các ngươi ta sẽ không nhúng tay, ta sẽ rời đi.

Dứt lời vậy mà liền muốn chui vào bên trong thông đạo linh lực.

Ầm!

Nhưng nàng mới vừa tiếp xúc đến thông đạo linh lực, toàn bộ trận pháp đột nhiên vỡ vụn ra, biến thành quang vũ thấu trời.

Trong hỗn loạn, Thần Bảo chân nhân đột nhiên đặt ra một pháp bảo loại hình ngọn núi.

Núi này hiện bảy màu, vừa mới bay ra liền đón gió tăng vọt hoá thành hành không lồ ngàn mét.

Cùng lúc đó, thân thể Thần Bảo chân nhân cũng nhanh chóng biến lớn, cũng không lâu lắm liền biến thành to như núi, trọn mắt tròn xoè tựa như kim cương, thuận thế giơ lên cự sơn, lấy xu thế hủy thiên diệt địa hướng phía dưới Thanh Liên chân nhân đập tới.

Thanh Liên chân nhân nhìn xem bóng mờ nhanh chóng biến lớn đứng ở đỉnh đầu, bên trong một con mắt hoàn hảo tràn đầy ngưng trọng.

- Bạo!

Quát khẽ một tiếng, Thanh Liên chân nhân lấy tay chỉ thiên, thân thể Thần Bảo chân nhân cực lớn bỗng nhiên biến thành thân sắc đỏ thẫm, xong vị trí trái tim rầm một tiếng phát sinh bạo tạc kịch liệt, vô số máu tươi phun ra, tại bên trong bí cảnh nhắc lên một hồi huyết vũ.

Thần Bảo chân nhân kêu lên một tiếng đau đớn, hướng về sau lão đảo thụt lùi, tiểu khôi lỗi vừa rồi lặn vào bên trong thân thể kia bạo tạc để nhục thân hắn nháy mắt liền nhận lấy trọng thương.

Bất quá dạng này cũng tốt, đau dài không bằng đau ngắn, nếu để cho tiểu khôi lỗi kia không ngừng thôn phệ linh khí, sẽ càng phiền toái, cuối cùng tại bên trong bí cảnh này không vận dụng được lượng pháp tắc, chỉ có thể dựa vào linh lực cùng thần thông bí thuật.

- Lão tặc, hôm nay liền để ngươi kiến thức một chút Thiên Khôi đại trận của ta!

Thanh Liên chân nhân thừa dịp thời gian này đem tất cả mười mấy bộ khôi lỗi kia đều triệu hoán đến bên cạnh, những khôi lỗi này tạo thành chỗ đứng đặc thù nào đó, vây quanh Thanh Liên chân nhân ở chính giữa.

Xong Thanh Liên chân nhân bay lên trời, hướng về Thần Bảo chân nhân kích xạ mà đi, tại phía sau hắn mười mấy bộ khôi lỗi không ngừng đem linh khí đưa vào trong cơ thể Thanh Liên chân nhân.

Khí tức Thanh Liên chân nhân liên tiếp tăng vọt, nháy mắt gần đến Thần Bảo chân nhân, một thanh trường kiếm bỗng nhiên ra khỏi vỏ, nhắc lên kiếm khí kinh thiên, hướng về thân thể Thần Bảo chân nhân cực lớn kia trầm kích.

Thần Bảo chân nhân giữ vững thân thể, tranh thủ thời gian nâng núi ngăn cản.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang kinh thiên, toàn bộ bí cảnh đều mơ hồ rung động.

- Bọn gia hỏa này không hổ là tu sĩ Độ Kiếp... Cho dù không thể sử dụng lực lượng pháp tắc, cũng không phải Hợp Thể tu sĩ bình thường có thể so sánh.

Trần Trầm vẫn như cũ nằm tại trong trận pháp bí mật quan sát, không dám có chút động đậy.

Giống như hắn đang quan sát còn có Vô Tâm thánh mẫu rời xa chiến trường, nhìn xem hai người ở trên không trung đại chiến, trong mắt nàng không được lóe lên một tia u quang.

Chương 549: Vòng Vòng Đan Xen

Chương 549: Vòng Vòng Đan Xen

- Lão tặc! Chịu chết!

Trên bầu trời còn đang kịch chiến, trường kiếm Thanh Liên chân nhân quét ngang, mười mấy bộ khôi lỗi cũng cầm đủ loại kiếm đá ng vũ khí, trên mình quang mang Linh Tinh lấp lóe, mấy lần công kích liền có Linh Tinh vỡ nát từ trên mình rớt xuống.

Một lát, Thần Bảo chân nhân liền bị đè ở hạ phong.

Thế này sao lại là chiến đấu, quả thực là đang thiêu Linh Tinh! Còn có Thần Bảo chân nhân, gia hỏa này không phải hệ thống nhận định mạnh nhất sao? Như thế nào lại mơ hồ có xu thế chống đỡ hết nổi?

Nhìn lên tình hình chiến đấu bên trong bầu trời, nội tâm Trần Trâm có chút nghi hoặc.

Lại qua mười mấy hơi thở, Thanh Liên chân nhân đã chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, thậm chí chém rụng một cánh tay Thần Bảo chân nhân, xem ra lúc nào cũng có thể triệt để chém giết Thần Bảo chân nhân.

- Tiên tử, hiện tại xuất thủ giúp ta, sau này ta vẫn sẽ đem chiến lợi phẩm phân cho ngươi một nửa như cũ.

Trên bầu trời ngũ khí Thanh Liên chân nhân sục sôi, càng đánh càng hăng.

Phía dưới trong mắt Vô Tâm thánh mẫu lóe lên một tia thần sắc đông tâm, giờ đây Thần Bảo chân nhân đã là nỗ lực hết đà, nàng ra tay giúp đỡ chỉ là dẹt hoa trên gấm mà thôi, chỉ là như vậy, vẫn có thể được phân đến một nửa chiến lợi phẩm như cũ...

Cái này có sao mà không làm?

Duy nhất đáng giá kiêng kị là Thần Bảo chân nhân này sống lâu như vậy, tất nhiên có chút bảo mệnh, đợi một chút nếu có cái phản công điên cuồng trước khi chết gì, nàng sợ rằng sẽ bị thương nặng.

Ngay tại thời khắc nội tâm của nàng do dự, tình huống trên bầu trời đột biến!

Thần Bảo chân nhân đột nhiên té ra hơn mười đạo lưu quang, hướng về khôi lỗi Thanh Liên chân nhân kích xạ đi.

Lộp bộp!

Từng đạo hồ quang bỗng nhiên tràn ngập tại bên trong hư không, sợi tơ linh lực Thanh Liên chân nhân điều khiển khôi lỗi nháy mắt toàn bộ bị những hồ quang này chặt đứt.

Ngoài ra, hồ quang còn thâm nhập vào bên trong khôi lỗi, những khôi lỗi hình người kia trong mắt bắt đầu bắn ra dòng điện, xong như sủi cỏ hướng về phía dưới rơi xuống.

- Lão tặc, ngươi đã sớm đang tính kế ta! Vậy mà đặc biệt chuẩn bị Thần Lô Châu bài trừ khôi lỗi!

Thanh Liên chân nhân nhìn thấy một màn này la thất thanh.

Ánh mắt Thần Bảo chân nhân lạnh lùng, thanh âm khàn khàn nói:

- Cùng ta đấu, ngươi còn quá trẻ, sớm tại thời điểm hơn hai ngàn năm trước nhận thức ngươi, ta liền làm xong chuẩn bị đối phó ngươi, nếu không ngươi cho rằng ta vì sao có thể sống lâu như thế?

- Giờ đây không còn khôi lỗi, ngươi có thể đi chết được rồi.

Thần Bảo chân nhân dứt lời lại lần nữa giương lên cự sơn trong tay, cự sơn bảy màu kia bỗng nhiên bắn ra một đạo quang mang cực kỳ cường liệt, đánh vào trên mình Thanh Liên chân nhân.

Thanh Liên chân nhân căn bản chưa kịp phản kháng, liền bị oanh rơi xuống đất.

Không đợi Thanh Liên chân nhân lấy lại tinh thần, Thần Bảo chân nhân nhảy lên một cái, ôm lấy cự sơn bảy màu, liền hướng về gi

ũa đầu hấn đập xuống.

Phanh phanh phanh phanh!

Liên tiếp thanh âm pháp bảo phòng hộ sụp đổ vang lên, Thần Bảo chân nhân dùng bảy màu cự sơn công kích tuy chậm chạp, nhưng thể không thể đỡ, liên tiếp công phá đủ loại phòng hộ Thanh Liên chân nhân.

- Lâm tiền bối, ngươi hà tất dồn ép không tha! Quái nhục thân kia ta từ bỏ!

Mắt thấy một tầng phòng hộ cuối cùng cũng sắp ngăn cản không nổi, Thanh Liên chân nhân gian khó nói.

- Tiểu tử, việc đã đến nước này, bây giờ nói loại lời này còn hữu dụng sao?

Trong ngực Thần Bảo chân nhân có cái lỗ lớn, thần tình dữ tợn vô cùng, bảy màu cự sơn trong tay bùng lên linh quang, bộ dáng kia rõ ràng là muốn ép Thanh Liên chân nhân thành bánh thịt.

- Ngươi giết ta Tiên Minh sẽ không bỏ qua ngươi! Khắc khắc, thời điểm hôm nay ta nhận thua, ta tại dưới đất chờ ngươi!

Thần tình Thanh Liên chân nhân biến đến mức vạn vẹo dị thường, theo sau thân thể bỗng nhiên bành trướng.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang, thân thể Thanh Liên chân nhân đột nhiên nổ tung, tạo thành sóng xung kích cường đại trực tiếp đánh thân thể Thần Bảo chân nhân giống như núi cao bay ra ngoài.

Ầm!

Sau khi rơi xuống đất, thân thể Thần Bảo chân nhân chậm chậm t hu nhỏ, cuối cùng biến thành bình thường đi tới trước mặt Vô Tâm thánh mẫu.

- Tiên tử, sự tình nơi này chớ có truyền đi, thù lao lúc trước ta đáp ứng cho người ta sẽ giữ lời.

Vô Tâm thánh mẫu nhìn Thần Bảo chân nhân thật sâu một chút, t hản nhiên nói:

- Lâm tiên bối yên tâm, ta không phải một người ưa thích lắm miệng.

- Vậy ta an tâm, ha ha, việc này cũng tràn đầy khó khăn trắc trở, Thanh Liên đạo hữu cùng phân thân tiểu thành chủ bất ngờ vẫn lạc, ta cũng rất bi thương.

Trên mặt Thần Bảo chân nhân tái nhợt lộ ra nụ cười, xong xoay người qua, hướng về Tiên Linh chi khu ngay trung tâm bí cảnh đi tới.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên vang lên thanh âm Vô Tâm thánh mẫu có chút phức tạp.

- Lâm tiên bối, người có phải cũng đã sớm nghĩ kỹ biện pháp đối phó ta, đồng thời chuẩn bị kỹ càng hay không?

Thân hình Thần Bảo chân nhân ngừng lại, thản nhiên nói:

- Tiên tử hà tất nghĩ những việc này? Ta thân là một giới tán tu, muốn sinh tồn, nhất định phải cẩn thận dè dặt.

- Nhìn tới tiên bối thật đã có biện pháp đối phó ta, điều này cũng làm cho ta có chút hiếu kỳ, tiên bối đến cùng chuẩn bị cái dạng thủ đoạn gì?

Vô Tâm thánh mẫu nói xong, toàn bộ bí cảnh đột nhiên chấn động, vô số linh quang phóng lên tận trời, tạo thành một toà cự hình t rận pháp, hoàn toàn phong tỏa Thần Bảo chân nhân tại chính giữ a.

- Lâm tiên bối, đây là ta Thiên Lôì Đồ Thần Trận trong mấy ngày qua bố trí thành, ngươi thấy thế nào?

Thân hình Thần Bảo chân nhân rung động, tiếp đó chậm chậm xoay người qua, biểu lộ hết sức phức tạp.

- Tiên tử, cần gì chứ? Ta không muốn cùng ngươi động thủ.

- Thế nhưng thân thể này ta cũng muốn.

Vô Tâm thánh mẫu yên tĩnh nói ra.

- Thân thể này là nam thân, ngươi đoạt xá không được, muốn để làm gì, chẳng lẽ nhất định muốn một bộ thân thể vô dụng, cùng ta đối nghịch sao?

Thần Bảo chân nhân mặt mũi tràn đầy thần sắc sàù khổ, tựa hồ bất đắc dĩ đến cực điểm.

- Ta không cần, không đại biểu người khác không cần, xin lỗi, Lâm tiên bối, ngươi hôm nay, phải chết!

Chữ chết phun ra, biểu lộ Vô Tâm thánh mẫu bỗng nhiên trở nên hung ác tột cùng, Thiên Lôì Đồ Ma Trận lưu quang lấp lóe, tạo thành trên vạn Thiên Lôì, cùng nhau khóa định Thần Bảo chân nhân.

Thân thể Thần Bảo chân nhân suy yếu run một cái, tiếp đó ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Toàn bộ bí cảnh trời nháy mắt đen lại, vô số hồng vân bắt đầu hươ

ng trung tâm bí cảnh hội tụ.

- Tiên tử, ta trước đó đã tiến vào qua bí cảnh này, ngươi nói ta sẽ không có bất kỳ cái chuẩn bị gì sao? Hồng Liên Nghiệp Hỏa Trận này là chuẩn bị cho ngươi, để bố trí tòa trận pháp này, ta tiêu hơn phân thời gian nửa năm, ngươi xem còn có thể vào mắt ngươi hay không?

Thần Bảo chân nhân dứt lời, bên trên bầu trời bí cảnh xuất hiện chín tòa hồng liên, mỗi tòa hồng liên đều bốc hơi nghiệp hỏa màu đỏ, bao khóa Thiên Lô Đồ Ma Trận tại trong đó.

Thiên Lô không dứt, nghiệp hỏa bốc lên, bên trong bí cảnh nổi nư hư địa ngục.

Vô Tâm thánh mẫu nhìn lên hồng liên nghiệp hỏa bên trong bầu trời, khóe môi hơi nhếch lên.

- Lâm tiên bối, đây là thủ đoạn ngươi đối phó ta? Dùng trận pháp đối phó ta, ngươi không khỏi quá coi thường ta.

Khi Vô Tâm thánh mẫu nói chuyện, chín tòa hồng liên trên bầu trời đột nhiên từng cái nổ tung, biến thành đóm lửa thấu trời, chiếu xuống bên trong bí cảnh, vẫn chỉ còn dư lại lô đình như cũ.

- Trận pháp ngươi bố trí, sớm đã bị ta phát hiện, đồng thời bị ta động tay động chân, giờ đây ngươi còn có thủ đoạn gì nữa sao?

Ngọn lửa thấu trời dần tản đi, Vô Tâm thánh mẫu bình tĩnh nói, giờ này khắc này, nàng đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

Trái lại Thần Bảo chân nhân, thần tình nguyên bản bình tĩnh theo Hồng Liên Nghiệp Hỏa Trận băng tán hoàn toàn biến mất, thay vào đó là mặt mũi tràn đầy âm trầm.

Chương 550: Kinh Sợ Thối Lui.

Chương 550: Kinh Sợ Thối Lui.

- Còn muốn đánh?

Trần Trầm nằm có chút bất đắc dĩ, nhưng trong lòng còn băn khoăn n cổ phân thân chính mình kia.

Nhục thân kia bị Thanh Liên chân nhân thu lại, cũng không biết v ừa rồi có bị nổ phá hay không...

Mặc dù bây giờ đang ở tại bên trong Tiên Linh chi khu nơi này, n hưng Tiên Linh chi khu này chưa chắc dùng tốt a, cũng tỷ như cái sau lưng này, còn sinh trưởng ở trên tảng đá không bóc ra.

...

- Còn mời Lâm tiên bối thử trận!

Vô Tâm thánh mẫu bên kia cũng không nhiều lời, Thần Lôi Đồ M a Trận được linh lực thôi động nháy mắt táo động, ngay sau đó trên bầu trời vô số lôi đình kia như mưa rơi xuống, hướng về Thần B ảo chân nhân đánh tới.

Phanh phanh phanh!

Khu vực chỗ Thần Bảo chân nhân đứng trong nháy mắt liền biến thành hành đất khô cằn, Thần Bảo chân nhân tả xung hữu đột, nhưng lại hướng không thể ra khỏi phạm vi trận pháp ảnh hưởng, tuy có má

y món pháp bảo phòng hộ lợi hại ngăn trở lôi điện, nhưng vẫn phải cứng rắn chịu mấy chục lần, toàn thân đều biến thành cháy đen.

Nhìn thấy một màn này, Vô Tâm thánh mẫu nở nụ cười lạnh, xong xoay người qua, hướng về trung tâm bí cảnh đi tới.

Phía trước Thần Bảo chân nhân cùng Thanh Liên chân nhân đều cách gần quan sát qua cỗ nhục thân đặc thù kia, nhưng nàng còn không dám xem qua.

Về phần đối nàng có phải hữu dụng hay không, nàng cũng không quá mức để ý, cho dù nhục thân kia không đáng một đồng, nàng nên xuất thủ vẫn sẽ xuất thủ.

Chỉ cần Thần Bảo chân nhân cùng Thanh Liên chân nhân vẫn lạc, tất cả nhân trữ vật hai người này khẳng định liền thuộc về nàng, đã đến một bước này, cho dù chỉ là vì thân gia hai người kia, nàng tất nhiên cũng sẽ xuất thủ.

Tu Chân giới là tàn khốc như thế, có đôi khi không cướp đoạt, chỉ là vì không có nắm chắc, hoặc là trong lòng có e dè, nhưng một khi có cơ hội tuyệt hảo, vậy tuyệt đại bộ phận tu sĩ đều sẽ lộ ra một mặt hung tàn.

Nhưng mà, Vô Tâm thánh mẫu mới vừa xoay người, còn chưa đi ra mười bước, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang rung trời, cùng tiếng Thần Bảo chân nhân gầm gừ tức giận!

- Tiện nữ nhân, chết đi cho ta!

Sắc mặt Vô Tâm thánh mẫu bỗng nhiên âm trầm, tất cả pháp bảo phòng hộ đều chuyển dời đến phía sau.

Ầm ầm!

Một giây sau, nàng liền cảm giác được một cỗ lực lượng không gì

sánh kịp va chạm hướng nàng đánh tới, thân thể cả người nháy mắt liền không nhận không chế, lấy tốc độ cực nhanh nhào về phía trước.

Bay ra hơn ngàn mét, đâm vào ở bên trên một tòa trận pháp phía sau, nàng mới ngừng lại được.

Lúc này nàng chỉ cảm thấy linh lực trong cơ thể hỗn loạn, phỏng phát lúc nào cũng có thể bạo tạc, về phần thân thể, càng đến ranh giới sụp đổ.

- Không có khả năng...

Suy yếu thấp giọng hô một tiếng nàng ngoảnh lại nhìn về phía xa xa, chỉ thấy mái đầu Thần Bảo chân nhân bạc trắng loạn vũ như là Phong Ma, trong mắt tràn đầy thần sắc đỏ tươi, khóe mắt càng mờ hồ có xu thế nứt ra.

Đáng sợ hơn là khí tức trên người hắn, cường thịnh đến cực điểm, còn phải mạnh hơn so thời điểm đỉnh phong bảy tám phần, về phần Thần Lôì Đồ Ma Trận, lại bị hắn cứ thế mà oanh mở.

- Thời điểm lão phu tại tu chân giới ngang dọc người còn chưa ra đời đâu, tính toán đến trên đầu lão phu, người thật sự là không biết sống chết!

Thần Bảo chân nhân gầm thét một tiếng, thân hình lóe lên đã đến trước mặt Vô Tâm thánh mẫu.

Trên mặt Vô Tâm thánh mẫu lộ ra vẻ kinh hoảng, tranh thủ thời gian lấy ra mấy pháp bảo phòng hộ cản trở, đồng thời lấy ra một trụ cột quyền trục.

- Lão tặc, thù này ta sẽ báo!

Dứt lời quyền trục kia mãnh liệt mở ra, một cỗ lực lượng không g

ian kỳ dị truyền ra, liền đem nàng trực tiếp quán vào trong đó, biến mất tại bên trong bí cảnh.

Thần Bảo chân nhân một kích đánh vào chỗ trống, không cam lòng ngửa mặt lên trời cuồn hồng vài tiếng, xong khí thể toàn thân bắt đầu giống như thủy triều rút đi, cũng không lâu lắm liền biến thành một kẻ thân thể còng xuống, trên mặt che kín da đồi mồi, già nua đến cực hạn, phảng phất lão giả lúc nào cũng có thể sẽ xuống mồ.

- Người thắng lợi sau cùng là ta.

Lắm bẫm nói nhỏ hai câu, hẩn chậm chậm đi tới địa phương Thanh Liên chân nhân tự bạo, tiếp đó tìm được nhẫn trữ vật Thanh Liên chân nhân.

Trước tiên không xem xét bên trong nhẫn trữ vật có bao nhiêu thứ, mà chỉ lấy Thi thể phân thân Trần Trầm ra ngoài.

- Tiểu thành chủ, người đi ra a, bên trong bí cảnh này từ đầu đến cuối cũng không có xuất hiện ngoại địch gì, người làm sao lại vẫn lạc? Tuy ta không biết người dùng thủ đoạn gì, trốn ở đâu, nhưng người là đệ tử Thiên Ma thành chủ, đi vào vẫn chỉ là một bộ phận thân, ta tuyệt đối không thể nào ra tay với người.

Thần Bảo chân nhân nói xong câu đó, rơi vào trầm mặc, toàn bộ bí cảnh đều yên tĩnh trở lại.

Nhưng mà, thẳng đến qua vài phút, cũng không có đạt được bất kỳ đáp lại nào.

Thần Bảo chân nhân không có nói tiếp cái gì, mà chỉ khom người xuống kéo lấy phân thân Trần Trầm đi tới vị trí Tiên Linh chi khu trung tâm nhất bí cảnh.

Cặp mắt đục ngầu nhìn về phía Tiên Linh chi khu, xong đột nhiên

nở nụ cười.

- Tiểu thành chủ, người mặc dù chỉ là Hợp Thể tu sĩ, nhưng ta cũng nghiên cứu qua người, người có lẽ đã trốn bên trong cái này a?

Dứt lời, hất lộ tay ra, liền muốn điều tra tình huống Tiên Linh chi khu.

Đúng lúc này, Tiên Linh chi khu đột nhiên đưa ra tay, ngăn trở tay hắn.

- Tiểu thành chủ, người quả nhiên tại bên trong!

Trên mặt Thần Bảo chân nhân lộ ra một cái thần tình cổ quái.

- Tiểu thành chủ, ta không muốn cùng người là địch, thân thể này nhường cho ta, những vật khác nơi này người có thể mang đi.

Trần Trầm mở mắt, không có nói bất luận lời nói gì, chỉ để cho mình ánh mắt hiện ra càng lãnh khốc, càng vô tình một chút.

- Còn giả vờ với lão phu! Tiểu thành chủ, người quá tham, vậy cũng đừng trách lão phu không khách khí!

Thần tình Thần Bảo chân nhân bỗng nhiên dữ tợn, ngay sau đó một đạo uy áp thần thức cường đại liền hướng về Trần Trầm nghiền ép qua.

Tu sĩ cấp cao đối phó tu sĩ tu vi yếu một chút, dùng tốt nhất chính là thần thức công kích, mà đối phó phân thân khôi lỗi càng là như vậy.

Bởi vì thần thức bên trong phân thân cùng khôi lỗi bình thường đều rất yếu, cũng như lúc trước hắn dùng sấm sét kèm theo thần thức cực mạnh trùng kích tới đối phó khôi lỗi Thanh Liên chân nhân.

Ánh mắt Trần Trầm lóe lên một cái, chỉ hơi hơi hoảng hốt chốc lát, cũng không nhận được ảnh hưởng quá lớn.

Vừa mới thôn phệ lực lượng thần thức bên trong Tiên Linh chi khu thai nghén này, trình độ thần thức phân thân hắn đã gần như tiêu chuẩn Độ Kiếp, thần thức Thần Bảo chân nhân này trùng kích không yếu, nhưng còn chưa tới mức độ trực tiếp diệt sát hắn.

- Người không phải tiểu thành chủ! Người là linh thức tự nhiên sinh ra bên trong thân thể này!

Thần Bảo chân nhân thấy vậy hướng về sau lão đảo thật lùi hai bước, trong mắt xuất hiện vẻ tuyệt vọng.

Tuy hắn từng nghĩ tới loại tình huống này, nhưng loại tình huống này cũng là hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Bởi vì không biết đại biểu không cách nào khống chế, ví dụ Thanh Liên chân nhân, Vô Tâm thánh mẫu, Trần Trầm, hắn cũng đã có nghiên cứu, nhưng thân thể kỳ lạ vậy, hắn hoàn toàn không hiểu rõ.

Mặc dù dạng này, khi hắn nhìn đến cỗ thân thể này trước tiên, vẫn lựa chọn đi đánh cược một keo, đánh bạc hắn có thể chiếm cứ thân thể này, giành lấy cuộc sống mới.

Tất nhiên, khi đó Thanh Liên chân nhân trước tiên chất vấn, hắn cũng như tên đã trên dây không phát không được.

Không nghĩ tới, tình huống bết bát nhất lại phát sinh, thân thể này thật có vấn đề... Vậy như thế nói đến, phân thân Trần Trầm kia hắn là bị thân thể quái dị này đánh chết?

- Người rút cuộc là thứ gì?

Thần Bảo chân nhân tuyệt vọng quát.

Giờ đây bày ở trước mặt hắn còn có hai con đường, thứ nhất, không thềm đếm xỉa binh giải thân thể tàn phế này, tiếp đó Nguyên T hàn xông vào trong thân thể quái dị, thử nghiệm đoạt xá, liều tử sinh lại.

Thứ hai, cầm chiến lợi phẩm Thanh Liên chân nhân thoát thân.

Hồng!

Đáp lại hắn là một tiếng gào thét khủng bố tột cùng, thanh âm kia truyền khắp toàn bộ bí cảnh, như là Ma Vương gì sắp xuất thế vậy.

Ngay sau đó, một đôi mắt rét lạnh liền nhìn về phía hắn.

Trong mắt có khát máu kia, có khát vọng, có miệt thị, còn có điên cuồng hủy diệt hết thảy!

- Dai!

Quái dị thân thể không biết rõ phun ra một chữ gì, xong mãnh liệt đứng lên, tính cả đá dưới thân vách cũng một chỗ dựng nên, hướng về Thần Bảo chân nhân vọt tới, những nơi đi qua nhấc lên từng đợt gió lốc, khí thế kinh người tột cùng.

Thần Bảo chân nhân thấy thế kinh hãi, trong chốc lát liền làm ra quyết định chạy trốn, cắn răng, đột nhiên thôi động bí thuật, quay người liền bay, nháy mắt liền biến mất ở bên trong bí cảnh.

Chương 551: Tiên Khí.

Chương 551: Tiên Khí.

- A ô!

Gào thét bên trong bí cảnh duy trì liên tục trọn vẹn một khắc đồng hồ.

Một khắc đồng hồ sau, bí cảnh cũng bị phá hư không còn hình dáng, Trần Trầm mới ngừng lại, đặt mông ngồi trên mặt đất.

Diễn càng giống thật một điểm, hắn trọn vẹn đã diễn một khắc đồng hồ, quý kê lâu như vậy, hắn cũng cảm thấy chính mình rất giống bệnh nhân bệnh nặng nhất tại bên trong bệnh viện tâm thần.

Bất quá còn tốt, không có người biết việc này.

Nghĩ đến một màn vừa mới phát sinh, hắn không khỏi cảm thấy có chút im lặng.

Hắn nghĩ qua cùng Thần Bảo chân nhân đại chiến một trận, cũng từng nghĩ tới kéo lấy Tiên Linh chi khu này chạy trốn, nhưng duy chỉ có không nghĩ tới tạm thời khởi ý quý kê hai tiếng, thả ra uy áp vậy mà liền hù Thần Bảo chân nhân chạy.

- Lão gia hỏa này cũng thật sự là, nếu một đường đi đến, đánh bạc đến cùng, nói không chừng còn có thể cùng chính mình tranh Tiên Linh chi khu này một chuyến.

- Không nghĩ tới đã đi tới một bước này, còn thiếu chút nữa là thất bại, hắn vậy mà sợ, thật không biết nói hắn cái gì nữa.

Bất quá tỉ mỉ nghĩ lại, lão gia hỏa này cuối cùng lựa chọn như thế

cũng có thể thông cảm được.

Phía trước lão gia hỏa này vì sao dám xuất thủ với Thanh Liên chân nhân?

Bởi vì vô luận là Thanh Liên chân nhân hay là Vô Tâm thánh mẫu, đều bị hắn nghiên cứu triệt để, hắn chỉ cần xuất thủ, chí ít có chín mươi phần trăm chắc chắn bắt lại hai người này.

Nhưng đối mặt Tiên Linh chi khu quý gào thì sao?

Hắn không có bất kỳ nắm chắc gì, thần thức công kích phát hiện lực lượng thần thức trong thân thể quái dị không yếu hơn hắn, nếu thật xông vào tranh đoạt thân thể, khả năng hắn vẫn lạc sẽ lớn một chút, cuối cùng hắn trải qua hai trận đại chiến, còn nuốt đan dược đặc biệt.

Loại tình huống này, hắn cũng không dám đánh bạc.

Xét đến cùng, là người này làm người quá dè dặt, dè dặt có chút quá độ.

Bởi vì dè dặt, hắn có thể sống đến bây giờ.

Cũng bởi vì dè dặt, tu vi hắn dừng bước tại bước này, không cách nào tiến hơn một bước.

- Ha ha, đã giảm bớt một trận đại chiến, về sau vẫn nên phòng bị những lão gia hỏa này chút, từng tên, suy nghĩ thật nặng.

Trần Trầm lắc đầu cười khẽ, xong đứng lên.

Vách đá phía sau kia còn tại bên trên Tiên Linh chi khu này, không có dấu hiệu bóc ra.

Bất quá lúc này không phải lúc suy nghĩ, nhanh chóng thu thập hi

ện trường một chút, đem phân thân chính mình ban đầu cất kỹ, Trần Trầm liền bay ra bí cảnh.

Bên ngoài bí cảnh hoàn toàn yên tĩnh, không có bất kỳ người nào, toàn bộ cả một nhóm đệ tử Thần Bảo chân nhân cũng đều không thấy bóng dáng, rất hiển nhiên tất cả đã trốn đi.

Trần Trầm vui như thế, tùy ý chọn phương hướng bay vạn dặm, hẳn tìm một chỗ sơn động trốn vào, bắt đầu nghiên cứu Tiên Linh chi khu này.

Lần này tiến vào bí cảnh, hấn thu hoạch lớn nhất chính là Tiên Linh chi khu này, các loại nhân trữ vật khác đều bị Thần Bảo chân nhân vơ vét, hấn không có đạt được một tơ một hào.

Tất nhiên, hấn đối những cái kia cũng không cảm thấy hứng thú, trong nội tâm mong đợi nhất là Tiên Linh chi khu này.

Đầu tiên, khảo nghiệm đầu tiên là tốc độ hấp thu linh khí.

Tùy ý hút một thoáng linh khí bốn phía, tình huống trong tưởng tượng hút bao nhiêu liền tiêu hóa bao nhiêu chưa từng xuất hiện, ngược lại những linh khí này vào thân thể xong, như là đi ngang qua sân khấu lại đẩy ra ngoài.

Cái tình huống này như thế nào? Thân thể này chẳng lẽ không thể tu luyện? Vậy kinh mạch tốt như thế có tác dụng gì?

Trần Trầm mò kinh mạch bên trên cánh tay một cái có chút kinh ngạc, không cam tâm lại lấy ra một ít linh thạch hấp thu, kết quả Linh Thạch tại trong tay Tiên Linh chi khu vậy mà như là tảng đá phôi thông, căn bản không hấp thu được.

Trần Trầm không tin quỷ quái, lại lấy ra một chút Linh Tinh phẩm chất cực cao, hút nửa ngày, lần này cuối cùng hút chút gì đó, quang mang Linh Tinh trở nên mờ đi một tia, trong cơ thể dường như

cũng nhiều một cỗ khí lưu màu trắng.

Cảm giác kia có chút giống vừa bước vào con đường tu chân, lần đầu tiên cảm ứng được thiên địa linh khí, khiến Trần Trầm khóc không ra nước mắt.

Thời gian lúc trước mới vừa thu được phân thân hắc hắc tốt xấu cũng có được tu vi Luyện Hư, thân thể này liền trực tiếp để hắc trùng tu?

Chỉ có thể hấp thu Linh Tinh, đồng thời tiến độ trùng tu cực kỳ chậm chạp, vậy muốn thân thể này có tác dụng gì? Nhàn rồi nhưc cả trướng sao?

Nghĩ tới đây, hắc nóng lòng tại chỗ nhường cái gọi Tiên Linh chi khu này cho Thần Bảo chân nhân.

Thầm mắng một hồi xong, Trần Trầm tiếp tục nghiên cứu thân thể này, nhường đi ra cũng chỉ nói như vậy mà thôi, thứ này nếu tên là Tiên Linh chi khu, vậy cũng không thể nào là đồ bỏ được, ôm dạng tâm thái này, cũng không lâu lắm, hắc cuối cùng phát hiện đầu mối.

Nói đúng ra là cỗ bạch khí trong cơ thể kia dường như không tầm thường.

Bạch khí kia dường như không phải linh khí...

Cẩn thận cảm ứng một phen từng tia từng tia bạch khí chảy xuôi bên trong kinh mạch, trong mắt Trần Trầm lóe lên một đạo tinh quang.

Xong hắc liền dùng đến bạch khí sử một chiêu vừa tiểu hỏa cầu thuật thời gian bước vào con đường tu chân học tập.

Vọt lên!

Một tiếng vang nhỏ, đầu ngón tay dưng lên một tia hỏa diễm, ngọn lửa này toàn thân trắng nõn, cho Trần Trầm cảm giác hoàn toàn khác cùng linh hỏa phổ thông, so với linh hỏa phổ thông, ngọn lửa màu trắng này có cỗ vận vị nói không nên lời.

Đây là...

Trần Trầm líu ríu một tiếng, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một kiện pháp bảo bỏ hoang, phóng tới bên trên hỏa diễm.

Ngay sau đó cảnh tượng kỳ dị phát sinh, bảo vật kia rất nhanh mẽ đi, xong liền như là phạm vật trực tiếp bắt đầu cháy rùng rục, cũng không lâu lắm vậy mà liền hoàn toàn biến thành tro tàn.

Đây không phải là linh khí, là Tiên khí?

Nháy mắt Trần Trầm tỉnh ngộ lại.

Tiên Linh chi khu không hấp thu linh khí, vậy hấp thu cái gì? Chẳng lẽ phải là Tiên khí sao?

Khó trách bên trong Linh Thạch không có, bên trong Linh Tinh cũng vền vện có một tia như thế!

Nguyên lai là Tiên khí!

Vậy trong tay hắn cái này chẳng phải là Tiên hỏa sao?

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm tranh thủ thời gian thu pháp thuật, nội tâm bất tri bất giác đã trở nên lửa nóng.

Tiên khí... Tiên hỏa, hắn chiếm cứ thân thể này, trực tiếp thành tiên nhân?

Thừa dịp trong cơ thể còn có một tia khí lưu màu trắng, Trần Trầ

m kêu gọi Vạn Hóa Thần Phong ra, quán chú một tia khí lưu màu trắng kia đi vào.

Vù vù!

Một tiếng ngâm khẽ.

Vạn Hóa Thần Phong vậy mà kịch liệt rung động, bắt đầu truyền đạt cho Trần Trầm một loại cảm xúc cực kỳ vui sướng, trừ cái đó ra, chỗ mũi nhọn Vạn Hóa Thần Phong bắt đầu bạch quang mờ mờ ịt.

Trần Trầm nắm chặt Vạn Hóa Thần Phong, một kiếm này mặc dù không có vung ra, nhưng hẳn có thể cảm giác được nếu vung một kiếm này ra, uy lực kia chắc chắn cực kỳ kinh người.

Về phần thuật pháp khác, không có cách nào thử, bởi vì khí lưu màu trắng trong cơ thể hẳn đã tiêu hao hầu như không còn.

Đáng tiếc là Chân Linh giới này không có thổ nhượng Tiên Nhân trưởng thành, trong không khí cũng không có một tơ một hào Tiên khí, hẳn chỉ có thể từ bên trong Linh Tinh mới có thể thu được từng chút một bổ sung.

Giờ này khắc này nội tâm Trần Trầm khá phức tạp, cao hứng vô cùng, nhưng lại không biết đến cùng đang cao hứng cái gì.

Vậy tâm tình liền giống như đúc một người khổ tu mười năm, rốt cục học được kỹ năng Đồ Long, đột nhiên ý thức đến thế gian này không có rỗng.

- Tác dụng Tiên Linh chi khu khẳng định không chỉ ở đây, ta vẫn phải chậm rãi nghiên cứu.

Trần Trầm an ủi bản thân một câu, lại thử nghiệm vận dụng lực lượng pháp tắc.

Cũng may khơi thông lực lượng pháp tắc mười điểm thông thuận, muốn thông thuận hơn phân thân trước đó rất nhiều, vận dụng thật giống như ăn cơm đi tiểu tự nhiên mà như vậy.

Chỉ điểm tiến bộ ấy, liền đủ để cho sức chiến đấu hấn tăng lên rất nhiều.

Chương 552: Vượt Giới.

Chương 552: Vượt Giới.

Bất quá còn có một điểm để Trần Trầm mười điểm cảm thấy đau đầu, đó là vách đá cực lớn phía sau kia, hiện tại cũng không có một tia dấu hiệu bóc ra, hấn cũng không dám cứng rắn lôi ra, sau này đi lại nhất định phải công vách đá cực lớn này.

Tuy trọng lượng vách đá này đối với hấn tới nói không tính là cái gì, nhưng công thứ này như rùa đen đi tới đi lui bên ngoài, cũng đã là vấn đề a.

Chần chờ hồi lâu, Trần Trầm vẫn không xử lý được vách đá kia, càng không có Nguyên Thần xuất khiếu trở lại trong thân thể nguyên lai, mà chỉ ở trong núi này bắt đầu thích ứng đứng lên.

Phải biết thích ứng một thân thể cần thời gian, nếu nhiều lần hoán đổi thân thể, đến lúc đó chỉ sẽ khiến cho hai bên đều không thích ứng.

...

Cùng lúc đó, tại bên trong địa cung hãn hải đại sa mạc, bản thể Trần Trầm hít sâu một hơi.

Muốn dùng sinh chi pháp tắc ma diệt tịch diệt pháp tắc Thiên Hạc, đây không phải là sự tình một sớm một chiều, tình huống hãn nghị nơi ngôi dưỡng sức trạng thái tinh thần cực giai đại khái có thể không ngủ không nghỉ thôi động sinh chi pháp tắc ba ngày, sau đó phải hoàn chỉnh nghỉ ngơi hai ngày, mới có thể khôi phục trạng thái to àn thịnh.

Cứ như vậy năm ngày một cái tuần hoàn, trong bất tri bất giác đã duy trì liên tục mười cái tuần hoàn, nhưng tịch diệt pháp tắc Thiên Hạc mới có từng tia bị lay động.

Muốn ma diệt, còn không biết phải ngày tháng năm nào.

Nói thật, Trần Trầm loại tu sĩ trẻ tuổi làm loại chuyện này sẽ tương đối tiêu hao kiên nhẫn.

- Lấy thực lực ngươi bây giờ, muốn đạt tới ta yêu cầu, chỉ cần chờ vài gian trăm năm.

Thiên Hạc tựa hồ nhìn ra Trần Trầm đang suy nghĩ gì, từ tốn nói.

Ngữ khí nghe có chút an ủi, bất quá Trần Trầm chịu đựng đả kích cũng càng lớn.

Đối với những Chân Linh này tới nói trăm năm tự nhiên không tính là cái gì, nhưng đối với hãn tới nói, tới bây giờ còn không sống đến trăm năm đâu.

Không muốn nâng lên cái đề tài này, Trần Trầm hỏi tới sự tình có liên quan với phân thân bên kia.

- Thiên Hạo tiên bối, ta có thể hướng người thỉnh giáo một vấn đề hay không?

- Người nói.

Thiên Hạo đã sớm thành thói quen Trần Trâm thường xuyên đặt câu hỏi, cho nên cũng không có cự tuyệt.

- Cái Chân Linh giới này, có tiên nhân sao?

Trần Trâm hỏi.

Thiên Hạo nghe đến đây nhíu mày một cái nói:

- Tiên Nhân? Khó nói, Chân Linh giới quá lớn, Tiên Nhân Tiên giới đến cùng có cái dạng bản sự gì, ta cũng không rõ ràng lắm, nói không chừng cũng có thể tùy ý Hạ giới.

- Bất quá ta sống nhiều năm như vậy, cũng chưa từng gặp qua Chân Tiên.

Nghe được đáp án này, trong lòng Trần Trâm lẩm bẫm.

Chỉ sợ Thiên Hạo sống mười vạn năm trở lên, cái này cũng chưa thấy qua Tiên Nhân, thế gian này xác suất có Tiên Nhân sẽ cực nhỏ.

- Tiên bối, thể chất tu sĩ có tốt hơn so với Tiên Thiên đạo thể sao?

Trần Trâm lại hỏi.

- Càng tốt hơn Tiên Thiên đạo thể? Trước đây thời gian thông đạo phi thăng không có bế tắc, dường như từng có, hiện tại chỉ sợ không có.

- Vì sao thời gian không có bế tắc mới có?

- Ha ha, vấn đề hôm nay người cũng thật là nhiều, lúc trước Tiên giới liên thông Chân Linh giới, có Tiên khí tràn lan đến Chân Linh giới, chịu Tiên khí ảnh hưởng, tự nhiên sẽ sinh ra một chút thể cật kỳ quái.

Thiên Hạc nhạt cười nói, một đôi mắt nhìn thẳng Trần Trầm, tựa hồ muốn xem thấu nội tâm Trần Trầm.

Trần Trầm tranh thủ thời gian cúi đầu, Thiên Hạc này có thể xem thấu suy nghĩ người khác, cũng không phải chỉ nói suông, là thật có thể xem thấu, cho nên không nên cùng nó đối mặt mới là tốt nhất.

- Tiên bối, Tiên khí là cái gì? Giờ đây Chân Linh giới này còn có vật này sao?

Tuy không đối mặt cùng Thiên Hạc, nhưng Trần Trầm không nhịn được muốn hỏi.

- Tiên khí là một loại năng lượng phẩm chất cực kỳ cao, phạm nhân ăn thông qua đồ ăn đạt được lực lượng, tu chân giả thông qua linh khí đạt được lực lượng, mà Tiên Nhân thì thông qua Tiên khí đạt được lực lượng.

- Ở giữa ba cái này là tầng tầng lần lượt tiến lên, phạm nhân nếu hút một luồng linh khí, vậy liền có khả năng có thể bước vào con đường tu chân, nếu mà hút một luồng Tiên khí, chỉ sợ một đời không ăn không uống, cũng có thể vô bệnh vô tai.

Thiên Hạc nói lời ít mà ý nhiều, Trần Trầm khẽ gật đầu.

- Đến loại cảnh giới sư phụ người kia, thực lực thăng hay không thăng cũng không còn quan trọng nữa, nếu thông đạo phi thăng không bị ngăn chặn, chỉ sợ hấn đã phi thăng.

- Giờ đây hẳn còn muốn tăng thực lực lên, vậy chỉ có thể dựa vào Tiên khí.

Thiên Hạt một bên nói một bên lấy ra một khối Linh Tinh, rầm một tiếng trực tiếp bóp nát, xong phun ra một hơi, linh khí bên trong Linh Tinh kia nháy mắt liền bị xua tán, chỉ còn lại có một tia bạch khí còn trong không khí phiêu đảng.

Trần Trầm nhận thức bạch khí này, chính là Tiên khí.

- Linh Tinh thành hình cực chậm, Linh Tinh hiện tại đều là Linh Thạch thời điểm thông đạo phi thăng cũng không bị chặn, cho nên trong đó ẩn chứa một tia Tiên khí.

Mà đồng dạng Linh Thạch, cực ít ẩn chứa Tiên khí, vì chúng nó t hành hình tại sau khi thông đạo phi thăng bị ngăn chặn.

Thiên Hạt dứt lời há miệng ra, nuốt sơi Tiên khí kia xuống.

- Nguyên lai là dạng này!

Trần Trầm triệt để minh bạch, Linh Tinh giá trị cao như vậy, chỉ sợ thoát không khỏi liên quan cùng cái này.

Bất quá còn tốt, bên trong Chân Linh giới cường giả như Thiên Ma thành chủ cùng Thiên Hạt vậy cũng không nhiều, nếu không như cầu càng lớn, đến lúc đó Linh Tinh sẽ quý như bầu trời.

...

Một bên khác, Hoàn Đoạn ma tông.

Lúc này đệ tử Hoàn Đoạn ma tông đã sớm toàn bộ bị di chuyển ra ngoài, trú đóng ở nơi này là tinh nhuệ bản bộ mấy đại siêu cấp tông môn, tuyệt đại bộ phận tu vi đều tại Hợp Thể trở lên.

Mà tại phía trước hắc động thông hướng đại thế giới khác kia, lại có một nam một nữ ngồi xếp bằng.

Một nam một nữ này thoạt nhìn đều có chút trẻ tuổi, nam khuôn mặt góc cạnh phân minh, toàn thân trên dưới không có bất kỳ khí tức gợn sóng gì, bất quá lại cho người ta một loại cảm giác giống như núi cao dày nặng.

Nữ tử toàn thân áo bào đỏ, khóe mắt thật dài, trên mặt có chút đờ ờng vân kỳ dị màu đỏ, thoạt nhìn phi thường yêu dị.

Hai người này là thống soái Thiên Ma thành cùng Tà Thần điện trú đóng ở nơi này, tu vi Đại Thừa kỳ, chính là cường giả tiếng tăm lừng lẫy một giới này.

Nhất là nam tu sĩ, càng được ca tụng là người nhục thân tối cường đại nhất một giới này loại trừ Thiên Ma thành chủ ra, trừ cái đó ra, hẳn còn ở thứ nhất Luyện Khí bảng, kiếm chủ Bất Diệt Kiếm Vạn Hóa Chân Long.

Mặc dù là thế hệ tu sĩ Đại Thừa tuổi trẻ, nhưng thực lực chân chính của hắn đã đủ để cùng sánh ngang mấy người cao cấp nhất một giới này.

Vù vù!

Hai người đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa tu luyện, hắc động đột nhiên chấn động lên, ngay sau đó một đạo thanh âm khàn khàn theo bên trong hắc động truyền tới.

- Một cái không gian thông đạo, hai tên Đại Thừa tu sĩ trông coi, tu sĩ Chân Linh giới các ngươi nhất gan sao như vậy?

Một nam một nữ hai tên Đại Thừa đồng thời mở mắt, nhìn về phía hắc động.

Trong mắt mam tu sĩ hiện lên một tia sáng, bình thân nói:

- Thực lực của ta thấp kém, cho nên gia sư mới để cho ta tới giữ cửa.

Nữ tu nghe đến đây che miệng cười duyên nói:

- Tiểu nữ tại trong tông môn đắc tội người, lại chỉ là bình hoa vô dụng, cho nên mới bị phái đến nơi này.

Thanh âm khàn khàn trong hắc động nghe đến đây cười lạnh hai tiếng, trả lời:

- Vậy liền để người có thể nói chuyện ở các người một giới này đến đây đi, Minh Uyên giới chúng ta có chuyện thương lượng cùng các người.

- Người có chuyện trước tiên có thể nói với ta, nếu ta cảm thấy có thể, tá sẽ thông bẩm sư phụ.

Nam tu sĩ không nóng không vội, từ tốn nói.

- Ha ha, nói với người? Lão phu cũng không rảnh rồi lãng phí thời gian này.

Sau khi thanh âm khàn khàn kia truyền ra, động khẩu hắc động bỗng nhiên biến lớn một chút, sau đó một đạo u quang từ đó bắn ra, ngay sau đó một bóng người liền như thế đột ngột xuất hiện tại trước mặt một nam một nữ hai người tu sĩ.

Chương 553: Vách Đá Chí Bảo.

Chương 553: Vách Đá Chí Bảo.

Toàn bộ thân thể bóng người này bao phủ tại bên trong sương mù, không thấy rõ khuôn mặt, mới vừa gia nhập Chân Linh giới, hần đầu tiên là hít vào một hơi thật dài.

Về phần một nam một nữ hai người tu sĩ kia đã sớm đứng lên, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

- Lối đi này vậy mà đã đủ để cho người thông qua?

Nữ tu sĩ kinh ngạc nói.

- Ha ha, linh thể phân thân ta mà thôi, bất quá cũng sắp có thể thông qua được rồi, hai người tiểu bối các người trở về gọi trưởng bối có thể quyết định đến đây, sự tình nơi này các người không quyết định được.

Thân ảnh mơ hồ kia cười khẽ một tiếng, ngữ khí mùi điếm thản nhiên.

- Ta muốn hỏi, các hạ tại Minh Uyên giới là thân phận gì?

Nam tu sĩ dò hỏi.

- Ta là đại trưởng lão Thiên Minh tông Minh Uyên giới...

Hần vừa dứt lời, bên trong cả ngọn núi đột nhiên truyền đến một tiếng long ngâm.

Ngang!

Gió bão kịch liệt đánh tới, ngọn núi trực tiếp vỡ nát thành bột mịn

n, ngay sau đó một chuỗi cự kiếm lôi cuốn xu thế khai thiên tích địa hướng về thân ảnh mơ hồ chém qua, bên ngoài kiếm thể, có một đầu nộ long gào thét, kiếm còn chưa tới, nộ long đã mở ra miệng rộng, thôn phệ cái thân ảnh mơ hồ kia đến trong miệng.

Một nhóm tu sĩ trần thủ ngoại giới nhanh chóng kết một cái đại trận, để phòng ngừa bị dư ba chiến đấu tác động đến.

Trận chiến đấu này đến đột nhiên, kết thúc cũng nhanh.

Một khắc đồng hồ sau, Hoàn Đoạn ma tông liền triệt để khôi phục bình tĩnh, bất quá lúc này địa phương phạm vi ngàn dặm Hoàn Đoạn ma tông đã triệt để biến thành phế tích.

...

Một tháng sau.

Trần Trầm nhìn vách đá trước mặt một chút, trong mắt tràn đầy vẻ vui thích.

Qua một tháng tìm tòi, hẳn cuối cùng am hiểu Tiên Linh chi khu này, tiêu hao mấy ngàn Linh Tinh xong, hẳn tại thể nội cất giấu không ít Tiên khí.

Những Tiên khí này phảng phát dinh dưỡng đối với thân thể này, sau khi hoàn toàn hấp thu Tiên khí xong, thân thể này rốt cục Thành thực.

Một sát na biến hóa kia để vách đá phía sau tự nhiên bóc ra không nói, toàn bộ thân thể còn phát sinh biến chất.

Loại đột ngột thuế biến kia để Trần Trầm phảng phát về tới một đêm lúc trước vừa bước vào Tu Chân giới, từ phạm thể lột xác thành Tiên Thiên linh thể kia.

Đúng, biến hóa lớn như vậy.

Nghiêm chỉnh mà nói, khoảng cách Tiên Linh chi khu cùng Tiên Thiên linh thể so với khoảng cách Tiên Thiên linh thể cùng phạm thể còn muốn lớn hơn một chút.

Trần Trầm đứng lên, hít sâu một hơi, trong mắt hấn, pháp tắc Chân Linh giới này trở nên không thần bí như trước, tựa hồ chỉ cần hơi cố gắng một thoáng, liền có thể được đến.

Nếu như nói phía trước cảm ngộ thiên địa pháp tắc, như là học sinh tiểu học kiếp trước nhìn tài liệu giảng dạy cao trung.

Vậy bây giờ là học sinh tiểu học nhìn tài liệu giảng dạy trung học, tuy không tới mức độ trực tiếp liền biết, nhưng chỉ cần hấn muốn, đồng thời trả giá thời gian nhất định, liền có thể lĩnh ngộ.

Trước đây lực lĩnh ngộ hấn cỡ nào?

P phía trước cảm ngộ pháp tắc, thực ra không tính cảm ngộ pháp tắc, mà là pháp tắc đang chọn chính mình, có thể cảm ngộ một loại pháp tắc nào đó chính mình nói không tính, phải xem lão thiên gia.

Hiện tại hấn cảm giác có thể chọn một chọn hai.

Về sau phân thân này chuyên tu lực lượng pháp tắc, bản thể phụ trách Luyện Thể, cả hai liên thủ, tương lai Chân Linh giới này còn có ai là đối thủ của ta?

Trần Trầm lấy tay chỉ thiên lớn tiếng hô to, trong nội tâm mười điềm hài lòng.

Tuy hấn không biết Tiên Thiên đạo thể là cái dạng gì, nhưng hấn biết chắc không sánh được Tiên Linh chi khu.

Thiên phú cái phân thân này của hấn, chỉ sợ là đệ nhất Chân Linh giới này!

Thừa dịp chung quanh không có người, tự kỷ một lát, Trần Trầm nhìn về vách đá phía bên chân.

Vách đá này dài năm mét, rộng ba mét, thoạt nhìn giống như một mặt tường cẩm thạch, thời gian lúc trước cũng lên người hấn nong lòng muốn đập thứ này thành bột mịn.

Nhưng giờ đây thật bóc ra, hấn lại chần chờ.

Cuối cùng bên trong vách đá này có thể sinh ra Tiên Linh chi thể, chắc chắn không phải tảng đá phổ thông gì.

- Hệ thống, vật liệu trân quý nhất ở phụ cận đâu?

- Vách đá xen lẫn Tiên Linh chi khu dưới chân Kí chủ, chung thiên địa linh tú, chính là chí bảo vô giá!

- Ai u mẹ nó! Chí bảo vô giá!

Hệ thống rất ít đánh giá cho một kiện vật liệu như thế, cho dù đạt được thần kim, đạt được Âm Dương cung, nó cũng không nói là chí bảo vô giá a.

Lúc trước tìm tới Tiên Thiên linh quả, nói một lần là chí bảo vô giá, nhưng vô giới chí bảo cùng vô giá chí bảo vẫn có khác biệt.

Trong nội tâm Trần Trầm càng vui sướng, ngoắc ngoắc tay, vách đá trên mặt đất liền tự động bay lên, thật giống như thao túng bản mệnh chí bảo tùy tâm sở dục vậy.

Có lẽ nghiêm chỉnh mà nói, vách đá này là bản mệnh chí bảo trời sinh Tiên Linh chi khu này.

- Không! Là xen lẫn bảo vật, quan hệ còn phải thân cận hơn so bản mệnh chi bảo một chút.

Còn may lúc trước không lựa chọn vũ lực tháo dỡ, nếu không thật sẽ thua lỗ lớn.

- Hệ thống, người mạnh nhất phụ cận là ai?

- Là kí chủ.

Đạt được đáp án này, Trần Trầm lộ ra nụ cười.

Vách đá thoát khỏi Tiên Linh chi khu, Tiên Linh chi khu cũng nhờ trạng thái không sống không chết, trở thành một bộ nhục thân đường đường chính chính.

Như vậy vấn đề tới, vách đá chí bảo này nên dùng như thế nào?

Chẳng lẽ dùng để nện người?

Trần Trầm thôi động vách đá quơ quơ, cuối cùng vẫn không thể nhẫn tâm như vậy.

Cái này vạn nhất đập bể, không có người bồi cho hắn.

Lại quan sát hồi lâu, hắn cũng không nhìn ra trên vách đá có nhắc nhở gì, cuối cùng hắn dứt khoát nằm ở trên vách đá, bắt đầu trầm tư.

Kết quả chuyến này, hắn lập tức phát hiện dị thường.

Nằm tại trên vách đá, lại có một cỗ lực lượng kỳ dị không ngừng theo lưng hắn chui vào, cái lực lượng kỳ dị này không chỉ để đầu óc hắn càng thanh tỉnh, càng mang đến cho hắn một loại cảm giác toàn thân thoải mái dễ chịu.

Cảm nhận được cỡ lực lượng đặc thù này, Trần Trầm nhảy lên một cái, bên trên ngón tay quẹt cho một phát tạo ra lỗ hồng, máu tươi như phàm thể từ trên tay chảy ra.

Ngay sau đó, hắn lại nằm ở trên vách đá, bắt quá trong chớp mắt, cỡ lực lượng kỳ dị kia liền dọc theo sau lưng hắn lưu động đến chỗ ngón tay, tiếp đó chữa trị ngón tay hắn như lúc ban đầu.

Quả nhiên mang công năng chữa trị vách đá này thật là bảo vật.

Trần Trầm làm bầm lâu bầu, đồng thời dùng thân thể tiếp tục cảm ứng vách đá kỳ quái này, thẳng đến một canh giờ sau, dị năng lực lượng hiếm thấy bên trong vách đá kia dần dần hội tụ lớn mạnh, ở trong cơ thể hắn tạo thành một tia bạch khí, hắn mới hiểu được, lực lượng kỳ dị kia nguyên lai là Tiên khí.

Chỉ bắt quá bởi vì lúc trước quá ít, cho nên hắn mới không trước tiên cảm ứng ra mà thôi.

Vách đá có thể xuất hiện Tiên khí, đây cũng là một cái phát hiện trọng đại.

Kiếp trước Trần Trầm học qua vật lý, thẳng đến định luật bảo toàn năng lượng, mà là định luật này vẫn có thể áp dụng tại tu chân giới.

Một kiện bảo vật có thể không ngừng xuất hiện Tiên khí, mà không có bất kỳ tiêu hao gì, đây là không có khả năng.

Nghĩ tới đây, hắn xoay người qua, nằm ở trên vách đá quan sát vách đá biến hóa, muốn nhìn vách đá này có lờ mờ mấy phần hay không.

Kết quả vách đá cũng không có biến hóa chút nào, ngược lại bùn đất phía dưới vách đá sa hóa, biến thành hạt cát lỏng lẻo êm dịu.

Năng lượng bên trong hạt cát cực ít, nếu không trong sa mạc cũng sẽ không chỉ có vài cây thực vật như thế.

Trần Trầm nháy mắt tỉnh ngộ lại, biểu lộ từ khiếp sợ biến thành cuồng hỉ.

Sau đó hắn mau từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một đồng Linh Thạch cực phẩm, đặt ở trên vách đá.

Vách đá quang mang lấp lóe, những Linh Thạch cực phẩm kia rất nhanh liền biến thành bột mịn.

Trần Trầm lại lần nữa nằm chết dí trên vách đá, một cỗ Tiên khí nồng đậm nháy mắt theo trong vách đá tràn vào trong cơ thể không gian của hắn, vậy ít nhất là hàm lượng uẩn bên trong một trăm Linh Tinh!

Mà Linh Thạch cực phẩm hắn vừa mới tiêu hao bất quá một ngàn khối mà thôi.

Vách đá này, vậy mà có thể chuyển hóa linh khí thành Tiên khí!

Chương 554: Lấn Vào.

Chương 554: Lấn Vào.

Sắc mặt Trần Trầm biến rồi lại biến, chuyển hóa linh khí thành Tiên khí, cái tác dụng này có thể nói nghịch thiên, nếu như bị những tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong kia biết, hậu quả khó mà lường được, s

ợ là phải liều mạng.

- Cũng không biết thứ này có thể xuất hiện bên trên Luyện Khí bảng hay không... Chỉ mong nó không lên.

Trần Trầm vui sướng xong thở dài, dùng vách đá này lại chuyển hóa một đợt Tiên khí tươi nhuận tràn ngập trong cơ thể Tiên Linh chí khí.

Điểm ấy Tiên khí trong cơ thể hẳn nếu đổi thành linh khí, hiện tại đại khái là tiêu chuẩn Trúc Cơ sơ kỳ.

Bất quá một lít xăng cùng một lít nhiên liệu hạt nhân bạo phát ra lượng là không thể so sánh.

Lúc trước hẳn dùng Vạn Hóa Thần Phong đánh ra một kích tuyệt cường liền hết sạch, hiện tại dùng Tiên khí đại khái có thể đánh ra ba lần.

Nếu một lần rót toàn bộ Tiên khí vào bên trong Vạn Hóa Thần Phong, nói không chừng có thể đánh ra một kích còn mạnh hơn một kích mạnh nhất trước đó gấp mấy lần.

Loại công kích kia, chỉ sợ có thể chém giết bất kỳ tu sĩ Độ Kiếp trở xuống nào, nghĩ tới đây, trong nội tâm Trần Trầm liền trở nên kích động, cái phân thân Tiên Nhân này quả nhiên là ghê gớm, luận tiềm lực phải lớn hơn bản thể hẳn nhiều.

- Vách đá này liền gọi Tạo Hóa Thạch Bích đi.

Trần Trầm yên lặng ở trong lòng lấy danh tự cho vách đá, nhân gì a ngu bút như thế, có lẽ nắm giữ một cái danh tự phong cách.

...

- Sư đệ, gần đây làm việc khiêm tốn một chút, Hoàn Đọa ma tô

ng nơi đó phát sinh đại chiến, tuy Đại sư huynh hấn đánh lui Đại Thừa tu sĩ đến từ dị giới, nhưng trong quá trình chiến đấu khả năng có hơn mười tên tu sĩ dị giới xâm nhập vào Chân Linh giới...

Mấy ngày sau, Trần Trầm nhận được tin tức đến từ Tam sư huynh.

Nhìn thấy tin tức này, Trần Trầm cau mày.

Tu sĩ dị giới trà trộn vào Chân Linh giới, việc này cơ bản không có cách nào tìm, Chân Linh giới bao nạp vạn tộc, đủ loại tu sĩ hình thù kỳ quái đều có.

Thỉnh thoảng còn có tu sĩ tiểu thế giới phi thăng lên đến, đột nhiên thêm mười mấy người chỉ như trong biển rộng nhỏ vào mấy giọt nước, căn bản không tìm thấy một tơ một hào dấu tích.

- Yên tâm, Tam sư huynh, ta minh bạch.

Trần Trầm trả lời một câu, luận điệu thấp hiện tại không có người hơn được hấn, không nhìn hấn đã trốn trong núi một hai tháng sao?

- Đúng rồi, việc này không cần lan truyền ra ngoài, để tránh gây nên khủng hoảng không cần thiết.

Tam sư huynh lại bổ sung một câu.

- Được.

Trần Trầm phục hồi một chữ, bên trong lệnh bài đưa tin liền lại không ông xuất hiện tin tức.

Nhìn lệnh bài đưa tin trong tay, Trần Trầm nhíu mày.

Tính toán thời gian, hấn có lẽ cũng nên trở về Thăng Long thành,

về phần Tiên Linh chi khu này, nếu gặp được những người khác còn có thể giải thích, dù sao đều là phân thân, biến hình rất bình thường.

Nhưng nếu là Thần Bảo chân nhân tìm tới cửa, hẳn nên làm cái gì? Thần Bảo chân nhân gặp qua thân thể này, khẳng định nhớ kỹ k hí tức bộ thân thể này.

Không quản được nhiều như vậy, hẳn giết Tiên Minh Thanh Liên chân nhân, lại để cho Vô Tâm thánh mẫu chạy thoát, hiện tại phỏng chừng cũng không dám thò đầu ra.

Trong nội tâm Trần Trầm thầm nghĩ, tiếp theo liền quyết định lập tức trở về Thăng Long thành.

Về phần nguyên bản định đi hãn hải đại sa mạc, hiện tại bởi vì Tiên Linh chi khu này cho nên cũng phải tạm thời gác lại, cũng không thể để Thiên Hạc nhìn thấy hẳn đạt được một cỗ nhục thân tốt như thế.

...

Ba ngày sau, Trần Trầm về tới Thăng Long thành, người thứ nhất thấy là Trần An.

Trần An Hợp Thể tu vi, lại cùng họ với hẳn, thời điểm bình thường lúc hẳn tu luyện, sự vụ lớn nhỏ trong thành đều là Trần An xử lý.

- Trần An, mấy ngày ta vắng mặt Thần Bảo chân nhân tới Thăng Long thành chưa?

Trần An lắc đầu, tuy hẳn đoán được thành chủ khả năng phát sinh một chút không thoải mái cùng Thần Bảo chân nhân, nhưng hẳn lại không có hỏi nhiều, đây là yêu cầu cơ bản thân là một thủ hạ hợp cách.

- Thành chủ, Thần Bảo chân nhân không có tới, Vô Tâm thánh mẫu lại tới qua, cũng đã hỏi vấn đề đồng dạng, tại bên người nàng còn có một nam tu, toàn thân sát khí, thoạt nhìn cực kỳ cường hoành, chỉ sợ cũng là cường giả Độ Kiếp kỳ.

Nghe nói như thế, Trần Trầm nhẹ gật đầu.

Vô Tâm thánh mẫu vội vã tìm Thần Bảo chân nhân báo thù sao.

- Ta đã biết, nhớ kỹ, về sau mặc kệ là Thần Bảo chân nhân hay là Vô Tâm thánh mẫu gì, hết thầy không cho phép vào thành, ta không muốn gặp lại bọn hắn.

- Đúng, về sau cửa thành phải gấp đôi nhân thủ, tất cả người vào thành hành toàn diện đều phải biểu lộ ra thân phận, nếu không Thăng Long thành không tiếp đãi.

- Cái này... Tuân mệnh!

Trần An lên tiếng, lại lui về sau đi xuống.

Người vào thành phải để lộ ra thân phận, chỉ một đầu này liền có thể để Thăng Long thành tổn thất một phần ba lưu lượng tu sĩ, bất quá nếu thành chủ ra lệnh, hắn thân làm thủ hạ cũng chỉ có chi tiết làm theo.

Trần An mới vừa lui xuống, Trần Trầm liền cảm ứng được cái gì, nhíu nhíu mày, ngoảnh lại nhìn về phía phương hướng cửa hàng tổng hợp lớn nhất trong thành.

Lúc này trong cửa hàng dòng người cuộn cuộn, đại bộ phận đều là mua đan dược hoặc là mua pháp bảo, còn có một vài người là mua tài liệu loạn thất bát tao.

Mọi người của mỗi người chọn mua, ngay ngắn rõ ràng, chỉ có m

ột tên áo xanh tu sĩ ngoại lệ, đang có một câu không một câu cùng chương quỹ Ngô Đức bắt chuyện.

Tu vi Ngô Đức cực thấp, nhưng dù sao cũng là một trong mấy tu sĩ Trần Trầm phi thăng lên gặp được trước nhất, về sau cũng theo Trần Trầm bôn ba rất nhiều, lại thêm hẳn có thiên phú buôn bán, c ho nên được an bài vào trong cửa hàng này.

- Chương quỹ, các người chỗ này có bản đồ bán không?

Tu sĩ áo xanh nhìn một hồi, đột nhiên mở miệng hỏi.

- Bản đồ, có, mười khối Linh Thạch cực phẩm, toàn bộ địa hình bao trùm trong phạm vi mười vạn dặm, trừ cái đó ra còn có giới thiệu đặc sản tất cả thành trì!

Ngô Đức một bên nói một bên lấy ra một tấm bản đồ trải trên quầy y.

Bản đồ trên quầy đại khái bao gồm bảy tám chục toà thành trì phur ong viên mười vạn dặm.

Chỉ cần thành trì cùng Trần Trầm liên quan, tỉ như Dịch thành, Phong Hà thành, toàn bộ liền trùng điệp tiêu chú lên, đồng thời đặc biệt thổi một phen.

Mà thành trì có thương nghiệp cạnh tranh cùng Thăng Long thành, thì chỉ có một chút nhỏ, nếu không chú ý, căn bản không nhìn thấy.

- Có lớn hơn một chút không? Ta muốn địa đồ lớn nhất các người chỗ này.

Tu sĩ áo xanh tiếp nhận bản đồ kia nhìn một chút, tiếp đó lắc đầu.

- Lớn nhất? Chúng ta chỗ này có bản đồ Nam Vực, bất quá rất đấ

t, đến một ngàn Linh Thạch cực phẩm!

Ngô Đức đưa ra hai tay, làm ra một cái thủ thế khoa trương.

- Một ngàn Linh Thạch cực phẩm... Mắc như vậy!

- A, vẽ bản đồ nào có dễ dàng như vậy, hơn nữa bản đồ Nam Vực thì phải dùng ngọc giản, không phải loại vẽ ra đến này.

Ngô Đức vội vã giải thích nói.

- Tốt a, một ngàn liền một ngàn, cho ta một phần!

Tu sĩ áo xanh kia cắn răng, tựa hồ xuống quyết tâm rất lớn.

Đúng lúc này, phía sau hắt vang lên một thanh âm.

- Ngô Đức, bản đồ tùy thân của ta đã mất, người đem bản đồ Nam Vực kia cho ta.

Nghe được thanh âm này, Ngô Đức từ phía sau quỳ nhảy ra ngoài, hấp tấp chạy tới trước mặt Trần Trâm.

- Chủ thượng, người đã trở về!

Nhịn nọt một hồi, Ngô Đức nhớ tới Trần Trâm phân phó, tranh thủ thời gian xoay người về tới phía sau quầy hàng, lấy một mai ngọc giản giao cho Trần Trâm.

Trần Trâm tiếp nhận ngọc giản, thật sâu nhìn Ngô Đức một chút.

Ngô Đức người này cực kỳ gian trá, cũng rất thông minh, liếc mắt liền nhìn ra thâm ý trong mắt Trần Trâm, quay đầu hướng tu sĩ áo xanh kia nói:

- Vị quý khách kia, bản đồ này bên trong tiệm chúng ta chỉ còn lại

một phần, giờ đây bị thành chủ lấy đi, thực xin lỗi, ta đây liền trả Linh Thạch lại cho ngươi.

Nguyên lai là thành chủ, tiểu nhân tự nhiên không dám cướp của thành chủ.

Nghe được xung hô này, trên mặt tu sĩ áo xanh kia lộ ra vẻ sợ hãi, tranh thủ thời gian hành lễ đối với Trần Trầm, tiếp đó từ trong tay Ngô Đức tiếp nhận Linh Thạch, liền đi ra ngoài khách điếm.

Chương 555: Họa Thủy Đông Lưu.

Chương 555: Họa Thủy Đông Lưu.

Chặc chặc chặc, không hổ là gian tế chuyên nghiệp, diễn kỹ này quả thực không tệ.

Trần Trầm nhìn xem bóng lưng tu sĩ áo xanh kia, trong nội tâm âm thầm tán thưởng.

Tu sĩ áo xanh này chính là gian tế dị thế giới trà trộn vào, cho dù hắn đóng vai tốt, diễn giống cỡ nào, cũng không gạt được hệ thống chính mình.

Không nghĩ tới, hắn trở về không bao lâu, liền gặp được tu sĩ dị thế giới, cũng không biết là hắn vận khí tốt, hay là vận khí quá kém.

Tỉ mỉ nghĩ lại, việc này thật ra là tất nhiên, Thăng Long thành cách địa phương vùng hẻo lánh không tính quá xa, lại là thành trì phò

n hoa nhất phương viên hơn mười vạn dặm, gian tế tới khẳg đình trước tiên liền tới dạng thành trì này, thuận tiện tìm hiểu càng nhiều tin tức.

Đưa mắt nhìn tu sĩ áo xanh kia rời đi, Trần Trầm cũng không có một tư một hào ngăn cản.

Tu sĩ áo xanh này mặt ngoài là tu vi Phân Thần, nhưng trên thực tế là Hợp Thể đỉnh phong.

Cái tu vi này hẳn muốn cầm xuống, trong lúc nhất thời cũng có chút khó khăn, cho nên hẳn không có động thủ.

Chủ yếu nhất là hẳn không muốn vội vã nhảy vào vũng nước đục này, thứ nhất, súng bắn chim đầu đàn, cái này ở đâu cũng đều áp dụng, mang nhà mang người, hẳn hiện tại còn không muốn làm anh hùng, thứ hai, một khi xảy ra chiến đấu, sẽ tác động đến đến Thăng Long thành.

Mà một khi bên trong Thăng Long thành phát sinh trọng đại thương vong, vậy sau này ai còn dám tới nơi này.

Không còn Thăng Long thành khoả cây rụng tiền này, sẽ không còn hống đỡ nổi Âm Dương cung.

- Chủ thượng, ta vừa rồi hiểu đúng ý tứ không?

Nhìn tu sĩ áo xanh kia đi xa, Ngô Đức tới nhỏ giọng hỏi.

Trần Trầm vỗ vỗ đầu tro hẳn, tán dương:

- Không tệ, năng lực thông minh người dùng vào tu luyện, hiện tại tôi thiếu Luyện Hư.

Ngô Đức đạt được câu tán thưởng này, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, làm bộ dáng kiêu ngạo.

Tại bên trong thành trì này, người khác gọi Trần Trầm là thành chủ, hấn xưng hô chủ thượng, cái khoảng cách này vô hình đã đến rất gần, đồng thời cũng đại biểu hấn là thân tín Trần Trầm, giờ đây lại được tán thưởng, hấn nóng lòng cho tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Để những người kia minh bạch, hấn Ngô Đức, có thể đạt được chủ thượng tán thưởng.

Cuối cùng... Hấn thân là nhược kê tu sĩ Nguyên Anh cũng là chủ nhân quý nơi này, nên nếu như hấn muốn có chỗ đứng địa vị của mình, hấn cũng cần chứng minh năng lực chính mình.

- Chủ thượng, người vì sao không muốn bán bản đồ cho hấn, chẳng lẽ người này có vấn đề gì?

- Không nên hỏi thì đừng hỏi, còn có, về sau phạm là có người mua đại địa đồ, đều cho ta biết trước, hiểu chưa?

Trần Trầm chà xát đầu hấn, ngữ khí có chút nghiêm túc.

- Minh bạch... Minh bạch!

Ngô Đức vội vàng đáp ứng, không còn dám hỏi.

Trần Trầm ừ một tiếng, suy nghĩ một chút lại đem tiểu địa đồ tu sĩ áo xanh đựng kia vào qua cửa thận từng li từng tí thu vào trong nhẫn trữ vật, vậy mới quay người rời đi cửa hàng.

Hấn mặc kệ tu sĩ áo xanh đi, đó là bởi vì hấn chắc chắn lại tìm ra người này.

Mà tiểu địa đồ này chính là mấu chốt, tu sĩ áo xanh đựng vào qua tiểu địa đồ này, hấn lúc nào muốn tìm tu sĩ áo xanh, cầm tiểu địa đồ cho Thiên Khuyển nghĩ một chút liền xong việc.

Trở lại phủ thành chủ, Trần Trầm ngay lập tức tìm Thiên Khuyển tới, tiếp đó liền đem sự tình phát hiện tu sĩ dị thể giới thông qua lệ nh bài đưa tin nói cho Đông Phương Tòng Long.

Đông Phương Tòng Long tự nhiên là vui mừng quá đỗi, liên tục t án thưởng đối với Trần Trầm, biết được Trần Trầm không có trực tiếp động thủ, cũng không có trách móc nặng nề, mà hết sức lý gi ải.

- Sư đệ, người không xuất thủ là đúng, những tu sĩ kia yếu nhất có lẽ đều có Hợp Thể tu vi, người phải lấy chính mình an toàn làm trọng.

- Hắc hắc, không thể không nói, người thật sự là phúc tinh Thiên Ma thành chúng ta, những tu sĩ trà trộn vào kia ta phái đại lượng nhân thủ tìm kiếm, kết quả bọn hắn bận bịu sút đầu mẻ trán cũng không thu hoạch được gì, nhưng đến sư đệ người nơi này lại bị xem thấu.

- Tam sư huynh chê cười, ta cũng trùng hợp đụng phải hắn mua đại địa đồ, vậy mới đặc biệt lưu ý một phen, nếu không ta chỉ sợ cũng không phát hiện được manh mối gì, đúng, con chó trong thành của ta nói, tu sĩ dị giới kia đi Tà Quang thành bên cạnh, người xem xử lý đi.

- Ta quên trong thành người có một đầu Chân Linh Thiên Khuyển, về sau Thiên Khuyển này chỉ sợ sẽ phát huy đại tác dụng.

Nhìn lệnh bài đưa tin trong tay, Trần Trầm cười nhạt một tiếng.

Tà Quang thành, đó là thành trì Tà Thần điện trưởng lão lần trước đến Thăng Long thành bới lông tìm vết kia, đồng thời cũng là đại thành trì thứ hai phụ cận, tin tức này nói cho Tam sư huynh, Tà Quang thành sợ là tránh không được một tràng ác chiến.

- Ha ha, dị thể giới chỉ trà trộn vào mười mấy người, vậy khẳng định nh đều là cao thủ đỉnh tiêm võ trang đầy đủ, tuy tu sĩ áo xanh kia chỉ là tu vi Hợp Thể đỉnh phong, nhưng Trần Trầm cũng sẽ không cảm thấy một tơ một hào kinh ngạc nếu như hắn đột nhiên bộc phát ra thực lực Độ Kiếp.

Cái này có lão gia hỏa kia chịu.

Lúc đó làm xong sự tình bỏ chạy, để cho mình tốn mấy ngàn Linh Tinh, hôm nay báo ứng tới a?

Đang lúc Trần Trầm thâm trầm cười, trong đầu truyền đến thanh âm Ngạo Vũ có chút xúc động.

- Trần đạo hữu, tu vi ta sắp đột phá rồi.

Nghe được thanh âm này, Trần Trầm nao nao, xong kinh hỉ nói:

- Ngạo huynh, ngươi đã sắp bước vào độ kiếp rồi sao?

- Không sai, Trần đạo hữu, ta đã dự cảm nhận được lôi kiếp tới, n gay tại bảy ngày này, còn mời đạo hữu tìm một chỗ đất độ kiếp cho ta, đồng thời làm hộ pháp cho ta.

Ngạo Vũ cùng Trần Trầm ký huyết mạch ước định, cho nên cũng không có cùng Trần Trầm khách sáo, mà trực tiếp nói lên yêu cầu.

- Yên tâm, Ngạo huynh, ta liền an bài!

Trần Trầm vội vàng đáp ứng.

Từ khi Ngạo Vũ thôn phệ Chân Long châu xong tu vi liền như hỏ a tiến vậy đột nhiên tăng mạnh, giờ đây đã muốn độ kiếp rồi.

Độ Kiếp kỳ... Tên như ý nghĩa, không chỉ tiến giai Độ Kiếp này p hải độ qua một lần lôi kiếp mới có thể thuận lợi đột phá, ngày sau

mỗi tiểu cảnh giới cũng đều có kiếp số tương ứng.

Bởi vậy, con đường tu chân tuyệt đại bộ phận tu sĩ thiên tư trác tu yệt đều sẽ dừng bước tại nơi này.

Chỉ có những tu sĩ thiên tư chăm chỉ không thiếu một thứ kia, mới có thể đột phá Độ Kiếp kỳ, trở thành Đại Thừa loại tồn tại cao cấp nhất một giới này.

Giờ đây Ngạo Vũ muốn bước vào cảnh giới nguy hiểm bực này, Trần Trầm không dám thất lễ, suy nghĩ một chút, chỉ có thể đi tiếp tục quấy rầy Tam sư huynh.

- Tam sư huynh, ta còn có một việc muốn hỏi.

Trần Trầm nói với lệnh bài đưa tin.

Một lát, Đông Phương Tông Long liền truyền đến phục hồi.

- Sư đệ cứ nói không sao, vừa rồi ta đã liên hệ Tà Thần điện, lần này chúng ta song phương sẽ phái ra ba tên tu sĩ Độ Kiếp đi Tà Quang thành, tu sĩ dị giới kia mạnh hơn, cũng chấp cánh khó thoát.

- Vậy ta liền chúc bọn hắn mã đáo thành công, về phần chuyện của ta, không dối gạt người, ta có một đồng bạn Chân Linh hậu duệ, giờ đây sắp bước vào Độ Kiếp kỳ, nhưng ta cùng nó đều đến từ Hạ giới, đối với Độ Kiếp cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm, không biết Độ Kiếp này phải chú ý cái gì, ở nơi nào Độ Kiếp thì tốt hơn?

Trần Trầm chi tiết nói ra.

- Nguyên lai là việc này, việc này đơn giản, ta vừa mới phái ra Độ Kiếp trưởng lão Thiên Ma thành chúng ta tiến về Tà Quang thành, chờ hắn lo liệu xong sự tình Tà Quang thành, ta liền để hắn trực tiếp đi tìm người, hướng dẫn người Độ Kiếp.

- Vậy liền đa tạ Tam sư huynh!

Nghe được hứa hẹn này, trong nội tâm Trần Trầm khẽ buông lỏng, có tu sĩ Độ Kiếp đích thân hướng dẫn, vậy xác thực không có gì để lo lắng.

Chỉ cần Ngạo Vũ có thể thuận lợi Độ Kiếp, vậy hẳn về sau tại Thượng giới nơi này cũng có thể tính là một phương cường giả.

Chương 556: Vật liệu cần thiết Độ Kiếp.

Chương 556: Vật liệu cần thiết Độ Kiếp.

Ba ngày sau, một tên lão giả thân mặc hắc bào, thân hình có chút còng xuống đi tới Thăng Long thành.

Trần Trầm sớm đã được thông báo, cho nên lúc lão giả này mới vờ vào thành hẳn liền đi tới cửa thành nghênh đón.

Gặp bộ pháp lão giả có chút phù phiếm, Trần Trầm cả kinh nói:

- Tôn trưởng lão, người đi Tà Quang thành làm việc, còn bị thương g?

Tôn trưởng lão tự nhiên là cường giả Độ Kiếp kỳ Thiên Ma thành phái đi Tà Quang thành xử lý tu sĩ áo xanh dị giới kia, trừ hẳn ra, Tà Thần điện còn phái hai vị tu sĩ Độ Kiếp.

Ba tên Độ Kiếp bắt một tên Hợp Thể đỉnh phong, theo lý thuyết dễ như trở bàn tay mới đúng, cho dù tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong dị giới kia có chút thủ đoạn, ba tên Độ Kiếp tốn nhiều thời gian hẳn cũng có thể giải quyết.

Nhưng nhìn Tôn trưởng lão trước mặt này sắc mặt tái nhợt, bộ dáng bộ pháp phù phiếm, vậy mà bị thương, tu sĩ dị giới kia hung mãnh như vậy sao?

Tôn trưởng lão nhẹ ho hai tiếng, có chút ngưng ngừng nói:

- Để thành chủ chê cười, nói ra thật xấu hổ, bản thân tu sĩ dị giới kia bản lĩnh không được tốt lắm, nhưng hắn tùy thân mang theo một loại bảo vật tự bạo cực mạnh, uy lực mạnh đáng sợ, có thể so với tu sĩ Độ Kiếp tự bạo.

- Ta cùng Tà Thần điện hai người trưởng lão một lúc nhất thời không phòng bị, đều bị thương không nhẹ, Tà Quang thành cũng bị hủy đi hơn phân nửa.

Nghe được Tà Quang thành bị hủy đi hơn phân nửa, Trần Trầm không còn suy nghĩ cười trên nỗi đau của người khác, chỉ có nghĩ mà sợ.

Còn tốt chiến đấu không có phát sinh ở Thăng Long thành, bằng không hậu quả khó mà lường được.

Về sau gặp lại tu sĩ dị giới phải đề ý, mang pháp bảo tự bạo, những người này đến Chân Linh giới căn bản đã không nghĩ trở về, đối với người không sợ chết, cẩn thận thế nào cũng không đủ.

- Tôn trưởng lão, ta có chút đan dược chữa thương không tệ, người đi dùng trước đi.

Trầm mặc chốc lát, Trần Trầm lấy ra một bình đan dược đưa đến trong tay Tôn trưởng lão, người này mặc dù là theo mệnh lệnh đến

giúp mình, nhưng muốn để người ta toàn tâm toàn ý hỗ trợ, vậy cần cần lấy ra một ít chỗ tốt.

Đây là đạo lí xử thế.

Tôn trưởng lão theo bản năng muốn cự tuyệt, nhưng nghĩ được đa n hương xong lời nói cự tuyệt liền được nuốt vào.

Nguyên bản cho rằng chỉ là đan dược chữa thương bình thường, loại đan dược kia hẳn thân là tu sĩ Độ Kiếp khẳng định có, thế nhưng thành chủ này vừa ra tay, liền là đan dược giá trị cực cao trên thị trường rất ít gặp.

Liền để hẳn không cách nào cự tuyệt.

Truyền Văn tiểu đệ tử Trần Trầm thành chủ tiếp nhận Thăng Long thành xong, Thăng Long thành phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, hôm nay xem xét, quả là thế.

Thăng Long thành này cùng lần trước lúc hắn đến quả thực như được đổi một tòa thành trì, tác phong thành trì bậc này toàn bộ Nam Vực có thể so sánh cùng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nghĩ tới đây, hắn sinh ra vẻ khâm phục đối với Trần Trầm, tiếp nhận đan dược xong, trên mặt hắn lộ ra nụ cười có chút thân thiết.

- Thành chủ không hổ là thiếu niên thiên kiêu, vừa ra tay cũng không ông phải là người thường có thể so sánh.

- Tôn trưởng lão chê cười.

Hai người lại lẫn nhau khen vài câu, xong Trần Trầm liền nghênh đón Tôn trưởng lão vào trong phủ thành chủ, hai người bắt đầu nghiêm cứu thảo luận sự tình Độ Kiếp.

- Thành chủ, tu sĩ chúng ta độ lồi kiếp, khảo nghiệm là nắm giữ lự

c lượng pháp tắc, mà Chân Linh hậu duệ Độ Kiếp, chính là khảo nghiệm huyết mạch.

- Chân Linh hậu duệ nếu thuận lợi bước vào Độ Kiếp kỳ, đó là cực có hi vọng trở thành Chân Linh chân chính...

Tôn trưởng lão nuốt vào đan dược Trần Trầm cho, khí sắc đã trở nên tốt lên rất nhiều, hẳn tự nhiên cũng dốc sức giảng giải đối với sự tình Độ Kiếp.

Một lát sau, Trần Trầm liền hiểu rõ hết thảy.

Chân Linh không hề giống tu sĩ, có thể hướng đủ loại phương hướng phát triển, phương hướng phát triển bọn chúng tương đối chỉ một phần mười, cũng tỷ như Thiên Hạt, chỉ cần không xảy ra ngoài ý muốn, sau trưởng thành liền có thể nắm giữ tịch diệt pháp tắc hoàn chỉnh.

Đây là vật khắc vào trong huyết mạch bọn chúng.

Cho nên đối với bọn chúng tới nói, tăng lên huyết mạch chẳng khác nào tu luyện lực lượng pháp tắc.

- Thành chủ muốn ổn thỏa, tốt nhất có thể tìm được vật liệu liên quan cùng Chân Long, tỉ như Chân Long tinh huyết, để đồng bạn Chân Linh hậu duệ của người hấp thu, dạng này có thể tăng lên rất nhiều xác suất nó thành công Độ Kiếp, sẽ để nó có một tia thời cơ ở trong lôi kiếp hóa thành Chân Long.

Cuối cùng, Tôn trưởng lão tổng kết nói.

Nghe nói như thế, Trần Trầm một hồi đau đầu, khoảng cách Ngạo Vũ Độ Kiếp chỉ còn lại có bốn ngày, hẳn đi chỗ nào tìm Chân Long tinh huyết?

Cho dù vận dụng hệ thống có thể tìm tới Chân Long, hẳn cũng kh

ông đánh được a, về phần tiểu thế giới trước kia, cũng không cần đi, thì thế Chân Long kia không còn Long Châu, chỉ còn lại khung xương.

Gặp Trần Trầm biểu lộ khó xử, Tôn trưởng lão muốn nói lại thôi.

Trần Trầm thấy vậy vội vàng nói:

- Tôn trưởng lão chẳng lẽ có đề nghị gì, có gì cứ nói, không cần có lo lắng gì.

Tôn trưởng lão lắc đầu thờ dài, cười khỏ nói:

- Ta biết một người, hẳn có lẽ có Chân Long tinh huyết, thậm chí có đồ càng tốt, hơn nữa giờ phút này cách chúng ta cũng không rất xa.

Bất quá tính tình người này thanh lãnh, sẽ không vô duyên vô cớ cho người khác vật gì, thành chủ người nếu muốn đồ vật của hắn, chỉ sợ phải bỏ ra đại giới không nhỏ...

- Đó là tự nhiên, ta làm sao có khả năng lấy không đồ vật của người khác, người đó là ai, ta hiện tại liền đi tìm hắn.

Trần Trầm khoát tay áo, một bộ tư thế ta là thổ hào.

Tôn trưởng lão chỉ chỉ phía Nam, nhỏ giọng nói:

- Người kia là Đại sư huynh của người, Vạn Hóa Chân Long kiếm chủ Bất Diệt Kiếm, Tiêu Lăng.

- Nguyên lai là hắn...

Trần Trầm bừng tỉnh hiểu ra, đại sư huynh Tiêu Lăng người này hẳn thực ra không hiểu rất rõ.

Chỉ biết hẳn là Vạn Hóa Chân Long kiếm chủ Bất Diệt Kiếm, tại toàn bộ Chân Linh giới cũng là cường giả tiếng tăm lừng lẫy, lúc trước rèn đúc Thần binh thứ nhất Chân Linh giới này, đã từng chém giết qua một đầu Chân Long, lấy long hồn.

Giờ đây trên mình tám chín phần mười có Chân Long tinh huyết.

Bất quá Tôn trưởng lão nói tính khí hẳn thanh lãnh, vậy phỏng chừng sẽ không nể tình phân thượng chính mình là sư đệ, liền trực tiếp đưa Chân Long tinh huyết cho chính mình.

Một Đại Thừa tu sĩ đỉnh tiêm một giới, cũng không có khả năng có tiếng nói chung gì như tam sư huynh với chính mình tiểu tu sĩ này.

Sư phụ cho chính mình thứ gì đó, đó là tình cảm, sư huynh cũng không có tình cảm này.

Càng máu chột là tu vi nội tình nhân gia còn tại đó, chính mình lấy cái vật gì mới có thể để cho hẳn động tâm?

Cũng khó trách Tôn trưởng lão khó xử.

- Tôn trưởng lão, ta đã biết, đại sư huynh giờ đây đang ở đâu?

Trần Trầm chân chờ chốc lát, vẫn quyết định đi gặp đại sư huynh này.

Ngạo Vũ giờ đây căn bản là đồng sinh cộng tử với hẳn, có thể tăng thêm cơ hội thành Chân Linh một chút, vậy hẳn khẳng định phải bỏ toàn lực hỗ trợ.

Nếu như không thể thành, vậy còn chưa tính, cùng lắm chỉ bị đại sư huynh này mặt lạnh đối đãi mấy lần, ném chút mặt mũi, dù sao chung quy không đến mức trừng trị chính mình.

Dù sao Thiên Ma thành chủ giờ đây còn sống.

Tiêu Lăng đại nhân còn tại phụ cận vết nứt không gian, tuy mấy ngày trước đây hắn đánh lui Đại Thừa dị giới, bắt quá lại để mười u sĩ xâm nhập vào Chân Linh giới, vì thế... Tâm tình hắn hiện tại không rất tốt, thành chủ người đi gặp hắn, phải thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Tôn trưởng lão ngược ngược nói ra.

Trần Trầm cũng ào ào cười nói:

- Ta đã biết, Tôn trưởng lão, người ở tại Thăng Long thành của ta mấy ngày, ta đi xem đại sư huynh một chút, thời gian bốn ngày, mặt kệ kết quả thế nào, ta đều sẽ chạy về.

Tôn trưởng lão nghe đến đây khẽ thở dài nói:

- Vậy ta liền ở đây cầu chúc thành chủ thuận buồm xuôi gió.

Chương 557: Tìm Kiếm Khấp Nơi.

Chương 557: Tìm Kiếm Khấp Nơi.

Bởi vì thời gian cấp bách, Trần Trầm không có làm bao nhiêu chuẩn bị liền ra cửa, chỉ chuẩn bị chụp vào mấy tầng y phục cho Tiên Linh chi khu ngăn thần thức quan sát.

Hoành Đoạn ma tông tại ranh giới Nam Vực, hắn đi xác thực thời

gian không bao lâu , nếu thuận lợi, thời gian bốn ngày hoàn toàn đủ.

...

Nửa ngày sau.

Trần Trầm lại lần nữa đi tới địa giới Hoành Đoạn ma tông, nơi này đã triệt để đại biến dạng so với lần trước, toàn bộ sơn mạch biến mất không nói, còn xuất hiện thêm một con sông lớn, hiển nhiên là bị cường giả tuyệt đỉnh đánh thành.

Trần Trầm vừa mới bước vào phạm vi bên trong sông lớn này, âm thầm liền có một người tu sĩ chui ra, ngăn ở trước người hắn.

- Người là ai? Có thân phận lệnh bài sao?

Tuy Trần Trầm mặc trên người y phục Thiên Ma thành, gần như giống nhau cùng y phục trên người vừa tới, nhưng tu sĩ kia vẫn cẩn thận hỏi thăm.

Trần Trầm bất đắc dĩ, lấy ra thân phận lệnh bài, nói ra:

- Ta là thành chủ Thăng Long thành, chuyến này tới để tìm đại sư huynh Tiêu Lăng của ta.

Nhìn xem thân phận lệnh bài trong tay Trần Trầm, tu sĩ kia đầu tiên là khẽ giật mình, xong bưng tỉnh hiểu ra, thái độ nháy mắt liền trở nên cung kính.

- Nguyên lai là Trần Trầm đại nhân, tha thứ tại hạ mắt vụng về, bắt quá nơi đây quá mức máu chột, ta không dám có nửa phần sơ sẩy, về phần tìm Tiêu Lăng đại nhân... Tại hạ hiện tại liền đi thông báo.

Dứt lời hắn xoay người rời đi, lúc này trong đầu Trần Trầm cũng l

à vang lên một cái thanh âm trong trẻo lạnh lùng.

- Người tìm ta có chuyện gì?

Nghe được thanh âm này, thần sắc Trần Trầm trở nên trang nghiêm lên, hiển nhiên là Tiêu Lăng đã chú ý tới hắn, đồng thời trực tiếp thần thức truyền âm cho hắn.

- Ta muốn cầu đại sư huynh một chút Chân Long tinh huyết... Nếu u có cái khác...

Trần Trầm không có tâng bốc, cũng không có khách sáo bầu vú quan hệ, mà trực tiếp nói lên nhu cầu.

Đối mặt Đại Thừa tu sĩ, khách sáo đúng là không cần thiết gì, chỉ tiêu hao kiên nhẫn người khác.

- Muốn những cái này, chính người đi chém giết Chân Long, nơi này không phải địa phương người nên đến, nếu không có chuyện gì khác, liền thôi lui đi.

Nhưng mà không đợi Trần Trầm nói xong, thanh âm trong trẻo lạnh lùng trong đầu lại lần nữa vang lên, Trần Trầm nghe được nội tâm thật lạnh.

Khác với tam sư huynh Đông Phương Tông Long, nhị sư huynh Phong Ma, đại sư huynh này... Cũng quá bất cận nhân tình.

- Đại sư huynh, ta cũng không phải lấy không vật của người, chỉ muốn cùng người giao dịch.

Trần Trầm nhẫn nại tính khí tiếp tục nói.

Không có cách nào, làm người cần có so sánh cân nhắc, Đại Thừa tu sĩ đã ngu bút, hiện tại hắn còn chưa có tư cách cùng nhân gia nói chuyện lớn tiếng.

- Ta không hứng thú cùng người giao dịch.

Lại một câu nói lạnh nhạt, trong giọng nói không có khinh miệt, cũng không có khinh thường, chỉ có bình tĩnh.

Thừa dịp đại sư huynh còn không trực tiếp đuổi chính mình đi, Trần Trầm vội vàng nói:

- Đại sư huynh chẳng lẽ không có vật liệu cần thiết cấp bách gì sao? Nói không chừng ta có thì sao?

- Ta muốn thần kim, người chịu cho ta không?

...

Trần Trầm im lặng, thần kim làm sao có khả năng cho hắn, nếu có cũng đã luyện chế thành bản mệnh pháp bảo.

- Loại trừ thần kim, ta không còn cầu thứ khác, người đi đi, ghi nhớ kỹ, thế gian này đáng tin nhất vĩnh viễn là chính mình, lúc trước chém giết Chân Long kia, ta bằng vào lực lượng một người chính mình.

Nghe nói như thế, nội tâm Trần Trầm xem thường không thôi.

Cái gì loại trừ thần kim không còn cầu thứ khác, đơn thuần đánh rắm!

Hắn không tin mình bây giờ lấy Âm Dương cung ra, đại sư huynh sẽ không động tâm!

Còn có Tiên Linh chi khu của mình cái này, người gặp qua loại bảo vật này sao?

Ta nhỏ vào!

Thầm mắng vài câu xong, Trần Trầm gạt ra một nụ cười, đang lúc hấn chuẩn bị lại cò kè mặc cả một phen, một cỗ lực lượng cường tuyệt đột nhiên phủ xuống, bao phủ tại đỉnh đầu hấn.

- Đừng để ta đưa ngươi đi.

Trong đầu thanh âm kia lại lần nữa vang lên, rất hiển nhiên, Trần Trầm nếu lại nói nhiều một câu nói nhảm, lực lượng kia liền trực tiếp tác dụng đến trên người hấn, đưa hấn đi.

A, nhìn tới nơi này đã không thể thực hiện được, cầu thí đại sư huynh, tốt nhất không có một ngày cầu ta.

Trong nội tâm Trần Trầm thở dài.

Lúc này một tên đệ tử Thiên Ma thành đột nhiên đi ngang qua, hướng về chỗ sâu Hoàn Đoạn ma tông bay đi.

Cũng không lâu lắm, trong đầu hấn thanh âm kia vậy mà lại vang lên.

- Nghe nói ngươi tìm được một tên gian tế Minh Uyên giới, đồng thời thông tri Đông Phương Tông Long?

- Khụ khụ, đúng là có chuyện như vậy.

Trần Trầm nhẹ ho hai tiếng trả lời.

- Làm không tệ, đã như vậy, ta liền cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi lại có thể tìm được một tên gian tế Minh Uyên giới, đồng thời bắt sống hấn, đưa đến nơi này của ta, ta liền cho ngươi tinh huyết Nghịch Lân Chân Long.

Nghe như thế, trong nội tâm Trần Trầm có chút đắng chát, cuối cùng vẫn gật đầu đáp:

- Sư đệ biết, ta sẽ hết sức.

Nói xong hắn cũng không lại ở Hoành Đoạn ma tông này tiếp tục chờ đợi, mà chỉ yên lặng quay người rời đi.

...

Nghiêm chỉnh mà nói Tiêu Lăng đã cho hắn cơ hội, tuy cơ hội này cực nhỏ.

Nếu muốn tìm ra gian tế, đối với hắn thực ra không khó, bởi vì bên trong hệ thống hắn còn có một lần cơ hội chỉ định vật phẩm truy tung trong một giới.

Nhưng dùng tại bên trên tìm gian tế, quá phung phí của trời.

Phải biết phía trước dùng lần cơ hội đó để tìm được Âm Dương cung.

Mà Âm Dương cung là bảo vật cấp bậc gì? Đó là bảo vật giá trị còn cao hơn toàn bộ sống Chân Linh!

Cơ hội này dùng tìm những vật khác, nói không chừng trực tiếp liên tặc Ngạo Vũ lên thành Chân Linh, chỗ nào còn cần tìm gian tế gì.

Hơn nữa... Thời điểm tìm được, còn mẹ nó bắt sống!

Sự tình ba tên tu sĩ Độ Kiếp đều không làm được, để chính mình Hợp Thể này làm, quá khó khăn...

Trần Trần một bên thở dài, một bên hướng một tòa thành trì gần đây bay đi.

Tuy trong lòng cảm thấy khó, nhưng hắn vẫn thử một lần a.

Tiến vào thành trì, Trần Trầm trực tiếp bắt đầu sử dụng hệ thống.

- Hệ thống, bên trong phương viên mười vạn mét, có tu sĩ Minh Uyên giới hay không?

- Không có.

Một toà thành đại khái chiếm một diện tích trăm dặm, Trần Trầm dùng hệ thống truy tung, cũng hỏi thăm lần một lần hai, cho nên vừa mới tiến thành, hỏi thăm hệ thống hai lần xong, hấn liền đi hướng Truyền tống trận trong thành.

- Đi một tòa thành trì phụ cận lớn nhất.

Trần Trầm dứt lời trực tiếp liền kết giao Linh Tinh, bất quá một phút hút đồng hồ, hấn liền Truyền tống đến tòa thành tiếp theo.

- Bên trong phương viên mười vạn mét, có tu sĩ Minh Uyên giới hay không.

- Không có.

- Tùy tiện truyền tống ta đi một tòa thành trì.

- Đại nhân, người không vào thành chúng ta nhìn một chút sao?

Tu sĩ phụ trách vận doanh Truyền tống trận thành trì này thấy người trong Truyền tống trận mới vừa xuất hiện, còn chưa đi ra Truyền tống trận, liền muốn ngẫu nhiên Truyền tống, nhin không được hỏi.

Người này nếu đặc biệt đi chỗ nào thì cũng thôi đi, nhưng người ta hét lần này tới lần khác muốn ngẫu nhiên Truyền tống, vậy còn không bằng ngay tại thành trì ta.

- Không vào, nhanh Truyền tống cho ta.

Trần Trầm nói ném ra một đồng Linh Thạch cực phẩm, không nhin được nói.

Nhìn thấy một đồng Linh Thạch kia, tu sĩ kia không dám thất lễ, vội vàng Truyền tống Trần Trầm ra ngoài.

Cứ như vậy vòng đi vòng lại, thời gian nửa ngày, Trần Trầm trọn vẹn Truyền khắp hơn tám mươi toà thành trì, thậm chí còn đi ra một lần, Truyền tống đến một toà thành trì đã đi qua.

Kết quả tự nhiên bị người ta lấy ánh mắt nhìn thỏ hào nhìn.

Phải biết một lần Truyền tống cũng không tiện nghi, người này nhàn rỗi đến phát chán khắp nơi ngẫu nhiên Truyền tống, đây không phải có Linh Thạch nhiều đến không chỗ vớt sao?

- Tiên bối, người đi chỗ nào?

- Tùy tiện, không cần hỏi, chỉ cần ta có Linh Thạch thì cứ để ta tùy hứng.

Trần Trầm một bên trả lời một bên ném ra Linh Thạch, đối diện với mấy tu sĩ này, hẳn đã có kinh nghiệm, biết nên nói như thế nào mới có thể tận tiết kiệm thời gian.

Vù vù!

Quang mang Truyền tống trập sáng lên, Trần Trầm chết lặng xuất hiện ở bên trong một toà thành trì không biết.

- Hệ thống, bên trong phương viên mười vạn mét, có tu sĩ Minh Uyển giới sao?

- Có, tại chỗ phương Nam cách kí chủ ba vạn 2,600 mét.

Nghe được đáp án này, mí mắt Trần Trầm nguyên bản cúi lập tức mở ra, xong bước ra một bước, đi ra Truyền tống trận.

Chương 558: Xảy ra chuyện gì?

Chương 558: Xảy ra chuyện gì?

Tìm hơn nửa ngày, nguyên bản cho là những tu sĩ Minh Uyên giới kia đều ả núp rồi, không nghĩ tới vậy mà lại bị hấn tìm được một người, thật sự là trời không phụ người có lòng.

Bất kể như thế nào, Tiêu Lăng yêu cầu hấn xem như hoàn thành một nửa.

Về phần một nửa còn lại... Bất sống tiếp đó mang về, liền chỉ có thể thuận theo ý trời.

Trần Trầm nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi bước nhanh hơn, cũng không lâu lắm ngay tại trên đường phố thành trì này nhìn thấy một tên nữ tử trẻ tuổi áo tím.

Nữ tử này dáng dấp cực đẹp, hai đầu lông mày có một loại linh tính thiếu nữ cùng khiêu thoát, để cho người ta nhìn không được sinh lòng hảo cảm.

- Chính là nàng...

Ánh mắt Trần Trầm vô tình hay cố ý lờm nữ tử kia một chút, tro

ng lòng lập tức xác định mục tiêu.

Thiếu nữ mặc áo tím này là tu sĩ Minh Uyên giới!

- Hệ thống, người mạnh nhất trong phương viên trăm mét là ai?

Trần Trầm tại trong đầu yên lặng dò hỏi, có câu nói rất hay, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, hẳn trước tiên muốn hiểu rõ tự nhiên là thực lực thiếu nữ này với hẳn ai mạnh hơn.

- Hệ thống khó mà phán định.

- Chỉ luận tu vi, ai cao nhất?

- Nữ tu Tử Nguyệt bên trái đằng trước Kí chủ tám mươi mét, Hợp Thể đỉnh phong, tu vi tùy thời có thể bước vào Độ Kiếp kỳ.

Nghe được đáp án này, trong nội tâm Trần Trầm thở dài.

Thực lực nữ tử này còn mạnh hơn so với thực lực tu sĩ áo xanh Minh Uyên giới phát hiện trước đó một phần.

Hệ thống cũng cảm thấy hẳn chưa chắc có thể đánh bại đối phương, loại tình huống này muốn bắt sống nữ tu này, đơn giản là khó như lên trời.

Làm sao bây giờ? Trước bắt chuyện lại nói.

Trần Trầm có chút mờ mịt, mắt thấy lấy thiếu nữ mặc áo tím kia cách hẳn càng ngày càng gần, trong nội tâm lập tức quyết định.

Nếu là nữ tu bình thường, hẳn bắt chuyện đương nhiên không có độ khó gì, dù sao tướng mạo và khí chất còn tại đó.

Nhưng nữ tu này đến từ Minh Uyên giới, nếu thủ đoạn quá mức thô ráp, có lẽ sẽ đánh rần động cỏ.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Trần Trầm lấp lóe, thẳng tắp nhìn về phía thiếu nữ Tử Nguyệt kia, bên trong ánh mắt tràn đầy thần sắc kinh diễm, dạng kia rất giống thiếu niên nhìn thấy thiếu nữ để cho mình vừa thấy đã yêu.

Ánh mắt Trần Trầm hơi giật mình rất nhanh đưa tới thiếu nữ chú ý, thiếu nữ đồng dạng nhìn về phía Trần Trầm, ánh mắt mờ đi m bình tĩnh, phảng phất thường thấy loại ánh mắt nam nhân này.

Xong... Nàng liền quay đầu lại, phảng phất không thấy Trần Trầm.

Không nên ép ta sử dụng ra thủ đoạn thô lậu!

Trần Trầm âm thầm cắn răng, liền tại thời gian sắp cùng thiếu nữ sát vai mà qua, hần đột nhiên khom người xuống, từ dưới đất nhật lên một mai Linh Tinh màu lửa đỏ.

- Đạo hữu, ngươi rời Linh Tinh.

Trần Trầm phóng Linh Tinh tới trước mặt thiếu nữ lắc lư, ngữ khí mờ điêm ôn hòa, bên trong ánh mắt càng có một loại ôn nhu kh ó tả.

Loại thủ đoạn này nếu ở kiếp trước, tám chín phần mười sẽ bị chỉ i một câu để nhũ.

Nhưng ở tiên hiệp thế giới này, vẫn tính có một chút mới lạ.

Tử Nguyệt nhìn thấy Linh Tinh màu lửa đỏ kia, lông mi đẹp mắt hơi nhú lên, lắc đầu nói:

- Đây không phải Linh Tinh của ta.

- Không, đây chính là Linh Tinh của ngươi, xin hỏi tôn tính đại da

nh đạo hữu, đến từ nơi nào?

Trần Trầm không để ý ánh mắt chung quanh xem thường, đem Linh Tinh màu lửa đỏ đưa đến trong tay thiếu nữ, thời gian nháy mắt kia, hắn vẫn không quên nhẹ nhàng chạm đến phía dưới bàn tay trắng như ngọc thiếu nữ.

Tử Nguyệt nhìn Linh Tinh trong tay, mặt lộ vẻ cổ quái, lại nhìn Trần Trầm một mặt bộ dáng đấng đờ tử, nàng tựa hồ nghĩ đến cái gì, mười điếm lễ phép nói:

- Tiểu nữ tên Tử Nguyệt, là một giới tán tu, gia sư nửa năm trước ra ngoài dạo chơi, một tháng trước đột nhiên mất đi tất cả tin tức, tiểu nữ trong nội tâm lo lắng, cho nên đi ra ngoài tìm...

Nói đến đây, vành mắt Tử Nguyệt đã hơi đỏ lên, cái bộ dáng điềm điềm đáng yêu kia đủ để gây nên ý muốn bảo hộ bất kỳ nam nhân nào.

- Má, liền muốn lừa gạt ta?

Trần Trầm tự nhiên không có bị nàng mê hoặc, trong nội tâm thả m mắng một câu xong lập tức lộ ra vẻ đồng tình.

- Tử Nguyệt đạo hữu, ta có thể nhật được Linh Tinh của ngươi, vậy đã nói rõ ngươi ta hữu duyên, khụ khụ, tại hạ tuy bất tài, nhưng cũng là một đệ tử thân Truyền tông môn không kém, có thể huy động một vài tu sĩ, nếu đạo hữu không chê, ta có thể giúp tìm kiếm một tay.

- A? Thật sao?

Tử Nguyệt khẽ che miệng nhỏ, tựa hồ có chút khiếp sợ trên thế giới này lại có người tốt như thế.

- Đương nhiên là thật, Trương Kỳ ta từ trước đến nay nói một là

một!

Trần Trâm nói xong thần sắc đã trở nên hiên ngang lắm liệt.

Tiếp lấy tràng diện rơi vào trầm mặc.

Hai người bốn mắt đối mặt, đều thấy được chân thành cùng hồn n hiên trong mắt lẫn nhau.

- Không được, sư phụ trước đây nói với ta, ra bên ngoài không th ể quá tin vào lời tu sĩ lạ lắm nói.

Một lát sau, Tử Nguyệt cúi đầu nói khẽ, lúc nói chuyện trên gương g mặt thậm chí nổi lên một tia ửng đỏ.

Trần Trâm thấy vậy im lặng.

Nữ nhân này đã dẫn đến phân thượng này, khẳng định là muốn lợ i dụng chính mình.

Đã như vậy, còn phé nhiều lời như vậy làm gì? Liền nhất định mu ốn rất thật như thế, nhất định muốn truy cầu hoàn mỹ sao?

Nói tóm lại, tình huống bây giờ chính là, hấn biết Tử Nguyệt này đang diễn, Tử Nguyệt cũng biết hấn đang diễn, nhưng Tử Nguyệt không biết chỗ nàg biết, đó là Trần Trâm cố tình để nàg biết.

Dù sao, rất loạn.

Tình hình này giống như hai đầu sói giao hoạt nhất trên thảo nguy ên đang giao phong, đấu trí đấu dũng, ai cũng muốn cản cở đối ph ương một cái.

- Tử Nguyệt tiểu thư, lời ấy sai rồi, ngươi ta đã trao đổi tính danh, vậy liền không tính là người lạ, hơn nữa tu sĩ đi ra bên ngoài, ai k hông gặp được một vài việc khó xử chứ? Ta giúp đỡ chút, đó là vi

ệc nên làm.

Dứt lời, Trần Trầm còn nhìn lướt qua tư thái nét mặt Tử Nguyệt kia, tiếp đó theo bản năng nuốt nuốt nước miếng.

Bộ dáng kia, hiển nhiên chính là một người đang cực kỳ gắng sức kiềm chế ác quỷ bên trong.

Tử Nguyệt nghe đến đây tựa hồ lâm vào trù trù, sắc mặt bắt đầu trở nên âm tình bất định, một đôi mắt sáng rõ ràng không ngừng đánh giá Trần Trầm, tựa hồ muốn xem thấu cả người Trần Trầm.

Trần Trầm thì ngẩng đầu uốn ngực, một bộ dáng đáp chính nhân quân tử, nếu như phía sau thẳng ra quang hoàn, đó hiển nhiên chính là Thái Dương Thần hàng thế.

- Đã như vậy... Vậy được rồi, ta tin tưởng Trương đạo hữu, nếu Trương đạo hữu thật có thể giúp ta tìm ra sư phụ, Tử Nguyệt nhất định có hậu báo!

Thanh âm Tử Nguyệt càng nói càng nhỏ, nói ra cuối cùng tiếng đã như muỗi, trên gương mặt ửng đỏ để nàng hiện ra kiều diễm ướt át, để cho người ta nhìn nóng lòng nhanh ôm nữ tử này vào trong ngực trìu mến một phen.

...

Nhưng mà bọn hắn không biết là, ngay tại chỗ tử lâu nghỉ chân cách chỗ bọn hắn không xa, một tên bạch y nam tử đang yên lặng nhìn xem một màn này.

Bạch y nam tử họ Tư Mã, tên một chữ xuân, chính là tam tử thành chủ, tu vi Phân Thần đỉnh phong, tại bên trong phiến địa giới nơi này, cũng coi là thiên kiêu tiếng tăm lừng lẫy.

Càng khó hơn là hắn làm người ngay thẳng, lấy giúp người làm ni

êm vui, tại trong thành này tiếng tăm vô cùng tốt, cho nên trong t hành này, phàm là tu sĩ nhìn thấy hấn đều sẽ cung kính xưng một t iếng Tư Mã Tam công tử.

Nam tử kia mắt càng không ngừng tại trên mình thiếu nữ bần kho ãn, rõ ràng không phải người tốt lành gì, thiếu nữ này cũng thật s ự không có kinh nghiệm sống gì, vậy mà sẽ bị loại lừa gạt này, né u nàng thật đi cùng nam tử này, hạ tràng sợ rằng sẽ tương đối thê t hảm, không trở thành lô đỉnh, cũng phải bị hạn chế tự do, từ đó là m nô tỳ.

Tư Mã Xuân động lòng trắc ẩn, chính nghĩa quang huy bắt đầu ở đĩnh đầu hấn hội tụ, bực việc ác này nếu hấn không ngăn cản, như thế nào xứng với xưng hào hấn Tam công tử ngay thẳng thiện lươ ng?

Nghĩ tới đây, hấn đột nhiên đứng lên, đối với hai người xa xa sắp rời đi quát:

- Hai vị hãy khoan!

Oanh!

Xa xa nam nữ đột nhiên quay đầu lại, hai đạo vô hình chi uy hướn g bốn phía quét sạch, nhấc lên một hồi bụi mù.

Trong bụi mù, hai đạo ánh mắt như là chim ưng đáng sợ đồng thờ i nhìn về phía Tư Mã Xuân gọi lại bọn hấn.

Tư Mã Xuân giật mình kêu lên, bộ pháp dưới chân bắt ổn một chú t, vậy mà lại lão đảo ngồi xuống.

Cái này mẹ nó... Xảy ra chuyện gì?

Chương 559: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân?

Chương 559: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân?

Tình huống như thế nào?

Tư Mã Xuân bị đột nhiên xuất hiện khí thế cường đại chấn nhiếp, có chút ngỡ ngàng, theo bản năng dụi dụi con mắt, lại hướng phía trước nhìn lại.

Xa xa đôi nam nữ kia, nam mắt lộ vẻ kinh ngạc, cũng không có cái gì dị thường.

Thiếu nữ càng là một mặt ngây thơ, bên trong ánh mắt còn có chút mê mang.

Phảng phất hai đạo ánh mắt lẳng lệ vừa rồi kia cũng không phải xuất từ bọn hắn.

Ảo giác sao...

Tư Mã Xuân lắc đầu, âm thầm quyết định sau khi giải cứu nữ tử này liền trở về ăn một mai tĩnh tâm đan.

Gần đây thời gian tu luyện quá dài, thân thể dường như xảy ra chút mao bệnh.

- Các người chờ chút!

Tư Mã Xuân lại kêu một tiếng, xong trực tiếp bay đến trước mặt Trần Trâm cùng Tử Nguyệt.

- Ta vừa mới nghe nói đạo hữu tự xưng là đệ tử thân truyền một tông môn, xin hỏi đó là tông môn nào?

Tư Mã Xuân ngăn tại trước người Tử Nguyệt, một mặt cảnh giác nhìn về phía Trần Trâm.

Trong nội tâm Trần Trâm bất đắc dĩ tột cùng, lẳng đầu thanh này từ đâu chạy tới, muốn phá hoại chuyện tốt của hắn?

- Ta... Thân Truyền đại đệ tử Lê Tiên tông!

Trần Trâm một bên nói một bên từ trong nhẫn trữ vật lấy ra lệnh bài Lê Tiên tông, tại trước mặt Tư Mã Xuân lung lay, trên mặt lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Tư Mã Xuân liếc mắt nhìn lệnh bài kia, lắc đầu cười nói:

- Lê Tiên tông, ta chưa nghe nói qua, đạo hữu nếu trong lòng có suy nghĩ không tốt gì, ta khuyên đạo hữu hay là sớm hơn rút bỏ, Xuân Phong thành này không phải địa phương che giấu chuyện xấu gì đâu, ta không hy vọng tại bên trong thành trì này có chuyện không tốt phát sinh.

Dứt lời hắn cũng không đợi Trần Trâm đáp lại, liền nhìn về phía Tử Nguyệt.

- Vị đạo hữu này là lần đầu tiên đi ra hành tẩu a? Mặc kệ nam tu hay là nữ tu, nhất là đạo hữu mỹ lệ như vậy, lần đầu tiên hành tẩu, đều phải cẩn thận dè dặt, Tu Chân giới này, thực ra cũng không phải tốt đẹp như vậy.

Tư Mã Xuân không có trực tiếp nói hết lời, mà chỉ ám chỉ, để Trần Trâm cùng Tử Nguyệt hai người tự ngộ.

Chỉ cần hai người có một người tỉnh ngộ lại, vậy hắn hôm nay liền

n đã làm một chuyện thật tốt.

Nhưng mà, hấn làm sao biết hai người này vừa rồi đều còn đang vì để cho con mồi mắc câu âm thầm vui sướng, hấn vừa xuất hiện, cũng tự nhiên làm hỏng chuyện tốt hai người.

Tử Nguyệt nhìn Tư Mã Xuân một chút, mắt to nháy nháy, tựa hồ cái gì cũng nghe không hiểu.

Trần Trâm cũng nhìn Tư Mã Xuân một chút, trong mắt có không hề che giấu uy hiếp.

Nhìn xem ánh mắt hai người này, Tư Mã Xuân khóc không ra nước mắt.

Hấn đã nói được phân thượng này, không những nam tu này không lĩnh tình, ngược lại còn uy hiếp hấn, trên đời này lại có tu sĩ không biết tốt xấu như thế.

Về phần thiếu nữ này... Cũng là vụng về khoa trương, chẳng lẽ bây giờ còn chưa phát hiện nam tu này là người xấu sao?

Hai đóa kỳ hoa, vậy mà gặp đến cùng một chỗ, cũng thật sự là có ý tứ, nếu nghe không rõ vậy ta liền làm rõ đi.

Tư Mã Xuân sinh ra một tia cảm giác ưu việt đối với mình trí thông minh, xong thẳng tắp nhìn về phía Trần Trâm.

- Ta không biết rõ người lai lịch thế nào, nhưng nữ tu này người không thể mang đi.

Dứt lời, hấn lại nói với Tử Nguyệt:

- Đạo hữu, thế gian này có nhiều tu sĩ ưa thích lừa gạt người kinh nghiệm sống chưa nhiều, người này rất có thể là một trong số đó, ta thấy người hay là không cần đi với hấn mới là tốt nhất.

Tử Nguyệt hận đến ngứa hàm răng.

- Ta không cùng hấn đi cũng có thể, vậy ngươi dẫn ta đi a, chỉ cần để cho ta tìm được một con mèo là được rồi.

Thế nhưng ngươi lại không đề cập tới dẫn ta đi, ngươi để ta đi chỗ nào lại tìm con mèo đưa tới cửa?

- Vị đạo hữu này có gì nói ra lời ấy, ta nhìn vị Trương công tử này không hề giống người xấu.

Tử Nguyệt nói xong liếc nhìn Trần Trầm, vừa lúc thấy được Trần Trầm ngấm hương trước ngực nàng, ngay sau đó tranh thủ thời gian quay đầu lại, giả vờ không phát hiện, đồng thời che giấu lương tâm nói ra câu nói này.

Tư Mã Xuân muốn giận điên lên, thật sự là Bò Tát khó cứu quý đấng chết, hấn xuất thủ cứu bực người ngây thơ này hôm nay, ngày mai chỉ sợ sự tình tương tự cũng lại phát sinh.

Đã như vậy, vậy còn không bằng không cứu nữa.

Đang thời điểm lúc hấn muốn vứt bỏ, chỗ không xa truyền đến một thanh âm.

- Tam công tử, cần giúp một tay không?

Tư Mã Xuân ngẩng đầu nhìn tới, thấy chương quỹ tửu lâu này, theo bản năng liền muốn lắc đầu.

Lúc này chương quỹ cũng trực tiếp chỉ vào Trần Trầm nói:

- Ngươi tiểu tử này ta vừa nhìn liền biết không phải người tốt lành gì, gặp con gái người ta đẹp mắt, liền lên ý niệm không chính đáng, nếu đem những tâm tư bất lương này đưa đến trên việc tu luyện

n, hiện tại cũng nói không chừng có thể bước vào Hợp Thế.

Trần Trâm nghe vậy giận tím mặt, hôm nay nếu diễn người xấu, vậy liền diễn đến cùng!

Vừa nghĩ đến đây, hấn tức giận nói:

- Người không ý đồ xấu, người bước vào Hợp Thế sao?

Chương quỹ nhất thời nghẹn lời, tu vi hấn cũng chính là Phân Thần hậu kỳ, về phần làm sao nâng lên Hợp Thế, đó là bởi vì hấn gặp Trần Trâm hiển lộ ra là tu vi Phân Thần trung kỳ, thuận miệng nói.

- Còn có người, muốn học nhân gia anh hùng cứu mỹ nhân? Tốt, rất tốt, ta còn sẽ nói cho người biết, hôm nay cô nương này, ta nhất định muốn mang đi!

Trần Trâm nói xong trực tiếp thô bạo bắt lấy cổ tay Tử Nguyệt, kéo đến phía sau mình.

Tử Nguyệt đau kêu một tiếng, đứng ở phía sau Trần Trâm, lúc này trong mắt nàng đã dần hiện ra nước mắt.

Chỉ bất quá tại chỗ sâu ánh mắt hiện lên một tia giao hoạt, trong nội tâm âm thầm tán thưởng Trương Kỳ quả quyết.

Trắng trợn cướp đoạt nữ tu, liền cần phải dạng này, làm nhiều công công cuộn cuộn như vậy làm gì?

- Chỉ cần đưa chính mình đến chốn không người... Ha ha ha, lấy tu vi thân phận người này, hấn là có thể được đến không ít tin tức a?

Nghe được lời Trần Trâm phách lối, Tư Mã Xuân cùng chương quỹ kia đều giận quá mà cười.

Tại bên trong Xuân Phong thành nơi này, khiêu chiến nhi tử thành chủ, đây không phải là tại tìm đường chết sao?

- Tiểu tử, ngươi biết vị bên cạnh ta là người nào không?

Chương quỹ chỉ tay Tư Mã Xuân, lạnh giọng nói ra, trong giọng nói tràn đầy kiêu ngạo, phảng phất giống như chính hắn là nhi tử thành chủ.

- Là ai?

Nói thật, Trần Trầm cũng không biết bạch y nam tử đột nhiên xuất hiện này là ai.

Chỉ bất quá tu vi nam tử này Phân Thần đỉnh phong hắn đã một chút nhìn ra, chắc hẳn không có khả năng là đại nhân vật gì.

- Chương quỹ đừng nói thân phận ta, đối phó loại người này, còn không cần thân phận gì.

Tư Mã Xuân một bên nói một bên đuổi tay ra chộp tới Trần Trầm, cười nhạt nói:

- Dưới ban ngày ban mặt, còn muốn làm việc xấu? Hôm nay ngươi nếu thật có thể mang thiếu nữ này đi, Tư Mã Xuân ta liền theo họ ngươi!

Vừa dứt lời, tay hắn liền đặt tại trên bờ vai Trần Trầm, muốn trực tiếp bắt Trần Trầm.

- Phân Thần tu sĩ, cũng dám lỗ mãng! Thật sự là không biết mùi vị!

Trần Trầm quát lạnh một tiếng, uy áp mạnh mẽ trên mình trực tiếp chấn khai Tư Mã Xuân cùng chương quỹ kia, chấn hai người ra

đi hơn mười mét, ngã sấp xuống đất.

Xong không chút nghĩ ngợi, liền nâng Tử Nguyệt như lên như con gà con nâng lên tại trong tay.

- Tiểu cô nương, đi theo ta, không chỉ có thể giúp ngươi tìm tới sự phụ, còn có thể để ngươi có vinh hoa phú quý hưởng không hết! Từ đó lại không cần phát sầu vì tài nguyên tu luyện!

Trần Trâm lớn tiếng cười nói, ngữ khí mùi điếm cuồng quyền.

Tuy trong lòng hẳn là người tốt, nhưng lần đầu tiên đóng vai người xấu, vậy mà thuận buồm xuôi gió lạ thường.

- Ngươi thả ta ra!

Tử Nguyệt phi thường phối hợp la thất thanh.

- Ha ha, ngươi la cũng vô dụng! Đi theo ta đi!

Trần Trâm cười to một tiếng, nắm lấy Tử Nguyệt liền bay lên trời.

Lúc này Tư Mã Xuân nằm trên mặt đất mới hoàn toàn phản ứng lại, nhìn hướng lên hai người bên trong bầu trời sắp bay khỏi, thê lương quát âm lên:

- Người đó là Hợp Thể tu sĩ! Ngăn hẳn lại cho ta!

Chương 560: Giả Heo Ăn Thịt Hổ

Chương 560: Giả Heo Ăn Thịt Hổ

Tư Mã Xuân tại bên trong Xuân Phong thành có thể được xem là danh nhân, cho nên hẳn nói chuyện không có người không tin...

Ngay sau đó một đám tu sĩ chung quanh nháy mắt tan tác như chim muông.

Nói đùa, Hợp Thể tu sĩ, ai dám ngăn trở? Đây chính là cao thủ cùng một đẳng cấp với thành chủ!

Nhìn xem đám người phân tán bốn phía, Tư Mã Xuân giận đến kém chút thổ huyết, cha hẳn là Hợp Thể tu sĩ, bởi vậy hẳn tiếp xúc Hợp Thể tu sĩ không ít, cũng không cảm thấy Hợp Thể tu sĩ có gì đáng sợ.

Mà tu sĩ phổ thông trong thành, cũng không phải loại bông hoa bên trong nhà ấm như hẳn, cũng đã trải qua Tu Chân giới nguy hiểm, biết rõ Hợp Thể tu sĩ khủng bố.

- Nhanh đi tìm phụ thân ta!

Vội vàng, Tư Mã Xuân nói với chưởng quỹ bên cạnh kia.

- Tốt! Ta liền đi!

Chưởng quỹ kia đứng lên, vội vàng hướng về phủ thành chủ chạy tới.

...

Mà cùng lúc đó, Trần Trầm đã mang theo Tử Nguyệt cực tốc bay ra thành.

- Tiền bối, ngươi muốn mang ta đi chỗ nào a?

Trong mắt Tử Nguyệt hàm chứa nước mắt, một bộ bộ dáng thất ki nh.

- Diễn! Còn diễn cho ta! Ha ha, hiện ở trong lòng không chừng ca o húng còn hơn ta nữa.

Trần Trầm âm thầm oán thầm, trên mặt cũng là lộ ra nụ cười tà á c.

- Tiểu cô nương, ta mang ngươi đi đâu? Đương nhiên là dẫn ngươi i đi song tu, dẫn ngươi đi khoái hoạt a, ha ha, ta là cao thủ Hợp T hể cảnh giới, ngươi theo ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi.

Trần Trầm một bên nói còn vỗ nhẹ nhẹ bờ hông Tử Nguyệt một t hoáng, một bộ bộ dáng mười điểm hài lòng.

Khuôn mặt Tử Nguyệt đỏ lên, trong mắt lóe lên một tia sát cơ, ph át giác được phía sau xa xa dường như có mấy đạo lưu quang đuổ i theo, nàng cố nén tức giận trong lòng, anh anh anh nức nở lên.

- Mẹ! Một nữ tán tu nho nhỏ mà thôi, lại còn có hai tên Hợp Thể t u sĩ theo đuổi, cần thiết hay không?

Trần Trầm nhìn phía sau, mắng một tiếng nói.

- Người phía trước, nhanh chóng dừng lại, nếu không đừng trách l ão phu không khách khí!

Phía sau truyền đến tiếng một tên hùng hậu quát.

Trong thành phát sinh đại động tĩnh như thế, thành chủ Xuân Pho ng thành căn bản không đợi bất luận kẻ nào thông tri, liền đuổi tới i, thuận tiện còn mang tới một tên Hợp Thể tu sĩ khác.

- Hai vị đạo hữu, ta bắt nữ tu này chỉ là tán tu, không có chút dựa

vào nào, người chẳng lẽ muốn vì nàng cùng ta tranh đấu một tràng hay sao.

- Nói cho người, ta không phải sợ các người, chẳng qua cảm thấy không cần thiết, nhưng nếu các người lại đuổi theo, cũng đừng trách ta không khách khí đối với các người.

Trần Trầm lời này trở về trịch địa hữu thanh, tràn đầy lực lượng.

Hai hợp thể tu sĩ phía sau kia nghe vậy tốc độ thoáng chậm rất nhiều.

Trần Trầm thấy có hi vọng, lại quát:

- Từ đây lấy thêm một trăm dặm làm hạn định, lại đuổi theo ta, cũng đừng trách ta động thủ!

Dứt lời vung ra một chưởng đối với một tòa núi lớn phía dưới.

Ầm ầm!

Một tiếng bạo hưởng, núi lớn phía dưới ứng thanh biến thành bột mịn.

Trần Trầm một kích này biểu hiện ra ngoài thực lực đại khái là Hợp Thể trung kỳ, đã có thể bảo chứng chấn nhiếp đối với phía sau hai tên đuổi theo phía sau, cũng có thể để thiếu nữ trong ngực buông lỏng cảnh giác.

Nói thật, hắn không nguyện ý cùng hai người phía sau tranh đấu một tràng, nếu hai người này là người thẳng tính, nói không chừng hắn phải bạo lộ chút thực lực mới có thể giải quyết, đến lúc đó k hó tránh khỏi để thiếu nữ trong ngực cảnh giác.

Núi lớn vỡ nát xong, hai tên đuổi theo phía sau lại nói chút ít ngo an thoải, xong liền triệt để không còn bóng dáng, xem bộ dáng là

trở về.

Thực ra cũng khó trách, làm một tán tu không hậu trường, thực tế không cần thiết cùng tu sĩ cùng cấp bậc tranh đấu một tràng, người i có thể làm thành chủ cũng không phải người ngu.

...

Trong bất tri bất giác, Trần Trầm liền mang theo Tử Nguyệt bay ra ngoài mấy vạn dặm, cuối cùng rơi vào bên trong một toà núi hoang không người.

Tử Nguyệt từ lúc bắt đầu lạnh run, biến thành phi thường bình tĩnh, mà tới được trong núi này, điềm đậm đáng yêu trên mặt nàng đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là nụ cười ý vị sâu xa.

- Thế nào? Nghĩ thông suốt? Ta thấy nơi này rất tốt, nếu không... Hắc hắc hắc!

Trần Trầm để Tử Nguyệt dưới đất, lộ ra một nụ cười có chút Hèn mọn

Tất nhiên, đây chẳng qua là hèn mọn bên trong tưởng tượng hần, hần biến thành Tiên Linh chi khu này cùng tướng mạo hần trước đây không kém bao nhiêu, gương mặt kia muốn hèn mọn cũng có chút khó khăn.

Ba!

Đáp lại hần là một bàn tay, Tử Nguyệt không chút lưu tình một bàn tay tát tại trên mặt hần, đánh vào lại là vang dội.

Nguyên vốn Trần Trầm có thể tránh né, nhưng không có, mà cứ thế chịu đòn này.

Chịu xong sau, còn lộ ra một cái thần tình cực kỳ khiếp sợ.

- Người... Tốc độ người...

Nhìn thấy Trần Trầm vẻ mặt này, Tử Nguyệt lộ ra nụ cười khinh miệt.

- Ha ha, thật sự cho rằng bốn tiên tử là bé thỏ trắng mặc người chém giết sao? Nếu không phải người có chút giá trị lợi dụng, ta đã sớm một bàn tay đập chết người, chiếm tiện nghi bốn tiên tử? Người là thứ nhất!

- Giả heo ăn thịt hổ? Ta lại muốn xem xem người là thực lực gì!

Trần Trầm nói xong hướng về sau thụt lùi hai bước, xong đột nhiên xuất thủ với Tử Nguyệt.

Tất nhiên, đây đều là sự tình trong kế hoạch, sau mấy chiêu, hẳn liền bị Tử Nguyệt bắt sống.

- Một Hợp Thể trung kỳ bình thường, cũng dám tùy ý bắt nữ tu, thật sự là không biết sống chết, người nuốt vào thứ này cho ta.

Tử Nguyệt một bên nói một bên nuốt một viên đan dược tới trong miệng Trần Trầm.

- Tiên... Tiên tử, đây là vật gì?

Trần Trầm hoảng sợ hỏi.

- Phệ Hồn Đoạn Phách Đan, mỗi ba ngày liền cần ăn vào một mai giải dược kéo dài tính mạng, nếu không liền sẽ hồn phi phách tán mà chết.

Tử Nguyệt từ tốn nói, một bộ bộ dáng đại cục đã định.

Trần Trầm nhìn thấy hấn bộ biểu tình này, biết cơ hội mình tới.

Nữ nhân này hấn đã triệt để buông lỏng cảnh giác, tiếp theo muốn bắt nữ nhân này liền trở nên đơn giản hơn nhiều.

Về phần Phệ Hồn Đoạn Phách Đan kia, Tiên Linh chi khu mới vừa nuốt vào liền bị Tiên Linh chi khu bài xích đến trong đan điền, tiếp đó bị Tiên khí ép thành hư vô.

Nói đùa, lúc bắt đầu Tiên Linh chi khu cả linh khí cũng không muốn hấp thu, thẳng đến Trần Trầm cố gắng hồi lâu mới cố gắng hấp thu một chút, hiện tại làm sao lại hấp thu loại độc dược này chứ?

- Tiên tử... Người muốn làm gì? Chỉ cần tại hạ có thể làm được, tại hạ nhất định toàn lực ứng phó đi hoàn thành, tuyệt không chối từ!

Sắc mặt Trần Trầm trắng bệch, trong mắt lóe lên thần sắc vô hạn vô cùng hối hận, phảng phất đang hối hận tại sao lại bắt một tên sát tinh như thế.

- Người ngược lại rất thức thời, ta hỏi người, Chân Linh giới chúng ta có bao nhiêu Đại Thừa tu sĩ?

Tử Nguyệt lơ mơ hỏi.

- Còn Chân Linh giới chúng ta, lúc này cũng nhìn xuống không bao lộ thân phận, thiếu nữ này là một nhân tài, lại thêm tu vi cường đại bậc này, chỉ sợ tại dị giới kia cũng là hạng người thiên kiêu...

Trần Trầm trầm nghĩ trong lòng, ngoài miệng thì nói hươu nói vượn:

- Dường như có bảy tám trăm vị đi.

Thốt ra lời này, con người Tử Nguyệt nháy mắt co rút lại, một lát

sau ánh mắt của nàng liền bị lửa giận tràn ngập.

- Người đùa nghịch ta!

Trần Trâm vẽ mặt đưa đám nói:

- Ta một Hợp Thể tu sĩ làm sao biết sự tình Đại Thừa, ta chỉ biết người có danh tiếng liền có bảy tám chục người, tăng thêm mai danh ẩn tích bảy tám trăm người không quá phận a?

Hô!

Tử Nguyệt hít sâu một hơi, lại hỏi:

- Một giới này, có tuổi trẻ thiên kiều gì đặc biệt lợi hại?

Trần Trâm nhìn biểu lộ trên mặt nàng hàm ẩn chờ mong, biết là thiếp nữ này lên suy nghĩ tương đối, nói không chừng còn có cái ý nghĩ nguy hiểm gì.

Nghĩ tới đây, hắn yên lặng đào một cái hố cho cừ nhân.

- Cái này ta biết! Nhất đại tông môn Nam Vực này là Tà Thần điệt n! Ra một cái Tiên Thiên đạo thể, thời điểm Luyện Hư liền chém giết qua Hợp Thể, gọi U Minh! Chúng ta so với hắn, kém xa lắm!

Chương 561: Nhà Tiêu Không Có Hương Hoa Đại.

Chương 561: Nhà Tiêu Không Có Hương Hoa Đại.

- U Minh... Tiên Thiên đạo thể.

Tử Nguyệt líu ríu một câu, trong mắt lóe lên một tia chiến ý, trong nội tâm đã yên lặng nhớ kỹ cái tên này.

Tiếp đó Tử Nguyệt lại hỏi một vài vấn đề, đại bộ phận đều có quan hệ Chân Linh giới, Trần Trâm nửa thật nửa giả trả lời một phen, cuối cùng lừa gạt nữ nhân này.

- Tiên tử, ngươi còn có vấn đề gì không? Ta biết gì trả lời đó!

Trần Trâm vỗ vỗ bộ ngực, ngữ khí mùi điếm e ngại.

- Tạm thời không còn. Tử Nguyệt từ tốn nói.

- Vậy ngài có thể cho ta giải dược, thả ta đi không?

- Thả ngươi đi? Nghĩ hay lắm! Đi, mang ta đi tông môn ngươi, về sau ta chính là tỳ nữ theo bên mình ngươi, bất quá ta trước cảnh cáo ngươi một câu, chớ vọng tưởng giải độc trong cơ thể ngươi, bực độc dược này, toàn bộ một giới này chỉ có ta có giải dược, nếu ta xảy ra chuyện, cho dù là Đại Thừa tu sĩ cũng không thể nào cứu được ngươi!

Nghe được lời nói Tử Nguyệt lạnh như băng này, trong nội tâm Trần Trâm cười nhạt một tiếng.

Nữ nhân này lòng quá tham, không chế hấn còn chưa đủ, còn nghĩ đến không chế cả một tông môn.

Bất quá nếu thật sự để dị giới tại Chân Linh giới chiếm lấy một cái cứ điểm, vậy đối Chân Linh giới tới nói sẽ có chút phiền toái.

- Đi tông môn ta? Tiên tử ngươi muốn làm gì?

Trần Trầm đặng chát nói.

- Cho người đi người liền đi, còn dám nói nhiều một câu nói nhảm, không cần chờ đến các loại độc dược phát tác, ta hiện tại liền giết người.

Tử Nguyệt một bên nói một bên bóp lấy cái cổ Trần Trầm, ngữ khí mười điểm lạnh lẽo.

Trần Trầm có thể làm sao, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Dù sao hắn không trông cậy vào thông qua chiến đấu bắt lấy thiếu nữ này, đưa đến Lê Tiên tông cũng không sao, tại bên trong Lê Tiên tông, hắn lại càng làm việc tốt hơn.

...

Tầm nửa ngày sau.

Trần Trầm cùng Tử Nguyệt ngồi Truyền tống trận về tới Lê Tiên tông, Tử Nguyệt yên lặng theo phía sau Trần Trầm, biểu hiện tương đối nhu thuận, hiển nhiên một tỷ nữ.

- Tiểu tặc, người còn nghĩ đến trở về?

Lê Tiên nhìn thấy Trần Trầm câu nói đầu tiên chính là hưng sư vả n tội.

Nói thật, từ khi Trần Trầm đi Thăng Long thành, về sau không có trở về, thời điểm ra lệnh, cũng chỉ là dùng lệnh bài đưa tin, khiến trong nội tâm nàng rất có oán niệm.

Trần Trầm nhìn nàng một cái thật sâu, tiếp đó ngượng ngừng nói:

- Sư phụ, ta không phải mới rời khỏi bảy tám năm sao?

Lê Tiên nghe được lời nói đầu tiên chẳng hiểu ra sao này khẽ giật mình, bất quá nhìn thấy ánh mắt Trần Trâm kia tràn ngập thâm ý liếc nhìn phía sau, nàng lập tức hiểu rõ ra.

- Mới bảy tám năm! Người làm sao có ý tứ nói ra miệng! Đi! Đi tởm sư từ đường diện bích bảy ngày cho ta!

- Tuân mệnh... Sư phụ.

Trần Trâm bất đắc dĩ trả lời một câu, tiếp đó mang theo Tử Nguyệt hướng về tổ sư từ đường đi đến.

Lê Tiên nhìn một chút bóng lưng Trần Trâm, lại nhìn một chút Tử Nguyệt cùng Trần Trâm như hình với bóng, trong mắt lóe lên một tia lo lắng.

Thực lực Trần Trâm nàng biết, sức chiến đấu mạnh hơn nàng, nói không chừng có mức độ Hợp Thể trung kỳ, nhưng vừa rồi lại thuận miệng nói tào lao, chẳng lẽ là bị người khống chế?

- Hừ! Tiểu tử này thật không phải thứ gì, bị nhân vật lợi hại ép buộc, không mang đến Thăng Long thành cao thủ rất nhiều, ngược lại đưa đến Lê Tiên tông chúng ta, làm mệnh những nữ tu chúng ta cùng Luyện Đan sư không phải mệnh sao a?

Lê Tiên vừa tức vừa lo lắng, ở trong lòng thầm mắng vài câu phía sau, liền đi liên hệ cao thủ cùng Trần Trâm quen biết.

Bất kể như thế nào, Trần Trâm bây giờ là chỗ dựa toàn bộ Lê Tiên tông, mượn nhờ lực lượng Trần Trâm, Lê Tiên tông có thể nói chừng đại gấp mười gấp trăm lần so trước đây, cho nên tiểu tặc này gặp nạn, nàng nhất định phải cứu.

...

Một bên khác, Trần Trâm mang theo Tử Nguyệt đi tổ sư từ đường

tới Lê Tiên tông, bắt đầu diện bích.

Tổ sư từ đường tại bên trên một toà ngọn núi mười dặm yên tĩnh Lê Tiên tông, bình thường căn bản không có người nào.

Tử Nguyệt dùng thần thức dò xét một thoáng bốn phía, lúc này mới khôi phục một bộ tư thái kiêu căng kia.

- Đây chính là tông môn ngươi? Vừa mới là sư phụ ngươi? Tu vi Hợp Thể sơ kỳ?

Nói thật, nàng nguyên bản cho là tông môn tiểu tử này chỉ ít có tu sĩ Độ Kiếp tọa trấn, cho nên nàng tương đối dè dặt, dù sao tiểu tử này làm đệ tử thân truyền đều có tu vi Hợp Thể trung kỳ, kết quả không nghĩ tới tông chủ cũng chỉ là một cái Hợp Thể sơ kỳ, còn không bằng tiểu tử này...

Trần Trâm xấu hổ cười nói:

- Khụ khụ, đệ tử chê cười, tại hạ bởi vì thiên phú trác tuyệt, tu vi sớm đã vượt qua sư phụ...

- Thiên phú trác tuyệt, ha ha, mặt ngươi da cũng thật dày, ta hỏi ngươi, tu vi ngươi đã vượt qua sư phụ ngươi, vậy tại sao ngươi không làm tông chủ?

- Làm tông chủ có cái gì tốt a, mỗi ngày phải ở tại tông môn tọa trấn, nơi nào có khoái hoạt? Ở bên ngoài.

- Cái tông môn này nhiều nữ tu như vậy, còn chưa đủ ngươi tai họ a sao?

- Tiên tử ngươi không biết, nhà tiêu không có hương hoa đại...

Trần Trâm làm xấu hổ cười nói, một bộ bộ dáng chẳng biết xấu hổ.

Tử Nguyệt nhìn Trần Trầm, trong mắt tràn đầy chán ghét, đồ vô sỉ giống như vậy, nếu tại Minh Uyên giới bị nàng gặp được, sớm đã bị nàng một bàn tay chụp chết.

Còn nhà tiêu không có hương hoa đại? Ha ha, nữ tu trong tông môn này chỉ sợ bị hấn tai họa không ít.

Liên sư phụ tiểu tử này, trong ánh mắt nhìn tiểu tử này dường như cũng mang một tia mập mờ.

Vô sỉ! Quá vô sỉ!

Dạng đồ vô sỉ này nhất định là mười điểm tiếc mệnh, nàng nhất định phải thật tốt lợi dụng một đợt.

Nghĩ tới đây, nàng hít sâu một hơi, cố nén xem thường trong nội tâm, lạnh giọng nói ra:

- Ta muốn ngươi làm tông chủ tông môn này.

- Không được không được! Ta làm tông chủ...

Trần Trầm lắc đầu liên tục, mắt thấy lấy thần tình Tử Nguyệt càng hung ác, thái độ hấn thoáng cái mềm nhũn ra, nói lầm bầm:

- Sư phụ ta còn ở đây, ta như thế nào làm tông chủ?

- Giết nàng!

Tê!

Trần Trầm hít vào một ngụm khí lạnh, chân động vô cùng nhìn về phía Tử Nguyệt.

- Ngươi để cho ta thí sư? Cái này tuyệt đối không thể, tông môn chúng ta đường đường chính chính, không có người sẽ nhận một n

gười vong ân phụ nghĩa thí sư làm tông chủ!

Tử Nguyệt nghe đến đây cười khinh miệt một tiếng.

- Ngu xuẩn, ta không để người trực tiếp đi giết nàng, người không biết dùng thủ đoạn khác sao?

Trần Trâm gãi đầu một cái, một mặt không biết mùi vị.

Tử Nguyệt thấy vậy càng xem thường, không chút nghĩ ngợi lại từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một viên đan dược, lạnh lẽo âm trầm nói:

- Đan này tên là Nhập Ma Đan, phục dụng xong nửa canh giờ liền có thể để tu sĩ tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng kinh mạch đứt từng khúc mà chết, chính là vũ khí ám sát sắc bén! Sau này cho dù có người phát hiện, cũng chỉ sẽ coi là người tu luyện ra vấn đề nên chết mà thôi.

- Lợi hại như vậy? Thế nhưng sư phụ ta nội tình thâm hậu, vạn nhất nàng giải độc này làm sao bây giờ? Đến lúc đó biết được là ta, ta chỉ sợ sẽ thân bại danh liệt a.

Trần Trâm một mặt khó xử.

Nữ nhân này muốn để cho mình làm tông chủ, chỉ sợ muốn thông qua chính mình khống chế toàn bộ tông môn.

Hơn nữa tùy thân mang cũng thật không ít, cái gì Đoạn Hồn Đan, cái gì Nhập Ma Đan, không hổ là gian tế tiềm nhập Chân Linh giới.

- Yên tâm, đan dược này không có giải dược, cho dù là tu sĩ Độ Kiep dùng cũng khó thoát hạ tràng tẩu hỏa nhập ma, đối phó sư phụ người loại Hợp Thể tu sĩ kia, nghiêm chỉnh mà nói đã xem như phung phí của trời.

Tử Nguyệt một mặt kiêu ngạo, nàng tự tin tại Chân Linh giới nơi này không có độc đan lợi hại như vậy.

- Thật sao? Dùng tốt như thế?

Trần Trầm nghi ngờ nhận lấy đan dược, ánh mắt hơi hơi lóe lên một cái.

Đang lo không bảo vật đối phó nữ nhân này đây... Bây giờ không phải là có sao?

Chương 562: Thập Hoàng Tinh Hàm Quỷ Ngưu.

Chương 562: Thập Hoàng Tinh Hàm Quỷ Ngưu.

- Người một tên ếch ngồi đáy giếng biết cái gì? Đan dược này là do Đan Vương tiên bối... Tính toán, nói người cũng không hiểu, hạ tròng không thể ngữ bằng.

Tử Nguyệt thốt ra, xong lắc đầu, một bộ bộ dáng chẳng thêm ngó tới.

Trần Trầm trầm mặc lại, ánh mắt có chút lấp lóe.

Tử Nguyệt thấy vậy thân nhiên nói:

- Như thế nào? Người còn luyện tiếc?

- Vậy dù sao cũng là sự phụ ta... Thanh âm Trần Trầm có chút khàn khàn, tựa hồ đang hạ quyết tâm rất lớn.

Luận diễn kỹ, hẳn chưa bao giờ bại bởi qua ai.

- Luyện tiết cũng được, vậy ta giết ngươi, lại tìm một người khác.

Tử Nguyệt hời hợt nói ra.

Nghe nói như thế, sắc mặt Trần Trầm thoáng cái trở nên âm đạm, phảng phất một kẻ liều mạng trong tuyệt cảnh, cuối cùng hung hăng cắn răng nói:

- Ta làm... Ta làm còn không được ư! Người không vì mình, trời tru đất diệt!

- Làm người không vì mình, thiên tru địa diệt? Lời này ngược lại có ý tứ, đem tham sống sợ chết nói cây ngay không sợ chết đứng như thế, ngươi cũng là nhân tài.

- A, đúng, ngươi tốt nhất mau chóng động thủ, nàng không chết, ta sẽ không cho ngươi giải dược.

Tử Nguyệt nhẹ nhàng nói ra, xong liền ngồi vào trên bờ đoàn duy nhất bên trong, lẳng lặng khởi tọa.

...

Không biết qua bao lâu, một cỗ mùi thơm xông vào mũi đánh thức Tử Nguyệt từ bên trong minh tưởng.

Mở mắt ra xong, nàng đưa ánh mắt nhìn phía căn phòng cách vách, đó là một gian phòng bếp, một bóng người lúc này đang bận rộn tại trong phòng bếp, mà mùi thơm cũng chính là từ trong phòng bếp truyền đến.

- Đồ ăn phàm tục vậy mà có thể thơm như vậy sao?

Tử Nguyệt lẩm bẩm nói nhỏ, tu vi nàng Hợp Thể đỉnh phong, đã sấm ích cốc nhiều năm, bởi vì không dựa vào đồ ăn bổ sung năng lượng, cho nên nàng cũng không có ham muốn ăn uống gì.

Nhưng hôm nay nàng ngửi được mùi thơm xông vào mũi này, trong bụng vậy mà xuất hiện một tia cảm giác khó chịu.

Cái kia... Tựa như là bao tử đang phát ra tín hiệu khát vọng.

Nàng dám đánh cược, từ khi sinh ra đến nay, nàng chưa từng ngửi được qua mùi thơm đồ ăn mê người như thế.

- Trầm mê ở ham muốn ăn uống, người này quả nhiên là người không tiền đồ.

Tử Nguyệt đè nén dạ dày khó chịu, âm thầm xem thường.

Cũng không lâu lắm, Trần Trầm mang một tô thịt đi vào bên trong, vành mắt còn hơi đỏ lên, phảng phất mới vừa khóc.

Trong tay hấn chén thịt kia có chút giống khoai tây hầm thịt bò, bắt quá bên trên cũng tản ra linh quang lờ mờ, nhất là hai thịt khối cắt vuông vức trên cùng, theo bộ pháp Trần Trầm, vậy mà cũng đang bốc hơi hơi nóng hơi hơi rung động.

Không cần nghĩ, nếu nhai vào, vị kia nhất định là vô cùng tốt.

Đem chén thịt kia thả ở trên bàn trong phòng, trong phòng rất nhanh liền bị mùi thơm tràn ngập.

Trần Trầm yên lặng kẹp một miếng thịt, để vào trong miệng.

Nhẹ nhàng khẽ cắn, khối thịt mềm nhũn mà đầy co dãn kia trực tiếp tấp tại trong miệng nổ tung, rơi ra nước tương từ mấy chục loại hư

ong liệu tỉ mỉ điều chế thành, những nước tương nóng hổi này hõn hợp mùi thơm thịt, truyền đạt đến đầu lưỡi vị giác, để cho người ta phảng phất đặt mình vào tiên cảnh, đạt tới thỏa mãn tâm hồn.

Trần Trầm lộ ra nụ cười vừa ý, cái này không hổ là trù nghệ đỉnh phong hần.

- Hô... Com canh thịt bò Chân Linh Quỷ Ngưu hậu duệ phối hợp hoàng tinh mười vạn năm, cùng mấy chục loại hương liệu, lại thêm ta dùng linh hỏa chậm hầm một canh giờ làm ra tất nhiên là bất phàm...

- Món ăn này, sư phụ hần sẽ thích a?

Trần Trầm lẩm bẩm nói nhỏ, tiếp đó rung rung lại ăn một miếng thịt.

Xoẹt zoẹt xoẹt zoẹt... Hấp lưu...

Thanh âm quái dị truyền khắp cả phòng, để không khí gian phòng trở nên tương đối xấu hổ.

Trần Trầm từ đầu đến cuối cũng không có nhìn Tử Nguyệt một chút, nhưng thần thức hần vẫn luôn chú ý tới tiểu động tác Tử Nguyệt nuốt nước miếng.

Ha ha, hần cũng không tin, nữ tu này không mắc câu!

Món ăn này, cho dù là phóng tới kiếp trước, mùi vị đó mùi thơm đó cũng tuyệt đối hàng đầu thiên hạ.

Đây không phải trù nghệ của hần vượt qua những đầu bếp đỉnh tiêm kia, mà là nguyên liệu nấu ăn tại Chân Linh giới này thật sự là quá cao cấp.

Cho dù tùy tiện nấu, cũng có thể ngon hơn cả thức ăn những đầu

bếp đỉnh tiêm kiếp trước kia tỉ mỉ làm.

Có câu nói rất hay, không bột đổ gột nên hồ, thịt lại làm thế nào, dười đại bộ phận tình huống cũng ăn ngon hơn ăn chay.

Nếu thật có một vài trù nghệ đại sư có thể làm ăn chay còn ăn ngon hơn thịt, vậy cho hẳn một đồng phân, để hẳn làm đồ ăn đi?

Cũng không thể làm ngon ăn hơn thịt a?

Mà nguyên liệu nấu ăn Chân Linh giới khoảng cách cùng thịt, muồn lớn hơn so khoảng cách thịt cùng cút vô số lần.

- Người rất biết hưởng thụ.

Một mực trầm mặc Tử Nguyệt cuối cùng ra tiếng.

Trần Trầm lắc đầu, buông đũa xuống, khổ sở nói:

- Tiên tử, để người chê cười, ta chỉ có một chút yêu thích như vậy, bình thường sư phụ thích nhất chính là đồ ăn ta làm, giờ đây muốn... Đối phó nàng, ta dù sao cũng phải để nàng trước khi chết ăn thêm một hồi như thế, làm một quỷ chết no.

- A, món ăn này ta làm cẩn thận tỉ mỉ, sử dụng tất cả tài liệu cũng đều là đỉnh cấp, lại thêm cảm xúc nội tâm ta lên xuống, mới đạt tới loại đỉnh phong cảnh giới này, về sau ta chỉ sợ sẽ không làm được món ngon bực này.

Dứt lời Trần Trầm bung lên chén, liền chuẩn bị đi ra ngoài.

Vừa đi ra ba bước, phía sau truyền đến thanh âm Tử Nguyệt.

- Chậm đã.

Trần Trầm dừng bước, một mặt mờ mịt quay đầu,.

Tử Nguyệt lúc này đã đến trước mặt hắn, ánh mắt bình tĩnh nhìn xem em trong tay hắn chén thịt hoàng tinh Quỷ Ngưu hàm nóng hôi hổi, mùi thơm cuộn cuộn kia.

- Đỉnh phong cảnh giới? Ta có chút hiểu kỳ người cái gọi đỉnh phong cảnh giới là cảnh giới gì.

Nói xong câu đó, Tử Nguyệt ngoắc ngoắc tay, khối thịt trên cùng trong chén kia liền trực tiếp bay đến trong miệng nàng.

Hơi hơi nhai, ánh mắt của nàng liền vô ý thức khom thành hình trăng lưỡi liềm, hiển nhiên là cực kỳ hưởng thụ.

- Không tệ, không nghĩ tới người có tay nghề bực này.

Tử Nguyệt cười nói, ngoắc ngoắc tay, liền muốn lại ăn một khối.

Trần Trầm thấy vậy trong nội tâm xem thường vô cùng, tham ăn liền tham ăn, còn nói dễ nghe như vậy, còn tưởng rằng là tiên nữ không nhiễm phàm trần gì, kết quả cũng chỉ là một đồ tham ăn mà thôi.

Ha ha, thế gian này không mấy nữ tử có thể ngăn cản mỹ thực dụ hoặc.

Tử Nguyệt này còn quá trẻ.

Tử Nguyệt ngoắc ngoắc tay, một miếng thịt bên chén đã chậm chậm bay lên, xong nàng biểu lộ đột nhiên biến đổi, tựa hồ ý thức được không đúng.

Xem như tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong, cảm giác nàng cực kỳ nhạy bén, khối thịt vừa mới vào bụng xong, nàng cảm giác được một cỗ lực lượng đặc thù bắt đầu ở trong cơ thể nàng tác dụng.

Lực lượng này không thể ngăn cản, mặc nàng dùng linh lực áp chế thế nào, cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

- Ngươi tại trong thịt này bỏ cái gì?

Tử Nguyệt hướng về sau thụt lùi một bước, lớn tiếng hỏi.

Tại khi nói chuyện thịt trong chén trên tay Trần Trâm đã bị linh khí nàng đánh nát thành bột mịn, mùi thơm trong phòng càng ngày càng nặng.

Trần Trâm nghe vậy đầu tiên là mờ mịt, tiếp lấy lại bình tĩnh hiểu ra, lập tức vỗ vỗ bắp đùi nói:

- Tiên tử, ta đem Nhập Ma Đan bỏ ở bên trong... Chuẩn bị cho sư phụ ta ăn vào à!

- Cái gì!

Tử Nguyệt kinh hô một tiếng, sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

Dùng Nhập Ma Đan hậu quả gì nàng biết, nhưng quá trình, cụ thể như thế nào nàng lại không biết rõ.

Dù sao độc đan bực này nếu chuẩn bị cho tu sĩ Độ Kiếp, vậy tính bí mật tự nhiên cực giai, vô sắc vô vị đây chẳng qua là điều kiện cần bước, trừ cái đó ra vẫn phải có điều kiện cứng nhắc vào miệng tức bị hấp thu, không cách nào dùng thần thức dò xét, không cách nào bài xuất các loại...

Bất quá nghĩ lại, nàng lại cảm thấy không đúng chỗ nào.

- Hồn đản! Ngươi vừa rồi không phải cũng ăn sao?

Trần Trâm nghe vậy gãi đầu một cái, một mặt vô tội nói:

- Tiên tử, ta đã đem toàn bộ đan dược tan tại bên trong khối thịt n gười vừa mới ăn kia... Không nghĩ tới may mắn thế nào, liền bị n gười ăn.

- Hắc hắc, nếu là tan tại bên trong chén thịt, dược hiệu kia không đủ làm sao bây giờ?

Trong nội tâm Trần Trầm âm thầm hài lòng,.

Về phần Tử Nguyệt khối thịt sẽ chọn kia, hắn từ lâu đã dự liệu đư ợc.

Khối thịt đó cắt ngay ngắn nhất, lại đặt ở vị trí bắt mắt nhất, nếu T ử Nguyệt thật ăn, vậy tất nhiên liền chọn khối kia.

Chương 563: Siêu Cấp Tu Nhị Đại.

Chương 563: Siêu Cấp Tu Nhị Đại.

Nhìn xem thần tình Trần Trầm vô tội, Tử Nguyệt có ngu đi nữa c ũng biết tiểu tử trước mặt này đang đùa bỡn nàng, một cỗ nộ khí n háy mắt tràn vào trong lòng.

- Hỗn đản! Người ám toán ta! Chẳng lẽ người không muốn sống!

Thanh âm này xen lẫn linh khí, chấn động đến toàn bộ Tu Luyện t hát hơi hơi rung động.

Trần Trầm cười nhạt nói:

- Hiểu lầm, đều là hiểu lầm! Tiên tử, ta thật không phải cố ý.

- Chết đi cho ta!

Tử Nguyệt nhìn thấy thần tình Trần Trầm khôi hài, lửa giận đã không thể ngăn chặn, một bàn tay liền hướng về Trần Trầm đánh ra.

Một kích này nàng trực tiếp dùng bảy tám phần lực, chỉ cần oanh trúng, đừng nói là Hợp Thể trung kỳ, cả Hợp Thể hậu kỳ cũng phải biến thành mảnh vỡ.

Tuy Trần Trầm phục dụng độc dược, nhưng nàng đã không kịp chờ đợi muốn cho người trước mặt này chết.

- Tiên tử bớt giận!

Ngữ khí Trần Trầm bình tĩnh như trước, đồng dạng đánh ra một c hưởng.

Hai người song chưởng đối nhau, linh lực giống như cuồng phong bạo vũ triều tịch bỗng nhiên ngừng, cả Tu Luyện thất cũng không có chấn hống.

Con người Tử Nguyệt nháy mắt co vào, tu vi tiểu tử trước mặt này có vấn đề!

Cái dạng thực lực gì mới có thể oanh ra một chưởng hoàn toàn triệt tiêu nàng công kích?

Cái này cũng không phải trùng hợp gì, mà là tiểu tử này cố ý gây nên!

Có lực không chế bực này, thực lực tiểu tử này chỉ sợ không kém nàng!

Nguyên lai tưởng rằng tiểu tử này đã trúng cái bẫy chính mình, không ngờ tới rơi vào cái bẫy thật ra lại là chính mình...

Nghĩ tới đây, trong đầu Tử Nguyệt sinh ra một loại cảm giác xấu hổ trí thông minh bị nghiền ép.

Hồi tưởng lại đủ loại biểu hiện tiểu tử này tham sống sợ chết phía trước, nàng liền càng phẫn nộ, thời gian dài như vậy, nàng vậy mà không có phát giác tiểu tử này dị thường một tơ một hào.

- Tiên tử, chớ có tức giận, tức giận sẽ tẩu hỏa nhập ma... Người cho ta Nhập Ma Đan, giống như không có giải dược a, nếu không người nhìn một chút bằng vào ý chí lực có thể đè xuống hay không?

Trần Trâm một mặt lo lắng nói.

Cũng không phải hẳn muốn âm dương quái khí, mà là tẩu hỏa nhập ma thứ này, liền phải kích thích nhiều một chút mới được, mà âm dương quái khí rất hiển nhiên là kích thích người nhất.

Bất quá có một điểm hẳn phải chú ý, tại trước lúc đưa nữ tử này đến trước mặt Tiêu Lăng, hẳn đến bảo trụ một cái mạng nhỏ nữ tử này.

- Nhập Ma Đan... Tuy là mạnh, nhưng muốn giết ta, không dễ dàng như vậy!

Tử Nguyệt nói xong một đôi mắt đẹp đã biến thành đỏ như máu, mắt thấy liền muốn triệt để mất lý trí.

Đúng lúc này, nàng nhanh chóng từ trong nhẫn trữ vật lấy ra bảy tám bình đan dược, liền chuẩn bị ăn vào.

Những đan dược này chỉ vừa rời nhẫn trữ vật, bên trong toàn bộ liền bị đan hương tràn ngập.

- Mẹ nó! Đây là siêu cấp tu nhị đại a... Nhiều đan dược ngu bút như vậy?

Trần Trầm âm thầm cả kinh nói, hấn tất nhiên không có khả năng mặc kệ Tử Nguyệt ở trước mặt hấn nuốt đan dược vào, để cho an toàn, hấn ra tay.

- Huyền Linh! Giết hấn cho ta!

Thấy Trần Trầm muốn ra tay ngăn cản, Tử Nguyệt khẽ nói một tiếng, tiếng nói vừa ra, một cái pháp bảo vòng tròn từ trong cơ thể n àng bay ra, hướng về Trần Trầm kích xạ đi.

Pháp bảo vòng tròn này bốn phía trải rộng rặng cưa, vô cùng sắc bén, vừa mới bay ra, trên không toàn bộ Lê Tiên tông đều vang lên tiếng phượng hót to rõ.

- Pháp bảo Linh Thần Kim luyện chế... Còn có Chân Linh tinh phách!

Nhìn vòng tròn kia, Trần Trầm hít vào một ngụm khí lạnh.

Thiếu nữ này nói không chừng thật sự là siêu cấp tu nhị đại, nếu không làm sao lại có pháp bảo mạnh mẽ bực này.

Thần kim thêm Chân Linh tinh phách, loại pháp bảo này nếu tại Chân Linh giới, đủ để tiến vào Luyện Khí bảng.

Tử Nguyệt này tám chín phần mười có trường bối Đại Thừa tu sĩ, nhưng lại dị thường cứng chiều nàng.

Chính hấn tuy cũng có Thiên Ma thành chủ làm sư phụ, nhưng sư phụ hấn không có cho hấn lễ vật trân quý như thế.

Mắt thấy hư ảnh một đầu phượng phía trên hướng chính mình kíc

h xạ đến, Trần Trầm tranh thủ thời gian gọi ra Vạn Hóa Thần Phong, một kiếm hương vòng tròn phía trên đâm tới.

Hai kiện pháp bảo đột nhiên va chạm nhau, linh khí bạo liệt bắt đầu hướng bốn phía khuếch tán.

Bên trong Lê Tiên tông chẳng biết lúc nào xuất hiện mấy Hợp Thể tu sĩ, nhìn thấy một màn này tranh thủ thời gian đem hết toàn lực khống chế lại dư ba không cho dư ba hướng bốn phía lan ra.

Li!

Tiếng phượng hét vang vọng đất trời, Thao Thiết bên trong Vạn Hóa Thần Phong của Trần Trầm lộ ra vẻ sợ hãi.

Nhưng bản thể Vạn Hóa Thần Phong cũng gắt gao áp chế pháp bảo o vòng tròn kia, một đôi pháp bảo ở trong hư không va chạm, trong lúc nhất thời vậy mà bất phân cao thấp.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục xuất thủ ngăn cản Tử Nguyệt dùng đan dược.

Người này không tầm thường, nói không chừng thật có bảo vật bảo mệnh gì, có thể hóa giải Nhập Ma Đan, cho nên hắn nhất định phải hải đến quấy nhiễu.

- Hỗn đản, ngươi rốt cuộc là ai?

Thấy Trần Trầm lấy ra pháp bảo cùng bản mệnh pháp bảo mình ngang tài, Tử Nguyệt tức giận hỏi.

Trần Trầm lắc lắc trường bào, cười lạnh nói:

- Đi không đổi danh ngôi không đổi họ, ta chính là U Minh!

- Người chính là Tiên Thiên đạo thể Tà Thần điện kia, ta nhớ kỹ, t

hù này...

Tử Nguyệt còn chưa nói xong, Trần Trầm liền cắt ngang lời nàng nói.

- Đạo hữu Minh Uyên giới, ta đã sớm biết thân phận của ngươi, ngươi nói dưới loại tình huống này, ta sẽ một mình đối phó ngươi sao? Nói cho ngươi, không bao lâu, liền sẽ có Đại Thừa tu sĩ tới, đến lúc đó đừng nói ngươi chỉ là Hợp Thể đỉnh phong, cho dù là Đệ Nhất Kiếp đỉnh phong. Hôm nay cũng phải ở lại nơi này.

- Còn muốn báo thù, thật xin lỗi, ngươi không có cơ hội.

Nghe nói như thế, trên mặt Tử Nguyệt rốt cục xuất hiện vẻ kinh hoàng, kinh hoàng cực độ cộng thêm cảm phần phối hợp Nhập Ma Đan, để nàng nháy mắt tẩu hỏa nhập ma, linh khí trong cơ thể bắt đầu không ngừng tràn lan, bốn, năm loại lực lượng pháp tắc phù vân ở chung quanh nàng như ẩn như hiện.

- Không tốt, nữ tử này muốn bạo thể mà chết.

Nhìn thấy một màn này, trong nội tâm Trần Trầm hô to một tiếng không tốt.

Tiêu Lăng đưa ra yêu cầu đối với hắn là bất sống, nữ tử này muốn chết, vậy cũng không thể thành công được.

Bất kể như thế nào, hắn để thiếu nữ này đến trên tay Tiêu Lăng xong mới chết!

Nghĩ tới đây, hắn liền muốn ra tay ngăn chặn linh khí hỗn loạn bốn phía Tử Nguyệt.

Đúng lúc này, cảnh tượng kỳ dị phát sinh.

Trước ngực Tử Nguyệt bỗng nhiên sáng lên quang mang chói mắt

tốt cùng, tâm hình quang mang này không ngừng phóng đại, cuối cùng hoàn toàn bao phủ Tử Nguyệt ngay tại trung tâm.

Cùng lúc đó, từng đạo linh quang từ bên trong tâm hình hư ảnh truyền vào trong cơ thể Tử Nguyệt, linh khí hỗn loạn cùng lực lượng pháp tắc kia cũng không lâu lắm liền bị những linh quang kia áp chế.

Tình hình kia, phảng phất có một Đại Thừa tu sĩ đang toàn lực xuất thủ, bảo vệ thiếu nữ này.

Trần Trầm muốn đến gần Tử Nguyệt, lại phát hiện căn bản không đến gần được trước người Tử Nguyệt ba mét.

Thật là phòng hộ chi bảo lợi hại, thiếu nữ này chẳng lẽ là con gái Đại Thừa tu sĩ, nếu không nơi nào đến nhiều đồ tốt như vậy?

Hiện tại tu vi Trần Trầm cũng không đến gần được, tu sĩ Độ Kiếp lợi hại hơn hẳn chút, hẳn có thể tới gần, nhưng muốn thương tổn Tử Nguyệt, chỉ sợ cũng không làm được.

Một bảo vật có thể làm đến bước này, có thể nói là bảo vật vô giá, khó trách hệ thống không cách nào nhận định hẳn cùng Tử Nguyệt ai mạnh ai yếu, chỉ chiêu phòng hộ này, Tử Nguyệt đã cơ hồ đứng ở thế bất bại.

Chỉ là không nghĩ tới người thân phận bực này, lại nhàn hạ thoải mái lên vào Chân Linh giới đến.

Mặc kệ, đưa cho Tiêu Lăng lại nói.

Trần Trầm âm thầm cắn răng, dùng Tiên khí đem không gian phurong viên mười mét chung quanh Tử Nguyệt phong cấm lên, cuối cùng nắm tâm hình phòng hộ và cả Tử Nguyệt một chỗ nâng tại ở trong tay.

Trên bầu trời linh tính pháp bảo vòng tròn kia mạnh đến cực điểm, thấy tình thế không ổn vậy mà không có xông lên hộ chủ, mà chỉ xoay người bỏ chạy.

- Pháp bảo người còn muốn từ trong tay của ta đào thoát, nghĩ hay lắm!

Trần Trầm khẽ quát một tiếng, trong cơ thể hơn phân nửa Tiên khí rót vào đến bên trong Vạn Hóa Thần Phong.

Vạn hóa thần bỗng nhiên hào quang tỏa sáng, hư ảnh Thao Thiết như điên cuồng, lôi cuốn lấy Vạn Hóa Thần Phong cực nhanh hướng về pháp bảo vòng tròn kia kích xạ mà đi.

Đương!

Trong thiên địa truyền đến một tiếng thanh âm pháp bảo giao kích, pháp bảo vòng tròn phát ra một tiếng gào thét, xong liền thẳng tắp rơi vào bên trong sơn môn Lê Tiên tông.

Chương 564: Mua Mạng.

Chương 564: Mua Mạng.

Trần Trầm bay qua, đem vòng tròn còn đang rung động không thôi kia trấn áp.

Thứ bảo vật này, nếu không phải Tử Nguyệt không xuất thủ giúp một tay, chính mình lại có Tiên khí cao cấp, vẫn đúng là cảm khô

ng xuống được.

- Người không sao chứ? Đây là người nào?

Xa xa Lê Tiên bay tới, lo lắng hỏi.

- Ta không sao, người này là tu sĩ dị giới, thừa dịp nàng hiện tại không chết, ta phải vội vàng đưa nàng ra ngoài.

Một tay Trần Trầm nâng Tử Nguyệt bên trong tâm hình linh quang, cười nói.

Hắn có thể tưởng tượng ra bộ dáng mình bây giờ, khẳng định chơi rất vui, nói không chừng giống thần tình yêu trong thần thoại ngoài quốc kiếp trước.

- Vậy bây giờ muốn đi?

- Không sai, chờ ta làm xong việc, ta sẽ trở lại một chuyến, bù đắp tổn thất hôm nay tạo thành, bất quá có một điểm các người phải nhớ, phát sinh chuyện hôm nay tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài.

Trần Trầm nhẹ gật đầu phân phó.

Chung quanh tụ tập tới mấy tên Hợp Thể tu sĩ dồn dập gật đầu, nếu Trần Trầm có việc gấp muốn làm, bọn hắn cũng không phải người không biết đại cục, cho nên cũng không có giữ lại thêm.

...

Rời Lê Tiên tông, Trần Trầm đưa Tử Nguyệt cực tốc hướng về phương hướng Hoàn Đoạn ma tông bay đi.

Chỉ cần giao người này cho Tiêu Lăng, vậy nhiệm vụ hắn liền hoàn thành a?

Về phần Tiêu Lăng sẽ xử trí Tử Nguyệt này như thế nào, hẳn cũng không biết.

Bởi vì gánh theo linh quang bảo hộ người, cho nên Trần Trâm cũng không có ngồi truyền tổng trận, trọn vẹn phi hành hơn nửa ngày sau mới tới phạm vi bên trong Hoành Đoạn ma tông.

Mới vừa tới chỗ, không đợi hắn kêu gọi, trong đầu liền vang lên một thanh âm.

- Người thật bắt người trở về?

Nghe được Tiêu Lăng tra hỏi, Trần Trâm tức giận trả lời:

- Sư huynh, không phải người để cho ta bắt sao? Chẳng lẽ người nói đùa với ta?

Vừa dứt lời, một đạo thân ảnh hắc y đột nhiên phủ xuống tại trước mặt Trần Trâm.

Vóc dáng thân ảnh hắc y này thon gầy, hai đầu lông mày cho người ta một loại lạnh lẽo khí, mới vừa xuất hiện liền đưa tay chỉ hướng linh quang bảo hộ trên đỉnh đầu Trần Trâm.

- Trong này là tu sĩ dị giới?

Ngữ khí Tiêu Lăng kinh ngạc hỏi.

Nói thật, trước đó hai ngày hắn nói yêu cầu kia cũng chỉ thuận miệng nói, trong lòng thực ra cũng không có trông chờ sư đệ nhỏ yếu này thật bắt sống một tu sĩ dị giới trở về.

Ba tên Độ Kiếp tại Tà Quang thành bắt lấy một tên tu sĩ dị giới, không những không thể bắt sống, ngược lại ba người đều bị thương.

Đây là phía dưới tình huống tiểu sư đệ sớm cung cấp tình báo.

Giờ đây đệ sư đệ Hợp Thể tu vi tiểu này lại tìm một người, còn cả n bất sống, đây cơ hồ là nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành.

Chưa từng nghĩ đến mới qua hơn hai ngày một chút, tiểu sư đệ này liền thật dẫn người tới.

Quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

- Không sai, ta mất sức chín trâu hai hổ mới bắt thiếu nữ này lại, sư huynh người nhận lấy.

Trần Trầm nói xong xem Tử Nguyệt như rác rưởi ném cho Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng tiếp nhận tâm hình linh quang bảo hộ, chân mày hơi nhíu lại.

Trần Trầm thì không kịp chờ đợi tiếp tục nói:

- Nhìn một chút, còn có tức giận a? Sư huynh, nhiệm vụ người cho ta ta xem như hoàn thành.

Dứt lời Trần Trầm phun ra một hơi, lộ ra nụ cười.

Giao Tử Nguyệt cho Tiêu Lăng, hiện tại Tử Nguyệt này mặc kệ là chết, hay là chạy trốn, vậy đều không liên quan hắn.

- Người này thật sự là tu sĩ dị giới? Người nói với ta một chút người làm sao bắt nàng.

Tiêu Lăng một bên hỏi một bên tiếp xúc độn linh quang bảo hộ một cái, kết quả linh quang bảo hộ không có bất kỳ cái phản ứng gì, khiến lông mày hắn hơi nhíu lại.

- Là dạng này...

Trần Trầm đem quá trình đại thể miêu tả một lần, về phần dùng hệ thống tìm người thì bị hấn quy về vận khí.

Tiêu Lăng nghe đến đây không có truy vấn ngọn nguồn, rất hiển nhiên tiểu sư đệ này có chút bí mật, nhưng có thể trở thành tọa hạ đệ tử sư phụ, ai không có mấy phần bản sự đặc biệt?

Cho nên hấn cũng không có tiếp tục hỏi, hấn tin tưởng tiểu sư đệ Hợp Thể tu vi này còn không dám lừa gạt hấn.

- Sư đệ, làm không tệ, ngươi đã thật hoàn thành chuyện này, ta tự nhiên sẽ tuân thủ ước định.

Tiêu Lăng nói xong tiện tay vung lên, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một hộp gỗ, đưa đến trong tay Trần Trầm.

Trần Trầm mở ra xem, một đạo kim quang chói mắt từ bên trong bắn ra, kém chút chói mù ánh mắt hấn.

Lại tập trung nhìn vào, lúc này mới phát hiện trong hộp gỗ là một quả trái tim màu vàng!

Trái tim này chỉ to bằng đầu người, còn mơ hồ đang rung động, phần phát mới mọc ra từ bên trong một cái cơ thể sống.

- Hệ thống, trái tim phụ cận mạnh nhất ở đâu?

- Trái tim Tiên Linh chi khu.

- Thứ hai thì sao?

- Trước mặt kí chủ Chân Long chi tâm.

Đạt được hệ thống xác nhận, Trần Trầm vội vàng thu hộp gỗ vào.

Đại sư huynh này lúc trước tuy là khắc bạc chút, thế nhưng người vẫn tương đối đàng hoàng, vậy mà trực tiếp cho mình Chân Long chi tâm.

Phải biết trái tim đó là khí quan tạo huyết toàn thân, cái Chân Long chi tâm này tựa hồ còn đang nhảy nhót còn muốn quý giá hơn so với một chút Chân Long chi huyết nhiều.

Chỉ là không nghĩ tới trái tim Chân Long này đã vậy còn quá nhỏ.

- Đa tạ đại sư huynh ban bảo vật! Sư đệ liền...

Trần Trầm đang chuẩn bị cáo từ, thấy Tiêu Lăng đang nỗ lực phá vỡ tâm hình vòng phòng hộ kia, lập tức dừng lại lời nói, chuẩn bị nhìn một chút thủ đoạn đại sư huynh này.

Chưa từng nghĩ đến Tiêu Lăng mấy lần dùng sức, tâm hình vòng phòng hộ kia cũng không có một tơ một hào bị lay động.

Dị sắc trên mặt Tiêu Lăng càng ngày càng đậm, Trần Trầm cũng âm thầm kinh hãi.

Một kiện bảo vật để Tiêu Lăng loại cao thủ bên trong Đại Thừa này cũng không thể lay động, cho dù hẳn bây giờ còn chưa vận dụng toàn lực, nhưng Đại Thừa đã là Đại Thừa, tiện tay dùng thêm chút sức vậy cũng không phải Độ Kiếp có thể so sánh.

Mà người có thể ban cho Tử Nguyệt loại bảo vật này đến cùng là tồn tại bậc nào?

Chẳng lẽ là nhân vật đỉnh phong Minh Uyên giới?

Cái này thế nhưng đã người trêu chọc khó lường!

- Cáo tử! Tranh thủ thời gian bỏ suy nghĩ qua một bên!

Nghĩ tới đây, Trần Trầm chấp tay nói:

- Đại sư huynh, người ta giao cho người, ta vẫn phải vội vã đưa trãi tim này trở về, cái này liền cáo tử.

Hắn còn chưa nói hết lời, Tiêu Lăng đột nhiên phát lực, thân thể của người trong chớp mắt biến thành màu vàng, một cỗ khí thế khủng bố không gì sánh kịp nháy mắt quét sạch phương viên trăm dặm.

Tâm hình linh quang bảo hộ bắt đầu biến hình, dần dần có xu thế vỡ nát, ngay tại thời khắc mấu chốt này, bên trong tâm hình linh quang bảo hộ lại bắn ra một đạo quang mang, tạo thành một bóng người, chiếu chiếu ở bên trong hư không.

Đó là một tên tu sĩ áo đen, toàn thân bao phủ tại trong hắc vụ, không thấy rõ khuôn mặt, nhưng cho người ta một loại cảm giác cực kỳ đè nén.

- Đạo hữu, còn xin hạ thủ lưu tình.

Một thanh âm khàn khàn từ trong miệng tu sĩ áo đen truyền ra, Tiêu Lăng buông lỏng tay ra, nhìn về phía bầu trời, cười nhạt nói:

- Không nghĩ tới sư đệ ngươi vận khí tốt như thế, một trận liền bắt được đầu cá lớn!

Trần Trầm ngượng ngùng cười cười, không nói gì thêm.

- Ngươi là ai?

Tiêu Lăng hỏi.

Hư ảnh tu sĩ áo đen khe khẽ thở dài, tiếp đó nhìn về phía tâm hình

quang tráo, sâu kín nói ra:

- Ta tên Tử Vi, một giới tán tu Minh Uyên giới, đạo hữu, tôn nữ ta rơi vào tay ngươi, là vận khí nàng không tốt, nhưng xin nể tình hai giới chúng ta còn không có hoàn toàn khai chiến, thả nàng một lần, ta sẽ cho ngươi tạ ơn vừa ý, xem như mua nàng một đầu mạng.

Chương 565: Độ Kiếp Cùng lực lượng pháp tắc.

Chương 565: Độ Kiếp Cùng lực lượng pháp tắc.

Nghe đến đó, Trần Trầm không tiếp tục nghe tiếp, mà chỉ quay người rời đi.

Hắn không muốn nghe Tiêu Lăng cùng đại năng Minh Uyên giới kia thương nghị, hơn nữa thảo luận loại sự tình này, có hắn người ngoài tại chỗ này cũng không tiện.

Thấy Trần Trầm rời đi dứt khoát quả quyết, Tiêu Lăng thật sâu nhàn thoáng qua bóng lưng người tiểu sư đệ này, ánh mắt lộ ra một vẻ hâm thưởng.

Sư phụ có không ít đệ tử, nhưng loại trừ phía trước mấy người, đại bộ phận cũng không có được hắn nhớ kỹ danh tự, nhưng hôm nay, hắn cũng đã nhớ kỹ danh tự người tiểu sư đệ này.

...

Một ngày sau, Trần Trầm về tới Thăng Long thành.

Bởi vì bất cứ lúc nào Ngạo Vũ cũng sẽ đột phá, cho nên lần này xuất hành hẳn không có mang Ngạo Vũ theo trên người, mà chỉ để nó lưu tại bên trong Thăng Long thành.

Tôn trưởng lão Thiên Ma thành giờ phút này cũng lưu tại trong thành, thấy Trần Trầm trở về, trên mặt không có chút vẻ u sầu nào, tươi rành thủ thời gian chúc mừng nói:

- Nhìn tới thành chủ thuận lợi lấy được Chân Long chi huyết, ta lúc trước nghe nói Tiêu Lăng đại nhân bất cận nhân tình, giờ đây nhìn tới cũng không hẳn vậy, ha ha, có lẽ Tiêu Lăng đại nhân cảm thấy thành chủ người tiền đồ bất khả hạn lượng, cho nên hiện tại kết một thiện duyên.

Nghe nói như thế, Trần Trầm cười nhạt một tiếng, cũng không có giải thích quá nhiều.

Tôn trưởng lão cho rằng mình đi qua xin liền nắm bắt tới tay, thực ra điều này cũng rất bình thường, dù sao mình ra ngoài cũng không đến mấy ngày, nếu nói mình trải qua một phen khảo nghiệm mới lấy được Chân Long chi tâm, Tôn trưởng lão này phỏng chừng cũng sẽ không tin.

- Tôn trưởng lão, lần này còn phải đa tạ người chỉ điểm, giờ đây vật cần có đã tới tay, đồng bạn Chân Linh hậu duệ ta kia lúc độ kiếp còn cần phải chú ý cái khác sao?

Trần Trầm lễ phép hỏi.

Tôn trưởng lão suy tư một hồi, tiếp đó chỉ chỉ bầu trời đáp:

- Đến lúc đó thành chủ ở một bên hộ pháp, đừng để người tới quá y rầy là được, về phần cái khác, liền phải xem thiên mệnh.

- Tốt a, chỉ mong lão thiên gia hạ thủ lưu tình.

- A, thành chủ, nếu việc nơi này đã xong, vậy ta liền cáo từ, trong tông môn còn có một đống sự vụ chờ ta xử lý.

Trần Trầm nghe đến đây không có giữ lại, cho Tôn trưởng lão một trương thẻ khách quý Thăng Long thành.

Nhìn xem thẻ mỏng manh không lạ thường kia, Tôn trưởng lão hiều kỳ hỏi:

- Thành chủ, đây là cái gì?

- Một trương thẻ thân phận, về sau Tôn trưởng lão đến Thăng Long thành ta, mua bất kỳ vật gì đều chỉ thu người hai phần ba Linh Thạch.

Nghe được Trần Trầm giải thích, Tôn trưởng lão lập tức cảm tạ một phen, tiếp đó liền thu hồi thẻ, đầy mặt nụ cười rời đi Thăng Long thành.

Chờ hẳn đi, Trần Trầm về tới phủ thành chủ, lấy ra long trạch, gọi Ngạo Vũ ra.

- Ngạo huynh, người nhìn ta mang cho người cái gì?

Trần Trầm nói xong lấy hộp gỗ ra.

Ngạo Vũ lập tức cảm ứng được long lực bành trướng, hoảng sợ nói:

- Chân Long chi tâm!

- Ha ha, không sai, giao cho người, ta chỉ có thể giúp người như vậy, sự tình Độ Kiếp còn phải dựa vào người.

Trần Trầm đem hộp gỗ giao cho Ngạo Vũ, cười nói.

Ngạo Vũ nhìn Trần Trầm một chút không nói gì thêm, mà há hốc miệng ra, phun trái tim chính mình ra, xong lại nuốt Chân Long c hi tâm vào.

Trần Trầm nhìn thấy một màn này tương đối yên tĩnh, thời điểm lúc trước hẳn chế tác phân thân còn khoa trương hơn xa cái này, nếu phóng tới kiếp trước, đoán chừng phải khiếp sợ giới y học.

Ngạo Vũ nuốt vào trái tim xong, to lớn đại long đầu to lớn đột nhiên giương lên.

Đông!

Một đạo tiếng vang nặng nề tột cùng tim đập lên, thân thể Ngạo Vũ bắt đầu rung động kịch liệt, từng đạo lưu quang tại trên người nó lấp lóe không ngừng...

...

Sau bốn ngày, trên một toà núi hoang cách Thăng Long thành không xa, Ngạo Vũ chiếm cứ tại đỉnh núi, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Tại chân núi, Trần Trầm im lặng đứng, thần tình ngưng trọng.

- Trần đạo hữu, thiên kiếp tới.

Đúng lúc này, Ngạo Vũ đột nhiên mở miệng nói ra.

Trần Trầm nghe vậy lập tức ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, chỉ thấy bầu trời vừa rồi còn trong quang mây tạnh bất quá trong nháy mắt liền trở nên mây đen giăng đầy, trong tầng mây có điện quang lấp lóe, toàn bộ khí tức khung bố khóa chặt đỉnh núi Ngạo Vũ.

- Ngạo huynh, hôm nay nếu ngươi có thể thuận lợi Độ Kiếp, thàn

h tỵ Chân Linh, vậy Thăng Long thành chúng ta thực chí danh q
uy!

Trần Trầm cao giọng khích lệ nói.

- Trần đạo hữu yên tâm, ta đã chuẩn bị vậy còn không độ kiếp đư
ợc, vậy còn không bằng chết đi!

Ngạo Vũ lòng tin mười phần, ngửa mặt lên trời quát.

Ầm ầm!

Một tiếng sét nổ vang, đánh vào trên người nó, lại không thể tổn t
hương nó mấy may, chỉ để vậy rỗng nó càng lập loè.

Ngay sau đó nó vậy mà bay lên trời, vọt thẳng vào bên trong kiếp
vân.

Rầm rập!

Tiếng sấm rền rĩ, thân ảnh Ngạo Vũ bên trong kiếp vân như ẩn nh
ư hiện, không giống tại bên trong Độ Kiếp, ngược lại như tại bên
trong tấm rủa.

Trần Trầm thấy vậy nhẹ nhàng thở ra, thần tình cũng biến thành b
uông lỏng, nhìn lên kiếp vân trong bầu trời, không khỏi xuất thầ
n...

Thiên địa chi kiếp, đại bộ phận đều chủ yếu lấy hình thức lôi kiếp
phủ xuống.

Hắn tại bên trong Hạ giới, theo bước vào Két Đan bắt đầu, đến th
ành tỵ Nguyên Thần cảnh giới, ba lần lôi kiếp khủng bố để ký ứ
c hắn đến bây giờ đều vẫn còn mới mẻ.

Phía sau nếu không đạt được Yêu Khanh trợ giúp, hắn chỉ sợ sớm

đã vẫn lạc tại phía dưới lôi kiếp.

Kiếp số, Thiên Đạo tuần hoàn...

Những vật này tại trong đầu Trần Trầm không ngừng hiện lên, cuối cùng biến thành từng đạo kinh lôi trong lòng nổ tung.

Trần Trầm đưa ra tay, một mai hạt giống xuất hiện ở trong tay.

Đây là hạt giống Yêu Thần Hoa, tới bây giờ cũng không có một tơ một hào dấu hiệu nảy mầm.

Tất nhiên, nếu như thành công nảy mầm, lại thành công trở thành Yêu Thần Hoa, nhưng mở ra tân Yêu Thần Hoa vẫn là nữ yêu lúc trước kia sao?

Trần Trầm không khỏi buồn vô cớ, yên lặng lại thu hạt giống vào.

Một đạo sấm sét rơi vào một bên chân hắn, cũng không có một tơ một hào phá hoại mặt đất, chỉ là bất ngờ hư không tiêu thất.

Độ kiếp chi lôi này tựa hồ cũng không giống lôi kiếp hắn đã gặp qua, chỉ oanh người ứng kiếp, không liên lụy vô tội.

Cũng không biết giờ đây Ngạo Vũ tại trong biển sấm sét tắm rửa là tiếp thu bực nào.

Nghĩ đến những cái này, Trần Trầm đột nhiên phúc chí tâm tới, lại đưa bàn tay ra, một đạo thiểm điện như có như không xuất hiện tại lòng bàn tay hắn.

- Cái này...

Mắt Trần Trầm lộ ra vẻ kinh ngạc, lôi này không phải hắn dùng linh khí ngưng kết ra, cũng không phải dùng một chi pháp tắc triệu hoán đến Át Mộc Thần Lôi.

Đây chính là lôi... Lôi đình thuần túy nhất.

Lôi chi pháp tắc!

Không nghĩ tới chỉ giúp Ngạo Vũ hộ pháp mà thôi, chính mình vậ mà trực tiếp lĩnh ngộ lôi chi pháp tắc!

Cũng không uổng phí ta khổ tu Thiên Vân Thần Lôi Quyết, giờ đây cuối cùng có kết quả.

Trần Trầm lấy tay nắm quyền, thiểm điện như có như không kia trực tiếp biến mất, hóa thành một đạo Minh Văn hòa vào trong cơ thể Trần Trầm.

Lôi đình thuần túy này đại biểu cực hạn hủy diệt, hoàn toàn khác cùng Át Mộc Thần Lôi.

Lĩnh ngộ lôi chi pháp tắc, hẳn vậy mà cũng lĩnh ngộ tịch diệt pháp tắc sâu hơn một tia, khiến hẳn càng mừng rỡ.

Nếu lĩnh ngộ tịch diệt pháp tắc, lại thêm hẳn đã lĩnh ngộ sinh chi pháp tắc, cả hai dung hợp, thành tựu sinh tử pháp tắc, vậy hẳn liền cũng có thể như Ngạo Vũ bước vào Độ Kiếp kỳ.

- Lôi chi pháp tắc là một trong mấy loại pháp tắc công kích mạnh nhất trong thiên địa, ta muốn xem xem uy lực nó.

Tâm tình Trần Trầm thật tốt, tân ấn ký lôi chi pháp tắc ngưng tụ rồi hơi hơi lấp lóe xuống.

Bốn phía không có biến hóa gì, nhưng ngoài trăm dặm lại có một toà núi hoang đột nhiên bị lôi đình bổ trúng, toàn bộ đỉnh núi đều biến mất không còn tăm hơi, không chỉ như thế, tại vị trí đỉnh núi ban đầu còn xuất hiện một cái hố to ngàn mét rất đáng sợ!

Uy lực bực này tại bên trong rất nhiều thủ đoạn Trần Trầm giờ đây, chỉ sợ chỉ đứng sau Vạn Hóa Thần Phong một kích toàn lực.

Chương 566: Thanh Tiên.

Chương 536: Thanh Tiên.

Sau một canh giờ, thiểm điện bên trong tầng mây dần dần biến mất, một cái đầu rồng to lớn vô cùng dần dần hiện ra.

Trong mắt cái đầu rồng này tỏa ra kim quang, một đôi chòm râu thật dài, tất nhiên, hùng vĩ nhất là đôi sừng rồng kia, dài vài chục mét, nhắm thẳng vào thiên khung, tản mát ra một loại uy thế nghiêm nghị không thể xâm phạm.

- Chúc mừng Ngạo huynh Độ Kiếp thành công, thành tựu Chân Linh!

Trần Trầm nhìn Ngạo Vũ lại đại biến dạng, cao tiếng chúc mừng xuất phát từ nội tâm nói.

- Cái này đều dựa vào Trần đạo hữu ngươi, đợi đến ngày khác ngươi ta đều bước vào Đại Thừa, một chỗ ngang dọc Chân Linh giới này! Nhìn xem ai có thể cùng ngươi ta tranh phong!

Ngạo Vũ há miệng nói ra, thanh âm vang vọng phương viên trăm dặm.

Trần Trầm nghe được lời này cũng cảm xúc bành trướng, nhin kh

ông được cười to lên.

- Ha ha, Ngạo huynh, ta tin tưởng một ngày kia sẽ không quá xa.

...

Ngạo Vũ thành tựu Chân Linh xong, Trần Trầm mang theo nó quay trở về Thăng Long thành.

Chần chờ một chút, hắn đem pháp bảo vòng tròn cướp từ chỗ Tử Nguyệt ra.

Thứ này là một khối Linh Thần Kim hoàn chính luyện chế thành, trong đó còn có Chân Linh tinh phách.

Tuy bảo vật này là của gia hỏa rất có bối cảnh kia, nhưng trả lại hắn, đó là tuyệt đối không có khả năng.

Bất quá bảo vật này vẫn phải mau chóng xử lý mới được, nếu đại sư huynh Tiêu Lăng thật trả Tử Nguyệt kia về, về sau Tử Nguyệt lại đến một giới này, mười phần chắc chín chủ nhân có thể cảm ứng được vị trí bảo vật này.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm âm thầm quyết định đi Kim Thánh tông một chuyến.

...

Ba ngày sau.

Trần Trầm đi tới Kim Thánh tông, nhìn thấy Luyện Dương.

Khác với lúc trước, thái độ Luyện Dương đối với Trần Trầm kiên định rất nhiều, giờ đây Trần Trầm đã trở thành đệ tử Thiên Ma thành chủ.

- Thiên Vận huynh đến ta chỗ này...

- A, Luyện huynh, thực ra ta gọi Trần Trầm, người về sau đừng gọi ta cái gì Thiên Vận Tử nữa.

Trần Trầm khoát tay áo cười nói, xong cũng không khách khí, trực tiếp tìm vị trí ngồi xuống, bộ dáng kia dường như giống như trở về nhà mình.

Luyện Dương thấy vậy đầu tiên là khẽ giật mình, tiếp đó lộ ra nụ cười, cũng ngồi xuống.

- Trần huynh, lần này người tìm đến ta là có việc gì?

Trần Trầm không có che giấu nói ngay vào điểm chính:

- Cho người xem một vật.

Dứt lời hắn liền lấy còn bị pháp bảo vòng tròn trấn áp ra.

Luyện Dương nhìn thấy bảo vật này, nhãn tình sáng lên, hạ giọng nói:

- Đây là... Linh Thần Kim?

Trần Trầm cười nhạt một tiếng, hơi buông lỏng linh khí áp chế, một tiếng phượng minh liền vang vọng tại bên trong.

Luyện Dương bị dọa đến kém chút ngồi sập xuống đất, lẩm bẩm nói:

- Chân Linh tinh phách!

- Không sai, Luyện huynh, người có thể khôi phục xuất xưởng bảo vật này... Ách, phân giải thành nguyên liệu sao?

Luyện Dương nghe được yêu cầu này, cẩn thận từng li từng tí nhậ
n lấy pháp bảo vòng tròn kia, kết quả càng xem càng kinh hãi, thầ
n sắc trên mặt cũng càng ngày càng đặc sắc.

Đến cuối cùng, biểu lộ hắn đã trở nên cực độ sùng kính.

- Lợi hại! Thật sự là lợi hại! Đây là ai luyện chế, tài nghệ luận luy
ện khí của ta kém xa vị đại sư này!

- Ta cũng không biết ai luyện chế, dù sao khẳng định là người luy
ện chế rất lợi hại.

Trần Trầm thẫm nói.

Luyện Dương nghe vậy suy nghĩ minh bạch cái gì, xoa xoa mồ hô
i lạnh trên trán nói:

- Ta nhìn pháp bảo này linh tính mười phần, chủ nhân chắc hẳn cò
n sống, Trần huynh, cái này không phải là người cướp a?

- Cướp? Làm sao có khả năng? Trần Trầm Ta không phải loại ngư
ời như vậy, đây là nhân gia đưa cho ta, Luyện huynh, người đừng
quản nó làm sao tới, cũng đừng quản thứ này nhiều nữa làm gì, n
gười chỉ cần nói có thể phân giải hay không?

Trần Trầm một bên lắc đầu nói.

Luyện Dương không có trả lời ngay, mà chỉ yên lặng quan sát phá
p bảo vòng tròn kia, qua thật lâu mới gật đầu nói:

- Tuy phải tốn chút ít thời gian, nhưng vẫn có thể.

- Bất quá Trần đạo hữu, Linh Thần Kim này ta không đề nghị ngư
ời dung nhập vào Thiết Kiếm bên trong Vạn Hóa Linh Lung Tha
o, nếu như ta không có cảm giác sai, bên trong Linh Thần Kim nà
y có giấu lạc ấn đặc thù.

- Thế nhưng phượng hoàng Chân Linh tinh phách, ngược lại có thể thử nghiệm... Phối hợp Chân Linh tinh phách, Trần đạo hữu, bản mệnh pháp bảo người có hi vọng xông năm mươi vị trí đầu Luyện Khí bảng!

- Ha ha, vậy liền làm phiền Luyện huynh.

Trần Trâm chấp tay cười nói.

- Trần huynh, ở giữa người ta không cần khách khí như thế, bất quá muốn dung luyện chí bảo bực này không phải sự tình một sớm một chiều, ta phỏng chừng chỉ ít yêu cầu nửa năm.

- Trần đạo hữu có thể thừa dịp thời gian nửa năm này lại vơ vét một chút vật liệu luyện khí, chờ nửa năm sau, ta trùng luyện bản mệnh chi bảo cho người.

Luyện Dương vỗ vỗ bộ ngực, một mặt tự tin.

Trần Trâm tự nhiên đầy miệng đáp ứng.

Trên thực tế từ khi tiếp quản Thăng Long thành đến nay, hắn liền chứa đựng một vài bảo vật luyện khí phẩm chất cực tốt, bất quá thật vất vả muốn một lần nữa dung luyện một lần, số vật liệu luyện khí này hiển nhiên là không đủ, hắn trở về vẫn phải trắng trợn vơ vét một phen.

...

Mà cùng lúc đó, tại bên trong tòa thâm sơn ranh giới nào đó Nam Vực, một già một trẻ đang trong sơn động mật đàm.

Lão giả kia tuổi già sức yếu, ngồi ngay ngắn ở bên trên một toà đài sen, râu đầu xuống, một bộ bộ dáng lúc nào cũng có thể vẫn lạc.

Về phần người tuổi trẻ kia, ăn mặc toàn thân áo lưới, đứng chấp tay, trên trán đều là khí khái hào hùng.

- Thanh Tiên tiên bối, ngươi là đệ nhất cường giả Nam Vực Chân Linh giới này, chẳng lẽ còn không cách nào thấy rõ được mắt sao?

Thấy lão giả thật lâu không nói, người trẻ tuổi cười nhạt nói.

Vừa dứt lời, toàn bộ thân thể hắn đột nhiên bay lên, dính vào trần sơn động, phảng phất giống như bị một loại lực lượng khổng lồ áp bách.

Tuy hắn là tu vi Hợp Thể đỉnh phong, nhưng đối mặt loại lực lượng khủng bố tột cùng này, hắn không có một tư một hào lực lượng chống lại.

Hắn cũng biết, chỉ cần trước mặt lão giả này nguyện ý, giết hắn không cần tốn nhiều sức.

Bởi vì trước mặt lão giả này chính là Tiên Minh một đại nhân vật phía sau mấy vị đại nhân vật Nam Vực, tồn tại bên trong Đại Thù a đỉnh phong.

Nếu không phải hắn cơ duyên xảo hợp, một tu sĩ Minh Uyên giới tựa hắn, căn bản không có khả năng nhìn thấy loại tồn tại này.

- Ngươi không sợ ta giết ngươi sao? Giờ đây người chúng ta một giới này tìm các người cũng không ít.

Lão giả kia lạnh lẽo âm trầm nói, nói xong làm nhiệt độ sơn động giảm mấy phần.

Tu sĩ trẻ tuổi mặt kẻ sát mặt tường, giãy giụa nói:

- Chỉ cần tiên bối nguyện vọng cùng Minh Uyên giới chúng ta hợp tác, ta chết cũng không tiếc!

Phù phù!

Tiếng nói vừa ra, lực lượng kinh khủng biến mất, hấn trực tiếp rơi xuống đất.

- Ta làm sao biết cái này không phải là âm mưu Minh Uyên giới các ngươi, ta nếu đi Minh Uyên giới, nghênh đón ta là sát trận làm sao bây giờ?

Tu sĩ trẻ tuổi đứng lên, lại khôi phục tự tin phía trước, phảng phất giống như vừa rồi không ăn bất luận thua thiệt gì.

- Tiền bối, nói câu không dễ nghe, ngươi thọ nguyên sắp tới, chỉ có liều mạng một cái, đi Minh Uyên giới chúng ta phi thăng, là cơ hội duy nhất ngươi bước vào Tiên giới!

- Minh Uyên giới Chúng ta có lý do gì hại ngươi? Cho dù là bày ra sát trận, nhóm cường giả đối phó ngươi này sợ rằng cũng phải tổn thất nặng nề, loại tình huống này, còn không bằng trực tiếp để ngươi phi thăng, cái này đối với chúng ta mà nói, thực tế hơn nhiều so với tiêu phí đại lực khí hại ngươi, ngươi nói có đúng hay không?

Tu sĩ trẻ tuổi nói xong trong sơn động lâm vào trong trầm tĩnh.

Một mực qua chừng một khắc đồng hồ, mới truyền ra từng tiếng ho kịch liệt.

Cuối cùng, Thanh Tiên ngồi ngay ngắn ở trên đài sen chậm chậm ngẩng đầu lên, lộ ra một trương mặt mo như là cây khô, lạnh lùng nói:

- Vậy Minh Uyên giới các ngươi, cần ta giúp các ngươi làm cái gì?

Chương 567: Đại Quân Trăm Vạn Tu Sĩ.

Chương 567: Đại Quân Trăm Vạn Tu Sĩ.

- Thành chủ, có đại sự!

Trần Trầm mới từ Kim Thánh tông trở về Thăng Long thành, Trần An liền tiến lên đón, mặt mũi tràn đầy vẻ lo lắng.

Thấy Trần An luôn luôn lão luyện thành thực đã biến thành bộ dáng này, biểu lộ Trần Trầm nghiêm túc nói:

- Thế nào?

- Thành chủ, làm không cẩn thận Chân Linh giới chúng ta thật sẽ cùng Minh Uyên giới khai chiến!

Trần An nói xong từ bên trong nhẫn trữ vật lấy ra một mai ngọc gấm, đưa đến trong tay Trần Trầm.

Trần Trầm tiếp nhận xem xét, bên trong là một đạo mệnh lệnh, mệnh lệnh tất cả thành trì thuộc hạ Thiên Ma thành bắt đầu trữ hàng đủ loại vật tư chiến đấu, trừ cái đó ra, từ giờ trở đi, hết thảy an bài đều phải tuân theo thượng tầng.

Nói cách khác nguyên bản chỉ nghe theo Trần Trầm giờ đây Thăng Long thành cũng phải nghe Thiên Ma thành ra lệnh, cho dù Thiên Ma thành ra lệnh, để cho mình vận chuyển một chút vật tư cho Tà Quang thành, mình cũng phải nghe theo.

Đây rõ ràng là Trạng thái Chuẩn bị chiến đấu.

- Xảy ra đại sự gì sao?

Trần Trầm thu hồi ngọc giản nhỏ giọng hỏi.

- A, thành chủ, nghe nói Hoàn Đoạn ma tông nơi đó lại phát sinh đại chiến, trọn vẹn mấy Đại Thừa Minh Uyên giới vượt giới đến, cả người đại sư huynh, vị đại nhân kia, cũng bị thương không nhẹ.

- Còn có loại sự tình này?

Trần Trầm có chút khiếp sợ, cách lần gặp Tiêu Lăng này còn không có qua ba ngày kết quả là lại phát sinh đại chiến, nhưng lại tổn thương đến đại sư huynh tu vi cao thâm này.

- Bên ngoài đều truyền khắp, bởi vì động tĩnh thật sự quá lớn, chung quanh ngàn dặm toàn bộ Hoàn Đoạn ma tông đều thành một mảnh đất chết... Thành chủ, chúng ta muốn làm chuẩn bị gì?

Trần An hỏi.

- Như vậy đi, các người tổn linh thạch cho ta, chỉ cần không phải Linh Tinh, các người liền điên cuồng mua, có thể mua cái gì liền mua cái đó, tranh thủ xài hết Linh Thạch cực phẩm chúng ta.

Trần Trầm ra lệnh, giờ đây Thăng Long thành tuy có không ít Linh Tinh, nhưng nhiều nhất vẫn là Linh Thạch cực phẩm, cuối cùng đây mới là đồng tiền cứng rắn thường sử dụng nhất trong tu sĩ cấp cao bình thường bên trong Chân Linh giới này.

Nghe mệnh lệnh này, sắc mặt Trần An trở nên cổ quái.

Đúng lúc này, lệnh bài đưa tin Trần Trầm đột nhiên phát sáng lên.

Cầm lấy lệnh bài đưa tin xem xét, là tin tam sư huynh Đông Phương Tông Long phát tới =.

- Tiểu sư đệ, Chân Linh giới chúng ta đang gầy dựng quân đội tu sĩ... Phàm là tu sĩ có chút thực lực toàn bộ đều phải tham gia tuyển chọn, tiểu sư đệ, người giờ đây tại Nam Vực danh khí không nhỏ, chỉ sợ không cách nào tránh khỏi.

Nhìn thấy cái nội dung này, Trần Trầm bất đắc dĩ trả lời:

- Tam sư huynh, bao nhiêu quân đội người tu sĩ?

- Chỉ ít trăm vạn người, mà chúng ta mấy đại siêu cấp tông môn yêu cầu ra một vạn tu sĩ tinh nhuệ, chia thành hai ngàn đội ngũ năm mươi người, chấp hành đủ loại nhiệm vụ đặc thù.

- Ta đã biết, lúc nào xuất phát?

Trần Trầm lúc này đã chấp nhận, dứt khoát phi thường hỏi.

- Trong vòng bảy ngày, đến Chân Linh thành Trung Vực! Đến lúc đó sẽ có người an bài người.

- Tốt, sư huynh, ta liền chuẩn bị một chút, tiếp đó đi Chân Linh thành Trung Vực.

Phục hồi xong Trần Trầm thu hồi lệnh bài đưa tin, nhìn về phía phương Bắc.

Trung Vực Chân Linh thành, đó là đại thành đệ nhất Chân Linh giới, đồng thời cũng là vị trí tổng bộ siêu cấp thế lực Tiên môn.

Lần này triệu tập trăm vạn tu sĩ đại quân, hưng sư động chúng như vậy, nhìn tới không cách nào tránh khỏi một trận chiến tranh.

...

Tại sau khi từ biệt người nhà hảo hữu, Trần Trầm liền xuất phát tiến về Trung Vực.

Bởi vì có điều lệnh tại người, đoạn đường này ngồi Truyền tổng trấn cũng không có cho bất luận phí tổn gì.

Ước chừng qua thời gian một ngày, hẳn cuối cùng đi tới bên trong Chân Linh thành.

Chân Linh thành là đại thành đệ nhất Chân Linh giới, chiếm diện tích một ngàn dặm, tường thành cao tới vài trăm mét, như là một tòa tiểu thế giới phong bế.

Thành trì hùng vĩ như vậy, Trần Trầm cũng chỉ nghe nói qua, cũng không có kiến thức qua.

Giờ đây nhìn thấy, lúc này mới phát hiện Thăng Long thành trong lòng hẳn không tệ cùng Chân Linh thành này so ra, vậy đơn giản chỉ là khoảng cách thôn xóm cùng đại thành thị.

Bởi vì triệu tập tu sĩ đại quân, Chân Linh thành tuy vô cùng to lớn, nhưng tu sĩ bên trong lại hết sức nhiều.

Những tu sĩ này đến từ mỗi cái tông môn Chân Linh giới, ăn mặc cũng hoàn toàn không giống nhau.

Bất quá toàn thân Trần Trầm y phục đệ tử Thiên Ma thành hết sức nổi bật, mới vừa đi ra khỏi Truyền tổng trấn, liền có mấy chục đạo ánh mắt hướng hẳn quét tới.

Trong những ánh mắt này có hiếu kỳ, có thần nhiên, bất quá càng nhiều là kính sợ.

- Vị đại nhân này, điểm tập kết đệ tử Thiên Ma thành ở nơi đó, ta

mang người đi.

Bên cạnh một tên nữ chủ mặc áo trắng bu lại nhỏ giọng nói ra.

Trần Trầm nhìn chung quanh, gặp đại bộ phận đệ tử đại tông phái đều có người dẫn đường, liền không nói gì, mà chỉ nhẹ gật đầu đi theo phía sau nữ tu.

Một lát, hắn liền được dẫn đến bên trong một toà kiến trúc khổng lồ.

Nghiêm chỉnh mà nói, cái này nên tính là một tòa cung điện, chỉ là trong thành này khắp nơi đều là dạng kiến trúc này, để cung điện này trở nên như là phổ thông dân cư mà thôi.

- A, vậy mà tiểu tử ngươi cũng tới!

Không đợi Trần Trầm đi vào bên trong khu kiến trúc cực lớn này, một cái thanh âm có chút quen thuộc đột nhiên tại bên tai vang lên.

Hướng bên cạnh xem xét, chỉ thấy một lão giả toàn thân áo đen đang cười như không cười nhìn hắn.

Nhìn thấy lão giả này, Trần Trầm cung kính cười nói:

- Gặp qua nhị sư huynh, không nghĩ tới nhị sư huynh người bềnh vân vật này cũng phải đến.

Lão giả kia không phải người khác, chính là Phong Ma lúc trước muốn nhận Trần Trầm làm đồ đệ.

Phong Ma nghe vậy đi tới, vỗ vỗ bả vai Trần Trầm, tám tấc lấy làm kỳ lạ nói:

- Đây là phân thân ngươi? Thật sự là rắn chắc! Ha ha, tiểu tử ngư

oi tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết cũng không nói cho ta, nếu không lúc đó ta nơi nào sẽ có ý thu người làm đồ đệ?

Trần Trầm ngưng ngưng cười cười, chỉ có thể liên tục bồi tội.

- Tốt, người có thể trở thành sư đệ ta cũng không tệ, yên tâm, sư huynh ta lần này có thể là Thiên phu trưởng, nếu người vận khí tốt, bị phân đến phía dưới ta, sư huynh chắc chắn sẽ quan tâm người.

- Thiên phu trưởng?

Trần Trầm hơi nghi hoặc một chút.

- Ha ha, tiểu sư đệ, người còn không biết, trăm vạn tu sĩ đại quân lần này tên là Trần Minh Quân, thống lĩnh là Tiêu sư huynh, hẳn ngoài trời là tổng thống lĩnh ra trăm vạn tu sĩ đại quân, còn là thống lĩnh một vạn tinh nhuệ siêu cấp tông môn chúng ta thành lập.

Bên trong một vạn tinh nhuệ này phân làm mười đại đội ngàn người, mỗi Thiên phu trưởng cũng là tu sĩ Độ Kiếp, nhị sư huynh người oai bất tài, chính là Thiên phu trưởng đội ngũ ngàn người thứ ba.

- Sư huynh thật lợi hại, không hổ là tám gương chúng ta!

Trần Trầm lập tức chụp miệng ngựa.

- Tiểu tử người cũng phải nỗ lực, biết chưa? Thiên phu trưởng trở xuống còn có Bách phu trưởng, năm người tiểu đội trưởng, đều là dựa vào thực lực chính mình tranh thủ.

Người bước vào Hợp Thể không bao lâu, phỏng chừng tranh Bách phu trưởng có chút khó khăn, nhưng tiểu đội trưởng vẫn có hi vọng.

Trần Trầm nghe đến đây cười không nói.

Phong Ma thấy vậy vỗ vỗ bả vai Trần Trâm, nhắc nhở:

- Sư đệ, trong đội tinh nhuệ vạn người này cơ bản tất cả đều là Hộ p Thủ tu sĩ, hơn nữa tất cả đều đến từ siêu cấp tông môn, có thể tạ i bên trong làm tiểu đội trưởng, cũng rất không dễ dàng a! Người xem nhị sư huynh người một chút, bản sự bức này, cũng mới đượ c Thiên phủ trưởng mà thôi.

Nói xong, Phong Ma đột nhiên bắt đầu tự biên tự diễn.

Trần Trâm nhẫn nại tính khí nghe hẳn thối xong, mới lên tiếng:

- Nhị sư huynh, vậy cái chiến tranh này...

Hắn còn chưa nói hết lời, chỗ không xa đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm âm lệ.

- Trần Trâm, ngươi quả nhiên cũng đến nơi này!

Trần Trâm quay đầu xem xét, chỉ thấy một tu sĩ toàn thân áo đen đang phía trước nhìn chăm chặp chính mình.

- Đây là... U Minh?

Chương 568: Tập Kết Chinh Quân.

Chương 568: Tập Kết Chinh Quân.

Thấy là U Minh, Trần Trâm hơi kinh ngạc, bất quá rất nhanh liền

khôi phục bình tĩnh.

Thời gian dài như vậy U Minh triệt để tra rõ lai lịch mình rất bình thường, nếu không tra ra, vậy ngược lại có chút kỳ quái.

Thế nhưng giờ đây tra ra lại có thể thế nào, người là đệ tử điện chủ Tà Thần điện, ta cũng là đệ tử thành chủ Thiên Ma thành a, chỗ dựa mọi người cứng rắn vậy, người có thể làm gì được ta?

- Ha ha, nguyên lai là U Minh huynh, thật sự là đã lâu không gặp.

Trần Trầm cười ha hả nói ra, phảng phất giống như cùng U Minh là lão bằng hữu nhiều năm.

U Minh trợn mắt tròn xoe, muốn chửi ầm lên, bắt quá nhìn Phong Ma phía sau bên cạnh Trần Trầm một chút liền đem lời khó nghe nén trở về.

- Trần Trầm, ân oán người ta sớm muộn cũng có một ngày phải giải quyết, người đừng chế trong tay người khác quá sớm!

Dứt lời hắn nhìn kiến trúc phía sau Trần Trầm một chút, tựa hồ muốn ghi nhớ địa chỉ Trần Trầm, xong liền quay người rời đi.

Chờ sau khi hắn đi, Phong Ma cười hỏi

- Sư đệ như thế nào? Người có thù cùng tiểu thiên tài Tà Thần điện này?

- Đúng có điểm thù như thế, bắt quá vẫn được, không tới tình trạng không chết không thôi, chủ yếu là hắn đó kị tài năng ta.

Trần Trầm thuận miệng trả lời, ngữ khí hơi hợt.

Phong Ma nghe đến đây thân nhiên nói

- Sư đệ kia người cũng không thể phớt lờ, U Minh tiểu tử này quả thực có chút năng lực, Tiên Thiên đạo thể không cần nói, cái này là sự tình mọi người đều biết, mấu chốt là tiểu tử này còn mười điếm cố gắng khắc khổ, đoạn thời gian trước hắn khiêu chiến Hợp Thể tu sĩ có tiếng, lại bị hắn liên tục đánh bại sáu người, giờ đây hắn n tại bên trong thế hệ trẻ tuổi Chân Linh giới cũng có danh tiếng không nhỏ.

- Thật sao? Lợi hại như vậy!

Trần Trầm nhìn phía bóng lưng U Minh, lông mày hơi hơi chớp chớp.

Hắn nhớ kỹ thời điểm lần đầu tiên gặp được U Minh, U Minh vẫn chỉ là Luyện Hư tu sĩ nắm giữ lực lượng pháp tắc, giờ đây đã có thể đánh bại cường giả bên trong Hợp Thể, tốc độ tiến bộ này, thật không hổ là tu sĩ thiên tài có tiếng Tà Thần điện.

- Cũng không phải sao? Sáu tên Hợp Thể tu sĩ kia đều có tu vi Hợp Thể hậu kỳ trở lên, ngoại giới phỏng đoán hiện tại chiến lực chân thực hắn chắc hẳn đã tại Hợp Thể đỉnh phong tả hữu, tiểu sư đệ, tu vi bản thể người là gì?

- Hợp Thể trung kỳ đi.

- Vậy người phải cố gắng nhiều, đừng thua tiểu tử này.

...

Hai người một bên nghị luận một bên hướng về kiến trúc Thiên Ma thành tương ứng đi đến, ven đường gặp được không ít đệ tử Thiên Ma thành, trong đó cũng không thiếu một vài thiên kiêu Thiên Ma thành nổi tiếng bên ngoài.

Bất quá thu hút sự chú ý của người khác nhất cũng chỉ có hai người Trần Trầm cùng Phong Ma, bởi vì bọn hắn là đệ tử thân Truyền

thành chủ, thân phận không phải bình thường.

Không ít người chủ động tới bắt chuyện, cũng có người thờ ơ lạnh nhạt, thậm chí còn có mấy người trong mắt đều là không phục.

Những người này tự nhận tại bên trong thế hệ trẻ tuổi tuyệt đối thuộc về người nổi bật, nhưng bởi vì không cách nào tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết nên không thể trở thành đệ tử thân Truyền Trần Trầm chủ, vĩnh viễn đều phải thấp hơn đám đệ tử thân Truyền Trần Trầm một đầu, như thế bọn hắn làm sao có thể cam tâm?

Phải biết tại Chân Linh giới nơi này, quyết định tương lai một tu sĩ vĩnh viễn là tu sĩ chính mình, mà không phải một môn công pháp.

Đối mặt đủ loại ánh mắt, Trần Trầm bình thản ung dung, tìm tới chỗ mình ở xong liền không tiếp tục đi ra.

...

Ba ngày sau.

Số lượng tu sĩ bên trong Chân Linh thành đã đạt đến đỉnh phong, cảnh tượng thật là Phân Thần đi đầy đất, Hợp Thể khắp nơi có.

Trần Trầm muốn gia nhập đội ngũ tinh nhuệ đội ngũ vạn người do mấy đại siêu cấp thế lực liên thủ thành lập, cơ bản tất cả đều là Hợp Thể tu sĩ.

Đội ngũ khác tuy yếu hơn rất nhiều, nhưng cũng không có Phân Thần cản trở xuống.

Hơn triệu cao thủ Phân Thần trở lên hội tụ tại bên trong một tòa thành trì cảnh tượng kia có thể nghĩ mà biết.

Tình huống thời gian ngày đầu tiên còn tốt, chờ đến ngày thứ hai

ngày thứ ba, trong thành thỉnh thoảng sẽ xuất hiện ngọn sóng đầu p háp quyết liệt tột cùng.

- Tiểu sư đệ, đừng tu luyện, hôm nay phải đi Phong Vân đài tập k ết chinh quân.

Giữa trưa, ngoài phòng tu luyện truyền đến thanh âm Phong Ma, Trần Trầm lập tức ngừng tu luyện, mở cửa đi ra ngoài.

- Phong Vân đài, đó là chỗ nào?

Một toà bình đài cực lớn, tu sĩ Tiên môn bình thường đều tập kết ở nơi đó, giờ đây dùng đến chinh quân, người theo ta đi là được.

Phong Ma thuận miệng giải thích, tiếp đó lôi kéo Trần Trầm liền đi.

Một khắc đồng hồ sau, hai người liền đi tới phía trước một toà bình h đài cực lớn.

Bình đài này cao hai mét, dài rộng đều có ba ngàn mét, toàn thân dùng Linh Thạch tu tập thành, bình đài cực lớn như thế, thừa sức t iếp nhận một trăm vạn tu sĩ.

Tuy lúc này tuyệt đại bộ phận trăm vạn tu sĩ cũng đã tới, nhưng tr ên bình đài cực lớn y nguyên hiện ra thưa thớt.

- Sư đệ, khu vực này là đệ tử chúng ta Thiên Ma thành, sư huynh ta dù sao cũng là Thiên phu trưởng, vẫn phải đi địa phương khác t ập kết.

Phong Ma một bên nói một bên chỉ chỉ chỗ một khối khu vực phá n chia tốt không xa nói ra.

- Sư huynh xin cứ tùy ý.

Trần Trầm khách khí đáp lại, sau khi Phong Ma đi, hắn liền yên lặng đứng ở địa phương Phong Ma chỉ hướng.

Lúc này chung quanh đã có một vài đệ tử Thiên Ma thành, một đám người đang nhỏ giọng thăm thì, chỉ có chung quanh Trần Trầm không có người nào, hiện ra cực không hoà đồng.

Loại tình huống này Trần Trầm cũng có thể lý giải, đại bộ phận đệ tử khác thật sớm đã gia nhập Thiên Ma thành, tại bên trong Thiên Ma thành có đủ loại mạng lưới quan hệ, từ đó xem ra hắn là một người cô đơn.

Nhắm mắt dưỡng thần hồi lâu, một đạo thanh âm dường như sấm sét mới tại bên tai Trần Trầm vang lên.

- Yên lặng!

Phía dưới một tiếng này, toàn bộ Phong Vân đài nháy mắt yên tĩnh không tiếng động.

Trần Trầm mở mắt, người nói chuyện hắn nhận thức, chính là đại sư huynh hắn Tiêu Lăng.

Hôm nay hắn đứng tại phía trước nhất Phong Vân đài, thoạt nhìn giống như lần trước, không có một chút dấu hiệu thụ thương.

- Trăm vạn tu sĩ đại quân Chân Linh giới tên là Trấn Linh Quân, ta làm thống lĩnh, mặt khác thiết lập hai phó thống lĩnh, một trăm tên Vạn phu trưởng, phân biệt là...

Tiêu Lăng cao giọng báo một trăm danh tự, mỗi báo một tiếng bên trên Phong Vân đài liền có một người đáp lại.

Phải nói, thật là có tư thế điểm quân đội.

Trần Trầm quan sát một phen, phát hiện loại trừ Vạn phu trưởng đ

ội ngũ mười vạn người phía trước là tu sĩ Độ Kiếp ra, tất cả Vạn p hu trưởng đều phía sau là tu vi Hợp Thể đỉnh phong, còn không s ánh được một tồn tại Thiên phu trưởng đội ngũ vạn người chỗ hấ n.

- Tu sĩ Trần Minh Quân quân thứ nhất ở đây tập kết!

Một tu sĩ Độ Kiếp hướng về địa phương một nhóm đệ tử Thiên M a thành tụ tập cao giọng nói ra.

Vừa dứt lời, hơn bảy nghìn tu sĩ ăn mặc khác nhau liền bu lại, tro ng đó có hơn hai ngàn là Tà Thần điện, còn có hơn hai ngàn là ch ủ nhà Tiên môn, về phần còn lại là đệ tử tinh nhuệ bên trong nhữn g tông phái Tiên Minh khác, số lượng cũng có hơn hai ngàn.

- Phía dưới bắt đầu chia tiểu đội, mỗi tiểu đội năm người, cần do t ông môn đệ tử khác nhau thành lập.

Yêu cầu này cũng mười điểm hợp lý, lấy tiểu đội làm đơn vị chiế n đấu, mọi người đều có sở trường mới có thể phát huy ra sức chi ến đấu lớn nhất, nếu như đều bắt nguồn từ một tông môn, khuyết điể m liền sẽ bị phóng đại vô hạn.

Tỉ như Thiên Ma thành, cơ hồ tất cả đều là Luyện Thể tu sĩ, nếu t ỏ năm người, một khi gặp được tu sĩ thần thức cực kỳ cường đại c ùng rất dễ dàng thua thiệt.

Tu sĩ Độ Kiếp kia hạ đạt xong cái mệnh lệnh này, trên vạn tu sĩ qu ân thứ nhất liền bắt đầu loạn cả lên.

Một chút tu sĩ tiếng tăm khá lớn bắt đầu chủ động báo đoàn, về ph ần xem U Minh dạng danh nhân kia càng bị trên trăm người muố n ôm bấp đùi hấn vây quanh ở chính giữa.

Trái lại Trần Trầm, quanh năm trốn trong Thăng Long thành, rất ít cùng những đệ tử đại tông môn này tiếp xúc, cho dù tên hấn vang

đội, nhưng người biết tướng mạo hẳn cũng không nhiều, cho nên hẳn liền lẻ loi trợ trợ đứng tại chỗ, không người hỏi thăm.

Chương 569: Ta Làm Phó Đội Trưởng

Chương 569: Ta Làm Phó Đội Trưởng

Trần Trầm nhìn đám người náo nhiệt chung quanh, gãi đầu một cái, có chút bất đắc dĩ.

Rõ ràng chính mình rất nổi danh, lại không có mấy người nhận biết mình, đại bộ phận các đệ tử Thiên Ma thành ngược lại nhận biết mình, nhưng lại không thể cùng mình tổ đội, cái này tìm ai nói rõ lý lẽ đây?

Nhéch miệng, Trần Trầm nhìn về U Minh phía xa xa.

Ai ya, đã có hai, ba trăm người vây quanh hẳn, trong đó có một nửa là nữ tu oanh oanh yến yến, thậm chí còn có không ít người Thiên Ma thành.

Loại tình huống tương tự với U Minh này còn có mấy người, tất cả đều là tồn tại thể hệ trẻ tuổi tiếng tăm lừng lẫy.

Thậm chí còn có một nữ tu Tiên môn, năm sáu trăm người chung quanh, trừ cái đó ra còn có đại lượng tu sĩ hướng nơi đó liếc, chần chờ có muốn đi qua hay không.

- Các vị nhường một chút...

Một đạo thanh âm êm ái từ trong đám người truyền đến, một đám tu sĩ rất nhanh nhường ra một con đường, ngay sau đó một nữ tu bạch y che mặt từ trong đám người đi ra, hướng về phương hướng U chử Minh đi đến.

Nhìn thấy nữ tu kia toàn thân y phục Tiên môn, trong nội tâm Trần n Trầm hiểu rõ.

Độ Kiếp kỳ bên trong Chân Linh giới trở xuống có mấy tên thiên kiêu cực kỳ nổi danh như thế, trong đó một nữ tu Tiên môn nổi danh nhất, bình thường tu sĩ đều xưng hô nàng là Quỳnh Hoa tiên tử.

Quỳnh Hoa tiên tử là Tiên Thiên đạo thể, tu vi Hợp Thể đỉnh phong, trừ cái đó ra, nàng còn có pháp bảo bản mệnh thần kim, tuy nàng rất ít cùng người tranh đấu, nhưng cơ hồ không có người nghi vấn thực lực nàng, thậm chí có người cho rằng nàng là đệ nhất nhân phía dưới Độ Kiếp.

So với gia hỏa U Minh này vừa bước vào Hợp Thể không bao lâu, danh khí Quỳnh Hoa tiên tử lớn hơn rất nhiều.

Thấy Quỳnh Hoa tiên tử hướng về U Minh đi tới, không ít tu sĩ bó p cổ tay thở dài.

Cường giả quả nhiên đều tìm cường giả, tuy bọn hắn cũng không yếu, nhưng so với Quỳnh Hoa tiên tử bực nhân vật này vẫn là kém quá nhiều, vây quanh ở phụ cận cũng chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.

Nghĩ tới đây, không ít người liền trực tiếp vứt bỏ, bắt đầu thay đổi đội.

- U Minh gặp qua Quỳnh Hoa tiên tử.

Thấy Quỳnh Hoa tiên tử hướng về chính mình đi tới, U Minh trước thi lễ một cái, thần tình kia, thái độ kia hoàn toàn khác cùng gặp được Trần Trầm, quả thực hào hoa phong nhã đến cực điểm.

- U Minh đạo hữu không cần khách khí như thế, Quỳnh Hoa cũng không muốn nói lời nói lá mặt lá trái, ý tứ ta người đã minh bạch phải không.

Quỳnh Hoa tiên tử đáp lễ lại cười nói.

U Minh nhẹ gật đầu, lộ ra một cái nụ cười ôn hòa.

Rồng tìm rồng, phượng tìm phượng, đây là sự tình tự nhiên, chỉ có đồng đội đủ cường đại, không cản trở, mới có thể tạo thành ăn ý phối hợp.

Nếu thực lực giữa đồng đội chênh lệch quá lớn, vậy liền khó tránh khỏi có người sẽ làm vương vãi.

Hai người một hai câu liền đã xác định đồng đội quan hệ, ngay sau đó Quỳnh Hoa tiên tử lại đem ánh mắt nhìn về phía mấy tu sĩ xa xa bị bày người vây ở bên trong, tự lẩm bẫm:

- Thực lực bọn hắn ta biết, vẫn là kém một chút, a, lần này người mạnh nhất Thiên Ma thành là ai?

Nghe nói như thế, U Minh theo bản năng đưa ánh mắt đặt ở trên mình Trần Trầm, xong lại tranh thủ thời gian quay đầu.

Trần Trầm này mặc dù là đệ tử thân Truyền Thiên Ma thành chủ, nhưng chưa chắc là mạnh nhất bên trong hơn hai ngàn tu sĩ Thiên Ma thành tới nơi này.

Tất nhiên, máu chót nhất là hắn chán ghét người này, cho dù thực lực người này đủ mạnh, hắn cũng không nguyện ý cùng đội ngũ với người này.

Quỳnh Hoa tiên tử nhìn mấy đệ tử Thiên Ma thành đều khẽ lắc đầu, thực lực những người này tuy mạnh, nhưng căn bản không đạt được cấp độ yêu cầu của nàng.

- Quỳnh Hoa tiên tử, tu sĩ Thiên Ma thành từ trước đến nay thanh lãnh cao ngạo, muốn cũng đừng tìm bọn hắn.

U Minh nhỏ giọng nói ra.

Quỳnh Hoa tiên tử nghe vậy hơi hơi chần chờ chốc lát, bắt đầu đưa ánh mắt nhìn về phía mấy thiên kiều bên trong Tiên Minh kia.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một đạo thanh âm có chút vui sướng.

- U Minh đạo hữu, lại nhìn thấy ngươi.

Nhìn thấy mặt Trần Trầm cười hì hì kia, U Minh như ăn phải con ruồi, sắc mặt nhanh chóng trở nên khó coi.

- Các hạ là?

Quỳnh Hoa tiên tử thấy Trần Trầm ăn mặc y phục đệ tử Thiên Ma thành, hiếu kỳ hỏi.

- Ta tên Trần Trầm, đệ tử thân Truyền Thiên Ma thành chủ.

Trần Trầm tự giới thiệu, đồng thời không khách khí chút nào nâng lên cái thân phận đệ tử thân Truyền này.

- Trần Trầm? Nguyên lai ngươi chính là Trần Trầm, kính đã lâu kính đã lâu! Tại hạ Quỳnh Hoa, gặp qua Trần đạo hữu! Không biết đạo hữu có hứng thú hay không cùng ta cùng U Minh đạo hữu tạo thành một tiểu đội?

Quỳnh Hoa nghe được danh tự Trần Trầm xong trong mắt lập tức lóe ra vui mừng, nàng còn không biết rõ sự tình Trần Trầm cùng U Minh có oán.

- Đương nhiên là có hứng thú, nói thật, tu vi đến chúng ta cảnh giới cỡ này, chỉ có tìm nhân tài giống chính mình mới có thể lẫn nhau hợp tác.

Trần Trầm cười nhạt một tiếng, trong lời nói để lộ ra một loại tự tin cực mạnh.

- Trần đạo hữu nói rất chính xác. Quỳnh Hoa phụ họa nói.

Một bên U Minh thì nhỏ giọng thăm thì nói:

- Da mặt thật đủ dày, ai mẹ nó cùng người một loại hình?

Nghe được nói thăm này, sắc mặt Quỳnh Hoa hơi đổi một chút.

Trần Trầm thản nhiên nói:

- U Minh đạo hữu, cổ tay người không có sao chứ? Lần trước vốn chỉ muốn cùng người luận bàn, không nghĩ tới thân thể người mỏng manh như thế, nhẹ nhàng đụng, liền gãy.

Vừa nói lời này, U Minh lập tức nổi trận lôi đình, tức giận nói:

- Trần Trầm, lúc này không giống ngày xưa! Người chó đực ý quá sớm!

Nhưng mà, Trần Trầm căn bản không để ý tới hắn, ngược lại ngoảnh lại nhìn về phía Quỳnh Hoa, cười nói:

- Quỳnh Hoa tiên tử, nói thật, thực lực U Minh so với chúng ta vẫn kém chút ít, gia nhập chúng ta nói không chừng sẽ trở thành cản trở.

U Minh nghe được sắp tức đến bề phổi rồi, tiểu tử này vừa tới, hắ n còn không nói gì, tiểu tử này vậy mà liền nghi vấn thực lực hắ n , còn là ngay trước mặt Quỳnh Hoa tiên tử nghi vấn!

Chuyện này với hắ tới nói, quả thực là một loại vũ nhục!

- Trần Trầm! Có bản sự ngươi bây giờ liền đánh một trận với ta!

U Minh quát, dọa người chung quanh đều lùi lại mấy bước.

- Phong Vân đài này, không cho phép đấu pháp a. Trần Trầm không nhanh không chậm nói ra, xong lại vỗ vỗ bả vai U Minh.

- U Minh, nể tình phân thượng ngươi ta là cố nhân, lần này liền b ắt đặc dĩ mang theo ngươi.

Nói xong hắ liền nhắm mắt lại, một bộ bộ dáng cái gì cũng nghe không vào, trên mặt U Minh giận đến gân xanh bạo lòi, phảng ph ất lúc nào cũng có thể sẽ nổ tung.

Nhìn Trần Trầm, nụ cười Quỳnh Hoa tiên tử tương đối rục rỡ.

Người này đánh gãy qua cổ tay U Minh, thủ đoạn có lẽ không yếu hơn U Minh, có nhóm cường giả này làm đồng đội, tương lai kia l àm chuyện gì lực lượng cũng muốn đủ rất nhiều.

...

Một lát, Quỳnh Hoa lại tìm được hai người, hai người này là đệ tử Tiên Minh, tu vi đạt tới Hợp Thể đỉnh phong, còn mang thủ đoạn đặc thù.

Tuy không sánh được ba người chính mình, nhưng thật nói trắng r a một chút, tuyệt đối sẽ không cản trở.

- Giờ đây chúng ta đã có tổ năm người, căn cứ phía trên yêu cầu, cần phải tuyển chọn ra một Đội trưởng.

Quỳnh Hoa từ tốn nói.

Hai người đệ tử gia nhập sau kia nghe vậy tranh thủ thời gian xu nịnh nói:

- Vậy dĩ nhiên liền chọn Quỳnh Hoa tiên tử! Tu vi Tiên tử người cao nhất, thực lực mạnh nhất...

Quỳnh Hoa nghe đến đây nhìn Trần Trâm, U Minh một chút, thấy hai người đều không nói gì, cũng không có chối từ.

- Nếu dạng này, vậy ta liền cố gắng làm đội trưởng...

- Ân, vậy ta tới làm phó đội trưởng.

Trần Trâm gật đầu nói.

Mấy người chung quanh nghe vậy dồn dập ngơ ngẩn, đội trưởng l à phía trên an bài chọn lựa, thế nhưng phó đội trưởng... Chưa từng g nghe qua an bài chức vụ này a...

Chương 570: Tự Bộc Thực Lực.

Chương 570: Tự Bộc Thực Lực.

- Trần Trâm, ngươi đang nói cái gì?

U Minh trừng mắt Trần Trâm, lạnh lẽo âm trầm nói.

Nói thật, không biết rõ vì sao, hắn vừa nhìn thấy người này cổ tay liền đau.

Nguyên bản Quỳnh Hoa tiên tử tìm được người này, hắn cảm thấy nhìn một chút miễn cưỡng có thể tiếp nhận, giờ đây mới vừa tập hợp một chỗ, hắn liền phát hiện hắn xem trọng chính mình.

Người này quả thực quá chán ghét, đến mức hắn nhìn cũng không muốn nhìn nhìn một chút.

Trần Trâm nghe đến đây có chút kinh ngạc, trả lời:

- Ách, phó đội trưởng a, có đội trưởng không phải có phó đội trưởng, thời gian chiến đấu vạn nhất đội trưởng xảy ra chút sự tình, không có người chỉ huy làm sao bây giờ? Lúc này liền cần phó đội trưởng tạm thời tiếp quản.

Vừa nói lời này sắc mặt Quỳnh Hoa tiên tử trở nên khó coi một tí a, bất quá nghĩ lại, giống như thật có điểm đạo lý.

Nàng tuy thực lực siêu quần, nhưng Minh Uyên giới đồng dạng có cường giả, nếu vạn nhất bị nhốt rồi thậm chí vẫn lạc, bốn người còn lại nên làm cái gì?

Có mấy lời mặc dù khó nghe, nhưng không phải không nói liền sẽ không phát sinh, nếu thật cùng Minh Uyên giới đại chiến, làm lại đầy đủ chuẩn bị cũng không đủ.

Nghĩ tới đây, sắc mặt nàng hòa hoãn xuống, nhìn về phía Trần Trâm.

- Trần đạo hữu, người nói có đạo lý, vậy liền như người nói, người làm phó đội trưởng này đi.

- Quỳnh Hoa tiên tử, tiểu tử này không phải tốt...

U Minh thấy Quỳnh Hoa tiên tử đã quyết định ủng hộ Trần Trâm, sắc mặt thoáng biến.

Mặc dù phó đội trưởng này bình thường không có tác dụng gì, nhưng đã có chức vị này, giai cấp địa vị liền kéo ra.

Vô duyên vô cớ để hấn thấp hơn so Trần Trâm một đầu, hấn như thế nào nguyện ý?

Nhưng hấn còn chưa nói hết lời, sắc mặt Trần Trâm đột nhiên trở nên lạnh lẽo đi.

- U Minh, ngươi muốn nói cái gì, muốn nói ta không phải đồ tốt? Ta hỏi ngươi, ta và ngươi là kết thù như thế nào? Còn không phải là Tà Thần điện các ngươi mang người tiến đánh cố hương ta, ta bắt đắ dĩ mới giao thủ với ngươi!

- Giao thủ xong trở lại Chân Linh giới, ta có lại đắ tội ngươi sao? Có tìm ngươi tính qua sổ sách sao? Kết quả ngươi thì sao, bụng dạ hẹp hòi, mang theo một nhóm tu sĩ Tà Thần điện đi hấn hải đại sa mạc tìm ta phiền toái, bị ta đánh lui xong, hiện tại còn nói ta không phải đồ tốt?

- U Minh, ta hỏi ngươi, ngươi có muốn mặt hay không? Có phải Trần Trâm ta đáng kiếp giao mạng cho ngươi mới tính là đồ tốt hay không!

Trần Trâm liên tiếp phiến chất vấn sắc mặt U Minh biến rồi lại biến, đến cuối cùng thậm chí theo bản năng thụt lùi hai bước.

Trong tiểu đội ba người khác nghe được ân oán Trần Trâm cùng U Minh xong, cũng không khỏi ném ánh mắt xem thường đối với U Minh.

- Tu sĩ Tà Thần điện quả nhiên là không nói đạo lý, nguyên bản còn tưởng rằng là Trần Trầm làm chuyện gì xấu, không nghĩ tới chân tướng dĩ nhiên là dạng này!

Quỳnh Hoa tiên tử nhíu mày, có chút hối hận kéo hai người này lại trong cùng một tiểu đội, hai người có mâu thuẫn lớn như vậy, về sau chiến đấu lẫn nhau chơi ngáng chân cho đối phương, vậy hậu quả khó mà lường được.

- Người... Người... U Minh chỉ vào Trần Trầm, trong lúc nhất thời không nói lên lời, bởi vì Trần Trầm nói đều là nói thật, nhưng hắn luôn cảm giác không đúng.

Tỉ mỉ nghĩ lại, tựa như thân phận Trần Trầm phát sinh biến hóa.

Trước đây Trần Trầm chỉ là tu sĩ phổ thông, khiêu khích hắn, đó chính là sâu kiến mạo phạm cự long, không phải sai lầm cũng là sai lầm, tại Tu Chân giới nơi này mạnh được yếu thua, tu sĩ bình thường đều sẽ cho rằng Trần Trầm sai.

Nhưng giờ đây thân phận Trần Trầm gần giống như hắn, vậy vấn đề liền không giống với lúc trước, giống như đều là hắn sai.

Vừa nghĩ vậy, trong đầu U Minh trở nên một đoàn bột nhão, cả người ngốc tại nơi đó.

- Tính toán, về sau nếu đều tại một đội ngũ, vậy ta trước tiên có thể không cùng người so đo ân oán trước kia, bất quá người cũng phải nhớ rõ ràng cho ta, ta không phải một người tốt lành gì, nếu người lại tìm ta phiền toái, vậy lần sau cũng không phải chỉ đứt cổ tay đơn giản như vậy.

- Tất nhiên, nếu người sợ ta vụng trộm ngáng chân người, người có thể rút khỏi đội ngũ, dù sao hiện tại cũng không triệt để quyết định.

Trần Trầm phát phát tay, một bộ bộ dáng đại nhân không chấp tiể u nhân.

U Minh nghe vậy mặt lúc xanh lúc trắng, trong lúc nhất thời đi cũ ng không được, không đi cũng không được.

Quỳnh Hoa tiên tử nhìn Trần Trầm một chút, yên lặng đánh cho T rần Trầm nhãn hiệu không dễ chọc.

Người này có thể đoạn cổ tay U Minh, còn có thể nói U Minh á k hầu không trả lời được, mặc kệ thực lực hay là phương diện khác đều mạnh hơn U Minh một cấp.

Mà đoạn thời gian trước U Minh đã từng liên tiếp đánh bại sáu t ên Hợp Thể cao thủ, danh tiếng vang xa.

Nhìn tới thế gian này quả nhiên có chút tu sĩ thiên tài không có da nh tiếng gì, mà Trần Trầm hiển nhiên là một cái bên trong.

- Người không so đo, ta tự nhiên cũng sẽ không cùng người tính t oán, rời đội ngũ thì cũng không đến mức, làm như ta sợ người kh ông bằng.

U Minh nhẫn nhịn nửa ngày mới biệt xuất một câu như vậy, nói x ong cũng quay đầu lại không nhìn Trần Trầm nữa.

Thấy U Minh không có ý tứ đi, Quỳnh Hoa tiên tử mới hoà giải n ói:

- Hai vị đều là nhân tài kiệt xuất Tu Chân giới, lòng ngực tự nhiên đều có hy vọng có thể tại bên trong quá trình cộng sự lúc sau biến chiến tranh thành hoà bình.

Nói xong câu đó, nàng lại ngoảnh lại nhìn về phía hai người khác, thản nhiên nói:

- Nếu xác định đội ngũ, vậy mỗi người chúng ta nói một chút đặc điểm cùng nắm giữ lực lượng pháp tắc công pháp chính mình tu luyện a, có thể có giữ lại, nhưng các vị phải biết, chúng ta am hiểu lẫn nhau càng sâu, đến thời điểm chiến đấu, trợ giúp lẫn nhau lại càng lớn.

Bao gồm Trần Trầm tại bên trong, nghe nói như thế đều một trận t rầm mặc.

Quỳnh Hoa tiên tử cũng không ngoài ý muốn, lộ ra nụ cười ôn hòa, nói ra:

- Ta nói trước đi, ta tu luyện là Tiên môn kiếm đạo, công kích lẫn g lệ, nắm giữ kim chi pháp tắc, phong chi pháp tắc cùng kéo dài h ư không pháp tắc.

- Hư không pháp tắc...

Trần Trầm nghe vậy kinh ngạc nhìn nữ nhân này một chút.

Hư không pháp tắc này là một loại pháp tắc cực kỳ lợi hại, người nắm giữ loại này pháp tắc không cần Đại Thừa kỳ liền có thể xuyên ên qua không gian, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Mà tốc độ nhanh liền đại biểu tiến có thể công lui có thể thủ, có c âu nói rất hay võ công thiên hạ, duy khoái bất phá, tại tu chân giới đồng dạng cũng là đạo lý này.

Cực kỳ nhanh chóng phối hợp kiếm đạo cường đại, nữ nhân này t hoạt nhìn ôn tồn lễ độ, nhưng lực sát thương tại bên trong Hợp Th ể tu sĩ tuyệt đối xem như một nhóm nhỏ người cao cấp nhất kia.

- Ta nắm giữ trọng lực pháp tắc, phản toái pháp tắc, thôn phệ pháp p tắc, sở trường cũng là công kích.

U Minh ở một bên mặt không thay đổi nói.

Trần Trầm liếc mắt nhìn hắn, tiểu tử này hiển nhiên cũng mạnh hơn rất nhiều, nắm giữ lực lượng pháp tắc cao cấp hơn trước đây không ít.

Hai người khác cũng giới thiệu thực lực chính mình, một người ở trường công kích, còn có một người sở trường trận đạo.

Bốn người giới thiệu xong không hẹn mà cùng nhìn về phía Trần Trầm, phải biết bốn người bọn họ đều là cường giả thành danh đã lâu, ngoại giới hoặc nhiều hoặc ít đều có am hiểu nhất định đối với thực lực bọn hắn.

Thế nhưng Trần Trầm người này, chỉ nghe nói qua danh tự, cũng không có chiến tích hiển hách gì, đối với bọn hắn tới nói, người này là nhân vật tương đối thần bí.

Trần Trầm nhìn ánh mắt hiếu kỳ mấy người, nhẹ ho hai tiếng nói:

- Khụ khụ, ta là thể tu, nắm giữ sinh chi pháp tắc, phương diện khác cũng có một chút trải nghiệm, nhưng không phải rất tinh, nói tóm lại, chữa thương cho các người, hoàn toàn không có vấn đề.

Chương 571: Đột Nhiên Xuất Hiện Nhiệm Vụ.

Chương 571: Đột Nhiên Xuất Hiện Nhiệm Vụ.

- Sinh chi pháp tắc...

Nghe nói như thế, trên mặt bốn người đều xuất hiện chấn kinh.

Trần Trầm một tu sĩ Luyện Thể Ma môn, ngôn từ cũng mười điếm sắc bén, không nghĩ tới nắm giữ dĩ nhiên là lực lượng pháp tắc cứu người bảo mệnh, việc này cùng bọn hắn tưởng tượng hoàn toàn khác nhau.

Sau khi lấy lại tinh thần, Quỳnh Hoa tiên tử vui mừng nói:

- Trần đạo hữu, ta nghe nói tu sĩ nắm giữ sinh chi pháp tắc đều là người trời sinh thiện lương, yêu quý sinh mệnh, có người ở đây, an nguy mấy người chúng ta liền có bảo đảm rất nhiều.

Bên trong một đội ngũ năm người, đã có ba người sở trường công kích, lại thêm một người sở trường công kích, vậy phối trí liền mười điếm không hợp lý.

Nhưng nếu thêm một người nắm giữ sinh chi pháp tắc, có thể bảo hộ người khác, đội ngũ kia trong nháy mắt liền thăng hoa, theo phối trí sát sẹo biến thành phối trí hoàn mỹ.

Quỳnh Hoa tiên tử thân là đội trưởng tự nhiên vui vẻ không thôi, về phần Trần Trầm có thể ẩn giấu năng lực khác hay không, nàng không xen vào, chỉ cần sinh chi pháp tắc không phải gạt người là được.

Trần Trầm nghe có chút xấu hổ, hắn trời sinh thiện lương, yêu quý sinh mệnh, nhưng có thể thuận lợi nắm giữ sinh chi pháp tắc, Yêu Khanh cùng Thiên Hạt đều có công lao nhất định.

...

Sau một canh giờ.

Trần Minh Quân đại bộ phận trên vạn tu sĩ quân thứ nhất đều tìm

được đồng đội chính mình, thật sự không tìm thấy, vậy cũng chỉ có thể chịu đựng lẫn nhau.

Một tổ chỗ Trần Trầm tồn tại là một tổ chọi mắt nhất, đứng tại phía trước nhất.

Qua một canh giờ ở chung, Trần Trầm cùng ba người trong đội ngũ trừ U Minh ra đều quen thuộc rất nhiều.

Không thể không nói, nắm giữ lực lượng pháp tắc cùng tính cách người cũng khá liên quan.

Xem Quỳnh Hoa tiên tử, mặt ngoài bông bênh như tiên, nhưng nội tâm là một nữ cường nhân cực kỳ hiếu thắng.

Nếu không như thế, nàng cũng không sẽ chủ động tìm người mạnh nhất tổ đội.

Mà U Minh, nắm giữ thôn phệ pháp tắc, người này có chút thâm trầm.

Còn có hai người, một người tên là Tây Môn Kỳ, sở trường trận đả đạo, làm người trầm mặc ít nói, Trần Trầm xem thấy rất giống những học bá kiếp trước kia.

Một người khác gọi Ngô Địch, danh tự mười điểm bá khí, pháp bảo bản mệnh là Thất Tọa Sơn, trấn áp khốn địch mười điểm cường hãn.

- Nếu các vị đã phân tổ hoàn tất, vậy liền chấp hành nhiệm vụ lần đầu tiên gia nhập Trấn Minh Quân đi.

Phía trên, tên tu sĩ Độ Kiếp kia đạm mạc nói ra.

Nghe được lời hắn nói phía dưới một mảnh xôn xao, tiếng nghị luận nổi lên bốn phía.

- Nhanh như vậy đã có nhiệm vụ? Chẳng lẽ đã khai chiến?

- Không đến mức a? Ta không thấy nơi nào có tu sĩ Minh Uyên gì ới a!

...

- Yên tâm, giờ đây Chân Linh giới còn chưa có khai chiến cùng Minh Uyên giới, nhiệm vụ lần này là để cho ở giữa các người quen thuộc lẫn nhau, bất quá cũng không phải đùa vui cùng các người, nếu không chú ý, sẽ có khả năng vấp lạc.

Tu sĩ Độ Kiếp kia dứt lời, đột nhiên vung tay lên, một trương bản đồ từ linh lực vẽ ra liền hiện lên ở bên trong hư không.

Trên bản đồ là rừng rậm rộng lớn liên miên bất tuyệt, nhìn thấy tấm bản đồ này, không ít tu sĩ sắc mặt biến hóa.

Nơi này bọn hắn nhận thức, tên là Huyết Ma sâm lâm, là một chỗ cấm địa Trung Vực cực kỳ có tiếng, một đầu Huyết Ma Hắc Hổ ở trong đó, cực kỳ hung tàn bá đạo, diệt sát tu sĩ nhiều vô kể.

Bất quá bởi vì Huyết Ma Hắc Hổ này chưa từng giết cường giả siêu cấp tông môn, cho nên thái độ mấy đại siêu cấp tông môn đối với Huyết Ma Hắc Hổ này càng nhiều là bỏ mặc không quan tâm.

Đi bắt giết a, nhân gia là một Chân Linh, Chân Linh hậu duệ bộ hạ chừng hơn mười vạn, thật diệt tuyệt bọn nó bên mình khẳng định cũng phải tổn thất nặng nề.

Nhưng nếu không bắt giết a, nó lại luôn tác nghiệt.

Không nghĩ tới hôm nay rốt cục muốn xuất thủ với Huyết Ma sâm lâm này, khiến trong nội tâm không ít tu sĩ nhin không được hoài nghi giữ lại Huyết Ma sâm lâm, chính là vì chờ đợi ngày này.

- Không sai, nơi này chính là Huyết Ma sâm lâm, vương giả Huyết Ma sâm lâm tại bên trong Chân Linh đều xem như cường giả tuyệt đối, bất quá các người yên tâm, nó do Tiêu Lăng đại nhân đối phó, mà các người, chỉ cần đối phó Chân Linh hậu duệ còn lại.

- Nhớ kỹ mục tiêu nhiệm vụ lần này, là đem tất cả Chân Linh hậu duệ Huyết Ma sâm lâm, chém tận giết tuyệt.

Tu sĩ Độ Kiếp kia ngữ khí băng lãnh, nói đến đây, nhiệt độ chung quanh đã giảm xuống không ít.

- Chân Linh Huyết Ma Hắc Hồ này không chỉ ích kỷ, hơn nữa giả o hoạt gian trá, sự phụ ta đi hỏi thăm nó, vạn nhất nếu lương giới khai chiến, nó có thể xuất thủ giúp một tay hay không.

- Kết quả nó nói không tỉ mỉ, giờ đây rốt cục làm chính mình gọi đến họa sát sinh.

Phía dưới trong mắt Quỳnh Hoa tiên tử lóe lên một tia sát cơ, ngữ khí lãnh đạm nói ra.

Trần Trầm ở một bên nhẹ gật đầu.

Chân Linh giới này Chân Linh thực lực cường đại đều có địa bàn của mỗi người, nếu thật gộp lại, chỉ sợ còn lớn hơn địa bàn tu sĩ một chút.

Những Chân Linh này nếu liên hợp lại, tu sĩ chưa chắc là đối thủ, nhưng trên thực tế chủng tộc Chân Linh cũng không giống nhau, bọn chúng nhìn Chân Linh khác không kém cùng nhìn tu sĩ bao nhiêu.

Cho nên bọn chúng cơ bản không có khả năng liên hợp, trừ phi tu sĩ bức chúng nó đến tuyệt lộ.

Nếu không phải tình huống bây giờ đặc thù, Huyét Ma Hắc Hồ này còn không biết có thể sống đến lúc nào.

Đúng lúc này, phía trước Trấn Minh Quân chỗ vị trí quân thứ nhất không xa đột nhiên sáng lên quang mang Truyền tống đại trận, ngay sau đó một toà Truyền tống trận to lớn vô cùng xuất hiện tại trước mắt mọi người.

Trên bầu trời tu sĩ Độ Kiếp kia chỉ hướng trận pháp, cao giọng nói:

- Truyền tống trận này nổi thẳng khu vực biên giới Huyét Ma thâm lâm, hiện tại, xuất phát!

Ra lệnh một tiếng, hấn dẫn đầu tiến vào trong trận pháp.

Phía dưới một vạn tu sĩ một hồi kinh ngạc, thảo phạt Huyét Ma thâm lâm thì cũng thôi đi, còn vội như vậy, bình thường nếu bọn hấn đi tìm cơ duyên hoặc là sẵn giết mục tiêu gì, lần nào không phải chuẩn bị đầy đủ mười ngày nửa tháng mới xuất phát?

Không đợi bọn hấn tiếp tục kinh ngạc, xa xa truyền đến thanh âm Tiêu Lăng lạnh như băng.

- Gia nhập Trấn Minh Quân, liền phải tuân thủ quân quy, mà quân quy Trấn Minh Quân chỉ có một, đó chính là kỷ luật nghiêm minh!

- Nếu có người chống lại mệnh lệnh, chết.

Cái chữ chết này vừa ra, dường như sấm sét nổ vang tại bên tai mỗi người.

- Đại Thừa tu sĩ, thật sự là uy phong a!

Trần Trầm thở dài, hướng về Truyền tống trận đi đến.

Quỳnh Hoa tiên tử, Tây Môn Kỳ mấy người cũng phản ứng lại, tổ chính mình này xem như một tổ mạnh nhất, tất nhiên phải có tác dụng dẫn đầu.

Nghĩ tới đây, bọn hắn đuổi theo sát Trần Trầm, cũng không lâu lắm, năm người liền một chỗ bước vào bên trong Truyền tống trận.

Lần này thời gian Truyền tống thật dài, Truyền tống trận này hiển nhiên không giống cùng loại Truyền tống trận ở giữa thành trì kia lắm, bên trong chờ đợi, Quỳnh Hoa tiên tử nhẹ nói:

- Mấy vị đạo hữu, nhân cơ hội này, ta giới thiệu một chút cho mấy vị tình huống Huyết Ma sâm lâm này.

- Huyết Ma sâm lâm, ngang dọc vạn dặm, bên trong có trăm vạn Yêu Thú đủ loại, trong đó Chân Linh hậu duệ Hợp Thể cảnh giới chỉ sợ cũng có mấy vạn.

- Tất nhiên, chúng ta là tiểu tổ tinh nhuệ nhất quân thứ nhất, những mục tiêu này cũng không phải của chúng ta.

- Mục tiêu chúng ta là tám dòng dõi dòng chính Huyết Ma Hắc Hồ kia, toàn bộ ba cái dòng dõi phía trước cũng đã trở thành Chân Linh, chúng ta không nên đi trêu chọc, nhưng năm dòng dõi còn lại vẫn chỉ là Chân Linh hậu duệ, nếu chúng ta xuất thủ, hoàn toàn có hi vọng bắt lại...

Nghe nói như thế, loại trừ Trần Trầm ra, ba người khác đều trở nên có chút khản trương.

Không có cách nào, nhiệm vụ công kích Huyết Ma sâm lâm này thật sự là quá đột nhiên, bọn hắn căn bản không có một tư một hào chuẩn bị, nếu không phải Quỳnh Hoa tiên tử đề cập, bọn hắn cũng không biết Huyết Ma Hắc Hồ còn có ba cái Chân Linh dòng dõi.

Không kịp tiếp tục căng thẳng, quang mang trước mặt đột nhiên biến mất, năm người trực tiếp bắn ra hư không, xuất hiện tại trong một toà rừng rậm rạp.

Trong rừng này không ít thực vật đều nhuốm một tia huyết sắc, thốt nhìn cực kỳ quý dị.

Rất rõ ràng, nơi này chính là mục đích bọn hắn chuyến này, Huyết Ma sâm lâm.

Chương 572: Mục Tiêu.

Chương 572: Mục Tiêu.

- Nơi quái quỷ gì...

Trần Trầm lẩm bẩm một câu, vốn cho là hoàn cảnh hãn hải đại sa mạc kia đã đủ để người khó chịu, không nghĩ tới Huyết Ma sâm lâm này càng khó chịu hơn.

Hãn hải đại sa mạc loại hoàn cảnh ác liệt kia để nhục thân người khó chịu không thoải mái, nhưng rừng rậm này đây, khắp nơi tràn đầy một loại cảm giác quỷ quyệt cùng kiềm chế, đặt mình vào trong đó phảng phất trên thân công cụ thạch, để người có chút thở không nổi.

Chờ đợi một lát, thấy chung quanh không có tu sĩ tiếp tục xuất hiện, Quỳnh Hoa tiên tử bình tĩnh nói:

- Chỗ truyền tống đến hẳn là ngẫu nhiên, chúng ta không cần chờ những người khác.

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Nhìn thấy vật sống liền diệt sát sao?

Ngô Địch gãi đầu một cái, một mặt bộ dạng chất phác.

- Giết! Nơi đây chính là dùng để cho chúng ta luyện binh.

U Minh lạnh lùng nói, nói xong cũng hướng thẳng đến chỗ sâu Huyết Ma sâm lâm bay đi.

Làm tà tu, đó là thường xuyên phải trắng trợn giết chóc, cho nên hẳn căn bản không nhiều cảm giác lăm đối với giết chóc.

Mấy người nhìn bóng lưng của hắn, tiếp theo quay đầu nhìn về phía Quỳnh Hoa tiên tử.

Quỳnh Hoa tiên tử khẽ gật đầu, xem như tán thành quan điểm U Minh.

- Bên trong Huyết Ma sâm lâm cũng có cao thủ, chúng ta cùng một chỗ hành động, chờ chủ quan.

- Tốt!

Hai người Tây Môn Kỳ cùng Ngô Địch cùng kêu lên đáp ứng, xong liền theo sát đằng sau Quỳnh Hoa tiên tử, về phần Trần Trâm thì lặng đi theo phía sau cùng.

Cũng không lâu lắm, mấy người liền tại chỗ sâu rừng rậm gặp một đầu mãnh hổ huyết sắc răng nanh, thực lực đại khái Luyện Hư hậu kỳ.

Thực lực Chân Linh hậu duệ thế này đối với mấy người mà nói k

hông khác sâu kiến, Ngô Địch phát phát tay, liền đánh mãnh hổ h uyết sắc răng nanh kia thành bột mịn.

Tây Môn Kỳ nhìn thấy thảm trạng mãnh hổ răng nanh, cau mày, t ựa hồ lòng có không đành lòng.

Làm Hợp Thể kỳ tu sĩ, dưới tình huống bình thường đều là khinh thường xuất thủ đối với tu sĩ cấp thấp, đê giai yêu thú, nhưng hôm nay lại không cách nào tránh khỏi.

- Tây Môn Kỳ, chiến tranh chính là tàn khốc như thế, bây giờ đã t hành lập loại tu sĩ đại quân Trấn Minh Quân này, vậy tự nhiên là phải lấy phục tùng mệnh lệnh làm bản chức.

- Về phần vấn đề nhân quả, người không cần lo lắng, thân là một t hành viên trong quân, chỉ cần theo quân lệnh làm việc, gánh chịu nhân quả rất ít, tuyệt đại bộ phận nhân quả đều do thống lĩnh quân đội gánh chịu.

Một bên Quỳnh Hoa tiên tử nhìn ra tâm thái Tây Môn Kỳ, nhẹ giọng giải thích nói.

Trần Trầm nghe nói như thế cũng hơi kinh ngạc, hẳn là lần đầu tiên nghe nói loại sự tình quân đội phục tùng mệnh lệnh gánh chịu nhân quả rất ít này.

Khó trách U Minh không kịp chờ đợi đi sát sinh, nguyên lai đồng dạng cùng đi tiểu thế giới giết chóc, không có nỗi lo về sau.

- Aiz, ta minh bạch.

Tây Môn Kỳ thở dài, ánh mắt trở nên kiên định.

Hắn gia nhập Trấn Minh Quân này cũng là nhiệm vụ tông môn, tr ước đó không có bất kỳ chuẩn bị tâm lý gì, nhưng hắn biết, không nghĩ đến cái đó là không thể nào.

Lưỡng giới đại chiến bức đại sự này, chỉ cần thân là tu sĩ tông môn, không một người có thể không đếm xỉa đến, bởi vì chuyện này liên quan cộng đồng lợi ích tất cả tông môn.

- Vậy chúng ta tiếp tục.

Quỳnh Hoa tiên tử xoay người nhìn về rừng cây rậm rạp phía trước, đúng lúc này, nàng tựa hồ đột nhiên cảm ứng được cái gì, từ trong nhãn chứa đồ xuất ra một khối lệnh bài đưa tin.

Nhìn thoáng qua xong, trên mặt nàng liền lộ ra có chút nụ cười khở sở.

- Máy vị đạo hữu, ta đã sớm biết thống lĩnh sẽ không để cho chúng ta quá mức nhẹ nhõm, vừa rồi thống lĩnh Truyền đạt tin tức, cáo tri chúng ta phương vị đại thể tám tên hậu duệ dòng chính Huyết Ma Hắc Hồ.

- Nếu tiểu đội nào có thể chém giết, sẽ có được đại lượng ban thưởng.

- Ban thưởng, cái dạng ban thưởng gì?

U Minh sớm vọt tới phía trước nhất lúc này vậy mà lui trở về, đứng tại sau lưng Quỳnh Hoa tiên tử.

- Dòng chính hậu duệ khác biệt, ban thưởng không giống, nếu tiểu đội nào có thể chém giết trưởng tử Huyết Ma Hắc Hồ, có thể yêu cầu Thiên Ma thành chủ, Tiên môn môn chủ, Tà Thần điện điện chủ... Máy vị tiên bối, giúp hấn hoàn thành một tâm nguyện.

- Chém giết nhị tử, giống như có ban thưởng thần kim, cho dù chém giết đích tử yếu nhất kia, cho ra ban thưởng đối với chúng ta để nói cũng tương đương trân quý.

Sau khi Quỳnh Hoa tiên tử nói xong, mấy người nhao nhao hít và o một ngụm khí lạnh.

Để mấy vị tồn tại đỉnh phong hỗ trợ hoàn thành một tâm nguyện, cái này là cơ duyên bực nào?

Về phần thần kim loại hình, đồng dạng cũng vô cùng trân quý.

Nghĩ tới đây, trong mắt mọi người đều toát ra thần sắc động tâm, Trần Trâm cũng không ngoại lệ.

Kỳ thật, nội tâm của hắn một mực có nguyện vọng, nhưng gần như không có khả năng thực hiện, cho nên hắn cũng liền không có n ghĩ sâu.

Bây giờ nghe được ban thưởng này, ý nghĩ kia nháy mắt liền chui ra.

Hắn không muốn thần kim gì, cũng không phải muốn giết ai, hắn muốn chính là Hạ giới thuộc quyền...

Bây giờ không gian thông đạo Hạ giới không chế tại trong tay Tà Thần điện, cũng không biết Tà Thần điện có lại phái người đi Hạ giới hay không.

Dĩ vãng hắn muốn Hạ giới thuộc quyền, phải đi làm giao dịch cùng điện chủ Tà Thần điện, nhưng hắn nào có tư cách này?

Mời Thiên Ma thành chủ hỗ trợ, cũng không tiện, đây chính là một cái thế giới tương đối lớn, hắn cùng Thiên Ma thành chủ không có tình cảm sâu như vậy, người ta vì sao có thể vì chính mình trả giá nhiều như vậy?

Nhưng tình huống bây giờ không giống, tông chủ mấy đại siêu cấp thế lực đưa ra hứa hẹn một nguyện vọng, hắn có thể thừa cơ nói ra, dù điểm công lao ấy không có được một thế giới, vậy về sau h

ấn có thể chậm rãi bổ sung thêm.

Dù sao cái này cũng nhanh hơn nhiều so với hấn trở thành Đại Thừa tu sĩ đi cướp của Tà Thần điện chủ.

- Tiên tử, trưởng tử Huyết Ma Hắc Hồ kia là thực lực gì?

Nghĩ tới đây, Trần Trầm nhìn về phía Quỳnh Hoa tiên tử, ngữ khí mười phần trịnh trọng.

Quỳnh Hoa tiên tử thấy Trần Trầm động tâm tư trưởng tử Huyết Ma Hắc Hồ, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, bất quá vẫn trả lời:

- Trưởng tử Huyết Ma Hắc Hồ... Là hậu đại Huyết Ma Hắc Hồ cùng Chân Linh Mặc Kỳ Lân sinh dục, tên là Huyết Kỳ Lân, tu vi đại khái tại Độ Kiếp trung kỳ tả hữu, bất quá bởi vì hấn là Chân Linh, cho nên chỉ sợ tu sĩ Độ Kiếp hậu kỳ cũng không làm gì được nó.

Nghe được thực lực này, Tây Môn Kỳ cùng Ngô Địch lập tức lắc đầu, cắt đứt suy nghĩ dư thừa trong lòng.

Huyết Kỳ Lân, Độ Kiếp trung kỳ, thực lực có thể so với Độ Kiếp hậu kỳ, cái này để bọn hấn những Hợp Thể tu sĩ này làm sao đối phó? Đừng nói chỉ có năm người, cho dù năm mươi người, chỉ sợ cũng không bắt được Huyết Kỳ Lân.

Đại Thừa tu sĩ hứa hẹn, quả nhiên không phải dễ chiếm được như thế.

U Minh xoắn xuýt một trận xong, trên mặt cũng lộ ra vẻ không cam lòng, tựa hồ là đang ngầm bực thực lực mình không đủ mạnh.

Thấy bốn người đều không hề động ý tứ Huyết Kỳ Lân, Trần Trầm cũng không có tùy tiện nói ra, bằng không, hấn chỉ sợ sẽ bị chụp lên một cái mũ không tự lượng sức.

- Vậy thứ tử thì sao?

Trần Trâm lại hỏi.

- Đồng dạng là Chân Linh, tu vi Độ Kiếp trung kỳ...

- Tam tử thì sao?

- Là nhi tử Huyết Ma Hắc Hổ thích nhất, bởi vì cũng là một đầu Huyết Ma Hắc Hổ, tu vi mặc dù chỉ có Độ Kiếp sơ kỳ, bắt quá thủ hạ rất nhiều, có lẽ còn có không ít bảo vật Huyết Ma Hắc Hổ ban thưởng.

Quỳnh Hoa tiên tử trả lời.

Trần Trâm nghe vậy giả bộ trầm tư một trận, xong bỗng nhiên mở miệng nói:

- Chúng ta liền đối phó tiểu Huyết Ma Hắc Hổ này đi, lấy thực lực chúng ta, hẳn có cơ hội làm thịt nó.

Mấy người Quỳnh Hoa tiên tử nghe vậy ánh mắt tất cả đều thẳng tắp nhìn chăm chú về phía Trần Trâm.

Tiểu Huyết Ma Hắc Hổ, đó cũng là Chân Linh Độ Kiếp sơ kỳ, thực lực mấy người Hợp Thể tu sĩ bọn hắn có thể lay động sao?

Chương 573: Tiến Vào Lãnh Địa.

Chương 573: Tiên Vào Lãnh Địa.

Tây Môn Kỳ người thứ nhất lùi bước.

- Trần đạo hữu, Độ Kiếp sơ kỳ cùng Hợp Thể đỉnh phong, chênh lệch vẫn rất lớn, mà tiểu Huyết Ma Hắc Hồ kia thủ hạ đông đảo, trong đó không thiếu Chân Linh hậu duệ Hợp Thể kỳ, muốn giải quyết chúng, khó như lên trời, nếu không nhóm ta lại bàn bạc kỹ hơn?

Ngô Dịch muốn nói lại thôi, tựa hồ cũng có chút đắn đo bất định.

Ngược lại ánh mắt U Minh lấp lóe, giống như có chút động tâm.

Thấy thần sắc ba người, Trần Trầm nhìn về phía Quỳnh Hoa tiên tử, cười hỏi:

- Quỳnh Hoa đạo hữu, ngươi cảm thấy thế nào? Là liều một phen, đi đối phó Chân Linh Độ Kiếp sơ kỳ, hay là cầu ổn đi đối phó một vài Chân Linh hậu duệ Độ Kiếp sơ kỳ?

Quỳnh Hoa tiên tử nhìn xem ánh mắt Trần Trầm sáng rực, đột nhiên cười.

- Trần đạo hữu, nguyên bản ta là không định đi đối phó ba con Chân Linh kia, nhưng đạo hữu ngươi đã dám, vậy tự nhiên ta cũng dám.

- Mặc dù tiểu đội chúng ta chưa hẳn có thể chém giết tiểu Huyết Ma Hắc Hồ kia, nhưng đánh đổi một số thứ, từ trong tay nó đào tẩu hoát vẫn là có thể làm được.

- Chỉ cần không vấp lạc, với ta mà nói, liền không có gì đáng sợ.

Không thể không nói, tử cô gái Quỳnh Hoa tiên này tính tình vô c

ùng táo bạo, để trong lòng Trần Trầm sinh ra khâm phục.

Mục tiêu nội tâm chân chính của hắn đương nhiên là đầu Huyết Kỳ Lĩnh kia, nhưng trực tiếp đối phó Huyết Kỳ Lĩnh, vậy khẳng định là không thích hợp, nhất định phải đối phó một đầu hơi yếu một chút trước, kiểm tra một chút sức chiến đấu chân chính tiểu đội này, đồng thời cũng vì những người khác, vì chính mình dựng nên lòng tin.

- Trần Trầm không sợ, ta cũng sẽ không sợ, Ngô Địch, Tây Môn Kỳ, các người nếu không dám, đến lúc đó giúp chúng ta đối phó với hủ hạ tiểu Huyết Ma Hắc Hồ kia.

Một bên U Minh âm dương quái khí nói, bên trong ánh mắt hiện lên vẻ khinh bỉ.

Tây Môn Kỳ cùng Ngô Địch tại tông môn của mỗi người cũng coi là thiên kiêu tuyệt đối, thậm chí tại toàn bộ Chân Linh giới đều có danh khí nhất định, bực nhân vật này tự nhiên đều là người tâm cao khí ngạo, nơi nào nhận loại lời này?

- Ba vị các người cũng dám, chúng ta sợ cái gì? Chúng ta chỉ lo lắng ng lằn đầu tiên liên thủ, sẽ có chút không đủ ăn ý...

Ngô Địch cứng cổ nói.

Tây Môn Kỳ nhìn bốn người một chút, không có nói nữa.

Quỳnh Hoa tiên tử thấy mọi người đạt thành nhất trí, xuất ra một cái ngọc giản, thôi động linh lực xong, một tấm bản đồ bắn ra tại trống rỗng hư không.

Quỳnh Hoa tiên tử lấy ngón tay ngọc điểm nhẹ địa đồ, rất nhanh liền tại trên địa đồ vạch ra vài miếng đất.

Xong nàng chỉ vào một mảnh góc dưới bên trái nói:

- Đây là địa đồ Huyết Ma sâm lâm, mà phiến góc dưới bên trái kia chính là lãnh địa tiểu Huyết Ma Hắc Hồ, bởi vì tiểu Huyết Ma Hắc Hồ được Huyết Ma Hắc Hồ yêu thích, cho nên lãnh địa của hắn tại bên trong tám dòng dãi dòng chính là lớn nhất.

- Chúng ta bây giờ ở nơi nào, có thể biết sao?

Trần Trâm hỏi.

Quỳnh Hoa tiên tử nhắm mắt lại, thần thức cấp tốc hướng bốn phía lan tràn, đem một tác một sợi chi địa chung quanh đều nhìn rõ ràng, qua thật lâu, nàng mới mở hai mắt ra, chỉ hướng địa đồ.

- Nếu như ta quan sát không có sai, chúng ta hiện tại hẳn là ở đây.

Trần Trâm nhìn xem phương hướng nàng chỉ, lại nhìn lãnh địa tiểu Huyết Ma Hắc Hồ một chút.

Mặc dù cả hai nơi ở tại trên địa đồ gặp nhau chỉ có khoảng cách một thước, nhưng khoảng cách thực tế chỉ sợ có mấy vạn dặm.

- Đã như vậy, vậy chúng ta liền trực tiếp đi, về phần yêu thú Chân Linh hậu duệ trên đường này cứ giao cho những người khác xử lý.

...

Tầm nửa ngày sau, một nhóm năm người liền đến phạm vi lãnh địa tiểu Huyết Ma Hắc Hồ.

Đoạn đường này năm người không tiếp tục cố ý đi tìm yêu thú Chân Linh hậu duệ, nhưng cũng gặp mười mấy đầu, trong đó còn có một đầu đạt tới Hợp Thể cảnh giới.

Bất quá hạ tràng cũng không có bao nhiêu khác cùng những yêu t

hú khác, đều bị U Minh một kích mắt mạng, xong dùng Thôn Thàn Bí Điển thôn phệ lực lượng thần thức.

Trần Trầm cũng lười cướp với hắn, trình độ thần trí của hắn sắp đạt tới Độ Kiếp kỳ, nuốt một chút lực lượng thần thức sinh vật yếu đuối, đối với hắn cơ hồ không có bất kỳ tăng lên gì.

- Kề bên này không có người Trấn Minh Quân... Nghĩ đến là tu sĩ khác biết nơi này là địa bàn tiểu Huyết Ma Hắc Hồ, tận lực tránh đi.

Quỳnh Hoa tiên tử cảm ứng một phen nói.

- Chúng ta trực tiếp đi vào tìm tiểu Huyết Ma Hắc Hồ, xong xuất t hủ, hay là xử lý thế nào?

Ngô Địch bóp bóp nắm tay, trầm giọng hỏi.

Trần Trầm nhìn về phía Tây Môn Kỳ, nói:

- Tây Môn đạo hữu, ngươi am hiểu trận pháp, nếu không liền để ngươi bố trí một tòa khốn trận, lại để một hai người trong chúng ta đi hấp dẫn tiểu Huyết Ma Hắc Hồ kia chú ý, đến lúc đó dẫn nó tới trong trận pháp, chúng ta sẽ cùng đi ra ngoài tay.

- Có thể, bây giờ ta có thể bố trí ra khốn trận mạnh nhất đủ để vây khốn Chân Linh Độ Kiếp sơ kỳ thời gian một ngày.

Thấy Trần Trầm để mình bày trận, Tây Môn Kỳ tự nhiên là vui lòng, dù sao bày trận không có bất kỳ nguy hiểm gì.

- Ừm, vậy ngươi bày trận ngay ở chỗ này, chúng ta đi vào tìm hiều tiểu Huyết Ma Hắc Hồ này đến cùng có bao nhiêu thủ hạ.

Quỳnh Hoa tiên tử tán thành biện pháp này, nhẹ gật đầu rồi nói ra.

Năm người cực nhanh chế định sách lược, Tây Môn Kỳ liền lưu n gay tại chỗ, bắt đầu bố trí trận pháp.

Quyển Hoa tiên tử mang theo ba người Trần Trầm bước vào lãnh địa tiểu Huyết Ma Hắc Hồ.

...

Cùng lúc đó.

Tại chỗ sâu lãnh địa, trong lòng đất cực lớn nào đó, tiểu Huyết M a Hắc Hồ đang ngủ gà ngủ gật.

Tại bên cạnh nó có hai yêu thú hoá hình, một cái bên trong cạnh h ắn nhẹ nói:

- Đại nhân, chủ thượng nói có hơn vạn tu sĩ tiến vào Huyết Ma sâ m lâm, ngài nhất thiết phải cẩn thận.

- Việc này ta đã sớm biết, phụ vương có thể ứng phó sao?

Tiểu Huyết Ma Hắc Hồ mở mắt, lộ ra một đôi tròng mắt màu đỏ n gòm.

- Chủ thượng cùng những tu sĩ kia đạt thành hiệp nghị, tu sĩ chỉ p hái một Đại Thừa, mười tên Độ Kiếp tiến vào Huyết Ma sâm lâm, tất cả còn lại đều là tu sĩ Hợp Thể trở xuống, nếu như chúng ta có thể chịu nổi, liền vượt qua một kiếp này.

Yêu thú hoá hình nhỏ giọng nói, trong mắt đều là vẻ lo lắng.

- Dưới trướng chủ thượng có hơn mười Đại tướng, đủ để ứng phó những tu sĩ cao thủ kia.

- Thế nhưng nghe nói hơn vạn Hợp Thể kia, tất cả đều là tu sĩ tinh nhuệ, nếu tại bên trong Huyết Ma sâm lâm trắng trợn giết chóc m

ột trận, vậy thời điểm Huyết Ma sâm lâm vượt qua một kiếp này, chỉ sợ cũng phải nguyên khí đại thương.

- Vậy sao lúc trước không tham gia lưỡng giới đại chiến...

- Đáng tiếc, trên đời này không có thuốc hồi hận để ăn, chủ thượng g vốn cho là sau khi chiến tranh phát sinh thờ ơ lạnh nhạt có thể giành một chút chỗ tốt, không nghĩ tới những tu sĩ kia quyết tuyệt như vậy, vậy mà trong vòng vài ngày liền quyết định muốn động võ với Huyết Ma sâm lâm.

- Bây giờ chỉ có thể cầu nguyện chủ thượng có thể đứng vững Nhân tộc Đại Thừa kia, nếu chịu không được, đoán chừng Huyết Ma sâm lâm cũng liền xong.

- Lấy thực lực phụ vương, tại bên trong Huyết Ma sâm lâm này, không có mấy tu sĩ có thể làm hại tính mạng của hắn, người trở về nói cho phụ vương ta, để hắn yên tâm, mấy ngày nay ta liền đợi tại bên trong huyết động này, không có bất kỳ động tác gì.

Tiểu Huyết Ma Hắc Hồ lạnh lùng nói.

Tình huống bây giờ có bao nhiêu nguy cấp nó cũng biết đến, dù bình thường nó hoàn toàn khó một chút, nhưng thời khắc sinh tử tồn vong, nó tuyệt sẽ không có một tơ một hào lười biếng.

- Thuộc hạ tuân mệnh, vậy thuộc hạ liền trở về bẩm báo chủ thượng!

Hai yêu thú hoá hình chấp tay, tiếp theo liền chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, tiểu Huyết Ma Hắc Hồ đột nhiên nhìn về phía phương bắc, một đôi huyết mâu trở nên sắc bén vô cùng.

- Phương bắc hướng ngàn dặm có hai người tu sĩ, lúc trở về các người vòng qua nơi đó.

Hai yêu thú hoá hình nghe vậy liên tục gật đầu, xong nhanh chóng bay ra hang động.

Chương 574: Tình Báo.

Chương 574: Tình Báo.

- Tiểu Huyết Ma Hắc Hồ hẳn đã chú ý tới chúng ta.

Quỳnh Hoa tiên tử một bên bay một bên nói với Trần Trầm cách đó không xa.

Tây Môn Kỳ bây giờ tại biên giới lãnh địa bố trí trận pháp, Ngô Địch thì thủ hộ Tây Môn Kỳ, phòng ngừa ngoài ý muốn phát sinh, về phần U Minh, bay đến nửa đường ần núp, bây giờ chỉ còn lại Quỳnh Hoa tiên tử cùng Trần Trầm tiếp cận trung tâm nhất lãnh địa.

- Ừm, nó không phải ngu, chúng ta trực tiếp tới cửa khiêu khích, c hỉ sợ rất khó dẫn nó ra, hay là phải suy nghĩ những biện pháp khác một chút.

Trần Trầm nhìn phương xa, ngữ khí ngưng trọng nói.

Đối phó tiểu Huyết Ma Hắc Hồ, với hắn mà nói là cơ hội nghiệm chứng thực lực mình, nếu tiểu Huyết Ma Hắc Hồ cũng không bắt được, hoặc là phải trả cái giá nặng nề mới có thể bắt lại, vậy cũng sẽ không cần đánh chủ ý Huyết Kỳ Lân.

Ban thường cho dù tốt, thực lực không đủ, thì hết thầy đều là nói suông.

Nhìn xem thần sắc Trần Trầm kiên định, Quỳnh Hoa tiên tử nhin không được hỏi:

- Trần đạo hữu, nơi này chỉ có ngươi ta hai người, ngươi có thể nói cho ta biết ngọn nguồn hay không...

Trần Trầm quay đầu nhìn về phía Quỳnh Hoa tiên tử mang mạng che mặt.

- Cái ngọn nguồn gì?

- Ngươi có phải có thủ đoạn đối phó Chân Linh Độ Kiếp kỳ hay không?

- Có lại như thế nào, không có thì như thế nào?

- Nếu như ngươi có, vậy ta lần này liền sẽ đem hết toàn lực, ngươi ta liên hợp có hi vọng chém giết tiểu Huyết Ma Hắc Hồ kia, nếu như không có, ta đương nhiên sẽ đem càng nhiều lực chú ý thả tại phía trên bảo vệ mọi người chu toàn.

Ánh mắt Quỳnh Hoa tiên tử sáng rực, ánh mắt toát ra ngoài cực độ tự tin.

Trần Trầm chỉ xem xét liền biết nữ nhân này có chiến lực Độ Kiếp kỳ, nếu không cũng không có khả năng nói ra những lời này.

Chiến đấu Độ Kiếp kỳ sức, thật không hổ là thiên kiêu thành danh đã lâu.

Trần Trầm âm thầm tán thưởng một câu, xong cười đáp:

- Tiên tử kia liền buông tay hành động đi, ta muốn nhìn một chút người tu sĩ vinh dự mạnh nhất phía dưới Độ Kiếp là dạng tiêu chuẩn gì.

Quỳnh Hoa tiên tử nghe vậy trong mắt quang mang càng mạnh mẽ, xong cười khẽ hai tiếng, tốc độ đột nhiên tăng tốc.

...

Nửa khắc đồng hồ sau.

Hai người dừng ở trên không một mảnh Huyết Sắc sâm lâm, cây cối so với địa phương khác, cây cối nơi này là hoàn toàn huyết sắc, mảng lớn cây cối tụ tập phía dưới, để bầu trời đều chiếu lên hồng hà.

Trừ cái đó ra, bầu không khí bên trong vùng rừng rậm này tương đối yên lặng, bất luận động tĩnh gì cũng không có.

Trần Trầm dùng hệ thống xem xét một phen, khóe mắt có chút run rẩy.

Liền ở trong trăm dặm trước mặt hắn, ẩn giấu bảy tám tên Chân Linh hậu duệ Hợp Thể, về phần phía dưới Hợp Thể, nhiều vô số kể, chỉ sợ có mấy trăm.

Chỉ bất quá không biết vì cái gì, số lượng yêu thú Chân Linh hậu duệ như thế ẩn núp trong rừng rậm, dùng thần thức vậy mà hoàn toàn không điều tra ra.

Tình hình kia, thật giống như vùng rừng rậm này là lĩnh vực đặc thù nào đó.

- Rừng rậm này hẳn là hang ổ tiểu Huyết Ma Hắc Hồ, mặc dù thần thức điều tra không ra tình huống bên trong, nhưng ta cảm giác trong đó có sát khí cực nặng! Chỉ sợ có không ít yêu thú tiềm phục

c tại trong đó!

Quỳnh Hoa tiên tử nhìn rừng rậm phía dưới, trong mắt hàm sương g.

- Oa oa oa!

Tiếng nói của nàng vừa dứt, nơi xa vài con quạ đen đột nhiên từ trong rừng rậm nhào vọt lên, phát ra tiếng kêu kỳ dị.

Không biết có phải ảo giác hay không, Trần Trầm cảm giác tất cả những quạ đen này đều đang nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy khi nh miệt cùng khinh thường, cảm giác kia tương đối quỷ dị.

- Thứ quỷ gì?

Trần Trầm nói thềm một tiếng, tiện tay vung lên, một đầu đại thủ linh lực trực tiếp bay ra ngoài, hướng phía nơi nào đó rừng rậm chộp tới.

- Rống!

Gầm lên giận dữ, một đầu mãnh hổ thân dài hai mươi mét, vằn đen nền đỏ kỳ dị phá vỡ lá rụng tràn đầy mặt đất, bị linh lực đại thủ Trần Trầm trực tiếp bắt ra.

- Một đầu Chân Linh hậu duệ Luyện Hư kỳ.

Trần Trầm nhìn lên mãnh hổ trước mặt trăm mét, không ngừng giãi dựa kỳ dị, vừa cười vừa nói.

Mặc dù hình thể mãnh hổ này cực lớn, nhưng ở trước mặt hắn, lại như bé mèo Kitty chỉ có thể làm một chút giãy dựa vô vị.

Một bên Quỳnh Hoa tiên tử thấy cảnh này trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nàng vừa rồi cũng không có cảm thấy được nơi nào

ẩn giấu yêu thú, nhưng Trần Trầm này vậy mà có thể trực tiếp bắt lấy một con, rất hiển nhiên, luận năng lực nhận biết, nàng không bằng Trần Trầm.

Dám đánh chủ ý Chân Linh Độ Kiếp kỳ, người này quả nhiên có mấy phần bản sự.

Nghĩ tới đây, lực lượng trong lòng nàng lại đủ chút.

- Tiểu gia hỏa, biết nói chuyện a?

Trần Trầm nhìn lên Chân Linh hậu duệ mãnh hổ trước mặt, cười hời hợt.

- Tu sĩ! Thả ta ra! Nếu không đại nhân nhà ta sẽ không bỏ qua người!

Mãnh hổ Chân Linh hậu duệ miệng nói tiếng người, trong mắt tràn đầy sắc khí khát máu hung tàn.

Đây không phải giả vờ ngoài mạnh trong yếu, mà Chân Linh hậu duệ này bộc lộ bản tính.

Dù gặp được sinh linh cường đại hơn mình, cũng dám lộ ra răng nanh.

Trần Trầm nhíu mày, liền chuẩn bị cho nó điểm màu sắc.

Đúng lúc này, Quỳnh Hoa tiên tử một bên nói:

- Trần đạo hữu, hay là giao cho ta đi.

Lời này nói xong, nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ một cái túi màu đỏ thắm ở bên hông, một giây sau, một đầu thỏ lớn chừng mèo nhỏ khiết trắng như ngọc liền từ bên trong nhảy ra ngoài, đứng tại đầu vai Quỳnh Hoa tiên tử.

- Quỳnh Hoa tỷ tỷ, muốn Đại Bạch hỗ trợ sao?

Thỏ lớn tiếng nói giống tiểu hài nhi bảy tám tuổi, hơi nhỏ giọng.

Quỳnh Hoa tiên tử bố trí một cái trận pháp che đậy đơn giản, xong mới nói:

- Ta muốn hỏi gia hỏa này mấy vấn đề.

Thỏ lớn nghe vậy nhìn về phía mãnh hổ Chân Linh hậu duệ, trong mắt bỗng nhiên sáng lên hồng quang.

Mãnh hổ Chân Linh hậu duệ kia bị thỏ lớn để mắt tới, ánh mắt cá p tốc mê thất, bất quá thời gian mấy hơi thở liền không giãy dụa nữa, ngơ ngơ ngác ngác trôi nổi ở trong hư không.

Trần Trầm nhìn thỏ lớn kia nhiều một lát, cũng ần ần cảm thấy có chút choáng đầu, tranh thủ thời gian quay đầu lại.

- Quỳnh Hoa, nó đã mê thất, ngươi hỏi đi.

Thỏ lớn nhếch nhếch miệng nói.

Quỳnh Hoa tiên tử lại nhìn về phía Trần Trầm, dù sao mãnh hổ Chân Linh hậu duệ này là Trần Trầm bắt.

- Ta hỏi ngươi, tiểu Huyết Ma Hắc Hồ ở đâu?

Trần Trầm cũng không khách khí, trực tiếp hỏi.

- Phương Bắc ba ngàn dặm bên trong Huyết Ma địa cung.

Trần Trầm nghe vậy suy tư một trận lại hỏi:

- Tiểu Huyết Ma Hắc Hồ, có bảo vật gì đặc biệt quý trọng?

Hắn muốn dẫn xuất tiểu Huyết Ma Hắc Hồ ra, cũng không phải vì câu ngữ điệu khiêu khích liền có thể, nhất định phải có lý do để tiểu Huyết Ma Hắc Hồ không thể không đuổi theo mới được.

- Tỷ tỷ của ta là đại phối ngẫu nhân đặc biệt yêu thích, ở tại bên trong hành cung phương Bắc một nghìn dặm, trừ cái đó ra, đại nhân tại bên trong Huyết Ma địa cung còn giấu không ít bảo vật, tất cả đều là nó đặc biệt thích.

Mãnh hổ Chân Linh hậu duệ mơ mơ màng màng trả lời, trong bất tri bất giác liền bán tỷ tỷ nó.

Nghe nói như thế, Trần Trầm nhắm mắt lại trầm tư một trận, liền không tiếp tục hỏi tiếp.

Mãi qua đến một hai phút, hắn mới ra tay giải quyết mãnh hổ Chân Linh hậu duệ kia.

- Trần đạo hữu, chúng ta muốn bắt phối ngẫu tiểu Huyết Ma Hắc Hồ kia sao?

Một bên Quỳnh Hoa tiên tử hỏi, trên mặt không có một tơ một hào dị sắc.

Mặc dù đây không phải thủ đoạn quang minh chính đại gì, nhưng muốn lấy yếu thắng mạnh, liền nhất định phải dạng này.

Trần Trầm lại đột nhiên cười nói:

- Chúng ta đi dò thám thực lực tiểu Huyết Ma Hắc Hồ này trước đi, nếu quả thực không được, chúng ta lại đánh chủ ý lão bà nó.

Chương 575: Long Hồ Đầu.

Chương 575: Long Hồ Đầu.

Quỳnh Hoa tiên tử nghe vậy lắc đầu nói:

- Chúng ta nếu đánh với nó quá mức kịch liệt, đến thời điểm lúc bắt phối ngẫu nó, nó cũng chưa chắc dám đuổi theo đến, đây không phải đánh cỏ động rắn sao?

Trần Trâm quay đầu nhìn về phía Quỳnh Hoa tiên tử, thần sắc cực độ nghiêm túc.

- Tiên tử, người vừa mới ẩn ẩn để lộ ra người có chiến lược Độ Kiếp kỳ, ta tự tin thực lực cũng không kém, ta cảm giác bằng vào hai người chúng ta, có thể bắt lại tiểu Huyết Ma Hắc Hồ.

- Cái gì?

Quỳnh Hoa tiên tử khẽ nhếch miệng, lộ ra mùi phần chán kinh.

Trần Trâm này thật sự càng ngày càng bành trướng, lúc bắt đầu nói muốn đối phó Độ Kiếp Chân Linh, nàng đã cảm thấy có chút bành trướng.

Hiện tại ngược lại tốt, làm trầm trọng thêm, muốn hai người trực tiếp bắt lại tiểu Huyết Ma Hắc Hồ, đây không phải đang nói đùa sao?

Thật xem Độ Kiếp kỳ như trò đùa sao?

Hay là nhàn rỗi không chuyện gì muốn thử xem mạng của mình c

ó cứng hay không?

Trần Trâm nhìn biểu tình nàng khiếp sợ, lộ ra một cái nụ cười tự tin.

Thời điểm hẳn biết được Quỳnh Hoa tiên tử có chiến lược Độ Kiếp kỳ, trong đầu liền có suy nghĩ trực tiếp đi tìm tiểu Huyết Ma Hắc Hồ.

Mãi đến vừa rồi hẳn mới hoàn toàn hạ quyết tâm.

Hắn không chỉ muốn chém giết tiểu Huyết Ma Hắc Hồ, còn muốn chém giết mười phần gọn gàng, như thế về sau đưa ra đối phó Huyết Kỳ Lâm, những người khác trong đội ngũ mới có thể tiếp nhận.

Hắn tăng thêm Ngạo Vũ, đối phó tiểu Huyết Ma Hắc Hồ hẳn là đủ, nhưng muốn chém giết, có chút khó khăn.

Bây giờ tăng thêm Quỳnh Hoa tiên tử, lại đã có sáu bảy thành nắm chắc.

Sáu bảy thành nắm chắc, đã có thể liều mạng, không cần thiết suy nghĩ âm mưu quỷ kế gì tiếp.

Muốn để những Đại Thừa kia đáp ứng điều kiện của mình, nhất định phải để bọn hắn thấy rõ ràng tiềm lực của mình.

Cho nên, trận chiến đầu tiên này cứng đối cứng là tốt nhất.

Triệt để nghĩ thông suốt xong, Trần Trâm thoải mái, ngữ khí cũng biến thành dễ dàng hơn.

- Tiên tử, ta cảm thấy lấy thực lực chúng ta, có thể diệt sát tiểu Huyết Ma Hắc Hồ kia, thế nào? Dám theo ta đi thử một lần sao?

Quỳnh Hoa tiên tử khẽ cau mày, hỏi:

- Tây Môn Kỳ bọn hã làm sao bây giờ? Liều một phen không phải là không thể được, nhưng hã là cùng bọn hã một chỗ hành động.

Nàng còn chưa nói hết lời, Trần Trầ đã hướng phía phương Bắc cực tốc bay đi.

Nhìn xem bóng lưng Trần Trầ, Quỳnh Hoa tiên tử sầm mặt lại, ấn tượng trong lòng đối với người này cấp tốc xấu đi.

Có câu nói rất hay, sư tử vồ thỏ, cũng cần toàn lực, Trần Trầ này ngược lại tốt, đối phó Độ Kiếp kỳ Chân Linh lại còn dám như thế, loại người này chú định sống không lâu dài.

Một bên là chín thành chắc chắn bắt được, cần hao tổn chút thời gian, một bên là năm thành nắm chắc bắt được, tu sĩ bình thường đều sẽ tuyển cái trước.

- Nguyên lai tưởng rằng người này có chút bản lĩnh, không nghĩ tới vậy mà là đồ xúc nổi.

Quỳnh Hoa tiên tử tự lảm bảm, trong lòng rầu rĩ muốn đi qua hồ t rợ hay không.

Lúc này con thỏ bên trên bả vai nàng cười nhẹ nhàng nói:

- Quỳnh Hoa, ta đoán hã cấp thiết muốn biểu hiện mình như thế, là vì cho người nhìn đó.

- Người lẫn lộn đến cảnh giới này, không có người nào là ngu xuẩn, trừ phi là bị thứ gì mê hoặc con mắt, hì hì, Quỳnh Hoa, mị lực của người lớn như thế a!

Quỳnh Hoa tiên tử nghe được con thỏ nói như vậy, trên mặt có ch

út nổi lên hồng hà, xong không nói hai lời nhét con thỏ vào bên trong túi linh thú.

- Thật sự là nói hươu nói vượn!

Thấp giọng mắng một câu xong, nàng Truyền tin tức cho Tây Môn Kỳ Ngô Địch U Minh, liền cấp tốc đuổi tới hướng phía Trần Trầm.

...

Phát giác được Quỳnh Hoa tiên tử theo sau, Trần Trầm yên tâm, tốc độ lập tức nhanh thêm không ít.

Khoảng cách ba ngàn dặm đối với hắn hôm nay đến nói không bao lâu, một khắc đồng hồ sau, hắn liền tại phía dưới hệ thống chỉ dẫn, cấp tốc tìm được vị trí cụ thể Huyết Ma địa cung.

- Tiểu Huyết Ma Hắc Hồ hử là ngay tại phía dưới này, hiện tại đo án chừng nó cũng đang nhìn chúng ta.

Trần Trầm nhìn phía dưới nói.

Quỳnh Hoa tiên tử theo sau, nhìn thoáng qua Trần Trầm, vô tình hay cố ý nói:

- Trần đạo hữu, kỳ thật ta cảm thấy giữa tu vi và tâm trí, một tu sĩ quan trọng nhất chính là tâm trí.

Nàng sở dĩ nói lời này đương nhiên là chịu Đại Bạch ảnh hưởng, cho là Trần Trầm là muốn ở trước mặt nàng biểu hiện mình.

Mị lực của mình ảnh hưởng đến người khác, trong lòng Quỳnh Hoa tiên tử khẳng định là cao hứng.

Nhưng nàng lại không hi vọng chính mình chỉ là ảnh hưởng đến

một người nông cạn, cho nên cố ý chỉ điểm Trần Trầm một câu.

Không có cách, nội tâm nữ nhân có đôi khi chính là phức tạp như vậy.

Trần Trầm bị lời nói bất ngờ này làm cho sững sờ, bất quá nghĩ lại, hấn ần ần minh bạch mấy phần.

Nói thật, cử động hấn không đợi đồng đội hoàn toàn chính xác mười phần liều mạng, thậm chí lộ ra tự phụ, Quỳnh Hoa tiên tử này đoán chừng đã đánh lên nhãn hiệu cuồng vọng cho hấn.

Nhưng hấn cũng không có cách, dù sao tiểu Huyết Ma Hắc Hồ cũng không phải là mục tiêu cuối cùng hấn, mục tiêu cuối cùng hấn thế nhưng là công phu sư tử ngoạn mấy đại cao thủ đỉnh tiêm Chân Linh giới.

Bây giờ không biểu hiện, đến lúc đó nơi nào có lực lượng yêu cầu quyền Hạ giới thuộc về?

Không lấy phương thức bá đạo nhất thủ thắng, các người sợ là không dám xuất thủ đối với Huyết Kỳ Lân.

Trong lòng Trần Trầm thầm than, xong truyền âm cho Ngạo Vũ bên trong long trạch.

- Ngạo huynh, người cũng là Chân Linh Độ Kiếp kỳ, bên trong địa cung phía dưới này cũng có một Chân Linh Độ Kiếp kỳ, tu vi tương đương người, người nói tập hợp lực lượng người ta, có thể diệt hấn sao?

Trả lời hấn là một tiếng long ngâm to rõ!

Ngang!

Ngay sau đó, dáng dấp thân thể Ngạo Vũ vài trăm mét liền từ bên

trong long trạch bay ra, xoay quanh tại bên trên bầu trời, đôi con mắt như là đèn lồng kia thẳng tắp nhìn địa cung phía dưới.

Nhìn xem Ngạo Vũ đột nhiên xuất hiện, trong ánh mắt Quỳnh Hoa tiên tử tràn đầy chấn kinh kinh ngạc.

- Trần đạo hữu... Đây là?

- Đồng bọn của ta, Chân Long Độ Kiếp sơ kỳ.

Trần Trần lơ lửng tại trước người Ngạo Vũ, lạnh nhạt nói, tại thân thể Chân Long không lồ Ngạo Vũ kia làm bối cảnh, giờ phút này y hẳn như là Chân Thần giáng lâm, muốn bao nhiêu loá mắt có bao nhiêu loá mắt.

Nghe được đáp án này, thần sắc Quỳnh Hoa tiên tử trở nên cực kỳ phức tạp, trong lúc nhất thời vậy mà nói không ra bất kỳ lời nói gì.

- Gia hỏa bên trong Địa cung, ra đi, không cần chờ ta mời người rã.

Ngạo Vũ gào thét đối với địa cung phía dưới.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang kinh thiên, một đầu hắc hổ huyết văn trăm mét từ bên trong địa cung bay ra, một đôi huyết đồng lạnh lùng nhìn về phía Ngạo Vũ trên bầu trời.

- Chân Long? Ta liền biết tu sĩ trong đại quân sẽ có chiến lực Độ Kiếp kỳ tìm tới ta, một cửa này phụ vương sợ là có chút khổ sở.

Ngữ khí của nó mười phần băng lãnh, khi nói chuyện, dưới lòng đất trong cung điện liên tiếp có Chân Linh hậu duệ bay ra, phụ cận đồng dạng có đại lượng yêu thú hướng phía nơi đây bay tới.

Chỉ bất quá nửa phút, chung quanh địa cung này liền bị đủ loại yêu thú vây nước chảy không lọt, nhìn số lượng không dưới gần ngàn cái, tất cả đều là yêu thú cường đại Phân Thần hoặc là Phân Thần trở lên.

Nhưng mà, Ngạo Vũ phảng phất không thấy được số lượng yêu thú cường đại đông đảo như thế, lạnh lùng nói:

- Không cần nghĩ tới phụ vương ngươi, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi.

- Vậy cũng không nhất định, nơi này chính là lãnh địa của ta!

Tiểu Huyết Ma Hắc Hồ dứt lời bỗng nhiên ngửa mặt lên trời gào thét hết một tiếng, xong đằng không bay lên, hướng Ngạo Vũ trên bầu trời nhào tới.

Hơn ngàn yêu thú chung quanh cùng kêu lên gào thét, hò hét trợ uy, thanh âm chấn động thiên địa, mười mấy tên Chân Linh hậu duệ Hợp Thể cảnh giới càng không hèn mà cùng hướng phía Trần Trầm cùng Quỳnh Hoa tiên tử công kích qua.

Chương 576: Rơi Trảo.

Chương 576: Rơi Trảo.

Ngạo Vũ cùng tiểu Huyết Ma Hắc Hồ cấp tốc quán quít lấy nhau, một rồng một hổ tại trong cao không triển khai kịch liệt chém giết

t.

Quỳnh Hoa tiên tử nhìn lên một màn bên trong bầu trời, sắc mặt biến rồi lại biến, cuối cùng bỗng nhiên khẽ quát một tiếng nói:

- Trần Trầm, người đi giúp đồng bạn Chân Linh người, về phần yêu thú khác, giao cho ta!

Vừa dứt lời, một đạo cầu vòng vạch phá thiên địa, đâm thẳng thủng khung, những yêu thú Chân Linh hậu duệ kia xông lên phía trước nhất bị cầu vòng đụng vào, nháy mắt biến thành hư vô.

Quỳnh Hoa tiên tử đem một thanh kiếm sát khí nghiêm nghị nằm ngang ở trước ngực, nhắm mắt lại, một giây sau, khí chất cả người nàng đại biến, thái dương cái trán đứng thẳng lên, một loại khí thể lẳng lẹ tới cực điểm từ trên người nàng tản ra.

Xa xa Trần Trầm thấy cảnh này vô ý thức lui ra phía sau hai bước, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Chẳng biết tại sao, Quỳnh Hoa tiên tử này cầm kiếm xong, hần cả m giác không khí chung quanh đều trở nên sắc bén, mỗi lần hần hô hấp đều cảm thấy một loại nhói nhói.

- Nữ nhân này có chút lợi hại!

Trần Trầm nhin không được cảm thán.

Lúc này Quỳnh Hoa tiên tử bỗng nhiên mở mắt, miệng khẽ nhúc nhích, phun ra mấy từ ngữ không biết ý gì, ngay sau đó kiếm trong tay của nàng liền chấn động ra kiếm khí đáng sợ chí cực.

Những kiếm khí này cấp tốc phân hoá, trong vòng mấy cái hít thở liền đạt tới mấy trăm đạo!

Suu suu suu!

Thanh âm từng đạo kiếm khí vạch phá bầu trời vang lên, yêu thú Chân Linh hậu duệ bốn phía bị chém như thái dưa rau trăm thành vài đoạn, biến thành huyết vũ đầy trời bồng bênh thấm thoát rơi xuống.

Quỳnh Hoa tiên tử đứng yên ở trong huyết vũ, không một tơ một hào máu tươi thịt nát nhiễm quần áo của nàng, cái tư thái kia, tiêu sái tùy ý nói không nên lời.

Trần Trầm đi tới thượng giới xong, tiếp xúc phần lớn đều là tu sĩ tiểu môn tiểu phái hoặc là tán tu, tu sĩ Thiên Ma thành cùng tà tu Tà Thần điện hẳn cũng đã gặp qua một chút, nhưng kiếm tu đại tông môn chính thống, đây là lần đầu tiên hắn thấy.

- Không thể không nói, Hạo Nhiên kiếm tông Hạ giới cùng cái này so ra, quả thực là quá mức trẻ con.

Thấy Quỳnh Hoa tiên tử nhẹ nhõm liền có thể đối phó một đoàn yêu thú Chân Linh hậu duệ, Trần Trầm ngẩng đầu nhìn về phía Ngạo Vũ trên bầu trời.

Ngạo Vũ vừa bước vào Độ Kiếp kỳ, nhưng toàn thân trên dưới đều có một loại khí hung hãn, công kích không lưu tình chút nào.

Tiểu Huyết Ma Hắc Hồ tựa hồ cũng ý thức được toàn bộ tình cảnh Huyết Ma thâm lâm bây giờ, tư thế liều mạng kia không yếu hơn Ngạo Vũ.

Một rống một hồ bắt quá mới giao thủ phút chốc, tất cả đều bị thương không nhẹ.

Yên lặng nhìn xem một màn này, ánh mắt Trần Trầm càng ngày càng sâu, khí tức trên thân cũng càng ngày càng nồng.

Kỳ thật từ khi đi tới trên không địa cung này, hắn cũng đã súc thế,

đối phó Chân Linh Độ Kiếp kỳ, hẳn không có khả năng có một cơ hội nào giữ lại.

Chỉ cần công kích, vậy tất chính là một đòn toàn lực của hắn.

- Trần Trầm, ngươi còn không xuất thủ?

Bên kia Quỳnh Hoa tiên tử cao giọng thúc giục, ở giữa ngần ngại mười mấy cái hô hấp này, nàng đã chém giết mấy trăm yêu thú Chân Linh hậu duệ.

Những tên kia cũng không phải ngu, thấy nữ nhân này mạnh mẽ như thế, không ít yêu thú lựa chọn chạy trốn, nhưng cũng có mấy tên ở lại Hợp Thể đỉnh phong tương đối khó đối phó, bên trong trên trăm đạo kiếm khí có một nửa dựa vào những cao thủ này, trong lúc nhất thời không cách nào bắt lại.

Trần Trầm không để ý đến nàng, mà chỉ tiếp tục quan sát long hổ đấu trên bầu trời, cùng lúc đó, một đạo lục sắc pháp tắc ẩn kín từ trong cơ thể hắn bay ra, đại lượng lực lượng sinh cơ như không cần tiền rót hương trong thân thể Ngạo Vũ.

Ngạo Vũ ngửa mặt lên trời ngâm nga một tiếng, vết thương trên người bắt đầu lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được hồi phục.

Huyết Ma Hắc Hổ thấy mãnh kinh, cúi đầu xuống nhìn về phía Trần Trầm phía dưới không nhúc nhích.

- Trước diệt tu sĩ này!

Ra lệnh một tiếng, một đầu Chân Linh hậu duệ Hợp Thể đỉnh phong liền hướng Trần Trầm nhào tới.

Ầm ầm!

Một đạo sấm sét nổ vang, dáng dấp hình rắn đáng sợ hơn trăm mét thiểm điện trực tiếp đánh vào trên thân Chân Linh hậu duệ kia.

Chân Linh hậu duệ kia gào lên một tiếng đau đớn, ở trong hư không kịch liệt giãy dụa uồn éo.

Rầm rập!

Lại là mấy đạo sét đánh xuống, lần này Chân Linh hậu duệ kia há p thụ giáo huấn, điên cuồng trốn tránh, tránh né mấy lần xong, ánh mắt nó sợ hãi nhìn về phía Trần Trầm, không nói hai lời, liền hướng nơi xa chạy trốn.

Trần Trầm cười nhạt một tiếng, Vạn Hóa Thần Phong từ trong cơ thể hắn chậm rãi bay ra.

Từ khi Vạn Hóa Thần Phong bị Trần Trầm dùng tiên khí mỗi ngày uẩn dưỡng, kiếm thể phát sinh biến hóa cực lớn, so với trước đó, tựa hồ nhiều hơn một loại ý vị cao ngạo.

Nhìn lên Vạn Hóa Thần Phong trước mặt phong cách không gì sánh được, Trần Trầm không chút do dự, trực tiếp đem tất cả tiên khí ở thể nội tồn trữ rót vào trong.

Oanh!

Một tiếng bạo hưởng, chung quanh Vạn Hóa Thần Phong kiếm quang trực tiếp tăng vọt mấy chục mét!

Nơi xa trường kiếm trong tay Quỳnh Hoa tiên tử đột nhiên tan rã một tiếng, phảng phất yếu thế.

Cảm nhận được pháp bảo bản mệnh chính mình yếu thế, Quỳnh Hoa tiên tử nhìn về phía Vạn Hóa Thần Phong trong tay Trần Trầm, trong ánh mắt có một tia ao ước.

- Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm nghe nói thuộc về Thiên Ma thành, không nghĩ tới trong tay ngươi, Trần đạo hữu, thực lực cá nhân ngươi chỉ sợ không dưới ta.

Trần Trâm vẫn như cũ không để ý tới nàng, nữ nhân này lúc gặp lần đầu tiên hô hấn Trần Trâm, lúc không gặp liền gọi hấn Trần đạo hữu.

- Ha ha, thật sự là một loại sinh vật giỏi thay đổi.

- Ngăn hấn lại!

Trên bầu trời tiểu Huyết Ma Hắc Hổ hiển nhiên cũng chú ý tới ba động càng thêm khủng bố bên trên Vạn Hóa Thần Phong, lúc này giận rống lên.

Một chút yêu thú Chân Linh hậu duệ hung hãn không sợ chết bắt đầu liều lĩnh khởi xướng công kích đối với Trần Trâm, nhưng mà lại bị Quỳnh Hoa tiên tử điều khiển kiếm khí ngăn lại từng cái.

Ngạo Vũ cũng mười phần ra sức, thấy tiểu Huyết Ma Hắc Hổ còn có bộ phận lực chú ý đặt ở Trần Trâm nơi đó, bỗng nhiên gầm thét một tiếng, một móng vuốt chộp vào trên khuôn mặt hổ.

Ầm ầm!

Phía dưới một trảo này vậy mà bám vào lôi đình, tiểu Huyết Ma Hắc Hổ kêu thảm một tiếng, phần lưng liền nổ tung một đạo vết thương khổng lồ rộng hai, ba mét.

Ngay tại lúc này!

Trần Trâm thấy tiểu Huyết Ma Hắc Hổ chịu một trảo này, thân thể có chút không bị khống chế, con mắt bỗng nhiên sáng lên, Vạn Hóa Thần Phong trong tay trực tiếp hướng tiểu Huyết Ma Hắc Hổ trảm kích đi.

Một kích này, chính là một đòn toàn lực của hắn, hắn tự tin tu sĩ Độ Kiếp trở xuống, nếu là không bằng vào bảo vật trường bối ban thưởng, không người có thể ngăn cản một kích này.

Nhưng mà tiểu Huyết Ma Hắc Hồ dù sao cũng là Chân Linh Độ Kiếp, nhìn thấy một kiếm kia hướng nó chém tới, nguyên bản thân thể lão đảo đột nhiên liền ổn định, xong trực tiếp nhô ra hồ trào giống như núi nhỏ hướng Vạn Hóa Thần Phong đánh tới!

Ầm!

Một trào một kiếm cấp tốc đụng vào nhau, phát ra một tiếng nổ vang kinh thiên!

Vạn Hóa Thần Phong tiếp xúc đến hồ trào hơi run rẩy một chút, xong đại lượng kiếm khí màu trắng do tiên khí ngưng kết thành từ trong kiếm bắn ra.

Xoẹt xẹt xoẹt xẹt!

Từng đạo thanh âm xé vải truyền ra, sóng xung kích cường đại hướng bốn phía khuếch tán, tiên khí thể nội Trần Trầm mất hết, trực tiếp liền bị đánh bay ra ngoài mấy ngàn mét.

Chờ sau khi hắn lão đảo rơi xuống đất, Vạn Hóa Thần Phong lấy tốc độ cực nhanh kích xạ quay về, rơi vào trong tay của hắn, rung động rất nhỏ.

Phù phù!

Nương theo mà đến là một thanh âm vật nặng rơi xuống đất, Trần Trầm nhìn sang, chỉ thấy một cái hồ trào đầm máu lẳng lẳng nằm trên mặt đất, máu tươi lan tràn ra ngoài, như là dòng suối nhỏ hướng bốn phía chảy xuôi.

Chương 577: Chính Là Hắc Chân Chính Xuất Lực.

Chương 577: Chính Là Hắc Chân Chính Xuất Lực.

Hô! Hô!

Chung quanh mười phần yên tĩnh, chỉ có tiếng thở dốc tiểu Huyết Ma Hắc Hồ thô trọng.

Lúc này tiểu Huyết Ma Hắc Hồ trôi nổi ở trong hư không, ánh mắt khiếp sợ nhìn xem chân trước nó đã bị đoạn đi.

Mặc dù máu tươi bị nó thu nạp, không có như suối phun phun ra, nhưng mất đi một cái móng vuốt sắc bén, lực chiến đấu của nó sẽ hạ thấp không ít.

- Tiên khí... Vừa rồi bên trong kiếm kia phóng xuất ra lực lượng 1 à tiên khí!

Tiểu Huyết Ma Hắc Hồ bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Trần Trầm xa xa, bên trong ánh mắt tràn đầy bạo ngược.

Nhưng một giây sau, Ngạo Vũ trên bầu trời liền hướng nó nhào xuống.

Ầm ầm!

Một tiếng vang rền, tiểu Huyết Ma Hắc Hồ trực tiếp bị Ngạo Vũ oanh rơi xuống đất, khảm xuống dưới đất sâu hơn mười mét.

Ngay sau đó, một màn kỳ dị phát sinh, trong lãnh địa tiểu Huyết Ma Hắc Hồ những cây huyết hồng sắc kia bắt đầu trở nên ảm đạm, từng đạo sương mù màu đỏ đột ngột xuất hiện ở trong hư không, hướng dưới tiểu Huyết Ma Hắc Hồ mặt đất hội tụ.

- Đây là... Lực lượng khí huyết!

Nhìn xem những sương mù màu đỏ kia, Trần Trầm thấp giọng quát nói.

Rất hiển nhiên, tiểu Huyết Ma Hắc Hồ đem lực lượng khí huyết tích súc ở bên trong cây cối chung quanh, thật đến thời điểm cần có thể lấy liên tục không ngừng.

Nhìn xem những lực lượng khí huyết dần dần hội tụ nồng đậm kia, Trần Trầm thậm chí cảm thấy được chỉ cần những lực lượng khí huyết này đến trên thân tiểu Huyết Ma Hắc Hồ, dù toàn thân tiểu Huyết Ma Hắc Hồ đều đứt bảy tám phần, cũng có thể rất nhanh khôi phục.

Nhất định phải ngăn cản nó!

Trong đầu vô ý thức xuất hiện ý nghĩ này, Trần Trầm không kịp tiếp tục suy nghĩ, mặc chi pháp tắc lập tức thôi động đến cực hạn, tất cả cây cối chung quanh bắt đầu cấp tốc sinh trưởng, cũng không lâu lắm liền dài đến độ cao trăm thước.

Một chút lực lượng huyết khí bám vào tại trên cây cối rất nhanh liền bị tiêu hao không ít.

- Còn chưa đủ!

Mắt thấy những lực lượng khí huyết kia còn đang hướng tiểu Huyết Ma Hắc Hồ hội tụ, Trần Trầm bạo rống một tiếng, sinh chi pháp tắc thôi động đến cực hạn, những lực lượng khí huyết kia vậy mà dần dần chuyển di phương hướng, hướng hẳn tụ đến.

Rống!

Tiếng rống nổi giận tiểu Huyết Ma Hắc Hồ dưới mặt đất truyền đến, Ngạo Vũ trực tiếp chui vào dưới mặt đất.

Rất nhanh, đại địa bắt đầu bốc lên, như là phát sinh địa chấn vậy.

Khóe mắt Trần Trầm có chút run rẩy, lực lượng khí huyết trước mặt đủ một Chân Linh bản thân bị trọng thương cấp tốc khôi phục hai đến ba lượt, nếu hấp thu, có trời mới biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Chần chờ một giây, Trần Trầm hữu ý vô ý liếc nhìn Quỳnh Hoa tiên tử, thấy Quỳnh Hoa tiên tử còn đang thao túng kiếm khí, hấp thu cấp tốc xuất ra một đồng lớn bảo vật, giả bộ hấp thu lực lượng huyết khí trước mặt.

Kỳ thật, chân chính đưa đến tác dụng cũng chỉ có Tạo Hóa Thạch Bích.

Vô số khí huyết lực lượng bị Tạo Hóa Thạch Bích hấp thu, rất nhanh liền chuyển hóa thành tiên khí phản hồi đến bên trong thân thể Tiên Linh Trần Trầm, bất quá trong chớp mắt, thân thể Tiên Linh liền bổ túc tiên khí một kiếm vừa mới tiêu tốn.

Ầm ầm!

Lúc này tiểu Huyết Ma Hắc Hồ phá đất bay lên, hướng phương xa kích bắn đi, hiển nhiên là muốn trốn.

Trần Trầm vô ý thức liền nghĩ đuổi theo, nhưng Quỳnh Hoa tiên tử nhanh hơn hắn, cơ hồ như là thuận di chăm chú cùng tại đằng sau tiểu Huyết Ma Hắc Hồ, tốc độ kia cũng không chậm hơn tiểu Huyết Ma Hắc Hồ bao nhiêu.

Bốn phía gió nổi mây phun, vô số cương phong ngăn cản con đường tiểu Huyết Ma Hắc Hồ, lại đồng dạng có đại lượng cương phong thôi động Quỳnh Hoa tiên tử phi hành, cứ kéo dài tình huống như thế Quỳnh Hoa tiên tử rất nhanh liền gặp phải tiểu Huyết Ma Hắc Hồ.

Trăm đạo kiếm khí một mực quay chung quanh tại bốn phía lúc này bỗng nhiên hợp nhất, biến thành một đạo khí kiếm vài trăm mét, thẳng tắp hướng tiểu Huyết Ma Hắc Hồ chém xuống.

Tiểu Huyết Ma Hắc Hồ bị khí thế khóa chặt, căn bản không có cách trốn tránh. Chỉ có thể cứng rắn chịu đòn này, thế nhưng uy lực Quỳnh Hoa tiên tử lần này thực cường đại, tiểu Huyết Ma Hắc Hồ bị chém trúng bên trên thân sau lập tức xuất hiện một đạo vết thương cực lớn có thể thấy được xương cốt.

Ngang!

Lúc này, phía sau lại truyền tới tiếng long ngâm Ngạo Vũ.

...

Sau nửa canh giờ.

Trần Trần khoanh chân ngồi tại trên một tảng đá lớn bên trong Huyết Ma sâm lâm.

Ở trước mặt hắn, tiểu Huyết Ma Hắc Hồ đã biến thành thi thể tàn tạ không chịu nổi.

Trải qua nửa canh giờ đuổi theo sát, Chân Linh này rốt cục không thể thoát khỏi hai người một Chân Linh đuổi sát, cuối cùng không cam tâm đầy cõi lòng vẫn lạc tại nơi này.

- Tiên tử, nội đan Chân Linh này bị đồng bạn ta nuốt, ta cũng không cần thêm cái gì, còn lại đều cho ngươi.

Mái tóc Quỳnh Hoa tiên tử có chút tán loạn, đơn giản sửa lại một chút xong, nàng yên lặng đem thi thể tiểu Huyết Ma Hắc Hồ kéo đến trước mặt của nàng.

- Ban thường đánh giết tiểu Huyết Ma Hắc Hồ không ít, chớ lấy đ ược về tay, ta lấy một phần ba, ngươi lấy hai phần ba.

Quỳnh Hoa tiên tử bình tĩnh nói.

Làm một người kiêu ngạo, nàng biết rõ chính mình ra bao nhiêu l ực, cho nên tự nhiên không có khả năng muốn nhiều.

Về phần đồng đội khác, căn bản không có ra lực gì, liền không kh ả năng có ban thưởng.

- Không có vấn đề, tiên tử, lần này hợp tác thật sự là vui sướng, k hông nghĩ tới hai chúng ta ai cũng không có thụ thương, xem ra c húng ta đã đánh giá thấp thực lực mình.

Trần Trầm cười khoát tay áo, trong lời nói ra đã vô tình hay cố ý l àm nèn cho đối phó Huyết Kỳ Lân.

Quỳnh Hoa tiên tử nhìn Trần Trầm thật sâu một chút, lạnh lùng n ói:

- Ta không có đánh giá thấp thực lực mình, nhưng ta đích xác là đ ánh giá thấp ngươi, tùy thân mang theo Chân Long Độ Kiếp kỳ, k hó trách ngươi dám chơi lớn như thế!

- Hắc hắc, tiên tử chê cười, mệnh mọi người đều chỉ có một đầu, t a nào sẽ nắm mạng nhỏ của mình nói đùa, phàm là quyết định xuấ t thủ, vậy khẳng định có sáu bảy thành nắm chắc.

Trần Trầm khẽ cười nói.

Đúng lúc này, Quỳnh Hoa tiên tử xuất ra lệnh bài đưa tin nhìn thoáng qua, xong ngẩng đầu lên nói:

- Ta đã nói cho những người khác địa điểm chỗ chúng ta hiện tại, chỉ sợ không bao lâu bọn hắn liền sẽ đuổi tới, trước đó, ta có thể hỏi người mấy vấn đề sao?

Trần Trâm nhìn thoáng qua Quỳnh Hoa tiên tử, cuối cùng quay đầu u lại, nói khẽ:

- Thật xin lỗi, không thể!

Chỉ một câu lưu liền đem tất cả phía sau Quỳnh Hoa tiên tử đều nén trở về.

Người này trước đó chơi lớn như thế, không phải vì ở trước mặt ta biểu hiện mình, bằng không thì cũng không có khả năng nói với ta loại lời này, như vậy vấn đề đến, người này vì sao lại làm như thế?

Quỳnh Hoa tiên tử vừa nghĩ vừa nhìn Trần Trâm, ánh mắt kia dị thường sắc bén, phảng phất giống như có thể hoàn toàn xem thấu Trần Trâm.

Cũng không lâu lắm, nàng liền ần ần phát giác được mãnh khóe.

Người này tựa hồ muốn săn giết mục tiêu cao cấp hơn!

Nói thật, nếu là nàng trước kia, khẳng định nói ra cự tuyệt, nhưng chém giết tiểu Huyết Ma Hắc Hồ xong, nàng cảm thấy Chân Linh Độ Kiếp kỳ... Hình như cũng chỉ như thế.

Ước chừng qua nửa khắc đồng hồ, trong lúc này Trần Trâm cùng Quỳnh Hoa tiên tử đều trầm mặc không nói.

Lúc này xa xa chân trời đột nhiên xẹt qua đến mấy đạo lưu quang,

ngay sau đó U Minh, Tây Môn Kỳ cùng Ngô Địch liền xuất hiện tại trước mặt Trần Trầm.

Ba người không có ai nhìn Trần Trầm, mà chỉ đem tất cả lực chú ý đều đặt ở trên thi thể bên cạnh Quỳnh Hoa tiên tử.

- Tiên tử, thi thể này không phải là... Không phải là tiểu Huyết Ma Hắc Hồ đó chứ?

Ngô Địch thăm dò hỏi thăm.

- Không sai. Quỳnh Hoa tiên tử trả lời.

U Minh nghe vậy trong lòng có chút chấn kinh, thi thể này càng trở nên gần Quỳnh Hoa tiên tử, hẳn thấy, người xuất lực chủ yếu khẳng định cũng là Quỳnh Hoa tiên tử.

Nghĩ tới đây, hắn chấp tay nói:

- Tiên tử thật sự là bản lãnh, bực Chân Linh Độ Kiếp này cũng không phải là đối thủ của ngươi.

Quỳnh Hoa tiên tử nghe vậy hơi nhếch khóe môi lên lên, nhìn về Trần Trầm đang tĩnh tọa phía cách đó không xa, đạm mạc nói:

- Ta không có ra bao nhiêu lực, chân chính xuất lực chính là hắn.

Chương 578: Mục Tiêu Chân Chính.

Chương 578: Mục Tiêu Chân Chính.

- Là hấn?

Nụ cười trên mặt U Minh lập tức cứng đờ, quay đầu nhìn về phía Trần Trầm thần sắc bình tĩnh, trên thân không có vết thương nào.

Trần Trầm cười với hấn một tiếng, cũng không có giải thích nhiều,.

Quyền Hoa tiên tử không phải không biết ân oán mình cùng U Minh, bây giờ đưa công lao cho mình, đoán chừng là chuẩn bị khích tướng U Minh một lần, để U Minh tiếp theo biểu hiện tốt một chút.

Có sao nói vậy, mặc dù U Minh người này chính mình không thích, nhưng tiếp theo mình muốn đối phó Huyét Kỳ Lân, nếu như U Minh có thể ra lực nhiều, vậy khẳng định là cực tốt.

U Minh thấy Trần Trầm biểu lộ thần bí, muốn hỏi nhưng lại không mở miệng được.

Hấn hết sức tò mò Trần Trầm đến cùng dùng thủ đoạn gì, vậy mà chém giết tiểu Huyét Ma Hắc Hồ Chân Linh Độ Kiếp.

Dù sao trong mắt hấn, Trần Trầm một mực là con mồi của hấn, mặc dù bây giờ tại bên trong cùng một tiểu đội, nhưng về sau chỉ cần có cơ hội, hấn khẳng định sẽ xuất thủ đánh bại Trần Trầm, giải trừ âm ma của mình.

- Hừ!

Do dự thật lâu, hấn không có hỏi thăm.

Trần Trầm không có khả năng nói cho hấn, điểm tự mình hiểu lấy ấy hấn vẫn phải có, nó tự chuốc nhục nhã, không bằng ngậm miệng

g không nói.

Bất quá Trần Trầm này càng ngày càng mạnh, chính mình còn phải cố gắng nhiều mới được.

U Minh hừ lạnh một tiếng, yên lặng đứng tại một bên.

Về phần Tây Môn Kỳ cùng Ngô Địch nghe được Quỳnh Hoa tiên tử nói ra tất cả đều xem trọng Trần Trầm một chút.

Vốn cho rằng Trần Trầm này là tu sĩ cùng một cấp bậc bọn hắn, bây giờ xem ra hình như muốn mạnh hơn so bọn hắn một cái cấp độ.

- Thật không hổ là người có ý chủ động đưa ra làm phó đội trưởng.

Nghĩ tới đây, hai người liên tục lấy lòng, nụ cười trên mặt càng thêm âm oán.

Trần Trầm lễ phép đáp lại, trong lúc nhất thời trong rừng rậm âm thầm trở nên vui vẻ hòa thuận.

- Ngô Địch, Tây Môn Kỳ, U Minh, mặc dù chém giết tiểu Huyết Ma Hắc Hổ này, các người không có ra bao nhiêu lực, nhưng mọi người dù sao tại một tiểu đội, thi thể này các người phân lấy một nửa đi.

Mọi người lẫn nhau thổi phồng các loại hoàn tất, Quỳnh Hoa tiên tử vừa cười vừa nói.

Thi thể Độ Kiếp Chân Linh này cố nhiên trân quý, nhưng không nên coi trọng yếu nhất, giá trị sẽ suy giảm, kém xa ban thưởng mấy đại siêu cấp tông môn cho.

Mà đội trưởng, muốn dựng nên uy vọng, không chỉ có phải có thực

c lực cường đại, còn phải cho người khác chỗ tốt.

Quỳnh Hoa tiên tử từ Đại tông môn ra đời am hiểu sâu đạo này, lúc này cũng không quên cho ba người bọn hắn một chút canh uống.

Mấy người lẫn nhau liếc nhau một cái, không có cự tuyệt, U Minh kiểm tra phụ cận một hồi, không có phát hiện tung tích lực lượng thần thức, không khỏi nhìn về phía Trần Trầm.

Hắn nhớ kỹ, Trần Trầm cũng biết Thôn Thần Bí Điển, chắc hẳn lực lượng thần thức tiểu Huyết Ma Hắc Hồ sớm đã bị Trần Trầm nuốt.

- Gia hỏa này, khẳng định lại mạnh lên!

Nghĩ tới đây, trong lòng của hắn lại là một trận không cam lòng, nhìn không được nói với Quỳnh Hoa tiên tử

- Tiên tử, chúng ta đều không xuất thủ, tiểu Huyết Ma Hắc Hồ này đã vẫn lạc, xem ra thực lực tiểu đội chúng ta mạnh hơn trong tư tưởng tượng không ít, nếu không chúng ta đi đối phó nhị tử Huyết Ma Hắc Hồ, đầu Chân Linh Độ Kiếp trung kỳ kia? Mấy vị tông chủ đã từng nói, giết nó có thể thu hoạch được thần kim, chỉ cần ra Huyết Ma sâm lâm, về sau sẽ không có cơ hội như vậy.

- Thần kim...

Nghe được cái từ này, trong mắt Tây Môn Kỳ cùng Ngô Địch đều lộ ra sắc khí động tâm.

Bực thần tài này dưới tình huống bình thường làm sao có khả năng thu hoạch được? Bây giờ hoàn toàn chính xác cơ hội ngàn năm một thuở.

Đương nhiên, trọng yếu nhất chính là bên trong Huyết Ma sâm lâm

m này Chân Linh hình như không mạnh như vậy.

- Quỳnh Hoa tiên tử nghe nói Thần kim cũng chỉ có một phần, đến lúc đó chúng ta làm sao chia đây?

- Cái này...

U Minh nghe vậy có chút khó khăn.

Lúc này Trần Trầm một bên thừa cơ nói Huyết Kỳ Lân trưởng tử Huyết Ma Hắc Hồ đồng dạng là Độ Kiếp trung kỳ, đoán chừng không mạnh hơn nhị tử bao nhiêu, hơn nữa giết nó cho ban thưởng là mấy vị tông chủ hứa hẹn.

Bực ban thưởng này không giống thần kim, nếu mấy vị tông chủ tâm tình tốt, cho chúng ta một người một cái hứa hẹn cũng không phải là không được.

- Huyết Kỳ Lân...

Quỳnh Hoa tiên tử nhìn thoáng qua Trần Trầm thật sâu.

Người này mặt ngoài nói mười phần không thêm để ý, nhưng nàng có thể nhìn ra, Huyết Kỳ Lân kỳ thật mới là mục tiêu chân chính của người này.

Hắn muốn mấy vị tông chủ hứa hẹn? Đến cùng là vì cái gì?

Ngô Địch cùng Tây Môn Kỳ một trận trăm mạng, U Minh nói thẳng

- Không tệ, đã giết tiểu Huyết Ma Hắc Hồ này, không bằng trực tiếp đi đối phó Huyết Kỳ Lân, đến lúc đó bớt khó chia bảo vật.

- Các người ý như thế nào?

Quỳnh Hoa tiên tử nhìn về phía Tây Môn Kỳ cùng Ngô Địch xoắn xuýt.

Thấy thần sắc Quỳnh Hoa tiên tử ung dung, hai người cuối cùng cũng ảm đạm nói

- Mấy vị đều nói như vậy, chúng ta lại sợ hãi rụt rè, vậy cũng có vẻ chúng ta không xứng ở tại bên trong cái đội ngũ này.

- Huyết Kỳ Lân liền Huyết Kỳ Lân đi, nếu thật không phải đối thủ, chẳng qua vận dụng một lần không gian Truyền tống quyền trực!

- Tốt! Đã như vậy! Vậy chúng ta liền đối phó Huyết Kỳ Lân!

Quỳnh Hoa tiên tử lúc này làm ra quyết định.

...

Cùng lúc đó, tại bên trong Chân Linh thành Tiên môn, nhân vật dẫn đầu mấy đại siêu cấp thế lực đang ngồi vây chung một chỗ.

Lúc này Thiên Ma thành chủ đột nhiên xuất ra lệnh bài đưa tin, nhìn thấy nội dung phía trên xong lộ ra tiểu dung.

- Làm sao rồi? Huyết Ma Hắc Hồ bị đại đệ tử ngươi bắt lại rồi?

Một bên Tiên môn môn chủ tóc trắng xoa cười hỏi,

Thiên Ma thành chủ thu hồi lệnh bài đưa tin nói

- Huyết Ma Hắc Hồ không phải kẻ yếu, lại tăng thêm có Huyết Ma Hắc Hồ thâm lâm gia trì, làm sao nhanh như vậy đã có thể bắt lại nó, chỉ là một Chân Linh dòng dõi nó bị mấy tiểu tử diệt đi.

- Ồ? Mấy tiểu tử kia?

- Còn có thể mấy tiểu tử nào nữa? Chính là đội ngũ tiểu đệ tử Quỳnh Hoa người kia dẫn đầu. Thiên Ma thành chủ vừa cười vừa nói.

- Ha ha, là Quỳnh Hoa a, nàng thật không tệ, Chân Linh giới thật lâu không xuất hiện qua dạng nữ tu kinh tài tuyệt diệu này, tương lai có khả năng sẽ trở thành đệ nhất kiếm tu Chân Linh giới.

Tiên môn môn chủ cười ha hả nói, trong mắt lóe lên một tia từ ái.

Bên cạnh Tà Thần điện chủ thản nhiên nói

- Tiểu đệ tử ta cũng tại trong đội ngũ, hẳn là Tiên Thiên đạo thể, thực lực hẳn không yếu hơn Quỳnh Hoa.

Thiên Ma thành chủ cười cười không nói chuyện, tiểu đệ tử Trần Trầm hẳn làm sao không tại trong đội ngũ?

Chỉ bất quá hẳn đối với thực lực Trần Trầm không chắc, giống Quỳnh Hoa cùng U Minh, mặc dù đều là tiểu đệ tử, nhưng trở thành đệ tử Tiên môn thành chủ cùng Tà Thần điện chủ thời gian đều có năm mười năm trở lên, nhưng Trần Trầm trở thành đệ tử của hẳn mới một hai năm, song phương thậm chí còn không chính thức gặp mặt qua.

Nhưng hẳn cũng không nghi ngờ thực lực Trần Trầm, tiểu tử này có pháp bảo leo lên Luyện Khí bảng, còn có thể tu luyện Cửu Châu Kim Thân Quyết, tại bên trong đồng bậc khẳng định là người nổi bật.

Khiếm khuyết duy nhất chính là kiến thức cùng kinh nghiệm tranh đấu cấp bậc thiên kiêu.

- Hi vọng tiểu tử này có thể từ trên thân Quỳnh Hoa U Minh những người này học thêm chút kinh nghiệm, thật sớm ngày trưởng thành.

Thiên Ma thành chủ thâm nghĩ trong lòng, Tiên môn môn chủ cùng Tà Thần điện điện chủ mỗi người tương đương hiểu rõ thực lực đồ đệ, có thể chém gió, hẳn lại phải điệu thấp một chút, nếu không bị đánh mặt, vậy sẽ hết sức xấu hổ.

- Mấy tên tiểu tử kia nhanh như vậy giải quyết tiểu Huyết Ma Hắc Hồ, các người cảm giác được bọn hắn có thể xuất thủ với Huyết Kỳ Lân hay không?

Tiên môn môn chủ nhìn hai người hỏi.

Thiên Ma thành chủ nghe vậy lắc đầu nói

- Nói thật, thiên phú Huyết Kỳ Lân tốt hơn Huyết Ma Hắc Hồ không ít, có tư chất trở thành Chân Linh đỉnh tiêm, chỉ bằng mấy tiểu tử kia đoán chừng là không làm gì được nó.

Tà Thần điện điện chủ không nói một lời, nhưng biểu lộ lạnh lùng đã cho thấy ý nghĩ nội tâm của hắn.

Tiên môn môn chủ thấy cái này thở dài nói

- Hi vọng những tiểu gia hỏa này nhưng minh bạch đạo lý hợp tác cùng có lợi, Huyết Kỳ Lân mặc dù mạnh, nhưng nếu bọn hắn triệu tập một đội ngũ trăm người, bày ra đại trận, vẫn có khả năng bắt lại.

- Nếu như đã không sinh ra ý nghĩ khiêu chiến Huyết Kỳ Lân... Vậy liền để người có chút thất vọng.

Chương 579: Báo Thù

Đôi phó Huyét Kỳ Lân, Trần Trầm không có khả năng trực tiếp đi lên đánh trực diện.

Chân Linh Độ Kiếp trung kỳ, thực lực chỉ sợ mạnh hơn tiểu Huyét Ma Hắc Hồ mấy lần, Ngạo Vũ không có năng lực chém giết.

Hơn nữa tiểu Huyét Ma Hắc Hồ vừa chết, Huyét Kỳ Lân này đoán chừng cũng biết được tin tức, từ đó tăng lên phòng bị, loại tình huống này độ khó muốn giết hẳn sẽ càng lớn hơn.

- Mấy vị, không trả giá sẽ rất khó có hồi báo, đạo lý như vậy các người hẳn có thể minh bạch, nếu có thể chém giết Huyét Kỳ Lân, chúng ta có thể được được đại lượng chỗ tốt, cho nên mọi người cũng đừng che giấu, lấy ra bản lĩnh thật sự đi.

Quỳnh Hoa tiên tử nói rồi từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra bốn khối lõi hình người nhỏ bé.

Bốn khối lõi hình người này mặc áo trắng, vác trường kiếm, biểu lộ mười phần sinh động, phảng phất thể nội có linh hồn.

- Những khối lõi này là ta hao phí nhiều năm tâm huyết mới thu được tay, mỗi một con đều có thực lực Hợp Thể hậu kỳ, ta cùng bọn hắn tạo thành kiếm trận, đủ để ứng phó tu sĩ Độ Kiếp.

Nhìn xem bốn khối lõi hình người này, trong lòng Trần Trầm bình tĩnh.

Quỳnh Hoa tiên tử trước đó từng tiết lộ qua nàng có chiến lực Độ Kiếp kỳ, nhưng đôi phó thời điểm tiểu Huyét Ma Hắc Hồ cũng kh

ông có biểu hiện ra ngoài.

Bây giờ xem ra, đây chính là lá bài tẩy của nàng, chính xác đến nỗi là một trong át chủ bài, thiên kiêu bực này, hẳn không tin chỉ có một loại thủ đoạn cường đại.

U Minh nhìn thấy khôi lỗi hình người kia, lạnh lùng nói:

- Ta nắm giữ một loại bí thuật thần thức, có thể tự bạo bộ phận lực lượng thần thức chính mình, trọng thương đối thủ, bằng vào trình độ thần thức ta bây giờ, đủ để trọng thương tu sĩ Độ Kiếp.

Dứt lời, hắn nhìn về phía Trần Trầm, ánh mắt tương đối thâm thúy.

Trần Trầm không nhìn hắn, trong lòng lại có chút tư.

Bí thuật này hiển nhiên là phối hợp Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết sử dụng, nếu hắn học được...

Không đợi hắn tiếp tục suy nghĩ, Tây Môn Kỳ cùng Ngô Địch cũng lộ ra bộ phận át chủ bài chính mình.

Không thể không nói thực lực những thiên kiêu này đều cực mạnh, át chủ bài hai người này mặc dù không có cường đại như Quỳnh Hoa tiên tử cùng U Minh, nhưng cũng có thể cùng tu sĩ Độ Kiếp đấu hai chiêu.

Như thế tính toán, nếu tập thể năm người bộc phát, tại trong một khoảng thời gian ngắn có tư cách cùng Huyết Kỳ Lân Độ Kiếp trung kỳ tranh phong.

Nhìn thấy mọi người đưa ra át chủ bài, Quỳnh Hoa tiên tử hết sức hài lòng, cười nhạt nói:

- Trong lòng ta có chút niềm tin, bất quá việc này không nên nóng

vội, muốn hoàn toàn tiêu diệt Huyết Ma sâm lâm, chí ít cần một t háng, chúng ta mới đến Huyết Ma sâm lâm không đến hai ngày, k hông cần thiết vội vã đi diệt sát Huyết Kỳ Lân.

Trần Trâm gật đầu đồng ý:

- Không sai, sau này nói không chắc sẽ có cơ hội càng tốt, chúng t a chờ một chút.

...

Một bên khác, chỗ sâu nhất Huyết Ma sâm lâm.

Một đầu Huyết Ma Hắc Hồ lớn như núi đang ngẩng đầu nhìn bầu trời, bên trong mắt hồ to lớn tràn đầy vẻ lo lắng.

Đại Thừa tu sĩ phía trên kia không xuất thủ, cũng không nói chuy ện, chỉ cùng nó đối bính khí thế, trong bát tri bát giác lại đã qua th ời gian hai ngày.

- Chủ thượng, tiểu chủ thượng bị tu sĩ chém giết...

Bên tai truyền đến một tiếng nói nhỏ, mắt hồ Huyết Ma Hắc Hồ n háy mắt trợn thật lớn, lông hồ toàn thân trên dưới nháy mắt bắt đầ u dựng ngược lên.

Hắn mặc dù có tám vị dòng dõi ruột thịt, nhưng được xưng là tiểu chủ thượng chỉ có tam tử giống hắn nhất kia.

Bây giờ bỗng nhiên biết được tam nhi tử chính mình yêu thích nh ất bị tu sĩ diệt sát, tâm tình đó có thể nghĩ.

- Rống!

Một tiếng hồ gầm đáng sợ chí cực từ trong miệng nó truyền ra, né u không phải khí thế Đại Thừa tu sĩ trên bầu trời triệt tiêu tiếng rồ

ng này, chỉ sợ nó vừa hồng một tiếng, phạm vi ngàn dặm liền đã bị san thành bình địa.

- Tu sĩ, các ngươi khinh người quá đáng! Diệt Huyết Ma sâm lâm ta? Có thể! Nhưng các ngươi cũng đừng nghĩ sẽ quá thoải mái!

Huyết Ma Hắc Hồ gầm thét tu sĩ trên bầu trời, xong lại bắt đầu ngửa mặt lên trời thét dài.

- Các sinh linh bên trong Huyết Ma sâm lâm nghe! Phạm là gặp được tu sĩ, giết không tha! Nếu có ai có thể diệt sát tu sĩ Độ Kiếp, ta trọng nó thành tỵ Chân Linh...

...

Cùng lúc đó, bảy dòng dõi Huyết Ma Hắc Hồ lúc này cũng thu được mệnh lệnh đặc thù.

Chúng không phải người ngu, không có dễ lừa gạt như những yêu thú cùng Chân Linh hậu duệ bên trong Huyết Ma sâm lâm kia.

Chúng biết lần này Huyết Ma sâm lâm chỉ sợ dữ nhiều lành ít, nhất là tiểu Huyết Ma Hắc Hồ bị chém giết xong, chúng càng thêm vững tin điểm này.

Cho nên giờ phút này phần lớn chúng đều đang nghĩ cách làm sao thoát đi Huyết Ma sâm lâm, rời xa chỗ thị phi này.

Huyết Kỳ Lân ghé vào bên cạnh một tòa huyết trì, lân phiến toàn thân huyết hồng lóe ra hồng quang âm trầm trầm, đỉnh đầu song giác như là thủy tinh màu đỏ, chói lóa mắt.

- Phụ thân thật sự nói như vậy?

- Đúng vậy đại nhân, chủ thượng nói hẳn đã thành công mở thông đạo thông hướng một tòa tiểu thế giới xa xôi, chỉ cần ai có thể tha

y tiểu chủ thượng báo thù, liền có thể biết cửa vào lối đi kia ở chỗ nào.

Nghe nói như thế, trong cổ họng Huyết Kỳ Lân phát ra thanh âm cười lạnh quái dị.

- Phụ thân thiên vị tam đệ, đây là sự tình tất cả mọi người đều biết được, lại phòng bị nhất đối với hãn nhi tử thiên tốt nhất phú này.

Bây giờ tam đệ ngu xuẩn kia chết rồi, phụ thân bị một tên Đại Thừa tu sĩ cường đại gắt gao nhìn chăm chăm, không thoát thân được, nhưng không quên báo thù cho tam đệ như cũ.

- Ha ha, mệnh lệnh phụ thân này là hạ cho ai?

Chỉ sợ chủ yếu chính là hạ cho hãn cùng nhị đệ, tu sĩ có thể chém giết tam đệ, tại thời điểm phụ thân cùng mấy thủ hạ cường đại hãn bị nhìn chăm chăm, cũng chỉ có hãn cùng nhị đệ có thể đối phó.

- Biết là tu sĩ nào chém giết tam đệ sao?

Huyết Kỳ Lân lạnh lùng hỏi.

Mặc dù biết dụng ý phụ thân, nhưng nó lại không thể không tuân theo ý của phụ thân.

Bây giờ Huyết Ma sâm lâm bị triệt để phong tỏa, muốn chạy thoát, chỉ sợ chỉ có thông qua không gian thông đạo phụ thân mở ra.

- Là một nam một nữ, còn có một đầu Chân Long! Đây là tướng mạo hai tên tu sĩ kia!

Thanh âm sau lưng kia lại lần nữa vang lên, ngay sau đó một bộ hình tượng chiến đấu liền bắn ra tại trước mặt Huyết Kỳ Lân, chính là tràng cảnh Ngạo Vũ vừa mới bắt đầu kịch chiến tiểu Huyết Ma Hắc Hồ.

Trong hình, Trần Trầm đứng chấp tay, nhìn lên bầu trời, Quỳnh Hoa tiên tử giơ kiếm nơi tay, kiếm khí chung quanh tung hoành, yêu thú Chân Linh hậu duệ không ngừng rơi xuống.

Nhưng vô luận là ai, cũng không có chú ý đến một gốc cây quý dị ngoài ngàn mét, đang đem tất cả lá cây đều quan sát lấy bọn hắn.

Huyết Kỳ Lân nhìn thoáng qua xong, một chỉ điểm ra, hư ảnh trư ớc mặt liền hoàn toàn tan vỡ.

- Liên hệ những đệ đệ ta, nói cho bọn hắn, nếu phát hiện tung tích hai người này, nhớ kỹ cho ta biết, nếu ta có thể biết được không gì an thông đạo phụ thân lưu lại ở đâu, đến lúc đó tự nhiên sẽ mang bọn hắn cùng rời đi.

- Phụ thân vô tình vô nghĩa, trong mắt chỉ có tam đệ, nhưng ta lại không phải hãn loại Chân Linh vô tình vô nghĩa kia.

Hắn nói xong, thanh âm kia liền lần nữa lại vang lên.

- Đại nhân, tại bên trong Huyết Ma sâm lâm này, không ai có thể giấu được, vừa rồi bảy đại nhân đã tìm được hai tu sĩ này, đồng thời nói vị trí cho chúng ta, bất quá bên người hai tu sĩ kia lại xuất hiện thêm hai người.

- Ở đâu?

- Ngay tại biên giới lãnh địa tiểu chủ thượng, còn không hề rời đi.

Huyết Kỳ Lân nghe vậy chậm rãi đứng lên, đem huyết dịch trong huyết trì trước mặt uống một hơi cạn sạch, xong mới lạnh lùng nói:

- Đi thôi, đi báo thù cho đệ đệ ngu xuẩn của ta, xong rời cái địa phương quý quái này.

Chương 580: Vết Nứt Không Gian.

Chương 580: Vết Nứt Không Gian.

- Chúng ta muốn chờ tới khi nào?

Huyết Ma thâm lâm dưới một đại thụ cao tới mấy chục mét trời xa nh, U Minh có chút không nhịn được nói.

Quyển Hoa tiên tử nhìn hắn một cái, không có trả lời.

Trần Trầm vô ý thức dùng thần thức điều tra bốn phía, cũng không có phát hiện tung tích bất kỳ yêu thú gì cùng Chân Linh hậu duệ, cái việc này để trong lòng hắn mơ hồ cảm giác có chút bất an.

Phải biết, bọn hắn đã ở đây đợi thời gian một ngày, mà trong vòng một ngày này, cũng không có gặp bất kỳ yêu thú gì, cái này mười phần không bình thường.

Hồi tưởng lại một màn bản thể chính mình tại bên trong Hãn Hải đại sa mạc, chân mày Trần Trầm cau lại.

Tại bên trong Hãn Hải đại sa mạc, Thiên Hạt có thể hết sức nhanh chóng tìm tới chính mình, tại bên trong Huyết Ma thâm lâm này, có thể cũng giống vậy hay không?

Nghĩ tới đây, hắn nói thẳng:

- Ta cảm thấy khả năng tung tích chúng ta bị Chân Linh bên trong Huyết Ma thâm lâm quan sát nhất thanh nhị sở, cho nên yêu thú cùng những Chân Linh hậu duệ kia mới cố ý tránh đi chúng ta.

- Tiên tử, người có thu được tin tức đội ngũ khác hoặc là những Thiên Phu trưởng kia hay không?

Quỳnh Hoa tiên tử nghe vậy thần sắc cũng biến thành nghiêm túc mấy phần, trả lời:

- Không có tin tức đặc biệt gì khác, chỉ nói là một canh giờ trước đó thất tử Huyết Ma Hắc Hồ bị một đội ngũ đánh trọng thương, bây giờ không tại bên trong lãnh địa của mình.

- Trần Trầm, người nói tung tích chúng ta bị quan sát nhất thanh nhị sở, làm sao mà biết? Chúng ta tại bốn phía nơi này đã bày ra trận pháp che đậy.

Trần Trầm không có trả lời ngay, mà trong đầu hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, phụ cận đây có sinh vật loại giám thị gì?

- Có, bên trái đằng trước ba mươi mét... Có phía trước một trăm mét, phía sau 320 mét...

Hệ thống rất nhanh cho ra đáp án, hơn nữa lập tức báo ra trên tấm màn cái vị trí.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm mười phần im lặng, tình cảnh những người chính mình đang bị một đồng đồ vật giám sát, thua thiệt mọi người còn tưởng rằng lẫn tránh rất bí ẩn.

- Làm sao mà biết? Aiz!

Trần Trầm thở dài, thân hình lấp lóe, thời gian lại xuất hiện trong tay xuất hiện một gốc cỏ nhỏ, trên lá cây có ba cái vòng tròn, phả

ng phát ba con mắt.

- Tiên tử, cỗ này tên là Quang Ảnh Thảo, có thể chiếu cảnh tượng phương viên trăm mét.

Ngay sau đó hắn lại đi ra ngoài một cước đạp lặn một cây đại thụ.

Có thể cảm giác linh lực cây này tồn tại ba động cường đại.

...

Nghe được Trần Trầm, U Minh tức giận nói:

- Người đã biết nhiều như vậy, vì cái gì không nói sớm?

- Ta cũng chỉ vừa mới nghĩ tới.

Trần Trầm giang tay ra, một mặt vô tội.

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Mặc dù Quỳnh Hoa tiên tử là đội trưởng, nhưng bây giờ cũng không quyết định chắc chắn được, đành phải hỏi thăm Trần Trầm.

Trần Trầm không có vội vã trả lời, trong đầu cấp tốc suy tư.

Bên trong Huyết Ma sâm lâm cũng cần truyền tin tức, bây giờ tin tức tiểu Huyết Ma Hắc Hồ vẫn lạc chỉ sợ có không ít cường giả bên trong Huyết Ma sâm lâm đều biết, nói không chừng còn biết hung thủ là hai người chính mình cùng Quỳnh Hoa tiên tử.

Như vậy vấn đề đến, sẽ có người chủ động tới thay tiểu Huyết Ma Hắc Hồ báo thù sao?

Trần Trầm không nắm chắc được, hắn không rõ lắm tình cảm giữa những Chân Linh này.

Bất quá để cho ổn thoả, hắn vẫn nói:

- Tiên tử, hay là chúng ta tạm thời rời khỏi nơi này trước thì tốt hơn.

Quỳnh Hoa tiên tử nghe vậy gật đầu nói:

- Ừm, ta cũng có một loại dự cảm bất tường.

Mấy người thương nghị một phen, không tiếp tục trì hoãn, cấp tốc hướng về phương xa bay đi, trên đường đi Trần Trâm liên tục điếm phía dưới, phá hư đại lượng thực vật cổ quái kỳ lạ.

Đúng lúc này, Quỳnh Hoa tiên tử đột nhiên dừng lại thân hình, nhìn về phía phương tây, con mắt hí hí.

- Làm sao? Tiên tử, tình huống như thế nào?

Tây Môn Kỳ một mặt đề phòng, nhỏ giọng hỏi.

Quỳnh Hoa tiên tử lắc đầu, lẩm bẩm nói:

- Không là, ta cảm thấy không gian có kỳ dị ba động.

- Không gian ba động?

Tây Môn Kỳ một mặt mờ mịt, hắn vậy mà cái gì cũng không cảm ứng ra được.

Quay đầu nhìn về phía những người khác, biểu lộ cũng đều gần giống như hắn, rất hiển nhiên, không gian ba động này chỉ có Quỳnh Hoa tiên tử có thể cảm ứng được.

- Tiên tử nắm giữ hư không pháp tắc, cảm ứng mãnh liệt đối với không gian ba động cũng rất bình thường.

Trần Trầm vừa cười vừa nói.

Hư không pháp tắc mặc dù không phải không gian pháp tắc chân chính, nhưng cũng đụng phải cánh cửa không gian pháp tắc, mà không gian pháp tắc, đây chính là lực lượng pháp tắc cực kỳ cường đại, cực ít có tu sĩ có thể nắm giữ.

- Đi với ta nhìn tình huống, ta cảm giác có thể là cái gì truyền tông đến.

Quỳnh Hoa tiên tử dứt lời trực tiếp hướng phương hướng tây bay đi, mấy người khác thấy vậy đành phải đuổi theo sát.

Phi hành ước chừng hơn ba mươi dặm, Quỳnh Hoa tiên tử dừng ở phía trên một mảnh thổ địa trụi lủi.

Trần Trầm nhìn chung quanh, nơi này ở vào biên giới lãnh địa tiểu u Huyết Ma Hắc Hồ, bốn phía không có cây cối gì, phẳng phất có ai ở đây đại chiến qua vậy.

- Truyền tông cái gì đến, hửn không nhìn thấy.

- Hệ thống, phụ cận có truyền tông trận sao?

- Có, dưới lòng bàn chân túc chủ bốn trăm mét.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm cấp tốc cúi đầu, không nghĩ tới thật là Truyền tông trận, hơn nữa Truyền tông trận này bố trí cực kỳ bí ẩn, vô luận là thần thức hay là mắt nhìn, cũng không thể cảm nhận được.

- Dưới đất!

Quỳnh Hoa tiên tử lúc này cũng phát hiện địa điểm Truyền tông trận, toàn thân linh khí bỗng nhiên bộc phát, cấp tốc chui vào dưới

mặt đất.

Mấy hơi thở sau, năm người liền xuống đất bốn trăm mét, phát hiện một tòa Truyền tống trận quy mô trung đẳng.

Nhưng mà, chân chính hấp dẫn bọn hắn lại không phải Truyền tống trận, mà là khe hở không gian cự đại trước Truyền tống trận.

- Đây là không gian thông đạo!

Tây Môn Kỳ kinh ngạc nói.

- Làm sao bây giờ? Có nên đi vào nhìn xem hay không?

Ngô Địch kích động.

- Các người đừng nhúc nhích, ta tới.

Quỳnh Hoa tiên tử nói xuất ra hai tiểu khôi lỗi, khôi lỗi thứ nhất tiến vào trong vết nứt không gian, khôi lỗi thứ hai đi vào trong Truyền tống Trận.

Trần Trầm thì xuất ra linh thạch kích hoạt Truyền tống trận.

Quang mang Truyền tống trận một trận lấp lóe, tiểu khôi lỗi biến mất không còn tăm tích.

Quỳnh Hoa tiên tử nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng, cũng không lâu lắm trên mặt liền lộ ra vui mừng.

- Truyền tống trận này thông hướng địa phương chúng ta đi qua, chính là tòa địa cung tiểu Huyết Ma Hắc Hồ hiện đang ở kia!

- Về phần vết nứt không gian, thông hướng tựa như là một tiểu thế giới, khôi lỗi ta tạm thời không có phát hiện bên trong có cái nguy hiểm gì.

- Nếu như ta không có đoán sai, tiểu thế giới này dùng để chạy trốn, chỉ bất quá tiểu Huyết Ma Hắc Hồ gặp gỡ chúng ta, không có cơ hội dùng tới.

- Chạy trốn...

Trần Trầm tự lẩm bầm một câu, xong ánh mắt đột nhiên phát sáng lên.

Không gian thông đạo loại vật này trừ tự nhiên sinh thành, ngoài ra chính là cường giả tuyệt đỉnh lấy ra.

Lấy thực lực tiểu Huyết Ma Hắc Hồ không có khả năng đã thông không gian thông đạo, nói cách khác không gian thông đạo này rất có thể xuất từ tay Huyết Ma Hắc Hồ.

- Nó phòng ngừa vạn nhất, tìm đường lui cho nhi tử mình thích nhất.

Đổi vị suy nghĩ, chính mình rất có thể sẽ vẫn lạc, trừ lưu lại cho dòng dõi thích nhất một đầu đường hầm chạy trốn, sẽ còn lưu lại cái gì?

Vậy khẳng định là đại lượng tài nguyên!

Tài nguyên bên trong Tiểu thế giới thiếu thốn, tiểu Huyết Ma Hắc Hồ muốn ở bên trong cấp tốc trưởng thành, nhất định phải có tài nguyên.

Mà chính mình tất sẽ vẫn lạc, vậy còn lưu quá nhiều tài nguyên lại làm gì, không bằng đem tuyệt đại bộ phận vốn liếng lưu cho dòng dõi, tương lai nói không chừng còn có thể có cơ hội báo thù.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Trầm một trận lửa nóng.

Bên trong tiểu thế giới này rất có thể có tuyệt đại bộ phận vốn liếng một Chân cường đại Linh, đây chính là một cái bảo tàng khổng lồ!

Chương 581: Ôm Cây Đợi Thỏ.

Chương 581: Ôm Cây Đợi Thỏ.

Người trong tiểu đội đều là người thông minh, rất nhanh tất cả mọi người nghĩ đến cùng một điểm, hai mắt bắt đầu tỏa ánh sáng.

Bên trong thế giới nhỏ này không có cường giả gì, nếu như thật có đại lượng tài nguyên, vậy thì đối với bọn họ đến nói chính là dễ như trở bàn tay.

- Bây giờ tình huống bên trong Huyết Ma sâm lâm không quá sáng tỏ, nếu không chúng ta trước vào bên trong tiểu thế giới này điều tra điều tra tình huống rồi nói sau?

Quỳnh Hoa tiên tử đề nghị.

Mặc dù không ai nói sự tình tài nguyên bảo vật gì, nhưng lòng dạ tất cả mọi người biết rõ.

- Ta đồng ý. Trần Trầm nhàn nhạt mở miệng.

- Ta cũng đồng ý. U Minh khó được cùng Trần Trầm đạt thành nhất trí.

- Vậy các ngươi đi vào trước, ta ẩn tàng nơi này lại một chút. Tây Môn Kỳ cười nói.

Quyển Hoa tiên tử nhẹ gạt đầu, một bước bước vào trong tiểu thế giới, U Minh theo sát phía sau, nhưng bị Trần Trầm đoạt trước, tại trước hấn bước vào bên trong vết nứt không gian.

...

Tiến vào vết nứt không gian, thế giới trước mặt đồng dạng là một tòa rừng rậm cực lớn.

Mặc dù linh khí không có nồng đậm như bên trong Huyết Ma sâm lâm, nhưng cũng không tệ.

Căn cứ Trần Trầm suy đoán, thế giới này đủ để sinh ra tu sĩ Độ Kiếp.

Quyển Hoa tiên tử triệt để buông ra thần thức, sau một lúc quan sát nói:

- Tiểu thế giới này không nhỏ, chiếm diện tích chỉ sợ có phương viên mấy vạn dặm, trong đó sinh mệnh cũng không ít, ta tùy ý quan sát một phen, số lượng yêu thú cùng Chân Linh hậu duệ cũng có gần vạn.

Tại trong tiểu thế giới, lực lượng thần thức cơ hồ không bị áp chế, tu sĩ thực lực giống Trần Trầm cùng Quyển Hoa tiên tử có thể dùng thần thức nhẹ nhõm xem xét tình huống bên trong phương viên mấy vạn dặm.

- Chỉ là không biết những yêu thú Chân Linh hậu duệ này là thổ dân tiểu thế giới, hay là di dân đến từ Huyết Ma sâm lâm.

Trần Trầm nhìn phương xa nói.

- Cái gì à, bắt mấy con hỏi một chút liền biết.

U Minh cười lạnh, trong mắt lóe lên sắc khí khát máu, xong liền t rục tiếp hướng về phương xa kích bắn đi, xem ra tựa hồ đã không chuẩn bị cùng những người khác một chỗ.

Quỳnh Hoa tiên tử thấy cảnh này, trong mắt lóe lên một tia chán g hét.

- Người tà đạo vì tư lợi, cướp đoạt người khác, trước kia ta chỉ là nghe nói, bây giờ nhìn thấy phát hiện còn chán ghét hơn trong tở ng tượng ta.

- Ha ha, U Minh này hoàn toàn chính xác không phải thứ tốt lành gì. Trần Trầm ở một bên phụ họa nói.

Quỳnh Hoa tiên tử trợn nhìn Trần Trầm một chút, quay đầu nhìn về phía Ngô Địch cùng Tây Môn Kỳ vừa mới tiến đến.

- Mấy vị đạo hữu, U Minh hẳn đã đi, vậy chúng ta liền chia ra thả m dò tiểu thế giới này một chút đi, bên trong tiểu thế giới này không có nguy hiểm gì, hiệu suất chúng ta chia ra hành động cao hơn một chút.

- Lời Tiên tử nói, chính hợp ý ta, nếu gặp được chuyện gì, trực tiế p đưa tin ta là được!

Tây Môn Kỳ chấp tay, quay người rời đi.

Một lát, nguyên địa chỉ còn lại có Trần Trầm một người.

- Nguyên bản ta còn sầu nếu như tìm tới bảo vật làm sao chia mọi người, không nghĩ tới tất cả mọi người là tâm tư giống như ta, ha ha, dạng này cũng tốt.

Trần Trầm lắc đầu cười khẽ một tiếng, tùy tiện tìm cái phương hư

ống không ai đi bay đi.

- Hệ thống, phương viên mười vạn mét này có bảo vật gì hay không?

- Không có.

Nghe được hệ thống đưa ra đáp án, Trần Trầm phi hành trăm dặm, xong lại hỏi thăm một lần.

Phương viên mười vạn mét chính là phương viên phạm vi trăm dặm, đây là phạm vi hệ thống hẳn thường truy tung.

Có hệ thống, lại thêm tốc độ của hắn, đem toàn bộ tiểu thế giới truy tung một lần cũng không cần thời gian bao lâu.

Hắn tin tưởng, chỉ cần Huyết Ma Hắc Hồ đem vốn liếng giấu ở bên trong tiểu thế giới này, đồng thời ẩn tàng đi, vậy hắn nhất định có thể tìm tới trước mấy người khác.

...

Hơn nửa ngày sau, hệ thống rốt cục cho ra đáp án khác biệt.

- Phía trước chín mươi bảy dặm có bảo vật Chân Linh Thảo... Thằng Linh Đan...

Cái này đưa ra một đống lớn, chỉ sợ không dưới mấy vạn chữ, tuy đại bộ phận đều là bảo vật tăng lên Chân Linh, khéo mắt Trần Trầm có chút run rẩy.

Nhiều đồ như vậy khẳng định là Huyết Ma Hắc Hồ lưu lại không thể nghi ngờ.

Thế nhưng Huyết Ma Hắc Hồ làm Chân Linh Đại Thừa kỳ, lưu lại nhiều bảo vật như vậy sẽ không có chút phòng bị nào sao?

Suy nghĩ một chút rất không có khả năng.

- Hệ thống, trong vòng phương viên trăm dặm, cao nhất tu vi chính là ai?

- Túc chủ dưới mặt đất phía trước chín mươi bảy dặm Giao Long ngủ say dưới đất dày, tu vi Độ Kiếp sơ kỳ.

- Quả nhiên bảo tàng có người trông chừng!

Trần Trầm tự nhủ.

Thủ hộ giả Độ Kiếp sơ kỳ, hẳn để Ngạo Vũ xuất thủ, không phải là không thể đối phó, thế nhưng tiểu thế giới chỉ lớn như vậy, nếu hẳn thật ra tay đánh nhau cùng thủ hộ giả này, linh lực ba động kích liệt khẳng định sẽ hấp dẫn mấy người khác tới.

- Làm sao bây giờ? Mặc dù bảo vật tăng lên Chân Linh nhiều, nhưng ta tiêu hao cũng nhiều a, cũng không thể phân hơn nữa ra ngoài.

Trần Trầm trầm tư suy nghĩ, hẳn trừ Chân Long Ngạo Vũ còn có Lục Đâu tại bên trong long trạch.

Phải biết, Lục Đâu bây giờ còn nhỏ, mới tu vi Nguyên Thần cảnh, cần tăng lên quá nhiều.

Hướng chi, Lục Đâu là Chân Linh trời sinh, luận tiềm lực muốn lớn hơn so Ngạo Vũ hậu thiên Chân Linh này không ít, tài nguyên tiêu hao chắc chắn cũng sẽ nhiều hơn.

Có hai người tiêu hao bảo vật cường đại này bên cạnh, hẳn nhất định phải độc chiếm vốn liếng Huyết Ma Hắc Hồ.

Trầm tư sau một lúc, Trần Trầm chậm rãi tới gần trên mặt đất chỗ

bảo tàng.

Quan sát kỹ một phen xong, hắn cũng đã minh bạch tình huống nơi này.

Giao Long Độ Kiếp kỳ đang ngay ngủ say, mà bảo vật hắn là giấu dưới bụng nó, muốn lấy được bảo vật, tất nhiên sẽ để Giao Long bùng tỉnh.

- Nhất định phải tìm công nôi.

Trần Trầm thâm nghĩ trong lòng, xong bắt đầu ở bốn phía bố trí, 1 ưu lại một chút vết tích trận pháp tương đối rõ ràng.

Chỉ cần có người nhìn đến đây, vậy khẳng định phát hiện nơi này dị dạng, xong cẩn thận xem xét tình huống nơi này.

Bố trí tốt hết thầy xong, Trần Trầm ẩn giấu tất cả khí tức, đem linh khí bên trong thân thể Tiên Linh đều đưa ra ngoài, xong giấu ở dưới mặt đất.

- Không linh khí, hắn cũng không bắt cứ ba động gì, loại tình huống này, đừng nói là tu sĩ Độ Kiếp, cho dù Đại Thừa tu sĩ cũng chưa chắc có thể phát hiện hắn.

Không biết trôi qua bao lâu, Trần Trầm nằm trong lòng đất bên dưới không nhúc nhích, như là người chết.

Lúc này nơi xa một đạo hắc ảnh hướng nơi hắn ở bay tới, cảm ứng được bóng đen này, dưới mặt đất lòng mày Trần Trầm hơi nhíu.

Vậy mà là U Minh!

Thật sự là oan gia ngõ hẹp!

Phát hiện là U Minh, nội tâm Trần Trầm tự nhiên là cực độ vui sư

ớng, nói thật, trong lòng của hắn hi vọng nhất chính là U Minh!

Cũng chỉ có hổ con hàng này hắn không có chút áp lực trong lòng nào.

...

U Minh nhìn vết tích trận pháp còn sót lại trên mặt đất, trong mắt lóe lên vẻ mừng như điên.

- Nơi này có vấn đề! Ha ha, ta U Minh mới là thiên mệnh chi tử!

Trong lòng U Minh mừng rỡ quá đỗi, cấp tốc rơi xuống đất bắt đầu điều tra tình huống.

Hắn cũng không phải ngu, nếu như nơi này có bảo tàng, vậy nói không chừng có cường giả thủ hộ, điểm ấy hắn cũng có thể nghĩ tới, cho nên hắn điều tra mười phần cẩn thận.

Cũng không lâu lắm, hắn liền cảm ứng được chỗ Giao Long dưới mặt đất mấy trăm mét.

- Nơi này có vết tích trận pháp, lại có yêu thú cường đại, nếu có bảo tàng, khẳng định ngay ở chỗ này...

- Tu vi Yêu thú này chỉ sợ là Độ Kiếp, ta không thể tùy tiện xuất thủ, phải chờ chút.

Con người U Minh đảo một vòng, vô ý thức liền nghĩ tới Trần Trầm.

Đúng lúc này, Trần Trầm nằm dưới đất nơi xa ngón tay liền run mấy lần, mấy đạo linh lực xung kích bằng tốc độ kinh người đánh phía Giao Long dưới lòng bàn chân U Minh.

Giao Long bỗng nhiên gặp công kích nháy mắt bùng tỉnh.

- Rống!

Một tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên, mặt đất phương viên mấy chục dặm khoảnh khắc đổ sụp, một đầu yêu thú dài gần ngàn mét, hình thể như cự sơn đáng sợ phá đất bay lên, ánh mắt dày đặc nhìn về phía U Minh hốt hoảng từ phía dưới bay hướng lên bầu trời, mặt mũi tràn đầy vẻ âm trầm.

Chương 582: Bảo Tàng Huyết Ma Hắc Hồ.

Chương 582: Bảo Tàng Huyết Ma Hắc Hồ.

- Cảm giác Yêu thú này làm sao nhạy cảm như thế, rõ ràng vừa mới còn đang ngủ say...

U Minh tự lẩm bẫm, trong giọng nói tràn đầy ảo não.

Không đợi hắn tiếp tục suy nghĩ, Giao Long phía dưới đất kia bỗng nhiên vung lên cái đuôi hướng hắn vung tới, tốc độ nhanh kinh người.

U Minh giật mình kêu lên, tranh thủ thời gian nghiêng người trốn tránh, nhưng mà cái đuôi kia nhấc lên gió lốc vẫn đánh hắn bay ra ngoài xa mấy chục thước.

Gặp yêu thú này hung hãn như vậy, trong mắt U Minh tràn ngập sự không cam lòng.

Nơi đây có yêu thú, có vết tích trận pháp, tám chín phần mười là địa phương cất giấu bảo tàng Huyết Ma Hắc Hồ, một Đại Thừa C hân Linh có bao nhiêu vốn liếng, hẳn có thể tưởng tượng ra.

Nhưng hôm nay kinh động yêu thú này, gây nên ba động chiến đấ u như vậy, chỉ sợ không cần một canh giờ những người khác liền sẽ chạy đến.

Mà một canh giờ, trừ phi hẳn liều mạng nếu không không có khả năng đánh lui yêu thú Độ Kiếp kỳ này.

Nhưng nếu bây giờ rời đi, cũng không phải biện pháp, dù sao vừa rời yêu thú này đã phát động công kích, loại tu sĩ thần thức cường đại giống Quỳnh Hoa tiên tử kia khả năng đã phát hiện dấu vết để lại.

Nếu hẳn đi, Quỳnh Hoa tiên tử đến, đây không phải tương đương đem bảo vật chấp tay nhường cho người sao?

Nghĩ tới đây, trong mắt U Minh lóe lên một tia lãnh ý, quyết định liều mạng!

Dù lần này liều toàn bộ thân gia, nhưng chỉ cần trước khi mấy ng ười khác đến đánh chạy yêu thú này, vậy hết thủy đều đáng giá.

Làm một thiên kiêu, U Minh không phải người không quả quyết, quyết định xong không nói hai lời, trực tiếp phát động thần thức c ông kích đối với Giao Long phía dưới đất.

Các loại thần thức cường đại hàng oanh đến phủ thức hải Giao Lo ng bỗng nhiên tự bạo!

- A!

- Rống!

Một người một thú hai tiếng kêu đau nháy mắt vang vọng tại giữa thiên địa.

U Minh hai mắt đỏ lên, loại phương pháp đả thương người một ngàn tự tổn tám trăm này bình thường hẳn sẽ không dùng, cho dù lúc trước đi Hãn Hải đại sa mạc tìm Trần Trầm phiền phức hẳn cũng không dùng đến.

Hôm nay lại nhất định phải dùng, hẳn không tin, một yêu thú tựa hồ xem ra linh trí cũng không mở liều nghị lực có thể liều qua hẳn!

- A!

- Rống!

...

- Là kẻ hung hãn a!

Trốn dưới đất Trần Trầm nghe được phía trên không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết trong lòng âm thầm sợ hãi thán phục.

Một người một thú này lẫn nhau hao tổn thần thức, chẳng lẽ phát hiện hẳn tồn tại.

Nghĩ tới đây, hẳn cẩn thận từng li từng tí hướng chỗ bảo vật hệ thống chỉ dẫn di động tới.

Ước chừng qua ba phút, Trần Trầm liền đến bên trong địa cung ẩn tàng Giao Long phía dưới.

- Rống!

Phía trên lại truyền tới thanh âm Giao Long gầm thét, trong lòng Trần Trầm có chút yên tâm.

Nếu hần là U Minh, khẳng định sẽ muốn tốc chiến tốc thắng, cho nên xuất thủ cũng tất nhiên cực kì tàn nhẫn.

Loại tình huống này đừng nói Giao Long không phát hiện tung tích của hần, cho dù phát hiện đoán chừng cũng không xuất thủ đối phó hần.

Xác định điểm này xong, Trần Trầm bắt đầu quan sát địa cung này.

Địa cung không lớn, hần có hệ thống chỉ dẫn, rất nhanh liền tìm được chỗ bảo vật trên mặt đất.

Đó là một gian mật thất, toàn bộ bị trận pháp vây quanh, bên trên cửa chính in hoa văn đầu hổ, nhìn bộ dạng lồm kia tựa hồ là một loại chốt mở nào đó.

Trần Trầm không có trì hoãn, trực tiếp đem Lục Đậu.

Lục Đậu gần đây không có gì việc làm, cả ngày chỉ ngủ, phảng phất là đang ngủ đông, bây giờ nhìn thấy mật thất trước mặt, tựa hồ nghe được cái gì, mắt nhắm nhèm buồn ngủ đột nhiên phát sáng lên.

Duỗi ra móng vuốt thi triển thiên phú thần thông phá vỡ trận pháp xong Lục Đậu nhìn về phía Trần Trầm, bên trong mắt nhỏ đều là không kịp chờ đợi.

Trần Trầm thấy cái này cười vỗ vỗ đầu của nó, xong dẫn đầu bước vào trong mật thất.

Bên trong mật thất không có bố trí đặc biệt gì, chỉ có một cái hộp gỗ rộng mở, trong hộp gỗ đặt vào ba người hần trữ vật.

Trừ cái đó ra, tại góc tường còn chôn đóng một chút tạp vật, có lin

hình đủ loại thuộc tính, nội đan yêu thú Chân Linh hậu duệ, còn có pháp bảo cùng nhẫn trữ vật tu sĩ.

Trần Trầm được chứng kiến địa cung Thiên Hạt, biết những vật này tại trong mắt Chân Linh cường đại không tính là gì, cho nên mới bị tùy ý bày ra.

Nhưng với hắn mà nói, những thứ này đều là bảo vật không tệ.

Đem một đồng đồ vật chứa vào trong nhẫn chứa đồ xong, Trần Trầm lại thu cái hộp gỗ kia vào, ngay sau đó dùng hệ thống lục soát một phen, xác định không có bỏ sót gì, cũng không điều tra trong nhẫn chứa đồ đến cùng có cái gì liền nhanh chóng rời địa cung chui vào dưới mặt đất.

Phía trên U Minh cùng Giao Long còn đang kịch chiến, lúc này hai mắt U Minh nhỏ máu, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt Giao Long từ điên cuồng biến thành e ngại, hiển nhiên cũng bị cái tên điên này dọa sợ.

- Lợi hại!

Trần Trầm tán thưởng một câu, xong lặng lẽ rời khỏi nơi này xa, mãi đến độn địa rời xa bảy, tám ngàn dặm mới ngừng lại.

Xác nhận chung quanh không ai, Trần Trầm lấy hộp gỗ kia ra, bên trong ba người nhẫn trữ vật cũng không có cấm chế gì, tất cả đều mở rộng ra.

Đem thần thức mò về nhẫn trữ vật thứ nhất, để hắn không nghĩ tới chính là bên trong đựng đầy đan dược, nhìn số lượng chỉ sợ trên dưới ngàn ngàn khóa!

Tất cả đều là đan dược cung cấp Chân Linh phục dụng, Huyết Ma Hắc Hồ hắn là nuôi mấy đại Luyện Đan sư hay sao?

Trong lòng Trần Trầm âm thầm kinh ngạc.

Hơn ngàn viên đan dược này có hơn năm trăm mai là trực tiếp tăng lên tu vi Chân Linh, còn có hơn hai trăm mai là tăng lên cường độ nhục thân Chân Linh, còn lại thì là tăng lên huyết mạch, trong đó có đan dược Thăng Linh Đan thất Truyền hẳn thời gian lúc trước mua Bồ Thiên Đan thuận miệng đề cập,

Bất quá Thăng Linh Đan chỉ có ba viên, xem ra niên đại cực kỳ lâu đời, cũng không biết Huyết Ma Hắc Hồ cất giữ từ năm nào.

Yết hầu nhún xuống, Trần Trầm lại đem thần thức mò về viên nhẫn trữ vật thứ hai.

Vật liệu trong việc việc việc này để hẳn càng khiếp sợ hơn!

Cái kia rõ ràng là ba bộ nhục thân Chân Linh bị cắt chém qua, trái tim ba ở giữa nhất, toàn bộ cũng hơi rung động, phảng phất giống như mới từ trong thân thể lấy ra.

Về phần huyết dịch, cũng có ba thùng lớn, hơn nữa mỗi thùng đều là tinh huyết ngàn cân mới có thể đề luyện ra, đặt ở trong thùng như là nham tương, bốc lên hơi nóng cuộn cuộn.

Về phần nội đan, đồng dạng là ba viên, theo thứ tự là màu đen mà u đỏ cùng màu trắng, mặc dù tất cả đều tinh quang nội liễm, nhưng Trần Trầm có thể cảm giác bên trong ẩn chứa năng lượng cường đại.

Ba viên Chân Linh nội đan này chỉ sợ không kém so với viên Chân Long nội đan lúc trước Ngạo Vũ thôn phệ bao nhiêu.

Nếu như không có đoán sai, toàn bộ hẳn là đến từ Chân Linh Đại Thừa kỳ.

Hô!

Trần Trầm thở một hơi, đem thần thức mò về viên nhẫn trữ vật thứ ba.

Bên trong đựng là trái cây màu xám chông chát như núi, mỗi trái đều lớn cỡ nắm tay, xem ra không trôn quý lắm.

Loại trái cây này Trần Trầm chưa thấy qua, bất quá đã có thể chứa tại trong nhẫn chứa đồ, vậy hẳn là có chút giá trị.

Hỏi thăm hệ thống một chút, Trần Trầm rất nhanh biết rõ ràng đây là cái gì.

Loại trái cây này gọi Linh thú quả, là khẩu phần lương thực Chân Linh dùng huyết dịch Chân Linh đổ vào bồi dưỡng ra đến, phục dụng có thể thúc dục Chân Linh cấp tốc bước vào thành thực kỳ.

Nói tóm lại, chính là một loại đồ ăn Chân Linh.

- Thì ra là thế.

Trong lòng Trần Trầm bưng tỉnh, không thể không nói, Huyết Ma Hắc Hồ này chuẩn bị cho tiểu Huyết Ma Hắc Hồ tương đối đầy đủ.

Nếu tiểu Huyết Ma Hắc Hồ không có vấn đề, mà chỉ chạy đến bên trong tiểu thế giới này, đạt được những tư nguyên này, chỉ sợ không bao lâu, liền có thể trở thành Chân Linh Đại Thừa kỳ.

Đáng tiếc tiểu Huyết Ma Hắc Hồ không có mệnh này, bây giờ những thứ này đều làm lợi hắn, chính xác đến nói, là tiện nghi Lục Đậu cùng Ngạo Vũ...

Chương 583: Chúc Mừng Đạo Hữu.

Chương 583: Chúc Mừng Đạo Hữu.

- Ngao!

Lục Đậ nhìn về phía viên nhãn trữ vật thứ ba, bên trong mắt nhỏ có ánh sáng.

Trần Trầm thấy cái này tranh thủ thời gian xuất ra một khóa đút cho Lục Đậ, thứ này nếu là đồ ăn Chân Linh chuyên môn lấy ra, vậy tất nhiên cực kì phù hợp khẩu vị Chân Linh.

Nhìn lên trái cây trước mặt, Lục Đậ cũng không khách khí, tranh thủ thời gian mở miệng, một ngụm nuốt vào.

Trái cây thuận ýt hầu, lăn xuống đến trong bụng, ánh mắt Lục Đậ mờ mịt, tựa hồ không ném ra mùi vị gì, thế là lại lần nữa nhìn về phía Trần Trầm, ý tứ tương đối rõ ràng.

Trần Trầm không dám lại cho nó ăn, mà chỉ gọi Ngao Vũ ra.

- Ngao huynh, ngươi xem một chút, những vật ta vừa lấy được này thế nào?

Ngao Vũ chỉ nhìn thoáng qua liền giật mình kêu lên, kinh ngạc nói:

- Không nghĩ tới Huyết Ma Hắc Hồ vậy mà giấu nhiều bảo vật cấp Chân Linh sử dụng như vậy, những Chân Linh Đại Thừa kỳ này quả nhiên không phải chúng ta có thể so sánh!

Trần Trầm cười nhạt một tiếng, tu sĩ chên lệch cùng tu sĩ trực tiếp lớn, ở giữa Chân Linh cùng Chân Linh chên lệch cũng không nhỏ.

Huyết Ma Hắc Hồ đã có tư cách trở thành đối tượng Trần Minh Quân thí luyện, vậy khẳng định có mấy phần nội tình.

- Ngạo huynh, trong này những cái nào thích hợp ngươi, những cái nào thích hợp Lục Đậu?

Ngạo Vũ nhìn xem vật liệu ba cái trong nhẫn trữ vật, trầm tư một trận nói.

- Vương huyết mạch cao quý hơn ta, nó chỉ cần trưởng thành bình thường, tương lai thực lực liền có thể vượt qua ta, Linh thú quả trong này đều lưu cho vương đi, còn có bộ phận đan dược tăng cao tu vi, cùng nội đan màu trắng kia...

Ngạo Vũ không ngừng liệt kê, rất nhanh liền đem gần một nửa tài nguyên chia cho Lục Đậu, dù sao Lục Đậu trong mắt nó là Vô Tận Hải chi vương.

Còn lại phân nửa nó cũng không toàn bộ đưa đến trên thân chính nó, mà chỉ đưa ra một chút làm tư nguyên trừ bị, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Trần Trầm nghĩ đến rồi đi tiểu thế giới xong còn cần đối phó Huyết Kỳ Lân, lấy thực lực chính mình cùng Ngạo Vũ, còn hơi kém không ít, vì vậy nói:

- Ngạo huynh, ngươi xem một chút có những cái nào hiện tại ngươi liền có thể ăn, hơn nữa có thể tăng thực lực lên, sẽ không lưu lại tai họa ngầm?

Nói thật, mặc dù có năm người xuất thủ đối phó Huyết Kỳ Lân, nhưng trong lòng ta vẫn không chắc.

Ngạo Vũ minh bạch ý tứ Trần Trầm, một người một thú từ khi ký kết huyết mạch khế ước xong cũng liền không có chuyện gì giấu diếm nhau, nói chuyện làm việc cũng không cần nhiều lá mặt lá trái như vậy.

- Nhiều đồ như vậy, chỉ cần tiêu hóa một chút liền đủ để cho ta bước vào Độ Kiếp trung kỳ, nếu có thời gian mấy tháng hoà hoãn, bước vào Độ Kiếp hậu kỳ cũng không phải vấn đề, thật có thể hấp thu tất cả mọi thứ, đủ để cho ta bước vào Đại Thừa.

Trần Trầm nghe vậy cười nói:

- Không nhiều thời gian như vậy, chỉ cần Độ Kiếp trung kỳ là đủ, Ngạo huynh, vậy chúng ta liền bắt đầu đi.

Dứt lời Trần Trầm xuất tất cả mọi thứ ra nhẫn trữ vật, lại đem từng vật phân cho Lục Đậu cùng Ngạo Vũ hai con Chân Linh này.

...

Một khắc đồng hồ sau, phân chia hoàn tất, Lục Đậu ăn mấy khóa Linh thú quả xong liền không ăn nữa, Trần Trầm đem thứ thuộc về nó bỏ vào trong nhẫn chứa đồ, xong đem nhẫn trữ vật treo ở trên cổ của nó.

Ngạo Vũ thì trực tiếp nuốt toàn bộ vào trong bụng, nhưng cái này cũng không phải thật sự là ăn hết trên ý nghĩa, chỉ bởi vì trong bụng nó có Động Thiên khác, có thể tồn trữ mọi thứ.

- Trần đạo hữu, ta về bên trong long trạch tu luyện, trong vòng bảy ngày hẳn có thể bước vào Độ Kiếp trung kỳ, thời gian bảy ngày này, người tốt nhất đừng cùng cường giả Độ Kiếp động thủ.

Ngạo Vũ dặn dò.

- Ta minh bạch... Trần Trầm lên tiếng, xong thần sắc đột nhiên động một cái, quay đầu nhìn về phía phương hướng tây.

Nơi đó lúc này ba động chiến đấu đã đình chỉ, tính toán thời gian, từ khi hấn rời đi địa cung kia đến bây giờ đại khái trôi qua hơn nửa canh giờ.

Cũng nên đi xem một chút.

Trần Trầm quý dị cười một tiếng, Ngạo Vũ cùng Lục Đậu trở về long trạch xong liền phá đất bay lên, hướng phương hướng tây cực tốc bay đi.

...

Lúc này phía trên địa cung.

U Minh bản thủ, trong mắt tràn đầy huyết lệ, cả người chật vật tới cực điểm, nhưng nội tâm của hấn lại cực độ vui sướng, bởi vì Giao Long kia rốt cực không thể chịu nổi thần thức của hấn tự bạo, c hạy trời chết.

- Ha ha, yêu thú Độ Kiếp thì thế nào? Ta cũng có năng lực đối phó yêu thú Độ Kiếp!

Nghĩ đến trước đó Quỳnh Hoa tiên tử nâng lên bên trong quá trình lúc đối phó tiểu Huyết Ma Hắc Hồ Trần Trầm bỏ bao nhiêu công sức, U Minh nhin không được tự nhủ.

Trần Trầm cùng Quỳnh Hoa tiên tử, dù sao cũng là hai người.

Nhưng hôm nay, hấn chính là toàn bằng lực lượng bản thân!

Vừa nghĩ tới đây, nội tâm của hấn đạt được một tia thỏa mãn.

Thấy còn không có những người khác xuất hiện, U Minh không d

ám lại tiếp tục trì hoãn, tranh thủ thời gian tiến vào bên trong địa cung phía dưới.

Chỉ cần hắn cầm được trước, liền giống như gạo sống nấu thành cơm, đến lúc đó những người khác tới đây phát hiện dị dạng, hắn chết sống không nhận, cũng không ai có thể cầm hắn thế nào.

...

Nửa khắc đồng hồ sau, mặt mũi U Minh tràn đầy tái nhợt đi ra địa cung, bên trong ánh mắt tràn đầy không dám tin.

- Không có khả năng! Làm sao lại không có bất kỳ vật gì? Tuyệt không có khả năng này! Chẳng lẽ địa cung này là giả, đồ thật giấu ở phụ cận?

U Minh mờ mịt tứ phương, nhưng mà cũng không có phát hiện địa phương khác dị thường.

Lúc này hắn triệt để mộng bức, hắn tưởng tượng qua sẽ gặp phải trận pháp khó mà phá vỡ, cũng từng nghĩ đến đánh phân nửa, sẽ có những người khác chạy đến, phân chỗ tốt của hắn.

Thế nhưng vụn vụn không nghĩ tới phía dưới này cái rằm cũng không có!

Phải biết, hắn vì đánh bại Giao Long kia, lực lượng thần thức đạt tới đỉnh phong cứ thế mà tự bạo hơn phân nửa, thoái hóa đến Hợp Thể hậu kỳ.

Bây giờ không thu hoạch được gì, đây chẳng phải là mang ý nghĩ của hắn làm không công rồi?

Nghĩ tới đây U Minh chỉ cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, phảng phất nhân sinh đều u ám mấy phần.

Không đợi hẳn lại xuống dưới cẩn thận tìm kiếm một phen, nơi xa một đạo lưu quang kích xạ đến, trong nháy mắt, Quỳnh Hoa tiên tử liền đến trước mặt hắn.

Nhìn xem vết tích chiến đấu kịch liệt bốn phía, cùng địa cung đã bại lộ bên ngoài, trong mắt Quỳnh Hoa tiên tử lóe lên vẻ tiếc hận.

Tới chậm, đồ tốt đoán chừng đều bị U Minh trước mặt này cầm đi.

Thân là đệ tử đại tông môn, sư phụ lại là cự phách Chân Linh giới, Quỳnh Hoa tiên tử cũng không phải loại người quá mức tham lam.

Thấy U Minh mặt mũi tràn đầy chật vật, nàng khẽ mỉm cười nói:

- Quỳnh Hoa cảm ứng được ba động chiến đấu, liền chạy tới, thế nào? U Minh đạo hữu, ngươi không sao chứ?

Khắp khuôn mặt U Minh đều là vết máu, lại thêm tâm cảnh có chút sụp đổ, cho nên căn bản không có dùng linh lực loại trừ.

- Ta không sao?

- Bộ dáng ta giống người không có chuyện gì sao?

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng U Minh vô ý thức hỏi đáp:

- Ta không sao.

- Không có việc gì liên tốt, nhìn bộ dạng địa cung này, ha ha, Quỳnh Hoa cũng phải chúc mừng U Minh đạo hữu.

Quỳnh Hoa tiên tử cười như không cười nói, ngữ khí chua chua.

Mặc dù nàng không tham lam, nhưng vẫn còn có chút đố kỵ.

Đừng nhìn U Minh bây giờ nhìn thâm không gì sánh được, nhưng nếu có thể được đến bảo tàng Huyết Ma Hắc Hồ, nàng nguyện ý thâm hơn hai lần.

U Minh nghe vậy lộ ra một nụ cười còn khó nhìn hơn so với khó c.

Lúc này nơi xa lại bay tới hai người, chính là Tây Môn Kỳ cùng Ngô Địch.

Hai người đến xong, Trần Trầm cũng xuất hiện.

Ba người nhìn tràng cảnh chung quanh, tất cả đều lộ ra thần sắc ước ao ghen tị.

Ý hối hận trong mắt càng như nước sông cuộn cuộn liên miên bất tuyệt.

Chính mình sao không sớm đến nơi này? Aiz, hiện tại toàn bộ tiện nghi U Minh.

Tất cả mọi người là người thông minh, biết U Minh sẽ không thừa nhận, nhưng cái này cũng không hề ảnh hưởng bọn hắn ghen tức.

- Khụ khụ, U Minh đạo hữu, chúc mừng.

- A, cơ duyên như thế, người có duyên chiếm được, ta vô duyên a.

Trần Trầm cũng ở phía sau chấp tay, trong mắt tràn đầy không cam lòng cùng đố kỵ, âm dương quái khí nói:

- U Minh đạo hữu, cơ duyên lớn như thế, chúng ta những người không có duyên này không trông cậy vào kiếm một chén canh, như

ng người có thể tiết lộ một chút đến cùng có cái gì, thỏa mãn lòng hiếu kỳ ta một chút hay không?

Chương 584: Huyét Kỳ Lân.

Chương 584: Huyét Kỳ Lân.

Nghe đến mấy câu này, U Minh lau vết máu tràn đầy mặt, trong lòng biệt khuất tới cực điểm.

Nếu hắn thật đạt được bảo tàng gì, hiện tại khẳng định âm thầm đắc ý, nhưng hắn cái rắm cũng không được, còn trả cái giá không nhỏ, cho nên lúc này hắn cảm thấy những lời này đặc biệt chói tai.

- Các người tin cũng tốt, không tin cũng tốt, nơi này cái gì cũng không có! Ta cũng cái gì cũng không lấy được!

U Minh tức giận mắng một câu, liền xoay người bay đi, xem bộ dáng là còn nghĩ tới tìm kiếm chỗ khác thử thời vận.

Nhìn bóng lưng của hắn, mặt Ngô Địch cùng Tây Môn Kỳ hai người lộ vẻ khinh bỉ.

Trần Trâm thì ở một bên thở dài nói:

- Không hổ là thiên kiêu Tà Thần điện, diễn rất giống, bảo vật đã lấy đi, còn tiếp tục giả bộ đi tìm... Aiz, dù sao ta đã không hứng thú tiếp tục tìm nữa rồi, đơn thuần lãng phí thời gian.

- Trần đạo hữu nói có đạo lý, tiểu thế giới này cũng không có cái gì khác, không bằng chúng ta tùy tiện tìm một chỗ tu luyện một chút, chờ đến tin tức ngoại giới xong lại đi ra.

Một bên Tây Môn Kỳ phụ họa nói.

Tiếng nói mấy người mặc dù không lớn, nhưng nào thoát khỏi lỗ tai U Minh, thấy mấy người kết luận hẳn đã ôm sạch bảo vật, U Minh đang lúc phi hành bỗng nhiên lão đảo một cái, kém chút ngã xuống đất.

...

Bất tri bất giác, qua bảy ngày.

Trong bảy ngày này, Quỳnh Hoa tiên tử cùng Trần Trầm mấy người cơ bản không có lại tìm kiếm tiểu thế giới này, ngược lại U Minh cả ngày lái nhải bận bịu không nghỉ, để mấy người không khỏi cảm thán diễn kỹ hẳn kinh người.

- Mấy vị, phía trên truyền đến tin tức, Huyết Ma Hắc Hồ, bị chém giết.

Sáng sớm một ngày này, Quỳnh Hoa tiên tử nhìn thoáng qua lệnh bài đưa tin, sắc mặt biến đổi, nói với mấy người.

- Bảy dòng dõi hẳn thì sao?

Trần Trầm cấp tốc hỏi.

- Chết ba người yếu nhất, còn có bốn tên không biết tung tích, mục tiêu chúng ta Huyết Kỳ Lân cũng ở trong đó. Quỳnh Hoa tiên tử trả lời.

- Vậy Tiêu Lăng đại nhân có an bài hành động tiếp theo gì hay không?

- Bởi vì Huyết Ma Hắc Hồ cùng một vài cường giả dưới trướng nó cũng đã đền tội, Tiêu Lăng đại nhân cùng một đám Thiên phu trưởng đã rút lui Huyết Ma sâm lâm.

- Bất quá trước khi đi, Tiêu Lăng đại nhân nói Huyết Ma sâm lâm sẽ còn tiếp tục phong tỏa mười ngày, trong vòng mười ngày này nếu có thể tìm tới bốn dòng dõi Huyết Ma Hắc Hồ còn lại, đồng thời chém giết, phần thưởng kia hữu hiệu như cũ.

- Nếu không tìm thấy, vậy liền được rồi, đến lúc đó tất cả mọi người trở về Chân Linh thành.

Nghe nói như thế, Trần Trầm có điều ngộ ra.

Xem ra mấy đại siêu cấp thế lực cũng không muốn chém tận giết tuyệt Huyết Ma sâm lâm, mà chỉ lưu lại một chút hi vọng sống.

Kỳ thật cái này cũng phù hợp tác phong tuyệt đại bộ phận tu sĩ, Thiên Đạo chính là như thế, dù là thiên kiếp lợi hại hơn nữa, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ lưu lại cho tu sĩ một chút hi vọng như vậy.

Hướng chi nếu thật chém tận giết tuyệt, không lưu một điểm chỗ trống, Chân Linh cường đại khác khó tránh khỏi sẽ môi hở răng lạnh.

Nhưng mà, Trần Trầm muốn danh chính ngôn thuận hướng mấy tên đỉnh phong tu sĩ đưa yêu cầu, liền không thể không giết Huyết Kỳ Lân.

Suy tư một lúc, hắn nhìn về phía Quỳnh Hoa tiên tử.

- Tiên tử, tiểu thế giới này rất có thể là đường lui Huyết Ma Hắc Hồ chuyên môn lưu cho tiểu Huyết Ma Hắc Hồ, nhưng tiểu Huyết Ma Hắc Hồ bị chúng ta chém giết, nếu người là nó, người sẽ làm thế nào?

Quỳnh Hoa tiên tử nghe vậy trầm giọng nói:

- Ta hẳn sẽ lưu cho dòng dõi khác, đương nhiên, nếu như những dòng dõi kia có thể báo thù cho tiểu Huyết Ma Hắc Hồ vậy thì càng tốt.

Nhưng nếu như những dòng dõi kia không tìm thấy hung thủ, người lại đại nạn sắp tới thì sao?

Nhìn xem Trần Trầm nghiêm túc, Quỳnh Hoa tiên tử bưng bình đi ngộ, lầm bầm nói:

- Vậy ta khẳng định sẽ vụng trộm cáo tri dòng dõi cường đại nhất, lưu lại cho tương lai một phần hi vọng báo thù.

Trần Trầm nhẹ gật đầu, biểu lộ trở nên có chút ngưng trọng.

Huyết Ma Hắc Hồ có tám dòng dõi, ngay từ đầu biết thông đạo tiểu thế giới chỉ sợ chỉ có tiểu Huyết Ma Hắc Hồ.

Cũng không phải hẳn hoàn toàn không để ý tới dòng dõi khác chế t sống, mà là đào mệnh chuyện này nhất định phải bí ẩn.

Nếu không một khi phát sinh biến cố, tám dòng dõi đều hướng cùng một nơi chạy, vậy đồ đàn cũng biết nơi đó có vấn đề.

Bây giờ tiểu Huyết Ma Hắc Hồ vẫn lạc, chính nó cũng bị chém giết, nếu như quả không ngoài dự liệu, trước khi nó chết khẳng định sẽ đem phương vị thông đạo tiểu thế giới nói cho Huyết Kỳ Lân.

Dù sao Huyết Kỳ Lân cũng là dòng dõi nó, không phải cừ địch,.

Về phần Huyết Kỳ Lân có thể nói cho các huynh đệ khác hay không, vậy liền không biết được.

Tây Môn Kỳ cùng Ngô Địch hai người lúc này cũng minh bạch ý tứ Trần Trâm.

Đây chẳng phải là nói Huyét Kỳ Lân rất có thể sẽ đến tiểu thế giới này?

- Không sai, khẳng định sẽ đến một cường giả, xác suất là Huyét Kỳ Lân vượt qua tám thành.

Nghe được Trần Trâm lời này, sắc mặt mấy người biến rồi lại biến, xong tất cả đều đứng lên.

Tây Môn Kỳ nghiêm túc nói:

- Ta liền đi chỗ khe hở không gian bố trí trận pháp, chúng ta dùng khoẻ ửng mệt, khả năng chém giết nó hẳn sẽ gia tăng thật lớn.

- Ta liên hệ U Minh, để hắn đi chỗ vết nứt không gian tụ hợp, người này cũng thật là, diễn liên tiếp bảy ngày.

Quỳnh Hoa tiên tử bất đắc dĩ nói.

- Ừm, ta cũng làm một chút chuẩn bị.

Mấy người từng người tự chia phần, cấp tốc tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

...

Sau một canh giờ.

Vết nứt không gian thông hướng tiểu thế giới đột nhiên chấn động, ngay sau đó một đầu dị thú thân dài bảy tám mét, toàn thân lớp vảy màu đỏ, long đầu thân ngựa bay vào.

Dị thú này chính là Huyét Kỳ Lân.

Tại sau lưng nó, còn đi theo năm Chân Linh hậu duệ, xem ra đều có tu vi Hợp Thể đỉnh phong.

- Phụ thân lưu lại đường lui cho tam đệ thực không tồi.

Huyết Kỳ Lâm nhìn lên rừng rậm rộng lớn trước mặt, thấp giọng nói.

Một canh giờ trước, chỗ sâu Huyết Ma sâm lâm chiến đấu ba động đột nhiên mãnh liệt hơn trước đó mấy chục lần, lúc này cuối cùng nó thu được phụ thân đưa tin, biết được vị trí vết nứt không gian.

Trừ cái đó ra, nó còn biết bảo tàng phụ thân lưu lại giấu ở đâu.

Mà phụ thân yêu cầu đối với nó chỉ có một cái, đó chính là bước vào Đại Thừa, một lần nữa tiếp quản Huyết Ma sâm lâm, mà báo hay không báo thù, để nó thuận thế mà làm.

Nói thật, thời điểm nhìn thấy đưa tin này, trong lòng nó có chút cảm động.

Chỉ ít cái này chứng minh trừ tam đệ ra, phân lượng nó tại trong lòng phụ thân nặng nhất.

Về phần phân lượng này đến từ thân tình, hay là bởi vì thiên phú thực lực của nó, nó không xen vào.

Biết được phụ thân lưu lại đại lượng bảo vật, nó bóp tắt suy nghĩ liên hệ huynh đệ khác may mắn còn sống sót, chỉ đem mấy thủ hạ tâm phúc đi tới bên trong tiểu thế giới này.

Bảo vật mặc dù nhiều, nhưng vẫn nên để mình độc hưởng mới là tốt nhất, về phần những huynh đệ kia, liền dùng để phân tán lực chú ý những tu sĩ kia.

- Đại nhân, xem ra hoàn cảnh tiểu thế giới này không tệ, quả quyết t có thể bồi dưỡng ra Đại Thừa cường giả... Cũng không biết đại n hân ngài khi nào mới có thể trở về Chân Linh giới.

Có một tên thủ hạ thở dài nói.

Huyết Kỳ Lâm cười nhìn về phía vị trí bảo tàng, lẩm bẫm nói:

- Không bao lâu, ta liền sẽ trở về.

Lời này nói xong, bên trong một đôi mắt to nó bỗng nhiên bắn ra hai đạo hung quang, nhìn về phía một vị trí rừng bên dưới nào đó.

- Có hương vị tu sĩ!

Ầm ầm!

Nương theo lời của nó, khu rừng rậm rạp phía dưới nháy mắt bị li nh lực cường đại hủy diệt, một tòa trận pháp cực lớn trống rỗng hi ển hiện, vây quanh nó cùng năm tên thủ hạ tâm phúc tại trong đó.

Chương 585: Giương Cung Bạt Kiếm.

Chương 585: Giương Cung Bạt Kiếm.

- Không nghĩ tới lại có tu sĩ tiến vào tiểu thế giới này!

Huyết Kỳ Lâm nhìn xem trận pháp bốn phía thanh âm hết sức âm t

rằm.

- Phụ thân nói qua, bên trong tiểu thế giới này chỉ có một vài yêu thú, cũng không có tu sĩ, bây giờ xuất hiện tu sĩ, vậy chỉ có một loại khả năng, tu sĩ Chân Linh giới trùng hợp phát hiện tiểu thế giới này, đồng thời tiến vào trong.

Vừa dứt lời, bên ngoài trận pháp đám người Quỳnh Hoa tiên tử cùng Trần Trầm lộ ra thân hình.

Mặc dù Huyết Kỳ Lân bị nhốt vào bên trong trận pháp, nhưng thân sắc mấy người lại vẫn ngưng trọng như cũ.

Nửa canh giờ bố trí ra trận pháp mạnh hơn cũng chẳng mạnh đến đâu, trợ giúp với bọn hắn sẽ tương đối có hạn.

Phải biết Huyết Kỳ Lân này lại là Chân Linh Độ Kiếp trung kỳ cư ở tầng đại, lại thêm nó còn mang theo năm Chân Linh hậu duệ Hợp Thể đỉnh phong, muốn đoàn diệt sáu thú này, chỉ sợ cần trải qua một trận ác chiến.

Nếu sơ ý một chút, có người vẫn lạc, vậy cũng mười phần bình thường.

Huyết Kỳ Lân vừa nhìn liền nhận ra Quỳnh Hoa tiên tử cùng Trần Trầm, trong mắt nháy mắt bị lửa giận tràn ngập.

- Nguyên lai là các ngươi! Hung thủ giết tam đệ ta!

Sở dĩ nó phản nộ, cũng không phải đau lòng tiểu Huyết Ma Hắc Hồ, mà là lo lắng bảo tàng nó.

Những tu sĩ này sớm đi tới tiểu thế giới, có trời mới biết bảo tàng phụ thân lưu cho nó còn ở đó hay không?

Chỉ cần nghĩ đến điểm này, nó liền hận không thể xé năm người tr

ước mặt thành mảnh nhỏ.

Đổi mặt Huyét Kỳ Lân nổi giận, Quỳnh Hoa tiên tử yên lặng xuất ra kiếm trận khôi lỗi của nàng, mấy tiểu khôi lỗi cấp tốc biến lớn, cũng không lâu lắm liền trở nên không chênh lệch nhiều cùng người bình thường, lấy tay cầm kiếm, đứng ở sau lưng nàng.

Ngô Dịch thì té ra bảy toà tiểu sơn phong, quay chung quanh hắn chậm chậm, trừ cái đó ra, hắn còn xuất ra mấy bình đan dược đặc thù.

Về phần Tây Môn Kỳ, thì ẩn núp trong bóng tối thao túng trận pháp.

Chỉ có sắc mặt U Minh có chút khó coi, mấy ngày trước đây hắn đối phó yêu thú Độ Kiếp kỳ kia quả thực tiêu hao không ít lực lượng thần thức, nếu hôm nay lại trải qua một trận đại chiến, thực lực của hắn chỉ sợ sẽ lui bước thật to.

- Nếu không hôm nay chuẩn?

Lúc trong đầu hắn nổi lên ý nghĩ này, Trần Trầm bên cạnh cười nói:

- U Minh, hôm nay ngươi phải ra thêm chút sức mới được.

Quỳnh Hoa tiên tử nghe vậy cũng phụ họa nói:

- Phải như vậy, U Minh đạo hữu, bảo tàng bị ngươi đoạt được, ngươi ra thêm chút sức cũng là việc nên làm, nếu không đến ngoài giới, cũng đừng trách ta lắm miệng.

U Minh nghe vậy sắc mặt trở nên đen kịt không gì sánh được.

Lắm miệng cái gì? Đương nhiên là lắm miệng sự tình bảo tàng.

Mặc dù hẳn là đệ tử Tà Thần điện, nhưng sự tình được bảo tàng Đại Thừa Chân Linh lan Truyền ra ngoài, chỉ sợ hẳn sẽ có không ít phiền phức.

- Đánh rắm! Cái gì được bảo tàng Đại Thừa Chân Linh? Ta cái gì cũng không lấy được!

U Minh có nổi khổ không nói được, chỉ có thể ồm ồm nói:

- Đối phó tồn tại cường đại bậc này, ta tự nhiên không có giữ lại!

Dứt lời hẳn cũng không khách khí, trực tiếp liền té ra bản mệnh c hi bảo trường kiếm màu đen, cuốn theo mấy đạo lực lượng pháp t ắc hương Huyết Kỳ Lân trong trận kích bắn đi.

Nhìn xem trường kiếm màu đen hướng chính mình phóng tới, tro ng mắt Huyết Kỳ Lân không có bất kỳ tình cảm gì.

Đang!

Một giây sau, trường kiếm màu đen trực tiếp đánh vào chỗ trước người Huyết Kỳ Lân một mét, bị một tầng quang tráo mỏng màu đỏ ngăn trở, không thể tiến thêm mấy may.

- Các ngươi chỉ có chút thực lực ấy, cũng dám mai phục ta?

Huyết Kỳ Lân nhìn lên trường kiếm màu đen trước mặt lạnh lùng nói, xong đột nhiên hừ lạnh một tiếng, hào quang quang tráo màu đỏ tỏa sáng, oanh một tiếng liền đem trường kiếm màu đen đánh bay ra ngoài mấy ngàn mét.

Sắc mặt U Minh trắng nhợt, lão đảo rút lui hai bước.

Trần Trầm nhìn xem trường kiếm màu đen bị đẩy lùi kia, cười nó i:

- U Minh, ngươi là muốn thả con tép, bắt con tôm hay sao? Hay là dùng kế sách kiêu binh, muốn làm cho đối phương xem nhẹ chúng ta trước a?

Pháp bảo bản mệnh U Minh bị thương, vốn đã không dễ chịu, nghe được lời Trần Trầm âm dương quái khí này một ngụm máu kếm chút tức giận phun ra ngoài.

- Trần Trầm, nếu không phải ta mấy ngày gần đây bị thương, nào đến phiên ngươi châm chọc khiêu khích ta?

- Muốn nhìn một chút thực lực chân chính của ta? Tốt, hôm nay liền để ngươi kiến thức một chút!

Dưới sự phản nộ, U Minh không biết từ bên trong không gian trống bị nào cầm ra một Người.

Người kia bản thủ, đã đến biên giới vẫn lạc.

Vừa bị cầm ra đến, U Minh liền một chương trực tiếp đoạn tính mạng của hắn, xong phát động Thôn Thần Bí Điển, đại lượng lực lượng thần thức bắt đầu hướng U Minh hội tụ.

- Tu sĩ Độ Kiếp...

Trần Trầm đồng dạng tu luyện Thôn Thần Bí Điển, tự nhiên có thể cảm ứng ra vừa rồi tu sĩ kia vẫn lạc sinh ra bao nhiêu lực lượng thần thức.

Loại tình huống này, hắn cũng không làm được.

Bất quá tại trong đầu hắn lại nổi lên một loại suy nghĩ không hiểu.

Tà đạo tu sĩ, quả thật là đáng sợ, vậy mà mang theo bên người một cái đỉnh lô tu sĩ Độ Kiếp.

Kỳ thật chính xác đến nói, tu sĩ là đáng sợ.

Nếu như thực lực Chân Linh giới mạnh hơn Minh Uyên giới, chỉ sợ Chân Linh giới cũng sẽ nghĩ biện pháp xâm lấn Minh Uyên giới, cướp đoạt tài nguyên a?

Cái Tu Chân giới này nơi nào có chính nghĩa tà ác gì? Chỉ có cướp đoạt cùng bị cướp đoạt.

Nghĩ tới đây, nội tâm Trần Trầm hoàn toàn lạnh lẽo, quay đầu nhìn về phía Huyết Kỳ Lân xa xa.

Tu Chân giới như thế nào hẳn không xen vào, nhưng hẳn nhất định phải có đủ thực lực bảo vệ một vùng tiểu thiên địa chính hẳn.

Thôn phệ lực lượng thần thức tu sĩ Độ Kiếp kia, thần thức U Minh tự nhiên nháy mắt tăng vọt, khí sắc cũng tốt hơn nhiều.

Sau một khắc, hẳn bỗng nhiên thôi động lực lượng thần thức hướng Huyết Kỳ Lân trong trận pháp kích bắn đi.

Ầm!

Một tiếng phá hủy rất nhỏ vang lên, con người Huyết Kỳ Lân có cảm giác rút rụt, hướng về sau rút lui hai bước, vừa rời sắc mặt U Minh ửng hồng thì cấp tốc biến trắng một điểm.

Bất quá trong mắt của hắn không có đau đớn, có chỉ một loại điên cuồng.

Tựa hồ là muốn đem tất cả biệt khuất phiền muộn mấy ngày nay đều phát tiết tại trên thân Huyết Kỳ Lân.

Khóe mắt Quỳnh Hoa tiên tử cùng Ngô Địch đồng thời kéo ra, tựa bạo thần thức, loại cử động tìm đường chết này cũng chỉ có U Minh nắm giữ Tà Thần điện bí thuật có thể làm ra được.

Nếu bọn hắn làm loại chuyện này chỉ sợ không cần bao lâu, liền biến thành đồ đàn.

- Trần đạo hữu, Chân Linh ngươi cũng thả ra đi, muốn muốn đối phó Huyết Kỳ Lân này, nhất định phải mượn nhờ lực lượng của nó.

Quỳnh Hoa tiên tử nhìn Trần Trâm nói.

- Chân Linh?

Mấy người khác nghe vậy toàn bộ giật mình, đối với át chủ bài Trần Trâm bọn hắn cũng không rõ ràng lắm, không nghĩ tới vậy mà là một con Chân Linh.

Hơn nữa nghe ý tứ Quỳnh Hoa tiên tử, ít nhất là một Chân Linh tu vi Độ Kiếp nửa trưởng thành.

Liền ngay cả U Minh lâm vào điên cuồng cũng không khỏi phải nhìn Trần Trâm thật sâu một chút.

Trần Trâm cười cười, yên lặng gọi ra Ngạo Vũ.

Cách đạt được bảo tàng Huyết Ma Hắc Hồ đã qua bảy ngày, Ngạo Vũ đã thuận lợi bước vào Độ Kiếp trung kỳ.

Đạt được chỉ thị của hắn, Ngạo Vũ từ bên trong long trạch bay ra, lơ lửng tại trên không sau lưng Trần Trâm, so với lần trước, lân phản hiện trên người nó chiết xạ ra quang mang càng thêm loá mắt, ngay cả đôi sừng trên đầu kia cũng dài mấy phần.

Quỳnh Hoa tiên tử nhìn thấy Ngạo Vũ, kinh ngạc không gì sánh được.

Lần trước nhìn thấy đầu Chân Long này vẫn chỉ là Độ Kiếp sơ kỳ

mà thôi, lúc này mới trôi qua mấy ngày vậy mà liền trở thành Độ Kiếp trung kỳ rồi?

Phải biết Chân Linh tăng lên cảnh giới, nếu như không có bảo vật gì, vậy phải cần thời gian rất lâu lắng đọng.

- Trần đạo hữu, đồng bạn Chân Long người này làm sao...

Trần Trầm không chờ nàng nói xong, nhẹ giọng cười nói:

- Ha ha, thân thể đồng bạn ta lần trước khó chịu chỉ có thể phát hu y ra một nửa thực lực, hôm nay mới là trạng thái toàn thịnh nó.

Dứt lời hắn không dấu vết liếc qua U Minh.

Hắn cũng không thể để U Minh biết Ngạo Vũ lần trước là Độ Kiếp sơ kỳ, lần này liền thành Độ Kiếp trung kỳ, nếu không cho dù U Minh có ngốc chỉ sợ cũng có thể phát giác được một chút dấu vết để lại.

Nhưng mà, U Minh hình như cũng không có chú ý tới hai người đối thoại, chỉ một mặt khiếp sợ nhìn Ngạo Vũ uy vũ dị thường, chỗ sâu ánh mắt đều là ước ao ghen tị.

Chương 586: Huyết Quang Quét Ngang.

Chương 586: Huyết Quang Quét Ngang.

Còn tốt gia hỏa này bị đố kỵ che đôi mắt.

Trong lòng Trần Trâm âm thầm nhẹ nhàng thở ra, không để ý U Minh nữa, mà chỉ đem ánh mắt nhìn về phía Huyết Kỳ Lân trong trận pháp.

Ánh mắt Huyết Kỳ Lân nhìn thấy Ngạo Vũ cũng biến thành tương đối ngưng trọng.

Bị trận pháp vây khốn, đối phương lại có một Chân Linh Độ Kiếp trung kỳ tọa trấn, hôm nay một trận chiến này sợ là không dễ đánh.

Lúc này nó đã mơ hồ có chút hối hận không đưa nhị đệ đến bên trong thế giới nhỏ này, nhị đệ đồng dạng là tu vi Độ Kiếp trung kỳ, nếu có nó ở đây, hai huynh đệ liên hợp, đối phó đám người này chỉ sợ không phí bao nhiêu rắc rối.

- Mấy người các ngươi đối phó tu sĩ, Chân Long kia giao cho ta!

Gầm nhẹ một tiếng với thủ hạ sau lưng xong, tứ chi Huyết Kỳ Lân bỗng nhiên dâng lên một đạo ngọn lửa hồng, xong toàn bộ thân thể như là sao băng hướng trận pháp đánh tới.

Ông!

Trận pháp cực lớn phát ra một tiếng vù vù, ngay sau đó mấy đạo pháp tắc công kích đột nhiên xuất hiện hướng Huyết Kỳ Lân công kích đến.

Đối diện với mấy công kích này Huyết Kỳ Lân không tránh không né, bên trong một đôi mắt đỏ chỉ có linh lực bình chương trận pháp.

Ầm! Ầm!

Thanh âm nổ vang liên tiếp Truyền ra, mấy đạo công kích cường

đại tại trên thân Huyết Kỳ Lân nổ vang, nhưng mà hơn nửa đều bị hồng quang quanh thân Huyết Kỳ Lân ngăn cản ở ngoài, một phần nhỏ công kích tại trên thân Huyết Kỳ Lân cũng vền vện lưu lại mấy đạo dấu mà thôi.

Ngược lại trận pháp bị Huyết Kỳ Lân va chạm trực tiếp xuất hiện vết rạn, mắt thấy liền muốn đến biên giới chuẩn bị sụp đổ.

Vụng trộm truyền đến tiếng Tây Môn Kỳ lo lắng hô.

- Phòng ngự Huyết Kỳ Lân này quá mạnh, trận pháp công kích ta không đánh tan được phòng ngự của nó, mọi người nhanh tiến và o trận pháp chiến đấu với nó, nếu không để nó hoàn toàn phá vỡ trận pháp, ta liền không giúp được cái gì!

Mấy người nghe vậy không do dự nữa, cấp tốc tiến vào trong trận pháp, ngăn tại biên giới phòng hộ trận pháp trước đó.

Trần Trầm nhìn U Minh một chút, U Minh nghiêng răng nghiêng lợi tiếp tục tự bạo thần thức.

Ngạo Vũ ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng cũng hướng Huyết Kỳ Lân bay đi.

Năm tên thủ hạ Huyết Kỳ Lân thì hướng Trần Trầm cùng Quỳnh Hoa tiên tử đánh tới, song phương rất nhanh đan xen vào nhau.

Khanh!

Một tiếng kiếm minh vang lên, mắt Quỳnh Hoa tiên tử lộ ra lãnh quang, trường kiếm trong tay xẹt qua chân trời, cùng mấy tên khò i lỗi phía sau kiếm quang hội tụ thành một chỗ, hình thành một đạo lưới lớn, chỉ là một kiếm, liền chém một Chân Linh hậu duệ Hợp p Thể đỉnh phong thành mấy khúc.

Bốn tên thủ hạ Huyết Kỳ Lân còn lại thấy cái này quá sợ hãi, liền

tục rút lui.

Những tu sĩ này thực lực kinh người như thế, chúng làm sao có thể đối phó?

Nghĩ tới đây, chúng không hện mà cùng nhìn về phía Huyết Kỳ Lân.

Thực lực Huyết Kỳ Lân cường đại không cần nói cũng biết, chỉ trong một chiêu liền đem Ngạo Vũ đặt ở hạ phong, nhưng thấy thực lực mấy tu sĩ kia cũng kinh người như thế, nội tâm càng thêm kiêu căng.

Không được, nó nhất định phải cấp tốc kích thương đầu Chân Long này, dạng này mới có thể phân ra tinh lực đối phó mấy tu sĩ kia.

- Tiên tử, người đi giúp đầu Chân Long kia đi, những thứ tạp ngữ này giao cho chúng ta xử lý là được.

Ngô Địch phát giác được tình huống trên chiến trường, trầm giọng nói.

Dứt lời hẳn cũng không khách khí, pháp bảo Thất Tọa Sơn trực tiếp hướng bốn Chân Linh hậu duệ còn lại đập tới, xem bộ dáng là muốn đảm nhiệm nhiều việc.

Cùng lúc đó, Tây Môn Kỳ âm thầm thao túng trận pháp cũng không ngừng khống chế trận pháp quấy rối Huyết Kỳ Lân cùng mấy tên thủ hạ nó.

Huyết Kỳ Lân độc đấu Ngạo Vũ cùng Quỳnh Hoa tiên tử, thỉnh thoảng còn phải phòng bị trận pháp công kích cùng thần thức tự bạo, trong lúc nhất thời cũng vô pháp tiếp tục chiếm được tiện nghi, song phương kịch chiến lâm vào bên trong giằng co.

Trần Trầm cũng không nhàn rỗi, nếu là bình thường, nói không chừng hẳn vui mượn danh tiếng, nhưng đánh giết Huyết Kỳ Lân đối với hẳn rất là trọng yếu, cho nên hôm nay hẳn nhất định phải đem hết toàn lực.

Nhìn chung chiến trường bên dưới, Trần Trầm nhìn về phía Huyết Kỳ Lân và mấy tên thủ hạ kia.

Cũng không phải hẳn thích nặn quả hồng mềm, mà chỉ có trước giãi quyết mấy vương bận này, mọi người mới có thể tập trung tinh thần đối phó Huyết Kỳ Lân.

Không do dự, ngay từ đầu Trần Trầm liền vận dụng lôi chi pháp tắc cùng mộc chi pháp tắc, đại lượng cây cối trong rừng rậm phía dưới cấp tốc tăng vọt, hướng mấy Chân Linh hậu duệ Hợp Thể đi nh phong kia dây dưa, cùng lúc đó lôi quang trên bầu trời trện trện.

Vô tận lôi đình phảng phát mọc thêm con mắt không ngừng hướng mấy Chân Linh hậu duệ kia đập tới.

Trận pháp quấy rối, Ngô Địch bảy tòa núi lớn, lại thêm Trần Trầm công kích mãnh liệt, bốn Chân Linh hậu duệ kia căn bản không phải đối thủ.

Phải biết, chúng mặc dù tương đương với tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong, nhưng đối mặt mấy tu sĩ đều là người nổi bật phía dưới Độ Kiếp, bình thường hận không thể cùng tu sĩ Độ Kiếp so chiêu thì làm sao có quả ngon để ăn.

Lại thêm bốn phía trận pháp vây khốn, chúng căn bản không đào thoát được, cho nên bất quá thời gian mấy hơi thở, bốn Chân Linh hậu duệ này liền bị trói nhao nhao tự bạo, ý đồ lấy tính mạng của mình đổi lấy những tu sĩ này thụ thương.

Nhưng mà kinh nghiệm chiến đấu Trần Trầm những người này đề

u cực kì phong phú, thân gia cũng giàu có không giống Hợp Thê t
u sĩ, cho dù mấy Chân Linh hậu duệ kia tự bạo cũng không làm bị
thương một cọng tóc gáy mấy người.

Nhìn xem thủ hạ của mình nhao nhao vẫn lạc, Huyết Kỳ Lân giận
tím mặt, tinh táo trong hai mắt huyết hồng dần dần biến mất, thay
vào đó chính là cuồng loạn điên cuồng.

Chân Linh mặc dù có trí khôn, nhưng trên bản chất vẫn là thú như
cũ, mà chỉ cần là thú liền có thú tính, bây giờ toàn bộ thú tính Hu
yết Kỳ Lân đã bị kích phát ra.

Nguyên bản nó còn đang suy nghĩ sách lược chu toàn trốn thoát, b
ây giờ thủ hạ đều chết, còn nói sách lược gì?

Buông tay đánh cược một lần là được, người không chết thì là ta
vong!

Một tiếng gầm thét chấn động thiên địa vang lên, lực lượng huyết
khí cường đại không gì sánh kịp từ trên người nó tản ra.

Chung quanh Ngạo Vũ Quỳnh Hoa tiên tử nháy mắt liền bị lực lư
ợng huyết khí cường đại đẩy lui kia, Trần Trầm cũng cảm giác khí
huyết một trận cuồn cuộn, phảng phất giống như lúc nào cũng có
thể sẽ thổ huyết.

Oanh!

Huyết Kỳ Lân gầm thét xong bỗng nhiên mở miệng rộng, một đạ
o cột sáng huyết hồng từ trong miệng nó phun ra, hướng bốn phía
quét ngang.

Ngạo Vũ né tránh không kịp, trực tiếp bị oanh đâm vào phía trên t
rận pháp, thân thể oai hùng bất phàm nháy mắt liền bị máu tươi b
ao khóa.

Mặc dù tu vi nó là Độ Kiếp trung kỳ, nhưng dù sao mới bước vào cảnh giới này một hai ngày mà thôi.

Trái lại Huyết Kỳ Lân, không chỉ là tiên thiên Chân Linh, hơn nữa bước vào Độ Kiếp trung kỳ đã không biết bao nhiêu năm, cho nên luận thực lực, nó phải kém Huyết Kỳ Lân một mảng lớn.

Cột sáng huyết hồng còn đang quét ngang, tốc độ Quỳnh Hoa tiên tử nhanh kinh người, cơ hồ lấy tốc độ thuần di trốn tránh, cột sáng huyết hồng quét sau một lúc liền từ bỏ tiến công Quỳnh Hoa tiên tử, ngược lại công hướng U Minh thỉnh thoảng tự bạo thần thức.

Rất hiển nhiên, tại trong suy nghĩ Huyết Kỳ Lân có một cái bảng khó chơi xếp hạng, dứt bỏ Ngạo Vũ cùng Quỳnh Hoa tiên tử chính là U Minh như con ruồi đáng ghét.

Nhìn xem cột sáng huyết hồng kinh khủng kia, U Minh cũng muốn tránh, nhưng tốc độ của hắn chậm hơn Quỳnh Hoa tiên tử quá nhiều, cũng không lâu lắm liền bị cột sáng huyết hồng bắt kịp.

Hắn cũng không phải Chân Linh, nếu trúng vào một kích này, Tiên Thiên đạo thể hắn sợ là trực tiếp bị hủy đi.

Thời khắc máu chốt, hắn từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra một khối ngọc bài ngăn tại sau lưng, một đạo linh quang từ bên trong ngọc bài bắn ra, bảo hộ hắn ở giữa.

Cột sáng huyết hồng đụng vào linh quang cấp tốc run rẩy một chút, ngay sau đó liền từ trên thân U Minh quét tới.

Ầm!

Một tiếng vang giòn, ngọc bài ứng thanh sụp đổ, nhưng U Minh lại bình yên vô sự.

Mắt thấy cột sáng đỏ như máu đảo qua trận pháp không ngừng vỡ

nát, trên trán U Minh che kín mồ hôi lạnh.

Bất quá Huyết Kỳ Lân vận dụng chiêu này tựa hồ cũng tiêu hao rất lớn, không lâu lắm cột sáng đỏ như máu liền biến mất không thấy gì nữa, mà quang mang lân phiến trên thân Huyết Kỳ Lân cũng ảm đạm hơn lúc trước mấy phần.

Chương 587: Liều Mạng.

Chương 587: Liều Mạng.

- Ngạo huynh, ngươi không sao chứ?

Trần Trầm bay đến bên người Ngạo Vũ lo lắng hỏi thăm.

- Yên tâm, không có gì đáng ngại.

Ngạo Vũ trầm thấp đáp, xong run run thân thể, đem huyết dịch trên người chân động rót xuống.

Nói thật, nếu bình thường chịu một kích này chỉ sợ lập tức trọng thương, sức chiến đấu sẽ hạ thấp hơn nữa.

Nhưng được bảo tàng Huyết Ma Hắc Hồ, đem đại lượng bảo vật giấu ở trong bụng xong, thương thế kia liền lộ ra không khủng bố như vậy.

Một cái chớp mắt Tại gặp công kích kia, Ngạo Vũ liền tiêu hóa bộ phận đan dược chữa thương thể nội và một chút Chân Linh tinh

huyết, nhờ tất cả giờ phút này mặc dù không có hoàn toàn khôi phục, nhưng cũng khôi phục hơn phân nửa.

- Huyết Kỳ Lân này vận dụng chiêu số cường đại như thế, hẳn là có một đoạn suy yếu!

Thấy Quỳnh Hoa tiên tử đang cùng Huyết Kỳ Lân bốn phía vây đánh, Ngạo Vũ gầm nhẹ một tiếng liền hướng Huyết Kỳ Lân vọt tới.

Thấy Ngạo Vũ vừa bị chính mình trọng thương vậy mà nhanh như vậy liền khôi phục hơn phân nửa sức chiến đấu, Huyết Kỳ Lân lộ ra vẻ khiếp sợ nhân tính hóa.

Hắn một kích đó đã tiêu hao bản nguyên, nếu toàn bộ công kích đổ ập trên thân một tên cùng Chân Linh cấp bậc, đủ để trực tiếp xóa bỏ đối phương.

Vừa rồi mặc dù chỉ đảo qua Ngạo Vũ, theo lý thuyết cũng có thể làm cho đối phương mất đi sức chiến đấu.

Giải quyết Ngạo Vũ khó chơi nhất, hơn nữa tổn thương nặng mấy tu sĩ kia, một trận chiến này nó liền có thể thắng lợi.

Thật không nghĩ đến Chân Long này vậy mà khôi phục nhanh chóng như vậy!

- Hẳn là...

Nghĩ đến loại khả năng nào đó, Huyết Kỳ Lân giận dữ không thôi, trong lỗ mũi phun ra sương mù màu máu.

- Đáng ghét! Tu sĩ đáng chết!

Giận mắng một tiếng xong, Huyết Kỳ Lân một cước đá văng Quỳnh Hoa tiên tử công kích, xong mở ra miệng rộng, cắn hướng tới Ngạo Vũ.

Ngạo Vũ bị thương cũng bị kích phát ra hung tính, vậy mà không tránh chỉ lấn người đến gần!

Xoẹt xẹt!

Thanh âm một tiếng kim loại vỡ vụn vang lên, đại khẩu huyết bồn Huyết Kỳ Lân cắn lấy trên người Ngạo Vũ, nháy mắt liền đem lân phiến Ngạo Vũ cắn thành mảnh vụn, cùng lúc đó, răng nhọn sắc bên nó đều đâm vào thể nội Ngạo Vũ, long huyết nóng hổi phun ra, tóe lên cao hơn mười mét.

Ngạo Vũ gào lên đau đớn một tiếng, long thân thon dài hoàn toàn quán quanh ở trên người Huyết Kỳ Lân, như là bánh quai chèo siết t Huyết Kỳ Lân.

Quỳnh Hoa tiên tử thấy cảnh này ý thức được cơ hội đến, nháy mắt liền làm ra phản ứng, thần kim bên trên Tiên Kiếm loé lên quang mang linh lực nồng đậm chí cực, kiếm mang trong tay mấy khối lõi sau lưng cũng tận sức quán thấu đến bên trong Tiên Kiếm trong tay nàng.

Ba!

Không gian có chút chấn động, Quỳnh Hoa tiên tử biến mất ngay tại chỗ, thời gian lại xuất hiện đã đến trong hư không trăm mét phía trên không Huyết Kỳ Lân.

Lúc này Quỳnh Hoa tiên tử lấy kiếm trực chỉ đầu Huyết Kỳ Lân, thân thể cuốn theo Tiên Kiếm như là vòi rồng bay thẳng xuống.

Huyết Kỳ Lân nhìn thấy kiếm khí vòi rồng phía trên, một đôi con ngươi cấp tốc co vào, thân thể điên cuồng giãy dụa, nhưng mà trong lúc nhất thời vậy mà không thoát được Ngạo Vũ dây dụa.

Rống!

Dưới tình thế cấp bách, Huyét Kỳ Lân cuồng hống một tiếng, một đôi sừng rồng bỗng nhiên kích xạ ra hai đạo lưu quang, hướng kiếm m khí vòi rồng đánh tới.

Ầm ầm!

Giữa thiên địa một trận rung động kịch liệt, từng đạo sóng xung kích cường đại hương bốn phía khuếch tán.

Mãi qua đến vài cái hô hấp, sóng xung kích mới chậm rãi tiêu tán.

Mà lúc này kiếm Quỳnh Hoa tiên tử đã đâm vào mi tâm Huyét Kỳ Lân, không có vào trong ba tấc.

Nếu như Huyét Kỳ Lân là tu sĩ, chịu một kiếm này chỉ sợ đã vẫn lạc, nhưng Huyét Kỳ Lân dù sao cũng là Chân Linh cường đại, một kiếm này cũng khó khăn lắm mới đâm thủng lân giáp của nó mà thôi.

- Một tu sĩ không đến Độ Kiếp cũng muốn phá vỡ phòng ngự của ta!

Huyét Kỳ Lân lấy lại tinh thần nổi giận gầm lên một tiếng, sừng rồng lại lần nữa bắn ra một đạo quang mang, Quỳnh Hoa tiên tử tranh thủ thời gian rút kiếm né tránh, bên trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Một kích vừa rồi kia đã là một kích mạnh nhất của nàng, nhưng cứ như vậy còn không phá nổi phòng ngự Huyét Kỳ Lân, Huyét Kỳ Lân này nên chém giết như thế nào?

Không chờ nàng tiếp tục suy nghĩ, phía trên bỗng nhiên sáng lên quang mang loá mắt tới cực điểm.

Vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh cự kiếm như là s

ao băng âm vang rơi xuống, Trần Trầm tay cầm cự kiếm thần sắc lạnh lùng, ánh mắt quyết tuyệt.

Nhìn xem mũi kiếm cự kiếm đỉnh đầu lóe ra hắc quang, trong mắt Huyết Kỳ Lân rốt cục xuất hiện sắc khí khủng hoảng.

Đó là quang mang vật liệu nặng tới cực điểm không gian không thể thừa nhận mới có thể sáng lên.

- Muốn giết ta! Không có khả năng!

Sống chết trước mắt, Huyết Kỳ Lân điên cuồng gào thét, bên trong một đôi sừng rồng lại có quang mang mờ mịt, chuẩn bị lập lại cội rễ cũ.

Nhưng mắt thấy kiếm mang kia càng ngày càng gần, một trương Thao Thiết mặt to xấu xí ở trong hư không ngưng tụ, trong lòng nó xuất hiện một tia e ngại.

Một giây sau, nó dùng hết toàn lực lệch ra thân hình, ý đồ trốn tránh.

Phốc!

Thanh âm một tiếng lưỡi dao vào thịt vang lên, Vạn Hóa Thần Phong như là sao băng trực tiếp đánh vào trong cổ Huyết Kỳ Lân.

Lân phiến không thể phá vỡ lần này không có bất cứ tác dụng gì, trực tiếp bị oanh thành bột mịn, thời gian Trần Trầm lại xuất hiện, đã đến phía dưới mặt đất Huyết Kỳ Lân.

Ngẩng đầu nhìn phía trên, cổ Huyết Kỳ Lân bị hấn oanh ra một cái lỗ lớn, xuyên thấu qua lỗ còn có thể nhìn thấy bầu trời xanh thẳm.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, Quỳnh Hoa tiên tử không dám ti

n nhìn về phía Trần Trầm.

Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm nàng nghe nói qua, xếp hạng Luyện Khí bảng thứ chín mươi chín, kiếm nàng mặc dù không có bên trên Luyện Khí bảng, nhưng kỳ thật không kém bao nhiêu.

Nhưng căn bản không thể so sánh nội lực công kích một kích vừa rồi kia.

Phải biết, nàng là kiếm tu chuyên tu kiếm đạo, cho dù là lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc cũng đều là chuẩn bị tất cả cho kiếm đạo.

- Đây là vì cái gì?

Tựa hồ phát giác được Quỳnh Hoa tiên tử kinh ngạc, Trần Trầm cười nhạt một tiếng.

Hắn quán thân cho Vạn Hóa Thần Phong chính là tiên khí, có thể giống linh khí sao?

Nơi xa U Minh nhìn Trần Trầm, ánh mắt lấp lóe không thôi, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Bất quá Trần Trầm lại liếc hắn một cái.

Hồ hớ!

Phía trên truyền đến tiếng rống quái dị chí cực, Ngạo Vũ đột nhiên hoảng sợ nói:

- Huyết Kỳ Lân này còn có sức chiến đấu!

Dứt lời long thân nó lại lần nữa kéo căng, gắt gao hạn chế Huyết Kỳ Lân.

Nụ cười trên mặt Trần Trầm cũng nháy mắt biến mất, Vạn Hóa T

hần Phong trong tay lại lần nữa loé lên quang mang.

Thời gian khoảng cách một kiếm vừa rồi kia chỉ bất quá mới trôi qua mấy hơi thở mà thôi, lỗ lớn trên cổ Huyét Kỳ Lân vậy mà nhỏ mấy phần, hiển nhiên đang cấp tốc hồi phục.

Nếu không phải miệng vết thương có một tia tiên khí nhàn nhạt áp chế, Huyét Kỳ Lân này chỉ sợ cũng đã khôi phục hoàn toàn vết thương.

Hô hô!

Phía trên không ngừng truyền đến thanh âm Huyét Kỳ Lân mài rã ng, từng đạo lực lượng huyết khí vô cùng cường đại không ngừng hướng cổ hội tụ.

Trần Trầm cùng Quỳnh Hoa tiên tử liếc nhau một cái, đều hiểu ý tứ lẫn nhau, ngay sau đó hai người lúc lên lúc xuống, đồng thời hướng bộ vị cổ Huyét Kỳ Lân thụ thương công kích qua.

Không lân phiến bảo hộ, phòng ngự Huyét Kỳ Lân này mạnh hơn cũng mạnh có hạn.

Mắt thấy hai thanh kiếm sắp đâm vào trong cổ Huyét Kỳ Lân, lúc này tình trạng đột biến!

Cái hang lớn bên trong chỗ cổ Huyét Kỳ Lân bỗng nhiên kích xạ ra hồng quang chói mắt, ngay sau đó một viên châu từ bên trong bay ra, như là một vòng mặt trời đỏ từ từ bay lên.

Thấy cảnh này, Quỳnh Hoa tiên tử quá sợ hãi, hoảng sợ nói:

- Huyét Kỳ Lân này muốn tự bạo nội đan! Rút! Mau rút lui!

Chương 588: Truy tung.

Chương 588: Truy tung.

Nghe được thanh âm kinh hô này, nháy mắt Ngạo Vũ buông Huyết Kỳ Lân ra, thân hình cũng lập tức thu nhỏ tới cực điểm.

Tốc độ Trần Trầm càng nhanh, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai thu nó vào bên trong long trạch, cùng lúc đó một trương không gian quyền trực xuất hiện tại trong tay của hắn.

Ầm ầm!

Một giây sau, mặt trời đỏ trong miệng Huyết Kỳ Lân trực tiếp tản ra, biến thành lực lượng huyết khí đậm đặc tới cực điểm hướng toàn bộ phía trước phun mỏng ra!

Xa xa đại trận trong nháy mắt biến mất, rừng rậm phía dưới như là băng tuyết tan rã, toàn bộ thế giới tại lúc này đều biến thành thế giới màu máu, một vài yêu thú bị lực lượng huyết khí chạm đến căn bản chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào liền trực tiếp khí hoá.

Huyết khí cường đại xung kích một mực kéo dài trọn vẹn một phút đồng hồ mới dừng lại, hết thổi gió êm sóng lặng, trước mặt Huyết Kỳ Lân ngàn dặm đã hóa thành đất chết, về phần đám người Trần Trầm, toàn bộ cũng đều biến mất không còn tăm tích.

...

- Thế nào? Ngạo huynh, ngươi không sao chứ?

Bên trong một chỗ xó xỉnh yên lặng, Trần Trầm dùng thần thức liên hệ Ngạo Vũ bên trong long trạch.

- Không có việc gì, chỉ có bộ phận thân thể bị hủy, muốn khôi phục cũng không khó, bất quá vận dụng những bảo vật kia khôi phục liên tục quá xa xỉ, nếu như không cần tiếp tục chiến đấu, ta chậm rãi khôi phục là được.

Trong đầu vang lên lời Ngạo Vũ trầm thấp.

Nghe nói như thế, Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Bởi vì trước đó tầm bảo hấn đã đi dạo hơn phân nửa tiểu thế giới này, nơi này hình như cũng từng tới.

Thần thức khuếch tán đến lớn nhất, rất nhanh liền phát hiện đất chết ngàn dặm bị Huyết Kỳ Lân hủy diệt, cách địa điểm hấn hiện tại đại khái vạn dặm tả hữu.

Về phần Huyết Kỳ Lân, đã không thấy bóng dáng.

- Đáng ghét! Huyết Kỳ Lân này hấn là không chết! Ta nhất định phải tìm ra nó!

Trong lòng Trần Trầm âm thầm tức giận, sinh tử Huyết Kỳ Lân liên quan đến quyền sở hữu toàn bộ Hạ giới, nếu như không phải không có bất kỳ biện pháp nào, hấn tuyệt đối không có khả năng từ bỏ.

- Thế nào? Có việc gì không?

Bên trong lệnh bài đưa tin truyền đến Quỳnh Hoa tiên tử hỏi.

- Ta không sao, những người khác thế nào?

Trần Trầm báo bình an, Quỳnh Hoa tiên tử rất nhanh truyền đến h
ồi phục.

- Tây Môn Kỳ cùng Ngô Địch vận dụng không gian quyền trục ch
ậm một chút, chịu tổn thương cực nặng, không lực lượng tiếp tục
chiến, U Minh không có gì đáng ngại.

- Tiên tử vậy tiếp theo chuẩn bị làm sao bây giờ?

- Nội đan Huyết Kỳ Lân bị hủy, thực lực tuyệt đối ngã xuống Độ
Kiếp trở xuống, không tìm ra nó ta không cam tâm, chúng ta trướ
c tiên ở tiểu thế giới này tìm một chút, nếu không có kết quả gì, lạ
i đến Huyết Ma sâm lâm tìm kiếm, thừa dịp nội đan vừa rồi tự bạ
o, nó hẳn không có thời gian trở về Huyết Ma sâm lâm.

Ý nghĩ Quỳnh Hoa tiên tử cũng giống ý tứ Trần Trầm.

- Tốt, vậy chúng ta tiếp tục tìm kiếm Huyết Kỳ Lân.

...

Bất tri bất giác, đi qua ba ngày, ba người không có tại bên trong ti
ểu thế giới tìm đến bất kỳ tung tích Huyết Kỳ Lân, Trần Trầm cũn
g không ngoại lệ, cái này cơ bản có thể kết luận Huyết Kỳ Lân đã
rời tiểu thế giới, trở về Huyết Ma sâm lâm.

Diện tích Huyết Ma sâm lâm cực lớn, cũng coi là nơi ở của nó, tr
ở về Huyết Ma sâm lâm đối với nó càng có cơ hội giữ được tính
mạng.

- Về Huyết Ma sâm lâm, nhất thiết phải tại trước khi đội ngũ khác
phát hiện Huyết Kỳ Lân suy yếu diệt nó!

Quỳnh Hoa tiên tử lạnh giọng nói.

Bây giờ nàng lo lắng nhất cũng không phải không tìm thấy Huyết

Kỳ Lân, mà lo lắng bị đội ngũ khác hái được thành quả thắng lợi.

- Huyét Kỳ Lân bị thương nặng, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, lại thêm nó tại Huyét Ma sâm lâm có thể hấp thu lực lượng sinh cơ, đội ngũ đồng dạng khó có thể làm gì nó, yên tâm đi.

U Minh ở một bên nói, về phần Tây Môn Kỳ cùng Ngô Địch thụ t hươu, hai người đều là một mặt không cam lòng.

Năm người không tiếp tục trì hoãn, xuyên qua không gian khe hở trở về Huyét Ma sâm lâm.

Tại tiểu thế giới chờ đến gần mười ngày, toàn bộ Huyét Ma sâm lâm đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, những cây cối mà máu kia phai màu không ít, hơn nữa khắp nơi đều lưu lại vết tích chiến đấu.

- Chúng ta ba người chia ra tìm kiếm, mặc dù Huyét Kỳ Lân bây giờ trọng thương bỏ trốn, nhưng kích thương nó là công lao mọi người, ta hi vọng bất kể là ai tìm ra nó, cũng không được độc chiếm phần công lao này.

Nhìn hoàn cảnh chung quanh, Quỳnh Hoa tiên tử từ tốn nói.

U Minh nghe vậy không quan trọng gật gật đầu.

Ngô Địch cùng Tây Môn Kỳ hai người thì lộ ra vẻ cảm kích, bọn hắn bây giờ bản thân bị trọng thương vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, đã không thể tìm kiếm Huyét Kỳ Lân.

Nếu chém giết Huyét Kỳ Lân, không tính công lao của bọn hắn, vậy bọn hắn liền thua thiệt đến nhà bà ngoại rồi.

- Đã như vậy, vậy hiện tại chúng ta liền lên đường đi.

Trần Trầm nhìn Quỳnh Hoa tiên tử một chút, cũng không có phản

đổi, lúc này trong lòng của hắn chỉ có tìm Huyết Kỳ Lân mà thôi.

- Ừm, nếu tìm tới Huyết Kỳ Lân, thông báo một tiếng.

...

Sau khi năm người tách ra, mỗi người tìm kiếm.

Trần Trầm mặc dù có mang theo hệ thống, nhưng cũng không có tìm lung tung một trận, mà chỉ suy tư nếu như nó là Huyết Kỳ Lân, bây giờ sẽ trốn đến nơi nào?

Lãnh địa của mình là không có khả năng, về lãnh địa của mình không phải là chịu chết sao?

Không trở về lãnh địa, vậy cũng chỉ có hai loại khả năng.

Loại thứ nhất, tùy tiện tìm chỗ trốn ẩn núp.

Loại thứ hai, đầu nhập một huynh đệ may mắn còn sống sót.

Trần Minh Quân tiến vào Huyết Ma sâm lâm nhiều ngày như vậy, phạm là dòng dõi Huyết Ma Hắc Hồ có thể còn sống sót, vậy khả năng định đều có át chủ bài nhất định, Huyết Kỳ Lân tìm một huynh đệ đáng tin cậy đầu nhập vào, khả năng này cũng cực lớn.

Suy tư một trận, Trần Trầm quyết định trực tiếp thông qua hệ thống tìm kiếm tất cả dòng dõi Huyết Ma Hắc Hồ.

Nếu như tới gần thời gian Trần Minh Quân rút lui còn không cách nào tìm ra, vậy hắn chỉ có vận dụng cơ hội truy tung một giới.

Ôm tâm tư như vậy, Trần Trầm bắt đầu ở trong lãnh địa dòng dõi mấy Huyết Ma Hắc Hồ may mắn còn sống sót không ngừng truy tung.

Thời gian truy tung, Quỳnh Hoa tiên tử mật thiết cùng hắc duy trì liên hệ.

- Trong lãnh địa Tiểu Huyết Ma Hắc Hồ hắc không có, các người trước tìm kiếm địa phương khác.

- Gặp được đội ngũ khác, không nghe nói có đội ngũ nào gặp được Huyết Kỳ Lân.

...

Nghe từng cái tin tức này, Trần Trầm từ địa đồ Quỳnh Hoa tiên tử nơi đó khắc ra không ngừng khoa tay múa chân, trong vòng hai ngày, liền đem tám mươi phần trăm địa phương Huyết Ma sâm lâm bài trừ bên ngoài.

- Không có bất kỳ đội ngũ nào gặp qua Huyết Kỳ Lân... Bên trong tám dòng dõi Huyết Ma Hắc Hồ, nhị tử Độ Kiếp trung kỳ kia hình như cũng chưa bao giờ gặp được đội ngũ.

Trần Trầm nhìn địa đồ yên lặng trầm tư.

Nhị tử Huyết Ma Hắc Hồ rất hiển nhiên có một địa điểm cực kỳ ẩn nấp ẩn thân.

Nếu không không đến mức tìm nhiều ngày như vậy, cũng không có đội ngũ gặp được nhị tử này.

Nếu Huyết Kỳ Lân cũng biết địa điểm này thì sao? Dạng này cũng có thể giải thích vì sao Huyết Kỳ Lân trốn về Huyết Ma sâm lâm xong lại không có đội ngũ gặp được.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm không ngừng tại trên địa đồ vòng vòng đi tìm kiếm, vòng một lát, hắc đột nhiên phát hiện chỗ không đúng.

Toàn bộ Huyết Ma sâm lâm trừ chỗ sâu nhất Huyết Ma Hắc Hồ ở,

giống như thật chỉ có lãnh địa Huyết Kỳ Lân cực ít có tu sĩ dám xông vào.

Dù sao thực lực Huyết Kỳ Lân tại bên trong tám đứ con mạnh nhất, ngay cả bọn hãn chi đội ngũ này cũng phải do dự hồi lâu mới dám đối phó Huyết Kỳ Lân.

Loại tình huống này đội ngũ khác nào dám tới gần lãnh địa Huyết Kỳ Lân?

- Hãn là... Chỗ địa phương ẩn nấp đặc thù thật sự kia tại lãnh địa Huyết Kỳ Lân?

Chương 589: Ly Giác

Chương 589: Ly Giác

- Tiên tử, mấy ngày nay có dòng dõi Huyết Ma Hắc Hồ khác đến tội không?

Trần Trầm một bên vừa bay vừa nói.

- Không có.

Quỳnh Hoa tiên tử trả lời tương đối ngắn gọn, bất quá Trần Trầm lại có thể cảm nhận được lạnh lùng trong đó.

- Người hãn đã phát giác được đi?

- Ừm, có phát giác, Tiêu Lăng đại nhân cùng một đám Thiên phu trưởng rút lui xong, mấy dòng dõi Huyết Ma Hắc Hồ còn lại khả năng liên hợp lại, trốn ở một chỗ.

Nghe nói như thế, Trần Trầm khe khẽ thở dài.

Để bảo đảm công lao tiểu đội mình, Quỳnh Hoa tiên tử cũng không có đem tin tức Huyết Kỳ Lân trọng thương truyền đi.

Cho nên đến bây giờ tuyệt đại bộ phận đội ngũ đều còn tưởng rằng Huyết Kỳ Lân hoàn hảo không chút tổn hại.

Mà khoảng thời gian này lại không có ai gặp được dòng dõi Huyết Ma Hắc Hồ khác, đoán chừng không ít người thông minh đều đoán được chúng trốn đến trong lãnh địa Huyết Kỳ Lân.

Nhưng là, lại không ai đưa ra đi đến trong lãnh địa Huyết Kỳ Lân xem xét một phen.

Đây là vì cái gì?

Xét đến cùng, tất cả mọi người đều sợ chết, đều biết xu lợi tránh hại.

...

Tầm nửa ngày sau.

Trần Trầm tiến vào lãnh địa Huyết Kỳ Lân, không thể không nói, lãnh địa Huyết Kỳ Lân này là địa phương bảo tồn tốt nhất toàn bộ Huyết Ma sâm lâm lúc này, thậm chí thỉnh thoảng còn có một chút yêu thú cùng Chân Linh hậu duệ thò đầu ra.

Trần Trầm chạy trên một đầu đường tắt trong rừng rậm chiếm diện tích mấy chục dặm gặp sông lớn chắn đường hơi có chút rất dừng lại, xong tiếp tục bay tới trên không đằng trước.

- Ngay tại bên trong sông lớn này.

Bay qua trong lòng Trần Trầm mười phần vui sướng.

Căn cứ hệ thống truy tung, Huyết Kỳ Lân kia liền giấu ở bên trong sông lớn kia, bất quá cùng Huyết Kỳ Lân một chỗ còn có một Chân Linh cùng hai con Chân Linh hậu duệ, trong đó tu vi Chân Linh là Độ Kiếp trung kỳ.

Hai con Chân Linh hậu duệ một Độ Kiếp sơ kỳ, một Hợp Thể đỉnh phong.

Không cần phải nói hẳn cũng biết đây chính là bốn dòng dõi Huyết Ma Hắc Hồ còn lại.

Khó trách không ai tìm được chỗ ẩn thân bọn nó, trên sông lớn này chương khí thật nặng, không chỉ có thể che đậy thần thức, tu sĩ tới gần còn có thể mê thất thần trí.

Trong lòng Trần Trầm trầm nghĩ, xong cấp tốc rời xa sông lớn.

Lúc này không phải thời điểm đánh cỏ động rắn, còn phải cùng những người khác tụ họp lại tính toán mới được.

Trước lúc này, hẳn một mực không biết nhị tử Huyết Ma Hắc Hồ đến cùng là Chân Linh gì, vừa rời thông qua hệ thống cuối cùng đã biết rõ ràng hết thảy.

Nhị tử Huyết Ma Hắc Hồ tên là Huyết Chương Độc Ngạc, thiên phú thần thông chính là độc cùng Huyền Thuật, bình thường căn bản không lấy chân diện mục gặp người.

Chính vì vậy, Trần Minh Quân mới không có tin tức Huyết Chương Độc Ngạc này.

Bây giờ trên sông lớn này bị nó bố trí huyễn trận trùng điệp, lại tăng thêm các loại độc vụ chướng khí, loại tình huống này đừng nói các tu sĩ phát giác không ra nó trốn ở phía dưới, cho dù phát giác được, cũng không làm gì được nó.

...

Cũng không lâu lắm, Trần Trầm cùng Quỳnh Hoa tiên tử và đám người U Minh tại bên ngoài sông lớn một nghìn dặm gặp mặt.

Nghe được Trần Trầm nói lại, sắc mặt hai người đều khó coi.

Huyết Kỳ Lân tại bên trong tám dòng dõng Huyết Ma Hắc Hồ chiế n lực mạnh nhất, nhưng nếu chỉ luận bảo mệnh phòng thủ, hiển n hiên Huyết Chướng Độc Ngạc càng sâu một bậc.

Chỉ cần Huyết Chướng Độc Ngạc quyết tâm làm rùa đen rút đầu, ba người còn có thể xông vào bên trong khí độc đánh nó hay sao?

Cái phân thân Trần Trầm này là Tiên Linh thân thể, không sợ khí độc, là có thể, hai người khác không được a.

- Thế nào? Nếu không liên hợp những tiểu đội khác, nhìn xem có phương pháp hoặc là pháp bảo gì phá độc phá chướng?

Quỳnh Hoa tiên tử cau mày nói.

Trần Trầm lắc đầu nói:

- Đây là thiên phú thần thông Huyết Chướng Độc Ngạc, chỉ cần n ó có thể điều động linh lực, liền có thể không ngừng chế tạo huyế n trận sương độc, muốn hoàn toàn tiêu trừ, trừ phi tu vi cao hơn h ấy.

- Mượn nhờ một chút bảo vật xông vào là có thể, nhưng bảo vật n hư vậy có thể có bao nhiêu? Nếu như chỉ mấy người xuống, vậy c

ơ bản không khác cùng chịu chết.

Nghe nói như thế, Quỳnh Hoa tiên tử rơi vào trong trầm mặc.

Rất hiển nhiên, đây là một cái tử cục.

Đối mặt tứ tử Huyết Ma Hắc Hồ chiếm cứ ưu thế địa lợi, thực lực cường đại, lại chỉ muốn bảo mệnh, mấy người thậm chí mười mấy người mấy trăm người tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong đến cũng không có tác dụng gì.

- Ta có biện pháp, có thể thử một lần.

Lúc này Trần Trầm đột nhiên mở miệng nói.

Quỳnh Hoa tiên tử nghe vậy ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên một vết sáng.

...

Nửa khắc đồng hồ sau, ba người tới ngay phía trên sông lớn.

Nhìn sương mù mênh mông phía dưới, Trần Trầm cao giọng nói:

- Huyết Kỳ Lân, Huyết Chương Độc Ngạc, còn có hai tên gia hỏa khác, các ngươi đều trốn ở chỗ này, đừng cho là ta không biết.

Phía dưới không có bất kỳ đáp lại gì, chỉ là sương mù càng thêm dày đặc.

Nhìn xem một màn này, Trần Trầm cười lạnh nói:

- Ngươi nghĩ đến đám các ngươi trốn ở chỗ này chúng ta không có cách nào bắt các ngươi sao? Nói cho các ngươi biết, hơn vạn tu sĩ Trấn Minh Quân chúng ta đã hướng nơi này hội tụ, đến lúc đó tập trung lực lượng hơn vạn tu sĩ, một người một kích liền có thể t

riệt để xoá bỏ các ngươi!

Thấy Trần Trầm nói giống như thật, trong mắt Quỳnh Hoa tiên tử có một chút dị dạng.

Nếu thật có thể tụ tập tất cả tu sĩ đến nơi đây, thay nhau tiến công, thật đúng là có thể diệt bốn người phía dưới này.

Bất quá đó là sự tình không có khả năng, đội ngũ khác sẽ không nghe nàng điều khiển không nói, cho dù thực sẽ nghe, nàng cũng không dám triệu tập.

Vạn nhất nếu lại nháo ra sự tình tự bạo nội đan, hơn vạn tu sĩ tập hợp một chỗ, khẳng định sẽ tổn thất nặng nề, đến lúc đó nàng cũng gánh không nổi trách nhiệm này.

- Khắc khắc, vậy các ngươi liền tới, ta nếu có thể giết một ngàn cá c ngươi, cho dù ta vẫn lạc, ta thấy cũng đáng.

Phía dưới truyền ra một thanh âm âm hiểm, rất hiển nhiên chính là à Huyết Chương Độc Ngạc.

Nghe được lời nói quyết tuyệt này, Trần Trầm lại nhất chuyển, ngữ khí hòa hoãn rất nhiều.

- Aiz, nói thật, tu sĩ khác chết bao nhiêu, chúng ta không xen vào, có không gian quyền trực nơi tay, dù sao chúng ta không chết được.

Cái này vừa nói, phía dưới lại lần nữa trở nên trầm mặc.

Trần Trầm xuất ra không gian quyền trực lung lay tiếp tục nói:

- Chúng ta sở dĩ sớm tới đây, là để cho người biết chuyện này không phải là không có chỗ giảng hoà, chỉ cần các ngươi nguyện ý, chúng ta có thể để đại quân tu sĩ rút lui.

- Ô? Chuyện gì?

Phía dưới truyền đến thanh âm nghi vấn.

- Để đại ca của người Huyết Kỳ Lân, giao ra bảo tàng đạt được tại bên trong tiểu thế giới Huyết Ma Hắc Hồ.

- Đánh rắm! Ta không có được bảo tàng gì cả!

Phía dưới truyền đến thanh âm Huyết Kỳ Lân nổi giận.

Nó tìm tới Huyết Chương Độc Ngạc, cũng không xách sự tình tiểu thế giới, chỉ nói là tại bên trong Huyết Ma sâm lâm gặp được cừu địch, bị đánh thành trọng thương.

Dù sao sự tình một mình trốn tiểu thế giới, chuẩn bị độc chiếm bảo tàng phụ thân có chút ám muội.

Bây giờ bị Trần Trầm xuyên phá, cái này khiến nó tức giận không gì sánh được.

Nhưng mà, không nghĩ tới chính là nó phản nộ, Trần Trầm càng phản nộ hơn nó.

- Huyết Kỳ Lân, lấy đi bảo tàng còn muốn chống chế? Người cho rằng chỉ bằng mệnh mấy người gia hỏa các người đáng giá hơn vạn tu sĩ liên hợp xuất thủ sao? Chúng ta muốn nhất chỉ là bảo tàng Huyết Ma Hắc Hồ!

- Chẳng lẽ người muốn bởi vì sự tình bảo tàng, liên lụy mấy huyện hệ người cùng nhau mất mạng sao?

- Người đánh rắm!

Huyết Kỳ Lân càng phản nộ, nhưng mà trừ một câu người đánh rắm

m, nó căn bản không biết giải thích như thế nào.

- Người mới đánh rắm! Mấy ngày trước chúng ta vừa tại bên trong tiểu thế giới đại chiến một trận, người quên rồi? Bên trong thế giới nhỏ kia có bảo tàng Huyết Ma Hắc Hồ lưu lại! Người chẳng lẽ không biết sao?

- Còn có, người có dám thề tiểu thế giới đó không phải là địa phương Huyết Ma Hắc Hồ chuyên môn để lại cho người chạy trốn sao?

Trần Trầm liên tiếp ba hỏi lại hỏi Huyết Kỳ Lân á khẩu không trả lời được.

Nói thật, tu sĩ này nói đều là nói thật, nhưng vấn đề là nó cũng không thấy ngay cả cái bóng bảo tàng.

Thấy Huyết Kỳ Lân trầm mặc không nói, Huyết Chương Độc Ngạc phía dưới sông lớn đột nhiên lạnh lẽo âm trầm hỏi thăm:

- Đại ca, là thật sao? Phụ thân lưu lại tiểu thế giới cho người chạy trốn, còn lưu lại cho người bảo tàng?

Chương 590: Huynh Đệ Tương Tàn.

Chương 590: Huynh Đệ Tương Tàn.

Nghe được thanh âm này hỏi, trong lòng Trần Trầm vui mừng.

Có câu nói rất hay, không hoạn quả mà không đồng đều, chỉ cần phía dưới bốn huynh đệ này nghe vào lời nói của hắn, trong lòng hốt nhiên nhiều hoặc ít đều sẽ có chút khó chịu.

Huyết Kỳ Lân nghe vậy có nỗi khổ không nói được, phụ thân lưu lại cho nó đường hầm chạy trốn, lưu một chút bảo tàng, nhưng vấn đề là không nắm bắt tới tay a.

Lưu lại nhưng không nắm bắt tới tay, không phải tương đương không có sao?

- Nhị đệ, phụ thân lưu cho ta, nhưng là...

Huyết Kỳ Lân biệt khuất đáp, nhưng còn chưa nói hết lời, liền bị Trần Trầm phía trên đánh gãy.

- Nhưng là không thể cáo tri các huynh đệ khác đúng không? Huyết Kỳ Lân, giao bảo tàng ra đây!

- Người nói hươu nói vượn!

Huyết Kỳ Lân phẫn nộ gào thét.

- Có cái gì để nói vậy, tâm tình Huyết Ma Hắc Hổ ta có thể hiểu được, dù sao nếu tu sĩ có mấy con cái, ở trong lòng cũng sẽ có cái tâm hân sơ xa gần.

- Thiên phú Huyết Kỳ Lân người tối cao, thực lực mạnh nhất, đạt được Huyết Ma Hắc Hổ thiên vị cũng rất bình thường.

- Nói thật, ta có thể hiểu được vào giờ phút như thế tâm tình Huyết Ma Hắc Hổ này muốn bảo vệ tính mạng của người, vứt xuống tính mệnh dòng dõi khác.

- Tốt, không cùng người nói nhảm nhiều, sự tình giữa phụ tử các người ta không xen vào, Huyết Kỳ Lân, chỉ cần hôm nay người gi

ao bảo tàng Huyết Ma Hắc Hồ ra, ta liền dẫn người rút lui.

Trần Trầm nói âm vang hữu lực, một bộ thái độ ta chỉ cần bảo tàng.

- Ta không có...

- Ta không cần lừa gạt các ngươi, ta nguyện ý lấy đạo tâm lập thế, chỉ cần ngươi giao ra bảo tàng Huyết Ma Hắc Hồ lưu lại, chúng ta lập tức đi ngay!

Trần Trầm cao giọng nói, ngữ khí kiên định không gì sánh được.

Một bên Quỳnh Hoa tiên tử bình tĩnh nhìn hắn một cái, nội tâm hơi có chút xem thường.

Còn nguyện ý lấy đạo tâm lập thế?

Huyết Kỳ Lân vừa vào tiểu thế giới liền bị mai phục một đợt, nào có cơ hội lấy được bảo tàng?

Bảo tàng chính là tại U Minh nơi đó.

U Minh đồng dạng nhìn Trần Trầm, nhíu mày.

Huyết Kỳ Lân này đối với mặt tình huống rất giống hắn, rõ ràng không cảm đến bất kỳ vật gì, lại bị cài lên cái bô, còn có nỗi khổ không nói được.

Hắn là?

Nghĩ tới đây, trong mắt hắn lóe lên một tia lo nghĩ, bắt đầu vô ý thức chải vuốt tình huống cụ thể ngày đó phát sinh.

Phía dưới sông lớn bên trong một trận trầm mặc, qua thật lâu mới truyền đến tiếng Huyết Kỳ Lân tức giận gào thét.

- Ta không cảm được bất kỳ bảo vật!

Trần Trâm tức giận quát:

- Huyét Kỳ Lân! Chúng ta tận mắt thấy người lấy bảo vật đi! Vì thế còn cùng người triển khai đại chiến! Nếu không phải người tự bạo nội đan, hiện tại đã vẫn lạc!

- Chẳng lẽ mấy ánh mắt chúng ta sẽ nhìn làm sao? Đã loại thời điếm này, người còn không thừa nhận, không phải là muốn đền bù tổn thất nội đan mất đi sao?

- Quỳnh Hoa đạo hữu, U Minh đạo hữu, các người nói một chút, các người có phải tận mắt thấy Huyét Kỳ Lân lấy đi bảo tàng hay không?

Quỳnh Hoa tiên tử cùng U Minh nghe vậy nao nao, xong không hẹn mà cùng gật đầu.

- Không sai, ta nhìn thấy.

- Chính là Huyét Kỳ Lân cầm.

Hai người một mắt tận mắt nhìn thấy, phảng phất lúc ấy ngay tại hiện trường vậy.

- Cút!

Phía dưới lại truyền tới Huyét Kỳ Lân gầm thét.

Trần Trâm cười lạnh một tiếng nói:

- Người muốn lôi kéo mấy huynh đệ người chôn cùng người, vậy ta cũng không có cách, người chúng ta đang tập kết, nghĩ đến không cần tới một canh giờ liền sẽ tập kết hoàn tất, đến lúc đó trực tiế

p hủy diệt sông lớn phía dưới này, không tin người không giao bảo tàng ra.

Bên trong sông lớn một mảnh yên lặng, mấy hơi thở sau, một đạo thanh âm nhất gan vang lên.

- Đại ca, nếu không người liền giao bảo tàng ra đi, lưu được núi x anh, không sợ không củi đốt.

- Lục đệ, ta không cầm bất kỳ vật gì!

- Aiz, chúng ta còn trẻ, không muốn chết.

...

Nghe tiếng nghị luận phía dưới, Trần Trầm đột nhiên thêm mắt thêm muối hỏi thăm:

- A? Huyết Kỳ Lân, khi đó người tiến vào thông đạo tiểu thế giới tại sao không mang theo mấy huynh đệ người a? Nếu không thật đúng là không đến mức bị chúng ta đánh thành trọng thương.

Bên trong sông lớn lại là một mảnh trầm mặc, Trần Trầm thậm chí có thể cảm giác được nội tâm mấy Chân Linh kia kiềm chế lửa giận.

Nếu hắn nói những thứ này hoàn toàn là thêu dệt vô cơ cũng liền thôi, nhưng hắn nói tám chín thành đều là thật.

Thời điểm Huyết Kỳ Lân này chạy trốn hoàn toàn chính xác không nhớ mấy huynh đệ nó, bây giờ hắn đem việc này rõ ràng bỏ vào trên mặt bàn, nếu nội tâm mấy huynh đệ kia không có oán giận mới kỳ quái.

- A, bảo tàng Huyết Kỳ Lân người cầm, nói chúng ta giúp người công, đến thời điểm tất cả mọi người đều chết, Huyết Kỳ Lân người

i cũng không nguyện ý từ bỏ bảo tàng, bảo toàn tính mệnh mọi người, cái này ai vui lòng a?

- Dù là Huyét Kỳ Lân người chỉ tỏ thái độ cũng tốt!

- Đại ca, bảo tàng ở đâu?

Huyét Chương Độc Ngạc hỏi.

- Ta thật không thấy bảo tàng!

- Đại ca, người quá làm cho ta thất vọng.

Trần Trâm nghe đến mấy câu này, cảm giác thời cơ đã thành thực, yếu ớt nói:

- Các người giao Huyét Kỳ Lân cho chúng ta, chúng ta đồng dạng có thể thả các người một con đường sống.

- Nói thật, thật nếu để cho hơn vạn tu sĩ tập kết tới đây, bảo tàng tất nhiên sẽ phân hơn nửa ra ngoài, chúng ta cũng không nguyện ý nhìn thấy một màn kia phát sinh.

Bên trong sông lớn lập tức trở nên yên tĩnh im ắng.

Sau một hồi lâu, phía dưới đột nhiên truyền đến chấn động kịch liệt, ước chừng qua thời gian nửa khắc đồng hồ, một cái bóng tối cực lớn từ trong sương mù bay ra, chính là Huyét Kỳ Lân hoàn toàn bị trấn áp lại.

Thấy toàn thân trên dưới Huyét Kỳ Lân đều là vết thương, thần trí đã đến biên giới chuẩn bị sụp đổ, Trần Trâm mừng rỡ trong lòng.

Không uổng phí hẳn một phen miệng lưỡi, Huyét Kỳ Lân này chúng quy là không thể chạy ra ma chương hẳn...

Ách, không, hẳn là không thể chạy ra Ngũ Chi sơn hẳn.

- Đại ca, người bắt nhân trước, đừng trách các huynh đệ bất nghĩa a, tu sĩ phía trên, Huyết Kỳ Lân đã giao cho các người, hi vọng các người không nên quên lời thề vừa rồi.

Phía dưới truyền đến lời Huyết Chương Độc Ngạc lạnh như băng.

Trần Trầm cười nói:

- Yên tâm, Trần Trầm ta từ trước đến nay nói được thì làm được, chờ một lúc ta liền đi giải tán đại quân tu sĩ.

- Vậy liền tốt nhất. Huyết Chương Độc Ngạc trả lời.

...

Huyết Kỳ Lân đã tới tay, ba người liền cũng không tâm tư cường công sông lớn kia.

Làm người không thể quá tham lam, điểm ấy bọn hắn biết đến, nhưng diệt Huyết Kỳ Lân, tổn thất bọn hắn trước đó đã hoàn toàn có thể đền bù, thậm chí còn có thể kiếm một món hời.

Nếu còn không thỏa mãn, vậy thì có chút lòng tham không đáy.

Về phần ba dòng dõi Huyết Ma Hắc Hồ kia sở dĩ nguyện ý giao r a Huyết Kỳ Lân, một phương diện tự nhiên là bởi vì lời Trần Trầ m châm ngòi, một phương diện khác cũng là bởi vì Huyết Kỳ Lân này mất đi nội đan, thực lực đại giảm, đợi tại bên trong sông lớn c ùng vô pháp cung cấp bao nhiêu sức chiến đấu cho bọn nó.

Tu sĩ tự tư, Chân Linh không phải không tự tư?

Đơn thuần vì cái gọi là tình huynh đệ, đi liều mạng, không tồn tại.

Nếu quả thật có tình huynh đệ gì, thời gian lúc trước Huyết Kỳ Lân tiến vào tiểu thế giới cũng không phải là độc thân một thú.

Đợi đến địa phương bốn phía không người, Trần Trầm cũng không khách khí, trực tiếp liền kết tính mệnh Huyết Kỳ Lân, xem như hoàn thành nhiệm vụ.

Quyển Hoa tiên tử nhìn Trần Trầm, trong mắt bất tri bất giác hiện ra một tia kiêng kỵ.

Người này không chỉ tu vi cường đại, càng máu chốt chính là há miệng cũng cực kỳ lợi hại, nói ra liền châm ngòi quan hệ bốn đòng đổi Huyết Ma Hắc Hồ.

Nói thật, đổi lại là nàng, nàng không làm được.

Mặc dù bây giờ Trần Trầm không nổi danh, nhưng nàng đã coi người này thành tồn tại cùng cấp bậc nàng.

U Minh càng nhìn chăm chặp Trần Trầm, trong mắt hoài nghi càng ngày càng nặng.

Huyết Kỳ Lân không cảm tới bảo tàng, hắn cũng không cảm tới, bảo tàng kia đi chỗ nào rồi?

Thấy U Minh nhìn vào chính mình chăm chăm, Trần Trầm ngẩng đầu lên hỏi:

- U Minh, ngươi nhìn ta làm gì?

- Trần Trầm, ta cảm thấy ngươi rất khả nghi. U Minh thẳng thắn.

Trần Trầm nghe vậy lờm lờm hắn một cái, thản nhiên nói:

- U Minh, bảo tàng đã bị ngươi cầm, cái này chúng ta đều biết, vì sao rồi sở dĩ nói như vậy, cũng là ngộ biến tòng quyền, ngươi cũng

đừng được tiện nghi còn khoe mẽ.

Chương 591: Đưa Ra Yêu Cầu.

Chương 591: Đưa Ra Yêu Cầu.

- Ta không cảm!

U Minh tức giận nói, không đề cập tới chuyện này còn tốt, nhắc lên chuyện này hẳn liền tức giận.

Trần Trầm thấy vậy âm dương quái khí nói:

- Được rồi, người không cảm, đều là ta cảm, được chưa?

- Người!

U Minh chỉ vào Trần Trầm, tức giận đến không lên lời nói, cuối cùng chỉ có thể hận hận thu tay về, không nói nữa.

Hắn quyết định không cùng người kia nói nhiều một câu nói nhảm, nếu không sớm muộn sẽ bị tức chết.

Trần Trầm cũng không nhìn hắn nữa, quay đầu nhìn về phía Quỳnh Hoa tiên tử.

- Tiên tử, Huyết Kỳ Lân đã bị chúng ta chém giết, đem tin tức này báo cáo đi.

- Tốt, lần này có thể thuận lợi chém giết Huyét Kỳ Lân, Trần đạo hữu công lao hàng đầu, ta sẽ đem việc này từ đầu đến cuối hoàn hoàn chính chính báo lên bên trên.

Quỳnh Hoa tiên tử tiếp lời.

...

Lại trôi qua mấy ngày, Huyét Ma sâm lâm bắt đầu khôi phục lại bình tĩnh, đầu sông lớn kia cuối cùng cũng không lại có tu sĩ khác đến gần.

Một vạn người Trần Minh Quân cũng tiếp nhận mệnh lệnh, bắt đầu rút khỏi Huyét Ma sâm lâm, ngồi truyền tống trận trở về Chân Linh thành.

Tiếp nhận mệnh lệnh rút lui một ngày xong, tất cả trở về người đều tụ tập kết tại trên bình đài cực lớn lần trước kia.

Kinh lịch một trận chiến Huyét Ma sâm lâm, một vạn người còn thừa lại không đến 9,900 người, có hơn một trăm tu sĩ vẫn lạc tại bên trong Huyét Ma sâm lâm.

Tiêu Lăng thống lĩnh Trần Minh Quân nhìn phía dưới hơn 9,800 tu sĩ, thần sắc có chút lạnh lẽo.

- Trận chiến này Trần Minh Quân mặc dù đại thắng, nhưng các người còn có rất nhiều chỗ thiếu sót, nếu như đã thành lập quân đội, vậy sẽ phải dùng nhiều phương thức quân đội đi chiến đấu.

- Quân đội mạnh ở chỗ nào? Mạnh tại người đông thế mạnh, chỉ cần đồng tâm hiệp lực, chỗ binh phong chỉ, trời đất sụp đổ.

- Các người mặc dù chia hai ngàn tiểu đội, nhưng nhất định phải lấy mấy phương thức tiểu đội chiến đấu sao?

Bên trong trận chiến này, ta không thấy được tình huống vượt qua mười tiểu đội liên hợp lại cùng nhau phát sinh, cái này khiến ta rất thất vọng... Bất quá cũng rất biết tròn biết méo...

Tiêu Lăng đầu tiên là phê bình một đợt, xong bắt đầu tán dương.

Xét đến cùng, mục đích một trận chiến này chủ yếu là đề cao hợp tác giữa các tu sĩ, tăng lên sĩ khí.

Nếu là phê bình quá nhiều, ngược lại sẽ ảnh hưởng quân tâm.

Bên trong trận chiến này, có một vài tiểu đội biểu hiện xuất sắc, dựa theo quân luật, nên được thưởng...

Tiêu Lăng bắt đầu chậm rãi đọc lên một vài danh tự tiểu đội, đồng thời báo ra nội dung ban thưởng cụ thể.

Không thể không nói, Trấn Minh Quân cho ra ban thưởng cực kì phong phú, mỗi là có một đội ngũ được thưởng, phía dưới đều truyền đến một trận tiếng nghị luận ao ước.

Đọc đến cuối cùng, rốt cục đến phiên tổ Trần Trầm này.

- Quỳnh Hoa, Trần Trầm, U Minh, Ngô Địch, Tây Môn Kỳ tạo thành tiểu đội, tại bên trong Huyết Ma sâm lâm thành công chém giết Chân Linh Độ Kiếp sơ kỳ tiểu Huyết Ma Hắc Hồ, tất cả ban thưởng linh tinh một ngàn khối, Độ Kiếp Đan một mai, không gian quyền trục hai cái, pháp bảo cường lực năm kiện, ngoài ra thăng năm người làm Bách phu trưởng quân thứ nhất Trấn Minh Quân đội một ngàn người.

Nghe được phần thưởng này, phía dưới thanh âm ao ước chúc mừng liên tiếp.

Vô luận là một ngàn khối linh tinh, hay là Độ Kiếp Đan có thể trợ giúp tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong Độ Kiếp, hoặc là không gian quý

n trực, tất cả đều là vật có giá trị không nhỏ.

Nếu tại bình thường, chém giết một Chân Linh Độ Kiếp sơ kỳ nào khả năng đạt được nhiều đồ như vậy? Huống chi còn là năm phần!

Cái này khiến không ít tu sĩ đấm ngực dậm chân, chỉ hận thực lực mình không đủ, không cách nào lập xuống càng nhiều công lao, đến mức bây giờ cùng những thiên kiêu này chênh lệch càng lúc càng lớn.

- Quỳnh Hoa, Trần Trầm, U Minh, Ngô Địch, Tây Môn Kỳ năm người thành công chém giết Chân Linh Độ Kiếp trung kỳ Huyết Kỳ Lân, căn cứ mấy vị tông chủ quyết định, năm người có thể hưởng mấy vị tông chủ đưa ra một cái yêu cầu không tính quá phận.

Tiêu Lăng tiếp tục nói, ánh mắt vô ý thức nhìn về phía Trần Trầm trong đám người.

Người sư đệ này lần trước tìm kiếm gian tế Minh Uyên giới đã gây nên chú ý của hắn, lần này lại tại bên trong Huyết Ma sâm lâm rực rỡ hào quang.

Hắn biết quá trình cụ thể năm người chém giết Huyết Kỳ Lân, mặc kệ là chính diện chém giết hay là sau này ly gián, hắn người sư đệ này đều đưa đến tác dụng cực kỳ trọng yếu.

Sư phụ bởi vậy tại trước mặt mấy vị tông chủ kiếm đủ mặt mũi, trực tiếp cho thấy sau này sẽ còn đại khen thưởng đệ tử nhỏ nhất này.

Kẻ này không phải vật trong ao, nếu lại cho hắn một đoạn thời gian trưởng thành, ngày khác có lẽ có thể trở thành trợ lực của ta.

...

Phía dưới Trần Trầm nghe được Tiêu Lăng nói xong trong lòng th ở dài nhẹ nhõm, yêu cầu một tiểu thế giới, loại yêu cầu này cũng không tính quá phạm a?

Về phần Quỳnh Hoa tiên tử U Minh Ngô Địch Tây Môn Kỳ bốn người cũng vui mừng quá đỗi.

Mấy ngày trước đó bọn hắn liền suy nghĩ nói tới yêu cầu gì, bây giờ rất cực có thể đạt được ước muốn, tâm tình kia kích động có thể nghĩ.

Cũng không lâu lắm, trên không bình đài vang lên một thanh âm nặng nề.

- Năm người các ngươi biểu hiện chúng ta đều nhìn ở trong mắt, nếu có yêu cầu gì, hiện tại liền đưa ra đi, ta cùng mấy vị tông chủ khác có dịp tập hợp một chỗ, chỉ cần chúng ta có thể làm được, đều sẽ tận lực thỏa mãn các ngươi, Quỳnh Hoa, liền để ngươi bắt đầu đi.

Quỳnh Hoa tiên tử nghe được thanh âm sư phụ Tiên môn môn chủ tranh thủ thời gian khom mình hành lễ nói:

- Tuân mệnh!

Xong nàng đứng thẳng người, chân thành nói:

- Thiên Ma thành chủ tiền bối, nghe đồn Cửu Chuyển Kim Thân Quyết của ngài tu luyện đến đại thành, có thể nhỏ máu trùng sinh, vẫn bối muốn hướng ngài đòi một giọt tinh huyết, dung nhập bên trong kiếm khô.

Trên bầu trời một mảnh trầm mặc, một lát sau truyền đến tiếng Thiên Ma thành chủ cười khẽ.

- Có thể.

Tiếng nói vừa ra, một giọt máu lóe ra quang mang kim tử sắc loá mắt tươi từ trên trời giáng xuống, lơ lửng tại trước mặt Quỳnh Hoa tiên tử.

Nhìn lên máu tươi trước mặt, Quỳnh Hoa tiên tử vui mừng quá đỗi.

Đỉnh phong tồn tại Luyện Thể giống Thiên Ma thành chủ bực này, nhục thân mạnh lớn hơn cả Chân Linh lợi hại mấy phần, bên trong tinh huyết hẳn càng ẩn chứa đủ loại lực lượng pháp tắc.

Dạng tinh huyết này nếu dung nhập bên trong khôỉ lõi nàg, vậy khôỉ lõi nàg trở nên không thể phá vỡ, thực lực của nàg cũng bởi vậy đột nhiên tăng mạnh.

- Đa tạ tiên bối!

Quỳnh Hoa tiên tử tạ một câu, xong cẩn thận từng li từng tí cấy huyết dịch, thu nhập trong nhũn chứa đờ.

- Trần Trầm, ngươi muốn cái gì? Cũng không nên khách khí với chúng ta, Quỳnh Hoa nàg đã muốn một giọt tinh huyết của ta đờ.

Trên bầu trời vang lên thanh âm Thiên Ma thành chủ, so với thanh âm trước đờ đắp lại Quỳnh Hoa tiên tử rõ ràng tăng thêm mấy phần hàn thân hòa.

Trần Trầm nghe vậy đứng dậy, chần chờ một chút, trầm giọng nói:

- Ta muốn hương diện chủ tiên bối Tà Thần điện, đờ hỏi quyền sở hữu một tòa tiểu thế giới.

Cái này vừa nói, chung quanh một mảnh yên lặng.

Một tòa tiểu thế giới, giá trị cao có thấp có.

Nếu là tiểu thế giới phương viên không đến vạn dặm, giá trị thậm chí còn kém một hai ngàn linh tinh.

Nhưng nếu tiểu thế giới phương viên mười vạn dặm, thậm chí trăm vạn dặm trở lên, lại ẩn chứa đại lượng sinh linh, vậy giá trị liên không cách nào đoán chừng, dù sao tuyệt không phải một giọt tinh huyết có thể so sánh.

- Ồ? Người muốn Tứ Thánh giới?

Phía trên truyền đến một đạo thanh âm có chút âm nhu.

Trần Trầm nghe không ra sướng vui giận buồn bên trong giọng điệu này, nhưng biết Hạ giới mình ra đời kia gọi là Tứ Thánh giới.

Điện chủ Tà Thần điện đối với lai lịch của hắn hắn rất rõ ràng, cho nên thấy rõ ý nghĩ hắn.

Nhưng bây giờ loại tình huống này, hắn vì quê quán, quả quyết không có khả năng lùi bước.

Vừa nghĩ đây, hắn hít sâu một hơi, trịnh trọng nói:

- Không sai, vẫn bồi muốn Tứ Thánh giới hoàn hảo không chút tổn hại!

- Tứ Thánh giới phương viên mấy trăm vạn dặm, sinh linh trong đó có hàng trăm triệu, còn từng sản xuất qua thần kim, bực tiểu thế giới này giá trị bao nhiêu, người cũng biết?

Cái thanh âm âm nhu kia lại lần nữa vang lên, gần vạn tu sĩ trên bình đài nghe được giới thiệu một mảnh xôn xao.

Chiếm diện tích mấy trăm vạn dặm, sinh linh hàng trăm triệu, còn

sản xuất qua thần kim...

Bực thế giới này nghiêm khắc đến nói cũng không tính là tiểu thế giới, Trần Trầm này cũng dám đưa ra yêu cầu bực này, quả thực là không thể tưởng tượng nổi...

Chương 592: Vạn Linh Đỉnh.

Chương 592: Vạn Linh Đỉnh.

Mặc dù ngũ khí điện chủ Tà Thần điện mười phần bình tĩnh, nhưng Trần Trầm lại nghe ra được một tia tức giận.

Nhưng thì tính sao? Giờ này khắc này, chỉ có kiên trì đến cùng.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm hít sâu một hơi nói:

- Vạn bối không biết, chỉ biết nơi đó là quê hương vạn bối.

Nghe được Trần Trầm yêu cầu chính là quyền sở hữu quê quán, một đám tu sĩ chung quanh yên tĩnh trở lại.

Mặc dù yêu cầu này tương đối không hợp lý, nhưng mặc cho ai cũng không nguyện ý đưa quê quán đến trong tay Tà Thần điện, nghĩ như vậy Trần Trầm đưa ra yêu cầu như vậy cũng tình có thể hiểu.

Điện chủ Tà Thần điện tựa hồ bị Trần Trầm nghẹn lại, trong lúc nhất thời chưa hề trả lời.

Mặc dù mấy vị tông chủ hứa hẹn đáp ứng tu sĩ chém giết Huyết Kỳ Lâm một cái yêu cầu, nhưng yêu cầu này hiển nhiên là có hạn độ, cái hạn độ này mọi người không nói, nhưng người phải lòng dạ biết rõ.

Tỉ như Quỳnh Hoa tiên tử, liền rất có số đếm, đưa ra một cái thỉnh cầu còn tính hợp lý.

Mà Trần Trầm dạng này, rõ ràng chính là không có số đếm.

Không có số đếm cũng liền thôi, còn đùa nghịch vô lại, cái này khiến Tà Thần điện chủ rất khó xử lý.

Nếu không đáp ứng, ra vẻ mình nói không giữ lời.

Nhưng nếu đáp ứng, tổn thất cũng quá lớn.

Sau một hồi lâu, bên trên bầu trời cuối cùng lại truyền tới thanh âm Tà Thần điện chủ âm nhu.

- Tứ Thánh giới là địa phương sư phụ ta vẫn lạc, sư phụ ta bởi vì tranh đoạt quyền sở hữu tiểu thế giới này mà mất đi tính mệnh, làm đệ tử, ta có nghĩa vụ thu tiểu thế giới này về Tà Thần điện.

Hắn nói cái này mặc dù không có rõ ràng cự tuyệt, nhưng ý tứ lại hết sức rõ ràng.

Tứ Thánh giới không chỉ có ý nghĩa đặc thù đối với người, ý nghĩa đặc thù đối với ta đồng dạng đặc thù, nếu người lại muốn cầu quyền sở hữu Tứ Thánh giới, đó chính là không nể mặt mũi.

Nghe nói như thế, thời điểm trong lòng Trần Trầm thờ dài, đang lúc hần nghĩ làm sao bây giờ, trong đầu vang lên thanh âm Thiên Ma thành chủ.

- Trần Trầm, lui một bước đi, lui một bước nếu hắn không đáp ứng nữa, vì sự liền thay người quyết định.

Trần Trầm nghe vậy đành phải nói:

- Vừa rồi là vẫn bối mạo muội, vậy vẫn bối thay yêu cầu thật.

- Người nói.

- Tà Thần điện trong vòng ngàn năm không được để bất luận sinh linh gì quấy rối Tứ Thánh giới an bình.

Ngữ khí Trần Trầm chém đinh chặt sắt.

Lấy không được quyền sở hữu Tứ Thánh giới cũng được, nhưng hắn nhất định phải bảo đảm Tứ Thánh giới an toàn.

Thời gian ngàn năm đối với mấy đại lão này đến nói không lâu lắm, với hắn mà nói lại cực kỳ lâu.

Có thời gian ngàn năm hoà hoãn, hắn nhất định có thể thu hồi Tứ Thánh giới lại.

Lần này không đợi Tà Thần điện điện chủ đáp lời, Thiên Ma thành chủ mở miệng trước.

- Tà Thần điện các người dự trữ tiểu thế giới không ít, có tiểu thế giới thậm chí mấy ngàn năm cũng không phải người đi vào, đồ đệ của ta yêu cầu cũng không tính quá phận a?

- Có thể, ta đáp ứng người.

Tà Thần điện điện chủ đáp.

Trần Trầm nghe vậy trong lòng yên ổn mấy phần, những cường giả đỉnh cao này hắn còn không đến mức lật lọng.

Có phần hứa hẹn này, Hạ giới an nguy có cam đoan, trong lòng củ
a hẳn lại thiếu một cái khúc mắc.

- Vậy vẫn bồi đa tạ điện chủ.

Cảm ơn một tiếng, Trần Trầm lui xuống.

Tiếp theo U Minh Ngô Địch Tây Môn Kỳ ba người hướng mấy vị
tông chủ đưa ra yêu cầu, cũng không ngoại lệ, tất cả đều là muốn
vật có thể để thực lực bọn hắn tăng vọt.

Loại cơ hội này đối với bọn hắn đến nói ngàn năm một thuở.

Phải biết, vật tông môn nhà mình có thể tới tay, nhưng bảo vật tôn
g môn người ta nào có dễ dàng tới tay như vậy?

Bây giờ không muốn, chờ đến khi nào?

...

Sau nửa canh giờ, luận công hành thưởng hoàn tất, hơn vạn tu sĩ t
âm tình khác nhau.

Tiêu Lăng lúc này hạ lệnh toàn quân tại Chân Linh thành tu chỉnh
chờ lệnh một tháng, về sau liền giải tán mọi người.

- Trần đạo hữu, vết nứt không gian thông hướng Minh Uyên giới
cũng đã rất lớn, khai chiến hay không hẳn là nhìn một tháng này.

Quỳnh Hoa tiên tử không vội đi, mà chỉ đứng tại chỗ nói với Trần
Trầm ngắn người.

Nghe nói như thế, Trần Trầm gật đầu nói:

- Đúng là như thế, bất quá ta xem chừng chí ít có bảy thành có thể

khai chiến.

- Aiz, đúng vậy a, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh k hông khỏi, một tháng này ta phải hảo hảo tiêu hóa thu hoạch lần n ày một chút mới được.

- Vậy ta liền sớm chúc mừng thực lực tiên tử đại tiến trước. Trần Trầm vừa cười vừa nói.

Quỳnh Hoa tiên tử nghe vậy trong mắt lóe lên một tia tiếc hận, hà nh trình Huyết Ma thâm lâm những người khác trong đội ngũ thu h oạch tương đối khá, chỉ Trần Trầm không cầm tới bao nhiêu chỗ t ốt thực chất.

Một tháng sau, chỉ sợ thực lực Trần Trầm không sẽ phát sinh bao nhiêu biến hóa.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên miệng nàng lại nói:

- Trần đạo hữu thiên phú trác tuyệt, lại có Chân Long tùy thân, dù là thiếu chút vật ngoài thân, về sau tất nhiên cũng có thể một tiếng hót lên làm kinh người.

- Vậy tại hạ nhận tiên tử cát ngôn.

Trần Trầm chấp tay nói.

Song phương lại hàn huyền một trận, lúc này mới ai đi đường nấ y.

...

Nửa tháng sau, địa vực Hoàn Đoạn ma tông.

Vết nứt không gian vốn đã hướng tới ổn định một ngày này đột n hiên kịch liệt chấn động lên.

Mấy tên Đại Thừa tu sĩ thủ vệ vết nứt không gian thấy cảnh này n háy mắt cảnh giác.

Cùng lúc đó, phụ cận Hoàn Đoạn ma tông đủ loại đại trận bắt đầ u loé lên quang mang.

Có nhiều đại trận như vậy ở đây, chỉ cần Minh Uyên giới không l ập tức phá ra vượt qua mười tên tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong, Vậy sẽ không khả năng đột phá địa vực phong tỏa Hoàn Đoạn ma tôn g, đến địa phương khác Chân Linh giới.

- Các ngươi chuẩn bị rất đầy đủ.

Bên trong khe hở không gian truyền ra một đạo thanh âm hư vô m ò mịt, ngay sau đó một tên lão giả áo bào đen từ bên trong đi ra.

Thấy chỉ có một người, mấy Đại Thừa Chân Linh giới nhẹ nhàng thờ ra, nhàn nhạt hỏi:

- Người là người nào Minh Uyên giới? Lại muốn đến truyền tin tứ c gì?

Lão giả áo bào đen kia nhìn mấy Đại Thừa cùng trận pháp bốn ph ía lít nha lít nhít, ánh mắt lạnh nhạt.

- Ta tới đây là muốn cho mấy vị đạo hữu giám định bảo vật giúp t a.

- Giám định bảo vật?

Mấy Đại Thừa Chân Linh giới lại lần nữa trở nên cảnh giác, cái n ày cũng không phải tín hiệu tốt gì, đối phương không phải muốn vận dụng pháp bảo cường đại gì chứ?

- Không sai, giám định bảo vật, các vị đạo hữu mời xem.

Lão giả áo bào đen kia nói từ trong ngực móc ra một cái hắc đỉnh lớn đầu người.

Hoa văn đủ loại dị thú phía trên Hắc đỉnh, những dị thú này linh động dị thường, phảng phất giống như lúc nào cũng có thể sẽ bay ra ngoài.

Mấy Đại Thừa tu sĩ nhìn thấy đỉnh kia, sắc mặt đồng thời trở nên ngưng trọng chí cực.

Bởi vì bọn hắn từ trên đỉnh kia cảm nhận được tiên khí cực kì nồng đậm, đây là bất luận một bảo vật Chân Linh giới nào cũng không có.

- Đỉnh này tên là Vạn Linh Đỉnh, chính là một chí bảo Minh Uyên giới ta.

Lão giả áo bào đen kia đột nhiên quát, một giây sau Vạn Linh Đỉnh kia đột nhiên tăng vọt, biến thành vạn mét, vắt ngang tại trên không Hoàng Đoạn ma tông.

Trừ cái đó ra, đại lượng dị thú hư ảnh từ trên mặt đỉnh bay ra, trong lúc nhất thời Hoàng Đoạn ma tông triệt để biến thành thế giới dị thú.

Mấy tên Đại Thừa Chân Linh giới thấy vậy cùng nhau thôi động pháp bảo, ý đồ trấn áp Vạn Linh Đỉnh kia, nhưng vô luận bọn hắn dùng các loại bảo vật gì, chỉ cần khễ dựa gần Vạn Linh Đỉnh, liền bị tiên khí trong đỉnh tán phát bắn ra.

Oanh!

Đại lượng dị thú hư ảnh bắt đầu xung kích trận pháp bốn phía Hoàng Đoạn ma tông, toàn bộ Hoàng Đoạn ma tông cũng bắt đầu kịch liệt chấn động.

Cũng không lâu lắm, tính ra hàng trăm trận pháp cường đại liền bị xông phá, trên bầu trời chỉ còn lại cự đỉnh treo cao kia.

Ngay sau đó từng đạo quang mang từ bên trên cự đỉnh tản ra, vô số dị thú tự động hình thành một tòa tân trận pháp, phong tỏa hoàn toàn Hoàn Đoạn ma tông.

Chương 593: Minh Uyên Tông.

Chương 593: Minh Uyên Tông.

- Minh Uyên giới Ta ở chỗ này thành lập Minh Uyên tông, phạm l
à tu sĩ tư chất đầy đủ đều có thể gia nhập Minh Uyên tông ta!

Trận pháp hình thành xong, lão giả áo bào đen kia đột nhiên ngửa
mặt lên trời hét dài một tiếng.

Hắn phát ra thanh âm này rõ ràng vận dụng bí thuật gì, bởi vậy ph
ạm vi truyền bá cực lớn, đến mức toàn bộ Nam Vực cùng hơn phá
n nửa phương nam địa phương ngoài vòng giáo hoá cũng nghe đư
ợc thanh âm của hắn.

Mấy Đại Thừa Chân Linh giới nghe vậy sắc mặt đại biến.

Minh Uyên giới một chiêu này quả thực là rút củi dưới đáy nồi.

Thành lập Minh Uyên tông, tuyển nhận đệ tử Chân Linh giới, cái
này trực tiếp liền nhược hóa giới cùng giới đối lập, chuyển hóa th

ành tông môn cùng tông môn mâu thuẫn.

Ngàn năm về sau, Minh Uyên tông triệt để thâm thấu tại Chân Linh giới, ai còn sẽ để ý cái tông môn này không thuộc về Chân Linh giới?

Mà Minh Uyên tông có toàn bộ Minh Uyên giới làm ủng hộ, tất cả siêu cấp tông môn Chân Linh giới căn bản không có cách chống lại nó.

Có lẽ dùng cái mấy ngàn năm, toàn bộ Chân Linh giới cũng chỉ còn lại có Minh Uyên tông cái này một cái siêu cấp tông môn.

Một chiêu này, quả nhiên là ngoan độc!

- Mấy vị đạo hữu, ngày sau người ta liền cùng là tu sĩ Chân Linh giới, ha ha ha!

Lão giả áo bào đen cười vài tiếng, Vạn Linh Đỉnh đột nhiên bắn ra mấy đạo quang mang đánh mấy tên Đại Thừa tu sĩ Chân Linh giới bay ra trận pháp.

Xong trận pháp kia không ngừng lấp lóe, hoàn toàn che giấu Hoà nh Đoạn ma tông.

Mặc cho mấy Đại Thừa Chân Linh giới kia thăm dò như thế nào, cũng không thể xem xét đến một tơ một hào cảnh tượng bên trong.

...

Bên trong Chân Linh thành.

Trần Trầm hoàn toàn tu luyện như trước đây, thời gian nửa tháng này, Tiên Linh thân thể hắn có thể chứa đựng tiên khí lại tăng một chút, lúc này trong đầu hắn đột nhiên vang lên thanh âm đại sư hu

ynh Tiêu Lăng.

- Trần Trầm, người đến phủ thành chủ một chuyến, sư phụ muốn gặp người.

Nghe nói như thế, Trần Trầm bỗng nhiên mở mắt.

- Sư phụ muốn gặp hần? Là có ban thưởng gì sao?

Nghĩ tới đây, hần tranh thủ thời gian đứng lên trả lời:

- Đại sư huynh, ta liền đi!

Dứt lời hần nhanh chóng rời Tu Luyện thất hướng phủ thành chủ bay đi.

Phải biết phủ thành chủ Chân Linh thành cũng không phải phủ thành chủ Thăng Long thành của hần, Chân Linh thành chính là đại thành đệ nhất Chân Linh giới, thành chủ do Tiên môn chủ kiêm nhiệm, vì mặt mũi Tiên môn, phủ thành chủ này đã lớn hơn Thăng Long thành hần, trong đó hào hoa xa xỉ càng không cần nhiều lời.

Có lẽ là đạt được thông tri, Trần Trầm một đường thông suốt, cũng không lâu lắm liền đi tới chỗ phủ thành chủ, nhìn thấy sư phụ Thiên Ma thành chủ.

Lần trước hần nhìn thấy người sư phụ này vẫn chỉ là hư ảnh, hôm nay cuối cùng nhìn thấy chân nhân.

- Đệ tử Trần Trầm gặp qua sư phụ!

Mặt đối với Thiên Ma thành chủ, Trần Trầm tự nhiên làm đủ cấp bậc lễ nghĩa, dù sao đây là chỗ dựa lớn nhất của hần tại Chân Linh giới.

- Không cần đa lễ.

Thiên Ma thành chủ bình thản nói, nhưng Trần Trầm lại có thể nhìn ra trên trán hắn một tia vẻ u sầu.

- Sư phụ làm sao rồi? Nếu có gì cần đệ tử làm, đệ tử tuyệt không từ chối!

Trần Trầm vỗ vỗ bộ ngực nói, chuyện lấy lòng bấp đùi này bất kể là kiếp trước hay là hiện tại, hắn đều rất am hiểu.

Dù sao cũng chỉ là nói một chút mà thôi, thân là cường giả đỉnh cao một giới Thiên Ma thành chủ nào cần hắn hỗ trợ? Đây không phải là sống ở trong mơ sao?

- Thật là có sự kiện cần người hỗ trợ. Thiên Ma thành chủ vừa cười vừa nói, tựa hồ hết sức hài lòng đối với Trần Trầm.

- A?

Trần Trầm giật mình, hắn không nghĩ đến sư phụ này thật có cầu hắn, đây quả thực không hợp lý.

Ý thức được câu trả lời của mình không đúng, Trần Trầm tranh thủ thời gian khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, chân thành nói:

- Sư phụ, ngài có dặn dò gì? Đệ tử lên núi đao xuống biển lửa, không chối từ!

- Chuyện Hoành Đoạn ma tông nơi đó, người biết đúng không?

- Ách, biết một chút, Minh Uyên giới hình như làm ra Minh Uyên tông, đãi ngộ tương đối với không tệ.

Trần Trầm nhỏ giọng đáp.

- Không sai, bất quá bọn hắn đây cũng đang đoạn căn cơ mấy đại tông môn chúng ta, đợi đến Minh Uyên tông thực sự trở thành Chúa Tể Chân Linh giới, người cảm giác bọn hắn sẽ đối xử Chân Linh giới giống với đấng Minh Uyên giới sao?

Thiên Ma thành chủ hỏi.

Trần Trầm không chút suy nghĩ trực tiếp trả lời:

- Chắc chắn sẽ không.

Kiếp trước hắn cũng học qua lịch sử, nhân dân thuộc địa trôi qua ngày gì hắn rất rõ ràng, các người xâm nhập lúc bắt đầu mặc kệ nói xâm lấn đến dễ nghe cỡ nào, nhưng một khi chân chính chiếm lĩnh xong, thi hành chỉ có bóc lột cùng bạo chính.

- Người minh bạch liền tốt, cho nên vì ngăn cản Minh Uyên tông thành lập, chúng ta mấy đại tông môn sẽ liên hợp tất cả cường giả đỉnh cao, tiến công Hoàn Đoạn ma tông.

Thiên Ma thành chủ buồn vô cớ nói.

Trần Trầm trầm mặc không nói, lưỡng giới đại chiến ngay thời gian từ đầu khẳng định đều là cường giả đỉnh cao nhất độ sức, tu sĩ Minh Uyên giới tại Chân Linh giới khuếch tán xong, mới đến phiên Trấn Minh Quân bọn hắn ra sân.

- Bây giờ trên không Hoàn Đoạn ma tông có một pháp bảo cực kỳ mạnh trấn áp, pháp bảo kia tên là Vạn Linh Đỉnh, chúng ta không cách nào công phá Vạn Linh Đỉnh phòng ngự, cũng không thể nói tới tiến công Hoàn Đoạn ma tông.

- Vạn Linh Đỉnh? Vạn Hóa Chân Long Bất Diệt Kiếm của Sư huynh cũng vô pháp rung chuyển sao?

Trần Trầm kinh ngạc hỏi.

Thanh âm Tiêu Lăng một bên nghe vậy lạnh lùng nói:

- Vạn Linh Đỉnh kia hư hư thực thực Tiên Khí, thông đạo phi thân g Chân Linh giới chúng ta ngăn cách, căn bản không có cách sinh ra Tiên Khí.

- Tiên Khí!

Trần Trầm âm thầm chấn kinh, Minh Uyên giới thật không hổ là đại thế giới còn mạnh hơn so Chân Linh giới, thậm chí ngay cả Tiên Khí cũng có.

Ta đi tìm Thiên Cơ đạo quân, hẳn nói muốn phá vỡ Vạn Linh Đỉnh phòng ngự, cần đem tất cả pháp bảo Luyện Khí bằng tập kết cùng một chỗ, như vậy mới có một chút khả năng.

Thiên Ma thành chủ lời nói thâm thía, Trần Trầm bừng tỉnh đại ngộ.

Nguyên lai tìm hắn là vì sự tình Vạn Hóa Thần Phong.

Thế nhưng Vạn Hóa Thần Phong là pháp bảo bản mệnh hắn, không có khả năng do người khác thôi động, cái này chẳng phải mang ý nghĩa hắn cũng cần tham gia chiến đấu tiến công Hoàn Đoạn ma tông.

Đây chính là giữa chiến đấu các tu sĩ Đại Thừa, nếu một chút mất tập trung bị dư ba cộ đến, chỉ sợ hắn đã phải chơi xong.

- Khụ khụ, sư phụ, ta minh bạch, đến lúc đó người mang ta đi là được, bất quá những pháp bảo khác thì sao? Bây giờ có thể tìm tới?

Trần Trầm nhẹ ho hai tiếng hỏi.

Loại đại sự này hẳn không có khả năng cự tuyệt, đương nhiên, cự

tuyệt cũng không có tác dụng gì.

- Yên tâm, cường giả có bảo vật Luyện Khí bằng không ai là hạng người vô danh, mấy đại tông môn chúng ta muốn tìm không khó.

Thiên Ma thành chủ thấy Trần Trầm không do dự liền đáp ứng, lộ ra nụ cười vui mừng.

Trần Trầm có nỗi khổ không nói được, trên mặt còn phải biểu hiện ra ngoài ta rất vui mừng.

- Sư phụ, vậy chúng ta khi nào xuất phát, ta trở về chuẩn bị một chút.

- Đủ người liền xuất phát, ta đoán chừng chỉ ít cần thời gian bảy ngày, bên trong tu sĩ có Luyện Khí bằng bảo vật, tu vi của người đo án chừng mấy người yếu nhất, vì an nguy của người, vật trong này người cầm.

Thiên Ma thành chủ nói giao một mai nhẫn trữ vật đến trong tay Trần Trầm.

Trần Trầm tiếp nhận xem xét, bên trong có một bộ chiến giáp hoa lệ, trừ cái đó ra, còn có mấy cái bảo vật xem ra cực kì kì lạ.

Không do dự, Trần Trầm trực tiếp dùng hệ thống giám định một chút, biết được đáp án xong, trên mặt hẳn lập tức lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, không nói hai lời liền một gói quỳ trên đất.

- Đệ tử tạ sư phụ ban thưởng!

Chương 594: Nhật Được Bảo.

Chương 594: Nhật Được Bảo.

Tất cả mấy bảo vật kì lạ kia đều cùng loại với vật bảo mệnh không gian quyền trực, bất quá giá trị cao hơn không gian quyền trực, trong đó có pháp bảo dùng một lần, ẩn chứa lực lượng pháp tắc hủy diệt cực kì bá đạo, nếu thật thả ra ngoài, chỉ sợ có thể thuận sát loại tồn tại cường đại như Huyết Kỳ Lân kia.

Về phần chiến giáp kia, tựa như là dùng da cứng rắn nhất trên thân Huyết Ma Hắc Hồ tăng thêm mấy loại vật liệu luyện khí cực kì trân quý luyện chế thành, lực phòng ngự mạnh kinh người.

Mặc vào chiến giáp này, đối mặt không đến Độ Kiếp kỳ công kích, dù là hấn đứng bất động có lẽ cũng không có gì đáng ngại.

Thấy Trần Trầm tựa hồ nhìn ra công dụng những bảo vật này, Thiên Ma thành chủ hơi kinh ngạc.

- Người có chút nhãn lực, cái khác cũng chẳng có gì, bất quá Huyết Ma Chiến Giáp này chính là dùng vỏ cứng trên đầu Huyết Ma Hắc Hồ luyện chế thành, không chỉ có lực phòng hộ cực mạnh, mà cốt lõi là còn có thể chứa đựng lực lượng huyết khí sinh cơ tại thời điểm thụ thương dùng để khôi phục thương thế, chính là pháp bảo phòng hộ hiếm có, phi thường thích hợp Luyện Thể tu sĩ.

Sau khi Huyết Ma Hắc Hồ ngã xuống, hết thảy cũng chỉ luyện chế thành công hai bộ, trong tay người là một trong số đó, người phải cố gắng mà trân quý, vạn vạn không thể bán ra ngoài.

- Đệ tử biết được.

Trần Trầm khom người nói.

Nói đùa, hẳn là loại người thiếu linh tinh kia sao?

Tốc độ bán bảo vật kiếm linh tinh quá chậm, cho dù một chút bảo vật không cần, hẳn đều chẳng muốn bán, chớ nói chi là thứ chí bảo này.

- Tốt, người lui ra đi, trong vòng vài ngày hẳn sẽ có tin tức.

- Đệ tử cáo lui!

Trần Trầm thi lễ, mỹ tư tư rời đi phủ thành chủ.

...

Tiếp theo Trần Trầm liền tại bên trong Chân Linh thành chờ đợi, một mực chờ bảy ngày, mới thu được Thiên Ma thành chủ đưa tin.

Đạt được đưa tin xong, Trần Trầm lập tức chạy tới địa vực đặc biệt nào đó trong phủ thành chủ.

Lúc này nơi này xuất hiện không ít người xa lạ, từng người khí tức nội liễm, cảm giác cực kì cường hoành.

Trần Trầm lẫn lộn ở trong đó, có vẻ hơi không hợp nhau.

Những người này chỉ sợ sẽ là những tu sĩ bảo vật Luyện Khí bảng kia... Mẹ nó, Đệ Kiếp kỳ lẫn lộn ở trong cũng không có ý tứ nói chuyện a.

Trần Trầm nhìn những tu sĩ kia, trong lòng âm thầm cảm thán.

Đoạn thời gian trước được chút bảo vật hẳn còn cảm thấy có mấy phần lực lượng tự vệ, nhưng hôm nay tận mắt nhìn đến đồng đội cường đại xong, hẳn lại bắt đầu có chút hoài nghi.

Cảm giác không ít ánh mắt cũng hướng chính mình nhìn, Trần Trầm lập tức giả trang ra một bộ thái độ khí định thần nhàn, đồng thời dùng một sợi tiên khí mông lung đem tự thân bao vây lại.

Tất cả mọi người là đại lão, hẳn cũng không thể mất mặt.

Im lặng đứng hơn nửa canh giờ, một tên nữ tử yêu dị đột nhiên bu lại.

- Đạo hữu xem ra có chút bất phàm, không biết xưng hô như thế nào?

Trần Trầm mở mắt, cô gái trước mặt một thân sa y màu đỏ, tướng mạo không tầm thường, một đôi mắt hồ ly cực kì hẹp dài, chỉ bất quá trên mặt có chút đường vân màu đỏ kỳ dị, để khí chất của nàng lộ ra cực kì yêu dị.

Chỉ nhìn một chút, Trần Trầm liền biết đây là tu sĩ Tà Thần điện.

Trừ khí chất, còn có mang tà khí như có như không kia, rất giống cùng U Minh.

- Tên ta Thiên Vận Tử.

Trần Trầm nhàn nhạt đáp.

Hắn đã hỏi hệ thống, biết được thực lực nữ tử này vượt xa chính mình, dù sao hẳn cũng không biết nữ tử này, không đáng cho thấy thân phận xong mở miệng một tiếng xưng hô tiên bối, còn không bằng báo xưng hào là đạo.

Dù sao nữ tử này xem chừng cũng chỉ nhìn hắn lạ mặt, mới đến hỏi một chút.

- Thiên Vận Tử?

Tà dị nữ tu nghĩ nghĩ, không nghĩ ra người như vậy, đành phải cư ời nói:

- Nguyên lai là Thiên Vận đạo hữu, kính đã lâu kính đã lâu, tiểu nữ tử Tà Thần điện Hồng Thù.

Nghe được cái tên này, trong lòng Trần Trầm bỗng nhiên máy động.

Người ta kính đã lâu hẳn là giả, hẳn kính đã lâu Hồng Thù này ngược lại là thật.

Mấy đại siêu cấp tông môn trừ tông chủ ra, trong hàng đệ tử đời thứ hai cũng ra mấy Đại Thừa tu sĩ.

Trong đó thực lực mạnh nhất đương nhiên là đại sư huynh Tiêu Lăng có Vạn Hóa Chân Long Bất Diệt Kiếm, tiếp theo chính là Hồng Thù Tà Thần điện, có pháp bảo Phệ Linh Tà Chu Nhận thứ mười Luyện Khí bảng.

Chơi đại một chút vậy mà làm cho, một Đại Thừa tu sĩ gọi mình là đạo hữu!

Cũng trách chính mình, vì che giấu Tiên Linh thân thể, trên dưới quanh người mang quá nhiều loại pháp bảo che giấu, lại có tiên khí che lấp, đừng nói Hồng Thù này, cho dù là sư phụ Thiên Ma thành chủ cũng chưa chắc có thể nhìn ra bản thân sâu cạn.

- Khụ khụ, nguyên lai là Hồng Thù đạo hữu, tại hạ nghe qua đạo hữu phong hoa tuyệt đại, hôm nay gặp mặt, quả nhiên!

Trần Trầm nhẹ ho hai tiếng, lời hay thuận miệng liền đến, ngữ khí còn tương đối chân thành.

Hồng Thù nghe vậy lộ ra nụ cười, tu sĩ bình thường nhìn thấy nà

g cũng khoe tu vi nàng cao thâm, có rất ít khen nàng dung mạo xinh đẹp.

Lại thêm nàng nhìn không ra người này trước mặt sấu cặn, bởi vậy suy đoán, đây ít nhất là một cường giả tu vi cùng nàng không sai biệt lắm.

Nói thật, chuyện này nguy hiểm cỡ nào nàng rất rõ ràng, từ lúc nàng biết được tin tức đến xem, cơ hồ tất cả cường giả đỉnh cao Chân Linh giới đều xuất động.

Tham gia loại chiến đấu này, đương nhiên cần bí mật tìm vài đơn vị có thể tại thời điểm chiến đấu giúp đỡ lẫn nhau.

Bên trong tu sĩ ở đây không phải là không có tu sĩ Tà Thần điện khác, nhưng nàng thân là tu sĩ Tà Thần điện, biết đồng đạo mình là tiêu chuẩn đạo đức gì.

Thật đến thời khắc mấu chốt, tuyệt đối là không dựa vào được.

Về phần những gương mặt quen kia, mọi người hiểu rõ, cũng không có mấy người tín nhiệm nàng, cho nên còn không bằng tìm Thiên Vận Tử dạng gương mặt lạ này.

Thấy Thiên Vận Tử này không có bài xích chính mình, Hồng Thù sinh ra lòng thân cận.

- Thiên Vận đạo hữu, lần này chúng ta không chỉ cần đối phó Thiên Khí trong truyền thuyết, còn cần đối phó cao thủ mạnh mẽ Minh Uyên giới, trong đó nguy hiểm có thể nghĩ, ta đoán lần này tất nhiên sẽ có không ít Đại Thừa tu sĩ vẫn lạc.

Hồng Thù ngữ khí có chút bi thiết, mềm mại đáng yêu trong mắt cũng biến thành đau thương.

Trần Trầm biết nàng giả vờ giả vịt, nhưng cũng không thể không t

hừa nhận nàng nói sự thật.

Chân Linh giới phái ra tất cả cường giả đỉnh cao tiến đến giao chiến, đội hình Minh Uyên giới đoán chừng cũng sẽ không kém nơi nào.

Nhiều Đại Thừa tu sĩ như vậy đánh lên, vẫn lạc một vài người, cực kỳ quá bình thường.

Nếu không phải hắn có hai cái mạng, cũng chưa hẳn dám đi.

- Đạo hữu nói cực phải, nhưng nghĩa chi sở chí, đời ta chỉ có thân g tiến không lùi.

Trần Trầm nói nghĩa chính ngôn từ, ngữ khí tương đối khẩn thiết.

Hồng Thù nghe vậy trong lòng vui mừng, nàng thích loại người hiên ngang lắm liệt này.

Bởi vì người hiên ngang lắm liệt không sợ chết, thời khắc máu chót rất đáng tin, giá trị lợi dụng cực lớn.

Nghĩ tới đây, giọng nói của nàng bi thương nói:

- Thiên Vận đạo hữu, nói thật, ta xuất sinh Tà Thần điện, người tin nhiệm ta không nhiều, nếu thật đi Hoàn Đoạn ma tông, tiểu nữ tử tử cố vô thân, sợ có nguy cơ vẫn lạc.

- Ta xem đạo hữu một thân chính khí, không biết đến lúc đó đạo hữu có nguyện ý cùng tiểu nữ tử canh gác hỗ trợ hay không...

Nghe lời Hồng Thù nhu hòa, Trần Trầm có chút nhú nhú mày.

Nguyên lai tà đạo đại lão lúc nói chuyện khi cùng tồn tại ngang cấp cũng không sai biệt lắm người bình thường a.

Còn tưởng rằng cả đám cũng không dính khói lửa trần gian đây?

Còn có, canh gác hỗ trợ với ta? Ủng cho người nghĩ ra! Tu vi ta l
àm đồ đệ người còn tạm được!

Thấy Trần Trầm cau mày, Hồng Thù tranh thủ thời gian nói bỏ su
ng:

- Thiên Vận đạo hữu người yên tâm, Hồng Thù ta không phải ngư
ời nói không giữ lời, ta nguyện ý lấy danh nghĩa Tà Thần lập xuố
ng lời thề, thật đến lúc nguy cấp, tuyệt không vứt bỏ đạo hữu, một
người chạy trốn.

Trần Trầm nghe vậy khòe mắt kéo ra.

Cứ như vậy đứng nơi này trang soái trong chốc lát, không nghĩ tới
hấp dẫn bảo tiêu tới.

Không thể không nói, Hồng Thù này thật được bảo.

Nghĩ tới đây, hắn cũng nghiêm mặt nói:

- Đạo hữu có thành ý như thế, tại hạ tự nhiên cũng nguyện ý, vậy
ta liền lấy đạo tâm lập thề, nếu như đạo hữu thân ở nguy nan, tại h
ạ tuyệt đối kiệt lực trợ giúp đạo hữu.

Chương 595: Thiên Chân Vạn Xác.

Chương 565: Thiên Chân Vạn Xác.

Hồng Thù nghe vậy vui mừng quá đỗi, vì chuyến này nàng đã chu ản bị tương đối khá, liền kếm một tu sĩ có thể tại thời khắc máu c hốt giúp lẫn nhau, không nghĩ tới nhanh như vậy liền tìm được m ột người.

Đã lấy Tà Thần lập thế, vậy nàng tự nhiên cũng sẽ không đổi ý.

Lần này là đi chiến đấu, lại không phải tầm bảo, không cần thiết đ ến cuối cùng trước mắt lại nội đấu.

Thiên Vận Tử đã nguyện ý giúp nàng, nàng cũng nguyện ý tại bên trong phạm vi năng lực giúp Thiên Vận Tử này một chút.

Dù sao, đi ra ngoài bên ngoài, tín nhiệm giữa người và người rất l à trọng yếu.

- Vậy chúng ta quyết định như vậy, không thể đổi ý nha!

Hồng Thù mười phần tư thái tiểu nữ nhi vươn tay cùng Trần Trầm kích kích chường, hai người xem như lập xuống ước định.

- Sư đệ, người đến.

Lúc này cách đó không xa truyền đến thanh âm Tiêu Lãng.

Trần Trầm nghe vậy tranh thủ thời gian xoay người hành lễ nói:

- Gặp qua sư huynh.

Hồng Thù một bên tự nhiên là nhận biết Tiêu Lãng, thấy Thiên V ận Tử trước mặt xưng hô Tiêu Lãng là sư huynh, vất hết óc cũng nghĩ không ra Thiên Vận Tử là đồ đệ nào Thiên Ma thành chủ.

Ý thức được không ổn xong, nàng nói với Tiêu Lãng: T

- Iêu Lãng, vị này là sư đệ nào của ngươi?

Tiêu Lãng ghét bỏ nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói:

- Đây là tiểu sư đệ Trần Trầm ta, Hồng Thù, sư đệ ta mới tu vi Hợp p Thể cảnh, không đáng ngươi nhớ thương.

Dứt lời Tiêu Lãng lôi kéo Trần Trầm rời đi, chỉ còn lại Hồng Thù tại nguyên chỗ trong gió lộn xộn.

Trong đầu chỉ còn lại có mấy chữ...

Tu vi Hợp Thể cảnh...

Trần Trầm bị Tiêu Lãng lôi đi, tự nhiên không có chỗ trống phản kháng, mắt thấy Hồng Thù sắp lấy lại tinh thần, hấn tranh thủ thời gian hướng về phía Hồng Thù hô:

- Ta đi ra bên ngoài, đều tự xưng Thiên Vận Tử, ta không có gạt người!

...

Một lát sau, Trần Trầm bị Tiêu Lãng kéo đến bên trong xá xinh.

- Sư đệ, Hồng Thù này không phải người tốt lành gì, ngươi đừng tìm nàng quá mức thân cận.

Nghe nói như thế, trong lòng Trần Trầm có chút kinh ngạc.

Ai có thể nghĩ tới đại sư huynh luôn luôn lãnh khốc hôm nay vậy mà nhiệt tâm như vậy?

- Đa tạ sư huynh dạy bảo, hôm nay là ta chủ quan, thiếu chút nữa tin nữ nhân kia!

Trần Trầm tranh thủ thời gian chấp tay nói tạ, một mặt lòng đầy c
ấm phần.

Tiêu Lăng nhẹ gật đầu, còn nói thêm:

- Sư đệ, đến lúc đó sư phụ bọn hấn những cường giả đỉnh cao này
sẽ cùng nhau xuất thủ đối phó tu sĩ Minh Uyên giới, chúng ta thì
phụ trách đối phó Vạn Linh Đỉnh, đến lúc đó, người chỉ cần một
mục theo sau lưng ta liền được.

- Sư đệ minh bạch, đa tạ sư huynh. Trần Trầm lại tạ.

Hấn vừa dứt lời, phía trên đột nhiên vang lên thanh âm Tiên môn
môn chủ.

- Chuyến này nguy hiểm cỡ nào, các vị hấn là minh bạch, chắc h
n trước khi đến các vị đã làm tốt bất luận chuẩn bị tâm lý gì đi?

Một đám tu sĩ trầm mặc không nói, chỉ là thần tình nghiêm túc.

Tiên môn môn chủ lúc này lại nói:

- Yên tâm, mặc kệ phát sinh cái gì, đều có mấy lão già chúng ta đ
ệm lên cho các người, lên đường đi.

- Xuất phát!

Tiêu Lăng tiếp lời nói.

Câu này vừa nói cả thành chủ phủ vậy mà rung động kịch liệt, xo
ng chậm rãi hướng lên không trôi nổi, cuối cùng dần dần ảm đạm,
biến mất tại trong hư không.

...

Trên đường phi hành, Trần Trầm từ Tiêu Lăng nơi đó biết được đ

ội hình đoàn người bọn hắn này.

Toàn bộ một trăm kiện pháp bảo Luyện Khí bảng cùng chủ nhân của bọn chúng đều trình diện, trong đó Đại Thừa tu sĩ liền có năm mươi sáu người, tu sĩ Độ Kiếp bốn mươi ba người, Hợp Thể tu sĩ một người, cũng chính là Trần Trầm.

Trừ cái đó ra, còn có Tiên môn môn chủ, thành chủ Thiên Ma thành ở bên trong mười tên siêu cấp cường giả.

Có thể nói, nếu như lúc này phủ thành chủ cùng tu sĩ bên trong cùng nhau hủy diệt, vậy Chân Linh giới trực tiếp tổn thất vượt qua tám thành cường giả đỉnh cao.

Giới cùng giới chiến tranh, thật sự là liên trọng quyền xuất kích ngay từ đầu a...

- Sư huynh, sư phụ bọn hắn không pháp bảo gì lợi hại sao?

Trần Trầm có chút hiếu kỳ hỏi thăm.

Tiêu Lăng nghe vậy cười nhạt một tiếng nói:

- Trừ Tiên Khí, pháp bảo khác đối với bọn hắn đã không nhiều trợ giúp.

- Kỳ thật sư phụ có một kiện bảo vật Thiên Ma thành từ xưa truyền thừa xuống, chỉ bất quá bởi vì bảo vật kia sinh ra tại trước lúc có Luyện Khí bảng, cho nên không lên Luyện Khí bảng.

- Mấy vị tiền bối khác không sai biệt lắm cũng là tình huống này.

Trần Trầm bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là thế, Luyện Khí bảng nghiêm khắc đến nói cũng không phải là liệt kê một trăm kiện pháp bảo cường đại nhất Chân Linh giới

ới, mà chỉ liệt kê một trăm kiện pháp bảo mạnh nhất mấy vạn năm đến nay luyện chế ra.

Khó trách đại sư huynh có Vạn Hóa Chân Long Bất Diệt Kiếm, nung như cũ chỉ có thể làm đồ đệ, cũng không biết mấy tên tông chủ dùng pháp bảo mạnh đến mức nào.

Hắn là dung hợp hai loại thần kim trở lên?

Đáng tiếc, mặc kệ mạnh bao nhiêu so ra vẫn kém Tiên Khí, bằng không thì cũng không cần khởi binh động chúng như thế.

...

Tốc độ phi hành phủ thành chủ ở trong hư không cực nhanh, nửa ngày sau, liền đến phủ cận Hoàn Đoạn ma tông.

Phủ thành chủ cực lớn từ trong hư không trôi lên, một đám tu sĩ lập tức liền bay ra.

Hoàn Đoạn ma tông cách đó không xa đã hoàn toàn bị trận pháp bao trùm, phía trên trận pháp có một tôn cự đỉnh vạn mét nhẹ nhàng trôi nổi, bên trong thân đỉnh thỉnh thoảng chảy ra tiên khí dung nhập trận pháp phía dưới, để trận pháp phía dưới lộ ra càng thêm không thể phá vỡ.

Trần Trần thử dùng thần thức dò vào bên trong trận pháp, nhưng vô luận thử như thế nào, cũng đều thất bại không ngoại lệ.

Cũng không biết bây giờ nội bộ trận pháp này tụ tập bao nhiêu tu sĩ Minh Uyên giới.

Khó trách Chân Linh giới muốn phái ra tất cả cường giả đỉnh cao, bởi vì đối mặt không biết, chỉ có toàn lực ứng phó, mới ổn thỏa nhất.

Thời điểm đang lúc ánh mắt Trần Trầm nghiêm túc xem xét tình hình uổng Hoành Đoạn ma tông, đột nhiên có người vỗ vỗ lưng của hắn.

Trần Trầm quay đầu, liền nhìn thấy Hồng Thù gương mặt xinh đẹp treo đầy tức giận kia.

- Hồng Thù đạo hữu, có gì muốn làm?

Ngữ khí Trần Trầm bình tĩnh, một mặt điềm nhiên như không có việc gì.

Nghe được xung hô đạo hữu, Hồng Thù lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ngươi dám đùa ta?

Trần Trầm một mặt khó hiểu nói:

- Ta làm sao đùa nghịch ngươi rồi? Ta nói qua một câu nói dối sao?

Hồng Thù nghe vậy có chút tức hỏn hển.

Trần Trầm này thật đúng là chưa nói qua một câu nói láo, đối phương có tu vi Đại Thừa hoàn toàn là nàng chủ quan phỏng đoán ra.

Nhưng ai có thể nghĩ tới một Hợp Thể tu sĩ vậy mà có thể che giấu tu vi đến tình trạng nàng Đại Thừa tu sĩ này cũng không phát hiện được?

- Dám đùa ta, không một ai có kết cục tốt! Tiểu tử, ngươi chờ đó cho ta!

Hồng Thù cắn răng nghiền lợi cảnh cáo, hiển nhiên là không định giảng đạo lý.

Trần Trâm nghe vậy nói:

- Đã như vậy, ước định chúng ta hết hiệu lực.

- Ta đã lấy danh nghĩa Tà Thần lập xuống lời thề, nào có thể tùy ý hết hiệu lực! Tiểu tử, ta lần này nhận thua, sẽ hộ ngươi chu toàn, nhưng ngươi thiếu ta, sớm muộn sẽ trả lại gấp trăm lần nghìn lần!

Trần Trâm nghe vậy nhíu nhíu mày, trong lòng có chút im lặng.

Không phải có câu nói nói đại nhân không chấp tiểu nhân sao? Hồng Thù này dù sao cũng là Đại Thừa tu sĩ, làm gì so đo cùng chí nh mình tên tiểu bối này, đây không phải tự hạ thân phận sao?

Ai, trước khi đến còn nũng nịu mở miệng một tiếng đạo hữu, hiện tại chính là mở miệng một tiếng tiểu tử, chênh lệch quá lớn.

Nghĩ tới đây, hắn có chút không phục, một trăm tu sĩ, đừng nhìn tu vi hắn kém cõi nhất, nhưng hắn còn có Ngạo Vũ a, một người một rọt rọt chung vào một chỗ, hắn tuyệt đối không phải yếu nhất.

- Hồng Thù đạo hữu, ngươi không thật sự cho rằng ta Hợp Thể tu vi dám tới tham gia loại chiến đấu quy mô này a?

Trần Trâm lạnh giọng nói, trong giọng nói có tự tin chưa từng có.

- Làm sao? Ngươi còn có lá bài tẩy gì sao?

Hồng Thù khinh miệt hỏi.

Trần Trâm một mặt thần bí đưa tới, nói khẽ:

- Kỳ thật ta tùy thân mang theo một Chân Linh cường đại!

Hồng Thù nghe vậy tinh thần chấn động, đến nàng cảnh giới cỡ này, chỉ có Chân Linh Đại Thừa kỳ mới xứng đáng được là Chân L

inh, cho nên vô ý thức liền cho rằng Chân Linh trong miệng Trần Trâm cũng là Đại Thừa tu vi.

- Chuyện này là thật?

Hồng Thù thử thăm dò.

- Thiên chân vạn xác!

Trần Trâm một mặt tự tin, dứt lời liền quay đầu lại, không nhìn Hồng Thù một chút.

Chương 596: Tranh Giành Chí Bảo.

Chương 596: Tranh Giành Chí Bảo.

Hồng Thù nhìn sau gáy Trần Trâm, nửa tin nửa ngờ, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, chậm rãi lui về phía sau.

Trên trăm tu sĩ nhìn cách đó không xa nhìn Vạn Linh Đỉnh khí thế kinh người, thần sắc càng thêm ngưng trọng.

Tiên Khí không hổ là Tiên Khí, khí thế kia không phải bất luận bả o vật Chân Linh giới gì có thể so sánh.

Ngay tại thời gian chúng tu sĩ chờ đợi chỉ lệnh động thủ, một tòa bia đá cực lớn đột ngột xuất hiện tại trong hư không, chiều cao bia đá đạt vài trăm mét, mặc dù kém Vạn Linh Đỉnh, nhưng khí thế cũng khá kinh người.

Nhìn thấy nội dung khắc trên tấm bia kia, Trần Trâm mười phần kinh ngạc.

Đây là Luyện Khí bảng?

Hắn mặc dù chưa thấy qua Luyện Khí bảng, nhưng biết Luyện Khí bảng ở vào bên trong Thiên Cơ tông, là một tòa bia cực lớn.

Bây giờ trên tấm bia xuất hiện trước mặt này khắc chính là danh từ các loại pháp bảo, quả thực giống như đúc Luyện Khí bảng trong truyền thuyết.

Luyện Khí bảng Thiên Cơ tông, thứ này quả nhiên là một kiện bảo vật.

Phụ cận truyền đến một vài tiếng Đại Thừa tu sĩ nghị luận.

Rất hiển nhiên, bia này đích đích xác xác là Luyện Khí bảng trong truyền thuyết.

Luyện Khí bảng hoành không xuất thế, nơi xa Vạn Linh Đỉnh đột nhiên có phản ứng, từng đạo quang mang từ trong khe hở đường vân trên đỉnh chiếu xạ ra tới.

Ngay sau đó trên trăm đạo Linh thú hư ảnh từ bên trong đỉnh bay ra, quay chung quanh Vạn Linh Đỉnh chậm rãi bay lượn.

- Những thứ này không phải đều là Chân Linh tinh phách a?

Trần Trâm tự lẩm bẫm, trong lòng chấn động vô cùng.

Nếu như đây đều là Chân Linh tinh phách, vậy luyện chế Vạn Linh Đỉnh này chẳng phải chỉ ít chém giết trên trăm Chân Linh?

- Đại thủ bút! Thật sự là đại thủ bút!

Phải biết toàn bộ một trăm pháp bảo Luyện Khí bằng cộng lại, cũng cần không đến trên trăm Chân Linh tinh phách.

Khó trách Vạn Linh Đỉnh này là Tiên Khí!

Chỉ bảo bực này căn bản không phải một hai người Đại Thừa tu sĩ có thể luyện chế ra.

Vạn Linh Đỉnh sinh ra phản ứng xong, Luyện Khí bằng cũng có phản ứng, danh tự từng kiện pháp bảo phía trên khắc hoạ sáng lên quang mang, xong Trần Trầm liền cảm giác được Vạn Hóa Thần Phong thể nội có chút ngo ngoe muốn động.

- Các vị không cần áp chế bảo vật của mình.

Trong đầu vang lên một tiếng nói già nua, Trần Trầm nghe vậy bu ông lỏng áp chế đối với Vạn Hóa Thần Phong.

Một giây sau, Thao Thiết bên trong Vạn Hóa Thần Phong bay thẳng ra, hướng Luyện Khí bằng hội tụ tới.

Bảo vật chúng tu sĩ khác cũng là như thế, cũng không lâu lắm, cũng có hơn một trăm Linh thú tinh phách xoay quanh bốn phía Luyện Khí bằng.

Nhìn lên cảnh tượng bên trong bầu trời, Trần Trầm yên lặng cúi đầu.

Không có cách, Thao Thiết ở trong đó quá dễ thấy.

Hơn một trăm Linh thú tinh phách trong đó có sáu bảy mươi là Chân Linh tinh phách, có Chân Long, chân phượng, Thao Thiết tổ tông Thao Thiết các loại.

Trừ cái đó ra, tuyệt đại bộ phận còn lại đều là Độ Kiếp kỳ Chân L

inh hậu duệ tinh phách.

Chỉ có Thao Thiết một sinh vật yếu đuối lẫn lộn ở trong đó, bộ dáng kia cực giống gà đất bên trong bầy khổng tước.

Hạc giữa bầy gà dễ dàng làm người khác chú ý, gà đứng trong bầy hạc đồng dạng làm người khác chú ý, cho nên lúc này Thao Thiết đã thành đối tượng tu sĩ ở đây chú ý nhất.

Trần Trầm mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, làm bộ cùng Thao Thiết không có bất cứ quan hệ nào.

- Không nghĩ tới Chân Linh giới đoàn kết như thế, vậy mà tại bên trong thời gian ngắn như vậy liền tập hợp đủ nhiều bảo vật cường đại như vậy, chỉ là không biết những bảo vật này có thể rung chuyển Vạn Linh Đỉnh trần tông chi bảo Minh Uyên tông ta hay không.

Bên trong đại trận truyền ra một thanh âm lạnh lẽo thâm trầm.

Trước đó thanh âm tiếng vọng già nua tại trong đầu Trần Trầm kia lúc này cũng vang lên.

- Có thể rung chuyển hay không, thử một lần liền biết.

Tiếng nói vừa ra, Luyện Khí bảng run rẩy một chút, trên trăm tinh phách hư ảnh cùng nhau tê minh, hướng Vạn Linh Đỉnh kích bắn đi.

Trên trăm Linh thú hư ảnh Vạn Linh Đỉnh bốn phía kia lập tức kích về, hai kiện bảo vật hư không giăng co, ở giữa vô số quang hoa va chạm, lưu quang bốn phía.

Những Chân Linh tinh phách kia còn tốt, có thể cùng Linh thú hư ảnh bên trong Vạn Linh Đỉnh va chạm.

Không phải Chân Linh hư ảnh liền kém rất nhiều, giao phong máy hiệp liền rơi vào hạ phong.

Về phần Thao Thiết, từ đầu tới đuôi đều chạy trốn chết, Trần Trầm thấy âm thầm lo lắng.

Nửa khắc đồng hồ sau khi thể Vạn Linh Đỉnh bắt đầu vượt trên Luyện Khí bảng, trên trăm hư ảnh liền tặc bại lui.

Lúc này trong hư không truyền đến một tiếng khẽ than thở.

- Vạn Linh Đỉnh này uy lực kinh người, mọi người trợ giúp một chút pháp bảo chi linh chính mình đi.

Dứt lời Luyện Khí bảng phóng thích ra quang mang bỗng nhiên lóa mắt mấy phần, quang mang hai kiện pháp bảo mạnh mẽ đột nhiên nổ tung, mấy trăm đạo hư ảnh bắt đầu bốn phía bay ra, bắt cặp chém giết.

Tu sĩ chung quanh thấy cảnh này, cũng không đoái hoài tới đạo nghĩa gì, nhao nhao bay lên không trung, trợ giúp pháp bảo chi linh chính mình.

Trần Trầm thấy bốn phía không ai chú ý mình, vụng trộm mang mặt nạ, hướng Thao Thiết bay đi.

Đối thủ Thao Thiết là một Ngân Lang cực lớn, trên trán có ấn ký nửa tháng, nhìn lên cực kì hung tàn.

Mắt thấy Ngân Lang hướng Thao Thiết tấp tới, Trần Trầm mau tới đứng trước ngăn trở.

Oanh!

Một tiếng kịch liệt oanh minh truyền đến, Trần Trầm phảng phất bị đại sơn đụng, cực tốc lui về phía sau, một mực thối lui mấy trã

m thước mới dừng lại.

- Mạnh như vậy!

Cảm thụ được ngũ tạng lục phủ đau nhức kịch liệt, Trần Trầm kinh hô một tiếng.

Phải biết Tiên Linh thân thể mặc dù không phải Kim Cương Bất Hoại thân gì, nhưng cường độ cũng cực cao, chỉ ít mạnh hơn một bộ phận thân hấn trước kia.

Lại thêm hấn còn mặc Huyết Ma Chiến Giáp thứ chí bảo này cùng nhiều loại phòng hộ trọng bảo chính hấn lục soát tập đến, loại tình huống này hấn vẫn bị thương.

Điều này nói rõ Ngân Lang hư ảnh ít nhất có thực lực Độ Kiếp trung kỳ thậm chí hậu kỳ cường đại.

Quay đầu lại nhìn những chiến trường khác, hấn lại giật mình.

Nguyên lai Ngân Lang này vậy mà là một con yếu nhất, Chân Linh hư ảnh cùng Vạn Hóa Chân Long Bất Diệt Kiếm chiến đấu chỉ nhắc chân bản ra rõ ràng là khí thể Đại Thừa kỳ, cùng sư huynh Tiểu Lãng so sánh cũng không thua bao nhiêu.

- Yếu nhất đã mạnh như vậy...

Trần Trầm thở dài, lại liếc mắt nhìn Thao Thiết chẳng biết lúc nào đã trốn đến phía sau hấn, chỉ có thể nhận mệnh.

Toàn lực Thao Thiết bộc phát cũng chỉ thực lực Hợp Thể sơ kỳ, hấn cũng không thể để Thao Thiết đối phó Ngân Lang này a?

Thu hồi Thao Thiết trong kiếm, Trần Trầm thôi động Vạn Hóa Thần Phong hướng Ngân Lang kia nghênh đón.

Hư ảnh Ngân Lang thực lực Độ Kiếp trung hậu kỳ, chỉ mạnh hơn Huyết Kỳ Lân, chỉ là thiếu một chút bí thuật mà thôi.

Trần Trầm nương tựa theo mấy món pháp bảo phòng hộ cường đại cũng khó khăn lắm có thể quần nhau với nó, muốn triệt để diệt Ngân Lang hư ảnh này, gần như không có khả năng.

Cho nên ngay từ đầu Trần Trầm liền ôm chí tâm thái không thất bại cùng Ngân Lang hư ảnh này chiến đấu, tuyệt dưới đại đa số tình huống đều phòng thủ.

Song phương kịch chiến nửa canh giờ, mặc dù Trần Trầm một mực ở vào hạ phong, nhưng cũng không bị thương tích gì.

Trái lại những chiến trường khác, bởi vì có tu sĩ trợ giúp, lại thêm pháp bảo bản thể, những bóng mờ bên trong Vạn Linh Đỉnh bay ra kia dần dần không chống đỡ được nữa, bắt đầu trở nên ảm đạm, có dấu hiệu bại lui.

- Lại chống đỡ đoán chừng mười phút đồng hồ là được, cố lên!

Trần Trầm âm thầm cổ vũ chính mình, đồng thời một kiếm đón đỡ ở hư ảnh Ngân Lang xung kích.

Lại qua nửa khắc đồng hồ, những bóng mờ bên trong Vạn Linh Đỉnh bay ra kia đã đến hoàn toàn biến mất, chúng tu sĩ Chân Linh giới mắt thấy sắp thắng lợi, tinh thần đại chấn, càng đánh càng hăng.

Nhưng mà đúng vào lúc này, nơi xa bên trong đại trận đột nhiên truyền ra một tiếng cười nhạt, xong Vạn Linh Đỉnh phóng xuất ra bàn bạc tiên khí.

Cơ hồ là trong nháy mắt, những bóng mờ sắp biến mất kia phảng phất đạt được bổ sung cực lớn, hoàn toàn khôi phục trạng thái toàn thịnh.

Chương 597: Tiên Khí đối với Tiên Khí.

Chương 597: Tiên Khí đối với Tiên Khí.

Thấy cảnh này, đám tu sĩ vừa rồi còn sĩ khí tăng cao như bị giội một bầu nước lạnh vào đầu, trực tiếp lạnh đến trong lòng.

Trái tim Trần Trầm cũng lạnh một nửa, chiến đấu đến bây giờ, cơ bản hẳn đều bị đánh, nguyên lai tưởng rằng sắp kết thúc, không nghĩ tới cái này vừa chỉ bắt đầu!

Oanh!

Không kịp mắng vài câu trong lòng, Ngân Lang kia lại công qua, hơn nữa lần này công kích ác hơn trước đó.

Nếu như trước đó chỉ là Độ Kiếp trung hậu kỳ, vậy bây giờ đã thoải a thỏa Độ Kiếp hậu kỳ.

Cho dù Trần Trầm toàn lực phòng ngự, cũng vô pháp ngăn cản tiến công bực này, chỉ chịu một kích, liền bị thương không nhẹ.

Nhìn chung quanh, tình huống chúng tu sĩ tốt hơn hẳn không ít, bắt quá cũng từ vừa rồi chiếm hết thượng phong biến thành thế hòa.

Cái này nếu chờ một lúc Vạn Linh Đỉnh một lần nữa khôi phục như lúc ban đầu, chúng tu sĩ Chân Linh giới sẽ thua không nghi ngờ.

ờ.

- Ta không thể làm người thứ nhất bại!

Trần Trầm thầm nghĩ trong lòng, lại nhìn chung quanh, thấy đại sư huynh tay cầm Vạn Hóa Chân Long Bất Diệt Kiếm đang cùng huynh ảnh Chân Linh cường đại kia chiến khó phân thắng bại, cũng không tiện hướng hấn cầu cứu.

Bỗng khoảnh một trận, hấn đưa ánh mắt ném đến trên thân Hồng Thù.

Hồng Thù cầm bảo vật tên là Phệ Linh Tà Chu Nhận, là một cây đoản kiếm, chính là phệ Linh Thần Kim dung hợp Chân Linh Tà Chu tinh phách luyện chế thành.

Phệ Linh Thần Kim là một loại nguy hiểm nhất bên trong thập đại thần kim, có thể thôn phệ linh thể Nguyên Thần, bị phệ Linh Thần Kim đâm vào nhục thể, cho dù là Đại Thừa tu sĩ, cũng sẽ Nguyên Thần suy kiệt mà chết.

Về phần Tà Chu, đó cũng là một loại Chân Linh kịch độc.

Bảo vật hai loại vật liệu luyện chế ra đến có bao nhiêu độc có thể nghĩ, toàn bộ Chân Linh giới cũng không ai dám nói trúng một kiếm này sẽ không chết.

Cũng chính vì vậy, Phệ Linh Tà Chu Nhận này đứng hàng thứ mười Luyện Khí bảng.

- Hồng Thù này có ít đồ a...

Thấy Hồng Thù ỷ vào công dụng Phệ Linh Tà Chu Nhận khắc chế linh thể đối mặt Chân Linh huynh ảnh vậy mà vẫn vững vàng chiếm thượng phong như cũ, trong lòng Trần Trầm có chủ ý, bắt đầu chủ động đem chiến trường hướng Hồng Thù nơi đó dựa vào.

- Hồng Thù đạo hữu, người đừng quên ước định chúng ta!

Trần Trầm bị Ngân Lang đánh bay, nhân cơ hội này hô to một tiếng với Hồng Thù.

Hồng Thù chiêm thượng phong, nguyên bản tâm tình còn không kém, nhưng nghe đến thanh âm Trần Trầm liền khó chịu phảng phất giống như ăn phải con ruồi.

Lại nhìn Trần Trầm bị một Độ Kiếp Chân Linh hư ảnh đánh chạt vật chạy trốn, nhìn không được cả giận nói:

- Chân Linh người tùy thân mang theo đâu?

- Chân Linh Ta mang là Độ Kiếp trung kỳ, đánh không lại cái này...

Trần Trầm cao giọng trả lời.

Nói thật, một trận chiến này tham chiến đều là bảo vật, mà những bảo vật này đều dung hợp Linh thú hư ảnh, phía sau đồ sát bao nhiêu Chân Linh không biết.

Lúc này kêu Ngạo Vũ đi ra chiến đấu liền tương đương với mời một con lợn ăn toàn bộ trư yến, cái này thật sự không quá phù hợp, dễ dàng lưu lại bóng ma tâm lý cho Ngạo Vũ.

- Độ Kiếp trung kỳ, tiểu tử người lại đùa nghịch ta!

Hồng Thù hít sâu một hơi, giọng dịu dàng mắng.

- Độ Kiếp trung kỳ trong mắt ta cũng là Chân Linh cường đại, ta không có nói láo.

- Aiz! Hồng Thù đạo hữu, ta nhìn không được, người phân một ch

ân cho ta!

Trần Trâm vừa bay trở về, lại bị đánh bay ra ngoài, nhin không đư
ợc cao giọng hô.

- Phân một cái chân?

Hồng Thù nhìn đôi chân thon dài chính mình một chút kia, có chú
t không rõ ràng cho lắm.

Trần Trâm nói bổ sung:

- Là chân Chân Linh Tà Chu pháp bảo người kia, dù sao chân nó
nhiều, phân ra một cái chân, giúp ta đối phó Ngân Lang, đây khôn
g tính là quá phận a? Hồng Thù đạo hữu, người đã lấy danh nghĩa
Tà Thần lập thế!

Nghe được sự tình lập thế, Hồng Thù sầm mặt lại, phụ cận Tà Ch
u Chân Linh hư ảnh kia thật đúng là phân ra một cái chân giúp Tr
ần Trâm đối phó Ngân Lang.

Thực lực Tà Chu hư ảnh là Đại Thừa kỳ, có tám đầu chân, phân r
a một cái chân liền đủ để đối phó Ngân Lang Độ Kiếp hậu kỳ.

Bởi như vậy, song phương liền từ một đối với một biến thành hai
đối với hai, dưới tình huống ưu khuyết bổ sung, cũng đánh cục di
ện chia năm năm.

Ổn định cục diện xong, Trần Trâm không muốn lại tiếp tục lẫn và
o.

Hắn nhất định phải nghĩ biện pháp, không phải tiếp tục như thế, h
ắn Tiên Linh phân thân này chỉ sợ sẽ nát ở đây.

- Không đúng...

Trầm tư thật lâu, Trần Trầm đột nhiên phát hiện chỗ không đúng.

Ngân Lang cùng hắn đối chiến kia, mặc dù khí thế cùng thực lực mạnh mẽ hơn không ít, nhưng phần lưng trước đó bị hắn quệt làm bị thương lại không có hoàn toàn khôi phục.

Trái lại tất cả Chân Linh hư ảnh khác, tại trước lúc Vạn Linh Đỉnh thả ra tiên khí đều bị thương không nhẹ, thế nhưng thả ra tiên khí xong, hết thấy hoàn hảo như lúc ban đầu.

Chỉ có phần lưng Ngân Lang này thương thế vẫn còn ở đó.

Nói thật, thương thế này cực nhẹ, Trần Trầm cũng tiện tay đánh trả mới tạo thành thương thế như vậy.

Trần Trầm một bên đón đỡ, một bên hồi ức, nhưng mà mặc cho hắn làm sao hồi ức, cũng không phát hiện trước đó tiện tay đánh trả kia có chỗ gì đặc biệt.

Nếu như nói nhất định phải có, đó chính là một kích đó hắn thôi động tiên khí đánh ra.

- Tiên khí... Hắn chỉ có mượn nhờ lực lượng tiên khí mới có thể tạo thành thương tổn không vĩnh viễn được đối với Chân Linh hư ảnh này?

Nghĩ tới đây Trần Trầm tinh thần tỉnh táo, quyết định thử một lần.

Tại một cái chân Tà Chu trợ giúp, Trần Trầm bốc lên nguy hiểm tởm thương cho Ngân Lang một cái hung ác, dưới một kích này, trên chân trái Ngân Lang nhiều một đạo vết thương cực lớn.

Về sau, Trần Trầm liền cùng Ngân Lang quần nhau.

Một khắc đồng hồ sau, Vạn Linh đỉnh lại thả ra một đoàn tiên khí, một đám Chân Linh hư ảnh cấp tốc đạt được bổ sung.

Nhìn xem một màn này, lại thêm trong đầu không có những cườn g giả đĩnh cao kia chỉ thị bất luận cái gì, sĩ khí trên trăm tu sĩ lập t ức suy sụp tới cực điểm.

Đổi mặt một đám Chân Linh hư ảnh giết không chết, bọn hấn tun g ra một chút át chủ bài, lại có thể làm sao?

Nhưng mà trong lòng Trần Trầm thì đại hi, bởi vì vết thương lúc t rước trăm tại trên chân trái Ngân Lang cũng không khôi phục.

Tiên khí duy trì Chân Linh hư ảnh là phải dùng tiên khí mới có th ể đối phó!

Nghĩ tới đây, hấn tranh thủ thời gian truyền âm cho Hồng Thù nó i:

- Hồng Thù đạo hữu, ngươi có thể khống chế tiên khí sao? Chân Linh hư ảnh này hình như chỉ có tiên khí mới có thể triệt để trấn diệt.

Hồng Thù đang tâm phiền ý loạn, nghe được câu này kinh ngạc n hìn Trần Trầm một chút.

- Làm sao ngươi biết?

- Ta biết là được, hiện tại là thời điểm suy đến cùng sao?

Trần Trầm tức giận trả lời.

Theo hấn biết, một vài Đại Thừa tu sĩ hoặc nhiều hoặc ít cũng có t hể khống chế một chút tiên khí, dù sao lúc trước Thiên Hạc liền ở trước mặt hấn biểu diễn qua.

Hồng Thù nghe vậy ôm lấy tâm tư ngựa chết làm ngựa sống chữa chấn vỡ một đồng linh tinh trong nhẫn chứa đồ, từ đó rút ra không

ít tiên khí, quán chú đến bên trong Phệ Linh Tà Chu Nhận, xong t oàn lực một trăm.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang, Chân Linh nàng đối mặt kia cái trực tiếp bị nà ng chặt đứt một chân trước.

Không ít năng lượng hướng chân trước thụ thương hội tụ tới, như ng cương quyết không cách nào chữa trị.

- Vậy mà là thật!

Nghĩ tới đây, nàng vô ý thức liền muốn truyền âm tuyên bố chuyệ n này, nhưng có người nhanh hơn nàng.

Mọi người từ linh tinh bên trong rút ra tiên khí, dùng tiên khí trăm những Chân Linh hư ảnh này.

Truyền âm chính là Tiêu Lăng, về phần Tiêu Lăng làm sao biết, k hông cần nói cũng biết.

Vừa nghĩ đây, Hồng Thù hung tợn trừng Trần Trầm một chút.

Không nghĩ tới tiểu tử này vậy mà hẹp hòi như thế, một điểm cơ h ội làm náo động cũng không cho nàng.

- Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, Hồng Thù lại một kiếm đâm trúng Chân Linh hư ảnh, lần này trực tiếp tại trên thân Chân Linh hư ảnh mở lỗ thủ ng trong suốt.

Thấy cảnh này, lông mày Hồng Thù lại nhíu lại.

Tiên khí công kích cố nhiên hữu hiệu, nhưng muốn triệt để hủy di

ệt những Chân Linh hư ảnh này, lượng tiêu hao tiên khí cũng thực không thấp.

Từ đây tính được, số lượng linh tinh nàng tùy thân mang theo khả năng không đủ.

Chương 598: Trước Cho Người Hai Ngàn.

Chương 598: Trước Cho Người Hai Ngàn.

Nghĩ tới đây, nàng vô ý thức nhìn về phía tu sĩ khác.

Nhưng tất cả tu sĩ có bảo vật Luyện Khí bằng tự nhiên đều là thân gia không ít nhân vật.

Nhưng mà, giờ phút này tuyệt đại bộ phận tu sĩ sắc mặt đều tương đối nghiêm túc.

Vì chuẩn bị một trận chiến này, bọn hắn đem không ít linh tinh đổ i thành tiêu hao phẩm, chuyển đổi thành sức chiến đấu.

Lại thêm một trận chiến này có khả năng vẫn lạc, loại tình huống này, ai sẽ mang đại lượng linh tinh ở trên người nếu chết đi chẳng phải toàn bộ tiện nghi tu sĩ Minh Uyên giới sao.

Cho nên giờ này khắc này, không chỉ là Hồng Thù thiếu linh tinh, tu sĩ khác cũng thiếu.

- Linh tinh chúng ta nơi này có.

Trên bầu trời vang lên thanh âm Thiên Ma thành chủ, xong không ít linh tinh từ trên bầu trời bay xuống, một đám tu sĩ dựa theo thực lực phân chia, phân đến không ít linh tinh.

Trần Trầm nhìn xem chính mình phân đến mười khối linh tinh, có chút im lặng.

Hắn muốn triệt để diệt sát Ngân Lang hư ảnh, chỉ ít cần tiên khí bên trong năm trăm khối linh tinh.

Năm trăm linh tinh, với hắn mà nói tự nhiên không tính là gì, nhưng đối với tu sĩ cùng cảnh giới hắn đến nói đó chính là con số trên trời.

Nhìn nhìn Hồng Thù, hình như phân đến bảy tám trăm linh tinh, nhưng nàng muốn diệt đối thủ của nàng, lại chỉ ít cần năm ngàn linh tinh trở lên.

Cho nên, mấy siêu cấp cường giả cho ra linh tinh mặc dù số lượng không nhỏ, nhưng vẫn như cũ có chút hạt cát trong sa mạc.

Nhưng mà, lúc này không phải thời điểm ngại ít, đạt được linh tinh bổ sung, một vài Đại Thừa tu sĩ bắt đầu cấp tốc tách ra tiên khí, quán chú đến bên trong pháp bảo, đại lượng Chân Linh hư ảnh bên trong Vạn Linh Đỉnh bay ra bởi vậy thụ trọng thương.

- Các người lại có chút biện pháp.

Phía dưới đại trận Hoàn Đoạn ma tông truyền ra một cái thanh âm lạnh lẽo, xong vài đạo quang hoa từ trong đại trận bay ra, quán chú đến bên trong Vạn Linh Đỉnh.

Một đạo tiên khí bàng bạc nháy mắt từ bên trong Vạn Linh Đỉnh phun mỏng ra, vết thương trên người trên trăm Chân Linh hư ảnh mặc dù không có lập tức khôi phục, nhưng cũng có xu thế khôi phục

ục.

Càng máu chốt chính là thực lực trên trăm Chân Linh hư ảnh lại tăng lên một đoạn, Ngân Lang Trần Trầm đối phó kia đã sắp đạt tới tiêu chuẩn Độ Kiếp đỉnh phong.

- Đáng ghét biết thế mang nhiều linh tinh một chút.

Hồng Thù một bên ngăn cản nàng đối thủ, một bên ảo não mắng.

Bây giờ thực lực đối thủ mạnh lên, muốn làm tổn thương đối thủ độ khó lại tăng lên không ít, như thế vừa suy tính, tiêu hao linh tinh cũng nhiều hơn, cơ bản có thể triệt tiêu chi viện vừa rồi đạt được.

- Khụ khụ, Hồng Thù đạo hữu, kỳ thật ta mang một chút linh tinh.

Trần Trầm hoàn toàn không ngăn cản nổi Ngân Lang, dứt khoát đi đến quán trụ Tàn vương, một bên vừa vây quanh Hồng Thù bay, vừa nói.

Hồng Thù nghe vậy nhìn Trần Trầm một chút, hỗn đản này Hợp Thể kỳ tu vi, có thể có bao nhiêu linh tinh.

Bất quá lúc này không phải thời điểm ngại ít, hướng chi lúc này tiêu tử này chủ động nói ra, đã phi thường không dễ dàng.

- Đều cho ta, nói không chừng ta có thể phân ra một chút thay người ngăn cản Ngân Lang kia.

- Đều cho Hồng Thù đạo hữu người, tâm người không khỏi quá đen.

Sắc mặt Trần Trầm tối đen, ngữ khí bất mãn hết sức nói.

Hồng Thù nghe vậy giận tím mặt, khó được thái độ nàng đối với

hồn đản này tốt hơn một chút, kết quả hồn đản này vậy mà không trân quý.

Một Hợp Thể tu sĩ, tại bình thường, cho dù đưa nàng toàn bộ thân gia, nàng đều chẳng muốn nhìn một chút, hiện tại chẳng qua muốn toàn bộ linh tinh mà thôi, vậy mà nói nàng tâm đen, quả thực là không biết mùi vị.

- Trần Trầm người.

Hồng Thù đang muốn mắng, bên kia Trần Trầm thàm nói

- Trước cho người hai ngàn.

Dứt lời hai ngàn linh tinh bay thẳng ra, rơi xuống trước mặt Hồng Thù.

Nhìn thấy hai ngàn linh tinh này, trên mặt Hồng Thù sắc mặt giận dữ lập tức cứng đờ.

- Tiểu tử này vậy mà tùy thân mang theo hai ngàn linh tinh.

- Cái này mẹ nó là Hợp Thể tu sĩ sao.

- Hơn nữa, cái này còn không phải toàn bộ tài sản của hắn.

- Người thật hào phóng.

Yên lặng đem lời chưa nói xong bổ sung, Phệ Linh Tà Chu Nhận trong tay Hồng Thù chấn động mạnh một cái, hai ngàn linh tinh đều nát thành bột mịn.

Đạt được nhiều bổ sung như vậy, nàng cảm thấy có khả năng triệt để diệt đối thủ của mình.

Còn có, tiểu tử này đã thực tế như thế, cho nhiều linh tinh như vậy

y, vậy nàng dùng nhiều điểm tinh lực bảo hộ an nguy tiểu tử này một chút cũng chưa hẳn không thể.

Bất quá vận dụng tiên khí công kích Ngân Lang kia là không có khả năng, nhiều nhất cũng chỉ có thể giúp hắn cản cản công kích.

- Đại sư huynh tiếp linh tinh.

Đang thời điểm lúc Hồng Thủ mệnh lệnh Tà Chu lại phân một phần giúp Trần Trầm cản Ngân Lang, Trần Trầm đột nhiên hô với Tiêu Lăng xa xa một tiếng, ngay sau đó ném ra bốn ngàn linh tinh.

Thấy cảnh này, Hồng Thủ kém chút một hơi không lên tới.

Trong đầu có vấn đề sao.

Đây là Hợp Thể tu sĩ sao.

Linh tinh thứ này cho dù bên trong mở linh thạch tốt nhất cũng chỉ có một chút sản lượng, nhưng tất cả đều là khoáng thạch linh tinh.

Hỗn đản này từ đâu lấy tới sáu ngàn linh tinh.

- Đa tạ tiểu sư đệ.

Tiêu Lăng nhìn thấy bốn ngàn linh tinh rất là cảm động, chỉ cảm thấy trước đó lấy lòng đối với người sư đệ này hoàn toàn giá trị.

- Aiz, nghĩ đến có chút hổ thẹn, sớm biết lúc trước tiểu sư đệ này muốn Chân Long chi huyết, hẳn liền không cần khảo nghiệm gì.

- Vị tiên bối kia, tiếp linh tinh.

- Còn có vị tiên tử kia.

Vị huynh dài trên đầu sừng dài kia.

Không đợi nội tâm của hắn cảm động xong, Trần Trầm biến thành Tán Tài Đồng Tử, bắt đầu cấp tốc phân phát linh tinh, bắt quá phút chốc liền đưa ra bảy, tám vạn linh tinh.

Nói thật, bởi vì Âm Dương cung cần linh tinh, cho nên trong vòng một hai năm vợ vét không ít, nhưng thân gia hắn hết thầy cũng chỉ chừng mười vạn, nhiều hơn thì thật không có.

Kỳ thật, hắn hoàn toàn có thể dùng Tạo Hóa Thạch Bích chuyển hóa ra tiên khí cung cấp một đám tu sĩ sử dụng, nhưng cái kia phon g hiểm quá lớn, cùng hắn bại lộ Tạo Hóa Thạch Bích, hắn tình nguyện tổn thất một chút linh tinh.

Nhìn xem những linh tinh Trần Trầm ném ra kia, trong mắt Hồng Thù đã xuất hiện vẻ kinh hãi.

Bảy, tám vạn linh tinh, cái số lượng này đáng sợ đến mức nào.

Vừa rồi mấy vị siêu cấp cường giả hết thầy cũng chỉ lấy ra một hai vạn linh tinh, nhưng tiểu tử này một Hợp Thể tu sĩ, một người liền lấy ra bảy, tám vạn.

Hắn là tất cả tinh lực tiểu tử này đều dùng tại vợ vét linh tinh.

- Trần Trầm, làm không tệ, phân tình này mấy đại tông môn chúng ta sẽ ghi ở trong lòng, người muốn Tứ Thánh giới, cũng không phải là không thể thương lượng được.

Trong đầu Trần Trầm vang lên Thiên Ma thành chủ vui sướng chỉ cực truyền âm.

Nghe nói như thế, Trần Trầm tự nhiên là vui vẻ.

Có câu nói rất hay, có tiền có thể sai khiến quỷ thần, nếu như khô

ng thể, vậy khẳng định là không đủ tiền.

Trước đó còn nói cái gì Tứ Thánh giới đối với Tà Thần điện ý nghĩa đặc thù, hiện tại liền có thể thương lượng.

Tu sĩ, thật đúng là hiện thực.

- Đa tạ đạo hữu tương trợ.

Xin hỏi tôn tính đại danh đạo hữu, tại hạ ngày khác tất có hậu báo.

Trong đầu vang lên từng đoạn truyền âm, Trần Trầm cũng không khách khí, từng cái trả lời tên của mình.

Giao ra đại giới lớn như vậy, thu chút nhân tình hẳn là không quá phận a.

Các tu sĩ có bảo vật Luyện Khí bảng đều thiếu nợ ân tình của mình, ngày sau cái Chân Linh giới này hẳn có thể đi ngang.

Nghĩ tới đây, tâm tình trước đó bởi vì đưa tiền tài mà cực độ bi thương dần dần trở nên khá hơn.

Đạt được Trần Trầm bổ sung linh tinh, trên trăm tu sĩ bắt đầu yên tâm to gan sử dụng các loại át chủ bài, rất nhanh liền bộc phát ra thực lực hơn xa bình thường.

Những Chân Linh hư ảnh kia mặc dù có đại lượng tiên khí che chở, nhưng lọt vào thực lực cùng cấp bậc tạo thành thương tích, trong lúc nhất thời cũng vô pháp khôi phục.

Cũng không lâu lắm, tất cả trên trăm Chân Linh hư ảnh đều mang thương, dần dần đến biên giới tan tác.

Chương 599: Nổi Sóng Chập Trùng

Chương 599: Nổi Sóng Chập Trùng

- Tiểu tử, còn gì nữa không?

Chiến đấu phút chốc, trong đầu truyền ra tiếng Hồng Thù hỏi.

Trần Trâm nhìn Hồng Thù một chút, ánh mắt có chút khinh thường.

Nếu yêu nữ này đem hết toàn lực, phối hợp những linh tinh kia hẳn đủ chém giết đối thủ của nàng, nhưng lúc này có hẳn - Tán Tài Đổng Tử ở đây, yêu nữ này ngược lại không bỏ được vận dụng lá bài tẩy của mình.

- Tiểu tử là ai? Ta không nhớ có ai gọi cái tên này a?

Trần Trâm một bên thì thầm, một bên nhìn bốn phía một chút.

Hồng Thù gặp tình cảnh này cười khúc khích, không nghĩ tới tiểu tử này lại còn rất ghi thù.

Nếu bình thường, nàng khẳng định một bàn tay chụp chết tiểu tử này, nhưng bây giờ có thể không cần ra tay nàng sẽ không ra tay.

Phải biết những át chủ bài kia của nàng cũng là liều mạng mới lấy ra, bây giờ nói vài lời dễ nghe lời nói liền tiết kiệm xuống, có sao mà không làm?

Đừng nói gọi vài câu đạo hữu, cho dù là gọi cái khác, nàng cũng nguyện ý a.

- Thiên Vận đạo hữu, ngài còn có linh tinh sao?

Hồng Thù gạt ra một nụ cười ôn hòa, nhẹ giọng hỏi.

Trần Trầm nhìn Ngân Lang một chút, gãi đầu một cái.

Hồng Thù lập tức hiểu ý, trực tiếp vận dụng tiên khí trăm linh thạch oanh Ngân Lang kia hô phi yên diệt.

Không đối thủ, Trần Trầm triệt để dừng lại thân hình, cười nói.

- Hồng Thù đạo hữu, linh tinh ta tự nhiên có.

Dứt lời hấn yên lặng tại trong nhẫn chứa đồ chấn vỡ đại lượng linh thạch cực phẩm, xong thông qua Tạo Hóa Thạch Bích chuyển hóa thành tiên khí, đưa đến trước mặt Hồng Thù.

Hồng Thù nghe được thanh âm linh thạch vỡ vụn, chỉ cho rằng là đánh nát linh tinh, gặp lượng tiên khí trước mặt chỉ ít cần một ngàn năm trăm linh tinh mới có thể sinh ra, nàng lộ ra nụ cười hài lòng.

Trần Trầm thấy nàng không nhìn ra manh mối gì, trong lòng an tâm không ít.

Trên thực tế vừa rồi sinh ra nhiều tiên khí như vậy, hấn chỉ cần hao tổn một ngàn năm trăm khối linh thạch cực phẩm, luận giá trị đề u xa xa không đủ trình độ một khối linh tinh.

Phải biết đủ loại lực lượng thông qua Tạo Hóa Thạch Bích chuyển hóa thành tiên khí, cái này cùng rút ra tiên khí bên trong linh tinh hoàn toàn không phải một nguyên lý.

Bên trong Linh tinh chỉ nhiễm một chút tiên khí mà thôi, tuyệt đại bộ phận năng lượng trong đó vẫn là linh khí như cũ.

Bây giờ chỉ vì một chút tiên khí bên trong liền hoàn toàn chấn vỡ linh tinh, cái này kỳ thật có chút lãng phí, liền tương đương với vì mấy cây lông gà lại đi giết con gà.

Không đối thủ, Trần Trầm bắt đầu nhìn tổng quát chiến trường.

Mặc dù đạt được linh tinh chi viện, nhưng còn có không ít tu sĩ lực c bất tòng tâm, không cách nào đánh tan đối thủ.

Sau khi Trần Trầm thấy liền đi qua đuổi ra viện trợ, tại trong mắt t u sĩ khác, hẳn lại tràn ra bốn, năm vạn linh tinh.

- Trần Trầm, sự tình Tứ Thánh giới điện chủ Tà Thần điện đã đáp ứng, chỉ cần trận chiến này thuận lợi, Tứ Thánh giới liền thuộc về sở hữu của ngươi.

Trong đầu lại tới thanh âm sư phụ Thiên Ma thành chủ.

Trần Trầm nghe vậy cười nhạt một tiếng, không nghĩ tới Hạ giới vậy mà dưới loại tình huống này trở lại trong tay của hắn.

Kỳ thật cũng là chuyện đương nhiên.

Một trận chiến này liên quan trọng đại, nếu thất bại, Tà Thần điện tương lai nói không chừng liền không còn, nơi nào còn có quyền s ở hữu tiểu thế giới gì?

- Sư phụ, ngươi không hiểu kỳ ta vì cái gì có nhiều linh tinh như vậy sao?

Trần Trầm thử thăm dò.

- Có thể vì sao nữa? Đơn giản là cơ duyên thôi, ngươi cũng không

thể trống rỗng biến ra linh tinh, đến cùng là cơ duyên gì, ta không xen vào.

- Trần Trầm, người có được tài phú kinh người như thế, cũng tại trong lúc Chân Linh giới ta nguy cấp dâng ra, cái này mười phần đáng quý.

- Mấy đại tông môn chúng ta đều nhờ ơn của người.

Thanh âm Thiên Ma thành chủ mười phần chân thành tha thiết, Trần Trầm nghe mừng thầm trong lòng.

Có câu nói này, chỉ cần Chân Linh giới không mất, chỉ sợ hẳn thật có thể đi ngang.

Àm àm!

Mấy tiếng xung kích kịch liệt vang lên, lại có mấy đạo Chân Linh hư ảnh triệt để biến mất.

Bên trong đại trận truyền đến một trận thanh âm cuồng loạn cuộn g nộ.

- Tốt! Không nghĩ tới các người vậy mà chuẩn bị đầy đủ như thế!

Tiếng nói vừa ra, Vạn Linh Đỉnh đột nhiên truyền ra một đạo lực lượng hấp xả cực lớn đem Chân Linh thụ thương còn sót lại thu về.

Nhưng mà, bởi vì trước đó có mấy đạo Chân Linh hư ảnh bị oanh diệt, cho nên bên trên thân đỉnh có mấy đạo thú văn trở nên mờ đi.

- Tại sao có thể như vậy?

Trong trận pháp truyền ra thanh âm đau lòng chí cực, tựa hồ Vạn

Linh Đỉnh xảy ra vấn đề gì.

Trần Trâm nghe vậy trong lòng mơ hồ có suy đoán.

Tu sĩ Minh Uyên giới này xem ra cũng không phải mười phần hiểu rõ Vạn Linh Đỉnh, hay là thời điểm từ khi Vạn Linh Đỉnh sinh ra liền không tạo ngộ đối thủ qua, mà tình huống như hôm nay cũng là lần đầu tiên phát sinh, cho nên tu sĩ Minh Uyên giới không có chuẩn bị tâm lý gì.

Sau khi mấy đạo thú vẫn kia âm thầm xuống, trận pháp bố trí Vạn Linh Đỉnh cũng xuất hiện một tia lỗ thủng nhỏ bé.

Tia lỗ thủng này để trận pháp không còn không có kẽ hở, Trần Trâm đem thần thức kiểm tra, rất nhanh liền nhìn thấy cảnh tượng trong đó.

Minh Uyên giới thật tại bên trên địa bàn Hoàn Đoạn ma tông ban đầu tu kiến tông môn, hơn nữa mười phần khí phái.

Không đợi hẳn tiếp tục quan sát xuống, một đạo thần thức khổng lồ mãnh liệt tới, đem thần thức hẳn tiến vào giao sát.

Cùng lúc đó, bên trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một đạo hư ảnh cự kích, trực chỉ khe hở trận pháp kia.

- Minh Uyên tông, xem ra hôm nay muốn diệt!

Một đạo thanh âm băng lãnh vang lên, cự kích mang theo khí thế hủy thiên diệt địa hung hăng đâm xuống!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang rung trời, hư ảnh cự kiếm không thể thành công đâm vào trong trận, ngược lại là một hư ảnh cự nhân hai tay ngăn trở cự kích.

- Cho rằng phá trận pháp là muốn làm gì thì làm sao? Tu sĩ Chân Linh giới các người còn kém xa lắm!

Bên trong trận pháp truyền ra một tiếng quát khẽ, ngay sau đó đạo lưu quang từ trong khe hở trận pháp bay đi, lơ lửng tại trên không Hoàn Đoạn ma tông.

Người này phục sức không giống như bình thường, tuổi tác xem ra cũng chênh lệch cực lớn, thế nhưng khí thế trên người không kém bao nhiêu.

Tên tu sĩ này rõ ràng là Đại Thừa đỉnh phong, đủ để sánh vai Thiên Ma thành chủ!

- Người, một mình ta đối phó, hai người các người phá hủy Minh Uyên tông.

- Lấy lực lượng một giới tại Chân Linh giới ta thành lập tông môn, tồn tại bất quá nửa tháng liền bị phá hủy, ta muốn xem xem Minh Uyên giới còn có mặt mũi tiếp tục thành lập tông môn không.

Trên bầu trời truyền ra thanh âm băng lãnh của Tiên môn môn chủ.

Phía dưới Trần Trảm nghe vậy trong lòng yên tâm không ít.

Xem ra Chân Linh giới đến mười tên Đại Thừa đỉnh phong a, đoán chừng đây cũng là tất cả đỉnh tiêm chiến lực Chân Linh giới.

Mười người, hiển nhiên Chân Linh giới chiếm ưu thế, một trận chiến này hẳn là thắng.

Minh Uyên tông trong vòng nửa tháng bị hủy, sau đó Minh Uyên giới hẳn không có ý tứ thành lập tông môn, cho dù có ý đó, cũng phải nhìn xem có tu sĩ Chân Linh giới nguyện ý gia nhập một cái

tông môn lúc nào cũng có thể bị hủy diệt hay không.

- Thật sự cho rằng mười đối một liền xác định thắng vững chắc? Hôm nay liền để ngươi xem một chút chỗ cường đại của Minh Uyên giới chúng ta!

Tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong dẫn đầu Minh Uyên giới lạnh giọng nói, xong dẫn đầu bay đến trên tầng mây.

Bảy người khác theo sát phía sau, rất nhanh bầu trời liền biến sắc.

Trần Trầm nghe đỉnh đầu không ngừng truyền ra tiếng oanh minh, mơ hồ có chút lo lắng trời sẽ bị đánh sụp xuống.

Cái gì gọi là thần tiên đánh nhau, đây chính là thần tiên đánh nhau a?

- Đây chính là chỗ cường đại các ngươi sao? Chỉ thường thôi.

Song phương chiến trong chốc lát liền truyền ra thanh âm Thiên Ma thành chủ cười nhạo.

Chúng tu Minh Uyên giới không nói một lời, hiển nhiên đã rơi vào hạ phong.

Nhưng mà đúng vào lúc này, trên bầu trời vang lên một đạo tiếng mắng nổi giận chí cực!

- Thanh Tiên! Ngươi vì sao ra tay với ta!

Chương 600: Trở Về.

Chương 600: Trở Về.

Gầm thét bi phẫn này truyền ra, tiếng oanh minh trên bầu trời đột nhiên kịch liệt gấp mấy lần, phảng phất như chiến đấu lập tức tiến vào giai đoạn gay cấn.

Sau một lúc lâu, mới có một đạo thanh âm cô đơn vang lên.

- Thật có lỗi các vị, đại nạn ta sắp tới, muốn siêu thoát, chỉ có tiến về Minh Uyên giới mới có một chút hi vọng.

Nói lời này ra, sau đó liền không có người nào lại chất vấn.

Thân là tu sĩ, đến hoàn cảnh trước mắt này, đi con đường này đúng là bình thường.

Đã lựa chọn phản bội, vậy chiến mà thôi.

...

Phía dưới trên trăm tu sĩ nhìn lên cảnh tượng bên trong bầu trời giờ ó nổi mây phun, thần sắc trên mặt dần dần trở nên ngưng trọng, ngay cả Trần Trâm cũng không nhịn được mơ hồ lo lắng.

Nếu những tu sĩ Chân Linh giới này bại, mộng tưởng hẳn muốn đi ngang tại Chân Linh giới liền không cách nào thực hiện.

Thanh Tiên...

Cái tên này hẳn nghe nói qua, là một trong lãnh tụ Nam Vực Tiên minh, tu vi Đại Thừa đỉnh phong, đồng thời cũng là một trong mấy vị mạnh nhất thường trú Nam Vực.

Người này luận bối phận còn muốn cao hơn cả Thiên Ma thành c hủ, đã không biết sống mấy vạn năm.

Về phần vì sao hẳn phản bội Chân Linh giới, tám chín phần mười là bởi vì sự tình phi thăng.

Thông đạo phi thăng Chân Linh giới bị chắn, tu sĩ không cách nào phi thăng bình thường, trước kia, cường giả đại nạn sắp tới chọn v út bỏ nhục thân cùng Nguyên Thần, chỉ lưu lại một tia Chân Linh đi ngụy Tiên giới trùng tu.

Nhưng bây giờ Chân Linh giới có thông đạo thông hướng Minh U yên giới, đối với những tu sĩ này mà nói liền nhiều hơn một loại l ựa chọn.

Đi ngụy Tiên giới trùng tu, ai có nắm chắc lại lần nữa tu luyện tới Đại Thừa đỉnh phong?

Nhưng đi cho tới loại tình trạng hôm nay này, ba phần dựa vào thi ên phú, ba phần dựa vào tâm trí của mình, mặt khác bốn phần cần nhờ lão thiên gia cho mặt mũi.

Chính là bởi vì biết bước vào Đại Thừa đỉnh phong đến cùng có b ao nhiêu khó, cho nên Thanh Tiên kia mới chọn phản bội Chân Li nh giới, gia nhập trận doanh Minh Uyên giới.

Thời khắc lưỡng giới đại chiến, làm cường giả đỉnh cao thứ nhất đầu nhập Minh Uyên giới, Minh Uyên giới tuyệt sẽ không hó hẳn, nếu không sau này nơi nào còn sẽ có tu sĩ Chân Linh giới đầu nhậ p?

- Thanh Tiên này phản bội thật quả quyết a...

Trần Trầm nhìn lên bầu trời ngậm thở dài, nhóm cường giả này q uyết đấu hẳn không xen tay vào được, bây giờ hẳn có thể làm duy nhất chỉ có chờ.

...

Sau một canh giờ.

Ba động trên bầu trời lại lần nữa trở nên bắt đầu cuồng bạo, xong một thanh Kinh Thiên chi kiếm đột nhiên rơi xuống, hướng trong khe hở đại trận Vạn Linh Đỉnh phía dưới xuyên thẳng đi.

- Người dám!

Gầm lên giận dữ một tiếng, nhưng mà Kinh Thiên chi kiếm kia chẳng những không có dừng lại, ngược lại rơi xuống càng nhanh hơn!

Mấy đạo lưu quang pháp bảo ý đồ ngăn cản Kinh Thiên chi kiếm kia lại đều bị lưu quang pháp bảo khác ngăn trở.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang rung trời, cự kiếm thuận lợi đâm vào trong khe hở đại trận, bên trong đại trận cấp tốc nhắc lên phong bạo pháp tắc cực kỳ mãnh liệt.

Từng mảng lớn kiến trúc vừa rời khỏi công xây dựng bị nát thành bột mịn, còn có không ít tu sĩ Minh Uyên giới căn bản không làm ra phản ứng gì, liền bị triệt để xoá bỏ.

- Rút!

Trong đầu chúng tu Chân Linh giới đồng thời vang lên một thanh âm hùng hậu, ngay sau đó trên trăm tu sĩ liền như mũi tên tản đi khắp nơi.

- Bọn gia hỏa này chạy thật là nhanh!

Nhìn xem bóng lưng một đám tu sĩ, Trần Trầm nhin không được hoài nghi những người này đã sớm làm chuẩn bị chạy trốn, chỉ chờ một tiếng ra lệnh này.

Còn tốt, đại sư huynh Tiêu Lăng tương đối đáng tin, thời khắc máu chốt oanh ra một đầu không gian thông đạo, lôi kéo Trần Trầm chui vào trong đó, lúc này mới không để Trần Trầm rơi vào phía sau cùng.

...

Tại bên trong không gian thông đạo ghé qua, đi ước chừng qua hơn nửa ngày Tiêu Lăng mới mang theo Trần Trầm bay ra.

- Tiểu sư đệ, Thăng Long thành cách nơi này không xa, chính ngươi trở về đi.

Tiêu Lăng nhìn chung quanh, bình thản nói.

Trần Trầm có chút không nghĩ ra, hỏi dò.

- Đại sư huynh, vậy trận chiến vừa rồi kia chúng ta thắng hay bại?

Tiêu Lăng nghe vậy gượng cười.

- Cao thủ đỉnh phong một giới chúng ta dốc toàn bộ lực lượng, cuối cùng cũng chỉ có thể rút lui, ngươi nói là thắng hay bại?

- Bại...

Suy nghĩ trong lòng Trần Trầm xuất thần.

Tiêu Lăng gặp cảnh này vỗ vỗ bờ vai của hắn?

Cuối cùng sư phụ tung một kiếm hủy diệt sơn môn Minh Uyên tông, sẽ không có để chúng ta thua quá khó nhìn, đồng thời cũng cả

nh cáo những tu sĩ lưỡng lự kia, để bọn hấn biết, Chân Linh giới chúng ta có năng lực công phá Minh Uyên tông.

Trần Trầm nhẹ gạt đầu, sơn môn Minh Uyên tông hủy diệt, cũng có cái bàn giao đối với một trận chiến này, nếu không như thế nào tuyên cáo thiên hạ?

Nếu các tu sĩ Chân Linh giới biết lực lượng cao nhất Chân Linh giới cũng không thể chiếm được một chút lợi lộc, vậy sau này chỉ sợ sẽ có càng nhiều Chân Linh giới tu sĩ đầu nhập Minh Uyên tông.

- Tiểu sư đệ, lần này sư phụ bọn hấn tụ tập tất cả đỉnh tiêm cao thủ Chân Linh giới, tương đối không dễ, lần tiếp theo lại tụ họp đội hình bực này, hấn là thời khắc Chân Linh giới sinh tử tồn vong...

Về phần khoảng thời gian ở giữa này, thì là thời điểm Trần Minh Quân phát huy tác dụng, người về Thăng Long thành nghỉ ngơi trước một đoạn thời gian đi, qua thời gian ngắn nữa, người muốn nghỉ ngơi đoán chừng cũng không nghỉ ngơi được.

- Ta minh bạch...

Trần Trầm nhẹ giọng trả lời một câu.

Tiêu Lăng khẽ vuốt cằm, xong lại lần nữa lẩn vào hư không.

Nhìn xem bốn phía trống trải, Trần Trầm ngẩn người hồi lâu, lúc này mới hướng phương hướng Thăng Long thành bay đi.

Bây giờ chiến đấu giữa cường giả đỉnh cao đã qua, tiếp theo chính là thời điểm những tu sĩ phía dưới này tranh chấp.

Sự thật đã chứng minh, Chân Linh giới không có thực lực ngăn cản Minh Uyên giới thành lập Minh Uyên tông.

Đã như vậy, Chân Linh giới chỉ có lùi lại mà cầu việc khác, tìm kiếm biện pháp ngăn chặn Minh Uyên tông phát triển.

Nếu ngăn chặn không được, đợi Chân Linh giới chỉ có mãn tính tử vong, trận chiến cuối cùng cũng chưa hẳn sẽ phát sinh.

Nghĩ đến những vấn đề này, trong lúc bất tri bất giác Trần Trầm đã đến Thăng Long thành.

Bên trong thành hết thấy như thường, số lượng lớn tu sĩ lui tới, sĩ khí cực cao, căn bản không ai ý thức được vừa rồi tại địa vực Hoành Đoạn ma tông phát sinh một trận chiến đấu đủ để ảnh hưởng toàn bộ tương lai Chân Linh giới.

Làm tu sĩ bình thường cũng rất tốt, không cần nghĩ nhiều như vậy, thật đến thời khắc mất mạng trước mắt, trực tiếp đầu nhập Minh Uyên giới liền xong việc.

Nhìn xem tu sĩ lui tới, trong lòng Trần Trầm thảm than.

Nếu hẳn không gia nhập Thiên Ma thành, thấy tình thế không ổn, cũng có thể đầu nhập Minh Uyên giới, dù sao với hắn mà nói, Chân Linh giới cùng Minh Uyên giới đồng dạng, cũng không phải quá uế hương của hắn.

Nhưng gia nhập Thiên Ma thành liền không giống, hướng chi hắn còn bái nhập môn hạ Thiên Ma thành chủ.

Bây giờ lợi ích của hắn quan hệ nhất trí cùng mấy đại siêu cấp tông môn, loại tình huống này, nếu hắn đầu nhập Minh Uyên giới, Thiên Ma thành chủ là người thứ nhất không buông tha hắn.

Tương lai mặc kệ là minh đấu hay là ám chiến, Nam Vực khẳng định đều là trung tâm của vòng xoáy.

Trần Trầm rất nhanh tiếp nhận hiện thực chỉ có thể cùng Minh Uy

ên giới đối nghịch, đồng thời bắt đầu cân nhắc đường lui.

Cái phân thân này của hấn chiến đấu ở đây không quan hệ, người nhà bằng hữu hấn lại không thể ở tại Nam Vực, tốt nhất là đi Bắc Vực cách Nam Vực xa nhất, nơi đó là địa phương chịu Minh Uyê n giới ảnh hưởng nhỏ nhất.

Mà Bắc Vực là đại bản doanh Thiên Ma thành, nếu hấn nghĩ một chút biện pháp, tại Bắc Vực tìm một tòa thành trì không khó lắm.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm liền gọi Trần An tới, bắt đầu nghe ngóng tình huống Bắc Vực.

Truyện được dịch bởi HámThiênTàThần

...

Bất tri bất giác, Trần Trầm liền ở lại Thăng Long thành ba ngày.

Ba ngày này, tin tức đại chiến Minh Uyên tông chỉ truyền ra một chút phong thanh, rất nhiều tu sĩ vẫn mơ mơ màng màng như cũ.

Mà Trần Trầm thì một mực chuẩn bị sự tình đường lui, nhưng mà không đợi hấn chọn trúng tòa thành trì nào, bên Trấn Minh Quân đã truyền đến quân lệnh.

Mệnh ngàn người Trấn Minh Quân đội thứ nhất tiến về Nam Vực, tiêu diệt Thanh Huyền tông chỗ tông môn Thanh Tiên phản loạn.

Chương 601: Cá Lọt Lưới

Chương 601: Cá Lọt Lưới

- Nhanh như vậy đã động thủ?

Nhìn thấy đầu quân lệnh này, Trần Trầm tự lẩm bầm.

Thanh Huyền tông thế nhưng là Tiên minh đại tông, không phải Kim Thánh tông những con tôm nhỏ bên trong Tiên minh này có thể so.

Nếu như hấn nhớ không lầm, trừ Thanh Tiên tông đã phản bội, Thanh Huyền tông còn có một vị Đại Thừa, bảy tám vị Độ Kiếp, mười mấy tên Hợp Thể cùng hơn vạn tên tu sĩ tất cả cấp độ khác.

Dạng quy mô này, trừ mấy đại siêu cấp tông môn cùng một chút tông môn đặc thù bên ngoài, có rất ít tông môn có thể bằng được.

Truyện được dịch bởi HámThiênTàThần

...

Tiếp vào quân lệnh, Trần Trầm an bài sự vụ Thăng Long thành bên dưới, liền hướng Thanh Huyền tông bay đi.

Lần này địa điểm tập kết ngay tại trước sơn môn Thanh Huyền tông trăm dặm, mục tiêu là đem tất cả tu sĩ bên trong Thanh Huyền tông chém tận giết tuyệt.

Người công huân hiển hách nhất trừ có quân công ban thưởng, còn có thể tùy ý chọn chọn một tòa thành trì thuộc về Thanh Huyền tông, quy về mình.

Trước khi đến, Trần Trầm nhìn địa đồ, Thanh Huyền tông có khoảng chừng mười tòa thành trì.

Bất quá, bây giờ hẳn đối với thành trì Nam Vực đã không bao nhiêu hứng thú.

Thanh Huyền tông cách Thăng Long thành có mấy chục vạn dặm, Trần Trầm ngồi mấy lần truyền tống trận liền đến chỗ cần đến.

Lúc này nơi này đã tập kết mấy trăm tu sĩ Trấn Minh Quân, Quỳnh Hoa tiên tử cùng U Minh cũng ở trong đó.

Khác với trước đó, Quỳnh Hoa tiên tử thần quang nội liễm, khí chất phát sinh biến hóa cực lớn, vậy mà hình như bước vào Độ Kiếp kỳ, về phần U Minh, cũng một bộ dạng thực lực đại tiến, ánh mắt nhìn về phía Trần Trầm cũng biến thành lớn mật hơn so trước kia, trong đó thậm chí mơ hồ có ý vị khiêu khích.

- Ha ha, cảm một chút chỗ tốt, tăng lên chút thực lực liền lại bắt đầu bành trướng tính khí.

Trong lòng Trần Trầm cười lạnh, xong chậm rãi đi tới, nói với Quỳnh Hoa tiên tử.

- Chúc mừng tiên tử bước vào Độ Kiếp.

Quỳnh Hoa tiên tử mỉm cười, khách khí nói.

- Bên trong Hợp Thể cảnh, đạo hữu là người mạnh nhất ta thấy qua, đáng tiếc không thể tại trước Độ Kiếp cùng đạo hữu luận bàn một phen.

Nghe nói như thế, Trần Trầm vẫn chưa trả lời, U Minh bên cạnh âm dương quái khí nói.

- Tiên tử, hẳn hiện tại nhưng chưa chắc là người mạnh nhất bên trong Hợp Thể cảnh gì.

- Ô? Thật sao?

Quỳnh Hoa tiên tử liếc mắt nhìn hấn từ tốn nói, cũng không biết là à khinh thường hay là ý tứ gì khác.

Trần Trầm không có thời gian cùng U Minh đấu võ mồm, sau khi cùng một đám cường giả đỉnh cao tổ đội qua, U Minh trong mắt hấn đã là một tên tiểu bối, hấn không đáng cùng một tên tiểu bối so đo những thứ này.

- Tiên tử, bên trong Thanh Huyền tông này, Đại Thừa còn lại kia vẫn còn chứ?

- Không ở đây, vị tiền bối kia hôm trước đã gia nhập Tiên môn chúng ta.

Quỳnh Hoa tiên tử cười nói.

Trần Trầm nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, một trận chiến này không có đối thủ Đại Thừa, vậy xem ra chính là một trận đơn phương đồ sát.

- Trừ vị tiền bối kia còn có hơn mười vị trưởng lão Thanh Huyền môn cứng rắn thành công thoát ly Thanh Huyền môn, ngoài ra còn có hơn mười tên hạch tâm đệ tử không biết tung tích.

- Về phần cái khác, tất cả đều là mục tiêu chúng ta chặn giết chuyển này.

Quỳnh Hoa tiên tử ngữ khí thanh lãnh, trong mắt lóe lên một tia sát cơ.

Trần Trầm nghe vậy thở dài nói.

- Thanh Tiên mưu phản Chân Linh giới, chỉ sợ tuyệt đại đa số đệ tử Thanh Huyền môn cũng không biết, bây giờ bọn hấn lại phải vì

Thanh Tiên mà chết, quả thực không đáng.

Một bên U Minh lạnh lùng nói.

- Người biết cái gì? Cái này gọi giết gà dọa khỉ, hừ!

- Chúng ta chính là muốn để tất cả tu sĩ Chân Linh giới minh bạch, chỉ cần phản bội Chân Linh giới, vậy vô luận là thân tộc hay là tông môn, đều phải chịu liên lụy.

- Lần này diệt Thanh Huyền tông, chỉ cần Thanh Tiên còn có một tia nhân tính, vậy hẳn tất nhiên sẽ sinh ra lòng áy náy, đến lúc đó tâm cảnh có thiếu, nhìn hẳn làm sao phi thăng!

Trần Trầm im lặng không nói, hẳn làm sao không rõ đạo lý này?

Ở cái thế giới này, kẻ yếu lời nói cũng không có trọng lượng, dù người vô tội, nhưng chỉ cần cường giả cảm thấy tử vong của người có thể tạo ra tác dụng, cường giả kia liền sẽ không chút do dự thu hoạch sinh mệnh của người.

Truyện được dịch bởi HámThiênTàThần

...

Sau khi Trần Trầm đến, lục tục ngo ngoe lại có một vài tu sĩ xuất hiện tại phụ cận, chờ nhân số không sai biệt lắm đến một ngàn, một tiếng vang dội vang vọng tại bốn phía.

- Tiến về Thanh Huyền tông!

Dứt lời, một đạo thân ảnh hùng vĩ bay lên trời, hướng Thanh Huyền tông bay đi.

Đội tu sĩ Trần Trầm thì theo sát phía sau, đội ngũ hơn nghìn người tại không trung phi hành chỉnh tề, không ai nói câu nào, bầu không

ng khí lộ ra mùi phân tíc sát.

Khoảng cách trăm dặm đối với hơn ngàn tu sĩ này mà nói không tính là gì, không qua nửa khắc đồng hồ, sơn môn Thanh Huyền tông đã xuất hiện tại trong tầm mắt chúng tu sĩ.

Sơn môn Thanh Huyền tông mười phần hùng vĩ, trong đó kiến trúc xen nhau tinh tế, xem ra không tệ, chỉ bất quá lúc này toàn bộ sơn môn đã hoàn toàn bị trận pháp bao khóa.

Trận pháp này không phải đại trận hộ sơn Thanh Huyền tông, mà là tu sĩ ngoại giới bố trí một tòa khốn trận cực lớn, mục đích là không để tu sĩ bên trong Thanh Huyền tông trốn ra.

Đến trên không Thanh Huyền tông, Trần Trầm liền nhìn thấy bên trong trận pháp, một đám tu sĩ Thanh Huyền tông lộ ra ánh mắt tuyệt vọng, nhìn số lượng chỉ sợ có bảy, tám ngàn, trong đó thậm chí có mấy tu sĩ Độ Kiếp.

- Các vị tiên bối đạo hữu! Chúng ta thật không biết sự tình lão tổ phản bội!

- Không sai, Chân Linh giới này sinh ra chúng ta, nuôi lớn chúng ta, chúng ta cần gì phải phản bội?

Mấy tu sĩ Độ Kiếp giải thích, ý đồ đã động Thiên phủ trưởng đứng tại phía trước nhất Trấn Minh Quân kia.

Nhưng mà, Thiên phủ trưởng kia chỉ phát phát tay.

Sau một khắc, khốn trận cực lớn mở ra một lỗ hổng, hơn ngàn Trấn Minh Quân nối đuôi nhau bay vào, bắt đầu đồ sát.

Tu sĩ Thanh Huyền tông tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, bắt đầu liều mạng phản kháng.

Nhưng đệ nhất quân Trấn Minh Quân đó là tồn tại bực nào? Yếu nhất đều là Hợp Thể tu sĩ, còn là Hợp Thể tu sĩ xuất từ siêu cấp tông môn, tùy tiện một người cũng có thể đánh mười người trăm người đệ tử Thanh Huyền tông.

Cho nên thời gian không quá nửa khắc, bảy, tám ngàn đệ tử Thanh Huyền tông đã vẫn lạc hơn ngàn.

Mấy tu sĩ Độ Kiếp Thanh Huyền tông lúc này cũng bị Thiên phủ trừng phạt kia đánh cho trọng thương, nhịn không được cao giọng mắng.

- Các ngươi những gia hỏa này không phân phải trái này! Sớm biết như thế, chúng ta không bằng đầu nhập Minh Uyên giới!

- Ta và các ngươi liêu!

...

Trần Trần rơi vào phía sau nhất, nghe những tiếng mắng chửi này, tâm tình tương đối phức tạp.

Hắn không có động thủ giết một người, sự tình lạm sát kẻ vô tội hẳn không làm được, nhưng hẳn cũng sẽ không ngăn cản những người khác giết chóc.

Giới cùng giới chiến tranh quá đáng sợ? Đơn giản là hai tòa cự sơn chạm vào nhau.

Mà hai tòa cự sơn chạm vào nhau, vỡ nát một chút tảng đá vô tội đó là chuyện quá bình thường.

Hắn có thể làm cũng chỉ yên lặng cầu nguyện cho những tu sĩ vô tội này.

...

Thanh Huyền Minh đâu?

Sau nửa canh giờ, Thiên phu trưởng bắt lấy một tu sĩ Độ Kiếp chỉ còn lại có Nguyên Thần lạnh giọng dò hỏi.

Lúc này toàn bộ tu sĩ Thanh Huyền tông còn sống bên trong Thanh Huyền tông đã không hơn trăm người, trái lại Trấn Minh Quân, lại không thiếu một người.

Nguyên Thần Độ Kiếp kia nhìn Thiên phu trưởng, lộ ra một nụ cười thâm đạm.

- Ha ha, đại sư huynh hẳn trốn rồi.

Nghe nói như thế, sắc mặt Thiên phu trưởng kia bỗng nhiên biến đổi.

Thanh Huyền Minh là đệ tử đích truyền của Thanh Tiên, tu vi Độ Kiếp, thiên phú kinh người, đồng thời cũng là mục tiêu hàng đầu lần này hẳn cần tru sát, bây giờ hẳn chạy thoát, sợ rằng sẽ lưu lại hậu họa.

- Chạy trốn tới nơi nào?

Thiên phu trưởng nghiêm nghị hỏi.

Nguyên Thần kia đối mặt chất vấn, chỉ cười lạnh, không đợi Thiên phu trưởng dùng thủ đoạn đặc thù gì, hẳn bỗng nhiên nổ vỡ ra, chỉ để lại một câu nói quanh quẩn tại trên không Thanh Huyền tông.

- Đại sư huynh sẽ báo thù cho chúng ta!

Chương 602: Thu Hồi Tứ Thánh Giới

Chương 602: Thu Hồi Tứ Thánh Giới

Thiên phu trưởng tu vi Độ Kiếp kia gặp cảnh này cau mày, nhìn về phía tu sĩ Thanh Huyền tông còn lại.

Những tu sĩ Thanh Huyền tông kia phần lớn đã bị trọng thương, bất quá bọn hắn không có giác ngộ như người vừa rồi kia, thấy Thiên phu trưởng nhìn lại, từng người liều mạng cầu xin tha thứ, hi vọng có thể lưu lại một mạng.

- Được rồi, đều mang đi đi.

Thiên phu trưởng nhàn nhạt nói một câu, quay người rời đi, sau lưng mấy tu sĩ Trấn Minh Quân lập tức tiến lên, phong bế tu vi tóm lấy mấy tù binh kia,.

...

Trần Trầm chuyến này đơn thuần đến mượn danh tiếng, đương nhiên không có công trạng gì.

Giống như hắn còn có Quỳnh Hoa tiên tử, lần này cũng không có giết bất kỳ người nào, ngược lại U Minh giết không ít, tính công trạng vậy mà là thứ nhất bên trong Thiên Nhân đội.

Bất quá hắn thấy Trần Trầm cùng Quỳnh Hoa tiên tử cũng không có động thủ, cho nên cũng không có bởi vì thứ nhất này mà sinh ra bao nhiêu vui sướng.

Trần Trâm nhìn trên mặt Quỳnh Hoa tiên tử mơ hồ có vẻ lo lắng, hỏi dò.

- Tiên tử, người hẳn đang lo lắng Thanh Huyền Minh kia sao?

Quỳnh Hoa tiên tử nhẹ gật đầu nói khẽ.

- Không sai, không thể diệt sát Thanh Huyền Minh, giết nhiều tu sĩ khác cũng vô dụng, nhiệm vụ lần này nghiêm khắc đến nói thì thật ra đã thất bại.

Trần Trâm nghe vậy kinh ngạc hỏi.

- Thanh Huyền Minh là ai? Vậy mà đáng giá tiên tử coi trọng như vậy?

- Hẳn là đệ tử đích truyền duy nhất của Thanh Tiên, Tiên Thiên đạo thể, thiên phú kinh người, vừa bước vào Độ Kiếp chỉ có hai năm, tại trước lúc bước vào Độ Kiếp, ta từng cùng hắn gặp qua một lần, luận thực lực, tương xứng với ta.

Quỳnh Hoa tiên tử giải thích nói.

Trần Trâm nghe vậy trong lòng bưng bình, khó trách muốn trừ người này, nguyên lai là thiên phú quá tốt.

Đáng tiếc Thanh Huyền Minh là đệ tử đích truyền của Thanh Tiên, quan hệ cùng Thanh Tiên quá gần, nếu không ngược lại có thể bảo đảm một mạng, bây giờ hắn chạy thoát... Nếu cứ thế biến mất vô tung còn tốt, nhưng nếu đầu nhập Minh Uyên giới, vậy sau này nói không chừng sẽ trở thành họa lớn.

Quỳnh Hoa tiên tử dứt lời thở dài, một bên U Minh lại xem thường, cười lạnh nói.

- Tiên Thiên đạo thể lại như thế nào? Cuối cùng bất quá chỉ là tu

vi Độ Kiếp sơ kỳ, chẳng lẽ trong thời gian ngắn hấn có thể trở thành Đại Thừa đỉnh phong?

- Chỉ cần không thành Đại Thừa đỉnh phong, hấn sẽ không tư cách thành họa lớn gì.

- Chỉ hi vọng như thế đi. Quỳnh Hoa tiên tử không muốn cùng U Minh tranh luận, tùy ý qua loa một câu liền không nhắc lại việc này.

Truyện được dịch bởi HámThiênTàThần

...

Phi hành một khoảng cách, Trần Trầm đi theo Trấn Minh Quân tới trong một tòa thành lớn.

Thành này tên Thanh Huyền thành, là một tòa lớn nhất bên trong mười tòa thành trì Thanh Huyền tông, bây giờ biến thành trụ sở Trấn Minh Quân tại Nam Vực.

Bởi vì lúc này cũng không có bộc phát chiến tranh thảm liệt cỡ nào, cho nên Trấn Minh Quân đối với tu sĩ phía dưới yêu cầu cũng không nghiêm khắc, cũng không có cưỡng chế yêu cầu tu sĩ ở tại trong Thanh Huyền thành, chỉ yêu cầu sau khi lấy được quân lệnh, bên trong nửa ngày đến Thanh Huyền thành.

Mà Thanh Huyền thành làm thành lớn, tuyến đường truyền tống bốn phương thông suốt, chỉ cần không rời Nam Vực, vô luận là ở đâu bên trong, trong vòng nửa ngày đến Thanh Huyền thành cũng không khó khăn lắm.

Tiến vào Thanh Huyền thành, Quỳnh Hoa tiên tử liền tùy ý tìm chỗ tu luyện.

Trần Trầm đang suy tư muốn về Thăng Long thành hay không, lúc

c này U Minh đột nhiên bu lại.

- Người làm gì?

Không đợi U Minh mở miệng, Trần Trầm trước rút lui hai bước, lộ ra vẻ cảnh giác.

- Đem vật của ta trả lại cho ta!

U Minh vươn tay ra, ngữ khí có chút lạnh lùng.

Trần Trầm không rõ ràng cho lắm, cười nói.

- Ta lúc nào cầm vật của người?

U Minh nghe vậy cả giận nói.

- Lúc trước người ta đánh một trận chiến tại Hãn Hải đại sa mạc, người trảm ta một tay, trong đó trên một ngón tay có một mai nhẫ n trữ vật!

Trần Trầm nghe vậy lộ ra sắc khí bừng tỉnh hiểu ra.

Nhẫ trữ vật kia hẳn nhớ kỹ, bên trong có phong ấn cực mạnh, cắ n bản mở không ra, bây giờ còn tại trong tay bản thể.

Lục Đâu lại ở bên người cái phân thân này của hắn, cho nên nhẫ trữ vật lúc trước đạt được kia là cái dạng gì, hiện tại vẫn như cũ là cái dạng đó.

- Có nhẫ trữ vật bên trên tay người sao? Ta không lưu ý a? Nếu k hông chúng ta lại đi Hãn Hải đại sa mạc một chuyến, nhìn xem tay y kia phong hoá chưa?

Trần Trầm dứt khoát giả ngu, một mặt vô tội nói.

- Người!

U Minh không cách nào nhìn phần nộ, vô ý thức muốn chửi ầm lên, nhưng chung quy không mắng ra miệng.

Trầm mặc phút chốc, hấn đề xuống lửa giận trong lòng, ngữ khí cũng biến thành hòa hoãn không ít.

- Trần Trầm, nhẫn trữ vật kia người mở không được, đối với người vô dụng, để nó nát trong tay người, không bằng giao cho ta, ta nguyện ý đánh đổi khá nhiều.

- Đại giới gì?

Trần Trầm có chút hiếu kỳ, hiếu kì phân lượng chiếc nhẫn kia tại trong lòng U Minh.

- Người cứ đưa ra! Muốn linh tinh hay là muốn bảo vật?

- Vậy, bí thuật tự bạo thần thức của người không tệ...

Trần Trầm sửa sang lại kiểu tóc, có ý riêng.

Nói thật, hiện tại hấn không thiếu thứ gì, thật thiếu, U Minh khẳng định cũng không có.

Bất quá bí thuật của U Minh cũng không tệ, tại trong trận chiến cùng Huyết Kỳ Lân phát huy tác dụng quan trọng.

- Không được! Tuyệt đối không được! Đó là bất truyền bí thuật của Tà Thần điện chúng ta!

U Minh lắc đầu liên tục.

Trần Trầm nghe vậy lờm hấn một cái, xoay người rời đi.

Nhìn xem bóng lưng Trần Trầm chán ghét rời kia, U Minh âm thầm nắm chặt nắm đấm, vô ý thức liền nghĩ tự bạo thần thức với tên ghê tởm này một cái.

Nhưng nghĩ tới tên này có đầu Chân Linh Độ Kiếp trung kỳ bên người, hẳn lại bỏ đi ý nghĩ này.

Lúc này còn không phải thời điểm cùng Trần Trầm này xung đột, nếu không thua thiệt khẳng định là chính mình.

- Hừ! Sớm muộn cũng có một ngày, ta sẽ để người biết sự lợi hại của ta!

Trong lòng U Minh thầm mắng, xong cũng quay người rời đi.

Truyện được dịch bởi HámThiênTàThần

...

Trở lại trụ sở Trấn Minh Quân, Trần Trầm đang chuẩn bị thông qua truyền tống trận trở về Thăng Long thành, lúc này đột nhiên thu được Thiên Ma thành chủ đưa tin.

Sự tình Tứ Thánh giới, vì sư đã làm ổn thoả cho người, không gian thông đạo thông hướng Tà Thần điện kia đã đóng lại, mặt khác, vì sư thay người tại Thăng Long thành đã thông một đầu thông đạo thông hướng Tứ Thánh giới.

Từ nay về sau Tứ Thánh giới liền thuộc sở hữu của người.

Nhìn thấy cái tin này, Trần Trầm vui mừng quá đỗi.

Trận chiến Hoàn Đoạn ma tông kia nghiêm khắc mà nói, Chân Linh giới xem như bại, nhưng Thiên Ma thành chủ nói chuyện rất giữ lời, trong vòng vài ngày vậy mà liền làm thỏa đáng sự tình Tứ Thánh giới, đồng thời còn làm tốt như vậy.

Mặc dù hấn cùng Thiên Ma thành chủ không có cảm tình bao sâu, nhưng chỉ cần thái độ làm việc này đã đủ...

Trần Trầm đang âm thầm mừng rỡ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cảm giác giống như có chỗ nào không đúng, nụ cười trên mặt cũng dần dần cứng đờ.

Thăng Long thành có thông đạo thông hướng Tứ Thánh giới, đây chẳng phải mang ý nghĩa một khi Thăng Long thành thất thủ, vậy Tứ Thánh giới cũng tất nhiên thất thủ theo?

Phải biết, bây giờ tình huống Chân Linh giới cũng không quá lạc quan, chính mình cũng đang nghĩ biện pháp đi Bắc Vực tìm đường lui.

Nếu như Tứ Thánh giới liên thông Thăng Long thành, vậy mình thật lui không thể lui, trừ phi mình nguyện ý đem Hạ giới chấp tay giao cho Minh Uyên giới.

Sư phụ không phải cố ý làm cái này đó chứ?

Trong lòng Trần Trầm nghi hoặc, nếu là trước kia, hấn sẽ không sinh ra nghi vấn như vậy.

Bởi vì lấy tu vi của hấn, căn bản không đáng để nhân vật như Thiên Ma thành chủ động quá nhiều tâm tư như thế.

Nhưng trong trận chiến Hoàn Đoạn ma tông ấy, hấn móc ra gần mười vạn linh tinh cường ép cải biến chiến cuộc.

Thủ bút bực này toàn bộ Chân Linh giới trừ hấn không có người thứ hai có thể làm được.

Mà một khi cho thấy lực lực cường đại, vậy bị người nhớ ở trong lòng chính là tự nhiên, sư phụ muốn đem hấn khóa lại tại trên chi

ến xa Chân Linh giới, cũng là sự tình đương nhiên mà thôi.

Chương 603: Thủ Tịch Đệ Tử Minh Uyên Tông

Chương 603: Thủ Tịch Đệ Tử Minh Uyên Tông

Trở lại Thăng Long thành, thấy trong phủ thành chủ thật xuất hiện một cái không gian thông đạo, Trần Trầm vui sướng trong lòng, n hưng muốn cười lại cười không nổi.

Có đôi khi không thể không thừa nhận, làm người vẫn nên khiêm tốn một chút tốt.

Sau khi cảm thán một phen, Trần Trầm thử nghiệm bước vào Tứ Thánh giới, nhưng mà tu vi hẳn quá cao, căn bản không vào được.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể tìm mấy tu sĩ Luyện Hư trở về truyền lại tin tức, để sư phụ Ngọc Quỳnh tới Chân Linh giới này tu luyện.

Có thể thu hồi Tứ Thánh giới, tóm lại rất tốt, mặc kệ phía sau có t iểu tâm tư Thiên Ma thành chủ hay không, hẳn đều phải cảm ơn.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Trần Trầm liền không còn xoắn xuýt đến nó nữa mà chỉ vào m Dương cung khổ tu.

...

Cùng lúc đó, tại địa vực Hoàn Đoạn ma tông, bây giờ cũng chín

h là Minh Uyên tông, mảng lớn kiến trúc lại lần nữa đứng sững lên, bên trong lại có một nhóm tu sĩ cấp thấp từ Minh Uyên giới vươt giới mà tới.

Mấy ngày trước đó, uy lực của một kiếm kia hết sức kinh người, nhưng đối với Minh Uyên tông mà nói chỉ là ném chút mặt mũi mà thôi, về phần những tu sĩ vẫn lạc cùng kiến trúc hủy hoại kia, đối với Minh Uyên tông thì căn bản không tính là cái gì.

Lúc này bên trong đại điện dưới mặt đất Minh Uyên tông, một đám Đại Thừa tu sĩ đang vây quanh một cái đỉnh, mặt ủ mày chau.

- Vạn Linh Đỉnh bị hao tổn, chuyện này nhất định phải giải quyết, nếu thành lập không được trận pháp phòng hộ không thể phá vỡ, để những tu sĩ Chân Linh giới kia lại hủy diệt Minh Uyên tông một lần, vậy chúng ta trực tiếp trở về Minh Uyên giới cho rồi.

Lão giả áo bào đen dẫn đầu lạnh giọng nói, ngữ khí có chút phẫn nộ.

Mấy người khác nghe vậy trên mặt đều lộ ra sắc khí bất mãn.

Nếu không phải thời gian lão giả áo bào đen này thao túng Vạn Linh Đỉnh quá mức chủ quan, Vạn Linh Đỉnh làm gì sẽ bị hao tổn?

Bây giờ hẳn là người đầu tiên nhảy ra thể hiện sự phẫn nộ, nổi giận, quả thực có chút không thể nào nói nổi.

- Muốn chữa trị Vạn Linh Đỉnh, nhất định phải có mới Chân Linh tinh phách dung hợp vào.

Một tên Đại Thừa tu sĩ am hiểu luyện khí nhẹ nói.

- Không sai... Nhưng hôm nay nơi nào có Chân Linh tinh phách mới được chứ?

Một đám tu sĩ Minh Uyên giới đình phong đang chuẩn bị thảo luận, lão giả áo bào đen dẫn đầu đột nhiên nhìn về phía bên ngoài, thản nhiên nói.

- Vào đi.

Vừa nói, bên ngoài đại điện, một tên tu sĩ toàn thân áo trắng, xem ra khoảng chừng ba mươi tuổi, tướng mạo mười phần nho nhã đi đến.

Tu sĩ áo trắng này đối mặt ánh mắt mấy tên Đại Thừa đình tiêm cũng không có chút khiếp đảm nào, mà chỉ không kiêu ngạo không tự ti nghênh thi lễ.

- Văn bối Thanh Huyền Minh, gặp qua các vị tiền bối, gặp qua Minh Hà Thánh tổ.

Tu sĩ áo bào đen quan sát tỉ mỉ Thanh Huyền Minh một phen, xong gật đầu nói.

- Không tệ, không chỉ có thiên phú không tồi, làm người cũng không tệ, là một nhân tài, hoàn toàn tương tự như Thanh Tiên đã miêu tả.

Nghe được danh tự của sư phụ, Thanh Huyền Minh hỏi.

- Thánh tổ tiền bối, không biết gia sư bây giờ ở chỗ nào?

Minh Hà Thánh tổ nhàn nhạt đáp.

- Đại nạn của hãn sắp tới, lại kinh lịch một trận đại chiến, đã không kịp chờ đợi đi Minh Uyên giới chuẩn bị đại kiếp phi thăng.

- Bất quá trước khi đi hãn đề cập tới người, nói người thiên phú cực giai, là mầm mống tốt để bồi dưỡng.

Thanh Huyền Minh nghe vậy trên mặt cũng không có lộ ra bao nhiêu vẻ kiêu ngạo, mà chỉ khiêm tốn nói.

- So với sư phụ lão nhân, ta còn kém xa lắm.

Hắn nói lời này mặc dù có thành phần tự khiêm nhường, nhưng sự thật cũng đúng là như thế.

Chân Linh giới mấy vạn năm đến cũng chỉ sinh ra không đến mười vị Đại Thừa đỉnh phong, thế nhưng Tiên Thiên đạo thể, trước trước sau sau chỉ sợ vượt qua trăm vị.

- Người không cần khiêm tốn, có Minh Uyên tông chúng ta làm hậu thuẫn cho người, tương lai người nhất định có thể bước vào loại cảnh giới như sư phụ người, Thanh Huyền Minh, từ nay về sau, người chính là thủ tịch đại đệ tử Minh Uyên tông chúng ta.

Minh Hà Thánh tổ nói ném ra bên ngoài một tấm lệnh bài, rơi xuống trong tay Thanh Huyền Minh.

Nhìn lấy lệnh bài trong tay, Thanh Huyền Minh tranh thủ thời gian khom người cảm ơn.

Cái này với hắn mà nói chính là cơ duyên to lớn.

Minh Uyên tông nếu muốn đặt chân ở Chân Linh giới, muốn lấy được càng nhiều tu sĩ Chân Linh giới quy thuận, trừ việc tiếp nhận Đại Thừa đỉnh phong như sư phụ, càng cần tiếp nhận thiên kiêu trẻ tuổi như hắn loại này.

Thậm chí ý nghĩa chiến lược tiếp nhận hắn còn muốn lớn hơn so với tiếp nhận sư phụ một chút.

Dù sao Đại Thừa đỉnh phong ít càng thêm ít, không quan hệ nhiều lắm cùng tu sĩ phổ thông.

Nhưng hấn, gia nhập Minh Uyên tông, nếu có thể cấp tốc vượt qua một đám thiên kiều Chân Linh giới cùng thế hệ, vậy liền chứng minh thực lực Minh Uyên tông, từ nay về sau sẽ có càng nhiều tu sĩ Chân Linh giới nguyện ý đầu nhập Minh Uyên tông.

Dù sao đối với tu sĩ, tu vi mới là quan trọng nhất, mơ ước trong mắt bọn hấn, Tiên giới mới là địa phương bọn hấn sinh hoạt cuối cùng.

Mặc kệ là Chân Linh giới hay là Minh Uyên giới, đều chỉ là một chỗ dừng lại trên đường tu chân ngắn ngủi mà thôi, không cần thiết liều mạng vì Chân Linh giới.

- Đệ tử Thanh Huyền Minh, gặp qua tông chủ!

Thanh Huyền Minh thu hồi lệnh bài, trực tiếp làm đại lễ yết kiến.

Một tu sĩ Chân Linh giới trở thành thủ tịch đệ tử Minh Uyên tông, cái này chú định hấn sẽ trở thành đối tượng tu sĩ hai giới cùng chú mục.

Trong tương lai, hấn có lẽ sẽ bị hai ngọn núi lớn Chân Linh giới cùng Minh Uyên giới này nghiền thành cặn bã, nhưng nguy hiểm nương theo kỳ ngộ, từ nay về sau, hấn cũng sẽ được tài nguyên tu luyện tốt nhất hai giới.

Lại phối hợp thiên phú của hấn, vấn đỉnh Đại Thừa, ở trong tầm tay.

- Miễn lễ, Thanh Huyền Minh, hi vọng người không cô phụ kỳ vọng sư phụ người đối với người.

Minh Hà thánh vương phát phát tay, Thanh Huyền Minh liền không bị không chế đứng lên.

- Văn bối tất nhiên dốc hết toàn lực, không để Minh Uyên tông hổ

thẹn!

- Ừm, người qua đây đi.

Nghe được Thanh Huyền Minh cam đoan, Minh Hà thánh vương lộ ra nụ cười hài lòng, xong ngoắc ngoắc tay, Thanh Huyền Minh liền bay đến bên người mấy tên cường giả Đại Thừa tối đỉnh.

- Người là tu sĩ Chân Linh giới, ta vừa lúc này hỏi người một vài chuyện.

Minh Hà thánh vương nhìn Thanh Huyền Minh nói.

- Tông chủ thỉnh giảng, đệ tử tất nhiên biết gì nói vậy!

- Vạn Linh Đỉnh bị hao tổn, cần Chân Linh tinh phách cường đại mới có thể chữa trị, người có biết phụ cận Nam Vực này, nơi nào có Chân Linh cường đại?

Minh Hà thánh vương hỏi, đồng thời xuất ra một trương địa đồ Chân Linh giới vẽ mười phần thô sơ giản lược, bỏ vào trước mặt chúng tu sĩ.

Thanh Huyền Minh nhìn thoáng qua địa đồ, chỉ hướng ở giữa Nam Vực.

- Nơi đây tên gọi là Ân uyên, trong đó ẩn giấu một Thủy Kỳ Lân, thực lực thập phần cường đại.

- Ồ? Mạnh bao nhiêu?

- Chỉ ít Đại Thừa trung kỳ, nếu không có thực lực thế này, Tà Thần điện căn bản sẽ không cho phép nó ở tại Nam Vực.

Thanh Huyền Minh chém đinh chặt sắt nói.

Minh Hà thánh vương nghe đến Đại Thừa trung kỳ khẽ lắc đầu nói.

- Yếu một chút, chữa trị Vạn Linh Đỉnh không thể sai sót, nhất định phải tìm một Chân Linh càng cường đại mới ổn thỏa.

- Nếu tìm yếu chút không cách nào chữa trị, vậy chúng ta lại tìm mạnh một chút, chỉ sợ cũng không có cơ hội.

- Tông chủ nói đúng lắm, động tĩnh chém giết Chân Linh quá lớn, cơ hội lưu cho chúng ta xác thực không nhiều...

Thanh Huyền Minh một bên nói một bên tại trên địa đồ bản khoả n, cuối cùng đưa ánh mắt rơi vào bên trên một mảng trống không lớn phía dưới.

- Tông chủ, nơi đây tên là Hãn Hải đại sa mạc, bên trong có một Chân Linh, tên là Thiên Hạt, thực lực rất có thể là Đại Thừa đỉnh phong, từ khi nó chiếm cứ Hãn Hải đại sa mạc, liền không còn có Đại Thừa tu sĩ bước vào nơi này qua.

- Chân Linh Đại Thừa đỉnh phong...

Minh Hà thánh vương tự lẩm bẫm thật lâu, sau cùng mới có quyết định, nói.

- Hai bên đồng thời hành động, Thiên Hạt này ta tự mình dẫn người đi thu thập, về phần Thủy Kỳ Lân kia liền giao cho Tử Vi thánh vương một người giải quyết.

Chương 604: Tịch Diệt Pháp Tắc

Chương 604: Tịch Diệt Pháp Tắc

Bên trong Hãn Hải đại sa mạc, bản thể Trần Trầm vẫn đang trợ giúp Thiên Hạt ma diệt tịch diệt pháp tắc.

Khoảng thời gian này, tịch diệt pháp tắc hãn ma diệt không nhiều, ngược lại chính mình mơ hồ lĩnh ngộ mấy phần ý tứ tịch diệt.

- Thiên Hạt tiền bối, bên ngoài hiện tại đại loạn, nếu thật đem tịch diệt pháp tắc của người ma diệt mất một tia, thực lực người sẽ không giảm xuống sao?

Rảnh rồi đến phát chán, Trần Trầm mở miệng hỏi.

Bởi vì ma diệt pháp tắc là công việc thời gian dài không thể nghỉ ngơi, cho nên Trần Trầm chỉ cần cảm giác phát chán, liền nói chuyện cùng Thiên Hạt.

Không thể không nói, Thiên Hạt sống không biết mấy vạn năm, vô luận là tu vi hay là lịch duyệt đều đạt tới tình trạng đỉnh tiêm, Trần Trầm từ nơi hãn học được không ít tri thức.

Sau khi hãn đem quá trình phân thân mấy lần chiến đấu gần đây nói kỹ càng cho Thiên Hạt nghe, Thiên Hạt cũng cho ra không ít đề nghị, để Trần Trầm được ích lợi không nhỏ.

Trước kia hãn cảm thấy bị Thiên Hạt bắt là tai họa, bây giờ xem ra, ngược lại có chút giống cơ duyên.

Phải biết cường giả đỉnh cao Chân Linh giới chỉ có vài người như vậy, có thể để một vị cường giả mỗi ngày bên người làm bạn, tự thân dạy dỗ, đây là sự tình rất nhiều người cầu đều cầu không được.

- Mất đi chút tu vi với ta mà nói không tính là gì.

Thiên Hạo bình tĩnh đáp, nhưng một giây sau, trên mặt tuấn tú hấn hoá hình thành liền lộ ra vẻ không vui.

Trần Trầm cùng Thiên Hạo sớm chiều ở chung, đối với thần sắc Thiên Hạo biến hóa cơ bản rõ như lòng bàn tay.

Chân Linh này mãi mãi cũng không hề biểu lộ lo lắng, vô luận là hoá hình thành bộ dáng gì, đều là biểu tình kia, hôm nay vậy mà lộ ra vẻ không vui, xem ra phát sinh chuyện gì đó không hay.

- Thiên Hạo tiên bối, làm sao thế?

Trần Trầm hiếu kì hỏi.

- Đến mấy khách không mời mà đến, có thể là tu sĩ Minh Uyên giới người nói.

Vẻ không vui trên mặt Thiên Hạo biến mất, lại lần nữa biến thành bộ dạng không chút biểu tình.

Trần Trầm nghe giật mình kêu to, nếu như chỉ là tu sĩ bình thường, Thiên Hạo căn bản không có khả năng có phản ứng gì.

Chẳng lẽ đến chính là Đại Thừa tu sĩ?

Nghĩ tới đây, hấn tranh thủ thời gian ngừng công việc dưới tay.

Tu sĩ Minh Uyên giới kẻ đến không thiện, hấn hiện tại suy yếu thực lực Thiên Hạo không phải tìm đường chết sao?

- Tiên bối, đến mấy người?

Trần Trầm cẩn thận từng li từng tí hỏi.

- Ba người, thực lực tương đương cùng sư phụ ngươi.

Thiên Hạt trả lời.

Trần Trầm nghe vậy hô hấp đình trệ một cái chớp mắt, ba tên Đại Thừa đỉnh phong! Cái này rõ ràng là đến gây chuyện!

Một giây sau, hắn liền nhìn về phía cửa vào tiểu thế giới toà địa cung kia.

Nói đùa, lần này bên cạnh hắn không có trên trăm cường giả bảo vệ, mấy tên cường giả tối đỉnh đánh nhau, tản mát ra chút dư ba c hỉ sợ cũng sẽ đánh chết hắn, hắn phải sớm tìm một chỗ trốn đi.

- Tiền bối, nếu không ta trốn trước?

Trần Trầm đứng người lên, lời nói vừa ra miệng, đột nhiên mấy cỗ uy áp cường đại chí cực phô thiên cái địa cuốn tới, loại khí thế này tới người như là một ngọn núi lớn đè ở đầu vai, để hắn không cách nào động đậy mảy may.

Xét đến cùng, hắn vẫn chỉ là Hợp Thể tu sĩ, chênh lệch cùng Đại Thừa đỉnh phong rất rất nhiều.

Thiên Hạt trước mặt chậm rãi đứng lên, nhìn về phía phía trên địa cung.

Ở bên ngoài, chỗ hắn nhìn hướng kia đang có ba tên tu sĩ lẳng lặng trôi nổi ở trong hư không, ánh mắt đồng dạng nhìn về phía địa cung bên dưới hắn.

- Các ngươi tới đây cần làm chuyện gì?

Thiên Hạt nói chuyện không vội không chậm.

- Mượn tinh phách người dùng một lát!

Minh Hà thánh vương dẫn đầu lạnh giọng nói, cùng lúc đó, hai gã tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong khác thuận di đến địa phương khác.

- Ba người lấy xu thế tam giác vây vị trí địa cung vào giữa, cũng không lâu lắm, một tòa khố trận cực lớn liền xuất hiện tại phía trên địa cung.

Phía dưới Thiên Hạt nhìn tình cảnh này, rốt cục hóa ra bản thể, bọ cạp nhỏ chỉ lớn bằng bàn tay màu đỏ óng ánh.

Nhìn thấy bản thể Thiên Hạt, ba tên Minh Uyên giới Đại Thừa đi nh phong đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chân Linh nhỏ như vậy, bọn hắn lần đầu tiên gặp, bất quá bọn hắn cũng không dám bởi vì hình thể đối phương nhỏ liền lãnh đạm mảy may, dù sao trước mặt chính là Chân Linh cường đại nổi tiếng cả một giới.

- Các người tới lấy là được.

Nương theo một đạo hồng quang, Thiên Hạt bỗng nhiên bay ra đi a cung, xuất hiện tại chính giữa ba tên tu sĩ Đại Thừa.

Nói thật, hình thể hắn quá nhỏ, để hắn tại bên trong khí thể kinh thiên động địa này có vẻ hơi buồn cười.

Bởi vì Thiên Hạt rời đi, Trần Trầm bên trong địa cung rốt cục không thể phục năng lực di động, nhìn xem Thiên Hạt phía trên, trong lòng của hắn không còn gì để nói.

Thiên Hạt này mạnh thì có mạnh, chính là cái bề ngoài này quá kém, từ xa nhìn lại quả thực giống một con tôm, không chỉ để người không sinh ra lòng kính sợ, ngược lại để người sinh ra cảm giác muốn ăn tươi nuốt sống.

Gặp Thiên Hạt lớn lối như thế, ba tên Đại Thừa đỉnh phong cũng không khách khí, đủ loại lực lượng pháp tắc cường đại đồng thời sử xuất, đánh vào trên thân Thiên Hạt.

Thiên Hạt không có ý tứ tránh né chút nào, mặc cho những lực lượng pháp tắc kia tới người.

Lộp bộp!

Phía dưới Trần Trầm nhìn một trận kinh hãi, trên bầu trời phong vũ lôi điện âm dương lực lượng hỗn độn khí càn quét, đem thân thể Thiên Hạt nho nhỏ kia vây vào giữa một trận chà đạp.

Cảm giác kia tựa như là một đồng xe tăng máy xúc đang tùy ý nghiền ép một con tôm.

Nhưng mà, vô luận loại công kích nào tới người, thân thể Thiên Hạt kia như là bất hủy bất diệt, trừ hồng quang càng sáng một phần ra, căn bản không có biến hóa chút nào.

- Quả thực là Bất Diệt Thần Kim!

Trần Trầm thì thảo nói, cường độ thân thể này, chỉ sợ tương xứng cùng Cửu Chuyển Kim Thân của Đại Thừa Thiên Ma thành chủ a?

Đối phó nhóm cường giả này, đòn công kích bình thường đã không có hiệu quả, chỉ có mượn nhờ uy lực pháp bảo cường tuyệt hoặc là thần thức công kích trực tiếp xóa bỏ Nguyên Thần mới có thể hiển thắng.

Ba tên Đại Thừa đỉnh phong tu sĩ thấy cảnh này, sắc mặt đều có chút khó coi.

Bọn hắn không nghĩ tới nhục thân Chân Linh nho nhỏ này vậy mà

đạt tới tình trạng bất hủy bất diệt.

Nếu là bình thường, đối phó dạng Chân Linh cùng tu sĩ này, bọn h
ấn khẳng định động dùng thần thức công kích.

Nhưng mục đích bọn hấn hôm nay đến là cái gì?

Là lấy tinh phách của Thiên Hạt!

Nếu dùng thần thức công kích xóa bỏ Nguyên Thần Thiên Hạt, b
n hấn còn lấy tinh phách cái gì?

- Ta đi thử một chút.

Minh Hà Thánh tổ nhíu mày lạnh giọng nói, nói xong hấn liền lấy
ra một pháp bảo hình bát đen kịt.

Bát kia xem ra tương đối phổ thông nhưng trong chén tựa hồ chứa
thứ gì không tầm thường, bốc ra từng sợi hắc khí.

Nhìn thấy bát kia, hai gã Đại Thừa đỉnh phong khác đều vô ý thức
lui lại một chút khoảng cách.

Lúc này, tay phải Minh Hà Thánh tổ đột nhiên đảo ngược, đem cá
i bát đen kia hướng phía dưới.

Một giây sau, chất lỏng màu đen cuồn cuộn như đại giang đại hà
hướng Thiên Hạt trút xuống.

Trần Trần thấy rõ, những nơi chất lỏng màu đen kia đi qua, khôn
g gian tựa hồ cũng sinh ra khe hở, hơn nữa rơi xuống phát ra cũng
không phải tiếng nước chảy, mà là một loại thanh âm mười phần c
hói tai.

Nhìn xem chất lỏng màu đen nghiêng mà đến, đôi mắt nhỏ Thiên
Hạt đột nhiên phát sáng lên, ngay sau đó sa mạc phạm vi ngàn dặm

m nhấc lên bão cát đáng sợ, vô tận đất cát phóng lên tận trời, hình thành một đạo sa hà cực lớn đánh tới hướng chất lỏng màu đen.

Xì xì xì!

Chất lỏng màu đen tựa hồ có lực lượng ăn mòn cực mạnh, sau khi đất cát đụng vào cơ hồ qua trong giây lát liền biến thành tro bụi.

- Pháp tắc tịch diệt thật cường đại, cường giả Minh Uyên giới này tu cũng là tịch diệt pháp tắc...

Cảm nhận được lực lượng quen thuộc bên trong chất lỏng màu đen, trong lòng Trần Trầm kinh ngạc.

Nhưng một giây sau, hắn liền không có tâm tư quan chiến, bởi vì có một giọt chất lỏng màu đen trực tiếp xuyên thấu qua trùng điệp biển cát bay về phía hắn.

Chương 605: Lấy Độc Trị Độc

Chương 605: Lấy Độc Trị Độc

- Tai bay vạ gió a, ta đã sớm biết sẽ có việc này mà!

Trần Trầm mắng to một câu, vô ý thức liền muốn tránh, nhưng một giọt chất lỏng màu đen kia như là mọc thêm con mắt hướng hắn đuổi theo.

Thấy không cách nào trốn tránh, Trần Trầm chỉ có thể không thè

m đếm xia, liên tiếp xuất ra bảy tám kiện pháp bảo không tẻ ngăn tại trước người.

Xì xì xì!

Lại là một trận thanh âm kỳ quái vang lên, bảy tám kiện pháp bảo phòng hộ như giấy vẩy biến thành tro bụi, ánh sáng lồng phòng hộ hình thành cũng không có bất kỳ tác dụng gì, trực tiếp bị xuyên thủng.

- Mẹ nó...

Trần Trầm thấp giọng thì thầm một câu, chất lỏng màu đen kia liền trực tiếp đánh vào trong cơ thể của hắn.

Cơ hồ trong nháy mắt, hắn đã cảm giác được một cỗ lực lượng tích diệt pháp tắc cực kỳ cường đại đang phá hư bốn phía ở trong cơ thể mình, ngũ tạng lục phủ trong nháy mắt liền biến thành tro bụi.

Mặc dù lực lượng tích diệt pháp tắc này vô cùng cường đại, nhưng Trần Trầm cũng không từ bỏ hi vọng, lập tức dùng sinh chi pháp tắc trùng sinh ngũ tạng lục phủ.

Chỉ bất quá ngũ tạng lục phủ vừa trùng sinh không chống nổi một giây, lại lần nữa biến thành tro bụi.

Cứ như vậy, tới tới lui lui, liên tiếp trùng sinh hủy diệt hơn mười lần, thẳng để hắn dục tiên dục tử, tích diệt pháp tắc bên trong chất lỏng màu đen kia mới ít đi một tia.

Nhân cơ hội này, Trần Trầm tranh thủ thời gian vận dụng sinh chi lực lượng pháp tắc thử nghiệm ma diệt tích diệt pháp tắc bên trong chất lỏng màu đen, quá trình này hắn đương nhiên là quen việc dễ làm.

Bất quá lúc này, hắn lại phải nghiêm túc gấp mười gấp trăm lần so

với làn ma diệt tịch diệt pháp tắc trong cơ thể Thiên Hạt.

Mặc dù hấn còn có một bộ phận thân không tỵ, nhưng thân thể tóc da thuộc về cha mẹ, hấn sao có thể dễ dàng buông tha?

Aiz, một giọt chất lỏng bên trong pháp bảo của người ta rơi xuống, chính mình cũng phải đem hết toàn lực đối đãi, lại nhìn trên bầu trời Thiên Hạt đối mặt sông lớn màu đen, Trần Trầm lúc này mới rõ ràng ý thức được chênh lệch cùng những cường giả đỉnh cao này.

Quả thực không thể so sánh!

Xem ra con đường tu chân, mình còn có cự ly rất dài cần phải đi.

Trên bầu trời biển cát cùng sông lớn màu đen quyết đấu lúc này đã lâm vào trong giằng co, biển cát mặc dù đựng một cái liền diệt, nhưng Hãn Hải đại sa mạc bao lớn?

Cho dù một mực diệt xuống, đoán chừng cũng phải trên vạn năm mới có thể tiêu hao hết hạt cát Hãn Hải đại sa mạc, đây chính là ưu thế tác chiến trên sân nhà.

- Chân Linh này khó diệt, không đáng chúng ta lại ra tay, rút!

Minh Hà Thánh tổ nhìn xem tình hình này, quả quyết nói, cùng lúc đó, sông lớn màu đen kia đã bắt đầu chảy trở về vào bên trong bát lớn màu đen kia.

Hai tên Đại Thừa đỉnh phong khác cũng không phải người không quả quyết, nghe được Minh Hà Thánh tổ không nói hai lời liền mở ra không gian thông đạo, rời xa nơi đây.

Lấy lực lượng ba người bọn họ, thật muốn động thần thức công kích triệt để xoá bỏ Chân Linh này cũng không phải không cách nào làm đến.

Nhưng sau khi trả đại giới lớn như vậy, không chiếm được Chân Linh tinh phách, chuyện này đối với bọn hắn đến nói liền có chút được không bù mất.

Bây giờ thế cục hai giới vi diệu, tùy thời cũng có thể lần nữa phát sinh đại chiến, thực tế bọn hắn không cần thiết vì tranh giành nhất thời, trả đại giới quá lớn.

Thiên Hạt thấy ba người rời đi cũng không có ngăn cản, càng không có truy kích, chỉ lẳng lặng mà nhìn phương hướng ba người đi xa, bên trong ánh mắt hiện lên như nghĩ tới cái gì.

- Thiên Hạt tiền bối! Cứu ta một chút!

Trần Trầm thấy trận đại chiến này cứ như vậy kết thúc đầu voi đu ôi chuột, lúc này không lại lo lắng mặt mũi, há miệng lớn tiếng kêu cứu.

Bởi vì hắn bị ai phát hiện, một giọt chất lỏng màu đen trong cơ thể hắn kia, hắn muốn ma diệt chỉ sợ cũng phải cần lâu dài một năm, hơn nữa trong vòng một năm này, hắn còn phải nhiều lần tiếp nhận thống khổ ngũ tạng lục phủ bị hủy diệt.

Thiên Hạt nghe được tiếng kêu cứu Trần Trầm mới chậm rãi rơi xuống đất, biến thành nam tử tuấn tú.

Sau khi xem xét tình trạng trong cơ thể Trần Trầm một phen, hắn lắc đầu nói.

- Ta sẽ không cứu người.

Năm chữ ngắn ngủi để Trần Trầm nghe xong một trận lạnh tâm.

- Người không cứu người còn giả vờ giả vịt nhìn cái gì? Đây không phải vô duyên vô cớ lừa gạt tình cảm người khác sao?

- Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chỉ có thể dùng sinh chi pháp tắc từng chút một ma diệt chất lỏng màu đen này thôi sao?

Trần Trâm cười khỏ nói.

Để hấn tiếp nhận loại đau khổ này một năm, không phải là không thể được, nhưng không tiếp nhận tóm lại sẽ tốt hơn, dù là trả thêm chút đại giới khác cũng được.

- Tịch diệt pháp tắc bên trong chất lỏng màu đen kia cực kì bá đạo, không chỉ có hủy hình người, càng diệt nhân thân, thời gian hơi tăng chút nữa, thần trí của người liền sẽ bị hao tổn, lấy thực lực của người, trước lúc ma diệt nó liền sẽ thân tử hồn tiêu.

Thiên Hạt bình tĩnh nói, giọng nói kia tựa hồ đang nói một đạo lý hết sức bình thường, Trần Trâm nghe được hận không thể đánh lên một quyền trên vẻ mặt tuấn tú của hấn.

- Được, tiền bối, ta biết, hiện tại ta nên ăn một chút nên uống một chút, chờ chết là được, ai, may mà ta còn có một bộ phận thân.

Trần Trâm thương tâm chớp mắt một cái liền坦然 nhiên tiếp nhận hiện thực.

Tu vi đến một bước này, hấn cũng không phải loại người thích oán trời trách đất.

Người khác có thể vẫn lạc, hấn cũng có thể không may, cũng không thể toàn bộ chỗ tốt rơi ở trên người hấn. đúng không.

- Kỳ thật có loại biện pháp, có thể thử một lần.

Thiên Hạt đột nhiên nói, cùng lúc đó, hấn lại biến thành tiểu bọ cạp màu Hồng, hơn nữa nhảy đến trên tay Trần Trâm.

- Biện pháp gì?

Trần Trầm nhìn lấy Thiên Hạt màu đỏ trong tay, trong lòng lại dấy lên hi vọng.

Không đợi Thiên Hạt trả lời, hắn đột nhiên cảm giác trong lòng bàn tay tê rần, cúi đầu xem xét, lúc này mới phát hiện cái đuôi sắc bén Thiên Hạt kia đang đâm vào trên lòng bàn tay của hắn.

Đau!

Một cỗ đau nhức kịch liệt không cách nào hình dung truyền khắp toàn thân, để cả người Trần Trầm nhin không được run rẩy, còn tốt, trong cơ thể tu chân giả không một hạt bụi, bằng không hắn sợ rằng đã tè ra quần.

Phải biết ngũ tạng lục phủ hủy diệt mặc dù đau, nhưng lấy thực lực của hắn, sớm đã được che đậy một bộ phận cảm giác đau, đau đớn bị suy yếu xong, tối đa cũng chỉ cùng rách da kiếp trước không sai biệt lắm.

Nhưng bây giờ cơn đau đớn này, cảm giác đau lại như kim châm tại bên trên thần kinh, quả thực đau đến trong xương tủy.

Còn tốt, đau đớn này lóe lên liền biến mất, chỉ bất quá một lát sau, liền khôi phục như thường.

Trần Trầm ngồi sập xuống đất, xoa xoa mồ hôi trên trán.

Cẩn thận cảm ứng tình huống trong cơ thể một phen, lúc này mới phát hiện một đạo năng lượng màu đỏ kỳ dị ngay lưu chuyển tại trong kinh mạch của hắn, rất nhanh liền gặp được chất lỏng màu đen kia.

- Tiền bối, ngươi vừa rồi làm cái gì?

Trần Trầm nhỏ giọng hỏi.

Nói thật, hấn sợ Thiên Hạt này, nói chuyện không nói toàn bộ thì cũng thôi đi, làm việc còn đột nhiên như vậy.

Nếu không phải thực lực mình không bằng người, bằng không hấn khẳng định phải chửi ầm lên một phen.

- Ta đem bản mệnh chi độc của ta rót vào thân thể ngươi, độc tố của ta đồng dạng ẩn chứa lực lượng tịch diệt pháp tắc cường đại nhất trong thiên địa này, cho dù tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong trúng độc ta, dưới tình huống bình thường cũng phải vẫn lạc.

- Tiền bối, ý của ngài là lấy độc trị độc?

Trần Trầm cảm ứng được năng lượng màu đỏ cùng chất lỏng màu đen giương cung bạt kiếm, tựa hồ sắp khai chiến, mơ hồ minh bạch cái gì.

- Ta chỉ thử một chút, có lẽ có tác dụng, dù sao bản thể ngươi cơ hồ hấn phải chết, không bằng thử nghiệm một phen.

Thiên Hạt giải thích nói.

Sắc mặt Trần Trầm tối đen, quyết định không cùng Chân Linh này nói chuyện nữa.

Hấn không nói lời nào, Thiên Hạt lại mở miệng.

- Ngươi nếu có thể gắng gượng qua một kiếp này, cẩn thận cảm ứng lực lượng tịch diệt pháp tắc bên trong hai cỗ lực lượng, tương lai có lẽ có thể lĩnh ngộ sinh tử pháp tắc, âm dương luân chuyển, bước vào Độ Kiếp Cảnh giới.

Chương 606: Danh Ngạch Ba Người Rười

Chương 606: Danh Ngạch Ba Người Rười

Phân thân Trần Trầm thân ở Thăng Long thành, lúc này cũng cảm ứng được tình trạng bản thể bên kia, không khỏi nhíu mày.

Hắn lo lắng không chỉ bản thể gặp phải chuyện xui xẻo, còn có sự tình cao thủ Minh Uyên giới công kích Thiên Hạc.

Chần chờ phút chốc, hắn đem tình huống Hãn Hải đại sa mạc nơi đó thông qua lệnh bài đưa tin cáo tri Thiên Ma thành chủ, đồng thời nói suy đoán chính mình.

- Sư phụ, ta cảm thấy việc này khả năng có quan hệ cùng Vạn Linh Đỉnh, nếu không cường giả Minh Uyên giới không cần vội vã đắc tội Chân Linh Chân Linh giới như vậy.

Truyện được dịch bởi HámThiênTàThần

...

Một bên khác, Thiên Ma thành chủ nhìn xem lệnh bài đưa tin, ánh mắt có chút phức tạp, ở chung quanh hắn, mấy cường giả đỉnh cao Chân Linh giới đều ở đây, rất rõ ràng, một đám người đang thương thảo chuyện quan trọng.

- Đã xảy ra chuyện gì sao?

Đối diện, Tiên môn môn chủ tóc trắng xoa hỏi.

Thiên Ma thành chủ thu hồi lệnh bài đưa tin nói khẽ.

- Những tên Minh Uyên giới kia không chỉ diệt sát Thủy Kỳ Lân, còn đi tìm Thiên Hạt phiền phức, bắt quá thực lực Thiên Hạt ngu ời ta cũng biết, mấy tên kia không thể thành công.

Nói xong câu đó, hắn dừng lại phút chốc, lại bổ sung.

- Tình báo này là tiểu đồ đệ Trần Trầm ta truyền đến, hắn một hai năm gần đây đều đi theo tại bên người Thiên Hạt tu hành.

Về phần Trần Trầm suy đoán, hắn lại không nâng lên, bởi vì trước đây không lâu hắn đạt được tình báo Thủy Kỳ Lân bị diệt sát, đại thể đã biết dụng ý của tu sĩ Minh Uyên giới.

- Bất kể như thế nào, đều phải thông tri những Chân Linh kia để c húng từng người cẩn thận, về phần tiểu đồ đệ ngu ời... Aiz, hắn ch ung quy là thời gian phi thăng quá ngắn, lòng cảm mến đối với C hân Linh giới ta không mạnh như vậy.

Tiên môn môn chủ lắc đầu nói.

Thiên Ma thành chủ nghe vậy trầm mặc.

Hôm nay đám người bọn họ tập hợp một chỗ thương lượng kỳ thậ t cũng không phải sự tình có quan hệ với Chân Linh, mà chỉ thươ ng lượng chuyện tương lai Chân Linh giới.

Minh Uyên giới tại Chân Linh giới thành lập Minh Uyên tông, vậ y khẳng định sẽ chiêu thu đệ tử, hơn nữa phải tuyển nhận đệ tử cự c kì có thiên phú, Thanh Huyền Minh mắt tích kia có lẽ đã đến Mi nh Uyên tông.

Tiếp theo Minh Uyên tông sẽ làm sao? Bọn hắn làm cường giả số ng nhiều năm như vậy, lòng dạ đều biết rõ.

Vậy tất nhiên sẽ dốc sức bồi dưỡng Thanh Huyền Minh thành thiên kiêu Chân Linh giới, từ một phương diện khác chứng minh Minh Uyên tông mạnh hơn tất cả tông Chân Linh giới.

Hai tòa đại thế giới chiến tranh, liên quan đến quá rộng, không phải chém chém giết giết là phân ra được thắng bại, càng nhiều hơn chính là tranh đoạt quyền thế.

Tu chân giả ích kỷ, nếu thế đảo hướng Minh Uyên giới bên kia, vậy không ít tu sĩ Chân Linh giới chỉ sợ cũng sẽ đảo hướng Minh Uyên tông, một thời gian sau, Chân Linh giới thua không nghi ngờ.

Mà ảnh hưởng lưỡng giới đại thế, quan trọng nhất chính là hai chuyện.

Thứ nhất, là số lượng cường giả đỉnh cao.

Bất kể là ai, đều thích đứng bên phía mạnh, mà số lượng cường giả đỉnh cao là trực quan phán đoán song phương mạnh yếu nhất.

Thứ hai, là năng lực song phương bồi dưỡng cường giả, tất cả các loại điều kiện tu luyện.

Bất luận tu sĩ có truy cầu gì đều thích đầu nhập tông môn cường đại, trừ bởi vì chỗ dựa cứng rắn ra, cũng bởi vì tông môn cường đại có càng nhiều tài nguyên tốt hơn.

Bây giờ Minh Uyên giới cùng Chân Linh giới mạnh yếu không cách nào cải biến, vậy song phương khẳng định phải tại phương diện thứ hai phân cao thấp.

Nếu Minh Uyên tông chứng minh dựa vào bọn họ càng tốt hơn so thủ hộ Chân Linh giới, vậy một đám tu sĩ Chân Linh giới còn có bao nhiêu nguyện ý kề vai chiến đấu cùng mấy đại tông môn?

Truyện được dịch bởi HámThiênTàThần

...

Hôm nay, mấy vị cường giả vì ứng phó khả năng sự tình sau này phát sinh, thương lượng đối sách chính là trước liên hợp lại, dốc sức bồi dưỡng được mấy vị hậu bối trẻ tuổi.

Thiên Ma thành chủ đã từng đề cập qua Trần Trầm, nhưng mà Trần Trầm vừa phi thăng không đến mấy năm, tiến vào Thiên Ma thành còn ngắn hơn, độ trung thành của dạng tu sĩ này quá thấp, nếu dốc sức bồi dưỡng sau đó quay lưng phản, vậy hậu quả khó mà lường được.

Nếu không phải trước đó Trần Trầm trong chiến đấu trả giá quá nhiều linh tinh, chính hắn cũng không có ý tứ nâng lên.

Nhưng mà, Trần Trầm cuối cùng vẫn bị phủ định.

Linh tinh trả giá có nhiều hơn nữa chung quy là vật ngoài thân, không thể để cho một đám cường giả tối đỉnh triệt để yên tâm, huống chi, Trần Trầm có sở cầu mới trả giá nhiều linh tinh như vậy.

Vừa rồi Thiên Ma thành chủ cố ý nâng lên tình báo là Trần Trầm tuyền tới, đây là lần nữa chứng minh tiểu đồ đệ hắn trung thành đối với Chân Linh giới này.

Nhưng mấy tên cường giả khác đối với cái này lại thờ ơ.

Thiên Ma thành chủ cũng không có cách nào khác, chỉ có thể nhẹ giọng thở dài.

Tài nguyên mấy đại tông môn đứng đầu nhất cũng chỉ có số lượng như vậy, chỉ có thể trước cường điệu bồi dưỡng được hai ba thiên kiêu, so sánh với Trần Trầm, có quá nhiều lựa chọn tốt hơn khác.

- Sự tình Chân Linh tạm thời không đề cập tới, chúng ta còn tiếp tục đàm luận sự tình bồi dưỡng tiểu bối đi.

Thiên môn môn chủ ung dung nói.

Một bên Tà Thần điện điện chủ nghe vậy khẽ gật đầu, xong nói.

- Lần trước mấy tên tiểu tử Trần Minh Quân kia biểu hiện không phải không tệ sao? Còn chém giết Huyết Kỳ Lân, ta nghe nói gần đây Quỳnh Hoa đều đột phá đến Độ Kiếp kỳ, ta cảm thấy nàng là lựa chọn tốt.

Tiên môn môn chủ vuốt râu cười, có chút tự đắc nói.

- Quỳnh Hoa quả thật không tệ, Hợp Thể trở lên, Đại Thừa trở xuống, ưu tú hơn nàng cơ hồ không có.

Nghe hai người đối thoại, mấy người khác đều im lặng.

Hai người này rõ ràng đã thương lượng xong, Tiên môn môn chủ lão gia hỏa này da mặt mỏng, không tiện đề cử đồ đệ của mình, liền để Tà Thần điện điện chủ làm thay.

Bất quá mặc dù hai người này tựa hồ sớm có dự mưu, nhưng Quỳnh Hoa tiên tử xác thực ưu tú, thiên phú nhất lưu cái này không cần nhiều lời, máu chốt là đạo tâm kiên định, trừ cái đó ra, Quỳnh Hoa tiên tử từ nhỏ lớn lên ở Tiên môn, tổ tông đều là tu sĩ của Tiên môn.

Dạng tu sĩ rễ đang nảy mầm này tuyệt đối không có khả năng phá vỡ Chân Linh giới, bọn hắn đối với cái này cũng không thể nói gì hơn.

- Các vị đã không ý kiến, vậy Quỳnh Hoa sẽ trở thành một nhân tài ưu việt thích hợp, đến lúc đó ta sẽ mở ra bí thuật đại điện cùng bảo

khó Tà Thần điện đối với nàng, chỉ cần có thể tăng lên thực lực nàng, ta không có giữ lại chút nào, bất quá trước đó nàng phải lập xuống lời thề Thiên Đạo, hết thảy hết thảy chỉ có thể dùng tại trên người mình.

Tà Thần điện điện chủ liếc nhìn mọi người một vòng trầm giọng nói.

- Tiên minh chúng ta cũng giống như thế.

- Thiên Cơ điện sẽ mở ra đối với nàng.

Cuối cùng, Thiên Ma thành chủ cũng chân thành nói.

- Ta sẽ xem nàng như đệ tử thân truyền đối đãi.

Tiên môn môn chủ nghe được những hứa hẹn này, cười nhạt một tiếng.

Mấy đại siêu cấp tông môn liên hợp bồi dưỡng hậu bối, loại chuyện này từ trước tới nay đây là lần đầu tiên.

Quyển Hoa nha đầu kia lần này thật sự là có phúc, tương lai siêu việt hẳn chỉ sợ cũng không phải việc khó.

Nghĩ tới đây, tâm tình hẳn bởi vì cùng Minh Uyên giới đại chiến mà trở nên lo nghĩ cũng đã khá hơn một chút.

Gặp Tà Thần điện điện chủ hướng hẳn nhìn lại, hẳn ho nhẹ một tiếng vội vàng nói.

- Đệ tử U Minh Tà Thần điện cũng rất tốt, mặc dù còn không có bước vào Độ Kiếp, nhưng hậu tích bạc phát, nếu bước vào Độ Kiếp kỳ, tất nhiên đột nhiên tăng mạnh, hơn nữa hẳn từ nhỏ đã sinh trưởng tại Tà Thần điện, trung thành đối với Chân Linh giới cũng không cần chất vấn.

Một đám cường giả nghe vậy lẫn nhau quan sát, cũng không nâng lên ý kiến gì.

U Minh thật không tệ, Tiên Thiên đạo thể, một hai năm trước còn là tu vi Luyện Hư, gần đây đột phá đến Hợp Thể đỉnh phong, gần bước vào Độ Kiếp.

Lợi hại hơn chính là hắn lĩnh ngộ thôn phệ pháp tắc, đây chính là số ít mấy loại pháp tắc có thể xúc tiến tu vi cấp tốc tăng lên.

Đừng nhìn tu vi hắn hiện tại rơi ở phía sau so Quỳnh Hoa tiên tử, nhưng tương lai thì chưa biết chắc được.

Thấy không ai phản đối, Tà Thần điện điện chủ cũng lộ ra nụ cười hài lòng.

Thiên Ma thành chủ cũng không khách khí, đem cửu đồ đệ của mình nâng lên.

Những cường giả khác lúc này cũng bắt đầu tranh thủ cơ hội đồ đệ của mình, mãi đến sau nửa canh giờ mới định ra ba người rưỡi danh ngạch, theo thứ tự là Tiên môn Quỳnh Hoa tiên tử, Tà Thần điện U Minh, Cửu đệ tử Thiên Ma thành chủ Trương Đăng, cùng Thiên Cơ tông - Chu Thiên Cơ.

Trong đó Thiên Cơ tông - Chu Thiên Cơ chỉ chiếm nửa cái danh ngạch, đó là bởi vì hắn không cần bất luận tài nguyên tu luyện thực chất gì, chỉ cần mượn đọc thư tịch bí điển tất cả tông môn là được.

Trừ cái đó ra, ba người khác sẽ đạt được mấy đại siêu cấp thể lực Chân Linh giới liên hợp bồi dưỡng, để cầu trong tương lai ứng đối khiêu chiến đến từ Minh Uyên giới.

Chương 607: Bại Tướng Dưới Tay Mà Thôi

Chương 607: Bại Tướng Dưới Tay Mà Thôi

Bên trong Thăng Long thành, sau khi Trần Trầm đem tin tức cáo t
ri Thiên Ma thành chủ, liền lại trở lại bên trong m Dương cung ng
ồi xếp bằng.

Trong trận chiến Minh Uyên tông ấy, hắn xem như triệt để kiến th
ức đến tiên khí cường đại.

Tiên khí, loại lực lượng đến từ Tiên giới này không chỉ mạnh hơn
linh khí, hình như cũng mạnh hơn so lực lượng pháp tắc.

Cái phân thân này của hắn có lẽ có thể đi ra một đầu con đường tu
luyện chuyên thuộc về mình cũng khó nói.

- Cũng không biết tu sĩ lúc trước bày ra đại trận kia có để lại truyề
n thừa gì khác hay không...

Trong lòng Trần Trầm âm thầm suy nghĩ.

Phân thân Tiên Linh thân thể này đến từ bên trong bí cảnh, bên tr
ong bí cảnh đủ loại bảo vật ký ức hắn bây giờ còn vẫn còn mới m
ẻ.

Người bố trí lưu lại kia hẳn là biết một chút công dụng Tiên Linh
thân thể, nếu hắn có nghiên cứu khác đối với tiên khí cùng Tiên L
inh thân thể, đồng thời bị chính mình tìm đến vậy là tốt nhất...

Đáng tiếc hệ thống còn lại một lần cơ hội truy tung một giới là chỉ định vật phẩm truy tung, nếu không ta liền trực tiếp truy tung những thứ có liên quan đến tiên khí.

Trong lòng Trần Trầm có chút tiếc hận, quyết định tu luyện một đoạn thời gian nữa xong liền ra ngoài nghe ngóng càng nhiều sự tình có quan hệ đến tiên khí.

Truyện được dịch bởi Hám Thiên Tà Thần

...

Tại bên trong m Dương cung tu luyện ba ngày, lệnh bài đưa tin Trần Trầm đột nhiên phát sáng lên.

- Thành chủ, một vị bạn cũ của ngài tới chơi, muốn gặp mặt ngài một lần.

- Bạn cũ?

Trần Trầm hơi nghi hoặc một chút, bạn tốt của hắn đều có lệnh bài đưa tin của hắn, nếu có chuyện trực tiếp tìm hắn là được, cần gì như vậy?

Mặc dù trong lòng hoài nghi, nhưng Trần Trầm cũng không nghĩ quá nhiều, sau khi đứng lên, bước ra một bước liền đi ra m Dương cung, xuất hiện tại trong phủ thành chủ.

Thần thức quét ngang ra, rất nhanh đã phát hiện cái gọi là “Bạn cũ”.

- Hỗn đản này đến chỗ của ta làm cái gì?

Trong lòng Trần Trầm bồn chồn, thân hình lóe lên đi tới phòng tiếp khách phủ thành chủ.

U Minh lúc này đang ngồi ngay ngắn trên ghế ngồi, thần sắc có c hút khoan thai, phảng phất như thật đến thăm viếng bạn cũ.

Trần Trầm cũng không rảnh rỗi cùng hấn đông dài, trực tiếp hỏi.

- Người tới làm gì?

- Trần Minh Quân có nhiệm vụ hay là người lại muốn làm giao dịch gì với ta?

U Minh thấy Trần Trầm một mặt nghiêm nghị, ngược lại nở nụ cười.

- Trần Trầm, ta đến cùng người đàm luận sự tình nhẫn trữ vật kia.

- Nhẫn trữ vật? Nhẫn trữ vật gì?

- Ta chưa thấy qua bất luận nhẫn trữ vật gì.

Trần Trầm lắc đầu liên tục, một mặt không biết.

U Minh thấy cảnh này nụ cười trên mặt biến mất, thay vào đó chỉ nh là lửa giận, bất quá cái lửa giận này rất nhanh đã bị hấn áp chế.

- Trần Trầm, người cứ giả vờ đi, ta nhìn xem người còn có thể giả vờ bao lâu nữa!

Trần Trầm ngẩng đầu lên trời nhìn trần nhà, phảng phất như cái gì cũng không nghe thấy.

U Minh thấy cảnh này hít sâu một hơi, hừ lạnh nói.

- Hừ! Ta không chấp nhận với người, bất quá ta có phải nói cho người một tiếng, gần đây ta cùng Quỳnh Hoa tiên tử sẽ bế quan, sẽ không tiếp nhận bất luận nhiệm vụ Trần Minh Quân gì, nếu có chuyện gì cần làm, người quan cứ tìm Ngô Địch cùng Tây Môn Kỳ b

òn hẳn đi.

Trần Trầm nghe vậy trằm mặc lại.

U Minh xuất thân Tà Thần điện, không phải người tốt lành gì, sẽ có ý đi tới Thăng Long thành để mình quan tâm Ngô Địch, Tây Môn Kỳ?

Tuyệt đối không có khả năng!

Hiển nhiên là trong lời nói có hàm ý đây!

Cùng Quỳnh Hoa tiên tử bé quan? Hai người này không phải là song tu đó chứ!

Nghĩ tới đây, Trần Trầm ngẩng đầu nhìn về phía U Minh, gặp trên mặt U Minh quả nhiên có như vậy một tia vui mừng không cách nào che giấu, không khỏi tiếc hận thay Quỳnh Hoa tiên tử.

Gặp người không quen a!

- Người rõ chưa?

U Minh gằn từng chữ hỏi.

- Minh bạch, không nghĩ tới, thật sự là không nghĩ tới, đóa hoa tươi như Quỳnh Hoa tiên tử vậy mà cắm ở trên bãi phân trâu...

Trần Trầm một bên lắc đầu một bên thở dài.

U Minh nghe vậy lập tức biết Trần Trầm hiểu sai ý, lại thêm trong lời nói Trần Trầm tràn đầy trào phúng, đến mức hẳn bị tức không nhẹ lại không có chỗ phát tiết.

- Trần Trầm, người đừng khinh người quá đáng! Từ trên xuống dưới U Minh ta có chỗ nào không xứng với Quỳnh Hoa tiên tử!

- Phi... Ý của ta là ta và nàng phân biệt đi bé quan, nàng với ta cũn g không có quan hệ gì cả!

U Minh cao giọng giải thích.

Nói thật, mấy đại siêu cấp tông môn liên hợp bồi dưỡng mấy tu sĩ, loại chuyện này không nên tuyên dương ra ngoài, nếu không sẽ dẫn tới một vài thiên kiều ghi hận.

Nếu là loại tâm nhãn cực nhỏ kia, trong cơn tức giận đi đầu quân Minh Uyên giới cũng không phải là không thể.

Cho nên Tà Thần điện chủ nhiều lần căn dặn hẳn không được đem việc này tuyên dương ra ngoài.

Nhưng hẳn thực nhin không được muốn đến khoe khoang trước mặt Trần Trầ m.

Thực tế là hẳn ăn quá nhiều thua thiệt trên thân người này, hẳn rất muốn nhìn biểu lộ kinh ngạc Trần Trầ m biết được chính mình không được tuyển chọn kia một chút.

- Vậy người nói với ta cái rắm?

- Ta đã nói rồi, Quỳnh Hoa tiên tử làm sao có thể không ánh mắt như vậy.

Trần Trầ m tức giận nói.

U Minh nghe được gân xanh nổi lên, rốt cục vẫn nhin không được, tiến đến trước người Trần Trầ m hạ giọng nói.

- Trần Trầ m, nói cho người, mấy đại siêu cấp thế lực quyết định liên hợp bồi dưỡng mấy tên hậu bối cường giả, làm nhân vật đại biểu hậu bối Chân Linh giới chúng ta, ở trong đó có ta, không có ng

ươi!

Nói câu nói này một hơi, sắc mặt U Minh lập tức trở nên tái nhợt không gì sánh được, kém chút tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn biết, đây là phản phệ lời thề, dù sao hắn đã tại trước mặt sư phụ phát thệ tuyệt đối không nói chuyện này.

Cũng chính là vì hắn tu luyện thôn phệ pháp tắc, thôn phệ một bộ phận phản phệ, nếu không hắn hiện tại sợ rằng sẽ càng thêm thảm hơn nữa.

Cứ thế mà tiếp nhận lời thề phản phệ, hắn vì muốn nhìn biểu lộ Trần Trầm kinh ngạc, mưu cầu tâm linh trong nháy mắt vui vẻ.

Cho nên nói xong cũng ráng nuốt xuống máu tươi trong miệng, hắn lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Trần Trầm, muốn đem mỗi một biểu lộ trên mặt Trần Trầm đều nhớ ở trong lòng.

Nhưng mà, trên mặt Trần Trầm cũng không có ảo não, cũng không có đố kỵ, có chỉ bình tĩnh.

- Thì ra là thế, khó trách người đắc ý như thế, kỳ thật không có ta cũng là chuyện đương nhiên, ta dù sao không phải tu sĩ thổ dân của Chân Linh giới.

Trần Trầm một bên nói một bên gật đầu.

Hắn không phải là giả vờ giả vịt, mà quả thật hiểu được quyết định của một đám cường giả Chân Linh giới.

Tư chất tu sĩ hạ giới phi thăng lên đến cho dù tốt, chung quy sẽ không ổn thỏa như tu sĩ bản thổ, nếu hắn đến cấp bậc kia, cũng sẽ làm ra loại quyết định này.

Thật đến thời khắc Chân Linh giới nguy nan, Trần Trầm hắn sẽ ô

m quyết tâm chiến đấu với Minh Uyên giới, cùng tồn cùng vong với Chân Linh giới sao?

Không có khả năng, tuyệt không có khả năng, Trần Trầm hẳn không phải loại người như vậy!

- Chật chịt chặt, cường giả đỉnh cao chính là cường giả đỉnh cao, liếc mắt liền nhìn ra ai đáng tin, ai không đáng tin cậy.

U Minh không thấy thần sắc trong tưởng tượng, nội tâm cực kỳ bất mãn, tiếng lạnh lùng nói.

- Người biết điều này có ý vị gì sao? Mang ý nghĩa ta muốn bí thuật Thiên Ma thành, sư phụ người sẽ đem bí thuật dạy cho ta! Mang ý nghĩa các tu sĩ đỉnh tiêm Chân Linh giới cho rằng tiềm lực của ta lớn hơn người!

Trần Trầm thấy U Minh nói khoe miệng thắm ra máu, không khỏi nhú mày.

Người này muốn vượt qua chính mình cỡ nào đây, vậy mà gấp đến độ thổ huyết, làm sao đến mức cái này?

Thấy Trần Trầm vẫn thờ ơ như cũ, U Minh dùng thanh âm khàn khàn mà trầm thấp nói.

- Trần Trầm, có cơ duyên lần này, thực lực của ta rất nhanh sẽ vượt lên siêu người, đến lúc đó ta sẽ cướp nhãn trử vật về, xong lại không nhìn người một chút!

Trần Trầm nhìn thấy trong ánh mắt U Minh quyết tuyệt, trầm mặc phút chốc, xong nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hắn, chân thành nói.

- Người, một bại tướng dưới tay ta mà thôi, người thấy con mắt ta nhìn qua người như thế nào sao?

Chương 608: Tam Tuyệt Đạo Quân

Chương 608: Tam Tuyệt Đạo Quân

U Minh nghe vậy thần sắc động lại, lửa giận trong lòng không có khổng chế phun ra hết, nếu không phải Trần Trầm là đệ tử Thiên Ma thành chủ, hẳn hiện tại nóng lòng cùng người này phân ra sinh tử.

Đang lúc thời điểm hắn nổi lên phản kích, Trần Trầm lại thu tay về, một mặt hoà nhã nói.

- Ta cũng là đùa giỡn với ngươi một chút mà thôi, ngươi sẽ không coi là thật đó chứ?

- Nói thật, ngươi thật không kém, nếu như nghiêm túc, ngươi vẫn thua.

Nghe đến đó, U Minh đã nghe không nổi nữa, máu tươi trong miệng càng ngày càng nhiều, đang muốn phun ra, một nửa là chịu lời thề phản phệ, một nửa khác là bị tức giận.

Rất rõ ràng, Trần Trầm này căn bản không đem hắn để ở trong lòng, cho nên nói chuyện cùng hắn mới tùy ý như vậy.

- Đồ khoe miệng lưỡi!

Khẽ quát một tiếng xong, U Minh xoay người rời đi.

Hắn quyết định sau này cũng không tiếp tục cùng Trần Trầm nói nhiều thêm một câu nói nhảm nào nữa, sau khi lần bế quan này kết thúc, đánh bại Trần Trầm, đoạt nhẫn trữ vật lại, chấm dứt tâm ma của mình liền sẽ không có bất kỳ mối quan hệ nào cùng người này.

Truyện được dịch bởi HámThiênTàThần

...

Nhìn xem bóng lưng U Minh đi xa, Trần Trầm xuất thần trong chốc lát.

Quyển Hoa tiên tử cùng U Minh lần này thu được cơ duyên lớn như vậy, thực lực chắc chắn sẽ đột nhiên tăng mạnh.

Mà một đám cường giả Chân Linh giới quyết định tập trung lực lượng bồi dưỡng Quyển Hoa tiên tử cùng U Minh, phỏng chừng cũng là vì ứng đối biến cố sắp tới.

- Gió thổi báo giông tố sắp đến rồi...

Trần Trầm tự lẩm bẩm, giờ đây Minh Uyên tông đã đứng vững góc t chân tại Chân Linh giới, không biết khi nào sẽ áp dụng bước đi kế tiếp?

Bất kể như thế nào, chính mình nhất định phải nhanh chóng tăng thực lực lên mới được, chỉ có thực lực cường đại, tương lai mới có thể có càng nhiều lựa chọn.

Không biết trong giới chỉ U Minh kia đến cùng có cái gì, để hắn không cách nào buông được như thế.

Trong lòng Trần Trầm suy nghĩ một chút, quyết định mang theo Lạc Đâu đi Hãn Hải đại sa mạc một chuyến, mở giới chỉ kia ra lại nói.

Chỉ cần cầm vật liệu bên trong cũng triệt để đoạn tuyệt suy nghĩ đọa lạc lại nhân trữ vật của U Minh.

Cũng không phải hấn sợ U Minh, mà là sợ sau này những cường giả đỉnh cao kia ra mặt can thiệp, cho nên tốt nhất là đem gạo nấu thành cơm.

...

Ba ngày sau, Trần Trầm vòng qua khu vực Minh Uyên tông, tiến vào bên trong Hãn Hải đại sa mạc.

Đọc theo con đường này chứng kiến hết thảy để hấn có chút kinh hãi.

Tu sĩ Minh Uyên giới đã trong lúc vô tình thâm nhập vào Chân Linh giới, hấn đoạn đường này chỉ dùng hệ thống phát hiện tu sĩ Minh Uyên giới cũng không dưới mười người.

Những người này cùng tu sĩ phổ thông cũng không khác biệt gì, xen lẫn tại bên trong, tu sĩ bình thường của Chân Linh giới căn bản nhìn không ra đầu mối.

Trần Trầm cũng không tâm tư xuất thủ đối với những tu sĩ Minh Uyên giới này, chỉ giả bộ không biết, yên lặng tiến lên, dựa vào cảm ứng cùng bản thể, hấn rất nhanh liền đi tới trên không chỗ cung điện Thiên Hạt dưới lòng đất Hãn Hải đại sa mạc.

- Vào đi.

Không chờ hấn mở miệng, tiếng Thiên Hạt vang ở trong đầu của hấn trước.

Trần Trầm nghe đến đây cũng không khách khí, trực tiếp chui vào bên trong địa cung, một lát liền nhìn thấy Thiên Hạt sau khi biến

hóa.

- Trần Trầm gặp qua Thiên Hạt tiền bối!

Thiên Hạt nhìn Trần Trầm một chút, thản nhiên nói.

- Cái phân thân này của ngươi thay đổi? Còn làm nhiều che giấu n hư vậy, nhìn rất không bình thường nha.

Người khác không biết rõ phân thân Trần Trầm nguyên lai là cái d ạng gì, nhưng Thiên Hạt biết rõ ràng.

Phân thân Trần Trầm trước mặt tuy ở bề ngoài không khác nhiều cùng phân thân lúc trước kia, nhưng rất nhiều chỗ rất nhỏ lại đã p hát sinh biến động.

Trần Trầm có chút chột dạ nói.

- Thật là dạng này.

Thiên Hạt nhẹ gật đầu, không có tiếp tục hỏi tiếp, chỉ chỉ một góc địa cung nói.

- Bản thể ngươi ở nơi đó.

Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra, hẳn đúng là sợ Thiên Hạt hỏi thăm s ự tình Tiên Linh chi khu.

May mắn Chân Linh này không biết sống mấy vạn năm, cảnh giới cao hơn chính mình quá nhiều, lòng hiếu kỳ đã bị mài sạch sẽ.

Chấp tay, Trần Trầm nhanh chóng hướng về vị trí chỗ bản thể đi đ ến.

Lúc này bản thể đang khoanh chân ngồi tại bên trên bò đoàn, sắc mặt tương đối quái dị, nửa bên mặt trái đỏ rực, nửa bên mặt phải

đen kịt, nếu không phải ngũ quan anh tuấn kia không có biến hóa, đã có chút giống Quan Vân Trường cùng Trương Phi hợp thể.

Cảm ứng được bản thể đang cùng hai đạo tịch diệt pháp tắc tranh đấu, Trần Trầm cũng không có hứng thú cùng chính mình giao lưu một phen, nhẹ nhàng từ trên tay bản thể lấy xuống nhẫn trữ vật, xong lại về tới trước mặt Thiên Hạt.

- Tiền bối, ta lần này tới là lấy một kiện vật liệu, giờ đây vật liệu đã tới tay, sẽ không quấy rầy tiền bối thanh tu.

Thiên Hạt không nói gì, chỉ phát phát tay, Trần Trầm liền không bị khống chế bay đến bên ngoài địa cung.

Trần Trầm tự nhiên vui vẻ, vừa ra địa cung đã lấy tốc độ cực nhanh hướng về bên ngoài Hãn Hải đại sa mạc bay đi.

Hãn không có khả năng tại bên trong Hãn Hải đại sa mạc mở ra nhẫn trữ vật, như vậy khẳng định sẽ bị Thiên Hạt phát hiện, tuy Thiên Hạt chưa chắc yêu thích chút vật liệu ở bên trong kia, nhưng huyện này càng ít người biết càng tốt.

Một đường phi hành, Trần Trầm rơi vào bên trong góc một chỗ bốn bề vắng lặng Sa Phong thành, rồi mới từ bên trong nhẫn trữ vật lấy ra mai nhẫn trữ vật đặc thù cướp được từ chỗ của U Minh.

Nhẫn trữ vật này có tạo hình rất xưa cũ, trong đó có phong ấn cực mạnh, thời điểm lúc trước Trần Trầm đạt được bộ dáng gì, giờ đây vẫn là cái dạng đó.

Không do dự, Trần Trầm giải phóng Lục Đậu ra.

Bởi vì lúc trước phân cho Lục Đậu không ít bảo tàng Huyết Ma Hắc Hồ, giờ đây tu vi Lục Đậu đã bước vào Phân Thần, chỉ bất quá thân thể không theo kịp tu vi nâng cao, nên chỉ có lớn lên một chút.

- Lục Đậu, có thể phá cái này không?

Trần Trầm đem nhẫ trữ vật đặt ở bên trên một cái móng vuốt của Lục Đậu, hỏi.

Lục Đậu liếc mắt nhìn nhẫ trữ vật bên trong trảo, trong mắt lóe lên một đạo linh quang, ngay sau đó một đạo phù văn kỳ dị liền tẩn vào trong nhẫ trữ vật.

Ầm!

Một tiếng vang nhỏ, phong ấn nhẫ trữ vật kia ứng thanh mà bị phá, móng vuốt Lục Đậu hát lên, nhẫ trữ vật liền trở về trong tay Trần Trầm.

Trần Trầm thấy thế đại hi, tranh thủ thời gian bắt đầu xem xét bên trong nhẫ trữ vật có phong ấn để U Minh nhớ mãi không quên đến cùng ẩn giấu bảo vật gì ở bên trong?

Kết quả xem xét, trong nội tâm thật khó nén thất vọng.

Trong đó không có Linh Tinh chồng chất như núi, cũng không có đan dược thoát nhìn tương đối nghịch thiên gì, chỉ có hai ngọc giản bình thường.

- Chẳng lẽ là bí thuật kinh thiên động địa gì?

Trần Trầm mang theo kỳ vọng bắt đầu tìm đọc tin tức trong ngọc giản thứ nhất.

- Có thể phá vỡ trận pháp nhẫ trữ vật ta, nhìn thấy mai ngọc giản này, không thể không nói, tạo nghệ của người tại bên trên trận pháp nhất đạo là rất tốt, chỉ là không biết người là vẫn bối bao nhiêu năm sau...

...

Xem hết ngọc giản thứ nhất, Trần Trầm nhíu mày.

Ngọc giản này nghiêm chỉnh mà nói xem như một phần tự truyện, giới thiệu là cuộc đời qua lại từng năm từng năm làm tu sĩ rồi từ từ trở nên cường đại của Tam Tuyệt đạo quân.

Nói tóm lại, là ta cường đại cỡ nào, bao nhiêu vô địch.

Căn cứ bên trong giới thiệu, Tam Tuyệt đạo quân này ít nhất là tu sĩ hơn mười vạn năm trước.

Bởi vì người này cuối cùng phi thăng Tiên giới.

Về phần lưu lại ngọc giản này là gì, cũng có giải thích rất tốt.

Bởi vì hấn quá mức vô địch, tại Chân Linh giới không có đối thủ, thậm chí cũng không gặp được một người có thể cùng hấn qua một hai chiêu, cho nên hấn lưu lại ngọc giản, giới thiệu một chút hấn rốt cuộc mạnh cỡ nào, để cho cường giả hậu thế làm một chút so sánh với hấn.

Dạng này tính là Hư không quyết đấu một đợt.

- Tam Tuyệt đạo quân này cũng thật cợt nhả...

Trần Trầm lắc đầu bất đắc dĩ, tiếp đó mở ra cái ngọc giản thứ hai.

- Bản tọa cuộc đời có tam tuyệt, đệ nhất tuyệt là thôi diễn chi đạo, bản tọa tu luyện liên xây ở một chỗ địa phương được thiên địa chiếu cố, chỉ có tu sĩ sở trường thôi diễn mới có thể tìm được, người có thể được mai nhãn trữ vật này, có lẽ đã có người tìm tới chỗ kia, bất quá ta xem chừng không phải người, nhãn trữ vật này hẳn là do người cướp tới.

- Cuối cùng nào có nhiều tu sĩ giống như ta như vậy chứ, đã sở tr ường thôi diễn, lại sở trường trận đạo?

- Ha ha, đệ nhị tuyệt của bản tọa chính là trận đạo, trước khi phi t hăng, bản tọa tại Chân Linh giới bày ra một tòa đại trận, trong đó dựng dựng một bộ thiên địa chi khu hiếm thấy...

Nhìn đến đây, trong nội tâm Trần Trầm lộp bộp một tiếng.

Tam Tuyệt đạo quân nói chẳng lẽ là Tiên Linh chi khu?

Chương 609: Lạc Tinh Giản

Chương 609: Lạc Tinh Giản

- Cái nhục thân này sinh ra tại địa phương trời cao chiếu cố, cũng chính là trong động phủ của ta, đáng tiếc vừa thành hình, ta nhìn không ra tương lai hẳn đến cùng sẽ như thế nào, chỉ biết là nó yêu thích thôn phệ pháp bảo chi linh, quanh thân thỉnh thoảng phát ra khí Tiên giới, cực kỳ thần diệu.

- Gần đến khi phi thăng, một vài bảo vật ta không cách nào mang đến Tiên giới, dứt khoát dùng sở học cuộc đời bày ra một tòa đại t trận, thai nghén thiên địa chi khu này, thuận tiện lưu lại cho bọn hạ u bồi một chút ít di tích cung cấp chiêm ngưỡng.

- Về phần Tiên Thiên chi vật này ngày sau trường thành là loại tồ n tại gì, không phải ta có thể quản được...

Tiên Linh chi khu quả nhiên là Tam Tuyệt đạo quân này phát hiện!

Trong nội tâm Trần Trầm khiếp sợ không thôi.

Bên trong bí cảnh thai nghén Tiên Linh chi khu có vô số bảo vật, trận pháp nhiều vô kể, qua nhiều năm như vậy, tuyệt đại trận pháp có thể bảo trì vận chuyển, thủ bút bực này chỉ sợ cũng chỉ có tu sĩ cường đại như Tam Tuyệt đạo quân có thể phi thăng Tiên giới, lại cực kỳ sở trường trận pháp mới có thể làm ra.

Trong đầu Trần Trầm đem những tin tức này sửa sang lại một lần, xong tiếp tục đọc ngọc giản.

Tuy Tam Tuyệt đạo quân này chém gió vang dội, nhưng hiện tại hấn vẫn không có từ trong nhẫn trữ vật này được một tơ một hào c hốt tốt thực chất nào cả.

- Chân Linh giới trùng điệp hàng ngàn vạn năm, trong đó có hai vạn năm là thuộc về thời đại của ta... Cho nên đệ tam tuyệt của ta đương nhiên là chiến lược vô song.

- Nhớ mang máng, thời khắc thiên địa chi khu kia sinh ra, từng hạ xuống lôi kiếp diệt thế, cuối cùng càng có một thân ảnh mơ hồ rơi vào Chân Linh giới, muốn hủy diệt thiên địa chi khu, ta tự nhiên không đồng ý, liền cùng hấn chiến đấu.

- Thân ảnh mơ hồ kia chiến lực cường đại vô cùng, hơn xa tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong, ta mượn nhờ trận pháp của động phủ cùng hấn triển đấu một ngày một đêm mới khó khăn lắm diệt sát đối phương, lúc này mới phát hiện hấn cũng chỉ là một tu sĩ mà thôi.

- Tu sĩ này tùy thân còn mang theo nhẫn trữ vật, dùng Tiên khí mới có thể mở ra, bên trong đều là một chút vật phẩm pháp bảo thực Chân Linh giới không có, trong đó thậm chí có nhắc đến Tiên giới.

- Ta phỏng chừng hấn hấn là một Tiên Nhân rất yếu.
- Không nghĩ tới ta cũng có thể giết Tiên.
- Diệt sát hấn xong, ta tiện tay chuẩn bị phi thăng, đồng thời đem thừa lưu thôi diễn chi đạo truyền tại bên trong động phủ mình.
- Toàn bộ tinh hoa trận pháp chi đạo tại bên trong đại trận thai ng hén thiên địa chi khu kia.

Về phần thi thể Tiên Nhân cùng di vật của hấn thì bị ta an táng tại bên trong một chỗ tuyệt địa Bắc Vực Chân Linh giới.

- Ba nơi bố trí đại biểu lấy bình sinh tam tuyệt của ta, sau khi hoàn thành, ta tại Chân Linh giới đã không có gánh nặng, có thể an tâm phi thăng...

- Người đạt được nhẫn trữ vật này nói rõ trận pháp tạo nghệ người không tệ, có thể thử nghiệm đi địa phương vùng hẻo lánh phương Nam tìm kiếm thiên địa chi khu, có lẽ sẽ hữu dụng đối với người...

...

Ba nơi bố trí, trong đó động phủ Tam Tuyệt đạo quân hấn là bị U Minh tìm được, về phần Tiên Linh chi khu thì bị chính mình đạt được, loại trừ hai cái này, còn có một chỗ Tiên Nhân mộ táng...

Trần Trần yên lặng tính toán ở trong lòng.

Tuy là Tam Tuyệt đạo quân lưu lại ba nơi bố trí này, càng nhiều là khoe khoang thực lực bản thân, ý tứ truyền thừa ít ỏi, nhưng dù như vậy, tìm tới bất luận một chỗ nào trong đó, đối với tu sĩ Chân Linh giới mà nói đều xem như một tràng đại tạo hóa.

Cách Tam Tuyệt đạo quân phi thăng cũng không biết đã trải qua bao nhiêu năm, Tiên Nhân chi khu bên trong Tiên Nhân mộ táng có thể đã mục nát, nhưng Trần Trầm vẫn muốn đi tìm tìm Tiên Nhân mộ táng này một phen.

Trong ngọc giản có nói, Tam Tuyệt đạo quân đem tiên nhân kia cùng di vật tùy thân của hắn an táng cùng một chỗ.

Mình nếu có thể tìm tới những di vật tùy thân kia, đồng thời từ đó đạt được một chút tin tức liên quan tới vận dụng Tiên khí, có lẽ cũng không cần giống như bây giờ tu luyện không đầu không đuôi.

Truyện được dịch bởi Hám Thiên Tà Thần

...

Chân Linh giới, Bắc Vực tuyệt địa...

Trở về Thăng Long thành xong, Trần Trầm bắt đầu tra tài liệu.

Chân Linh giới rất lớn, không thiếu cái lạ, trong đó có một vài tuyệt địa, tu sĩ bình thường không cách nào tiến vào.

Trong ngọc giản nhắc đến Tiên Nhân mộ táng tại Bắc Vực tuyệt địa, thoáng một cái liền thu nhỏ phạm vi tìm kiếm.

Bắc Vực mặc dù lớn, nhưng được xưng tụng tuyệt địa cũng chỉ có ba địa phương, trong đó có một chỗ chính là hang ổ Chân Linh, bên trong mười vạn năm mới tạo thành, có thể trực tiếp loại bỏ.

Bởi vậy hẳn chân chính phải tìm cũng chỉ có hai nơi tuyệt địa.

Chỗ thứ nhất tên là Lạc Tinh giản, tương truyền nơi đây từng có thiên ngoại phi tinh rơi rụng, tạo thành mảnh vụn bụi sao mấy chục vạn năm cũng không tiêu tan, một mực tràn ngập tại bốn phía Lạc Tinh giản.

Những mảnh vụn bụi sao này vô cùng quái dị, tu sĩ hút vào dễ dàng mê thất thần trí, từ đó biến thành cái xác không hồn, bởi vậy phương viên mấy ngàn dặm bốn phía Lạc Tinh giản này cũng không người ở.

Chỗ thứ hai tên là Thần Lô cốc, không người biết được nơi này tạo thành như thế nào, chỉ biết là tiến vào Thần Lô cốc này tùy thời đều có nguy hiểm bị sét đánh.

Mấu chốt là lô này mạnh hay yếu hoàn toàn ngẫu nhiên, yếu bỏ không chết một Yêu Thú phổ thông, thời điểm mạnh có thể đánh chết tu sĩ Độ Kiếp.

Nói tóm lại, nơi này cũng không tu sĩ gì ẩn hiện, cuối cùng tư vị bị sét đánh thực tế không dễ chịu.

Lạc Tinh giản hay Thần Lô cốc?

Trần Trầm tâm âm thầm suy nghĩ một phen.

Tam Tuyệt đạo quân người này không cần nhiều lời, đó là mười điểm kiêu ngạo.

Dạng người này phỏng chừng sẽ chọn lựa địa phương nguy hiểm nhất mai táng Tiên Nhân.

Luận độ nguy hiểm...

Trần Trầm lại bắt đầu xem tài liệu cụ thể Lạc Tinh giản và Thần Lô cốc.

Biết được gần hai năm qua, tu sĩ có danh tiếng vẫn lạc tại Thần Lô cốc đại khái hơn hai mươi người, biến mất tại Lạc Tinh giản chỉ có mười người.

Đại bộ phận tu sĩ đi Thần Lôì cốc cũng là vì tu luyện lôì chi pháp tắc có lực công kích cường đại, về phần đi Lạc Tinh giản thì là tìm kiếm cơ duyên.

Thần Lôì cốc mặc dù là tuyệt địa, nhưng hàng năm còn có hơn ngàn tu sĩ dám xông vào, dưới so sánh này, dám vào Lạc Tinh giản một năm chưa tới ba mươi người... Cái tỉ lệ tử vong này vừa so sánh, bên nào nguy hiểm thì không cần nói cũng biết.

Trần Trầm dần dần đem lực chú ý phóng tới bên trên Lạc Tinh giản.

Cái tuyệt địa này trải qua nhiều năm phát triển như vậy, nguy hiểm đã sớm không chỉ là mảnh vụn bụi sao, còn có những tu sĩ mê t hất ở bên trong kia.

Những tu sĩ này quanh năm tại Lạc Tinh giản chẳng có mục đích du dãng, tính công kích cực mạnh, nghe đồn thậm chí có tu sĩ Đại Thừa mê thất ở bên trong, nếu có quý xui xẻo tao ngộ kết quả có thể nghĩ mà biết.

Bất quá, bên trong cũng có cơ duyên.

Mặc kệ tu sĩ mạnh cỡ nào đều có thọ nguyên, những cái xác không hồn kia không có khả năng vĩnh viễn du dãng, Lạc Tinh giản tạo thành không biết bao nhiêu năm, số lượng lớn tu sĩ vẫn lạc tại trong đó, nếu có thể tìm tới một bộ thi thể cường giả, đạt được nhẫn trữ vật hần, vậy thì xem như một lần đại cơ duyên.

Cũng chính là bởi vì loại dụ hoặc này, cho dù biết Lạc Tinh giản vô cùng nguy hiểm, hàng năm cũng đều có hơn ba mươi người tiến vào bên trong.

- Lấy tính khí Tam Tuyệt đạo quân, Tiên Nhân mộ táng sợ là có bày thành khả năng ở trong Lạc Tinh giản...

Trần Trầm trầm nghĩ trong lòng, xong từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một trương bản đồ cực lớn.

Từ Thăng Long thành chạy tới Bắc Vực, ngồi truyền tống trận phải ngồi mấy chục lần, nhanh nhất cũng cần hai ngày mới có thể đến.

Đến Bắc Vực lại đến Lạc Tinh giản, cũng cần thời gian hai ngày.

Bắc Vực là địa bàn Thiên Ma thành ta, cách Nam Vực xa nhất, không dễ chịu Minh Uyên tông ảnh hưởng, chuyến này còn có thể thuận tiện tìm con đường lui cho mình...

Trần Trầm tự lẩm bẫm, quyết định chuẩn bị một phen liền đi dò thám tuyệt địa Lạc Tinh giản tiếng tăm lừng lẫy Bắc Vực này.

Chương 610: Vân Giản Cư Sĩ

Chương 610: Vân Giản Cư Sĩ

Nếu hạ quyết tâm, Trần Trầm liền bắt đầu làm chuẩn bị, mãi cho đến ba ngày sau, hắn mới rời khỏi Thăng Long thành.

Trước khi đi, hắn đem tin tức chính mình đi Bắc Vực cáo tri Thiên Ma thành chủ.

- Sư phụ, ta đi Bắc Vực tìm kiếm một chút cơ duyên, cần tốn một đoạn thời gian, khoảng thời gian này nếu Trần Minh Quân có nhiệm vụ gì, có khả năng ta không tham gia được, còn xin sư phụ đến

lúc đó giúp ta nói rõ một chút.

Thiên Ma thành chủ lúc đầu đã hổ thẹn đối với Trần Trầm, nhìn thấy tin tức này tự nhiên đáp ứng, đồng thời còn hứa hẹn Trần Trầm tại Bắc Vực có thể điều động một vài cường giả Thiên Ma thành hỗ trợ.

Có bảo đảm này, Trần Trầm rốt cục yên tâm, yên tâm tiến về Bắc Vực, nếu không chờ sau này trị hấn tội danh không nghe điều lệnh, hấn cũng gánh không nổi.

Truyện được dịch bởi HámThiênTàThần

...

Một đường bôn ba, mấy ngày sau, Trần Trầm đến tổng bộ Thiên Ma thành ở Bắc Vực, cái tổng bộ này tên Thiên Ma thành, chính là siêu cấp thành trì cùng một cấp bậc với Chân Linh thành.

Làm đại bản doanh Thiên Ma thành, trong đó có không chỉ một vị cường giả Đại Thừa tọa trấn, bất quá Trần Trầm lại không làm kinh động những cường giả này, mà chỉ lấy thân phận tu sĩ phổ thông tiến vào trong Thiên Ma thành.

Thiên Ma thành cách Lạc Tinh giản đại khái hơn sáu vạn dặm, ba ngày thăng là đến.

Trần Trầm đến Thiên Ma thành đó là bởi vì trong thành có đủ loại cửa hàng, cực kỳ đầy đủ, muốn cái gì có cái đó, hơn nữa Thiên Ma thành này cách Lạc Tinh giản không quá xa, hấn có thể ở đây nghe ngóng càng nhiều tin tức có quan hệ đến Lạc Tinh giản.

Trước khi đến tuy hấn cũng làm một chút chuẩn bị, nhưng ở Nam Vực không có pháp bảo vật phẩm đặc biệt ứng đối Lạc Tinh giản.

Tùy tiện đi vào một nhà cửa hàng vật dụng tu luyện khá lớn, lập t

ức liền có nữ tu trong tiệm cười nhẹ nhàng tiến lên đón.

Trần Trầm không chờ nàng mở miệng, trực tiếp hỏi.

- Ta muốn đi Lạc Tinh giản, cần phải chuẩn bị chút gì?

Nghe được Trần Trầm muốn đi Lạc Tinh giản, nữ tu kia kinh ngạc nhìn Trần Trầm một chút, tiếp đó đáp.

- Tiền bối, người muốn đi Lạc Tinh giản hẳn định phải chuẩn bị một chút Trấn Thần Đan, đan dược này có thể chống cự một chút mảnh vụn tinh trần ảnh hưởng trái chiều trong Lạc Tinh giản, mặt khác, bên trong Lạc Tinh giản đưa tay không thấy được năm ngón, thần thức ngoại phóng dễ dàng bị mảnh vụn tinh trần ảnh hưởng, tiền bối người còn cần một chiếc phi chu có thể chỉ định phương vị...

- Vậy cho ta hai bộ.

Trần Trầm không do dự, trực tiếp đưa ra hai ngón tay.

Nữ tu thấy vậy kinh ngạc nói.

- Tiền bối người thật muốn đi? Người biết hai thứ đồ này chỉ là phân phối cơ bản, bất kỳ tu sĩ nào đi vào đều sẽ mang theo, nhưng dù như vậy, cũng có không ít tu sĩ vẫn lạc ở trong đó hay không.

Trần Trầm cười cười, nhân phẩm của nữ nhân viên cửa hàng này không tệ, buôn bán còn lo lắng an nguy tính mạng mình, khả năng là bởi vì mình quá anh tuấn tiêu sái đi.

- Vậy ta nên làm cái gì? Không nói gạt người, ta lần đầu tiên tới Bắc Vực, đối với Lạc Tinh giản cũng chỉ nghe danh từ lâu mà thôi, trước đây chưa bao giờ đi vào qua.

Gặp Trần Trầm thái độ khiêm tốn, nữ tu sĩ mời hắn đến nội đường

cửa hàng ngồi xuống, tiếp đó mới mở miệng nói.

- Vào Lạc Tinh giản không thể coi thường, tiền bối người lại là lần đầu tiên đi vào, nếu thật chỉ đem hai thứ đồ này liền tùy tiện xông vào, vậy đơn giản là chịu chết.

- Xin lắng tai nghe.

Trần Trầm một bên nói, một bên móc ra mấy khối Linh Thạch cực phẩm đặt lên trên mặt bàn.

Trên mặt nữ tu kia lập tức liền lộ ra nụ cười, cũng không khách khí, ngồi xuống phía trước Trần Trầm.

- Tiền bối, lần đầu tiên người đi, nhất định phải có người quen thuộc hoàn cảnh Lạc Tinh giản dẫn dắt, ta biết một người, hàng năm đều phải vào Lạc Tinh giản một lần, đã liên tục tám năm bình an trở về.

- Lợi hại như vậy?

Trần Trầm tán thán nói.

- Đúng, vị tiền bối kia tám năm trước vẫn chỉ là tu vi Hợp Thể, nhưng vào Lạc Tinh giản tám lần xong đạt được không ít cơ duyên, giờ đây đã là cường giả Độ Kiếp kỳ, bình thường rất ít xuất hiện tại trong thành, bất quá ta biết địa chỉ của hắn.

Trần Trầm nghe đến đây lại lấy ra mấy khối Linh Thạch cực phẩm phóng tới trên mặt bàn.

Nếu như chuyến này có thể có dẫn đường, vậy dĩ nhiên không thể tốt hơn.

Dù sao Lạc Tinh giản cũng là tuyệt địa, hắn không dám khinh thường.

- Tiền bối kia ở tại ngoài thành Ma Vân sơn, là một tên tán tu, ngoại hiệu Vân Giản cư sĩ, nếu người có thể để hắn mang người tiến vào Lạc Tinh giản, vậy chuyện này khẳng định sẽ an toàn rất nhiều, cho dù Vân Giản cư sĩ không nguyện ý, người có thể từ chỗ của hắn biết nhiều hơn một chút tin tức có quan hệ đến Lạc Tinh giản.

- Đa tạ chỉ điểm, Trần Thần Đan cùng phi chu cũng cho ta hai bộ, ta bây giờ sẽ đi ngay đến Ma Vân sơn.

Trần Trâm nói vừa dứt lời đã đến tất cả Linh Thạch cực phẩm trước mắt đầy đến trước mặt nữ tu.

Truyện được dịch bởi HámThiênTàThần

...

Rời Thiên Ma thành, Trần Trâm đi tới bên trong Ma Vân sơn.

Vân Giản cư sĩ dù sao cũng là tu sĩ Độ Kiếp, ở phụ cận tiếng tăm lừng lẫy, Trần Trâm rất nhanh đã tìm được chỗ động phủ hắn.

Nhìn thấy Vân Giản cư sĩ, hắn không có che giấu, mà trực tiếp biểu lộ rõ ràng thân phận chính mình là đệ tử Thiên Ma thành chủ.

Có cái thân phận hiển hách này, không dùng thì phí.

Vân Giản cư sĩ mặt trắng không râu biết được thân phận Trần Trâm xong, thái độ thoáng cái cung kính hơn rất nhiều.

Nói thật, hắn mặc dù là tu sĩ Độ Kiếp, nhưng chỉ là một giới tán tu, so với thân phận Trần Trâm, đó là khác nhau một trời một vực, nếu như không phải thân phận thấp kém, cần phải liều, lúc trước hắn cũng không đến mức mạo hiểm tiến vào Lạc Tinh giản.

- Trần đạo hữu vào Lạc Tinh giản là tìm người sao?

Theo cái nhìn của Vân Giản cư sĩ, đệ tử đại năng như Trần Trầm bực này không có khả năng thiếu tài nguyên, tiến vào Lạc Tinh gì ảm tám chín phần mười chính là vì tìm người.

Trần Trầm lắc đầu.

- Không phải, ta tìm một chút vật liệu đặc biệt, không biết đạo hữu có nguyện ý dẫn ta vào đi một chuyến hay không, nếu chuyến này thuận lợi, ta tuyệt sẽ không bạc đãi đạo hữu.

Dứt lời hắn liền nói một cái giá cả để tu sĩ Độ Kiếp cường đại cũng không thể cự tuyệt.

Vân Giản cư sĩ tự nhiên vô cùng động tâm, hỏi.

- Trần đạo hữu vội vã đi vào sao?

- Càng nhanh càng tốt.

- A, lúc đầu tháng tám hàng năm ta đều tiến vào Lạc Tinh giản, giờ đây mới tháng ba, nhưng vì Trần đạo hữu, ta có thể phá lệ một lần, đi vào sớm năm tháng, không biết Trần đạo hữu để ý tùy hành mang nhiều mấy người không?

Nghe đến đó, lông mày Trần Trầm hơi nhíu.

Vân Giản cư sĩ này thật vất vả vào Lạc Tinh giản một chuyến, còn giống như chuẩn bị kiếm lời thêm mấy phần tiền.

Nếu đi tìm đại bảo tàng gì, chắc chắn Trần Trầm sẽ không đồng ý.

Nhưng tiên nhân kia đã bị hạ táng cũng không biết bao nhiêu năm, nhục thân phỏng chừng đã sớm mục nát, vật phẩm tùy thân phỏng chừng cũng nát đến không sai biệt lắm, hắn muốn tìm là một

chút tin tức thư tịch hữu dụng đối với hắn mà thôi, những vật này không đến mức có người cướp với hắn.

Đã như vậy, mang nhiều mấy người cũng không sao, địa phương Lạc Tinh giản âm u quỷ quyết bực này có mấy người một chỗ tiến vào mới có cảm giác an toàn.

- Là những người nào?

Trần Trầm lờ mờ hỏi.

Vân Giản cư sĩ xoa xoa đôi bàn tay, biểu lộ ngưng ngưng.

- Tổng cộng chỉ hai tên tán tu, trong đó một tên tu sĩ Độ Kiếp sơ kỳ đi vào tìm cơ duyên, còn có một tên tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong, đi vào tìm kiếm đạo lý đoạn thời gian trước mê thất bên trong Lạc Tinh giản.

- Tất nhiên, nếu Trần đạo hữu không nguyện ý, ta lập tức cự tuyệt bọn hắn.

- Vậy ta không xuất hiện, bọn hắn phải chờ người năm tháng sao?

Biểu lộ Trần Trầm giống như cười mà không phải cười.

- Tìm cơ duyên lúc nào đi vào cũng được, nhưng tìm người, trì hoãn năm tháng, thời điểm tìm được chỉ sợ đã chết từ lâu.

Nói mấy câu, hắn cũng thăm dò ra tính nét Vân Giản cư sĩ này.

Hiển nhiên, đây là một người háms lợi, không hề giống ngoại hiệu đạms bạc của hắn đang mang trên người.

Vân Giản cư sĩ nghiêm sắc mặt nói.

- Chờ hay không chờ xem chính bọn hắn ý nguyện, bọn hắn cũng

có thể tự đi trước.

- Dù sao tháng tám hàng năm tại hạ đều sẽ mang mười đạo hữu đi vào, năm ngoài mười vị đạo hữu theo ta đi vào, cuối cùng trọn vẹn sống sót đi ra tám vị, nếu không phải hai vị vẫn lạc kia nửa đường không nghe lời ta, tự tiện đi lại, nói không chừng cũng có thể toàn bộ theo ta trở về.

Chương 611: Xâm Nhập Lạc Tinh Giản

Chương 611: Xâm Nhập Lạc Tinh Giản

Trần Trầm nhẹ gật đầu, Vân Giản cư sĩ này có thể dẫn người đi, lại có khả năng đem tử vong hạ thấp xuống một phần năm, quả thật rất tốt.

Thực ra kế hoạch một thoáng, một năm mấy chục người tiến vào Lạc Tinh giản, Vân Giản cư sĩ dẫn đội liền đến chiếm được gần một phần ba, bỏ qua đội ngũ hấn, còn lại mấy tu sĩ bên ngoài tỉ lệ tử vong thậm chí còn lớn hơn một phần ba.

- Có thể dẫn theo, lúc nào xuất phát?

Trần Trầm đồng ý nói.

Vân Giản cư sĩ đại hỉ, thực ra hấn không chỉ kiếm lời một ít linh thạch, Linh Tinh, mà là lo lắng an nguy của chính mình.

Mặc dù hấn là tu sĩ Độ Kiếp, nhưng cũng có tự mình biết mình, đ

ệ tử đại năng như Trần Trầm bực này giết hẳn chỉ sợ không khó.

Vạn nhất Trần Trầm tìm không ra vật liệu gì, đến lúc đó giết hẳn diệt khẩu, không ai có thể thay hẳn kêu oan.

Giờ đây Trần Trầm đồng ý mang người khác đi vào, lúc này mới khiến hẳn triệt để yên tâm.

- Ba ngày! Trong vòng ba ngày là xuất phát được!

Vân Giản cư sĩ đưa ra ba ngón tay, nghiêm túc nói.

Truyện được dịch bởi HámThiênTàThần

...

Ba ngày sau.

Trần Trầm lại lần nữa đi tới Ma Vân sơn, nhìn thấy Vân Giản cư sĩ.

Lúc này phía sau hẳn đã có thêm hai người, một người trong đó thoạt nhìn có chút nguy hiểm, toàn thân đều là sát khí, bất quá nhìn thấy Trần Trầm xong, nguy hiểm chỉ khí trên mặt hẳn cũng thu liễm không ít, thậm chí còn lộ ra một nụ cười tương đối hữu hảo.

Hiển nhiên, Vân Giản cư sĩ đã cáo tri hẳn thân phận của Trần Trầm.

Một người khác là một nữ tu, mặt mũi tràn đầy thần sắc đau khổ, ánh mắt không có tiêu cự gì, một mặt tâm thần không yên, xem bộ dáng là đạo lữ của tên tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong lạc đường kia.

- Trần đạo hữu, vị này là Giang Hoàn đạo hữu, là ma tu giống người, vị này là Lâm Tú đạo hữu.

Vân Giản cư sĩ giới thiệu hai người sau lưng với Trần Trâm.

Giang Hoành thấy vậy tranh thủ thời gian lên tiếng chào cùng Trần Trâm, Lâm Tú kia thì phảng phất như cái gì cũng không nghe thấy, chỉ cúi đầu nhìn dưới mặt đất.

Trần Trâm cũng không giận, tự giới thiệu mình một phen liền nhìn về phía Vân Giản cư sĩ.

Vân Giản cư sĩ rất mau từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một chiếc phi chu cực lớn, phóng tới trước mặt ba người.

- Mấy vị đạo hữu mời đến trong phi chu ta nghỉ ngơi, không bao lâu sau chúng ta sẽ đến Lạc Tinh giản.

...

Nửa ngày sau, phi chu liền đến phụ cận Lạc Tinh giản.

Trần Trâm ở trên phi thuyền nhìn về phía trước, chỉ thấy chỗ không xa tới tầm một mảnh, mờ mịt như là khói sương.

Bất quá khói sương này cũng không phải khói sương bình thường, trong đó nổi lơ lửng mảnh vụn tinh trần vật thể hạt tròn có thể ảnh hưởng thần trí thần thức người.

Nhìn thấy Lạc Tinh giản từ xa, thần sắc Giang Hoành có chút ngưng trọng, cặp ánh mắt vô thần của Lâm Tú kia lại phát sáng lên một chút.

- Mấy vị, sau khi đi vào không đến lúc nguy cấp, tận lực không nên dùng thần thức!

Vân Giản cư sĩ lại lần nữa dặn dò một câu.

Câu nói này trên đường đi hẳn đã nhắc nhở ba người năm sáu lần.

- Chúng ta biết được!

Giang Hoành ồm ồm đáp ứng, nói xong liền lấy ra một mai Trần Thần Đan nuốt vào trong miệng.

Trần Trầm cùng Lâm Tú cũng giống như thế, Vân Giản cư sĩ thấy vậy tự mình cũng ăn vào một mai Trần Thần Đan, xong mới điều khiển phi chu chậm chậm lái vào bên trong khói sương.

...

Tiến vào Lạc Tinh giản, Trần Trầm liền bắt đầu không ngừng sử dụng hệ thống tìm kiếm Tiên Nhân mộ táng.

Lạc Tinh giản chiếm một diện tích ngàn dặm, phạm vi hệ thống truy tung phương viên trăm dặm, chỉ cần bên trong Lạc Tinh giản mò mẫm xoay quanh, không dùng đến mấy ngày đã có thể truy tung toàn bộ Lạc Tinh giản một lần.

- Bên kia dường như có người!

Giang Hoành lúc này đột nhiên chỉ chỉ bên ngoài phía dưới phi chu trăm mét.

Mấy người nghe vậy theo phương hướng hắn chỉ nhìn qua, quả nhiên thấy chỗ không xa trong sương mù dày đặc có một đạo bóng người mơ hồ, lờ mờ ở giữa, tựa hồ đang di chuyển.

Không chờ mấy người phản ứng lại, Giang Hoành đã bay ra ngoài, nháy mắt đến trăm thước bên ngoài, một chưởng vỗ ra liền chụp bóng người kia thành mảnh vỡ, tiếp đó mang theo một mai nhẫn tữ vật về tới trên phi thuyền.

- Tu sĩ bị ăn mòn tâm trí mất phương hướng, tu vi không đến Hợp Thể, tu sĩ bực này cũng dám vào Lạc Tinh giản, thật là muốn chế

t!

Giang Hoành hùng hù hù hỏ hỏ thu hồi nhẫ trữ vật, xong tiếp tục bốn phía quan sát.

Trần Trầ thấy vậy giữ im lặng, vẻ lo lắng trên mặt Lâm Tú càng ngày càng rõ ràng.

- Giang đạo hữu, sau này nhìn thấy dạng người này không cần vội xuất thủ, nếu gặp được cường giả, ta sợ người không về được.

Một bên Vân Giản tu sĩ có chút bất mãn nói.

- Biết.

Giang Hoành ứng phó một câu, ánh mắt vẫn đang quan sát bốn phía.

- A!

Vân Giản tu sĩ thở dài, ngoảnh lại nhìn về phía Trần Trầ.

- Trần đạo hữu, người muốn tìm là cái gì? Nhưng có tin tức đặc biệt gì không?

Trần Trầ liếc mắt nhìn hẫ, thản nhiên nói.

- Người chỉ cần mang theo ta du đẫ bốn phía bên trong Lạc Tin h giản là được, bắt quá tốc độ phải tận lực mau mau một chút.

- Tại hạ minh bạch.

Vân Giản tu sĩ lên tiếng, đem tốc độ phi chu thoáng cái tăng lên k hông ít, tốc độ như thế, tầm nhìn chung quanh phía dưới cũng dần thấp hơn, mọi thứ đều không quá rõ ràng.

Giang Hoành và Lâm Tú giận mà không dám nói gì, không thể là m gì khác hơn là mở to hai mắt khẩn cầu phát hiện nhiều một chút đầu mối.

Ngược lại Vân Giản tu sĩ có chút năng lực, vậy mà làm ra một cái túi pháp bảo lớn, đặt ở phía dưới phi chu, không ngừng hấp xả, cũng không lâu lắm vậy mà kéo bốn bộ hài cốt đến bên trên phi chu.

Tuy là bốn bộ hài cốt này chỉ có một bộ có hãn trử vật, nhưng hiệu suất này cũng mạnh hơn so Giang Hoành không ít.

Giang Hoành thấy vậy cũng chỉ có phần ước ao ghen tị.

Chỉ có Trần Trầm đứng yên ở đầu thuyền, thần sắc bình tĩnh.

- Hệ thống, phương viên trăm dặm có Tiên Nhân mộ táng sao?

- Không có.

...

Trần Trầm tại trong đầu không ngừng hỏi thăm, tương đối có kiên nhẫn, thấy một bên Lâm Tú tùy tiện tìm kiếm, ánh mắt tuyệt vọng, nhìn không được sinh ra một tia lòng trắc ẩn.

Hắn cũng có đạo lữ, Lâm Tú cùng đạo lữ tình cảm sâu như thế, đúng là khó được, không bằng giúp nàng một chút, dù sao đối với hắn tới nói chẳng qua cũng chỉ là một cái nhắc tay.

- Lâm đạo hữu, đạo lữ ngươi tên gọi là gì?

Trần Trầm nhìn về phía trước, lờ mờ hỏi.

- Hắn tên Thi Văn, là tông chủ Văn Tâm tông của Bắc Vực, một t háng trước đi vào Lạc Tinh gián để tìm một loại bảo vật cứu mạng cho hài tử... Giờ đây hài tử không cứu được, hắn...

Nói đến đây, Lâm Tú nhin không được che mặt thút thít.

Trần Trầm nghe đến đây nhẹ gạt đầu, thời điểm truy tung tiện thể tăng thêm danh tự Thi Văn này.

...

Một đường tiến lên, Trần Trầm đột nhiên cảm thấy một hồi ý thức mơ hồ, mau từ trong nhãn trử vật lấy ra một mai Trấn Thần Đan ăn vào.

Cái mảnh vụn tinh trần này ảnh hưởng thần thức người, phân thân Tiên Linh chi khu hấn này cũng không cách nào tránh khỏi.

Mấy người khác còn muốn không chịu nổi so với hấn, dọc theo con đường này đã nuốt ba bốn mai Trấn Thần Đan.

Nói thật, loại chẳng có mục đích tìm kiếm này như là mò kim đáy biển, nếu như không phải mình có hệ thống trong người, bây giờ không có bao nhiêu kiên nhẫn có thể kiên trì.

- Vân Giản đạo hữu, chúng ta phi hành bao lâu?

Trần Trầm nuốt vào Trấn Thần Đan xong hỏi.

- Ba canh giờ, đại khái đã phi hành hơn bốn trăm dặm.

- Vậy hấn là sắp đến chỗ sâu bên trong Lạc Tinh giản.

Trần Trầm âm thầm tính toán, đúng lúc này, trong đầu hấn đột nhiên có đáp án khác biệt.

- Thi Văn nằm ở chỗ phía trước kí chủ khoảng chín mươi chín dặm.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm theo bản năng nhìn Lâm Tú một chút.

Quanh quẩn bên trong Lạc Tinh giả chờ đợi một tháng, tỷ lệ Thi Văn kia còn sống rất thấp a.

Như gặp được là thi thể còn dễ nói, nhưng nếu gặp được là cái xác không hồn mê mất thần trí, vậy phải ứng đối với Lâm Tú thế nào?

Chương 612: Từng Người Mang Ý Xấu Riêng.

Chương 612: Từng Người Mang Ý Xấu Riêng.

Phi chu phi hành tầng trời thấp trăm dặm, lại gặp được một vài cái xác không hồn, bắt quá không phải bị Giang Hoành giải quyết liền là bị Vân Giản cư sĩ hút đi.

- Dừng một chút đi.

Trần Trầm lúc này đột nhiên mở miệng nói.

Mấy người khác nghe đến đây lập tức tinh táo tinh thần, dọc theo con đường này Trần Trầm cũng không được cái gì, cứ như vậy yên lặng đứng ở đầu thuyền, nếu không phải người này ra giá tiền cực cao, bọn hắn đã hoài nghi người này đến đây chỉ ngắm phong cảnh.

Giờ đây yêu cầu ngừng lại, chẳng lẽ là cảm ứng được vật liệu gì t

ồn tại?

Ngay tại thời điểm Giang Hoành cùng Vân Giản cư sĩ âm thầm chờ mong, một bóng người từ phía dưới mặt đất nhảy lên một cái, tựa như tia chớp lên đến trên phi thuyền.

Nhìn thấy người này, Lâm Tú đầu tiên là sửng sốt, xong la thất thốn nói.

- Thi sư huynh!

Nghe được lời hắn nói, Giang Hoành cùng Vân Giản cư sĩ lúc này mới chú ý tới bóng người ăn mặc tương đối ngay ngắn trước mặt, thoạt nhìn cũng không khác biệt lắm với tu sĩ bình thường, chỉ là cặp mắt vô thần, trong đó tối tăm mờ mịt, hiển nhiên là tu sĩ mê thất không bao lâu.

Kết hợp với lời Lâm Tú xưng hô, bọn hắn không cần đoán cũng biết người này chính là Thi Văn, đạo侶 của Lâm Tú.

Nhưng mà Thi Văn mất phương hướng lại không có cùng đạo侶 nhận nhau, mới vừa lên phi chu xong đã xông về phía Vân Giản cư sĩ cách hắn gần nhất.

Theo gợn sóng trên người đến nhìn, Thi Văn này lúc trước cũng là tu sĩ Độ Kiếp sơ kỳ.

Bất quá mê thất xong sức chiến đấu khẳng định giảm mạnh, tình huống giờ đây chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Lâm Tú.

Thấy Thi Văn vọt tới, thần tình Vân Giản cư sĩ chuyển sang lạnh lẽo, vừa ra tay chính là ngoan chiêu.

Hắn hàng năm đều tiến vào Lạc Tinh giản, tự nhiên biết tu sĩ mất phương hướng cơ bản không thể cứu vãn, lại thêm hắn một tu sĩ Độ Kiếp không có lý do bán mặt mũi cho một Hợp Thể tu sĩ như

Lâm Tú, cho nên đối mặt tiến công, hẳn phản kích không chút do dự.

- Bất sống hẳn, cũng có cái bàn giao đối với Lâm Tú đạo hữu.

Một bên Trần Trầm nhẹ nhàng lên tiếng nói.

Nghe được lời Trần Trầm nói, Vân Giản cư sĩ lập tức thu hồi động tác vừa rồi, đổi thành trấn áp, mấy chiêu xong liền hạn chế Thi Văn tại chỗ, không động đậy được.

Lâm Tú lúc này mới phản ứng lại, tranh thủ thời gian xung một tiếng cảm ơn với Trần Trầm, tiếp đó vọt tới bên cạnh Thi Văn, một bên điều tra tình huống trong cơ thể Thi Văn, một bên lo lắng nói.

- Sư huynh, người tỉnh lại đi... Là ta!

Thấy Thi Văn không có phản ứng gì, nàng lại móc ra mấy Trấn T hần Đan cho Thi Văn ăn vào, nhưng mà hết thầy cũng chỉ là phí công.

- Lâm Tú đạo hữu, đạo lữ người đã không cứu nổi, xem nhân trữ vật hẳn còn ở đó hay không a, nếu có thể kế thừa một chút tài nguyên tu luyện, người chuyên này cũng không tính thua thiệt.

Bên cạnh Giang Hoành từ tốn nói.

Lâm Tú ngoảnh mặt làm ngơ, trong mắt chỉ chứa nhiệt lệ không ngừng lung lay Thi Văn, ý đồ đánh thức đạo lữ của mình.

Đúng lúc này, một hòn đá không đáng chú ý từ trong ngực Thi Văn rơi xuống, cách một tiếng, đập vào boong thuyền.

Nhìn thấy hòn đá kia, mắt Vân Giản cư sĩ đột nhiên sáng lên, theo bản năng liền muốn đem hòn đá kia nhặt lên, bất quá tốc độ Lâm Tú nhanh hơn, vọt lên trước cầm hòn đá lên.

Nhìn hòn đá trong tay, nước mắt trong mắt Lâm Tú giọt lớn giọt nhỏ lăn xuống, lẩm bẩm nói.

- Sư huynh, người tìm tới Lạc Tinh Thạch... Nhưng người tại sao không có trở về...

- Lạc Tinh Thạch...

Nghe được cái danh từ này, Trần Trầm hơi kinh ngạc, trước khi đến hẳn điều tra qua Lạc Tinh giản, chẳng đến mấy loại bảo vật Lạc Tinh giản thừa thãi, trong đó Lạc Tinh Thạch là một loại trân quý nhất.

Thứ này rất có thể là bộ phận nội hạch của ngôi sao lúc trước, có thể chữa trị thần thức tu sĩ bị thương.

Nghe nói chỉ cần còn có một chút Chân Linh trong cơ thể, dùng Lạc Tinh Thạch này là có thể chữa trị Nguyên Thần linh thức như lúc ban đầu.

Giá trị chí bảo loại chữa thương bực này có thể nghĩ mà biết, tại dưới một vài tình huống đặc biệt, còn trân quý hơn thần kim, cho dù là tu sĩ Đại Thừa cũng sẽ thêm nhỏ dãi.

Lạc Tinh Thạch chí bảo bực này xuất hiện, Trần Trầm cảm giác không khí trên phi thuyền thoáng biến đổi, trong mắt Vân Giản cư sĩ và Giang Hoành nhiều thêm một vài thứ không thể diễn tả.

Trần Trầm cảm giác nếu hẳn không có mặt, hai người này chỉ sợ đã động thủ tranh đoạt.

- Thu lại đi, nếu là đạo lữ người tìm được, vậy dĩ nhiên tất cả thuộc về người.

Thấy không khí càng ngày càng không đúng, Trần Trầm mở miệng

g đánh tan.

Lâm Tú cảm kích nhìn Trần Trầm một chút, tiếp đó thu Lạc Tinh Thạch vào trong nhẫn chứa đồ.

Trần Trầm thì nắm tay ngăn tại trên người Thi Văn, cảm ứng một thoáng tình huống người này, rất nhanh đã cho ra một cái kết luận.

- Thức hải đã không, thần hồn tịch diệt, triệt để không còn cứu nổi.

Khe khẽ thở dài, Trần Trầm thu tay về.

Thực lực không đủ thì không cách nào tránh khỏi bị kích phát sinh, nếu tương lai hắn không muốn trở thành dạng như Thi Văn, nhất định phải trở nên càng mạnh.

Nghĩ tới đây, hắn càng kiên định quyết tâm tìm tới Tiên Nhân mộ táng.

- Trần đạo hữu, Lạc Tinh Thạch kia giá trị liên thành, người nếu lấy ấy hiến cho Thiên Ma thành chủ tiền bối, lão nhân ông ta nhất định sẽ cực kỳ vui vẻ!

Trong đầu vang lên tiếng Vân Giản cư sĩ truyền âm, Trần Trầm quay đầu nhìn hắn một cái, trả lời.

- Trừ phi yêu cầu thực tế, nếu không ta sẽ không làm sự tình giết người đoạt bảo.

- Trần đạo hữu không hổ là đệ tử đại tông môn, tính cách cao thượng, tại hạ khâm phục.

Trên mặt Vân Giản cư sĩ lộ ra vẻ vui mừng.

Đây là vui vẻ xuất phát từ nội tâm, hẳn đúng là sợ Trần Trầm lên lòng xấu xa, tiếp đó giết người đoạt bảo, tiện thể tiêu diệt luôn cả hẳn.

Cho nên vừa rồi nói lời này cũng là mong Trần Trầm này thật giết người đoạt bảo, có thể tha hẳn một lần.

Giờ đây không động tay, vậy dĩ nhiên tốt nhất, về phần Lâm Tú này, chờ mang ra Lạc Tinh giản, hẳn sẽ nghĩ biện pháp giải quyết sau.

Chỉ một rắc rối là Giang Hoành kia... Nếu như có thể, hẳn muốn tìm một chỗ hủ luôn cả Giang Hoành.

Nói thật, dựa vào mang người vào Lạc Tinh giản kiếm Linh Thạch, cái mua bán này thật sự là làm không lâu dài, cho dù là hẳn cũng khó tránh khỏi có một ngày xảy ra chuyện.

Lần này thật vất vả gặp được người xuất thủ xa xỉ, kiếm lời xong một bút này, lại thu Lạc Tinh Thạch vào tay, hẳn sẽ rửa tay gác kiếm.

Truyện được dịch bởi HámThiênTàThần

...

Trần Trầm quay đầu, tiếp tục nhìn về phía trước, hẳn làm sao không biết rõ vì một kiện bảo vật, hai người phía sau đã bắt đầu từng người mang ý xấu riêng?

Nhưng lúc này trong đầu hẳn lại không muốn quan tâm việc này, mà chỉ nghĩ đến cái khác.

Trước khi đến bên trong thư tịch giới thiệu, Lạc Tinh Thạch chỉ có bên trong Lạc Tinh giản mới có.

Lạc Tinh giản này là chỉ Lạc Tinh giản thật, cũng chính là bên trong hố to bị tinh thần đập ra kia, mà không phải một mảng khu vực lớn không rõ ràng này.

Hố to tự nhiên là địa phương nguy hiểm nhất toàn bộ khu vực Lạc Tinh giản, nơi đó cũng là địa phương Tam Tuyệt đạo quân có khả năng mai táng Tiên Nhân nhất.

Như thế thì có thể nhìn ra, nơi đây cách hố to kia không xa.

...

Tiếp theo một đường, Vân Giản cư sĩ rõ ràng đang cùng Giang Hoành cướp sinh ý.

Phía trước hắn chỉ vận dụng túi pháp bảo kia hấp xả một vài thi thể tu sĩ cùng xác không hồn tu vi yếu kém, hiện tại một khi hắn nhìn thấy có hư ảnh nhân hình, tốc độ xuất thủ còn nhanh hơn Giang Hoành mấy phần.

Khoảng cách gần trăm dặm gặp được bảy tám cái xác không hồn sống sót, trong đó hơn phân nửa bị Vân Giản cư sĩ đoạt mất.

Giang Hoành thấy vậy cũng không tiện oán trách cái gì, không thể làm gì khác hơn là tập trung tất cả lực chú ý, tranh thủ phát hiện những xác không hồn trước Vân Giản tu sĩ.

Bất tri bất giác, phi chu lại phi hành hơn mười dặm.

Một bóng người thân hình cao lớn đột ngột xuất hiện tại trong sương mù chỗ không xa, nhìn thấy bóng người cao lớn này, Vân Giản cư sĩ không vội vã xuất thủ.

Giang Hoành không để ý tới nhiều như vậy, hắn thậm chí cũng không kịp nhìn Vân Giản cư sĩ một chút, cả người như điều kiện phản xạ hướng về bóng người kia kích xạ mà đi.

Oanh!

Ngay tại nháy mắt hần gần đến bóng người kia, bóng người kia đột nhiên quay đầu lại, lộ ra một khuôn mặt đáng sợ tràn đầy bạch cốt, ngay sau đó uy áp khủng bố có thể so với tu sĩ Đại Thừa liền từ trên người nó tán phát ra.

Vân Giản cư sĩ thấy vậy cực kỳ hoảng sợ, lên tiếng kinh hô nói.

- Bực tồn tại này không thể trêu chọc! Mau bỏ đi!

Chương 613: Uốn Lượn Lặn Xuống

Chương 613: Uốn Lượn Lặn Xuống

Dứt lời, hần căn bản không để ý an nguy của Giang Hoành, rất nhanh điều chuyển phi chu, cực tốc rời đi.

Trần Trầm liếc mắt nhìn hần, làm chuyên gia hồ người, hần nơi nào không nhìn ra gia hỏa này đang hồ Giang Hoành.

Nếu như mình suy đoán không sai, Vân Giản cư sĩ này phỏng chừng sớm nhìn ra thực lực bóng người cao lớn kia.

Thậm chí rất có thể trước đây đã gặp được, đến bây giờ còn có thể nhớ đến vị trí đại thể bóng người cao lớn này, vì hồ Giang Hoành, mới cố ý điều khiển phi chu đi tới.

Thật sự là nhân tâm hiểm ác a.

Bất quá hấn cũng không thể mặc kệ Vân Giản cư sĩ liền chạy trốn như thế, cuối cùng hổ to kia rất có thể còn tại phía trước.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm quát.

- Trở về!

- Trần đạo hữu, không ổn! Xác không hồn kia khi còn sống là cường giả Đại Thừa, người ta không phải là đối thủ! Huống chi càng đi về phía trước sẽ đến địa phương nguy hiểm nhất Lạc Tinh giả n...

Vân Giản cư sĩ lắc đầu liên tục, nhưng hấn còn chưa nói xong, Trần Trầm đã nhảy xuống phi chu, hướng về phương hướng nguyên lai bay đi.

Nhìn thấy một màn này, Lâm Tú cắn răng, cũng theo sát ở sau lưng hấn.

Truyện được dịch bởi HámThiênTàThần

...

Chờ Trần Trầm thời điểm trở về tại chỗ, Giang Hoành đã bị thương không nhẹ, khí tức gợn sóng quái vật kia đến gần Đại Thừa, nhưng bởi vì không có ý thức gì, sức chiến đấu giảm một hai cảnh giới, dù vậy vẫn không phải hấn một Độ Kiếp sơ kỳ có thể đối phó như cũ.

Giờ đây nhìn thấy Trần Trầm trở về, nội tâm của hấn kích động không thôi.

Lúc trước nhìn thấy Trần Trầm quản cả nhân sự của Lâm Tú, hấn còn cảm giác đến trong lòng Trần Trầm này có ma bệnh, giờ đây

cũng hận không phải gọi một tiếng cha ruột!

- Trần đạo hữu cao thượng!

- Thực lực quái vật này cực mạnh!

- Đạo hữu cần phải cẩn thận!

Bỏ xuống câu nói này, Giang Hoành bắt chấp tất cả, xoay người bỏ chạy, về phần Trần Trầm ân nhân cứu mạng phía sau, hắn đã kh ông xen vào.

Thời gian sinh tử tồn vong này, hắn sẽ không để ý đối phương là đệ tử của ai?

Trần Trầm từ đầu đến cuối cũng không có nhìn Giang Hoành một chút, nhìn xác không hồn cao lớn cách đó không xa đang lao nhanh về phía chính mình, hắn hít sâu một hơi.

Một giây sau, Vạn Hóa Thần Phong đột nhiên bắn ra, phát ra một tiếng kêu to, một đạo Tiên khí cắt thành đường vòng cung chọt lóe lên, đầu thân ảnh cao lớn kia liền phù phù một tiếng lăn xuống trên mặt đất.

Không có ý thức, không biết né tránh, khí tức mạnh hơn cũng vô dụng.

Trần Trầm lắc đầu, thu hồi Vạn Hóa Thần Phong.

Pháp bảo có thể leo lên Luyện Khí bảng, chỉ cần không phải Luyện Thể tu sĩ, cho dù tu sĩ Đại Thừa sống sót hoàn hảo không tổn hao gì cũng không thể đón đỡ, huống chi một bộ xác không hồn.

Xác không hồn mà bọn tu sĩ Giang Hoành, Vân Giản tu sĩ lay động không được, xét đến cùng là khuyết thiếu thủ đoạn công kích cường đại.

Tán tu Độ Kiếp sơ kỳ này nhỏ yếu hơn so Độ Kiếp sơ kỳ Chân Linh nhiều, cùng Quỳnh Hoa tiên tử - một tu sĩ thiên kiều này so sánh thì càng là khác nhau một trời một vực.

Từ bên cạnh thi thể cao lớn kia đi qua, Trần Trầm tiện tay lấy xuống nhẫn trữ vật trên thi thể, xong tiếp tục bay về phía trước, phi hành không đến mười dặm, trong đầu đã vang lên thanh âm hệ thống nhắc nhở.

- Tiên Nhân mộ táng nằm ở phía trước chỗ kí chủ đang đứng nghỉ ngơi xuống trăm dặm.

Nghe được thanh âm này, Trần Trầm lộ ra nụ cười hiểu ý.

Quả nhiên như hắn suy nghĩ, Tam Tuyệt đạo quân kiều ngạo đem Tiên Nhân mai táng tại địa phương nguy hiểm nhất của Lạc Tinh giản!

- Trần đạo hữu tuyệt đối không thể!

Trần Trầm đang chuẩn bị tăng thêm tốc độ tiến lên, phía sau truyền đến tiếng Vân Giản cư sĩ hô to.

- Thế nào?

Trần Trầm xoay người cười nói.

- Phía trước quá nguy hiểm!

- Nếu Trần đạo hữu người xảy ra chuyện, ta đảm đương không nổi a!

Vân Giản cư sĩ bay tới một mặt lo lắng nói.

Trần Trầm nghe đến đây nhú mày, không có vội vã trả lời.

Nói thật, hấn cũng không có một trăm phần trăm tự tin có thể chống đỡ được mảnh vụn tinh trần bên trong hố to kia ăn mòn...

Nếu không phải Lạc Tinh giản này không thể sử dụng thần thức, hấn đã muốn kiếm khôi lỗi vào xem tình huống.

- Trần đạo hữu, cái này cho ngươi, nếu ngươi thật quyết tâm đi và o, cái này có thể giúp ngươi chữa trị thần thức một lần.

Một bên khác Lâm Tú lấy Lạc Tinh Thạch ra, đưa đến trước mặt Trần Trầm.

Trần Trầm thì nhìn về phía Vân Giản cư sĩ.

Vân Giản cư sĩ nhìn Trần Trầm một chút, lại nhìn Lạc Tinh Thạch một chút, đau lòng nói.

- Thứ này thật có tác dụng... Bất quá Lạc Tinh Thạch vô cùng trân quý, nếu vật đạo hữu muốn lấy giá trị không bằng Lạc Tinh Thạch, có thể không dùng thì nên tận lực không dùng...

Hấn thấy Lạc Tinh Thạch này đã là vật trong túi của hấn, giờ đây giao cho Trần Trầm, tự nhiên là vô cùng đau lòng.

Trần Trầm nghe vậy nhận lấy Lạc Tinh Thạch, nói với Lâm Tú.

- Lâm Tú đạo hữu, ta thiếu ngươi một cái nhân tình.

Lâm Tú thê lương cười nói.

- Trần đạo hữu lúc trước giúp ta tìm Thi sư huynh, ta đã thiếu nợ Trần đạo hữu một cái nhân tình, giờ đây chỉ là cho Trần đạo hữu mà thôi, huống chi loại bảo vật này cũng không phải ta một cái Hợp Thể tu sĩ có thể giữ được.

Trần Trầm khẽ gật đầu, trong nội tâm cảm xúc rất sâu.

Lâm Tú này tìm được đạo lý, khúc mắc đã mất, trí thông minh rốt cục trở về, bất quá càng làm cho hắn cảm thán là Thi Văn kia.

Tìm được Lạc Tinh Thạch, nhưng bởi vì muốn cứu hài tử mà không nỡ dùng, đến mức vẫn lạc tại bên trong Lạc Tinh giản.

Tu Chân giới này tuy tàn khốc nhưng cũng có cảm động ôn nhu bậc này.

- Không biết Lâm đạo hữu sau này có tính toán gì không?

Trần Trầm ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Tú, biểu lộ nghiêm túc.

Lâm Tú nghe vậy không cần nghĩ ngợi trả lời.

- Trước lúc Thi sư huynh đến Lạc Tinh giản đã từng dặn dò ta, nếu u hắn không về được, để ta thay hắn chăm sóc Văn Tâm tông, lần này nếu ta có thể ra ngoài, tự nhiên là muốn trở về Văn Tâm tông.

Trần Trầm nghe đến đây gật đầu nói.

- Ta hiểu được, Văn Tâm tông đúng không? Chỉ cần ta có thể thuận lợi đi ra, sau này Văn Tâm tông sẽ do Thiên Ma thành chúng ta bảo bọc!

Nói xong Trần Trầm liền kiên quyết dứt khoát hướng chỗ sâu sương mù mê muội cực tốc bay đi.

Truyện được dịch bởi Hám Thiên Tà Thần

...

Nửa khắc đồng hồ sau, Trần Trầm đi tới trên không một cái đám mây, cái đám mây này chính là hồ to Lạc Tinh giản.

Trong đó tràn ngập mảnh vụn tinh trần, căn cứ hệ thống chỉ dẫn, Tiên Nhân mộ táng ngay tại phía dưới đầm lầy này khoảng chừng vạn mét.

Ừng ục ừng ục...

Phía dưới bên trong đầm lầy thỉnh thoảng lật lên bọt khí, có đôi khi sẽ mang theo một bộ xác thối.

Nhìn thấy một màn này, khoe mắt Trần Trầm hơi hơi co quắp.

Xâm nhập địa phương bực này, chỉ có một khối Lạc Tinh Thạch c hỉ sợ không đủ... Lại tìm mấy khối.

- Hệ thống, phụ cận nơi nào có Lạc Tinh Thạch?

- Phía dưới Kí chủ một trăm năm mươi mét, phía dưới bên trái kí chủ ba trăm hai mươi mét... Phía dưới bên phải Kí chủ chín ngàn tám trăm mét.

- Đều tại trong ao đầm a...

Trần Trầm lảm bảm một câu, xong cắn răng, trực tiếp chui vào bên trong đầm lầy.

Chỉ bất quá xâm nhập trăm thước, hần liền cảm giác thức hải bị c ối xay cộ xát một thoáng, trực tiếp bị mài đi một phần ba.

Không dám lãnh đạm, vội vàng đem Lạc Tinh Thạch Lâm Tú cho hần kia chấn vỡ hấp thu, một cỗ lực lượng thần hồn khổng lồ nháy mắt chữa trị thức hải hần.

Khỏ tận cam lai, ai có thể nghĩ tới chí bảo chữa trị thần thức bực này vậy mà thuộc về bên trong hoàn cảnh này?

Mắt thấy thần thức lại bị hao tổn, Trần Trầm tăng nhanh tốc độ, đến địa điểm chỗ Lạc Tinh Thạch thứ nhất, tìm được một mai Lạc Tinh Thạch.

Mượn nhờ lực lượng mai Lạc Tinh Thạch này, hắn lại thâm nhập đầm lầy một hai trăm mét, tìm được Lạc Tinh Thạch thứ hai bổ sung.

Cứ như vậy, Trần Trầm theo hệ thống chỉ dẫn địa điểm chỗ Lạc Tinh Thạch tồn tại một bước một dấu chân, uốn lượn lặn xuống, mỗi lần lặn một hai trăm mét liền hấp thu một mai Lạc Tinh Thạch, trong bất tri bất giác liền đến vị trí sâu phía dưới đầm lầy vạn mét.

Chương 614: Tiên Tốt, Phàm Tiên, Chân Tiên

Chương 614: Tiên Tốt, Phàm Tiên, Chân Tiên

Tam Tuyệt đạo quân này thật sự là nhàn rỗi như cá trúng...

Trong tay Trần Trầm nắm năm mai Lạc Tinh Thạch, nội tâm có cảm giác hút im lặng.

Tại bên trong đầm lầy nơi này, không thể sử dụng thần thức, chỉ có thể dựa vào ngũ giác, nhưng vấn đề là khắp nơi đều là tinh trần mảnh vụn, căn bản không có cách nào nhìn thấy bất kỳ vật gì.

Nếu như không phải có hệ thống chỉ dẫn, chỉ sợ hắn không đến được phía dưới vạn mét cái đầm lầy này.

Trần Trầm muốn trực tiếp đánh tan cái đằm lầy này, nhưng hắn cũng không dám, vụn nhất mảnh vụn tinh thần bên trong đằm lầy này khuếch tán ra, ngoại giới sẽ có đại loạn?

Chỉ sợ đây cũng là nguyên nhân cái tuyệt địa này có thể một mực tồn tại cho tới hôm nay.

- Hệ thống, Tiên Nhân mộ táng ở đâu?

- Phía dưới kí chủ hai mét.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm lại lặn xuống hai mét, rốt cục dẫm lên bên trên mặt đất rắn chắc, theo xúc cảm đến nhìn, tựa như là phiến đá dưới mặt đất.

Hắn không dám dùng sức giẫm đạp, nếu đạp hỏng mảnh vụn tinh thần tràn vào mộ đạo, hủy vật liệu trân quý gì, vậy thì có chút được không bù mất.

- Hệ thống, phụ cận có cửa vào Tiên Nhân mộ táng sao?

- Bên trái Kí chủ một mét.

Đạt được hệ thống nhắc nhở, Trần Trầm thay đổi tư thế, lấy đầu hướng xuống, tiếp đó toàn lực thôi động hộ thể linh khí, vậy mới đem vật chất bốn phía không biết là loại nào cấu thành mảnh vụn tinh thần bắn ra khoảng cách một mét.

Nhìn lên chót mở bên trên phiến đá trước mặt, Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra.

Cũng may Tam Tuyệt đạo quân không tái thiết lập trận pháp gì, nếu không hắn lại phải phí một phen trắc trở.

Kéo ra chót mở bên trên phiến đá, một cái hành lang nho nhỏ lộ ra, cùng lúc đó số lượng lớn mảnh vụn tinh thần tràn muốn tràn vào tro

ng, bắt quá lại bị cửa vào hành lang một tầng màn sáng mỏng mà nh ãn trở.

Trần Trầm chạm đến phía dưới màn sáng, phát hiện ngón tay có t hể xuyên thấu qua, hiện tại cũng không do dự, trực tiếp chui vào b ên trong hành lang.

Mới vừa vào đi, Trần Trầm liền nhìn thấy một khối bia, trên bia d ùng lực lượng pháp tắc đặc thù nào đó viết một đoạn văn, qua nhi ều năm như vậy còn chiếu sáng rạng rỡ.

Bản tọa chém giết Tiên Nhân chôn tại đây —— Tam Tuyệt đạo q uân.

Nếu là tu sĩ bình thường nhìn thấy câu nói này, khẳng định sẽ nh ị n không được lòng sinh sùng bái, lòng kính trọng như là nước sôn g cuồn cuộn liên miên bất tuyệt.

Nhưng Trần Trầm bất kể là kiếp trước hay là một thế này, kiến th ức người khoa trương trang bức đều quá nhiều.

Luận thực lực, Tam Tuyệt đạo quân có thể là một trong những ng ười mạnh nhất, thế nhưng luận trình độ trang bức, thực tế không c ó chỗ xếp hạng.

Viết câu nói, lập cái bia, còn làm đến chiếu lấp lánh...

Cấp quá thấp, quá rõ ràng! Cái này quá bình thường.

Trần Trầm lắc đầu, kiểm tra một chút chất liệu bia kia, xác định đ ây không phải là trọng bảo gì, cũng không có cơ quan gì, vậy mới hướng chỗ sâu đi đến.

Nhưng mà cái gọi Tiên Nhân mộ táng muốn đơn giản hơn hẳn tưở ng tượng nhiều, không có cơ quan trận pháp phức tạp gì, cũng kh ông có đáng sợ cùng khôi lỗi gì, mới vừa đi vài chục bước, Trần T

rầm liền đến chỗ mộ thất.

Bên trong mộ thất có một đại thạch đài, phía trên nằm một đồng k hung xương, bên cạnh khung xương có không ít tạp vật, chỉnh tề sắp xếp ở nơi đó.

Nhìn thấy trong đó có thư tịch, Trần Trầm mừng rỡ trong lòng, hai bước bước ra, đã đến trước mặt bệ đá.

Những tạp vật này để ở chỗ này không biết bao nhiêu năm, Trần Trầm không dám tùy tiện loạn đụng, sợ vừa đụng những vật này liền trực tiếp hôi phi yên diệt.

Chần chờ một chút, hắn tìm chạm đến y phục trên người thi cốt kia, thấy y phục không có triệt để vỡ vụn, vậy mới đụng vào món đồ kế tiếp, thẳng đến cuối cùng, thấy không có bất kỳ một vật gì hư hao, hắn mới đưa ánh mắt phóng tới bên trên hai bản thư tịch kia.

Một quyển sách trên cao nhất tên là Nạp Tiên Quyết,

Xem bộ dáng là một môn công pháp, đây cũng là vật Trần Trầm giờ đây cấp thiết nhất.

Cẩn thận từng li từng tí cầm Nạp Tiên Quyết vào tay, Trần Trầm bắt đầu lật lên Nạp Tiên Quyết.

Như hắn muốn, đây là một môn công pháp, tại Tiên giới phải tính cực kỳ phổ thông, dạy dỗ như thế nào đem Tiên khí đặt vào trong cơ thể, từng bước tăng lên tu vi chính mình.

Trần Trầm càng xem mắt càng sáng, có quyển bí tịch này, Tiên Linh chi khu hắn này liền giải quyết triệt để vấn đề tu luyện như thế nào!

Tiên Tốt, Phàm Tiên, Chân Tiên...

Trần Trầm làm bầm lâu bầu, trên mặt lộ ra như có vẻ suy nghĩ.

Bên trong công pháp này nâng lên ba cảnh giới xung hô, theo thứ tự là Tiên Tốt, Phàm Tiên, Chân Tiên, căn cứ trong công pháp miêu tả đối với cảnh giới, hẳn suy đoán ra không ít tin tức hữu dụng.

Tu sĩ Tiên giới khả năng vừa ra đời là Tiên Tốt cảnh giới, mà Tiên Tốt cũng không mạnh hơn Đại Thừa Chân Linh giới.

Nói đúng ra, hẳn hiện tại cái dạng này liền là Tiên Tốt, luận thực lực khó khăn lắm tương ứng cùng tu sĩ Độ Kiếp.

Nếu như Phàm Tiên trở thành, thực lực liền cùng một cái cấp độ Đại Thừa.

Về phần Chân Tiên liền mạnh hơn một cái cảnh giới so tu sĩ Đại Thừa.

Cường giả Đại Thừa tối đỉnh nếu thành công phi thăng vào Tiên giới, không bao lâu là sẽ thành tựu Chân Tiên, cũng không tính tàng ẩn dưới chót Tiên giới.

Mà Tam Tuyệt đạo quân chém giết Tiên Nhân này, rất có thể liền là một Chân Tiên sơ kỳ, bị Tam Tuyệt đạo quân mượn nhờ trận pháp, vượt cấp chém giết.

- Khó trách Tam Tuyệt đạo quân cũng không có cát kỹ công pháp này...

Trần Trầm cảm Nạp Tiên Quyết lắm bầm nói.

Nạp Tiên Quyết này cận kề giới thiệu phương pháp từ Tiên Tốt tu luyện tới Chân Tiên, đối với Tam Tuyệt đạo quân loại cường giả còn thiếu một bước bước vào Chân Tiên, thậm chí có thực lực chém giết Chân Tiên tới nói, thật sự là gân gà.

Trừ cái đó ra, Tam Tuyệt đạo quân cũng không lấy được nhiều Tiên khí như vậy, cung cấp hẳn tu luyện công pháp Tiên giới.

Nhưng đối với Trần Trầm tới nói, đây cũng là giúp hẳn đại ân.

Hẳn Tiên Linh chi khu này mới bắt đầu sinh ra liền là cảnh giới Tiên Tột, muốn đi lên tu luyện, công pháp Chân Linh giới căn bản không làm được, chỉ có công pháp Tiên giới này mới có tác dụng.

Mặc dù chỉ là công pháp cấp thấp nhất Tiên giới, nhưng thật muốn tại Chân Linh giới tu luyện tới Chân Tiên cảnh giới, vậy chỉ cần không đem tất cả cường giả Đại Thừa tới đỉnh đắc tội mấy lần, hẳn cũng có thể gỏi cao không lo.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm thu Nạp Tiên Quyết vào, trên mặt lộ ra mỉm cười vừa ý.

Chuyến này tuy trả giá không ít, cũng nguy hiểm rất lớn, nhưng có thể đạt được Nạp Tiên Quyết này, đối với hẳn tới nói đã là thu hoạch to lớn.

Thu hồi Nạp Tiên Quyết xong, Trần Trầm nhìn về phía cuốn sách thứ hai, bên trong giới thiệu là một chút tiên pháp bí thuật đơn giản.

Trần Trầm nhìn đến say sưa, một bên nghiên cứu một bên thử nghiệm, bất tri bất giác liền qua một canh giờ.

- Người phía trên sẽ không cho rằng ta đã chết a?

Sau khi lấy lại tinh thần, nội tâm Trần Trầm lộ bộ một tiếng, vội vàng đem sách trong tay thu vào, nhìn về phía mấy món di vật khác.

Trong đó có một đôi bao tay, thoạt nhìn là một kiện Tiên Khí, bất quá rất bình thường, muốn kém hơn so với Vạn Linh Đỉnh quá nhiều.

iều.

Trần Trầm thấy cái bao tay này bảo tồn hoàn hảo, không chần chờ, trực tiếp đeo tại trên tay.

Về phần lệnh bài đưa tin tổn hại khác, các loại pháp bảo phòng hộ bị đánh nát như... Trần Trầm không có lấy.

Cuối cùng hẳn vẫn là một người có điểm máu chốt, suy nghĩ cũng nên chừa chút cho người chết.

Cuối cùng, Trần Trầm lại sờ lên trên xương cốt bộ hài cốt kia, trong đó linh tính mất hết, dường như cũng mất giá trị lợi dụng, lập tức bóp tắt một chút ý nghĩ không tốt.

- Mà thôi, cứ như vậy đi, chuyến này với ta mà nói đã là kiếm lớn.

Trần Trầm thở dài, đối với thi cốt kia bái một cái thật sâu, xong dùng hệ thống xác định một thoáng không có bỏ sót bảo vật gì, mới quay người hướng về hành lang đi ra ngoài.

Chương 615: An Bài Đường Lui.

Chương 615: An Bài Đường Lui.

Đi ra Tiên Nhân mộ táng, Trần Trầm y dạng họa hồ lô, dùng phương pháp lúc trước rời đi đầm lầy.

Phải mau chóng rời đi cái chỗ chết tiệt này...

Trần Trầm nuốt vào một mai Trấn Thần Đan, hướng về phương hướng đến bay đi.

Trước lúc hấn vào Lạc Tinh giản đã chuẩn bị ổn thỏa trên trăm khối oa Trấn Thần Đan, giờ đây tuy mới dùng không đến một phần mười, nhưng hấn đã không muốn tại địa phương quý quái này lâu..

Về phần những Trấn Thần Đan kia, lãng phí liền lãng phí a, dù sao giờ đây tại trong mắt của hấn, Linh Thạch cùng hòn đá phổ thông không sai biệt lắm.

...

Nhưng mà, không đợi Trần Trầm đến địa phương phía trước cùng hai tu sĩ tách rời, chỗ sương mù dày đặc liền truyền đến giọng chiến đấu kịch liệt.

Là Giang Hoành...

Trần Trầm tại trên phi thuyền gặp qua Giang Hoành xuất thủ, cho nên đối với giọng chiến đấu này rất quen thuộc.

Về phần một cỗ ba động yếu một chút khác, hấn cực kỳ lạ lẫm, nhưng hấn biết, đó là Lâm Tú.

Giang Hoành vậy mà xuất thủ đối với Lâm Tú, Vân Giản cư sĩ đầu u?

Trần Trầm biến sắc, tăng nhanh tốc độ.

Lâm Tú đem Lạc Tinh Thạch giá trị trân quý cho hấn, hấn đã đáp ứng Lâm Tú hỗ trợ chiếu khán Văn Tâm tông.

Giờ đây Giang Hoành xuất thủ với Lâm Tú, hấn tự nhiên không t

hể ngồi xem mặc kệ.

Mấy hơi thở sau, Trần Trầm liền đi tới địa phương phát sinh chiến đấu, nhìn thấy hai người đang đấu pháp.

Lúc này Lâm Tú cùng Giang Hoành cũng đã bị thương, bất quá Lâm Tú tổn thương rõ ràng nặng một chút.

- Dừng tay!

Trần Trầm thấy vậy quát lạnh một tiếng.

Giang Hoành nghe được tiếng Trần Trầm, đột nhiên sững sờ, qua y đầu hoảng sợ nói.

- Người không chết!

Sắc mặt Trần Trầm tối đen, quét mắt phụ cận phía dưới, lúc này mới phát hiện Vân Giản cư sĩ đã té nằm chỗ không xa, không còn sinh tức.

- Vẫn lạc?

Trần Trầm hơi kinh ngạc, cũng không biết khoảng thời gian hần rời đi này đến cùng phát sinh cái gì, Vân Giản cư sĩ vào tám lần Lạc Tinh giản đều thuận lợi đi ra vậy mà vẫn lạc...

Thấy Trần Trầm chú ý tới Vân Giản cư sĩ, nhãn châu Giang Hoành xoay động cao giọng nói.

- Trần đạo hữu, trên người Lâm Tú này có Lạc Tinh Thạch, ta thay ngươi đoạt đến thế nào?

Lâm Tú nghe đến đây cả giận nói.

- Ta đã sớm nói ta đã giao Lạc Tinh Thạch cho Trần đạo hữu, ngư

oi hét lần này tới lần khác không tin!

- Loại bảo vật kia ngươi sẽ tùy ý giao cho người khác? Ngươi cho rằng ta ngốc sao?

Giang Hoành hùng hù hỏ hỏ trả lời, bất quá Trần Trầm tại chỗ, chung quy không tiếp tục động thủ.

Trần Trầm bay đến giữa hai người, nhìn về phía Lâm Tú, hỏi.

- Xảy ra chuyện gì?

Lâm Tú chỉ vào Giang Hoành cả giận nói.

- Hắn ám toán Vân Giản đạo hữu, còn tính diệt sát ta!

Trần Trầm quay đầu, vừa nhìn về phía Giang Hoành.

Giang Hoành ngượng ngùng cười cười, nhìn Vân Giản cư sĩ xa xa đã trở thành thi thể một chút, thản nhiên nói.

- Trần đạo hữu, Vân Giản cư sĩ này ám toán ta trước, ngươi là người sáng suốt, chắc đã nhìn ra, ta người này không phải người lấy ơn báo oán gì, hắn ám toán ta, cũng đừng trách ta không khách khí đối với hắn.

- Vậy ngươi vì cái gì lại xuất thủ với Lâm đạo hữu?

Trần Trầm yên tĩnh hỏi.

Giang Hoành nghe đến đây trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Vì cái gì xuất thủ với Lâm Tú? Loại trừ Lạc Tinh Thạch còn có thể vì cái gì?

Đã giết tu sĩ Độ Kiếp, không có lý do lưu lại một Hợp Thể đỉnh p

hông không giết đi?

Bất quá lời này hẳn cũng nói không nên lời, không thể làm gì khác hơn là mặt dạn mày dày nói.

- Hiểu lầm, hiểu lầm mà thôi, hiện tại xem ra Lâm đạo hữu thật đã giao Lạc Tinh Thạch cho Trần đạo hữu ngài.

Trần Trầm nghe đến đây nhìn hẳn thật sâu một cái.

Bị Trần Trầm xem xét như thế, Giang Hoành nhin không được lung phát lạnh.

Lúc đầu hẳn còn muốn dùng phương pháp đồng dạng ám toán Trần Trầm một đợt, bất quá tại cái nhìn này xong, ý nghĩ kia liền giống như thủy triều rút đi.

Đệ tử Thiên Ma thành chủ, cho dù chỉ là Hợp Thể đỉnh phong, cũng không là Vân Giản cư sĩ có thể so, nếu thật động thủ, cuối cùng chết chỉ sợ là hẳn.

Nguyên lai tưởng rằng người này đã chết rồi, hoặc là lạc đường, không nghĩ tới lại còn có thể tìm tới nơi này.

Đệ tử đại tông môn, thật là đáng sợ.

Nghĩ tới đây, trên trán hẳn thấm ra tầng một mồ hôi lạnh, lập tức nói.

- Khụ khụ, Trần đạo hữu, ta còn có chuyện quan trọng muốn làm, cáo từ!

Dứt lời Giang Hoành cũng không quay đầu lại chui vào trong sương mù, phảng phất như là đang chạy trốn vậy.

Nhìn xem bóng lưng hẳn dần dần biến mất, Trần Trầm chần chờ c

hốc lát, không có đuôi theo.

Trong mắt hấn Giang Hoành cùng Vân Giản cư sĩ cũng không phải người tốt lành gì, bất quá nếu không tính toán đến trên đầu hấn, vậy thì quên đi.

Thế giới tự nhiên mạnh được yếu thua, hấn không cần thiết xuất tay phá hoại cân bằng sinh thái.

- A!

Nhưng không đợi bản thân hấn cảm thán một phen, chỗ sâu sương mù dày đặc liền đột nhiên truyền đến tiếng Giang Hoành kêu thảm thiết.

Nghe được thanh âm kia, sắc mặt Trần Trầm đột nhiên biến đổi, thân hình lóe lên, lôi kéo Lâm Tú liền hướng một chỗ phương hướng khác bay.

Suu suu suu!

Phía sau truyền ra tiếng xé gió liên tiếp, Trần Trầm quay đầu lại liếc mắt nhìn, chỉ thấy sau lưng có tới trên trăm xác không hồn đang lấy tốc độ cực kỳ kinh người hướng hấn đuổi theo.

Mắt mấy cái xác không hồn đứng đầu hiện lục quang, toàn thân mềm nhũn, tựa hồ không có xương cốt vậy.

Cho dù như vậy, mấy xác không hồn này lại cho người ta một loại cảm giác cực kỳ mạnh mẽ.

- Thứ quỷ gì!

Trần Trầm mắng một câu, theo bản năng liền thôi động lên tiên pháp áp bí thuật vừa rồi trong thư tịch giới thiệu.

Một giây sau, một cái hỏa cầu màu trắng cực lớn có thể so núi nh
ỏ liền trông rỗng hình thành, hướng phía sau đánh tới.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang, xác không hồn bay ở trước nhất kia trực tiếp b
ị oanh hô phi yên diệt, một đám xác không hồn khác cũng hãm lạ
i tốc độ.

- Những quỷ vật này dường như có ý thức...

Ý thức đến điểm này xong, Trần Trầm trực tiếp thôi động bí thuật
tăng nhanh tốc độ.

Địa phương quái dị này hẳn thật sự là cũng không muốn chờ lâu
một khắc.

Nhìn phía sau những xác không hồn kia có hệ thống quy luật chín
h tề, rất có thể bên trong Lạc Tinh giản này sinh ra một chỉ Thi V
ương có ý thức.

Loại vật này nghiêm chỉnh mà nói có thể tính là Chân Linh, nhưn
g bởi vì điều kiện tạo thành hà khắc nên khó xuất hiện mà thôi, th
ực ra lực lượng không thể yếu hơn bao nhiêu so một chút Tiên Th
iên Chân Linh thiên tư trác tuyệt.

Thực tế Trần Trầm không tâm tư cùng loại vật này đối nghịch...

...

Sau một canh giờ.

Trần Trầm bay khỏi Lạc Tinh giản, phía sau những cái xác không
hồn kia đã sớm không thấy bóng dáng.

- Lâm đạo hữu, ta đưa ngươi trở về Văn Tâm tông a? Không biết

Văn Tâm tông các ngươi có thành trì nào không?

- Có, có hai tòa, đều là đám tiên bối Văn Tâm tông đấu giá được.

Lâm Tú trả lời.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm cũng không cảm thấy bất ngờ.

Thi Văn kia tốt xấu là tu sĩ Độ Kiếp, không chế tông môn nếu không có thành trì đó mới kỳ quái.

Phải biết tu sĩ Độ Kiếp mặc kệ đặt ở chỗ nào, đều tính cường giả tề tựu tam lũng lấy.

Cũng chính bởi vì ở phụ cận tổng bộ Thiên Ma thành, cảm giác tồn tại tại giác mới thấp một chút, nếu đi vùng đất xa xôi, đủ để xung tòng ông làm tổ.

- Có thành trì liền tốt.

Trần Trầm cười trả lời.

Trước khi tới hẳn liền chuẩn bị tại Bắc Vực đối lập an ổn làm một chỗ tiểu căn cứ, Văn Tâm tông này hiển nhiên liền là lựa chọn tốt.

Lưỡng giới đại chiến, thế lực như Thiên Ma thành dạng này chắc chắn nằm ở trong, cho nên hướng Thiên Ma thành chủ xin một tòa thành trì, cái này thực ra không quá thỏa đáng, bởi vì sau này khẳng định vẫn chịu chiến hỏa tác động đến.

Vừa nghĩ vậy, hẳn nhìn về phía Lâm Tú.

- Lâm đạo hữu, sự tình Minh Uyên giới ngươi cũng nghe nói đúng không, lần này tại Lạc Tinh gián tìm tới vật ta cần thiết, ta liền sẽ trở về Nam Vực khổ tu, ngày sau rất có thể sẽ tham gia lưỡng giới đại chiến.

- Ta thân là tu sĩ Thiên Ma thành, cái này nghĩa bất dung từ, nhưng ta không yên lòng một vài thân hữu, không biết đến lúc đó có thể mượn địa bàn quý tông thu xếp một thoáng? Tất nhiên, ta không chỉ sẽ bảo hộ Văn Tâm tông, càng sẽ lấy ra một ít linh thạch Linh Tinh, phát triển Văn Tâm tông xem như thù lao

Trần Trầm không có che giấu, nói thẳng.

Lâm Tú cũng là người đáng thương, hắn cũng không muốn ức hiếp cô nhi quả mẫu, tiếng xấu chiếm lấy tông môn người ta, cho nên khi có chuyện cần làm rõ ràng ngay từ đầu.

Lâm Tú nghe đến đây nơi nào còn cần do dự, lập tức thi lễ một cái với Trần Trầm, đáp ứng xuống.

Chương 616: Mỗi người Tăng Lên.

Chương 616: Mỗi người Tăng Lên.

Sự tình Bắc Vực an bài thỏa đáng, Trần Trầm liền vội vã không nản hịn nổi quay trở về Thăng Long thành Nam Vực, tiến vào bên trong Âm Dương cung bế quan tu luyện.

Có công pháp Nạp Tiên Quyết này, lại thêm Tạo Hóa Thạch Bích cung cấp Tiên khí, cái phân thân này của hắn tu luyện liền có phương hướng.

...

Cùng lúc đó, tại bên trong Minh Uyên tông, Thanh Huyền Minh cũng đang lúc bế quan tu luyện.

Khoảng thời gian này hẳn đạt được vô hạn lượng tài nguyên Minh Uyên tông cung ứng, thực lực tăng lên một chút, bất quá lại tương đối có hạn, cuối cùng đến Độ Kiếp kỳ yêu cầu cảm ngộ thiên địa pháp tắc mới quan trọng chứ không chỉ vển vẹn dựa vào tài nguyên mà thôi, lúc này còn cần cơ duyên và ngộ tính.

Tuy Thanh Huyền Minh thiên phú cực cao, nhưng ở bên trong Độ Kiếp cảnh muốn nhanh chóng tăng thực lực lên, điều này cũng không có khả năng lắm.

- Thanh Huyền Minh, tỉnh lại.

Thời điểm đang lúc hấn mơ hồ có điều ngộ ra, bên ngoài truyền đến một tiếng thanh âm trầm thấp khàn khàn, nghe được thanh âm này, Thanh Huyền Minh nghe vậy lập tức mở mắt, bay ra Tu Luyện thất.

Ngoài phòng tu luyện Minh Hà thánh vương đứng chấp tay, tại phía sau hẳn còn đứng hơn mười người, thần sắc câu nệ, mặc khác nhau, xem ra tựa như là tu sĩ thiên tài gần đây từ các nơi Chân Linh giới lôi kéo đến.

- Đệ tử gặp qua tông chủ!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Thanh Huyền Minh cúi đầu khom người thi lễ một cái.

Minh Hà thánh vương nhẹ gật đầu nói.

- Thanh Huyền Minh, đến Độ Kiếp cảnh giới muốn nhanh chóng t

ăng lên rất khó, thời gian ngắn tại bên trong Chân Linh giới nơi này đã không cách nào thực hiện, ta chuẩn bị đưa người cùng bọn hắn đi Minh Uyên giới tiềm tu một đoạn thời gian.

Thanh Huyền Minh nghe vậy đại hỉ.

Minh Uyên giới có thông đạo phi thăng, văn minh tu chân hơi phát triển hơn so Chân Linh giới một chút.

Càng mấu chốt là Minh Uyên giới đối với hắn tới nói là một chỗ địa phương hoàn toàn xa lạ, có một vài tài nguyên đặc thù Chân Linh giới hoàn toàn không có.

Trừ cái đó ra, còn có địa phương đặc thù có thể trợ giúp cảm ngộ pháp tắc, địa phương tương tự tuy là Chân Linh giới cũng có, nhưng toàn bộ hắn đã sớm đi qua.

Giờ đây có thể đi Minh Uyên giới, đối với hắn tới nói là cơ hội khó được.

Nhìn xem những trẻ tuổi tu sĩ phía sau Minh Hà thánh vương kia, trong lòng của hắn sinh ra một tia áp lực.

Hắn tuy theo sư phụ, là người thứ nhất đạt được Minh Uyên tông trọng điểm bồi dưỡng.

Nhưng nếu như hắn tiến cảnh chậm chạp, bị tu sĩ khác kẻ đến sau vượt lên trước, vậy hắn cuối cùng khẳng định sẽ trở thành con rơi.

- Đệ tử cảm ơn tông chủ bồi dưỡng!

Thanh Huyền Minh cao giọng nói cảm ơn.

Minh Hà thánh vương nghe đến đây thần tình hết sức nghiêm túc, tiếng lạnh lùng nói.

- Thanh Huyền Minh, tài nguyên Minh Uyên giới chúng ta không phải dễ cầm như vậy, trước chuyến này ngươi sẽ vào Minh Uyên giới tiếp nhận tất cả thiên kiều tông môn Minh Uyên giới chúng ta khiêu chiến, nếu ngươi không thể chiến thắng tất cả mọi người, liền vĩnh viễn không cần trở về Minh Uyên tông.

Nghe nói như thế, thân thể Thanh Huyền Minh khẽ run lên, nội tâm mê mang chốc lát, bất quá rất nhanh ánh mắt liền khôi phục kiên định.

Hắn là Tiên Thiên đạo thể, thiên phú trác tuyệt, lại trải qua cường giả đỉnh cao lưỡng giới đại lực bồi dưỡng, nếu không thể mạnh hơn người khác, vậy hắn cũng không mặt mũi trở về.

- Đệ tử minh bạch!

- Ân, ngươi chuẩn bị một chút liền dẫn bọn hắn cùng vào thông đạo đi. Minh Hà Thánh tổ phát phát tay nói.

- Tuân mệnh!

...

Chờ sau khi Thanh Huyền Minh mang theo một đám đệ tử rời đi, một bên đi ra một tên lão giả tóc trắng.

- Minh Hà, Thanh Huyền Minh cũng phải đưa đi Minh Thần điện sao?

- Đưa a, như hắn không thể sống sót đi ra, đã nói hắn không có giá trị lợi dụng gì.

Minh Hà Thánh tổ từ tốn nói.

Lão giả tóc trắng gật đầu không nói nữa.

Minh Thần điện là địa phương khảo nghiệm đáng sợ nhất Minh Uyên giới, sau khi đi vào có thể còn sống đi ra mười không còn một, nhưng chỉ cần đi ra thực lực không một ai không đột nhiên tăng mạnh.

Nhóm thiên kiêu cao cấp nhất Minh Uyên giới đều có rất ít đi vào, bởi vì sư môn trưởng bối bọn hắn không bỏ được bọn hắn mạo hiểm như vậy.

Bất quá nơi này rất thích hợp tu sĩ Chân Linh giới.

Hơn mười tên tu sĩ Chân Linh giới mới vừa đi vào tông môn kia có thể còn sống ra một người, liền đủ.

Dù sao sau này ở bên ngoài các tu sĩ Chân Linh giới chỉ thấy có người vào Minh Uyên tông phát sinh biến hóa thoát thai hoá cốt, không có người sẽ chú ý những tu sĩ chết tại Minh Uyên giới kia.

...

Một bên khác, bên trong Tiên môn, U Minh cùng Trương Đăng Cửu đệ tử Thiên Ma thành chủ đang đứng ở phía thông đạo trước một tòa tiểu thế giới.

Tiên môn môn chủ bình tĩnh nhìn hai người một chút, nói.

- Đây cũng là bí cảnh Tiên môn chúng ta, từ khi Tiên môn chúng ta sáng lập đến nay, chỉ có Tiên môn môn chủ cùng dòng chính môn chủ mới có tư cách tiến vào, hôm nay đặc biệt mở ra với các người, các người phải trân quý cơ hội lần này.

U Minh cùng Trương Đăng nghe đến đây đều là cung kính thi lễ, trầm miệng một lời.

- Tiên bối yên tâm, chúng ta nhất định không phụ các vị tiên bối phó thác.

- Vậy liền tốt nhất.

Tiên môn môn chủ nói xong đưa ra ba ngón tay.

- Ba tháng, ta cho các ngươi ba tháng, có thể học được bao nhiêu t hứ, liền nhìn chính các ngươi, chờ sau ba tháng đi ra, các ngươi lạ i đi Thiên Cơ tông.

U Minh nghe đến đây trong mắt lóe lên một đạo tinh quang.

Tại Chân Linh giới, có vài chỗ tu luyện thánh địa tiếng tăm lừng l ãy, hẳn loại trừ Tà Thần điện ra, cái khác cũng chỉ nghe nói qua m à thôi.

Lúc trước, cho dù hẳn trở thành điện chủ Tà Thần điện cũng khôn g có cơ hội tiến vào tu luyện thánh địa những tông môn khác, giờ đây bởi vì cùng Minh Uyên giới tranh đấu để hẳn đạt được cơ hội, hẳn không có khả năng không cố gắng nắm chắc.

- Loạn thế xuất anh hùng, cục diện giờ đây tuy nguy hiểm, nhưng cũng là thời cơ chúng ta nhanh chóng vùng dậy.

Trong lòng U Minh thầm nghĩ, ngay sau đó hẳn liền nghĩ tới Trần Trầm, không khỏi nổi lên cười lạnh.

Chờ một vòng bí cảnh này xong, trừ phi Trần Trầm đi đầu quân Minh Uyên giới, bằng không lấy cái gì đấu cùng hẳn?

Đầu nhập vào Minh Uyên giới... Không phải không có khả năng a... Còn phải để người thật lưu ý chút mới được, nếu thật đầu phụ c Minh Uyên giới, lập tức tổ giác hẳn!

- Thất thần làm gì? Còn không vào đi!

Thời điểm trong lòng hẳn âm thầm tính toán, bên tai truyền đến ti

ếng Tiên môn môn chủ.

Nghe được thanh âm này, hấn tranh thủ thời gian thu liễm tâm thần, bước vào bên trong bí cảnh.

Nhìn xem bóng lunU Minh cùng Trương Đằng g, trên mặt Tiên môn môn chủ cũng là lộ ra một vết sầu lo.

Khoảng thời gian này, bọn hấn đạt được tình báo chính xác, Thanh Huyền Minh gia nhập Minh Uyên tông, trừ cái đó ra, Minh Uyên tông còn từ các nơi vơ vét một vài thiên kiêu không có lòng trung thành gì đối với Chân Linh giới.

Bọn hấn đang dốc sức bồi dưỡng đám người U Minh, Minh Uyên tông làm sao không phải toàn lực bồi dưỡng Thanh Huyền Minh bọn hấn?

Mấy đại siêu cấp thế lực liên hợp tất nhiên lợi hại, nhưng cuối cùng chỉ có tài nguyên một giới, cùng Minh Uyên tông so sánh, phải kém hơn không ít.

Giờ đây mấy lão già bọn hấn cũng chỉ có đặt hi vọng ở mấy văn bối này tranh khí.

Nghĩ đến đệ tử Quỳnh Hoa của mình ngay tại bí điện Tà Thần điện chém giết, trong lòng Tiên môn môn chủ có một tia an ủi.

Tốc độ Quỳnh Hoa nhanh đến cực hạn, lại thêm kiếm đạo vô song kia, cơ bản không có sơ hở.

Nhất định phải nói có khiếm khuyết, vậy thiếu chính là mấy phần sát phạt chi khí.

Nếu như hành trình lần này Tà Thần điện có thể viên mãn, khiếm khuyết cuối cùng cũng sẽ được bù đắp, đến lúc đó đơn thuần thực lực bản thân, chỉ sợ dù là chính mình lúc trước, cũng không phải

đổi thủ Quỳnh Hoa.

Thừa dịp khoảng thời gian này, đến trùng luyện thanh kiếm nàng.

Tiên môn môn chủ đóng lại cửa bí cảnh xong, làm bầm lều bầu một câu liền hướng về bên ngoài Tiên môn bay đi.

Chương 617: Thiên Khuyết Lưu Quang Kiếm Cùng Phệ Linh Thao Thiết Thứ.

Chương 617: Thiên Khuyết Lưu Quang Kiếm Cùng Phệ Linh Thao Thiết Thứ.

Thời gian như nước chảy, trong nháy mắt liền qua thời gian một năm.

Trong vòng một năm này, tuy chưa bao giờ Minh Uyên tông cùng tất cả đại siêu cấp thế lực Chân Linh giới phát sinh đại chiến, nhưng ma sát nhỏ cũng đã không ít.

Trừ cái đó ra, không ít tu sĩ thất bại tại Chân Linh giới âu sầu âm thầm gia nhập Minh Uyên tông.

Có đôi khi chỉ cần vụng trộm cung cấp một chút tình báo, là đạt được một bút tài nguyên không ít.

Nói thật, bực dọc hoặc này rất nhiều tu sĩ đều không ngăn cản nổi.

...

Một ngày này, bên trong Thiên Cơ tông.

Thiên Cơ đạo quân sắc mặt tái nhợt, cau mày, khoe miệng còn mơ hồ có một vết máu.

Vừa rồi hẳn lại thôi diễn tương lai Chân Linh giới một phen, kết quả lại không thu hoạch được gì.

Minh Uyên giới đồng dạng có cao thủ thôi diễn, trong đó có một vị thực lực không kém hẳn bao nhiêu, thời gian hẳn muốn thôi diễn, đối phương đều sẽ xuất thủ quấy nhiễu.

Tất nhiên, thời gian đối phương muốn thôi diễn, hẳn đồng dạng sẽ xuất thủ.

Hai người hư không quyết đấu một năm, ai cũng không thể tính ra cái gì.

- Nếu Ta có công lực sư phụ lúc trước dạng kia, có lẽ sẽ vượt trên hẳn một đầu.

Thiên Cơ đạo quân thở dài.

Bên trong một năm này Minh Uyên tông ba tháng trước thâm nhập nhanh nhất, thế lực phức tạp gần phân nửa Nam Vực.

Sau đó mấy đại tông môn áp dụng biện pháp nghiêm khắc, phạm lỗi phát hiện có tư thông Minh Uyên giới, không chỉ phải hình thần câu diệt, còn đến liên lụy tông môn thân hữu.

Trừ cái đó ra, phát hiện người khác ám thông Minh Uyên giới rồi báo cáo, có thể đạt được trọng thưởng.

Phía dưới loại biện pháp cao áp này, Minh Uyên tông thâm nhập rất ồ ạt chậm lại không ít, một tháng trước, hoàn toàn ngưng lại.

Minh Uyên tông nếu không có đại động tác gì, phạm vi thể lực ph
úc xạ sợ rằng sẽ bị chậm chậm giảm bớt.

- Có lẽ chẳng mấy chốc sẽ có đại động tác...

Thiên Cơ đạo quân nhẹ nói nói, trong nội tâm mơ hồ nổi lên một
vẻ lo âu.

Đúng lúc này, tình huống đột biến, chỗ không xa đại bia Luyện K
hí bảng đột nhiên phát sinh biến hóa, một đạo lưu quang từ dưới đ
áy hướng lên cao, cũng không lâu lắm, liền nhảy lên tới phía trướ
c năm mươi tên.

Nhưng mà, mặc dù dạng này, còn không có đình chỉ, thẳng đến đ
n thứ mười, lưu quang kia mới chậm rãi dừng lại, không lại hướn
g lên cao.

Con người Thiên Cơ đạo quân rụt rụt, xong lộ ra một nụ cười nh
n nhạt.

- Thiên Khuyết Lưu Quang Kiếm... Vậy mà vượt qua Hồng Thù P
hệ Linh Tà Chu Nhận.

Pháp bảo đột nhiên xuất hiện tại thứ chín Luyện Khí bảng tên là T
hiên Khuyết Lưu Quang Kiếm, chuôi kiếm này lúc trước hẳn đã b
iết, bởi vì Thiên Khuyết Thần Kim trong đó là do hẳn cung cấp.

Chuôi kiếm này là bảo vật mấy đại siêu cấp thể lực liên hợp luyện
chế cho Quỳnh Hoa tiên tử.

Trong đó lưu quang đại biểu lấy một loại Chân Linh tên là Lưu Q
uang Hạc, Chân Linh này là một trong mấy loại Chân Linh tốc độ
nhanh nhất Chân Linh giới, dùng tinh phách hẳn, lại thêm Thiên
Khuyết Thần Kim cùng Linh Thần Kim bên trong pháp bảo bản
mệnh Quỳnh Hoa tiên tử ban đầu, ba loại hợp hai làm một, tại phí

a dưới Luyện Khí sư cao cấp nhất Chân Linh giới luyện chế, cái này mới thành tựu chí bảo thứ chín Luyện Khí bảng.

Nếu như nói Phệ Linh Tà Chu Nhận là bảo vật độc nhất Chân Linh giới, vậy Thiên Khuyết Lưu Quang Kiếm này hẳn là kiếm nhanh nhất Chân Linh giới.

Quỳnh Hoa tiên tử đạt được chuỗi kiếm này, vậy có thể xưng là như hổ thêm cánh, thực lực chỉ sợ đến tăng lên gấp đôi.

Nhưng mà, Thiên Khuyết Lưu Quang Kiếm vừa xuất hiện, lại một đạo lưu quang từ phía dưới đại bia Luyện Khí bảng xông lên, rất nhanh liền đến phía dưới Thiên Khuyết Lưu Quang Kiếm, trở thành thứ mười một.

Bảo vật này tên là Phệ Linh Thao Thiết Thứ, chính là dùng Phệ Linh Thần Kim dung hợp Thao Thiết tinh phách luyện chế thành.

Thiên Cơ đạo quân đồng dạng biết được pháp bảo này, mấy đại siêu cấp thế lực liên hợp bồi dưỡng ba người, tự nhiên không có khả năng nặng bên này nhẹ bên kia.

Bởi vậy không chỉ Quỳnh Hoa tiên tử luyện chế ra Thiên Khuyết Lưu Quang Kiếm, còn vì U Minh đặc biệt luyện chế ra pháp bảo này.

Phối hợp thôn phệ pháp tắc của U Minh, hiệu quả kia không cần nói cũng biết.

- Mấy lão già thật sự là đem tồn kho đều lấy ra a...

Thiên Cơ đạo quân cười nhạt một tiếng.

Thần kim cố nhiên khan hiếm, nhưng mấy đại siêu cấp thế lực sống Chấn Linh giới nhiều năm như vậy, vẫn có điểm dự trữ như thế, bằng không thì cũng không có khả năng thời gian ngắn lu

yện chế ra hai kiện pháp bảo đỉnh tiêm như thế.

Hai kiện pháp bảo đỉnh tiêm này vừa ra, Phệ Linh Tà Chu Nhận t hoáng cái liền từ thứ mười rớt xuống thứ mười hai, cũng không bi ết Hồng Thù sẽ nghĩ như thế nào?

Thiên Cơ đạo quân nhìn xem tân Luyện Khí bảng, cuối cùng đưa ánh mắt rơi vào sau cùng.

Hồng Thù cố nhiên xui xẻo, một kiện pháp bảo trước mười biến t hành phía trước hai mươi, nhưng hai kiện pháp bảo sau cùng càng xui xẻo, trực tiếp liền rớt xuống Luyện Khí bảng.

Trong đó có Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm của Trần Trầ m.

...

- Trần huynh, bảo vật kia ta rớt cục nung chảy, phượng hoàng tinh phách trong đó ta đã lấy ra cho ngươi.

Bên trong Âm Dương cung, Trần Trầm đang lúc bế quan đột nhiê n nhận được Luyện Dương đưa tin.

Nhìn thấy cái tin này, Trần Trầm lộ ra nụ cười.

- Làm phiền Luyện huynh.

- Ngươi ta, không cần phải nói những cái này, thế nào? Là ta đi T hăng Long thành, hay là ngươi đến Kim Thánh tông, chúng ta đê m Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm luyện chế lại một lần thế nào?

Luyện Dương đưa tin nói.

Trần Trầm thấy vậy trả lời.

- Ta đi Kim Thánh tông a, như vậy làm phiền Luyện huynh thêm một chuyến.

- Trần huynh, thật vất vả trùng luyện một lần, Vạn Hóa Thần Kim của ngươi kia...

- Yên tâm, một năm này ta để Thăng Long thành góp nhặt số lượng lớn vật liệu luyện khí, có thể dứt Vạn Hóa Thần Kim một hồi.

- Vậy là tốt rồi! Vậy Trần huynh ngươi nhanh lên đường đi, ta đã có chút không chờ nổi.

Nhìn lệnh bài đưa tin trong tay, Trần Trâm cười cười rời Âm Dương cung, bước ra một bước, đã đến bên ngoài Thăng Long thành.

- Trần An, ta ra ngoài một lần, rất nhanh trở về.

Bên trong Thăng Long thành Trần An nhìn Trần Trâm phía xa dần dần biến mất, bên trong ánh mắt tràn đầy kính ngưỡng.

Thành chủ dường như lại mạnh lên so với lúc đi ra ba tháng trước rất nhiều, cũng không biết thành chủ giờ đây đến loại cảnh giới nào?

...

Phốc!

Một chỗ bên trong bí cảnh Minh Uyên giới, thân mang áo tím, nữ tử Tử Nguyệt khuôn mặt đáng đẹp đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn.

Bất quá nàng cũng không kịp lau, mà nhanh chóng tìm địa phương trốn đi.

Bên trong bí cảnh này lúc đầu đã nguy hiểm vô cùng, giờ đây nàng đột nhiên thụ thương càng là họa vô đơn chí.

- Đáng giận! U Minh đáng giận! Hủy pháp bảo bản mệnh của ta!

Nhưng mà, so với chịu đựng tổn thương, càng làm cho nàng khó chịu là pháp bảo bản mệnh triệt để mất đi liên hệ.

Lúc đó nàng không để ý tổ phụ phản đối, tiềm nhập Chân Linh giới, kết quả gặp một tên tu sĩ tự xưng là U Minh ám toán, không chỉ ném đi pháp bảo bản mệnh, càng kém chút vẫn lạc.

Nếu không phải tổ phụ Tử Vi thánh vương ban thưởng pháp bảo phòng hộ siêu cường, sau đó lại vượt giới cứu nàng, chỉ sợ nàng sớm đã hình thần câu diệt.

Giờ đây toàn bộ Minh Uyên giới đều đang chê cười nàng, nói nàng nếu như không còn tổ phụ dựa vào, chỉ là một phế vật!

Cái này đối với nàng mà nói quả thực là vô cùng nhục nhã!

Hơn một năm nay, nàng muốn nhiều nhất chính là tiến về Chân Linh giới, tìm tới U Minh kia, tiếp đó rửa sạch nhục nhã.

Vì thế, nàng không tiếc mạo hiểm tiến vào Minh Thần điện.

Hôm nay pháp bảo bản mệnh nàng mất đi liên hệ, không thể nghi ngờ là đang nhắc nhở nàng đoạn quá khứ khuất nhục kia, trong nội tâm nàng thụ thương tâm lại vung thêm chút muối.

- Vô sỉ! Đáng giận! U Minh! Ta sớm muộn muốn giết ngươi, đem đầu ngươi mang về Minh Uyên giới!

Tử Nguyệt càng nghĩ càng hận, đối với mình cũng càng ngày càng hung ác, từ trong nhẫn trữ vật nuốt vào một viên đan dược xong, nàng liền lại bay ra ngoài.

Muốn báo thù, muốn chứng minh chính mình, trước tiên cần phải từ nơi này rời đi lại nói.

Chỉ cần có thể rời đi, tổ phụ liền cho phép nàng lại lần nữa tiến về Chân Linh giới...

Chương 618: Tới Cửa Khiêu Khích.

Chương 618: Tới Cửa Khiêu Khích.

Một tháng sau, bên trong Minh Uyên tông, Minh Hà thánh vương im lặng đứng yên ở phía trước không gian thông đạo, biểu lộ có c hút nghiêm túc.

Cũng không lâu lắm, không gian thông đạo sáng lên mấy đạo quang mang, ngay sau đó mười người vượt giới mà đến, xuất hiện tại trước mặt hắn.

Đứng đầu chính là Thanh Huyền Minh hơn một năm trước tiến về Minh Uyên giới tiềm tu.

Lúc này toàn thân hắn hắc kim trường bào, thần tình lạnh lùng, phong phạm nho nhã khí chất biến hóa không ít so với hơn một năm trước.

Nhìn thấy Thanh Huyền Minh dạng này, Minh Hà thánh vương nhẹ gật đầu, lộ ra nụ cười vừa ý.

Xong hắn vừa nhìn về người phía khác, mười thiên kiều trẻ tuổi Chân Linh giới hơn một năm trước theo Thanh Huyền Minh một chỗ tiến vào Minh Uyên giới kia có hai người ở trong đám người.

Về phần người khác, hắn là chết tại Minh Uyên giới.

Loại trừ ba người này là tu sĩ Chân Linh giới ra, bảy người khác đều là thiên kiều Minh Uyên giới, mỗi người đều là tu vi Độ Kiếp kỳ, thời gian hắn còn chưa tới Chân Linh giới đã nghe nói qua tiếng tăm bọn hắn.

Nói tóm lại, hiện tại đứng ở trước mặt hắn là một đám cường giả trẻ tuổi thiên phú đỉnh tiêm, tu vi khắc khổ, lại được trời cao chiếu cố, cho dù là hắn năm đó, cũng không gì hơn cái này.

- Tốt, rất tốt, ta từ trên người các ngươi nhìn thấy tương lai Minh Uyên tông chúng ta.

Minh Hà thánh vương lờ mờ tán thưởng một câu.

- Tông chủ, tiếp theo người có an bài gì đối với chúng ta?

Thanh Huyền Minh chấp tay hỏi, đối mặt Minh Hà thánh vương, hắn khiêm tốn trước sau như một.

Tại bên cạnh hắn, ánh mắt mấy thiên kiều Minh Uyên giới nhìn hắn đều có chút bất thiện.

Để làm ra một bộ dáng tu sĩ giới lưỡng Chân Linh giới Minh Uyên giới không phân khác biệt, bọn hắn nhất thiết phải xưng hô người này là đại sư huynh.

Nghe được Thanh Huyền Minh hỏi thăm, khóe miệng Minh Hà thánh vương hơi vênh, ngoảnh lại nhìn về phía hướng Bắc, cười nói.

- Tiếp theo liền để các tu sĩ Chân Linh giới nhìn thực lực các ngươi.

...

Một ngày sau.

Trên không Vân Tiêu tông Nam Vực đột nhiên xuất hiện một đầu không gian thông đạo, ngay sau đó một chiếc phi chu màu đen cỡ trung từ bên trong không gian thông đạo chậm chậm mở ra, nằm ngang tại trên không Vân Tiêu tông.

Vân Tiêu tông là tân tân lãnh tụ chư tông Nam Vực Tiên Minh, nắm đó địa vị tương đương cùng Thanh Huyền tông, lão tổ trong môn tuy không phải tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong, nhưng cũng là cường giả tiếng tăm lừng lẫy.

Trên không vực tông môn này đột nhiên xuất hiện phi chu, tự nhiên rất nhanh đưa tới cường giả đỉnh cao trong tông môn chú ý, cơ hồ là trong nháy mắt trận pháp hộ tông Vân Tiêu tông liền hoàn toàn mở ra.

- Đạo hữu Minh Uyên giới, đến Vân Tiêu tông ta có gì muốn làm?

Bên trong Vân Tiêu tông vang lên một thanh âm già nua, ngữ khí lạnh lẽo, nhưng ngôn từ lại tương đối khách khí.

Minh Hà thánh vương từ trong phi chu bay ra, ánh mắt khinh miệt nhìn xuống Vân Tiêu tông một chút.

Lão tổ Vân Tiêu tông tu vi Đại Thừa hậu kỳ, tự nhiên không phải đối thủ của hắn, chớ nói chi bên trong phi chu phía sau hắn còn có hai gã Đại Thừa khác tồn tại, nếu như hắn muốn diệt Vân Tiêu tông này, cường giả đỉnh cao Chân Linh giới cũng không kịp tới cứu viện.

- Vân Tiêu lão tổ, người đừng hoảng hốt, ta hôm nay không phải đến diệt tông môn người.

Tuy Vân Tiêu lão tổ là thế yếu, nhưng thái độ rất ương ngạnh.

- Vân Tiêu tông Ta mặc dù chỉ là tiểu tông, nhưng trận pháp phòng hộ kiên cố, truyền tông trận càng nói thẳng tông điện Tà Thần điện, nếu đạo hữu thật sự xuất thủ, điện chủ Tà Thần điện sẽ tại trong khoảnh khắc phủ xuống.

Minh Hà thánh vương lắc đầu cười nói.

- Ta nếu thật muốn diệt tông môn người, hôm nay liền sẽ không chỉ đem vài người như thế đến, còn có, thực lực điện chủ Tà Thần điện cố nhiên không yếu, nhưng ta còn không để vào mắt.

- Ta hôm nay tới nơi này là vì một chuyện khác, truyền văn Vân Thiên Nhị đệ tử người chính là Tiên Thiên đạo thể, tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, thực lực không yếu, đã từng cùng Thanh Huyền Minh Thanh Huyền tông xưng là Nam Vực Tiên Minh song kiêu.

- Ha ha, Minh Uyên tông ta có một đệ tử không phục, muốn đến lĩnh giáo một phen.

Hắn vừa dứt lời, một tên thanh niên trong phi chu mặc áo đen bay ra, đứng tại phía sau hắn.

Thanh niên mặc áo đen này cũng không phải Thanh Huyền Minh, mà là một người khác.

- Đệ tử này tên là Chu Nhị, chính là đệ tử một năm trước ta tại Chân Linh giới tiện tay thu.

Chu Nhị nghe vậy lên trước một bước, đối với phía dưới lạnh giọng nói.

- Vân Thiên, có dám ra đây đánh với ta một trận?

Một đám đệ tử trưởng lão Vân Tiêu tông phía dưới nghe vậy tất cả đều tức giận không nhẹ.

Loại hành vi Minh Uyên tông này quả thực đang tại trần trụi vũ nhục Vân Tiêu tông bọn hắn.

- Chu Nhị? A miêu a cầu này là từ đâu xuất hiện? Nghe cũng chưa nghe nói qua, nào xứng cùng nhị sư huynh động thủ?

Trong lúc nhất thời quần tình xúc động, không ít đệ tử phổ thông kêu gào cùng với Chu Nhị chiến thống khoái.

Nhưng mà Chu Nhị nhìn cũng không nhìn bọn hắn một chút, chỉ đưa ánh mắt nhìn về phía tu sĩ chỗ sâu nhất Vân Tiêu tông, phóng xuất ra khí tức Độ Kiếp cảnh.

...

Chỗ sâu Vân Tiêu tông.

Bên cạnh Vân Tiêu lão tổ đang đứng mấy tên đệ tử, Vân Thiên cũng ở tại bên trong.

- Tới, không nghĩ tới vậy mà sẽ cầm Vân Tiêu tông chúng ta khai đao...

Vân Tiêu lão tổ nhìn mấy tên đệ tử, cười khổ nói.

Đến hẳn cảnh giới cỡ này, biết tự nhiên cũng nhiều.

Mấy đại cường giả tối đỉnh hơn một tháng trước cũng đã nói, gần đây khả năng Minh Uyên tông sẽ có đại động tác, không nghĩ tới người thứ nhất tìm tới liền là Vân Tiêu tông bọn hắn.

Còn lấy danh tự Chu Nhị loại đơn giản này...

- Hừ! Đây là muốn nói a miêu a cầu vào Minh Uyên tông tu luyện một đoạn thời gian, cũng có thể thắng được thiên kiêu Chân Linh giới sao?

- Thật sự là quá phách lối!

- Sư phụ, ta nếu không xuất chiến, Vân Tiêu tông sợ rằng sẽ bị nã n.

Vân Thiên đứng dậy, biểu lộ mười điểm nặng nề.

Hắn thân làm hạch tâm đệ tử, tự nhiên am hiểu cùng các sư đệ bên ngoài không giống nhau.

Minh Uyên tông cảm Vân Tiêu tông khai đao, nếu trận chiến đầu tiên liền bị thua, đây chẳng phải sẽ chọc ra chuyện cười lớn?

Cho nên Chu Nhị này tám chín phần mười thực lực không kém hắn, thậm chí rất có thể mạnh hơn hắn một cấp.

Nhưng bất kể như thế nào, hôm nay hắn đều phải ứng chiến.

Vân Tiêu lão tổ liếc mắt nhìn ái đồ chính mình, ánh mắt có chút p hức tạp, qua thật lâu mới thở dài thật sâu nói.

- Đi thôi, nhớ kỹ, vô luận như thế nào, bảo trụ tính mạng mình.

Vân Thiên nghe được sư phụ lời này, toàn thân chấn động, ngạo k hí trong nội tâm thoáng cái bị kích phát ra.

Giữ được tính mạng...

Hắn dù sao cũng là thiên kiêu cao cấp nhất Nam Vực, sư phụ chư

a từng từng nói với hấn loại lời này!

Vân Thiên không có trả lời, mà trực tiếp quay người rời đi.

...

Ngoại giới trên không, Chu Nhị nhìn thấy Vân Thiên từ bên trong Vân Tiêu tông bay ra, lộ ra vẻ buồn bã.

Hơn một năm trước, hấn chỉ là Hợp Thể tu sĩ, thiên kiêu như Vân Thiên bậc này hấn cũng chỉ nghe nói qua mà thôi, không nghĩ tới hôm nay lại có cơ hội trực diện đối phương.

Thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Hồi tưởng lại đủ loại trải qua đáng sợ tại bên trong Minh Thần điện, Chu Nhị lộ ra nụ cười tự tin.

Thiên kiêu thì như thế nào? Hấn đồng dạng là thiên kiêu.

- Vân Thiên đạo hữu, xin chỉ giáo!

Chu Nhị chấp tay với Vân Thiên, ngay sau đó một chuỗi trường đao màu đen xuất hiện tại trong tay hấn.

Chân Linh tinh phách màu đen từ trên trường đao nổi lên, lơ lửng tại trên đỉnh đầu Chu Nhị.

Đó là một Thần Ứng màu đen, mắt sáng như đuốc, sắc bén dị thường.

Vân Thiên nhìn thấy trường đao màu đen kia con người nháy mắt co vào, hấn biết đối phương kẻ đến không thiện, nhưng không nghĩ tới vậy mà có thể như vậy...

Người này còn không phải Thanh Huyền Minh, chỉ là một tu sĩ kh

ông có danh tiếng gì mà thôi, cường độ pháp bảo trong tay liền đủ để tiến vào ba mươi vị trí đầu Luyện Khí bảng, mạnh hơn so pháp bảo hẳn một đoạn dài!

- Ha ha, Chu Nhị bình thường biểu hiện không tệ, ta tùy tiện cho hẳn một kiện pháp bảo xem được một chút mà thôi.

Một bên Minh Hà thánh vương nhẹ cười nói.

Phía dưới, chúng đệ tử Vân Tiêu tông lặng ngắt như tờ.

Tiện tay một ban thượng liền là pháp bảo bực này, Minh Uyên tông đến cùng mạnh cỡ bao nhiêu?

Vừa nghĩ vậy, trong nội tâm không ít người sinh ra sợ hãi.

Vù vù!

Gặp Vân Thiên thật lâu không lời, Chu Nhị cũng không khách khứa, trường đao nhắm thẳng vào Vân Thiên, mấy đạo pháp tắc chỉ lực bám vào tại trên trường đao, đao không vung ra, khí thế vô cùng cường đại liền đã khóa chặt Vân Thiên.

Chương 619: Lâm Thành.

Chương 619: Lâm Thành.

Một khắc đồng hồ sau.

Đại chiến trên không Vân Tiêu tông hạ màn.

Chúng đệ tử Vân Tiêu tông chính mắt thấy một trận chiến này, lúc này thân tình đã từ e ngại biến thành khủng hoảng cùng mờ mịt.

Nhị sư huynh bách chiến bách thắng trong mắt bọn hắn, có thể nói vô địch cùng cảnh giới vậy mà bại bởi Chu Nhị kia, thậm chí còn bị gãy một cánh tay.

Mặc dù đối phương có hiềm nghi ý vào pháp bảo, nhưng người sáng suốt cũng có thể nhìn ra, nếu song phương không dùng pháp bảo, Chu Nhị kia vẫn vượt qua nhị sư huynh một cấp.

- Ta thua rồi.

Vân Thiên che lấy cánh tay phải thụ thương, hiu quạnh rút lui.

Chu Nhị cũng không có tăng thêm khiêu khích, chỉ yên lặng về phía sau Minh Hà thánh vương.

Minh Hà thánh vương nhìn biểu lộ một đám đệ tử Vân Tiêu tông phía dưới một chút, nội tâm tương đối vừa ý.

Hôm nay tin tức Chu Nhị đệ tử Minh Uyên tông đánh bại Vân Thiên thiên kiêu đỉnh tiêm Nam Vực chẳng mấy chốc sẽ truyền đi.

Đến lúc đó không sợ không có tu sĩ đầu nhập vào Minh Uyên tông bọn hắn.

Như bọn hắn loại cường giả đỉnh cao này cách tu sĩ phổ thông quá mức xa xôi, treo lên đến rất khó phân ra thắng bại, nhưng đa số tông môn đều do tu sĩ phía dưới so sánh, muốn hiển lộ bấp thập Minh Uyên tông, thì vẫn phải dựa vào thế hệ trẻ tuổi.

Tất nhiên, Chu Nhị đánh bại Vân Thiên đây vẫn chỉ là bắt đầu, cũng không phải sự tình bao lớn, chân chính đánh bại những thiên k

iêu siêu cấp tông môn kia mới là thành công.

Chờ cường giả trẻ tuổi Minh Uyên tông bọn hắn ép thiên kiêu Ch ân Linh giới đến không thở nổi, lưỡng giới kia tranh đoạt thế, Minh Uyên tông bọn hắn liền thắng một nửa.

- Nam Vực Tiên Minh song kiêu, Tiên Thiên đạo thể... A, thực ra Vân Thiên này tư chất không tệ, chỉ bất quá gặp tông môn quá kém, nếu là tại Minh Uyên tông chúng ta, bực tu sĩ thiên tài này, làm sao lại dùng pháp bảo kém như thế? Đáng tiếc a...

Sâu kín thở dài, Minh Hà thánh vương cũng không ý tứ cùng Vân Tiêu tông chào hỏi, liền quay người vào bên trong phi chu.

Một lát, phi chu liền lại chui vào bên trong không gian thông đạo.

...

Tầm nửa ngày sau, tin tức Vân Thiên thiên kiêu Nam Vực bị đánh bại liền truyền khắp toàn bộ Nam Vực, Tà Thần điện muốn phong tỏa cũng phong không được, cực kỳ hiển nhiên, phía sau cái này có Minh Uyên tông trợ giúp.

Trong lúc nhất thời, không ít tu sĩ lẫn lộn không dễ tại Nam Vực đứng lên ý đồ khác.

- Trạm tiếp theo, đi nơi nào đây?

Trong phi chu, Minh Hà thánh vương nhìn xem bản đồ Nam Vực, hơi có chút ý vị chỉ điểm giang sơn.

- Minh Hà tiên bối, đi Tà Thần điện a, ta muốn khiêu chiến U Minh h Tà Thần điện.

Một cái thanh âm nữ tử thanh thúy từ phía sau hắn truyền đến.

Minh Hà thánh vương nhíu mày một cái nói.

- Tử Nguyệt chất nữ, U Minh hơn một năm không tin tức, hẳn là được mấy lão già Chân Linh giới coi trọng nuôi dưỡng, thực lực hẳn không phải Vân Thiên có thể so, chúng ta vẫn nên tiến lên dần dần mới là tốt nhất.

Tử Nguyệt nghe vậy trong nội tâm mười điểm không phục, bất quá cuối cùng vẫn không nói gì.

Lưỡng giới tranh giành, một chữ ổn định quan trọng nhất, đừng nói là hiện tại, cho dù là đánh Chân Linh giới chỉ còn một toà thành, cũng phải cầu ổn định, đến cảnh giới cỡ này, tự nhiên minh bạch đạo lý này.

- Nam Vực này còn có cường giả trẻ tuổi tiếng tăm lừng lẫy nào?

Minh Hà thánh vương mở miệng hỏi.

Một tên tu sĩ Minh Uyên tông phụ trách thu thập tình báo đáp.

- Cường giả trẻ tuổi Nam Vực không ít, bỏ qua Vân Thiên, còn có Tà Phong Tà Thần điện, người này là sư huynh U Minh, tu vi Độ Kiếp sơ kỳ, tuy là thiên phú không sánh được U Minh, nhưng cũng có phần được điện chủ Tà Thần điện thương thức, luận thực lực không kém gì Vân Thiên.

- Trừ cái đó ra, còn có Đoạn Tiềm Tiên môn, người này là tứ đồ đệ đệ Tiên môn môn chủ, phụ trách sự vụ Tiên môn tại Nam Vực, thực lực cũng có chút không tầm thường.

Mặt khác, Thiên Ma thành Nam Vực cũng có mấy cường giả trẻ tuổi, mạnh nhất là Đông Phương Tông Long, tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ, đồng xuất nhất mạch cùng Thiên Ma thành chủ, tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết.

- Còn có một Trần Trầm Thăng Long thành chủ, tu vi không biết, bắt quá tại thời gian hơn một năm trước tham gia một trận chiến Huyết Ma sâm lâm từng rục rờ hào quang, biểu hiện không kém gì những thiên kiêu đỉnh tiêm như Quỳnh Hoa U Minh.

- Sau này Minh Uyên tông một trận chiến, người này càng lấy ra gần mười vạn Linh Tinh, chính là bởi vì những Linh Tinh này, Vạn Linh Đỉnh mới bị hao tổn...

- Trần Trầm...

Minh Hà thánh vương nhú mày.

Thiên kiêu khác bao gồm U Minh tại bên trong, hắn cũng chỉ nghe nói qua mà thôi, nhưng Trần Trầm, hắn thấy tận mắt, tới bây giờ còn có ấn tượng.

Lúc trước nếu không phải tiểu tử này, Vạn Linh Đỉnh nơi nào sẽ bị hủy hoại? Vạn Linh Đỉnh không bị hao tổn, hắn cũng sẽ không đi Hãn Hải đại sa mạc đánh nhau...

- Liền đi Thăng Long thành đi.

Suy tư chốc lát, Minh Hà thánh vương lập tức quyết định nói.

- Tử Nguyệt chất nữ, Trần Trầm này ngươi có hứng thú đối phó không?

Phía sau, Tử Nguyệt trực tiếp trả lời.

- Không hứng thú, tại trước lúc đánh bại U Minh, ta sẽ không cùng bất luận kẻ nào động thủ.

- Tông chủ, nếu không ta tới đi.

Một tên bạch y tu sĩ bên cạnh Chu Nhị chủ động xin đi giết giặc n

ói.

Hắn là tu sĩ Chân Linh giới duy nhất ngoài Chu Nhị cùng Thanh Huyền Minh ra, tên là Vương Tam...

Tất nhiên, mặc kệ danh tự là Chu Nhị hay là Vương Tam, đều mang tới dùng để nhục nhã chư tông Chân Linh giới.

- Hay là ta tới đi, tu sĩ Chân Linh giới các ngươi đã động một lần tay, giờ cũng đến phiên tu sĩ Minh Uyên giới chúng ta.

Một thiên kiêu Minh Uyên giới mở miệng tranh chấp.

Thiên kiêu Lưỡng giới thuộc về một tông, vậy dĩ nhiên là không p hục lẫn nhau.

Minh Hà thánh vương hơi hơi cau mày nói.

- Mặc kệ ai xuất thủ, Trần Trầm này đều phải chết.

- Phía trước thả Vân Thiên một ngựa, đó là hiển lộ Minh Uyên tông chúng ta lòng ngực bao la.

- Giờ đây giết Trần Trầm này, thì rõ ràng biểu lộ phạm là đối nghị ch cùng Minh Uyên tông chúng ta đều chỉ có một con đường chết, chỉ có ân uy tịnh thì, mới có thể để cho tu sĩ Chân Linh giới càng kính sợ đối với Minh Uyên tông chúng ta.

...

Bên trong nghị luận, phi chu đã mở ra không gian thông đạo, hướng về Thăng Long thành bay đi.

Nửa canh giờ sau, phi chu liền xuất hiện tại trên không Thăng Lo ng thành.

Lúc này Thăng Long thành phồn hoa hơn không ít so với một năm trước, tu sĩ trong thành lui tới, tổng số chỉ sợ không dưới mười vạn.

Nhìn đến Thăng Long thành phía dưới, Minh Hà thánh vương lộ ra nụ cười, bực địa phương rất nhiều tu sĩ này, tin tức truyền bá mới nhanh chóng.

Không chần chờ, hắn bay ra phi chu, chuẩn bị diễn một lần chuyển n tại Vân Tiêu tông phát sinh ở trên Thăng Long thành nơi này, bất quá lần này mở miệng lại không phải hắn, mà là Vương Tam.

- Thăng Long thành chủ, tại hạ Vương Tam đệ tử Minh Uyên tông, nghe qua thành chủ uy danh, hôm nay đặc biệt tới khiêu chiến, còn mời thành chủ ra gặp một lần.

Tiếng nói vừa ra, một bóng người từ bên trong Thăng Long thành bay ra.

- Ách, các vị đạo hữu Minh Uyên tông, thành chủ chúng ta ra đi làm việc, tới bây giờ chưa về!

Nói chuyện là Trần An, thời gian nửa ngày, hắn đã sớm biết phát sự tình sinh tại Vân Tiêu tông, cũng biết bên trong phi chu phía trên này là những người nào.

Dù sao bất kể như thế nào, Thăng Long thành tuyệt đối không thể trêu vào tồn tại bực này.

- Chưa về?

Vương Tam có chút không tin.

Phía dưới Trần An tương đối lưu manh, trực tiếp mở ra trận pháp phòng hộ Thăng Long thành, dù sao trận pháp này đối với Đại Thừa đỉnh phong tới nói loại trừ có thể ngăn cản thần thức dò xét ra,

thì chỉ như thùng rỗng kêu to.

- Các đạo hữu Minh Uyên giới thực lực cao thâm, thành chủ tại tr ong thành hay không, các người xem xét liền biết.

Dứt lời mồ hôi lạnh trên trán hắt liền nhỏ xuống, hắt đúng là sợ những người Minh Uyên tông này dưới cơn nóng giận hủy Thăng Long thành.

Cùng lúc đó, trong lòng của hắc càn khâm phục Trần Trâm.

Thành chủ hắc trước đó biết được tin tức, cho nên một tháng trước c liền ra ngoài lánh nạn.

Thật không hổ là thành chủ, thật là thánh minh, nếu không sẽ như Vân Thiên kia, bị người cắt đứt tay đứt chân, trở thành đá đặt chân Minh Uyên tông, sau này còn mặt mũi nào tại Chân Linh giới lẩn lộn?

Thần thức Vương Tam quét qua, rất nhanh liền phát hiện trong thành không có tung tích Trần Trâm, không khỏi đến nhìn về phía Minh Hà thánh vương.

Minh Hà thánh vương nhìn Thăng Long thành phía dưới, trong mắt lóe lên một đạo lãnh quang.

Trần An bị hắc nhìn đến toàn thân phát lạnh, nhưng thời khắc này hắc cũng không thể lùi bước, cao giọng nói.

- Đạo hữu Minh Uyên giới, Thăng Long thành chúng ta không có thực lực gì, tu vi ta cao nhất, cũng mới Hợp Thể, các vị tiền bối nếu muốn động thủ với chúng ta, xin cứ tùy ý là được.

Minh Hà thánh vương nghe vậy lãnh quang trong mắt biến mất.

Hắc Đại Thừa đỉnh phong một giới, tự nhiên khinh thường xuất t

hủ với một vài kẻ yếu.

Hơn nữa Minh Uyên tông muốn càng nhiều tu sĩ Chân Linh giới đầu nhập vào, liền không thể hơi một tí đồ thành, đây cũng là nguy ên nhân phía trước Chu Nhị buông tha Vân Thiên.

Nhưng như thế buông tha Thăng Long thành chủ, vậy cũng không có khả năng.

Vừa nghĩ đến đây, hấn yên tĩnh nói.

- Tiểu bối, thủ đoạn ngươi không tệ, vậy mà có thể ẩn nấp thân hình, giấu diếm qua thần thức tu sĩ Độ Kiếp, nhưng ngươi cho rằng ta cũng không phát hiện được ngươi sao?

- Bất quá nếu ngươi sợ chiến, vậy, đệ tử Minh Uyên tông chúng ta cũng khinh thường động thủ với một con rùa đen rúc đầu, đi thôi.

Nói xong câu đó, phi chu lại trở về bên trong không gian thông đạo.

Chờ bọn hấn đi, các tu sĩ bên trong Thăng Long thành phía dưới đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, xong liền bắt đầu nghị luận âm ỉ.

Chương 620: Ước Chiến.

Chương 620: Ước Chiến.

- Không nghĩ tới cái thứ hai Minh Uyên tông tìm tới là Thăng Lo

ng thành chủ... Nhìn ra được quả nhiên Thăng Long thành chủ không phải bình thường!

Có người nhỏ giọng tán thưởng, bất quá cũng có người có chút khinh thường.

- Cái gì không phải bình thường? Còn không phải sợ chiến trốn đi? Thân là đệ tử Thiên Ma thành chủ, vậy mà cũng không dám chiến, thật ném mặt Thiên Ma thành chủ a!

- Người biết cái gì! Trốn đi tốt! Thăng Long thành chủ nếu nghênh chiến, bại thụ thương mất mặt, thậm chí vẫn lạc, thắng, Minh Uyên tông tông chủ kia thẹn quá hoá giận, trực tiếp hủy Thăng Long thành, người ta đều phải mất mạng.

- Giờ đây trốn đi, chỉ là ném chút mặt mũi mà thôi, thật sự là cử chỉ sáng suốt!

Nghe đến nghị luận phía dưới, Trần An khẽ nhún chân mày, xoay người nhìn về phía phủ thành chủ.

- Thành chủ trốn đi? Không có khả năng, ta tận mắt nhìn rồi đi, cả bản không có trở về, Minh Hà thánh vương này cố tình muốn bản tiếng tăm thành chủ! Thật sự là vô sỉ! Không được, chuyện này ta vẫn nên tranh thủ thời gian cáo tri thành chủ mới được.

Trần An tự lẩm bẩm, xong lấy ra lệnh bài đưa tin đem tin tức Minh Uyên tông phủ xuống truyền cho Trần Trâm.

...

Ba ngày sau, tin tức thiên kiêu Minh Uyên tông khiêu chiến thiên kiêu Chân Linh giới đã truyền xôn xao, ba ngày này, phi chu Minh Uyên tông không chỉ xuất hiện tại Nam Vực, còn ra hiện tại Bắc Vực Đông Vực, bên trong tam vực, trọn vẹn có mười tên thiên kiêu Độ Kiếp kỳ thua ở trên tay Minh Uyên tông, trong đó thậm chí

có ba người trực tiếp bị chém giết, mất mạng.

Bực tin tức này truyền bá ra ngoài, ảnh hưởng đối với tu sĩ Chân Linh giới có thể nghĩ mà biết, một vài tu sĩ Chân Linh giới ban đầu bởi vì mấy đại siêu cấp tông môn dùng biện pháp cao áp mà không dám lỗ mắng suy nghĩ lại bắt đầu hoạt động.

Bên trong Nam Vực thậm chí xuất hiện một hai tông môn chính thể bỏ vào nung đến bộ hạ Minh Uyên tông, đạt được Minh Uyên tông đại lực nâng đỡ.

...

Trung Vực bên trong Chân Linh thành, một đám đại lão Tiên môn môn chủ và thành chủ Thiên Ma thành tề tụ một đường, sắc mặt đều khó coi.

Bọn hắn tự nhiên sớm liền biết được đủ loại tình báo, nhưng không có biện pháp áp dụng, đó là bởi vì Quỳnh Hoa U Minh Trương Đăng ba người còn không có xuất quan, cho tới hôm nay, mới truyền đến tin tức ba người kết thúc bế quan.

Mọi người liền ngồi xếp bằng như thế, yên lặng chờ đợi, bất tri bất giác trôi qua một canh giờ, lúc này sắc mặt Tiên môn môn chủ đột nhiên hòa hoãn xuống, nhìn về phía bên ngoài phủ thành chủ.

- Bọn hắn tới.

Vừa dứt lời, hư không một hồi rung động, một lão giả mang theo ba người từ bên trong không gian thông đạo đi ra.

Lão giả là Thiên Cơ đạo quân Thiên Cơ tông, về phần ba người kia, tự nhiên là Quỳnh Hoa tiên tử, U Minh cùng Trương Đăng Thiên Ma thành.

Qua hơn một năm khổ tu, khí chất ba người phát sinh cực độ biến

hóa, nhất là U Minh, so trước đây ít đi không ít lệ khí, trên người nhiều hơn một loại trầm ngưng ổn trọng tà đạo đại năng.

- Trên đường ta đã nói với bọn hắc sự tình phát sinh gần đây.

Thiên Cơ đạo quân nói với một đám cường giả đỉnh cao.

Tiên môn môn chủ liếc mắt nhìn ba người, trong mắt lóe lên một chút vui mừng.

Ba người này tiến bộ quá nhiều so với một năm trước, thậm chí vượt ra khỏi hắc chờ mong.

- Các ngươi nhìn cái này một chút.

Tiên môn môn chủ nói xong từ trong ngực lấy ra một khối Đầu Ảnh Thạch, thôi động linh lực xong, Đầu Ảnh Thạch bắn ra khung cảnh chiến đấu Vân Thiên cùng Chu Nhị.

Một trận chiến này kết thúc, lại bắt đầu một trận chiến khác, thẳng đến tám cuộc chiến đấu kết thúc, hình chiếu mới biến mất.

Tám cuộc chiến đấu này Minh Uyên tông phái ra tu sĩ không giống nhau, nhưng thực lực lại đều cực kỳ cường hoành.

- Các ngươi có thể thắng được bọn hắc sao?

Tiên môn môn chủ thu hồi Đầu Ảnh Thạch hỏi.

- Có thể. Quỳnh Hoa tiên tử lời ít mà ý nhiều.

U Minh thì thản nhiên nói.

- Mạnh nhất trong đó bất quá là Độ Kiếp trung kỳ mà thôi, mấy người kia cũng không đáng để lo, chân chính cần cố kỵ mấy người Minh Uyên tông không xuất thủ, tỉ như Thanh Huyền Minh kia.

- Minh Uyên tông khẳng định có át chủ bài, bất quá chúng ta cũng chưa chắc sẽ sợ bọn hắn.

Một bên Trương Đăng bổ sung nói, trên mặt tràn đầy vẻ tự tin.

Tiên môn môn chủ khẽ vuốt cằm, nói khẽ.

- Lúc đó tuyên định các ngươi, thực ra liền đã ngờ tới ngày này, thực ra mặc kệ những đệ tử Minh Uyên tông kia biểu hiện mạnh bao nhiêu, chúng ta đều phải đánh trả, điểm ấy các ngươi nên biết.

- Cùng đi chiếu cố Minh Hà thánh vương kia a, lại để cho hắn tiếp tục làm loạn xuống, nhân tâm Chân Linh giới chúng ta liền giải tán.

Thiên Ma thành chủ đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc.

Quỳnh Hoa tiên tử ba người nghe đến đây nội tâm cũng thay đổi kích động lên, cuối cùng bọn hắn hơn một năm khổ tu, liền là vì hôm nay!

...

Bắc Vực.

Phi chu Minh Hà thánh vương đang ở trong hư không cực tốc bay qua, đúng lúc này, Minh Hà thánh vương bên trong phi chu phát p hát tay, phi chu lập tức ngừng.

Ngay sau đó, tại bên trong hư không chỗ không xa phía trước, một chiếc phi chu màu trắng khác chậm chậm xuất hiện.

- Mấy vị, các ngươi rốt cuộc đã đến, ta còn tưởng rằng các ngươi muốn co đầu rút cổ đến cùng đó.

Minh Hà thánh vương nhìn xem phi chu màu trắng kia, mở miệng khiêu khích.

Rất nhanh, bên trong phi chu màu trắng cũng truyền ra đánh trả.

- Minh Hà thánh vương, ngươi mang theo một nhóm tiểu bối liên tiếp khiêu chiến tu sĩ Chân Linh giới ta, không khỏi quá mất mặt.

Minh Hà thánh vương nghe vậy cười cười.

Khoảng thời gian này bên trong Chân Linh giới xuất hiện một loại truyền văn, nói tu sĩ Chân Linh giới sở dĩ liên tiếp thua tu sĩ Minh Uyên tông, đó là bởi vì có hấn tại chỗ, tu sĩ Chân Linh giới không dám thắng.

Không ít tu sĩ Chân Linh giới đều tin lời này, vì thế hấn cần hạ lệnh môn hạ đệ tử hạ sát thủ đối với nhóm thiên kiêu Chân Linh giới.

Chỉ cần giết mười cái tám cái, lời đồn kia tự sụp đổ.

Bởi vì không dốc hết toàn lực, liền sẽ bị diệt sát, loại tình huống này không có đạo lý gì không dám thắng.

Tất nhiên, các cường giả Chân Linh giới sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, giờ đây chẳng phải xuất hiện tại trước mặt hấn sao?

- Mấy vị, ta cũng không muốn cùng các ngươi lá mặt lá trái, mục đích ta các ngươi có lẽ rõ ràng, các ngươi không phải âm thầm nuôi dưỡng mấy tiểu bối sao? Lấy đầu xuống nói tới a, nhìn một chút là tiểu bối Chân Linh giới các ngươi mạnh, hay là tiểu bối Minh Uyên tông chúng ta mạnh hơn.

- Nếu như chúng ta thắng, Minh Uyên tông các ngươi rút khỏi Chân Linh giới?

Tiếng Tiên môn môn chủ hợp thời vang lên.

Minh Hà thánh vương mỉa mai cười cười, lắc đầu nói.

- Rút khỏi Chân Linh giới? Không có khả năng.

- Vậy chúng ta muốn ứng chiến mẹ mày gì?

- Bởi vì các ngươi không thể không ứng chiến.

...

Hai chiếc phi chu cách nhau trăm mét, cách không đối lập, trong đó đại năng lý luận sắc bén, vậy mà đánh lên nước miếng chiến.

Thẳng đến tranh luận một khắc đồng hồ, song phương mới có kết luận.

- Nếu như Chân Linh giới chúng ta bại, tán thành địa vị Minh Uyên tông các ngươi tại Chân Linh giới chúng ta, ngày sau phát triển thế nào, đều bằng bản sự.

- Nếu như Minh Uyên tông chúng ta bại, trong vòng bốn năm, bắt luận tu sĩ Minh Uyên giới gì sẽ không ra Minh Uyên tông một bước.

- Một lời đã định!

- Một lời đã định!

Vù vù!

Song phương bàn bạc xong, bên trong phi chu màu trắng đột nhiên bay ra một mai quyền trục, vọt vào bên trong phi chu Minh Uyên tông.

Minh Hà thánh vương tiếp nhận quyền trục mở ra xem, trên mặt l

ộ ra nụ cười.

Mười ngày sau, Tà Thần thành Nam Vực, người ta song phương p hái mười tên đệ tử Độ Kiếp kỳ, tại dưới song phương chứng kiến quyết ra thắng bại.

Chương 621: Điềm Lành Hiện Ra.

Chương 621: Điềm Lành Hiện Ra.

Mấy đại siêu cấp tông môn Chân Linh giới ước chiến cùng Minh Uyên tông tại Tà Thần thành Nam Vực, tin tức này rất nhanh liền truyền khắp toàn bộ Chân Linh giới.

Đoạn thời gian trước đủ loại lời đồn nổi lên bốn phía, bọn hắn cũ ng không biết câu nào là thật, câu nào là giả.

Nhưng chuyện này là thật, bởi vì mấy đại siêu cấp tông môn đều t hứa nhận chuyện này.

Tà Thần thành là hang ổ Tà Thần điện, thành trì lớn nhất Nam Vực c, dưới tình huống bình thường tu sĩ phổ thông căn bản không tư cách tiến về Tà Thần thành, nhưng bởi vì việc này, Tà Thần thành vậy mà bắt đầu không hạn chế mở ra đối ngoại.

Trong lúc nhất thời cường giả tất cả vực Chân Linh giới cũng bắt đầu hướng Tà Thần thành hội tụ.

Bực đại sự này, công việc bảo hộ khẳng định phải mười điểm thỏa

đáng, lại thêm là tại hang ổ Tà Thần điện ước chiến, bọn hấn cũng không có gì để lo lắng.

Lưỡng giới đại chiến bộc phát ở đâu, đều khó có khả năng tại Tà Thần thành bộc phát.

Đã như vậy, sao không đi Tà Thần thành thấy chút việc đời, tiện t hể mượn cơ hội này, nhìn một chút xu thế phát triển tương lai Châ n Linh giới, đến cùng là thiên hướng mấy đại siêu cấp tông môn Chân Linh giới, hay là thiên hướng Minh Uyên tông.

...

Thiên Cơ tông, phi chu màu trắng chậm chậm rơi xuống, Tiên môn môn chủ và một đám cường giả đỉnh cao mang theo Quỳnh Hoa tiên tử ba người đi ra phi chu.

- Thiên Cơ đạo quân, vì sao ngươi muốn lựa chọn để mười tên đệ tử tham chiến?

Tiên môn môn chủ vừa rơi xuống đất, liền không nhịn được hỏi.

Phải biết giờ đây Chân Linh giới chân chính có thể đem ra được 1 à Quỳnh Hoa tiên tử U Minh Trương Đăng ba người.

Thiên Cơ đạo quân cười khỏ nói.

- Mấy ngày nay có lẽ có ba bốn người Minh Uyên tông chưa từng xuất thủ, nếu như chỉ để cho ba tên đệ tử ước chiến, vậy quá bất ỏ n.

- Mà mười người, bọn hấn nhất định phải phái ra đệ tử mấy ngày nay chiến đấu qua, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, thiên k iêu Độ Kiếp kỳ Chân Linh giới chúng ta tuy không nhiều, nhưng nếu có nơi nhằm vào, vẫn có thể tìm ra mấy người có thể thắng cư ờng giả trẻ tuổi đối phương.

- Như vậy, chúng ta liền chiếm một chút ưu thế trước.

Tiên môn môn chủ nghe đến đây bưng tỉnh hiểu ra.

Quan hệ tương lai lưỡng giới, cho dù có thể thu được đến một tờ một hào ưu thế đều là không thể tốt hơn.

- Quỳnh Hoa tốc độ cực nhanh, đánh bại một người không cần tiêu bao nhiêu tinh lực, tại phía dưới loại quy tắc này cũng có thể phát huy ưu thế năng lớn nhất.

Thiên Cơ đạo quân lại bổ sung.

Mấy người khác nghe vậy dồn dập gật đầu.

Quy tắc ước chiến cụ thể lần này là song phương phái mười tên đệ tử, một mực chiến đến đối phương đều bại mới kết thúc.

Nói cách khác nếu thực lực Quỳnh Hoa tiên tử đủ cường hoành, liên tiếp đánh bại mấy người đối phương, thắng đến chính mình bị thua mới thôi.

- Thời gian cấp bách, Tà Thần điện chủ, người đi về an bài trước, nhớ phải làm lớn phô trương một chút, để chúng tu Chân Linh giới đến quan chiến biết biết nội tình chúng ta.

Thiên Cơ đạo quân nhìn về phía Tà Thần điện chủ nói.

Tà Thần điện chủ cũng không nói chuyện, xoay người, không lâu liền biến mất ở tại chỗ.

Mọi người còn lại thì theo Thiên Cơ đạo quân đi tới bên trong Thiên Cơ tông.

Giờ đây bọn hắn muốn làm chính là cẩn thận nghiên cứu những đ

ệ tử Minh Uyên tông xuất thủ qua kia, tiếp đó từ bên trong Chân Linh giới chọn lựa ra cường giả trẻ tuổi có thể thắng được bọn hắn.

Một nhóm đại năng ngồi vây chung một chỗ, bắt đầu nhận nại tính khí dùng Đầu Ảnh Thạch nhìn quá trình tu sĩ Độ Kiếp chiến đấu.

- Chu Nhị này dường như tu tịch diệt pháp tắc... Lại có chí bảo tại tay, để ta ngắm lại.

Thiên Cơ đạo quân nhìn xem hình chiếu kia rơi vào trầm tư.

Bên trong Chân Linh giới tu sĩ đủ loại thể chất đỉnh tiêm không ít, chừng trên trăm, trong đó tu vi Độ Kiếp có gần hai mươi người.

Muốn từ bên trong hai mươi người chọn kiếm chế Chu Nhị nhất, nói khó cũng không phải rất khó, cũng không lâu lắm Thiên Cơ đạo quân liền từ Thiên Ma thành chọn lựa một tên đệ tử.

Bàn bạc tốt đối thủ Chu Nhị, một đám đại năng lại bắt đầu nhìn hình chiếu chiến đấu tiếp theo.

Lần này không có thể tìm tới một người hoàn toàn kiếm chế, nhưng nhóm Đại Thừa đỉnh phong này đó là cái lịch duyệt gì?

Nhìn mấy lần xong cương quyết từ bên trong hình chiếu nhìn ra đệ tử Minh Uyên tông kia có một cái sơ hở trọng đại, chỉ cần tìm được một tên đệ tử Độ Kiếp lực lĩnh ngộ mạnh, thừa dịp thời gian mấy ngày nay dạy dỗ thật tốt một phen, thắng không khó lắm.

...

Thời gian qua thật nhanh, bất tri bất giác liền qua cả ngày.

Mấy tu sĩ đỉnh tiêm Chân Linh giới nghiên cứu mấy đệ tử Minh U

yên tông xuất thủ qua mười điểm thấu triệt, cuối cùng xác định sáu danh ngạch.

Lại thêm Quỳnh Hoa U Minh Trương Đăng ba người, đã có chín người.

Đáng tiếc, danh ngạch cuối cùng bọn hắn một mực không tìm thấy người thích hợp.

Thiên Cơ đạo quân lắc đầu, thở dài.

- Mà thôi, mọi thứ cũng không thể thập toàn thập mỹ, chuyện này thiên địa chí lý, còn lại một người liền tùy tiện tìm một người đi.

- Chọn ai đây?

Tiên môn môn chủ suy tư một hồi, cứ thế cảm giác bên trên ai đề u là tặng.

Thiên Ma thành chủ trầm ngâm chốc lát, nhớ tới tiểu đồ đệ chính mình, nhin không được thử dò xét nói.

- Nếu không để cho tiểu đệ tử ta Trần Trầm kia thử xem? Hắn phi thăng bất quá mấy năm liền từ Luyện Hư bước vào Hợp Thể, tại thời điểm Hợp Thể đỉnh phong càng chém giết qua Độ Kiếp, giờ đây cũng đã bước vào Độ Kiếp, tu vi tuy kém chút ít, nhưng chống đỡ giữ thể diện đã đủ.

Thiên Cơ đạo quân ngược lại không có ý kiến gì, hắn còn nhớ đến Trần Trầm kia có một kiện bảo vật đã từng leo lên Luyện Khí bản g, thực lực có lẽ mạnh hơn so lựa chọn khác một tia.

- Không được!

U Minh một mực trầm mặc lúc này đột nhiên nói lời phản đối.

Một đám đại năng nghe đến đây cùng nhau nhìn về phía hấn.

Thần sắc U Minh nghiêm túc, trầm giọng nói.

- Ta nghe nói mấy ngày trước đây phi chu Minh Uyên tông đi Thăng Long thành, Trần Trầm hấn phòng thủ không chiến, hạng người nhất gan mềm yếu như vậy cũng có thể đại biểu Chân Linh giới chúng ta, đến lúc đó chẳng phải để tu sĩ lưỡng giới chế nhạo?

Thiên Ma thành chủ nghe đến đây mặt lộ vẻ không vui.

Ngày đó Trần Trầm đến cùng tại Thăng Long thành hay không, thực ra chỉ có Trần Trầm chính mình biết được, cũng không có kết luận gì, U Minh lại trực tiếp chụp lên mũ cho Trần Trầm, cái này cực kỳ không ổn.

U Minh thấy sắc mặt Thiên Ma thành chủ không đúng, lại nhìn sự phụ chính mình không ở bên người, tranh thủ thời gian nói bỏ sung.

- Thực ra Trần Trầm lúc đó đến cùng tại Thăng Long thành hay không cũng không quan trọng, chủ yếu ở chỗ tu sĩ ngoại giới tin hay không.

- Phải biết, cùng ngày Minh Hà thánh vương đích thân khẳng định hấn tránh né tại bên trong Thăng Long thành, Tu Chân giới này cường giả vi tôn, ta tin tưởng càng nhiều người sẽ tin tưởng Minh Hà thánh vương.

Sắc mặt Thiên Ma thành chủ hơi hơi hòa hoãn chút ít, gật đầu nói.

- Là đạo lý như thế...

- Mà thôi, từ môn hạ của ta tìm người đệ tử đi.

Tiên môn môn chủ khoát tay áo nói, dù sao cái danh ngạch cuối c

ùng này chỉ là dùng để góp đủ số, cũng không trông chờ ai có thể hào quang rực rỡ.

Mặc kệ là Trần Trầm hay là đệ tử hắn, tu vi hầu như đều là Độ Kiếp sơ kỳ, ai đi cũng không ảnh hưởng đại cục, vậy còn không bằng để những đệ tử không có vấn đề thanh danh khác đi.

- Đã như vậy, vậy liền quyết định như thế a, thừa dịp còn thời gian mấy ngày, triệu tập bọn hắn lại, nghiên cứu đối thủ một chút.

Thiên Cơ đạo quân lập tức đánh nhịp nói.

U Minh thấy sự tình đã có kết luận, trên mặt lộ ra một tia nụ cười nhàn nhạt.

Tuy là Trần Trầm kia rất có thể không để ý có đi hay không, nhưng bất kể như thế nào, hắn có thể gây khó dễ Trần Trầm một thoáng, trong lòng liền cực kỳ dễ chịu.

Nhưng mà!

Đúng lúc này, Luyện Khí xa xa bỗng đột nhiên phát sinh biến hóa!

Một đạo lưu quang từ dưới lên trên, phi tốc hướng lên cao, một đám m đại năng phát giác được tình huống, ánh mắt tất cả đều hội tụ qua.

Một lát, lưu quang kia chậm chậm ngừng lại, Thiên Cơ đạo quân nhìn thấy danh tự mới xuất hiện tại bên trên Luyện Khí bảng kia, biểu lộ tương đối kinh ngạc.

Sắc mặt Thiên Ma thành chủ lại có chút ít cổ quái.

Về phần người khác, cũng chưa kịp phản ứng một ít từ máu chốt bảo vật kia đại biểu cái gì, chỉ biết là Chân Linh giới có thêm một

cái chí bảo, tâm tình không tệ.

Tiên môn môn chủ càng nhin không được lớn tiếng cười nói.

- Không biết là ai lại luyện chế được một kiện chí bảo, Vạn Hóa Linh Lung Thần Hoàng Kiếm, thứ ba Luyện Khí bảng, lúc này ra đời, chính là điềm lành hiện ra a!

Chương 622: Oan Gia Ngõ Hẹp.

Chương 622: Oan Gia Ngõ Hẹp.

Mấy người khác nghe đến đây đều theo bản năng lộ ra nụ cười.

Thiên Ma thành chủ cũng cười theo, chờ mọi người không cười, hấn đột nhiên mở miệng nói.

- Nếu không một cái danh ngạch cuối cùng kia hay là cho tiểu đệ tở Trần Trầm ta kia a, đứa nhỏ này rất có thể lăn qua lăn lại.

Tiên môn môn chủ nghe vậy có chút không rõ ràng cho lắm.

Vấn đề này không phải đã quyết định sao? Tại sao lại nâng lên?

Một bên sắc mặt U Minh càng trực tiếp cứng đờ, phản ứng lại xong lập tức liền muốn phản đối, nhưng Thiên Cơ đạo quân chỗ không xa một câu cũng đã đem hấn chặn lại trở về.

- Nếu như ta nhớ không lầm, Trần Trầm trước đây dùng pháp bảo

gọi Vạn Hóa Linh Lung Thao Thiết Kiếm, đứng hàng thứ chín mươi chín Luyện Khí bảng, cũng không biết hẳn từ nơi nào tìm đến thần hoàng tinh phách phẩm chất cực cao, vậy mà thoát cái nâng kiếm kia lên độ cao thứ ba Luyện Khí bảng.

Vừa nói lời này, mọi người chung quanh sợ hãi.

Pháp bảo thứ ba tân tẩm Luyện Khí bảng này dĩ nhiên là bảo vật tiếu đệ tử Thiên Ma thành chủ.

Hơn nữa nhìn bộ dáng cả Thiên Ma thành chủ cũng chỉ vừa biết mà thôi.

Một tu sĩ Độ Kiếp sơ kỳ nhiều nhất bằng vào năng lực bản thân, luyện chế được bảo vật thứ ba Luyện Khí bảng... Cái này không hỏi quá khó tin!

- Nếu đã như vậy, danh ngạch cuối cùng kia khẳng định phải cho Trần Trầm.

Phía trước chọn người khác, đó là tại điều kiện tiên quyết thực lực Trần Trầm cùng những người khác kém không nhiều.

Giờ đây Trần Trầm có loại bảo vật này, vậy tiếng tăm sợ chiến cái gì, liền không quan trọng, cuối cùng tham gia ước chiến cực kỳ quan trọng bức này, quan trọng nhất mãi mãi cũng là thực lực.

...

Kim Thánh tông.

Trần Trầm đang cùng Luyện Dương uống rượu chúc mừng, bọn họ lúc này còn không biết rõ Vạn Hóa Thần Phong leo lên thứ ba Luyện Khí bảng, chỉ biết là tân Vạn Hóa Thần Phong thoát nhìn không tệ, Trần Trầm chủ nhân cái pháp bảo này cũng hết sức hài lòng.

Hai người uống rượu say sưa, Trần Trầm đột nhiên nhận được Thiên Ma thành chủ đưa tin.

Xem hết nội dung tin, lông mày Trần Trầm cau lại, tự giễu cười nói.

- Không nghĩ tới ta không chỉ được Minh Uyên tông coi trọng, cũng được Chân Linh giới coi trọng, vèn vèn chỉ có mười cái danh ngạch ước chiến mà thôi, lại có ta? Ta gần đây dường như không làm sự tình gì kinh thế hãi tục a?

Luyện Dương nghe đến đây thoáng tỉnh rượu hơn phân nửa, hoảng sợ nói.

- Cái gì? Sự kiện kia lại có người một phần? Ta nghe nói tham chiến đều là cao thủ Độ Kiếp a!

- Cũng không phải sao?

Trần Trầm lắc đầu nói.

Thấy thần tình Trần Trầm có chút thông dong, thậm chí có chút không tim không phổi, Luyện Dương gấp như con kiến trên lò lửa.

- Trần huynh, người có phải còn không ý thức đến tính nghiêm trọng chuyện này hay không? Trận chiến này liên quan đến tương lai lưỡng giới, song phương chắc chắn cũng sẽ không留情, thời điểm đến lúc đó vẫn lạc cũng có khả năng, người giờ đây mặc dù có Vạn Hóa Thần Phong mới luyện chế này, nhưng như thế nào là đối thủ những ngoan nhân Minh Uyên tông kia? Ta thấy người hay là tìm Thiên Ma thành chủ tiền bối nói một câu...

Trần Trầm nghe đến đó khoát tay áo.

- Luyện huynh, không cần nhiều lời, thân là đệ tử Thiên Ma thành

cho dù biết rõ lần này đi nhất định chết, cũng không được chối từ, đây là nghĩa vụ ta.

Luyện Dương nghe vậy thân hình chấn động, trong mắt không tự giác toát ra vẻ kính nể.

So với Trần Trầm lòng mang đại nghĩa, hẳn quá không phóng khoáng.

Nghĩ tới đây, hẳn cũng không tiện lại khuyên, chỉ nắm chặt tay Trần Trầm, chân thành nói.

- Trần huynh, đời ta chỉ chung tình tại luyện khí, lúc đầu không hứng thú đối với so đấu bực này, nhưng nếu Trần huynh muốn tham gia, vậy ta đương nhiên phải đến quan chiến, cho dù chỉ có thể thay Trần huynh gào thét trợ uy cũng tốt.

Trần Trầm cười cười, không lại nói.

...

Sau bảy ngày, Trần Trầm rời Kim Thánh tông hướng về Tà Thần thành hành bay đi, đồng hành loại trừ Luyện Dương còn có một vài đệ tử Kim Thánh tông khác.

Bất quá những đệ tử này không biết Trần Trầm cũng sẽ tham chiến, cũng không phải Trần Trầm tận lực che giấu bọn hắn, mà là Thiên Ma thành chủ tại bên trong lệnh bài đưa tin nâng lên tận lực không được đem tin tức tham chiến truyền bá ra ngoài.

Về phần nguyên nhân, Trần Trầm xem chừng hẳn là sợ người Minh Uyên tông biết có ai tham chiến xong sẽ sớm nhắm vào.

Phi hành hơn nửa ngày, phi chu sắp đến Tà Thần thành, Trần Trầm đứng tại mũi thuyền, nhìn đại thành phía xa kia không khỏi âm thầm kinh hãi.

- Thật sự là quá khoa trương!

Cũng không biết Tà Thần thành lúc đầu như vậy, hay là gần đây đã tăng nhanh tốc độ xây thành dạng này, toàn bộ thành thể vậy mà để u dùng Linh Thạch cực phẩm rèn đúc thành!

Tà Thần thành vốn rất lớn, toàn bộ đại quy mô như vậy dùng Linh Thạch cực phẩm làm tường thành, Trần Trầm xem chừng cần vài ức Linh Thạch cực phẩm...

Vài ức Linh Thạch cực phẩm hẳn cũng lấy ra được, nhưng lấy ra để cho người dưới tay tu luyện còn được, lấy ra xây tường thành, vậy thì có chút quá xa hoa lãng phí.

Hắn cự phú này nhìn thấy tường thành kia đã là phản ứng bức nà y, sau khi đệ tử Kim Thánh tông khác thấy tâm tình có thể nghĩ mà biết, không ít người thậm chí tại chỗ liền xui lơ trên phi thuyền, bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Mấy hơi thở sau, phi chu rơi vào phía trước Tà Thần thành.

Lúc này cách ước chiến còn không đến thời gian ba ngày, trong thành ngoài thành đã tràn đầy tu sĩ, Trần Trầm dùng thần thức dò xét một phen, số lượng tu sĩ vậy mà vượt qua trăm vạn.

Lại dùng hệ thống tìm kiếm, kinh ngạc phát hiện tu sĩ Minh Uyên giới trà trộn đến có hơn mấy ngàn.

Bực thịnh hội này, Chân Linh giới chỉ sợ vài vạn năm cũng chưa từng có.

Mang theo một nhóm tiểu tu sĩ Kim Thánh tông đi vào trong thành, một cỗ linh khí nồng đậm tới cực điểm đập vào mặt, để một nhóm tiểu tu sĩ hô hấp thoáng cái biến dồn dập rất nhiều.

Luyện Dương nhìn xem đủ loại linh trận trong thành, cùng những cửa hàng sửa sang xa hoa kia nhin không được nói.

- Tà Thần điện thật không hổ là chúa tể Nam Vực, tác phong Tà T hần thành này cho dù là để ta tưởng tượng cũng không tưởng tượng ra được!

Trần Trầm cười không nói, phía trước hắn còn không xác định Tà Thần thành là tạm thời sửa sang hay đã có từ trước, sau khi vào th ành thoáng cái liền đã xác định.

Thật sự là trong thành này xa hoa quá không ra gì, viễn siêu Chân Linh thành đại thành đệ nhất Chân Linh giới.

Nếu như chỉ nhìn bên trong lưỡng thành bố trí, chỉ sợ sẽ có người cho rằng Tiên môn là phụ thuộc Tà Thần điện.

- Lần này Tà Thần điện ra đại huyết a...

Ở trong lòng cảm thán một câu, Trần Trầm nói với Luyện Dương.

- Luyện huynh, các ngươi trong thành tìm một chỗ đặt chân thích hợp trước, ta còn có chuyện muốn đi phủ thành chủ một chuyến.

- Trần huynh, ngươi yên tâm đi đi... Luyện Dương nhìn xem bốn phía những kiến trúc huy hoàng kia, có chút không quan tâm.

Trần Trầm có chút im lặng... Còn yên tâm đi đi... Nhiều điềm xấ u!

Bất quá hắn cũng không có tính toán, cười khỏ một tiếng xong, tr ực tiếp thẳng hướng phủ thành chủ đi đến.

Hắn đi phủ thành chủ tự nhiên là chịu Thiên Ma thành chủ phân p hó, tuy hắn lần này tới càng giống như góp đủ số, nhưng Thiên M a thành chủ cũng không có vứt bỏ hi vọng đối với hắn, mà đã sửa

sang lại không ít tài liệu đối thủ ẩn tàng, để hấn đi lấy.

- Chậm đã!

Mắt thấy lấy sắp đến phủ thành chủ, phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Nghe được thanh âm này, Trần Trầm dừng bước, trên mặt lộ ra nụ cười.

- U Minh đạo hữu, đã lâu không gặp, như thế nào? Lại muốn tới tìm ta phiền toái?

Thân hình U Minh lóe lên, đã xuất hiện tại trước mặt Trần Trầm, thần tình trước sau băng lãnh như một.

- Trần Trầm, ta nhớ thời gian lần trước gặp người nói qua, lần sau gặp mặt chính là thời điểm ta thu hồi nhẫn trữ vật.

- Giờ đây ước chiến gần ngay trước mắt, ta có thể cho người một cơ hội, chỉ cần người đem nhẫn trữ vật trả lại cho ta, vậy ân oán ta người có thể phóng tới sau ước chiến lại chấm dứt, tất nhiên, điều kiện tiên quyết là người có thể sống đến sau ước chiến.

Chương 623: Minh Tranh Âm Đấu.

Chương 623: Minh Tranh Âm Đấu.

- Ta không cảm nhẫn trữ vật người.

Trần Trầm bình tĩnh trả lời.

Nói đùa, nhẫn trữ vật đến trong tay hấn là của hấn, cùng U Minh không có nửa xu quan hệ.

Nghĩ như vậy, sao là cầm nhẫn trữ vật U Minh được?

U Minh nghe đến đây lửa giận dần dần xông lên đầu, trải qua bề quan hơn một năm nay, tâm tính hấn thực ra trầm ổn rất nhiều, nhưng chẳng biết tại sao, chỉ cần gặp được Trần Trầm này hấn liền không chế không nổi chính mình.

- Trần Trầm, có lấy hay không lòng dạ ngươi ta biết rõ! Nói thật cho ngươi biết, hôm nay ta nhất định phải lấy lại mai nhẫn trữ vật kia! Bằng không đừng trách ta không để ý đại cục!

U Minh dứt lời tay phải trực tiếp đặt tại trên bờ vai Trần Trầm, uy áp khủng bố Độ Kiếp hậu kỳ không giữ lại chút nào hướng Trần Trầm trấn áp xuống.

Hôm nay hấn vô luận như thế nào đều phải lấy lại nhẫn trữ vật, nếu không nếu Trần Trầm chết tại bên trong ước chiến, hấn tìm ai lấy nhẫn trữ vật?

Cảm nhận được tu vi U Minh Độ Kiếp hậu kỳ, Trần Trầm nhúm mày.

Tiểu tử này thật không hổ là thiên tài trẻ tuổi bị mấy vị cường giả đỉnh cao nhìn trúng, thời gian hơn một năm mà thôi, vậy mà từ Hợp Thể đỉnh phong tu đến Độ Kiếp hậu kỳ.

Tốc độ này có thể nói kinh thế hãi tục, những sư huynh chính mình kia, tỉ như Đông Phương Tông Long, Phong Ma, bọn hấn cũng đều tính là thiên kiêu, nhưng so với U Minh vẫn kém một đoạn.

- Ta thật ra muốn cho người, nhưng ta không cầm, người để ta như thế nào trả lại cho người?

Trần Trầm phong khinh vân đăm đẩy ra tay U Minh, ngữ khí nhẹ nhàng.

Trong mắt U Minh lóe lên một tia tinh quang, Trần Trầm này thời gian hơn một năm cũng không bỏ hoang, chỉ là vừa rời tiện tay vỗ một cái liền viển siêu tu sĩ Độ Kiếp sơ kỳ bình thường.

Chẳng lẽ là bước vào Độ Kiếp trung kỳ? Có chút ý tứ.

Thời điểm đang lúc hấn lại muốn ra tay thăm dò một phen, một thanh âm đột nhiên tại trong đầu hấn vang lên.

- U Minh, dừng tay, trước giờ đại chiến không nên nội đấu, có chuyện gì sau này hãy nói.

Nghe được mệnh lệnh sư phụ, U Minh cưỡng ép kiềm chế xuống cảm xúc nội tâm xao động, tiếp đó thu tay lại.

Trần Trầm này... Lại để cho hấn phách lối mấy ngày!

Trần Trầm thấy vậy nhếch nhếch miệng, trực tiếp từ bên cạnh hấn lách qua.

...

Một ngày sau, khoảng cách ngày ước chiến càng gần đến, tu sĩ bên trong Tà Thần thành cũng càng ngày càng nhiều, trong đó không thiếu một vài Đại Thừa cao thủ. Ẩn tàng trong đó.

Mấy trăm vạn tu sĩ tụ tập tại một chỗ, theo lý thuyết có lẽ tương đối hỗn loạn mới đúng, nhưng bởi vì thịnh hội lần này liên quan quá lớn, đến mức không ai dám tùy tiện lỗ mãng, sợ chạm lông mày Tà Thần điện, bị Tà Thần điện bắt lấy diệt sát.

Một ngày này, trong thành giống như quá khứ, cử hành bảy tám trận đấu giá hội cỡ lớn, về phần tiểu đấu giá hội trong âm thầm, càng nhiều vô số kể.

Số lượng lớn tu sĩ phổ thông hận không thể để ước chiến kia cử hành càng chậm càng tốt, dạng này bọn hắn mới có thể tại bên trong Tà Thần thành nơi này tu luyện nhiều mấy ngày.

Phải biết hoàn cảnh tu luyện trên đường cái Tà Thần thành này, hơi kém nhưng tông chủ tông môn bình thường cũng không hưởng thụ được.

...

Minh Hà thánh vương tông chủ Minh Uyên tông dẫn dắt thập đại đệ tử bộ hạ sắp giáng lâm!

Ngay tại thời điểm mấy trăm vạn tu sĩ từng người bận rộn, trên không gian Tà Thần thành đột nhiên vang lên một tiếng tràn đầy uy nghiêm.

Đám tu sĩ nghe cũng không hện mà cùng nhìn về phía trên đỉnh đầu.

Mấy hơi thở sau, không gian phía trên Tà Thần thành đột nhiên rung động lên, ngay sau đó một cái thông đạo không gian cự đại bất ngờ xuất hiện.

Không đợi đám tu sĩ phản ứng lại, một khối đầu đen to lớn, to chùng như núi từ bên trong không gian thông đạo chậm chậm lộ ra.

- Đây là... Chân Linh?

- Giống như là Chân Linh cực kỳ cường đại!

Nhìn xem đầu đen có chút ít dữ tợn kia, ánh mắt một đám tu sĩ kinh hãi, bắt đầu khe khẽ bàn luận,.

Một lát, đầu đen kia lộ ra toàn cảnh, rõ ràng là một rùa biển cực lớn ón dài đến mấy vạn mét!

Trên lưng cự quy cũng lấy một toà cung điện không nhỏ, toàn thân cung điện kia màu đen, tản ra ô quang, thoạt nhìn cực kỳ bất phàm.

- Bên trong là tu sĩ Minh Uyên tông sao? Thật khí phái, vậy mà dùng Chân Linh để làm công cụ kéo xe!

- Còn có cung điện kia, chỉ sợ cũng là một kiện chí bảo, Minh Uyên tông này kể đến không thiện a!

Một đám tu sĩ nghị luận, Minh Hà thánh vương đã đi ra phi chu, gặp Tà Thần thành phía dưới xa hoa như thế, hấn cười khẩy, cao giọng nói.

- Tà Thần thành không hổ là đệ nhất đại thành Nam Vực, tác phong này đã mơ hồ đến gần vài toà đại thành Minh Uyên giới chúng ta!

Lời vừa nói, không ít tu sĩ nháy mắt liền hiểu ý tứ trong lời nói hấn này.

Mơ hồ đến gần, đó không phải là đang nói Tà Thần thành không bằng đại thành Minh Uyên giới?

Nhưng theo bọn hấn nghĩ, Tà Thần thành đã là một tòa thành trì đỉnh điểm, muốn còn tốt hơn Tà Thần thành, vậy đến cùng là cái dạng gì? Còn có thể toàn bộ dùng Linh Tinh làm tường hay sao?

- Thật sao? Vậy sau này nếu có cơ hội, ta cũng muốn đi Minh Uyên giới, đi xem một chút những đại thành trong miệng đạo hữu ki

a đến cùng là cái dạng gì?

Trong phủ thành chủ phía dưới truyền đến tiếng Tà Thần điện chủ lãnh đạm.

Minh Hà thánh vương nghe đến đây cười nói.

- Ngày Tà Thần điện chủ gia nhập Minh Uyên tông chúng ta, vậy dĩ nhiên có cơ hội nhìn thấy.

- Minh Hà đạo hữu nói đùa, Tà Thần điện chúng ta sừng sững Chân Linh giới mấy chục vạn năm, tuy là chính giữa gặp được vô số gian nan hiểm trở, thế nhưng chút ít ngăn cản cuối cùng đều bị Tà Thần điện chúng ta đạp tại dưới chân, có một tông môn dạng này tại đằng sau ta, ta làm sao lại gia nhập Minh Uyên tông chứ?

- Mọi thứ đều có cuối cùng, thế gian này nhân quả tuần hoàn chính là chí lý...

...

Song phương người một câu, ta một câu, cũng không lâu lắm liền nói mấy chục câu, bên trong mỗi câu đều xen lẫn cơn bùng, nếu không cẩn thận trả lời liền sẽ xảy ra vấn đề.

Điện chủ Tà Thần điện nói chuyện cùng tông chủ Minh Uyên tông không cảm tưởng gì biết, nhưng tu sĩ khác phía dưới quả thực dọa cho phát sợ, sợ song phương một lời không hợp liền khai chiến, đến lúc đó sẽ tác động đến bọn hắn.

Thâm trầm tranh luận mấy chục câu xong, tông chủ Minh Hà tông đột nhiên nhìn về phía vô số tu sĩ phía dưới, cao giọng tuyên bố.

- Lần ước chiến này, nếu như Minh Uyên tông chúng ta thắng, vậy Minh Uyên tông chúng ta sau này tại Chân Linh giới chính là tông môn bình thường, bên trong các vị, chỉ cần là tư chất phù hợp

yêu cầu, sẽ được trực tiếp gia nhập Minh Uyên tông chúng ta.

- Ta tại đây bảo đảm, sẽ không bạc đãi bất luận tu sĩ Chân Linh gì ới nào nguyện ý gia nhập Minh Uyên tông chúng ta!

Nghe được tiếng hứa hẹn này, mấy trăm vạn tu sĩ phía dưới không người dám ứng thanh, dù sao nơi này chính là địa bàn Tà Thần đi ện, bất quá nội tâm có động tâm hay không, vậy liền không biết đ ược rồi.

...

Trần Trầm lúc này còn tại trong phủ thành chủ xem những hình c hiếu chiến đấu kia, Minh Hà thánh vương vừa tới trên không Tà T hần thành hấn liền cảm ứng được, bất quá hấn không có ý tứ ra ng oài xem náo nhiệt, chỉ tùy ý liếc mắt nhìn xong, liền tiếp tục nhìn lên hình chiếu chiến đấu.

Nói thật, hấn đối với phương thức chiến đấu tu sĩ Minh Uyên giới rất là hiếu kỳ.

Nhưng vào lúc này, trên bầu trời bên ngoài lại truyền tới một tiến g khẽ kêu.

- U Minh! Lúc đó ngươi ám toán ta, sau đó lại hủy pháp bảo bản mệnh của ta, thù này ta tất báo!

Nghe được thanh âm quen thuộc này, nhịp tim Trần Trầm rơi một nhịp.

Đây không phải Tử Nguyệt lúc trước bị hấn dùng bản thăng cấp k hoai tây hàm thịt bò hồ sao?

Không nghĩ tới nữ nhân này bị hấn đưa đến trên tay đại sư huynh còn có thể sống sót, giờ đây càng theo chân Minh Hà thánh vương đi tới Tà Thần thành, thật là mạng lớn a!

Còn tốt, lúc trước chính mình tự giới thiệu báo U danh tự Minh, giờ đây nữ nhân này đem sổ sách tính toán tại trên đầu U Minh.

- Không được, không thể bị nàng nhận ra, hay là để nàng đi nhầm vào U Minh mới là tốt nhất.

Trần Trần nói thầm một tiếng, tay phải tại trên mặt hơi hơi vệt một vệt, tướng mạo liền phát sinh biến hoá to lớn.

Chương 624: Ước Chiến Tà Thần Đài

Chương 624: Ước Chiến Tà Thần Đài

- Pháp bảo bản mệnh gì?

U Minh đồng dạng ở trong phủ thành chủ nghe được có người điếm tên hắn, có chút ngờ ngác, hắn không nhớ đến mình cùng tu sĩ Minh Uyên giới có thù oán gì.

Không đợi hắn hỏi tương ra cái gì, mấy đại lão Môn chủ Tiên môn đã xuất hiện tại trước mặt hắn, biểu lộ có chút vui sướng.

- U Minh, người cùng tu sĩ Minh Uyên giới giao thủ qua? Nghe hơi thờ nữ tu kia, nàng dường như sẽ tham gia lần ước chiến này a, khiêu chiến phía trước nàng không tham gia, đoán chừng là một trong át chủ bài Minh Uyên giới, người nói một chút, người này có đặc điểm gì?

Đổi mặt Môn chủ Tiên môn hỏi thăm, U Minh mờ mịt nói.

- Ta không nhớ rằng đã giao thủ cùng nàng.

- Lúc ngươi cùng nàng giao thủ, nàng hẳn không có bạo lộ thân phận tu sĩ Minh Uyên giới, ngươi chỉ phải suy nghĩ một chút hai năm qua có phải đoạt pháp bảo bản mệnh nữ tu nào hay không là được rồi.

Môn chủ Tiên môn nhắc nhở.

Nghe nói như thế, U Minh bắt đầu cẩn thận nhớ lại, lúc này hẳn cũng có chút hoài nghi mình cùng nữ tu Minh Uyên giới kia giao thủ qua.

...

Tiếng Tử Nguyệt không có bất kỳ che dấu nào, bên trong Tà Thần thành không ít tu sĩ cũng nghe lời này, không khỏi lau mắt mà nhìn đối với U Minh.

Không nghĩ tới U Minh đại nhân vậy mà đã đánh bại nữ tu Minh Uyên giới, thậm chí đoạt pháp bảo bản mệnh đối phương, nhìn tới vẫn là thiên kiêu Chân Linh giới chúng ta lợi hại.

- Không sai, đoạn thời gian trước mấy vị thiên kiêu Nam Vực Đông Vực liên tiếp bị thua, có lẽ đúng như truyền ngôn, là bởi vì tông chủ Minh Uyên tông tại chỗ đó, cho nên bọn hắn mới không dám hết sức phát huy.

- A, mấy đại siêu cấp tông môn sừng sững Chân Linh giới nhiều năm như vậy, như không nắm chắc, làm sao dám làm ra lớn như thế?

...

Hơn triệu tu sĩ nghị luận âm ỉ, rất nhanh danh vọng U Minh liền vượt qua Quỳnh Hoa tiên tử, mơ hồ có tư thế đệ nhất thiên kiều Chân Linh giới.

Không có cách nào, có đôi khi đối thủ tán thành so người chính mình tán thành càng có phân lượng.

Một đoàn người Minh Uyên tông đến liền trú đóng bên trong ở Tà Thần thành, phương viên ngàn mét nơi trú đóng cũng không ai dám tới gần.

Bất quá tu sĩ Minh Uyên tông lại hết sức buông lỏng, có thậm chí chủ động đi ra đi dạo cửa hàng Tà Thần thành.

Một đám tu sĩ Chân Linh giới thấy tu sĩ Minh Uyên giới cùng bọn hắn cũng không khác nhau lớn bao nhiêu, cũng dần dần buông lỏng cảnh giác, chờ qua hai ngày, tu sĩ Minh Uyên giới tại trong thành ẩn hiện, đã không gây nên quá nhiều tu sĩ chú ý.

Một ngày này, thời gian dần dần đến gần buổi trưa, bên trên bình đài cực lớn chính giữa Tà Thần thành không có một ai.

Cái bình đài này chính là địa phương bình thường đệ tử Tà Thần điện tập kết, tên là Tà Thần đài, luận diện tích không thua kém quang trường khổng lồ trăm vạn Trấn Minh Quân tập kết Chân Linh thành kia.

Mà lần ước chiến này liền tại bên trên Tà Thần đài chiếm một diện tích hơn mười dặm này cử hành.

Lúc này bốn phía Tà Thần đài đã bày ra mấy tầng trận pháp cực mạnh, đừng nói mấy tu sĩ Độ Kiếp tại trong đó tranh đấu, dù cả hai người Đại Thừa tại bên trong đại chiến cũng không lay động được những trận pháp này.

Bên ngoài đại trận, tu sĩ thành đàn, cũng may Tà Thần đài cực lớn

n, tu sĩ ngũ giác cũng cực kỳ kinh người, cho nên tuy có trăm vạn người vây xem, nhưng lộ ra đến không có chút chen chúc nào.

Chờ đợi một lát, một tên lão giả Hắc Bào xuất hiện tại bên trên Tà Thần đài.

Lão giả này trên người phục sức trường lão Tà Thần điện, thần tình có chút hung ác nham hiểm, trên người tỏa ra sát khí như có như không, hắn mới vừa xuất hiện, bốn phía toàn bộ Tà Thần đài liền yên tĩnh trở lại.

Người này ngoại hiệu m Thánh, chính là trưởng lão Đại Thừa Tà Thần điện, đồng thời cũng là sư đệ Tà Thần điện chủ đời trước, là m người bạo ngược thị sát, tu luyện tới bây giờ, tu sĩ chết ở trên tay hắn vô số kể, thanh danh hắn đã tại Chân Linh giới lưu truyền hai vạn năm, là một trong mấy người Tà Thần điện không thể trêu chọc nhất.

- Khắc khắc, địa điểm ước chiến lần này nếu nhất định tại trên địa bàn Tà Thần điện chúng ta, vậy Chân Linh giới bên này liền để lão phu quản khống toàn trường, tránh phát sinh một chút sự tình tranh cãi.

m Thánh cười quái dị hai tiếng nói, thấy bốn phía trên mặt không ít tu sĩ dị sắc, hắn lại bổ sung một câu.

- Cái gọi là khống toàn trường, cũng không phải là vì bảo trụ tính mạng ai, lần ước chiến này, loại trừ không thể mượn dùng lực lượng người khác ra, không có quy tắc quá phức tạp, một phương vẫn lạc hoặc là chủ động nhận thua liền kết thúc một trận.

Sau khi kết thúc tu chỉnh nửa khắc đồng hồ lập tức tiến hành trận thứ hai, hôm nay tiến hành năm trận ước chiến, ngày mai tiến hành năm trận ước chiến còn lại, cuối cùng tu sĩ phương nào đứng tại bên trên Tà Thần đài, liền chiến thắng.

Hắn nói xong lời này, lại có một người xuất hiện tại bên trên Tà T hần đài.

Trung niên tu sĩ này, toàn thân áo trắng, phong thần tuấn dật.

- Tại hạ Uyên Bạch, đại biểu Minh Uyên tông cùng m Thánh đạo hữu một chỗ tại bên trên Tà Thần đài này, phòng ngừa một chút b ất ngờ phát sinh.

Nhìn bạch y trung niên tu sĩ cách đó không xa, con người m Thán h rụt rụt, cùng lúc đó, một đạo uy áp cường hoành trong bát tri bát giác hướng về đối phương bao phủ qua.

Nhưng mà, cái uy áp kia rơi vào trên người đối phương, căn bản k hông có ảnh hưởng gì, Uyên Bạch vẫn một mặt mỉm cười.

Hiển nhiên, Uyên Bạch này cũng là tu sĩ Đại Thừa, hơn nữa tu vi không kém gì hắn.

- Thời gian cũng không nhiều lắm, thắng thua trận này quan hệ đế n cái gì, người ta cùng đám tu sĩ tại chỗ đều biết rõ, ta cũng không muốn giới thiệu nhiều hơn, hiện tại, ước chiến liền bắt đầu đi.

m Thánh thâm trầm nhìn Uyên Bạch một chút, tiếng khàn khàn n ói.

Uyên Bạch nghe vậy giữ im lặng, chỉ lẳng lẳng nhìn m Thánh, kh ông khí dần dần biến đến quái dị.

Song phương đây là đều đang đợi đối phương phái người ra sân tr ước, tiếp đó làm ra nhằm vào.

Trần Trầm tại ranh giới Tà Thần đài vây xem nhìn thấy một màn này không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Lần này ước chiến quan hệ quá lớn, đến mức bất luận một điểm u

u thế nho nhỏ gì song phương đều muốn tranh đoạt, hai tên tu sĩ Đại Thừa này sẽ không bởi vì cái này đánh nhau một trận trước a?

Tại phía sau hắn, đám tiểu đồng bạn bình thường tại bên trong m Dương cung tu luyện hôm nay cũng khó được tới một lần, Viên Kinh Thiên thấy hai người tu sĩ Đại Thừa đang giương mắt nhìn, không khỏi phàn nàn nói.

- Những người này cũng thật sự là, đánh một trận lằng nhằng nhà lằng nhằng, không có thống khoái như chúng ta lúc trước.

- Người biết cái gì, trận chiến này quan hệ đến hướng đi tương lai hai tòa đại thế giới, cẩn thận hơn nữa cũng không đủ! Người cho rằng là đang, tranh đoạt mảnh đất nhỏ Hạ giới kia sao?

Một bên Chu Nhân Long vỗ vỗ đầu hắn mắng.

- Mảnh đất nhỏ? Nói thật giống như người không dùng tí sức nào cướp vậy...

Viên Kinh Thiên nhỏ giọng thăm thì, tại bên trong m Dương cung khổ tu nhiều năm, lại thêm vô hạn tài nguyên cung ứng, giờ đây tu vi hắn đã đạt đến Hợp Thể sơ kỳ, không kém hơn Chu Nhân Long, cho nên đã rất không sợ môn chủ trước đây này.

Trần Trầm không quản một nhóm tiểu đồng bọn phía sau khe khẽ bàn luận, toàn bộ lực chú ý của hắn thả trên người hai tên tu sĩ Đại Thừa trên đài.

Đừng nhìn m Thánh Uyên Bạch hai người đứng không nhúc nhích, cũng không cái khí thế gì bộc phát ra, nhưng lúc này hai người cũng đang tranh đoạt.

Tranh đoạt chính là thế, đây là một loại vật liệu huyền hoặc khó hiểu, đòi câu lời nói thông tục dễ hiểu mà nói, liền là so ai da mặt dày hơn, ai nhịn không được mở miệng trước.

Phải biết bốn phía đang có trăm vạn tu sĩ vây xem, tại phía dưới nhìn thấy ánh mắt như vậy, nhiều thần thức chú ý như vậy, có thể một mục bảo trì tâm bình khí hòa, cái này thật sự là một loại bản sự.

Nhưng hai người cuối cùng đều là Đại Thừa, tạo nghệ tâm cảnh có thể nghĩ mà biết, giờ đây đứng nửa ngày không động, cũng không phải là không thể được.

Còn tốt... Hai người này cũng không có thật đứng nửa ngày, một khắc đồng hồ sau, Uyên Bạch Minh Uyên tông mở miệng trước.

- Nếu là tại bên trên địa giới Chân Linh giới ước chiến, vậy liền tôn trọng chủ nhà một thoáng, hưởng chi, Minh Uyên tông chúng ta thực ra cũng không thêm để ý những chi tiết nhỏ này.

- Uyên Tiềm, ngươi lên đây đi.

Uyên Bạch nói xong, Minh Uyên tông bên kia một tên thanh niên cao lớn liền leo lên Tà Thần đài.

Dung mạo thanh niên cao lớn này có chút giống cùng Uyên Bạch, xem bộ dáng là hậu bối Uyên Bạch.

Đối mặt trăm vạn tu sĩ bốn phía, thần sắc Uyên Tiềm bình tĩnh, ánh mắt nhìn thẳng m Thánh xa xa, cũng không nửa phần sợ hãi.

Thần sắc m Thánh nhìn người nọ hơi ngưng trọng chút ít.

Cùng điện chủ bọn hắn nghĩ không sai biệt lắm, người tu sĩ thứ nhất Minh Uyên tông này phái ra, liền là một bộ mặt lạ hoắc.

Chương 625: Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, Minh Hà Trấn Ngục
Thê.

Chương 625: Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, Minh Hà Trấn
Ngục Thê.

- Sư huynh, người này lợi hại sao?

Phía sau Trần Trâm, Viên Kinh Thiên nhỏ giọng hỏi.

Trần Trâm gật đầu nói.

- Cực kỳ lợi hại, đều lợi hại hơn bất luận kẻ nào bên trong hình ch
iếu ta trước từng nhìn qua.

- Người nhìn ánh mắt hẳn nhìn về phía Âm Thánh trưởng lão, đó l
à chân chính không sợ, người có thể có loại tâm tính này, đều cực
kỳ tự tin đối với thực lực bản thân.

- Có thể nhìn thẳng vào người trưởng lão kia, liền lợi hại?

Viên Kinh Thiên có chút không rõ ràng cho lắm.

Chu Nhân Long nghe đến đây khinh thường nói.

- Người biết cái gì? Trưởng lão kia tàn sát không biết bao nhiêu n
gười, để hẳn lên đài chính là vì chấn nhiếp tu sĩ Minh Uyên tông,
người suy nghĩ một chút, nếu người lên đài so đấu, phía sau địch
nhân có cường giả toàn thân sát khí nhìn chăm chăm người, cho d
ù người biết rõ hẳn sẽ không động thủ, trong nội tâm cũng sẽ có đ
iều kiêng kị, mà một khi kiêng kị, mười thành thực lực người cũn
g chỉ có thể phát huy ra tám thành!

-
Uyên Tiềm kia có thể không nhận ảnh hưởng này, vậy tất nhiên là cường giả có niềm tin vô địch.

- Còn có thể dạng này ảnh hưởng đối thủ ước chiến?

Viên Kinh Thiên nói đến đây, tiếp đó nhìn chung quanh, dùng tiếng cực kỳ yếu ớt lại nói.

- Chúng ta bên này cũng quá không phóng khoáng.

Trần Trầm tức giận nói.

- Người cho rằng Minh Uyên giới liền không keo kiệt sao? Uyên Tiềm kia rõ ràng cùng Uyên Bạch cực kỳ thân thiết, nói không chừng liền là nhi tử Uyên Bạch, nếu người ra sân chiến đấu, phụ thân đối phương tại chỗ nhìn chăm chăm, người dám hạ tử thủ sao? Đến lúc đó đồng dạng là bó tay bó chân.

Viên Kinh Thiên nghe đến đây trên trán thấm ra mồ hôi lạnh, lẩm bẩm nói.

- Nước ở Thượng giới quá sâu, ta muốn trở về Hạ giới...

...

- Trương Đăng, người lên đây đi.

Âm Thánh chân chờ chốc lát, mở miệng quát.

Khi nói chuyện, một tên tráng hán hình thể khôi ngô đã bay đến phía sau hắn, chính là Trương Đăng Cửu sư huynh Trần Trầm.

Trần Trầm cùng Cửu sư huynh này không có tí xíu quan hệ, nhưng cũng biết người này thiên tư trác tuyệt, sớm tại mấy năm trước l

tiếp bước vào Độ Kiếp kỳ.

Lần này càng tiếp nhận mấy đại tông liên hợp bồi dưỡng, thực lực hẳn là một đội cùng U Minh Quỳnh Hoa tiên tử.

Trừ cái đó ra, đối mặt đối thủ không biết, phái ra tu sĩ luyện thể lực phòng ngự cường đại ổn thỏa nhất.

Cực kỳ hiển nhiên, lúc này song phương thủ chiến đều rất xem trọng.

...

Trương Đăng lên Tà Thần đài xong, Âm Thánh liền thối lui đến rãnh giới, Uyên Bạch bên kia đồng dạng thối lui đến một bên khác.

Ở chính giữa Tà Thần đài chỉ còn lại có hai tên tu sĩ cao lớn đối mặt nhìn nhau.

Nhìn thấy một màn này, tu sĩ bốn phía Tà Thần đài hô hấp đều thoáng cái biến nhẹ đi nhiều, trên mặt không ít người đều theo bản năng lộ ra vẻ khản trương.

Mấy hơi thở sau, thân thể Trương Đăng dần dần phát sinh biến hóa, một vệt màu vàng từ trong ra ngoài, từ trên người hắt tản ra, lại phối hợp thân hắc cao hơn hai mét kia, phụ trợ hẳn như là Thiên Thần hạ phàm.

- Cứu Chuyển Kim Thân Quyết!

Không ít tu sĩ thấp giọng kinh hô, đối với môn công pháp này, các tu sĩ Chân Linh giới thật sự quá quen thuộc.

Phía dưới Trần Trầm nhìn thấy cũng không khỏi tán thưởng. Tạo nghệ Cứu Chuyển Kim Thân Quyết Trương sư huynh này sâu hơn

ta quá nhiều, bực phòng ngự này Đại Thừa trở xuống chỉ sợ rất khó phá vỡ!

- Công pháp luyện thể đệ nhất Chân Linh giới, Cửu Chuyển Kim Thân Quyết...

Uyên Tiềm nhìn xem Trương Đăng kim quang lóng lánh, trong mắt tinh quang lấp lóe, một giây sau, thân thể của hắn bắt đầu bành trướng, từng đạo đường vân màu đen lặng yên hiện lên ở trên mặt hắn.

Đến cuối cùng, thân hắn cao hai mét vậy mà nâng cao đến ba mét, toàn thân đen như mực, thân thể hùng tráng cho người ta trùng kích thị giác cực mạnh, lại thêm một đôi con ngươi màu xanh lục kì lạ, quả thực như là Ma Thần phủ xuống.

- Đây là công pháp luyện thể thứ nhất Minh Uyên tông chúng ta, Minh Hà Trấn Ngục Thể.

Uyên Tiềm lạnh lẽo âm trầm nói, ngay sau đó, cả người hắn nháy mắt biến mất tại chỗ.

Chờ mọi người lại nhìn thấy hắn, hắn đã đến trước mặt Trương Đăng, nắm đấm như đạn pháo đánh về khuôn mặt Trương Đăng, không gian bốn phía bởi vì lực lượng vô cùng kinh khủng kia vậy mà xuất hiện gợn sóng lò mờ.

Trương Đăng phản ứng cực nhanh, đồng dạng là vung ra một quyền nghênh tiếp, đệ nhất quyền này, hắn không có đạo lý né tránh.

Vù vù!

Hai quyền nháy mắt đụng vào nhau, phát ra thanh âm kỳ dị ong ong, lực pháp tắc đồng nguyên tại hai quyền như là điện quang đan xen ngang dọc, lưu chuyển kéo theo không gian chung quanh chấn động lên.

Hai người này không chỉ vền vẹn đều là thể tu, hơn nữa tu luyện pháp tắc đều như nhau, chính là lực chi pháp tắc, hơn nữa đều cảm ngộ đến cảnh giới cực kỳ cao thâm, đi là đường nhất lực phá vạn pháp.

Hai quyền đối lập duy trì liên tục hai giây, trong mắt hai người đều lộ lên dị sắc, xong đồng thời thu quyền, vung ra một nắm đấm khác.

Lần này quyền cực chậm, tu sĩ bốn phía thấy rất rõ ràng, loại tốc độ kia quả thực chậm bảy tám lần so với phạm nhân đánh nhau.

Oanh!

Nhưng ba giây sau, nắm đấm hai người va chạm phát ra tiếng oanh minh như là kinh lôi, đến mức phương viên hơn mười dặm Tà Thần đài cũng hơi chấn động lên.

Nếu không phải toàn thân Tà Thần đài là dùng vật liệu luyện khí xây lên, chỉ sợ dưới một kích này toàn bộ Tà Thần đài liền sẽ hoá thành bột mịn.

Một kích này va chạm xong, tốc độ hai người xuất chiêu càng ngày càng chậm, như đang cùng đánh Thái Cực, nhưng tiếng oanh minh va chạm cũng càng ngày càng vang, không chỉ như thế, mỗi một lần va chạm còn có máu tươi màu vàng cùng màu đen kịt chiếu xuống bên trên Tà Thần đài, bên trong uẩn hàm năng lượng nóng rực nung Tà Thần đài kiên cố đều nóng mấp mô.

Trăm vạn tu sĩ bốn phía vây xem không ít bị hù dọa đến sắc mặt tái nhợt, mỗi lần nghe được một tiếng oanh minh thân thể liền không khỏi rung động một cái.

Tu sĩ Độ Kiếp, tại Chân Linh giới này đã là cao thủ tuyệt đối.

Những tu sĩ phổ thông bình thường này nơi nào có cơ hội nhìn thấy tu sĩ Độ Kiếp tranh đấu?

Huống chi đây là thể tu Độ Kiếp, đánh tay không, quyền quyền đến thịt!

Tuy không biết rõ một quyền hai người nặng bao nhiêu, nhưng không ít người có thể cảm giác được, nếu mình trúng vào một quyền, chỉ sợ hồn xác đều bị đánh không còn.

- Đây mới là luyện thể a...

Chu Nhân Long nhỏ giọng cảm thán.

Trương Kỳ lại có chút ít lo âu nhìn về phía Trần Trầm, phải biết Trần Trầm cũng phải tham chiến, đối mặt đối thủ khủng bố bức này.

- Yên tâm, ta là phân thân, cho dù bị người đánh nát, ta cũng không chết được.

Trần Trầm phát giác phía sau không ít người bắt đầu lo lắng an nguy chính mình, cười ha hả cười nói.

Mọi người nghe vậy sắc mặt mới hơi hơi hòa hoãn chút ít, tiếp tục xem hai người Đánh Thái Cực bên trên Tà Thần đài.

Không có người nghĩ đến, hai người này đánh vậy mà đánh trọn vẹn một canh giờ!

Không ít tu sĩ vây xem nghe lấy tiếng oanh minh kịch liệt kia, biểu lộ đã dần dần chết lặng.

Trong vòng một canh giờ này, hai người vậy mà cũng không có xê dịch một bước, chỉ ở chỗ này đối quyền, lúc này mặt đất đã có một bãi máu tươi màu vàng màu đen hỗn hợp lại cùng nhau, lóe r

a quang mang cổ quái.

Nhìn xem một màn này, Trần Trầm cười khổ lắc đầu.

Luyện thể tu sĩ lực phòng ngự cực mạnh này treo lên đánh nhau c hính là như vậy, là tiêu hao, nếu muốn đánh ra kết quả, thật sự là gian nan.

Giống như bây giờ đánh xuống, chỉ sợ đánh ba ngày ba đêm, cũn g phân không ra thắng bại, nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, c ó lẽ phải vận dụng pháp bảo.

Sự thật chính như Trần Trầm suy nghĩ vậy, hai người từng người đánh ra một quyền mạnh nhất xong, đồng thời thụt lùi mấy chục b ước, tại Tà Thần đài cứng rắn hơn sắt đá không biết bao nhiêu lần giẫm ra mấy chục dấu chân.

Xong Trương Đăng đột nhiên đưa tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một khối đại ấn màu xanh vuông vức.

Đại ấn này tên là Huyền Vũ Linh Lung Ấn, là pháp bảo mấy đại t ông môn đặc biệt lượng thân định chế cho hắn, giờ đây đứng hàng thứ mười ba Luyện Khí bảng.

Chương 626: Kim Thân Phá Diệt Thuật.

Chương 626: Kim Thân Phá Diệt Thuật.

Một ấn tại tay, thần tình Trương Đăng ngưng trọng như cũ.

Luận đủ loại tài liệu quý giá, Minh Uyên giới dự trữ càng lớn hơn so Chân Linh giới nhiều, hẳn không dám đoán chắc pháp bảo chính mình nhất định mạnh hơn so với đối phương.

Nhìn thấy Huyền Vũ Linh Lung Ẩn tại trong tay Trương Đăng xoay chậm chậm, Uyên Tiềm cười nhạt một tiếng, đồng dạng đưa bàn tay ra, trong chốc lát, một cái trường côn màu đen liền xuất hiện tại trong tay hắn.

Phía trên trường côn màu đen này xăm long vằn, long vằn kia kim quang lưu chuyển, phảng phất như lúc nào cũng có thể sẽ hóa rồng bay ra ngoài vậy, trừ đó ra bên trong côn thể còn có một tia màu vàng như có như không mơ hồ lộ ra.

Trường côn tại tay, Uyên Tiềm đột nhiên quét ngang ra.

Vù vù!

Một tiếng ong ong mạnh mẽ tới cực điểm truyền đến, không biết rõ côn thể nặng bao nhiêu cùng không khí ma sát vậy mà tạo thành gió bão khủng bố hướng về Trương Đăng quét đi.

...

Dưới đài khước mắt Viên Kinh Thiên nhìn đến run rẩy, hẳn đến Thượng giới cũng đã mấy năm, tại bên trong Âm Dương cung càng đã tu luyện gần mười năm, luận thực lực, luận tu vi mạnh hơn so mười năm trước nghìn lần.

Thực lực bạo tăng cho hắn lòng tin không nhỏ, coi là đến Hợp Thế cảnh giới là có thể tại Thượng giới lăn lộn không tệ, nhưng giờ đây nhìn thấy trường côn này, hẳn cũng đã nhin không được chột dạ.

Thân thể hắn nhỏ bé, nếu như bị đánh một thoáng, chỉ sợ tại chỗ l

liền hình thần câu diệt.

Ầm ầm!

Trên đài trường côn kia cùng Huyền Vũ Linh Lung Ân đã đụng vào nhau, phát ra tiếng nổ vang đáng sợ hơn so kinh lôi gấp mười lần, lần này Tà Thần đài cũng nhin không được nữa, bị trọng lượng vô cùng kinh khủng trực tiếp rung ra số lượng lớn vết rạn rập rạp.

Trần Trầm nhìn xem hai người trên đài, lắc đầu nói.

- Trường côn màu đen kia bên trong không chỉ có Linh Lung Thần Kim, còn có Bất Diệt Thần Kim, loại bảo vật này nếu đặt ở Chân Linh giới đủ để vào trước mười Luyện Khí bảng, Trương sư huynh chỉ sợ không phải đối thủ...

Trên thực tế, bảo vật đến cấp độ trước mười Luyện Khí bảng này liền phát sinh biến chất, không thể vẹn vẹn dùng bài danh đến đánh giá bảo vật tốt xấu, còn phải xem chủ nhân có thích hợp pháp bảo hay không.

Tỉ như trường côn ẩn chứa Linh Lung Thần Kim Bất Diệt Thần Kim này, tuy là không sánh được Vạn Hóa Chân Long Bất Diệt Kiếm thứ nhất Luyện Khí bảng, nhưng thật dùng Vạn Hóa Chân Long Bất Diệt Kiếm cùng Uyên Tiềm đối trường côn này, Uyên Tiềm khẳng định không đời.

Bởi vì trường côn này quá phù hợp cùng công pháp, phong cách chiến đấu hấn, trường côn này tại trong tay hấn có thể phát huy ra uy lực càng mạnh hơn so Vạn Hóa Chân Long Bất Diệt Kiếm.

Huyền Vũ Ân Trương Đằng tuy cũng mười điểm phù hợp, nhưng pháp bảo mới luyện chế ra cùng Trương Đằng thiếu một chút ăn ý, chiến đấu cũng ít đi mấy phần linh tính.

Oanh! Oanh!

Bên trên Tà Thần đài hai người thao túng pháp bảo điên cuồng va chạm, giao thủ mấy chục hiệp xong, Trương Đăng bị trường côn màu đen kia sát qua một góc thân thể.

Ầm!

Một tiếng sét nổ vang, nửa người Trương Đăng trực tiếp bị đánh t hành hư vô.

Nhưng Cửu Chuyển Kim Thân Quyết xác thực cực mạnh, chỉ bất quá thời gian nháy mắt liền để Trương Đăng khôi phục như lúc ban đầu.

- A...

Trần Trâm khẽ thở dài.

Hắn có thể nhìn ra khoảng cách hai người, Trương Đăng sư huynh trên đài càng đã lòng dạ biết rõ.

Cho nên giờ này khắc này Trương Đăng đã biến chiêu, cơ hồ đã không phòng ngự, chỉ cầu lấy thương đối thương, thậm chí có tư thế muốn đồng quy vu tận.

...

- Đứa nhỏ này đã tận lực.

Nửa canh giờ sau, trong Tà Thần đại điện Tà Thần thành Thiên M a thành chủ khe khẽ thở dài.

Nửa canh giờ này, nhục thân Trương Đăng đã sụp đổ năm lần, tuy nói năm lần đều khôi phục như lúc ban đầu, nhưng khôi phục càng ngày càng chậm, hắn biết lại sụp đổ mấy lần, Trương Đăng chỉ s

ợ thật sự sẽ chết trận.

- Tốc độ khôi phục Minh Hà Trấn Ngục Thể kia dường như không bằng Cửu Chuyển Kim Thân Quyết... Muốn tiếp tục để hấn cố gắng một chút không?

Môn chủ Tiên môn rầu rĩ nói.

Tuy là Uyên Tiềm chiếm hết thượng phong, nhưng nhục thân cũng sụp đổ hai lần, hơn nữa tốc độ chữa trị nhục thân hấn chậm không ít, khiến nội tâm môn chủ Tiên môn còn dư lưu lại từng tia hi vọng.

- Không cần thiết, Uyên Tiềm kia còn lưu dư lực, cho nên không có thoáng cái bạo phát ra, là muốn cho Trương Đăng hi vọng, tiếp đó tìm một cái cơ hội, một lần hành động đánh giết Trương Đăng... A, nhận thua đi.

Thiên Cơ đạo quân lắc đầu, bắt đắ dĩ nói.

Loại kết quả này bọn hấn những người này có phải không nghĩ tới hay không, nhưng nội tâm cũng nhịn không được ngóng nhìn có lẽ có kỳ tích phát sinh.

Kết quả thủ chiến bị thua này kéo bọn hấn về thực tế, luận nội tình Chân Linh giới bọn hấn xác thực không bằng Minh Uyên giới.

...

Mấy cường giả đỉnh cao mới vừa hạ quyết định, trên không Tà Thiên đàn liền truyền ra tiếng Thiên Ma thành chủ.

- Trương Đăng, trận chiến này nhận thua.

Nhưng mà, khiến người ngoài ý là Trương Đăng tựa hồ hoàn toàn không có nghe được vậy, vẫn đang tiến công đối với Uyên Tiềm,

máu tươi màu vàng văng tứ phía, kim quang phía dưới đã không t hấy rõ biểu lộ bộ mặt hắn.

- Trương Đăng! Trận chiến này nhận thua!

Tiếng Thiên Ma thành chủ thoáng cái nghiêm khắc gấp mấy lần, như là Thiên Lô nổ vang.

Trương Đăng lấy Huyền Vũ Linh Lung Ấn ngăn trở trường côn m àu đen, tay kia vung ra nắm đấm mạnh mẽ đánh vào trên người U yên Tiềm.

Uyên Tiềm bị oanh té bay ra ngoài, trên người càng trực tiếp lõm xuống một khối, cho dù như vậy, hắn cũng lộ ra nụ cười.

Chỉ cần Trương Đăng này không nhận thua, hắn chậm rãi giết đi, liền có cơ hội chém giết đối phương.

Tốc độ khôi phục Cửu Chuyển Kim Thân Quyết tất nhiên cực nha nh, nhưng hắn Minh Hà Trấn Ngục Thử cũng không kém bao nhiê u, chỉ ít khoảng cách không có lớn như mặt ngoài vậy.

- Thật sự là nghịch đời! Còn không nhận thua!

Thiên Ma thành chủ thấy Trương Đăng còn chuẩn bị tiến công, cũ ng bị tức giận đến không nhẹ.

Ngay trước mặt nhiều tu sĩ Chân Linh giới như vậy, đồ đệ không nghe lời hắn người sư phụ này nói, để mặt hắn đặt ở nơi nào?

- Ta không! Sư tôn! Trận chiến đầu tiên nếu như ta nhận thua, phí a sau còn ai sẽ liều mạng! Sau này nếu lưỡng giới khai chiến, ai n guyên ý tử chiến vì Chân Linh giới?

Trương Đăng ngửa mặt lên trời gào thét, kim quang trên người th óáng cái nồng đậm gấp mấy lần, để cả người hắn biến như mặt trời

i vậy.

Trong phủ thành chủ Thiên Ma thành chủ nhìn thấy một màn này, bên trong ánh mắt lóe lên một tia chấn động.

Kim Thân Phá Diệt Thuật...

Hắn tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, tự nhiên biết tình huống Trương Đăng bây giờ.

Cái này là dùng bí thuật tối cường đại bên trong Cửu Chuyển Kim Thân Quyết liều mạng, một khi vận dụng, bên trong thời gian ngắn cường độ cùng lực lượng Kim Thân đều sẽ tăng lên gấp mấy lần, mà đại giới chính là một lát Kim Thân sẽ trực tiếp phá diệt, cũng không còn cách nào khôi phục.

Đây đối với luyện thể tu sĩ tới nói, cơ hồ tương đương tự phế tất cả tu vi.

Không nghĩ tới Trương Đăng bình thường luôn luôn không thích nói chuyện thể nào giờ phút này lại có quyết tâm như thế, việc này để trong lòng hắn cảm động không thôi.

- Đứa nhỏ này biết rõ vận dụng bí thuật cũng không thắng nổi, nhưng vẫn dùng, đây là đang nói cho tất cả tu sĩ Chân Linh giới, mấy đại tông môn chúng ta quyết tâm... Đồng thời cũng dùng máu tu sĩ cùng thảm liệt, tâm tư gọi lên đệ tử ước chiến phía sau, thậm chí tất cả tu sĩ Chân Linh giới bên trong Tà Thần thành cùng chung mối thù.

- Không tệ, thật không hổ là thiên kiêu Chân Linh giới ta, ngày sau hãy lại tu luyện lại, Thiên Cơ tông ta nguyện ý giúp hắn một chút năng lực.

Thiên Cơ đạo quân nhìn xem bên ngoài chậm chậm nói, mấy người khác cũng đều làm ra biểu thị tương tự.

...

Nửa khắc đồng hồ sau, kim quang bên trên Tà Thần đài rớt cục tắ t, Huyền Vũ Linh Lung Ẩn lẳng lẳng nằm tại bên trên Tà Thần đài tàn phá, Trương Đăng chỉ còn lại có một tia tàn hồn bám vào tại bên trên đại ấn, lúc này đã triệt để mất đi ý thức.

Bất quá Uyên Tiềm cũng bị thương nặng, toàn bộ thân thể không t rợn vẹn hơn phân nửa, kim quang nồng đậm bám vào ở trong cơ t hể hắn, không ngừng phá hoại bộ phận xung quanh, để thời gian n gắn hắn không cách nào khôi phục.

Một con mắt còn sót lại kia nhìn chăm chặ đại ấn xa xa, trong đó cũng không còn lại một tơ một hào ý cười.

Trận đầu ước chiến này thắng bại đã định, trăm vạn tu sĩ chung qu anh vây xem lại lẳng ngắt như tờ, đã không còn suy nghĩ xem nào nhiệt.

Chương 627: Phòng Ngự Tuyệt đối.

Chương 627: Phòng Ngự Tuyệt đối.

- Hô!

An tĩnh chốc lát, Trần Trầm đột nhiên thật dài hô ra một hơi.

Lúc này bọn người Viên Kinh Thiên phía sau mới hồi thần lại.

- A, cần gì chứ?

Nghe được tiếng thờ dài này, thần sắc Trần Trầm dần dần biến đến ngưng trọng, lâm bảm nói.

- Trương sư huynh tới chiều này, mặt sau ai còn không biết xấu hổ mượn danh tiếng a...

Thực ra so với hắn, thần tình đám người U Minh Quỳnh Hoa tiên tử càng thêm ngưng trọng.

Cho dù là sắc mặt rất nhiều đệ tử Minh Uyên tông bên kia cũng không hó coi.

Tuy là trận chiến đầu tiên này bọn hắn thắng, nhưng lúc này áp lực tâm lý bọn hắn lại lớn gấp mấy lần lúc đầu.

Bên trên Tà Thần đài, Âm Thánh đem Huyền Vũ Linh Lung Ấn cất kỹ, thần tình tương đối yên tĩnh, nói với Uyên Bạch xa xa.

- Trận chiến đầu tiên là chúng ta thua, nửa khắc đồng hồ sau bắt đầu một trận chiến nữa, Minh Uyên tông các người là thay người, hay là để Uyên Tiềm tiếp tục?

Uyen Bạch liếc mắt nhìn Huyền Vũ Linh Lung Ấn trong tay Âm Thánh, lại liếc mắt nhìn Uyên Tiềm bị trọng thương.

- Phụ thân, ta còn có thể tiếp tục!

Gặp Uyên Bạch nhìn lại, tiếng Uyên Tiềm khàn khàn nói, cùng lúc đó, trường côn trong tay hắn lại lần nữa sáng lên quang mang.

Uyen Bạch đưa ra tay, ngăn trở Uyên Tiềm nói tiếp, tiếp đó lay động cái cổ, phát ra một tiếng rắc vang giòn.

- Không cần thiết, người đi xuống đi, Minh Uyên tông chúng ta còn không cần đệ tử liều mạng.

Nói thật, Uyên Tiềm tái chiến tiếp, có lẽ có thể tiêu hao tiếp không ít tinh lực một tu sĩ Chân Linh giới, nếu như đối phương không mạnh, thậm chí có khả năng thắng.

Tất nhiên, bản thân Uyên Tiềm bị thương khăng định cũng sẽ cần nghiêm trọng, thậm chí ảnh hưởng căn cơ.

Hắn không cho Uyên Tiềm tiếp tục nữa, một mặt là để Uyên Tiềm suy nghĩ, một mặt khác là hắn đã phát giác được ánh mắt mấy tu sĩ Minh Uyên tông phát sinh biến hóa.

Tu sĩ Chân Linh giới có thể vì Chân Linh giới tử chiến, tu sĩ Minh Uyên giới cũng có thể vì Minh Uyên giới tử chiến, duy chỉ có không thể nào là tu sĩ Chân Linh giới thay Minh Uyên giới tử chiến.

Phải biết, mấy tu sĩ Chân Linh giới kia đầu nhập vào bọn hắn mới là quan trọng nhất lần ước chiến này, nhưng bọn hắn lại không có khả năng tại bên trong ước chiến đánh bạc tính mạng.

Nếu thật có đại công vô tư như vậy, bọn hắn cũng sẽ không đầu nhập vào Minh Uyên tông.

Nhưng hôm nay nhìn thấy chiến đấu khốc liệt như vậy, đã dao động tâm cảnh những đệ tử này, hắn nhất thiết phải đến điều tiết không khí một thoáng, để mấy người kia buông lỏng chút ít.

Đạt được mệnh lệnh phụ thân, Uyên Tiềm không có kiên trì, mà chỉ hỉ lão đảo thoái lui ra khỏi Tà Thần đài.

Sau khi Uyên Tiềm rút khỏi, Uyên Bạch nhìn xem Âm Thánh nói.

- Theo lý thuyết, lần này đến lượt người các người lên đài trước.

Âm Thánh gật đầu nói.

- Quỳnh Hoa, người tới đi.

Tiếng nói vừa ra, Quỳnh Hoa tiên tử phiêu nhiên lên đài, thần sắc tự nhiên, phảng phất như không có bị chiến đấu vừa rồi ảnh hưởng.

Thấy là Quỳnh Hoa tiên tử, Uyên Bạch cười cười, cũng không cảm thấy bất ngờ.

Minh Uyên tông đã có chỗ điều tra đối với Quỳnh Hoa tiên tử, biết nữ tử này rất có thể là một vị mạnh nhất trong mười người Chân Linh giới, tu vi kiếm đạo cao thâm mật trắc, sở trường tốc chiến tốc thắng.

Loại phong cách chiến đấu này chú định Quỳnh Hoa tiên tử rất sớm sẽ được phái ra, bởi vì chỉ có dạng này mới có thể tận khả năng nhiều nhất tiêu diệt nhân thủ phía bên mình.

Hướng chi trận chiến đầu tiên Chân Linh giới đã bị thua, giờ đây vô cùng cần một phen thắng lợi cổ vũ sĩ khí.

- Ha ha, nghĩ đẹp vô cùng.

- Thiết Át, người đến chiếu cố Quỳnh Hoa tiên tử tiếng tăm lòng lẫm Chấn Linh giới này.

Uyên Bạch xoay người nói, xong một tên tu sĩ áo xanh thoạt nhìn tương đối với gầy yếu liền bay lên Tà Thần đài.

Tu sĩ áo xanh này thoạt nhìn có chút sợ hãi, ánh mắt càng không dám nhìn thẳng Quỳnh Hoa tiên tử, chỉ cúi đầu nhìn xem Tà Thần đài tàn phá không chịu nổi.

Uyên Bạch đối với cái này cũng không để ý, Thiết Át lên đài xong

g, hấn liền thối lui đến ranh giới Tà Thần đài, Âm Thánh bên kia cũng giống như thế.

Quỳnh Hoa tiên tử nhìn Thiết Át yếu đuối cách đó không xa, nhíu mày, bất quá nàng hết sức rõ ràng sứ mệnh chính mình, bởi vậy không có lưu tình chút nào.

Leng keng!

Một tiếng kiếm reo vang lên, Thiên Khuyết Lưu Quang Kiếm giờ đây xếp hạng thứ mười trực tiếp ra khỏi vỏ, cơ hồ là lóe lên liền biến mất, đã đến trước mặt Thiết Át.

Thiên Khuyết Lưu Quang Kiếm này trong tay nàng chính là pháp bảo bản mệnh nàng trù luyện mà thành, không có vấn đề ăn ý không đủ gì, cho nên một kiếm này ra, liền đã tiếp cận tiêu chuẩn đỉnh phong nàng.

Đương!

Nhưng mà, một kiếm này cũng không có chém Thiết Át yếu đuối thành hai nửa, mà chỉ bị một mặt thuận cản lại.

Thuần này toàn thân màu vàng, bên trên xăm một loại cự tượng quái dị.

Thiết Át chẳng biết lúc nào đã khoanh chân ngồi xuống đất, ở chung quanh hấn, tám thuần tứ phía xoay chậm chậm, hộ hấn ở bên trong.

- Tứ Tượng Bất Diệt Thuần, chính là phòng ngự pháp bảo tối cường đại Minh Uyên giới chúng ta loại trừ Vạn Linh Đỉnh ra, lại thêm Thiết Át tu chính là Bất Động Minh Vương công, ta không tin Quỳnh Hoa tiên tử này có thể phá vỡ Thiết Át phòng ngự.

Uyên Bạch nhẹ nói.

Chân Linh giới có chuẩn bị, Minh Uyên giới bọn hấn làm sao không có chuẩn bị?

Thiết Át này chính là đặc biệt để kiểm chế Quỳnh Hoa tiên tử mới mang đến, hấn phòng ngự, cho dù là Uyên Tiềm cầm trong tay trụ ờng côn màu đen cũng không cách nào lay động một phân một hào.

- Bất Diệt Thần Kim làm thành tám thuẫn...

Nhìn thấy tám thuẫn tứ phía kia, thần sắc Quỳnh Hoa tiên tử biến ngưng trọng không ít.

Bất Diệt Thần Kim, tên như ý nghĩa, không cách nào hủy diệt, cho dù nàng công kích mạnh hơn, cũng không có khả năng hủy đi tám thuẫn kia.

Muốn đánh bại Thiết Át được tám thuẫn bảo vệ, chỉ có tư trong khe hở tám thuẫn đâm vào mới được.

Nghĩ tới đây, Thiên Khuyết Lưu Quang Kiếm lại lần nữa bay ra, một hạc ảnh xuất hiện tại trên không, cơ hồ là thuận di, hướng về khe hở tám thuẫn đâm tới.

Oanh!

Chính giữa Tám thuẫn Thiết Át đột nhiên căng ra hai tay, làm một tư thế chống trời, xong một tôn Minh Vương tượng cực lớn cao tới mấy chục mét liền hiện lên ra, bao khóa cả người hấn tại trong.

Tuy thoát nhìn Thiên Khuyết Lưu Quang Kiếm là thuận di, nhưng kỳ thật khoảng cách thuận di cảnh giới vẫn kém hơn một chút.

Leng keng!

Trong nháy mắt, Thiên Khuyết Lưu Quang Kiếm đâm vào bên trong Bất Động Minh Vương tượng, đến lút cán, nhưng lại muốn xâm nhập đâm đến Thiết Át, là không cách nào làm được.

Mà lúc này, Tứ Tượng Bất Diệt Thuần đụng phải Thiên Khuyết Lưu Quang Kiếm, bắn Thiên Khuyết Lưu Quang Kiếm trở về.

Nhìn thấy một màn này, Thiết Át tựa hồ có chút lòng tin, trên mặt lộ ra một chút nụ cười.

- Tại hạ từ nhỏ sợ chết, tu luyện phòng ngự công pháp, để tiên tử chê cười, bất quá lực phòng ngự Bất Động Minh Vương tượng ta đây chính xác cực mạnh, trong đó bao hàm mấy đạo lực lượng pháp tắc phòng ngự, lại phối hợp công pháp truy cầu phòng ngự cực hạn, tu vi không đến Đại Thừa, cho dù là tay cầm chí bảo, cũng không phá nổi phòng ngự ta.

- Chớ nói chi là còn có Tứ Tượng Bất Diệt Thuần chí bảo Minh Uyển tông ta thủ hộ, người cũng đã biết, Tứ Tượng Bất Diệt Thuần này chính là bảo vật trân quý nhất trong hai kiện bảo vật trân quý trên tay mười người chúng ta chuyến này, nếu là dùng Luyện Khí bảng Chân Linh giới các người so sánh, đủ để tiến vào trước năm!

- Ta nhìn tiên tử người hay là từ bỏ đi, người tuyệt đối không phá được phòng ngự ta, trận chiến này tính chúng ta hoà không phân thắng bại tốt chứ?

Quỳnh Hoa tiên tử nhìn xem Thiết Át phòng hộ kín còn hơn cả rùa đen Huyền Vũ, lạnh giọng nói.

- Sư phụ ta từng nói qua, thiên hạ công pháp, chỉ nhanh không phá.

Thiết Át nghe đến đây nở nụ cười, trả lời.

- Đó là các người Chân Linh giới không có Bất Động Minh Vương

g Công, Quỳnh Hoa tiên tử, người cũng đã biết, khúc dạo đầu Bất Động Minh Vương Công có câu nói, gọi lấy bất biến ứng vạn biến, chỉ cần không động, là không có kẻ hở.

Chương 628: Vạn Kiếm Quy Nhất.

Chương 628: Vạn Kiếm Quy Nhất.

- Tu Chân giới lớn, không thiếu cái lạ, là ta thiếu cận.

Tà Thần đại điện bên trong thành Tà Thần, môn chủ Tiên môn th ở dài một hơi.

Ai có thể nghĩ tới tại thế gian này còn có công pháp bực này? Chỉ phòng ngự không có công kích, tuy có thể đứng ở thế bất bại, nhưng đối mặt cường giả cùng cảnh giới, cũng không cách nào chiến thắng.

Loại chỉ có thể tự vệ này, cưỡng ép công pháp chia năm năm hẳn sống nhiều năm như vậy lần đầu tiên nghe nói.

Trừ đó ra còn có pháp bảo thuần hình kia...

Tám thuần tứ phía, tất cả đều là Bất Diệt Thần Kim, luận tổng giá trị đã tương đương với pháp bảo bốn loại thần kim dung hợp.

Hơn nữa nhìn bộ dáng còn là pháp bảo bản mệnh người kia, pháp bảo bản mệnh dùng để phòng ngự, điều này đúng là hiếm thấy.

Nguyên lai tưởng rằng đồ đệ Quỳnh Hoa tiên tử có Thiên Khuyết Lưu Quang Kiếm tại tay, đã mất sơ hở, chưa từng nghĩ vậy mà gặp đến loại người này.

Nói thật, đối mặt Thiết Át tùy tiện phái một người lên đều là kết quả ngang tay, kết quả lại vẫn cứ dùng Quỳnh Hoa chiến lược cực mạnh đi lên, cái này thật sự là quá thua lỗ.

- Thiên Ma đạo hữu, sớm biết phái tiểu đồ đệ người đi lên...

Thiên Ma thành chủ nghe đến đây lông mày kéo ra, ý tứ này chẳng phải nói tiểu đồ đệ Trần Trầm hấn là xuống ngựa sao?

Thiên Cơ đạo quân ở một bên lắc đầu nói.

- Lời ấy sai rồi, nếu thật phái Trần Trầm đi lên, đối phương ngược lại sẽ không để Thiết Át này lên đài...

Mấy người khác nghe đến đây một trận trầm mặc, không khí trong đại điện biến đến càng ngưng trọng.

...

Bên trên Tà Thần đài, Quỳnh Hoa tiên tử nhìn Bất Động Minh Vương tượng phía dưới bị Tứ Tượng Bất Diệt Thuần bao vây lấy, ánh mắt không có dao động chút nào.

Thiên hạ công pháp, duy khoái bất phá, đây là tín niệm nàng.

Nàng một đời sở tu đều chỉ truy cầu một chữ nhanh, đối phương nói tới lấy bất biến ứng vạn biến cũng không thể lay động đạo tâm nàng.

Nếu như không phá được đối phương phòng ngự, vậy liền chỉ có một khả năng, chính là nàng không đủ nhanh.

Nghĩ tới đây, nàng quay đầu, nhìn về phía tu sĩ Chân Linh giới tiếp theo sắp tham chiến như U Minh phía dưới Tà Thần đài, thấy ánh mắt mọi người vẫn kiên định như cũ, nàng cười nhạt một tiếng lại lần nữa nhìn về phía Bất Động Minh Vương tượng phía dưới, tiếp đó hít vào một hơi thật dài.

Một giây sau, một đạo phân thân hư ảnh như có như không xuất hiện tại bên cạnh nàng, xong hư ảnh lại phân ra hư ảnh, cứ như vậy một hóa hai, hai hóa bốn, bốn hóa tám...

Cũng không lâu lắm, phía trên Tà Thần đài liền xuất hiện trên vạn Quỳnh Hoa tiên tử, tất cả đều lấy tay cầm kiếm, thần tình nghiêm túc.

- Tốc độ thật nhanh...

Không ít tu sĩ bốn phía Tà Thần đài kinh hô.

Bọn hắn biết những phân thân này đều là tàn ảnh, tàn ảnh loại vật này tu sĩ tốc độ nhanh đồng dạng cũng có thể làm một hai người như thế đi ra, thế nhưng ra trên vạn, quả thực không cách nào tương đương!

- Sư huynh, nàng đây là muốn làm gì? Đang biểu diễn phi thiên sao?

Viên Kinh Thiên nhìn xem Quỳnh Hoa tiên tử đầy trời tám tám lấy làm kỳ lạ nói.

- Nàng dường như đang bày kiếm trận... Trần Trầm nhẹ giọng trả lời.

- Một người bày kiếm trận?

Viên Kinh Thiên giật mình kêu lên.

Trần Trầm khẽ vuốt cằm nói.

- Thời điểm một người tốc độ nhanh vượt qua thời gian hạn chế, có khả năng có thể đồng thời xuất hiện tại vị trí khác nhau, tiếp đó phát động hiệu quả trận pháp, Quỳnh Hoa tiên tử hẳn đã chạm đến thời gian pháp tắc lĩnh vực.

- Thời gian pháp tắc không gian pháp tắc, nữ tử này mới Độ Kiếp kỳ liền lợi hại như vậy, sau này trở thành Đại Thừa, chỉ sợ lại là một cường giả đỉnh cao.

Chu Nhân Long cảm khái.

Bọn hắn những tu sĩ này tại bên trong Âm Dương cung tu luyện qua đều biết rõ địa phương Âm Dương cung nghịch thiên nhất chính là có thể vận vẹo thời gian, mà chủ nhân Âm Dương cung chính là đại năng cảm ngộ ra thời không pháp tắc, lúc trước chính là tồn tại vô địch Chân Linh giới.

Quỳnh Hoa tiên tử này bất ngờ lại là một tu sĩ dạng này.

- Vạn Kiếm Quy Nhất!

Trên không Tà Thần đài, Quỳnh Hoa tiên tử quát nhẹ một tiếng, trên vạn hư ảnh nháy mắt động lên, kết thành một tòa đại trận, ngay sau đó trên vạn hư ảnh Quỳnh Hoa tiên tử hướng về trên không Bất Động Minh Vương tượng tập trung bay đi.

Trên vạn đạo kiếm ảnh cuối cùng dung hợp lại với nhau, hóa thành một chuỗi cự kiếm kinh thiên dài trăm mét, sát khí dày đặc, mũi kiếm nhắm thẳng vào Bất Động Minh Vương tượng.

Bên trên Tà Thần đài, Uyên Bạch nhìn thấy thanh cự kiếm kia mất hơi híp, hẳn thân làm tu sĩ Đại Thừa tự nhiên nhìn ra cự kiếm kinh thiên này khủng bố.

Trên thực tế, thời gian trong nháy mắt vừa rồi, Quỳnh Hoa tiên tử kia liền ra trên vạn kiếm.

Chỉ bất quá tốc độ trên vạn kiếm này quá nhanh, đến mức tất cả kiếm ảnh dung hợp tại một tia, hóa thành thanh cự kiếm kia.

- Nữ tử này không thể lưu...

Trong đầu lóe lên ý nghĩ này xong, chuôi cự kiếm kinh thiên kia đột nhiên hạ xuống, trực tiếp đánh vào bên trên Bất Động Minh Vương tượng.

Đủ loại lực lượng pháp tắc lấp lóe, nhưng mà đều bị cự kiếm chặt đứt, xong Tứ Tượng Bất Diệt Thuần ngăn cản tại phía trước cự kiếm.

Đương!

Một tiếng âm hưởng tựa như hồng chung đại lý cự minh lên, kiếm khí bạo liệt lấy đỉnh đầu Thiết Át làm phân giới bắt đầu hướng bốn phía tràn lan.

Tứ Tượng Bất Diệt Thuần kim quang đại phóng, trong nháy mắt liền đem Tà Thần đài biến thành thế giới kiếm khí cùng kim quang.

Cả hai không ai nhường ai, tạo thành sóng xung kích cường đại không ngừng oanh kích trận pháp bốn phía Tà Thần đài, oanh trận pháp sáng tối chập chờn.

Trăm vạn tu sĩ chung quanh vây xem đều theo bản năng thụt lùi hai bước, sợ trận pháp bị bức bách, tác động đến bọn hắn.

Vù vù!

Ngay tại thời gian một kiếm một thuần va chạm tiến vào cấp bậc

gay cần, một đạo lưu quang lóe lên liền biến mất, tại chính giữa Tà Thần đài lưu lại một đạo khe hở sâu không thể nhận ra.

Ngay sau đó kiếm quang cùng kim quang đồng thời tiêu tán, bên trên Tà Thần đài dần dần khôi phục bình tĩnh.

Quỳnh Hoa tiên tử tay cầm Thiên Khuyết Lưu Quang Kiếm, sắc mặt mười điểm tái nhợt, lẳng lặng đứng ở phía sau Thiết Ất.

Thiết Ất y nguyên khoanh chân ngồi dưới đất, Tứ Tượng Bất Diệt Thuẫn rơi xuống ở chung quanh hắn.

Lúc này thần tình hắn mờ mịt, trong mắt đều là vẻ không hiểu, ngay sau đó mi tâm hắn đột nhiên sáng lên quang mang hình kiếm, cườm cùng rầm một tiếng, vô lực xụi lơ tại trên mặt đất.

- Vẫn lạc?

- Tựa như là... Bị một kiếm chém mất Nguyên Thần.

- Đừng nhìn Quỳnh Hoa tiên tử là nữ tử, xuất thủ thật sự là tàn nhẫn a...

- Không thể trêu chọc, không thể trêu chọc.

Tu sĩ bốn phía phản ứng lại xong bắt đầu khe khẽ bàn luận.

- Âm Thánh tiền bối, ta thắng.

Quỳnh Hoa tiên tử quay người đối với Âm Thánh nói.

Âm Thánh đầu tiên là đại hỉ, xong lông mày lại nhíu lại.

Quỳnh Hoa tiên tử một kích vừa rồi đâm ra vạn kiếm, đã là trạng thái hái dầu hết đèn tắt, nói cách khác muốn cho nàng chiến tiếp tái, cơ hồ là không thể nào.

Cái này cũng tốt hơn một chút so thế hoà không phân thắng bại, ưu thế duy nhất chính là có thể để cho Minh Uyên tông phái người ra sân trước...

- Uyên Bạch đạo hữu, trận chiến này xem như chúng ta thắng a?

Uyên Bạch xa xa nhìn xem thi thể Thiết Át, sắc mặt tái xanh.

Không nghĩ tới tu sĩ sợ chết tiếng tăm lừng lẫy Minh Uyên giới bọn hắn cuối cùng vậy mà chết tại nơi này.

Thở ra một ngụm trọc khí, Uyên Bạch trầm giọng nói.

- Trận chiến này Minh Uyên tông chúng ta bại, Thiết Át tại trong mười người Minh Uyên tông chúng ta sắp xếp không vào trước năm, có thể cùng Quỳnh Hoa tiên tử đánh thành dạng này, hẳn cũng chết có ý nghĩa!

- Chu Nhị, trận tiếp theo ngươi đến!

Lời hắn nói xong, Chu Nhị toàn thân áo đen liền lên Tà Thần đài.

Uyên Bạch nói nhiều như vậy tự nhiên không phải nói nhằm, chỗ gièm pha Thiết Át đó là vì cho Chân Linh giới áp lực càng lớn, xong lại cử đi Chu Nhị Chân Linh giới phản tu, cả hai kết hợp, có lẽ có thể dẫn đến Quỳnh Hoa tiên tử tiếp tục xuất chiến, đến lúc đó liền có cơ hội chém giết Quỳnh Hoa tiên tử.

Chương 629: Xích Diễm Phần Thiên.

Chương 629: Xích Diễm Phần Thiên.

Âm Thánh nghe được cái tên Chu Nhị này, theo bản năng nhìn về phía Quỳnh Hoa tiên tử, tiếp tục chiến hay không chiến đi xuống, chính yếu nhất vẫn là nhìn ý tứ Quỳnh Hoa tiên tử.

Quỳnh Hoa tiên tử không có nhìn Chu Nhị một chút, mà chỉ ăn và o một viên đan dược, đang lúc thời điểm nàng chuẩn bị biểu lộ rõ ràng tiếp tục đánh, trong đầu đột nhiên vang lên tiếng sư phụ môn chủ Tiên môn.

- Quỳnh Hoa, tương lai thành tựu ngươi không thể đoán trước, lưỡng giới đại chiến không phải tranh giành nhất thời, mà là lâu dài chi chiến, tương lai Chân Linh giới đến cùng thế nào, vẫn phải xem người thế hệ này các ngươi, nếu vì ước chiến thắng bại trận này liền hủy căn cơ ngươi, cái này đối với Chân Linh giới chúng ta tới nói càng là tổn thất khó có thể chịu đựng, ngươi hiểu chưa?

Quỳnh Hoa tiên tử nghe vậy nhắm mắt lại, sau một hồi lâu trầm tư mới quay về bầu trời nói.

- Âm Thánh tiên bối, ta vô lực tái chiến.

Dứt lời nàng thu về Thiên Khuyết Lưu Quang Kiếm, cũng không quay đầu lại rời đi Tà Thần đài.

Nhìn xem bóng lưng nàng, trên mặt Uyên Bạch lộ ra vẻ tiếc hận.

...

Chu Nhị lúc trước đã từng cùng Vân Thiên Vân Tiêu tông chiến đấu qua, lưu lại hình chiếu chiến đấu qua, cho nên Chân Linh giới bên này có tu sĩ đặc biệt nhằm vào hắn, tiếp theo tự nhiên là do tu sĩ kia đến trên Tà Thần đài.

So với hai cuộc chiến trước, trình độ kịch liệt trận chiến đấu này phần nào kém hơn không ít.

Chiến lược chừng sau nửa canh giờ, Chu Nhị một mực bị áp chế đột nhiên vận dụng một cái bí thuật chưa từng thấy qua, thực lực trong khoảnh khắc chợt tăng gấp hai, cũng không lâu lắm, liền đem nhục thân đối thủ đánh tan, đối thủ hoảng sợ tranh thủ thời gian tu yên bố nhận thua.

Thắng được trận này, Chu Nhị hít sâu một hơi, quét mắt trăm vạn tu sĩ Chân Linh giới chung quanh một chút, xem ra tựa hồ còn muốn tái chiến.

Uyên Bạch thấy vậy thừa cơ nói.

- Chu Nhị vốn chỉ là thủ đồ một môn phái nhỏ Chân Linh giới mà thôi, kết quả bị phát hiện cực kỳ thích hợp tu luyện một loại công pháp nào đó Minh Uyên tông chúng ta... Ha ha, thực ra chỉ cần gặp được công pháp thích hợp, người người thế gian này đều là thiên kiêu, công pháp Chân Linh giới không có, Minh Uyên giới chúng ta, có lẽ có.

Trăm vạn tu sĩ bốn phía vây xem có không ít người bị một câu hấn lay động đạo tâm, bên trong ánh mắt nhìn về phía Chu Nhị nhiều một chút vẻ hâm mộ.

Âm Thánh mặt âm trầm, Uyên Bạch này ngay trước mặt hấn mê hoặc nhân tâm, quả thực là không dễ hấn vào trong mắt!

Không đợi Uyên Bạch nói tiếp, hấn tranh thủ thời gian cao giọng quát.

- Chu Thiên Cơ, ngươi lên đây đi!

Chờ Chu Thiên Cơ lên đài, hấn thật sâu nhìn Chu Thiên Cơ một c

hút.

Chu Thiên Cơ khẽ gật đầu, ra hiệu chính mình minh bạch ý hấn.

Đối phó phản tu bực này, nhất định phải giết, chỉ có diệt sát Chu Nhị, mới có thể tiêu trừ đi dị tâm tu sĩ Chân Linh giới.

Ôm dạng suy nghĩ này, lúc bắt đầu Chu Thiên Cơ xuất thủ cũng không tàn nhẫn, lại thêm bản thân hấn thoát nhìn phong độ nhẹ nhàng, không giống ngoan nhân, cho nên rất nhanh Chu Nhị liền buông lỏng cảnh giác, chiến ý trong mắt càng ngày càng thịnh, mong mỗi tới một lần một diệt hai xinh đẹp, từ đó danh chấn lưỡng giới!

Nhưng chỉ chiến không đến thời gian một phút đồng hồ, hấn liền được đại năng Minh Uyên giới phía sau chỉ thị để hấn nhận thua.

Nghe mệnh lệnh này, hấn theo bản năng ra vẻ không hiểu.

Chu Thiên Cơ thấy vậy nháy mắt ý thức đến phát sinh cái gì, công kích thoáng cái lảng lệ gấp mấy lần, Chu Nhị đang hao tổn năng lực, bất ngờ không đề phòng trực tiếp thụ trọng thương.

Nếu không phải trên người có pháp bảo phòng hộ cực kỳ cường đại nào đó Minh Uyên thánh vương ban thưởng, chỉ sợ nhục thân đã sụp đổ tại chỗ.

- Ta nhận thua!

Lòng còn sợ hãi, hấn tranh thủ thời gian quất, tiếp đó nhanh chóng bay khỏi Tà Thần đài.

Chu Thiên Cơ thở dài một cái, nhìn về phía Uyên Bạch bên trong bầu trời xa xa.

Tuy là thực lực hấn kém so đám người Trương Đăng Quỳnh Hoa

một cấp, nhưng so với những người khác vẫn mạnh một đường, bằng không cũng sẽ không để hấn ra sân tru sát Chu Nhị.

Đáng tiếc, thực tế những lão gia hỏa Minh Uyên tông kia không dễ lừa dối.

...

- Tử Nguyệt chất nữ, người đi lên cùng Chu Thiên Cơ này giao thủ xem.

Mặc dù thua một tràng, nhưng trên mặt Uyên Bạch lại treo nụ cười nhàn nhạt, chỉ bất quá Tử Nguyệt một câu liền để nụ cười hấn c ứng đờ.

- Ta chỉ phụ trách đối phó U Minh.

- Người... Uyên Bạch có chút tức giận.

Phải biết kế tiếp là trận thứ năm, cũng chính là một tràng cuối cùng hôm nay, cho dù là chiến mấy canh giờ, cũng có thể chinh đốn không ít thời gian, thẳng đến ngày mai ước chiến.

Loại thời điểm này phái Tử Nguyệt là tốt nhất, bởi vì Tử Nguyệt là một trong hai người mạnh nhất Minh Uyên tông bên này, cũng là một người duy nhất bên trong thiên kiều bản thổ Minh Uyên giới đi qua Minh Thần điện, lúc này để nàng đánh tan Chu Thiên Cơ, chinh đốn một thoáng, ngày mai lại một lần hành động đánh bại hai, ba người, ngày cuối cùng để Thanh Huyền Minh kết thúc, đó chính là kịch bản Minh Uyên tông muốn nhìn đến nhất.

Nhưng lúc này Tử Nguyệt lại không nguyện ý, đây không phải đang hồ nháo sao?

- Tử Nguyệt chất nữ, đây là một tràng cuối cùng hôm nay, nếu người thể hiện ra thực lực siêu cường, U Minh kia ngày mai tự nhiên

n sẽ ra tay với ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn ngày mai U Minh cùng người khác đấu qua một tràng, tiếp đó ngươi lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn...

Uyên Bạch khích tướng nói, Tử Nguyệt đã đến trước người hấn.

Nhìn xem bóng lưng Tử Nguyệt mảnh mai, Uyên Bạch trong nội tâm có chút bất đắc dĩ.

Tử Nguyệt này nơi nào đều tốt, chỉ là quá kiêu ngạo, bằng không lúc trước cũng không đến mức tại Chân Linh giới ăn thiệt thòi lớn như thế.

...

Một bên khác, Chu Thiên Cơ nhìn lên nữ tử trước mặt một mặt lạ nh lẻo, trong nội tâm đánh trống.

Hắn chủ tu thôi diễn, tự nhiên có thể cảm ứng ra thực lực đối phương mạnh hơn hẳn, khiến hắn nhin không được kê khổ trong nội tâm.

Lần này ước chiến sợ là khó khăn, trừ phi U Minh ngày mai có thể tạo ra kỳ tích...

Đối phó nữ tử này, hay là tận lực tiêu hao tinh lực nàng đi.

Ôm dạng suy nghĩ này, Chu Thiên Cơ xuất thủ trước, hơn nữa vì a đến liền vận dụng thần thức công kích.

Đến bọn hắn cảnh giới cỡ này, linh khí lực lượng pháp tắc nghĩ thế nào điều khiển liền điều khiển như thế đó, chiến đấu chân chính sẽ chỉ tiêu hao lực lượng thần thức.

Đối mặt Chu Thiên Cơ công kích, mắt Tử Nguyệt hí hí, một giây sau, một chuỗi trường nhận hoành không xuất thế, lôi cuốn lấy

hỏa diễm quái dị màu đỏ hướng về Chu Thiên Cơ đốt cháy đi.

Chu Thiên Cơ cảm thụ được nhiệt độ hỏa diễm màu đỏ kia, đốt cháy thần thức công kích mình, trong ánh mắt tràn đầy hãi nhiên, dư ới sự bất đắc dĩ nhanh chóng bay ngược về đằng sau.

Nữ tu này lại đem hỏa chi pháp tác cảm ngộ đến loại trình độ này, tu vi chỉ sợ tiếp cận Độ Kiếp đỉnh phong...

Trong nội tâm Chu Thiên Cơ kêu khổ, đối mặt hỏa diễm màu đỏ kia, lấy thực lực hần , chỉ có thể tránh né.

Nhưng mà, cũng không lâu lắm, phạm vi toàn bộ phương viên hơn mười dặm Tà Thần đài toàn bộ đã bị ngọn lửa bao phủ, Tử Nguyệt đứng tại trong ngọn lửa màu đỏ lẳng lặng nhìn Chu Thiên Cơ khắp nơi chạy trốn, thần sắc lạnh lùng vô cùng.

Chu Thiên Cơ thấy Xích Diễm Phần Thiên, muốn tránh cũng không được, chỉ có thể cao giọng tuyên bố nhận thua.

Cũng không phải hần sợ chết, mà là thực lực song phương chênh lệch quá lớn, cho dù hần liều mạng chỉ sợ cũng không lay động được nữ tu kia, tính toán như thế, còn không bằng bảo toàn thân hữu dụng.

Chu Thiên Cơ trốn xuống Tà Thần đài xong, Tử Nguyệt đối diện phương hướng Tà Thần đại điện quát.

- U Minh, ta hi vọng ngươi ngày mai là người thứ nhất xuất chiến, nếu đổi thành người khác, ta sẽ để cho hần cũng không có cơ hội mở miệng nhận thua, liền sinh tử hồn tiêu.

Chương 630: Lôi Kéo.

Chương 630: Lôi Kéo.

- Nữ tử này nhiều lần khiêu khích ta, có thể nhẫn nại! Không thể nhẫn nhục!

Bên trong Tà Thần đại điện, U Minh đột nhiên đứng lên, tức giận nói.

Một bên Tà Thần điện điện chủ buồn bã nói.

- An tâm chớ vội, ngươi cũng đã biết trọng trách trên người mình!

Nghe nói như thế, U Minh hận hận dậm chân, bên trong ánh mắt tràn đầy ảo não.

Ba người được coi trọng bồi dưỡng giờ đây chỉ còn lại hãn một người, cũng chính là Chân Linh giới bên này muốn chiến thắng, ép toàn bộ hi vọng ở trên người hãn.

Cũng không phải hãn không có tự tin này, thật sự là hiện tại hãn lo lắng quá nhiều, không có cách nào buông tay đánh cược một lần, giáo huấn nữ tử nhiều lần khiêu khích hãn kia một chút.

- Ngồi xuống!

Tà Thần điện điện chủ quát nhẹ một tiếng, U Minh ngoan ngoãn ngồi xuống.

- Ngày mai an bài thế nào?

Tà Thần điện điện chủ nhìn về phía mấy vị đại năng khác.

Hôm nay năm trận chiến, Minh Uyên tông bên kia phái ra Uyên Tầm, Thiết Át, Chu Nhị còn có Tử Nguyệt bốn người, bọn hắn bên này đồng dạng phái ra bọn Trương Đăng bốn người, nhưng bởi vì trận chiến cuối cùng bị thua, cho nên Chân Linh giới bên này hiển nhiên ở thế yếu.

Càng máu chốt là Chân Linh giới bên này chỉ có một lá bài tẩy U Minh, nếu không sử dụng, ngày mai một cửa Tử Nguyệt này cũng không qua được, trái lại Minh Uyên tông, còn có chút sâu không t hấy đáy.

Vẻ mặt Thiên Cơ đạo quân nghiêm túc, tiếng lạnh lùng nói.

- Bất kể như thế nào, chúng ta phải làm dự định xấu nhất, gọi mấy Chân Linh kia đến đây đi, nếu ngày hôm nay xuất hiện tình huống chúng ta nhất không muốn nhìn thấy, vậy liền để chúng nó xuất th ử, phá hoại trận ước chiến này! Về phần cái khác, chỉ có thể sau n ày chậm rãi tranh luận.

Mấy người khác dồn dập gật đầu, giờ đây tình huống này cũng ch ỉ có con đường này có thể đi.

Tất nhiên, bọn hắn cũng ngóng nhìn kỳ tích phát sinh, thực lực U Minh cực mạnh, lại nắm giữ thôn phệ pháp tắc, khôi phục cực nh anh, trên lý luận không phải không có khả năng một diệt bảy.

Về phần người khác... Lúc đầu bọn hắn còn ôm chút hi vọng, nh ưng hôm nay nhìn Chu Nhị một trận chiến xong, điểm hi vọng nà y của bọn hắn cũng đã phá diệt.

Những người Minh Uyên tông kia đã sớm dự liệu được bọn hắn s ẽ làm gì, Chu Nhị bạo lộ ra khuyết điểm cũng chỉ là hắn cố tình hi ển lộ ra, lừa dối bọn hắn mà thôi.

- Các vị tiên bối không cần bi quan như vậy, ngày mai nhìn ta là đ

ược.

U Minh nhin không được lại đứng lên.

Tu vi hấn giờ đây Độ Kiếp hậu kỳ, cùng Quỳnh Hoa tiên tử ngang tài, càn máu chót là ở Thôn Thần Bí Điền, thần thức tu vi hấn đã đạt đến Độ Kiếp đỉnh phong.

Tại sâu trong nội tâm hấn, hấn cho là mình mạnh hơn Quỳnh Hoa tiên tử một cấp.

Quỳnh Hoa tiên tử cũng chỉ vì gặp được rùa đen kia, cho nên mới chỉ chiến một tràng, nếu không, hôm nay giao cho Quỳnh Hoa tiên tử một người liền đủ.

Mọi người nghe được lời hấn nói, không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng.

Mặc kệ U Minh ngày mai có thể liên tiếp chiến thắng tu sĩ Minh Uyên tông hay không, nhưng chỉ cần phần lòng dạ này tại, tương lai ai Chân Linh giới liền còn có hi vọng.

...

Tu sĩ bốn phía Tà Thần đài dần dần tán đi, không ít người vừa đi vừa nghị luận tình hình chiến đấu hôm nay.

Có thể tưởng tượng, không bao lâu chiến đấu hôm nay liền sẽ truyền khắp toàn bộ Chân Linh giới.

Trần Trầm thì mang theo một nhóm tiểu đồng bạn tại bên trong Tà Thần thành chẳng có mục đích du đăng, Thiên Ma thành chủ đến bây giờ cũng không liên hệ hấn, phỏng chừng cũng không cần can thiệp sách lược chiến đấu ngày mai gì.

- Trần đạo hữu chậm đã!

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng la lên, Trần Trâm theo bản năng xoay người qua, chỉ thấy mấy người tu sĩ mặc y phục Minh Uyên tông hướng hẳn đi tới.

Tướng mạo người cầm đầu có chút quen thuộc, nhưng chính mình đối với thanh âm hẳn rất lạ lẫm.

- Người là... Vương Tam? Người tìm ta làm gì?

Trần Trâm suy tư một hồi, nhận ra thân phận đối phương.

Người này là Chân Linh giới phản tu, thời gian nhìn hình chiếu chần chờ lúc trước gặp qua, thực lực tương đương cùng Chu Nhị.

Bất quá lúc này người này đến tìm mình cũng không phải chuyện tốt gì, nếu bị mấy vị đại năng đỉnh tiêm lưu ý đến, đồng thời sinh ra hiểu lầm, chính mình giải thích không rõ.

- Trần đạo hữu, ta nghe nói người là tu sĩ Hạ giới phi thăng, tới Chân Linh giới này còn không đến mấy năm?

Vẻ mặt Vương Tam tươi cười, trong bất tri bất giác chạy tới trước mặt Trần Trâm.

- Phải thì như thế nào?

Trần Trâm cảnh giác nói.

- A, quả thật như thế, Trần huynh, ta thay người cảm thấy không đáng a... Người xem một chút U Minh, Quỳnh Hoa...

Vương Tam còn chưa nói xong, Trần Trâm liền liên tiếp khoát tay.

- Được rồi, loại châm ngòi đê cấp này cũng đừng sử dụng với ta, t

a không phải người ngu, nếu không sự tình khác, ta đi.

Vương Tam nghe đến đây có chút xấu hổ, đổi dùng thần thức truyền âm nói.

- Trần đạo hữu, chúng ta người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ngươi nếu đầu nhập vào Minh Uyên tông, Minh Uyên tông sẽ đem hết toàn lực, bồi dưỡng ngươi thành tiếp một cái Thanh Huyền Minh khác.

- Thanh Huyền Minh, hiện tại hẳn rất lợi hại phải không?

Trần Trầm trả lời.

Vương Tam thấy Trần Trầm không chút cảm kích nào tìm hiểu quân tình, mười điểm hào phóng nói.

- Không dối gạt Trần đạo hữu, tu vi Thanh Huyền Minh giờ đây đã đạt đến Độ Kiếp đỉnh phong, còn phải mạnh hơn so Quỳnh Hoa tiên tử Tiên môn một cấp!

Trần Trầm nhíu mày một cái nói.

- Lúc trước một trận chiến Vạn Linh Đỉnh, ta chế tạo cho Minh Uyên tông không ít phiền toái, Minh Uyên tông cũng không để ý?

- Trần đạo hữu nói đùa, Minh Uyên tông biển chứa trăm sông, nơi nào sẽ thiếu khí lượng như thế, nói thật, nếu không phải lúc trước trận chiến kia đạo hữu đã chứng minh chính mình, Minh Uyên tông cũng chưa hẳn sẽ phái ta đến thuyết phục đạo hữu.

Trần Trầm nghe đến đây trong nội tâm cười lạnh.

Minh Uyên tông nếu thật khí lượng lớn, lúc trước bắt đầu khiêu chiến, nơi nào sẽ chọn lựa Thăng Long thành làm mục tiêu thứ hai?

Giờ đây tới lời kéo chính mình, có thể là từ chỗ nào nghe được tin tức chính mình cũng sẽ tham chiến.

Trừ đó ra, nếu như có thể lời kéo chính mình loại đệ tử thân truyền thành chủ Thiên Ma thành này, vậy ý nghĩa không thể ít hơn Thanh Huyền Minh đầu nhập vào Minh Uyên tông.

Đến lúc đó khẳng định có không ít tu sĩ Chân Linh giới sẽ đầu nhập bọn hắn, người ta đệ tử thân truyền siêu cấp tông môn đều đầu nhập vào Minh Uyên tông, bọn hắn có cái gì không thể đầu nhập vào...

- A, người Minh Uyên tông cũng cho là độ trung thành ta thấp nhất a, ta là tên khốn kiếp như vậy sao?

Trong nội tâm Trần Trầm thở dài, dùng thần thức dò xét diện mạo chính mình một thoáng.

Anh tuấn tiêu sái, khí vũ hiên ngang, xem xét liền là người trung nghĩa vô song, hiên ngang lắm liệt.

Bên kia Vương Tam còn đang khuyên bảo.

- Trần đạo hữu, lần ước chiến này Minh Uyên tông chúng ta tất thắng không thể nghi ngờ, nói thật, trong sáu người Minh Uyên tông chúng ta không xuất động, thực lực tại hạ yếu nhất, năm người khác, ngoại trừ Thanh Huyền Minh, còn có một người thực đủ sức để cùng Uyên Tiềm Trương Đăng bọn hắn sánh vai.

- Một khi ước chiến thắng lợi, đạo hữu người lại đầu nhập vào Minh Uyên tông chúng ta, vậy Minh Uyên tông chúng ta uy danh thế tất đại chấn...

- Kinh Thiên, ta dẫn người đi nhìn một chút có pháp bảo phòng hộ thích hợp hay không, mang một ít cho bọn đồ tử đồ tôn...

Vương Tam còn chưa nói xong, Trần Trầm đã mang theo mọi người nghênh ngang rời đi.

Nhìn xem bóng lưng một đoàn người Trần Trầm, bên trong ánh mắt Vương Tam hiện lên một vết ngoan lệ.

- Không biết tốt xấu, gia hỏa cho thể diện mà không cần! Thật xem mình như đại nhân vật sao!

- Vương sư huynh, muốn đuổi theo sao?

Phía sau một người hỏi.

- Không cần, ngày mai có cơ hội ta giết hắn! Đổi mục tiêu kế tiếp đi.

Dứt lời, Vương Tam vẫy vẫy tay áo, quay người rời đi.

Chương 631: Hỏa Diễm Pháp Tắc đối kháng Thôn Phệ Pháp Tắc.

Chương 631: Hỏa Diễm Pháp Tắc đối kháng Thôn Phệ Pháp Tắc.

Trong nháy mắt, liền đến ngày thứ hai.

Trải qua cả đêm lên men, không ít tu sĩ đều ý thức được tình cảnh Chân Linh giới gian nan, có một vài ánh mắt lâu dài, thậm chí nhìn thấy xu thế tương lai.

Tại bên trong Tà Thần thành, có nhiều đại năng như vậy nhìn chăm chăm, bọn hắn không dám loạn động, đến gần Minh Uyên tông, nhưng cái này không trở ngại bọn hắn truyền bá tin tức.

Lúc này ở ngũ đại vực Chân Linh giới, đã có không ít người biết được tin tức liên kết bạn mà đi, tiến về hướng Minh Uyên tông Nam Vực.

Thừa dịp hiện tại Minh Uyên tông còn không lớn mạnh, bọn hắn tiến vào Minh Uyên tông có thể được một chút ưu đãi, chờ sau này chỉ sợ cũng không có cơ hội tốt như vậy.

...

Bên trên Tà Thần đài, Tử Nguyệt im lặng đứng yên, sớm đã chuẩn bị kỹ càng.

Âm Thánh nhìn Tử Nguyệt, cao giọng nói.

- Thủy Trạch, người đi lên.

Xong một tên nam tu áo lam liền bay lên lôi đài.

Nam tu này cũng không phải bất kỳ người nào trong mười người sớm định ra, mà chỉ tạm thời đến tìm, sở trường mười điểm Thủy hệ pháp tắc, xem như có chút kiềm chế Tử Nguyệt.

Một đám cường giả đỉnh cao cũng không trông chờ hắn thắng, chỉ muốn hắn tiêu hao tinh lực Tử Nguyệt nhiều hơn, bảo đảm U Minh có thể chiến thắng.

Thấy không phải U Minh, trong mắt Tử Nguyệt lóe lên một tia phẫn nộ chán cùng sát cơ.

- Vị tiên tử này, xin chỉ giáo!

Thuỷ Trạch nói xong liền tại bốn phía bố trí tầng tầng lớp lớp mà n nước.

Nhìn thấy những màn nước kia, Tử Nguyệt cười khẩy, cùng lúc đó, một vàng loan nguyệt từ sau lưng nàng bay lên.

Thuỷ Trạch nhìn thấy vàng loan nguyệt kia, vẻ mặt hốt hoảng chỉ chốc lát, chờ thời gian hấn lấy lại tinh thần, màn nước hấn đã bị li ên tiếp xuyên thủng, Tử Nguyệt đã đến trước người hấn không đế n một mét.

Thấy vậy Thuỷ Trạch bị dọa vãi cả linh hồn, theo bản năng liền muốn nhận thua, ai có thể nghĩ đến một đạo lưu quang lóe lên liền biến mất, hấn liền triệt để mất đi ý thức.

- Lực lượng thần thức thật mạnh, chỉ sợ có trình độ Độ Kiếp đỉnh phong...

Sắc mặt Âm Thánh xấu xí, không nghĩ tới nữ tu này không chỉ Hỏa hệ pháp tắc vô cùng cường đại, cả lực lượng thần thức cũng vô cùng cường đại.

Chỉ là tin tức giờ đây hiển lộ ra, một đám thiên kiêu Chân Linh giờ liền không có ai có thể bảo chứng thắng người này.

Đề Thuỷ Trạch đi lên tiêu hao người này, thật sự là có chút lòng tham.

- Ta nói qua, nếu như đi lên không phải U Minh, ta tất phải giết.

Tử Nguyệt lạnh giọng nói, cùng lúc đó, Thuỷ Trạch phía sau nàng cả người đột nhiên bắt đầu cháy rùng rục, cuối cùng biến thành tro tàn, rơi tại bên trên Tà Thần đài.

- Đủ rồi!

Lần này không đợi Âm Thánh mở miệng, U Minh chính mình liền leo lên Tà Thần đài, lúc này trong lòng của hắn đã giận không n hận nổi.

Nữ tu này từ đầu đến cuối ngay nhằm vào hắn, nếu như không phải là vì suy nghĩ đại cục, hắn đã sớm lên đài giáo huấn nữ tu này.

Giờ đây Thuỷ Trạch đã chết, sự thật chứng minh, cái gọi tiêu hao căn bản không có tác dụng gì, hết thảy vẫn phải dựa vào hắn!

- Người là ai? Đi tìm cái chết?

Nhìn thấy U Minh leo lên Tà Thần đài, Tử Nguyệt nhíu mày.

- Ta là U Minh!

U Minh bị tức giận đến không nhẹ, nữ tu này nhắm vào mình lâu như vậy, kết quả vậy mà không biết mình, đây không phải có bệnh sao?

- Không, người không phải U Minh.

Tử Nguyệt lắc đầu phủ nhận, trong ký ức nàng U Minh kia làm người giáo hoạt, theo trên mặt là nụ cười nhìn cực kì đẹp mắt nhưng trong nội tâm tràn đầy ý nghĩ xấu.

Mà người trước mặt này, mặt mũi tràn đầy lửa giận, không giống cá nhân phong cách kia.

Nội tâm U Minh triệt để hết ý kiến, ta là chính ta cũng không được? Đây là cái thế đạo gì!

Cũng may trăm vạn tu sĩ chung quanh có không ít người thay hắn chứng minh.

- U Minh sư huynh cố lên!

- U Minh sư huynh tất thắng!

Nơi này dù sao cũng là Tà Thần thành, chính là sân chính Tà Thần điện, bởi vậy tu sĩ Tà Thần điện là nhiều nhất, lại thêm đáng dấp U Minh không tệ, uy danh hiển hách, cho nên fans không ít.

Hắn vừa bước lên đài, không ít tu sĩ thay hắn hô cố lên, cũng không lâu lắm liền tạo thành sóng âm vang vọng tại trên không Tà Thần đài.

Tử Nguyệt nhìn về phía Uyên Bạch, trên mặt tràn đầy không hiểu.

- Uyên sư thúc, hắn thật sự là U Minh?

- Không sai, mà thôi.

Đạt được đáp án khẳng định này, Tử Nguyệt lại lần nữa quay đầu, liệu định lúc đó U Minh này rất có thể là thay hình đổi dạng, cho nên mới không giống hôm nay.

- Người chính là U Minh, vậy hôm nay ân oán chúng ta cũng nên chấm dứt!

Dứt lời, ánh mắt nàng biến đến thanh lãnh vô cùng, hồi tưởng lại đủ loại khuất nhục lúc đó, cùng tại Minh Uyên giới chịu đến đủ loại trách móc, còn có ánh mắt tố phụ thất vọng cùng pháp bảo bản mệnh bồi bại chính mình nhiều năm kia, giá trị cừ hận trong nội tâm nàng sưu sưu đi lên!

Tất cả những thứ này, toàn bộ nhờ người này ban tặng!

Nghĩ tới đây, lửa cháy hùng hực từ trong cơ thể nàng bốc lên, đang muốn trùng thiên!

Cả Uyên Bạch nhìn thấy một màn này, cũng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Tử Nguyệt này vậy mà tại phía dưới lửa giận cừu hận gia trì, lĩnh ngộ đối với hỏa diễm pháp tắc lại sâu hơn tầng một...

U Minh nhìn xem hỏa diễm đỏ thẫm như trụ kia, ánh mắt mờ đi ảm ngung trọng, khẽ quát một tiếng xong, một cái lỗ đen bất ngờ xuất hiện tại trước ngực hắn.

Xong lỗ đen này càng lúc càng lớn, cũng không lâu lắm, liền biến thành khổng lồ mấy vạn mét, đến mức phân chia trọn cái Tà Thần đài ra.

Bên trên Tà Thần đài, số lượng lớn tàn thạch vỡ vụn đều bị lỗ đen cuốn vào, cuối cùng biến mất không còn tăm tích, cả hỏa diễm bốn phía Tử Nguyệt đều có dấu hiệu bị lỗ đen thôn phệ.

Mà lúc này Tử Nguyệt tựa hồ đã hoàn toàn bị lửa giận làm choáng váng đầu óc, khẽ nói một tiếng xong, phía trên hỏa diễm vậy mà như biển lửa mãnh liệt hướng về lỗ đen quét sạch đi.

Hô!

Số lượng lớn hỏa diễm bị lỗ đen không đày thôn phệ, U Minh đứng tại phía sau lỗ đen, thần sắc lạnh lùng, xem ra cũng không nhận ảnh hưởng chút nào.

Các tu sĩ bốn phía Tà Thần đài vậy xem cho là Tử Nguyệt một chiêu không được, liền sẽ đổi một chiêu khác, không nghĩ tới lần đốt này liền là nửa canh giờ!

Nửa canh giờ này, Tử Nguyệt không ngừng điều khiển hỏa diễm pháp tắc cường đại, đánh vào trong hố đen, tựa hồ muốn đốt xuyên lỗ đen.

Nhưng mà, lỗ đen kia liền như là vực sâu miệng lớn, căn bản không nhận bất kỳ ảnh hưởng gì.

Nửa canh giờ tiến công, sắc mặt Tử Nguyệt càng tái nhợt, dưới so sánh, sắc mặt U Minh phía sau lỗ đen cũng càng hồng nhuận hơn phút.

- Muốn đốt cháy thôn phệ pháp tắc ta? Ủng hộ cho người nghĩ ra!

U Minh gầm thét một tiếng, Phệ Linh Thao Thiết Thứ từ trong cơ thể hất bay ra, cũng không lâu lắm, trong hố đen kia liền có thêm một cái hư ảnh Thao Thiết.

Thao Thiết to lớn vô cùng há to miệng, để lỗ đen năng lực thôn phệ thoát cái lại tăng lên gấp mấy lần.

Tử Nguyệt thấy vậy không biết từ trong nhẫn trữ vật móc ra cái gì, nuốt vào xong, lúc đầu sắc mặt tái nhợt vậy mà khôi phục không ít.

Tiếp theo, nàng liền lại tiếp tục toàn lực thôi động hỏa diễm, đánh vào trong hố đen.

...

- Nữ tử này vẫn là nội tình thâm hậu trước sau như một a...

Phía dưới Trần Trầm nhẹ giọng cảm thán nói.

Nếu như hấn không nhìn lầm, Tử Nguyệt nuốt vào chính là đan dược nhanh chóng phục hồi thần thức, bức đan dược này cực kỳ hiếm thấy, mà có thể để tu sĩ Độ Kiếp nhanh phục hồi thần thức càng thêm hiếm thấy.

- Sư huynh, hai người này đánh thật nhàm chán, một cái điên cuồng phát ra, một cái điên cuồng hấp thu, vậy rốt cuộc ai có thể thắng

g a?

Phía sau Viên Kinh Thiên nhỏ giọng hỏi.

Trần Trâm lắc đầu nói.

- Ta làm sao biết? Phải xem Tử Nguyệt kia có bao nhiêu loại kia đ
an dược phục hồi thần thức, còn phải xem ý chí lực song phương
muốn thắng...

Chương 632: Đánh Bạc Mặt Mũi.

Chương 632: Đánh Bạc Mặt Mũi.

U Minh lúc này chỉ cảm thấy thân thể hùng hực, phảng phất như
muốn bốc cháy vậy.

Hắn biết, cái này không chỉ là bị hỏa diễm pháp tác ảnh hưởng, cầ
ng nhiều là linh lực trong cơ thể quá dồi dào gây nên, mà trong lú
c nhất thời hắn căn bản không có cách tiêu xài nhiều linh lực như
vậy.

Nếu tiếp tục như vậy nữa, hắn chỉ sợ sẽ bị no bạo!

Phát giác được Tử Nguyệt nuốt đan dược, hắn mười điểm ảo não!

Nếu linh lực không đủ, hắn có thể dùng đan dược, thế nhưng linh
lực quá nhiều, dùng đan dược chỉ sẽ đến phản tác dụng.

- Lúc trước liền nên ước định không thể phục dụng đan dược!

U Minh tức giận mắng một câu, một bàn tay khác hướng sau lưng lộ ra, từng đạo sóng xung kích như không cần tiền đánh vào bên trên phòng hộ trận pháp bốn phía Tà Thần đài.

...

Bất tri bất giác, lại qua một canh giờ, cả người U Minh như là mới từ trong lò lửa đi ra vậy, hoàn toàn thành màu đỏ, trận pháp phòng hộ phía sau hắn kia cứ thế mà bị hắn đánh ra số đạo ấn ký.

Mà Tử Nguyệt cũng không tốt đến chỗ nào, tại sau liền tiếp phục dụng năm viên đan dược, nàng rốt cục không còn hàng tồn, giờ đây bắt đầu toàn bằng nghị lực chèo chống.

- Vì Tà Thần điện! Ta không thể thua!

U Minh nhanh đến bên bờ biên giới sắp sụp đổ ngửa mặt lên trời gào thét, số lượng lớn linh khí bên trong thất khiếu phóng lên tận trời, trừ đó ra, cái môn phía sau hắn cũng không ngừng có linh khí phun ra, lực trùng kích cường đại vậy mà tại bên trên Tà Thần đài phía sau hắn đánh ra một đạo ấn ký thật sâu!

Nhìn xem U Minh như là đầu tàu hơi nước kiểu cũ vậy, Trần Trâm hơi xúc động.

U Minh này là kẻ hung hãn, thời khắc máu chót vẫn có thể đáng tin!

Nói thật, ngay trước trăm vạn tu sĩ cùng một đám fans chính mình, thả rắm uy lực cực lớn như thế, hắn tuyệt đối không làm được.

Nhưng mà U Minh làm được, chỉ cần có thể bài phóng ra một điểu linh khí, tăng thêm một chút phần thắng, đánh bạc mặt mũi bực này, chỉ vì cầu thắng cố gắng tinh thần, quả thực để cho người ta

kính nể.

- Sư huynh, ta nguyện xung là rắm thần!

Viên Kinh Thiên nhìn chăm chăm vào bờ mông U Minh, nơi đó vôn tận linh khí không ngừng phun ra, nếu không phải U Minh ngăn g đầu hướng lên trời, bên trong thất khiếu cũng có số lượng lớn linh khí phun ra, triệt tiêu cỗ lực lượng trùng kích này, U Minh khẳng định sẽ bay lên.

Chỉ bất quá, dưới mông cùng trong miệng phun ra vật đồng dạng, cái này thoạt nhìn quả thực có chút... Bất nhã.

...

- U Minh này, không hổ là nhất đẳng thiên kiều Chân Linh giới...

Sắc mặt Tử Nguyệt trắng bệch, tự lảm bảm, lúc này nàng đã có chút không chịu nổi, cho dù thần thức là Độ Kiếp đỉnh phong, sau hơn một canh giờ xuất ra thủ đoạn công kích của mình, cũng tiêu hao không còn thừa mấy.

- Không được... Ta không thể bại! Trận chiến này bại, ta còn có mặt mũi nào trở về Minh Uyên giới? Có mặt mũi nào lại đối mặt tổ phụ?

Vừa nghĩ đến đây, Tử Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, một cái bóng mờ rất nhanh xuất hiện tại không trung.

Đó là một lão giả tóc trắng phơ, xem xét liền như thế ngoại cao nhân, lúc này đang dùng ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Tử Nguyệt phía dưới.

Đây vẫn chỉ là bắt đầu, cũng không lâu lắm, lại là mấy đạo hư ảnh xuất hiện, mấy đạo hư ảnh này đang thì thầm nói chuyện, trên mặt đều là xem thường cùng khinh thường.

Nhìn thấy những hư ảnh này, Tử Nguyệt hồi tưởng lại quá khứ để nàng khó chịu, lửa giận lại lần nữa dâng lên, cả người nháy mắt lại tinh thần tỉnh táo, bắt đầu toàn lực đem hỏa diễm đánh vào trong hố đen.

- Nữ nhân này cũng đủ hung ác... Lúc này, còn phân ra tâm thần làm ra huyền trận kích thích chính mình...

Trần Trầm lại cảm thán nói.

- Cũng không phải sao, sư huynh, người nhìn ánh mắt lão giả kia, ta xem liền biết đang tức giận, nàng dâu nhà ta thường xuyên liền dùng ánh mắt kia nhìn ta!

Viên Kinh Thiên hùng hùng hồ hồ nói, tựa hồ mười điểm khó chịu.

Trần Trầm ngược lại không có cảm giác gì, dù sao hắc đời này cũng không có gặp ai dùng ánh mắt ấy nhìn hắn, ngược lại là ánh mắt ngưỡng mộ núi cao gặp qua không ít.

Bất quá có sao nói vậy, Tử Nguyệt có thể đem loại hình ảnh chính mình phát sinh này biến thành huyền tượng, hiển lộ tại trước mặt mọi người, đây cũng là đánh bạc thể diện.

Cuối cùng có câu nói nói hay lắm, gọi chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài.

- Ta tuyệt không thể thua!

Bên kia U Minh cũng không nhận thua, lại bạo hồng, dưới mộng oanh ra linh khí vượt qua thất khiếu, cả người dần dần trôi lơ lửng.

Nhìn thấy một màn này, trên mặt Tử Nguyệt đã không có mấy ma

y huyết sắc, cả người đứng thẳng đều có chút bất ổn.

Nhưng mà lúc này nàng vẫn phân ra tâm thần, tại trên không Tà T hần đài chế tạo ra một mảnh hư ảnh.

Bên trong hư ảnh, một tên nam tử anh tuấn đang ăn hoàng tinh hà m Quỷ Ngưu thịt, trên mặt tràn đầy biểu lộ hưởng thụ, nhìn thấy h hư ảnh này, Tử Nguyệt thoáng cái liền nhận lấy cực độ kích thích, vành mắt đều đỏ, vậy mà lại lần nữa phấn khởi lên tinh thần.

- Sư huynh! Hư ảnh kia không phải là người sao?

Viên Kinh Thiên hoảng sợ cắn nắm đấm, cao giọng quát.

Cùng lúc đó, bốn phía Tà Thần đài càng ngày càng nhiều tu sĩ nhậ n ra Trần Trầm.

Làm Thăng Long thành thành chủ, thiên kiêu có tiếng Nam Vực, người biết hình dạng Trần Trầm thế nào không ít.

Cũng không lâu lắm, Trần Trầm liền cảm giác có mấy trăm ngàn đạo ánh mắt hướng phương hướng chỗ hắn đang đứng quăng tới, dọa hắn tranh thủ thời gian lại thay đổi một bộ mặt.

Nhưng giờ phút này người chú ý quá nhiều, hắn làm như vậy ngư ợc lại có chút giống có tật giật mình.

Mà lúc này hư ảnh hình ảnh trên bầu trời đã đến Tử Nguyệt ăn m ột khối Quỷ Ngưu thịt, sắc mặt bắt đầu phiếm hồng, ánh mắt dần dần biến đến mê mang.

- Sư huynh! Không nghĩ tới người vậy mà làm ra loại sự tình này! Thật không hổ là tấm gương chúng ta! Khó trách Tử Nguyệt kia h ận người tận xương! Người lúc đó có phải tự xưng người là U Mi nh hay không?

Viên Kinh Thiên nhìn thấy tình hình bên trong hư ảnh khắc họa, một mặt sùng bái nhìn về phía Trần Trâm.

Chiếm thiên đại tiện nghi, lại đem nôi vút cho cừu địch, thế gian này chỉ có sư huynh mới có thể đem chuyện dạng này làm hoàn mỹ như vậy!

- Người suy nghĩ gì! Nàng là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma! Cũng không phải cái khác! Ta người này trung trinh một lòng, cũng không có làm chuyện bất chính gì đối với nàng!

Trần Trâm cao giọng giải thích, sợ người bốn phía không nghe được.

Nhưng mà, càng ngày càng nhiều ánh mắt nhìn về phía hắn, có xe m thường, có phần nô, còn có thềm muốn...

Trần Trâm chỉ cảm thấy như có gai ở sau lưng, cùng lúc đợi hư ảnh kia tiếp tục nữa, chứng minh hắn trong sạch.

Nhưng mà, lúc này Tử Nguyệt đột nhiên không chịu nổi, hư ảnh rầm một tiếng nổ tung, cùng lúc đó, Tử Nguyệt đột nhiên bị phần đột cùng gầm thét một tiếng!

- U Minh! Ta và người không đội trời chung!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang kinh thiên, hỏa diễm đỏ thẫm bỗng nhiên bạo khởi, biến thành một Chu Tước vô cùng kinh khủng, hướng về lỗ đen đánh tới!

GRÀO!

Tiếng tê minh bén nhọn tột cùng truyền ra, lỗ đen to lớn vô cùng kia cũng không nhìn được nữa, từ trong ra ngoài bắt đầu biến thành

h màu đỏ.

Ầm ầm!

Lại là một tiếng vang rền, lỗ đen hoàn toàn biến đỏ xong, đốt lên, biến thành hỏa cầu khổng lồ..

U Minh còn đang phun khí cũng không khống chế mình được nữa, cả người bay lên trời, vô số linh khí từ trong cơ thể hướng ra phía ngoài nổ tung, như là đốt pháo vậy, tại các nơi toàn thân hấn dôm đóp rung động.

Phù phù!

Một lát, U Minh rơi rụng xuống đất, toàn thân run rẩy không thôi, ý thức đã hoàn toàn mơ hồ...

Một bên khác, Tử Nguyệt quỳ một gối xuống tại đất, lấy kiếm chọc địa. Trên mặt tái nhợt lộ ra mỉm cười thắng lợi.

Cái đại thù này, hôm nay nàng rốt cục báo.

Thật không phụ nàng hơn một năm qua gian khổ liều mạng tu luyện.

Trăm vạn tu sĩ bốn phía nhìn thấy một màn này đều lặng ngắt như tờ, đến cùng đã trải qua sự tình thảm liệt gì, để Tử Nguyệt này trong khoảng thời gian ngắn bạo phát ra thực lực kinh người như thế?

Cái dạng cừu hận gì, để cho nàng không tiếc đem chuyện phát sinh đem huyền tượng công khai, cũng muốn chiến thắng đối thủ?

Thực ra tỉ mỉ nghĩ lại, sự tình hư ảnh kia không hiện ra đến có thể nghĩ mà biết.

Nghĩ tới đây, trăm vạn tu sĩ bốn phía Tà Thần đài đều đưa ánh mắt đặt ở trên người Trần Trâm.

Trừ đó ra, còn có hơn mười đạo thần thức cường đại vượt ngang quết tới.

Chương 633: Đại Hi Đại Bi.

Chương 633: Đại Hi Đại Bi.

- Quản ta chuyện gì!

Thời điểm bắt đầu Trần Trâm còn có chút quẫn bách, bất quá một lát sau liền quen thuộc, thần tình cũng thay đổi tự nhiên lại, phảng phát như chuyện gì cũng không có phát sinh vậy.

Một bên Viên Kinh Thiên bởi vì bị vô số ánh mắt tác động đến lúc này đã ôm đầu ngồi xổm ở trên mặt đất lạnh run.

Hắn bị tác động đến liền không thể thừa nhận, có thể nghĩ mà biết, sư huynh lúc này đối mặt hạng áp lực gì?

Cho dù như vậy, dáng vẻ sư huynh tự nhiên y nguyên, định lực bức này núi thái sơn sụp đổ trước mặt mà không đổi sắc để hắn sùng bái không thôi.

Về phần tiểu đồng bọn khác, tất cả đều thần sắc bình tĩnh nhìn bốn phía, một bộ bộ dáng hoàn toàn không biết Trần Trâm.

...

Tà Thần thành bên trong Tà Thần đại điện, một tiếng thở dài đem một đám đại năng kéo về thực tế.

- A, trời không phù hộ Chân Linh giới ta...

Nghe được tiếng này đến từ Thiên Cơ đạo quân thở dài, đại năng khác dồn dập cúi đầu.

- Ai hờ Tử Nguyệt kia lúc này đã không quan trọng, quan trọng U Minh bại bởi Tử Nguyệt, trận ước chiến này hy vọng cuối cùng Chân Linh giới triệt để đoạn tuyệt.

Nghĩ tới đây, môn chủ Tiên môn thần sắc ảm đạm, phảng phất như thoáng cái già bảy tám ngàn tuổi, ánh mắt điện chủ Tà Thần điện lấp lóe, không biết đang suy nghĩ gì, Thiên Ma thành chủ nhíu mày, hiển nhiên tâm tình cũng cực độ nặng nề.

Ai có thể nghĩ tới U Minh được bọn hấn ký thác kỳ vọng, vậy mà một trận chiến cũng không thể thắng? Đây quả thực còn muốn xấu hơn mấy lần so với tình huống xấu nhất bọn hấn tưởng tượng!

Tất nhiên, bọn hấn cũng biết việc này U Minh không sai, U Minh đã tận lực, trách chỉ có thể trách nội tình Chân Linh giới bọn hấn không có mạnh như Minh Uyên giới, bồi dưỡng được đệ tử không sánh được đệ tử Minh Uyên giới.

- Các vị, lúc này không phải thời điểm uể oải, tiếp theo chúng ta phải nghĩ biện pháp cắt ngang trận ước chiến này!

Thiên Cơ đạo quân hít sâu một hơi, ngữ khí nghiêm túc nói.

Mấy người khác nghe đến đây cũng phấn khởi tinh thần lên, thân là một giới đại năng, điểm định lực ấy bọn hấn vẫn có.

- Mấy Chân Linh kia lúc này đã tiếm phục tại bên ngoài Tà Thần t hành mười vạn dặm, chỉ cần lấy được chúng ta mệnh lệnh, bên tro ng nửa khắc đồng hồ là đến.

Điện chủ Tà Thần điện nói.

Hơn một năm nay đến, mấy người cường giả đỉnh cao bọn hấn lo ại trừ nuôi dưỡng U Minh mấy hậu bối trẻ tuổi ra, còn thuyết phụ c không ít Chân Linh cường đại cùng bọn hấn cùng nhau thủ vệ C hân Linh giới.

Lúc này là thời điểm dùng những Chân Linh kia.

- Để chúng nó lấy danh nghĩa gì tiến công Tà Thần thành đây? Cũ ng không thể bị tu sĩ phổ thông Chân Linh giới nhìn ra bọn chúng có quan hệ cùng chúng ta.

Môn chủ Tiên môn trầm giọng hỏi.

Thiên Cơ đạo quân suy tư một hồi đáp.

- Liên nói báo thù cho Thủy Kỳ Lân đi.

Mọi người nghe đến đây gật đầu một hồi, Thủy Kỳ Lân là bị tu sĩ Minh Uyên giới chém giết, giờ đây mấy Chân Linh đến báo thù c ùng bình thường.

Hơn nữa bởi vì chuyện này là do Minh Uyên giới bắt đầu, ước chi ến bị cắt đứt, cũng không trách được đến trên đầu bọn hấn.

- Đã như vậy, vậy liền quyết định như vậy đi, ta hiện tại liền liên hệ những Chân Linh kia, để chúng nó tiến công Tà Thần thành!

Điện chủ Tà Thần điện lập tức đánh nhịp, xong lấy ra một khối lệ nh bài đưa tin đặc thù.

...

Cùng lúc đó, bên trên Tà Thần đài, Tử Nguyệt đang chuẩn bị hạ tràng, lúc này nàng đã dầu hết đèn tắt, cơ bản không còn lại lực lượng gì.

Về phần vô số ánh mắt tu sĩ quái dị bên sân, nàng căn bản không ngại.

Thời gian quyết định làm ra hình chiếu, nàng cũng đã dự liệu đến cục diện giờ đây.

Lúc này đại thù được báo, nàng vui sướng trong lòng không thôi, cảm giác cả người đều thư sướng đến cực điểm, phảng phất như linh hồn đều muốn thăng hoa vậy, loại tình huống này, nàng nơi nào còn quan tâm những ánh mắt kia?

- Âm Thánh đạo hữu, tiếp theo đến lượt các ngươi phái người đi?

Uyên Bạch cười nói.

U Minh bại một lần, đối với Minh Uyên tông tới nói đã là đại cục đã định, tiếp theo chỉ cần phòng bị những lão gia hỏa Chân Linh giới kia, đừng để bọn hắn làm ra cái yêu thân gì là được.

Âm Thánh lúc này đã biết được mấy vị đại năng quyết định, bởi vậy tiếp theo phái ai căn bản không quan trọng.

Bất quá, hắn theo bản năng nhìn về phía Trần Trầm.

Nếu không phải tiểu tử này hố U Minh, để Tử Nguyệt hận U Minh thấu xương, hôm nay Tử Nguyệt chưa chắc có thể bộc phát ra thực lực kinh người như thế, chiến thắng U Minh.

Cho nên, hôm nay U Minh chiến bại, tiểu tử này có không thể trốn tránh trách nhiệm!

Đã như vậy, còn không bằng để hắn đi lên, nếu Trần Trầm này xui xẻo, nói không chừng sẽ bị tu sĩ Minh Uyên tông trực tiếp đánh c hết, đến lúc đó cũng coi là thay U Minh xả giận.

Hắn làm người luôn luôn tính toán chi li, U Minh lại là văn bối hắ n cực kỳ yêu thích, lúc này tự nhiên sẽ thay U Minh bất bình.

Nghĩ tới đây, hắn thản nhiên nói.

- Trần Trầm, ngươi lên đây đi.

Trần Trầm nghe thét lên tên hắn, cũng không chối từ, nhảy lên Tà Thần đài.

Gặp ánh mắt Âm Thánh bất thiện nhìn mình, Trần Trầm có chút k hông nghĩ ra.

- Âm Thánh tiền bối, ngươi nhìn ta làm gì?

Âm Thánh căn bản không thèm để ý hắn, nắm lấy U Minh thụ thư ong, quay người lại liền bay đến ranh giới Tà Thần đài.

Mà lúc này, Tử Nguyệt đang nện bước bộ pháp lão đảo xuống đài thân thể đột nhiên cứng đờ.

Thanh âm vừa rồi kia... Thật sự là quá quen thuộc! Từng tại trong đầu của nàng vọng qua vô số lần!

Chẳng lẽ là xuất hiện ảo giác?

Không kịp nghĩ quá nhiều, nàng khó khăn quay đầu, liền nhìn thắ y thân ảnh quen thuộc kia.

- U... U Minh?

Tử Nguyệt phảng phất như bị sét đánh vậy, cả người đều mộng tại nơi đó, trong đầu nháy mắt biến thành một đoàn bột nhão.

- Khụ khụ, tại hạ Trần Trầm! Cũng không phải U Minh gì.

Trần Trầm chê cười giải thích một câu.

- Ngươi... Lúc đó là ngươi!

Tử Nguyệt tựa hồ ý thức đến phát sinh cái gì, chỉ vào Trần Trầm không dám tin nói.

Loại thời điểm này giấu diếm nữa liền giống như ngục quân tử, c ho nên Trần Trầm dứt khoát thẳng thắn nói.

- Cái này, lúc đó ta là tiếp đại nhiệm vụ sư huynh của ta, cần phải bắt sống một tu sĩ Minh Uyên giới giao cho hấn, cho nên mới xuấ t thủ với đạo hữu.

Ngón tay Tử Nguyệt run rẩy, tiếng càng run rẩy.

- Ngươi ngày đó nói... Đi không đổi danh ngòi không đổi họ, ngươi chính là U Minh...

Trần Trầm nghe đến đây thần sắc nghiêm lại, lắc đầu nói.

- Đạo hữu lời ấy sai rồi, lúc ấy đạo hữu sẽ chết, vì phòng ngừa đạo hữu sau này tìm ta trả thù, ta khẳng định đến báo danh tự giả, với lại ta không ngốc.

Phốc!

Sau khi Tử Nguyệt nghe xong chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên, tại chỗ nhịn không được liền phun ra một ngụm lớn máu tươi.

Uông nàng mang hận cái tên U Minh này lâu như vậy, dĩ nhiên là

giả!

Uông nàng vừa rồi đánh bạc tính mạng, đánh bại U Minh, kết quả cừ địch nàng chân chính mới lên đài đứng nhìn nàng!

Còn có, Trần Trâm cuối cùng câu với lại ta không ngốc kia.

Là có ý gì?

Là nói chính mình ngu xuẩn?

Vừa nghĩ vậy, vô tận bi phần dâng lên trong lòng, linh hồn vừa rồi thăng hoa cũng không thăng hoa, ngược lại hận ý thăng hoa một cái cấp độ.

Nhân sinh thay đổi rất nhanh cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, Tử Nguyệt vậy mà không để ý hình tượng, ngửa mặt lên trời cười phá lên.

Chỉ là tiếng cười kia đặc biệt réo rắt thảm thiết, để người nghe thương tâm, người nghe rơi lệ.

Trăm vạn tu sĩ bốn phía thấy vậy cũng nhin không được lòng sinh cảm khái, theo vừa rồi từ bên trong đôi câu vài lời, bọn hắn thế đã được không ít tin tức.

Tử Nguyệt Minh Uyên giới này lại bị Trần Trâm bắt sống qua!

- Bắt sống a... Chậc chậc chậc, đây còn không phải là muốn thế nào thì làm thế đó sao, nghĩ thế nào muốn làm gì, liền như thế ấy muốn làm gì thì làm!

- Nhìn một chút làm cô nương này tức giận... A, Trần Trâm này chắc chắn là làm việc người bình thường đều sẽ làm.

- Thật tốt một tuyệt đỉnh thiên kiêu Minh Uyên giới, chỉ sợ đã khô

ng thuần khiết.

Nghĩ tới đây, bọn hấn vậy mà sinh ra loại cảm giác cùng có vinh y
ên, mặc kệ lần ước chiến này thắng bại, Trần Trầm tai họa nữ thiê
n kiêu Minh Uyên giới, cũng coi là làm vẻ vang Chân Linh giới.

- Trần Trầm! Ta cùng ngươi thế bất lưỡng lập! Uyên Bạch sư thú
c! Ta muốn tiếp tục đánh!

Tử Nguyệt hồi tưởng lại đủ loại trải qua mình bị trêu đùa, trong n
ội tâm khuất nhục không lời nào có thể diễn tả được, không tự giá
c, nước mắt đã treo đầy khuôn mặt.

Chương 634: Bại Hoại Tu Chân Giới

Chương 634: Bại Hoại Tu Chân Giới

Sau khi Uyên Bạch nghe xong nụ cười trên mặt nháy mắt cứng đ
ờ, nhin không được khuyên.

- Tử Nguyệt chất nữ, trạng thái ngươi bây giờ, chỉ sợ vô lực tái ch
iến, hay là đi nghỉ ngơi đi a, Trần Trầm này tự nhiên có người khá
c thu thập.

Tử Nguyệt miễn cưỡng lên tinh thần, xoa xoa nước mắt nơi khoe
mắt, thấp giọng nói.

- Ta có thể!

- Thế nhưng...

- Không cùng hấn chiến đấu một tràng, ta sẽ không đi xuống!

Tử Nguyệt chém đinh chặt sắt nói, ánh mắt từ đầu đến cuối cũng không có rời Trần Trâm, ánh mắt kia, nếu có thể giết chết người, chỉ sợ Trần Trâm đã chết mấy chục lần.

Uyên Bạch nghĩ đến tổ phụ Tử Nguyệt này là Tử Vi thánh vương, khẳng định cho Tử Nguyệt không ít vật bảo mệnh, chần chờ một chút xong chỉ có thể gật đầu đáp ứng nói.

- Vậy được rồi, người cẩn thận...

- Trần Trâm... Trần Trâm!

Đạt được Uyên Bạch cho phép, Tử Nguyệt một bên cắn răng nghiên cứu lợi nhớ tới danh tự Trần Trâm, một bên dùng lực lượng thần thức vừa rồi khôi phục một chút biến thành hỏa diễm pháp tắc, rất nhanh, một đoàn hỏa diễm lớn cỡ nắm tay liền xuất hiện tại trong bàn tay nàng.

Trần Trâm nhìn xem bên trong ánh mắt nữ tử này tràn đầy hận ý, lòng ông mi hơi hơi chớp chớp.

- Cần gì chứ?

- Người ta không đội trời chung... Tử Nguyệt theo bản năng trả lời, nhưng nàng còn chưa nói hết lời, Trần Trâm đã đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, đang dùng ánh mắt thương xót nhìn nàng.

- Người!

Oanh!

Một đạo uy áp cuồng bạo đột nhiên từ trên không đánh tới, lúc đã

u Tử Nguyệt đã đứng không vững, bị uy áp này chấn động, cả người nhất thời nằm trên đất, tiểu hỏa cầu kia cũng nhảy mất biến mất vô tung.

Gian nan ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy một ngón trỏ nhẹ nhàng chỉ vào nàng, cực kỳ hiển nhiên, uy áp vừa rồi kia liền là ngón trỏ đó phóng thích ra.

Nhìn dạng này, nàng là bị một chỉ trỏ trấn áp.

Một loại cảm giác nhục nhã cường liệt xông lên đầu, Tử Nguyệt càng không ngừng đấu tranh, một lần lại một lần phẫn khởi đến tinh thần, nhưng mà uy áp đỉnh đầu như một ngôi sao đè ở trên người nàng, vô luận mặc nàng đấu tranh như thế nào đều chạy không thoát khỏi uy áp kia.

- Nhận thua đi, người chung quy sẽ không thật cho rằng tu chân đều là chủ nghĩa duy tâm, chỉ cần ý chí đủ mạnh, là sẽ bách chiến bách thắng a?

Trần Trầm nhìn xem mai ngọc bội trên cổ Tử Nguyệt kia, từ tốn nói.

Ngọc bội kia hẳn nhớ đến, lúc trước ngọc bội kia tạo thành phòng hộ cả đại sư huynh Tiêu Lăng cũng phải phế một phen khí lực mới lay động, có ngọc bội kia ở đây, hẳn đánh không chết nữ nhân này.

Nếu không, hẳn không ngại một bàn tay đập nữ nhân này hình thành câu diệt, từ đó tuyệt hậu hoạn.

Tử Nguyệt nghe đến đây cũng không nói chuyện, chỉ tiếp tục giãy giụa.

Trần Trầm cũng không lại khuyên, ngáp một cái bắt đầu xem phong cảnh bốn phía, dù sao mắt mắt hẳn không phải, liền kệ Tử Nguyệt.

yệt thôi.

Liền như thế qua thêm vài phút đồng hồ, bây giờ Minh Uyên tông bên kia có người nhìn không nổi nữa, lớn tiếng quát.

- Tử Nguyệt! Người còn ngại không đủ mắt mặt sao!

Vừa nói lời này, thân thể Tử Nguyệt bỗng nhiên cứng đờ, vậy mà nằm trên mặt đất lên tiếng khóc rống lên.

Một đám thiên kiêu trẻ tuổi Minh Uyên tông nhìn đến một màn này nhiệt huyết sôi trào, hận không được lập tức nhảy lên Tà Thần đài đánh Trần Trầm hình thần câu diệt.

Phải biết Minh Uyên tông phái tới mười tên đệ tử trong hàng, chỉ Tử Nguyệt một người là nữ, hơn nữa thực lực Tử Nguyệt cực mạnh, chính là lãnh tụ bảy tu sĩ bản thổ Minh Uyên giới, tại những điều kiện tiên quyết này, số lượng người ngưỡng mộ nàng cũng không ít.

Kết quả đây... Nữ thần trong nội tâm bọn hắn lúc này lại bị người đặt tại bên trên Tà Thần đài, như là cá trên thớt, làm sao bọn hắn có thể nhẫn?

- Trần Trầm! Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn! Có gì tài ba!

- Có bản sự hướng ta đến!

...

- Chúng ta nhận thua!

Uyên Bạch dứt lời vội vàng đoạt Tử Nguyệt trở về, Tử Nguyệt chỉ một mực khóc, cũng không nói thêm ngôn luận gì, xem như công nhận thuyết pháp hắn.

Chờ sau khi đưa Tử Nguyệt xuống, sắc mặt Uyên Bạch âm trầm x uổng.

Tử Nguyệt đánh bại U Minh, cái này vốn là một kiện sự tình mờ i điểm phán chán nhân tâm, nhưng chuyện vừa rồi phát sinh cũng là phá hoại sạch sẽ cái không khí kia.

- Uyên Bạch tiền bối! Xin để cho ta xuất thủ giáo huấn đồ vô sỉ kia a!

Phía sau, Vương Tam cao giọng la lên.

Tu sĩ Minh Uyên tông khác nghe đến đây cũng chủ động xin đi giết giặc, chỉ có Thanh Huyền Minh yên lặng nhìn xem tất cả những thứ này.

Một lát, Uyên Bạch tựa hồ đạt được chỉ thị, gật đầu nói.

- Vương Tam, ngươi lên đây đi.

Vương Tam nghe đến đây đại hỉ, thân hình lóe lên liền đến bên trên Tà Thần đài.

Hắn là người thông minh, vừa rồi một màn kia hắn nhìn toàn bộ ở trong mắt.

Tử Nguyệt có thể nói là hận thấu xương đối với Trần Trầm này, nếu như hắn có thể đánh bại thậm chí diệt sát Trần Trầm, nói không chừng có thể đạt được Tử Nguyệt ưu ái.

Tuy rằng Tử Nguyệt kia nói không chừng đã bị Trần Trầm cầu tặc kia chà đạp qua, nhưng hắn cũng không ngại.

Làm phản tu Chân Linh giới, hắn biết Minh Uyên tông chỉ đang lợi dụng bọn hắn, muốn chân chính đặt chân tại Minh Uyên tông, nhất định phải lập nên quan hệ càng thêm mật thiết, mà cùng một

nữ tu cường đại Minh Uyên giới kết làm đạo lữ, là phương pháp tốt nhất.

Nói thật, phía trước hẳn liền vô tình hay cố ý đến gần Tử Nguyệt, nhưng mà Tử Nguyệt căn bản không để ý hẳn, giờ đây đối với hẳn tới nói là một cái cơ hội ngàn năm một thuở, hẳn nhất định phải biểu hiện thật tốt.

- Trần Trầm! Như ngươi loại bại hoại Tu Chân giới này cũng có thể đại biểu Chân Linh giới tham chiến! Ta nhìn Chân Linh giới không sớm thì muộn cũng sẽ vong!

Vương Tam không vội vã xuất thủ, mà mở miệng mắng.

Vừa nói lời này, lập tức đưa tới không ít tu sĩ Minh Uyên giới cùng mình.

Trần Trầm có chút im lặng, hỏi.

- Đánh liền đánh, ngươi như thế nào tự nhiên bản người trong sạch!

Vương Tam nghe đến đây đứng chấp tay, bên trong ánh mắt tràn đầy miệt thị.

- Thứ nhất! Hơn mười ngày phía trước, phi chu Minh Uyên tông cùng ta phủ xuống Thăng Long thành, ngươi rõ ràng tại bên trong Thăng Long thành, nhưng bởi vì sợ chiến, đối xung vắng mặt trong thành! Điều này nói rõ ngươi không chỉ nhát như chuột, hơn nữa còn dối trá tột cùng!

- Thứ hai! Ngươi trước kia vậy mà làm ra loại sự tình nhân thân cộng phản kia với Tử Nguyệt sư tỷ, càng là báo cáo tính danh người khác, cử động lần này không chỉ vô sỉ hơn nữa còn là bất nghĩa!

- Thứ ba! Hôm nay ngươi đối mặt sư tử đã là nỗ lực hết sức, ngươi lấy nỗ lực yếu, tăng thêm làm nhục, quả thật bất nhân!

- Gia hỏa giống như ngươi nhất như chuột, đối trá tốt cùng, lại bất nhân bất nghĩa không phải là bại hoại Tu Chân giới vậy là cái gì?

- Ba ba ba!

Trần Trâm nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, lẩm bẩm nói.

- Có lý có cứ, làm người tin phục, các hạ thật sự là giỏi tài ăn nói!

Không chỉ hắn, cả ánh mắt những tu sĩ Chân Linh giới vậy xem chung quanh kia nhìn về phía Trần Trâm cũng phát sinh một chút biến hóa.

Nghe Vương Tam vừa nói như thế, giống như thật có điểm đạo lý, Trần Trâm này mặc dù là tu sĩ Chân Linh giới, nhưng quả thực không phải thứ tốt.

Vương Tam hừ lạnh một tiếng, cảm giác thân hình chính mình đã cao lớn thêm không ít, xong trong mắt hắn lóe lên một tia tàn nhẫn, trầm giọng nói.

- Hôm nay, ta liền muốn thay Tử Nguyệt sư tử xả cơn giận này!

Vừa dứt lời, một cây trường thương xuất hiện tại trong bàn tay hắn, thanh trường thương kia điện quang lấp lóe, xem xét liền là bảo vật.

Một thương tại tay, Vương Tam không cho phép Trần Trâm cơ hội chuẩn bị nhận thua, trực tiếp thương ra như rồng, trong khoảnh khắc liền tiến vào tình huống người thương hợp nhất, lôi cuốn lấy trường thương biến thành một đầu lôi long hướng về Trần Trâm kích xạ vút đi.

Âm âm!

Lôi long cuồng vũ, trên bầu trời kinh lôi từng trận, Âm Thánh nhìn thấy một màn này mắt hơi hơi híp híp.

Phía trước Vương Tam đã từng khiêu chiến qua tu sĩ Chân Linh giới, nhưng không vận dụng qua lôi chi pháp tắc, không nghĩ tới hắn chân chính chủ tu dĩ nhiên là lôi chi pháp tắc lực công kích cực mạnh!

Lại thêm trường thương kia đủ để tiến vào phía trước hai mươi Luyện Khí bảng, Trần Trầm chỉ sợ phải chịu nguy hiểm.

Thời khắc hần suy tư, lôi long kia đã lấy cực kỳ tốc độ kinh người từ trên người Trần Trầm xuyên qua!

Trong chốc lát, điện quang biến mất, kinh lôi đột nhiên ngừng.

Âm Thánh có chút ngạc nhiên.

Trần Trầm này vậy mà cũng không ngăn cản, giờ đây trực tiếp chết rồi?

Nhưng mà một giây sau, trong mắt của hắn đột nhiên lóe lên vẻ kinh ngạc.

Bang lang!

Cùng lúc đó, Tà Thần đài truyền lên một tiếng vang nhỏ, trường thương Vương Tam nện rơi trên mặt đất.

Chương 635: Át Chủ Bài Chân Chính

Chương 635: Át Chủ Bài Chân Chính

- Cái này...

Âm Thánh thấp giọng kinh hô, loại trừ thanh trường thương kia ra, bản thân Vương Tam lúc này đang dán vào trận pháp phòng hộ Tà Thần đài, chậm chậm hướng phía dưới rơi xuống, xem ra đã triệt để không một tiếng động.

Bộ dáng kia giống như đụng chét tại trên trận pháp Tà Thần đài vậy.

Nhưng hắn làm tu sĩ Đại Thừa, tự nhiên có năng lực nhãn lực, rất nhanh liền phát hiện chỗ mi tâm Vương Tam nhiều một cái lỗ nhỏ to bằng ngón tay.

Hơi thổi đi một thoáng, hắn liền hiểu vừa rồi đến cùng phát sinh cái gì.

Vương Tam người thương hợp nhất, hoá thành lôi long, lấy cực kỳ tốc độ kinh người đâm về Trần Trầm, nhưng thời gian lôi long còn không đụng phải Trần Trầm, Trần Trầm đột nhiên điếm ra một chỉ, bắn ra một đạo kinh khí cực kỳ kinh người.

Kinh khí này không chỉ vẹn vẹn chuẩn xác tìm được vị trí Vương Tam bên trong lôi long, càng trong nháy mắt đánh tan tất cả phòng hộ Vương Tam, đánh vào trong mi tâm hắn, giết Nguyên Thần hắn.

Cho nên lúc Vương Tam từ Trần Trầm bên cạnh bay qua, thực ra đã trở thành một cỗ thi thể, cũng bởi vậy mới đâm vào trận pháp bên trên ranh giới Tà Thần đài.

Tu vi Vương Tam Độ Kiếp trung kỳ, nhưng một kích vừa rồi lại k hông yếu hơn Độ Kiếp hậu kỳ... Mà Trần Trâm này vậy mà một c hỉ liền giết hẳn?

Âm Thánh nhìn về phía bóng lưng xa xa kia, thần tình có chút ho ảng hốt.

Vừa rồi Vương Tam còn hiên ngang lẫm liệt, nghĩa chính ngôn từ nháy mắt chết, ngược lại là Trần Trâm bất nhân bất nghĩa, nhát nh ư chuột này vẫn đứng ở nơi đó như cũ.

Tình huống này, là phát sinh thiên đại biến số a!

Trần Trâm quay đầu, nhìn về phía thi thể Vương Tam, lảm bảm n ói.

- Tài ăn nói không tệ, thế nhưng Tu Chân giới dù sao cũng là thực lực vi tôn, tất nhiên, thực ra luận tài ăn nói, ta cũng không kém hơn người, chỉ là làm biếng cùng người tranh luận mà thôi.

Hắn vừa nói lời này, trăm vạn tu sĩ bốn phía quan chiến mới ý thứ c tới phát sinh cái gì, bốn phía Tà Thần đài yên tĩnh thoáng biến n áo động một mảnh.

Trần Trâm nhát như chuột, bất nhân bất nghĩa vậy mà có thực lực như thế, điều này thực khiến người ngoài ý.

Chỉ có một đoàn người Viên Kinh Thiên không cảm thấy bất ngờ, lúc này lại ở nơi đó tự biên tự diễn lên, sợ người khác không biết bọn hắn quen biết Trần Trâm, cùng thái độ vừa rồi hoàn toàn tươn g phản.

Sắc mặt Uyên Bạch cực kỳ khó coi, một cái lác mình liền bay đến bên cạnh thi thể Vương Tam, kiểm tra tình huống Vương Tam.

Người khác không biết, nhưng hẳn biết, để bảo đảm Chu Nhị Vương Tam Thanh Huyền Minh, cái này ba người tu sĩ Chân Linh giới đầu nhập vào này an toàn, Minh Hà thánh vương đặc biệt ban cho pháp bảo phòng hộ.

Cũng chính vì vậy, trận đánh lúc trước Chu Thiên Cơ bạo khởi Chu Nhị mới may mắn thoát khỏi nguy hiểm.

- Pháp bảo phòng hộ hủy... Một chỉ Trần Trầm này chỉ ít đánh ra triệu chuẩn Độ Kiếp đỉnh phong.

Uyên Bạch gặp một cái ngọc bội trước ngực Vương Tam đã vỡ nát, trong nội tâm âm thầm khiếp sợ.

Chỉ là lực lượng một chỉ, liền biểu lộ rõ ràng thực lực Trần Trầm ít nhất là một đội cùng Tử Nguyệt U Minh Quỳnh Hoa tiên tử bọn hắn.

Chẳng lẽ tiểu tử này mới là át chủ bài Chân Linh giới?

Vừa nghĩ vậy, thư giãn trong lòng của hắn hoàn toàn biến mất, không nghĩ tới, trận chiến này vậy mà đến bây giờ còn bảo lưu.

...

Một bên khác, bên trong Tà Thần đại điện, một nhóm đại năng tất cả đều đứng lên, Thiên Cơ đạo quân lấy ra hình ảnh ghi chép chiến đấu Đầu Ảnh Thạch nhìn một lần lại một lần, cuối cùng vỗ tay lớn một cái nói.

- Thiên Ma đạo hữu! Người thật không lừa ta, Trần Trầm này thực sự có thể lăn qua lăn lại!

Thiên Ma thành chủ xấu hổ cười cười, xấu hổ thật, cho dù hắn người sư phụ này cũng không biết Trần Trầm lại có thực lực như thế.

Nói thật, lúc trước có thể để Trần Trầm đến góp đủ số, vẫn là xem ở mặt mũi pháp bảo thứ ba Luyện Khí bảng, về phần đối với bản thân Trần Trầm, hẳn lại không có nhiều chờ mong.

Môn chủ Tiên môn tiếc hận nói.

- Lúc trước quả thực không nên nghi kỵ tiểu tử này, nếu không hiện tại tiểu tử này một người nói không chừng có thể quét ngang v ô địch.

Thiên Cơ đạo quân khoát tay áo nói.

- Chưa chắc, khoảng thời gian này hẳn hẳn tìm được cơ duyên đặc biệt, lúc trước nếu chọn hẳn, hẳn cũng không nhất định có thể có cơ duyên này.

Tà Thần điện chủ lúc này đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói.

- Những Chân Linh kia làm sao bây giờ?

Thiên Cơ đạo quân nghe đến đây vội vàng nói.

- Để chúng nó dừng lại đợi lát đi! Chờ tiểu tử này đánh xong lại rửa tay không muộn! Nếu tiểu tử này có thể đánh bại hai, ba người, đến lúc đó thời điểm ước chiến bị cắt đứt, nhân tâm cũng vẫn ở chúng ta bên này như cũ.

...

Bên trên Tà Thần đài, Trần Trầm liếc mắt nhìn trường thương Vương Tam, có chút thèm thuồng, nếu như hẳn không nhìn lầm, bên trong thanh trường thương kia có thần kim.

Nếu là tại dã ngoại diệt Vương Tam này, trường thương liền về chính mình, thế nhưng tại bên trên Tà Thần đài này, hẳn chỉ có thể tr

ơ mắt nhìn Uyên Bạch thu trường thương về.

Âm Thánh lúc này đạt được mấy cường giả đỉnh cao chỉ thị, sắc mặt hơi hơi biến hóa sau chốc lát, lại biến thành bộ dáng không hề lay động thời gian ban đầu kia.

- Ha ha, nhìn tới Minh Uyên tông cũng chẳng có gì ghê gớm, thật vất vả dạy dỗ một phản tu Chân Linh giới, kết quả một chỉ liền bị diệt.

Nghe được lời nói âm dương quái khí này, mặt Uyên Bạch âm trầm đem thi thể Vương Tam thu lại tốt, tiếp đó nhìn về phía mấy người đệ tử Minh Uyên tông còn lại.

Lúc này Minh Uyên tông còn có năm người chưa chiến, nhưng chân chính có thực lực Độ Kiếp đỉnh phong chỉ có hai người, một người tự nhiên là Thanh Huyền Minh, một người khác thì là thiên kiêu bản thổ Minh Uyên giới bọn hắn, đệ tử thân truyền Minh Hà thánh vương Phá U.

Một trận chiến vừa rồi Trần Trầm căn bản không tiêu hao bao nhiêu lực lượng, cho nên tiếp theo chỉ có thể phái ra Phá U hoặc là Thanh Huyền Minh, bằng không đi lên cũng chỉ là chịu chết mà thôi.

- Để đệ tử ta Phá U đi trước đi, vô luận như thế nào, đều phải bảo đảm Thanh Huyền Minh có thể chiến thắng, hắn là tu sĩ Chân Linh giới, chỉ có hắn thu được thắng lợi, mới khả năng hấp dẫn càng nhiều tu sĩ Chân Linh giới đầu nhập vào chúng ta.

Trong đầu vang lên lời nói Minh Hà thánh vương băng lãnh, Uyên Bạch theo bản năng nhìn về phía Phá U trong đám người.

Phá U lập tức hiểu ý, bước về phía trước một bước, leo lên Tà Thiên đài.

Hắn không như Vương Tam nói nhảm nhiều, mới vừa lên đài, hắn liền đem tất cả lực chú ý đều tập trung vào trên người Trần Trầm, cùng lúc đó, một chuỗi trường si xuất hiện tại trong tay hắn.

Trường si hiện ra u quang, bên trên bám vào lực lượng phá diệt p háp tắc cực kỳ đáng sợ.

Nhìn thấy u quang kia, nội tâm Trần Trầm sinh ra một loại cảm gi ác giống như đã từng quen biết.

Cái u quang này dường như cùng chất lỏng kỳ quái xâm lấn bản t hể hắn kia đồng xuất nhất mạch, nói cách khác người trước mặt n ày là đồ đệ Minh Hà thánh vương?

Nhớ tới bản thể bởi vì chất lỏng kia dày vò thống khổ, Trần Trầm theo bản năng nhú mày, tiếp đó đưa tay phải ra.

Vọt lên!

Một tiếng vang nhỏ, một đạo lửa cháy hùng hực đột nhiên tại tron g bàn tay hắn bắt đầu cháy rừng rực, ngay sau đó hỏa diễm dần dà n tản lui, lộ ra trường kiếm giấu ở trong đó.

Toàn thân trường kiếm này cảnh tượng chanh hồng, bốn ngón tay rộng, một người cao, kiếm thể thượng văn có một Hỏa Phượng, đ ang ngửa mặt lên trời tê minh, chuỗi kiếm giống như phượng vũ, t hoạt nhìn cực kỳ bất phàm.

Nhìn thấy tân Vạn Hóa Thần Phong, Uyên Bạch hít sâu một hơi, l àm Đại Thừa cường giả, hắn tự nhiên nhìn ra được chuỗi kiếm tro ng tay Trần Trầm này đến cùng mạnh cỡ bao nhiêu.

Cho dù là Thiên Khuyết Lưu Quang Kiếm trong tay Quỳnh Hoa ti ên tử trước đó đều phải kém hơn so chuỗi kiếm này một cấp bậc.

Nghiêm chỉnh mà nói, ước chiến cử hành đến bây giờ, chuỗi kiếm

này là pháp bảo mạnh nhất không thể tranh cãi.

Át chủ bài chân chính Chân Linh giới quả nhiên là tiểu tử này!

Trong nội tâm Uyên Bạch thâm nghĩ, trong bất tri bất giác, trong lòng của hắn lại có cảm giác khẩn trương như thế, mà loại cảm giác này hai ngày này lần đầu tiên xuất hiện trong lòng hắn.

Chương 636: Liên Thăng Hai Trận

Chương 636: Liên Thăng Hai Trận

Nhìn xem Vạn Hóa Thần Phong trong tay Trần Trầm, ánh mắt Phá U lấp lóe xuống, xong đột nhiên vung ra trường si trong tay, một tia ô quang nháy mắt bắn ra.

Ô quang này bất quá to bằng mũi kim, so với biển lửa quái dị của Tử Nguyệt cùng lỗ đen to lớn U Minh lúc trước cơ hồ có thể không cần tính, nhưng mà Trần Trầm nhìn thấy ô quang kia thần tình cũng nghiêm túc chút ít.

So với Tử Nguyệt U Minh, Phá U này khổng chế lực lượng pháp tắc càng thêm ngưng luyện, cũng am hiểu đơn điểm công kích hơn.

Mắt thấy ô quang đã đến trước mặt, Trần Trầm đột nhiên vung ra Vạn Hóa Thần Phong, chỗ mũi nhọn một tia Tiên khí lóe lên liền biến mất, sợi Tiên khí này đụng vào bên trên ô quang, trực tiếp liền oanh ô quang kia biến mất không còn tăm tích.

Phá U thấy vậy trong mắt lóe lên một tia chấn kinh không dễ dàng phát giác.

Hắn công kích tuy thoát nhìn không có khí thế kinh thiên gì, nhưng bởi vì phương thức công kích đặc thù, cho nên rất khó bị ma diệt, nếu đánh vào trong cơ thể đối thủ, trong đó lực lượng phá diệt phá hủy tức liền sẽ nhanh chóng phá hoại nhục thân đối thủ, thậm chí Nguyên Thần đối thủ biến mất.

Đồng dạng đối thủ của hắn gặp được hắn loại công kích nhỏ bé nhanh nhẹn này đều sẽ chọn né tránh, như Trần Trầm loại này trực tiếp đánh tan ít càng thêm ít, trừ phi đối thủ kia tu vi vượt xa hắn.

Nghĩ tới đây, hắn hít sâu một hơi, chuẩn bị áp ủ lần công kích tiếp theo càng mạnh dò xét, nhưng còn không chờ hắn lấy lại tinh thần, một đạo kiếm ảnh đã đến đỉnh đầu hắn!

Dưới vội vàng, hắn tranh thủ thời gian nâng đâm ngăn cản!

Leng keng!

Một đạo tiếng sắc bén vang lên, hai chân Phá U trực tiếp đạp vào bên trong Tà Thần đài, lún đến đầu gối, cả người thấp một đoạn.

Linh lực tu vi thật bá đạo...

Phá U cưỡng ép đẩy Vạn Hóa Thần Phong ra, trên lưng bất tri bất giác đã thấm ra tầng một mồ hôi lạnh.

Nói thật, đến Hợp Thể cảnh giới, giữa các tu sĩ cơ bản cũng là so đấu lực lượng pháp tắc, như Trần Trầm gần thân triển đấu như vậy cơ hồ không có.

Tuy dạng động tác Trần Trầm trăm kích này có chút giống tu sĩ cấp thấp, nhưng lực trùng kích lại mạnh gấp trăm lần nghìn lần tu sĩ

cấp thấp!

GRÀO!

Không chờ hấn tiếp tục suy nghĩ, một tiếng phượng hót bén nhọn vang lên, trường kiếm kia lại đến bên trái hấn.

Leng keng!

Phá U tranh thủ thời gian ngăn cản, nhưng mà lần này lực lượng cõ trùng kích kia mạnh hơn, trực tiếp đánh hấn bay ra ngoài xa vài trăm thước mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

- Không có khả năng! Đây là công pháp bá đạo gì!

Trong nội tâm Phá U hoảng hốt, lực lượng đối phương tạo thành t rùng kích cho hấn không phải lực lượng loại thể tu đơn thuần kia, cũng không phải lực lượng linh khí, càng không phải là lực lượng pháp tắc.

Nói tóm lại, hấn vô lực ngăn cản.

...

Gặp Phá U một mặt khiếp sợ, khoe miệng Trần Trần hơi vểnh, Vạn Hóa Thần Phong trong tay không ngừng vung vẩy, hỏa diễm bốc lên che giấu Tiên khí bám vào bên trên Vạn Hóa Thần Phong, không ngừng trầm kích đối với Phá U.

Tiên khí, cuối cùng là lực lượng tới từ Tiên giới, cao cấp hơn linh khí quá nhiều, cho dù là lực lượng pháp tắc Chân Linh giới, dùng Tiên khí cũng có thể chặt đứt dễ như trở bàn tay.

Hấn cùng Phá U chiến đấu, quả thực tương đương với một cái cầ m khảm đao bằng sắt đại, một cái cầm gậy gỗ bằng gỗ, căn bản đã không cùng bên trên một cái cấp độ.

Bất quá Tiên khí cũng có khuyết điểm, đó chính là tại bên trong C hân Linh giới không chiếm được bổ sung, lúc trước tiên nhân kia bị Tam Tuyệt đạo quân đánh giết, xem chừng là vì dùng hết Tiên khí chứa đựng trong cơ thể.

Bất quá Trần Trầm có thể từ bên trong Tạo Hóa thạch bi bổ sung Tiên khí, tuy là tốc độ Tạo Hóa thạch bi bổ sung không sánh được tốc độ tiêu hao thời gian hấn toàn lực xuất thủ, nhưng cũng có thể tăng lên năng lực chiến đấu duy trì liên tục hấn rất nhiều.

Leng keng! Leng keng! Leng keng!

Bất quá trong chốc lát, Trần Trầm liền trăm kích đối với Phá U mấy chục lần, mỗi một lần công kích Phá U đều phải tiêu hao số lượng lớn linh khí đi triệt tiêu lực trùng kích Tiên khí.

Mặc dù dạng này, sóng xung kích còn sót lại vẫn chấn Phá U cả người tổn thương.

Loại tình huống này đừng nói Phá U muốn đánh lại, thậm chí bớt thời gian từ bên trong nhẫn trữ vật lấy ra một viên đan dược cũng không làm được.

Mắt thấy đối thủ công kích càng lúc càng cường hãn, thân thể của mình lại bị lực lượng bá đạo đối phương chấn đến càng ngày càng chết lặng, Phá U cũng không để ý sự phụ chính mình ra lệnh, cao giọng nói.

- Ta nhận thua!

Trăm vạn tu sĩ bốn phía vây xem nghe nói như thế đều có chút kh ông hiểu nổi.

Mới gần người chém giết trong chốc lát, cũng không có thả đại chiêu kinh thiên gì, Phá U này liền nhận thua?

Hắn là Phá U đang giả chiến?

Trần Trâm thấy hắn nhận thua,

Cũng không tiếp tục đánh xuống, cuối cùng còn có tu sĩ Đại Thừa đứng xem, hắn cũng không dám lỗ mãng.

Tuy là tu sĩ Đại Thừa đối với hắn tới nói cũng dùng vũ khí bằng gỗ, nhưng tu sĩ Đại Thừa dùng cũng không phải gỗ, mà là cọc gỗ to, thật cùng đại khảm đao bằng sắt của hắn nện một cái, khảm đao của hắn cũng nát mà hắn cũng tan.

Bất quá như chờ hắn bước vào Phàm Tiên cảnh giới, một lần có thể vận dụng Tiên khí nhiều hơn một ít nữa, đến lúc đó đại khảm đao bằng sắt tiến hóa thành Thanh Long Yển Nguyệt Đao, vậy liền có thể cùng tu sĩ Đại Thừa kết giao giao thủ.

...

Trần Trâm này vận dụng tựa như là Tiên khí, chẳng lẽ hắn là Tiên Tiên giới Hạ giới?

Minh Uyên tông bên kia, Minh Hà thánh vương nhìn xem hình chiếu chiến đấu Trần Trâm cùng Phá U có chút kinh nghi bất định.

Lối đi phi thăng Minh Uyên giới hoàn hảo, cùng Tiên giới tương đồng, đối với Tiên giới cùng Tiên khí đều có am hiểu nhất định, cho nên tuy Trần Trâm che giấu vô cùng tốt, nhưng không giấu giếm được ánh mắt hắn.

Quả thật là Tiên khí, hơn nữa nhìn cấp độ tu vi đã đến Tiên Tốt đỉnh phong... Phá U chỉ là Độ Kiếp hậu kỳ, tuy có thể chiến một vài Độ Kiếp đỉnh phong, nhưng lại xa xa không phải đối thủ của hắn.

Một bên Tử Vi thánh vương trầm giọng nói, thần tình tương đối n

gung trọng.

Minh Uyên thánh vương nghe đến đây mười điểm không hiểu.

- Lối đi phi thăng Chân Linh giới bề tặc hơn mười vạn năm, làm sao lại có Tiên Nhân Hạ giới? Trên người Trần Trầm này chắc chắn có bí mật gì!

Hắn vừa dứt lời, trong đầu liền vang lên Uyên Bạch truyền âm.

- Sư huynh, hôm nay năm trận chiến đã qua tứ chiến, một tràng cuối cùng này, muốn để Thanh Huyền Minh lên sao?

Sau khi Minh Hà thánh vương nghe xong nhắm mắt lại, trầm ngâm một hồi trả lời.

- Trước để người khác lên đi, kéo qua hôm nay lại nói, Trần Trầm này có chút cổ quái, Thanh Huyền Minh hiện tại lên khả năng không phải là đối thủ.

- Biết.

Uyen Bạch trả lời.

Mới qua mấy hơi thở, tiếng Uyên Bạch lại lần nữa tại trong đầu hắn vang lên.

- Hôm nay chiến đấu đã xong.

Một đám đại năng Minh Hà thánh vương hô hấp trì trệ, đều thấy được ngưng trọng trong mắt lẫn nhau.

Vừa qua bao lâu? Tu sĩ phía bên mình chỉ sợ một chiêu cũng không có chống đỡ được a?

- Làm sao bây giờ? Lần này ước chiến chúng ta không thể bại. Tr

ong mắt Tử Vi thánh vương tràn đầy sầu lo.

Minh Hà thánh vương phun ra một ngụm trọc khí, tiếng lạnh lùng nói.

- Cho dù là Tiên Nhân Hạ giới lại như thế nào? Đừng nói hấn chỉ là một Tiên Tốt, cho dù là Chân Tiên, Minh Uyên giới chúng ta cũng chém giết qua!

- Còn có thời gian cả đêm, chúng ta nghĩ ra một vài biện pháp kiếm chế Tiên khí, ngày mai Thanh Huyền Minh chưa chắc sẽ thua!

Hấn vừa dứt lời, Uyên Bạch đã mang theo mấy người đệ tử đi đến.

Đệ tử vừa rời lên đài một chiêu cũng không chống nổi cũng ở tại bên trong.

Gặp đệ tử kia sắc mặt tái nhợt, mặt mũi tràn đầy sợ hãi, Minh Hà thánh vương không những không giận mà còn lấy làm mừng.

Người chung quanh thấy thần tình hấn, đều có chút không nghĩ ra.

Nhìn thấy đệ tử phía bên mình bị người hù dọa thành dạng này, còn có thể bắt đầu vui vẻ, Minh Hà thánh vương chẳng lẽ bị tức giận đến đàn độn?

Minh Hà thánh vương biết người chung quanh đang suy nghĩ gì, khẽ hoát tay áo giải thích nói.

- Hấn có thể trở về đã nói Trần Trầm hạ thủ lưu tình, hấn hạ thủ lưu tình, liền là đang phóng thích tín hiệu đối với chúng ta, biểu lộ rõ ràng hấn cũng không phải tử trung với Chân Linh giới, các người hiểu chưa?

Chương 637: Cự Lực Lôi Kéo

Chương 637: Cự Lực Lôi Kéo

Là dạng này! Trần Trầm một kích cuối cùng kia thật đã thu tay lại. Uyên Bạch nhớ lại một thoáng nói.

- Vậy lúc trước hấn vì sao lại muốn chém giết Vương Tam?

Có người nghi hoặc không hiểu.

- Hấn hiện tại cuối cùng đứng tại Chân Linh giới bên kia, Vương Tam là phản tu Chân Linh giới, không giết không tiện bàn giao, huống chi Vương Tam tại bên trên Tà Thần đài còn nhục mạ hấn.

Minh Hà thánh vương giải thích.

Mọi người nghe vậy dồn dập gật đầu, Tử Vi thánh vương viện cớ nói.

- Vậy ý ngươi là Trần Trầm này có thể lôi kéo?

Minh Hà thánh vương khẽ vuốt cằm.

- Không sai, phía trước chút ít đưa ra lôi kéo hấn hấn khẳng định chướng mắt, giờ đây hấn cho thấy thực lực chính mình, chúng ta tự nhiên cũng phải có chút thành ý... Uyên Bạch, tối nay ngươi nhìn chăm chăm cho ta, nhìn một chút có cơ hội một mình tiếp xúc hấn hay không.

- Nếu ngày mai hấn nguyện ý nhận thua, vậy liền không còn gì tốt hơn, tất nhiên, tất cả những thứ này còn cũng chỉ là suy đoán, cũng cần làm cái chuẩn bị khác.

...

Một bên khác, Trần Trầm vừa xuống Tà Thần đài liền được Thiên Ma thành chủ gọi đến bên trong Tà Thần đại điện.

Tất cả ánh mắt một đám đại năng lúc này đều tụ tập tại trên người Trần Trầm, phảng phất như mới quen người này vậy.

Bọn hấn những Đại Thừa cường giả này tất nhiên cũng chú ý tới Trần Trầm dùng Tiên khí, càng chú ý tới Trần Trầm lưu tay với tu sĩ Minh Uyên giới cuối cùng.

Bất quá bọn hấn cũng không dám trách móc Trần Trầm nặng nề, thật sự là tiểu tử này bây giờ là hy vọng cuối cùng lần ước chiến này, nếu trách móc hấn nặng nề, ngày mai hấn diễn cho người một đờ, đến lúc đó mọi người đều khóc không ra nước mắt.

Không chỉ không dám trách móc nặng nề, thậm chí ngay cả hỏi một chút sự tình có liên quan với Tiên khí bọn hấn cũng không dám.

Thời điểm chiến đấu Trần Trầm dùng pháp bảo hỏa diễm che đậy Tiên khí, cái này đã nói lên hấn không muốn để cho mọi người nhìn ra hấn dùng là Tiên khí.

Nếu bọn hấn hỏi, dọa tiểu tử này làm sao bây giờ?

Mặc kệ có chuyện gì, hết thảy đều đợi đến thời điểm ước chiến kết thúc lại nói.

Hiện tại tiểu tử này liền như tổ tông sống để cúng bái vậy.

- Chư vị tiền bối tìm ta chuyện gì?

Trần Trâm cười hỏi.

Nói thật, hấn cuối cùng lưu lại một tay, cũng không phải thật nghĩ đầu nhập vào Minh Uyên giới, mà chỉ muốn tự vệ, đồng thời lưu cho chính mình một đầu đường lui.

Có thể tự do vận dụng Tiên khí, đây là loại năng lực đặc thù gì? Nếu ngày sau có đại năng Chân Linh giới ham muốn, hấn phải đi con đường nào?

A, các đại năng Chân Linh giới lúc trước không tin nhiệm hấn, hấn cũng không đạo lý hoàn toàn tin nhiệm những người này.

- Trần Trâm, hôm nay ngươi chiến ba trận, có thụ thương không?

Môn chủ Tiên môn một mặt hòa ái, tựa như lão đầu nhà bên.

Trần Trâm cung kính thi lễ một cái nói.

- Chưa từng thụ thương, đa tạ tiền bối quan tâm.

Bên trong Tà Thần đại điện một trận trâm mặc, một đám cường giả cũng không biết nên nói cái gì.

Bọn hấn gọi Trần Trâm tới nơi này chủ yếu là sợ Trần Trâm tiếp xúc đến người Minh Uyên tông, nhưng hỏi thăm quá nhiều lại sợ cho tiểu tử này lực áp bách quá lớn, để tiểu tử này sinh ra dị tâm.

- Trần Trâm, hôm nay ngươi làm không sai, để vi sư rất kinh hãi.

Thiên Ma thành chủ nở nụ cười, nhưng Trần Trâm nhìn ra được hấn thực ra cực kỳ kiềm chế, xem chừng người sư phụ này hiện tại cũng thấy chính mình cực kỳ lạ lẫm.

Tà Thần điện chủ lúc này nghĩ đến cái gì, ho nhẹ một tiếng nói.

- Ân oán người cùng U Minh ta đều biết rõ, tu sĩ trẻ tuổi đều như vậy, tương lai các người đến cảnh giới chúng ta cỡ này, những ân oán này tự nhiên là thành mây khói quá khứ, giống ta cùng Thiên Ma đạo hữu, lúc tuổi còn trẻ thực ra cũng có thù, hiện tại còn không phải ngồi cùng một chỗ nghị sự sao?

- Điện chủ nói rất chính xác!

Trần Trầm chấp tay, trong lòng lại âm thầm xem thường.

Tà Thần điện chủ rõ ràng nhỏ tuổi hơn so đồng lứa Thiên Ma thành chủ, lúc hắn tuổi còn trẻ Thiên Ma thành chủ đã sớm Đại Thừa, cũng xứng có thù cùng Thiên Ma thành chủ? Đây không phải đang mở mắt nói lời bịa đặt sao?

Nhưng mà, đây vẫn chỉ là bắt đầu mà thôi, tiếp theo một đám cường giả đỉnh cao người một câu ta một câu bắt đầu cùng Trần Trầm trò chuyện, ngược lại không nhắc tới một lời đối với sự tình Tiên khí.

Bất tri bất giác liền qua một canh giờ, một đám cường giả đỉnh cao nên nói đã nói, thậm chí đem phụ mẫu thân hữu Trần Trầm đều quan tâm một lần, đã nói đến không thể nói thêm gì nữa.

Ngay tại một đám cường giả đỉnh cao chần chờ không muốn thả Trần Trầm đi về nghỉ, Thiên Cơ đạo quân đột nhiên sầm mặt lại, đối với môn chủ Tiên môn bên cạnh truyền âm nói.

- Vừa rồi có Đại Thừa Minh Uyên giới ả vào chỗ Trần Trầm ở! Hiện tại tuyệt không thể để Trần Trầm trở về!

Môn chủ Tiên môn nghe vậy thân hình lóe lên liền biến mất ở nguyên địa.

...

Chờ đến ngày thứ hai, thời điểm ước chiến sắp bắt đầu, Trần Trầm vẫn tại bên trong Tà Thần đại điện.

Nhìn xem trên mặt mấy đại năng Chân Linh giới mang một chút mỗi mệ, Trần Trầm cười đứng lên nói.

- Các vị tiên bối, ta đi ứng chiến.

Dứt lời hấn cũng không chờ mấy người đồng ý, liền quay người hướng về Tà Thần đại điện đi ra ngoài.

Vừa bước ra hai bước, trong đầu đột nhiên truyền đến Thiên Ma t hành chủ truyền âm.

- Đồ đệ, sự tình quá khứ ta cũng không muốn nói thêm, nhưng hôm nay chỉ cần ngươi có thể thắng đến cuối cùng, vậy tất cả tài nguyên Chân Linh giới từ nay về sau đều sẽ mở ra vô điều kiện với ngươi.

Nghe nói như thế, thân hình Trần Trầm dừng lại một chút, xong tiếp tục đi ra ngoài.

- Trần Trầm! Nếu có rảnh rồi, cùng Quỳnh Hoa giao lưu trao đổi nhiều hơn, nàng ở trước mặt ta khen ngươi mấy lần qua!

Phía sau lại truyền tới tiếng môn chủ Tiên môn hô, bộ pháp Trần Trầm lão đảo, tranh thủ thời gian tăng nhanh tốc độ, bay đến ranh giới Tà Thần đài.

Đang lúc hấn chuẩn bị leo lên Tà Thần đài, một đạo ánh mắt cực kỳ sắc bén bắn tới, cơ hồ là trong nháy mắt liền hấp dẫn hấn chú ý.

- Minh Hà thánh vương?

Trần Trầm ngoảnh lại nhìn lại, liếc mắt liền thấy được mấy chục d ăm bên ngoài, Minh Hà thánh vương một mặt bình tĩnh.

- Trần Trầm, ta mặc kệ ngươi là tu luyện Tiên khí thể nào, ta chỉ nói cho ngươi một việc, tu sĩ Chân Linh giới không giúp được ngươi.

- Ngược lại là Minh Uyên giới chúng ta, hiện tại còn duy trì liên hệ cùng Tiên giới, đồng thời chúng ta cũng có được càng nhiều tài liệu có liên quan với Tiên khí.

- Vô luận ngươi muốn mạnh hơn, hay là ngày khác muốn phi thân g Tiên giới, đều phải dựa vào lực lượng Minh Uyên giới chúng ta.

- Tiên bối lời này ý tứ gì?

Mặt Trần Trầm không đổi sắc hỏi.

- Đối mặt Thanh Huyền Minh, nếu ngươi nhận thua, ngày sau Minh Uyên giới chúng ta liền sẽ dốc toàn lực giúp ngươi, cho dù ngươi ưa thích Tử Nguyệt, cũng có thể gả cho ngươi.

Trần Trầm nghe nói như thế kém chút một hơi không lên.

Cái gì gọi là ta thích Tử Nguyệt? Ta lúc nào ưa thích nữ nhân kia? Chẳng lẽ mọi người đều cho rằng ta làm ra sự tình người không nhận gì với Tử Nguyệt?

Bất quá có sao nói vậy, Minh Uyên giới nghiên cứu đối với Tiên khí Tiên giới, hẳn đúng là có mấy phần hứng thú.

Dù sao hẳn có hai cái thân thể, nếu có thể, một cái thân thể đầu nhập vào một giới, chẳng phải là vui thích?

- Trần Trầm, thế nào?

Minh Hà thánh vương truy vấn.

Trần Trầm nhìn trăm vạn tu sĩ chung quanh lại tụ tập lại, nhẹ nhàng trả lời.

- Nhiều người nhìn như vậy, nếu ta thua, sau này còn lẩn lộn như thế nào?

Tiếp lấy hấn cũng không do dự, liền leo lên Tà Thần đài.

Một lát, Minh Uyên tông bên kia phái ra một tên tu sĩ áo xanh, thân hình cao gầy, dáng vẻ bất phàm, chính là Thanh Huyền Minh.

Thanh Huyền Minh đầu nhập vào Minh Uyên tông chuyện này toàn bộ Chân Linh giới có rất ít người biết, hấn vừa xuất hiện nháy mắt khơi dậy ngàn cơn sóng.

Chu Nhị Vương Tam trước đây tại Chân Linh giới không nổi danh như thế nào, không mấy bằng hữu quen biết, thế nhưng Thanh Huyền Minh được không ít người biết.

- Hấn không phải Thanh Huyền Minh sao? Như thế nào đại biểu Minh Uyên tông xuất chiến?

- Đầu phục Minh Uyên tông sao!

- Mẹ nó! Hấn đã đầu phục Minh Uyên tông!

...

Nghe lấy chung quanh nghị luận, thần sắc Thanh Huyền Minh bình tĩnh, trong mắt chỉ có Trần Trầm chỗ không xa.

Minh Hà thánh vương nói người này có thể là Tiên Nhân Hạ giới,

nhưng thì tính sao?

Hắn là Tiên Thiên đạo thể, kiêm tu công pháp lưỡng giới, cảm ngộ pháp tắc lưỡng giới, đi ra đường chính mình, tự nhận tại bên trong Độ Kiếp cảnh giới này đã đạt đến đỉnh phong, chỉ cần tu vi người trước mặt này không đến Đại Thừa, vậy cho dù đối phương là Tiên Nhân Hạ giới, hắn cũng có lòng tin một trận chiến.

Chương 638: Hư Giới Lĩnh Vực

Chương 608: Hư Giới Lĩnh Vực

Thanh Huyền Minh, đối với người này, trước đây Trần Trầm cũng chỉ nghe nói qua, bây giờ là lần đầu tiên gặp.

Không thể không nói, Thanh Huyền Minh trước mặt này bề ngoài cực anh tuấn, khí độ cũng tương đối bất phàm, cùng mình so sánh, chỉ kém một tia.

Càng đáng quý là Thanh Huyền Minh này mắt thấy hôm qua chính mình biểu hiện xong, hôm nay trong mắt vậy mà không có một tơ một hào e ngại, ngược lại tràn đầy chiến ý.

Người này quả thật là một nhân tài.

Thời điểm hai người lẫn nhau quan sát đối phương, Uyên Bạch cùng Âm Thánh đã từng người thối lui đến ranh giới Tà Thần đài, đi đều này cũng mang ý nghĩa hai người có thể khai chiến.

Động tác Thanh Huyền Minh cực nhanh, không có lập tức công kích Trần Trâm, mà chỉ lui về phía sau.

Một mực thối lui hơn ngàn mét, một đạo thất thải chi quang đột nhiên xuất hiện tại phía trên hắn.

Thất thải chi quang này càng ngày càng thịnh, trong bất tri bất giác c vậ mà diễn hóa ra hư ảnh một phương thế giới.

Bên trong hư ảnh có tiên sơn, cũng có Minh Hà, còn có từng tòa kiến trúc phong cách khác nhau.

Cách Thanh Huyền Minh không xa Uyên Bạch có chút trở mắt ngạo oác mồm, lắm bả nói.

- Đây là lực lượng pháp tắc gì?

Tuy là tất cả tu sĩ tại Minh Uyên tông bên này đều cho rằng thực lực Thanh Huyền Minh tại trong mười người là tiểu đội thứ nhất không thể tranh cãi, nhưng từ khi Thanh Huyền Minh rời Minh Thần điện xong, liền không ai thấy qua hắn xuất thủ.

Cho nên thực lực hắn chân chính đến trình độ nào, mọi người cũng không có đo đếm.

Dù sao tại trong mắt mọi người, Độ Kiếp kỳ mạnh hơn cũng có hạn độ, như U Minh Tử Nguyệt những người này, đã đến gần cực hạn Độ Kiếp có khả năng đến.

- Đây là ta cảm ngộ lưỡng giới khác biệt, lĩnh ngộ ra hư giới pháp tắc, xem như một loại không gian pháp tắc kéo dài đi.

Thanh Huyền Minh nhẹ giọng nói, xong thân hình hắn lóe lên, vậy mà hòa vào bên trong hư giới phía trên.

- Hư giới pháp tắc?

Trần Trầm nhìn xem hư giới kia, hơi kinh ngạc.

Loại lực lượng pháp tắc này chưa từng nghe thấy, dù sao Chân Linh giới không có ghi chép liên quan gì.

Lại nhìn bộ dáng Uyên Bạch kinh ngạc kia, hiển nhiên tu sĩ Minh Uyên giới cũng chưa nghe nói qua đây là hư giới pháp tắc gì.

Không chờ hắn tiếp tục suy nghĩ, hư giới kia đã lan ra đến bên cạnh hắn, cảnh tượng bốn phía bắt đầu biến ảo, Trần Trầm không dám thất lễ, nhanh chóng hướng về sau thụt lùi.

Bất quá Tà Thần đài chỉ lớn như vậy, cũng không lâu lắm, hư giới kia liền bao phủ toàn bộ Tà Thần đài tại trong đó.

...

Bên trong Tà Thần đại điện, môn chủ Tiên môn nhìn thấy hư giới kia kinh ngạc nói.

- Cái này tựa như là lĩnh vực?

- Chính xác là lĩnh vực. Thiên Cơ đạo quân hạ giọng nói.

Lĩnh vực là thủ đoạn bọn hắn những cường giả Đại Thừa tối đỉnh này mới có thể thi triển đi ra, chính là bởi vì có lĩnh vực tồn tại, bọn hắn những Đại Thừa đỉnh phong này mới cùng cường giả Đại Thừa khác nghiêm ngặt phân chia ra.

Đại Thừa sơ kỳ Đại Thừa trung kỳ Đại Thừa hậu kỳ, ở giữa ba cái cảnh giới này tuy cũng có khoảng cách, nhưng so với khoảng cách Đại Thừa hậu kỳ cùng Đại Thừa đỉnh phong, hoàn toàn có thể bỏ qua không tính.

Nếu thật treo lên đến, một cường giả Đại Thừa tối đỉnh một khi th

i triển ra lĩnh vực, vậy mười tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ cũng không phải là đối thủ.

Thanh Huyền Minh này còn chưa bước vào Đại Thừa, liền đã đụng chạm đến ngưỡng cửa lĩnh vực, thật sự là kỳ tài ngút trời!

Sau khi lấy lại tinh thần, môn chủ Tiên môn nhịn không được tán thán nói.

- Đáng tiếc dạng thiên kiêu này lại đầu phục Minh Uyên tông. Thiên Ma thành chủ khế thờ dài.

- Vậy Trần Trầm có thể thắng được sao?

- Hãy chờ xem... Các người không phải thường xuyên kêu gào muốn đồ thần diệt Tiên sao? Bọn hắn hôm nay một trận chiến này liền có một chút ý nghĩa tham khảo.

...

Bên trên Tà Thần đài, Trần Trầm bị hư giới bao phủ xong liền cảm giác mình bị toàn bộ thế giới vứt bỏ, không chỉ không cảm ứng được linh khí trong thiên địa, cả khơi thông pháp tắc đều khó hơn so hiện thực gấp mấy lần.

Nếu như chiêu này đối đầu U Minh loại tu sĩ dựa vào lực lượng pháp tắc này, chỉ sợ vài phút sẽ đánh U Minh rõ ràng.

- Tại bên trong hư giới ta, ta chính là vô địch.

Trên bầu trời vang lên một tiếng bồng bênh thấm thoát, phảng phất như thượng thiên đang thì thầm.

Trần Trầm biết đó là tiếng Thanh Huyền Minh phát ra, chỉ là không biết rõ con hàng này giờ đây cụ thể ở đâu?

- Hệ thống, Thanh Huyền Minh đâu?

Thời khắc máu chót, Trần Trầm tất nhiên hỏi thăm hệ thống.

- Tại bên dưới chân người.

Nghe được đáp án này Trần Trầm giật mình kêu lên, tranh thủ thời gian hướng sau lùi lại mấy bước, thấy vị trí ban đầu đứng thẳng không có thay đổi gì, hẳn mới ý thức tới hệ thống ý là Thanh Huyền Minh hòa vào bên trong hư giới này.

Ầm ầm!

Trong thiên địa đột nhiên truyền đến tiếng sấm rền vang, một đạo kim sắc thiểm điện tiếp nối thiên địa, trực tiếp đánh về đỉnh đầu Trần Trầm.

Trần Trầm thấy vậy thân hình lóc lên, hướng sau thụt lùi ngàn mét.

Ầm!

Một tiếng sét nổ vang, lôi đình màu vàng vẫn như cũ chuẩn xác đánh trúng Trần Trầm.

Hô!

Trần Trầm phun ra một ngụm hắc khí, tiếp đó nhìn về phía mặt đất.

Không nghĩ tới vừa rồi hướng về sau thụt lùi ngàn mét, vậy mà không biết như thế nào, lại bị di chuyển trở về, lúc này mặt đất vẫn là địa phương hắn vừa rồi đứng thẳng kia.

Xem ra Thanh Huyền Minh tại bên trong hư giới này thật có thể muốn làm gì thì làm.

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm hơi sửa sang lại kiểu tóc, tiếp đó đem Vạn Hóa Thần Phong hung hăng đâm vào mặt đất, lần này hẳn không có bất kỳ bảo lưu gì, cũng không có bất kỳ che dấu nào, đem Tiên khí trong cơ thể toàn lực quán thấu vào bên trong Vạn Hóa Thần Phong.

GRÀO!

Tiếng phượng hét truyền ra, thần hoàng tinh phách bên trong Vạn Hóa Thần Phong trực tiếp bay ra.

Không cho Trần Trầm đem công kích oanh vào lòng đất, một hồi cảm giác trời đất quay cuồng truyền đến, cũng không phải hấn váng đầu, mà là thiên địa đảo ngược chân chính, để hẳn thoáng cái xuất hiện tại không trung, Vạn Hóa Thần Phong cũng một cách tự nhiên trên không trung phiêu đảng.

Ầm ầm!

Bảy đạo sấm sét đánh từ các nơi bổ tới, toàn bộ đánh vào trên người Trần Trầm.

Cũng chính là Trần Trầm mặc Huyết Ma Chiến Giáp, lại thêm Tiên khí hộ thể, nếu là tu sĩ Độ Kiếp bình thường, chỉ một kích này liền muốn hình thần câu diệt.

Tiên khí tuy cường đại, nhưng ta sử dụng thủ đoạn vẫn quá đơn nhứt...

Trong nội tâm Trần Trầm thở dài,.

Hắn Tiên khí này tuy nói là đại khảm đao bằng sắt, nhưng phía trước đem gậy gỗ chơi đùa đơn giản, hẳn cũng chỉ có thể mạnh mẽ ra tay dễ dàng thủ thắng còn giờ thì không như vậy rồi.

Oanh!

Phía sau lôi điện, xa xa Minh Hà trực tiếp cuốn ngược hướng hấn đánh thẳng tới, bên kia, tiên sơn sụp đổ, phun ra nhiệt nóng nham tương, mãnh liệt mà tới!

Trần Trầm thân ở chính giữa, phảng phất như trải qua thế giới hủy diệt, mắt thấy mãnh liệt nham tương cùng Minh Hà sắp oanh ở trên người hấn, hấn không còn dám có giữ lại chút nào, lập tức trao đổi bản thể ở Hãn Hải đại sa mạc cách xa.

Chỉ trong nháy mắt, cặp mắt hấn liền biến thành thần sắc đỏ thẫm, một cỗ dục vọng hủy diệt cực mạnh tràn ngập tại tâm hấn.

Thực ra tại hơn nửa năm trước, bản thể hấn liền hóa giải chất lỏng cổ quái Minh Hà thánh vương kia cùng bản mệnh chi độc Thiên Hạt.

Chỉ là hai loại chung cực phá diệt pháp tắc quá mức bá đạo, dung hợp xong càng ghê gớm, đến mức ảnh hưởng đến tâm trí hấn, để bản thể hấn suốt ngày liền nghĩ hủy diệt.

Thiên Hạt dưới sự bắt đắ dĩ, đem bản thể hấn trấn áp tại bên trong địa cung Hãn Hải đại sa mạc.

Nửa năm qua này tuy là thần trí có chỗ thanh tỉnh, nhưng phân thân này của hấn vẫn không dám khơi thông bản thể, sợ cũng ảnh hưởng tới phân thân.

Nhưng hôm nay cũng đã không để ý tới nhiều như vậy.

Phá!

Kèm theo một tiếng quát lớn, ô quang chói mắt từ trong cơ thể Trần Trầm bốc lên, những nơi đi qua, vô luận là nham tương hay là lôi điện hoặc là Minh Hà, toàn bộ biến thành bột mịn.

Trần Trầm hơi đề nén xuống đục vọng hủy diệt cuồng bạo trong nội tâm, nhìn về phía bầu trời.

Thanh Huyền Minh hư giới pháp tắc quỷ dị này là lưỡng giới kết tinh, hấn phá diệt pháp tắc trước đây chưa từng gặp này lại làm sao không như vậy chứ?

Chương 639: Phá Giới

Chương 639: Phá Giới

Cái phá diệt pháp tắc này vừa ra, trên bầu trời phong vân đột biến, lôi đình một thoáng dữ dần gấp mấy lần, cùng lúc đó, tiên sơn Minh Hà bốn phía cùng nhau nổ tung, lại lần nữa hướng về Trần Trầm đánh thẳng tới.

Trần Trầm nhắm mắt lại, phá diệt lực lượng pháp tắc dần dần từ trên người hấn tràn lan ra.

...

Bốn phía Tà Thần đài, trăm vạn tu sĩ chỉ có thể nhìn thấy trên không Tà Thần đài treo cao một cái hư giới, cũng không thể thấy rõ bên trong đến cùng phát sinh cái gì.

Trên thực tế đừng nói là bọn hấn, cho dù là Uyên Bạch Âm Thánh những Đại Thừa cường giả này cũng không nhìn thấy tình huống bên trong Thanh Hư giới.

Minh Uyên tông bên kia, Minh Hà thánh vương một mặt thần sắc kinh diễm.

Thời gian đêm qua, hẳn cho Thanh Huyền Minh một hai loại pháp bảo có thể kiềm chế Tiên khí, nhưng ai có thể nghĩ tới hôm nay Thanh Huyền Minh căn bản không dùng những pháp bảo này, mà đã ra một tay như thế?

- Tử Vi đạo hữu, người cảm thấy Thanh Huyền Minh có thể thắng Trần Trầm kia sao?

Minh Hà thánh vương cười nhạt hỏi.

Tử Vi thánh vương vuốt vuốt chòm râu, thần tình có chút buồn vô cớ.

- Thực ra người ta đều biết rõ, lực lượng chúng ta cũng chưa từng đạt tới một giới đỉnh phong, mấy vạn năm trước, thực lực Thiên Thánh Vương loại kia đủ để diệt sát Tiên Nhân mới là phạm tu đỉnh phong, chỉ bất quá như cái thế thiên kiêu Thiên Thánh Vương loại kia mười vạn năm cũng chưa hẳn có thể ra một người... Ta nhớ đến, hẳn dường như là tại thời gian Độ Kiếp kỳ năm giữ lực lượng lĩnh vực.

Minh Hà thánh vương nghe đến đây cười càng rục rịch, tuy là Tử Vi thánh vương trả lời cực kỳ mật mờ, nhưng hẳn vẫn nghe được ý tứ của Tử Vi thánh vương.

Thiên Thánh Vương một đời không bại, thời điểm đỉnh phong thậm chí diệt sát qua Tiên Nhân, Thanh Huyền Minh dưới cơ duyên xảo hợp giống như hẳn tại Độ Kiếp kỳ năm giữ lĩnh vực, vậy liên không có lý do sẽ bại.

Tuy rằng Trần Trầm kia hư hư thực thực Tiên Nhân Hạ giới, nhưng thì tính sao?

Chỉ cần Thanh Huyền Minh không ngốc, biết lợi dụng lĩnh ngộ ch
âm rãi tiêu hao Tiên khí Trần Trầm, vậy trận chiến này tất thắng.

Nói thật, nếu như không phải không thể làm gì, hẳn thực tế không
nguyện ý mời chào một Tiên Nhân Hạ giới.

Ai biết phía sau Tiên Nhân Hạ giới liên lụy đến cái gì? Lại không
người biết Tiên Nhân Hạ giới này trong thân thể ẩn tàng dạng lão
quái vật gì.

Dưới so sánh, vẫn là Thanh Huyền Minh loại thiên kiêu trẻ tuổi hi
ểu rõ này dễ khống chế.

Thực tế không được, ngay tại trước lúc hẳn không bước vào Đại
Thừa đỉnh phong giết là được.

- Minh Hà đạo hữu, trận chiến này kết thúc, người phải dụ dỗ Tha
nh Huyền Minh mới được, người này chỉ cần vận dụng tốt, sẽ trở
thành một quân cờ quan trọng nhất chúng ta xâm chiếm Chân Lin
h giới.

Tử Vi thánh vương nhẹ giọng đề nghị.

- Đó là tự nhiên! Dùng thiên kiêu Chân Linh giới xâm chiếm Châ
n Linh giới, cái này so chính chúng ta động thủ sẽ tiết kiệm nhiều
việc...

Minh Hà thánh vương còn chưa nói hết lời, hư giới phía trên Tà T
hần đài đột nhiên biến thành màu đen kịt, ngay sau đó một tiếng o
anh minh kinh thiên động địa từ bên trong truyền đến!

Ầm ầm!

Vô tận ô quang từ bên trong hư giới phun ra, tình hình kia phảng
phất như lỗ đen nổ lớn!

Ầm ầm...

Trận pháp bốn phía Tà Thần đài bị ô quang kia ảnh hưởng, vậy mà xuất hiện không ít vết rạn rậm rạp, Âm Thánh cùng Uyên Bạch nhìn đến một hồi kinh ngạc.

Phải biết trận pháp này cho dù là tu sĩ Đại Thừa cũng chưa hẳn có thể lay động, bên trong hư giới này đến cùng phát sinh cái gì?

Ầm!

Lại một tiếng nổ vang rung trời, hư giới triệt để nổ tung, hai bóng người từ bên trong hư giới bay ra, rơi vào bên trên Tà Thần đài.

Một người trong đó là Thanh Huyền Minh, lúc này đã máu me khắp người, đứng không vững, một trương khuôn mặt anh tuấn đã biến đến tái nhợt không có chút huyết sắc nào, bên trong ánh mắt tràn đầy không dám tin.

Tại phía trước hắn, Trần Trầm toàn thân hắc quang lượn lờ, trừ đó ra, chỉ là y phục trên người hơi tàn phá chút ít, cái khác cũng không ảnh hưởng gì.

...

- Làm sao có khả năng?

Minh Hà thánh vương thấp giọng hoảng sợ nói.

Hắn khiếp sợ không chỉ là Thanh Huyền Minh bị thua, còn có Trần Trầm phá diệt pháp tắc kia, vậy mà để hắn đều cảm giác được một tia áp bách.

Phải biết, hắn tu cũng là phá diệt pháp tắc, hơn nữa tại bên trên đạo này đã đi cực xa, tại Minh Uyên giới không người có thể nghi v

ấn, nhưng Trần Trầm mới Độ Kiếp mà thôi.

- Người này nhất định là Tiên Nhân Hạ giới! Nếu cơ duyên xảo hợp có thể vận dụng Tiên khí, làm sao có khả năng lại nắm giữ pháp diệt pháp tắc khủng bố như thế? Tiên Nhân! Chắc chắn là Tiên Nhân!

Trong đầu Minh Hà thánh vương có ý nghĩ này xong, liền không lại vung đi được.

Minh Uyên giới mấy trăm vạn năm lịch sử, cường giả đỉnh cao phi thăng đi Tiên giới không ít, đồng thời cũng có vài Tiên nhân bất ngờ rơi vào Minh Uyên giới.

Những tiên nhân này mang đến cho Minh Uyên giới tai hoạ không gì sánh kịp, cũng có mang đến cho Minh Uyên giới cơ duyên to lớn.

Nói tóm lại, đây là một cái biến số to lớn.

Dạng biến số này xuất hiện tại thời điểm lưỡng giới tranh chấp, đối với Minh Uyên giới bọn hắn tới nói, quả thực không phải một chuyện tốt!

...

Khụ khụ...

Bên trên Tà Thần đài, Thanh Huyền Minh ho khan hai tiếng, phun ra một ngụm máu tươi lớn, hư giới lĩnh vực bị phá, hắn đã thân chịu trọng thương.

Theo lý thuyết lúc này hắn có thể nhận thua, nhưng nội tâm của hắn vẫn lại cực độ không cam lòng.

Thân làm tu sĩ Chân Linh giới đầu nhập vào Minh Uyên giới, vậy

chắc chắn là vì biến mạnh.

Nhưng hôm nay hấn lại thua, để hấn còn mặt mũi nào mà tồn tại?

Mắt thấy ánh mắt Trần Trầm phía trước tiêu cự có chút không đúng, hấn ý thức được mình còn có cơ hội.

Người này chắc chắn là vận dụng lực lượng cảm kỳ gì, giờ đây thàn chí không rõ...

Nghĩ tới đây, hấn yên lặng gọi ra pháp bảo bản mệnh chính mình, một chuỗi trường kiếm màu xanh.

Trường kiếm này phẩm chất không cần nhiều lời, tự nhiên là tài liệu cao cấp nhất luyện chế thành, càng máu chốt là trường kiếm này nhuộm qua Minh Hà chi thủy chí bảo Minh Hà thánh vương.

Minh Hà chi thủy chính là vật phá diệt pháp tắc cường đại tới trình độ nhất định xong cụ tượng hóa ra, nếu bị loại phá diệt pháp tắc cường độ này tiến vào trong cơ thể, vậy hấn phải chết không nghi ngờ.

Một kiếm tại tay, Thanh Huyền Minh lại khôi phục mấy phần tự tin, bắt đầu lặng yên không một tiếng động hướng về Trần Trầm tới gần, thấy Trần Trầm không có phản ứng gì, động tác hấn càng nhẹ nhàng.

- Chết!

Mắt thấy đã đến trước mặt Trần Trầm, nội tâm Thanh Huyền Minh gầm nhẹ một tiếng, đem toàn bộ lực lượng còn sót lại quán thấu đến bên trong trường kiếm, hướng về Trần Trầm hung hăng đâm xuống.

Hô!

Đúng lúc này, Trần Trầm đột nhiên phun ra một hơi, cắt ra cùng bản thể liên hệ, đồng thời thần trí cũng khôi phục thanh tỉnh.

Mắt thấy lấy trường kiếm kia đã đến trước ngực mình, trong đầu Trần Trầm hơi hơi kêu lên, Vạn Hóa Thần Phong liền leng keng một tiếng chém trường kiếm kia ra.

Nhìn thấy chất lỏng màu đen trên trường kiếm kia, Trần Trầm nhíu mày.

Thứ này hẳn biết, là vật Minh Hà thánh vương, theo lý thuyết không thể dùng tại bên trên Tà Thần đài này.

- Người phạm quy...

Trần Trầm nhẹ giọng nói, xong một tay bóp một thủ quyết, trong cơ thể số lượng lớn Tiên khí nhanh chóng rơi ra, cuối cùng vọt lên một tiếng biến thành bạch sắc hỏa diễm, đem Thanh Huyền Minh trước mặt bao khóa tại trong.

Oanh!

Một tiếng bạo hưởng, toàn bộ Thanh Huyền Minh biến thành hỏa cầu, tiếng kêu thảm thiết cũng không thể phát ra liền biến mất ở giữa thiên địa.

Leng keng!

Đợi đến hỏa diễm tán đi, trường kiếm màu xanh kia rơi đập tại trên mặt đất.

Xa xa, Uyên Bạch thấy trường kiếm màu xanh đã mơ hồ bị đốt công, theo bản năng thụt lùi mấy chục mét.

Đây chính là pháp bảo thần kim luyện chế ra, lại bị Trần Trầm này đốt biến hình.

- Tiên hỏa, tuyệt đối là Tiên hỏa! Không nghĩ tới Trần Trầm này còn biết Tiên Thuật!

- Cũng là nhân tài, đáng tiếc.

Nhìn xem trường kiếm màu xanh, Trần Trầm khẽ thở dài, tiếp đó nhìn về phía Minh Uyên tông bên kia.

- Còn có mấy người à?

Chương 640: Ban Thường.

Chương 640: Ban Thường.

Sắc mặt Minh Hà thánh vương âm tình bất định.

Thanh Huyền Minh cường đại đến loại trình độ này thực ra đã ngạo đời dự liệu hẳn, cho dù như vậy, vẫn như cũ chết tại trong tay Trần Trầm này.

Nói thật, Thanh Huyền Minh có chết hay không, hẳn cũng không quá mức quan tâm.

Xét đến cùng Thanh Huyền Minh là tu sĩ Chân Linh giới, tại trong nháy mắt hẳn thể hiện ra cường đại thiên phú, Minh Hà thánh vương liền quyết định sau này có cơ hội diệt sát hẳn, phòng ngừa lưu lại hậu hoạn.

Nhưng bây giờ chết tại trong tay Trần Trầm này, hắn cũng cực kỳ ông nguyện ý nhìn thấy.

- Tông chủ, tiếp theo phái ai?

Trong đầu vang lên tiếng Uyên Bạch hỏi thăm, Minh Hà thánh vương nhìn về phía ba tên đệ tử Minh Uyên tông còn lại

- Ba tên đệ tử Minh Uyên tông này so với hai ngày trước một mặt không sợ, lúc này trong mắt đã nhiều chút ít né tránh.

Lấy thực lực bọn hắn đi lên, nếu Trần Trầm kia nguyện ý, chỉ sợ trong nháy mắt là sẽ chém giết bọn hắn, cùng đi lên mắt mặt xấu hổ, không bằng vứt bỏ.

- Mà thôi, lại cần bốn năm a, giờ đây Minh Uyên giới xác thực cũng chuẩn bị không đầy đủ.

...

Bên kia.

Bên trong Tà Thần đại điện, một đám đại năng tất cả đều đứng lên, trên mặt tâm tình vui sướng lộ rõ trên mặt.

- Quá tốt rồi! Thiên Ma đạo hữu, tiểu đệ tử ngươi vậy mà cả phá lĩnh vực cũng phá được! Thể hiện ra thực lực thế này Minh Uyên tông bên kia chỉ sợ không người còn dám nghênh chiến!

Môn chủ Tiên môn hưng phấn nói.

Người khác dòn dập gật đầu theo, trong mắt Thiên Ma thành chủ càng tràn đầy vui mừng, âm thầm quyết định trận chiến này kết thúc, đền bù tổn thất đồ đệ nhỏ nhất này một thoáng.

Điện chủ Tà Thần điện tựa hồ nghĩ đến cái gì, hỏi.

- Những Chân Linh kia làm sao bây giờ?

- Để chúng nó ai về nhà nấy, ai có thể nghĩ tới việc này vậy mà phồng hòi lộ chuyển đến loại tình trạng này? Giờ đây có thể quang minh chính đại thủ thắng, vậy dĩ nhiên liền không cần đến bọn hắn.

Thiên Cơ đạo quân vuốt vuốt chòm râu cười nói.

- Đúng lúc này, một đạo tiếng vang vọng hư vô mờ mịt tại bên trong Tà Thần đại điện.

- Trận chiến này Minh Uyên tông chúng ta nhận thua, dựa theo ước định, Minh Uyên tông chúng ta trong vòng bốn năm, sẽ không được cho bất luận tu sĩ Minh Uyên giới nào bước ra Minh Uyên tông lĩnh vực.

- Mấy vị, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, cáo từ.

Thanh âm này vừa ra, phía trên bên ngoài Tà Thần đài đột nhiên xuất hiện một chiếc phi chu to lớn.

Một đám đệ tử Minh Uyên tông liên tiếp bay đến trên phi thuyền, tất cả mọi người đi lên xong, phi chu phát ra một tiếng oanh minh, chui vào bên trong không gian thông đạo.

Minh Uyên tông tự động rời đi, ý kia chính là nhận thua, trăm vạn tu sĩ bốn phía ý thức đến điểm này không ít người phát ra vui sướng đến.

Mà Trần Trầm đứng tại bên trên Tà Thần đài càng thoáng được vô số ca ngợi bao phủ.

- Thăng Long thành chủ là cường giả đệ nhất phía dưới Đại Thừa, cái này không thể tranh cãi đi?

- Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, lúc đầu ta cho rằng là thực lực Quỳnh Hoa tiên tử loại kia liền là đỉnh phong nhất phẩm dưới Đại Thừa, giờ đây xem ra là ta thiên cận!

...

Nửa khắc đồng hồ sau, Trần Trầm thoát khỏi một đám người vây quanh, đi vào bên trong Tà Thần đại điện.

So với tối hôm qua câu nệ, hôm nay một đám đại năng buông lỏng rất nhiều, lần ước chiến này tranh thủ cho Chân Linh giới thời gian bốn năm, lúc này bọn hắn cũng không cần vội vã như vậy.

- Trần Trầm, lần này may mắn mà có người!

Vừa thấy được Trần Trầm, mấy người liền không chút nào keo kiệt tán thưởng hắn.

Trần Trầm ngại ngùng cười cười, thực ra giờ phút này trong lòng hắn còn có một sợi dây căng thẳng, đó chính là giải thích sự tình Tiên khí như thế nào.

Chuyện này quan hệ quá lớn, mấy đại năng này khẳng định sẽ truy vấn ngọn nguồn đối với hắn, tối hôm qua không hỏi, đó là sợ mình suy nghĩ nhiều.

Quả nhiên, một giây sau điện chủ Tà Thần điện liền không nhận được ước hỏi.

- Trần Trầm, người vì sao có thể khống chế Tiên khí?

Trần Trầm vốn muốn bịa cố sự một vị tiên nhân Hạ giới cho bọn hắn nghe một chút, nhưng lỗ thủng quá nhiều, chần chờ chốc lát, hắn chỉ có thể trả lời.

- Ngẫu nhiên đạt được một vị cường giả đỉnh cao truyền thừa, lại thêm cơ duyên xảo hợp, thân thể ta phát sinh một loại biến hóa nào đó, bởi vậy có thể khống chế Tiên khí.

- Bất quá Tiên khí này tuy lợi hại, nhưng bổ sung lại rất khó, cần số lượng lớn Linh Tinh mới được, cho nên phương pháp tu luyện của ta không cách nào phổ biến cho tu sĩ khác, chớ vị tiền bối xin hãy tha lỗi.

Tà Thần điện chủ nghe vậy trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, mấy vị khác cường giả cũng trầm mặc không lời.

Bọn hắn đều rất muốn kiểm tra thân thể Trần Trầm một chút, nhưng Trần Trầm mới vừa thay Chân Linh giới lập xuống đại công, nếu bọn hắn làm ra động tác này, khó tránh khỏi sẽ để cho người thất vọng đau khổ.

Liên tục tại thời điểm mọi người do dự không quyết, Thiên Ma thành chủ đột nhiên lạnh giọng nói.

- Mỗi người đều có cơ duyên mỗi người, vô luận là Trần Trầm hay là người ta đều như thế, ta xin hỏi các người, các người có ai nguyện ý đem bí mật chính mình công khai ra?

Vừa nói lời này, trong mắt Thiên Cơ đạo quân lóe lên một tia xấu hổ, lắc đầu nói.

- Thiên Ma đạo hữu nói đúng, là lòng chúng ta quá tham, Trần Trầm đã nói loại phương pháp tu luyện này không cách nào phổ biến, vậy cũng không cách nào phổ biến, việc này sau này vô luận là ai cũng đừng nhắc lại!

Trần Trầm nghe vậy trong nội tâm nhẹ nhàng thở ra, thời khắc mà u chột sư phụ Thiên Ma thành chủ vẫn có chút đáng tin.

Nếu mấy vị cường giả đỉnh cao bất chấp tất cả hiện tại đem hắn gi

ải phẫu, vậy bản thể hẳn liền không thể làm gì khác hơn là đi đầu quân Minh Uyên tông.

Còn tốt, mấy người xem như cường giả đỉnh cao một giới kia cũng không có vô sỉ như vậy.

Thiên Ma thành chủ quét mắt tắt cả mọi người tại chỗ một chút, tiếp đó cười đi tới bên cạnh Trần Trầm.

- Trần Trầm, lần ước chiến này toàn bộ thua lỗ ngươi, ngươi đã lập xuống công lao hãn mã cho Chân Linh giới, trăm vạn tu sĩ bốn phía Tà Thần đài đều nhìn xem, tục ngữ nói có công nên thưởng, có sai nhất định phạt, ngươi lập xuống đại công như thế, nếu không ban thưởng ngươi, sau này tu sĩ Chân Linh giới ai còn sẽ xuất lực vì bảo vệ Chân Linh giới?

Thiên Ma thành chủ nói một đồng lớn lời này tuy là nói cho Trần Trầm nghe, nhưng còn thật ra là nói cho mấy vị đại năng khác nghe.

Muốn yêu cầu cho đồ đệ mình lợi ích càng tốt hơn, tất nhiên cần mấy đại tông môn đồng loạt xuất huyết mới được.

- Không sai, có muốn cái gì, Trần Trầm, ngươi cứ nói rõ.

Môn chủ Tiên môn phụ họa nói.

Đối với ban thưởng cái gì, trước lúc Trần Trầm vào Tà Thần đại điện thật không có nghĩ ra, bất quá sư phụ đã nói như vậy, hẳn tất nhiên sẽ không khách khí.

Giả vờ suy tư một hồi sau, Trần Trầm cười nói.

- Pháp bảo của ta tuy đã đủ mạnh, nhưng ta cảm giác còn kém chút ý tứ, nếu có càng nhiều thần kim vậy cũng tốt.

Thiên Ma thành chủ đối với yêu cầu này cũng không phải bất ngờ, bên trong pháp bảo Trần Trầm có Vạn Hóa Thần Kim cái hang không đáy này, muốn càng nhiều thần kim dung hợp vào, đó tự nhiên là sự tình không sai.

- Trần Trầm, ta chỗ này còn có hàng tồn một khối Bất Diệt Thần Kim, có thể cho ngươi, bất quá ta cần nhắc nhở ngươi một việc, Vạn Hóa Thần Kim tất nhiên có thể không hạn chế thôn phệ vật luyện khí khác, nhưng nếu thôn phệ vượt qua ba loại thần kim trở lên, sẽ dẫn phát đại kiếp, ngươi đem Bất Diệt Thần Kim này dung hợp vào, liền không cần dung hợp thần kim khác.

- Đại kiếp?

Trần Trầm hơi kinh ngạc.

Khó trách mấy đại siêu cấp tông môn có thể lấy ra không ít thần kim, nhưng Vạn Hóa Chân Long Bất Diệt Kiếm thứ nhất Luyện Khí bảng mới dung hợp hai loại, nguyên lai là dạng này.

Một bên Thiên Cơ đạo quân giải thích nói.

- Vật quá mức nghịch thiên Chân Linh giới không đè ép được, một khi ra mắt sẽ dẫn phát đại kiếp có thể so phi thăng, chuyện này ngươi nghe sư phụ mới là tốt nhất.

- Văn bối tuân mệnh.

Trần Trầm gật đầu đáp ứng.

- Ngươi còn muốn cái gì, không cần khách khí, cứ nói.

Thiên Ma thành chủ vung tay lên nói.

Thần kim tất nhiên trân quý, nhưng so sánh đến công lao Trần Trầm tới nói, ngược lại không tính được cái gì, hướng chi Minh Uyển

tông chỉ hòa hoãn bốn năm mà thôi, tương lai còn cần đến tranh chấp, cho nên hiện tại không nhất định phải tiết kiệm tài nguyên gì.

Trần Trầm trầm tư thật lâu đều nghĩ không ra mình bây giờ vô cùng cần thiết cái gì, chỉ có thể nói.

- Các vị tiên bối các người nhìn xem, ta giai đoạn này thiếu nhất cái gì, các vị tiên bối có lẽ rõ ràng hơn ta.

Nghe nói như thế, mấy tên cường giả đỉnh cao trầm mặc lại.

Tùy tiện luôn là thứ khó đối phó nhất, huống chi Thiên Ma thành chủ đã đưa ra thần kim, bọn hắn khẳng định không thể lấy ra vật liệu giá trị thấp hơn thần kim.

Chương 641: Tiên Môn Bí Cảnh.

Chương 641: Tiên Môn Bí Cảnh.

Thiên Ma thành chủ nghe vậy cười ha ha, hắc hắc cười này, mấy đấng năng khác sắc mặt cũng không khỏi biến đổi, phảng phất như ý thức được không ổn.

- Đồ đệ ta nghĩ không ra muốn cái gì, vậy thì do ta người sư phụ này nghĩ thay hắn đi.

- Thiên Cơ đạo quân, ta nhớ được Thiên Cơ tông các người có một loại đan dược, gọi Thiên Cơ Thần Đan, dùng xong có thể tăng cao tỷ lệ đột phá, giảm nhỏ uy lực kiếp số.

Thiên Cơ đạo quân nghe đến đây trong mắt lóe lên một tia không bỏ, loại Thiên Cơ Thần Đan này không giới hạn thực lực sử dụng, cả thời điểm hãn phi thăng cũng có thể sử dụng, giá trị kia có thể nghĩ mà biết, trân quý hơn thần kim rất nhiều, Thiên Cơ tông bọn hãn cũng vền vẹn chỉ có hai hàng tồn mà thôi.

Bất quá đã nói khoác lác trước mặt, giờ đây Thiên Ma thành chủ đòi hãn, hãn cũng chỉ có cho.

- Thiên Cơ Thần Đan giấu ở trong tông môn, chờ ta trở về lấy, ta sẽ đích thân đưa đến Thăng Long thành.

Gặp Thiên Cơ đạo quân đáp ứng, Thiên Ma thành chủ nhìn về phí a điện chủ Tà Thần điện.

- Sự tình Trần Trầm tu luyện Thôn Thần Bí Điển người có lẽ đã sớm biết a? Ta nhìn thần thức hãn dừng lại Độ Kiếp kỳ có chút lâu, Tà Thần điện các người không phải có Hồn Thú sao? Cho hãn thôn phế cái vài đầu đi.

Điện chủ Tà Thần điện nghe vậy khóe mắt run rẩy xuống.

Hồn Thú đó là dùng Chân Linh tinh phách bồi dưỡng thành, có thể sử dụng Thôn Thần Bí Điển trực tiếp thôn phế, bất quá Tà Thần điện bọn hãn hiện tại tổng cộng chỉ có bốn đầu mà thôi, Thiên Ma thành chủ này nói thật đơn giản dễ dàng, thôn phế vài đầu?

- Nói đùa!

- Khụ khụ! Thiên Ma đạo hữu, nhiều nhất một đầu!

Tà Thần điện điện chủ đưa ra một ngón tay, chém đinh chặt sắt nó i.

Thiên Ma thành chủ cười ha ha một tiếng xem như đồng ý, xong

vừa nhìn về phía môn chủ Tiên môn.

Tiên môn các người lịch sử dài lâu nhất, bất quá bảo vật chân chính đều tại bên trong Tiên môn bí cảnh, liền để đệ tử ta vào Tiên môn bí cảnh một chuyến đi.

Nghe nói như thế, môn chủ Tiên môn nhẹ nhàng thở ra.

Tiên môn bí cảnh, Quỳnh Hoa tiên tử U Minh bọn hắn đều đi vào qua, có thể thu lấy được cái gì phải xem vận khí.

So với vật Thiên Cơ đạo quân bọn hắn trả giá, Tiên môn chỉ để Trần Trầm vào Tiên môn bí cảnh một lần, thật là kiếm lợi lớn.

Không do dự, môn chủ Tiên môn trực tiếp đáp ứng.

- Có thể, trừ đó ra, Tiên môn chúng ta còn có mấy khối Tiên thạch, cũng có thể giao cho Trần Trầm.

...

Tầm nửa ngày sau.

Trần Trầm đắc ý rời đi Tà Thần đại điện, chuẩn bị trở về chỗ ở Tà Thần thành thu thập một chút, tiếp đó đi mấy đại siêu cấp tông môn thu tiền trà nước.

Lần này hắn xem như thu hoạch cực độ, bất quá còn cần cảm ơn Thiên Ma thành chủ, nếu không phải Thiên Ma thành chủ, hắn làm sao biết Tà Thần điện Thiên Cơ tông Tiên Minh mấy tông môn này có bảo vật gì?

Tuy mấy đại tông môn phía trước trọng điểm nuôi dưỡng đám người U Minh, nhưng đưa ra vật liệu phần nhiều là dùng đến đề thân g tu sĩ Độ Kiếp kỳ.

Mà hẳn hôm nay đạt được mấy món bảo vật, cũng đều là vô giới chi bảo dùng đến đề thăng tu sĩ Đại Thừa.

- Trần Trầm, mấy thứ bảo vật kia đối với ngươi có lẽ có tác dụng, nhưng quan trọng nhất vẫn là Tiên môn bí cảnh, ngươi cũng đã biết ết?

Trong đầu truyền đến Thiên Ma thành chủ truyền âm, Trần Trầm nao nao, trả lời.

- Sư phụ, xin lắng tai nghe.

- Tiên môn lịch sử dài lâu nhất, trước lúc lối đi phi thăng bị ngăn chặn một mực là tông môn mạnh nhất Chân Linh giới, không có c ái thứ hai.

- Nguyên nhân quan trọng nhất chính là Tiên môn một mực mượn nhờ thủ đoạn nào đó liên thông Tiên giới, trong tông môn nắm giữ ữ không ít thủ đoạn tiên nhân.

- Tiên môn bí cảnh chính là Tiên Nhân Thượng giới mượn lực trận pháp lấy ra một chỗ không gian quá độ.

- Không gian quá độ? Ý tứ gì?

Trần Trầm hiếu kỳ hỏi.

- Ngươi có thể hiểu thành cầu nối Tiên giới cùng Chân Linh giới.

- Tiên Nhân Thượng giới trừ phi tình huống đặc biệt nếu không sẽ không vào được Chân Linh giới, tu sĩ Chân Linh giới trừ phi phi thăng cũng không đi được Thượng giới, nhưng cả hai cũng có thể đi vào không gian quá độ này.

- Thời gian Tiên môn cường thịnh nhất, thậm chí có Tiên Nhân tại bên trong Tiên môn bí cảnh dạy học cho nhóm thiên kiều Tiên mô

n.

- Giờ đây Chân Linh giới cùng Tiên giới tuy đã hoàn toàn ngăn cách, nhưng bên trong Tiên môn bí cảnh còn lưu lại không ít di tích Tiên Nhân.

- Người nắm giữ Tiên khí, mà địa phương duy nhất toàn bộ Chân Linh giới có thể để người tăng lên, chính là Tiên môn bí cảnh này.

Nghe được Thiên Ma thành chủ giải thích, trong nội tâm Trần Trầm mười điểm cảm kích.

- Đa tạ sư phụ!

- A, không cần cảm ơn ta, sư huynh Trương Đăng người giờ đây Kim Thân nghiền nát, nguyện vọng ta muốn góp thành trận pháp đả thông thông đạo lưỡng giới bên trong thời gian ngắn đã không cách nào thực hiện.

- Ngược lại là người, nếu có thể không ngừng tăng lên, ngày sau nói không chừng có hi vọng mượn nhờ Tiên khí chém giết Chân Linh kia, đả thông lưỡng giới thông đạo.

- Đệ tử nhất định hết sức!

Trần Trầm bảo đảm nói.

...

Thu thập xong vật liệu, đem đám tiểu đồng bạn thu vào bên trong Âm Dương cung, Trần Trầm liền đi theo môn chủ Tiên môn tiến về Chân Linh thành Trung Vực.

Lúc này, Trần Trầm rất cuộc hiểu vì sao thực lực Tiên môn không mạnh hơn mấy tông khác, lại có thể chiếm cứ Trung Vực hoàn cảnh tốt nhất, đại bản doanh càng là có thể sử dụng Chân Linh thàn

h làm tên.

Nguyên lai Tiên môn lại có quá khứ huy hoàng như vậy.

Đến Chân Linh thành xong, môn chủ Tiên môn cũng không có ra sức khước từ, trực tiếp liền mang theo Trần Trầm đi tới phía trước Tiên môn bí cảnh.

Nhìn xem cửa vào Tiên môn bí cảnh, môn chủ Tiên môn cười dạn dò.

- Trần Trầm, bên trong Tiên môn bí cảnh không có nguy hiểm gì, bất quá cơ duyên bảo vật các loại cần chính ngươi tìm kiếm.

- Chắc hẳn ngươi đã nghe sư phụ ngươi nói, Tiên môn bí cảnh chúng ta đã từng là cầu nối khơi thông Tiên giới.

Bởi vì cách Tiên giới gần đây, trong đó không ít thứ đều hứng chịu Tiên giới ảnh hưởng, phát sinh biến chất, nhưng mà những vật này đối với chúng ta những tu sĩ phổ thông này tới nói không có tác dụng gì.

- Sau khi ngươi đi vào, nếu phát hiện vật liệu đối với ngươi hữu dụng, không cần khách khí, cứ lấy là được.

- Đa tạ tiên bối!

Trần Trầm thấy nụ cười hắc chân thành không giống giả mạo, cung kính lên tiếng.

- Tốt, đi vào đi, bí cảnh này trong vòng nghìn dặm, ngươi không cần gấp, sau một tháng, ta lại tới nơi này đưa ngươi đi ra.

Môn chủ Tiên môn dứt lời vẫy vẫy tay áo, cửa vào Tiên môn bí cảnh liền loé lên quang mang, một lát, bên trong quang mang xuất hiện một cái thông đạo.

Trần Trầm thấy vậy cũng không khách khí, bước ra một bước liền chui vào trong thông đạo.

...

Một hồi trời đất quay cuồng, ước chừng mười mấy hơi thở sau, Trần Trầm xuất hiện tại trong một toà tiểu thế giới.

Bên trong thế giới nhỏ này có núi có nước, giống như một toà thế giới nguyên thủy hơn mười vạn năm không người đến qua.

Bất quá cùng trong bí cảnh linh khí dư dả tưởng tượng khác biệt, bên trong tiểu thế giới này linh khí tương đối loãng, ngược lại có một tia Tiên khí lẫn lộn ở tại bên trong.

Lưỡng giới thông đạo ngăn cách hơn mười vạn năm, nơi này vậy mà còn Tiên khí sót lại, nếu như là lúc trước, chỉ sợ Tiên Tốt có thể ở đây tu luyện thành Phạm Tiên.

Trần Trầm trầm nghĩ trong lòng.

Tuy hơn một năm nay phân thân này của hắn từ Tiên Tốt tu luyện tới Tiên Tốt đỉnh phong, nhưng hắn cảm giác xa xa không có phát huy ra toàn bộ tiềm lực thân thể này.

Nếu tốc độ Tạo Hóa thạch bi chuyển hóa Tiên khí càng nhanh một chút hoặc là cho hắn một chỗ tu luyện Tiên khí nồng đậm, lúc này hắn chắc chắn đã bước vào Phạm Tiên lĩnh vực, đủ để cùng tu sĩ Đại Thừa sánh vai.

- Hi vọng nơi này có bảo vật hữu dụng đối với ta.

Trần Trầm tự nhủ, xong hướng thẳng đến xa xa bay đi, phi hành ước chừng khoảng cách trăm dặm, hắn ngừng thân hình, bắt đầu hỏi thăm hệ thống.

Hệ thống, trong vòng phương viên trăm dặm này, có vật phẩm gì có quan hệ cùng Tiên khí?

- Có, dưới mặt đất phía trước hai mươi ba dặm, có một toà mỏ quặng tiên thạch đê giai... Bên trong tảng đá lớn bên trái bốn mươi tám dặm có một khối Thông Tiên Linh Kim...

Chương 642: Thủ Hộ Giả Bí Cảnh.

Chương 642: Thủ Hộ Giả Bí Cảnh.

Trong vòng trăm dặm có một toà tiểu khoáng mạch, còn có cái Thông Tiên Linh Kim gì, không tề.

Tuy là hệ thống chỉ đưa ra hai kết quả, nhưng Trần Trầm cũng đã mười điểm thỏa mãn.

Tiên môn bí cảnh chiếm một diện tích vạn dặm, nếu như mỗi trăm dặm có được hai loại, vậy lục soát xong bí cảnh này, hẳn thu hoạch giá trị muốn cao hơn so với những tông môn khác cho hắn.

Không có tiếp tục trì hoãn, Trần Trầm đi vị trí khoáng mạch trước.

Đến địa phương hệ thống chỉ định xong, xuất hiện trước mặt là một gò đất nhỏ, Trần Trầm lấy ra Vạn Hóa Thần Phong, cẩn thận từng li từng tí đập mô đất ra, một cỗ Tiên khí nồng đậm nháy mắt từ mô đất phía dưới tràn lan ra.

- Thật có mỏ quặng tiên thạch!

Lộ ra thần thức cảm ứng, Trần Trầm cười cười nhanh chóng chui vào mô đất phía dưới.

Trước mắt mỏ quặng tiên thạch vền vền chỉ có thập phương, cái này nếu là Linh Thạch khoáng mạch, phỏng chừng chỉ có thể sản xuất đê giai Linh Thạch, tại Thượng giới này, khoáng mạch đê giai Linh Thạch cho dù là bị tu sĩ phát hiện, đều có rất ít người sẽ đi đào.

Thế nhưng Tiên thạch liền không giống.

Trần Trầm đánh xuống một khối Tiên thạch nắm trong tay bắt đầu hấp thu, thứ này Tiên môn cũng cho hẳn mấy khối qua, đơn thuần tu luyện hấp thu Tiên thạch, phải nhanh hơn so Tạo Hóa thạch bi chuyển hóa Tiên khí nhiều.

- Thập phương Tiên thạch, xem chừng đủ ta tu luyện một tháng...

Trần Trầm đại khái đoán chừng, cho ra một dạng kết luận này.

Bất quá tuy rằng chỉ có thể đầy gánh vác một tháng tu luyện, nhưng bởi vì Tiên khí đầy đủ, dưới loại trạng thái tu luyện này một tháng, phải tương đương dựa vào Tạo Hóa thạch bi chuyển hóa Tiên khí tu luyện một năm.

- Lại tìm mấy chỗ mỏ quặng tiên thạch, trong vòng nửa năm, ta sẽ trở thành Phàm Tiên!

Trần Trầm âm thầm mừng rỡ, xong liền dùng Vạn Hóa Thần Phong bắt đầu khai thác mỏ quặng tiên thạch.

Sau nửa canh giờ, mỏ quặng tiên thạch kích thước thập phương bị Trần Trầm cắt chém thành một vạn khối đê giai Tiên thạch ngay n

gắn, để vào trong nhẫn trữ vật.

Đẹp Tiên thạch xong, Trần Trầm tiếp đó đi tìm Thông Tiên Linh Kim kia.

Loại linh kim này hẳn chưa nghe nói qua, nhưng đã dính một chữ tiên, vậy khẳng định bất phàm.

Cũng không lâu lắm, hẳn liền đi tới vị trí Thông Tiên Linh Kim hệ thống chỉ dẫn.

Nhưng mà, trước mắt chỉ có một khối hòn đá thoạt nhìn tương đối phổ thông, cũng không đủ một phương kích thước.

- Đây cũng quá bình thường...

Trần Trầm nhíu nhíu mày, từ khi tu vi hẳn hơi mạnh chút xong, liền chưa từng thấy qua thiên tài địa bảo bề ngoài mộc mạc như vậy.

Duỗi ra một ngón tay, tại mặt ngoài hòn đá gõ mấy cái.

Ầm! Ầm! Ầm!

Vài tiếng nhẹ vang lên, hòn đá phân thành hai nửa, lộ ra hai lớp màu xanh trong đó, chỉ bất quá hai lớp này lúc này cũng phân thành hai nửa.

Trần Trầm giật mình kêu lên, vội vàng khừ trừ vỡ đá phổ thông ngoài tầng, đem hai lớp màu xanh lấy ra ngoài.

Cẩn thận cảm ứng, sắc mặt Trần Trầm chợt biến đổi.

Cái gọi Thông Tiên Thần Kim này cực kỳ yếu ớt, cường độ chỉ không kém bao nhiêu cùng hòn đá phổ thông, loại vật này đừng nói là phóng tới Tiên giới, cho dù là tại Chân Linh giới này, cũng không

ng có tu sĩ muốn.

Bất quá Thông Tiên Linh Kim này có một cái ưu điểm, đó chính là có thể nhanh chóng truyền Tiên khí, ngược lại linh khí quán thân không vào.

Vật này không cách nào một mình làm thành Tiên Khí, nhưng lại có thể dung hợp vào bên trong Vạn Hóa Thần Kim.

Trần Trầm nhanh chóng nghĩ đến tác dụng Thông Tiên Thần Kim.

Nói thật, giờ đây Vạn Hóa Thần Phong tạc trong tay phân thân này tất nhiên cường đại, nhưng hẳn cảm giác lại không phải cực kỳ tinh huệ, nguyên nhân căn bản nhất chính là lực lượng thích hợp Vạn Hóa Thần Phong nhất là linh khí, cũng không phải Tiên khí.

Cảm giác kia giống như xe dầu diesel kiếp trước, người không rót xăng cho nó, tuy cũng có thể lái một chút, nhưng cực kỳ khó chịu.

Giờ đây có Thông Tiên Linh Kim này, có lẽ có thể giải quyết vấn đề này.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm cẩn thận từng li từng tí đem Thông Tiên Linh Kim yếu ớt thu vào.

...

Bất tri bất giác, Trần Trầm tại bên trong Tiên môn bí cảnh đi dạo khắp nơi ba ngày, ba ngày này hẳn không ngủ không nghỉ, thu hoạch tương đối khá, không chỉ tìm được mấy chỗ mỏ quặng tiên thạch, còn đến tìm số lượng lớn khoáng thạch tương tự với Thông Tiên Linh Kim dạng này.

Chỉ đáng tiếc, không tìm được các loại Tiên Nhân di tích, bất quá Trần Trầm cũng không vội, giờ đây hẳn mới tìm tòi một phần mười phạm vi toàn bộ bí cảnh mà thôi, khu vực hạch tâm chân chính

hắn còn chưa có đi.

Một ngày này, thời điểm đang lúc Trần Trầm chuẩn bị đi sâu vào Tiên môn bí cảnh, tại phía sau hắn đột nhiên truyền đến tiếng một lão giả xa lạ.

- Tiểu tử, người dạng này tìm có thể tìm tới cái gì?

Nghe được thanh âm này, Trần Trầm mãnh liệt giật mình, tiếp đó quay đầu, chỉ thấy một tên tu sĩ tóc trắng mặc phục sức Tiên môn trưởng lão chẳng biết lúc nào vậy mà xuất hiện tại phía sau hắn và i trăm mét.

Bên trong bí cảnh này như thế nào còn có người khác?

Nội tâm Trần Trầm có chút khiếp sợ, nếu sớm biết còn có người khác, thời hắn truy tung điểm liền sẽ không bụng dạ thẳng thắn như thế.

- Tiên bối, người là?

Trần Trầm nhẹ giọng hỏi.

Đối phương đã có thể lặng yên không một tiếng động xuất hiện tại i phía sau hắn vài trăm mét, vậy chắc chắn là tu sĩ Đại Thừa, hắn kêu một tiếng tiên bối cũng không thua thiệt.

Tu sĩ tóc trắng vuốt râu cười nói.

- Ta là thủ hộ trưởng lão Tiên môn bí cảnh này, nói cho người, người tại bên ngoài không tìm thấy đồ tốt, đồ tốt chân chính đều tại bên trong.

Trần Trầm nghe vậy chấp tay.

- Đa tạ tiên bối cáo tri, vẫn bối liền tiến đến.

- Chậm rãi, ta dẫn ngươi đi a, bí cảnh này ta quen thuộc hơn ngươi nhiều, hơn nữa môn chủ đặc biệt dặn dò ta qua, phải chiếu cố kỹ ngươi. Tu sĩ tóc trắng dứt lời một cái lắc mình đã bay đến trước người Trần Trâm.

Trong nội tâm Trần Trâm thầm mắng lão tiểu tử này xen vào chuyện bao đồng.

Hắn có hệ thống tại ngươi, còn sợ không tìm thấy đồ tốt sao? Cho dù là đem cái đày bí cảnh ngươi lật ngược lên cũng không tính là việc khó!

Ngược lại giờ đây ngươi mang ta theo, có chút sự tình ta không dễ làm.

- Tiền bối, thời gian ngươi quá quý giá? Tại hạ không dám trễ nãi.

Trần Trâm ngược ngùng cười cười, nói khéo từ chối.

Thế nhưng trưởng lão tóc trắng tựa hồ không nghe ra đến, lôi kéo Trần Trâm liền hướng chỗ sâu Tiên môn bí cảnh bay đi, một bên bay vừa cười nói.

- Không ngại, ta tại bên trong bí cảnh này nhàn rồi cũng là nhàn rồi, không bằng đi bắt hậu bối ưu tú như ngươi!

Trần Trâm thấy thịnh tình không thể chối từ, không thể làm gì khác hơn là cứng ngắc da đầu đi theo sau.

Tóc trắng lão giả này chính xác là tu sĩ Đại Thừa, tốc độ phi hành cực nhanh, bất quá thời gian một hai phút liền bay ra ngoài mấy ngàn dặm, đây là tại phía dưới tiền đề bên trong bí cảnh linh khí loãng.

Mắt nhìn trên đường chân trời cách đó không xa xuất hiện một to

à di tích to lớn, trên mặt Trần Trầm lộ ra vẻ chờ mong.

- Tiểu tử, chỗ không xa chỗ kia là địa phương Tiên Nhân đã từng dạy học, nơi đó có lẽ có vật người cần.

Tóc trắng tu sĩ chỉ vào di tích kia nói.

- Đa tạ tiên bói chỉ đường. Trần Trầm cung kính trả lời.

Tuy hẳn có chút ghét bỏ trưởng lão tóc trắng này vương bận, nhưng người ta dù sao cũng là hảo ý, hẳn cũng không tiện cô phụ tấm lòng thành người ta.

- Hệ thống, phương viên trăm dặm này có vật gì có quan hệ cùng Tiên khí?

Gặp di tích to lớn kia đã bao gồm tại bên trong phạm vi chính mình theo dõi, Trần Trầm tại trong đầu hỏi thăm hệ thống.

- Không có.

Nghe được hệ thống đưa ra đáp án đơn giản rõ ràng, Trần Trầm nao nao.

Không nghĩ tới bên trong di tích thoát nhìn loè loẹt này, vậy mà không có cái gì!

- Hệ thống, vậy có bảo vật gì?

- Không có.

...

Trần Trầm im lặng, tiếp đó rất nhanh liền ý thức được không đúng.

Xem di tích trước mặt như vậy nổi bật, hễ tu sĩ đi vào đều sẽ cẩn thận tìm kiếm, cứ thế mãi đi xuống, nơi này làm sao có khả năng còn có bảo vật gì?

Mà trưởng lão tóc trắng này tự xưng là Thủ Hộ giả bí cảnh, không có khả năng không rõ đạo lý này.

Chẳng lẽ trưởng lão tóc trắng này tận lực lừa dối chính mình, không muốn để cho chính mình đạt được bảo vật?

Hoặc là hẳn có ý đồ gì khác?

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm nhìn về phía trưởng lão tóc trắng trong ánh mắt nhiều một tia cảnh giác.

Chương 643: Đuổi Trốn.

Chương 643: Đuổi Trốn.

- Tiểu tử, đi tìm phía dưới đi.

Tóc trắng trưởng lão đưa tay chỉ di tích phía dưới, cười nói với Trần Trầm.

Trần Trầm cũng không nói lời nào, chỉ thật sâu nhìn trưởng lão tóc trắng một chút.

Nụ cười trên mặt trưởng lão tóc trắng vẫn như cũ, thoạt nhìn thậm chí có chút hiền lành.

Hai người nhìn nhau mấy giây, Trần Trầm đột nhiên nở nụ cười.

- Đa tạ tiên bối, ta đây liền đi.

Dứt lời, Trần Trầm hướng phía dưới bay đi, mắt thấy lấy sắp bước vào bên trong di tích, hần mãnh liệt nghiêng người một cái, dán vào trên không di tích cực tốc hướng phương xa bay đi.

Trên không trường lão tóc trắng thấy vậy nụ cười hoà nhã nháy mắt biến mất, thay vào đó là âm tàn.

- Nơi nào ra sơ hở, lại bị hần nhìn ra? Tính toán, nhìn ra liền nhìn ra a, không mượn trận pháp nơi này, ta vẫn có thể chém giết một tu sĩ không bước vào Đại Thừa.

Lắm bảm nói nhỏ một câu, thân hình trường lão tóc trắng lóe lên, hướng về Trần Trầm cực tốc đuổi theo.

...

Phát giác được trường lão tóc trắng phía sau đuổi theo, Trần Trầm quay đầu lại cao giọng hỏi.

- Không biết tại hạ đắc tội tiên bối nơi nào, tiên bối lại muốn ra tay với ta!

Phía sau trường lão tóc trắng căn bản không có ý tứ để ý tới Trần Trầm, chỉ vùi đầu đuổi theo.

Trần Trầm thấy vậy trong nội tâm ngậm bực, tức giận nói.

- Lão gia hỏa, nếu ngươi giết ta, đến lúc đó xem Tiên môn các ngươi thế nào bàn giao với sư phụ ta!

Trường lão tóc trắng cười lạnh một tiếng, tiếp tục truy kích.

- Mẹ nó, không nghĩ tới vào Tiên môn bí cảnh, ngược lại thành cá trong chậu! Phi, long trong hũ!

Nội tâm Trần Trầm thảm mắng.

Cửa sau bí cảnh một tháng mới mở, nói cách khác hẳn muốn đi ra ngoài nhất thiết phải đợi đến một tháng sau.

Một tháng, đủ một tên tu sĩ Đại Thừa giết hẳn không biết bao nhiêu lần, bất quá hẳn cũng không phải không có chút sức chống cự nào.

- Ngạo Vũ! Tỉnh lại đi, cái khác tu luyện, người cảm ứng một thoáng, tên đuổi theo phía sau ta tu vi gì!

- Sắp bước vào Đại Thừa trung kỳ, ta vừa lúc vào Đại Thừa mà thôi, Trần đạo hữu, người tại sao lại trêu chọc nhóm cường giả này?

Trong đầu truyền đến tiếng Ngạo Vũ khiếp sợ.

Trần Trầm bất đắc dĩ nói.

- Ta làm sao biết? Nói không chừng là ta tại bên trong ước chiến biểu hiện quá ưu tú, có người đổ kị ta.

Nói xong lời này, Trần Trầm không kìm lòng được bắt đầu phỏng đoán trường lão tóc trắng này đến cùng là thân phận gì.

Tiên môn phái tới giết hẳn? Đây là ý niệm đầu tiên trong đầu hẳn, bất quá khả năng lại không lớn.

Môn chủ Tiên môn loại thực lực kia, thật muốn giết mình, căn bản không cần tốn nhiều sức, nào cần phái trường lão tóc trắng này tới?

Lớn nhất có thể là trường lão tóc trắng này trong nội tâm chính mình sinh ra ác ý, ham muốn cỡ Tiên Linh chi khu này hoặc là vật liệu gì khác trên người.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm cao giọng quát.

- Tiên bối, nếu ngươi giết ta, một tháng sau môn chủ Tiên môn không ông thấy ta, chẳng mấy chốc sẽ tra được trên người ngươi, đến lúc đó cho dù ngươi có nhiều bảo vật hơn nữa cũng khó thoát khỏi cái chết, cần gì chứ?

Trường lão tóc trắng vẫn cười lạnh như cũ, đồng thời đang không ngừng rút ngắn khoảng cách cùng Trần Trầm.

- Chẳng lẽ không phải nguyên nhân này?

Cái này Trần Trầm có chút không hiểu rõ, chẳng lẽ đối phương là gian tế Minh Uyên giới hay sao?

Dùng hệ thống xác nhận xong, cũng không phải tu sĩ Minh Uyên giới.

Ầm ầm!

Không chờ Trần Trầm tiếp tục suy nghĩ, phía sau truyền đến tiếng linh khí núi kêu biển gầm, phảng phất như sắp trời đất sụp đổ vậy.

Tu sĩ Đại Thừa vừa ra tay, liền cho thấy uy lực hoàn toàn khác biệt cùng tu sĩ Độ Kiếp.

Ngang!

Liền ở thời gian tiếng thét linh khí tràn đầy sau lưng kia sắp đánh vào trên người Trần Trầm, một tiếng long ngâm đột nhiên vang vọng tại bốn phương, ngay sau đó Ngạo Vũ xuất hiện tại phía sau Trần Trầm, cứ thế mà ngăn lại công kích kia.

Trần Trầm thấy vậy điều chuyển thân hình, đứng ở trên người Ngạo Vũ.

- Thế nào? Người ta liên thủ, có thể cùng hấn đánh năm năm sao?

Ngạo Vũ run run thân thể, không ít vẩy ròng ầm vang rơi xuống đất, hiển nhiên là chịu một kích vừa rồi kia mới rớt xuống.

Người bây giờ tu vi còn không lay động được Đại Thừa, người ta liên thủ với ta độc thân đối với địch, không có gì khác biệt.

Ngạo Vũ lời ít mà ý nhiều, Trần Trầm nghe lại không vui.

- Người bé quan quá lâu, không rõ ràng thực lực ta bây giờ, ta hiện tại vô địch thủ Đại Thừa trở xuống!

...

Bên kia, trưởng lão tóc trắng thấy một đầu Đại Thừa Chân Long đột nhiên xuất hiện, không khỏi ngừng công kích.

- Trong tình báo nói tới người có một đầu Độ Kiếp Chân Long, không nghĩ tới bây giờ vậy mà thành Đại Thừa kỳ, theo như cái này, trên người tiểu tử này chắc chắn có bí mật gì.

Trần Trầm thấy hấn rút cục mở miệng nói chuyện, vội vàng nói.

- Tiền bối, người muốn giết ta chung quy phải cho ta chết rõ ràng... Nếu người muốn cái gì, ta cũng có thể cho người!

Nhưng mà, hấn còn chưa nói hết lời, liền bị trưởng lão tóc trắng kia cắt ngang.

- Bớt nói nhiều lời, một đầu Chân Long vừa bước vào Đại Thừa mà thôi, còn không ngăn được ta!

Tiếng nói vừa ra, trong cơ thể lão giả tóc trắng bay ra một thanh trườg kiếm, cùng lúc đó, mấy đạo lực lượng pháp tắc bám vào tại trên trườg kiếm.

Pháp bảo thật là lợi hại!

Trần Trầm nhìn thấy trườg kiếm kia, nội tâm mười điểm kinh ngạc.

Chỉ là thô sơ giản lược một chút, hẳn liền biết bên trong trườg kiếm kia chỉ ít ẩn chứa hai loại thần kim, loại bảo vật này đủ để đứng hàng trước mười Luyện Khí bảng.

Thế nhưng bảo vật trước mười Luyện Khí bảng hẳn đều biết rõ, c hưa từng nghe nói có chuỗi kiếm này.

- Trừ phi... Chuỗi kiếm này là cổ bảo sinh ra tại trước Luyện Khí bảng!

Leng keng!

Một tiếng kiếm minh vang lên, trườg kiếm kia gào thét một tiếng, lôi cuốn kiếm khí kinh thiên hướng về Trần Trầm cực tốc đâm tới, còn không gần đến, Trần Trầm liền cảm giác được một cỗ hàn ý cực hạn bao trùm toàn thân hẳn.

Ngang!

Ngạo Vũ gào thét một tiếng, duỗi ra long trảo, đón trườg kiếm kia đánh ra.

Ầm!

Một tiếng nổ đùng, trườg kiếm tuy bị đánh lui, nhưng móng vuốt Ngạo Vũ cũng bị chém rụng bộ phận, số lượng lớn long huyết trư

óc khi rơi xuống đất liền kết thành băng tinh.

Trần Trầm phát giác được nhiệt độ cơ thể Ngạo Vũ chột hạ xuống, biết Ngạo Vũ cũng không phải đối thủ đối phương, tranh thủ thời gian thấp giọng nói.

- Trước trốn, ta thuận đường cẩn thận điều tra bí cảnh này một thoáng, có lẽ có thể phát hiện chuyên cơ gì.

Ngạo Vũ nghe vậy phát ra một đạo công kích với trưởng lão tóc trắng kia, xong cũng mặc kệ kết quả thế nào, mang theo Trần Trầm xoay người bỏ chạy.

Không thể không nói, tốc độ nó phải nhanh hơn Trần Trầm không ít, thậm chí cũng không thua trưởng lão tóc trắng kia bao nhiêu.

- Muốn chạy? Không dễ dàng như vậy!

Trưởng lão tóc trắng gầm thét một tiếng, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một viên đan dược nuốt vào, xong nhanh chóng hướng về Ngạo Vũ đuổi theo.

Trần Trầm đứng tại trên lưng Ngạo Vũ, thấy tốc độ đối phương nhanh hơn trước đó không ít, cũng không dám nhàn rỗi, lấy ra Vạn Hóa Thần Phong chém ra mấy đạo Tiên khí công kích đối với trưởng lão tóc trắng kia.

Trưởng lão tóc trắng không dám đón đỡ, mấy lần tránh lui tốc độ tở nên chậm không ít.

Thấy hẳn thời gian ngắn không có dấu hiệu đuổi kịp chính mình, Trần Trầm bắt đầu ở trong đầu hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, trong vòng phương viên trăm dặm có địa phương lánh nạn gì? Dự báo để thực lực của ta đột nhiên tăng mạnh?

- Không có.

Hệ thống trả lời lãnh khốc vô tình.

Trần Trầm cũng không nổi giận, liền như thế tại trong đầu không ngừng lặp lại vấn đề này.

Một người một rỗng đều là Đại Thừa, tốc độ nhanh đến cực điểm, mà Tiên môn bí cảnh bắt quá chỉ trong vòng nghìn dặm, cứ như vậy, phía dưới một đuôi một chạy, nửa canh giờ sau, một người một rỗng liền không sai biệt lắm đi dạo hết toàn bộ bí cảnh.

- Chẳng lẽ muốn trốn một tháng như thế?

Trong nội tâm Trần Trầm im lặng.

Thật trốn như vậy một tháng, hẳn cũng không sợ, cuối cùng trong cơ thể Ngạo Vũ còn giữ không ít bảo tàng Huyết Ma Hắc Hồ, không sợ tiêu hao.

Sợ là sợ đợi một lát trường lão tóc trắng kia đột nhiên lại sử dụng ra bài tẩy gì, tốc độ thoáng cái tăng lên một đoạn dài.

Thời điểm đang lúc hắn vô cùng sốt ruột, hệ thống cuối cùng đưa ra đáp án khác biệt.

- Phía trước trăm dặm, có địa phương di tích Tiên Nhân bế quan.

Nghe được đáp án này, nhãn tình Trần Trầm sáng lên.

May mắn, bên trong bí cảnh như vậy cuối cùng còn có một chỗ địa phương ra dáng.

Chương 644: Người Nói Đạo Lý Đây Có Đúng Hay Không?

Chương 644: Người Nói Đạo Lý Đây Có Đúng Hay Không?

- Ngạo huynh, trực tiếp bay về phía trước trăm dặm, tiếp đó rơi xuống đất!

Trần Trầm thần thức truyền âm nói.

- Tốt!

Ngạo Vũ nghe vậy trực tiếp đáp ứng, nó tín nhiệm vô điều kiện đối với Trần Trầm, cho dù nó căn bản không biết sau khi rơi xuống đất đối phó truy binh phía sau thế nào.

Địa phương trăm dặm, chớp mắt đã tới, Ngạo Vũ cực tốc rơi xuống đất, thần thức Trần Trầm dò xét từng hoàn cảnh ở đây, mắt bỗng nhiên sáng lên.

- Ngạo huynh, người trở về bên trong long trạch.

Ngạo Vũ nghe đến đây nháy mắt thu nhỏ, về tới bên trong long trạch, cùng lúc đó Trần Trầm trực tiếp chui vào trong sơn động một tòa núi hoang phía dưới.

Trưởng lão tóc trắng thấy vậy cười lạnh một tiếng, một chương hướng núi hoang đánh tới.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang rung trời, núi hoang trực tiếp nổ tung thành bột mịn, lộ ra một tòa trận pháp giấu ở trong đó.

Trận pháp này thoát nhìn tương đối yếu kém, chỉ có một tầng màn sáng mỏng manh, nhưng mà tầng màn sáng kia lại ngăn lại tu sĩ Đại Thừa một kích.

Trần Trầm lúc này đã chui vào bên trong trận pháp, nhìn xem màn sáng bốn phía, trong lòng của hắn nhẹ nhàng thở ra.

Trận pháp này rõ ràng là một tòa tiên trận mô hình nhỏ, màn sáng kia cũng là Tiên khí tạo thành, tuy thoát nhìn yếu kém, nhưng tu sĩ Đại Thừa muốn phá vỡ cũng không dễ.

Mà hắn vừa rời dùng Tiên Linh chi khu xuyên qua trận pháp này lại không có ngăn cản chút nào, hắn là trận pháp này chỉ có Tiên Nhân mới có thể đi vào.

Trưởng lão tóc trắng thấy Trần Trầm trốn vào bên trong trận pháp, sắc mặt âm trầm một chút, xong hắn lại lần nữa gọi ra thanh trường kiếm kia, hướng trận pháp phía dưới công kích.

Ầm!

Một tiếng đùng đoàng vang lên, tiên trận cỡ nhỏ bị trường kiếm đâm âm trúng, quang mang hơi mờ đi một tia.

Trưởng lão tóc trắng thấy vậy cười lạnh một tiếng, bắt đầu bày ra công kích liên tiếp không ngừng với trận pháp.

...

Trần Trầm nhìn thấy một màn này hừ lạnh một tiếng, xong liền hướng về chỗ một cái lối đi dưới đất không xa bên cạnh đi đến.

- Hệ thống, trung khu không chế trận pháp này ở đâu?

- Phía dưới bốn mươi mét.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm bước nhanh hơn, cũng không l
âu lắm hẳn liền đi tới trong mật thất một tòa đơn sơ.

Mật thất này bất quá mấy chục mét vuông, bên trong chỉ có một c
hút bàn đá băng ghé đá phổ thông, trừ cái đó ra còn có một bồ đoà
n màu trắng, bên cạnh bồ đoàn màu trắng là từng đạo đường vân t
rận pháp, xem ra hẳn là đầu mỗi trận pháp.

- Địa phương Tiên Nhân bế quan, như thế không nói sao?

Trần Trầm lắc đầu nói, xong liền đi tới phía trước đầu mỗi trận ph
áp, đem một mai Tiên thạch thả vào.

Rất nhanh, đường vân trận pháp sáng lên quang mang, Tiên khí b
ên trong Tiên thạch cũng dần dần tụ hợp vào trong trận pháp.

Bên ngoài trường lão tóc trắng tựa hồ ý thức đến phát sinh cái gì,
tức giận.

- Người từ Tiên môn đạt được mấy khối Tiên thạch, nhìn người c
ó thể chống đỡ bao lâu!

Nghe nói như thế, Trần Trầm cười nhạt một tiếng, lúc này trong n
hắn trữ vật hẳn Tiên thạch gần mười vạn khối, trường lão tóc trắn
g này thật cho rằng chính mình tại bên trong bí cảnh ba ngày, là đ
ang mò tìm sao?

Tất nhiên, hẳn cũng lười nói cho trường lão tóc trắng kia chân tứ
ng, liền để hẳn chậm rãi oanh kích trận pháp đi, xem ai hao tổn đư
ợc ai.

- Lục Đậu, người nhìn Tiên thạch này, nếu như không còn, người
liền lại thả vào một khối.

Trần Trầm gọi Lục Đậu đi ra, cho nó mấy trăm khối Tiên thạch.

Lục Đậu nhẹ gạt đầu, đem toàn bộ mấy trăm khối Tiên thạch cống đến bên trên giáp xác, tiếp đó liền dùng đôi mắt nhỏ nhìn chằm chặp Tiên thạch đầu mỗi trận pháp, nháy cũng không nháy mắt.

Trần Trầm thấy vậy nhin không được cười lên, xong bắt đầu quan sát mấy vật trong phòng tu luyện.

Bàn đá băng ghé đá nhìn một chút liền biết tương đối phổ thông, nếu như thật có bảo vật, chỉ sợ cũng chỉ có cái bò đoàn kia.

Đi tới bên cạnh bò đoàn, Trần Trầm nhặt bò đoàn màu trắng lên, bò đoàn này tựa hồ là dùng một loại ngọc thạch nào đó chế thành, vào tay tương đối nặng nề, trừ đó ra, phía trên còn khắc trận pháp đường vân, đồng thời có lỗ khảm nạm Tiên thạch.

- Hệ thống, bảo vật quý giá nhất phụ cận là cái gì?

- Ngưng Tiên Bò Đoàn trong tay Kí chủ.

Nghe được hệ thống đưa ra đáp án, trong nội tâm Trần Trầm hiểu rõ.

Bò đoàn tương tự thời gian tu vi hẳn rất thấp dùng qua, bất quá bò đoàn kia chỉ có thể ngưng Tụ Linh khí, mà bò đoàn trước mặt này lại có thể ngưng kết Tiên khí.

Không do dự, Trần Trầm quyết định thử xem hiệu quả bò đoàn này.

Sau khi đem bò đoàn để xuống, hắn lấy ra tám Tiên thạch bỏ vào tám cái lỗ khảm bên trong bò đoàn, một hồi quang mang lấp lóe, trên bò đoàn lập tức tản ra Tiên khí nồng đậm.

Trần Trầm thấy vậy tranh thủ thời gian khoanh chân ngồi ở trên bò đoàn, Tiên Linh chi khu bắt đầu như đói như khát thôn phệ số lư

ợng lớn Tiên khí phát ra.

Trần Trầm thỏa mãn thở ra một hơi ', nếu như đem tu luyện so thà nh uống nước, trước kia thông qua Tạo Hóa thạch bi tu luyện, tốc độ giống như dùng ống hút uống nước, hấp thu Tiên thạch thì tựa như dùng bình nước uống nước, mà bây giờ dùng tới bô đoàn này, liền tương đương với dùng chén lớn nốc ừng ực.

Loại pháp bảo này đối với tiên nhân Tiên giới đến nói có lẽ không tính là cái gì, có thể tùy ý vứt bỏ, nhưng đối với ta hiện tại tới nói lại là bảo vật vô giá!

Nội tâm Trần Trầm có chút vui sướng, quyết định ngay tại trong p hòng tu luyện này bế quan tu luyện.

...

Không biết qua bao lâu, bên trong Tiên môn Chân Linh thành, môn chủ Tiên môn đột nhiên mở mắt.

- Quỳnh Hoa, ngươi đã hoàn toàn khôi phục?

Hắn truyền âm phát ra ngoài xong, ước chừng mấy phút, Quỳnh Hoa tiên tử liền vẻ mặt sáng láng đi tới trước mặt hắn.

- Sư phụ, đệ tử đã hoàn toàn khôi phục, không chỉ như thế, tu vi đệ tử dường như cũng tinh tiến một chút.

Nghe được đáp án này, môn chủ Tiên môn cười khẽ một tiếng nói.

- Rất tốt, không hổ là đệ tử ta, bên trong Chân Linh giới này loại từ rừ cơ duyên nghịch thiên Trần Trầm kia ra, hẳn không có ai ưu tú hơn ngươi.

Nghe được danh tự Trần Trầm, trên mặt Quỳnh Hoa tiên tử toát ra

vẻ phức tạp.

Lúc đó Trần Trầm cùng Thanh Huyền Minh một trận chiến nàng t
ới bây giờ còn rõ mồn một trước mắt, nói thật, lấy thực lực nàng l
úc ấy tuyệt đối không phải đối thủ Thanh Huyền Minh, càng khỏi
phải nói Trần Trầm.

Từ khi bước lên con đường tu chân đến nay, nàng lần đầu tiên gặp
được một tu sĩ cùng cảnh giới, để nàng sinh ra cảm giác khó mà n
hìn theo bóng lưng.

- Đệ tử cùng thiên kiêu chân chính so sánh, còn kém xa lắm, nhữn
g năm này cô phụ sư phụ kỳ vọng cao.

Quỳnh Hoa tiên tử chấp tay, trong mắt lóe lên một chút xấu hổ.

Môn chủ Tiên môn cười hắc hắc nói.

- Hấn chỉ là cơ duyên xảo hợp mà thôi, vụng trộm nói cho người
một việc, lần này ước chiến Trần Trầm biểu hiện quá mức ưu tú,
mấy lão già chúng ta đã quyết định lợi dụng bốn năm này toàn lực
bồi dưỡng Trần Trầm, tranh thủ giúp hấn sớm ngày đột phá Đại T
hừa.

Quỳnh Hoa tiên tử nghe nói như thế trong lòng có chút thêm muố
n.

Bất quá cũng xác thực phải làm dạng này, muốn thu thập nhân tâ
m Chân Linh giới, không chỉ cần nghiêm trị tu sĩ đầu nhập vào M
inh Uyên tông, càng phải trọng thưởng người lập xuống công lao
hiển hách cho Chân Linh giới.

- Trần đạo hữu chỉ sợ không bao lâu, liền sẽ trở thành Tiêu Lãng t
iếp theo...

Môn chủ Tiên môn lắc đầu nói.

- Tiêu Lãng nếu như không được mấy đại tông môn liên hợp nâng đỡ, tương lai thành tựu Trần Trầm sẽ vượt xa quá hắn, a, đáng tiếc, hắn không phải đệ tử Tiên môn ta.

Dứt lời, hắn lấy ra một mai lệnh bài ném cho Quỳnh Hoa tiên tử.

- Quỳnh Hoa, ta muốn bế quan một đoạn thời gian, chờ đến thời gian, người đi dẫn Trần Trầm từ bên trong bí cảnh đi ra a, nhớ đến, sau này tiếp xúc với hắn nhiều chút.

Quỳnh Hoa tiên tử nghe đến đây nhú nhú mày, thần tình nghiêm túc nói.

- Sư phụ, người chớ có đùa ta, Trần Trầm đã có đạo lữ.

Môn chủ Tiên môn nghe đến đây mắt hí hí, lộ ra một cái nụ cười tương đối thâm bí.

- Bản thể hắn có đạo lữ, phân thân lại không có, người nói đạo lý này có đúng hay không?

Chương 645: Cảnh Giới Phàm Tiên.

Chương 645: Cảnh Giới Phàm Tiên.

Hơn nửa tháng sau, bên trong Tiên môn bí cảnh, Trần Trầm mãnh liệt mở mắt.

Phanh phanh phanh!

Đùng đoàng liên tiếp vang lên, tám khối Tiên thạch khảm nạm tại bên trong Ngung Tiên Bờ Đoàn trong khoảnh khắc sụp đổ, Trần Trầm cảm giác một đạo gông cùm xiềng xích trong cơ thể nháy mắt bị xông phá, Tiên khí tràn đầy tràn vào trong cơ thể.

- Phàm Tiên cảnh giới!

Trần Trầm làm bầm lẫu bầu một câu, trên mặt nổi lên nụ cười.

Bước vào Phàm Tiên cảnh giới, là có thể dùng một vài tiên thuật hơi lợi hại.

Mượn nhờ những Tiên Thuật này, hẳn có lẽ có chiến lực sánh vai tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ.

Trừ đó ra, một điểm quan trọng nhất là hẳn Tiên Linh chi khu này từ Tiên Tốt tấn thẳng đến Phàm Tiên, căn bản không có kiếp số gì, cũng không có bình cảnh loè loẹt gì.

Xem chừng là Thiên Đạo Chân Linh giới mặc kệ hẳn người Tiên Nhân này.

Tất nhiên, bước vào Phàm Tiên cảnh giới cũng có chỗ xấu, đó chính là dung lượng Tiên khí trong cơ thể tăng lên gấp mười lần, nếu dựa vào Tạo Hóa thạch bi bổ sung Tiên khí, chỉ sợ phải một ngày một đêm mới có thể bổ sung đầy Tiên khí trong cơ thể.

Mà nếu dùng Tiên thạch... Vậy liền quá xa xỉ.

Cuối cùng toàn bộ Chân Linh giới này, chỉ bên trong bí cảnh Tiên môn này có Tiên thạch tồn tại, cho dù Tiên thạch trong đó nhiều hơn nữa, cũng có một ngày tiêu hao hầu như không còn.

Huống chi tu vi hẳn sẽ ngày càng tăng lên, đến lúc đó tiêu hao Tiên

n thạch cũng sẽ càng ngày càng nhiều.

Thời điểm đang lúc hấn lo lắng Tiên thạch, chỗ không xa Lục Đậ u điều khiển một khối Tiên thạch để vào trong trận pháp.

Trần Trầm thấy vậy bước ra một bước, lấy Tiên thạch kia từ trong trận pháp ra ngoài.

Lục Đậ một mặt mờ mịt nhìn về phía Trần Trầm, có chút lúng ta lúng túng.

Trần Trầm nhìn về phía giáp xác nó, mấy trăm khối Linh Thạch m ới dùng mấy chục khối.

Không chần chờ, hấn vội vàng đem tất cả Tiên thạch Lục Đậ giữ đều thu vào.

Ầm ầm!

Bên ngoài truyền đến một tiếng oanh minh, hiển nhiên là trận phá p không được Tiên khí bổ sung, bị công phá.

Trần Trầm im lặng, kia trường lão tóc trắng công kích hơn nửa th áng lại còn không rút bỏ, loại nghị lực này quả thực để hấn bội p hục.

- Tiểu tử, đã dùng hết Tiên thạch? Vậy liền yên tâm chịu chết!

Trên bầu trời truyền đến một tiếng quát chói tai, ngay sau đó một đạo uy áp từ trên trời giáng xuống.

Ngang!

Một tiếng long ngâm, Ngạo Vũ từ bên trong long trạch bay ra, ma ng theo Trần Trầm trực tiếp oanh phá uy áp, xông ra mặt đất, đứn g tại trong trời cao.

Trần Trầm đứng tại bên trên đầu rồng Ngạo Vũ, từ trên cao nhìn xuống nhìn trường lão tóc trắng kia.

Lúc này trường lão tóc trắng đã tiêu tụy hơn so với nửa tháng trước rất nhiều, trong mắt càng là không ít tơ máu, xem ra hơn nửa tháng này tiến công, hẳn tổn thất không ít tinh lực.

Chết!

Trường lão tóc trắng cũng không để ý trạng thái mình lúc này, thật vất vả công phá trận pháp kia, giờ đây trong đầu hẳn chỉ có một cái ý niệm, đó là mau chóng đem một người một rồng phía trên này diệt sát đi.

Kèm theo một tiếng quát khẽ, trường kiếm kia phóng lên tận trời, ánh mắt Ngạo Vũ ngưng trọng, tính toán lại dùng long trao đón lấy, lại bị Trần Trầm lên tiếng ngăn cản.

- Lần này để cho ta thử xem.

Dứt lời Trần Trầm bấm một cái thủ quyết, số lượng lớn Tiên khí từ trong cơ thể rơi ra, tại trước người hắn tạo thành một mặt Tiên khí chi thuẫn to lớn vô cùng.

Trường kiếm đâm vào bên trên Tiên khí chi thuẫn, trong lúc nhất thời hời vậ mà trì trệ không tiến, không cách nào đâm vào.

Ngạo Vũ thấy thế mừng lớn nói.

- Trần đạo hữu, ngươi đột phá?

- Không phải sao?

Trần Trầm nở nụ cười, có thể cùng tu sĩ Đại Thừa so chiêu, mang ý nghĩa hẳn cũng coi là đám người cao cấp nhất Chân Linh giới ki

a, phi thăng tới hiện tại, hẳn cuối cùng đến cảnh giới cỡ này!

- Người!

Trưởng lão tóc trắng nhìn thấy một màn này sắc mặt cũng mãnh liệt biến đổi, thậm chí bắt đầu hoài nghi có phải mình quá mức mệt nhọc, công kích yếu đi.

Trần Trần cười khẽ một tiếng, xong hai tay bấm niệm pháp quyết, một đạo nhân hình hư ảnh to lớn xuất hiện tại chung quanh hắn.

Cái hư ảnh này thân cao trăm mét, toàn thân do Tiên khí ngưng kết thành, liếc nhìn lại như là chiến thần.

Oanh!

Hư ảnh ngưng kết ra xong, một chưởng mãnh liệt hướng về trưởng lão tóc trắng phía dưới vồ tới, trưởng lão tóc trắng thấy vậy tranh thủ thời gian oanh ra một chưởng ngăn cản.

Ầm ầm!

Tiên khí cự chưởng cùng linh khí cự chưởng nháy mắt giao hội, phát ra một tiếng oanh minh kinh thiên động địa, sóng xung kích mãnh mẽ nhanh chóng hướng bốn phía khuếch tán, đem mặt đất phương viên hơn mười dặm đều ép sụp đổ xuống.

Chờ sóng xung kích tan hết, linh khí cự chưởng đã bị oanh biến mất không còn tăm tích, Tiên khí cự chưởng thì vẫn như cũ trùng trùng điệp điệp hướng phía dưới trấn áp.

Trưởng lão tóc trắng thần tình ngưng trọng, lại liên tiếp đánh ra hơn mười chưởng, vậy mới oanh Tiên khí cự chưởng tiêu tán.

- Ngạo huynh, lão tặc này còn có chút thực lực, người ta cùng nhau xuất thủ.

Trần Trầm hít sâu một hơi, từ trên lưng Ngạo Vũ nhảy xuống.

Hắn một chưởng tuy có thể ngăn cản đối phương mười mấy chưởng, nhưng cũng không có nghĩa là thực lực hắn liền mạnh hơn đối phương, thật sự là bởi vì hắn bổ sung Tiên khí quá khó khăn.

Trái lại trưởng lão tóc trắng, cơ hồ có thể vô cùng vô tận điều động linh khí bốn phía đất trời.

Bất quá cũng may bên trong bí cảnh này linh khí tương đối loãng, bằng không hắn đúng là không chịu nổi đối phương tiêu hao.

- Không nghĩ tới ngăn ngại hơn nửa tháng, thực lực ngươi vậy mà tinh tiến đến tận đây! Nhìn tới tuyệt không thể thả ngươi ra ngoài!

Trưởng lão tóc trắng một mặt âm tàn, xong mãnh liệt hướng mặt đất đập một cước, nhiệt độ trong vòng phương viên trăm dặm chợt hạ xuống, bất quá mấy hơi thở bốn phía liền biến thành một mảnh hàn băng thế giới.

Trần Trầm rụt rụt thân thể, chỉ cảm thấy một cỗ lạnh lẽo thấu xương truyền khắp toàn thân, đến mức tốc độ hắn vận chuyển Tiên khí đã chậm không ít.

Đây không phải đơn thuần nhiệt độ rét lạnh, mà là một loại hàn ý lạnh lạnh nguồn gốc từ tận trong linh hồn.

Thiên Sương Băng Kiếm!

Trưởng lão tóc trắng líu ríu một tiếng, bên trong thế giới hàn băng đột nhiên xuất hiện trên vạn băng nhọn to lớn dài trăm thước, mỗi cái băng nhọn đều nhắm thẳng vào Trần Trầm, băng nhọn bèn tại phía dưới quang mang chiếu rọi tản ra hàn quang lạnh lạnh.

- Đi!

Một tiếng quát khẽ, trên vạn băng nhọn cùng nhau hướng về Trần Trầm đâm tới, trên đường phi hành thậm chí hợp thành một đạo kiếm trận to lớn.

Tu sĩ Đại Thừa không hổ là tu sĩ Đại Thừa.

Trong nội tâm Trần Trầm âm thầm sợ hãi thán phục, bị trên vạn đạo kiếm khí khóa chặt, hiện tại cũng không phải thời điểm keo kiệt Tiên khí.

Tâm niệm vừa động, trong cơ thể trọn vẹn có một phần ba Tiên khí quán chú đến bên trong bao tay chính mình.

Cái bao tay này chính là một kiện Tiên Khí duy nhất từ trong hàm mộ Tiên Nhân đạt được, tuy không sánh được Vạn Linh Đỉnh, nhưng dù gì cũng là vật Chân Tiên sử dụng.

Tại thời điểm cảnh giới Tiên Tốt bởi vì chính mình điều khiển Tiên khí quá ít, cũng không thể vận dụng Tiên Khí này, cho tới bây giờ bước vào Phạm Tiên cảnh giới khó khăn lắm mới có thể phát huy ra uy lực cái bao tay này.

Hắn thấy, giờ phút này dùng cái bao tay này có lẽ so với dùng Vạn Hóa Thần Phong tốt hơn một chút.

Bao tay hấp thụ Tiên khí nháy mắt sáng lên bạch mang kinh người, bộ dáng kia giống như Trần Trầm nắm trong tay lấy hai cái mặt trời vậy.

Mắt thấy có một đạo băng nhọn đâm tới, Trần Trầm theo bản năng đâm ra một quyền.

Oanh!

Một tiếng bạo hưởng, băng nhọn ứng thanh nghiền nát, biến thành

băng phiến.

Trần Trầm thấy vậy thân hình nhanh chóng lấp lóe lên, song quyề
n không ngừng vung vẩy, quyền qua băng nhọn nghiền nát, cả lực
lượng pháp tắc cũng bị Tiên khí cường đại đánh tan.

Thấy Trần Trầm thần võ như thế, một đôi long nhãn Ngạo Vũ trù
ng đến tròn trịa, có chút không dám tin tưởng.

- Thất thần làm gì, cùng nhau công kích hấn!

Bên trong vô tận mảnh vỡ bông tuyết, một đạo bạch quang chợt h
iện, Trần Trầm trực tiếp vọt ra.

Ngạo Vũ nghe vậy hồi thần lại, uốn lượn long thân hướng về trườ
ng lão tóc trắng xa xa dây dưa qua.

Chương 646: Phản Thiên Minh

Chương 646: Phản Thiên Minh

- Đã vậy còn quá khó chơi...

Trưởng lão tóc trắng mặt âm trầm líu ríu một câu, lúc đầu lấy tu v
i hấn muốn diệt Trần Trầm bất quá dễ như trở bàn tay, ai có thể ng
hĩ tới trì hoãn hơn nửa tháng sau giờ đây vậy mà thành tình huống
như vậy.

Oanh!

Không kịp tức giận, một đầu đuôi rồng Ngạo Vũ đã hướng hẳn quăng tới, trưởng lão tóc trắng thấy vậy chỉ có thể đón đỡ, nhưng mà hần vừa đánh Ngạo Vũ văng ra, một đạo bá đạo Tiên khí công kích lại từ phía sau đánh tới.

...

Bất tri bất giác, qua bảy ngày, Trần Trầm Ngạo Vũ cùng trưởng lão tóc trắng ngay tại bên trong Tiên môn bí cảnh này triển đấu sơ sơ bảy ngày, hơn phân nửa bên trong bí cảnh đều lưu lại dấu tích bóng hần chiến đấu.

Thời gian vừa bắt đầu trưởng lão tóc trắng lấy một địch hai, còn khó khăn lắm có thể ngăn cản được, nhưng ác chiến một ngày xong, khí thế của hần dần dần suy yếu đi.

Lúc này Trần Trầm quả quyết để Ngạo Vũ dây dưa kéo lại trưởng lão tóc trắng, chính mình đi hấp thu Tiên thạch, khôi phục Tiên khí cùng thần thức.

Chờ mình khôi phục không sai biệt lắm, lại tiếp nhận Ngạo Vũ, cứ như vậy một người một rồng cùng trưởng lão tóc trắng triển khai xa luân chiến lè mè.

Trưởng lão tóc trắng mấy lần bộc phát, suýt chút nữa thì lấy được tính mạng một người một rồng, nhưng thay vào đó một người một rồng tiếp tế phẩm quá nhiều, lại thêm Trần Trầm nắm giữ sinh chi pháp tắc, tổn thương nặng hơn nữa trong vòng nửa canh giờ cũng có thể khôi phục trọn vẹn, trái lại chính hần, thời gian đều phải đối mặt đối thủ dây dưa, không có một tơ một hào thời gian nghỉ ngơi.

Chờ đến ngày thứ bảy, hần rốt cục thành nỏ mạnh hết đà, trên người bắt đầu xuất hiện thương thế, xong thương thế này càng ngày càng nặng nề, cuối cùng thậm chí đến ranh giới vẫn lạc.

Nhìn trường lão tóc trắng phía xa đầu tóc rối bời, một mặt chậ vậ t, trên mặt Trần Trầm tái nhợt gạt ra một nụ cười hỏi.

- Tiên bối, ngươi sắp không được, tại sao phải giết ta, hiện tại chu ng quy có thể nói a?

Cặp mắt trường lão tóc trắng đỏ thẫm, không nói một lời.

Trần Trầm có chút không hiểu, lão gia hỏa này đã sả[s phải chết, c òn có cái gì không thể nói?

Chẳng lẽ, phía sau lão gia hỏa này còn có người?

Nghĩ tới đây, hấn có chút không rét mà run.

Có thể có tu sĩ Đại Thừa làm thủ hạ, vậy khẳng định là tồn tại cao cấp nhất một giới, chẳng lẽ thật sự là Tiên môn muốn ra tay với m ình?

- Trần Trầm! Ngươi phải chết!

Trường lão tóc trắng quát chói tai một tiếng, mái đầu bạc trắng bi ến đến càng tuyết trắng, toàn bộ thân thể thoáng cái héo rút hơn p hân nửa.

Trần Trầm cùng Ngạo Vũ thấy vậy không cần suy nghĩ xoay ngư ời chạy.

Cùng trường lão tóc trắng này kịch chiến bảy ngày bảy đêm, bọn hấn cũng coi là có kinh nghiệm, chỉ cần đối phương phóng đại chi êu, bọn hấn liền lập tức chạy trốn.

Dù sao gia hỏa này dường như cũng không ra được bí cảnh, các l oại đại chiêu vừa kết thúc, bọn hấn liền lập tức trở về tiếp tục dây đưa.

Oanh!

Lần này trưởng lão tóc trắng công kích càng cường đại, Trần Trầm cùng Ngạo Vũ cảm giác phía sau như một ngôi sao đẹt tới vậy, để thân thể bọn họ không cách nào không chế hướng về phía trước bay đi.

Trong đó Trần Trầm bị oanh nặng hơn, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài mấy trăm dặm.

Còn tốt Huyết Ma Chiến Giáp trên người hắn kia quả thực kiên cố, vậy mới bảo vệ thân thể của hắn không có chia năm xẻ bảy.

Các loại sóng xung kích kết thúc, Trần Trầm phun ra một ngụm lớn máu tươi.

- Khụ khụ! Dưới một kích này, hắn liền triệt để không được, chúng ta trở về nhìn một chút.

Lau đi máu tươi khoe miệng, Trần Trầm cực tốc trở về vị trí trưởng lão tóc trắng, chỉ thấy phương viên trăm dặm đều tại phía dưới một kích vừa rồi kia san thành bình địa, ở chính giữa khu vực hơn mười dặm càng xuất hiện một hố to kinh thiên tràn đầy ngàn mét.

Chính giữa hố to, trưởng lão tóc trắng nằm xuống đất, như là người chết.

- Hệ thống, phương viên trăm dặm, còn có mạnh hơn ta sao?

- Không có.

Hệ thống phun ra hai chữ, Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra, vậy mới dám tới gần trưởng lão tóc trắng kia.

Trưởng lão tóc trắng giờ phút này còn chưa có chết, bất quá cặp

mắt ánh mắt đã cực độ lò mò, đây là dấu hiệu thọ nguyên hao hết, sắp thân tử hồn tiêu.

Trần Trầm cùng hấn giao chiến nhiều ngày như vậy, biết hấn bộc phát bí thuật phần nhiều là tiêu hao thọ nguyên đổi lấy, mà sau một kích vừa rồi kia, trường lão tóc trắng này hấn là tiêu hao sạch thọ nguyên.

Ngang!

Xa xa Ngạo Vũ thấy vậy gầm thét một tiếng, liền muốn một bàn tay triệt để chụp chết trường lão tóc trắng này, miễn đến đêm dài lắm mộng.

Trần Trầm vội vã ngăn cản nói.

- Chậm rãi, hấn đã không cứu nổi, không cần như thế.

Ngạo Vũ nghe vậy thu hồi long trảo có chút tức giận nói.

- Trần đạo hữu, chúng ta cùng hấn chiến bảy ngày bảy đêm, mấy lần hiểm tử hoàn sinh, đại thù như thế, chẳng lẽ ngươi còn muốn ưu cho hấn toàn thân hay sao?

Trần Trầm lắc đầu, đưa tay đặt tại trên đầu trường lão tóc trắng, bắt đầu thi triển Suru Hồn thuật.

Cái Suru Hồn thuật này là bí thuật thời gian trước hấn diệt Tà Long tông tông môn phụ thuộc Tà Thần điện, từ một trường lão Tà Long tông nơi đó được đến.

Dưới tình huống bình thường chỉ có thể sử dụng với tu sĩ tu vi thấp hơn yếu hơn chính mình.

Trường lão tóc trắng này chính là tu sĩ Đại Thừa, theo lý thuyết không thể sử dụng đối với hấn, nhưng hôm nay hấn thân hồn đã diệt

t, chỉ còn dư lại một điểm Chân Linh, Trần Trầm muốn mạo hiểm thử nghiệm một phen, để an tâm.

Sưu Hồn thuật vừa thi triển, trưởng lão tóc trắng hoàn toàn chết đi, nhưng vẫn có một tia lẻ tẻ ký ức bị Trần Trầm chọn lọc.

- Hạ Niên, trưởng lão trấn thủ Tiên môn... Cần Phải lấy tính Trần Trầm mạng... Phản Thiên minh.

Trần Trầm làm bầm lều bầu, tại thời khắc cuối cùng trưởng lão tóc trắng này vẫn lạc, hắn chỉ lấy được mấy từ máu chốt.

Trưởng lão tóc trắng này tên là Hạ Niên, thật là trưởng lão Tiên môn, chẳng qua là trưởng lão nội môn Tiên môn, mà không phải Thủ Hộ giả bí cảnh gì.

Hắn muốn giết chính mình cũng không phải ham muốn Tiên Linh chi khu chính mình, hoặc là bảo vật nào đó trên người, mà là đạt được một cái mệnh lệnh, quả thật muốn tiêu diệt chính mình.

Nếu không phải cuối cùng xuất hiện Phản Thiên minh

Cái danh tự này hắn chưa từng nghe nói, thậm chí hắn có thể kết luận Hạ Niên không phải là môn chủ Tiên môn phái tới diệt sát chính mình.

- Tiên Minh ta ngược lại biết, nhưng Phản Thiên minh này là cái thế lực gì? Ta chưa nghe nói qua a.

Trần Trầm nhìn về phía Ngạo Vũ, Ngạo Vũ lắc lắc long đầu to lớn, tuy nó sống, nhưng luận quen thuộc đối với Chân Linh giới, còn không bằng Trần Trầm.

Trần Trầm buông lỏng tay ra, rơi vào trầm tư.

Tiên Minh là thế lực liên hợp môn phái nhỏ bên trong Thượng giới

i, trong đó một vài tông môn lợi hại bên trong cũng có cường giả Đại Thừa.

Phản Thiên minh chẳng lẽ là hệ thống tương tự, mà Tiên môn liên gia nhập bên trong Phản Thiên minh này, hoặc là vền vẹn một Hạ Niên này gia nhập Phản Thiên minh này?

Trần Trầm nghĩ không ra đầu mối gì, liền lại đem nhẫn trữ vật Hạ Niên lấy xuống dò xét một phen.

Không thể không nói, thân là trưởng lão Đại Thừa Tiên môn, thân gia Hạ Niên cực kỳ phong phú, chỉ Linh Tinh liền có năm ngàn, trừ đó ra, đủ loại pháp bảo tài nguyên tu luyện vô số kể.

Chỉ bất quá tại trong mắt Trần Trầm xem tiền tài như cặn bã, thân gia này cũng chỉ bình thường, dưới so sánh, hẳn ngược lại đối với chuôi cổ kiếm không biết rõ lúc nào luyện chế ra đến kia càng thêm hứng thú.

Đem toàn bộ tài nguyên tu luyện đặt vào trong nhẫn chứa đồ chính mình xong, Trần Trầm đưa ánh mắt nhìn về phía một đồng lệnh bài đưa tin, thân phận lệnh bài, cũng không có phát hiện lệnh bài mang theo chữ Phản Thiên minh, khiến lông mày hắn theo bản năng nhíu lại.

Nếu là Tiên môn ra tay với hắn, cửa lớn bí cảnh vừa mở, cái phân thân này của hắn khó thoát khỏi cái chết.

Nhưng nếu không phải Tiên môn xuất thủ, hắn giải thích thế nào Hạ Niên này chết?

Hay là hủy thi diệt tích a, có thể rời đi Tiên môn lại nói sau.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm xuất một đạo Tiên hỏa thiêu thi thể Hạ Niên thành tro tàn, ngay sau đó lại dùng Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết đem lực lượng thần thức còn lại không nhiều triệt để hấp thụ.

u.

- Ngạo huynh, chúng ta đến bí cảnh này bao nhiêu ngày rồi?

- Hai mươi tám ngày, lại thêm hai ngày, cửa bí cảnh liền muốn mở ra.

Ngạo Vũ đáp.

Trần Trâm nghe đến đây đứng lên, nhìn về phía phương xa.

Còn hai ngày, thừa dịp hai ngày này, chúng ta lại tại bên trong bí cảnh này vơ vét, thuận tiện đem dấu tích chiến đấu dọn dẹp

Chương 647: Thoát Thân

Chương 647: Thoát Thân

Hai ngày sau.

Trần Trâm yên lặng tiềm phục tại phụ cận lối ra bí cảnh.

Trong vòng hai ngày này, hắn lật đáy bí cảnh soát nhìn lên, lại tìm ra hơn mười vạn khối đê giai Tiên thạch, trừ đó ra, còn chiếm được không ít vật liệu thượng vàng hạ cám có quan hệ Tiên khí khác.

Trừ đó ra cơ duyên khác không đựng hắn một cái, cuối cùng đến suy nghĩ chừa chút cho tu sĩ sau này đi vào.

Nếu thật cắt đứt rễ Tiên môn, mặc kệ sự tình Hạ Niên có quan hệ cùng Tiên môn hay không, môn chủ Tiên môn đều sẽ không bỏ qua hắn.

Về phần tại sao phải ẩn núp, đương nhiên là hắn không tin nhiệm Tiên môn, cho nên lưu lại một tay chuẩn bị.

Nếu cửa bí cảnh vừa mở, bên ngoài là một đám cường giả Tiên môn muốn giết hắn, vậy hắn thừa dịp thời gian những người này tìm kiếm, là đã đủ đem tin tức truyền lại cho sư phụ Thiên Ma thành chủ.

...

Trần Trầm yên lặng chờ đợi, ước chừng chờ đợi một canh giờ, lối đi ra không gian bí cảnh mãnh liệt ba động lên, tâm Trần Trầm cũng thoáng xáo động.

Mặc dù nói đã làm tốt chuẩn bị tâm lý tổn thất cỗ phân thân này, nhưng hắn cuối cùng tại trên người phân thân này trút xuống số lượng lớn máu tươi, nếu có thể bảo toàn cái phân thân này, đó là sự tình không thể tốt hơn.

Cho nên hắn vẫn đứng là sợ lối ra bí cảnh vừa mở, bên ngoài là một nhóm cường giả Tiên môn đang đẳng sát khí.

- Trần đạo hữu, thời gian đã đến, gia sư để cho ta tới dẫn người đi ra.

Lối ra bí cảnh rất nhanh mở ra, cùng lúc đó, lệnh bài đưa tin Trần Trầm phát sáng lên, đưa tin cho hắn là Quỳnh Hoa tiên tử.

- Là nàng đến dẫn ta ra?

Trần Trầm ẩn nấp thân hình, tới gần lối ra, một chút liền nhìn thấy Quỳnh Hoa tiên tử đang đứng ở cửa ra cầm lệnh bài đưa tin trong

tay.

Mà tại chung quanh Quỳnh Hoa tiên tử, không có một ai.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm thở dài nhẹ nhõm.

Cái phân thân này của hắn xem như bảo trụ, muốn giết hắn hẳn cũng không phải là Tiên môn.

Tuy là như thế, nhưng hắn cũng không có vội vã hiện thân gặp mặt.

Dấu tích chiến đấu bên trong bí cảnh tuy bị hắn hơi che giấu một phen, nhưng người hữu tâm điều tra một thoáng, vẫn có thể nhìn ra đầu mối.

Thật muốn truy đến cùng xuống, hắn sợ rằng sẽ bị bắt trong tiên môn.

Giờ đây việc cấp bách vẫn là rời Tiên môn, đi tìm sư phụ Thiên Ma thành chủ chính mình, đồng thời đem tao ngộ tại bên trong bí cảnh cáo tri Thiên Ma thành chủ, lại để Thiên Ma thành chủ hướng Tiên môn nói rõ tình huống.

Như vậy, hắn có thể một mực nắm giữ quyền chủ động.

Chờ đợi ước chừng một khắc đồng hồ, mắt thấy Quỳnh Hoa tiên tử liền muốn đi vào bí cảnh tìm kiếm, Trần Trầm hiện ra thân hình, bay ra bí cảnh.

Gặp Trần Trầm đi ra, Quỳnh Hoa tiên tử cười hỏi.

- Trần đạo hữu, tại bên trong bí cảnh này thu hoạch thế nào?

- Thu hoạch tương đối khá!

Trần Trầm trả lời.

- Vậy phải chúc mừng đạo hữu, chắc hẳn đạo hữu tại bên trong bí cảnh ở một tháng cũng mệt mỏi a? Nếu không đi về trong Chân Linh thành nghỉ ngơi mấy ngày, tiện thể nói với ta một chút chuyện này đến cùng có thu hoạch nào.

Nghe được Quỳnh Hoa tiên tử lời này, Trần Trầm nghĩa chính ngôn từ cự tuyệt.

- Quỳnh Hoa đạo hữu, Minh Uyên tông tuy cho chúng ta thời gian bốn năm, nhưng chúng ta lại tuyệt đối không thể buông thả, cần phải lợi dụng được thời gian mỗi một ngày tăng lên thực lực chính mình! Nghỉ ngơi thì không cần, ta còn cần chạy về Thiên Ma thành hể quan.

- Ấy...

Quỳnh Hoa tiên tử ngẩn người, tại trong ấn tượng nàng Trần Trầm không phải một người nghiêm túc, vậy mà hôm nay lại...

Chẳng lẽ là Trần Trầm hiểu làm cái gì?

Vừa nghĩ vậy, khuôn mặt nàng ửng đỏ nói.

- Trần đạo hữu nói rất chính xác...

- Khụ khụ, nếu ta đã rời bí cảnh, liền trở về Thiên Ma thành, Quỳnh Hoa đạo hữu, thay ta cáo từ môn chủ tiên bối! Cáo từ!

Trần Trầm không giả bộ được, sau chấp tay, liền trực tiếp cáo từ, xong cũng không quay đầu lại hướng bên ngoài Chân Linh thành bay đi.

Nhìn thấy Trần Trầm câu nói kia dáng dấp cũng không muốn cùng chính mình nhiều lời, Quỳnh Hoa tiên tử cười khổ lắc đầu.

- Sư phụ lão nhân thật sự là ý nghĩ hảo huyền, Trần đạo hữu vẫn là người ngay thẳng, làm sao lại có những ý nghĩ dư thừa kia?

...

Trần Trầm một đường đi vội, thậm chí ngay cả truyền tống trận C hồn Linh thành cũng không dám ngồi, bay thẳng đến mấy chục vạn dặm, thẳng đến rồi đi phạm vi thế lực Tiên môn, lúc này mới tìm một tòa thành trì bắt đầu ngồi truyền tống trận.

Trải qua truyền tống xong, hẳn cuối cùng đi tới Bắc Vực Thiên Ma thành.

Thiên Ma thành chủ lúc này ngay tại bên trong Thiên Ma thành, phát giác được Trần Trầm trở về, lập tức gọi hắn đi qua, hỏi vấn đề cùng Quỳnh Hoa tiên tử giống như đúc.

- Trần Trầm, chuyến này thu hoạch thế nào?

Trần Trầm lúc này nào dám không trả lời vấn đề này? Tại hơi nổi lên cảm xúc một thoáng sau, trên mặt hắn liền một cách tự nhiên nổi lên ủy khuất.

- Sư phụ, ta tại bên trong Tiên môn bí cảnh bị cường giả truy sát!

Thiên Ma thành chủ nghe vậy nụ cười trên mặt nháy mắt cứng đờ, ngay sau đó chính là giận tím mặt.

Trần Trầm tuy bước vào Phạm Tiên, nhưng cảm nhận được khí thế bên trên thân Thiên Ma thành chủ khủng bố vẫn theo bản năng tạt lùi hai bước.

- Sư phụ, là dạng này!

Trần Trầm đem tao ngộ bên trong một năm một mười nói đến, chỉ

bất quá đem sự tình chính mình tìm tới Tiên thạch cùng tìm tới Tiên Nhân bề quan tất cả quy kết cho vận khí.

- Sư phụ, người ý kiến gì chuyện này? Người nghe nói qua Phản Thiên minh kia sao?

Cuối cùng, Trần Trầm dò hỏi.

Thiên Ma thành chủ lúc này sắc mặt đã hòa hoãn không ít, nghe được Phản Thiên minh, hấn khẽ gật đầu.

- Nghe nói qua, không nghĩ tới Phản Thiên minh vậy mà lại lộ đầu...

Không chờ Trần Trầm tiếp tục hỏi thăm nữa, Thiên Ma thành chủ liền bắt đầu chủ động giải thích Phản Thiên minh tồn tại.

Nguyên lai Phản Thiên minh là một cỗ thế lực cực kỳ mật mờ Chân Linh giới.

Lịch sử tu chân Chân Linh giới không biết bao nhiêu vạn năm, ra không biết bao nhiêu tu sĩ cường đại, tông phái cường đại.

Xem Thiên Ma thành, Tà Thần điện cũng chỉ bất quá quật khởi mười mấy vạn năm mà thôi, cho dù là Tiên môn lịch sử đã lâu, cũng chỉ hơn Thiên Ma thành dài mười vạn năm.

Mấy đại siêu cấp tông môn vùng dậy tất nhiên mang ý nghĩa siêu cấp tông môn khác suy tàn hoặc là biến mất.

Nhưng siêu cấp tông môn một giới, rồi chi mật đoạn, quá to lớn? Lại suy tàn thế nào, đều là hủy diệt không sạch sẽ.

Mà bên trong những tu sĩ may mắn còn sống sót này, có người đối diện có cực sâu tình cảm với tông môn, ngay sau đó tự nhiên lại muốn báo thù, thậm chí khôi phục vinh quang tông môn trước kia

a.

Cũng có một vài siêu cấp tông môn, tại phía trước hủy diệt liền đem tất cả tài nguyên trong tông môn toàn bộ giao phó cho đệ tử có thể tin cậy, tiếp đó để đệ tử ẩn núp.

Thời gian thấm thoát, tuế nguyệt như thoi đưa, trong lịch sử Chân Linh giới nhiều năm như vậy tông môn siêu cấp biến mất sợ có trên trăm, mà đệ tử giống như vậy càng nhiều vô số kể.

Những người này dưới cơ duyên xảo hợp tập hợp một chỗ, một lúc sau, liền tạo thành liên minh lấy phá vỡ siêu cấp tông môn hiện nay làm mục đích, tức là Phản Thiên minh.

- Trần Trầm, xem Thiên Ma thành chúng ta, trước kia cũng có thể là một thành viên Phản Thiên minh, nếu như không phải đạt được tài nguyên Phản Thiên minh to lớn ủng hộ, ta không quá tin tưởng thành chủ đời thứ nhất có thể hủy diệt siêu cấp thế lực Luân Hồi tông lúc trước như mặt trời ban trưa.

Nghe được giải thích như vậy, Trần Trầm im lặng.

Hắn xem như triệt để minh bạch Phản Thiên minh là cái dạng thế lực gì.

Nếu hiện tại xuất hiện một siêu cấp cường giả, diệt Thiên Ma thành, Thiên Ma thành chủ chắc chắn trước lúc hi sinh sẽ đem tất cả tài nguyên Thiên Ma thành giao cho mình, tiếp đó chính mình mang theo những tài nguyên kia che giấu, tùy thời báo thù cho Thiên Ma thành.

Liên phù hợp điều kiện gia nhập Phản Thiên minh.

Nói tóm lại, là một đám người sống sót siêu cấp thế lực bị đào thải tạo thành liên minh.

- Vậy bọn hấn vì sao muốn giết ta?

Trần Trâm theo bản năng hỏi.

Thiên Ma thành chủ nghe đến đây buồn vô cớ lắc đầu.

- Trần Trâm, bọn hấn muốn giết ngươi, hấn là muốn châm ngòi qu an hệ Thiên Ma thành chúng ta cùng Tiên môn, loại thủ đoạn này, trong lịch sử quá khứ Phản Thiên minh dùng qua không ít.

- A, ngươi không biết sao, thế lực này luôn luôn không động thì ả n núp vạ năm, hơi động liền lôi đình vạ quân, giờ đây bọn hấn r a tay với ngươi, mang ý nghĩa bọn hấn lại muốn ló đầu ra tại Châ n Linh giới khuấy gió nổi mưa.

Chương 648: Hành Tẩu Thiên Hạ

Chương 648: Hành Tẩu Thiên Hạ

Trần Trâm nghe đến âm thầm líu lưỡi, không nghĩ tới một lần ám sát vậy mà dính dáng ra một cái thế lực như vậy.

- Sư phụ, lấy Thiên Ma thành, Tiên môn dạng thực lực này, chẳng lẽ còn tra không được đầu mối Phản Thiên minh sao? Vậy mà để bọn hấn một mực ẩn núp đến hôm nay?

Thiên Ma thành chủ bất đắc dĩ nói.

- Chân Linh giới môn phái ngàn ngàn vạn, có một phần tông phái

của Phản Thiên minh nhìn từ bề ngoài phổ thông vô cùng, nhưng kỳ thật bên trong cất giấu tu sĩ Đại Thừa, dạng tông phái này chúng ta rất khó phát hiện.

Hơn nữa cho dù chúng ta phát hiện, đem hủy diệt, vậy cũng chỉ là một góc Phản Thiên minh mà thôi, ngoài ra, bên trong Phản Thiên minh còn có không ít tán tu, bình thường căn bản không liên hệ, muốn tiêu diệt Phản Thiên minh trọn vẹn, gần như không có khả năng.

Trần Trâm nghe vậy khẽ vuốt cằm, thần tình biến đổi tương đối nung nung.

Lúc này Thiên Ma thành chủ lại bổ sung.

- Thời điểm Phản Thiên minh ở ẩn lẫn nhau không liên hệ, xác thực không có kẽ hở, nhưng giờ đây bọn hắn tĩnh cực tự động, tự nhiên liền sẽ lộ ra sơ hở.

- Sơ hở gì?

Trần Trâm hỏi.

- Thời điểm mỗi khi Phản Thiên minh quyết định khởi sự, liền sẽ thông qua thủ đoạn bí mật nào đó chọn lựa ra một tu sĩ tên là thiên hạ hành tẩu, để thiên hạ hành tẩu này đem tất cả môn phái bên trong Phản Thiên minh, tán tu xuyên chuỗi kết hợp lại.

- Nếu có thể tìm tới tên thiên hạ hành tẩu này, vậy là biết được tin tức tuyệt đại bộ phận hội viên bên trong Phản Thiên minh.

- Tất nhiên, có thể trở thành thiên hạ hành tẩu cơ bản đều là cường giả đỉnh cao một giới, hoặc là nhân vật năng lực bảo toàn bản thân cực mạnh, có thể che lấp thiên cơ, cho dù là ta gặp được cũng không cách nào bắt sống.

- Tuy thiên hạ hành tẩu rất khó tìm tới, khó đối phó hơn, nhưng đây cũng là sơ hở duy nhất của Phản Thiên minh.

Trần Trâm nghe vậy càng hiếu kỳ đối với cái thế lực thần bí này.

Lúc đầu hẳn thấy Đại Thừa đỉnh phong Chân Linh giới liền mười người, giờ đây nhìn tới dường như không chỉ như vậy, bên trong Phản Thiên minh này rất có thể cũng có cường giả tương tự.

Hắn thực ngẫm lại cũng đương nhiên, siêu cấp thế lực hủy diệt nếu đem tài nguyên tông môn đều giao cho một người, cứ thế mãi đi xuống, chỉ cần tìm được tu sĩ thiên phú cực cao, vậy sớm muộn có thể nuôi dưỡng được cường giả đỉnh cao.

- Sư phụ, giờ đây Minh Uyên giới xâm lấn, người nói Phản Thiên minh này càng hận Thiên Ma thành những siêu cấp thế lực chúng ta hơn, hay là càng hận tu sĩ Minh Uyên giới hơn?

Thiên Ma thành chủ nghe vậy trầm tư thật lâu, cuối cùng lắc đầu.

- Khó mà nói, lần trước Phản Thiên minh khởi sự vẫn là hơn một vạn năm trước đời trước Tà Thần điện chủ vẫn lạc, thời điểm mấy đại siêu cấp thế lực mơ hồ muốn khai chiến, còn trước đó nữa thì liền là sự tình bốn, năm vạn năm trước.

- Động tác bọn hắn quá ít, ta cũng không cách nào chuẩn xác giải thích ý nghĩ bọn hắn.

- Nếu bọn họ âm thầm cấu kết Minh Uyên tông, vậy Chân Linh giới tất nhiên nguy rồi, nhưng bọn hắn nếu vứt bỏ hiềm khích lúc trước cùng mấy đại tông môn chúng ta hợp tác, vậy chúng ta chống lại Minh Uyên giới xâm lấn có thể sẽ gia tăng thật lớn.

Nghe đến đó, Trần Trâm rơi vào trầm tư.

Phản Thiên minh hẳn không muốn cấu kết Minh Uyên tông, nếu

muốn cầu kết Minh Uyên tông, vậy chắc chắn lại ở ước chiến phí a trước liền làm, mà không phải tại Minh Uyên tông tuyên bố bốn năm không ra xong lại phải người giết chính mình.

Tất nhiên, Phản Thiên minh cũng không có khả năng cùng mấy đại siêu cấp thế lực bài trừ gạt bỏ hiểm khích lúc trước, nếu là dạng kia, liền sẽ không phải người giết chính mình đại công thần Chân Linh giới này.

Càng có thể hơn là nội bộ tổ chức to lớn này tồn tại không cần ng. ???

Chính mình muốn thông qua hệ thống đem thiên hạ hành tẩu Phản Thiên minh kia tìm ra không? Hẳn có thể ngăn che thiên cơ, cũng không thể ngăn che hệ thống chính mình.

Nhưng tìm ra hẳn, đối với mình có chỗ tốt gì?

Mấy đại siêu cấp tông môn Chân Linh giới chỉ sợ hiện tại cũng không xuất thủ diệt thế lực to lớn như thế.

Vừa nghĩ vậy, nội tâm Trần Trầm lâm vào bên trong rầu rĩ.

Thiên Ma thành chủ thấy Trần Trầm thật lâu không nói, cho là hẳn đang lo lắng Phản Thiên minh sẽ phải người tới giết hẳn, lập tức cười nói.

- Phản Thiên minh lần thất bại này, hẳn sẽ không lại phải người giết người, bọn hẳn chú ý là thao túng thế cục, cũng không phải chu yên giết người nào.

- Về phần Tiên môn bên kia, người cũng yên tâm, ta sẽ cùng môn chủ Tiên môn nói rõ tình huống.

Trần Trầm nghe vậy tranh thủ thời gian cảm ơn, xong vô tình hay cố ý xách một câu.

- Sư phụ, nếu như người biết tất cả môn phái cùng tu sĩ hội viên Phản Thiên minh, sẽ làm thế nào đây?

Thiên Ma thành chủ biết Trần Trầm thích lẩn qua lẩn lại, lòng hiêu kỳ càng nặng, cũng không có nghĩ quá nhiều, trực tiếp trả lời.

- Lôi kéo những môn phái kẻ thù Minh Uyên tông bên trong Phản Thiên minh, diệt những gia hỏa muốn đầu nhập vào Minh Uyên tông.

- Nếu như diệt những người kia cần phải bỏ ra đại giới to lớn, liên tạm thời không động tay, trước phòng bị bọn hắn, chờ đợi cơ hội càng tốt.

- Sư phụ anh minh!

Trần Trầm đập cái mông ngựa tương đối trực tiếp.

Thiên Ma thành chủ cười to nói.

- Sự tình Phản Thiên minh tạm thời không đề cập tới, ngược lại người lần này cơ duyên xảo hợp, có chiến lực sánh vai tu sĩ Đại Thừa để vi sư cảm giác mười điểm bất ngờ, trong truyền thuyết, mỗi khi đại biến phủ xuống, đều sẽ có người trời cao chiếu cố xuất hiện, vi sư có chút hoài nghi người chính là loại người này!

Trần Trầm ngượng ngùng cười cười.

Nói lời này, tựa như là không có sự tình Minh Uyên tông, chính mình liên sẽ không ngu bít vậy.

Nói thật, chính mình có thể đi cho tới một bước hôm nay này, cũng không có dựa vào lão thiên gia, toàn bộ nhờ là tâm trí qua người, bề ngoài anh tuấn cùng một khóa tâm hiếu thắng... Cùng... Hệ thống.

- Sư phụ quá khen.

- Ha ha, vì sư phụ quá khen hay không sau này liền sẽ biết.

Cái nhẫn trữ vật này người cầm a, bên trong là Bất Diệt Thần Kim, Thiên Cơ tông Thiên Cơ Thần Đan cùng Tà Thần điện Hồn Thú.

- Người giờ đây mặc dù có chiến lực Đại Thừa, nhưng còn thiếu rất nhiều, nếu có thể hấp thu toàn bộ những bảo vật này, chuyển hóa a thành thực lực, người mới có thể tại bên trong Đại Thừa Chân Linh giới có một chỗ cắm dùi.

Thiên Ma thành chủ một bên nói một bên đem một mai nhẫn trữ vật giao cho Trần Trầm.

Trải qua lần ước chiến này, nội tâm của hắn địa vị tiểu đệ tử này đã nâng cao đến cao bằng với đại đệ tử Tiêu Lăng vậy.

Trần Trầm tiếp nhận nhẫn trữ vật liên tục cảm ơn.

Có Bất Diệt Thần Kim cùng những Tiên khí linh kim kỳ kỳ quái quái uái bên trong Tiên môn bí cảnh kia, Vạn Hóa Thần Phong hẳn lại có thể tiến giai một lần.

- Trần Trầm, tu luyện thật tốt, mấy thứ này thực không tính là gì, nếu người có thể nắm chặt cơ hội, sau này chỗ tốt tương tự sẽ càng nhiều.

Thiên Ma thành chủ khích lệ nói.

Trần Trầm nghe vậy gật đầu nói phải, xong liền rời Thiên Ma thành chủ, hướng về một phần của hắn đặt chân bên trong Thiên Ma thành.

Bắc Vực Thiên Ma thành là một cái đại thành Chân Linh giới, trong thành tu sĩ vô số kể, loại trừ tu sĩ Thiên Ma thành, còn có số lượng lớn tu sĩ những tông môn khác cùng vô số tán tu khách qua đường.

Trần Trầm yên lặng tại trong thành hành tẩu, nhìn xem những tu sĩ lui tới này, trong đầu lại suy nghĩ sự tình Phản Thiên minh như cũ.

Nghĩ đi nghĩ lại, hần đột nhiên tâm huyết dâng trào, nhìn về phía những đám người bốn phía kia.

- Hệ thống, trong vòng phương viên trăm dặm có tu sĩ Phản Thiên minh không?

- Có, phía trước kí chủ mười dặm, bên trái đằng trước mười hai dặm, phía sau ba mươi sáu dặm...

Hệ thống một hàng này liền liệt ra mấy chục người.

Nhìn thấy một hàng kết quả kia, trong nội tâm Trần Trầm âm thầm khiếp sợ, không nghĩ tới người Phản Thiên minh còn không ít.

Chần chờ chốc lát, hần trực tiếp thẳng hướng một người gần đây đi đến.

Chương 649: Cẩm Kê Tông

Chương 649: Cẩm Kê Tông

Mười dặm địa phương, chớp mắt đã tới, Trần Trầm rất nhanh liền thấy tu sĩ hệ thống chứng nhận Phản Thiên minh kia.

Đó là một người nữ tu tướng mạo hết sức bình thường, đại khái tu vi Phân Thần kỳ, lúc này ngay tại trên đường phố đi dạo, bên trong ánh mắt nhìn bốn phía tu sĩ tràn đầy hiếu kỳ.

Bộ dáng này căn bản không giống hội viên một cái thế lực khủng bố phía sau màn, cực giống một tiểu tu sĩ lần đầu tiên vào thành, không thấy qua việc đời.

Trần Trầm đi tới, ngăn ở trước mặt tiểu nữ kia.

Tiểu nữ tu thấy toàn thân Trần Trầm phục sức đệ tử Thiên Ma tà nh, tu vi sâu không lường được, bị dọa đến kém chút trên đường quỵ xuống.

Trần Trầm đưa tay ngăn lại, nhỏ giọng hỏi.

- Hỏi người chút chuyện, người biết Phản Thiên minh sao?

- Hồi bẩm tiền bối, vẫn bối không biết...

Tiểu nữ tu một mặt mờ mịt, có chút lúng ta lúng túng.

Trần Trầm thấy thần tình nàng không giống giả mạo, đại thể suy đoán ra tiểu nữ tu này hẳn là bị động gia nhập Phản Thiên minh.

Cũng chính là nàng thân ở một phần tông môn của Phản Thiên minh, nhưng bản thân nàng lại không biết tình huống.

- Vậy người là tu sĩ tông môn nào?

Trần Trầm lại hỏi.

Vãn bối là tu sĩ Hồ Lang tông khoảng cách nơi đây mười vạn dặm.

- Hồ Lang tông...

Trần Trâm chưa từng nghe thấy, hiển nhiên là một môn phái nhỏ đến không thể lại nhỏ.

Hơn nữa danh tự nghe xong liền cảm thấy chuỗi, cũng không dễ dàng gây nên người khác chú ý.

- Biết, người đi đi.

Trần Trâm tùy ý khoát tay áo, tiếp tục đi tìm tu sĩ thứ hai.

...

Cứ như vậy, trong bất tri bất giác hắn liền tìm hơn mười tu sĩ Phản Thiên minh.

Hơn mười tu sĩ Phản Thiên minh này không một ai có tu vi Hợp Thể, hơn nữa tất cả đều đến từ môn phái nhỏ chưa từng nghe nói.

Tại đạt được mười danh tự tông môn xong, nội tâm Trần Trâm lại bắt đầu rầu rĩ.

Sự tình có liên quan với Phản Thiên minh, hắn đến cùng muốn tiếp tục truy tra hay không?

Nói thật, hắn nhiều nhất cũng chính là một đệ tử Thiên Ma thành, thực tế không cần thiết ăn củ cải thảo lấy trứng vịt muối, càng không cần thiết bởi vì một lần ám sát, liền nghĩ đi diệt sạch Phản Thiên minh người ta.

Việc này phía sau dính đến không biết bao nhiêu tông môn, bao nhiêu tu sĩ, nếu thật diệt toàn bộ người ta, sẽ hao phí bao nhiêu tinh

lực? Quá mệt mỏi.

- Ngạo huynh, người thấy thế nào?

Trần Trầm tại trong đầu hỏi thăm Ngạo Vũ một thoáng.

- Trần đạo hữu, ta cảm thấy có thể tra một chút bên trong Phản Thiên minh là ai sai sử Hạ Niên ám sát người, có câu nói nói hay, người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, xa đâu cũng giết!

Ngạo Vũ ồm ồm trả lời, đi theo Trần Trầm lâu như vậy, nó mơ hồ có chút gần đèn thì sáng, gần mực thì đen.

- Ngạo huynh nói rất có lý, Phản Thiên minh quá lớn, trong đó người vô tội quá nhiều, nhưng đầu sỏ gây ra vẫn muốn tra một chút, lại đem chủ kiến đánh tới trên đầu ta, thật coi ta dễ ức hiếp sao? Cho dù là ta hiện tại giết không được hắn, ta cũng có thể yên lặng mang thù!

- Chính là lý này!

...

Có lý do xong, Trần Trầm liền bắt đầu nghiêm túc điều tra Phản Thiên minh.

Trạm thứ nhất chính là Hồ Lang tông khoảng cách Thiên Ma thành mười vạn dặm.

Nửa ngày lười nhác phi hành xong, Trần Trầm liền đi tới phụ cận Hồ Lang tông.

Chỉ từ sơn môn nhìn, đây thật là môn phái nhỏ, quy mô không chênh lệch nhiều cùng Kim Thánh tông, loại tông môn này theo lý thuyết cũng không có tu sĩ Độ Kiếp.

Trần Trầm theo bản năng liền muốn dùng thần thức điều tra một phen, nhưng suy nghĩ một chút, đối phương dù sao cũng là hội viên Phản Thiên minh, để tỏ lòng tôn trọng, hay là sử dụng hệ thống đi.

- Hệ thống, trong vòng phương viên trăm dặm, người tu vi cao nhất ở đâu?

- Trước mặt kí chủ bên trong hai mươi dặm, bên trong Hồ Lang tông, tu vi Đại Thừa trung kỳ.

- Cáo từ!

Nghe được đáp án này, Trần Trầm xoay người rời đi, cũng không lâu lắm liền rời xa Hồ Lang tông.

Ai có thể nghĩ tới, bên trong tiểu tông môn rách nát này vậy mà ẩn giấu một tên tu sĩ Đại Thừa trung kỳ?

Rời đi Hồ Lang tông xong, Trần Trầm tiếp tục đi đến một cái tông môn kế tiếp, kết quả thông qua hệ thống phát hiện trong môn cất giấu một tên tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ.

...

Bất tri bất giác, qua bảy ngày, Trần Trầm tìm kiếm hỏi thăm chín cái tông môn, trong đó ba nhà cất giấu Đại Thừa tồn tại, sáu nhà có tu sĩ Độ Kiếp.

Theo lý thuyết, có nhóm cường giả này, tông môn bọn hắn như thế nào đều khó có khả năng lẫn lộn thành trình độ như vậy, nhưng sự thật chính là như vậy, những tông môn này tại Bắc Vực căn bản không nổi danh.

Ngày thứ tám, Trần Trầm đi tới trước sơn môn tông môn cuối cùng

g.

Cái tông môn này là vai trò thấp nhất trong mười cái tông môn, tên là Cẩm Kê tông, danh tự còn muốn bình dân hơn so Hồ Lang tông mấy phần, hơn nữa toàn bộ tông môn chỉ là một tòa núi nhỏ, trong tông môn bất quá trăm tên đệ tử.

Càng máu chốt là Cẩm Kê tông này còn trêu chọc một cái Đại địch phụ cận,

Tên là Thiên Xà tông.

Thiên Xà tông có một tòa thành trì, bảy tám tên Hợp Thể tu sĩ.

Bởi vì đắc tội Thiên Xà tông loại Cường địch này,

Cẩm Kê tông giờ đây đã đến ranh giới hủy diệt.

Phía trước hẳn tại Thiên Ma thành gặp được tu sĩ Cẩm Kê tông kia chính là mang theo Linh Thạch toàn tông cùng hi vọng đi tới Thiên Ma thành, nhìn một chút có thể thử thời vận, chọn mua đến một nhóm thiên tài địa bảo, trị liệu thương thế sư phụ hẳn hay không.

Cẩm Kê tông này vai trò thấp nhất, căn cứ quy luật mấy ngày nay tổng kết lại, thực lực hẳn là yếu nhất, không có tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ a?

Trần Trần cẩn thận từng li từng tí ẩn núp đến phụ cận Cẩm Kê tông, nếu Cẩm Kê tông thật có tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ, hẳn hành động chỉ sẽ dẫn tới đối phương chú ý.

Trần tư thật lâu, hẳn giả bộ tu sĩ đi ngang qua, từ phía trên Cẩm Kê tông quang minh chính đại bay qua.

- Hệ thống, trong vòng phương viên trăm dặm này, tu sĩ mạnh nhất

t là ai?

- Là kí chủ!

Nghe được đáp án này, Trần Trầm nao nao, lại hỏi.

- Loại trừ ta, tu sĩ mạnh thứ hai thì sao?

Phía dưới Kí chủ tông chủ Cẩm Khê tông, Cơ Cẩm, tu sĩ Hợp Thể t
rung kỳ.

Trần Trầm không còn gì để nói, Cẩm Khê tông này thực lực yếu nh
ư thế, quả thực là sỉ nhục Phản Thiên minh!

- Tu sĩ mạnh thứ ba thì sao?

- Phía dưới Kí chủ tông chủ Cẩm Khê tông, Cơ Cẩm, tu sĩ Hợp Th
ể trung kỳ sắp chết.

Trần Trầm nghe đến đây càng im lặng, bất quá là hỏi thăm hệ thố
ng, Cơ Cẩm này liền phải chết? Thực lực còn đến thứ ba?

- Mạnh thứ tư thì sao...

- Phía dưới Cơ Cẩm chỉ còn dư lại một hơi...

Nghe được đáp án này, Trần Trầm không còn dám hỏi thăm nữa, l
ại hỏi tiếp Cơ Cẩm này người liền không có.

Không do dự, thân hình hấn lóe lên liền phủ xuống đến bên trong
Cẩm Khê tông.

Bên trong Cẩm Khê tông này loại trừ tông chủ Cơ Cẩm còn có một
tên Thái Thượng trưởng lão Hợp Thể sơ kỳ, trừ đó ra, tu sĩ khác đ
ều là Hợp Thể trở xuống.

Trần Trầm tu vi Phàm Tiên tiềm nhập trong đó, lại cố ý ẩn giấu đi khí tức cùng thân hình, toàn bộ bên trong Cẩm Kê tông liền không có người có khả năng có thể phát hiện tung tích hắn.

Trên thực tế, giờ phút này bên trong Cẩm Kê tông một mảnh hỗn loạn, không ít tu sĩ đang thu dọn đồ đạc, cho dù hắn quang minh chính đại tại bên trong Cẩm Kê tông đi lại, cũng sẽ không có người chú ý tới hắn.

- Lão tổ truyền Cơ Động tiến về chương môn mật thất!

Ngay tại trong một mảnh hỗn loạn này, nơi trung tâm nhất sơn môn truyền ra một tiếng giọng nữ mang theo nước nỡ.

Một tên nam tu trong phòng bên cạnh Trần Trầm nghe vậy sắc mặt đại biến, tùy ý xếp vào mấy kiện vật liệu liền chạy ra ngoài.

Lão tổ lúc này chẳng lẽ muốn truyền vị cho ta? Nhưng ta làm tông chủ Cẩm Kê tông này, vậy khác gì muốn chết? Nhanh đi nhanh đi... Đi làm tán tu.

Nam tu làm bầm lều bầu một câu, trực tiếp liền bay hướng bên ngoài tông môn.

Phía sau có đệ tử hoảng sợ nói.

- Cơ Động sư huynh, người chờ chút!

Nhưng mà nam tu kia lại bay càng lúc càng nhanh, cũng không lâu lắm liền hoàn toàn biến mất tại xa xa.

Đệ tử phía sau thấy vậy giả bộ đuổi theo, chờ ra tông môn lại chạy tứ tán.

Xa xa, nữ tu kia khóc quất.

- Cơ Động sư huynh, lão tổ sắp không được, người mau tới!

Trần Trầm nhìn xem thế cục một mảnh hỗn loạn này, đột nhiên ý thức đến cơ hội chính mình tới.

Lập tức không do dự, biến ảo thành dáng dấp Cơ Động cao giọng trả lời.

- Sư muội! Ta tới!

Chương 650: Âm Hiệu

Chương 650: Âm Hiệu

Trần Trầm đi tới phía trước mật thất chương môn có chút lụi bại kia, một tên nữ tu hình thể nhỏ nhắn, tướng mạo có chút đáng yêu không nói hai lời liền tóm lấy tay hắn, kéo hắn đi đến rồi, một lát, hắn liền nhìn thấy tông chủ Cẩm Khê tông Cơ Cẩm.

Cơ Cẩm khoanh chân ngồi ngay ngắn ở trên bồ đoàn, toàn thân áo bào đỏ, đầu đầy xám trắng tóc dài rối tung, che mặt, lộ ở bên ngoài một con mắt đã lờ mờ đến cực điểm, nhưng ở nhìn thấy Trần Trầm biến thân Cơ Động xong, trong mắt cũng đã sáng lên một loại quang mang tên là hi vọng.

- Tiểu Cửu, người lui ra, ta và người Cơ sư huynh có chuyện khẩn yếu cần nói.

Cơ Cẩm nhìn về phía nữ tu khả ái kia, tiếng khàn khàn nói.

Vâng!

Nữ tu đáng yêu lên tiếng xong lau nước mắt liền quay người rời đi i chường môn mật thất.

Đợi nàng đi ra một đoạn thời gian, Cơ Cẩm mới nhìn về phía Trần Trầm, trong mắt mơ hồ có tức giận.

- Người cái tên không nên thân này! Ta giờ đây thành dạng này, người vậy mà cũng không quỳ!

Trần Trầm hồi tưởng lại đủ loại động tác Cơ Động lúc trước, suy tư chốc lát nói.

- Khụ khụ, lão tử, có chuyện người mau nói, bây giờ không phải là thời điểm tính toán lễ nghi phiền phức, nếu không nói, người chỉ sợ cũng sẽ chết.

Cơ Cẩm nghe đến đây đầu đầy tóc dài xám trắng rung động, kém chút không tức giận đến đứng lên.

- Nghiệt súc! Người nói lời này là lời người nói sao?

Trần Trầm cũng mặc kệ hấn chửi cái gì, ánh mắt không tự giác đã hướng ra bên ngoài tung bay, phảng phất như nếu Cơ Cẩm không nói, hẳn liền muốn chạy trốn vậy.

Cơ Cẩm nhìn thấy một màn này chỉ có thể chán nản thờ dãi nói.

- Nếu không phải dòng chính nhất mạch chúng ta chỉ còn lại người một người, ta quả quyết sẽ không đem ký thác hi vọng ở trên thân thể người... A, người tới a, ta có một bí mật lớn phải nói cho người.

Trần Trầm nghe vậy nhanh chóng tới gần, chờ lấy cái gọi đại bí m

ật này.

Cơ Cẩm thở ra một hơi, trên người khí tức càng mỏng manh, như ng ánh mắt lại biến đến tràn đầy thành kính.

- Cơ Động, ngươi cũng đã biết, nguyên danh Cẩm Kê tông chúng ta không phải Cẩm Kê tông, mà gọi Cẩm Tú tông...

- Không biết. Trần Trầm lắc đầu liên tục.

- Cẩm Tú tông a... Cơ Cẩm vén lên tóc nâu trắng, trên mặt già nua tràn đầy hương về.

Tại ba mươi tám vạn năm trước, đây chính là tông môn này thực lực mạnh nhất, nội tình thâm hậu nhất, khống chế khu vực khổng lồ nhất, tu sĩ đông đảo nhất Bắc Vực Chân Linh giới...

Cơ Cẩm càng không ngừng dùng hình dung từ, Trần Trầm cũng có chút khiếp sợ.

Ai có thể nghĩ tới Cẩm Kê tông tinh thần sa sút này có quá khứ hủy hoại như vậy, vậy mà đã từng có thể so Thiên Ma thành!

- ... Tông môn phụ thuộc trên ngàn, một lệnh ra Bắc Vực không dám không theo... Tông môn phụ thuộc dòng chính Thần Tú tông.

Trần Trầm nghe đến đây thần sắc cứng đờ, Cơ Cẩm này chém gió nửa ngày, nguyên lai chỉ là tông môn phụ thuộc người ta, vậy còn khoe cái rắm!

Cơ Cẩm lúc này đã là trạng thái sắp chết, căn bản không có tinh lực gì đi chú ý thần sắc Trần Trầm biến hóa, cười tiếp tục nói.

- Tông môn chúng ta lúc trước cũng có một tên tu sĩ Đại Thừa, tu sĩ Đại Thừa ngươi biết không? Nhất niệm ra là oanh toàn bộ tông môn chúng ta thành bột mịn! Thiên Xà tông đối địch chúng ta tại

trong mắt tu sĩ Đại Thừa, đó chính là sâu kiến!

Trần Trầm nhẹ gạt đầu, suy nghĩ một chút lại lắc đầu.

Cơ Cẩm khinh thường cười nói.

- Người cái nghiệt súc, biết cái gì! Ta nhìn người đời này có thể gắp mắt tu sĩ Đại Thừa một lần cũng không tệ rồi.

Trần Trầm ngượng ngùng cười cười, không có phản bác.

- Tốt, ta tiếp theo phải nói cho người bí mật kinh thiên chính là có liên quan với Cẩm Tú tông chúng ta, người cả đời chỉ có thể tiết lộ cho một người truyền thừa, ghi nhớ kỹ!

- Vâng!

Trần Trầm vội vàng ứng thừa xuống.

- Kỳ thực Cẩm Tú tông chúng ta hơn ba mươi vạn năm qua một mực không buông tha khôi phục vinh quang năm đó, nhưng đệ tử một đời không bằng một đời, đến ta thế hệ này, đã đến ranh giới tông môn phá diệt.

Trần Trầm nghe đến đây nhìn bên ngoài một chút, chỉ còn dư lại lác đác mấy người đang do dự muốn chạy trốn hay không.

Đây cũng không phải là ranh giới phá diệt, mà là đã phá diệt.

- Bất quá, chúng ta cũng không phải trọn vẹn không có cơ hội, người cũng đã biết toàn bộ Chân Linh giới, tông môn chúng ta dạng này nhiều vô kể, mọi người hợp thành một liên minh, tên là Phản Thiên minh.

Trần Trầm thoáng lên tinh thần tỉnh táo, nói đến bây giờ, cuối cùng đến địa phương máu chốt nhất.

Cơ Cẩm nâng lên Phản Thiên minh xong, liền bắt đầu cặn kẽ giới thiệu mục đích Phản Thiên minh, những lời này cùng Thiên Ma t hành chủ nói không khác nhau chút nào, Trần Trâm cũng không có để ý nhiều.

- ... Phản Thiên minh một khi khởi sự, Cẩm Kê tông chúng ta liền có cơ hội vùng dậy, ta nhìn thế cục Chân Linh giới giờ đây, Phản Thiên minh chỉ sợ sắp khởi sự.

- Cơ Động, nhớ kỹ, đến lúc Thiên Hạ Hành Tẩu Phản Thiên minh tìm tới Cẩm Kê tông chúng ta, người liền gia nhập trong đó, tiếp đó đi tìm truyền nhân Thần Tú tông năm đó, phụ tá hẳn tái hiện T hàn Tú tông huy hoàng, đến lúc đó, Cẩm Tú tông chúng ta liền cũng có thể vùng dậy theo! Tái hiện thịnh hướng năm đó!

Trần Trâm nghe đến có chút không minh bạch, mắt thấy Cơ Cẩm sắp tắt thở, hẳn vội vàng hỏi.

- Lão tổ, Thiên Hạ Hành Tẩu kia như thế nào mới có thể tìm tới Cẩm Kê tông chúng ta a?

Cơ Cẩm muốn nói chuyện, lại nói không nên lời, con người bắt đầu khuếch tán.

Trần Trâm giật nảy mình, tranh thủ thời gian tiến tới bên tai hắn.

- Hiện nay ám hiệu... Ám hiệu là tại... Tại bên trên bia đá sơn môn chúng ta lưu lại một chữ phản, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người tìm tới cửa, chữ kia phải dùng cổ thể, ta đã lưu... Lưu qua.

Cơ Cẩm gian khó nói.

Cuối cùng, khóe miệng của hắn đột nhiên xuất hiện một tia đường cong, đem một mai lệnh bài nhét vào trong tay Trần Trâm, tiếp đó tự lẩm bẩm.

- Cẩm Tú tông truyền thừa hơn ba mươi vạn năm, ta không thể làm vong tông chi chủ, cho nên cái nồi này... Hay là người công đi.

Dứt lời đầu của hắn mãnh liệt rủ xuống, hiển nhiên là qua đời tại chỗ.

Trần Trầm tại nguyên địa trầm tư hồi lâu, xong đứng lên, quay người hướng ngoài mật thất đi đến.

Vừa ra mật thất, sáu tên đệ tử bao gồm nữ đệ tử khả ái kia tại bên trong liền đi tới, quỳ một gối xuống tại đất, trăm miệng một lời quất.

- Đệ tử tham kiến tông chủ! Xin tông chủ trọng chấn Cẩm Kê tông ta!

Khóe mắt Trần Trầm giật giật.

Liền cái này ba dưa hai táo, mạnh nhất bất quá là Luyện Hư kỳ, còn muốn trọng chấn tông môn, đây không phải đang nói đùa sao?

- Ít nói lời vô ích, đi vào đem lão tổ an táng trước lại nói.

Trần Trầm chỉ chỉ bên trong trầm giọng nói.

Đạt được hắn ra lệnh, năm tên đệ tử lập tức đi vào, chỉ có nữ tu tiêu Cửu khả ái kia nhìn chăm chăm vào hắn, phảng phất như đang nhìn chăm chú tặc vật.

Trần Trầm không để ý tới nàng, trực tiếp đi ra ngoài sơn môn, tiêu Cửu thì theo sát phía sau.

Mấy hơi thở sau, Trần Trầm liền đi tới tấm bia đá trước sơn môn.

Trên tấm bia đá sơn môn khắc lấy ba chữ to Cẩm Kê tông.

Trừ đó ra, còn có một cái đồ hình gà cảnh to lớn, xem như tiêu chí tông môn.

Trần Trầm nhìn thật lâu, cứ thế không thấy viết chữ Phản cổ pháp gì

.

Chẳng lẽ là Cơ Cẩm quên? Không đến mức a?

- Hệ thống, phụ cận nơi nào có phản chữ gì?

- Trên cùng bia đá trước mặt kí chủ.

Hệ thống không tình cảm chút nào trả lời.

Ánh mắt Trần Trầm hướng về phía trước nhìn nhìn, trên cùng bia đá xem như ấn ký chỉ có mào gà gà cảnh kia, chẳng lẽ cái kia mào gà chính là Phản?

- A, cái cổ pháp này cũng thật là đủ thâm ảo.

Chương 651: Hành Tẩu Sứ Giả

Chương 651: Hành Tẩu Sứ Giả

- Người nhìn ta chăm chăm làm gì?

Trần Trầm xoay người, nhìn về phía tiểu Cửu.

Ánh mắt Tiểu Cửu ngưng trọng, chân thành nói.

- Lão tổ lúc trước dặn dò ta qua, để cho ta nhìn chăm chăm người, đừng để người đào tẩu.

Trần Trầm nghe vậy nhin không được cười lên, bất quá hấn lại không nói thêm cái gì.

Quay người lại, nhìn về mặt bia đá phía trước, hấn nghĩ nếu không tại bên trong Cẩm Kê tông này chờ một chút, nếu thật có Thiên Hạ Hành Tẩu gì tìm tới cửa, nói không chừng hấn có thể thừa cơ t rả trộn vào bên trong Phản Thiên minh.

Thế nhưng...

Cẩm Kê tông này thật sự là quá yếu, chỉ mấy xú cá nát tôm, lấy thực lực thế này tiến vào Phản Thiên minh, chỉ sợ căn bản không tiếp xúc đến những tồn tại cường đại có thể điều động Đại Thừa kia.

Đem tình huống giờ đây nói cho Ngạo Vũ nghe xong, Trần Trầm theo bản năng hỏi.

- Ngạo huynh, người thấy thế nào?

Rất nhanh, trong đầu liền vang lên tiếng Ngạo Vũ.

- Trần đạo hữu, tông môn cường đại chỗ nào dễ trà trộn vào như vậy, ngược lại là loại môn phái nhỏ mới dễ khống chế.

Trần Trầm nghe vậy chần chờ chốc lát liền hạ quyết tâm.

Đến đâu thì hay đến đó.

Đi tới Cẩm Kê tông trùng hợp gặp được loại sự tình tông chủ sắp

bỏ mình này, nói rõ hẳn cùng Cẩm Kê tông này hữu duyên.

Vậy liền ở tại Cẩm Kê tông này đi.

...

Thời gian như nước chảy, trong bất tri bất giác, Trần Trầm liền tại Cẩm Kê tông bế quan ba tháng hơn.

Trong ba tháng này, hẳn hấp thu trọn vẹn Hồn Thú từ Tà Thần đi đến được đến, trình độ thần thức tăng nhiều, trực tiếp đạt tới trình độ Đại Thừa.

Trừ đó ra, còn mời Luyện Dương Kim Thánh tông đến Cẩm Kê tông thay hẳn luyện chế lại Vạn Hóa Thần Phong một lần.

Chỉ bất quá Vạn Hóa Thần Phong mới không thể coi thường, tới bây giờ còn không thể hoàn thành luyện chế.

- Cơ Động sư huynh, hôm nay lại có người tìm tới dựa vào Cẩm Kê tông chúng ta!

Một ngày này Trần Trầm đang ngồi ở bên trên Ngung Tiên Bò Đòan tu luyện, ngoài cửa truyền đến tiếng tiểu Cửu xúc động.

Trần Trầm nghe đến đây cười nhạt một tiếng, bên trong Cẩm Kê tông lúc đầu chỉ có sáu tên đệ tử, nhân số này thật sự là quá ít một chút, cho nên trong ba tháng này hẳn không ngừng an bài người quen chính mình tại Hạ giới gia nhập Cẩm Kê tông.

Giờ đây Viên Kinh Thiên, Trương Kỳ, Chu Nhân Long tất cả đều là tu sĩ Cẩm Kê tông.

Những người này đều là người chính mình tín nhiệm, trừ đó ra, bọn hắn cũng căn bản không có ở Chân Linh giới lộ mặt, người hữu tâm muốn tra bọn hắn, cũng không thể nào tra được.

- Biết.

Trần Trầm lên tiếng, đúng lúc này, trong đầu hắn đột nhiên vang lên một tiếng lạ lẫm.

- Đạo hữu, nơi đây là Cẩm Khê tông? Ân ký quý tông tông môn thật đúng là oai hùng, nhất là cái mào gà kia, càng là thần dị phi thường.

Nghe được lời nói có chút lúng túng này, Trần Trầm mở mắt, sắc mặt biến đến ngưng trọng không ít.

Nhìn tới người hắn đã chờ ba tháng rớt cuộc đã đến.

- Mào gà là ta khắc, các hạ vào đi.

Trần Trầm trả lời một câu, một lát, một tên tu sĩ toàn thân bao phủ tại trong hắc vụ liền xuất hiện tại trước mặt hắn.

Tu vi Tu sĩ này Độ Kiếp đỉnh phong, rõ ràng không phải Thiên Hạ Hành Tẩu trong truyền thuyết Phản Thiên minh kia, nhưng nếu hắn có thể phát giác được điểm đặc biệt mào gà bên trên tiêu chí Cẩm Khê tông kia, vậy chắc chắn có quan hệ cùng Phản Thiên minh.

- Các hạ là người nào?

Đánh giá hắc vụ tu sĩ này một phen, Trần Trầm bình tĩnh hỏi.

- Một trong tám sứ giả bộ hạ Thiên Hạ Hành Tẩu Phản Thiên minh, các hạ có thể xưng hô tại hạ làm Hành Tam.

Hắc vụ tu sĩ chấp tay, bởi vì nhìn không ra tu vi Trần Trầm là gì, càng không thấy rõ mặt, cho nên hắn cũng chỉ có thể tạm thời gọi là các hạ.

Biết được thân phận hắc vụ tu sĩ này, Trần Trầm cũng không ngo ài ý muốn.

Tông phái bên trong Phản Thiên minh cấp độ cao thấp không đều, nếu Cẩm Kê tông loại tiểu môn tiểu phái này đều cần Thiên Hạ H ành Tẩu đích thân đi một chuyến, vậy Thiên Hạ Hành Tẩu không thể mệt chết?

Giờ đây nhìn tới, Thiên Hạ Hành Tẩu giống như có tám thủ hạ.

Trần Trầm đứng lên, đáp lễ lại, ánh mắt cũng thay đổi đến kích độ ng.

- Rốt cuộc đã đến, chúng ta chờ một ngày này quá lâu! Như không phải là vì chờ đợi ngày này, ta hà tất nhẫn Thiên Xà tông kia!

Hành Tam cười cười nói.

- Giờ đây các đại siêu cấp tông môn Chân Linh giới chịu đủ ngoại hoạn uy hiếp, thật là thời cơ tốt Phản Thiên minh chúng ta xuất thế, Thiên Hạ Hành Tẩu để cho ta tới thông tri các hạ, sau một tháng, tại Thiên Đô Đại Tuyết sơn địa phương vùng hẻo lánh Bắc Vực hội minh.

- Thiên Đô Đại Tuyết sơn, ta đã biết.

Trần Trầm khẽ vuốt cằm.

- Không biết Cẩm Kê tông, tên tông môn lúc đầu là cái gì?

Hành Tam lại hỏi.

Trần Trầm theo bản năng liền muốn trả lời Cẩm Tú tông, bất quá t hời gian mấu chốt, hắn cũng cải biến chủ kiến.

Tại bên trên bia đá tông môn lưu ấn ký không có gì đặc thù, Phần Thiên minh này có lẽ không biết rõ danh tự Cẩm Kê tông ban đầu.

Hơn nữa, Cơ Cẩm trước khi chết cũng đã nói, bí mật này chỉ có thể một người biết.

Dù, thật bị Hành Tam này nhìn ra đầu mối lại có thể thế nào? Chỉ tu vì Hành Tam này, hấn một cái bàn tay là chụp chết.

- Khụ khụ, Cẩm Kê tông chúng ta là Thần Tú tông truyền thừa.

Trần Trầm da mặt dày đem cái gì tông môn phụ thuộc trừ đi.

Hành Tam nghe đến đây biến sắc, lấy ra một mai ngọc giản dò xét, một lát sau, hấn nhin không được hoảng sợ nói.

- Không nghĩ tới siêu cấp tông môn hơn ba mươi vạn năm vậy mà giấu ở trong tông môn không đáng chú ý như thế, nếu sớm biết nơi này là địa phương Thần Tú tông tiềm ẩn, Thiên Hạ Hành Tẩu đại nhân chắc chắn sẽ đích thân phủ xuống!

Trần Trầm nghe vậy trên mặt nổi lên vô tận đả kích, ánh mắt cũng thay đổi đến hư vô mờ mịt lên, phảng phất như đang nhớ lại lịch sử huy hoàng hơn ba trăm ngàn năm trước.

Qua thật lâu, hấn mới thở dài nói.

- A, nếu như không phải là vì khôi phục tông môn, Thần Tú tông chúng ta làm sao đến mức ẩn tàng đến tận đây!

- Không dối gạt các hạ, ta tu luyện tới bây giờ vạn năm, tại bên trong Cẩm Kê tông đã thay đổi ba bốn thân phận, trải qua tông chủ cũng có bảy tám lần, ba tháng trước, tiền nhiệm tông chủ, một đồ tôn ta vẫn lạc, ta rõ ràng có thực lực cứu hấn, cuối cùng lại lựa chọn khoan tay đứng nhìn...

Trần Trầm nói tình chân ý thiết, còn thiếu lau nước mắt.

Hành Tam kia nghe đến đó cũng không khỏi thở dài.

Tu sĩ Đại Thừa bên trong tông phái Phản Thiên minh không đến sổng chết trước mắt, đó là tuyệt không thể ra tay, bằng không chắc chắn bị những cường giả đỉnh cao siêu cấp thế lực kia phát giác.

Vì có thể tại trong tông môn ẩn tàng càng tốt hơn, một vài Đại Thừa cường giả bình thường ngay tại trong tông môn làm một đệ tử bình thường, qua mấy trăm mấy ngàn năm để đệ tử phổ thông này vẫn lạc, lại đổi một cái thân phận báii nhập trong tông môn, như thế lập đi lập lại, có tu sĩ Đại Thừa xui xẻo chút thậm chí một đời cũng không gặp được một lần Phản Thiên minh khởi sự, cuối cùng chỉ có thể đem toàn bộ tinh lực đều dùng tại bên trên bồi dưỡng người thừa kế.

- Các hạ ẩn tàng đến tận đây, giờ đây rốt cuộc đã đợi được cơ hội, tại hạ tại đây cầu chúc các hạ sau một tháng có thể tìm tới những tông môn phụ thuộc Thần Tú tông trước kia, trọng chấn Thần Tú tông!

- Tốt, tại hạ còn muốn liên lạc với những tông môn khác, cáo từ trước! Các hạ ghi nhớ kỹ, một tháng sau, địa phương vùng hẻo lánh, Thiên Đô Đại Tuyết sơn, nhiều nhất chỉ có thể mang hai tên đệ tử tùy hành cùng nhau đến!

Hành Tam dứt lời hắc vụ quanh thân biến đến nồng nặc lên, xong cả người liền tan vào trong hắc vụ, biến mất không thấy gì nữa.

Chờ sau khi hấn đi, Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra.

Một tháng, hấn cần chuẩn bị một chút, che giấu kín thân phận mình.

Bởi vì hấn giờ đây tại Thượng giới cũng là danh nhân, tu sĩ quen biết hấn cũng không ít.

Trừ đó ra, hấn còn phải điều tra tài liệu Thần Tú tông kia, đến lúc đó thật đi hội minh, không đến mức làm lộ.

Chương 652: Thị Uy

Chương 652: Thị Uy

Tầm nửa ngày sau, Trần Trầm về tới Thiên Ma thành, nhìn thấy Thiên Ma thành chủ.

- Sư phụ, có pháp bảo gì có thể ẩn tàng khí tức không, tu vi Tiên khí ta thật sự là quá bắt mắt.

Trần Trầm mới mở miệng liền vào chủ đề, hấn giờ đây nghĩ làm thế nhưng ẩn núp vào bên trong Phản Thiên minh, mặc kệ kết quả thế nào, đều xem như xuất lực thay Chân Linh giới, cho nên đòi bảo vật đến hấn liền như cây ngay không sợ chết đứng.

Thiên Ma thành chủ nghe đến đây cũng không có nghĩ quá nhiều, soát nhẫn trữ vật chính mình xong, liền lấy ra một kiện áo tơ màu đen, giao cho Trần Trầm.

- Đây là pháp bảo Thiên Cơ đạo quân đòi trước dùng da huyễn thú Chân Linh hiếm thấy luyện chế, không chỉ có thể thay đổi khí tức ba động bản thân, còn có thể ngăn che thiên cơ, loại bảo vật này đối với ta vô dụng, nếu người yêu cầu, vậy liền tặng cho người

đi.

Trần Trầm nghe vậy vui mừng quá đỗi, tiếp nhận áo tơ hỏi.

- Sư phụ, ta mang vào áo tơ này, người có thể nhìn ra tu vi ta sao?

Thiên Ma thành chủ lắc đầu.

- Nhìn không ra, trừ phi là cường giả chuyên tu thần thức Thiên Cơ đạo quân loại kia, lại tinh thông thôi diễn mới có thể nhìn ra sơ hở.

- Đầy đủ! Đa tạ sư phụ!

Trần Trầm cảm ơn một tiếng, xoay người rời đi.

Có bảo vật này tại, hẳn đi Đại Tuyết sơn cũng có thể nhiều một điễm lực lượng.

Nhìn xem bóng lưng Trần Trầm, Thiên Ma thành chủ cười nhạt một tiếng.

Cũng không biết Trần Trầm lại muốn lăn qua lăn lại cái gì...

...

Rời đi Thiên Ma thành, Trần Trầm liền quay trở về Cẩm Khê tông, tiếp đó triệu tập một nhóm tu sĩ tâm phúc chính mình, bàn bạc đủ loại biến cố tiến về phía sau núi Thiên Đô khả năng gặp được, đồng thời thương lượng đối sách tương ứng.

Trong nháy mắt, liền qua một tháng, Trần Trầm tự nghĩ đã chuẩn bị mười điểm thỏa đáng, đủ để ứng phó hết thảy khó khăn sắp tới.

Một ngày này, đang lúc hắn muốn mang lấy Viên Kinh Thiên cùn

g tiểu Cửu tiến về Thiên Đô Đại Tuyết sơn địa phương vùng hẻo lánh phương Bắc, bên trong Cẩm Kê tông bỗng nhiên linh quang đại phóng.

Nhìn thấy tình cảnh này, Trần Trầm biến sắc, tranh thủ thời gian khi động trận pháp gần đây mới vừa bố trí, đem tất cả những thứ này che lại.

- Trần huynh, tân pháp bảo ngươi lại luyện thành!

Sâu trong lòng núi tông môn truyền đến tiếng Luyện Dương xúc động, Trần Trầm nghe đến đây trong nội tâm vui vẻ, nhanh chóng bay đi.

Cũng không lâu lắm, hắn liền nhìn thấy Luyện Dương đứng tại trước lò luyện khí.

Mà lúc này phía trên luyện khí lô đang lẳng lặng lơ lửng một khối vuông vức màu vàng kim loại.

Vật kim loại màu vàng thoạt nhìn mười điểm mờ mờ, không hề giống pháp bảo gì quá mức lợi hại.

Trần Trầm đối với cái này cũng không thêm để ý, Luyện Dương mấy lần rèn đúc thần kim, giờ đây chỉ luận trình độ luyện khí trọn vẹn không thua kém gì Luyện Khí sư siêu cấp tông môn đỉnh cấp, hắn tin tưởng Luyện Dương còn không đến mức lừa gạt mình, càng sẽ không luyện hỏng Vạn Hóa Thần Phong.

- Trần huynh...

Luyện Dương lúc này đang chuẩn bị mở miệng, nhưng cái vật màu vàng kim loại kia cũng đã chủ động bay đến trong tay Trần Trầm, tiếp đó có chút uốn lượn, làm một cái tư thế vượt ve.

Trần Trầm cười lớn một tiếng, xong tâm niệm vừa động, vật màu

vàng kim loại trực tiếp biến thành dáng dấp Vạn Hóa Thần Phong ban đầu, xong lại biến đổi, biến thành một cái trường kiếm thoát n hình tương đối xưa cũ.

Trần Trâm thấy vậy nội tâm hết sức hài lòng.

Hắn mừng rỡ không chỉ Vạn Hóa Thần Phong có thể tùy ý biến hóa ngoại hình, có thể phối hợp hành động lần này, càng mừng rỡ hơn là giờ đây Vạn Hóa Thần Phong không chỉ có thể phát huy uy lực linh khí, càng có thể hoàn mỹ tiếp nhận Tiên khí.

Nếu như chỉ luận mức độ tiếp nhận đối với Tiên khí, trọn vẹn không kém đôi bao tay Tiên khí kia.

- Vạn Hóa Thần Phong là pháp bảo bản mệnh của ta, trong tay ta uy lực tuyệt đối mạnh hơn bao tay kia, có bảo vật này tại, lại thêm thần thức tăng lên, giờ đây ta gặp lại Hạ Niên ám sát ta, có lẽ không cần phải triển đấu lâu như vậy.

Trần Trâm cười cười, tiếp đó ngoảnh lại nói cảm ơn với Luyện Dương bên cạnh.

- Làm phiền Luyện huynh.

Luyện Dương khoát tay áo.

- Nên cảm ơn là ta mới đúng, nếu không phải Trần huynh người, ta có tài đức gì tiếp xúc đến nhiều thần kim như vậy?

Hai người nhìn nhau cười cười, không nói lời khách sáo gì thêm nữa.

...

Cùng lúc đó, tại bên trong Thiên Cơ tông, lúc Thiên Cơ đạo quân đang bế quan tu luyện, đúng lúc này, Luyện Khí bảng chỗ không

xa lại phát sáng lên.

Phát giác được Luyện Khí bằng biến hóa, Thiên Cơ đạo quân chậm chậm mở mắt.

- Hẳn là Trần Trầm tiểu tử kia dung hợp Bất Diệt Thần Kim a? Ba loại thần kim, lại thêm Chân Linh tinh phách đỉnh tiêm, lần này chắc hẳn sợ muốn vỡ đỉnh Luyện Khí bằng.

Làm bầm lâu bầu một câu xong, hắn liền bắt đầu cẩn thận quan sát Luyện Khí bằng biến hóa.

Sự thật như hắn đoán, xuất hiện biến hóa chính là Vạn Hóa Linh Lung Thần Hoàng Kiếm bài danh thứ ba.

Danh tự pháp bảo kia dần dần biến mất, xong biến thành một đạo quang hoa, hướng lên cao, cũng không lâu lắm, liền vượt qua thứ hai, ngay sau đó lại vượt qua thứ nhất Vạn Hóa Chân Long Bất Diệt Kiếm.

Liền tại thời điểm Thiên Cơ đạo quân mong đợi quang mang biến mất, danh tự pháp bảo xuất hiện, bạch mang kia mãnh liệt lóe lên, vậy mà xông ra Luyện Khí bằng, biến mất.

Thấy thế Thiên Cơ đạo quân một hồi kinh ngạc, qua thật lâu mới hồi thần lại.

Phải biết bản thân Luyện Khí bằng liền là một kiện pháp bảo cực kỳ lợi hại, có thể cảm ứng thiên cơ, thời khắc máu chót, Luyện Khí bằng thậm chí có thể khơi thông tất cả pháp bảo lên bằng, cũng chính vì vậy, lúc trước mới có thể cùng Vạn Linh Đỉnh chống đỡ.

Thật có chút pháp bảo Luyện Khí bằng cảm ứng không được, loại thứ nhất chính là xuất hiện tại phía trước Luyện Khí bằng hoặc là pháp bảo sinh ra vắng mặt một giới này.

Loại thứ hai chính là pháp bảo phẩm chất siêu việt Luyện Khí bản g.

- Trần Trầm không chế Tiên khí, thật có khả năng làm ra một vài bảo vật kỳ quái đi ra... Chỉ là không nghĩ tới vậy mà siêu việt Luyện Khí bằng sự phụ cả lấy đời tinh lực mới chế tạo ra.

Nội tâm Thiên Cơ đạo quân có chút khiếp sợ, thời điểm đang lúc hấn cảm xúc hơi ổn định lại, tòa thông thiên bia đá thứ nhất Tu Sĩ bảng vậy mà lại phát sinh biến hóa.

Lần này hấn trực tiếp đứng lên.

Tu Sĩ bảng liệt là một trăm vị tu sĩ tu vi cao nhất Chân Linh giới, mười hạng đầu tất cả đều là Đại Thừa đỉnh phong, bài danh không phân tuần tự, từ khi Thanh Tiên mưu phản Chân Linh giới xong, Đại Thừa đỉnh phong giảm thiếu một tên, từ đó Tu Sĩ bảng liền cũng lại không phát sinh biến hóa qua.

So với Luyện Khí bảng, hấn càng chú ý Tu Sĩ bảng này.

Tu Sĩ bảng một hồi quang mang lấp lóe, một cái tên xuất hiện tại sau cùng bảng đơn, tên là Từ Hồi, tu vi Đại Thừa trung kỳ.

Không chờ Thiên Cơ đạo quân cẩn thận nhớ lại Từ Hồi là người nào, Tu Sĩ bảng lại là một hồi lấp lóe, ngay sau đó vậy mà lại thêm một tên tu sĩ Đại Thừa trung kỳ.

Vù vù!

Quang mang lấp lóe không ngừng, nửa khắc đồng hồ sau, Tu Sĩ bảng có thể nói phát sinh kịch biến kinh thiên, loại trừ Đại Thừa đỉnh phong ra, tất cả tên người phía dưới đều có cực độ biến hóa.

Mười người danh tự chưa từng nghe nói đột nhiên leo lên Tu Sĩ bảng, trong đó người mạnh nhất vậy mà đi sát đằng sau chín tên Đ

ại Thừa đỉnh phong.

Người này tên là Tạ Thiên Hành, tu vi Đại Thừa hậu kỳ.

Có thể xếp hạng thứ mười, hiển nhiên là một tên cường giả khủng bố lúc nào cũng có thể bước vào Đại Thừa đỉnh phong.

Nhìn thấy những danh tự đột nhiên xuất hiện này, sắc mặt Thiên Cơ đạo quân biến đến có chút khó coi.

- Hai tên Đại Thừa hậu kỳ, tám tên Đại Thừa trung kỳ, Phản Thiên minh, chắc chắn là Phản Thiên minh, những gia hỏa ẩn giấu đi không biết bao nhiêu năm này lại toát đầu ra, hơn nữa đồng thời p hóng xuất ra khí thế, gây nên Tu Sĩ bàng phát giác!

Đây là đang hướng ta thị uy, đồng thời nói cho ta biết bọn hắn đã xuất hiện sao?

Chương 653: Còn Có Một Cái?

Chương 653: Còn Có Một Cái?

Chờ đợi chỉ chốc lát, thấy ba tòa bia đá triệt để ổn định lại, Thiên Cơ đạo quân quay người rời đi Thiên Cơ tông.

...

Một bên khác, bên trong Cẩm Khê tông, Trần Trầm thu Vạn Hóa T hần Phong vào, nhìn về phía một nhóm đệ tử Cẩm Khê tông.

- Viên Kinh Thiên, tiểu Cửu, các người theo ta đi địa phương vùng hẻo lánh một chuyến.

- Vâng!

Hai người lên tiếng, liền đi theo phía sau Trần Trâm.

Ba người rất nhanh liền rời đi Cẩm Khê tông, ngồi phi chu hướng về địa phương vùng hẻo lánh bay đi.

Trên phi thuyền, Trần Trâm gặp trong ánh mắt tiểu Cửu nhìn xem chính mình tràn đầy hiếu kỳ, lơ mơ hỏi.

- Tiểu Cửu, người có phải hiếu kỳ ta vì sao tính tình đại biến, thực lực cũng tăng lên không ít hay không.

Tiểu Cửu nghe vậy cúi đầu không lời, loại trừ hiếu kỳ cái này, nàng hiếu kỳ khoảng thời gian này vì sao có nhiều cường giả như vậy đến đầu nhập vào, trong đó vậy mà có bốn năm người mạnh hơn số lão tổ nhiều, cái này trọn vẹn lật đổ tam quan nàng.

Trần Trâm thấy thế nở nụ cười, giải thích nói.

- Kỳ thực Cẩm Khê tông chúng ta vẫn giấu kín một bí mật lớn!

Tiểu Cửu ngẩng đầu lên, càng hiếu kỳ.

- Hơn ba trăm ngàn năm trước, tông môn chúng ta gọi Thần Tú tông, chính là chúa tể Bắc Vực này, địa vị liền cùng Thiên Ma thành giờ đây không sai biệt lắm, chỉ bất quá sau này bị những tông môn khác thay thế, hơn ba mươi vạn năm qua chúng ta một mực chưa từng buông tha khôi phục tông môn, tái hiện huy hoàng năm đó... Vì không cho những siêu cấp tông môn kia phát hiện ta, ta vẫn giấu kín thực lực tính cách chính mình...

Trần Trầm một lần này lừa dối, tiểu Cửu nghe đến sắc đỏ mặt rục, hiển nhiên là xúc động vô cùng.

Bất quá rất nhanh nàng liền ý thức được chỗ nào không đúng.

- Vậy vì sao không cứu lão tổ chứ?

Nụ cười trên mặt Trần Trầm biến mất, thay vào đó là thần tình bi t hống.

Không đến thời điểm xuất thế, ta nếu hiển lộ thực lực chính mình, sẽ mang đến cho Thần Tú tông chúng ta tai hoạ ngập đầu, lão tổ biết rõ điểm này, thời điểm hấn lâm chung, ta từng mấy lần muốn ra tay cứu hấn, lại đều bị hấn từ chối thẳng thắn.

Nghe nói như thế, nước mắt trong mắt tiểu Cửu bắt đầu đảo quan h, bi thương nói.

- Cơ Động sư huynh, những sư huynh sư đệ chạy kia làm sao bây giờ?

- Kệ bọn hấn đi thôi, bọn hấn nếu lựa chọn tại nhất thời khắc nguy nan rời đi, liền không thông qua khảo nghiệm, sau này liền không còn là đệ tử Thần Tú tông ta.

Về phần những người gần đây đầu nhập vào tông môn này, bọn hấn là sư huynh sư tỷ tiềm phục tại bên ngoài hàng trăm hàng ngàn năm, là dòng chính Thần Tú tông chúng ta, tiểu Cửu, người tại nhất thời khắc nguy nan không rời đi, giờ đây cũng coi là dòng chính Thần Tú tông chúng ta.

Một bên Viên Kinh Thiên gặp Trần Trầm lừa dối như thế, không khỏi đến quay đầu lại, không đành lòng nhìn.

...

Tầm nửa ngày sau, phi chu tiến vào địa phương vùng hẻo lánh hươu ở bắc Bắc Vực.

Địa phương vùng hẻo lánh Nam Vực là một mảnh hoang mạc, mà địa phương vùng hẻo lánh Bắc Vực này lại là một mảng Băng Nguyên lớn, vượt qua Băng Nguyên là núi tuyết liên miên.

Tuyết đại bộ phận những núi tuyết này cũng không có danh tự, chỉ có chút ít vài toà đặc thù mới có danh tự, trong đó toà độ cao cao nhất so với mặt biển chính là Thiên Đô Đại Tuyết sơn.

Thời gian cách Thiên Đô Đại Tuyết sơn đại khái còn có mấy chục dặm, một tên bạch y tu sĩ đột nhiên từ một bên trong núi tuyết bay ra, ngăn tại phía trước phi chu.

- Người tới là tông môn nào? Tiếp dẫn sứ giả là ai?

Trần Trầm trả lời.

- Thần Tú tông Cơ Động mang đệ tử đáp ứng lời mời mà đến, tiếp dẫn sứ giả là Hành Tam.

Bạch y tu sĩ kia nghe vậy lấy ra một cái lệnh bài đưa tin, tựa như là đang xác nhận thân phận đám người Trần Trầm, một lát, hắt nhường đường ra.

- Mấy vị đi vào đi.

Trần Trầm nghe vậy tiếp tục thôi động phi chu, cũng không lâu lắm liền đi tới trên không Thiên Đô Đại Tuyết sơn.

Lúc này chung quanh Thiên Đô Đại Tuyết sơn đã bố trí trận pháp cực kỳ phức tạp rườm rà, tuy còn không có hoàn toàn khởi động, nhưng Trần Trầm có thể cảm giác ra trận pháp này không kém gì hộ tông đại trận mấy đại siêu cấp tông môn.

Cực kỳ hiển nhiên, Thiên Đô Đại Tuyết sơn này đã bị Phản Thiên minh kinh doanh một đoạn thời gian.

Có loại trận pháp này ở đây, dù là Thiên Ma thành chủ loại cường giả đỉnh cao này đến thì trong thời gian ngắn cũng chưa chắc có thể phá đại trận này.

Nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, bên trong Thiên Đô Đại Tuyết sơn có lẽ còn có mấy cái truyền tống trận.

Có song trùng đảm bảo này tại, cho dù là bị mấy đại siêu cấp thế lực phát hiện Phản Thiên minh ở đây hội nghị, cũng không có khả năng một mẻ hốt gọn Phản Thiên minh.

Trần Trầm lúc đầu còn đang rầu rĩ nếu không đem sự tình nơi này thông tri Thiên Ma thành chủ, hiện tại không cần rầu rĩ, dù sao cá o tri Thiên Ma thành chủ cũng không có tác dụng gì.

Hay là chính mình yên lặng theo dõi kỳ biến trước đi.

- Cơ Động đạo hữu, xin mời đi theo ta!

Phi chu vừa rơi vào đỉnh núi, Hành Tam liền xuất hiện tại trước mặt ba người.

Trần Trầm nhẹ gật đầu, đi theo phía sau Hành Tam, một lát, trước mặt mấy người vậy mà xuất hiện một cái đường hầm hư không.

- Hội nghị của chúng ta là tại bên trong tiểu thế giới tiến hành?

Trần Trầm mở miệng hỏi.

- Không sai.

Hành Tam dứt lời trước tiên tiến vào lối đi, Trần Trầm ba người theo sát phía sau.

Vừa tiến vào lối đi, trước mắt xuất hiện dĩ nhiên là một toà đại điện nguy nga, trên đại điện treo một mặt bảng hiệu to lớn, Trần Trâm chỉ nhận biết chữ Phán thứ nhất, hẳn là ba chữ to Phán Thiên minh.

Bên trong đại điện trưng bày từng hàng chỗ ngồi, chừng trên trăm cái, trong đó hơn ba mươi chỗ ngồi đã có người, tại phía sau những người này thì đứng hai tên đệ tử.

Hành Tam lúc này cao giọng giới thiệu nói.

- Vị này là Cơ Động đạo hữu, chính là người thừa kế Thần Tú tông chúa tể Bắc Vực hơn ba trăm ngàn năm trước!

Giới thiệu xong, Hành Tam tư thế mời ngồi.

- Cơ Động đạo hữu, bên kia ngồi xuống.

Trần Trâm nhẹ gạt đầu, trực tiếp đi vào bên trong đại điện, liếc mắt liền nhìn thấy chỗ ngồi khắc danh tự Thần Tú tông

Chậm rãi đi qua, trên đường đi nhìn thấy không ít chỗ ngồi những tông môn khác, có Hồ Khiếu tông, Thiên Thần tông, Yêu Hoàng điện các loại, trong đó không ít đều là tông môn đã từng danh chấn Chân Linh giới qua.

Tiểu Cửu nhìn xem những cường giả thần sắc trầm ngưng kia có chút hút khản trương, sắc mặt biến đổi có chút trắng bệch.

Trần Trâm thì thần sắc tự nhiên, trực tiếp ngồi ở chỗ ngồi Thần Tú tông.

Về phần Viên Kinh Thiên, chỉ cần đi theo Trần Trâm, hẳn liền sẽ

không hoảng hốt.

Bên ngoài đại điện, càng không ngừng có sứ giả dẫn người vào, mang mỗi một nhóm người, cũng có người nói rõ ràng người tới là người thừa kế tông môn nào.

Nếu là tông môn đã từng tiếng tăm hiển hách, mọi người bên trong đại điện liền sẽ trọng điểm chú ý một thoáng, nếu như kẻ tông môn chưa nghe nói qua gì, cũng không có người nguyện ý nhìn lên một cái.

- Sư huynh, ta nhìn Phản Thiên minh này cũng không thành được chuyện gì, còn không có động tác gì, bên trong liền phân ra giai tầng, cái này sau này làm sao có khả năng mạnh mẽ tập hợp một chỗ được chứ?

Viên Kinh Thiên truyền âm nói.

Trần Trâm trả lời.

- Phản Thiên minh nhiều môn phái như vậy, đều muốn vùng dậy làm sao có khả năng?

- Mọi người đều chỉ nghĩ đến lợi dụng lẫn nhau mà thôi, bất quá cuối cùng là ai lợi dụng ai, liền muốn nhìn bản sự từng người.

- A, sư huynh, người nhìn, lão đầu nhi đó làm gì đều trừng mắt chửi ta, dường như muốn ăn tươi chúng ta vậy!

Viên Kinh Thiên nhìn về phía chỗ ngồi một lão giả xa xa, nhỏ giọng thầm thì nói.

Trần Trâm nhìn đi qua, chỉ thấy chỗ ngồi lão giả kia khắc ba chữ Nhật Nguyệt tông

, Không khỏi cười trả lời.

- Đó cũng đã từng là chúa tể Bắc Vực, bất quá càng lâu hơn so Thần Tú tông chúng ta, bọn hắn là bị Thần Tú tông chúng ta diệt đi.

- Đến, còn có cừu nhân, vậy không cản trở cũng không tệ rồi, còn kết cái gì mình?

Hai người ngay tại nhỏ giọng giao lưu, đại diện bên ngoài đột nhiên lại vang lên tiếng một sứ giả.

- Vị này là Bắc Tú đạo hữu, chính là người thừa kế Thần Tú tông chúa tể Bắc Vực hơn ba mươi vạn năm.

Vừa nói lời này, bên trong toàn bộ đại diện đột nhiên yên tĩnh, ngay sau đó ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng toàn đều nhìn về Trần Trầm an tọa ở trên vị trí Thần Tú tông.

- Thần Tú tông này xảy ra chuyện gì?

Mới vừa tới một người thừa kế, giờ đây vậy mà lại tới một người?

Chương 654: Đối Chặt Trong Điện

Chương 654: Đối Chặt Trong Điện

- Mẹ nó! Sư huynh! Thần Tú tông Thật tới!

Viên Kinh Thiên biến sắc, truyền âm nói.

Trần Trầm biểu lộ thông dong, trả lời.

- Chớ hoảng sợ, loại tình huống này sư huynh ngươi cũng không phải không dự liệu qua, hết thầy theo kế hoạch làm việc!

Truyền âm xong, Bắc Tú kia đã đi vào bên trong đại điện, gặp trên vị trí Thần Tú tông có ngồi người, sắc mặt hẩn thoáng cái liền biến xấu hổ vô cùng.

Trần Trầm không sợ ánh mắt của hẩn, trực tiếp nhìn hẩn.

Bắc Tú này là trung niên nam tu, mặt mũi tràn đầy ý âm tàn, xem xét cũng không phải là người tốt lành gì, về phần tu vi, giống như không đến Đại Thừa kỳ.

Thấy tu vi hẩn không bằng chính mình, Trần Trầm triệt để yên tâm.

Một bên khác, Bắc Tú thấy Trần Trầm không có ý tứ nhường ra vị trí, bước nhanh hướng về nơi này đi tới, chờ thời gian đi tới trước mặt Trần Trầm, hẩn theo bản năng liền muốn mở miệng quát lớn.

Nhưng mà không nghĩ tới là Trần Trầm nhanh hơn hẩn, mãnh liệt đứng lên quát.

- Ngươi là người nào? Vì sao muốn giả mạo người thừa kế Thần Tú tông! Ta hỏi ngươi, ngươi có lệnh bài tông chủ Thần Tú tông! Hoặc là, ngươi là gian tế những siêu cấp tông môn kia phái tới!

Trần Trầm một tiếng quát chói tai này mang theo tinh thần uy áp, trực tiếp để Bắc Tú kia quát mồm bức, sau khi lấy lại tinh thần hẩn không chút nghĩ ngợi lấy ra lệnh bài chương môn Thần Tú tông.

- Ngậm máu phun người! Thấy không, đây cũng là lệnh bài chương môn truyền thừa mấy chục vạn năm Thần Tú tông chúng ta! Ta thấy ngươi mới là tên giả mạo!

Hai người tranh cãi rất nhanh đưa tới đám tu sĩ bên trong đại điện hứng thú, trên mặt không ít người lộ ra một bộ thần sắc chờ xem kịch vui, lão giả Nhật Nguyệt tông kia càng nhìn có chút hả hê ha ha phá lên cười.

Trần Trầm liếc mắt nhìn lệnh bài kia, trên mặt tràn đầy vẻ khinh t hường, xong trực tiếp nhìn về phía ngoài điện.

- Đạo hữu, ngươi hẳn là một đời Thiên Hạ Hành Tẩu Phản Thiên minh này a? Chẳng lẽ muốn nhìn xem loại giả mạo này lẫn vào bên trong đại điện, cùng chúng ta bàn sao?

Vừa nói lời này, đám tu sĩ trong đại điện đều nhìn về ngoài điện, a n tĩnh một lát sau, một tên tu sĩ áo đen che mặt chậm rãi đi đến.

Nhìn thấy tu sĩ áo đen che mặt này, tu sĩ Đại Thừa bên trong đại đ iện biểu lộ trấn định, tựa hồ sớm đã thấy qua hắn, ngược lại một v ài tu sĩ Độ Kiếp hết sức tò mò, càng không ngừng quan sát tu sĩ á o đen che mặt.

0Đạo hữu có thể phát hiện ta, nghĩ đến cũng là Đại Thừa cường gi ả.

Dứt lời, tu sĩ áo đen che mặt ngoảnh lại nhìn về phía người khác, t ự giới thiệu mình.

- Bản tọa là Thiên Hạ Hành Tẩu đương nhiệm Phản Thiên minh, Tạ Thiên Hành.

Nghe được Tạ Thiên Hành nói Trần Trầm là tu sĩ Đại Thừa, Bắc Tú thoáng cái luống cuống, cao giọng nói.

- Tạ tiên bối, ngươi phải làm chủ cho ta, ta là người thừa kế Thần Tú tông hàng thật giá thật! Gia hỏa này chắc chắn là giả mạo!

Hắn còn chưa nói hết lời, Trần Trầm lấy ra lệnh bài Thần Tú tông đồng dạng.

Hắn lệnh bài Thần Tú tông này tuy là xưa cũ, nhưng tinh quang nội liễm, chỉ cần tu sĩ thần thức cường đại cẩn thận cảm ứng một phen, là có thể phát giác lệnh bài này bất phạm, cùng lệnh bài trong tay Bắc Tú so sánh, lập tức phân cao thấp.

Nhìn thấy lệnh bài này, Bắc Tú sững sốt tại chỗ, nhin không được tự lảm bảm.

- Người làm sao có khả năng cũng có lệnh bài, lão tổ trước khi lâm chung rõ ràng nói cho ta biết, chúng ta mạch này là Thần Tú tông truyền thừa...

Trần Trầm nghe vậy thu hồi lệnh bài Vạn Hóa Thần Phong biến thành hành, nghiêm nghị nói.

- Người giả rất giống!

Tạ Thiên Hành thấy vậy thản nhiên nói.

- Hai vị có thể từng người nói một chút sự tình có quan hệ Thần Tú tông, để chúng ta phân biệt thật giả.

Bắc Tú nghe vậy vội vàng nói.

- Thần Tú tông sáng lập tại ba mươi chín vạn năm trước, tông chủ đời thứ nhất đánh bại tông chủ Nhật Nguyệt tông, chiếm lĩnh Nhật Nguyệt tông, lập nên Thần Tú tông...

Bắc Tú nói chuyện nói nửa khắc đồng hồ, một chút đại sự cùng thời gian diệt vong phát sinh bên trong Thần Tú tông nói rõ ràng.

Chờ sau khi hắn nói xong, thần tình Trần Trầm tự nhiên nói.

- Tông chủ đời cuối cùng kỳ thực có ba người đạo lữ, cuối cùng t hua Luân Hồi tông là bởi vì một tên đạo lữ trong đó cấu kết Luân Hồi tông, ám toán hấn, dẫn đến thời khắc máu chót hấn thụ trọng thương...

Trần Trầm nói chuyện này vậy mà nói một khắc đồng hồ, đều là c hút ít sự tình nghe tới mười điểm bí mật.

Tất nhiên, đây đều là hấn tùy tiện bịa đi ra.

Nhưng chính là bịa loạn, ai có thể chứng thực hấn nói là giả?

Cũng bởi vì đã qua hơn ba mươi vạn năm.

- Lại còn có loại sự tình này...

Sắc mặt Bắc Tú càng tái nhợt, sự tình Trần Trầm nói tới chưa tìn g nghe thấy, nhưng nghe tới cũng không giống giả.

Trong nội tâm Trần Trầm cười thầm, trước khi hấn tới đã chuẩn bị một tháng, bịa ra cố sự làm sao lại có lỗ thủng?

Có chuyện thậm chí là hấn kết hợp lịch sử những tông môn khác bịa, nếu cẩn thận tra tìm tài liệu hiện nay, còn có thể tra ra chút dấ u vết.

Cũng tỷ như hấn nói tông chủ Thần Tú tông đời cuối cùng có ba n gười đạo lữ, trong tư liệu liên quan Thần Tú tông cũng không có nói tới, nhưng lúc đó trong tư liệu Tạo Hóa môn chúa tể Trung V ực lại ghi lại lúc ấy thánh nữ Tạo Hóa môn thường xuyên tiến về Thần Tú tông khiêu chiến.

Người hữu tâm kết hợp tài liệu này, sẽ suy nghĩ miên man bất địn h, chứng minh hấn nói không giả.

Cố sự bịa khác nói chung đều là như thế.

Tạ Thiên Hành nghe vậy trong nội tâm đã thiên hướng Trần Trâm.

Cũng không phải bởi vì tu vi Trần Trâm cao, mà là Bắc Tú nói kia một bộ rất cứng nhắc, xa xa không có hình tượng sinh động như Trần Trâm nói.

- Lão tổ không có khả năng gạt ta, ta chính là người thừa kế Thần Tú tông!

Bắc Tú gian khó nói, tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng nội tâm của hắn kỳ thực đã sinh ra một vẻ hoài nghi đối với mình mạch này.

Đúng lúc này, ngoài cửa lại truyền tới lời một tên sứ giả nói.

- Hành tẩu đại nhân, người thừa kế Thiên Tú tông tông môn phụ thuộc dòng chính Thần Tú tông Chung Húc tới.

- Đến vừa đúng, để hắn vào đi.

Tạ Thiên Hành phát phát tay nói.

Một lát sau, một tên sứ giả liền dẫn ba người đến, đứng đầu là một lão giả, tóc trắng phơ, tu vi là Độ Kiếp sơ kỳ, không thể không nói có tiền đồ hơn lão tổ Cẩm Kê tông nhiều.

- Chung Húc, hai vị này đều xưng chính mình là người thừa kế Thần Tú tông, người thân là người thừa kế tông môn phụ thuộc dòng chính Thần Tú tông, ý kiến gì chuyện này?

Tạ Thiên Hành chỉ vào Trần Trâm cùng Bắc Tú và Chung Húc nói.

Chung Húc ngơ ngác, Thần Tú tông vậy cũng là tông môn hơn ba

mười vạn năm phía trước, hẳn biết cái đích gì.

Lão tổ hẳn trước khi lâm chung chỉ nói cho hẳn, Thiên Tú tông là tông môn phụ thuộc Thần Tú tông.

Nghĩ đến lão tổ của lão tổ hẳn là cũng chỉ nói điểm này, về phần sự tình Thần Tú tông, hẳn một tông môn phụ thuộc quản như thế nào được?

Bất quá giờ phút này hẳn cũng không dám nói mình không hiểu, dạng sự tình phát sinh trước mắt này, nếu hẳn không nói ra được chút gì, nói không chừng sẽ dẫn lửa thiêu thân, bị khai trừ ra Thiên Tú tông tịch.

Ngay tại thời điểm hẳn trầm tư suy nghĩ, không hiểu được, trong đầu truyền đến một tên đệ tử truyền âm.

Đệ tử này tuy tu vi thấp, nhưng cực kỳ thông minh, cũng chính vì vậy, hẳn mới mang đến Thiên Đô Đại Tuyết sơn nơi này.

- Sư tôn, trước lúc Thần Tú tông bị diệt hẳn định đem bảo khố Thần Tú tông giao cho người thừa kế, người chỉ cần để bọn hẳn vào nội tình một lần không được sao.

- Bất kể như thế nào, Thiên Tú tông chúng ta đi theo nội tình tâm hậu, tông không có sai.

Nghe nói như thế, Chung Húc sáng tỏ thông suốt, lập tức liền đem ngôn luận đệ tử kia nói.

Bắc Tú nghe vậy rốt cục hồi thần lại, trong lòng cũng đã có lực lượng.

Đúng vậy a, hẳn là kế thừa bảo khố Thần Tú tông đời đời truyền lại, làm sao có khả năng là giả?

Cho dù hơn ba mươi vạn năm qua này, tài nguyên trong bảo khố kia đã mười không còn một, nhưng cũng xa xa không phải thân gia mấy tu sĩ Đại Thừa có thể so sánh.

Nghĩ tới đây, hấn lập tức phụ họa nói.

- Chung đạo hữu nói đúng, xem chúng ta người thừa kế những đại tông môn này đều có nội tình tông môn lưu lại, Cơ Động, người có dám so với ta một lần?

Chương 655: Đạo Tâm Bị Tổn Thương

Chương 655: Đạo Tâm Bị Tổn Thương

Trần Trầm nhìn chung quanh, mặt lộ vẻ làm khó, nói.

- Có đạo lý, gọi tiền tài không lộ ra ngoài, bằng không ắt gặp tai vạ bất ngờ.

Bắc Tú nghe đến đây trực tiếp từ trong ngực lấy ra một mai nhẫn từ vật xưa cũ, trầm giọng nói.

- Cơ Động, ta một tu sĩ Độ Kiếp cũng không sợ, người một tu sĩ Đại Thừa sợ cái gì? Hay là lúc trước người nói tất cả đều là hoang ngôn! Người là gian tế mấy siêu cấp tông môn kia phái tới!

Tạ Thiên Hành ở một bên, đánh giá một phen biểu lộ một đám tu sĩ bốn phía xong, phát phát tay, trong khoảnh khắc, một toà trận pháp háp ngăn cách liền xuất hiện tại chung quanh mấy người, ngăn trở

tất cả ánh mắt thần thức tu sĩ bốn phía.

- Các người chỉ cần tại trước mặt ta cùng Chung Húc hiển lộ nội tình là được, vô luận kết quả thế nào, chúng ta đều sẽ không nói ra.

Dứt lời hần nhìn về phía Chung Húc, Chung Húc tranh thủ thời gian ra hiệu hai người đệ tử chính mình rút khỏi trận pháp, tiếp đó đưa tay phát thế, biểu lộ rõ ràng mình sẽ không đem tin tức truyền đi.

Nhìn thấy một màn này, Bắc Tú cao giọng nói.

- Tạ tiên bối đã dạng này, người chung quy sẽ không viện cớ a? Nếu như người cự tuyệt nữa, đó chính là không tín nhiệm Tạ tiên bối, cả Tạ tiên bối cũng không tín nhiệm, ta khuyên người vẫn nên nhanh chóng rời Thiên Đô Đại Tuyết sơn này mới tốt!

Trần Trầm nhíu nhíu mày, bất đắc dĩ đồng ý.

- Tốt a, nếu muốn so nội tình, vậy liền so a, Trần Tú tông ta tuy đã ẩn núp mấy chục vạn năm, nhưng một điểm nội tình vẫn có, trước so loại nội tình nào?

Tạ Thiên Hành cười cười, nói.

- Linh Thạch Linh Tinh có thể mua được tuyệt đại bộ phận tài nguyên Chân Linh giới, trước hết so Linh Thạch Linh Tinh a, hai vị có thể đem Linh Thạch Linh Tinh từng người cất vào trong nhẫn trữ vật, tiếp đó giao cho ta nhìn, ai nhiều ai ít, ta xem liền biết.

Bắc Tú nghe vậy một lần nữa lấy ra một mai nhẫn trữ vật, đem Linh Thạch Linh Tinh trong nhẫn trữ vật xưa cũ lặng yên không một tiếng động chuyển vào trong mai nhẫn trữ vật này, giao trên tay Tạ Thiên Hành.

Thần Tú tông bảo khó trong đó Linh Thạch Linh Tinh vô số kể, truyền thừa mấy chục vạn năm đến trên tay hấn phía sau vẫn như cũ là một con số khủng bố.

Liên hấn vừa rồi đưa ra mai nhẫn trữ vật kia bên trong, Linh Thạch hực phẩm liền có mười ức số lượng, Linh Tinh cũng có hơn mười vạn khối.

Tài nguyên Khổng lồ như thế, cho dù là Thiên Ma thành chủ, môn chủ Tiên môn những cường giả đỉnh cấp này, nếu không sử dụng tài nguyên tông môn, cũng không bỏ ra nổi.

Cho nên hấn hiện tại đã hoàn toàn không hoảng hốt, lệnh bài, cố sự Thần Tú tông cũng có thể giả mạo, duy chỉ có nội tình không thể giả mạo, hấn có nội tình Thần Tú tông, chính là chính thống.

Tạ Thiên Hành lộ ra thần thức tra xét số lượng Linh Thạch Linh Tinh bên trong nhẫn trữ vật xong, thần tình có chút thản nhiên.

Có câu nói rất hay, lạc đà gãy vẫn lớn hơn ngựa, một tông môn cự phách cho dù biến mất mấy chục vạn năm, cũng nên có dạng vốn liếng này.

Để hấn kinh ngạc là nếu Bắc Tú này là người thừa kế Thần Tú tông, vậy Cơ Động lại là gì địa vị?

Vừa nghĩ vậy, bên trong ánh mắt hấn nhìn về phía Trần Trầm lóe lên một tia nguy hiểm.

Trần Trầm bất động thanh sắc lấy ra một mai nhẫn trữ vật, thả tới trong tay Tạ Thiên Hành, đồng thời nói.

- Lịch đại người thừa kế Thần Tú tông chúng ta bớt ăn bớt mặc, mới có loại thân gia này, đạo hữu ngươi phải cẩn thận một chút.

Tạ Thiên Hành cười nhạt một tiếng lấy qua nhẫn trữ vật, thần thức

c hướng bên trong tìm tòi, nụ cười trên mặt nháy mắt cứng đờ, cả người đều đứng im tại nơi đó.

Nhìn thấy bộ biểu tình hần này, Bắc Tú gấp, nhỏ giọng thúc giục nói.

- Tạ tiên bối, bên trong nhẫn trữ vật hần chẳng lẽ không có nhiều Linh Tinh?

Nói thật, hần thấy, Tạ Thiên Hành là Thiên Hạ Hành Tẩu Phản Thiên minh, nhìn thấy trong nhẫn trữ vật hần nhiều Linh Thạch Linh Tinh như vậy cũng có thể mặt không đổi sắc, Linh Thạch Linh Tinh vậy bên trong nhẫn trữ vật Cơ Động lại tăng gấp hai ba lần cũng không đến mức để Tạ Thiên Hành đổi sắc mặt.

Xem chừng là không có gì, mới để Tạ Thiên Hành kinh ngạc.

Tạ Thiên Hành nghe vậy hồi thần lại, đem nhẫn trữ vật Trần Trâm trả trở về, lẩm bẩm nói.

- Số lượng Linh Thạch Linh Tinh bên trong nhẫn trữ vật Vị Cơ Động đạo hữu này là gấp mười lần người không thôi.

Vừa nói lời này, sắc mặt Bắc Tú mãnh liệt đại biến, hoảng sợ nói.

- Làm sao có khả năng? Đi qua hơn ba mươi vạn năm, làm sao có khả năng còn có thể còn sót có nhiều Linh Thạch Linh Tinh như vậy!

Trần Trâm thu hồi nhẫn trữ vật, khinh thường nói.

- Lịch đại người thừa kế Thần Tú tông chúng ta giấu tài, đem tất cả tinh lực đều đặt ở bên trên trọng chấn Thần Tú tông huy hoàng, một vài người thừa kế tự biết thiên phú không đủ, liền không sẽ vận dụng tài nguyên bảo khó.

- Trừ đó ra, hễ ai vẫn lạc, liền sẽ đem toàn bộ thân gia đẽ vào trong bảo khố, cho nên hơn ba mươi vạn năm sau Thần Tú tông chúng ta còn có loại nội tình này.

Tạ Thiên Hành không nói gì, bất quá bên trong ánh mắt nhìn về phía Trần Trầm có nhiều hơn một tia thận trọng.

Nói thật, vừa rồi tài nguyên nhẫn trữ vật kia cho dù hắn cũng không bỏ ra nổi.

Phải biết tông môn truyền thừa hắn mới hủy diệt mười mấy vạn năm mà thôi.

Tại bên trong Phản Thiên minh, có một loại thuyết pháp, hủy diệt mười mấy vạn năm, cũng chính là chúa tể mấy đại vực đời trước, gọi chung là đại tông môn sơ sinh.

Mà xem tông môn Thần Tú tông dạng này hủy diệt hơn ba mươi vạn năm, được xưng là đại tông môn trung sinh, lại phía trước thì toàn bộ xưng là đại tông môn cổ sinh.

Dưới tình huống bình thường, nội tình sơ sinh đại tông môn thâm hậu nhất, thực lực người thừa kế cũng mạnh.

Mấy vị tu sĩ Đại Thừa trung kỳ thật sớm đã cùng hắn liên hệ đều đến từ đại tông môn sơ sinh.

Đại tông môn trung sinh cùng đại tông môn cổ sinh thực lực thì phần nào kém một đoạn dài, cho dù gộp lại cũng rất khó cùng tông môn đời mới sánh vai.

Không nghĩ tới Thần Tú tông này dĩ nhiên là dị loại.

Bắc Tú nghe được Trần Trầm giải thích, tức giận đến khuôn mặt đỏ ửng.

Trần Trầm nói thiên phú không đủ, liền không tư cách vận dụng bả khổ tài nguyên, đây không phải đang trào phúng hấn sao?

- Chúng ta... Lại so tài một vài cái khác!

Trầm mặc chốc lát, Bắc Tú cắn răng nói.

Trần Trầm nghe đến đây cũng khoát tay áo nói.

- Chậm đã, Bắc Tú, Linh Thạch Linh Tinh ngươi cũng không có một phần mười ta, ta lại hỏi ngươi, giá trị những vật khác ngươi gộp lại có thể sánh vai giá trị Linh Thạch Linh Tinh ta sao?

Bắc Tú thần tình cứng đờ, xong sắc mặt biến đến một mảnh trắng bệch.

Trần Trầm tự tin cười cười, đưa ra tay.

- Bắc Tú, cho ta một khối Linh Thạch bên trong nhẫn trữ vật ngươi.

Bắc Tú có chút mờ mịt, bất quá vẫn lấy ra một khối Linh Thạch cực phẩm.

Trần Trầm tiếp nhận Linh Thạch hấn, dùng sức bóp, trực tiếp bóp Linh Thạch kia nát thành bột mịn, số lượng lớn linh khí tràn lan ra.

Cảm thụ được linh khí bốn phía, Trần Trầm lắc đầu, lại từ trong nhẫn trữ vật chính mình lấy ra một mai Linh Thạch cực phẩm bóp nát, xong liền nhìn về phía Tạ Thiên Hành.

- Tạ đạo hữu, ngươi khả năng cảm giác ra hai khối Linh Thạch cực phẩm này khác biệt?

Tạ Thiên Hành cẩn thận cảm ứng một phen, kinh ngạc nói.

- Bên trong Linh Thạch cực phẩm người lại có một tia Tiên khí...

- Không sai, linh thạch ta đến từ bảo khố Thần Tú tông hơn ba mươi vạn năm, khi đó lối đi phi thăng còn không đoạn tuyệt, cho nên Linh Thạch như Linh Tinh hiện nay, ẩn chứa một tia Tiên khí trong đó.

- Bắc Tú, giờ đây sự thật bày ở trước mặt, người còn có lời gì có thể nói? Còn muốn so nội tình khác với ta sao?

Trần Trầm phát tay xua tán linh khí bốn phía, thanh sắc câu lệ nói với Bắc Tú.

Bắc Tú một mặt mờ mịt, Linh Thạch Linh Tinh hẳn trừ vật hẳn không biết xuất hiện từ năm nào, nơi nào còn dám nói Linh Thạch Linh Tinh mấy chục vạn năm trước gì?

Chẳng lẽ là Cơ Động trước mặt mới là người thừa kế Thần Tú tông chân chính? Chính hẳn không phải?

Nhưng nếu hẳn không phải người thừa kế Thần Tú tông, vậy hẳn ẩn tàng tới bây giờ là vì cái gì, hẳn đời đời kiếp kiếp ẩn tàng lại là vì cái gì?

Hết thầy hết thầy, đến cùng là vì sao? Chính mình rốt cuộc là ai...

Vừa nghĩ vậy, hẳn trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, dĩ nhiên tín niệm đổ sụp, đạo tâm bị tổn thương, bị phản phệ.

Chương 656: Mười Hai Tên Trưởng Lão.

Chương 656: Mười Hai Tên Trưởng Lão.

Thấy Bắc Tú bị đả kích thành dạng này, Tạ Thiên Hành nhú nhú mày.

Đạo tâm bị tổn thương việc này không giả, cho nên Bắc Tú này không có khả năng là gian tế mấy đại siêu cấp tông môn hiện nay phải tới.

Vậy người đó là ai? Đến cùng xảy ra chuyện nơi nào?

Đang lúc thời điểm hẳn suy nghĩ chuyện này đến cùng xử lý như thế nào, Cơ Động trước mặt vậy mà chủ động đỡ Bắc Tú lên.

...

- Làm sao đến mức này? Ta nhìn ở trong đó chắc có lẽ có hiểu là gì...

Sắc mặt Trần Trầm nghiêm túc, trong mắt giống như có điều ngờ ra.

Bắc Tú chậm chậm ngẩng đầu, gặp Trần Trầm loại vẻ mặt này, ánh mắt càng mờ mịt.

Hắn thực tế không rõ trong đầu người trước mặt này đến cùng đang suy nghĩ gì.

Đã ép hẳn tới nước không còn gì nữa, hiện tại còn nói là hiểu là gì? Có bệnh a!

Trần Trầm lúc này nói một cách đầy ý vị sâu xa nói.

- Đạo hữu chịu đả kích đến tận đây, ta tin tưởng bản thân đạo hữu trong sạch, đạo hữu cho rằng chính mình là người thừa kế Thần Tú tông, khẳng định có địa phương gì kỳ quặc.

- Trùng hợp, ta vừa rồi đột nhiên nhớ tới một việc!

- Cái Sự tình gì?

Bắc Tú lau đi máu tươi khóe miệng, gian khó nói.

Trần Trầm giả bộ nhớ lại một hồi, đáp.

- Trước lúc lâm chung Lão tổ đã từng đề cập tới mấy tông môn phụ thuộc Thần Tú tông chúng ta, trong đó đặc biệt nâng lên một cái tông môn gọi Cẩm Tú tông, Cẩm Tú tông này lúc trước chính là tông môn Thần Tú tông chúng ta chọn lựa đệ tử dự khuyết, lệnh bài tông môn cùng Thần Tú tông chúng ta cực kỳ giống nhau.

Bắc Tú nghe vậy lại lấy ra tông môn lệnh bài, phía trên dùng cổ p háp viết một chữ Tú thật to.

- Cẩm Tú tông... Còn có tông môn này?

Bắc Tú lẩm bẩm nói nhỏ.

Trần Trầm ở một bên nói bổ sung.

- Người cẩn thận suy nghĩ một chút, có phải lão tổ nào đó trước khi lâm chung truyền sai tin tức hay không, thật ra là siêu cấp tông môn Cẩm Tú tông danh chấn Bắc Vực tông môn phụ thuộc Thần Tú tông hơn ba mươi vạn năm..., Mà không phải bản thân Thần Tú tông...

- Hoặc là truyền thời gian dài, truyền Cẩm Tú tông ra sai lầm, đem Cẩm Tú tông truyền thành Thần Tú tông.

- Nói thật, người lệnh bài kia, còn có những nội tình trên người người người, càng giống như Cẩm Tú tông một chút.

- Thật sao?

Dần dần Bắc Tú chính mình cũng có chút hoài nghi có phải một lã ão tổ tính sai hay không, đem Cẩm Tú tông tính sai thành Thần Tú tông.

- Ta cảm thấy chí ít có tám thành khả năng, người thật ra là người thừa kế Cẩm Tú tông.

Vẻ mặt Trần Trầm thành thật nói.

- Cho ta suy nghĩ kỹ một chút. Bắc Tú vượt vượt cái trán, chỉ cảm giác có chút choáng đầu.

Hai người một người nhỏ giọng thầm thì, một người càng không ngừng gật đầu, một mực qua một khắc đồng hồ cũng không có đạt được một cái giải quyết chuẩn xác.

Tạ Thiên Hành một bên khước mắt giật giật nói.

- Là Thần Tú tông các người phân ra hai mạch cũng tốt, hay là tông môn phụ thuộc cũng tốt, việc này chính các người thương lượng xử lý, ta mặc kệ.

Dứt lời Tạ Thiên Hành lắc lắc tay, biến mất tại bên trong đại điện.

...

Nửa canh giờ sau, Trần Trầm an tọa ở trên vị trí Thần Tú tông, phía sau loại trừ Viên Kinh Thiên cùng tiểu Cửu ra, lại thêm ba người, chính là Bắc Tú cùng hai người đệ tử hắn.

Ba người này đã dần dần tiếp nhận bọn hắn là người thừa kế Cẩm

Tú tông, một đoàn người Trần Trầm mới là người thừa kế Thần Tú tông thật sự.

Mà lúc này, những vị trí khác trong đại diện cũng cơ hồ đã đủ, chỉ có mấy vị trí khá cao trống không.

Cũng không lâu lắm, Tạ Thiên Hành cùng mấy tu sĩ Đại Thừa mặt mũi tràn đầy ưu việt khác đột nhiên xuất hiện tại trên những vị trí trống không kia.

Tạ Thiên Hành cao giọng nói.

—Nguyện ý đến đâu đến, không nguyện ý đến chúng ta chờ đợi thêm nữa bọn hắn cũng không đến, đã như vậy, vậy liền không đợi, lần này hội viên Phản Thiên minh hội nghị hiện tại chính thức bắt đầu.

Vừa nói lời này, bên trong toàn bộ đại diện nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Trần Trầm quan sát đến mấy chỗ ngồi tu sĩ Đại Thừa phía trước nhất, theo thứ tự là người thừa kế Luân Hồi tông, Hồ Khiếu tông, Thiên Thần điện mấy tông môn mới bị diệt mười mấy vạn năm.

Nhìn xem biểu lộ ưu việt trên mặt bọn họ, trong nội tâm Trần Trầm có chút im lặng.

Theo lý thuyết, đồng dạng có thể tu luyện tới tu sĩ Đại Thừa đều là hạng người tâm cơ thâm trầm, cho dù trong nội tâm ưu việt, cũng không có khả năng biểu hiện tại trên mặt.

Nhưng mấy người này thì sao? Còn thiếu không có ở trên mặt viết chữ.

- Những người này quanh năm ẩn núp tại tông môn không ra, rất ít cùng tu sĩ ngoại giới liên hệ, khả năng tâm cơ không thâm trầm

như vậy... Còn có tu vi này, tuy cao, nhưng tất nhiên khuyết thiếu kinh nghiệm chiến đấu, dạng Đại Thừa trung kỳ này, kém xa so với Đại Thừa trung kỳ mấy đại siêu cấp tông môn ngoại giới.

Trong nội tâm Trần Trầm âm thầm suy nghĩ.

Xong hẳn lại xoay đầu nhìn về phía chỗ ngồi phía sau, bên kia lịch sử tông môn liên tương đối rất xưa, tu vi từng người thừa kế cũng yếu rất nhiều, tuyệt đại đa số đều là tu vi Độ Kiếp, tu sĩ Đại Thừa không có, thậm chí trong góc còn có mấy Hợp Thể tu sĩ tuổi già sức yếu.

Tuy đám người này tu vi không cao, nhưng ánh mắt lại không yếu thế chút nào, nhìn chằm chằm vào mấy vị trí phụ cận phía bên mình, trong mắt tràn đầy căm thù.

Đồng dạng, người thừa kế mấy tông môn phía bên mình thì nhìn chằm chằm vào mấy tông môn phía trước nhất kia, bên trong ánh mắt đồng dạng là căm thù.

Thần Tú tông diệt Nhật Nguyệt tông, lại bị Luân Hồi tông tiêu diệt, trong lúc này liền tạo thành chuỗi căm thù, mấy tông môn niên đại khác cũng là như thế, có đối tượng chính mình căm thù, cũng bị những tông môn khác căm thù, vậy ta chẳng phải nên căm thù Luân Hồi tông diệt Thần Tú tông?

Nghĩ tới đây, Trần Trầm học theo, một mặt tức giận nhìn về phía người thừa kế Luân Hồi tông phía trước đại diện.

Người thừa kế Luân Hồi tông này tên là Từ Hồi, chính là tu sĩ Đại Thừa trung kỳ, mặc trên người âm dương đạo bào, tóc mai có chút hoa râm.

Phát giác được ánh mắt Trần Trầm, hẳn rất mau trừng lại, trên mặt thậm chí còn hiện ra một chút cười lạnh.

...

Tạ Thiên Hành phát giác được không khí bên trong đại điện không đúng, nhẹ ho hai tiếng nói.

- Khụ khụ, tại trước lúc thương nghị đại sự, ta cáo tri mọi người mấy việc nhỏ trước.

- Thứ nhất, từ nay về sau, Thiên Đô Đại Tuyết sơn này chính là vị trí tổng minh Phản Thiên minh chúng ta, còn mời mọi người phái bộ hạ đệ tử tiến vào chiếm giữ Thiên Đô Đại Tuyết sơn này, sau này có sự tình gì cũng có thể nhanh chóng cáo tri các vị.

- Thứ hai, bên trong Phản Thiên minh chúng ta thế lực rất nhiều, để bảo đảm lực lượng mọi người có thể tập trung, Phản Thiên minh còn có thể khởi sự như trước kia, thiết lập mười hai tên trưởng lão, quyết định công việc lớn nhỏ bên trong Phản Thiên minh.

- Giờ đây đã xác định mười trưởng lão, tu vi chí ít đều là Đại Thừa trung kỳ, đối với cái này, các vị không có ý kiến a?

Trong đại điện một đám tu sĩ hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn không có người mở miệng phản bác.

Tuy bên trong nhân tâm rất nhiều không cam lòng, nhưng cường giả có quyền nói chuyện, đây là sự tình thiên kinh địa nghĩa.

Tạ Thiên Hành cười cười lại nói.

- Phản Thiên minh hiện tại muốn vận chuyển, cần một số lớn tài nguyên, dựa theo lệ cũ trước kia, ta sẽ thiết lập một cái minh khố, do mười hai tên trưởng lão cùng khống chế.

- Mà phong phú minh khố liền cần lực lượng mọi người, ta chỉ nói cho các vị, hai vị nào giao nạp tài nguyên nhiều nhất, là sẽ lấy được danh ngạch hai người trưởng lão còn lại.

Dứt lời hẳn theo bản năng nhìn về phía Trần Trầm.

- Người này có bao nhiêu Linh Thạch Linh Tinh hẳn biết, nếu muốn lấy một trường lão vị trí, chỉ sợ không khó.

Chương 657: Tất Cả Đều Muốn.

Chương 657: Tất Cả Đều Muốn.

Trần Trầm biểu lộ bình tĩnh, phảng phất như không chú ý tới ánh mắt Tạ Thiên Hành vậy.

Lúc này xa xa một người thừa kế môn phái nhỏ nói.

- Ta nguyện ý lấy ra một trăm vạn Linh Thạch cực phẩm, một ngàn Linh Tinh, phong phú minh khổ.

Có người dẫn đầu, người thừa kế những tông môn khác dồn dập tỏ thái độ, cho dù là môn phái nhỏ đều lấy ra một bút tài nguyên tương đối khả quan.

Tuy là Tạ Thiên Hành không có hạn định nộp lên bao nhiêu, nhưng trong lòng mọi người đều rõ ràng, số lượng tài nguyên nộp lên trên này cùng địa vị tại bên trong Phản Thiên minh cùng một nhịp thở.

Nếu giao nộp quá ít, chỉ sợ vài phút liền sẽ bị ném ra ngoài.

...

Cũng không lâu lắm, bảy tám chục tông môn liền đã tỏ thái độ, còn lại mười tông môn thì đang quan sát, hiển nhiên muốn tranh vị trí trưởng lão một chuyên.

- Luân Hồi tông Chúng ta nguyện ý lấy ra sáu trăm triệu Linh Thạch cực phẩm, bốn vạn Linh Tinh, cùng giá trị hai ức Linh Thạch cực phẩm và các loại tài nguyên khác, phong phú minh khố.

Lúc này, Luân Hồi tông Từ Hồi từ tốn nói.

Tu vi hẳn là Đại Thừa trung kỳ, dựa vào tu vi liền đủ để trở thành trưởng lão Phản Thiên minh, giờ đây báo ra những chữ số này càng nhiều là vì thiết lập một cái ngưỡng cửa.

Để những người thừa kế còn đang quan sát minh bạch, nếu muốn trở thành trưởng lão, tối thiểu nhất phải lấy ra tài nguyên bên trên con số này.

Nghe được hẳn báo ra con số này xong, sắc mặt mấy người thừa kế lúc không tỏ thái độ biến đến khó coi, trầm mặc một lát, mấy người báo ra một con số kém xa Luân Hồi tông.

Điều này cũng mang ý nghĩa bọn hắn lựa chọn rút khỏi tranh đoạt vị trí trưởng lão.

Trần Trần lúc này nhìn chung quanh, trừ hắn ra, còn có hai người người thừa kế không tỏ thái độ.

Bên trong một người thừa kế là cổ lão tông môn Nhật Nguyệt tông bị Thần Tú tông hủy diệt, một tông môn khác là siêu cấp tông môn Phi Vân môn cùng thời đại cùng Thần Tú tông.

- Cơ Động đạo hữu, người như thế không biểu lộ thái độ?

Nhật Nguyệt tông lão giả kia nhìn về phía Trần Trầm, có chút khiêu khích nói.

Tuy giờ đây mọi người đều tại bên trong Phản Thiên minh, không thể đánh, nhưng lẫn nhau gây khó dễ sẽ không có ai quản.

Trần Trầm liếc mắt nhìn hắn trả lời.

- Vị trí trưởng lão này Thần Tú tông chúng ta chắc chắn sẽ được, Minh Sơn đạo hữu người trước tiên có thể tỏ thái độ.

Hắn vừa nói lời này, một tên đệ tử phía sau Minh Sơn người thừa kế Nhật Nguyệt tông đột nhiên cất cao giọng nói.

- Thật là khéo, Nhật Nguyệt tông đối với vị trí trưởng lão cũng là nhất định, đại tông môn cổ sinh chúng ta tại bên trong Phản Thiên minh nhất định phải có tiếng nói chính mình.

Trần Trầm nghe vậy khẽ giật mình, gặp không ít người thừa kế cổ lão tông môn đều đứng đến phụ cận Minh Sơn, trong nội tâm mơ hồ có điều ngộ ra.

Cái gọi đại tông môn cổ sinh hẳn là những tông môn còn phải xa xưa hơn Thần Tú tông.

Giờ đây những cổ lão tông môn này đã âm thầm liên hợp, đem Nhật Nguyệt tông đẩy lên trước sân khấu, trợ giúp Nhật Nguyệt tông tranh đoạt vị trí trưởng lão.

Lại nhìn Phi Vân môn kia, dường như cũng như thế, có mấy tông môn ở sau lưng ủng hộ, đại biểu hẳn là đại tông môn trung sinh.

- Những người này vừa rồi trong bóng tối âm thầm liên hệ? Tại sao không ai liên hệ ta? Thần Tú tông dường như cũng coi là đại tông môn trung sinh a?

Trong nội tâm Trần Trầm im lặng.

Tuy là nhà hấn đày thâm hậu, nhưng có người nguyện ý giúp hấn chia sẻ một nhóm tài nguyên hấn vẫn rất tình nguyện, kết quả đã m người này trong bóng tối thương lượng xong đối sách, lại từ đầ u đến cuối cũng không có người thông tri hấn một tiếng.

Quả thực là khinh người quá đáng.

Chẳng phải là trước kia hơi cao điệu sao? Làm sao lại bài xuất hấn n tại bên ngoài?

- Các người nguyện ý ra bao nhiêu tài nguyên?

Trần Trầm mặt lạnh hỏi.

- Tám trăm triệu Linh Thạch cực phẩm, năm vạn Linh Tinh.

Minh Sơn Nhật Nguyệt tông chậm chậm mở miệng, trên mặt đều là vẻ kiêu ngạo.

Bởi vì phía trước Trần Trầm cùng Bắc Tú so nội tình cũng không có công khai, cho nên bọn hấn cũng không biết thân gia Trần Trầ m cùng Bắc Tú đến cùng có bao nhiêu.

Bất quá trong mắt hấn, hấn báo ra số lượng này tuyệt đối đủ.

Đại tông môn trung sinh đồng dạng muốn lấy ra tài nguyên con số này, xem chừng sẽ táng gia bại sản.

Nếu táng gia bại sản, làm trưởng lão còn có ý nghĩa gì?

Thậm chí đừng nói là táng gia bại sản, thậm chí chỉ trả giá một nửa nội tình, cũng không có tông môn nguyện ý làm mua bán này.

Nghe được con số này, Trần Trầm không biểu tình gì, bình tĩnh nó

i.

- Thần Tú tông chúng ta ra mười ức Linh Thạch cực phẩm, sáu vạn năm Linh Tinh.

- Người!

Sắc mặt lão giả Nhật Nguyệt tông kia mãnh liệt biến đổi, chỉ vào Trần Trầm liền muốn quát lớn, bất quá tại cảm nhận được có mấy đạo ánh mắt nghiêm khắc nhìn hắn, hắn dừng lại lời nói, mà chỉ nói.

- Nhật Nguyệt tông chúng ta ra...

Đang lúc hắn muốn báo ra một cái giá cao hơn, đệ tử phía sau hắn đột nhiên hung hăng kéo hắn một thoáng.

Quay đầu nhìn lại, gặp sắc mặt tất cả người thừa kế cổ sinh đại là một mảnh tái nhợt, trong lòng của hắn máy động, biết tám trăm triệu Linh Thạch cực phẩm, năm vạn Linh Tinh chính là cực hạn những đại tông môn cổ sinh bọn hắn này.

Đừng nói là siêu việt Cơ Động báo giá, cho dù muốn thêm một chút, bọn hắn những đại tông môn cổ sinh này cũng không làm được.

Bên trong nhẫn trữ vật không có Linh Thạch, không có Linh Tinh, lực lượng hắn nói chuyện cũng không đủ đi đến nơi nào, hung hăng trừng Trần Trầm liếc mắt xong, hắn lại ngồi ở trên vị trí, có chút thấp thòm nhìn về phía chỗ người thừa kế Phi Vân môn không xa.

Nếu Phi Vân môn đưa ra Linh Thạch Linh Tinh cao hơn bọn họ, vậy bọn hắn những đại tông môn cổ sinh này liền thảm, không chỉ phải bỏ ra đại giới to lớn, còn vót không đến quyền lợi gì.

Người thừa kế Phi Vân môn dùng ánh mắt nhìn đồ đàn liếc mắt nhìn Minh Sơn xong, bật cười một tiếng nói.

- Phi Vân môn chúng ta ra chín trăm triệu Linh Thạch cực phẩm, năm vạn Linh Tinh.

Phi Vân môn bỏ tài nguyên chỉ nhiều hơn so với Nhật Nguyệt tông một trăm triệu Linh Thạch cực phẩm, nhưng nhiều vẫn là nhiều, nhiều hơn những Linh Thạch cực phẩm này, Phi Vân môn chính là thứ hai, mà có thể ngồi vững thứ hai, liền đại biểu có thể cầm xuống chỗ ngồi trưởng lão còn lại kia.

- Các ngươi...

Lão giả Nhật Nguyệt tông kia bị tức giận không nhẹ, ngay sau đó lấy sắc mặt tất cả những người thừa kế đại tông môn cổ sinh đều biến đổi càng xấu hổ.

Cả một chỗ ngồi trưởng lão cũng không có, cho dù lần này Phản Thiên minh có thể thành sự, bọn hắn cũng không vớt được bao nhiêu chỗ tốt.

Tông môn chính mình đã bị diệt mấy trăm ngàn năm, thậm chí cả ngàn năm hơn, mà giờ đây dị thế giới xâm lấn, là cơ hội thật tốt trước đó chưa từng có, lần này không thể thành sự? Tông môn bọn hắn còn có cơ hội khôi phục sao?

Nghĩ tới đây, không ít trong mắt người thừa kế mơ hồ xuất hiện vẻ tuyệt vọng.

Phía trước nhất đại diện, một đám những người thừa kế đại tông môn sơ sinh mắt lạnh nhìn tất cả những thứ này, Tạ Thiên Hành lúc này cười nói.

- Đa tạ các vị hào phóng góp tiền, ta tin tưởng, chỉ cần bên trong Phản Thiên minh chúng ta có thể đồng tâm hiệp lực, lần khởi sự n

ày chắc chắn có thể công thành!

- Về phần vị trí hai tên trưởng lão còn lại, mọi người cũng nhìn th ấy, theo thứ tự là Thần Tú tông Cơ Động đạo hữu cùng...

Hắn còn chưa nói hết lời, Trần Trầm mở miệng ngắt lời nói.

- Chậm đã!

Tạ Thiên Hành nói chuyện bị cắt đứt, trong nội tâm mơ hồ nổi lên một tia lửa giận.

Nhưng Cơ Động này cuối cùng mới vừa thành trưởng lão, còn bỏ ra số lượng lớn tài nguyên, hẳn hoặc nhiều hoặc ít phải cho mấy p hần mặt mũi.

Thu liễm cảm xúc, hắn gạt ra một nụ cười nói.

- Cơ trưởng lão, ngươi còn có chuyện gì sao?

Trần Trầm tránh ra thân hình, chỉ chỉ Bắc Tú người thừa kế Cẩm Tú tông phía sau nói.

- Nơi này còn có một tông môn không tỏ thái độ đây.

Bắc Tú nghe đến đây ngơ ngác, có chút lúng ta lúng túng.

Trần Trầm cũng bất chấp tất cả, trực tiếp đẩy hắn ra.

Trong mắt hắn, sự tình có thể sử dụng Linh Thạch Linh Tinh giải quyết, vậy cũng không phải sự tình.

Nếu chỉ còn dư lại hai chỗ ngồi trưởng lão, vậy hắn muốn toàn b ộ!

Chương 658: Lợi Ích Tranh Giành.

Chương 658: Lợi Ích Tranh Giành.

- Ta...

Bắc Tú đối mặt ánh mắt lạnh lẽo một nhóm cường giả, nội tâm vô cùng khẩn trương.

Xét đến cùng, hắn chỉ là một tu sĩ Độ Kiếp, mà chung quanh chỉ ít có hơn mười tên Đại Thừa đang nhìn hắn chằm chằm.

Ngay tại thời gian hắn không biết cảm ra bao nhiêu tài nguyên giao cho mình khổ, trong đầu đột nhiên vang lên tiếng Trần Trầm ng hiêm túc.

- Báo số lượng giống như ta, đến lúc đó ta chi trả cho ngươi.

- Báo... Chi trả ý gì?

Bắc Tú khúm núm trả lời.

- Là khoản tài nguyên này ta bỏ ra!

- A? Vậy ta chẳng phải cũng có thể làm trưởng lão? Nhưng tu vi ta, làm sao dám a?

Cường giả tông môn phụ thuộc Thần Tú tông Ta dựa vào cái gì không thể làm trưởng lão?

Trần Trầm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mắng.

- Tê!

- Để ngươi báo ngươi liền báo!

- Cẩm Tú tông chúng ta ra mười ức Linh Thạch cực phẩm, sáu vạn n Linh Tinh.

Bắc Tú thốt ra.

Bốn phía thoáng cái yên tĩnh trở lại, ánh mắt một đám tu sĩ biến đến càng lạnh lẽo.

Bên trong ánh mắt mọi người Phi Vân môn bên kia đã mang theo một tia sát cơ, nếu không phải tại bên trên Đại Tuyết sơn này không thể động thủ, bọn hắn khẳng định lập tức ăn sống nuốt tươi Bắc Tú.

Bắc Tú rùng mình một cái, kiên trì không đổi giọng.

- Chuyện này là thật?

Tạ Thiên Hành trầm mặc chốc lát hỏi, tuy là hỏi Bắc Tú, nhưng hướng nhìn lại là Trần Trầm.

- Thiên chân vạn xác!

Bắc Tú lấy dũng khí đáp, Trần Trầm thì hai mắt nhắm nghiền, phỏng như không nhìn thấy vậy, xem như ngầm thừa nhận.

Tạ Thiên Hành quét mắt hai người liếc mắt, minh bạch ý tứ hai người, cười nói.

- Đã như vậy, vậy một người trưởng lão khác liền do Bắc Tú Cẩm Tú tông đảm đương.

Lúc này vô luận là hấn hay là mấy vị trưởng lão khác, trong nội tâm đều là đại hỉ.

Xuất hiện Cơ Động quái thai như thế, để tài nguyên minh khó so mong chờ trực tiếp tăng gấp hai!

Mà những tư nguyên này cuối cùng còn không phải do bọn hấn n hững trưởng lão này đến chi phối sao?

Hấn vừa nói lời này, liền đại biểu kết luận cuối cùng, trong nháy mắt, tất cả tu sĩ bên trong đại điện đều nhìn về Trần Trầm cùng Bắc Tú hai người.

Trong mắt có kinh ngạc, có phẫn nộ, còn có cất giấu một chút tham lam.

...

Nửa khắc đồng hồ sau.

Vị trí trong toàn bộ đại điện liền phát sinh biến hóa long trời lở đất, vị trí cao nhất xuất hiện vị trí mười hai người, mười hai tên trưởng lão Phản Thiên minh giờ đây ngồi.

Trần Trầm lười biếng dựa vào ở phía trên, một bộ diễn xuất đại lão.

Bắc Tú thì nơm nớp lo sợ ngồi tại bên cạnh hấn, ánh mắt lơ lửng không cố định.

Tạ Thiên Hành ngồi ở bên trong, quét mắt mọi người liếc mắt, chậm chậm nói.

- Sự tình trưởng lão đã định, tiếp theo chúng ta bàn bạc sự tình khi ở sự một thoáng, giờ đây tình huống Chân Linh giới mọi người đ

ều biết, Minh Uyên tông cho mấy đại siêu cấp tông môn Chân Linh giới thời gian bốn năm.

- Bốn năm này mấy đại tông môn Chân Linh giới tất nhiên sẽ toàn lực phát triển, không hy vọng có bất kỳ trở ngại nào xuất hiện, mà lúc này chúng ta xuất hiện lại là một cỗ lực lượng bọn hắn không cách nào triệt để tiêu diệt trong thời gian ngắn, bọn hắn liền chỉ có thỏa hiệp.

- Mà chúng ta muốn thu được càng nhiều lợi ích, giờ đây có hai con đường.

- Thứ nhất, phân hoá quan hệ mấy đại siêu cấp tông môn, cuối cùng diệt đi một tông môn bên trong, chúng ta chiếm lĩnh địa bàn tông môn này, thừa cơ vùng dậy.

- Về phần thứ hai, mức độ nguy hiểm sẽ càng lớn một chút, nhưng nếu có thể thành, lấy được được lợi ích cũng đủ lớn, đó chính là tại bên trong vòng xoáy lưỡng giới, cuối cùng tìm kiếm phương pháp háp ngư ông đắc lợi...

...

Tạ Thiên Hành nói chuyện trọn vẹn nói một khắc đồng hồ, ngay sau đó một đám trưởng lão cùng người thừa kế rất nhiều môn phái phía dưới liền triển khai tranh luận quyết liệt.

Trần Trầm thờ ơ lạnh nhạt nhìn một màn này, lưu ý quan điểm các tông môn.

Mấy đại tông môn sơ sinh mới bị diệt hơn mười vạn năm, thù không đội trời chung cùng Thiên Ma thành Tiên môn những tông môn này, bởi vậy ý nghĩ bọn hắn cũng cực kỳ cấp tiến, thậm chí không tiếc tư thông Minh Uyên tông cũng muốn tiêu diệt Tiên môn các loại tông môn chúa tể giờ đây.

Về phần đại tông môn trung sinh, bọn ý nghĩ hấn thì tương đối bảo o thủ, lại thêm bọn họ cùng sơ sinh đời nào cũng có thù, cho nên không ngừng mà làm ngược lại cùng đại tông môn sơ sinh.

...

Nhưng mà mặc kệ tam đại bè cánh quan điểm gì, không một tông môn nguyện ý cùng mấy đại siêu cấp tông môn liên thủ chống chọi với Minh Uyên tông, bởi vậy Trần Trầm cũng liền không có m ở miệng.

Sau khi tất cả mọi người nói xong, hấn mới hỏi.

- Mấy vị trưởng lão muốn cho lưỡng giới tranh chấp thêm chút, ti ếp đó từ đó mưu lợi bất chính, nhưng chỉ chúng ta những lực lượn g này, cả tư cách mưu lợi bất chính cũng không có, làm sao có thể thành?

- Không biết mấy vị trưởng lão còn có lực lượng ẩn tàng khác gì, nói ra đi để chúng ta an tâm.

Nghe được lời hấn nói, phía dưới không ít người nhìn về phía má y vị cao thủ Đại Thừa trung kỳ trở lên bao gồm Tạ Thiên Hành tại bên trong.

Vấn đề này cũng là hiếu kỳ trong nội tâm người khác.

Lúc này, Từ Hồi từ tốn nói.

- Ta có một sư đệ Đại Thừa rất sớm liền báỉ nhập bên trong một si êu cấp tông môn, giờ đây ở tại bên trong tông môn này ngồi ở vị t rí cao, nếu ta muốn để tông môn kia đại loạn, bất quá là sự tình m ột cái mệnh lệnh.

Bên cạnh, một tên trưởng lão khác tiếp lời nói.

- Yêu Thần điện chúng ta lực lượng ẩn tàng đồng dạng có tiềm phục tại trong siêu cấp tông môn.

Một lát, loại trừ hai người Trần Trầm Bắc Tú, mười tên trưởng lão khác có bảy tên tỏ thái độ trong tông môn còn có những lực lượng khác, bất quá nói thẳng những lực lượng khác tiềm phục tại bên trong siêu cấp tông môn chỉ có ba người, theo thứ tự là Từ Hồi Luân Hồi tông, Chu Khung Hồ Khiếu tông cùng Thiên Hạ Hành Tẩu Tạ Thiên Hành.

- Xem ra phái Hạ Niên ám sát chính mình có lẽ là một trong ba người.

Trần Trầm liếc mắt nhìn ba người thật sâu nói.

- Việc này can hệ trọng đại, trong thời gian ngắn không cách nào làm ra quyết định, nếu không để chúng ta tại Thiên Đô Đại Tuyết sơn này nghiêm túc suy nghĩ một đoạn thời gian?

Tạ Thiên Hành nghe đến đây nhìn người khác một chút, thấy không có người nào có dị nghị, lập tức nói.

- Vậy tốt, việc này xác thực không phải trong thời gian ngắn là quyết định được.

- Ba ngày, ta cho mọi người thời gian ba ngày bàn bạc, ba ngày sau, chúng ta lại quyết định việc này.

Tiếp đó, Tạ Thiên Hành lại bắt đầu chủ trì một vài công việc khác, tỉ như chọn lựa đệ tử ưu tú các tông môn, thành lập đại quân tu sĩ chuyên thuộc về Phản Thiên minh, bất tri bất giác liền qua nửa ngày thời gian, đám tu sĩ bên trong đại điện này mới dần dần tán đi, trở lại nơi đặt chân từng người tại Thiên Đô Đại Tuyết sơn, chờ đợi lần nữa hội nghị ba ngày sau.

...

Nhưng mà, trên trăm tông môn mới tan chưa tới một canh giờ, một chút tông môn lợi ích gần liền bắt đầu tổ chức lên từng tiểu hội.

Chỗ ở Trần Trầm tại bên trong một chỗ cung điện sườn núi núi tuyết, nhìn cảnh tuyết ngoài cửa sổ, trong đầu rơi vào trầm tư.

Tình huống bên trong Phản Thiên minh này quá mức phức tạp, trên trăm tông môn đều mang tâm tư, trừ đó ra, thực lực mấy tông môn đời mới quá mức cường đại, xa không phải đại tông môn trung sinh cùng đại tông môn cổ sinh có thể so sánh.

Càng đáng sợ là ý nghĩ tông môn đời mới tương đối cấp tiến...

Vô luận là vì chính hấn, hay là vì Thiên Ma thành suy nghĩ, hấn cũng không thể để cho ý nghĩ tông môn đời mới trở thành chủ lưu Phản Thiên minh.

Mà muốn chống lại tông môn đời mới, trừ phi để trung sinh cùng cổ sinh hai đại phe phái này toàn bộ liên hợp lại, hợp lực chống lại tông môn đời mới.

- Sư huynh, tông chủ Phi Vân tông mời người tiến đến bàn bạc sự tình, ta thấy đệ tử hấn kia một mặt biểu lộ cung kính, xem chừng là muốn lôi kéo người.

Đang lúc thời gian hấn nghĩ đến như thế tiêu trừ mâu thuẫn giữa hai đại phe phái, Viên Kinh Thiên từ bên ngoài đi vào.

Trần Trầm nghe vậy trực tiếp đứng lên trả lời.

- Ta hiện tại liền đi, nhìn một chút có thể thuyết phục bọn hấn cùng đại tông môn cổ sinh câu hợp lại cùng nhau không.

Viên Kinh Thiên nghe vậy mặt lộ vẻ khó xử.

- Sư huynh, giữa bọn hắn đã từng có thù, muốn để bọn hắn liên hợp, khó như lên trời.

Trần Trầm lắc đầu nói.

- Tại trước mặt lợi ích, ân cừ đều là cái thứ, ta không tin bọn họ vẫn nhớ tất cả ân oán mấy chục vạn năm trước ở trong lòng, bất quá gặp dịp thì chơi mà thôi.

Chương 659: Lưỡi Xán Liên Hoa.

Chương 659: Lưỡi Xán Liên Hoa.

Một lát, Trần Trầm liền đi tới địa phương Phi Vân môn đặt chân.

Tiến vào bên trong, không ra hắn dự liệu, loại trừ người thừa kế Phi Vân môn ra, còn có trọn vẹn hơn hai mươi tên người thừa kế những tông môn khác.

Những tông môn này Trần Trầm biết, tất cả đều là đại tông môn trỗi dậy trong thời gian tương đồng với Thần Tú tông.

Gặp một đám người thừa kế thần sắc kính cẩn, Trần Trầm hơi nhíu mày khẽ môi vĩnh lên nói.

- Cơ Động gặp qua các vị đạo hữu.

Người thừa kế Phi Vân môn thấy vậy liên tục khoát tay nói.

- Cơ Động đạo hữu không cần khách khí, người giờ đây trưởng lão o Phản Thiên minh cao quý, luận địa vị cao hơn chúng ta.

- Đúng đúng đúng!

Chung quanh người thừa kế khác liên tiếp tán thành, trên mặt vậy mà xuất hiện vẻ nịnh hót.

Trần Trầm cười ha hả, xong tìm địa phương ngồi xuống.

- Các vị có cái đại sự gì cứ thương lượng, nếu như ta cảm thấy cần thiết, tự nhiên sẽ gia nhập.

Mọi người nghe vậy sắc mặt cứng đờ, xong không hện mà cùng nhìn về phía người thừa kế Phi Vân môn kia.

Người thừa kế Phi Vân môn ngược ngừng cười cười, tiến tới phụ cận Trần Trầm, cung kính nói.

- Cơ trưởng lão, chúng ta đang thương lượng đại sự cùng người có quan hệ.

Trần Trầm đưa ra ngón tay chỉ chỉ đầu mình, ra vẻ kinh ngạc nói.

- Với ta có quan hệ? Quan hệ gì? Các hạ vẫn đi thẳng vào vấn đề đi, con người của ta năng lực phân tích không quá tốt.

- Cơ trưởng lão, sự tình là dạng này...

Người thừa kế Phi Vân môn biểu lộ biến đổi thành nghiêm túc.

- Thời gian lúc trước tranh đoạt vị trí trưởng lão, chúng ta không thương lượng với người, đây là chúng ta không đúng, vì thế chúng ta ở đây trịnh trọng nói xin lỗi với người.

Trần Trầm liếc mắt nhìn hắn không nói gì, bắt quá trong lòng hắn

tựa như gương sáng.

Gặp Trần Trầm không nói lời nào, người thừa kế Phi Vân môn tiếp tục nói.

- Khụ khụ, Cơ trưởng lão, Thần Tú tông các người cũng là đại tông môn trung sinh, cùng chúng ta những tông môn này lợi ích có đi a phương nhất trí, không biết người có bằng lòng tại thời khắc mấu chốt, nói chuyện thay những đại tông môn trung sinh chúng ta này hay không?

- Tất nhiên, nếu như người đáp ứng, những tông môn chúng ta này nhất định sẽ theo Thần Tú tông như Thiên Lô sai đâu đánh đó.

Hắn lời này ý tứ hết sức rõ ràng, liền để cho Thần Tú tông thay vị trí Phi Vân môn bọn họ.

Tại bên trong thập nhị trưởng lão, nếu có một người có thể thay đại tông môn trung sinh nói chuyện, dù sao cũng tốt hơn không có một ai.

- Để ta Thần Tú tông như Thiên Lô sai đâu đánh đó? Ý là chỉ cần ta quyết định, các người đều ủng hộ sao?

Trần Trầm đứng lên chậm chậm nói.

Một đám người thừa kế thấy Trần Trầm nói mười điểm nghiêm túc, có chút chần chừ.

Người thừa kế Phi Vân môn thấy vậy tiếp lời nói.

- Chỉ cần Cơ trưởng lão không quyết định muốn làm quá mức không hợp thói thường, chúng ta đều ủng hộ.

Trần Trầm nghe vậy nhẹ gạt đầu, gọn gàng dứt khoát nói.

- Nếu như ta muốn cùng những tông môn cổ sinh kia hợp tác thì sao?

Một đám người nghe đến đây tất cả đều biến sắc.

Những tông môn cổ sinh đại gia cừu thị bọn hắn, đây là sự tình mọi người tại chỗ đều biết.

Cùng đại tông môn cổ sinh hợp tác? Đây không phải là dẫn sói vào nhà sao?

Hơn nữa đại tông môn cổ sinh thực lực nhỏ yếu, cũng không cần hợp tác với bọn họ a.

- Cái này... Người thừa kế Phi Vân môn có chút khó khăn.

Trong lòng có chút hoài nghi Cơ Động này là đang thử thăm dò bọn họ.

Cùng đại tông môn cổ sinh hợp tác, cũng phải xem đại tông môn cổ sinh có đồng ý hay không, chỉ thái độ Nhật Nguyệt tông đối với Thần Tú tông, có thể hợp tác sao?

Thăm dò! Chắc chắn là thăm dò!

Vừa nghĩ vậy, hắn ngẩng đầu nói.

- Nếu như Cơ trưởng lão thật nghĩ cùng đại tông môn cổ sinh hợp tác, chúng ta chắc chắn toàn lực ủng hộ.

Dứt lời hắn ngoảnh lại nhìn về phía những người thừa kế tông môn khác, trong mắt bao hàm thâm ý.

Mọi người thấy vậy lập tức phụ họa nói.

- Chúng ta chắc chắn toàn lực ủng hộ!

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm hô lớn một tiếng tốt!

- Đã như vậy, chuyện này liền quyết định như vậy! Thần Tú tông ta vốn chính là đại tông môn trung sinh, thay các vị nói chuyện, đó cũng là sự tình chuyện đương nhiên!

- A?

Người thừa kế Phi Vân môn sững sốt.

Cái này mẹ nó là thật? Cơ Động này thật muốn cùng những lão bá t tử cổ sinh kia hợp tác?

Không chờ hắn đưa ra dị nghị, biểu lộ Trần Trầm đột nhiên biến thành hành buồn vô cớ lênlắm bậm nói.

- Các vị, truyền thừa tông môn mọi người diệt vong bao lâu?

- Ách, hai mươi vạn năm đến bốn mươi vạn năm.

Người thừa kế Phi Vân môn trả lời.

Trần Trầm lại hỏi.

- Truyền thừa đến trong tay các vị, đã truyền thừa mấy đời?

- Không biết...

- Nhớ không rõ.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết hắn muốn biểu đạt cái gì.

Trần Trầm lúc này cất cao giọng nói.

- Minh Uyên giới xâm lấn, loại cơ hội mấy trăm ngàn năm không có này, ta hỏi các vị đang ngồi ở đây, các người sinh tại thời đại này, thấy cơ hội tốt như vậy, nếu cô phụ tổ tông kỳ vọng, các người xứng đáng với bọn hấn sao?

Một đám người thừa kế nghe đến đó, sắc mặt đã biến ngưng trọng lên, cũng không ít người trong mắt lóe lên vẻ xấu hổ.

- Vô số tổ tông bên trong mọi người, hoặc nhiều hoặc ít đều sinh ra hạng người kinh tài tuyệt diệu qua, nhưng mà, bọn hấn lại không đợi được dạng cơ hội này, cuối cùng bình thân vượt qua một đời, nếu bọn họ sinh tại thời đại này, các người cảm thấy bọn hấn sẽ làm thế nào?

Ngữ khí Trần Trầm dần dần nghiêm khắc, bốn phía yên tĩnh tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Ánh mắt một đám người thừa kế dần dần biến đổi trở nên kiên nghị.

- Mọi người đều biết, nếu như những tổ tông kinh tài tuyệt diệu kia không có tiếc nuối vượt qua một đời, mà sinh ở thời đại này, chắc chắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào, bắt lấy cơ hội, trọng chấn vinh quang tông môn.

- Các vị, lời này không cần đáp ta, nhưng ta hôm nay nhìn thấy các vị biểu hiện, trong lòng ta rất thất vọng.

- Mọi người đều biết, thực lực đại tông môn sơ sinh mạnh nhất, sinh đại tông môn chúng ta kém xa tít tắp, nếu lưỡng giới rối loạn kết thúc, người cuối cùng có thể có từ đó mưu lợi bất chính, tám chín phần mười là đại tông môn sơ sinh.

- Thế nhưng các vị cam tâm như thế sao?

- Chẳng lẽ chúng ta thật cũng không có một cơ hội nhỏ nhoi sao?

- Kỳ thực nếu như , đại tông môn trung sinh chúng ta nếu cùng đại tông môn cổ sinh liên hợp, liền có vốn liếng chống lại đại tông môn sơ sinh.

- Đây cũng là cơ hội duy nhất chúng ta, vì cơ hội này, đừng nói Cơ Động ta buông xuống cừu hận, thậm chí vứt bỏ sinh mệnh, vứt bỏ tôn nghiêm! Thậm chí ngay trước mặt các vị ăn một đồng phân! Cũng không chối từ!

Lời này nghe có chút bất nhã, một đám người thừa kế lại không ai có thể cười được.

Nếu ăn đồng phân tông môn bọn hắn có thể được chấn hưng, vậy bọn hắn đồng dạng sẽ không chút do dự miệng lớn ăn hết.

- Cơ trưởng lão... Ý ngươi là...

Người thừa kế Phi Vân môn lúc này đã bị lời Trần Trầm nói cảm hoá, vành mắt phiếm hồng, tiếng cũng có chút khàn khàn.

Trần Trầm vỗ vỗ bả vai hắn nói.

- Ý ta là mọi người tốt nhất có thể vứt bỏ hết thầy tập niệm, trong đầu chỉ để lại chuyện chấn hưng tông môn, mà vì chuyện này, ta hi vọng mọi người có thể như ta, đi trả giá tất cả! Đi quên đi tất cả!

- Dạng này, chúng ta mới có một tia cơ hội cùng những tông môn sơ sinh kia tranh chấp! Dạng này, chúng ta mới sẽ không cô phụ liệt tổ liệt tông mong đợi!

- Tại đây, Cơ Động ta nguyện ý thề với trời! Dem toàn bộ tinh lực cả đời này vùi đầu vào trên chấn hưng tông môn, không oán không hối, nếu có làm trái lời thề này, liền để ta hình thần câu diệt! Kh ông thể chết tốt!

Một đám người thừa kế đại tông môn trung sinh nghe nói như thế, kích động theo, bắt đầu lớn tiếng lập thệ, trong toàn bộ không gian không khí biến thành trang nghiêm vô cùng.

Chờ tuyên thệ hoàn thành, đám người thừa kế không hẹn mà cùng nhìn về phía Trần Trầm tu sĩ đại nghĩa nguyện vì tông môn kính dâng hết thảy này.

Trần Trầm nhìn xem mọi người, ánh mắt chân thành, trịnh trọng vô cùng nói.

- Các vị, chỉ cần các ngươi không từ bỏ chân hưng tông môn, liên vĩnh viễn có thể tin tưởng Cơ Động ta!

Chương 660: Liên Hợp.

Chương 660: Liên Hợp.

Thấy người trước mặt này biểu lộ chân thành tha thiết vô cùng, nội tâm người thừa kế Phi Vân môn theo bản năng liền tin tưởng người này.

Một đám người thừa kế khác cũng đều như thế.

Cơ Động này một lời nói để bọn hắn nhiệt huyết sôi trào, cảm động gầy, nếu không phải trên lưng đeo vô số tổ tông chờ đợi, quả quyết sẽ không có khả năng nói những lời này.

Nghĩ tới đây, trong tâm mọi người không khỏi toát ra một câu.

Cùng chung chí hướng!

- Cơ trưởng lão, người đừng nói nữa, chúng ta nguyện ý cùng đại tông môn cổ sinh hợp tác! Chỉ cần có lợi với trọng chấn tông môn!

Người thừa kế Phi Vân môn trầm giọng nói.

Trần Trầm nghe được câu này, khóe miệng có chút giật giật, bất quá trong chớp mắt liền lần nữa lại biến thành dáng dấp nghiêm túc vô cùng.

...

Tầm nửa ngày sau.

Trần Trầm mang theo người thừa kế Phi Vân môn đi tới địa phương ng tu sĩ đại tông môn cổ sinh hội nghị.

Tất nhiên, bọn hắn thuộc về không mời mà tới này làm sao được chào đón.

Lúc này một đám người thừa kế đại tông môn cổ sinh đang thương g thảo tương lai đi con đường nào.

Thực lực đại tông môn cổ sinh bọn hắn vốn là yếu nhất, giờ đây lại không quyền nói chuyện, nếu thật khởi sự, chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ bị chen đến ranh giới, cuối cùng biến thành pháo hôi.

Nhưng mà thương lượng nửa ngày, một đám người thừa kế tông môn cũng không thương lượng ra đối sách gì.

Lúc này gặp Trần Trầm tới, một đám người thừa kế đại tông môn cổ sinh lúc đầu tâm tình liền không tốt thấy vậy nội tâm lại thêm l o lắng.

- Người này giờ đây đến, tám chín phần mười là đến chế nhạo khiêu khích bọn hần.

Nhật Nguyệt tông Minh Sơn nhìn Trần Trầm tức giận nói.

- Như thế nào? Âm chúng ta một cái, giờ đây đến chế giễu chúng ta sao? Nếu là như vậy, còn mời mau mau rời đi, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí!

- Người dám nói với Cơ trưởng lão như thế...

Một bên người thừa kế Phi Vân môn theo bản năng mở miệng quát lớn, Cơ trưởng lão là dạng người gì hần lòng dạ biết rõ, nào để người khác vô lý thế?

Trần Trầm lúc này đưa ra tay, ra hiệu hần không cần nói.

- Ta đến nơi này không phải là vì chế giễu các ngươi, các ngươi bắt quá là một đám châu chấu mà thôi, nhảy nhót không được bao lâu, ta lười chế giễu các ngươi.

Vẻ mặt Trần Trầm thành thật đáng dấp này để một đám người thừa kế đại tông môn cổ sinh tức giận kém chút nhảy dựng lên.

Nhưng mà được làm vua thua làm giặc, bọn hần tại bên trên chuyện cạnh tranh trưởng lão bại bởi Cơ Động này, cho nên trong lúc nhất thời bọn hần vậy mà nghĩ không ra phản bác gì thích hợp.

- Ta không rảnh cùng các ngươi nói chuyện tào lao, đi thẳng vào vấn đề a, chúng ta những đại tông môn trung sinh này hi vọng có thể cùng các ngươi liên hợp lại, tại bên trong Phản Thiên minh tranh thủ càng nhiều quyền nói chuyện hơn.

Trần Trầm lắc lắc tay nói.

- Hừ! Quả thực là ý nghĩ hảo huyền, nói cho người Cơ Động, cho dù là đánh chết ta, Nhật Nguyệt tông ta cũng sẽ không cùng Thần Tú tông đại địch hủy tông kết minh! Nếu như cùng các người kết minh, như thế nào xứng đáng liệt tổ liệt tông?

Minh Sơn thoáng cái xúc động đỏ mặt tía tai, nếu không phải hắn là tu sĩ, Trần Trầm sợ hắn không cẩn thận sẽ phát tác bệnh tim.

- Chuyện này không có khả năng, chúng ta cùng các người kết minh, còn không bằng cùng những tông môn đời mới kia kết minh, địch nhân địch nhân chính là bằng hữu, hơn nữa thực lực bọn hắn hơn xa so với các người, người nói, cần gì cùng các người kết minh?

Người thừa kế đại tông môn cổ sinh bên cạnh nhẹ giọng nói, thái độ tương đối kiên quyết.

Trần Trầm bật cười một tiếng nói.

- Các người chẳng lẽ không biết thực lực mình hay sao?

- Những đại tông môn sơ sinh kia, đừng nói là bản thân người thừa kế, liền là bộ hạ đệ tử cũng có không ít mạnh hơn so với các người, các người đi theo bọn hắn có thể thu được đến địa vị dạng gì, chính các người có thể tưởng tượng ra.

- Các vị, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, đại tông môn trung sinh chúng ta đồng dạng vô lực chống lại cùng bọn hắn, cho nên mới cần mượn lực lượng các người.

- Chuyện này, hợp tác cùng có lợi, phân thì cùng thiệt hại, các người phải suy nghĩ cho kỹ.

- Không...

Minh Sơn theo bản năng còn muốn nói không có khả năng, lúc này

y Trần Trầm đột nhiên trừng mắt liếc hẳn một cái, cùng lúc đó, Vạn Hóa Thần Phong trong cơ thể mãnh liệt lộ ra, một mũi kiếm lặng yên không một tiếng động nhắm ngay Minh Sơn.

Thoáng qua, một cỗ áp lực kinh khủng tột cùng liền bao trùm toàn thân Minh Sơn, để Minh Sơn tiếng nói chuyện im bật mà dừng.

Trần Trầm vô cùng lạnh lẽo nói.

- Nếu như chúng ta sinh đại tông môn thực tế vô lực cùng đại tông môn sơ sinh chống lại, vậy chúng ta liền sẽ chọn đầu nhập vào bọn họ.

- Lấy thực lực chúng ta, tại dưới quyền bọn họ tuyệt đối lẫn lộn tốt hơn các người, các người nếu cừu thị chúng ta, vậy đến lúc đó chúng ta cũng sẽ không khách khí.

- Chỉ cần có cơ hội, ta liền sẽ hiệu triệu tất cả đại tông môn trung sinh tận hết năng lực chèn ép các người, để cho các người không ăn được cả phân nóng hôi!

Vừa nói lời này, sắc mặt tất cả người thừa kế đại tông môn cổ sinh tại chỗ đều biến đổi thành dị thường xấu hổ.

Bụng dạ thẳng thắn uy hiếp như thế, bọn hắn là lần đầu tiên gặp được.

- Người có thể đại biểu tất cả đại tông môn trung sinh sao?

Có người nhỏ giọng hỏi.

- Tất nhiên có thể, Cơ trưởng lão quyết định liền đại biểu tất cả ý chí đại tông môn trung sinh chúng ta. Người thừa kế Phi Vân môn một mặt cung kính.

Người kia nghe vậy có chút rầu rĩ nói.

- Việc này để chúng ta suy nghĩ một chút.

- Các người suy nghĩ đi... Là liều chết đánh cược một lần, tranh thủ một đường sinh cơ, hay là bị nước ấm nấu ếch xanh, cuối cùng vô thanh vô tức tiêu tán giữa thiên địa, toàn ở một ý niệm các người.

Trần Trầm dứt lời tìm địa phương ngồi xuống, dáng vẻ tự nhiên.

Người thừa kế Phi Vân môn im lặng lặng yên đứng yên ở phía sau hắn, nhắm mắt dưỡng thần.

Một đám những người thừa kế đại tông môn cổ sinh lẫn nhau nhìn, ánh mắt rầu rĩ vô cùng.

...

Lại qua nửa ngày, Trần Trầm mang theo người thừa kế Phi Vân môn đi ra, lúc này trên mặt hắn đã phủ lên nụ cười.

Mà cùng lúc đó, tại trên đỉnh núi, Tạ Thiên Hành đang yên lặng nhìn sườn núi, tại bên cạnh hắn, còn có một tên lão giả áo bào trắng.

Lão giả áo bào trắng đồng dạng nhìn xem vị trí sườn núi, ánh mắt lại tương đối nguy hiểm.

- Thiên Hành, Cơ Động kia chỉ dùng thời gian một ngày, liền chinh phục tất cả người thừa kế trung sinh đại cùng cổ sinh đại, loại lực lượng mê hoặc này quả thực đáng sợ, ta khuyên người hay là tìm một cơ hội giết hắn thì tốt hơn, bằng không sau này nhất định thành họa lớn.

Tạ Thiên Hành nghe vậy cười cười nói.

- Thời khắc thế này nội chiến, đó là tối kỵ.

- Hơn nữa nếu là chúng ta vừa thấy được người ưu tú, liền nghĩ diệt khẩu, vậy Phản Thiên minh thành sự thế nào?

- Cơ Động này có bản sự vừa đúng, tương lai có thể phái hần đi cùng người máy đại siêu cấp tông môn đàm phán.

Lão giả áo bào trắng lắc đầu, thờ dài nói.

- Người người này cái gì cũng tốt, chỉ có quá mức tự tin.

Tạ Thiên Hành đưa ánh mắt về phía bầu trời, ánh mắt biến đổi thà nh có chút lơ lửng.

- Người nói sai, không phải ta tự tin, mà là ta biết trời cao bao nhiêu, đất dày bao nhiêu, vô luận là đại tông môn cổ sinh hay là đại tông môn trung sinh, bọn hần có thể truyền thừa tới bây giờ đều có bản sự từng người, không phải chúng ta nói mấy câu, muốn diệt cũng có thể diệt.

- Hơn nữa, giờ đây Minh Uyên giới cùng Chân Linh giới tương thông, việc này tương đương với lối đi phi thăng khai thông.

- Ngày khác nếu người ta có cơ hội sẽ phi thăng Tiên giới, nói không chừng còn có thể cùng tiền nhân những tông môn này gặp nhau, người phải biết, đến Tiên giới, thực lực chúng ta những đại tông môn sơ sinh này ngược lại là yếu nhất.

- Cho nên vì tương lai suy nghĩ, chúng ta không thể quá mức hà khắc đối với những cổ lão tông môn kia, càng không thể chặt đứt truyền thừa bọn hần.

- Huống chi, từ xưa đến nay hễ là Phản Thiên minh khởi sự thành công, không có chỗ nào mà không phải là tam đại phe phái đoàn kết, đồng tâm hiệp lực gây nên.

- Mà bên trong lên tranh đấu, không có một lần có thể thành sự.

Lão giả áo bào trắng nghe đến cái này kinh ngạc nhìn Tạ Thiên Hân liếc mắt, cuối cùng không nói gì nữa.

Chương 661: Bí Tàng Phản Thiên Minh.

Chương 661: Bí Tàng Phản Thiên Minh.

Hai ngày sau, một đám người thừa kế Phản Thiên minh lần nữa tề tụ một đường.

Lần này sự tình thương nghị vẫn là khởi sự như thế nào như cũ.

Trần Trầm mặc dù nói phục đại tông môn trung sinh cùng đại tông môn cổ sinh liên hợp lại cùng nhau, bất quá cũng không có phát biểu bất luận xây dựng ý kiến gì.

Hắn mới vừa đạt được hai phái ủng hộ, nếu hiện tại liền bạo lộ mục đích của mình, khó tránh khỏi sẽ dẫn tới các trưởng lão khác c ảnh giác.

Có sao nói vậy, tuy là tu sĩ Đại Thừa bên trong Phản Thiên minh này luận tâm trí không sánh được tu sĩ Đại Thừa siêu cấp tông môn ngoại giới, nhưng vẫn có mấy người thông minh như vậy.

- Cơ Động trưởng lão, ngươi không có ý kiến gì sao?

Tạ Thiên Hành thấy Trần Trầm này giờ không nói gì, cười hỏi.

Trần Trầm ngẩng đầu trả lời.

- Máy đại siêu cấp tông môn lúc này đã phát giác được chúng ta xuất thế, bọn hắn không phải người ngu, giờ phút này muốn gây ra bọn hắn tranh chấp, khó như lên trời.

- Về phần đi tại chính giữa lưỡng giới, từ đó mưu lợi bất chính...

Nói đến đây, Trần Trầm quét mắt một đám người thừa kế chung quanh liếc mắt.

Nói thật, hắn thấy, đám người này không có tự mình biết mình.

Chỉ bằng trí thông minh bọn hắn, cùng Thiên Ma thành chủ, Minh Hà Thánh Vương những người này so sánh thì kém quá xa.

Còn muốn ngư ông đắc lợi, quả thực là sống trong mơ, đến lúc đó không có bị ăn xong lau sạch cũng không tệ rồi.

Quá khó khăn, vô luận là cường giả đỉnh cao Chân Linh giới hay là Minh Uyên giới, cũng không phải hạng người ngu xuẩn, muốn từ bọn hắn mưu lợi bất chính, độ khó đồng dạng không nhỏ.

- Ta người này không có chủ kiến gì, nếu hai bên đều khó càng thêm khó, vậy liền theo các ngươi đi.

Tạ Thiên Hành cười tiếp lời nói.

- Cơ Động đạo hữu, hà tất tự coi nhẹ mình, ta nhìn ngươi chính là hạng người thông minh vượt trội, hơn nữa một khi quyết định khởi sự, chúng ta sẽ mở ra bí tàng Phản Thiên minh, đến lúc đó thực lực Phản Thiên minh chúng ta chắc chắn sẽ tăng nhiều, chưa chắc không có năng lực mưu lợi bất chính.

Bí tàng Phản Thiên minh?

Nghe được cái danh từ này, trong lòng Trần Trầm có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Phản Thiên minh vậy mà còn có bí tàng gì...

Bất quá hắn đã quen luôn luôn hỉ nộ không lộ, cho nên cũng không có biểu hiện tại trên mặt.

Trái lại người thừa kế khác bên trong đại điện, trên mặt không ít người đều lộ ra chấn kinh, hiển nhiên bọn hắn cũng chưa từng nghe nói bí tàng Phản Thiên minh là cái gì.

Thần sắc Tạ Thiên Hành bình tĩnh, thản nhiên nói.

- Hơn một vạn năm trước, cũng chính là Phản Thiên minh một lần khởi sự thất bại xong, tổ tông chúng ta cùng thiết hạ bí tàng, tiếp đó mới phân tán các nơi Chân Linh giới ẩn núp xuống.

Mà chỉ có tông môn tham gia qua lần hội minh kia, mới có thể biết phương thức giờ đây liên hệ Phản Thiên minh, mới có thể nhận được ta mời.

Gặp không ít người ánh mắt mê mang, Trần Trầm cũng không cần thiết giả bộ đáng mình biết, trực tiếp hỏi.

- Bên trong bí tàng là cái gì? Tài nguyên tu luyện sao?

Tạ Thiên Hành lắc đầu nói.

- Bí tàng chỉ có tại sau khởi sự mới có thể sử dụng, nếu là tài nguyên tu luyện, sau khởi sự lấy ra tài nguyên chuyển hóa thành sức chiến đấu, vậy liền quá chậm.

- Trên thực tế, bên trong bí tàng cũng không có một khối Linh Thạch, cũng không có một viên đan dược.

- Bởi vì việc này đề cập tới bí mật quá lớn, nếu như bị những siêu cấp tông môn kia biết được, hủy hoại bí tàng, vậy Phản Thiên minh chúng ta liền mất đi chỗ dựa lớn nhất, cho nên vô luận là lúc trước, hay là hiện tại, bên trong Phản Thiên minh đều chỉ có nhất mạch biết được sự tình bí tàng.

- Hơn nữa việc này không đến thời khắc khởi sự, tuyệt đối không thể đề cập.

Trần Trâm nghe vậy nội tâm giật mình.

Nhất mạch kia chắc chắn là nhất mạch Thiên Hạ Hành Tẩu, nói đúng ra, là nhất mạch lúc trước truyền thừa bí mật bí tàng Phản Thiên minh này, tại thời điểm khởi sự tự động trở thành Thiên Hạ Hành Tẩu.

Nguyên lai Thiên Hạ Hành Tẩu xuất hiện là do như thế...

Trần Trâm trầm nghĩ trong lòng.

Bên trong Phản Thiên minh môn phái rất nhiều, nếu mấy đại siêu cấp thế lực chuyên chú tra tìm, nói không chừng có thể phát hiện một hai tông môn như thế.

Nếu là tất cả tông môn bên trong Phản Thiên minh đều biết sự tình bí tàng, vậy bí tàng sự tình liền có khả năng có thể tiết lộ ra ngoài.

Mà nếu như chỉ đem bí mật cáo tri nhất mạch, xác suất để lộ bí mật kia liền nhỏ hơn nhiều.

Bất quá nếu như muốn mở ra bí tàng này, khẳng định là phải tập kết rất nhiều lực lượng tông môn Phản Thiên minh.

Bằng không Tạ Thiên Hành không cần hiện tại đem ra công khai, một người vụng trộm nuốt riêng liền tốt.

- Tạ tiền bối, người còn chưa nói bên trong cụ thể có cái gì đâu?

Phía dưới có người hỏi.

- Cụ thể có cái gì ta cũng không biết, đến lúc đó tập kết lực lượng các vị mở ra liền biết.

Tạ Thiên Hành trả lời.

- Tập kết lực lượng chúng ta... Làm sao làm, còn mời Tạ tiền bối nói rõ.

Tạ Thiên Hành vừa định trả lời, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo lên, nhìn về phía bên ngoài đại điện.

- Không nghĩ tới lại có người đến phụ cận Đại Tuyết sơn này dòm ngó, thật sự là thật lớn mật!

Dứt lời hần liền tự thân bay ra, không nghĩ tới có một bóng người nhanh hơn hần.

- Tạ đạo hữu, người là Thiên Hạ Hành Tẩu, hạng giá áo túi loại này y com ta tới đối phó là được.

Kèm theo một câu nhẹ nhàng, Trần Trầm đã bay ra đại điện.

Nhìn xem bóng lưng đi xa như vậy, ánh mắt không ít người cực kỳ kinh ngạc,.

Cơ Động Thần Tú tông này không biết rõ mặc pháp bảo ngăn che thần thức gì, để bọn hần không cách nào cảm ứng tu vi, chỉ mơ hồ biết người này là tu sĩ Đại Thừa.

Vừa rồi Tạ Thiên Hành nói có người đang dòm ngó, Cơ Động không nói hai lời liền ra đuổi bắt, hiển nhiên cũng phát giác được vị

trí người dòm ngó.

Loại lực lượng thần thức này, không ít tu sĩ Đại Thừa bên trong đại điện không có, cho dù hiện tại, bọn hắn cũng không cảm ứng được người dòm ngó kia đến cùng ở đâu.

Như thế nhìn tới, thực lực Cơ Động này mạnh hơn trong tưởng tượng của bọn hắn không ít.

...

Trần Trầm bay ra đại điện, thoáng qua liền đến dưới chân núi tòa núi tuyết nào đó bên ngoài mấy chục dặm.

Nơi này có một tia dấu tích trận pháp, rất rõ ràng, vừa rồi người dòm ngó kia là ở đây mượn nhờ trận pháp cùng pháp bảo đặc thù nào đó, xem xét bố trí phòng vệ nghiêm mật bên trong Thiên Đô Đại Tuyết sơn.

Lờm trận pháp kia liếc mắt, Trần Trầm liền cực tốc hướng Đông bay đi, tại phía dưới số lượng lớn Tiên khí thổi động, tốc độ của hắn nhanh kinh người, chỉ sợ chỉ có những cường giả đỉnh cao hơi một tí mở ra không gian thông đạo mới có thể siêu việt.

Truy kích ước chừng một khắc đồng hồ, Trần Trầm tại trong hạp cốc một chỗ núi tuyết ngừng thân hình.

- Hồng Thủ đạo hữu, đi ra a, ta biết là ngươi.

Chung quanh một trận trầm mặc, chỉ có một mảnh trắng xóa.

Trần Trầm cười cười, nhìn về phía chỗ một nơi nào đó không xa.

- Hồng Thủ đạo hữu, còn muốn ta mời ngươi đi ra sao?

Vừa dứt lời, tuyết trắng nơi đó đột nhiên tán đi, một đạo thân ảnh

vũ mị thướt tha hiện ra, chính là Hồng Thù tu sĩ Đại Thừa Tà Thàn điện lúc trước cùng đội ngũ Trần Trầm thời gian chống lại Vạn Linh Đỉnh, chủ nhân pháp bảo Phệ Linh Tà Chu Nhận Luyện Khí bảng.

Lúc này sắc mặt Hồng Thù khá khó nhìn, người này trước mặt nàng xem ra lạ lẫm, nhưng thanh âm nói chuyện vừa rồi lại rất quen thuộc.

Là tiểu quý lúc trước ở trước mặt nàng giả mạo cao nhân tiền bối, hổ qua nàng một lần!

Chẳng qua là ban đầu tiểu quý này vẫn chỉ là tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong, giờ đây vậy mà dường như đã Đại Thừa!

Vừa qua bao lâu!

Tuy nàng thừa nhận tiểu quý này là thiên kiêu đỉnh tiêm, bằng không thì cũng không đến mức có biểu hiện kinh diễm tại bên trong cùng Minh Uyên tông ước chiến, nhưng ngắn ngủi một hai năm, liền vượt qua Độ Kiếp, theo Hợp Thể đỉnh phong bước vào Đại Thừa, cái này không khỏi quá khoa trương.

Phải biết, nàng vắn vẹn từ Độ Kiếp đỉnh phong bước vào Đại Thừa, liền chuẩn bị thời gian gần trăm năm!

Đè nén xuống nội tâm chính mình chấn động, Hồng Thù không k hách khí chút nào nói.

- Trần Trầm, ngươi có ý gì? Chẳng lẽ ngươi là tu sĩ Phản Thiên minh tiềm ẩn đã lâu!

Chương 662: Tiên Nhân Phủ Đỉnh.

Chương 662: Tiên Nhân Phủ Đỉnh.

- Không phải.

Trần Trầm lắc đầu.

Sắc mặt Hồng Thù có chút hòa hoãn chút ít.

- Vậy ngươi là gian tế Thiên Ma thành chủ tiền bối phái vào Phản Thiên minh?

Trần Trầm nhú nhú mày nói.

- Cái gian tế gì? Thật khó nghe, cũng không phải, sư phụ ta không biết chuyện này.

- Vậy ý ngươi là gì?

Hồng Thù thoáng cái nổi giận.

Trần Trầm cười nói.

- Hiện tại vấn đề không phải cái này, vấn đề bây giờ là vừa rồi nếu không ta đuổi theo ra đến, mà là Thiên Hạ Hành Tẩu Tạ Thiên Hành đuổi theo ra, ngươi liền chơi xong.

Khuôn đỏ Hồng Thù mặt lên, nàng gần đây đắc tội Tà Thần điện chủ, cho nên mới được phái tới làm sự tình nguy hiểm như thế.

Theo lý thuyết, bí trận nàng sẽ không xuất hiện vấn đề, thật không nghĩ đến bên trong Thiên Đô Đại Tuyệt sơn kia vậy mà đồng dạng

g có bí trận, thoáng cái liền phản chế trận pháp nàng, để hành tung nàng bạo lộ.

- Như thế nào? Ta nói lời này không đúng sao?

Trần Trâm hỏi.

- Đúng.

Hồng Thù từ trong hàm răng gạt ra một chữ.

Trần Trâm này miệng lưỡi quá lợi hại, nàng sớm đã kiến thức qua a, cho nên giờ phút này cũng không muốn cùng người này so tài.

Trần Trâm nhẹ gật đầu tiếp tục nói.

- Vậy liền tốt, Hồng Thù đạo hữu, ta giờ đây tại bên trong Phản Thiên minh lẫn lộn thật tốt, vừa rồi lại vì bảo đảm mạng người chủ động đi ra đuổi theo người, người nói ta nếu không thể bắt người về, những tên Phản Thiên minh kia có thể hoài nghi ta hay không? Đến mức để cố gắng ta trong mấy ngày qua thất bại trong gang tấc?

Hồng Thù nghe đến đây thốt nhiên biến sắc, cả giận nói.

- Như thế nào? Người còn muốn bắt ta trở về tranh công? Nói cho người! Đừng tưởng rằng bước vào Đại Thừa liền ghê gớm, ta bước vào Đại Thừa sớm hơn người năm trăm năm, tựa tu vi người hiện tại, còn không phải đối thủ của ta!

- Bắt người trở về không phải tranh công, chỉ là tránh những tu sĩ Phản Thiên minh kia hoài nghi ta, người cũng biết, bọn hắn vừa nâng lên sự tình bí tàng Phản Thiên minh, thời khắc thể này, ta cũng không thể gây nên bọn hắn một tơ một hào hoài nghi.

Ngữ khí Trần Trâm y nguyên không vội không chậm, không để ý

tới mặt mũi Hồng Thù tràn đầy sắc mặt giận dữ chút nào.

- Không chỉ sẽ không hoài nghi, sẽ còn tín nhiệm càng sâu với ngươi, đúng không?

Hồng Thù cười lạnh nói.

Trần Trâm nghe vậy vỗ tay một cái, vui vẻ!

- Đạo hữu thông minh vượt trội, chính là lý này!

- Thả ngươi cầu thí! Ta nếu bị ngươi bắt về, nào còn có đạo lý toàn mạng? Nói không chừng còn phải nhận hết tra tấn, Trần Trâm, ngươi mơ tưởng lại lợi dụng ta!

Hồng Thù khẽ nói một tiếng, xoay người rời đi.

Trần Trâm theo ở phía sau tận tình khuyên bảo an ủi.

- Hồng Thù đạo hữu, Tà Thần điện phái ngươi đến, khẳng định là biết sự tình Phản Thiên minh, mà ta giờ đây lại biết một bí mật Phản Thiên minh, chúng ta lúc này hợp tác, liền có cơ hội trọn vẹn đào móc bí mật này ra.

- Đến lúc đó không chỉ có thể cứu vớt các đại siêu cấp tông môn, còn có thể thu được...

- Cút!

- Ta có thể bảo đảm ngươi không có chuyện gì!

- Ta lại tin ngươi một câu, ta chính là chó!

- Vậy đừng trách ta không khách khí!

Cảm thụ được phía sau truyền đến uy áp, Hồng Thù tức giận đến

ngực lên xuống không chừng, xoay người nói.

- Nể tình ngươi ban đầu từng cùng ta xuất hiện, ta mới không ra tay với ngươi, không nghĩ tới ngươi không biết tốt xấu như vậy! Đã như vậy, vậy đừng trách ta không khách khí!

Tiếng nói vừa ra, một chuôi dao găm màu đỏ từ trong cơ thể nàng bay ra.

Chuôi dao găm màu đỏ này hiện hình nhện toàn bộ kiếm thể bắt qua một bàn tay người trưởng thành, mới vừa ra tới, linh khí bốn phía liền lấy tốc độ cực nhanh hướng về dao găm màu đỏ kia hội tụ qua.

Trừ đó ra, còn có một tia u hồn bám vào chung quanh kiếm thể, phát ra từng tiếng gào thét trầm thấp.

Trần Trầm cùng Hồng Thù cách nhau hơn mười dặm, Phệ Linh Tà Chu Nhận này vừa ra, hần liền có một loại cảm giác thần hồn bị ảnh hưởng.

- Bảo vật tốt tại trong tay tu sĩ Đại Thừa cùng tại trong tay tu sĩ Độ Kiếp quả nhiên khác biệt.

Nội tâm Trần Trầm trầm nghĩ.

Thời điểm ban đầu cùng Minh Uyên tông ước chiến, hần gặp được mấy món bảo vật tốt hơn Phệ Linh Tà Chu Nhận, nhưng ở trong tay tu sĩ Độ Kiếp, khí thế cũng còn kém Phệ Linh Tà Chu Nhận gì ở đây rất rất xa.

Hồng Thù là cao thủ bên trong Đại Thừa sơ kỳ, luận thực lực phải tương đối cùng Hạ Niên ban đầu ở Tiên môn ám sát ta...

Vừa lúc, ta có thể nhân cơ hội này kiểm nghiệm khoảng thời gian này thực lực tăng lên bao nhiêu một thoáng.

Mắt thấy mũi đao Phệ Linh Tà Chu Nhận kia hướng về phía mình, Trần Trầm khẽ quát một tiếng, Vạn Hóa Thần Phong liền bay ra.

Số lượng lớn Tiên khí tràn vào trong xong, Vạn Hóa Thần Phong phát ra một tiếng kiếm minh như là long hồng vậy, chấn đến sơn cốc màu trắng này đều hoa hoa tác hưởng, vậy mà đưa tới tuyết lở.

Nhìn xem bên trên Vạn Hóa Thần Phong dâng lên kiếm khí đáng sợ, trong nội tâm Hồng Thủ khiếp sợ không thôi.

Pháp bảo Trần Trầm này như thế mạnh đến loại tình trạng này?

Không chờ nàng tiếp tục suy nghĩ, Trần Trầm đã đánh đòn phủ đầu, Vạn Hóa Thần Phong vung ra, một đạo kiếm khí kinh thiên như là khai thiên tích địa hướng nàng trăm kích tới.

Hồng Thủ tranh thủ thời gian thôi động lực lượng pháp tắc ngăn cản, ai nghĩ đến kiếm khí kia vậy mà cứ thế chặt đứt lực lượng pháp tắc.

Nhìn thấy một màn này, Hồng Thủ mới nghĩ đến Trần Trầm trước mặt này dùng sức mạnh chính là Tiên khí không gì không phá.

Mắt thấy kiếm khí đến gần, nàng tranh thủ thời gian hướng bên cạnh tránh né.

Ầm ầm!

Kiếm khí từ nàng bên cạnh quét ngang qua, ngay sau đó chính là tiếng oanh minh kinh thiên động địa.

Chờ kiếm khí phong bạo lắng xuống, trên mặt đất vậy mà lại thêm một hạp cốc to lớn dài hơn mười dặm.

- A, uy lực không tệ.

Trần Trầm vừa ý cười cười, dứt khoát ném Vạn Hóa Thần Phong ra.

Vạn Hóa Thần Phong tức gào thét một tiếng, hướng về Hồng Thù đuổi tới.

Sắc mặt Hồng Thù xấu hổ vô cùng, thôi động Phệ Linh Tà Chu N hận xong, mấy chục đạo u hồn từ đó bay ra, bố trí thành trận pháp bao vây Trần Trầm xa xa lại.

Trần Trầm cảm thụ được áp lực thần thức đến từ bốn phương tám hướng, cười nói.

- Hồng Thù đạo hữu, ta biết Thôn Thần Bí Điện Tà Thần điện các ngươi, ngươi thả ra những vật này đến, là muốn bồi bổ ta sao?

- Thôn Thần Bí Điện? Ngươi nói bậy! Thôn Thần Bí Điện chính là chí cao Tà Thần điện ta...

Hồng Thù còn chưa nói xong, chỉ thấy Trần Trầm trực tiếp đem th ôn phê một u hồn xuống.

Nhìn xem một màn này, trong nội tâm nàng vừa đau lòng, vừa khi ếp sợ.

U hồn kia nàng tiêu phí thời gian mười năm mới có thể luyện ra một cái, mỗi cái đều có thực lực Độ Kiếp đỉnh phong, thời khắc mấu chốt còn có thể tự bạo đả thương địch thủ.

Không nghĩ tới hôm nay vậy mà trực tiếp thành chất dinh dưỡng t ăng lên thần thức người ta!

Không do dự, Hồng Thù vội vàng triệu tất cả u hồn còn lại trở về.

Thừa dịp cơ hội này, Trần Trầm chấp tay trước ngực, bờ môi khẽ nhúc nhích, một giây sau, toàn bộ bầu trời cũng hơi chấn động lên, ngay sau đó một đạo chưởng ấn Tiên khí to lớn phương viên hơn mười dặm từ trên trời giáng xuống, hướng về Hồng Thù trấn áp xuống.

Chưởng ấn còn chưa tiếp xúc đến Hồng Thù, mặt đất phía dưới bắt đầu sụp đổ trước, vài tòa núi tuyết càng như là bị sụp bầu trời đè ép, bắt đầu không ngừng sụp đổ.

- Chiêu này tên gọi Tiên Nhân phủ đỉnh, chính là một chiêu Tiên Thuật tương đối cao cấp.

Hồng Thù muốn tiếp tục tránh né, nhưng mà, lại là bốn đạo chưởng ấn xuất hiện tại bốn phía nàng.

Năm đạo chưởng ấn gộp lại hướng ở vị trí nàng chính giữa hội tụ, linh khí không khí chung quanh bởi vì đè ép phát ra ùng ùng cựa quậy kỳ bấn nhộn.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ánh mắt Hồng Thù chớp lên, suy nghĩ muốn dùng một lá bài tẩy không.

Ngay tại thời gian nàng cắn răng chuẩn bị từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một vật, tiếng Trần Trầm đột nhiên truyền đến trong thức hải của nàng.

- Hồng Thù đạo hữu, ngươi cũng đừng dùng thủ đoạn quá mức kích liệt gì, nếu quá quyết liệt, Phản Thiên minh bên kia phái ra mười Đại Thừa truy giết ngươi, vậy ngươi thật không còn cơ hội nào.

Vừa nói lời này, tay Hồng Thù theo bản năng một hồi, trong đầu xuất hiện một tia chần chờ.

Mà liền một tia chần chờ như thế, ngũ phương cự chưởng đã đến tước mắt nàng.

- Trần Trầm! Người hồn đản này!

Ý thức đến mức lừa, Hồng Thù mắng một tiếng, thôi động pháp b
ảo toàn lực phòng hộ.

Ầm ầm! Tiếng oanh minh bên tai không dứt.

Một lát, nơi đây liền khôi phục bình tĩnh.

Chương 663: Cho Chút Thử Điện.

Chương 663: Cho Chút Thử Điện.

Mấy phút đồng hồ sau, Trần Trầm từ bên trong phé tích lật ra Hồng
g Thù quần áo lam lũ, đồng thời phong ấn tu vi nàng.

- Người làm gì!

Hồng Thù giấy dựa quát, trên mặt tràn đầy vẻ nổi giận.

Thân là tu sĩ Đại Thừa Tà Thần điện, nàng còn không bị loại khỏi
t nhục này.

- Đương nhiên là bắt sống người, trở về tranh công.

Trần Trầm một bên bay vừa nói.

- Bọn hần sẽ giết ta!

Hồng Thù phẫn nộ nói.

- Ta bảo đảm ngươi. Trần Trầm vỗ vỗ bộ ngực nói.

Hồng Thù nghe vậy càng phẫn nộ.

- Ngươi bảo đảm ta? Ngươi lấy cái gì bảo đảm ta? Ngươi trà trộn vào Phản Thiên minh mới bao lâu!

- Đủ bảo đảm ngươi!

- Ta van cầu ngươi thả ta, ta tu luyện tới bây giờ không dễ dàng...

Thấy phẫn nộ vô dụng, Hồng Thù vậy mà cầu khẩn, không chỉ cả u khẩn, thậm chí còn khóc nước mắt như mưa, bộ dáng kia để cho người ta nhìn không được lòng sinh thương tiếc.

- Ta biết ngươi không dễ dàng, ta cũng không dễ dàng a, tu luyện tới bây giờ đã ba mươi năm, lại còn không phi thăng.

Trần Trầm không tim không phổi cười nói.

Hồng Thù vốn bị thương, nghe nói như thế bị tức giận kém chút một hơi không theo kịp hôn mê.

- Chẳng lẽ ta khổ tu ngàn năm, hôm nay liền phải bỏ mạng sao? Gặp được cường địch diệt sát còn chưa tính, hết lần này tới lần khác lại mất mạng bởi vì tiểu tử này...

Hồng Thù càng nghĩ càng biêt khuất, nhưng mà tu vi bị phong ấn, nòng đấu tranh như thế nào cũng không tác dụng gì.

...

Cũng không lâu lắm, Trần Trầm mang theo Hồng Thù thụ thương

đi tới bên trong đại điện Thiên Đô Đại Tuyết sơn.

Đại Thừa Chân Linh giới tổng cộng chỉ có mấy vị như vậy, bên trong đại điện rất nhanh liền có không ít người nhận ra thân phận Hồng Thù.

- Hồng Thù Tà Thần điện, chủ nhân Phệ Linh Tà Chu Nhận.

- Cường giả bên trong Đại Thừa sơ kỳ... Không nghĩ tới lại bị bắt sống, Cơ trưởng lão quả nhiên có chiến lược Đại Thừa trung kỳ...

Ánh mắt Không ít người nhìn về phía Trần Trầm phát sinh biến hóa.

Hồng Thù là cường giả bên trong Đại Thừa sơ kỳ, Chân Linh giới không phải không có tu sĩ có thể đánh bại nàng Đại Thừa sơ kỳ, nhưng muốn giam giữ nàng, gần như không có khả năng.

Giờ đây Hồng Thù lại bị Cơ Động trưởng lão bắt sống trở về, vậy nói rõ Cơ Động trưởng lão chí ít là tu sĩ Đại Thừa trung kỳ.

Có thực lực thế này cho dù không cho mình khó những tài nguyên kia, cũng có thể xứng với một vị trí trưởng lão.

...

Hồng Thù thấy bên trong đại điện nhiều tu sĩ Đại Thừa như vậy, trong nội tâm đã tuyệt vọng.

Thực lực Trần Trầm tuy không yếu, nhưng bên trong nhiều người như vậy có thể có quyền nói gì?

Quả nhiên, một giây sau, bên trong đại điện liền có một tên trưởng lão nói.

- Tà Thần điện là cừu nhân Yêu Hoàng điện chúng ta, Cơ đạo hữu

không biết có thể đem nữ tử này giao cho ta hay không, ta muốn t
ra tấn nàng ngàn ngày, để tiết mối hận trong lòng ta.

Nghe nói như thế, trong nội tâm Hồng Thù nhin không được kêu r
ên.

Xong xong! Trần Trầm hỗn đản này hại ta!

Trần Trầm không để ý tới trên mặt nàng đau khổ, lắc đầu với trườ
ng lão kia nói.

- Không được, nữ nhân này là chiến lợi phẩm ta, hơn nữa nàng là
Đại Thừa Tà Thần điện, nói không chừng biết rất nhiều bí mật Tà
Thần điện, ta rảnh rỗi sẽ thẩm vấn một chút, có lẽ có thể có không
ít thu hoạch.

Trưởng lão kia nghe vậy sắc mặt biến đổi thành có chút khó coi, t
rầm mặc hồi lâu mới nói.

- Ta có thể đánh đổi khá nhiều cùng người đổi lấy nữ nhân này, về
phần sự tình thẩm vấn, cũng có thể giao cho ta, tin tức đạt được ta
sẽ công khai với các vị đang ngồi ở đây.

- Không được. Lần này Trần Trầm không có nói quá nhiều, chỉ ph
un ra hai chữ.

Hồng Thù bên cạnh đã bởi vì căng thẳng, tim đập rộn lên không í
t.

Thấy Trần Trầm đã lười biên cố, tiếng trưởng lão kia đột nhiên ch
uyển sang lạnh lẽo.

- Cơ đạo hữu, chẳng lẽ mặt mũi này người không nguyện ý cho ta
sao?

Trần Trầm ào ào cười cười, ngồi xuống trên vị trí trưởng lão, tiếp

đó vỗ nhẹ bờ hông Hồng Thù trước mặt nói.

- Có sao nói vậy, ta và ngươi không quen, vì sao phải cho ngươi mặt mũi?

- Cơ Động! Ngươi đây là đang được thể diện mà không cần! Đùng tưởng rằng mua vị trí trưởng lão, là bình khởi bình tọa cùng chúng ta!

Trưởng lão kia mãnh liệt đứng lên, mở miệng giận dữ mắng mỏ.

Trần Trầm cười nhạt một tiếng, không có đáp lời, phía dưới không ít người thừa kế cũng âm dương quái khí nghị luận.

- Nguyên lai trưởng lão vẫn có chia cao thấp, nộ lên tài nguyên cũng vô dụng... Sớm biết không bằng không giao.

- Người Yêu Hoàng điện này thật không biết xấu hổ, tu sĩ Đại Thừa tại Chân Linh giới khan hiếm, chỉ có hấn muốn mặt mũi sao, thật coi chính mình mặt mũi thật lớn mà!

...

Nghe đến mấy chế nhạo không che giấu chút nào này, trưởng lão kia theo bản năng nhìn về phía các trưởng lão khác, để hấn không nghĩ tới là mấy trưởng lão khác căn bản không có ý tứ giúp hấn nói chuyện, ngược lại một bộ bộ dáng việc không liên quan đến mình nên không quản tới.

Phải biết, loại trừ Cơ Động còn Bắc Tú kia, bọn hấn mười trưởng lão này rất sớm đã có liên hệ, đồng thời có chút giao tình.

- Đủ rồi! Hoàng trưởng lão, ngươi vừa rồi nói chuyện quá mức, ta đề nghị ngươi nói xin lỗi với Cơ Động đạo hữu!

Tạ Thiên Hành ngồi ở bên trong đột nhiên mở miệng, trong đó nó

i ra hai chữ nói cực nặng, thậm chí mang tới một tia uy áp.

Lúc trước hắn nói mười hai người trưởng lão bình khởi bình tọa, giờ đây Hoàng trưởng lão này lại nói loại lời này, đây không phải là đánh mặt hắn sao?

Huống chi, thực lực Cơ Động kia mạnh vốn liếng lại phong phú, trong khoảng thời gian ngắn càng đã lôi kéo được hai đại phe phái trung sinh đại cổ sinh đại, dưới so sánh, vị trí trưởng lão Cơ Động ngược lại càng thực chí danh quy một chút.

Hoàng trưởng lão thấy vậy sắc mặt thay đổi mấy lần, lại nhìn các trưởng lão khác một mặt hồ hững, hắn rốt cục ý thức đến vừa rồi chính mình đường đột.

Sơ sinh đại trung sinh đại cổ sinh đại tam đại phe phái có cạnh tranh, ở giữa bọn hắn những trưởng lão này làm sao không có cạnh tranh?

Cái khác nhìn bề ngoài khách khí, nhưng bên trong những đại tông môn sơ sinh bọn hắn vụng trộm cũng xem lẫn nhau như đối thủ cạnh tranh lớn nhất.

Chân Linh giới chỉ lớn như vậy, thời điểm Phản Thiên minh thành sự cũng chỉ một hai tông môn có thể trở thành siêu cấp tông môn, loại tình huống này bọn hắn nhìn thấy chính mình cùng Cơ Động va chạm, xem chừng trong lòng đang vụng trộm vui.

Vừa nghĩ vậy, hắn quả thực gạt ra một nụ cười, nói với Trần Trầm.

- Cơ Động đạo hữu, vừa rồi là ta nói lỡ, nếu có mạo phạm, còn mong Cơ Động đạo hữu không cần để ở trong lòng.

Trần Trầm khẽ gật đầu nói.

- Mà thôi, cũng không phải đại sự gì, người này ta muốn giam lại.

Dứt lời, hắn liền đưa Hồng Thù, vào bên trong long trạch.

Hồng Thù lúc này vẫn còn bên trong mộng bức, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới Trần Trầm tại Phản Thiên minh lại còn lăn lộn ra một vị trí trưởng lão.

Hơn nữa nhìn bộ dáng còn không có mấy người nguyện ý đắc tội hắn.

Tin tức Phản Thiên minh truyền ra mới bao lâu, làm sao có khả năng làm được cái này?

Cho dù là Tà Thần điện, khoảng thời gian này cũng khó khăn lắm mới biết địa điểm Thiên Đô Đại Tuyệt sơn này mà thôi.

Người này hắn có thần pháp Tiên Thuật quái dị gì?

Không chờ nàng tiếp tục mộng bức, Trần Trầm đã đưa nàng vào bên trong long trạch.

Lúc này Trần Trầm mới nhìn về phía Tạ Thiên Hành.

- Tạ đạo hữu, người nếu muốn người, ta có thể cho người một bộ mặt.

Tạ Thiên Hành lắc đầu nói.

- Bên trong Phản Thiên minh bất kỳ chiến lợi phẩm tu sĩ nào ta cũng sẽ không động đến, bất quá nếu đạo hữu có thể từ trong miệng nàng đạt được một ít tin tức gì, thì có thể nói cho ta biết một tiến bộ.

Tạ Thiên Hành không ngốc, lúc này nếu lấy thân phận mình cầm đầu của Trần Trầm, khó tránh khỏi sẽ đả thương nhân tâm.

- Ha ha, đó là tự nhiên. Trần Trầm cười cười, tiếp tục tựa vào chỗ ngồi trưởng lão của hắn kia.

Bất sống Hồng Thù, thể hiện ra thực lực chính mình, lại cùng trưởng lão Yêu Hoàng điện kia va chạm, trải qua hai chuyện này, phỏng chừng các trưởng lão khác sẽ không tiếp tục nhắm vào hắn.

Vị trí trưởng lão Phản Thiên minh của hắn cũng đã có thể ngồi vững.

Chương 664: Cực Hàn Bí Cảnh.

Chương 664: Cực Hàn Bí Cảnh.

Sự tình Hồng Thù có một kết thúc, Tạ Thiên Hành lại lần nữa nâng lên bí tàng Phản Thiên minh.

- Bí tàng Phản Thiên minh chúng ta tại bên trong một chỗ bí cảnh, cụ thể địa điểm chỉ có ta một người biết, bất quá muốn mở ra bí cảnh này, cần tông môn lệnh bài truyền thừa các vị.

Hắn thốt ra lời này, lập tức có trưởng lão đưa ra nghi vấn.

- Tạ đạo hữu, cách lần khởi sự đã qua thời gian rất lâu, trong lúc này nếu có tông môn đoạn tuyệt truyền thừa, thậm chí hoàn toàn biến mất, chẳng lẽ chúng ta liền không thể mở ra bí cảnh kia sao?

Tạ Thiên Hành cười lắc đầu nói.

- Tự nhiên không phải, một lần khởi sự hội minh tổng cộng có một trăm linh sáu tông môn, lúc ấy người thừa kế các tông suy nghĩ đến loại tình huống này, cho nên quy định, chỉ cần chín mươi lăm cái tông môn lệnh bài, là mở ra được bí cảnh.

- Giờ đây ta đếm, chúng ta lần này hội minh vừa lúc một trăm cái tông môn, mở ra bí cảnh đã đủ.

Nghe nói như thế, bên trong đại điện truyền đến không ít tiếng nhẹ nhàng thở ra, Trần Trầm cũng ở phía sau thở dài nhẹ nhõm, phả ng phát như hòn đá trong lòng rơi xuống.

- Vậy chúng ta lúc nào đi mở ra bí cảnh, lấy bí tàng đây?

Trần Trầm mở miệng hỏi.

- Tùy thời cũng có thể. Tạ Thiên Hành cười nói.

Mọi người bên trong đại điện đầu tiên là sửng sờ, xong lập tức phả ứng lại, không ít người càng bật thốt lên.

- Bí cảnh kia ngay tại trong Thiên Đô đại tuyết sơn cái?

- Đúng vậy. Tạ Thiên Hành vuốt cằm nói.

Trong nội tâm Trần Trầm thất kinh, khó trách phải đem địa điểm thiết lập tại Thiên Đô Đại Tuyết sơn này, nguyên lai còn có tầng nguyên nhân này.

- Các vị, sự tình bí tàng không thể sai sót, giờ đây ta đã phong tỏa trọn vẹn Thiên Đô Đại Tuyết sơn, tin tức bên trong không thể truyền ra, tin tức bên ngoài cũng không truyền vào được, các vị bỏ qua cho.

Tạ Thiên Hành lúc này còn nói thêm.

Mọi người liên tục xưng phải, không có cái gì không ổn.

- Đã như vậy, vậy chúng ta lấy bí tàng ra sớm trước một chút đi, cùng với bí tàng này quan hệ chúng ta khởi sự thế nào.

Tạ Thiên Hành đứng lên, trong mắt lóe lên vẻ chờ mong.

Trần Trầm cũng đứng lên, phụ họa nói.

- Chính hợp ý ta, vừa lúc ta cũng có thể nhìn tiên bối Thần Tú tông chúng ta cho lưu lại đời chúng ta cái gì một chút.

Người khác tự nhiên cũng không có ý kiến gì, mở ra bí tàng tổ tiên lưu lại, loại sự tình này ngấm lại liền khiến nổi lòng người bành trướng.

...

Nửa canh giờ sau, mọi người tề tụ tại một chỗ trong khe hở Thiên Đô Đại Tuyết sơn sườn núi.

Khe hở này đại khái sâu trăm mét, rộng ba, bốn mét, đứng ở tại bên trong ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ có thể nhìn thấy một đầu tuyền ền.

Tạ Thiên Hành đứng tại phía trước nhất mọi người, lấy ra một ma i lệnh bài, khoa tay múa chân với hư không một thoáng, rất nhanh ở trước mặt hắn liền xuất hiện một đạo linh khí tường to lớn.

Linh khí tường này tựa hồ có lực Thôn Phệ cực mạnh, mới vừa xuất hiện, toàn bộ khe hở liền thổi lên một hồi gió lớn.

- Các vị, đem lệnh bài tông môn các ngươi đầu nhập trong trận pháp này, bí cảnh liền sẽ mở ra!

Tạ Thiên Hành cao giọng quát, xong trước tiên đem lệnh bài tông môn của mình ném vào trong trận pháp.

Ầm!

Một tiếng vang trầm, lệnh bài tiến vào trong trận pháp vậy vỡ nát, biến thành một đạo phù văn, hoàn toàn biến mất.

Người khác thấy vậy dồn dập ném ra lệnh bài chính mình, Trần Trầm lúc này cũng lấy ra lệnh bài Cẩm Kê tông.

Bất quá lúc này lệnh bài Cẩm Kê tông đã thay đổi, thoát nhìn qua ng mang lấp lóe, mười điểm bất phạm.

Ngay tại thời gian vừa rồi biết được mở ra bí cảnh cần lệnh bài, Trần Trầm liền đem lệnh bài Cẩm Kê tông vụng trộm giao cho Hồng Thù bên trong long trạch, để nàng chế biến thành bộ dáng lệnh bài Thần Tú tông.

Tuy Hồng Thù không quá nguyện ý giúp Trần Trầm làm việc, nhưng bây giờ là tù nhân người ta, nàng không có lựa chọn khác, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng.

Lấy ra lệnh bài Cẩm Kê tông xong, Trần Trầm quả quyết nhanh chóng ném vào trong trận pháp, tốc độ nhanh hơn lệnh bài khác một đoạn dài.

Lệnh bài tiến vào trận pháp, trong khoảnh khắc vỡ nát, đồng dạng hóa thành một đạo phù văn biến mất không thấy gì nữa.

Xa xa Tạ Thiên Hành nhìn thấy một màn này, trong nội tâm bởi vì Thần Tú tông Cẩm Tú tông mà xuất hiện hoài nghi với Trần Trầm hoàn toàn biến mất.

Tu sĩ Đại Thừa trung kỳ tùy thân mang theo số lượng lớn tài nguyên, chưa bao giờ hiện thân qua, lại thêm tông môn lệnh bài.

Ba đặc tính này đủ để chứng minh người này tất nhiên là người th
ừa kế Thần Tú tông.

Vù vù!

Trận pháp hình tường kia thôn phệ một trăm cái lệnh bài xong đã
n dần phát sinh biến hóa, một toà không gian thông đạo xuất hiện
tại ở chính giữa.

Nhìn thấy không gian thông đạo này, trong nội tâm Tạ Thiên Hàn
h mơ hồ có chút xúc động.

Hắn thân làm người duy nhất biết chuyện sự tình bí tàng, kỳ thực
đối với bí tàng là vật gì đã mơ hồ có mấy phần suy đoán.

Nhưng thật đến thời điểm lấy ra bí tàng, hắn vẫn còn có chút khô
ng không chế nổi tâm tình mình.

Hắn còn như thế, chớ nói chi là mấy trưởng lão khác, cả đám đều
ngóng nhìn kinh thiên bí bảo tiền bối lưu lại cho bọn hắn, hận khô
ng thể hiện tại liền bước vào trong đó.

- Tạ đạo hữu, mời người trước hết.

Một bên Trần Trầm cười nói.

Tạ Thiên Hành nhẹ gạt đầu, bước vào bên trong không gian thông
đạo.

Một đám trưởng lão theo sát phía sau, cuối cùng thì là những ngư
ời thừa kế tông môn khác.

...

Vừa bước vào bên trong bí cảnh, một cỗ cực hàn chi ý liền tràn n

gập toàn thân Trần Trâm.

- Lạnh quá!

Trần Trâm sợ run cả người.

Loại cảm giác rét lạnh này hẳn từng tại thời gian cùng Hạ Niên chiến đấu lĩnh hội qua, cực kỳ hiển nhiên, bên trong bí cảnh này có lượng hàn băng pháp tắc cực kỳ cường đại.

- Ách, làm sao tìm được bí tàng?

Có trưởng lão hỏi.

Trần Trâm nhìn về phía bốn phía, trong lòng cũng hơi nghi hoặc một chút.

Bên trong bí cảnh này lúc này đang rơi xuống tuyết lớn, khắp nơi đều là một mảnh trắng xóa, căn bản không có bóng dáng bí tàng gì.

- Hệ thống, trong vòng phương viên trăm dặm có bảo vật gì?

Không có.

Hệ thống trả lời lời ít mà ý nhiều, Trần Trâm cũng bộc phát kinh ngạc.

Không có Linh Thạch Linh Tinh còn chưa tính, không có bảo vật luôn vậy còn là cái bí tàng gì?

Bất quá, rất nhanh Trần Trâm liền ý thức được loại khả năng nào đó, sắc mặt nhanh chóng phát sinh biến hóa.

Kỳ thực, một mục đến nay bên trong Phản Thiên minh đều có một kỳ quái, không có loại tu sĩ tuổi cực kỳ già kia.

Phải biết lần trước khởi sự là tại thời điểm một vạn năm trước Tà Thần điện chủ vẫn lạc, tuy là lần kia thất bại cực nhanh, nhưng tu sĩ Đại Thừa tuổi thọ quá lâu đời, sống một vạn năm dễ dàng.

Thế nhưng bên trong Phản Thiên minh lại không một tu sĩ tham gia qua một lần khởi sự, liền rất kỳ quái.

Kết hợp với bí cảnh tràn ngập hàn băng pháp tắc, cái gọi bí tàng là cái gì không cần nói cũng biết.

- Hệ thống... Trong vòng phương viên trăm dặm có tu sĩ phong ấn bản thân không?

- Có, trong tầng băng dưới đất ngàn mét phía trước kí chủ 26 dặm.

Nghe được đáp án này, khóe mắt Trần Trầm giật giật.

Lần trước khởi sự thất bại xong, các cường giả Phản Thiên minh tử thương thảm trọng, nhưng chắc chắn còn sống sót không ít.

Bất quá những cường giả sống sót này đã bại lộ thân phận, nếu còn tại bên trong Chân Linh giới, sớm muộn không chạy khỏi máy đại siêu cấp tông môn truy sát.

Loại tình huống này, còn không bằng tìm một chỗ phong ấn bản thân, chờ đợi một cơ hội.

Đây cũng chính là cái gọi bí tàng Phản Thiên minh.

Chỉ là không biết... Trải qua vạn năm băng phong, những tiền bối Phản Thiên minh này còn có thể lưu lại bao nhiêu sức chiến đấu?

Chương 665: Làm Người Lưu Một Đường.

Chương 665: Làm Người Lưu Một Đường.

- Mọi người phá vỡ tầng băng tìm một chút, bắt quá nhớ kỹ, động thủ đừng quá thô bạo.

Nhìn lên đại băng nguyên mênh mông trước mặt, Tạ Thiên Hành cao giọng nói.

Mọi người nghe vậy lập tức tứ tán ra, bắt đầu động thủ phá băng.

Băng nguyên này từ hàn băng pháp tắc cực mạnh ngưng kết thành, không phải dễ dàng phá vỡ như vậy, một vài tu sĩ Đại Thừa trở xuống đừng nói không quá thô bạo, cho dù là thô bạo tới cực điểm, cũng không phá nổi tầng hàn băng này.

Trần Trầm yên lặng bay đến địa phương hệ thống chỉ dẫn kia, bắt đầu chững chạc đàng hoàng phá băng.

Bất quá lúc này trong đầu hắn đang nhanh chóng vận chuyển.

Một nhóm tiên bối Phản Thiên minh này thực lực đồng dạng thì cũng thôi đi, nếu quá mạnh khẳng định sẽ khống chế quyền lợi Phản Thiên minh, đến lúc đó hắn làm trưởng lão này chẳng phải là làm chơi sao?

Muốn lên lút giết chết bọn hắn không...

Trần Trầm không phải không có ác ý thâm nghĩ.

Nhưng mà, đây cũng chỉ để ngắm mà thôi, phía dưới băng nguyên này không biết cất giấu bao nhiêu tiền bồi Phán Thiên minh, thừa dịp người không chú ý giết chết một hai người dễ dàng, muốn giết chết toàn bộ, đó là việc không có khả năng.

Trong bất tri bất giác, Trần Trầm đã phá đến dưới ngàn mét tầng băng một tòa mô hình trận pháp nhỏ xuất hiện tại trước mắt hắn.

Trận pháp này quang mang lờ mờ, ở chính giữa lẳng lẳng nằm một bộ thạch quan.

Mới quan sát trong chốc lát, trận pháp vậy mà bộc phát lờ mờ, mờ hồ có dấu hiệu tiêu tán.

- Trận pháp này dường như tiếp xúc đến linh khí ngoại giới liền sẽ tiêu tán... Ngược lại có chút môn đạo.

Trần Trầm tự lẩm bầm, đợi đến trận pháp tiêu tán xong, hắn cũng không khách khí, mở thạch quan kia ra.

Bên trong nằm là một người tu sĩ trung niên mặc áo xám, sắc mặt trắng bệch vô cùng, như là người chết.

Ách, nói đúng ra, không phải như người chết, mà thật sự là người chết.

Trần Trầm chấn động vô cùng, vừa cẩn thận xác nhận một thoáng, phát hiện người này chính xác đã chết, Nguyên Thần triệt để tịch diệt.

Bất quá mặc dù như thế, trong tay người này còn siết chặt một ma i lệnh bài.

Trần Trầm lấy lệnh bài ra liếc mắt nhìn, phát hiện là tin tức tu sĩ này.

Người này tên là Vương Bằng, là một tu sĩ tông môn phụ thuộc đại tông môn, khi còn sống tu vi Độ Kiếp đỉnh phong.

Xem ra thời điểm những người này chính mình băng phong chính mình cũng không dự liệu được sẽ phát sinh tình huống như vậy... A, đều là hành động bất đắc dĩ.

Trần Trầm thở dài, kéo lấy quan tài bay ra tầng băng.

Tạ Thiên Hành chú ý tới hẳn kéo quan tài đi ra, lập tức bay tới hồ i.

- Thế nào?

Trần Trầm lắc đầu.

- Chết, không cứu nổi.

Tạ Thiên Hành không tin tã, mở ra quan tài kiểm tra một lần, cuối cùng hít sâu một hơi, nói với tất cả tu sĩ bên trong bí cảnh.

- Mọi người tăng thêm tốc độ!

...

Ước chừng qua nửa khắc đồng hồ, lại có một tên tu sĩ Đại Thừa từ phía dưới tầng băng đào ra quan tài, bất quá lần này tu sĩ bên trong còn có một hơi, cứu còn có thể cứu lại được.

Tạ Thiên Hành vui mừng quá đỗi, nhanh chóng đem một viên đan dược nhét vào trong miệng tu sĩ kia, đồng thời lại thúc giục người khác tăng thêm tốc độ.

Nhìn thấy một màn này, trong nội tâm Trần Trầm hiểu rõ.

Bản thân phong ấn tại trong tầng băng vạn năm, có thể sống sót h

ay không, phải xem vận khí cùng thực lực.

Vận khí tốt thực lực mạnh sẽ sống được đến, nếu như vận khí kém, thực lực cũng kém, vậy tám chín phần mười liền chết chắc.

Không được, thời khắc thế này, ta nhất định phải làm chút gì đó...

Nội tâm Trần Trầm có chút vội vàng.

Phản Thiên minh quan trọng như vậy trước mắt, hắn không thể cứ như vậy nhìn xem, hắn nhất định phải làm chút chuyện, tranh thủ lợi ích chính mình.

Trầm mặc thật lâu, hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì, mắt mãnh liệt sáng lên.

- Hệ thống, trong vòng phương viên trăm dặm, có tu sĩ Luân Hồi tông bị băng phong không?

- Có... Trong tầng băng chín mươi tám dặm Phía trước kí chủ.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm quả quyết hướng về phía trước bay đi.

Từ Hồi Luân Hồi tông kia đã căm thù hắn, sự kiện Hạ Niên ám sát chính mình kia Luân Hồi tông cũng có hiềm nghi, cho nên hắn phải hại nhân cơ hội này chèn ép Luân Hồi tông một thoáng.

Bằng không nếu Luân Hồi tông thu được cường viện, hắn sợ là sẽ gặp tai ương.

Cũng không lâu lắm, hắn liền đi tới địa phương hệ thống chỉ dẫn, có Tiên khí phụ trợ, tốc độ hắn phá vỡ tầng băng rất nhanh, bất quá mấy hơi thở, hắn liền đi tới phía dưới tầng băng ngàn mét.

Bày ở trước mặt đồng dạng là một cỗ quan tài, Trần Trầm cẩn thận

n từng li từng tí mở ra quan tài, bên trong nằm một lão giả mặc y phục trắng đen xen kẽ.

Lão giả này đầu trọc, mũi ưng, trên trán có một lỗ khí hung hãn, lúc này còn không có vân lạc, chỉ bắt quá hô hấp mười điểm nhẹ nhàng, tần suất cũng cực thấp, xem ra còn thừa lại một hơi.

Hư Mộ tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ Luân Hồi tông...

Nhìn xem thân phận lệnh bài lão giả này, khước mắt Trần Trầm giết giết, xong chấp tay trước ngực, khẽ đọc một tiếng A Di Đà Phật.

Sau đó, hắn liền trọn vẹn mở ra quan tài, mặc cho lực lượng pháp tắc hàn băng bên ngoài xâm lấn đến trong quan tài, bất quá thời gian một phút đồng hồ, lão giả Luân Hồi tông liền triệt để tắt thở.

- A! Luân Hồi tông các ngươi lúc trước diệt Thần Tú tông, thời điểm giờ đây trả nợ a, nếu ngươi xuống Địa Ngục, có oan khuất gì, có thể đi tìm các tiên bối Thần Tú tông, tuyệt đối đừng tới tìm ta...

Trần Trầm bản thân an ủi một câu, liền một mặt bi thương kéo lấy quan tài bay ra tầng băng.

...

Tiếp đó, Trần Trầm bắt chước làm theo, tìm tới tám tu sĩ Luân Hồi tông, giết chết ba người trong đó, còn có bốn người tự mình chết.

Còn lại một tu sĩ Độ Kiếp kia, trong lòng Trần Trầm suy nghĩ một chút hay là lưu lại đi.

Có câu nói rất hay, làm người lưu một đường, ngày sau dễ nói chuyện.

Nếu đuổi tận giết tuyệt, vậy liền quá không tử tế, cái này không phù hợp phong cách hành sự hần.

Xử lý xong sự tình Luân Hồi tông, Trần Trầm lại nghĩ tới Thần Tú tông.

Thân phận hần bây giờ là người thừa kế Thần Tú tông, nếu Thần Tú tông có cường giả gì, nói không chừng sẽ trở thành trợ lực hần, cũng không thể cứ thế mà chết đi.

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm lại bắt đầu vận dụng hệ thống, theo dõi tu sĩ Thần Tú tông tung tích.

Cũng không lâu lắm, hần liền tại dưới lớp băng tìm tới một tên Đại Thừa Thần Tú tông.

Đại Thừa Thần Tú tông này đồng dạng là lão giả, râu mép kéo cựa, có chút lời thôi léch thếch, mặc trên người áo đen, chính giữa áo đen viết một chữ Tú thật to.

Hạ Tú tu sĩ Đại Thừa Thần Tú tông...

Nhìn thấy lệnh bài này, Trần Trầm tranh thủ thời gian lấy ra đan dược khôi phục nguyên khí tốt nhất nhét vào trong miệng Hạ Tú.

Đan dược này vừa nhập thể, tốc độ khí sắc Hạ Tú lấy mắt trần có thể thấy biến đổi thành hồng nhuận lên, tốc độ tim đập cũng nhanh chóng tăng nhanh, cũng không lâu lắm liền đạt tới tiêu chuẩn tu sĩ bình thường.

Trần Trầm một bên ngăn cách hàn băng pháp tắc bốn phía, một bên quán thủ cho Hạ Tú lực lượng sinh cơ, ước chừng qua một phút đồng hồ, một đôi mắt lão Hạ Tú liền chậm chậm mở ra.

Nhìn thấy Trần Trầm trước mặt mặc tu luyện phục Thần Tú tông, Hạ Tú cũng không thật bất ngờ, chỉ là suy yếu hỏi.

- Hậu bối, ta ngủ bao lâu?

- Không bao lâu, mới một vạn năm.

- Một vạn năm... Khụ khụ, không nghĩ tới mới một vạn năm, trạng thái ta vậy mà kém thành dạng này, nhìn tới lão gia hỏa lúc trước c đề nghị bản thân băng phong kia không phải hảo tâm gì a...

Hạ Tú chậm chậm ngồi dậy, ánh mắt có chút mê ly, qua thật lâu mới khôi phục tiêu cự.

Người nói vô tâm, người nghe có ý.

Nói thật, Trần Trầm cũng cảm thấy kỳ quái, mới một vạn năm mà thôi, vì sao dưới lớp băng này liền chết nhiều tu sĩ như vậy?

Phải biết, Phản Thiên minh hai lần khởi sự khoảng cách bảy, tám vạn năm đều rất bình thường, nếu như không có chuẩn bị tâm lý băng phong thời gian dài như vậy, liền tùy tiện đem chính mình phong tại dưới lớp băng, đây không phải là đang tự sát sao?

Nếu lần này không gặp được lưỡng giới đại chiến, nếu là Phản Thiên minh lại khởi sự chậm mấy vạn năm, vậy không cần nghĩ, dưới lớp băng tuyệt đối không đào ra một người sống.

Ở trong đó khẳng định có gì đó cổ quái chính mình không biết rõ.

Chương 666: Thiên Pháp Uẩn Đạo Đại Trận.

Chương 666: Thiên Pháp Uẩn Đạo Đại Trận.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm theo bản năng đi tìm tung tích Tạ Thiên Hành.

Cổ quái bên trong bí cảnh này nếu có người biết, vậy chắc chắn là Tạ Thiên Hành không thể nghi ngờ.

Gặp Trần Trầm hướng ra phía ngoài nhìn quanh, Hạ Tú ho nhẹ một tiếng, mở ra miệng.

- Khụ khụ, hậu bối, ngươi gọi cái gì? Tại Thần Tú tông ta là thân phận gì?

Trần Trầm hơi suy nghĩ, người này tên gọi Hạ Tú, hiện tại người thừa kế Thần Tú tông chân chính gọi Bắc Tú, họ không giống nhau, có lẽ chỉ là đơn thuần sư môn truyền thừa, không có liên hệ máu mủ gì.

Đã như vậy, hẳn liền báo danh tự Cơ Động là được.

- Văn bối Cơ Động, là người thừa kế Thần Tú tông hiện tại.

Trần Trầm cung kính trả lời.

- Người thừa kế Thần Tú tông chúng ta... Khó trách trưởng thành đến phong thần tuần dật như thế... Ha ha, ta đã biết, ngươi tranh thủ thời gian đi tìm kiếm người Thần Tú tông a, Thần Tú tông chúng ta lúc trước có bốn người bản thân băng phong ở nơi này.

- Vậy tiền bối ngươi thì sao?

- Ngươi cho ta nuốt vào đan dược kia không tệ, ta khôi phục lại lộ

p tức không có việc gì.

- Vậy tiền bối người chú ý, ta lại đi tìm một vài người khác.

Trần Trầm dứt lời bay ra tầng băng, bắt đầu dùng hệ thống tìm kiếm tu sĩ Thần Tú tông khác, đồng thời thời gian lưu ý Tạ Thiên Hà nh động tĩnh.

Lúc này một đám tu sĩ Phản Thiên minh đã từ trong tầng băng tìm tới không ít quan tài, Tạ Thiên Hành thì ở trên không tính chung t rù liệu, chỉ huy người mở quan tài, cứu giúp tiền bối còn thừa lại một hơi, về phần chết, cũng hạ lệnh những tu sĩ Độ Kiếp không p há nổi tầng băng kia đi an táng.

Thấy hẳn không có dị trạng gì, Trần Trầm bắt đầu yên tâm tìm kiếm tu sĩ Thần Tú tông khác, sau một canh giờ liền tìm được tất cả ba tên tu sĩ Thần Tú tông còn lại.

Đáng tiếc là ba tên tu sĩ Thần Tú tông này vẫn lạc hai vị, chỉ có một vị vẫn còn tồn tại.

Về phần tu sĩ Cẩm Tú tông... Bên trong bí cảnh này căn bản không có.

...

Đem tu sĩ Thần Tú tông còn sống kia cứu giúp trở về, Trần Trầm bay ra tầng băng, lúc này bên trong bí cảnh đã là một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều là hố.

Mà tại lối vào bí cảnh, lúc này đã chính tề đặt trên trăm cỗ quan tài, trong đó gần một nửa mở ra, bên trong trống rỗng, hiển nhiên là có tu sĩ được cứu sống xong chính mình rời đi quan tài.

Còn lại thì toàn bộ khép kín, tập hợp một chỗ, xem ra tu sĩ bên trong là không cứu nổi.

- Trên trăm quan tài... Tu sĩ băng phong nơi này thật là nhiều...

Trần Trầm làm bầm lâu bầu một câu, nhưng rất nhanh hấn liền ý tứ hức được không đúng.

Vậy mà không thấy bóng dáng Tạ Thiên Hành!

Lẽ nào thật sự có gì đó quái lạ?

Trần Trầm tranh thủ thời gian bay đến lối ra, hỏi thăm tu sĩ Phản Thiên minh một mực tại nơi này một cái.

- Thiên Hạ Hành Tẩu đâu? Hấn đi nơi nào?

Tu sĩ Phản Thiên minh kia nhìn thấy Trần Trầm, cung kính đáp.

- Thiên Hạ Hành Tẩu đại nhân cũng đi phía dưới tầng băng tìm người, lúc này có lẽ đang phía dưới một nơi tầng băng nào đó.

Trần Trầm nghe vậy cau mày.

Lúc bắt đầu Tạ Thiên Hành không xuống tầng băng tìm người, chờ tới bây giờ người tìm không sai biệt lắm mới xuống, cái này khó tránh khỏi có chút kỳ quái.

- Hấn bay phương hướng nào, ta có chuyện muốn tìm hấn.

- Cái hướng kia!

Tu sĩ Phản Thiên minh chỉ chỉ hướng tây.

Trần Trầm nghe đến đây nhanh chóng hướng Tây bên cạnh bay đi, đồng thời tại trong đầu hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, Tạ Thiên Hành tại trong vòng phương viên trăm dặm

sao?

- Vắng mặt.

...

Cứ như vậy, Trần Trầm một mực phi hành mấy trăm dặm, mới thông qua hệ thống tìm tới Tạ Thiên Hành.

Tạ Thiên Hành tại chỗ sâu dưới lớp băng vạn mét phía trước chín mươi chín dặm.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm lập tức ý thức được không đúng.

Khoảng thời gian này, hắn cũng tại dưới lớp băng tìm tới không ít tu sĩ, nhưng không ngoại lệ, toàn bộ tại chỗ sâu phía dưới tầng băng ngàn mét.

Giờ đây Tạ Thiên Hành này lại tại sâu dưới đất vạn mét, tuyệt đối không phải đang tìm tu sĩ gì.

Chẳng lẽ Phản Thiên mình một mình lưu lại cho Tạ Thiên Hành bí tàng đặc thù gì?

Đi vụng trộm nhìn một chút, có thể bị giết người diệt khẩu hay không?

Trần Trầm có chút rầu rĩ, chần chờ một chút xong, hắn quyết định giả vờ từ bên trên bay qua.

Dù sao trong vòng trăm dặm này cũng không phải hoang tàn vắng vẻ, hắn từ nơi này đi ngang qua cũng rất bình thường.

Một lát, hắn liền đi tới ngay phía trên chỗ vị trí Tạ Thiên Hành tồn tại, mà phía dưới tầng băng cũng không có một tơ một hào dấu

hiệu bị phá hư, cũng không biết Tạ Thiên Hành như thế nào vào d
ưới đất vạn mét.

- Hệ thống, trong vòng phương viên trăm dặm, có bảo vật gì?

- Không có.

Hệ thống trả lời lờ lờ ít mà ý nhiều.

- Có tu sĩ bị băng phong không.

- Không có.

Nghe được hai đáp này án, trong nội tâm Trần Trầm không còn gì
để nói.

Không có bảo vật, cũng không có tu sĩ, cái kia Tạ Thiên Hành đi
xuống làm gì?

Suy nghĩ một chút, Trần Trầm quyết định đổi một câu thích hợp.

- Hệ thống, trong vòng phương viên trăm dặm, nhưng có bí tàng g
ì?

- Có, phía dưới vạn mét bên trong có một toà Thiên Đạo uẩn pháp
đại trận.

Thiên Pháp Uẩn Đạo Đại Trận...

Trần Trầm chưa từng nghe nói loại trận pháp này, nhưng hẳn lại n
ghĩ đến tình cảnh thời gian lúc trước tìm tới Tiên Linh chi khu.

Tam Tuyệt đạo quân tại bên trong bí cảnh lập nên trận pháp to lớ
n, tiếp đó thông qua trận pháp hấp thu pháp bảo linh tính, thai ngh
én Tiên Linh chi khu, chẳng lẽ Thiên Pháp Uẩn Đạo Đại Trận này
cũng là một cái nguyên lý?

Chỉ bất quá đại trận Tam Tuyệt đạo quân hấp thu là pháp bảo chi linh, mà Thiên Pháp Uẩn Đạo Đại Trận này hấp thu là tu vi tu sĩ hoặc là tuổi thọ.

Cẩn thận trở về suy nghĩ một chút vị trí mỗi quan tài, đem vị trí kết hợp lại, dường như thật có điểm ý tứ trận pháp, hơn nữa vị trí giờ đây chính là ngay trung tâm trận pháp, rất có thể là trận pháp loại hấp thu.

Tạ Thiên Hành khẳng định biết việc này... Bây giờ là lấy thành quả thắng lợi.

Trong lòng Trần Trầm có phán đoán, nhưng hắn cũng không dám tùy tiện đi xuống tìm Tạ Thiên Hành.

Cuối cùng đây chính là tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ, hắn xa xa không phải đối thủ, tùy tiện đi xuống, chỉ là chịu chết mà thôi.

Chần chờ một chút, hắn bay về phía bên ngoài mấy chục dặm, tiếp đó chui vào trong tầng băng.

Trong tầng băng này ẩn chứa lực lượng pháp tắc cường đại, có thể ngăn cách thần thức, hắn tại trong tầng băng chậm chậm tới gần, ngược lại sẽ không bị Tạ Thiên Hành chú ý tới.

Tiến vào tầng băng xong, Trần Trầm lợi dụng hệ thống, hướng về vị trí chỗ Tạ Thiên Hành tồn tại nhanh chóng tới gần.

Ước chừng qua một khắc đồng hồ, hắn cách Tạ Thiên Hành liên lạc chỉ còn lại khoảng cách không đến vạn mét.

Lúc này tầng băng trước mắt chỉ còn dư lại một mét mỏng manh, mà bên ngoài một mét thì là quang mang trận pháp sáng rực.

Tầng băng một mét vẫn tính trong suốt, xuyên thấu qua tầng băng

g, Trần Trầm mơ hồ có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong trận pháp.

Lúc này bên ngoài vạn mét, dường như có một khóa thái dương cỡ nhỏ, quang mang chói mắt, mà dưới chính giữa mặt trời cỡ nhỏ khoanh chân ngồi một người.

Bởi vì có tầng băng cùng trận pháp che chắn, Trần Trầm không thấy rõ khuôn mặt người kia, cũng không thấy rõ y phục người kia, nhưng hệ thống chỉ dẫn sẽ không sai, chắc chắn là Tạ Thiên Hành.

Tạ Thiên Hành dường như đang lĩnh hội cái gì...

Trần Trầm nhìn đến trong lòng hừng hực.

Tạ Thiên Hành Đtu vai Thừa hậu kỳ i, giờ đây nếu còn có cơ duyên gì có thể để hấn động tâm, vậy chắc chắn là cơ duyên có thể giúp hấn bước vào Đại Thừa đỉnh phong.

Có lẽ thái dương trong trận pháp kia chính là dạng cơ duyên này.

Trong lòng Trần Trầm suy nghĩ một chút, bay đến tầng băng phía trên ngàn mét, bắt đầu giả vờ phá băng.

Phanh phanh phanh!

Tiếng oanh minh kịch liệt truyền khắp bốn phía, động tĩnh cực độ, như địa chấn.

Chế tạo ra loại động tĩnh này xong, Trần Trầm lại trở lại phía dưới vạn mét, thấy Tạ Thiên Hành không có phản ứng gì, hấn có chút động tâm.

Nếu không đem trận pháp này phá vỡ, vào xem tình huống?

Chương 667: Tiên Nhân Hạ Phàm.

Chương 667: Tiên Nhân Hạ Phàm.

Mở ra, không mở ra... Mở ra, mở ra...

Thành, mở ra!

Trần Trầm hạ quyết tâm, liền kêu Lục Đâu lên, đồng thời chỉ chỉ trợn pháp trước mặt.

Lục Đâu liếc mắt nhìn Trần Trầm, lại liếc mắt nhìn trợn pháp, lập tức minh bạch ý tứ Trần Trầm, bắt đầu phá vỡ trợn pháp.

Mới vừa phá vỡ trợn pháp, Trần Trầm mãnh liệt hét lớn một tiếng.

- Rùa đen nơi nào xuất hiện! Người đang làm gì! Thật là muốn chết!

Lục Đâu giật mình kêu lên, quay đầu, đôi mắt nhỏ vô tội nhìn về phía Trần Trầm.

Trần Trầm lờ mờ liếc xa xa, thấy Tạ Thiên Hành bên trong trợn pháp vẫn không có phản ứng, cũng không lại diễn, vội vàng thu Lục Đâu úy khuất vào, bước nhanh đi vào trong trợn pháp.

Bên trong trợn pháp, Tạ Thiên Hành khoanh chân ngay tại chỗ, chau mày, trên trán còn thấm lầy mồ hôi, tựa hồ đến một loại thời khắc cực kỳ máu chốt nào đó.

Ở trên đỉnh đầu hấn, một quang cầu lớn cỡ đầu người tản ra tia sáng chói mắt, cách rất xa Trần Trầm cũng có thể cảm giác được lực lượng pháp tắc cực kỳ phức tạp trong đó.

- Đây là vật gì, vậy mà có thể đem nhiều lực lượng pháp tắc ngưng tập hợp một chỗ như vậy...

Nhìn xem quang cầu kia, nội tâm Trần Trầm theo bản năng sợ hãi than một câu, xong hấn liền cẩn thận từng li từng tí tới gần.

Càng đến gần cỡ lực lượng pháp tắc kia liền càng thêm mạnh mẽ, Trần Trầm cẩn thận cảm ứng một phen, trong đó chỉ ít tích chứa trên trăm loại lực lượng pháp tắc.

Nói không chừng là rút ra từ những cường giả băng phong kia.

Rút ra tu vi, rút ra lực lượng thần hồn thần thức, những cái này Trần Trầm đều gặp qua, nhưng rút ra lực lượng pháp tắc, cái này là lần đầu tiên thấy, trước kia căn bản chưa nghe nói qua tông môn nào có loại trận pháp này.

Phải biết, tại bên trong Chân Linh giới, Đại Thừa đỉnh phong là cường giả đỉnh cao tuyệt đối nhất, chỉ có thể dựa vào chính mình tu luyện, căn bản không có cách mượn nhờ bất luận ngoại lực gì.

Giờ đây nhìn tới, chân lý công nhận này dường như bị lật đổ.

Lực lượng pháp tắc, đối với phân thân ta không có tác dụng gì...

Trần Trầm trầm nghĩ trong lòng, tiếp đó nhìn về phía Tà Thiên Hành.

Giờ này khắc này, không thể nghi ngờ là cơ hội tốt nhất diệt sát Tà Thiên Hành, nếu như lúc này Thiên Ma thành chủ ở đây, khẳng định sẽ ủng hộ hấn làm như thế.

Muốn giết không a? Thực lực Phản Thiên minh yếu một chút, nói không chừng liền không lật nên bọt sóng gì...

Trần Trầm lộ ra tay, bên trong ánh mắt lóe lên một tia sát ý.

Nhưng một giây sau, tình huống đột biến!

Không chờ Tiên khí trong lòng hấn bàn tay bắn ra công kích Tạ Thiên Hành, trên người Tạ Thiên Hành bỗng nhiên tản ra vô số đạo lực lượng pháp tắc, hướng về hấn quán tới.

Trần Trầm không kịp trốn tránh, nháy mắt liền cảm giác một đống lớn vật liệu tràn vào trong đầu.

Đó là đủ loại linh ngộ đối với lực lượng pháp tắc.

Loại thời điểm này, Trần Trầm cũng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là trao đổi bản thể, đem toàn bộ những linh ngộ này quán thấu đến trong đầu bản thể.

Có một đợt này, mồ hôi trên trán Tạ Thiên Hành vậy mà dần dần biến mất, sắc mặt cũng hòa hoãn không ít.

Nhìn xem một màn này, Trần Trầm im lặng, không nghĩ tới vốn muốn diệt sát Tạ Thiên Hành này, kết quả lại cứu hấn, cũng không biết đợi một chút còn có cơ hội bỏ đao hay không.

...

Lực lượng pháp tắc trọn vẹn quán thấu một canh giờ, quang cầu hình tròn trên đỉnh đầu Tạ Thiên Hành rốt cục triệt để tiêu tán.

Trần Trầm cũng dần dần khôi phục lực hành động.

Nhưng mà, còn không chờ hấn có thêm một bước dự định, Tạ Thi

ên Hành đột nhiên mở mắt.

Bất quá hẳn lại không có nhìn về phía Trần Trầm bên cạnh, mà chỉ có chút mờ mịt nhìn về phía trước, tựa hồ là đang nhớ lại cái gì, qua hồi lâu mới dần dần khôi phục bình thường.

Trong thời gian này Trần Trầm không dám loạn động, trong đầu không ngừng suy tư nên giải thích thế nào.

Là đi ngang qua đây, hay là không chú ý xông vào, hoặc là nhìn thấy một con rùa đen Chân Linh, chính mình một đường theo tới?

- Ngươi là người nào?

Tạ Thiên Hành lúc này rốt cục chú ý tới Trần Trầm, nhàn nhạt mở miệng hỏi.

Trần Trầm nao nao, chẳng lẽ Tạ Thiên Hành trải qua cái này mất trí nhớ?

- Ta... Ta là Cơ Động a.

Trần Trầm thử thăm dò trả lời.

Tạ Thiên Hành lắc đầu, trầm giọng nói.

- Ta nói là thân phận chân thật ngươi.

Trần Trầm nghe đến đây trong nội tâm lập bộp một tiếng, nguyên lai Tạ Thiên Hành không có mất trí nhớ, mà chỉ phát giác chính mình dị thường.

Cái này mẹ nó làm sao bây giờ? Chẳng phải là chết chắc?

- Ngươi đoán.

Trầm mặc thật lâu, Trần Trầm nói trả lời như tìm đường chết.

Tạ Thiên Hành ngẩng đầu nhìn về phía Trần Trầm, mắt sáng như đuốc.

- Người là Tiên thể, trong cơ thể lại ẩn chứa số lượng lớn Tiên khí, người là Tiên Nhân hàng thế.

Nghe được đáp án này, khóe mắt Trần Trầm giật giật, không biết nên nói cái gì cho phải.

Tiên Nhân hàng thế liền Tiên Nhân hàng thế a, dù sao cũng tốt hơn bị xem như gian tế.

- Người biết ta là ai không?

Gặp Trần Trầm không nói lời nào, Tạ Thiên Hành cũng không có nổi giận, chỉ bình tĩnh hỏi.

Nội tâm Trần Trầm đã im lặng đến cực điểm, thân phận chính hắn đặc thù, giả trang thần bí còn chưa tính, như thế nào Tạ Thiên Hành này cũng bắt đầu giả thần giả quỷ.

- Ách, Tạ đạo hữu, người loại trừ Thiên Hạ Hành Tẩu Phản Thiên minh, người thừa kế Thiên Đạo tông ra, còn có thân phận khác sao?

Trần Trầm hỏi ngược lại.

Tạ Thiên Hành đứng lên, nhìn về phía trận pháp chung quanh.

- Trận pháp này thật ra là ta bố trí xuống, vừa rồi ta không chỉ đánh vỡ gông cùm xiềng xích, bước vào Đại Thừa đỉnh phong, càng mở ra ký ức phong ấn, minh bạch chính ta là ai.

Trần Trầm nghe vậy trong nội tâm có chút khiếp sợ.

Trận pháp này bố trí chừng vạn năm trước, nói cách khác Tà Thiên Hành thật ra là lão nhân tham gia một lần Phản Thiên minh khởi sự qua?

Nhưng mà, tiếp theo Tà Thiên Hành nói chuyện cũng hoàn toàn ra khỏi Trần Trầm dự kiến.

- Ta là viện binh Thiên Đạo tông Tiên giới phái đi Chân Linh giới, trợ giúp Thiên Đạo tông phục hưng Thiên Đạo tông còn sót lại.

- Người cũng là người của Tiên giới?

Trần Trầm tuy cảm thấy mùi hiểm bất ngờ, nhưng hấn quanh năm lừa bịp, phản ứng đã sắp đến cực điểm, mới mở miệng chính là loại lời nói rất có tính lừa dối này.

Tà Thiên Hành nghe được Chử cũng kia, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

- Không sai, nhưng mà ta không nghĩ tới là ta hạ phạm không bao lâu, lối đi phi thăng liền triệt để đóng lại, đến mức Tiên khí trong cơ thể ta bổ sung cực kỳ chậm chạp, lại thêm lại gặp được mấy lần bất ngờ, dưới sự bắt đắ dĩ, ta chỉ có thể chuyển tu linh khí...

- Mà chuyển tu linh khí, thực lực của ta cũng chỉ tương đương cùng cường giả Đại Thừa tối đỉnh phổ thông.

- Trùng hợp khi đó Tiên môn lại cường thịnh, ta không cách nào lay động Tiên môn, cuối cùng chỉ có thể ẩn giấu đi...

Tà Thiên Hành chậm chậm miêu tả, Trần Trầm nghe đến cũng cực kỳ nghiêm túc.

Thiên Đạo tông nghiêm chỉnh mà nói là tông môn hơn hai trăm ngàn năm trước, thuộc về ở giữa sơ sinh đại cùng đại tông môn trung sinh, sau này bị Tiên môn tiêu diệt.

Tiên môn tồn tại tới bây giờ, cho nên Thiên Đạo tông bị vạch đến bên trong đại tông môn sơ sinh.

Hai tòa tông môn này vô luận là toà nào, đều cùng Tiên giới có chút liên hệ cực kỳ mật thiết.

Tạ Thiên Hành nói hẳn là Tiên giới phái xuống cũng có mấy phần có độ tin cậy.

- Vạn năm trước thực lực của ta suy yếu đến cực điểm, dưới sự bá t đấ dĩ bày ra tòa đại trận này, đồng thời phong ấn ký ức chính mình, tu luyện từ đầu.

- Giờ đây cuối cùng khôi phục, còn may mắn có đạo hữu vừa rời hỗ trợ.

Tạ Thiên Hành cảm ơn một tiếng xong, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng Trần Trầm, mười điểm nghiêm túc nói.

- Bên trong Tiên thể đạo hữu ẩn chứa không ít Tiên khí, chắc hẳn hạ phạm không bao lâu, xin hỏi đạo hữu hạ phạm như thế nào? Chúng ta còn có hi vọng trở về Tiên giới sao?

Chương 668: Ta Không Cần Thiết Lừa Gạt Đạo Hữu.

Chương 668: Ta Không Cần Thiết Lừa Gạt Đạo Hữu.

Trần Trầm nghe được vấn đề này, suy nghĩ bách chuyển.

Hắn là Tiên thể, là thật sự Tiên Nhân, theo lý thuyết lực lượng có lẽ càng cao một điểm,.

Nhất là tình thế trước mắt này, càng không thể luống cuống, tuyệt đối không thể để Tà Thiên Hành hoài nghi thân phận mình.

Chính mình có lẽ hoài nghi Tà Thiên Hành trước.

Vừa nghĩ vậy, bên trong ánh mắt Trần Trầm nhìn về phía Tà Thiên Hành nhiều một vẻ hoài nghi.

- Hai chuyện này trước không đề cập tới, trước tiên ta hỏi ngươi, là ai phái ngươi đến Chân Linh giới.

Tà Thiên Hành nghe vậy đáp.

- Là Thiên Nguyên Tiên Quân tông chủ Thiên Đạo tông Tiên giới phái ta hạ phàm, Thiên Nguyên Tiên Quân lệ thuộc vào bộ hạ Bắc Thần Tiên Vương.

Trần Trầm khẽ vuốt cằm, một bộ bộ dáng từ chối cho ý kiến.

Tà Thiên Hành này là bộ hạ Thiên Nguyên Tiên Quân, Thiên Nguyên Tiên Quân lại là bộ hạ Bắc Thần Tiên Vương, như thế xem xét, Tà Thiên Hành này tại Tiên giới cũng là lâu la.

Nếu là lâu la, vậy liền dễ làm.

Ho nhẹ một tiếng xong, Trần Trầm hỏi.

- Vậy sự tình ngươi hạ phàm Bắc Thần Tiên Vương biết sao?

Tà Thiên Hành lắc đầu nói.

- Ta loại tiểu Chân Tiên này hạ phàm, nào có thể quấy nhiễu đến

Tiên Vương đại nhân, Tiên Vương đại nhân quản không một mảnh cương vực Tiên giới, còn muốn lưu ý tình huống mấy đại thế giới Chân Linh giới, có thể nói trăm công nghìn việc...

Trần Trầm nghe đến đây cười nhạt một cái nói.

- Nhìn tới người thật sự là người của Tiên giới.

Tạ Thiên Hành nói.

- Đó là tự nhiên, ta không cần thiết lừa gạt đạo hữu.

Trần Trầm lúc này đột nhiên nói lời kinh người.

- Kỳ thực ta là thuộc hạ trực hệ Bắc Thần Tiên Vương đại nhân.

- Thuộc hạ trực hệ Tiên Vương đại nhân?

Nghe nói như thế, Tạ Thiên Hành theo bản năng liền muốn quỳ xuống hành lễ.

Trần Trầm giật nảy mình, tranh thủ thời gian ngăn cản.

- Đừng, tại Chân Linh giới này không cần đại lễ như thế.

Tạ Thiên Hành đứng thẳng người, tuy hắn làm đủ cấp bậc lễ nghi, nhưng nội tâm của hắn đối với Trần Trầm cũng không phải hoàn toàn không có hoài nghi.

- Vậy không biết Bắc Thần Tiên Vương vì sao phái đạo hữu phủ xuống Chân Linh giới này?

Trần Trầm nghe vậy ánh mắt biến đổi thành thâm thúy lên, trầm mặc sau một hồi lâu, hắn đột nhiên thở một cái thật dài.

- Còn không phải bởi vì sự tình lưỡng giới sao?

- Xin lắng tai nghe. Tạ Thiên Hành biến sắc nói.

Trần Trâm trả lời.

- Người cũng biết, Chân Linh giới này thuộc về Bắc Thần Tiên Vương quản hạt, mà Minh Uyên giới kia lại không phải, lưỡng giới nếu phát sinh chiến tranh, một khi Chân Linh giới bị Minh Uyên giới chiếm lấy, người nói mặt mũi Bắc Thần Tiên Vương lão nhân gia đặt ở nơi nào?

- Cho nên Bắc Thần Tiên Vương phái người hạ phàm, ngăn cản Minh Uyên giới xâm lấn Chân Linh giới?

Tạ Thiên Hành lập tức minh bạch ý tứ Trần Trâm, lẩm bẩm nói.

Nhìn biểu lộ hẩn, trong nội tâm Trần Trâm nhẹ nhàng thở ra, trong lòng của hắn nói bừa một thoáng, sợ là sợ Minh Uyên giới cùng Chân Linh giới tất cả thuộc về Tiên Vương kia quản, giờ đây nhìn tới, tựa như là bị hắn đoán đúng.

- Đúng là như thế, lối đi phi thăng bị lấp, Tiên Vương đại nhân không tiếc dùng đại pháp lực đưa ta hạ phàm, người không biết sao, Tiên Vương không chế Minh Uyên giới kia vốn là kẻ thù của Bắc Thần Tiên Vương, nếu để cho Minh Uyên giới xâm chiếm Chân Linh giới... Tiên Vương đại nhân chắc chắn sẽ giận dữ! Đến lúc đó hậu quả khó mà lường được!

Trần Trâm một mặt bối rối sợ hãi, phảng phất như thấy tận mắt Bắc Thần Tiên Vương kia giận dữ.

Tạ Thiên Hành thật lâu không nói gì, ánh mắt có chút kinh nghi bất định.

Trần Trâm thấy vậy tiếp tục nói.

- Không dỗi gạt đạo hữu, bên trong Chân Linh giới này không có Tiên khí bổ sung, ta vận dụng Tiên thể tuy có thể phát huy ra thực lực nhất định, nhưng cũng nhận cực độ hạn chế, muốn hoàn thành nhiệm vụ Bắc Thần Tiên Vương giao cho ta, có thể nói khó như lên trời.

- Nhưng nếu không làm được nhiệm vụ, ta đời này chỉ sợ đều khó mà quay trở lại Tiên giới lần nữa...

Nghe được trở về Tiên giới, trong mắt Tạ Thiên Hành lóe lên một tia hồi ức.

Trừ đó ra, Trần Trầm từ chỗ sâu đôi mắt hấn còn chứng kiến một tia đau đớn.

Loại ánh mắt này hấn đã từng thấy qua, đó là thương cảm không thể làm gì có nhà nhưng không thể trở về, cùng thời gian dài không thấy được người nhà mới có thể xuất hiện.

- Đạo hữu, nếu ngươi hoàn thành nhiệm vụ, Bắc Thần Tiên Vương sẽ tiếp dẫn ngươi trở về Tiên giới sao?

Tạ Thiên Hành nhẹ giọng hỏi.

Trần Trầm quả quyết gạt đầu nói.

- Đó là tự nhiên, Tiên Vương có năng lực cưỡng ép đưa ta hạ phàm, cũng có thể tiếp dẫn ta trở về, nếu như tâm tình của hấn tốt chút, nói không chừng sẽ đã thông lối đi phi thăng.

Tạ Thiên Hành nghe vậy lại rơi vào trầm mặc.

Trần Trầm biết nên đi thẳng vào vấn đề, lừa dối đến bây giờ, cũng nên nói một chút chuyện chính.

- Tạ đạo hữu, ngươi và ta đều là người trong tiên giới, vậy ta cũng

không cần thiết che giấu người.

- Ta sợ dĩ lẫn vào bên trong Phản Thiên minh, chính là ngăn cản P
hản Thiên minh cùng mấy đại siêu cấp tông môn liều mạng.

- Thời khắc thế này, nếu Phản Thiên minh cùng Tiên môn Thiên
Ma thành những siêu cấp tông môn này đấu nhau, tiêu hao thực lực
c Chân Linh giới, vậy bốn năm sau, Minh Uyên giới tất nhiên sẽ đ
ạt được thắng lợi, đến lúc đó Chân Linh giới luân hãm, người ta tr
ở về Tiên giới hi vọng xa vời.

- Cho dù sau này có khả năng trở về, Bắc Thần Tiên Vương cũng
sẽ không bỏ qua chúng ta.

- Vậy ta làm sao bây giờ? Ta cũng phải hoàn thành nhiệm vụ Thiê
n Nguyên Tiên Quân giao cho ta, trọng chấn Thiên Đạo tông.

Tạ Thiên Hành bắt đầu dĩ nói.

Trần Trầm nghe đến đây tức giận vỗ vỗ bả vai hắn, phảng phất nh
ư căn bản không đem cường giả Đại Thừa tối đỉnh này để vào mắ
t vậy.

- Tạ đạo hữu, cái này đến lúc nào rồi, mặc kệ Thiên Đạo tông thế
nào, Chân Linh giới cũng không thể sai sót, nếu bởi vì người dẫn
đến Chân Linh giới bại bởi Minh Uyên giới, Bắc Thần Tiên Vươn
g dưới cơn nóng giận giận chó đánh mèo Thiên Nguyên Tiên Quâ
n, đến lúc đó người có thể có quả ngon để ăn sao?

- Vậy khẳng định không thể có.

- Không là được rồi, nếu như hiện tại Thiên Nguyên Tiên Quân có
thể liên hệ đến người, phỏng chừng cũng hi vọng người dốc hết to
àn lực giúp Chân Linh giới vượt qua nan quan, tông môn tranh gi
ành đặt ở trước mặt lưỡng giới tranh giành quá mức nhỏ bé, huấn
g chi cái này còn quan hệ đến mặt mũi Tiên Vương đại nhân, cho

dù là Thiên Nguyên Tiên Quân cũng đảm đương không nổi trách nhiệm này.

Trần Trầm tận tình khuyên.

Tạ Thiên Hành suy tư một hồi, đột nhiên nghĩ đến cái gì, trầm giọng nói.

- Người là Trần Trầm Thiên Ma thành?

Trần Trầm nghe đến đây trái tim mãnh liệt rơi một nhịp, bất quá trên mặt lại không có chút bối rối nào, mà chỉ thản nhiên thừa nhận thân phận mình.

- Không sai, thân phận ta tại Hạ giới chính là đệ tử thành chủ Thiên Ma thành, lúc trước cùng Minh Uyên tông ước chiến, ta vì thay Chân Linh giới tranh thủ thêm chút thời gian, dùng Tiên giới bí thuật che giấu thực lực, thay Chân Linh giới vượt qua một kiếp.

- Bằng không chỉ bằng những thiên kiêu Chân Linh giới này, làm sao thắng Thanh Huyền Minh lĩnh ngũ lĩnh vực kia?

Dứt lời Trần Trầm thông thả lấy xuống Tiên Khí bao tay chính mình nói.

- Bởi vì ta không có đi lối đi phi thăng phủ xuống Chân Linh giới, cho nên không thể mang bảo vật gì, chỉ đem một hai kiện Tiên Khí tùy thân, không biết đạo hữu người từng mang Tiên Khí gì hạ phàm, nếu như mang theo, còn không bằng giao cho ta, dù sao hiện tại đối với người cũng không còn tác dụng gì nữa.

Trần Trầm nói lời này dĩ nhiên không phải muốn Tiên Khí gì, mà chỉ từ mặt bên chứng thực thân phận chính mình Tiên Nhân hàng thế.

Nói thật, chỉ bằng nói cố sự vừa rồi liền muốn để Tạ Thiên Hành t

ron vẹn tin tưởng mình, quá khó khăn, nhất định phải mượn nhờ một chút vật thật từ bên cạnh làm bằng chứng.

Cũng tỷ như cái Tiên Khí bao tay này.

Nhìn xem Tiên Khí bao tay trong tay Trần Trầm, nội tâm lo nghĩ Tạ Thiên Hành giảm hơn phân nửa, lắc đầu nói.

- Ban đầu ta hạ phạm tuy mang theo mấy món Tiên Khí, bắt quá s au này bởi vì mấy lần biến cố đều thất lạc.

Trần Trầm nghe vậy một mặt tiếc hận.

- Vậy thật là đáng tiếc.

Một lát sau hắn lại nghĩ tới cái gì, hỏi.

- Đúng rồi, lúc trước phái người tiến vào Tiên môn bí cảnh giết ta là ai? Nói thật, nếu ta thật sự là đệ tử Thiên Ma thành gì, nói không chừng đã ngã xuống tại bên trong bí cảnh đó rồi.

Chương 669: Hợp Tác.

Chương 669: Hợp Tác.

Trần Trầm nói hời hợt, dường như chính là thuận miệng nói như vậy, căn bản không có một điểm ý tứ để ý.

Hắn thuận miệng nói như thế, Tạ Thiên Hành cũng thuận miệng tr

ả lời.

- Là Từ Hồi Luân Hồi tông sắp xếp người, một mặt là vì ly gián quan hệ Thiên Ma thành cùng Tiên môn, một mặt khác là bởi vì Luân Hồi tông cùng Thiên Ma thành có thù, Từ Hồi thấy đạo hữu thân ân là tu sĩ Thiên Ma thành, tại bên trong ước chiến biểu hiện quá chói sáng, trong nội tâm sinh ra tâm tư kiêng kỵ, cho nên mới lên sát niệm.

- Bởi vì hãn phái là người Luân Hồi tông bọn hãn, cho nên lúc đó chúng ta cũng chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt, không nghĩ tới lại gặp đạo hữu, cũng là Luân Hồi tông xui xẻo.

Trần Trầm nghe vậy trong lòng bưng bình.

Luân Hồi tông là bị Thiên Ma thành tiêu diệt, nếu Luân Hồi tông muốn phá vỡ tông môn nào, vậy suy nghĩ thứ nhất chính là Thiên Ma thành.

Trước đây nâng lên, Từ Hồi muốn giết chính mình thiên kiều Thiên Ma thành này cũng là chuyện đương nhiên.

Chỉ là tính như thế, vô luận chính mình dùng thân phận chân thật đệ tử Thiên Ma thành, hay là thân phận hư giả người thừa kế Thần Tú tông, đều có thù cùng Luân Hồi tông.

Những tu sĩ Luân Hồi tông bị ta hốt kia, chết không oan.

Trong nội tâm Trần Trầm lẩm nhẩm một câu, xong không dấu vết lướt qua việc này.

- Mà thôi, vì đại cục Chân Linh giới, ta trước không tính toán với hãn.

Tạ Thiên Hành nghe đến đây có chút không quan tâm, tựa hồ còn đang suy tư cố sự vừa rồi Trần Trầm biên kia.

Trần Trầm thấy vậy hỏi.

- Tà đạo hữu, suy nghĩ thế nào? Có nguyện ý hợp tác với ta, một c
hỗ bảo vệ Chân Linh giới, hoàn thành nhiệm vụ Tiên Vương đại n
hân giao hay không?

Tạ Thiên Hành ngẩng đầu, thật sâu nhìn Trần Trầm liếc mắt.

- Ngày khác đạo hữu trở về Tiên giới, thực sẽ mang ta cùng nhau
trở về?

Trần Trầm có chút hiểu được, nguyên lai Tạ Thiên Hành một mục
đang rầu rĩ vấn đề này.

Suy tư chốc lát, hấn giơ tay lên, lập thệ nói.

- Tà đạo hữu, ta nguyện ý ở trước mặt ngươi lấy đạo tâm lập xuống
g lời thề, ngày khác Trần Trầm ta nếu có thể trở về Tiên giới, nhất
định mang theo ngươi, nếu có làm trái lời thề này, liền để Tiên thề
ta sụp đổ, hình thần câu diệt mà chết!

Thấy Trần Trầm lập xuống thề độc như thế, trong nội tâm Tạ Thiê
n Hành lại không nghi kỵ, vội vàng nói.

- Lời đạo hữu nói, ta đều tin, ngươi ta đều là người của Tiên giới,
cũng coi là tha hương ngộ cố tri, từ nay về sau, ta sẽ cùng đạo hữu
u đồng tâm hiệp lực, cùng bảo vệ Chân Linh giới này!

Trần Trầm nghe vậy nặng nề nắm tay Tạ Thiên Hành, trong mắt
mơ hồ có chút cảm động.

Trước kia, so với miệng pháo, hấn càng tin tưởng lực lượng, giờ đ
ây hấn cảm thấy tại chút thời gian, miệng pháo có thể phát huy ra
hiệu quả càng tốt hơn lực lượng.

Về phần lời thề, hấn cũng sẽ không làm trái, sau này nếu như hấn có cơ hội phi thăng, tuyệt sẽ mang theo Tạ Thiên Hành một chỗ, tất nhiên, nếu như hấn có cơ hội phi thăng, nói rõ lối đi phi thăng đã mở ra, Tạ Thiên Hành không cần hấn mang theo cũng có thể trở về Tiên giới.

...

Nửa canh giờ sau.

Trần Trầm cùng Tạ Thiên Hành cùng nhau bay ra tầng băng, lúc này bên trong toàn bộ bí cảnh đã là một mảnh hỗn độn, bất quá lối đi ra cũng tăng thêm không ít quan tài.

Trừ đó ra, còn có không ít tu sĩ lạ lẫm khoanh chân ngồi tĩnh tọa ở bên cạnh cửa ra, khôì phục nguyên khí.

Những lão tu sĩ vừa rời phá phong này lúc này cũng ý thức được bí cảnh này có vấn đề, bất quá lại không một người nói điều gì, chỉ vùi đầu khôì phục.

Từ Hồi Luân Hồi tông thì đứng tại phía trước bảy bộ quan tài khép kín, một mặt mờ mịt.

Trong những quan tài đào móc ra này có bảy bộ phong ấn là tu sĩ Luân Hồi tông bọn hấn, thế nhưng vậy mà không một ai còn sống!

Việc này hấn làm sao có thể tiếp nhận?

- Là ai? Những quan tài Luân Hồi tông chúng ta là ai phát hiện?

Từ Hồi cao giọng hỏi.

Nhưng mà không người trả lời, tuyệt phần lớn thời gian cường giả Đại Thừa thần thức cường đại đều tại dưới lớp băng, không có ng

ười chú ý phía trên phát sinh cái gì, càng không chú ý ai đem qua n tài để ở nơi đó.

- Từ đạo hữu nén bi thương, làm sao tính được số trời, người có s óm tối họa phúc, khả năng các vị tiên bối lúc trước thụ thương qu á nặng. Cho nên mới sẽ vẫn lạc.

Có một tên trưởng lão đi đến gần Từ Hồi an ủi.

- Không có khả năng... Luân Hồi tông chúng ta nắm giữ Âm Dương...

Từ Hồi còn chưa nói xong, liền bị Tạ Thiên Hành cắt ngang.

- Tốt, chuyện này không cần bàn lại, vẫn là trước mang theo các tiên bối sống sót rời bí cảnh đi.

Trong mắt hắn, những tu sĩ này đều là trận pháp hắn bố trí xuống hút chết, tất nhiên không muốn Từ Hồi truy đến cùng việc này.

Từ Hồi thấy trong giọng nói Tạ Thiên Hành mang theo giọng điệ u mệnh lệnh, trong nội tâm mơ hồ có chút khó chịu, lại thêm toàn bộ tiên bối tông môn chính mình vẫn lạc, ngay sau đó liền phản bác một câu.

- Tạ đạo hữu, toàn bộ tiên bối Luân Hồi tông chúng ta vẫn lạc tại nơi này, nếu không tra tra ra manh mối, ta tuyệt không cam tâm!

Vừa dứt lời, Tạ Thiên Hành đột nhiên nhìn hắn một cái, Từ Hồi n háy mắt liền cảm giác bốn phía biến đổi thành đen kịt một màu, c ái gì tu sĩ quan tài bí cảnh toàn bộ biến mất không còn tăm tích, c hỉ còn lại hắc ám vô biên vô hạn.

Cuối cùng hắc ám, có một đôi mắt đang lãnh đạm nhìn hắn.

Cặp mắt kia tuy là phóng đại vô số lần, nhưng hắn liếc mắt là nhì

n ra được đó là mắt Tạ Thiên Hành.

- Đây là... Huyền cảnh?

Từ Hồi thâm nghĩ trong lòng không tốt, bắt đầu toàn lực thôi động thần thức, ý đồ từ bên trong huyền cảnh tránh ra.

Nhưng vào lúc này, trong bóng tối phía trên đột nhiên lộ ra một tay, đánh lên trên bả vai hắn, trọng áp không gì sánh kịp nương theo mà tới, để toàn bộ thân thể Từ Hồi cũng nhịn không được run rẩy.

- Không phải huyền cảnh! Là pháp tắc lĩnh vực! Tạ Thiên Hành bước vào Đại Thừa đỉnh phong!

Trong đầu dâng lên ý nghĩ này xong, Từ Hồi tranh thủ thời gian mở miệng nói.

- Việc này đến đây thôi, tại hạ tuyệt sẽ không tiếp tục nâng lên!

Cái này vừa dứt lời, trước mắt hắn sáng lên, bóng đêm vô tận biến mất, trên trăm quan tài, số lượng lớn tu sĩ Phản Thiên minh lại xuất hiện tại trước mặt hắn.

Tạ Thiên Hành cũng vẫn là Tạ Thiên Hành kia.

Nhưng hắn cũng đã không dám nhìn thẳng.

Đại Thừa đỉnh phong, đó là lực lượng cao cấp nhất Chân Linh giới, giờ đây toàn bộ Chân Linh giới khó khăn lắm cũng mới chín người, mỗi người đều là nhân vật đáng sợ có thể lay động Chân Linh giới, xa không phải hắn có thể chống lại.

Mặc dù nói trường lão địa vị bình đẳng, nhưng đó là tại điều kiện tiên quyết tu vi mọi người không kém bao nhiêu.

Hiện tại Tạ Thiên Hành là tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong, lực lượng c

ân bằng bị triệt để đánh vỡ, muốn cái bình đẳng gì, đó chính là si t âm vọng tưởng.

- Đi thôi.

Tạ Thiên Hành từ tốn nói một câu, liền dẫn đầu rời đi bí cảnh, đá m trường lão khác theo sát phía sau.

Trần Trầm mang theo hai người tiền bối Thần Tú tông đào móc ra rơi vào phía sau cùng.

Hai người này tiền bối Thần Tú tông, một người tên là Hạ Tú, là c ường giả Đại Thừa trung kỳ, một người khác gọi là địch hóa, tu vi Đại Thừa sơ kỳ.

Tuy thực lực hai người không yếu, nhưng không có kiến niệm hu yên tâm đoạt chủ, vẫn như cũ lựa chọn để Trần Trầm đứng đầu.

Trần Trầm thấy hai người thức thời, cũng không keo kiệt, lúc này liền lấy ra số lượng lớn tài nguyên trợ giúp hai người khôi phục tr ạng thái.

...

Chờ một đám người rời đi bí cảnh, Tạ Thiên Hành phá hủy cửa và o bí cảnh, cứ như vậy, sự tình Thiên Đạo uẩn pháp đại trận liền đã không người hiểu rõ.

Một lát sau, một đám tu sĩ lại tụ tập tại bên trong đại điện Thiên Đ ô Đại Tuyết sơn.

Nhưng trải qua chuyện mở ra bí tàng này, bên trong Phản Thiên minh thế cục đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chương 670: Sứ Giả Minh Uyên Tông.

Chương 670: Sứ Giả Minh Uyên Tông.

Tạ Thiên Hành vẫn như cũ ngồi tại vị trí cao nhất đại điện, Trần Tầm cũng ngồi tại vị trí trưởng lão ban đầu, về phần những cường giả phá phong vừa rồi kia thì bị an bài vào địa phương khác nghỉ ngơi.

Nhìn phía dưới thân sắc mọi người khác nhau, Tạ Thiên Hành mở miệng nói.

- Toàn bộ thực lực Phản Thiên minh chúng ta các vị cũng đều thảy được, hiện tại trong lòng các vị có quyết định ra sao?

Loại trừ Từ Hồi Luân Hồi tông ra một đám trưởng lão nghe vậy đều có chút xúc động.

Bên trong bí cảnh bí tàng xác thực ngoài dự liệu của bọn họ, tuy là trên trăm tu sĩ băng phong tử thương không ít, nhưng tuyệt đại bộ phận tu sĩ Đại Thừa đều sống tiếp được, tính được chừng ba mươi tên.

Số lượng tu sĩ Đại Thừa nhiều như vậy có thể so một cái siêu cấp tông môn, lại thêm Đại Thừa ban đầu liền có, Phản Thiên minh giờ đây có gần sáu mươi tên tu sĩ Đại Thừa.

Thực lực thế này đủ để đứng hàng thứ nhất Chân Linh giới.

Nhưng mà, có lực lượng cường đại như thế xong, một đám trưởng lão lại biến thành bắt đầu cẩn thận.

Phía trước thực lực không đủ, mọi người khởi sự càng nhiều là muốn liều vận khí, có thể thành hay không, phó thác cho trời, giờ đây có thực lực, mọi người thấy hi vọng thành công, ngược lại phải thận trọng từng bước, cầu ổn một thoáng.

Ngay sau đó có trưởng lão đề nghị.

- Các tiền bối phá phong mà ra giờ đây còn không triệt để khôi phục thực lực, nếu không chờ bọn hắn trọn vẹn khôi phục lại rồi tính sau?

- Không sai, chúng ta có nhiều tu sĩ Đại Thừa như thế, Tà đạo hữu người cũng thành công bước vào Đại Thừa đỉnh phong, có dạng nội tình này tại, chúng ta không cần quá mức bức bách.

- Minh Uyên tông không phải cho Chân Linh giới thời gian bốn năm sao? Thời gian bốn năm đủ một đám lão tiền bối khôi phục, chúng ta thì lợi dụng thời gian bốn năm này chậm rãi kinh doanh, chờ bốn năm sau, làm tiếp quyết định.

...

Nghe đến mọi người phía dưới nghị luận, Tà Thiên Hành thần sắc bình tĩnh, ngay sau đó ánh mắt hắn nhìn về phía bên ngoài đại điện.

Rất nhanh, một tên đệ tử bước nhanh đến, cao giọng nói.

- Khởi bẩm các vị trưởng lão, bên ngoài có một tu sĩ cầu kiến, hắn nói hắn đại biểu Minh Uyên tông mà đến.

Vừa nói lời này, bên trong đại điện nháy mắt yên tĩnh trở lại, không ít người sắc mặt phát sinh biến hóa, thế lực mấy đại siêu cấp tông môn trải rộng Chân Linh giới, có thể phát hiện Thiên Đô Đại Tu yết sơn thì cũng thôi đi, không nghĩ tới Minh Uyên tông giờ đây c

ũng có mạng lưới tình báo cường đại như thế, vậy mà chủ động phá hái người tới.

Tạ Thiên Hành nhìn Trần Trầm một chút, Trần Trầm không dấu tí ch gật gật đầu.

- Để hắn vào đi.

Đệ tử kia nghe vậy bước nhanh ra ngoài, cũng không lâu lắm liền mang theo một tên tu sĩ trẻ tuổi áo đen đi đến.

Tu sĩ áo đen trẻ tuổi nhìn thấy chiến trận bên trong đại điện này, không có bối rối chút nào, mà chỉ cung kính hành lễ một cái.

- Văn bối Đồ Dương, gặp qua các vị tiền bối!

Mọi người quét mắt Đồ Dương này liếc mắt, thấy Đồ Dương này vẹn vẹn chỉ có tu vi Luyện Hư, không khỏi buông lỏng cảnh giác.

Tạ Thiên Hành nhìn Đồ Dương nói.

- Minh Uyên tông không phải nói trong vòng bốn năm không rời đi khu vực Minh Uyên tông sao? Như thế nào lật lọng?

Đồ Dương không kiêu ngạo không tự ti nói.

- Minh Uyên tông ban đầu đáp ứng là tu sĩ Minh Uyên giới bốn năm không rời khu vực Minh Uyên tông, mà văn bối là tu sĩ Chân Linh giới sinh trưởng ở địa phương.

- Vậy người đến Thiên Đô Đại Tuyết sơn làm chuyện gì?

Tạ Thiên Hành lại hỏi.

Đồ Dương ngẩng đầu lên, ánh mắt đột nhiên biến đổi thành mờ mịt lên, ngay sau đó con người vậy mà biến đổi thành một mảnh đe

n kịt.

- Tà Thiên Hành đạo hữu, ta là Minh Hà Thánh Vương.

Vừa nói lời này, tất cả tu sĩ bên trong toàn bộ đại diện hô hấp đều trì trệ.

Không nghĩ tới Đồ Dương này chỉ là một công cụ gánh chịu thần thức Minh Hà Thánh Vương.

Tà Thiên Hành nghe được danh tự Minh Hà Thánh Vương, vẫn thông thả như cũ, hẳn chính là Tiên Nhân hạ phạm, lại tại giới này sống không biết bao nhiêu năm, kiến thức rộng rãi, toàn bộ Chân Linh giới không người có thể nghi vấn.

Đừng nói Minh Hà Thánh Vương mượn thể xác người khác đi tới nơi này, dù là bản tôn xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn cũng không có căng thẳng gì.

- Các hạ đến Phản Thiên minh ta làm gì?

Minh Hà Thánh Vương cười nói.

- Ta đại biểu hai mươi hai tên Thánh Vương Minh Uyên giới mời các vị giúp Minh Uyên tông ta, chinh phục Chân Linh giới.

Hai mươi hai tên Thánh Vương...

Nghe được con số này, không ít tu sĩ Phản Thiên minh khóe mắt nhìn không được giật giật.

Thánh Vương là Minh Uyên giới xưng hô đối với tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong, hai mươi hai vị tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong, cái này nhiều hơn hai lần Chân Linh giới!

Chỉ sợ chỉ có thời gian lồi đi phi thăng Chân Linh giới không đoạ

n tuyệt, mới có thể cùng so đấu.

Phía trước còn nghĩ đến ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, hiện tại xem ra dùng cái từ đá trúng tranh chấp này dường như càng thích hợp một chút.

Tạ Thiên Hành nghe vậy tiếp lời nói.

- Các hạ là đến khoe khoang võ lực, hay là hù dọa Phản Thiên minh chúng ta?

Minh Hà Thánh Vương lắc đầu.

- Không có, ta chỉ trình bày một sự thật, Tạ Thiên Hành đạo hữu, kỳ thực lấy thực lực Minh Uyên giới chúng ta, thật muốn so sánh, cho dù không có Phản Thiên minh các người trợ lực, đồng dạng cũng có thể chinh phục Chân Linh giới.

- Phía trước chỉ là bởi vì lưỡng giới thông đạo xuất hiện quá mức đột nhiên, Minh Uyên giới chúng ta chuẩn bị chưa tới, cho nên mới cho Chân Linh giới một tia cơ hội.

- Vậy nếu như chúng ta giúp người, có thể được chỗ tốt gì?

Có một trưởng lão nhin không được chen miệng nói.

Minh Hà Thánh Vương cười cười.

- Chân Linh giới quá to lớn, Minh Uyên tông chúng ta cũng không quản được, sau này tông môn các vị có thể phân công quản lý toàn bộ Chân Linh giới, chỉ phải định kỳ giao nạp cung phụng Minh Uyên tông chúng ta liền tốt.

- Ý người là để tông môn chúng ta, làm tông môn phụ thuộc Minh Uyên tông?

Một trưởng lão khác hiểu rõ.

Minh Hà Thánh Vương từ chối cho ý kiến.

- Tu tiên một chuyện, chính yếu nhất là tranh giành tài nguyên, các vị nếu có thể tại Chân Linh giới chiếm hữu mảnh cương thổ lớn, cho dù đem một bộ phận tài nguyên giao cho Minh Uyên tông chúng ta, sau này cũng đồng dạng có thể đến cảnh giới Đại Thừa đỉnh phong.

- Chờ đến lúc đó, lại đi Minh Uyên giới chúng ta phi thăng, chẳng phải đẹp ư?

- Về phần Chân Linh giới đủ loại, chỉ là một đoạn ngắn trải qua bên trong kiếp sống tu tiên dài đằng đẵng các vị mà thôi.

Bên trong đại điện, không ít người thừa kế nghe đến đây trên mặt lộ ra động tâm.

Minh Hà Thánh Vương tiếp tục nói.

- Nếu như không cùng chúng ta hợp tác, Phản Thiên minh các người nhiều nhất cũng có thể phá vỡ một siêu cấp tông môn, đến lúc đó các vị đang ngồi ở đây có mấy người có thể khôi phục vinh quang tông môn chính mình trước kia?

- Huống chi, không cùng chúng ta hợp tác, sau này chính là mục tiêu hai mươi hai tên Thánh Vương Minh Uyên giới chúng ta nhắm vào, các vị đến lúc đó nếu muốn vùng dậy, chỉ sợ còn có chút khả năng, nói không chừng sơ ý một chút, liền sẽ thân tử đạo tiêu.

Lời nói phía trước là lợi dụ, lời nói Minh Hà Thánh Vương hiện tại liền là uy hiếp.

Bên trong đại điện trong mắt không ít người thừa kế xuất hiện rầu rĩ.

Bây ở trước mặt bọn hắn kỳ thực chỉ hai con đường, đầu thứ nhất, là thừa dịp lưỡng giới đại chiến ngư ông đắc lợi.

Đầu thứ hai, liền là trợ giúp Minh Uyên tông chinh phục Chân Linh giới.

Nhưng mà, con đường thứ nhất đi thông suốt, vậy thừa cơ vùng dậy khẳng định cũng là Thiên Đạo tông Tạ Thiên Hành, bọn hắn những tông môn này nhiều nhất cũng chính là tông môn phụ thuộc Thiên Đạo tông.

Đầu thứ hai đi thông suốt, bọn hắn vẫn như cũ là tông môn phụ thuộc, chẳng qua là tông môn phụ thuộc Minh Uyên tông.

Chuyện này đối với bọn hắn tới nói, cũng không có bao nhiêu khác biệt.

Kém duy nhất chính là, đi con đường thứ nhất xác suất thành công không đến một thành, mà đi con đường thứ hai...

Minh Uyên giới có hai mươi hai tên Thánh Vương, lại thêm thực lực Phản Thiên minh, cơ hồ là cục diện tất thắng.

Đem hai so sánh, con đường nào dễ đi liền không cần nói cũng biết.

Chương 671: Kết Minh.

Chương 671: Kết Minh.

Nghĩ tới đây, không ít người theo bản năng nhìn về phía mười hai tên trưởng lão.

Vấn đề này quyết định thế nào, còn phải xem ý tứ các trưởng lão, tất nhiên, chủ yếu nhất là nhìn ý tứ Tạ Thiên Hành tu vi cao nhất.

Lúc này Tạ Thiên Hành sắc mặt nghiêm túc, thực lực Minh Uyên giới mạnh hơn trong tương tượng hẳn quá nhiều, muốn giúp mấy đại tông môn bảo vệ Chân Linh giới quả thực khó như lên trời.

- Trước lá mặt lá trái thử xem.

Lúc này trong đầu truyền đến Trần Trầm truyền âm, Tạ Thiên Hành suy nghĩ một chút cũng chỉ đành như thế, Minh Uyên tông muốn Phản Thiên minh quy thuận, cũng không thể chỉ bằng hứa hẹn sau khi nói chuyện thành công, như thế nào cũng nên cũng đến chỗ khóa táo để bọn họ ăn mới đúng?

- Minh Uyên thánh vương, người muốn Phản Thiên minh chúng ta nào cùng các người hợp tác như thế đây?

Minh Uyên thánh vương nghe vậy nói.

- Rất đơn giản, Phản Thiên minh các người tại Chân Linh giới nhiều năm như vậy, đối với tông môn Chân Linh giới thâm nhập sâu hơn Minh Uyên tông phải chúng ta.

- Thời gian bốn năm tiếp theo, các người chỉ cần không ngừng tại Chân Linh giới gây ra hỗn loạn, để bọn hắn không cách nào yên tâm tụ tập lực lượng là được.

Tạ Thiên Hành khẽ vuốt cằm nói.

- Khó thì không khó, nhưng sự tình kết minh nói không có bằng c

húng, cũng không thể người ta một hai câu liền quyết định được.

Minh Uyên thánh vương tựa hồ đã sớm dự liệu được Tạ Thiên Hà nh sẽ nói như vậy, cười nhạt nói.

- Bốn năm tương lai, Phản Thiên minh các người hàng năm cũng có thể phái trăm người tiến về Minh Uyên tông chúng ta thậm chí Minh Uyên giới tiềm tu, để chúng ta thay các người bồi dưỡng cao thủ Phản Thiên minh.

- Trừ đó ra, hết thầy tổn thất các người tại Chân Linh giới chế tạo rối loạn xuất hiện, toàn bộ để Minh Uyên tông chúng ta đảm đương.

- Nếu như đạo hữu còn không hài lòng, chúng ta song phương còn có thể thông gia, càng sâu quan hệ giữa chúng ta.

Nghe được Minh Uyên thánh vương hứa hẹn, liền một đám trưởng lão đều có không ít động tâm tư.

Minh Uyên giới cùng Chân Linh giới hoàn toàn khác biệt, có thể đi tận thế giới tu luyện, cảm ngộ văn minh tu chân hoàn toàn khác biệt, chỗ tốt đối với tự thân cực lớn.

Điểm ấy nhìn ước chiến mấy tháng trước liền biết, nếu không phải đột nhiên có Tiên thể hoành không xuất thế, Chân Linh giới như thế nào cũng khó có khả năng là đối thủ Minh Uyên tông.

Hướng chi... Như cùng Minh Uyên tông hợp tác, tương lai còn có cơ hội phi thăng Tiên giới.

- Đạo hữu mở bảng giá ngược lại rất có thành ý.

Tạ Thiên Hành nhẹ giọng nói, trên mặt tràn đầy động tâm.

Minh Hà Thánh Vương cười ha ha.

- Tất nhiên, muốn thúc đẩy chuyện này, Phản Thiên minh các người cũng phải để Minh Uyên tông chúng ta nhìn thấy thành ý.

- Cái thành ý gì?

Tạ Thiên Hành hỏi.

- Mấy tháng trước ước chiến, Trần Trầm Thiên Ma thành chém giết thiên kiêu Thanh Huyền Minh Minh Uyên tông chúng ta, Phản Thiên minh các người chỉ cần gỡ xuống đầu của hắn giao cho chúng ta, vậy chúng ta song phương hợp tác liền đạt thành.

Minh Hà Thánh Vương đáp.

Nghe được điều kiện này, mấy trưởng lão đều mặt lộ dị sắc, không tự giác nhìn về phía Từ Hồi, bọn hắn đều biết Từ Hồi phái người ám sát Trần Trầm kia.

Từ Hồi nghe vậy mừng rỡ trong lòng, lúc này hắn còn không biết Hạ Niên ám sát Trần Trầm thất bại, đã bỏ mình, chỉ coi là Hạ Niên cùng Trần Trầm cũng đều tại bên trong bí cảnh, không cách nào liên lạc với bên ngoài.

Kỳ thực trong lòng hắn đã có ý cùng Minh Uyên tông hợp tác.

Chủ nếu là bởi vì lần lấy bí tàng này, Luân Hồi tông bọn hắn không có cao thủ sống sót nào, luận thực lực Luân Hồi tông đã không sánh được mấy đại tông môn sơ sinh khác.

Nếu như bên trong Phản Thiên minh có thể có một tông môn vùn g dậy thành siêu cấp tông môn, vậy tuyệt đối không phải sự tình Luân Hồi tông bọn họ.

Như vậy, còn không bằng đầu nhập vào Minh Uyên tông, mọi người đều thành tông môn phụ thuộc.

- Chuyện này là thật?

Vừa nghĩ vậy, Từ Hồi không kịp chờ đợi hỏi.

- Tất nhiên.

Minh Uyên thánh vương đáp, xong lông mày nháy một cái, tiếp tục nói.

- Trừ đó ra, thiên kiều Tử Nguyệt Minh Uyên giới chúng ta còn hứa hẹn, ai giết Trần Trầm kia liền cùng hắn kết làm đạo侶, Tử Nguyệt là tôn nữ Tử Vi thánh vương, bình thường được đến Tử Vi thánh vương cung chiều, cùng nàng kết làm đạo侶, liền đại biểu vĩnh viễn khóa tại một chỗ cùng Minh Uyên giới chúng ta.

- Tất nhiên, tất cả những thứ điều kiện tiên quyết này là có người có thể giết Trần Trầm kia.

Nếu như Phản Thiên minh cả một tu sĩ không đến Đại Thừa cũng diệt không xong, vậy chúng ta cũng không cần thiết hợp tác.

Tạ Thiên Hành nghe vậy không được dấu vết nhìn Trần Trầm liếc mắt, trong nội tâm có chút im lặng.

Minh Uyên thánh vương này phỏng chừng đánh chết cũng không nghĩ đến Trần Trầm giờ phút này an vị tại bên trong ghế trưởng lão, nghe hắn nói những lời giết chính mình này.

Bất quá hắn cũng minh bạch dụng ý Minh Uyên thánh vương.

Giết Trần Trầm tiếng tăm đại chấn Chân Linh giới, một mặt là nhập đội, biểu lộ quyết tâm rõ ràng triệt để cắt đứt cùng mấy đại siêu cấp tông môn và Chân Linh giới.

Một phương diện khác cũng là Phản Thiên minh khảo nghiệm thực

c lực đối với Minh Uyên tông.

Tuy nói Trần Trầm không phải tu sĩ Đại Thừa, nhưng giờ đây má y đại siêu cấp tông môn tuyệt đối với bảo hộ Trần Trầm thật tốt, muốn giết hắn, lúc này đã là một cái khiêu chiến không nhỏ.

Tất nhiên, đây đều là Minh Uyên thánh vương tự cho là đúng mà thôi.

Hắn nếu như biết, Trần Trầm là bộ hạ Bắc Thần Tiên Vương, dạng người này nơi nào dễ giết như vậy?

Tạ Thiên Hành nghĩ đến những cái này, còn chưa kịp mở miệng, Từ Hồi bên cạnh mãnh liệt đứng lên, tâm tình kích động lộ rõ trên mặt, vậy mà liên tiếp nói ba chữ tốt!

- Tốt tốt tốt!

Minh Hà Thánh Vương nhìn thấy một màn này cũng hơi kinh ngạc, người này hắn có bệnh, nghe được cái gì vui sướng liền xúc động thành như vậy phải không?

Từ Hồi thấy không ít người ánh mắt cổ quái nhìn chính mình, cũng biết mình vừa rồi thật thố, tranh thủ thời gian ngồi xuống đến.

Nhưng mà trên mặt hắn vui mừng vẫn không che giấu được như cũ.

Cái gì gọi là thời cơ đến không né được, đây chính là thời cơ đến không né được!

Còn tốt hắn có dự kiến trước, để cho người đi giết Trần Trầm kia t rước, bằng không loại lợi ích khổng lồ này nơi nào sẽ rơi xuống trên đầu của hắn?

Cùng thiên kiêu Minh Uyên giới thông gia, vậy sau này Minh Uy

ên giới chiếm lĩnh Chân Linh giới xong, Minh Uyên giới sẽ tín nhiệm Tạ Thiên Hành cường giả đỉnh cao này hơn, hay là tín nhiệm chính mình con rể Minh Uyên giới này hơn?

Nếu Minh Uyên tông để Phản Thiên minh quản lý Chân Linh giới, vậy chắc chắn sẽ đem Phản Thiên minh giao đến bên trong tay hấn nhân thủ cànng thân cận này!

Đây đối với hấn không còn hi vọng tới nói quả thực là tuyệt địa đại ại phản kích!

Nhân sinh đại hi đại bi cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, Từ Hòi mắt híp híp, đã bắt đầu tha hồ suy nghĩ cuộc sống tốt đẹp tương lai.

Trần Trầ nhìn biểu tình Từ Hòi kia, trong nội tâm mười điểm khinh thường, người này khẳng định đang suy nghĩ chuyện gì tốt.

- Việc này làm sao bây giờ?

Trong đầu vang lên Tạ Thiên Hành truyền âm, Trần Trầ trả lời.

- Đáp ứng hấn, để hấn đưa tin tức.

Tạ Thiên Hành cũng là người thông minh, lập tức liền biết ý tứ Trần Trầ.

Minh Hà Thánh Vương muốn đầu người, việc này chỉ sợ không dễ lừa gạt.

- Đến người ta cảnh giới cỡ này, thật đến đấu pháp, phân ra sinh tử, đừng nói là đầu, đầu tóc cũng không còn sót lại, đến lúc đó tùy tiện cho hấn chút tín vật, lừa qua là được.

Tạ Thiên Hành nghe nói như thế trong nội tâm im lặng, Trần Trầ m này xem Minh Hà Thánh Vương như ngu ngốc sao?

Tuy nói Tiên Nhân thông minh hơn Hạ giới tu sĩ, nhưng Minh Hà Thánh Vương dù sao cũng là cường giả đỉnh cao một giới, nơi nào dễ lừa gạt như vậy?

Trần Trầm này, không chừng Hạ giới chưa bao lâu, nghĩ những tu sĩ Hạ giới này quá đơn giản.

- Tạ đạo hữu, người yên tâm, ta tự có biện pháp để hấn tin tưởng, người hỏi trước một đám trưởng lão có bao nhiêu đồng ý kết minh h một chút.

Trần Trầm không cần nghĩ cũng biết Tạ Thiên Hành đang suy nghĩ gì, lại nói thêm một câu.

Tạ Thiên Hành nghe vậy đứng lên, hướng mọi người nói.

- Mười hai tên trưởng lão Phản Thiên minh chúng ta quyền lợi giống nhau, sự tình cùng Minh Uyên tông kết minh không phải ta một người có thể làm chủ, hiện tại mọi người biểu quyết một chút, đồng ý cùng Minh Uyên tông kết minh, đứng lên là được, không đồng ý liền ngồi xuống.

Chương 672: Động Tĩnh.

Chương 672: Động Tĩnh.

Vừa dứt lời, Từ Hồi là người thứ nhất đứng lên, thứ yếu là Trần Trầm, ngay sau đó lại có ba bốn trưởng lão đứng lên.

Các trưởng lão khác thấy Tạ Thiên Hành không hề ngồi xuống, một phen râu rí sau cùng cũng từng người đứng lên.

Thấy mười hai tên trưởng lão đều đồng ý, Minh Hà Thánh Vương cười to nói.

- Ha ha, chúc mừng các vị, đứng ở một bên hùng mạnh, đã như vậy, ta ngay tại Minh Uyên tông chờ tin tức các vị.

Nói lời này xong, thân thể Đồ Dương chấn động, ánh mắt lại lần nữa khôi phục thanh minh, cực kỳ hiển nhiên, thần thức Minh Hà Thánh Vương đã rời thân thể của hắn.

- Các vị, tông chủ nhà ta vừa rồi đã truyền đạt ý hắn, nhìn thần tình các vị, nghĩ đến hắn là đồng ý, thời gian tiếp theo ta liền sẽ ở tại Thiên Đô Đại Tuyết sơn nơi này, chờ các vị hoàn thành ước định xong, ta lại mang tín vật trở về Minh Uyên tông.

Đồ Dương dứt lời, liền chủ động đứng ở hai bên đại điện.

Tạ Thiên Hành nói.

- Sự tình ám sát Trần Trầm kỳ thực Phản Thiên minh chúng ta sớm có an bài, có lẽ không bao lâu sẽ được nhận được tin tức.

Dứt lời hắn còn nhìn Từ Hồi liếc mắt.

Từ Hồi cười đắc ý nói.

- Không sai, thậm chí rất có thể hiện tại đã đắc thủ cũng khó nói, chỉ bất quá bởi vì một ít sự tình, tin tức không có cách nào truyền tới.

Đồ Dương kinh ngạc nhìn hai người liếc mắt, thuận miệng chúc mừng một câu liền không nói cái gì nữa.

...

Một lát, bên trong đại điện mọi người tán đi, chỉ còn dư lại Trần Trầm cùng Tạ Thiên Hành không đi.

Xác định tất cả mọi người đi xa xong, Tạ Thiên Hành nói.

- Trần đạo hữu, ngươi muốn cho Phản Thiên minh giả ý đầu nhập vào Minh Uyên tông, đến lúc đó lại xuất kỳ bất ý phản bội a?

Trần Trầm khẽ gật đầu nói.

- Không sai, đây có thể biện là pháp Phản Thiên minh phát huy tác dụng lớn nhất.

- Thế nhưng... Muốn tại trước mặt Minh Hà Thánh Vương giả mạo cũng không dễ dàng, cho dù ngươi có thể thuyết phục Thiên Ma thành và đám tông môn phối hợp ngươi diễn trò, cũng chắc chắn sẽ có sơ hở.

Tạ Thiên Hành có chút lo âu nói.

Trần Trầm cười khoát tay áo.

- Ánh mắt đạo hữu quá câu nệ tại một chuyện, muốn để Minh Hà Thánh Vương tin tưởng, không nhất định chỉ có thể ở chuyện giả mạo giết ta, còn có thể dùng thủ đoạn khác.

- Thủ đoạn gì?

Tạ Thiên Hành có chút hiếu kỳ.

Nếu như Phản Thiên minh chúng ta cùng mấy đại siêu cấp tông môn thù sâu như biển, đến lúc đó mấy đại siêu cấp tông môn thả ra tin tức ta vẫn lạc, Minh Uyên tông sẽ hoài nghi sao?

Trần Trâm hỏi ngược lại.

Tạ Thiên Hành nghe vậy rơi vào trầm tư.

Minh Uyên tông đề Phán Thiên minh đánh giết Trần Trâm, là mưu ớn để cho Phán Thiên minh cùng Chân Linh giới triệt để quyết liệt.

Nếu như theo phương diện khác chứng minh song phương đã triệt để quyết liệt, vậy Minh Uyên tông xác thực không có khả năng quá mức hoài nghi chuyện Trần Trâm chết này là giả.

Vấn đề là như thế nào lộ ra Phán Thiên minh cùng Chân Linh giới đã triệt để quyết liệt đây?

Trần Trâm nhìn ra hấn đang suy nghĩ gì, cười nói.

- Chúng ta giết người bọn hấn, có thể gia tăng cừ hận lẫn nhau, bọn họ hấn giết người chúng ta đồng dạng có thể.

Nếu như Phán Thiên minh chúng ta bị mấy đại siêu cấp tông môn làm tổn thất nặng nề, thậm chí còn vẫn lạc mấy vị trưởng lão, người nói Minh Uyên tông sẽ còn cảm thấy chúng ta tại chuyện đánh giết Trần Trâm phối hợp mấy đại siêu cấp tông môn giả mạo sao?

Tạ Thiên Hành nghe đến đây sững sờ, xong thật sâu nhìn Trần Trâm liếc mắt.

Trần Trâm cười nói.

- Bên trong Phán Thiên minh có vài người quá muốn ôm Minh Uyên tông cây to này, nhân cơ hội này dọn dẹp một chút, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện?

Sau khi Tạ Thiên Hành nghe xong trong nội tâm bội phục không t

hôi, tán dương.

- Ta xem như minh bạch vì sao Bắc Thần Tiên Vương lại phái đạo hữu Hạ giới, đạo hữu người thật không hổ là bộ hạ trực thuộc Bắc Thần Tiên Vương.

- Quá khen quá khen! Đều là thay Tiên Vương đại nhân làm việc mà thôi.

Trần Trầm vội vã khoát tay, trên mặt lộ ra nụ cười ngại ngùng.

...

Mấy ngày sau, Trần Trầm liền tìm một cơ hội, quay trở về Thiên Ma thành.

Nhìn thấy Thiên Ma thành chủ xong, hắn không nói mình thành trượng lão Phản Thiên mình, thậm chí cùng Thiên Hạ Hành Tẩu Phản Thiên mình đạt thành thoả thuận hợp tác.

Thật sự là vì đoạn trải qua này quá mức khoa trương, nếu nói thật, chỉ sợ Thiên Ma thành chủ sẽ cho rằng chính mình bị mắc lừa.

- Người nói người muốn giả chết một lần?

Nghe được Trần Trầm yêu cầu xong, Thiên Ma thành chủ lại xác nhận một lần.

- Không sai, sư phụ, gần đây quá nhiều người muốn giết ta, ta chết một lần tốt, dạng này cũng bớt bọn hắn lại tới tìm ta phiền toái.

Trần Trầm bình tĩnh giải thích.

Thiên Ma thành chủ suy tư một hồi sau đồng ý hắn yêu cầu.

- Người đưa ra việc này cũng có thể xem là một biện pháp tốt, nh

ư vậy đi, chuyện này ta đến an bài, bắt quá trước lúc này, người phải xử lý một chuyện khác.

Trần Trâm ngạc nhiên nói.

- Ách, chuyện gì?

- Thái Hư Long Côn có động tĩnh!

Thiên Ma thành chủ tức giận mười điểm ngưng trọng.

- A?

Trần Trâm có chút không rõ ràng cho lắm.

Thái Hư Long Côn chính là sinh vật Chân Linh giới tối cường đại, cho dù là bức ở nơi đó không động, Chân Linh giới hơn mười vạn năm qua cũng không có ai có thể tổn thương nó mấy may.

Chính là bởi vì Thái Hư Long Côn này tồn tại, Chân Linh giới dần dần suy yếu.

Loại tồn tại cường đại này có động tĩnh, như vậy cũng được sao?

Càng máu chột là có động tĩnh cùng hẳn có quan hệ gì? Hẳn không thể rung chuyển được Thái Hư Long Côn a.

Thiên Ma thành chủ nhìn ra Trần Trâm đang suy nghĩ gì, giải thích nói.

- Thái Hư Long Côn dù sao cũng là Chân Linh có sinh mệnh, tuy nó ngăn chặn lối đi phi thăng, nhưng hơn mười vạn năm qua nó cũng không phải không nhúc nhích, căn cứ ghi chép, từ khi ngăn chặn lối đi phi thăng xong, nó động tám lần, mỗi lần đều có dị tượng xuất hiện, có mấy lần còn rơi xuống không ít dị bảo.

Trần Trầm nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, nhìn tới sư phụ là để hẳn đi thu tiền trà nước, mà không phải để hẳn đi mạo hiểm.

- Thì ra là thế... Bất quá nó hơi động liền có bảo vật, đây là cái nguyên lý gì? Chẳng lẽ mảnh da Thái Hư Long Côn này rơi ra cũng có thể làm bảo vật?

Thiên Ma thành chủ tiếp tục giải thích.

- Mảnh da nó thật là bảo vật, bất quá đây không phải là trọng điếm.

- Người cũng đã biết, Thái Hư Long Côn không biết rõ sinh ra tại khi nào, cũng không biết du lịch qua bao nhiêu đại thế giới, thậm chí có truyền Thuyết, Thái Hư Long Côn chính là sinh linh Tiên giới.

- Thực lực hẳn cường đại vô cùng không nói, càng thêm máu chốt là trong bụng nó hư hư thực thực có một cái đại thế giới, bên trong đại thế giới này cất giấu đủ loại cổ quái kỳ lạ nó du lịch các đại giới thôn phệ, trong đó không thiếu trân bảo.

- Mà mỗi lần Thái Hư Long Côn có động tĩnh, đều sẽ bài xuất một đồng lớn vật liệu đi ra, nếu như vận khí tốt, sẽ từ đó tìm tới không ít bảo vật giá trị.

Có việc này tất cả ngoại nhân đều không biết, Cửu Chuyển Kim Thân Quyết Thiên Ma thành chúng ta là nó bài xuất đến.

Trần Trầm nghe vậy khóe mắt giật giật, từ bên trong vật Thái Hư Long Côn bài xuất tìm tới Cửu Chuyển Kim Thân Quyết loại côn g pháp đỉnh tiêm này, người sư phụ hẳn này đúng là rất có một can đảm a.

Có thể được xưng tụng là cao thủ mốc phân giới.

- Thì ra là thế... Sư phụ, người cảm thấy vận khí ta tốt, cho nên lần này quyết định phái ta đi móc... Ách, tầm bảo?

Thiên Ma thành chủ cười cười nói.

- Không sai, Thái Hư Long Côn lúc này có động tĩnh, có lẽ là trong cõi u minh thiên ý, ta cảm thấy khí vận người kinh người, đến đó khẳng định sẽ có thu hoạch không nhỏ.

- Còn có người khác cùng đi sao?

- Tiên môn Quỳnh Hoa tiên tử, Tà Thần điện U Minh, hai người này khí vận cũng không tệ, lần trước ước chiến gặp được thất bại, cũng không lâu lắm, giờ đây thực lực vậy mà lại tăng lên không ít.

Thiên Ma thành chủ nói.

Trần Trần nhếch miệng cười cười, đến, lại là hai người quen biết cũ này.

U Minh thì cũng thôi đi, lần ước chiến trước đã hủy hết hình tượng, nhưng Quỳnh Hoa tiên tử đi móc phân...

Chậc chậc chậc, không dám nghĩ.

Chương 673: Long Côn Bản Thể.

Chương 673: Long Côn Bản Thể.

Trần Trầm đang miên man bất định, Thiên Ma thành chủ nói.

- Thái Hư Long Côn tại Long Côn bình nguyên địa phương cực Đ
ông Chân Linh giới, nơi đó quanh năm chịu Thái Hư Long Côn ả
nh hưởng, có số lượng lớn vết nứt không gian cùng không gian th
ông đạo, có thậm chí thông hướng địa phương không biết, đến lúc
đó người phải cẩn thận, chớ đi mất.

Trần Trầm nghe vậy cười nói.

- Sư phụ yên tâm, ta sẽ chú ý.

Nói đùa, có hệ thống tại người, hễ Long Côn bình nguyên còn có
một đường có thể bước đi, hẳn liền sẽ không lạc.

...

Tại Thiên Ma thành đợi hai ngày, tin tức Hạ Niên là gian tế Phản
Thiên minh, ám sát Trần Trầm thất bại, bỏ mình Tiên môn bí cảnh
liền truyền ra ngoài.

Tuy không tận mắt nhìn đến, nhưng Trần Trầm giờ phút này có th
ể tưởng tượng ra Từ Hồi là dạng tâm tình gì.

Nhân sinh thay đổi rất nhanh cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi,
phía dưới tâm lý chênh lệch to lớn, Từ Hồi khẳng định sẽ có động
tác quyết liệt gì, thậm chí sẽ đem giết chính mình xem như cây cỏ
cứu mạng cuối cùng.

- Phải nắm chắc thời gian, bằng không không đuổi kịp vỡ kịch.

Trần Trầm làm bầm lâu bầu một câu, liền tiến vào bên trong truyề
n tổng trận Thiên Ma thành.

Trải qua truyền tống xong, Trần Trầm liền đi tới Thông Tiên thàn
h Đông Vực, từ đó lại hướng đông là một mảnh đại bình nguyên

mênh mông, nơi này đã từng là chỗ tu luyện tuyệt hảo linh khí nồng nặc nhất Chân Linh giới.

Nhưng bởi vì Thái Hư Long Côn xuất hiện, Long Côn bình nguyên biến thành địa phương vùng hẻo lánh.

Hơn nữa địa phương vùng này hẻo lánh cực độ, so Hãn Hải đại sa mạc, phương Bắc đại băng nguyên còn lớn hơn gấp mấy lần, đến mức diện tích Đông Vực bản thổ cực nhỏ, nhỏ hơn mấy vực khác rất nhiều, không thể sản sinh ra loại siêu cấp đại tông môn khổng lồ chế một vực.

Đi tới Thông Tiên thành Đông Vực, Trần Trầm tĩnh tâm chờ đợi chỉ chốc lát, rất nhanh liền nhận được Quỳnh Hoa tiên tử đưa tin, biết được Quỳnh Hoa tiên tử cùng U Minh đã đến trước cửa thành.

Chuyến này đến Long Côn bình nguyên, dựa theo ý Thiên Ma thành chủ là do Quỳnh Hoa tiên tử dẫn đội.

Cũng không phải thực lực Quỳnh Hoa tiên tử mạnh, mà là Quỳnh Hoa tiên tử khổng lồ không gian pháp tắc, tại Long Côn bình nguyên vết nứt không gian rất nhiều sẽ không bị lạc.

Nhận được đưa tin, Trần Trầm trực tiếp hướng cửa thành bay đi, rất nhanh liền nhìn thấy hai đạo thân ảnh một đen một trắng trước cửa thành.

U Minh nhìn thấy Trần Trầm, sắc mặt khó coi, bất quá tin tức cường giả Đại Thừa ám sát Trần Trầm thất bại hiện tại đã lưu truyền rộng rãi, giờ đây hẳn tuyệt không phải đối thủ Trần Trầm, cho nên hẳn cực kỳ thức thời không có miệng ra ác ngôn, chỉ là quay đầu lại, nhìn về phía xa xa.

Quỳnh Hoa tiên tử thì một mặt xin lỗi nói.

- Lúc đó đạo hữu đi vội vàng, ta còn tưởng rằng đạo hữu vội vã tr

ở về tu luyện, không nghĩ tới dĩ nhiên là đạo hữu tao ngộ ám sát, còn may đạo hữu người hiền tự có thiên tướng, bằng không Tiên môn chúng ta khó từ tội.

Trần Trầm cười khoát tay áo nói.

- Không sao, Tiên môn cũng không nghĩ tới trong môn có gian tế Phản Thiên minh, còn ẩn núp sâu như vậy.

- Đạo hữu không hận Tiên môn chúng ta liền tốt.

Quỳnh Hoa tiên tử dứt lời lấy ra một chiếc phi chu, nhảy lên, Trần Trầm cùng U Minh thì theo sát phía sau.

Sau khi toàn bộ ba người lên phi chu, phi chu liền hướng thẳng đến phương Đông bay đi.

Vừa bắt đầu phi hành còn không có dị thường gì, đến bay mấy vạn dặm sau, đủ loại dị tướng bắt đầu liên tiếp xuất hiện, có địa phương không gian vặn vẹo, cong cong cuộn cuộn, còn có địa phương dứt khoát liền là một cái lỗ thủng đen đại động, bên trong đều là tiếng cương phong.

Loại cảnh tượng này uốn lượn như những thế giới màu sắc sắc sỡ họa sĩ ấn tượng phái tiền thế dụng ý vẽ ra kia.

Quỳnh Hoa tiên tử gặp Trần Trầm cùng U Minh hai người đều nhìn bên ngoài, giải thích nói.

- Thái Hư Long Côn không chế lực lượng không gian pháp tắc cực mạnh, thiên phú thần thông nó càng là một loại lực lượng phá giới cực kỳ nghịch thiên, lực lượng phá giới này có thể để nó đã thông mỗi cái thế giới bích chương, tự do tự tại xuyên qua, nếu như nó có nguyện ý, thậm chí có thể tiến về Tiên giới.

- Cũng chính là bởi vì loại năng lực này, toàn bộ Long Côn bình n

guyên phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, không gian nơi này cực kỳ yếu kém, cơ hồ vừa đụng liền sẽ nghiền nát.

Trần Trầm nhẹ gạt đầu, trong nội tâm bộc phát hiếu kỳ đối với Thái Hư Long Côn, đúng lúc này Quỳnh Hoa tiên tử đột nhiên đưa ra tay, từ trong không khí lấy ra một khối vật thể mỏng manh lớn cỡ hờng bàn tay.

Nhìn xem vật mỏng manh kia, Quỳnh Hoa tiên tử mỉm cười vui sướng.

Đây là mảnh da Thái Hư Long Côn, là tài liệu bảo vật dự trữ tốt nhất, đừng nhìn chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, nhưng làm thành pháp bảo trữ vật có thể chứa đựng hơn ngàn phương, càng đáng quý là loại pháp bảo trữ vật này không dễ bị phát hiện, còn có thể chứa đựng vật sống.

Nghe được nàng miêu tả, Trần Trầm nhìn về phía bốn phía, muốn nhìn nhìn còn có thứ này hay không, Quỳnh Hoa tiên tử cũng là đem mảnh da kia giao vào trong tay hắn.

- Đạo hữu tại Tiên môn chúng ta nhận lấy kinh hãi, thứ này xem như là nhận lỗi đi.

Trần Trầm nghe vậy ngại ngùng cười cười, nhận lấy cái kia, bỏ vào trong nhẫn chứa đồ.

- Đa tạ Quỳnh Hoa tiên tử, nếu ta từ chối vậy thì bất kính.

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến lời U Minh yên tĩnh nói.

- Trần Trầm, ngươi bước vào Đại Thừa kỳ?

Trần Trầm lườm U Minh liếc mắt, vấn đề này phỏng chừng gia hỏa này đã muốn hỏi rất sớm, kết quả ghen đến bây giờ mới lên tiếng, cũng làm khó hắn.

- Nghiêm chỉnh mà nói, ta không có bước vào Đại Thừa kỳ.

Trần Trầm trực tiếp đáp.

Cái phân thân này của hấn tu là tiên đạo chân chính, căn bản không có thuyết pháp Đại Thừa kỳ, tự nhiên không có bước vào Đại Thừa kỳ.

U Minh nghe vậy cũng nhẹ nhàng thở ra, trong mắt lại dấy lên ý chí chiến đấu, tựa hồ là nhìn thấy hi vọng đuổi kịp Trần Trầm.

Quỳnh Hoa tiên tử đồng tình nhìn hấn một cái, người khác không rõ ràng gian tế Hạ Niên Phản Thiên minh là chết như thế nào, nàng lại biết rõ ràng.

Hạ Niên kia cùng Trần Trầm thân ở Tiên môn bí cảnh, không cách nào ra ngoài, hai người tại bên trong Tiên môn bí cảnh đấu pháp không biết bao lâu, tại tám mươi phần trăm khu vực bí cảnh đều ưu lại dấu tích chiến đấu, cuối cùng Hạ Niên chết tại trên tay Trần Trầm.

Thực lực thế này đã không thể dùng Đại Thừa để cân nhắc, nàng hoài nghi giờ đây Trần Trầm tại bên trong Đại Thừa sơ kỳ tu sĩ đệ u là cường giả tuyệt đối.

Dạng người này, nàng đã sớm không còn tâm tư đuổi theo.

U Minh không hề từ bỏ, sau này khẳng định sẽ kết thúc thảm đạma?

Quỳnh Hoa tiên tử vừa nghĩ những cái này, một bên thao túng phi chu tránh né đủ loại khe hở không gian, trong bất tri bất giác, phi chu liền phi hành trọn vẹn thời gian một ngày.

Lúc này Long Côn bình nguyên đã không phân rõ ngày sáng đêm

tối, trong thiên địa tối tăm một mảnh mờ mịt, khắp nơi bốn phía đều là cảnh tượng màu sắc sặc sỡ, không gian rối loạn.

Trần Trầm ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời xa xa, cuối cùng là nhìn thấy Chân Linh trong truyền thuyết kia, Thái Hư Long Côn.

Long Côn, nhìn lên như một con cá, bụng cá hoa râm, bên trên đầu cá có hai sừng rồng cùng chòm râu thật dài.

Chỉ bất quá cá này quá lớn một chút, cách mấy ngàn dặm nhìn, đầu cá lấp nửa bầu trời, có thể tưởng tượng, thật đến phía dưới Thái Hư Long Côn, phỏng chừng có khả năng nhìn thấy toàn bộ bầu trời đều là bụng cá.

- Quỳnh Hoa tiên tử, Thái Hư Long Côn này lớn bao nhiêu a?

Trần Trầm vô ý thức hỏi.

- Dài hơn tám ngàn dặm, rộng ba ngàn dặm.

Quỳnh Hoa tiên tử lẩm bẩm trả lời, con số này nàng đã sớm nhớ kỹ, đối với Thái Hư Long Côn lớn từ lâu đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng hôm nay lần đầu tiên trông thấy, vẫn khó tránh khỏi rung động trong lòng như cũ.

- Lớn như vậy...

Trần Trầm đồng dạng chấn động, trước kia hẳn không phải không gặp qua Chân Linh to lớn, thế nhưng cho dù đám Chân Linh gộp lại cũng không sánh được Thái Hư Long Côn này.

Tồn tại to lớn như thế, thật cùng Chân Linh Chân Linh giới là cùng một loại giống loài sao?

Chương 674: Cự Cút Bự Kinh Thiên.

Chương 674: Cự Cút Bự Kinh Thiên.

- Ô ô ô!

Lúc này bầu trời xa xa truyền đến tiếng kêu to kỳ dị, như là hài đồng thút thít, bất quá lại không chói tai như thế, sau khi Trần Trầm nghe thậm chí có một loại cảm giác tâm tình vui vẻ.

Không cần nghĩ, đây là tiếng Thái Hư Long Côn phát ra, trong vòng ngàn dặm, cũng chỉ có Thái Hư Long Côn phát ra tiếng có thể truyền xa như thế.

- Còn ba, bốn ngàn dặm là đến, chúng ta nắm chặt thời gian.

Quỳnh Hoa tiên tử nói xong, tăng nhanh tốc độ phi chu hơn rất nhiều, một đường cong cong cuộn cuộn, tránh né vô số vết nứt không gian, cũng không lâu lắm, liền đến chính giữa phía dưới Thái Hư Long Côn.

Lúc này ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh bọng cá trắng.

Thị lực Tiên thể Trần Trầm này vô cùng tốt, có thể thấy rõ văn rắc rối phức tạp bên trên bọng cá hoa.

Thái Hư Long Côn này tuy là như cá, nhưng cũng không có lân phiến, trên người mười điểm sạch sẽ, tuy chỉ cách hơn mười vạn mét, nhưng Trần Trầm cũng không có cảm giác được uy áp quá mức mạnh mẽ.

Xem ra Thái Hư Long Côn này không phải loại Chân Linh bạo ng
ược thị sát.

- Chúng ta liền ở đây chờ nó ỉa.. Ách, bài xuất bảo vật sao?

Trần Trầm ngoảnh lại hỏi.

Quỳnh Hoa tiên tử lắc đầu.

- Dọn dẹp phía trước một chút đã, miễn thời điểm rơi bảo vật rơi
vào.

Dứt lời nàng bắt đầu vận dụng không gian pháp tắc, đem những v
ết nứt không gian cùng lối đi chung quanh kia phong bế.

Trần Trầm cùng U Minh không làm được cái này, chỉ có thể cứ nh
ư vậy nhìn xem.

Chờ đợi trong chốc lát, gặp Quỳnh Hoa tiên tử không có ý tứ dừn
g tay, Trần Trầm nhàn rỗi đến phát chán, bắt đầu dùng hệ thống tì
m kiếm bảo vật.

Hệ thống, trong vòng phương viên trăm dặm, nhưng có bảo vật k
ỳ lạ gì?

- Bên trái mười dặm, có mảnh da Thái Hư Long Côn... Bên phải h
ai mươi lăm dặm, có một nửa Tiên thạch mất đi Tiên khí...

- Hệ thống, phương viên trăm dặm, nơi nào có ẩn tàng vết nứt khô
ng gian...

- Phía trước mười lăm dặm...

Đạt được hệ thống đưa ra đáp án, Trần Trầm cẩn thận từng li từng
tí vòng qua vết nứt không gian đi tìm bảo.

- Trần Trầm, người tốt nhất đừng chạy loạn, bằng không bị lạc tại bên trong vết nứt không gian, ta cùng Quỳnh Hoa trở về không tiện bàn giao.

Nghe được lời U Minh lạnh lẽo âm trầm phía sau, thân hình Trần Trầm dừng lại, tiếp đó tiếp tục tiến lên.

- Thật sự là không biết tốt xấu!

...

Nửa canh giờ sau, Trần Trầm vền vện mảnh da Thái Hư Long Côn liền tìm bảy tám khối, bày ra xuống chừng một mét vuông, bị hấn tạm thời làm thành một cái bọc lớn.

Bên trong bọc lớn, chứa một đống vật liệu loạn thất bát tao, có Tiên thạch, còn có một vài vật liệu luyện khí Chân Linh giới không có cùng thực vật chưa từng thấy.

Gặp Trần Trầm cũng một bao vật liệu vừa ý trở về, mặt U Minh lộ lộ dị sắc.

Chẳng lẽ phía sau không có vết nứt không gian? Bằng không Trần Trầm này như thế nào không có việc gì?

Trầm tư một lát sau, U Minh xoay người rời đi, tựa hồ cũng muốn đi tìm bảo.

Trần Trầm thấy vậy có chút im lặng, hảo tâm khuyên.

- Đừng bị lạc ở trong vết nứt không gian, đến lúc đó ta cùng Quỳnh Hoa tiên tử trở về không tiện bàn giao.

- Liên quan gì đến ngươi!

U Minh thấp giọng mắng một câu, rất nhanh liền biến mất tại trong tầm mắt.

Trần Trầm thấy vậy cũng không có cách nào, bắt đầu yên lặng thu dọn đám bồng bong chính mình thu được.

Lại đợi nửa canh giờ, Quỳnh Hoa tiên tử về tới trước mặt Trần Trầm, qua bận rộn thời gian dài như vậy, nàng đã đem toàn bộ vết nứt không gian phía trước trảm dậm dọn dẹp sạch sẽ.

Ô ô ô!

Thái Hư Long Côn lại phát ra tiếng kêu to kỳ quái, ngay sau đó búng cá to lớn phía trên bắt đầu rung động.

Quỳnh Hoa tiên tử nhìn thấy một màn này sắc mặt mãnh liệt biến đổi nói.

- Dường như muốn bắt đầu!

Xong nàng vừa nhìn về bốn phía.

- U Minh đâu?

- Đi tìm bảo. Trần Trầm đáp,

- Hồ đồ, lúc này đi tìm bảo cái gì? Đây không phải là nhặt được Hạp phẩm Linh Thạch, ném đi một toà mỏ Linh Thạch sao?

Quỳnh Hoa tiên tử dứt lời lấy ra lệnh bài đưa tin, để U Minh trở về, nhưng mà mấy lần đưa tin cũng không có đạt được đáp lại, khiến sắc mặt nàng bộc phát xấu hổ.

Cực kỳ hiển nhiên, khả năng U Minh xảy ra chuyện.

Thế nhưng trên bầu trời Thái Hư Long Côn đã có loại dấu hiệu kì

a, lúc này lại không tiện rời đi.

Trần Trầm dùng hệ thống truy lùng xuống, nếu như U Minh tại trong vòng phương viên trăm dặm, hẳn liền quá độ thiện tâm, cứu một cái, nếu như vắng mặt... Vậy liền xong.

- Hệ thống, U Minh tại trong vòng phương viên trăm dặm sao?

- Tại phía sau kí chủ bảy mươi tám dặm.

Đạt được đáp án, Trần Trầm nhanh chóng hướng phía sau bay đi, cũng không lâu lắm liền gặp được U Minh chỉ lộ ra nửa bên thân thể.

Về phần một nửa thân thể hẳn khác, thì bị cấm ở bên trong vết nứt không gian.

Lúc này hai chân U Minh còn đang tùy tiện đấu tranh, xem ra còn có thể cứu.

Quỳnh Hoa tiên tử thấy vậy tranh thủ thời gian dùng không gian phá hủy cứu U Minh ra.

Nhìn thấy hai người, mặt U Minh lạnh lùng kia thẹn đỏ rực, ồm ồm nói.

- Ân cứu mạng hai vị, ta sẽ báo đáp.

Hắn vừa dứt lời, trong thiên địa đột nhiên vang lên một hồi tiếng oanh minh kịch liệt, biên độ rung động Thái Hư Long Côn phía trên đột nhiên lớn lên, vậy mà gây nên đại địa ở phía sau phát sinh cộng hưởng.

Mấy người Trần Trầm tranh thủ thời gian nhìn bên trong không trung, ngay sau đó mọi người liền nhìn thấy một màn kinh thế hãi tục phía trên.

Những đường vân trên bụng Thái Hư Long Côn kia đột nhiên phát sáng lên, ngay sau đó một cái lỗ đen chùng lớn như núi nhỏ xuất hiện tại bên trên bầu trời.

Ầm ầm!

Trong hố đen, tinh thể màu trắng giống như núi lăn lăn xuống, trong đó xen lẫn vô số vật liệu loạn thất bát tao.

Loại cảnh tượng kia liền như là những xe rác nghiêng đổ rác Trần Trầm kiếp trước nhìn thấy kia, bất quá đến phóng đại mấy trăm ngàn lần.

Phi lưu trực hạ tam thiên xích, hiềm nghi là ngân hà rơi xuống từ tầng chín trời...

Trong đầu Trần Trầm kim lòng không được nổi lên câu thơ này, chỉ bất quá thơ này dùng tại hiện tại không có khoa trương chút nào.

Nghe được Trần Trầm ngâm tụng câu thơ, Quỳnh Hoa tiên tử theo bản năng nhìn Trần Trầm liếc mắt.

Không nghĩ đến người này đối mặt loại cảnh tượng này, còn có thể ngâm ra lời nói dễ nghe như vậy, quả nhiên là người lạ kỳ.

- Cục cục lớn Kinh thiên... Thật sự là cục cục lớn kinh thiên a...

Chỗ không xa, U Minh cũng tự lẩm bẩm.

Nghe được lời hắn nói, lông mày Quỳnh Hoa tiên tử lập tức nhíu lại, ngân hà trên bầu trời trút xuống kia chẳng biết tại sao cũng thay đổi đến ám ảnh không ít.

Nhẹ ho hai tiếng, Quỳnh Hoa tiên tử nói.

- Chúng ta mau chóng tới đi.

Dứt lời, nàng đem hộ thể linh khí quanh thân thôi động đến lớn nhất, hướng về chính giữa phía dưới lỗ đen kia bay đi.

Trần Trâm cùng U Minh theo sát phía sau, rất nhanh ba người liền đến chính giữa phía dưới lỗ đen kia.

Ngân hà tinh thể màu trắng phía trên trực tiếp trùng kích tại bên trên hộ thể linh khí ba người, phát ra tiếng như là thác nước oanh minh.

Trần Trâm ngửi ngửi, không mùi gì khác.

Nghĩ đến cũng đúng, Thái Hư Long Côn loại sinh vật cường đại này, trong cơ thể làm sao có khả năng có cái vật gì dư thừa.

Nói không chừng tinh thể màu trắng này là bảo vật gì?

Nghĩ tới đây, Trần Trâm liền muốn dùng hệ thống giám định một thoáng, nhưng còn không chờ hắt mở miệng, phía trên đột nhiên lóe lên một đạo quang mang cực kỳ loá mắt.

Trần Trâm tranh thủ thời gian ngẩng đầu, liếc mắt liền thấy phía trên bên trong dòng thác tinh thể ngân sắc có mấy đạo quang mang cực kỳ loá mắt, như là ngôi sao rơi thẳng xuống, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Ánh mắt ba người đồng thời bị mấy đạo quang mang loá mắt kia hấp dẫn lấy, không kịp xuất thủ, liền trơ mắt nhìn mấy đạo quang mang kia vọt vào trong núi lớn tinh thể màu trắng cấu thành phía dưới.

Chương 675: Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa.

Chương 675: Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa.

Ầm ầm...

Kèm theo tiếng oanh minh không ngừng nghỉ chút nào, mấy đạo l oang loáng rất nhanh bị bao phủ.

Ba người yên lặng nhớ kỹ vị trí, tiếp theo sau nhìn hướng lên lỗ đ en bầu trời.

Bất tri bất giác, qua hai phút đồng hồ, tinh thể màu trắng trong hấ c động phun ra đã tụ thành một toà núi lớn chiếm diện tích chừng trăm dặm, cao tới sáu, bảy ngàn mét.

Ba người đứng tại trên sườn núi, trông mong nhìn lên bầu trời.

- Dường như nhỏ một chút, các ngươi cảm thấy thế nào?

Trần Trầm lớn tiếng hỏi.

- Là nhỏ một chút... Quỳnh Hoa tiên tử trả lời.

U Minh lúc này mãnh liệt một chỉ bầu trời nói.

- Nơi đó dường như có người!

Trần Trầm nghe vậy con ngươi mãnh liệt co rụt lại, hấn cũng nhìn thấy, tại cuối cùng tinh thể màu trắng, thật có một bóng người từ t inh thể màu trắng hạ xuống.

Bất quá nói đúng ra, đây không phải là một người, mà là một cỗ thi thể, bởi vì Người kia.

Cũng không có chút ba động nào, thời gian hạ xuống cũng như dòng dạng vật thể, không có gợn sóng chút nào.

Phù phù!

Một tiếng oanh minh nhỏ bé không thể nhận ra phù phù vang lên, cỗ thi thể kia rơi vào trên đỉnh núi, mà lúc này lỗ đen trên bầu trời cũng đình chỉ trút tinh thể màu trắng.

- Ta đi nhìn một chút.

Trần Trầm thấp giọng hô một tiếng, liền hướng thẳng đến đỉnh núi bay đi, rất nhanh, hần liền đi tới trước mặt cỗ thi thể kia.

Thi thể này là nam tử trẻ tuổi, toàn thân áo trắng, dung nhan cực kỳ tuấn tú.

Trên người cũng không có bất kỳ vết thương gì, nhìn lên đến sinh động như thật, nếu như không phải không có khí tức ba động chút nào, Trần Trầm thậm chí sẽ cho rằng hần ngủ thiếp đi.

- Xem trên người hần có nhẫn trữ vật các loại hay không.

U Minh bay tới nói.

Trần Trầm nghe vậy hướng thẳng đến trên người thi thể sờ lên, cũng không lâu lắm liền lấy ra một khối ngọc bội, một mai lệnh bài.

Trừ đó ra, cũng không có bất kỳ vật gì khác.

Phía trên lệnh bài kia chỉ có một đạo điều văn hình rồng phức tạp, không có chữ, Trần Trầm cũng không biết đại biểu phương thế lực

c gì.

Ngược lại khối ngọc bội kia...

- Không có nhân trữ vật.... Đáng tiếc.

Quỳnh Hoa tiên tử lẩm bảm nói.

U Minh không cam lòng lại tại trên người nam tử lật một cái, thậm chí một ít bộ vị bí ẩn đều bị hấn mò mấy lần, xác nhận không có vật gì khác xong, trên mặt hấn lộ ra vẻ thất vọng.

Trần Trầm liếc mắt nhìn Quỳnh Hoa tiên tử, Quỳnh Hoa tiên tử như có thâm ý nhìn về phía Trần Trầm.

Ánh mắt hai người giao hội liền minh bạch ý tứ lẫn nhau.

Ngọc bội kia thật ra là trang bị trữ vật, chỉ bất quá cực kỳ đặc thù, Trần Trầm vừa đến tay liền biết trang bị trữ vật này chỉ có thể sử dụng Tiên khí mở ra.

Lúc đầu hấn còn muốn giấu diếm, nhưng Quỳnh Hoa tiên tử nắm giữ không gian pháp tắc, nghĩ đến cũng nhìn ra môn đạo ngọc bội kia.

Mà kết quả vừa rồi hai người trao đổi chính là quyết định che giấu U Minh, xong đem vật liệu bên trong chia đều hai bên.

Trang bị trữ vật Tiên Nhân dùng...

Trần Trầm không vội vã mở ra ngọc bội kia, U Minh còn ở nơi này.

Hấn đưa ánh mắt lại thả tới trên thi thể, lộ tay ra, dò xét tình huống trong cơ thể thi thể một thoáng, Trần Trầm không khỏi ngạc nhiên.

Bên trong thi thể này trống rỗng một mảnh, ngũ tạng lục phủ cũng không có, ngược lại là có một cỗ lực lượng mục nát cực kỳ cường đại nối tiếp nhau tại chỗ trung tâm phần bụng.

Mặc dù như thế, nhưng Trần Trầm vẫn xác nhận người này đến từ Tiên giới, chính là một Tiên Nhân hàng thật giá thật.

Chỉ là chẳng biết tại sao, vậy mà đến trong bụng Thái Hư Long Côn.

- Như vậy đi, ngọc bội cho Quỳnh Hoa, lệnh bài cho người, thi thể cho ta thế nào?

Trần Trầm nhìn xem U Minh nói.

U Minh theo bản năng liền muốn phản bác, nhưng gặp Quỳnh Hoa tiên tử đã nhận lấy ngọc bội, liền không nói gì, mà trực tiếp đem tấm lệnh bài kia thu vào.

Sau khi xử lý xong thi thể, ba người nhìn về phía toà núi lớn phía dưới này cao tới bảy ngàn mét.

Tuy tuyệt đại bộ phận núi lớn này từ tinh thể màu trắng cấu thành, nhưng tạp vật trong đó cũng rất nhiều, thô sơ giản lược tính toán một thoáng, chỉ sợ có hơn triệu kiện.

Cho dù bên trong một vạn kiện ra một kiện bảo vật, vậy cũng có một trăm kiện bảo vật, ba người chia đều, một người hơn ba mươi kiện, tuyệt đối là thu hoạch lớn.

Bất quá, trước lúc này trước tiên còn cần phải biết rõ ràng tinh thể màu trắng này là cái gì.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm nắm lấy một tinh thể màu trắng, bắt đầu dùng hệ thống giám định.

Rất nhanh biết được thứ này tên là Hư tinh,.

Tuy nhỏ, nhưng bên trong mỗi cái tinh thể đều có cực độ không gian, chính là tài liệu làm nhẫn trữ vật tốt nhất, tốt hơn không ít so với khoáng thạch trữ vật Chân Linh giới.

Trần Trầm đánh giá một chút, một khối hư tinh này nếu là bán theo giá cả khoáng thạch trữ vật, có lẽ giá trị ba khối Linh Thạch cực phẩm.

Mà một ngọn núi này... Chỉ sợ có hàng trăm hàng ngàn ức khối hư tinh, số lượng này đủ tu sĩ Chân Linh giới mỗi người một khối.

Nếu thật bán đi toàn bộ, khẳng định sẽ bị giảm giá trị, còn không bằng liền để đó như thế.

Thời điểm Trần Trầm kiểm tra đo lường hư tinh, U Minh đã không thể chờ đợi hướng về một chỗ sườn núi bay đi, nơi đó là địa phương mấy đạo quang mang loá mắt rơi rụng.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm tranh thủ thời gian buông xuống hư tinh đi theo, Quỳnh Hoa tiên tử cũng giống như thế.

Lần tầm bảo này thu hoạch cũng không phải tất cả thuộc về bọn họ, tuyệt đại bộ phận trong đó đều phải giao cho tông môn, cho nên bọn họ đến nơi này không chỉ phải cân nhắc chính mình cần, còn phải cân nhắc tông môn nhu cầu.

- Ta là người dẫn đầu lần này, có câu nói ta nhất định phải nói trước, cho dù phía dưới là Đan dược ăn lập tức phi thăng thành Tiên, chúng ta cũng không thể động thủ tranh đoạt.

Gặp U Minh muốn đào, Quỳnh Hoa tiên tử ngăn cản nói.

U Minh còn không đáp ứng, Trần Trầm nói.

- Yên tâm, nếu ai động thủ, ta liền giết hắn.

Nghe nói như thế, thần sắc Quỳnh Hoa tiên tử động lại, lúc này mới ý thức được thực lực Trần Trầm đã viển siêu nàng và U Minh.

Loại tình huống này làm sao có khả năng treo lên đến? Đây không phải là muốn chết sao?

Nếu thật là có bảo vật nghịch thiên gì, Trần Trầm vừa ép bức, bọn hắn cũng chỉ có nhường ra.

Nghĩ tới đây, Quỳnh Hoa tiên tử nhin không được cười khổ, xong thu tay về.

U Minh thấy vậy lập tức đảo, đồng thời dùng linh khí chống lên một cái thông đạo, một lát, liền đảo lòng núi được sâu mấy trăm thước, còn chưa thấy bảo vật, liền có bảo quang xuyên thấu qua tinh thể màu trắng soi tới.

- Bảo vật gì, loè loẹt như thế?

Trong nội tâm Trần Trầm nghi hoặc, đồng thời dùng hệ thống theo dõi.

- Hệ thống, vật liệu trân quý nhất phương viên trăm dặm ở đâu?

- Phía dưới kí chủ hai ngàn mét.

Nghe được đáp án này, sắc mặt Trần Trầm hơi đổi một chút.

Phía dưới hai ngàn mét, đó là một trời một vực cùng địa phương mấy đạo quang mang loá mắt rơi xuống.

Chẳng lẽ vật liệu trân quý nhất cũng không phải mấy đạo quang mang loá mắt nhất kia?

Nhìn tới hẳn là, cuối cùng hệ thống sẽ không sai, yên lặng đánh dấu chỗ phía dưới kia, Trần Trầm quyết định đợi một chút đi xem một cái trước.

Đúng lúc này, U Minh đã đem lối đi mở ra phía trước vật liệu lập loè kia.

Đẩy ra tinh thể trắng xóa hoàn toàn, một cái vật thể hình thoi lớn cỡ cánh tay xuất hiện tại trước mặt ba người.

Vật thể hình thoi này linh quang lấp lóe, thậm chí có chút loá mắt, tuy không biết là cái gì, cụ thể có công dụng gì, nhưng chỉ là quang mang này, đã có thể suy đoán ra đây là một kiện bảo vật cực kỳ không tầm thường.

U Minh duỗi tay ra nhẹ nhàng tiếp xúc đụng một cái, trên mặt lập tức lộ ra thần tình như ăn phân vậy.

- Đây là Tiên Khí... Chúng ta không dùng đến.

Trần Trầm nghe vậy lộ tay ra, dùng hệ thống giám định.

- Hệ thống, bên trong phương viên mười mét, vật liệu trân quý nhất ở đâu?

Là Tiên Khí trong tay kí chủ, Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa.

Chương 676: Đâm Thủng Bích Chương.

Chương 676: Đâm Thủng Bích Chương.

Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa...

Loại pháp bảo toa này Trần Trầm gặp qua không ít, bình thường đều là vật dùng đến phá trận, còn có số ít là dùng để phi hành chạy trốn chết.

Về phần đây là loại nào, Trần Trầm nhìn không ra.

Không do dự, hấn thử nghiệm quán thâm Tiên khí vào.

Vù vù!

Một tiếng vang nhỏ, Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa trực tiếp tăng vọt không chỉ mấy chục lần, biến đổi thành lớn cỡ chừng hai người.

Trong đó mơ hồ càng truyền đến một chút lực lượng liên hệ, muốn kéo Trần Trầm vào trong đó.

- Xem ra đây là một kiện phi hành pháp bảo.

Một bên Quỳnh Hoa tiên tử thấy vậy trên mặt lóe lên vẻ kinh ngạc, nói khẽ.

- Không gian ba động thật mạnh, bảo vật này chỉ sợ có thể xuyên qua không gian...

- Xuyên qua không gian?

Lông mày Trần Trầm nhíu lại.

Giờ đây Chân Linh giới có thể tự do xuyên qua không gian chỉ có cường giả Đại Thừa tối đỉnh, nếu hấn có món bảo vật này chẳng p

hải mang ý nghĩa loại trừ cường giả Đại Thừa tối đỉnh, những người khác không làm gì được hắn?

Nghĩ tới đây, Trần Trầm đề nghị.

- Nếu không chúng ta đi vào thử xem?

Quỳnh Hoa tiên tử liếc mắt nhìn Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa nói.

- Không được rồi, Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa này quá nhỏ, ta nhìn chỉ có thể ngồi hai người.

Trần Trầm liên tục khoát tay.

- Chen một chút là được, nếu không đều ngồi vào thử nghiệm một thoáng công năng Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa này, phán đoán giá trị thứ này như thế nào?

- Nếu phán đoán không ra giá trị thứ này, bảo vật phía sau tìm tới, cũng không dễ dàng phân chia a.

Tất nhiên, cái này đều là mượn cơ.

Trần Trầm lo lắng là chính mình đi vào thử nghiệm chức năng, hai người này ở chỗ này điên cuồng tầm bảo, chờ hắn trở về, đồ tốt đều bị cướp sạch.

- Ấy... Cái này... Quỳnh Hoa tiên tử có chút chần chờ, U Minh đã vượt lên trước ngồi ở trong đó.

Hắn cấp thiết muốn biết giá trị thứ này, bởi vì thứ này chỉ có thể sử dụng Tiên khí thôi động, tám chín phần mười sẽ thuộc về Trần Trầm, nếu giá trị cực cao, phía sau hắn có thể tìm cơ muốn nhiều thêm bảo vật.

Gặp U Minh ngồi vào, Trần Trầm biến sắc, cướp ngồi xuống phía

trước Quỳnh Hoa tiên tử.

Bởi vì không gian trong đó quá nhỏ, ba người không thể ngồi ngang, chỉ có thể ngồi vắt qua ở bên trong bên trên vật liệu thật dài tương tự ghế dài kia.

Sau khi U Minh cùng Trần Trầm ngồi vào, Quỳnh Hoa tiên tử chỉ có thể ngồi ở phía sau cùng, cùng Trần Trầm chen một chỗ.

Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa này chỉ có kích thước hai người, chỗ ngồi trong đó càng chỉ có lớn cỡ nửa người, như vậy ba người ngồi, mức độ chen chúc có thể nghĩ mà biết.

Cảm thụ được xúc cảm mềm mại phía sau, trong nội tâm Trần Trầm âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Còn may hắn vượt lên trước đi vào ngồi, bằng không để Quỳnh Hoa tiên tử kẹp ở chính giữa hai nam nhân, sẽ lúng túng cỡ nào?

Cũng chính là chính mình cơ trí, phản ứng nhanh, mới khiến cho Quỳnh Hoa tiên tử tránh khỏi cục diện khó xử như thế.

- Khụ khụ! Ta muốn thôi động Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa này.

Trần Trầm bắt chuyện một tiếng, nhưng còn chưa nói hết lời, hắn liền đem số lượng lớn Tiên khí tràn vào bên trong Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa.

Oanh!

Một tiếng nổ đùng, Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa phóng lên tận trời!

Trần Trầm đã sớm chuẩn bị, trực tiếp dùng hai tay chống đỡ U Minh, đem U Minh đẩy gắt gao, mặt đều bị đẩy đến biến hình.

Quỳnh Hoa tiên tử cũng không có chuẩn bị gì, vội vàng trực tiếp ôm lấy sau lưng Trần Trâm.

- Ấy... Trần đạo hữu, người hướng phía trước dựa vào chút... Quỳnh Hoa tiên tử có chút xấu hổ, gương mặt ửng đỏ nói.

Bởi vì áp sát quá gần, nàng mới mở miệng một cỗ hơi nóng liền thổi tới bên tai Trần Trâm, làm đến Trần Trâm có chút ngứa ngáy, thậm chí còn có chút dễ chịu.

- Không được, U Minh này không phải thứ tốt gì, trên người trải rộng một tầng độc thôn phạt pháp tắc, muốn hút tu vi ta... Ta không dám tới gần hắn.

- Thế nhưng...

- Không sao, mọi người đều là người trong tiên đạo, hà tất câu chuyện tại một ít đoạn... Huống chi, nơi này cũng không người khác trông thấy, có thể bỏ qua một chút trời buộc.

Trần Trâm nghĩa chính ngôn từ nói, xong lại dùng sức đẩy U Minh phía trước một cái, phía dưới phản lực tác dụng, Quỳnh Hoa tiên tử ôm hắn cũng chặt hơn chút nữa.

Cũng không lâu lắm, cảnh tượng trước mắt đột biến, vậy mà biến thành một màu đen kịt.

Quỳnh Hoa tiên tử nhìn chung quanh nói.

- Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa thâm thủng không gian!

Nghe lấy lời nói bên tai, Trần Trâm xuyên thấu qua Tiên khí phòng hộ Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa nhìn về phía bốn phía, xác thực bắt đầu xuất hiện một chút không gian loạn lưu.

Vù vù!

Nhưng mà, một giây sau lại là một tiếng ong ong, cảnh tượng trước mắt lại lần nữa phát sinh biến hóa.

Toàn bộ không gian loạn lưu biến mất, thay vào đó là hắc ám vô biên vô hạn.

Loại hắc ám triệt để này, mang đến cho người ta một loại cảm giác sợ hãi không hiểu.

U Minh mặt bị đặt tại bên trên Tiên khí phòng hộ, không nhìn thấy những cái này, nhưng Quỳnh Hoa tiên tử lại thấy rất rõ ràng, không khỏi có chút kinh hoảng lên, theo bản năng dán chặt Trần Trầm.

- Trần đạo hữu, có chút cổ quái, ta vậy mà không cảm ứng được không gian ba động bốn phía...

Nói xong thân thể nàng vậy mà mơ hồ có chút run rẩy lên, trong giọng nói cũng mang tới một tia nức nở.

Không cảm ứng được không gian ba động, vậy liền mang ý nghĩa không cách nào phân biệt phương hướng, mà bốn phía lại một vùng tăm tối, ba người bọn họ rất có thể vĩnh viễn bị lạc tại trong màn ảnh bóng tối không biết này.

Cái này càng khủng bố hơn tử vong nhiều.

Trần Trầm nghe vậy an ủi.

- Không sao, ta dự trữ Tiên khí rất đủ, bay mười năm tám năm không thành vấn đề, kiểu gì cũng sẽ bay ra.

Quỳnh Hoa tiên tử bị tức giận không thể khóc cười, bay mười năm tám năm, chẳng phải là muốn bảo trì loại tư thế này mười năm tám năm?

- Để người... Thử một chút, người mẹ nó ngược lại tốt, bay đến địa phương nào, người buông ra... Buông lão tử ra... A...

Phía trước truyền đến thanh âm U Minh phản nản, Trần Trầm dùng chút sức liền để hắn ngậm miệng lại.

Cùng lúc đó, hắn bắt đầu dùng hệ thống phân biệt phương hướng, nhưng mà không cách nào tìm tới địa phương gần Long Côn đại bình nguyên.

Khiến nhịp tim hắn cũng mãnh liệt rơi một nhịp.

Vừa rồi nói cái gì bay mười năm tám năm không có vấn đề, cũng chỉ là đùa giỡn một chút mà thôi, ai nhàn rỗi nhưc cả trứng bay nhiều năm như vậy?

Cho dù tư thế này dễ chịu, vậy bay một hai năm cũng đã không sai biệt lắm.

Phía dưới căng thẳng, Trần Trầm nghĩ đến một khả năng khác.

Chẳng lẽ đây là rời Chân Linh giới?

Nghĩ đến khả năng này, Trần Trầm tranh thủ thời gian thông qua hệ thống tìm kiếm Chân Linh giới, không nghĩ tới vẫn đúng là để hắn tìm tới phương hướng Chân Linh giới.

- Mẹ nó! Thật bay ra Chân Linh giới!

Nội tâm Trần Trầm chấn động vô cùng.

Tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong mở ra không gian thông đạo, xuyên qua không gian, đó cũng là tại bên trong phạm vi Chân Linh giới.

Cho dù là đi tiểu thế giới, đó cũng là tiểu thế giới bên trong hệ thống

ng đại thế giới Chân Linh giới này.

Muốn nhảy ra Chân Linh giới, đó tuyệt đối không có khả năng.

Bích chương đại thế giới quá dày, tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong không phá nổi.

Cũng chỉ có dưới tình huống ngẫu nhiên, xuất hiện thông đạo lưỡng giới, tu sĩ Minh Uyên giới mới có thể đi tới Chân Linh giới.

Nhưng hôm nay Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa này vậy mà dường như xuyên thấu bích chương đại thế giới, đi tới địa phương hư vô không biết.

Cái này chẳng phải là mang ý nghĩa lại hướng phía trước mù mờ, nói không chừng sẽ tới đến một tòa đại thế giới khác?

Cái này không khỏi quá nghịch thiên...

Thật không hổ là Tiên Khí!

Thời gian lúc trước Minh Hà Thánh Vương mang đệ tử khiêu chiến các tông môn dùng chính là một kiện phi chu xuyên qua, Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa này tốt xấu là Tiên Khí, khẳng định mạnh hơn phi chu kia, giờ đây có thể xuyên thấu bích chương đại thế giới, dường như cũng là chuyện đương nhiên...

Nội tâm Trần Trầm âm thầm suy nghĩ, xong mãnh liệt điều chuyển phương hướng, hướng về phương hướng Chân Linh giới bay đi.

Mảnh địa phương hắc ám không biết này quá mức đáng sợ, hẳn cũng không dám chờ lâu.

Chương 677: Bản Nguyên Tinh Hoa.

Chương 677: Bản Nguyên Tinh Hoa.

Cảnh tượng Trước mặt một hồi biến ảo, hắc ám dần dần biến mất, cũng không lâu lắm, Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa lại lần nữa xuất hiện tại trên núi tinh thể màu trắng.

Bên trong Toa, Quỳnh Hoa tiên tử thở dài nhẹ nhõm. Có thể trở về liền tốt, cũng không biết địa phương vừa rời Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa này đi là nơi nào, vậy mà để ta không cảm giác được một tơ một hào Không Gian chi lực.

Trong mắt U Minh cũng một trận hoảng sợ, mau chóng rời Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa.

Trần Trầm bay ra, cười nói.

- Có thể là tốc độ Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa này quá nhanh, cho nên mới để chúng ta xuất hiện ảo giác.

Hắn tất nhiên không có khả năng nói Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa này có thể xuyên thấu bích chương đại thế giới, bằng không thứ này khẳng định sẽ trở thành công cụ giao thông công cộng mấy đại siêu cấp tông môn.

Mà hắn người có thể khống chế Tiên khí này, nhất định phải trở thành tài xế chuyên trách.

Quỳnh Hoa tiên tử nghi ngờ nhìn Trần Trầm liếc mắt, cuối cùng không nói gì thêm.

Núi lớn tinh thể màu trắng bày ở đây, việc tầm bảo mới vừa cất b ước, không cần thiết vì một kiện bảo vật rầu rĩ quá lâu.

- Tính toán, thứ này trước hết đặt ở Trần đạo hữu nơi đó đi.

U Minh cũng không có ý kiến gì, bất quá trong lòng còn nhớ mỗi hận Trần Trầm hành động vừa rồi, nhưng thực lực không bằng người, cũng chỉ có thể hung tợn trừng Trần Trầm liếc mắt.

Sau đó liền không nói tiếng nào chui vào trong núi lớn tinh thể.

...

Bởi vì địa điểm mấy đạo quang mang loá mắt kia rơi xuống tương đối tập trung, cũng không lâu lắm, U Minh liền lại từ phía dưới m óc ra một kiện bảo vật.

Lần này rốt cục không phải là Tiên Khí, mà là một đồng lớn thần kim lóe ra ô quang.

Thần kim này tên là u phách, tại Chân Linh giới cực kỳ hiếm thấ y, chính là thần kim hi hữu nhất bên trong thập đại thần kim.

- Một khối U Phách Thần Kim lớn như thế, có lẽ đến từ đại thế gi ới khác a?

Quỳnh Hoa tiên tử cả kinh nói.

U Phách Thần Kim này thuộc tính đặc thù, là thần kim duy nhất t hế gian có thể bảo tồn thần hồn tu sĩ.

Nói cách khác, nếu như tu sĩ tao ngộ tình huống đặc biệt, chỉ còn dư lại thần hồn, mà bên cạnh trùng hợp lại có một khối U Phách T hần Kim, là có thể bám vào trong đó.

Càng máu chót là thần hồn tu sĩ bám vào trong đó, tuổi thọ sẽ khô

ng suy giảm.

Chức năng này liền mười điểm nghịch thiên.

Phải biết, chỉ cần không thành tiên, liền không cách nào trường sinh bất lão, cho dù đoạt xá đổi nhiều thân thể hơn nữa, thân hồn cũng sẽ một ngày nào đó suy kiệt.

Nhưng có U Phách Thần Kim này, là có thể đánh vỡ định luật.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là người nguyện ý vĩnh viễn ở tại bên trong một khối kim loại.

Bởi vì U Phách Thần Kim này công năng đặc thù, cho nên đại bộ phận thần kim này đều được dùng để làm thành bảo mệnh pháp bảo.

Đối với một ít tu sĩ thọ nguyên sắp tới tới nói, U Phách Thần Kim này càng là bảo vật vô giá.

U Minh, Trần Trầm, Quỳnh Hoa tiên tử đều xem như tu sĩ thế hệ trẻ tuổi, khoảng cách đại nạn còn rất xa, cho nên U Phách Thần Kim này đối với bọn hắn tới nói không có tác dụng lớn gì, bất quá đối với tiên bối trong tông môn từng người tới nói, giá trị lại cực cao.

- Khối lớn như vậy, xem chừng đủ làm mấy chục kiện bảo mệnh pháp bảo, trở về từ từ chia a, chúng ta tìm tiếp cái khác.

Trần Trầm đề nghị.

Hai người khác nghe vậy cũng không có ý kiến gì, đem U Phách Thần Kim giao cho Quỳnh Hoa tiên tử xong, ba người liền tiếp tục bắt đầu tìm kiếm bảo vật.

...

Thời gian như nước chảy, trong nháy mắt, thời gian liền qua cả ngày, ba người tìm tới trên trăm kiện bảo vật các loại cỡ lớn, trong đó có bảo vật có thể so Luyện Khí bảng liền có mười mấy món.

Mà đây vẫn chỉ là kết quả tìm tòi một phần núi mười tinh thể màu trắng.

Lúc này U Minh đã hoàn toàn quên đi không vui phía trước, một tưng rưng mặt lạnh lùng bởi vì xúc động mà có vẻ hơi ửng hồng.

Quỳnh Hoa tiên tử cùng hắn không kém bao nhiêu, trong mắt sáng ngời tràn đầy quang mang vui sướng.

Chỉ có Trần Trầm tương đối bình tĩnh.

Tầm bảo nhiều năm như vậy, cái dạng cảnh tượng hoành tráng gì hắn chưa thấy qua, cái dạng bảo vật gì hắn không biết đến?

Lần này tuy thu hoạch không nhỏ, nhưng còn không đến mức ảnh hưởng nổi lòng hắn.

- Trần đạo hữu định lực mạnh, thật sự để người ta khâm phục!

Gặp thần sắc Trần Trầm tự nhiên thu hồi một kiện pháp bảo thần kim luyện chế, Quỳnh Hoa tiên tử nhìn không được tán thưởng một câu.

Trần Trầm khoát tay áo nói.

- Bảo vật tài nguyên, đều là chút ít vật ngoài thân, chân chính quan trọng là tu vi cùng tâm tính bản thân, chúng ta người tu tiên, nếu bị những ngoại vật này ảnh hưởng, tương lai chắc chắn không đi xa.

Quỳnh Hoa tiên tử nghe vậy mười điểm tán thành nhẹ gật đầu.

- Đạo hữu nói đúng, tâm tính tu vi ta kém chút ít...

Kém chút ít mới là quý!

Trong nội tâm Trần Trầm âm thầm oán thầm một câu.

Hắn hiện tại xem như nhìn thấu, ngoại vật mới là quan trọng nhất.

Thời điểm khi một tu sĩ cảm thấy ngoại vật không quan trọng, cần chính mình cố gắng mới có thể tăng cao tu vi, vậy khẳng định chưa chắc có ngoại vật càng tốt hơn.

Lúc trước tại Hạ giới, thời gian hắn còn là Kết Đan tu sĩ, có người nói cho hắn biết một khi bước vào Nguyên Anh, đan dược gì cũng vô dụng, cần chính mình cảm ngộ mới có thể thăng cấp Nguyên T hần.

Nhưng sự thật chứng minh người kia đang đánh rắm, có chút đan dược lợi hại hận không thể trực tiếp để tu sĩ từ phạm nhân đưa lên Luyện Hư.

Sau khi phi thăng Chân Linh giới, cũng có tu sĩ nói sau này cần c hính mình cảm ngộ lực lượng pháp tắc mới có thể tăng cao tu vi.

Nhưng Tạ Thiên Hành còn không phải chính xuất một đại trận gì, bước vào Đại Thừa đỉnh phong sao?

Thân là tu sĩ, vĩnh viễn không được đi hoài nghi năng lực thượng thiên hóa mục nát thành thần kỳ.

Chắc chắn sẽ có một vài bảo vật thần kỳ, để tu tiên biến đổi thành cực kỳ dễ dàng.

Đối với cái này, Trần Trầm tin tưởng không nghi ngờ.

- Ách, dường như đến phụ cận chỗ vật liệu trân quý nhất kia.

Trong nội tâm Trần Trầm cảm khái một phen xong, nhìn chung quanh, ý thức được cái gì.

Thời gian lúc trước hắn dùng hệ thống theo dõi phương viên trăm dặm vật liệu trân quý nhất, hệ thống trả lời vật liệu trân quý nhất ở phía dưới hai ngàn mét.

Mà lúc này vị trí hắn chỗ đang đứng không sai biệt lắm liền là hai ngàn mét phía dưới lúc trước.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm tranh thủ thời gian đứng lên, sắc mặt biến đổi thành tương đối ngưng trọng.

Những bảo vật khác thì cũng thôi đi, mọi người phân một phần không có gì đáng ngại, cuối cùng hắn không phải một người keo kiệt.

Thế nhưng vật liệu trân quý nhất này, hắn khẳng định phải độc chiếm.

- Hệ thống, vật liệu trân quý nhất trong vòng phương viên trăm dặm ở đâu?

- Phía dưới Kí chủ nửa mét.

Nghe được đáp án này, khóe mắt Trần Trầm giật giật, không nghĩ tới ngay tại dưới móng hắn.

Thừa dịp Quỳnh Hoa tiên tử cùng U Minh đang cảm ngộ đại đạo lý chính mình vừa rồi nói cái gì không thể dựa vào ngoại vật, tay Trần Trầm lộ ra hướng xuống sờ sờ...

Nhưng mà, rầm cũng không có.

Khiến hắn nhìn không được đứng lên, cũng không che giấu nữa, t rục tiếp đem toàn bộ hư tinh dưới móng đẩy ra, nhưng trước mắt l oại trừ hư tinh vẫn là hư tinh, căn bản không có bất kỳ vật gì.

- Hệ thống, vật liệu trân quý nhất phương viên trăm dặm ở đâu?

- Trước mặt kí chủ một mét.

- Ách... Rõ ràng cái gì cũng không thấy, vì sao vị trí vật liệu lại bi ến?

- Chẳng lẽ...

Trần Trầm là người thông minh, rất nhanh liền ý thức đến cái gọi là vật liệu trân quý nhất kia hẳn là một hạt hư tinh.

Có thể biến đổi vị trí là bởi vì bị chính mình nhắc ra.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm tranh thủ thời gian nhìn về phía một đón g hư tinh trước mặt, rất nhanh liền thấy một hạt mười điểm đặc bi ệt.

Hư tinh khác đều là màu trắng, nhưng khoả hư tinh này lại là tron g suốt, tuy tại bên trong một đống hư tinh không thu hút thế nào, nhưng miễn cưỡng có thể phân chia ra đến.

Không do dự, Trần Trầm đem viên hư tinh kia nắm đến trong tay, tiếp đó hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, hư tinh trân quý nhất bên trong phương viên một mét ở đâu?

- Là bản nguyên tinh hoa Thái Hư Long Côn trong tay kí chủ.

- Bản nguyên tinh hoa Thái Hư Long Côn...

Nghe được đáp án này, sắc mặt Trần Trầm trước là nao nao, xong biến đổi thành có chút cổ quái.

Chương 678: Trở Minh.

Chương 678: Trở Minh.

Bản nguyên tinh hoa... Đây chẳng phải là...

Thứ này Trần Trầm cũng có, chỉ là không nghĩ tới bản nguyên tinh hoa Thái Hư Long Côn vậy mà giá trị còn cao hơn Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa.

Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, có thể xuyên phá bích chương đại thế giới, tại trong mắt Trần Trầm giá trị bảo vật này đã viễn siêu một Chân Linh Đại Thừa trưởng thành.

Cho dù như vậy, vậy mà không sánh được bản nguyên tinh hoa Thái Hư Long Côn!

Thái Hư Long Côn này tuyệt không phải Chân Linh!

Nào có Chân Linh ngu bức như thế!

Nhưng đề hỏi tới, đạt được bản nguyên tinh hoa có hữu dụng gì sao?

Lại không tìm thấy một Thái Hư Long Côn khác đến phối đôi cùng nó, sinh ra tiểu Thái Hư Long Côn.

Chẳng lẽ có thể dùng đến thôn phệ?

Chân Linh có đôi khi có thể thông qua thôn phệ tinh huyết huyết nhục gì để tiến hóa, điểm ấy Trần Trầm sớm biết.

Cũng tỷ như Ngạo Vũ, lúc trước chỉ là Chân Linh hậu duệ phổ thông, bởi vì thôn phệ Chân Long Long Châu, mới từng bước một trở thành Chân Linh.

Có lẽ, bản nguyên tinh hoa này chính là cái tác dụng này.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm nói với Ngạo Vũ bên trong long trạch.

- Ngạo huynh, trong tay của ta có bản nguyên tinh hoa Thái Hư Long Côn, người ăn không? Nói không chừng có thể tiến hóa, để thực lực người tăng vọt, cuối cùng trong tên các người đều mang một chữ rồng.

Ngạo Vũ nghe vậy một đôi long nhãn trùng trùng, trầm mặc một lúc lâu sau, lắc đầu nói.

- Loại vật này nuốt vào xong, xác thực có thể làm cho Chân Linh tiến hóa.

- Ta tuy có thể nuốt, nhưng không cần...

- Ách, tốt a.

Loại sự tình này cũng không tiện thúc ép Ngạo Vũ, mỗi người đều có ranh giới cuối cùng chính mình, long cũng như vậy.

Cũng tỷ như chính mình, nếu như trước mặt có một đồng phân, chính mình ăn có thể tăng cao tu vi, vậy mình...

Tính toán, loại sự tình này không đề cập tới cũng được.

- Ngạo huynh, người xác định thứ này có thể ăn không?

Trần Trầm một bên hỏi thăm một bên đem bản nguyên tinh hoa kia đưa đến bên trong long trạch.

Ngạo Vũ tiếp nhận bản nguyên tinh hoa kia, nghiên cứu một hồi nít.

- Ta lấy không được, bất quá ta cảm giác được trong đó có mấy vị tràn đầy năng lượng sinh mệnh, nếu như nuốt vào, khẳng định rất có ích lợi, có lẽ người có thể cho tiểu gia hỏa kia nhìn một chút, huyết mạch nó tốt hơn ta.

Dứt lời, Ngạo Vũ nhìn về phía Lục Đậ đang bơi lội bên trong long trạch.

Trần Trầm vội vàng gọi Lục Đậ lên bờ, Ngạo Vũ thì đem bản nguyên tinh hoa kia đưa đến trước mặt Lục Đậ.

Đôi mắt nhỏ Lục Đậ nhìn chăm chăm bản nguyên tinh hoa kia, xong há miệng liền nuốt xuống.

Ngạo Vũ thấy vậy sững sờ, xong xoay người qua liền đi ngủ.

Trần Trầm nhìn thấy một màn này, cũng có chút lúng ta lúng túng.

Giá trị chân chính thứ này còn không xác định a, Lục Đậ nuốt vào sẽ không xảy ra chuyện?

- Lục Đậ, cảm giác thế nào?

Lục Đậ nghe đến đây có chút mờ mịt, ngay sau đó đột nhiên cảm ứng được cái gì, lục đầu trong khoảnh khắc bỗng thành màu đỏ.

Không chờ Trần Trầm lại hỏi thăm nữa, bốn đầu chân ngắn Lục Đâu nhanh chóng đánh lên, suu một tiếng liền bò vào bên trong long trạch.

Vù vù!

Bên trong long trạch phát ra một tiếng ong ong, vậy mà nháy mắt sôi trào lên, vô số hơi nước bốc hơi bay lên!

Trần Trầm nhìn thấy một màn này trợn mắt hốc mồm.

...

- Trần đạo hữu, ngươi thế nào?

Ngoại giới, Quỳnh Hoa tiên tử thấy Trần Trầm bắt đầu ngẩn người, nhẹ giọng hỏi.

- Không có việc gì... Không có việc gì, chỉ là nghĩ đến một chút việc không dễ chịu.

Trần Trầm hồi thần lại, không yên lòng đáp.

Quỳnh Hoa tiên tử nghe vậy khẽ lắc đầu.

Trần Trầm này làm sự tình tâm bảo vui vẻ, lại còn có thể nghĩ đến hưởng không dễ chịu, cũng thật là một người kỳ quái.

Đúng lúc này, Trần Trầm đột nhiên nghĩ đến cái gì, đề nghị.

- Nếu không chúng ta bay đi lên xem Thái Hư Long Côn kia một chút a?

- Muốn xem ngươi đi xem đi, Thái Hư Long Côn là tồn tại cường đại cỡ nào, nó cho dù không cẩn thận hắt xì hơi, cũng có thể đánh

chết người ta.

U Minh nhú nhú mày nói.

Trần Trầm nghe vậy nhìn về phía sinh vật to lớn đỉnh đầu kia.

Đừng nhìn nó ngay tại đỉnh đầu, nhưng kỳ thật khoảng cách chênh lệch cực xa.

Cho nên hẳn muốn tới gần, chủ yếu là muốn thông qua hệ thống giám định một chút Thái Hư Long Côn này đến cùng là lai lịch gì.

Nếu người khác không đi, vậy chính mình liền đi thôi.

Trần Trầm mười điểm quả quyết, hướng thẳng đến Thái Hư Long Côn trên bầu trời bay đi.

- Hệ thống, phương viên trăm dặm sinh vật tối cường đại là cái gì?

- Là bản thân kí chủ.

...

Trần Trầm không ngừng hỏi thăm, bay ước chừng ba, bốn vạn mét, hệ thống rốt cục đưa ra đáp án khác biệt.

- Là Tiên Linh Côn phía trên kí chủ trăm dặm.

- Tiên Linh... Quả nhiên không phải Chân Linh!

Biết được đáp án xong, Trần Trầm tranh thủ thời gian trở xuống mặt đất.

Thân thể hẳn này gọi Tiên Linh chi khu, kỳ thực là Tiên thể, Thái Hư Long Côn là Tiên Linh, ý tứ hẳn là Chân Linh Tiên giới a?

Vật liệu Tiên giới, khó trách ngu bức như thế.

Nội tâm Trần Trầm cảm thán một câu.

Bản nguyên tinh hoa Thái Hư Long Côn này đều trân quý hơn Chân Linh Chân Linh giới, thực lực loại tồn tại này có thể nghĩ mà biết.

Vậy mà lúc trước sư phụ Thiên Ma thành chủ còn muốn bố trí đại trận giết Thái Hư Long Côn.

Giờ đây nhìn tới chỉ sợ là suy nghĩ nhiều.

Không nói tìm được mười hai người thể tu tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, cho dù là mười hai người này toàn bộ tu luyện tới Đại Thừa đỉnh phong, cũng không lay động được Thái Hư Long Côn.

Cái này căn bản cũng không phải là tồn tại một cấp bậc.

Tu sĩ Chân Linh giới sau này nếu muốn tại Chân Linh giới phi thăng, chỉ sợ chỉ có thể chờ Thái Hư Long Côn này chính mình đi.

- Dọn dẹp bảo vật không sai biệt lắm, Trần đạo hữu, chúng ta tiếp tục tìm kiếm đi.

Quỳnh Hoa tiên tử thấy Trần Trầm bay một nửa, lại rơi xuống, cũng không coi ra gì, mà chỉ đề nghị tiếp tục tầm bảo.

Trần Trầm giờ phút này lại chú ý Lục Đâu bên trong long trạch biến hóa, căn bản không tâm tư tầm bảo gì, dứt khoát nói.

- Các ngươi tìm đi, ta hơi mệt chút, trước tiên nghỉ ngơi chốc lát.

Quỳnh Hoa tiên tử ngạc nhiên, sở hữu bảo sơn, không có nguy hi

êm gì tìm kiếm bảo vật, Trần Trầm lại còn cảm thấy mệt?

Trên đời này thật có loại người xem bảo vật như cặn bã này sao?

Một bên U Minh nghe vậy âm dương quái khí nói.

- Người không sợ chúng ta tìm tới bảo vật lợi hại gì tư tàng lên sao?

- Không có việc gì, ta tin tưởng nhân phẩm hai vị.

Trần Trầm thuận miệng đáp, xong vậy mà trực tiếp nằm xuống, nhắm mắt lại.

...

Lúc này bên trong long trạch, hồ lớn đã bị bốc hơi hơn phân nửa, quanh thân Lục Đậu tản ra ba động cực kỳ cường hoành, Ngao Vũ thì đang toàn tâm toàn ý triệt tiêu cỗ ba động này, sợ Lục Đậu trực tiếp chấn long trạch hỏng.

Trần Trầm đem tất cả lực chú ý đều tập trung ở trên người Lục Đậu.

Lúc này thân thể Lục Đậu tuy không phát sinh biến hóa nhiều, nhưng hướng đi đường vân bên trên giáp xác lại có xu thế thay đổi, hiện ra một loại vận vị đặc thù mờ mịt khó dò.

Trần Trầm nhìn một chút, vậy mà mơ hồ có cảm giác giác ngộ.

Ngao!

Đúng lúc này, Lục Đậu ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, một đôi sí bàng hư vô mờ mịt, xen vào hư thực đột nhiên xuất hiện tại hai bên thân thể nó.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm kinh ngạc đến mức trợn mắt hốc mồm.

- Chít chít!

Lúc này trong thiên địa lại vang lên tiếng kêu to kỳ dị kia, ngay sau đó bốn phương thiên địa cũng bắt đầu chấn động.

Trần Trầm tranh thủ thời gian mở mắt, thân thể Thái Hư Long Côn phía trên vậy mà đang kịch liệt lay động, biên độ kia phải lớn hơn nhiều so thời gian bài xuất bảo vật trước đó!

Hơi động này, Đại Địa Chấn chấn, tạo thành vô số vết nứt không gian, lại có loại xu thế thiên băng địa liệt!

Quỳnh Hoa tiên tử cùng U Minh thấy vậy sắc mặt đều biến đổi thành tái nhợt vô cùng, Quỳnh Hoa tiên tử càng hoảng sợ nói.

- Trần đạo hữu, chúng ta đi nhanh lên, Thái Hư Long Côn này tựa như muốn trở mình!

Chương 679: Tập Kích.

Chương 679: Tập Kích.

- Trở mình? Có thuyết pháp gì sao?

Trần Trầm kinh ngạc hỏi.

Quỳnh Hoa tiên tử ngữ tốc cực nhanh giải thích.

- Thái Hư Long Côn dừng lại ở đây mười mấy vạn năm, từng có mấy lần đại dị động, mấy vạn năm trước từng trở mình một lần, cứ ghi chép, lúc ấy toàn bộ không gian phương viên mấy vạn dặm sụp đổ, thẳng đến ngàn năm sau, mới khôi phục bình thường.

- Giờ đây nhìn Thái Hư Long Côn dạng này, dường như muốn trở mình!

Nghe được giải thích này, sắc mặt Trần Trầm chợt biến đổi.

Bọn hắn đến lúc này, Thái Hư Long Côn liền muốn trở mình, cái này không khỏi quá xảo hợp a?

Chẳng lẽ là Thái Hư Long Côn cảm ứng được cái gì? Hoặc là, trực tiếp nói, phát giác được Lục Đâu biến hóa?

Cái này... Vụ trộm ăn bản nguyên tinh hoa người ta, để người ta tự nhiên xuất hiện nửa đứa con trai, cái này dường như thật có c hút nói không được.

Nghĩ tới đây, hắn quyết định thật nhanh nói.

- Đi đi đi, chúng ta đi mau, dùng Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa đi!

Nói xong, hắn lại lấy Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa ra, lần này dùng Tiên khí ít, hắn sẽ không bay ra Chân Linh giới.

Nhìn thấy Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, U Minh thoáng cái học th ông minh, trực tiếp ngồi xuống phía sau cùng.

Trần Trầm thấy vậy liền muốn ngồi chính giữa, nhưng mà, đúng lúc này, phía trên một đạo cột sáng màu trắng to lớn to trăm mét đột nhiên hạ xuống, bao phủ Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa kèm thêm ba người toàn bộ tại trong đó.

Trần Trầm chỉ cảm thấy không gian bốn phía thoáng cái động lại xuống, cả người phảng phất như bị khảm dính vào bên trong một ngọn núi vậy, không cách nào động đậy mảy may.

U Minh cùng Quỳnh Hoa tiên tử đều như thế, chỉ có thể nháy má y lần mắt, biểu đạt trong nội tâm bất đắc dĩ một thoáng.

Ngao!

Bên trong long trạch lại lần nữa truyền đến tiếng gầm Lục Đậ, lúc này Trần Trầm mới chú ý tới mục tiêu cuối cùng nhất cột sáng t hông thiên kia dĩ nhiên là Lục Đậ.

Lúc này Lục Đậ ngẩng đầu nhìn lên trời, bên trong đôi mắt nhỏ tràn đầy nghi hoặc cùng mờ mịt, phảng phất như đang tiếp thu số lượng lớn tin tức.

- Trần đạo hữu, chớ hoảng sợ, Thái Hư Long Côn kia đang quán t hâu truyền thừa cho Lục Đậ, Lục Đậ tiểu gia hỏa này gặp được đại cơ duyên!

Chỗ không xa, Ngao Vũ truyền âm cho Trần Trầm nói.

- Ta đã nhìn ra, vấn đề là Thái Hư Long Côn có thể xử chúng ta thế nào hay không?

Trần Trầm trả lời.

- Cái này... Hẳn là sẽ không đi.

Ngao Vũ có chút không xác định, tiếng truyền âm cũng yếu đi.

Mà lúc này, trên người Lục Đậ vậy mà mơ hồ lan ra Tiên khí, xem ra tựa hồ là muốn chuyển hóa làm Tiên Linh.

Trần Trầm nhìn thấy một màn này trong nội tâm có chút vui sướng, một mực đến nay, Lục Đâu đều là nhân vật công cụ đảm nhiệm mở ra trận pháp, lần này nếu có thể thành Tiên Linh, đối với tương lai Lục Đâu có chỗ tốt không nói, đối với mình cũng sẽ có trợ giúp rất lớn.

Ầm ầm!

Giữa thiên địa tiếng oanh minh không ngừng, một lát, Thái Hư Long Côn bắt đầu chậm chậm trở mình, nhưng mà không gian sụp đổ trong tưởng tượng cũng chưa từng xuất hiện, chỉ là tiếng vang hơi lớn một chút.

Ước chừng qua nửa canh giờ, màu trắng bạc phía trên bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là một màu đen kịt, phẳng phất như trời thoáng đen vậy.

Bất quá bên trong đêm có hai đạo quang mang cực kỳ loá mắt, chỉ ều vị trí chỗ Trần Trầm.

Nói đúng ra, là chiếu Lục Đâu bên trong long trạch.

- Thân thể xoay chuyển, chính là ngày sáng đêm tối khác biệt... Còn có đôi mắt, không khỏi cũng quá dọa người...

Trần Trầm trầm nghĩ trong lòng, bị một đôi mắt nhìn chằm chằm như thế, hẳn phải nhu thuận nhiều chút, trong mắt chỉ kém lộ ra vẻ sùng bái.

Hai đạo quang mang này duy trì liên tục trọn vẹn hơn nửa ngày, mới chậm rãi biến mất, ngay sau đó, cột sáng to lớn kia cũng triệt để tiêu tán.

Trên bầu trời Thái Hư Long Côn không ý tứ tiếp tục trở mình, trong vòng nghìn dặm từ đó biến thành đêm tối.

Trần Trầm khôi phục tự do, kiểm tra tình huống bên trong long trạch một hồi.

Long trạch lúc này đã rách rách rưới rưới, kê bên sụp đổ, Lục Đậ tung bay trong hồ, tựa hồ lâm vào ngủ say, Ngạo Vũ ở một bên yên lặng nhìn chăm chăm Lục Đậ.

- Ngạo huynh, thế nào? Nó không có sao chứ?

- Không có việc gì, thoáng cái tiếp thu quá nhiều tin tức, khó tránh khỏi tinh thần mệt mỏi, ngủ một đoạn thời gian có lẽ liền tốt.

Ngạo Vũ thấp giọng trả lời.

Trần Trầm nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, nhìn về phía hai người U Minh Quỳnh Hoa tiên tử.

- Hai vị, chúng ta tiếp tục tầm bảo a, núi hư tinh lớn này mới tìm một phần mười đó.

U Minh không có ý kiến gì, Quỳnh Hoa tiên tử cũng cười lắc đầu.

- Trần đạo hữu, vừa rồi ta bị quang mang kia bao phủ, đối với không gian pháp tắc có lĩnh ngộ mới, hiện tại ta cần tại phụ cận tu luyện một đoạn thời gian, thử nhìn có thể đột phá hay không một chút.

- Ách, vậy chúc mừng đạo hữu, đạo hữu cứ ở một bên tu luyện, ta hộ pháp thay đạo hữu.

Trần Trầm đầu tiên là khẽ giật mình, xong chủ động hứa hẹn thay Quỳnh Hoa tiên tử hộ pháp.

- Đa tạ Trần đạo hữu!

Quỳnh Hoa tiên tử nở nụ cười xinh đẹp, tiếp đó ngay tại núi hư ti

nh bên cạnh bày ra một tòa trận pháp mô hình nhỏ, bắt đầu cảm nhận tu luyện.

U Minh tại bên cạnh khinh bỉ nhìn Trần Trầm liếc mắt.

- Phía dưới Thái Hư Long Côn này hiếm có người, hướng chi vừa rồi trải qua loại kịch biến kia, càng không có tu sĩ tới gần.

Loại tình huống này nơi nào cần hộ pháp?

Ai có thể nghĩ đến, một giây sau Trần Trầm đột nhiên một mặt cả nh giác nhìn về phía hắn.

Thấy vậy U Minh nơi nào không biết rõ Trần Trầm ý tứ gì, kếm c hút không tức điên, lập tức nhin không được, trực tiếp mắng.

- Trần Trầm, ta chưa từng thấy vô liêm sỉ như ngươi vậy! Ta mặc dù là đệ tử Tà Thần điện, tự nhận không phải người tốt lành gì, nhưng vô luận làm gì, chưa từng che lấp!

- Ngươi tắm rửa đi tiểu gì cũng không che lấp sao?

- Ngươi... Ngươi!

- Vậy ngươi còn nói cái rắm!

Trần Trầm liếc mắt nhìn hắn, một mặt khinh thường.

U Minh khó thở, nếu không phải đánh không được, hiện tại hắn k hắng định phải cùng Trần Trầm này đánh nhau một trận.

Trùng điệp hừ lạnh một tiếng xong, hắn liền tức giận chui vào bên trong núi hư tinh.

Muốn đánh bại Trần Trầm này, phải tìm kiếm cơ duyên mới được.

...

Nếu đáp ứng hộ pháp cho Quỳnh Hoa tiên tử, Trần Trầm sẽ không có lại tâm bảo, mà chỉ khoan chân ngồi ở trên đỉnh núi núi hư tinh.

Về phần bảo vật bên trong núi hư tinh phía dưới, hắn ngược lại không gấp, bởi vì hắn đã sớm dùng hệ thống định vị mười bảo vật trong đó trước, chỉ cần U Minh đến gần, hắn liền xuất thủ nhanh chân đến trước.

Loại trừ mười bảo vật này, cái khác liền kệ hắn đi thôi, dù sao hiện tại tại hắn cũng chướng mắt, cho U Minh tùy tiện tìm tới một phần, lấy về giao nộp cho Thiên Ma thành chủ là đủ.

...

Trong bất tri bất giác, qua thời gian nửa ngày, có lẽ là thời vận U Minh không đủ, không đến gần bất luận mười bảo vật bên trong nào, mặc dù như thế, hắn vẫn đầy mặt xuân phong như cũ, phảng phất như tìm tới trọng bảo gì vậy, thình thoảng còn cảm một hai dạng vật liệu từ bên cạnh Trần Trầm đi qua, tính gây nên Trần Trầm thèm muốn.

Trần Trầm lúc bắt đầu lựa chọn bỏ qua, nhưng mà, ba phen mấy bận sau, hắn có chút nhịn không được, muốn tùy tiện tìm bảo vật của hắn nhiếp hạ người vô tri này một thoáng.

Nhưng ngay tại nháy mắt hắn vừa đứng lên, tình huống đột biến!

Trong hư không một đạo bóng mờ đột nhiên đánh tới, lại nhanh lại bí ẩn, cơ hồ trong khoảnh khắc đã đến trước mặt hắn.

Trừ đó ra, ở phía xa, còn có mấy đạo lưu quang cực tốc bay tới, cho dù cách cách xa mấy chục dặm, cũng có thể cảm nhận được khí tức cường đại kia đập vào mặt.

Chương 680: Tán Tu Đại Thừa.

Chương 680: Tán Tu Đại Thừa.

Oanh!

Một tiếng bạo hưởng, Trần Trầm nhanh chóng đem số lượng lớn Tiên khí ngưng kết tại trước ngực, đỡ được bóng mờ một kích kia.

Phía dưới sóng xung kích cường đại, núi lớn hư tinh trực tiếp bị lật một đoạn.

Trần Trầm đứng không vững, nhịn không được thụt lùi hướng về sau mấy chục mét.

Tập kích hẳn là một tên tu sĩ Đại Thừa toàn thân bị áo đen bao phủ, cả mặt cũng không thấy rõ.

Theo cường độ một kích vừa rồi kia đến nhìn, tu vi hẳn là Đại Thừa trung kỳ.

Sắc mặt Trần Trầm có chút âm tình bất định, trong đầu nhớ tới cùng sư phụ Thiên Ma thành chủ ước định.

Những người này chẳng lẽ là sư phụ an bài đến diễn trò?

Thế nhưng không quá giống a, muốn diễn trò có lẽ an bài tại địa p

hương người nhiều, để cho càng nhiều người trông thấy, chứng kiến chính mình chết.

Tại Long Côn đại bình nguyên không người thì có chuyện gì?

Nếu như không phải sư phụ an bài, vậy chẳng lẽ là Phản Thiên minh?

Một vài đại tông môn sơ sinh bên trong Phản Thiên minh, có vài tông môn có ẩn tàng nội tình, tỉ như Luân Hồi tông, liền có Hạ Niệm ám sát chính mình qua.

Chẳng lẽ là lai lịch này?

Không chờ trong lòng Trần Trầm suy nghĩ cẩn thận, xa xa bốn đạ o lưu quang đã bay đến phía trước núi hư tinh.

Những người này bao khóa cũng tương đối kín, bất quá đầu tiên bọn họ hẳn không nhìn về phía Trần Trầm, mà chỉ nhìn về phía núi lớn hư tinh phía dưới.

Ầm!

Một tiếng vang trầm, U Minh từ trong núi lớn hư tinh bay ra, nhìn thấy năm người đột nhiên xuất hiện, sắc mặt có chút âm trầm, tiếng lạnh lùng nói.

- Những người này là tán tu!

Nghe được lời hắn nói, trong mắt Trần Trầm lóe lên một tia giật mình.

Là hắn nghĩ sự tình phức tạp, nguyên lai chỉ là tán tu.

Tại bên trong Chân Linh giới, thật có một vài tán tu lợi hại, bọn họ hẳn không thích tu luyện trong môn phái, chỉ dựa vào chính mình t

u luyện, bởi vậy cần chính mình đi cướp đoạt tài nguyên.

Những người này bình thường phân tán tại các nơi Chân Linh giới, nếu như gặp được một vài hạng mục lớn.

Liên sẽ tổ đội hành động, hơn nữa thủ đoạn tàn nhẫn, không lưu hậu hoạn, xong sẽ lần nữa phân tán, có thể nói tới vô ảnh đi vô tung.

Nhưng bởi vì ở giữa thành trì ngũ đại vực có nhiều truyền tống trận, trợ giúp lẫn nhau cực nhanh, cho nên những tán tu này liền đưa ánh mắt nhìn về một vài địa phương đặc thù phía bên trong địa phương vùng hẻo lánh.

- Chúng ta đến phía trước, bốn phía Long Côn bình nguyên có lẽ đều bị phong tỏa đi?

Trần Trầm lại lui về phía sau mấy chục mét, nói với U Minh.

U Minh quét mắt liếc mắt năm người, lẩm bẫm nói.

- Những người này có lẽ sớm dự liệu được Thái Hư Long Côn biến hóa, cho nên rất sớm đã tiềm phục tại Long Côn bình nguyên.

Nghe nói lời này, khí tức trên người năm người bỗng nhiên ba độ ng lên, xong thân hình lóe lên, vây Trần Trầm cùng U Minh đoàn đoàn ở trung tâm.

Một tên Đại Thừa trung kỳ, bốn tên Đại Thừa sơ kỳ!

Trần Trầm nhú nhú mày, loại đội hình này hẳn không phải là đối thủ, nhưng muốn lưu hẳn cũng không có khả năng.

Bất quá hẳn vừa chạy, núi lớn hư tinh phía dưới liền không có phản hấn.

Dựa theo hần tính toán, vớ vét các loại bảo vật xong, những hư ti nh kia hần cũng chuẩn bị cùng nhau đóng gói mang đi.

- Tất cả đều là tu sĩ Đại Thừa? Một nửa tán tu Đại Thừa Chân Linh giới đều tới?

Nghe được lời Trần Trầm nói, sắc mặt U Minh xấu hổ đáng sợ, không chút nghĩ ngợi, liền từ trong nhẫn trữ vật lấy ra không gian quyển trục, chuẩn bị thoát thân.

Đúng lúc này, tán tu Đại Thừa trung kỳ đứng đầu kia tiếng khàn khàn nói.

- Bốn phía này mới vừa chịu Thái Hư Long Côn ảnh hưởng, không gian cực không ổn định, người dùng không gian quyển trục, rất có thể sẽ vĩnh viễn bị lạc tại bên trong không gian loạn lưu, người phải suy nghĩ kỹ.

U Minh nghe vậy lập tức dừng tay lại, ngay tại một chớp mắt hần chân chờ, hai tên tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ trực tiếp xuất thủ, chỉ là một cái nháy mắt liền bắt sống hần.

Xét đến cùng, U Minh chỉ là tu sĩ Độ Kiếp mà thôi, tại bên trong tu sĩ Độ Kiếp tuy tính cũng tương đối cường đại, nhưng cùng tu sĩ Đại Thừa so sánh, còn thiếu có chút xa.

Cầm xuống U Minh, năm người không hẹn mà cùng nhìn về phía Trần Trầm.

Người cầm đầu nói.

- Người này là Trần Trầm thiên kiêu Thiên Ma thành, thực lực cường đại, muốn bắt sống chỉ sợ có chút khó, trực tiếp giết a, dù sao đã bắt một người, bên kia còn có một người đang bế quan, muốn biết cái gì, hỏi hai người bọn họ liền đủ.

Vừa dứt lời, hắn không do dự chút nào, liền lại lần nữa xuất thủ với Trần Trâm.

Bốn tên Đại Thừa khác thì phong tỏa ngăn cản bốn phương tám hướng chung quanh Trần Trâm, đồng thời bày ra một toà trận pháp ngăn che, phòng ngừa có người truyền ra tin tức cầu viện.

Nhìn thấy chiến trận này, trong lòng Trần Trâm có chút khó xử.

Có Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa tại tay, hắn muốn trốn, những người này tuyệt đối đuổi không kịp.

Nhưng muốn đi, không chỉ nhiều hư tinh phía dưới như vậy phải đối chủ, U Minh cùng Quỳnh Hoa tiên tử cũng chết chắc.

U Minh chết cũng liền chết, dù sao chỉ là đồ ngu ngơ, nhưng chính mình cùng Quỳnh Hoa tiên tử còn tính có chút giao tình, huống chi lúc trước chính mình còn đáp ứng thay Quỳnh Hoa tiên tử hộ pháp, gặp được địch nhân, liền chạy như vậy, có chút không nói được.

Trừ đó ra, Tiên Nhân ngọc bội lúc trước còn tại Quỳnh Hoa tiên tử ở nơi đó, không có chia chiến lợi phẩm.

Mà thôi, vậy liền chiến một trận chiến a, cũng hơi tỏ tác lòng.

Vừa nghĩ vậy, Trần Trâm trực tiếp vận dụng Tiên Thuật, năm đạo Tiên khí cự chưởng trên bầu trời tự nhiên hiện lên, hướng về đầu năm người phủ chụp xuống.

Nhìn thấy một màn này, bốn tên tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ kia khí tức trên người đồng thời kịch liệt ba động xuống, hiển nhiên là bị hoảng sợ không nhẹ.

Tiên khí cự chưởng này, bọn hắn không tiếp nổi.

Ngược lại là tu sĩ Đại Thừa trung kỳ đứng đầu kia tương đối bình tĩnh, tiếng lạnh lùng nói.

- Trần Trầm là Tiên thể, dùng là Tiên khí, duy trì liên tục không bao lâu, người ta hợp lực ngăn lại hẳn công kích, không bao lâu, hẳn liền sẽ trở thành thịt cá trên thớt.

Dứt lời, trong cơ thể hắn bay ra một đạo phù văn pháp tắc màu đen quỷ dị, phù văn này vừa xuất hiện, trong thiên địa tự nhiên nhấc lên một hồi gió lạnh, ngay sau đó âm gió càng lúc càng lớn, như là núi kêu biển gầm vậy, hướng về cự chướng bầu trời mãnh liệt bay đi.

Bốn tên Đại Thừa sơ kỳ khác thấy vậy đồng dạng vận dụng lực lượng pháp tắc mạnh nhất, bắt đầu tiến công Tiên khí cự chướng trên bầu trời.

Tiên Thuật Tiên Nhân Phủ Đỉnh tuy cường đại, nhưng còn chưa tới tình trạng một kích trấn áp năm tên tu sĩ Đại Thừa, cho nên rất nhanh liền bị đủ loại lực lượng pháp tắc ma diệt, cuối cùng tiêu tán tại giữa thiên địa.

Trần Trầm sớm có dự liệu, giờ đây thực lực hẳn nhiều nhất cũng tương đương cùng cường giả Đại Thừa trung kỳ, muốn lấy một địch năm không có khả năng.

- Trần đạo hữu, muốn ta ra giúp đỡ sao?

Lúc này Ngạo Vũ tại bên trong long trạch truyền âm nói.

- Không cần thiết, tăng thêm người, chúng ta cũng không làm gì được bọn họ.

Trần Trầm đáp lại một câu.

Cùng lúc đó, Vạn Hóa Thần Phong từ trong cơ thể hắn bay ra, biế

n thành cự kiếm ngàn mét, trên đó Tiên khí lượn lờ, hướng bốn phía quét ngang đi, những nơi đi qua, không gian đều bị cắt đứt.

Tu sĩ Đại Thừa trung kỳ kia nhìn thấy một màn này, tùy ý xuất thủ ngăn cản một thoáng, liền mãnh liệt thụt lùi về sau.

Oanh! Oanh!

Tiếng nổ vang liên tiếp truyền ra, bốn tên Đại Thừa sơ kỳ bị Vạn Hóa Thần Phong quét ngang qua, lúc này liền có hai người bị trọng thương.

Tu sĩ Đại Thừa trung kỳ kia thừa dịp cơ hội đồng đội ngăn cản được Vạn Hóa Thần Phong, cơ hồ là thuận di đến trước mặt Trần Trầm, một chưởng liền đánh vào nơi ngực Trần Trầm.

Cho dù có Tiên khí cùng Huyết Ma Hắc Hổ chiến giáp ngăn cản, nhưng Trần Trầm vẫn cảm giác được một cỗ khí tức cực kỳ âm lệ xông vào trong cơ thể.

Phốc!

Một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra, Tiên khí trong cơ thể bắt đầu bạo động, một lát sau liền đem đạo khí tức âm lệ kia trấn áp xuống.

Lau máu tươi khoe miệng, trong lòng Trần Trầm suy nghĩ muốn cạy hay không.

Giờ đây hắn cũng bị thương, miễn cưỡng tính toán có bàn giao, về phần Quỳnh Hoa tiên tử, dù sao cũng là đệ tử thân truyền cường giả Đại Thừa tối đỉnh, sẽ không dễ dàng chết như vậy a?

Thời gian đang lúc hắn sắp bước qua lần ranh trong lòng kia, hai đạo quang mang loá mắt từ trên bầu trời chiếu xạ đi, rơi vào trên người hắn.

Trần Trầm theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời.

Thái Hư Long Côn kia giờ này khắc này vậy mà lại mở mắt.

Chương 681: Quà Tặng.

Chương 681: Quà Tặng.

Không chờ Trần Trầm có phản ứng, cột sáng thông thiên kia lại lần nữa rơi xuống.

Vù vù!

Một tiếng vang nhỏ, tính cả Trần Trầm năm tên tán tu Đại Thừa bao quanh hắn nháy mắt bị cột sáng bao phủ.

Trần Trầm mười điểm bất đắc dĩ, loại không cách nào động đậy kia, phảng phất cảm giác như chen tại bên trong một chỗ không gian thu hẹp lại xuất hiện.

Hắn còn tốt, từng có loại kinh lịch này.

Năm tên tán tu Đại Thừa kia cũng đã triệt để luống cuống, con mắt không ngừng chuyển động, tựa hồ đang giãy dụa.

Tán tu có thể tu luyện tới Đại Thừa không dễ dàng, bọn hắn không chỉ thiên phú vô cùng tốt, hơn nữa cực kỳ tiếc mạng, một lần hành động nếu như không có nắm chắc chín mươi phần trăm thành công

ông trở lên, liền sẽ không làm.

Ai có thể nghĩ Thái Hư Long Côn một mực treo ở trên trời vậy mà à chặn ngang một tay.

Chi!

Trong thiên địa lại vang lên tiếng Thái Hư Long Côn kêu to kỳ lạ kia, ngay sau đó cột sáng bao phủ sáu người mãnh liệt lóe lên một cái.

Vù vù!

Lại một tiếng vang nhỏ, Trần Trầm mắt chớp chớp, trong đó tràn đầy khiếp sợ.

Bởi vì năm tên tán tu Đại Thừa kia vậy mà không còn, phảng phất như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Mà lúc này trong cột sáng cũng chỉ còn dư lại hẵn một người.

Không chờ hẵn rõ ràng xảy ra chuyện gì, cột sáng chậm chậm tiêu tán, một cách tự nhiên hẵn rơi vào bên trên núi hư tinh.

Đôi mắt to trên bầu trời kia còn đang nhìn hẵn, tuy con mắt to kia như đèn pha, nhìn không ra có ánh mắt gì, nhưng Trần Trầm vẫn t ừ trong đó cảm nhận được một tia khôì hài như thế.

Xem ra... Mấy tán tu kia là bị Thái Hư Long Côn giết chết.

Không chỉ giết chết, người cũng đã triệt để biến mất.

Về phần nguyên nhân, hẵn là Thái Hư Long Côn nhìn ra chính mình quan hệ cùng Lục Đậ không ít, cho nên mới tiện tay giúp chính mình một tay.

Thái Hư Long Côn này, thông minh cực kỳ a!

Chỉ sợ thật luận trí thông minh, không thấp hơn tu sĩ phổ thông.

Nghĩ tới đây, trong nội tâm Trần Trầm run lên, thi lễ một cái với bầu trời.

- Đa tạ tiên bói xuất thủ tương trợ!

Chi!

Thái Hư Long Côn đáp lại một tiếng, ngay sau đó một khóa tinh thể to lớn từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước mặt Trần Trầm.

Đây là một khóa đại hư tinh, chừng to bằng đầu người, tuy lúc này sắc trời trở nên đen thui, nhưng trên đó vẫn lóe ra quang mang, tựa như một khóa kim cương lớn.

Đại hư tinh hạ xuống xong, Trần Trầm cảm giác được ánh mắt Thái Hư Long Côn rơi vào bên trên long trạch.

Cơ hồ là trong nháy mắt, hần liền minh bạch ý tứ Thái Hư Long Côn.

Không do dự, hần đem Lục Đậ từ bên trong long trạch rách rách rưới rưới xách ra, xong đưa tay đặt tại bên trên đại hư tinh.

Không thể không nói không gian trong đại hư tinh kia to lớn đến hãi nhân, Trần Trầm hơi cảm ứng, có phương viên hơn một trăm dặm, là lớn cỡ gấp trăm lần long trạch!

Tuy lúc này trong đó vẫn trống rỗng một mảnh, nhưng chỉ cần thêm chút trang trí, rất nhanh là có thể biến nó thành một cái tiểu thế giới phồn hoa.

- Đây là đang đưa phòng ở a... Nhìn tới Thái Hư Long Côn thật xe

m Lục Đậ như huyết mạch nó đến đối đấi...

Trong nội tâm Trần Trầm vừa nghĩ vừa đem Lục Đậ đưa vào bên trong đại hư tinh.

Chi!

Trên bầu trời Thái Hư Long Côn kêu một tiếng, tựa hồ là đang tán thưởng Trần Trầm thông minh.

Vẻ mặt Trần Trầm tươi cười, liên tục khoát tay, biểu thị không dám nhận.

Ào ào ào!

Hắn khoát tay chặn lại, trên bầu trời trực tiếp rơi Mưa xuống.

Chỉ bất quá mưa này là mưa bảo vật!

Trọn vẹn có mấy trăm cái bảo vật rơi xuống phía dưới, không xen lẫn các loại tạp vật hư tinh.

- Mẹ nó!

Trần Trầm nhin không được kinh hô một tiếng, tranh thủ thời gian lui về sau, một món bảo vật trong đó không biết vật gì rơi vào bên trong hư tinh đại sơn, một tiếng âm vang, trực tiếp đánh sập hư tinh cao đại sơn bảy, tám ngàn mét.

Chờ toàn bộ một đống bảo vật rơi xuống đất, Trần Trầm nhanh đi nhậ.

Nhìn lên trước mặt vài trăm món trân bảo kích thước không đều, hình dạng khác nhau, dù hẳn bình sinh gặp qua bảo vật vô số, mặt cũng bởi vì xúc động mà biến thành ửng hồng lên.

Thật sự là những bảo vật này quá trân quý, tùy tiện dùng hệ thống truy tung, mỗi cái vậy mà cũng không thấp hơn bảo vật bài danh t rước mười bên trong hư tinh đại sơn lúc trước.

Đổi cái thuyết pháp, như những bảo vật này có thể leo lên Luyện Khí bảng Chân Linh giới, vậy Luyện Khí bảng liền đến mức hoàn toàn thay hình dáng...

- Mẹ nó! Chưa thấy qua gia hỏa hào phóng như vậy!

- Mẹ nó! Đây là chiến giáp gì? Từng có một cái thuyết pháp, bảo vật tốt nhiều nhất chỉ có thể dung hợp ba loại thần kim... Chiến gi áp này như thế nào chí ít có năm loại?

- Còn có cục gạch đập sập hư tinh đại sơn kia, tựa như là Tiên Khí a! Là tài liệu gì làm ra? Chưa từng nghe thấy a!

- Kiếm này xảy ra chuyện gì? Ta còn không đụng phải, liền cắt vỡ tay ta...

...

Nhìn lên một đống bảo vật trước mặt, Trần Trầm cũng đã không còn phong phạm thổ hào, biến đổi thành như đế nhũ không thấy qua việc đời vậy, bắt đầu cẩn thận kiểm tra mỗi bảo vật.

Chi!

Trên bầu trời truyền đến tiếng kêu Thái Hư Long Côn mang theo đũa cọt.

Trần Trầm cẩn thận từng li từng tí đem bảo vật thu vào, lại thi lễ một cái với Thái Hư Long Côn trên bầu trời.

- Tiền bối yên tâm! Có những bảo vật này tại, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt huyết mạch tiền bối người.

- Chi!

Thái Hư Long Côn lại tán thưởng một câu Trần Trầm thông minh, an tĩnh một lát sau run lên, lại rớt xuống một đồng ngọc giản.

Khóe mắt Trần Trầm giật giật, xem ra Thái Hư Long Côn cho bảo vật còn chưa đủ, còn muốn cho bí tịch...

- Không do dự, hẳn lại bắt đầu kiểm tra những ngọc giản kia.

So với bảo vật, những ngọc giản này muốn phổ thông rất nhiều, tuyệt đại bộ phận trong đó đều là chút ít ghi chép vô dụng, rất rõ ràng, Thái Hư Long Côn xem không hiểu ngọc giản, cho nên không cách nào phán đoán giá trị ngọc giản.

Mặc dù như thế, Trần Trầm nhìn mỗi một cái ngọc giản liền lộ ra thần sắc cực kỳ hưng phấn.

Thái Hư Long Côn này hẳn là một Tiên Linh thích sĩ diện, đã như vậy, vậy liền cho nó chút mặt mũi, nói không chừng nó cao hứng, lại cho chút đồ tốt gì đó.

Diễn diễn, trong mắt Trần Trầm đột nhiên sáng lên.

Trong những ngọc giản này thật có đồ tốt!

Cũng tỷ như mai ngọc giản trong tay hắn lúc này, ghi chép là một môn bí thuật tên là Thiên Ma Cộng Tu đại pháp.

Tu luyện môn bí thuật này, sẽ tại trong cơ thể sinh ra ma chủng, nếu đem ma chủng rót vào trong cơ thể tu sĩ khác, là sẽ không ngừng hấp thu tu vi tu sĩ kia, phản hồi bản thân, tăng lên tu vi chính mình.

Nếu như chỉ dạng này, đây cũng chỉ là một môn tà đạo bí thuật ph

ổ thông.

Vấn đề là bí thuật này cũng không chỉ có thể sinh ra một mai ma chủng, mà có thể sinh ra rất nhiều, tu luyện tới chỗ cao thâm, thậm chí có thể làm ra ngàn vạn mai ma chủng.

Nếu như có thể tìm tới ngàn vạn tu sĩ xem như đỉnh lô, vậy liền từ ông đương ngàn vạn người giúp người tu luyện.

Càng máu chốt là ma chủng này tiến vào trong cơ thể tu sĩ xong rất khó bị phát hiện, hút bao nhiêu tu vi cũng toàn ở một ý niệm người, nếu người nguyện ý, trọn vẹn có thể duy trì liên tục phát triển.

Giá trị loại bí thuật này trọn vẹn không thua kém Cửu Chuyển Kim Thân Quyết cùng Thôn Thần Bí Điển Tà Thần điện... Chỉ là có chút thương thiên hòa.

Trần Trầm tự nhủ.

Hắn cảm giác có những vật này, hắn thậm chí có thể chính mình lập nên một cái siêu cấp tông môn.

Thu hồi Thiên Ma Cộng Tu đại pháp, Trần Trầm lại tiếp tục kiểm tra những ngọc giản khác, cuối cùng lại để cho hắn tìm tới một môn Tiên Thuật.

Tiên Thuật này tên là Tiên Cương Cực Mục, sau khi luyện thành, có thể nhìn vạn dặm.

Không chỉ như thế, còn có thể mặc thấu đủ loại trận pháp đẳng cấp thấp ngăn che.

Nói tóm lại, liền là mắt nhìn xuyên tường ngàn dặm.

Thiên Lý Nhãn đã xuất hiện, Thất Thập Nhị Biến sẽ còn xa ư...

Trong nội tâm Trần Trầm âm thầm suy nghĩ.

Có lẽ Tiên giới thật cùng loại thế giới với thần thoại trong truyền thuyết kiếp trước vậy, có đại thần thông làm cho không người nào có thể tưởng tượng.

Kiểm tra xong ngọc giản, Trần Trầm nhin không được ngẩng đầu, trông mong nhìn về phía bầu trời.

Ý tứ không cần nói cũng biết.

Còn nữa không?

Chương 682: Phân Bảo.

Chương 682: Phân Bảo.

- Chi!

Thái Hư Long Côn kêu một tiếng, xong nhắm mắt lại, thiên địa lại lần nữa khôi phục trạng thái phía trước.

Lúc đầu Trần Trầm còn mong chờ có thể đưa chút ít đan dược hay không, hiện tại xem bộ dáng là không còn rồi.

Đan dược xem chừng đều bị nó tiêu hóa, mà thôi, có những vật này cũng đủ rồi, làm người không thể quá tham lam.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm lại thi lễ với Thái Hư Long Côn, biểu đạt lòng biết ơn chính mình.

Thu thập xong tất cả mọi thứ, Trần Trầm nhìn về phía U Minh xa xa.

Lúc này đầu U Minh cắm ngược ở bên trong một đồng hư tinh, bị phong ấn thần thức cùng tu vi, xem chừng cũng không thấy hết thảy vừa rồi phát sinh.

Về phần Quỳnh Hoa tiên tử, chính giữa lông mày nhú chặt đang tu luyện, có lẽ sự tình năm tên tán tu kia tới tập kích cũng không biết.

Trần Trầm thở dài, tùy ý ngồi ở bên trên núi hư tinh, cảm giác nhân sinh có một chút buồn tẻ như vậy.

Đúng lúc này, Quỳnh Hoa tiên tử trong trận pháp đang nhú mày đột nhiên giãn ra, ngay sau đó một đạo bạch sắc phù văn từ mi tâm nàng bay ra, chậm chậm bắt đầu biến hóa, cuối cùng biến thành hình tròn mười điểm đơn giản.

Ầm ầm!

Trên không trung có tiếng lôi vang lên, tựa hồ có đại kiếp xuống tới.

Quỳnh Hoa tiên tử muốn tiến giai Đại Thừa...

Trong nội tâm Trần Trầm hiểu rõ, chỉ bất quá lôi kiếp này giữa Quỳnh Hoa tiên tử cùng Thái Hư Long Côn, cái này nên như thế nào cho phải?

Hơn mười vạn năm qua, còn không người dám ở Long Côn bình nguyên Độ Kiếp!

Quỳnh Hoa tiên tử tựa hồ cũng ý thức được cái gì, sắc mặt thoáng cái biến tái nhợt vô cùng.

Lôi kiếp nếu kinh động đến Thái Hư Long Côn, Thái Hư Long Côn dưới cơn nóng giận, hủy trọn Long Côn bình nguyên cũng không phải không thể nào.

Dù sao, loại sự tình này nó cũng không phải làm lần đầu tiên.

Đang lúc thời gian Quỳnh Hoa tiên tử muốn đề nén tu vi chính mình, Thái Hư Long Côn trên bầu trời há hốc miệng ra.

Trong lúc nhất thời, bầu trời phương xa thay đổi bất ngờ, vô số mây trôi như là bị máy hút bụi to lớn vô cùng hấp xả vậy, hướng về miệng Thái Hư Long Côn hội tụ qua.

Chỉ bất quá trong chớp mắt, xa xa bầu trời liền biến đổi thành xanh lam đáng sợ, kiếp vãn còn chưa hoàn toàn thành hình kia càng tưng tưng tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Phía dưới Quỳnh Hoa tiên tử nhìn thấy một màn này hoảng sợ chẹn miệng lại, không dám phát ra bất kỳ thanh âm, tại yên lặng chờ đợi một phút đồng hồ, xác định Thái Hư Long Côn không có động tác bước kế tiếp, nàng mới cẩn thận từng li từng tí đứng lên, nhìn về phía Trần Trầm.

Trần Trầm biết Thái Hư Long Côn không ác ý đối với mình, cho nên trọn vẹn không hoảng hốt, cười nói.

- Chúc mừng tiên tử tiến giai Đại Thừa!

Trong nội tâm Quỳnh Hoa tiên tử tự nhiên cũng vui sướng vô cùng, bước vào Đại Thừa, tại bên trong Chân Linh giới liền là cao thủ chân chính.

- Nếu không phải đến Long Côn bình nguyên này... Ta chưa chấ

c... Ách, Trần đạo hữu, người như thế nào thụ thương?

Quỳnh Hoa tiên tử vừa định nói mấy câu khách sáo, lại phát hiện khoe miệng Trần Trầm mơ hồ có vết máu thấm ra, thoáng cái liền biến đổi thành giật mình vô cùng.

Ánh mắt Trần Trầm lờm liếc U Minh.

Quỳnh Hoa tiên tử vậy mới chú ý tới U Minh bị cấm ngược ở bên trong hư tinh.

- Chẳng lẽ đạo hữu người cùng hấn đánh một trận... Thế nhưng tu vi U Minh có lẽ không đã thương được đạo hữu người a .

Trần Trầm lắc đầu, nói sự tình mấy tên tán tu đột kích, tất nhiên, ở trong đó nhất định trải qua nghệ thuật chế biến.

Ti như năm tên tán tu bị Thái Hư Long Côn tiêu diệt, bị hấn nói t hành chính mình tử chiến, năm tên tán tu gặp trong lúc nhất thời k hông làm gì được, vậy mới thôi lui.

Quỳnh Hoa tiên tử nghe vậy vô cùng cảm động, vậy mà trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Trần Trầm cười khoát tay áo nói.

- Tiên tử không cần suy nghĩ nhiều, Trần Trầm ta đối nhân xử thế, luôn luôn lời hứa ngàn vàng, nếu đáp ứng thay tiên tử hộ pháp, vậy chỉ cần ta không chết, liền không có khả năng có người có thể quấy rầy đến tiên tử.

- Đừng nói đối phương là năm tên tán tu Đại Thừa, cho dù là năm tên cường giả Đại Thừa tới đỉnh đến nơi này, ta cũng là thái độ này.

Dứt lời, hấn thôi động một tia Tiên khí, cứu U Minh cấm ngược r

a.

U Minh vừa khôi phục tự do, liền không kịp chờ đợi hỏi.

- Năm tên tán tu Đại Thừa kia đâu?

Quỳnh Hoa tiên tử tiếp lời nói.

- Bị Trần đạo hữu đuổi đi, thực lực Trần đạo hữu mạnh, viễn siêu chúng ta tưởng tượng, lần này nếu không phải Trần đạo hữu, chỉ sợ hai người chúng ta đều sẽ vẫn lạc tại bên trong Long Côn bình nguyên này.

U Minh nghe vậy sửng sốt tại chỗ, ánh mắt nhìn chằm chằm Trần Trầm xa xa ngồi tại bên trên núi hư tinh, một mặt dáng vẻ trang nghiêm, phảng phất như coi nhẹ thế gian phồn hoa.

Vừa rồi bên trong năm tên Đại Thừa thế nhưng có một tên cường giả Đại Thừa trung kỳ, muốn trực xuất năm người, như thế nào cũng phải cần thực lực Đại Thừa hậu kỳ.

Thực lực Trần Trầm này vậy mà đã đến đến Đại Thừa hậu kỳ?

Vừa nghĩ vậy, trong lòng của hắn vậy mà mơ hồ có chút tuyệt vọng.

Đời này sợ là không đuổi kịp người này!

- Mẹ nó! Đã sinh Trần Trầm, vì cái gì sinh U Minh ta!

Nhìn thấy kính sợ trong mắt hai người, Trần Trầm lau máu tươi k hóa miệng sạch sẽ, cười khổ nói.

- Vừa rồi ta vận dụng bí thuật cực kỳ cường đại, giờ đây đã tổn thương đến bản nguyên... Muốn khôi phục như lúc ban đầu, chỉ sợ rất khó.

Quỳnh Hoa tiên tử nghe vậy vội vàng nói.

- Lần này Long Côn bình nguyên thu hoạch, do ta làm chủ, phân chia một nửa cho Trần đạo hữu!

- Cái này làm sao có ý tứ... Chúng ta thế nhưng là ba người. Trần Trầm ngại ngần cười cười.

- Trần đạo hữu không cần nói nữa, đây là người xứng đáng, ta cùng U Minh đạo hữu phân một nửa, nói thật đã chiếm tiện nghi đạo hữu người.

Quỳnh Hoa tiên tử một mặt áy náy, tựa hồ còn có chút tiếc nuối.

Trần Trầm cười cười, không tiếp tục cự tuyệt.

...

Tiếp đó, Quỳnh Hoa tiên tử cùng U Minh lại bắt đầu tại bên trong núi hư tinh tầm bảo, Trần Trầm thì ngồi ngay ngắn ở đỉnh núi chờ a thương.

Hai ngày sau, núi hư tinh bị vỡ vết sạch sẽ, Quỳnh Hoa tiên tử cùng U Minh hai người lại tìm ra vài trăm bảo vật đủ loại.

Hai người thức thời đem đến toàn bộ thả tới trước mặt Trần Trầm, ba người ngay tại chỗ bắt đầu chia bảo.

Tuyệt đại bộ phận tất cả bảo vật Tà đạo thuộc về U Minh, đại bộ phận bảo vật tiên đạo thuộc về Quỳnh Hoa tiên tử.

Còn lại vô luận là cái gì, tất cả đều cho Trần Trầm.

Trần Trầm cũng không có ngượng ngần gì, toàn bộ thu vào trong nhẫn chứa đồ.

Lần này hành trình Long Côn bình nguyên đạt được không cách nào vào tưởng tượng, chỉ sợ tại trước khi hấn phi thăng, cũng không cần lo lắng sự tình bảo vật gì.

Cuối cùng, Quỳnh Hoa tiên tử tựa hồ nghĩ đến cái gì, lấy mai ngọc bội trên thi thể Tiên Nhân lúc trước kia ra, đưa đến trong tay Trần Trầm?

- Vật này cũng giao cho Trần đạo hữu a, vật của Tiên Nhân, chúng ta cũng không dùng đến.

Trần Trầm ngẩng đầu nhìn Quỳnh Hoa tiên tử liếc mắt, ngọc bội kia là trang bị trữ vật, lúc trước hai người thương lượng xong vật liệu bên trong nó một người một nửa.

Hiện tại Quỳnh Hoa tiên tử còn không biết bên trong đến cùng có thứ gì, vậy mà liền quyết định đưa cho chính mình.

- Ha ha, ta cũng không muốn biết bên trong có vật gì, bớt sau khi biết tâm phiền, dù sao đạo hữu có ân cứu mạng với ta, cho dù bên trong có Tiên Đan ăn vào nguyên địa phi thăng, ta cũng không hối hận.

Trong đầu truyền đến Quỳnh Hoa tiên tử truyền âm.

Trong lòng Trần Trầm suy nghĩ một chút, đem ngọc bội kia thu vào.

Đợi sau khi trở về, có lẽ không bao lâu, chính mình liền phải Chết một lần.

Sự tình chính mình giả chết khẳng định người biết càng ít càng tốt, Quỳnh Hoa tiên tử khi đó xem chừng sẽ cho rằng mình chết thật.

Cũng không biết sau khi biết được tin mình chết, nàng sẽ hối hận hôm nay đem hết bảo vật cho mình hay không.

Trần Trâm lắc đầu, không có nghĩ tiếp nữa, mà chỉ đứng lên, duỗi lưng một cái.

- Nếu sự tình Long Côn bình nguyên đã làm thỏa đáng, vậy chúng ta liền trở về đi, mấy vị tông chủ nhìn thấy chúng ta thu hoạch, chắc hẳn sẽ cực kỳ vui sướng.

Chương 683: Thái Thanh Huyền Thiên Đạo.

Chương 683: Thái Thanh Huyền Thiên Đạo.

Sau một ngày, Trần Trâm liền về tới Thiên Ma thành Bắc vực.

Thiên Ma thành chủ thấy đến Trần Trâm, mới mở miệng liền hỏi.

- Chuyến này thu hoạch thế nào?

- Hồi bẩm sư phụ, chuyến này thu hoạch tương đối khá!

Trần Trâm ngại ngùng cười cười, đem toàn bộ bảo vật bên trong hũ tinh đại sơn lấy được ra, về phần Thái Hư Long Côn ném cho hắc ấn, đó là cho Lục Đậu, cùng Thiên Ma thành không có bất cứ quan hệ nào, tự nhiên cũng không có lấy ra đến.

Cho dù như vậy, Thiên Ma thành chủ vẫn vẫn có chút khiếp sợ, trầm mặc một lúc lâu sau, hắc nhện không được một bên lắc đầu m

ột bên cười khẽ.

Nguyên lai tưởng rằng tiểu tử này sẽ tư tàng, không nghĩ tới vậy mà lấy ra nhiều đồ như vậy, trong đó thậm chí không thiếu bảo vật hẳn thấy hữu dụng với Trần Trâm.

Nghĩ tới đây, hẳn nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Trần Trâm.

- Trần Trâm, người người này nơi nào cũng tốt, chỉ có tính khí qu á thẳng, có câu nói rất hay, nước quá trong ắt không có cá, cho dù người lấy một bộ phận trong đó, đó cũng là người xứng đáng, vì s ư sẽ không trách người.

Trần Trâm cười cười nói.

- Đây là bản phận đệ tử, sư phụ người không có nói muốn ta cầm, ta liền sẽ không đụng vào, huống chi tham thì thâm, giờ đây tình t hế vi diệu, có lẽ có người khác càng cần những vật hơn ta này.

Thiên Ma thành chủ nghe vậy bộc phát vui mừng, đối với Trần Tr ầm đệ tử này cũng càng yêu thích.

Bất quá một giây sau, hẳn tựa hồ nghĩ đến cái gì, thần tình biến đ ổi thành nghiêm túc lên.

- Sự tình người giả chết vì sư đã sắp xếp ổn thỏa cho người, nhữn g người Phản Thiên minh kia tuy không thông minh, nhưng cũng không ngốc, vì thật một điểm, còn cần người hơi bốc lên chút ngu y hiêm.

- Đó là tự nhiên. Trần Trâm bình tĩnh nói.

Thiên Ma thành chủ khẽ vuốt cằm, xong vung tay lên, một bộ thâ n thể cùng Trần Trâm cơ hồ giống như đúc xuất hiện tại trước mặt hai người.

- Đây là thân thể ta mời đại sư chuyên tu Hình Nhân Thuật bắt chước tướng mạo người làm giả, người cảm thấy thế nào?

- Giống thì vẫn giống một chút, bất quá thân thể ta có thể không cần Tiên khí, điểm ấy khó mà bắt chước.

Trần Trâm lắc đầu.

Thiên Ma thành chủ bắt đầu nói.

- Đây đã là giống nhất có thể làm ra đến... Không chế Tiên khí, quá khó?

Trần Trâm cười thần bí, từ bên trong nhẫn trữ vật đem cỗ thi thể Tiên Nhân kia ra.

- Sư phụ, đây là ta nhặt tại Long Côn bình nguyên lần này, dùng cơ thể này làm cơ sở làm một cái giả thân mới là tốt nhất.

Thiên Ma thành chủ nhìn thấy cỗ thi thể Tiên Nhân kia, lộ tay ra sờ ra xét một phen, sau một hồi lâu nhin không được cười nói.

- Ta liền biết người là người thân mang đại cơ duyên, nhục thể Tiên Nhân quá hiếm thấy? Huống chi còn là loại bề ngoài không có tổn hại này!

- Có thân thể này tại, lần này có lẽ không có sơ hở nào.

- Sư phụ, vậy ta phải phối hợp thế nào đây?

- Ba ngày sau, ta lại phái người tiến về Nam Vực chấp hành nhiệm vụ, tin tức này ta sẽ vô tình hay cố ý tiết lộ ra ngoài...

Thiên Ma thành chủ chậm chậm nói, bắt đầu cẩn thận nói hẩn tính toán.

...

Từ Thiên Ma thành chủ nơi đó trở lại chỗ mình ở, Trần Trầm lấy mai Tiên Nhân ngọc bội kia ra.

Lần Long Côn bình nguyên này thu hoạch quá lớn, hẳn nhất định phải tìm chỗ yên tĩnh tiêu hóa một chút, chuyển hóa thành thực lực chính mình.

Nếu như ba ngày sau giả chết thuận lợi, vậy hẳn sẽ có thời gian mấy năm tự do để yên tâm tu luyện.

- Chỉ mong bên trong ngọc bội kia có đồ tốt!

Trần Trầm hướng trên tay thổi ngậm khí, liền muốn mở ra ngọc bội, nhưng tay mới vừa thả tới trên ngọc bội, hẳn đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng đem Trương Kỳ bên trong Âm Dương cung hô lên.

Đề Trương Kỳ sờ lên ngọc bội kia.

Trương Kỳ giờ đây cũng là tu sĩ Hợp Thể cảnh giới, tự nhiên không có khả năng lại ngay thẳng như trước kia, đối với dụng ý Trần Trầm làm như vậy cũng là lòng dạ biết rõ.

- Đại ca, ta cảm thấy luận cơ duyên vận khí, người muốn mạnh hơn ta nhiều lắm, có gì còn muốn như thế chứ?

Trần Trầm ngượng ngùng cười cười, hẳn có thể đi tới hôm nay, nơi nào dựa vào cơ duyên vận khí?

Cơ bản tất cả đều dựa vào chính hắn cố gắng, cùng hệ thống ủng hộ.

Nếu không có những cái này, hẳn hiện tại còn không biết ở đâu cái gì trong góc đâu.

- A, ta gần đây đi một lượt tại trên núi phân, phỏng chừng vận khí rất kém.

Trần Trầm giải thích một câu, tiếp đó từ trong tay Trương Kỳ tiếp nhận ngọc bội kia, đem Tiên khí quán thấu vào.

Rất nhanh, tình huống cụ thể không gian ngọc bội liền bị hắn xem xét nhất thanh nhị sở.

Trang bị trữ vật Tiên giới này cùng Chân Linh giới liền không gióng nhau, đầu tiên là một chữ lớn.

Đại thể nhìn một chút, không gian bên trong trữ vật ngọc bội này có phương viên hơn mười dặm, đừng nói chứa đồ vật, cả là một thành nhỏ cũng có thể đặt vào.

Tất nhiên, đạt được vô số hư tinh Trần Trầm cũng không thêm khát không gian gì, hắn càng để ý trong ngọc bội chứa vật gì.

Liếc nhìn một mảnh trống rỗng, ý niệm đầu tiên trong lòng của hắn chính là không hài lòng.

Cũng không chứa đầy một phần trăm còn cần trang bị trữ vật lớn như vậy, đây không phải đang giả lão sói vẫy đuôi sao?

Trần Trầm cẩn thận tìm, cuối cùng tại chỗ sâu nhất nhìn thấy mấy đồng vật phẩm bày ra chỉnh tề.

Đồng thứ nhất là Tiên thạch, đại khái một ngàn khối, bất quá cũng không phải Hạ phẩm Tiên thạch.

Trần Trầm lấy ra một khối, cảm thụ lượng Tiên khí chứa đựng trong đó, đại khái là một ngàn lần Hạ phẩm Tiên thạch, dùng hệ thống giám định xuống, biết được đây đều là Trung phẩm Tiên thạch, đủ Chân Tiên tu luyện.

Mà hẳn giờ đây mới là một Phạm Tiên mà thôi, dùng hạ phẩm Tiên thạch là đủ rồi, những Trung phẩm Tiên thạch này ngược lại có thể chờ sau khi tu vi hẳn tăng lên lại dùng.

Nhìn thấy đồng Tiên thạch này, Trần Trầm bất mãn thiếu chút biểu thị ra ngoài, xong đưa ánh mắt nhìn về phía đồng vật liệu thứ hai.

Đó là một đồng ngọc giản, xem ra có trên trăm mai.

Trần Trầm tùy tiện cầm lấy một mai ra nhìn xem, bên trong giới thiệu là tài liệu từng người từng người đệ tử Cửu Thiên Huyền tông.

Cầm lấy ngọc giản thứ hai, trong đó giới thiệu là tài liệu một tên đệ tử Cửu Thiên Huyền tông khác.

Chờ thời điểm nhìn thấy mai ngọc giản thứ hai mươi, Trần Trầm mơ hồ đối với thân phận thi thể tiên nhân kia có mấy phần suy đoán.

Tám chín phần mười là Tiên Nhân quản lý tài liệu môn hạ đệ tử Cửu Thiên Huyền tông.

Trần Trầm lại quét mắt đồng ngọc giản trước mặt, đem hai cái đặc thù nhất lấy ra ngoài.

- Cái thứ nhất, bên trong ghi chép là biện pháp gieo trồng một loại tiên thảo cụ thể nào đó... Trần Trầm liếc mắt nhìn liền bỏ vào một bên.

Không có hạt giống, hẳn có phương pháp cũng trồng không được.

Cái thứ hai, Trần Trầm cầm trong tay khẽ cảm ứng, mắt đột nhiên sáng lên.

Bên trong mai ngọc giản này ghi chép dĩ nhiên là một môn công pháp, môn công pháp này tên là Thái Thanh Huyền Thiên Đạo, tựa hồ cực kỳ lợi hại.

Về phần tại sao Trần Trầm cảm giác kịch liệt, vậy rất đơn giản.

Phía trước hắn tu luyện công pháp tên là Nạp Tiên Quyết, nhiều nhất cũng chỉ có thể tu luyện tới Chân Tiên cảnh giới.

Nhưng Thái Thanh Huyền Thiên Đạo, vậy mà ghi chép đến cảnh giới Huyền Tiên, Kim Tiên bên trên Chân Tiên.

Về phần bên trên Kim Tiên, tựa hồ còn có, nhưng ngọc giản này đến nơi này cũng đã không còn tin tức gì nữa.

Trần Trầm không cam tâm, đem những ngọc giản khác đều cảm ứng một phen, xác định Thái Thanh Huyền Thiên Đạo không có bộ 2, trong nội tâm không khỏi có chút tiếc nuối.

Bất quá rất nhanh hắn liền bình thường trở lại.

Ngọc giản này có thể tu luyện tới Kim Tiên cảnh giới, Kim Tiên đó là dạng tồn tại gì?

Phỏng chừng một bàn tay có thể tiêu diệt tất cả mọi người Minh Uyên tông, đến lúc đó phỏng chừng hắn đã sớm đi Tiên giới.

Đi đến Tiên giới, có hệ thống tại, vô luận là tìm công pháp bộ 2, hay là tìm công pháp càng tốt hơn, cũng không khó khăn.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm cười cười, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu công pháp Thái Thanh Huyền Thiên Đạo kia.

Chương 684: Ba Kiện Chí Bảo

Chương 684: Ba Kiện Chí Bảo

So với Nạp Tiên Quyết dạy người thế nào dùng Tiên khí công kích, nội dung bên trong Thái Thanh Huyền Thiên Đạo này hoàn toàn khác biệt, đại bộ phận trong đó nói đều là một vài vật liệu hư vô mờ mịt, tựa như là đang dạy người tu thân dưỡng tính.

Nếu không phải bên trong nâng lên đủ loại cảnh giới, Trần Trầm tâm hậm chí sẽ cho rằng mình đang nhìn sách dưỡng sinh kiếp trước.

Lấy suy nghĩ ngự khí... Vạn vật đều tại một ý niệm...

Trần Trầm nhìn đến nhện không được nhú mào, bên trong công pháp này rất nhiều thứ đều rất thâm ảo, cơ bản hẳn xem không hiểu.

Nhưng đại thể có thể suy đoán ra công pháp này là chủ yếu hướng phương hướng Suy nghĩ này tu luyện.

Cái gì suy nghĩ chỗ tới, không chỗ không thể thành.

Ý tứ hẳn là nghĩ chỗ nào là đi được nơi đó.

Cái gì suy nghĩ cái muốn, không có gì không thể thành.

Đây cũng là chính mình muốn ăn quả táo, chỉ cần nghĩ như thế một thoáng, là biến ra quả táo.

Bất quá đó cũng không phải ngôn xuất pháp tùy trong truyền thuy

ết thần thoại kia, không gì không làm được.

Tỉ như mình bây giờ là Phàm Tiên cảnh giới, nếu tu luyện Thái Thanh Huyền Thiên Đạo, vậy cũng chỉ có thể nhớ tới phàm vật.

Nói cách khác chỉ có thể biến biến quả táo những vật liệu phổ thông này, muốn biến thần kim, Linh Thạch, đó là không làm được.

...

Bất tri bất giác, Trần Trầm nhìn Thái Thanh Huyền Thiên Đạo sơ sơ một ngày, mỗi một lần nhìn liền có cảm ngộ khác biệt.

Cái gọi Suy nghĩ này cũng tại trong đầu hấn biến đổi thành càng n gày càng rõ ràng.

Dùng lời nói thông tục tới nói, đó chính là một loại sức quan sát c ùng lực không chế đáng sợ tới cực điểm.

Trần Trầm trải qua thời đại khoa học kiếp trước kia, biết nguyên t ố chu kỳ tồn tại.

Toàn bộ thế giới, hết thảy vật chất đều do những nguyên tố kia tạo thành.

Nhưng ở bên trong Thái Thanh Huyền Thiên Đạo này, tại phía dư ới những nguyên tố kia, còn có một loại vật chất càng nhỏ bé, loại vật chất này sắp xếp khác biệt kết cấu hợp thành nguyên tố khác b iệt.

Thái Thanh Huyền Thiên Đạo xung hô vật chất này làm Đạo.

Trần Trầm càng ưa thích xung vật chất này làm Bản nguyên.

Hết thảy vật thể thế giới đều do bản nguyên tạo thành, vô luận là t u sĩ, hay là động vật, hoặc là kim mộc thủy hỏa thổ, Linh Thạch c

ũng không ngoại lệ.

Tu luyện Thái Thanh Huyền Thiên Đạo, chính là tu luyện sắp xếp loại năng lực Bản nguyên này.

Đến cảnh giới cao thâm, bản nguyên theo ý niệm sắp xếp, trong n háy mắt là có thể sáng tạo ra vật liệu chính mình muốn.

Cho dù là người đã chết, cũng có thể một lần nữa tạo cho người n gười giống như đúc đi ra, thực hiện phục sinh theo một ý nghĩa nà o đó.

Về phần năng lực thuần di, thật ra là thân thể của mình trực tiếp ti êu tán, ý niệm đến phương xa, lại dùng ý niệm phân giải vật thể b ản nguyên chung quanh, lợi dụng những bản nguyên này tái tạo m ột cái thân thể.

- Đây chính là Tiên sao?

Trần Trầm tự lẩm bẫm.

Dựa theo cái lý luận này, tựa hồ những năng lực nghịch thiên tron g truyền thuyết thần thoại cũng có thể thực hiện, hơn nữa có thể s ử dụng một loại thuyết pháp tương đối khoa học để giải thích.

Chẳng lẽ kiếp trước cũng có Tiên Nhân chân thực tồn tại qua?

...

Trầm mặc thật lâu, Trần Trầm không tiếp tục nghĩ tiếp nữa, công pháp này mạnh biến thái đã vượt xa tất cả công pháp lúc trước hã n nhìn thấy qua.

Cũng khó trách trong đó không giới thiệu phương pháp chiến đấu, phương thức vận khí gì.

Đến loại cảnh giới kia, một ý niệm, đối phương trực tiếp liên phân giải, còn cần phương pháp chiến đấu gì?

Cũng không biết công pháp này tại Tiên giới là trình độ gì?

Lắc đầu, vô luận là công pháp, hay là sự tình kiếp trước đến cùng có Tiên Nhân các loại loạn thất bát tao hay không, hay là đều chờ hấn Chết

Xong tìm địa phương thanh tịnh lại nghĩ đi.

...

Đem Thái Thanh Huyền Thiên Đạo thu lại xong, Trần Trâm nhìn về phía đồng vật liệu thứ ba.

Đồng vật liệu thứ ba này đều là chút ít chai chai lọ lọ, không cần nghĩ cũng biết là các loại đan dược.

Đây cũng là hấn mong đợi nhất.

Cuối cùng... Cái này đều là Tiên Đan ai!

Trần Trâm cảm qua một cái bình nhỏ số lượng nhất nhiều, bắt đầu dùng hệ thống giám định.

- Tiên Linh Đan, khôi phục Tiên khí sử dụng, đồng dạng cung cấp Chân Tiên sử dụng.

Nghe được hệ thống giản dị tự nhiên giới thiệu, khóe mắt Trần Trâm giật giật.

Đan dược cung cấp Chân Tiên sử dụng khôi phục Tiên khí, hấn hi vọng tại nuốt, sợ rằng sẽ bạo tạc a?

Đem một đồng Tiên Linh Đan lấy ra thả tới một bên, Trần Trâm l

ại cầm lên đan dược nhiều thứ hai.

Hóa Thương Tiên Đan...

Tên như ý nghĩa, đây là một loại Tiên Đan chữa thương, Trần Trầ
m liếc mắt nhìn rồi bỏ qua một bên.

Phá Ách Tiên Đan... Tịnh hóa trạng thái bản thân, bài trừ tâm ma.

Nhìn đến khả năng sẽ có chút tác dụng.

Tụ Tiên Đan... Tăng lên một chủ tu vi Tiên khí.

Cái này đơn giản trực tiếp nhất, Trần Trầ trực tiếp đưa vào trong
nhẫn trữ vật.

...

Hơn ngàn chai chai lọ lọ bên trong tổng cộng có mười mấy loại đ
an dược, cơ bản đều là những đan dược tu sĩ cư gia lữ hành bình t
hường thiết yếu, chỉ bất quá toàn đổi thành phiên bản Tiên giới.

Cuối cùng, Trần Trầ đem ánh mắt nhìn về phía bình đan dược c
uối cùng.

Đan dược này đối đặc thù, trọn vẹn lớn cỡ gấp bốn năm lần nhữn
g bình đan dược khác, toàn thân xanh ngọc, nhìn lên như một cái
bình hoa nhỏ.

Trần Trầ mở ra còn không nhìn đến, một cỗ mùi thơm nồng đậ
m tới cực điểm liền từ bên trong bay ra, để hấn nhịn không được
hít thật sâu một hơi.

Chỉ là mùi vị kia, Trần Trầ liền có thể kết luận đây là một khóa t
rân quý nhất bên trong tất cả đan dược.

- Hệ thống, đan dược trên quý nhất phương viên một mét ở đâu?

- Nhất Chuyển Kim Đan trong tay kí chủ, phạm nhân dùng, nguyên địa thăng Tiên.

- Tiên Nhân dùng, gia tăng bốn giáp công lực.

Nghe được giới thiệu này, ánh mắt Trần Trầm biến đổi thành cực kỳ phức tạp.

Đan dược Nguyên địa thăng Tiên vẫn đúng là bị hắn tìm tới!

Đáng tiếc, hắn hiện tại đã là Tiên Nhân.

Về phần gia tăng bốn giáp công lực, loại thuyết pháp này, hắn khi nh thường nhất.

Bốn giáp cũng chính là hai trăm bốn mươi năm, thế nhưng thiên k iêu hai trăm bốn mươi năm cùng ngu xuẩn hai trăm bốn mươi nă m có thể giống nhau sao?

Lấy thiên phú hắn, hai trăm bốn mươi năm xem chừng tại Tiên gi ới đã là đại năng, hắn không tin nuốt cái gì Nhất Chuyển Kim Đa n, trực tiếp liền biến thành Tiên giới đại năng.

Mười phần là theo xuẩn tài hai trăm bốn mươi năm để tính, loại x uẩn tài hơn ngàn năm mới từ Độ Kiếp bước vào Đại Thừa kia.

- Mẹ nó, thật gặp được loại đan dược này, ta lại không quyết định chắc chắn được...

Trong nội tâm Trần Trầm ngậm bực.

Vật liệu trước đây hy vọng tìm tới nhất, hiện tại đột nhiên có, hắn lại không thể quyết định được.

Tuy không có khả năng lắm, nhưng vạn nhất thật tăng lên không nhỏ làm sao bây giờ? Cái Chân Linh giới này có thể chứa được hắn hay không? Trực tiếp để hắn phi thăng?

Thế nhưng Thái Hư Long Côn ngăn ở lối đi phi thăng a!

Hắn chẳng lẽ cũng như Thái Hư Long Côn vậy, cả ngày treo ở trên trời, cung cấp người chiêm ngưỡng?

- Không được... Đan dược này trước tiên cần phải để ở đây một chút.

Chân Linh giới có mấy đỉnh tiêm đại năng thỉnh thoảng áp chế tu vi như vậy, không đi trêu chọc phi thăng đại kiếp, vậy khẳng định là có nguyên nhân, sau này có cơ hội đi hỏi một chút.

Thật không nhìn được muốn nuốt đan dược này, hay là đến đợi để hắn tại Chân Linh giới không có gánh nặng xong, đi Minh Uyên giới tương đối ổn thỏa.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm cẩn thận từng li từng tí thu hồi bình đại đan dược kia.

Xong ánh mắt hắn nhìn về phía một đống cuối cùng kia, nói đúng ra, đây không phải là một đống, mà là một kiện bảo vật.

Chỉ bất quá bảo vật này có chút lớn, cao gần giống như hắn.

- Hệ thống, bảo vật trân quý nhất phương viên mười mét ở đâu?

- Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp trước mặt kí chủ một mét.

Trong lòng Trần Trầm suy nghĩ một chút, lấy ra tất cả bảo vật chính mình, bao gồm Tiên khí bao tay, Vạn Hóa Thần Phong, cùng những bảo vật Thái Hư Long Côn đưa kia.

Kết quả hệ thống đưa ra đáp án vẫn như cũ là Cửu Thiên Huyền T
rần Tháp.

Nhìn lên bảo tháp trước mặt gần hai mét, toàn thân xưa cũ, Trần T
rần rơi vào trầm tư.

Vô luận là công pháp Thái Thanh Huyền Thiên Đạo cường đại tột
cùng, hoặc là Nhất Chuyển Kim Đan loại đan dược nghịch thiên n
ày, hay là cái bảo tháp trước mặt này, dường như cũng không phải
một quản lý tài liệu đệ tử có thể có.

Ngược lại là những vật khác bên trong trữ vật ngọc bội cực kỳ ph
ù hợp thân phận quản lý tài liệu đệ tử.

Ba loại vật liệu không hài hòa này để trong đầu Trần Trầ
nghĩ đ
ến loại khả năng nào đó.

- Chẳng lẽ là hấn trộm...

Chương 685: Bồ Trí.

Chương 685: Bồ Trí.

Nếu là trộm, vậy giá trị ba món đồ này lớn lắm đi.

Tính toán, quản chuyện gì, dù sao giờ đây đều là của ta.

Trần Trầ
lắc đầu, không tiếp tục nghĩ.

Liên mơ hồ cảm giác chính mình dường như có chút không tử tế, không chỉ cầm bảo vật của người ta, cả thi thể người ta cũng không buông tha.

- A Di Đà Phật, chúc người kiếp sau đầu thai vào gia đình tốt...

Chấp tay trước ngực, làm bầm lâu bầu một câu, Trần Trầm đưa ánh mắt nhìn về phía Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp toàn thân màu xanh.

Không chần chờ, hắn đưa tay nhẹ nhàng đặt lên bên trên Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, Tiên khí trong cơ thể chậm chậm vận chuyển vào trong đó.

Nhưng mà, Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp căn bản không có biến hóa chút nào, Tiên khí Trần Trầm cũng như một đi không trở lại vậy không còn bóng dáng.

Trần Trầm không tin tã, lại thôi động số lượng lớn Tiên khí quán tã vào, kết quả Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp chỉ hơi hơi lấp lóe quang mang, xem như cho Tiên khí hắn một điểm đáp lại.

- Chắc hẳn, bằng vào tu vi ta sợ là không khởi động được món chí bảo này, bảo vật này nói không chừng là một cái cấp bậc cùng Vạn Linh Đỉnh, thậm chí rất có thể càng mạnh hơn nhiều.

Trần Trầm thu tay về, không lại đem Tiên khí lãng phí ở bên trên Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Tại bên trong trữ vật ngọc bội lại quét mắt một vòng, xác định không còn những vật khác xong, thần thức của Trần Trầm rời đi trữ vật ngọc bội...

Công pháp Thái Thanh Huyền Thiên Đạo, Nhất Chuyển Kim Đan, Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Bên trong một khối trữ vật ngọc bội vậy mà lại có ba kiện bảo vật lợi hại, cái này xa xa ngoài Trần Trầm dự liệu.

Quỳnh Hoa tiên tử chủ động đem ngọc bội đưa cho chính mình, đó là thua lỗ.

- Hắc hắc!

Trần Trầm cười ngây ngô hai tiếng, đem trữ vật ngọc bội kia in lên ấn ký chính mình, xong đem bộ phận bảo vật đặt vào.

...

Nửa ngày sau, Trần Trầm rốt cục nhận được Thiên Ma thành chủ đưa tin.

- Trần Trầm, Liễu Sơn Thái Thượng trưởng lão Sơn Hà tông tông môn Tiên Minh Nam Vực thăm tư thông Minh Uyên tông, người đi giải quyết hẳn.

- Ghi nhớ kỹ, tin tức người hành động lần này sẽ để lộ cho Phản Thiên minh, đến lúc đó khả năng sẽ có một trận đại chiến, người chuẩn bị tâm lý thật tốt, tất nhiên, hết thầy ta cũng đã an bài xong, người không có đại nguy hiểm gì.

- Sư phụ, người yên tâm.

Nhận được tin tức này, Trần Trầm lập tức đứng lên, hướng về trụ sở tổng trấn Thiên Ma thành bay đi.

...

Trải qua truyền tống, Trần Trầm đến Nam Vực.

Sơn Hà tông tại chính giữa Nam Vực, xem như một cái tông môn không nhỏ, Thái Thượng trưởng lão Liễu Sơn là tu sĩ Độ Kiếp đĩnh

h phong, tại dưới tình huống tu sĩ Đại Thừa không ra, hẳn cũng có
i là hạng người tiếng tăm lừng lẫy Nam Vực.

Về phần hấn cầu kết Minh Uyên tông, việc này cũng không oan u
ổng hấn, mà quả thật có chuyện thật.

Bởi vì cung cấp tình báo này chính là tông chủ Sơn Hà tông.

Đến Nam Vực xong, Trần Trầm căn cứ địa đồ chỉ dẫn, rất mau đế
n tìm vị trí của Sơn Hà tông.

Lúc này bên trong Sơn Hà tông mười điểm bình tĩnh, một đám đệ
tử cũng từng người làm sự tình từng người, không khác nhiều cùn
g thường ngày.

- Hệ thống, trong vòng phương viên trăm dặm có tung tích Liễu S
on không?

- Tại phía trước ba mươi dặm phía dưới kí chủ.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm không có do dự chút nào, trực t
iếp liền bay vào bên trong Sơn Hà tông, thậm chí cũng không có t
hông báo tông chủ Sơn Hà tông, liền đi tới bên trong Tu Luyện th
ất Liễu Sơn.

Liễu Sơn là một tên lão giả hình dung tiêu tụy, mặc Âm Dương đạ
o bào, nhìn lên đến có chút nhỏ gầy.

Thấy có người đột nhiên xông vào trong phòng tu luyện, tự nhiên
hấn cực kỳ hoảng sợ.

- Ngươi... Ngươi là người nào?

- Trần Trầm Thiên Ma thành, ta hỏi ngươi, ngươi có cầu kết Minh
Uyên tông không.

Tuy việc này có Sơn Hà tông tông chủ làm chứng, nhưng không b
ài trừ khả năng trong môn tranh quyền đoạt lợi, cho nên Trần Trầ
m quyết định cho Liễu Sơn này cơ hội mở miệng một lần...

Nghe được năm chữ câu kết Minh Uyên tông, sắc mặt Liễu Sơn đ
ại biến, trong mắt càng tràn đầy sợ hãi.

Nhìn hẳn bộ biểu tình này, Trần Trầm khoát tay áo nói.

- Mà thôi, người đừng nói nữa, ta đã biết.

Dứt lời, hẳn khẽ trở tay, một cái bàn tay Tiên khí to lớn liền xuất
hiện tại trên đỉnh đầu Liễu Sơn.

Cảm nhận được đỉnh đầu áp lực, Liễu Sơn vội vàng lấy ra tất cả p
háp bảo phòng hộ ngăn cản.

Trần Trầm lắc đầu, tay nhẹ hướng xuống đè ép, bàn tay Tiên khí k
ia đột nhiên hạ xuống.

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, Liễu Sơn kèm thêm lấy tất cả pháp bảo p
hòng hộ toàn bộ biến thành bột mịn.

Nghe được động tĩnh này, tông chủ Sơn Hà tông rất nhanh chạy t
ới, khi nhìn đến cảnh tượng trong phòng tu luyện xong, hẳn khôn
g những không kinh, ngược lại thở phào một hơi.

- Liễu Sơn đền tội, Sơn Hà tông chúng ta liền thái bình, còn mời đ
ại nhân sau này trở về nói cho Thiên Ma thành chủ tiền bối, Liễu
Sơn làm phản cũng không có quan hệ cùng Sơn Hà tông chúng ta,
tâm tất cả tu sĩ khác Sơn Hà tông chúng ta đều hướng về Chân Li
nh giới.

Trần Trầm nghe vậy khẽ nhíu chân mày, ngẩng đầu nhìn về phía t

rần nhà, trong mắt lóe lên một vẻ bi ai.

- Tiền bối, thế nào?

Tông chủ Sơn Hà tông có chút không rõ ràng cho lắm.

Trần Trầm cúi đầu xuống nhanh chóng nói.

- Tranh thủ thời gian tìm chỗ an toàn trốn đi, Sơn Hà tông các người phải gặp khó khăn!

- Cái gì!

Tông chủ Sơn Hà tông đột nhiên giật mình, nhưng mà còn không chờ hắn biết rõ xảy ra chuyện gì, Trần Trầm đã bay lên, bay ra Tu Luyện thất.

...

Bất quá mấy phút mà thôi, bên ngoài liền phát sinh kịch biến, một đạo trận pháp to lớn đột ngột xuất hiện tại trên không Sơn Hà tông, triệt để phong tỏa trọn Sơn Hà tông.

Từng người đệ tử Sơn Hà tông mờ mịt nhìn lên bầu trời, có chút lúng túng.

Trần Trầm đi tới phía dưới đại trận, nhìn chung quanh, trầm giọng nói.

- Đi ra a, trận pháp này đã sớm bố trí tốt, người còn không dám hiên thân sao?

Vừa dứt lời, trong núi chung quanh Sơn Hà tông liền thoáng cái bay ra tám tên tu sĩ áo đen, tất cả đều ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hắn.

- Tám tên Đại Thừa, các người là thế lực nào phương?

Trần Trầm ra vẻ không biết, thân nhiên hỏi.

Kỳ thực bên trong tám người này cũng có bảy người hẳn quen biết, đều là tu sĩ Đại Thừa Phản Thiên minh.

Đứng đầu chính là Từ Hồi người thừa kế Luân Hồi tông, trừ hẳn ra, còn có ba tên trưởng lão Phản Thiên minh, ba tên người thừa kế phụ thuộc đại tông môn sơ sinh, về phần người cuối cùng còn lại, hẳn là một cường giả ẩn tàng tông môn.

Nói cách mười hai vị trưởng lão Phản Thiên minh khác, tới bốn vị, bốn vị này đều quyết định đầu nhập vào Minh Uyên tông.

Bốn tên Đại Thừa trung kỳ, bốn tên Đại Thừa sơ kỳ, loại bố trí này nếu muốn giết hẳn trước đây, đó là dễ như trở bàn tay.

Từ Hồi vì có thể làm con rể Minh Uyên tông, cũng đã ra hết toàn lực.

- Sắp chết đến nơi, lại không tự biết.

Từ Hồi gặp thái độ Trần Trầm không quan trọng, ánh mắt biến đổi thành mười điểm âm u.

Trước đây hẳn phái người giết Trần Trầm, chỉ là vì đã kích Thiên Ma thành, phân hoá mấy đại siêu cấp tông môn.

Giờ đây hẳn tới giết Trần Trầm cũng là đánh cược hết thảy.

Chỉ cần có thể giết người trước mặt này, hẳn có thể leo lên đầu thuyền lớn Minh Uyên tông, tương lai thậm chí có khả năng có thể quản lý toàn bộ Chân Linh giới!

Nắm giữ nhiều tài nguyên như vậy trong tay, sau này hẳn chắc ch

ấn có thể đi Minh Uyên giới phi thăng, trở thành Tiên Nhân.

Mà hết thầy, đều chỉ cần người trước mặt này chết!

Nghĩ tới đây, sắc mặt hắn bởi vì xúc động mà biến đổi thành có c hút ửng hồng, ánh mắt càng biến đổi thành cuồng loạn lên.

Diện mạo dữ tợn kia không giống người tu tiên, càng như tà ma n goại đạo tẩu hỏa nhập ma.

Thấy hắn bộ biểu tình này, bên trong ánh mắt Trần Trầm nổi lên một tia đồng tình.

Chiến trận Phản Thiên minh đã lấy ra, sư phụ bố trí hắn cũng sắp đến đi?

Chương 686: Hình Thần Câu Diệt.

Chương 686: Hình Thần Câu Diệt.

- Giết tất cả mọi người nơi này, tiếp đó đi nhanh lên! Nhớ kỹ, tận lực lưu cho Trần Trầm này toàn thân!

Từ Hồi không thời gian nói nhảm, ra lệnh một tiếng xong vọt thẳng vào trong trận pháp, hướng về Trần Trầm bay tới.

Pháp bảo bản mệnh hắn chính là một đôi song kiếm đen trắng, hai kiếm giao nhau Âm Dương luân chuyển, uy lực có chút không tầm thường.

Trần Trầm theo bản năng muốn ngăn cản, xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng hét to như sấm nổ!

- Ai dám động đến tiểu sư đệ ta!

Ầm ầm!

Kèm theo tiếng quát to này, một chuỗi cự kiếm trăm mét xen lẫn tiếng long ngâm trực tiếp đánh vào trong trận pháp, đem song kiếm đen trắng Từ Hồi cản lại.

- Vạn Hóa Chân Long Bất Diệt Kiếm!

Sắc mặt Từ Hồi mãnh liệt biến đổi.

Bảo vật đứng hàng thứ nhất Luyện Khí bảng Chân Linh giới hẳn dù không xuất thế thế nào cũng quen biết.

Lại thêm người tới xưng hô với Trần Trầm, cực kỳ hiển nhiên là Tiêu Lăng đại đệ tử Thiên Ma thành chủ tới.

- Làm sao có khả năng? Trợ giúp làm sao có khả năng tới nhanh như thế?

Từ Hồi không dám tin lắm bả nói nhỏ, trong nội tâm mơ hồ nổi lên một tia dự cảm bất an.

Chờ hẳn lại nhìn về phía trước, Tiêu Lăng đã cầm Vạn Hóa Chân Long Bất Diệt Kiếm trong tay, ngăn tại trước người Trần Trầm.

Nếu như là Tiêu Lăng một người còn chưa tính, tám tên tu sĩ Đại Thừa bọn hắn cũng có thể đối phó, thế nhưng tại bên ngoài trận pháp chẳng biết lúc nào vậy mà lại tăng thêm mười hai đạo thân ảnh.

Mười hai đạo thân ảnh này tất cả đều mặc y phục trường lão Thiên Ma thành, bất ngờ tất cả đều là tu sĩ Đại Thừa.

Thiên Ma thành tổng cộng cũng chỉ có số Đại Thừa như vậy, hôm nay lại dốc toàn bộ lực lượng?

Cái bẫy, khẳng định là cái bẫy! Hôm nay bị người thiết kế!

Ý thức đến điểm này xong, cả người Từ Hồi như rơi vào hầm băng, tâm lạnh đến cực điểm.

Trong đầu chỉ còn lại có hai chữ.

Xong rồi!

Không chờ hẳn tiếp tục suy nghĩ, tu sĩ Đại Thừa Thiên Ma thành bên kia đã kết thành trận pháp, trọn vẹn phong tỏa phiến thiên địa này, cùng Đại Thừa Phản Thiên minh khác chiến lên.

Đại Thừa Phản Thiên minh bình thường cũng không xuất thế, kinh nghiệm chiến đấu cực ít, lại thêm ngộ phục, dưới tâm thần chấn động, nơi nào là đối thủ Đại Thừa Thiên Ma thành?

Chỉ bất quá thời gian một hai phút, Đại Thừa Phản Thiên minh liền vẫn lạc một vị.

Nhìn thấy một màn này, Tiêu Lăng cười lạnh một tiếng, đem Vạn Hóa Chân Long Bất Diệt Kiếm chỉ hướng Từ Hồi.

Dư nghiệt Luân Hồi tông, hôm nay chính là tử kỳ ngươi!

Trần Trầm thấy đã không cần chính mình, cũng vui vẻ thanh nhàn, dứt khoát rơi vào bên trong Sơn Hà tông bắt đầu quan chiến. T huận tiện thay những đệ tử bình thường Sơn Hà tông kia đỡ một c hút dư ba.

Tu vi Tiêu Lăng dường như cũng là Đại Thừa trung kỳ, bất quá Vạn Hóa Chân Long Bất Diệt Kiếm của hắn kia quả thực sắc bén, song kiếm đen trắng Từ Hồi mặc dù không tệ, nhưng vẫn kém hơn một cấp.

Lại thêm Tiêu Lăng tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân Quyết đã đến cấp độ cực cao, Từ Hồi căn bản không đả thương được Tiêu Lăng.

Ngược lại Tiêu Lăng tiện tay một kiếm, Từ Hồi liền phải dốc hết toàn lực ngăn cản, bằng không liền đến hạ tràng trọng thương.

- Thực lực đại sư huynh tại bên trong Đại Thừa trung kỳ có lẽ tính là cao cấp nhất, nếu ta không dùng bảo vật nện, hắn không phải là đối thủ.

Trần Trầm một bên quan chiến một bên ở trong lòng so sánh.

Song phương cứ như vậy chiến một khắc đồng hồ, bảy tên Đại Thừa Phản Thiên minh bên kia đã vẫn lạc năm tên, còn lại hai tên Đại Thừa trung kỳ nếu không ý vào mấy món pháp bảo truyền thừa cực kỳ cường đại, chỉ sợ cũng đã sớm hi sinh.

Từ Hồi thấy đại thế đã mất, trong nội tâm triệt để tuyệt vọng, theo bản năng liền muốn liều mạng.

Kết quả còn chưa kịp liều mạng, Vạn Hóa Chân Long Bất Diệt Kiếm đã đến đỉnh đầu hắn, cùng lúc đó, một cái nắm đấm màu vàng như là sao băng oanh đến trước mặt hắn.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang rung trời, Từ Hồi tuy ngăn lại Vạn Hóa Chân Long Bất Diệt Kiếm, nhưng nắm đấm vàng kia cũng trực tiếp đánh vào trước ngực hắn, một cỗ lực lượng cực hạn nháy mắt ở trên người hắn nổ tung ra.

Âm!

Một tiếng vang trầm, Từ Hồi bay ra ngoài hơn ngàn mét, hung hãn ng đụng vào bên trên trận pháp, xương cốt toàn thân cùng nội tạng dưới một kích này hủy hoại bảy tám phần, máu tươi như không cần tiền rơi vãi xuống.

Trừ đó ra, cả thần hồn đều giống như bị lực quyền kia thâm nhập, bị thương nặng.

Chịu một kích này, ý niệm liễu mạng vừa rồi giống như là thủy triều thối lui, Từ Hồi nhanh chóng nuốt vào một mai đan dược đặc thù.

Đan dược này vừa vào bụng, thương thế toàn thân trên dưới hấn vậy mà lấy tốc độ mắt trần có thể thấy khôi phục, trừ đó ra, khí thế trên người hấn cũng tăng vọt mấy phần.

Nhưng mà, hấn cũng không có ý tứ tiếp tục đánh, mà chỉ nhắm hướng ra trận pháp, hướng về phương xa bỏ chạy.

- Tiểu sư đệ, đến lượt ngươi đuổi theo, chỉ cần ngươi giết Từ Hồi, đồng thời bên trong thời gian ngắn không xuất hiện, Thiên Ma thành chúng ta liền sẽ đối ngoại tuyên bố ngươi bởi vì truy kích Đại Thừa Phản Thiên minh, cuối cùng cùng Đại Thừa Phản Thiên minh đồng quy vu tận, hoàn toàn chết đi.

Trong đầu vang lên thanh âm Tiêu Lăng, Trần Trầm ngẩng đầu nhìn Tiêu Lăng liếc mắt, nhẹ gật đầu liền hướng Từ Hồi truy kích.

Trong bất tri bất giác, hai người liền bay ra vạn dặm, đến một mảnh địa phương hoang dã.

Trần Trầm gặp cảnh vật chung quanh thích hợp, làm biếng lãng phí thời gian nữa, mà trực tiếp lấy ra Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa

ngồi xuống, mấy hơi thở sau, hắn liền ngăn tại trước mặt Từ Hồi.

Gặp Trần Trầm lẻ loi một mình đuổi theo, trong nội tâm Từ Hồi lại hiện lên ý nghĩ lớn mật.

Trần Trầm nhìn ánh mắt hắn liền biết hắn đang suy nghĩ gì, thản nhiên nói.

- Người tốt nhất đừng lại lòng mang hi vọng, bằng không hi vọng càng lớn, thất vọng càng lớn, loại cảm giác này người thể nghiệm qua không ít lần, ta nghĩ người có lẽ không muốn lại thể nghiệm một lần nữa đâu.

Từ Hồi lạnh lẽo âm trầm nói.

- Trần Trầm, người đừng quá đắc ý, hôm nay Thiên Ma thành các người trù tính sát hại nhiều cường giả Phản Thiên minh chúng ta như vậy, Phản Thiên minh nhất định sẽ trả thù!

- Đến lúc đó Phản Thiên minh chúng ta triệt để đầu nhập vào Minh Uyên tông, Chân Linh giới lấy cái gì ngăn cản? Có lẽ có một ngày, người cũng sẽ như ta hôm nay vậy!

- Vậy liền không nhọc người quan tâm.

Trần Trầm nhếch miệng cười cười, Vạn Hóa Thần Phong từ trong cơ thể bay ra, trừ đó ra còn có năm kiện Tiên Khí từ Thái Hư Long Côn nơi đó được đến theo sát phía sau.

Lúc đầu Từ Hồi đã bản thân bị trọng thương, lại thêm vừa rồi phụ c dụng đan dược tác dụng phụ cực độ, lúc này thực lực mười không còn một, làm sao có khả năng là đối thủ Trần Trầm trạng thái đỉnh phong?

Chỉ bất quá ngăn cản mấy lần, hắn liền chóng đờ hết nổi, bị Trần Trầm một kiếm hủy đi nhục thân.

- Trần Trầm! Là ai phản bội Phản Thiên minh! Thiết hạ cái bẫy này!
y! Người nói cho ta biết!

Thần hồn Từ Hồi không cam tâm gằm thét.

Trần Trầm không ý tứ cùng hắn nói nhảm, trực tiếp một chương đ
ánh về thần hồn hắn.

Nhìn thấy bàn tay Tiên khí cực tốc mà đến, Từ Hồi tuyệt vọng qu
át.

- Phản Thiên minh sẽ trả thù! Thiên Ma thành không sớm thì muộn
n hủy bởi bàn tay của Minh Uyên tông! Ta ở phía dưới chờ người
i!

Ầm!

Bàn tay Tiên khí hạ xuống, Từ Hồi hình thần câu diệt.

Nhìn hai đoạn nhục thân Từ Hồi trên mặt đất, Trần Trầm lảm bảm
nói.

- Yên tâm đi thôi, Phản Thiên minh không có tám người các người
i, sẽ biến thành càng tốt hơn.

Dứt lời, hắn đem Tiên Nhân nhục thân khôi lỗi đại sư đã sớm chế
biến chuẩn bị kỹ càng lấy ra, xông hung hăng đánh một chương v
ới Tiên Nhân nhục thân.

Phía dưới một chương này, Tiên Nhân nhục thân liền chỉ còn lại c
ó nửa cái tay vẫn tính hoàn hảo.

Trần Trầm gỡ xuống nửa cái tay này, bỏ vào trong nhẫn trữ vật, x
ong mang lên mặt nạ hoá hình, thu liễm lại thi thể Từ Hồi, hướng
về phương hướng Thiên Đô Đại Tuyệt sơn bay đi.

Chương 687: Thành Ý.

Chương 687: Thành Ý.

Sau một ngày, Thiên Ma thành thông cáo toàn bộ Chân Linh giới, thiên kiêu Trần Trầm tại bên trong ước chiến Minh Uyên tông lập xuống đại công vẫn lạc tại phụ cận Sơn Hà tông Nam Vực.

Vì thế treo giải thưởng toàn bộ Chân Linh giới, vô luận là ai, chỉ cần phát hiện tu sĩ hoặc là tông môn Phản Thiên minh Độ Kiếp trở lên, đồng thời báo cáo, sẽ được đạt được ban thưởng một trăm vạn Linh Thạch cực phẩm, treo giải này thưởng trường kỳ hữu hiệu.

Trừ đó ra, toàn bộ Thiên Ma thành tại một ngày này cũng giống như hư điên, đệ tử trưởng lão các phân thành đốc toàn bộ lực lượng, ý đồ tìm kiếm tung tích Phản Thiên minh, tiến hành trả thù.

...

Tại phía dưới bối cảnh dạng này, Trần Trầm mang theo thi thể Từ Hồi đi tới Thiên Đô Đại Tuyết sơn.

Bên trên Thiên Đô Đại Tuyết sơn, một đám những người thừa kế tông môn Phản Thiên minh đã tề tụ tại bên trong đại điện, tiếng gió thổi bên ngoài bọn hắn đã sớm nghe nói, lúc này tập hợp một chỗ nghị sự cũng là chuyện đương nhiên.

Bất quá bọn hắn đối với Thiên Ma thành hành động quyết liệt lại

không phải quan tâm như thế nào, chân chính để bọn hắn để ý là Trần Trầm chết, có phải mang ý nghĩa bọn hắn đã có thể cùng Minh Uyên tông hợp tác hay không.

Bên trong đại điện, Đồ Dương sứ giả Minh Uyên tông đối mặt ảnh mắt mọi người, thần sắc cực kỳ bình tĩnh.

Bên ngoài nói thế nào là một chuyện, thật khi thấy thi thể Trần Trầm là một chuyện khác.

Chỉ bằng một vài tin tức, hắn không có khả năng liên hệ Minh Hà Thánh Vương làm ra quyết định quan trọng gì.

Phanh... Phanh... Âm!

Đúng lúc này, bên ngoài đại điện truyền đến tiếng bước chân cực kỳ nặng nề.

Nghe được tiếng bước chân này, một đám những người thừa kế đệ u theo bản năng nhìn về phía bên ngoài, chỉ thấy một đạo thân ảnh bạch y đang gánh một cỗ thi thể chậm rãi hướng đại điện đi tới.

Thân ảnh bạch y tự nhiên là Trần Trầm, lúc này sắc mặt hắn nghiêm túc đến cực điểm, bên trong ánh mắt tràn đầy bi thương, thậm chí đi mỗi một bước đều phải dừng lại một thoáng, phảng phất như hai chân rớt chì.

Nhìn thấy bức tình cảnh này, tâm tình một đám những người thừa kế biến đổi thành nặng nề rất nhiều, trong lúc nhất thời bên trong đại điện chỉ còn lại tiếng bước chân Trần Trầm.

Chờ đi tới trong đại điện, Trần Trầm chậm chậm buông xuống thi thể Từ Hồi trên lưng, tiếng khàn khàn nói.

- Từ Hồi trưởng lão... Vẫn lạc, không chỉ hắn, còn có ba tên trưởng lão theo hắn một chỗ hành động, tiến đến chém giết Trần Trầm

khác kèm thêm bốn tên cao thủ Đại Thừa, tất cả đều vẫn lạc.

Vừa dứt lời, bên trong đại điện vang lên một mảnh tiếng hít vào k hí lạnh.

Tu sĩ Đại Thừa, tại Chân Linh giới đều là tồn tại tiếng tăm lừng lẫy, lần này vậy mà thoáng cái liền vẫn lạc tám vị! Trong đó thậm chí còn có bốn vị cường giả Đại Thừa trung kỳ!

- Đến cùng xảy ra chuyện gì!

Trong đại điện, Tạ Thiên Hành hết sức phối hợp nói.

- Cơ Động trưởng lão, xảy ra chuyện gì? Người nói rõ ràng!

Trần Trầm ngẩng đầu nhìn về phía Tạ Thiên Hành, vành mắt ửng đỏ nói.

- Từ Hồi trưởng lão biết được động tĩnh Trần Trầm Thiên Ma thành kia, liền mang người đi chặn giết Trần Trầm, không nghĩ tới vậy mà trúng bẫy Thiên Ma thành.

- Tám tên tu sĩ Đại Thừa cùng nhau tiến đến tại chỗ vẫn lạc bảy vị, Từ Hồi trưởng lão nội tình thâm hậu, xông ra trùng vây trốn thoát, nhưng Trần Trầm Thiên Ma thành kia lại muốn đuổi tận giết tuyệt, một mình truy kích Từ trưởng lão bản thân bị trọng thương.

- Từ trưởng lão bình thường quan hệ với ta không tệ, trước lúc hành động để ta ở hậu phương tiếp ứng, nhưng chờ thời gian hấn với ta tụ hợp, hấn đã đến ranh giới vẫn lạc.

- Tự biết nhất định chết, Từ trưởng lão nói với ta, chỉ cần chém giết Trần Trầm, cho dù toàn bộ bọn họ ngã xuống, cũng không thua thiệt, cuối cùng có thể vì Phản Thiên minh chúng ta mưu đến một con đường sáng, xong hấn liền kiên quyết dứt khoát nuốt vào một viên đan dược, hướng về Trần Trầm vọt tới...

- Cuối cùng, Trần Trâm bị Từ trưởng lão liều mạng một kích hủy đi nhục thân, ta xuất thủ diệt sát Nguyên Thần Trần Trâm...

Nghe được nói lời này, một đám những người thừa kế đều trầm mặc không lời.

Tuy đã diệt sát Trần Trâm, nhưng đại giới này không khỏi quá lớn, trọn vẹn bỏ ra tám sinh mệnh tên tu sĩ Đại Thừa a...

Người nói hài cốt Trần Trâm kia không còn?

Thời gian mọi người ở đây âm thầm cảm thán, trong góc đại điện truyền đến một tiếng không hài hòa.

Mở miệng là Đồ Dương sứ giả Minh Uyên tông, trong giọng nói hấn tràn đầy nghi vấn.

- Đúng... Bất quá ta trên chiến trường cẩn thận tìm một phen, tìm đến cái này.

Trần Trâm một bên nói một bên móc ra cánh tay Tiên Nhân kia, còn sót lại ném đến trước mặt Đồ Dương.

Đồ Dương nhặt lên cánh tay xem xét, liền nhìn ra đây không phải cánh tay tu sĩ phổ thông.

Về phần có phải cánh tay Trần Trâm hay không, tu vi hấn thấp kém, cũng chưa từng thấy qua Tiên thể, không dễ phán đoán.

- Trừ đó ra, không có tín vật khác sao? Lúc trước tông chủ chúng ta từng nói, hấn cần là đầu Trần Trâm.

Đưa cánh tay cất kỹ, Đồ Dương ngẩng đầu nói.

Trần Trâm nghe vậy giận tím mặt, nghiêm nghị nói.

- Từ Hồi đạo hữu vì diệt sát Trần Trầm chính mình cũng vẫn lạc, l oại thời điểm này chẳng lẽ còn muốn không chế uy lực không thương tôn đầu Trần Trầm sao?

- Thế nhưng... Đò Dương còn chưa nói xong, Trần Trầm bang lan g một tiếng, đem một thanh trường kiếm cùng một mai nhẫn trữ v ật bỏ vào trên mặt đất.

- Pháp bảo bản mệnh Trần Trầm tại đây, pháp bảo bản mệnh này hẳn ban đầu ở bên trong ước chiến dùng qua, người xem một chút thần kim trong đó có phải giả hay không!

Còn có mai nhẫn trữ vật này, cũng là từ hiện trường nhặt được, người nhìn lại một chút!

Trần Trầm một bên nói, một bên cắt ra Vạn Hóa Thần Phong cùng nhẫn trữ vật kia liên hệ.

Nhẫn trữ vật kia tuy không phải nhẫn trữ vật chân chính giá trị trọng bảo hẳn, nhưng Linh Thạch bảo vật trong đó cũng không ít, dù sao vốn liếng so với tu sĩ Đại Thừa bình thường phải phong phú hơn nhiều.

Cuối cùng đối đãi diễn trò một chuyện nghiệp, Trần Trầm đã nghiêm túc.

Đò Dương cầm lấy Vạn Hóa Thần Phong xem xét, trong nội tâm đã tin một nửa.

Vạn Hóa Thần Kim, Linh Lung Thần Kim này không làm giả được.

Giờ đây bên trong pháp bảo này còn giống như có thêm Bất Diệt Thần Kim, hẳn là Trần Trầm ước chiến biểu hiện tốt, đạt được khen thưởng.

Lúc này liền cực kỳ chân thực, nếu bảo vật này và thời điểm ước chiến không có bất kỳ biến hóa nào, hẳn ngược lại sẽ hoài nghi.

Thậm chí thực lực Trần Trầm giờ đây đã có thể so Đại Thừa, pháp bảo bản mệnh hẳn không có khả năng không tùy theo tăng lên.

Buông xuống Vạn Hóa Thần Phong, hẳn lại cầm lên mai nhẫn trữ vật kia, chỉ hơi xem xét, con người hẳn liền nháy mắt co rút lại.

Vật liệu bên trong cũng quá nhiều, vượt xa khỏi hẳn tu sĩ tu vi thấp kém này tưởng tượng.

Nhìn tới Trần Trầm sau trận chiến kia đạt được ban thưởng không ít a.

Loại trừ số lượng lớn tài nguyên, bên trong còn có không ít lệnh bài có thể chứng minh thân phận, đủ loại tạp vật loạn thất bát tao...

Không chờ hẳn tiếp tục xem tiếp, Trần Trầm bên kia đã đưa ra tay.

Đồ Dương thấy vậy có chút mờ mịt.

Trần Trầm đương nhiên nói.

- Nhìn cũng nhìn đủ rồi, chiến lợi phẩm nên trả lại cho ta a?

Đồ Dương nghe vậy ngẩn người, xong lưu luyến không rời đem Vạn Hóa Thần Phong cùng nhẫn trữ vật đưa cho Trần Trầm.

Tạ Thiên Hành lúc này đi tới bên cạnh thi thể Từ Hồi, thân nhiên nói.

- Cát bụi trở về với cát bụi, Từ trưởng lão, di chí người chúng ta sẽ thay các người hoàn thành, ta bảo đảm, các người sẽ không hi si

nh vô ích.

Dứt lời, đầu ngón tay hắn nhảy ra một đạo hỏa diễm, trực tiếp đem thi thể Từ Hồi đốt thành hư vô.

Xong, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Đồ Dương.

- Trần Trầm chúng ta cũng đã giết, tiếp theo đến lượt Minh Uyên t ông các ngươi biểu đạt thành ý hợp tác.

Đồ Dương nghe vậy nhìn Tạ Thiên Hành một chút, lại nhìn Trần Trầm chỗ không xa một chút, xong trùng điệp gật gật đầu, bắt đầu khơi thông Minh Hà Thánh Vương.

Chương 688: Làm Tròn Lời Hứa.

Chương 688: Làm Tròn Lời Hứa.

Gặp động tác Đồ Dương quen thuộc, Trần Trầm hít sâu một hơi.

Dù Đồ Dương này có chút khôn vặt, nhưng còn không tính khó lừa dối, chân chính khó đối phó là Minh Hà Thánh Vương cáo già, s ống không biết bao nhiêu năm.

Có thể lừa dối Minh Hà Thánh Vương, việc này mới tính thành công.

Yên tĩnh chờ đợi chốc lát, cặp mắt Đồ Dương biến thành màu xám, một cỗ khí tức như có như không xuất hiện tại trên người hắn.

Ngay sau đó, một tiếng già nua lại hết sức mạnh mẽ vang vọng tại bên trong đại điện.

- Ta nghe nói Trần Trầm vẫn lạc, là Phản Thiên minh các ngươi làm?

Tạ Thiên Hành không kiêu ngạo không tự ti nói.

- Không sai.

Hắn bây giờ là cường giả Đại Thừa tối đỉnh, luận thực lực không kém gì Minh Hà Thánh Vương, cho nên nói tới nói lui không cần quá mức khách khí.

Minh Hà Thánh Vương nhìn về phía Tạ Thiên Hành, trên mặt lộ ra thần tình quái dị giống như cười mà không phải cười.

- Trần Trầm thật chết rồi? Ta như thế nào có chút không tin đây?

Nói xong, hắn lấy ra một nửa cuộn tay kia, cẩn thận kiểm tra, cũng không lâu lắm, lông mày hắn liền nhíu lại.

- Thật sự là Tiên thể... Hơn nữa mới vừa hủy hoại không bao lâu.

- Không phải, Minh Hà Thánh Vương, ngươi ý tứ gì?

Trần Trầm ở một bên chen miệng nói, thái độ mười điểm không khách khí.

Minh Hà Thánh Vương cười nhạt một tiếng.

- Không có ý gì, chỉ cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc mà thôi, vì sao Thiên Ma thành phục kích Phản Thiên minh các ngươi, đồng thời thành công, sau đó Trần Trầm còn muốn một mình đuổi theo ra ngoài đây?

Trần Trâm nghe vậy trong nội tâm run lên.

Minh Hà Thánh Vương này không hổ là tông chủ Minh Uyên tông, nhanh như vậy đã tìm được một chỗ lỗ thủng duy nhất bên trong cố sự này.

- Lúc ấy bảy tên tu sĩ Đại Thừa Phản Thiên minh chúng ta còn không có ngã xuống toàn bộ, Thiên Ma thành bên kia chân chính có thể vọt lên xuất thủ chỉ có Trần Trâm một người mà thôi.

Trần Trâm giải thích nói.

Đối với chỗ sơ hở này, hẳn trên đường đi liền nghĩ kỹ mấy bộ lí do thoái thác.

Vẫn là câu nói kia.

Diễn trò chuyện này, hẳn đã nghiêm túc.

Minh Hà Thánh Vương tiếp tục hỏi.

- Chẳng lẽ hẳn không biết đạo lý giặc cùng đường chó đuôi? Cường giả có thể từ bên trong nhiều tu sĩ Đại Thừa như vậy vây công chạy đi, một mình hẳn truy kích là đối phó được sao?

- Khi đó Từ trưởng lão đã bị trọng thương!

Một bên Tạ Thiên Hành giải thích nói.

- Cho dù bị trọng thương lại như thế nào? Vị Từ trưởng lão các ngươi kia là tu sĩ Đại Thừa trung kỳ a, loại cường giả tu vi này cho dù bị trọng thương, cũng có năng lực liều mạng, Trần Trâm loại thiên kiêu này, lúc này đuổi theo đến, vi diệu có chút lỗ mẫn.

Minh Hà Thánh Vương hoá sinh công tinh, tiếp tục nghi vấn.

Trần Trâm đột nhiên hừ lạnh một tiếng.

- Hừ, Minh Hà Thánh Vương, ngươi không biết sao những người thừa kế Phản Thiên minh chúng ta là người nắm giữ tài nguyên lớn sao!

- Liền nói Từ Hồi Từ trưởng lão, hắn gánh vác sứ mệnh chấn hưng Luân Hồi tông, kế thừa bảo khối Luân Hồi tông, tuy hắn chỉ là tu sĩ Đại Thừa trung kỳ, nhưng chính là thân gia mấy cường giả Đại Thừa tối đỉnh gộp lại cũng không sánh được hắn!

- Loại tu sĩ này nếu có thể chém giết một cái, là sẽ cả đời không lo!

- Trần Trâm mạo hiểm đuổi theo, đây không phải đương nhiên sao?

- Nếu ta là hắn, vì nhiều tài nguyên như vậy, cũng sẽ chọn mạo hiểm!

Minh Hà Thánh Vương nghe đến đây rơi vào trầm mặc, người này nói thật có chút đạo lý.

Nhưng hắn vẫn cảm giác là lạ ở chỗ nào, chỉ là nói không rõ ràng đến cùng là lạ ở chỗ nào.

Tạ Thiên Hành biết lúc này giờ đến phiên hắn biểu hiện, yên tĩnh liếc mắt nhìn Minh Hà Thánh Vương xong, hắn nhẹ phẩy xuống ống tay áo, về tới trên đại điện.

- Minh Hà Thánh Vương, ngươi không tin Phản Thiên minh chúng ta, hay là đến nay đều chỉ đang lợi dụng Phản Thiên minh chúng ta?

Minh Hà Thánh Vương ngẩng đầu nhìn về phía Tạ Thiên Hành, h

ời.

- Người có ý gì?

- Phản Thiên minh chúng ta giờ đây giết đệ tử thân truyền thành chủ Thiên Ma thành, đại công thần tất cả siêu cấp tông môn toàn bộ Chân Linh giới, đã tính toán cùng những siêu cấp tông môn kia triệt để quyết liệt.

- Cho nên người không thực hiện hứa hẹn, Phản Thiên minh chúng ta cũng vẫn như cũ sẽ cùng những siêu cấp tông môn kia ăn thua đủ, cuối cùng có lợi vẫn là Minh Uyên tông các người, thật sao?

Minh Hà Thánh Vương lắc đầu nói.

- Trần Trầm kia có phải chết thật hay không, vẫn không thể kết luận.

Oanh!

Hắn vừa nói lời này, Tạ Thiên Hành mãnh liệt vỗ bàn một cái, một tiếng nổ vang xong, bàn trực tiếp bị nát thành bột mịn!

Tất cả mọi người trong đại điện đều giật mình kêu lên, cả đám đều bị kinh đứng lên.

- Minh Hà Thánh Vương, giờ đây Thiên Ma thành đã đối ngoại tuyên bố Trần Trầm chết, người nói hắn khả năng không chết, ý là Phản Thiên minh chúng ta liên hợp Thiên Ma thành lừa gạt Minh Uyên tông các người sao?

Tạ Thiên Hành từng chữ từng chữ, thanh sắc câu lệ.

Minh Hà Thánh Vương nhú nhú mày, không nói gì.

Thân hình Tạ Thiên Hành lóe lên, đã vọt đến trước mặt Minh Hà

Thánh Vương.

- Phản Thiên minh chúng ta vì chuyện này chết tám vị Đại Thừa!
Trong đó bốn vị đều là trưởng lão Đại Thừa trung kỳ!

- Bốn vị trưởng lão, tám vị tu sĩ Đại Thừa! Tăng thêm vị phía trước
c ám sát thất bại kia, tổng cộng vẫn lạc chín vị Đại Thừa!

- Minh Hà Thánh Vương, người biết không! Giết một tu sĩ mấy tháng
áng trước vẫn chỉ là Độ Kiếp kỳ! Phản Thiên minh chúng ta chết
chín vị tu sĩ Đại Thừa! Người biết điều này có ý vị gì ư!

Minh Hà Thánh Vương lui về phía sau hai bước, cùng Tạ Thiên Hành
kéo dài khoảng cách.

- Chín vị Đại Thừa, điều này có ý vị gì hẳn tất nhiên biết.

Vô luận là Chân Linh giới hay là Minh Uyên giới, bất kỳ một thế
lực nào thoáng cái tổn thất tám tên Đại Thừa, vậy cũng là trọng thương
không thể thừa nhận, rất có thể sẽ bởi vậy triệt để hạ xuống.

Nghĩ tới đây, trong lòng hẳn có chút dao động.

Trần Trầm kia có lẽ thật sự đã chết.

- Tạ Thiên Hành, Minh Hà Thánh Vương không tin nhiệm chúng ta,
liền không cần cùng hẳn nhiều lời a, Phản Thiên minh chúng ta
còn chưa tới sơn cùng thủy tận, đến tình trạng nhất định phải cùng
Minh Uyên tông hợp tác!

- Hơn nữa với tác phong làm việc Minh Uyên tông nói không giữ
lời này, chúng ta hợp tác với bọn họ, tương lai cũng chưa chắc có
thể có kết quả tốt gì.

Trần Trầm bên cạnh nổi giận đùng đùng nói, dứt lời hẳn nhìn về phía
mấy thân tín chính mình bên trong đại điện.

Rất nhanh, trong đại điện liền truyền đến một mảnh thanh âm bất mãn.

- Cơ trưởng lão nói đúng, Từ trưởng lão bọn hắn đều vẫn lạc, Minh Uyên tông cũng không tin nhiệm chúng ta, chẳng lẽ muốn chờ toàn bộ chúng ta cũng chết mới được sao?

- Không sai, không cần cùng tu sĩ Minh Uyên tông hợp tác, chúng ta không cần chịu cái nhục này!

- Để hắn chết! Người Minh Uyên tông thật không phải thứ gì!

...

Mắt thấy quần tình dần dần mãnh liệt, sắc mặt Minh Hà Thánh Vương biến rồi lại biến.

Lúc này nếu lại không quyết đoán, sợ rằng sẽ mất đi một cái trù mỗ cực kỳ quan trọng.

Nghĩ tới đây, hắn khoát tay áo nói.

- Các vị an tâm chớ vội, ta không phải ý tứ này.

Bên trong đại điện thoáng cái biến đổi thành an tĩnh không ít.

Minh Hà Thánh Vương vậy mới tiếp tục nói.

- Sự tình Phản Thiên minh cùng Minh Uyên tông hợp tác quan hệ trọng đại, cho dù là ta cũng không thể tùy tiện làm ra quyết định,

- Tha thứ ta nói thẳng, chuyện Trần Trầm chết này ta sẽ tiếp tục đi điều tra, nhưng hôm nay ta trước tiên có thể lựa chọn tin tưởng Phản Thiên minh!

- Người ý tứ gì?

Tạ Thiên Hành lạnh giọng hỏi.

Minh Hà Thánh Vương cười cười nói.

- Phía trước đáp ứng sự tình thay Phản Thiên minh bồi dưỡng cường giả, ta trước tiên có thể thực hiện.

- Tiếp theo, hấn vừa nhìn về phía Trần Trầm.

- Trần Trầm nếu chết trong tay vị đạo hữu này, nếu như vị đạo hữu này nguyện ý, là có thể cùng Tử Nguyệt thiên kiêu Minh Uyên giới chúng ta kết làm đạo侶, để chứng minh chúng ta song phương vĩnh thế thân thiện hữu hảo.

Chương 689: Gặp Bản Thể.

Chương 689: Gặp Bản Thể.

Trần Trầm nhíu nhíu mày, không có do dự chút nào nói.

- Mà thôi, ta không hứng thú gì với một hậu bối Độ Kiếp.

Nói đùa, Tử Nguyệt kia hận không thể lột da chính mình, cùng nàng kết làm đạo侶? Không có khả năng! Giả vờ cũng không có khả năng!

Tất nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là bởi vì hấn là người mộ

t lòng, đã có đạo lữ, cũng không cần phải lại chơi một người.

Nữ nhân loại sinh vật này, nhiều có chút phiền.

Bên trong đại diện một đám người thừa kế nghe vậy đều kinh hãi.

Thiên đại hảo sự loại này lại còn có người không nguyện ý!

- Hậu bối Độ Kiếp...

Trong nội tâm không ít người có chút khinh thường, người ta hiện tại là hậu bối Độ Kiếp, tương lai nói không chừng liền thành tiền bối Đại Thừa đỉnh phong.

Cơ Động này ý vào hiện tại là tu sĩ Đại Thừa, vẫn đúng là xem mình như đại nhân vật.

- Người nếu không nguyện ý, ta đến a!

- Thật sự là, phung phí của trời! Lãng phí cơ hội a!

Minh Hà Thánh Vương cũng có chút kinh ngạc, hắn thấy đây là sự tình đối với người trước mặt trăm điều lợi mà không một điều hại, trăm mặc chốc lát, hắn nói bổ sung.

- Đoạn thời gian trước Tử Nguyệt đã bước vào Đại Thừa, cho nên cũng không phải tiểu bối gì, hơn nữa nàng nói, chỉ cần có người giết Trần Trầm, liền cùng người kia kết làm đạo lữ.

Khóe mắt Trần Trầm giật giật, thờ dài nói.

- A, kỳ thực ở giữa đạo lữ cũng chưa chắc tình cảm sâu bao nhiêu, cho dù ta cùng Tử Nguyệt kia kết làm đạo lữ, cũng cũng không nhất định có thể đại biểu Phản Thiên minh chúng ta cùng Minh Uyên tông vĩnh kết.

- Chân chính vững chắc quan hệ vẫn nên bắt nguồn từ lợi ích song phương trợ giúp lẫn nhau phía sau xuất hiện... Minh Hà Thánh Vương, người nói có đúng hay không?

Minh Hà Thánh Vương nhìn Trần Trầm liếc mắt, đột nhiên nở nụ cười.

- Đạo hữu nói đúng, đã như vậy, chuyện này trước hết gác lại, Minh Uyên tông chúng ta trước thực hiện hứa hẹn bồi dưỡng cao thủ thay.

- Đối với chuyện này, lúc trước chúng ta sớm có ước định, hàng năm trăm người.

Tạ Thiên Hành nghe đến đây trên mặt lộ ra nụ cười nói.

- Không tệ, xác thực ước định là trăm người, bất quá trăm người này tu vi phải phân chia thế nào đây?

- Phải biết đồng dạng là bồi dưỡng một trăm tên tu sĩ, nhưng bồi dưỡng một trăm tên Luyện Hư cùng bồi dưỡng một trăm tên Đại Thừa khoảng cách chính là khác nhau một trời một vực.

Minh Hà Thánh Vương suy nghĩ một chút đáp.

- Năm mươi tên Hợp Thể, bốn mươi bảy người Độ Kiếp, ba tên tu sĩ Đại Thừa, bất quá ba năm sau hàng năm chỉ có thể thay các người bồi dưỡng một tên tu sĩ Đại Thừa.

Tạ Thiên Hành không có cò kè mặc cả, trực tiếp công nhận thuyết pháp Minh Hà Thánh Vương.

- Vậy trong vòng ba ngày, chúng ta liền kiếm ra trăm người để Đồ Dương mang đến Minh Uyên tông, tốt chứ?

- Ân, giờ đây chúng ta kết minh đã có bắt đầu, chỉ mong cũng có t

hể có kết quả tốt.

Minh Hà Thánh Vương cười nhạt một tiếng, xong cặp mắt nhìn một phen, rồi đi thân thể Đồ Dương.

...

Sau khi Minh Hà Thánh Vương đi, đại diện Phản Thiên minh liền thương thảo sự tình một trăm cái danh ngạch.

Tu sĩ Độ Kiếp còn tốt, máu chốt nhất là ba tên Đại Thừa kia...

Gặp không ít người trong mắt tràn đầy động tâm, trên mặt Tạ Thiên Hành hiện lên một tia lãnh ý.

- Hôm nay các vị đi về nghỉ ngơi trước đi, sự tình danh ngạch ngày mai mới quyết định.

Hắn mới mở miệng, bên trong đại diện mọi người cũng chỉ đành t hổi lui.

Tạ Thiên Hành tu vi Đại Thừa đỉnh phong, trên danh nghĩa vẫn là trưởng lão, trên thực tế lại tương đương với minh chủ Phản Thiên minh.

Chờ sau khi tất cả mọi người đi, Trần Trầm lại về tới bên trong đại diện, Tạ Thiên Hành bộ tư thái cường giả đỉnh cao kia nháy mắt biến mất không còn tăm tích, thay vào đó là vệt vàng.

- Trần đạo hữu, danh ngạch trăm người này phải phân phối thế nào? Nếu phái người không đáng tin cậy đi Minh Uyên tông, chỉ sợ thời điểm chờ bọn hắn trở lại, liền thật sự là người Minh Uyên tông.

- Vậy đối với chúng ta mà nói sẽ được không bù mất.

Trần Trâm nhẹ gật đầu.

Một trăm tên tu sĩ tiến về Minh Uyên tông, chờ sau này trở về còn có thể nhận Phản Thiên minh sao?

Đến lúc đó chỉ sợ tương đương Minh Uyên tông tại Phản Thiên minh sắp xếp một trăm cái cái đình.

- Tạ đạo hữu, một trăm người này xác thực phải thận trọng, phải tuyển chọn người tín niệm kiên định, trừ đó ra, để ta đi xem một chút đi, phòng ngừa vạn nhất.

Nghe nói như thế, Tạ Thiên Hành lắc đầu liên tục.

- Trần đạo hữu, bảo vật người ẩn tàng tương mạo xác thực lợi hại, nhưng nếu thật đi Minh Uyên tông, thậm chí Minh Uyên giới, trực diện những tu sĩ Đại Thừa đình phong kia, sợ rằng sẽ lộ ra sơ hở, đến lúc đó hậu quả khó mà lường được, cuối cùng, thân thể người dù sao cũng là Tiên thể, khác biệt cùng tu sĩ phạm nhân quá lớn.

Trần Trâm nghe vậy nở nụ cười, nói khẽ.

- Kỳ thực ta còn có một bộ phân thân, là tu sĩ phạm nhân.

- Ô? Tu vi gì?

Tạ Thiên Hành có chút hiếu kỳ.

- Độ Kiếp đình phong đi.

Trần Trâm nhẹ nhàng trả lời một câu, ánh mắt không tự giác nhìn về phía phương xa bên ngoài đại điện.

Bản thể giờ đây đã khôi phục không sai biệt lắm, cũng nên đi xem một chút.

...

Tầm nửa ngày sau, Trần Trầm thông qua truyền tống trận đến Nam Vực, tiếp đó lại ngồi Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa lấy tốc độ cực nhanh đến Hãn Hải đại sa mạc.

Từ khi bản thể hấp thu hai loại phá diệt pháp tắc cực kỳ bá đạo xong, liền vẫn luôn tiềm tu, không tiếp tục thay Thiên Hạt ma diệt lực lượng pháp tắc.

Sau khi lại hấp thu pháp tắc bản nguyên đến từ Tà Thiên Hành nơi đó, thoáng cái bước vào cảnh giới Độ Kiếp đỉnh phong, giờ đây cách Đại Thừa, chỉ còn dư lại một bước.

- Người đến làm gì?

Còn không đợi Trần Trầm đến Thiên Hạt địa cung, trong đầu liền vang lên thần thức Thiên Hạt truyền âm.

- Tiên bối, bản thể ta tại người nơi này ăn nhờ ở đậu lâu như vậy, trong nội tâm của ta thực bất khoái, giờ đây nhìn hãn không giúp được tiên bối cái gì, cho nên muốn đón hãn đi.

Trần Trầm có chút ngượng ngừng trả lời.

- Tu vi tăng lên liền đi, người cho rằng nơi này của ta là địa phương nào?

Thiên Hạt mang theo tức giận nói.

Sắc mặt Trần Trầm cứng đờ, tăng nhanh tốc độ, cũng không lâu lắm liền đi tới bên trong địa cung Thiên Hạt.

Phân thân cùng bản thể hãn có cảm ứng, mới vừa tiến vào địa cung, bản thể liền từ chỗ sâu đi ra, đi tới chỗ trước mặt không xa.

Nhìn thấy mặt quen thuộc kia, Trần Trầm không khỏi lảng thần.

Chính mình nhìn chính mình cảm giác quả nhiên là kỳ diệu, nhất là
à gương mặt kia còn càng anh tuấn.

Thật không hổ là chính mình!

- Khụ khụ, một hai năm không thấy, đạo hữu lại trở nên đẹp trai r
ất nhiều, ta kém chút cũng không nhận ra.

Nhìn trọn vẹn hai phút đồng hồ, Trần Trầm lẩm bẩm nói.

- Cũng vậy!

Bản thể mỉm cười, càng không ngừng trên dưới quan sát phân thân.
n.

Phân thân cùng bản thể đối mặt, quan sát lẫn nhau, vậy mà sinh ra
cảm giác cùng chung chí hướng.

Trần Trầm nhin không được ở trong lòng hỏi.

- Hệ thống, phương viên trong vòng trăm mét, ai anh tuấn nhất?

- Là bản thân kí chủ.

- Ai anh tuấn thứ hai?

- Cũng là kí chủ.

...

Đủ rồi!

Ngay tại thời điểm Trần Trầm thương thức bản thân, chỗ sâu địa c

ung truyền đến tiếng hét Thiên Hạc bất mãn phẫn nộ, ngay sau đó Thiên Hạc chỉ lớn bằng bàn tay liền xuất hiện tại chính giữa bàn tay hể cùng phân thân.

- Trần Trầm, ngươi là ta bắt tới, đừng tưởng rằng quen với ta chút ít, là muốn làm gì thì làm...

Thiên Hạc nổi giận đùng đùng, nhưng nó còn chưa nói hết lời, liền bị Trần Trầm cắt ngang.

- Thiên Hạc tiền bối, ta nhớ ra rồi, ta lần này mang theo lễ vật cho ngài!

- Ha ha, ta sống nhiều năm như vậy, còn quan tâm chút vật liệu người sao, đừng tưởng rằng...

- Ta đây còn có chút!

- Ngươi!

- Còn có!

Chương 690: Đi Trước Tiến Về.

Chương 690: Đi Trước Tiến Về.

Ngươi cho rằng Chân Linh giới còn có chuyện gì ta yêu thích sao? Nói cho ngươi, cho dù là ngươi đem tất cả một trăm bảo trước Luyện Khí bảng đều thả ở trước mặt ta, ta cũng sẽ không nhìn nhi

ề! Huống chi, chỉ nội tình người... A!

Thiên Hạt trôi nổi tại trước mặt Trần Trầm phần đuôi, sắc bén nhả m thẳng vào bầu trời, có loại ngạo kiều không nói.

Bất quá nó thật có vốn liếng ngạo kiều, sống không biết bao nhiêu năm, gặp qua bảo vật vô số, tu vi tại bên trong Chân Linh càng xem như đỉnh tiêm.

Cả Minh Hà Thánh Vương mang người đến Hãn Hải đại sa mạc cũng không có thể cầm xuống nó.

Đến nó cảnh giới cỡ này, bảo vật đối với nó đã không có bất kỳ trợ giúp nào.

Huống chi ở trong mắt nó Trần Trầm chỉ là một tên tiểu bối mà thôi, làm sao có khả năng lấy ra vật để nó động tâm?

Trần Trầm làm sao không biết rõ điểm ấy, lắc đầu xong, hấn từ bên trong một đồng đồ vật trước mặt, chọn lựa một cái hộp gỗ nhỏ.

- Thiên Hạt tiền bối, thứ này tên là Thiên Đạo Kỳ, không chỉ thú vị, hơn nữa có thể cảm ngộ Thiên Đạo! Người muốn thử một chút không?

- Thiên Đạo Kỳ?

Thiên Hạt chưa từng nghe qua, trong nội tâm mơ hồ hiếu kỳ, vô ý thức nhìn thoáng qua.

Trần Trầm mở ra hộp gỗ, bên trong là một chồng bài.

Đây là cái gì?

Tuy Thiên Hạt kiến thức rộng rãi, nhưng cái gọi Thiên Đạo Kỳ vẫn là lần đầu tiên gặp.

Thứ này không biết rõ thế nào, nhưng nếu dính vào Thiên Đạo, vậy khẳng định cực kỳ bất phàm.

- Là dạng này...

Trần Trâm bắt đầu kiên nhẫn nói nguyên lý Thiên Đạo Kỳ cho Thiên Hạt.

Cũng không lâu lắm, Thiên Hạt liền tròn vẹn nghe rõ, ngay tại thời gian Thiên Hạt muốn ném thử một phen, Trần Trâm lại chỉ hướng một vật khác.

Vật này là từ từng cái khối vuông nhỏ tạo thành, phía trên mỗi khối lập phương khắc lấy hoa văn khác biệt.

- Đây là Đại Đạo Kỳ...

...

- Đây là Tiên Đạo Kỳ...

...

- Đây là Đẩu Pháp Kỳ...

Một lát, Trần Trâm liền đem toàn bộ quân cờ mặt chược cờ tướng cờ thú phi hành cờ kiếp trước lấy ra.

Thiên Hạt không phải nhàn rồi nhưc cả trứng sao? Cho người những vật này tổng được rồi?

Tuy những vật này không sánh được những trò chơi kiếp trước kia, nhưng đối với lão nhân không tiếp xúc qua trò chơi, vậy cực kỳ có lực hấp dẫn, bằng không cũng sẽ không có nhiều như đại gia đại phú vậy vậy tụ một chỗ, ngồi xuống một ngày, cơm nước k

hông ăn.

Quả nhiên, Thiên Hạt thoáng cái liền bị hấp dẫn, một đôi mắt càn g không ngừng đảo quanh.

- Người thử Thiên Đạo Kỳ này với ta trước.

- Cái này càng nhiều người càng thú vị. Trần Trầm cười nói.

Hắn cũng không dám một mình cùng Thiên Hạt chơi đùa, vạn nhất Thiên Hạt có hào hứng, đem phân thân hắn này cũng giam ở nơi này, vậy liền khổ.

Thiên Hạt nghe vậy thần niệm hơi động, cũng không lâu lắm mười Chân Linh hậu duệ Thiên Hạt liền đi tới bên trong địa cung.

Mười cái Chân Linh hậu duệ này yếu nhất đều là Độ Kiếp tu vi, xem ra là đám thông minh nhất bộ hạ Thiên Hạt kia.

Trần Trầm lại bắt đầu dạy nhóm Chân Linh hậu duệ này cách chơi Thiên Đạo Kỳ.

...

Tầm nửa ngày sau, bên trong địa cung tiếng hùng hùng hổ hổ bắt đầu liên tiếp.

Nhóm thủ hạ Thiên Hạt này tuy không ngu ngốc, nhưng nhưng đều u thẳng tính, cùng Thiên Hạt đánh Thiên Đạo Kỳ đến nghiêm túc, thua sẽ còn chửi mẹ.

Bản thể cùng phân thân Trần Trầm lặng yên không một tiếng động lui qua một bên, nhìn xem một màn này, nhin không được cười lên.

Trầm mặc một hồi sau, hắn đối với Thiên Hạt đang đánh cờ khom

người thi lễ một cái, đồng thời truyền âm nói.

- Hai năm qua đa tạ tiền bối chiếu cố!

- Mau rút! Sau này nếu còn có đồ chơi mới lạ gì, nhớ mang tới cho ta.

- Tiền bối yên tâm, chuyến này ta rất có thể đi Minh Uyên giới, nếu phát hiện cái gì thú vị, khẳng định sẽ mang về cho tiền bối.

- Đi Minh Uyên giới? Ta thấy người sớm muộn sẽ chơi đùa chết chết hình mình, rút đi!

...

Trần Trầm cùng phân thân rời địa cung, trong nội tâm không khỏi ấm áp.

Kỳ thực Thiên Hạo không có ý tứ ép hấn ở lại, chẳng qua là lo lắng mặt mũi lúc bắt đầu mới nói những lời đó, chỉ cần để nó tìm bậc thang xuống, nó tự nhiên sẽ thả chính mình đi.

Bất kể như thế nào, tình cảm cùng Thiên Hạo cũng vừa là thầy vừa là bạn hấn sẽ ghi ở trong lòng.

Rời Hãn Hải đại sa mạc, Trần Trầm nhanh chóng về tới Bắc vực trong Thiên Đô đại tuyết sơn.

Lúc này bên trong Phản Thiên minh đã thương nghị ra tuyệt đại bộ phận danh ngạch, Trần Trầm không có tham dự trong đó.

Bản thể hấn chẳng qua là Độ Kiếp kỳ mà thôi, căn bản không cần tranh cái gì, Tạ Thiên Hành tự nhiên sẽ chừa cho hấn một cái danh ngạch.

Chỉ bất quá bản thể chỉ là Độ Kiếp tu vi, tiến về Minh Uyên giới c

ó thể có chút nguy hiểm, chi bằng phân thân trong bóng tối trước đi.

Đến lúc đó một sáng một tối, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Dù sao hẳn muốn tìm địa phương bế quan tu sĩ Chân Linh giới không ông phát hiện được hẳn, Minh Uyên giới chính là địa phương tốt nhất.

- Ngạo huynh, bản thể ta nếu đi Minh Uyên giới, ta muốn ném th ử dùng Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa cũng đưa phân thân đi Minh Uyên giới, người nói có thể được sao?

Trở lại chỗ mình ở, Trần Trầm hỏi thăm ý kiến Ngạo Vũ.

Ngạo Vũ trả lời.

- Nói không được, bắt quá thực lực bản thể người xác thực yếu chút ít, một mình đi Minh Uyên giới, chính xác không quá an toàn.

- Kỳ thực cũng vẫn được...

Trần Trầm liếc mắt nhìn bản thể tại bên cạnh nhắm mắt tu luyện, l ảm bảm nói.

Giờ đây bản thể cảm ngộ phá diệt pháp tắc cực kỳ cường đại, vô l uận là chuyên tu phá diệt pháp tắc, hay là lựa chọn cùng sinh chi pháp tắc dung hợp, tạo thành sinh tử luân chuyển, cảm ngộ lực lượng Âm Dương, cũng có thể đi vào cảnh giới Đại Thừa.

Lại thêm trên đường lúc đến, hẳn đem tất cả bảo vật dựa vào linh khí mới có thể phát huy uy lực từ Thái Hư Long Côn nơi đó đạt đ ược cho bản thể.

Tính được nhiều chừng trên trăm kiện, đủ góp một cái Luyện Khí bảng.

Nhiều bảo vật cường đại như vậy phối hợp bí thuật Vạn Bình Quyết, chỉ sợ bản thể không dựa vào lực lượng pháp tắc gì, cũng có thể cùng tu sĩ Đại Thừa so chiêu một chút, sức chiến đấu cỡ này phải cường đại hơn so với Quỳnh Hoa tiên tử cùng Thanh Huyền Minh lúc trước quá nhiều.

Nếu như bản thể bước vào Đại Thừa, có lẽ chiến lực sẽ đến gần phân thân Tiên thể.

- Mà thôi, liền đi Minh Uyên giới một chuyến a, thuận tiện triệt để hiểu rõ thực lực Minh Uyên giới một chút, ta cũng không tin bên trong Minh Uyên giới có thể bền chắc như thép!

Trần Trầm rất nhanh hạ quyết tâm.

Minh Uyên giới có hai mươi hai tên Thánh Vương, thời điểm sau này Phản Thiên minh phản bội, cũng chưa chắc có thể thắng Minh Uyên giới, không bằng giờ đây đi Minh Uyên giới điều tra tình huống trước, nhìn một chút Minh Uyên giới có cái sơ hở gì.

Bản thể tuy cũng sẽ đi Minh Uyên giới, nhưng tuyệt đối sẽ không quá tự do, không thuận tiện bằng phân thân.

Nói đi là đi.

Sau khi quyết định, Trần Trầm lập tức đứng lên, thông qua thần thức truyền âm từ biệt Tạ Thiên Hành, bất quá hẳn cũng không có biểu lộ rõ ràng chính mình muốn đi Minh Uyên giới, mà chỉ xưng chính mình muốn tìm một chỗ bế quan.

Trước khi đi, Trần Trầm đem lệnh bài đưa tin Thiên Ma thành chủ giao cho Tạ Thiên Hành, đồng thời bàn giao một ít chuyện.

- Tạ đạo hữu, ta đây bế quan khả năng cần thời gian mấy năm, nếu như Minh Uyên tông yêu cầu Phản Thiên minh tại Chân Linh giới

ới gây ra hỗn loạn, người có thể tìm Thiên Ma thành chủ, hẳn sẽ p
hối hợp các người.

Tạ Thiên Hành tiếp nhận lệnh bài, vuốt cằm nói.

- Trần đạo hữu yên tâm, hết thầy có ta.

- Vậy là tốt rồi, chỉ cần chúng ta chung sức hợp tác, sớm muộn có
một ngày trở về Tiên giới.

Trần Trầm vỗ vỗ bả vai Tạ Thiên Hành, quay người rời đi Thiên
Đô Đại Tuyết sơn, hướng về phương hướng Minh Uyên tông Na
m Vực bay đi.

Vị trí Minh Uyên tông có vết nứt không gian, nếu muốn đi Minh
Uyên giới, đi nơi đó khẳng định gần nhất.

Hắn không có cách nào từ đi vết nứt không gian, nhưng hẳn có th
ể mượn nhờ Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa từ phụ cận trực tiếp phá
vỡ lưỡng giới bích chương, tiến vào Minh Uyên giới.

Chương 691: Hai Mươi Hai Thánh Vực.

Tầm nửa ngày sau, Trần Trầm Tiên thể phân thân liền đi tới
phụ cận Minh Uyên tông, cũng chính là vị trí Hoàn Đoạn ma tôn
g lúc trước.

Minh Uyên tông hứa hẹn bốn năm không rời phiến địa vực này, d
ứt khoát liền đem phiến địa vực này trọn vẹn phong tỏa lên, bố trí

đại trận, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần.

Trần Trầm từng đi qua vị trí vết nứt không gian kia, đại thể có thể đánh giá ra phương hướng vết nứt không gian kia.

Gặp bốn bề vắng lặng, hấn lấy Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa ra, tiếp đó ngồi xuống.

Xuyên thấu qua vòng bảo hộ linh lực Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, Trần Trầm cuối cùng liếc mắt nhìn Chân Linh giới xong, liền đem số lượng lớn Tiên khí quán thấu đến bên trong Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa.

Suu!

Một tiếng vang nhỏ, Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa trực tiếp biến mất, một lát, hắc ám quen thuộc lại lần nữa xuất hiện, bất quá Trần Trầm cũng không hoảng hốt.

Đang thời gian lúc hấn muốn thông qua hệ thống truy tung Minh Uyên giới một thoáng, trước mắt đột nhiên sáng lên, hắc ám trực tiếp biến mất, thay vào đó là ánh sáng.

Trần Trầm thấy vậy tranh thủ thời gian hãm lại tốc độ, lúc này mới nhìn rõ cảnh tượng chung quanh.

Bốn phía là núi lớn liên miên bất tuyệt cùng rừng cảnh lá um tùm, loại địa hình này Chân Linh giới khắp nơi đều có, nhưng Trần Trầm lại mơ hồ cảm giác có chút không giống.

Mở ra vòng phòng hộ linh lực Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, Trần Trầm hít sâu một hơi.

Trong không khí loại trừ linh khí cùng Chân Linh giới trình độ tương ứng ra, còn có một tia Tiên khí như có như không.

- Cái này đã đến Minh Uyên giới?

Trần Trầm tấm tắc lấy làm kỳ lạ, lối đi phi thăng Chân Linh giới bị lấp, gián đoạn liên hệ cùng Tiên giới, trong không khí không có một tơ một hào Tiên khí, Minh Uyên giới lại hoàn toàn khác biệt, trong không khí hoặc nhiều hoặc ít có chút Tiên khí.

- Chỉ là cái này không khởi cũng quá nhanh đi?

Lúc đầu hẳn còn nghĩ đến một tràng không gian lữ hành dài đằng đẵng, không nghĩ tới vài giây đồng hồ liền xong việc...

Bất quá vì xác nhận nơi này là Minh Uyên giới, mà không phải thiên thể giới gì, Trần Trầm tại trong đầu hỏi thăm hệ thống một chút.

- Hệ thống, phương viên trăm dặm có vật Minh Uyên giới gì sao?

- Cỏ dại dưới chân kí chủ, dưới chân kí chủ bùn đất, trước mặt đá kí chủ...

Hệ thống đưa ra một hàng không dứt, Trần Trầm cuối cùng xác định nơi này chính là Minh Uyên giới.

Minh Uyên giới, danh tự nghe tới giống như Địa Ngục, có chút âm u đáng sợ, nhưng trên thực tế dường như cũng không hề có sự khác biệt cùng Chân Linh giới.

Trước tìm địa phương có tu sĩ nhìn một chút.

Trần Trầm nhìn chung quanh, thu Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa và o, tiếp đó tùy tiện tìm cái phương hướng bay đi.

Phi hành ước chừng hơn hai vạn dặm, một toà thành trì cùng Thằng Long thành không hề xích bao nhiêu chiều vào tầm mắt Trần Trầm.

Thành trì này tên là Tiểu Trạch thành, Trần Trầm thấy tu sĩ trong thành trì cũng không có gì khác biệt mình, liền một mặt bình tĩnh đi vào.

Trên đường phố Tiểu Trạch thành, không ít tu sĩ lui tới, khiến Trần Trầm nhìn không được sinh ra một loại ảo giác.

Chính mình còn chưa tới Minh Uyên giới, chỉ là tại bên trong một toà thành trì Chân Linh giới chính mình chưa từng đi qua.

Tại bên trong Tiểu Trạch thành đi dạo một hồi, xác định bên trong thành trì này không có Đại Thừa cao thủ gì, Trần Trầm bay thẳng đến một nhà tửu lâu lớn nhất bên trong thành.

Thần thức quét qua, phát hiện bên trong có gian bao sương chỉ có một nữ tu, hần lập tức không khách khí chút nào xông vào.

Trước mặt nữ tu kia bày biện một bàn thức ăn dùng thiên tài địa bảo nấu nướng ra, mùi thơm lôi cuốn linh khí hướng về phía trước bốc hơi, nhìn đến cực kỳ mê người.

Nữ tu đang cầm lấy đĩa chuẩn bị hưởng dụng, gặp có người đột nhiên xông vào, lông mày lập tức nhíu lại.

Nhưng mà nàng chưa kịp mở miệng hỏi thăm, Trần Trầm đã không khách khí chút nào ngồi xuống trước mặt nàng.

- Người!

Nữ tu đang muốn quát lớn, mắt Trần Trầm sáng lên, lực lượng thần thức vô cùng cường đại trực tiếp chấn nàng choáng đầu hoa mắt.

Trần Trầm cầm lấy đĩa, kẹp lên một mảnh thịt Yêu Thú dùng linh mộc nhóm lửa hun, để vào trong miệng, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về nữ tu một mặt mờ mịt phía trước mặt.

Nữ tu này bất quá là tu vi Phân Thần, đối với hấn giờ đây tới nói, không có gì khác biệt với người thường.

Tùy tiện dùng huyền thuật, liền đủ để cho nàng bị lạc thần trí.

- Tên gọi là gì?

- Viên Tiểu Vân. Nữ tu ánh mắt mê ly trả lời.

Nói cho ta một chút Minh Uyên giới có siêu cấp thể lực nào.

Trần Trầm lại kẹp một lá linh quả màu xanh nào đó, đồng thời hỏi.

- Minh Uyên giới có hai mươi hai Thánh Vực, mỗi vực đều có một vị Thánh Vương, hai mươi hai Thánh Vực tại Minh Uyên giới là tồn tại cường đại nhất, loại trừ hai mươi hai Thánh Vực ra, còn có không ít đại tiểu tông môn...

- Trên người ngươi có bản đồ sao? Có thì lấy ra đến.

- Có.

Nữ tu một bên trả lời một bên lấy ra một mai ngọc giản.

Trần Trầm tiếp nhận ngọc giản dò xét một phen, bên trong là bản đồ phương viên trăm vạn dặm phụ cận.

Bên trong trăm vạn dặm này có một chỗ Thánh Vực, tên là Thiên Minh Thánh Vực, bất quá Thiên Minh Thánh Vực này tựa hồ không lớn, chiếm diện tích bất quá phạm vi ngàn dặm, không chênh lệch nhiều cùng những thành trì đỉnh tiêm Chân Linh giới kia.

- Thánh Vực như thế nào nhỏ như vậy?

Trần Trầm hơi nghi hoặc một chút.

Nữ tu áp úng không có trả lời, xem ra nàng căn bản không ý thức đến Thánh Vực rất nhỏ.

- Nói cho ta sự tình Thiên Minh Thánh Vực này một chút đi. Trần Trầm buông xuống ngọc giản, một bên ăn đồ ăn một bên hỏi thăm.

- Hai vạn năm trước, Thiên Minh Thánh Vương trở thành tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong, lập nên Thiên Minh Thánh Vực, trở thành Thánh Vương người thứ hai mươi Minh Uyên giới lúc ấy... Tu sĩ bộ hạ Thiên Minh Thánh Vương chừng gần vạn, trong đó cường giả Đại Thừa kỳ liền có mười hai vị...

Nữ tu nói nửa khắc đồng hồ, Trần Trầm cuối cùng minh bạch Minh Uyên giới Thánh Vực là cái gì.

Nghiêm chỉnh mà nói, Minh Uyên giới cũng không có siêu cấp thế lực lớn gì, hễ có tu sĩ bước vào Đại Thừa đỉnh phong, là có thể lập nên Thánh Vực, trở thành cái gọi Thánh Vương.

Nhưng dưới tình huống bình thường Thánh Vực cũng là một tòa thành trì lớn cỡ, cũng không giống siêu cấp tông môn Chân Linh giới dạng kia, phạm vi thế lực ảnh hưởng đủ để phúc xạ toàn bộ Chân Linh giới, tại mấy đại vực đều sắp đặt số lượng lớn thành trì cứ điểm.

Nói thật, cái này có chút không hợp lý.

Người loại sinh vật này thói quen báo đoàn, vô luận là lập nên cái dạng văn minh gì, một lúc sau, đều sẽ tạo thành siêu cấp thế lực lớn.

Ở kiếp trước, loại thế lực này gọi quốc gia.

Tại Chân Linh giới, loại thể lực này gọi siêu cấp tông môn.

Dựa vào cái gì đến Minh Uyên giới, Thánh Vực lại trở thành nhỏ như vậy?

Nghe tới dường như cực kỳ lợi hại, nhưng mà chiếm diện tích cũng bắt quá phạm vi ngàn dặm, đảo hướng là ở vào giai đoạn văn minh tu chân sơ cấp.

Cái này tương đối không khoa học.

Chẳng lẽ Minh Uyên giới những Thánh Vương này không có dã tâm, lập nên Thánh Vực xong không muốn chiếm đoạt những môn phái nhỏ kia?

Không có khả năng, nếu bọn hắn không có dã tâm, làm gì xâm lấn Chân Linh giới?

Không thích báo đoàn? Cũng không có khả năng, lúc trước có mười tên cường giả Đại Thừa tối đỉnh cùng nhau tiến vào Chân Linh giới.

- Thiên Minh Thánh Vực vì sao không công chiếm tông môn chung quanh?

Trần Trâm trực tiếp hỏi.

Dù sao đợi một chút hắn sẽ xóa đi ký ức nữ tu này, bây giờ muốn hỏi thế nào liền hỏi thế đó, cho dù là hiện tại hắn hỏi nữ tu này mặc nội y màu gì, nữ tu cũng sẽ tình hình thực tế trả lời.

Nữ tu nghe vậy có chút mờ mịt, nói khẽ.

- Đương nhiên là bởi vì Minh Uyên tồn tại, bên trong Minh Uyên có tồn tại kinh khủng không cho phép có đại tông môn xuất hiện...

- Mấy chục vạn năm đến nay, hễ có tông môn vượt qua địa phương ngàn dặm, đều biến mất không còn tăm tích.

- Minh Uyên? Minh Uyên giới!

Trần Trâm buông đũa xuống, nhìn tới hấn rớt cục hỏi điếm máu chết.

Chương 692: Minh Uyên.

Chương 692: Minh Uyên.

- Minh Uyên? Người liền nói cho ta nghe Minh Uyên này một chút đi.

Trần Trâm hướng bên trên đại linh mộc ý to lớn khẽ dựa, trong giọng nói tràn đầy hiếu kỳ.

- Minh Uyên là một cái hố to trung bộ địa khu Minh Uyên giới chúng ta, chiếm diện tích chừng vạn dặm, sâu không thấy đáy, bên trong đen kịt một màu, vô luận là nhóm cường giả gì, chỉ cần đi vào, liền không có đi ra, chính là đệ nhất tuyệt địa Minh Uyên giới chúng ta.

Nghe được câu trả lời này, Trần Trâm tiếp tục hỏi.

- Vậy làm sao người biết đại tông môn là bị cường giả bên trong Minh Uyên diệt, có người từng thấy cường giả bên trong sao?

- Không biết, ta cũng chỉ nghe đến truyền văn.

Nữ tu lắc đầu.

- Cái dạng truyền văn gì, nói nghe một chút. Trần Trâm bộc phát hiếu kỳ.

- Truyền thuyết Minh Uyên từ xưa liền có rất nhiều, nhưng gần đây vạn năm qua, nổi danh nhất liền một kiện mà thôi...

...

- 5,600 năm trước, Đấu Chiến Thánh Vương Minh Uyên giới danh xưng cường giả Đại Thừa tối đỉnh mạnh nhất ba mươi vạn năm trong bóng tối tiếp nhận một vài đại tông môn phụ cận Đấu Chiến thánh vực hiệu trung, đem khu vực Đấu Chiến thánh vực thực tế khổng lồ chế khuếch trương đến phương viên năm ngàn dặm.

- Ba tháng sau, Đấu Chiến thánh vực cũng không có phát sinh quái dị thường gì, Đấu Chiến Thánh Vương liền lại đem Đấu Chiến thánh vực khuếch đại ra phạm vi năm ngàn dặm.

- Đấu Chiến Thánh Vương người này tu luyện công pháp cực kỳ bá đạo, tính cách hẳn cũng bá đạo giống vậy, hơn một vạn năm trước, có Tiên Nhân Hạ giới, rất nhiều Thánh Vương Thánh Vực đều đưa lễ vật, duy chỉ có hắn không đưa, kết quả cùng Tiên Nhân tranh chấp, cuối cùng vậy chém giết tiên nhân kia.

- Bởi vậy, hẳn có thể tính là cường giả chân chính không sợ trời không sợ đất.

- Đấu Chiến thánh vực khuếch trương đến trong vòng nghìn dặm xong, hẳn thấy cũng không có xảy ra chuyện gì khác thường, vậy mà có chút bất mãn, bắt đầu trắng trợn không ngừng khuếch trương, thậm chí xuất thủ chém giết một vị Thánh Vương khác, tính t

oán đánh vỡ cấm kỵ Minh Uyên giới không ra đại tông môn...

Nghe đến đó, trong nội tâm Trần Trầm mơ hồ đoán ra cái gì.

Đấu Chiến Thánh Vương này tu luyện hẳn là loại chiến Thiên Đẩu kia, công pháp không sợ hãi, đồng thời đã tu luyện tới cảnh giới cực cao.

Tuy chiến lực hẳn đã đạt đến cực hạn một giới, lại không có phi tinh hăng, rất có thể chính là trong lòng có tâm ma.

Cái tâm ma này hẳn là e ngại với Minh Uyên.

Nếu như hẳn có thể phá tâm ma, sẽ thuận lợi phi thăng Tiên giới, nếu như không phá được, chỉ sợ một đời hẳn chỉ có thể vô địch ở Minh Uyên giới.

Cho nên hẳn làm như vậy cũng không phải hẳn ưa thích tại ranh giới nguy hiểm điên cuồng thăm dò, mà là không thể làm gì khác hơn.

- Nhưng mà, một năm sau, ngay tại thời gian Đấu Chiến thánh vực c khuếch trương đến phương viên mười vạn dặm, biến cố phát sinh!

- Một đêm kia, bên trong Minh Uyên đột nhiên sáng lên quang mang, cùng lúc đó, địa phương hạch tâm Đấu Chiến thánh vực phát sinh đại chiến kinh thiên, tu sĩ bên ngoài mấy vạn dặm cũng có thể nhìn thấy nơi đó linh lực ba động đáng sợ lực lượng pháp tắc thấu trời cùng đủ để oanh phá thiên khung.

- Tới gần thậm chí nghe được tiếng Đấu Chiến Thánh Vương gào thét.

- Trận chiến kia duy trì liên tục suốt cả đêm, hùng đông ngày thứ hai, địa phương hạch tâm Đấu Chiến thánh vực biến thành một vù

ng phé tích, Đấu Chiến Thánh Vương kèm thêm trên vạn hạch tâm đệ tử toàn bộ biến mất không còn tăm tích, những tông môn lúc đầu gia nhập Đấu Chiến thánh vực kia tan tác như chim muông, bị dọa tan đến các nơi Minh Uyên giới, không còn dám cùng những tông môn khác có bất kỳ tiếp xúc... Từ đó về sau, mấy ngàn năm nay, liền không có bất kỳ Thánh Vực gì dám khuếch trương vượt qua phạm vi ngàn dặm..

Trần Trầm nhẹ gật đầu, từ truyền Thuyết này đến nhìn, bên trong Minh Uyên kia tám chín phần mười thật có tồn tại đáng sợ.

- Vậy người biết Chân Linh giới sao?

Trần Trầm lại hỏi.

- Chân Linh giới? Là nơi nào? Ta chưa nghe nói qua.

Trần Trầm nghe vậy có chút thất vọng.

Tuy là Chân Linh giới bên kia lưỡng giới đại chiến náo xôn xao, không ai không biết, nhưng ở Minh Uyên giới, chỉ sợ vẫn chỉ là bí mật giới hạn ở cao tầng biết được.

Suy tư chốc lát, Trần Trầm lại hỏi thêm mấy vấn đề, nữ tu từng cá nhân đáp lại xong, Trần Trầm giải trừ huyền thuật trên người nàng, đồng thời xóa đi ký ức vừa rồi của nàng.

Làm xong tất cả những thứ này, Trần Trầm nắm một linh đậu, quay người rời đi.

Chờ sau khi hẳn đi, nữ tu dần dần hồi thần lại, thấy dấu tích thức ăn trên bàn có bị người động tới, sắc mặt có chút kinh nghi bất định, một mực chờ qua mấy phút đồng hồ, nàng mới có hơi hốt hoảng rời tử lâu.

...

- Minh Uyên giới không có đại tông môn... Không có đại tông môn càng tốt.

Trần Trâm một bên bay một bên nghĩ.

Lực đại tông môn hiệu triệu hấn tại Chân Linh giới kiến thức qua, Minh Uyên giới không có dạng tông môn này, hấn muốn lẫn vào trong đó quá dễ dàng.

Dù sao không có người biết hấn đến từ Chân Linh giới, tùy tiện lập nên tông môn, chẳng phải lặc mình biến hoá thành thổ dân Minh Uyên giới?

Dù sao Minh Uyên giới này tông môn nhiều vô số kể, bên trên tiểu địa đồ vừa rồi kia biểu hiện, phương viên trong vòng trăm vạn dặm, chừng mấy ngàn đại tiểu tông môn, đây là chút ít có danh tiếng.

Về phần không tên không họ, không đủ tư cách đặt vào trong địa đồ, nhiều vô kể.

- Ngạo huynh, nếu không chúng ta xây một cái tông môn? Người nói nơi nào tương đối thích hợp?

Trần Trâm thuận miệng dò hỏi.

- Địa phương phụ cận có sông lớn thích hợp. Ngạo Vũ trả lời.

Trần Trâm nghe vậy nhớ lại bản đồ chính mình lúc trước nhìn thấy một thoáng kia, rất nhanh liền nghĩ đến một nơi.

...

Tầm nửa ngày sau, Trần Trâm đi tới bên trong một tòa núi lớn, núi lớn này tên là Thiên Thủy sơn, đỉnh núi có một hồ nước, chiếm

một diện tích hơn mười dặm.

Tuy hồ này không lớn, nhưng phụ cận nơi này cũng không có tông môn gì, xem như một chốn không người, chính mình chiếm cứ cũng không có người quản.

Quan trọng hơn là nơi này cách Thiên Minh Thánh Vực cực xa, không dễ dàng bị người Thiên Minh Thánh Vực chú ý.

Nói thật, tuy Thánh Vực không sánh được thế lực lớn siêu cấp Chân Linh giới, nhưng nội tâm Trần Trầm vẫn còn có chút kiêng kỵ, cuối cùng trong đó có cường giả Đại Thừa tối đỉnh.

Tuyển định Thiên Thủy sơn xong, Trần Trầm đem đám tiểu đồng bạn bên trong Âm Dương cung thả ra, tiến hành cải tạo Thiên Thủy sơn cơ bản nhất.

Bất quá thời gian một ngày, liền tại bên trong ngọn núi Thiên Thủy sơn đào ra mười cái động phủ.

Về phân trận pháp bên trong, chỉ tùy tiện bố trí một thoáng, có chút ít còn hơn không.

Cứ như vậy, một tòa tông môn mô hình nhỏ liền thành hình.

Về phân danh tự tông môn, trong lòng Trần Trầm suy nghĩ một chút, quyết định liền gọi Thần Tú tông.

Hắn cũng không sợ bởi vì danh tự tông môn bị tu sĩ Minh Uyên giới hoài nghi, dù sao danh tự lưỡng giới tông môn cơ bản giống nhau.

Lúc trước mấy ngàn tông môn trên bản đồ, gọi cái gì Thái Huyền tông, Thái Hư tông, Thái Uyên tông, liền có mấy chục cái.

Còn có Thiên Ma tông, Thiên Ma môn, Thiên Ma điện... Loè loẹt,

cái gì cần có đều có.

Hắn dám đánh cược, phóng nhãn toàn bộ Minh Uyên giới, tuyệt không chỉ tông môn hắn gọi Thần Tú tông.

- Tốt, tông môn cũng có, tiếp theo mọi người nên tu luyện một chút, nên làm gì thì làm đó!

Đem bia đá Thần Tú tông treo ở trước núi xong, Trần Trầm an bài mọi người nói.

Mọi người tu luyện tự nhiên vẫn là trở về Âm Dương cung, động phủ Thiên Thủy sơn này chỉ là che giấu mà thôi.

Trần Trầm đồng dạng tiến vào bên trong Âm Dương cung bé qua n.

Hắn mới tới Minh Uyên giới, cũng không cần làm quá nhiều chuyện, việc cấp bách giờ đây là bế quan thật tốt, tăng thực lực lên.

Về phần sau này có an bài gì, đợi bản thể đến Minh Uyên giới xong, lại tính toán sau.

...

Tiến vào Âm Dương cung, Trần Trầm lấy Thái Thanh Huyền Thiên Đạo ra.

Bản công pháp rất có thể là nguyên chủ nhân trộm được này tuyệt đối không tầm thường, đáng giá hắn tiêu phí thời gian dài đi nghiên cứu cảm ngộ.

Suy nghĩ chỗ tới, không chỗ không thể thành...

Trần Trầm nhìn một chút, liền lại thấy được cái gọi là Suy nghĩ kia,.

Bất tri bất giác, liền rơi vào trong trầm tư.

Chương 693: Tử Vi Thánh Vực.

Chương 693: Tử Vi Thánh Vực.

Thời gian như nước chảy, trong nháy mắt liền qua một tháng.

Mà tại lúc này, bên trong Minh Uyên tông, trên trăm tu sĩ Phản Thiên minh đã tề tụ tại phía trước vết nứt không gian thông hướng Minh Uyên giới.

Kỳ thực bọn hắn đi tới Minh Uyên tông đã gần một tháng, một tháng này bọn hắn trừ hiểu rõ Minh Uyên giới ra, cũng không làm cái gì khác.

Nhìn xem trên trăm tu sĩ Phản Thiên minh này, Minh Hà Thánh Vương thản nhiên nói.

- Một trăm tu sĩ chia năm tổ, chia nhau mang đến ngũ đại thánh vực Minh Uyên giới bồi dưỡng.

Trong đám người, Trần Trầm nghe vậy trong nội tâm thầm than Minh Hà Thánh Vương giao hoạt.

Chắc hẳn Minh Hà Thánh Vương cũng nghĩ đến trong một trăm người này có tu sĩ tương tự chính mình dạng này đặc biệt nhìn chăm chăm vào, phòng ngừa tu sĩ khác chân chính gia nhập Minh Uyên tông.

Cho nên vậy mới đem trăm người phân chia thành năm tổ, dạng này chính mình liền không quản được tu sĩ khác.

- Bên này hai mươi người đi Minh Hà thánh vực... Bên này hai mươi người đi Âm Pháp thánh vực...

Minh Hà Thánh Vương từng cái trừ liệu, Trần Trầm thì được an bài tiến về Tử Vi thánh vực.

Trùng hợp là Phản Thiên minh phái ra ba tên tu sĩ Đại Thừa, không có người một tổ với hắn.

- Tốt, đi vào đi, đến Minh Uyên giới hi vọng các người có thể tu luyện thật tốt, chờ sau này trở về mới có thực lực trọng chấn tông môn.

Minh Hà Thánh Vương nhẹ nhàng nói, xong một tay phát lên, không gian thông đạo liền bị mở ra.

Một đám tu sĩ Phản Thiên mang tâm tình thấp thỏm mà lại kích động được chuẩn tiến vào trong thông đạo.

Trần Trầm là nhóm thứ tư, tiến vào lối đi xong, cũng không lâu lắm, một nhóm người bọn hắn liền xuất hiện tại bên trong một tòa núi lớn.

Núi lớn này đã bị Minh Uyên tông khổ tâm kinh doanh qua, luận mức độ phòng thủ sâm nghiêm không kém gì Minh Uyên tông Chân Linh giới.

Không chờ hắn nhìn kỹ rõ ràng cảnh tượng chung quanh, một đám người liền được đưa tới phía trước một cái truyền tống trận.

Cực kỳ hiển nhiên, truyền tống trận này là thông hướng Tử Vi thánh vực.

Tử Vi thánh vực là một trong hai mươi hai thánh vực Minh Uyên giới chúng ta, Tử Vi thánh vương không chỉ là cường giả Đại Thù a tối đỉnh, càng là Luyện Khí sư đệ nhất Minh Uyên giới, các người đến Tử Vi thánh vực phải nắm lấy cơ hội thật chắc!

Đệ tử dẫn đầu cao giọng nói một câu xong, liền đưa mọi người vào trong truyền tống trận.

Quang mang lưu chuyển, cảnh sắc trước mắt Trần Trầm một hồi biến ảo, tại sau biến ảo mấy chục lần, truyền tống trận pháp rốt cục ổn định.

Bên ngoài truyền tống trận, đã có không ít tu sĩ Tử Vi thánh vực nghênh đón.

Nhìn thấy nhóm tu sĩ này, Trần Trầm biến sắc, bởi vì trong đó có Tử Nguyệt đối thủ cũ hắn, hơn nữa xem bộ dáng là người cầm đầu.

- Tử Nguyệt là cháu gái Tử Vi thánh vương thương yêu nhất, xuất hiện tại nơi này cũng bình thường... Không nghĩ tới đi tới Minh Uyên giới còn gặp được nữ nhân này...

Trong nội tâm Trần Trầm thảm than, bất quá còn tốt, sau khi cảm ngộ lực lượng phá diệt pháp tắc, bước vào Độ Kiếp đỉnh phong cả nh giới, hắn biến đổi thành càng đẹp trai hơn, khí chất cũng thay đổi không ít, so với trước đây tưởng như hai người, Tử Nguyệt có lẽ không nhận ra hắn.

Càng máu chột là Trần Trầm trong mắt Tử Nguyệt là Tiên thể, mà bản thể chính mình này chỉ là một tu sĩ phổ thông tư chất không tệ mà thôi.

- Từ hôm nay trở đi, các người tại Tử Vi thánh vực tiếp nhận bồi dưỡng ba năm, thời gian ba năm này, do ta phụ trách hướng dẫn c

ác người tu luyện.

Tử Nguyệt nhìn lên một nhóm tu sĩ Phản Thiên minh trước mặt, tiếng thanh lãnh nói.

Từ khi biết được tin Trần Trầm chết xong, trong nội tâm nàng kết đi không ít, cùng ngày liền từ Độ Kiếp trở thành tu sĩ Đại Thừa.

Bất quá bởi vì tại Chân Linh giới chịu vết thương tâm lý quá nặng, cho nên nàng trong lúc nhất thời không muốn đi Chân Linh giới.

Ngay sau đó một cách tự nhiên liền tiếp nhận nhiệm vụ bồi dưỡng tu sĩ Phản Thiên minh.

Bên trong nhóm tu sĩ Phản Thiên minh này không có cường giả Đại Thừa, nhiệm vụ này đối với nàng mà nói cũng coi là thành thạo.

Một đám tu sĩ Phản Thiên minh nghe vậy biểu lộ đều mười điểm bình tĩnh, đến cảnh giới cỡ này, đương nhiên sẽ không bởi vì nhìn thấy một nữ tu Đại Thừa xinh đẹp, tâm tình liền xuất hiện sóng quá lớn.

- Tử Vi thánh vực chúng ta sẽ cung cấp cho các người điều kiện tu luyện tốt nhất, người thiên phú xuất chúng, thậm chí có thể tiến vào bí cảnh Tử Vi thánh vực chúng ta tu luyện, thậm chí đạt được bảo vật Tử Vi thánh vương chính tay luyện chế.

Nghe đến đó, sắc mặt một nhóm tu sĩ Phản Thiên minh mới biến đổi thành có chút kích động lên.

Tử Vi thánh vương là Luyện Khí sư đệ nhất Minh Uyên giới, bảo vật hãn luyện chế kém cõi nhất cũng hẳn là cấp bậc Luyện Khí bậc nhất a?

Đây đối với tu sĩ Độ Kiếp tới nói đã phi thường có lực hút.

- Nếu như trong vòng một năm có ai có thể bước vào cảnh giới Đại Thừa...

Tử Nguyệt nói đến đây, có chút dừng lại chốc lát, tiếp tục nói.

- Một năm sau, có thể theo ta cùng nhau tiến đến Minh Thần điện tu luyện, Minh Thần điện là địa phương thần bí nhất Minh Uyên giới chúng ta, bên trong có số lượng lớn minh hồn thực lực cường đại, tiến vào bên trong, cùng minh hồn chiến đấu, chỉ cần không chết, thực lực sẽ được đạt được tăng lên từ chất.

Nâng lên Minh Thần điện, lông mày Tử Nguyệt theo bản năng nhíu.

Chỗ kia nàng đi qua, loại trừ nàng ra, Thanh Huyền Minh cũng đi qua, đồng thời thành công từ bên trong đi ra.

Bất quá khi đó bọn hắn đều là tu vi Độ Kiếp kỳ, tại bên trong Minh Thần điện chỉ có thể tùy tiện đi ở rìa.

Cho nên nghĩ đến đoạn trải qua cả ngày lo lắng sợ hãi kia, nội tâm của nàng có chút khó chịu.

Giờ đây nàng bước vào Đại Thừa kỳ, lại đi Minh Thần điện, có lẽ có thể buông tay đánh một trận.

- Nên nói ta cũng đã nói, tiếp theo ta liền mang các người đi Tử Vi sơn chỗ tu luyện hạch tâm Tử Vi thánh vực chúng ta, bình thường chỗ kia chỉ có hạch tâm đệ tử Tử Vi thánh vực chúng ta mới có thể đi vào.

Tử Nguyệt dứt lời liền mang theo một nhóm đệ tử Tử Vi thánh vực ở phía trước dẫn đường.

Trần Trầm tại trong đám người thuận tiện quan sát cái gọi Tử Vi thánh vực này.

Thánh vực này cũng không phải đại thành trì cấu tạo, mà là một toà động thiên phúc địa to lớn.

Động thiên phúc địa này giống như một toà tiểu thế giới, trong đó có thành trì, bốn phía thành trì có núi có sông, linh khí cực kỳ nồng đậm.

Trần Trầm buông ra thần thức đại thể quan sát, tu sĩ bên trong thành trì tu vi có chút thấp kém, đại bộ phận đều tại Hợp Thể trở xuống.

Mà những cung điện trong núi kia bên trong cư trú đều là cao thủ, yếu nhất đều là tồn tại Hợp Thể.

Tổng gộp lại, có chừng hơn một vạn tu sĩ.

Ngay tại thời điểm Trần Trầm quan sát Tử Vi thánh vực, Tử Nguyệt đã dẫn mọi người tới phía trước một toà núi lớn.

Núi lớn này bốn phía trải rộng trận pháp, thủ vệ cực kỳ sâm nghiêm.

Mà tại trên đỉnh núi ngọn núi lớn kia, có một đóa thực vật to lớn vô cùng.

Nói đúng ra, đó là một đóa hoa lớn, cao tới trăm mét, toàn thân màu tím, một cánh hoa lớn cỡ phòng ở, nhiễm bầu trời đều có vẻ hơi tím.

Còn không đến gần hoa lớn kia, Trần Trầm liền cảm nhận được một loại lực lượng sinh cơ cực kỳ cường liệt hướng về chính mình vọt tới.

Cảm thụ được lực lượng sinh cơ cuộn cuộn không dứt kia, cùng bên trong lực lượng sinh cơ truyền ra ngoài cảm xúc vui sướng, trong lúc nhất thời Trần Trâm vậy mà ngây dại.

Tử Nguyệt đang mở ra trận pháp, mang một nhóm Phản Thiên minh đi vào trong núi, đang lúc đi tới, nàng đột nhiên ý thức được không đúng, quay đầu nhìn lại, cuối cùng đội ngũ lại có một người ngừng đi, ngẩng đầu nhìn Tử Vi Đệ Hoa đỉnh núi ngẩn người.

- Đó là Tử Vi thánh vực ta...

Tử Nguyệt đang muốn giới thiệu Tử Vi Đệ Hoa một chút, trên người Trần Trâm mãnh liệt bộc phát ra một đạo ba động pháp tắc huyền hoặc khó hiểu.

Trong chớp mắt, bên trên Tử Vi sơn bình tĩnh vang lên vô số tiếng sa sa sa kỳ diệu.

Không đợi đám người phản ứng lại đến cùng xảy ra chuyện gì, toàn bộ Tử Vi sơn đã là muôn tia nghìn hồng, trăm hoa đua nở.

Chương 694: Tiến Giai Đại Thừa.

Chương 694: Tiến Giai Đại Thừa.

- Cái này... Muốn bước vào Đại Thừa?

Tử Nguyệt một mặt kinh ngạc.

Còn không chính thức mang đám người này tu luyện, liền có người bước vào Đại Thừa, cái này chẳng lẽ là đại cát hiện ra trong truyền thuyết?

Hoặc là người này vốn chuẩn bị bước vào Đại Thừa, chỉ là cảnh giới bị ngừng, đến Minh Uyên giới chủ yếu kiếm chút tài nguyên để tiến giai tu sĩ Đại Thừa?

Không, Phản Thiên minh không nhất định phải làm như thế.

Hiện tại Tử Vi thánh vực không cho người này bắt luận tài nguyên gì, lúc vào Minh Uyên giới người này tu vi Độ Kiếp đỉnh phong, lúc về Đại Thừa kỳ, cũng đã có thể giao nộp.

Trên bầu trời lúc này đã mơ hồ bắt đầu xuất hiện kiếp vân, một tên tuổi già tu sĩ lúc này không biết từ nơi nào xuất hiện tại trước mặt Tử Nguyệt.

- Tử Nguyệt nha đầu, xảy ra chuyện gì? Như thế nào Tử Vi Đế Hoa vui sướng như thế?

Lão giả kia mặt mừng rỡ hỏi.

Tử Nguyệt chỉ chỉ Trần Trầm, lão giả quay đầu nhìn lại, lập tức ngạc nhiên đến cái gì, trên mặt hiện lên một tia tiếc hận.

- Vậy mà không phải tu sĩ Tử Vi thánh vực chúng ta, đáng tiếc...

Tiếng nói vừa ra, trên bầu trời vang lên tiếng sấm không dứt, Đại Thừa chi kiếp không thể coi thường, còn chưa bắt đầu, không khí toàn bộ Tử Vi thánh vực đều trở nên ngột ngạt lên, không ít tu sĩ từ bên trong kiến trúc đi ra, một mặt ngưng trọng nhìn về phía bầu trời.

Đúng lúc này, Tử Vi Đế Hoa đỉnh núi Tử Vi sơn bỗng nhiên phóng ra một đạo tử quang, phóng lên tận trời, hướng về kiếp vân

kia bay đi.

Lúc đầu Trần Trầm đã chuẩn bị Độ Kiếp, nhưng tử quang kia độn g vào bên trong kiếp vân xong, áp lực đỉnh đầu vậy mà dần dần th u nhỏ, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Một cỗ ba động vô hình từ trong cơ thể nhiễm phát ra, lực lượng s inh cơ pháp tắc cường đại cùng lực lượng hủy diệt pháp tắc chậm chậm dung hợp, cuối cùng biến thành Âm Dương nhị khí, vậy qu anh Trần Trầm xoay chậm chậm.

- Âm Dương Hỗn Động pháp tắc!

Lão giả Tử Vi thánh vực kia nhìn thấy Âm Dương nhị khí xung q uanh Trần Trầm, lên tiếng kinh hô.

Trong mắt Tử Nguyệt cũng đầy khiếp sợ.

Thế gian lực lượng pháp tắc vô số, nhưng có mấy loại được công nhận vô cùng cường đại.

Tỉ như thời không pháp tắc, có thể khống chế thời không lực lượn g, còn có Âm Dương Hỗn Động pháp tắc này, có thể nghịch loạn Âm Dương, siêu thoát sinh tử.

Tất nhiên, lực lượng pháp tắc càng cường đại cũng càng khó lĩnh ngộ.

Muốn lĩnh ngộ Thời không pháp tắc cần lĩnh ngộ thời gian pháp t ắc, không gian pháp tắc, muốn lĩnh ngộ Âm Dương Hỗn Động phá p tắc cần lĩnh ngộ sinh chi pháp tắc, lại lĩnh ngộ phá diệt pháp tắc trước.

Người trước mặt này nhìn đến niên kỷ không lớn, vậy mà đã có th ể xem thấu sinh tử, thật sự là người thiên phú dị bẩm vạn người k hông được một.

Trần Trâm lại bỏ qua ánh mắt mọi người thèm muốn đổ kị, lại lần nữa đưa ánh mắt nhìn về Tử Vi Đế Hoa phía đỉnh núi.

- Đó là cái gì?

Tử Nguyệt nghe vậy hơi sững sờ, xong trả lời.

- Đó là thủ hộ thần Tử Vi thánh vực chúng ta, Tử Vi Đế Hoa Thực Vật Chân Linh...

- Thực Vật Chân Linh Tử Vi Đế Hoa... Thì ra là thế.

Trần Trâm tự lẩm bầm.

Lúc này Yêu Thần Hoa ở trong góc nhẵn trũ vật hần bên trong một khối linh thổ, bị cất giữ thời gian mấy năm, một mực không có thay đổi gì vậy mà đã tỏa ra, tản ra linh quang loá mắt, mà phươn g hướng tỏa ra chính là đỉnh núi Tử Vi Đế Hoa.

Xem ra, Tử Vi Đế Hoa phía trước có phản ứng rõ ràng như vậy, hẳn là cảm ứng được Yêu Thần Hoa tồn tại.

- Chúc mừng đạo hữu tiến giai Đại Thừa! Hôm nay Phản Thiên minh các vị vừa tới Tử Vi thánh vực chúng ta, liền đưa tới thiên địa dị tượng, thật sự là sự tình đáng mừng!

Lão giả Tử Vi thánh vực chúc mừng nói.

Một đám tu sĩ Phản Thiên minh đều dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn về phía Trần Trâm.

Vừa tới Tử Vi thánh vực, liền để cao tầng Tử Vi thánh vực lấy đạo hữu tương xứng.

Loại đãi ngộ này, bọn hần nghĩ cũng không dám nghĩ.

Quả nhiên, vô luận tới chỗ nào, cường giả đều dễ dàng đạt được người khác tôn trọng.

- Ách, tiền bối chê cười, cái này đều là do Tử Vi thánh vực địa linh nhân kiệt, mới khiến cho ta có loại cơ duyên này.

Trần Trâm mười điểm khiêm tốn, chấp tay thi lễ một cái.

Người khác nhìn không ra, nhưng hắn biết lão giả trước mặt này là tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ, so với bản thể hắn mạnh hơn không ít.

Càng máu chót là mấy năm sau này hắn khả năng đều phải tại bên trong Tử Vi thánh vực, mặc kệ Tử Vi thánh vực này có phải là địa linh nhân kiệt hay không, chí ít trong vòng mấy năm này, hắn phải lưu cho cao tăng Tử Vi thánh vực một ấn tượng tốt.

Bằng không, đó chính là tự tìm không dễ chịu cho mình.

Lão giả nghe vậy cười ha ha một tiếng, bộc phát tiếng hận Trần Trâm không phải đệ tử Tử Vi thánh vực.

- Không biết tính danh tôn hào đạo hữu?

- Văn bối họ Trương tên Kinh Thiên, đồ đệ Cơ Động trưởng lão Phương Thiên minh Chân Linh giới.

Trần Trâm cung kính trả lời, thân phận hắn trước lúc đến liền đã biết đặt tốt.

- Trương Kinh Thiên...

Lão giả yên lặng ghi nhớ cái tên này, cười cười với Trần Trâm, lại biến mất tại chỗ.

Tử Nguyệt nói với Trần Trâm.

- Đạo hữu đi bên này.

Trần Trầm nghe vậy đi tới phía trước nhất đội ngũ, không có cách nào, giờ đây hẳn là tu sĩ Đại Thừa duy nhất trong đội ngũ, muốn điệu thấp cũng không được, nhất thiết phải đến địa phương bắt mắt nhất.

Tử Nguyệt thấy vậy cười cười, quay người mở ra trận pháp Tử Vi sơn, dẫn dắt mọi người đi đến Tử Vi sơn.

Mới vừa đi vài bước, lại có dị tượng hiện ra.

Hoa cỏ hai bên đường vậy mà như là có ý thức hướng về Trần Trầm nhích lại gần, tại trên người Trần Trầm nhẹ phẩy.

Nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị này, trong mắt Tử Nguyệt lóe lên vẻ khạc lạ.

Trần Trầm lại có chút lúng túng, chính mình không phải nữ nhân, chiêu hoa âm thảo này tính toán là xảy ra chuyện gì?

Bất tri bất giác, đi vài trăm bước, cả người Trần Trầm đã biến thom rất nhiều.

Lúc này Tử Nguyệt bắt đầu an bài động phủ cho đệ tử Phản Thiên minh, tu vi thấp nhất an bài tại chân núi, càng lên đi cao, an bài tu sĩ tu vi càng cao.

Chờ đến đỉnh núi, phía sau chỉ còn lại Trần Trầm một người.

- Đạo hữu bây giờ là tu sĩ Đại Thừa, lại được Tử Vi Đế Hoa ưu ái, ngay tại phía dưới hoa này tu luyện đi.

Tử Nguyệt chỉ chỉ chỗ một cái bờ đoàn phía dưới Tử Vi Đế Hoa không xa nói.

Trần Trầm liếc mắt nhìn bò đoàn kia.

Tử Vi Đế Hoa tổng cộng mười hai cánh hoa, dưới mỗi phiến cánh hoa đều có một cái bò đoàn.

Nói cách khác vị trí tu luyện tốt nhất Tử Vi thánh vực có mười hai cái.

Giờ đây vậy mà cho mình một cái, nhìn tới Minh Uyên tông thật cảm huẩn bị dụng tâm bồi dưỡng tu sĩ Phản Thiên minh.

Về phần sau này có thể xúi giục tu sĩ Phản Thiên minh hay không, vậy liền không được biết rồi.

Trần Trầm chậm rãi đi tới phía trước bò đoàn kia, cánh hoa Tử Vi Đế Hoa chậm chậm rũ xuống, nhẹ nhàng tiếp xúc sờ đầu Trần Trầm một cái.

Cùng lúc đó, dương quang theo khe hở cánh hoa hạ xuống, chiếu xạ tại trên người Trần Trầm, vậy mà mờ mịt ra một tia tử khí.

- Đó là Tiên Thiên tử khí, đối với tu sĩ Đại Thừa rất có ích lợi, không chỉ có thể tăng cao lực lĩnh ngộ tu sĩ, còn có thể rửa đi nhân quả nghiệp lực trên người tu sĩ, giảm bớt cường độ kiếp lực ngày khác phi thăng.

- Tiên Thiên tử khí này rất ít xuất hiện, nhìn tới đạo hữu thật rất được Tử Vi Đế Hoa ưu ái.

Tử Nguyệt nhìn xem tử khí kia, nhẹ giọng nói.

Tử khí nhập thể, Trần Trầm cảm giác cả người đều thông thấu máu y phần, vậy mà mơ hồ có loại cảm giác phiêu nhiên như phân thân Tiên thể mới có kia.

- Tử Vi thánh vực thật sự là danh bất hư truyền!

Trần Trâm tán thưởng một câu.

Tử Nguyệt tự ngạo cười cười, từ trong ngực lấy ra một mai nhẫn trữ vật, đưa đến trước mặt Trần Trâm.

Trong này là một vài bảo vật tu luyện đối với tu sĩ Đại Thừa tới nơi đây đều cực kỳ khó có được, người cứ nhận lấy, nếu đi tới Minh Uyển giới chúng ta, vậy sau này tất cả tài nguyên tu luyện người liền để Minh Uyển giới chúng ta cung cấp.

Trần Trâm tiếp nhận nhẫn trữ vật, liếc mắt nhìn, lập tức giả vờ ra một bộ bộ dáng mười điểm kinh hi.

Tử Nguyệt nhìn thấy Trần Trâm bộ biểu tình này, vậy mới vừa ý cười, nhẹ lướt đi.

Sau này đạo hữu tại nơi này tu luyện, cũng cố tu vi, nếu có an bài gì khác, ta sẽ thông báo cho người.

Đợi nàng đi xong, Trần Trâm ngồi ở trên bờ đoàn, suy nghĩ một chút hút lấy Yêu Thần Hoa bên trong nhẫn trữ vật ra.

Tí tách!

Yêu Thần Hoa vừa ra, trong nhụy hoa Tử Vi Đế Hoa phía trên lại có một giọt tử dịch bay ra, rơi vào bên trên Yêu Thần Hoa.

Chương 695: Thần Đạo Quả.

Chương 695: Thần Đạo Quả.

Bị tử dịch này khẽ thấm vào, Yêu Thần Hoa có chút rung động xu ống, sau đó liền không còn bất kỳ phản ứng nào.

Nhưng Trần Trầm có thể cảm giác được, có một loại lực lượng kỳ dị xuất hiện tại bên trong Yêu Thần Hoa.

Do dự chốc lát, Trần Trầm đem Yêu Thần Hoa tạm thời trồng ở bên cạnh Tử Vi Đế Hoa, phía trên chính diện khe hở giữa cánh hoa Tử Vi Đế Hoa.

Tử Vi Đế Hoa này là Chân Linh, đối với Yêu Thần Hoa lại biểu hiện ra thái độ cực kỳ thân thiết, ở bên cạnh nó hẳn sẽ có chỗ tốt.

- Lần này có thể bước vào Đại Thừa, lại cần cảm ơn người.

Nhìn xem Yêu Thần Hoa nhỏ nhắn kiêu diễm, Trần Trầm nhẹ giọng nói một câu, xong liền nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ngộ Âm Dương Hỗn Độn pháp tắc.

...

Âm Dương Hỗn Độn pháp tắc...

Một bên khác, Thần Tú tông phân thân Trần Trầm mở mắt, bên trong ánh mắt mơ hồ có điều ngộ ra.

Bên trong Âm Dương Hỗn Độn pháp tắc diễn sinh Âm Dương nhị khí cũng là vạn vật chi thủy, cùng Thái Thanh Huyền Thiên Đạo có chỗ tương tự.

Lẫn nhau xác minh, vậy mà đệ tu luyện Thái Thanh Huyền Thiên Đạo đạt được đột phá trọng đại.

- Âm Dương nhị khí...

Trần Trầm tự lẩm bầm, xong đưa tay ra, đen trắng nhị khí trong tay xoay chậm chậm, dần dần dung hợp, biến thành Hỗn Động khí tổ i tăm mờ mịt, rất giống cảnh tượng thời gian thiên địa chưa mở.

Nhìn xem Hỗn Động khí này, Trần Trầm rơi vào trầm tư.

Bất tri bất giác liền qua một ngày một đêm, chờ thời điểm hấn lấy lại tinh thần, trong tay Hỗn Động khí chẳng biết lúc nào đã biến thành một quả quýt.

- Âm Dương Hỗn Động pháp tắc cùng Thái Thanh Huyền Thiên Đ đạo xem ra là trăm sông đổ về một biển, chỉ bất quá Thái Thanh Huyền Thiên Đạo cao cấp hơn một chút...

Trong nội tâm Trần Trầm hiểu rõ, mỉm cười xong, liền cầm quýt trong tay xé ra, nuốt vào.

Quýt biến ra này cùng quýt trên cây kết ra ngọt như nhau, trong đó có thành phần cũng giống như đúc.

Xét đến cùng là bởi vì Trần Trầm triệt để thấm nhuần cấu tạo quýt, đồng thời dùng Hỗn Động khí loại vật chất bản nguyên này mô phỏng ra cấu tạo quýt, trực tiếp tự nhiên tạo quýt ra.

- Đáng tiếc, hiện tại chỉ có thể tạo ra quýt dạng phàm vật này.

- Có lẽ thật đến cảnh giới nào đó, có thể trực tiếp tạo ra con người, chẳng lẽ truyền Thuyết Nữ Oa tạo ra con người là thật? Nữ Oa hẳn là một cường giả tu luyện công pháp tương tự Thái Thanh Huyền Thiên Đạo?

Trong lòng Trần Trầm suy nghĩ dần dần lơ lửng, đúng lúc này, bên ngoài Âm Dương cung, đột nhiên truyền đến tiếng Viên Kinh T

hiên.

- Sư huynh, có những tông môn khác đến thu phí bảo hộ!

Nghe nói như thế, lông mày Trần Trâm mãnh liệt nhăn!

Cái này mẹ nó, chính mình đang ngộ đạo, kém chút bản thân cảm giác thành thần tiên, lúc này lại có người đến thu phí bảo hộ, thóa ng cái liền làm hỏng vận vị kia!

- Trừng trị hần! Là cái thứ gì, dám đòi phí bảo hộ trên đầu ta, tìm đường chết!

Trần Trâm cao giọng quát mắng một câu.

Ra lệnh một tiếng, bên ngoài Âm Dương cung lập tức liền truyền ra tiếng đấu pháp quyết liệt, trừ đó ra còn có số lượng lớn tiếng m ắng chửi, thẳng đến qua hai phút đồng hồ, mới trở về bình tĩnh.

Bị quấy rầy như thế một thoáng, Trần Trâm cũng vô tâm tiếp tục ngộ đạo, hơn nữa vừa rồi hần cảm ngộ, không sai biệt lắm liền đến Phạm Tiên trung kỳ, lại ngộ tiếp xuống cũng không có gì để ngộ, không bằng đi ra xem một chút.

Đi ra Âm Dương cung, Trần Trâm liền nhìn thấy Viên Kinh Thiên kéo lấy một tu sĩ mặt mũi bầm dập, tựa như chó chết hương phía bên mình đi tới.

- Sư huynh, liền là hần, vậy mà tới cửa yêu cầu Linh Thạch Linh Tinh!

Phù phù!

Dứt lời Viên Kinh Thiên ném tu sĩ kia đến trước mặt Trần Trâm.

Trần Trâm ngồi xổm thân thể xuống, hỏi.

- Thu phí bảo hộ?

- Không... Không phải!

Tu sĩ mặt mũi bầm dập kia giãy dựa ngòai dậy, đầu càng không ngừng dao động.

- Vậy ngươi đến làm gì?

- Đánh... Ăn cướp, đơn thuần ăn cướp, không... Không cung cấp phí bảo hộ!

Ba!

Tu sĩ kia vừa dứt lời, Trần Trầm liền một bàn tay đập vào trên đầu của hắn.

- Người ta thu phí bảo hộ tốt xấu còn đánh chiêu bài bảo hộ, người ngược lại tốt, bụng dạ thẳng thắn ăn cướp, còn nói như cây ngay không sợ chết đứng!

Bất quá một giây sau Trần Trầm liền phản ứng lại.

Tông môn Minh Uyên giới không thể tùy ý khuếch trương, nếu thu phí bảo hộ, vậy liền biến tướng tương đương khuếch trương thế lực tông môn.

Chẳng lẽ bởi vì nguyên nhân này, người này mới trực tiếp ăn cướp?

- Ngươi nhìn Thần Tú tông ta thế nào? Nếu không để tông môn người trở thành tông môn phụ thuộc đi.

Trần Trầm trêu ghẹo nói.

- Không không không! Ta chính là ăn cướp! Đơn thuần ăn cướp!

Tu sĩ kia đầu lắc như trống lúc lắc vậy.

Trần Trâm thấy vậy mắt sáng lên, thần thức trực tiếp chấn nhiếp tu sĩ kia.

- Người là tông môn nào?

- Hắc Sơn tông bên ngoài tám trăm dặm.

- Minh Uyên giới có tập tục trực tiếp cướp bóc môn phái nhỏ?

- Tông môn nhỏ yếu thường xuyên dạng này.

- Tông môn cường đại thì sao?

- Tông môn cường đại đều có chỗ dựa! Sẽ không tùy ý đến chạm.

- Cái dạng chỗ dựa gì?

Trần Trâm hứng thú.

- Bình thường đều là tán tu lợi hại, hoặc là đệ tử thánh vực.

Nghe được đáp án này, Trần Trâm hơi kinh ngạc.

Đây không tính là khuếch trương thế lực thánh vực sao?

- Thánh vực mặc kệ những việc này, những đệ tử thánh vực kia n hận được chỗ tốt cũng sẽ không nộp lên cho thánh vực.

- Vậy nếu đệ tử thánh vực bởi vì bảo hộ những tông môn cường đại này cùng người khác va chạm, đã thương hoặc là chết, thánh vực sẽ quản sao?

- Tất nhiên.

Trần Trâm giật mình.

Nguyên lai Minh Uyên giới là hình thức như thế.

Liên giống với trên thảo nguyên có một đầu sư vương, đầu sư vương này sẽ không quấy nhiễu dòng dõi chính mình trưởng thành thế nào, nhưng nó sẽ bảo hộ dòng dõi chính mình an toàn.

Cái này nghiêm chỉnh mà nói, vẫn là đang tung ra lực ảnh hưởng chính mình.

- Hắc Sơn tông các người có chỗ dựa sao?

Trần Trâm hỏi.

- Không có, bất quá chúng ta sắp có.

Trong mắt tu sĩ kia lóe lên một tia kích động hồi đáp.

- Ồ? Xảy ra chuyện gì?

Trần Trâm hỏi.

- Bên trong Thái Minh sơn cách nơi đây vạn dặm có một tên tán tu mấy ngày trước bước vào Độ Kiếp kỳ, hắn hứa hẹn tông môn phụ cận, chỉ cần tông môn nào góp đủ cho hắn một ngàn Linh Tinh, liền bảo hộ tông môn đó.

Trần Trâm nghe vậy im lặng.

Chân Linh giới đều là tông môn bảo hộ tu sĩ, Minh Uyên giới này ngược lại tốt, để tu sĩ bảo hộ tông môn.

- Hắn có một đạo lữ, có thai đã sáu năm, thiếu một mai Thần Đạo

Quả an thai, Thần Đạo Quả giá trị cực cao, hần cần số lượng lớn Linh Tinh, bằng không những tông môn chúng ta cũng không có dạng cơ hội này.

Ánh mắt tu sĩ kia tan rã nói, trên mặt vắn vẹo lộ ra mỉm cười, phả ng phát như nhật được đại tiện nghi gì vậy.

Trần Trâm nghe đến đó nao nao.

- Thần Đạo Quả? Còn có thể an thai? Chưa từng nghe thấy a!

- Sư huynh, Thần Đạo Quả kia, bộ dáng dường như cực kỳ lợi hại!

Viên Kinh Thiên như có thâm ý nhìn về phía Trần Trâm.

Người khác không biết, bọn hần những lão nhân đến từ Hạ giới này biết, đại tẩu đã mang thai nhiều năm.

Trần Trâm vỗ đầu một cái, lắc đầu cười nói.

- Đến Minh Uyên giới này, ta lại quên lưu ý Minh Uyên giới có đặc sản gì.

Nếu là trước kia, hần vừa tới một mảnh vùng đất mới, trước tiên k hẳng định đều dùng hệ thống truy tung một phen, nhưng từ khi tại Long Côn đại bình nguyên thu hoạch nhiều bảo vật như vậy xong, hần liền bản thân thỏa mãn, cảm thấy đã không cần vật ngoài thân gì.

Không nghĩ tới đi tới Minh Uyên giới này, lại tặng kiến thức.

Chương 696: Địa Phương Có Người Chính Là Tiên Giới.

Chương 696: Địa Phương Có Người Chính Là Tiên Giới.

- Thần Đạo Quả là cái gì?

Nghĩ lại chỉ chốc lát, Trần Trầm mở miệng hỏi.

Tu sĩ kia đáp.

- Minh Uyên sâu không thấy đáy, trong đó âm u đầy tử khí, nhưng ở trên vách Minh Uyên nhai lại sinh trưởng một vài thiên tài địa bảo cực kỳ đặc thù, Thần Đạo Quả liền là một cái trong số đó.

Bên trong Thần Đạo Quả cất giấu lực lượng pháp tắc nguyên thủy nhất, loại lực lượng pháp tắc này không thể bị tu sĩ phổ thông hấp thu, nhưng cho phụ nữ có thai dùng xong, lại có thể đẻ thai nhi hấp thu, đồng thời theo thai nhi trưởng thành.

Ngày khác thai nhi lớn lên, bước vào Phân Thần đỉnh phong, sẽ rất dễ dàng liền cảm ngộ lực lượng pháp tắc bên trong Thần Đạo Quả lúc trước ẩn tàng, bước vào Hợp Thể cảnh giới.

- Thật sự là thiên hạ lớn, không thiếu cái lạ.

Trần Trầm nhẹ giọng cảm thán một câu.

Dẫn dắt cảm ngộ lực lượng pháp tắc... Lúc trước hắn bước vào Hợp Thể, cảm ngộ lực lượng pháp tắc thứ nhất mặc chi pháp tắc, chính là bởi vì thời gian tại Hạ giới nhận lấy Yêu Khanh ảnh hưởng.

Nếu không phải như thế, trời mới biết hẳn lúc nào mới có thể cảm ngộ lực lượng pháp tắc bước vào Hợp Thể cảnh giới.

Thần Đạo Quả này hẳn là hiệu dụng hiệu quả như nhau.

- Thần Đạo Quả giá trị bao nhiêu Linh Tinh?

Trần Trâm lại hỏi.

Thứ đồ tốt này, hẳn tất nhiên cũng muốn tìm một mai cho dòng dõi chính mình.

Hài tử Tu Chân giới, áp lực cạnh tranh quá lớn, còn chưa ra đời, liền bắt đầu trên xuất phát tuyến.

Tuy hài tử hẳn chú định sinh ra ở điểm cuối cùng, nhưng nội tâm Trần Trâm vẫn hi vọng tương lai hài tử chính mình có thể dễ dàng một chút.

Hơi cố gắng mới có thể trở thành tu sĩ Đại Thừa cùng mỗi ngày c
hơi đùa trở thành tu sĩ Đại Thừa, cảm giác đó hoàn toàn khác nhau.

- Thần Đạo Quả một năm hiện thế trên trăm khóa, đại bộ phận mới vừa xuất hiện liền bị các đại năng phân chia, còn lại một vài quả kém chảy vào thị trường, vậy giá cất bước cũng cần ba ngàn Linh Tinh.

- Còn có quả kém chút?

- Đương nhiên là có, Thần Đạo Quả nội uẩn lực lượng pháp tắc khác biệt, phẩm chất cũng sẽ khác biệt, bất quá mặt ngoài nhìn không ra, một vài đại năng ngược lại có thể dựa kinh nghiệm nhìn ra một chút đầu mối...

- Là dạng này a, ta đã biết, cút đi, sau này đừng có lại đánh chủ kiện Thần Tú tông chúng ta, lần này liền tha cho ngươi một mạng!

Trần Trầm tiện tay quơ quơ, tu sĩ kia liền bay ra ngoài Thiên Thủ y sơn, biến mất tại phương xa.

...

Biết được sự tình Thần Đạo Quả xong, Trần Trầm không vội vã đi tìm, mà chỉ để cho người đi thành trì phụ cận mua mấy quyển sách giới thiệu thiên tài địa bảo đến xem.

Trong đó tuyệt đại bộ phận thiên tài địa bảo Minh Uyên giới trùng khít cùng Chân Linh giới, nhưng cũng có một phần nhỏ khác biệt, những khác biệt này đều xoay quanh Minh Uyên xuất hiện.

Minh Uyên là đệ nhất tuyệt địa Minh Uyên giới, nhưng cũng là bảo địa đệ nhất, trên vách đá Minh Uyên dựng đứng sinh ra đủ loại thực vật kỳ dị, loại trừ Thần Đạo Quả ra, còn có tiên đạo quả, Minh đạo quả, Ma đạo quả các loại, đều là bảo vật nhất đẳng.

Xem hết những sách kia, Trần Trầm không thể không thừa nhận, thật có nhiều bảo vật như vậy để hấp động tâm.

Suy tư chốc lát, hấn vào bên trong Âm Dương cung, đi tới trước mặt Hạ Tích Sương còn tại tiềm tu, cùng nàng nói sự tình Thần Đạo Quả.

Hạ Tích Sương nghe vậy cười nói.

- Nếu hữu ích với con chúng ta, vậy liền đi kiếm a, bất quá nhớ kỹ phải chú ý an toàn.

Trần Trầm nhẹ nhàng ôm lấy Hạ Tích Sương nói.

- Kỳ thực đoạn thời gian trước ta lấy được mai đan dược nghịch thiên, người nuốt vào xong có thể trực tiếp phi thăng thành tiên.

- Tại Chân Linh giới, lối đi phi thăng bị lấp, đan dược này khả năng

ng không có tác dụng gì, nhưng ở Minh Uyên giới, hẳn có thể tạo được tác dụng.

Hạ Tích Sương nghe vậy khẽ giật mình, bảo vật loại cấp bậc này đã vượt ra khỏi năng tưởng tượng.

Trầm mặc chốc lát, nàng nói.

- Đan dược này cũng có tác dụng với người a?

- Có thể tăng lên tu vi ta. Trần Trầm thành thật trả lời.

Hạ Tích Sương cười nhạt một tiếng nói.

- Đan dược này hay là giữ đi, một nhà chúng ta một chỗ quan trọng hơn so với thành tiên nhiều, trong mắt ta, địa phương có người liên là Tiên giới.

- Ta cũng nghĩ như vậy, hiện tại cho người đi Tiên giới, ta không yên lòng, nói cho người sự tình ta có viên đan dược này cũng chỉ để người đừng tu luyện khắc khổ như thế, không cần luôn muốn đuổi theo ta.

- Sau này, ta có năng lực sẽ trực tiếp mang người đến Tiên giới.

Trần Trầm một bên nói một bên lấy Nhất Chuyển Kim Đan ra, thả tới trong tay Hạ Tích Sương.

- Đây chính là viên đan dược kia, trước đặt ở chỗ người.

Hạ Tích Sương tiếp nhận Nhất Chuyển Kim Đan, cả người đều triệt để buông lỏng xuống.

Đi tới Chân Linh giới xong, gặp tu vi Trần Trầm đột nhiên tăng mạnh nâng cao, áp lực trong lòng nàng không nhỏ.

Liên liền mạng đuổi theo có thể bắt kịp bước chân Trần Trâm, sau này Trần Trâm phi thăng, nàng có thể mau chóng bắt kịp.

Nhưng dựa theo khoảng cách hiện tại đến nhìn, cho dù có Âm Dương cung, cho dù có vô hạn lượng tài nguyên cung ứng, nàng muốn đuổi kịp Trần Trâm cũng cần thời gian mấy trăm năm.

Chuyện này ý nghĩa là hai người sau này sẽ ngăn cách lưỡng giới mấy trăm năm.

Bất quá giờ đây có viên đan dược này liền không giống với lúc trước, áp lực trong lòng nàng cũng biến mất không còn tăm tích.

Trần Trâm ôm Hạ Tích Sương, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể nàng, trong nội tâm suy nghĩ ngàn vạn.

Hạ Tích Sương muốn người một nhà có thể tại một chỗ, ngày khác chính mình bằng vào thực lực phi thăng, Hạ Tích Sương dựa vào đan dược phi thăng, thế nhưng hài tử cùng phụ mẫu làm sao bây giờ?

Phụ mẫu chú định không cách nào thành tiên, xem chừng phải chờ thực lực mình tại Tiên giới đạt tới thời điểm có thể tùy ý xuyên qua lưỡng giới, mới có thể đưa đến Tiên giới.

Nhưng hài tử là Tiên Thiên đạo thể, sẽ có cơ hội nhanh chóng thành tiên.

- Tốt nhất phải có Thần Đạo Quả mới được... Để hấp càng nhanh trưởng thành.

Trần Trâm trầm nghĩ trong lòng.

...

Ba ngày sau, Viên Kinh Thiên mang theo một đồng tình báo xuất

hiện tại trước mặt Trần Trâm.

- Sư huynh, đây là tin tức ta nghe ngóng Thần Đạo Quả, bởi vì Thần Đạo Quả này hàng năm đều sẽ có, cho nên các đại thánh vực kỳ thực đều có lưu hàng, chỉ bất quá bọn hắn sẽ không lấy ra bán mà thôi.

- Trừ thánh vực ra, còn có một vài viên rơi vào trong tay tông môn cùng tán tu cường đại, những phẩm chất này có thể hơi kém một chút.

- Cuối cùng, còn có mấy viên tại trên chợ lưu thông, đều là trấn điếm chi bảo một vài khách điếm, giá cả cực cao...

- Đều mua về cho ta.

Trần Trâm tùy ý nói.

Chỉ cần có thể mua, vậy thì không phải là vấn đề khó khăn gì, Linh Thạch Linh Tinh cái gì đều là cặn bã, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Về phần lưu thông có thật là phẩm chất kém hay không, sau khi hệ thống giám định mới biết được.

- Được rồi!

Viên Kinh Thiên đã sớm đoán được Trần Trâm sẽ làm như vậy, lập tức đáp.

- Về phần những viên trong tay thánh vực kia... Nghĩ biện pháp cùng bọn hắn trao đổi a, bất quá người đừng trực tiếp lộ diện, nhớ tìm mấy người phát ngôn.

Trong lòng Trần Trâm suy nghĩ một chút lại nói.

Mua lưu thông đó là phòng ngừa cá lọt lưới, hẳn thật muốn vẫn là những Thần Đạo Quả thánh vực dự trữ kia.

- Dùng cái gì trao đổi đây? Thứ này giá trị vừa phải...

Viên Kinh Thiên có chút khó khăn.

Hắn hiện tại tu vi Hợp Thể, theo lý thuyết Thần Đạo Quả loại bảo vật giá trị mấy ngàn Linh Tinh này trong mắt hắn hẳn là muốn mà không thể thành.

Nhưng quanh năm đi theo Trần Trầm loại người này, bảo vật mấy ngàn Linh Tinh cũng chính là cấp độ vừa phải mà thôi.

Trong lòng Trần Trầm suy nghĩ một chút, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra mấy khối U Phách Thần Kim, đem một khối giao cho Viên Kinh Thiên.

- Cầm U Phách Thần Kim đi, thần kim này là ta tại Long Côn bình nguyên đạt được, đối với ta vô dụng, giá trị lại cực cao, có lẽ có vài lão gia hỏa cần, thật đến lúc phụ lên bên trên U Phách Thần Kim, những lão gia hỏa kia cũng liền không có bao nhiêu sức chiến đấu, cho nên ta đây cũng không tính tư địch.

Chương 697: Quá Mạo Hiểm.

Chương 697: Quá Mạo Hiểm.

Viên Kinh Thiên nghe vậy tiếp nhận U Phách Thần Kim liền quay

người đi ra ngoài.

Trần Trâm nhìn xem bóng lưng hấn nhin không được lại dặn dò một câu.

- Thần kim không phải là phạm vật, nhớ kỹ tìm người phát ngôn đáng tin cậy cùng người bên trong thánh vực trao đổi, đừng đích thân chen chân trong đó, bằng không nói không chừng sẽ có người xuất hiện lòng xấu xa.

Thân hình Viên Kinh Thiên dừng lại, ngoảnh lại trả lời.

- Sư huynh, người yên tâm!

Chờ sau khi Viên Kinh Thiên đi, Trần Trâm đưa ra tay, Âm Dương nhị khí tái hiện, lần này hấn trực tiếp biến quả táo ra.

Loại năng lực từ không sinh có này quả thực thần kỳ, để hấn trong lúc nhất thời lên hứng thú không nhỏ.

...

Trong bất tri bất giác, qua ba ngày.

Trần Trâm rút cục chính mắt thấy cái gọi Thần Đạo Quả kia, hơn nữa thoáng cái liền là sáu viên, đây đều là Viên Kinh Thiên từ bên trong các thành mua về.

Nói thật, sáu Thần Đạo Quả trước mặt này mặt ngoài không có bao nhiêu khác biệt, tất cả đều là lớn cỡ nắm tay, nội uẩn hồng quang, phẳng phát như có một đám lửa tại bên trong thiêu đốt vậy.

- Hệ thống, phương viên một mét, Thần Đạo Quả phẩm chất tốt nhất ở đâu?

- Bên tay trái Kí chủ, nội uẩn hỏa chi pháp tắc.

- Thứ hai đâu?

- Bên tay trái Kí chủ hai mươi phân, nội uẩn kiên ngạnh pháp tắc.

- Thứ ba đâu?

- Bên tay phải, nội uẩn xuyên thứ pháp tắc.

...

Trần Trầm hỏi mấy lần, tốt nhất bên trong sáu Thần Đạo Quả này chính là nội uẩn hỏa chi pháp tắc bên trong ngũ hành pháp tắc, điề u này hiển nhiên không thể để cho hắn vừa ý.

Phải biết hắn lúc trước đạt được mộc chi pháp tắc kia còn có diễn biến thành khuynh hướng sinh chi pháp tắc.

Hỏa chi pháp tắc này kém xa, trừ phi nó có thể diễn biến thành phá á diệt pháp tắc.

Mà thôi, những cái này liền tặng người đi.

Trần Trầm thu sáu Thần Đạo Quả vào, không ít người bên cạnh h ắn cũng sắp có hậu đại, những Thần Đạo Quả này có thể cho bọn h ắn.

Trừ đó ra, còn có thể mang về Chân Linh giới, tại Chân Linh giới, Thần Đạo Quả này là bảo vật hiếm có.

Nhưng mà, hắn vừa đem Thần Đạo Quả thu lại, lệnh bài đưa tin li ền phát sáng lên.

- Sư huynh, U Phách Thần Kim người cho quá trân quý, ta cẩn th ận vô cùng, không nghĩ tới vẫn xảy ra chuyện!

Khóe mắt Trần Trầm giật giật, tức giận nói.

- Không phải để ngươi tìm người trung gian đi giao dịch cùng thá
nh vực sao? Như thế nào? Chẳng lẽ người trung gian xảy ra chuyệ
n?

Viên Kinh Thiên rất nhanh truyền đến phục hồi.

- Không đúng, là ta, ta mới vừa tìm người trung gian, kết quả ngư
ời trung gian này nhìn thấy U Phách Thần Kim, liền trực tiếp gia
m ta lại.

- Ngươi còn có thể đưa tin, nhìn tới người không có việc gì. Trần
Trầm trầm mặc một hồi trả lời.

- Đúng, ta nói sư huynh ta còn có rất nhiều bảo vật, cho nên hấn
mới không cam lòng giết ta, bắt quá khối U Phách Thần Kim ngư
ời cho ta kia bị hấn cướp đi.

- Trần Trầm.... Viên Kinh Thiên, thật có ngươi! Mà thôi, người kh
ông có việc gì liền tốt, U Phách Thần Kim là chuyện nhỏ...

Hấn còn không phục hồi xong, phong cách đưa tin bên kia đột nhi
ên biến đổi.

- Đạo hữu khẩu khí thật là lớn, U Phách Thần Kim tại trong miện
g ngươi cũng chỉ là việc nhỏ, ngươi cũng biết, Minh Uyên giới ch
úng ta từ xưa đến nay chỉ xuất hiện qua hai khối U Phách Thần Ki
m.

Trần Trầm nao nao, hấn tất nhiên không biết.

Giờ đây nhìn tới, giá trị U Phách Thần Kim này tại Minh Uyên gi
ới còn cao hơn tại Chân Linh giới.

Chân Linh giới tuy U Phách Thần Kim thừa thớt, nhưng căn cứ g

hi chép vẫn xuất hiện qua bảy tám khối.

Trầm tư một hồi, hấn bình tĩnh trả lời.

- Thần kim kia đối với ta vô dụng, nếu người muốn, mang theo đệ đệ ta đến đây lấy, nhưng nếu như đệ đệ ta thiếu một lông tơ, vậy người cũng đừng nghĩ bắt được cái gì.

- Tốt! Thống khoái, ta rất nhanh liền đến!

Nói đến đây, quang mang lệnh bài đưa tin hoàn toàn mờ đi.

Trần Trầm thu hồi lệnh bài đưa tin, an tĩnh chốc lát, đột nhiên bật cười.

Viên Kinh Thiên tiểu tử này cũng rất thông minh, biết bảo mệnh như thế nào.

Chuyện này thật ra là tự mình làm không đúng, không có thám thí nh tốt giá trị chân thực U Phách Thần Kim tại Minh Uyên giới liền giao cho Viên Kinh Thiên Hợp Thể tu sĩ như thế, lần sau nhất định phải hấp thụ giáo huấn.

Hơn nữa dùng thần kim đổi Thần Đạo Quả chuyện này, thật có chút quá vội vàng.

...

Cùng lúc đó, tại bên ngoài bảy, tám vạn dặm bên trong một đại tông môn linh khí lượn lờ, một tên trung niên tu sĩ mập mập đang xách theo Viên Kinh Thiên, đôi mắt nhỏ xoay tít đảo quanh.

- Thần Tú tông các người cái dạng thực lực gì?

- Ca ta là chương môn... Tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ! Trừ đó ra, còn có mấy người đệ tử, đều là tu vi Hợp Thể trở xuống!

Viên Kinh Thiên khẽ run nói.

- Phía sau có cường giả hay không?

- Ca ta từng chiếm được một lần đại cơ duyên, xong bước vào Độ Kiếp, cũng không lâu lắm lại bước vào Độ Kiếp trung kỳ, còn chưa kịp tìm kiếm chỗ dựa lợi hại.

Viên Kinh Thiên một mặt e ngại, đi theo Trần Trầm nhiều năm như vậy, hẳn cũng mưa dầm thấm đất, học được chút ít bản sự diễn t rò.

Kỳ thực hẳn mặc dù là tu vi Hợp Thể, nhưng Trần Trầm cho hẳn mấy món phòng hộ chi bảo, Cầu Ôn tu vi Độ Kiếp đỉnh phong ch ưởng môn Ôn Kiện tông bắt hẳn này, vẫn đúng là không nhất định có thể chơi chết hẳn.

Nhưng giờ đây U Phách Thần Kim bị Cầu Ôn này đoạt, hẳn phải nghĩ biện pháp lấy về, cho nên mới bị bắt được.

- Độ Kiếp trung kỳ...

Cầu Ôn hé mắt, hẳn đòi nhân xử thế xử sự có nguyên tắc, đó chính h là thận trọng.

Cái này cũng là tổ huấn Ôn Kiện tông bọn hẳn.

Dưới tình huống bình thường, hẳn chỉ sẽ động thủ với tu sĩ thấp h ai tiểu cảnh giới trở lên với so chính mình.

Cuối cùng Minh Uyên giới này lớn, luôn có chút ít thiên kiêu ngh ịch thiên có thể vượt cảnh giới mà chiến.

Thấp hai tiểu cảnh giới, sẽ trọn vẹn bài trừ loại tình huống này, hắ n tu vi Độ Kiếp đỉnh phong, hẳn còn chưa nghe nói qua có ai Độ

Kiếp trung kỳ có thể thắng Độ Kiếp đỉnh phong.

- Cầu tông chủ, người này chưa chắc nói thật, nếu như hắn che giấu, sư huynh hẳn thật ra là Độ Kiếp hậu kỳ, hơn nữa lại là loại thi ên kiêu đỉnh tiêm kia, vậy hậu quả khó mà lường được!

- Nói không chừng sẽ có một phần trăm khả năng người đánh không lại đối phương.

Bên cạnh một tên trưởng lão gầy còm nhẹ giọng nói, trong mắt tràn đầy khôn khéo.

Một phần trăm, tỷ lệ nguy hiểm này nghe tới không cao, nhưng tu sĩ Ôn Kiện tông bọn hắn đừng nói bốc lên một phần trăm nguy hiểm, dù chỉ là một phần vạn nguy hiểm, cũng không có khả năng đi bốc lên!

- Cầu tông chủ, nếu không Ôn Kiện tông chúng ta dốc toàn bộ lực lượng a, tám tên tu sĩ Độ Kiếp, lại mang lên trần tông chi bảo, tuy ệt không có khả năng xảy ra ngoài ý muốn!

Lại một tên trưởng lão vuốt râu nói.

Kỳ thực một mực đến nay, đại bộ phận Ôn Kiện tông bọn hắn hành động đều là dốc toàn bộ lực lượng.

Nửa năm trước, vì hủy diệt một cái tông môn chỉ có Hợp Thể tu sĩ, bọn hắn cứ thế toàn tông xuất động, đem tông môn kia diệt sạch sẽ, cả con kiến trong tông môn cũng không thả qua.

Cuối cùng Minh Uyên giới có truyền Thuyết cổ lão, một cái thánh vực hủy diệt xong, trong đó một con non Chân Linh chạy trốn, sau này con non Chân Linh trưởng thành đến Chân Linh Đại Thừa đỉnh phong, thay thánh vực báo thù.

Có loại vết xe đổ này tại, bọn hắn không dám tùy tiện thả đi một c

on kiến.

Bên trên mặt bèo Cầu Ôn tràn đầy ngưng trọng, lâm bảm nói.

- Độ Kiếp hậu kỳ, ta cảm thấy Độ Kiếp đỉnh phong cũng không phải là không có khả năng a...

Các trưởng lão khác nghe vậy trên mặt cũng ngưng trọng lên theo.

Tu sĩ Đại Thừa trải qua đại kiếp, một khi xuất hiện mọi người đều biết.

Phương viên trăm vạn dặm cũng chỉ có Thiên Minh thánh vực có Đại Thừa tồn tại, vậy Thần Tú tông không có khả năng có.

Nhưng Độ Kiếp đỉnh phong, tầng thứ tu vi này rất dễ ẩn tàng.

Tại giả thiết bảy tám lần sau, tu vi tông chủ Thần Tú tông kia vẫn có một phần ngàn khả năng đạt tới Độ Kiếp đỉnh phong, nếu như lại là thiên kiêu, vậy liền có khả năng xảy ra sự cố.

Cái này quá mạo hiểm.

Chương 698: Ôn.

Chương 698: Ôn.

Một bên Viên Kinh Thiên nghe được những người này đối thoại, t

âm tình muốn khóc cũng đã có.

Cho dù là Độ Kiếp đỉnh phong, như vậy thì sao?

Mà các người có tám tên Độ Kiếp, cái này cũng không dám lên, k hông khỏi quá sợ!

Tuy bình thường tác phong làm việc sư huynh cũng cực kỳ thận trọng, nhưng so với những người này, thật sự là kém quá xa!

Việc này cho ta suy tư chút, hơn nữa tông chủ Thần Tú tông kia vừa rồi nghe được lời ta nói xong, hiện tại khẳng định đang bố trí phòng ngự, nếu ta hiện tại đi, vậy sẽ như hấn mong muốn, hay là chờ một đoạn thời gian, đến lúc đó Thần Tú tông tự nhiên sẽ lộ ra sơ hở!

Trầm mặc thật lâu, Cầu Ôn nhẹ giọng nói.

- Tông chủ anh minh!

Một đám người cùng hô to kêu lên.

...

Bất tri bất giác, qua nửa ngày.

Viên Kinh Thiên bị hạn chế tự do rủ xuống đầu, hai mắt có chút vô hồn.

Hắn lúc đầu nghe nói Ôn Kiện tông nhất như chuột, không dám học sự tình, hơn nữa quan hệ rộng lên Thiên Minh thánh vực, vậy mới tìm tới cửa tìm kiếm hợp tác.

Không nghĩ tới vậy mà bày ra tông môn kỳ hoa như thế.

Ngang cấp cùng Ôn Kiện tông này, Ôn Kiện tông không dám trêu

chọc, cả môn phái nhỏ Ôn Kiện tông dám trêu chọc, hơn nữa đều bị Ôn Kiện tông trăm thảo trừ căn, tất nhiên sẽ không truyền ra ngôn luận gì.

Cho nên tông môn này mới có tiếng tăm nhất như chuột.

Ngay tại thời gian hần nghĩ tiếp theo nên ứng đối như thế nào, Cầu Ôn đột nhiên mang theo một lão giả áo đen đi đến.

Lão giả áo đen một bên thương thức U Phách Thần Kim, một bên quan sát tỉ mỉ Viên Kinh Thiên một phen.

- Hợp Thể tu sĩ vậy mà cảm thần kim rêu rao khắp nơi, thật sự là không biết sống chết! Cầu Ôn, người làm rất tốt, sau này nên đừng này, gặp được chuyện gì yên tâm lớn mật đi làm, có ta ôm lấy cho các người, các người sợ cái gì!

Cầu Ôn ngu ngơ cười cười, cung kính không gì sánh được nói.

- Hắc Minh tiên bối giáo huấn đúng...

Lão giả áo đen liếc mắt nhìn hần, xong trong tay đột nhiên bắn ra một đạo hắc khí, đánh vào trong cơ thể Viên Kinh Thiên.

- Tiểu tử, ta tại trong cơ thể người gieo mình chúng, người tốt nhất ngoan ngoãn mang chúng ta đi Thần Tú tông kia, nếu dám đùa nghịch trò gian gì, ta để người sống không bằng chết!

Viên Kinh Thiên liếc mắt nhìn lão giả trước mặt, trong lòng biết lão giả này là tu sĩ Đại Thừa, lực lượng trong nội tâm không khỏi thất hiếu đi mấy phần.

Hần chẳng thể nghĩ tới, hần báo ra tu vi sư huynh Độ Kiếp trung kỳ, kết quả Cầu Ôn này vậy mà trực tiếp tìm tới chỗ dựa Đại Thừa Thiên Minh thánh vực kỳ.

Còn có người muốn ổn như thế a?

Tìm chỗ dựa đến, vậy thần kim còn sự tình Ôn Kiệt tông này sao? Cũng không biết trong đầu Cầu Ôn này chứa cái gì?

Cầu Ôn tựa hồ nhìn ra ý nghĩ Viên Kinh Thiên, ánh mắt có chút kình thường.

Minh Uyên giới này, ưa thích mạo hiểm, mạnh như Đấu Chiến Thánh Vương cũng đã vẫn lạc.

Chỉ có thận trọng, mới có thể trường tồn.

Mà muốn thận trọng, quan trọng nhất chính là tìm một chỗ dựa cường đại, đây cũng là một cái hạng mục Ôn Kiệt tông tiêu phí nhiều nhất, trọn vẹn chiếm cứ tám thành Ôn Kiệt tông một năm tiêu hao.

Mà tông môn đồng dạng nguyên ý hàng năm tiêu ba thành ích lợi tìm chỗ dựa cũng không tệ rồi.

- Cái sa điều này, xem chừng đang nghĩ ta vì sao nguyên ý đem U Phách Thần Kim đưa cho Hắc Minh trưởng lão đây... Ha ha, cũng không nghĩ một chút, loại bảo vật đó là những tông môn chúng ta này có thể có sao?

Cầu Ôn nhìn xem Viên Kinh Thiên, bên trong ánh mắt loại trừ xem thường liền là ghét bỏ.

Trong mắt hắn, Viên Kinh Thiên một Hợp Thể tu sĩ cầm U Phách Thần Kim đi ra quả thực là đại nghịch bất đạo!

Nếu như Ôn Kiệt tông bọn hắn có dạng đệ tử này, vài phút liền bị nghiền xương thành tro!

- Tiểu tử không dám...

Viên Kinh Thiên run rẩy trả lời, bên trong ánh mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

- Ta tin rằng ngươi cũng không dám, yên tâm, chỉ cần lần này thu hoạch có thể để ta vừa ý, ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Hắc Minh nhếch miệng âm hiểm cười nói.

- Tuyệt đối không thể!

Cầu Ôn bên cạnh kinh hô một tiếng, tiếp đó yếu ớt bổ sung một câu.

- Nhỏ cỏ không trừ gốc, gió xuân thổi lại mọc a...

Hắc Minh nghe vậy gương mặt co rút xuống.

Một Hợp Thể tu sĩ mà thôi, còn cần nghiêm túc như vậy sao?

Lờm Cầu Ôn liếc mắt, Hắc Minh lôi theo Viên Kinh Thiên bay ra ngoài.

Lúc này bên ngoài, đại quân Ôn Kiện tông đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Tổng cộng ba chiếc phi chu, bên trên mỗi chiếc phi chu có năm mươi tên tu sĩ, tất cả đều là tu vi Phân Thần trở lên.

Leo lên phi chu trên thân thuyền có khắc chữ ôn, khóe mắt Viên Kinh Thiên có chút run rẩy xuống.

Phi chu Ôn Kiện tông này kỳ thực không nhỏ, theo lý thuyết mỗi chiếc chứa hai trăm tu sĩ cũng đủ.

Nhưng phi chu này hơn phân nửa địa phương đều dùng để bố trí p

hòng ngự trận pháp, trừ đó ra, trong khoang thuyền phi chu còn tr ữ bị số lượng lớn tài nguyên tu luyện Linh Thạch Linh Tinh để ph i chu dự phòng chạy trốn.

Tình huống này dù là bay ra đi trăm tám mươi vạn dặm, cũng khô ng cần dừng lại tiếp tế.

Nhưng mà, leo lên phi chu xong, phi chu lại không có lập tức tiến lên, mà chỉ cứng rắn kéo dài một canh giờ, chờ sắc trời bắt đầu tó i, phi chu mới bắt đầu xuất phát.

Đọc theo con đường này, tốc độ ba chiếc phi chu không nhanh kh ông chậm, liền như đi đường bình thường vậy.

Viên Kinh Thiên tại bên trên một chiếc phi chu phía trước nhất ch i đường, trong đầu không mò ra những tu sĩ Ôn Kiện tông này đan g suy nghĩ gì.

Khoảng cách mấy vạn dặm đối với phi chu Ôn Kiện tông tới nói k hông tính là cái gì, chờ trời hoàn toàn tối xuống, ba chiếc phi chu đã đứng tại ngoài trăm dặm Thiên Thủy sơn sơn môn Thần Tú tôn g.

Cầu Ôn rời phi chu, bắt đầu ra lệnh.

- Mọi người mỗi người quản lí chức vụ của mình! Hiện tại bắt đầ u hành động!

Ra lệnh một tiếng này, một trăm năm mươi tên tu sĩ Ôn Kiện tông chia làm ba nhóm bay ra ngoài.

Nhóm thứ nhất bắt đầu ở chung quanh Thiên Thủy sơn bố trí trận pháp phong tỏa, theo thủ pháp đến nhìn, cực kỳ chuyên nghiệp.

Nhóm thứ hai thì theo phương hướng khác nhau đến gần Thiên T hủy sơn, xem bộ dáng là đi điều tra tình báo.

Còn có một nhóm, thì lơ lửng giữa trời cao, xem như đội dự bị, tùy thời phòng ngừa tình huống ngoài ý muốn phát sinh.

Hắc Minh nhìn xem một màn này, cố nén tức giận trong nội tâm không nói gì.

Lập nên một môn phái nhỏ địa phương rách nát mà thôi, cần hưng sư động chúng như vậy sao?

Nếu không phải bình thường Ôn Kiệt tông giao tài nguyên cho hắn rất nhiều, hắn đã có chút muốn mở miệng mắng to.

Cầu Ôn nhìn Hắc Minh liếc mắt, một mặt xin lỗi nói.

- Tiền bối thứ lỗi, đây là phong cách hành sự chúng ta, hơn nữa có câu nói hay lắm, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng! Chuẩn bị nhiều một chút, tổng sẽ không sai.

Hắc Minh trừng mắt liếc hắn một cái, không nói gì thêm.

...

- Bẩm báo tông chủ! Phát hiện bia đá sơn môn, nơi đây thật là Thần Tú tông không thể nghi ngờ!

Một lát sau, một tên đệ tử Ôn Kiệt tông bay tới, báo cáo.

Cầu Ôn nhẹ gạt đầu xong vung tay lên.

- Lại dò xét!

- Tuân mệnh!

- Bẩm báo tông chủ! Thần Tú tông này chỉ có trận pháp ngăn che đơn giản cùng trận pháp phòng hộ cực yếu! Cũng không có đại tr

ận ẩn tàng!

...

- Bẩm báo tông chủ, phương viên trăm dặm cũng không có phát hiện có tu sĩ mai phục! Cũng không có Chân Linh lợi hại tồn tại! Cũng không có tuyệt địa nguy hiểm gì!

...

- Bẩm báo tông chủ, đã để trận sư bắt đầu lặng yên không một tiếng động phá trận! Dự tính nửa canh giờ là có thể phá vỡ trận pháp!

...

- Bẩm báo tông chủ, đại trận phong tỏa đã bố trí xong, chỉ cần Thần Tú tông không có tu sĩ Đại Thừa, tuyệt đối không có thể đột phá đại trận phong tỏa!

...

Nghe lấy từng cái báo cáo này, trên mặt Cầu Ôn ý cười càng ngày càng đậm.

Ôn Kiện tông sở dĩ có thể kéo dài cho tới hôm nay, dựa vào liên lạc à tổ huấn thận trọng.

Sư tử vô thỏ, cũng cần toàn lực, hẳn thấy cái này không tính là cái gì.

Ôn Kiện tông bọn hắn đừng nói vô thỏ, dù chỉ đọ sức con kiến, đọ sức con gián, đọ sức không khí, đều sẽ dốc hết toàn lực.

Cứ như vậy, Ôn Kiện tông bận rộn nửa canh giờ, mắt thấy Hắc Minh sắp mất đi tất cả kiên nhẫn, lúc này mới có một tên tu sĩ Ôn Ki

ện tông bay tới, báo cáo tình báo cuối cùng.

Đã phá vỡ phòng hộ đại trận Thần Tú tông, trải qua điều tra, trong đó chỉ có một người tu sĩ!

Nghe được tình báo này, thịt mỡ trên mặt Cầu Ôn chấn động một cái, vỗ tay lớn một cái nói với Hắc Minh.

- Tiền bối! Ôn!

Chương 699: Lục Đậu Thức Tinh.

Chương 699: Lục Đậu Thức Tinh.

- Ngu xuẩn!

Trong nội tâm Hắc Minh mắng một câu, thân hình lóe lên đã đi tới trên không Thiên Thủy sơn, xong một chương mãnh liệt đánh xuống, trận pháp Thiên Thủy sơn liền sụp đổ.

Trần Trầm ngồi ở trên núi ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hắc Minh, cau mày.

Đã vậy còn quá nhanh liền trêu chọc phải tu sĩ Đại Thừa, cái này có chút vượt quá dự liệu hẳn.

- Sư huynh!

Xa xa truyền đến tiếng Viên Kinh Thiên gọi âm ỉ, Trần Trầm nhìn

đi qua, thấy Viên Kinh Thiên không có gì đáng ngại, trong nội tâm nhẹ nhàng thở ra.

Hắc Minh thấy Trần Trầm một mặt thông dong, theo bản năng dù ng thần thức dò xét tu vi Trần Trầm phía dưới, kết quả không thu hoạch được gì, khiến lông mày hăn nhin không được nhú lại.

Đang thời gian lúc hăn chuẩn bị nói cái gì, Cầu Ôn xa xa nhanh chóng bay tới.

- Hắc Minh tiền bối! Tuyệt đối không nên cùng hăn nhiều lời nói nhảm! Chúng ta trực tiếp động thủ!

Dứt lời hăn mãnh liệt hơi vung tay, trên trăm tên tu sĩ Ôn Kiện tông nhanh chóng tập kết tới, gần trăm đạo công kích nhắm ngay Trần Trầm.

Hắc Minh ghét bỏ nhìn Cầu Ôn liếc mắt, hăn còn có lời muốn hỏi, người này gấp cái gì?

- Hắc Minh tiền bối, Ôn Kiện tông chúng ta có câu cổ huấn, gọi nhân vật phản diện chết bởi nói nhiều! Một khi nói nhiều liền dễ dàng xảy ra chuyện!

- Còn có một câu, gọi chậm thì sinh biến, hiện tại động thủ, người này không có viện quân, nếu kéo thêm một hồi, trời mới biết sẽ xảy ra tình huống gì! Dù sao chỉ cần hăn chết, bảo vật gì đều là của chúng ta!

Cầu Ôn một bên nói một bên lấy ra một toà đại đỉnh, toàn lực thôi động, đại đỉnh biến thành núi cỡ lớn, phủ đầu hướng về Trần Trầm ép xuống.

Cùng lúc đó, trên trăm tu sĩ Ôn Kiện tông công kích đồng thời oanh ra, trong đêm tối thoáng bị quang mang linh lực loá mắt chiếu thành ban ngày!

Toàn bộ Thiên Thủy sơn kịch liệt rung động, phảng phất như một giây sau liền sẽ đổ sụp vậy.

Nhìn thấy chiến trận này sắc mặt Trần Trầm biến đổi thành nghiêm m túc lên.

Đây là tình huống gì, chẳng lẽ thân phận mình là tu sĩ Chân Linh giới bại lộ?

Bằng không những người này như thế nào vừa đến liền nghiêm túc như vậy?

Rầm rầm rầm!

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, liên tiếp bạo hưởng đã ở bên cạnh hắn nổ tung.

Nhưng mà lực độ những công kích này quả thực không đủ, căn bản không phá được phòng ngự hắn.

Chờ đêm tối khôi phục lại bình tĩnh, đã là nửa phút sau.

Trong bóng đêm, Trần Trầm ngồi xếp bằng, một tay nâng chiếc đèn nh lớn Ôn Kiện tông kia, một bộ quần áo cả bụi trần cũng không có ó nhiễm.

Cầu Ôn nhìn thấy một màn này sắc mặt mãnh liệt biến đổi, trên trán mồ hôi lạnh không tự giác chảy xuống, một giây sau, hắn trực tiếp núp ở phía sau Hắc Minh.

Không nghĩ tới chuyện này vậy mà xui xẻo như thế, gặp được tình huống bên trong ức không một cái!

Người này dĩ nhiên là tu sĩ Đại Thừa!

Còn tốt, hấn cần tuân tở huấn Ôn Kiện tông thận trọng, kéo Hắc Minh tới, bằng không hôm nay chỉ sợ tất cả Ôn Kiện tông đều đến ngòm tại đây!

- Lão tở thật không lừa ta! Mọi thứ lấy ôn làm đầu, tông sẽ không sai, nếu ta ham muốn U Phách Thần Kim, hôm nay nhất định chế t!

...

- Các hạ là tu sĩ môn nào phái nào? Ta như thế nào chưa từng nghe nói qua danh hào các hạ?

Hắc Minh lui về phía sau hai bước, thần tình có chút ngưng trọng.

Lúc trước hấn chỉ có chút hoài nghi mà thôi, nhưng vừa rồi Ôn Kiện tông một phen công kích xem như chứng thực suy đoán trong lòng hấn.

Người xa lạ trước mặt này là tu sĩ Đại Thừa!

Trần Trầm không có vội vã trả lời, mà chỉ đem đại đỉnh hương về phương hướng Viên Kinh Thiên ném tới.

Hai người tu sĩ canh chừng Viên Kinh Thiên thấy vậy mau thoát đi, Viên Kinh Thiên mới nhanh chóng đi tới bên cạnh Trần Trầm.

- Người là người nào?

Trần Trầm ngẩng đầu nhìn về phía Hắc Minh hỏi ngược lại.

- Bản tọa Hắc Minh hộ pháp trưởng lão Thiên Minh thánh vực!

Hắc Minh lớn tiếng đáp, báo ra thân phận mình xong, trong lòng của hấn thoáng cái đã có lực lượng.

- Người bên trong thánh vực? U Phách Thần Kim của ta là người cầm a? Người đưa hai Thần Đạo Quả cho ta, chuyện này đến đây chấm dứt.

Trần Trâm đưa ra tay.

Vừa tới U Minh giới không bao lâu, hắn còn không muốn cùng người bên trong thánh vực va chạm.

Hắc Minh nghe đến đây cười nói.

- Muốn Thần Đạo Quả có thể, người lấy ra thêm ba khối U Phách Thần Kim.

Trần Trâm nghe đến đây sắc mặt biến đổi thành khó coi mấy phần.

Viên Kinh Thiên phía sau nhỏ giọng thầm thì nói.

- Sư huynh, nếu không hay là ta giết người diệt khẩu a, những người này, không biết điều.

Thanh âm hắn tuy nhỏ, nhưng người bốn phía đều là tu sĩ, nghe rất rõ ràng.

Hắc Minh lập tức cười lạnh một tiếng, bờ môi khẽ nhúc nhích, sắc mặt Viên Kinh Thiên lập tức đại biến, trên mặt lộ ra thần sắc cực kỳ thống khổ.

Lúc này hắn mới nhớ tới đến lúc trước hắn bị Hắc Minh này gieo mình xuống minh chửng gì.

- Bị ta gieo xuống minh chửng, cũng dám nói bậy, thật sự là không biết sống chết!

Trần Trâm thấy thế vội vàng đem tay đập lên trên bờ vai Viên Kinh

h Thiên, tràn đầy Tiên khí xông vào trong cơ thể Viên Kinh Thiê
n, rất nhanh liền tìm tới vị trí mình chủng kia.

Ầm!

Kèm theo một tiếng vang nhỏ, minh chủng kia trực tiếp liền bị Ti
ên khí đánh nát.

Hắc Minh bị phản phệ, sắc mặt hơi hơi trắng lên, lại hướng về sau
thụt lùi hai bước, đâm vào trên người Cầu Ôn.

- Ngao!

Không chờ hấn bắt đầu khiếp sợ, một tiếng gào thét kỳ quái truyề
n ra, truyền khắp phương viên hơn mười dặm.

Tu sĩ Ôn Kiện tông Độ Kiếp trở xuống bị thanh âm này chấn độn
g, tất cả đều xụi lơ trên mặt đất.

Cầu Ôn mấy tu sĩ Độ Kiếp cũng có chút hai chân như nhũn ra đứn
g không vững.

Trần Trầm nghe được tiếng gào thét kia sắc mặt vui vẻ, cúi đầu xe
m xét, Lục Đậu chẳng biết lúc nào đã xuất hiện tại một bên chân
hấn, đang phành phạch cánh hư ảo, đôi mắt nhỏ căm tức nhìn đá
m người Hắc Minh.

- Thứ quỷ gì? Người rớt cuộc là ai!

Hắc Minh tâm thần rung động, liền tiếp thụt lùi về sau.

Vừa rồi phát ra gào thét kia, đừng nói là Cầu Ôn và một đám đệ t
ử Ôn Kiện tông, dù là hấn tu sĩ Đại Thừa này đều hứng chịu chấn
nhiếp, hoảng hốt vài giây đồng hồ.

Mà phát ra tiếng gào thét là một rùa đen quái dị chưa bao giờ thấy

qua, chỉ lớn cỡ chậu rửa mặt, còn biết bay.

Trần Trầm sờ lên đầu Lục Đậu, nhìn tinh thần bên trong bầu trời một chút, sâu kín nói.

- Phía dưới Chung Nam sơn, Thần Tú tông chủ, Thần Quy tiên nhân, tái xuất giang hồ.

- A?

Hắc Minh ngơ ngác.

Trần Trầm khoát tay áo, nói với Lục Đậu.

- Nhìn một chút người giờ đây thực lực thế nào, bọn hấn không phải người tốt lành gì, không cần lưu thủ.

Lục Đậu nghe vậy lại gầm nhẹ một tiếng, hồ nước lớn đỉnh núi Thiên Thủy phóng lên tận trời, tạo thành Thủy Long mấy ngàn, đem toàn bộ phương viên hơn mười dặm phong tỏa lên.

Ngay sau đó số lượng lớn Thủy Long biến thành màu đen kịt, hướng về tu sĩ Ôn Kiện tông khuấy động bay đi.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ vang không ngừng, hể tu sĩ Ôn Kiện tông bị Thủy Long oanh trúng vô luận là tu vi gì, toàn bộ biến thành bột mịn, bất quá thời gian chốc lát, Ôn Kiện tông liền chỉ còn lại Cầu Ôn một người còn sống.

Nhìn thấy tình cảnh này, Cầu Ôn bị dọa đến sợ vỡ mật, trực tiếp tê liệt ngồi trên mặt đất, trong miệng không ngừng nói nhỏ.

- Khả năng một phần vài tỷ... Lại bị ta gặp được... Ta quả nhiên không đủ ổn...

Hắc Minh nhìn thấy chiến trận này con người có chút co rụt lại, quay người liền muốn chạy trốn.

Cánh nhỏ Lục Đậu vỗ một cái, vậy mà trực tiếp xuyên qua không gian ngăn tại trước người Hắc Minh.

Ngay sau đó, nó há hốc miệng ra, một khóa chất lỏng màu đen lôi theo lấy lượng lớn Tiên khí tại nó trong miệng ngưng tụ ra.

Nhìn thấy cái kia, sắc mặt Trần Trầm đột biến, lôi kéo Viên Kinh Thiên liền hướng bên cạnh bay đi.

Không chờ hắn bay ra trăm mét, hình cầu trong miệng Lục Đậu mãnh liệt bắn ra, trực tiếp xuyên thấu không gian, đánh vào trước ngực Hắc Minh!

- Không!

Hắc Minh kinh hô một tiếng, ngay sau đó cả người âm vang nổ tung, biến thành vụn băng thấu trời văng tung tóe khắp nơi, rơi vào bên trên Thiên Thủy sơn.

Chương 700: Tiên Cương Cực Mục.

Chương 700: Tiên Cương Cực Mục.

Gặp Hắc Minh lưu loát rơi một chỗ, Trần Trầm ngoắc ngoắc tay, một mai nhãn trĩu vật rơi vào trong tay hắn.

Lúc đầu hẳn không muốn đắc tội Thiên Minh thánh vực, bởi vì bên trong thánh vực có tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong, lấy thực lực hẳn bây giờ còn không có cách nào đối phó.

Có giết đám người này hay không, cũng chỉ là sự tình trong một ý nghĩ.

- Tiên Nhân! Tại hạ có mắt không biết Tiên Nhân! Còn xin Tiên Nhân khai ân, lại cho ta một cơ hội.

Cầu Ôn quý rạp xuống đất, nước mắt chảy ngang.

- Người là tông môn nào?

Trần Trâm mở miệng hỏi.

- Ôn... Ôn Kiện tông.

- Còn có tông môn lấy loại danh tự này... Nói thật, thận trọng chân chính, liền không nên đi đắc tội bất luận kẻ nào, biết sao?

- Biết...

- Biết liền tốt, kỳ thực ta cũng là người ưa thích cầu ôn.

Cầu Ôn nghe vậy con người co rụt lại, ngay sau đó một ngón tay tưng rưng mắt hẳn chậm chậm phóng đại.

...

Diệt sát Cầu Ôn, Trần Trâm nhìn về phía Lục Đâu.

Tiểu gia hỏa này một lần giết nhiều tu sĩ như vậy, lại không có nửa điểm cảm giác bối rối sợ hãi, đôi mắt nhỏ nhìn Trần Trâm, một bộ bộ dáng chờ khen.

Trần Trâm cười nói.

- Công kích vừa rồi dạng kia ít dùng lại đi, quá lãng phí!

Nói thật, Hắc Minh cũng bất quá là Đại Thừa sơ kỳ mà thôi, mà một kích vừa rồi của Lục Đậu kia... Có thể so Đại Thừa hậu kỳ!

Cho dù hấn chịu, chỉ sợ cũng phải ném nửa cái mạng!

Cái này đánh vào trên người Hắc Minh quá lãng phí.

Nói lãng phí, đó là bởi vì bên trong trọng thủy Lục Đậu Huyền V ù xen lẫn số lượng lớn Tiên khí.

Mà tại Hạ giới hấp thu Tiên khí, khẳng định phải thông qua Tiên t hạch.

Tạo Hóa thạch bi tuy cũng có thể chuyển hóa Tiên khí, nhưng tốc độ quá chậm.

Lục Đậu cái hiểu cái không nhẹ gật đầu.

Trần Trâm nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu nó, Lục Đậu thành Tiên Linh, sau này lại phải thêm một cái miệng ăn cơm.

Bất quá chiến lực Lục Đậu có thể so Đại Thừa hậu kỳ trợ giúp đối với hấn cũng không nhỏ.

Chính hấn Đại Thừa trung kỳ, Lục Đậu Đại Thừa hậu kỳ, Ngạo V ù Đại Thừa sơ kỳ, một cái tiểu đoàn thể như thế tại Minh Uyên giới này chỉ cần không gặp được cường giả Đại Thừa tối đỉnh, cũng có thể xông pha.

...

Dem Lục Đậ đưa về bên trong đại hư tinh, Trần Trầ mở nhấ t
rữ vật Hắc Minh ra, lấy U Phách Thần Kim của mình ra ngoài.

Bên trong loại trừ U Phách Thần Kim, tài nguyên khác cũng khôn
g ít, nhưng trong mắt hấn cũng chỉ là tiêu chuẩn tu sĩ Đại Thừa.

Về phần Thần Đạo Quả, một khóa cũng không có.

- Sư huynh, còn muốn liên lạc với thánh vực tìm Thần Đạo Quả s
ao?

Một bên Viên Kinh Thiên nhỏ giọng mở miệng hỏi.

Trần Trầ lắc đầu nói.

- Chúng ta bây giờ không có danh khí gì, không xứng cùng thánh
vực buôn bán, lại dán lên cũng chỉ là tìm phiền toái cho mình mà
thôi.

- Sự tình Thần Đạo Quả hay là để bản thể ta giải quyết a, ta bản th
ể hiện tại lẫn lộn tại Tử Vi thánh vực không tệ, đổi mấy Thần Đạo
Quả không khó lắm.

Nói xong Trần Trầ nhìn Thiên Thủy sơn đã là một mảnh hỗn độ
n một chút.

- Cái sơn môn này không thể tiếp tục dùng, chúng ta chuyển sang
nơi khác đi.

- Ân!

...

Ba ngày sau, Trần Trầ trần trọc trăm vạn dặm, đến trong một to
à núi lớn giống như rùa đen.

Núi này là một tòa núi vô danh, Trần Trầm đặt tên cho nó gọi Thần Quy sơn.

Thần Quy sơn cách Tử Vi thánh vực rất gần, khoảng cách chỉ không đến năm ngàn dặm, đi tới bên trong Thần Quy sơn này, hẳn cũng có thể cùng bản thể lẫn nhau phối hợp.

Thời gian tiếp theo, Trần Trầm liền trong núi tiềm tu, tiện thể lĩnh hội mấy loại bí thuật tại Long Côn bình nguyên đạt được.

Trong bất tri bất giác liền qua một tháng.

Thời gian một tháng này, bản thể tại Tử Vi thánh vực dần dần thân quen, thu được không ít tu sĩ Tử Vi thánh vực hảo cảm.

Một ngày này, Trần Trầm y nguyên khoan chân ngồi tại phía dưới Tử Vi Đế Hoa tu luyện, lúc này thần thức hắn đột nhiên cảm ứng được cái gì, nhìn về phía chân núi.

Dưới chân núi, tu sĩ Phản Thiên minh cùng hắn đến nơi này lúc này đã tụ tập lại với nhau, tựa hồ là có hành động thống nhất gì.

Trần Trầm thấy vậy nói với Tử Nguyệt đồng dạng tại phía dưới Tử Vi Đế Hoa tu luyện.

- Tử Nguyệt đạo hữu, bọn hắn chuẩn bị đi làm gì? Ta không cần đi sao?

Tử Nguyệt nghe vậy mở mắt, cười nhạt một tiếng nói.

- Đạo hữu đã tiến giai Đại Thừa, phương thức tu luyện tất nhiên khác biệt cùng bọn hắn, cho nên không cần cùng bọn hắn một chỗ.

Trần Trầm nhẹ gật đầu, nhắm mắt lại tiếp tục tu luyện.

Cùng lúc đó, hắn tại trong đầu yên lặng trao đổi phân thân.

- Dùng Tiên Cương Cực Mục nhìn kỹ mấy cường giả Tử Vi thánh vực, xem bọn hắn muốn làm gì.

...

Bên trong Thần Quy sơn, phân thân Trần Trầm mở mắt, trong mắt sáng lên bạch mang, xong ngoảnh lại nhìn về phía phương hướng Tử Vi thánh vực.

Tử Vi thánh vực cách Thần Quy sơn năm ngàn dặm, nhưng ở dưới tác dụng bí thuật Tiên Cương Cực Mục, phảng phất như cách hắn chỉ không đến mười dặm, tu sĩ hành tẩu bên trong thánh vực đều bị hắn thấy rất rõ ràng.

Thậm chí thánh vực một cái linh hồ đặc biệt cung cấp nữ tu tắm rửa, bị phong tỏa cực kỳ chặt chẽ cũng không trốn qua ánh mắt hắn.

- Bí thuật này, dùng thật tốt...

Trần Trầm nhẹ giọng cảm thán một câu.

Tất nhiên, tu luyện loại bí thuật này, mục đích chủ yếu cũng không phải dùng để nhìn lên người khác tắm rửa.

Ánh mắt bắn khoản một hồi, hắn rất nhanh liền thấy một nhóm tu sĩ Phản Thiên minh tập kết, không nhiều không ít, vừa đủ mười chín người.

Đảo qua nhóm tu sĩ Phản Thiên minh này, Trần Trầm lại tại bên trong gian mật thất phụ cận nào đó phát hiện hai tên tu sĩ Tử Vi thánh vực.

Tu vi hai người này đều là Đại Thừa kỳ, nói tới nói lui không biểu tình gì.

Cách nhau xa như thế, Trần Trầm cũng nghe không được bọn hắn đang nói cái gì.

Bất quá từ trong mắt bọn họ thỉnh thoảng toát ra vẻ âm tàn đến nh
ìn, nói hắn không phải là chuyện gì tốt.

- Người Minh Uyên giới có lẽ muốn làm tay chân với nhóm tu sĩ
Phản Thiên minh này...

Trần Trầm trầm nghĩ trong lòng.

Khoảng thời gian này, tu sĩ Phản Thiên minh tuy tại Tử Vi thánh v
ực đạt được điều kiện tu luyện vô cùng tốt, nhưng lại không có lo
ại cơ duyên có thể làm cho tu sĩ nhanh chóng đại đột phá như tron
g tưởng tượng kia.

Phải biết, thời gian tu luyện nhóm tu sĩ này tại Minh Uyên giới ch
ỉ một hai năm mà thôi.

Thời gian ngắn như vậy chỉ dựa vào điều kiện tu luyện tốt sẽ tăng
lên không bao nhiêu.

Bây giờ nhìn dạng này, Minh Uyên giới muốn tại trước lúc chính
thức tăng lên nhóm tu sĩ này, triệt để khống chế nhóm tu sĩ này.

Về phần khống chế như thế nào...

Là uy bức lợi dụ hay là tẩy não, hắn không biết.

Nhìn ước chừng một canh giờ, một nhóm tu sĩ Phản Thiên minh l
ên một chiếc phi chu, được một tên tu sĩ Đại Thừa Tử Vi thánh vự
c dẫn dắt rời đi Tử Vi thánh vực, hướng về phía Tây bay đi.

Trần Trầm cẩn thận từng li từng tí đi theo sau.

Cái này vừa theo chính là một ngày một đêm, thời gian vừa lúc bắt đầu Trần Trầm còn không cách nào phán đoán hướng đi phi chu này, nhưng theo lâu như vậy, người Tử Vi thánh vực muốn đi chỗ nào, hắc đại thể đã có thể nhìn ra.

Cuối cùng phương hướng này thông hướng địa phương tiếng tăm lừng lẫy, chỉ một chỗ như thế, nơi này tên là Yêu Khôi thánh vực.

Yêu Khôi thánh vực...

Nhìn danh tự thánh vực bên trên địa đồ phía trước vạn dặm kia, trong lòng Trần Trầm dâng lên dự cảm không rõ.

Thánh Vương Yêu Khôi thánh vực cực kỳ sở trường Hình Nhân Thuật, Chân Linh giới cũng không có lấy đạo này bước vào tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong, Minh Uyên giới cũng chỉ có một vị như thế.

Truyền văn Yêu Khôi Thánh Vương này có một Tiên Nhân khôi lỗi, vô cùng cường đại, có thể so tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong.

Trừ đó ra, Yêu Khôi Thánh Vương cũng không có đi Chân Linh giới, mà chỉ ở tại bên trong Yêu Khôi thánh vực.

Minh Uyên tông chẳng lẽ muốn biến tu sĩ Phản Thiên mình thành khôi lỗi...

Nghĩ đến loại khả năng này, nội tâm Trần Trầm đột nhiên lạnh má y phần.

Chương 701: Đoạt Hồn Chúng.

Chương 701: Đoạt Hồn Chủng.

Làm sao bây giờ?

Trong đầu Trần Trầm hiện lên nghi vấn.

Yêu Khôi Thánh Vương phỏng chừng sẽ không trực tiếp biến tu sĩ Phản Thiên minh thành khôi lỗi mất đi ý thức, mà sẽ dùng một vài thủ đoạn bí mật không dễ dàng phát giác, bằng không Minh Uyên tông không dễ giao nộp cho Phản Thiên minh.

Mà thủ đoạn bí mật, cũng đại biểu phương pháp sử dụng sẽ không quá quyết liệt, đến lúc đó có lẽ có phương pháp xử lý có thể giải trừ.

Bất kể như thế nào, trước nhìn kỹ hẵng nói.

Trần Trầm vừa nghĩ vừa đi theo, sau một canh giờ, phi chu Tử Vi thánh vực quả nhiên bay vào bên trong Yêu Khôi thánh vực.

Trần Trầm cách ngàn dặm dùng Tiên Cương Cực Mục xem xét tình huống Yêu Khôi thánh vực, phát hiện loại trừ người Tử Vi thánh vực bên ngoài, bốn tập tu sĩ Phản Thiên minh khác cũng đã đến bên trong Yêu Khôi thánh vực.

Bất quá không có nhìn thấy ba tên Đại Thừa Phản Thiên minh kia.

Nguyên lai tưởng rằng không mang theo ta là ưu đãi đặc thù với ta, giờ đây nhìn tới hẳn là thủ đoạn Yêu Khôi thánh vực chỉ hữu hiệu với tu sĩ Đại Thừa trở xuống.

Trần Trầm trầm nghĩ trong lòng, đồng thời tìm một nơi ẩn núp xuống, gắt gao nhìn chăm chăm Yêu Khôi thánh vực.

Một đám tu sĩ Phản Thiên minh được an bài tập hợp một chỗ xong, tiến vào bên trong một toà đại điện Yêu Khôi thánh vực.

Phía trên đại điện có một tu sĩ tay áo bông bênh, giống như Tiên nữ bắt đầu nói cái gì với nhóm tu sĩ Phản Thiên minh này.

Nghe được lời nữ tu này nói, một đám tu sĩ Phản Thiên minh biểu hiện cực kỳ vui sướng.

Nhưng mà Trần Trầm lại thấy rất rõ ràng, tại phía sau màn đại điện, có một tên tu sĩ áo đen khoanh chân ngồi dưới đất, bờ môi khẽ nhúc nhích, tường ngăn nhìn thẳng nữ tu kia.

Xem ra nữ tu kia rất có thể là khôi lỗi, hắc bào tu sĩ bị phía sau màn kia thao túng.

Đáng tiếc, Tiên Cương Cực Mục chỉ có thể nhìn, không thể nghe.

...

Ngay tại thời điểm Trần Trầm âm thầm tiếc hận, người áo đen phía sau màn đại điện đột nhiên xoay người qua, hướng về phương hướng chỗ Trần Trầm nhìn sang, một đôi màu đỏ hơi nhúu mày, tựa hồ cảm ứng được cái gì.

- Trực giác thật là nhạy bén! Người này tám chín phần mười là Yêu Khôi Thánh Vương!

Trần Trầm tranh thủ thời gian quay đầu lại, cách ngàn dặm, đem toàn bộ khí tức bản thân ngăn che, hắc bào nhân này có thể cảm ứng được hắc đang dòm ngó, thân phận người này cơ bản đã được kết luận.

Trần Trầm quay đầu chỗ khác xong, người áo đen kia tựa hồ còn có chút không yên lòng, bờ môi lại động mấy lần, rất nhanh bên tr

ong Yêu Khôi thành liền có ba người hướng về nơi này bay tới.

Trần Trầm thấy vậy xoay người chạy, nơi này cách Yêu Khôi thán h vực quá gần, nếu thật treo lên đến, Yêu Khôi Thánh Vương kia phỏng chừng vài phút là có thể trợ giúp tới.

...

Chạy trốn đại khái nửa canh giờ, xác định ba người kia không có đuổi tới, Trần Trầm đổi phương hướng, lại đến phụ cận Yêu Khôi thành.

Lần này hấn hấp thụ giáo huấn, không có nhìn Yêu Khôi Thánh Vương.

Bất quá lúc này Yêu Khôi Thánh Vương cũng đã kể lời cần nói xong, một đám tu sĩ Phản Thiên minh ngay tại phía dưới một toà pho tượng quái vật cao mấy trăm thước đã tọa tu luyện.

Những người này thấy không rõ lắm, nhưng Tiên Cương Cực Mục của Trần Trầm lại thấy rất rõ ràng, trong pho tượng quái vật to lớn kia thỉnh thoảng liền có hắc khí toát ra, chui vào trong cơ thể tu sĩ Phản Thiên minh.

Mà tu sĩ Phản Thiên minh hấp thụ hắc khí kia xong, trên mặt lại không có vẻ thống khổ chút nào, ngược lại lộ ra vui mừng.

Trần Trầm thậm chí có thể cảm giác được những tu sĩ Phản Thiên minh này bắt đầu lấy tốc độ mắt thường thấy được mạnh lên.

- Mẹ, tất cả tu sĩ Phản Thiên minh Đại Thừa trở xuống đã trúng c hieu...

Trong nội tâm Trần Trầm thở dài, loại tình huống này hấn cũng chỉ có thể trợ mắt nhìn, không thể đi ngăn cản.

Một mực nhìn một canh giờ, phụ cận pho tượng quái vật có một tên đệ tử Yêu Khôi thánh vực trông coi dường như đột nhiên nhận được mệnh lệnh gì, quay người rời đi, bay ra Yêu Khôi thánh vực.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm nhãn tình sáng lên, bắt đầu đưa ánh mắt đều tập trung ở trên người đệ tử trông coi này.

Chờ đến khi đệ tử trông coi này rời xa Yêu Khôi thánh vực, Trần Trầm yên lặng đi theo.

Một mực đi theo ba ngàn dặm, Trần Trầm đột nhiên xuất thủ, không chút huyền niệm bắt giữ tu sĩ Yêu Khôi tông này.

Gặp bốn bề vắng lặng, Trần Trầm đem tu sĩ Yêu Khôi tông này kéo vào rừng rậm phía dưới.

Dù sao cũng đã giết tu sĩ Đại Thừa Thiên Minh thánh vực, lại giết một tu sĩ Yêu Khôi thánh vực cũng không tính là cái gì.

- Người là ai?

Tu sĩ Yêu Khôi thánh vực kia cực kỳ hoảng sợ, kinh hoàng hỏi.

Trần Trầm làm biếng trả lời, trực tiếp lộ tay ra đè tại trên trán hắn, bắt đầu sử dụng Sư Hồn thuật.

Cũng không lâu lắm, liền được số lượng lớn tin tức có liên quan với Yêu Khôi thánh vực.

Người này tại Yêu Khôi thánh vực là đệ tử thủ hộ tượng thánh, tu vi Độ Kiếp kỳ, rời đi Yêu Khôi thánh vực là nhận được mệnh lệnh, đi một tòa thành trì bên ngoài vạn dặm mua sắm một nhóm tài nguyên tu luyện.

Tượng thánh kia liền là pho tượng quái vật cao mấy trăm thước ki

a, dường như thông lên Tà Thần Tiên giới, cực kỳ thần dị.

Một ít bí thuật cường đại Yêu Khôi Thánh Vương liền phải thông qua tượng thánh kia mới có thể thi triển.

Mà lần này Yêu Khôi Thánh Vương thi triển bí thuật đối với Phản Thiên minh tên là Đoạt Hồn Chủng.

Đây là một loại khôi lỗi bí thuật phi thường cao cấp.

Yêu Khôi Thánh Vương đem Đoạt Hồn Chủng truyền vào trong cơ thể tu sĩ Phản Thiên minh, có thể đem cảm ngộ lực lượng pháp tắc bản thân thông qua Đoạt Hồn Chủng để tu sĩ Phản Thiên minh cảm ứng được.

Dạng này cũng có thể để tu sĩ Phản Thiên minh nhanh chóng lĩnh ngộ một ít lực lượng pháp tắc.

Nhưng mà có một điểm, một khi Đoạt Hồn Chủng được truyền vào trong cơ thể, vậy những tu sĩ này liền vĩnh viễn không cách nào chống lại mệnh lệnh Yêu Khôi Thánh Vương.

Càng máu chốt là Đoạt Hồn Chủng này cực kỳ bí ẩn, tu sĩ Phản Thiên minh không cách nào phát giác, thậm chí cả thời điểm bọn họ tuân theo mệnh lệnh Yêu Khôi Thánh Vương, trong tiềm thức bọn họ cũng sẽ cảm thấy cái này đương nhiên, mà sẽ không cảm thấy chính mình bị khống chế.

Về phần giải trừ Đoạt Hồn Chủng này, vậy cũng chỉ có một loại biện pháp, chính là diệt sát Yêu Khôi Thánh Vương.

Hắn ngọn nguồn này vừa chết, Đoạt Hồn Chủng tự giải.

- Đoạt Hồn Chủng, thật là thủ đoạn khống chế lợi hại...

Trần Trâm tự lẩm bẩm, xong hắn mãnh liệt ý thức được không đủ

ng, vôi vàng đem tu sĩ trong tay này ném ra ngoài.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang kinh thiên, tu sĩ kia vậy mà trực tiếp tự bạo ra, cùng lúc đó, một tia hắc khí trên không trung chậm chậm tiêu tán.

- Đoạt Hồn Chung... Đệ tử Yêu Khôi thánh vực này cũng bị hạ Đoạt Hồn Chung, nhưng hẳn lại không biết!

Trên trán Trần Trầm không khỏi đến thấm ra mồ hôi lạnh, Yêu Khôi thánh vực này quá tà tính, đáng sợ tất cả mọi người bị Yêu Khôi Thánh Vương hạ Đoạt Hồn Chung.

Mà giờ đây tu sĩ này tự bạo, hiển nhiên là Yêu Khôi Thánh Vương nơi đó phát giác được chính mình tồn tại, mới hạ mệnh lệnh dạn g này.

Cường giả Đại Thừa tối đỉnh, quả nhiên không phải bình thường, chính mình tùy tiện tới gần Yêu Khôi thánh vực, có chút xúc động.

...

Cùng lúc đó, tại bên trong Yêu Khôi thánh vực, Yêu Khôi Thánh Vương mở mắt, một đôi tròng mi màu đỏ hơi nhú trên mí mắt.

- Nhìn tới lúc trước không phải là ảo giác, thực sự có người đang dòm ngó Yêu Khôi thánh vực ta đây, ha ha, hiện tại còn bắt một bô đỉnh lô ta, thật có chút thú vị.

Làm bầm lâu bầu một câu xong, Yêu Khôi Thánh Vương sờ lên n hấn trĩ vật trên ngón tay.

Một cự hán ba mét liền đột nhiên xuất hiện tại trước mắt hấn.

Cự hán ba mét này hai mắt vô thần, toàn thân trên dưới tràn đầy bấp thập, xuất hiện xong cũng không nói chuyện, liền an tĩnh đứng ở nơi đó.

Yêu Khôi Thánh Vương liếc mắt nhìn cự hán nói.

- Ta hiện tại không tiện xuất thủ, người đi mang người kia về cho ta.

Cự hán nhận được mệnh lệnh lập tức quay người, bay ra Yêu Khôi thành, hướng về phương hướng chỗ Trần Trầm cực tốc bay đi.

Chương 702: Thê Tu Đại Thừa Hậu Kỳ.

Chương 702: Thê Tu Đại Thừa Hậu Kỳ.

Sau khi đệ tử Yêu Khôi thành chết, Trần Trầm liền đường cũ trở về Thần Quy sơn, vì lý do an toàn, hắn trực tiếp vận dụng Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa.

Khoảng cách mấy chục vạn dặm bất quá một canh giờ liền đến, cái này còn là dưới tình huống không có toàn lực thôi động.

Giờ đây sự tình tu sĩ Phản Thiên minh bị gieo xuống Đoạt Hồn Cung đã thành kết cục đã định, hắn cũng không cải biến được.

Duy nhất có thể làm liền là chờ sau này trở lại Chân Linh giới, đem chuyện này cáo tri Phản Thiên minh, để Tà Thiên Hành sớm phòng bị nhóm người này.

Hơn nữa phát sinh loại sự tình này, sau này cũng sẽ có có Phản T hiên minh phản bội liên hợp Chân Linh giới.

Chỉ là không biết Yêu Khôi Thánh Vương kia phát giác chính mìn h hủy diệt một khôi lỗi xong, sẽ có phản ứng gì?

...

Bất tri bất giác, qua thời gian nửa ngày, Trần Trầm dần dần đem s ự tình Yêu Khôi thánh vực quên hết sạch sẽ.

Nhưng mà, đúng lúc này, hấn mãnh liệt ngẩng đầu lên, nhìn về ph ía bầu trời phương xa.

Nơi đó đang có một đạo lưu quang lấy tốc độ cực nhanh hướng về Thần Quy sơn chạy đến, nhìn dạng kia, rõ ràng là kẻ đến không th iện.

Trần Trầm đứng lên, hít sâu một hơi.

Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, lúc trư ớc đệ tử Yêu Khôi tông tự bạo đoán chừng là ở trên người hấn lư u lại ẩn ký gì, cho nên hiện tại mới có người tìm tới cửa.

Bất quá nếu đối phương không phải xuyên qua không gian mà đế n, vậy khẳng định không phải đích thân Yêu Khôi Thánh Vương đến.

Đã như vậy, hấn cũng không cần quá mức kiêng kị.

Cùng lắm thì chiến đấu một tràng, ai mạnh ai yếu, còn chưa biết đ ược.

Ầm ầm!

Không chờ hán tiếp tục suy nghĩ, lưu quang kia đã đến trên đỉnh đầu hán trăm mét, biến thành một cự hán ba mét đầu trọc.

Cự hán này cũng không nói chuyện, trực tiếp huy quyền hướng về giữa đầu hán đập xuống.

Nấm đám còn không tiếp xúc đến Trần Trầm, Trần Trầm liền đã cảm giác được một cỗ áp lực tràn đầy xuất hiện tại phía trên, phảng phất như muốn ép hán thành thịt nát.

Thê tu Đại Thừa hậu kỳ!

Trần Trầm rất nhanh đã đoán được thực lực đối phương, đối mặt một quyền bất thành linh, hán không chuẩn bị đón đỡ, mà chỉ nha nh chóng thụt lùi, tránh khỏi.

Cự hán kia gặp Trần Trầm tránh thoát, nhanh chóng thu hồi nắm đấm, đổi thành chân, một cước đạp xuống.

- Dời núi!

Trần Trầm thấy vậy khẽ quát một tiếng, Thần Quy sơn phía dưới đột nhiên rung động, xong mãnh liệt bay lên, hướng về chân cự hán đánh tới.

Ầm ầm!

Một tiếng bạo hưởng, Thần Quy sơn trực tiếp bị đạp thành bột mịn.

Sắc mặt Trần Trầm bình tĩnh, một ý niệm, vô số bột mịn vậy mà lại lần nữa hội tụ, lần nữa biến thành Thần Quy sơn, đồng thời phóng tỏa cự hán tại trong núi.

Đoạn thời gian trước hán lĩnh hội Thái Thanh Huyền Thiên Đạo, cũng không phải vui đùa.

Giờ đây hắn có thể dễ dàng không chế phạm vật, mà Thần Quy sơn liền là phạm vật, cho dù là cự hán kia đánh nát Thần Quy sơn trăm ngàn lần, hắn cũng có thể lần nữa ngưng tụ ra.

Gặp cự hán bị Thần Quy sơn bao trùm, Trần Trâm lại bấm niệm pháp quyết, mấy đạo bàn tay Tiên khí tại hư không ngưng kết.

Chờ lúc cự hán phá núi mà ra, ba đạo bàn tay hư không đã khắc ở trên người hắn.

Ầm ầm!

Từng tiếng oanh minh vang lên, nhưng mà trên người cự hán dần hiện ra tầng một ô quang, ba đạo bàn tay Tiên khí oanh ở trên người hắn, vậy mà không thể phá vỡ phòng ngự hắn.

- Trần đạo hữu, muốn ta cùng Lục Đậu ra giúp đỡ sao?

Ngạo Vũ lúc này truyền âm tới.

Trần Trâm trả lời.

- Giờ đây tình hình chiến đấu khẳng định bị Yêu Khôi Thánh Vương kia thấy rõ ràng, ta không thể đem át chủ bài chính mình có bảo lộ trong mắt hắn.

- Nhưng vậy thực lực người có thể so Đại Thừa hậu kỳ...

- Nhìn ánh mắt hắn chỉ là một cỗ khôi lỗi mà thôi, không làm gì được ta, thực tế không được, ta dùng Nhật Nguyệt Độn Thiên Tỏa bỏ chạy là được.

Đưa tin một chút, cự hán kia lại lần nữa công tới, lần này càng mãnh liệt hơn so với phía trước một chút, một quyền ra, ô quang trực tiếp chiếu rọi phương viên hơn mười dặm, một loại cảm giác áp b

ách cường đại đến cực điểm xuất hiện tại bốn phía Trần Trâm.

Ầm!

Mặt đất phía dưới trực tiếp sụp đổ, Trần Trâm bay lên trời, mặt đất vỡ nát nháy mắt gây dựng lại, đại địa mấy trăm dặm đột nhiên xuất hiện tại không trung, trường cảnh kia có thể nói long trời lở đất.

Cự hán một quyền đánh vào bên trên đại địa mấy trăm dặm, đại địa nháy mắt xuất hiện vết nứt.

Nhưng không chờ đại địa chia năm xẻ bảy, những vết nứt kia liền lại lần nữa hoàn hảo như lúc ban đầu, hướng về cự hán đập tới.

Cùng lúc đó, Thần Quy sơn từ đỉnh đầu cự hán mạnh mẽ nện xuống.

Oanh!

Một tiếng kinh thiên động địa truyền ra, Thần Quy sơn vỡ thành vô số mảnh vỡ.

Nhưng đây vẫn chỉ là bắt đầu, một giây sau, những mảnh vỡ này lại lần nữa hợp thành Thần Quy sơn, xuất hiện tại vị trí trước kia.

Oanh!

Lại là một tiếng oanh minh, lần này đại địa phía dưới cùng Thần Quy sơn phía trên đồng thời hướng về cự hán va chạm, đại địa núi đá đồng thời vỡ nát.

Rầm rầm rầm!

Tiếng oanh minh bên tai không dứt.

Đại địa cùng thần quy tuần hoàn va chạm, giống như là đang đập một khóa hạch đào cứng rắn nhất trên đời này vậy.

Bởi vì tại vị trí va chạm, Trần Trầm phụ lên tầng một Tiên khí, cho nên tại sau mấy trăm cái va chạm, trên người cự hán kia rốt cục xuất hiện vết thương.

Nhìn thấy vết thương, trong lòng Trần Trầm có không ít lực lượng.

Tu vi hần hiện tại là Phạm Tiên trung kỳ, phối hợp thêm Thái Thanh Huyền Thiên Đạo, xem bộ dáng là đầy đủ tự vệ tại trước mặt tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ.

Thực lực thế này, cho dù không có Lục Đậu, không có Ngạo Vũ, bên trong lưỡng giới, loại trừ cường giả Đại Thừa tối đỉnh, cũng không có người có thể làm gì được hắn.

Vù vù!

Nhưng mà tiếc vui chóng tàn, trên người cự hán xuất hiện vết thương xong, trong cơ thể hắn đột nhiên bay ra một cây đại thương màu đen, mũi thương chấn động, đại địa mấy trăm dặm treo lơ lửng giữa trời nháy mắt vỡ nát, hơn nữa không kịp gậy dựng lại, liền lại lần nữa vỡ nát.

Cự hán cầm trường thương trong tay, hướng về Trần Trầm đâm tới, những nơi đi qua, vô luận là cái gì ngăn cản, tất cả đều hoá thành bột mịn.

Nhìn thấy một màn này, ánh mắt Trần Trầm ngưng trọng đến cực điểm, ngay sau đó Vạn Hóa Thần Phong từ trong cơ thể hắn bay ra, lượng lớn Tiên khí rót vào.

Trừ đó ra, Tiên khí bao tay trên tay Trần Trầm cũng toát ra quang mang.

- Đi!

Kèm theo một tiếng gầm nhẹ, Trần Trầm mãnh liệt vung vẩy Vạn Hóa Thần Phong trong tay, Vạn Hóa Thần Phong đón gió tăng vọt, thoáng qua bành trướng đến không lồ ngàn mét, trên thân kiếm Tiên khí lượn lờ, dưới một kiếm, phảng phất như muốn chém bầu trời thành hai khúc!

Cự hán mặt không biểu tình, không tránh không né, nhưng trên người ô quang lại lập tức chói mắt không chỉ gấp mấy lần, trừ đó ra, bắp thịt khủng bố toàn thân hắn cũng nháy mắt tăng vọt, cả người trực tiếp bành trướng một vòng.

Nhất là phía trên cánh tay phồng lên đến kích thước thân thể người trưởng thành, càng nổi lên gân xanh, gút gao phải nắm lấy đại thương màu đen, tựa như vung chùy hướng về Vạn Hóa Thần Phong phóng lên tận trời chặn đầu đập tới!

Đương!

Một tiếng kim loại kinh thiên động địa va chạm truyền ra, hai chân Trần Trầm trực tiếp đâm xuống đất mặt, ngay sau đó cả người bị oanh vào dưới đất sâu vài trăm mét.

Mà cự hán kia thì như sao băng, bị oanh đến không biết bầu trời ở nơi nào .

Giữa hai người, sóng xung kích cường đại hướng bốn phía nhanh chóng khuếch tán, những nơi đi qua hết thảy đều bị oanh thành bột mịn.

Ầm!

Sóng xung kích chưa biến mất, đại thương màu đen trong tay Trần Trầm đột nhiên phát ra một tiếng vang trầm, xong bên trên thương

g thể xuất hiện vô số vết nứt, cuối cùng hoàn toàn tan vỡ, biến thành vô số tinh thể lóe sáng biến mất tại giữa thiên địa.

Chương 703: Liên Hợp.

Chương 703: Liên Hợp.

Nhìn đại thương màu đen trong tay vỡ nát hóa thành lưu quang, trong hai mắt cự hán vô thần vậy mà sáng lên hồng quang, xong nhìn về phía vị trí chỗ Trần Trầm.

- Dĩ nhiên là Tiên Nhân Hạ giới, có ý tứ, thế nhưng sao lại yếu như vậy?

Nghe nói như thế, sắc mặt Trần Trầm đen.

Cực kỳ hiển nhiên, bây giờ nói chuyện là Yêu Khôi Thánh Vương, người này cách xa mấy chục vạn dặm còn có thể bám thân tại bên trong khôi lỗi, tạo nghệ khôi lỗi thuật này xem như đăng phon g tạo cực.

- Ngươi vì sao nhìn trộm Yêu Khôi thánh vực ta?

Yêu Khôi Thánh Vương lại hỏi.

Trần Trầm yên tĩnh nhìn hán một cái, hỏi ngược lại.

- Ngươi nói là vì cái gì?

Vừa nói lời này, ánh mắt Yêu Khôi Thánh Vương đột nhiên biến đổi thành nguy hiểm lên, một cỗ sát ý không cách nào ngăn chặn từ trên người hắn bộc phát ra.

Trần Trầm lui về phía sau hai bước, hắn liền thuận miệng nói như thế, cũng không biết Yêu Khôi Thánh Vương này muốn thế nào.

Vù vù!

Đúng lúc này, quang mang trong mắt Yêu Khôi Thánh Vương mãnh liệt sáng lên một cái, một cỗ lực lượng thần thức không gì sánh kịp từ trong mắt của hắn bắn ra, đánh vào trên người Trần Trầm.

Nhưng mà thần thức của Trần Trầm không yếu, lại thêm trên người dị bảo rất nhiều, Yêu Khôi Thánh Vương thần thức công kích oanh ở trên người hắn, căn bản không thể lật lên một điểm bọt nước.

Nhìn thấy một màn này, Yêu Khôi Thánh Vương không còn ý tứ tiếp tục chiến đấu xuống, quay người liền bay, cũng không lâu lắm liền biến mất tại giữa thiên địa.

Trần Trầm thấy vậy cũng không đuổi theo, mà chỉ nhìn về phía phương hướng Tử Vi thánh vực.

Tử Vi thánh vực hiển nhiên đã phát hiện động tĩnh bên này, có mấy tu sĩ Đại Thừa cùng nhau hướng về nơi này bay tới.

Mắt Trần Trầm sáng lên, thân hướng về một phương hướng khác bay đi.

Bay mấy ngàn dặm, Trần Trầm tại trong đầu hỏi.

- Hệ thống, trên người của ta có ấn ký Yêu Khôi Thánh Vương sao?

- Không có.

- Chắc không?

Trần Trầm có chút không dám tin tưởng, nếu không có ấn ký, Yêu Khôi Thánh Vương này làm sao tìm được hắn?

Suy nghĩ một chút, Trần Trầm lại lấy ra một vài sách giới thiệu Yêu Khôi thánh vực đến.

Trong đó có một bản ghi chép cặn kẽ đối với cuộc đời Yêu Khôi Thánh Vương.

Nhìn chỉ chốc lát, Trần Trầm bừng tỉnh hiểu ra.

Nguyên lai Yêu Khôi Thánh Vương này nắm giữ lấy một loại lực lượng pháp tắc cực kỳ cường đại, tên là nhân quả pháp tắc.

Chỉ cần cùng hắn sinh ra nhân quả trực tiếp, hắn có thể thông qua nhân quả tuyến, tìm tới người cùng hắn xuất hiện nhân quả.

Khiến nội tâm Trần Trầm sinh ra một vết mù mịt, bị một cường giả Đại Thừa tối đỉnh nhớ kỹ, đồng thời cường giả Đại Thừa tối đỉnh này còn tùy thời biết vị trí hắn.

Đây cũng không phải là một cái tin tức tốt gì.

...

Cùng lúc đó, tại Yêu Khôi thánh vực, cự hán kia vừa rơi xuống bên cạnh Yêu Khôi Thánh Vương.

Yêu Khôi Thánh Vương thu hồi cự hán khô lồi, sát cơ trong mắt gần như không thể ngăn chặn.

Tâm niệm vừa động, một tên nữ tu cực kỳ đoan trang tú lệ xuất hi

ện tại trước mặt hắn.

Chỉ bất quá nữ tu này cặp mắt đồng dạng vô thần, hiển nhiên là một cỗ khôi lỗi.

Nhìn thấy nữ tu khôi lỗi này, trong mắt Yêu Khôi Thánh Vương lóe lên một vết say đắm, xong cái say đắm này liền biến thành âm tàn, qua thật lâu, hắn mới ngẩng đầu lảm bảm nói với nữ tu khôi lỗi.

- Dù ai cũng không cách nào từ trong tay của ta cướp người đi! Cho dù là Tiên Nhân cũng không được!

Dứt lời hắn bất ngờ đứng dậy, hướng về bên ngoài Yêu Khôi thánh vực bay đi.

Phía sau có một tên đệ tử cao giọng nhắc nhở.

- Thánh Vương, Đoạt Hồn Chung còn không có thi thuật hoàn thành! Người đi chỗ nào a!

- Để bọn hắn tiếp tục tu luyện, ta đi Thiên Minh thánh vực một chuyến.

Yêu Khôi Thánh Vương dứt lời tốc độ bạo tăng, cũng không lâu lắm liền tiến vào bên trong không gian thông đạo.

...

Hơn nửa ngày sau, Yêu Khôi Thánh Vương xuất hiện tại Thiên Minh thánh vực.

Thiên Minh Thánh Vương sở trường không hồn, cùng Yêu Khôi Thánh Vương bước đi không sai biệt lắm, hai người tại trước lúc chưa thành tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong thường xuyên hợp tác, một chỗ sẵn giết cường giả.

Sau khi thành công, thi thể cường giả thuộc về Yêu Khôi Thánh Vương, hồn thuộc về Thiên Minh Thánh Vương.

Sau mấy lần hợp tác, hai người cũng coi là có chút ít giao tình.

- Người đến tìm ta chuyện gì?

Gặp Yêu Khôi Thánh Vương tới, Thiên Minh Thánh Vương khó hiểu nói.

Yêu Khôi Thánh Vương gặp trên mặt Thiên Minh Thánh Vương có chút mù mịt, nhú nhú mày nói.

- Ta gặp được một kiện sự tình khó giải quyết, cần người hỗ trợ.

Thiên Minh Thánh Vương nghe vậy thở dài nói.

- Ta cũng gặp phải sự tình phiền toái, bộ hạ vẫn lạc một tên tu sĩ Đại Thừa, tới bây giờ không biết là ai động thủ, lại nói, người gặp được sự tình khó giải quyết gì, lại còn cần ta người bạn cũ này hỗ trợ?

Yêu Khôi Thánh Vương hạ giọng nói.

- Có Tiên Nhân Hạ giới.

- Cái gì!

Thiên Minh Thánh Vương bỗng nhiên đứng lên, trong mắt lóe lên một tia chấn kinh.

Tuy nói lời đi phi thăng Minh Uyên giới bình thường, liên thông Tiên giới, nhưng tình huống Tiên Nhân Hạ giới không nhiều, trung bình xuống vạn năm cũng chỉ một lần.

Một lần lần trước còn cần ngược dòng tìm hiểu đến Đấu Chiến Thánh Vương diệt sát Tiên Nhân lúc ấy.

- Người đắc tội hần?

Thiên Minh Thánh Vương nhỏ giọng hỏi.

- Hần hần là hướng về phía cổ khôỉ lồi kia trong tay ta đến, ban đầu ta từ Đấu Chiến Thánh Vương nơi đó bắt được cổ Tiên thi này, liền nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy.

- Cuối cùng tiên nhân kia cũng không phải phạm tặc, vẫn lạc tại Minh Uyên giới, Tiên giới khẳng định lại phái Tiên Nhân Hạ giới điều tra.

Yêu Khôi Thánh Vương biểu lộ nghiêm túc, xong hần chuyển đề tài.

- Bất quá Tiên Nhân này rất có thể gặp bất ngờ gì, giờ đây thực lực chỉ có thể so Đại Thừa hậu kỳ, người ta liên thủ, cho dù hần có át chủ bài lợi hại gì, cũng chỉ có một cái hạ tràng chết.

- Cái này... Thiên Minh Thánh Vương nửa tin nửa ngờ.

Sự tình Tiên Nhân không thể coi thường, chém giết Tiên Nhân, bình thường chỉ có Đấu Chiến Thánh Vương loại biến thái kia mới có thể làm đến, hần loại Đại Thừa đỉnh phong phổ thông này, cũng không có can đảm này.

Yêu Khôi Thánh Vương mê hoặc nói.

- Chỗ tốt chém giết Tiên Nhân người cũng biết, nếu không phải Đấu Chiến Thánh Vương lúc trước diệt Tiên thành công, sau này đắc tội Minh Uyên liền hần phải chết không nghi ngờ, nơi nào còn có cơ hội giờ đây phục sinh?

- Nếu không phải ta đạt được thi thể Tiên Nhân, cũng không đạt được loại cảnh giới hôm nay.

- Thiên Minh, người ta là loại người nhân quả quán thân, muốn phi thăng vô cùng gian nan, nhất định phải có chuẩn bị chu đáo cùng thực lực vượt qua tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong đồng dạng mới được.

- Tiên nhân kia thật chỉ có thực lực Đại Thừa hậu kỳ?

Thiên Minh Thánh Vương hỏi.

Yêu Khôi Thánh Vương không có trả lời, mà trực tiếp lấy ra một khối Đâu Ảnh Thạch, đem hình ảnh hình chiếu Trần Trầm đại chiển cự hán chiếu ra.

Nhìn mấy lần xong, Thiên Minh Thánh Vương có chút động tâm.

Chém giết Tiên Nhân, tuy sau này rất có thể gặp phải Tiên giới trả thù, thế nhưng chỗ tốt cũng không cách nào tưởng tượng.

Nếu như vận khí tốt, nói không chừng có thể trực tiếp thoát thai h oán cốt.

Yêu Khôi Thánh Vương lúc này còn nói thêm.

- Đấu Chiến Thánh Vương phục sinh xong, Minh Uyên tông sẽ do hắn chấp chương, tương lai hắn rất có thể sẽ thành chủ nhân Chân Linh giới.

- Nếu chúng ta không có thêm vài thủ đoạn át chủ bài, sau này cũng chỉ có thể làm thần tử người khác.

Thiên Minh Thánh Vương nghe đến đây triệt để hạ quyết tâm, lạnh giọng hỏi.

- Người nói đi, làm sao bây giờ?

Khóe miệng Yêu Khôi Thánh Vương hơi vênh, trả lời.

- Không cần nghĩ nhiều như vậy, ta hiện tại cảm ứng được vị trí hắc ấn, chúng ta cùng nhau đi tìm hắc ấn, tiếp đó giết hắc ấn là được.

- Thu hoạch làm sao chia?

Mắt Thiên Minh Thánh Vương sáng lên hỏi.

- Quy củ cũ, thi thể thuộc về ta, thần hồn thuộc về người, thu hoạch khác chia đều hai bên.

- Tốt! Vậy chúng ta liền xuất phát, miễn đêm dài lắm mộng.

Chương 704: Người Nào Trước Tiên Lui Ra Người Đó Là cháu.

Chương 704: Người Nào Trước Tiên Lui Ra Người Đó Là cháu.

Tránh thoát mấy tu sĩ Đại Thừa Tử Vi thánh vực dò xét, Trần Trâm chẳng có mục đích phi hành, suy nghĩ tìm một chỗ trốn trước.

Nhưng mà, còn không qua thời gian nửa ngày, hắc ấn liền mơ hồ cảm giác được sắp có nguy cơ phủ xuống, phảng phất như trên đỉnh đầu treo một cây đao lúc nào cũng có thể sẽ rơi xuống vậy.

Giác quan thứ sáu mạnh như thế, chẳng lẽ Yêu Khôi Thánh Vương

g không thể chờ đợi muốn tới tìm ta phiền toái sao?

Trần Trầm vuốt vuốt cái trán, giờ đây hắn còn không phải đối thủ tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong.

Càng máu chột là Yêu Khôi Thánh Vương kia sở trường nhân quả đạo lí, trừ phi hắn đi một vài địa phương đặc thù, bằng không tránh h không khỏi Yêu Khôi Thánh Vương điều tra.

- Địa phương đặc thù... Đối với Minh Uyên giới tới nói, Chân Linh giới liền là địa phương đặc thù.

Thế nhưng Yêu Khôi Thánh Vương tất nhiên có liên hệ cùng Minh Uyên tông Thánh Vương, nếu phát hiện mình biến mất tại Minh Uyên giới phụ cận Minh Uyên tông, kết hợp với sự tình chính mình là Tiên thể, chẳng mấy chốc sẽ xuất hiện hoài nghi chuyện Trần Trầm chưa chết.

Cho nên không trở về Chân Linh giới được...

- Vậy đi chỗ nào đây?

Trần Trầm ngẩng đầu nhìn lên trời, có chút mờ mịt.

Một giây sau, con người hắn đột nhiên rụt lên, bởi vì bầu trời lúc đầu xanh lam đột nhiên biến thành đen kịt một màu, đầu một quái vật đáng sợ do mây đen ngưng kết thành lớn cỡ chừng trăm dặm xuất hiện tại trong tầng mây.

- Nhanh như vậy liền tới!

Trần Trầm thảm hô một tiếng không tốt, quay người liền hướng một chỗ phương hướng khác bay, nhưng mà chẳng biết lúc nào, phía trước đã có một nữ tu bạch y ngăn cản đường đi hắn.

Nữ tu bạch y này thời gian Trần Trầm dùng Tiên Cương Cực Mục

nhìn Yêu Khôi thánh vực gặp qua, chính là khôi lỗi Yêu Khôi Thánh Vương.

Cùng lúc đó, phía sau truyền đến một đạo khí tức dữ dằn, không cần nhìn cũng biết khôi lỗi cự hán cùng mình chiến đấu qua cũng tới.

Ô ô ô!

Trên bầu trời sương mù quái vật to lớn phát ra tiếng quỷ khóc sói tru chói tai, ngay sau đó hai đạo hồn ảnh từ bên trong đầu quái vật bay ra.

Hai đạo hồn ảnh này phối hợp hai cỗ khôi lỗi từ bốn mặt phong tỏa ngăn cản Trần Trầm.

Nhìn thấy trận thế này, Trần Trầm hoạt động thân thể một chút, có chút im lặng, không nghĩ tới lại có hai vị Thánh Vương tới đối phó hắn.

Cái này cũng thật là để mắt hắn.

- Hai vị không hiện thân gặp mặt sao?

Trần Trầm ngẩng đầu quát.

Không có người trả lời, nhưng hư ảnh quái vật trên bầu trời cũng rung động xuống, ngay sau đó bốn phía cảnh tượng đột biến, toàn bộ núi non sông ngòi biến mất, thay vào đó là vô tận hắc vụ.

Trong hắc vụ có quỷ ảnh lấp lóe, Trần Trầm chỉ cảm thấy tiếng quỷ gào bốn phía bên tai không dứt, để hắn không cách nào tỉnh táo lại.

Loại cảnh tượng cải thiên hoán địa này thời gian hắn cùng Thanh Huyền Minh đấu pháp gặp được, cực kỳ hiển nhiên, đây là lực lượng

ợng lĩnh vực cường giả Đại Thừa tối đỉnh.

Nhưng mà, cái này còn chưa kết thúc, ngay sau đó, bên trong lĩnh vực này lại xuất hiện một chút biến hóa, hơn ngàn khôi lỗi đột ngột hiện ra ở bên trong lĩnh vực.

Ở giữa hơn ngàn khôi lỗi này lẫn nhau dùng linh lực tiếp nối, đan xen tạo thành một mặt lưới lớn quái dị bao phủ tại đỉnh đầu Trần Trầm.

- Ách... A... Ô...

Tiếng kỳ quái, khôi lỗi như là thi thể gương mặt, giờ khắc này, Trần Trầm cảm giác chính mình đưa thân vào bên trong A Tì Địa Ngục.

Oanh!

Khôi lỗi nữ tu kia xuất thủ trước, vừa ra tay chính là công kích tràn đầy Tiên khí.

Trần Trầm có thể cảm ứng được trong cơ thể nàng có một khóa Tiên thiên thạch vỡ vụn, xem ra khôi lỗi nữ tu này chính là Tiên Nhân khôi lỗi bộ hạ Yêu Khôi Thánh Vương tiếng tăm lừng lẫy.

- Trần đạo hữu, muốn ta ra giúp đỡ sao?

Ngạo Vũ truyền âm hỏi.

- Không cần giúp, đánh không được!

Trần Trầm tức giận trả lời, đồng thời trở tay một chưởng đỡ Tiên Nhân khôi lỗi công kích.

Nhưng còn không chờ hắn thu chưởng về, hơn ngàn khôi lỗi liền hợp thành đại trận, đồng thời xuất thủ.

Một đạo uy áp khủng bố không gì sánh kịp nhanh chóng tạo thành, hơn nữa tại phía dưới trận pháp gia trì biến đổi thành càng ngày càng mạnh.

Trần Trầm còn muốn ném thử ngăn cản, nhưng bên tai lại truyền tới thanh âm quái dị quái nhiều tâm thần, thậm chí hẳn có thể cảm giác được dường như có vài u hồn đã đến phụ cận hẳn, đang chuẩn bị chui vào trong thân thể của hẳn.

Đối với mặt loại song vị một thể tiến công này, khóe mắt Trần Trầm giật giật, từ trong nhãn trử vật lấy ra Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa.

- Cáo từ!

Trong nội tâm lâm bảm một câu, Trần Trầm trực tiếp chui vào bên trong Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, đồng thời đem phòng hộ Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa mở ra lớn nhất.

Ầm ầm!

Một hồi kinh thiên bạo hưởng, công kích hơn ngàn khối tạo thành đánh vào bên trên phòng hộ trận Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, oanh trợn Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa trên dưới tán loạn.

Nhưng Tiên Khí liền là Tiên Khí, nào có dễ dàng bị công phá như vậy? Cứng rắn chịu một kích này, Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa cũng chỉ mờ đi hơn phân nửa phòng hộ trận, bản thể pháp bảo cũng không có bị tổn thương.

Trần Trầm trốn ở bên trong Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, đem mấy khóa trung giai Tiên thạch bảo hồng lấy ra ngoài, lại lần nữa thả mấy khóa vào.

Còn tốt lúc trước hẳn hào phóng một lần, đem đệ giai Tiên thạch

đổi thành trung giai Tiên thạch, bằng không chịu một kích này, Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa sợ sẽ xảy ra vấn đề.

Mới vừa bỏ vào Trung giai Tiên thạch, bên ngoài số lượng lớn đủ loại công kích lại tới gần.

Không kịp nghĩ nhiều, Trần Trầm bắt đầu toàn lực thôi động Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa.

Suu!

Một tiếng vang nhỏ, Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa xuyên phá chướng ngại trùng điệp, bay ra phạm vi bên trong lĩnh vực, cũng không lâu lắm, liền tiến vào bên trong không gian thông đạo.

Nhưng mà, tiếc vui chóng tàn, một lát, lĩnh vực kia vậy mà cũng tiến vào không gian thông đạo, lại lần nữa bao vây Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa lại.

- Tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong có thể xuyên qua không gian...

Trong nội tâm Trần Trầm hiểu rõ, chần chờ nếu không thì bay thẳng ra Minh Uyên giới.

Thế nhưng từ nơi này bay ra Minh Uyên giới, hẳn không biết sẽ tới chỗ nào.

Bay ra một hồi, ngược lại có thể sử dụng hệ thống tìm đường trở về, nhưng lánh nạn loại này... Cũng không phải sự tình một chút, vạn nhất lạc mất phương hướng, nói không chừng đời này cũng không về được.

Oanh!

Lại là mấy đạo công kích đánh tới, Trần Trầm không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp bay ra ngoài Minh Uyên giới, tiến vào không gian đe

n kịt một màu.

Tại bên trong không gian đen kịt đợi mười mấy hơi thở, Trần Trầ
m tranh thủ thời gian trở về Minh Uyên giới, lúc này lĩnh vực kia
đã biến mất không thấy gì nữa.

Còn không chờ hấn thở phào, trong đầu liền vang lên một tiếng c
ó chút âm lệ.

- Trừ phi người có thể trở về Tiên giới, bằng không người trốn kh
ông thoát.

Thanh âm này vang lên không bao lâu, lĩnh vực quý vụ lại lần nữa
a xuất hiện.

Trần Trầ thấy vậy hai tay mở ra, nở nụ cười lạnh.

- Yêu Khôi Thánh Vương, đừng nói chỉ hai người Đại Thừa đỉnh
phong, liền là tất cả Đại Thừa đỉnh phong Minh Uyên giới các ng
ười tới, đều không giết được ta, người tin hay không?

- Nói khoác không biết ngượng, nói cho người, chuyến này ta cùn
g Thiên Minh Thánh Vương đã làm tốt chuẩn bị đầy đủ, người là
Tiên Nhân Hạ giới, có thể không chế Tiên khí có hạn, trên người
cũng không có khả năng có quá nhiều Tiên thạch, cho nên loại Tiê
n Khí xuyên qua này người dùng không bao lâu, chờ Tiên thạch n
gười tiêu hao hết, chính là thời điểm người vron cổ chịu giết.

Yêu Khôi Thánh Vương rất mau trả lời.

Trần Trầ nghe vậy tức giận cười, hấn còn không tin cái này.

- Tốt, vậy chờ xem, ta liền bồi các người nhất thời! Ai lui ra trước
tiên là cháu!

- Yên tâm, cho dù là mấy tháng, mấy năm, mấy chục năm ta cũng

sẽ đuổi tiếp.

Yêu Khôi Thánh Vương ngữ khí chém đinh chặt sắt.

Luận miệng pháo, Trần Trầm cũng không nhận thua.

- Đuổi a, người tốt nhất cầu nguyện lần này có thể giết ta, bằng không sau này sẽ trả giá.

- Tùy thời phụng bồi!

Chương 705: Vào Minh Uyên.

Chương 705: Vào Minh Uyên.

Nửa tháng sau, Tử Vi thánh vực.

Trần Trầm khoanh chân ngồi tại phía dưới Tử Vi Đế Hoa tu luyện, Âm Dương nhị khí trên người lượn lờ, biểu lộ tương đối thông dong, tại phía dưới Âm Dương nhị khí cùng tử khí làm nổi bật, bản thể hắc này cũng có mấy phần tư chất Tiên Nhân.

Phân thân Tiên thể giờ phút này còn đang chạy trốn, vừa lúc bắt đầu ngày đầu tiên hắc còn có thời gian cùng Yêu Khôi Thánh Vương cãi nhau chửi lẫn nhau, ba ngày sau, hắc liền bắt đầu im lặng, một lòng chạy trốn, chỉ bất quá thần tình có chút rầu rĩ, tâm tình cũng có chút uất ức.

Chờ qua mười ngày, hắc đã hoàn toàn coi nhẹ, đồng thời làm xong

g chuẩn bị tâm lý một mực trốn xuống.

- Đạo hữu gần đây nhìn đến khí sắc không tệ, có phải có lĩnh ngộ hay không?

Chỗ không xa Tử Nguyệt lúc này mở miệng hỏi.

Trần Trâm nhìn về phía Tử Nguyệt, bình tĩnh nói.

- Không sai, con đường tu luyện, quan trọng nhất liền là tâm bình khí hòa, vô luận chuyện gì, vô luận gặp được tình huống như thế nào, hoặc là gặp được bình cảnh gì, cũng không thể nôn nóng, chỉ có lòng yên tĩnh, mới có thể chạm đến đại đạo.

Tử Nguyệt nghe vậy mỉm cười, tại phía dưới Tử Vi Đế Hoa, lộ ra đặc biệt kiêu diễm, hơi có chút hương vị mặt người ánh đỏ đào hoa lẫn nhau.

Lời Trương Kỳ Phán Thiên minh này nói, để nàng nhớ tới một vài quá khứ.

Lúc trước nàng đi Chân Linh giới gặp được Trần Trâm gặp tai vạ, sau này nàng liền biến thành gấp nóng vô cùng, cấp bách hi vọng báo thù, hi vọng chứng minh chính mình, loại tâm tính này một mực duy trì liên tục đến Minh Uyên tông cùng Chân Linh giới ước chiến, bị Trần Trâm mạnh mẽ đánh bại xong, mới kết thúc.

Sau trận chiến kia, tâm nàng cảnh triệt để sụp đổ, cả cuộc đời không thể yêu, thẳng đến tin Trần Trâm chết truyền đến, nàng mới phá rồi lại lập, đại triệt đại ngộ, bước vào Đại Thừa kỳ.

Hồi tưởng lại quá khứ, nàng không thể không thừa nhận khi đó chính mình quá mức non nớt.

Nếu lại cho nàng một cơ hội, tuyệt đối sẽ làm tốt hơn so trước đây.

Nàng có dạng trái qua này mới có dạng cảm ngộ này, người trước mặt này chẳng lẽ cũng có?

Thế nhưng người này một mực không từng đi ra ngoài Tử Vi thần vực a.

- Đạo hữu nói đúng, vô luận gặp được chuyện gì, chúng ta đều cần phải tâm bình khí hòa.

Mặc dù có chút kỳ quái, nhưng Tử Nguyệt vẫn lễ phép phụ họa một câu, ngữ khí ôn nhu khéo léo.

Trong nội tâm Trần Trâm xem thường, nếu không phải hẳn tận mắt thấy bộ dáng nàng cuồng loạn, nói không chừng sẽ xem đây là thiên nữ hạ phàm.

Khụ khụ, bất quá không thể không nói bên ngoài hẳn xác thực chiếm ưu thế, lại thêm hẳn cảm ngộ Hỗn Độn Âm Dương pháp tắc, mặc cho nữ tu nào trước mặt mình đều sẽ giả trang ra một bộ dáng ngời điễm đoan trang.

- A... Đây chính là suất khí phiền não, không nhìn thấy thế giới chân thật.

Nhóm nữ nhân ngu xuẩn này, kiêu gì cũng sẽ trong tiềm thức nghĩ đến hẳn ưu tú như vậy phải lưu một cái ấn tượng tốt.

- Đúng rồi, Tử Nguyệt đạo hữu, người am hiểu nhân quả pháp tắc sao?

Trần Trâm vô tình hay cố ý hỏi.

Tử Nguyệt lắc đầu nói.

- Không hiểu rõ lắm, bất quá ta thật ra biết trong tay Yêu Khôi Th

ánh Vương nắm giữ loại pháp tắc này, bởi vì loại pháp tắc này, tại Minh Uyên giới có rất ít người dám trêu chọc hấn, đã từng có một tên tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ đắc tội hấn, bị hấn đuổi lên trời không đường, xuống đất không cửa, cuối cùng trốn vào bên trong Minh Uyên, mới tính kết thúc.

Trần Trầm nghe vậy biến sắc, tiếp tục hỏi.

- Xong thì sao?

Tử Nguyệt hơi kinh ngạc.

- Sau đó? Tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ kia liền cũng không đi ra lại, hấn là vẫn lạc tại bên trong Minh Uyên a, như thế nào? Đạo hữu người không biết Minh Uyên Minh Uyên giới chúng ta sao?

- Nghe nói qua, nhưng không phải hiểu rất rõ.

Trần Trầm như có điều suy nghĩ trả lời.

- Minh Uyên, hấn ngược lại là quên cái tuyệt địa Minh Uyên giới này.

...

Nửa ngày sau, Tiên thể phân thân Trần Trầm không chế lấy Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa đến trên không Minh Uyên.

Hướng xuống liếc mắt nhìn, hấn nhìn không được rùng mình một cái.

Phía dưới là bóng đêm vô tận, không thấy rõ bên trong có cái gì, t hấn thức cũng điều tra không đến bất luận bảo vật gì, chỉ có một cỗ khí tức âm trầm từ phía dưới truyền ra.

Lại hướng phía trước nhìn, phía trước mênh mông, đều là vực sâu

hắc ám.

Chỉ nhìn loại cảnh tượng này, Trần Trầm cũng nhìn không được h oài nghi phía dưới là thông lên Địa Ngục phải không.

Đi tới nơi này, Yêu Khôi Thánh Vương cùng Thiên Minh Thánh Vương không có vội vã công kích, mà chỉ từ bên trong không gian thông đạo bay ra, lẳng lẳng trôi nổi tại phía sau Trần Trầm.

Trần Trầm xoay người nhìn về phía bọn hắn, hỏi.

- Các ngươi lại đuổi ta, ta sẽ đi vào.

- Xin cứ tự nhiên.

Yêu Khôi Thánh Vương một mặt bình tĩnh.

Sắc mặt Thiên Minh Thánh Vương cũng có chút khó coi, hắn đuổi đi theo sát tiên nhân này là vì chỗ tốt, nếu Tiên Nhân này tiến vào Minh Uyên, hắn nơi nào còn có thể có chỗ tốt?

- Phía dưới Minh Uyên có tồn tại đáng sợ, ngươi nếu đi xuống, hạ tràng còn thê thảm hơn so với rơi vào trên tay chúng ta vạn lần!

Khóe miệng Trần Trầm nổi lên một tia cười lạnh, hướng phía dưới đi tới gần một chút.

- Hệ thống, phía dưới trăm dặm có địa phương an toàn gì?

- Không có.

Hệ thống trả lời lờ lờ ít mà ý nhiều, khóe miệng Trần Trầm nụ cười biến đổi thành có chút cứng nhắc.

Minh Uyên này là tuyệt địa chân chính, cho dù là hệ thống cũng không cách nào từ đó tìm tới an toàn địa phương.

Nhìn tới trốn vào phía dưới Minh Uyên này là không thể, nên tiếp tục trốn hay không.

- Thê thăm lại như thế nào? Dù sao ta sẽ không tiện nghi các người, có bản sự các người tiếp tục đuổi, người nào rút khỏi người đó là cháu!

Trần Trầm mắng một câu, tiếp đó không ché lấy Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa chuẩn bị xuyên qua trên không Minh Uyên.

Yêu Khôi Thánh Vương cùng Thiên Minh Thánh Vương tranh thủ thời gian truy kích, bắt quá tại trên không Minh Uyên này bọn hấn cũng không dám lỗ mãng, phi hành cực kỳ cẩn thận.

- Hệ thống, phía dưới trăm dặm có địa phương an toàn không?

- Không có.

Trần Trầm một bên bay một bên hỏi thăm, bắt tri bắt giác liền bay mấy ngàn dặm, vẫn không có bay ra phạm vi Minh Uyên.

Thẳng đến bay gần vạn dặm, hấn mới nhìn đến ranh giới Minh Uyên.

Mà lúc này, cuối cùng hệ thống đưa ra một cái đáp án khác biệt.

- Phía dưới mười dặm có chỗ an toàn.

Nghe được đáp án này, ánh mắt Trần Trầm sáng lên, bắt đầu áp ủ cảm xúc, chờ thời gian hấn quay đầu nhìn về Yêu Khôi Thánh Vương cùng Thiên Minh Thánh Vương, biểu lộ đã biến đổi thành kiên quyết dứt khoát, thấy chết không sờn.

- Là các người bức ta! Có bản sự các người tiếp tục đuổi!

Dứt lời, hấn mãnh liệt hướng Minh Uyên phía dưới bay đi.

Hai Đại Thánh Vương thấy thế kinh hãi, bọn hấn như thế nào cũng không nghĩ tới người này thực có can đảm vào Minh Uyên.

- Đứng!

- Không được!

Nhưng mà Trần Trầm nơi nào nghe bọn hấn, thân hình lóe lên liền đi vào bên trong Minh Uyên.

Rất nhanh, hấn đã đến cái gọi chỗ an toàn hệ thống chỉ dẫn.

Đó là một chỗ sơn động nhỏ lõm xuống trên vách đá dựng đứng Minh Uyên, chỉ lớn cỡ năm sáu thước, chung quanh đen kịt một màu, cái gì cũng không cảm ứng được.

Trần Trầm đi vào bên trong sơn động nhỏ, lấy ra một khóa Minh Châu chiếu sáng.

Trong sơn động trưởng thành một chút thực vật kỳ dị, lá cây những thực vật này phi thường lớn, chừng lớn cỡ nửa người, hơn nữa màu sắc dĩ nhiên là màu đen.

Trừ đó ra, trong sơn động không có bất kỳ vật gì khác.

Sơn động này tại phía dưới Minh Uyên vạn mét, nhưng độ sâu Minh Uyên chân chính không người biết được, dù sao căn cứ Trần Trầm suy tính, Minh Uyên này sâu mấy chục hơn triệu mét đều rất bình thường.

Cho nên nghiêm chỉnh mà nói, vị trí sơn động này chỉ tính là phía ngoài Minh Uyên nhất.

Tại sơn động đợi nửa ngày, gặp không có người đuổi theo, Trần T

rầm phồng đoán hai Đại Thánh Vương hẳn đã bỏ qua.

Bất quá hẳn vẫn không thể ra. Vừa đi ra ngoài khẳng định liền sẽ bị Yêu Khôi Thánh Vương phát hiện, đến lúc đó lại phải không nùng chạy trốn.

Mà thôi, sau này ngay tại nơi này tu luyện a, không nghĩ tới đến Minh Uyên giới mới không bao lâu, liền bị người đuổi theo trốn đến trong góc này.

Trần Trầm tự giễu cười cười, liền trốn vào bên trong Âm Dương cung.

Trừ phi bản thể nghĩ ra biện pháp giải quyết tốt gì, bằng không hẳn không chuẩn bị đi ra.

Chương 706: Minh Thần Điện.

Chương 706: Minh Thần Điện.

Bất tri bất giác, thời gian qua gần một năm.

Bên trong Tử Vi thánh vực, Trần Trầm cùng Tử Nguyệt đã tương đối quen thuộc, thậm chí bởi vì loại quen thuộc này để không ít đệ tử Tử Vi thánh vực đổ kị.

Nhưng Trần Trầm dù sao cũng là tu sĩ Đại Thừa, toàn bộ Tử Vi thánh vực tu sĩ Đại Thừa tổng cộng cũng mấy vạn như thế, cho nên cũng không ai dám đến tìm hắn gây sự.

Một ngày này, Trần Trầm giống thường ngày chuyện phiếm cùng Tử Nguyệt, bất quá hôm nay hắn vô tình hay cố ý nâng lên một việc.

- Tử Nguyệt đạo hữu, Minh Uyên giới các ngươi có một kiện Tiên Khí cực kỳ cường đại Vạn Linh Đỉnh, xin hỏi Vạn Linh Đỉnh này là chỗ nào đến?

Qua một năm giao lưu, Tử Nguyệt đối với Trần Trầm đã không còn cảnh giác như trước kia, thuận miệng nói.

- Lúc trước Đẩu Chiến Thánh Vương diệt sát Tiên Nhân xong đạt được chiến lợi phẩm.

Trần Trầm nhẹ gật đầu, lại hỏi.

- Thời gian ta tại Chân Linh giới nghe nói qua uy lực Vạn Linh Đỉnh, loại Tiên Khí cường đại kia theo lý thuyết cho dù là tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong cũng không thể khu động à?

Tử Nguyệt nghe vậy tự ngạo cười nói.

- Một mình một tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong xác thực không cách nào khu động, nhưng ông nội ta là Luyện Khí sư đệ nhất Minh Uyên giới, bảo vật trong tay hắn không có không cách nào khu động cũng có thể sử dụng, lúc trước bắt được Vạn Linh Đỉnh, lão nhân gia nghiên cứu mấy chục năm, làm ra một bộ trận pháp đặc thù, mượn nhờ trận pháp này, mấy tên cường giả hợp lực, liền có thể thôn di động Vạn Linh Đỉnh.

- Thì ra là thế, không nghĩ tới Tử Vi thánh vương không chỉ có nghiên cứu pháp bảo phổ thông, thậm chí có nghiên cứu đối với Tiên Khí, thật sự là lợi hại!

Trần Trầm không để lại dấu vết khen vài câu.

Tiên thể phân thân tại bên trong Minh Uyên tiềm tu tới bây giờ, hấn mỗi ngày đều đang nghĩ biện pháp tránh thoát Yêu Khôi Thần Vương, càng nghĩ, liền mấy loại thủ đoạn như thế.

Một cái trong đó chính là mượn nhờ lực lượng Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp cường đại không thua Tiên Khí Vạn Linh Đỉnh, chính mình giờ đây không khởi động được, không chỉ như thế, Trần Trầm thậm chí cảm giác thực lực chính mình mạnh hơn gấp mười gấp trăm lần cũng không khởi động được.

Vậy Minh Uyên tông dựa vào cái gì có thể thôi động Vạn Linh Đỉnh chứ?

Vấn đề này một mực quanh quẩn trong lòng hấn, nhưng bởi vì việc này dính đến cơ mật Minh Uyên tông, cho nên một mực đến nay hấn cũng không hỏi, cho tới hôm nay, hấn tự nhận đã quen thuộc cùng Tử Nguyệt, mới giả vờ thuận miệng hỏi ra.

Tử Nguyệt nghe được Trần Trầm tâng bốc tổ phụ nàng, tâm tình vô cùng tốt, cười nói.

- Đó là tự nhiên luyện khí, đơn thuần, ta tổ phụ đã là thứ nhất Minh Uyên giới!

Trong lòng Trần Trầm suy nghĩ một chút, hỏi dò.

- Ta không có nghiên cứu luyện khí, bất quá ta ngược lại có mấy phần hứng thú với trận pháp, nếu như trận pháp thôi động Vạn Linh Đỉnh kia không phải bí mật bất truyền gì, ta thật muốn nhìn một chút.

Tử Nguyệt nghe vậy nhìn Trần Trầm liếc mắt, một mặt xin lỗi nó.

- Trận pháp kia giấu tại trong Thánh điện Tử Vi thánh vực chúng ta, mà thánh điện loại trừ lác đác mấy tu sĩ Đại Thừa Tử Vi thánh vực chúng ta ra, bất kỳ người nào khác cũng không thể tiến vào, thật để cho đạo hữu thất vọng rồi.

- Ha ha, không sao, là ta mạo muội, loại bí mật này xác thực không thích hợp cho ngoại nhân xem.

Trần Trâm cười ha hả, bất quá tại trong lòng thì yên lặng nhớ kỹ chuyện này.

Thánh điện Tử Vi thánh vực, tương tự địa phương bảo khổ, tồn tại trận pháp có thể thôi động Vạn Linh Đỉnh.

Nếu hắn có thể đạt được trận pháp này, có lẽ có một ngày sẽ thôi thúc được Cửu Thiên Huyền Trân Tháp, mà có thể thôi thúc động Cửu Thiên Huyền Trân Tháp, hết thảy vấn đề đều sẽ giải quyết dễ dàng.

...

Tại khi hai người nói chuyện, xa xa một đạo lưu quang kích xạ mà đến, cũng không lâu lắm, liền rơi xuống trước mặt hai người.

Người tới là một tên nam tu, một thân áo xanh, hai đầu lông mày lộ ra một chút ngạo ý.

Người này Trần Trâm biết, là một sư huynh Tử Nguyệt, tên là Hoàng Vũ, nửa năm trước bước vào cảnh giới Đại Thừa, vì thế toàn bộ Tử Vi thánh vực đều cử hành thịnh đại khánh điển, hắn cũng theo phía sau ăn nhờ ở đậu hơn nửa tháng.

- Tử Nguyệt sư muội, sư thúc để ta tới cáo tri ngươi, ba ngày sau Minh Thần điện liền sẽ mở ra, ngươi chuẩn bị sẵn sàng.

Trên mặt Hoàng Vũ mang nụ cười ôn hòa, ngữ khí càng làm như mộc xuân phong.

Tử Nguyệt nghe đến đây mừng lớn nói.

- Quá tốt rồi, ta đây liền đi chuẩn bị.

Nói xong nàng xoay người rời đi, bất quá rất nhanh nàng tựa hồ nghĩ đến cái gì, quay đầu lại nói với Trần Trâm.

- Trương đạo hữu, chuyến này người theo ta cùng nhau đi, nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, ba tên Đại Thừa khác Phản Thiên minh các người cũng sẽ đi.

- Tốt!

Trần Trâm thuận miệng lên tiếng, trong đầu như cũ nghĩ đến sự tình Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Hoàng Vũ lúc này nói với Trần Trâm.

- Trương đạo hữu, bên trong Minh Thần điện cơ duyên tuy nhiều, nhưng cũng tương đối nguy hiểm, người đi vào, tuyệt đối không thể sơ suất, Minh Uyên giới chúng ta không phải không có Đại Thừa vẫn lạc tại bên trong Minh Thần điện.

- Đa tạ Hoàng đạo hữu nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận.

Trần Trâm cười nói.

Người này hôm nay vậy mà hảo tâm như vậy, cái này có chút vượt quá dự liệu hẳn, phải biết thời điểm lúc trước người này không bước vào Đại Thừa, đã cực kỳ căm thù chính mình, thường xuyên dùng ánh mắt chán ghét đố kỵ nhìn trộm chính mình, chỉ là chính mình không vạch trần mà thôi.

Hoàng Vũ nhẹ gật đầu, quay người rời đi.

Chờ sau khi hắn đi, Trần Trầm đứng lên, nhìn về phía Yêu Thần Hoa trước mặt.

So với một năm phía trước, kích thước Yêu Thần Hoa không có bao nhiêu biến hóa, nhưng Trần Trầm có thể cảm giác được, Yêu Thần Hoa này giờ đây liền như là hài nhi vậy, trong đó nhiều một tia linh trí lơ mơ.

- Ta đi Minh Thần điện một đoạn thời gian, khoảng thời gian này ngươi cứ đợi ở chỗ này.

Trần Trầm nhẹ giọng nói.

Bông hoa Yêu Thần Hoa có chút chấn động một cái, phảng phất như đang đáp lại.

...

Ba ngày sau, Trần Trầm cùng Tử Nguyệt Hoàng Vũ hai tên Đại Tù hù Tù Vi thánh vực cùng nhau đi tới Minh Thần điện.

Cùng đi còn có một tên tu sĩ Phản Thiên minh khác, tên là Dương Diệu, Dương Diệu này hơn một tháng trước bước vào cảnh giới Đại Thừa, là người bên trong hai mươi tên tu sĩ Phản Thiên minh đi tới Tù Vi thánh vực tu luyện loại trừ Trần Trầm ra, bước vào cảnh giới Đại Thừa,.

Bất quá Trần Trầm lại biết Dương Diệu này tuy nhìn bề ngoài không có bất cứ vấn đề gì, nhưng kỳ thật đã bị Yêu Khôi Thánh Vương hạ Đoạt Hồn Chủng.

Yêu Hồn Thánh Vương muốn không chế hắn, bất quá là sự tình một ý niệm.

- Trương đạo hữu, chuyện này hung hiểm, khó đảm bảo tu sĩ Minh Uyên giới có thể dùng thủ đoạn gì hay không, người ta vào Minh Thần điện, cần canh gác hỗ trợ mới được.

Dương Diệu trong bóng tối truyền âm cho Trần Trầm.

Trần Trầm đồng tình nhìn hấn một cái, tiếp đó khẽ gật đầu.

Tâm tư phòng bị người này rất mạnh, nhưng hấn căn bản không biết rõ thủ đoạn Minh Uyên giới đã sớm tiềm phục tại trong thân thể của hấn.

...

Bốn người một đường phi hành, hơn nửa ngày sau liền đến phụ cận Minh Uyên, Trần Trầm thậm chí có thể cảm ứng rõ ràng đến phần thân chính mình cách hấn không hơn vạn dặm.

- Tử Nguyệt đạo hữu, Minh Thần điện này tại bên trong Minh Uyên sao?

Trần Trầm có chút hiếu kỳ.

Danh tự Minh Thần điện hấn nghe qua rất nhiều lần, nhưng cụ thể ở đâu hấn nhưng lại chưa bao giờ hỏi qua.

Giờ đây nhìn dạng này, tựa như là tại bên trong Minh Uyên.

Tử Nguyệt chưa kịp trả lời, Hoàng Vũ giành nói.

- Cũng không phải, Minh Thần điện thật ra là tại trên không Minh Uyên, thời gian mỗi khi Âm Sát chi khí bên trong Minh Uyên nồng đậm tới cực điểm, cửa vào Minh Thần điện liền sẽ hiển hiện.

- Minh Thần điện này thật ra là một chỗ bí cảnh, xung hô nó làm Minh Thần điện là bởi vì chính giữa bí cảnh này có một toà đại đi

ện lụi bại, trên bia đá đại điện có khắc hai chữ Minh Thần.

- Về phần nguồn gốc bí cảnh này, vậy liền không người biết được, nói không chừng cùng vô thượng tồn tại bên trong Minh Uyên có quan hệ.

- Thì ra là thế.

Trần Trầm khẽ vuốt cằm, khó trách hẳn cảm giác Minh Uyên hôm nay càng kinh khủng hơn mấy phần so với lúc phân thân hắn đến.

Lại phi hành chốc lát, Tử Nguyệt cùng Hoàng Vũ mang theo Trần Trầm Dương Diệu đi tới trên không nơi trung tâm nhất Minh Uyên.

Lúc này chung quanh đã tụ tập hơn ngàn tu sĩ, Trần Trầm đại thể nhìn liếc mắt, trong đó tu sĩ Đại Thừa hơn năm mươi người, cái khác cũng đều là tu vi Độ Kiếp, nói tóm lại, không kẻ yếu.

Tại phía dưới loại chiến trận này, không khí Minh Uyên âm u ngưng lại đã giảm bớt rất nhiều.

Chương 707: Linh Thể Huyền Hình.

Chương 707: Linh Thể Huyền Hình.

Nhìn đến số lượng lớn tu sĩ Phản Thiên minh tụ tập tại một chỗ, nghị luận trong năm đó phát sinh chuyện, Dương Diệu lập tức đưa tới, gia nhập trong lòng Trần Trầm suy nghĩ một chút cũng đi theo

sau.

Tu sĩ Phản Thiên minh đến nơi này có chừng hai mươi người, loại trừ ba tên lúc đầu là tu sĩ Đại Thừa ra, còn có bao gồm chính mình cùng Dương Diệu tại bên trong bốn tên tân tân Đại Thừa, về phần người khác, tu vi đều là Độ Kiếp đỉnh phong.

Tổng tới nói, thực lực đám người này đều tăng lên rất nhiều so một năm trước.

Gặp không ít người trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý, trong lòng Trần Trầm có chút thổn thức.

Cái gì gọi là bị hố còn không tự biết, đám người này liền là kiểu mẫu tốt nhất.

- Đợi một chút chúng ta tiến vào bên trong Minh Thần điện, tuyệt đối không nên tách ra.

- Ân, đó là tự nhiên.

- Còn mời các vị tiền bối chăm sóc nhiều hơn!

Một đám tu sĩ Phản Thiên minh nhỏ giọng nói.

Trần Trầm thì nhìn về phía những Đại Thừa Minh Uyên giới xa xa kia, trong mắt bọn hắn nhìn thấy không ít khôi hài và khinh thường, nghĩ đến trong đó có không ít người biết Yêu Khôi Thánh Vương hạ Đoạt Hồn Chung với những tu sĩ Phản Thiên minh này.

...

Hơn ngàn tu sĩ tâm tư dị biệt, một lát, một nam một nữ đột ngột xuất hiện tại trên không mọi người.

Nhìn thấy một nam một nữ này, con ngươi Trần Trầm có chút rụt

rụt.

Hắn quá quen thuộc với hai người này, nam là Thiên Minh Thánh Vương, nữ thì là cô Tiên Nhân khôi lỗi Yêu Khôi Thánh Vương kia, hai hàng này truy sát hắn mấy tháng, không nghĩ tới bây giờ còn tại phụ cận Minh Uyên.

Phần nghị lược này.

- Lần hành trình Minh Thần điện này do ta cùng Thiên Minh Thánh Vương chủ trì, tại chỗ các vị đều cần phải biết, ba năm tiếp theo chúng ta đều muốn đi vào bên trong Chân Linh giới, cho nên những năm này mới có thể nhiều lần tiến vào Minh Thần điện như thế.

- Loại cơ hội này kiếm không dễ, ta hi vọng các vị có thể cố mà trân quý.

Nữ khôi lỗi dằng dặc nói, tiếng cười diễm khéo léo.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, Trần Trầm tổng cảm thấy ánh mắt nữ khôi lỗi cùng Thiên Minh Thánh Vương thỉnh thoảng hướng một người tu sĩ đầu trọc trong đám người nơi đó ngó nghiêng mắt nhìn.

Tu sĩ đầu trọc kia một mặt tướng mạo chất phác, nhìn lên chỉ có tu vi Độ Kiếp kỳ, ở bên trong trên ngàn tu sĩ, chỉ có cái đầu trọc kia tính toán có chút nổi bật, cái khác đều thường thường không có gì lạ.

Nhưng đã có thể dẫn đến hai Đại Thánh Vương chú ý, tên tu sĩ trọc đầu này khẳng định không tầm thường.

- Hệ thống, phương viên trăm dặm người mạnh nhất là vị nào?

- Phía trên bên trái kí chủ Thiên Minh Thánh Vương.

Trần Trâm hỏi thăm mấy lần, cũng không hỏi ra manh mối gì, liền không tiếp tục tiếp tục hỏi tiếp, bắt quả tu sĩ đầu trọc kia đã bị hấn âm thầm nhớ kỹ.

Tiên Nhân khôi lỗi lúc này lại nói chút ít lời cổ vũ, chờ thời gian bên trong Minh Uyên Âm Sát chi khí mạnh tới trình độ nhất định, nằng ngẵng đầu nhìn về phía hư không.

Thiên Minh Thánh Vương đồng dạng ngẵng đầu, mọi người theo nhìn tới, vậy mới nhìn thấy trên bầu trời xuất hiện một đạo cửa ra vào như có như không.

- Cửa ra vào Minh Thần điện càng ngày càng hư ảo, mười vạn năm trước căn bản không cần tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong cũng có thể mở ra cánh cửa này, ba vạn năm trước, cần một tên tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong đến mở ra môn hộ, giờ đây đã cần hai người.

Có tu sĩ Minh Uyên giới đi vào qua ở một bên nhẹ giọng thở dài.

Hắn vừa dứt lời, Tiên Nhân khôi lỗi cùng Thiên Minh Thánh Vương đồng thời xuất thủ, hai đạo dây xích pháp tắc vô cùng phức tạp xuất hiện tại bên trong hư không, xong khảm vào bên trong cánh cửa kia.

- Lên!

Hai Đại Thánh Vương đồng thời quát nhẹ một tiếng, dây xích pháp tắc mãnh liệt thẳng băng, cửa ra vào Minh Thần điện chậm chậm mở rộng.

Hô!

Một hồi gió lạnh từ bên trong thổi ra, không ít tu sĩ theo bản năng rùng mình một cái.

Trừ đó ra, bên trong cửa ra vào còn mơ hồ có thanh âm nện ngà o thút thít quái dị.

- Chẳng lẽ, Minh Uyên này thật thông lên Địa Ngục?

Trần Trầm không khỏi trầm nghĩ.

Lại nhìn tu sĩ Phản Thiên mình khác, lúc này nhìn xem cửa ra vào Minh Thần điện kia, trong mắt đã tràn đầy vẻ sợ hãi.

Tử Nguyệt tu sĩ Đại Thừa từng đi vào qua ngược lại không sợ hãi chút nào, gập cửa ra vào Minh Thần điện mở ra, thân hình lóe lên liền bay vào, tu sĩ Độ Kiếp Minh Uyên giới khác theo sát phía sau.

Một đám tu sĩ Phản Thiên mình hai mặt nhìn nhau, không ai đi ở trước nhất.

Trần Trầm thấy vậy cười cười, trước tiên bay vào trong đó, có hẳn dẫn đầu, người khác mới đi theo sau.

Mới vừa gia nhập Minh Thần điện, một cỗ gió lạnh liền đập vào mặt, thổi y phục mọi người bay phát phới.

Trần Trầm phóng tầm mắt nhìn tới, tại ước chừng ngoài trăm dặm, trong không gian mờ mờ thật có một toà cung điện bỏ hoang lụi bại, bốn phía chất đầy lá rụng hôi bại.

Mà tại trên không cung điện, lại có một nhóm linh thể đang lảng vãng chẳng có mục đích, nhìn lên có chút quỷ dị.

Loại trừ cung điện này, bên trong bí cảnh này còn có núi rừng hoang phế, dòng sông khô kiệt khô cạn, Trần Trầm cơ bản tính toán, bí cảnh này đại khái chiếm một diện tích vạn dặm.

- Thật là một cái địa phương quý quái...

Nhìn xem loại hoàn cảnh này, nội tâm Trần Trầm lâm bả một câu, đồng thời dùng hệ thống truy lùng một thoáng.

Kết quả phát hiện lấy hấn làm trung tâm phương viên trăm dặm căn bản không bảo vật có giá trị gì cực cao, chỉ có số lượng lớn linh thể vô ý thức.

Hai mươi tên tu sĩ Phản Thiên minh nhìn thấy một màn này, theo bản năng tới gần một chút.

Lúc này, xa xa một linh thể tựa hồ chú ý tới cái gì, hướng về phương hướng chỗ mọi người đang đứng nhìn sang.

Hơn ngàn tu sĩ hô hấp trì trệ, cho dù là Tử Nguyệt loại tu sĩ đã từng tiến vào Minh Thần điện này sắc mặt đều trong nháy mắt biến đổi thành cực độ ngưng trọng.

Hô...

Linh thể kia phát ra tiếng quái dị, xong chậm chậm hướng về một đám tu sĩ nhẹ nhàng tới.

Trên đường bông bênh, bề ngoài linh thể bắt đầu nhanh chóng phát sinh biến hóa, chờ thời gian khoảng cách đám tu sĩ không đến trăm mét, đã biến thành dáng dấp một tên lão giả áo xám.

Trong đám người, một người thấp giọng nói.

- Linh thể Minh Thần điện có thể tự động biến ảo thành bộ dáng hấn nhìn thấy qua, không chỉ như thế, càng có thể bắt chước lực lượng pháp tắc tu sĩ.

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại, mở miệng chính là một tên lão giả áo xám trong đám người, bộ dáng giống như đúc cùng linh thể biến ảo kia.

- Bắt chước lực lượng pháp tắc? Vậy thực lực linh thể này cỡ nào?

Một Đại Thừa Phản Thiên minh hỏi thăm.

Lão giả áo xám nhìn kỹ linh thể kia, đáp.

- Chỉ luận lực lượng pháp tắc, tương đương cùng người bị bắt chước, tuy bọn chúng không có pháp bảo, nhưng chúng nó lại không biết mệt mỏi, thời gian dài cũng có thể bảo trì trạng thái đỉnh phong.

- Cùng một chính mình khác chiến đấu, có thể rõ ràng nhận rõ nhược điểm chính mình hơn, nếu như có thể diệt sát linh thể, vậy linh thể liền sẽ hoá thành lực lượng pháp tắc tinh khiết, hòa vào trong cơ thể người đánh giết. Trực tiếp tăng lên lực lượng pháp tắc!

Nghe nói như thế, một đám tu sĩ Phản Thiên minh rốt cuộc biết chỗ cường đại Minh Thần điện này.

Tại Chân Linh giới, lực lượng pháp tắc chỉ có thể dựa vào chính mình lĩnh hội.

Trong lòng Trần Trầm cũng nổi lên một tia gợn sóng, mượn nhờ nâng cao lực lượng pháp tắc, việc này hẳn chỉ thấy Tạ Thiên Hành làm qua, không nghĩ tới Minh Uyên giới cũng có thể.

- Giết!

Mắt thấy lấy linh thể đã trôi nổi đến gần, lão giả áo xám gầm thét một tiếng, liền nghênh đón, song phương rất nhanh liền tại bên trong bí cảnh này triển khai đại chiến.

Một trận chiến này rất nhanh kinh động đến số lượng lớn linh thể xa xa, những linh thể này ngoại hình bắt đầu nhanh chóng biến ả

o, hoá thành dáng dấp tu sĩ bên này.

Trần Trâm lúc này khoe mắt lại hơi hơi giật giật, cũng không biết có phải là bởi vì chính mình quá tuấn tú hay không, bên trong đá m linh thể kia lại có mười cái đầu hóa thành dáng dấp chính mình, trái lại tu sĩ khác, nhiều nhất cũng là hai người mà thôi.

Cái linh thể này, chẳng lẽ cũng có tâm tư yêu đẹp?

Chương 708: Bách Bảo Hộ Thân.

Chương 708: Bách Bảo Hộ Thân.

- Khụ khụ, quên nói cho các vị một tiếng, cái linh thể này trước đây khả năng cũng là tu sĩ, cho nên có chút tâm tư thích chung điệ n.

Một tên Minh Uyên giới Đại Thừa chú ý tới trong đám linh thể xuất hiện mười soái ca, nhìn không được nhẹ ho hai tiếng nhắc nhở.

Trần Trâm lúng túng cười cười, hắn vừa rồi chỉ suy nghĩ một chút, không nghĩ tới dĩ nhiên là thật.

Bị đương chúng gián tiếp chỉ ra là người giá trị bộ mặt cao nhất, nội tâm của hắn kỳ thực cũng có chút xấu hổ.

Cuối cùng làm người quan trọng nhất là điều thấp.

Thế nhưng không hợp lý a, Tử Nguyệt tại bên trong phái nữ cũng

là mỹ nữ, tuy không sánh được địa vị chính mình tại bên trong nam giới, nhưng...

- Ách, tốt a.

Trần Trầm quay đầu nhìn lại, lại phát hiện chỗ không xa Tử Nguyệt vậy mà thay bộ mặt tương đối xấu, nếu không phải khí tức không thay đổi, trong lúc nhất thời hẳn cũng nhận không ra.

Gặp Trần Trầm nhìn qua, biểu lộ Tử Nguyệt tương đối ngưng trọng.

- Trương đạo hữu, những linh thể kia sẽ chủ động công kích người bị bọn hắn bắt chước, việc này trách ta không có nhắc nhở người, đừng một chút người với ta một chỗ, bằng không người ấy không là đối thủ mười linh thể.

Nghe nói như thế, không ít tu sĩ Minh Uyên giới chung quanh đều lộ ra thần tình cười trên nỗi đau của người khác.

Trần Trầm lườm bọn họ một cái, đám người này cũng quá không biết xấu hổ, còn lấy xấu làm vinh!

Hô!

Không chờ hắn mở miệng nói cái gì nữa, xa xa vô số linh thể đã nhe nhàn tới, hơn ngàn tu sĩ thấy vậy lập tức phân tán ra bốn phía, những linh thể kia cũng nhanh chóng đuổi theo.

Đại bộ phận tu sĩ Phản Thiên minh gặp mười cái linh thể đuổi hùống Trần Trầm, không thể làm gì khác hơn là ném ánh mắt lực bất tòng tâm.

Nếu thêm một cái hai người, mọi người cùng là tu sĩ Phản Thiên minh, có thể chia sẻ chiếu ứng lẫn nhau, thế nhưng thêm mười cái tám cái... Vậy liền không có biện pháp.

- Trương đạo hữu! Ta giúp ngươi!

Không nghĩ tới thời khắc máu chót, Dương Diệu vậy mà mười điếm nghĩa khí, không hề rời đi, mà chỉ thay Trần Trầm cản lại một đạo linh thể.

Trong nội tâm Trần Trầm có chút cảm động, cao giọng nói.

- Đa tạ Dương đạo hữu!

- Trương đạo hữu nói đùa, ngươi ta cùng ở tại Tử Vi thánh vực tu luyện, đó là cần phải...

Dương Diệu còn chưa nói xong, linh thể giống như Trần Trầm bị hấn ngăn lại kia trên người bỗng nhiên toát ra Âm Dương nhị khí, lực lượng pháp tắc hỗn độn Âm Dương cường đại trực tiếp đem bốn phía Dương Diệu phong tỏa lên.

Dương Diệu cũng muốn vận dụng lực lượng pháp tắc chính mình, nhưng ở phía dưới Âm Dương nhị khí trấn áp, vậy mà động đậy không được.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt hấn mãnh liệt đại biến, ngoảnh lại nói với Trần Trầm. - Trương đạo hữu cứu mạng!

Trong nội tâm Trần Trầm im lặng, tranh thủ thời gian xuất thủ cứu hấn từ bên trong Âm Dương nhị khí phong tỏa ra.

- Trương đạo hữu, tại hạ thực lực thấp kém, cáo từ!

Sắc mặt Dương Diệu tái nhợt nói, xong quay người liền bay, trong chớp mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Trần Trầm thấy vậy nhìn về phía chỗ Tử Nguyệt không xa còn chưa đi.

Tử Nguyệt thần tình rầu rĩ vô cùng, tựa hồ đang do dự giúp Trần Trầm ngăn trở mấy linh thể hay không.

Thế nhưng... Đây chính là mười linh thể nắm giữ Hỗn Độn Âm Dương pháp tắc, cho dù là trên người nàng bảo vật nhiều hơn nữa, có thể ngăn cản được một hai người cũng cũng không tệ rồi.

Huống chi, nàng còn có đối thủ linh thể như thế.

- Tử Nguyệt đạo hữu, người đi trước a, quá đẹp trai xuất hiện hậu quả xấu, liền để ta một người đến đảm đương.

Trần Trầm đại nghĩa lắm nhien nói, xong nhanh chóng hướng một phía bí cảnh bay đi.

Tại phía sau hắn, mười linh thể trên người bao quanh Âm Dương nhị khí, bề ngoài anh tuấn vô cùng điên cuồng truy kích.

Nhìn thấy một màn này, Tử Nguyệt cũng chỉ có thể khẽ lắc đầu, lẩm bẩm nói.

- Tự cầu phúc đi...

...

Cũng không lâu lắm, Trần Trầm liền chạy trốn tới bên trong một chỗ hõ góc ngách bí cảnh.

Bởi vì hắn tạo thành động tĩnh quá lớn, mọi người nhìn thấy hắn đều lựa chọn xa xa tránh né, cho nên phụ cận hắn trăm dặm không có bất kỳ tu sĩ gì.

Gặp đã đến ranh giới, Trần Trầm xoay người qua, chỉ thấy mười đạo Âm Dương Hỗn Độn pháp tắc hóa thành pháp tắc dây xích như là giao long hướng hắn lao qua, những nơi đi qua, không gian ngư

ng trê, mơ hồ có huyền tượng khai thiên tích địa diễn sinh.

Âm Dương Hỗn Độn pháp tắc, từ sinh chi pháp tắc cùng phá diệt pháp tắc dung hợp tạo ra, nó lợi hại ở chỗ lực lượng pháp tắc phi thường vững chắc, không dễ bị ma diệt.

Hướng chi Âm Dương nhị khí sinh sôi không ngừng, hoá thành vạn vật, thời điểm bị ma diệt, cũng có thể tại trong khoảnh khắc khôi phục.

Về phần uy lực vậy càng không cần nhiều lời.

Đối mặt tu sĩ cảm ngộ thời không pháp tắc, người đồng dạng sẽ cảm giác đối phương mười điểm trơn trượt, dùng không ra chính mình mạnh mẽ.

Mà đối mặt tu sĩ Âm Dương Hỗn Độn pháp tắc, liền phảng phất như đối mặt thiên uy cuộn cuộn, cho dù có lực, mình cũng không cách nào chống lại.

- Mười cái chính ta, thật mẹ nó lợi hại!

Cảm thụ được uy lực cuộn cuộn trước mặt không gì sánh kịp, Trần Trầm sợ hãi than một tiếng, xong nhắm trử vật hấn phát sáng lên.

Trong chớp mắt, ba kiện khải giáp bọc tại trên người hắn, phía sau ba kiện khải giáp lại là một tầng linh quang bảo hộ, phía sau linh quang bảo hộ, lại là một cái chuông lớn bao phủ, bên ngoài chuông lớn, còn có một toà tháp cao màu xanh, bên trên tháp cao, còn có đại đỉnh treo cao...

Nói tóm lại, trọn vẹn có hai mươi kiện pháp bảo phòng hộ đem Trần Trầm bao ba tầng trong ba tầng ngoài, dày không thấu gió.

Trần Trầm trốn ở tận cùng bên trong một cái pháp bảo nhỏ nhất.

Rầm rầm rầm!

Mười đạo Âm Dương Hỗn Độn pháp tác càng không ngừng công kích hệ thống phòng ngự Trần Trầm.

Trần Trầm trốn ở tận cùng bên trong nhất nghe lấy tiếng oanh minh bên ngoài, trong nội tâm cũng không có quá nhiều bối rối.

Hai mươi món pháp bảo này cũng là cấp độ Luyện Khí bảng, mỗi kiện lấy ra cũng có thể làm át chủ bài bảo mệnh một Đại Thừa lợi hại.

Giờ đây hẳn chồng chất tầng hai mươi, cho dù là Đại Thừa đỉnh phong dùng thủ đoạn bình thường cũng chưa chắc công phá, chứ nói chi là mười cái linh thể bất chước chính mình.

Âm Dương Hỗn Độn pháp tác lợi hại, nhưng Đại Thừa sơ kỳ liền là Đại Thừa sơ kỳ, không trái được ý trời.

- Tuy các ngươi đều là thiên kiêu, nhưng đấu với ta còn kém chút ít.

Trần Trầm từ tốn nói, xong lại vung tay lên, bảy mươi hai kiện pháp bảo tiến công đều xuất hiện, hợp thành một toà trận pháp to lớn, đem phương viên hơn mười dặm tất cả đều phong tỏa lên.

Ngay sau đó bảy mươi hai món pháp bảo này hào quang tỏa sáng, hướng về mười đạo linh thể công kích đánh tới.

Bảy mươi hai kiện pháp bảo tiến công này cũng là Trần Trầm từ Thiên Hư long côn nơi đó được đến, phẩm chất mỗi kiện đều đạt tới cấp độ Luyện Khí bảng, thậm chí còn có bảy tám kiện đạt tới trình độ Vạn Hóa Chân Long Bất Diệt Kiếm này.

Bảy mươi hai kiện pháp bảo đỉnh tiêm, phối hợp bí thuật Vạn Bin

h Quyết, vậy uy lực có thể nói kinh thiên động địa, như là bảy mươi hai tên Đại Thừa vậy, đem mười đạo linh thể vây ở bên trong, điên cuồng quần đấu.

Trần Trâm thậm chí hoài nghi cho dù là người sáng tạo ra Vạn Binh Quyết kia cũng không nghĩ tới Vạn Binh Quyết sẽ phát dương quang đại cho tới trình độ hôm nay như.

- Ha ha, người bắt chước lực pháp tắc ta có thể đạt tới thực lực một phần mười của ta mà thôi, thật sự cho rằng giá trị bộ mặt ta cao liền dễ ức hiếp sao?

Trần Trâm tại bên trong trùng điệp phòng hộ cười lạnh, đồng thời càng không ngừng điều khiển hơn bảy mươi món pháp bảo bên ngoài.

Chỉ bất quá mấy phút, liền có một linh thể bị bảy tám món pháp bảo đồng thời đánh trúng thân thể, tại chỗ chia năm xẻ bảy.

Linh thể này bạo tạc, một đạo lực lượng pháp tắc lập tức hòa vào trong cơ thể Trần Trâm.

Trần Trâm nhãn tình sáng lên, chỉ cảm thấy chính mình lĩnh ngộ đối với Hỗn Độn Âm Dương pháp tắc nhạy mắt sâu hơn không ít, thậm chí mơ hồ có xu thế bước vào Đại Thừa trung kỳ.

Chương 709: Đại Thừa Trung Kỳ.

Chương 709: Đại Thừa Trung Kỳ.

Nửa canh giờ sau.

Trần Trầm khoanh chân ngồi ở trong góc ranh giới bí cảnh, lúc này mười cái linh thể kia đã bị diệt toàn bộ, hắn cũng đã thu vào trên trăm pháp bảo.

Hấp thu mười đạo lực lượng pháp tắc Âm Dương Hỗn Độn, trong lúc nhất thời Trần Trầm có chút không cách nào tiêu hóa, cho nên mới cần phải ở chỗ này tu luyện một phen.

Cho dù không thể trọn vẹn hấp thu, nhưng giờ phút này hắn đã tận dụng lợi bước vào Đại Thừa trung kỳ.

Một năm trước tiến giai Đại Thừa, lại tại Tử Vi thánh vực tiềm tu thời gian một năm, tu vi Đại Thừa kỳ hắn đã sớm vững chắc, giờ đây đạt được cơ duyên, tiến vào Đại Thừa trung kỳ cũng bình thường.

- Chỉ có mười đạo linh thể, không quá đủ a...

Trần Trầm một bên tu luyện một bên tính toán đợi một chút lại đi phụ cận Minh Thần điện một chuyến hấp dẫn một đợt linh thể.

Những linh thể kia bắt chước hắn xong, tuy thực lực không tệ, hơn nữa xa tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ bình thường, nhưng uy hiếp không được hắn, đã như vậy, vậy còn không bằng càng nhiều càng tốt.

Oanh!

Lúc này xa xa truyền đến một tiếng oanh minh, Trần Trầm mở mắt ra, chỉ thấy một tên tu sĩ Độ Kiếp đang cùng một linh thể đánh kình hống phân thắng bại.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm cười lắc đầu.

Hắn sở dĩ có thể lấy một chọi mười, đó là bởi vì lực lượng pháp bảo tăng hắn lên quá lớn.

Liên giống với hai người kiếp trước đánh nhau, mọi người khí lực kỹ xảo không sai biệt lắm, treo lên đến liền sẽ bắt phân cao thấp.

Tu sĩ bình thường tăng thêm pháp bảo, tương đương với trong tay nhiều cục gạch, tuy tăng lên đối với thực lực chỉ có một chút, thậm chí lại hết sức có hạn nhưng có còn hơn không.

Trái lại, hắn tăng thêm pháp bảo, tương đương với trong tay có thêm một cái đại bác, đừng nói lực lượng kỹ xảo gần giống như hắn, dù là mạnh hơn hắn một đoạn dài, cũng không phải đối thủ của hắn.

Hắn diệt mười đạo linh thể tốn nửa canh giờ, tu sĩ khác dụng phải một đạo còn không giải quyết, thậm chí mục tiêu những tu sĩ kia chuyển này đến Minh Thần điện, khả năng cũng chỉ là tiêu diệt hai ba đạo linh thể mà thôi.

Phanh phanh phanh!

Bên kia tu sĩ Độ Kiếp mãnh liệt phát lực, kết quả linh thể kia vậy mà cũng phát lực theo, một người một linh thể vừa đánh vừa bay, đấu trí đấu dũng, cũng không lâu lắm, liền biến mất tại xa xa.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm đột nhiên cảm giác có chút tịch tịch.

Thở dài xong, hắn nhắm mắt lại, tiếp tục bắt đầu tu luyện.

...

Nửa ngày sau, Trần Trầm hấp thu toàn bộ mười đạo lực lượng pháp bảo các linh thể giao cho, không thể không nói, từ Đại Thừa sơ kỳ bước vào Đại Thừa trung kỳ tốc độ rất nhanh, nhưng muốn từ Đại

Thừa trung kỳ bước vào Đại Thừa hậu kỳ, vậy thì có chút ít khó khăn.

Cho dù là hấp thu mười đạo lực lượng pháp tắc, hắn cũng không có cảm giác đụng chạm đến ngưỡng cửa Đại Thừa hậu kỳ.

Tại nghỉ ngơi tại chỗ chốc lát, khôi phục tinh thần, Trần Trầm lại lần nữa hướng về phương hướng Minh Thần điện bay đi.

Vài phút sau, hắn liền lại lần nữa nhìn thấy Minh Thần điện tan hoang kia.

Lúc này bên ngoài Minh Thần điện chỉ còn dư lại mấy đạo linh thể nổi lơ lửng, Trần Trầm không vội vã kinh động những linh thể này, mà chỉ cẩn thận từng li từng tí tới gần.

- Hệ thống, trong vòng phương viên trăm dặm, thật không bảo vật gì sao?

- Không có.

Hệ thống không tình cảm chút nào trả lời.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm có chút hiếu kỳ.

Minh Thần điện này đi vào không biết bao nhiêu nhóm tu sĩ, nếu không có bảo vật, dựa vào cái gì có thể không ngừng sinh ra loại linh thể nghịch thiên kia?

Phải biết, thực lực những linh thể kia có thể đến Đại Thừa, có thể số lượng lớn chế tạo cường giả thực lực Đại Thừa, giá trị Minh Thần điện này sợ sẽ không thua Vạn Linh Đỉnh, Cửu Thiên Huyền Trân Tháp các loại Tiên Khí cường đại.

- Hệ thống, trong vòng phương viên trăm dặm, có bao nhiêu linh thể?

Trần Trầm lại hỏi.

- Chín vạn 8,630 cái, nằm ở phía dưới bên trong Minh Thần điện.

Trần Trầm nghe vậy nao nao, xong trên mặt liền toát ra chấn kinh.

Xem ra những linh thể này cũng không phải tự nhiên tạo ra đến, mà là bị tích súc tại bên trong Minh Thần điện.

Không nói trước đây tiêu hao, liền nói hiện tại, bên trong Minh Thần điện liền có hơn chín vạn linh thể, đây chính là đại biểu gần mười vạn chiến lực Đại Thừa.

Để có được nhiều linh thể như vậy, chỉ ít diệt sát mười vạn Đại Thừa a?

Vô luận là Chân Linh giới, hay là Minh Uyên giới, đều khó có khả năng có nhiều tu sĩ Đại Thừa như vậy.

Những này linh thể đến cùng đến từ nơi nào? Là Tiên Nhân Tiên giới, hay là Minh Uyên sâu không lường được kia?

Trần Trầm lắc đầu, không có nghĩ tiếp nữa, mà chỉ yên lặng bay đến trên quảng trường phía trước Minh Thần điện, tiếp đó mãnh liệt dậm chân.

Ầm!

Một tiếng vang trầm, gạch chung quanh trực tiếp bay lên trời, tiếng truyền khắp phương viên vài dặm.

Mấy linh thể bông bênh thắm thoát trên không Minh Thần điện nhanh chóng phát hiện Trần Trầm, quay đầu lại, dần dần huyền hóa thành dáng dấp Trần Trầm.

Bất quá mấy linh thể này lại không vội vã công kích, mà chỉ lẳng lặng treo ở không trung.

Mấy hơi thở sau, bên trong Minh Thần điện mấy trăm đạo linh thể ể dâng ra, lại lần nữa khôi phục thịnh hướng tu sĩ không có tới lúc trước.

Những linh thể này không hện mà cùng nhìn về phía Trần Trầm đầu sở gây ra quấy rầy Minh Thần điện thanh tịnh này.

Hô!

Một trận âm phong thổi qua, mấy trăm đạo linh thể đều biến thành hình tượng Trần Trầm, trên người Âm Dương nhị khí bắt đầu lưu động.

Trần Trầm nhíu nhíu mày, ý thức được không đúng.

Những linh thể này dường như mạnh hơn đám trước đó một đoạn dài.

Cũng đúng a, dù sao mình mới vừa bước vào Đại Thừa trung kỳ, linh thể bắt chước chính mình cũng mạnh lên theo.

Vài trăm Đại Thừa trung kỳ, dường như có chút quá mức...

Nghĩ tới đây, Trần Trầm hít sâu một hơi, xoay người chạy, vài trăm linh thể đầu tiên là dừng lại chốc lát, xong gào thét bắt kịp, như là đại quân vậy, trùng trùng điệp điệp hướng về Trần Trầm đuổi tới.

...

- Nhìn ta phòng ngự mạnh nhất!

Chờ đến bên trong nơi hẻo lánh, Trần Trầm lập lại chiêu cũ, lại là

n nữa sử dụng sáo oa phòng ngự.

Rầm rầm rầm!

Số lượng lớn lực lượng pháp tắc như là không muốn tiền đồng đang oanh đến, hơn hai mươi kiện pháp bảo phòng hộ cùng nhau rung động.

Bên trong Pháp bảo trên trán Trần Trầm thấm ra mồ hôi lạnh, không thể không nói, vài trăm chính mình cho dù không có pháp bảo cũng cực kỳ lợi hại, tuy cái hơn hai mươi pháp bảo này dường như có thể phòng ngự đến, nhưng hẳn cũng nhất định phải toàn thân tâm vùi đầu vào bên trong phòng hộ.

Muốn lại phân ra tâm thần sử dụng ra Vạn Bình Quyết, đó là không thể rồi.

- Ta cũng không tin những linh thể này có thể vô hạn công kích!

Trong nội tâm Trần Trầm găm thét, xong dứt khoát khoanh chân ngồi trên mặt đất, toàn tâm toàn ý điều khiển hơn hai mươi kiện pháp bảo phòng hộ.

Tiến công này liên duy trì liên tục một canh giờ, sau một canh giờ, cuối cùng có mấy cái linh thể thoát ly đội ngũ, hướng về phương xa lướt tới.

Trần Trầm thấy thể đại hi, tiếp tục kiên trì.

...

Mà cùng lúc đó, tại tòa sơn phong bí cảnh nào đó, Tử Nguyệt vừa diệt sát một đạo linh thể, đang thống khoái hấp thu lực lượng pháp tắc.

- Ta muốn đột phá đến Đại Thừa trung kỳ, còn cần diệt sát bảy đạ

o mới đủ, còn may tổ phụ ban cho ta hai cái bảo vật cực kỳ lợi hại, bằng không ta không diệt sát bảy đạo linh thể được.

Hấp thu lực lượng pháp tắc xong, Tử Nguyệt tự lẩm bẩm, trong nội tâm có chút thỏa mãn.

Đúng lúc này, một đạo linh thể anh tuấn phi phàm từ chỗ không xa nàg chậm chậm hiện lên.

Nhìn thấy linh thể kia, Tử Nguyệt chấn động trong lòng.

- Trương Kinh Thiên chẳng lẽ chết rồi? Bằng không linh thể này làm sao giải tán?

Vừa nghĩ vậy, nàg vậy mà sinh ra một chút bi thương.

Dù sau một năm qua ở chung, Trương Kinh Thiên lưu lại cho nàg ấn tượng không tẻ, nàg đã xem người này như bằng hữu.

- Mà thôi, ta liền thay người báo một lần thù đi.

Tử Nguyệt trong nội tâm thở dài một câu, trực tiếp thẳng hướng đến linh thể anh tuấn kia bay đi.

Chương 710: Bỏ Đi!

Chương 710: Bỏ Đi!

- Âm Dương Hỗn Độn pháp tắc, ta ngược lại muốn kiến thức một

chút.

Tử Nguyệt lẩm bẩm nói nhỏ một câu, liền phát động tiến công với linh thể kia.

Kích thứ nhất này nàng liền lấy hết toàn lực, lúc trước Dương Diệ u đối phó linh thể kia, kết quả nàng cũng đã nhìn thấy, cho nên nàng không dám xem thường.

Linh thể lập tức ý thức được công kích tiến đến, đột nhiên quay đầu, Âm Dương nhị khí oanh ra, Âm Dương Hỗn Động pháp tắc cuồn cuộn đại trùng trùng điệp điệp hướng Tử Nguyệt ép tới.

Cảm giác được lực áp bách khủng bố kia, Tử Nguyệt sắc mặt đại biến, nhưng mà nàng chưa kịp làm ra động tác kế tiếp, Âm Dương Hỗn Động pháp tắc đã đem công kích nàng đánh tan, dư uy trực tiếp đâm vào trên người nàng.

Một cổ đau nhức kịch liệt nháy mắt truyền khắp toàn thân, Tử Nguyệt lập tức phun ra một ngụm máu tươi, cả người như sao băng bị đánh bay ra ngoài.

Linh thể kia thấy thể không có ý tứ dừng tay, ngay sau đó lại là một đạo Âm Dương Hỗn Động pháp tắc oanh ra.

- Làm sao có khả năng mạnh như vậy!

Sắc mặt Tử Nguyệt tái nhợt vô cùng, tranh thủ thời gian lấy ra bảo vật bảo mệnh ngăn cản công kích, tiếp đó xoay người bỏ chạy.

Chỉ một hiệp, nàng liền biết thực lực linh thể này cùng nàng đã không còn một cái cấp độ.

...

Cùng lúc đó, tại địa phương khác Minh Thần điện cũng phát sinh

một màn tương tự.

Một vài tu sĩ Độ Kiếp còn tốt, trong lòng hiểu rõ, không dám trêu chọc linh thể bắt chước Trần Trâm.

Nhưng một vài Đại Thừa Minh Uyên giới cũng không tin tà, nhất là mấy cường giả Đại Thừa trung kỳ, bọn hắn là một nhóm nhỏ người mạnh nhất bên trong hơn ngàn tu sĩ kia, theo lý thuyết chỉ cần không phải gặp được linh thể bắt chước chính bọn hắn, liền không có linh thể có thể uy hiếp đến bọn hắn.

Cho nên bọn hắn nhìn thấy linh thể bắt chước Trần Trâm xong, không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp xuất thủ, kết quả có thể nghĩ mà biết, từng cái bị đuổi chạy trốn chết, chặt vật mà chạy, không còn dám thò đầu ra.

...

Nửa ngày sau, Trần Trâm mắt thấy đám bách linh thể tán đi hơn phân nửa, bắt đầu xuất thủ phản kích.

Những linh thể Đại Thừa trung kỳ này tất nhiên lợi hại, nhưng hắn hiện tại cũng mạnh không ít, khổ chiến hơn một canh giờ sau, mấy chục linh thể vây chặt hắn liền bị diệt.

Từng đạo lực lượng pháp tắc tới thân. Trần Trâm rốt cục cảm giác được chính mình tại trên đường Đại Thừa trung kỳ đi tới một đoạn dài.

- Đem những linh thể chạy trốn kia đều diệt đi, nói không chừng có thể bước vào Đại Thừa hậu kỳ.

Trong nội tâm Trần Trâm yên lặng tính toán, mơ hồ có chút phần chán.

Từ Đại Thừa sơ kỳ bước vào Đại Thừa hậu kỳ, Minh Thần điện n

ày quả nhiên là chỗ tốt.

Bất quá phỏng chừng Đại Thừa hậu kỳ liền là cực hạn, tu sĩ chuyên này tiến vào bên trong Minh Thần điện không có cường giả Đại Thừa hậu kỳ, tám chín phần mười là linh thể nơi này đối với tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ trở xuống hữu dụng, hoặc là linh thể nơi này bắt chước không ra lực lượng pháp tắc tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ.

...

- Cứu mạng!

Xa xa truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết, Trần Trầm phóng tầm mắt nhìn tới, chỉ thấy một đạo linh thể tiêu sái đang điên cuồng phát ra công kích với tu sĩ Hoàng Vũ Đại Thừa sơ kỳ cùng hắn đến nơi này.

Hoàng Vũ vừa bước vào Đại Thừa sơ kỳ chưa tới nửa năm, nơi này là đối thủ linh thể kia, trong lúc nhất thời bị đánh kêu cha gọi mẹ, đủ loại đan dược đều xuất hiện, mới miễn cưỡng không có vấn đề.

Trần Trầm thấy vậy khloe mắt run rẩy xuống, suy nghĩ một chút không đi cứu viện.

Nói cho cùng, hắn là kẻ đầu têu, đi cứu viện người ta cũng sẽ không cảm ơn hắn.

Trừ đó ra, tu sĩ Minh Uyên giới hắn có cái gì đáng để cứu, chết thì chết đi.

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm lặng yên không một tiếng động quay người rời đi, hướng những phương hướng khác bay đi.

Phía sau không bao lâu, Trần Trầm liền phát hiện dị thường.

Đi dạo xung quanh một vòng, vậy mà không phát hiện một bóng người, thậm chí cũng không nhìn thấy linh thể.

- Người đâu, sẽ không đều chết chứ?

Linh thể chính mình là thực lực đáng sợ cỡ gì, Trần Trầm quá rõ ràng, bên trong bí cảnh này, không mấy tu sĩ là đối thủ linh thể chính mình.

Mà linh thể lúc trước tản mất chừng vài trăm, tu sĩ Minh Uyên giới nếu không còn ai sống sót, đều chết tại nơi này làm sao bây giờ?

Nghĩ tới đây, Trần Trầm có chút gấp, tranh thủ thời gian tăng nhanh tốc độ tìm kiếm khắp nơi.

Ước chừng qua nửa canh giờ, hẳn liền tại một chỗ ranh giới bí cảnh nhìn thấy một màn để hãm chân động vô cùng.

Hơn hai trăm đạo linh thể trưởng thành giống hắc như đúc đang diên cuồng tiến công hơn ngàn tu sĩ.

Tuyệt đại bộ phận tu sĩ Minh Uyên giới cùng Phản Thiên minh đều ở tại bên trong, những tu sĩ này cũng không ngoại lệ, tất cả đều vô cùng chật vật, cực kỳ hiển nhiên là trải qua một tràng đuổi trốn mới tụ tập tại nơi này.

- Kết trận!

Đại Thừa đứng đầu Minh Uyên giới muốn rách cả mí mắt, cao giọng quát.

Hơn ngàn tu sĩ vội vàng kết ra một tòa trận pháp, mà ở phía dưới trên trăm đạo Hỗn Độn Âm Dương pháp tác công kích, trận pháp kia như giấy vậy, chớp mắt liền bị oanh phá, vài trăm tu sĩ Độ Kiếp người người thổ huyết, toàn bộ bị đánh bay ra.

Tu sĩ Đại Thừa còn lại cũng không tốt đến đến nơi đâu, tất cả đều bị thương không nhẹ.

- Mẹ nó! Việc này làm sao xử lý?

Sắc mặt Trần Trầm biến rồi lại biến, nếu hắn lại không quản, hơn ngàn tu sĩ này thật là muốn bị đoàn diệt.

Thật muốn đoàn diệt, cho dù hắn một người có thể ra, sau khi ra ngoài giải thích thế nào?

Thời gian đang lúc hắn chuẩn bị hiện ra thân hình, gia nhập trong chiến trường, cường giả Đại Thừa trung kỳ đứng đầu kia mãnh liệt quát.

- Linh thể Trương Kinh Thiên này quá mạnh! Chúng ta không phải đối thủ! Mau bỏ đi! Rút khỏi Minh Thần điện!

Dứt lời hắn lấy ra một tấm lệnh bài, đem linh khí toàn thân rót vào trong đó, cũng không lâu lắm, tại đỉnh đầu một đám tu sĩ liền có một cửa ra vào to lớn mở ra.

Xuyên thấu qua cửa ra vào, Trần Trầm mơ hồ có thể nhìn thấy Tiên Nhân khôi lỗi cùng Thiên Minh Thánh Vương.

- Bỏ đi!

- Trốn!

Một đám tu sĩ thấy lối đi xuất hiện không thể chờ đợi chạy ra ngoài, lúc này mọi người nơi nào còn nhớ được cơ duyên gì, không bỏ mạng trong đó cũng không tệ rồi.

Sưu sưu sưu!

Mấy hơi thở, hơn ngàn tu sĩ liền chạy không thấy.

Vài trăm linh thể kia tựa hồ không thể ra bí cảnh, thấy vậy cũng không có đuổi theo.

Chờ sau khi tất cả mọi người rời đi, cửa ra vào to lớn nháy mắt đóng lại, chỉ để lại Trần Trầm trong bóng tối ngơ ngác.

Mà thôi, chờ Yêu Khôi Thánh Vương cùng Thiên Minh Thánh Vương đi xong, để Tiên thể phân thân đến tiếp ta, ta cũng không tin Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa không phá được bích chương nơi này.

Trong nội tâm Trần Trầm quyết định chủ kiến, liền không tiếp tục bồi rỗi, mà chỉ nhìn về phía những linh thể kia.

Mấy trăm đạo hấn trên chọc không nổi, nhưng mấy chục đạo thì hẳn có thể.

Bên trong bí cảnh không còn người khác, hẳn cũng có thể an tâm đối phó những linh thể này, không cần lại che che lấp lấp.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm chậm chậm hướng về vài trăm linh thể kia tới gần, cũng không lâu lắm liền câu dẫn mấy chục đạo linh thể rời xa nơi này.

...

Một bên khác, Tiên thể phân thân một mực trốn ở trong khe hở nơi ai bích Minh Uyên giới chậm chậm mở mắt.

- Ngạo huynh, giúp ta vụng trộm ra nhìn một chút, nhìn một chút Minh Thần điện bên ngoài phát sinh cái gì.

Ngạo Vũ nghe vậy biến thành kích thước tiểu xà, vụng trộm bay ra Minh Uyên.

Một lát, nó liền trở về.

- Trần đạo hữu, Thiên Minh Thánh Vương cùng Yêu Khôi Thánh Vương hộ tống hơn ngàn tu sĩ rời Minh Uyên, ta thấy một chóc sẽ không trở về.

Nghe nói như thế, Trần Trầm chần chờ chóc lát, lấy ra Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, đi vào.

Hắn cũng không thể chờ bản thể tại bên trong Minh Thần điện hấp thu đủ lực lượng pháp tắc lại thử nghiệm dùng Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa đi vào.

Hiện tại thử nghiệm một phen, nếu không được, hắn còn có không ít thời gian nghĩ những biện pháp khác.

Chương 711: Nhân Quả Diệt Duyên Cùng Thiên Ma Cộng Tu.

Chương 711: Nhân Quả Diệt Duyên Cùng Thiên Ma Cộng Tu.

Tiến vào bên trong Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, Trần Trầm cẩn thận từng li từng tí rời đi phạm vi Minh Uyên.

Hắn biết, hắn vừa ra tới, Yêu Khôi Thánh Vương nhất định có thể cảm ứng được, nhưng giờ đây hắn cũng không có cách nào, muốn thử nghiệm tiến vào Minh Thần điện, trước hết phải rời đi Minh Uyên.

Bay ra Minh Uyên xong, Trần Trầm không chế Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa nhanh chóng đi tới trên không trung tâm Minh Uyên, bắt đầu thử nghiệm xuyên thấu giới bích, tiến vào Minh Thần điện.

Ra ra vào vào, trải qua thử nghiệm vẫn đúng là bị hấp thụ tới phương pháp, nửa khắc đồng hồ sau, hắn liền không chế Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa tiến vào bên trong Minh Thần điện.

Chỉ bất quá chẳng biết tại sao, Minh Thần điện này có một cỗ lực bài xích đối với phân thân hắn, nếu không phải bằng vào Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa cưỡng ép dừng lại ở tại bên trong, sợ rằng sẽ bị trực tiếp bài xích ra.

- Có thể đi vào liền tốt.

Trần Trầm làm bầm lâu bầu một câu, không có tại bên trong Minh Thần điện dừng lại lâu, mà chỉ nhanh chóng rời đi Minh Thần điện.

Vừa bay ra, một đạo tiếng kêu khê liền ghé vào lỗ tai hắn vang lên.

- Ngươi vậy mà không chết!

Nghe được thanh âm này, Trần Trầm không cần nghĩ cũng biết là Yêu Khôi Thánh Vương phái Tiên Nhân khôi lỗi tới.

Đối với cái này hắn cũng lười trả lời, càng lười để ý, không nói hai lời liền bay vào trong khe hở tránh né lúc trước kia.

- Trốn một lần liền thôi, còn muốn trốn hai lần? Tốt, ngươi đã ưa thích trốn, vậy ngươi cả đời này cũng đừng nghĩ đi ra!

Tiên Nhân khôi lỗi tức giận nói, xong liền khoanh chân ngồi ở bên trong hư không.

Một khắc đồng hồ sau, Thiên Minh Thánh Vương xuất hiện tại bên cạnh nàng, cùng nhau tới còn có hơn ngàn tu sĩ hai đại thánh vực.

Những tu sĩ này đầu tiên liền bắt đầu bố trí trận pháp, hơn nữa nhìn quy mô, quy mô trận pháp này thật phần lớn lớn.

Thiên Minh Thánh Vương nhìn Minh Uyên phía dưới, nhẹ giọng hỏi.

- Người tại phụ cận Minh Uyên nơi này bố trí Nhân Quả Diệt Duyên đại trận, có thể kinh động những tồn tại phía dưới kia hay không?

Tiên Nhân khôi lỗi giận dữ nói.

- Không sao, chỉ cần không đụng vào ranh giới cuối cùng bọn hắn, bọn hắn sẽ không xen vào chuyện bao đồng.

Thiên Minh Thánh Vương nghe vậy cười cười.

- Cũng không biết Tiên Nhân Hạ giới kia vì sao có thể đi vào bên trong Minh Uyên, người nói nếu Nhân Quả Diệt Duyên đại trận người cũng không diệt được hắn, tiếp theo nên làm cái gì?

Trên mặt Tiên Nhân khôi lỗi hiện lên một tia mù mịt.

Nhân Quả Diệt Duyên đại trận, là độc môn đại trận Yêu Khôi Thánh Vương, có thể mượn nhờ lực lượng pháp tắc nhân quả, diệt sát bất luận cường địch gì trong vòng vạn dặm tu vi thấp hơn chính mình.

Chỉ bất quá trận pháp này cũng tiêu hao tự thân cực độ, Yêu Khôi Thánh Vương cả đời này cũng chỉ sử dụng qua một lần mà thôi, một lần kia hắn tổn thất một bộ khôi lỗi thực lực Đại Thừa hậu k

ỳ, giờ đây là lần thứ hai.

- Vậy chỉ có thể lại mời Thánh Vương khác, nếu như Tiên Nhân này thật có quan hệ với khôi lỗi thân ta, bọn hắn cầm đi Vạn Linh Đỉnh từ trong tay khôi lỗi này, vậy liền thoát không khỏi liên quan cùng chuyện này.

Tiên Nhân khôi lỗi thâm trầm nói.

...

Nhân Quả Diệt Duyên đại trận bố trí sơ sơ một ngày, một ngày sau, hơn ngàn tu sĩ rút lui, Tiên Nhân khôi lỗi khoanh chân ngồi tại trong trận pháp, mấy hơi thở sau, một đạo lực lượng pháp tắc màu tím từ trong cơ thể nàng bay ra, hòa vào trong trận pháp.

Trong nháy mắt, trận pháp hào quang tỏa sáng, ngay sau đó lực lượng pháp tắc màu tím kia vậy mà khuếch trương không chỉ lớn hơn gấp trăm lần, xong hòa vào hư không.

...

Trốn ở trong khe hở nhai bích Minh Uyên lúc này Trần Trầm đột nhiên cảm giác được đỉnh đầu xuất hiện một đạo lực lượng áp bách cực mạnh, tựa hồ là muốn trấn áp hắn chết.

Cảm nhận được cỗ lực lượng đột nhiên xuất hiện này, Trần Trầm không dám thất lễ, tranh thủ thời gian ngồi xếp bằng, dùng Tiên khí ngăn cản.

Yêu Khôi Thánh Vương này thật sự là cao thủ đỉnh tiêm đi bằng môn tà đạo... Nhân quả lực lượng này lại có chút giống nguyên nhân và lực lượng...

Trong nội tâm Trần Trầm thâm than.

Thời gian tại Hạ giới Ma môn hấn cũng gặp qua chơi đùa khôi lỗi, chơi đùa nguyên rùa, nhưng những người kia phỏng chừng như thế nào cũng không nghĩ đến chơi đùa khôi lỗi chơi đùa nguyên rùa có thể chơi đùa đến loại cảnh giới Yêu Khôi Thánh Vương này.

Hưu!

Không chờ hấn tiếp tục suy nghĩ, bên trong hư không, một đạo thanh niệm như là cây kim đâm vào thức hải hấn, một cỗ đau nhức kịch liệt đánh tới, để sắc mặt hấn nháy mắt biến đổi thành trắng bệch.

...

Bên trong Minh Thần điện, Trần Trảm bản thể vừa lúc diệt sát mấy chục đạo linh thể, đồng thời đem lực lượng pháp tắc bên trong hấp thu, thực lực lại tăng lên rất nhiều.

Bởi vì không có nỗi lo sau này, cho nên hấn không vội vã tiếp tục giết tiếp, mà chỉ bắt sống một đạo linh thể, chậm rãi nghiên cứu, muốn nhìn cấu tạo linh thể này là cái gì một chút.

Không chỉ như thế, hấn còn thử nghiệm dùng Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết hấp thu một phen, chỉ bất quá không thể thành công.

So với tu sĩ nhục thân sụp đổ xong tạo thành linh thể, những linh thể này càng thêm vững chắc, không có một tơ một hào xu thế muốn tiêu tán, tựa hồ là bị người luyện chế qua vậy, cho nên Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết không cách nào đem bọn hấn chuyển hóa làm lực lượng thần thức tinh thuần.

Có một cái ví dụ tương đối thích hợp, nếu như linh thể là nước, vậy những linh thể này chính là băng, có một cỗ không hiểu lực lượng định trụ hình thể bọn hấn.

Cầm linh thể trong tay diệt sát, Trần Trầm lại lần nữa tới gần Minh Thần điện, hẳn muốn nhìn nhìn lực lượng nguồn gốc những linh thể này là cái gì.

Đối với loại sự tình này, hay là trực tiếp hỏi hệ thống tương đối thực tế hơn.

- Hệ thống, phương viên trăm dặm, có lực lượng nguồn gốc linh thể không?

- Có, phía dưới Minh Thần điện ngàn mét bên trong Minh Thần phân thân.

Trần Trầm nhìn xuống, xuyên thấu qua khe hở trên nóc nhà Minh Thần điện, mơ hồ nhìn thấy trong điện dường như có một bộ pho tượng.

Pho tượng kia toàn thân đen kịt, miệng nhếch rất lên, nụ cười mỉa mai đến quỷ dị, nhìn lên có chút làm người ta sợ hãi.

Nhưng chính là thứ như vậy mà có thể giao cho linh thể đủ loại lực lượng pháp tắc.

Muốn làm đến điểm này điều kiện tiên quyết là thứ này cảm ngộ hết thủy lực lượng pháp tắc thể gian.

Vô luận là Chân Linh giới hay là Minh Uyên giới, không có khả năng có tu sĩ làm đến điểm này.

Vậy Minh Thần đến cùng là loại tồn tại dạng gì?

Tại bên trong Tiên Nhân đều thuộc về loại cực kỳ lợi hại đáng sợ kia a?

Về phần pho tượng Minh Thần này hẳn không dám tới liêu, hệ th

Ông đã không coi nó thành bảo vật, vậy đã nói rõ cái này không phải vật mình có thể cầm.

Mắt thấy linh thể phụ cận bởi vì chính mình tới gần, dần dần biến ảo thành dáng dấp chính mình, Trần Trầm tranh thủ thời gian rời đi.

Bất quá tại trong đầu hắn cũng tìm lòng không được hồi tưởng lại một môn bí thuật cực kỳ lợi hại ban đầu ở Long Côn đại bình nguyên đạt được.

Thiên Ma Cộng Tu đại pháp!

Môn này bí thuật có thể tại trong cơ thể tu sĩ gieo xuống ma chủng, đem tu sĩ tu luyện cùng cảm ngộ thông qua ma chủng truyền cho chính mình, hoá thành tu vi chính mình.

Tu luyện tới lợi hại, có thể làm ra ngàn vạn ma chủng đi ra, chỉ là không biết ma chủng này có thể trồng đến trong cơ thể những linh thể này hay không?

Nói thật, thời gian lúc trước chính mình tu luyện Tiên Cương Cực Mục, cũng tiện thể nghiên cứu qua môn bí thuật này, giờ đây cũng có thể chơi hai ba cái ma chủng đi ra.

- Muốn thử một lần không?

Trần Trầm nghĩ đi nghĩ lại, trong tay dần dần ngưng tụ ra một đoàn khí thể màu đen, đây là ma chủng.

Cái ma chủng này cho hắn cảm giác rất kỳ diệu, giống như là một bộ phận thân thể của mình phân chia ra đến vậy.

Làm ra ma chủng xong, Trần Trầm điều khiển ma chủng lặng yên không một tiếng động chui vào trong cơ thể một đạo linh thể còn chưa huyễn hình.

Linh thể kia tựa hồ cảm giác được không đúng, lập tức ngoảnh lại nhìn về phía Trần Trầm, cùng lúc đó, pho tượng bên trong Minh Thần điện kia bắn ra một đạo lực vô hình, tiến vào linh thể trong cơ thể.

Linh thể kia rất nhanh bắt đầu biến ảo thành dáng dấp Trần Trầm, cùng lúc đó, Âm Dương nhị khí bắt đầu xuất hiện tại bốn phía nó.

Trần Trầm thấy vậy tâm niệm vừa động, linh thể kia tại giữa thời gian mấy hơi thở này xuất hiện lực lượng pháp tắc liền bị ma chủ ng hút đi một nửa.

Mà linh thể kia cũng bởi vậy không thể đến cường độ Đại Thừa trung kỳ, khó khăn lắm sờ đến ngưỡng cửa Đại Thừa trung kỳ.

Pho tượng Minh Thần tựa hồ đối với cường độ linh thể chính mình chế tạo ra không hài lòng lắm, lại bắn ra một đạo lực vô hình.

Cỗ họng Trần Trầm nhấp nhô xuống, liếm láp toàn bộ lực lượng pháp tắc đợt này hấp thu vào bên trong ma chủ.

Chương 712: Thoát Hiểm.

Chương 712: Thoát Hiểm.

Kết quả có thể nghĩ mà biết, cường độ linh thể kia không ngừng gia tăng, Minh Thần tượng lại lần nữa bắn ra một đạo lực vô hình, Trần Trầm không chút khách khí nhận lấy, hấn mơ hồ cảm giác từ

m tới lỗ thủng Minh Thần điện.

Đây mới là phương thức mở ra chính xác Thiên Ma Cộng Tu đại pháp a... Lúc trước giết tới giết lui, quá mệt mỏi.

Trong lòng Trần Trầm có chút mừng thầm, đem lực lượng pháp tắc bên trong ma chủng toàn bộ chuyển hóa làm tu vi chính mình.

Minh Thần tượng càng không ngừng quán thâm lực lượng pháp tắc cho linh thể kia, Trần Trầm không ngừng hấp thu, ước chừng qua nửa canh giờ, hắn liền mơ hồ đụng chạm đến ngưỡng cửa Đại Thừa hậu kỳ.

Muốn thông qua chém giết linh thể để đạt tới loại cảnh giới này, hấn chí ít cần chém giết vài trăm linh thể mới được.

Mà giờ đây, hấn vận dụng Thiên Ma Cộng Tu đại pháp căn bản không phí bao nhiêu khí lực.

Mắt thấy sắp bước vào Đại Thừa hậu kỳ, Trần Trầm đem ma chủng thu hồi lại, quay người lặng lẽ rời đi.

Bước vào Đại Thừa hậu kỳ, Minh Thần điện này rất có thể sẽ mất đi tác dụng đối với mình, cho nên trước lúc này hấn phải tìm một chỗ củng cố tu vi một thoáng, đợi có tích lũy nhất định xong, lại một lần hành động đột phá.

...

Cùng lúc đó, tại bên trên nhai bích Minh Uyên, Tiên thể phân thân đang ngăn cản lực lượng Nhân Quả Diệt Duyên đại trận ăn mòn.

- Trần đạo hữu, tiếp tục như vậy không phải biện pháp!

Ngạo Vũ thấy sắc mặt Trần Trầm tái nhợt, ý thức cũng thay đổi đ

én không rõ ràng, có chút lo lắng nói.

- Vậy có thể làm sao? Cái nhân quả lực lượng này đã khóa chặt ta, trừ phi hắn chủ động thu lại đại trận, bằng không vô luận ta đi chỗ nào, đều chạy không khỏi lực lượng nhân quả này truy tung.

Trần Trầm cắn răng, có chút bất đắc dĩ.

Tự mình trải qua lực lượng nhân quả này ăn mòn, hắn rõ ràng Nhân Quả Diệt Duyên đại trận lợi hại hơn so Ngạo Vũ, lúc này hắn tậm chí có chuẩn bị tâm lý tổn thất cỗ phân thân này.

Ngạo Vũ nghe đến đây trong mắt lóe lên một vết kiên quyết, thấp giọng nói.

- Cùng ngồi chờ chết, không bằng liều mạng với hắn, Minh Uyên này không phải cấm địa sao? Trong đó không phải có vô thượng tôn tại sao? Ta đi công kích Minh Uyên này, nhìn một chút có phản ứng gì, nếu thật có vô thượng tôn tại gì đi ra, ta không tin Yêu Khôi Thánh Vương còn có thể yên tâm ngồi tại trong trận pháp thao túng đại trận.

Trần Trầm nghe vậy sắc mặt đại biến, chặn lại nói.

- Tuyệt đối không thể, thật muốn chọc giận vô thượng tôn tại trong đó, mặc kệ Yêu Khôi Thánh Vương thế nào, ngươi hẳn phải chết không nghi ngờ!

- Trừ đó ra, không có biện pháp tốt hơn, chỉ có thể liều mạng!

Ngạo Vũ dứt lời cũng mặc kệ Trần Trầm có đồng ý hay không, bay thẳng ra khe hở.

Ngoại giới, Yêu Khôi Thánh Vương Tiên Nhân khôi lồ khoan khoái ngồi ở bên trong đại trận, gặp bên trong Thâm uyên vực sâu đột nhiên xuất hiện một đạo long ảnh, khẽ nhúu chân mày.

- Thiên Minh đạo hữu, nơi đó toát ra một Chân Linh, không biết r
õ có quan hệ cùng tiên nhân kia hay không, người đi bắt nó tới.

Một bên Thiên Minh Thánh Vương nghe vậy nhẹ gật đầu, nhưng
vào lúc này, sắc mặt hắn mãnh liệt đại biến, bởi vì khước mắt hắn li
ếc qua liếc về Chân Linh hình rồng kia trong miệng chính đang tụ
hợp quang mang linh lực nồng nặc.

Linh lực quang mang kia nhắm ngay phương hướng rõ ràng là Mi
nh Uyên tĩnh mịch phía dưới.

- Tìm đường chết!

Thiên Minh Thánh Vương bạo hống một tiếng, hướng về Ngạo V
ũ vọt tới.

Nhưng mà tốc độ Ngạo Vũ càng nhanh, thậm chí không có một tư
một hào do dự, quang mang năng lượng trong miệng liền trút xuố
ng đến bên trong Minh Uyên phía dưới.

Thực lực Ngạo Vũ tuy không sánh được Thánh Vương, nhưng tốt
xấu là Chân Linh Đại Thừa kỳ, một kích tụ lực này oanh ra, cũng
coi là kinh thiên động địa.

Quang mang năng lượng đánh vào bên trong Minh Uyên xong, ph
ương viên mấy trăm dặm Minh Uyên đều phát sinh kịch liệt biến
hóa, số lượng lớn hắc vụ lẫn lộn.

Thiên Minh Thánh Vương nhìn thấy một màn này, sắc mặt đột nh
iên trắng lên, vậy mà không quay đầu lại xoay người rời đi.

- Chân Linh này điên rồi! Nơi đây không nên ở lâu!

Lời này còn quanh quẩn giữa thiên địa, người đã không còn bóng
dáng.

Tiên Nhân khôi lỗi bên trong Nhân Quả Diệt Duyên đại trận nhìn thấy Minh Uyên kịch liệt quay cuồng, ánh mắt biến đổi thành rầu rĩ vô cùng.

Đúng lúc này, một đạo tiếng vang vọng như là từ trong địa ngục truyền tới tại giữa thiên địa.

- Thật sự là thật lớn mật!

Tiếng vừa truyền ra, một cỗ khí thể to lớn mạnh mẽ vô cùng theo chỗ sâu Minh Uyên oanh ra, xông thẳng tới chân trời.

Tiên Nhân khôi lỗi thấy thế cũng không dám do dự nữa, trực tiếp vứt bỏ đại trận, trốn vào bên trong không gian thông đạo.

Mà Ngạo Vũ tại chính giữa Minh Uyên bị khí thể đáng sợ phía dưới đánh trúng, toàn bộ long thân trực tiếp cứng ở bên trong hư không, không cách nào động đậy một phân một hào.

Oanh!

Phía dưới Minh Uyên truyền đến một tiếng oanh minh nặng nề, phía trên phát như sấm núi lửa bạo phát vậy.

Ngạo Vũ thậm chí có thể cảm giác được có một cỗ lực lượng vô cùng đáng sợ đang từ phía dưới Minh Uyên nhanh chóng bốc lên, mà nó chỉ cần bị cỗ lực lượng này đánh trúng, chỉ sợ nháy mắt liền sẽ hồi phi yên diệt.

- Ách, xong.

Vừa nghĩ vậy, Ngạo Vũ giãy dựa ngẩng cao đầu, bắt đầu nhớ lại lòng sinh chính mình.

Thân là Chân Long, cho dù chết, cũng phải nghênh đầu chết.

- Đừng giả bộ cái đuôi rồng to, chạy mau!

Đúng lúc này, trong đầu của nó đột nhiên vang lên tiếng Trần Trầm lo lắng, ngay sau đó Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa từ bên cạnh nó chợt lóe lên.

Cùng lúc đó, nó cảm giác được một cỗ lực lượng khổng lồ bắt lấy long thân nó, trực tiếp đem nắm nó kéo vào bên trong một chỗ không gian.

Oanh!

Một giây sau, bên trong Minh Uyên một đạo hào quang màu đen tóe đến hơn nghìn dặm ngút trời bay lên, như là một căn trụ đen thông thiên to lớn vô cùng, trực tiếp đánh bầu trời ra một cái động lớn, bên trong trong vòng nghìn dặm, tất cả đỉnh núi đều bị dư uy hắc quang đáng sợ này chấn đến nát thành bột mịn.

Nhân Quả Diệt Duyên đại trận bị lưu lại cũng trong nháy mắt hồi phi yên diệt.

Loại quang mang đáng sợ kia biến mất, phụ cận Minh Uyên đã trịnh trọng thay đổi.

- A?

Hết thảy khôi phục yên tĩnh, chỗ sâu Minh Uyên truyền đến một tiếng kêu nhẹ.

...

Bên trong Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, Trần Trầm xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Còn tốt vừa rồi động tác hắn nhanh, bằng không khó thoát một cá

i hạ tràng toa hủy người vong.

Giờ đây Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa tiến vào trong không gian màu đen không biết, nghĩ đến hẳn là an toàn.

- Ngạo huynh, lần sau đừng có lại làm loại sự tình nguy hiểm này, một kích vừa rồi nếu như đánh trúng, đó cũng không phải là nói đùa.

Ngạo Vũ lúc này rốt cục hồi thần lại, cười khổ nói.

- Trần đạo hữu hà tất mạo hiểm cứu ta, Yêu Khôi Thánh Vương kia rời đi một cái chớp mắt, người rời đi theo, liền không có nguy hiểm thế nào.

Trần Trâm nghiêm mặt nói.

- Ngạo huynh, thời gian lúc trước người ta ký kết khế ước, liền đã nói đồng sinh cộng tử, ta Trần Trâm là người nói lời giữ lời, hề có một chút hi vọng có thể cứu người, liền sẽ không buông tha.

- Về phần Lục Đậu bọn hắn, người yên tâm, vừa rồi một cái chớp mắt kia, Lục Đậu mang theo Âm Dương cung xuyên qua không gian hướng một phương hướng khác chạy trốn.

Ngạo Vũ nghe vậy trâm mặc không lời, trong mắt tràn đầy cảm động.

Tại trong không gian màu đen bay chốc lát, Trần Trâm liền thông qua hệ thống chỉ dẫn quay trở về Minh Uyên giới, phương vị xuất hiện tại bên ngoài Minh Uyên mây vạn dặm.

Không cần nghĩ, hắn vừa xuất hiện, Yêu Khôi Thánh Vương kia khang định lại cảm ứng được hắn.

Bất quá Minh Uyên vừa rồi phát sinh đại biến như thế, cho nên Y

êu Khôi Thánh Vương hiện tại có lẽ không dám tới xem xét tình hình.

- Tiếp tục như vậy không phải biện pháp, nhất định phải nghĩ biện pháp phản kích mới được.

Trần Trâm thầm nghĩ trong lòng, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía phương hướng Tử Vi thánh vực.

Chương 713: Thánh Vực Đại Loạn.

Chương 713: Thánh Vực Đại Loạn.

Nửa ngày sau.

Trần Trâm không chế Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa hướng về phương hướng Tử Vi thánh vực bay đi, tại phía sau hắn vạn dặm, Yêu Khôi Thánh Vương Tiên Nhân khôi lỗi đang cực tốc truy kích.

Nói thật, Trần Trâm đã có chút bội phục nghị lực Yêu Khôi Thánh Vương này.

Tại cảm ứng được chính mình rời đi phụ cận Minh Uyên xong, Yêu Khôi Thánh Vương này lập tức liền đuổi đi theo.

Không biết còn tưởng rằng chính mình cùng Yêu Khôi Thánh Vương này có thù bất cộng đái thiên gì đây.

- Chết!

Kèm theo một tiếng kêu khẽ, đầu ngón tay Tiên Nhân khôi lỗi liền tiếp bắn ra hơn mười đạo Tiên khí công kích, hướng về Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa đâm tới.

Bên trong Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, Trần Trầm đã sớm cùng tụ hợp Lục Đậu há hốc miệng ra, phun ra một đạo Huyền Vũ Trọng Thủy bao hàm Tiên khí, đem toàn bộ Tiên Nhân khôi lỗi công kích ngăn lại.

Song phương công kích trong hư không va chạm, phát ra một tiếng nổ vang rung trời, ngay sau đó có đám mây hình nấm nhỏ mấy tầng rậm rạp trên không trung chấn động phức xạ ra.

Động tĩnh to lớn như thế tự nhiên đưa tới không ít tu sĩ âm thầm đi điều tra, có chút tu vi cao hơn cảm ứng liền biết là loại tồn gì đang động thủ, cả đám đều bị dọa đến xa xa né tránh ra.

Không chỉ như thế, những người này còn từng người hô bằng gọi hữu, cảnh cáo bọn hắn phải cẩn thận.

Ngay sau đó bất quá thời gian nửa canh giờ, đại bộ phận cường giả tại to mặt lớn Minh Uyên giới liền đều biết Yêu Khôi Thánh Vương đang đang đuổi giết một tên tu sĩ Đại Thừa không biết tên, song phương một đường kịch chiến, đã phá hủy không ít địa phương ven đường.

Hễ có tu sĩ khả năng có thể xuất hiện tại bên trên lộ tuyến hai người này tiến lên, cả đám đều lựa chọn tránh lui, về phần tông môn né tránh không được thì đem trận pháp phòng hộ mở ra lớn nhất, sợ bị tai bay vạ gió.

...

Một bên khác, tại Tử Vi thánh vực, Tử Nguyệt đang cầm một mai lệnh bài đưa tin, chân mày hơi nhíu lại.

Khoảng thời gian này tâm tình nàng không tốt lắm, nguyên nhân chủ yếu nhất đương nhiên là tại bên trong Minh Thần điện nàng không thể đạt được bao nhiêu thu hoạch.

Giờ đây lại nhận được tin, biết được Yêu Khôi Thánh Vương cùng tu sĩ bị đuổi giết kia muốn đi qua Tử Vi thánh vực bọn hắn, khiến tâm tình nàng trở nên hồng bét.

Mọi thứ không thể nôn nóng.

Tử Nguyệt âm thầm nhắc nhở chính mình một câu, nếu không phải lúc trước tại Chân Linh giới trải qua nhiều đả kích như vậy, hiện tại nàng chỉ sợ sẽ đã không phải là tâm tình không tốt đơn giản như vậy.

Thu hồi lệnh bài đưa tin, nàng triệu tập một đám trưởng lão.

Tu sĩ có thể để Yêu Khôi Thánh Vương truy sát xa như thế, dù kém cũng là Đại Thừa hậu kỳ, giờ đây Tử Vi thánh vương tổ phụ nàng đã không bên trong thánh vực, chuyện này nàng nhất định phải cẩn thận đối đãi.

- Tử Nguyệt nha đầu, không cần khẩn trương thái quá, thời điểm Yêu Khôi Thánh Vương đi qua Tử Vi thánh vực chúng ta, cũng không dám ở phụ cận nơi này ra tay đánh nhau, người cứ yên tâm.

Có trưởng lão cười an ủi, nhìn dạng kia không hoảng hốt tí nào.

Một tên trưởng lão khác cũng phụ họa nói.

- Không sai, chúng ta chỉ cần mở đại trận ra là được, đến lúc đó cho dù bọn họ tại phụ cận thánh vực đánh nhau, cũng không đả thương được Tử Vi thánh vực mảy may, huống chi bên trong thánh vực còn có Tử Vi Đế Hoa cùng những lão cốt đầu chúng ta này tại...

Gặp bộ dáng một đám trưởng lão bình thân ung dung, căng thẳng trong nội tâm Tử Nguyệt đi hơn phân nửa.

Cũng đúng, những trưởng lão này đều là tu sĩ Đại Thừa dày dặn phong sương, cái dạng tràng diện gì không biết đến?

Một Thánh Vương truy sát một Đại Thừa hậu kỳ, loại sự tình này tuy hiếm thấy, nhưng còn không đến mức để Tử Vi thánh vực bối rối.

- Đã như vậy, vậy làm phiền mấy vị trưởng lão. Tử Nguyệt chấp tay.

- Yên tâm, Yêu Khôi Thánh Vương tuyệt đối không dám tại phụ cận Tử Vi thánh vực xuất thủ.

Có trưởng lão lại cường điệu một lần.

Tử Nguyệt nhẹ gật đầu.

- Chỉ hy vọng như thế đi.

Nàng vừa rồi dứt lời, lệnh bài đưa tin liền phát sáng lên, lấy ra để nàng xem xét, sắc mặt nàng hơi đổi một chút, lẩm bẫm nói.

- Yêu Khôi Thánh Vương cách Tử Vi thánh vực chúng ta không đến vạn dặm!

Dứt lời nàng nhìn hướng về phía đông, chẳng biết lúc nào, bầu trời phương Đông lúc này đã biến thành màu đỏ thắm, cũng không biết ở phía xa đến cùng phát sinh đại chiến thế nào.

- Các vị trưởng lão, đem trận pháp Tử Vi thánh vực mở ra lớn nhất!

Tử Nguyệt hạ lệnh, một đám trưởng lão nhanh chóng thối lui, má y hơi thở sau, mấy đạo quang mang trận pháp hùng hậu liền đem t rợn cái Tử Vi thánh vực bao vây lại.

Địa bàn thánh vực Minh Uyên giới cũng không lớn, mà trên địa b àn không lớn này lại có cường giả Đại Thừa tối đỉnh cùng mấy vị Đại Thừa, loại tình huống này thánh vực sẽ bị kinh doanh kiên cố loại gì không cần nói cũng biết.

Liền nói trận pháp phòng hộ Tử Vi thánh vực này, một khi toàn b ộ triển khai, cho dù là Thánh Vương đích thân tới, không có thời gian một ngày một đêm quả quyết cũng không cách nào công phá.

Gặp trận pháp thánh vực mở ra, trong lòng tất cả tu sĩ Tử Vi thánh vực nhất thời tràn đầy lực lượng, thậm chí ở trong lòng ngóng nhì n Yêu Khôi Thánh Vương cùng tu sĩ không biết tên kia có thể tại Tử Vi thánh vực làm một lần, để cho bọn hắn thấy chút việc đời.

- Yêu Khôi Thánh Vương, phụ cận chính là lãnh địa Tử Vi thánh vực ta!

Mắt thấy chân trời phương Đông xuất hiện hai đạo lưu quang nha nh kinh người, trong Tử Vi thánh vực một vị trưởng lão cao giọng nhắc nhở, tiếng truyền khắp phương viên mấy ngàn dặm.

- Hừ! Bản tọa biết.

Yêu Khôi Thánh Vương rất nhanh truyền đến trả lời.

Trưởng lão kia nghe vậy cười ngạo nghễ, không nói nữa.

Nhưng mà, đúng lúc này, trên bầu trời đạo lưu quang thứ nhất kia vậy mà thẳng đến Tử Vi thánh vực bay tới.

Trưởng lão kia thấy vậy nộ cười cứng đờ, một vị trưởng lão khác bên cạnh cũng cười lạnh nói.

- Người này chẳng lẽ là muốn tới gần Tử Vi thánh vực chúng ta, để Yêu Khôi Thánh Vương sợ ném chuột vỡ bình?

- Ha ha, vậy hẳn cũng vào đến bên trong phạm vi Tử Vi thánh vực ta mới được.

Sau khi một đám trưởng lão lấy lại tinh thần cũng không có bối rối, mà chỉ bình tĩnh đứng ở nơi đó chờ xem kịch vui.

Xa xa lúc này lại truyền tới tiếng Yêu Khôi Thánh Vương.

- Người Tử Vi thánh vực nghe lấy, các ngươi vô luận như thế nào cũng không nên mở ra đại trận, bằng không đừng trách bản tọa không khách khí!

- Yêu Khôi Thánh Vương yên tâm, chúng ta đương nhiên sẽ không mở ra đại trận, bất quá ngươi chớ có lại dùng loại giọng điệu mệnh lệnh này nói chuyện với chúng ta, nếu như bị Thánh Vương đại nhân chúng ta biết được, hẳn sợ rằng sẽ không...

Trưởng lão mở miệng còn chưa nói hết lời, Trần Trầm đã đâm vào trong trận pháp.

Một đám tu sĩ Tử Vi thánh vực mới vừa chuẩn bị chế giễu, lúc này một rùa đen biết bay bật ra, tiện tay một ấn, liền đem phòng hộ đại trận không gì phá nổi Tử Vi thánh vực mở ra đại động.

Không chờ bọn hắn có phản ứng, Trần Trầm mang theo Lục Đâu đã vọt vào bên trong Tử Vi thánh vực, đồng thời hoàn thành chữa trị trận pháp.

Lúc này hẳn đối tượng mạo, Tử Nguyệt cũng không có nhìn ra đầu mối.

- Người...

Có trưởng lão Tử Vi thánh vực chỉ vào Trần Trầm, hoảng sợ cầm đầu muốn rớt xuống.

Phải biết đây chính là phòng hộ đại trận có thể ngăn cản cường giả siêu cấp cấp Thánh Vương, làm sao lại bị phá vỡ dễ như trở bàn tay như thế?

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết hấn cũng không thể tin được!

- Ngươi cái gì ngươi! Muốn chết!

Trần Trầm hôm nay là tới làm ác nhân, cho nên nói chuyện không chút khách khí, không chờ trưởng lão kia đem lời phía sau nói xong, hấn một bàn tay liền đánh ra, Tiên khí cường đại hóa thành bàn tay quái dị, không khách khí chút nào khắc ở trên người trưởng lão kia.

Ầm ầm!

Một tiếng vang trầm, trưởng lão Đại Thừa sơ kỳ kia trực tiếp bị oanh vào lòng đất, không biết sống chết.

Một đám tu sĩ Tử Vi thánh vực vậy mới phản ứng lại, bắt đầu chạy tứ tán, toàn bộ Tử Vi thánh vực chốc lát đại loạn.

- Càn rỡ! Cũng dám tạt bên trong Tử Vi thánh vực ta lỗ mãng!

Ngược lại là một trưởng lão Đại Thừa hậu kỳ không có kinh hoàng, quát lạnh một tiếng xong, trực tiếp ra tay hướng về Trần Trầm vồ tới.

Hấn vừa ra tay chính là toàn lực, ít nhất đối phương là cường giả Đại Thừa hậu kỳ tấn công vào bên trong Tử Vi thánh vực, hấn cũng không dám chậm trễ chút nào...

Lục Đậ thấy thế trờng mắt, há mồm phun ra một đạo Huyền Vũ Trọng Thủy đem công kích kia thoải mái ngăn lại.

Trần Trầ thì trờn ở phía sau Lục Đậ, ánh mắt vô tình hay cố ý liếc nhìn Tử Nguyệt thần tình ngưng trọng xa xa, từ đầu đến cuối cũng không có nhìn trờng lão Đại Thừa hậu kỳ kia liếc mắt.

Chương 714: Tứ Tượng Ngự Thiên Trận

Chương 714: Tứ Tượng Ngự Thiên Trận

Tựa hồ chú ý tới ánh mắt Trần Trầ, Tử Nguyệt theo bản năng hướng về sau thụt lùi hai bước, nhưng mà Trần Trầ tốc độ cực nhanh, cơ hồ là chọt lách người liền đến trước mặt nàng.

Một đám trờng lão Tử Vi thánh vực thấy vậy cực kỳ hoảng sợ, từng cái la thất thanh!

- Người dám!

- Càn rỡ!

- Người dám động Tử Nguyệt! Thánh Vương tất giết người!

...

Đối diện với mấy tiếng quát lớn này, Trần Trầ mắt điếc tai ngơ, trực tiếp duỗi tay ra chộp tới Tử Nguyệt.

Tử Nguyệt thấy thế tranh thủ thời gian phát động mấy đạo pháp bảo phòng hộ, linh khí bản thân cũng thôi động đến cực điểm.

Nhưng mà tay Trần Trầm che kín Tiên khí, luận tu vi cũng tại bên trên Tử Nguyệt Đại Thừa sơ kỳ, những phòng hộ này đối với hắn tới nói căn bản chính là thùng rỗng kêu to, tại phía dưới Tiên khí đại thủ, tòi khô lạp hủ bị phá hư.

Đám người triệt để phản ứng lại, muốn cứu viện, tay Trần Trầm đã bóp tại trên cổ Tử Nguyệt.

Một nhóm Đại Thừa Tử Vi thánh vực nhìn thấy một màn này kém chút bị dọa đến quỳ dưới đất.

Tử Nguyệt chính là bảo bối Thánh Vương đại nhân, nếu tại bên trong Tử Vi thánh vực xảy ra chuyện, bọn hắn có một trăm cái mạng, chỉ sợ cũng chịu không nổi.

Bất quá Tử Nguyệt lại không phải cực kỳ bối rối, một đôi mắt sáng nhìn thẳng Trần Trầm, ánh mắt mười điểm bình tĩnh.

- Trên người của ta có dị bảo tổ phụ lưu lại, một khi ta gặp được nguy hiểm tính mạng liền sẽ tự động phát động, trừ phi cường giả Đại Thừa đỉnh phong cấp Thánh Vương, bằng không không có người có thể giết được ta.

Trần Trầm nghe vậy cười cười, đồng thời tại trong đầu truy lùng một thoáng, rất nhanh liền biết dị bảo trên người Tử Nguyệt tên là Tử Vi Đế Bội, ban đầu ở Chân Linh giới, lúc hắn để Tử Nguyệt kinh ngạc đã từng phát động qua một lần.

Giờ đây nghe danh tự, có lẽ có quan hệ cùng Tử Vi Đế Hoa.

- Tử Vi Đế Bội sao? Người cũng đừng quá tự tin, ta cũng không phải tu sĩ Đại Thừa bình thường gì.

Trần Trâm một bên nói một bên tăng thêm chút khí lực, sắc mặt Tử Nguyệt thoáng cái liền biến thành màu đỏ tía.

Lúc này, trận pháp Tử Vi thánh vực mở ra, Yêu Khôi Thánh Vương Tiên Nhân khôi lỗi bay vào, nhìn thấy một màn này, nàng khẽ nhíu chân mày.

Một bên mấy trưởng lão Tử Vi thánh vực vội vàng nói.

- Yêu Khôi Thánh Vương, ngươi cũng biết, Tử Nguyệt là bảo bối Tử Vi thánh vương, giờ đây cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ!

Ánh mắt Yêu Khôi Thánh Vương lấp lóe, tựa hồ là đang do dự.

Trần Trâm cùng Yêu Khôi Thánh Vương tiếp xúc thời gian dài như vậy, đại thể cũng biết Yêu Khôi Thánh Vương này đối nhân xử thế.

Người này sát phạt có chút quả quyết, vừa điều tra đến hành tung chính mình, lập tức liền truy giết, dạng người này chỉ sợ sẽ không bởi vì Tử Nguyệt tại trong tay mình, liền lựa chọn thu tay lại.

Giờ đây thừa dịp hấn còn không quyết định, chính mình phải nhanh bắt được trận pháp đặc thù Tử Vi thánh vực kia.

Vừa nghĩ vậy, hấn âm thầm truyền âm cho Tử Nguyệt nói.

- Mang ta đi thánh điện Tử Vi thánh vực các ngươi!

- Thánh điện là Tử Vi thánh vực...

- Ít nói lời vô ích, ngươi hôm nay nếu không muốn chết, liền hảo hảo phối hợp ta!

Trần Trầm trực tiếp lạnh giọng ngắt lời nói, đồng thời lại gia tăng lực lượng trên tay.

Tử Nguyệt thấy thế không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng.

- Đều tránh ra cho ta!

Trần Trầm tự mình biết thánh điện ở đâu, cho nên cũng không cần Tử Nguyệt dẫn đường, trực tiếp nắm lấy Tử Nguyệt liền bay hướng phương hướng thánh điện.

Tiên Nhân khôi lỗi nhìn thấy một màn này, con ngươi có chút rụt rụt, sát ý trong mắt đã vô cùng sống động.

Bên cạnh một đám trưởng lão Tử Vi thánh vực thấy thế, tranh thủ thời gian ngăn cản hẳn.

- Yêu Khôi Thánh Vương, tuyệt đối không thể động thủ!

...

Bên kia, Trần Trầm mang theo Tử Nguyệt tiến vào thánh điện, có Tử Nguyệt tại, hẳn một đường xem như thông suốt.

- Người vào thánh điện Tử Vi thánh vực ta, đến cùng muốn làm gì?

Tử Nguyệt cắn răng hỏi.

Trần Trầm cười ha ha, không có trả lời, mà bắt đầu dùng hệ thống truy tung.

- Hệ thống, trong vòng phương viên trăm dặm có trận pháp có thể khu động pháp bảo mạnh mẽ không?

- Có, ở trên giá sách bên trái hai trăm mét.

Trần Trầm nghe vậy thật không có vội vã đi cầm, mà giả vờ giả vịt cầm mấy thứ đồ khác, lúc này mới vô tình hay cố ý đem trận pháp kia bỏ vào trong túi.

Trận pháp này tên là Tứ Tượng Ngự Thiên Trận, mượn nhờ lực lượng bốn người, hội tụ hợp nhất, khu động pháp bảo mạnh mẽ, là trận pháp Tử Vi thánh vương đặc biệt vì khu động Vạn Linh Đỉnh mà thiết kế ra.

Tại trong Thánh điện, trận pháp này kỳ thực không tính là quý giá nhất.

Cuối cùng toàn bộ Minh Uyên giới, có thể dùng đến trận pháp này cũng chỉ có Vạn Linh Đỉnh mà thôi.

Cho nên Tử Nguyệt thấy Trần Trầm cầm trận pháp này, cũng không có quá mức để ý, ngược lại thấy gặp Trần Trầm cầm mấy loại bí thuật khác, năng biến đổi thành hơi khẩn trương lên.

- Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua ăn cướp sao?

Trần Trầm vỗ vỗ Tử Nguyệt, tiếp đó đem mấy thứ đồ thu vào trong nhẫn trữ vật.

- Người rút cuộc là ai? Minh Uyên giới chúng ta rất lâu không có Tiên Nhân Hạ giới!

Tử Nguyệt hạ thấp giọng hỏi.

- Ta, Thần Quy chân nhân, đến Minh Uyên giới các ngươi thanh trừng tà ác.

Trần Trầm thuận miệng nói bậy, vừa dứt lời, một hồi tiếng oanh minh kịch liệt từ ngoại giới truyền đến.

Nghe được thanh âm này, Tử Nguyệt bị bắt sống đều mười điểm bình tĩnh sắc mặt đại biến.

- Yêu Khôi Thánh Vương cũng dám công kích thánh điện Tử Vi thánh vực chúng ta!

Trần Trầm bật cười một tiếng nói.

- Ta là Tiên Nhân hử còn dám công kích, còn có cái gì hử không dám.

Nói xong Trần Trầm cũng mặc kệ Tử Nguyệt có nguyện ý hay không, nắm lấy Tử Nguyệt liền hướng bên ngoài bay ra, kết quả bay ra thánh điện xong, hử liền nhìn thấy một màn để hử kinh ngạc.

Chân Linh Tử Vi Đế Hoa thủ hộ Tử Vi thánh vực kia vậy mà hào quang tỏa sáng, hóa ra trên vạn đạo dây leo quấn lấy Tiên Nhân khôi lỗi.

Mạnh như Tiên Nhân khôi lỗi, trong lúc nhất thời cũng không tránh thoát.

Trong nội tâm Trần Trầm khẽ nhúc nhích, thời điểm chính mình bắt lại Tử Nguyệt Tử Vi Đế Hoa không xuất thủ, lúc này lại xuất thủ, chẳng lẽ là nhận ra thân phận mình?

Nói thật, cho dù Tử Vi Đế Hoa không biết, Yêu Thần Hoa khẳng định cũng quen biết.

Chỉ là không biết rõ hai đóa hoa này có giao lưu hay không.

- Yêu Khôi Thánh Vương! Người dừng tay!

Gặp Tiên Nhân khôi lỗi muốn tránh thoát trời buộc, tiếp tục tiến công thánh điện, Tử Nguyệt không để ý mình bị bắt, cao giọng quát

t.

Trần Trầm thấy vậy cười cười, trực tiếp đẩy Tử Nguyệt đi ra, tiếp đó chui vào bên trong Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, hướng về phía ngoài xa kích xạ bay đi.

Xa xa Tử Vi Đế Hoa lại không có ý tứ lập tức buông xuống Tiên Nhân khôi lỗi, thẳng đến Tiên Nhân khôi lỗi toàn thân Tiên khí lưu loát, tựa hồ muốn phóng thích đại chiêu gì, Tử Vi Đế Hoa mới thu hồi dây leo, mà lúc này Trần Trầm đã rời xa Tử Vi thánh vực.

...

Bên trong Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, Trần Trầm lấy ra Tứ Tượng Ngự Thiên Trận bắt đầu cẩn thận nghiên cứu.

Cũng không lâu lắm, hắn liền thấy rõ ý tứ Tử Vi thánh vương.

Một kiện pháp bảo mạnh mẽ một tu sĩ nhỏ yếu không cách nào thôi động, nhưng thôi động một bộ phận vẫn là có thể.

Tứ Tượng Ngự Thiên Trận liền mượn nhờ trận pháp đem pháp bảo chia làm bốn bộ phận, mỗi tu sĩ thôi động một bộ phận bên trong, lại thống nhất lại, đem trọn vẹn pháp bảo thôi động.

Bởi vậy, phát huy ra uy lực khẳng định không lợi hại như một tên tu sĩ cường đại trực tiếp thôi động bảo vật, nhưng cũng có thể phát huy ra bộ phận uy lực pháp bảo.

Bộ phận uy lực Vạn Linh Đỉnh hắn đã từng kiến thức qua, lúc trước nếu không phải hắn cung cấp Linh Tinh, tu sĩ Chân Linh giới căn bản không phá nổi Vạn Linh Đỉnh phòng ngự.

Pháp bảo đến tầng thứ này, cho dù chỉ phát huy bộ phận uy lực, cũng có thể tại Chân Linh giới Minh Uyên giới loại địa phương này tung hoành vô địch.

Chương 715: Danh Dương Minh Uyên Giới

Chương 715: Danh Dương Minh Uyên Giới

Tứ Tượng Ngự Thiên Trận...

Trần Trầm thu hồi Tứ Tượng Ngự Thiên Trận, lâm vào bên trong khó xử.

Muốn thành lập Tứ Tượng Ngự Thiên Trận, ngưỡng cửa chính là Đại Thừa tu vi, giờ đây hẳn nơi này tăng thêm Ngạo Vũ Lục Đâu, cũng bất quá một người hai thú mà thôi, còn thiếu một người làm sao bây giờ?

Trần Trầm nghĩ tới nghĩ lui, dường như cũng chỉ có chính bản thể hẳn giá trị tín nhiệm.

Phải biết thôi thúc Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp chuyện này không thể coi thường, không phải tùy tiện kéo Đại Thừa tới là được.

So với tu vi, tín nhiệm giữa lẫn nhau càng quan trọng hơn, bằng không nếu xảy ra sai sót, không chỉ chính mình chơi hỏng, Lục Đâu Ngạo Vũ cũng sẽ chơi hỏng theo chính mình.

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm cảm ứng tình huống bản thể bên kia.

Lúc này bản thể đang củng cố tu vi, cũng không có vội vã đi Minh Thần điện nơi đó tìm thêm chút lực lượng pháp tắc.

Nhìn tới còn cần lại chờ đợi một đoạn thời gian.

Trần Trầm làm bầm lâu bầu một câu, trong nội tâm lại có dự định khác.

...

Ba ngày sau.

Trần Trầm đi tới trên không trung một chỗ tuyệt Minh Uyên giới.

Tuyệt địa này tên là Vô Tận ma uyên, phía dưới ma uyên có một đầu Chân Linh cường đại tiếng tăm lừng lẫy tại toàn bộ Minh Uyên giới, tên là U Uyên Ma Long.

U Uyên Ma Long này tu vi Đại Thừa hậu kỳ, nhưng ở bên trong ma uyên này, cho dù là cường giả Đại Thừa tối đỉnh, cũng chưa chắc có thể làm gì được nó.

Điểm ấy ngược lại có chút giống Thiên Hạt Chân Linh giới bên trong Hãn Hải đại sa mạc.

Bất quá U Uyên Ma Long này cũng không tốt tính giống như Thiên Hạt, nó cực kỳ yêu thích giết chóc, đến mức phụ cận Vô Tận ma uyên rất ít có tu sĩ ẩn hiện.

Mục đích hôm nay Trần Trầm tới nơi này, chính là diệt sát U Uyên Ma Long này.

Ba ngày này đến nay, Yêu Khôi Thánh Vương không có đuổi giết hẳn, nhưng hẳn biết đây cũng không phải là người ta bỏ qua, mà là Yêu Khôi Thánh Vương trong bóng tối tụt lực.

Có lẽ thời gian lần tiếp theo Yêu Khôi Thánh Vương lại đuổi giết hẳn, cũng không phải là sự tình một hai người Thánh Vương.

Cho nên thừa dịp khoảng thời gian thanh tịnh này, hắn muốn làm chút gì đó.

Mà hắn cái thứ nhất nghĩ đến chính là tăng lên thực lực Ngạo Vũ.

Tương lai muốn tổ hợp Tứ Tượng Ngự Thiên Trận, cần dựa vào hai thân thể chính mình, cùng Lục Đâu Ngạo Vũ.

Trong đó tương lai hai người mình cũng sẽ là chiến lực Đại Thừa trung kỳ trở lên, Lục Đâu cũng giống như thế.

Chỉ có Ngạo Vũ, chịu thiên phú cơ duyên hạn chế, chỉ có trình độ Đại Thừa sơ kỳ, nếu thành lập Tứ Tượng Ngự Thiên Trận, có lẽ sẽ trở thành nhược điểm.

Tại suy tư đồng thời điều tra một ngày xong, hắn đi tới Vô Tận ma uyên này, chuẩn bị lấy Long Châu U Uyên Ma Long.

Nhìn ma uyên phía dưới đen kịt, Trần Trầm mặt không biểu tình.

Bên trong ma uyên này, thần thức không thể vào, U Uyên Ma Long trốn ở trong đó, cái ma uyên này liền tương đương lĩnh vực nó, cho dù là cường giả Đại Thừa tối đỉnh tới, cũng không dám tùy tiện xông vào trong.

Nhưng hắn có hệ thống tại, cũng không sợ ma uyên gì.

- Hệ thống, U Uyên Ma Long ở đâu?

- Trong huyết động dưới nước phía dưới chín mươi dặm.

Đạt được hệ thống đưa ra đáp án, Trần Trầm đem Lục Đâu hô lên.

Lục Đâu minh bạch ý tứ Trần Trầm, cúi đầu xuống nhìn về phía ma uyên phía dưới, một giây sau, trên người nó sáng lên lực lượng

g pháp tắc đen kịt, tại lực lượng pháp tắc ảnh hưởng, bên trong ma uyên phía dưới lơ lửng theo lấy đủ loại chất lỏng màu đen lực lượng kỳ dị phóng lên tận trời, như là hắc hà treo ngược, trắng lệt vô cùng.

Bất quá là thời gian mấy hơi thở, ma uyên liền cạn một phần ba!

Loại kịch biến này tự nhiên dẫn đến U Uyên Ma Long chú ý, kèm theo một tiếng long ngâm, một đạo tiếng tràn ngập lửa giận vang vọng tại giữa thiên địa.

- Dám đến nơi này quá nhiều ta thanh tĩnh! Thật là muốn chết!

Tiếng hạ xuống, chỗ sâu ma uyên, một đạo to sóng xung kích mà u đen mấy chục mét vọt ra khỏi mặt nước, hướng về Trần Trầm bắn tới.

Lục Đâu thấy vậy há hốc miệng ra, quang mang thủy chi lực lượng pháp tắc trên người bộc phát lập loè, ngay sau đó một đạo Huyền Vũ Trọng Thủy từ trong miệng nó phun ra, thẳng tắp đối mặt sóng xung kích màu đen kia.

Ầm ầm!

Một tiếng chấn thiên động địa vang truyền ra, ngàn dặm bốn phía Vô Tận ma uyên đều chấn động lên, bầu trời càng trong nháy mắt biến thành màu mực!

Ngay sau đó, ma uyên kịch liệt sôi trào lên, một cái đầu rồng màu đen to chừng như núi chậm chậm vọt ra khỏi mặt nước, đứng sừng sững ở trước mặt Trần Trầm.

Nhìn xem lộ ra U Uyên Ma Long nửa người liền có dài mấy ngàn thước, mỗi đầu liền to như núi, Trần Trầm có chút bình tĩnh, một đôi mắt thẳng tắp cùng U Uyên Ma Long đối mặt, thản nhiên nói.

- Mượn Long Châu người dùng một chút.

U Uyên Ma Long gặp tên nhân loại trước mặt này như là sâu kiến vậy mà nói lời nói ngông cuồng như thế, lửa giận trong mắt thoáng cái dâng trào lên.

Ngông cuồng!

Rít lên một tiếng, U Uyên Ma Long nâng trảo trực tiếp chụp về phía Trần Trầm, xem ra tựa hồ là muốn trực tiếp đập Trần Trầm cùng Lục Đâu thành bánh thịt.

Lục Đâu thấy vậy một đôi cánh hư vô vỗ vỗ, liền trực tiếp biến mất tại chỗ.

Thời gian lại xuất hiện, đã mang theo Trần Trầm đến đỉnh đầu U Uyên Ma Long.

Leng keng!

Một tiếng kiếm minh, Vạn Hóa Thần Phong chẳng biết lúc nào đã biến thành kích thước ngàn mét, hướng phần cổ U Uyên Ma Long đâm thẳng tới.

Tuy ngoài miệng U Uyên Ma Long rất hung, nhưng cũng biết kẻ đến không thiện, đối mặt cự kiếm kinh thiên kia, nó không dám dùng những bộ vị khác ngăn cản, chỉ có thể lay động đầu, dùng sừng rồng to lớn vô cùng đụng vào.

Phía dưới cái va chạm này, một đạo thiểm điện đen kịt vạch phá bầu trời, Trần Trầm thu về Vạn Hóa Thần Phong, hướng về sau đảo lòi lại mấy bước.

Lấy thực lực hẳn giờ đây, nếu như một chọi một, chỉ sợ không phải đối thủ Chân Linh đáng sợ này.

Vấn đề là hẳn hôm nay không phải đến một chọi một, hẳn là muốn nhờ Lục Đậ tuyệt đối không chế nước tới áp chế U Uyên Ma Long này, tiếp đó tìm cơ hội chém giết nó.

- Lục Đậ, chúng ta dốc hết toàn lực, tốc chiến tốc thắng. Trần Trâm nhẹ giọng nói.

Lục Đậ nghe đến đây ngao một tiếng, há hốc miệng ra, số lượng lớn Huyền Vũ Trọng Thủy bắt đầu ngưng kết, dừng nhìn tại trong miệng nó Huyền Vũ Trọng Thủy kia chỉ có kích thước chút xíu, nhưng trong đó cơ hồ hội tụ nước một biển, trọng lượng khủng bố đến cực điểm.

Trọng lượng khủng bố như thế, lại thêm số lượng lớn Tiên khí ẩn chứa trong đó, một kích này đủ để diệt sát cường giả Đại Thừa hậu kỳ!

U Uyên Ma Long thấy thế hô hấp biến thành ồ ồ, bên trong ma uyên phía dưới có không ít lực lượng kỳ dị tràn vào trong cơ thể nó.

Ngay sau đó, bầu trời trong vòng nghìn dặm nhanh chóng đen lại, toàn bộ thân U Uyên Ma Long thể dần dần thoát ly ma uyên, trôi nổi tại trên tầng chín trời.

Thân thể kia chừng vạn mét dài, chỉ là hiện ra thân thể hoàn chỉnh, liền đủ để che khuất bầu trời.

...

Xa xa không ít tu sĩ chú ý tới tình huống Vô Tận ma uyên bên này, cả đám đều bị dọa đến trốn đi.

Loại chiến trận này, hiển nhiên là có đại chiến sắp xảy ra.

Bất quá cũng có mấy cái gan lớn, hơi tới gần chút ít, muốn nhìn xem rốt cục là vị Thánh Vương nào đến tìm U Uyên Ma Long phiề

n toái,.

Trong mắt bọn hấn, toàn bộ Minh Uyên giới cũng chỉ có tồn tại cả p bậc Thánh Vương mới dám như thế.

- Ách, đó là vị nào Thánh Vương, còn mang theo một rùa đen biết bay, ta như thế nào chưa thấy qua?

Có người dùng thần thức dò xét một phen kinh ngạc nói.

Tại bên cạnh hấn, rất nhanh có tu sĩ nghĩ đến cái gì, cả kinh nói.

- Ta biết hấn! Là hai ngày trước quấy nhiễu nửa Minh Uyên giới l ong trời lở đất, thậm chí bắt cóc cháu gái Tử Vi thánh vương kia Thần Quy chân nhân! Không nghĩ tới hấn lại đến tìm U Uyên Ma Long phiền toái...

- Là hấn? Ta còn tưởng rằng hấn đắc tội hai đại thánh vực đã chế t... Giờ đây nhìn tới, Minh Uyên giới chúng ta sợ là lại xuất hiện một tên cường giả khủng bố!

Chương 716: Bốn Đại Thánh Vương

Chương 716: Bốn Đại Thánh Vương

Ầm ầm!

Một nhóm tu sĩ đang nghị luận, ở ngoài mấy ngàn dặm truyền đến một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, khí lãng hình năm màu đe

n bốc hơi bay lên, tràn ngập toàn bộ bầu trời.

- Ngang!

Cùng lúc đó, một tiếng long ngâm từ bên trong khí lãng truyền ra, tiếng chấn động thiên địa!

- Cái này... U Uyên Ma Long dường như thụ thương!

- Không sai, trong tiếng long ngâm này xen lẫn một tia thống khổ!

Thần Quy chân nhân này thật không hổ là tồn tại dám đại náo thiên vực, mới bao lâu, vậy mà liền để U Uyên Ma Long thụ thương.

Oanh!

Ở giữa nghị luận, xa xa bầu trời lại là một tiếng bạo hưởng, phảng phất như sắp tận thế vậy.

Nhóm tu sĩ này từng người bị dọa đến lại lui về sau mấy trăm dặm, mới dám tiếp tục quan chiến.

...

Nửa canh giờ sau, chấn động tiếng biến mất.

- Ngang...

Tiếng long ngâm U Uyên Ma Long biến đổi thành nhỏ bé không thể nhận ra, tất cả mọi người có thể nghe ra ý cầu xin tha thứ trong đó.

Một đám tu sĩ hai mặt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy chấn kinh, lại đi sau một lúc lâu, xa xa quang mang hình rồng màu đen chậm chậm

m rĩ xuống, cuối cùng chân trời chỉ còn lại có một vệt màu đen còn sót lại, không còn động tĩnh gì khác.

- Cái này...

- U Uyên Ma Long vẫn lạc?

- Không biết, nếu không đi qua nhìn một chút?

- Cũng không dám...

...

Một mực chờ qua nửa ngày, mới có tu sĩ dám tới gần Vô Tận ma uyên.

Kết quả cảnh tượng bên trong Vô Tận ma uyên để bọn hấn kinh hãi!

Nước ma uyên vậy mà biến mất hơn phân nửa, trong đó còn kèm theo số lượng lớn dòng máu màu đen, ngưng mà không tán.

Về phần U Uyên Ma Long, đã không thấy bóng dáng, chỉ còn dư lại một chút lân phiến nghiền nát như là thuyền nhỏ phiêu phù ở bên trong ma uyên.

Mấy tu sĩ lớn gan nhất được mấy chiếc vảy rồng, phát hiện cũng không bất kỳ nguy hiểm nào, lúc này bọn hấn mới ý thức tới, U Uyên Ma Long thật vẫn lạc, liền chết tại trong tay Thần Quy chân nhân thần bí kia.

Mà từ nay về sau, Vô Tận ma uyên này đã không còn là tuyệt địa gì.

...

Một bên khác, Trần Trầm đem Long Châu U Uyên Ma Long giao cho Ngạo Vũ.

Ngạo Vũ cũng không khách khí, trực tiếp thôn phệ Long Châu kia, cũng không lâu lắm thân thể nó liền phát sinh biến hóa kịch liệt, bên trên long thân màu xanh bắt đầu xuất hiện đường vân màu đen.

Trừ đó ra, khí tức Ngạo Vũ cũng bắt đầu liên tục tăng lên, trong cơ thể lát liền đạt tới Đại Thừa trung kỳ, đồng thời không có ý tứ đình chỉ.

- Ngạo huynh, cảm giác thế nào?

- ... Không tệ. Nhấn nhẹn nửa ngày, Ngạo Vũ chỉ phun ra hai chữ.

Thôn phệ Long Châu Đại Thừa hậu kỳ Chân Linh hậu duệ, cái này trước kia nó nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng hôm nay lại thực hiện được.

- Không đủ thì nơi này còn có tim rồng, máu rồng cái gì cũng có, ta đều mang đi, không có lãng phí.

Trần Trầm sờ lên cằm trĩu vật cười nói.

Kỳ thực loại trừ bản thể U Uyên Ma Long, hắn còn thuận đường dò xét nhà U Uyên Ma Long.

Vốn liếng nó còn muốn phong phú hơn so với huyết văn hắc hổ lúc trước, bất quá cũng không có bảo vật gì thời gian ngắn có thể để Ngạo Vũ nhanh chóng tăng lên.

Cuối cùng Ngạo Vũ đã không phải là Chân Linh Độ Kiếp kỳ nhỏ yếu lúc trước kia, nếu không phải đi theo chính mình, gặp được đối thủ quá mạnh, Ngạo Vũ hiện tại cũng đã là đại lão một phương.

- Cho dù là hấp thu những cái này, muốn bước vào Đại Thừa hậu kỳ, vẫn còn có chút khó.

Ngạo Vũ trầm mặc chốc lát, mở miệng nói.

Trần Trâm lấy ra một tấm bản đồ, chỉ chỉ một cái vị trí khác phía trên.

- Không sao, trì hoãn một ngày, chúng ta lại đi diệt sát đầu Thần Giao Đại Thừa hậu kỳ Minh Hải kia.

Ngạo Vũ hít sâu một hơi, không nói gì nữa.

Đạt được ủng hộ to lớn như thế, nếu nó còn đập không vào Đại Thừa hậu kỳ được, vậy thì có chút ít không nói được.

...

Bảy ngày sau.

Yêu Khôi thánh vực, Yêu Khôi Thánh Vương Tiên Nhân khôi lỗi đang cầm một mai ngọc giản, mặt lộ vẻ trầm tư.

Khoảng thời gian này hắn đang liên hệ Thánh Vương khác, không đi truy sát, tuy là như thế, thế nhưng Thần Quy tiên nhân đi đâu, làm cái gì hắn vẫn luôn chú ý.

Bên trong mai ngọc giản này liền cận kề viết Thần Quy chân nhân kia đi chỗ nào làm chuyện gì.

Trong đó để cho hắn chú ý đương nhiên là Thần Quy chân nhân trong vòng bảy ngày chém giết ba Chân Linh Đại Thừa hậu kỳ.

Bên ngoài thậm chí có truyền ngôn Thần Quy chân nhân sắp bước vào Đại Thừa đỉnh phong cảnh giới, lập nên thánh vực, trở thành vị Thánh Vương thứ hai mươi ba Minh Uyên giới.

Nhưng hẳn biết chuyện này không có khả năng lắm, Thần Quy chân nhân kia là Tiên Nhân Hạ giới, cũng không phải tu sĩ phổ thông, cũng sẽ không một mực ở Minh Uyên giới, lập nên thánh vực làm gì?

Về phần chém giết những Chân Linh kia, tám chín phần mười là vì làm chuẩn bị ứng phó chính mình truy sát.

- Thủ đoạn tiên nhân, không thể khinh thường... Lại cẩn thận thế nào cũng không đủ.

Lắm bầm nói nhỏ một câu xong, hẳn nhìn về phía bên ngoài, nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, mấy vị Thánh Vương khác hẳn triệu tập cũng sắp đến.

- Giờ đây tình huống này không thể kéo dài nữa, nhất thiết phải tổ chức chiến tốc thắng mới được.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm liền có một người tu sĩ tới báo cáo tình huống.

- Thánh Vương, Thiên Minh Thánh Vương, Phá Hư Thánh Vương, Trấn Ngục Thánh Vương bọn hắn sắp đến Yêu Khôi thánh vực chúng ta.

- Ta đã biết, ta tự mình đi nghênh đón.

Tiên Nhân khôi lỗi đứng lên nói.

So với lúc trước, lần này hẳn lại mời hai vị Thánh Vương, liền lấy xu thế lôi đình diệt Thần Quy chân nhân kia, không để lại bất kỳ gợn sóng nào.

Chờ hẳn rời đi đại diện, ba tên Thánh Vương đã nhẹ nhàng trôi nổi tại trên không Yêu Khôi thánh vực.

Trong đó Phá Hư Thánh Vương là một tên lão giả một thân áo xanh, người này là tu sĩ Minh Uyên giới am hiểu không gian chi đạo nhất.

Về phần Trần Ngọc Thánh Vương, là một tên tráng hán cao tới hai mét năm, đầy người đều là đường vân quái dị.

Người này là một tên thể tu, thân thể cực kỳ cường hãn, cơ hồ bất hủy bất diệt, trừ đó ra còn cực kỳ sở trường trấn áp chi đạo, tại Minh Uyên giới đồng dạng là tồn tại tiếng tăm lừng lẫy.

- Gặp qua ba vị đạo hữu.

Tiên Nhân khôi lỗi chấp tay, mời điếm khách khí.

Trần Ngọc Thánh Vương thấy vậy cười lạnh một tiếng.

- Không thời gian cùng người nói nhảm, khoảng thời gian này Thần Quy chân nhân kia làm không ít chuyện, có lẽ có chuẩn bị, người chỉ chuẩn bị để khôi lỗi này đi sao?

Tiên Nhân khôi lỗi lắc đầu nói.

- Đây cũng là ta muốn nói cùng mấy vị đạo hữu, chúng ta tuy có bốn người, nhưng tuyệt không thể phớt lờ, lần này ta sẽ mang theo bản thể, cũng mời ba vị đạo hữu làm tốt hết thủy chuẩn bị, dốc hết toàn lực.

Phá Hư Thánh Vương thản nhiên nói.

- Đó là tự nhiên, nếu như Thần Quy chân nhân kia thật có quan hệ cùng tiên nhân vạn năm trước bị chúng ta diệt sát kia, vậy hẳn nhất định phải chết.

- Tại thời khắc máu chót lưỡi giới đại chiến, vô luận là ta hay là

Thánh Vương khác, hoặc là vị còn không phục hồi thực lực kia, cũng không hy vọng có bất kỳ bất ngờ phát sinh.

- Máy vị có thể nghĩ như vậy liền tốt, đã như vậy, bây giờ chúng ta liền xuất phát thế nào? Cũng không thể kéo dài nữa, lại kéo xuống không biết hắn sẽ còn dùng ra cái dạng thủ đoạn gì.

Tiên Nhân khôi lỗi thấy mấy người cũng đã có ý nghĩ giác ngộ, không nói nhằm thêm gì nữa, trực tiếp đề nghị hiện tại liền đi.

- Ừm.

Ba người trăm miệng một lời lên tiếng, hơi có chút ý tứ lồi lõm phong hành.

Tiên Nhân khôi lỗi nghe vậy nhắm mắt lại, một đạo pháp tắc chỉ lực màu xám xuất hiện tại trên không Yêu Khôi thánh vực, tựa hồ là đang cảm ứng.

Nhưng không lâu lắm, lông mày hắn liền nhíu lại.

Thiên Minh Thánh Vương thấy vậy hỏi.

- Như thế nào? Hắn bây giờ ở nơi nào?

Tiên Nhân khôi lỗi mở mắt, nhìn về phía phương Bắc, ánh mắt hơi có chút ngưng trọng, nói khẽ.

- Hắn lại đi Minh Uyên...

Chương 717: Đụng Một Chút

Chương 717: Đụng Một Chút

- Lại đi Minh Uyên? Vậy bây giờ cũng không phải một thời cơ tốt, vô thượng tồn tại bên trong Minh Uyên trừu chọc không được.

Thiên Minh Thánh Vương lắc đầu nói.

Hai gã khác Thánh Vương cũng theo tán thành.

- Không sai, hay là chờ đi, chờ hấn rời Minh Uyên chúng ta động thủ lần nữa.

Tiên Nhân khôi lỗi nhẹ gật đầu, lại nhắm mắt lại, bắt đầu tùy thời khắc lưu ý vị trí Trần Trầm, chỉ chờ Trần Trầm rời đi Minh Uyên.

...

Cùng lúc đó, tại phụ cận Minh Uyên, Trần Trầm ngồi xếp bằng, yên lặng chờ đợi bản thể bên trong Minh Thần điện thuận lợi bước vào Đại Thừa hậu kỳ.

Mà ở trước mặt hấn, Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp lẳng lặng đứng sừng sững, như là một toà tiểu tháp phổ thông vậy, nhìn không ra có bất kỳ điểm đặc biệt.

Thừa dịp thời gian này, Trần Trầm đem Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp cẩn thận nghiên cứu mấy lần, cuối cùng phát hiện một chút đả u mối.

Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp này chia làm tầng chín, mỗi tầng đều là một loại tài liệu đặc thù luyện chế thành, trong đó dường như cất giấu một cái tiểu thế giới, tầng chín liền đại biểu chín tiểu thế giới.

Trong tiểu thế giới có cái gì hấn không biết, nhưng hấn có thể mơ hồ cảm giác được bên trong mỗi tầng đều có một cái khí linh.

Nói cách khác cái Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp này có chín cái khí linh.

- Ngạo huynh, nếu không chúng ta thử xem?

Đối mặt loại bảo vật cường đại này, nội tâm Trần Trầm có chút kích động.

Ngạo Vũ cứ thế mà kéo vào Đại Thừa hậu kỳ nghe vậy nói.

- Không ổn, tại phụ cận Minh Uyên này dễ dàng kinh động vô thương tồn tại bên trong Minh Uyên.

- Nói cũng đúng, mà rời đi Minh Uyên, Yêu Khôi Thánh Vương cũng sợ chớp mắt liền đến...

Trần Trầm thở dài, vừa nhìn về phía phương hướng Minh Thần điện.

...

Lúc này ở bên trong Minh Thần điện, Trần Trầm đang thông qua ma chủng điên cuồng thôn phệ Âm Dương Hỗn Độn pháp tắc chi lực, lúc này hấn thông qua Thiên Ma Cộng Tu đại pháp lấy ra ma chủng đã có trên trăm cái, trên trăm đạo pháp tắc chi lực đồng thời rót vào trong cơ thể hấn, tốc độ tăng lên tu vi kia trọn vẹn không ít hơn đại trận Tạ Thiên Hành mưu đồ vạn năm.

Tình huống ngoại giới có nhiều bức bách hấn biết, cho nên hấn nhất định phải tăng thêm tốc độ!

Minh Thần tượng kia tựa hồ cũng cảm giác được thời gian khẩn cấp

áp, không ngừng vận chuyển pháp tắc chi lực cho trên trăm đạo linh thể.

Trần Trầm đang hút đến thống khoái, lúc này đột nhiên truyền đến một tiếng vang nhỏ.

Ầm!

Nghe được tiếng vang kia, trong nội tâm Trần Trầm lập bộp một tiếng, theo bản năng nhìn về phía vị trí chỗ Minh Thần tượng.

Kết quả phát hiện bên trên Minh Thần tượng vậy mà xuất hiện vết rạn!

Rất rõ ràng, linh thể chịu đựng được, nhưng pho tượng kia không chịu nổi.

Kỳ thực Trần Trầm cũng biết, pho tượng kia như mắt trí quán thiên pháp tắc chi lực cho linh thể cung cấp chính mình hấp thu như thế, tám chín phần mười đã cùng Minh Thần phía sau kia cắt đứt liên hệ.

Không có liên hệ cùng Minh Thần, vậy cái tượng chính này là cây không rễ, nước không nguồn, không sớm thì muộn có một ngày bị tiêu hao hầu như không còn.

Chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy, chính mình nhiều nhất cũng chỉ hút một ngàn pháp tắc chi lực Đại Thừa trung kỳ, chỉ như thế liên nát sao?

- Chỉ có ngàn ấy thực lực, còn ngông cuồng xưng thần! Hừ!

Trần Trầm hừ lạnh một tiếng, Thiên Ma Cộng Tu đại pháp nháy mắt thôi động đến cực hạn.

Chỉ một cái nháy mắt, trên trăm linh thể toàn bộ sụp đổ, tất cả ma

chúng toàn bộ về tới trong cơ thể hắn.

Cùng lúc đó tu vi hắn một mực áp chế kia bắt đầu liên tục tăng lên, cũng không lâu lắm liền đạt tới Đại Thừa hậu kỳ, đồng thời một đường dâng lên.

Nhưng mà tiếc vui chóng tàn, không chờ tu vi tiếp tục dâng lên, một cỗ lực đẩy cực mạnh xuất hiện tại bốn phía Trần Trầm.

Oanh!

Một tiếng tiếng oanh minh vang lên, Minh Thần điện chấn động lên, chờ thời gian Trần Trầm lấy lại tinh thần, hắn đã bị bài xích ra Minh Thần điện, xuất hiện tại trên không Minh Uyên.

Tại trên không Minh Uyên này, hắn cũng không dám tùy ý phóng thích khí tức chính mình, suy nghĩ một chút, hắn lại lần nữa áp chế tu vi, hướng về vị trí chỗ Tiên thể phân thân bay đi.

Một lát, bản thể Trần Trầm liền cùng phân thân tụ hợp.

Giờ đây phân thân tu luyện Thái Thanh Huyền Thiên Đạo đến cảnh giới Phạm Tiên trung kỳ, tính toán tương đương với Đại Thừa trung kỳ.

Bất quá công pháp Thái Thanh Huyền Thiên Đạo này quá mức lợi hại, thực lực Tiên thể phân thân viễn siêu Đại Thừa trung kỳ đồng dạng, cho nên tính toán Đại Thừa hậu kỳ cũng không đủ.

Ngạo Vũ là Đại Thừa hậu kỳ thật không cần nhiều lời, Lục Đâu cũng giống như thế.

Hắn hiện tại bản thể cũng đạt tới cảnh giới Đại Thừa hậu kỳ, nếu như đem toàn bộ pháp tắc chi lực tích súc hấp thu, lúc đó không đạt được Đại Thừa đỉnh phong, cũng sẽ viễn siêu tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ đồng dạng.

Như thế tính toán đến, hấn đã có thể tùy thời điều phối bốn chiến lược Đại Thừa hậu kỳ.

Nếu như mượn nhờ bốn chiến lược Đại Thừa hậu kỳ thôi thúc động Cử Thiên Huyền Trấn Tháp... Không biết rõ sẽ phát huy ra thực lực cỡ nào?

- Đi thôi, chúng ta đi địa phương khác thử xem.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm ôm lấy Cử Thiên Huyền Trấn Tháp, hứ óng về phương xa bay đi.

...

Một bên khác, Yêu Khôi thánh vực, Tiên Nhân hôi lỗi lúc này m ở mắt, khoe miệng có chút nhếch lên.

- Hấn rời đi phụ cận Minh Uyên, cơ hội chúng ta động thủ đến.

Nghe được lời hấn nói, ba tên Thánh Vương khác đều chấn động.

Chuyến này muốn đi chém giết Tiên Nhân, cho dù Tiên Nhân này không có mạnh như vậy, nhưng Tiên Nhân chung quy là Tiên Nhân, có thể diệt sát, đó là một kiện sự tình mười điếm không tưởng.

- Đi thôi, để chúng ta kiến thức một chút thủ đoạn Tiên Nhân khoáng thời gian này tạo ra cái gì.

Thiên Minh Thánh Vương thâm trầm nói, trong giọng nói xen lẫn vẻ hung phấn.

Hai tên Thánh Vương khác không nói gì, chỉ là nhìn Tiên Nhân k hôi lỗi, ý kia không cần nói cũng biết, để hấn tranh thủ thời gian d ẫn đường.

Tiên Nhân khôi lỗi cười nhạt một tiếng nói.

- Thần Quy tiên nhân kia lại đi toà núi hoang phụ cận Tử Vi thánh vực.

- Tử Vi thánh vực? Ta hiểu được.

Phá Hư Thánh Vương lẩm bẩm nói nhỏ một câu, xong mãnh liệt vung tay lên, một đầu không gian thông đạo liền xuất hiện tại trước mặt hắn.

- Đi vào đi, không cần nửa khắc đồng hồ là đến.

Nghe nói như thế, mấy người khác cũng không do dự, trực tiếp cất bước tiến vào bên trong không gian thông đạo.

...

Nửa khắc đồng hồ sau.

Bốn Đại Thánh Vương đi tới trên không một toà núi hoang phụ cận Tử Vi thánh vực.

Núi hoang này giống như rùa đen, trên núi khắp nơi trụi lủi.

Yêu Khôi Thánh Vương cảm ứng một phen, nhìn về phía vị trí chỗ rùa nói.

- Đi ra a, ta biết người ở nơi đó.

Tiếng nói hắn vừa ra, Trần Trầm Tiên thể phân thân hiện ra thân hình.

Nhìn lên bốn người bên trong bầu trời, sắc mặt hắn ngưng trọng dị thường.

Hắn vừa đến nơi này không bao lâu, căn bản chưa kịp thử nghiệm uy lực Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Hơn nữa, càng làm cho hắn không nghĩ tới là lần này vậy mà trực tiếp tới bốn tên Thánh Vương.

Bốn tên Đại Thừa đỉnh phong tồn tại, vô luận là Chân Linh giới hay là Minh Uyên giới, bất luận thế lực nào một mình đối mặt nhiều cường giả như vậy đều phải nhượng bộ lui binh.

Yêu Khôi Thánh Vương này cũng thật để mắt hắn.

- Lần này còn chuẩn bị trốn sao?

Tiên Nhân khôi lỗi yên tĩnh hỏi, trong mắt Phá Hư Thánh Vương bên cạnh lóe lên một đạo bạch quang, không gian phạm vi ngàn dặm nháy mắt ngưng kết, phẳng phất như thời gian ngừng lại vậy, hết thảy dừng lại tại chỗ.

Trần Ngọc Thánh Vương hừ lạnh một tiếng, bầu trời nháy mắt đen kịt, đại địa bốn phía núi hoang toàn bộ biến mất, thay vào đó là một toà kiến trúc mười tám tầng vô cùng to lớn phong bế.

Trong kiến trúc trung bày vô số dụng cụ tra tấn, không ít linh thể như u linh bị vây ở bên trên dụng cụ tra tấn, phát ra tiếng kêu rên thê lương.

Nhìn xem tình cảnh này, trong nội tâm Trần Trầm ngược lại khôi phục bình tĩnh, khóe miệng thậm chí lộ ra một vết nụ cười, ngạo nghễ trả lời.

- Không trốn, hôm nay liền cùng các ngươi đụng một chút! Nhìn một chút Thánh Vương Minh Uyên giới có phải chỉ là hư danh hay không!

Chương 718: Phi Thăng Kiếp Lược.

Chương 718: Phi Thăng Kiếp Lược.

Bốn tên Thánh Vương nghe vậy thần tình biến đổi thành mười điếm ngưng trọng, cũng không có bất kỳ chế giễu gì.

Lẫn nhau liếc nhau một cái xong, bốn người từ bốn phương tám hướng vây quanh Trần Trầm ở chính giữa, vền vẹn thời gian mấy hơi thở, lực lượng bốn đạo lĩnh vực liền bao phủ Trần Trầm lại.

Tại phía dưới bốn đạo lĩnh vực lực lượng bao vây này, Trần Trầm trực giác cảm giác chính mình tựa như một lá bèo trôi trong cuồn cuộn phong sóng lớn, lúc nào cũng có thể sẽ bị xé rách thịt nát xương tan.

Hô!

Thật dài thở ra một hơi, ánh mắt Trần Trầm biến đổi thành vô cùng kiên định, xong trực tiếp từ trong nhẫn trữ vật lấy Cửu Thiên Huyền Trân Tháp ra ngoài, đặt ở trước mặt.

Nhìn thấy Cửu Thiên Huyền Trân Tháp, con người tứ đại thánh vương đồng thời rụt lại.

Thứ này bọn hắn nhìn không ra bất kỳ đầu mối nào, nhưng vào giờ phút như thế này pháp bảo có thể bị Thần Quy chân nhân này lấy ra đến tuyệt không phải là phàm vật.

Tiên Nhân khôi lỗi tiếng lạnh lùng nói.

- Đừng để hắn thôi động! Tốc độ xuất thủ!

Tiếng nói còn không rơi xuống, hơn ngàn khối lõi liền từ sau lưng của hắn bay ra, đem toàn bộ toàn bộ lực lượng quán thân đến trong cơ thể hắn!

- Chết!

Kèm theo một tiếng quát khê, nhân quả pháp tắc chi lực không dứt xuất hiện tại bốn phía Trần Trầm, tại dưới tác dụng nhân quả pháp tắc chi lực này, cả người hắn cũng bắt đầu biến đổi thành bắt đầu vụn vụn, phảng phất như lúc nào cũng có thể sẽ bạo tạc vậy.

Nhưng mà, sắc mặt Trần Trầm chỉ hơi tái nhợt chút ít, cũng không có e ngại chút nào, nhìn lên Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp trước mặt, hắn kiên định duỗi tay ra ấn lên.

Ngang!

Một tiếng long ngâm vang lên, một đầu hắc kim văn cự long bay ra, kiên quyết dứt khoát đặt long trảo tại bên trên Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Lúc đầu Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp lờ mờ không ánh sáng bỗng nhiên hào quang tỏa sáng, lực lượng Tiên khí nồng đậm phóng lên tận trời, trực tiếp oanh phá lực lượng bốn đạo lĩnh vực.

Nhìn thấy một màn này, Tiên Nhân khối lõi sầm mặt lại, xong bỗng nhiên đại biến.

- Là Tứ Tượng Ngự Thiên Trận!

Hắn xem như Thánh Vương Minh Uyên giới, tất nhiên biết Vạn Linh Đỉnh là khu động như thế nào, kết hợp với Thần Quy chân nhân này lúc đó uy hiếp Tử Nguyệt, đại náo Tử Vi thánh vực, hắn rá

t nhanh liền nghĩ đến Tứ Tượng Ngự Thiên Trận.

Nghe được danh tiếng trận pháp, ba vị Thánh Vương khác trong n háy mắt liền vận dụng toàn lực, điều khiển lĩnh vực hướng về Trầ n Trầm nghiền ép đi.

Ầm ầm!

Một tiếng như là trời sập vang lên, cảnh tượng bốn phía Trần Trầ m không ngừng biến ảo, vậy mà xuất hiện dị tượng Địa Ngục tinh thần trụ lạc khủng bố.

Nhưng mà, Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp như là Định Hải Thần C hâm bên trong tận thế, vô luận dị tượng thế nào, cũng không ảnh hưởng được nó một tơ một hào.

Ngao!

Một giây sau, Lục Đậ bay ra, móng vuốt nhỏ đặt ở bên trên Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, tầng dưới chót chín tầng Cửu Thiên Huye ền Trấn Tháp nhất bắt đầu mờ mịt thất thải chi quang.

Cảm thụ được lực lượng vô cùng sống động khủng bố kia, trong n ội tâm Trần Trầm khó nén xúc động, cao giọng nói.

- Đến, để ta kiến thức một chút uy lực ngươi Tiên giới chi bảo nà y!

Tiếng nói vừa ra, bản thể Trần Trầm biến ảo bề ngoài bay thẳng r a, một tay trực tiếp nâng Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp lên bay lên, treo cao tại đỉnh đầu!

Trong chớp mắt, ở giữa hai cỗ thân thể Trần Trầm tăng thêm Ngạ o Vũ Lục Đậ sinh ra một loại liên hệ kỳ diệu nào đó, một đạo ph ù văn phức tạp xuất hiện tại trên không Cửu Thiên Huyền Trấn T háp, chậm chậm hướng về Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp hạ xuôn

g.

Tiên Nhân khôi lỗi thấy thế mãnh liệt vung tay lên, hơn ngàn khôi lỗi người trước người sau hướng lấy phương hướng Cửu Thiên Huyền Trân Tháp bay đi.

Phá Hư Thánh Vương lảm nhảm pháp quyết, vô số không gian loạn lưu đột nhiên xuất hiện tại bốn phía Trần Trầm, hấn tính toán liên tục mang người tháp cuốn vào bên trong không gian loạn lưu.

Nhưng mà, Cửu Thiên Huyền Trân Tháp vẫn như cũ không có biến hóa chút nào, chờ cái phù văn kia rơi vào bên trong Cửu Thiên Huyền Trân Tháp xong, tầng thứ nhất phía dưới cùng tháp toát ra hào quang bảy màu qua trong giây lát biến thành mười màu, ngay sau đó Cửu Thiên Huyền Trân Tháp bắt đầu biến lớn, cũng không lâu lắm liền biến thành kích thước vạn mét.

Tầng phía dưới cùng kia càng phóng xuất ra một đạo lực vô hình, hướng bốn phía khuếch tán.

Lực lượng lĩnh vực tứ đại thánh vương gặp được lực vô hình này, nháy mắt liền sụp đổ tiêu tán, toàn bộ hơn ngàn khôi lỗi cũng bị đánh bay ra.

Trần Trầm bản thể xem như người không tháp, giờ phút này rốt cục cảm ứng được bên trong Cửu Thiên Huyền Trân Tháp đến cùng ẩn chứa lực lượng không lồ gì.

Nói đúng ra, chỉ là lực lượng tầng thứ nhất Cửu Thiên Huyền Trân Tháp.

- Không nghĩ tới tầng thứ nhất bảo vật này dĩ nhiên là dùng thập đại thần kim luyện chế thành... Thập đại thần kim là vật liệu luyện khí mạnh nhất dưới Tiên giới, cũng là vật thần kỳ nhất phạm giới Tào Hóa có thể sáng tạo ra đến, cho nên tầng này đại biểu là Tào Hóa vĩ lực chí cường phạm giới!

Trần Trần lẩm bẩm nói nhỏ, tại khi nói chuyện, lực vô hình Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp kia đã khuếch tán phạm vi vạn dặm, thiên địa bắt đầu biến sắc.

Tứ đại thánh vương nhìn thấy một màn này sắc mặt đều khó nhìn đến cực hạn.

Uy lực Vạn Linh Đỉnh bọn hắn kiến thức qua, cực kỳ hiển nhiên, bảo vật trong tay Tiên Nhân này chí ít cũng là cấp bậc Vạn Linh Đỉnh.

- Làm sao bây giờ?

Thiên Minh Thánh Vương nhìn về phía Yêu Khôi Thánh Vương.

Yêu Khôi Thánh Vương không nói một lời, chỉ nhìn chăm chặp Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Ầm ầm!

Không chờ hắn tiếp tục xem tiếp, quang mang mười màu Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp xông phá mây xanh, không dứt lời vân bắt đầu hội tụ, bao trùm trong vòng nghìn dặm.

Trần Ngọc Thánh Vương nhìn thấy bầu trời cảnh tượng như vậy, mặt đen kịt vậy mà biến đổi thành có chút tái nhợt.

- Đây là... Phi thăng kiếp lực!

Lối đi phi thăng Minh Uyên giới không có bị lập, nhưng mặc dù như thế, gần vạn năm qua cũng chỉ hai người phi thăng mà thôi.

Tứ đại thánh vương không có phi thăng, lại thấy qua phi thăng đại kiếp, loại cảnh tượng kia tại trong tâm bọn họ lưu lại bóng ma, để bọn hắn tới bây giờ cũng không dám tùy ý suy nghĩ chuyện phi th

ăng này.

Nhưng mà, hôm nay bọn hắn lại có thể nhìn thấy phi thăng đại kiếp p! Hơn nữa nhằm vào là bọn hắn!

Tiên Khí nắm trong tay Tiên Nhân này vậy mà có thể khơi thông lực lượng tấn công mạnh nhất một giới, phi thăng đại kiếp!

Mấu chốt là, kiếp này bọn hắn dù vượt qua, cũng không thành tiên được.

- Như thế nào... Làm sao bây giờ?

Tiếng Thiên Minh Thánh Vương biến đổi thành có chút khàn khàn.

Ánh mắt Phá Hư Thánh Vương lấp lóe, trong đó mơ hồ xen lẫn ý lui bước.

Yêu Khôi Thánh Vương lạnh lùng nói.

- Phi thăng kiếp lực lại như thế nào, chúng ta bốn người hợp lực, chưa chắc không độ qua được!

Hắn vừa dứt lời, trong kiếp vân vạn dặm lặng yên không một tiếng động hạ xuống một đạo thiểm điện huyết hồng sắc, hướng về đầu bốn người phủ xuống.

Thiểm điện này tuy nhìn lên đến chút tinh tế, nhưng kỳ thật cũng là vật liệu hủy diệt pháp tắc cực hạn thế gian này cụ tượng hóa ra.

Muốn chống lại pháp tắc cực hạn này, chỉ có chính mình cũng không chế pháp tắc cực hạn.

Nếu như không có một phương diện nào đạt tới cực hạn thế gian, nói thế nào phi thăng?

Đôi mắt cực hạn pháp tắc này, Trấn Ngục Thánh Vương đứng mũi chịu sào, toàn bộ thân thể nháy mắt tăng vọt mấy chục lần, trên người đủ loại đường vân quý dị bỗng nhiên phát sáng lên, một cỗ khí tức mạnh mẽ như núi, không gì phá nổi từ trên người hắn tỏa ra.

Hắn là tu sĩ luyện thể mạnh nhất Minh Uyên giới này, địa vị tương đương cùng Thiên Ma thành chủ Chân Linh giới, tại phương diện luyện thể, hắn có thể nói mạnh nhất Minh Uyên giới!

Thiểm điện huyết hồng sắc tốc độ cực nhanh, thân thể Trấn Ngục Thánh Vương mới vừa phát sinh biến hóa, thiểm điện huyết hồng sắc liền hòa vào trong cơ thể hắn.

Không có bạo tạc kịch liệt gì, cũng không có nổ vang kinh thiên động địa, lực lượng cực hạn hủy diệt này toàn bộ tác dụng tại trên người Trấn Ngục Thánh Vương.

Trong mắt Trấn Ngục Thánh Vương bỗng nhiên hiện lên vô hạn vẻ thống khổ, xong một hồi tiếng lộp bộp từ trên người hắn truyền ra, chỉ bất quá trong nháy mắt, nhục thân hắn liền hiện đầy vết rạn nứt, phẳng phất như lúc nào cũng có thể sẽ sụp đổ vậy.

Chương 719: Chém Nhân Quả.

Chương 689. Chém Nhân Quả.

Khụ khụ...

Trần Ngọc Thánh Vương ho khan hai tiếng, không ít cục máu bị hấn ho ra.

- Ta đây Trần Ngọc Thần Thể còn chưa tới cảnh giới hoàn mỹ, ngẫn không được phi thăng đại kiếp... Các vị, cáo từ.

Dứt lời thân hình hắn lóe lên liền muốn rời đi, mà lúc chạm đến lực ranh giới vô hình kia lại bị cản trở lại.

Ầm ầm!

Lúc này, trong lôi vân lại là một đạo sấm sét hạ xuống, lần này lôi đình là màu trắng, hơn nữa lóe lên liền biến mất.

Phía dưới Phá Hư Thánh Vương căn bản chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, liền bị lôi đình màu trắng kia đánh trúng.

Bị lôi đình đánh trúng xong, thân thể Phá Hư Thánh Vương không có thay đổi gì, bất quá sắc mặt hắn lại biến đổi thành âm đạm vô cùng, tiếp theo liền không nói tiếng nào khoanh chân ngồi ở bên cạnh.

Một lát, trên mặt hắn bắt đầu xuất hiện đủ loại thần tình, có vui sướng, có phẫn nộ, có đau thương, có tuyệt vọng...

Trời mới biết lúc này hắn đang trải qua cái gì.

Thiên Minh Thánh Vương cùng Tiên Nhân khôi lỗi nhìn thấy một màn này, trên mặt đều xuất hiện vẻ sợ hãi.

Còn phía Trần Trầm lại tinh thần tỉnh táo, giọng cao lên Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp vạn mét nói.

- Yêu Khôi Thánh Vương, chúng ta đến đụng một chút!

Tiếng nói vừa ra, bạch quang chói mắt tột cùng, bao gồm vạn dặm từ bên trong kiếp vân rơi xuống, trường cảnh kia như thiên thần hướng hạ giới hất chậu nước.

Cơ hồ là trong thời gian chớp mắt, bạch quang này liền đem địa phương hương vạn dặm gột rửa một lần, hơn ngàn khôi lỗi Yêu Khôi Thánh Vương toàn bộ tan rã không thấy, không ít u hồn Thiên Minh Thánh Vương không chế cũng không thấy bóng dáng.

Không chỉ như thế, cả bản thân Thiên Minh Thánh Vương cũng tụt xuống phía dưới bạch quang này bị thương nặng, cả người thoáng cái liền uể oải xuống.

- Yêu Khôi đạo hữu... Giữa bạch quang kia ẩn chứa luân hồi pháp tắc chi lực cực mạnh... Khắc chế người ta loại tu sĩ điều khiển tử vật này, lấy thực lực chúng ta hiện tại còn độ không được phi thân gặt kiếp, ta nhìn chúng ta hay là bỏ đi đi...

Yêu Khôi Thánh Vương nhìn Trấn Ngục Thánh Vương xa xa một chút, lại nhìn một chút Phá Hư Thánh Vương, cắn răng nói.

- Đi!

Chữ đi vừa ra, hắn không chút do dự, trực tiếp hướng xa xa bay đi.

Thiên Minh Thánh Vương thì giữ vững tinh thần hướng một phương hướng khác bay đi.

Ba tên Thánh Vương tại thời khắc này đều dốc hết toàn lực, muốn tránh thoát cỗ lực trời buộc vô hình kia.

Trần Trần giờ cao lên Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp tại thời khắc này cũng cảm giác được một tia áp lực.

Mượn nhờ Tứ Tượng Ngự Thiên Trận, hắn hiện tại tuy có thể đi

u khiến Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp này, nhưng tương đối miễn cưỡng, muốn đồng thời phong tỏa ngăn cản ba tên Thánh Vương, đồng thời hạ xuống phi thăng chi kiếp, cái này không quá hiện thực.

Chờ ngày khác hai cái thân thể hắc, Ngạo Vũ, Lục Đậ đều bước vào Đại Thừa đỉnh phong ngược lại hắc là có thể.

Suy nghĩ một chút, Trần Trầm làm ra quyết định.

Trước đối phó Yêu Khôi Thánh Vương cùng mình thù hận lớn nhất!

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm buông lỏng phong tỏa Trấn Ngục Thánh Vương cùng Thiên Minh Thánh Vương.

Hai Đại Thánh Vương phát giác được lực vô hình yếu đi, mừng rỡ vô cùng, tranh thủ thời gian toàn lực phá vỡ phong tỏa, xong cũng không quay đầu lại biến mất tại xa xa.

Chờ sau khi hai người đi, ánh mắt Trần Trầm sáng rực nhìn về phía Tiên Nhân khôi lỗi Yêu Khôi Thánh Vương.

Cái Tiên Nhân khôi lỗi này là chỗ dựa lớn nhất Yêu Khôi Thánh Vương, nếu diệt, vậy Yêu Khôi Thánh Vương liền tương đương lão hổ không còn răng, từ đó không đủ gây sợ.

Nghĩ tới đây, trên bầu trời đã có một đạo trường kiếm trong suốt nung tụ ra.

Nhìn thấy trường kiếm trong suốt này, sắc mặt Tiên Nhân khôi lỗi biến đổi thành cuồng loạn lên.

- Ta cùng ngươi đồng quy vu tận!

Kèm theo một tiếng gào thét thê lương, Tiên khí toàn thân Tiên N

hân khôi lỗi bạo tẩu, địa phương phương viên mấy ngàn dặm tại phía dưới uy lực Tiên khí mạnh mẽ vô cùng biến thành hư vô.

Xong Tiên Nhân khôi lỗi kiên quyết dứt khoát hướng Trần Trâm lao đến, những nơi đi qua, không gian sụp đổ, vạn vật đều diệt.

Gặp uy thế Tiên Nhân khôi lỗi khủng bố như thế, ánh mắt Trần Trâm ngưng ngưng.

Cùng lúc đó, trên bầu trời trường kiếm trong suốt kia nhẹ nhàng chém xuống, cho dù ven đường Tiên khí cuồng bạo, cũng không thể ngăn cản được trường kiếm trong suốt này mảy may.

Cuối cùng trường kiếm này leng keng một tiếng, trầm tại phía sau Tiên Nhân khôi lỗi cuồng bạo.

Một đạo pháp tắc chi lực màu xám hiển hiện, xong liền bị trường kiếm chặt đứt.

Pháp tắc chi lực màu xám này vừa đứt, thần tình Tiên Nhân khôi lỗi cuồng loạn bỗng nhiên biến mất, Tiên khí cuồng bạo cũng trong khoảnh khắc băng tán, toàn bộ thân thể phảng phất như trong nháy mắt này mất đi tất cả chèo chống, vô lực rơi xuống phía dưới.

Phù phù!

Một tiếng vang nhỏ, Tiên Nhân khôi lỗi rơi tại chỗ không xa trước mặt Trần Trâm.

Nhìn lên Tiên Nhân khôi lỗi trước mặt như là tiên nữ ngủ say, Trần Trâm nhẹ nhàng thở ra, tiếp đó ngoắc ngoắc tay, Tiên Nhân khôi lỗi kia liền bị di chuyển đến trước mặt hắn.

Vừa rồi một kiếm kia hạ xuống, trực tiếp chặt đứt nhân quả pháp tắc Yêu Khôi Thánh Vương thao túng Tiên Nhân khôi lỗi.

Giờ đây Tiên Nhân khôi lỗi này đã trở thành một bộ thi thể Tiên Nhân.

Bất quá thi thể Tiên Nhân này không giống cùng cỗ hấn đạt được tại Long Côn bình nguyên kia.

Lúc trước bên trong cỗ thi thể đạt được kia đã triệt để bị phá hoại, không còn bất kỳ tác dụng nào.

Mà cỗ thi thể Tiên Nhân trước mặt này, lại được bảo tồn hoàn hảo, có thể rất hoàn mỹ thao túng Tiên khí, nếu thao tác thích đáng, có thể luyện chế thành phân thân, hoặc là cho một ít nữ tu đoạt xá.

Thu hồi Tiên Nhân thi thể, Trần Trầm đi tới trước người Phá Hư Thánh Vương.

Phá Hư Thánh Vương hiện tại đang độ một loại tâm kiếp, cả người đã đến ranh giới tẩu hỏa nhập ma, không thể một tơ một hào quá ý rầy, nhưng cảm ứng được Trần Trầm tới, hấn vẫn cưỡng ép phân ra một tia tinh thần nói.

- Tiền bối... Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, ta sau này nguyện nghe tiền bối như Thiên Lô sai đâu đánh đó.

Trần Trầm nghe vậy ánh mắt yên tĩnh, bất quá Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp bên trong tay cũng là run rẩy.

Phá Hư Thánh Vương vội vàng nói.

- Tiền bối, ta tu hành tới bây giờ, rất không dễ dàng, mặt khác, chuyến này bản thể Yêu Khôi Thánh Vương cũng tới, có lẽ liền tại phụ cận, người tìm thêm lần nữa, có lẽ sẽ có thu hoạch.

- A.

Trần Trầm lên tiếng, tiếp đó tùy tiện đá Phá Hư Thánh Vương má y cước.

Bị đánh quấy nhiễu như thế, lại thêm tâm sinh sợ hãi, Phá Hư Thánh Vương lập tức tẩu hỏa nhập ma, sắc mặt tái nhợt thành một trang giấy, hấn không chế không gian lực lượng pháp tắc cũng bắt đầu mất đi không chế triệt để bạo tẩu, vô số không gian loạn lưu xuất hiện tại chung quanh hấn.

- Không!

Một tiếng gầm thét không cam tâm, không gian loạn lưu chung quanh thoáng cái tăng cường gấp mười lần, cuối cùng vậy mà xoắn Phá Hư Thánh Vương thành mảnh vỡ, hút vào bên trong không gian loạn lưu.

Trần Trầm thấy vậy lộ tay ra, chặn một mai trử vật giới chỉ lại, bỏ vào bên trong nhẫn trử vật chính mình.

Lần đầu tiên diệt sát tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong, tâm tình của hấn cũng không có quá mức xúc động.

- Hệ thống, phương viên trăm dặm, có bản thể Yêu Khôi Thánh Vương không?

- Không có.

Đạt được đáp án này, Trần Trầm chậm chậm thu lại Tứ Tượng Ngự Thiên Trận.

Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp cũng trong nháy mắt này biến thành bộ dáng ban đầu.

- Trần đạo hữu, ngươi lại kéo một hồi, ta sợ là sẽ dầu hết đèn tắt...

Tứ Tượng Ngự Thiên Trận vừa rút lui, Ngạo Vũ liền thẳng tắp rút

xuống đất, Lục Đậu nằm trên mặt đất, bên trong ánh mắt cũng đã y mỗi một.

Trần Trầm thấy vậy tranh thủ thời gian lấy ra số lượng lớn tài ngu yên cung cấp bọn chúng khôi phục.

Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp tất nhiên lợi hại, nhưng tiêu hao cũng kinh người, kỳ thực không chỉ Ngạo Vũ cùng Lục Đậu, hai thân thể hẳn đồng dạng đến ranh giới tiêu hao.

Khôi phục chỉ chốc lát sau, Ngạo Vũ rốt cục có khí lực truyền âm.

- Trần đạo hữu, bảo vật này của ngươi xác thực lợi hại, sau này chỉ cần chúng ta không xa rời nhau, sợ là tại Minh Uyên giới này không người có thể địch.

- Nhiều Thánh Vương hơn nữa liên hợp lại, vẫn có thể uy hiếp đến chúng ta, cho nên việc cấp bách giờ đây, là để nhóm Thánh Vương không còn dám tùy tiện liên hợp.

Trần Trầm nhắm mắt lại, một bên khôi phục một bên trả lời.

- Làm thế nào?

Ngạo Vũ hỏi.

Diệt Yêu Khôi thánh vực, tìm tới bản thể Yêu Khôi Thánh Vương, làm cho tu sĩ cả Minh Uyên giới biết Thần Quy chân nhân ta lợi hại.

Chương 720: Thần Quy Thánh Vực.

Chương 720: Thần Quy Thánh Vực.

Nửa canh giờ sau.

Không ít tu sĩ Đại Thừa Tử Vi thánh vực đi tới phụ cận Thần Quy sơn, Tử Nguyệt cũng ở tại bên trong.

Vừa rồi bên này đủ loại thiên địa dị tượng đều xuất hiện, thậm chí phi thăng đại kiếp đều lấy ra, Tử Vi thánh vực xem như thánh vực gần đây tất nhiên chú ý tới tình huống bên này.

Nhưng mà Tử Vi thánh vương đã không bên trong thánh vực, bọn hắn cũng không dám tùy tiện tới gần quan sát, chỉ có thể mở ra trận pháp trốn ở bên trong thánh vực.

Giờ đây bên này khôi phục lại bình tĩnh, bọn hắn mới dám tới xem tình huống một chút.

Tử Nguyệt nhìn xem địa hình bốn phía trọn vẹn biến hóa, cùng Thiên Khí sót lại trong không khí, nói khẽ. Tám chín phần mười là Thần Quy chân nhân cùng Yêu Khôi Thánh Vương tại nơi này chiến một trận.

Một tên trưởng lão Đại Thừa bên cạnh lắc đầu nói.

- Không chỉ vậy, vừa rồi những dị tượng kia có không ít ta đã từng thấy qua, nếu như không ngoài sở liệu của ta, chỉ ít có bốn tên Thánh Vương xuất động.

- Bốn tên Thánh Vương? Vậy Thần Quy chân nhân chẳng phải là... Lòng mày Tử Nguyệt cau lại nói.

Trưởng lão kia nhìn hoàn cảnh chung quanh, tiếp tục nói.

- Thần Quy chân nhân chắc chắn cũng có át chủ bài cực mạnh, bằng không tuyệt không có khả năng cùng bốn vị Thánh Vương chiến đến loại tình trạng này, bất quá bây giờ, ta phỏng chừng hẳn đã vẫn lạc, bốn vị Thánh Vương xuất thủ, cho dù là Chân Tiên hàng tể, cũng không chiếm được lợi ích.

- Vẫn lạc cũng tốt, người kia tại trong Thánh điện chúng ta cảm không ít thứ, nếu lưu truyền ra cũng là phiền toái.

- Ân, ta phỏng chừng không bao lâu, Yêu Khôi thánh vực bên kia liền sẽ truyền ra tin tức, không biết lần này Yêu Khôi Thánh Vương diệt sát Tiên Nhân, sẽ có bao nhiêu thu hoạch? A, đáng tiếc Tử Vi thánh vương đại nhân tại Chân Linh giới không thể tham gia lần đại chiến này.

Trưởng lão Đại Thừa kia thở dài, có chút tiếc hận.

...

Cùng lúc đó, tại trên không Yêu Khôi thánh vực, Trần Trầm từ bên trong hư không đi ra.

Nhìn cảnh tượng phía dưới cùng bình thường không khác nhau chút nào, Trần Trầm cười lạnh một tiếng, cao giọng nói.

- Người phía dưới nghe lấy, Yêu Khôi Thánh Vương bị ta đánh bại, giờ đây các ngươi những tu sĩ Yêu Khôi thánh vực này chỉ có hai con đường có thể chọn, thứ nhất, đầu nhập vào ta, thứ hai, chết!

Trần Trầm nói lời này dùng Tiên khí, không chỉ truyền khắp Yêu Khôi thánh vực, càng là truyền đến bên ngoài vạn dặm.

Nghe nói như thế, tất cả tu sĩ trong vòng vạn dặm đầu tiên là không tin, xong về mặt biến đổi.

- Yêu Khôi Thánh Vương ở phụ cận đây có thể nói vô địch, tại toàn bộ Minh Uyên giới đều tính toán cường giả đỉnh cao vậy mà bại!

- Nếu như không phải bại, làm sao lại để cho người khác đến cửa nhà kêu gào?

- Ngừng nói bậy!

Bên trong Yêu Khôi thánh vực bay ra một tên cường giả Đại Thừa hậu kỳ.

Đây là một tên lão giả áo đen, sắc mặt vì tức giận mà phồng đến đỏ chót.

- Thánh Vương nhà ta thần uy vô địch...

Lão giả kia còn muốn nói điều gì, Trần Trầm trực tiếp một chương đánh ra, Tiên khí cường hoành hướng thẳng đến đầu lão giả kia bao phủ xuống.

- Ta có thể đi người đi, còn thần uy vô địch.

Kèm theo một tiếng lời nói hùng hùng hổ hổ, lão giả kia bất ngờ không đề phòng, bị Trần Trầm một chương trực tiếp oanh trở về bên trong Yêu Khôi thánh vực.

- Người chờ... Chờ Thánh Vương nhà ta trở về...

Trần Trầm không để ý tới phía dưới kêu gào, trực tiếp gọi Lục Đậ u ra.

Tại phía dưới Lục Đậ dẫn dắt, trận pháp phòng hộ Yêu Khôi thánh vực thừng rỗng kêu to.

Gặp Trần Trầm tiến vào bên trong trận pháp, toàn bộ Yêu Khôi th

ánh vực thoáng hoảng loạn, có người chửi rủa, có người muốn ch ạy trốn, còn có người tính toán công kích.

Trần Trầm lườm đám người này liếc mắt, Vạn Hóa Thần Phong mãnh liệt bay ra, cắm vào trong đại điện Yêu Khôi thánh vực.

- Người không đầu hàng chết!

Vừa nói lời này, uy thế cường đại trực tiếp bao phủ toàn bộ Yêu Khôi thánh vực.

Không có Yêu Khôi Thánh Vương ở đây, tu sĩ khác bên trong thá nh vực tại trong mắt Trần Trầm liền là cá xấu tôm nát, thậm chí h ắn cũng không cần để Ngạo Vũ Lục Đâu hỗ trợ, chỉ dựa vào h ắn một người là thu thập được.

Bị uy thế h ắn chấn nhiếp, lập tức liền có tu sĩ đầu hàng.

Nhưng mà tu sĩ kia còn không quỳ xuống, ánh mắt đột nhiên biến đổi, từ e ngại nháy mắt biến thành kiên quyết, xong vậy mà hung h ãn không sợ chết hướng Trần Trầm lao đến, dọc theo đường thân thể nhanh chóng bành trướng, rõ ràng là muốn tự bạo.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm nghĩ đến cái gì, cười kh ẽ một tiếng l ảm b ảm nói.

- Ta ngược lại quên Đoạt Hồn Chung, mấy người bọn người là kh ôi lỗi Yêu Khôi Thánh Vương... Đã như vậy, cũng không cần thiế t lưu lại.

Dứt lời Trần Trầm đứng lên, Vạn Hóa Thần Phong leng keng một tiếng từ trong đại điện bay đến trong tay h ắn.

Xong cả người h ắn chợt lóe lên, xuyên thủng tu sĩ muốn tự bạo ki a.

Lúc này bên ngoài tiếng ồn ào đã hoàn toàn biến mất, tất cả tu sĩ Yêu Khôi thánh vực đều giống như mất đi thần trí vậy, bên trong ánh mắt chỉ có lạnh lùng, không có bất kỳ tâm tình gì khác.

Nhìn xem những người này, Trần Trầm cười lạnh một tiếng, huy động Vạn Hóa Thần Phong trực tiếp quét ngang tới.

...

Sau một canh giờ.

Trần Trầm một người ngồi một mình tại trên nóc nhà đại điện Yêu Khôi thánh vực, ở chung quanh hắn đều là thi thể.

Lúc này Yêu Khôi thánh vực có thể nói máu chảy thành sông, trên vạn tu sĩ đã đều bị hắn chém chết.

Nhìn xem một mảnh đồ nát thê lương, Trần Trầm bình tĩnh lấy ra một bình rượu, ngửa đầu rót xuống, trong nội tâm thoải mái vô cùng.

Từ nay về sau, vô luận là tại Minh Uyên giới, hay là tại Chân Linh giới, hắn không cần lại kiêng kỵ bất luận kẻ nào.

Loại cảm giác tùy ý này, để tâm tình của hắn vô cùng tốt, hận không thể lớn tiếng hỏi một câu Còn có ai!

Rượu theo cổ họng đi xuống, một cỗ cảm giác nóng rực truyền khắp toàn thân, lúc này bên ngoài trận pháp có tu sĩ lá gan lớn cần thận từng li từng tí bu lại.

Kết quả khi nhìn đến cảnh tượng bên trong Yêu Khôi thánh vực đáng sợ xong, kém chút không tại chỗ bị dọa tiểu, không chút nghĩ ngợi, quay người bỏ chạy.

- Chậm đã.

Trần Trâm buông xuống rượu, từ tốn nói.

Tu sĩ kia nghe vậy thân thể mềm nhũn, vậy mà trực tiếp bị dọa đến từ không trung rớt xuống, xong tè ra quần bay đến trước mặt Trần Trâm, quỳ rạp xuống đất nói.

- Tiền bối, ta chỉ hiếu kỳ đến xem tình huống! Ta cũng không phải người Yêu Khôi thánh vực! Người tha ta một mạng a!

Trần Trâm nghe vậy bình tĩnh nói.

- Giết nhiều người như vậy, không muốn lại sát sinh.

Tu sĩ kia nghe vậy như trút được gánh nặng, bắt quá đầu vẫn rất thây, không dám nhìn tồn tại kinh khủng diệt Yêu Khôi thánh vực trước mặt này.

Chờ an tĩnh chốc lát, hắn đột nhiên ý thức được cái gì, nhỏ giọng nói.

- Tiền bối chẳng lẽ có dặn dò gì? Vãn bối bảo đảm, chỉ cần vãn bối có thể làm được, tuyệt không chối từ!

Trần Trâm nhẹ gạt đầu, tiện tay vứt bỏ bình rượu trong tay, tiếp đó ó bay đến phía trước bia đá to lớn đại điện Yêu Khôi thánh vực.

Bia đá to lớn này là chiêu bài Yêu Khôi thánh vực, phía trên khắc lấy bốn chữ kích thước chừng trăm mét, nhìn lên đã xưa cũ tang thương, khí phái uy nghiêm, chỉ bất quá giờ đây bên trên bốn chữ này dính không ít máu tươi.

Yêu Khôi thánh vực.

Nhìn xem bốn chữ lớn không biết rõ tồn tại bao lâu này, Vạn Hóa Thần Phong trong tay Trần Trâm mãnh liệt vung lên, kết quả bia đ

á trực tiếp bị lột nửa tầng, hai chữ Yêu Khôi biến mất không còn t
ấm tích, chỉ còn lại thánh vực.

Trần Trầm tới hào hứng, lấy ra Vạn Hóa Thần Phong tại phía trên
thánh vực xiêu xiêu vẹo vẹo viết xuống hai chữ Thần Quy, xong t
hu hồi Vạn Hóa Thần Phong, nói với tu sĩ còn quỳ ở nơi đó.

- Nói cho tu sĩ bên ngoài, sau này không có Yêu Khôi thánh vực g
ì, nơi này là Thần Quy thánh vực.

Chương 721: Tới Cửa Tạ Lỗi.

Chương 721. Tới Cửa Tạ Lỗi.

- Thần Quy thánh vực... Đúng! Đúng! Tuân mệnh!

Tu sĩ kia liếc mắt hai chữ Thần Quy xiêu xiêu vẹo vẹo kia, cực ph
ối hợp, liên tục gật đầu.

Lúc này đừng nói gọi cái gì Thần Quy thánh vực, liền gọi là cút c
hó thánh vực, hẳn cũng cung cung kính kính đọc ra.

- Cút đi. Trần Trầm tùy ý phát phát tay.

Tu sĩ kia nghe vậy như gặp đại xá, lập tức lấy tốc độ nhanh nhất b
ình sinh rời đi.

...

Một ngày sau, tin tức Yêu Khôi thánh vực bị diệt liền truyền khắp toàn bộ Minh Uyên giới, gây nên chấn động có thể nghĩ mà biết.

Cơ hồ tất cả tu sĩ đều biết Minh Uyên giới ra một tồn tại kinh khủng, tên là Thần Quy chân nhân.

Thần Quy chân nhân này không chỉ đánh bại Yêu Khôi Thánh Vương, càng là hủy diệt Yêu Khôi thánh vực, thậm chí còn tiện tay lập nên Thần Quy thánh vực.

Một ngày này, Trần Trầm vừa đem những thi thể bên trong thánh vực này xử lý sạch sẽ, một tên tu sĩ áo đen nơm nớp lo sợ xuất hiện tại cửa ra vào thánh vực, phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, cũng mặc kệ Trần Trầm phản ứng cái gì, hắn trực tiếp cao giọng quát.

- Vãn bối đại biểu Trấn Ngục Thánh Vương tới hướng tiền bối tạ lỗi! Còn xin tiền bối thứ lỗi!

Nghe nói như thế, Trần Trầm thả ra công việc trong tay đi tới.

Tu sĩ áo đen kia thấy vậy lập tức phủ phục đến trước mặt Trần Trầm, tiếp đó đem một mai ngọc giản giơ cao qua đỉnh đầu.

- Tiền bối, lời nói Thánh Vương nhà ta toàn ở trong ngọc giản, còn xin tiền bối xem qua!

Trần Trầm cầm qua ngọc giản xem xét, không thể nín được cười lên.

Bên trong ngọc giản này loại trừ biểu đạt áy náy ra, Trấn Ngục Thánh Vương còn biểu lộ rõ ràng vạn năm trước, sự tình diệt sát Thiên Nhân không có bất cứ quan hệ nào với hắn vân vân...

Nói tóm lại, trải qua trận chiến kia, Trấn Ngục Thánh Vương bị dọa cho phát sợ, không chỉ nói xin lỗi, còn vung nôi.

Xem hết ngọc giản, Trần Trầm mơ hồ minh bạch cái gì.

Khó trách Yêu Khôi Thánh Vương muốn chính mình chết như thế, nguyên lai là chính mình lúc trước thuận miệng hỏi ngược, để Yêu Khôi Thánh Vương nghĩ làm chính mình có quan hệ cùng Tiên Nhân khôì lỗi hấn.

Đem ngọc giản vứt bỏ, Trần Trầm lơ mờ.

- Ta cùng Tiên Nhân vạn năm trước không có bất cứ quan hệ nào, Yêu Khôi Thánh Vương phía trước truy sát ta, là hấn hiểu lầm.

Tu sĩ áo đen kia nghe vậy mồ hôi trên trán thoáng cái liền lăn xuống.

Chỉ là một cái hiểu lầm, song phương liền biến thành kết quả như vậy, cái này không khỏi cũng thật là đáng sợ.

Không còn dám tiếp tục suy nghĩ, hấn run rẩy từ trong ngực lấy ra một mai nhẫn trữ vật, nâng quá đỉnh đầu.

- Tiên bối, Trán Ngục Thánh Vương nghe nói ngươi muốn lập nên Thần Quy thánh vực, đặc biệt để ta đưa lên hạ lễ! Còn xin tiên bối vui vẻ nhận!

Trần Trầm tiếp nhận nhẫn trữ vật tùy tiện liếc một chút, kết quả lại để hai mắt hấn tỏa sáng.

Giờ đây hấn đã không có cảm giác nào đối với bảo vật tài nguyên, không nghĩ tới Trán Ngục Thánh Vương này lại rất linh hội, tặng đồ đều là vật có quan hệ cùng Tiên Nhân, trong đó Tiên thạch liền có không ít.

Gặp Trần Trầm thu nhẫn trữ vật, mồ hôi trên mặt tu sĩ áo đen kia lại chảy xuống, tựa hồ là đang chờ đợi tuyên án vậy.

Trần Trâm thưởng thức nhẩn trữ vật một phen xong, cười nói.

- Ta người này tương đối nhân nghĩa, người trở về nói cho Thánh Vương nhà ngươi, để hắn tự thân lên môn đạo xin lỗi, chuyện này đi qua.

- Tuân mệnh! Ta trở về nhất định thông bẩm Trấn Ngục Thánh Vương!

- Ân, không có sự tình khác, ngươi có thể đi.

- Tiền bối cáo từ!

Tu sĩ áo đen cung cung kính kính thi lễ một cái, tiếp đó nhanh chóng nhanh rời đi.

Hắn đi lần này, nửa ngày sau, Trấn Ngục Thánh Vương không có tới, bản thân Thiên Minh Thánh Vương vậy mà đích thân đến trước.

Nhìn thấy Yêu Khôi thánh vực này bộ dạng thảm hại, Thiên Minh Thánh Vương không có tôn nghiêm cường giả Đại Thừa tối đỉnh chút nào, vậy mà khom người xin lỗi với Trần Trâm.

- Tiền bối, lúc trước là tại hạ có mắt không trông, đắc tội tiền bối.

- Bất quá chuyện này còn phải từ trận chiến vạn năm trước kia nói lên, nếu sớm biết tiền bối cùng nữ tiên nhân kia không có bất cứ quan hệ nào, tại hạ tuyệt sẽ không xuất thủ với tiền bối!

- Còn xin tiền bối xem ở phân thượng người không biết không tội, tha thứ ta lần này.

Trần Trâm lườm Thiên Minh Thánh Vương liếc mắt, không nói gì.

Thiên Minh Thánh Vương tranh thủ thời gian lấy ra một mai nhãn trữ vật trình lên, Trần Trầm tiếp nhận xem xét, lúc này mới lộ ra nụ cười.

- Tính toán, lần này đã vãn lạc hai tên Thánh Vương, ta cũng không muốn tạo sát nghiệt nhiều hơn nữa, người vậy mà có thành ý như thế, vậy chuyện này liền dừng ở đây đi.

Trần Trầm từ tốn nói.

Thiên Minh Thánh Vương cho đồ còn nhiều gấp hai so Trấn Ngục Thánh Vương, xem ra cũng là người có so sánh cân nhắc, đã như vậy, hẳn cũng lười tính toán nhiều hơn nữa.

Hắn giờ đây tuy không e ngại một Thánh Vương nào, nhưng còn chưa tới tình trạng có thể không chút kiêng kỵ giết Thánh Vương.

Nếu muốn ở Minh Uyên giới đứng vững gót chân, không chỉ phải triển lộ thực lực chính mình, càng phải biểu hiện mình rộng lượng, dạng này mới có thể lẫn vào trong đó càng tốt hơn.

Nếu thật chém tận giết tuyệt, sợ rằng sẽ gây nên một đám Thánh Vương Minh Uyên giới tập thể bài xích.

- Đa tạ Thần Quy chân nhân! Thần Quy chân nhân thật không hổ là Tiên Nhân Thượng giới, cái độ lượng này không phải những tu sĩ Hạ giới chúng ta có thể so!

Thiên Minh Thánh Vương thở dài nhẹ nhõm nói.

Vừa nói lời này, hư không một hồi rung động, Trấn Ngục Thánh Vương cũng tới.

Xem ra hắn đã sớm tới nơi này, chỉ là một mực không dám ra vì lo lắng Trần Trầm để hắn tới cửa nói xin lỗi là giả, muốn giết hắn l

à thật.

Giờ đây gặp Thiên Minh Thánh Vương đấng tột Trần Trâm hai lần không có việc gì, hẳn mới dám xuất hiện.

- Thần Quy chân nhân! Tại hạ biết sai rồi!

...

Cũng không lâu lắm, ba người đã bắt đầu lấy đạo hữu tương xứng, phẳng phất như chưa bao giờ đánh qua một trận vậy.

Thiên Minh Thánh Vương nở nụ cười, nói với Trần Trâm.

- Không biết Thần Quy chân nhân tại Minh Uyên giới chúng ta có cái an bài gì? Nếu như ta có thể giúp đỡ, ta nhất định không từ chối!

Trần Ngục Thánh Vương nghe đến đây lập tức tán thành.

- Không sai, bởi vì cái gọi là không đánh nhau thì không quen biết.

Trong lòng Trần Trâm suy nghĩ một chút nói.

- Ta không có an bài đặc thù gì, chỉ muốn tranh thủ thời gian tu luyện, đến ngày khác có cơ hội trở về Tiên giới.

- Bất kể như thế nào, đạo hữu có lẽ cũng sẽ ở Minh Uyên giới dù ng lại một đoạn thời gian, cho nên mới sẽ lập nên Thần Quy thánh vực.

- Nhưng lập nên thánh vực chuyện này cũng không phải một chuyện nhỏ, vắn vắn tùy ý thông báo một chút sao được? Ta cảm thấy đạo hữu nên cử hành một lần thánh vực đại điển! Dem việc này công khai ra!

- Cần thiết sao?

Trần Trâm hỏi.

- Cần thiết, tuyệt đối cần thiết! Uy lực đại nhân, có một không hai Minh Uyên giới, nếu như không cử hành đại điển, không xứng với thân phận đại nhân.

Bên cạnh Trấn Ngọc Thánh Vương nghiêm mặt điên cuồng tăng bốp.

Trần Trâm lúc này câu chuyện cũng vừa chuyển nói.

- Minh Uyên giới có hai mươi hai vị Thánh Vương, ta như thế nào phát hiện có vài Thánh Vương dường như đã không trong thánh vực của mỗi người? Cũng tỷ như Tử Vi thánh vực, ta lúc đó ép buộc tôn nữ Tử Vi thánh vương, Tử Vi thánh vương cũng không có hiện thân, đây là có gì?

Thiên Minh Thánh Vương cùng Trấn Ngọc Thánh Vương nghe vậy hai mặt nhìn nhau, chần chờ chốc lát, Thiên Minh Thánh Vương đáp.

- Minh Uyên giới chúng ta tìm ra một chỗ lối đi liên thông đại thế giới khác, có mấy vị Thánh Vương đi Đại thế giới kia chinh chiến, Tử Vi thánh vương liền là một trong số đó.

- Ồ? Đại thế giới khác, có chút ý tứ, vậy giờ đây Minh Uyên giới đến cùng có mấy Thánh Vương lưu thủ a?

Trần Trâm vô tình hay cố ý hỏi.

- Mười hai vị Thánh Vương, bất quá Yêu Khôi Thánh Vương sợ là không dám hiện thân, Phá Hư Thánh Vương lại vẫn lạc, nghiêm ngặt được tính, hiện tại chỉ có mười vị.

Trần Ngọc Thánh Vương giới thiệu nói.

Thiên Minh Thánh Vương suy nghĩ vừa chuyển, tiếp lời nói.

- Nếu như đạo hữu có ý hướng này, tự nhiên cũng có thể gia nhập trong đó, Minh Uyên giới chúng ta tuy thiếu đi hai vị Thánh Vương, nhưng đạo hữu một người, có thể chống đỡ năm tên Thánh Vương, đạo hữu gia nhập, Thánh Vương khác hẳn định sẽ hoan nghênh.

Chương 722: Ta Nhìn Trúng Là Các Người Người.

Chương 722: Ta Nhìn Trúng Là Các Người Người.

Trần Trầm nghe vậy không có vội vã đáp ứng chuyện này, giờ đây y hẳn mới chiếm Yêu Khôi thánh vực không mấy ngày, nào có vội vã như vậy liền đi nhúng tay sự tình Chân Linh giới.

Dạng kia lộ ra quá tận lực, nói không chừng sẽ dẫn tới Thánh Vương khác hoài nghi.

- Chuyện này ta lại hiểu rõ một chút đi.

Thuận miệng lướt qua việc này, Trần Trầm lại cùng hai Đại Thánh Vương hàn huyên một chút sự tình khác, đại thể biết được giờ đây hai mươi một vị Thánh Vương Minh Uyên giới phân tằm.

Trong đó mấy người mạnh nhất tỉ như Minh Hà Thánh Vương, T

ừ Vi Thánh Vương đều tại Chân Linh giới, bọn hắn là tiểu đội Thánh Vương thứ nhất Minh Uyên giới.

Bỏ qua mấy người kia, tiếp theo chính là mấy Đại Thánh Vương Thiên Minh Thánh Vương, Trấn Ngục Thánh Vương, cùng Yêu Khôi Thánh Vương không biết trốn ở nơi nào, bọn hắn thuộc về tiểu đội thứ hai, lập nên thánh vực thời gian đều tại hai vạn năm trở lên.

Lại phía sau liền là một đám Thánh Vương bên trong hai vạn năm lập nên thánh vực, tuyệt đại đa số những Thánh Vương này đều cùng nhóm tiểu đội Thánh Vương thứ nhất có quan hệ thân thích, thậm chí có quan hệ thầy trò.

Bất quá bởi vì Minh Uyên chán nản, bọn họ cùng nhóm lão bối Thánh Vương cũng không có bao nhiêu liên hệ, nhưng gặp được đại sự, cũng sẽ theo nhóm lão bối Thánh Vương như Thiên Lôi sai đi đâu đánh đó.

Tỉ như xâm lấn Chân Linh giới chuyện này đã là như thế, tiến vào Chân Linh giới xong, thực lực mạnh nhất, tư cách già nhất Minh Hà Thánh Vương một cách tự nhiên liền thành tông chủ Minh Uyên tông.

...

Đưa tiễn Thiên Minh Thánh Vương cùng Trấn Ngục Thánh Vương, đã là nửa ngày sau.

Tiếp đó, Trần Trầm đem Yêu Khôi thánh vực hơi tu chỉnh một thoáng, đại khái qua một ngày sau, Yêu Khôi thánh vực, cũng chính là giờ đây Thần Quy thánh vực có một chút bộ dáng thánh vực.

Chỉ bất quá trong đó loại trừ Trần Trầm ra, không có bất luận một tu sĩ nào.

Trần Trầm cũng không chuẩn bị đem lấy đám tiểu đồng bạn ra su ng bề ngoài, phải biết hẳn lưu lại cho đám tu sĩ Minh Uyên giới ấ n tượng là Tiên Nhân Hạ giới.

Tiên Nhân Hạ giới hẳn là cô độc mới đúng, cũng chính là bởi vì c ô độc, một người ăn no cả nhà không đói bụng, làm chuyện gì cũn g không chút kiêng kỵ, cho nên Thiên Minh Thánh Vương mấy n gười Thánh Vương bọn hắn mới e ngại hẳn như thế.

Đem Thần Quy thánh vực xử lý tốt xong, Trần Trầm tính toán thờ i gian một chút, xem chừng nhóm tu sĩ Phản Thiên minh thứ hai c ũng sắp vào Minh Uyên giới, hẳn chần chờ trở về Chân Linh giới một chuyến không, nhìn một chút giờ đây Chân Linh giới thế cục thế nào?

Đúng lúc này, bên ngoài thánh vực lại có một tu sĩ Đại Thừa cầu kiến.

- Văn bối Văn Khôn Văn Càn thánh vực, đại biểu Văn Càn Thánh Vương tới chúc mừng tiền bối lập nên thánh vực trước!

Nghe nói như thế, Trần Trầm hơi suy tư một chút.

Chính mình dường như không quan hệ gì cùng Văn Càn thánh vực này, bất quá theo trên bản đồ đến nhìn, Văn Càn thánh vực là m ột cái thánh vực dựa vào gần Thần Quy thánh vực, về phần Văn C àn Thánh Vương, thực lực đồng dạng, thuộc về tiểu đội thứ ba, gi ở đây cũng đã không bên trong Minh Uyên giới.

Phái người đến, xem chừng là kiêng kỵ uy danh chính mình, đi lên liền dùng kỹ năng hảo cảm.

Suy nghĩ minh bạch ý đồ đối phương đến xong, Trần Trầm ho nhẹ một tiếng, giả ra một bộ bộ dáng tuyệt đại cao thủ, thản nhiên nói.

- Vào đi.

Tiếng nói vừa ra, một tên trung niên tu sĩ bạch y Đại Thừa trung kỳ bay đến trước mặt Trần Trâm, cung kính hành lễ một cái, phía sau liền bắt đầu nói một vài lời khách sáo, thuận tiện đập mông ngựa Trần Trâm một đọt.

- Thần Quy chân nhân lấy một địch bốn, thực lực có thể nói có một không hai toàn bộ Minh Uyên giới, tất cả tu sĩ Vân Càn thánh vực chúng ta đều bội phục tiên bối không thôi...

Nghe đến đó, Trần Trâm nhú nhú mày.

Chính mình lấy một địch bốn, đánh bại tứ đại thánh vương, chuyện này hẳn cũng không có để cho người ta truyền đi, ngoại nhân giờ đây chỉ biết mình đánh bại Yêu Khôi Thánh Vương, diệt Yêu Khôi thánh vực mà thôi.

Có thể đem tin tức này truyền đi chỉ có Thiên Minh Thánh Vương cùng Trấn Ngục Thánh Vương, thế nhưng bọn hắn tại sao phải truyền loại sự tình mất mặt này, gia tăng uy danh chính mình?

Không chờ hắn tiếp tục suy nghĩ, Vân Khôn hai tay đưa lên một mai nhãn trữ vật, xem như hạ lễ.

Trần Trâm tiếp nhận nhãn trữ vật xem xét, bên trong lại là một đồ ng bảo vật hữu dụng với Tiên Nhân.

Chẳng lẽ là Thiên Minh Thánh Vương Trấn Ngục Thánh Vương cảm thấy bọn hắn xuất huyết không đủ nhiều, đến lôi kéo Thánh Vương khác một chỗ mới dễ chịu, cho nên mới đem tin tức khuếch tán ra?

Trong lòng Trần Trâm suy nghĩ một chút, cảm thấy rất có thể.

Bất quá cũng không lâu lắm, hắn lại nghĩ tới một chuyện khác, ánh mắt cũng tìm lòng không được biến đổi thành cổ quái.

Vân Càn tựa hồ phát giác được ánh mắt Trần Trâm, trên trán bắt đầu đỏ mồ hôi, chớ nhìn hắn là cường giả Đại Thừa trung kỳ, nhưng mặt đối mặt Tiên Nhân phía trước có thể đánh bại tứ đại thánh vương này, cũng chỉ là sâu kiến mà thôi.

- Người ngẩng đầu lên.

Nghe được Tiên Nhân trước mặt mệnh lệnh, Vân Càn cưỡng ép gạt ra một nụ cười, tiếp đó ngẩng đầu lên.

Gặp sắc mặt Tiên Nhân phía trước quái dị, trong lòng của hắn không khỏi đến đánh trống lên.

Chẳng lẽ Tiên Nhân này có đam mê quái dị gì?

Nghĩ tới đây, hắn mơ hồ có chút hối hận tiếp nhiệm vụ lần này.

- Vân Càn thánh vực, rất tốt, sau này chúng ta có thể làm một đôi hàng xóm tốt.

Trần Trâm một bên nói một bên vỗ vỗ bả vai Vân Khôn, đồng thời đem nhẫn trữ vật cho Vân Khôn.

Vân Khôn nhìn nhẫn trữ vật trong tay, có chút không rõ ràng cho lắm.

Trần Trâm nói tiếp.

- Vật này người thu trở về đi, qua thời gian ngắn nữa, ta sẽ cử hành thánh vực đại điển, đến lúc đó người lại tặng cũng được.

Vân Khôn nghe vậy thức thời nói.

- Tiền bối có gì nói lời ấy, đến lúc đó Vân Càn thánh vực chúng ta lại tặng lên một phần là được.

Trần Trâm nghe đến đây mặt mũi tràn đầy ngượng ngùng.

- Ta người này không thích bắt nạt người thành thật, ta càng quan tâm là thành tâm, Vân Càn thánh vực dùng thành đối đãi ta, ta là m sao có ý tứ để Vân Càn thánh vực tổn kém nhiều?

Vân Khôn gặp lời Trần Trâm nói không giống giả mạo, vậy mới cảm nhận từng li từng tí thu hồi nhẫn trữ vật.

- Tiền bối yên tâm, chỉ cần ngươi công bố thời gian, ngày đại diện, Vân Càn thánh vực chúng ta nhất định đến!

- Ha ha, tốt, bắt quá ta người này ưa thích náo nhiệt, giờ đây Thần Quy thánh vực không có người nào, đến lúc đó các ngươi nên nhiều phái người đến chút mới được, về phần lễ vật, cũng không cần thiết tổn kém như thế.

Trần Trâm cười ha ha.

Nói thật, lúc đầu hẳn không ý tứ cử hành đại diện gì, lúc trước Thiên Minh Thánh Vương nâng lên, hẳn cũng chỉ là thuận miệng đáp ứng.

Bắt quá vừa rồi hẳn nhìn thấy Vân Khôn này, cũng đã cải biến chủ kiến.

Bởi vì vừa rồi một cái chớp mắt kia, hẳn ý tưởng đột phát, đem Thiên Ma Cộng Tu đại pháp lấy ra mà chúng bỏ vào trong cơ thể Vân Khôn này.

Ma chúng đối với tu sĩ cấp bậc Thánh Vương có lẽ không có tác dụng, cho dù có tác dụng, cũng sẽ bị phát hiện, nhưng đối phó với những tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ trung kỳ này, là chơi một cái một chuẩn cái.

Tương lai lưỡng giới thật phát sinh đại chiến, tu sĩ Đại Thừa tuyệt đối là chủ lực, nếu như hấn tại trong cơ thể một đám Đại Thừa Minh Uyên giới gieo xuống ma chủng, tạm thời ẩn núp đi, không háp thu tu vi lực lượng, chờ sau này trong chiến đấu bạo phát, đến lúc đó lại là loại cảnh tượng gì, có thể nghĩ mà biết...

- Chà chà!

- Cái đại điển này vẫn phải cử hành, nhất định muốn cử hành! Tốt nhất đều đến loại tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ, trung kỳ này.

- Ta không muốn lễ vật các ngươi, ta nhìn trúng là người các ngươi!

Trần Trầm nghĩ đi nghĩ lại, lại nhịn không được cười to.

Vân Khôn gặp Trần Trầm bình dị gần gũi như thế, thậm chí còn yêu cầu không cần mang nhiều lễ vật, không khỏi bị Trần Trầm sang sảng khuất phục, lập tức bảo đảm nói.

- Tiền bối yên tâm, Vân Càn thánh vực chúng ta gần đây, không cần lo lắng cái gì, đến lúc đó nắm vị Đại Thừa bên trong thánh vực chắc chắn toàn bộ tới, cổ động thay tiền bối!

Chương 723: Cầu Cái Cao Hứng.

Chương 723: Cầu Cái Cao Hứng.

- Ha ha, khách khí khách khí! Kỳ thực ta người này có nguyên tử

c, người kính ta một xích, ta kính người một trượng, nếu không phải Yêu Khôi Thánh Vương bức ta quá đáng, ta sẽ không diệt Yêu Khôi thánh vực!

Trần Trầm một bên cười một bên điên cuồng ám chỉ.

Vân Khôn liên tục đáp ứng, liên tục bảo đảm sẽ mang mấy Đại Tà hù tới, hai người cứ như vậy khách sáo một khắc đồng hồ, Vân Khôn vậy mới nhẹ lướt đi.

Chờ sau khi hẳn đi, Trần Trầm háng giọng một cái, dùng hết toàn lực nói.

- Bản tọa Thần Quy chân nhân, sau bảy ngày sẽ tại Thần Quy thánh vực cử hành khai phá đại điển, hễ tu sĩ Hợp Thể trở lên, cũng có thể đến tham gia!

Vừa nói lời này, như là lôi đình không dứt, vang vọng đất trời, xoang hướng bốn phía khuếch tán, cũng không lâu lắm liền truyền đi xa mấy vạn dặm.

Vô số tu sĩ bên trong phạm vi dừng sự tinh trong tay lại, nhìn về phía phương hướng Thần Quy thánh vực.

Một vài cường giả Hợp Thể trở lên nghe đến đây sắc mặt biến hóa, trong nội tâm nổi lên suy nghĩ tham gia đại điển này.

...

Nửa ngày sau, Tử Vi thánh vực.

Tử Nguyệt nhìn đưa tin trong tay, sắc mặt biến đổi thành có chút phức tạp.

Mấy ngày trước, một trận chiến Thần Quy chân nhân tại phụ cận Tử Vi thánh vực cùng tứ đại thánh vương, nguyên lai nàng tưởng

rằng tứ đại thánh vương tất thắng, chưa từng nghĩ đến tứ đại thánh vương không chỉ bại, hơn nữa bại đến cực phẩm, Phá Hư Thánh Vương vẫn lạc, Yêu Khôi Thánh Vương không biết tung tích, giờ đây thánh vực đều bị người chiếm đoạt.

Bên cạnh một tên trưởng lão đi qua đi lại, lộ ra tâm thần không yên, cũng không lâu lắm, hắn chủ động đến trước mặt Tử Nguyệt nói.

- Tử Nguyệt nha đầu, Thần Quy chân nhân kia muốn cử hành đại điển, Tử Vi thánh vực chúng ta hay là đi một chuyến đi.

- Người kia vừa đánh bại tứ đại thánh vương, danh tiếng đang thịnh, chúng ta hoặc nhiều hoặc ít từng có liên quan với hắn, nếu không đi, sợ rằng sẽ bị hắn ghét hận.

Tử Nguyệt nghe vậy hồi tưởng lại một màn lúc đó nàng bị bắt cóc.

Nói thật, nếu như đối phương chỉ là một Thánh Vương hơi lợi hại chút, Tử Vi thánh vực các nàng cũng không cần cho đối phương bao nhiêu mặt mũi.

Nhưng lúc đó Thần Quy chân nhân kia tiến vào trận pháp phòng hộ Tử Vi thánh vực, như vào chỗ không người, thật sự là hù dọa nàng và một đám trưởng lão.

Yêu Khôi thánh vực phỏng chừng là bị diệt như thế.

- Đi thôi... Tổ phụ đã không ở đây, chúng ta làm chuyện gì đều phải ổn thỏa một chút.

Trầm tư chốc lát, Tử Nguyệt lẩm bẩm nói.

- Mang bao nhiêu người đi? Ta nghe truyền văn Đại Thừa Vân Càn thánh vực sẽ dốc toàn bộ lực lượng!

Trưởng lão kia nhỏ giọng hỏi thăm, ý tứ hết sức rõ ràng.

- Lưu một tên Đại Thừa tại bên trong thánh vực là đủ.

...

Cùng lúc đó, bên trong thánh vực khác Minh Uyên giới cũng đang nghị luận chuyện này.

Thần Quy chân nhân chấn nhiếp Minh Uyên giới thực lực đáng sợ, lại thêm những thánh vực này giờ đây đều đang toàn lực trừ bị đối phó sự tình Chân Linh giới, không ai nguyện ý gây phiền toái nhiều, cho nên không ít thánh vực đều chuẩn bị phái ra một đến hai tên Đại Thừa tiến về Thần Quy thánh vực tham gia đại điển.

...

Ba ngày sau, Thần Quy thánh vực lại truyền ra một vài tin tức, truyền văn Thần Quy chân nhân sẽ tại ngày đại điển kia đấu giá một vài bảo vật vô dụng, tỉ như U Phách Thần Kim các loại vật liệu.

Tin tức này vừa ra, một vài Đại Thừa không chuẩn bị đi cũng bắt đầu lòng ngứa ngáy.

Thần kim tại trong mắt đối phương đều là bảo vật vô dụng, thân gia đối phương đến cùng phong phú cỡ nào?

Nếu đấu giá một vài trân bảo hiếm thấy, bọn hắn bỏ qua, chẳng phải là sẽ hối hận cả đời?

Ngay sau đó càng ngày càng nhiều Đại Thừa chuẩn bị tiến về Thần Quy thánh vực, sự tình phát triển đến mức này, cho dù bọn họ đi Thần Quy thánh vực không có thu hoạch, có thể kiến thức một chút việc đời cũng tốt.

...

Thời gian qua thật nhanh, sự tình cử hành đại điển Thần Quy thánh vực một mực tại Minh Uyên giới nghị luận bảy ngày, tại ngày thứ bảy, nhiệt độ việc này rốt cục đạt tới đỉnh phong.

Bên trong toàn bộ Minh Uyên giới, cơ hồ không ai không biết không người không hay.

Một ngày này, tất cả thánh vực toàn bộ Minh Uyên giới đều phái ra phi chu xa hoa nhất hướng về Thần Quy thánh vực xuất phát, ve n đường cũng không biết sáng mù bao nhiêu tu sĩ mắt chó.

Mà lúc này Trần Trầm thì ngồi ngay ngắn ở bên trong đại điện Thần Quy thánh vực rực rỡ hẳn lên, toàn thân đạo bào, thần sắc ung dung, rất có khí phái lão tổ một phương.

Tại phía dưới đại điện, lúc này sắp xếp hơn ngàn chỗ ngồi chia cấp độ.

- Sư huynh, người nói sẽ có bao nhiêu tu sĩ Đại Thừa đến?

Viên Kinh Thiên đứng tại bên cạnh Trần Trầm, lúc này cũng đổi từ rường bào toàn thân Tiên khí bỗng bành.

- Không đến nhiều, nhưng dù sao tuyệt đối sẽ không ít, đợi một chút hút người cũng đừng luống cuống.

Trần Trầm thản nhiên nói.

Kỳ thực đến quá nhiều cũng vô dụng, hấn giờ đây nhiều nhất chỉ có thể không chế một trăm hai mươi ma chủng.

Vượt qua một trăm hai mươi tên Đại Thừa, hấn cũng không làm được gì hơn, đến lúc đó khẳng định sẽ lựa lựa chọn chọn.

- Sư huynh yên tâm, ta cũng là người thấy qua việc đời, bất quá n hững bảo vật kia, sư huynh người thật dự định bán sao?

Viên Kinh Thiên nhìn từng hàng hộp ngọc bên cạnh Trần Trâm, c ó chút không bỏ.

Trong hộp ngọc chứa đều là bảo vật chân chính, bất luận một cái nào đều đủ để tu sĩ Đại Thừa động tâm.

Lát nữa cho dù có thể thu không ít hạ lễ, cộc mua bán này chỉ sợ c ùng thua lỗ.

- Không hy sinh trẻ nhỏ không bắt được sói, ta nếu không đưa ra vài vật tốt, những tu sĩ Minh Uyên giới kia nơi nào sẽ tán thành ta nhanh như vậy? Chỉ có để bọn hấn nhận được chỗ tốt thiết thực, b ọn hấn mới có thể buông lỏng cảnh giác với ta.

Trần Trâm một bên nói một bên nhìn về phía bên ngoài.

Lúc này phi chu Vân Càn thánh vực đã đến bên ngoài Thần Quy t hánh vực.

Lần này đại điển cái khác đều tốt, khó khăn nhất không gì bằng gi eo xuống ma chủng cho các tu sĩ Đại Thừa.

Thiên Ma Cộng Tu đại pháp tất nhiên lợi hại, nhưng cũng phải nh ìn một chút là gieo xuống ma chủng cho người nào.

Đầu tiên, tu vi đối phương phải thấp hơn chính mình, thứ yếu, mu ốn không cho người phát giác, nhất thiết phải tự mình tiếp xúc đế n đối phương.

Nếu hấn tự mình tiếp xúc hơn một trăm Đại Thừa, vậy đồ đàn cũn g có thể nhìn ra trong đó có vấn đề.

Cho nên, hấn nhất định phải tìm một cái viện có hợp lý.

Không kịp nghĩ nhiều, bên ngoài đã truyền đến tiếng Vân Khôn vang dội.

- Tiền bối, tại hạ lại tới làm phiền!

Vừa dứt lời, một chuyến mười người liền cất bước tiến vào bên trong đại điện, khom người thi lễ với Trần Trầm.

Trần Trầm liếc một chút, năm tên tu sĩ Đại Thừa, năm tên tu sĩ Độ Kiếp, không có Đại Thừa trung kỳ trở lên.

Cái này cực kỳ hợp ý hẳn.

- Vân Càn thánh vực quả nhiên cho bản tọa mặt mũi! Mấy vị mời ngồi vào!

Trần Trầm chỉ chỉ dựa vào mấy cái vị trí gần chính mình cười nói, cùng lúc đó, hắn đem một cái hộp ngọc bên cạnh đưa đến trước mặt Vân Khôn.

Vân Khôn thấy vậy có chút không rõ ràng cho lắm.

Trần Trầm một tay vén lên, cái hộp ngọc kia liền bị mở ra, một tia bảo quang lập tức tràn ngập nửa đại điện.

Nhìn thấy bảo vật trong hộp ngọc, Vân Khôn vừa vui mừng vừa có một tia không dám tin.

- Cái này...

- Vân Càn thánh vực đến trước nhất, khó tránh khỏi phải chờ thời gian chốc lát, ta người này không thích bạc đãi bằng hữu, thứ này Vân Khôn đạo hữu xin hãy nhận lấy.

Nhìn thấy hắn biểu lộ, Trần Trầm thuận miệng nói, đồng thời tron

g lúc lơ đãng lộ tay mình ra trên cổ tay một kiện Tiên Khí toàn thân xanh lam, tản ra Tiên khí cường đại nồng đậm.

Mấy tên Đại Thừa theo Vân Khôn đến nhìn thấy Tiên Khí trên cổ tay Trần Trầm, trong nội tâm đều là chấn động.

Cực kỳ hiển nhiên, đây mới thực là thổ hào, đưa chút bảo vật căn bản không mưu đồ hồi báo gì, trọn vẹn chỉ cầu cao hứng!

Như thế một hồi, liền đưa bảo vật trân quý như vậy! Quả thực là tởm đời đánh!

Nghĩ tới đây, tất cả bọn hắn đều dùng ánh mắt thèm muốn vô cùng nhìn về phía Vân Khôn.

Sớm biết như thế, mấy ngày trước đây có lẽ bọn hắn cướp đến.

Chương 724: Một Cái Nhắc Tay.

Chương 724: Một Cái Nhắc Tay.

Tại bên trong ánh mắt mấy tu sĩ Độ Kiếp sùng bái, Trần Trầm thu hồi tay áo.

Không cần nghĩ cũng biết, mấy tu sĩ Độ Kiếp hôm nay tham gia xong đại điển trở lại Vân Càn thánh vực xong, khẳng định sẽ nói chuyện với một đám hậu bối hôm nay nhìn thấy Tiên Nhân lợi hại như thế nào như thế nào, trên người Tiên Khí lại là lợi hại cái gì.

Ngưỡng cửa có thể tham gia loại đại diện này lại là cao cỡ nào, cuối cùng tại sau khi thu hoạch một đồng ánh mắt sùng kính, lại can h cáo bọn hậu bối phải tu luyện thật tốt, tranh thủ có một ngày cũng có thể tham gia loại đại diện quy cách này, thấy được phong thái Tiên Nhân.

- A, cái nhân sinh này, thật sự là buồn tẻ.

Trong nội tâm Trần Trầm thở dài, vừa nhìn về phía bên ngoài, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

- Tử Vi thánh vực tới trước cung Hạ chân nhân lập nên Thần Quy thánh vực!

Một đạo giọng nữ trong trẻo từ bên ngoài truyền đến, là người Tử Vi thánh vực tới, đứng đầu là Tử Nguyệt.

- Vào đi.

Trần Trầm bình tĩnh nói.

Sau một khắc, Tử Nguyệt mang theo bốn người đi đến, bao gồm Tử Nguyệt tại bên trong, năm người đều là tu sĩ Đại Thừa.

Trần Trầm quét mắt năm người liếc mắt, lại đưa ra một cái hộp ngọc.

- Tử Nguyệt đạo hữu, lúc đó cầm đồ Tử Vi thánh vực các ngươi, đối với ngươi càng là đắc tội nhiều, thứ này xem như nhận lỗi đi.

Tử Nguyệt nghe vậy tiếp nhận hộp ngọc liếc một chút, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc. Chặn lại nói.

- Tiền bối lúc trước cũng là hành động bất đắc dĩ, đã qua rồi, vậy cho qua đi.

Nói thật, cho dù Thần Quy chân nhân trước mặt này không tặng đ
ồ, nàng cũng không dám tính toán nhiều, dù sao đối phương là Ti
ên Nhân đánh bại bốn vị Thánh Vương liên thủ.

Giờ đây đối phương vậy mà chủ động nhận sai, nàng tất nhiên lựa
chọn mượn dốc xuống lừa.

- Ngồi đi.

Trần Trầm chỉ chỉ một bên khác.

Đối với tu sĩ Đại Thừa Tử Vi thánh vực, hẳn cũng không có biểu
hiện quá nóng bỏng.

Một đoàn người Tử Vi thánh vực ngồi xuống xong, bên ngoài bắt
đầu liên tiếp có phi chu xuất hiện, một cái so một cái khí phái.

Bất quá phía sau Trần Trầm cũng không có lại đưa tặng lễ vật.

Ước chừng qua một canh giờ, trong đại điện hơn ngàn chỗ ngồi li
ền bị ngồi đi một nửa.

Trong đó tu sĩ Đại Thừa chừng một trăm năm mươi, sáu mươi ng
ười, Trần Trầm thô sơ giản lược đoán chừng, vậy đại khái chiếm
một nửa số lượng Đại Thừa Minh Uyên giới.

Không thể không thừa nhận, thực lực Minh Uyên giới xác thực m
ạnh hơn Chân Linh giới.

Các tông môn Chân Linh giới tăng thêm Phản Thiên minh, cũng k
hó khăn lắm hai trăm tên tu sĩ Đại Thừa.

...

Một đám tu sĩ Đại Thừa thánh vực tiến đến xong, bắt đầu có vài t
ông môn tu sĩ xuất hiện, những tu sĩ này yếu nhất cũng là Độ Kiế

p kỳ, nhìn thấy trong đại điện nhiều cường giả nghe nhiều nên thu ộc như vậy, những người này thành thật ngồi ở trong góc.

Đôi mắt hơn ngàn cường giả, Trần Trầm an tọa ở chủ toà đại điện, thưởng thức chén rượu trước mặt, thần tình thản nhiên, hiển thị rõ phong độ Tiên Nhân.

Nhưng mà, tại một tên Đại Thừa tán tu tiến vào bên trong đại điện xong, hắn cũng liền buông xuống chén rượu trong tay.

Phanh...

Một tiếng vang nhỏ, tuy không phải mười điểm tận lực, nhưng toàn bộ đại điện vẫn trong nháy mắt này yên tĩnh trở lại, cuối cùng Trần Trầm xem như nhân vật chính hôm nay, mọi cử động chịu đến hơn nghìn người chú ý.

Tán tu Đại Thừa kia gặp không khí đại điện đột nhiên thay đổi, sắc mặt nháy mắt tái nhợt xuống tới.

Hắn tuy cũng là một phương lão tổ, nhưng ở trong đại điện này, lại không thể tính người thế nào.

Giờ đây Thần Quy chân nhân dạng này, chẳng lẽ là cảm hắn lập uy sao?

Nghĩ tới đây, hắn chần chờ nếu không ngay tại chỗ quỳ lạy đại lễ.

Trần Trầm thấy hắn dạng này, cười cười nói.

- Người người này, có vấn đề.

Vừa nói lời này, hơn ngàn đạo ánh mắt toàn bộ hội tụ đến trên người tán tu Đại Thừa kia.

Tán tu Đại Thừa cũng không chịu nổi áp lực thật lớn như thế, phù

phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, giải thích.

- Tiền bối, ta tới đây là chân tâm thật ý chúc mừng a!

Trần Trâm không nói chuyện, mà chỉ đứng lên, từng bước một, đi tới bên cạnh hắn, lờ mờ hỏi.

- Người từng tiếp xúc qua Yêu Khôi Thánh Vương?

- Không... Không có!

Tán tu Đại Thừa kia tranh thủ thời gian phủ nhận.

- Ta nói không phải gần đây, mà là tăng thêm trước kia. Tiếng Trần Trâm biến đổi thành nghiêm túc chút ít.

Tán tu Đại Thừa kia nguyên vốn còn muốn tiếp tục phủ nhận, nhưng cảm nhận được áp lực khủng bố đến từ trên người Trần Trâm xong, lời nói thật liền không nhịn được thốt ra.

- Vài ngàn năm trước... Ta từng tới Yêu Khôi thánh vực, từng có tiếp xúc cùng Yêu Khôi Thánh Vương!

Nói xong, tán tu Đại Thừa kia trực tiếp xụi lơ tại đất, mặt xám như tro.

Bốn phía hơn ngàn cường giả ánh mắt đều trầm xuống.

Thần Quy chân nhân này hôm nay hẳn thật muốn cảm người này lập uy?

Nếu thật là dạng kia, vậy hôm nay cái đại điển này liền không đơn giản như vậy.

Bởi vì Thần Quy chân nhân muốn lập uy, chỉ có thể lập cho bọn họ ấn những thánh vực tu sĩ này nhìn.

Nhưng mà, một màn tiếp theo, cũng để đám tu sĩ bất ngờ vô cùng.

Chỉ thấy trong hai mắt Thần Quy chân nhân kia mãnh liệt sáng lên bạch mang, một cỗ Tiên khí nồng đậm từ trong mắt của hắn bắn ra, tại trên người tán tu Đại Thừa kia quét ngang qua.

Xong Thần Quy tiên nhân lộ tay ra, trong hư không một trảo, liền đem một đoàn màu đen khí thể nắm ở trong tay.

- Người trúng Đoạt Hồn Chung Yêu Khôi Thánh Vương, sinh tử tròn vong đều tại một ý niệm Yêu Khôi Thánh Vương, ta vừa thay người lấy Đoạt Hồn Chung ra ngoài, người hiện tại đã không sao.

Dứt lời, Trần Trầm đánh tan hắc vụ trong tay.

Tán tu Đại Thừa kia nghe vậy tâm tình phức tạp đến cực điểm, thất lâu sau mới phản ứng lại, khẩu tạ nói với Trần Trầm.

- Đa tạ ân cứu mạng tiên bối! Nếu như có cơ hội, vẫn bối chắc chắn báo đáp!

Trần Trầm khoát tay áo, phiêu nhiên bay đến bên trên chủ tọa, tiếp đó ngoảnh lại cười nói.

- Người tới là khách, loại một cái nhắc tay này, có thể giúp ta tự nhiên sẽ giúp, người ngồi đi.

Nói xong hắn vừa nhìn về phía tu sĩ bên trong đại điện khác, ngũ khí biến đổi thành nghiêm túc lên.

- Đoạt Hồn Chung Yêu Khôi Thánh Vương chắc hẳn trong các người hoặc nhiều hoặc ít có người nghe nói qua, hắn tại Minh Uyên giới tung hoành nhiều năm như vậy, cũng không biết tại trong cơ thể bao nhiêu tu sĩ lưu lại Đoạt Hồn Chung.

- Đoạt Hồn Chủng này một khi tiến vào trong cơ thể tu sĩ, cực kỳ bí ẩn, gần như không có khả năng bị phát hiện, cho nên muốn giải trừ, trừ phi Yêu Khôi Thánh Vương vẫn lạc.

- Bất quá Đoạt Hồn Chủng tuy lợi hại, lại chạy không khỏi Tiên Cương Cực Mục ta khoảng cách gần quan sát.

Nói xong Trần Trầm phối hợp uống rượu.

Bên trong đại điện cũng biến đổi thành một mảnh xôn xao, nhất là một vài người cùng Yêu Khôi Thánh Vương tiếp xúc qua, càng là trong lòng run sợ.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm nhếch miệng cười cười.

Hắn nói lời này ngược lại không phải là không có căn cứ, mà là hấn thông qua hệ thống xác thực ở trong đại điện tìm tới mười mấy tu sĩ bị Yêu Khôi Thánh Vương gieo xuống Đoạt Hồn Chủng.

Chuyện này với hắn tới nói là một cơ hội, vừa rồi Đoạt Hồn Chủng tán tu Đại Thừa kia tuy bị hắn khử trừ, nhưng hắn lại thuận thế tạt ại trong cơ thể người kia gieo ma chủng hắn.

- Hàn Mặc đạo hữu Tử Vi thánh vực, nếu như ta không nhìn lầm, trong cơ thể ngươi liền có.

Uống xong một chén rượu, Trần Trầm nhẹ giọng nói.

Hàn Mặc kia nghe vậy hoảng sợ nhảy dựng lên.

- Cái gì!

Hai chữ này mới vừa phun ra, sắc mặt Hàn Mặc đột nhiên biến đổi, ánh mắt đột nhiên biến đổi thành âm lệ lên.

- Thần Quy chân nhân, ngươi đây là muốn đuổi tận giết tuyệt ta

ư!

Nghe được tiếng nói, hơn ngàn tu sĩ trong đại điện tất cả đều kinh hãi dị thường, đều biến sắc.

Hàn Mặc kia quả nhiên bị hạ Đoạt Hồn Chung, mà bây giờ nói chuyện chính là Yêu Khôi Thánh Vương không biết trốn ở đâu.

Yêu Khôi Thánh Vương vậy mà trong bất tri bất giác hạ Đoạt Hồn Chung với Đại Thừa Tử Vi thánh vực! Đến cỡ này cũng có!

Trời mới biết trên người bọn hắn có hay không!

- Là người ra tay với ta trước.

Trần Trầm không để ý tới mọi người khiếp sợ, bình tĩnh nói, xong trực tiếp duỗi tay ra đem Hàn Mặc trấn áp, đồng thời thuận thế lấy ra Đoạt Hồn Chung.

Hàn Mặc khôi phục bình thường xong tự nhiên nghĩ mà sợ vô cùng, thiên ân vạn tạ đối với Trần Trầm.

Trần Trầm khoát tay áo, ra hiệu hắn ngồi xuống, tiếp lấy ngoảnh lại nhìn về chúng tu phía bên trong đại điện, mười điểm tùy ý nói.

- Trong các ngươi nếu có ai không yên lòng, có thể thừa dịp cơ hội hôm nay, để ta dùng Tiên Cương Cự Mục nhìn một chút, chờ sau này, ta chưa chắc có thời gian.

Chương 725: Người Vấn Đề Rất Lớn.

Chương 725: Người Vấn Đề Rất Lớn.

Mọi người nghe đến đây hai mặt nhìn nhau, đều từ trong mắt lẫn nhau nhìn thấy một tia chân chờ.

Cuối cùng mỗi người đều có bí mật, nếu thật bị Thần Quy chân nhân dùng Tiên Thuật nhìn thấu, đồng thời truyền đi, bí mật kia cũng không phải là bí mật nữa rồi.

Trần Trầm nhìn thấy một màn này, khóe miệng có chút nhếch lên, biểu lộ có chút khinh miệt.

Lúc này Vân Khôn Vân Càn thánh vực cảm chỗ tốt nhảy ra ngoài, cất cao giọng nói.

- Thần Quy chân nhân là nhân vật bậc nào, ta tin tưởng Thần Quy chân nhân.

Dứt lời hắn chủ động bay đến trước mặt Trần Trầm, khom người thi lễ một cái.

- Tiên bối, người cũng biết, trước đây Yêu Khôi thánh vực cùng Vân Càn thánh vực chúng ta quá gần, văn bối đã từng có nhiều tiếp xúc Yêu Khôi Thánh Vương cùng, bất quá đây đều là giao lưu giữa thánh vực bình thường, trên thực tế, ta cùng Yêu Khôi thánh vực cũng không có giao tình bao sâu, xin tiên bối người giúp ta xem một chút.

Trần Trầm khẽ vuốt cằm, trong mắt bắt đầu hiện lên tiên quang, ước chừng mấy hơi thở sau, trong mắt tiên quang tiêu tán.

- Người không có vấn đề gì lớn, chỉ bất quá...

Nói đến đây, Trần Trầm nhìn chung quanh, đôi dùng truyền âm.

- Chỉ bất quá người tu luyện pháp tắc chi lực lẫn nhau có va chạm, dẫn đến thân thể người bị tổn thương.

Vân Khôn nghe vậy cười khổ nói.

- Đây là bệnh cũ ta, không nghĩ tới bị tiên bối nhìn ra, đáng tiếc vấn đề này khó mà giải quyết, vẫn bối vạn năm qua phục dụng không ít đan dược, cũng không có thể trị tận gốc...

Trần Trâm nghe đến đây dùng hệ thống hơi truy lung, rất nhanh liền từ bên trong dự trữ chính mình tìm tới một viên đan dược, đưa đến trước mặt Vân Khôn.

- Tiên Đan loại chữa thương, người cầm lấy đi, hữu dụng với thân thể người.

Vân Khôn nhìn lên Tiên Đan trước mặt, cả người nháy mắt xúc động run rẩy lên.

Nếu không phải hẳn là người Vân Càn thánh vực, hận không thể hiện tại cúi đầu liền bái.

- Tiên bối... Người... Vẫn bối...

Vân Càn nói năng lộn xộn, nhẫn nhịn nửa ngày mới nói câu đại ân không lời nào cảm ơn hết được, sau này tất có hậu báo các loại.

So với bảo vật phía trước, giá trị viên đan dược này đối với hắn lớn hơn.

Ai có thể nghĩ tới chỉ tham gia một đại điển, lại có loại cơ duyên này?

- Việc nhỏ mà thôi, không cần nói thêm.

Thái độ Trần Trầm mười điểm tùy ý, phảng phất như thật sự là một cái nhấc tay vậy.

Vân Càn lui ra, tu sĩ khác nháy mắt động tâm lên.

Vừa rồi một màn kia tất cả bọn hắn đều nhìn ở trong mắt, Thần Quy chân nhân không chỉ thay Vân Càn tra xét có có bị gieo xuống Đọa Hồn Chung hay không, càng nhìn ra tai hoạ ngầm Vân Càn.

Tai hoạ ngầm này Thần Quy chân nhân không có nói, ngược lại trược tiếp lấy ra đan dược trợ giúp giải quyết.

Loại tác phong làm việc này, dùng có đức độ để hình dung cũng không đủ.

Đã như vậy, vậy còn do dự cái gì?

- Tiên bối, người giúp ta cũng nhìn một chút!

Một vị Đại Thừa Vân Càn thánh vực khác quả quyết bay đến trước mặt Trần Trầm, vội vàng nói.

Trần Trầm người đến không cự tuyệt, lại dùng Tiên Cương Cực Mục nhìn cho hắn một chút, thuận tiện trông cho hắn ma chủng Thiên Ma Cộng Tu đại pháp.

- Người không có vấn đề.

...

- Tiên bối, thỉnh cầu nhìn ta một chút.

...

- Ta cũng đến!

...

Cũng không lâu lắm, đại diện liền biến hương vị, số lượng lớn tu sĩ Đại Thừa bình thường cao không thể chạm tại trước mặt Trần Trầm ngoan ngoan xếp hàng.

Lúc bắt đầu còn có mấy tu sĩ chần chờ, nhưng cũng không lâu lắm, liền lại có Đoạt Hồn Chung trong cơ thể mấy người bị phát hiện, cái này không còn có tu sĩ dám chần chờ, cả đám đều gia nhập trong đó.

Nhìn ước chừng năm mươi tu sĩ, Trần Trầm ngáp một cái, làm ra một bộ bộ dáng mệt mỏi.

Kết quả mấy hơi thở sau, trong đội ngũ một vài tu sĩ Độ Kiếp cùng Đại Thừa sơ kỳ tu sĩ liền bị đẩy ra phía sau.

Đối mặt loại tình huống này, những tu sĩ này giận mà không dám nói gì, chỉ có thể ở trong nội tâm cầu nguyện Thần Quy chân nhân tại trước lúc mất đi kiên nhẫn có thể nhìn bọn hắn.

...

Những tu sĩ Đại Thừa, không mấy người bình thường.

Trần Trầm nhìn một chút, cho ra một kết luận như thế.

Hễ tu luyện tới Đại Thừa kỳ, mười cái có chín cái trong cơ thể có tai họa ngầm, có là bởi vì trước đây phục dụng đan dược quá nhiều, tích súc Dược độc xuống tới.

Có là Độ Kiếp hoặc là thời gian đấu pháp tại trong cơ thể lưu lại pháp tắc chi lực, tới bây giờ cũng không thể khử trừ sạch sẽ.

Còn có bởi vì tu luyện công pháp đặc thù, tự mình hại mình.

Nói tóm lại, thật làm cho hấn mở rộng tầm mắt, lúc này hấn mới biết được người khác tu luyện tới Đại Thừa kỳ, đến cùng gian nan đến mức nào.

- Chúng sinh cũng không dễ...

Trần Trầm ở trong lòng thờ dài, tiếp đó yên lặng tại trong cơ thể những người này gieo ma chủng.

Từ nay về sau, chỉ cần hấn nguyện ý, tu vi những người này cũng không còn cách nào tiến bộ.

Thật đến thời khắc máu chốt, hấn toàn lực thao túng ma chủng thôn phạt tu vi cùng pháp tắc chi lực những người này, vậy những người này sợ rằng sẽ tị trong khoảnh khắc mất đi sức chiến đấu.

...

Nửa canh giờ sau.

Tu sĩ Đại Thừa bị Trần Trầm gieo xuống ma chủng đã có trên trăm người, có mấy tu sĩ thánh vực bị hấn đặc biệt chiếu cố qua, hề tởi gần hấn, đều bị hấn gieo ma chủng.

Cũng tỷ như Minh Hà thánh vực.

Mất thấy ma chủng càng ngày càng ít, Trần Trầm cũng càng ngày càng kén chọn, đúng lúc này, Tử Nguyệt xuất hiện tại trước mặt hấn.

Nữ nhân này hấn hồ qua không ít lần, hấn lại hồ nữa thì có chút bán khoăn.

Cuối cùng nhân tâm đều là sinh trưởng từ thịt, lúc bản thể chính mình tại Tử Vi thánh vực tu luyện người ta đối xử chính mình không tệ.

Nghĩ đến những cái này, trong mắt Trần Trâm lóe lên một chút ánh sáng, nhìn về phía Tử Nguyệt.

Không thể không nói, bí thuật Tiên Cương Cực Mục này thật sự là lợi hại, bảo vật gì cũng có thể xem thấu.

Trần Trâm nhìn một chút, ánh mắt thỉnh thoảng liền hướng một ít bộ vị đặc biệt liếc, trong bất tri bất giác vậy mà nhìn chùng một phút đồng hồ.

Tử Nguyệt nghi ngờ nhìn Trần Trâm một cái nói.

- Tiền bối, chẳng lẽ ngươi nhìn thấy vấn đề gì?

Trần Trâm ho nhẹ một tiếng, thu hồi ánh mắt nói....

- Ách, đại...

- Cái gì?

- Vấn đề ngươi rất lớn!

Trần Trâm chững chạc đàng hoàng, hết sức nghiêm túc nói.

Không chờ Tử Nguyệt mở miệng, hắn truyền âm nói.

- Trong lòng ngực ngươi lắng đọng khí rất nhiều, nghĩ đến là có c hấp niệm gì, không có đạt được triệt để giải quyết a? Nếu như cứ thế mãi xuống, dễ dàng tẩu hỏa nhập ma.

Tử Nguyệt trả lời.

- Đúng, ta còn muốn đi Chân Linh giới một chuyến, ta tại Chân Linh giới có đối thủ, tuy truyền văn nói hắn đã chết, nhưng ta không quá tin tưởng, phải đến Chân Linh giới tận mắt nhìn, mới có thể tr

iệt để bỏ xuống chấp niệm trong lòng.

Trần Trâm nghe vậy cười nhạt một tiếng nói.

- Nếu như hấn không chết, ngươi sẽ làm như thế nào?

- Vậy ta tự nhiên sẽ nghĩ hết biện pháp, diệt sát hấn. Tử Nguyệt không chút do dự trả lời.

Trần Trâm khẽ vuốt cằm.

Số lượng ma chủng tồn kho giảm một.

Nữ nhân này, đời này sợ là chấm dứt không được chấp niệm.

- Tốt, đây là tâm bệnh, ta trị không được, về phần phương diện khác, ngươi không vấn đề gì, nhìn tới Tử Vi Thánh Vương bình thường hướng dẫn không ít người tu hành.

- Đa tạ tiền bồi chi giáo.

Tử Nguyệt có chút cong eo, thi lễ một cái, lại lui đi xuống.

Đợi nàng lui ra, tốc độ Trần Trâm nhanh hơn không ít, cũng không lâu lắm liền đem tất cả ma chủng gieo xuống.

Mà lúc này còn có ba bốn mươi tên Đại Thừa đang xếp hàng, về phần tu sĩ Độ Kiếp, chừng bảy tám trăm.

Ma chủng cũng không còn, Trần Trâm tự nhiên không còn suy nghĩ thay những người này khám bệnh, lập tức duỗi lưng một cái, thản nhiên nói.

- Ta ngược lại quên hôm nay phải cử hành đại điển, hiện tại xem ra, ngược lại là có chút bỏ gốc lấy ngọn.

Một đám xếp hàng tu sĩ nghe vậy thần sắc căng thẳng, ánh mắt lập tức biến thành lo lắng lên.

Chương 726: Tình Báo.

Chương 726: Tình Báo.

- Mọii, hôm nay trước tới nơi này đi.

Trần Trầ đứng lên, ngữ khí mười điể bình tĩnh, bắt quá trong bình tĩnh xen lẫn không thể nghi ngờ.

Tu sĩ còn lại thấy vậy dồn dập bóp cổ tay thờ dài, nhưng lại không dám mở miệng phản bác, chỉ có thể ở trong nội tâm âm thầm hối hận vừa rồi không có đi lên trước thứ nhất.

Có vài người thậm chí nghĩ đến các loại đại điể xong tại Thần Quy thánh vực dừng lại lâu một đoạn thời gian, nhìn xem Thần Quy chân nhân có thể tâm tình vừa tốt một chút liền quá độ thiện tâm hay không.

...

Sau khi toàn bộ mọi người trở lại chỗ ngồi của mỗi người, Trần Trầ lại lần nữa ngồi xuống, hướng mọi người nói.

- Bản tọa đến Minh Uyên giới là chuẩn bị trường kỳ lưu lại, cho nên mới tại đây lập nên thánh vực.

- Từ giờ trở đi, Thần Quy thánh vực cũng chính thức lập nên, bắt quá các người cũng biết, bản tọa đi tới Minh Uyên giới này, chỉ n ó một mình, nghiêm chỉnh mà nói, là một người cô đơn.

Nói xong Trần Trâm xách Lục Đâu ra.

Rất nhanh, bên trong đại điện ánh mắt mọi người liền bị hấp dẫn, khí tức Lục Đâu hoàn toàn khác biệt cùng Chân Linh hấp dẫn.

- Chỉ hai chúng ta sẽ không lập nên được thánh vực, cho nên qua t hời gian ngắn, ta sẽ mời chào môn đồ, liền chiêu một vạn người đ i.

- Tán tu trong các người, tu sĩ tiểu môn phái có thể lựa chọn gia n hập Thần Quy thánh vực, về phần tu sĩ thánh vực quên đi, ta ngườ i này không thích đào góc tường người khác.

Nói lời này xong, Vân Khôn đến hai lần chỗ tốt cao giọng nói.

- Chúc mừng Thần Quy chân nhân lập nên thánh vực! Trở thành Thánh Vương thứ hai mươi một Minh Uyên giới ta!

Nghe được lời hấn nói, không ít người thềm mắng hấn giao hoạt.

Phía trước Minh Uyên giới có hai mươi hai vị Thánh Vương, Phá Hư Thánh Vương vẫn lạc, còn lại hai mươi một vị.

Yêu Khôi Thánh Vương giờ đây chỉ trốn đi, nghiêm chỉnh mà nó i, còn tính là Thánh Vương.

Vân Khôn này ngược lại tốt, vì nịnh nọt Thần Quy chân nhân, v ậy mà trực tiếp khai trừ Yêu Khôi Thánh Vương khỏi thánh vưon g tịch.

- Chúc mừng Thần Quy chân nhân lập nên thánh vực, trở thành ta Thánh Vương thứ hai mươi một Minh Uyên giới!

Tuy nói nghe như vậy, nhưng mọi người mới mở miệng hay là đem Trần Trâm nói thành người thứ hai mươi một Thánh Vương.

Hôm nay người ta cử hành đại điển, không ai dám tại bên trên má u chột này gây sự.

...

Tiếp đó, chính là quá trình đại điển thông thường một chút, nên tặng lễ tặng lễ, nên ăn mừng một trận, ước chừng qua nửa ngày, một đám tu sĩ cuối cùng đi đến một quá trình này.

Lúc này tất cả tu sĩ ánh mắt đều nhìn chăm chăm về phía một hàng hộp ngọc trước mặt Trần Trâm kia.

Phải biết, cái này là màn kịch quan trọng hôm nay, thậm chí có không ít Thánh Vương chú ý.

Nếu thật có bảo vật đỉnh tiêm gì, bọn hắn nhất định phải mua về cho Thánh Vương.

- Ta đến Minh Uyên giới, mang theo một chút vật ngoài thân, giờ đây đối ta cũng không có tác dụng lớn gì, hôm nay liền lấy ra làm trợ hứng đi.

Trần Trâm quét mắt đám tu sĩ một vòng, tiếp đó mở ra một cái hộp ngọc, trong hộp ngọc này để chính là U Phách Thần Kim cực kỳ hiếm thấy tại Minh Uyên giới.

Nhìn thấy U Phách Thần Kim này, không ít tu sĩ theo bản năng sò lên hẳn trữ vật, chuẩn bị đấu giá.

Bọn hắn đều là người thông minh, chuẩn bị trước lúc đến đều là vật liệu có quan hệ Tiên Nhân, không ai mang Linh Thạch Linh Tinh đến tham gia đấu giá.

Nhưng mà lời Trần Trầm kể tiếp cũng để bọn hắn mười điểm bát ngờ.

- Ta đến Minh Uyên giới không bao lâu, cũng không phải rất quen thuộc Minh Uyên giới, các người cũng biết, ta Tiên thể thân đây dựa vào Tiên thạch mới có thể tu luyện, cho nên ta cực kỳ muốn biết tại Minh Uyên giới nơi nào có quan hệ cùng Tiên Nhân, nơi nào có di tích Tiên Nhân các loại tồn tại...

- Các vị có thể mặc sức cung cấp tin tức cho ta, ta từng cái xem, tin tức ai để cho ta vừa ý, ta liền đem U Phách Thần Kim này cho người đó.

- Tất nhiên, ta không là người hẹp hòi, nếu rất nhiều người đều để ta vừa ý...

Trần Trầm nói đến đây, từ trong nhẫn trữ vật lại lấy ra mấy cái hộp ngọc, sau khi mở ra tất cả đều chứa U Phách Thần Kim.

Nhìn thấy một màn này, đám tu sĩ tại chỗ hô hấp đều dồn dập.

Cung cấp tin tức là được đạt được thần kim, trên đời này nơi nào có chuyện tốt như thế?

Cho nên căn bản không có người do dự, cả đám đều lấy ra ngọc giản bắt đầu ghi chép.

Trần Trầm ngồi tại chủ vị, ngón tay nhẹ chụp mặt bàn, yên lặng nhìn xem một màn này.

Hắn tại Chân Linh giới đều tìm ra không ít Tiên thạch Tiên Khí, không có lý do Minh Uyên giới lối đi phi thăng không có bị ngăn chặn không có.

Giờ đây hắn mượn nhờ Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, tuy không s

ợ cường giả Đại Thừa tối đỉnh, nhưng cuối cùng không có thoả đáng vững như thực lực chính mình tăng lên tới Đại Thừa đỉnh phong.

Cho nên hắn chuẩn bị mượn nhờ bên trong thời gian hai năm còn lại Minh Uyên giới cùng Chân Linh giới ước định ngưng chiến thăm dò cẩn thận Minh Uyên giới một thoáng, tranh thủ có thể để thực lực lại lên tăng một nữa.

...

Ước chừng chờ đợi một khắc đồng hồ, bắt đầu có tu sĩ lục tục đem ngọc giản trình lên.

Trong lòng Trần Trầm suy nghĩ một chút, mở ra ngọc giản Vân Khôn đưa ra trước.

Như hắn tưởng tượng, trong ngọc giản Vân Khôn ghi chép cực kỳ cặn kẽ, không chỉ giới thiệu nơi nào có di tích Tiên Nhân, càng đem Tiên Nhân mười vạn trong năm từng ở nơi nào ẩn hiện qua cùng đủ loại truyền thuyết liên quan cũng không rõ chi tiết viết lên.

Minh Hà thánh vực là thánh vực tu sĩ phi thăng nhiều nhất, nội tình thâm hậu nhất, mười vạn năm qua có ba vị thánh Vương Phi thăng, rất có thể cùng Tiên giới duy trì liên hệ...

Minh Hải Vong Xuyên đảo, truyền văn tám vạn năm trước có Tiên Nhân ẩn cư tại đây, phía sau từng có mấy tên Thánh Vương tiến đến bái phỏng, đạt được không ít cơ duyên, lại qua vạn năm, liền không có người nhìn thấy vị Tiên Nhân kia, có truyền văn hắn vẫn lạc tại chỗ sâu Minh Hải, cũng có người nói hắn thành công trở về Tiên giới.

Tám vạn năm trước, Hoang Vu sơn mạch, từng có hư hư thực thực các Tiên giới tinh thần trụ lạc xuống, phương viên mười vạn dặm sinh cơ hoàn toàn không còn, từ đó hoang vu tới bây giờ, thời gian

trước từng có không ít tu sĩ đi điều tra tình huống, bất quá cũng không thu hoạch được gì.

Năm vạn trước, có Tiên Nhân hàng thế, diệt sát hơn mười vạn tu sĩ, cuối cùng tại trên không Minh Uyển biến mất.

Ba vạn năm trước, có Tiên Nhân hàng thế, tại trên không Minh Uyển phát sinh đại chiến, cuối cùng biến mất.

Vạn năm trước, Tiên Nhân hàng thế, mang theo Vạn Linh Đỉnh tại trên không Minh Uyển bố trí xuống trận pháp, sau đại chiến ẩn cư, bị Đấu Chiến Thánh Vương tìm tới, diệt sát ở phụ cận Yêu Kê hội thánh vực.

Đấu Chiến Thánh Vương bởi vậy đạt được chí bảo Vạn Linh Đỉnh cùng số lượng lớn bảo vật Tiên giới, vài ngàn năm trước, Đấu Chiến Thánh Vương dẫn đến vô thượng tồn tại bên trong Minh Uyển xuất thủ, gần như vẫn lạc, Vạn Linh Đỉnh bị mấy Đại Thánh Vương liên hợp tiếp chưởng.

...

Xem hết đại khái mấy chục tin tức, Trần Trầm nhin không được nể, gắng đầu nhìn Vân Khôn liếc mắt.

Người này là một nhân tài, vậy mà viết cặn kẽ như vậy.

Phát giác được ánh mắt Trần Trầm, Vân Khôn khoe khoang cười cười, ngồi nghiêm chỉnh.

Trần Trầm thấy vậy cười lắc đầu, đem một khối U Phách Thần Kim đưa đến trước mặt hắn.

Liếm chó liếm chó, chỉ cần liếm thật tốt, có lẽ cần cái gì đều có.

- Đa tạ tiên bối!

Vân Khôn không khách khí nhận U Phách Thần Kim, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Chẳng biết tại sao, tại nhận lấy kiện bảo vật thứ ba này xong, hắn mơ hồ cảm giác địa vị chính mình tại bên trong tâm khách nâng cao rất nhiều.

Trần Trầm thu hồi ngọc giản hắn bắt đầu nhìn những ngọc giản khác, bên trong những ngọc giản này tuyệt đại bộ phận ghi chép trong ngọc giản Vân Khôn đều có, bất quá cũng có một vài cá lọt lưới.

Tại nhìn ước chừng vài trăm cái ngọc giản tu sĩ xong, Trần Trầm ước chừng tổng kết ra một trăm đầu tin tức có liên quan với Tiên Nhân Tiên giới.

Trong đó địa phương Vong Xuyên đảo, Hoang Vu sơn mạch nên đi điều tra một phen tổng cộng có sáu nơi.

Có những tình báo này, tiếp theo hắn tại Minh Uyên giới không đến mức tịch mịch.

Tất nhiên, loại trừ tìm kiếm cơ duyên, hắn còn tiện thể giải quyết Yêu Khôi Thánh Vương.

Người này trong bóng tối dòm ngó, một mực xuống cũng không phải biện pháp, chỉ có triệt để diệt sát, mới có thể an tâm.

Chương 727: Thu Môn Đồ Khắp Nơi.

Chương 727: Thu Môn Đồ Khấp Nôi.

Tiếp theo Trần Trầm lại đấu giá một nhóm bảo vật, lần này hẳn không khách khí nữa, thu không ít Tiên thạch các loại bảo vật.

Những vật này tại trong tay tu sĩ Minh Uyên giới không hề có tác dụng, cho nên những người này ra giá cũng không keo kiệt, nơi nơi sẽ đem toàn bộ tất cả dự trữ đưa ra, chỉ vì đổi một kiện bảo vật.

Đấu giá duy trì liên tục ước chừng hai canh giờ, mấy chục cái hộp ngọc chung quanh Trần Trầm từng bước biến ít, cuối cùng không còn một mống.

Tham gia đấu giá xong, trên mặt đại bộ phận tu sĩ Minh Uyên giới đều lộ ra vẻ hài lòng, cho dù là những tu sĩ Độ Kiếp không có nổi tình đấu giá gì kia cũng một mặt vẫn chưa thỏa mãn.

Tuy không thể mua được bảo vật gì, nhưng có thể thấy chút việc đời cũng tốt.

...

Đưa tiễn một đám tu sĩ thánh vực, không ít tu sĩ cùng tán tu tiểu môn tiểu phái cũng không có vội vã rời đi.

Bọn hắn đều còn nhớ đến, Thần Quy chân nhân này muốn mời chào môn đồ.

Giờ đây thấy được thân gia Thần Quy chân nhân kinh người, bọn hắn đương nhiên muốn gia nhập Thần Quy thánh vực.

Có câu nói rất hay, phía dưới đại thụ hóng mát tốt, Thần Quy chân nhân là một cây đại thụ, hơn nữa đại thụ này còn mười điểm hào phóng.

Nhìn xem hơn ba trăm tu sĩ chưa từng rời đi, Trần Trâm cười nhạt một tiếng.

Thánh vực Minh Uyên giới không cách nào không chút kiêng kỵ khuếch trương thế lực, cho nên bỏ qua thánh vực, Minh Uyên giới vẫn tồn tại số lượng lớn cao thủ.

Cuối cùng thánh vực chỉ lớn ngàn dặm, địa phương lớn như vậy cư trú năm sáu Đại Thừa liền là cực hạn, nhiều hơn nữa căn bản không đủ tài nguyên tu luyện.

Nói cách khác Đại Thừa thánh vực Minh Uyên giới nhiều nhất cũng hơn trăm mươi vị như thế.

Đại Thừa còn lại làm sao bây giờ đây? Chỉ có thể tự lực cánh sinh, lập nên tông phái mình.

Cũng không phải bọn hắn không muốn gia nhập thánh vực, mà là thánh vực không chứa được bọn hắn.

Dạng Đại Thừa này tại toàn bộ Minh Uyên giới khả năng có trên trăm vị.

Hắn muốn từ bên trong tìm mấy tên thủ hạ tâm phúc, không khó lắm.

Một nhóm tu sĩ phía dưới thấy Trần Trâm này giờ không nói gì, có trung niên nam tu gan lớn trước tiên mở miệng.

- Tiền bối, người nói người muốn quảng nạp môn đồ, không biết rõ cần dạng điều kiện gì?

Trần Trâm nghe vậy nhìn về phía tu sĩ kia.

Người này tu vi Đại Thừa sơ kỳ, toàn thân áo xám, tướng mạo phi

thường phổ thông, bất quá hai đầu lông mày lại có một loại tự tin hơn xa tu sĩ tầm thường.

- Người nói ta cần dạng điều kiện gì?

Trần Trâm cười cười hỏi ngược lại.

Trung niên tu sĩ kia mắt sáng lên, xong vậy mà trước mặt mọi người quỳ một gối xuống trên đất, dùng giọng nói kiên định lạ thường.

- Thuộc hạ nguyện đi theo tiền bối tả hữu! Kiếp này tuyệt không hai lòng!

Dứt lời trung niên tu sĩ lấy tay chỉ thiên, vậy mà lập xuống lời thề cực kỳ khắc nghiệt.

Trần Trâm kinh ngạc nhìn trung niên tu sĩ liếc mắt, người này thông minh có chút vượt quá hẳn dự liệu.

Giờ đây thân phận hẳn đối ngoại là Tiên Nhân Hạ giới, Tiên Nhân Tiên giới, cuối cùng không phải tu sĩ Minh Uyên giới, cùng tu sĩ Minh Uyên giới khó tránh khỏi có ngăn cách.

Cho nên hẳn muốn thu môn đồ, nhìn trúng nhất khắc định là hai chữ trung thành.

Về phần những thiên phú khác, cũng không quan trọng, có thể tu luyện tới Đại Thừa kỳ, không một ai thiên phú kém.

- Người tên là gì?

Trần Trâm thật sâu nhìn trung niên tu sĩ kia liếc mắt, dò hỏi.

- Văn bối Yên Quy, một giới tán tu.

Trung niên tu sĩ cung kính trả lời.

- Người đứng lên a, sau này liền lưu tại Thần Quy thánh vực. Trần Trầm phân phó nói.

Yến Quy nghe vậy đứng lên, tương đối yên tĩnh lui qua một bên.

Trần Trầm thấy vậy nhin không được mím cười lắc đầu, ở giữa người thông minh giao lưu liền là đơn giản như vậy, thậm chí chỉ cần một ánh mắt, liền biết lẫn nhau cần gì.

Tu sĩ khác thấy Yến Quy đơn giản như vậy liền gia nhập Thần Quy thánh vực, từng người học theo, quỳ xuống bên trong đại điện trước.

Lúc này Trần Trầm cũng khoát tay áo nói.

- Yến Quy, người tại bên trong chọn năm mươi tên tu sĩ Độ Kiếp nguyện ý hiệu trung ta, gia nhập Thần Quy thánh vực, về phần tu sĩ Đại Thừa, trước không vội.

Dứt lời Trần Trầm liền phiêu nhiên bay ra đại điện, không lại nhìn đám tu sĩ kia liếc mắt.

- Tuân mệnh. Yến Quy chấp tay, thần sắc hết sức nghiêm túc.

Hắn biết, đây là Thần Quy chân nhân khảo nghiệm đối với hắn, nếu như chọn tốt, vậy hắn sau này sẽ được đạt được trọng dụng, nếu như chọn không tốt, chỉ sợ cũng chỉ có thể làm tay chân.

...

Sau bảy ngày, bên một vài chi tiết trên đại điện Thần Quy thánh vực liền lưu truyền khắp toàn bộ Minh Uyên giới.

Cơ hồ tất cả cường giả đỉnh cao đều biết Thần Quy chân nhân kh

ông chỉ thực lực cao, nhân phẩm vô cùng tốt, thân gia cũng cực kỳ phong phú,.

Một ngày này, Trần Trầm đang tại trong phòng tu luyện chính mình, trong tay cầm một mai ngọc giản.

Bên trong ghi chép là tu sĩ Đại Thừa bên trong Minh Uyên giới giờ ở đây có ý gia nhập Thần Quy thánh vực.

Thơ sơ giản lược liếc một chút, chừng hơn ba mươi tên, trong đó tậ hạm chí có hai tên tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ, phải biết cái này mới vừ a qua bảy ngày mà thôi.

- Nếu có thể thu hết liền tốt.

Trong nội tâm Trần Trầm thở dài, bất quá hẳn biết cái này không tậ hực tế.

Đến cảnh giới Đại Thừa, vùi đầu bế quan đã không tác dụng lớn, hẳn cũng không thể thu người xong đều ném vào bên trong Âm Dương cung đi, về phần khuếch trương Thần Quy thánh vực, hẳn cũng không có can đảm này.

- Yên Quy, người sưu tập tài liệu cận kề những Đại Thừa này chưa a?

Trần Trầm hướng ra phía ngoài truyền âm nói, cũng không lâu lắm liền truyền đến Yên Quy trả lời.

- Đang thu thập, bất quá tiền bối, trong đó có một người giá trị tu yệt đối đáng tin nhiệm, người kia tính ra cùng bối phận với ông nội ta, tên là Yên Trần, hẳn thấy ta gia nhập Thần Quy thánh vực mới đến.

Trần Trầm nghe vậy lại dò xét ngọc giản phía dưới, Yên Trần là một trong hai tên Đại Thừa hậu kỳ.

Yến gia này vì sao nhiều Đại Thừa như vậy, theo mấy ngày nay hấn cùng Yến Quy tiếp xúc, cũng có am hiểu nhất định.

Yến Quy mặc dù là tán tu, nhưng tổ tiên lại uy danh hiển hách, đi ra Thánh Vương, chỉ bất quá sau này Thánh Vương đột nhiên phi thăng, phía sau thánh vực liền bị triệt tiêu, Yến gia cũng từng bước suy tàn.

Nhưng lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, huỷ bỏ thánh vực xong, Yến gia vẫn có mấy cường giả như vậy, Yến Quy chính là hậu đại những cường giả này.

- Thúc tổ người thực lực không tệ, Đại Thừa hậu kỳ, tại Minh Uyên giới cũng coi là cường giả đỉnh cao.

Trần Trâm từ tốn nói.

Kỳ thực trong lòng hấn không hy vọng dưới tay xuất hiện tiểu đoàn thể, nhưng Yến Quy người này dùng cực kỳ tốt, nếu như thúc tổ hấn cũng dùng tốt, sự tình đoàn thể nhỏ hay không nhỏ, liền không quan trọng như vậy.

- Tiên bối người có chỗ không biết, thúc tổ ta sinh ra ở thời điểm Yến gia chúng ta cường thịnh, đã từng cũng là tu sĩ thánh vực, sau này thánh vực giải tán, hấn không nguyện ý ẩn nấp ở đâu, cho nên tới hôm nay đều là tán tu, kỳ thực mấy vạn năm tới nay, không ít Thánh Vương đều mời hấn qua.

Trần Trâm nghe vậy hứng thú.

- Nói hấn như vậy tại bên trong Đại Thừa hậu kỳ cũng là cao thủ? Vậy hấn vì sao nguyện ý gia nhập Thần Quy thánh vực?

- Tiên bối nói đùa, người là Tiên Nhân, cùng những Thánh Vương kia không đồng dạng, những Thánh Vương kia cũng không sánh

nói Yến gia lão tổ ta, thúc tổ nếu phụ thuộc bọn hấn, chẳng phải là à ném đi mặt Yến gia lão tổ ta sao?

Trần Trầm nghe đến đây không nói gì, đạo lý kia có chút gương ếp, bất quá cũng không phải trọn vẹn nói không thông.

Tiên Nhân, thân phận này xác thực cao hơn bất luận tu sĩ Minh Uyên giới gì.

Có lẽ chính vì vậy, Yến Quy lúc đó mới có thể không chút do dự lựa chọn hiệu trung chính mình.

Nhìn tới, chính mình vẫn xem thường lực ảnh hưởng thân phận Tiên Nhân này.

Chương 728: Huy Động Một Giới.

Chương 728: Huy Động Một Giới.

Không qua một ngày, Trần Trầm liền nhìn đến Yến Trần.

Tướng mạo bình thường, đồng dạng toàn thân áo xám, bất quá bề ngoài già nua rất nhiều.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, Trần Trầm nhìn thấy hấn lần đầu, liền từ trong mắt của hấn nhìn thấy một tia sùng kính như có như không.

- Văn bối... Yến Trần, gặp qua Tiên Nhân tiền bối!

Hai người nhìn nhau một lát sau, Yến Trần cúi người hành lễ.

Khóe mắt Trần Trâm giật giật, nói thật, tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ già nua như vậy xưng hô hẳn là cái gì Tiên Nhân tiền bối, khiến hẳn có chút không quen.

- Người ta đạo hữu tương xứng là được, không cần khách khí như thế.

Chần chờ một chút, Trần Trâm cười nói.

Yến Trần cũng là thần sắc nghiêm túc nói.

- Lễ không thể bỏ! Tiên phạm cách, kém ngàn dặm! Xa xa không phải khoảng cách một cái đại cảnh giới có thể so sánh! Như người dạng này hoàn thành mục tiêu cuối cùng tu sĩ, tại hạ xưng hô một tiếng tiền bối đó là sự tình chuyện đương nhiên.

- Ấy... Tốt a.

Trần Trâm bị Yến Trần này phản ứng đến sững sờ, suy nghĩ một chút không lại rầu rĩ chuyện này.

Xem ra, Yến Trần này là người sùng bái Tiên Nhân cuồng nhiệt, hẳn xưng hô như thế nào, liền xưng hô như thế đó đi.

Không chờ hẳn tiếp tục mở miệng, Yến Trần đã trải qua bắt đầu lập thế gia nhập Thần Quy thánh vực ngàn năm, bất quá thân là cư giả Đại Thừa hậu kỳ, hẳn có cường giả tôn nghiêm, cho nên hẳn lập thế nói tính ước thúc vừa phải, càng nhiều chỉ là một cái hình thức mà thôi.

Nhưng mà Trần Trâm có thể cảm nhận được nội tâm kiên định.

...

Tiếp đó, sự tình xử lý Thần Quy thánh vực cơ bản liền giao cho hai người Yên gia này.

Không thể không nói, năng lực hai người Yên gia này làm sự tình cũng không tệ, Yên Trần đã từng là tu sĩ thánh vực, quản lý thánh vực một bộ tương đối quen thuộc.

Không qua thời gian bảy ngày, Thần Quy thánh vực liền tại phía dưới hai người an bài bình thường vận chuyển.

Lúc này Thần Quy tu sĩ thánh vực đã đến gần vạn người, trong đó Độ Kiếp trở lên liền có hơn năm trăm người.

Chỉ bất quá tu sĩ Đại Thừa nguyên chỉ có Yên gia hai người.

Có phần vốn liếng này, Trần Trầm ngược lại kiên kị lên.

Chính mình nếu ra ngoài tầm bảo, Yêu Khôi Thánh Vương tìm tới cửa báo thù làm sao bây giờ?

Đại diện cử hành không tệ, nhưng nếu đại diện cử hành không qua mấy ngày, Thần Quy thánh vực liền bị hủy, vậy hẳn phỏng chừng sẽ trở thành chê cười toàn bộ Chân Linh giới.

Trầm tư thật lâu, Trần Trầm trước dùng hệ thống tại bên trong thánh vực truy lùng một phen, kết quả không có tại trong vạn người này tìm tới tu sĩ bị hạ Đoạt Hồn Chủng.

Khiến trong lòng của hắn an tâm không ít, xem ra Yêu Khôi Thánh Vương hiện tại cũng không có bao nhiêu tâm tư trả thù.

Hoặc là, Yêu Khôi Thánh Vương bây giờ căn bản đã không ở Minh Uyên giới.

Kỳ thực đối với Yêu Khôi Thánh Vương núp ở chỗ nào, trong lòng

g của hắn từng có mấy phần suy đoán.

Khả năng nhất chính là bỏ chạy Chân Linh giới, trốn vào bên trong Minh Uyên tông.

Cuối cùng tại trong mắt Yêu Khôi Thánh Vương, cách nhau một giới, chính mình không dễ đuổi theo, lại thêm bên trong Minh Uyên tông cao thủ nhiều như mây, cho dù mình đi thật, cũng không làm gì được hắn.

Đang nghĩ ngợi những cái này, Yên Trần từ bên ngoài bước nhanh đến, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

Nhìn thấy hắn dạng này, Trần Trầm nhíu nhíu mày nói.

- Xảy ra chuyện gì, để người khiếp sợ thành dạng này?

- Đại sự, thiên đại sự tình! Tiền bối, vừa rồi Minh Hà Thánh Vương thông cáo toàn bộ Minh Uyên giới, tại phụ cận Thiên Minh thánh vực phát hiện cửa vào thông hướng đại thế giới kia!

Yên Trần cao giọng nói, trong giọng nói có một loại xúc động sắp chứng kiến lịch sử.

Cũng không phải hắn thân làm tu sĩ Đại Thừa không thận trọng, mà là vấn đề này quá lớn, sơ ý một chút, liền sẽ mang đến cho toàn bộ Minh Uyên giới biến hóa lật trời.

Trần Trầm nghe đến đây mắt hí hí.

Sự tình Chân Linh giới lúc đầu chỉ giới hạn ở cao tầng thánh vực biết, giờ đây lại thông báo toàn bộ Minh Uyên giới, xem bộ dáng là sẽ có đại động tác gì.

Quả nhiên, Yên Trần bên kia tiếp tục nói.

- Minh Hà Thánh Vương liên hợp mấy Đại Thánh Vương khác đi đại thế giới kia điều tra tình huống, đại thế am hiểu thực lực đại thế giới kia, giờ đây hướng toàn bộ Minh Uyên giới phát hành chiếu mệnh, hễ có chí sĩ, muốn đi một mảnh khác thế giới mở ra một phen thiên địa mới, cũng có thể đi Thiên Minh thánh vực đăng ký! Xong trực tiếp tiến về đại thế giới kia!

Nghe đến đó, Trần Trầm nhin không được hít sâu một hơi.

Minh Uyên giới cũng bắt đầu toàn dân động viên, đại chiến thật gần ngay trước mắt.

Động tác của mình nhất định phải nhanh lên một chút, bây giờ không phải thời điểm lề mề chậm chạp.

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm không chần chờ nữa, đứng lên nói.

- Yên Trần, ta ra ngoài mấy ngày, mấy ngày nay Thần Quy thánh vực giao cho người, tất cả Đại Thừa khác tới đầu nhập vào trước, người nhìn xem khảo nghiệm, nếu có thể tin được, liền để hẳn gia nhập Thần Quy thánh vực chúng ta.

- Tuân mệnh!

...

Cùng lúc đó, tại Chân Linh giới bên trong Minh Uyên tông, số lượng lớn tu sĩ từ bên trong không gian thông đạo đi ra, tuyệt đại bộ phận trong đó đều là cường giả Hợp Thể trở lên.

Không bao lâu, phụ cận không gian thông đạo liền tụ tập trên vạn người.

Trên vạn tu sĩ bỗng nhiên đi tới một mảnh tân thế giới này, đều là một mặt vẻ tò mò.

Minh Hà Thánh Vương tại phụ cận lối đi yên lặng nhìn xem một màn, ánh mắt không hề lay động, cũng không biết nội tâm đang suy nghĩ gì.

Tại bên cạnh hắn, có một tên nữ tu, thần sắc băng lãnh.

- Minh Hà đạo hữu, giờ đây các đại thánh vực cũng bắt đầu điều đi tu sĩ tiến vào Chân Linh giới, cứ thế mãi, các thánh vực bên trong Minh Uyên giới phòng ngự khẳng định sẽ trống rỗng.

- Loại tình huống này, người yên tâm có một Tiên Nhân không rõ lai lịch trú lưu tại hậu phương chúng ta sao? Hoặc là, người thật cảm thấy Tiên Nhân kia vào lúc này Hạ giới là trùng hợp?

Minh Hà Thánh Vương nghe được nữ tu nói, hỏi một đằng, trả lời một nẻo nói.

- Khôi lối người này không nhiều bằng lúc trước, người giờ đây thực lực còn có thể đến Đại Thừa đỉnh phong sao?

Nữ tu nghe đến đây ánh mắt phát lạnh, một lát sau, nàng mới lạnh giọng nói.

- Người đừng quên, những tu sĩ Phản Thiên minh kia hiện tại còn dựa vào ta để khống chế.

Minh Hà Thánh Vương cười cười, không có phản bác, mà chỉ đem chủ đề lại lần nữa đưa đến trên thân Tiên Nhân.

- Người cũng đã nói, Tiên Nhân kia có chí bảo cấp bậc Vạn Linh Đỉnh tại người, thậm chí còn có thể khu động, loại này tồn tại chúng ta có thể đối phó như thế nào?

- Đối phó như thế nào? Rất đơn giản, đem Vạn Linh Đỉnh mang về Minh Uyên giới, lại tập hợp lực lượng mười tên Thánh Vương, ta không tin không giết được hắn, Minh Hà đạo hữu, diệt bên ngoài

i thì trước hết phải yên bên trong, đạo lý kia người ta đều hiểu, nhưng giới đại chiến quan hệ khí vận Minh Uyên giới ta mấy chục vạn năm, không thể có bất luận nhân tố không ổn định gì tồn tại.

Trong lời nói nữ tu đằng đằng sát khí, tu sĩ bốn phía phát giác được cỗ sát khí kinh người này, cũng nhẹn không được xa xa tránh đi.

Minh Hà Thánh Vương nghe được nàng đề nghị, khẽ cau mày, lắc đầu nói.

- Vạn Linh Đình giờ đây che chở toàn bộ Minh Uyên tông, tuyệt không thể động, bất quá Thần Quy chân nhân kia ở tại Minh Uyên giới, xác thực để cho người ta không yên lòng... Ta cảm thấy không bằng mời hắn đến Chân Linh giới, đem hắn đặt vào dưới chú ng ta theo dõi.

Sau này vô luận là muốn giết hắn, hay là dùng thủ đoạn khác, quyền chủ động đều tại trên tay chúng ta.

Nữ tu nghe vậy giận tím mặt.

- Minh Hà, ta cùng hắn không đội trời chung, nếu như hắn đến Chân Linh giới, có thể không tìm ta phiền toái sao?

- Người không lộ diện chẳng phải là được sao, lại nói chân thân người lại không có mấy người gặp qua, cho dù đứng ở trước mặt hắn, hắn cũng không nhất định biết là người.

Minh Hà Thánh Vương dứt lời không chờ nữ tu nói tiếp, ánh mắt liền nhìn về phía vị trí không gian thông đạo.

Ý kia hết sức rõ ràng, việc này không tiếp thụ phản bác.

Chương 729: Thiên Vấn.

Chương 729: Thiên Vấn.

Nửa ngày sau, Thần Quy thánh vực, Trần Trầm xuất phát tiến về Hoang Vu sơn mạch.

Hoang Vu sơn mạch nằm ở trung bộ địa khu Minh Uyên giới, mười vạn dặm bốn phía cũng không có thánh vực tồn tại.

Lúc trước lưu tinh trụ lạc xong, một vài tiểu môn tiểu phái cũng lựa chọn rời khỏi nơi đây.

Cho nên nói lưu tinh kia khả năng đến từ Tiên giới, đây không phải là tin miệng nói bậy, mà là bởi vì từ khi lưu tinh trụ lạc xong, chung quanh Hoang Vu sơn mạch Tiên khí biến đổi thành tương đối nồng đậm, linh khí lại càng ngày càng loãng.

Trừ đó ra, Tiên thạch đại bộ phận Minh Uyên giới cũng đều phát hiện tại bên trong phạm vi Hoang Vu sơn mạch.

Chính vì vậy, Trần Trầm mới quyết định trước hết đi Hoang Vu sơn mạch này.

Mà chuyến này, hẳn không chỉ xuất động Tiên thể phân thân, càng là đem bản thể Ngạo Vũ Lục Đâu đều mang tại bên cạnh, thậm chí còn kéo Yên Quy đi dẫn đường đến Hoang Vu sơn mạch.

...

Tại dưới Yên Quy chỉ dẫn, Trần Trầm không ché Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, tốn thời gian nửa ngày liền tiến vào bên trong phạm

vi Hoang Vu sơn mạch.

Nơi này liền như địa danh vậy, khắp nơi đều là núi hoang, nhưng mà Tiên thể phân thân Trần Trâm đi tới nơi này lại cực kỳ dễ chịu.

Bởi vì Tiên khí nơi này còn muốn nồng đậm hơn Tiên môn bí cảnh Chân Linh giới mấy phần.

- Tiên bối, bên này chính là địa giới Hoang Vu sơn mạch, nơi đây cực kỳ đặc thù, tu sĩ tại nơi này cơ bản không chiếm được bổ sung linh khí, thậm chí cả pháp tắc chi lực đều không sử dụng ra.

Về phần Tiên thạch thì có một chút, bắt quá đối với tu sĩ phổ thông không có tác dụng gì, cho nên một mực đến nay đều có rất ít tu sĩ nguyện ý đến nơi này.

Bất quá khoảng thời gian này bởi vì tiên bối xuất hiện, Hoang Vu sơn mạch này đã trở nên nhiều chút nhân khí.

Rời đi Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, Yên Quy giới thiệu nói với Trần Trâm.

Trần Trâm nhẹ gật đầu, nhìn về phía phương xa.

Tại bên ngoài ước chừng vạn dặm, có một khối viên cầu thể to lớn đột ngột đứng sừng sững ở đó, đường kính chỉ sợ có hơn mười vạn mét.

- Sẽ không thật là lưu tinh rơi xuống a?

Trần Trâm hơi kinh ngạc nói.

- Chính là như vậy. Yên Quy trả lời.

Trần Trâm nghe đến đây trong nội tâm mười điểm không hiểu.

Lưu tinh lớn như vậy từ Tiên giới rớt xuống lại còn có thể bảo trì hình tròn? Cái này sao có thể!

Tuy nơi này là Minh Uyên giới, nhưng vật lý học tại nơi này vẫn có tác dụng.

Lưu tinh đường kính hơn mười vạn mét rơi xuống đất, nếu lưu tinh không hủy, vậy liền chỉ có một khả năng, chính là lưu tinh này cường độ cao đến cực điểm, trực tiếp đánh xuyên Minh Uyên giới.

Thế nhưng nhìn khối cầu này đứng sừng sững ở đó, nơi nào như đã đánh xuyên Minh Uyên giới?

Yến Quy tựa hồ nhìn ra Trần Trầm đang suy nghĩ gì, nói khẽ.

- Tiên bối, có đại năng đã từng nói, lưu tinh này có thể là Tiên Nhân sử dụng pháp thuật triệu hồi ra, cho nên mới sẽ không phù hợp lẽ thường như cái này.

- Lưu tinh này rơi xuống lúc nào?

Trần Trầm hỏi.

- Tám vạn năm trước.

- Có thể một mực bảo tồn cho tới hôm nay, là bởi vì lưu tinh này không thể phá vỡ sao?

Yến Quy lắc đầu, giải thích nói.

- Không chỉ vẹn vẹn như thế, vô luận là Tiên khí, hay là linh khí, hễ tiếp xúc đến lưu tinh này, toàn bộ như là một đi không trở lại vậy biến mất không còn tăm tích, cho nên tám vạn năm qua không chỉ không ai có thể phá hoại lưu tinh này, cả di chuyển nó, cũng không một cái.

- Thì ra là thế, chúng ta đi nhìn một chút.

Trần Trầm hứng thú, trực tiếp liền hướng về khối cầu cực lớn kia bay đi, Yên Quy thấy vậy đuổi nhanh đi theo sau.

Một lát, hai người liền đi tới phía trước khối cầu này.

- Lưu tinh này quá tròn, khẳng định là nhân tạo, nói không chừng thật sự là thuật pháp vị đại năng Tiên giới nào đó.

Trần Trầm nhìn lên khối cầu cực lớn trước mặt cảm thán nói.

Yên Quy tràn đầy đồng cảm, biểu thị nói.

- Cũng chỉ có Tiên Nhân mới có thể dưới một kích, đem phương viên mấy chục vạn dặm hóa thành một mảnh hoang vu.

Hai người một bên nói một bên vây quanh khối cầu quan sát.

- Rất nhanh Trần Trầm liền tại phụ cận khối cầu phát hiện năm cái hố to.

Những hố to này cùng khối cầu hợp thành một đường thẳng, càng đến gần khối cầu hố to càng nhỏ, khoảng cách giữa hố to cũng càng lúc càng ngắn.

Nhìn dạng này Trần Trầm tại trong đầu tự biên tự diễn tình huống lúc ấy một thoáng.

Hẳn là khối cầu từ đằng xa rơi xuống dưới, bắn năm lần, cuối cùng rơi vào vị trí hiện tại, mà năm cái hố to kia chính là khối cầu bắn lên đập ra đến.

Chỉ bất quá có một điểm không hợp lý, khối cầu to lớn như thế, không thể phá vỡ như thế, từ Tiên giới rơi xuống dưới, làm sao lại

chỉ đập ra mấy cái hó?

Chẳng lẽ không phải đến từ Tiên giới?

Vậy cũng không có khả năng, bốn phía khối cầu này Tiên khí nồng đậm như thế, thứ này không phải đến từ Tiên giới mới có quý.

Suy tư thật lâu, Trần Trầm cũng không nghĩ ra cái nguyên do đến, ngay sau đó hắn dứt khoát đưa tay đặt ở bên trên khối cầu.

Như Yến Quy nói, linh khí truyền thấu vào đến không đến bất luận đáp lại gì, Tiên khí cũng giống như thế, phảng phất như chính mình sờ không phải thực thể gì, mà là một cái động không đáy vậy.

- Hệ thống, phương viên trăm dặm lớn nhất là cái gì?

Mặc kệ thứ này là cái gì, trước dùng hệ thống giám định một thoáng tổng sẽ không sai.

- Pháp bảo tiêu hao dưới tay kí chủ, Thiên Vãn.

- Pháp bảo tiêu hao?

Nghe được đáp án này, trong nội tâm Trần Trầm hơi chấn động một chút.

Pháp bảo tiêu hao hắn gặp qua không ít, đại bộ phận đều là ném ra bên ngoài bạo tạc, hoặc là vật ẩn chứa trong đó một kích cường giả cao cấp, uy lực có mạnh có yếu, đồng dạng do thực lực người luyện chế pháp bảo quyết định.

Thế nhưng pháp bảo tiêu hao như khối cầu trước mặt này lớn như vậy, hắn chưa bao giờ từng thấy.

Đây quả thật là, đây đúng là thủ bút Tiên Nhân.

Bất quá vấn đề cũng tới, pháp bảo tiêu hao tại sao lại rơi vào Minh Uyên giới?

Nói thật, cái này nếu là thần thông dư ba tồn tại kinh khủng Tiên giới, ngược lại nói thông được.

Hắn tuy không đi Tiên giới qua, nhưng cũng biết Tiên giới có cường giả khủng bố hắn không cách nào tưởng tượng.

Những cường giả khủng bố này phát phát tay làm ra mấy trăm lưu tinh dạng này, hắn sẽ không cảm thấy bất ngờ, có như thế một khả năng không chú ý tiến vào Minh Uyên giới, cái này cũng bình thường.

Thế nhưng ném pháp bảo tiêu hao, đó cũng không phải là Không chú ý là có thể giải thích, ai sẽ không chú ý ném pháp bảo ra bên ngoài?

Ý nghĩa chuyện này là tám chín phần mười là người của Tiên giới cố ý ném vào Minh Uyên giới.

Nhưng Minh Uyên giới ai có thể để người của Tiên giới vận dụng động tác như thế?

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm theo bản năng nhìn về phía phương hướng Minh Uyên, con ngươi nháy mắt co rút lại.

Bởi vì phương hướng năm cái hồ to kia sắp xếp chính là phương hướng chỗ Minh Uyên!

- Chẳng lẽ...

Trần Trầm lập tức bay đến phía trước một cái hồ to cẩn thận quan sát.

Cũng không lâu lắm, hắn liền kết hợp kiến thức vật lý học kiếp tr

ước đạt được một cái kết luận.

Thiên Văn này cũng không phải từ ngay phía trên rơi xuống dưới, mà chỉ lấy phương thức đường vòng cung từ đằng xa ném qua đến.

Cũng bởi vì như thế, cho nên chỉ ở nơi này lưu lại hồ to, mà không có đánh xuyên Minh Uyên giới.

Đoán được nơi này, tình huống cụ thể là thế nào, cũng rõ ràng.

Tiên giới đại năng vút xuống Thiên Văn vào Minh Uyên, kết quả Thiên Văn bị cường giả bên trong Minh Uyên ngăn trở, ném đến bên trong nơi này.

Quá trình này nói đến có chút hơi hợt, nhưng lúc đó quyết đấu một kích này đến cùng có bao nhiêu kinh động tâm phách, Trần Trâm có thể tưởng tượng ra đến.

Phải biết chỉ là giao phong hiệp này, liền mang đến cho địa hình phương viên mấy chục vạn dặm Minh Uyên giới biến hóa mãi mãi.

Chương 730: Tín Vật.

Đạt được cái kết luận như thế, lại thêm mấy ngày trước đấu giá đến bên trong tin tức nâng lên đại bộ phận Tiên Nhân hạ giới Minh Uyên giới vẫn lạc tại phụ cận Minh Uyên, Minh Uyên cùng Tiên giới đối lập cũng rõ ràng.

Nghĩ tới đây, Trần Trâm không khỏi có chút nghĩ mà sợ.

Lúc trước hấn trồn vào trong khe hở vách đá Minh Uyên, không có bị vô thượng tồn tại bên trong Minh Uyên chơi chết, thật sự là mạng lớn.

- Tiền bối, người thế nào? Chẳng lẽ người biết lưu tinh này?

Gặp sắc mặt Trần Trâm âm tình bất định, Yên Quy hiếu kỳ hỏi.

Trần Trâm bình tĩnh nổi lòng, thuận miệng giải thích nói.

- Không sai, thứ này là một loại pháp bảo, tên là Thiên Vãn, thời gian ta tại Tiên giới đã từng nhìn thấy qua.

Nghe nói như thế, bên trong ánh mắt Yên Quy lập tức tràn đầy sự ngạc nhiên.

Tiên Nhân liền là Tiên Nhân, tu sĩ Minh Uyên giới mấy vạn năm đến cũng không hiểu rõ vật này, Tiên Nhân mò một cái liền minh bạch.

- Bảo vật Tiên giới... Chắc chắn chắc, khó trách lợi hại như vậy, cũng không biết Tiên giới là cái dạng gì...

- Tiền bối, đây đã là bảo vật Tiên giới, vậy người có thể thu sao?

Yên Quy đột nhiên nghĩ đến cái gì, thần tình mười điểm phần chần chừ nói.

Trần Trâm nghe vậy lắc đầu nói.

- Thiên vãn là tiêu hao pháp bảo.

- Tiêu hao pháp bảo...

Nụ cười trên mặt Yên Quy cứng đờ, nếu là tiêu hao pháp bảo, vậy dùng qua cơ bản không thể thu về.

Thế nhưng nghĩ lại, dường như lại có chút không đúng.

- Tiền bối, Thiên Vãn này nếu thật sự tổn hao, vậy có lẽ mất hết linh tính mới đúng, như thế nào cũng không đến mức mấy vạn năm cũng không người di chuyển nó mấy may.

Trần Trầm nghe đến đây sắc mặt hơi đổi một chút, xong lại lần nữa cúi đầu nhìn về phía Thiên Vãn phía dưới.

Nếu như hẳn nhớ không lầm, vừa rồi hệ thống nói là tiêu hao pháp bảo Thiên Vãn.

Mà không phải Thiên Vãn đã tiêu hao.

Cái này chẳng phải là mang ý nghĩa Thiên Vãn này còn có thể dùng?

- Cái này...

Nội tâm Trần Trầm mơ hồ kích động lên, bắt đầu vây quanh Thiên Vãn.

Lúc trước vô thượng tồn tại bên trong Minh Uyên hẳn là xuất thủ trấn áp lại món bảo vật này, không để món bảo vật này bạo tạc, cho nên bảo vật này mới không có bị tiêu hao.

Như vậy vấn đề tới, tiêu hao pháp bảo đồng dạng sử dụng như thế nào đây?

- Khẩu quyết!

Bởi vì đại bộ phận tiêu hao pháp bảo đều là trường bối tặng cho vãn bối sử dụng, cho nên rất ít yêu cầu tu vi, bình thường đều là dự

a vào khẩu quyết thôi động.

Khẩu quyết thứ này, ta đoán không được...

'vùng ời mở ra'?

Mummy Mummy hồng!

Nam phòng A Di Đà Phật...

Vô Lượng Thiên Tôn!

...

Đoán mò một hồi, Trần Trầm lựa chọn vứt bỏ.

Lúc này Yên Quy bên cạnh nói.

- Tiền bối, người nói Thiên Vấn này nếu không có bị tiêu hao, vậy qua nhiều năm như vậy nhiều Tiên Nhân hạ giới như thế vì sao không tới lấy?

- Có lẽ bọn hần không biết rõ khẩu quyết đi.

Trần Trầm thuận miệng nói, bất quá một giây sau hần liền ý thức được không đúng.

Vô thượng tồn tại bên trong Minh Uyên chém giết những tiên nhân kia tám chín phần mười có quan hệ cùng Tiên Nhân dùng ra Thiên Vấn.

Đã như vậy, Tiên Nhân dùng ra Thiên Vấn biết rõ Minh Uyên giờ còn có loại bảo vật này, làm sao có khả năng không nói cho những Tiên Nhân hạ giới kia khẩu quyết là cái gì?

Giải thích duy nhất, chính là Thiên Vấn này cũng không phải dựa

vào khẩu quyết thôi động.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm hít sâu một hơi.

Quan hệ đến loại bảo vật cường đại này, hẳn nhất thiết phải bình tĩnh.

- Hệ thống, phương viên trăm dặm, có địa phương phát động Thiên Văn sao?

- Không có. Hệ thống bình tĩnh trả lời.

Đã như vậy, vậy Thiên Văn cũng không dựa vào dụng cụ chạm một ít vị đặc thù đến thôi động.

Loại bỏ khẩu quyết, loại bỏ dụng cụ chạm... Vậy cũng chỉ có thể dựa vào tín vật.

Vậy Thiên Văn dựa vào phải là tín vật thôi động.

Tín vật a...

Trần Trầm ngoảnh lại nhìn về phía Yến Quy, hỏi.

- Vạn năm trước, vị nữ tiên nhân mang theo Vạn Linh Đỉnh hạ giới kia, người đem quá trình nàng hạ giới đến bị chém giết đi nói chuyện thể với ta một chút.

Yến Quy nghe vậy trầm tư chốc lát, xong sắc mặt biến đổi thành có chút khó khăn.

Trần Trầm thấy vậy nhíu nhíu mày nói.

- Không có việc gì, người cứ nói.

Yến Quy lúc này mới lên tiếng nói.

- Nữ tiên nhân kia hạ giới xong tình huống cùng tiên bối người tuong tự, nàng hạ giới xong chẳng biết tại sao liền trêu chọc Yêu K hôì Thánh Vương.

- Nhưng khi đó Yêu K hôì Thánh Vương nào là đối thủ nàng, sau một lần giao phong, cả k hôì lỗi Yêu K hôì Thánh Vương tất đều bị hủy.

- Bởi vì nàng tại bên trong một trận chiến kia cho thấy thực lực cự c kì khủng bố, trong lúc nhất thời không ít Thánh Vương đều chủ động đi đập mông ngựa nàng.

- Sau này nàng tại Minh Uyên giới du lịch thời gian nửa năm, nửa năm sau, chẳng biết tại sao nàng đi Minh Uyên một chuyến, lúc đầu một đám Thánh Vương đều cảm thấy nàng sẽ như những tiên n hân trước đây kia vậy, chết tại phụ cận Minh Uyên.

- Thật không nghĩ đến qua hơn một tháng, nàng vậy mà lại xuất hi ện, chỉ bất quá chịu thương rất nặng.

- Trong lúc này không biết rõ phát sinh cái gì, Đấu Chiến Thánh Vương đột nhiên mang theo mấy người cùng nàng đánh nhau, cuối cùng nàng bị Đấu Chiến Thánh Vương chém giết.

Trần Trâm nghe xong nhẹ gật đầu.

Nói thật, nếu có ai có tín vật, có khả năng nhất chính là nữ tiên nh ân kia.

Chỉ chẳng biết tại sao, nàng không có dùng, hoặc là nàng đi Minh Uyên chính là vì dùng tín vật kia, chỉ là không thể sử dụng ra...

Trừ đó ra, Tiên giới không có lý do không ngừng phái Tiên Nhân xuống tới.

Những Tiên Nhân hạ giới này cũng là tiêu chuẩn Chân Tiên, so T hánh Vương mạnh không đến nơi nào, đi tới Minh Uyên giới tìm manh mối Minh Uyên, đó không phải là chịu chết sao?

Trừ phi bọn hắn có chỗ dựa vào.

Di vật nữ tiên nhân bị mấy Thánh Vương phân chia, có cơ hội ng ược lại phải hỏi thăm một chút.

Trần Trầm thâm nghĩ trong lòng, xong nhìn về phía Yên Quy.

- Yên Quy, chúng ta mỗi người ở phụ cận đây tìm tòi a, tạm thời k hông cần đánh chủ kiến Thiên Vãn này.

- Tuân mệnh!

Yên Quy lên tiếng, liền bay đến bên trong một cái hố to phụ cận.

Trần Trầm thì trực tiếp sử dụng hệ thống.

- Hệ thống, phương viên trăm dặm loại trừ Thiên Vãn có bảo vật gì?

- Có, phía dưới mười lăm dặm có trung giai Tiên thạch, phía trước ba mươi hai dặm, có trung giai Tiên thạch...

Trong khoảnh khắc hệ thống liền liệt vài trăm đáp án, cũng không ngoại lệ, tất cả đều là Tiên thạch.

Biết rõ Thiên Vãn tồn tại, Trần Trầm cũng không trông chờ có thể có những pháp bảo khác.

Tiên thạch liền Tiên thạch a, cũng không thể đi một chuyến ưởng công.

Không có trì hoãn, Trần Trầm nhanh chóng bắt đầu căn cứ hệ thố

ng chỉ dẫn thu thập Tiên thạch, nửa ngày sau liền tìm tới vài trăm khối.

Trái lại Yên Quy chỉ bắt quá tìm ra ba khối.

- Yên Quy, đừng tìm, chúng ta chuẩn bị đi Minh Hải Vong Xuyên đảo a, nơi này không có đồ tốt gì đáng lưu ý.

Mắt thấy lấy Yên Quy tại một chỗ địa phương không có chút Tiên thạch nào đào ba thước đất, Trần Trầm cao giọng nói.

Yên Quy nhận được mệnh lệnh lập tức bay tới, đồng thời giao ba khối Tiên thạch tìm tới cho Trần Trầm.

Trần Trầm mới vừa tiếp nhận Tiên thạch, lông mày liền nhíu lại, xong từ trong nhẫn trữ vật móc ra một khối lệnh bài đưa tin.

Đưa tin cho hắn là Yên Trần lưu thủ tại Thần Quy thánh vực.

- Tiền bối, có một vị Thánh Vương tới chơi, nói muốn gặp ngươi.

- Không rảnh.

Trần Trầm trực tiếp trả lời, hiện tại hắn cũng không có thời gian cùng những Thánh Vương kia hỏi han ân cần.

- Ách, là Lạc Thần Thánh Vương, nàng nói muốn cùng ngươi bàn bạc một thoáng sự tình tiến về Chân Linh giới.

Trần Trầm thấy vậy có chút kinh ngạc.

Tiến về Chân Linh giới... Không nghĩ tới nhóm Thánh Vương Minh Uyên giới nhanh như vậy liền hướng mình ném ra cảnh ô liu.

Đã như vậy, hay là gặp một lần đi.

- Ta lập tức quay lại.

Chương 731: Mời.

Chương 731: Mời.

Nửa canh giờ sau, Trần Trầm liền về tới Thần Quy thánh vực, đúng thời tại bên trong đại điện nhìn thấy người gọi Lạc Thần Thánh Vương kia.

Chỉ bất quá hẳn không nghĩ tới Thánh Vương này dĩ nhiên là nữ tu, toàn thân màu trắng cung quần, tư thái tương đối yếu điệu, nhưng mà mang mạng che mặt, không thấy rõ khuôn mặt.

Người ta mang mạng che mặt, Trần Trầm cũng không dùng Tiên Cương Cực Mục đi cưỡng ép nhìn người ta.

Cuối cùng hẳn tu luyện bí thuật này, không phải dùng để nhìn cô nương.

Nhìn thấy Trần Trầm, dung mạo Lạc Thần Thánh Vương uốn lượn, lộ ra mỉm cười.

- Tiên bối không hổ là Tiên Nhân, khí chất này quả nhiên khác biệt cùng chúng ta những tu sĩ phàm tục này.

Trần Trầm nghe vậy không kìm lòng được liền biến thành cao hứng lên, bắt đầu không ngừng nâng cao hảo cảm với Lạc Thần Thánh Vương này.

Đúng lúc này, trong đầu hấn vang lên Yên Trần truyền âm.

- Tiên bối, Lạc Thần Thánh Vương dùng một loại thuật pháp đặc biệt, tu sĩ bình thường nhìn thấy nàng đều sẽ nhin không được sinh ra tâm tư thân thiết.

Nghe nói như thế, Trần Trầm chấn động trong lòng.

Hấn có thể xác định nữ tu này vừa rồi cũng không có sử dụng mật hoặc chi thuật gì, nhưng mà, chẳng biết tại sao, hấn xác thực sinh ra hảo cảm với nữ tu này.

Tất nhiên, hảo cảm này cũng không phải hảo cảm nam nữ hoan ái loại kia, mà là một loại cảm giác tự nhiên thân thiết, phảng phất như nữ tu này là người tỷ tỷ chính mình nào đó vậy.

Có thể trở thành tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong cũng không tầm thường, tuyệt đối không thể sơ suất, nữ tử này vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo!

Ở trong lòng yên lặng nhắc nhở chính mình một câu xong, Trần Trầm mở miệng xu nịnh nói.

- Lạc Thần thánh vực ta sớm có nghe thấy, chỉ là không nghĩ tới Lạc Thần Thánh Vương khí chất càng siêu phàm thoát tục như thế, nói thật, ta từng tại Tiên giới gặp qua không ít tiên nữ, nhưng mà so khí chất, các nàng kém xa Lạc Thần Thánh Vương người.

Trần Trầm vừa nói như thế, cho dù là Lạc Thần Thánh Vương Đại Thừa đỉnh phong cũng nhin không được bởi vì vui sướng mà che miệng khẽ nở nụ cười.

- Chỉ bằng trương miệng tiên bối người này, sợ là đã để vô số tiên nữ Tiên giới hồn khiên mộng nhiều đi?

Trần Trầm khoe khoang cười cười, không nói gì.

Luận công phu miệng, hấn tự hỏi không thua bất luận kẻ nào, ở kiếp trước. Chỉ bằng há miệng, cũng không biết lừa dối bao nhiêu c ô nương.

Lạc Thần Thánh Vương lúc này lại nói.

- Trở lại chuyện chính, ta lần này tới là đại biểu Minh Hà Thánh Vương, Tử Vi Thánh Vương và hơn mười vị Thánh Vương cùng t iền bối thương lượng một việc.

- Liên quan tới sự tình Chân Linh giới?

Nâng lên đại biểu hơn mười vị Thánh Vương, Trần Trầm không c ần đoán cũng biết là chuyện gì.

Lạc Thần Thánh Vương khẽ gật đầu nói.

- Không sai, Chân Linh giới phương đại thế giới này luận truyền t hừa, luận tài nguyên, luận kích thước cũng không thua Minh Uyê n giới, bất quá bởi vì lối đi phi thăng bị lép, thực lực tổng hợp Ch ân Linh giới mới kém xa Minh Uyên giới chúng ta.

- Tiền bối, phát hiện một thế giới dạng này, đối với toàn bộ Minh Uyên giới chúng ta tới nói đều là thiên đại cơ duyên.

- Nếu có thể chiếm đoạt thế giới này, vậy tất cả thánh vực chúng t a cũng có thể ở tại bên trong khai cương thác thổ, mời chào môn đồ, thoát khỏi trói buộc phạm vi thế lực không thể vượt qua ngàn dặm.

- Người nói đúng, thế nhưng với ta có quan hệ gì?

Trần Trầm hỏi ngược lại.

Thân phận hẩm hiên tại là Tiên Nhân, Lạc Thần Thánh Vương nói những chỗ tốt này tuy rất tốt, nhưng với một tiên nhân hạ giới đến nói chỉ là gân gà mà thôi.

Lạc Thần Thánh Vương đã sớm ngờ tới Trần Trâm sẽ nói như vậy, nói khẽ.

- Không biết tiền bối có thể lộ ra mục đích đến Minh Uyên giới? Nếu chúng ta có thể giúp đỡ, chúng ta nguyện ý dốc sức tương trợ, hoặc là tiền bối có yêu cầu gì khác hay không, chỉ cần chúng ta có, chúng ta đều nguyện ý cho tiền bối.

- Chỉ cần tiền bối có thể đi giá Chân Linh giới, lưỡng giới phát sinh đại chiến xong, nếu như gặp được biến cố gì, có thể xuất thủ một hai lần, thay chúng ta vượt qua nan quan.

- Như thế nào? Các ngươi không có lòng tin bắt lại Chân Linh giới?

Trần Trâm hỏi.

- Đó cũng không phải, chỉ là bởi vì việc này dính dáng quá lớn, không được có nửa điểm sơ xuất, cho nên ổn trọng như thế nào cũng không đủ.

Trần Trâm lắc đầu nói.

- Đáng tiếc, ta đến Minh Uyên giới không có mục đích gì, tại bên trong Minh Uyên giới, ta cũng không có vật liệu đặc biệt muốn gì.

Lạc Thần Thánh Vương có chút không tin tã, thử dò xét nói.

- Ngươi hạ giới cũng không quan hệ cùng Minh Uyên sao?

Nói xong lời này, nàng cho là sắc mặt Trần Trâm sẽ biến, thật khô

ng nghĩ đến nâng lên Minh Uyên, Trần Trầm biểu hiện đến tương đối thần nhiên.

- Không sao, người không cần đoán, ta cùng những tiên nhân trước đây hạ giới kia không phải người một đường, cũng sẽ không đi tìm Minh Uyên phiền toái.

- Cái này...

- Nếu như không có sự tình khác, người có thể đi, về phần tham gia cái gì lưỡng giới đại chiến, đến lúc đó ta nhìn tâm tình a, nếu có hứng thú, ta sẽ đi Chân Linh giới.

Trần Trầm khoát tay áo, trực tiếp liền ra hiệu Lạc Thần Thánh Vương rời đi.

Lạc Thần Thánh Vương không nghĩ tới mặt người này sẽ thay đổi bất thường, trong lúc nhất thời cũng không biết ứng đối ra sao, vậy mà cứ ở nơi đó.

Sau một lúc lâu, nàng mới có hơi không cam lòng nói.

- Tiên bối, người thật không muốn cái gì sao?

Trần Trầm cười nói.

- Muốn, ta muốn công pháp Tiên giới tốt, các người có sao? Vạn Linh Đỉnh kia ta nghe nói không tệ, thậm chí có thể sánh ngang cùng pháp bảo của ta, các người nguyện ý cho ta không?

- Vạn Linh Đỉnh... Tiên bối nói đùa...

- Vạn Linh Đỉnh bây giờ là trấn tông chi bảo Minh Uyên tông, là siêu cấp lợi khí bảo đảm Minh Uyên tông tại Chân Linh giới tuyệt sẽ không có sai sót, làm sao có khả năng tặng người?

- Sao lại không được...

Trần Trầm nói đến đây, tựa hồ đột nhiên nghĩ đến cái gì, đổi giọng nói.

- Vạn Linh Đinh đến từ nữ tiên nhân hạ giới vạn năm trước Đấu Chiến Thánh Vương chém giết a?

- Có thể có loại bảo vật này thân gia phỏng chừng không ít, có lẽ trên người còn có Tiên Khí khác, nếu như những Tiên Khí này các người còn giữ, có thể cho ta xem một chút, nếu như thật có không tệ, đưa cho ta, ta có thể thay các người xuất thủ mấy lần.

Lạc Thần Tiên Vương nghe được có chuyện cơ, vội vàng nói.

- Năm đó di vật nữ tiên nhân kia, Vạn Linh Đinh do mấy Đại Thái Vương liên hợp đảm bảo, thân thể Tiên Nhân giao cho Yêu Khôi Thánh Vương, về phần những vật khác, bắt đầu đều tại Đấu Chiến Thánh Vương nơi đó, sau này chuyển giao cho Minh Hà Thái Vương.

- Nếu như tiên bối muốn nhìn, có thể theo ta đi Chân Linh giới tìm Minh Hà Thái Vương nơi đó, nếu như thật hữu dụng với tiên bối, Minh Hà Thái Vương tuyệt sẽ không keo kiệt!

- Được rồi, ta hiện tại còn không muốn đi Chân Linh giới, chuyện này sau này hãy nói a, dù sao hiện tại cũng sẽ không khai chiến.

Trần Trầm dứt lời, liền xoay người qua.

Nói thật, trong lòng hắn cực muốn trà trộn vào Minh Uyên tông, cũng muốn nhìn một chút bên trong di vật nữ tiên nhân kia có tin vật thôi động Thiên Văn hay không.

Nhưng tất cả những thứ này hết thảy, cũng không thể lộ ra quá tận lực.

Phải biết vừa rồi trong lời nói Lạc Thần Thánh Vương đều là thả m dòn, nếu như chính mình biểu hiện quá qua tâm với di vật nữ tiên nhân, khó tránh khỏi sẽ bị hoài nghi cùng nữ tiên nhân kia có quan hệ, đến lúc đó đi Chân Linh giới, chờ mình chỉ sợ là bầy rập.

Cuối cùng sau khi nữ tiên nhân kia ngã xuống, người đã được lợi ích không chỉ là Yêu Khôi Thánh Vương, Thánh Vương khác, thậm chí toàn bộ Minh Uyên tông đều có phần.

Bởi vì hiểu lầm, hẳn cùng Yêu Khôi Thánh Vương kết tử thù, cũng không muốn lại bởi vì hiểu lầm, sớm cùng nhóm Thánh Vương Minh Uyên tông khác đấu nhau.

- Tiền bối! Chờ chút!

Phía sau truyền đến tiếng kêu to Lạc Thần Thánh Vương duyên dáng.

Trần Trầm giương lên tay nói.

- Người đi đi, ta mệt mỏi.

Nói xong, thân hình Trần Trầm lóe lên, liền biến mất tại bên trong đại điện, trọn vẹn không cho Lạc Thần Thánh Vương cơ hội biểu hiện đến.

Chương 732: Tiên Đoán.

Chương 732: Tiên Đoán.

Nửa khắc đồng hồ sau, Lạc Thần Thánh Vương dậm chân rời đi Thần Quy thánh vực, Trần Trầm lúc này mới quay trở lại bên trong đại điện.

Ánh mắt Yên Trần lúc này nhìn về phía Trần Trầm bộc phát sùng bái, thế gian này dám không để ý cường giả cấp Thánh Vương như thế, chỉ sợ cũng chỉ có Tiên Nhân a?

- Yên Trần, chuyện này ngươi nhìn như thế nào?

Trần Trầm nhìn bên ngoài một chút, thuận miệng hỏi.

Yên Trần cúi đầu đáp.

- Tiên bối ngươi nhìn như thế nào, ta liền nhìn như thế đó, văn bối bất quá phạm tu một giới, tuân theo mệnh lệnh tiên bối là được.

Trần Trầm nghe đến đây lờm liếc Yên Trần.

Chậc chậc chậc, thật là một thủ hạ biết nói chuyện, chính mình thật sự nhật được bảo.

...

Lạc Thần Thánh Vương vừa đi, Trần Trầm tại Thần Quy thánh vực tu cả nửa ngày, liền mang theo Yên Quy hương về phương hướng Minh Hải bay đi, về phần Thần Quy thánh vực, còn giao cho Yên Trần lưu thủ.

Minh Uyên giới Minh Hải cực lớn, diện tích tương đối cùng lục địa.

Bất quá bởi vì bên trong Minh Hải sinh hoạt số lượng lớn Chân Linh, lại thêm Minh Uyên giới không thiếu địa phương, cho nên kh

ông có người tại trên đảo Minh Hải tu luyện.

Trừ phi là loại tu sĩ đắc tội thánh vực kia, trên đất bằng sóng không nổi, mới có thể mạo hiểm tiến vào phạm vi Minh Hải.

Mà Trần Trầm muốn đi Vong Xuyên đảo chính là một toà hòn đảo tương đối trứ danh bên trong Minh Hải.

Dùng trí nổi danh, là bởi vì truyền thuyết đã từng có Tiên Nhân ẩn cư tại nơi này.

Tuy việc này đã qua tám vạn năm, nhưng Trần Trầm vẫn chuẩn bị đến xem.

...

Đến Vong Xuyên đảo xong, Trần Trầm phát hiện nơi này không giống hẳn tưởng tượng.

Không chỉ không ít ai lui tới, thậm chí còn có một toà thành.

Thành này tên là Tiên Di thành, chiếm diện tích chỉ có trăm dặm, Trần Trầm dùng thần thức dò xét, tu sĩ trong thành tổng cộng chỉ có vài trăm người mà thôi, xem trang phục có chút giống một cái gia tộc.

Lúc này Yến Quy tại bên cạnh giải thích nói.

- Tiên bối, lúc trước Tiên Nhân ẩn cư tại nơi này, đã từng thu qua một tên đệ tử, những người này chính là hậu nhân đệ tử kia, danh xưng cái gì Vong Xuyên tiên tộc, tám vạn năm qua, Vong Xuyên tiên tộc này vẫn luôn tại trên đảo.

- Tám vạn năm liền sinh sôi vài trăm người?

Trần Trầm hơi nghi hoặc một chút.

- Cụ thể ta cũng không rõ, nhưng Vong Xuyên tiên tộc xác thực c
hỉ những người này, trong đó danh tự tộc trưởng ta nghe nói qua, t
ên là Tiên Hà, tu vi tương đương với ta, Đại Thừa sơ kỳ.

Yến Quy gãi đầu một cái nói.

- Lấy Tiên làm họ... Tại sao ta cảm giác có chút không đáng tin cậ
y đây?

Trần Trầm lẩm bẩm một câu, xong chợt lách người liền đi tới trên
không thành trì.

- Hệ thống, phương viên trăm dặm trừ ta ra còn có tiên nhân sao?

- Không có.

- Hệ thống, vậy phương viên trăm dặm có bảo vật Tiên giới sao?

- Không có.

Đến... Nghe được hai cái đáp án này, Trần Trầm hận không thể lôi
kéo Yến Trần xoay người rời đi.

Hắn thậm chí có chút hoài nghi Tiên Nhân ẩn cư gì là những Vong
g Xuyên tiên tộc phía dưới kia biên soạn đi ra cố sự.

Nhưng vào lúc này, phía dưới truyền đến một đạo có chút già nua.

- Tiên bối đã tới, sao không xuống nhìn một chút đây?

Nghe nói như thế, Trần Trầm có chút khiếp sợ.

Hắn mặc dù không có quá mức cố ý che giấu mình tới, nhưng the
o lý thuyết tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ tuyệt không có khả năng phát hiệ
n hành tung hắn.

Chẳng lẽ, Vong Xuyên tiên tộc này không đơn giản như trong tưởng tượng vậy?

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm chậm chậm hạ xuống, cuối cùng tiến vào bên trong một chỗ phủ đệ lớn nhất trung tâm trong thành.

Rất nhanh, hắn liền thấy người vừa rồi nói chuyện.

Người này là một tên lão giả gục xuống, mặt xanh tóc trắng, râu mép thật dài, kéo tới bên hông.

Nhìn thấy người này xong, con người Trần Trầm hơi co lại.

Thế này sao lại là tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ gì? Cái này rõ ràng là một tên cường giả Đại Thừa tối đỉnh!

- Văn bối Tiên Hà, gặp qua Thần Quy chân nhân.

Lão giả tóc trắng đứng lên, thi lễ một cái với Trần Trầm.

- Ngươi biết ta?

Trần Trầm hỏi.

- Vong Xuyên đảo tuy khoảng cách lục địa không gần, nhưng cũng không phải địa phương tin tức bế tắc, Thần Quy chân nhân trên đất bằng làm không ít đại sự, văn bối có nghe thấy.

Tiên Hà cung kính nói.

Trần Trầm tùy thân mang theo Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, cũng không thua tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong, cho nên nói chuyện bụng dạ thẳng thắn, không có nửa điểm cầm kỳ.

- Tiên Hà đạo hữu, ngươi một cường giả Đại Thừa tối đỉnh, hà tất

co đầu rút cổ tại bên trong một cái thành nhỏ?

Tiên Hà nghe vậy chân chờ một chút nói.

- Nói cho tiền bối cũng không sao, Vong Xuyên tiên tộc chúng ta t rong huyết mạch có chút vật liệu đặc thù, một khi rời Vong Xuyên đảo quá lâu, liền sẽ thọ nguyên khô kiệt mà chết.

- Nguyên rửa sao?

Trần Trầm lại hỏi một câu.

- Phải, cũng không phải. Tiên Hà từ tốn nói.

Trần Trầm không rảnh cùng hắn cố làm ra vẻ huyền bí, dù sao nơi này không đồ tốt, cho dù là phát hiện bí mật gì kinh thiên, cũng sẽ không có bất luận thu hoạch gì.

- Đã như vậy, cáo từ!

Vừa nghĩ vậy, ánh mắt Trần Trầm không tự giác liền nhìn về phía bên ngoài.

Tiên Hà thấy thể sắc mặt biến đổi thành có chút cứng ngắc, trong tay nắm lấy râu mép nhin không được chặt đứt hai cái.

Giảng đạo lý, hắn cùng bất luận tu sĩ bình thường nào cũng sẽ nói chút lời nói, đối phương đều có lẽ hết sức tò mò, đồng thời muốn tiếp tục tìm tòi mới đúng.

Nhưng Thần Quy chân nhân... Như thế nào không có kiên nhẫn n hư thế!

Đây chính là vật nhất tộc bọn hắn giữ tám vạn năm.

Mắt thấy lấy Trần Trầm sắp đi, Tiên Hà vội vàng nói.

- Tiên bối, kỳ thực nhất tộc chúng ta tám vạn năm qua đều đang t hay vị Tiên Nhân kia thủ lãng!

- Thủ lãng? Hấn chết? Ta còn tưởng rằng hấn trở về Tiên giới đây. Trần Trầm thuận miệng nói, ngữ khí không vội không chậm, chưa nói tới khiếp sợ đến mức nào.

- Ách, là vẫn lạc, mà lại là vẫn lạc tự nhiên. Tiên Hà trả lời, nói xong hấn bắt đầu cẩn thận từng li từng tí quan sát Trần Trầm biểu l ộ.

Lần này cuối cùng để hấn bắt được một tia khiếp sợ.

- Tiên Nhân không phải trường sinh bất lão sao? Làm sao lại tự n hiên tử vong?

Trần Trầm mười điểm kinh ngạc nói.

Tiên Nhân trường sinh bất lão, đây chính là nhận thức chung, nếu không phải như thế, làm sao lại nói thành Tiên là mục tiêu cuối cù ng tu chân đây?

Tiên Hà trả lời.

- Vị tiên bối kia tinh thông thôi diễn, bởi vì tiết lộ quá nhiều thiên cơ, chịu đại đạo tổn thương, đến mức tuổi thọ bị tổn thương, cuối cùng vẫn lạc.

- Hấn trước khi chết đã từng cùng lão tổ tộc ta nói qua, sau này sẽ có một tên hạ giới Tiên Nhân tìm tới Vong Xuyên đảo...

Nói đến đây, hấn lại bắt đầu bắt đầu quan sát.

Lông mày Trần Trầm nhíu lại, Tiên Nhân hạ giới, vậy khẳng định không có quan hệ gì với hấn.

Hắn có phải hạ giới hay không, trong lòng hắn có cân nhắc.

Bất quá Tiên Hà này đã yêu cố làm ra vẻ huyền bí, vậy liền phối hợp hắn diễn xuất một phen a, cũng không thể một mực làm như không thấy.

Nghĩ tới đây, trên mặt hắn lại gạt ra một tia chán kinh, nói.

- Chẳng lẽ là nói ta?

Tiên Hà vuốt ve râu dài nói.

- Mười phần chính là tiền bối, vị Tiên Nhân kia nói thời điểm Chân Linh hàng thế, sẽ có Tiên Nhân hạ giới tới, trước đây tộc ta không biết Chân Linh hàng thế là có ý gì, chỉ coi là một cái Chân Linh cực kỳ cường đại xuất hiện tại Minh Uyên giới.

- Giờ đây cũng đã minh bạch, Chân Linh hàng thế ý là Chân Linh giới liên thông Minh Uyên giới.

- Xong thì sao?

Trần Trâm tiếp tục một mặt kinh ngạc.

Tiên Hà nhìn thấy vẻ mặt này, biến đổi thành cực kỳ thỏa mãn, tiếp đó đổi dùng thần thức truyền âm nói.

- Tiên Nhân tiên đoán, Chân Linh hàng thế, Minh Uyên khôi phục, Minh Thần trở về, long trời lở đất!

- Hắn muốn để tộc ta nhắc nhở ngươi, để ngươi chuẩn bị sớm, tốt nhất hồi bẩm Tiên giới!

Trần Trâm nghe muốn nói lại thôi, một mặt khó xử, trầm mặc thật lâu, hắn mới trịnh trọng gật gật đầu nói.

- Ta đã biết, cáo từ!

Chương 733: Tiên Nhân Hạ Giới.

Chương 733: Tiên Nhân Hạ Giới.

- Tiên bối hãy khoan, nơi này còn có một thứ, ngươi cầm.

Tiên Hà đưa tay ngăn cản Trần Trâm, tiếp đó đem một mai lệnh bài thả tới trong tay Trần Trâm.

Lệnh bài này toàn thân màu đen, nhìn lên đến hết sức dày nặng, tại lệnh bài chính giữa chỉ khắc lấy một chữ Huyền.

- Tiên bối, vị tiên nhân kia là phụng mệnh giám thị Minh Uyên mới hạ giới, lệnh bài này là tín vật tùy thân hắn, nếu có một ngày ngươi có cơ hội trở về Tiên giới, đem lệnh bài này trả lại đi.

- Lệnh bài này loại trừ là kiện tín vật, cũng là kiện bảo vật, có thể che giấu nhân quả dây dưa trên người ngươi, thay ngươi che lấp thiên cơ suy tính, đối với ngươi hiện tại có lẽ cũng có chút tác dụng.

Đem lệnh bài đưa đến trong tay Trần Trâm xong, Tiên Hà giải thích nói.

Trần Trầm nắm chặt lệnh bài, nói khẽ.

- Tốt, ta nhớ kỹ, bất quá việc này ngươi tuyệt đối không thể nói với người khác, biết chưa?

- Tiên bối yên tâm!

- Vậy Tiên Hà đạo hữu, sau này còn gặp lại!

Trần Trầm chấp tay, từ biệt Tiên Hà, xong liền hướng về bên ngoài Vong Xuyên đảo bay đi.

Chuyến này đối với hắn tới nói thu hoạch không lớn, loại trừ lệnh bài ra, liền biết được một cái tiên đoán.

Chân Linh hàng thế, Minh Uyên khôi phục, Minh Thần trở về, long trời lở đất...

Nếu như cái tiên đoán này là thật, vậy liền mang ý nghĩa Minh Uyên giới cũng thuộc về ranh giới đại nạn lâm đầu.

Vạn nhất nếu tin tức này truyền đi, chỉ sợ chúng Thánh Vương Minh Uyên giới sẽ sớm động thủ với Chân Linh giới.

Nghĩ tới đây, trong nội tâm Trần Trầm khó tránh khỏi có chút nôn nóng.

Giờ đây hắn tuy đã tại bên trong Minh Uyên giới bố trí không ít hậu chiêu, nhưng còn chưa tới có thể tình trạng triệt để phá vỡ lưỡng giới khoảng cách.

Vù vù!

Đang nghĩ ngợi những cái này, chỗ không xa có một đạo bạch sắc lưu quang cực tốc hiện lên, hướng về phương hướng vị trí Vong Xuyên đảo kích xạ mà đi.

Trần Trâm nhìn thoáng qua, chỉ thấy được một đạo bóng lưng bạc h y.

Hút một cái xong, người này tựa hồ cũng chú ý tới Trần Trâm, tại ngoài trăm dặm, bỗng nhiên quay đầu nhìn hẳn một cái.

Hai người nhìn nhau một giây, bạch y tu sĩ kia liền bay ra phạm vi tầm mắt Trần Trâm.

- Tiên Nhân...

Sau khi lấy lại tinh thần, Trần Trâm hít sâu một hơi.

Tuy hẳn cùng bạch y tu sĩ này chỉ sượt qua người, nhưng hẳn lại rõ ràng cảm ứng được trên người đối phương bành trướng Tiên khí ba động.

Người này chí ít là Chân Tiên tồn tại, luận tu vi, cao hơn chính mình một đại cảnh giới!

Thật có Tiên Nhân hạ giới, còn đi hướng phương hướng Vong Xuyên đảo, tiên đoán là thật... Không được, ta phải mau chóng rời đi nơi này.

Trần Trâm không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp lấy ra Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, lôi kéo Yên Quy ngồi xuống, mấy hơi thở sau, liền trồn vào bên trong không gian thông đạo.

...

Trở lại Thần Quy thánh vực, Trần Trâm buông xuống Yên Quy.

Yên Quy, người cùng Yên Trần mấy ngày nay ra ngoài tìm kiếm hỏi thăm một thoáng những tu sĩ Đại Thừa cố ý gia nhập Thần Quy thánh vực kia đi.

Yến Quy nghe vậy tuy trong nội tâm nghi hoặc, bắt quá vẫn đáp úng.

Thuộc hạ tuân mệnh.

Trần Trâm nghe vậy vỗ vỗ bả vai Yến Quy, liền lại lần nữa tiến và o bên trong Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa.

Kỳ thực hẳn để Yến Quy Yến Trần tạm thời rời đi Thần Quy thánh vực là để bọn hắn đi lánh nạn.

Bạch y Tiên Nhân kia nếu tại Vong Xuyên đảo biết được chính mình cảm lệnh bài, khẳng định sẽ đến tìm mình.

Đến lúc đó sẽ có mâu thuẫn gì hay không, Trần Trâm không biết.

Hắn chỉ biết lấy thực lực hắn bây giờ đối mặt một Chân Tiên không biết có bài tẩy gì, tám chín phần mười địa vị sẽ thuộc về bị động, mà hắn không phải một người ưa thích bị động.

Cho nên hắn nhất định phải chuẩn bị sớm.

...

- Ta đi chỗ cửa vào đại thế giới mới phát hiện một chuyện, qua mấy ngày trở về.

Tiến vào Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, tiếng Trần Trâm truyền khắp toàn bộ Thần Quy thánh vực.

Tiên nhân kia đến nơi này, nếu như không tìm thấy hắn, nói không chừng sẽ cảm người Thần Quy thánh vực xuất khí, hẳn giờ đây đem hành tung chính mình lớn tiếng nói, liền không đến nỗi để tu sĩ Thần Quy thánh vực chịu nạn.

Thân là chủ nhân Thần Quy thánh vực, hấn làm như vậy cũng coi là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

...

Rời đi Thần Quy thánh vực, Trần Trầm thẳng đến vị trí Minh Uyển tông Minh Uyển giới.

So với đối mặt Chân Tiên không biết sâu cạn, hấn càng muốn đối mặt Minh Hà Thánh Vương, Tử Vi Thánh Vương những người kia.

Những Thánh Vương này cầm Vạn Linh Đỉnh, nghiêm chỉnh mà nói đó là có thù cùng Tiên Nhân hạ giới, giờ đây chính mình đến đó là lựa chọn tốt nhất.

Đi tới trên không Minh Uyển tông phòng hộ sâm nghiêm, nhìn phía dưới lít nha lít nhít tu sĩ chuẩn bị tiến về Chân Linh giới, Trần Trầm không chút khách khí, trực tiếp liền hướng bên trong xông vào.

Cũng không lâu lắm, liền có một tu sĩ Đại Thừa sắc mặt lạnh lùng ngăn ở trước mặt hấn.

Trần Trầm nhìn cũng không nhìn tu sĩ Đại Thừa này liếc mắt, trực tiếp quát.

- Lăn, để Lạc Thần Thánh Vương tới gặp ta!

Trong thanh âm này lời theo uy lực Tiên Nhân, tu sĩ Đại Thừa kia căn bản không có chút sức chống cự nào, liền lao đảo lui về phía sau.

Trên vạn tu sĩ bốn phía thấy đột nhiên xuất hiện một người, quát lớn một thoáng liền đẩy lui tu sĩ Đại Thừa, từng người mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ có số ít mấy tu sĩ đã từng tham gia đại điển qua thấp giọng nhấc nhỏ.

- Là Thần Quy chân nhân!

- Nguyên lai là hã... Khó trách có thực lực thế này.

- Thần Quy chân nhân đến nơi này làm gì? Không phải là nháo sự a?

...

Mọi người nghị luận, chỗ sâu Minh Uyên tông bay ra một tên nữ tử mang mạng che mặt, chính là Lạc Thần Thánh Vương đã từng bại phỏng Trần Trâm qua.

Chỉ bất quá lúc này Lạc Thần Thánh Vương lộ ở bên ngoài cặp mắt át tràn đầy lãnh ý.

- Tiền bối, ngươi ý gì? Lúc đó ngươi ta tuy không thể đạt thành quyết biết chung, nhưng ta vẫn tính lễ độ với tiền bối, không đến mức để tiền bối hưng sư động chúng như vậy a?

Trần Trâm nghe vậy thần sắc nghịch chuyển một trăm tám mươi độ, cũng mặc kệ Lạc Thần Thánh Vương có nguyện ý hay không, lôi kéo cánh tay Lạc Thần Thánh Vương liền bay hướng bên trong Minh Uyên tông.

- Đạo hữu thứ lỗi, ta có việc gấp, cho nên mới ra hạ sách này, đi, chúng ta đi vào trước lại nói.

Bị người tại trước mặt mọi người nắm tay kéo đi, ánh mắt Lạc Thần Thánh Vương lạnh hơn, nếu không phải người này có chí bảo vệ người, nàng khẳng định một bàn tay vung đi qua trước, cho hã biết cái gọi cường giả tôn nghiêm.

Bị kéo vào Minh Uyên tông bên trong xong, Lạc Thần Thánh Vương bỏ qua tay Trần Trầm, dùng giọng nói tràn đầy tức giận.

- Có chuyện gì mau nói! Vô lễ như vậy, cũng không phải phong độ Tiên Nhân!

Vào Minh Uyên tông, Trần Trầm ngược lại thong dong lên, sau khi ngồi xuống một bên mới thản nhiên nói.

- Lạc Thần Thánh Vương, nói cho ngươi một việc... Gần đây, thật có Tiên Nhân hạ giới!

- Ân?

Lạc Thần Thánh Vương nhíu mày, có chút không rõ ràng cho lắm.

Trần Trầm không vội không chậm nói bổ sung.

- Trừ ta ra, Tiên Nhân có quan hệ cùng nữ tiên nhân vạn năm trước kia, là loại Tiên Nhân các ngươi sợ hãi kia, rõ chưa?

Lạc Thần Thánh Vương nghe đến đây vậy mà trực tiếp chấn khai khăn che mặt trên mặt, lộ ra một bộ dung nhan tuyệt thế.

Chỉ bất quá lúc này trên mặt cực đẹp tràn đầy chấn kinh.

- Ngươi từ nơi nào lấy được tin tức?

- Ta tận mắt nhìn thấy, hiện tại Tiên Nhân kia có lẽ tại bên trên Vòng Xuyên đảo đi.

Trần Trầm từ tốn nói.

Lúc này Lạc Thần Thánh Vương ngược lại khẩn trương lên, bắt đ

ầu đi qua đi lại.

Một lát, nàng bay thẳng hướng vị trí không gian thông đạo.

- Tiền bối tại nơi này chờ, ta đi thông tri Minh Hà Thánh Vương.

Chương 734: Duyên Phận.

Chương 734: Duyên Phận.

Trần Trầm yên tĩnh chờ đợi chỉ chốc lát, bên ngoài liền có bốn người cùng nhau mà đến, trong đó đứng đầu chính là Minh Hà Thánh Vương.

So với Lạc Thần Thánh Vương, Minh Hà Thánh Vương phải bình tĩnh nhiều, nhìn thấy Trần Trầm xong, câu đầu tiên hắn hỏi không phải sự tình có liên quan với Tiên Nhân hạ giới, mà chỉ hỏi thăm Trần Trầm vì sao muốn đem tin tức này nói cho bọn hắn.

Đối mặt Minh Hà Thánh Vương hỏi thăm, Trần Trầm cũng không thể không cảm thán gia hỏa này cáo già.

- Ta ăn ngay nói thật a, sự tình là dạng này, ta đoạt vật lúc đầu thuộc về hắn, hắn phỏng chừng sẽ tìm ta phiền toái... Nghiêm chỉnh mà nói, tình cảnh ta và các người không sai biệt lắm.

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng Trần Trầm biết cái này không chỉ là sự tình một tấm lệnh bài.

Lệnh bài kia mặc dù không tệ, nếu hấn có thể miễn trừ phiền toái, đưa cho người ta cũng không có việc gì.

Sợ là sợ Tiên Nhân kia sẽ truy vấn ngọn nguồn, nghiên cứu thân phận mình.

Tại trong mắt tu sĩ Minh Uyên giới chính mình là Tiên Nhân hạ giới, nhưng ở trong mắt Tiên Nhân hạ giới thật, chính mình là nội tình gì, tùy tiện hỏi một chút là nhìn ra đầu mối.

Cho nên nội tâm Trần Trâm cực độ bài xích cùng Tiên Nhân kia gặp mặt.

Cho dù là không có sự tình lệnh bài, hôm nay hấn cũng tới Minh Uyên tông, đem sự tình Tiên Nhân hạ giới cáo tri những Thánh Vương này.

Minh Hà Thánh Vương nghe xong Trần Trâm giải thích, mắt hí híp.

- Ý ngươi là ngươi nói cho chúng ta tin tức này là muốn mượn chúng ta tay, thay ngươi ngăn tai nạn?

- Hợp tác cùng có lợi, Tiên Nhân hạ giới kia mặc dù là Chân Tiên, nhưng ta chưa chắc sợ hấn, đến nói cho các ngươi biết, bất quá là vì cầu ổn mà thôi.

Sắc mặt Trần Trâm biến đổi thành lạnh lùng lên, trong giọng nói mang theo một tia ngạo khí.

Lúc này một vị Thánh Vương khác bên cạnh tiếp lời nói.

- Các hạ làm sao chắc chắn Tiên Nhân kia cùng những tiên nhân tước đây kia có quan hệ như thế đây?

Nghe nói như thế, Trần Trâm không chút do dự nói.

- Bởi vì ta cướp đoạt cơ duyên có quan hệ với việc đối phó Minh Uyên, đối phó Minh Uyên, chẳng phải là cùng một đám tiên nhân sao?

Minh Hà Thánh Vương khoát tay áo nói.

- Vậy các hạ cảm giác thái độ đối phương với chúng ta sẽ như thế nào? Chúng ta lại nên ứng đối ra sao đây?

- Ta nói không được, ta cùng người kia cũng chỉ gặp mặt một lần, về phần ứng đối như thế nào... Trước mắt chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến đi.

Trần Trầm suy tư chốc lát trả lời.

Bên trong đại điện rơi vào trầm mặc, sau một hồi lâu, Minh Hà Thánh Vương nở nụ cười.

- Đã như vậy, vậy chúng ta bây giờ là đồng minh?

- Tự nhiên.

Trần Trầm cũng theo cười.

Những Thánh Vương này lúc trước đề phòng hẳn, đơn giản là lo lắng hẳn cùng nữ tiên nhân vạn năm trước kia có quan hệ.

Giờ đây thật có nhóm tiên nhân có quan hệ xuất hiện, những Thánh Vương này phòng bị đối với hẳn ngay lập tức sẽ ít hơn phân nửa.

- Bất quá lời ta nói trước, chúng ta kết minh chỉ giới hạn ở đối phó Tiên Nhân hạ giới kia... Về phần sự tình lưỡng giới đại chiến ta không xen vào.

Trần Trâm cười cười, thần sắc đột nhiên yên lặng, tốc độ lật lọng còn nhanh hơn so lật sách.

Minh Hà Thánh Vương nghe đến đây sắc mặt cứng đờ.

Trần Trâm vậy mới nói bỏ sung.

- Lúc đó ta nói chuyện với Lạc Thần Thánh Vương còn giữ lời, ta như tham gia lưỡng giới đại chiến, đó chính là thuần túy giúp các người, không thu thù lao đó là không có khả năng.

- Người muốn vật liệu Tiên giới...

Minh Hà Thánh Vương một bên nói nhỏ một bên từ trong nhẫn trữ vật lại lấy ra một cái nhẫn trữ vật.

Nhẫn trữ vật này toàn thân thùy lam sắc, trong đó hòa hợp Tiên khí. Xem xét liền không giống nhẫn trữ vật Minh Uyên giới.

Không cần đoán, đây là nhẫn trữ vật nữ tiên nhân vẫn lạc vạn năm trước.

Nhìn thấy mai nhẫn trữ vật này, trong nội tâm Trần Trâm mặc dù có chút xúc động, nhưng sắc mặt lại tương đối yên tĩnh, chỉ là lông mi hơi chớp chớp.

- Tuyệt đại bộ phận di vật nữ tu kia liền tại bên trong nhẫn trữ vật này, vật liệu bên trong đối với chúng ta những tu sĩ hạ giới này vô dụng, nếu hữu dụng với các hạ, các hạ cho dù cầm đi cũng được.

Minh Hà Thánh Vương tương đối hào phóng, trực tiếp liền đem nhẫn trữ vật đưa đến trong tay Trần Trâm.

Trần Trâm đầu tiên là sửng sờ, xong bưng bình hiểu ra.

Minh Hà Thánh Vương này hiện tại cấp cho thống khoái như vậy,

đó là vì cột chính mình ổn định vào bên trên chiến xa bọn hắn.

Dù sao mình cầm nhẫn trữ vật nữ tiên nhân kia, cũng chứng minh cùng bọn hắn là lợi ích khối cộng đồng.

Cho dù đoán được ý đồ Minh Hà Thánh Vương, Trần Trầm vẫn không khách khí chút nào mở nhẫn trữ vật ra, đem thần thức dò xét vào.

Đầu tiên đập vào mi mắt là một đồng Trung phẩm Tiên thạch, có chừng vài trăm khối, loại trừ Tiên thạch còn có tám Tiên Khí, ba tẩm lệnh bài, cùng trên trăm bình đan dược.

Những vật này chỉ nhìn từ mặt ngoài, giá trị cũng không cao lắm.

Hệ thống, phương viên trong vòng mười thước, có tín vật không hề Thiên Vấn?

- Có, Tiên Khí Lạc Tinh Chùy trước mắt kí chủ hai mét.

Nghe được đáp án này, nội tâm Trần Trầm chấn động mạnh một cái, nếu không phải bình thường gặp quá nhiều, sắc mặt chỉ sợ đều có chút không kèm được.

Lúc đầu hắn chỉ suy đoán mà thôi, cũng không có ôm nhiều hi vọng. Thật không nghĩ đến trong nhẫn trữ vật nữ tiên nhân này vậy mà thật có tín vật không hề Thiên Vấn!

Từ trong nhẫn trữ vật lấy ra Lạc Tinh Chùy kia, Trần Trầm bắt đầu cẩn thận chu đáo lên.

Đây cũng chính là một kiện Tiên Khí phổ thông, luận phẩm chất cũng tương đương cùng Tiên Khí bao tay mình, tuyệt đối không bằng Vạn Linh Đỉnh cùng Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Quan sát chỉ chốc lát, Trần Trầm đem Tiên khí quán thấu vào, Lạc

Tinh Chùy lập tức liền loé lên quang mang loá mắt.

Cùng lúc đó, Trần Trầm rốt cục cảm giác được Tiên Khí này dị thường.

Tại nơi trung tâm nhất Lạc Tinh Chùy này có một khối hạch tâm, chất liệu hạch tâm kia cùng không kém chất liệu Thiên Vãn bao nhiêu, hắn đem thần thức tiến vào xong, lập tức liền cảm nhận được một loại liên hệ cực kỳ đặc thù nào đó.

Một loại cảm giác khổng lồ chế quen thuộc xuất hiện tại trong đầu hắn.

Loại cảm giác này là... Thái Thanh Huyền Thiên Đạo?

Nội tâm Trần Trầm trở mắt ngoác mồm.

Đánh chết hắn cũng không nghĩ tới Lạc Tinh Chùy môi giới khơi thông Thiên Vãn dĩ nhiên là Thái Thanh Huyền Thiên Đạo!

Nói như vậy, nữ tiên nhân kia cùng một đám tiên nhân hạ giới lúc trước đều là người Cửu Thiên Huyền tông...

Thái Thanh Huyền Thiên Đạo... Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp...

Trần Trầm trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải, duyện phận thứ này liền là tuyệt không thể tả như thế.

Nếu như Thái Thanh Huyền Thiên Đạo cùng Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp là tu sĩ lúc trước Thái Hư Long Côn phun ra kia trộm Cửu Thiên Huyền tông, chính mình liền càng không thể gặp Tiên Nhân hạ giới kia.

- Chẳng lẽ các hạ để ý Pháp bảo này?

Tiếng Minh Hà Thánh Vương bên cạnh cắt ngang Trần Trầm trầm

tu.

Trần Trầm ngẩng đầu nhìn Minh Hà Thánh Vương liếc mắt, tiếp đ
ó nắm Lạc Tinh bắt đầu truyền vào Thái Thanh Huyền Thiên Đạ
o.

Lúc này hắn xem như triệt để minh bạch.

Thiên Vẫn liền là một Tiên vật Tiên Nhân tu luyện Thái Thanh H
uyền Thiên Đạo tới cảnh giới cực kỳ sâu ngưng kết ra.

Hắn bây giờ là Phàm Tiên cảnh giới, chỉ có thể ngưng kết ra núi n
on sông ngòi loại phàm vật này, chờ sau này tu vi hắn cao, liền có
thể chế tạo ra đồ vật tương tự với Thiên Vẫn.

Mặc dù bây giờ chơi không ra, nhưng hắn có thể thông qua Lạc Ti
nh Chùy, lợi dụng công pháp Thái Thanh Huyền Thiên Đạo khôn
g chế Thiên Vẫn bên ngoài mấy trăm ngàn dặm.

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm trịnh trọng gật gật đầu. Chém đinh chặt
sắt nói.

- Không sai, pháp bảo này ta muốn.

Cùng lúc đó, bên ngoài mấy trăm ngàn dặm, Thiên Vẫn lưu tinh t
ám vạn năm chưa từng di chuyển kia có chút rung động, phát ra
một tiếng oanh minh yếu không thể nghe thấy.

Chương 735: Đánh Tới Cửa.

Chương 735: Đánh Tới Cửa.

- Pháp bảo này có điểm đặc biệt gì?

Minh Hà Thánh Vương hiểu kỳ nói.

Nói thật, kỳ thực lúc đầu bên trong nhẫn trữ vật này có mấy Tiên Khí cực kỳ cường đại, bất quá nghe Tử Vi Thánh Vương đề nghị, bị hắn giữ lại.

Không nghĩ tới Thần Quy tiên nhân này lại còn có thể tìm tới bảo vật ngưỡng mộ trong lòng, chẳng lẽ là mình bỏ sót?

Trần Trầm trực tiếp thu hồi Lạc Tinh Chùy, cười nói.

- Pháp bảo này đối với ta ý nghĩa phi phàm.

Loại lập lờ nước đôi trả lời này căn bản không có ý nghĩa gì, như ng đối mặt Minh Hà Thánh Vương loại người này, liền là đủ rồi.

Người nếu dối gạt hắn, lòng nghi ngờ hắn sẽ càng nặng.

Nghe được Trần Trầm trả lời, Minh Hà Thánh Vương cau mày, bả t quá không nói gì thêm.

Người này đã thu bảo vật vào túi, hắn cũng không thể lại cướp về.

Một bên Lạc Thần Thánh Vương nói.

- Tiên bối đã cầm đồ của chúng ta, ngày sau lưỡng giới đại chiến, tiên bối nhất định phải xuất thủ.

Trần Trầm không chút suy nghĩ, trực tiếp lập thệ.

- Ta Thần Quy chân nhân tại đây lập thệ, ngày khác Minh Uyên gi

ới cùng Chân Linh giới đại chiến, nếu như ta khoanh tay đứng nhìn, liền để Tiên thể ta sụp đổ mà chết!

Một đám Thánh Vương thấy Trần Trầm lập xuống thể độc như thế, trên mặt đều nổi lên nụ cười.

Đạt được một cái cường viện như thế, chỉ cần Tiên Nhân hạ giới mới kia không ra yêu thân gì, vậy sự tình lưỡng giới đại chiến ổn.

Trần Trầm buông tay xuống, nhưng trong lòng thì đang cười thầm.

Khoanh tay đứng nhìn đó là khẳng định không thể, đến lúc đó hắn sẽ giúp Chân Linh giới xuất thủ, cái này cũng không tính khoanh tay đứng nhìn.

Minh Hà Thánh Vương không biết rõ ý tưởng chân thật nội tâm Trần Trầm, chỉ coi Trần Trầm thực sẽ giúp bọn hắn, trong lời nói thoáng cái liền biến đổi thành thân cận hơn.

- Có đạo hữu tương trợ, Minh Uyên giới chúng ta như hổ thêm cánh!

Trần Trầm cũng là ngoài cười nhưng trong không cười nói.

- Nếu như ta không đoán sai, Yêu Khôi Thánh Vương cũng tại các ngươi nơi này à? Hắn làm sao bây giờ?

Minh Hà Thánh Vương nụ cười cứng đờ, theo bản năng liền muốn phủ nhận, nhưng nhìn thấy nụ cười Trần Trầm kia xong, hắn không ông lại lá mặt lá trái.

- Yêu Khôi Thánh Vương xác thực tại chúng ta nơi này, kỳ thực đạo hữu cùng hắn đều là hiểu lầm... Nếu như có thể biến chiến tranh thành hoà bình...

- Ta thật ra không hề gì, dù sao ta cũng không tổn thất gì, hấn lại t
ổn thất một bộ Tiên Nhân phân thân, có thể chịu đễ yên?

Trần Trầm hỏi ngược lại.

- Ách, vì đại cục, Yêu Khôi Thánh Vương hấn có thể.

Minh Hà Thánh Vương mười điếm chắc chắn nói.

Trần Trầm thật sâu nhìn hấn một cái, xong hai người đồng thời nở
nụ cười.

...

Cùng Minh Uyên tông đạt thành thoả thuận xong, Trần Trầm thay
mặt tại bên trong Minh Uyên tông.

Về phần uy lực Thiên Vãn rốt cuộc mạnh cỡ nào, hấn không biết,
dù sao có thể dùng để đối phó Minh Uyên, vậy tuyệt đối không ph
ải tầm thường.

Khẳng định không phải mấy Thánh Vương có thể ngăn cản.

Hấn thậm chí mơ hồ hoài nghi nếu như bây giờ đem Thiên Vãn tr
iệu hoán đến nơi này, mạnh mẽ đập xuống, Thánh Vương Minh U
yên tông nằm ở Minh Uyên giới sẽ toàn bộ chơi xong.

Tất nhiên, loại át chủ bài mạnh mẽ này, hấn sẽ không liền tùy tiện
dùng như vậy.

...

Tại Minh Uyên tông đợi hai ngày, Thần Quy thánh vực bên kia liê
n truyền đến tin tức.

Thật có một bạch y tu sĩ phủ xuống Thần Quy thánh vực nghe ng

ông tin tức hần.

Tu sĩ lưu thủ Thần Quy thánh vực thành thật trả lời vị trí hần giờ đây, bạch y tu sĩ kia liền quay người rời đi.

Đạt được tin tức này, Trần Trầm liền bắt đầu yên lặng chờ đợi.

Nếu như Tiên nhân hạ giới kia dám tới Minh Uyên tông này, đây cũng là một hai ngày này.

Nhưng mà, để hần không nghĩ tới là một ngày sau, hần đạt được tin tức làm cho cả Minh Uyên giới oanh động.

Trần Ngục thánh vực trong vòng một đêm bị người đồ diệt, Trần Ngục Thánh Vương lúc trước bị hần kích thương bị người chém t hành vài khúc, phơi thây tại bên trong thánh vực.

Mà căn cứ tu sĩ phụ cận miêu tả, ra tay chính là một bạch y Tiên Nhân.

Nhìn thấy tin tức này Trần Trầm liền buồn bực.

Chẳng lẽ Tiên Nhân hạ giới chuyện thứ nhất đều phải giết một Thánh Vương lập uy?

Thánh Vương Minh Uyên giới này thật không dễ làm a.

Hần phản ứng vẫn tính bình tĩnh, tất cả Thánh Vương khác đều v ừa sợ vừa giận.

Thần Quy chân nhân chém giết Phá Hư Thánh Vương, đó là phòn g thủ phản kích, bọn hần cũng không tiện nói gì, chỉ có thể nói tài nghệ không bằng người.

Thế nhưng Trần Ngục Thánh Vương cũng không có trêu chọc Tiên Nhân kia, vậy mà dẫn đến toàn bộ thánh vực bị đồ, khiến trong

nội tâm bọn hắn sinh ra một loại cảm giác thở tử hồ bi.

Lạc Thần Thánh Vương dưới sự bắt đắ dĩ lại đi Chân Linh giới k
êu Minh Hà Thánh Vương trở về.

Minh Hà Thánh Vương biết đượ tin tức xong sắc mặt ngưng trọn
g dị thường, không chần chờ chút nào, liền thông qua lệnh bài đư
a tin, để Thánh Vương mỗi thánh vực đều đến Minh Uyên tông.

Nhưng mà, không chờ tất cả Thánh Vương tới, bên ngoài Minh U
yên tông liền vang lên một tiếng dường như sấm sét.

- Minh Hà Thánh Vương! Đi ra gặp ta!

Trong thanh âm này xen lẫn lực chấn nhiếp đáng sợ tột cùng, bên
trong Minh Uyên tông lúc này tụ tập trên vạn tu sĩ, tại phía dưới t
hanh âm này chấn nhiếp, chừng bảy, tám ngàn tu sĩ xụi lơ tại đất.

Sắc mặt Minh Hà Thánh Vương nháy mắt ngưng trọn biến thành
âm trầm giống như nước.

- Tiên Nhân... Ha ha, Tiên Nhân hạ giới kỳ thực một mực liền là b
á đạo như vậy.

Cho dù tu sĩ Minh Uyên giới chém giết qua một vài Tiên Nhân, n
hung tư thái mỗi một vị tiên nhân hạ giới, vẫn là loại trên trời dướ
i đất, duy ngã độc tôn, xem bọn hắn những phạm tu này như là sâ
u kiến!

... Duy chỉ có, Thần Quy chân nhân là trường hợp đặc biệt.

- Thần Quy chân nhân, ngươi có bằng lòng theo ta ra ngoài chiếu
cổ Tiên Nhân lần này hay không?

Minh Hà Thánh Vương theo bản năng nhìn về phía Trần Trảm bê
n cạnh, trầm giọng hỏi.

- Ách, không cần thiết.

Trần Trâm lắc đầu, biểu thị cự tuyệt.

Minh Hà Thánh Vương nghe đến đây cũng không nói gì, bước ra một bước đã đến phần ngoài Minh Uyên tông.

Nơi này cùng ngoại giới chỉ cách một đạo trận pháp cực kỳ cường hãn, xuyên thấu qua trận pháp, Minh Hà Thánh Vương có thể nhìn thấy tại trên không Minh Uyên tông có một thanh niên áo trắng đeo kiếm treo cao, đang từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống toàn bộ Minh Uyên tông, bên trong ánh mắt tràn đầy sát ý lạnh lẽo.

Không cần đoán, đây cũng là Tiên Nhân hạ giới.

So với nữ tiên nhân lúc trước kia, thế mạnh hơn mấy phần.

- Ta chính là Minh Hà Thánh Vương, các hạ là ai?

Minh Hà Thánh Vương ngẩng đầu lạnh lẽo âm trầm hỏi, ngữ khí không kiêu ngạo không tự ti.

Thanh niên áo trắng nghe vậy cười lạnh một tiếng nói.

- Ta nói ta là ai, ngươi cũng chưa nghe nói qua, ta chỉ hỏi ngươi, vạn năm trước sư muội ta hạ giới, tu sĩ tham gia diệt sát nàng, loại từ Đấu Chiến Thánh Vương kia ra, còn có người nào?

Minh Hà Thánh Vương nghe được vấn đề này, chau mày.

Tại thời khắc cuối cùng lúc trước diệt sát nữ tiên nhân, hắn đã từng xuất thủ.

- Không nói đúng không?

Thanh niên áo trắng gặp Minh Hà Thánh Vương không nói lời nào, Tiên Kiếm phía sau đột nhiên ra khỏi vỏ, xông trong khoảnh khắc hoá thành khổng lồ ngàn mét, lôi theo Tiên khí quái dị hướng về trận pháp Minh Uyên tông chém thẳng đến.

Ầm ầm!

Trận pháp Minh Uyên tông mạnh hơn các đại thánh vực khác không ít, đồng dạng Thánh Vương cũng không thể đột phá, nhưng mà dưới một kiếm này, trận pháp lại rung động kịch liệt lên, mũi kiếm m cựa kiếm càng mơ hồ đâm vào bên trong trận pháp.

Tất cả tu sĩ bên trong Minh Uyên tông đều cực kỳ hoảng sợ, nếu không phải là bị trận pháp hạn chế, sợ rằng đã lập tức chạy tứ phía.

- Dùng âm mưu quỷ kế giết sư muội ta, thật coi tiên nhân là bùn nặn sao? Hôm nay liền để cho các người những ếch ngồi đáy giếng này biết cái gì gọi là Tiên phạm khác biệt!

Thanh niên áo trắng vừa dứt lời, cự kiếm kia đột nhiên chấn động, hộ tông đại trận lập tức xuất hiện vết rạn, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ vậy.

Chương 736: Lục Lượng Nghiền Ép.

Chương 736: Lục Lượng Nghiền Ép.

Lần này cả Minh Hà Thánh Vương cũng nhịn không được đổi sắc mặt, sau đó thụt lùi mấy bước.

- Làm sao bây giờ?

Một bên Lạc Thần Thánh Vương thấp giọng hỏi.

- Tiếp tục như thế cũng không phải biện pháp, nhiều nhất lại đến mấy lần, trận pháp phòng hộ liền triệt để sụp đổ.

- Giờ đây nơi này còn tụ tập trên vạn tu sĩ, nếu thật cùng Tiên Nhân này tiến hành đấu pháp, chỉ dư ba sẽ đem toàn bộ vạn tu sĩ diệt sát.

- Nếu như trên vạn tu sĩ này vẫn lạc, vậy sau này ai còn dám đến Minh Uyên tông?

Người mang theo nhóm tu sĩ này đi Chân Linh giới lánh nạn, nhớ đến, tiến vào Chân Linh giới xong, tử thủ ở cửa thông đạo!

Minh Hà Thánh Vương quả quyết hạ lệnh.

Lạc Thần Thánh Vương nghe vậy lập tức nói với một đám tu sĩ thất kinh.

- Các vị đi theo ta.

Dứt lời trước tiên hướng vào bên trong Minh Uyên tông bay đi.

Một đám tu sĩ thấy thế như là tìm tới chủ kiến đi theo sau, trong nháy mắt, trên vạn tu sĩ liền lui đi hơn phân nửa.

Trừ đó ra, còn có mấy Thánh Vương cũng cùng nhau rút lui theo.

- Các người muốn đi một tòa đại thế giới khác a? Nói cho các người biết, hòa thượng chạy, miếu không chạy được, mỗi lãnh địa của những phạm tu các người, ta sẽ từng cái bái phỏng.

Bạch y Tiên Nhân một bên nói một bên thôi động Tiên Kiếm điên cuồng công kích trận pháp Minh Uyên tông.

Trận pháp Minh Uyên tông tuy đang không ngừng chữa trị, nhưng căn bản không chịu nổi công kích uy lực to lớn như thế, cũng không lâu lắm liền oanh một tiếng, nổ tung ra.

Bạch y Tiên Nhân phá vỡ trận pháp xong, không nói hai lời liền hướng về Minh Hà Thánh Vương bay đi.

Minh Hà Thánh Vương hừ lạnh một tiếng, một cái bát nhỏ xuất hiện tại trong tay hắn, ngay sau đó trong chén số lượng lớn chất lỏng màu đen phun ra, hướng về Tiên Kiếm nghênh đón.

Chất lỏng màu đen này Trần Trầm đã từng thấy qua, chính là Minh Hà chi thủy, đồng thời cũng là sản vật phá diệt pháp tắc diễn sinh ra đến, uy lực cực mạnh, bản thể chính mình đã từng bởi vì Minh Hà chi thủy này, chịu không ít khổ đau.

Nhưng mà đối mặt Minh Hà chi thủy, bạch y Tiên Nhân cũng không có bao nhiêu phản ứng, chỉ là trong mắt lóe lên một chút lãnh ý, một giây sau bên trên cự kiếm hắn liền sáng lên một đạo phù văn đặc thù.

Phù văn này vừa ra, một cỗ lực áp bách không cách nào hình dung liền xuất hiện tại bốn phía thân kiếm.

Minh Hà chi thủy bị lực áp bách này chấn động, lập tức không có chút sức chống cự nào cuốn ngược trở về.

Minh Hà Thánh Vương tranh thủ thời gian dùng bát trong tay thu Minh Hà chi thủy về, nhưng mà lúc này Tiên Kiếm kia đã đến trước mắt hắn, cơ hồ muốn chém vào bên trong đầu của hắn.

Nghìn cân treo sợi tóc, Minh Hà Thánh Vương tranh thủ thời gian vận dụng một kiện bảo mệnh pháp bảo.

Âm!

Một đạo tiên quang xẹt qua, thời gian Minh Hà Thánh Vương lại xuất hiện đã đến hơn mười dặm bên ngoài.

Nhưng mà tuy tránh thoát một kiếm này, nhưng sắc mặt hắn lại biến đổi thành tái nhợt vô cùng, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

Thân là một trong mấy cường giả cao cấp nhất Minh Uyên giới giờ đây, đối mặt bạch y Tiên Nhân này, hắn vậy mà sống không qua một chiêu!

So với tổn thương trên người, sát thương tâm lý đả kích này đối với hắn lớn hơn.

- Con mẹ nó, còn dám động thủ với ta! Muốn chết!

Bạch y Tiên Nhân quát khẽ một tiếng, trở tay một chưởng hướng về Minh Hà Thánh Vương vỗ tới.

Một chưởng này ra, thiên địa biến sắc, một cỗ uy áp dày nặng tới cực điểm lấy bàn tay bạch y Tiên Nhân làm giới hạn chậm chậm hướng phía dưới trần áp tới.

Sơn phong đốc đứng bởi vì trần áp này, nhanh chóng đổ sụp, tình hình kia liền như trời sập vậy.

Minh Hà Thánh Vương chính giữa uy áp này, cả người đều bị áp đến không ngẩng đầu được lên.

Thánh Vương khác lúc này đã trốn vào Chân Linh giới, không ai dám ngoi đầu lên.

Trần Trầm trong bóng tối yên lặng đứng xem, trong nội tâm ngược lại ngóng nhìn bạch y Tiên Nhân kia một bàn tay chụp chết Minh

h Hà Thánh Vương, bót sau này uy hiếp đến Chân Linh giới.

Bất quá thực lực bạch y Tiên Nhân này không khỏi cũng quá mạnh, cùng tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong so sánh, rõ ràng cao hơn ra mấy đẳng cấp.

Không biết nếu mình đối mặt Tiên Nhân này, có thể ngăn cản được hay không?

A!

Trong lúc suy tư, Minh Hà Thánh Vương ngửa mặt lên trời gào thét, tính toán tránh thoát bàn tay trấn áp, nhưng mà vô luận hấn gào thét như thế nào, cũng không làm nên chuyện gì, bất quá công phu chốc lát, cả người hấn liền bị áp đến quỳ một gối xuống tại đất.

Nếu như tiếp tục như vậy nữa, hấn chắc phải bị ép thành bánh thị t, ngay sau đó cả Nguyên Thần đều cùng nhau hủy diệt.

Ngay tại thời gian nghìn cân treo sợi tóc này, hấn đột nhiên cảm giác phía trên mãnh liệt buông lỏng, áp lực giảm bớt không ít.

Ngẩng đầu nhìn lên, một đạo thân ảnh vĩ ngạn đứng ở trước người hấn.

Người này hai tay chống trời, chỉ là một động tác này, liền ngăn lại uy thế đáng sợ kia ép xuống.

Nhìn thấy thân ảnh này, Minh Hà Thánh Vương giãy dựa đứng lên, ngữ khí có chút phức tạp.

- Đấu Chiến Thánh Vương, ngươi xuất quan...

- Ai làm nấy chịu, tổng không có thể để các ngươi làm kẻ chết thay ta, đây không phải tác phong làm việc ta.

Thân ảnh vĩ ngạn kia ngũ khí kiên định, xong toàn bộ thân thể đều u toát ra kim quang, một loại khí thể không sợ thiên địa, thẳng tiến không lùi từ trên người hắn tản ra.

Dần dần, trán áp phía trên bị hắn đội trở về.

Bạch y Tiên Nhân nhìn thấy một màn này trong mắt lóe lên vẻ khác lạ, thu hồi chưởng, hỏi.

- Người chính là Đấu Chiến Thánh Vương, sư muội ta chính là người giết?

Đấu Chiến Thánh Vương đứng chấp tay, thản nhiên nói.

- Không sai, là ta giết.

- Nàng chỉ là một nữ tu! Hơn nữa không có ý cùng các người là địch!

Bạch y Tiên Nhân cả giận nói.

- Nữ tu lại như thế nào? Con đường tu chân, không phân biệt nam nữ, chỉ dựa vào chính mình.

Đấu Chiến Thánh Vương khó hiểu nói.

Bạch y Tiên Nhân nghe vậy giận quá thành cười.

- Tốt, rất tốt! Một nhóm phạm tu mà thôi, không biết trời cao đất rộng, một ngày kia, ta sẽ đem toàn bộ những hạng người ngu xuẩn các người giết sạch! An ủi vong linh sư muội ta!

Tiếng nói vừa ra, bạch y Tiên Nhân ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, Tiên Kiếm treo cao ở trên không trung chấn động mạnh một cái, chỉ hướng Đấu Chiến Thánh Vương.

Một cỗ xu thế sắc bén không gì sánh kịp theo mũi kiếm bắn ra, cho dù là Trần Trầm xa xa vây xem đều cảm giác toàn thân trên dưới có một loại cảm giác đau nhói.

Mà Đấu Chiến Thánh Vương đang mặt đối mặt Tiên Kiếm thảm hại hơn, trên người nhiều chỗ đã thấm ra máu tươi.

Cực kỳ hiển nhiên, lúc trước bạch y Tiên Nhân vô luận là phá trận hay là một kích đánh bại Minh Hà Thánh Vương, cũng không hề sử dụng toàn lực, giờ đây mới bắt đầu nghiêm túc.

Đấu Chiến Thánh Vương ngẩng đầu nhìn Tiên Kiếm kia liếc mắt, trong mắt lập tức chảy ra máu tươi.

- Người Tiên Nhân này, mạnh hơn sư muội của người nhiều, chúng ta đến nơi khác đánh đi.

Nói xong lời này, trên người Đấu Chiến Thánh Vương kim quang lấp lóe, trực tiếp liền hướng về phương xa kích xạ bay đi.

Bạch y Tiên Nhân thấy vậy cũng không để ý tới tình huống Minh Uyên tông nữa, nhanh vội vàng đuổi theo.

Mấy hơi thở sau, hai người liền biến mất ở chân trời.

...

Chờ sau khi bọn hắn đi, Trần Trầm mới đi ra, đi tới bên cạnh Minh Hà thánh.

Minh Hà Thánh Vương thấy hắn còn chưa có đi Chân Linh giới, kinh ngạc nói.

- Không nghĩ tới đạo hữu còn dám lưu tại nơi này.

Trần Trầm nhìn phía xa, thản nhiên nói.

- Có gì không dám, hấn chưa chắc làm gì được ta, hơn nữa ta vừa đi, đạo hữu gặp phải nguy hiểm, chẳng phải là không người cứu v
iện?

Hấn nói lời dễ nghe, bất quá Minh Hà Thánh Vương lại thật nghe
lọt, không có bất kỳ hoài nghi gì.

Bất kể như thế nào, so với Thánh Vương khác, Thần Quy chân nh
ân này không đi liền đã trọng nghĩa hơn rất nhiều.

Chương 737: Phục Thù.

Chương 737: Phục Thù.

- A, Tiên Nhân này kẻ đến không thiện, chinh phục Chân Linh gi
ới chỉ sợ có biến, bất kể như thế nào, đạo hữu trước theo ta đi Châ
n Linh giới a, nơi này quá nguy hiểm.

Minh Hà Thánh Vương nói, xong làm cái tư thế mời.

Trần Trầm cũng không khách khí, trực tiếp hướng về bên trong M
inh Uyên tông bay đi, đồng thời hỏi.

- Đấu Chiến Thánh Vương đối phó Tiên Nhân kia, sẽ không xảy r
a chuyện sao?

Minh Hà Thánh Vương nghe đến đây trong mắt lóe lên một vẻ lo

âu.

- Không biết, bắt quá vô thượng tồn tại bên trong Minh Uyên cũng không có thể diệt sát Đẩu Chiến Thánh Vương, nghĩ đến hắn sẽ không có sự tình.

...

Cũng không lâu lắm hai người một trước một sau tiến vào phạm vi Minh Uyên tông Chân Linh giới.

So với trước đây, bên trong Minh Uyên tông Chân Linh giới nhiều hơn trọn vẹn mười vạn tu sĩ, hơn nữa không có kẻ yếu.

Vạn Linh Đỉnh vẫn như cũ treo cao bầu trời, tràn đầy Tiên khí buông xuống, đem trọn Minh Uyên tông bao phủ ở bên trong, phía dưới phòng hộ như thế, tu sĩ ngoại giới căn bản không thấy rõ tình huống bên trong.

Có thể tưởng tượng được, nếu ngày nào Vạn Linh Đỉnh lui lại, hơn mười vạn cường giả này phân tán đến bốn phía Chân Linh giới sẽ mang đến cho Chân Linh giới phá hoại lớn cỡ nào.

Hệ thống, Yêu Khôi Thánh Vương tại trong vòng phương viên trăm dặm sao?

- Nằm ở mười ba dặm phía trước kí chủ.

Nghe được đáp án này, trong mắt Trần Trầm sáng lên quang mang, bay thẳng đến phía trước nhìn lại, tại xuyên thủng không ít chướng ngại vật xong, một nữ tu vóc người trung đẳng, nhìn lên đến có chút trẻ chiếu vào tầm mắt hắn.

Đây là bản thể đi? Không nghĩ tới Yêu Khôi Thánh Vương dĩ nhiên là nữ.

Tựa hồ phát giác được ánh mắt Trần Trầm, Yêu Khôi Thánh Vương mãnh liệt ngẩng đầu lên, nhìn sang.

Trần Trầm thấy vậy thu hồi ánh mắt, bình tĩnh nói với Minh Hà Thánh Vương bên cạnh.

- Minh Uyên tông tác phong như vậy, chỉ cần Chân Linh giới không có cường giả quá mức nghịch thiên, vậy trận chiến này tất thắng.

- Chỉ mong vậy đi.

Minh Hà Thánh Vương gạt ra một nụ cười, bắt đầu an bài lối ra cho Trần Trầm.

An bài xong, khuôn mặt Minh Hà Thánh Vương tái nhợt liền đi c hĩa thương.

...

Mà cùng lúc đó.

Tại Minh Uyên giới, Đấu Chiến Thánh Vương một đường chạy trốn, thẳng đến phương hướng Minh Uyên bay đi, bạch y Tiên theo sát phía sau, tốc độ còn nhanh hơn Đấu Chiến Thánh Vương mấy phần.

Nhưng mỗi khi hắn muốn công kích đến Đấu Chiến Thánh Vương, tốc độ Đấu Chiến Thánh Vương đều sẽ đột nhiên tăng nhanh mấy phần, tránh thoát hắn công kích.

Mắt thấy khoảng cách Minh Uyên càng ngày càng gần, chân mày bạch y Tiên Nhân cau lại.

Hắn hạ giới tất nhiên chủ yếu là vì Minh Uyên, bất quá tại trước lúc hắn hạ giới, sư phụ đã từng liên tục dặn dò qua hắn, không phả

i vạn bất đắc dĩ, không nên tới gần Minh Uyên.

Phải dùng phương thức quanh co giải quyết vấn đề.

Lời này hẳn một mực nhớ ở trong lòng, lại nhìn Đấu Chiến Thánh Vương này, đoạn đường này không hề giống đang lẩn trốn, mà là như đang dẫn dụ hẳn.

Vừa nghĩ vậy, hẳn lạnh lùng nói.

- Đấu Chiến Thánh Vương, ngươi hiện tại là người Minh Uyên? Bằng không ngươi một giới phàm tu, không có khả năng có thực lực như thế.

Thiên kiêu có giới hạn thiên kiêu, hẳn thừa nhận bên trong hạ giới có vài thiên kiêu có thể nghịch hành Trảm Tiên.

Nhưng đồng dạng hẳn tại Tiên giới là thiên kiêu, thắng sư muội hẳn không chỉ gấp mấy lần, một tu sĩ thế gian, cho dù lợi hại hơn nữa cũng không có khả năng chạy trốn được hẳn truy kích.

Giải thích duy nhất chính là đối phương thờ phụng Minh Thần, đạt được lực lượng siêu phàm.

Đối mặt hỏi thăm, Đấu Chiến Thánh Vương cười lạnh nói.

- Ha ha, vậy ngươi liền không cần phải để ý đến, ngược lại là lúc t rước người sư muội ngươi, rơi xuống trong tay của ta, ta đã từng nghiên cứu hồi lâu mới diệt sát nàng.

Đấu Chiến Thánh Vương đem hai chữ nghiên cứu nói cực nặng, t ựa hồ trong đó ẩn có thâm ý.

Sau khi bạch y Tiên Nhân nghe xong giận tím mặt, hẳn không thể vận dụng một chút át chủ bài cưỡng ép diệt sát Đấu Chiến Thánh Vương.

Nhưng lại truy kích ngàn dặm xong, hắn cũng đột nhiên ngừng đi.

Tiên giới phái hắn xuống, không chỉ là bởi vì thực lực hắn cường đại, càng bởi vì hắn làm việc ôn hòa, đối nhân xử thế cẩn thận.

Tại bên trong vừa rời ngàn dặm phi hành, hắn nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Đấu Chiến Thánh Vương lúc trước sở dĩ nói những cái kia, đơn giản là muốn làm nổi giận hắn, câu dẫn hắn đi Minh Uyên.

Loại tình huống này, hắn càng không thể tiếp tục lại đuổi tiếp.

Sau khi dừng lại, hắn quay lại phương hướng hướng thẳng đến một chỗ thánh vực gần đây bay đi.

Hắn bình tĩnh cũng không đại biểu trong lòng của hắn không phẫn nộ, có chút cừ hận chỉ có máu tươi mới có thể rửa sạch.

Đã các đại thánh vực Minh Uyên giới đã trong bóng tối liên hợp lại với nhau, vậy liền đều đi chết đi.

...

Ba ngày sau.

Bên trong Minh Uyên tông Chân Linh giới, Trần Trầm mở mắt.

Ba ngày này hắn mặc dù không có ra ngoài, nhưng hắn có thể cảm giác được cảnh tượng nội khí Minh Uyên tông càng ngày càng áp lực.

Có mấy Thánh Vương từng ở bên ngoài bồi hồi hồi lâu, tựa hồ là có việc muốn nói với hắn, nhưng cuối cùng cũng không có đi vào.

- Minh Hà đạo hữu, có chuyện gì liền vào nói đi.

Nhìn bộ dáng bọn hắn nhăn nhó nhí nhí kia, Trần Trâm nhin kh ông được, nói thẳng.

Vừa dứt lời, thân ảnh Minh Hà Thánh Vương liền xuất hiện tại tr ước mặt Trần Trâm.

So với ba ngày trước, hắn biến tiêu tụy rất nhiều, chỗ sâu ánh mắt càng có một vết bi thương khó mà che giấu.

- Thế nào?

Trần Trâm lại hỏi, đồng thời ở trong lòng bổ sung một câu Có sự t ình chật vật gì mau nói đi để ta vui vẻ.

Minh Hà Thánh Vương thở dài, buồn bã nói.

- Đạo hữu có chỗ không biết, Tiên Nhân kia ba ngày này tại Minh Uyên giới trắng trợn tàn sát, ngăn ngui trong vòng ba ngày, đã diệ t sát mấy trăm vạn tu sĩ, sáu cái thánh vực bị hắn biến thành đất b ằng!

Trần Trâm nghe vậy bung kín mặt, vậy mới đành chỉ nụ cười.

Thu dọn cảm xúc một giây đồng hồ sau, trên mặt hắn đã nổi lên đ òng tình cùng lòng đầy căm phẫn.

- Không nghĩ tới Tiên Nhân vậy mà tàn nhẫn như thế, tàn sát mấy trăm vạn tu sĩ, trong đó có không ít người cũng không phải tu sĩ t hánh vực a?

Minh Hà Thánh Vương đáp.

- Đúng, Tiên Nhân kia không kiêng kỵ gì, ven đường gặp tu sĩ liề n giết! Có thể nói mắt trí đến cực điểm!

Trong nội tâm Trần Trầm cười lạnh.

Dám giết Tiên Nhân, tất nhiên liền phải làm cho tốt chuẩn bị tâm lý chịu trả thù.

- Tiên Nhân, cũng không phải người tiên phong đạo cốt dễ tính.
- Là mất trí một chút, không biết Minh Hà thánh vực...
- Minh Hà thánh vực bị hủy, hơn mười vạn tu sĩ tử thương gần nửa...
- Minh Hà đạo hữu nén bi thương, không biết giờ đây Minh Uyên giới có an bài gì, chẳng lẽ liền để hắn tùy ý giết chóc như thế sao?

Trần Trầm an ủi một câu, tiếp đó hỏi.

Minh Hà Thánh Vương nghe đến đây ngẩng đầu lên, trong mắt lộ lên quang mang cừ hận, tiếng lạnh lùng nói.

- Diệt bên ngoài thì trước hết phải yên bên trong, tất cả Thánh Vương chúng ta đều quyết định về Minh Uyên giới trước, liên thủ giết Tiên Nhân kia!

Trần Trầm nhẹ gật đầu.

Hai mươi tên Thánh Vương liên thủ, thật có diệt hi vọng Tiên.

Tất nhiên, cũng có khả năng toàn quân bị diệt.

Minh Hà Thánh Vương lúc này lại nói.

- Lúc đầu chúng ta chuẩn bị mang Vạn Linh Đỉnh về Minh Uyên giới trước, dùng đến trấn áp Tiên Nhân kia, thế nhưng suy nghĩ đến Vạn Linh Đỉnh đến từ tông môn Tiên Nhân kia, nếu một chút kh

ông cẩn thận, thời khắc máu chót ra nhiều loạn, vậy hậu quả khó mà lường được, cho nên...

- Cho nên cái gì?

Trần Trâm mắt híp híp.

- Cho nên muốn mời đạo hữu xuất thủ một lần! Đạo hữu thân mang chí bảo, nếu nguyện ý xuất thủ, phần thắng chúng ta sẽ gia tăng thật lớn!

Minh Hà Thánh Vương nói xong chấp tay, vậy mà thi lễ một cái sậu với Trần Trâm.

Chương 738: Dao Trì Quỳnh Tương.

Chương 738: Dao Trì Quỳnh Tương.

Trần Trâm tranh thủ thời gian né tránh ra.

Nói đùa, Vạn Linh Đỉnh là của người ta... Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp chính mình, chẳng lẽ cũng không phải của người ta sao?

Thật bị đối phương phát hiện Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp tại trong tay mình, vậy người ta khẳng định sẽ nhắm vào mình.

- Minh Hà đạo hữu, ta cũng là người của Tiên giới, nói câu lời khó nghe, ta không đáng chảy vào tranh vũng nước đục này, vô duyên vô cớ trêu chọc đại địch.

- Người phải biết, lúc trước ta đáp ứng chỉ là tại bên trong lưỡng giới đại chiến xuất thủ mà thôi.

Trần Trâm cự tuyệt mười điểm dứt khoát, Minh Hà Thánh Vương vẫn còn không cam tâm.

- Tiền bối, ta đây còn có mấy món bảo vật Tiên giới...

- Cho dù là bảo vật Tiên giới, vậy cũng không có khả năng!

Trần Trâm nhìn cũng không nhìn lại lần nữa cự tuyệt.

Minh Hà Thánh Vương cũng cắn răng, đem mấy thứ đồ bày tại trước mặt Trần Trâm.

Mấy thứ này có là hấn từ bên trong nhẫn trữ vật nữ tiên nhân giữ lại xuống, có là các đại thánh vực lưu truyền từ xưa tới nay.

Dù sao cũng không ngoại lệ, tất cả đều là bảo vật hữu dụng cho Tiên Nhân, luận phẩm chất muốn tốt hơn so bên trong nhẫn trữ vật nữ tiên nhân kia không ít.

- Bảo vật gì cũng không... Ách, ta nhìn một chút trước.

Trần Trâm còn chuẩn bị cự tuyệt, nhưng mà bị một cái bình ngọc trước mặt hấp dẫn lấy.

- Hệ thống, phương viên năm mét, loại trừ trên người của ta, Tiên vật giá trị cao nhất ở đâu?

- Dao Trì Quỳnh Tương trước mặt kí chủ, uống một ngụm, tăng lên năm trăm năm tu vi tiên lực.

Nghe được lời nói đơn giản ngay thẳng này, Trần Trâm thừa nhận trong nội tâm nổi lên một tia gợn sóng.

Dao Trì Quỳnh Tương, một cái tăng lên năm trăm năm tu vi tiên lực!

Không nghĩ tới Minh Hà Thánh Vương lại còn cất giấu đồ tốt như thế!

- Có món nào đạo hữu nhìn trúng sao?

Minh Hà Thánh Vương cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Trần Trâm cau mày, nói.

- Minh Hà đạo hữu, kỳ thực tại Tiên giới chúng ta, không nhận ra, liền không cần cho đối phương tình cảm.

Minh Hà Thánh Vương nghe vậy đại hỉ, biết sự tình phát sinh chu yển cơ.

- Đạo hữu nếu nguyện ý xuất thủ! Ta nguyện ý đem những vật này đều tặng cho đạo hữu!

Nói thật, hần biết bên trong những vật này khẳng định có bảo vật giá trị cực kỳ kinh người.

Nhưng thì tính sao? Đều là vật Tiên giới, đối với hần phạm tu này vô dụng, cùng đặt ở chỗ đó giương mắt nhìn, không bằng lấy ra vượt qua nguy cơ.

Trần Trâm suy tư chốc lát, lắc đầu nói.

- Giúp người một lần có thể, nhưng dùng bảo vật của ta là không được, bảo vật của ta uy lực kinh người, mỗi vận dụng một lần đều phải bỏ ra đại giới cực lớn, vì những vật này, vận dụng một lần bảo vật của ta, được không bù mất.

- Cái này...

Minh Hà Thánh Vương có chút chần chờ.

Trần Trâm lạnh nhạt nói.

- Nếu đạo hữu không nguyện ý, liền thu những vật này trở về đi.

Minh Hà Thánh Vương gặp biểu lộ Trần Trâm không giống giả mạo. Cẩn rắng nói.

- Có thể! Bất quá đạo hữu hẳn sẽ không không xuất toàn lực liền chạy thoát a?

Trần Trâm cười ha hả, cười nói.

- Không đến mức.

Minh Hà Thánh Vương nghe cái này mới yên lòng.

Hắn cũng không tin, thật đến sống chết trước mắt, người này còn không bỏ được vận dụng bảo vật nghịch thiên vừa ra tới liền đánh bại bốn vị Thánh Vương.

- Đã như vậy, những vật này đạo hữu hãy nhận lấy, nửa ngày sau, chúng ta liền trở về Minh Uyên giới!

- Tốt, vậy ta liền không khách khí.

Trần Trâm một bên nói một bên thu toàn bộ đồng bảo vật kia vào.

...

Chờ sau khi Minh Hà Thánh Vương đi, Trần Trâm lấy ra bình Da o Trì Quỳnh Tương kia, mở ra ấm nút, lập tức một cỗ Tiên khí nồng đậm không cách nào hình dung từ đó bay ra.

Trừ đó ra, còn có một cỗ mùi rượu khiến cho tâm thần người thanh thản.

Trần Trâm không phải loại người chỉ sẽ khổ tu, bình thường hẳn nếm hàm chán cũng sẽ nhắm nháp mỹ thực rượu ngon, cho nên hẳn uống qua không ít đủ loại rượu ngon.

Nhưng không loại rượu nào mùi rượu có thể hơn được Dao Trì Quyển Tương trước mặt.

Loại hương này quả thực hương đến bên trong thần hồn, gửi lên, để cho toàn bộ cả người người ta đều biến đổi thành vui vẻ lên.

Không chần chờ, Trần Trâm cầm lấy bình ngọc, uống một ngụm.

Một dòng nước trong dọc theo cổ họng lăn xuống, nương theo tới là một loại cảm giác nóng rực bắt đầu lan tràn toàn thân.

Ngay sau đó Trần Trâm liền cảm giác toàn bộ thân thể đều muốn nổ tung vậy, phảng phất như có thao thiên cự lãng ở trong cơ thể mình gào thét.

- A!

Trâm thấp gào thét một tiếng, Trần Trâm mãnh liệt đứng lên, một cỗ uy thế không gì sánh kịp từ trên người hắn bắn ra, toàn bộ gian nhà trong nháy mắt liền bị uy thế này nát thành bột mịn!

Không ít tu sĩ bên trong Minh Uyên tông bị uy thế này chấn động, hốt hoảng chạy đến xem xét tình huống, cả mấy Thánh Vương cũng không hẹn mà cùng nhìn về phía nơi này.

Nửa phút sau, uy thế trên người Trần Trâm biến mất không còn tăm tích, tu vi đã từ Phạm Tiên trung kỳ bước vào Phạm Tiên hậu kỳ.

Một ngum năm trăm năm tu vi... Nguyên lai người của Tiên giới năm trăm năm cũng chỉ có thể tăng lên một tiểu cảnh giới.

Phát giác được thực lực chính mình chỉ đề thăng một tiểu cảnh giới, Trần Trầm bất mãn thầm nói.

Xong hẳn từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một hạt củ lạc nhai nhai, nhai xong, hẳn cầm lấy bình ngọc, trực tiếp đem toàn bộ Dao Trì Quỳnh Tương còn lại đổ xuống.

Cảm giác kỳ dị kia lại lần nữa xuất hiện, bất quá lần này Trần Trầm cũng chế trụ uy thế chính mình.

Nửa khắc đồng hồ sau, Trần Trầm trọn vẹn hấp thu Dao Trì Quỳnh Tương.

Nhưng mà ngum thứ hai mặc dù lớn, nhưng hiệu quả lại kém một đoạn, dùng tiêu chuẩn Tiên giới đến nhìn, chỉ tăng thêm bảy trăm năm tu vi, thậm chí cũng không có thể làm cho hẳn thuận lợi đột phá đến Phạm Tiên đỉnh phong.

- Khụ khụ, rượu này đủ năng lực.

Trần Trầm tiện tay vứt bỏ bình ngọc, tiếp đó bỏ qua ánh mắt tu sĩ bốn phía, trực tiếp ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện.

...

Chỗ không xa, Minh Hà Thánh Vương nhìn xem một màn này, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Một phương diện, hẳn bảo vật chật vật giữ lúc đầu thuộc tiện nghi người khác.

Một phương diện khác, hẳn lại cao hứng thực lực Thần Quý chân

nhân tăng lên, cuộc chiến buổi chiều diệt Tiên có lợi.

- Minh Hà đạo hữu, người này thật đáng tin sao? Hắn cũng là Tiên Nhân Nhân!

Bên cạnh truyền đến tiếng Lạc Thần Thánh Vương truyền âm.

Minh Hà Thánh Vương trả lời.

- Giờ đây chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, nếu lại mặc kệ Tiên Nhân hạ giới kia đồ giết tiếp, thực lực Minh Uyên giới chỉ sợ sẽ bị suy yếu đến tương đương cùng Chân Linh giới.

- A. Lạc Thần Thánh Vương thở dài.

Ai có thể nghĩ đến thời khắc máu chốt này sẽ xảy ra chuyện như vậy.

- Minh Uyên giới bên kia bố trí thế nào?

Minh Hà Thánh Vương hỏi.

- Ta đã tại bên trong Lạc Thần thánh vực bày ra mấy chục tầng đại trận, chỉ cần hắn đến Lạc Thần thánh vực chúng ta, đó chính là thời cơ động thủ!

Lạc Thần Thánh Vương trầm giọng đáp.

Minh Hà Thánh Vương nghe vậy sắc mặt có chút hòa hoãn chút, lẩm bẩm nói.

- Thắng bại tại đây, ta cảm giác chỉ cần trận chiến này có thể thắng, ngày sau lưỡng giới đại chiến cũng tất nhiên có thể thắng!

- Chỉ hy vọng như thế đi.

...

Trong bất tri bất giác, liền đến buổi chiều.

Hơn mười tên Thánh Vương bên trong Minh Uyên tông Chân Linh giới tụ tập lại với nhau, Thánh Vương còn lại thì tại lưỡng giới thông đạo bên kia.

Một đám Thánh Vương sắc mặt đều mười điểm ngưng trọng, thực lực đối phương bọn hắn đều rõ ràng, trận chiến này tuy nói xuất động nhiều người như vậy, nhưng chưa chắc có thể thắng.

- Xuất phát!

Minh Hà Thánh Vương ra lệnh một tiếng, trước tiên bước vào bên trong không gian thông đạo, Thánh Vương khác theo sát phía sau, Trần Trầm thì tại cuối cùng nhất.

Chờ tất cả Thánh Vương đều tiến vào bên trong không gian thông đạo xong, Trần Trầm lặng yên không một tiếng động lấy ra một khối lệnh bài đưa tin, truyền ra một đạo tin tức, sau đó mới tiến vào bên trong không gian thông đạo theo.

Chương 739: Cứu Kiếp Diệt Tiên Cùng Thiên La Địa Vỡ.

Chương 739: Cứu Kiếp Diệt Tiên Cùng Thiên La Địa Vỡ.

Đi tới Minh Uyên tông Minh Uyên giới, tám tên Thánh Vương đã trận địa sẵn sàng đón quân địch, tăng thêm Minh Hà Thánh Vương

g mang về một nhóm này, tổng cộng mười chín vị.

Nói cách khác loại trừ Phá Hư Thánh Vương, Trấn Ngục Thánh Vương vẫn lạc, còn có Yêu Khôi Thánh Vương không thấy tăm hơi, Đấu Chiến Thánh Vương, tất cả Thánh Vương Minh Uyên giới đều ở chỗ này.

Tăng thêm Trần Trầm, vừa đủ hai mươi người.

Gặp chúng Thánh Vương đều đến đủ, Minh Hà Thánh Vương trầm giọng nói.

- Giờ đây tình huống thế nào? Tiên Nhân kia đến chỗ nào rồi?

Vừa dứt lời, chỗ không xa truyền đến một tiếng âm trầm.

Mới vừa hủy Linh Phong thánh vực chúng ta, bắt quá ta đã sớm đi tuyệt đại bộ phận tu sĩ giải tán, cho nên thành viên thương vong không lớn.

Nghe được đáp án này, Minh Hà Thánh Vương nhìn về phía Thánh Vương khác, nói.

- Các ngươi cũng phân tán đệ tử sao?

Không ít Thánh Vương gật đầu.

Thời khắc thế này không phân phát tu sĩ thánh vực, đây không phải tương đương để bọn hắn chịu chết sao?

Nhưng mà Minh Hà Thánh Vương thấy bọn họ gật đầu lại tương đối bất mãn.

- Các ngươi không lưu tu sĩ cho hắn giết, hắn sẽ tiếp tục công kích thánh vực khác sao? Đến lúc đó thế nào vào chúng ta mai phục?

Nghe nói như thế, một đám Thánh Vương đều sững sờ, xong liền có người bắt đầu đưa tin, an bài một vài tu sĩ vào thánh vực, cung cấp cho Tiên Nhân kia hạ giận.

Trần Trâm cũng trong góc đưa tin, bất quá hắn cũng không có để tu sĩ lưu tại bên trong thánh vực chịu chết, mà để toàn bộ bọn hắn rút lui khỏi.

Bất quá hắn lại cảm thấy khả năng Tiên Nhân kia lại đến Thần Quy thánh vực không lớn.

...

Đưa tin xong, một đám Thánh Vương ngồi một chiếc phi chu hướng về Lạc Thần thánh vực bay đi.

Lúc này Lạc Thần thánh vực phòng ngự sâm nghiêm đến cực điểm, chỉ là trận pháp phòng hộ liền có mấy trọng.

Nhưng một đám Thánh Vương đều biết cái phòng ngự này đối với Tiên Nhân tới nói thùng rỗng kêu to.

Bố trí nhiều trận pháp như vậy, đó là vì hấp dẫn Tiên Nhân tới.

Tiên Nhân hoặc nhiều hoặc ít có chút kiêu ngạo, thánh vực không hề phòng nói không chừng hắn làm biếng đến động thủ, mà như Lạc Thần thánh vực dạng thánh vực phòng hộ sâm nghiêm này cũng là đối tượng hắn trọng điểm đả kích.

Tiến vào đại điện Lạc Thần thánh vực, một đám Thánh Vương bắt đầu bàn bạc đối sách diệt Tiên.

Cuối cùng diệt sát Tiên Nhân, đây cũng không phải là một chuyện nhỏ, không phải cùng nhau tiến lên là giải quyết được vấn đề, nhất thiết phải trừ liệu thật tốt, đem tất cả lực lượng phát huy đến lớn nhất mới được.

- Chúng ta giờ đây có quang vinh đều cùng quang vinh có nhục đều cùng nhục, đến lúc đó các vị đều phải đem hết toàn lực, loại yêu cầu này ta không muốn nói thêm nữa, ta muốn nói là sự tình Cửu Kiếp Diệt Tiên Trận.

Minh Hà Thánh Vương trùng điệp nói.

Nghe được Cửu Kiếp Diệt Tiên Trận, sắc mặt một đám Thánh Vương phía dưới biến đổi thành nghiêm trọng rất nhiều.

Cửu Kiếp Diệt Tiên đại trận là trận pháp tuyệt cường Thượng Cổ Minh Uyên giới lưu truyền tới nay, cần chín tên cường giả Đại Thừa tối đỉnh hợp lực mới có thể thành lập thành.

Cho dù là vạn năm trước diệt sát nữ tiên nhân Minh Uyên giới cũng không vận dụng trận pháp này.

- Cửu Kiếp Diệt Tiên đại trận, có chín cái trận nhãn, cần chín Thánh Vương đến thủ... Ta cùng Tử Vi Thánh Vương, Huyền Đạo Thánh Vương sẽ thủ ba người trong đó, còn lại sáu người các người ai đến thủ?

Một đám Thánh Vương bắt đầu nghị luận âm ỉ, bình thường bọn họ ai cũng không phục ai, hôm nay cả đám lại đều phi thường khiêm tốn.

Bởi vì bọn họ biết một khi Tiên Nhân bị vây ở bên trong Cửu Kiếp Diệt Tiên Trận, nếu như muốn phá trận, khẳng định sẽ công kích trận nhãn yếu nhất.

Cho nên Minh Hà Thánh Vương ba người thủ trận nhãn kỳ thực tương đối an toàn, chân chính nguy hiểm là sáu tên Thánh Vương thủ trận nhãn khác.

- Thần Quy đạo hữu, người nguyện ý thủ một trận nhãn sao?

Bên kia thương lượng thật lâu, chỉ chọn lựa ra năm người, cuối cùng dưới sự bắt buộc dĩ Minh Hà Thánh Vương đưa ánh mắt nhìn về phía Trần Trâm.

Trần Trâm nghe vậy ngẩng đầu nói.

- Ta một vị tiên nhân, không dùng được linh khí, điều này cũng có thể thủ trận pháp các ngươi?

Minh Hà Thánh Vương cười nói.

- Chỉ cần giữ vững trận nhãn không bị công kích là được, không cần linh khí.

Trần Trâm nhẹ gật đầu, trầm tư một hồi, giống như cười mà không phải cười nói.

- Ta là Tiên Nhân, ngươi liền thật yên tâm ta thủ trận nhãn này sao?

- Cái này...

Minh Hà Thánh Vương cũng có chút chần chờ.

Hắn tất nhiên không yên lòng, thế nhưng không bột đổ gột nên hồ, vừa rồi chọn lựa năm người thực lực tương đương, nhưng Thánh Vương còn lại đều yếu hơn năm người này một cái cấp độ.

Nếu như tùy tiện để một Thánh Vương đến thủ, vậy cơ hồ tất nhiên sẽ trở thành chỗ Tiên Nhân đột phá.

Nếu không phải như thế, hắn cũng sẽ không cầu đến trên đầu Trần Trâm.

Thời điểm đang lúc hắn không quyết định chắc chắn được, một bề

n Lạc Thần Thánh Vương nói.

- Ta cùng Thần Quy tiên bối cùng nhau thủ trận nhãn cuối cùng kia, trận chiến này địa điểm tại Lạc Thần thánh vực ta, ta không có l ý do lùi bước.

- Hơn nữa bỏ qua ta, còn lại mười tên Thánh Vương vẫn như cũ có thể thành lập Thiên La Địa Võng đại trận.

Thiên La Địa Võng đại trận đồng dạng là một trận pháp thượng cấp, bất quá trận pháp này cũng không phải sát trận, mà là khốn trận.

Dựa theo một đám Thánh Vương trừ liệu, Tiên Nhân tiến vào Lạc Thần thánh vực xong, ra tay trước dùng Thiên La Địa Võng đại trận vây khốn Tiên Nhân, tiếp đó khởi động Cửu Kiếp Diệt Tiên Trận cùng Tiên Nhân chính diện chiến đấu.

Có Cửu Kiếp Diệt Tiên Trận đứng ở phía trước, Thánh Vương thành lập Thiên La Địa Võng đại trận áp lực nhỏ hơn rất nhiều.

Bất quá muốn Thiên La Địa Võng đại trận kiên cố, yêu cầu cũng không thấp, chí ít cần mười tên Thánh Vương gia nhập trong đó.

Mười tên Thánh Vương thành lập Thiên La Địa Võng đại trận, chín tên Thánh Vương thành lập Cửu Kiếp Diệt Tiên Trận.

Tính vừa lúc nhiều một người, cho nên Lạc Thần Thánh Vương có thể cùng Trần Trầm cùng nhau thủ trận.

Người ta lời nói đã nói đến phân thượng này, Trần Trầm cũng không lý do gì cự tuyệt.

- Tốt a, vậy ta liền cùng Lạc Thần Thánh Vương thủ một trận nhãn.

Hắn cũng không tin, đến lúc đó Tiên Nhân còn có thể tiến công hấn hai người thủ trận nhãn này.

- Tiền bối nói như vậy ta an tâm, chúng ta ra ngoài thử hai đạo đại trận trước một chút đi.

Sắc mặt Minh Hà Thánh Vương hòa hoãn không ít, chỉ chỉ bên ngoài nói.

Một đám Thánh Vương tự nhiên không có ý kiến gì, hai đạo trận pháp này Minh Uyên giới đã vài vạn năm chưa bao giờ dùng qua, không tập luyện một thoáng bọn hắn đúng là không yên lòng.

...

Cũng không lâu lắm, Trần Trầm ngay được Lạc Thần Thánh Vương dẫn dắt đi tới trên một cái đỉnh núi thánh vực.

Nơi này chính là trận nhãn hai người bọn họ cần thủ.

- Tiền bối, Cửu Kiếp Diệt Tiên đại trận, trong đó có lực lượng Cửu Kiếp, chúng ta thủ trận nhãn này chủ ti lôi kiếp!

Lạc Thần Thánh Vương mở miệng giới thiệu nói.

Cùng lúc đó, Cửu Kiếp Diệt Tiên đại trận bị thôi động, một cái vòng xoáy nhỏ đường kính mấy mét xuất hiện tại trước mặt hai người.

Cực kỳ hiển nhiên, cái vòng xoáy nhỏ này là trận nhãn.

- Chúng ta có thể giữ vững trận nhãn này sao?

Trần Trầm nhìn chung quanh, có chút ngờ vực.

- Tiền bối yên tâm, nếu như Tiên Nhân tiến công một chỗ trận nhãn

n, lực lượng Cửu Kiếp sẽ điên cuồng công kích hẳn, đến lúc đó hẳn thể tất sẽ phải chịu hạn chế lớn.

- Nếu thật thủ không được, chúng ta còn có thể hiến tế một vài pháp bảo.

Lạc Thần Thánh Vương chỉ vào vòng xoáy nhỏ nói.

- Hiến tế pháp bảo?

- Không sai, đem pháp bảo ném vào bên trong vòng xoáy nhỏ, lực lượng nó tự bạo sẽ nhanh chóng tăng lên lực lượng lôi kiếp trận này, pháp bảo ném vào càng tốt, lực lượng lôi kiếp càng mạnh.

Dứt lời, Lạc Thần Thánh Vương đem một mai nhãn trữ vật đưa đến trong tay Trần Trầm.

- Nơi này là ba kiện bảo vật Tử Vi Thánh Vương đưa, người thu trước, giữ lại thời khắc mấu chốt hiến tế, nhớ kỹ, trận nhãn này không cách nào chuyển đổi lực lượng Tiên khí, cho nên nếu người muốn hiến tế Tiên Khí, cũng không làm được.

- Tốt, ta hiểu được.

Trần Trầm nói xong nhận lấy nhãn trữ vật, mở ra xem, bên trong là ba kiện bảo vật cấp bậc Luyện Khí bảng.

Bất quá không đến đỉnh tiêm, chỉ tương đương với trình độ bảy tám mươi Luyện Khí bảng.

Có thể cảm đến hiến tế, cũng coi là cử chỉ xa xỉ.

Chương 740: Bắt Đầu Bất Lợi.

Chương 740: Bắt Đầu Bất Lợi.

Hai mươi tên Thánh Vương tại bên trong Lạc Thần thánh vực đã luyện nửa ngày, bảo đảm không có sơ hở nào xong, tất cả mới đều cẩn thận từng li từng tí ẩn núp lên.

Giờ đây tính là vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông.

Chỉ cần chờ Tiên Nhân kia đi tới Lạc Thần thánh vực, bọn hắn sẽ báo thù gần đây.

...

Nhưng mà, vừa chờ chính là ba ngày.

Ba ngày này ngoại giới không ngừng truyền đến tin tức bạch y Tiên Nhân diệt thánh vực nào, tru diệt bao nhiêu tu sĩ.

Thế nhưng bạch y Tiên Nhân cứ thế không có tới Lạc Thần thánh vực, phẳng phất như biết nơi này có mai phục vậy.

Loại tình huống này, không ít Thánh Vương đã dần dần bị làm hao mòn sạch sẽ kiên nhẫn.

Chỉ có Trần Trầm loại nhân tài này không có lợi ích dính dáng chút nào có thể tâm như chỉ thủy.

Còn tốt, Minh Hà Thánh Vương Tử Vi Thánh Vương những lão gia hỏa này bảo trì bình thản, tuy nội tâm có chút nôn nóng, nhưng lại biết giờ đây phương pháp tốt nhất chỉ có chờ đợi.

Có bọn hấn áp chế, cho dù Thánh Vương khác không còn kiên nhẫn, cũng chỉ có thể ở phía sau chờ đợi.

...

Sau một ngày, đêm khuya mây đen gió lớn.

Một đám Thánh Vương đều tại bên trong trận pháp khoan chân ngồi tĩnh tọa, xa xa bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng gào thét kinh thiên động địa! Đánh vỡ đêm tối yên tĩnh!

Nghe được tiếng gào thét này, hai mươi tên Thánh Vương cùng nhau mở mắt ra, không hẹn mà cùng nhìn về phía hướng Bắc.

Chẳng biết lúc nào, xa xa bên trong bầu trời xuất hiện một đạo bóng đen to lớn.

Bóng đen này trong đêm tối không thấy rõ lớn cỡ nào, nhưng một đôi ánh mắt màu vàng lại sáng kinh người, như đèn pha nhìn Lạc Thần thánh vực.

- Là nó...

Trong mắt Trần Trầm lóe lên một tia kinh ngạc.

Lúc trước hấn vì giúp Ngạo Vũ tăng thực lực lên, đã từng điều tra qua Minh Uyên giới có Chân Linh nào cực kỳ lợi hại.

Trong đó đặc biệt đề cập tới một con tên là Minh Bằng Chân Linh.

Chân Linh này chính là Minh Uyên giới công nhận Chân Linh mạnh nhất trên lục địa, thực lực có thể so Đại Thừa đỉnh phong, đồng dạng Thánh Vương cũng không dám trêu chọc.

Đặc điểm nó chính là tiếng gào như rồng, mắt đầy kim quang.

Lúc ấy hẳn vẫn không thể thôi động Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, cho nên cũng không dám đánh chủ kiến Chân Linh này.

Trong mắt Trần Trầm lóe lên một đạo bạch quang, thôi động Tiên Cương Cực Mục, rất nhanh liền tại trên lưng Minh Bằng phát hiện một đạo thân hình bạch y, chính là bạch y Tiên Nhân kia.

Nhìn dạng này, hẳn là bạch y Tiên Nhân thu phục Minh Bằng.

Không chờ Trần Trầm nghĩ tiếp, một màn một đám Thánh Vương nhất không muốn nhìn thấy phát sinh.

Trên bầu trời phương Bắc Minh Bằng tung người một cái đã đi tới trên không Lạc Thần thánh vực, thế nhưng bạch y Tiên Nhân lại nùng tại chỗ.

- Giết sạch tu sĩ bên trong.

Tiếng Bạch y Tiên Nhân từ đằng xa truyền đến.

Minh Bằng nghe vậy thét dài một tiếng, một đôi cánh lớn che trời mãnh liệt công về phía bên trên trận pháp phòng hộ Lạc Thần thánh vực phía dưới.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang rung trời, trận pháp Lạc Thần thánh vực kịch liệt lắc lư lên.

Nhưng mà phía dưới trận pháp rất nhiều cường giả Thánh Vương tất cả lại đều trốn ở bên trong trận pháp không nhúc nhích, sợ bị bạch y Tiên Nhân kia phát hiện manh mối gì.

Oanh! Oanh!

Tiếng oanh minh còn đang duy trì liên tục, xa xa bạch y Tiên Nhân lại không có ý tứ nhúng tay.

Lạc Thần Thánh Vương nhìn thấy một màn này, cắn răng nói.

- Tiếp tục như vậy không được, nếu bị Minh Bằng công phá trận pháp, vậy hết thầy liền phí công nhọc sức!

Nói thật, giờ đây bên trong Lạc Thần thánh vực cũng có một vài tu sĩ làm mối như.

Minh Bằng đánh vào trong trận pháp xong, đem những người này tàn sát hầu như không còn, một đám Thánh Vương nếu còn không xuất thủ, vậy người ta liền đi.

Nếu như xuất thủ, vậy chỉ có thể diệt sát một Chân Linh, thì có ích lợi gì đây?

- Tiền bối, ta đi chủ trì phòng hộ đại trận trước!

Lạc Thần Thánh Vương dứt lời bay ra đại trận che lấp, hướng về một nơi nào đó trung tâm thánh vực bay đi.

Có nàng chủ trì đại trận, trận pháp phòng hộ thoáng cái biến thành không thể phá lên, cho dù là Minh Bằng lại công kích thế nào cũng không lay động được mảy may.

Hồng hồng!

Công kích không phá được trận pháp, Minh Bằng bắt đầu quay đầu nhìn về phía bạch y Tiên Nhân.

Xa xa bạch y Tiên Nhân thấy vậy thản nhiên nói.

- Ô? Có tu sĩ Đại Thừa định phong tại bên trong?

- Nhìn tới ta mấy ngày nay giết phàm nhân vẫn khá ít, không chán nhiếp đến người.

- Hoặc là phía dưới trận pháp, cũng không chỉ một Đại Thừa đỉnh phong, cho nên người mới không có sợ hãi.

Nghe được lời hấn nói, tâm một đám Thánh Vương tất cả đều nâng lên cổ họng.

Bạch y Tiên Nhân này quá thông minh, bọn hấn chỉ hơi hơi lộ ra một chút sơ hở, liền bị người ta nhìn ra.

- Để ta nhìn một chút, các người đến cùng có bao nhiêu người.

Bạch y Tiên Nhân ngửa mặt lên trời cười to, Tiên Kiếm trong tay mãnh liệt vung ra.

Một giây sau, ban đêm đen kịt bỗng nhiên xẹt qua một đạo bạch quang, ngay sau đó một đạo kiếm khí ngàn mét thẳng chém xuống, khuấy động trăm dặm, từ chính giữa Lạc Thần thánh vực chọt lóe lên.

Lúc đầu trận pháp phòng hộ không thể phá vỡ nháy mắt bị chém thành hai nửa, ngay sau đó toàn bộ Lạc Thần thánh vực đều một phần thành hai.

Lạc Thần Thánh Vương nhìn khe rãnh kiếm khí phía dưới dài hơn nghìn dặm, sâu không thấy đáy, sắc mặt xấu hổ đến cực điểm.

Loại uy lực kiếm khí vừa rồi nếu trảm tại trên người nàng, chỉ sợ nàng sẽ tại chỗ vẫn lạc.

Mà bên kia, bạch y Tiên Nhân thần thức cường đại đã nhìn trộm bên trong Lạc Thần thánh vực sạch sẽ, cho dù có trận pháp che giấu, cũng không thể trốn qua hấn điều tra.

- Mười chín vị Thánh Vương, thật sự là thủ bút thật lớn, xem ra là tập hợp lực lượng một giới tới đối phó ta.

Bạch y Tiên Nhân cười lạnh thành tiếng, lại không có e ngại chút nào, ngay sau đó hấn lẫm nhằm pháp quyết, một toà tiểu tháp từ trong cơ thể hấn bay ra.

Tiểu tháp này đón gió tăng vọt, cũng không lâu lắm liền biến thành cao vạn mét, bao phủ tại trên không Lạc Thần thánh vực.

Trần!

Bạch y Tiên Nhân bỗng nhiên một chỉ với cự tháp, ba tầng phía dưới cùng nhất cự tháp lập tức sáng lên quang mang, cùng lúc đó, vô tận Tiên khí từ bên trên cự tháp rủ xuống.

- Một nhóm xuẩn tài cũng dám mai phục ta, hôm nay liền một mẻ hốt gọn các ngươi!

Tiếng nói vừa ra, cự tháp kia chậm chậm hướng phía dưới trần áp.

Một đám Thánh Vương bên trong Lạc Thần thánh vực đối mặt áp lực khổng lồ kia, trong lúc nhất thời vậy mà không động đậy được.

Trần Trần lúc này sức ép lên thân cũng cực nặng, bất quá càng là m cho hấn kinh ngạc là tháp phía trên kia, quả thực giống như đúc cùng Cửu Thiên Huyền Trân Tháp hấn!

Chẳng lẽ tông môn kia không chỉ một toà Cửu Thiên Huyền Trân Tháp?

Bảo vật Cửu Thiên Huyền Trân Tháp chế tạo?

Không đúng...

Trần Trầm rất mau nhìn đến khoảng cách, bởi vì hiện tại tháp này đã vận dụng lực lượng ba tầng.

Mà hẳn lúc trước dùng Tứ Tượng Ngự Thiên Trận thao túng Cửu Thiên Huyền Trân Tháp chỉ vận dụng lực lượng một tầng mà thôi.

Mà chỉ lực lượng tầng kia, liền đánh tan tứ đại thánh vương.

Nếu dùng lực lượng tầng hai, uy lực kia căn bản không dám tương đương, phỏng chừng đánh mười mấy Thánh Vương không có vấn đề.

Nếu là trên đỉnh đầu thật sự là Cửu Thiên Huyền Trân Tháp, đối phó chính mình những người này, nơi nào cần lực lượng ba tầng?

Cực kỳ hiển nhiên, tháp đỉnh đầu này là thua xa Cửu Thiên Huyền Trân Tháp chính mình.

Xem chừng là một cái mô phỏng.

Trong đầu Trần Trầm lóe lên ý nghĩ này.

Mà đúng lúc này, xa xa đột nhiên vang lên một đạo thanh âm già nua.

- Tử Khí Đông Lai!

Thanh âm này truyền ra, một bộ họa quyển xuất hiện tại bên trong hư không, họa quyển này chậm chậm bày ra, vô tận tử khí từ đó tích hợp ra.

Tại phía dưới tử khí này bảo hộ, một đám Thánh Vương Lạc Thiên thánh vực áp lực giảm nhiều, nhân cơ hội này, bọn hắn tranh thủ thời gian thoát ly phạm vi Lạc Thiên thánh vực.

Chương 741: Tín Đồ Minh Thần.

Chương 741: Tín Đồ Minh Thần.

Thoát ly phạm vi trấn áp, nhưng một đám Thánh Vương lại không có tùy tiện thoát đi.

Giờ này khắc này nếu giải tán lập tức, vậy cũng chỉ có một hạ trà ng.

Bị bạch y Tiên Nhân tiêu diệt từng bộ phận.

Nếu như lần này vẫn lạc mấy Thánh Vương, vậy sau này liền cũng không cơ hội đối phó Tiên Nhân này.

- Có thể tại Hạ giới luyện chế ra loại bảo vật này, người là một nhân tài.

Bạch y Tiên Nhân liếc Tử Vi Thánh Vương cầm hoạ quyền trong tay một chút, mắt sáng lên nói.

Tử Vi Thánh Vương cũng không nói chuyện, tranh thủ thời gian t hổi lui đến phía sau đám người, cùng lúc đó, hoạ quyền trong tay hấn biến thành tro bụi, biến mất không còn tăm tích.

Nhìn thấy một màn này, trong mắt Tử Vi Thánh Vương lóe lên một tia đau lòng.

Pháp bảo này là hấn quanh năm tại Tử Vi thánh vực thu thập Tiên

Thiên tử khí luyện chế thành, lúc đầu còn đang muốn thời khắc mấu chốt phát huy tác dụng lớn, không nghĩ tới vừa bắt đầu liền dùng hết.

Hôm nay muốn diệt Tiên, chỉ sợ là khó khăn.

- Kết Hỗn Độn Hư Thiên Trận!

Lúc này Minh Hà Thánh Vương cao giọng nói.

Nghe được lời hắn nói, có mười tên Thánh Vương cùng nhau thôi động pháp tắc chi lực, cũng không lâu lắm một trưng trận đồ to lớn liền xuất hiện tại trên đỉnh đầu một đám Thánh Vương.

Hỗn Độn Hư Thiên Trận này là một toà phòng ngự đại trận cực mạnh, cho dù là Tiên Nhân trong lúc nhất thời cũng không thể công phá, thời gian lúc trước thương lượng phương án ứng đối, giả tưởng qua nếu như không địch lại phải ứng đối thế nào.

Kết cái phòng ngự đại trận này chính là biện pháp ứng đối trực tiếp nhất.

Bạch y Tiên Nhân nhìn thấy một màn này cũng khinh thường nở nụ cười.

- Không biết trời cao đất rộng!

Dứt lời, hắn lại niệm một câu khẩu quyết, toàn bộ thân tháp cự thạch trên bầu trời kia đều trong nháy mắt phát sáng lên, xong một đống tiếng vang như là hồng chung đại lễ vọng tại giữa thiên địa.

Đốt!

Thanh âm này từ bên trong tháp phát ra, phảng phất như ẩn chứa vĩ lực không gì sánh kịp, phía dưới một tiếng này, hơn mười tên Thánh Vương đồng thời tâm thần kịch chấn, trận pháp cũng tự nhiên

n mà bị cắt ngang.

Bạch y Tiên Nhân thấy vậy đang chuẩn bị hạ sát thủ một đám Thá
nh Vương, nhưng vào lúc này tình huống đột biến!

Trong đêm tối, một đạo vô hình chi ảnh đột nhiên xuất hiện tại ph
ía sau hắn, đồng thời mở ra miệng rộng, hướng về cổ của hắn hun
g hăng cắn.

Bạch y Tiên Nhân phản ứng cực nhanh, chờ ý thức đến tình huốn
g không đúng lập tức liền né tránh ra, thế nhưng vô hình chi ảnh c
ũng nhanh kinh người, cho dù là dạng này, há miệng vẫn cắn trên
bờ vai bạch y Tiên Nhân.

Bạch y Tiên Nhân rên khẽ một tiếng, trên người bỗng nhiên bốc l
ên một hồi rõ ràng mắt.

Vô hình chi ảnh lúc này hiện ra thân hình, một chưởng đánh vào t
rên thân bạch y Tiên Nhân, oanh bạch y Tiên Nhân đến bên trong
phạm vi Lạc Thần thánh vực.

Nhìn thấy một màn này, Minh Hà Thánh Vương vui mừng quá đ
i, vội vàng nói.

- Vậy khôn hắn!

Vừa dứt lời, Thiên La Địa Võng đại trận bên trong phạm vi Lạc T
hần thánh vực liền bị phát động, mười tên Thánh Vương ai vào ch
ỗ nấy, thao túng Thiên La Địa Võng đại trận bao vây bạch y Tiên
Nhân lại.

Thiên La Địa Võng đại trận vừa thành, Cửu Kiếp Diệt Tiên Trận c
ũng thành lập thành.

Đến tận đây, một đám Thánh Vương tính toán rốt cục đi tới bên tr
ên quỹ đạo.

Trần Trầm đi tới bên cạnh trận nhĩn hĩn phụ trách, ỏnh mắt lại nhĩn về phía bóng đen xa xa kia.

Người kia hĩn gặp qua, chính là Đấu Chiến Thánh Vương lúc trước dẫn Tiên Nhân đi.

Chỉ bất quá lúc này Đấu Chiến Thánh Vương có chút quái dị, toàn thân trên dưới trải rộng đường vân màu đen không nói, trong tay còn nâng lên một cái tượng.

Tượng...

Con người Trần Trầm có chút co rụt lại, nhĩn kỹ lại, pho tượng kia rõ ràng là Minh Thần tượng bên trong Minh Thần điện lúc trước kia.

Bởi vì bị chính mình hấp thu quá nhiều pháp tắc chi lực, thậm chí còn xuất hiện vết rạn.

Lúc ấy hĩn coi là pho tượng kia phế, nhưng bây giờ tượng sinh ra vết rạn này đang liên tục không ngừng hướng trong thân thể Đấu Chiến Thánh Vương truyền thâm năng lượng màu đen.

Khả năng chính vì vậy, Đấu Chiến Thánh Vương mới có thể đánh lén, đã thương bạch y Tiên Nhân kia.

Hống!

Chỗ không xa Minh Bằng thấy bạch y Tiên Nhân bị nhốt, phát ra một tiếng gào thét chấn động thiên địa, ngay sau đó một cái lỗ đen to lớn vô cùng tại trong miệng hĩn tạo thành.

- Lục Đậu, người đi chiếu cố nó đi.

Trần Trầm nhỏ giọng nói.

Hắn giờ đây tại Minh Uyên giới ngoại hiệu là Thần Quy chân nhân, có con rùa chuyện này cơ hồ người người đều biết.

Lúc này nếu không phái ra, chỉ sợ có ngại mượn danh tiếng.

Lục Đâu nghe đến đây bay ra, một đôi cánh phấp phấp, một giây sau, nó đã đến trên lưng Minh Bằng kia.

Minh Bằng ứng phó không vội, trên người lông vũ nháy mắt chuẩn bị dựng thẳng, lỗ đen trong miệng cũng bởi vậy biến mất không thấy gì nữa.

Hồng!

Kèm theo một tiếng gào thét, Minh Bằng xông thẳng tới chân trời, trên người mờ mịt ra hắc quang loá mắt.

Nhưng mà Lục Đâu phành phạch cánh nhỏ, cũng không có bị hắc quang kia đánh rơi xuống.

...

Một bên khác, bên trong trận pháp, bạch y Tiên Nhân liên tiếp nuốt vào hai viên đan dược xong, dấu răng màu đen trên bờ vai mới dần dần biến mất.

Lúc này hắn đã bên trong hai toà đại trận, lại không hoảng loạn như trong tưởng tượng, mà chỉ bình tĩnh đưa ánh mắt nhìn về Đấu Chiến Thánh Vương phía xa xa, nói khẽ.

- Minh Thần quả nhiên đã thành công trao đổi giới này... Người là tín đồ Minh Thần.

Nói xong, hắn lưu ý đến Minh Thần trong tay Đấu Chiến Thánh Vương như có vết rạn, trong mắt không khỏi hiện lên một tia trào

phúng.

- Minh Thần bề nát như vậy, nhìn tới Minh Thần phân thân muốn phủ xuống cũng không làm được, chỉ có thể truyền một chút lực lượng tới.

Đấu Chiến Thánh Vương ôm Minh Thần tượng, sắc mặt băng lãnh như thi thể, tại trong đêm tối này lộ ra càng khủng bố.

- Minh Hà, chúng ta liên thủ, giết hắn.

Minh Hà Thánh Vương nghe đến đây trùng điệp gật đầu nói.

- Đang có ý này! Tiên Nhân này diệt sát mấy vạn môn hạ đệ tử của ta, hôm nay cần để hắn nợ máu trả máu! Cho hắn biết, Minh Uyên giới này, không phải địa phương hắn có thể càn rỡ!

- Ha ha ha!

Bạch y Tiên Nhân bị vây ở trong trận pháp nghe được nợ máu trả máu xong ngửa mặt lên trời cười to.

- Một nhóm ngu xuẩn, các ngươi biết các ngươi đang cùng ai hợp tác sao?

- Đấu Chiến Thánh Vương kia bây giờ là tín đồ Minh Thần, mục đích hắn liền để cho Minh Thần phân thân phủ xuống giới này!

- Mà chỉ cần Minh Thần phân thân phủ xuống Minh Uyên giới này, vậy toàn bộ sinh linh toàn bộ Minh Uyên giới đều sẽ chết! Bao gồm các ngươi những cái gọi là Thánh Vương này! Đến lúc đó toàn bộ Minh Uyên giới đều sẽ trở thành một bộ phận trên bản đồ Minh Thần!

Nghe được lời nói này, ánh mắt Minh Hà Thánh Vương có chút lấp lánh, theo bản năng nhìn về phía Đấu Chiến Thánh Vương, tựa hồ

Ồ là muốn lấy được một lời giải thích.

Đấu Chiến Thánh Vương cũng không nói chuyện, chỉ lấy một trượng mặt chết, nhìn chăm chặp bạch y Tiên Nhân.

Bạch y Tiên Nhân tiếp tục nói.

- Chờ các người cũng chết, linh hồn sẽ bị đặt vào quốc gia Minh Thần, từ nay về sau trở thành tín đồ, nô lệ Minh Thần.

- Người này chính là tín đồ Minh Thần, các người chớ nhìn hấn hi vọng tại mạnh lên không ít, nhưng hấn vĩnh viễn mất đi tự do, cũng vĩnh viễn mất đi cơ hội bước vào tiên đạo, từ đó trở thành một người không người không Tiên.

Nghe đến đó, Đấu Chiến Thánh Vương cuối cùng mở miệng, hấn nói với một đám Thánh Vương.

- Bất kể như thế nào, giờ đây việc cấp bách là giải quyết Tiên Nhân này.

- Chỉ cần hấn còn sống, liền sẽ không tha các người.

Minh Hà Thánh Vương nghe đến đây hạ quyết tâm, bắt đầu thôi động Cửu Kiếp Diệt Tiên đại trận.

Nháy mắt, chín đạo kiếp lực cực kỳ cường đại liền khóa chặt bạch y Tiên Nhân trung ương trận pháp.

Chương 742: Phá Trận.

Chương 742: Phá Trận.

Bạch y Tiên Nhân nhìn thấy một màn này sắc mặt biến đổi thành vô cùng băng lãnh, Tiên Kiếm trong tay càng quang mang đại thịnh.

Phía dưới Cửu Kiếp Diệt Tiên Trận lưu chuyển, chín đạo đại kiếp có thể so phi thăng thay nhau oanh tạc công kích bạch y Tiên Nhân trong trận pháp.

Nhưng Chân Tiên liền là Chân Tiên, đối mặt chín đạo kiếp lực, bạch y Tiên Nhân huy kiếm ngăn cản, vậy mà thành thạo, thậm chí giống như đang tìm kiếm cơ hội phản kích.

Lạc Thần Thánh Vương đứng tại trận nhãn bên cạnh, nhìn xem bạch y Tiên Nhân trong trận pháp, sắc mặt nghiêm túc vô cùng.

Một bên Trần Trầm phong khinh vân đạm, hần đến chỉ là để mượn danh tiếng nên không có gánh nặng gì cả.

Bất quá không thể không nói thực lực bạch y Tiên Nhân này thật là mạnh, Cửu Kiếp Diệt Tiên Trận này được chín vị Đại Thừa đỉnh phong dựa vào trận đồ tạo thành, luận uy lực còn phải mạnh hơn chính mình vận dụng Tứ Tượng Ngự Thiên Trận thôi thúc động Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp mấy phần.

Lúc trước chính mình dùng Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp đối phó bốn vị Thánh Vương, đây chính là tội khô lạp hủ.

Nhưng hôm nay nhóm Thánh Vương này vận dụng Cửu Kiếp Diệt Tiên Trận đối phó bạch y Tiên Nhân, căn bản lại không làm gì được đối phương.

Huống chi bạch y Tiên Nhân này phụng mệnh hạ giới, khẳng định

có hậu chiêu đáng sợ, nếu thật cần ghép mạng đến...

Nói thật, Trần Trầm cũng không coi trọng nhóm Thánh Vương này có thể thắng.

Tất nhiên, đối với hắn tới nói nhất kết quả tốt không gì bằng lưỡng bại câu thương.

- Hợp trận!

Song phương giằng co một hồi, Minh Hà Thánh Vương khổng lồ chồm trận pháp mãnh liệt quát lớn một tiếng, chín cái trận nhãn đồng thời bắn ra kiếp lực cường đại, hướng về bạch y Tiên Nhân công kích tới.

Bạch y Tiên Nhân thấy vậy sắc mặt hơi ngưng trọng chút, đồng thời đem ngón tay tại bên trên Tiên Kiếm vạch một cái, một đạo huyết khí hồng sắc lập tức quán chú đến trong tiên kiếm.

Tiên Kiếm mãnh liệt phát ra một hồi thở nhẹ, quang mang chói mắt không chỉ gấp mười lần!

- Độ Tiên!

Kèm theo một tiếng quát khẽ, bạch y Tiên Nhân giơ lên Tiên Kiếm, lấy kiếm chỉ thiên!

Trong chớp mắt một đạo kiếm mang xông thẳng tới chân trời, biến mất tại trong tầng mây, ngay sau đó, một chuỗi kiếm kinh thiên kích thước chừng vạn trượng từ bên trong tầng mây thò đầu ra, hướng một đám Thánh Vương phía dưới trấn áp xuống.

Nhìn xem kiếm khí khủng bố đỉnh đầu lớn đủ để che khuất bầu trời, phảng phất như muốn đem Minh Uyên giới một phân thành hai, Trần Trầm không khỏi giật mình kêu lên.

Ở phía sau mượn danh tiếng có thể, nếu mượn danh tiếng chết tại nơi này, vậy thì có chút mất mặt.

Còn tốt, Minh Hà Thánh Vương cũng là người có cân nhắc, nhìn thấy kiếm khí kia hạ xuống, tranh thủ thời gian không chế lực lượng Cửu Kiếp quay phương hướng, hướng về kiếm khí nghênh đón.

Hai đạo công kích khủng bố trong chớp mắt liền ở trong hư không gặp nhau.

Tiếng oanh minh trong tưởng tượng chưa từng xuất hiện, hai đạo công kích vậy mà ở trong hư không giằng co, kiếm mang kiếm khí cùng lam quang kiếp lực nháy mắt đem đêm tối một phân thành hai, không ai nhường ai.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Minh Hà Thánh Vương biến đổi thành có chút trắng bệch, sau đó lấy lại tinh thần, hấn nghiêm nghị nói.

- Mọi người không được bảo lưu! Dốc hết toàn lực!

Nói xong hấn liền bắt đầu lặng yên niệm khẩu quyết, từng đạo năng lượng màu trắng từ trong cơ thể hấn bay ra, tiến vào trong mắt trận bên cạnh hấn.

Thánh Vương khác cũng như thế, bắt quá lực lượng quán thân và o trong trận nhãn lại không giống nhau.

Minh Hà Thánh Vương hiển tế lực lượng thọ nguyên, Tử Vi Thánh Vương hiển tế là lực lượng tu vi...

Trần Trầm cùng Lạc Thần Thánh Vương bên này thì đem hai kiện bảo vật không tệ đều nhập vào trong mắt trận.

Bỗng nhiên đạt được nhiều lực lượng như vậy gia trì uy lực Cửu Kiếp Diệt Tiên Trận thoáng cái chột tăng gấp mấy lần, lam quang

đại biểu lực lượng Cửu Kiếp cũng thoáng cái phát sáng lên, bắt đầu nhanh chóng áp chế Tiên Kiếm to lớn từ trên trời giáng xuống kia.

Tiên Kiếm trong tay Bạch y Tiên Nhân không ngừng rung động, tựa hồ nắm bắt ổn vậy.

Mắt nhìn lên kiếm khí to lớn bên trong bầu trời sắp bị áp chế trở về tầng mây, hần há hốc miệng ra, phun ra một huyết dịch kim sắc, phun đến bên trên Tiên Kiếm.

Vù vù!

Đạt được một ngưng tinh huyết này, Tiên Kiếm bỗng nhiên ổn định lại.

Một bên khác, kiếm khí to lớn trên bầu trời cũng nhận được lực lượng cực đại bổ sung, lại bắt đầu áp chế lực lượng Cửu Kiếp.

Đây vẫn chỉ là bắt đầu mà thôi, bạch y Tiên Nhân phun ra một huyết dịch kim sắc xong, lại từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một mai viên cầu, hướng thẳng đến một chỗ trận nhãn Cửu Kiếp Diệt Tiên Trận ném tới.

Viên cầu kia đón gió tăng vọt, chờ bay ra mấy ngàn thước xong, đường kính đã đạt đến không lồ mấy chục mét.

Toàn thân nó tản ra quang mang màu đen, một loại lực lượng đáng sợ như có như không tràn ngập tại bốn phía.

- Vân Càn Thánh Vương! Cảnh thận!

Minh Hà Thánh Vương cao giọng nói.

Thủ hộ trận nhãn kia chính là Vân Càn Thánh Vương hàng xóm Trần Trâm, đối mặt viên cầu kia hần tất nhiên không dám thất lễ, c

hỉ bắt quá thời gian nháy mắt, hấn liền quyết định liều mạng.

- Bản tọa liều mạng với ngươi!

Một tiếng bạo hồng, thân thể Vân Càn Thánh Vương trực tiếp héo rút một nửa, trọn vẹn một nửa tinh huyết bị hấn đưa vào trong mắt t trận.

Hấn thủ hộ trận nhãn cần hiển tế chính là lực lượng tinh huyết, bỗng nhiên đạt được một nửa tinh huyết một tên cường giả Đại Thừa tối đỉnh, tốc độ tăng uy lực kia có thể nghĩ mà biết.

Cơ hồ là trong nháy mắt công phu, một đạo lam quang kiếp lực to gấp mấy lần kiếp lực lúc trước tụ hợp lại lần nữa từ trong mắt trận oanh ra, thẳng tắp công về phía viên cầu màu đen kia.

Bạch y Tiên Nhân điều khiển Tiên Kiếm ném ra viên cầu xong liền không lại nhìn nhiều, nhưng giờ khắc này, khóe miệng vẫn nổi lên nụ cười mỉa mai.

Rất nhanh, viên cầu màu đen kia liền cùng kiếp lực đụng vào nhau!

Nhưng mà, để tất cả Thánh Vương không nghĩ tới là kiếp lực kia đâm vào bên trên viên cầu to lớn xong vậy mà hoàn toàn biến mất vô tung, phẳng phất như không xuất hiện qua vậy.

Vân Càn Thánh Vương héo rút một nửa thấy thế, trong mắt nổi lên vẻ tuyệt vọng, lẩm bẫm nói.

- Mạng ta xong rồi!

Vừa dứt lời, viên cầu kia liền đánh vào trên người hấn, lôi theo hấn đánh tới trận nhãn.

Không có bạo tạc gì, cũng không có nổ mạnh gì, viên cầu màu đen

n đâm vào trên người Vân Càn Thánh Vương không bao lâu, toàn bộ thân thể Vân Càn Thánh Vương liền vỡ vụn thành phần tử cực kỳ nhỏ, tiêu tán tại giữa thiên địa.

Cả Nguyên Thần đều biến mất vô tung không còn tăm hơi, phảng phất như thế gian chưa từng có người này vậy.

Mà trận nhãn kia, bị màu đen viên cầu đánh trúng xong, đồng dạng băng thành linh khí trạng thái tán loạn.

Trận nhãn này bị phá, uy lực Cửu Kiếp Diệt Tiên Trận trận pháp tụt rớt tiếp nhỏ hơn gần một nửa!

Trong thiên địa, quang mang màu xanh lam lúc đầu đại biểu lực lượng Cửu Kiếp lập tức mờ đi rất nhiều.

Cùng lúc đó, cự kiếm trong tầng mây kia cũng hào quang tỏa sáng!

- Hạ xuống!

Bạch y Tiên Nhân khẽ quát một tiếng, cự kiếm đột nhiên hạ xuống, đem lực lượng Cửu Kiếp trực tiếp tòi khô lạp hủ đánh tan!

Mắt nhìn lên cự kiếm bên trong bầu trời hương bọn hấn oanh đến, một đám Thánh Vương nơi nào còn có thể duy trì trận pháp gì, từ ngay cái đem hết toàn lực, vận dụng át chủ bài lớn nhất, để bảo trụ tính mạng mình.

Trần Trầm còn tốt, tại thời điểm bạch y Tiên Nhân ném ra khối cầu màu đen kia, hấn liền dự liệu được loại tình huống này, cho nên thật sớm bắt đầu chạy trốn, lúc này đã bay đến ngoài ngàn dặm.

Về phần tại sao có thể dự liệu, bởi vì hình cầu kia hấn gặp qua, chính là Thiên Văn.

Chỉ bất quá bạch y Tiên Nhân ném Thiên Vấn đó nhỏ hơn một chút, vô luận là tiên khí hay là linh khí, đụng vào đều sẽ bị lực lượng Thái Thanh Huyền Thiên Đạo thần kỳ phân giải thành nguyên tố cơ bản nhất giữa thiên địa.

Thứ này nếu một Thánh Vương có thể đỡ nổi, đó mới có quý.

Chương 743: Người Thờ Phụng Ta, Vĩnh Sinh Bất Diệt.

Chương 743: Người Thờ Phụng Ta, Vĩnh Sinh Bất Diệt.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn chấn động thiên địa truyền ra, địa phương phạm vi ngàn dặm lập tức nhấc lên một hồi sóng xung kích đáng sợ tột cùng.

Nhìn thấy uy lực như vậy, Trần Trầm không thể không lại lui ngàn dặm.

Bên trong quang mang kiếm khí vô tận thỉnh thoảng lộ ra đến mấy đạo quang mang kiểu khác, xem ra hẳn là một vài Thánh Vương vận dụng át chủ bài bảo mệnh.

Nhưng mà trong đó có không ít cuối cùng đều chôn vùi tại phía dưới kiếm khí.

...

Chờ hết thấy gió êm sóng lặng, đã là nửa phút sau.

Lúc này không chỉ Lạc Thần thánh vực biển mất không còn tăm tí ch, cả chung quanh mấy ngàn dặm Lạc Thần thánh vực cũng đều như cày qua vậy, biến thành bằng phẳng.

Mà tại bên ngoài trung tâm Lạc Thần thánh vực hai ngàn dặm, chỉ còn lại có bạch y Tiên Nhân cầm Tiên Kiếm trong tay ngạo nghễ sững sững.

Tại chỗ không xa bạch y Tiên Nhân có mấy đạo lưu quang đang điên cuồng chạy tứ tán, xem bộ dáng là Thánh Vương tại phía dưới một kích tùy tiện vừa rồi kia may mắn còn sống sót.

- Còn muốn chạy?

Bạch y Tiên Nhân cười lạnh một tiếng, cơ hồ là thuận di bay đến t rước mặt một đạo lưu quang trong đó, một kiếm hạ xuống.

Ầm!

Một tiếng vang trầm, lưu quang kia liền trực tiếp bị chém thành m ảnh vỡ.

Nhìn xem một màn này, khóe mắt Trần Trầm run rẩy xuống, tranh thủ thời gian triệu hoán Lục Đậu trở về.

Cánh nhỏ Lục Đậu có thể xuyên qua không gian, nghe được Trần Trầm triệu hoán xong rất nhanh liền thoát khỏi Minh Bằng, bay đ ến bên cạnh Trần Trầm.

- Lục Đậu, tình huống không ổn, chúng ta rút lui trước!

Trần Trầm ôm lấy Lục Đậu, xong lấy ra Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa liền chuẩn bị rời đi.

Nói đùa, Minh Uyên giới Thánh Vương cũng đã chết hơn phân nửa, hấn còn lưu tại trong này làm gì? Hấn đánh không được Tiên N hân kia.

Nhanh đi nhanh đi, mượn danh tiếng kết thúc!

Bất quá những Thánh Vương này chết cũng tốt, không còn những Thánh Vương này dẫn đầu, lưỡng giới đại chiến cơ bản cũng không có khả năng phát sinh.

Nhưng mà, hấn mới vừa đi vào bên trong Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, trời xa nơi chân liền vang lên một đạo thanh âm sâu lắng như có như không.

- Người thờ phụng ta, bắt tử bắt diệt.

Thanh âm này vừa ra, tựa như cùng hồng chung đại lũ vang vọng tại trong lòng Trần Trầm, để cả người hấn đều cứng lại ở đó không thể động đậy.

Thẳng đến một lát, hấn mới đè nén nỗi lòng khôi phục hành động.

Gian nan quay đầu lại, hấn rốt cục nhìn thấy xa xa phát sinh cái gì.

Tại trên bầu trời bên ngoài hai ngàn dặm, Minh Thần tượng sinh ra vết rạn nhẹ nhàng trôi nổi, bờ môi khẽ nhúc nhích.

Cực kỳ hiển nhiên, vừa rồi phát ra tiếng chính là Minh Thần tượng này.

- Các người có bằng lòng thờ phụng Minh Thần hay không?

Đấu Chiến Thánh Vương không biết từ chỗ nào xuất hiện quát lớn với hư không.

Trần Trâm cũng không nghe được trả lời gì, liền nhìn thấy khóm m
iêng Minh Thần tượng kia có chút nhếch lên, ngay sau đó trong m
ắt sáng lên một đạo quang mang màu đỏ.

Tại phía dưới hào quang màu đỏ này, toàn bộ hư không bắt đầu vẫ
n vẹo, cũng không lâu lắm, vừa rồi hơn mười vị Thánh Vương vẫ
n lạc liền lại xuất hiện tại bên trong hư không, phảng phất như thờ
i gian bị nghịch chuyển vậy.

Tuy những Thánh Vương này nhìn lên giống lúc trước, nhưng Trầ
n Trâm xuyên thấu qua Tiên Cương Cực Mục cũng đã phát hiện p
hía sau những Thánh Vương này xuất hiện một tờ hồng nhỏ bé, th
ông hướng hư vô không biết, tựa hồ thành con rối giật dây.

Đây chính là lực lượng Minh Thần sao?

Trần Trâm chần chờ muốn tiếp tục xem tiếp hay không.

Phía trước hấn dám mượn danh tiếng, đó là tự nhận mình tuyệt đố
i có năng lực tự vệ, nhưng phương hướng phát triển sự tình hôm n
ay ngoài hấn dự liệu.

Hấn nhìn nữa, chỉ sợ sẽ có nguy hiểm.

Bất quá rất nhanh, hấn lại phát hiện một tia khác thường.

Bên trong Thánh Vương được lực lượng thần bí phục sinh cũng k
hông có Vân Càn Thánh Vương bị Thiên Văn cỡ nhỏ kia đánh giế
t

Điều này đại biểu hai loại khả năng.

Thứ nhất, lực lượng Minh Thần có thời gian hạn chế, hơn nữa rất
có thể chỉ có thể phục sinh tu sĩ chết mấy giây, nhiều một chút cũ
ng không được.

Thứ hai, bên trong Thiên Văn cỡ nhỏ ẩn chứa lực lượng Thái Thanh Huyền Thiên Đạo trực tiếp phân giải tu sĩ, loại tình huống này lực lượng Minh Thần không cách nào phục sinh.

...

Thật phục sinh!

Xa xa những Thánh Vương phục sinh kia lúc này đều đang thán phục, đồng thời không ngừng quan sát trên dưới thân thể mình.

Đấu Chiến Thánh Vương ở một bên lạnh lùng nhìn xem một màn này, thản nhiên nói.

- Trở thành tín đồ Minh Thần, Minh Thần không chỉ cho các người vĩnh sinh, càng sẽ cho các người lực lượng siêu thoát giới này hạn chế!

Tiếng nói vừa ra, Minh Thần tượng kia bắt đầu bắn ra pháp tắc chi lực, lạc ấn tại trong cơ thể một đám Thánh Vương khởi tử hoàn sinh.

Một màn này Trần Trầm hết sức quen thuộc, liền giống như đúc thời gian lúc trước hắn tại Minh Thần điện.

Bất quá giờ đây trong pho tượng Minh Thần bắn ra pháp tắc chi lực mạnh hơn so với lúc trước hắn hấp thu nhiều lắm.

Đến mức thực lực những Thánh Vương kia đều đang liên tục tăng lên, rất nhanh liền vượt ra khỏi giới hạn Đại Thừa đỉnh phong.

Bạch y Tiên Nhân nhìn thấy một màn này sắc mặt biến rồi lại biến, lực lượng Minh Thần hắn có biết một hai, nhưng mà tin đồn cùng tận mắt nhìn căn bản không phải một chuyện.

Kỳ thực, những ngày này, hắn trắng trợn đồ sát không hề chỉ là vì

báo thù cho sư muội, mà là thời gian hấn hạ giới nhận được mệnh lệnh phải làm như thế.

Tại trước lúc đến Minh Uyên, chém hết cường giả Minh Uyên giới, là có thể lớn nhất ngăn chặn ảnh hưởng tội tệt Minh Uyên không học xong mang đến.

Lúc đầu hấn muốn trong trận chiến này một lần vất vả suốt đời ngàn năm, chỉ là giờ đây nhìn tới... Tựa hồ là biến khéo thành vụng.

Không chờ hấn tiếp tục suy nghĩ, tiếng Đấu Chiến Thánh Vương lạnh lùng nói.

- Giết hấn! Chỉ cần có Minh Thần tượng tại, các người liền sẽ không chết! Yên tâm đi giết!

Nghe được lời hấn nói, hơn mười tên Thánh Vương thực lực bạo tăng ăng lại lần nữa nhìn về phía bạch y Tiên Nhân.

Hồi tưởng lại thời gian tử vong đại khủng bố trận đánh lúc trước, nội tâm một đám Thánh Vương đã ra vô tận oán hận, hận không thể tại chỗ chém bạch y Tiên Nhân thành muôn mảnh.

Bạch y Tiên Nhân thấy vậy lại lấy ra một mai khối cầu màu đen, trầm giọng nói.

- Đây là Thiên Văn Tiên giới chi bảo ta, tu sĩ bị nó chém giết cho dù là Minh Thần cũng không phục sinh được, không tin các người có thể thử một lần!

Nhìn thấy khối cầu màu đen kia, trong mắt oán hận một đám Thánh Vương lập tức biến thành kiêng kỵ.

Vân Càn Thánh Vương không thể phục sinh, bọn hấn đều chú ý tới.

- Thứ này hẳn không có nhiều, nếu hôm nay các người thả hẳn, sa u này tại địa phương khác bị hẳn diệt sát, sẽ không có cách nào lại phục sinh.

Đấu Chiến Thánh Vương cao giọng nói, xong một chuỗi cự nhận từ phía sau hẳn bay ra, hướng thẳng đến bạch y Tiên Nhân chém qua.

Thánh Vương khác thấy vậy không thể làm gì khác hơn là cùng nhau tiến lên, song phương rất nhanh lại chiến với nhau.

Nghe được những đối thoại này, Trần Trầm không tiếp tục vây xem nữa, mà quả quyết trốn vào bên trong Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, hướng về phương xa bay đi.

Người hai phe này ai thắng ai thua đã không quan trọng, quan trọng là vô luận là ai, hẳn hiện tại cũng không đắc tội nổi.

...

Rời xa Lạc Thần thánh vực, Trần Trầm lấy tốc độ cực nhanh đi tới phủ cận Minh Uyên tông Minh Uyên giới.

Một đám Thánh Vương tiến đến diệt Tiên, lúc này bên trong thủ vệ càng sâm nghiêm, chỉ là trận pháp phòng hộ liền có tam tứ trọng.

Tại phía dưới loại phòng hộ này, cho dù là tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong cũng không lay động được Minh Uyên tông mảy may.

Nhưng mà, trận pháp thứ này đối với Trần Trầm tới nói chỉ là thù ngỗng kêu to.

Gọi Lục Đậu ra, phá vỡ trận pháp xong, Trần Trầm nghênh ngang tiến vào bên trong Minh Uyên tông.

Mấy tu sĩ gặp qua Trần Trâm nhìn thấy một màn này lập tức bay tới hỏi thăm.

- Thần Quy tiên bối, người như thế nào một người trở về? Thánh Vương khác đâu?

Chương 744: Thừa Lúc Vắng Mà Vào

Chương 744: Thừa Lúc Vắng Mà Vào

Nói thật, đối với xưng hô Thần Quy tiên bối thế này Trần Trâm rất tự tuyệt, lúc trước hắn cũng chỉ thuận miệng nói, không nghĩ tới hôm nay vậy mà thành tên hiệu hắn, làm cho hắn tựa như là rùa đen vậy.

- Bọn hắn chút nữa liền trở lại.

Trần Trâm bình tĩnh trả lời.

Dứt lời hắn liền hướng chỗ tu luyện chính mình đi đến, một nhóm tu sĩ Minh Uyên giới thấy vậy cũng không dám ngăn trở, chỉ có thể phát ra mấy đầu đưa tin, nhưng mà không có đạt được bất luận trả lời gì.

...

Trở lại chỗ chính mình tu luyện, Trần Trâm thả ra bản thể chính mình, đồng thời để bản thể mang Lục Đâu vụng trộm ẩn núp ra ngoài.

Cũng không lâu lắm, một người một rùa liền đi tới phụ cận lưỡng giới thông đạo.

Trận pháp trong này tự nhiên cũng ngăn không được một người một rùa, một lát, một người một rùa liền xuyên qua lối đi, quay trở về Chân Linh giới.

Vừa tới Chân Linh giới, Trần Trầm liền lấy ra lệnh bài đưa tin.

Bên trong lệnh bài đưa tin có mấy đầu đưa tin, đều là sư phụ Thiên Ma thành chủ phát cho hắn.

- Trần Trầm, ngươi lúc trước đưa tin là thật sao?

Nhìn thấy đầu đưa tin này Trần Trầm lắc đầu, thời gian lúc ấy hắn đi theo một đám Thánh Vương tiến vào Minh Uyên giới vụng trộm đưa tin cho Thiên Ma thành chủ, để Thiên Ma thành chủ thừa dịp Minh Uyên tông trống rỗng, tập kết cường giả đến bên ngoài Minh Uyên tông, chuẩn bị một lần hành động công phá Minh Uyên tông.

Khi đó cơ hội thoáng qua tức thì, nơi nào có thời gian chậm rãi gì ả thích?

Cho nên Thiên Ma thành chủ trong lúc nhất thời không thể tin được, cũng có thể hiểu.

Bất quá phía sau đưa tin cũng để Trần Trầm hơi kinh ngạc.

- Trần Trầm, ta tin tưởng ngươi, bên trong nửa khắc đồng hồ, ta liền sẽ triệu tập cao thủ Thiên Ma thành tiến về phụ cận Minh Uyên tông.

- Mấy đại tông môn khác không người nguyện ý tới... Bọn hắn kiêng kỵ thất bại xong, cho Minh Uyên tông viện có khai chiến sớm.

Tu sĩ Thiên Ma thành đã tới ở ngoài ngàn dặm Minh Uyên tông, tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong một người, Đại Thừa hậu kỳ ba người, tu sĩ Đại Thừa khác mười người, tu sĩ Đại Thừa trở xuống mười và n người.

...

Nhìn thấy từng đầu đưa tin này, Trần Trâm cười cười, còn tốt, thời khắc máu chốt Thiên Ma thành chủ đáng tin.

Không chần chừ, Trần Trâm trực tiếp để Lục Đậu dẫn dắt chính mình rời đi phạm vi Minh Uyên tông.

Mới vừa ra Minh Uyên tông, Trần Trâm liền đưa tin Thiên Ma thành chủ, hỏi thăm hãn tu sĩ Thiên Ma thành mai phục tại chỗ nào.

- Chúng ta giờ đây tại phương Bắc Minh Uyên tông ngàn dặm.

Nhận được Thiên Ma thành chủ đưa tin, Trần Trâm lập tức hướng phương Bắc bay đi, địa phương ngàn dặm bất quá chớp mắt.

Rất nhanh hãn liền nhìn thấy một chỗ trận pháp bí mật, không cần nghĩ cũng biết tu sĩ Thiên Ma thành bí mật ở tại bên trong.

Tựa hồ cảm ứng được Trần Trâm tới, trận pháp bí mật lập tức mở ra, mấy đạo nhân ảnh từ đó bay ra, đứng đầu chính là Thiên Ma thành chủ.

Nhìn thấy Trần Trâm Thiên Ma thành chủ đầu tiên là đại hỉ, xong kinh hãi!

- Trần Trâm... Tu vi ngươi...

Trần Trâm cười nhạt một tiếng nói.

- May mắn đạt được một chút cơ duyên, bước vào Đại Thừa hậu kỳ.

Thiên Ma thành chủ nghe vậy lông mi giật giật, thời gian lần trước nhìn thấy đệ tử này, khó khăn lắm mới sánh vai Đại Thừa...

- A, không đúng, lần trước nhìn thấy là Tiên thể phân thân, giờ đây đứng tại trước mặt tựa như là bản thể.

Tu vi bản thể lúc trước dường như cũng chưa tới Đại Thừa a? Hiện tại đã là Đại Thừa hậu kỳ, thế này sao lại là một điểm chút duyên a, quả thực là thiên đại cơ duyên.

Lúc trước hẳn liền cảm thấy đệ tử này rất có thể là đứa con của số phận, giờ đây nhìn tới, quả là thế!

Bất quá lúc này không phải lúc nên tính toán, Thiên Ma thành chủ vội vàng hỏi.

- Lúc này bên trong Minh Uyên tông không có cường giả sao?

- Thiên chân vạn xác, hiện tại bên trong chỉ có một tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong bị phế một nửa, cũng không phải đối thủ sư phụ người!

Trần Trâm nghiêm túc nói.

Thiên Ma thành chủ nghe đến đây liền muốn lấy ra lệnh bài đưa tiễn, lại khuyên những cao thủ Tiên môn cùng Tà Thần điện một thoáng kia.

Trần Trâm thấy vậy trực tiếp ngăn cản nói.

- Không cần như thế, chỉ thực lực Thiên Ma thành chúng ta, đủ để hủy diệt Minh Uyên tông giờ đây, hơn nữa thời gian eo hẹp bức bách, chờ người những tông môn khác chạy đến, chúng ta rất có th

ẽ sẽ bỏ lỡ cơ hội tốt.

Hắn lời này mới vừa ra miệng, phía sau Thiên Ma thành chủ liền có một tên Đại Thừa hậu kỳ trưởng lão dò hỏi.

- Trần Trầm, Minh Uyên tông kia trông rỗng, cũng có một tên tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong, lại thêm tu sĩ Đại Thừa khác, thực lực chưa chắc kém hơn Thiên Ma thành chúng ta, nếu thật tiến hành đấu pháp, cho dù chúng ta có thể thắng, cũng sẽ tổn thất nặng nề... Đến lúc đó, Thiên Ma thành chúng ta sợ rằng sẽ mất đi địa vị bá chủ Chân Linh giới.

- Huống chi, Minh Uyên tông còn có Vạn Linh Đỉnh trấn thủ, chúng ta làm sao có thể phá vỡ phòng hộ?

- Chuyện này, tuy chúng ta tin tưởng người, nhưng vẫn phải nghĩ lại!

Trưởng lão này lời nói cũng đại biểu tiếng lòng tuyệt đại bộ phận tu sĩ Thiên Ma thành, không ít tu sĩ Thiên Ma thành lúc này đều hướng Trần Trầm nhìn sang.

- Sự tình phá vỡ phòng hộ giao cho ta, về phần tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong Minh Uyên giới trở xuống khác, yên tâm, ta ở tại bên trong đã lưu lại nội ứng, thật tiến hành đấu pháp, nội ứng ta sẽ xuất thủ, đến lúc đó chúng ta tuyệt đối có thể đại thắng!

- Các vị trưởng lão, nếu như Thiên Ma thành chúng ta có thể một mình diệt Minh Uyên tông, đem hết thầy Minh Uyên tông bao gồm Vạn Linh Đỉnh thu làm của riêng, vậy từ đó Thiên Ma thành chúng ta chính là bá chủ duy nhất Chân Linh giới!

Nghe được Trần Trầm lừa dối lần này, sắc mặt không ít trưởng lão đều biến đổi thành kích động.

- Có nội ứng vậy thì sợ gì?

- Duy nhất bá chủ a! Vạn Linh Đình a!

- Xông!

- Trần Trầm, vậy chúng ta bây giờ liền động thủ đi, tương lai Thiên Ma thành chúng ta giao cho ngươi!

Thiên Ma thành chủ vỗ vỗ bả vai Trần Trầm trịnh trọng nói.

Trần Trầm tự tin gật gật đầu, tiếp đó liền hướng thẳng đến Minh Uyên tông ở ngoài ngàn dặm bay đi.

Hắn hơi động, mười vạn tu sĩ Thiên Ma thành trong trận pháp bí mật cùng nhau bay lên không, không che giấu nữa, như châu chấu hướng về phương hướng Minh Uyên tông bay đi, trường cảnh kia có thể nói che khuất bầu trời.

...

Mà cùng lúc đó, tại bên trong Minh Uyên tông.

Yêu Khôi Thánh Vương một mực đang tiềm tu khôi phục thực lực lúc này đột nhiên mở mắt, nhìn về phía phương Bắc, chỉ thấy phương Bắc ngàn dặm, một mây đen vô cùng to lớn đang hướng về Minh Uyên tông cực tốc bay tới.

Nàng kiến thức rộng rãi tất nhiên biết đây không phải là mây đen đơn giản, mà là dị tượng số lượng lớn tu sĩ cùng lúc phi hành xuất hiện.

Loại thời gian bên trong phòng thủ trống rỗng này, đột nhiên có số lượng lớn tu sĩ hướng về Minh Uyên tông bay tới, làm cái gì, không cần nói cũng biết!

Trong Minh Uyên tông có nội ứng! Bằng không nhóm tu sĩ Chân

Linh giới này nào dám đến đây tìm đường chết!

Trong đầu lóe lên ý nghĩ này, Yêu Khôi Thánh Vương theo bản năng nhìn về phía chỗ Thần Quy chân nhân kia tu luyện, chỉ thấy Thần Quy chân nhân cũng đang một mặt kinh ngạc nhìn về phía phương Bắc, hoài nghi trong nội tâm nàng vậy mới tan hơn phân nửa.

Chỉ cần nội ứng không phải Thần Quy chân nhân này liền tốt.

Tuy nàng và người này có thâm cừu đại hận, nhưng cũng không thể không thừa nhận thực lực người này cường đại.

Có người này tại, phối hợp thêm Vạn Linh Đỉnh phòng hộ, lại thêm nàng trong bóng tối hiệp trợ, cho dù Chân Linh giới lúc này dốc toàn bộ lực lượng, Minh Uyên tông cũng đủ để chống đỡ được một đám Thánh Vương trở về.

Nghĩ tới đây, nàng hoàn toàn yên tâm, ánh mắt không khỏi biến đổi thành ngoan lệ lên.

Một trận chiến này, nàng nhất định phải chơi mấy cỗ thi thể, luyện chế một nhóm tân khôi lỗi.

- Địch tập!

Lúc này một vài tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ bên trong Minh Uyên tông cũng phát hiện địch tới đánh, tiếng gào thét truyền khắp toàn bộ Minh Uyên tông!

Chỉ bất quá mấy hơi thở, mấy trăm ngàn tu sĩ tiềm ẩn tại bên trong Minh Uyên tông liền cùng nhau ngừng tu luyện bay ra, che lấp trên không Minh Uyên tông.

Chương 745: Trấn Áp.

Chương 745: Trấn Áp.

Một bên khác, đám tu sĩ Thiên Ma thành bởi vì khoảng cách gần, rốt cục nhìn thấy bên trong trận pháp Minh Uyên tông lít nha lít nhít bóng người, khiến bọn hắn hận không tại chỗ quay đầu bỏ chạy.

Bọn hắn bên này chỉ có mười vạn tu sĩ mà thôi, trong đó còn có không ít Hợp Thể trở xuống góp đủ số.

Trái lại bên trong Minh Uyên giới, toàn bộ đều là cường giả Hợp Thể trở lên.

Phần thực lực này, treo đánh bọn hắn ba bốn lần cũng đủ.

Thiên Ma thành chủ cau mày, nói với Trần Trâm bên cạnh.

- Trần Trâm, bên trong có bao nhiêu người là nội ứng chúng ta?

Trần Trâm trịnh trọng nói.

- Yên tâm, sư phụ, trận chiến này tất thắng!

Nói xong cũng không để ý Thiên Ma thành chủ phản ứng, ngay tại bên trong ánh mắt mười vạn tu sĩ chấn động vô cùng hướng về Minh Uyên tông vọt tới.

Tình cảnh kia, giống như một con gián xông về đàn sư tử.

Tiêu Lăng đại đệ tử Thiên Ma thành chủ nhìn xem bóng lưng Trần Trâm, có chút nghi ngờ nói.

- Sư phụ, tiểu sư đệ không phải đầu phục Minh Uyên tông, muốn hố chúng ta a?

- Không... Sẽ không, không đến mức.

Thiên Ma thành chủ ngoài miệng nói sẽ không, trong lòng cũng có chút cảm không chuẩn.

Mà đúng lúc này, Trần Trâm đã vọt tới phía trước trận pháp phòng hộ Vạn Linh Đỉnh phóng xuất ra, đồng thời gọi Lục Đâu đi ra.

Lục Đâu cùng Trần Trâm phối hợp đã ăn ý đến mức nhất định, cả n bản không cần Trần Trâm hạ mệnh lệnh, trực tiếp tại trên trận pháp háp mở ra một cái đại động hơn mười mét!

- Theo ta xông!

Trần Trâm hét to một tiếng, trước tiên vọt vào trong trận pháp.

...

Mà bên trong trận pháp, Yêu Khôi chân nhân thấy trận pháp thoải mái bị phá như thế, thông dong phía trước thoáng biến mất, cả người đều kinh đứng lên.

Tất nhiên, kinh ngạc hơn là mấy trăm ngàn tu sĩ Minh Uyên tông.

Trong mắt bọn hắn, trận pháp này là thành lũy kiên cố nhất Minh Uyên tông.

- Cái kia tựa như là Thần Quy của Thần Quy chân nhân! Là nó mở ra trận pháp!

Có tu sĩ phát ra một tiếng kinh hô.

Thanh âm này hạ xuống, vô số ánh mắt đều nhìn về chỗ phân thân Trần Trầm tu luyện.

Phân thân Trần Trầm biết giấu không được, mãnh liệt đứng lên, nói đối với chúng tu sĩ Minh Uyên tông.

- Mọi người yên tâm! Bọn hấn bắt quá chỉ là mười vạn tu sĩ mà thôi, mở ra trận pháp, chúng ta lao ra diệt bọn hấn!

Nghe nói như thế, một đám tu sĩ Minh Uyên tông đứng lặng tại nơi đó, không biết giờ đây đến cùng là tình huống như thế nào, cũng không biết tiếp theo nên làm cái gì.

- Sư phụ, các người còn đứng ngây đó làm gì? Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở!

Trần Trầm thấy một đám tu sĩ Thiên Ma thành còn trốn ở bên ngoài trận pháp, không dám có hành động, tức giận truyền âm nói.

Thiên Ma thành chủ nghe vậy không do dự nữa, một mình trước tiên xông vào trong trận pháp, hấn luyện thể đại thành, cho dù trong đó có bầy rập, cũng chưa chắc làm gì được hấn.

- Vậy tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong ở đâu?

Thiên Ma thành chủ mở miệng hỏi.

- Chính là nàng!

Trần Trầm một chỉ vị trí Yêu Khôi Thánh Vương.

Vừa dứt lời, Thiên Ma thành chủ nhân đã đến Yêu Khôi Thánh Vương trước mặt.

Yêu Khôi Thánh Vương biến sắc, nhìn về phía vị trí Tiên thể phân thân Trần Trâm.

- Thần Quy chân nhân, Thiên Ma thành chủ này người đến ngăn cản! Tu sĩ Thiên Ma thành khác ta đến ngăn cản!

Thời gian nàng nói chuyện, Thiên Ma thành chủ cũng cao giọng nói.

- Trần Trâm, nội ứng người có thể xuất thủ!

- Được rồi!

Tiên thể phân thân Trần Trâm lên tiếng, xông bay thẳng đến trên không Minh Uyên tông, hướng về Thiên Ma thành chủ cùng phương hướng Yêu Khôi Thánh Vương bay đi.

Yêu Khôi Thánh Vương thấy Trần Trâm lúc này quả quyết xuất thủ, không có từ chối chút nào, trong nội tâm vậy mà mơ hồ có chút cảm động.

Không nghĩ tới Thần Quy chân nhân này thời khắc máu chốt vậy mà có thể buông xuống ân oán.

Nhưng mà một giây sau sắc mặt nàng liền biến, bởi vì Thần Quy chân nhân kia dĩ nhiên lại ra tay với nàng!

Nhìn thấy một màn này, tâm nàng thoáng cái lạnh một nửa!

- Thần Quy chân nhân! Người quả nhiên có ma!

Gầm thét một tiếng, Yêu Khôi Thánh Vương trở tay ngăn cản.

Trần Trâm thấy vậy cười lạnh, Vạn Hóa Thần Phong từ trong cơ thể gào thét ra, lấy xu thế kinh lôi hướng về Yêu Khôi Thánh Vương chém qua, ven đường không gian đều bị lượng lớn tiên khí ảnh

hưởng đến rung động.

Nhìn thấy một kiếm kinh người này, sắc mặt Yêu Khôi Thánh Vương xấu hổ đến cực điểm.

Lúc trước thực lực bản thể Thần Quy chân nhân này chỉ bất quá tương đương với tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ mà thôi, giờ đây vừa qua bao lâu? Vậy mà đã mạnh hơn Đại Thừa đỉnh phong bình thường một đoạn!

Nhưng mà, hoàn cảnh trước mắt này nàng cũng chỉ có thể kiên trì ngăn cản.

Thiên Ma thành chủ lúc này rốt cục phản ứng lại, nguyên lai cái gọi là nội ứng chỉ là Tiên thể phân thân một cái...

Bất quá nội ứng này thật mạnh a!

Liên tục một kiếm này, liền có tư cách giao thủ với hắn, đây vẫn chỉ là hai năm không thấy mà thôi.

Không kịp tiếp tục suy nghĩ, Thiên Ma thành chủ trực tiếp vận dụng công kích mạnh nhất, công kích đánh tới phía sau Yêu Khôi Thánh Vương, đồng thời la lớn.

- Tu sĩ Thiên Ma thành nghe lệnh! Tấn công vào Minh Uyên tông!

Đạt được hắn ra lệnh, mười vạn tu sĩ Thiên Ma thành cũng không tiếp tục do dự, lít nha lít nhít chen hướng trong trận pháp.

Yêu Khôi Thánh Vương hai mặt thụ địch, áp lực thoáng cái tăng tới cực điểm, không khỏi cả giận nói.

- Một nhóm ngu xuẩn, còn đang chờ cái gì! Thần Quy chân nhân là người Chân Linh giới! Tranh thủ thời gian vận dụng Vạn Linh

Đỉnh! Trấn áp tu sĩ Chân Linh giới!

Còn chưa nói hết lời, hai đạo công kích đã rơi xuống trên người nàng.

Đến quan đầu này, cũng chưa nói tới tiết kiệm không tiết kiệm, nàng trực tiếp liền vận dụng một con rối thể thân vô cùng trân quý tránh thoát hai đạo công kích.

Mấy trăm ngàn tu sĩ Minh Uyên giới lúc này rốt cục ý thức đến phát sinh cái gì, một vài tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ bắt đầu duy trì trật tự.

- Chớ hoảng sợ! Muộn nhờ lực lượng Vạn Linh Đỉnh, bọn hắn chưa chắc là đối thủ của chúng ta!

Mà lúc này, đã có bốn tên tu sĩ Minh Uyên tông đại Đại Thừa hậu kỳ cực kỳ cường hợp thành Tứ Tượng Ngự Thiên Trận, bắt đầu thao túng Vạn Linh Đỉnh.

Mắt thấy Vạn Linh Đỉnh bắt đầu lấp lóe quang mang, lập tức liền muốn phát huy uy lực, Yêu Khôi Thánh Vương tranh thủ thời gian trốn đến chính giữa mấy trăm ngàn tu sĩ Minh Uyên tông.

Nàng biết giờ đây nàng là một Thánh Vương duy nhất chính là chủ kiến mấy trăm ngàn tu sĩ Minh Uyên tông, nếu nàng xảy ra chuyện, mấy trăm ngàn tu sĩ này lập tức liền bị bại.

- Đừng hoảng hốt! Nghênh chiến!

Tiếng Yêu Khôi Thánh Vương bình tĩnh vô cùng truyền khắp toàn bộ Minh Uyên tông.

Nghe được tiếng nàng, mấy trăm ngàn tu sĩ Minh Uyên tông bồi rổi tâm nháy mắt an định không ít.

Cùng lúc đó, mười vạn tu sĩ Thiên Ma thành cũng đã toàn bộ tiến vào bên trong trận pháp, cùng một mảng lớn tu sĩ Minh Uyên tông chiến lên.

Song phương vừa giao chiến, liền có từng mảnh từng mảnh tu sĩ bắt đầu vỡ vụn.

Trần Trâm nhìn xem Yêu Khôi Thánh Vương bên trong bày tu sĩ, hít vào một hơi thật dài, toàn thân tu vi tại lúc này thôi động đến cực điểm, một giây sau, một đạo cự chưởng che trời to lớn đủ để bao trùm nửa Minh Uyên tông xuất hiện tại trên đỉnh đầu Yêu Khôi Thánh Vương.

Giờ đây tu vi hắn đến gần Phạm Tiên đỉnh phong, lại thêm hắn tu luyện chính là Thái Thanh Huyền Thiên Đạo cao cấp nhất, cho nên hiện tại hắn chỉ cần một Tiên thể phân thân, liền không kém gì tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong cao cấp nhất.

Mà Tiên Thuật Tiên Nhân Phủ Đỉnh này, không chỉ mạnh gấp trăm lần nghìn lần với trước kia thì triển ra!

Trái lại Yêu Khôi Thánh Vương, mất đi Tiên Nhân khôi lỗi mạnh nhất, lại đã từng bại tướng dưới tay hắn, vô luận là tại thực lực hay là trên khí thế đều phải thua hắn một đoạn dài.

Phông chừng đối mặt hắn cả dũng khí hoàn thủ cũng không có.

Sự thật đúng là như thế, Yêu Khôi Thánh Vương nhìn đến cự chưởng che trời đỉnh đầu, bình tĩnh lúc trước cố giả bộ ra hoàn toàn biến mất vô tung, cả người điên cuồng gầm thét lên.

- Ngăn trở! Ngăn trở cho ta!

Ở chung quanh nàng, gần mười vạn tu sĩ Minh Uyên tông đồng loạt ra tay, vô số đạo quang hoa đánh tới bàn tay tiên khí công kích.

Cảnh tượng kia nhìn đến bao la hùng vĩ, nhưng ở trong mắt Trần Trầm, cũng chính là một nhóm tạp ngư mà thôi, số lượng tuy nhiều, nhưng không đủ để thành uy hiếp.

- Trần áp!

Kèm theo một tiếng quát khẽ, bàn tay tiên khí tời khô lạp hủ đánh tan toàn bộ vô số đao quang mang, cũng không lâu lắm, đã đến đi nh đầu Yêu Khôi Thánh Vương.

Về phần gần mười vạn tu sĩ Minh Uyên tông chung quanh Yêu Khôi Thánh Vương, đều tại phía dưới áp lực thật lớn vô cùng kinh khủng, bị nghiền ép nằm trên mặt đất, không động đậy được.

Chương 746: Người Đầu Hàng Không Chết.

Chương 746: Người Đầu Hàng Không Chết.

Chỗ không xa Thiên Ma thành chủ nhìn thấy một màn này nhin không được âm thầm kinh hãi.

Lúc trước hắn cảm thấy Trần Trầm có tư cách giao thủ với hắn, giờ đây nhìn tới cũng có thể ngang tài hắn.

Nếu như chỉ luận đoàn thể công kích, có lẽ hắn cũng không sánh nổi tên đồ đệ này.

- Thiên mệnh chi tử...

Thiên Ma thành chủ lẩm bẩm nói nhỏ một câu, trong nội tâm lo lắng ít hơn phân nửa.

Về phần tu sĩ Thiên Ma thành khác, nhìn thấy một màn này xong, cũng phấn chấn vô cùng, sĩ khí nháy mắt tăng vọt.

Mà Yêu Khôi Thánh Vương liền thăm, đối mặt loại công kích toàn phương vị này, dù cho khí thể toàn thân nàng thôi động đến cực hạn, cũng dần dần cũng chống đỡ hết nổi xu thế.

Nhưng vào lúc này, Vạn Linh Đỉnh mãnh liệt chấn động lên, hư ảnh trên vạn Chân Linh từ bên trong Vạn Linh Đỉnh bay ra, đan xen, toàn bộ hướng về Tiên thể phân thân Trần Trầm bay đi.

Trong lúc nhất thời bên trong toàn bộ Minh Uyên tông đều là tiếng gào thét vang lên.

Yêu Khôi Thánh Vương nhìn thấy một màn này, mừng rỡ trong lòng, tranh thủ thời gian bạo phát ra 120% lực lượng, ý đồ chống đỡ Vạn Linh Đỉnh công kích tới.

Tiên thể phân thân Trần Trầm lờm liếc hư ảnh trên vạn Chân Linh, cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Mà bản thể lúc này cũng đã mang theo Lục Đậ, cơ hồ là thuận di bay đến một cái vị trí cực kỳ bí ẩn bên trong Minh Uyên tông.

Tại nơi này, mấy đạo trận pháp trùng điệp, bảo hộ bốn tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ.

Bốn tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ này đang thông qua Tứ Tượng Ngự Thiên Trận quán thấu lực lượng cho Vạn Linh Đỉnh.

Khi nhìn đến Trần Trầm xong, bốn người đều là vong hồn đại mạo, tranh thủ thời gian tháo tung vạn linh trở về, hướng về nơi này công kích đến.

Trần Trầm cười cười, trực tiếp mang theo Lục Đâu xông vào trong trận pháp.

Mấy đạo phòng hộ tại trước mặt Lục Đâu thùng rỗng kêu to, trong nháy mắt Trần Trầm liền đột phá Tứ Tượng Ngự Thiên Trận phòng hộ, đi tới trước mặt một tên tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ Minh Uyên tông.

Không lời vô ích gì, cũng không có bất kỳ động tác gì, đi lên chính là trên trăm pháp bảo cấp bậc Luyện Khí bằng tạo thành trận pháp Vạn Bình Quyết hướng về tu sĩ kia đập tới.

Tu sĩ kia dưới tình thế cấp bách phun ra một ngụm tinh huyết, thổi đi động ra một tầng phòng hộ huyết sắc ngăn ở đỉnh đầu.

Đây là bảo mệnh thần thông hãn, thời khắc máu chốt, đủ để ngăn chặn ở mấy đạo công kích mạnh mẽ của tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang, trên trăm pháp bảo như thiên băng địa liệt đánh vào bên trên huyết sắc phòng hộ kia, mới mười pháp bảo công kích, liền đánh tan huyết sắc phòng hộ.

Về phần công kích còn thừa thì toàn bộ rơi vào trên người tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ kia.

Cơ hồ là trong nháy mắt, tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ kia liền hình thành câu diệt.

Tận mắt thấy một màn này, ba người còn lại nơi nào còn có suy nghĩ thao túng Vạn Linh Đỉnh? Từng người quay người bỏ chạy.

Trần Trầm thấy vậy cũng không đuổi theo, thân hình lóe lên, yên lặng đi tới trước lưỡng giới thông đạo, tiếp đó đem lên trăm pháp

bảo bố trí trận pháp ngăn tại cửa thông đạo, rất có khí thế một người giữ ải vạn người không thể qua.

Tứ Tượng Ngự Thiên Trận bị phá, quang mang Vạn Linh Đỉnh nháy mắt lờ mờ, trên vạn hư ảnh Chân Linh kia cũng biến mất toàn bộ.

Tiên thể phân thân Tiên Nhân Phủ Đỉnh vẫn còn, trong nội tâm Yêu Khôi Thánh Vương mơ hồ sinh ra mấy phần tuyệt vọng.

Thật sự là bởi vì đỉnh đầu công kích quá mạnh, lấy thực lực năng giờ đây, nếu không có ngoại viện, căn bản không ngăn cản nổi.

- Yêu Khôi Thánh Vương, đầu hàng, ta tha cho ngươi khỏi chết, thực lực ta chân chính, ngươi đã biết.

Mắt thấy lấy Tiên Nhân Phủ Đỉnh sắp hạ xuống, đem Yêu Khôi Thánh Vương kèm thêm mười vạn tu sĩ Minh Uyên tông trấn áp hỗn loạn phi yên diệt, Trần Trầm thu mấy phần lực, yên tĩnh nói.

Yêu Khôi Thánh Vương không cam tâm, tức giận hỏi.

- Thần Quy chân nhân, Thánh Vương khác! Vì sao vẫn chưa trở lại?

- Bọn hắn phát sinh bất ngờ, dù sao Minh Uyên giới giờ đây tình thế phi thường nghiêm trọng, Minh Uyên sắp khôi phục, đến lúc đó mặc kệ ngươi là Thánh Vương hay là tu sĩ phổ thông gì, đều phải chết.

Trần Trầm yên tĩnh nói, đồng thời trên tay lại tăng thêm một phần lực.

Yêu Khôi Thánh Vương phùng phùng một tiếng, cùng tu sĩ khác, trực tiếp bị trấn áp nằm trên đất.

Nàng tất nhiên còn có con rỗi thể thân, có thể tránh thoát một kích này, thế nhưng tránh thoát lại có thể đi chỗ nào đây?

Minh Uyên giới không thể quay về, tại Chân Linh giới này, nếu nư nàng không đầu hàng, chỉ có một con đường chết.

Thực lực chân chính Thần Quy chân nhân nàng biết, không nói cá i khác, chỉ chí bảo lần trước đánh tan tứ đại thánh vương bọn hấn kia đến bây giờ còn chưa có dùng đến...

Nghĩ tới đây, nàng giã dựa ngẩng đầu nói.

- Ta... Ta đầu hàng!

Thanh âm nàng nói chuyện tuy vừa phải, nhưng dường như sấm sét vang vọng tại trong nội tâm mấy trăm ngàn tu sĩ Minh Uyên tông.

Thánh Vương duy nhất bọn hấn bên này đầu hàng, vậy bọn hấn là m sao bây giờ?

Có tu sĩ kêu gào đầu hàng, cũng có tu sĩ nói cái gì tử chiến không lùi, còn có một vài người có khí tiết, vậy mà trực tiếp lựa chọn tự bạo.

Trần Trầm mắt lạnh nhìn tất cả những thứ này, chờ tìm đường chế t đều làm xong, tu sĩ Minh Uyên tông cũng ít đi không đến một vạn.

Xét đến cùng, thế gian này tu sĩ có khí tiết chung quy là số ít.

Mắt thấy đại cục đã định, Thiên Ma thành chủ mới phản ứng lại, c ao giọng nói.

- Dừng tay đi.

Vừa nói lời này, mười vạn tu sĩ Thiên Ma thành toàn bộ dừng tay lại, thối lui đến ranh giới.

Nhìn xem một nhóm tu sĩ Minh Uyên tông ủ rũ, tâm tình Thiên Ma thành chủ có chút phức tạp.

Vạn Linh Đỉnh vừa mất đi tác dụng, trận chiến đấu này kỳ thực liền đã kết thúc.

Đừng nhìn người Minh Uyên tông nhiều, nhưng cường giả đỉnh cao thiếu một người, đó chính là khoảng cách không thể xóa đi.

Tại trong không gian kín to lớn này, một tên cường giả Đại Thừa tổi đỉnh không có cường giả cùng cấp bậc ngăn cản, toàn lực phát huy, là có thể dư sức đồ diệt mấy trăm ngàn tu sĩ không có tạo thành trận pháp.

Đây là khoảng cách về chất.

Trên thực tế, Minh Uyên tông triệu tập nhiều tu sĩ như vậy, đó là nghĩ đến phân tán đến toàn bộ Chân Linh giới, mà không phải tại trong không gian kín đối phó cường giả đỉnh cao.

- Trần Trầm, đây là vị Thánh Vương nào Minh Uyên giới?

Thiên Ma thành chủ bay đến bên cạnh Trần Trầm, nhìn về phía Yêu Khôi Thánh Vương không động đậy được.

- Yêu Khôi Thánh Vương, sở trường thao túng khôi lỗi, đã từng có chút quan hệ với ta.

Trần Trầm rơi xuống bên cạnh Yêu Khôi Thánh Vương, nâng lên cầm Yêu Khôi Thánh Vương.

Lúc này Yêu Khôi Thánh Vương một mặt quật cường, trong mắt đã có không phục, còn có tuyệt vọng.

- Cùng người có khúc mắc...

Thiên Ma thành chủ khẽ gật đầu.

Khó trách Yêu Khôi Thánh Vương này đối mặt Trần Trâm cũng không có hoàn thủ như thế nào, nguyên lai hai người giao thủ qua.

Thế nhưng giao thủ qua, còn có khúc mắc, Trần Trâm vì sao còn có thể trốn ở Minh Uyên tông?

Đây cũng quá kì quái.

Nhìn lên tám lưng trước mặt chỗ không xa kia, Thiên Ma thành chủ chỉ cảm thấy tên đồ đệ này càng ngày càng thần bí.

...

- Người còn không phục sao?

Trần Trâm cúi người tiến tới trước mặt Yêu Khôi Thánh Vương.

- Người vì sao không giết ta?

Yêu Khôi Thánh Vương yên tĩnh hỏi.

- Ta cảm thấy người còn có giá trị lợi dụng, người cũng biết, ta không phải người hiểu sát.

- Ta biết cái rắc gì! Người muốn mượn ta, không chế mấy trăm ngàn tu sĩ Minh Uyên tông này, đúng không?

Yêu Khôi Thánh Vương cũng là người thông minh, rất nhanh liền minh bạch ý đồ Trần Trâm.

Trần Trâm cũng không che giấu, trực tiếp nhẹ gật đầu.

Giờ đây Minh Uyên giới tình thế phức tạp, trong tay hắn nhất định phải nắm giữ càng nhiều lực lượng mới có thể ứng đối biến hóa tương lai.

- Người tin tưởng ta? Không sợ ta sau này âm người sao?

Yêu Khôi Thánh Vương lại hỏi.

Nhưng mà nàng còn chưa nói hết lời, trong tay Trần Trâm liền xuất hiện một đoàn hắc vụ, cũng mặc kệ nàng có đồng ý hay không, trực tiếp liền nhét vào trong cơ thể nàng.

Tu vi Yêu Khôi Thánh Vương không thấp, theo bản năng liền muốn bài xuất ra bên ngoài thân thể, lúc này Trần Trâm một chưởng lại đập vào trên người nàng, đánh tan Linh khí trong cơ thể nàng vừa rồi ngưng tụ, xong hắc vụ kia liền tan vào trong cơ thể nàng.

Chương 747: Tuyệt Đối Không Nghĩ Tới.

Chương 747: Tuyệt Đối Không Nghĩ Tới.

- Cái này... Là cái gì!

Yêu Khôi Thánh Vương hoảng sợ nói, lúc này nàng lại muốn xem xét dị thường trong cơ thể, cũng đã tìm không đến bất luận dấu tích gì.

Trần Trâm quý dị cười nói.

- Ma chúng ta, cùng Đoạt Hồn Chúng người không sai biệt lắm, c
hỉ bất quá Đoạt Hồn Chúng người là không chế tu sĩ, mà ma chún
g ta là hấp thu tu vi.

Nói xong Trần Trầm trao đổi ma chúng trong cơ thể Yêu Khôi Th
ánh Vương, rất nhanh từng tia tu vi lực lượng liền truyền thấu đến
trong cơ thể hắn.

Yêu Khôi Thánh Vương cảm nhận được trong cơ thể biến hóa, sắ
c mặt biến đến mức dị thường xấu hổ.

Trần Trầm lúc này lại nói.

- Yêu Khôi Thánh Vương, giờ đây không ít Thánh Vương Minh
Uyên giới đã vẫn lạc, trở thành nô lệ Minh Thần, vĩnh viễn mất đi
cơ hội phi thăng Tiên giới.

- Người nếu trở về Minh Uyên giới, kết cục cũng sẽ như vậy.

- Nhưng đi theo ta thì khác biệt, nếu như người biểu hiện tốt, ta sẽ
trả người tự do, nói cho cùng, ở giữa người ta cũng không có cừ
oán quá thâm gì.

Yêu Khôi Thánh Vương nghe được không ít Thánh Vương vẫn lạ
c trở thành nô lệ, lông mi nhíu.

Trần Trầm sáo lộ những lời này là ý gì, nàng tất nhiên minh bạch.

Đơn giản là đánh một gậy cho một táo ngọt, thân là tu sĩ Đại Thù
a đỉnh phong loại sáo lộ này gặp quá nhiều.

Thế nhưng... Bất kể như thế nào, dù sao cũng hơn vẫn lạc.

Trần Trầm không dấu tích nhìn thoáng qua trận pháp bên ngoài M
inh Uyên tông, tiếp đó vỗ vỗ bả vai Yêu Khôi Thánh Vương.

- Thời gian cho người suy nghĩ không nhiều lắm, người cẩn thận nắm chắc.

- Hừ! Suy nghĩ cái gì suy nghĩ? Ta còn có cơ hội lựa chọn sao?

Yêu Khôi Thánh Vương hậm hậm đứng lên, trừng Trần Trâm một cái nói.

Trần Trâm cười ha ha.

- Không tệ, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, người sau này tuyệt sẽ không hối hận vì quyết định hôm nay!

Nói xong Trần Trâm từ bên trong nhẩn trữ vật móc móc, đem nữ tiên nhân khôi lỗi lấy ra, ném đến trước mặt Yêu Khôi Thánh Vương.

- Thứ này trước trả cho người dùng.

Nhìn thấy nữ tiên nhân khôi lỗi, Yêu Khôi Thánh Vương nhãn tinh sáng lên, tranh thủ thời gian bắt đầu cùng nữ tiên nhân khôi lỗi lập nên liên hệ.

Nữ tiên nhân khôi lỗi này là chỗ dựa lớn nhất nàng, giờ đây mắt mà lại được đến, vui sướng trong lòng có thể nghĩ mà biết, cả phiên muện đầu hàng vừa rồi cũng thoáng cái tiêu tán hơn phân nửa.

- Yêu Khôi Thánh Vương, Đoạt Hồn Chung người nhiều nhất có thể khống chế bao nhiêu người?

Trần Trâm hỏi, bất quá lần này đổi thành truyền âm.

- Đoạt Hồn Chung ta có thể vô hạn xuất hiện, bất quá nhiều nhất chỉ có thể đồng thời khống chế một ngàn người.

- Có thể vô hạn xuất hiện đủ rồi, cũng không trông chờ người đóng thời thao túng mấy trăm ngàn tu sĩ.

Trần Trâm trả lời.

Cho mấy trăm ngàn tu sĩ Minh Uyên tông gieo xuống Đạo Hồn Chung, cũng không phải là vì để Yêu Khôi Thánh Vương trực tiếp khống chế bọn hắn, mà chỉ vì cho đám người này một đạo xiềng xích, để bọn hắn biết sinh tử mình khống chế tại trong tay người khác.

Giờ đây không sợ chết cũng đã chết, còn lại đều là người sợ chết, thông qua loại thủ đoạn này có thể nhanh chóng nhất nắm giữ chú t lực lượng.

- Cho nhiều nhân chủng như vậy Đạo Hồn Chung, ta cần mượn lực trận pháp.

Yêu Khôi Thánh Vương nói.

- Yên tâm, chỉ cần ta làm được, ta đều sẽ toàn lực ủng hộ người.

...

Cũng không lâu lắm, Yêu Khôi Thánh Vương liền bắt đầu gieo xuống Đạo Hồn Chung cho một đám tu sĩ Minh Uyên tông.

Mấy trăm ngàn tu sĩ Minh Uyên tông không có lựa chọn, chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng, để giữ mạng.

Nhìn xem một màn này, Trần Trâm yên tâm, đi tới bên cạnh Thiên Ma thành chủ.

- Sư phụ, bên trong Minh Uyên tông này tích súc không ít vật tư hiển lộ, chúng ta không cần khách khí, đều thu lại a.

Thiên Ma thành chủ thật sâu nhìn Trần Trầm một cái nói.

- Ân, bất quá Trần Trầm, ngươi tại Minh Uyên giới đến cùng trải qua cái gì, thực lực vậy mà bạo tăng đến tình trạng như thế?

Trần Trầm lắc đầu nói.

- Sư phụ, bây giờ không phải lúc nói cái này, vừa rồi bên ngoài trận pháp có những tu sĩ Đại Thừa tông môn khác dòm ngó, ta nghĩ không bao lâu, người Tà Thần điện Tiên môn liền sẽ tới.

Sau khi Thiên Ma thành chủ nghe xong thần sắc căng thẳng, cao giọng truyền lệnh nói.

- Đem tất cả tài nguyên Minh Uyên tông thu lại! Không được để lại một viên ngói một viên gạch!

Tiếng nói vừa ra, mười vạn tu sĩ Thiên Ma thành lập tức giải tán, bắt đầu phá nhà.

Trần Trầm im lặng lặng yên đi tới bên cạnh Vạn Linh Đỉnh, xong lấy ra Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

- Hệ thống, bảo vật trân quý nhất phương viên mười dặm ở đâu?

- Tại trong tay kí chủ.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm thu Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp vào.

Loại này đại sát khí chỉ cần một cái là đủ rồi, nhiều hơn nữa cũng không dùng đến.

Nếu đẳng cấp Vạn Linh Đỉnh không sánh được Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, vậy liền đem Vạn Linh Đỉnh cho người khác dùng a, thật đến thời khắc mấu chốt cũng có thể phát huy tác dụng không

nhỏ.

...

Mà cùng lúc đó, tại Tà Thần điện Chân Linh giới, một tên tu sĩ áo đen bất ngờ từ trong hư không xuất hiện, rơi vào trước mặt Tà Thần điện điện chủ.

- Điện chủ! Đại biến a!

Điện chủ Tà Thần điện an tọa ở trong đại điện mở mắt, trầm giọng hỏi.

- Thế nào? Đám tu sĩ Thiên Ma thành kia sẽ không thật tiến công Minh Uyên tông đi?

Nói thật, lúc trước Thiên Ma thành chủ để hẳn mang người đi Minh Uyên tông, nói cái gì hiện tại Minh Uyên tông trông rỗng, chính là cơ hội tốt một lần hành động công phá, trong lòng hẳn cũng không phải trọn vẹn không tin.

Chỉ bất quá gia đại nghiệp đại, thực sự bốc lên không nổi cái nguy hiểm này cho nên mới cự tuyệt.

Tuy cự tuyệt, nhưng hẳn lại phái ra tu sĩ Tà Thần điện công phu che giấu tốt nhất sớm đến phụ cận Minh Uyên tông, điều tra tình báo, phòng ngừa bất ngờ phát sinh.

- Đúng điện chủ... Bọn hẳn không chỉ tiến công, hơn nữa...

- Hơn nữa cái gì? Chẳng lẽ là toàn quân bị diệt? Người mau nói!

Tà Thần điện điện chủ mãnh liệt vỗ bàn một cái quát.

- Không phải toàn quân bị diệt, còn thảm hơn so toàn quân bị diệt, toàn bộ bị bắt sống... Bất quá bị bắt sống là tu sĩ Minh Uyên tông,

chùng mấy trăm ngàn người lặn!

Tu sĩ áo đen sửa sang lại một thoáng tâm tình mình, nói một hơi.

Sau khi nói xong chính hắn đều có chút không tin, ánh mắt mê mang, phảng phất như sống ở trong mơ.

- Cái gì? !

Tà Thần điện điện chủ mãnh liệt đứng lên, trong mắt tất cả đều là kinh ngạc, thậm chí khí thế quên không chế, trực tiếp liền đem bảo tọa dưới thân điện chủ dời trước truyền thừa kia chấn nát thành bột mịn.

- Người... Người không phải trùng huyền thuật?

- Không... Không phải, đều là tận mắt nhìn thấy, ta xác định. Tu sĩ áo đen đáp.

Điện chủ Tà Thần điện nghe vậy triệt để trầm mặc, nếu không phải dưới thân không còn bảo tọa, hẳn khẳng định té ngòi ở phía trên.

Phải biết, trong hai năm qua tất cả tu sĩ Chân Linh giới ngày đêm chuẩn bị chiến đấu, bỏ bao công sức, làm chỉ để chuẩn bị lưỡng giới đại chiến mấy năm sau khả năng phát sinh.

Nhưng hôm nay thủ hạ mình nói cho hắn biết, một đám tu sĩ Thiên Ma thành trực tiếp công hãm Minh Uyên tông, đồng thời bắt sống mấy trăm ngàn tu sĩ Minh Uyên tông, nói thật, dù cho là nằm mơ, cũng không dám làm mộng dạng này!

- Nói cụ thể với ta một chút, đến cùng xảy ra chuyện gì?

Điện chủ Tà Thần điện vội vàng hỏi.

Chủ yếu là tiểu đệ tử thành chủ Thiên Ma thành mất tích mấy năm kia, đối ngoại tuyên bố chết, hẩn trở về, không chỉ trở về, thực lực còn biến thành mười điểm khủng bố, trở bàn tay liền trấn áp mười vạn cường giả Minh Uyên tông hơn.

Hơn nữa bên trong Minh Uyên tông xác thực trống rỗng, chỉ có một vị Thánh Vương trấn thủ.

- Là... Là... Trần Trầm kia?

Điện chủ Tà Thần điện suy nghĩ một chút cuối cùng nghĩ đến tiểu đệ tử Thiên Ma thành chủ là ai, chẳng phải là Tiên thể lúc trước ư? Ớc chiến thắng Minh Uyên tông kia sao?

Nhưng khi đó mới không đến Đại Thừa mà thôi, trong mắt hẩn, cũng chính là một quân cờ biểu hiện mười điểm ưu dị, tiếp đó biến mất mấy năm, hiện tại liền trở bàn tay trấn áp hơn mười vạn cường giả?

Chẳng lẽ là đi Tiên giới mấy năm?

- Trần Trầm? Trần Trầm thế nào! Hẩn ở đâu? Ta liền biết hẩn không chết! Sư phụ, ta muốn tìm hẩn báo thù, bằng vào thực lực ta giờ đây...

Bên ngoài đại điện, nghe được danh tự Trần Trầm, U Minh đột nhiên vọt vào bên trong đại điện, trên mặt đều là chiến ý.

Điện chủ Tà Thần điện ghét bỏ liếc mắt nhìn đệ tử chính mình, cả giận nói.

- Cút! Có bao xa lăn bao xa!

Dứt lời hẩn phát phát tay, trực tiếp ném U Minh ra ngoài.

- Không được, chuyện này cần đến thông báo những tông môn kh

ác một chút mới được.

Ném U Minh ra xong, điện chủ Tà Thần điện tại bên trong đại điện bước đi thong thả hai vòng, xong liền lấy ra mấy cái lệnh bài đưa ra tin.

Chương 748: Đem Lực Lượng Năm Giữ Ở Trong Tay Mình.

Chương 748: Đem Lực Lượng Năm Giữ Ở Trong Tay Mình.

Chỉ bất quá để hấn không nghĩ tới là những nhà khác đồng dạng phá ra người đến điều tra tình báo, giờ đây đã biết được tin tức Minh Uyên tông bên kia.

Mấy vị cường giả đỉnh cao Chân Linh giới cơ hồ ăn nhip với nhau, lúc này liền quyết định cùng nhau đi tới Minh Uyên tông.

...

Nửa ngày sau.

Bên trong Minh Uyên tông đã triệt để khôi phục bình tĩnh, toàn bộ mấy trăm ngàn tu sĩ Minh Uyên tông chấp nhận hiện thực.

Về phần vô tận dự trữ chiến tranh bên trong Minh Uyên tông, toàn bộ cũng bị tu sĩ Thiên Ma thành tập trung giao vào trong tay thành chủ Thiên Ma thành.

Trần Trầm lúc này thì đang truyền thụ Thiên Ma thành chủ Tứ Tư

ong Ngự Thiên Trần.

Một đám tu sĩ Thiên Ma thành bên cạnh yên lặng vây xem, tâm tình vô cùng phức tạp.

Đồ đệ dạy sư phụ, loại chuyện này bọn hắn lần đầu tiên gặp.

Hơn nữa người sư phụ này là thành chủ đại nhân có thể nói vô song trong mắt bọn hắn.

Nghĩ tới đây, bọn hắn nhìn về phía bóng lưng Trần Trầm bộc phát kính sợ, thậm chí có không ít người đã bắt đầu cảm thấy Thiên Ma thành chủ đời tiếp theo không phải Trần Trầm thì không là người khác.

Ngay sau đó có vài người bắt đầu một mặt đồng tình nhìn về phía Tiêu Lăng.

Mọi người đều biết, thành chủ đại nhân là đã xem Tiêu Lăng như truyền nhân đến bồi dưỡng, ai có thể nghĩ tới...

Đối mặt một nhóm ánh mắt đồng tình, thần sắc Tiêu Lăng bình tĩnh.

Thành chủ hay không thành chủ trong lòng hắn kỳ thực không phải cực kỳ quan tâm, thời gian lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy người đời tiểu sư đệ này, hắn đã cảm thấy người này bất phàm.

Quan trọng hơn là dạng người này nói không chừng không bao lâu liền đi Minh Uyên giới phi thăng, thấy được một trận chiến lúc trước xong, hắn thậm chí cảm thấy tiểu sư đệ này sẽ phi thăng trước sư phụ.

Nếu như phi thăng trước sư phụ, ai cần làm thành chủ Thiên Ma thành hành gì?

Nghĩ đến những cái này, hắn cười nhạt một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Trần Trầm biến đổi thành thâm thúy lên, tựa hồ là muốn nhìn thấu người này.

Bất quá đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm ứng được cái gì, nụ cười trên mặt biến mất, ngoảnh lại nhìn về phía phương xa.

Chỉ thấy nơi chân trời xa đã triệt để biến sắc, một đóa mây cực lớn chiếm nửa bầu trời đang không dứt mà đến.

Nhìn trận thế kia, trong đó chỉ sợ có mấy trăm ngàn tu sĩ!

- Tà Thần điện chủ... Môn chủ Tiên môn, Thiên Cơ đạo quân... Đều tới!

Tiêu Lăng lẩm bẩm nói.

Giờ đây tổng cộng chín vị Đại Thừa đỉnh phong Chân Linh giới, 1 oại trừ sư phụ Thiên Ma thành chủ chính mình ra, toàn bộ tám người khác ở bên trong đám mây phương xa kia.

Trận chiến này Thiên Ma thành chúng ta thu hoạch to lớn, thực lực bao tăng không chỉ một lần, nếu như có thể toàn bộ tiêu hóa chiến lợi phẩm hôm nay, vậy tương lai Chân Linh giới chính là cục diện một phân nhiều cường, Thiên Ma thành chúng ta sẽ thành bá chủ toàn bộ Chân Linh giới... Tà Thần điện, Tiên môn bọn hắn khẳng định không nguyện ý nhìn thấy một màn này.

Những người này... Sợ là kẻ đến không thiện!

Nghĩ tới đây, Tiêu Lăng âm thầm lo lắng, theo bản năng nhìn về phía Trần Trầm cùng Thiên Ma thành chủ, lại phát hiện hai người như cũ đang phối hợp nghiên cứu trận pháp gì, phảng phất như không thấy trận thế chân trời vậy.

Ầm ầm!

Mười mấy hơi thở sau, đám mây to lớn trôi dạt đến trên không Minh Uyên tông.

Môn chủ Tiên môn trước tiên mở miệng.

- Thiên Ma đạo hữu, chúng ta tới chậm.

Điện chủ Tà Thần điện nhìn tràng cảnh phía dưới, một mặt kinh ngạc.

- Thiên Ma đạo hữu, các ngươi đây là? Đã kết thúc?

Nhìn xem hai người diễn kỹ tinh xảo, Thiên Ma thành chủ ngẩng đầu lên thản nhiên cười nói.

- Không sai, bên trong Minh Uyên tông trống rỗng, Thiên Ma thành chúng ta cùng đệ tử Trần Trầm phối hợp tác chiến, đã công chiếm Minh Uyên tông, thuận tiện bắt sống mấy trăm ngàn tu sĩ Minh Uyên tông.

Thiên Cơ đạo quân nghe vậy cười to nói.

- Tốt! Thật sự là quá tốt rồi, chỉ cần chiếm cứ nơi này, lại phái cường giả giữ vững cửa thông đạo, Chân Linh giới ta có thể bảo đảm không ngại!

Hắn thật vui sướng, cuối cùng Thiên Cơ tông chỉ là một tông môn đặc thù, cũng không có suy nghĩ tranh bá gì.

Thiên Ma thành chủ cười cười không nói chuyện.

Nếu là Minh Uyên giới vẫn giống như trước kia, Thiên Cơ đạo quân nói như vậy không khuyết điểm.

Nhưng căn cứ Trần Trầm nói, giờ đây Minh Uyên giới kịch biến,

bọn hấn canh giữ ở nơi này, không nhất định có thể thủ được.

Lúc này, Tà Thần điện chủ rốt cục bắt đầu biểu lộ rõ ràng ý đồ đến.

- Thiên Ma đạo hữu, không biết trận chiến này thu hoạch bao nhiêu?

Thiên Ma thành chủ không trả lời, Trần Trâm bên cạnh thản nhiên nói.

- Thu hoạch tài nguyên tương đối cùng tổng dự trữ Thiên Ma thành chúng ta.

Tà Thần điện chủ cùng môn chủ Tiên môn nghe đến đây trong mắt đều lóe lên một tia tinh quang.

Phải biết tài nguyên tu luyện đó là căn bản một cái siêu cấp thể lực, nếu không phải vì tài nguyên, siêu cấp thể lực cũng không cần thiết mở rộng đến loại trình độ đó.

Hơn nữa đừng nhìn Thiên Ma thành thu hoạch tài nguyên chỉ mở rộng gấp đôi, nhưng ý nghĩa thực tế lại xa xa không chỉ nơi này.

Phải biết, vô luận là Thiên Ma thành hay là Tà Thần điện, đều là gia đại nghiệp đại, cần duy trì các đại thành trì tiêu hao, chân chính có thể lấy ra làm tài nguyên tiêu hao chiến tranh, cũng là một phần ba tổng tài nguyên dự trữ mà thôi.

Giờ đây Thiên Ma thành bỗng nhiên bành trướng đến tình trạng như thế, có thể lấy ra tài nguyên đến tiêu hao chiến tranh chỉ sợ nhiều hơn so với những tông môn bọn hấn gộp lại.

Môn chủ Tiên môn lúc này nhin không được mở miệng nói.

- Thiên Ma đạo hữu, mấy năm này mấy đại tông môn chúng ta ch

ân tay như thế, không phân khác biệt, vì ứng đối lưỡng giới đại ch
iến, chúng ta đều tiêu hao rất nhiều tài nguyên.

Thiên Ma thành chủ trầm mặc.

Môn chủ Tiên môn nói chuyện không giả, nhất là phương diện bô
i dưỡng Trần Minh Quân, mấy đại tông môn đều tiêu hao lượng l
ớn tài nguyên.

Mà quá trình Thiên Ma thành hôm nay đạt được những thứ này q
uá dễ dàng, nếu như không phun ra vài cái, có chút không nói đượ
c.

Bất quá công thần chuyện này chủ yếu là Trần Trầm, cụ thể an bài
thế nào, còn cần nghe ý kiến Trần Trầm.

Vừa nghĩ vậy, Thiên Ma thành chủ nhìn về phía Trần Trầm bên cạ
nh.

Trần Trầm cười nói.

- Các người tới nơi này chẳng phải là muốn kiếm một chén canh s
ao? Có thể...

Nghe đến đó, trên mặt điện chủ Tà Thần điện môn chủ Tiên môn
đều lộ ra vẻ vui mừng.

- Bất quá, ta cần các người đáp ứng ta một yêu cầu.

Trần Trầm chuyển đề tài, tiếp tục nói.

- Yêu cầu gì? Chỉ cần chúng ta có thể làm được, nhất định không
chối từ. Môn chủ Tiên môn đáp.

Trần Trầm không có vội vã trả lời, mà chỉ liếc lưỡng giới thông đ
ạo xa xa một chút, trầm ngâm một hồi.

Ngay tại thời gian mấy trăm ngàn tu sĩ bởi vì căng thẳng mà lặng ngắt như tờ, hấn mới mở miệng.

- Ta yêu cầu rất đơn giản, tại trước lúc nguy cơ lưỡng giới triệt để giải trừ, tu sĩ mấy đại tông môn các người đều phải nghe Thiên Ma thành ta điều phối?

Trần Trầm nói thoải mái, nhưng nội dung nói lời này dường như sấm sét vang vọng tại trong đầu tất cả tu sĩ.

Cái này... Quá to gan!

Điều phối toàn bộ cường giả Chân Linh giới!

Dù cho là những tu sĩ mạnh nhất quá khứ xuất hiện qua được một giới công nhận cũng không ai dám nói lời như vậy.

Điện chủ Tà Thần điện càng giận tím mặt!

- Trần Trầm, người không nên quá phận! Nghe người điều phối? Người biết quan hệ đến bao nhiêu tu sĩ tính mạng sao? Hay là Thiên Ma thành các người muốn mượn cơ hội này nhất thống Chân Linh giới?

Sắc mặt môn chủ Tiên môn cũng cực độ xấu hổ.

Lưỡng giới nguy cơ triệt để giải trừ, tiêu chuẩn này ai đến bình phán?

Hấn thấy, hiện tại lưỡng giới nguy cơ liền đã giải trừ.

Nhưng nếu Trần Trầm cảm thấy không giải trừ, hơn nữa ngàn năm vạn năm sau còn cảm thấy như thế, vậy mấy đại tông môn chẳng phải muốn một mực nghe lệnh của Thiên Ma thành?

- Trần Trầm, người mặc dù thay Chân Linh giới lập xuống đại công, nhưng không thể nói lung tung được.

Đối mặt hai người chất vấn, Trần Trầm lắc đầu đứng lên, chém đi nh chặt sắt nói.

- Nguy cơ chân chính còn không có tới, thời gian như thế, ta cần phải đem toàn bộ tất cả lực lượng nắm giữ ở trong tay, chỉ có như vậy, mới có khả năng bình yên vượt qua nguy cơ.

Nói lời này xong, Yêu Khôi Thánh Vương chỗ không xa rất phối hợp đứng dậy.

Mấy trăm ngàn tu sĩ Minh Uyên tông lúc đầu ử rữ kia thấy vậy tranh thủ thời gian phấn chấn tinh thần, ngẩng đầu lên, nhìn về mấy trăm ngàn tu sĩ Chân Linh giới phía trên bầu trời.

Hơn triệu người cách không đối mặt, dù cho lẫn nhau còn không có nhiều địch ý, nhưng không khí cũng thoáng cái liền ngưng đọng đến cực điểm!

Chương 749: Khiêu Chiến.

Chương 749: Khiêu Chiến.

Tà Thần điện chủ theo bản năng lùi lại về sau mấy bước, trên mặt tức giận biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là vô cùng ngưng trọng.

Vừa rồi chợt nghe xong Trần Trầm này nói, hấn cũng không có là m thật, chỉ coi là Trần Trầm nói một cái điều kiện bọn hấn không thể nào tiếp thu được, tiếp đó có thể lưu lại đầy đủ không gian cò kè mặc cả.

Giờ đây nhìn Trần Trầm biểu lộ, tựa hồ cũng không phải nói bậy.

Vậy vấn đề thật nghiêm trọng.

Môn chủ Tiên môn cũng ý thức đến điểm này, tiếng lạnh lùng nói.

- Trần Trầm, thật sự cho rằng hợp nhất những tu sĩ Minh Uyên giới này, có thể vô pháp vô thiên sao?

- Hôm nay chúng ta tại đây có tám tên Đại Thừa đỉnh phong! Không dung người càn rỡ!

Một bên Thiên Cơ đạo quân thì bắt đầu hoà giải.

- Minh Uyên giới đến cùng xảy ra chuyện gì, chúng ta có thể ngồi xuống chậm rãi bàn bạc, làm sao đến mức trình độ như vậy?

Cái gọi đưa tay không đánh người mặt tươi cười, Trần Trầm thấy vậy thái độ cũng hòa hoãn một chút.

- Việc này nói rất dài dòng, trong đó sự tình dính dáng quá nhiều, ta trong lúc nhất thời không nói rõ với các người được.

- Vậy liền ngồi xuống từ từ nói.

Thiên Cơ đạo quân tận tình nói.

Mấy vị tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong khác cũng ở phía sau tán thành.

- Không sai, dĩ hòa vi quý, có chuyện gì chúng ta ngồi xuống từ từ nói là được.

Trần Trâm nghe vậy cười cười, tiếp đó làm cái thủ thế an tâm chớ vội với Yêu Khôi Thánh Vương.

Yêu Khôi Thánh Vương thấy vậy lập tức liền thối lui đến phía sau Trần Trâm, mà đầu mấy trăm ngàn tu sĩ Minh Uyên tông cũng lại lần nữa gục xuống, không khí lúc đầu căng cứng trong nháy mắt t an rã.

- Mấy vị có thể xuống đàm luận, bất quá không cần lá mặt lá trái với ta, giờ đây thời gian eo hẹp bức bách.

Trần Trâm nói xong liền làm một cái tư thế mời.

Thiên Cơ đạo quân thấy vậy là người thứ nhất rơi xuống bên trong Minh Uyên tông, cường giả Đại Thừa tới đỉnh khác suy nghĩ một chút cũng đi theo sau, thẳng đến cuối cùng Tà Thần điện chủ mới hừ lạnh một tiếng, tiến vào Minh Uyên tông.

Trần Trâm mời mọi người đến bên trong một toà đại điện Minh Uyên tông, bắt đầu căn kẽ giới thiệu chuyện phát sinh gần đây Minh Uyên giới.

Một khắc đồng hồ sau, một đám tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong tại chỗ rốt cục ý thức được vấn đề nghiêm trọng.

- Nếu như Minh Uyên khôi phục, đem trọn Minh Uyên giới đều biến thành lãnh địa Minh Thần, các người nói bọn hắn sẽ bỏ qua Chân Linh giới lân cận sao?

Cuối cùng, ngữ khí Trần Trâm nghiêm túc hỏi.

Chúng tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong yên lặng không lời, nguyên lai tưởng rằng Minh Uyên tông bị công hãm, Chân Linh giới đã gổc cao không lo, giờ đây nhìn tới, nguy cơ chân chính vừa bắt đầu mà thôi.

Thiên Cơ đạo quân một mặt khỏ sở nói.

- Lực lượng Minh Thần có thể làm cho tu sĩ siêu thoát một giới đi nh phong, nếu như bọn hấn tiến công Chân Linh giới, chúng ta th ủ thế nào được?

- Cho nên ta giờ phút này mới tụ tập lực lượng, chỉnh hợp tài ngu yên, trước kia Chân Linh giới chúng ta tuy bên ngoài như thể châ n tay, giúp đỡ lẫn nhau, nhưng vụng trộm lại làm theo ý mình, nếu không, hôm nay tới tiến công Minh Uyên tông, liền sẽ không chỉ có một phương thế lực Thiên Ma thành chúng ta.

Trần Trầm quét mắt mọi người một vòng, ngữ khí hơi có chút khô i hài.

Điện chủ Tà Thần điện lúc này lại nói.

- Cho dù người vừa rồi nói đều là thật, nhưng chỉnh hợp lực lượn g, chỉnh hợp tài nguyên dựa vào cái gì là người?

- Bởi vì lực lượng nắm trong tay của ta mạnh nhất, đều mạnh hơn bất luận một nhà tông môn các người!

Trần Trầm đối mặt ánh mắt Tà Thần điện chủ sắc bén, ngữ khí tự tin vô cùng.

- Người...

Tà Thần điện chủ muốn phủ nhận, lại không há miệng nổi, ngay s au đó nhìn về phía Thiên Ma thành chủ.

Không chờ hấn mở miệng, Thiên Ma thành chủ trước tiên tỏ thái độ.

- Trần Trầm tự mình đi đến Minh Uyên giới, giờ đây quen thuộc t

ình hưởng nhất, để hấn chinh hợp lực lượng Chân Linh giới, không có gì thích hợp bằng, đây là ý tứ tất cả mọi người trên dưới Thiên Ma thành chúng ta.

Tà Thần điện chủ nghe vậy khẽ hừ một tiếng, trong lòng có chút xem thường Thiên Ma thành chủ.

Làm sư phụ luân lạc tới nghe mệnh lệnh đồ đệ, Thiên Ma thành chủ này quả thực uống làm cường giả đỉnh cao nhất Chân Linh giới.

Trong đại điện tu sĩ khác thấy Thiên Ma thành chủ kiên định duy trì Trần Trầm như vậy, nội tâm cũng dần dần bắt đầu dao động.

Cuối cùng, bọn hấn đều theo chân ba đại siêu cấp thể lực lăn lộn, giờ đây biến thành chỉ đi theo Thiên Ma thành lăn lộn, đối bọn hấn tới nói cũng không có bao nhiêu khác biệt.

- Quan hệ đại thể tương lai vài vạn năm Chân Linh giới, sao có thể ể qua loa như vậy?

Tà Thần điện chủ mãnh liệt đứng lên, một cỗ khí thế không giận tự uy tản ra.

Mặc kệ thế cục gì, tương lai gì, để hấn một điện chủ siêu cấp thể lực nghe theo mệnh lệnh tiểu đệ tử Thiên Ma thành chủ, cái này vô luận như thế nào, hấn cũng không thể nào làm được.

Thực lực địa vị ngạo khí hấn, cũng không cho phép!

- Nói thật giống như ta muốn chiếm đoạt Tà Thần điện các người điếm gia nghiệp này vậy.

Trần Trầm khoát tay áo, cũng đứng lên.

Xong hấn tiếp tục nói.

- Tà Thần điện chủ, như vậy đi, chúng ta cũng đừng nhiều lời gì nữa, người ta chiến đấu một tràng, nếu người có thể thắng ta, chuyện này liền nghe người.

Trong đại điện một đám cường giả đỉnh cao nghe vậy trong nội tâm đều chấn động.

Tuy nhận được tin tức nói thực lực Trần Trầm này không kém gì Đại Thừa đỉnh phong, thế nhưng Tà Thần điện chủ đây chính là Đại Thừa đỉnh phong cao cấp nhất Chân Linh giới.

Luận thực lực không thua Minh Hà Thánh Vương, Tử Vi Thánh Vương những người tại Minh Uyên giới kia.

Tà Thần điện chủ nghe được Trần Trầm muốn khiêu chiến chính mình, mắt hí hí nói.

- Chuyện này là thật?

- Thiên chân vạn xác.

- Tốt!

Tà Thần điện chủ lập tức đồng ý.

Nói thật, hắn cũng không có bất kỳ ý tứ khinh thị Trần Trầm gì, thậm chí còn cực kỳ thương thức Trần Trầm.

Có thể lấy lực lượng một người, dẫn dắt Thiên Ma thành hủy diệt Minh Uyên tông, dạng người này làm sao có khả năng không có bản lĩnh thật sự?

Nếu như đồ đệ U Minh hắn có dạng năng lực này, hắn phỏng chừng năm mơ đều sẽ cười tỉnh.

Về phần tại sao đáp ứng thống khoái như vậy, là bởi vì hấn ngạo khí.

Vãn bối giờ đây đã khiêu chiến đến trên đầu tiên bối, nếu hấn còn do do dự dự, kiêng kị cái này kiêng kị cái kia, vậy hấn còn có mặt mũi nào gặp người?

Nếu như không cẩn thận, thật thua, hấn cũng không chuẩn bị quy tợ.

Tu Chân giới mạnh được yếu thua, tài nguyên thế lực không sánh được người ta, thực lực bản thân cũng không bằng người, lại kêu gào phản kháng đó chính là nháo sự vô lý.

- Trận chiến này, có quy tắc hạn chế gì?

Tà Thần điện chủ lại hỏi.

Trần Trầm cười nhạt một tiếng.

- Quy tắc người định.

- Vậy liền không thiết lập quy tắc, ta nghe nói người có không ít bảo vật, còn có thú sủng Chân Linh cường đại, những cái này người cho dùng là được.

Tà Thần điện chủ mỉm cười rộng lượng.

- Vậy ta liền không khách khí.

Dứt lời, Trần Trầm bay thẳng ra đại điện, đi tới bên ngoài Minh Uyển tông.

Một đám tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong thấy vậy tất cả đều đi theo ra ngoài, bọn hấn ngược lại muốn xem xem Trần Trầm này có lực lượng gì khiêu chiến Tà Thần điện chủ, còn có thể giữ cho không bị

bại.

Tà Thần điện chủ rơi vào cuối cùng, tại thời gian đi qua trên không một nhóm tu sĩ Tà Thần điện, hắc khê nói với U Minh phía dưới quát.

- Nhìn xem người ta, nhìn lại người một chút! Giờ đây Trần Trầm kia đã muốn khiêu chiến sư phụ người!

U Minh nghe vậy ngơ ngác, ánh mắt mười dặm bất lực nhìn về phía Trần Trầm xa xa bay ở trước nhất, ngốc lảng chỉ chốc lát sau, hắc quỷ thần xui khiến nói.

- Sư phụ, người tuyệt đối không thể thua a!

- Hừ!

Tà Thần điện chủ hừ lạnh một tiếng, một giây sau, hắc liền bay đến trước mặt Trần Trầm hơn mười dặm.

Giờ phút này, trong lòng hắc mặc dù có chút căng thẳng, nhưng không hoảng hốt.

Trần Trầm nói là nếu người có thể thắng ta, chuyện này nghe người.

Điều này đại biểu cái gì, liền là song phương ngang tay, kỳ thực cũng có thể Trần Trầm thắng.

Mà vị trí Trần Trầm nói như vậy, đó chính là bởi vì lực lượng chưa tới, không có lòng tin vượt qua chính mình, vậy mới thông qua thuật chiếm món lời nhỏ.

Đang lúc hắc nghĩ đến những thứ này, Trần Trầm xa xa lấy ra một kiện bảo vật bộ dáng tháp.

Nhìn thấy cái tháp kia, Tà Thần điện chủ bừng tỉnh hiểu ra.

Cái tháp kia tám chín phần mười là pháp bảo phòng ngự cường đại gì, cho nên hắn mới có lực lượng dạng này... Trận chiến này, sợ là sẽ vận dụng kiện pháp bảo kia.

Trong lòng Tà Thần điện chủ thâm nghĩ, đồng thời yên lặng cảm ứng bảo vật công kích cực kỳ cường đại nào đó trong cơ thể một phen, làm xong chuẩn bị đợi một chút luân phiên tiến công.

Chương 750: Còn Có Một Hơi.

Chương 750: Còn Có Một Hơi.

Bên kia, Trần Trầm lấy Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp ra ngoài.

Một trận chiến này, hắn không chỉ vẹn vẹn đánh bại Tà Thần điện chủ, càng phải để tất cả tu sĩ Chân Linh giới đều biết thực lực mình.

Đây cũng là biện pháp có thể để tất cả tu sĩ Chân Linh giới nhanh nhất tâm phục khẩu phục.

Mắt thấy lấy Trần Trầm lấy ra bảo vật, Thiên Cơ đạo quân chỗ kh ông xa nói.

- Hai vị đều là cường giả Chân Linh giới ta, ai cũng không tổn thất được, cho nên đợi một chút chiến khởi, còn xin hai vị không nặng tay.

Vừa dứt lời, Tà Thần điện chủ lên tiếng.

- Thiên Cơ đạo hữu yên tâm, ta còn không đến mức ngay trước mặt tất cả mọi người tôn thương một vãn bối.

Trần Trâm cũng cười nói.

- Ta cũng sẽ không bắt kính tiền bối.

Thiên Cơ đạo quân nghe đến đây gật đầu nói.

- Vậy liền bắt đầu a.

Lời hắn vừa xong, Trần Trâm liền đem bản thể Lục Đẩu Ngạo Vũ phóng ra, bắt đầu bố trí Tứ Tượng Ngự Thiên Trận.

Phía dưới Thiên Ma thành chủ mới vừa học Tứ Tượng Ngự Thiên Trận không bao lâu, nhìn thấy một màn này con người có chút rụt rụt.

- Tiểu tử này... Một trận chiến lúc trước vậy mà không vận dụng toàn lực!

Yêu Khôi Thánh Vương ở một bên thấp giọng nói.

- Hắn ban đầu ở Minh Uyên giới dùng bảo vật này đánh bại bốn vị Thánh Vương liên thủ bao gồm ta tại bên trong, còn chém giết một vị trong đó.

- Cái gì!

Thiên Ma thành chủ nghe vậy sắc mặt mãnh liệt biến đổi.

Hắn biết cần vận dụng Tứ Tượng Ngự Thiên Trận thôi động bảo vật lợi hại, bất quá không nghĩ tới còn quá lợi hại đến mức đó.

Đánh bại bốn tên cường giả Đại Thừa tối đỉnh liên thủ, dù cho là bốn Đại Thừa đỉnh phong yếu nhất, hắn cũng không làm được.

- Tà Thần điện chủ này cùng Thần Quy chân nhân có thù sao? Vậy mà để Thần Quy chân nhân vừa ra vận dụng toàn lực.

Yêu Khôi Thánh Vương hiểu kỳ hỏi.

- Không có thù gì... Thiên Ma thành chủ lắm bả, trong nội tâm n hư cũ tại sự tình Trần Trầm đánh bại bốn vị Thánh Vương liên thủ khiếp sợ.

- Vậy phỏng chừng là đang lập uy.

Yêu Khôi Thánh Vương nhìn Tà Thần điện chủ liếc mắt, bên trong ánh mắt tràn đầy cười trên nỗi đau của người khác.

Hai người nghị luận, Trần Trầm đã hoàn toàn thúc giục Tứ Tượng Ngự Thiên Trận, Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp cũng bay lên cao cao, hoá thành kích thước ngàn trượng, lượn lơ tiên quang càng bao trùm phương viên mấy ngàn dặm.

Chỉ khí thế đã vô cùng kinh khủng để không ít tu sĩ bốn phía vây xem biến sắc thụt lùi.

Thiên Cơ đạo quân càng nhịn không được la lớn.

- Trần Trầm! Ngươi ngàn vạn phải hạ thủ lưu tình!

Đổi mặt Cửu Thiên Huyền Trấn, Tháp Tà Thần điện chủ nghe vậy con tức giận nhanh chóng từ trong đầu bốc lên, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, một cái đồng dạng có hư ảnh Nguyên Thần kích thước ngàn trượng xuất hiện tại phía sau hắn.

Tại Chân Linh giới, luận nhục thân, Thiên Ma thành chủ mạnh nh

ất, nhưng luận Nguyên Thần thần thức, hẳn hoàn toàn xứng đáng thứ nhất.

Dù cho là Thiên Cơ đạo quân sở trường thối diễn cũng không cách nào bằng hẳn được.

Hư ảnh Nguyên Thần xuất hiện phía sau, một chuỗi trường thương g toàn thân đen kịt, xen vào.

Hư thực xuất hiện tại trong tay hư ảnh.

Tay phải Tà Thần điện chủ vung lên, trường thương nhắm thẳng vào Trần Trầm, nương theo mà tới là thanh âm xé gió một hồi như quỷ khóc sói gào.

Không ít tu sĩ bị tiếng huýt gió thần thức chấn nhiếp, sắc mặt nháy mắt biến đổi thành tái nhợt vô cùng.

- A.

Đổi mặt thần thức chấn nhiếp sắc bén vô cùng, Trần Trầm cười khẽ một tiếng, tiếp đó liền đem toàn bộ tiên khí quán thấu đến bên trong Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Tầng thứ nhất Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp nhanh chóng phát sáng lên, trên bầu trời rất nhanh liền ngưng tụ ra kiếp vân phi thăng đại kiếp, phi thăng kiếp lực vô cùng kinh khủng nhanh chóng khóa chặt Tà Thần điện chủ.

Ngay sau đó, tầng thứ hai Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp cũng hơi sáng lên quang mang.

Nắm trong tay Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp Trần Trầm bắt đầu mở hồ cảm ứng được một tia lực lượng tầng thứ hai Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Tầng thứ nhất là dùng thập đại thần kim luyện chế thành, đại biểu lực lượng phạm gian giới đỉnh phong, phi thăng đại kiếp... Tầng thứ hai này, tựa như là...

Còn không chờ Trần Trầm trọn vẹn cảm ứng, trong tầng thứ hai Cửu Thiên Huyền Nữ Tháp mãnh liệt lộ ra một cái hư ảnh cự trảo kích thước mấy ngàn thước, tựa như móc màu vàng hướng về Tà Thần điện chủ trảo bắt tới.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm đột nhiên kinh hãi, lập tức rút về tất cả tiên khí.

Hư ảnh cự trảo kia nhanh chóng mờ đi, bắt quá vẫn oanh đến trước mắt Tà Thần điện chủ.

Lúc này Tà Thần điện chủ toàn thân rung động, chỉ cảm thấy chung quanh đều là tiếng sấm nổ mạnh, phảng phất như trời đất sụp đổ!

Mà trước mặt cự trảo màu vàng kia cũng càng lúc càng lớn, cuối cùng triệt để chiếm cứ tất cả thế giới trong mắt của hắn!

- Thứ quý gì!

Trong lòng Tà Thần điện chủ hoảng hốt, uy thế cự trảo kia hủy thiên diệt địa, vậy mà để hắn cơ hồ không cách nào động đậy.

Còn tốt tại phía dưới dục vọng cầu sinh mãnh liệt, hắn cưỡng ép kìm hãm phục sợ hãi trong nội tâm, đoạt lại quyền khống chế thân thể, đồng thời một mạch đem mười mấy món bảo mệnh pháp bảo ném ra.

Chỉ là trong nháy mắt công phu, mấy chục đạo phòng hộ đủ mọi màu sắc liền đem cả người hắn bao vây lại.

Mà lúc này cự trảo màu vàng nhạt cũng đánh vào bên trên mấy ch

ục đạo phòng hộ hẳn.

Oanh!

Tiếng vang rền liên tiếp truyền ra, trào màu vàng tời khô lạp hủ, như xuyên phá trang giấy thoải mái xuyên thấu mấy chục đạo phòng hộ, cuối cùng biến thành một đạo hư ảnh như có như không đánh vào bên trên Nguyên Thần hư ảnh Tà Thần điện chủ kích thước ngàn trượng kia.

Ầm!

Một tiếng vang nhỏ, Tà Thần điện chủ cả người như sao băng bay ra ngoài, trong nháy mắt liền biến mất không còn tăm tích.

Mọi người ở đây bị một màn này kinh ngạc đến mức trợn mắt hốc mồm, trong tầng thứ hai Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp phát ra một tiếng gầm kinh thiên động địa!

- Hống!

Tiếng này truyền ra, biến thành sóng âm có hình hướng bốn phía lần lần đi, cũng không lâu lắm liền tác động đến phương viên hơn vạn dặm.

Trên bầu trời vô số đám mây bị trực tiếp đánh tan, về phần những tu sĩ vây xem kia, Đại Thừa trở xuống cùng nhau phun ra một ngụm máu tươi.

Liền không ít tu sĩ Đại Thừa sắc mặt đều biến đổi thành tái nhợt không thôi.

- Trần Trầm... Nhanh thu bảo vật lại a!

Thiên Cơ đạo quân cao giọng hô.

Trần Trầm nghe vậy nhìn cảnh tượng một mảnh sụp đổ trong vòng vạt dặm một chút, ngưng ngưng giải trừ Tứ Tượng Ngự Thiên Trận, đồng thời thu Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp vào.

So với lần đầu tiên sử dụng Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, tu vi hắn giờ đây tăng lên không ít, chỉ bất quá không nghĩ tới uy lực tầng thứ hai Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp vậy mà khủng bố như thế!

- Trong tầng thứ hai Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp tựa hồ phong ấn một Tiên Linh tinh phách cực kỳ cường đại... May mà ta thu tay lại nhanh, bằng không Tà Thần điện chủ sợ là sẽ bị một bàn tay cho đập không còn.

Trong lòng Trần Trầm cũng có chút nghĩ mà sợ, nếu như hắn không chú ý giết chết Tà Thần điện chủ, vậy lực lượng Chân Linh giới sợ là không thống nhất lại được.

Gặp bốn phía không ít tu sĩ còn không từ trong tiếng hồng vừa rồi lấy lại tinh thần, Trần Trầm tranh thủ thời gian hướng về phương hướng Tà Thần điện chủ bay đuổi tới.

Ước chừng bay hơn ba ngàn dặm, rốt cục tại trên vách núi một tòa núi đá lớn nhìn thấy Tà Thần điện chủ khảm nằm ở tại bên trong.

Lúc này Tà Thần điện chủ đã triệt để mất đi ý thức, toàn bộ bảo vệ toàn thân hoá thành lam lũ, sắc mặt tái nhợt như là người chết.

Trần Trầm thấy thế khóc mắt giật giật, không nói hai lời liền vọt đến trước mặt Tà Thần điện chủ, đem một viên đan dược nuốt xuống, xong bắt đầu cẩn thận kiểm tra tình huống Tà Thần điện chủ.

Cùng lúc đó, mấy vị tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong khác cũng từ đằng xa chạy tới, gặp tình hình này, Thiên Cơ đạo quân đầu tiên mở miệng, vội vàng hỏi.

- Hấn thế nào?

Trần Trâm thu tay về, như trút được gánh nặng phun ra một hơi.

- Vạn hạnh, còn một hơi tại.

Chương 751: Liên Minh.

Chương 751: Liên Minh.

Thiên Cơ đạo quân nghe đến đây sắc mặt tối đen, theo bản năng liền muốn trách cứ hai câu.

Trước lúc khai chiến đã nói lẫn nhau không làm thương hại mà? Kết quả đánh một trận, trực tiếp liền đánh còn lại một hơi!

- Trần Trâm... Người cái này, không khỏi quá đáng...

Trần Trâm nghe vậy nhìn về phía Thiên Cơ đạo quân, trên mặt treo đầy nụ cười.

Thiên Cơ đạo quân chẳng biết tại sao, đột nhiên lạnh cả tim, bật t hốt lên.

- Cường đại quá cũng quá đáng...

Trần Trâm bất đắc dĩ nói.

- Nói thật, ta cũng không nghĩ tới thực lực ta bây giờ mạnh đến m

ức này, nếu không phải thời khắc cuối cùng thu tay lại, sợ rằng sẽ đúc thành sai lầm lớn!

Một đám tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong nghe đến đây tất cả đều giữ i m lặng.

Thật sự là người này rất có thể trang bức, Thiên Cơ đạo quân nói người một câu, người còn thở lên.

Bất quá không có cách nào, thực lực người này thật là mạnh, bọn hần không dám trêu chọc.

- Khụ khụ, hay là chúng ta thay Tà Thần điện chủ chữa thương tr ước a.

Thiên Cơ đạo quân nghe không nổi nữa, quay đầu lại, đi tới trước mặt Tà Thần điện chủ.

...

Nửa ngày sau.

Tà Thần điện chủ cuối cùng khôi phục ý thức, cũng may Trần Trầ m cho đan dược, bằng không chỉ thương thế hần, chỉ sợ cần tu đư ỡng mấy trăm năm mới có thể khôi phục bình thường.

Bị Trần Trầ đánh thành dạng này, mặt mũi Tà Thần điện chủ m ười điếm trở ngại, từ đầu đến cuối đều cúi đầu ngòì ở nơi đó, khô ng nói tiếng nào.

Về phần người khác, thì đang chính thức thương lượng sự tình Ch ân Linh giới liên hợp.

Lần này, không có người lại có bất kỳ dị nghị gì, cả đám đều đồng ý từ Trần Trầ tạm thời đảm đương liên minh minh chủ.

Tu Chân giới mãi mãi cũng là thực lực mạnh lời nói mới có trọng lượng, Trần Trâm hôm nay hiển lộ ra thực lực áp đảo như thế, hết thảy liền biến thành tự nhiên.

...

Cùng lúc đó, tại Minh Uyên giới.

Đấu Chiến Thánh Vương mang theo hơn mười vị Thánh Vương quay trở về Minh Uyên tông, mọi người vừa hiện thân, liền có một tên tu sĩ Minh Uyên tông bay tới, bậm báp nói.

- Mấy vị Thánh Vương đại nhân, Chân Linh giới bên kia tựa hồ phát sinh bất ngờ, không gian thông đạo bị phong bế.

Đấu Chiến Thánh Vương cau mày.

- Phong bế? Tu sĩ bên kia làm cái quỷ gì? Mang ta đi nhìn một chút.

Tu sĩ Minh Uyên tông kia nghe vậy lập tức ở phía trước dẫn đường, cũng không lâu lắm đã đến phía trước không gian thông đạo.

Loại không gian thông đạo giữa đại thế giới này cực kỳ vững chắc, dù cho lấy thực lực bọn hắn cũng không cách nào lay động, giờ đây bị phong bế, chỉ có thể có một nguyên nhân, đó chính là Chân Linh giới bên kia thiết hạ trận pháp.

Tại phía sau Đấu Chiến Thánh Vương, một tên Thánh Vương cẩn thận cảm ứng trận pháp một phen, sắc mặt biến thành xấu hổ vô cùng.

- Là trận pháp Vạn Linh Đỉnh, lúc đầu Vạn Linh Đỉnh chỉ dùng để trấn thủ Minh Uyên tông, giờ đây lại bị dùng để phong bế lối đi... Phát sinh loại sự tình này có hai loại khả năng.

- Loại thứ nhất, Yêu Khôi Thánh Vương phản bội Minh Uyên giới, đầu phục Chân Linh giới.

- Loại thứ hai, Minh Uyên tông Chân Linh giới bị cưỡng ép công hãm.

Bên cạnh Thánh Vương kia nói.

- Nguyên nhân thứ hai không có khả năng lắm, có trận pháp Vạn Linh Đỉnh, cho cường giả Đại Thừa tối đỉnh Chân Linh giới dù đề u xuất hiện, cũng chưa chắc có thể tại bên trong thời gian ngắn như vậy phá vỡ Minh Uyên tông phòng ngự.

- Ta đoán hẳn là Yêu Khôi Thánh Vương phản bội Minh Uyên giới.

Hắn nói lời này xong, tu sĩ Minh Uyên tông bên cạnh kia nhỏ giọng thầm thì nói.

- Nửa ngày trước, Thần Quy chân nhân đi Chân Linh giới, cũng không biết chuyện này có quan hệ với hắn hay không.

Đấu Chiến Thánh Vương nghe đến đây nhìn hắn một cái, thở nhien nói.

- Mà thôi, mặc kệ xảy ra chuyện gì, lối đi Chân Linh giới đã bị phong tỏa lại, chúng ta tạm thời không đi Chân Linh giới được, càng không lấy Vạn Linh Đỉnh trở về được.

- Việc cấp bách giờ đây, là tìm được mấy vị Thánh Vương khác trước.

Một đám Thánh Vương nghe vậy tất cả đều nhẹ gật đầu.

Trận chiến lúc trước cùng bạch y Tiên Nhân kia, tuy cuối cùng bọn hắn chiến thắng, nhưng không thể chém giết bạch y Tiên Nhân

kia, mà để hấn chạy thoát rồi.

Trừ đó ra, Minh Hà Thánh Vương, Tử Vi Thánh Vương và bốn Tánh Vương tại phía dưới uy lực một kiếm bạch y Tiên Nhân kia bảo trụ tính mạng, cuối cùng đào thoát, biến mất không còn tăm tí ch.

Bốn Thánh Vương này không có trải qua chuyện phục sinh, cho nên nghiêm chỉnh mà nói, hiện tại cùng bọn hấn không phải người một đường.

- Đấu Chiến Thánh Vương, muốn triệu hoán phân thân Minh Thần, còn cần bao nhiêu tín ngưỡng chi lực?

Một Thánh Vương hỏi.

Đấu Chiến Thánh Vương chần chờ một chút, trả lời.

- Tu vi tu sĩ khác biệt cung cấp tín ngưỡng chi lực khác biệt, lúc đầu chỉ bằng mượn tu sĩ thánh vực Minh Uyên giới, liền đủ để triệu hoán phân thân Minh Thần.

- Thế nhưng đoạn thời gian trước, Tiên Nhân kia trắng trợn tàn sát một hội, giờ đây mấy trăm ngàn tinh nhuệ tiến về Chân Linh giới lại mất liên lạc toàn bộ, hiện tại muốn triệu hoán phân thân Minh Thần, sợ là không làm được.

Chỉ sợ chỉ có vị tiên bối bên trong Minh Uyên kia phát lực mới được.

Thánh Vương mở miệng đề nghị.

- Đã như vậy, vậy ta cảm thấy có lẽ trước tiên đem tất cả Đại Thù của Minh Uyên giới tập trung lại trước lại nói, nếu như lại tổn thất nữa, sau này triệu hoán phân thân Minh Thần sẽ càng khó.

Nghe được hấn đề nghị, Đấu Chiến Thánh Vương khẽ vuốt cằm.

- Vậy tốt, Đại Thừa từng người tu sĩ thánh vực các người trốn ở đâu, các người có lẽ đều biết a? Để bọn hấn đều đến nơi này đi, ta sẽ chuyển hóa bọn hấn làm tín đồ Minh Thần trước.

Hấn nói lời này xong, chúng Thánh Vương đều lấy ra lệnh bài đưa tin, bắt đầu triệu tập từng người tu sĩ Đại Thừa thánh vực ngoài lãnh nạn Tiên Nhân trắng trợn đồ sát lúc trước.

Đưa tin không sai biệt lắm, Đấu Chiến Thánh Vương bắt đầu an bài nhiệm vụ.

Cũng không lâu lắm, hơn mười tên Thánh Vương liền rời Minh Uyên tông, đi tìm đám người Minh Hà Thánh Vương, thuận tiện tái tạo thánh vực bọn hấn một thoáng.

...

Ba ngày sau, hơn mười tên Thánh Vương trở về Minh Uyên tông.

Bất quá đừng nói là tìm tới Minh Hà Thánh Vương bọn hấn, liền cả bóng dáng bốn Thánh Vương kia, bọn hấn cũng không thấy được.

Bất quá bọn hấn cũng không phải không thu hoạch được gì, chỉ ít đem tất cả bọn họ tu sĩ Đại Thừa dưới quyền Minh Hà Thánh Vương, Tử Vi Thánh Vương đều mang trở về.

Giờ này khắc này, cơ hồ tất cả toàn bộ tu sĩ Đại Thừa Minh Uyên giới đều tụ tập tại bên trong Minh Uyên tông.

Đấu Chiến Thánh Vương đứng tại chỗ cao nhất, nhìn xuống trên trăm tu sĩ Đại Thừa, cười nhạt một tiếng, xong liền lấy ra Minh Thần tượng.

Một đám Đại Thừa nhìn thấy màn quỷ dị này đều luống cuống, n hất là những tu sĩ Đại Thừa bị cưỡng ép mang về kia.

- Đấu Chiến Thánh Vương tiên bối, ngươi làm cái gì vậy? Ta muốn gặp Vân Càn Thánh Vương!

Trong đám người, Vân Khôn từ Trần Trầm nơi đó từng chiếm được không ít chỗ tốt cao giọng nói.

- Vân Càn Thánh Vương đã bị Tiên Nhân diệt sát, Minh Uyên giới chúng ta cùng Tiên giới mâu thuẫn đã không thể điều hòa, nhưng trời không tuyệt đường người, loại trừ Tiên giới ra, chúng ta còn có thể đầu nhập vào Minh Thần.

Đấu Chiến Thánh Vương yên tĩnh nói, xong đem Minh Thần tượng gờ cao.

Trên người Minh Thần tượng rất nhanh liền mờ mịt ra quang mang màu đỏ, bao trùm trên trăm tu sĩ Đại Thừa.

Trên trăm tu sĩ Đại Thừa ánh mắt đầu tiên là đấu tranh, xong biến đổi thành mê mang.

Một tiếng tràn ngập dụ hoặc bắt đầu ở bên tai bọn hắn vang vọng.

- Người thờ phụng ta, vĩnh sinh bất tử.

Nghe nói như thế, không ít người nội tâm đều dao động.

Vĩnh sinh bất tử... Cái này chẳng phải là mục đích tu sĩ tu chân sao?

Giờ đây chỉ cần thờ phụng Minh Thần, là có thể đạt tới cái mục đích này, vậy còn có cái gì đáng để do dự?

Ngay sau đó có tu sĩ ở trong lòng lựa chọn tin tưởng thờ phụng M

inh Thần, một cỗ lực lượng kỳ quái như có như không bắt đầu từ trên người bọn họ tản ra, truyền tới bên trên Minh Thần tượng.

Minh Thần tượng rất nhanh liền làm ra phản hồi, số lượng lớn pháp tắc cảm ngộ phản hồi đến trên người những tu sĩ này, để thực lực những tu sĩ này lấy mắt trần có thể thấy tốc độ tăng trưởng lên.

Nhìn thấy một màn thần kỳ này, càng ngày càng nhiều tu sĩ dưới tiếng mê hoặc kia, lựa chọn thờ phụng Minh Thần, cũng không lâu lắm, vết nứt Minh Thần tượng kia liền nhỏ hơn không ít.

Chương 752: Lại Dò Xét Minh Uyên Giới.

Chương 752: Lại Dò Xét Minh Uyên Giới.

Cùng lúc đó, tại Chân Linh giới, Trần Trầm cau mày.

Ngay tại vừa rồi, hắn thông qua không ít tu sĩ Đại Thừa trông ma chủng cảm ứng được Minh Uyên giới trong khoảng thời gian ngắn tăng lên số lượng lớn tu vi.

Nếu một hai người tăng lên, còn có thể giải thích là đột phá, thế nhưng tăng lên đại quy mô như vậy, vậy liền chỉ có một khả năng.

Chính là nhóm tu sĩ Đại Thừa này đạt được lực lượng Minh Thần.

- Nhiều tu sĩ Đại Thừa như vậy đạt được lực lượng Minh Thần, một trận chiến lúc trước, bạch y Tiên Nhân hẳn đã bại.

Trần Trâm tự lẩm bẩm, trong nội tâm chần chờ muốn muốn đi Minh Uyên giới nhìn một chút thế cục giờ đây đến cùng như thế nào hay không.

Chỉ bất quá hẳn muốn đi, khẳng định phải đem bản thể Lục Đâu Ngạo Vũ cùng nhau dẫn đi, bằng không không quá an toàn.

Thời điểm đang do dự, Yêu Khôi Thánh Vương ngoài cửa đột nhiên đi đến, thản nhiên nói.

- Thần Quy chân nhân, có tù binh muốn gặp ngươi,.

- Ngươi có gặp hay không?

- Ai?

Trần Trâm ngẩng đầu lên hỏi.

- Tử Nguyệt tôn nữ Tử Vi Thánh Vương lúc trước bị ngươi uy hiếp qua,.

Yêu Khôi Thánh Vương đáp.

Lông mi Trần Trâm chớp chớp.

Nói thật, thời gian lúc trước tù binh mấy trăm ngàn tu sĩ Minh Uyên tông, hẳn lưu ý đến Tử Nguyệt, bất quá cũng vển vển chỉ lưu ý mà thôi, không có ý nghĩ dư thừa khác.

- Nàng tìm ta làm gì?

- Ta làm sao biết.

- Mà thôi, ngươi mang nàng vào đi.

Trần Trâm khoát tay áo nói.

Yêu Khôi Thánh Vương nghe vậy thân hình lóe lên, cũng không l
âu lắm liền mang theo Tử Nguyệt bay đi vào.

Lúc này Tử Nguyệt đã tiêu tụy hơn trước kia rất nhiều, cũng lại k
hông còn quang mang vạn trượng thiên chi kiêu nữ trước kia.

Nhìn thấy Trần Trầm, ánh mắt Tử Nguyệt phức tạp đến cực điểm.

Nàng hiện tại đã biết Thần Quy chân nhân này chính là Trần Trầ
m đại địch nàng, nhưng nàng cũng biết lấy thực lực nàng giờ đây,
căn bản không có khả năng tổn thương đến nam nhân này.

Huống chi, nàng hiện tại còn là một tên hàng tu.

- Người tìm ta làm gì?

Ngữ khí Trần Trầm lạnh nhạt, không có tình cảm chút nào.

- Trần Trầm, ta thừa nhận ta kém xa ngươi, sau này ta cũng sẽ khô
ng lại tìm ngươi phiền toái, giờ đây ta chỉ muốn hỏi ngươi một việ
c, tổ phụ Tử Vi Thánh Vương ta vẫn lạc sao?

Tử Nguyệt ngữ khí bi thương hỏi.

Trần Trầm cẩn thận nhớ lại một phen nói.

- Nếu như ta nhớ không lầm, Tử Vi Thánh Vương... Sẽ không có
vấn lạc.

Tử Nguyệt nghe đến đây vui mừng quá đỗi, tiêu tụy trên mặt rốt c
ực có mấy phần vui đi.

- Trần Trầm, ngươi là người thông minh, ngươi nói lấy thế cục Mi
nh Uyên giới hiện tại, tổ phụ ta sẽ thuộc về dạng tình huống gì?

Trần Trâm nghe vậy hỏi ngược lại.

- Tô phụ ngươi muốn phi thăng Tiên giới sao?

- Tự nhiên muốn, đó là nguyện vọng cả đời hần!

Tử Nguyệt chém đinh chặt sắt đáp.

- Vậy ý ngươi là hần sẽ không thờ phụng Minh Thần rồi? Đã như vậy, ta đoán hần hiện tại đang bị đuổi giết a.

Trần Trâm nói ra ý nghĩ của mình.

Hiện tại Minh Uyên giới có thể nói là hỗn loạn, dù cho Tử Vi Thái Vương chạy thoát, hiện tại tình cảnh khẳng định cũng cực kỳ gian nan.

Vô luận là gặp được Thánh Vương đầu nhập vào Minh Uyên, hay là gặp được bạch y Tiên Nhân, hần cũng không kết quả tốt gì.

Tử Nguyệt nghe xong lại biến đổi thành khẩn trương lên.

Trần Trâm thấy vậy hỏi.

- Ngươi tìm ta chính vì hỏi ta những sự tình này?

Tử Nguyệt lập tức trả lời.

- Không phải... Nếu như tô phụ ta hiện tại không có vấn đề, ta biết hần ở đâu! Trần Trâm, ngươi có phải có biện pháp đi Minh Uyên giới hay không? Ta van cầu ngươi, mang ta đi Minh Uyên giới tìm tô phụ ta, ta sẽ thuyết phục hần cùng ngươi trở về Chân Linh giới!

- Ta lấy cái gì tin tưởng ngươi?

Trần Trầm có chút khinh thường nói.

- Ta hiện tại biết hắn ở đâu! Tổ phụ ta hiện tại nhất định tại Phi Thăng đài!

Tử Nguyệt vội vàng nói.

- Phi Thăng đài? Cụ thể nói một chút. Trần Trầm tới một tia hứng thú.

- Phi Thăng đài là ta tổ phụ rất sớm đã xây xong, không chỉ vị trí bí mật, hơn nữa chung quanh phòng hộ cực mạnh, giờ đây cục diện Minh Uyên giới thời nát như vậy, tổ phụ ta nhất định sẽ lựa chọn cưỡng ép phi thăng... Mà tràng diện phi thăng có thể nói kinh thiên động địa, ta sợ hắn sẽ dẫn tới đại địch, gặp bất trắc...

Nghe xong những lời này, trong nội tâm Trần Trầm hiểu rõ.

Nếu hắn là Tử Vi Thánh Vương, hiện tại cũng chỉ có một con đường có cưỡng ép phi thăng thể đi.

Cuối cùng trốn tránh cũng không phải biện pháp, cũng có một ngày bị phát hiện mà thôi.

Về phần Tử Nguyệt vì sao muốn nói những cái này với hắn, đó là bởi vì nàng muốn tìm thêm một con đường cho Tử Vi Thánh Vương đi.

Phải biết hiện tại cưỡng ép phi thăng, cơ hồ là cử tử nhất sinh.

Tựa hồ là sợ Trần Trầm không đồng ý, Tử Nguyệt lại nói.

- Tổ phụ ta là Luyện Khí đứng đầu nhất sư Minh Uyên giới, bảo vật trong tay vô số, người nếu có thể đạt được hắn duy trì, thực lực tổng hợp Chân Linh giới đều sẽ nâng lên cao hơn một tầng!

Trần Trâm nghe vậy trầm mặc.

Nói thật, vèn vèn mời chào một tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong, căn bản không đáng cho hắn hiện tại đi Minh Uyên giới một chuyến.

Nhưng lúc trước hắn vừa nghĩ nên tự mình đi Minh Uyên giới tra xét tình huống một chút hay không, giờ đây thêm chuyện này, cân cân nội tâm bắt đầu nghiêng về đi Minh Uyên giới.

Lúc này Yêu Khôi Thánh Vương bên cạnh nói.

- Tử Vi Thánh Vương đạo tâm vô cùng kiên định, hắn tuyệt sẽ không nguyền ý trở thành tín đồ Minh Thần gì.

- Trừ đó ra, bằng vào uy vọng ta, cũng không cách nào chân chính thống ngự mấy trăm ngàn hàng tu Minh Uyên giới.

Trần Trâm nghe vậy lờm nhàng liếc mắt.

Luận uy vọng, Yêu Khôi Thánh Vương xác thực kém Tử Vi Thánh Vương xa, cái này còn quy công tại lúc trước hắn cử hành thánh vực đại điển, đem sự tình Yêu Khôi Thánh Vương thông qua Đạo t Hồn Chung khổng chế tu sĩ thánh vực khác công bố ra ngoài.

Bởi vì việc này, Yêu Khôi Thánh Vương cơ hồ đều đắc tội tất cả tu sĩ thánh vực mấy lần, cho nên giờ đây mấy trăm ngàn hàng tu nhìn Yêu Khôi Thánh Vương càng nhiều là kính sợ, chưa nói tới kính trọng.

- Nếu dạng này, vậy ta liền đi Minh Uyên giới ba ngày a, ghi nhớ kỹ, ta chỉ đi ba ngày, ba ngày sau mặc kệ có tìm được người hay không, ta đều sẽ trở về Chân Linh giới.

Lần này Trần Trâm không do dự nữa, trực tiếp liền quyết định chủ kiến.

- Đa tạ Thần Quy chân nhân!

Tử Nguyệt bái một cái thật sâu, bên trong ánh mắt nổi lên hi vọng.

- Yêu Khôi Thánh Vương, người tại nơi này chờ đợi đi, quản tốt mấy trăm ngàn tu sĩ Minh Uyên, nếu ta đi mấy ngày, bọn hắn xảy ra chuyện gì, ta tuyệt không tha người.

Trần Trâm trừng mắt liếc Yêu Khôi Thánh Vương, trong giọng nói tràn đầy cảnh cáo.

Yêu Khôi Thánh Vương không thèm quan tâm, lạnh nhạt nói.

- Yên tâm, cho dù người không gieo ma chủng xuống cho ta, ta cũng sẽ thật tốt ở chỗ này.

- Làm thủ hạ người, không cần cả một đời, nếu thành tín đồ Minh Thần, đời này sẽ không quay đầu lại được.

- Người biết liền tốt, Tử Nguyệt, người trước tại nơi này chờ, ta an bài trước một ít chuyện.

Trần Trâm nói xong liền trực tiếp biến mất tại chỗ.

Cũng không lâu lắm, hắn liền đi tới trước mặt Thiên Ma thành chủ, cáo tri sự tình chính mình sắp đi Minh Uyên giới.

Thiên Ma thành chủ tự nhiên minh bạch ý tứ Trần Trâm, lập tức bảo đảm nói.

- Chân Linh giới người yên tâm, ta cùng môn chủ Tiên môn bọn hắn khống chế Vạn Linh Đỉnh, trấn thủ lưỡng giới thông đạo, không có chuyện gì.

- Về phần những tù binh Minh Uyên tông kia, có Thánh Vương k

hác nhìn kỹ, cũng sẽ không xảy ra vấn đề, ngược lại là người, đi Minh Uyên giới, phải ngàn vạn cẩn thận.

- Ta minh bạch, không phải vạn bất đắc dĩ, ta sẽ không cùng người i động thủ.

Dứt lời, Trần Trầm tự tin cười cười, lách mình quay trở về chỗ tu luyện chính mình, mang theo Tử Nguyệt cùng nhau ngồi vào bên trong Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa.

Chương 753: Phi Thăng Chi Kiếp.

Chương 753: Phi Thăng Chi Kiếp.

Tiến vào Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, Tử Nguyệt bắt đầu bốn phía a quan sát.

Trần Trầm cười khẽ một tiếng, đem tiên khí mãnh liệt rót vào bên trong Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, chỉ một cái nháy mắt, Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa liền biến mất tại chỗ.

Chờ thời gian Tử Nguyệt triệt để lấy lại tinh thần, đã là sau một phút, mà lúc này cảnh tượng chung quanh đã phát sinh biến hóa ng hiêng trời lệch đất.

Nhìn xem một ít cảnh tượng quen thuộc, Tử Nguyệt hoảng sợ nói.

- Đã đến Minh Uyên giới? Người là từ đâu không gian thông đạo nào đi vào?

Trần Trầm cũng không có giải thích, chỉ cười không nói.

Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa vẫn phi hành như cũ, cũng không lâu lắm liền bay đến một chỗ địa phương yên lặng.

Lúc này Trần Trầm mới hỏi.

- Nói một chút đi, Phi Thăng đài kia cụ thể ở đâu?

- Tại bên trên một hòn đảo nhỏ Minh Hải, từ nơi này bay thẳng hướng Tây là được.

Tử Nguyệt nhỏ giọng nói.

- Minh Hải, ta đã biết.

Trần Trầm lên tiếng, lại lần nữa thôi động Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, một khắc đồng hồ sau liền đến phạm vi Minh Hải.

Tử Nguyệt nhìn trợn mắt hốc mồm, chỗ vừa rồi kia nàng có ấn tượng, từ nơi đó đến Minh Hải dù cho là Thánh Vương toàn lực phi hành, cũng cần thời gian một ngày.

Kết quả Trần Trầm này mang theo nàng, vậy mà chỉ tốn một khắc đồng hồ!

Đây rốt cuộc là một chiếc phi chu dạng gì?

- Đừng phát ngốc, tiếp tục chỉ đường.

Trần Trầm lại nói.

- Từ chỗ này... Hướng bắc.

...

Lại qua một khắc đồng hồ, Trần Trầm rút cục truy tung đến một hòn đảo bên trên mặt biển ở phía xa.

Sở dĩ nói truy tung, đó là bởi vì đảo này bị vô số trận pháp bao vây, trong đó không thiếu trận pháp bí mật, chỉ dùng mắt thường cùng thần thức căn bản không điều tra đến đảo này tồn tại.

Tim tới hòn đảo này, Tử Nguyệt thoáng cái biến thành kích động lên.

- Phi Thăng đài liền xây ở bên trên hòn đảo này, tổ phụ ta nhất định h tại bên trong!

Nhưng mà, nàng vừa dứt lời, thiên địa liền bắt đầu biến sắc.

Nhìn thấy một màn này, nụ cười trên mặt Tử Nguyệt bỗng nhiên ngưng đờ, bên trong ánh mắt dần dần nổi lên tuyệt vọng.

Phi thăng đại kiếp!

Trên bầu trời xuất hiện rõ ràng là phi thăng đại kiếp!

Chung quy vẫn tới chậm một bước!

Trần Trầm thì nhíu chặt lông mày, nhìn về phía bầu trời, xong đem Lục Đậu gọi ra, đem mấy chục đạo trận pháp hòn đảo nhỏ này toàn bộ phá vỡ, cuối cùng mang theo Tử Nguyệt xông vào trong đảo.

Bên trong đảo này khắp nơi đều khắc phù văn, bất ngờ lại là một tòa trận pháp to lớn.

Mà tại giữa trận pháp, một lão giả ngồi xếp bằng, mắt khép kín, hình ảnh là Tử Vi Thánh Vương.

Không chờ Tử Nguyệt mở miệng trước, Tử Vi Thánh Vương trước mở mắt, tại nhìn thấy Tử Nguyệt xong, bên trong ánh mắt hắn tràn đầy kinh hãi.

- Tử Nguyệt nha đầu, ngươi không có việc gì thật sự là quá tốt rồi, không nghĩ tới tại trước lúc độ phi thăng đại kiếp còn có thể gặp lại ngươi một lần, dù cho ta giờ đây Độ Kiếp thất bại, cũng không có tiếc nuối gì!

Tử Nguyệt nghe vậy vành mắt nhanh chóng biến đỏ, dùng tiếng hô mang theo tiếng khóc nức nở.

- Tổ phụ! Kỳ thực ngươi không cần vội vã Độ Kiếp như vậy! Ta hiện tại đầu phục Thần Quy chân nhân, hắn có thể theo chúng ta cùng đi Chân Linh giới!

Tử Vi Thánh Vương lắc đầu nói.

- Không còn kịp rồi.

Xong hắn nhìn về phía Trần Trâm, cười nói.

- Đa tạ đạo hữu thu lưu Tử Nguyệt, thứ này còn mời đạo hữu vui vẻ nhận.

Nói xong, hắn đem một mai nhẫn trữ vật ném cho Trần Trâm.

Trần Trâm tiếp nhận xem xét, bên trong nhẫn trữ vật trọn vẹn trên vạn kiện bảo vật đủ loại, trừ đó ra còn có số lượng lớn Linh Tinh đan dược và tài nguyên tu luyện.

Xem ra, có thể là nội tình Tử Vi thánh vực có.

- Tử Vi Thánh Vương, đa tạ.

Trần Trâm thu hồi nhẫn trữ vật nói cảm ơn.

Lúc này Tử Vi Thánh Vương không có hỏi Chân Linh giới gì, cũng không có hỏi vì sao Tử Nguyệt sẽ đầu nhập vào chính mình, hiển nhiên là đều coi nhẹ hết thầy nhân quả nguyên nhân.

Tại trước khi phi thăng này, trong lòng của hắn chỉ còn lại có một việc không bỏ xuống được, chính là tôn nữ Tử Nguyệt hắn.

Cho nên hắn mới chọn đem nội tình Tử Vi thánh vực giao cho mình.

- Sau này làm phiến đạo hữu.

Tử Vi Thánh Vương chấp tay, bên trong ánh mắt mang theo một tia áy náy.

Một giây sau, trên bầu trời kiếp vân không dứt đột nhiên giáng xuống một đạo thân lôi màu vàng, đánh vào trên người Tử Vi Thánh Vương.

Tử Vi Thánh Vương toàn thân chấn động, tranh thủ thời gian nhắm mắt lại, bắt đầu nghiêm túc độ phi thăng đại kiếp này.

Trần Trầm tuy thông qua Cửu Thiên Huyền Trân Tháp gặp qua hai lần phi thăng đại kiếp, nhưng cuối cùng đều là bất chước đến, như loại độ thành tiên trực tiếp này hắn lần đầu tiên nhìn thấy.

Oanh!

Lại một đạo sấm sét hạ xuống, Tử Vi Thánh Vương hai giờ tay lên trời, linh khí bành trướng từ bốn phía trong trận pháp hội tụ đến trên tay hắn, ngăn kinh lôi lại.

Bất quá lôi đình này hết sức đặc thù, vậy mà biến thành lôi trụ, không ngừng hướng phía dưới trút xuống, không có ý tứ muốn biến mất chút nào.

Trừ đó ra, trên bầu trời lại mờ mịt ra quang mang màu trắng, cuối cùng biến thành ngàn vạn kiếp hỏa, như là bão tố hạ xuống.

Những kiếp hỏa kia rơi vào trên trận pháp xong, quang mang trận pháp bắt đầu nhanh chóng lờ mờ, sắc mặt Tử Vi Thánh Vương cũng thay đổi đến có chút trắng bệch.

Nhìn thấy một màn này, Tử Nguyệt che miệng lại, tuy lo lắng vô cùng, cũng không dám phát ra tiếng gì, sợ quấy rầy Tử Vi Thánh Vương Độ Kiếp.

Còn tốt, Tử Vi Thánh Vương không hổ là Luyện Khí sư đứng đầu Minh Uyên giới, mắt thấy có chút ngăn cản không nổi lôi trụ kia, lập tức lấy ra một món pháp bảo bảo hộ bốn phía.

Pháp bảo kia một hồi quang mang lấp lóe, cứ thế mà cản vô số kiếp hỏa lại.

...

Bất tri bất giác, trọn vẹn một canh giờ trôi qua.

Tử Vi Thánh Vương cùng kiếp vân vô tận trên bầu trời đấu ước chừng mấy chục hiệp, nhưng kiếp vân trên bầu trời vẫn không có ý tứ biến mất.

Đúng lúc này, Trần Trâm đột nhiên nhìn về phía phương Bắc.

Hắn cảm giác có một ma chủng đang phi tốc tới gần hắn.

- Phi thăng đại kiếp động tĩnh quá lớn, quả nhiên hấp dẫn tu sĩ khác đến.

Trần Trâm lẩm bẩm nói.

Hắn tất nhiên sẽ không cho rằng đối phương chỉ một người, tình huống thật hẳn là tu sĩ bị hắn gieo xuống ma chủng kia chỉ là một tiều đệ đi theo đến thôi.

- Tử Nguyệt, chúng ta cần phải đi.

Trần Trầm lạnh giọng nói.

Ánh mắt Tử Nguyệt nhìn chăm chăm vào lôi kiếp, đầu càng không ngừng dao động.

Bên kia Tử Vi Thánh Vương tựa hồ nghe đến Trần Trầm nói, có chút yếu ớt nói.

- Tử Nguyệt nha đầu, kiếp này chỉ sợ ta không độ qua được, người đi nhanh lên, ta phỏng chừng không bao lâu, liền sẽ có tu sĩ khác tới.

Tử Nguyệt nghe vậy thoáng cái nước mắt rơi xuống, trong lúc nhất thời vậy mà không biết nói cái gì cho phải.

Trần Trầm nhìn lôi kiếp trên trời vừa muốn rơi xuống, ý tưởng đột phát.

- Tử Vi Thánh Vương, người nguyện ý gia nhập dưới trướng của ta sao?

Đạo hữu bây giờ nói loại lời này còn có ý nghĩa gì?

Tử Vi Thánh Vương cười khổ nói.

- Nếu như người nguyện ý, ta thay người liêu một phen, cho người một lần cơ hội, bất quá ta không thể bảo đảm có thể thành công. Trần Trầm mười điểm chân thành nói.

Hắn vừa dứt lời, Tử Nguyệt bên cạnh trực tiếp quỳ xuống, khăn c

ầu nói.

- Khẩn xin tiên bối cứu ta tổ phụ một mạng! Tử Nguyệt nguyện ý cả đời phụng dưỡng tả hữu!

- Ha ha, ta chỉ quý tài mà thôi, hơn nữa tiếc là Tử Vi Thánh Vương, cũng không phải người.

Trần Trầm một bên nói một bên lấy ra Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, đồng thời toàn bộ phóng bản thể Lục Đẩu Ngạo Vũ ra.

Cơ hồ là trong chớp mắt công phu, liền bố trí xong Tứ Tượng Ngự Thiên Trận.

Phi thăng kiếp lực mà thôi, sẽ không mạnh hơn uy lực tầng thứ hai Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp ta.

Trần Trầm làm bầm lâu bầu một câu, bắt đầu toàn lực thôi động Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, hấn hôm nay liền muốn thử nghiệm dùng Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp đánh tan phi thăng đại kiếp này!

Chương 754: Cải Thiên Hoán Địa.

Chương 754: Cải Thiên Hoán Địa.

Cũng không lâu lắm, tầng hai Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp liền phát sáng lên, một cỗ uy thế như có như không từ trong đó tản ra.

Tại phía dưới uy thế này, Tử Nguyệt nhịn không được toàn thân r

un rầy, bắt quá ánh mắt của nàng lại từ đầu đến cuối không hề rời
Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp qua.

Hông!

Một tiếng gào thét truyền ra, cự trảo màu vàng thời gian lần trước
đổi mặt Tà Thần điện chủ xuất hiện kia lại lần nữa lộ ra, hướng về
kiếp vân bầu trời hung hăng bắt tới.

Ầm ầm!

Kiếp vân rất nhanh quay phương hướng, hướng về cự trảo màu và
ng đánh xuống, cả hai trong nháy mắt liền ở trong hư không gặp n
hau.

Một tiếng kinh thiên động địa truyền ra, lôi đình trực tiếp tán loa
n, tốc độ cự trảo màu vàng lại đột nhiên bạo tăng, trực tiếp chộp t
ới bầu trời.

Lại một hồi ùng đoàng truyền ra, bầu trời như đang thả pháo hoa
vậy, có ngũ thải quang mang liên tiếp hạ xuống.

Mấy hơi thở sau, kiếp vân trên bầu trời liền hoàn toàn biến mất kh
ông thấy.

Cự trảo màu vàng thấy vậy chậm chậm thu về, đồng thời bên tron
g tầng thứ hai Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp phát ra một tiếng gào
thét có chút mệt mỏi.

Gặp hết thầy gió êm sóng lặng, Trần Trầm thu hồi Cửu Thiên Huy
ền Trấn Tháp.

Cái gì phi thăng đại kiếp, không gì hơn cái này.

Chỉ là lấy phương thức như vậy hủy diệt phi thăng đại kiếp, Tử Vi
Thánh Vương có vẻ như không thể phi thăng.

- Đa tạ tiền bối!

Tử Nguyệt thấy bầu trời dần dần trời quang mây tạnh, trực tiếp đập đầu một cái, xong liền bay đến bên cạnh Tử Vi Thánh Vương, đỡ Tử Vi Thánh Vương lên.

Sống sót sau tai nạn Tử Vi Thánh Vương giờ đây cũng có chút ngẫm mà sợ.

Tuy vừa rồi hắn biểu hiện vẫn thông dong, nhưng hắn tu luyện tới bây giờ đã mấy vạn năm, cho tới hôm nay một bước này có thể nói mười điểm không dễ dàng, nói không tiếc mạng đó là không có khả năng.

Thấy cảnh này tổ tôn nữ hai người còn muốn nói nhiều lời nói cảm động lòng người, Trần Trầm bay thẳng đến bên cạnh hai người, một tay một cái lôi kéo hai người liền đi.

- Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta rời khỏi nơi này trước.

...

Ước chừng qua nửa khắc đồng hồ, hơn hai mươi tên tu sĩ xuất hiện tại phụ cận Phi Thăng đài, trong đó đứng đầu chính là Đấu Chiến Thánh Vương.

Trừ hắn ra, còn có ba tên Thánh Vương, về phần người khác tất cả cũng đều là tu sĩ Đại Thừa.

Đấu Chiến Thánh Vương thấy kiếp vận bên trong bầu trời đã tiêu tán, tranh thủ thời gian tại bốn phía lượn quanh một vòng, xác định không có dấu tích tu sĩ vẫn lạc xong, trên mặt hắn hiện lên một tia kinh ngạc.

- Chẳng lẽ thành công phi thăng? Không đúng, không nên nhanh

như vậy.

Cái này vừa dứt lời, hắn đột nhiên nhìn về một vị trí nào đó phía sau hư không, ánh mắt nháy mắt biến đổi thành lạnh lùng lên.

Ngay sau đó một cây trường thương từ trong cơ thể hắn bay ra, đâm thẳng hướng vị trí kia.

Đương!

Một tiếng kim thiết giao kích truyền ra, một chuỗi Tiên Kiếm từ trong hư không bay ra, tại phía sau Tiên Kiếm, bạch y Tiên Nhân hiện ra thân hình, trên mặt tràn đầy tức sát ý.

Nhìn thấy bạch y Tiên Nhân này, loại trừ Đấu Chiến Thánh Vương ra, tu sĩ khác cũng nhìn không được thụt lùi về sau một bước.

Biểu lộ Đấu Chiến Thánh Vương cũng thay đổi ngưng trọng vô cùng, xem ra bạch y Tiên Nhân này cũng hẳn bị lôi kiếp hấp dẫn tới, phát hiện đoàn người mình, chẳng những không có rời đi, ngược lại tùy thời mai phục.

Giờ đây càng trắng trợn nhảy ra ngoài.

- Đều chết cho ta!

Bạch y Tiên Nhân ngữ khí băng lãnh tột cùng, tại khi nói chuyện, ba Thiên Văn cỡ nhỏ xuất hiện tại trên tay hắn.

Không chờ một nhóm tu sĩ Đấu Chiến Thánh Vương có phản ứng, hắn liền trực tiếp ném ba Thiên Văn cỡ nhỏ ra ngoài.

Trong khoảnh khắc, ba Thiên Văn liền hóa thành ba khóa lưu tinh kích thước vài trăm mét, hướng về mười mấy tên tu sĩ đập tới.

Đấu Chiến Thánh Vương thấy vậy sắc mặt thoáng cái biến đổi thà

nh xấu hổ vô cùng, không chút nghĩ ngợi trực tiếp liền lấy ra Minh Thần tượng.

Minh Thần tượng vừa ra, trong mắt liền sáng lên quang mang, ngay sau đó một cái bóng mờ từ trong pho tượng Minh Thần đi ra.

Hư ảnh này vừa đi ra, liền lảm nhảm một câu khẩu quyết, xong Minh Hải trong vòng nghìn dặm đột nhiên bạo phát, một khóa thủy cầu khổng lồ bố đường kính chừng mấy chục vạn mét ngưng kết tại trên không hư ảnh, hướng về ba Thiên Vãn cỡ nhỏ đâm vào.

Thiên Vãn đánh vào bên trên thủy cầu to lớn, thủy cầu nhanh chóng thu nhỏ.

Hư ảnh thấy vậy ánh mắt yên tĩnh, không ngừng thôi động pháp quyết, nước bên trong Minh Hải nhanh chóng tụ hợp vào thủy cầu, khó khăn lắm triệt tiêu tốc độ Thiên Vãn phân giải.

Bạch y Tiên Nhân nhìn xem hư ảnh kia, sắc mặt biến rồi lại biến.

Cái kia tuy không phải phân thân Minh Thần, nhưng cũng là hình chiếu một tên trong mắt hắn đều tính toán cường giả đỉnh cao.

Tám chín phần mười chính là vị bên trong Minh Uyên kia.

Có cái hư ảnh này tại, hôm nay hắn không làm gì được những người này.

- Phá!

Mắt thấy quang mang Thiên Vãn mờ đi một tia, hư ảnh khẽ quát một tiếng, một cái bàn tay lớn màu đen ở trước mặt hắn ngưng kết, hướng về ba Thiên Vãn mạnh mẽ đánh tới.

Bạch y Tiên Nhân thấy vậy không kịp nghĩ nhiều, tranh thủ thời gian lặng yên niệm khẩu quyết, đem ba Thiên Vãn thu hồi lại.

- Nếu không phải Minh Uyên giới không có Tiếp Tiên đài, nơi nào đến phiên các người càn rỡ! Các người chờ cho ta!

Thu Thiên Vẫn về, bạch y Tiên Nhân tức giận nói.

Hư ảnh kia thu tay về, phát ra tiếng như là Địa Ngục u hồn vậy.

- Không cần đợi, sự tình đã thành kết cục đã định.

Dứt lời hấn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Bạch y Tiên Nhân theo ánh mắt hấn nhìn về phía bầu trời, chỉ thấy bầu trời lúc đầu xanh lam chẳng biết lúc nào nhiễm lên một tia huyết sắc như có như không.

Trừ đó ra, tại chỗ sâu tầng mây, có một cỗ lực lượng tràn đầy đan g tích súc, chờ đợi bạo phát.

Bạch y Tiên Nhân nhìn thấy một màn này, con người có chút rụt rụt.

...

Mà cùng lúc đó, tại Minh Uyên.

Vô tận hắc vụ bắt đầu từ trong Minh Uyên tràn lan ra, hướng bốn phía nhanh chóng khuếch tán, bất quá mấy hơi thở, phạm vi Minh Uyên liền khuếch đại ra một phần mười!

Hơn nữa tốc độ khuếch trương càng lúc càng nhanh.

Có vài tu sĩ tại Minh Uyên phụ cận tầm bảo nhìn thấy một màn này, bị dọa đến mau thoát đi nơi đây.

Ầm ầm!

Nhưng mà lúc này, trên bầu trời đột nhiên vang lên tiếng kinh lôi, ngay sau đó mưa rào xối xả hạ xuống.

Có tu sĩ tại trong mưa phi hành, cũng càng bay càng chậm, một lát, những tu sĩ này rốt cục ý thức được không đúng.

- Linh khí... Linh khí biến thành mỏng manh thật nhiều!

Không chỉ linh khí mỏng manh rất nhiều, linh khí trong cơ thể chúng ta dường như cũng đang nhanh chóng tán loạn!

Phát hiện điểm này xong, tất cả tu sĩ đều bị dọa đến vãi cả linh hồn.

Tiếp tục như vậy nữa, bọn hắn sẽ triệt để mất đi năng lực phi hành.

- Xảy ra chuyện gì?

- Đây là thế nào!

Thời điểm mọi người thất kinh, mưa trên bầu trời dần dần biến thành màu máu.

Bầu trời xanh lam cũng thay đổi đến đỏ tươi một mảnh, hạo nhật lúc đầu treo cao bị đám mây huyết sắc che chắn, quang mang dần dần mờ.

Có vài tu sĩ nhãn lực tốt thậm chí mơ hồ nhìn thấy hạo nhật treo cao không biết bao nhiêu năm vậy mà bắt đầu xuất hiện vết nứt!

Ầm!

Mấy hơi thở sau, một hồi tiếng kinh thiên động địa từ trên bầu trời vang lên, truyền khắp toàn bộ Minh Uyên giới, phảng phất như t

rên bầu trời phát sinh địa chấn!

Một chút tu sĩ tu vi hơi cao cũng luống cuống lên, bởi vì bọn hắn dần dần mất đi lực cảm ứng pháp tắc, thật giống như phiến thiên địa này không tồn tại pháp tắc chi lực vậy.

- Cái kia... Đó là cái gì!

Khắp nơi Minh Uyên giới có tu sĩ phát ra kinh hô, đồng thời đưa ánh mắt về phía bầu trời.

Lúc này huyết sắc đám mây che chắn hạo nhật dần dần tung bay lên, bắt quá từ bên trong tầng mây hiển lộ ra hạo nhật lại không phải ban đầu, mà là một khỏa huyết nguyệt đỏ tươi.

Chương 755: Thế Kiếp Phù.

Chương 755: Thế Kiếp Phù.

Nửa ngày sau, toàn bộ Minh Uyên giới đều triệt để thay đổi.

Trần Trâm nhìn xem bầu trời màu đỏ sậm, trong đầu đột ngột xuất hiện một câu.

Minh giới.

Tuy hắn chưa từng gặp qua Minh giới là cái dạng gì, nhưng giờ đây Minh Uyên giới bộ dáng cùng Minh giới trong đầu hắn tưởng tượng không sai biệt lắm.

- Thần Quy đạo hữu... Tử Vi Thánh Vương bên cạnh đột nhiên mở miệng.

- Ta họ Trần.

Trần đạo hữu, ta không cảm ứng được bất luận linh khí cùng pháp tắc chi lực gì. Tử Vi Thánh Vương ánh mắt phức tạp nói.

Trần Trâm khẽ gật đầu nói.

- Phiến thiên địa này đổi chủ nhân, ta giờ đây cũng chỉ có thể vận dụng tiên lực.

Bỏ qua linh khí, pháp tắc chi lực, Minh Uyên giới này loại trừ luyện thể tu sĩ ra, chỉ sợ toàn bộ đều phải trở thành người thường.

Một tu sĩ thói quen lực lượng cường đại đột nhiên trở thành người thường, khẳng định sẽ khuyết thiếu cảm giác an toàn nghiêm trọng.

Mà lúc này, muốn nhanh chóng thu được lực lượng, chỉ có trở thành nh tín đồ Minh Thần.

- A, không nghĩ tới Minh Uyên giới bị chiếm đóng như thế, uổng chúng ta còn một mực mưu tính Chân Linh giới, cuối cùng cũng không có bảo trụ thế giới của mình.

Tử Vi Thánh Vương thở dài, ánh mắt mười dặm thương cảm.

Trần Trâm nhú nhú mày, xong tựa hồ đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt mãnh liệt biến đổi, trầm giọng nói.

- Minh Uyên giới này đổi chủ nhân, hành tung chúng ta sợ là không cách nào bí mật.

- Vậy làm sao bây giờ?

Tử Nguyệt hỏi.

- Làm sao bây giờ? Nhanh chạy trốn một chút thôi!

Trần Trâm một bên nói một bên lấy ra Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, nhưng còn không chờ hắn đem hai người kéo vào, xa xa liền có hai đạo lưu quang cực tốc mà đến, trong nháy mắt liền đến trước mặt ba người.

Nhìn thấy hai người này, Tử Vi Thánh Vương ngữ khí phức tạp nói.

- Lưu Vân Thánh Vương, Sát Âm Thánh Vương.

- Tử Vi Thánh Vương, nguyên lai tưởng rằng ngươi thành công phi thăng, không nghĩ tới vậy mà tại nơi này.

- Còn có vị này, Thần Quy chân nhân, ngươi không phải đi Chân Linh giới sao? Như thế nào cũng tại Minh Uyên giới?

Lưu Vân Thánh Vương đánh giá ba người liếc mắt, có chút hiếu kỳ hỏi.

Trần Trâm ngượng ngùng cười cười, giải thích nói.

- Ta kỳ thực không đi Chân Linh giới.

- Không đi Chân Linh giới tốt, cùng chúng ta đi một chuyến a.

Sát Âm Thánh Vương cười làm một cái tư thế mời.

Trần Trâm nghe vậy nụ cười trên mặt dần dần biến mất, hai người này giờ đây ở trong môi trường này còn có thể phi hành nhanh chóng như vậy, tự nhiên là tín đồ Minh Thần.

Đi cùng bọn hắn, tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng vấn đề là hiện tại bản thể cùng Ngạo Vũ tám chín phần mười không phát huy ra được thực lực, nói cách khác, hắn hiện tại không vận dụng được Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Mà không sử dụng Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp,.

- Lưu Vân đạo hữu, Sát đạo hữu, nể tình người ta ngày khác...

Tử Vi Thánh Vương mở miệng muốn cầu tình, nhưng còn chưa nói xong liền bị Lưu Vân Thánh Vương cắt ngang.

- Tử Vi đạo hữu, nhiều lời vô ích, đi cùng chúng ta, sau này chúng ta còn là bằng hữu.

Trần Trâm nghe vậy hừ lạnh một tiếng, xong trực tiếp đem Tử Vi Thánh Vương cùng Tử Nguyệt nhét vào trong Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa.

- Hai người các người tốt nhất đừng khinh người quá đáng, bằng không đừng trách ta không khách khí với các người.

- Nếu như ta không đoán sai, lúc này tuyệt đại bộ phận Thánh Vương đều đang đối phó vị Tiên Nhân kia a? Bọn hắn một chốc không trợ giúp được các người.

Bỏ xuống một câu ngoạn thoại, Trần Trâm cũng tiến vào trong Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa.

Lưu Vân Thánh Vương cùng Sát Âm Thánh Vương thấy vậy hai mặt nhìn nhau, ngay sau đó đồng thời xuất thủ, công về phía Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa.

Hai người trước kia cũng chính là nhị lưu Thánh Vương, nhưng g

Ờ đây tùy tiện bạo phát ra thực lực liền không kém gì Minh Hà Tánh Vương cùng Tử Vi Thánh Vương lúc trước.

Trần Trầm cũng không nói chuyện, toàn lực công kích ngăn lại hai vị Thánh Vương công kích, đồng thời thôi động Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, hướng xa xa kích xạ mà đi.

Lưu Vân Thánh Vương cùng Sát Âm Thánh Vương đuổi không đến một phút đồng hồ, liền triệt để không thấy bóng dáng Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, lập tức mặt âm trầm ngừng lại.

- Thần Quy chân nhân này bảo vật quả thực nhiều, chỉ bằng hai chúng ta căn bản không có khả năng đuổi kịp hắn, hay là cáo tri Đấu Chiến Thánh Vương, để hắn phái nhiều nhân thủ, cùng nhau vây chặt.

Lưu Vân Thánh Vương nhẹ giọng nói, tiếp đó từ trong ngực lấy ra một mai lệnh bài đưa tin.

...

Cùng lúc đó, tại bên ngoài mấy vạn dặm bên trên Minh Hải, hư ảnh cùng bạch y Tiên Nhân đang đấu pháp.

Đấu Chiến Thánh Vương cùng tu sĩ khác phân biệt vây quanh bốn phía.

Nhìn thấy Lưu Vân Thánh Vương đưa tin đến, Đấu Chiến Thánh Vương nhíu nhíu mày.

Chuyến này hắn tổng cộng chỉ mang theo hai tên Thánh Vương, hắn thấy hai tên Thánh Vương bắt lấy một Tiên Nhân thực lực không bằng Chân Tiên cũng đủ rồi, không nghĩ tới cả bóng dáng người ta đều với không tới.

- Thần Quy chân nhân này bí mật quá nhiều, nhất định phải bắt lá

y.

Nghĩ tới đây, hắn cảm ứng một phen, bắt đầu đưa tin.

- Hư Thiên Thánh Vương, Toái Tinh Thánh Vương... Các người năm người không cần đến ta nơi này, đi giúp Lưu Vân Thánh Vương bọn hắn vây chặt Thần Quy chân nhân cùng Tử Vi Thánh Vương, vị trí hai người kia lúc này tại trong trung tâm Minh Hải hương Tây vạn dặm... Không đúng hai vạn dặm...

Truyền xong tin tức xong, Đấu Chiến Thánh Vương liền thu hồi lệnh bài đưa tin, tiếp tục vây xem hư ảnh cùng bạch y Tiên Nhân đấu pháp.

Lúc này hai người chiến đấu đã đến gay cấn, bạch y tiên nhân thủ đoạn ra hết, lại bị hư ảnh từng cái hóa giải.

- Thiên Đạo Giới này đã bị Minh Thần thay thế, trừ phi người trở về Tiên giới, bằng không người hắn phải chết không nghi ngờ.

Hư ảnh một bên nói một bên đem Tiên Kiếm bắn ra.

Bạch y Tiên Nhân cũng không nói chuyện, bắt quá ánh mắt của hắn ẩn lại tại bốn phía phân li, hiển nhiên là có dự định. Chạy trốn

Đúng lúc này, hư ảnh đột nhiên cười lạnh một tiếng, trên bầu trời bỗng nhiên hạ xuống một đạo sấm sét, rơi vào trên người hắn.

Xong thân thể của hắn vậy mà dần dần ngưng thực, biến thành một người tu sĩ mặc áo đen, không thấy rõ khuôn mặt.

Nhìn thấy một màn này, bạch y Tiên Nhân sắc mặt đại biến, lập tức không tiếp tục công kích, nhanh chóng quay người rời đi.

- Còn muốn chạy? Hừ!

Người áo đen khẽ hừ một tiếng, thiên địa trong vòng nghìn dặm trong nháy mắt ngưng kết, thân hình bạch y Tiên Nhân im bật mà đứng, lại bị ngưng kết tại chỗ.

Người áo đen cũng không nói nhảm, một chỉ hướng về sau lưng bạch y Tiên Nhân điem ra.

Một kích này nhìn đến không khí thế gì, nhưng bạch y Tiên Nhân cảm ứng được một kích này xong, thân thể cũng đã quyết liệt run rẩy lên, tựa hồ đang điên cuồng đấu tranh.

Ầm!

Chớp mắt, cái này một chỉ điem tại sau lưng bạch y Tiên Nhân.

Kèm theo một tiếng nổ vang, thân thể bạch y Tiên Nhân trực tiếp vỡ nát, hướng phía dưới Minh Hải rơi xuống.

Bất quá người áo đen lại không cao hứng như thế nào, mà chỉ duỗi tay ra một trào, từ trong hư không lấy ra một mai phù lục đốt một nửa.

- Thế Kiếp Phù...

Nghe được ba chữ Thế Kiếp Phù này, ánh mắt Đấu Chiến Thánh Vương bên cạnh có chút lấp lóe xuống.

Thứ này thế nhưng là chí bảo không nhiều, vạn năm trước, nữ Tiên Nhân kia có thể không chết ở phụ cận Minh Uyên, chính là bởi vì Thế Kiếp Phù này tồn tại.

Mà hấn đắc tội Minh Uyên, có thể may mắn không chết, cũng là bởi vì hấn từ chỗ nữ Tiên Nhân đạt được một mai Thế Kiếp Phù, cái này mới bảo vệ được tính mạng hấn.

Bất quá Thế Kiếp Phù này cũng có một chỗ xấu, đó chính là sẽ tr

ong nháy mắt rút mất hơn phân nửa tinh khí thần một người, ngưng tụ ra một cái giả thân.

Cũng chính vì vậy, tránh thoát tử vong tai họa chân thân đều sẽ trọng thương suy yếu một đoạn thời gian rất dài.

Vạn năm trước, nữ Tiên Nhân chính là bởi vì tác dụng phụ Thế Kiếp Phù này mới có thể bị hãm liên hợp mấy vị Thánh Vương chém giết.

- Đấu Chiến Thánh Vương, Tiên Nhân kia thụ trọng thương, lúc này di chuyển đến phương Bắc vạn dặm, người mang người đủ để diệt sát hãm, đi thôi.

Người áo đen phân phó một tiếng, thân hình lại bắt đầu dần dần trở thành nhạt.

- Vâng!

Đấu Chiến Thánh Vương cung kính đáp lại, xong liền mang theo một đám tu sĩ phía sau hướng phương Bắc truy kích đi.

Chương 756: Thoát Khốn.

Chương 756: Thoát Khốn.

Trần Trầm không chế Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa hướng về vị trí không gian thông đạo lưỡng giới bay đi.

Muốn trở về Chân Linh giới, nhất định phải bay hướng phía đó, bằng không xuyên qua Bích chương đại thế giới, rất có thể sẽ triệt để bị lạc.

Mà hướng phương hướng không gian thông đạo bay đi, mục đích quá rõ ràng, nửa đường rất có thể sẽ có Thánh Vương tới chặn đường.

Giờ đây Trần Trầm cũng chỉ có thể mong mỗi Tiên Nhân kia có thể ra sức, tranh thủ kéo thêm một vài Thánh Vương, để hấn bên này áp lực nhỏ một chút.

Phi hành chốc lát, thấy không có Thánh Vương xuất hiện, Trần Trầm mở miệng dò hỏi.

- Tử Vi đạo hữu, trừ ngươi ra, Thánh Vương khác may mắn còn sót sót đi đâu?

Tử Vi Thánh Vương lắc đầu nói.

- Chúng ta những người này đều có từng người bảo mệnh, bất quá địa điểm bảo mệnh cụ thể, lẫn nhau không biết.

- Nhưng ta phỏng chừng đại bộ phận đều tại trên đảo nhỏ Minh Hải a.

- Hiện tại thiên địa đại biến, bảo mệnh dù có bí mật cũng không trốn được nữa.

Trần Trầm từ tốn nói.

Nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, mấy Thánh Vương Minh Hải Thánh Vương rất có thể đã bị tìm tới.

Lúc này không phải đã thành tín đồ Minh Thần, liền giống như chính mình, đang chạy trốn.

- Đạo hữu nói đúng, nếu không có may mắn gặp được đạo hữu, ta hiện tại chỉ sợ đã hoàn toàn chết đi.

Tử Vi Thánh Vương cảm kích nói.

Trần Trâm cười cười, không lại nói tiếp.

Một khắc đồng hồ sau, hắn liền mang theo Tử Vi Thánh Vương cùng Tử Nguyệt hai người triệt để thoát ly phạm vi Minh Hải, tiến vào lục địa địa khu, đồng thời cách vị trí không gian thông đạo càng ngày càng gần.

Để cho an toàn, Trần Trâm áp dụng con đường không quy tắc tiến tới.

Tuy thiên địa này đổi chủ nhân, nhưng hắn cũng không cảm thấy những Thánh Vương phổ thông kia cũng có thể tùy thời cảm ứng được vị trí hắn.

Mà nếu như muốn đưa tin biết được vị trí của mình, vậy tin tức tất nhiên có lạc hậu nhất định, chính mình đường cong tùy ý phi hành, đến lúc đó xác suất những Thánh Vương kia vây lại chính mình liền sẽ giảm mạnh.

Bất quá... Thật đến phụ cận cửa thông đạo, khó tránh khỏi vẫn sẽ có một trận chiến.

Một trận chiến này sợ là không tránh khỏi...

Trần Trâm tự lẩm bẩm một câu, tiếp đó yên lặng cảm ứng một thoáng Thiên Văn không biết bao nhiêu vạn dặm bên ngoài, trong nội tâm nhiều hơn mấy phần lực lượng.

...

Nửa canh giờ sau, Trần Trầm thông qua Tiên Cương Cực Mục nhìn thấy tình huống phụ cận Minh Uyên tông, trong nội tâm có chút im lặng.

Không nghĩ tới những người kia vậy mà tại bên trong thời gian ngắn như vậy phụ cận Minh Uyên tông bố trí trận pháp phong tỏa vô cùng to lớn, nhìn phạm vi, trọn vẹn bao trùm phương viên mấy ngàn dặm.

Hắn muốn từ lối đi phụ cận đánh tan bích chương, tiến vào Chân Linh giới mà không bị phát hiện, cơ bản không có khả năng gì.

Trừ đó ra, còn có tám tên Thánh Vương tại phụ cận trận pháp tuấn tra qua lại, thời gian không ngừng.

- Mẹ nó, ta cũng không phải bạch y Tiên Nhân kia, cần tình cảnh lớn như vậy đối phó ta sao?

Trần Trầm mắng to một câu, tranh thủ thời gian ngừng Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa.

Ước chừng chờ đợi một phút sau, Thánh Vương Minh Uyên tông bên kia hướng về phương hướng vị trí chính mình nhìn lại.

Xem ra, những Thánh Vương này muốn biết được vị trí của mình, cần thời gian một phút đồng hồ để tiếp thu đưa tin.

Bọn hắn không biết Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa có thể đánh tan bích chương, có lẽ có thể giương đông kích tây.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm không do dự nữa, trực tiếp thôi động Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa hướng về vị trí cửa thông đạo lưỡng giới vội tới.

Chỉ trong chớp mắt công phu, Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa liền phi hành ngàn dặm, đến trên không Minh Uyên tông.

Tám tên Thánh Vương thấy vậy lập tức thu thập, trong một nhịp hít thở liền toàn bộ vây lại phía trước không gian thông đạo.

- Hừ! Còn muốn đi!

- Nhìn người còn chạy trốn nơi đâu!

...

Nghe được mấy tên Thánh Vương hét lớn, Trần Trầm thảm mắng một câu ngu xuẩn, tiếp đó queo thật nhanh hướng về bên cạnh ba y đi.

Tám tên Thánh Vương thấy vậy tất cả đều đứng im tại chỗ, không biết là nên đuổi, hay là nên ở lại thủ nguyên địa.

Tất nhiên, cho dù bọn hắn đuổi, cũng đuổi không kịp.

Trần Trầm rất mau đến điểm chính mình lúc đến, chỗ kia nằm ở ngoài ngàn dặm lối đi lưỡng giới, thông qua nơi đó, có thể đi Chân Linh giới.

Mắt thấy sắp phá vỡ lưỡng giới bích chương, lúc này tình huống đột biến!

Không biết bao nhiêu dặm bên ngoài một đạo sóng xung kích mạnh mẽ đột nhiên cuốn tới, tác động đến Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, vậy mà đem Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa trực tiếp đánh bay ra ngoài!

Trần Trầm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy xa xa hơn mười đạo lưu quang đang vây công một người.

Người kia vừa đánh vừa lui, đã đến phụ cận lối đi lưỡng giới.

- Là hấn...

Trần Trầm bừng tỉnh hiểu ra, khó trách Minh Uyên tông làm ra tình cảnh lớn như vậy, nguyên lai không chỉ vì nhắm vào mình, còn là vì nhắm vào bạch y Tiên Nhân không biết tính danh kia.

Kỳ thực điều này cũng cực kỳ dễ hiểu, giờ đây Minh Uyên giới lòng trời lở đất, bạch y Tiên Nhân muốn triệt để thoát khỏi truy sát, chỉ có xông ra trùng vây, tiến vào lối đi lưỡng giới, đi Chân Linh giới.

Cho nên khẳng định cũng giống như chính mình, trốn hướng nơi này.

Tám tên Thánh Vương trông coi lối đi kia gặp bạch y Tiên Nhân tới, không chút nào sợ, mà chỉ trước phái ra bốn người hướng về phía hương hướng vị trí Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa đuổi theo, bốn người khác bố trí trận pháp, đem lối đi triệt để phong tỏa ngăn cản, chuẩn bị nghênh đón bạch y Tiên Nhân trùng kích.

Bạch y Tiên Nhân rõ ràng cũng nhìn thấy tình huống cửa thông đạo, chẳng những không có bay đi hướng cửa thông đạo, ngược lại hướng về Trần Trầm bên này bay tới.

Không chờ Trần Trầm mắng ra miệng, trong đầu của hấn liền vang lên một tiếng.

- Người ta cũng là người của Tiên giới, lúc này lý nên dặt tay hỗ trợ, cùng chống chọi với đại địch! Ta tên Tân Hằng, chính là đệ tử chân truyền Cửu Thiên tông Tiên giới! Nếu như ngày khác người ta cũng có thể trở về Tiên giới, ta tất có hậu báo!

Nghe được đoạn truyền âm này, sắc mặt Trần Trầm biến hóa.

Lúc này nếu mình trực tiếp rời đi, chờ Tân Hằng này bị diệt, đến lúc đó tất cả Thánh Vương khẳng định đều sẽ bao vây chặn đánh h

ấn, mà hẳn khi đó lại muốn rời đi sẽ càng khó khăn, trừ phi hẳn v
ận dụng Thiên Văn.

Thế nhưng Thiên Văn bây giờ là một lá bài tẩy lớn nhất trên tay h
ấn, hiện dùng, sau này sẽ ít đi rất nhiều chỗ dựa.

Vừa nghĩ vậy, Trần Trâm trực tiếp trả lời.

- Người còn có át chủ bài gì? Người tốt nhất thực sự nói cho ta bi
ết, bằng không người ta cũng đừng nghĩ rời đi Minh Uyên giới nà
y!

Tân Hằng rất mau trở lại trả lời.

- Ta còn lực lượng một kích, đủ để đánh lui những Thánh Vương
này thời gian ba hô hấp, không biết thời gian ba hô hấp, người có
thể phá vỡ phòng hộ đại trận bên này hay không?

- Có thể.

Trần Trâm trả lời ngay, xong cũng không chờ Tân Hằng trả lời, liê
n hướng thẳng đến vị trí cửa thông đạo lưỡng giới bay đi.

Tân Hằng thấy vậy lập tức hiểu ý, đồng dạng quay lại phương hư
ống bay về phía cửa thông đạo lưỡng giới.

Mấy hơi thở sau, Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa liền cùng Tân Hằ
ng tại cửa thông đạo lưỡng giới gặp nhau.

Tân Hằng không chút do dự, trực tiếp phun ra một miệng lớn tinh
huyết, phun tại bên trên Tiên Kiếm, xong quát to một tiếng, uy lự
c Tiên Kiếm nháy mắt bạo tăng gấp mười lần, hướng bốn phía qu
ét ngang đi!

Hơn mười tên Thánh Vương truy kích hẳn kèm thêm tám tên Thá
nh Vương trận pháp bảo vệ toàn bộ dưới một kích này bị đánh ba

y ra ngoài.

Trần Trầm phản ứng cực nhanh, tại thời điểm Tân Hằng quét ngang, hắn liền đã mang theo Lục Đậu bay ra Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, bắt đầu phá vỡ trận pháp phòng hộ lối đi.

Chỉ bất quá thời gian một hít, trận pháp cửa thông đạo liền bị phá ra.

Nhìn thấy lối đi kia, Trần Trầm kéo lấy Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa liền vọt vào.

Tân Hằng chú ý tới tình huống phía sau, cũng vui mừng quá đỗi, một cái lắc mình theo sát phía sau, tiến vào Chân Linh giới.

Chương 757: Âm Toán.

Chương 757: Âm Toán.

Tiến vào Chân Linh giới, linh khí cùng pháp tắc chi lực quen thuộc kia lại lần nữa xuất hiện, trong nội tâm Trần Trầm lập tức có má y phần cảm giác an toàn.

Bất quá bởi vì Chân Linh giới bên này cũng bố trí số lượng lớn trận pháp, hắn vừa xuất hiện, lập tức kinh động đến không ít cường giả Chân Linh giới.

Bất quá đám người này thấy là Trần Trầm, cũng không có hành động thiếu suy nghĩ.

Ngay sau đó, Tân Hằng cũng từ bên trong không gian thông đạo bay ra, Trần Trầm thấy vậy lập tức đem không gian thông đạo phong tỏa, phòng ngừa tu sĩ Minh Uyên giới đuổi tới nơi này.

- Vị này là?

Thiên Ma thành chủ xuất hiện tại trước mặt Trần Trầm, có chút cảnh giác nhìn về phía Tân Hằng.

Thật sự là bởi vì lúc này trên người Tân Hằng tràn đầy dấu tích chiến đấu, trừ đó ra, còn có một cỗ sát khí cực nặng, xem xét liền để người cảm thấy kẻ đến không thiện.

Trần Trầm lườm Tân Hằng liếc mắt, lạnh nhạt nói.

- Là Tiên Nhân Tiên giới phái xuống đến.

Tân Hằng nghe vậy cũng không có ý tứ tự giới thiệu, ngược lại đưa ánh mắt đặt ở bên trên Vạn Linh Đỉnh trên bầu trời.

- Vạn Linh Đỉnh này là ta cướp tu sĩ Minh Uyên giới, người đừng có ý nghĩ dư thừa.

Trần Trầm cảnh cáo nói.

Tân Hằng quan sát tỉ mỉ Trần Trầm liếc mắt, hỏi ngược lại.

- Người cũng không phải Chân Tiên, như thế nào hạ giới? Người tại Tiên giới, thuộc về phương thế lực gì?

- Thời gian ta hạ giới là Chân Tiên, chỉ bất quá phát sinh bất ngờ, tu vi thụt lùi, về phần thuộc về, ta là bộ hạ Bắc Thần Tiên Vương.

Trần Trầm bình tĩnh đáp.

Bắc Thần Tiên Vương cái danh hiệu này hẳn là từ Tà Thiên Hành nơi đó nghe nói, hẳn mượn nhờ cái danh hiệu này lừa dối Tà Thiên Hành bây giờ còn đang nơi đó chờ hẳn đã thông lối đi Tiên giới.

Giờ đây lấy đến lừa dối Tân Hằng này một phen, cũng hẳn là có thể.

- Bộ hạ Bắc Thần Tiên Vương... Tân Hằng lắm bả nói nhỏ một tiếng, rơi vào trầm tư.

Qua thật lâu, hẳn đột nhiên mở miệng nói.

- Người nguyện ý giúp ta một việc sao?

- Chuyện gì?

Trần Trâm hỏi.

- Chờ nghỉ ngơi lấy lại sức sau thời gian ngắn, theo ta giết trở lại Minh Uyên giới, bắt quá người yên tâm, cũng không phải đi triệt để đánh bại những tín đồ Minh Thần kia, mà chỉ theo ta phá vây đến một chỗ Minh Uyên giới.

- Nói cụ thể một chút.

Cửu Thiên tông phái ta hạ giới, cũng không phải mong ta lấy sức một mình ngăn cản Minh Uyên khôi phục, càng nhiều chỉ là muốn để ta đưa đến tác dụng định vị.

- Chỉ cần ta đi Minh Uyên, đại năng thân ở Tiên giới định vị chuẩn xác được đến vị trí Minh Uyên, tiếp đó hạ xuống đại thần thông, hủy diệt Minh Uyên, người rõ chưa?

Tân Hằng giải thích nói.

- Thì ra là thế.

Trần Trâm bừng tỉnh hiểu ra, khó trách các Tiên Nhân phái hạ giới đều muốn đến Minh Uyên đi dạo một vòng, nguyên lai là nguyên nhân như thế.

- Người tại Minh Uyên giới nhiều ngày như vậy, như thế nào không đi định vị?

Trần Trâm lại hỏi.

Tân Hằng lắc đầu.

- Nào có dễ dàng như vậy, muốn định vị, cần ta đem tín vật nào đó ném vào bên trong Minh Uyên, mà đệ tử Minh Thần bên trong Minh Uyên vị kia một mực trông coi Minh Uyên, ta căn bản không có cơ hội.

- Bất quá giờ đây không giống với lúc trước, Minh Uyên giới cải thiện hoá địa, đệ tử Minh Thần kia có thể rời đi Minh Uyên, chỉ cần hấn rời đi, ta đem tín vật ném vào bên trong Minh Uyên, cường giả Cửu Thiên tông liền sẽ hạ xuống đại thần thông, hủy diệt Minh Uyên.

- Minh Uyên vừa hủy, phân thân Minh Thần sẽ không còn khả năng phủ xuống, đến lúc đó không cần thời gian bao lâu, hết thầy liền sẽ khôi phục bình thường.

Gặp trên mặt Trần Trâm vẫn treo đầy nghi hoặc như cũ, Tân Hằng lại nói.

- Muốn triệt để khống chế một giới, không chỉ cần thay đổi hoàn cảnh một giới, còn cần triệt để thay thế thiên địa ý chí một giới.

Hoàn cảnh Minh Uyên giới giờ đây đã tại dưới ảnh hưởng Minh Uyên, phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, thỏa mãn điều kiện cứng nhắc phân thân Minh Thần phủ xuống, bất quá lúc này thì

ên địa ý chí chưa tiêu tán, chỉ bị áp chế mà thôi.

Chỉ khi nào Minh Thần phân thân thông qua tượng phủ xuống Minh Uyên giới, triệt để hủy diệt thiên địa ý chí, Minh Uyên giới liền thật triệt để luân hãm.

Nghe đến đó, Trần Trầm rớt cuộc hiểu rõ nguyên lý bên trong.

Nói tóm lại, khống chế một giới không chỉ vẹn vẹn khống chế là hoàn cảnh một giới này, còn cần khống chế thiên địa ý chí một giới này.

Mà Minh Thần vị tồn tại kinh khủng này, phải thay thế được thiên địa ý chí, chỉ bất quá hãn cũng không phải có thể tùy tiện phủ xuống, cần trước tạo ra cho hãn một cái hoàn cảnh tốt, để hãn có thể phủ xuống.

Giờ đây hoàn cảnh Minh Uyên giới đã tạo ra hoàn tất, còn thiếu c hứa trị Minh Thần tượng.

- Thế nào? Người nguyện ý giúp ta sao?

Tân Hằng một mặt chân thành.

Trần Trầm không vội vã đáp ứng, mà chỉ thật sâu nhìn Tân Hằng liếc mắt, hỏi.

- Ta giúp người có chỗ tốt gì?

- Đợi ngày sau trở về Tiên giới, ta nhất định có hậu báo!

Tân Hằng lại đem câu nói lúc trước móc ra.

Trần Trầm nghe vậy cũng cười ha ha, loại bánh vẽ hứa hẹn này hãn sẽ không coi là thật.

Tân Hằng thấy vậy lại nói.

- Những tu sĩ Minh Uyên giới kia muốn chữa trị Minh Thần tượng, cần số lượng lớn tín ngưỡng chi lực, mà giờ đây Minh Uyên giới chỉ sợ cung cấp không được nhiều tín ngưỡng chi lực như vậy, đến lúc đó bọn hắn khẳng định sẽ chọn cường công nơi này.

- Dưới loại tình huống này, người ta muốn toàn mạng, nhất định phải hợp tác!

- Lời này có chút đạo lý.

Trần Trâm khẽ gật đầu, tựa hồ muốn đáp ứng.

Lúc này Tân Hằng cắn răng, một mặt không bỏ từ trong ngực lấy ra một mai Thiên Vãn cỡ nhỏ.

Đây là chí bảo Thiên Vãn Cửu Thiên tông ta, ẩn chứa lực lượng công pháp vô thượng Cửu Thiên tông ta, ta có thể đưa một mai cho đạo hữu, dùng làm phòng thân!

Dứt lời Tân Hằng đem Thiên Vãn đưa đến trước mặt Trần Trâm.

Nhưng mà đúng vào lúc này! Tình huống đột nhiên phát sinh biến hóa!

Thiên Vãn trong tay Tân Hằng kia lại bị thúc giục lên, trực tiếp biến thành khối cầu cỡ nhỏ, hướng về Trần Trâm đâm vào!

Trần Trâm gặp Tân Hằng đột nhiên ám toán mình, cũng không cảm thấy bất ngờ, chẳng qua cười lạnh một tiếng liền duỗi tay ra hút ống khối cầu cỡ nhỏ kia bắt đi!

Tân Hằng nhìn thấy một màn này, trong mắt lóe lên một tia đùa cợt.

Thiên Văn chính là một loại bảo vật đặc sản Cửu Thiên tông, dù nói là Tiên thể, dù là tiên khí pháp bảo các loại đâm vào bên trên Thiên Văn đều sẽ lập tức sụp đổ, hoá thành nguyên tố cực kỳ nhỏ trong thiên địa.

Mà người trước mặt này vậy mà dùng tay đi ngăn, quả thực không khác muốn chết!

Ngay tại thời điểm hắn chờ đợi người trước mặt này băng tán, tay Trần Trầm trực tiếp đè xuống Thiên Văn, một cỗ lực lượng kỳ dị như có như không bắt đầu bao vây Thiên Văn.

Lúc đầu Thiên Văn cực kỳ cuồng bạo tại phía dưới lực lượng kỳ dị này bao khóa vậy mà nhanh chóng biến đổi thành ôn hòa lên.

Tân Hằng thấy vậy hoảng sợ cảm kém chút rớt xuống, lập tức la hét thanh nói.

- Thái Thanh Huyền Thiên Đạo! Người làm sao biết vô thượng công pháp Thái Thanh Huyền Thiên Đạo Cửu Thiên tông ta?

Nói thật, toàn bộ Cửu Thiên tông loại trừ tông chủ ra, chỉ có dòng chính truyền nhân tông chủ mới có thể tu luyện Thái Thanh Huyền Thiên Đạo, mà như hắn dạng đệ tử chân truyền cực kỳ ưu tú này, cũng chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác tu luyện công pháp yếu hơn một chút.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, tại hạ giới này, hắn vậy mà nhìn thấy một tên Tiên Nhân tu luyện Thái Thanh Huyền Thiên Đạo!

Đồng thời lợi dụng Thái Thanh Huyền Thiên Đạo trực tiếp trấn áp lại Thiên Văn cuồng bạo!

Trần Trầm cười lạnh một tiếng, cũng chưa trả lời, chờ Thiên Văn cỡ nhỏ kia triệt để bình tĩnh, rơi vào trong tay hắn, hắn mới lạnh lùng nói.

- Người đây là đang ám toán ta sao?

Hắn vừa nói lời này, tu sĩ Chân Linh giới bốn phía lập tức hồi thần lại, không nói hai lời liền bay tới, bao vây Tân Hằng tại chính giữa.

Chương 758: Hay làm Kia Thân.

Chương 758: Hay làm Kia Thân.

- Người là người Cứu Thiên tông ta? !

Tân Hằng y nguyên phối hợp hỏi, phảng phất như không thấy một đám tu sĩ chung quanh vậy.

- Không phải.

Trần Trâm lạnh nhạt đáp.

Tân Hằng nghe vậy trong lúc nhất thời không biết biểu đạt tâm tình chính mình thế nào.

Nếu muốn trở thành đệ tử dòng chính Cứu Thiên tông, tu luyện Thiên Thanh Huyền Thiên Đạo, nhất định cần đến lập xuống đại công cho Cứu Thiên tông mới được, mà đây vẫn chỉ là một cái ngưỡng cửa mà thôi.

Hắn bất chấp vô cùng nguy hiểm hạ giới, làm chính là tranh đoạt

vị trí đệ tử thân truyền, tranh thủ chính mình một cơ hội tu luyện Thái Thanh Huyền Thiên Đạo.

Nhưng ai có thể tưởng đến tu sĩ trước mặt này vậy mà đã tu luyện Thái Thanh Huyền Thiên Đạo!

- Vô thượng công pháp Cửu Thiên tông Ta tiết ra ngoài, nếu như t
a giết hấn... Lập xuống công lao không thể ít hơn bình định tai ho
ạ Minh Uyên giới!

Nghĩ tới đây, trong mắt Tân Hằng lóe lên một tia ngoan lệ.

Người trước mặt này không phải Chân Tiên, cho dù tu luyện Thái Thanh Huyền Thiên Đạo, cũng không thể nào là đối thủ của hấn.

Về phần những phạm tu chung quanh kia, hấn căn bản không để v
ào mắt.

Nhưng mà, còn không chờ hấn động thủ lần nữa, Trần Trầm đã th
ụt lùi về sau ngàn mét, cùng lúc đó, Vạn Linh Đỉnh bỗng nhiên hà
o quang tỏa sáng, ngàn vạn Chân Linh hư ảnh như là thao thiên c
ự lãng đồng dạng hướng về hấn đánh tới chớp nhoáng.

Nhìn thấy khí thế khủng bố kia, Tân Hằng sắc mặt biến hóa, Tiên Kiếm trong tay nháy mắt thành hình, tạo thành một đạo kiếm khí kinh thiên hướng về ngàn vạn Chân Linh hư ảnh chém qua.

Hai cỗ lực lượng tràn đầy trong hư không giao hội, phát ra một tiếng vang thật lớn, sóng xung kích cường đại trực tiếp đem Minh Uyên tông mới vừa chữa trị nát thành bột mịn!

Trần Trầm thấy vậy tâm niệm vừa động, vô số Nguyên tố mỏng manh.

Xuất hiện tại trong thần thức hấn, những nguyên tố này tại dưới hấn chấn chưởng không, nhanh chóng hợp thành bộ dáng nguyên lai.

Chỉ bất quá trong nháy mắt, Minh Uyên tông liền khôi phục bộ dáng ban đầu.

Nhìn thấy một màn thần kỳ này, một đám cường giả Chân Linh giờ ới tất cả đều hoảng sợ không nhẹ.

- Đây là thời gian nghịch chuyển sao? Thời không pháp tắc chi lực?

Thiên Ma thành chủ tự lảm bảm, trong nội tâm nhin không được sinh ra tình cảm ngưỡng mộ núi cao.

Tân Hằng thấy vậy sắc mặt lại bộc phát xấu hổ, bất quá cũng may Thái Thanh Huyền Thiên Đạo người này còn lưu lại tại Phàm Tiên cấp độ, chỉ có thể không chế phàm vật, bằng không hẳn đúng là không phải đối thủ.

Đem Vạn Linh Đỉnh công kích ngăn lại xong, hắn nhắm mắt lại, lảm nhảm một câu khẩu quyết, xong cả người hắn đều rụt nhỏ lại một vòng.

Ngược lại là tiên kiếm trong tay hắn quang mang tăng vọt, kiếm khí trùng tiêu trực tiếp đem mây trên bầu trời đánh tan.

Phía trước nói chỉ có một kích lực lượng, dĩ nhiên không phải thật.

Chính mình làm sao có khả năng đem át chủ bài nói cho một người xa lạ?

Giờ đây một kích này, mới là một kích mạnh nhất hắn!

Kèm theo một tiếng quát khê, tiên kiếm mãnh liệt tăng vọt đến mười mét, tựa như tia chớp hướng về Trần Trầm đâm tới, mới vừa bay ra hơn trăm mét, không gian liền bị đâm xuyên, toàn bộ kiếm t

hể thoáng qua biến mất.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm nhanh chóng thụt lùi, tuy không nhìn thấy kiếm thể kia, nhưng hắn có thể cảm giác được không gian phụ cận đều đang rung động, một cỗ lực lượng đáng sợ vô cùng đang hướng hắn không dứt bay đến, ven đường vô luận là ngã n cản gì, đều phải dưới một kiếm này hôi phi yên diệt.

Loại cường độ công kích này, hắn đời này chỉ sợ là lần đầu tiên gặp được.

Nhưng chẳng biết tại sao, giờ phút này hắn lại dị thường bình tĩnh, thậm chí cũng không có dự định dừng tới Cửu Thiên Huyền Thiên Tháp.

Thụt lùi hơn mười dặm, kiếm kia đã đến trước mắt hắn, cảm thụ được khí sắc bén đập vào mặt, nội tâm Trần Trầm đột nhiên biến đổi thành linh hoạt kỳ ảo lên, theo bản năng tiện tay vung lên, Thiên Vẫn lúc trước từ Tân Hằng nơi đó đạt được liền từ trong tay hắn bay ra ngoài.

Đương!

Một tiếng vang giòn, mũi kiếm trực tiếp đâm vào bên trên Thiên Vẫn.

Trần Trầm duỗi tay, yên lặng cảm thụ Thiên Vẫn biến hóa, trong nội tâm ẩn có điều ngộ ra.

Một giây sau, Thiên Vẫn đột nhiên tăng vọt mấy chục lần, biến đổi thành kích thước chừng hơn trăm mét, một cỗ lưu quang như có như không nổi lên, luận khí thế vậy mà còn mạnh hơn so trước đó Tân Hằng dùng gấp mấy lần!

Tiên kiếm cùng Thiên Vẫn đụng nhau, tiên khí nhanh chóng bị phân giải, kiếm thể cũng bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ.

Thấy vậy trên mặt Trần Trầm lộ ra nụ cười, Thiên Vẫn này không hổ là pháp bảo cường giả đỉnh cao tu luyện Thái Thanh Huyền Thiên Đạo luyện chế ra, hẳn dùng một chút, vậy mà nháy mắt lĩnh ngộ Thái Thanh Huyền Thiên Đạo bộ phận diệu dụng, đến mức thuận lợi bước vào Phạm Tiên đỉnh phong.

Giờ đây cách hoàn thành Chân Tiên, liền chỉ còn dư lại cách một bước xa.

- Đi thôi.

Trần Trầm nhẹ nhàng phun ra ba chữ, Thiên Vẫn trực tiếp vượt trên tiên kiếm, đem tiên kiếm bám vào trên người, tiếp đó hướng về Tân Hằng nghiền ép bay đi.

Nhìn viên cầu to lớn cách đó không xa kia, sắc mặt Tân Hằng tái nhợt vô cùng.

Thứ này uy lực người khác không biết, nhưng mà hẳn rõ ràng cực kỳ.

Dù cho là hẳn chưa có tiếp xúc qua Thái Thanh Huyền Thiên Đạo sử dụng, cũng đủ để tùy ý diệt sát Chân Tiên cùng cấp bậc.

Mà người trước mặt này sử dụng...

Tân Hằng không dám nghĩ tới, hẳn không có thực lực người Minh Uyên giới kia, quả quyết không có khả năng ngăn trở Thiên Vẫn.

Lúc này hẳn hối hận vạn phần, vì sao vừa rồi chính mình phải dùng Thiên Vẫn ám toán người này?

Cái này không phải mình đào hầm tiếp đó chính mình nhảy hươg bên trong sao?

- Hạ thủ lưu tình!

Tân Hằng hô to một tiếng, liền nhanh chóng hướng về sau bỏ chạy, ý đồ xuyên việt không gian thông đạo.

Nhưng mà Trần Trầm cũng không để ý tới, ngược lại gia tăng lực lượng.

Tốc độ Thiên Vẫn nháy mắt bạo tăng, cơ hồ là trong nháy mắt liền đuổi kịp Tân Hằng!

Cảm nhận được áp lực khủng bố phía sau, phía dưới dục vọng cầu sinh cường liệt, Tân Hằng liên tiếp ném ra mười mấy dạng hộ thân pháp bảo, ngăn tại phía sau.

Nhưng mà những pháp bảo này tại tiếp xúc đến Thiên Vẫn xong, thiên khí trực tiếp tiêu tán, có chút thậm chí trong nháy mắt liền phân giải vô tung vô ảnh.

- Không!

Tân Hằng quay đầu lại thê lương gào thét một tiếng, xong hắn liền thấy Thiên Vẫn kia trong mắt hắn càng lúc càng lớn, cuối cùng trở thành tất cả trong mắt của hắn.

Không có bất kỳ tiếng vang gì, cũng không có động tĩnh gì, Thiên Vẫn liền như nghiền ép một con kiến ép tới, toàn bộ Tiên thể Tân Hằng thoáng qua băng tán, biến mất tại giữa thiên địa.

Một đạo hư ảnh như có như không xuất hiện tại phía trên Thiên Vẫn, điên cuồng đấu tranh, ý đồ tách rời Thiên Vẫn không chế.

Trần Trầm nhìn thấy một màn này, tâm niệm vừa động, toàn bộ lực lượng trong Thiên Vẫn biến mất, rơi xuống phía dưới.

Xong thân hình hắn lóe lên, đi tới trước mặt hư ảnh kia.

Hư ảnh chính là Nguyên Thần Tân Hằng, chỉ bất quá lúc này đã suy yếu đến cực điểm, tùy thời cũng có thể tiêu tán.

Gặp Trần Trầm tới, trong mắt hắn lóe lên một chút sợ hãi, bất quá hắn lại không có cầu xin tha thứ.

Đôi vị suy nghĩ, nếu như chính mình học lén Thái Thanh Huyền Thiên Đạo, bị người phát hiện, vậy khẳng định muốn giết người diệt khẩu.

Đã như vậy, cùng cầu xin tha thứ, không bằng chết oanh liệt một chút.

- Ta chỉ hận không nên đem Thiên Văn đưa đến trên tay ngươi! Bằng không hươu chết vào tay ai! Cũng còn chưa biết!

Tân Hằng đè lại sợ hãi trong nội tâm mang theo vô tận hối hận nói.

Trần Trầm cười khẽ một tiếng, lấy Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp ra, tiếp đó đem Tân Hằng Nguyên Thần trấn áp.

- Cái này... Đây là Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp? Ngươi... Ngươi cmn! Cái quỷ gì!

Tân Hằng nhìn thấy Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, trong lúc nhất thời lại có chút nói năng lộn xộn.

Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, hắn tất nhiên biết, thậm chí hắn còn có một hàng nhái...

Bất quá, bảo vật này không phải tại Cửu Thiên tông Tiên giới sao? Như thế nào đến nơi này?

Không chờ hắn tiếp tục suy nghĩ, Trần Trầm khẽ đẩy, đem hắn đá

y vào trong tháp.

Chương 759: Dùng Hết Tác Dụng Của Nó.

Chương 759: Dùng Hết Tác Dụng Của Nó.

Trần Trầm, hình cầu vừa rồi đó là...

Thiên Ma thành chủ gặp đại cục đã định, nhịn không được bu lại hỏi.

Một loại bảo vật tiêu hao Tiên giới, uy lực tuy mạnh, bất quá cũng chỉ có thể dùng một lần mà thôi.

Trần Trầm một bên giải thích một bên đem tiên kiếm Tân Hằng thu vào.

- Chân Tiên kia... Người chuẩn bị xử trí như thế nào?

Thiên Ma thành chủ lại hỏi.

Trong lòng Trần Trầm suy nghĩ một chút trả lời.

- Ta đi nghiên cứu một chút, tốt xấu là Nguyên Thần Chân Tiên, k hẳng định hữu dụng đối với ta.

Nghe được cái từ nghiên cứu này, khóe mắt Thiên Ma thành chủ g iật g iật không lại nói tiếp, chỉ là ở trong lòng mặc niệm thay Chân Tiên kia ba giây đồng hồ.

...

Một lát, Trần Trầm về tới chỗ tu luyện chính mình, lấy Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp ra ngoài.

Lúc này Nguyên Thần Tân Hằng bị vây ở tầng thứ nhất Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, động đậy không được.

Trần Trầm không có khách khí, đầu tiên lấy trang bị trữ vật hẵn ra.

Phá tan cấm chế, mở ra xem, bên trong cùng hẵn tượng tượng không sai biệt lắm, đơn giản là số lượng lớn Tiên thạch cùng đủ loại đan dược cùng chút ít Tiên Khí không sai.

Trong đó có hai tấm lệnh bài tương đối nổi bật, khối thứ nhất trên đó viết đệ tử chân truyền Tân Hằng Cửu Thiên tông.

Rất rõ ràng, đây là thân phận lệnh bài.

Về phần khối thứ hai, vậy liền tương đối đặc thù, phía trên không có một chữ.

Bất quá cái này cũng không thắng được Trần Trầm, tại dùng hệ thống giám định một phen xong, hẵn xác định đây chính là vật định vị Tiên giới giao cho Tân Hằng.

Đem hai tấm lệnh bài cất kỹ, Trần Trầm vừa cẩn thận lật một cái, rốt cục lại tại trong góc lật ra ba Thiên Văn.

Những cái này liền là toàn bộ gia sản Tân Hằng.

- Nói thật, vốn liếng người không có phong phú như người sư muội người kia a, sư muội của người tốt xấu mang theo Vạn Linh Đỉnh đây.

Trần Trâm đem vật liệu kiểm kê tốt xong, nói với Tân Hằng trong Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Tân Hằng tựa hồ nhận mệnh, cũng không nói chuyện, chỉ nhắm mắt lại không nói một lời.

- Ta nhìn lại một chút tiên kiếm ngươi thế nào.

Trần Trâm một bên nói một bên đem thanh tiên kiếm kia lấy ra, đây cũng là bảo vật trân quý nhất Tân Hằng.

Tuy không sánh được Vạn Linh Đỉnh, nhưng mạnh hơn so Vạn Hóa Thần Phong chính mình rất nhiều.

Tân Hằng mấy lần phát uy, đều mượn nhờ chuôi tiên kiếm này, tại thời khắc mấu chốt còn có thể hấp thu tinh huyết, uy lực bạo tăng, thật là một chuôi bảo vật thập phần cường đại.

Đem tiên kiếm nắm trong tay, Trần Trâm bắt đầu dùng hệ thống giám định.

- Hệ thống, bên trong phương viên nửa mét bảo vật trân quý nhất là cái gì?

- Là tiên kiếm kinh gió trong tay kí chủ, chính là dùng Thái Ất Tiên Kim luyện chế thành, có thể phát huy ra uy lực tiên khí lớn nhất.

- Thái Ất Tiên Kim...

Trần Trâm lẩm bẩm nói nhỏ một câu, đối với Tiên Kim này hẳn không am hiểu thế nào, cũng không biết có thể tan vào bên trong Vạn Hóa Thần Kim hay không.

Hay là lúc sau sẽ chậm chậm nghiên cứu a.

Đem tiên kiếm bỏ vào nhẫn trữ vật, Trần Trầm vừa nhìn về phía Tân Hằng.

- Người còn có lời gì nói sao?

Tân Hằng y nguyên yên lặng.

Ánh mắt Trần Trầm dần dần trở nên lạnh, xong tâm niệm vừa động, một đoàn hắc khí xuất hiện tại trong tay hắn, chính là ma chủng.

Có câu nói rất hay, đêm dài lắm mộng, Tân Hằng này hắn không dám lưu thời gian quá dài, bằng không nếu phát sinh bất ngờ, hoặc là để hắn thông qua một chút thủ đoạn đặc thù trao đổi Tiên giới, hậu quả kia hắn đảm đương không nổi.

Nhưng mà trực tiếp giết như vậy, cũng là lãng phí, còn không bằng thử xem dùng ma chủng thôn phệ tu vi hắn trước.

Tân Hằng tựa hồ cảm ứng được cái gì, mở mắt, khi nhìn đến ma chủng trong tay Trần Trầm xong, hắn mạnh mẽ trừng Trần Trầm liếc mắt.

Trần Trầm không quan tâm, bắt đầu đem ma chủng cưỡng ép quấn thân vào trong cơ thể Tân Hằng.

Nhưng bởi vì tu vi Tân Hằng quá cao, lại không ngừng đấu tranh, cho nên cái tiến trình này cực kỳ chậm chạp.

- Người càng chống lại chỉ sẽ càng thống khổ, cần gì chứ?

Trần Trầm tận tình khuyên nhủ.

Tân Hằng cả giận nói.

- Ta tốt xấu là một Chân Tiên, ngươi không thể cho ta thống khoái sao? Nhất định muốn dùng thủ đoạn hạ lưu như thế?

Trần Trâm lắc đầu.

- Không có cách nào, ngươi là hán tử no không biết hán tử đói, ta lại đã không ở Tiên giới, muốn tăng thực lực quá khó khăn.

- Hơn nữa Minh Uyên giới giờ đây tình huống như thế nào, ngươi cũng không phải không biết.

Tân Hằng theo bản năng lại muốn mắng, nhưng không biết nên chửi cái gì tốt, cuối cùng chỉ phun ra một câu.

- Hồn đản!

Tại phía dưới một phen thao tác, ước chừng qua nửa canh giờ, ma chủng tiến vào bên trong Nguyên Thần Tân Hằng, biến mất không còn tăm tích.

Trần Trâm bắt đầu toàn lực thôi động, rất nhanh số lượng lớn tu vi tiên khí liền tụ hợp vào đến bên trong ma chủng, tiếp đó phản hồi cho bản thân.

Vừa rồi trận chiến kia hẳn bước vào Phạm Tiên đỉnh phong, giờ đây âm thầm phệ, tu vi vậy mà lại bắt đầu đột nhiên tăng mạnh, nhanh đến một loại trình độ cực kỳ kinh người.

Cực kỳ hiển nhiên, Tân Hằng này không phải một Chân Tiên sơ kỳ phổ thông, trong cơ thể tu vi hẳn nếu như toàn bộ tràn ra, chỉ sợ có thể làm ra bảy tám Chân Tiên.

Cái này còn là đối phương dưới trạng thái hư nhược.

Trần Trâm đều có chút không dám tin tưởng mình vậy mà diệt người mạnh như thế.

Hấp thu ước chừng một canh giờ, Trần Trầm cảm giác đỉnh đầu có một cỗ khí thể như có như không khóa chặt chính mình.

Đây là phi thăng đại kiếp?

Trần Trầm trầm nghĩ trong lòng.

Lúc trước, hấn đối mặt đại kiếp gì, nhất định sợ đến không được, bất quá sau khi dùng Cửu Thiên Huyền Trân Tháp trợ giúp Tử Vi Thánh Vương đánh phá thiên kiếp xong, tâm thái hấn liền biến.

Cảm ứng được đại kiếp sắp tới, hấn không những không hoảng hốt, thậm chí còn có chút kích động.

Nhưng khí cơ quái dị kia chỉ tồn tại chỉ chốc lát liền biến mất không còn tăm tích, mà tu vi hấn lại tại trong tích tắc phát sinh một loại biến chất nào đó.

Cơ hồ là trong nháy mắt công phu, hấn liền hấp thu hơn ngàn khối Trung phẩm Tiên thạch trong nhẫn trữ vật.

Mà lúc trước hấn tính toán đâu ra đấy, trạng thái đỉnh phong cũng không hấp thu được trăm mai Tiên thạch.

Loại tăng lên này cùng cảm giác lực lượng toàn thân cao thấp kia để nội tâm Trần Trầm có chút vui sướng, bất quá Nguyên Thần Tân Hằng kia cũng đã nháy mắt uể oải đến cực hạn, mắt thấy lấy liền muốn tiêu tán.

Hấn thậm chí có thể từ trong mắt Tân Hằng nhìn thấy một tia giải thoát.

- Ha ha, đa tạ đạo hữu, nếu người không xuất thủ ám toán ta, ta còn có chút tiếc nuối xuống tay với người.

Tâm tình Trần Trầm không tẻ, cùng người sắp chết này lại nói một câu.

Ánh mắt Tân Hằng bình tĩnh, một bộ tư thế dù sao ta phải chết, kẻ người nói thế nào.

Trần Trầm thấy vậy ánh mắt cũng lóe lên, cao giọng nói.

- Chậm rãi lại chết!

Dứt lời, bản thể hắn từ trong Âm Dương cung bay ra.

Thần tình Tân Hằng vẫn thong dong như cũ, Nguyên Thần hư ảnh đã lơ mờ đến cực hạn.

Phanh...

Một tiếng như có như không nhẹ vang lên, Nguyên Thần bắt đầu tiêu tán, chỉ cần tiếp qua mấy hơi thở, Tân Hằng liền đem triệt để từ thế giới này biến mất.

Lúc này hắn thậm chí đã trải qua bắt đầu nhìn lại một đời chính mình.

Trần Trầm bản thể thấy thế đưa ra tay, bắt đầu thôi động Hạo Nhiên Thánh Quang Quyết, hấp thu lực lượng thần thức thời gian Tân Hằng vẫn lạc xuất hiện.

Nhìn thấy một màn này, Tân Hằng khinh thường giơ lên ngón tay giữa, đồng thời trong lòng có chút vui mừng Tiên thể trực tiếp bị Thiên Văn oanh cho không còn, bằng không chỉ sợ cũng khó thoát hạ tràng bị lợi dụng.

- Người này, thật không phải thứ gì a!

Mang theo dạng suy nghĩ này, Nguyên Thần Tân Hằng triệt để tiêu

u tán.

Mà trình độ thần thức bản thể Trần Trầm lại tại lấy tốc độ kinh ngườì tăng lên nhanh, cũng không lâu lắm liền vượt qua cảnh giới Đại Thừa đỉnh phong, cuối cùng đạt tới một cái tình huống không biết.

Chương 760: Đại Thế Không Thể Ngăn Cản.

Chương 760: Đại Thế Không Thể Ngăn Cản.

Sợ là trình độ thần thức không sai biệt lắm cùng Chân Tiên...

Trần Trầm thâm nghĩ trong lòng.

Phía trước thần thức người mạnh nhất Chân Linh giới là Tà Thần điện chủ, giờ đây khẳng định là hắn.

Không thể không nói, lợi dụng Tân Hằng, thực lực hắn đề cao vài cấp bậc không thôi.

Tiên thể phân thân thành tựu Chân Tiên, trình độ thần thức bản thể cũng gần như đạt tới Chân Tiên.

Giờ đây tất cả tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong Chân Linh giới gộp lại cũng hi sợ cũng không phải đối thủ của hắn.

- Ha ha, trong bất tri bất giác liền thành cao thủ hàng đầu nhất một giới, nếu không phải Minh Uyên giới có việc này, ta cũng có thể

đổi bản đồ.

Trần Trâm khẽ thở dài một câu, tiếp đó tiêu sái đi ra ngoài.

...

Phía sau một đoạn thời gian, Trần Trâm liền tại bên trong Minh Uyển tông củng cố tu vi, đồng thời gia cố lối đi lưỡng giới phòng ngự.

Ước chừng qua một tháng, Tạ Thiên Hành đột nhiên phát tới một đầu đưa tin.

- Trần đạo hữu, Minh Hà Thánh Vương kia liên hệ ta, muốn để ta dẫn dắt Phản Thiên minh tại Bắc vực chế tạo một tràng rối loạn thanh thế to lớn.

Nhìn thấy đưa tin này, lông mày Trần Trâm lập tức nhíu lại.

Phải biết lưỡng giới cách trở, dưới tình huống bình thường, lẫn nhau căn bản không có cách đưa tin, Minh Hà Thánh Vương có thể đưa tin cho Tạ Thiên Hành, chỉ có hai loại khả năng.

Thứ nhất, Minh Hà Thánh Vương không biết dùng thủ đoạn gì vượt giới đi tới Chân Linh giới.

Thứ hai, hẳn có một loại pháp bảo đặc thù nào đó, có thể vượt giới đưa tin.

- Người trả lời như thế nào?

Trần Trâm vội vàng hỏi.

Một lát, Tạ Thiên Hành truyền đến trả lời.

- Ta nói giờ đây các tông môn Chân Linh giới thực lực quá mạnh,

Phản Thiên minh chúng ta căn bản không dám ló đầu.

- Phía sau hấn nói hấn sẽ giúp chúng ta, ta hỏi hấn giúp như thế nào, hấn không có trả lời.

- Ta hiểu được, Phản Thiên minh các người hiện tại không nên khinh cử vọng động.

Truyền xong tin tức, Trần Trầm rơi vào trầm tư.

Minh Hà Thánh Vương bây giờ còn chưa chết, vậy tám chín phần mười cũng thành tín đồ Minh Thần, thay Minh Thần làm việc.

Thế nhưng trải qua nhiều như vậy, hấn sẽ còn tín nhiệm Phản Thiên minh vô điều kiện sao?

Hoặc là, đây chỉ là cái thăm dò mà thôi.

Bất kể như thế nào, việc cấp bách giờ đây là muốn biết rõ ràng Minh Hà Thánh Vương liên hệ Tạ Thiên Hành như thế nào.

Đang lúc hấn nghĩ đến những cái này, ngoại giới Thiên Cơ đạo quân đột nhiên bay vào, biểu lộ ngưng trọng đến cực điểm.

- Trần đạo hữu, đại sự không ổn!

- Thế nào?

Lối đi lưỡng giới đang nhanh chóng khuếch trương, ta hoài nghi lưỡng giới có xu thế dung hợp!

Nghe được đáp án này, nhịp tim Trần Trầm mãnh liệt rơi một nhịp.

- Dung hợp?

- Không sai, người theo ta đi xem một chút đi!

Thiên Cơ đạo quân dứt lời lôi kéo Trần Trầm liền bay hướng bên ngoài, cũng không lâu lắm liền đi tới vị trí lối đi lưỡng giới.

Trước đây đường kính lối đi lưỡng giới ước chừng chỉ không đến mười mét, nhưng giờ đây đã khuếch trương đến mười bảy mươi tám mét, nhưng lại có thể lấy mắt trần thấy tốc độ khuếch trương.

Nếu như tốc độ này tiếp tục giữ vững, chỉ sợ một ngày sau, đường kính lối đi lưỡng giới liền sẽ đạt tới hơn ngàn mét!

Mà qua một tháng nữa, trận pháp đại phong bế lối đi liền sẽ không bao khóa trọn vẹn được.

Thấy mọi người một mặt căng thẳng, Trần Trầm an ủi.

- Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, làm hết sức mình nghe thiên mệnh liền tốt.

Nói xong Trần Trầm bắt đầu kiểm tra không gian phụ cận, cũng không lâu lắm liền tại cửa vào lối đi ngoài trăm dặm phát hiện một chỗ dị thường.

Đó là một vết nứt không gian mười điểm nhỏ bé, nhưng Trần Trầm có thể cảm giác được có một cỗ khí tức Minh Uyên như có như không từ trong vết nứt thâm nhập vào Chân Linh giới.

Bích chương đại thể giới đã yếu kém thành dạng này, cho dù tu sĩ Minh Uyên giới dựa vào thực lực bản thân đánh tan Bích chương đại thể giới, cũng thuộc về bình thường, nhìn tới Minh Hà Thánh Vương thật có thể tới Chân Linh giới.

Trong nội tâm Trần Trầm thầm nghĩ.

Nhưng lấy thực lực hần bây giờ, cho dù Minh Hà Thánh Vương

mạnh lên, hẳn cũng không sợ hãi.

Hẳn chân chính kiêng kỵ là tồn tại một mực sống ở trong Minh Uyên kia, cũng chính là đệ tử Minh Thần trong miệng Tân Hằng nói.

Bất quá cũng may đệ tử Minh Thần kia muốn xuất động, tựa hồ có hạn chế cực lớn.

Nếu như không phải có hạn chế, cũng không có khả năng để Tân Hằng chạy trốn tới Chân Linh giới.

Suy nghĩ một chút, Trần Trầm nói với một đám tu sĩ chỗ không xa.

- Ta đi ra ngoài một chuyến.

Dứt lời, hẳn hướng thẳng đến vị trí Thiên Đô Đại Tuyết sơn bay đi.

Thiên Đô Đại Tuyết sơn, đó là tổng bộ Phản Thiên minh, mà Phản Thiên minh là hậu chiêu hẳn, cũng là Chân Linh giới một siêu cấp thế lực duy nhất không có trú đóng ở phụ cận Minh Uyên tông.

Nếu như những người Minh Uyên giới kia muốn tại Chân Linh giới gây ra hỗn loạn, thu phục Phản Thiên minh chính là lựa chọn tốt nhất.

Vừa nghĩ vậy, thân thể Trần Trầm chấn động, trực tiếp trốn vào bên trong hư không, tốc độ kia không chậm hơn vận dụng Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa bao nhiêu.

...

Ước chừng một khắc đồng hồ sau, Bắc vực Thiên Đô Đại Tuyết sơn liền chiếu vào tầm mắt Trần Trầm.

Núi tuyết vẫn như cũ là núi tuyết kia, nhưng Trần Trầm lại mơ hồ cảm giác được trong đó truyền ra một tia chấn động.

Không kịp nghĩ nhiều, thân hình Trần Trầm lóe lên, liền tiến vào bên trong Thiên Đô Đại Tuyết sơn.

Chỉ thấy trên không khu kiến trúc Phản Thiên minh, một tu sĩ áo đen một tay hướng phía dưới, ngũ chỉ mở ra.

Một cỗ khí thể cường đại không gì sánh bằng từ lòng bàn tay hắn truyền ra, toàn bộ Thiên Đô Đại Tuyết sơn đều bị khí thể cường đại này bao trùm ở bên trong.

Mà ở phía dưới, một nhóm tu sĩ Phản Thiên minh động đậy không được, trên mặt đều là vẻ thống khổ.

Cả Tạ Thiên Hành cũng khoanh chân ngồi xuống tại đất, nhắm chặt hai mắt, trên trán treo đầy mồ hôi.

Lấy sức một mình, trấn áp toàn bộ Phản Thiên minh, có thể nghĩ mà biết, tu sĩ áo đen kia rốt cuộc mạnh cỡ nào ăn!

- Minh Hà Thánh Vương, người quả nhiên đến Chân Linh giới.

Trần Trầm lạnh giọng nói, xong bước ra một bước, liền đến bên cạnh Tạ Thiên Hành.

Về phần khí thể như núi phía trên kia, trực tiếp bị hắn bỏ qua.

Nhìn thấy một màn này, tu sĩ áo đen trên bầu trời kia lộ ra nửa gương mặt, chính là Minh Hà Thánh Vương.

Thấy người tới là Trần Trầm, ánh mắt hắn mười điểm bình tĩnh.

- Không nghĩ tới là người.

Dứt lời, khí thế trong bàn tay hắn lại tăng cường mấy phần.

Giờ đây hắn tất nhiên không tin nhiệm Phản Thiên minh, nhưng cỗ lực lượng này lại cực kỳ quan trọng, chỉ cần lấy được cỗ lực lượng này, tiếp đó phân tán ra ngoài, tại các nơi Chân Linh giới gây ra hỗn loạn, Chân Linh giới liền phải bỏ ra gấp mấy lần lực lượng đi dọn dẹp nhóm tu sĩ Phản Thiên minh này.

Đến lúc đó phòng ngự không gian thông đạo bên kia liền sẽ giảm xuống.

Mà phương pháp tốt nhất không chế Phản Thiên minh, tự nhiên là đem nhóm tu sĩ này chuyển hóa làm tín đồ Minh Thần.

Cảm thụ được uy áp phía trên, Trần Trầm tiện tay vung lên, một lớp bình phong xuất hiện tại trên không Thiên Đô Đại Tuyết sơn, đem toàn bộ uy áp cản lại.

Nhìn thấy một màn này, biểu lộ Minh Hà Thánh Vương mới biến thành ngưng trọng lên.

- Thần Quy chân nhân, không nghĩ tới một đoạn thời gian không thấy, thực lực người vậy mà đạt tới loại tình trạng này! Nhưng người không nên tới một mình, bạch y Tiên Nhân kia đâu?

Trần Trầm không vội vã trả lời, mà chỉ dùng thần thức đem phạm vi ngàn dặm Thiên Đô Đại Tuyết sơn quét mấy lần, tiếp đó mới cười nói.

- Đối phó người, không cần hắn xuất thủ.

- Các người quả nhiên liên thủ! Ta liền biết! Nhưng thì tính sao? Đại thế không thể ngăn cản!

Minh Hà Thánh Vương cười lạnh một tiếng, xong pháp bảo hình chén của hắn kia lại xuất hiện tại trong tay hắn.

Kèm theo một tiếng quát khẽ, vô tận Minh Hà chi thủy như là sóng lớn không dứt hướng về Trần Trầm mãnh liệt cuốn đến.

Uy thế này, mạnh hơn trước kia không chỉ mười lần!

Cực kỳ hiển nhiên, Minh Hà Thánh Vương tại trở thành tín đồ Minh Thần xong, cũng đạt tới chiến lực cấp bậc Chân Tiên.

Chương 761: Thật Xin Lỗi, Không Thề.

Chương 761: Thật Xin Lỗi, Không Thề.

Nguyên lai không dựa vào tiên khí, cũng có thể đạt tới tu vi loại cấp độ này.

Nhìn xem Minh Hà chi thủy đỉnh đầu nghiêng xuống, Trần Trầm thong thả, thậm chí còn rảnh rỗi suy tư vấn đề này.

Đợi đến thời gian Minh Hà chi thủy cách hần không quá nửa mét, hần mới đưa ra tay.

Một cỗ lực lượng thần dị từ trong tay hần bắn ra, Minh Hà chi thủy phía trên trong nháy mắt liền sụp đổ, biến mất không còn tăm tí ch, phẳng phất như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Minh Hà Thánh Vương nhìn thấy một màn này, con ngươi nháy mắt co vào, lảm bảm nói.

- Chân Tiên!

- Trần đạo hữu, ngươi khôi phục thực lực?

Phía sau Trần Trầm, Tạ Thiên Hành một mặt ngạc nhiên nói.

Trần Trầm nghe vậy, lắc đầu, để lại cho hắn một cái bóng lưng cao thâm mịt mịt.

- Không có, chỉ khôi phục một phần nhỏ.

Tạ Thiên Hành nghe vậy bộc phát xúc động.

Chỉ khôi phục một phần nhỏ liền có thực lực như thế, khôi phục trọn vẹn như vậy cũng được sao?

Thật không hổ là thuộc hạ dòng chính Bắc Thần Tiên Vương!

- Hừ!

Trên bầu trời Minh Hà Thánh Vương vẫn như cũ không tin tã, lập tức hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó mười hai đạo thân ảnh từ bốn phía Thiên Đô Đại Tuyết sơn bay đến bên cạnh Minh Hà Thánh Vương.

Mười hai người này trước kia, cũng chính là tu sĩ Minh Uyên giới hơi chút nổi danh, nhưng giờ đây lại từng người có chiến lực Đại Thừa đỉnh phong.

Trần Trầm thậm chí cảm thấy, nếu như lúc trước không phải Tân Hằng đi theo vào Chân Linh giới, hiện tại Minh Hà Thánh Vương xem chừng liền trực tiếp tiến công lối đi lưỡng giới.

- Trần đạo hữu...

Tạ Thiên Hành đứng lên, một bộ tư thế muốn giúp đỡ.

Trần Trầm khoát tay áo, cười nhạt một tiếng, xong nhẹ nhàng điếm một cái với người nào đó trên bầu trời.

Trong chớp mắt, toàn thân tu sĩ kia liền chấn động lên, mấy hơi thở ở sau, vậy mà thẳng tắp từ không trung rơi xuống, triệt để mất đi năng lực hành động.

Tu sĩ khác lúc đầu còn chuẩn bị thành lập trận pháp ra, bỗng nhiên nhìn thấy một màn này lập tức hoảng sợ có chút lúng ta lúng túng.

- Tu vi... Tu vi ta...

Tu sĩ rơi rụng kia thê lương gào thét, trong giọng nói đều là tuyệt vọng.

Trần Trầm thấy vậy điếm ra một đạo tiên khí, tu sĩ này liền trực tiếp băng tán tại giữa thiên địa.

Trong không khí một hồi yên tĩnh, tu sĩ kia tuy đã vẫn lạc, nhưng tiếng kêu thảm thiết phảng phất như còn vang vọng ở trong thiên địa, dù cho là tu sĩ Phản Thiên minh cũng không khỏi từ đáy lòng mọc lên một chút hơi lạnh.

Chỉ tùy ý gạt một cái, liền diệt sát một tên tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong, Chân Tiên vậy mà mạnh đến loại tình trạng này sao?

Tất nhiên, kinh hãi nhất là Minh Hà Thánh Vương.

Chân Tiên mạnh bao nhiêu hẳn biết, tuy mạnh hơn so với Đại Thừa đỉnh phong bình thường một đoạn, nhưng cũng không phải không thể chiến thắng.

Cho dù bạch y Tiên Nhân kia mạnh đến không hợp thói thường, đến gần hai mươi tên Thánh Vương liên hợp đều không làm gì được.

c, cũng không có khả năng tùy tiện điếm mấy lần, liền diệt sát một tên tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong.

Thần Quy chân nhân phía dưới này đến cùng trải qua cái gì? Thực lực vậy mà mạnh hơn nhiều bạch y Tiên Nhân?

Nếu thật là dạng này, vậy đoàn người mình hôm nay chẳng phải là...
à...

Không chờ hắn tiếp tục suy nghĩ, ánh mắt Trần Trầm lại quét tới.

Thực lực hắn tất nhiên còn chưa tới tình trạng tiện tay điếm chết tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong, vừa rồi sở dĩ có thể diệt sát tu sĩ kia, là bởi vì trong cơ thể người kia có ma chủng hắn gieo xuống.

Vừa rồi hắn chỉ thôi động ma chủng, thôn phệ tu vi người kia mà thôi.

Bất quá nhìn qua vẫn giống như hắn tiện tay điếm chết.

- Minh Uyên giới không có người a...

Trần Trầm nhẹ giọng nói.

Hắn lúc trước gieo ma chủng cho hơn một trăm Đại Thừa Minh Uyên giới, giờ đây xuất hiện tại nơi này mười hai vị liền có bảy người trong cơ thể có ma chủng hắn, cái này chẳng phải là không có a
i sao?

Minh Uyên Thánh Vương chỉ coi Trần Trầm đang mỉa mai, nhưng tư thế đối phương quá mức dọa người, trong lúc nhất thời hắn cũng không biết phản bác như thế nào.

Trần Trầm thấy vậy lại duỗi ra ngón tay, chỉ là một động tác này, mười một tên tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong kia liền bị dọa đến thụt lùi ngàn mét.

Cách xa như thế, Trần Trầm tùy ý điểm mấy lần hư không, tựa hồ là đang chọc người.

Nhìn thấy một màn này, một người trong đó tâm thái nhận lấy ảnh hưởng, vậy mà xoay người bỏ chạy, cũng không lâu lắm liền bay ra cách xa mấy trăm dặm.

- Ở trước mặt ta còn muốn chạy?

Trần Trầm cười lạnh một tiếng, lại là một chỉ điểm ra.

Tu sĩ chạy trốn kia thông qua thần thức phát giác được động tác Trần Trầm, trong lúc nhất thời hoảng sợ đem tất cả pháp bảo phòng hộ đều thúc giục lên, đem cả người bao khóa cực kỳ chặt chẽ.

Nhưng mà, cho dù là dạng này, hắn vẫn cảm giác được tu vi trong cơ thể nhanh chóng trôi đi, bất quá mấy hơi thở, liền trôi đi mất hết.

- Không!

Một tiếng kêu thảm thiết thể lương truyền khắp mấy trăm dặm, xo ng mọi người liền nhìn thấy tu sĩ kia mang theo số lượng lớn pháp bảo như là trời mưa lớp lớp đập xuống tại mặt đất.

Trần Trầm thấy vậy không lại nhìn tu sĩ kia một cái, mà chỉ thu ng ón tay về, nhìn về phía người khác.

Còn lại mười tên tu sĩ bị Trần Trầm xem xét, chỉ cảm thấy chính mình như là bị Tử Thần để mắt tới vậy, đáy lòng phát lạnh, thậm chí có mấy người toàn thân đều nhịn không được run lên.

Bên trong ánh mắt Minh Hà Thánh Vương mơ hồ đã có chút tuyệt vọng, gặp Trần Trầm nhìn về phía hắn, hắn nhịn không được tiến g khàn khàn nói.

- Không nghĩ tới thực lực các hạ mạnh mẽ đến tận đây, thua thiệt ta còn tưởng rằng bạch y Tiên Nhân kia mới là đại địch chân chính...

Trần Trâm cười cười nói.

- Trước khi chết, ngươi còn di ngôn gì muốn nói sao?

Hắn lúc đầu còn tưởng rằng có trận đại chiến, không nghĩ tới tùy ý lộ hai tay, Minh Hà Thánh Vương này liền từ bỏ chống lại.

Minh Hà Thánh Vương nghiêm túc suy nghĩ một chút, cuối cùng thở dài.

- Không nghĩ tới tại Minh Uyên giới vừa chết một lần, liền lại phải đi đến Chân Linh giới chết một lần.

Bất quá trước lúc ta đến, Đấu Chiến Thánh Vương nói qua với ta, chỉ cần ta không phải chết tại dưới một loại pháp bảo hình tròn, là có thể phục sinh.

- Xin hỏi các hạ, nếu ta là bị người diệt sát, có thể phục sinh sao?

Trần Trâm lắc đầu nói.

- Thật xin lỗi, không thể.

Minh Hà Thánh Vương nghe vậy hít sâu một hơi, ánh mắt đột nhiên biến đổi thành ngoan lệ lên.

Một giây sau, thân thể của hắn tăng vọt, vậy mà muốn tự bạo!

Hiển nhiên, như hắn dạng kiêu hùng này không có khả năng chỉ đơn giản chấp nhận như vậy!

Trần Trầm thấy vậy thân hình lóe lên, đã đi tới trước mặt hắn, xong duỗi tay ra trực tiếp đặt tại trên đỉnh đầu hắn.

Lực lượng thần dị Thái Thanh Huyền Thiên Đạo nhanh chóng truyền vào trong cơ thể Minh Hà Thánh Vương, vừa rồi lực lượng còn cường bạo tới cùng khuyhnh khắc tiêu tán.

Không chỉ như thế, cả lực lượng tu vi cũng trong nháy mắt bị triệt để hóa giải, phảng phất như chưa bao giờ có qua vậy.

Minh Hà Thánh Vương trở mắt nhìn chính mình biến thành phàm nhân, ánh mắt rốt cục triệt để tuyệt vọng, nhịn không được quát àm lên.

- Người.... Người vì sao không giết ta!

- Ta còn có ít lời muốn hỏi người, người hiện tại vẫn không thể chết.

Trần Trầm lạnh giọng trả lời, tiếp đó đem Minh Hà Thánh Vương trấn áp, đưa vào trong Âm Dương cung.

Bốn phía còn lại mười tên tu sĩ Minh Uyên giới trở mắt nhìn một màn này, nhưng căn bản không dám ra tay.

Thậm chí đừng nói là xuất thủ, giờ phút này bọn hắn không dám nhúc nhích một thoáng.

- Chính mình phong ấn tu vi, chờ xử lý!

Trần Trầm quét mắt mười người một cái, ra lệnh.

Mười người bị dọa cho phát sợ, căn bản không do dự bao lâu, liền từng người phong ấn bản thân, tiếp đó ngoan ngoãn rơi vào trên đỉnh núi Thiên Đô Đại Tuyết sơn.

Một nhóm tu sĩ Phản Thiên minh bốn phía yên lặng nhìn một màn này, không dám thở mạnh, không thể làm gì khác hơn là dùng ánh mắt ngưỡng mộ núi cao nhìn về phía bóng lưng Trần Trâm, để bộ c lộ ra sùng kính trong ngoài nội tâm.

Chương 762: Ngụy Tiên Giới.

Chương 762: Ngụy Tiên Giới.

Cũng không lâu lắm, Trần Trâm liền mang theo một nhóm tù binh quay trở về Minh Uyên tông.

Trở lại Minh Uyên tông xong, Trần Trâm không nói hai lời liền bắt đầu thẩm vấn Minh Hà Thánh Vương.

Minh Hà Thánh Vương tương đối phối hợp, không chần chờ chút nào, liền đem tình huống Minh Uyên tông giờ đây một năm một mười nói toàn bộ.

Hiện tại những người Đấu Chiến Thánh Vương kia đều bận rộn đem toàn bộ tu sĩ Minh Uyên giới chuyển hóa làm tín đồ Minh Thần, giờ đây toàn bộ Minh Uyên giới, đại khái đã có sáu mươi phân trăm tu sĩ đã thành tín đồ Minh Thần.

- Còn nhưng người còn lại cũng sẽ trong vòng một tháng chuyển hóa hoàn thành, đến thời điểm đó bọn hắn liền sẽ chuyên chú đối phó Chân Linh giới các ngươi.

- Chuyên chú đối phó Chân Linh giới chúng ta? Vô thượng tồn tại

trong Minh Uyên kia sẽ xuất thủ sao?

Trần Trâm hỏi.

Minh Hà Thánh Vương đáp.

- Theo ta được biết, Minh Uyên lan tràn tới chỗ nào hẳn có thể thò tay vào gian dài ở nơi đó, về phần địa phương khác, chỉ có thể lưu lại thời gian rất ngắn.

Mà lấy tốc độ hiện tại Minh Uyên lan tràn đến nhìn ước chừng phải hai tháng mới có thể lan tràn đến Chân Linh giới các ngươi, cho nên trong hai tháng, ta phỏng chừng hẳn sẽ không xuất thủ.

Trần Trâm khẽ gật đầu, lại hỏi.

- Ta đã biết, hỏi lại ngươi một vấn đề cuối cùng, giờ đây Minh Uyên giới có bao nhiêu cao thủ cấp độ Đại Thừa đỉnh phong?

Minh Hà Thánh Vương suy nghĩ một chút nói.

- Ước chừng trên trăm, hễ thành tín đồ Minh Thần, cũng có thể đạt được bộ phận lực lượng Minh Thần, thực lực tu vi tại trong ngắn hạn tăng lên hai ba tiểu cảnh giới.

- Ừm...

Trần Trâm hít sâu một hơi, lại lần nữa nhìn về phía Minh Hà Thánh Vương, trong nội tâm đã không có bất kỳ nghi vấn nào.

Minh Hà Thánh Vương thấy vậy cũng mười điểm thống khoái, dứt khoát nhắm mắt lại, bắt đầu chờ chết.

Trần Trâm không có nhân từ nương tay, trực tiếp liền thỏa mãn hẳn, về phần quá trình đồng dạng cùng Tân Hằng.

Bất quá so với Tân Hằng, Minh Hà Thánh Vương mang đến cho hắn tăng lên nhỏ hơn rất nhiều.

Một mặt là bởi vì thực lực Minh Hà Thánh Vương thua xa Tân Hằng, một phương diện khác cũng bởi vì thực lực hắn bây giờ hơn xa trước, muốn tăng lên một tơ một hào đều cần lực lượng khổng lồ.

Giải quyết Minh Hà Thánh Vương, Trần Trầm lại thăm vấn mấy tên tu sĩ Minh Uyên giới, đạt được đáp án đồng dạng cùng Minh Hà Thánh Vương.

Tất nhiên, hạ tràng bọn hắn cũng đồng dạng cùng Minh Hà Thánh Vương.

Giờ đây Trần Trầm có thể nói là không lãng phí một tơ một hào cơ hội tăng lên.

...

Biết được một chút tin tức Minh Uyên giới, tâm tình Trần Trầm cũng không có tốt bao nhiêu.

Thật sự là bài trong tay hắn liền xuất hiện như vậy, lại thao tác thế nào, thực lực đối phương còn tại đó, không phải đùa nghịch chút mưu kế là có thể ngăn cản.

Về phần lệnh bài định vị Tân Hằng kia, còn có Thiên Vãn rơi vào Minh Uyên giới...

Hai thứ đồ này đều quá bất ổn định, vạn nhất ra đường rẽ, hậu quả kia hắn đảm đương không nổi.

Mà chính thực lực hắn, cũng cơ hồ đến cực hạn lớn nhất một giới này có thể tiếp nhận, muốn lại đề thăng, trừ phi có thể giết một nhóm Chân Tiên.

Nhưng lưỡng giới hôm nay, nơi nào có nhiều Chân Tiên như vậy?

- Chỉ có thể làm hết sức mình, nghe thiên mệnh, ta nên làm cơ bản đều làm.

Trầm tư hồi lâu, Trần Trầm tại trong nội tâm thở dài.

Mặc kệ có thể cứu vãn Chân Linh giới hay không, hẳn đều lưu còn đường lui chính mình cùng nhóm thân nhân bằng hữu.

Mà nếu như tất cả lưỡng giới đều luân hãm, vậy đường lui duy nhất, cũng chỉ có Tiên giới.

Thế nhưng lối đi phi thăng Chân Linh giới bị phong tỏa, Thiên Đạ o Minh Uyên giới đã bị áp chế, phi thăng đại kiếp cũng không biết có thể phủ xuống giống như trước đây hay không, hẳn như thế nào mới có thể đi Tiên giới?

Nghĩ đi nghĩ lại, Trần Trầm đột nhiên linh quang lóe lên! Nghĩ đến một địa phương đặc thù!

Ngụy Tiên giới!

Nếu như nhớ không lầm, Chân Linh giới còn có một chỗ không gian thông đạo thông hướng đại thế giới!

Chỉ bất quá bởi không gian thông đạo này quá mức nhỏ hẹp, tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong chỉ có vứt bỏ nhục thân Nguyên Thần, bảo lưu một tia Chân Linh mới có thể thông qua.

Trước kia, các tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong Chân Linh giới thọ ngũ yên sắp tới, không có cách nào, cũng chỉ có thể vứt bỏ hết thảy, đi Ngụy Tiên giới chuyển thế trùng tu.

Nhưng hôm nay hẳn không giống, hẳn có Nhật Nguyệt Độn Thiê

n Toa a.

Nếu biết bích chương đại thế giới ở đâu, vậy liền ngồi Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa xuyên qua là được.

Tại Nguyệt Tiên giới tìm một nơi dàn xếp lại, không phải không sai sao?

Thật đến thời gian không thể làm gì, vậy liền từ bỏ Chân Linh giới...

Nghĩ tới đây, Trần Trâm lập tức biến đổi thành hưng phấn lên, không kịp chờ đợi truyền âm cho Thiên Ma thành chủ.

- Sư phụ, ta muốn hỏi người một việc!

Thiên Ma thành chủ không có trả lời ngay, mà chỉ bay thẳng đến vị trí Trần Trâm.

Gặp Thiên Ma thành chủ đích thân tới, Trần Trâm vội vàng hỏi.

- Sư phụ, người biết cửa vào lối đi Nguyệt Tiên giới ở đâu sao?

Nghe được vấn đề này, ánh mắt Thiên Ma thành chủ biến đổi thành có chút phức tạp.

Trong mắt hấn, Trần Trâm khẳng định là muốn thời điểm vạn bất đắc dĩ vứt bỏ hết thảy đi Nguyệt Tiên giới chuyển thế trùng tu.

Thời khắc thế này nghĩ loại sự tình này, có thể thấy được Trần Trâm có bao nhiêu bi quan tương lai Chân Linh giới.

- Ta đương nhiên biết, cửa vào Nguyệt Tiên giới ngay tại Đông Vực, từ khi lối đi phi thăng bị chặn xong, mấy đại tông môn chúng ta liền ở nơi đó kiến tạo một toà đại thành, tên là Đông Lâm thành.

- Đông Lâm thành...

Trần Trầm lấy ra bản đồ tìm tòi một hồi, rất nhanh liền tại chính giữa Đông Vực tìm tới chỗ tồn tại Đông Lâm thành.

Thiên Ma thành chủ nhìn thấy một màn này, muốn nói lại thôi.

Trần Trầm nhìn một cái liền nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì, lập tức cười nói.

- Sư phụ, mọi thứ đều cần làm hai tay chuẩn bị, người nói có đúng hay không?

- Bất quá người yên tâm, không đến cuối cùng trước mắt, ta sẽ không dễ dàng vứt bỏ Chân Linh giới.

Thiên Ma thành chủ không nói gì thêm, chỉ vui mừng cười cười.

Đệ tử này mới phi thăng Chân Linh giới không mấy năm, có thể làm được một bước hiện tại này đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Chân chính cần phải liều mạng thủ hộ Chân Linh giới, là bọn hắn những tu sĩ sinh trưởng ở địa phương Chân Linh giới này.

...

Nửa ngày sau, Trần Trầm rời Minh Uyên tông, hướng về Đông Lâm thành bay đi.

Bất quá nửa canh giờ, liền đến trong thành lớn Đông Vực này.

Trong thành tu sĩ lui tới, không khác nhiều thời gian hòa bình, căn bản không ai ý thức đến Chân Linh giới giờ đây đang bồi hồi ranh giới nguy hiểm.

Đây là tu sĩ phổ thông bị ai, cũng là tu sĩ phổ thông hạnh phúc.

Rơi vào trong thành xong, Trần Trầm đi thẳng tới vị trí không gian thông đạo.

Nơi này có một tên tu sĩ Độ Kiếp quanh năm trấn giữ, bất quá Trần Trầm che lấp thân hình, tu sĩ Độ Kiếp này cũng không có phát hiện Trần Trầm tới.

Nhìn lên không gian thông đạo trước mặt, nội tâm Trần Trầm có cảm giác hút im lặng.

Cái không gian thông đạo này nhỏ dù cho là hần nhãn lực, cũng mới khó khăn lắm trông thấy mà thôi.

Nếu đổi thành kiếp trước, chỉ sợ phải dùng kính hiển vi mới có thể nhìn thấy.

Càng máu chốt là cái không gian thông đạo này nghiêm chỉnh mà nói, cũng không có thể xem như lối đi, chỉ có một chút địa phương không gian cực độ yếu kém, tu sĩ Đại Thừa phát huy toàn lực, có thể xuyên qua mà thôi.

- Không nghĩ tới loại địa phương này cũng có thể bị người phát hiện...

Nội tâm Trần Trầm sợ hãi thán phục người lúc trước phát hiện không gian thông đạo này cẩn thận.

Xong không tiếp tục do dự, trực tiếp lấy ra Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa, ngồi xuống.

Lưỡng giới bích chương ngay tại trước mặt, hần cũng không sợ lạc đường, dứt khoát đem Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa thôi động để tiến vào.

Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa lóe lên liền biến mất, bất quá mấy giờ

i thờ, cảnh tượng trước mặt liền triệt để phát sinh biến hóa.

Chương 763: Càn Nguyên Giới, Càn Nguyên Tông.

Chương 763: Càn Nguyên Giới, Càn Nguyên Tông.

Thành trì trước mắt biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một chỗ địa phương hỗn loạn.

Khắp nơi đều là vết nứt không gian còn có cương phong hỗn loạn, cảnh tượng này ngược lại có chút tương tự cùng Long Côn bình nguyên.

Trần Trầm quét một vòng bốn phía, tiếp đó đem thần thức chính mình kéo dài đến lớn nhất, rất nhanh liền đem trong vòng nghìn dặm nhìn tình hình rõ ràng.

Còn tốt, mảnh địa phương hỗn loạn này diện tích chỉ có phương viên mấy ngàn dặm, mà tại bên ngoài mấy ngàn dặm, cảnh tượng không khác nhiều cùng Chân Linh giới.

Đây thật là một toà đại thế giới ngang cấp cùng Chân Linh giới, hơn nữa trong không khí còn có một tia tiên khí như có như không.

Hiển nhiên, lối đi phi thăng thế giới này tương đối hoàn hảo.

- Thật sự là một chỗ địa phương tốt!

Trần Trầm tán thưởng một câu, xong liền hướng về phương xa kích

hạ bay đi.

Ước chừng phi hành vạn dặm, hẳn rốt cục nhìn thấy người tu sĩ thứ nhất.

Tu sĩ này nhìn lên tuổi không lớn lắm, mặc đạo bào hết sức bình thường, bất quá tu vi Nguyên Thần cảnh, đang hướng về một phương hướng khác phi hành, cũng không biết muốn đi chỗ nào.

Trần Trâm nhìn thấy hẳn xong, ngón tay có chút ngoắc ngoắc, tu sĩ kia liền một bên kinh hô, một bên không bị không chế hướng hẳn bay tới.

Nhìn thấy Trần Trâm, tu sĩ kia mười điểm thức thời, biết là gặp được đại năng.

Tùy tiện động thủ, liền để hẳn triệt để mất đi không chế, làm sao cũng phải là tồn tại kinh khủng Phân Thần cảnh trở lên.

Nghĩ tới đây, hẳn sửa sang lại áo bào xóc xếch một thoáng, khom người chín mươi độ hành lễ.

- Vãn bối Văn Xương, xin ra mắt tiên bối! Xin hỏi tiên bối có gì phân phó?

Trần Trâm có chút hăng hái cười cười, hỏi.

- Nơi này là nơi nào? Một giới này tên gọi là gì?

Vãn Xương nghe vậy nụ cười trên mặt nháy mắt cứng đờ, nếu không phải tiên bối trước mặt này thực lực quá mạnh, hẳn thậm chí sẽ coi là đối phương đang nói đùa.

- Nơi này là... Càn Nguyên giới, ngoại vi Hỗn Loạn hoang nguyên.

Văn Xương nhỏ giọng đáp, xong dùng ánh mắt xéo qua vụng trộm trên dưới quan sát Trần Trâm, bất quá đánh giá hồi lâu, hấn cũng không thể nhìn ra dị thường gì.

Trần Trâm nói tiếp.

- Ta luyện một môn công pháp, mất trí nhớ, cho nên quên hết một chút thông thường căn bản, người đừng thấy lạ.

Văn Xương ngược ngược cười cười.

Loại viện cố sứt sẹo rõ ràng này là vừa rồi nghĩ ra đến!

Nhưng tiền bối liền là tiền bối, dù cho lời đối phương nói nghe xong liền biết là giả, hấn cũng phải xem trở thành sự thật.

- Thì ra là thế, tiền bối yên tâm, chỉ cần văn bối biết, biết gì nói nấy.

Trần Trâm lộ ra nụ cười tiền bối hiền lành nói.

- Tốt, rất tốt, chỉ cần người trả lời tốt, ta bảo đảm đưa người một cơ duyên to lớn.

- Thứ nhất, một giới này có tông môn cường đại nào?

- Cần Nguyên tông.

Văn Xương không có chút nào do dự, thốt ra.

Nghe được đáp án hấn, trên mặt Trần Trâm lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tên tông môn cùng danh tiếng một giới đồng dạng, đó chỉ có thể nói tông môn này tại một giới này là bá chủ tuyệt đối.

Như Chân Linh giới, có mấy đại siêu cấp tông môn cùng tồn tại, 1

iền không ai dám tự xưng Chân Linh tông, nhiều nhất cũng chỉ có một toà Chân Linh thành mà thôi.

Về phần Minh Uyên tông, đó cũng là mười mấy thánh vực liên hợp lại, mới dám xưng là Minh Uyên tông.

- Càn Nguyên tông mạnh bao nhiêu?

Trần Trâm hỏi.

Sắc mặt Văn Xương có chút cứng ngắc, đối với vấn đề này, hẳn từa hồ cực kỳ khó trả lời.

Trâm mặc thật lâu, hẳn mới nói.

- Rất mạnh! Rất mạnh! Toàn bộ Càn Nguyên giới, chỉ một cái tông môn này.

- Vậy người chẳng phải cũng là đệ tử Càn Nguyên tông?

Trần Trâm có chút hiếu kỳ nói.

- Ách, là, bắt quá ta chỉ là thập giai đệ tử Càn Nguyên tông mà thôi. Văn Xương có chút xấu hổ đáp.

- Thập giai đệ tử? Ý tứ gì?

- Đệ tử Càn Nguyên tông phân bậc, thực lực càng mạnh, giai vị càng cao, đạt được tài nguyên tông môn cũng càng nhiều... Như nhất giai đệ tử, vậy cũng là thiên chi kiêu tử Càn Nguyên tông, tu vi đến Đại Thừa mới có thể tấn thăng làm nhất giai đệ tử.

- Mà giống như ta tu sĩ Nguyên Thần vậy, cũng chỉ có thể lăn lộn thập giai.

Trần Trâm nghe vậy xem như mở rộng tầm mắt.

Trước đây hẳn gặp qua tông môn nhiều nhất cũng chỉ phân tạp dịch h đệ tử, đệ tử ngoại môn, nội môn đệ tử, đệ tử thân truyền mấy giai cấp này.

Nhưng Càn Nguyên tông này ngược lại tốt, vậy mà phân ra thập giai...

Thậm chí có khả năng không chỉ thế, nói không chừng còn có thập nhất giai, thập nhị giai.

Không cùng cấp vị đãi ngộ khác biệt, cái này ngược lại cùng một ít siêu cấp công ty lớn kiếp trước đồng dạng.

Chỉ là từ một điểm này, hẳn có thể tưởng tượng ra Càn Nguyên tông này là quái vật khổng lồ như thế nào!

Tuyệt đối không phải bất luận tông môn nào hẳn trước đây gặp được có thể so sánh.

- Tu vi tông chủ Càn Nguyên tông đến mức độ gì?

Trần Trầm lại hỏi.

Văn Xương lắc đầu nói.

- Ta cũng không biết, có lẽ là tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong a, cũng có thể là Tiên Nhân, dù sao tông chủ Càn Nguyên tông chúng ta thường xuyên thay đổi, ta cũng không biết hiện tại ai là tông chủ.

Trần Trầm bộc phát im lặng, đệ tử tông môn cũng không biết tông chủ là ai, cũng không biết là tông môn quá lớn, người quá nhiều, hay là Văn Xương này không tìm không phải.

Bất quá rất nhanh, hẳn liền ý thức được không đúng.

Đồng dạng càng là tông môn to lớn, tông chủ thay đổi liền càng k hông nhiều, bởi vì có thể làm tông chủ loại tông môn này, vậy cũn g là siêu cấp cường giả.

Cho dù là Siêu cấp cường giả lên làm tông chủ thời gian ngắn liền phi thăng, cũng không đến mức lưu lại ấn tượng cho tu sĩ Nguyên Thần cảnh thường xuyên thay đổi tông chủ.

Phải biết Văn Xương trước mặt này mới bao nhiêu lớn?

Nhiều nhất cũng chỉ ngàn tuổi, cùng ông nội mình ông nội ông nội i... Tương đối mà thôi.

Thời gian ngàn năm, đối với những cường giả đỉnh cao kia, cũng l à thoáng qua như mây khói.

- Tông chủ Càn Nguyên tông các ngươi vì sao thường xuyên thay đổi, chẳng lẽ còn có nhiệm kỳ hay sao? Mấy năm liền một giới?

Văn Xương lắc đầu, đương nhiên nói.

- Càn Nguyên tông chúng ta chỉ là một cái phân tông Càn Nguyên tông Tiên giới, tông chủ tất nhiên phải tiếp nhận Càn Nguyên tông Tiên giới bổ nhiệm... Cho dù có làm mấy năm, nhân số phi thăng ít hơn mấy năm trước, tông chủ kia liền bị thay đổi.

- Bất quá kỳ thực ta cảm thấy Càn Nguyên tông Càn Nguyên giới chúng ta mới là chủ tông, Càn Nguyên tông Tiên giới là phân tông, cuối cùng Càn Nguyên tông Tiên giới là tu sĩ một giới này chúng ta phi thăng đi Tiên giới xong mới sáng tạo.

- Phân tông...

Trần Trầm tự lẩm bẫm, trong nội tâm ản có điều ngộ ra.

Thời điểm Tiên môn Chân Linh giới cường thịnh, đã từng cùng Ti

ên giới có chỗ liên hệ, nhưng thời điểm Tiên môn lại cường thịnh, cũng không có khả năng vượt Càn Nguyên tông này.

Cho nên Càn Nguyên tông cùng Tiên giới có liên hệ, vậy không thể bình thường hơn được.

Thậm chí không vẹn vẹn là có liên hệ mà thôi, lại có thể liên hệ mờ mờ nhạt nhạt.

Nhìn như vậy đến, mức độ văn minh tu chân Càn Nguyên giới này phát triển muốn vượt xa Chân Linh giới.

Liên giống với lịch sử thời điểm kiếp trước, Chân Linh giới trước mắt vẫn còn cấp bậc Chiến quốc tranh bá, mà Càn Nguyên giới này đã bước vào đại nhất thống rất lâu.

Chẳng lẽ trong Minh Uyên đệ tử Minh Thần kia không nguyện ý nhìn thấy Minh Uyên giới sinh ra loại tông môn này, cho nên mới sẽ hạn chế các đại thánh vực khuếch trương?

Trong lòng Trần Trầm có mấy phần suy đoán.

Trừ đó ra, còn có câu nhân số Phi thăng ít hơn mấy năm trước,.

Có ý gì? Ý là Càn Nguyên giới hàng năm đều có người phi thăng? Hơn nữa không chỉ một?

Trầm mặc chốc lát, Trần Trầm lắng lại tâm tình mình, cuối cùng hỏi.

- Giới này, có tiên nhân sao?

Văn Xương có chút hâm mộ nói.

- Tiên Nhân thường xuyên thông qua Đấng Tiên đài hạ giới, thậm chí có đệ tử nhất giai ưu tú có thể được Tiên Nhân đích thân ba

n thưởng bảo vật!

Chương 764: Đấng Tiên Đài

Chương 764: Đấng Tiên Đài

- A...

Trần Trầm ồ một tiếng, trong nội tâm có mấy phần suy đoán đối với việc Minh Uyên giới hạn chế thánh vực phát triển.

Dựa theo tiến trình một giới phát triển, nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, cuối cùng đều sẽ xuất hiện một cái tông môn đại nhất thống.

Mà tông môn đại nhất thống quá mức cường đại, thậm chí có thể nhiều lần khơi thông Tiên giới.

Nếu như Minh Uyên không tiến hành hạn chế thánh vực, vậy sớm muộn cũng có một ngày sẽ bị Tiên giới hạ giới Tiên Nhân dẹp yên.

Ở trong đó mấu chốt hẳn là Đấng Tiên đài trong miệng Văn Xương nói tới.

Có thứ này tại, Tiên giới phái Tiên Nhân hạ giới sẽ biến thành hết sức dễ dàng.

Suy nghĩ minh bạch điểm này xong, Trần Trầm tùy ý ném cho Vã

n Xương một đống Linh Thạch cực phẩm, xong tiếp tục bay về phía trước.

...

Có thực lực Chân Tiên cấp, dù cho tại Càn Nguyên giới văn minh tu chân độ cao phát triển này, Trần Trầm cũng tùy ý tung hoành.

Không đến thời gian nửa ngày, hắn liền phi hành mấy chục vạn dặm, rốt cuộc tìm được một chỗ sơn cốc phong cảnh tươi đẹp.

Sơn cốc này chiếm một diện tích hơn mười dặm, linh khí tương đối nồng đậm, càng máu chốt phụ gần nơi đây nghìn dặm cũng không có căn cứ tu sĩ gì, ở tại trong sơn cốc, hồi lâu cũng không nhìn thấy một bóng người.

Trần Trầm hết sức hài lòng nơi này, lập tức lấy Âm Dương cung ra ngoài, thả ra một nhóm tu sĩ, bắt đầu ở trong sơn cốc này đào bới động phủ.

Nếu như Chân Linh giới có một ngày thất thủ, vậy hắn liền tới nơi đây định cư.

...

Ba ngày sau.

Trần Trầm rời sơn cốc, tại trước lúc trở về Chân Linh giới, hắn muốn đi xem Đấng Tiên đài kia đến cùng là tạo ra như thế nào.

Trải qua nghe ngóng xong, hắn rất nhanh liền biết được vị trí Càn Nguyên tông chủ tông giới này.

Không chần chừ, hắn lập tức liền hướng về vị trí kia bay đi.

Tại thời gian cách Càn Nguyên tông còn mấy ngàn dặm, hắn liền

thông qua Tiên Cương Cực Mục nhìn thấy Càn Nguyên tông.

Đây là một tông môn cao đến tận mây, thấy hùng vĩ to lớn nhất hẳn nhìn!

Dù cho là Tiên Cương Cực Mục của hấn, cũng không nhìn thấy to àn cảnh.

Bất quá từ bộ phận địa phương nhìn thấy phỏng đoán một thoáng, ngược lại đại thể có thể suy đoán ra Càn Nguyên tông này chiếm một diện tích vạn dặm.

Trong đó tu sĩ cư trú chỉ sợ có gần ngàn vạn!

Chỉ là tu sĩ Trần Trầm nhìn thấy bên trong, Đại Thừa tồn tại liên c ó hơn ngàn tên.

Thực lực tông môn này, cho dù không thêm tu sĩ Càn Nguyên tông phân tán tại toàn bộ Càn Nguyên giới, chỉ bằng vào một chủ tông, đủ để treo lên đánh Chân Linh giới thêm Minh Uyển giới.

Nhìn thấy loại tác phong này, Trần Trầm ngược lại có chút không dám tới gần.

Văn Xương nói tông chủ là tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong, nhưng hấn cuối cùng chỉ là một cái Nguyên Thần cảnh mà thôi, có thể biết cái gì?

Tông môn lớn như vậy, khổng chế vô số tu sĩ, có thể nói chúa tể một giới, làm sao có thể là Đại Thừa đỉnh phong phổ thông chứ?

Cho dù là Tiên giới phái chủ quản xuống, Trần Trầm đều tin.

Huống chi... Tông môn to lớn như thế, vậy trận pháp hộ tông, khả năng định cũng mạnh khủng bố, nói không chừng là trận pháp Tiên giới lợi hại gì.

Thực lực hẳn mặc dù là Chân Tiên, nhưng nếu bởi vì hiếu kỳ ăn t hiệt tại nơi này, vậy tìm ai nói rõ lí lẽ đi?

Nghĩ tới đây, Trần Trâm rơi xuống, tùy ý tại phụ cận tìm tới một t ên tu sĩ Độ Kiếp, đồng thời thi triển huyền thuật với hắn.

- Ta hỏi ngươi, Đấng Tiên đài là kiến tạo như thế nào?

Độ Kiếp kia tu sĩ mơ mơ màng màng đáp.

- Tại cùng một nơi, có trăm vị Đại Thừa đỉnh phong thành công p hi thăng, vậy nơi đây liền sẽ xuất hiện dị tượng.

- Đấng Tiên đài chính là lấy dị tượng kia làm hòn đá tảng kiến tạo thành.

Nghe xong lời này, khóe mắt Trần Trâm giật giật.

Cùng một nơi, có trăm vị Đại Thừa đỉnh phong phi thăng, yêu cầu này không khỏi cũng quá khắc nghiệt!

- Càn Nguyên tông kia hàng năm có bao nhiêu người có thể thành công phi thăng?

Trần Trâm lại hỏi.

- Tại Đấng Tiên đài phi thăng, có thể đề cao xác xuất thành công t hật lớn, hơn nữa chủ tông Càn Nguyên tông tại Tiên giới còn xây dựng Tiếp Dẫn đài, cho nên tu sĩ Càn Nguyên tông ta phi thăng rá t ít thất bại, hàng năm có chừng bảy mươi, tám mươi người có thể thành công phi thăng đi Tiên giới Càn Nguyên tông.

Tu sĩ Độ Kiếp kia trả lời.

Trần Trâm nghe vậy trong nội tâm vừa thèm muốn, lại vừa chán đ

Ông.

Một năm bảy mươi, tám mươi người phi thăng, tổng cường giả Đại Thừa tới đỉnh Càn Nguyên tông kia ít cũng ngàn a?

Thật không biết một đại thế giới nơi nào có tài nguyên bồi dưỡng được nhiều Đại Thừa đỉnh phong như vậy?

Giải thích duy nhất chính là Tiên giới xuất thủ giúp một tay.

Đang thời gian lúc Trần Trầm còn muốn tiếp tục hỏi thăm, một cá i thần thức truyền âm đột nhiên truyền đến trong đầu của hắn.

- Đạo hữu nếu hiểu kỳ, sao không trực tiếp tới cửa hỏi thăm? Hà tất khó xử những bọn tiểu bối này.

Tiếng này tương đối hòa ái, nhưng trong lòng Trần Trầm thì chấn động.

Hắn mặc dù không có tận lực ẩn tàng thân hình, nhưng cũng không phải Đại Thừa đỉnh phong bình thường có thể phát hiện.

Cực kỳ hiển nhiên, Càn Nguyên tông này có cao nhân, chỉ sợ luận thực lực, không kém gì hắn.

- Quý tông tác phong kính người, tại hạ không dám mạo muội tới cửa.

Trần Trầm trả lời mười điểm thực sự.

Vừa dứt lời, trong đầu hắn vang lên một tiếng cười khẽ, ngay sau đó hư không đột nhiên chấn động lên, một lão giả từ bên trong không gian thông đạo đi ra, đi tới trước mặt Trần Trầm.

- Phàm Tiên đỉnh phong...

Trần Trầm chỉ một cái liếc mắt liền nhìn ra tu vi lão giả này.

Không phải Đại Thừa đỉnh phong, mà là Phạm Tiên đỉnh phong, Lão giả này cũng là Tiên thể! Chỉ bất quá tu vi thấp một cái cảnh giới so với hắn.

- Đạo hữu là Tiên giới hạ giới mà đến?

Lão giả nhìn không ra tu vi Trần Trầm, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Trần Trầm chần chờ chốc lát, nửa thật nửa giả nói.

- Ta là hạ giới mà đến, bất quá ta đi là Chân Linh giới, hiện tại Chân Linh giới phát sinh biến cố, ta dưới cơ duyên xảo hợp mới đi đến Càn Nguyên giới các ngươi.

- Chân Linh giới... Thì ra là thế.

Trên mặt lão giả lộ ra bừng tỉnh hiểu ra, bên trong ánh mắt thậm chí còn có ý tứ như trút được gánh nặng.

Trần Trầm hiếu kỳ nói.

- Ngươi nghe nói qua Chân Linh giới?

Lão giả gật đầu nói.

- Đúng, lối đi phi thăng Chân Linh giới bị lấp, hơn mười vạn năm qua có một vài tu sĩ đi tới Càn Nguyên giới chúng ta trùng tu, trong đó đi ra một vài hạng người kinh tài tuyệt diệu, ta tự nhiên nghe nói qua.

Trong nội tâm Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra.

Nghe nói qua liền tốt, dù sao cũng hơn hoàn toàn xa lạ giao lưu m

ột chút.

- Không biết thân phận đạo hữu tại Càn Nguyên tông là như thế nào?

Trần Trâm hỏi.

- Ta là phi thăng trưởng lão Càn Nguyên tông, chủ quản công việc Càn Nguyên tông phi thăng, gặp được Tiên Nhân không rõ lai lịch, cũng do ta phụ trách tiếp xúc.

- Không biết đạo hữu đến Càn Nguyên giới ta có chuyện gì? Là muốn mượn dùng Đấng Tiên đài trở về Tiên giới, hay là khuyết thiếu Tiên thạch tìm kiếm tiếp tế?

Lão giả ôn hòa đáp.

Ánh mắt Trần Trâm lấp lóe, xem ra lão giả này tiếp xúc Tiên Nhân không rõ lai lịch rất nhiều, đồng thời dường như đã có kinh nghiệm ứng đối nhất định.

Nghĩ tới đây, hắn hỏi dò.

- Nếu như ta muốn về Tiên giới, các người nguyện ý cho ta mượn Đấng Tiên đài?

Lão giả quả quyết đáp.

- Tất nhiên nguyện ý, bất quá là một cái nhắc tay mà thôi, Càn Nguyên tông chúng ta đối đãi Tiên Nhân hạ giới vẫn luôn là thái độ hữu hảo, nếu như đạo hữu khuyết thiếu Tiên thạch, chúng ta thậm chí có thể đưa đạo hữu một chút, xem như trên đường tiêu hao.

- Còn có chuyện tốt như thế?

Trong lòng Trần Trâm thầm nhủ.

Bất quá Càn Nguyên tông này như thế nào có chút giống đang đư
a ôn thần đây?

Chẳng lẽ trước kia có vị Tiên Nhân nào tại Càn Nguyên giới này
chế tạo ra nhiều loạn lớn?

Trần Trâm vừa nghĩ vừa nói sang chuyện khác, bắt đầu cùng lão g
iả này nói chuyện phiếm lên.

Chương 765: Sĩ Khí Tranh Giành.

Chương 765: Sĩ Khí Tranh Giành.

Trò chuyện chỉ chốc lát, Trần Trâm biết được không ít bí vãn.

Càn Nguyên tông có thể nhiều lần khơi thông Tiên giới, tự nhiên
đạt được không ít chỗ tốt.

Nhưng bất luận một sự tình nào đều có hai mặt.

Chính là bởi vì Tiên Nhân đi tới Càn Nguyên giới quá mức dễ dàn
g, cho nên thỉnh thoảng liền sẽ có Tiên Nhân hạ giới đến Tìm thú
vui.

Những Tiên Nhân này đại bộ phận đều là nhóm Tiên nhị đại Tiên
giới Càn Nguyên tông.

Đó là muốn có bao nhiêu hoàn khổ có bấy nhiêu hoàn khổ, tại Tiê

n giới bọn hắn bị ước thúc, tại Càn Nguyên giới, bọn hắn liền dám tùy ý làm bậy.

Điều này thực cho Càn Nguyên giới thêm không ít loạn, cho nên hẳn gặp được Tiên Nhân không biết từ chỗ nào xuất hiện, nguyên tắc Càn Nguyên tông đều là có thể đưa đi liền đưa tiễn.

Trừ đó ra, Trần Trầm còn biết được một chút tin tức hữu dụng.

Tỉ như sau khi Đại Thừa đỉnh phong phi thăng đi Tiên giới, còn cần qua một đoạn thời gian rất dài mới có thể đem tu vi chuyển hóa làm tiên lực.

Nhưng Càn Nguyên tông bọn hắn thì sẽ đem quá trình này đặt ở Càn Nguyên giới, cho nên phi thăng đi Tiên giới kỳ thực cũng không phải Đại Thừa đỉnh phong, mà là Phàm Tiên đỉnh phong.

Chờ đến Tiên giới, trực tiếp liền thành Chân Tiên, không cần chậm chậm chuyển hóa.

Sở dĩ có thể dạng này, là bởi vì Càn Nguyên tông có một chỗ bí cảnh tên là Tiểu Tiên giới, hoàn cảnh trong đó không kém bao nhiêu cùng Tiên giới, tu sĩ tiến vào bí cảnh thông qua bí pháp, là có thể chuyển hóa tu vi.

...

Nhàn rồi hàn huyên một hồi, lão giả hỏi dò.

- Không biết đạo hữu khi nào đi Tiên giới? Cho tại hạ biết, tại hạ cũng có thể trở về chuẩn bị sớm.

Trong lòng Trần Trầm có chút im lặng, hẳn cũng không phải loại người yêu quấy rối kia, lão đầu nhi này làm gì đều muốn đưa tiễn chính mình?

- Ta...

Nhìn xem ánh mắt lão giả kia tràn đầy chờ đợi, Trần Trầm cứ thế không nói một chữ Không ra được.

Chần chờ thật lâu, hắn mới nhỏ giọng nói.

- Ta đi Tiên giới, muốn trở lại, khó sao?

Lão giả lắc đầu liên tục.

- Không khó! Không khó! Có Đấng Tiên đài tại, chỉ cần không phỉ tu vi Kim Tiên, đó là muốn hạ giới liền hạ giới.

Trần Trầm nhú nhú mày, trong lòng hắn như thế nào có chút không tin đây.

Bất quá có một điểm có thể khẳng định, dù cho là có Đấng Tiên đài, tu vi quá cao cũng không hạ giới được.

Tất nhiên, phía trên Chân Tiên là Huyền Tiên, phía trên Huyền Tiên mới là Kim Tiên, giờ đây hắn cách Kim Tiên còn rất xa xôi.

- Vậy ta ngày nào muốn về Tiên giới, ta sẽ lại đến, về phần hiện tại, ta còn có chuyện quan trọng tại người, cáo từ trước!

Trần Trầm suy tư một hồi, trực tiếp đứng lên nói.

- Ách, các hạ muốn đi đâu vậy?

Lão giả thoáng cái biến thành khăn trương lên.

- Ta trở về Chân Linh giới.

Trần Trầm không có che giấu.

- Đạo hữu có thể xuyên qua bích chương đại thế giới?

Lão giả nghe được trở về Chân Linh giới, tại chỗ nhẹ nhàng thở r
a, bất quá một giây sau, hấn sinh ra lòng hiếu kỳ.

Trần Trầm nghe vậy cười thần bí, chấp tay nói.

- Một môn thần thông đặc thù mà thôi, đa tạ đạo hữu hôm nay tha
y ta giải hoặc, người ta ngày khác hữu duyên gặp lại.

Dứt lời Trần Trầm lưu lại một đổng Tiên thạch, giao vào trong tay
lão giả.

Sau này nói không chừng thật có thời điểm cầu Càn Nguyên tông,
giờ đây trước kết một thiện duyên tổng sẽ không sai.

Cho xong Tiên thạch, thừa dịp lão giả còn đang sững sờ, Trần Trầ
m một cái lắc mình liền biến mất ở nguyên địa.

...

Một ngày sau, Trần Trầm lại lần nữa đi tới Hỗn Loạn hoang nguy
ên kia, tiếp đó thông qua Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa quay trở về
Chân Linh giới.

Lúc này một đám tu sĩ Phản Thiên minh đã tới Minh Uyên tông, đ
ồng thời trú đóng lại.

Thiên Ma thành chủ gặp Trần Trầm trở về, lập tức an tâm không í
t, nói.

- Trần Trầm, chỉ là thời gian vài ngày, lối đi lưỡng giới đã khuếch
trương đến phạm vi trăm dặm, thông qua lối đi lưỡng giới, chúng
ta thậm chí có thể nhìn thấy cảnh tượng Minh Uyên giới, nghiêm
chỉnh mà nói, hiện tại lưỡng giới đã xem như dung hợp.

Trần Trầm nghe vậy đi tới phía trước lối đi lưỡng giới, xuyên thấu qua lối đi lưỡng giới, hấn mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một đoàn tu sĩ Minh Uyên giới, nhìn số lượng chỉ sợ có gần hơn trăm vạn.

Loại trừ những tu sĩ này, còn có một cái pháp bảo hình cung to lớn vô cùng, đã kéo ra một nửa lối đi lưỡng giới.

Dù cho là cách lối đi, Trần Trầm cũng có thể cảm giác được cây cung kia đang tích súc một cỗ lực lượng vô cùng to lớn, một ngày kia nếu bạo phát, sợ rằng sẽ hủy thiên diệt địa.

Trần Trầm nhìn chung quanh, gặp không ít tu sĩ Chân Linh giới đều một mặt lo lắng sợ hãi nhìn cự cung kia, thản nhiên nói.

- Đừng sợ, đến lúc đó cái cung này ta sẽ ứng đối.

Một nhóm tu sĩ Chân Linh giới chung quanh nghe vậy trên mặt th eo bản năng lộ ra vẻ xấu hổ.

Thiên Ma thành chủ nhìn thấy một màn này, trong nội tâm thở dài.

Cây cung kia uy lực thế nào, hấn nói không được.

Nhưng từ sau khi cây cung kia xuất hiện, tu sĩ Chân Linh giới bên này sĩ khí bắt đầu không ngừng ngã xuống.

Hấn thậm chí cảm thấy đến đợt đến một ngày khai chiến kia, chỉ cần cây cung kia hơi có chút động tĩnh, tu sĩ Chân Linh giới bên này liền sẽ chọn chạy trốn.

Giờ đây Trần Trầm nói lời như vậy, không thể nghi ngờ là phần ch hấn sĩ khí cho tu sĩ Chân Linh giới bên này, cho bọn hấn một châm thuốc trợ tim.

Nhưng mà, Trần Trầm vừa dứt lời, Minh Uyên giới bên kia vậy m

à truyền đến một đạo tiếng vang dội.

- Cung này tên là Diệt Tiên Cung, sức tích lực lượng thời gian càng dài, uy lực càng lớn, nếu như thời gian tích sức vượt qua bảy ngày, phát ra tấn công chính diện, đủ để diệt sát bất luận Chân Tiên gì.

- Cho dù là dư ba, cũng không phải tu sĩ Đại Thừa có thể ngăn cản.

Nói chuyện là Đấu Chiến Thánh Vương, nghe được hần lời này, Trần Trâm chân mày cau lại.

Cái này còn không chính diện khai chiến, Đấu Chiến Thánh Vương này liền muốn tiến hành tâm lý chiến?

Mắt thấy lấy không ít người nhìn về phía chính mình, Trần Trâm chân thành nói.

- Ta nói ngăn trở, liền nhất định sẽ ngăn trở.

- Ha ha ha! Thần Quy chân nhân, cho dù người ngăn trở Diệt Tiên Cung này, đến lúc đó còn có thể còn mấy phân lực?

- Nhìn thấy đằng sau ta sao? Nơi này có trăm vạn tín đồ Minh Thần, trong đó thực lực Đại Thừa đỉnh phong liền có gần trăm vị.

- Huống chi đạt được Minh Thần chúc phúc, có thể bắt tử bắt diệt, Chân Linh giới các người lấy cái gì ngăn cản? Liền dựa vào bọn họ ấn những cá xấu tôm nát này sao?

Đấu Chiến Thánh Vương chỉ chỉ những tu sĩ phụ cận Trần Trâm kia, bên trong ngũ diệu băng lãnh mang theo tự tin không gì sánh kịp.

Bị hần một chỉ như thế, không ít người xấu hổ vô cùng.

Nhưng thực lực Minh Uyên giới còn tại đó, khi có chuyện cũng không phải xấu hổ là có thể bù đắp.

Nếu như thật khai chiến, có lẽ đúng như cùng Đẩu Chiến Thánh Vương nói, bọn hắn không chịu nổi một kích.

Trần Trầm nghe vậy cười với một đám tu sĩ chung quanh nói.

- Mọi người đừng sợ, bọn hắn muốn chữa trị Minh Thần tượng, nhất định phải hấp thu càng nhiều tín ngưỡng chi lực.

- Cho nên cho dù bọn họ thắng, hạ tràng các người thảm nhất cũng không quá giống như bọn họ mà thôi.

- Đã như vậy, không bằng liều một phen, tranh thủ một đường sinh cơ kia.

Một đám tu sĩ nghe nói như thế mắt nháy mắt phát sáng lên, nội tâm càng nhìn không được sinh ra một loại cảm giác ưu việt.

Đúng vậy a, kém cõi nhất cũng chính là cùng những tu sĩ phía trước đồng dạng, vậy còn có cái gì phải sợ?

Chỉ ít những người mình này còn có sức đánh một trận, trái lại những tín đồ Minh Thần phía trước cả sức đánh một trận cũng không có.

Gặp tu sĩ Chân Linh giới bên này sĩ khí tăng vọt, nhân tâm phía bên mình thái ngược lại nhận lấy ảnh hưởng, sắc mặt Đẩu Chiến Thánh Vương dần dần âm trầm.

Sau một lúc lâu, hắn mãnh liệt một chỉ Trần Trầm quát.

- Thần Quy chân nhân, người khác có thể trở thành tín đồ Minh Thần, nhưng người đừng nghĩ, chỉ cần người chiến bại, ta sẽ nghiền

xương người thành tro! Để người hình thần câu diệt!

Chương 766: Chiến Khởi.

Chương 766: Chiến Khởi.

Trần Trầm liếc hẳn một cái nói.

- Minh Hà Thánh Vương lúc trước cũng nói như vậy, sau đó hẳn đi
i cực kỳ bình thản.

Sắc mặt Đấu Chiến Thánh Vương thoáng cái biến thành xấu hổ v
ô cùng, lạnh giọng hỏi.

- Hẳn quả nhiên đã vẫn lạc, Thần Quy chân nhân, ta hỏi người, m
ột vị Tiên Nhân khác đâu? Còn có, người đến cùng là thân phận g
ì?

Khóe miệng Trần Trầm hơi vênh, cười khẽ một tiếng xong trực ti
ếp quay người rời đi, không lại để ý tới Đấu Chiến Thánh Vương.

Nói những lời phía trước đã đưa đến tác dụng phải có, phía sau lại
nói liền là lãng phí thời gian.

Một bên khác, Đấu Chiến Thánh Vương nhìn bóng lưng Trần Trầ
m đi xa, bên trong ánh mắt tràn đầy lãnh khốc.

...

Thời gian như nước chảy, trong bất tri bất giác liền qua bảy ngày.

Bảy ngày này, lối đi lưỡng giới càng lúc càng lớn, đã từ nguyên lai khuếch trương trăm dặm đến mấy ngàn dặm, Chân Linh giới bên này dù cho không ngừng tăng cường trận pháp, lối đi lưỡng giới cũng sắp siêu thoát phạm vi trận pháp.

Nhìn xem lối đi lưỡng giới càng lúc càng lớn, dù cho một đám tu sĩ Chân Linh giới lúc trước đạt được Trần Trầm cổ vũ, hiện tại cũng không khỏi đến biến thành khẩn trương lên.

Thật sự là bởi vì thực lực song phương chênh lệch quá lớn, Chân Linh giới cơ hồ không có lực đánh một trận.

Một ngày này, tất cả cường giả Đại Thừa tới đỉnh Chân Linh giới tất cả đều tụ tập tại phụ cận lối đi lưỡng giới, sắc mặt ngưng trọng nhìn xem lối đi lưỡng giới.

Mà tại Minh Uyên giới bên kia, đã đang làm chuẩn bị chiến trước, số lượng lớn tu sĩ bắt đầu thành lập trận pháp.

Có trận pháp thậm chí cần trên vạn tu sĩ mới có thể cấu thành, nhìn dạng kia, lúc nào cũng có thể phát sinh tiến công.

- Trần Trầm, một trận chiến này chúng ta bên này có thể có nửa thành phần thắng sao?

Nhìn xem cảnh tượng Minh Uyên giới bên kia, Thiên Ma thành cử hủ truyền âm hỏi.

Ánh mắt Trần Trầm từ đầu đến cuối đều chăm chú vào trên người mấy Minh Uyên giới Thánh Vương, nghe được Thiên Ma thành cử hủ hỏi thăm, hần cười nói.

- Nửa thành khẳng định có, một trận chiến này chúng ta phải thừa dịp đối phương khinh địch, cho đối phương một lần trọng thương,

nếu như bỏ lỡ cơ hội lần này, vậy liền thật không hy vọng.

Thiên Ma thành chủ nghe vậy nhìn về phía Trần Trầm, bên trong ánh mắt tràn đầy không hiểu.

Nói thật, thực lực Chân Linh giới bên này cùng Minh Uyên giới chênh lệch quá lớn, đừng nói Minh Uyên giới khinh thị, chính hắn đều khinh thị chính mình.

Trần Trầm phát giác được ánh mắt Thiên Ma thành chủ, quay đầu nói.

- Sư phụ, người yên tâm, đoạn thời gian đi Minh Uyên giới kia, ta không phải cũng không có làm chuyện gì.

Thiên Ma thành chủ nghe đến đây lại không hỏi thăm.

Hắn tất nhiên biết Trần Trầm làm không ít chuyện, nếu không phải như thế, bọn hắn hiện nơi nào có thể trông coi tông môn Minh Uyên tông này?

Chỉ bất quá hình như thực lực Trần Trầm tăng mạnh, trừ đó ra, hắn còn giống như làm không ít sự tình khác...

Đệ tử này, quá thần bí, hắn nhìn không thấu.

- Bọn hắn động!

Xa xa Tử Vi Thánh Vương lúc này đột nhiên khẽ quát một tiếng, một đám tu sĩ Chân Linh giới sau khi nghe toàn bộ lập tức đều nhìn về Minh Uyên giới bên kia.

Chỉ thấy mấy trăm vạn tu sĩ Minh Uyên giới thành lập hơn ngàn tầng pháp trận, đang cùng nhau hướng về bầu trời bay đi, vô số pháp trận chỉ lực ở trong hư không tạo thành, rất nhanh liền che lấp bầu trời phương viên mấy ngàn dặm, để lúc bầu trời âm u thoáng cái bị

én đổi thành quang mang bắn tung bốn phía.

Thiên Ma thành chủ nhìn thấy một màn này cao giọng quát.

- Khởi trận!

Tiếng nói vừa ra, Chân Linh giới bên này cũng hợp thành số lượng lớn trận pháp, nếu như chỉ luận số lượng, trọn vẹn không thua Minh Uyên giới bên kia.

Lúc này lối đi lưỡng giới liền giống như một đạo bình chương to lớn, ngăn cách bầu trời hai bên hoàn toàn khác biệt.

Cứ như vậy, song phương giằng co chừng một khắc đồng hồ, lối đi lưỡng giới khuếch trương đến một điểm giới hạn, rồi vượt qua trận pháp phạm vi.

Đúng lúc này, Minh Uyên giới bên kia Đấu Chiến Thánh Vương mãnh liệt giơ cao Minh Thần tượng, dùng giống như tiếng sét đánh ra lệnh.

- Bước qua đi! Dem Chân Linh giới biến thành lãnh thổ Minh Thần!

- Giết!

Mấy trăm vạn tu sĩ Minh Uyên giới cùng kêu lên gào thét, tiếng tạ o thành sóng âm vô cùng kinh khủng, để không gian chung quanh đều mơ hồ chấn động lên!

Đấu Chiến Thánh Vương nghe được tiếng kinh thiên động địa này, hào khí trong nội tâm tỏa ra.

Từ sau khi Minh Uyên xuất hiện, hẳn là người thứ nhất thống lĩnh số lượng tu sĩ cường giả như thế a?

Nghĩ tới đây, hấn nhin không được ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, xong vung ra trường thương trong tay, hướng về chỗ điểm trận pháp yếu kém lối đi lưỡng giới mạnh mẽ đâm tới!

Thân là mây tín đồ Minh Thần sớm nhất Minh Uyên giới, biên độ thực lực hấn tăng lên hơn hơn nhiều Thánh Vương khác.

Lại thêm hấn lúc đầu bên trong cường giả Đại Thừa tối đỉnh có thể nói cực hạn tồn tại, cả hai cùng thêm, thực lực hấn bây giờ viễn siêu Chân Tiên sơ kỳ.

Cho dù là gặp được bạch y Tiên Nhân lúc trước kia, hấn cũng có lòng tin cùng đây dựa một phen.

Oanh!

Trong nháy mắt, trường thương liền đánh vào bên trên trận pháp, dù Vạn Linh Đỉnh là bảo vật Tiên giới, nhưng cũng bảo vệ không được phạm vi mấy ngàn dặm, huống chi một kích này chính là công kích cấp Chân Tiên!

Kèm theo một tiếng bạo hưởng, trận pháp bên trên bắt đầu trái rộ ng vết rạn, cũng không lâu lắm, làm tòa trận pháp liền biến thành vô số mảnh vỡ quang ảnh, tiêu tán tại giữa thiên địa.

Mấy trăm vạn tu sĩ Minh Uyên giới nhìn thấy một màn này đỏ ngầu cả mắt, căn bản không cần hạ đạt mệnh lệnh gì, liền hướng về Chân Linh giới không dứt lao đến.

Trong thiên địa tiếng sấm nổ mạnh không ngừng, loại tình cảnh đáng sợ này, dù cho là tu sĩ Đại Thừa, nhìn đều muốn kinh hồn tán g đảm.

Bất quá đứng tại phía trước nhất Chân Linh giới đều là tồn tại Đại Thừa đỉnh phong, chính là nhân kiệt một giới, đối mặt vô số kinh lôi gần trong gang tấc, những người này y nguyên giống như núi l

ù lù không động.

Có bọn họ, mấy trăm vạn tu sĩ Chân Linh giới phía sau mới ráng chống đỡ cũng không lui lại.

- Vạn Kiếp U Hồn Trận.

Tà Thần điện chủ lúc này đột nhiên lạnh giọng mở miệng.

Vừa dứt lời, phạm vi bên trong Minh Uyên tông sáng lên vô số quang mang phù văn, một toà trận pháp chiếm diện tích chừng hơn nghìn dặm bị kích hoạt.

Toàn bộ Minh Uyên tông phảng phất như biến thành Địa Ngục, số lượng lớn u hồn từ lòng đất bay ra, bất quá mấy hơi thở, vậy mà liền bay ra mấy trăm vạn u hồn.

Những u hồn này trọn vẹn không có tâm tư e ngại, ngoao ngoao kêu liên hướng về tu sĩ Minh Uyên giới vọt tới.

Trong đó một vài u hồn lợi hại, thực lực thậm chí không kém hơn Đại Thừa.

Nhìn thấy một màn này, Đấu Chiến Thánh Vương lắc đầu cười khẽ.

- Ha ha... Tại trước mặt Minh Thần chơi đùa một bài này, ta thật không biết nên nói các ngươi ngu xuẩn, hay là nói các ngươi nghĩ bọn ta ngu xuẩn đây?

Dứt lời hần ném Minh Thần tượng bầu trời, Minh Thần tượng kia lúc này cơ hồ đã hoàn toàn chữa trị, chỉ còn lại có mấy đạo vết rạn nhỏ bé không thể nhận ra.

Bay đến không trung xong, Minh Thần tượng chậm chậm mở mắt, bờ môi có chút động một thoáng, đọc lên một âm điệu kỳ quái.

Âm điệu này vừa ra, mấy trăm vạn u hồn như bị sét đánh, vậy mà tất cả đều ngừng tại chỗ, không động đậy được nữa.

Tà Thần điện chủ kiến cái này lúc đầu sắc mặt thông dong thoáng cái trở nên khó coi, cùng lúc đó, một cây trường tiên xuất hiện tại trong tay hắn.

Trường tiên huy động, một cỗ âm tà chi khí hướng những u hồn kia quét tới.

U hồn đạt được cỗ âm tà chi khí này bổ sung, thân thể bắt đầu rung động, tựa hồ như đang gãy dựa.

Trên bầu trời miệng Tà Thần tượng có chút toét ra, phảng phất như là đang mỉa mai, xong lại một cái âm điệu không rõ từ trong miệng hắn truyền ra.

Một giây sau, mấy trăm vạn u hồn như băng tuyết tan rã, cả cờ tay Tà Thần điện chủ vung múa cũng đột nhiên bắt đầu cháy rùng rục, một lát liền biến thành tro tàn.

Chương 767: Thôn Nhật.

Chương 767: Thôn Nhật.

Tà Thần điện chủ hướng về sau lão đảo lùi lại mấy bước, sắc mặt có chút trắng bệch.

Vạn Kiếp U Hồn Trận này chính là trận pháp mạnh nhất Tà Thần điện bọn hắn, có thể triệu hoán trăm vạn u hồn, không nghĩ tới liền bị đối phương phá dễ như trở bàn tay như thế, việc này để trong lòng hắn nhận lấy đả kích cực kỳ nặng.

Nhưng mà, trên chiến trường, không có thời gian để hắn chậm rãi tiêu hóa cảm xúc.

Vạn Kiếp U Hồn Trận vừa vỡ, mấy trăm vạn tu sĩ Minh Uyên giới lại lần nữa hướng về Chân Linh giới xuất phát, lấy Đấu Chiến Thánh Vương đứng đầu mấy vị cường giả đỉnh cao thậm chí đã tiến vào phạm vi Minh Uyên giới.

- Trước theo ta diệt Thần Quy chân nhân kia!

Đấu Chiến Thánh Vương vừa mới đi vào Chân Linh giới, liền đem trường thương trong tay thẳng tấp chỉ hướng Trần Trầm bên trong bày tu sĩ.

Mà tại phía sau hắn, chừng mười lăm tên Thánh Vương, trong đó mười tên chiến lực đạt tới cấp Chân Tiên.

Nghe được lời hắn nói, Thiên Ma thành chủ theo bản năng bảo hộ trước người Trần Trầm, đồng thời nói với đám người Thiên Cơ đạo quân.

- Mấy vị, chúng ta thôi động Vạn Linh Đỉnh ngăn trở bọn hắn...

Nhưng mà hắn còn chưa nói hết lời, liền bị Trần Trầm cắt ngang.

- Không cần, một nhóm người này đều giao cho ta, các người dùng Vạn Linh Đỉnh tạm thời ngăn chặn những Đại Thừa đỉnh phong khác.

- Thế nhưng...

Thiên Ma thành chủ còn không thể nhưng xong, Trần Trầm đã một mình hướng về đám người Đấu Chiến Thánh Vương nghênh đón.

- Thiên Ma đạo hữu, không nên suy nghĩ nhiều, trận chiến này đều nghe hấn, mấy người chúng ta mượn nhờ Vạn Linh Đỉnh, cũng phải ngăn cản gần trăm chiến lực Đại Thừa đỉnh phong...

Thiên Cơ đạo quân ở một bên nói.

Hấn nói chuyện, lực lượng tu vi toàn thân đã thôi động đến cực hạn.

Trừ hấn ra, môn chủ Tiên môn, Tà Thần điện chủ vừa rồi bị đánh bại đều là như thế.

Bốn người cơ hồ là trong nháy mắt liền hợp thành Tứ Tượng Ngự Thiên Trận.

Vạn Linh Đỉnh treo cao bỗng nhiên đạt được một cỗ lực lượng duy trì khổng lồ, trên vạn Chân Linh hư ảnh cùng nhau bay ra, hướng về Minh Uyên giới trên trăm cường giả đỉnh cao phía trước nhất kia nhào tới.

Lưỡng giới tổng cộng gần ngàn vạn tu sĩ cũng ở thời gian giây tiếp theo giao hội tại phụ cận lối đi lưỡng giới!

Trong lúc nhất thời, gió nổi mây phun, thiên địa biến sắc!

Số lượng lớn trận pháp mấy ngàn tu sĩ thành lập ở trong hư không đụng nhau, phát ra tiếng đình tai nhức óc.

Toàn bộ chiến trường trùng điệp chừng mấy ngàn dặm, thậm chí linh khí trong vòng vạn dặm đều trong nháy mắt bị vô số tu sĩ rút mất trống không.

Nói cách khác, tiếp theo chiến đấu tất cả tu sĩ chỉ có thể dựa vào linh khí bản thân dự trữ cùng Linh Thạch Linh Tinh tùy thân mang theo tiếp tế.

...

Tiếng phía dưới chiến đấu rung trời, Trần Trầm lại không có nhìn một chút, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Đấu Chiến Thánh Vương chỗ không xa trước mặt.

Lúc này Đấu Chiến Thánh Vương kèm thêm mười lăm tên Thánh Vương đã bao vây hắn tại chính giữa.

Sử dụng trận pháp có chút giống Cửu Kiếp Diệt Tiên Trận lúc trước đối phó bạch y Tiên Nhân.

Loại trừ mười sáu người này, còn có một đạo khí thể như có như không một mực tập trung vào hắn, cho hắn áp lực tâm lý nhất định.

Trần Trầm biết, khí cơ này đến từ đại cung bên Minh Uyên giới kia.

Đấu Chiến Thánh Vương gặp Trần Trầm không có ý tứ chạy trốn, rút ra thời gian rảnh liếc chiến trường một chút, gặp vô luận là nơi nào, Minh Uyên giới đều ở vào địa vị áp chế, trong lòng nhất thời yên tâm.

- Thần Quy chân nhân, trận chiến này ngươi cảm thấy Chân Linh giới có thể thắng sao? Cho dù thực lực ngươi kinh thiên, chúng ta không làm gì được ngươi, Chân Linh giới cũng khó thoát hạ tràng bị bại.

Đấu Chiến Thánh Vương dứt lời trường thương trong tay hướng thẳng đến Trần Trầm quét ngang mà đến, ven đường không gian bị vỡ vì chịu không được chiến lực cấp Chân Tiên mà nhanh chóng s

úp đỡ!

Cảm thụ được uy áp mạnh mẽ kia, Trần Trầm thông thả, gọi ra Vạn Hóa Thần Phong ngăn cản.

Ngay tại trong tích tắc hần vận dụng Vạn Hóa Thần Phong, đại cung xa xa kia mãnh liệt bộc phát ra một đạo sát cơ mãnh liệt, phản g phát như một giây sau công kích kinh thiên liền sẽ phát ra.

Bất quá Trần Trầm lại không có bị sát cơ này quấy nhiễu, mà chỉ thành thạo đón đỡ Đấu Chiến Thánh Vương mở ra trường thương.

Đấu Chiến Thánh Vương đối với cái này cũng không cảm thấy bất ngờ, một kích bị ngăn, lại ra một kích.

Trừ đó ra, Thánh Vương khác tạo thành Cửu Kiếp Diệt Tiên Trận cũng phát ra từng đạo kiếp lực đánh về phía Trần Trầm, bởi vì bên trong những Thánh Vương này tồn tại không ít chiến lực cấp Chân Tiên.

Cho nên những kiếp lực công kích này càng cường đại hơn mấy phần so với lúc trước đối phó Bạch y Tiên Nhân lần kia!

Bên trong lôi hỏa giao minh, Trần Trầm đem bản thể gọi ra, ngăn tại phía sau.

Một bản thể, một phân thân kè vai chiến đấu.

- Trần đạo hữu, không cần ta cùng Lục Đẩu ra đến giúp đỡ sao?

Trong đầu truyền đến tiếng Ngạo Vũ kích động.

Trần Trầm trả lời.

- Bản thể ta cần ma luyện một phen, nhìn một chút có thể nhân cơ hội này chân chính siêu thoát ra Đại Thừa đỉnh phong hay không.

Hắn còn chưa nói hết lời, mấy đạo kiếp lực liền đánh vào trên ngư ời bản thể.

Thần thức tu vi bản thể tuy đạt tới trình độ Chân Tiên, nhưng thực tế tu vi bất quá Đại Thừa đỉnh phong.

Đối mặt kiếp lực đủ để diệt sát Chân Tiên này, dù cho bản thể đem Vạn Bình Quyết thôi động đến cực hạn, cũng khó ngăn cản.

Cho nên vòng thứ nhất công kích này, bản thể liền bị thương không nhẹ.

Bất quá Trần Trầm lại không hoảng hốt, mà chỉ nhìn về phía chiến trường xa xa.

Cái hướng kia, bốn đại cường giả Chân Linh giới đang điều khiển Vạn Linh Đỉnh ngăn cản gần trăm vị Đại Thừa đỉnh phong trùng kích.

Cho dù bọn họ bốn người tại bên trong Đại Thừa đỉnh phong tính toán cường giả tuyệt đối, uy lực Vạn Linh Đỉnh cũng có chút không tầm thường, nhưng nhân số đối phương quá nhiều, song phương chống, bốn vị Chân Linh giới cường giả đỉnh cao cũng có chút giật gấu vá vai.

Tình huống đại thể những chiến trường khác giống nhau.

Chân Linh giới dù cho có mấy trăm ngàn tù binh trợ trận, thế nhưng chút ít tin đồn Minh Thần thực lực đều tăng lên mấy tiểu cảnh giới so trước đây.

Như thế tính được, Minh Uyên giới vẫn đứng trên ưu thế, cho nên một vài trận pháp đụng nhau, thụ thương nơi nơi đều là tu sĩ Chân Linh giới.

- Là thời điểm bắt đầu.

Trần Trầm thâm nghĩ trong lòng, tiếp đó mãnh liệt ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa!

Một giây sau, một vầng mặt trời đen từ trong cơ thể hắn bay ra, treo cao tại trên tầng chín trời!

Hắc nhật vừa ra, xa xa thân thể một trăm tên Đại Thừa đỉnh phong Minh Uyên giới đang chống lại Vạn Linh Đỉnh hơn đột nhiên c hấn động, trong mắt không hèn mà cùng lộ ra vẻ khiếp sợ hãi!

Không chờ bọn hắn biết rõ xảy ra chuyện gì, từng đạo pháp tắc ch i lực, lực lượng tu vi, liền từ trong cơ thể của bọn họ bay ra, hướng về hắc nhật hội tụ qua.

Đại Thừa đỉnh phong, Đại Thừa hậu kỳ... Độ Kiếp kỳ...

Mấy hơi thở, tu vi một nhóm Đại Thừa đỉnh phong liền rớt xuống Độ Kiếp trở xuống.

Nhìn thấy một màn này, đám người Thiên Ma thành chủ hai mặt n hìn nhau, đều từ trong mắt lẫn nhau nhìn thấy ánh mắt vừa mừng vừa sợ.

- Cơ hội tốt! Một lần hành động giết bọn họ!

Tà Thần điện chủ rống to, đồng thời điều khiển mấy ngàn Chân L inh hư ảnh hướng về những tu sĩ kia bao phủ tới!

Trong nháy mắt, mấy ngàn Chân Linh hư ảnh liền nhào vào đám người, một đám người vừa rồi còn có thể áp chế Chân Linh hư ảnh lần này không còn sức chống cự, dưới một kích này, lại có gần nửa trực tiếp bị quét thành mảnh vỡ, chết không thể lại chết.

Ba người khác thấy thế đuổi theo sát, toàn lực thôi động Vạn Linh

Đỉnh.

Bởi vì cái gọi là thừa dịp hấn bệnh đòi mạng hấn, bốn đại cường giả nơi nào chịu buông tha cơ hội dạng này?

Hơn một trăm tên Đại Thừa đỉnh phong, rơi xuống tu vi có gần trăm, người khác cho dù còn duy trì thực lực Đại Thừa đỉnh phong, cuối cùng cũng thể đơn lực cô, ngăn cản không nổi trên vạn Chân Linh hư ảnh.

Một hiệp sau, hơn một trăm tên Đại Thừa đỉnh phong này liền vẫn lạc bảy tám phần, những người may mắn trốn một mạng người may mắn còn sống sót cũng bị thương nặng, mất đi sức tái chiến.

Mà tại địa phương những cường giả kia vẫn lạc, lại xuất hiện một đoàn lại một đoàn sương mù màu đen, hướng về mặt trời màu đen xa xa hội tụ qua.

Mặt trời màu đen qua trong giây lát biến lớn gấp mấy lần, đường kính chừng ngàn mét, tiếp đó bắt đầu nhanh chóng rơi rụng!

Phía dưới bản thể Trần Trầm thì tại thời khắc này há hốc miệng ra, mãnh liệt hít, mặt trời màu đen kia suu một tiếng, nhanh chóng thu nhỏ, cuối cùng trực tiếp tiến vào trong bụng Trần Trầm.

Chương 768: Hấp Thu Vạn Pháp.

Chương 768: Hấp Thu Vạn Pháp.

Theo mặt trời màu đen kia tiến vào trong cơ thể mình, Trần Trầm nháy mắt liền cảm ứng được số lượng lớn pháp tắc chi lực hỗn tạp tột cùng.

Những pháp tắc chi lực này bị hấp nhanh chóng tiêu hóa, tu vi hắn cũng tại thời khắc này nhanh chóng tăng lên.

Cũng không lâu lắm, hắn liền cảm ứng được một cỗ uy áp như có như không, bao phủ tại đỉnh đầu hắn.

Đó là khí tức phi thăng đại kiếp.

Bất quá thân ở Chân Linh giới, phi thăng đại kiếp không hạ xuống được.

- Tiên thể hoàn thành Chân Tiên, không bị trở ngại gì, không nghĩ tới phạm thể này muốn thành Chân Tiên, nhất định phải Độ Kiếp p...

Trong lòng Trần Trầm có mấy phần suy đoán.

Kỳ thực đây cũng là tất nhiên, nếu như phạm thể không Độ Kiếp có thể thành Chân Tiên được, vậy bây giờ người mạnh nhất Chân Linh giới liền không phải chỉ là Đại Thừa đỉnh phong.

Nhưng mà, lôi kiếp này không hạ xuống được, Trần Trầm cảm ngộ pháp tắc chi lực vẫn đang nhanh chóng biến nhiều như cũ.

Kim chi pháp tắc, mộc chi pháp tắc, thủy chi pháp tắc...

Thậm chí thỉnh thoảng còn sẽ có không gian pháp tắc, ngũ hành pháp tắc mười điểm hiếm thấy.

- Ta sợ là muốn trở thành tu sĩ Đại Thừa cảm ngộ pháp tắc chi lực nhiều nhất...

Nội tâm Trần Trầm nói thầm.

Đông dạng Đại Thừa đỉnh phong đều đem một loại pháp tắc chi lực nào đó cảm ngộ đến cực hạn, đến cảnh giới Đại Thừa đỉnh phong.

Nhưng có Đại Thừa đỉnh phong có thể đem mấy loại pháp tắc chi lực cảm ngộ đến cực hạn, ngay sau đó giữa các tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong xuất hiện thực lực chênh lệch.

Mà hiển hiện tại, loại trừ chính mình lĩnh ngộ Hỗn Độn Âm Dương pháp tắc ra, lại lĩnh ngộ số lượng lớn pháp tắc chi lực, hơn nữa những pháp tắc chi lực này tất cả đều là hấp thu trên người tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong, mỗi một đạo pháp tắc chi lực đều đủ để hấp thu được tu vi Đại Thừa đỉnh phong.

...

Đấu Chiến Thánh Vương tận mắt thấy một màn vừa rồi phát sinh, bên trong ánh mắt tràn đầy kinh hãi!

Đây chính là trên trăm vị cường giả Đại Thừa tối đỉnh, cũng là quân cờ mạnh nhất dưới tay hắn, kết quả vậy mà trong nháy mắt liền đoàn diệt.

Thần Quy tiên nhân này đến cùng trước đây làm cái gì với những người đó?

- Giết! Đừng để hắn tiêu hóa những lực lượng pháp tắc kia!

Vừa nghĩ vậy, Đấu Chiến Thánh Vương tức giận đến bạo hồng, cùng lúc đó, cự cung Minh Uyên giới bên kia rốt cục không lại cố làm ra vẻ, mà chân chính khóa chặt Trần Trầm, chuẩn bị công kích.

Xa xa, Thiên Ma thành chủ thấy vậy lập tức thao túng Vạn Linh

Đình, chuẩn bị hỗ trợ.

Trần Trầm lại truyền âm ngăn cản nói.

- Không cần, sự phụ các người đi giúp người khác.

Dứt lời Trần Trầm trực tiếp lấy ra Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Nhìn thấy bảo vật lúc trước một kích đánh bại Tà Thần điện chủ lại bị lấy ra, Thiên Ma thành chủ hơi yên tâm, bắt đầu cùng bọn Thiên Cơ đạo quân đi trợ giúp những chiến trường khác.

Có mấy người bọn hấn thao túng Vạn Linh Đình hỗ trợ, những trận pháp do tu sĩ bình thường Minh Uyên giới tạo thành kia căn bản không chịu nổi một kích.

Trên vạn Chân Linh hư ảnh tùy ý vọt mây đọt, Minh Uyên giới bên kia liền vẫn lạc mấy vạn tu sĩ.

Bất quá tiệc vui chóng tàn, một lát, pho tượng Minh Thần treo cao trên bầu trời lấp lóe xuống, mấy vạn tu sĩ vừa rời vẫn lạc liền phục sinh hơn phân nửa.

Trần Trầm mắt lạnh nhìn một màn này, trong tay Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp loé lên quang mang.

Giờ đây dù cho không dựa vào Tứ Tượng Ngự Thiên Trận, hấn cũng có thể thôi thúc động tầng thứ nhất Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Mắt thấy lấy mấy chục đạo công kích đánh tới bản thể, Trần Trầm tranh thủ thời gian thôi thúc động Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp ngăn cản.

Đúng lúc này, dây cung cự cung Minh Uyên giới kia mãnh liệt rung động, một cỗ năng lượng màu đen sắc bén vô cùng nháy mắt x

uyên qua lối đi lưỡng giới, hướng về sau lưng Trần Trầm kích xạ mà đến.

Trần Trầm một mực phòng bị cự cung kia, cảm ứng được cự cung kia kêu gọi ra công kích, hấn không nói hai lời quay đầu ném ra một mai Thiên Vẫn.

Thiên Vẫn tại phía dưới Thái Thanh Huyền Thiên Đạo công pháp thôi động nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt liền khuếch trương đến không lồ ngàn mét, một giây sau năng lượng màu đen kia liền đùng vào bên trên Thiên Vẫn.

Vù vù!

Toàn bộ Thiên Vẫn rung động kịch liệt lên, số lượng lớn năng lượng màu đen bị Thiên Vẫn hóa giải, nhưng năng lượng màu đen kia dường như vô cùng vô tận vậy, căn bản không có dấu hiệu biến mất.

Mắt thấy Thiên Vẫn sắp tiêu tán, Trần Trầm lại ném ra một mai Thiên Vẫn.

Mà đúng lúc này, bản thể rút cục hấp thu toàn bộ pháp tắc chi lực.

Một loại cảm giác huyền diệu dị thường tràn ngập toàn thân Trần Trầm.

Bất quá lúc này không phải thời điểm chậm rãi cảm ngộ, một tích tắc hấp thu xong kia, Lục Đẩu cùng Ngạo Vũ liền bay ra, cùng Trần Trầm Tiên thể cùng bản thể hợp thành Tứ Tượng Ngự Thiên Trận.

Bốn cỗ lực lượng tại dưới Tứ Tượng Ngự Thiên Trận tác dụng hộ vệ lại với nhau, rút vào bên trong Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp trong chớp mắt hào quang tỏa sáng,

tầng thứ hai nhanh chóng phát sáng lên.

Ánh mắt Trần Trầm băng lãnh nhìn về phía Đấu Chiến Thánh Vương xa xa.

Bị Trần Trầm xem xét như thế, Đấu Chiến Thánh Vương theo bản năng lùi lại mấy bước, biểu hiện trên mặt biến đổi thành ngưng trọng vô cùng.

Pháp bảo có thể để Chân Tiên vận dụng Tứ Tượng Ngự Thiên Trận thôi động, vậy nói không chừng còn muốn lợi hại hơn Vạn Linh Đỉnh.

Chân chính chiến đấu, chỉ sợ hiện tại mới bắt đầu.

Nhưng mà, lúc này Trần Trầm lại đưa ánh mắt nhìn về phía năng lượng màu đen kia.

Không nghĩ tới chỉ bắt quá trong chốc lát, năng lượng màu đen kia đã tiêu hao hết cái Thiên Văn thứ hai.

Mắt thấy lấy Thiên Văn sắp mất đi hiệu lực, Trần Trầm không do dự nữa, toàn lực thôi thúc động Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, nhả ra ngay năng lượng màu đen kia.

Hồng!

Tiếng gào thét quen thuộc kia lại lần nữa vang vọng tại bên tai, bất quá lần này trong tầng thứ hai Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp cũng là lộ ra hai cái cự trảo.

Hai cự trảo này đón gió tăng vọt, chờ thời gian đến phụ cận năng lượng màu đen đã biến thành kích thước vạn mét.

Ầm!

Một tiếng nổ vang rung trời, hai cự trảo mãnh liệt đánh vào một cỗ, năng lượng màu đen tại giữa cự trảo nổ tung, một đạo sóng xung kích không cách nào hình dung hướng bốn phía nhanh chóng khuếch tán!

Phạm vi ngàn dặm tất cả tu sĩ bên trong đều bị đạo sóng xung kích vô cùng cường đại này đánh bay ra ngoài, cả Trần Trầm cùng nhóm Thánh Vương Minh Uyên giới bốn phía đều bay ngược về sau một đoạn khoảng cách.

Năng lượng màu đen kia tiêu hao hai Thiên Vãn, trong đó còn ẩn chứa năng lượng như thế, có thể nghĩ mà biết, nếu thời điểm hoàn hảo oanh tạc trên người sẽ là kết cục gì.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm hít sâu một hơi.

Lại lần nữa thôi thúc động Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, lần này, khí thế tầng thứ hai Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp khóa chặt Đấu Chiến Thánh Vương.

Hồng!

Lại là một tiếng rít lên, cự trảo còn không từ tầng thứ hai Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp lộ ra, Đấu Chiến Thánh Vương liền cảm giác được một cỗ uy áp không gì sánh kịp bao phủ hắn.

Hắn có thể cảm giác được rõ ràng thực lực chủ nhân uy áp này mạnh hơn hắn nhiều, nếu xuất thủ, khẳng định là long trời lở đất, không ai cản nổi.

Mà hạ tràng hắn, chỉ có vẫn lạc.

Vừa nghĩ vậy, trên trán hắn thấm ra mồ hôi lạnh, thân thể theo bản năng nhanh chóng thụt lùi về sau.

Thế nhưng uy áp lại như hình với bóng, gây áp lực cho hắn càng l

úc càng lớn.

Mắt thấy lấy một đạo công kích vô cùng kinh khủng liền muốn đá nh tới, Đấu Chiến Thánh Vương rốt cục không chịu nổi, đem khối tín vật nào đó trực tiếp bóp nát.

Tín vật vừa vỡ, một cơn lốc xoáy lập tức liền xuất hiện tại trước mặt hắn, ngay sau đó vòng xoáy này biến hóa một hồi, biến thành một đạo hư ảnh áo đen.

- Đại nhân... Thuộc hạ xấu hổ, pháp bảo Thần Quy chân nhân này quá mức lợi hại, thuộc hạ không phải đối thủ.

Đối mặt hư ảnh áo đen, Đấu Chiến Thánh Vương mười điểm khiêm m tốn.

Áo đen hư ảnh không nói gì, chỉ nhìn cự cung kia một cái, gặp công kích trên cự cung đã biến mất, liền không có mở miệng trách cứ, mà chỉ thản nhiên nói.

- Có thể ngăn cản một kích Diệt Tiên Cung, các người không phải đối thủ của hắn có thể thông cảm được.

Chương 769: Chấn Nhiếp.

Chương 769: Chấn Nhiếp.

Nhìn thấy hư ảnh áo đen, sắc mặt Trần Trầm ngưng trọng trước đó chưa từng có.

Người này là tồn tại duy nhất bên trong lưỡng giới hắc kiêng kị, bởi vì hắc căn bản không biết đối phương đến cùng là thực lực gì.

Bất quá đối phương nếu có thể dễ dàng đánh bại Tân Hằng, vậy nói rõ chí ít là Chân Tiên trở lên!

- Đại nhân, người này vừa rồi vận dụng bảo vật lúc đó bạch y Tiên Nhân kia sử dụng tới, ta nhìn bạch y Tiên Nhân tám chín phần mười vẫn lạc tại trên tay hắn.

- Cho nên giờ đây bên trong lưỡng giới, chân chính có thể ngăn cản chúng ta, liền một người này mà thôi.

Bên kia Đẩu Chiến Thánh Vương trầm giọng nói.

Hư ảnh áo đen không nói gì, bất quá khóe miệng lại hơi hơi vênh lên.

Ngay sau đó hắn đưa ra tay phương hướng Minh Uyên giới.

Sưu!

Một đạo tiếng kinh phong vang lên, cự cung lúc đầu đặt ở trong trận pháp kia trực tiếp bay lên trời, bay đến trong tay hắn.

Cự cung kia vừa tiến vào trong tay hắn, dây cung lập tức chấn động lên, phát ra một tiếng thở nhẹ vui sướng.

Hư ảnh áo đen không có nói nhằm nhiều một câu, trực tiếp kéo dây cung ra, nhắm ngay Trần Trầm.

Trong chớp mắt, Trần Trầm liền cảm giác được một cỗ nhuệ khí sắc bén đến cực điểm đâm tới trên người, thậm chí để Tiên thể hắn cảm nhận được một tia đau đớn.

- Diệt Tiên Cung tại trong tay tiên bối mới có thể phát huy ra uy lực chân chính, chúng ta lúc trước dùng loại phương thức kia thôi động Diệt Tiên Cung, ngược lại là bôi nhọ món chí bảo này.

Đấu Chiến Thánh Vương bên cạnh hiển nhiên cũng cảm nhận được uy thế Diệt Tiên Cung hơn xa phía trước, nhìn không được mở miệng khen.

Trần Trầm chau mày, tuy lời nói Đấu Chiến Thánh Vương có thành phần tâm bốc ở bên trong, nhưng uy thế Diệt Tiên Cung kia cũng xác thực mạnh gấp mấy lần trước đó.

Phía trước ngăn cản công kích kia hẳn đã phế khí lực không nhỏ, nếu như hư ảnh áo đen này đích thân xuất thủ, hẳn tám chín phần mười ngăn cản không nổi.

Xét đến cùng, tu vi chênh lệch quá nhiều.

- Người có nguyện trở thành tín đồ Minh Thần?

Hư ảnh áo đen kéo Diệt Tiên Cung ra đến cực hạn, tiếp đó lò mò hỏi.

Đấu Chiến Thánh Vương bên cạnh nghe đến đây sắc mặt thoáng cải biến, bất quá hẳn cũng không dám có bất kỳ dị nghị gì.

Trần Trầm nhìn xem Diệt Tiên Cung kia, cau mày thư giãn đi, hỏi.

- Trở thành tín đồ Minh Thần, chẳng lẽ còn tốt hơn Tiên Nhân?

Hư ảnh áo đen chân thành nói.

- Đều có các chỗ tốt, thực lực người không tệ, nếu nguyện ý quy thuận Minh Thần, vậy pho tượng Minh Thần lập tức sẽ khôi phục, đến lúc đó phân thân Minh Thần phủ xuống, thay thế ý chí lưỡng

giới thiên địa này.

Từ nay về sau, lưỡng giới này liền cùng Tiên giới đồng dạng, chỉ cần tuân theo pháp tắc Minh Thần tu luyện, đồng dạng có thể đặt chân cảnh giới Chân Tiên trở lên.

- Mà ngươi, công đức vô lượng.

- Nếu như Minh Thần thật có thể để ta tâm phục khẩu phục, vậy liề n không có vấn đề.

Trần Trầm thoải mái nói.

Hư ảnh áo đen nghe đến đây cười lạnh một tiếng nói.

- Ngươi còn chưa xứng trực tiếp cùng Minh Thần đại nhân khơi t hông!

Dứt lời hần liền muốn buông dây cung bên trong tay ra.

Chỉ cần một kích này ra, vô luận đối phương là Chân Tiên gì, đều phải chết không thể lại chết.

Bởi vì một kích này viễn siêu phạm trù Chân Tiên,.

Nhưng vào lúc này, hần tựa hồ cảm ứng được cái gì, thân thể đột nhiên cứng tại chỗ.

Trần Trầm nhìn xem bầu trời phương xa, từ tốn nói.

- Ngươi nếu như buông ra dây cung, vậy liền đừng trách ta cá chệ t lưới rách.

Vừa dứt lời, toàn bộ bầu trời đột nhiên đen lại, một cỗ khí thế vô cùng kinh khủng xuất hiện tại trên không tất cả tu sĩ.

Vô luận là tu sĩ Minh Uyên giới hay là tu sĩ Chân Linh giới, lúc này cũng nhin không được ngừng chiến đấu, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu chẳng biết lúc nào, xuất hiện một khối cầu cực lớn.

Khối cầu này tản ra ba động để cho người ta sợ hãi, dù cho là tu sĩ Đại Thừa, tại phía dưới uy thế như thế, cũng cảm giác chính mình như sâu kiến.

- Đây là...

Đấu Chiến Thánh Vương lâm bảm.

Xong lập tức nghĩ đến cái gì, cả kinh nói.

- Là khóa ngôi sao rơi rụng Minh Uyên giới chúng ta kia?

Hư ảnh áo đen lắc đầu nói.

- Không phải ngôi sao, là thần thông Cửu Thiên tông.

- Tiền bối người xem thế nào? Nếu ngôi sao này hạ xuống, người, ta biết chắc không có việc gì, nhưng trừ người ra, tất cả mọi người tại chỗ sẽ hình thần câu diệt, đến lúc đó pho tượng Minh Thần còn có hi vọng khôi phục sao?

Trần Trầm thông thả nói.

Khối cầu đỉnh đầu kia đương nhiên là Thiên Văn to lớn hẳn triệu hoán đến, đây cũng là át chủ bài duy nhất hẳn có thể chống đỡ hư ảnh áo đen.

Nếu như không phải có át chủ bài này, hẳn khẳng định sớm liền c hạy mất dạng.

- Người đang uy hiếp ta?

Hư ảnh áo đen lạnh lùng nói, bắt quá tay hấn nắm Diệt Tiên Cung cũng nói lỏng một chút.

Hai người đối thoại không có che giấu chút nào, gần ngàn vạn tu sĩ phụ cận tất cả đều nghe rõ ràng.

Biết được ngôi sao trên trời kia hạ xuống, tất cả mọi người tại chỗ sẽ chết, tất cả tu sĩ biểu lộ đều biến thành vô cùng phức tạp.

Thiên Ma thành chủ cũng cười ha ha nói.

- Trần Trầm, không nghĩ tới người có loại át chủ bài này! Đồng quy vụ tận cũng tốt, để bọn hấn biết, Chân Linh giới này chung quy là tu sĩ Chân Linh giới chúng ta, cùng Minh Thần gì không có quan hệ!

- Tất nhiên, cũng có tu sĩ sợ, nhịn không được cao giọng nói.

- Trần Trầm tiền bối, người chớ có xúc động!

Nghe đến mấy câu này, Trần Trầm cười cười.

Đồng thời Thiên Vãn to lớn trên bầu trời lại rơi xuống dưới trăm thước, không ít tu sĩ bay trên bầu trời thấy vậy lập tức rơi xuống đất.

- Người muốn thế nào?

Hư ảnh áo đen triệt để buông lỏng tay ra, đem Diệt Tiên Cung thu vào.

Hấn xác thực không đánh cược nổi, nếu tất cả tu sĩ ở nơi này đều vẫn lạc tại phía dưới Thiên Vãn, vậy pho tượng Minh Thần lại kh

ông khả năng chữa trị, phân thân Minh Thần cũng vĩnh viễn không cách nào phủ xuống.

Đến lúc đó hẳn vô số năm qua ả nhân sẽ thất bại trong gang tấc.

- Mang theo người các người, rút khỏi Chân Linh giới.

Trần Trâm không chút do dự đáp.

Hư ảnh áo đen trầm mặc, qua hồi lâu mới nói.

- Có thể.

Dứt lời hẳn phát phát tay với Đấu Chiến Thánh Vương.

Đấu Chiến Thánh Vương lập tức hiểu ý, cao giọng nói.

- Tất cả mọi người nghe lệnh! Bỏ đi! Rút khỏi Chân Linh giới!

Tiếng nói vừa ra, mấy trăm vạn tu sĩ như châu chấu nhanh chóng hướng Minh Uyên giới bay đi.

Nói đùa, đỉnh đầu có một cái đại sát khí như thế treo cao, tùy thời cũng có thể kết thúc tính mạng bọn họ, ai còn nguyện ý chơi ở chỗ này?

Thậm chí đừng nói là bọn hắn, cho dù là một đám Thánh Vương còn có người áo đen, cũng hi vọng bọn họ mau chóng rời chỗ thị phi này.

- Ta đã nhìn ra, người cũng sợ chết, ta hỏi người, người bảo đảm Chân Linh giới nhất thời, có thể bảo đảm đến Chân Linh giới một thế sao?

- Kỳ thực, chúng ta không cần thiết như thế.

Hư ảnh áo đen mười điếm nghiêm túc nói.

Khỏe miệng Trần Trầm hơi nhếch, ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Vẫn như là ngôi sao kia, thản nhiên nói.

- Người nói đúng, nhưng ta chỉ cần có thể bảo đảm Chân Linh giới nhất thời, ta liền sẽ bảo đảm lấy, về phần sau này sẽ như thế nào, vậy đã không bên trong phạm trù ta suy nghĩ.

Kỳ thực nội tâm của hắn sao không hy vọng dùng Thiên Vẫn cho Minh Uyên giới tới một cái sát thương lớn nhất.

Thế nhưng hắn biết không được.

Nếu như Thiên Vẫn thật diệt vô số tu sĩ Minh Uyên giới, triệt để cắt đứt hi vọng pho tượng Minh Thần chữa trị, vậy hư ảnh áo đen sợ rằng sẽ nổi điên.

Đến lúc đó hạ tràng Chân Linh giới chỉ sẽ thảm hại hơn.

Cho nên giờ đây loại chán nản này, kỳ thực mới là phương thức lợi dụng Thiên Vẫn tốt nhất.

Người áo đen nghe được Trần Trầm ngôn luận, khẽ lắc đầu, tiếp đó thu hồi Diệt Tiên Cung, xoay người rời đi.

Bay mới hơn mười dặm, hắn đột nhiên ngừng thân hình, bỏ xuống một câu.

- Chờ mấy ngày nữa, Minh Uyên lan tràn đến nơi này, bản thể ta sẽ phủ xuống nơi đây, đến lúc đó ta nhìn người dùng cái gì ngăn cản.

Chương 770: Rời Đi.

Chương 770: Rời Đi.

Nửa ngày sau, hết thảy gió êm sóng lặng.

Bất quá tùy ý có thể thấy được dấu tích chiến đấu nhắc nhở tất cả tu sĩ vừa rời nơi này phát sinh qua một tràng chiến đấu cực kỳ kịch liệt.

Trần Trầm yên lặng đem Thiên Văn di chuyển đến Chân Linh giới, tiếp đó quay trở về chỗ chính mình tu luyện.

Một lát, Thiên Ma thành chủ đi tới trước mặt Trần Trầm.

Hư ảnh áo đen lúc gần đi nói chuyện hẩn nghe được, đối với lưỡng giới hướng đi sau này, hẩn có chút không mò ra.

- Trần Trầm, nếu bản thể người áo đen kia phủ xuống, chúng ta có thể ngăn cản được sao?

Thiên Ma thành chủ nhẹ giọng hỏi.

- Lấy thực lực chúng ta bây giờ, tuyệt đối ngăn cản không nổi. T

Rần Trầm như nói thật nói.

Thiên Ma thành chủ nghe vậy trên mặt cũng không có lộ ra bao nhiêu thần sắc ngoài ý muốn, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Trần Trầm nói.

- Người đã tận lực, nói thật, lần này chúng ta có thể diệt sát trên tr

ăm Đại Thừa đình phong Minh Uyên giới, khiến ta mười điểm bất ngờ.

Trần Trầm cũng lắc đầu, ánh mắt dần dần biến đổi thành phức tạp.

Qua thật lâu, hắn mới nói.

- Sư phụ, nếu như chúng ta thật ngăn cản không nổi, còn muốn chiến sao?

Thiên Ma thành chủ nao nao.

Một lát sau hắn hiểu được ý tứ Trần Trầm.

Hôm nay trên chiến trường không ít tu sĩ vẫn lạc, những người này cũng không thể phục sinh.

Nếu để cho bọn hắn lại chọn một lần, bọn hắn chưa chắc vẫn sẽ chọn cùng các tu sĩ Minh Uyên giới chiến đấu.

Cái gọi chết tốt không bằng sống sót, giờ đây rõ ràng biết không phải là địch thủ, lại tiếp tục ngoan kháng xuống, loại kia vậy tất cả mọi người chỉ có vẫn lạc.

Cái này chưa chắc là đường tắt cả tu sĩ Chân Linh giới nguyện ý lựa chọn, từ hôm nay chiến thắng xong, cũng không có bao nhiêu tu sĩ mặt lộ vẻ vui thích cũng có thể thấy được đến.

Nghĩ tới đây, Thiên Ma thành chủ gật đầu nói.

- Ý tứ ngươi ta minh bạch, hiện tại ta liền đi phân phát những tu sĩ Chân Linh giới không nguyện ý chiến kia xuống.

- Ừm.

Trần Trâm nhẹ giọng đáp ứng.

Nếu như dưới một trận chiến chiến bại, vậy chút phân phát vài tu sĩ liền sẽ cùng một cái hạ tràng tu sĩ phổ thông Chân Linh giới.

Biến thành tín đồ Minh Thần.

Thế nhưng trở thành tín đồ Minh Thần, chung quy là sống sót.

Không tự do không bằng chết, cũng không phải tất cả mọi người muốn như vậy, có vài người thậm chí hận không được lập tức chiến bại, trở thành tín đồ Minh Thần, không hề bị chiến tranh tra tấn.

Thiên Ma thành chủ quay người rời đi, ước chừng một khắc đồng hồ sau, lại lần nữa đi tới trước mặt Trần Trâm.

So với phía trước, bên trong ánh mắt hẳn nhiều một tia mỗi mệ.

Trần Trâm không nói gì, nhưng hẳn thông qua thần thức cảm giác được một cách rõ ràng phụ cận tu sĩ Chân Linh giới đang từng đám rời đi, chỉ không chờ một lúc công phu, mấy trăm vạn tu sĩ Chân Linh giới liền chỉ còn lại không đến một phần mười.

Cực kỳ hiển nhiên, loại trừ một phần mười này, những người khác chọn chết tốt không bằng sống sót.

- Trần Trâm, nếu như ngươi có đường lui gì, ngươi cũng đi thôi, không nhất định phải ở chỗ này theo chúng ta chịu chết.

Thiên Ma thành chủ từ tốn nói.

Trần Trâm không có trực tiếp mở miệng cự tuyệt.

Nói thật, người sống có đôi khi là vì một hơi, nhưng có đôi khi cũng không phải là vì một hơi.

Nếu hấn chết, nhóm thân nhân bằng hữu nên làm cái gì?

Huống chi, hấn mới phi thăng không mấy năm, cũng không có tình cảm thâm hậu với Chân Linh giới như vậy.

Khoảng thời gian này hấn làm nhiều chuyện như vậy, đã tính hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Trầm mặc sau một hồi lâu, Trần Trầm mở miệng nói.

- Sư phụ, nếu ta có thể dẫn người đi Ngụy Tiên giới, người đi không?

Thân hình Thiên Ma thành chủ chấn động, bắt quá rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh.

- Ta cùng người không giống, ta sinh tại Chân Linh giới, lớn ở Chân Linh giới, Thiên Ma thành càng là sư phụ lúc trước đích thân truyền thừa đến trên tay của ta, trong lòng ta, có nhiều thứ vượt qua tính mạng.

Trần Trầm nghe vậy không tiếp tục khuyên.

Trên thực tế, ý nghĩ tu sĩ đồng dạng cùng Thiên Ma thành chủ có không ít.

Tỉ như môn chủ Tiên môn, tỉ như Tà Thần điện chủ, tỉ như đại sư huynh Tiêu Lăng...

Những người này cũng không có rời đi, hiển nhiên là làm xong chuyện bị cùng Chân Linh giới cùng tồn vong.

- Trần Trầm, tiền đồ người bất khả hạn lượng, đi Ngụy Tiên giới xong, chắc chắn thành công phi thăng.

- Sau này nếu gặp được tiền bối của Thiên Ma thành, nhớ đến đem tình huống Chân Linh giới Thiên Ma thành thông báo cho bọn hắn một tiếng, để bọn hắn đừng nhớ.

An tĩnh chốc lát, Thiên Ma thành chủ lại dặn dò.

Trần Trầm trịnh trọng gật gật đầu.

Mấy đời thành chủ Thiên Ma thành trước, toàn bộ đều thành công phi thăng, lối đi phi thăng cắt đứt xong, thành chủ phía sau cũng đều đi Ngụy Tiên giới.

Nếu như chuyển thế trùng tu thuận lợi, cũng không ít đi Tiên giới, sau này có lẽ thật có khả năng gặp được.

Tất nhiên, hắn cũng không cho rằng Thiên Ma thành chủ thật sự nghĩ thông tri những thành chủ trước kia thay như vậy...

Đơn giản là cho chính mình một nhiệm vụ, để cho an tâm mình rời đi để ý đến mà thôi.

- Bảo trọng thật tốt!

Thiên Ma thành chủ lại vỗ vỗ bả vai Trần Trầm, xong liền nhẹ lướt đi.

Trần Trầm đứng tại chỗ, yên lặng nhìn xem bóng lưng Thiên Ma thành chủ, sau khi Thiên Ma thành chủ rời đi hồi lâu, hắn mới quay người bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Sau khi thu thập xong, hắn suy nghĩ một chút, tìm tới Tạ Thiên Hành còn không rời đi.

Lúc này Phản Thiên minh đã tán bảy tám phần, cái gì đại nghiệp của hắn hưng tông môn tại trước mặt sinh tử đều lộ ra đến bé nhỏ không đáng kể.

Nhìn thấy Trần Trầm tới, Tạ Thiên Hành cấp bách đứng lên, cung kính nói.

- Đại nhân, người tiếp theo có sắp xếp gì không?

Nghe được Tạ Thiên Hành tôn xưng dùng tới với mình, Trần Trầm không khỏi đến cảm thấy buồn cười.

Phỏng chừng Tạ Thiên Hành tại nhìn thấy chính mình đại phát thần uy xong, bộc phát tin tưởng mình là thuộc hạ trực thuộc Bắc Thiên Vương.

- Tiếp đó, chúng ta rời Chân Linh giới, đạo hữu, ta người này luôn luôn nói lời giữ lời, ta nhớ từng ban đầu đáp ứng người qua, nếu một ngày kia có thể đi Tiên giới, nhất định sẽ mang người.

Nghe được Trần Trầm nói lời trịch địa hữu thanh này, sắc mặt Tạ Thiên Hành thoáng cái xúc động đến ửng hồng, đến mức tiếng nói chuyện đều run rẩy lên.

- Ta liền... Ta liền biết đại nhân ngài là người nói lời giữ lời... Kỳ thực thời gian ban đầu ở phía dưới lần đầu tiên gặp người quyết định người là người có thể tin.

Trần Trầm nghe vậy ha ha cười nói.

- Ánh mắt nhìn người người cực kỳ chuẩn! Thu thập một chút a, ta đi cáo biệt cùng mấy bằng hữu một phen, tiếp đó dẫn người đi Ngụy Tiên giới, lại từ Ngụy Tiên giới đi Tiên giới.

- Vâng! Đại nhân!

Tạ Thiên Hành vừa mừng vừa sợ, tranh thủ thời gian đáp ứng.

...

Sau khi từ Tạ Thiên Hành nơi đó rời đi, Trần Trầm đi gặp mấy sư huynh, lại đi gặp Quỳnh Hoa tiên tử Tiên môn, thậm chí còn lên tiếng chào cùng U Minh, cáo tri bọn hắn mình sắp rời đi nơi này.

Mọi người đối với cái này mười điểm hiểu, đồng thời khách khí chúc nguyện Trần Trầm một đường xuôi gió, cả U Minh cũng khó khăn không có hùng hùng hổ hổ.

Cùng cả đám từ biệt xong, Trần Trầm mang Tạ Thiên Hành, hương về chỗ lối vào Ngụy Tiên giới bay đi.

Thiên Ma thành chủ, môn chủ Tiên môn và các cường giả Đại Thừa tới đỉnh ở phía dưới lẳng lặng đưa mắt nhìn Trần Trầm rời đi, bóng dáng Trần Trầm hoàn toàn biến mất xong, môn chủ Tiên môn nhịn không được khẽ thở dài.

- A, nếu không gặp sự tình Minh Uyên giới cái việc này, người này có lẽ có thể đã thông lối đi phi thăng Chân Linh giới.

Thiên Cơ đạo quân phụ họa nói.

- Xác thực, Trần Trầm kinh tài tuyệt đỉnh, Chân Linh giới từ xưa đến nay chưa bao giờ xuất hiện qua dạng người này... Giờ đây hắn đi cũng tốt, cùng vô duyên vô cớ hao tổn tại nơi này, không bằng để hắn đi Tiên giới rong ruổi.

- Ân, Tiên giới mới là địa phương hắn cần phải ở, chúng ta...

Thiên Ma thành chủ nói đến đây, cùng mấy người khác nhìn nhau cười cười.

- Chúng ta liền mai táng tại Chân Linh giới này a.

Chương 771: Tiên Giới.

Chương 771: Tiên Giới.

Một ngày sau.

Trần Trầm lại lần nữa đi tới Càn Nguyên giới.

Nhìn thấy Thế Giới phát triển Tu Chân như thế, Tạ Thiên Hành thậ phần hưng phấn, về phần sự tình Chân Linh giới, sớm đã bị hắ n quên hết.

Một đường phi hành, Trần Trầm mang theo hắn đi tới phụ cận Càn Nguyên tông, cũng không lâu lắm liền lại lần nữa liên hệ đến vị phi thăng trưởng lão Càn Nguyên tông kia.

Bởi vì phía trước đã từng quen biết, thậm chí từng chiếm được chỗ tốt, phi thăng trưởng lão kia đối với Trần Trầm lại lần nữa xuất hiện biểu hiện cực kỳ nhiệt tình.

- Đạo hữu lần này tới là chuẩn bị đi Tiên giới sao?

Trần Trầm khẽ vuốt cằm nói.

- Đúng, phạm gian giới ở chán, là thời điểm trở về Tiên giới.

Kỳ thực trước lúc đến Ngụy Tiên giới, hắn liền có dự định.

Phân thân đi Tiên giới nhìn một chút, bản thể thì vẫn như cũ lưu tại phạm gian giới, đợi đến sau khi hài tử sinh ra, suy nghĩ phải chăng muốn phi thăng.

Phi thăng trưởng lão nghe vậy cười nói.

- Ha ha, phạm gian giới cho dù tốt nhưng nơi nào vượt Tiên giới...
Tại nơi này cũng là cầu cái mới mẻ mà thôi!

- Nếu đạo hữu chuẩn bị trở về Tiên giới, vậy ta đây đi chuẩn bị ngay!

- Làm phiền đạo hữu, nếu như đạo hữu sau này phi thăng, có thể đi bộ hạ Bắc Thần Tiên Vương tìm ta ôn chuyện. Trần Trâm khác h khí nói.

- Nhất định nhất định! Ha ha!

Phi thăng trưởng lão một bên chấp tay một bên rời đi, cũng không lâu lắm liền quay trở về Càn Nguyên tông.

Ước chừng lại đợi nửa ngày, phi thăng trưởng lão mới tìm tới cửa, biểu lộ rõ ràng hết thấy đều chuẩn bị thỏa đáng.

Cuối cùng, hấn nhin không được lại dặn dò một câu.

- Đạo hữu ghi nhớ kỹ, tiên phạm khác nhau, đạo hữu trở về Tiên giới cũng không thể tự mình mang người sống vật sống lên, bằng không sợ rằng sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

- Có gì nói lời ấy?

Trần Trâm hỏi ngược lại.

- Khụ khụ, đạo hữu người có chỗ không biết, trước đây có vài hoàn n khổ tiên nhị đại hạ giới, thời điểm trở về dùng không gian bảo vật đựng không ít nữ tu xinh đẹp, kết quả đến Tiên giới, không gian bảo vật hủy, những nữ tu kia cũng không biết tung tích.

Phi thăng trưởng lão một bên nói một bên quan sát toàn thân trên dưới Trần Trâm.

Vậy mà lúc này Trần Trâm đã sớm đem tất cả bảo vật đều thả tới trên người bản thể, cả Lục Đâu Ngao Vũ cũng không có mang theo trên người, nơi nào còn có không gian bảo vật gì tùy thân?

- Yên tâm, hai người chúng trong lòng ta hiểu rõ. Trần Trâm đáp.

- Vậy là tốt rồi, hai vị theo ta tới.

Phi thăng trưởng lão dứt lời ở phía trước dẫn đường, ba người rất nhanh liền tiến vào bên trong Càn Nguyên tông.

Đi tới bên trong Càn Nguyên tông, Trần Trâm xem như minh bạch cái gì gọi là Độ Kiếp khắp nơi đi, Đại Thừa không bằng chó.

Kỳ thực cũng khó trách như thế.

Không nói cái khác, liền nói bên trong Càn Nguyên tông này hoàn cảnh tu luyện, liền tốt đến cực điểm.

Hễ có một tơ một hào linh khí bị tiêu hao, đều sẽ lập tức được bổ sung, cũng không biết Càn Nguyên Tông nơi nào đến nhiều Linh Thạch như vậy.

Ba người ước chừng phi hành nửa khắc đồng hồ, đi tới chỗ sâu Càn Nguyên tông.

Trần Trâm rốt cục nhìn thấy một toà tháp cao thông thiên.

Tháp cao này đâm thẳng bầu trời, chỉ sợ cao mấy chục vạn mét, tận hạt đến đỉnh tháp, tuyệt đối có thể nhìn thấy tinh không.

- Hai vị đạo hữu, đây là Đấng Tiên đài.

Phi thăng trưởng lão kia chỉ vào tháp cao giới thiệu nói.

Trần Trầm dùng hệ thống xác định một thoáng đây thật là Đấng Tiên đài, tiếp đó mới gật đầu nói.

- Ân, ta gặp qua.

- Hai vị chỉ cần trèo đến đỉnh tháp, tự nhiên liền biết thế nào tiến về Tiên giới, tại hạ tại nơi này cầu chúc hai vị một đường xuôi gió.

Phi thăng trưởng lão hò hét nói.

- Vậy người ta hữu duyên gặp lại.

Trần Trầm dứt lời cũng không do dự, lôi kéo Tạ Thiên Hành liền hướng bên trên bay, cũng không lâu lắm liền đến gần đỉnh tháp.

Bất quá tại lúc này, phía trên lại xuất hiện một cỗ lực cản cực kỳ cường đại, phảng phất như một đạo bình chướng vô hình ngăn lại đường đi hai người.

Phát giác được điểm này, Trần Trầm nhíu nhíu mày, tiếp đó mãnh liệt thôi động tiên lực, xuyên thấu tầng bích chướng vô hình kia, tiếp tục hướng lên xuất phát.

Tạ Thiên Hành chẳng biết tại sao, tao ngộ lực cản liền nhỏ hơn nhiều, hẳn theo phía sau Trần Trầm, vậy mà không kéo xuống bao nhiêu.

Lát sau hai người đứng ở đỉnh tháp, Trần Trầm cảm giác được địa phương trên không không biết bao xa, có một đạo hào quang màu tím chiếu rọi xuống, rơi vào trên đỉnh đầu hắn.

- Ánh sáng tiếp dẫn!

Tạ Thiên Hành bên cạnh hưng phấn nói, tiếp đó nhắm mắt lại.

Ánh sáng tiếp dẫn càng ngày càng sáng, thân thể hai người cũng bắt đầu không nhận không chế hướng lên phi thăng.

Ước chừng tiếp tục nửa canh giờ, Trần Trầm cảm giác được hào quang màu tím kia run lên bần bật, cảnh tượng trước mặt bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Tinh không đen kịt lúc đầu biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là số lượng lớn sương mù màu trắng, liền cả mặt đất, cũng bị một tầng sương trắng thật dày bao trùm.

Trường cảnh kia cùng Tiên giới trong tưởng tượng Trần Trầm không kém nhiều.

- Đây là tiên khí...

Trần Trầm hít sâu một hơi, lẩm bẩm nói.

- Tiên giới... Ta rốt cục trở về!

Tạ Thiên Hành mở mắt, trong mắt lại có nước mắt lấp lóe.

Đúng lúc này, bên cạnh vang lên một tiếng.

- Hai vị là...

Trần Trầm nghe vậy theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy bên trong sương mù màu trắng có một bóng người như ẩn như hiện.

Bóng người này mặc là y phục Càn Nguyên tông, cực kỳ hiển nhiên là tu sĩ Càn Nguyên tông Tiên giới.

Trần Trầm không có che giấu, trả lời.

- Chúng ta cũng không phải là người Càn Nguyên tông, chỉ mượn nhờ Đấng Tiên đài Càn Nguyên tông hạ giới đi tới nơi này.

Tiếng nói vừa ra, bên trong sương mù màu trắng đi ra một nữ Tiên Nhân trẻ tuổi.

- Nguyên lai là mượn đường a... Ta còn tưởng rằng là đại sư huynh của ta trở về... Nếu là mượn đường, đường kia mượn xong, các người có thể đi.

- Ấy... Tốt.

Trần Trâm có chút ứng phó không vội, theo bản năng lên tiếng.

Nguyên vốn còn nghĩ có thể có chút khó khăn trắc trở, không nghĩ tới Càn Nguyên tông thật sự dễ nói như thế như thế.

Ngược lại là Tạ Thiên Hành Tiên Nhân hạ giới chân chính này ở miệng hỏi.

- Vị đạo hữu này, nơi đây là nơi nào? Cách Bắc Thần Tiên Vực có bao xa?

- Các người theo Càn Nguyên tông đến, nơi này đương nhiên là Càn Nguyên Tiên Vực, về phần Bắc Thần Tiên Vực... Cách chỗ này không xa, hướng chỗ này bay hơn mười ngày sẽ đến.

Nữ Tiên Nhân chỉ hướng Bắc, cười nói.

- Đa tạ đạo hữu chỉ điểm!

Tạ Thiên Hành chấp tay nói cảm ơn.

Trần Trâm phản ứng rất nhanh, trực tiếp liền hướng về phương Bắc bay đi.

Hai người phi hành ngàn dặm, cũng không có gặp được Tiên Nhân khác.

Trần Trâm lúc này có chút nhịn không nổi, trực tiếp động huyền thuật với Tạ Thiên Hành tu vi còn lưu lại tại Đại Thừa.

Không có cách nào, trong đầu hẳn vấn đề quá nhiều, bốn phía lại không người khác, hẳn chỉ có thể hổ đồng đội.

- Tạ Thiên Hành, Tiên Vực này đến cùng xảy ra chuyện gì?

Tạ Thiên Hành theo phía sau Trần Trâm, mơ mơ màng màng đáp.

- Tiên giới là từ vô số Tiên Vực bồng bênh cấu thành... Tiên giới giờ đây có hơn chín nghìn Tiên Vực, mỗi Tiên Vực đều cơ bản có một vị Tiên Vương.

- Tiên Vực lớn bao nhiêu?

Trần Trâm lại hỏi.

- Rất rất lớn, Bắc Thần Tiên Vực chúng ta có lớn chừng Chân Linh giới cùng Minh Uyên giới gộp lại. Tạ Thiên Hành hồi đáp.

- Đây chẳng phải là mang ý nghĩa Tiên Vực có hơn chín nghìn Tiên Vương...

Trần Trâm tại trong lòng thầm nhủ.

Tiên Vương cụ thể cảnh giới gì hẳn không biết, dù sao khẳng định lợi hại hơn Huyền Tiên Kim Tiên.

Tóm lại, lại đến một chỗ thế giới mới tinh a...

Nghĩ tới đây, Trần Trâm tại trong đầu trao đổi hệ thống.

Đây là việc thứ nhất hấn muốn làm đến mỗi một chỗ địa phương mới xong, giờ đây đã thành thói quen.

- Hệ thống, phụ cận có bảo vật cơ duyên gì?

Chương 772: Truy tung Kim Đan.

Chương 772: Truy tung Kim Đan.

- Không có.

Hệ thống trả lời để Trần Trầm ngần ra một chút, lúc này hấn mới chú ý tới phiến địa vực này hết sức đặc thù, bị tiên khí che lấp bên trên thổ địa nhưng thật là khắp nơi trụi lụi, không có bất kỳ thực vật các loại bảo vật gì.

Nghĩ tới đây Trần Trầm lắc đầu, tiếp đó giải trừ huyền thuật với Tạ Thiên Hành.

Tạ Thiên Hành căn bản không ý thức đến vừa rồi đến cùng phát sinh cái gì, lúc này còn chìm đắm tại trong vui sướng trở về Tiên giới.

- Lần này thật may mắn mà có đại nhân, đại nhân có chỗ không biết, ta với đạo lữ ta đã có trên vạn năm chưa từng gặp mặt!

- Có đúng không, vậy người lần này trở về khẳng định sẽ cho nàng một đại kinh hi.

Trần Trầm tùy ý phụ họa nói.

Hai người phi hành ước chừng nửa canh giờ, cảnh tượng bốn phía
rất cục biến.

Thổ địa trợ trụ biến mất không còn tăm tích, địa hình tương tự cù
ng hạ giới bắt đầu xuất hiện.

- Hệ thống, phương viên trăm dặm có bảo vật gì?

- Phía trước mười dặm có một góc Thanh Linh Tiên Thảo... Phương
Đông ba mươi dặm có một mảnh Tiên Cô vạn năm... Phương
Nam bốn mươi lăm dặm dưới đất có chôn một khối Thông Linh T
iên Thiết... Hướng Đông Nam tám mươi dặm dưới đất có một toà
mỏ quặng tiên thạch cỡ nhỏ...

Hệ thống một hàng này trọn vẹn liệt ra trên trăm đáp án, bất quá c
ũng không có vật gì để Trần Trầm hai mắt tỏa sáng.

Nhưng nội tâm Trần Trầm y nguyên mười điểm vui sướng, vậy m
ới chỉ là một góc Tiên giới mà thôi, liền có nhiều đồ tốt như vậy,
nếu thật đem Tiên giới vợ vét mấy lần, vậy thu hoạch có thể nghĩ
mà biết!

- Đại nhân vì sao bật cười? Chẳng lẽ cũng nhớ tới người thân tại
Tiên giới?

Tạ Thiên Hành gặp Trần Trầm bay lên, đột nhiên nở nụ cười, nhin
không được hỏi.

Trần Trầm cười không nói, chỉ khẽ gật đầu.

...

Tiên giới to lớn viễn siêu Trần Trầm tưởng tượng, Trần Trầm cùn
g Tạ Thiên Hành phi hành trọn vẹn bảy tám ngày, vậy mà chưa th

ấy một tồn tại cấp bậc Chân Tiên.

Dù cho là Tiên Tốt Phạm Tiên phổ thông nhìn thấy cũng cực ít.

Cũng không biết có phải là Tiên giới quá mức hoang vắng hay không, đại bộ phận những Tiên Tốt Phạm Tiên này lấy phương thức thôn xóm tụ cư tại một chút địa phương phong cảnh tươi đẹp, nhìn đến tương đối tiêu điều tự tại, thậm chí để ở sâu trong nội tâm Trần Trầm đều hiện ra một vẻ âm mị.

- Đại nhân, đường nơi này ta biết, ngày mai chúng ta phỏng chừng là đến Bắc Thần Tiên Vực, đến lúc đó người trực tiếp trở về Bắc Thần tiên đình hay cùng ta đi Thiên Nguyên tông nhìn một chút đây?

Một ngày này, Tạ Thiên Hành nhìn thấy một đầu Tiên Hà, mắt thoáng cái phát sáng lên, quay đầu hướng Trần Trầm nói.

- Ta trực tiếp trở về Bắc Thần tiên đình.

Trần Trầm lờ mờ đáp.

Hắn làm sao có khả năng cùng Tạ Thiên Hành đi Thiên Nguyên tông gì, đến lúc đó lộ tẩy làm sao bây giờ?

Tạ Thiên Hành nghe vậy cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ bất quá trong lòng có chút tiếc hận.

Trong mắt hắn, Trần Trầm là một người đáng tin ít thấy, gặp đến đi theo, nhưng thực lực thân phận hắn bây giờ căn bản không tư cách đi theo một Tiên Nhân tiên đình.

- A, chờ ngày ta khôi phục Tiên thể, nhất định trở về Bắc Thần tiên đình tìm kiếm đại nhân!

Trần Trầm gật đầu nói.

- Sẽ có gặp lại một ngày.

Qua mấy ngày nay ở chung, hẳn đại thể cũng minh bạch hình thức một cái Tiên Vực vận hành.

Tỉ như Bắc Thần Tiên Vực, chí cao vô thượng chính là Bắc Thần Tiên Vương cùng tiên đình dưới trướng hẳn.

Bên trong Tiên đình có không ít Tiên quan, phụ trách toàn bộ Tiên Vực vận hành.

Mà những nhóm Tiên quan này nơi nơi cũng đều có tông môn của mỗi người.

Nói tóm lại, liền là Bắc Thần Tiên Vương thống lĩnh một nhóm tông chủ.

Tất nhiên, bỏ qua những tông chủ này, Bắc Thần Tiên Vương cũng không ít thuộc hạ trực hệ thuộc về riêng mình hẳn.

...

Ngày thứ hai, Trần Trầm cùng Tạ Thiên Hành mỗi người đi một ngã, Tạ Thiên Hành tiến về Thiên Nguyên tông, Trần Trầm lại không có khả năng đi Bắc Thần tiên đình.

Cuối cùng thân phận hẳn là lừa dối đi ra, hẳn có thể lừa dối Tạ Thiên Hành, cũng không thể lừa dối chính mình.

- Ta đây đi chỗ nào?

Nhìn xem bốn phía mỹ lệ tiên cảnh, Trần Trầm trong lúc nhất thời có chút mờ mịt lúng ta lúng túng.

Qua thật lâu, hẳn đột nhiên tới chủ kiến.

Nếu nhớ không lầm, trong hệ thống hần còn có một lần cơ hội chỉ định truy tung vật phẩm, phạm vi truy tung là một giới.

Nếu đã đi tới Tiên giới, cơ hội này cũng nên dùng một chút, không dùng tiếp tục để đó, đều rỉ sét.

Về phần chỉ định vật phẩm gì...

Tuy là lần đầu tiên tới Tiên giới, chưa từng nghe nói bảo vật truyền thuyết lợi hại gì, càng không biết có bí bảo đánh rơi nào, nhưng danh tự vật phẩm lợi hại một chút hần vẫn biết.

- Hệ thống, ta dùng một lần chỉ định vật phẩm truy tung, liền truy tung Nhất Chuyển Kim Đan vô chủ a.

Nói thật, ý nghĩ đầu tiên nội tâm Trần Trầm là trực tiếp truy tung Cửu Chuyển Kim Đan.

Nhưng hần không xác định Cửu Chuyển Kim Đan thứ này có phải là thật tồn tại hay không, dù sao Nhất Chuyển Kim Đan là thật tồn tại, hơn nữa hần liền có một mai, nuốt xong có thể làm cho phạm nhân tại chỗ lên Tiên.

Cho nên để cho ổn thoả, hần lựa chọn truy tung Nhất Chuyển Kim Đan.

Cho dù Tiên giới có nhị chuyển càng tốt hơn, thậm chí Cửu Chuyển Kim Đan, hần cũng không hối hận.

Càng bảo vật tốt càng ít, đây là chân lý vĩnh hằng bất biến, cho dù Cửu Chuyển Kim Đan tốt, vậy cũng chỉ có thể một người phục vụ.

Mà nếu như hần có thể tìm tới mười mai tám mai Nhất Chuyển Kim Đan, để một đám người hạ giới phi thăng Tiên giới, vậy so với

hắn một người tại Tiên giới cô đơn tịch mịch tốt hơn nhiều.

Huống chi, bảo vật nếu quá mức nghịch thiên, cho dù là vô chủ, lấy thực lực hắn bây giờ cũng chưa chắc có thể lấy được.

Đến lúc đó nếu chỉ một mai như thế, còn rơi vào một tuyệt địa, vậy hắn hối hận cũng không kịp.

Nghe được Trần Trầm yêu cầu xong, hệ thống bắt đầu truy tung, ước chừng qua mấy hơi thở, liền trọn vẹn liệt ra năm mươi tám cái đáp án!

Nhìn thấy một hàng chữ sắp xếp kia, Trần Trầm hít thở đều dừng lại mấy giây.

Tiên giới lại có năm mươi tám Nhất Chuyển Kim Đan vô chủ... Cũng không biết là Tiên giới quá lớn, hay là Nhất Chuyển Kim Đan không đáng tiền... Cái này mẹ nó nếu như đều nắm bắt tới tay, cả nhà trên dưới, thân bằng hảo hữu, cũng có thể đến Tiên giới.

Trần Trầm lẩm bẩm một câu, bắt đầu cẩn thận quan sát đáp án hệ thống đưa ra.

- Bên trong Thái Thượng Tiên Vực bên trái kí chủ phía trên năm mươi tỷ...

Trần Trầm nhìn đến đáp án thứ nhất, nhìn không được có chút ch óng váng đầu hoa mắt, nhìn không được.

Bên trong năm mươi tỷ, hay là tại bên trái phía trên, lấy thực lực hắn bây giờ đến nơi đó, cũng không biết phải trải qua bao lâu.

Phải biết không gian Tiên giới cực kỳ vững chắc, cũng không phải có thể tùy ý xuyên qua không gian.

Một trăm tỉ dặm... Bài trừ...

Phía dưới hang ổ Tiên Linh Đại Hoang Linh Côn năm mươi mét...
Bãi trù.

Dưới vực sâu vô tận tuyệt địa Cửu Thiên Tiên Vực... Lăn...

... Đánh rắm!

...

Trong bất tri bất giác, năm mươi tám cái đáp án liền bị Trần Trầm loại bỏ hơn phân nửa, không phải bởi vì quá xa, liền là bởi vì quá nguy hiểm.

Cuối cùng bày ở trước mặt Trần Trầm, giờ đây có khả năng có thể bắt được, chỉ còn lại có ba đáp án.

Suy tư chốc lát, Trần Trầm đem ánh mắt đặt ở bên trên một cái đáp án bên trong.

Phương Nam nơi đây một ngàn hai trăm vạn dặm, ranh giới Huyền Hỏa Tiên Vực, bên trong chủ phong Bắc Hoang sơn mạch, có vị chủ Nhất Chuyển Kim Đan.

Nhắc tới cũng đúng dịp, thời điểm Trần Trầm nơi này đến này Bắc Thần Tiên Vực đã từng đi ngang qua.

Mà cái gọi là Huyền Hỏa Tiên Vực, liền cùng lân cận Bắc Thần Tiên Vực.

Nếu đi qua, vậy cũng tính quen việc dễ làm, Trần Trầm không tiếp tục do dự, trực tiếp xoay người hướng về phương Nam bay đi.

Chương 773: Nhị Chuyển Kim Đan.

Chương 773: Nhị Chuyển Kim Đan.

Bên trên khoảng cách nghìn vạn dặm nghe tới cực xa, nhưng Trần Trầm bỏ qua Tà Thiên Hành một mình phi hành lại cực nhanh, ước chừng nửa ngày sau, hắn liền đến ranh giới Bắc Thần Tiên Vực.

Nơi này hoàn cảnh không kém bao nhiêu cùng chỗ khu vực Trần Trầm thời gian vừa tới Tiên giới kia, khắp nơi đều là trụi lủi, chỉ có thổ địa.

Theo Tà Thiên Hành nơi đó biết được, loại địa phương này được xưng là thiên thê.

Lúc đầu mỗi cái Tiên Vực là Tiên giới của mỗi người phiêu phù, ở giữa lẫn nhau muốn giao lưu khơi thông, mười điểm khó khăn.

Sau này liền có đại nhân vật Tiên giới làm ra bậc thang trời này, đem em giữa mỗi Tiên Vực móc nối lên.

Phải biết giữa các Đại Tiên vực khoảng cách ít thì có hơn trăm vạn dặm, tự nhiên làm ra khối thổ địa lớn như vậy, cần lực lượng có thể nghĩ mà biết.

Khiến Trần Trầm bộc phát kính sợ Tiên giới.

Tại phía trên thiên thê phi hành ước chừng hai canh giờ, Trần Trầm rốt cục nhìn thấy Huyền Hỏa Tiên Vực.

Mà tại ranh giới Huyền Hỏa Tiên Vực, chính là Bắc Hoang sơn mạch.

Vùng núi này chiếm diện tích có phương viên mấy chục vạn dặm, trong đó lại không có một tông môn nào, bởi vì nơi này quá mức vắng vẻ.

Bất quá trong đó lại là sinh hoạt số lượng lớn hoang thú.

Hoang thú đồng dạng là đặc sản Tiên giới, loại sinh linh này bảo lưu lấy dã tính nguyên thủy nhất, linh trí không cao, thực lực có mạnh có yếu, mạnh có thể cùng Tiên Linh tranh phong, yếu ăn cỏ mưu sinh, không khác cùng thú nhỏ phổ thông.

Cũng không biết có phải là duy trì cân bằng sinh thái hay không, nhóm Tiên Vương các Đại Tiên vực đều cho nhóm hoang thú Tiên Linh bảo lưu một mảng lớn không gian sinh tồn.

Bắc Hoang sơn mạch này chính là một nơi trong đó.

Đi tới trên không Bắc Hoang sơn mạch, nhìn sinh vật không rõ phía dưới tiên khí lượn lờ sơn phong cùng tại giữa sơn phong phi hà nh, trong nội tâm Trần Trầm sinh ra một loại cảm giác lâu không thấy mới mẻ.

Nếu như không vội vã tìm kiếm Nhất Chuyển Kim Đan, hẳn hẳn g định nghiên cứu nơi đây một chút.

Chủ phong Bắc Hoang sơn mạch...

Trần Trầm lẩm bẩm nói nhỏ một câu, tiếp đó thôi động Tiên Cung Cực Mục một bên bay một bên tìm kiếm, rất nhanh liền tìm tới ngọn núi cao nhất kia.

Mà ngọn núi kia cũng là vị trí Nhất Chuyển Kim Đan hệ thống chỉ dẫn.

- Hệ thống, phương viên trăm dặm có nguy hiểm gì?

Trần Trầm không vội vã hạ xuống, mà trước hỏi thăm hệ thống một chút.

- Không có.

Hệ thống trả lời lời ít mà ý nhiều, Trần Trầm nghe vậy lập tức buông lỏng cảnh giác, hương chủ phong phía dưới bay đi.

Không gặp nguy hiểm liền đạt được vô chủ Nhất Chuyển Kim Đan, nhìn tới chuyển này dễ dàng hơn so bên trong tưởng tượng hẳn nhiều.

Kỳ thực cũng thế, mặc dù nói cơ duyên kèm theo nguy hiểm, nhưng luôn có cá lọt lưới.

Hắn muốn làm liền là đem những cá lọt lưới này tìm ra.

Rơi xuống bên trên chủ phong xong, Trần Trầm cẩn thận từng li từng tí chui vào trong lòng núi.

Tại thời gian cách Nhất Chuyển Kim Đan còn có không đến trăm mét, một đạo quang mang trận pháp mỏng manh xuất hiện trước mặt.

Nhìn thấy quang mang trận pháp này, nội tâm Trần Trầm lộ bộ một tiếng, phải biết hẳn lần này tới Tiên giới, cũng không có mang Lục Đậu.

Bất quá một giây sau, hắn liền nhẹ nhàng thở ra, bởi vì hắn chỉ tiện tay một ấn, trận pháp kia liền nháy mắt vỡ nát.

Cực kỳ hiển nhiên, trận pháp này đã duy trì không biết bao nhiêu năm, giờ đây đã đến bên bờ biên giới sắp sụp đổ.

Trận pháp bị phá, Trần Trầm thuận lợi tiến vào bên trong.

Bên trong ngọn núi là một toà động phủ, tuy không biết đã có nhiều ít năm không người đến qua, nhưng động phủ này y nguyên không nhiễm trần thế.

Nhìn xem trong động phủ bố trí tinh tế, trong nội tâm Trần Trâm có chút vui sướng.

Hắn ngược lại sơ sót một việc.

Nhất Chuyển Kim Đan loại bảo vật cấp bậc này không có khả năng độc lập tồn tại.

Nói cách khác mình tới địa phương hệ thống chỉ dẫn, sẽ không chỉ phát hiện Nhất Chuyển Kim Đan.

Cũng tỷ như hắn hiện tại, trực tiếp tìm tới một toà động phủ Tiên Nhân.

Lấy chủ nhân trước Động phủ này hẳn là một Luyện Đan sư cực kỳ lợi hại.

Trần Trâm nhìn xem một ít bố trí trong động phủ, trong lòng có suy đoán.

- Hệ thống, phương viên trong vòng trăm mét, có bảo vật gì?

- Tiên tinh giường ngọc bên trái đằng trước kí chủ trăm mét, nằm ở tầng bên trên, hết sức thoải mái.

- Ghế ngồi Thiên Đẳng bên trái đằng trước kí chủ sáu mươi mét, ngồi ở tầng bên trên, hết sức thoải mái.

- Thị nữ khô lồi bên trái đằng trước kí chủ bảy mươi mét, tinh thông một trăm loại kỹ xảo đấm bóp...

...

- Lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo phía trước kí chủ hai trăm mét.

...

Bất tri bất giác, hệ thống liệt ra một đồng đồ vật.

Từ thuộc tính những bảo vật phía trước liệt ra này đến nhìn, chủ nhân trước động phủ là người yêu hưởng thụ.

Không giống như hắn, đạt tới cảnh giới phản phác quy chân.

Nói thật, nếu để cho hắn bố trí một toà động phủ, vật phẩm thứ nhất bên trong truy cầu khẳng định cũng là thoải mái dễ chịu.

Về phần tăng lên tốc độ tu luyện, vậy không cần thiết.

Đến hắn cảnh giới cỡ này, tăng thực lực lên cơ bản không dựa vào bản thân tu luyện.

Đương nhiên, trước đây hắn cũng không chút dựa vào qua.

Đem một đồng đồ tốt trong phòng ngủ cất kỹ, Trần Trầm hương về ở trong một phòng khác đi đến.

Gian phòng đó là động phủ chủ nhân trước dùng cất giữ đan dược, Nhất Chuyển Kim Đan liền ở tại bên trong.

Đi vào phòng, đập vào mi mắt là một mặt điêu khắc trên trăm hình tượng tiên nữ khác biệt to lớn vách tường bạch ngọc.

Mà tại vị trí chỗ tay ngọc những tiên nữ này, tất cả đều để một cái bình đan dược.

Những bình đan dược này chất liệu khác biệt, kích thước cũng khác biệt, nhưng cùng hình tượng điêu khắc dung hợp lại vô cùng tốt, thoạt nhìn không có một tơ một hào cảm giác bất ngờ.

Dùng lời nói kiếp trước tới nói, chủ nhân trước động phủ này còn là một nghệ thuật gia rất có thưởng thức.

- Cũng là người lạ kỳ.

Trong nội tâm Trần Trầm tán thưởng một câu, tiếp đó đi tới trước mặt pho tượng một tiên nữ.

Pho tượng tiên nữ này khẽ cúi đầu, tay hướng về phía trước duỗi, một bộ dáng đáp muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào.

Trần Trầm cười cười trực tiếp từ trong tay nàng đem một bình đan dược màu xanh lá lấy đi.

Mở ra bình đan dược xem xét, một cỗ cảm giác quen thuộc lập tức hiện lên, đương nhiên đó là Nhất Chuyển Kim Đan Trần Trầm đã từng từng chiếm được.

Phàm nhân dùng, trực tiếp phi thăng.

Tiên Nhân dùng, gia tăng tu vi.

Tự nhiên chui tới cửa!

Trần Trầm đem Nhất Chuyển Kim Đan thu vào, tiếp đó nhìn về phía những bình đan dược khác.

- Hệ thống, đan dược trân quý nhất phụ cận ở đâu?

- Tại đỉnh đầu kí chủ hai mươi mét.

Nghe được hệ thống đưa ra đáp án, Trần Trầm nhú nhú mày.

Lúc này hẳn còn không đem Nhất Chuyển Kim Đan để vào trong nhẫn trữ vật, nhưng hệ thống lại đưa ra dạng đáp án này, chẳng phải là mang ý nghĩa nơi này có đan dược trân quý hơn so Nhất Chuyển Kim Đan?

Nghĩ tới đây, Trần Trầm ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên trần nhà hai mươi mét đỉnh đầu đồng dạng có điêu khắc.

Nhưng chỉ điêu khắc một người.

Cái này đồng dạng là một nữ tiên nhân, nhưng luận khí chất lại như bách điều hoàng, cho người ta một loại cảm giác trời sinh tôn quý.

So với những điêu khắc trên tường kia, mạnh hơn một đoạn dài.

Trần Trầm thậm chí có thể cảm giác được thời gian chủ nhân đồng dạng phủ điêu khắc nữ nhân này phải nghiêm túc hơn so điêu khắc cái điêu khắc khác rất nhiều.

Mà viên đan dược kia hệ thống chỉ dẫn cũng đã không trong tay nữ tiên nhân này, mà chỉ khảm nạm tại nơi trung tâm nhất mũ phượng nàng.

Không có bất kỳ bình đan dược gì, cũng không có biện pháp bảo hộ khác, liền như trên châu bảo thạch khảm nạm ở nơi đó, chiếu sáng rạng rỡ.

Trần Trầm bay lên, nhẹ nhàng đem mai đan dược lóe ra quang mang kia nắm ở trong tay, xong dùng hệ thống giám định...

Một giây sau, trên mặt hắn liền lộ ra dị sắc.

- Cái này... Là Nhị Chuyển Kim Đan.

Chương 774: Huyền Hỏa Đan Vương.

Chương 774: Huyền Hỏa Đan Vương.

Lúc đầu Nhị Chuyển Kim Đan... Cứu Chuyển Kim Đan cái gì chỉ là suy đoán, không nghĩ tới vậy mà thật có.

Trần Trầm vuốt vuốt đan dược trong tay tự lầm bầm.

Nếu hắn phục dụng Nhất Chuyển Kim Đan, có thể gia tăng bốn giáp, cũng chính là hai trăm bốn mươi năm tu vi.

Thế nhưng hai trăm bốn mươi năm tu vi ở trên người hắn thậm chí rất khó tăng lên một tiểu cảnh giới.

Mà mai Nhị Chuyển Kim Đan trong tay này, căn cứ hệ thống giới thiệu, có thể tăng lên một trăm giáp, cũng chính là sáu ngàn năm tu vi.

Sáu ngàn năm tu vi... Cho dù là ngu xuẩn sáu ngàn năm, cũng là một loại tăng lên rất nhiều.

Hô!

Nghĩ tới đây, Trần Trầm thở ra một hơi, đem Nhị Chuyển Kim Đan cất kỹ.

Hắn không chuẩn bị lập tức phục dụng, vạn nhất Nhị Chuyển Kim Đan này tăng lên cho hắn quá lớn, để hắn thoáng cái lên tới cảnh

h giới không thể quay về hạ giới, vậy phải làm sao bây giờ?

Nói thật, bỗng nhiên đạt được viên đan dược này, suy nghĩ hẳn lại hoạt động.

Sở hữu một khối bảo địa Tiên giới như thế, phối hợp thêm hệ thống, hẳn chưa chắc không thể lại trong thời gian ngắn tăng lên tới cảnh giới đánh bại đệ tử Minh Thần kia.

Cho nên, hẳn chuẩn bị trở về hạ giới xong, lại phục dụng mai Nhị Chuyển Kim Đan này.

Thu Nhị Chuyển Kim Đan xong, Trần Trầm vừa nhìn về phía những đan dược khác.

Tiên Cơ Đoán Thẻ Đan... Sau khi phục dụng tăng lên cường độ nhục thân trên diện rộng.

Tạo Hóa Thăng Tiên Đan, sau khi phục dụng tăng lên tư chất tu tiên trên diện rộng.

Thái Thượng Giải Hoạch Đan, trong thời gian ngắn tăng lên lực lĩnh ngộ chính mình trên diện rộng.

...

Trần Trầm một bên thu đan dược một bên giám định, không thể không nói, mỗi mai đan dược treo trên tường này phẩm chất đều cực cao.

Tuy mỗi loại đan dược đều chỉ có một mai, nhưng lại bao gồm cơ hồ tất cả chủng loại.

Đủ loại đề thăng đan dược, các chủng loại hình đan dược chữa thương... Cái gì cần có đều có.

Chờ đem vài trăm loại đan dược đều thu lại xong, Trần Trầm nhìn không được bái một cái thật sâu với đan dược tường trước mặt.

Giờ phút này hẳn có thể hiểu tâm thái động phủ chủ nhân thiết lập mặt tường này.

Đó là đem một đời kiệt tác chính mình đều bày ra tại nơi này, cung cấp người chậm rãi thưởng thức.

Cực kỳ hiển nhiên, chủ nhân động phủ là một người yêu luyện đan đến cực hạn, mà tường trước mặt này bên cạnh đại biểu tuyệt tác cả đời của chủ nhân động phủ vừa sinh đến lúc kết thúc.

Giờ đây đan dược bị chính mình lấy đi, trong nội tâm Trần Trầm mơ hồ có mấy phần áy náy.

- Tiền bối, công dụng lớn nhất đan dược là phục dụng, đan dược người may mắn trở thành đá đặt chân trường thành trên đường Tiên Đế tương lai, ta nghĩ nếu như người biết, nhất định sẽ hết sức vui mừng.

Trần Trầm che giấu lương tâm bản thân an ủi một câu, tiếp đó đứng thẳng người, hướng những phòng khác đi đến.

So với tường đan dược nghệ thuật này, những phòng khác liền muồn phổ thông rất nhiều.

Gian phòng cất giữ bí tịch liền ba giá thiết lập to lớn, bên trên mỗi giá thiết lập đều trưng bày từng mai từng mai ngọc giản.

Những ngọc giản này cũng không ngoại lệ, tất cả đều có quan hệ đan dược.

Trần Trầm không do dự, trực tiếp liền đem ước chừng hơn ngàn ngọc giản bên trên ba giá thiết lập đóng gói mang đi.

Rời gian phòng này, Trần Trầm lại tới luyện đan thất.

Chính giữa luyện đan thất có một lò luyện đan cao ba thước, nửa bên màu đen, nửa bên màu trắng.

Thông qua hệ thống biết, cái lò luyện đan này tên là lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo.

Về phần giá trị...

Lò luyện đan một tên Luyện Đan sư có thể luyện ra Nhị Chuyển Kim Đan, không cần nghĩ cũng biết, giá trị cao đến cực điểm.

Có lẽ tại nhìn trong mắt luyện đan Luyện Đan sư, đều trân quý hơn so Cửu Thiên Huyền Trân Tháp chính mình.

- Lò luyện đan tốt, nhất định cần phải lấy ra luyện đan, mới có thể thể hiện giá trị lô sinh, tiền bối người yên tâm, ta sẽ cho nó tìm một chủ nhân tốt!

Trần Trầm nghiêm túc nói với lò luyện đan, tiếp đó không chút khách khí, đem lò luyện đan thu vào.

Luyện đan thất loại trừ lò luyện đan ra, còn có mấy rương lớn, Trần Trầm đi qua rồi mở ra, một cỗ tiên khí nồng đậm tốt cùng liền đập vào mặt.

- Đây là Tiên Thạch Chuyên...

Trần Trầm nhìn xem ước chừng hơn một trăm khối tiên thạch trong rương chính tề chỉnh tề, tự nhủ.

Phải biết tiên thạch đồng dạng, chỉ có lớn cỡ một phần mười trong Tiên Thạch Chuyên này.

Hơn nữa tiên thạch này phẩm chất cực cao, tốt hơn tiên thạch trong

g nhấn trữ vật phẩm chính mình quá nhiều, chỉ ít đều là Thượng phẩm tiên thạch.

Lấy thực lực Chân Tiên chính mình giờ đây, hấp thu mấy Trung phẩm tiên thạch là có thể bổ đầy tiên khí trong cơ thể.

Như loại tiên chuyên này, một khối phòng chừng đủ chính mình tu luyện thật lâu.

Mà động phủ chủ nhân đem tiên chuyên bày ở chỗ này, rất rõ ràng là dùng để làm nhiên liệu.

- A!

Trần Trầm thở dài một hơi, đem những tiên chuyên này bỏ vào trong túi.

Mắt thấy động phủ chỉ còn lại có một gian mật thất cuối cùng, Trần Trầm bước nhanh hơn đi vào.

Mật thất này muốn loạn hơn những phòng khác rất nhiều, khắp nơi đều chất đống tạp vật.

Bất quá Trần Trầm vẫn liếc nhìn trong góc chõng chát bình thuốc như hoa loa kèn, nhìn cái số lượng kia, chừng hơn ngàn.

Tiên Cơ Đoán Thể Đan... Hai mươi hai...

Chuyển Tiên Đan, bốn mươi hai hai...

...

Trần Trầm kiểm tra một cái bình đan dược một cái bình đan dược, bên trong đại bộ phận đều tràn đầy đan dược.

Chỉ bất quá luận phẩm chất, không sánh được đan dược trên tườn

g lúc trước.

Mặc dù như thế, nhưng cũng không có nghĩa là những đan dược này không trân quý, cho dù là hệ thống giám định, cũng cho rằng những thứ này là đan dược phẩm tướng thượng đẳng.

Trách chi có thể trách động phủ chủ nhân yêu cầu quá cao, cho nên những đan dược này mới bị xem như tạp vật tùy ý bỏ vào nơi này.

Chuyển Tiên Đan... Tại phía dưới hoàn cảnh có số lượng lớn tiên khí, có thể đem phẩm thể chuyển hóa làm Tiên thể...

Nhìn xem giới thiệu Chuyển Tiên Đan, ánh mắt Trần Trầm lấp lóe.

Lúc trước phi thăng trưởng lão Càn Nguyên tông kia sở dĩ có thể tại Hạ giới có Tiên thể, chỉ sợ cũng phục dụng loại đan dược này, tiếp đó phối hợp bí cảnh Càn Nguyên tông mới thực hiện được.

Đã như vậy, chính mình bắt chước một chút, hẳn cũng có thể thành.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm cười cười, đem đan dược đều thu vào.

Về phần cái tạp vật khác trong mật thất, tuy nói giá trị không sánh được đan dược, nhưng toàn bộ cũng là đồ tốt.

Lấy thực lực chủ nhân động phủ, nếu như không phải đồ tốt, chỉ sợ cả tư cách chôn cất tại nơi này cũng không có.

Đem một đồng tạp vật dọn dẹp một lần, Trần Trầm ở tại bên trong phát hiện mấy món Tiên Khí phẩm chất cực cao, trừ đó ra, còn phát hiện ngọc giản dính đến thân phận chủ nhân động phủ.

Đó là từng đồng ngọc giản cầu xin đan dược, trong ngọc giản c x

ung hô hủ nhân động phủ là Huyền Hỏa Đan Vương.

Huyền Hỏa Đan Vương, Huyền Hỏa Tiên Vực...

Trong nội tâm Trần Trầm đối với thân phận chủ nhân động phủ có mấy phần suy đoán.

Chỉ là không biết giờ đây Huyền Hỏa Đan Vương này vẫn lạc, hay là đi thế giới khác, đến mức động phủ này thành nơi vô chủ.

- Huyền Hỏa Đan Vương tiên bối, đa tạ quà tặng, bất kỳ vật gì của ngươi ta đều sẽ lợi dụng tốt.

Trần Trầm nhìn xem vách tường bốn phía động phủ, ở trong lòng yên lặng bảo đảm nói.

Hồng!

Nhưng mà đúng vào lúc này, bên ngoài động phủ truyền ra một thanh âm tiếng gào thét kinh thiên động địa mãnh liệt, đem trọn động phủ đều chấn đến kịch liệt rung đưa.

Trần Trầm biến sắc, tranh thủ thời gian thông qua Tiên Cương Cục Mục hướng nhìn ra ngoài, chỉ thấy thổ địa bên ngoài mấy chục dặm đang kịch liệt quay cuồng, từng đầu sinh vật đỉnh cự góc quá dị đang phá đất bay lên.

- Không tốt, trận pháp nơi này mất đi tác dụng, mùi đan dược tiết lộ ra ngoài, đưa tới hoang thú chú ý.

Trần Trầm lập tức minh bạch phát sinh cái gì, không kịp nghĩ nhiều, tranh thủ thời gian bay ra động phủ.

Chương 775: Chi Ao Ước Uyên Ương Không Ao Ước Tiên.

Chương 775: Chi Ao Ước Uyên Ương Không Ao Ước Tiên.

Ngoài động phủ, tình huống tương đối nghiêm trọng, Trần Trầm tùi tiện quét qua, liền ước chừng nhìn thấy mấy chục con hoang thú hướng về phương hướng hắc đang đứng chạy vội tới.

Trong đó không thiếu tồn tại có khí tức cường đại, có thể so Chân Tiên.

Tất nhiên, mạnh nhất là đầu độc giác cự quái từ dưới nền đất leo ra kia, cự quái này còn không triệt để lộ ra thân hình, liền đã không lộ vụn mét.

Có hoang thú cấp Chân Tiên từ nó đỉnh đầu đi ngang qua, bị nó mãnh liệt một góc đỉnh trụ, tại chỗ liền bị đỉnh chia năm xẻ bảy.

- Cáo từ!

Khóe mắt Trần Trầm run rẩy xuống, nhanh chóng hướng về phương hướng Bắc Thần Tiên Vực bay đi.

Cũng may đám hoang thú cũng không thông minh, cũng không có bao nhiêu hoang thú đuổi theo đến.

Chỉ có mấy hoang thú biết bay tốc độ cũng không nhanh như Trần Trầm, ước chừng chạy trốn nửa canh giờ, phía sau liền không còn bóng dáng binh đuổi theo.

...

Nửa ngày sau, Trần Trầm lại lần nữa đến Bắc Thần Tiên Vực.

Bất quá hẳn cũng không có lưu lại, mà chỉ đổi phương hướng, lại hướng về Càn Nguyên Tiên Vực bay đi.

Nhất Chuyển Kim Đan vô chủ còn lại hẳn tạm thời không chuẩn bị tìm, bỗng nhiên đạt được nhiều đan dược như vậy, hiện tại hẳn chỉ muốn hạ giới, nhìn một chút Chân Linh giới còn có cứu được hay không.

Bất quá cách hẳn đi tới Tiên giới đã gần mười ngày.

Dựa theo tốc độ Minh Uyên lan tràn, đã sớm lan tràn đến vị trí lối đi lưỡng giới.

Lại thêm tu sĩ đại quân tán hơn phân nửa, Chân Linh giới không hề sức chống cự, chỉ sợ đã thất thủ.

Tuy trong nội tâm nghĩ như vậy, nhưng Trần Trầm vẫn muốn đi xem một cái.

...

Theo đường lúc đến, Trần Trầm lại bay bốn năm ngày, liền lại lần nữa đi tới Tiếp Dẫn đài Càn Nguyên Tiên Vực.

Bên cạnh Tiếp Dẫn đài, nữ tiên nhân lúc trước đã từng nhìn thấy qua kia lúc này đang khoanh chân tu luyện, phát giác được Trần Trầm tới, nàng mở mắt, nhíu mày.

- Người không phải đi Bắc Thần Tiên Vực sao? Tại sao lại tới?

Trần Trầm nhẹ ho hai tiếng, có chút ngượng ngùng nói.

- Ta muốn tới hạ giới một chuyến, có thể từ nơi này đi xuống sao?

Nữ tiên nhân nghe vậy lập tức cảnh giác, đứng lên nghiêm túc nói.

- Đạo hữu ngươi có biết mỗi một lần Tiên Nhân hạ giới, chúng ta đều phải tiêu hao không ít tài nguyên hay không?

- Ngươi nếu là Tiên Nhân Càn Nguyên Tiên Vực thì cũng thôi đi, nhưng ngươi là Tiên Nhân Bắc Thần Tiên Vực!

- Nhiều ít tài nguyên! Ta ra còn không được ư!

Trần Trầm một bộ bộ dáng có tiền tùy hứng.

Không nghĩ tới nữ tiên nhân kia biến đổi thành bộc phát lạnh nhạt.

- Đây không phải sự tình tài nguyên không tài nguyên, ngươi không phải Tiên Nhân Càn Nguyên Tiên Vực, lại muốn đi Càn Nguyên giới, nếu ngươi tại Hạ giới làm xằng làm bậy, trách nhiệm này ai gánh chịu?

- Hơn nữa, Tiếp Dẫn đài này chính là Càn Nguyên Tiên Vực riêng chúng ta, mượn tới mượn đi, quá không ra gì!

Trần Trầm nghe đến đây trầm mặc lại, bắt đầu trên dưới quan sát nữ tiên nhân này.

Nữ tiên nhân này nhìn đến tuổi không lớn lắm, tu vi lại đạt tới Chân Tiên.

Hơn nữa vô luận là mặc, hay là trang điểm, đều có chút không tầm thường, thanh thoảng mấy món trang sức, tất cả cũng đều là bảo vật giá trị xa xỉ, rất rõ ràng là một Tiên Nhân bối cảnh có chút thâm hậu.

Dạng Tiên Nhân này, dùng tài nguyên nên chỉ sợ không có hiệu q

uả nên có.

Tất nhiên, tài nguyên kékch xù hoặc là bảo vật, hẳn là có thể.

Nhưng có câu nói nói hay lắm, tiền tài không lộ ra ngoài, nếu bộc lộ quá nhiều vật, đến lúc đó đừng nói hạ giới, mạng có thể giữ được hay không cũng không dễ nói.

Cuối cùng nơi này chính là Tiên giới.

Phải hiểu lấy để ý, hiểu lấy hành động!

Nghĩ tới đây, thần tình Trần Trầm từng bước ảm đạm, chỗ sâu ánh mắt xuất hiện một vết bi thương khó mà che giấu.

- Đạo hữu, ngươi nguyện ý nghe ta nói một cái cố sự sao?

Nữ tiên nhân gặp Trần Trầm vẻ mặt như vậy, trong lòng có mấy phần hứng thú.

Tất nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất là bởi vì nàng canh giữ ở nơi này đã rất nhiều năm, bình thường sinh hoạt quá mức nhàm chán.

- Cái cố sự gì, ngươi nói, nhưng ta cảnh cáo trước, nói cố sự có thể, nhưng ngươi muốn hạ giới, tuyệt không có khả năng!

Trần Trầm khẽ vuốt cằm, ánh mắt nhìn về phía phương xa, ánh mắt biến đổi thành bộc phát thâm thúy.

- Từ trước... Con trai một vị Tiên Vương nào đó hạ giới...

...

Trần Trầm này vừa nói, chính là nửa canh giờ.

Về phần nội dung cụ thể, kỳ thực liền là truyền thuyết thất tiên nữ cùng Đổng Vĩnh kiếp trước.

Chỉ bất quá Thất tiên nữ trong chuyện xưa từ Tiên giới đi phạm giới.

Đổi thành hấn.

Về phần Đổng Vĩnh hạ giới, thì tùy ý biên tạo một nữ tử.

Trần Trầm đem nàng tượng tượng thành Hạ Tích Sương, bởi vì chính mình lừa qua chính mình, cho nên Trần Trầm nói tình cảm dạt dào, để nữ tiên nhân cảm động không thôi.

- Ta đã đáp ứng nàng, chỉ cần hỏi bả qua phụ mẫu, liền sẽ hạ giới tìm nàng, từ đó mãi mãi tương thân, lại không phân ly...

Nói xong lời cuối, Trần Trầm vuốt vuốt vành mắt phát đỏ.

Biểu lộ nữ tiên nhân lúc này đã hoàn toàn khác biệt cùng lúc trước, trên mặt đầy vẻ đồng tình.

- Tiên Vương sẽ không đồng ý a? Một Tiên tới ở lâu hạ giới, còn cùng phạm nhân tu vi thấp kém yêu nhau đến vậy...

Trần Trầm nghe vậy biểu lộ bộc phát đau khổ, đồng thời trong lòng đã liếc phía sau một chút, phảng phất như phía sau giống như có truy binh gì.

- Không sai, Tiên Vương tất nhiên không đồng ý, thậm chí còn muốn cầm tù ta, một mực chờ đến vị nữ tử hạ giới kia thọ nguyên hao hết, mới trả lại ta tự do, ta là được một vị đại ca trợ giúp mới thật không dễ dàng chạy trốn tới nơi này...

- Nguyên lai là dạng này... Nữ tiên nhân có chút dao động.

Trần Trâm lúc này lại nói.

- Ta đã đáp ứng nàng, chỉ cần không chết, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp hạ giới lại đi tìm nàng...

- Nàng cũng đã đáp ứng ta, mỗi ngày thời gian ánh bình minh dâng lên, trời chiều hạ xuống, đều sẽ mang theo hài tử chúng ta nhìn hướng lên bầu trời, chờ đợi ta trở về.

- Nếu như mười năm, ta còn không về, nàng liền chờ trăm năm, trăm năm không về, nàng liền đợi đến đầu bạc, đợi đến một ngày hoá thành xương khô kia.

- Các ngươi còn có con?

Trong nội tâm nữ tiên nhân đã là mềm nhũn.

- Đúng, bất quá thời gian trở về Tiên giới còn không có sinh ra. Trần Trâm một mặt khổ sở nói.

- Vậy ngươi làm gì vội vã trở về Tiên giới như vậy?

Nữ tiên nhân có chút không hiểu.

- Tiên giới dù sao cũng là địa phương sinh ta nuôi ta, nếu ta cứ thế biến mất, đó là không chịu trách nhiệm đối với người yêu mến ta, giờ đây tuy không được bọn hắc chúc phúc, nhưng chung quy để bọn hắc biết hướng đi ta.

- Dạng này, có thể để ta hơi chút an tâm, nàng cũng duy trì ta làm như vậy.

- Ngươi là Tiên Nhân tốt...

Nữ tiên nhân yếu ớt nói.

Trần Trâm thấy vậy biết hỏa hầu không sai biệt lắm, lắm bả nói.

- Tại trên trời nguyên làm chim liền cánh, tại dưới đất nguyên làm tình vợ chồng... Đối ánh trăng chỉ nhìn tương hộ, chỉ ao ước uyên ương không ao ước Tiên, đạo hữu người phải để ta tới hạ giới a, t a không đành lòng để nàng một mực chờ đợi ta đến đầu bạc.

- Chỉ ao ước uyên ương không ao ước Tiên... Nữ tiên nhân triệt để động dung, bên trong ánh mắt vậy mà xuất hiện một chút hương v ề.

- Tiên lộ mệnh mông, có đôi khi ta đang nghĩ, cho dù vô địch tại Tiên giới, nhưng người yêu đã biến mất, vậy ta vô địch, lại để làm gì?

Trần Trâm đứng chấp tay, tiếng có chút khàn khàn, dứt lời, hấn lại liếc mắt nhìn phía sau.

Nữ tiên nhân cũng nhìn về phía xa xa, chẳng biết tại sao, nàng cảm giác một giây xa xa sẽ xuất hiện mấy cường giả, đem người này trước mặt bắt đi.

Mà nàng, thì sẽ gián tiếp hủy đi một đoạn nhân duyên.

Sẽ để cho một nữ nhân trở thành cô nhi quả mẫu, một mực đợi đến đầu bạc.

Sẽ để cho một nam nhân tiếc nuôi cả đời.

Nghĩ tới đây, trong nội tâm nàng liền là một hồi áy náy, sợi dây này nó đó trong nội tâm tại thời khắc này rốt cục đứt đoạn.

- Mà thôi, phá lệ cho người thêm một lần! Người tới hạ giới a! Nhớ kỹ, đây là một lần cuối cùng!

- Đa tạ đạo hữu! Cả nhà trên dưới của ta đều sẽ ghi khắc đại ân đại

o hữu!

Trần Trầm chấp tay, cũng không khách khí nữa, ba chân bốn cẳng, trực tiếp leo lên Tiếp Dẫn đài.

Chương 776: Ta Tại Thế Gian Đã Vô Địch.

Chương 776: Ta Tại Thế Gian Đã Vô Địch.

Leo lên Tiếp Dẫn đài xong, một cỗ trọng lực hạ xuống đột nhiên xuất hiện, Trần Trầm cảm giác thân thể bắt đầu chìm xuống phía dưới, thông qua một cái lối đi không tính dài đằng đằng xong, hẳn lại xuất hiện tại bên trên toà tháp cao Càn Nguyên tông kia.

Tháp cao này là Đấng Tiên đài Càn Nguyên tông, nhìn thấy Đấng Tiên đài, trong nội tâm Trần Trầm vui vẻ, tranh thủ thời gian hạ xuống, tiếp đó hướng về chỗ hạ cốc bí mật chính mình kia cực tốc bay đi.

Ước chừng phi hành một canh giờ, Trần Trầm liền về tới trên không chỗ hạ cốc phong cảnh tươi đẹp kia.

Trong hạ cốc, một đám tu sĩ yên tâm tu luyện, thời gian cũng qua mây trôi nước chảy.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm tâm niệm vừa động, mấy cái trang bị trữ vật từ trong hạ cốc bay ra, rơi vào trên tay hắn.

Bắt được những trang bị trữ vật này, Trần Trầm lập tức hướng về

một phương hướng khác bay đi, chờ phi hành ước chừng ngàn dặm, hẳn đứng tại trong một chỗ núi sâu.

Xác định phạm vi ngàn dặm không có tu sĩ khác xong, hẳn mới lấy y mai Nhị Chuyển Kim Đan kia ra.

Cũng không biết nuốt viên đan dược này... Sẽ đạt tới loại cảnh giới nào...

Trần Trầm tự lắm bả, xong cắn răng, trực tiếp nuốt Nhị Chuyển Kim Đan vào trong bụng.

Lực lượng cuồng bạo trong tưởng tượng cũng chưa từng xuất hiện, ngược lại là một loại cảm giác ôn hòa tràn ngập toàn thân.

Trần Trầm theo bản năng nhắm mắt lại, từng sợi kim quang bắt đầu u từ trong cơ thể hẳn thẩm thấu ra ngoài, toàn bộ thân thể cũng bắt đầu không tự chủ được bỗng bành lên.

Giờ khắc này, hẳn quên đi tất cả, cả người phảng phất như đưa thân vào trong lòng ngực ngày xuân ánh nắng, ấm áp thoải mái dễ chịu.

Nhưng mà hẳn không biết là tại thời khắc này, Tiên thể hẳn đang nhanh chóng phát sinh biến hóa, một loại dược lực dồi dào tới cực điểm đang không ngừng cải tạo nhục thân hẳn.

Nhị Chuyển Kim Đan, giá trị không thể lường được, không chỉ cần Luyện Đan sư đem toàn bộ lực lượng một tên Kim Tiên áp súc ở tại bên trong, còn cần bảo trì linh tính đặc biệt mới có thể thành đan.

Nói tóm lại, nuốt vào viên đan dược này, trong nội đan Tạo Hóa cũng hi lực sẽ căn cứ lạc ấn trong nội đan lưu lại cải tạo thân thể người dùng.

...

Loại cảm giác cực độ thoải mái này ước chừng duy trì nửa ngày, kim quang bốn phía mới chậm rãi tiêu tán.

Trần Trầm lúc này mở mắt, trong mắt vậy mà mơ hồ có kim quang hiện lên, khí chất cả người cũng trong lúc vô tình phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Một loại cảm giác tất cả nằm trong lòng bàn tay tự nhiên sinh ra.

Trên thực tế, cái này không chỉ là cảm giác, mà là sự thật.

Lúc này Trần Trầm liền cảm thấy chính mình có thể muốn làm gì thì làm.

Đây là cảnh giới gì...

Trần Trầm làm bầm lâu bầu, đồng thời dụng tâm đi yên lặng cảm ứng, không nghĩ tới sau khi thần thức thả ra ngoài, vậy mà bao trùm đến Càn Nguyên tông nơi đó...

Nên biết Đạo Càn Nguyên Tông cách nơi đây xa mấy trăm vạn dặm!

Hơn nữa, hắn còn cũng không hề sử dụng toàn lực, chỉ tùy ý phát tán xuống thần thức.

- Âm âm!

Bầu trời lúc này truyền đến kinh lôi tiếng, Trần Trầm ngẩng đầu nhìn lên trời.

Đỉnh đầu cũng không có lôi kiếp, chỉ có từng đạo phàm lôi không có uy lực gì.

Hắn thậm chí từ bên trong phạm lôi nơi này cảm nhận được một tia cảm xúc sợ hãi.

Loại cảm xúc sợ hãi này đến từ Thiên Đạo Càn Nguyên giới.

- Chúc mừng kí chủ hoàn thành Kim Tiên, phạm vi hệ thống truy tung tăng lên tới một vực.

- Một vực, tại phạm gian giới đại biểu phạm vi một toà đại thể giới i, tại Tiên giới thì đại biểu phạm vi một toà Tiên Vực.

Nghe được tiếng hệ thống trong đầu, nội tâm Trần Trầm lại không có quá mức xúc động, ngược lại là bình tĩnh lạ thường.

Có thể là bởi vì loại tâm tình xúc động này không xứng với thân phận hần Kim Tiên giờ đây.

- Kim Tiên... Trực tiếp vượt qua Huyền Tiên, từ Chân Tiên bước vào Kim Tiên cảnh giới, ta hiện tại xem như đại năng chân chính a?

Trần Trầm hướng xa xa nhìn tới, trong nội tâm sinh ra cảm giác cao thủ tịch mịch.

Giờ phút này hắn không dám tùy ý phóng thích uy áp, bởi vì hắn sợ đem không gian chung quanh đè sập.

Khó trách đến Kim Tiên loại cấp bậc này không được hạ giới, thật sự là thực lực thế này nếu hạ giới, sợ ý một chút dùng sức quá mạnh liền dễ dàng tạo thành tổn hại mãi mãi cho thế giới.

- Hệ thống, Càn Nguyên giới này, ai mới là người mạnh nhất?

- Là kí chủ không thể nghi ngờ.

Nghe được hệ thống đưa ra đáp án, Trần Trầm cười nhạt một tiếng

g, trong mắt một hồi kim quang lấp lóe.

- Hệ thống, Càn Nguyên giới này, người đẹp trai nhất có khí chất nhất ở đâu?

- Nằm ở bên trong phương hướng Nam một trăm hai mươi vạn kí chủ...

Không chờ hệ thống nói tiếp, Trần Trầm đã nhắm mắt lại.

...

Mà cùng lúc đó, tại trong một núi rừng vắng vẻ ngoài một trăm hai mươi vạn dặm, một nam tu soái kinh thiên địa khiếp quỷ thần, khí chất đồng dạng siêu phàm thoát tục đang yên lặng tu luyện.

Nhưng vào lúc này, bầu trời đột nhiên râm đi, một đạo uy áp như có như không khóa chặt tên nam tu này.

Nam tu này mở mắt, có chút không hiểu ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời.

- Ta không muốn đột phá... Như thế nào tựa hồ có lôi kiếp muốn phá vỡ xuống?

Ầm ầm!

Không chờ hắn suy nghĩ cẩn thận xảy ra chuyện gì, một đạo thiểm điện thô to từ trên bầu trời đột nhiên đánh xuống.

Chỉ bất quá không bỏ ở trên người hắn, mà chỉ bỏ vào bên cạnh hắn, đem một ngọn núi chém thành tro tàn.

Nhìn thấy một màn này, nam tu hoảng sợ mặt như màu đất, khí chất lập tức liền phát sinh biến hóa, không có cách nào, thiểm điện vừa rồi kia nếu bỏ ở trên người hắn, chỉ sợ hắn tại chỗ hình thành cả

u diệt!

Loại tình huống này hẳn thật sự không bình tĩnh lại được.

- Như thế nào... Xảy ra chuyện gì?

Ngay tại thời điểm hẳn do dự muốn chạy trốn hay không, thiểm điện trên bầu trời đột nhiên ghép thành mười chữ lớn.

- Làm người phải khiêm tốn, quá soái gặp sét đánh.

...

Một bên khác, Trần Trầm mở mắt.

- Hệ thống, người đẹp trai nhất có khí chất nhất một giới này ở đâu?

- Là kí chủ.

- Ha ha, chỉ thường thôi.

Trần Trầm cười khẽ một tiếng, tiếp đó đứng lên.

Có câu nói rất hay, hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, Nhị C huyển Kim Đan đã nuốt mất, cũng không kém những đan dược khác.

Nghĩ tới đây, mỗi loại đan dược tăng thực lực lên hẳn cũng đều lấy ra một mai, bắt đầu dùng.

Tiên Cơ Đoán Thể Đan... Tăng lên cường độ nhục thân.

Nguyên Thần Trúc Tiên Đan, tăng lên thần thức.

Thiên Đạo Quy Nguyên Đan, trực tiếp tăng cao tu vi.

Đại Đạo Uẩn Thiên Đan, tăng lên trữ lượng tiên khí trong cơ thể.

...

Cái này vừa nuốt, Trần Trầm lại nuốt bảy tám chục viên đan dược, lúc đầu nhục thân liền mơ hồ tản ra kim quang lúc này không nhận không chế, kim quang chiếu rọi vạn dặm, tiên khí bành trướng mà ra, tạo thành phong bạo!

Xa xa có không ít tu sĩ giờ phút này đều phát giác được thiên địa dị tượng như vậy, cả đám đều bay ra, hướng về vị trí chỗ Trần Trầm dò xét tới.

Nhưng mà kim quang thực sự quá loá mắt, tiên khí thực sự quá nồng nặc, thần thức bọn hắn căn bản không thấy rõ Trần Trầm.

Chỉ có thể mơ hồ cảm giác được bên trong kim quang vạn trượng có một đạo bóng người mơ hồ đứng chấp tay, như là thần chỉ phủ xuống thế gian.

- Đại tiên nhân... Nhất định là đại tiên nhân! Đại tiên nhân hiển thân!

Có tu sĩ tự lắm bầm.

Tại trong lòng tu sĩ phổ thông, căn bản không biết Tiên Nhân có cảnh giới nào, nếu như là Tiên Nhân bọn hắn cảm giác đến kịch liệt, liền sẽ thêm một cái chữ lớn để hình dung.

- Chúng ta bái kiến đại tiên nhân!

Trong mấy vạn dặm số lượng lớn tu sĩ bắt đầu quỳ lạy phương hướng Trần Trầm, trong miệng thì không ngừng tụng niệm lấy gì.

Bên trong kim quang, Trần Trầm cảm thụ được cảnh tượng bên tr

ong mấy vạn dặm, khẽ thở dài, lẩm bẩm.

- Ta tại thế gian đã vô địch.

Chương 777: Phi;

Chương 777: Phi;

- Nên đi Chân Linh giới nhìn một chút.

Chờ lực lượng đan dược trong cơ thể tiêu hao không sai biệt lắm, Trần Trầm thu liễm kim quang trên người, nhìn về phía vị trí không gian thông đạo Chân Linh giới.

Ngay sau đó, hắn tâm niệm vừa động, vài giây đồng hồ sau liền xuất hiện tại phía trước không gian thông đạo bên ngoài mấy trăm vạn dặm.

Bước vào Kim Tiên cảnh giới, hắn tốc độ phi hành không kém bao nhiêu cùng tốc độ ánh sáng, mấy trăm vạn dặm đối với hắn tới nơi thật không tính là cái gì.

Còn muốn càng nhanh, vậy chỉ sợ chỉ có thể thuận di.

Thái Thanh Huyền Thiên Đạo tu luyện tới chỗ cao thâm có thể thuận di, bất quá hắn vừa bước vào Kim Tiên, còn chưa kịp cảm nhận cảnh ngộ Thái Thanh Huyền Thiên Đạo, muốn phân giải Tiên thể, tại bên ngoài mấy triệu dặm nháy mắt tái tạo một bộ Tiên thể nâng cấp, hắn còn không làm được.

Bất quá thân thể Chân Tiên phổ thông, hẳn có thể nháy mắt liền n gung tụ ra.

...

Nhìn lên không gian thông đạo nhỏ bé trước mặt, Trần Trầm theo bản năng liền muốn một chỉ vạch ra.

Bích chương đại thế giới đối Chân Tiên tới nói còn tính là ngăn cả n, nhưng giờ đây đối với hẳn tới nói cũng bất quá là sự tình một c hỉ.

Nhưng chỉ ra một nửa, hẳn lại thu hồi lại.

Giữa lưỡng giới có lối đi, vậy chưa chắc là một chuyện tốt, như b ấy giờ kỳ thực rất tốt.

Vừa nghĩ vậy, thân hình hẳn bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ, cũng k hông lâu lắm liền thu nhỏ đến tình trạng nhỏ bé không thể nhận r a, tiếp đó nhẹ nhàng xuyên qua cửa thông đạo, tiến vào phạm vi C hân Linh giới.

Vừa bước vào Chân Linh giới, lông mày Trần Trầm liền nhíu lại.

Bởi vì cảnh vật chung quanh đã đại biến, vô tận hắc vụ tràn ngập bốn phía, đem tất cả núi sông rừng rậm thành trì đều bao phủ.

Ngắn ngủi thời gian hơn nửa tháng, Minh Uyên không chỉ lan trà n qua lối đi lưỡng giới, thậm chí cũng đã đến bên trong phạm vi Đông Vực.

Như thế tính toán, Nam Vực đã triệt để luân hãm a?

Nam Vực luân hãm... Những tu sĩ Chân Linh giới kia...

Nghĩ tới đây, biểu lộ Trần Trầm ngưng trọng không ít, cùng lúc đó, thần thức hấn bắt đầu toàn diện càn quét toàn bộ Chân Linh giới.

Mà vào bên trong phạm vi thần thức hấn, đều là lãnh thổ Minh Uyên.

Tất cả tu sĩ Chân Linh giới, vô luận mạnh yếu, tất cả đều trở thành tín đồ Minh Thần, sinh hoạt tại bên trong bóng đêm vô tận.

Ngay tại thời gian tâm Trần Trầm không ngừng chìm xuống dưới, một đạo cảnh tượng khác biệt xuất hiện tại bên trong phạm vi thần thức hấn, để ánh mắt hấn nháy mắt phát sáng lên.

Long Côn bình nguyên... Long Côn bình nguyên không có luân hãm, còn có không ít tu sĩ ở nơi đó!

Trần Trầm lẩm bẩm nói, xong ngoảnh lại nhìn hướng về phía đông.

Mấy hơi thở sau, hấn liền đến trên không Long Côn bình nguyên.

Long Côn bình nguyên bởi vì chịu Thái Hư Long Côn ảnh hưởng, khắp nơi đều là vết nứt không gian, hoàn cảnh cực độ tồi tệ, bị tu sĩ Chân Linh giới xem như tuyệt địa.

Mà giờ đây nơi này lại trở thành một chỗ Tịnh thổ duy nhất toàn bộ Chân Linh giới.

Minh Uyên lan tràn đến nơi này xong, bởi vì muốn vượt ngang vô số vết nứt không gian, tốc độ vậy mà thoáng cái chậm rất nhiều.

Trần Trầm cơ bản nhìn lướt qua, liền tại Long Côn bình nguyên phát hiện không ít tu sĩ quen thuộc.

Có sư phụ Thiên Ma thành chủ, có Tà Thần điện chủ...

Bất quá lúc này hai người đều cực kỳ thâm, Cửu Chuyển Kim Thân Thiên Ma thành chủ danh xưng bắt diệt kia, vậy mà xuất hiện số lượng lớn vết nứt.

Về phần Tà Thần điện chủ, chỉ còn lại có Nguyên Thần.

Đại Thừa đỉnh phong cao cấp nhất, chỉ còn sót hai người này, toàn bộ người khác cũng không thấy bóng dáng.

Về phần một vài tu sĩ tu vi kém, ngược lại là phát hiện không ít.

Quỳnh Hoa tiên tử, U Minh, Tử Nguyệt, Đoạn Lăng...

Những người này đều tại, bất quá có chút chật vật, đang tốp năm tốp ba đánh du kích cùng tu sĩ Minh Uyên giới vây quanh vết nứt không gian, vừa đánh vừa lui.

Còn có thể cứu giúp một thoáng.

Trần Trầm thâm nghĩ trong lòng, ngay sau đó, hắn liền bay đến trước người Thiên Ma thành chủ.

Nhìn thấy Trần Trầm đột nhiên xuất hiện, Thiên Ma thành chủ hơi sững sờ, hơi kinh ngạc.

Sau khi lấy lại tinh thần, hắn có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

- Người lúc này trở về làm gì?

Trần Trầm xoay người bình tĩnh đáp.

- Sư phụ, đương nhiên là hơi tận sức mọn.

Gặp Trần Trầm khí chất đại biến, Thiên Ma thành chủ cũng khôn

g có suy nghĩ nhiều, bởi vì giờ khắc này hấn còn đang cùng một vị cường giả Minh Uyên giới chiến đấu, nơi nào có thời gian nghĩ quá nhiều?

Giờ đây nghe được Trần Trầm giải thích, hấn cả giận nói.

- Ngu xuẩn! Người đây là trở về tìm cái chết! Trần Trầm, người bắt quá phi thăng mấy năm, thật không cần chôn tại nơi này! Chân Linh giới không thiếu tu sĩ tử đạo!

Nhưng mà hấn vừa dứt lời, con người liền co rút lại.

Bởi vì tại phía sau Trần Trầm, tên tu sĩ Minh Uyên giới kia từ trước đến nay ác chiến hấn đột nhiên phát động tập kích với Trần Trầm.

Phải biết, đây chính là chiến lực một tên cấp Chân Tiên!

Chính mình cùng hấn ác chiến ba ngày, bất diệt chi thân đều bị đánh ra vết nứt!

Nhưng mà, Trần Trầm cường đại trong mắt thực lực hấn lúc này lại phảng phất như không cảm nhận được một kích này vậy, căn bản không tránh không né.

Khiến Thiên Ma thành chủ cực kỳ hoảng sợ, lập tức cao giọng quát.

- Cảnh thận phía sau!

Đồng thời hấn nhanh chóng hướng về Trần Trầm bay đi, ý đồ ngăn lại một kích này.

Nhưng mà, chiến lực cấp Chân Tiên liền là chiến lực cấp Chân Tiên, xuất thủ trước làm sao có khả năng bị hấn ngăn lại?

Cho nên còn không chờ hấn bay đến trước mặt Trần Trâm, tin đồ Minh Thần cấp Chân Tiên kia liền huy động cự kiếm pháp tắc chỉ lực phân bố trong tay trăm tại trên người Trần Trâm.

Xoẹt xẹt!

Một đạo tiếng xé vải vang lên, Trần Trâm trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Thiên Ma thành chủ thấy vậy kém chút không có bị tức ngất đi, đệ tử hấn này thật vất vả đi ra ngoài, kết quả một hồi mới nói hai câu, liền chết, cái này quá oan uổng?

Nhưng một giây sau, tình huống liền phát sinh biến hóa.

Nhục thân Trần Trâm bị chém thành hai nửa qua trong giây lát lại ghép lên, khôi phục bình thường.

- Sư phụ chớ hoảng sợ, tiểu đạo mà thôi, ta chỉ thích ứng thân thể hiện tại một thoáng mà thôi.

Trần Trâm tùy ý phát phát tay.

Trở thành Kim Tiên, không chế thân thể đã đạt đến cực hạn, có thể thu nhỏ như là hạt bụi nhỏ, xuyên qua không gian thông đạo.

Bị chém thành hai khúc, lại vá kín lại, cũng chẳng qua là một cái nhắc tay.

Sau khi khôi phục hoàn thành, Trần Trâm xoay người qua, nhìn về phía tu sĩ Minh Uyên giới kia.

Gương mặt người này hấn tương đối lạ lẫm, không phải là Thánh Vương, cũng không phải cường giả tiếng tăm lừng lẫy gì.

Rất có thể trước kia, cũng chính một tu sĩ Đại Thừa phổ thông là

Minh Uyên giới.

Không nghĩ tới thành tín đồ Minh Thần vậy mà có chiến lực cấp Chân Tiên, xem ra khoảng thời gian này, lực lượng các tín đồ Minh Thần lại mạnh lên.

- Người... Người...

Tín đồ Minh Thần kia cũng chấn động vô cùng, theo bản năng đem linh khí hội tụ đến bên trên mắt, ý đồ phá giải huyền thuật hẳn đã trúng bên trong tưởng tượng.

Nhưng mà mặc cho hắn mở to hai mắt nhìn như thế nào, cũng không nhìn ra mảy may sơ hở Huyền thuật.

Trần Trầm thấy thế lắc đầu, tiếp đó nói chuyện với tín đồ Minh Thần này.

Phi!

Một đạo tiếng nhỏ bé không thể nhận ra truyền ra, nhưng theo mà đến cũng là tiên khí phong bạo vô cùng kinh khủng!

Tín đồ Minh Thần cấp Chân Tiên kia còn không biết rõ xảy ra chuyện gì, liền cảm giác bản thân lâm vào trong sợ hãi tột cùng, thân thể bắt đầu không nhận chính mình khống chế, phảng phất như lúc nào cũng có thể sẽ bị xé nát vậy.

- A!

Mấy hơi thở sau, bên trong tiên khí phong bạo truyền ra một tiếng hét thảm, xong loảng xoảng một tiếng, bên trong hư không, chỉ còn lại có thanh cự kiếm kia vô lực rơi vào trên mặt đất.

Chương 778: Thăm Dò.

Chương 778: Thăm Dò.

Nhìn thấy loại lịch trình chiến đấu khó bề tưởng tượng này, con n gười Thiên Ma thành chủ nháy mắt co vào đến cực hạn, thân thể c ùng đột nhiên cứng ngắc tại chỗ.

- Đây là cái bí thuật gì... Uy lực vậy mà kinh người như thế!

Thiên Ma thành chủ tự lảm bảm.

Nhưng mà không chờ hắn suy nghĩ cẩn thận, Trần Trâm đã từ trư ớc mắt hắn biến mất.

Một giây sau, trên chiến trường nhiều hơn một đạo lưu quang.

Những nơi lưu quang đi qua, vô luận là chiến lực Đại Thừa hay là chiến lực Chân Tiên Minh Uyên giới, tất cả đều trong nháy mắt h ôi phi yên diệt.

Vèn vện sau một phút, tu sĩ Minh Uyên giới liền biến mất hơn ph ân nửa.

Mà lúc này còn có rất nhiều tu sĩ Chân Linh giới căn bản không b iết rõ ràng phát sinh cái gì.

Bọn hắn chỉ thấy địch nhân truy kích bọn hắn đột nhiên không hiể u thấu biến thành tro bụi.

...

- Đó là vật gì?

Trong hắc vụ vô tận phụ cận, mấy tên Thánh Vương trơ mắt nhìn một màn này, bên trong thanh âm đã xen lẫn vẻ run rẩy.

Đấu Chiến Thánh Vương vẫn tính bình tĩnh, chỉ là ánh mắt có chút âm lệ.

- Là cường giả, cường giả thực lực vượt xa quá chúng ta!

Dứt lời hấn lấy ra lệnh bài đưa tin, nhưng còn không chờ hấn đưa tin, bên cạnh liền xuất hiện một tay, đem hấn đưa tin đè xuống.

- Không cần đưa tin, ta tới.

Mấy tên Thánh Vương chung quanh nghe vậy lập tức ngoảnh lại hành lễ.

- Chúng ta cung nghênh đại nhân!

Tiếng nói vừa ra, người áo đen bên trong hắc vụ từ phía sau Đấu Chiến Thánh Vương đi ra.

- Miễn lễ.

- Đại nhân, cái đó là cường giả cấp bậc gì?

Đấu Chiến Thánh Vương chỉ vào tia chớp trên chiến trường kia, trầm giọng hỏi.

- Kim Tiên!

Người áo đen ngữ khí ngưng trọng.

Một đám Thánh Vương chung quanh hai mặt nhìn nhau, Kim Tiên

n là cái cảnh giới gì, bọn hắn còn không rõ ràng lắm.

Nhưng từ khi đại nhân rời Minh Uyên, vẫn bình tĩnh tự nhiên, vậy mà giọng nói ngưng trọng như thế, đây là lần đầu tiên.

Cực kỳ hiển nhiên, tia chớp trên chiến trường kia viễn siêu Chân Tiên, thậm chí có thể cùng đại nhân địch nổi.

Nghĩ tới đây, một nhóm Thánh Vương theo bản năng trốn đến phía sau người áo đen.

Người áo đen đối với cái này cũng không để ý, chỉ là lạnh giọng quát với Trần Trầm xa xa.

Theo ta được biết, lối đi phạm gian giới cùng Tiên giới yếu ớt không chứa được Kim Tiên hạ giới, nếu cưỡng ép hạ giới, tất nhiên sẽ tạo thành không gian đổ sụp, bị trục xuất tới chốn hỗn độn!

- Người, như thế nào đi tới Chân Linh giới này!

Hắn nói xong lời này, trên chiến trường tia chớp kia dần dần ngưng tụ, biến thành thân ảnh Trần Trầm.

- Ta tại phạm gian giới hoàn thành Kim Tiên, có ý kiến gì không?

Trần Trầm bình tĩnh đáp.

Người áo đen nghe vậy nhin không được hừ lạnh một tiếng.

Phạm gian giới hoàn thành Kim Tiên, đây quả thực là chuyện tiểu lâm.

Cho dù là đem tất cả tài nguyên Chân Linh giới Minh Uyên giới đều tập trung vào trên người một người, cũng đắp không ra một Kim Tiên.

Trừ phi là từ Tiên giới mang xuống chi bảo nghịch thiên gì đến hạ giới, mới có một chút khả năng như vậy.

Thế nhưng ai sẽ nhàm chán tại Hạ giới hoàn thành Kim Tiên?

Lối đi phi thăng không chịu nổi uy áp Kim Tiên, vô luận là từ Tiên giới đến phạm gian giới, hay là phạm gian giới đi Tiên giới, đều giống nhau.

Nói cách khác hạ giới trở thành Kim Tiên, vậy liền vĩnh viễn không về Tiên giới được.

Mà không về Tiên giới được, Kim Tiên vĩnh viễn liền là Kim Tiên, không thành được Tiên Quân Tiên Vương.

- Đại nhân, người kia tựa như là Thần Quy chân nhân... Thời gian ban đầu xuất hiện, chiến lược chỉ có Đại Thừa đỉnh phong.

Một bên Đấu Chiến Thánh Vương phát giác được người áo đen không tin, nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

Người áo đen liếc mắt nhìn hắn, không nói gì.

Hắn làm sao không nhớ đến? Người này lúc trước còn cần Thiên Văn uy hiếp hắn, mà lúc đó thực lực, thậm chí cũng không bằng hửu ảnh hắn.

Vạn giới lớn, không thiếu cái lạ, có lẽ chính mình thật gặp được một đóa kỳ hoa.

Dù sao bất kể như thế nào, giờ đây Kim Tiên này đứng tại mặt đối địch hắn, cần hắn đến giải quyết.

Nghĩ tới đây, hắn nhẹ giọng hỏi.

- Pho tượng Minh Thần đại nhân còn kém bao nhiêu có thể chữa t

ri?

Đấu Chiến Thánh Vương nghe vậy trực tiếp lấy ra pho tượng Minh Thần, lúc này pho tượng Minh Thần chỉ còn lại có vết nứt nhỏ kích thước cọng tóc.

Muốn chữa trị, tùy tiện lại làm mấy tín đồ Minh Thần Đại Thừa kỳ là được.

- Đáng tiếc, còn kém một tia.

Người áo đen lắc đầu, ngay sau đó một chuỗi trường cung đột nhiên xuất hiện tại trong tay hắn, chính là Diệt Tiên Cung.

Một cung tại tay, sương mù màu đen phạm vi ngàn dặm đều sôi trào lên.

Người áo đen chậm chậm kéo ra Diệt Tiên Cung, nhắm ngay phương hướng Trần Trầm.

Vô tận sương mù màu đen bắt đầu hướng về Diệt Tiên Cung ngưng kết, một lát vậy mà tạo thành một chi mũi tên toàn thân từ hắc vụ ngưng kết thành.

Nếu đã là địch, vậy trước tiên thăm dò thực lực đối phương một phen.

...

Người này chiến lực không thua Kim Tiên.

Cảm thụ được uy áp mũi tên kia, Trần Trầm tại trong lòng thầm nghĩ.

Từ khi bước vào Kim Tiên cảnh giới, hắn lần đầu tiên cảm giác được một tia hạn chế chính mình muốn làm gì thì làm.

Hệ thống, bên trong một giới này, ai là người mạnh nhất?

Trần Trầm trực tiếp hỏi hệ thống.

Người khác muốn thử dò xét hẳn không cần, bởi vì hẳn có hệ thống.

- Thái Hư Long Côn trên bầu trời phía sau kí chủ mười hai vạn dặm.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm nao nao.

Lúc đầu hẳn muốn so chính mình cùng hắc bào nhân này đến cùng ai mạnh, kết quả lại quên đi vị kia.

Càng làm cho hẳn kinh ngạc là Thái Hư Long Côn vậy mà còn mạnh hơn so với hẳn Kim Tiên này, cùng đệ tử Minh Thần trong Minh Uyên kia.

- Khụ khụ, một giới này đệ nhị cường giả ở đâu?

- Là kí chủ.

Hệ thống trả lời mười điểm khẳng định.

Trần Trầm nghe đến đây đột nhiên tinh thần tỉnh táo, mắt thấy Diệt Tiên Cung khóa chặt chính mình, đang chuẩn bị phát ra kinh thiên nhất kích, hẳn không chút do dự, trực tiếp lấy ra Cửu Thiên Huyền Trân Tháp.

Số lượng lớn tiên khí quán chú trong đó, tầng thứ hai Cửu Thiên Huyền Trân Tháp thoáng cái liền hoá mất đến cực hạn, ngay sau đó một đầu hư ảnh sinh ra ba đầu hình rồng dữ tợn liền từ tầng thứ hai bay ra.

Hư ảnh hình rồng này dài đến mấy vạn mét, mới vừa xuất hiện liền che lấp bầu trời.

Trần Trầm nhớ đến lấy thực lực chính mình lúc trước, dù cho vận dụng Tứ Tượng Ngự Thiên Trận, nhiều nhất cũng chỉ có thể triệu hoán hai móng vuốt Tiên Linh này.

Nhưng bây giờ còn chưa như nghiêm túc phát lực thế nào, liền hoán ảnh kêu gọi Chân Linh này ra.

Bất quá so với thời gian trước đây không thể đi ra ngoài cường phá hách lỏi, hiện tại Hư ảnh Tiên Linh ba đầu Long tựa hồ điệu thấp rất nhiều, thậm chí cũng không có phát ra tiếng gào thét mang tính tiêu chí hẳn kia.

Vù vù!

Hư ảnh ba đầu rồng vừa xuất hiện, đây cung Diệt Tiên Cung trong tay người áo đen mãnh liệt rung động, phát ra một tiếng thanh âm chói tai ồ ồ, ngay sau đó chi mũi tên dài màu đen kia liền đâm rách không gian, qua trong giây lát đến trước mặt Trần Trầm!

Đương!

Một tiếng bạo hưởng, cự trảo ba đầu long tướng ngăn tại phía trước Trần Trầm, không trảo đem mũi tên dài màu đen kia đón lấy, hai đạo lực lượng ở trong hư không không ngừng bành trướng, tạo thành sóng xung kích như thủy triều hướng bốn phía nhanh chóng khuếch tán, không gian bởi vậy bắt đầu sụp đổ mảng lớn mảng lớn.

Còn tốt không gian Long Côn bình nguyên này vốn chính là một đoàn bùn nhão, bây giờ bị phá hoại như thế, cũng không ảnh hưởng nhiều lắm.

Một hồi đối đầu xong, ba đầu rồng rút cục nhìn không được ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng!

Hông!

Kèm theo tiếng gào thét nó này, mũi tên bên trong trao màu đen h oàn toàn tan vỡ, biến thành mảnh vỡ biến mất tại giữa thiên địa.

Nhưng tiếng gào thét này đồng dạng cũng đưa tới Thái Hư Long Côn xa xa chú ý.

- Oa oa...

Tiếng như là hài đồng khóc đột nhiên tiếng vọng tại giữa thiên đị a, hư ảnh ba đầu rồng nghe được tiếng này nháy mắt liền yên tĩnh trở lại, thân thể cũng có chút cứng ngắc lại chốc lát.

Chương 779: Một Kích Khủng Bó.

Chương 779: Một Kích Khủng Bó.

Người áo đen đồng dạng nghe được tiếng tê mình Thái Hư Long Côn kia, lại nhìn Trần Trầm một chút chỗ không xa, trong nội tâm không khỏi đánh trống lui quân.

Long Côn bình nguyên này quá mức phức tạp, muốn đem nơi này chuyển hóa thành lãnh địa Minh Thần, sợ là có chút khó khăn, cò n không bằng triệt để rút bỏ phiến địa vực này.

Vừa nghĩ vậy, hắn nói với Trần Trâm.

- Người ta đều thôi lui một bước thế nào? Đông Vực Chân Linh giới này ta có thể toàn bộ cũng không cần, từ đó người ta nước giếng không phạm nước sông.

Trần Trâm nghe vậy không có vội vã trả lời, mà chỉ tại trong đầu hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, bên trong một giới này có vật có thể để sương mù Minh Uyên này biến mất sao?

- Không có.

Hệ thống trả lời dứt khoát.

Trần Trâm nghe đến đây trong nội tâm một hồi thất vọng, đã như vậy, vậy hắn tạm thời là không cách nào để Chân Linh giới khôi phục bộ dáng trước đây.

- Hệ thống, bên trong một giới này có tồn tại có thể để tín đồ Minh Thần khôi phục bình thường sao?

- Không có.

Hệ thống lại đưa ra một đáp án phủ định.

Trong nội tâm Trần Trâm thở dài.

Cực kỳ hiển nhiên, vô luận là sương mù Minh Uyên, hay là đem tu sĩ chuyển hóa làm tín đồ Minh Thần, đây đều là thủ bút vị Minh Thần không biết rõ ở đâu kia.

Tồn tại Loại kia chỉ ít đều là cường giả cấp Tiên Vương, thần thông hắn không phải đơn giản như vậy là được phá.

Bất quá nghĩ lại, Trần Trầm lại nghĩ tới vật thứ nào đó trong nhãn trữ.

Đó chính là khối lệnh bài định vị Tân Hằng lưu lại dùng đến.

Thứ này không thể tạo được tác dụng trực tiếp, nhưng trước khi c hết Tân Hằng đã từng nói, chỉ cần đem lệnh bài ném vào Minh U yên, hoàn thành định vị, liền sẽ có cường giả Tiên giới hạ xuống đ ại thần thông hủy diệt Minh Uyên.

Nếu như đây là thật... Vậy hết thầy liền cũng sẽ có chuyển cơ.

Dù sao bất kể như thế nào, hấn đều phải thử một lần.

Nghĩ tới đây, hấn trực tiếp liền hướng về phương hướng Minh Uy ên giới cực tốc bay đi.

Người áo đen thấy vậy sắc mặt mãnh liệt biến đổi, nhanh chóng đ uổi theo.

Tốc độ hai người đã sắp có thể so thuận di, mấy hơi thở sau liền tr ực tiếp bay ra phạm vi Đông Vực.

Mà Long Côn bình nguyên bên kia, còn sót lại mấy vị Thánh Vươ ng Minh Uyên giới cũng không có hành động thiếu suy nghĩ.

Nguyên nhân đầu tiên đương nhiên là giờ đây Minh Uyên giới bê n này cơ hồ liền chỉ còn lại có mấy người bọn hấn, chiến trường p hát tán, mấy người bọn hấn cũng không phát huy được tác dụng b ao nhiêu lớn.

Cái thứ hai thì là bởi vì vừa rồi đại nhân nói, muốn giảng hòa, nếu như bởi vì bọn hấn phá hủy giảng hòa, vậy bọn hấn đảm đương k hông nổi trách nhiệm này.

Ngay sau đó Long Côn bình nguyên bên này thuận lý thành chươ

ng đình chỉ tranh đấu.

Song phương cách Minh Uyên cùng vô số không gian nghiền nát đối mặt, chờ đợi kết quả.

...

Trần Trầm cùng người áo đen một đuổi một chạy, mấy phút đồng hồ sau đã xuyên qua lối đi lưỡng giới, tiến vào phạm vi Minh Uyên giới.

Mắt thấy Trần Trầm hướng về chỗ bản nguyên Minh Uyên bay đi, người áo đen tức giận hỏi.

- Người đến cùng muốn làm gì? Đừng tưởng rằng người trở thành Kim Tiên, là có thể làm bản nguyên Minh Uyên thế nào!

- Không có gì, ta ném chút rác rưởi.

Trần Trầm thuận miệng đáp, cơ hồ không chút cảm kích nào.

Sự tình đến một bước này, hẳn cũng không còn cần thiết che giấu.

Hơn nữa ý chí Thiên Đạo Minh Uyên giới bị áp chế, hẳn tại nơi này làm gì đối phương cũng có thể biết.

Đã như vậy, còn che giấu cái gì?

- Người không phải Tiên Nhân Cửu Thiên tông, sau này cũng không có cơ hội lại trở về Tiên giới, cần gì phải làm việc thay bọn hắn, cùng Minh Thần đại nhân là địch? Người cho rằng người đắc tội Minh Thần đại nhân, đến lúc đó Minh Thần đại nhân truy cứu tội lỗi, Cửu Thiên tông sẽ quản người sao?

Người áo đen mơ hồ cảm giác được Trần Trầm muốn làm gì, có cảm giác hút vôi vàng quát.

Trần Trầm nghe vậy vẫn như cũ không quan tâm, lại phi hành chốc lát, hấn rớt cục đi tới trên không Minh Uyên.

Không chờ hấn đem lệnh bài vút xuống, một đạo tia chớp đen kịt tựa như tia chớp hương về hấn kích xạ tới, hiển nhiên lại là người áo đen vận dụng Diệt Tiên Cung.

Trần Trầm cười lạnh một tiếng, toàn lực thúc giục Cửu Thiên Huyền Trân Tháp, trong chớp mắt, tầng thứ ba Cửu Thiên Huyền Trân Tháp liền trọn vẹn phát sáng lên.

Một tia lôi đình màu vàng như có như không bắt đầu xuất hiện tại bốn phía Cửu Thiên Huyền Trân Tháp.

Đây là Thái Thanh Tử Phủ Diệt Thế Thần Lôi...

Xem như người sử dụng pháp bảo giờ đây, Trần Trầm tự nhiên cảm ứng được lôi đình màu vàng kia là cái gì, càng trọn vẹn biết tầng thứ ba Cửu Thiên Huyền Trân Tháp này đến cùng là tình huống như thế nào.

Cửu Thiên Huyền Trân Tháp, tầng thứ nhất từ cửu đại thần kim rèn đúc thành, nắm giữ phi thăng kiếp lực.

Tầng thứ hai phong ấn một Chân Linh thực lực có thể so Kim Tiên, mà tầng thứ ba này, thì phong ấn một loại siêu cấp thần thông Thái Thanh Huyền Thiên Đạo tu luyện tới cảnh giới cực cao mới có thể nắm giữ, Thái Thanh Tử Phủ Diệt Thế Thần Lôi.

Thần lôi này cùng Thiên Vãn không sai biệt lắm, đều là thể hiện đặc tính Thái Thanh Huyền Thiên Đạo.

Thiên Vãn có thể thôn phệ hết thủy năng lượng, vỡ nát vạn vật, thần lôi này cũng gần như thế.

Chỉ bất quá thần lôi này càng thuần túy, đại biểu là cực hạn hủy diệt.

Đừng nói là Kim Tiên, dù cho là tồn tại cấp bậc cao hơn, nếu không tránh không né chịu thần lôi này một thoáng, cũng không chịu nổi.

Mắt thấy mũi tên Diệt Tiên Cung bắn ra đã đến trước mặt Trần Trầm, hồ quang tầng thứ ba Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp có chút lấp lóe xuống, một đạo điện quang màu vàng nháy mắt bay ra, xuyên thủng mũi tên ánh sáng màu đen.

Ầm!

Một tiếng vang nhỏ, mũi tên ánh sáng màu đen thoáng biến mất.

Hồ quang còn sót lại thì nhanh chóng hướng về người áo đen bắn tới.

Nhìn thấy hồ quang màu vàng kia, người áo đen đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó sắc mặt kịch biến, quay người bỏ chạy.

Một người một hồ quang tại trên không Minh Uyển triển khai truy đuổi.

Thừa dịp cơ hội này, Trần Trầm lấy lệnh bài ra, hướng về Minh Uyển ném tới.

Người áo đen chính mắt thấy được một màn này, nhin không được giận dữ hét.

- Ngươi sẽ hối hận!

Nhưng mà tuy rất phẫn nộ, nhưng bởi vì thần lôi kia đang truy đuổi, hẳn lại không thể xuất thủ đi ngăn cản lệnh bài hạ xuống.

Cũng không lâu lắm, lệnh bài liền rơi vào bên trong Minh Uyên, t
riệt để không thấy bóng dáng.

Mà lúc này, người áo đen mới khó khăn lắm dùng hơn mười đạo t
hần thông, đem Lực lượng thần Lôi hao hết.

Trên không Minh Uyên lâm vào yên tĩnh quỷ dị.

Trần Trầm cùng người áo đen cũng không có động thủ lần nữa, m
à chỉ hết sức ăn ý nhìn về phía Minh Uyên phía dưới, chờ đợi biế
n hóa tiếp theo.

Đợi ước chừng chừng năm phút đồng hồ, Minh Uyên vẫn là Minh
Uyên kia, phẳng phất như rơi xuống chỉ là một tảng đá phổ thông
vậy.

Nhìn thấy một màn này, người áo đen có chút nhẹ nhàng thở ra, đ
ang lúc hần chuẩn bị mở miệng mĩa mai một câu, xa xa cảnh sắc
bầu trời đột nhiên biến.

Bầu trời lúc đầu đen kịt vậy mà sáng lên một đạo quang mang, từ
ng sợi tử khí mọc lên từ phương đông, chiếu rọi nửa Minh Uyên g
iới.

Càng quái dị hơn là quang mang này cùng tử khí vậy mà tựa như l
à từ Chân Linh giới chiếu xạ mà đến.

Rầm rầm rầm!

Kèm theo tiếng oanh minh khủng bố, bầu trời xa xa bắt đầu lay đ
ộng, phẳng phất như toàn bộ thế giới đều đang run rẩy vậy.

Trần Trầm nhanh chóng thụt lùi về sau, thời gian ước chừng bay
mấy chục vạn dặm, bên trong vô tận tử khí đột nhiên lộ ra một đại
thủ.

Bàn tay khổng lồ này có phương viên mấy chục vạn dặm, giống như là trời sập từ đằng xa cực tốc mà đến, vân tay trên đó đều muốn thô to hơn núi non sông ngòi vô số lần!

Ven đường đừng nói không gian gì, thậm chí Trần Trầm cảm giác tại thời khắc này toàn bộ Minh Uyên giới đều muốn bị đập thành mảnh vỡ!

- Tuyệt đối là Tiên Vương động thủ... Khủng bố như vậy!

Trong nội tâm Trần Trầm thất kinh.

Một giây sau, đại thủ che trời kia liền đặt tại bên trên Minh Uyên!

Ầm ầm!

Kèm theo một tiếng oanh minh khủng bố thiên băng địa liệt, đại địa phương viên mấy trăm vạn dặm vậy mà trong nháy mắt biến thành vô số khối vụn, hướng lên dâng lên!

Vô tận nham tương từ lòng đất văng ra, nhưng ở chạm đến bàn tay to kia xong, tựa như là ngọn sóng đâm vào trên thuyền lớn vậy, căn bản không nhắc lên sóng gió gì.

Mà Minh Uyên nằm ở chính giữa nhất đại thủ, thì như trực tiếp bị xóa đi vậy, triệt để không thấy bóng dáng.

Chương 780: Hết Thủy Đều Kết Thúc.

Chương 780: Hết Thủy Đều Kết Thúc.

Âm ầm...

Tiếng oanh minh bên tai tiếp tục ước chừng có ba năm phút đồng hồ mới dừng lại, Trần Trầm ổn định thân hình, nhìn về phía phương xa.

Lúc này hoàn cảnh Minh Uyên giới đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, ánh mắt chiếu tới đều là đất nham tương khô cằn, trong không khí đều là bụi đen núi tro, tình hình kia liền như vừa rồi bị một khóa đại thiên thạch va chạm vậy.

Cho dù Minh Uyên giới có nhiều chỗ không có bị một kích vừa rồi kia tác động đến, nhưng hoàn cảnh toàn bộ Minh Uyên giới đã phát sinh biến hoá to lớn không thể nghịch chuyển.

Vô luận là trình độ linh khí, hay là pháp tắc chi lực, tại phía dưới một kích vừa rồi kia, đều phát sinh thay đổi.

Nếu như sinh hoạt tại Minh Uyên giới không phải tu sĩ mà là người thường hoặc là dã thú phổ thông gì, một kích vừa rồi kia liền sẽ gây nên giống loài diệt tuyệt.

- Dưới một kích này, Minh Uyên giới muốn khôi phục bình thường chỉ sợ cần mấy vạn thậm chí mấy trăm ngàn năm tới tu dưỡng sinh tức.

Trần Trầm tự lẩm bẫm.

Lúc này, bên trong bụi đen thấu trời xa xa truyền đến một tiếng gào thét phẫn nộ tột cùng!

- Các người những tiên nhân này triệt để hủy diệt Minh Uyên giới! So với Minh Thần đại nhân, các người mới là tồn tại ngoan độc! Các người những Tiên Nhân dối trá này!

Tiếng nói vừa ra, người áo đen từ bên trong vô tận bụi đen vọt ra, thẳng đến Trần Trâm.

Bất quá bởi vì một đòn vừa rồi kia đánh xuống hẳn thử nghiệm chổng lại, hiện tại bị thương nặng, luận thực lực mười chưa tới một so với lúc trước.

Trần Trâm tiện tay đón đỡ hẳn công kích, lúc này nội tâm của hắn khá phức tạp.

Hắn cũng không nghĩ tới đại năng Cửu Thiên tông xuất thủ tàn nhẫn như vậy, vậy mà một kích trực tiếp trọng thương toàn bộ Minh Uyên giới, càng là hủy diệt hàng trăm triệu sinh linh.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu.

Cực kỳ hiển nhiên, tại trong mắt Tiên Nhân, căn bản không để ý tu sĩ hạ giới sống chết.

Thậm chí thà rằng những tu sĩ hạ giới này chết hết, thà rằng vứt bỏ một giới này, cũng không nguyện ý để trong này trở thành lãnh địa Minh Thần.

- Các ngươi nếu không xâm chiếm Chân Linh giới, liền sẽ không có một ngày như vậy, sự tình Tiên giới cùng Minh Thần ta không xen vào, nhưng các ngươi đem chủ kiến đánh tới trên đầu Chân Linh giới, vậy liền không được.

Trần Trâm lạnh giọng nói, đồng thời lại lần nữa thúc giục Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, lần này hắn vận dụng toàn lực, trọn vẹn ba đạo Thái Thanh Tử Phủ Diệt Thế Thần Lô hướng về người áo đen bỏ tới.

Người áo đen không có phản kích mà chỉ bỏ đi áo đen trên người, lộ ra thân thể toàn thân mọc đầy lông đen, xong dùng ánh mắt oán

độc vô cùng nhìn về phía Trần Trầm, gần từng chữ một.

- Minh Thần đại nhân một ngày nào đó sẽ giết sạch các người nữ
ng tiên nhân này! Trở thành tam giới cùng chủ!

Vừa rồi dứt lời, ba đạo Thái Thanh Thần Lô liền rơi vào trên ngư
ời hắn.

Ầm!

Một tiếng vang nhỏ, người áo đen liền như bột khí bạo tạc hư khô
ng tiêu thất.

Trần Trầm nhìn xem địa phương hắn biến mất suy nghĩ xuất thần,
cho đến một lát, phía dưới vang lên một tiếng cầu cứu, mới kéo h
ắn về thực tế.

- Tiền bối.... Cứu mạng...

Đó là một tên tu sĩ Minh Uyên giới toàn thân bị sóng xung kích c
hấn đến nứt nẻ, bị máu tươi bao vây lấy, lúc này chỉ còn sót một h
ơi, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy cầu sinh dục vọng.

Nhìn dáng dấp hắn thâm trầm, Trần Trầm cau mày.

Thân là kẻ yếu, kỳ thực không có quyền lựa chọn chút nào.

Nếu như hắn là kẻ yếu, thân ở Minh Uyên giới, lúc này có lẽ đã là
một tín đồ Minh Thần.

Liền như người phía dưới này vậy, thậm chí còn không biết Chân
Linh giới xảy ra chuyện gì, lực phá hoại chiến tranh khủng bố liền
rơi vào trên đầu, tiếp đó chỉ có thể thấp kém xin giúp đỡ, chờ ché
t.

Cường giả tranh chấp, kẻ yếu bị liên lụy, mà thôi.

Trần Trâm khẽ thở dài, tiếp đó ném viên đan dược xuống dưới, liền quay người rời đi.

...

Một khắc đồng hồ sau, Trần Trâm lại lần nữa đi tới biên giới Long Côn bình nguyên.

Gặp Trần Trâm trở về, mấy Đại Thánh Vương đều theo bản năng nhìn về phía sau Trần Trâm, một mực nhìn mười mấy giây cũng không thấy người áo đen theo tới, một loại cảm giác không ổn nảy mắt bao phủ tại nội tâm mấy Đại Thánh Vương.

Trần Trâm lờm bờm hắt một cái, thản nhiên nói.

- Minh Uyên hủy, vị đại nhân các ngươi kia cũng vẫn lạc.

Mấy tên Thánh Vương nghe vậy sắc mặt biến đổi thành một mảnh trắng bệch, bất quá thân là cường giả, tâm lý bọn hắn không có yếu ớt như vậy, rất nhanh liền tiếp nhận hiện thực.

Có một Thánh Vương lạnh giọng mở miệng nói.

- Cùng như là sâu kiến chết tại trong tay ngươi, còn không bằng bản thân chấm dứt! Dù sao ta vốn là người đã chết!

Dứt lời hắn mãnh liệt đập đầu một cái, linh lực trong cơ thể nháy mắt bạo động, cũng không lâu lắm liền chấn vỡ Nguyên Thần hắn, để hắn chết tại chỗ.

Thánh Vương khác thấy vậy cũng thở dài một tiếng, lựa chọn tự sát, chỉ có Đấu Chiến Thánh Vương ôm chặt Minh Thần tượng, nhìn xem phương hướng Minh Uyên giới, tựa hồ còn không hết hi vọng.

Kỳ thực nội tâm của hắn cũng tin tưởng người áo đen đã chết, nếu như không chết, Thần Quy tiên nhân này khẳng định trực tiếp ra tay liền diệt sát bọn hắn, nơi nào đến thời gian rồi nói rõ tình huống với bọn họ?

Chính là bởi vì nắm vững thắng lợi, đối mới có thể bình tĩnh tự nhiên.

Nhưng hắn dù không cam tâm, thậm chí đại nhân trong mắt hắn đó là tồn tại vô địch... Có lẽ còn có một đường như thế...

Trần Trầm thấy vậy lắc đầu, một chỉ điểm ra, đem hắn diệt sát, lấy pho tượng Minh Thần vào bên trong tay.

Trên mặt Minh Thần tượng y nguyên treo nụ cười cổ quái kia, bởi vì thoáng cái tổn thất vô số tín đồ Minh Thần, Minh Thần tượng này lại xuất hiện số lượng lớn vết rạn.

Trần Trầm thử nghiệm quán chú tiên khí trong tay tới, toàn lực đi nắm, kết quả lại nắm không nát.

Không chần chờ, hắn trực tiếp dùng Thái Thanh Thần Lô bỏ pho tượng Minh Thần này, tại chỗ sau hai ba cái, cuối cùng chém pho tượng Minh Thần thành tro bụi.

- Ha ha, hết thầy đều thỏa đáng, cát bụi trở về với cát bụi.

Tiện tay giương mắt tro trong tay, Trần Trầm không tình cảm chút nào cười cười.

Lúc này Thiên Ma thành chủ rốt cục bay tới, bất quá trong lúc nhất thời hắn lại có chút ít không biết nói gì.

Theo trong tuyệt cảnh nháy mắt đảo ngược, hắn nghi vấn quá nhiều, căn bản không biết bắt đầu nói từ đâu.

- Sư phụ, Minh Uyên bị hủy, Chân Linh giới chẳng mấy chốc sẽ khôi phục bình thường, nhưng các tu sĩ Chân Linh giới đã trở thành tin đồ Minh Thần, bọn hắn không biến trở lại, người nói nên xử trí như thế nào?

Thiên Ma thành chủ không nói lời nào, Trần Trầm ngược lại mở miệng.

Thiên Ma thành chủ nghe được vấn đề này, trong mắt lóe lên vẻ bất nhẫn.

- Bọn hắn cũng không phải từ nguyên, hơn nữa toàn bộ tu sĩ Chân Linh giới loại trừ tại Long Côn bình nguyên, nơi khác đều thành tin đồ Minh Thần, nếu chém tận giết tuyệt, một giới này còn có ai không?

- Ta cảm thấy hay là quan sát trước, xem bọn hắn cùng tu sĩ tâm tưởng có khác biệt hay không, nếu tâm trí không có phát sinh biến hóa, liền trước buông tha bọn hắn a.

Trần Trầm nghe vậy nhẹ gật đầu.

Quan hệ sinh mệnh không biết bao nhiêu ức sinh linh, không phải một chữ Sát đơn giản là giải quyết được.

Cho dù thật muốn giết, ai đến cũng ci thiên đại nhân quả này?

Hơn nữa thật giết hết, địa phương Chân Linh giới to như vậy chỉ còn dư lại mấy trăm ngàn tu sĩ, vậy một trận chiến này còn có ý nghĩa gì?

- Vậy cứ như vậy đi, công việc Chân Linh giới khôi phục tiếp theo làm phiền sư phụ người quan tâm nhiều hơn, qua một trận chiến này, ta thật cần suy nghĩ lại...

Dứt lời, Trần Trầm cũng không để ý ánh mắt kinh ngạc mọi người

xa xa, hướng thẳng đến địa phương không có người bay đi.

Giờ phút này nỗi lòng hẳn rất loạn, cũng không có bao nhiêu vui sướng đại chiến đắc thắng, có chỉ là suy nghĩ đối với tình người.

Người sống hai đời, trải qua nhiều như vậy xong, tam quan hẳn n hận lấy đủ loại trùng kích, hiện tại hẳn cần tìm chỗ yên tĩnh suy nghĩ một chút.

Chương 781: Chân Minh Giới.

Chương 781: Chân Minh Giới.

Thời gian như nước chảy, trong nháy mắt liền qua nửa năm thời gian.

Bởi vì không còn bản nguyên Minh Uyên, sương mù màu đen Chân Linh giới dần dần tán đi.

Số lượng lớn tín đồ Minh Thần còn sót lại vẫn sinh hoạt giống như trước kia.

Trước kia, lối đi phi thăng Chân Linh giới bị lấp, bọn hắn không thể hành Tiên được.

Tại hiện tại, bọn hắn biến thành tín đồ Minh Thần, vẫn như cũ không thể thành Tiên được.

Cho nên trở thành tín đồ Minh Thần chuyện này đối với tu sĩ Chân

n Linh giới ảnh hưởng không lớn như trong tưởng tượng.

Thậm chí Minh Uyên giới xâm lấn Chân Linh giới thời gian duy trì rất ngắn, có không ít tu sĩ một cái bể quan qua đi, mới phát hiện mình thành tín đồ Minh Thần, hơn nữa nguy cơ chẳng biết lúc nào cũng đã giải trừ.

Đối với loại tu sĩ này tới nói, đương nhiên hay là nên ăn một chút, nên ngủ một chút, nên tu luyện một chút, dù sao cũng không trồng cây vào thành tiên.

...

Mà lúc này tại trong phủ thành chủ Chân Linh thành Chân Linh giới, một nhóm tu sĩ đang sôi nổi nghị luận.

Hôm nay là một thời gian đặc thù.

Chân Linh giới đi qua nửa năm khôi phục, đã đến gần bình thường, hôm nay liền muốn quyết định hướng đi tương lai Chân Linh giới.

Tất nhiên, bọn hắn lại tranh luận thế nào cũng không tác dụng bao nhiêu lớn, quyền quyết định chân chính đều tại trong tay một người.

Tranh luận chỉ chốc lát, Trần Trầm đột nhiên xuất hiện tại trong phủ thành chủ, nháy mắt công phu, tất cả mọi người yên tĩnh trở lại.

Cảnh giới cụ thể Trần Trầm đến cái cấp độ gì, bọn hắn không rõ ràng lắm, nhưng bọn hắn rõ ràng minh bạch người trước mặt này có thể thoải mái quét ngang một giới.

Dạng tồn tại này vốn không nên xuất hiện tại phạm gian giới, nhưng hắn liền như là lỗ thủng đứng ở trước mặt tất cả mọi người.

Mà bọn hắn cũng chỉ có thể biểu đạt ra lòng kính sợ tuyệt đối.

- Thiên Đạo Minh Uyên giới lúc trước bị áp chế, sau này lại bị trọng thương, giờ đây đã cùng Thiên Đạo Chân Linh giới dung hợp với nhau, nói cách khác, Minh Uyên giới giờ đây muốn phi thăng, là chung một lối đi phi thăng với Chân Linh giới.

Trần Trầm mới vừa vào đến, liền thân nhiên nói.

Nghe được lời hắn nói, mọi người hai mặt nhìn nhau, biểu lộ đều hơi kinh ngạc.

Như thế nói đến, chẳng phải là mang ý nghĩa tu sĩ Chân Linh giới lại không hi vọng phi thăng?

Cuối cùng lối đi phi thăng Chân Linh giới hiện tại còn đang bị chặn lấy đây.

Kỳ thực cũng không có Chân Linh giới Minh Uyên giới phân chia gì, sau này toà đại thế giới chúng ta này liền gọi là Chân Minh giới a.

Trần Trầm tiếp tục nói.

Mọi người nghe vậy dồn dập tán thành.

Trần Trầm lúc này câu chuyện cũng đột nhiên chuyển nói.

- Kỳ thực muốn phi thăng Tiên giới cũng không phải không thể, các vị đang ngồi ở đây không phải là người ngoài, ta có thể nói thực cho mọi người biết, ta có năng lực mang theo các vị không tồn hao gì đến Ngụy Tiên giới, để phi thăng.

- Bất quá chuyện này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.

- Trần Trầm, người yên tâm, mười người nơi này hôm nay không ai là tín đồ Minh Thần, hơn nữa đều trải qua trận chiến kia khảo nghiệm, đáng được tín nhiệm.

Thiên Ma thành chủ đứng lên, quét mắt mọi người một cái nói.

- Giờ đây tín đồ Minh Thần thật vất vả quên đi khác biệt cùng tu sĩ bình thường, nếu như việc này truyền đi, rất dễ gây nên đối lập.

- Dù cho chỉ là hai người tu sĩ Luyện Khí, cũng lại bởi vì một người có một chút hi vọng có thể phi thăng, một người tuyệt đối không thể phi thăng mà xuất hiện khoảng cách.

- Đến lúc đó Chân Minh giới thật vất vả ổn định khó tránh khỏi sẽ lại lần nữa lâm vào hỗn loạn.

- Ân, điểm ấy ta tin tưởng mọi người, về phần an bài tương lai Chân Minh giới, ta muốn cùng Ngụy Tiên giới đồng dạng, lập nên một tông môn, đem tất cả tu sĩ đặt vào trong đó...

Trần Trầm chậm chậm nói, đồng thời bắt đầu giảng thuật tình huống Chân Nguyên giới với mọi người.

Mười tên cường giả Chân Linh giới còn sót lại nghiêm túc lắng nghe, ý tứ Trần Trầm rất rõ ràng, liền muốn để tất cả tông môn, lập nên đại nhất thống tông môn.

Về phần vị trí người tông chủ này, không cần nghĩ cho ai tới làm.

Bọn hắn đối với cái này không có ý kiến gì.

Trần Trầm không chỉ thực lực mạnh nhất, chính mình muốn phi thăng cũng phải xem sắc mặt Trần Trầm, cái này không nghe hắn nghe ai?

...

Mà cùng lúc đó, tại bên trong Tiên giới Cửu Thiên Tiên Vực.

Một tên nam tử tóc trắng đang đứng tại trên đỉnh núi một toà tiên sơn, biểu lộ bình tĩnh nhìn xem phương xa gió nổi mây phun.

Đúng lúc này, một tên Tiên Nhân một thân áo xanh xuất hiện tại phía sau hắn.

Tiên Nhân áo xanh mới vừa xuất hiện, liền khom mình hành lễ.

- Đệ tử Huyền Phong, gặp qua sư phụ! Không biết sư phụ triệu tập ta trở về, làm chuyện gì?

Nam tử tóc trắng không quay đầu lại, chỉ từ tốn nói.

- Huyền Phong, bản thể ngươi là cái gì?

Gương đỏ Huyền Phong mặt lên, cung kính nói.

- Bản thể đệ tử là Thanh Côn...

Nam tử tóc trắng nghe vậy xoay người qua, lộ ra một trương khuôn mặt vạm vỡ không trở nên lạnh khốc.

- Côn loại sinh linh này được thiên địa chiếu cố, tại bên trên một đạo không gian vốn có được trời ưu ái thiên phú, thực lực ngươi tuy mạnh, nhưng hạ giới có lẽ còn không đến mức hủy hoại không gian thông đạo.

Huyền Phong hơi ngần ra một chút nói.

- Sư phụ ngươi muốn để ta hạ giới? Hạ giới chẳng lẽ còn có chuyện gì cần ta xử lý sao?

Phải biết hắn đã tại hai tháng trước trở thành Kim Tiên, mà hạ giới

i, tu sẽ lợi hại nhất bất quá Chân Tiên a?

Có thể xảy ra chuyện gì, cần cố ý triệu hồi hấn Kim Tiên này đến xử lý? Phái Tiên Nhân khác yếu một chút không được sao?

- Là có một việc, người cũng biết, hơn mười vạn năm trước phản nghịch có tiếng Cửu Thiên Tiên Vực ta, đánh cắp chí bảo Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp Cửu Thiên tông ta.

- Sau này phản nghịch này bị ta tru sát tại Bắc Thần Tiên Vực, nhưng ta không thể từ bên trong di vật hấn tìm tới Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

- Nhưng tại nửa năm trước, thời gian ta hủy diệt một chỗ Minh Uyển hạ giới, lại cảm ứng được khí tức Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Huyền Phong nghe vậy bừng tỉnh hiểu ra.

Hơn mười vạn năm trước Cửu Thiên Tiên Vực phản loạn chính là Cửu Thiên Tiên Vương sư đệ sư phụ, lúc trước Tiên Nhân đi theo phản loạn có không ít, chỉ bất quá sau khi phản nghịch kia ngã xuống, những người này liền tan tại các nơi Tiên giới.

Những năm này tuy bị tru sát bảy tám phần, nhưng còn có chút cá lọt lưới.

Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp tám chín phần mười liền là rơi vào trong tay những cá lọt lưới này.

Mà sư phụ hiện tại tựa hồ tìm tới cá lọt lưới này, cho nên phái chính mình hạ giới đi tìm về Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

- Sư phụ! Ở toà đại thế giới nào? Đệ tử nhất định sẽ đi lấy Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp trở về!

Huyền Phong một mặt nghiêm túc nói.

Phải biết Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp đó là trấn vực chi bảo Cửu Thiên Tiên Vực, nếu hấn có thể mang Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp về, vậy liền coi là công lao ngất trời.

Có loại công lao này tại, sau này hấn muốn trở thành Tiên Quân, chỉ sợ cũng không phải vấn đề.

Tại Minh Uyên giới, bất quá giờ đây Minh Uyên giới đã cùng một toà gọi Chân Linh giới đại thể giới dung hợp, Chân Linh giới này cũng có chút đặc thù, lối đi phi thăng bị Thái Hư Long Côn coi trọng, tới bây giờ đều cùng Tiên giới trọn vẹn cách trở.

Cửu Thiên Tiên Vương bình tĩnh nói.

Huyền Phong một mặt im lặng, ai có thể nghĩ tới trên đời này có sự tình trùng hợp như vậy?

Nếu lối đi phi thăng hoàn hảo, Cửu Thiên Tiên Vương muốn tiễn hấn hạ giới, tiêu phí tinh lực cũng không khó.

Nhưng hôm nay hai đại thể giới vậy mà dung hợp, lối đi phi thăng Minh Uyên giới bởi vậy hoàn toàn biến mất.

Biến mất còn chưa tính, lối đi phi thăng đại thể giới khác lại có Thái Hư Long Côn, loại tình huống này dù cho là Tiên Vương cũng khó làm.

- Sự phụ... Vậy ta hạ giới như thế nào?

Huyền Phong cẩn thận từng li từng tí hỏi.

- Người đi Càn Nguyên Tiên Vực, từ nơi đó hạ giới đi Càn Nguyên giới, xong lại từ Càn Nguyên giới tiến về Chân Linh giới, ở giữa lưỡng giới này có một chỗ lối đi.

Về phần Càn Nguyên Tiên Vực bên kia, ta đã cùng Càn Nguyên Tiên Vương bắt chuyện qua.

Chương 782: Ý chí Thiên Đạo.

Chương 782: Ý chí Thiên Đạo.

- Đệ tử tuân mệnh!

Huyền Phong nghe vậy chấp tay, trầm giọng đáp.

- Tốt, đi thôi, ta chờ tin tốt lành ngươi.

Cửu Thiên Tiên Vương dứt lời tùy ý phát phát tay, cả người liền biến mất tại chỗ.

Huyền Phong tại chỗ ngẩn ra một chút, chờ qua thêm vài phút đồng hồ, hẳn mới quay đầu lại hướng về phương hướng Càn Nguyên giới bay đi.

...

Lúc này, bên trong Chân Minh giới, sự tình có liên quan với lập nên Chân Minh tông cơ bản đã thương nghị thỏa đáng.

Chân Minh tông loại trừ chủ tông ra, sẽ lập nên phân tông bốn phía.

Chỗ phân tông thứ nhất nằm ở Minh Uyên giới trước đây, quản lý tất cả tín đồ Minh Thần Minh Uyên giới.

Phân tông thứ hai đến thứ tư thì lại lấy ba đại siêu cấp tông môn Chân Linh giới trước đây làm cơ sở xây dựng.

Tứ đại phân tông các thiết một phân tông chủ, các phân tông chủ lại nghe lệnh của Trần Trầm tông chủ Chân Minh tông chân chính này.

Thương nghị thỏa đáng xong, mọi người trong phủ thành chủ liền ai đi đường nấy, chỉ còn dư lại Trần Trầm cùng Thiên Ma thành chủ còn lưu tại trong thành.

- Trần Trầm, ngươi sau này thật không đi Tiên giới?

Thiên Ma thành chủ nhẹ giọng hỏi, trong giọng nói có chút tiếc hận.

Cuối cùng tiến về Tiên giới, đó là nguyện vọng cao nhất tất cả tu sĩ.

Trần Trầm cười trả lời.

- Dù sao bằng vào tu vi ta, đã tính chứng đạo trường sinh, Tiên giới chỗ kia ta cũng đi qua, cũng không có cảm giác tốt nơi nào, cho nên hay là tùy duyên a, nếu như có thể, ta ngược lại thật hy vọng có thể một mực ở tại Hạ giới.

Thiên Ma thành chủ nghe vậy thở dài.

- Dạng này cũng tốt, có người tại Chân Minh giới không sớm thì muộn sẽ vượt qua Chân Linh giới cùng Minh Uyên giới trước kia.

- Sư phụ ngươi thì sao? Tương lai an bài thế nào?

Trần Trầm hỏi.

- Ta chuẩn bị tại Chân Minh giới trăm năm, tiếp đó liền đi phi thăng, đến lúc đó liền làm phiến người.

Thiên Ma thành chủ thẳng thắn nói.

- Trăm năm... Vậy còn sớm đây, không vội.

Thiên Ma thành chủ nghe vậy im lặng.

Trăm năm đối bọn hắn tới nói, không tính là gì, nhưng với Trần Trầm lúc trước tới nói, xác thực tính toán dài đằng đẳng.

Phải biết Trần Trầm phi thăng tới Chân Linh giới không được mười năm, liền có tu vi hiện tại.

Tiếp qua trăm năm... Phát sinh dạng sự tình gì cũng không kỳ quái.

Nghĩ tới đây, trên mặt hắn kìm lòng không được nổi lên mỉm cười, nhưng lông mày Trần Trầm lại nhíu lại.

Thiên Ma thành chủ thấy vậy hỏi.

- Như thế nào? Đã xảy ra chuyện gì sao?

- Không có việc lớn gì, bản thể ta dường như xảy ra chút vấn đề...

Trần Trầm nhẹ giọng nói, trong giọng nói mang theo một tia nghi hoặc.

...

Một bên khác.

Bản thể Trần Trầm nằm ở một chỗ địa phương yên lặng thanh u C
hân Linh giới, lúc đầu hắn đang chơi đùa mấy trúng Chân Linh, l
úc này hắn lại cứng tại chỗ, ánh mắt nhìn về phía bầu trời.

Chẳng biết tại sao, hắn cảm giác được một cỗ ý thức to lớn, hư vô
mờ mịt xuất hiện tại đỉnh đầu hắn.

Phân thân đạt tới ranh giới Kim Tiên, lại trải qua nhiều khó khăn t
rắc trở như vậy, hắn không phải một người không kiến thức, rất n
hanh hắn liền hiểu rõ đó là cái gì.

- Đây là... Ý chí Thiên Đạo.

Trần Trầm tự lắm bầm, trong lòng có loại tư vị cổ quái không nói.

Bởi vì hắn cảm giác ý chí Thiên Đạo kia đang nỗ lực cùng hắn thâ
n thiết.

Trần Trầm không có kháng cự, dần dần, hắn cảm giác được cỗ ý c
hí lực kia triệt để đem hắn bao phủ.

Tiếp đó, cảnh tượng kỳ dị phát sinh, lúc trước hắn thông qua ma c
hủng được đến trên trăm đạo pháp tắc chi lực, mấy loại pháp tắc c
hi lực lúc đầu hắn tu luyện vậy mà tại phía dưới ý chí to lớn này c
hậm chậm dung hợp.

Liền là loại cảm giác này...

Trong nội tâm Trần Trầm mơ hồ có điều ngộ ra, lúc trước hấp thu
trên trăm đạo pháp tắc này pháp tắc chi lực trong cơ thể hắn liền c
ó xu thế dung hợp, nhưng bởi vì đại chiến sắp đến, hắn không có
để ý, sau này liền đình chỉ dung hợp.

Giờ đây bị thiên địa ý chí bao phủ, những pháp tắc chi lực này lại
bắt đầu dung hợp.

Trên trăm đạo pháp tắc chi lực... Có thể dung hợp thành cái pháp tắc gì?

Trần Trâm không cách nào tưởng tượng, nhưng hẳn biết pháp tắc dung hợp đi ra khẳng định viễn siêu thời không, Âm Dương Hỗn Độn những pháp tắc chi lực truyền thống này.

Không có người ghét bỏ chính mình quá mạnh, Trần Trâm cũng là như thế.

Cảm nhận được pháp tắc chi lực đang dung hợp trong cơ thể, Trần Trâm tranh thủ thời gian tại chỗ ngồi xuống, nhắm mắt lại, đem lực chú ý đều đều nhập vào trong đó.

Không biết qua bao lâu, một chút huyền tượng chưa bao giờ có bắt đầu ở trong đầu Trần Trâm hiện ra.

Đó là một mảnh Hỗn Độn.

Không biết rõ qua bao nhiêu năm, trong hỗn độn này sáng lên một đạo quang, biến thành một toà tiểu thế giới.

Tòa tiểu thế giới này ở trong hỗn độn bồi hồi du đãng, trong bất tri bất giác dung hợp số lượng lớn tiểu thế giới tương tự, cuối cùng biến thành một toà đại thế giới.

Bên trong đại thế giới, dần dần xuất hiện sinh linh, bởi vì linh khí, những sinh linh này nhanh chóng sinh ra linh trí.

Văn minh phát triển cực nhanh, Trần Trâm có thể cảm giác được một loại cảm xúc vui sướng không hiểu.

Cái loại cảm giác này, liền phảng phất như trưởng bối đang nhìn dòng dõi mình khỏe mạnh trưởng thành.

Lại qua không biết bao nhiêu năm, đại thế giới này đã lớn đến trìn

h độ nhất định, chinh thể triệt để ổn định lại.

Bên trong đại thể giới bắt đầu liên tiếp sinh ra cường giả, những cường giả này đạt tới cảnh giới nào đó xong, bắt đầu rời đi toà đại thể giới này.

Cũng không biết có phải là vì nhìn loại hình ảnh này hay không, trong đầu Trần Trầm bắt đầu xuất hiện cảm xúc xao động không hiểu.

Đó là một loại ý chí không cam lòng hiện trạng.

Rất cục có một ngày, bất ngờ phát sinh, một cái Tiên Linh hư không to lớn đi qua toà đại thể giới này.

Toà đại thể giới này cơ hồ không có chút do dự gì, liền quán lấy Tiên Linh hư không to lớn này.

Lực lượng Tiên Linh Hư không vô cùng to lớn, vậy mà đem đại thể giới lúc đầu đã triệt để ổn định lại nhẹ nhàng lôi động.

Cũng không lâu lắm, liền cùng một toà đại thể giới bên cạnh có chút dung hợp một bộ phận.

Nhưng cũng chỉ là một bộ phận mà thôi, cho đến lại trôi qua một đoạn thời gian, đại thể giới trọn vẹn xoay một vòng, vậy mới chính diện đánh tới một toà đại thể giới khác.

Nhìn đến đây, trong nội tâm Trần Trầm đã hiểu rõ, đại thể giới này dĩ nhiên chính là Chân Linh giới.

Mà lối đi phi thăng Chân Linh giới bị phong tỏa, đó là ý chí thể giới chính mình quyết định.

Chân Linh giới không cam tâm chỉ coi một toà đại thể giới phổ thông, cho nên quán lấy Thái Hư Long Côn, có Thái Hư Long Côn

cái động lực này, Chân Linh giới có thể di động, lần lượt tao ngộ Càn Nguyên giới cùng Minh Uyên giới.

Bất quá cùng Càn Nguyên giới chỉ là sát vai mà thôi, nhưng cùng Minh Uyên giới lại là chính diện tao ngộ.

Kết quả cuối cùng thế nào, không cần nói cũng biết.

Trần Trầm hít vào một hơi thật dài, có câu nói rất hay, người thường đi chỗ cao, không nghĩ tới thế giới này cũng muốn thường đi chỗ cao.

Chẳng lẽ dung hợp thế giới, còn có thể trở thành Tiên Vực hay sao?

Không chờ Trần Trầm tiếp tục suy nghĩ, trên trăm đạo pháp tắc chi lực kia đã dung hợp hết lại với nhau, trở thành một đạo pháp tắc chi lực bạch sắc, tiến vào trong cơ thể hắn.

Pháp tắc chi lực màu trắng này vừa nhập thể, thế giới trong mắt Trần Trầm liền biến.

Toàn bộ Chân Minh giới giờ phút này phẳng phát như ở trong lòng bàn tay hắn hết.

Đây là pháp tắc chi lực Thiên Đạo...

Trong nội tâm Trần Trầm hã nhiên, pháp tắc chi lực này vậy mà giao phó hẳn năng lực tương tự với ý chí Thiên Đạo.

Nói cách khác, từ nay về sau, hẳn cùng ý chí Thiên Đạo Chân Minh giới này khóa lại với nhau.

Mà toàn bộ Chân Minh giới, trở thành lĩnh vực hắn.

Chương 783: Tiến Hơn Một Bước.

Chương 783: Tiến Hơn Một Bước.

Ầm ầm!

Trên bầu trời bắt đầu sấm sét vang dội, một loại ý chí bất khuất hiên lên tại trong nội tâm Trần Trâm.

Hắn biết, đây là ý chí Thiên Đạo Chân Minh giới đang truyền đạt hẳn cảm xúc.

- Chân Linh giới sinh ra nhiều năm như vậy, cuối cùng lựa chọn t
a...

Ý tứ ý chí Thiên Đạo hẳn làm sao không rõ? Đơn giản là muốn để Chân Minh giới giờ đây tiến hơn một bước.

Hơn nữa, nó đem tất cả những hi vọng này đều ký thác vào trên người mình, thậm chí không tiếc đem bộ phận lực lượng tái giá cho mình, để cho mình cùng Chân Minh giới này có quang vinh đều quang vinh có nhục cùng nhục.

- Ta đây được xem như đồng thọ cùng trời đất đi?

Trần Trâm lắc đầu cười khẽ.

Lúc này hẳn tính toán tu vi gì đã không nói được, nắm giữ pháp tắc chi lực Thiên Đạo, cho dù hẳn hiện tại muốn tại Chân Minh giới tạo thành hiệu quả phá hoại một kích trời giáng lúc trước kia, cũn

g có thể làm đến.

Có thể nói hắn là Tiên Nhân, nhưng cũng không phải.

Cuối cùng bản thể hắn này không nhiễm một tơ một hào tiên khí, dùng đều là pháp tắc chi lực.

- Lấy một giới xem như lĩnh vực! Ta chắc được tính toán từ tu sĩ cường đại nhất trước tới nay.

Trần Trầm ngửa mặt lên trời nói, theo sau nhắm mắt lại.

Trong chớp mắt, tất cả nữ tu một giới này đang làm gì, đều bị hắn nhìn trộm rõ ràng.

Nữ tu nào đang tu luyện, nữ tu nào đang lười biếng, ai đang chiến đấu...

Hết thấy hết thấy, Trần Trầm liền như là tại trên đỉnh đầu những người này an bài một con mắt vậy, rõ ràng nhìn thấy hết thấy.

Tất nhiên, còn có Chân Linh còn có nam tu cũng giống như vậy.

Tỉ như U Minh, lúc này ngay tại trong một toà rừng sâu núi thẳm tu luyện, hơn nữa tu luyện cực kỳ khắc khổ.

Trần Trầm tâm niệm vừa động, núi phía dưới hắn lập tức liền sập, U Minh bất ngờ không đề phòng, trực tiếp ngã vào bên trong phế tích.

...

Tất nhiên, thu được loại lực lượng cường đại này, cũng đại biểu nhiều một chút nghĩa vụ.

Từ nay về sau bản thể hắn muốn biến thành mạnh hơn, nhất định

cần làm cho Chân Minh giới biến đổi thành càng tốt hơn mới được.

Giờ phút này, hẳn xem như mình bạch vì cái gì một ít tu sĩ lúc độ kiếp Thiên Đạo sẽ hạ xuống đại kiếp.

Thật sự là bọn hắn có rất ít công hiến với một giới này, phá hoại cũng không phải ít.

...

Một tháng sau nắm giữ pháp tắc chi lực Thiên Đạo, bản thể Trần Trầm đi tới Long Côn bình nguyên đã từng là chiến trường.

Trải qua trận chiến trước kia, vết nứt không gian nơi này biến thành càng nhiều, thậm chí có nhiều chỗ thuần túy là một mảnh tối mịt, phẳng phất như tự nhiên thiếu đi một khối vậy.

Tu sĩ tầm thường đến nơi này, không cẩn thận liền chỉ có một con đường chết.

Bất quá những cái này với Trần Trầm giờ đây tới nói, tất cả cũng không tính là cái gì.

Chân chính để hắn để ý chỉ có Thái Hư Long Côn.

Đến Long Côn bình nguyên, Trần Trầm mang theo Lục Đậ đi tới phía dưới chỗ Thái Hư Long Côn không xa.

Tựa hồ phát giác được Lục Đậ nửa thân nhi tử này tới, Thái Hư Long Côn phát ra tiếng hí vui sướng.

Gặp Thái Hư Long Côn không có địch ý gì, Trần Trầm chậm chậm tới gần, cuối cùng đứng ở trên người Thái Hư Long Côn.

Hệ thống, ta đây có vật Thái Hư Long Côn thích ăn sao?

Trần Trầm lấy ra một đồng đồ vật, xong dùng hệ thống truy tung.

Rất nhanh, hệ thống liền chỉ định một chút bảo vật mang theo không gian thuộc tính.

Trần Trầm cũng không keo kiệt, trực tiếp đem những bảo vật này đưa cho Thái Hư Long Côn thôn phệ.

Nghiêm chỉnh mà nói, Thái Hư Long Côn có ân với hắn, nếu không phải Thái Hư Long Côn, hắn sẽ không đạt được Thái Thanh Huyền Thiên Đạo, cũng sẽ không đạt được Cửu Thiên Huyền Trân Tháp.

Mà không hai thứ đồ này, vận mệnh hắn sẽ phát sinh biến hoá to lớn.

- Long Côn huynh, ta nói chuyện ngươi có thể nghe hiểu sao?

Cho Thái Hư Long Côn ăn xong, Trần Trầm cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Mục đích chủ yếu hắn hôm nay tới nơi này liền là cùng Thái Hư Long Côn khơi thông, thế giới ý chí không thể cùng nó khơi thông, hắn lại có thể.

Nếu như có thể thông qua Thái Hư Long Côn hơi không chế phương hướng Chân Minh giới phía dưới di chuyển, Chân Minh giới một ngày kia có lẽ thật có thể tiến thêm một bước.

Không nghĩ tới hắn vừa rồi dứt lời, mắt Thái Hư Long Côn to lớn vô cùng kia liền mười điểm khinh thường lờm tới, phảng phất như đang nói Tiểu tử, ngươi nói cái gì ta đều nghe hiểu.

Trần Trầm thấy vậy mừng rỡ, theo bản năng liền muốn giao lưu trao đổi vài vấn đề, nhưng lời nói còn không ra khỏi miệng liền bị h

ấn nuốt vào trong bụng.

Thái Hư Long Côn này bị vây ở chỗ này, chính là ý chí Thiên Đạ
o chủ kiến.

Nếu như Thái Hư Long Côn biết ý chí Thiên Đạ có ý lợi dụng n
ó làm lao động tay chân, khẳng định sẽ giận tím mặt.

Đến lúc đó nơi nào sẽ còn khu động Chân Minh giới?

Không quấy rối cũng không tệt rồi!

Cho nên có mấy lời không thể nói thẳng, phải dùng những phươn
g thức khác đi dẫn dắt.

Về phần dẫn dắt như thế nào...

Trần Trầm nhìn phía trên hư không một chút, hấn thấy, côn liền là
cá, nếu có mỗi câu xuất hiện tại trên vị trí đặc biệt, Thái Hư Long
Côn kia hấn sẽ hướng phía đó bay đi?

Oa oa...

Gặp Trần Trầm không nói chuyện, Thái Hư Long Côn hí hai tiến
g, chuẩn bị phun ra một vài thứ ra.

Trần Trầm tranh thủ thời gian ngăn cản nói.

- Ta tới nơi đây không phải đến xin vật gì, chỉ đơn thuần mang Lụ
c Đậ tới nhìn người một chút, sau này ta sẽ thường đến.

Dứt lời hấn vừa nhìn về phía Lục Đậ nói.

- Lục Đậ, người tại nơi này tu luyện ba ngày, ba ngày sau lại về
nhà.

Lục Đậu nháy nháy mắt, biểu thị không có ý kiến.

Trần Trầm thấy vậy vui mừng cười cười, chuyện này nhất định cần đánh tình cảm bài, mà Lục Đậu chính là một chỗ đột phá rất tốt.

Đang thời gian lúc hấn chuẩn bị nói tiếp một vài lời nói cảm giác vô mộng cơn, một chỗ đặc thù Chân Minh giới biến hóa đưa tới hấn chú ý.

Bởi vì nắm giữ Thiên Đạo pháp tắc, liên thông thế giới ý chí, hấn hiện tại trọn vẹn có thể theo dõi toàn bộ Chân Minh giới.

Nhưng tinh lực một người có hạn, dù cho thần thức tu vi hấn cực độ cường đại, cũng không có khả năng một mực theo dõi Chân Minh giới.

Ngay sau đó hấn chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác, trọng điểm theo dõi mấy địa phương đặc thù.

Địa phương thứ nhất, là chỗ Minh Uyên Minh Uyên giới đã từng tồn tại.

Địa phương thứ hai, là vị trí đã từng là lối đi ranh giới.

Về phần nơi thứ ba, liền là chỗ cửa vào Ngụy Tiên giới.

Mà vừa rồi phát sinh dị biến chính là phụ cận cửa vào Ngụy Tiên giới, không gian nơi đó vậy mà sinh ra gợn sóng.

Đây là ba động vượt giới...

Trần Trầm từng dùng Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa xuyên qua bức tường chương đại thế giới, xuất hiện chính là loại gợn sóng này.

Giờ đây gợn sóng kia xuất hiện đã không chỗ lối vào, mà tại phụ

cận cửa vào, nói rõ có vật nào đó đang từ Càn Nguyên giới vượt giới mà đến.

Phải biết trước đây Càn Nguyên giới cũng không có bảo vật hoặc là cường giả có thể vượt qua bích chương đại thế giới...

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm âm thầm cảnh giác.

Một lát, gợn sóng không gian kia rốt cục phát sinh biến hóa, một cái đầu màu xanh, ước chừng lớn cỡ mười mét từ đó chậm chậm lộ ra.

- Cái này... Đây là côn?

Nhìn thấy dáng dấp đầu kia, Trần Trầm mười điểm kinh ngạc.

Vốn cho là lại là Tiên Nhân gì, hoặc là bảo vật vượt giới mà đến, không nghĩ tới đến chính là một con côn!

Con côn kia thò đầu ra xác định bốn phía không có dị thường gì xong, liền tròn vẹn chui ra.

Đây là một con côn dài trăm mét, toàn thân màu xanh, sinh ra hai đôi cánh hư không to lớn.

Tròn vẹn hiển lộ ra thân hình xong, đại côn màu xanh khẽ kêu một tiếng, ngay sau đó một tia quang mang liền bao phủ toàn thân hẳn, cũng không lâu lắm, đại côn màu xanh liền biến thành một Tiên Nhân một thân áo xanh.

Chương 784: Kiêng Kị.

Chương 784: Kiêng Kỵ.

Con người Trần Trầm hơi co lại, côn hóa này thành hình thái Tiên Nhân xong, bốn phía không gian có chút rung động, mơ hồ có dấu hiệu không chịu nổi, đây là dị tượng đặc thù Kim Tiên đi tới phạm gian giới mới có.

- Một con côn tu luyện thành Kim Tiên...

Trần Trầm tự lẩm bầm.

Nói thật, thời khắc thế này có Tiên Nhân cấp bậc Kim Tiên hạ giới, đơn giản là mấy loại khả năng.

Loại thứ nhất, chính là phái hạ giới nhìn tình huống Minh Uyên giới sau một kích kia một chút, nhìn một chút sự tình Minh Thần có xử lý sạch sẽ hay không.

Nhưng Trần Trầm tỉ mỉ nghĩ lại, liền cảm thấy không có khả năng.

Phía trước phái hạ giới Tân Hằng đẳng cấp gì? Bất quá là Chân Tiên mà thôi.

Điều này nói rõ Tiên giới đối với sự tình Minh Uyên giới kỳ thực không để bụng như trong tưởng tượng.

Lúc ấy phái Chân Tiên hạ giới xử lý vấn đề, hiện tại phái Kim Tiên xem xét tình huống, tuyệt không có khả năng này.

Cho nên, Kim Tiên côn này rất có thể có những nhiệm vụ khác.

Về phần nhiệm vụ gì...

Trần Trầm một cách tự nhiên liên tưởng đến Cửu Thiên Huyền Trứn Tháp.

Dù sao lấy thực lực Kim Tiên hấn hiện tại, mới có thể thôi động bả tầng trước Cửu Thiên Huyền Trứn Tháp, cho dù loại chí bảo này là pháp bảo bản mệnh gì, cái trứn tông chi bảo gì, cũng không hiể m lạ.

Tại trong mắt một ít đại năng, khả năng quan trọng hơn so một to à đại thế giới.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Trần Trầm không khỏi biến đổi thành ngưng trọng lên.

Nếu như Tiên giới đại năng thật chú ý tới Cửu Thiên Huyền Trứn Tháp, đó cũng không phải là một dấu hiệu tốt.

Có câu nói rất hay, không sợ bị ăn trộm chỉ sợ bị trộm nhớ.

Người ta thật ghi nhớ, cho dù lúc này có thể ngăn cản được, vậy l ần sau thì sao?

Phiền toái, chỉ mong không phải đến bởi vì Cửu Thiên Huyền Trứn Tháp.

Trần Trầm thâm nghĩ trong lòng, sau đó thân hình dần dần biến m ắt.

Người ta đã tới, không sớm thì muộn sẽ tìm tới cửa, cùng bị động chờ đợi, không bằng chủ động xuất kích.

Nắm giữ Thiên Đạo pháp tắc, Trần Trầm tại bên trong Chân Linh giới gần như có thể thuận di, chỉ mấy hơi thở, hấn liền xuất hiện t ại trước mặt Kim Tiên áo xanh kia, đi thẳng vào vắn đề.

- Các hạ loại tu vi này, đến Chân Minh giới này làm gì?

Huyền Phong quan sát tỉ mỉ người đột nhiên xuất hiện tại trước mặt này một phen, lại không có thể cảm ứng được một tơ một hào tu vi tiên khí, trong nội tâm không khỏi lẫm liệt.

Lúc đầu hẳn dự định đi tới Chân Minh giới này xong gọn gàng đi ệt sát phản nghịch, thu hồi Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, hiện tại nội tâm của hẳn cũng nhiều một tia lo lắng.

Suy tư chốc lát, hẳn lập lòe nước đôi đáp.

- Ta là Huyền Phong đệ tử Cửu Thiên Tiên Vương Tiên giới, đến Chân Minh giới là vì hoàn thành một hạng nhiệm vụ Tiên Vương bố trí.

- Nhiệm vụ gì? Ta là tông chủ tông môn duy nhất giới này, người muốn làm gì, có lẽ ta có thể giúp được người.

Mặt Trần Trầm không thay đổi nói, trong giọng nói có loại lạnh nhạt tránh xa người ngàn dặm, rất có ý vị làm xong sự tình rút nhanh lên.

Huyền Phong nghe vậy trong nội tâm bộc phát kiêng kỵ.

Đối phương hiển nhiên là biết tu vi hẳn, mà biết hẳn là Kim Tiên, còn dám dùng loại ngữ khí này nói chuyện cùng hẳn, đã nói đối phương không sợ chính mình.

Người này đến cùng là một dạng tồn tại gì?

Huyền Phong không dám thật nói rõ ý đồ đến, phản nghịch kia có Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, địa vị tại một giới này khẳng định không thấp, khẳng định cũng có quan hệ cùng trước mặt người này.

Nếu hẳn nói rõ ý đồ đến, có lẽ một giây sau sẽ đánh.

Nghĩ tới đây, hắn ngưng ngáp chê cười nói.

- Nhiệm vụ bí mật, không tiện cáo tri.

Trần Trầm nghe đến đây sắc mặt bộc phát lạnh lùng, tại đem trên dưới Huyền Phong đánh giá mấy lần xong, hắn mới tiếng lạnh lùng nói.

- Hoàn thành nhiệm vụ ngươi xong mau chóng rời đi giới này, còn có, nhớ kỹ thời gian thu lại khí tức Kim Tiên ngươi, nếu bởi vì ngươi, tạo thành phá hoại một bông hoa một cọng cỏ một tu sĩ Chân Minh giới, đừng trách ta không khách khí với ngươi!

Huyền Phong nghe vậy trong nội tâm có chút không nói.

Ai có thể nghĩ tới hắn đường đường một Kim Tiên hạ giới, lại có người dám nói như vậy với hắn?

Cho dù ngươi mạnh hơn ta lại như thế nào, ta thế nhưng là đệ tử Cửu Thiên Tiên Vương a!

Mặt mũi Cửu Thiên Tiên Vương tuyệt không thể ném!

Vừa nghĩ vậy, sắc mặt hắn liền lạnh xuống, chuẩn bị thật tốt tranh luận một phen, nhưng còn không chờ hắn mở miệng, Trần Trầm đã đột ngột biến mất tại trước mặt hắn.

Mà hắn vậy mà không có phát giác được một tơ một hào không gì an ba động.

- Không có khả năng... Ta chính là cô a, còn không làm được như vậy, người này đến cùng tu vì gì?

Huyền Phong làm bầm lều bầu với hư không một lát, nói xong trên trán vậy mà toát ra mồ hôi lạnh.

Vốn cho là chuyện này nhiệm vụ đơn giản, hiện tại xem ra không quá dễ làm a.

...

Trần Trầm trở lại Chân Minh tông xong, liền lập xuống lệnh cấm khẩu, để cho tất cả mọi người cũng không được đề cập sự tình Cứu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Mặc kệ Huyền Phong tới làm gì, đều phải rào đón trước.

Nhưng kỳ thật toàn bộ Chân Minh giới, gặp qua Trần Trầm vận dụng Cứu Thiên Huyền Trấn Tháp cũng không có nhiều người, chỉ một nhóm nhỏ người cao cấp nhất mà thôi.

Trừ đó ra, Trần Trầm còn phân ra một bộ phận thần thức tùy thời nhìn kỹ Huyền Phong kia, thật muốn có dị động gì, hẳn trước tiên có thể phát giác.

...

Một bên khác, Huyền Phong đứng tại chỗ trầm tư trọn vẹn một khắc đồng hồ sau, vậy mà bỗng nhiên quay người, lại từ không gian thông đạo tiến vào Càn Nguyên giới.

Cũng không phải hẳn muốn vứt bỏ nhiệm vụ Cứu Thiên Tiên Vương bố trí, mà người mới vừa kia quá mức thần bí, hẳn nhất định cần để người khác thăm dò một phen, mới có thể quyết định tiếp theo nên làm như thế nào cho phải.

Trở lại Càn Nguyên giới, hẳn trước tiên liền đi tới Càn Nguyên tông.

Nói thật, giờ đây người trong tay hẳn có thể lợi dụng, cũng chỉ có những tu sĩ Càn Nguyên tông kia.

Bởi vì thời gian hắt hạ giới, Cửu Thiên Tiên Vương đặc biệt bắt c
huyện cùng Càn Nguyên Tiên Vương, Càn Nguyên Tiên Vương l
ại phân phó đến phía dưới.

Dạng tầng tầng truyền đạt xuống này Huyền Phong một cách tự n
hiên liền trở thành người Càn Nguyên Tiên Vương cố ý dặn dò m
uốn chiếu cố.

Bởi vậy, Huyền Phong đi tới Càn Nguyên tông xong liền được tôn
kính, vừa hạ giới, Càn Nguyên tông chủ liền đích thân tiếp đãi, lu
ận đãi ngộ muốn tốt gấp một vạn lần so với Trần Trâm lúc trước.

Lần này, hắt lại trở về Càn Nguyên tông, tất nhiên lại gặp được t
ông chủ Càn Nguyên tông.

Đồng dạng là tông chủ tông môn duy nhất một giới, tông chủ Càn
Nguyên tông đối với hắt vô cùng khách khí, mở miệng một tiếng
xung hô tiền bối.

- Tiền bối, ngài hôm qua mới đi Chân Minh giới, hôm nay liền trở
lại, chẳng lẽ đã hoàn thành nhiệm vụ Tiên Vương đại nhân?

Bởi vì lúc trước từng có giao lưu, cho nên tông chủ Càn Nguyên t
ông cũng biết Huyền Phong là hạ giới làm nhiệm vụ.

Chỉ bất quá cụ thể nhiệm vụ là cái gì, hắt không biết.

Huyền Phong nhìn lên tông chủ Càn Nguyên tông trước mặt tóc tr
ắng xoá lại một mặt tiền bối, kiệt ngạo cười cười, lạnh nhạt nói.

- Đó là tất nhiên, bản tọa đường đường Kim Tiên, tại hạ giới này l
àm chuyện gì không phải dễ như trở bàn tay?

Vừa nói lời này, tông chủ Càn Nguyên tông biểu lộ bộc phát kính
sợ.

Huyền Phong không khỏi âm thầm cảm thán, đây mới là phương thức cường giả Kim Tiên đến hạ giới nên có a...

Phía trước đó là cái gì? Phi!

- Vậy vẫn bồi liên tại đây chúc mừng tiền bối!

Tông chủ Càn Nguyên tông chấp tay cười nói, tiếp đó vung tay lên, một nhóm nữ tu liền mang đủ loại thức ăn đi vào đại điện.

Côn dể nuốt, hễ tu sĩ hơi chút có kiến thức đều biết việc này, cho nên tại sau khi Huyền Phong hạ giới, hẳn liền bắt đầu bắt đầu chuẩn bị đủ loại nguyên liệu nấu ăn, chính là chờ vượt mộng ngạ nhữ hiện tại.

Phải biết đối phương chính là cường giả Kim Tiên, so với hẳn Chân Tiên này cao hai cảnh giới.

Nếu như có thể tùy ý chỉ điểm mình một phen, vậy trả giá hết thảy chính là có giá trị.

Chương 785: Trong Bóng Tối Kích Động.

Chương 785: Trong Bóng Tối Kích Động.

Rượu qua ba tuần rau qua ngũ vị, Huyền Phong một mặt thỏa mãn, bắt đầu vô tình hay cố ý giới thiệu chính mình tại Chân Minh giới kiến thức.

- A, Chân Minh giới đó là tân thế giới Chân Linh giới, Minh Uyển giới lưỡng giới dung hợp ra, các người có biết hay không, lúc trước lưỡng giới này phát sinh một tràng đại chiến thảm liệt, thậm chí còn dính đến Minh Thần... Nói tóm lại, trong đó cao thủ chết bảy tám phần.

Lưỡng giới dung hợp xong, luận thực lực còn không sánh được một nửa một giới ban đầu.

Nghe được lời hắn nói, một nhóm tu sĩ Càn Nguyên tông bồi tửu t hân tình cũng không có bao nhiêu biến hóa.

Chân Minh giới như thế nào đi nữa cũng không có quan hệ cùng Càn Nguyên giới bọn hắn, bọn hắn lại không thể như vị tiên bối Kim Tiên trước mặt này, tùy ý xuyên qua lưỡng giới.

Thấy mọi người không có phản ứng gì, Huyền Phong tiếp tục nói.

- Tuy không cao thủ gì, nhưng Chân Minh giới kia thật đúng là chỗ tốt, các người nhìn, đây chính là thiên tài địa bảo ta tiện tay nhặt.

Dứt lời Huyền Phong từ bên trong nhẫn trữ vật lấy ra một kiện bảo vật thả tới trên mặt bàn.

Bảo vật này đương nhiên là hắn từ Tiên giới mang xuống, về phần vì sao nói là Chân Minh giới...

Đương nhiên là vì gây nên tu sĩ Càn Nguyên tông tham lam.

Hắn muốn lợi dụng tu sĩ Càn Nguyên tông đi dò xét người thần bí kia, không có khả năng nói thẳng ra, cuối cùng những tu sĩ Càn Nguyên tông này cũng không phải người ngu.

Phương pháp tốt nhất không gì bằng dụ hoặc giống như bây giờ.

Nhìn thấy bảo vật hắt lấy ra, không ít tu sĩ Càn Nguyên tông trong mắt mơ hồ hiện lên vẻ hâm mộ.

- Không nghĩ tới Chân Minh giới chưa từng thấy kia còn có Tiên giới chi bảo...

- Đáng tiếc, Chân Minh giới tài nguyên giống như cái này, lối đi phi thăng lại bị chặn lại, thật sự là phung phí của trời.

- Đúng đấy, những vật này đối phạm tu không có bao nhiêu tác dụng.

...

Nghe được những nghị luận này, Huyền Phong lắc đầu cười nói.

- Lời ấy sai rồi, Chân Minh giới bởi vì một trận đại chiến, vẫn ra mấy tồn tại cấp Chân Tiên, giờ đây càng như Càn Nguyên giới này lập nên đại nhất thống tông môn.

- Lại thêm sở hữu tài nguyên lưỡng giới, dù số lượng tu sĩ ít, ta nhìn không bao lâu, bên trong liền sẽ xuất hiện cao thủ tuyệt thế.

- Đến lúc đó nếu lại đã thông lối đi phi thăng... Chậc chậc chậc, tương lai Chân Minh giới tiền đồ bất khả hạn lượng!

Một đám tu sĩ Càn Nguyên tông nghe vậy tiếc hận trên mặt biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là ngưng trọng.

Hàng xóm quá mạnh, đối với Càn Nguyên giới bọn hắn tới nói cũng không phải một chuyện tốt.

- Tiền bối, ta nhìn chưa chắc, mới vừa trải qua một trận đại chiến, bọn hắn nghỉ ngơi lấy lại sức chỉ sợ cũng cần thời gian vạn năm...

Có tu sĩ nhỏ giọng thăm thỉ.

Huyền Phong nghe đến đây lộ ra một cái nụ cười khinh thường.

- Có câu nói rất hay, không phá thì không xây được, Càn Nguyên giới các ngươi lúc trước không phải cũng trải qua một trận đại chiến xong mới có Càn Nguyên tông sao? Sau này càng ra Càn Nguyên Tiên Vương loại tồn tại kia.

Mọi người nghe vậy im lặng không nói,.

Càn Nguyên Tiên Vương thật là từ Càn Nguyên giới phi thăng lên, Càn Nguyên giới cũng là hấn nhất thống, nhưng đó là sự tình bao nhiêu năm trước, chỉ sợ có trăm vạn năm đi?

Khi đó Càn Nguyên giới trải qua qua vô số năm mới khôi phục, tu sĩ hiện tại làm sao biết?

Huyền Phong thấy mọi người không tin, sắc đỏ mặt lên, có chút không vui nói.

- Không tin chính các ngươi đi Chân Minh giới kia nhìn một chút là được.

Dứt lời hấn từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một chiếc phi chu, để trước mắt mọi người.

Đây là pháp bảo Độ Hư Chu ta tiện tay luyện chế ra đến, ngòi nó đi Tiên giới không có khả năng, nhưng tại giữa loại đại thế giới này xuyên tới xuyên lui thì không có độ khó.

Huyền Phong ngoài miệng nói thoải mái, nhưng kỳ thật bảo vật này là trước đây nó lột xác luyện chế thành, giá trị cũng không nhỏ, Kim Tiên đồng dạng căn bản không có dạng bảo vật này.

- Tiền bối ý là ngài... Tông chủ Càn Nguyên tông hỏi dò.

Huyền Phong theo bản năng liền muốn nói tặng cho các người, nhưng lời đến khóe miệng lại sửa miệng.

- Ta đến hạ giới một lần không dễ dàng, hiện tại tạm thời không chuẩn bị đi Tiên giới, khoảng thời gian tại Hạ giới này, khó tránh khỏi cần ăn các người dùng các người, ta thân là tiền bối, tự nhiên không có khả năng chiếm tiện nghi các người.

- Món pháp bảo này liền cho mượn dùng trước a, cũng có thể để cho các người đi thấy chút việc đời.

Tông chủ Càn Nguyên tông nghe vậy sắc mặt hơi đỏ một chút, hơi dò.

- Tiền bối, ngài chuẩn bị tại ở Càn Nguyên giới chúng ta bao lâu?

- Một năm nửa năm a. Huyền Phong thuận miệng đáp.

- Một năm nửa năm...

Nghe được thời gian này, Càn Nguyên tông tông chủ suy nghĩ lập tức biến đổi thành linh hoạt lên.

Thời gian dài như vậy, có thể mượn nhờ Độ Hư Chu xuyên qua lưu ýng giới, như thế nào cũng có thể làm quá nhiều việc.

Phải biết đại thế giới khác biệt sinh ra tài nguyên khác biệt, nếu như mang nhiều mấy cái nhẫn trữ vật, đi Chân Minh giới giờ đây tìm kiếm một phen, khẳng định sẽ có đại thu hoạch.

Tuy thực lực Càn Nguyên tông cường đại, càng có Càn Nguyên tông Tiên giới nâng đỡ, nhưng không có người sẽ ngại vốn liếng nhiều.

Nhất là thời gian đàm đương tông chủ này của hắn cùng một nhịp

thờ với số lượng tu sĩ Càn Nguyên tông phi thăng.

Chỉ cần có thể lấy được số lượng lớn tài nguyên Chân Minh giới, hẳn có lòng tin trong thời gian ngắn để số lượng tu sĩ Càn Nguyên tông phi thăng nhiều hơn một thành.

Đến lúc đó, hẳn cũng có thể tại trên vị trí tông chủ này ngồi nhiều mấy năm.

Nghĩ tới đây, hẳn động tâm, hận không lập tức liền đi Chân Minh giới khắp nơi là bảo một chuyến.

- Một năm nửa năm... Quá ngắn, nếu tiền bối không vội, có thể tại Càn Nguyên giới chúng ta ở mười năm tám năm, vẫn bồi nhất định sẽ để tiền bối lãnh hội thế gian tốt đẹp!

Tông chủ Càn Nguyên tông sững sờ chỉ chốc lát sau, mới khách k hí nói.

Huyền Phong lắc đầu.

- Ta phải trở về giao nhiệm vụ, nhiều nhất liền ở một năm... Tốt, hôm nay ta cũng mệt mỏi, đi nghỉ ngơi trước.

- Đúng rồi, còn có một cái nhắc nhở các người, Chân Minh giới vẫn có mấy cao thủ cấp Chân Tiên, các người nhìn thuộc về nhìn, cũng đừng đến va chạm bọn hắn.

Tuy nói hiện tại Bắc Thần Tiên Vương cơ hồ bỏ mặc Chân Minh giới không quan tâm, nhưng dù sao cũng là địa bàn Bắc Thần Tiên Vương, hoặc nhiều hoặc ít vẫn phải cho mấy phần mặt mũi...

Nói xong, Huyền Phong liền biến mất khỏi chỗ cũ.

Nói cho người Càn Nguyên tông Chân Minh giới có Chân Tiên, đó là sợ Càn Nguyên tông không phải cao thủ đi, đến lúc đó không

có tác dụng thăm dò.

Về phần một đoạn văn phía sau, đương nhiên là đang ám chỉ người Càn Nguyên tông có thể buông tay hành động.

...

Chờ hẩn biến mất, trong đại điện an tĩnh hồi lâu, tất cả mọi người nhìn xem Độ Hư Chu đang trầm tư.

Ước chừng qua năm phút đồng hồ, một tên trưởng lão đột nhiên mở miệng nói.

- Tông chủ, đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở, Chân Minh giới từ hai tòa đại thế giới dung hợp thành, giờ đây mới vừa trải qua đại chiến, trong đó tất nhiên trống rỗng, nếu chúng ta đi cướp đoạt một phen, chắc chắn sẽ có thu hoạch kinh người!

- Không sai, nếu như thao tác tốt, chúng ta thậm chí có thể tại Chân Minh giới nâng đỡ một thế lực trong bóng tối thuộc về Càn Nguyên tông chúng ta, sau này nếu lối đi lưỡng giới biến thành càng lớn một chút, Càn Nguyên tông chúng ta liền tương đương nắm trong tay hai tòa đại thế giới...

Nghe đến đó ánh mắt tông chủ Càn Nguyên tông lấp lóe không thối, do dự mấy giây sau, hẩn mãnh liệt đứng lên, ra lệnh.

- Triệu tập mười lăm vị trưởng lão, mang Càn Nguyên Chung, theo ta đi Chân Minh giới.

...

Bên trong hư không, Huyền Phong nhìn thấy một màn này trên mặt đất lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Mười sáu tên Chân Tiên, tăng thêm Tiên Khí Càn Nguyên Chung,

loại đội hình này đủ để cho hẳn biết người thần bí phô trương thanh thế, hay là thực lực cường đại thật.

Chương 786: Động Thủ!

Chương 786: Động Thủ!

Một đám tu sĩ Càn Nguyên tông tập kết cực kỳ nhanh, nửa khắc đồng hồ sau tất cả mọi người liền chuẩn bị xong hết thảy leo lên Độ Hư Chu.

Mười sáu tên Chân Tiên, tăng thêm chí bảo Càn Nguyên Chung Càn Nguyên tông, như lại tạo thành trận pháp, cơ bản có thể quét ngang bất luận một toà hạ giới gì.

Chớ nói chi là Chân Minh giới loại đại thế giới mới vừa phát sinh biến cố này.

Cho nên tông chủ Càn Nguyên tông Trương Nhạc mười điểm tự tin, thậm chí tùy thân mang nhiều mấy cái nhẫn trữ vật, sợ đến lúc đó tài nguyên quá nhiều chứa không nổi.

Mọi người leo lên Độ Hư Chu xong, liền hướng về vị trí thông đạo hai đại thế giới bay đi, nhưng mà bọn hắn không biết là tại chỗ không xa phía sau bọn họ, Huyền Phong đang âm thầm đi theo.

Ước chừng phi hành hơn hai canh giờ, Độ Hư Chu đi tới lưỡng giới thông đạo, một nhóm cường giả cấp Chân Tiên ma quyền sát c hưởng một hồi liền không chế Độ Hư Chu, tư bên cạnh lưỡng giới

thông đạo xuyên qua, tiến vào phạm vi Chân Minh giới.

Huyền Phong lại không có vào Chân Minh giới, mà chỉ lấy ra một tấm kính.

Tấm kính này là một kiện bảo vật Tiên giới mười điểm tầm thường, tên là Đầu Ảnh Cảnh.

Lúc trước hắn tại trên Độ Hư Chu xếp vào một khối, giờ đây chỉ cần dùng khối này, là có thể nhìn thấy tình hình trên Độ Hư Chu.

...

Chúng tu Càn Nguyên tông vừa rồi tiến vào Chân Minh giới đương nhiên là vẻ mặt hiếu kỳ, cuối cùng chuyện này đối với bọn hắn thì nói là một toà thế giới mới tinh.

Nhìn thành trì to lớn cách đó không xa, tay phải Trương Nhạc theo bản năng chà xát.

Thời gian mới vừa nghe được có thể qua lại lưỡng giới, hắn chỉ muốn mang một ít tài nguyên quan trọng trở về Càn Nguyên giới.

Nhưng bây giờ thật đến Chân Minh giới, hắn tham lam đã bành trướng không biết bao nhiêu lần, một chút tài nguyên đã sớm không thả trong mắt hắn.

Người khác nói chung cũng là tâm tính này, một tu sĩ bên trong nhìn thành trì phía xa, ánh mắt lấp lóe xuống, nói khẽ.

- Tông chủ, nếu chúng ta bùng thành trì này, người Chân Minh giới sẽ nghĩ tới là chúng ta làm sao?

Trương Nhạc vẫn chưa trả lời, một người khác tiếp lời nói.

- Ai có thể nghĩ tới chúng ta có thể tùy ý xuyên qua lưỡng giới? T

a vừa rồi dò xét, thành trì kia hẳn là thành trì bảo vệ lương giới th ông đạo.

- Trọng thành như thế mạnh nhất trong thành cũng chỉ là một tu sĩ Độ Kiếp đỉnh phong, Chân Minh giới thật sự là không người! Ta nhìn...

Nói đến đây, trong mắt người kia lóe lên một tia tàn nhẫn.

Tu sĩ khác nội tâm cũng xao động lên, chuyện này đối với bọn h ắ n tới nói là một toà bảo địa muốn gì cứ lấy.

Càng máu chót là vô luận bọn h ắ n làm gì cũng không cần gánh ch ịu nhân quả.

Nhưng Trương Nhạc lúc này lại tương đối bình tĩnh, trầm giọng n ói.

- Có thể không cho bọn h ắ n suy nghĩ nhiều liền tận lực đừng để b ọn h ắ n suy nghĩ nhiều a, bên trong thành trì này dù sao cũng có lư ợng giới thông đạo, hay là chúng ta đi địa phương khác, dù sao kh ông cần thời gian bao lâu.

Một đám tu sĩ tự nhiên không có ý kiến gì, dồn dập gật đầu biểu t hị đồng ý.

Trương Nhạc thì tiếp tục thôi động Độ Hư Chu, một đường nhìn t hấy không ít tu sĩ Chân Minh giới.

Nhưng những tu sĩ này so với tu sĩ Càn Nguyên giới bọn h ắ n, chấ t lượng phải kém một đoạn dài.

- Tông chủ, phương Bắc ngàn dặm chính giữa một toà thành trì có Linh Thạch khoáng mạch...

Bay ước chừng mấy chục vạn dặm, một người đột nhiên mở miệng

g nói.

Mọi người nghe vậy đều có chút yên lặng.

Nói thật, một toà Linh Thạch khoáng mạch bọn hắn căn bản không để vào mắt, nếu là tại Càn Nguyên giới, dạng Linh Thạch khoáng mạch này rơi vào cửa nhà bọn họ, bọn hắn cũng chưa chắc có thời gian đi nhặt.

Nhưng ở Chân Minh giới này, cảm giác kia liền hoàn toàn khác.

Bọn hắn chẳng những nguyện ý nhặt, thậm chí còn nguyện ý vì cướp hút này mà đi sát sinh.

Nói tóm lại một câu, vật người khác đều là tốt, có thể cướp thì cướp.

Vừa nghĩ vậy, Trương Nhạc trực tiếp quay phương hướng, hướng về phương Bắc bay đi.

Cũng không lâu lắm liền đến ngay phía trên tòa thành trì kia.

Nhìn trong thành trì phía dưới một nhóm tu sĩ Chân Minh giới nhàn tản, Trương Nhạc tiếng lạnh lùng nói.

- Sống uống thời gian, đều đáng chết!

Dứt lời hắn trực tiếp liền ra tay, chuẩn bị một chương đem thành trì phía dưới triệt để phá hủy.

Nhưng vào lúc này, từ bên cạnh hắn vang lên một tiếng.

- Nếu không, ta đến động thủ đi.

Trương Nhạc theo bản năng lắc đầu, đi tới Chân Minh giới kích thích nhất tất nhiên phải giao cho hắn người tông chủ này.

- Không cần, chỉ là một tòa thành trì mà thôi, ta trở bàn tay có thể diệt, ta nhìn đợi một chút chúng ta vẫn nên chia ra hành động mới là tốt nhất...

Nói xong, Trương Nhạc đột nhiên ý thức được không đúng, bởi vì vừa rồi tiếng nói chuyện kia mười điểm lạ lắm, hẳn vậy mà trọn vẹn không có nghe qua.

Nhíu nhíu mày, thần thức Trương Nhạc quét sạch Độ Hư Chu một lần.

Mười sáu người, không có vấn đề.

Không đúng...

Trương Nhạc đột nhiên bừng tỉnh, quay đầu lại.

Tại phía sau hẳn xác thực nhiều hơn một người thanh niên, lúc này đang mặt mỉm cười nhìn hắn, ánh mắt mười điểm thâm thúy.

Mà người này thần thức hắn vừa rồi tổng điều tra, lại không chú ý tới.

- Người là người nào!

Khí thế trên người Trương Nhạc bạo khởi, lớn tiếng quát.

Hắn vừa nói lời này, mười lăm người khác cũng ý thức được không đúng, dồn dập ngoảnh lại nhìn về phía Trần Trầm, trong mắt tất cả đều là cảnh giác.

Trần Trầm quét mắt những người này một vòng, thản nhiên nói.

- Lời này cần phải để ta hỏi các ngươi mới đúng, các ngươi những tu sĩ Càn Nguyên tông này đến Chân Minh giới chúng ta làm gì?

Trương Nhạc nghe đến đây á khẩu không trả lời được.

Đối phương còn không chờ hấn hư cấu hoang ngôn gì, liền trực tiếp gọi ra thân phận bọn hấn, bọn hấn nên đáp lại ra sao?

- Chúng ta cũng không phải tu sĩ Càn Nguyên tông gì!

Trong đám người có một tên trưởng lão ngũ khí âm lãnh, xem ra tợ cho là diễn kỹ rất tốt.

Trần Trâm liếc mắt nhìn hấn, lười vạch trần hấn.

Đám người này mới từ Càn Nguyên giới đi tới Chân Minh giới, liền bị hấn phát hiện, bây giờ nói loại lời này, trong mắt hấn liền là đang khôì hài.

Tất nhiên, mục đích đối phương đến Chân Minh giới hấn cũng có thể đoán được một hai, nhưng hấn nguyện ý lại cho đám người này một cái cơ hội.

Cuối cùng mọi người đều là hàng xóm, hơn nữa hiện tại cũng còn không tạo thành cục diện không cách nào vấn hồi.

- Ta không quản các người tới nơi này làm gì, hiện tại từ đâu tới đây, chạy về chỗ đó cho ta, Chân Minh giới không chào đón các người.

Thái độ Trần Trâm nghiêm nghị hạ lệnh trực khách.

...

Một bên khác, Huyền Phong xuyên thấu qua kính chiếu hình nhìn thấy một màn này xong, chân mày cau lại.

Do dự một giây, hấn yên lặng niệm một câu pháp quyết.

Mà tại Chân Minh giới trong khoang thuyền Độ Hư Chu, một đạo lưu quang lúc này mãnh liệt bắn ra, hướng về một tên trưởng lão Càn Nguyên tông bay đi.

Trưởng lão kia giờ phút này thần kinh ở vào trạng thái kéo căng căng cật nhất, cảm nhận được kinh phong phía sau, hấn sắc mặt đại biến, quát.

- Động thủ!

Dứt lời, hấn mãnh liệt quay người, một kiếm chém ra, đem lưu quang kia ngăn lại.

Có người dẫn đầu động thủ, mười lăm người khác cũng lập tức động lên, cơ hồ là trong nháy mắt liền bay đến trong trời cao, hợp thành một tòa trận pháp, đem Trần Trầm kèm thêm Độ Hư Chu vây ở chính giữa.

- Tông chủ, trên người người này không có tiên khí ba động, nhiều nhất cũng chính là một Đại Thừa đỉnh phong lợi hại mà thôi!

Người trước hết nhất động thủ kia một bên nói một bên điều khiển Tiên Kiếm trong tay hướng về Trần Trầm phía dưới chém đi.

Cảm thụ được kiếm khí phía trên bao hàm sát ý, Trần Trầm khẽ thở dài, thân hình biến thành hư ảnh, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Chủ thân hấn này nắm giữ Thiên Đạo pháp tắc không sai, nhưng công kích mạnh nhất cũng bất quá là phi thăng kiếp lực mà thôi, căn bản cảm không xuống những Chân Tiên này.

Thật muốn vận dụng lực lượng siêu việt phi thăng kiếp lực, khẳng định sẽ tạo thành phá hoại với Chân Linh giới.

Thà rằng như vậy, còn không bằng đi trước thăm dò.

Nhưng mà bản thể vừa biến mất, tại chỗ không gian lại bắt đầu ba động, một lát, Tiên thể phân thân từ đó đi ra.

Chương 787: Chủ Động Xuất Kích.

Chương 787: Chủ Động Xuất Kích.

Trần Trầm Tiên thể phân thân mới vừa ra tới, tiên khí tu vi cường đại liền hướng bốn phía quét ngang đi, mười sáu tên Chân Tiên tại phía dưới uy áp khủng bố, thân thể không bị khống chế nhanh chóng thụt lùi về sau.

Cảm nhận được uy áp kia, sắc mặt Trương Nhạc xấu hổ đến cực điểm, căn bản không kịp nghĩ nhiều, liền té ra Càn Nguyên Chung.

Càn Nguyên Chung chính là chí bảo Càn Nguyên tông, hơn mười tên Chân Tiên liên hợp điều động, đủ để cùng Huyền Tiên một trận chiến.

Tu vi người trước mặt này hẳn nhìn không thấu, chỉ biết là mạnh hơn xa so với bọn hắn, loại thời điểm này không thể có một tơ một hào ẩn tàng, nhất định cần dốc hết toàn lực.

Trần Trầm nhìn xem chuông lớn nhanh chóng biến lớn, rất nhanh liền tăng tới to như núi kia, lông mày có chút chớp chớp.

Bảo vật này thật không tệ, đủ để sánh ngang cùng Vạn Linh Đỉnh.

Bất quá cũng chỉ thế thôi, muốn đối phó hẳn, kém quá xa.

Khẽ lắc đầu, thân hình Trần Trầm lóe lên liền xông phá tầng tầng ngăn cản, đi tới trước mặt người Chân Tiên đầu tiên động thủ kia.

Chân Tiên kia thấy vậy trong mắt nháy mắt liền bị hoảng sợ tràn ngập, tại phía dưới đục vọng cầu sinh mãnh liệt, mười mấy dạng pháp bảo phòng hộ ngăn tại trước người hẳn.

Trần Trầm nhìn cũng không nhìn những bảo vật kia, tùy ý một chỉ điểm ra.

Phía dưới một chỉ này, hễ ngăn cản đều nghiền nát như giấy, cuối cùng đầu ngón tay Trần Trầm điểm vào chỗ mi tâm Chân Tiên kia.

Thân thể Chân Tiên kia đột nhiên cứng đờ, biểu lộ từng bước mờ mịt, cuối cùng vô thanh vô tức biến mất tại giữa thiên địa, phảng phất như chưa bao giờ người này xuất hiện qua vậy.

Diệt Chân Tiên này, Trần Trầm thu ngón tay về, ánh mắt biến đổi thành vô cùng băng lãnh.

- Đừng trách ta không cho các ngươi cơ hội, là chính các ngươi tìm đường chết, thật coi Chân Minh giới là địa phương muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?

- Hay là cảm thấy ta là loại người tốt đánh thắng được là được đánh, đánh không được sẽ còn thả các ngươi đi kia?

Nhìn Trần Trầm cả người kim quang, lẫm liệt không thể xâm phạm, sắc mặt Trương Nhạc tái nhợt như tờ giấy, hẳn biết hôm nay đã á trúng thiết bản.

Khí thế người trước mặt này nơi nào là Chân Tiên Huyền Tiên gì, chỉ sợ là một cấp Kim Tiên tồn tại!

Giờ này khắc này, lại nhớ tới những lời lúc trước Huyền Phong nói, Trương Nhạc bừng tỉnh hiểu ra, ý thức đến chính mình trúng bẫy Huyền Phong.

Nhưng cái này có thể oán ai đây? Nếu không phải mình lên tham niệm... Nào sẽ tao ngộ loại cường địch này?

- Tiền bối... Tất cả những thứ này đều là hiểu lầm! Ngài nghe ta giải thích!

Trương Nhạc một mặt chật vật, nhin không được hô to.

- Muộn!

- Không có, tiền bối, chúng ta là tu sĩ Càn Nguyên tông, Càn Nguyên tông chúng ta liên thông Tiên giới, chính là địa phương Càn Nguyên Tiên Vương xuất đạo, còn mời xem ở... Trương Nhạc giọng nói vô cùng nhanh, còn muốn giải thích,

- Hừ!

Trần Trầm cũng hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục nghe tiếp.

Tiếp đó hắn liền bắt đầu ở trong hư không liên tiếp lấp lóe, mấy hơi thở sau, hắn đi ra vòng vây nhóm Chân Tiên này.

Mà tại phía sau hắn, bao gồm Trương Nhạc tại bên trong mười lăm tên Chân Tiên Càn Nguyên tông tất cả đều cứng tại chỗ, dần dần tan thành bọt nước, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Ầm ầm!

Càn Nguyên Chung mất đi không chế rơi vào bên cạnh thành trì phía dưới, đập ra một cái hố to, lộ ra có chút hieu quạnh.

Một đám tu sĩ trong thành trì nghe được động tĩnh, dồn dập bay ra ngoài vây xem, thật tình không biết bọn hắn vừa rồi đã tại Quỷ Môn quan đi một lượt.

...

Cùng lúc đó, tại Càn Nguyên giới, Huyền Phong không tự chủ được thụt lùi hai bước, trên trán thấm ra mồ hôi.

Bởi vì ở trong Đầu Ảnh Cảnh trước mặt hắn, Trần Trầm đang mặt như phủ băng nhìn hắn, trong ánh mắt đều là sát ý.

- Ta biết là ngươi, đừng để ta lại nhìn thấy ngươi! Nếu không liền là tử kỳ ngươi!

Trong gương bờ môi Trần Trầm khẽ nhúc nhích, tuy Huyền Phong không nghe được tiếng, nhưng rõ ràng minh bạch đối phương nói cái gì.

- Là hắn... Thân thể phía trước kia chỉ là phân thân hắn, đây mới là bản tôn hắn! Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp liền trong tay hắn, hắn không phải phản nghịch lúc trước kia, liền là hậu nhân phản nghịch!

Huyền Phong tự lảm bảm, phảng phất như thoáng cái minh bạch hết thấy.

Lúc đầu hắn chỉ kiêng kỵ giới chủ Chân Minh giới thần bí, cho rằng phản nghịch kia cùng giới chủ Chân Minh giới khả năng có chút quan hệ.

Hiện tại xem ra, nguyên lai hai người này vậy mà là cùng một người!

- Thực lực Kim Tiên, phối hợp Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp... Ta không phải là đối thủ.

Huyền Phong rất nhanh liền làm so sánh thực lực song phương, đồng thời cho ra một kết luận như vậy.

Chuyện này cần dùng trí, có lẽ còn cần mượn nhờ lực lượng Càn Nguyên tông mới được.

Nghĩ tới đây, Huyền Phong chuyển thân hình, lại lần nữa hướng về Càn Nguyên tông bay đi.

...

Trên chiến trường, Trần Trầm đem nhẫn trữ vật một nhóm Chân Tiên Càn Nguyên tông cất kỹ, tiếp đó nhìn về phía Độ Hư Chu.

Trên Độ Hư Chu này phát ra khí tức quá quen thuộc, là khí tức của hắn.

Hơn nữa cùng nguồn gốc cùng cơn lúc trước đến Chân Minh giới kia.

Có thứ này tại, vậy vì sao Chân Tiên Càn Nguyên giới có thể đến Chân Minh giới, liền rất dễ suy đoán.

- Thoáng cái diệt mười sáu tên Chân Tiên Càn Nguyên tông, lần này kết cừ oán lớn cùng Càn Nguyên tông...

Trần Trầm làm bầm lâu bầu một câu, bất quá hấn lại không hỏi hắn.

Nếu giết một người bên trong, vậy còn lại tự nhiên cũng không thể bỏ qua.

Giết một cái cũng là cừ oán, giết toàn bộ cũng là cừ oán, vậy còn hắn không bằng giết toàn bộ.

Cũng không thể chính mình đã thành Kim Tiên, mọi thứ còn cần một nhẫn lại nhẫn, để một nhóm Chân Tiên tại trên đầu mình đi ị a?

Vậy không phù hợp tu vi địa vị chính mình.

- Tính toán, ta lúc trước liền không nên tha người một mạng!

Trần Trầm nghĩ đến Huyền Phong đầu sỏ gây ra kia, trong nội tâm sinh ra lửa giận.

Lúc trước bởi vì kiêng kỵ hai tên Kim Tiên tại Chân Minh giới đại chiến, sẽ tạo thành phá hoại không cách nào vẫn hồi với Chân Minh giới, hẳn mới chủ động xuất hiện, đồng thời hơi triển lộ một ít thực lực, cảnh cáo Huyền Phong một thoáng, để vô luận mục đích Huyền Phong là gì, đều phải biết khó mà lui.

Không nghĩ tới Huyền Phong không những không lĩnh tình, còn lợi dụng tu sĩ Càn Nguyên tông đến dò xét chính mình.

Xem ra, hẳn sẽ không dễ dàng vứt bỏ nhiệm vụ.

Đã như vậy, mình đương nhiên cũng sẽ không theo lẽ thường ra bả ị.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm mãnh liệt một chương đánh về Độ Hư Chu.

Cách cách!

Một tiếng vang giòn, một tấm kính trên Độ Hư Chu biến thành bột mịn.

Phá hủy tấm kính xong, Trần Trầm cũng không khách khí, trực tiếp liền đem Độ Hư Chu thu vào, tiếp đó hướng về phương hướng lưỡng giới thông đạo bay đi.

Mấy hơi thở sau, Trần Trầm xuyên qua lưỡng giới thông đạo, đi tới Càn Nguyên giới.

Cùng chờ Huyền Phong kia lại chất vấn, không bằng chính mình chủ động xuất kích.

Tại Càn Nguyên giới này đại chiến, dù sao cũng hơn tại Chân Minh giới, dù sao chính mình diệt sát hơn mười vị Chân Tiên Càn Nguyên giới, cũng đã làm mất lòng Càn Nguyên tông.

Đi tới Càn Nguyên giới, Trần Trầm bắt đầu ở trong đầu hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, bên trong một giới này có tung tích Huyền Phong không?

- Nằm ở phương Bắc kí chủ mười ba vạn dặm.

- Đã vậy còn quá gần.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm không chút nghĩ ngợi, trực tiếp lấy ra Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, tiếp đó bắt đầu toàn lực thôi động.

Rất nhanh, tầng thứ ba Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp liền xuất hiện Thái Thanh Thần Lô.

- Đi!

Chờ thần lô trọn vẹn tạo thành, Trần Trầm duỗi ra hai ngón tay, nháy lên trước hư không, Trấn Tháp Thái Thanh Thần Lô tầng thứ ba Cửu Thiên Huyền liền chui vào tầng mây, hướng về phương Bắc kích xạ mà đi.

Chương 788: Chặn Giết.

Chương 788: Chặn Giết.

Huyền Phong lúc này đang hướng về phương hướng Càn Nguyên tông phi hành, bởi vì nội tâm đang trù tính kế hoạch, cho nên hắn bay không nhanh, nhưng mà đúng vào lúc này, trong lòng của hắn tỏa ra cảnh giác, ngay sau đó sắc mặt hắn mãnh liệt đại biến!

Không kịp nghĩ nhiều, toàn bộ thân thể hắn nháy mắt hư hóa, đây là thiên phú thần thông hắn.

Thân là côn, hắn có thể tiến vào một vài không gian không biết, cũng có thể nhờ vào đó tránh né một vài công kích.

Nhưng còn không chờ thân thể hắn trọn vẹn tiến vào không gian không biết, một thần lôi đạo màu vàng liền đánh vào trên đuôi hắn.

Nương theo mà tới là một cỗ đau nhức kịch liệt không cách nào hình dung, Huyền Phong rên khẽ một tiếng, nhìn lại, nhìn không được hít vào một ngụm khí lạnh!

Cái đuôi chính mình kèm thêm một phần năm thân thể vậy mà trực tiếp bị oanh không còn, huyết dịch màu xanh như suối phun đang cuộn trào mãnh liệt chảy xuôi.

- Hừ!

Bên trong hư không truyền ra một tiếng hừ lạnh, Trần Trầm đột n

hiên hiện ra thân hình, một chưởng hướng về đầu Huyền Phong đ ánh ra.

Giờ này khắc này, Huyền Phong căn bản giành không có thời gian nói nửa câu nói nhảm, cũng không sinh ra bất kỳ ý niệm kháng cự nào, mắt thấy chưởng lực cường đại đánh tới, đầu hắn co rụt lại, tr ợn vện tiến vào bên trong không gian không biết.

Trần Trầm nhìn xem Huyền Phong từ trước mặt biến mất, chân m ày hơi nhú lại.

Đây không phải đơn giản trốn vào hư không, mà là như Nhật Nguyệt Độn Thiên Toa dạng kia vọt thẳng phá giới bích, đến giới ngo ại.

- Vẫn có thể trốn.

Trần Trầm lú rú một tiếng, lại lần nữa thôi động Cửu Thiên Huyền Trán Tháp, oanh ra mấy đạo Thái Hư thần lôi, theo tới bên trong hư không không biết, sau đó hắn liền hướng thẳng đến Càn Nguyên tông bay đi.

Huyền Phong muốn trở về Tiên giới, nhất định cần đến Đãng Tiên đài Càn Nguyên tông, chỉ cần hắn thủ ở nơi đó, liền tương đương chặt đứt đường lui Huyền Phong.

...

Mấy hơi thở sau, Trần Trầm liền đi tới trên không Càn Nguyên tông, lần này không còn có tu sĩ Càn Nguyên tông phát hiện tung tích h hắn.

Dùng thần thức đại thể dò xét một phen, bên trong Càn Nguyên tông còn thừa lại sáu tên Chân Tiên, về phần tu sĩ Đại Thừa, nhiều v ô số kể.

Trần Trâm cũng không có ý tứ diệt sạch những người này, chỉ là tìm ẩn ở trong hư không, ẩn nấp thân hình, lẳng lặng chờ đợi.

Ước chừng chờ đợi một canh giờ, hần thông qua hệ thống truy tu ng đến Huyền Phong.

Xem ra, Huyền Phong cũng không phải có thể một mực ở tại bên trong không gian bóng đêm vô tận kia.

Phát hiện tung tích Huyền Phong, Trần Trâm lại không vội vã xuất thủ, mà tiếp tục chờ đợi, như một thợ săn mười điểm có kiên nhẫn.

Cùng hần tương tượng đồng dạng, Huyền Phong tùy tiện lượn quanh vài vòng, phát hiện không động tĩnh gì xong, cực tốc hướng về phương hướng Càn Nguyên tông bay tới.

Khóe miệng Trần Trâm hơi nhếch, bắt đầu thôi động Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, đồng thời súc thế.

Chờ thời điểm Huyền Phong cách hần không đến ngàn dặm, hần mãnh liệt phát động công kích, mấy đạo Thái Hư thần lôi đan xen hướng về Huyền Phong kích xạ mà đi, nháy mắt liền phong tỏa tất cả đường lui Huyền Phong.

Huyền Phong coi là đã thoát hiểm, còn có chút chưa tỉnh hồn phát giác được công kích bất thành linh, hoảng sợ vãi cả linh hồn, tranh thủ thời gian lấy ra bảo vật áp đáy hòm, ngăn tại bốn phía.

Ầm!

Một tiếng sét nổ vang, trong mắt hần, bảo vật thuộc về cấp độ áp đáy hòm nháy mắt liền bị oanh thành bột mịn, tất cả Thái Hư thần lôi còn sót lại đều đánh vào trên người hần.

Lộp bộp!

Một hồi giòn vang, vô số máu tươi phun ra ngoài, chỉ là một vòng công kích này, liền tại trên người Kim Tiên hấn mở ra vài trăm cái động.

Cũng chính là hấn đạt tới cảnh giới Kim Tiên, lại là Tiên Linh chi khu, bản thể mười điểm to lớn, vậy mới không vẫn lạc tại chỗ.

Nếu là Kim Tiên khác, chỉ là chịu lần này, liền muốn hồn phi phá ch tán.

- Người... Người chớ quá mức!

Huyền Phong ngoài mạnh trong yếu giận dữ hết, đồng thời hướng về Đấng Tiên đài vọt tới, lúc này hấn đã không để ý tới nhiệm vụ không nhiệm vụ gì, chỉ muốn mau chóng rời đi hạ giới đáng chết này, trở lại Tiên giới.

- Muốn đi, nào có dễ dàng như vậy!

Trần Trầm đã sớm dự đoán đường lui Huyền Phong, tại thời gian Huyền Phong mới vừa bay đến Đấng Tiên đài, hấn một chương áp ủ hồi lâu liền từ trên trời giáng xuống, hướng về Huyền Phong phủ đầu trấn áp xuống.

Cảm thụ được ba động khủng bố đỉnh đầu, Huyền Phong thiết thực cảm nhận được nguy cơ sinh tử.

Thời khắc thế này, hết thảy cũng không để ý tới, giữ được tính mạng mới là quan trọng nhất.

- Phá cho ta!

Thê lương gầm thét một tiếng, một mai khối cầu màu vàng từ trong miệng hấn phun ra, hướng về đại chương phía trên nghênh đón!

Đó là bản mệnh tiên hạch hấn, không đến loại vạn bất đắc dĩ trước mắt này, hấn tuyệt không vận dụng.

Oanh!

Hai đạo công kích đụng vào nhau, toàn bộ thiên địa nháy mắt bị ường quang bao phủ, Đãng Tiên đài cao tới hơn mười vạn mét trong khoảnh khắc liền bị oanh tan thành mây khói.

Tu sĩ Càn Nguyên tông phía dưới nhìn thấy một màn này tất cả đều kinh hãi vô cùng, căn bản không dám có chút trì hoãn, liền đem trận pháp phòng hộ tông môn thôi động đến cực hạn.

Nhưng mà hai tên Kim Tiên toàn lực hành động, dù cho là dư ba bọn trận pháp phòng hộ tông môn hấn cũng mơ hồ có chút không chịu đựng nổi.

Mắt thấy trận pháp liền bị oanh phá, dư ba liền muốn đánh vào bên trong Càn Nguyên tông, Trần Trầm nhíu nhíu mày, phát phát tay, đem những dư ba kia ngăn lại.

Phải biết bên trong Càn Nguyên tông chủ tông phía dưới có hơn ngàn vạn tu sĩ, nếu bị dư ba tác động đến, chỉ sợ tất cả đều tan thành mây khói.

Hấn không phải một người đặc biệt ưa thích giết chóc, bởi vì những người cầm đầu Càn Nguyên tông kia tham lam, hủy diệt toàn bộ Càn Nguyên tông, dạng sự tình này hấn không làm được.

Gặp bên trong hư không, Trần Trầm xuất thủ ngăn lại dư ba, vô số tu sĩ Càn Nguyên tông phía dưới tất cả đều nhẹ nhàng thở ra, Càn Tiên tu vi cao thâm một chút càng lớn tiếng quát.

- Đa tạ tiên bối giơ cao đánh khề!

Trần Trầm không có trả lời, lúc này hơn phân nửa lực chú ý hấn n

hư cũ tại trên người Huyền Phong.

Mắt thấy khối cầu màu vàng kia đỡ được một kích chính mình tụ lực, Trần Trâm lại phát phát tay.

Tầng thứ hai Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp Long Tiên linh Kim Tiên ba đầu kia mãnh liệt gầm thét một tiếng, xông tháp mà ra, hướng về Huyền Phong xé cắn tới.

Huyền Phong mới vừa phá vỡ chương lực, đang chuẩn bị toàn lực ngăn cản Thái Thanh Thần Lô, lại gặp rồng ba đầu đánh tới, trong nội tâm kêu khổ không thôi.

Tiên hạch hấn tất nhiên cường đại, nhưng cũng không thể chống đỡ được tất cả công kích.

Mà giờ khắc này nếu do dự nữa, hấn khả năng thật sẽ vẫn lạc tại nơi này.

- Mặc kệ! Liều mạng!

Huyền Phong gầm thét lên tiếng, sau đó trực tiếp đem tiên hạch hướng về Thái Thanh Thần Lô nghênh đón, về phần bản thể hấn thì không quan tâm rồng ba đầu công kích, hướng về Tiên giới bay đi.

Rồng ba đầu nằm ngang tại trên đường Huyền Phong phải qua, mãnh liệt mở ra ba trương miệng rộng.

Xoẹt!

Một hồi cắn xé, nửa cái thân thể Huyền Phong bị trực tiếp cắn đi.

Nhưng giờ khắc này, hấn căn bản không dám có bất kỳ phản kích, tiếp tục dùng thân thể còn lại hướng về Tiên giới bay đi.

Trong nháy mắt, liền kéo lấy thân thể tàn phế xông vào thông đạo phi thăng.

- Vẫn một côn quả quyết.

Trần Trầm lạnh nhạt nói, đồng thời thu hồi Thái Thanh Thần Lô.

Không thể không nói, nếu vừa rồi Huyền Phong có một điểm do dự, hoặc là có một điểm không bỏ, hôm nay liền sẽ ngòm tại đây.

Giờ đây tuy thê thảm, nhưng tốt xấu bảo trụ tính mạng.

- Tiện nghi người, hừ!

Hừ lạnh một tiếng, Trần Trầm đưa tay phải ra, một cỗ lực lượng cường đại hấp xả từ trên tay hắn bắn ra, khối cầu màu vàng trên bầu trời kia liền không nhận khống chế rơi vào trong tay hắn.

Chương 789: Ai Đúng Ai Sai.

Chương 789: Ai Đúng Ai Sai.

- Tiên hạch...

Trần Trầm dùng hệ thống giám định một phen, rất nhanh minh bạch vật ở trong tay này là gì.

Yêu thú Chân Linh có nội đan, mà như các loại nội đan Tiên Linh được xưng là tiên hạch.

Trong tay đây là tiên hạch Huyền Phong, trong đó ẩn chứa số lượng lớn lực lượng không gian.

Toàn thân tu vi Huyền Phong, chỉ sợ có tám thành tại bên trong tiên hạch này.

- Cũng thật là chịu cho.

Trần Trầm cười cười, đem tiên hạch ném cho không gian trang bị bên trong Lục Đâu.

Huyền Phong là côn, Lục Đâu hiện tại tính toán nửa côn, tiên hạch này giao cho Lục Đâu tự nhiên thích hợp nhất.

...

Làm xong tất cả những thứ này, Trần Trầm quay đầu lại, biểu lộ biến đổi thành cao thâm mạt trắc, tiếp đó chậm chậm rơi xuống trong Càn Nguyên tông.

Vừa rồi rơi xuống đất, liền có một tên Chân Tiên Càn Nguyên tông bay tới.

Tuy là bảo trụ Càn Nguyên tông, nhưng một mặt Chân Tiên này lại như cha mẹ chết, cuối cùng Đấng Tiên đài bị hủy, trong thời gian ngắn chỉ sợ không cách nào tái tạo một cái Đấng Tiên đài.

- Tiên bối... Vừa rồi đó là tình huống như thế nào?

Trần Trầm một mặt bất đắc dĩ, đáp.

- Vừa rồi đào tẩu kia là một hung thú Tiên giới, hung thú này giết chóc quen tay, may mắn ta kịp thời chạy tới, nếu không Càn Nguyên tông sợ là xong.

Chân Tiên kia tựa hồ cũng biết một chút nội tình, cười khỏ nói.

- Đây không phải là hạ giới Tiên Nhân sao?

- Chân Tiên bị thôn phệ, vừa rồi đó là hung thú, còn có, tông chủ Càn Nguyên tông các ngươi, kèm thêm không ít trưởng lão đều bị hấn thôn phệ.

- Cái gì!

Chân Tiên kia cực kỳ hoảng sợ, tựa hồ có chút không thể tin đượ
c.

Thời gian Tông chủ rời Càn Nguyên tông bắt chuyện qua bọn hấn những Chân Tiên lưu thủ này, nói tầm bảo, cái này mới rời khỏi b
ao lâu, vậy mà... Vẫn lạc.

- Ta không đến mức lừa các ngươi, phi chu này các ngươi gặp qua chưa, là ta từ hung thú nơi đó đoạt tới, hung thú kia giả xưng nơi nào đó có bảo vật, lừa tông chủ trưởng lão ra ngoài, tiếp đó lạnh l
ùng hạ sát thủ.

Trần Trầm nghiêm túc giải thích.

Trưởng lão kia nội tâm nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng không dám n
ghi vấn.

Cuối cùng Tiên Nhân trước mặt này thực lực tiện tay là có thể hủ
y diệt Càn Nguyên tông bọn hấn.

Trần Trầm lúc này lại bổ sung.

- Giờ đây Đấng Tiên đài bị hủy, Tiên Nhân Tiên giới trong thời gi
an ngắn xuống không được, bên trong Càn Nguyên tông lại gặp tr
ọng đại biến cố, rấn mất đầu, việc cấp bách, là có một người lên c
ao nhất hô, giờ đây ổn định thế cục Càn Nguyên tông.

Trưởng lão kia nghe đến đây trong lòng lập tức nổi lên luồng nhiệt.

Những người mạnh nhất Càn Nguyên tông giờ đây cũng đã chết, hiện tại hẳn là người mạnh nhất Càn Nguyên tông, nếu có người làm tông chủ...

Không chờ hắn tiếp tục suy nghĩ, Trần Trầm lại nói.

- Thời điểm Càn Nguyên tông đại loạn, người đứng ra ổn định thế cục, chờ Đãng Tiên đài lại lần nữa xây dựng tốt, người nói người sẽ có công lao bao lớn?

- Cái này...

Trưởng lão kia theo bản năng nhìn về phía một đám tu sĩ Càn Nguyên tông phía sau.

Trong lòng hắn nghĩ, nhưng lời này hẳn không dễ mở miệng, phải biết trừ hắn ra, còn có mấy vị Chân Tiên khác.

Trần Trầm thấy vậy cười nhạt một tiếng, cao giọng nói.

- Càn Nguyên tông chủ cùng một đám trưởng lão vẫn lạc tại miền gung thú vừa rồi kia, hiện tại Đãng Tiên đài lại bị hủy, giờ đây việc cấp bách là lần nữa chọn lựa một người, trọng chính Càn Nguyên tông, ta nhìn vị trưởng lão này rất thích hợp!

Dứt lời, Trần Trầm đẩy trưởng lão trước mặt này đi ra.

Một đám tu sĩ Càn Nguyên tông nghe được tông chủ vẫn lạc, từng người chấn động vô cùng, căn bản không có người nào phản đối.

Trần Trầm thấy vậy mỉm cười.

Hôm nay hẳn mấy câu đem trưởng lão này lừa dối thành tông chủ, sau này người này nhất định phải đứng tại chỗ này, tiếp đó dựa theo chỗ thuyết pháp đem tình huống hôm nay hồi báo cho Càn Nguyên tông Tiên giới.

Cho dù chỗ biết chân tướng, cũng không cách nào phủ định thuyết pháp chính mình.

Nếu như là phủ định, liền phủ định toàn bộ, vậy liền mang ý nghĩa người tông chủ này làm danh bất chính, ngôn bất thuận.

- Xú đệ đệ, còn muốn theo ta đâu.

Trần Trâm nhìn lên bầu trời, trong nội tâm cười lạnh một tiếng.

Thời gian Huyền Phong trốn hướng Tiên giới, thân thể đã ít hơn phân nửa, đừng nói cái gì chứng cứ, vật ngoài thân hơi chút ra dáng cũng không có.

Lại thêm chính mình đem một nhóm mười sáu người kia diệt sạch sẽ, xem như không có chứng cứ.

Ăn nói suông, ai biết tông chủ Càn Nguyên tông bọn chỗ là chính mình giết?

- Đa tạ tiền bối ủng hộ! Nếu như có cơ hội, tại hạ nhất định báo đáp ân tiền bối!

Trong đầu vang lên tiếng trưởng lão kia cảm kích.

Trần Trâm cười nhạt một tiếng, tiện tay lấy ra mấy đan dược từ Huyền Hỏa Đan Vương nơi đó được đến giao cho chỗ.

- Lần này Đấng Tiên đài bị hủy, ta cũng có chút khuyết điểm, những đan dược này liền xem như bồi thường a.

Trưởng lão kia tiếp nhận đan dược vừa nghe, lập tức vui mừng quí á đỗi, nếu không phải chung quanh có nhiều người như vậy, hẳn hẳn không tại chỗ quí cảm ơn.

...

Một bên khác, Huyền Phong kéo lấy thân thể tàn phế trốn về Tiên giới xong, căn bản không nghĩ tìm người Càn Nguyên tông cáo trạng, thậm chí cũng không dám tại Càn Nguyên Tiên giới dừng lại chốc lát.

Lúc này thực lực toàn thân hẳn mười chưa tới một, cả năng lực hoá hình cũng mất đi, nếu là người nào hiểu làm, diệt sát hẳn, hẳn tìm ai nói rõ lí lẽ đây?

Cho nên giờ này khắc này, hẳn chỉ muốn trở về Cửu Thiên Tiên Vực, đi tìm Cửu Thiên Tiên Vương.

Giờ đây chỉ có Cửu Thiên Tiên Vương có thể cho hẳn chút cảm giác an toàn.

Cũng may hẳn là côn, một đường bí mật phi hành, cũng không có bị bao nhiêu Tiên Nhân phát hiện, đau khổ chèo chống, phi hành hơn nửa ngày sau, hẳn liền về tới cương vực Cửu Thiên Tiên Vực.

Vừa đến Cửu Thiên Tiên Vực, Huyền Phong liền không nhận được lệ rơi đầy mặt.

Lúc đầu còn tưởng tượng nhiệm vụ lần này thuận lợi, sau này có thể lên như điều gặp gió, ai có thể nghĩ tới kết quả vậy mà thảm như thế.

Lên như điều gặp gió không cần suy nghĩ, liền cả tu vi đều tổn thất hơn phân nửa.

Muốn khôi phục vinh quang trước kia, chỉ sợ cần lại tu mấy vạn năm.

Vừa nghĩ vậy, hắn buồn từ tâm buồn ra, vậy mà oa oa oa khóc ra tiếng.

Cứ như vậy, một bên khóc, một bên bay đến trước mặt Cửu Thiên Tiên Vương.

Cửu Thiên Tiên Vương nhìn thấy Huyền Phong thâm trầm như thế, mắt có chút hí hí.

- Ai đánh ngươi thành dạng này?

- Là... Là... Phản nghịch kia! Sư phụ, phản nghịch kia Kim Tiên tu vi, lại có Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, có thể gọi ra Thái Hư thần lân, ta căn bản không phải đối thủ của hắn!

- Phế vật!

Cửu Thiên Tiên Vương thắp giọng mắng một câu, sau đó ý thức được không đúng, hỏi. Hắn có thể gọi ra Thái Hư tử phủ Diệt Thế Thần Lôi?

- Đúng, hơn nữa hắn tu luyện là Thái Thanh Huyền Thiên Đạo!

Huyền Phong khóc kể lể.

Thái Thanh Huyền Thiên Đạo... Ánh mắt Cửu Thiên Tiên Vương bộc phát băng lãnh.

Vô luận là Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, hay là Thái Thanh Huyền Thiên Đạo, cũng không thể rơi vào tay người khác.

Nhưng lúc này, hắn cũng thể tìm không ra ai có thể hạ giới, thực lực lại vượt qua Kim Tiên.

Huyền Phong thấy vậy lập tức ý thức được Cửu Thiên Tiên Vương đang suy nghĩ gì, nhin không được nói.

- Sư phụ, ta nhìn chỉ có một loại biện pháp, đó chính là đích thân ngài xuất thủ, đem người kia kèm thêm Chân Minh giới cùng nhau hủy diệt! Đến lúc đó lại để ta đi hư không vô tận tìm kiếm Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Cửu Thiên Tiên Vương nghe đến đây có chút chần chờ.

Hắn tuy không thể hạ giới, nhưng công kích hạ giới vẫn có thể.

Lúc trước một kích Minh Uyên giới kia chính là do hắn xuất thủ.

Thế nhưng giờ đây tình huống cũng không giống với lúc trước, cuối cùng Chân Minh giới không thuộc về hắn, mà thuộc về Bắc Thần Tiên Vương.

- Sư phụ, ngài có thể dùng đại thế giới khác, hoặc là những bảo vật khác đi đổi Chân Minh giới, vì Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, đệ tử cảm thấy có giá trị!

Huyền Phong còn nói thêm, tại khi nói chuyện máu tươi trên ngườì đều dính một chỗ, bộ dáng kia muốn bao thế thảm có bấy nhiêu thế thảm.

Cửu Thiên Tiên Vương thấy vậy thở dài.

- Mà thôi, ta liền đi tìm Bắc Thần Tiên Vương.

Chương 790: Thỏa Hiệp.

Chương 790: Thỏa Hiệp.

Thời gian như nước chảy, trong nháy mắt liền qua một tháng.

Trong một tháng này, Lục Đậ mượn nhờ lực lượng tiên hạch kia bước vào Huyền Tiên đỉnh phong.

Trần Trầm Tiên thể phân thân thì ở tại Càn Nguyên giới cùng Càn Nguyên tông rút ngắn quan hệ, về phần bản thể, vẫn như cũ ở tại trong Chân Minh giới.

Một ngày này, vùng trời Long Côn bình nguyên đột nhiên truyền ra một hồi ba động không tầm thường, ngay sau đó một bóng người bất ngờ xuất hiện tại vùng trời Long Côn bình nguyên.

Người này mới vừa xuất hiện, liền bắt đầu bốn phía quan sát.

Trần Trầm bản thể tự nhiên phát giác được tung tích người này.

Người này bất quá là một Chân Tiên mà thôi, đối với cái này hẳn cũng không cảm thấy bất ngờ.

Giờ đây Đấng Tiên đài Càn Nguyên giới bị hủy, không gian thông đạo Chân Minh giới lại bị lấp, Tiên giới cũng chỉ có thể thông qua thủ đoạn đặc thù phái ra Chân Tiên hạ giới.

Lúc trước Tân Hằng liền là hạ giới như vậy.

Nếu phái là Chân Tiên, vậy hiển nhiên không phải đến đánh nhau.

Trong lòng Trần Trầm suy nghĩ một chút, xuất hiện ở trước mặt người này.

Gặp Trần Trâm đột nhiên xuất hiện, Chân Tiên kia giật mình kêu lên, nhin không được thụt lùi sau hai bước, nhếch lên tay hoa nói.

- Người là ai a?

Nhìn xem hấn tư thái này, Trần Trâm nhíu mày, hỏi.

- Người là ai?

Đổi mặt Trần Trâm hỏi thăm, Chân Tiên kia ưỡn ngực, một mặt n gao nghẽ nói.

- Ta là bộ hạ hầu cận Bắc Thần Tiên Vương Mặc Hà.

- Bộ hạ Bắc Thần Tiên Vương... Người hạ giới làm gì?

Nghe được là bộ hạ Bắc Thần Tiên Vương, trong nội tâm Trần Trâm hơi nhẹ nhàng thở ra.

Mặc Hà nghe vậy có chút không vui nói.

- Chân Minh giới này lệ thuộc vào Bắc Thần Tiên Vương, ta hạ giới liền như trở về hậu hoa viên chính mình, ngược lại là người, người đến cùng là ai?

- Ta giờ đây là tông chủ tông môn duy nhất Chân Minh giới, người có chuyện gì, có thể trực tiếp nói với ta.

Trần Trâm bình tĩnh trả lời.

Biết được thân phận Trần Trâm, con mắt Mặc Hà chuyển động, bắt đầu từ trên xuống dưới quan sát tỉ mỉ Trần Trâm, trọn vẹn nhìn một phút đồng hồ sau, hấn che miệng khẽ cười nói.

- Đã như vậy, hiện tại Chân Minh giới này người nói tính toán a...

!

- Vậy ta lại hỏi ngươi, Chân Minh giới đến cùng có bảo vật gì, vậy mà dẫn đến Cửu Thiên Tiên Vương dùng hai tòa đại thế giới trao đổi cùng Bắc Thần Tiên Vương?

Nghe nói như thế, trong nội tâm Trần Trâm máy động.

Cửu Thiên Tiên Vương dùng hai tòa đại thế giới trao đổi Chân Minh giới cùng Bắc Thần Tiên Vương, đây cũng không phải là một tin tức tốt gì, hơn phân nửa cần có đại động tác gì.

Hiển nhiên, chính mình trọng thương Huyền Phong triệt để chọc giận Cửu Thiên Tiên Vương.

- Bắc Thần Tiên Vương có ý gì đây?

Trần Trâm hỏi ngược lại.

- Bắc Thần Tiên Vương lão nhân gia cũng không ngốc, nếu thật có bảo vật gì, vậy dĩ nhiên cũng không đổi cùng Cửu Thiên Tiên Vương, thậm chí còn có thể bảo vệ Chân Minh giới này thật tốt.

- Cho nên phái ta hạ giới, liền để cho ta nghiên cứu Chân Minh giới này thật tốt một chút.

Nhưng hôm nay ta nhìn Chân Minh giới này cũng không có gì đặc thù a, thậm chí phía trên còn có đầu côn đáng chết này cản trở không đạo phi thăng.

Mặc Hà vừa dứt lời, trên bầu trời liền truyền ra tiếng tê minh Thái Hư Long Côn, hù dọa hấn tranh thủ thời gian trốn đến phía sau Trần Trâm.

Lúc này Trần Trâm nội tâm cũng là suy nghĩ bách chuyển.

Bất kể như thế nào, hắn đều phải nghĩ biện pháp ngăn cản cuộc gi
ao dịch này.

Thế nhưng phải lấy ra bảo vật đủ để đả động Tiên Vương, mới có
khả năng này.

Giờ đây trên người hắn bảo vật không ít, nhưng có thể đánh động
Tiên Vương, chỉ sợ chỉ có Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Việc này để trong lòng hắn tương đối rầu rĩ.

- Đến cùng có vật gì tốt? Người ngược lại nói a!

Mặc Hà gặp sắc mặt Trần Trầm biến rồi lại biến, nhìn không được
truy vấn.

Trần Trầm suy tư chốc lát, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một lò luyện
n đan.

Đây là lò luyện đan Huyền Hỏa Đan Vương, tên là lò luyện đan Âm
Dương Hợp Đạo.

- Luận giá trị, hắn là vật đứng sau Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp tr
ên người hắn.

- Là dạng này, ta lúc trước tại Tiên giới đạt được một đại năng luy
ện đan truyền thừa... Đây là đan lô hắn, chuyện này chẳng biết tại
sao, bị Cửu Thiên Tiên Vương biết, có lẽ hắn ham muốn cái truye
n thừa này a?

Trần Trầm mười điểm nghiêm túc nói.

Giờ này khắc này, hắn cũng chỉ có thể lừa dối như vậy.

Ai biết Mặc Hà nhìn thấy Âm Dương Hợp Đạo lò luyện đan xon
g, vậy mà cực kỳ hoảng sợ, tranh thủ thời gian vây quanh lò luyện

đan Âm Dương Hợp Đạo xoay vài vòng, xong lẩm bẩm nói.

- Thật sự là lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo... Chí bảo thứ ba Đ
an Lô bảng Tiên giới, đã biến mất trên trăm vạn năm!

Nghe được lời hắn nói, lông mày Trần Trâm giật giật, bất quá rất
nhanh khôi phục bình thường.

- Lò luyện đan này thật sự là chí bảo?

- Đương nhiên là chí bảo! Thời điểm Hồng Mông, Thái Thượng C
hí Tôn Tiên Nhân có chín lò luyện đan, lò luyện đan Âm Dương
Hợp Đạo này chính là một toà trong đó, truyền văn dùng lò luyện
đan này luyện chế ra được đan dược cũng có thể ra nhiều loại thu
ộc tính đặc biệt, có khi thậm chí sẽ sinh ra thuộc tính nghịch thiê
n...

Mặc Hà một bên giải thích một bên lục lợi lò luyện đan Âm Dươn
g Hợp Đạo, trong mắt tràn đầy tinh quang.

Tuy hắn chỉ là Chân Tiên, tại Tiên giới căn bản không có chỗ xếp
hạng, nhưng quanh năm theo bên cạnh Bắc Thần Tiên Vương, kiế
n thức là nhất đẳng tại Tiên giới.

- Nguyên lai lò luyện đan này lợi hại như vậy...

Trần Trâm tại một bên tán thành.

Chuyện này với hắn tới nói xem như niềm vui ngoài ý muốn, nếu
như có thể dùng lò luyện đan này giải quyết vấn đề, đó là không t
hể tốt hơn.

Cuối cùng cho dù lò luyện đan này lại nghịch thiên, hắn không ph
ải Luyện Đan sư đường đường chính chính, đối với hắn cũng khô
ng có tác dụng lớn gì.

- Ha ha, người biết cái gì, loại bảo vật này căn bản không phải người ta có thể có, như vậy đi, người đem lò luyện đan này giao cho ta mang về Tiên giới, đến lúc đó Bắc Thần Tiên Vương đương nhiên sẽ không giao dịch Chân Minh giới ra ngoài.

Mặc Hà cười nói, theo sau liền muốn bỏ lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo vào trong túi.

Trần Trầm thấy vậy tranh thủ thời gian ngăn cản nói.

- Chậm rãi, người nói không có bằng chứng, ta lấy cái gì tin người?

Mặc Hà khinh thường cười cười, từ trong ngực lấy ra một đạo pháp chỉ.

- Người còn hoài nghi thân phận ta hay sao? Người nhìn, đây là pháp chỉ Bắc Thần Tiên Vương đại nhân đích thân hạ! Để cho ta đến Chân Minh giới này điều tra tình huống!

- Về phần tham ô loại trọng bảo này, người yên tâm, ta to gan, cũng không lớn đến mức đến loại trình độ này.

- Bắc Thần Tiên Vương đại nhân nếu phái ta hạ giới, vậy khẳng định tin tưởng ta.

- Ta có thể lập xuống lời thề đại đạo, nhất định giao lò luyện đan này đến trong tay Bắc Thần Tiên Vương, bằng không liền để cho ta hình thần câu diệt!

Trần Trầm tiếp nhận pháp chỉ liếc một chút, tuy hẳn chưa thấy qua pháp chỉ Tiên Vương, nhưng hẳn lại từ bên trên những chữ viết kia cảm giác được một tia khí tức đặc thù.

Xem ra thật là pháp chỉ Tiên Vương không sai.

Đem pháp chỉ Tiên Vương giao đến trong tay Mặc Hà, Trần Trầm lại từ trong ngực lấy ra mấy viên đan dược đưa tới.

- Đã như vậy, vậy làm phiền đạo hữu trở về Tiên giới xong thay Chân Minh giới nhiều lời vài lời hay.

Mặc Hà thu hồi lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo, lại nhận lấy mấy viên đan dược, trên mặt không tự giác chất đầy nụ cười.

Về phần Trần Trầm còn có nghịch thiên chi bảo khác, hẳn ngược lại ại không có nghĩ qua.

Một Kim Tiên, đạt được lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo đã là khí vận nghịch thiên, làm sao có khả năng còn có một món khác?

- Khách khí! Đạo hữu yên tâm! Bắc Thần Tiên Vương cùng Cửu Thiên Tiên Vương kỳ thực không có quen như vậy, không cần ch o Cửu Thiên Tiên Vương mặt mũi!

- Vậy là tốt rồi.

Trần Trầm cười nói.

Kỳ thực giao lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo ra cũng là hành động bất đắc dĩ, giờ này khắc này, hẳn chỉ có con đường này có thể đi, chỉ có đi chọn cựa một lần.

Nếu như trở mắt nhìn xem quyền sở hữu Chân Minh giới rơi xuống trong tay Cửu Thiên Tiên Vương, vậy hậu quả khó mà lường được.

- Đạo hữu tại Hạ giới chờ tin tốt lành ta là được!

Mặc Hà vừa nói vừa bay lên bầu trời, xong lấy ra pháp chỉ.

Bên trong pháp chỉ bắn ra một đạo lực lượng kỳ lạ, ngay sau đó b

ên trong hư không liền lộ ra một cái tiên khí đại thủ, bắt hấn đi lên.

Chương 791: Lật Lọng.

Chương 791: Lật Lọng.

- A...

Nhìn xem Mặc Hà biến mất, Trần Trầm khẽ thở dài.

Dù cho thân tại Hạ giới, dù cho thông đạo phi thăng bị lấp, vẫn như cũ chạy không thoát Tiên giới ảnh hưởng.

Oa oa...

Chỗ không xa Thái Hư Long Côn phát ra một tiếng tê minh, Trần Trầm nghe được động tĩnh chậm chậm tới gần.

Thái Hư Long Côn quay đầu, nhìn Trần Trầm một cái.

Giờ khắc này, Trần Trầm từ Thái Hư Long Côn trong mắt nhìn thấy vô số cảnh sắc.

Trong đầu số lượng lớn huyền tượng hiện lên, hấn nhìn thấy một côn tại trong không gian hắc ám không biết rong chơi, đi qua thế giới này đến thế giới khác.

Mỗi cái thế giới đều có mỗi cái văn minh thế giới, hấn thậm chí n

hìn thấy vô tận tinh hà, sáng chói tinh không.

- Oa oa...

Thái Hư Long Côn lại lần nữa tê minh, đem Trần Trầm từ bên trong huyện tượng kéo đi ra.

Sau khi lấy lại tinh thần Trần Trầm thoáng cái hiểu rõ rất nhiều việc.

Cũng tựa như thế giới này cấu thành.

Trong không gian vô tận không biết, cất giấu thế giới này đến thế giới khác.

Như Tiên giới, cùng Chân Minh giới những thế giới này kỳ thực chỉ có thể coi là một toà đại thế giới chính thể.

Rời đi tòa đại thế giới này, xuyên qua bóng đêm vô tận, vẫn có khả năng đi đại thế giới khác.

Mà hẳn giờ đây tu vi Kim Tiên, phạm vi hệ thống truy tung đủ để bao trùm một giới, sau này nếu tu vi lại đề thăng, có lẽ có thể truy tung nguyên một toà đại thế giới, thậm chí truy tung toàn bộ vô tận không gian.

- Thế giới ta ban đầu sinh hoạt lại ở bên trong vô tận không gian này ư...

Trong nội tâm Trần Trầm thầm nghĩ.

Đúng lúc này, Thái Hư Long Côn mãnh liệt há hốc miệng ra, vô tận Không Gian chi lực từ trong miệng nó phun phun ra.

...

Mà cùng lúc đó, tại Tiên giới bên trong Bắc Thần tiên đình Bắc T hần Tiên Vực.

Mặc Hà đang quỳ một gối xuống tại trước mặt một người trẻ tuổi tóc trắng.

Người trẻ tuổi tóc trắng này một mặt lười biếng, đang tùy ý đánh giá lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo trước mặt.

- Tiên Vương, lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo này là ta từ tron g tay người kia lấy được, có lẽ Cửu Thiên Tiên Vương chính là ha m muốn món bảo vật này, cho nên mới muốn đổi lấy Chân Minh giới!

Mặc Hà nhỏ giọng giải thích nói.

Bắc Thần Tiên Vương nghe vậy khẽ gật đầu.

- Khó trách tại Hạ giới ra một tên Kim Tiên, nguyên lai là đạt đượ c đan đạo truyền thừa, nuốt chừng không ít đan dược.

- Lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo... Không sai, có lò luyện đan này tại, ta có thể tìm mấy gia hỏa biết luyện đan đổi không ít đồ t ốt.

Mặc Hà nghe vậy vui vẻ ra mặt, tranh thủ thời gian chúc mừng nó i.

- Chúc mừng Tiên Vương vui đến chí bảo!

Bắc Thần Tiên Vương cười nhạt một tiếng, tiện tay lấy ra một chú t bảo vật ném cho Mặc Hà.

- Người lần này xử lý không sai, không nghĩ tới tu vi người thấp c ùng có chỗ tốt tu vi thấp, nói thật, nếu là người khác, ta thực sự k hông tin được.

- Cái này gọi trời sinh ta tài tất hữu dụng!

Mặc Hà nói xong vừa nhin không được nhếch lên tay hoa.

Đúng lúc này, một tên tiên tướng tu vi Kim Tiên đi đến, cung kính nói.

- Tiên Vương, Cửu Thiên tông lại phái sứ giả tới.

- Để hấn vào đi.

Bắc Thần Tiên Vương thu hồi lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo, tiếp đó ngồi xuống bên trên vị trí hấn.

Cũng không lâu lắm, một tên Kim Tiên mặc phục sức Cửu Thiên tông liền không kiêu ngạo không tự ti đi đến.

- Tại hạ Cửu Thiên tông Tân Việt, gặp qua Bắc Thần Tiên Vương!

- Lại đến là vì sự tình Chân Minh giới?

Bắc Thần Tiên Vương lờm người tới một cái, từ tốn nói.

- Đúng vậy.

Tân Việt chấp tay trả lời.

- Việc này không cần bàn lại, Chân Minh giới vừa dung hợp, tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng, ta sẽ không đổi ý.

Bắc Thần Tiên Vương khoát tay áo nói.

- Thế nhưng... Ngài lúc trước không phải nói với tông chủ nhà ta như vậy...

- Trước đó là trước kia, bây giờ là bây giờ, nếu như không có chuyện gì khác người liền đi đi, còn có, để Cửu Thiên Tiên Vương sau này ít liên hệ ta, ta cùng hắn không quen.

Bắc Thần Tiên Vương một mặt không kiên nhẫn.

Tân Việt nghe đến đây sắc mặt biến đổi thành cực độ xấu hổ, nếu không phải đối mặt là tồn tại cấp bậc Tiên Vương, chỉ sợ hắn sẽ nổi giận tại chỗ.

Tông chủ nói Bắc Thần Tiên Vương là một gia hỏa thích lật lọng, chỉ lợi ích trên hết.

Lúc bắt đầu hắn còn không tin, cuối cùng đây chính là Tiên Vương một phương, chúa tể một vực, sao có thể bỏ rơi như thế?

Nhưng hôm nay hắn tận mắt nhìn đến, không tin cũng không được.

Còn tốt, tông chủ hắn đã sớm ngờ tới sẽ có một màn này phát sinh, sớm chuẩn bị kỹ càng.

- Bắc Thần Tiên Vương đại nhân, ta trước lúc đến tông chủ nói với ta, có thể đem một tòa trong hai tòa thế giới dùng để trao đổi đó đổi thành Thiên Phong giới!

Tân Việt trầm giọng nói.

Lúc trước Cửu Thiên Tiên Vương hứa hẹn hai tòa thế giới đổi một tòa Chân Minh giới, nhưng kỳ thật hai tòa thế giới kia cũng không giàu có như thế nào, mấy trăm năm hơn ngàn năm mới có một vị tiên nhân phi thăng.

Thế nhưng Thiên Phong giới không giống với lúc trước, đó là một tòa đại thế giới đại nhất thống, hàng năm đều có tu sĩ phi thăng.

Luận mức độ giàu có, viễn siêu Chân Minh giới!

Nghe được Thiên Phong giới, Bắc Thần Tiên Vương nhú nhú mày, thản nhiên nói.

- Cứu Thiên Tiên Vương chịu cho Thiên Phong giới?

- Tự nhiên chịu cho, bên trong Chân Minh giới có phản nghịch Cửu Thiên tông ta, tông chủ hắn vô luận như thế nào đều muốn diệt trừ người này.

Tân Việt cúi đầu, hung ác nói.

Bắc Thần Tiên Vương vuốt vuốt tóc trắng trên đầu, mở miệng nói.

- Thiên Phong giới tất nhiên giàu có, nhưng Chân Minh giới giờ đây thế nhưng có Kim Tiên tồn tại, nghiêm chỉnh mà nói, Kim Tiên cũng coi là người của ta.

- Như vậy đi, các ngươi lại thêm 100 vạn Thượng phẩm tiên thạch, ta liền đáp ứng đem Chân Minh giới đổi cho Cửu Thiên tông các ngươi.

Nghe được yêu cầu này, sắc mặt Tân Việt bộc phát xấu hổ, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu không bộc lộ tâm tình mình.

Nói thật, vèn vèn dùng Thiên Phong giới đổi Chân Minh giới, bọn hắn liền đã thua lỗ.

Giờ đây ngược lại tốt, hai tòa đại thế giới đổi một tòa người ta, còn cần đưa một triệu Thượng phẩm tiên thạch.

Cái gì gọi là lòng tham không đáy? Cái này gọi là lòng tham không đáy!

Nếu không phải... Mà thôi, tông chủ phân phó quan trọng nhất.

- Một triệu Thượng phẩm tiên thạch liền một triệu Thượng phẩm thiên thạch! Bất quá trước tiên cần phải lập xuống Thiên Đạo kế ước mới được!

Tân Việt dứt lời từ trong ngực lấy ra một đạo sách lụa.

Hai bên trái phải Mặc Hà thấy vậy tranh thủ thời gian tiếp nhận sách lụa, giao vào trong tay Bắc Thần Tiên Vương.

Bắc Thần Tiên Vương liếc qua nội dung bên trên sách lụa, khoe miệng hơi nhếch, theo sau duỗi ra ngón tay một chỉ điểm ra, liền tại bên trên sách lụa lưu lại lạc ấn dành riêng hắn.

Nhìn thấy Bắc Thần Tiên Vương lưu lại lạc ấn, Tân Việt thật sâu nhẹ nhàng thở ra.

Có lạc ấn, món sinh ý này liền đã thành, nếu Bắc Thần Tiên Vương lại đổi ý, vậy sau này liền không có Tiên Vương dám cùng hắn giao dịch.

- Tiên Vương sáng suốt! Hai tòa đại thế giới cùng một triệu Thượng phẩm tiên thạch Cửu Thiên tông ta gần đây liền sẽ giao đến trong tay Tiên Vương đại nhân!

Tân Việt một bên nói một bên thu hồi sách lụa.

- Không có việc gì nữa, người có thể đi.

- Tại hạ cáo từ.

Tân Việt lại chấp tay, tiếp đó quay người rời đi tiên đình.

Chờ hắn đi, Mặc Hà liền không nhịn được nói.

- Tiên Vương, bảo vật Chân Minh giới chúng ta đã nắm tới tay, nếu giao dịch xong, Cửu Thiên Tiên Vương tại trong Chân Minh giới không thu hoạch được gì, hẳn có thể làm ra động tác quá khích gì hay không?

- Mọi thứ đều muốn chiếm tiện nghi, nơi nào có sự tình tốt như vậy? Huống hồ cho dù hẳn thật làm ra động tác quá khích gì, thì tính sao? Ta còn có thể sợ hẳn hay sao?

Bắc Thần Tiên Vương khinh thường nói, vừa nói vừa tựa vào trên ghế ngồi.

Mặc Hà thấy vậy tranh thủ thời gian lại hành lễ, đồng thời vuốt mông ngựa nói.

- Tiên Vương đại nhân anh minh!

Chương 792: Phanh.

Chương 792: Phanh.

Nửa ngày sau, bên trong Cửu Thiên Tiên Vực, Cửu Thiên Tiên Vương nhìn thấy khế ước kia xong, trong mắt lóe lên một tia chán ghét.

- Loại ngu xuẩn này cũng có thể trở thành Tiên Vương, aizz.

Nói xong, hẳn liền đem khế ước tiện tay ném cho một tên người h

ầu hai bên trái phải, đồng thời đứng lên.

Nếu giờ đây Chân Minh giới thuộc về hẳn tất cả, vậy xử lý Chân Minh giới như thế nào, tất cả đều tại một ý niệm hẳn.

- Bất kể như thế nào, Cửu Thiên Huyền Trấn Thập cần cảm về, phẫn nghịch cũng phải chết, Thái Thanh Huyền Thiên Đạo tuyệt không thể truyền ra ngoài.

Tự lảm bảm một câu xong, thân hình hẳn từng bước biến mất, cũng không lâu lắm liền đi tới một chỗ khu vực biên giới Cửu Thiên Tiên Vực.

Từ nơi này quan sát hạ giới liền như là từng cái trứng gà mang theo màng mỏng to lớn.

Mỗi một quả trứng gà liền đại biểu một toà thế giới, trong đó đại thể giới lệ thuộc vào Cửu Thiên Tiên Vực tổng cộng hai mươi tám toà.

Cửu Thiên Tiên Vương nhìn ra ngoài một hồi, rất nhanh liền tìm tới Chân Minh giới.

Bởi vì vừa dung hợp, Chân Minh giới đặc biệt to lớn, thậm chí phải lớn hơn so Càn Nguyên giới hai bên trái phải không ít, trừ đó ra Chân Minh giới dựa vào Tiên giới cũng gần một chút, giống như một hạch bên trong bầy gà.

Tìm tới Chân Minh giới, Cửu Thiên Tiên Vương hít sâu một hơi.

Bên trên Kim Tiên chính là Tiên Quân, bên trên Tiên Quân mới là Tiên Vương, nhưng mà Tiên Vương cũng là có chênh lệch thật lớn.

Chỉ có Tiên Vương như hẳn dạng này nắm giữ một phương Tiên Vực, đó mới là cường giả đỉnh cao nhất Tiên giới.

Mà như hấn cường giả vậy, nhất niệm ra, là có thể hủy thiên diệt địa!

Oanh...

Một đạo tiếng nổ như có như không bắt đầu vang vọng ở phía trên Cửu Thiên Tiên Vương.

Kèm theo tiếng oanh minh tạo thành là một khóa viên cầu nhỏ nhỏ, bắt quả cầu này đang đang nhanh chóng biến lớn, chỉ trong vòng mấy cái hít thở liền từ lớn chừng trứng gà khuếch trương đến lớn cỡ đường kính trăm mét.

Mà lúc này tiếng oanh minh cũng càng ngày càng vang, không gian phụ cận cũng chấn động lên.

Tiên quang trên người Cửu Thiên Tiên Vương càng lúc càng nồng đậm, tóc dài toàn bộ đứng thẳng lên!

- A!

Quát to một tiếng!

Viên cầu đường kính trăm mét lại lần nữa tăng vọt, biến thành lớn cỡ phương viên mấy vạn mét! Lại từ lớn cỡ mấy vạn mét, biến thành lớn cỡ mấy triệu mét! Tựa như một khóa tinh cầu!

- Đi!

Cửu Thiên Tiên Vương treo lên tinh cầu khổng lồ, bỗng nhiên một chỉ Chân Minh giới.

Ầm ầm!

Một hồi tiếng kinh thiên động địa truyền ra, tinh cầu kia bắt đầu c

hậm chậm di chuyển, theo sau tốc độ càng lúc càng nhanh, hướng về Chân Minh giới va chạm vút đi.

Đây là một khóa Thiên Văn cự hình, so với một kích lúc trước hẳn n hủy diệt Minh Uyên kia còn mạnh hơn không chỉ gấp mười lần, loại công kích này một khi đánh trúng một toà thế giới, rất nhanh liền sẽ đánh xuyên toàn bộ thế giới, cuối cùng để thế giới sụp đổ.

Thế giới hủy diệt, tuyệt đại bộ phận tu sĩ trong đó đều sẽ vẫn lạc tại chỗ, cho dù là có mấy cường giả may mắn còn sống sót, cũng sẽ vĩnh cửu bị lưu đày tại bên trong bóng đêm không gian vô tận, không được bất luận linh khí tiên khí gì bổ sung, cuối cùng chết đi.

Mắt thấy Thiên Văn cự hình bay ra, Cửu Thiên Tiên Vương thu tay về cười nhạt một tiếng, theo sau phát ồng tay áo một cái, một bàn thịt rượu liền xuất hiện tại trước mặt hắn.

Ngay sau đó, hắn liền bình yên ngồi xuống đến, một bên uống rượu một bên vừa nhìn Thiên Văn đi xa.

...

Loại động tĩnh to lớn này tự nhiên kinh động đến không ít cường giả đỉnh cao Tiên giới.

Bắc Thần Tiên Vực, Bắc Thần Tiên Vương nhìn xem Thiên Văn to lớn kia lắc đầu nói.

- Không nghĩ tới mới đổi về đến liền phá hủy, thật sự là tùy hứng a.

Dứt lời hắn cũng bày một bàn tiệc rượu, thậm chí còn mời mấy tiên nữ, chuẩn bị cùng nhau xem cảnh đại phá diệt thế giới hiếm có.

Mặc Hà thì tại một bên xu nịnh nói.

- Còn tốt Tiên Vương ngài nhìn xa trông rộng, trước lấy lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo, đợt sinh ý này Tiên Vương ngài kiếm lợi lớn!

Bắc Thần Tiên Vương mỉm cười, rót một chén ngọc lộ quỳnh tương uống một hơi cạn sạch.

Một vài Tiên Vương Tiên Vực khác nói chung cũng là như thế, ít thấy chạy ra, xem một màn hiềm thấy này.

...

Mà cùng lúc đó, trong Chân Minh giới, trời đột nhiên đen lại.

Trần Trầm ngẩng đầu nhìn bầu trời, con ngươi một hồi lại rụt lại một hồi, hẳn có thể tinh tường cảm ứng được một khóa tinh cầu khổng lồ đang phân bố hỏa diễm, hướng về trong trung tâm Chân Minh giới va chạm đến.

Nếu như đây chỉ là tinh cầu phổ thông, vậy còn tốt, nhưng là Thiên Văn công pháp Thái Thanh Huyền Thiên Đạo lấy ra, so với trước đó Thiên Văn hẳn tại Minh Uyên giới đạt được kia còn phải to lớn hơn trăm lần không thôi.

Cực kỳ hiển nhiên, đây là đến triệt để hủy diệt Chân Minh giới.

- Những cái gọi Tiên Vương này, không một cái đáng tin cậy, cũng không ai để ý tu sĩ hạ giới sống chết.

Trong nội tâm Trần Trầm thâm than, đồng thời trong lòng dâng lên một cỗ tức giận cường liệt!

Nhưng bây giờ không phải thời điểm oán trời trách đất, hẳn nhất định cần phải nghĩ biện pháp ngăn cản Thiên Văn chung cực này.

Vừa nghĩ đến đây, hẳn không chần chờ, nhanh chóng thôi động T

hiên Vẫn một mực rơi vào phụ cận lưỡng giới thông đạo kia hướng về bầu trời ghênh đón!

Thiên Vẫn hẳn tốc độ phi hành cực nhanh, cũng không lâu lắm liền n vọt lên bầu trời.

Nhưng thời gian khi cả hai sắp gặp nhau, Trần Trầm mới thấy rõ cả hai chênh lệch thật lớn.

Thiên Vẫn hẳn như là trứng gà, tinh cầu bầu trời hạ xuống kia lại lớn cỡ bóng rổ.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang to lớn Chân Minh giới truyền ra, Thiên Vẫn Trần Trầm nháy mắt nổ tung, biến thành mấy ngàn đạo Lưu Tinh cỡ nhỏ lạc hướng Chân Minh giới.

Cái cảnh sắc kia rất đẹp, nhưng trong tâm Trần Trầm lại hết sức băng lãnh.

Bởi vì, giờ này khắc này Chân Minh giới đã bị một cỗ áp lực to lớn vô hình bao phủ, xem như người nắm trong tay Thiên Đạo pháp tắc, hẳn thậm chí có thể cảm giác được một cách rõ ràng ý chí thế giới đang run rẩy.

- Làm sao bây giờ...

Mắt thấy tinh cầu to lớn kia cách Chân Minh giới càng ngày càng gần, trong lòng Trần Trầm trong nháy mắt mờ mịt.

Nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Kỳ thực trong lòng của hắn biết giờ phút này chỉ có một loại biện pháp, thế nhưng biện pháp quá mức tàn nhẫn, hắn không cách nào nhẫn tâm.

Xét đến cùng, hẳn không phải loại tu sĩ lãnh khốc sống không biết bao nhiêu năm, nhìn thế gian tất cả mọi thứ đều như sâu kiến.

Nhưng mà bây giờ do dự, trả giá đắt, chỉ sẽ lớn hơn.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm nhắm mắt lại, phun ra một ngụm trọc kh í.

Một giây sau, thổ địa to lớn nguyên thuộc về Minh Uyên giới Bắc vực tại dưới ý chí Thiên Đạo khu động chấn động lên, ngay sau đó ó mảng lớn mảng lớn thổ địa tách rời mặt đất, bản khối mặt đất to lớn cắt đứt.

Núi cao sụp đổ, dòng sông cuốn ngược, nham tương tàn phá 4 phía, bầu trời hạ xuống huyết vũ, số lượng lớn sinh linh bay ra, mờ mịt không biết làm sao.

Ban đầu Bắc vực Minh Uyên giới, phương viên có tới mấy ngàn vạn dặm, vừa bay lên, Thiên Văn cự hình kia lập tức liền lộ ra đến nhỏ bé vô cùng.

...

Bên trong Cửu Thiên Tiên Vực, nhìn thấy một màn này Cửu Thiên Tiên Vương đột nhiên để ly rượu xuống, trên mặt lộ ra tình trạng kinh ngạc.

Bất quá tình trạng kinh ngạc này rất nhanh biến mất, thay vào đó là nụ cười ý vị chơi đùa.

- Khéo, không nghĩ tới vậy mà trao đổi ý chí Thiên Đạo, thật sự là hay lắm!

Dứt lời hẳn cầm bầu rượu lên, lại rót cho mình một chén rượu.

Tiếp đó bờ môi hé mở, nhẹ giọng líu ríu.

Àm!

Tiếng hạ xuống, nổ mạnh truyền ra!

Àm àm!

Trong Chân Minh giới, thổ địa mấy ngàn vạn dặm cùng Thiên Vãn cự hình đụng vào nhau, trong chớp mắt, một đóa hoa lớn cỡ một giới màu xám nở rộ ra.

Nhìn xem nở rộ tại từng khoảnh thế giới Trúng gà kia.

Bên trong đóa hoa màu xám, mắt Cửu Thiên Tiên Vương không náy một cái, cầm trong tay rượu ngon uống một hơi cạn sạch.

Chương 793: Thôn Phệ.

Chương 793: Thôn Phệ.

- Cửu Thiên Tiên Vương, người cũng đã biết một kích vừa rồi kia liền có ức vạn sinh linh vẫn lạc!

Mới vừa uống vào rượu, hai bên trái phải liền vang lên một đạo tiếng tràn ngập tức giận.

Cửu Thiên Tiên Vương nghe vậy không nhanh không chậm để ly rượu xuống, thản nhiên nói.

- Tuyệt đại bộ phận sinh linh Giới kia cũng đã thành tín đồ Minh Thần, ta lúc đầu liền chuẩn bị toàn diệt bọn hắn, vừa lúc giờ đây t huận tay mà thôi.

- Nhưng trong đó cũng có một vài tu sĩ bình thường!

Tiếng kia tiếp tục nói.

- Trăm chưa tới một, chết không có gì đáng tiếc, Phi Hoàng Tiên Vương, đó là thế giới Cửu Thiên Tiên Vực ta, xử lý như thế nào, cùng người không có quan hệ.

Cửu Thiên Tiên Vương liếc qua hư không, lạnh giọng nói.

- Hừ!

Bên trong hư không phát ra một tiếng hừ lạnh, theo sau liền không còn đáp lại.

...

Mà lúc này tại Chân Minh giới, thổ địa phương viên mấy ngàn vạn dặm đánh tới Thiên Vãn cự hình xong nháy mắt sụp đổ, tuyệt đại bộ phận đều biến thành bột mịn, chỉ có số ít mảnh vỡ rơi xuống.

Không ít tu sĩ nhìn thấy một màn kinh người như thế từng người bị hù dọa đến không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là tại chỗ quỳ xuống cự hình Thiên Vãn trên bầu trời, hy vọng có thể đạt được thượng thiên thương cảm.

Trần Trầm ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời Thiên Vãn vẫn tương đối hoàn hảo như cũ, bên trong ánh mắt có loại phức tạp không nói.

Theo sau, tại phía dưới thế giới ý chí không chế, Đông Vực nguyê

n thuộc Minh Uyên giới cũng bay lên bầu trời.

Cảnh tượng phía trước đồng dạng tận thế kia lại lần nữa diễn dịch một lần.

Toàn bộ tu sĩ Chân Minh giới cũng dần dần biến đổi thành chết lặng, chỉ có thể cặp mắt vô thần nhìn lên bầu trời, chờ đợi vận mệnh h thẩm phán.

Trần Trầm nhắm mắt lại, hẳn có thể khơi thông ý chí thế giới trong nháy mắt này cảm nhận được vô số thăng trầm.

Vậy cũng là cảm xúc hàng trăm triệu sinh linh sau khi ngã xuống lưu lại đến.

Khiến hẳn nhìn không được vành mắt phiếm hồng.

Nhưng giờ phút này, trên bầu trời Thiên Văn cự hình vẫn đang rơi xuống, nguy cơ y nguyên không thể giải trừ.

Trần Trầm chỉ có thể lập tức trở lại yên tĩnh nổi lòng, lại lần nữa không chế Nam Vực nguyên Minh Uyên giới hướng về bầu trời bay đi.

Nam Vực còn chưa đủ.

Kế tiếp là Tây Vực Minh Uyên giới.

Tây Vực Minh Uyên giới vẫn như cũ không đủ, Trần Trầm chỉ có thể thao túng Tây Vực Chân Linh giới nghênh đón lên thiên không.

...

Mấy phút sau, Thiên Văn to lớn trên bầu trời rớt cục lờ mờ đến cực điểm.

Mà lúc này Chân Minh giới, chỉ còn lại một vực địa phương Đông Vực.

Nội tâm Trần Trâm đã băng lạnh đến cực điểm, dù cho hắn chính tay diệt sát số lượng lớn tu sĩ hắn hết sức quen thuộc.

Mắt nhìn lên Thiên Vãn bên trong bầu trời còn lưu lại một tia năng lượng, Trần Trâm trực tiếp bay lên trời, bay đến chính giữa phía dưới Thiên Vãn, dùng hai tay chống đỡ Thiên Vãn.

Nhưng mà, dù cho là phân thân bản thể hắn đều xuất hiện, dù cho hắn đồng dạng tu Thái Thanh Huyền Thiên Đạo, dù cho Thiên Vãn này chỉ còn lại có một chút năng lượng, hắn cũng mơ hồ ngăn cản không nổi, thân thể bắt đầu không nhận không chế hướng phía dưới rơi xuống.

- Mang một vài người đi Càn Nguyên giới, bảo lưu hỏa chủng.

Trần Trâm một bên nói một bên đem Độ Hư Chu ném về phía chủ tông Chân Minh tông.

Nhưng mà nghe được lời hắn nói, một đám tu sĩ Chân Minh tông lại không ai có bất kỳ động tác gì, bọn hắn chỉ là từng người nhìn lên bầu trời, trong mắt tràn đầy nước mắt.

Có thể đợi ở chỗ này đều là tu sĩ lúc trước Minh Uyển giới xâm lấn, tử chiến không lùi.

Lúc trước bọn hắn nguyện ý cùng Chân Linh giới cùng tồn vong, giờ đây bọn hắn y nguyện nguyện ý, cho nên căn bản không có người muốn đi.

Về phần báo thù cái gì, bọn hắn đều có tự mình biết mình, biết đời này đều khó có khả năng đạt tới độ cao hủy diệt một giới.

Cùng tự tìm phiên não, không bằng hôm nay liền vẫn lạc tại nơi này.

Gặp mọi người phía dưới không động tĩnh gì, Trần Trầm mãnh liệt ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, giờ khắc này, toàn thân hắn đều toát ra kim quang chói mắt, đây là dấu hiệu tiên lực đang nhanh chóng bốc cháy.

Tại dưới lực lượng cường đại này tác dụng, Thiên Vẫn thoáng cái dừng lại thế rơi, cùng Trần Trầm giằng co tại bên trong hư không cách xa mặt đất vạn mét.

Nhưng tiên lực bốc cháy cuối cùng cũng có cuối cùng, cũng không lâu lắm, Trần Trầm ý thức liền bắt đầu mơ hồ.

Mà đúng lúc này, vô số cảm xúc vẫn lạc sinh linh như là núi lửa bạo phát trong lòng hắn rơi ra.

Bên trong hư không, số lượng lớn hắc vụ bắt đầu hội tụ, một tôn ma đầu xưa nay chưa từng có, cùng Thiên Vẫn không xê xích bao nhiêu xuất hiện tại phụ cận Trần Trầm.

- Kẻ tin ta, vĩnh sinh bất diệt.

Ma đầu mở ra miệng rộng, tiếng truyền khắp thiên địa.

Trần Trầm gian nan quay đầu, dùng đỏ tươi con mắt nhìn về phía ma đầu, tiếng khàn khàn nói.

- Minh Thần... Người tin người vĩnh sinh bất diệt, vậy vì sao những người kia đều vẫn lạc?

- Phải biết, vừa rồi mấy lần va chạm mạnh, Chân Minh giới chết đến mười ức tín đồ Minh Thần.

Mà những tín đồ Minh Thần này tại phía dưới Thiên Vẫn hủy diệt

t, không cách nào phục sinh.

Ma đầu trầm mặc chốc lát, nói.

- Tín đồ nguyện lực đem ta triệu hoán đến nơi đây, ngươi thờ phụng ta, một kiếp này, ta liền thay ngươi ngăn lại.

- Như thế nào thờ phụng? Là giống như những người khác, phía sau nhiều hơn một đạo xiềng xích sao?

Trần Trầm thấp giọng hỏi.

- Ngươi không tầm thường, vừa rồi ngươi tàn sát ức vạn sinh linh, trên tay dính đầy nhân quả, tại trên ta một đạo này chắc chắn đạt được hoàn thành kinh người, bản thân, có thể thu ngươi làm đồ.

- Tất nhiên, muốn trở thành đồ đệ của ta, nhất định cần kính sợ ta xuất phát từ nội tâm, nhất định cần đem sinh tử trọn vẹn giao đến trong tay của ta, từ đó phụng ta làm sư, phụng ta làm chủ, ngươi nguyện ý không?

Ma đầu nhẹ giọng giải thích nói.

- Cút!

Trần Trầm gầm thét một tiếng, hai tay bắn ra số lượng lớn máu tươi màu vàng.

Mà Thiên Vãn lúc này lại rơi xuống ngàn mét.

Ma đầu thấy vậy cười lạnh nói.

- Ngươi còn đang kiên trì cái gì? Ngươi cũng đã biết, nếu ngươi gia nhập Minh giới, sau này trọn vẹn có cơ hội trở thành một cấp Minh Vương tồn tại, đủ để chống lại Tiên Vương Tiên giới!

Trần Trầm nhắm mắt lại.

Đem sinh tử giao cho người khác, kính sợ Minh Thần xuất phát từ nội tâm, những sự tình này hẳn đời này cũng không làm được.

- Trần Trầm, nghĩ kỹ, Chân Minh giới bị hủy, người sẽ bị trục xuất đi tới trong hư không vô tận không biết, từ đó triệt để bị lạc... Đó là thể nghiệm còn đáng sợ hơn chết.

Ma đầu dùng giọng điệu mời điếm sợ hãi nói.

Nhưng mà Trần Trầm căn bản không có ý tứ nghe, chỉ là khoảng thời gian này, Thiên Văn lại rơi xuống ngàn mét.

Oa oa oa!

Lúc này, xa xa bầu trời truyền ra từng đạo tiếng tê minh Thái Hư Long Côn, nương theo mà tới là Không Gian chi lực cuồng bạo đến cực điểm.

Ma đầu to lớn tại phía dưới Không Gian chi lực cuồng bạo này dần dần tiêu tán, Trần Trầm nhìn về phía dưới, vậy mà phát hiện Đông Vực Chân Minh giới còn sót lại đang chậm chậm hướng lên lên.

- Đây là... Trần Trầm từ phương hướng trên mặt đất nhìn tới, liếc mắt liền thấy được Thái Hư Long Côn to lớn vô cùng.

Chỉ bất quá lúc này Thái Hư Long Côn cũng há to miệng, mà Không Gian chi lực bốn phía bắt đầu từ nó trong miệng bắn ra.

- Oa!

Lại là một tiếng gào thét kỳ dị, Thái Hư Long Côn một mực dừng lại tại thông đạo phi thăng lúc này đột nhiên khôi phục tự do, tiếp đó hướng phía dưới một cái nuốt mạnh.

Thân thể khổng lồ nó mấy chục vạn dặm kia nhìn lên đến to lớn, nhưng so với Đông Vực vẫn còn kém quá nhiều.

Nhưng vậy mà miệng lớn nó kia lại như có thể chứa đựng hết cả y vậy, một cái trực tiếp đem trọn Đông Vực nuốt vào trong bụng,.

- Oa!

Lại là một tiếng tê minh, Thái Hư Long Côn lại lần nữa hé miệng, đem Thiên Vãn suy yếu kèm thêm Trần Trầm cũng nuốt xuống.

Vị trí Chân Minh giới lúc đầu thoáng cái biến thành bóng đêm vô tận, chỉ còn dư lại thân thể Thái Hư Long Côn màu xanh thăm thẳm kia tản ra quang mang loá mắt.

Chương 794: Báo Thù Không Cách Trăng.

Chương 794: Báo Thù Không Cách Trăng.

Trong Cửu Thiên Tiên Vực, Cửu Thiên Tiên Vương nhìn thấy một màn này lông mày một hồi nhăn nhăn liệt.

Nhưng hắn lại không làm gì được sinh linh kỳ dị kia.

Nói thật, từ khi sinh linh kỳ dị này đi tới phạm vi tam giới, bọn hắn những Tiên Vương này liền phát giác được, thậm chí đã từng thử thăm dò thu phục hoặc là diệt sát sinh linh kỳ dị này.

Cuối cùng cũng không ngoại lệ, tất cả đều thất bại.

Sau này cũng không ai xen vào sinh linh kỳ dị này nữa.

Chưa từng nghĩ đến bây giờ sinh linh kỳ dị này cứ thế mà nuốt lấy một toà đại thể giới không trọn vẹn.

Cứ như vậy, Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp chẳng phải là rơi vào trong bụng Thái Hư Long Côn này?

Nghĩ tới đây, trong lòng Cửu Thiên Tiên Vương bộc phát khó chịu, phảng phất như ăn phải con ruồi vậy.

Không chờ hẳn tiếp tục suy nghĩ, bên trong hư không vô tận, Thái Hư Long Côn mãnh liệt nhảy một cái, bích chương Tiên giới cùng hạ giới liền như không tồn tại vậy, bị nó thoải mái xuyên qua.

Mắt thấy lấy Thái Hư Long Côn bay đến phạm vi Tiên giới, Cửu Thiên Tiên Vương mãnh liệt đứng lên, hướng về phương hướng Thái Hư Long Côn tồn tại bay đi.

...

Một bên khác, Thái Hư Long Côn tiến vào Tiên giới xong, tại ở giữa vô số Tiên Vực nhanh chóng ngao du.

Thu được tự do nó tựa hồ cực độ vui sướng, tốc độ phi hành cũng hết sức kinh người.

Một mực rong chơi ba ngày ba đêm, nó rốt cục đứng tại địa phương một chỗ biên giới Tiên giới.

Nơi đây tên là Vãn Tiên sơn, chính là một chỗ cấm địa Tiên giới.

Hàng ngàn vạn năm trước, Tiên giới cùng Minh giới ở chỗ này đại chiến, vẫn lạc vô số cường giả siêu cấp.

Những chiến hồn cường giả siêu cấp này ngàn vạn năm bất diệt, cuối cùng tạo thành một loại lĩnh vực đặc thù nào đó, bao trùm ở Vãn Tiên sơn này.

Hễ có Tiên Nhân tới gần Vãn Tiên sơn này, liền dễ dàng bị chiến ý cường liệt lạc tâm trí, cuối cùng hoá thành điên dại.

Bất quá đây đối với Thái Hư Long Côn tựa hồ không có ảnh hưởng gì, đi tới vùng trời Vãn Tiên sơn, Thái Hư Long Côn hưng phấn hí vài tiếng, tiếp đó thu nhỏ mấy trăm ngàn lần, rơi vào trong núi.

Mà cùng lúc đó, thế giới tại trong bụng nó, một toà đại lục lẳng lặng ngồng bồng bênh, chính là Chân Minh giới không trọn vẹn.

Bên trên đại lục, sắc mặt Trần Trầm tái nhợt ngồi xếp bằng, ở trước mặt hắn thì trung bày từng đống tiên thạch, đang nhanh chóng tiêu hao.

Chờ những tiên thạch này toàn bộ tiêu hao hầu như không còn, Trần Trầm mở mắt, trên mặt cũng khôi phục một tia huyết sắc.

Nhìn xem hoàn cảnh chung quanh này, Trần Trầm nói khẽ.

- Long Côn tiên bối, lần này may mắn mà có người.

Thái Hư Long Côn chít chít hai tiếng, xem như đáp lại.

Nó vừa lên tiếng, lập tức số lượng lớn tiên khí tràn vào thế giới trong bụng nó, chỉ bất quá thời gian mấy hơi thở, đại lục Chân Minh giới liền bị tiên khí tràn ngập.

Các tu sĩ may mắn còn sống sót cảm ứng được tiên khí tồn tại, từ trong cái kinh hô không thôi.

- Cái này tựa như là Tiên giới!

- Không sai! Đây chính là Tiên giới! Đại lục dường như bị Thái Hư Long Côn đưa đến Tiên giới rồi!

- Vậy chúng ta xem như phi thăng sao?

- Không biết rõ...

Nghe lấy người chung quanh nghị luận, tâm tình Trần Trầm lại khá phức tạp.

Ý chí Thiên Đạo Chân Linh giới khát vọng tiến thêm một bước, trở thành Tiên Vực, ai có thể nghĩ tới, cuối cùng cũng là lấy phương thức như thế thực hiện.

Nguyên vốn còn muốn tại Hạ giới qua một chút thời gian nhàn nhã, kết quả là vẫn đi tới Tiên giới.

Trong nội tâm Trần Trầm buồn vô cớ.

Trải qua biến cố lớn như vậy, hẳn xem như khắc sâu được một cái đạo lý.

Đó chính là Tu Chân giới này trọn vẹn không có đạo lý đáng nói.

Đối mặt Tiên Vương, không chỉ không thể trêu vào, cả trốn cũng không trốn thoát.

Tại một khắc chính mình đạt được Cửu Thiên Huyền Trân Tháp này, liền đã chú định.

Dù cho chính mình nguyện ý đem Cửu Thiên Huyền Trân Tháp trả lại cho Cửu Thiên Tiên Vương, Cửu Thiên Tiên Vương cũng sẽ không bỏ qua chính mình.

Nguyên nhân mười điểm đơn giản, giết người bắt quả là một cái n

hắc tay, không giết ngu sao mà không giết, giết cũng giết phí công.

Về phần giải thích, cường giả không cần nghe giải thích, cũng không rảnh nghe giải thích.

Bởi vì phương pháp đơn giản nhất, liền là diệt sát, liền là hủy diệt.

- Đi mẹ nó Cửu Thiên Tiên Vương! Còn có Bắc Thần Tiên Vương kia, cũng không là đồ tốt, lại dám gạt bảo vật ta, các ngươi đều chờ cho ta!

Trần Trầm ở trong lòng giận mắng.

...

Cứ như vậy, Trần Trầm tại thế giới trong bụng Thái Hư Long Côn nghỉ ngơi nửa tháng, cả người dần dần khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Mà trong nửa tháng này, vô luận là đại lục Chân Minh giới không trọn vẹn, hay là tu sĩ trên đại lục may mắn còn sống sót, đều tại phía dưới tiên khí ảnh hưởng nhanh chóng phát sinh thuế biến.

Thậm chí có vài tu sĩ hoàn thành chuyển hóa, trở thành Tiên Tột Phẩm Tiên.

Nhìn xem một màn này, nội tâm Trần Trầm có chút vui mừng.

Qua khoảng thời gian này, cảm xúc hẳn lại yên tĩnh không ít, nhưng trong nội tâm vẫn có cỗ oán khí, không phát tiết ra ngoài không thống khoái, không phát tiết ra ngoài, hẳn cũng không thể yên tâm tu luyện!

Nghĩ tới đây, hẳn bay đến phụ cận miệng Thái Hư Long Côn, dò

hỏi.

- Tiền bối, ngài nhìn ta có thể rời đi Vãn Tiên sơn mạch này sao?

Thái Hư Long Côn nghe vậy há hốc miệng ra, Trần Trầm lập tức liền xông ra ngoài, kết quả mới vừa lao ra, một cỗ uy áp tinh thần bá đạo đến cực hạn liền từ bốn phương tám hướng nghiền ép đến.

Chỉ trong chớp mắt, ý thức Trần Trầm liền bắt đầu mơ hồ.

Không kịp nghĩ nhiều, thừa dịp còn không mất đi ý thức, hấn tranh thủ thời gian lại lui trở về.

- Tiền bối, ngài có thể dịch chuyển vị trí về phía trước sao?

Khôi phục bình thường xong, Trần Trầm ngượng ngập chê cười nói.

- Oa oa...

Thái Hư Long Côn hí hai tiếng, ánh mắt có chút khinh thường.

Trần Trầm còn chưa kịp phản ứng, liền bị Thái Hư Long Côn đưa đến bên trong một chỗ không gian đặc thù.

Bên trong không gian đặc thù này, đều là một chút vật liệu kim quang lóng lánh, có vàng, có bảo thạch, còn minh châu, còn có một chút vật không biết phát quang.

Trần Trầm tùy ý xem xét, lại còn nhìn thấy thủy tinh.

Nếu tại địa phương khác phát hiện những vật này, hấn khẳng định phải dùng hệ thống truy tung một phen, nhìn một chút có bảo vật gì hay không.

Nhưng lần này hấn lại không có, bởi vì Thái Hư Long Côn đem h

ấn đưa đến nơi này, rõ ràng là đang nói cho hẳn biết mình thích vật phát quang.

Cho nên những vật trước mặt này, vô luận có phải bảo vật hay không, hẳn cũng không thể đụng vào.

Nếu không thể đụng vào, vậy truy lùng cũng là tự tìm phiền não.

Không nghĩ tới Thái Hư Long Côn vậy mà ưa thích những vật này...

Trên mặt Trần Trầm dần dần nổi lên nụ cười.

Có tin mừng tốt liền tốt, có tin mừng tốt hẳn có thể hợp ý.

Nói thật, hiện tại nếu không có Thái Hư Long Côn bảo hộ, đại lục Chân Minh giới không trọn vẹn chỉ sợ vài phút sẽ hủy diệt.

- Long Côn tiền bối, ta minh bạch ý tứ ngài.

Trần Trầm hô lên phía trên, theo sau tất cả vật có thể phát quang từ trong nhẫn trữ đều lấy ra, đặt ở bên trong không gian đặc thù này.

Nói thật, không lấy không biết, vừa cảm hù dọa nhảy một cái, cả Trần Trầm chính mình cũng không nghĩ tới chính mình có nhiều bảo vật phát quang như vậy.

Nhìn tới vô luận là người hay là những sinh vật khác gì, hoặc nhiều hoặc ít trong tiềm thức đều ưa thích những vật liệu hoa hòe hoa sói này.

Thái Hư Long Côn thấy mình cất giữ tăng thêm không ít, phát ra tiếng hí vui sướng, theo sau lập tức xê dịch thân thể xuống, đem Trần Trầm đưa đến biên giới Vãn Tiên sơn.

Trần Trầm trước truy lùng một phen, xác định không có gì nguy hiểm xong, rồi mới từ trong cơ thể Thái Hư Long Côn bay ra.

- Long Côn tiền bối, ngài yên tâm, qua thời gian ngắn ta liền trở lại, đến lúc đó khẳng định mang bảo vật cho ngài!

Bỏ xuống những lời này, Trần Trầm liền hướng về xa xa bay đi.

Hắn giờ đây chỉ là Kim Tiên, luận tu vi còn kém rất rất xa Tiên Vương, nhưng cái này không đại biểu hắn không thể báo thù.

Cuối cùng báo thù chuyện này, loại trừ dựa vào thực lực, còn có thể dựa vào trí tuệ.

Bất kể như thế nào, trút cơn giận trước lại nói.

Chương 795: Đến Máy Sự Tình Kinh Thiên Đại Họa.

Chương 795: Đến Máy Sự Tình Kinh Thiên Đại Họa.

Rời đi Vãn Tiên sơn, Trần Trầm tại Tiên giới bốn ba trọn vẹn một tháng.

Một tháng này, hắn đi đường hơn hai mươi Tiên Vực, cũng tiếp xúc không ít Tiên Nhân, có am hiểu Tiên giới một bước càng sâu.

Tiên giới có thể nói lớn tới cực điểm, mỗi vực cũng có thể so một toà đại thế giới.

Hơn chín nghìn Tiên Vực cơ bản mỗi một chỗ Tiên Vực đều có một Tiên Vương như thế.

Nhiều Tiên Vương như vậy không có khả năng một đoàn hài hoà, lẫn nhau ở giữa cũng có khoảng cách.

Nếu không phải là bởi vì tại bên trên rất nhiều Tiên Vương, còn có Tiên Đế hư vô mờ mịt, không biết thân ở chỗ nào kia, những Tiên Vương này có lẽ đã sớm đánh nhau.

Tất nhiên, những cái này trước mắt đều không có quan hệ Trần Trầm.

Hắn cũng không nghĩ đi tìm đối thủ Cửu Thiên Tiên Vương, Bắc Thần Tiên Vương, để đối thủ hai vị Tiên Vương giúp đỡ hắn đi tìm phiến toái.

...

Một đường phi hành, Trần Trầm trước tiên đi tới Bắc Thần Tiên Vực.

Cũng không phải hắn oán hận Bắc Thần Tiên Vương lớn, mà là Bắc Thần Tiên Vực cách hắn gần một chút.

Tiến vào phạm vi Bắc Thần Tiên Vực, Trần Trầm thông qua hệ thống rất nhanh liền đem khu vực Bắc Thần Tiên Vực làm phân chia đến rõ ràng.

Trong trung tâm Bắc Thần Tiên Vực là Bắc Thần tiên đình, Bắc Thần tiên đình chiếm cứ một nửa địa bàn Bắc Thần Tiên Vực.

Mà ở vòng ngoài, lại có mười hai toà đại tông môn, như là chúng tinh phủng nguyệt bảo vệ Bắc Thần tiên đình.

Tông chủ mười hai toà đại tông môn này tất cả đều là tu vi Tiên Q

uân, coi là thập nhị Thiên Vương bộ hạ Bắc Thần Tiên Vương.

Trong lòng Trần Trầm suy nghĩ một chút, hay là đi tới phạm vi Bắc Thần tiên đình.

Oan có đầu, nợ có chủ, hẳn chỉ chuẩn bị tìm Bắc Thần Tiên Vương phiền toái, không chuẩn bị giận chó đánh mèo tông môn phía dưới.

Tiến vào cương vực Bắc Thần tiên đình, Trần Trầm tìm một nơi ẩn núp đứng lên, bắt đầu hẳn xuất kế hoạch.

- Hệ thống, bên trong Bắc Thần Tiên Vực này có đại cơ duyên nào?

- Dưới đất phía trước kí chủ một trăm hai mươi vạn, chôn dấu dư liệu thiết yếu luyện chế bát chuyển Kim Đan, Hồng Mông tiên căn.

- Trong núi lớn hướng Đông Kí chủ hai triệu dặm, có vật liệu luyện khí Thiên Đạo Tiên Kim luyện chế Chí Tôn Tiên Khí...

Nghe được những đáp án này, khóe mắt Trần Trầm giật giật.

Lúc đầu hẳn chuẩn bị tìm một chút đại cơ duyên, tiếp đó tuyên truyền đi, để vô số cường giả đến Bắc Thần Tiên Vực này, biến Bắc Thần Tiên Vực thành rối loạn.

Nhưng giờ đây nghe được tên những bảo vật hoa hòe hoa sói này, hẳn cũng có chút luyện tiếc.

Những vật này chính mình nắm bắt tới tay không thơm sao?

- Mà thôi, chấp hành kế hoạch hai!

Trần Trầm cắn răng, lại bắt đầu sử dụng hệ thống truy tung.

- Hệ thống, bên trong Bắc Thần Tiên Vực này, có sự tình kinh thiên đại họa gì?

Hệ thống dừng lại chốc lát, kí chủ truy tung cơ duyên cực kỳ thường thấy, truy tung tai họa, nó là lần đầu tiên thấy, cho nên trong lúc nhất thời có chút không kịp phản ứng.

Sau một lúc lâu, nó rốt cục đưa ra đáp án.

- Trong núi sâu hướng Tây Kí chủ năm mươi vạn dặm, ẩn giấu một loại tên tà tiên cấp Tiên Quân, tới gần liền sẽ bị hấn diệt sát.

- Trong nước hướng Đông Kí chủ hai triệu dặm, có một hung thú cấp Tiên Quân đang ngủ say, nếu như đánh thức nó, tám chín phần mười sẽ bị thôn phệ tại chỗ.

- Hướng Tây Kí chủ dưới đất vạn dặm, có ma thai quỷ dị đang thai nghén...

- Phương Bắc Kí chủ tám triệu dặm, có một Tiên Linh tà ác cấp Tiên Quân đang thuế biến, lúc này nếu quấy rầy đến nó, sẽ để nó lộ tẩy xác thành siêu cấp hung thú, tàn phá 4 phía thế gian...

...

Hệ thống đưa ra một hàng này, liền liệt ra gần trăm đáp án.

Sau khi Trần Trầm xem xong gương mặt nhin không được run rẩy xuống.

Thế gian này bảo vật tuy nhiều, nhưng nguy hiểm đồng dạng nhiều, nếu không có hệ thống, ngày nào xui xẻo đụng tới một món trong đó, lập tức liền chơi xong.

Nhìn xem trên trăm kiện sự tình kinh thiên đại họa này, Trần Trầ

m một chút cân nhắc, liền quyết định trước đi tìm Tiên Linh tà ác tới gần tiên đình kia, trên đường còn có thể thuận tay thu hoạch một chút bảo vật.

...

Làm ra quyết định xong, Trần Trầm lập tức triển khai hành động, hướng về phương Bắc bay đi.

Tám triệu dặm tuy xa xôi, nhưng đối với hắn hiện tại tới nói kỳ thực không tính là cái gì, phía dưới tốc độ cao nhất, bất quá thời gian một canh giờ, hắn liền đến địa điểm hệ thống chỉ định.

Đây là dưới tiên đề trên đường thu hoạch một đồng bảo vật.

Nơi này là một toà sơn mạch tiên khí lượn lờ, trong đó không thiếu một vài hung thú Tiên Linh.

Trần Trầm ở tại bên trong cẩn thận từng li từng tí phi hành, cũng không lâu lắm, hắn liền phát hiện mục tiêu chuyến này.

Đó là một đầu cự giao chín đầu toàn thân đen kịt, đang tiềm phục tại bên trong đầm lớn, toàn thân trên dưới tràn ngập hồng quang, tựa hồ là đang lộ xác.

Trần Trầm dùng Tiên Cương Cự Mục xa xa điều tra, nhìn một chút trên trán không khỏi thấm ra mồ hôi lạnh.

Cái đầm lớn kia dài mấy chục vạn dặm, rộng mấy ngàn dặm, nếu là tại Hạ giới, đều miễn cưỡng được xưng tụng là biển.

Nhưng cự giao chín đầu kia tiềm phục tại trong đó bóng mờ to lớn, cũng là chiếm một nửa dài đầm lớn.

Tồn tại khủng bố như thế, chỉ là nhìn vài lần liền không nhìn được c tê cả da đầu.

Cái này còn chưa tính, càng máu chót là cự giao chín này đầu tựa hồ vừa rồi tàn sát không ít sinh linh dưới nước, đến mức toàn bộ nước đầm lớn đều biến thành màu đỏ nhạt.

Một phụ trợ như vậy, bộc phát lộ ra cự giao chín đầu đáng sợ.

- Thật mẹ nó khủng bố!

Trần Trầm xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, trong nội tâm hùng hùng hổ hổ một câu.

Nếu không phải cự giao chín đầu này đang thuế biến, hẳn nói cái gì cũng không dám tới gần quái vật nơi này.

Hít sâu một hơi, Trần Trầm cố lấy dũng khí, hướng về đầm lớn bay đi.

Lúc này bốn phía đầm lớn, trong vòng nghìn dặm cũng không có bất kỳ sinh linh gì dám tới gần, hẳn vừa xuất hiện, lập tức như là một nữ tử vào bên trong phòng tắm nam vậy, đặc biệt nổi bật.

Bên trong đầm lớn, cự giao chín đầu tựa hồ phát giác được Trần Trầm tồn tại, mãnh liệt phát ra gầm lên giận dữ!

Hông!

Một tiếng này từ chín cái đầu đồng thời phát ra, có thể nói kinh thiên động địa, bên trong đầm lớn mãnh liệt bắn lên sóng lớn kinh thiên mấy vạn mét!

Trên bầu trời bởi vậy hạ xuống một hồi huyết vũ! Số lượng lớn thực vật bị sóng âm chấn thành bột mịn!

Trần Trầm nghe khí tanh hôi phả vào mặt, kém chút không tại chỗ phun ra.

Chín cái đầu, đều có các mùi thối, xen lẫn tại một chỗ, mùi vị đó quả thực không cách nào hình dung.

- Khụ khụ! Ngươi thú như vậy, cũng uổng xưng Tiên Linh!

Trần Trâm không khỏi mắng.

Chín đầu cự giao tựa hồ nghe đã hiểu lời Trần Trâm nói, lại rít lên một tiếng, nương theo mà đến còn có uy áp Tiên Quân khủng bố tột cùng.

Trần Trâm cũng không hoảng loạn, tại phong bế khứu giác chính mình xong, hấn nhìn về phía những sinh linh vẫn lạc trong nước kia, thản nhiên nói.

- Ngươi giết chóc quá nặng, chú định không cách nào hoàn thành vĩnh hằng, mệnh trung nên có một kiếp, giờ đây kiếp ngươi tới.

Dứt lời, Trần Trâm liên tục phát động công kích đả lớn, công kích mấy chục lần xong, hấn cũng không nhìn kết quả, quay người bỏ chạy.

Mà lúc này, bên trong đả lớn chín đầu cự giao bởi vì thuế biến n hận lấy quá rầy, phát sinh kịch liệt biến hóa.

Từng đạo huyết nhục từ trên người nó bóc ra, vô số gai xương từ trên người nó dài ra.

Xanh biếc con mắt dần dần biến thành màu đỏ, cuối cùng trong mắt càng dấy lên hỏa diễm đỏ tươi!

- Hống!

Một tiếng gào thét chấn thiên động địa!

Chín đầu chỉ còn dư lại xương cốt, lại thiêu đốt lên hỏa diễm mãi h liệt vọt ra khỏi mặt nước! Huyết khí đỏ thẫm càng lấy nó làm trung tâm, bao trùm phương viên mấy chục vạn dặm!

Cứ như vậy, một đầu Tiên Linh tà ác vốn nên nên lột xác thành cao cấp hơn biến dị thành một đầu cự hung tuyệt thế khủng bố gấp mười lần so trước đó!

Chương 796: Tiên Đình Loạn.

Chương 796: Tiên Đình Loạn.

Bắc Thần tiên đình.

Bắc Thần Tiên Vương đang uống rượu mua vui, tại chính giữa yến hội, thì bày biện lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo hần mới vừa chiếm được.

Cùng hần uống còn có mấy Tiên Quân Bắc Thần tiên đình, lúc này đang cực điểm tăng bốc.

- Tiên Vương hồng phúc tề thiên, cho nên mới có thể đạt được chỉ bảo như thế!

- Nghe nói người có đức, cơ duyên liền sẽ nghịch thiên, ta nhìn Tiên Vương chính là loại người này!

- Ha ha, chỉ cần có Tiên Vương tại, Bắc Thần Tiên Vực chúng ta nhất định sẽ vui vẻ phồn vinh!

...

Nghe lấy những ngữ điệu tăng bốc này, Bắc Thần Tiên Vương vui vẻ ra mặt, tâm tình tốt đến cực điểm.

Đạt được trọng bảo liền cần phải phóng túng tuyên dương như vậy, để thế nhân đều biết mới được.

Giấu đến giấu đi, đó là việc kẻ yếu mới có thể làm.

Mà hử, Bắc Thần Tiên Vương, thân là Chí Tôn Bắc Thần Tiên Vương, cho dù tuyên dương ra ngoài, ai còn dám đánh chủ kiến hử hay sao?

Thời điểm đang lúc Bắc Thần Tiên Vương dào dạt tự đắc, một tiếng gào thét như có như không truyền đến trong tai hử.

Thân là Tiên Vương, thần thức hử đủ để bao trùm toàn bộ Bắc Thần Tiên Vương, cho nên chỉ hơi cảm ứng, liền phát giác được chín đầu cự giao biến dị tồn tại.

- Bắc Thần Tiên Vương Ta lúc nào ra loại nghiệt súc này?

Tuy trong nội tâm nghi hoặc, nhưng hử cũng không có xem thành cái đại sự gì.

Bởi vì vô luận là Tiên Linh hay là hung thú đặc biệt lợi hại, đều có linh tính, biết xu lợi tránh hại.

Cho nên dưới tình huống bình thường, không Tiên Linh nào dám ở trên địa bàn hử cản trở, trừ phi là không muốn sống.

Nhưng mà, ai có thể nghĩ đến tiếp theo lại là một tiếng rít lên, chín đầu cự giao biến dị kia nháy mắt xông ra đám lớn, bắt đầu không chút kiêng kỵ tại bên trong phạm vi Bắc Thần Tiên Vương tung hoành.

ành tàn phá 4 phía!

Loại tồn tại này một khi toàn lực phát uy, vậy lực phá hoại có thể nói lớn tới cực điểm!

Chỉ bất quá mấy hơi thở, lấy chín đầu cự giao làm trung tâm, phương viên mấy trăm vạn dặm liền biến thành một mảnh hỗn độn.

- Thật là muốn chết!

Bắc Thần Tiên Vương mãnh liệt ném đi chén rượu, sắc mặt biến đổi thành khó coi một chút.

Lúc này mấy tên Tiên Quân khác cũng cảm ứng được dị thường, cả đám đều đứng lên, biểu lộ ngưng trọng.

- Theo ta đi diệt nghiệt súc kia!

Bắc Thần Tiên Vương tức giận quát, xong trực tiếp biến mất tại bên trong tiên đình.

Tiên Quân khác tranh thủ thời gian đi theo phía sau, một lát, mấy người liền đi tới trên không chín đầu cự giao biến dị.

Nhìn chín đầu cự giao biến dị phía dưới khổng lồ mấy chục vạn dặm, toàn thân chỉ còn dư lại hài cốt, tất cả mấy vị Tiên Quân đều chấn động vô cùng.

Bởi vì bọn hắn từ trên người chín đầu cự giao nơi này cảm nhận được một loại lực áp bách cực mạnh.

Điều này nói rõ thực lực chín đầu cự giao này vượt xa bọn hắn, cho dù không phải cấp Tiên Vương, chỉ sợ cũng không xê xích bao nhiêu.

Bắc Thần Tiên Vương này sinh ra tồn tại đáng sợ như thế, bọn hắn l

àm sao sẽ không phát giác chút nào?

Tựa hồ phát giác được thủ hạ khiếp sợ, Bắc Thần Tiên Vương thả n nhiên nói.

- Lợi hại hơn nữa cũng chẳng qua là ngu xuẩn mất đi linh trí mà thôi.

Dứt lời hắn đưa ra ngón tay, đầu ngón tay dần dần mờ mịt ra ba độn công liệt trực tiếp hủy diệt.

Đối phó loại hung thú không linh trí này, liền nên dùng thủ đoạn đơn giản rõ ràng nhất ra.

Dù sao thực lực ngu xuẩn mạnh cỡ nào, cũng không có khả năng đỡ được hắn tụ lực một kích.

Nhưng, để cho người ta không nghĩ tới là, đúng lúc này chín đầu cự giao chín cái đầu bị ngọn lửa bốc cháy đột nhiên cùng nhau nhún về phía phương Bắc, tiếp đó thân hình lóe lên, vậy mà trực tiếp theo biến mất tại chỗ!

Bắc Thần Tiên Vương thấy vậy sắc mặt triệt để biến, bởi vì phương hướng chín đầu cự giao bay dĩ nhiên là tiên đình hắn!

Cái này hù dọa cho hắn tranh thủ thời gian thu ngón tay về.

Hắn một kích vô cùng cường đại này, một khi oanh ra ngoài, phía dưới dư ba, tiên đình chỉ sợ sẽ hủy diệt theo.

Nghĩ tới đây, hắn mơ hồ hối hận vừa rồi không có trước không chể cự hung kia lại.

Nhưng ai có thể tưởng đến gia hỏa nhìn như mất đi linh trí này vậy mà biết đột nhiên chạy trốn?

- Theo ta đuổi theo! Trước không chế hấn lại! Nhớ kỹ! Có thể không phá hư tiên đình, liền tận lực không phá hoại!

Bắc Thần Tiên Vương nói xong người đã chỉ còn lại một cái bóng mờ, Tiên Quân khác thấy vậy không thể làm gì khác hơn là tiếp tục bắt kịp.

...

Mà cùng lúc đó, bên ngoài tiên đình, Trần Trầm xen lẫn tại bên trong một nhóm Tiên Nhân, đang đang hướng ra bên ngoài lánh nạn.

Bắc Thần Tiên Vương thần thức cường đại, nhưng cũng không thể quen biết mỗi một vị tiên nhân.

Quan trọng nhất là hiện tại Bắc Thần Tiên Vương căn bản không ý thức đến là có người điều khiển tất cả những thứ này, cho nên cũng sẽ không đi tìm kiếm người nào.

- Chín đầu cự giao này đã mất đi linh trí, còn nhớ được ta... Nhiều đại thù a...

Trong nội tâm Trần Trầm vừa mắng, một bên bay, bên cạnh có tiên nữ thất kinh bay chậm, hấn cũng tốt bụng kéo một cái.

- Đa tạ đạo hữu tương trợ!

Trên mặt riên nữ mỹ lệ viết đầy sợ hãi.

Bởi vì chín đầu cự giao kia lúc này đã đi tới ngay phía trên tiên đình, chín cái đầu to lớn kia cũng bắt chấp tất cả, hé miệng liền là một trận mãnh liệt phun.

Trận pháp ngoại vi Tiên đình nháy mắt liền bị oanh phá, vô số kiển trúc tinh xảo trong nháy mắt biến thành hư ảo, chỉ có một vài ki

ến trúc quan trọng trận pháp phòng hộ y nguyên hoàn hảo, ngăn cản công kích đáng sợ.

Tiên Nhân ở tại bên trong những kiến trúc này tất nhiên chỉ có thể lựa chọn chạy trốn.

Trần Trầm nghe vậy cũng là nghĩa chính ngôn từ nói.

- Không cần phải nói cảm ơn, mọi người đều là người bên trong tiên đình, cần phải canh gác hỗ trợ mới đúng! Không còn kịp rồi! Người đi trước!

Tiên nữ nghe đến đây cảm động vô cùng, lau nước mắt liền đi.

Trần Trầm mắt thấy chín đầu cự giao sắp khóa chặt vị trí của mình, cũng chuẩn bị tranh thủ thời gian chạy trốn, nhưng vào lúc này bên trong hư không mãnh liệt truyền ra giận dữ gầm lên!

- Nghiệt súc! Muốn chết!

Ầm ầm!

Nương theo mà tới là một tiếng nổ vang kinh thiên, Bắc Thần Tiên Vương vẫn chưa hoàn toàn hiện thân, một khóa đầu chín đầu cự giao liền lẳng không nổ tung! Ba động vô hình hướng bốn phía khuếch tán, thân thể số lượng lớn Tiên Nhân bắt đầu không nhận khống chế bay ngược.

Chín đầu cự giao chịu trọng kích cũng hướng về sau bay ngược ra ngoài, cái này vừa bay, ven đường lại hủy hoại số lượng lớn kiến trúc, không biết bao nhiêu Tiên Nhân tiên đình gặp nạn.

Trần Trầm gặp chín đầu cự giao bị ngăn trở, trong nội tâm nhẹ nhàng thở ra, thừa dịp thời gian này, hắn gọi ra Lục Đậu, nhanh chóng phá vỡ trận pháp một tòa kiến trúc quan trọng bên cạnh, tiếp đó cũng không quay đầu lại lánh nạn trốn đi.

Phía sau chín đầu cự giao cùng Bắc Thần Tiên Vương tiếng rống không ngừng, hấn cũng không quay đầu lại nhìn nhiều.

Hống!

Đây là tiếng kêu đau chín đầu cự giao chịu trọng kích.

- Nghiệt súc! Dám ở tiên đình phá hoại! Hôm nay ngươi dù có chí ngàn đầu, cũng chỉ có một con đường chết!

Đây là tiếng Bắc Thần Tiên Vương gầm thét, bất quá trong đó càng nhiều là đau lòng.

...

- Hống!

- Nghiệt súc! Đó là Tàng Kiêu cung ta! Ta cùng ngươi không đội trời chung!

- Hống!

- Hồn đản! Đó là Tiên Quả viên ta! Chết chết chết!

- Hống!

- Chỉ còn dư lại một khoả cuối cùng đầu, tử kỳ ngươi đến rồi... Cá gì! Dĩ nhiên là thân thể bất tử, lại sinh ra chín cái đầu?

Ầm ầm...

Phía sau tiếng mắng tiếng oanh minh liên tiếp, Trần Trầm buồn bực chạy trốn, ẩn sâu trong cùg.

Tuy hấn biết chín đầu cự giao không thể nào là đối thủ Bắc Thần

Tiên Vương, nhưng có thể tạo thành phá hoại cực lớn cho Bắc Thiên đình, hẳn liền đủ hài lòng.

Phải biết Bắc Thần Tiên Vương đó là dạng Tiên Nhân gì?

Đó là một tồn tại vì bảo vật có thể không biết xấu hổ, mà tiên đình hẳn, có thể nói xa hoa đến cực điểm, tất cả cung điện đều là dùng thượng phẩm tiên thạch rèn đúc thành, tùy ý có thể thấy được đủ loại trân bảo, giờ đây bị phá hư hơn phân nửa, đủ hẳn đau lòng cái mấy trăm hơn ngàn năm.

- Hừ! Hôm nay trước hết thu chút lợi tức!

Trần Trầm thâm nghĩ trong lòng, theo sau đột nhiên gia tốc, hoàn toàn biến mất tại xa xa.

Chờ thời gian đến một nơi nào đó, hẳn nhanh chóng hướng dưới đất chui vào, chui trốn vẹn vẹn dặm xong, mới ngừng lại được.

Nơi này cũng là địa phương hệ thống chỉ dẫn có sự tình kinh thiên đại họa, nghe nói dụng dụng cái ma thai quỷ dị gì.

Trần Trầm buông ra thần thức, hơi tìm tòi một thoáng, liền tìm tới mục tiêu chính mình.

Chương 797: Minh Vương Phong Ấn.

Chương 797: Minh Vương Phong Ấn.

- Đây là ma thai?

Trần Trầm nhìn lên thân thể trước mặt khảm nạm tại trong viên đá tự lẫm bẫm, trong giọng nói có chút không dám tin tưởng.

Cái gọi ma thai này toàn thân bạch ngọc không tì vết, tản ra một loại cảm giác thần thánh như có như không.

Liền đá thai ghen ma thai này cũng tản ra tiên khí nồng đậm.

Nói thật, luận phẩm tướng, ma thai này vượt xa phân thân Tiên thể hần, còn có hòn đá kia, cũng xa mạnh hơn Tạo Hóa thạch bi.

Nếu hệ thống nói đây là cơ duyên, hần hận không vài phút đổi một bộ phân thân.

Nhưng nếu hệ thống nói đây là sự tình kinh thiên đại họa... Quên đi.

Hệ thống tổng sẽ không lừa gạt mình, nếu như mình thật chiếm ma thai này, tai họa liền thật đến.

...

Vuốt ve ma thân này, Trần Trầm yên lặng dùng hệ thống giám định.

Căn cứ kết quả hệ thống, trải qua suy luận xong, Trần Trầm ước chừng rõ ràng nội tình ma thai này.

Ma thai này chính là thiên địa uế khí ngưng kết tạo thành, trong đó ẩn chứa vô số tâm tình tiêu cực cùng ác niệm.

Về phần tại sao lại là loại hình thái này, đó là bởi vì vật cực tất phản.

Bởi vì ô uế đến cực điểm, cho nên nhìn lên đến vậy mà tiên khí lưu
lờ.

- Cái sự tình kinh thiên đại họa này xử lý như thế nào?

Trần Trâm nhìn xem ma thai này, lâm vào trong trù trừ.

Ai biết đúng lúc này, một tay đặt tại trên tay hắn.

Trần Trâm nao nao, vậy mới chú ý tới ma thai này vậy mà mở mắt
t, đang dùng hiếu kỳ ánh mắt đánh giá chung quanh hết thấy.

Không thể không nói, ánh mắt ma thai mười điểm tinh khiết, như
hài nhi mới vừa sinh ra, để cho người ta không sinh nổi ác ý chút
nào.

- Người là... Phụ thân?

Bờ môi ma thai khẽ mở, phát ra một tiếng kêu gọi nhỏ bé không t
hể nhận ra.

Trần Trâm nghe vậy giật nảy mình, tranh thủ thời gian lắc đầu nó
i.

- Ta không phải, người chớ nói lung tung.

Nói đùa, thứ này tương lai tuy có thể cường đại đến nghịch thiên,
nhưng tai họa liền là tai họa.

Vô số ác niệm, vô số tâm tình tiêu cực không phải nói đùa, làm p
hụ thân hắn, hắn sau này vài phút liền bắt hiếu người, chơi chết n
gười đó là bình thường.

Nghe được lời Trần Trâm nói, trong mắt ma thai lóe lên một tia m
ê mang, tựa hồ đang suy tư.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm tranh thủ thời gian tiến đến hắ
n bên tai nói khẽ.

- Bắc Thần Tiên Vương là cha ngươi! Bắc Thần Tiên Vương là ch
a ngươi!

Những lời này Trần Trầm trọn vẹn lặp lại một trăm lần, ánh mắt
ma thai rớt cục đã không mê mang.

- Bắc Thần Tiên Vương là cha ta...

- Đúng rồi, bé ngoan, Bắc Thần Tiên Vương mới là cha ngươi.

Trần Trầm vỗ tay một cái hết sức cao hứng nói, tiếp đó liền lặng y
ên không một tiếng động rời đi dưới đất.

Vừa tới mặt đất, hắ liền không nhìn được thở phào một hơi.

Ma thai loại vật này, biện pháp xử lý tốt nhất, liền là tuyệt đối khô
ng nên cùng nó có bất kỳ liên quan.

Làm bạn hắ, hắ sẽ phản bội, làm địch nhân hắ, hắ càng sẽ ch
ơi chết ngươi.

Chỉ có trốn tránh, mới là chính đạo.

- Mùa xuân ta gieo xuống một hạt giống...

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm nhìn không được like quyết sách chính
mình làm ra, trong miệng càng rên điệu hát dân gian.

Làm phụ thân ma thai, sau này ma thai tìm tới cửa, phỏng chừng
Bắc Thần Tiên Vương chịu được.

...

Nửa ngày sau, Cửu Thiên Tiên Vực.

Cửu Thiên Tiên Vương đang nhú chặt lông mày, từ khi phát hiện Thái Hư Long Côn vào Vãn Tiên sơn xong, cảm xúc hẳn liền một mực không cao.

Loại địa phương Vãn Tiên sơn kia, hẳn cũng không dám tùy tiện tiến vào, càng chưa nói tới từ trong cơ thể Thái Hư Long Côn đem Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp tìm ra.

Về phần Kim Tiên nắm giữ Thái Thanh Huyền Thiên Đạo kia, cũng không biết chết hay không.

Cho nên đơn thuần theo kết quả đến nhìn, một kích chính mình đó là thất bại.

- Tông chủ, Bắc Thần Tiên Vực phát sinh một kiện đại sự!

Lúc này, ngoài cửa bước nhanh tới một tên người hầu, trên mặt tràn đầy nụ cười cười trên nỗi đau của người khác.

Cửu Thiên Tiên Vương nghe vậy mở mắt, hỏi.

- Chuyện gì?

- Bắc Thần Tiên Vực không biết xảy ra chuyện gì, sinh ra một đầu tuyệt thế cự hung, tuyệt thế cự hung này xông qua bên trong Bắc Thần tiên đình, cùng Bắc Thần Tiên Vương đại chiến một tràng!

Người hầu kia nhanh chóng nói.

- Cùng Bắc Thần Tiên Vương đại chiến một tràng... Ha ha, Bắc Thần Tiên Vương này thật sự là đủ xui xẻo.

Khóe miệng Cửu Thiên Tiên Vương hơi nhếch.

Đối với Bắc Thần Tiên Vương thừa cơ gõ hấn đòn trức, trong lòng của hấn xem thường vô cùng, còn mơ hồ có chút chán ghét.

Giờ đây nghe được Bắc Thần Tiên Vương xui xẻo, khó tránh khỏi cười trên nỗi đau của người khác.

- Còn không chỉ như thế! Nghe nói Bắc Thần tiên đình hủy hơn p hân nửa! Tiên phi Bắc Thần Tiên Vương vợ vét đến vẫn lạc tám c hín phần mười, tiên thụ trứ danh Bắc Thần Tiên Vực, Cửu Khiếu Linh Lung Thụ cũng bị hủy diệt!

Người hầu kia lại bỏ sung, nói xong, vậy mà cười ra tiếng.

Cửu Thiên Tiên Vương cũng cười theo.

- Một người ngu xuẩn tham món lời nhỏ, nói không giữ lời, cũng xứng thống lĩnh một vực, hấn đây là báo ứng, ha ha.

Gặp Cửu Thiên Tiên Vương lộ ra nụ cười, người hầu kia bộc phát vui sướng.

Tông chủ cũng đã một tháng không cười, hôm nay vui vẻ ít thấy, tất cả những thứ này còn may mà có Bắc Thần Tiên Vực xui xẻo.

...

Mà cùng lúc đó, Trần Trầm đã đi tới Cửu Thiên Tiên Vực.

Lần này xuất hành, hấn thậm chí cũng không mang Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, để đề phòng đi tới Cửu Thiên Tiên Vực xong, không bị Cửu Thiên Tiên Vương phát hiện.

Xem như đầu sỏ gây ra hủy diệt Chân Minh giới, Trần Trầm tất nhiên muốn trọng điểm chiếu cố Cửu Thiên Tiên Vương một chút.

Tiến vào phạm vi Cửu Thiên Tiên Vực xong, Trần Trầm lập lại ch

iêu cũ, đi tới một chỗ địa phương vắng vẻ ẩn giấu lên, tiếp đó bắt đầu dùng hệ thống truy tung.

- Hệ thống, bên trong Cửu Thiên Tiên Vực này, có sự tình kinh thi ên đại họa gì?

- Phương Bắc kí chủ 300 vạn dặm, có địa mạch hỏa diễm ngay tại tích súc năng lượng, như ở chỗ này tạo thành phá hoại, sẽ bạo phá t Tiên hỏa, tác động đến mấy trăm vạn dặm...

- Hướng Đông kí chủ hai trăm năm mươi vạn dặm, có hung thú đ ang đẻ trứng...

- Phương hướng Nam kí chủ một trăm tám mươi vạn dặm, bên tro ng Hắc Vụ sâm lâm, phong ấn một tôn Minh Vương, nếu đem nó thả ra, hậu quả khó mà lường được...

...

Hệ thống đưa ra một hàng này, lại đưa ra mười mấy cái đáp án, tất nhiên, khiến người chú mục nhất là phong ấn Minh Vương kia.

Minh Vương cái từ này Trần Trầm từ trong miệng Minh Thần ngh e nói qua, đó là tồn tại Minh giới có thể so Tiên Vương.

Không nghĩ tới tại Cửu Thiên Tiên Vực Tiên giới này, vậy mà ph ong ấn một đại nhân vật như vậy.

Nếu không đem hấn phóng xuất?

Trần Trầm có chút chần chờ, thả ra Minh Vương việc này cũng kh ông phải nói đùa, cuối cùng Minh Vương không giống hung thú n gu xuân kia.

Một khi Minh Vương phá phong mà ra, rất có thể chuyện thứ nhất làm liền là diệt sát chính mình.

Đến lúc đó chính mình tìm ai nói rõ lí lẽ đây?

Thế nhưng sự tình đại họa khác, nhiều nhất cũng chỉ để Cửu Thiên Tiên Vương cùng Bắc Thần Tiên Vương đồng dạng, tổn thất một chút vật ngoài thân.

Nói thật, so với Bắc Thần Tiên Vương, Cửu Thiên Tiên Vương càng đại khí hơn nhiều.

Tổn thất một chút vật ngoài thân, chết mấy tên thủ hạ nhiều nhất cũng chỉ có thể để hấn đau lòng một hồi, căn bản không có khả năng đả kích tâm lý hấn tương tự với Bắc Thần Tiên Vương dạng kia.

Hồi tưởng lại thảm trạng Chân Minh giới thời điểm hủy diệt, Trần Trầm cắn răng, hạ quyết tâm.

- Được rồi! Liên liền như vậy một lần, dù sao ta không chỉ một mạng! Muốn chơi, liền chơi đùa lớn một lần!

Bản thân khích lệ một câu, ánh mắt Trần Trầm biến đổi thành vô cùng kiên định, sau đó trực tiếp liền hướng về Hắc Vụ sâm lâm phía hương hướng Nam bay đi.

Chương 798: Không Lưu Tên.

Chương 798: Không Lưu Tên.

Khoảng cách trăm tám mươi vạn dặm chớp mắt là tới, rất nhanh T

rần Trầm liền đi tới vùng trời Hắc Âm sâm lâm.

Vừa tới phiến địa vực này, hắn liền cảm nhận được một cỗ khí tức tử vong cực kỳ nồng đậm.

Cỗ khí tức này để trong lòng hắn mười điểm áp lực, sắc mặt không tự giác liền biến đổi thành ngưng trọng lên.

Rơi vào bên trong Hắc Âm sâm lâm, bốn phía lặng ngắt như tờ, hoàn toàn yên tĩnh.

Dùng thần thức dò xét một phen, trong vòng bên trong nghìn dặm loại trừ cây cối màu đen như mực ra, không có bất luận sinh mệnh gì khác.

Đi tại bên trong Hắc Âm sâm lâm này, hắn thậm chí có thể rõ ràng nghe được tiếng bước chân chính mình.

Quen thuộc hoàn cảnh chung quanh một phen xong, Trần Trầm hướng thẳng đến phương hướng mục tiêu bay đi.

Càng đi chỗ sâu Hắc Âm sâm lâm, cỗ khí tức tử vong kia liền càng nồng đậm, chờ đến trình độ nhất định, dù cho lấy tu vi Trần Trầm cũng cảm giác lực lượng sinh cơ bản thân đang gia tốc trôi qua.

Loại hoàn cảnh này, cũng khó trách không có sinh vật dám tới gần.

...

Phi hành nửa khắc đồng hồ, Trần Trầm ngừng, nhắm mắt lại bắt đầu tỉ mỉ cảm ứng.

Căn cứ hệ thống chỉ dẫn, phong ấn kia liền ở trước mặt hắn trăm dặm.

Mà hắn cũng cảm ứng được bốn phía này khác biệt, nhất là hướng đi cây cối, đều mơ hồ tồn tại một loại quy luật nào đó.

Hô!

Một hồi gió lạnh thổi qua, Trần Trâm cảm giác được một cỗ ý lạnh thấu xương.

Cùng lúc đó, một tiếng như có như không ghé vào lỗ tai hắn vang lên.

- Tiểu bối... Người tới nơi đây làm gì? Là tên hỗn đản kia phái ngươi tới sao?

Nghe được tiếng này, Trần Trâm thở ra một hơi, trả lời.

- Ta không phải ai phái tới.

Tiếng nói vừa ra, Hắc Âm thâm lâm lại lần nữa yên tĩnh trở lại.

Một mực qua hơn một phút đồng hồ, tiếng kia mới lại vang lên.

- Nhìn tới người là ngộ nhập Hắc Âm thâm lâm này, ha ha, tiểu gia hỏa vận khí tốt, người gặp được đại cơ duyên.

Trần Trâm nghe vậy có chút hiếu kỳ.

- Đại cơ duyên? Cơ may lớn gì?

- Nhìn thấy cây lớn nhất phía trước mười dặm kia sao? Cây kia tên là Cực Đạo Âm Mộc, là tài liệu luyện khí tuyệt hảo.

Nghe được trả lời, Trần Trâm đưa mắt nhìn tới, một cái liền tại ngòi mũi nhìn thấy đại thụ màu đen cao vài trăm mét, thẳng tắp như là gai ngược kia.

Thông qua hệ thống truy tung giám định, đại thụ này thật là Cực Đạo Âm Mộc, vật liệu luyện khí là không thể nhiều.

Nhưng trong này tới gần phong ấn, mười phần nguy hiểm, chính mình thật đi lấy Cực Đạo Âm Mộc này, sợ rằng sẽ trở thành khẩu phần lương thực chủ nhân thanh âm kia.

- Ta không thiếu cơ duyên.

Trần Trâm bình tĩnh đáp.

Tiếng kia hơi chậm lại, lại dụ dỗ nói.

- Người có biết ta là ai không sao? Ta nhìn người thiên phú cực gì ai, có thể làm đệ tử ta...

- Người là Minh Vương Minh giới, đừng diễn trò này cho ta, ta không bị người gạt đâu.

Còn không chờ cái tiếng kia nói xong, Trần Trâm trực tiếp ngắt lời nói.

Chủ nhân thanh âm kia nghe đến đây lại trì trệ, lần này trọn vẹn đứng lại hai phút đồng hồ, mới truyền ra một tiếng có chút tức giận.

- Người là tên kia phái tới nhục nhã ta?

- Không phải, tiền bối, ta là tới cứu ngài ra ngoài.

Trần Trâm chân thành nói.

Ai biết hẳn vừa nói như thế, trong Hắc Âm thâm lâm lập tức trở về tiếng cười to tạo nên âm u vô cùng, chân đến vô số lá cây vang sà o sạt.

- Cứu ta? Người cũng đã biết trên đỉnh đầu ta chính là Thiên Huyền Phong Ma Ấn, đừng nói là người một Kim Tiên nho nhỏ, dù là Tiên Vương đích thân đến, cũng không cách nào mở ra phong ấn này! Nếu không người cho rằng tên kia vì cái gì không phải người trông giữ nơi này?

Trần Trầm nghe đến đây một trận trầm mặc, suy tư một lát, hần lả y Lục Đậu ra.

- Hệ thống, phương viên trăm dặm có ai có thể phá phong ấn trước mặt sao?

- Có, Côn Huyền Vũ trong tay kí chủ.

- Côn Huyền Vũ...

Nghe được hệ thống đưa ra xung hô chính thức, Trần Trầm nhin không được cười lên, bất quá nếu hệ thống cho rằng Lục Đậu có thể phá phong ấn, vậy liền không có vấn đề.

Nghĩ tới đây, hần tự tin nói.

- Ta cảm thấy ta có thể thử một lần.

- Tùy người thử a, bất quá ta sớm nói một câu, ta mặc kệ người là từ nguyên nhân gì muốn thả ta ra, ta cũng sẽ không bởi vậy đáp ứng người bất cứ thỉnh cầu gì, càng không có trả lời người vấn đề gì, nói cho người bí ẩn gì...

Trần Trầm cười nói.

- Tiền bối yên tâm, ta cứu ngài ra đơn thuần muốn làm chuyện xấu mà thôi, ngài không cần lo lắng nhiều.

- A.

Chủ nhân thanh âm kia hừ lạnh một tiếng, trong giọng tràn đầy khinh thường.

Tu luyện tới hãn loại cảnh giới này, dạng người gì chưa thấy qua?

Có vài người tâm địa thiện lương, ưa thích chuyện tốt không lý do, cũng có vài người thiên tính tà ác, ưa thích làm chuyện xấu không lý do.

Nhưng cái này vển vẹn bị hạn chế bên trong tu sĩ cấp thấp.

Đợi đến Kim Tiên hoặc là đẳng cấp trở lên, vô luận là ai, vô luận làm chuyện tốt hay là chuyện xấu, đều sẽ có mục đích từng người.

Loại người không đầu óc chỉ bằng yêu ghét làm việc kia, thật sớm đã mai táng tại trên con đường tu tiên.

Huống chi, thử nghiệm thả hãn ra, đây chính là một kiện đại việc xấu.

Đại việc xấu kèm theo nguy hiểm cao, làm không cẩn thận liền sẽ thân tử hồn tiêu.

Người không có việc gì muốn chết, có thể tu luyện tới Kim Tiên? Không có khả năng!

- Tiền bối, ta tới a, ngài thu liễm khí tức một chút.

Trần Trầm một bên nói, một bên chậm chậm đi thẳng về phía trước, tại thời gian đi tới phía trước đại thụ kia một dặm im bật mà dừng.

Nơi đây, hãn đã có thể cảm ứng được phong ấn tồn tại.

Phát giác được Trần Trầm tới gần, Minh Vương phía dưới phong ấn hơi thu liễm khí tức.

Bất quá lực chú ý của hắn lại không thả tới bên trên phong ấn, mà chỉ đặt ở trên người Trần Trầm.

Phong ấn trăm vạn năm, hắn đã không biết bao lâu không hấp thu qua sinh cơ người khác, chỉ cần Kim Tiên này lại tới gần một chút như vậy, hắn liền có cơ hội dùng khí tức chấn nhiếp Kim Tiên này, tiếp đó một chút đem toàn bộ sinh cơ Kim Tiên này thôn phệ!

Về phần phong ấn bị phá ra, hắn muốn cũng không dám nghĩ.

Có thể thôn phệ một điểm sinh cơ, chuyện này với hắn tới nói đã là thiên đại kinh hi.

...

- Lục Đậ, giao cho ngươi.

Trần Trầm nói xong để Lục Đậ xuống.

Lục Đậ vừa rơi xuống đất, bốn cái chân ngắn mãnh liệt giẫm đạp mặt đất một thoáng.

Oanh...

Một tiếng vang nhỏ, một đạo phù văn to lớn phương viên trăm dặm từ lòng đất bay ra, trình độ phức tạp phù văn này có thể nói trước đây chưa từng gặp.

Trần Trầm chỉ liếc một chút, cũng có chút hoa mắt váng đầu.

Đôi mắt nhỏ Lục Đậ cũng càng ngày càng sáng, quan sát mấy hơi thở sau, nó đưa ra móng vuốt, đặt tại bên trong phù văn.

Một đạo ánh sáng màu trắng nháy mắt dung nhập bên trong phù văn, bắt đầu ở bên trong cực kỳ phức tạp phù văn điên cuồng lưu c

huyền.

Theo ánh sáng màu trắng xuất hiện, bên trong phù vân màu đen to lớn đủ loại ẩn kỹ nhanh chóng phát sinh biến hóa.

Tràng cảnh kia thật giống như đang phá giải mật mã khóa phức tạp nhất kiếp trước kia.

Tất nhiên, phong ấn này muốn phức tạp hơn so mật mã khóa mấy vạn lần!

Sau một phút, phong ấn đen kịt đột nhiên biến thành màu trắng, phù vân lúc đầu cực kỳ phức tạp đột nhiên biến đổi thành đơn giản, cuối cùng biến thành hư ảo.

Nhìn thấy một màn này, Lục Đậu duỗi ra móng vuốt làm một cái tư thế lau mồ hôi, tiếp đó bay đến trong ngực Trần Trầm.

Không chờ nó nghiêm túc đòi công, thân thể liền bị Trần Trầm kéo o lấy, không nhận không chế hướng xa xa cấp tốc bay đi.

- Cáo từ!

Trong nội tâm Trần Trầm điên cuồng gào thét một câu, tốc độ kia có thể nói nhanh đến cực điểm.

...

Trái lại Minh Vương trung tâm Hắc Âm thâm lâm, lúc này đang ngơ ngác.

Bởi vì hắn phong ấn trời buộc hắn trăm vạn năm tự do kia vậy mà đột nhiên biến mất không còn tăm tích.

Bởi vì không có chuẩn bị tâm lý, đại não hắn giờ phút này đều có chút đứng máy, thậm chí cũng không kịp cuồng hí.

Mà chờ thời gian hẳn triệt để lấy lại tinh thần, Kim Tiên kia vậy mà đã chạy đến không còn hình bóng.

Khiến hắn đứng tại chỗ bộc phát kinh ngạc.

Ta là ai? Ta ở đâu? Ta đang làm gì?

Người này hẳn là có bệnh? Mẹ nó, vô duyên vô cớ thả ta ra ngoài làm gì?

- Người là người nào? Vì sao cứu ta!

Minh Vương nhin không được ngửa mặt lên trời reo hò một câu.

Xa xa bên trong hư không rất nhanh truyền đến một tiếng hư vô mờ mịt đáp lại.

- Ta làm chuyện xấu, chưa từng lưu danh!

Chương 799: Chính Là Tại Hạ.

Chương 799: Chính Là Tại Hạ.

Nghe được câu này, Minh Vương phát nửa ngày ngốc.

Đợi đến trọn vẹn nửa canh giờ sau, hắn mới triệt để trở lại yên tĩnh hốt lòng, hồi tưởng lại một vài thâm cừu đại hận trước kia.

Ngay sau đó, một cỗ Thôn Phệ chi lực không gì sánh kịp từ trên n gười hấn tẩn ra, tạo thành một đạo vòng xoáy khổng lồ, vòng xoá y này lấy Hắc Âm sâm lâm làm hạch tâm, đem lực lượng sinh cơ t rong phạm vi mấy triệu dặm toàn bộ thôn phệ.

Minh Vương đứng tại chỗ, trên người khí thế cường đại đến cực đ iểm.

Giờ khắc này, toàn bộ Cửu Thiên Tiên Vực đều chấn động lên.

...

Mà tại Cửu Thiên tông, Cửu Thiên Tiên Vương lúc đầu còn đang cười trên nỗi đau của người khác cười Bắc Thần Tiên Vương tao ngộ, nhưng tại cảm nhận được cỗ ba động này xong, sắc mặt hấn t hoáng cái liền biến đổi thành một mảnh đen kịt.

- Không có khả năng! Hấn làm sao có khả năng phá phong mà ra!

Bên cạnh người hầu thân tín hấn, lúc này cũng cảm ứng được cái gì, nhin không được hỏi.

- Tông chủ, là Cửu U Minh Vương?

- Liền là hấn!

Cửu Thiên Tiên Vương mạnh mẽ đập bàn đá trước mặt, toàn bộ b àn đá nháy mắt biến thành bột mịn.

Người hầu kia sắc mặt cũng thay đổi đến trắng xanh một mảnh.

- Cửu U Minh Vương, đây là một vị Minh Vương đặc thù, nói hấ n đặc thù, đó là bởi vì Cửu U Minh Vương đã từng là một vị Tiên Vương.

Sau khi vẫn lạc, gặp được Minh Thần chỉ dẫn, trở thành Minh Vư

ong.

Mà trên thực tế, hẳn thậm chí cũng không có đi qua Minh giới.

Cửu U Minh Vương này cùng tông chủ liên quan cực sâu, hai người đại chiến qua vài lần, tuy mỗi lần đều là tông chủ chiến thắng, nhưng Cửu U Minh Vương này có Minh Thần gieo xuống lạc ấn bất tử, căn bản không có cách giết chết, cho nên chỉ có thể phong ấn.

Lúc trước vì phong ấn Cửu U Minh Vương, tông chủ thế nhưng hạ đại lực khí, đến tìm mấy vị Tiên Vương trợ trận, bố trí xuống Thiên Huyền Phong Ma Ấn, mới may mắn thành công.

Không nghĩ tới bây giờ gia hỏa này vậy mà phá phong mà ra...

Nói thật, loại biến cố này so với Bắc Thần Tiên Vực tao ngộ, chính là nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Nghĩ tới đây, trên trán người hầu thối ra mồ hôi lạnh.

- Tông chủ... Vậy giờ đây nên làm cái gì?

- Muốn chết! Mới vừa phá phong liền dám cao điệu như thế!

Cửu Thiên Tiên Vương gầm thét một tiếng, căn bản không để ý tới người hầu liền trực tiếp theo biến mất tại chỗ không còn bóng dáng.

...

Một lát.

Vùng trời Hắc Ám sâm lâm liền phong vân khuấy động, một đen một trắng hai đạo ba động mạnh tới cực điểm ở trong hư không tà n phá 4 phía.

Cái động tĩnh chiến đấu này càng mãnh liệt hơn so với Bắc Thần Tiên Vực lúc trước quá nhiều, rất nhanh liền đưa tới số lượng lớn Tiên Vương Tiên giới chú ý.

Trần Trầm lúc này vẫn tại Cửu Thiên Tiên Vực, bắt quá cách Hắc Âm sâm lâm có tới trên nghìn vạn dặm.

Thậm chí như vậy, hắn vẫn có thể cảm ứng rõ ràng ba động chiến đấu kinh người đến từ người kia.

Không hổ là cường giả cần phong ấn, thực lực này giống như không yếu hơn Cửu Thiên Tiên Vương bao nhiêu.

Trần Trầm ở trong lòng cảm thán, đồng thời một kích toàn lực, đem phía dưới đánh cái động.

Trong chớp mắt, một cỗ lực lượng bành trướng đến cực điểm liền từ phía dưới lòng bàn chân truyền đến, đồng thời nhanh chóng dâng lên.

Trần Trầm thì không nói hai lời, tranh thủ thời gian chạy trốn.

Ầm ầm!

Chờ hắn bay ra vạn dặm, đại địa xa xa mãnh liệt oanh minh một tiếng, địa phương phương viên mấy ngàn dặm nháy mắt sụp đổ, một đạo thiên hỏa khủng bố to ngàn dặm từ dưới đất phun ra, xông thẳng tới chân trời!

Thiên hỏa rơi ra xong, thổ địa bốn phía bắt đầu nhanh chóng hòa tan sụp đổ, chỉ là thời gian mấy hơi thở, liền tác động đến đến vị trí chỗ Trần Trầm.

- Thật nóng!

Trần Trầm kinh hô một tiếng, tranh thủ thời gian toàn lực bay khỏi.

Mà tại phía sau hắn, thiên hỏa thấu trời, đại địa nứt nẻ.

...

Nửa ngày sau.

Vùng trời Hắc Ám sâm lâm đại chiến còn không kết thúc, thiên hỏa cũng còn đang bạo phát.

Trần Trầm lại tới bên trong một tòa sơn mạch Cửu Thiên Tiên Vực, đem một đầu hung thú siêu cấp không biết rõ ngủ say bao nhiêu vạn năm oanh tĩnh.

...

Chờ Trần Trầm rời đi Cửu Thiên Tiên Vực, đã là ba ngày sau.

Ba ngày này, hắn mang đến cho Cửu Thiên Tiên Vực rất nhiều hời hợt ức không tốt, tâm tình cũng bởi vậy thư giãn rất nhiều.

Tuy những tai họa này không đến mức mang đến đả kích trí mạng cho Cửu Thiên Tiên Vực, nhưng mỗi kiện nếu phát sinh tại bình thường, đều đủ Cửu Thiên tông một hồi bể đầu sút trán.

Giờ đây tại dưới hắn thao túng tập trung bạo phát, vậy uy lực càng khuếch đại ra gấp mấy lần không thôi.

Ngẫm lại xem, nếu một người một đời bất hạnh, đều tập trung ở mấy ngày nay, hắn có thể tốt hơn sao?

Nghĩ tới đây, trên mặt Trần Trầm không khỏi lộ ra nụ cười.

Bất quá bây giờ cũng nên đến thời điểm rời đi.

Hai vị cường giả đỉnh cao chiến đấu đã kết thúc, Cửu Thiên Tiên Vương có ngọc giờ phút này cũng đã cảm nhận được dị thường.

Hắn không đi nữa, chỉ sợ cũng chạy không thoát.

...

Rời đi Cửu Thiên Tiên Vực, Trần Trầm lại một đường bôn ba, cuối cùng về tới Vãn Tiên sơn.

Chuyến này hắn không chỉ chế tạo tai họa có chút lớn, càng thuận tay đem đồ tốt đỉnh tiêm hai đại Tiên Vực không bị phát hiện cầm mấy lần.

Giờ đây xả giận, lại có những bảo vật này, hắn chuẩn bị yên tâm tu luyện một phen, tiêu hóa đám bảo vật chính mình đạt được một thoáng, thuận tiện nhìn một chút hai đại Tiên Vực xử lý tai họa gần đây phát sinh như thế nào.

Gặp Trần Trầm trở về, Thái Hư Long Côn nhích lại gần.

Không cần Thái Hư Long Côn nhắc nhở, Trần Trầm đem một đống vật liệu lấp lánh giao cho Thái Hư Long Côn.

Thái Hư Long Côn vừa ý hí một tiếng, vậy mới đem Trần Trầm tiệp vào trong miệng hắn.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên xảy ra dị biến!

Một đạo hắc ảnh từ đằng xa kích xạ mà đến, nháy mắt liền đến trước mặt Trần Trầm.

Nhìn thấy bóng đen này, trong nội tâm Trần Trầm mãnh liệt máy động!

Tuy người trước mặt này là lần đầu tiên hắn thấy, nhưng khí tức trên người đối phương hắn lại hết sức quen thuộc.

- Là Minh Vương bị phong ấn kia!

- Không nghĩ tới vậy mà tại nơi này lại gặp được tiểu tử người... Khụ khụ, chẳng lẽ người là gian tế Minh Thần phái đến Tiên giới đến?

Cửu U Minh Vương nhìn thấy Trần Trầm cũng mười điểm bất ngờ, có chút hiếu kỳ hỏi.

Ai nghĩ đến tại khi nói chuyện ho khan hai tiếng, vậy mà ho ra máu y khối khối thệt.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm mới chú ý tới Minh Vương trước mặt này bị trọng thương, toàn thân trên dưới trái rộng vết rạn, Nguyên Thần càng suy yếu đến cực điểm.

Tất nhiên, dù là như vậy, hắn cũng chưa hẳn là đối thủ.

Nếu như Minh Vương này thật dễ dàng chết như vậy, lúc trước Cửu Thiên Tiên Vương cũng sẽ không lựa chọn loại thủ đoạn phong ấn này.

Đè nén trong lòng bất an, Trần Trầm không có trực tiếp trả lời Cửu U Minh Vương vấn đề, mà chỉ nói.

- Không nghĩ tới tiên bối có duyên với ta như vậy, vậy mà lại tại nơi này nhìn thấy.

- Về phần ta có phải gian tế Minh Thần hay không, trong lòng tiên bối ngài cần phải nắm chắc mới phải.

- Cũng đúng, Minh Thần căn bản sẽ không tin nhiệm bất luận người nào không phải tín đồ hắn.

Cửu U Minh Vương gật đầu nói.

- Đã như vậy, vậy ngươi tại sao phải cứu ta?

- Đương nhiên là nhìn Cửu Thiên Tiên Vương khó chịu! Tiên bối, có câu nói rất hay, địch nhân của địch nhân liền là bằng hữu...

Trần Trầm nói xong liền lộ ra nụ cười ôn hòa.

Bất kể như thế nào, giờ đây việc cấp bách là ổn định tồn tại kinh khủng này.

Cửu U Minh Vương nghe đến đây tựa hồ nghĩ đến cái gì, kinh ngạc nói.

- Giờ đây Cửu Thiên Tiên Vực khắp nơi đại loạn, chẳng lẽ là ngươi giờ trò quý?

Trần Trầm thận trọng cười cười, trực tiếp thừa nhận.

Loại thời điểm này, hẳn nhất định cần hiện ra thực lực chính mình, đồng thời để Minh Vương trước mặt này sinh ra tâm tư hiếu kỳ đối với mình, dạng này mới có thể tiêu trừ đi sát tâm đối phương.

- Không sai, chính là thủ bút văn bối, văn bối tuy chỉ có Kim Tiên, tu vi đồng dạng sâu kiến, nhưng sâu kiến cũng có nóng nảy, Cửu Thiên Tiên Vương lão tặc kia tìm ta phiền toái, sâu kiến ta đây tức giận, tất nhiên cũng phải cần hắn một thoáng.

Nghe được Trần Trầm dạng trần thuật này, Cửu U Minh Vương mở to hai mắt, trong mắt lóe lên một đạo tinh quang.

Người trước mặt này tuy tự xưng sâu kiến, nhưng ý tứ trong câu chuyện không mấy may cảm thấy chính mình là sâu kiến, ngược lại có một loại bá khí hể ai chọc ta, dù cho ngươi là Tiên Vương, ta cũng

g muốn an bài người một chút.

Lại thêm giờ đây đủ loại tai hoạ Cửu Thiên Tiên Vực đều đến từ tay người này, khiến hấn nhin không được sinh ra tâm tư hiếu kỳ cực kỳ nồng đậm đối với người này.

Chương 800: Người Hộ Đạo.

Chương 800: Người Hộ Đạo.

Vừa cẩn thận trên dưới đánh giá Kim Tiên trước mặt này một phen, Cửu U Minh Vương hỏi.

- Người tên là gì? Đến từ Tiên Vực nào?

- Trần Trầm, đến từ hạ giới.

Trần Trầm thực sự đáp.

- Hạ giới...

Cửu U Minh Vương nghe vậy trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Trên thực tế, tâm thái hấn cùng Cửu Thiên Tiên Vương không sai biệt lắm, nhìn tu sĩ hạ giới như cỏ rác.

Giờ đây biết được người thả hấn ra vậy mà đến từ hạ giới, tâm thái i khó tránh khỏi có chút biến hóa.

Trần Trâm liếc mắt liền nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì, cũng không chút nào để ý, mà chỉ hỏi.

- Tiên bối đến Vãn Tiên sơn này, hẳn là có thể không nhận Vãn Tiên sơn này ảnh hưởng?

- Ha ha, ta thân là Minh Vương, làm sao sẽ chịu người chết ảnh hưởng?

Cửu U Minh Vương cười đáp, theo sau nhìn về phía Thái Hư Long Côn phía sau Trần Trâm.

Hắn không bị ảnh hưởng, đó là hắn tu hệ thống sức mạnh hoàn toàn khác biệt cùng Tiên Nhân Tiên giới.

Nhưng Tiên Linh này là xảy ra chuyện gì?

Vậy mà cũng có thể không bị ảnh hưởng.

Hơn nữa nhìn bộ dáng Tiên Linh này cùng tiểu tử trước mặt này còn có chút quan hệ.

Không chờ hắn tiếp tục suy nghĩ, xa xa hư không chấn động lên.

Cảm nhận được cỗ uy áp kinh thiên động địa kia, Trần Trâm biết là Cửu Thiên Tiên Vương đuổi tới, vội vàng nói.

- Tiên bối nếu muốn lánh nạn, có thể đến này trong bụng Tiên Linh.

Dứt lời chính hắn trước vào thế giới trong bụng Thái Hư Long Côn.

Hắn dám làm như thế, thật ra là có lực lượng.

Vừa rồi hẳn dùng hệ thống truy lùng một phen, kết quả phụ cận n người mạnh nhất lại là Thái Hư Long Côn.

Đây cũng chính là nói thực lực Thái Hư Long Côn mạnh hơn so Minh Vương trọng thương.

Nếu không phải như thế, hẳn tuyệt đối không dám nói loại lời này, nếu không sẽ dẫn sói vào nhà, vậy mọi người đều phải gặp ươn g.

Cửu U Minh Vương chần chờ một giây, liền đi theo Trần Trầm và o trong bụng Thái Hư Long Côn.

Thái Hư Long Côn cũng mặc kệ uy áp khủng bố phía sau, chậm rãi lại bay đến ngay trung tâm Vãn Tiên sơn.

...

Đi tới đại lục Chân Minh giới tàn phá, Cửu U Minh Vương lại một hồi kinh ngạc.

Ai có thể nghĩ tới trong bụng Tiên Linh này lại còn có một chỗ Tiên Vực, hơn nữa bên trong Tiên Vực còn có nhiều tu sĩ như vậy.

Chỉ bất quá những tu sĩ này thực lực quả thực yếu một chút, so cỏ rác cũng chỉ mạnh hơn một chút, nhưng chẳng mạnh đến nơi nào.

Hắn nhìn chỉ chốc lát liền hết hứng thú, ánh mắt không tự giác lại bắt đầu quan sát Trần Trầm.

Một tên Kim Tiên, có một khối khu vực nhỏ như vậy liền dám tìm Tiên Vương phiền toái, quả thực thú vị.

- Tiên bối, chúng ta tới đây nói chuyện a.

Trần Trầm nói xong làm cái tư thế mời.

Cửu U Minh Vương đại đại liệt liệt phun ra mấy cục máu, xong cùng Trần Trâm tiến vào trong sân một toà tương đối thanh u.

...

Nửa canh giờ sau.

Cửu U Minh Vương liền minh bạch ân oán rồi rắm Trần Trâm cùng Cửu Thiên Tiên Vương.

Tất nhiên, Trần Trâm cũng biết thù hận hãn cùng Cửu Thiên Tiên Vương.

- Không nghĩ tới tiền bối vậy mà cùng Cửu Thiên Tiên Vương có thâm cừ đại hận như thế...

Trần Trâm cảm thán một câu,.

Trên thực tế Cửu U Minh Vương này cùng Cửu Thiên Tiên Vương ân oán muốn phức tạp hơn so hãn tưởng tượng rất nhiều,.

Sự tình còn cần ngược dòng tìm hiểu đến mấy trăm vạn năm trước.

Lúc ấy tu vi Tiên Vương Cửu Thiên Tiên Vực đã thông thiên triệt địa, cách Tiên Đế chỉ có xa một bước, mà một bước này, không c hặn hãn hàng ngàn vạn năm.

Cho nên hãn quyết định bắt chước một cường giả Tiên Đế, đi thăm dò vô tận Hồng Mông.

Trước khi rời đi, hãn đem Cửu Thiên Tiên Vực kèm thêm Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp giao cho đại đồ đệ, cũng chính là Cửu U Minh Vương hiện tại.

Kết quả, già Tiên Vương đi Hồng Mông không bao lâu, nhị đệ tử hấn liền cầu kết mấy vị Tiên Vương Tiên Vực khác, phát động phẫn loạn.

Cửu U Minh Vương căn bản không ngờ tới điểm này, tại dưới tình huống không phòng bị, trực tiếp thân tử hồn tiêu.

Nhưng sau khi hấn chết, oán niệm cực lớn, rất nhanh liền hấp dẫn Minh Thần chú ý.

Tại dưới Minh Thần trợ giúp, hấn giành lấy cuộc sống mới, trở thành Minh Vương, có thân thể bất tử.

Lúc sau, hấn lại lần nữa lựa chọn báo thù, kết quả thế đơn lực cô, vẫn không địch lại, ba phen mấy bận trừ tính, toàn bộ thất bại xong, hấn liền bị phong ấn ở bên trong Hắc Âm thâm lâm.

...

- Ta cùng hấn không đội trời chung!

Cửu U Minh Vương nghiên răng nghiên lợi, trong mắt hận không được phun ra hỏa diễm.

Trần Trầm thấy vậy nói khẽ.

- Tiền bối, nếu Cửu Thiên Tiên Vương là địch nhân chung chúng ta, chúng ta không bằng hợp tác thế nào?

- Hợp tác? Trên người người mặc dù có chút bí mật, nhưng cũng chỉ có thể tiểu đả tiểu nháo, ta hợp tác với người, có tác dụng gì?

Cửu U Minh Vương lườm Trần Trầm một cái, bên trong ánh mắt tràn đầy khinh miệt.

Nhưng Trần Trầm lại từ trong đó nhìn thấy một tia giao hoạt, rất r

õ ràng, Cửu U Minh Vương này đang thử thăm dò nội tình chính mình.

Phát giác được xong, Trần Trầm bình tĩnh cười cười, bình tĩnh nói.

- Tiền bối yên tâm, ta nhất định có thể giúp ngài, bất quá trước lúc này, chúng ta trước tiên cần phải hiểu rõ nhu cầu lẫn nhau.

- Đầu tiên, ngài đã trở thành Minh Vương, cho dù đánh bại Cửu Thiên Tiên Vương, cũng không cách nào quản lý Cửu Thiên Tiên Vực đi?

Cửu U Minh Vương nghe đến đây có chút không nói, hẳn cửu hạ n trải qua mấy trăm vạn năm lên men, hiện nơi nào còn quan tâm Cửu Thiên Tiên Vực gì?

- Ta chỉ muốn chơi chết hẳn.

Thái độ Cửu U Minh Vương mười điểm kiên định.

Trần Trầm nghe đến đây cười hắc hắc, đứng lên.

- Tiền bối, ngài cảm thấy ta thế nào? Nếu không ngài làm người hộ đạo ta, chờ ta trở thành Tiên Vương, ta thay người diệt Cửu Thiên Tiên Vương.

Cửu U Minh Vương nghe vậy hít thở trì trệ, trong lòng có loại cảm giác bị chơi xỏ.

Từ Kim Tiên trở thành Tiên Vương, nơi nào dễ dàng như vậy?

Cho dù hạng người chăm chỉ thiên phú cơ duyên đều tốt, cũng cần tu luyện mấy trăm vạn năm mới được.

Để hẳn làm người hộ đạo mấy trăm vạn năm? Đây không phải đa

ng đùa hấn sao?

Nhưng còn không đợi được hấn nổi giận, Trần Trâm liền bắt đầu một trận thuyết phục.

- Tiên bối, ta biết ngài đang suy nghĩ gì.

- Đầu tiên, điểm thứ nhất ngài phải biết, ta không phải một tên Kim Tiên phổ thông, nếu ta là phổ thông, cũng không cách nào phóng xuất ngài trong phong ấn mấy trăm vạn năm, để ngài giành lấy tự do.

Nghe nói như thế, sắc mặt Cửu U Minh Vương hòa hoãn không ít.

Cuối cùng ân tình giành lấy tự do ở nơi đó, hấn xem ở mặt mũi ân tình, cũng phải tiếp tục nghe tiểu tử này nói tiếp.

- Thứ hai, cho dù ta thật cần tu luyện mấy trăm vạn năm, mới có thể trở thành Tiên Vương, thì tính sao? Mấy trăm vạn năm đối với ngài tới nói cũng không tính là quá lâu đúng không?

- Hơn nữa, thử hỏi ngài loại trừ loại biện pháp này, còn có thể có thể hủ đoạn gì đối phó Cửu Thiên Tiên Vương sao? Tiên giới trừ ta ra, lại có ai nguyện ý cùng ngài Minh Vương này hợp tác?

- Ta cả gan nói một câu, nếu như tiếp tục giống như bây giờ, mấy trăm vạn năm sau, tình huống vẫn như cũ đồng dạng cùng hiện tại, sẽ không có bất luận thay đổi gì.

- Nhưng nếu như ngài làm người hộ đạo ta, mấy trăm vạn năm sau, ngài chỉ ít sẽ có một cái trợ giúp lớn mạnh, ngài nói có đúng hay không?

Nghe đến đó, Cửu U Minh Vương rơi vào trầm tư.

Lời tiểu tử này nói, dường như có nhiều đạo lý.

Hắn bị phong ấn mấy trăm vạn năm, cùng Tiên giới Minh giới cơ hồ triệt để ngăn cách quan hệ, căn bản không có bất luận trợ thủ nào.

Giờ đây hắn một người cô đơn, lại là Minh Vương, tại Tiên giới này mặc kệ ở bao lâu, vẫn là một người cô đơn.

Nhưng nếu cùng tiểu tử trước mặt này hợp tác, tốt xấu hắn có thể thêm một trợ thủ.

Bất kể như thế nào, lực lượng con muỗi đại cũng là lực lượng phải không? Dù gì có người nói chuyện cũng tốt.

Trần Trầm thấy ánh mắt hắn bắt đầu biến hóa, dựng khắc xuống một cái mảnh dụn.

- Trăm năm thời gian! Tiền bối, ngài chỉ cần làm người hộ đạo ta trăm năm! Ta nhất định sẽ làm cho người thấy càng hi vọng nhiều!

Hắn nói lời này chém đinh chặt sắt, tự tin vô cùng, Cứu U Minh Vương nháy mắt động dung, theo bản năng ngẩng đầu lên, cùng ánh mắt kiên định Trần Trầm giao hội một thoáng.

Chương 801: Kim Đan.

Chương 801: Kim Đan.

- Chỉ là thời gian trăm năm... Người có tự tin từ nơi nào?

Trần Trâm thật lâu, gập giọng nói Trần Trâm không giống giả mạo, Cửu U Minh Vương trầm giọng hỏi.

Trần Trâm cười thần bí.

Kỳ thực tất cả những thứ này đều là thoại thuật mà thôi, trước hết để cho người cảm nhận được mấy trăm vạn năm dài đằng đẵng, lại bỗng nhiên biến thành mấy trăm năm, chấn động tâm linh người, để người nháy mắt động tâm.

Đạo lý kia thật giống như kiếp trước tiêu thụ bán đồ, lúc bắt đầu giới thiệu thứ này quý như thế nào như thế nào, cùng vật liệu mấy trăm vạn so, cuối cùng nói cho người mấy trăm cũng có thể bán.

- Chính ta có cái tự tin này, nếu trăm năm sau, ngài không hài lòng, đến lúc đó có thể giết ta!

Cửu U Minh Vương nghe đến đây mắt sáng lên, biểu lộ từng bước hung ác.

- Lời này chính là người nói, trăm năm sau, nếu người không trở thành Tiên Quân, ta liền giết người! Nói cho người, ta nói giết liền giết, sẽ không xem ở phương diện tình cảm người cứu ta qua một lần, nên tha cho người một mạng!

- Giết giết giết, tùy tiện giết, nếu như không được, chúng ta đại có thể lập thế ước!

Trần Trâm khoát tay áo, một bộ thái độ không hề gì.

- Tốt! Ta tạm thời tin người một lần!

Cửu U Minh Vương nắm chặt lại quyền đạo.

...

Nửa khắc đồng hồ sau.

Song phương đạt thành thoả thuận, đồng thời lẫn nhau lập xuống l
ời thề.

Cửu U Minh Vương một mặt thoả mái, phảng phất như chiếm tiệ
n nghi,.

Trăm năm thời gian mà thôi, đối với hắn tới nói quả thực là loáng
một cái chớp mắt, dùng thời gian ngắn như vậy, đi cược một cái t
ương lai hư vô mờ mịt, cũng vô cùng đáng giá.

Nhìn xem biểu lộ hắn, trong nội tâm Trần Trầm cảm thấy có chút
buồn cười.

Từ khi Cửu U Minh Vương giảng thuật hắn tao ngộ xong, Trần Tr
ầm liền cảm thấy người này tương đối Thẳng.

Nếu không thẳng, hắn sao có thể không phát hiện được dã tâm sư
đệ, tiếp đó bị ám toán?

Nếu không thẳng, về phần ba phen mấy bận đều trực tiếp hận hận
làm bừa, tiếp đó bị phong ấn sao?

Tất nhiên, cũng chính là bởi vì loại thẳng này, hắn mới dám cùng
người này hợp tác.

Nếu người này là loại đại ma vương ý nghĩ ác độc kia, hắn thật kh
ông dám nghĩ nhiều như vậy.

- Ha ha, từ nay về sau trăm năm, ta sẽ thay ngươi hộ đạo, bất quá
trước lúc này, ta trước tiên cần phải tốn mười năm chữa thương,
mười năm này ngươi tốt nhất liền ở lại đây, đừng có dị động.

Cửu U Minh Vương cười cười, theo sau liền xoay người muốn đi chữa thương.

Trần Trầm thấy vậy tranh thủ thời gian kéo hẳn lại, tiếp đó từ trong nhẫn trữ vật lấy ra bảo vật.

- Thứ này tên là U Minh Bất Tử Thảo,

Là thiên tài địa bảo hẳn từ trong Hắc Âm sâm lâm lấy được đến, trong đó ẩn chứa tinh thuần chi khí cùng tử vong chi khí.

- Tiền bối, ngài nhìn thứ này hữu dụng thương thế ngài không?

Nhìn thấy U Minh Bất Tử Thảo, mắt Cửu U Minh Vương sáng lên, tranh thủ thời gian lấy vào trong tay, tiếp đó một cái nuốt xuống.

Cũng không lâu lắm, ngoại thương hẳn liền khôi phục bảy tám phần.

- Không nghĩ tới ngươi lại có thứ đồ tốt này! Hiện tại thương thế ta ước chừng chỉ cần thời gian một năm, là có thể khôi phục!

Cửu U Minh Vương dứt lời liền đi tìm địa phương chữa thương.

Lần này Trần Trầm không lại ngăn cản hẳn, tuy trong nhẫn trữ vật bảo vật tương tự còn có không ít, nhưng tiền tài không lộ ra ngoài phải không?

Hơn nữa một năm gần đây, hẳn chuẩn bị tu luyện thật tốt, cũng không có nghĩ đến đi làm đại động tác gì.

...

Mà cùng lúc đó, một bên khác, Bắc Thần Tiên Vực.

Bắc Thần Tiên Vương vừa rồi đem tất cả tu sĩ tiên đình đều triệu tập trở về.

Nhìn xem khắp nơi tiên đình đều là phế tích, tâm tình của hắn có thể nghĩ mà biết.

- Hừ! Thời giờ bất lợi! Quảng Diệu Tiên Quân!

Tiếng nói vừa ra, một tên trung niên Tiên Nhân cường tráng quý một gói xuống tại trước mặt hắn.

- Có thuộc hạ!

- Đem chín cái đầu kia luyện thành một bộ dụng cụ pha rượu! Bốn vương sau này uống rượu, liền dùng đầu chín đầu giao này đến uống!

- Tuân mệnh!

Quảng Diệu Tiên Quân trùng điệp lên tiếng, tiếp đó đi tới trong góc đem chín cái đầu to lớn nâng lên.

Nhưng mà thậm chí như vậy, Bắc Thần Tiên Vương vẫn còn có cảm hứng chưa hết giận.

Đúng lúc này, bên cạnh một tên người hầu nói khẽ.

- Tiên Vương, động tĩnh lúc trước tra rõ, là Cửu Thiên Tiên Vực Cửu Thiên Tiên Vương cùng một tên Minh Vương chiến đấu... Từ đó ra, hai ngày này Cửu Thiên Tiên Vực còn trải qua hung thú tàn phá 4 phía, thiên hỏa bạo phát...

Nghe được một loạt miêu tả này, sắc mặt Bắc Thần Tiên Vương hơi hòa hoãn chút ít.

Hắn xui xẻo, còn có càng xui xẻo hơn hắn.

Nói thật, những tổn thất này tuy hấn đau lòng, nhưng còn không đau lòng đến tình trạng không thể nào tiếp thu được.

Hấn nhất không thể nào tiếp thu được là Tiên Vương khác nhìn hấn chê cười, để hấn mất mặt.

Giờ đây một đám Tiên Vương đều đi nhìn Cửu Thiên Tiên Vương chê cười, tự nhiên là quên hấn.

Nghĩ tới đây, hấn lại có chút cười trên nỗi đau của người khác.

Người phá sự Cửu Thiên Tiên Vương này người khác không biết, nhưng hấn thân là Tiên Vương lại biết.

Làm gì có Minh Vương gì, đó chính là người đã từng là sư huynh Cửu Thiên Tiên Vương, khó đối phó hơn chín đầu cự giao hấn gặp nhiều.

- Ha ha, Tiên Vương hơn thua liền là báo ứng nhiều.

Tự lắm bả một câu, Bắc Thần Tiên Vương liền chuẩn bị tay an bài sự tình tu sửa tiên đình, đúng lúc này, xa xa có một tên Tiên Nhân thân mang đạo phục bát quái bay tới.

Tiên Nhân này vừa tới hành lễ cho hấn trước, tiếp đó không kiêu ngạo không tự ti nói.

- Tại hạ tam đệ tử tọa hạ quá Linh Tiên vương, tới đây là đại gia sư cáo tri Bắc Thần Tiên Vương ngài một tiếng, gia sư cố ý muốn làm luyện đan Âm Dương Hợp Đạo kia, không biết Bắc Thần Tiên Vương ngài cần gì mới nguyện ý trao đổi?

Bắc Thần Tiên Vương nghe vậy trong nội tâm mù mịt xua tán đi hấn ơn phân nửa.

Tin tức lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo truyền đi một đoạn thời gian, cũng nên có tiếng vọng, không phải sao, quá Linh Tiên vương lão gia hỏa kia liền phái người tới.

- Sư phụ ngươi có thể lấy ra cái gì? Đơn giản là đan dược mà thôi, có có ngũ chuyển Kim Đan trở lên hay không, nếu có, ta liền đem lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo giao cho hắn.

Tiên Nhân kia nghe vậy biến sắc.

Ngũ chuyển Kim Đan trở lên... Đây không phải là đùa giỡn hay sao?

Phải biết tại Tiên giới, Kim Đan đặc biệt là một loại đan dược kia.

Loại đan dược kia có thể đoạt thiên địa tạo hóa, tứ chuyển trở lên, đều có tăng lên không nhỏ đối với Tiên Vương, về phần ngũ chuyển trở lên, cơ hồ chưa từng nghe thấy, giá trị không thể lường được.

Về phần tại sao ít ỏi trân quý như thế, cũng không phải bởi vì nguyên vật liệu đan dược này hiếm thấy nghịch thiên.

Mà ở chỗ chữ Quay kia.

Trên thực tế, Nhất Chuyển Kim Đan cùng Cửu Chuyển Kim Đan nguyên vật liệu giống như đúc, tuy những tài liệu này cũng trân quý, nhưng ở Tiên giới cố gắng tìm kiếm, vẫn có thể tìm được.

Cửu Chuyển Kim Đan làm sao tới? Thật ra là Nhất Chuyển Kim Đan tiến hóa đến.

Sau khi Nhất Chuyển Kim Đan luyện chế hoàn thành, đặt ngàn vạn năm, hấp thu ngàn vạn năm thiên địa tinh hoa, liền trở thành Nh

ị Chuyển Kim Đan.

Nhị Chuyển Kim Đan lại hấp thu ngàn vạn năm thiên địa tinh hoa, liền trở thành Tam Chuyển Kim Đan.

Cứ thế mà suy ra, ngũ chuyển Kim Đan muốn thành đan, cần thời gian năm ngàn vạn năm trở lên mới có thể lấy.

Về phần ngũ chuyển trở lên, con đường tiến giai phức tạp hơn, thậm chí hẳn cũng không có nghe sư phụ nhắc qua.

Giờ đây Bắc Thần Tiên Vương mở miệng chính là ngũ chuyển Kim Đan trở lên, làm sao có khả năng?

Bất quá tuy trong nội tâm xem thường, nhưng cấp bậc lễ nghĩa hẳn làm rất tốt, biểu lộ cùng khí tức cũng không có một tơ một hào biến hóa.

- Tại hạ biết, tại hạ liền trở về Thái Linh Tiên Vực hồi bẩm sư phụ.

- Đi thôi!

Bắc Thần Tiên Vương phát phát tay, một bộ bộ dáng mười điểm không để ý.

Chờ Tiên Nhân đạo phục đi xong, không hơn nửa ngày, lại tới một tên sứ giả Tiên Vương, đồng dạng biểu đạt hứng thú đối với lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo.

Khiến Bắc Thần Tiên Vương suy nghĩ bắt đầu từng bước linh hoạt lên.

Chương 802: Thương Bảo Đại Hội.

Chương 802: Thương Bảo Đại Hội.

Hai tháng sau.

Thời gian Trần Trầm lại lần nữa từ trong cơ thể Thái Hư Long Côn đi ra đã là tồn tại Kim Tiên hậu kỳ.

Điều này thực dọa Cửu U Minh Vương kêu to một tiếng.

Hai tháng, hắn thấy liền là thoáng qua như mây khói mà thôi, tu vi trong cơ thể cũng vận chuyển hai ba chu thiên.

Nhưng tiểu tử này cứ thế cứ thế mà từ Kim Tiên sơ kỳ, nhảy qua Kim Tiên trung kỳ, đạt tới Kim Tiên hậu kỳ.

Chẳng lẽ người này là tiên chuyển thể nghịch thiên gì?

Cảm giác được Cửu U Minh Vương đang dùng thần thức điên cuồng điều tra chính mình, Trần Trầm bình tĩnh tự nhiên.

Hai tháng này hắn cũng chỉ hấp thu một vài bảo vật không tệ mà thôi.

Bất quá không thể không nâng lên một điểm, một mình hấp thu những bảo vật này, xa không có tốt bằng luyện thành đan dược nuốt vào.

Khoảng thời gian này, hắn xem như đang phung phí của trời.

Thế nhưng không có cách nào, dưới trướng hắn không có Luyện

Đan sư có thể luyện Tiên Đan.

...

- Tiên bối, hai tháng này bên ngoài có phát sinh đại sự gì sao?

Trần Trâm truyền âm cho Cửu U Minh Vương.

Tuy Cửu U Minh Vương chữa thương, nhưng người ta dù sao cũng là tồn tại cấp Tiên Vương, dù cho chữa thương, thần thức cũng có thể chú ý đến địa phương rất xa, lấy đến số lượng lớn tin tức.

- Sư đệ ta hẳn hẳn kia lại đi liên hệ Tiên Vương khác, xem bộ dáng là muốn làm đại động tác đối phó ta, trừ đó ra, Bắc Thần Tiên Vương cử hành thưởng bảo đại hội gì, mời không ít Tiên Vương tham gia, đồng thời hẳn còn chuẩn bị tại trong thưởng bảo đại hội xuất thủ, hẳn vừa đạt được bảo vật lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạ o, truyền văn thậm chí có Luyện Đan sư nguyện ý ra một mai ngũ chuyển Kim Đan...

Phía sau, Cửu U Minh Vương lại nói chút ít việc lớn Tiên Vực khác.

Trần Trâm yên lặng lắng nghe, chờ Cửu U Minh Vương kể xong, hẳn mới lên tiếng.

- Cái thưởng bảo đại hội này sẽ có chút ý tứ.

Thân hình Cửu U Minh Vương lóe lên, xuất hiện tại trước mặt Trần Trâm, khinh thường nói.

- Liền Bắc Thần Tiên Vương loại gia hỏa thích việc lớn hám công to này mới sẽ nghĩ tới cử hành thưởng bảo đại hội gì, ha ha, thưởng bảo đại hội, Tiên Vương nào sẽ ngốc đến đem bảo vật chân chính lấy ra cho mọi người thưởng thức?

Trần Trâm yên lặng không lời.

Bắc Thần Tiên Vương thích việc lớn hám công to, hơn nữa mười điểm vô sỉ, điểm ấy hẳn đã bản thân cảm thụ qua.

Thừa dịp cơ hội xuất thủ lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo, hấp dẫn mấy Tiên Vương tới, lại lấy cái này xem như mảnh lối, cử hành thưởng bảo đại hội gì, thỏa mãn lòng hư vinh hẳn.

- Hẳn đây cũng là đem giá trị lợi dụng lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo phát huy đến cực hạn.

- Tiểu tử, ta hỏi ngươi, ngươi có phải Tiên Đế chuyển thế gì hay không?

Gặp Trần Trâm không nói lời nào, Cửu U Minh Vương hỏi.

- Không phải.

Trần Trâm lắc đầu.

- Vậy ngươi có phải đệ tử Tiên Đế gì hay không?

Cửu U Minh Vương lại hỏi.

Trần Trâm nghe đến đây ngẩng đầu lên hỏi ngược lại.

- Tiên Đế? Tiên Đế Tiên giới này ở đâu?

- Khó mà nói, sự phụ ta năm đó cách Tiên Đế chỉ kém xa một bước, sau này hẳn đi Hồng Mông không gian không biết, sau đó, liền chưa nghe nói qua tin tức hẳn, ta nghĩ tuyệt đại bộ phận Tiên Đế đều giống như hẳn, rời Tiên giới a.

- Vậy Tiên giới này đi ra mấy Tiên Đế?

Cửu U Minh Vương suy nghĩ một chút, đáp.

- Ta biết có chừng bảy tám cái, bọn hấn đều là tồn tại cùng cấp bậc Minh Thần.

- Trong đó cố sự nhiều nhất là vị Tiên Đế nào?

Trần Trầm lại hỏi.

- Là Thái Thượng Tiên Đế, hấn mới vừa xuất hiện ở Tiên giới liền là Tiên Đế, hơn nữa tại Tiên giới dừng lại tới hàng ngàn vạn năm, lưu lại không ít đan phương công pháp trân quý, có người nói hấn là người không gian nơi khác xuyên qua không gian Hồng Mông vô tận, mới đi đến chúng ta nơi này.

Cửu U Minh Vương nghiêm túc đáp.

Trần Trầm như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, một lát, hấn đột nhiên nói.

- Tiên bối, không dối gạt ngài, ta thật ra là truyền nhân Thái Thượng Tiên Đế.

- Cái gì!

Cửu U Tiên Vương giật mình kêu lên.

Tại thời khắc này, trong lòng của hấn vậy mà không sinh ra hoài nghi, mà chỉ bừng tỉnh hiểu ra.

Khó trách tiểu tử này tu luyện nhanh như vậy, nguyên lai là nguyên nhân như vậy...

- Không đúng!

Khi nhìn đến ánh mắt Trần Trầm giao hoạt kia xong, hấn lập tức ý

thức đến tiểu tử này đang nói hươu nói vượn.

Khiến hắn có chút tức giận.

- Ha ha, tiền bối chớ trách, ta liền thuận miệng nói như thế, bất quá có sao nói vậy, thường bảo đại hội Bắc Thần Tiên Vương này ta muốn tham gia, cũng có thể tặng một chút kiến thức.

- Người đây là đi tìm chết!

Cửu U Minh Vương cả giận nói.

Trần Trâm nghe đến đây một mặt vô tội.

- Ta là Tiên Nhân đường đường chính chính, lại không bị ai truy nã, làm sao lại đi tìm chết?

- Người...

Cửu U Minh Vương trong lúc nhất thời có chút không nói.

Cũng đúng, Tiên giới chân chính chưa không được là hắn Minh Vương này, tiểu tử này chỉ là Kim Tiên phổ thông, đó là muốn đi chỗ nào liền đi chỗ đó.

...

Qua hai ngày, Trần Trâm một thân một mình đi tới Bắc Thần Tiên Vực.

Về phần Cửu U Minh Vương, thì thu liễm khí tức trốn ở một chỗ trong núi sâu biên giới Bắc Thần Tiên Vực, thông qua thần thức, tùy thời gian lưu ý Trần Trâm động tĩnh.

Bởi vì muốn cử hành thường bảo đại hội, bên trong Bắc Thần Tiên Vực rục rờ hẳn lên.

Đoạn thời gian trước bởi vì chín đầu cự giao xuất hiện đủ loại phá hoại trong hai tháng này biến mất không còn tăm tích.

Không nói một chút kiến trúc, liền cả một chút hoa hoa thảo thảo bị hủy diệt cũng không biết từ chỗ nào đến tìm vật thay thế cây gh ép đến nguyên địa.

Trần Trầm tại vùng trời Bắc Thần Tiên Vực phi hành, cũng không thể không sợ hãi thán phục cái hiệu suất làm việc này.

Tất nhiên, càng làm cho hắn sợ hãi thán phục Bắc Thần Tiên Vương người này có chấp.

Vì để cho người triệt để quên mất sự tình chín đầu cự giao, lại đem sự tình làm đến loại tình trạng này.

Tiến vào phạm vi tiên đình, cảnh sắc bốn phía không cách nào ưu mỹ, khắp nơi đều là tiên khí lượn lờ.

Thần thức của Trần Trầm hướng phương xa khuếch tán, rất nhanh liền cảm ứng được một mảng lớn cung điện, trọn vẹn bao trùm phương viên mấy chục vạn dặm.

Ở giữa những cung điện này lẫn nhau khoảng cách rất lớn, tổng cộng chia làm chín mươi chín khu vực, mỗi khu vực đều có đặc điểm rõ ràng.

Trần Trầm biết tuyệt đại bộ phận những cung điện này đều là mới xây ra, nhưng từ vẻ ngoài nhìn lại, lại nhìn không ra có gì khác biệt cùng cung điện cũ.

Trong truyền thuyết thần thoại Thiên Đình cũng không gì hơn cái này, Bắc Thần Tiên Vương này, quá biết làm điệu.

Trong nội tâm Trần Trầm cảm thán.

Bởi vì hai ngày này muốn cử hành thưởng bảo đại hội, cho nên hẳn một đường phi hành, cũng không gặp được bất luận ngăn cản gì, cũng không lâu lắm, hẳn liền đi tới khu vực trung ương tiên đình.

Nơi này là khu vực chuyên thuộc về Bắc Thần Tiên Vương, trọn vẹn có chín vạn 9999 tòa kiến trúc.

Ngay tại trung tâm những kiến trúc này, có một toà bình đài to lớn.

Toàn thân cái bình đài này từ tiên ngọc chế tạo thành, xung quanh lại tô rỗng vẽ phượng.

Mà tại bốn phía bình đài, thì bốn đầu Tiên Linh sư tử ngồi ngay thẳng, tuy không động như thế nào, nhưng không giận tự uy.

- Đây chính là Vạn Tiên đài Bắc Thần Tiên Vương...

Nhìn bình đài phía xa bị trận pháp bao khóa, Trần Trầm lẩm bẩm nói.

Vạn Tiên đài này là địa điểm cử hành thưởng bảo đại hội, cũng không phải người nào cũng có thể vào.

Đông dạng Tiên Nhân góp não nhiệt chỉ có thể cách trận pháp xem thưởng bảo đại hội.

- Luân Hồi Tiên Quân, mời vào bên trong!

Lội vào trận pháp, một tên Chân Tiên đang cung nghênh một tên Tiên Quân tiến vào bên trong trận pháp.

Nghe được tiếng có chút quen thuộc kia, chân mày Trần Trầm hơi nhíu lại.

Kỳ thực tại bên trong Bắc Thần Tiên Vực này, vẫn có một vị tiên nhân gặp qua hẳn như thế.

Chính là đang ở nơi đó tiếp khách, lúc trước xem như sứ giả hạ giói lừa dối chính mình hầu cận Bắc Thần Tiên Vương, Mặc Hà.

Chương 803: Tứ Chuyển Kim Đan.

Chương 803: Tứ Chuyển Kim Đan.

Người này tại nơi này trông coi, vậy ta liền vào không được.

Trần Trầm xa xa nhìn xem Mặc Hà, thâm nghĩ trong lòng.

Ở loại địa phương này, thay đổi tướng mạo không có khả năng trà trộn vào, tuyệt đối không có khả năng.

Tiên Vương kia không phải người ngu, mặc cho người thay đổi tư óng mạo như thế nào, người ta một cái là nhận ra được.

Về phần vụng trộm phá vỡ trận pháp đi vào, vậy càng là nghĩ cũng đừng nghĩ.

Tất nhiên, cho dù Mặc Hà không biết mình, hiện tại chính mình cũng chỉ là một Kim Tiên cũng vào không được.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm tạm thời nhẫn nhịn lại nội tâm rung động, xâm nhập vào trong đám người bốn phía vây xem.

...

Nửa ngày sau.

Tiên Nhân bốn phía Vạn Tiên đài càng ngày càng nhiều, Trần Trâm tùy ý liếc qua, chỉ sợ không dưới trăm vạn.

Bất quá trong đó có không ít Tiên Nhân một mặt không quan tâm, xem ra có chút giống là Bắc Thần Tiên Vương kéo qua chống đỡ tảng tử.

Lúc này, bên trong hư không một hồi rung động, bảy chi tiên hạc phá không mà ra, kéo lấy một cỗ xe kéo bay đến vùng trời Vạn Tiên đài.

Nhìn thấy chiếc xe kéo này, tinh thần tất cả Tiên Nhân vì đó chấn động!

- Là bảy hạc đồng quy Phiêu Miểu Tiên Vương!

- Phiêu Miểu Tiên Vương đích thân đến!

Kèm theo từng tiếng kinh hô, trận pháp tự động mở ra một cái thông đạo.

Cùng lúc đó, tiếng Bắc Thần Tiên Vương vang vọng tại giữa thiên địa.

- Phiêu Miểu Tiên Vương giá lâm, thật sự là để hàn xá vẻ vang cho kẻ hèn này a.

Trong xe kéo Phiêu Miểu Tiên Vương cũng không nói lời nào, ngược lại là xe kéo chậm chậm rơi vào trên Vạn Tiên đài, bảy con tiên hạc yên lặng chờ đợi tại chung quanh xe kéo, nhìn đến thân tuấn n vô cùng.

Phiêu Miểu Tiên Vương vừa đến, bốn phía không khí thoáng biếng.

Lại sau một lúc lâu, một đầu tiếng phượng minh vang lên, bầu trời xa xa đột nhiên dấy lên lửa cháy hùng hực, tiếp đó một nữ tử từ bên trong hỏa diễm thành hình.

- Phi Hoàng Tiên Vương!

- Tê! Ghê gớm!

...

- Thái Linh Tiên Vương cũng tới!

...

Nửa ngày sau, trọn vẹn bảy tên Tiên Vương đi tới Bắc Thần tiên đình.

Thân là Tiên Vương, vậy cũng là khí thể thuần chất, tuy không lộ diện, thế nhưng tọa giá cũng là một cái khoa trương hơn một cái, đến mức trên Vạn Tiên đài tiên khí bức người quang mang lấp lóe.

Nhóm Tiên Quân trà trộn ở tại bên trong từng người ngồi nghiêm chỉnh, đại khí cũng không dám thở nhiều một tiếng.

Đừng nói là Tiên Vương, liền là có chút Tiên Linh kéo xe Tiên Vương, bọn hắn cũng không thể trêu vào.

Nhóm Tiên Quân đều là như thế, tiên nhân bình thường không tư cách vào Vạn Tiên đài càng là như vậy.

Cho nên giờ phút này toàn bộ Vạn Tiên đài kèm thêm chung quan

h mấy trăm dặm, cũng là một mảnh yên tĩnh, chỉ có một vài Tiên Linh thỉnh thoảng có chút động tĩnh.

Liên an tĩnh như vậy nửa khắc đồng hồ sau, Bắc Thần Tiên Vương cuối cùng mở miệng.

Không nghĩ tới hôm nay lại có nhiều người cho ta mặt mũi như vậy, tới đây cố động, đã như vậy, vậy ta cũng không có gì để che giấu, lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo này ta trước hết đặt ở trong trung tâm Vạn Tiên đài a.

Dứt lời, lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo to lớn chậm chậm từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong trung tâm Vạn Tiên đài.

Vừa rơi xuống đất, vô số thần thức liền quét lên, xác định là lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo xong, có Tiên Vương phát ra tiếng.

- Thật là lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo, nhìn tới chuyện này không sai.

Bắc Thần Tiên Vương nghe vậy cười cười nói.

- Một cái đan lô mà thôi, chỉ có thể coi là tặng thưởng thưởng bảo đại hội lần này mà thôi, bảo vật chân chính, còn cần mọi người lấy ra đến bày ra mới được.

Một nhóm Tiên Vương cũng không còn gì để nói.

Nếu không phải bọn hắn muốn cùng Bắc Thần Tiên Vương làm giao dịch, đạt được lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo, hiện tại chỉ sợ đã sớm mở miệng chửi ngu xuẩn thích làm náo động này.

Nhấn!

Nhịn một chút liền qua!

...

Bắc Thần Tiên Vương tựa hồ không phát giác được cảm xúc một đám Tiên Vương, ngoảnh lại nhìn một tên Tiên Quân trong đám người một cái.

Tiên Quân kia lập tức hiểu ý, đứng lên, cất cao giọng nói.

- Tại hạ tới tham gia thưởng bảo đại hội, còn có thể nhìn thấy các vị Tiên Vương, đúng là tam sinh hữu hạnh, bất quá nếu là thưởng bảo đại hội, tự nhiên cần xuất ra bảo vật, để mọi người thưởng thức.

- Tại hạ chỉ là Tiên Quân một giới, cũng không có vật bao nhiêu trân quý, lúc đầu không nguyện ý bêu xấu, nhưng lại sợ phụ ý tốt Bắc Thần Tiên Vương, cho nên liền tùy tiện lấy một vật đi ra, để mọi người nhìn một chút, xem như tung gạch nhử ngọc a.

Dứt lời, hất từ trong ngực lấy ra một khối tinh thể toàn thân trong suốt, như là kim cương to lớn, đặt ở bên trên Tiên Đài.

Còn không chờ mọi người thấy rõ to lớn này tinh thể là cái gì, liền có Tiên Vương thân nhiên nói. Hồng Mông hư tinh, Tiên giới tốt nhất không gian tài liệu, người một cái Tiên Quân có loại bảo vật này, xem như khá khó xử đến.

Tiên Vương này nói bình tĩnh, nhưng Tiên Nhân bốn phía liền kh ông bình tĩnh như vậy.

Hồng Mông hư tinh, loại bảo vật này bọn hắn đều nghe nói qua, nhưng không ai từng thấy.

Chỉ biết là thật nhiều Tiên Vương đều ưa thích đem thứ này luyện chế thành hành cung, tùy thân mang theo.

Luận mức độ trân quý, tính toán đến chuyên môn Tiên Vương!

Như bọn hấn những tiên nhân bình thường này, đạt được một khối như vậy, mấy trăm vạn năm cũng không lo.

Khiến không ít Tiên Nhân trong nội tâm thêm muốn vô cùng.

Tiên Quân kia bị vô số ánh mắt thêm muốn bao khóa, trong lòng cũng có chút tự đắc.

Trong nội tâm nhin không được tưởng tượng thứ này thật sự là củ a hấn liền tốt.

Đáng tiếc không phải, trên thực tế đây là Bắc Thần cấp Tiên Vương đưa cho hấn dùng trang bức.

...

Có người đi đầu, tiếp theo càng ngày càng nhiều người bắt đầu bày ra bảo vật từng người.

Trần Trầm tại trong đám người yên lặng vây xem.

Không thể không nói, bảo vật những Tiên Nhân này bày ra giá trị vừa đúng.

Tuy đều cực kỳ trân quý, nhưng còn không trân quý đến tình trạng để nhóm Tiên Vương động ý niệm không chính đáng, đại bộ phận đều là một chút vật liệu tương tự với Hồng Mông hư tinh, thuộc về chuyên môn Tiên Vương, nhưng đều là một chút phụ thuộc phẩm có cũng được mà không có cũng không sao.

Chờ không ít Tiên Quân bày ra qua xong, Bắc Thần Tiên Vương quét mắt một nhóm Tiên Vương một cái, ý kia không cần nói cũng biết.

Bốn phía Vạn Tiên đài lại lần nữa trầm mặc lại, vô số Tiên Nhân

bắt đầu trông mong lấy.

Phía trước đều là trò vui khởi động mà thôi, nhóm Tiên Vương lấy ra bảo vật mới là bữa ăn chính!

Có nhiều Tiên Quân như vậy châu ngọc ở phía trước, tuyệt không có Tiên Vương lấy ra vật liệu giá trị thấp hơn so với bọn hắn.

An tĩnh chốc lát, bên phải Vạn Tiên đài trong một toà phi chu hình tròn đến một đạo tiếng lờ mờ.

- Mọi người đều biết, ta là một tên Luyện Đan sư, vậy ta liền lấy ra một viên đan dược để các vị kiến thức một chút a.

Tiếng nói vừa ra, một mai đan dược kim quang lấp lóe, chỉ lớn cỡ bồ đào từ trong phi chu bay ra, lẳng lẳng trôi nổi tại trong trung tâm Vạn Tiên đài.

Nhìn thấy viên đan dược này, không ít Tiên Nhân bốn phía bắt đầu theo bản năng bắt đầu nuốt nước miếng.

- Đây là... Tứ chuyển Kim Đan!

- Đan dược đốn ngàn vạn năm mới có thể thành đan, tuổi tác còn lớn hơn ta!

...

Trong phi chu Tiên Vương lúc này cũng bắt đầu giới thiệu.

Tứ chuyển Kim Đan này chính là sư phụ ta hơn bốn ngàn vạn năm trước luyện thành, thành đan xong, liền đặt ở địa phương tiên khí nồng nặc nhất Thái Linh Tiên Vực, ngàn vạn năm sau, lại đem để vào bên trong địa mạch hỏa diễm, lại qua ngàn vạn năm, đem nó từ bên trong địa mạch hỏa diễm lấy ra, để vào bên trong không gian loạn lưu...

Trải qua bốn ngàn vạn năm uẩn dưỡng hấp thu, vừa lúc biến thành bộ dáng hiện tại.

Nghe được hẳn giới thiệu, một nhóm Tiên Nhân có chút mở rộng tầm mắt.

Trong đám người Trần Trầm cũng hơi có chút ít tâm tình chập chờn.

Những bảo vật khác thì cũng thôi đi, nhưng tứ chuyển Kim Đan này, giá trị tuyệt đối cho hẳn tiêu phí một phen đầu óc, đi thu vào tay.

Chương 804: Khoe Của

Chương 804: Khoe Của

Vấn đề là như thế nào mới có thể thu vào tay?

Trần Trầm rơi vào trầm tư.

Nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, tứ chuyển Kim Đan này hẳn là lấy ra trao đổi lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo, nếu không Thái Linh Tiên Vương sẽ không lấy không bày ra.

Trao đổi lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo...

Chân mày Trần Trầm hơi nhíu lại, bất kể như thế nào, chuyện này

độ khó đều cực cao, nếu thật dùng thủ đoạn tuyệt đối sẽ có nguy hiểm cực lớn.

Thời điểm đang lúc hấn suy tư, Bắc Thần Tiên Vương bên kia cứ ờì nói.

- Thật không hổ là Luyện Đan sư trước mười Tiên giới, tứ chuyển Kim Đan thứ chí bảo này nói lấy ra đến liền lấy ra đến.

- Chỉ là không biết tứ chuyển Kim Đan này có thể cho ta mượn tỉ mỉ nhìn qua hay không?

- Có thể.

Thái Linh Tiên Vương lờ mờ đáp, theo sau tứ chuyển Kim Đan trôi nổi trong hư không liền trôi dạt đến trước mặt Bắc Thần Tiên Vương.

Bắc Thần Tiên Vương giả vờ giả vịt dò xét một phen, tiếp đó lại giả vờ giả vịt tán thưởng một trận, vậy mới lưu luyến không rời trả tứ chuyển Kim Đan trở về.

Trên thực tế, hấn cũng không phải Luyện Đan sư, nơi nào nhận ra bậc đan dược cao như thế?

Chỉ biết là đan dược này dường như bất phàm.

...

- Ta chỗ này có một mai Niết Bàn Đan.

Trên Vạn Tiên đài không yên tĩnh bao lâu, hư ảnh Phi Hoàng Tiên Vương thân ở bên trong Phượng Hoàng hỏa diễm đồng dạng lấy ra một viên đan dược.

Đan dược này toàn thân đỏ thẫm, bốn phía bị lò mờ hỏa diễm bao

khỏa, tạo thành một bộ dáng Phương Hoàng.

Nếu như đơn thuần bề ngoài, Niết Bàn Đan này thậm chí viễn siêu tứ chuyển Kim Đan.

Nghe được danh tự Niết Bàn Đan, Bắc Thần Tiên Vương lại chấn động, ánh mắt lập tức bị Niết Bàn Đan hấp dẫn.

Đan dược này chính là đặc sản Phi Hoàng Tiên Vực, tại Phi Hoàng Tiên Vực, có một Tiên Linh cấp Tiên Vương, tên là thần hoàng.

Cái thần hoàng này mỗi ngàn vạn năm Niết Bàn một lần, mỗi một lần đều sẽ lưu lại một cái Niết Bàn chi vũ.

Niết Bàn Đan chính là từ Niết Bàn chi vũ này luyện chế mà thành, sau khi phục dụng lúc ấy nhìn không ra hiệu quả, nhưng sau này nếu gặp được cường địch hoặc là bất ngờ vẫn lạc, có thể Niết Bàn trùng sinh một lần.

Hiệu quả như thế, có thể nói bảo mệnh đan dược thứ nhất Tiên giới.

Luận giá trị, thậm chí mơ hồ vượt qua tứ chuyển Kim Đan.

Cuối cùng tứ chuyển Kim Đan chỉ cần có đầy đủ thời gian, rất nhiều Luyện Đan sư cũng có thể luyện chế.

Nhưng Niết Bàn Đan này, cũng chỉ có Phi Hoàng Tiên Vực mới có.

Cực kỳ hiển nhiên, đây là Phi Hoàng Tiên Vương ra giá lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo.

- Bọn gia hỏa này bảo vật thật nhiều a... Đáng tiếc chỉ có thể chọn lựa một kiện.

Bắc Thần Tiên Vương tại nội tâm thở dài, theo sau vừa nhìn về phía Tiên Vương khác.

Ai có thể nghĩ đến Tiên Vương khác lúc này tất cả đều trầm mặc.

Có tứ chuyển Kim Đan cùng Niết Bàn Đan châu ngọc ở phía trước, bảo vật bọn hắn mang có chút không lấy ra được.

Cùng lấy ra đến trở thành phụ trợ người khác, còn không bằng để n đây thôi.

Bắc Thần Tiên Vương thấy vậy trong nội tâm đã hiểu rõ, đồng thời bắt đầu lựa chọn là muốn tứ chuyển Kim Đan, hay là Niết Bàn Đan.

Đúng lúc này, một đạo tiếng trong trẻo truyền khắp bốn phía Vạn Tiên đài.

- Ta cũng có bảo vật muốn bày ra!

Vừa nói lời này, vô số đạo ánh mắt nháy mắt hướng về một góc trong đám người bên ngoài Vạn Tiên đài hội tụ đi qua.

Đối mặt vô số ánh mắt, Trần Trầm có chút bình tĩnh.

Thừa dịp lực chú ý tất cả mọi người đều bị hai viên đan dược hấp dẫn, hắn đã đối với Mặc Hà ló vào trận pháp làm huyền thuật nhỏ.

Dù sao vừa rồi có vô số đạo thần thức hướng về Vạn Tiên đài dò xét qua, hắn thi triển huyền thuật xen lẫn tại trong thần thức, căn bản dẫn không tạo nên bất luận kẻ nào chú ý.

Huống chi hắn cái huyền thuật này mười điểm đơn giản, chỉ là một cái thủ thuật nhỏ nhỏ che mắt mà thôi, mục đích là để Mặc Hà không nhận ra chính mình.

Giờ đây chính mình thành tiêu điểm tất cả mọi người, lại không n người sẽ phát hiện huyền thuật trong một cái Mặc Hà nho nhỏ.

- Khụ khụ, ta cũng có bảo vật muốn bày ra, có thể chứ?

Trần Trầm lại lặ lại một lần.

Bắc Thần Tiên Vương gặp Trần Trầm chỉ là một Kim Tiên nho nh ỏ, hơn nữa mười điểm lạ lẫm, nội tâm có chút kinh ngạc.

Trên đời này nguyên lai thật có loại Tiên Nhân không có tự mình biết mình này, nhưng lại tu luyện tới Kim Tiên cảnh giới.

Bất quá vì biểu hiện hình tượng hấn bình dị gần gũi, hấn vẫn lộ ra một nụ cười ôn hòa.

- Tất nhiên có thể, thường bảo đại hội, hễ tiên nhân tới cũng có th ể lấy ra bảo vật chính mình cho rằng trân quý như mọi người bày ra, người vào đi.

Dứt lời, Vạn Tiên đài mở ra một cái cửa vào nho nhỏ.

Trần Trầm thấy vậy cũng không khách khí, trực tiếp bay vào.

Bắc Thần Tiên Vương gặp Trần Trầm một Kim Tiên, đối mặt nhiề u cường giả như vậy, vậy mà không bối rối chút nào, trong nội tâ m không khỏi đến mấy phần hứng thú.

Chẳng lẽ Kim Tiên nho nhỏ này thật có bảo vật gì hay sao?

Nếu có, vậy thì quá tốt rồi, Kim Tiên mà thôi, hấn tùy tiện tìm lý do, là có thể thu bảo vật vào tay.

- Các vị nhìn, vật này thế nào?

Trần Trầm không kiêu ngạo không tự ti, từ trong nhũn trĩu vật lấy ra một khối thân rể lớn bằng cánh tay.

Thân rể này toàn thân màu xám, tản ra quang mang tối tăm mờ mịt, nhìn lên đến tương đối phổ thông, nhưng chẳng biết tại sao, lại luôn cho người ta một loại cảm giác tang thương xưa cũ.

- Đây là... Hồng Mông Tiên Căn?

Một bên Vạn Tiên đài, Thái Linh Tiên Vương thở nhẹ ra thanh âm, trong giọng nói lại có một tia khiếp sợ.

- Thật là Hồng Mông Tiên Căn, thời gian thiên địa sơ khai, thân rể nhóm thực vật Tiên giới thứ nhất, trong đó ẩn chứa số lượng lớn Hồng Mông chi khí, chính là một trong tài liệu chính luyện chế Hồng Mông Thiên Đạo Đan.

Phi Hoàng Tiên Vương nói bổ sung.

Nghe được lời hắn nói, quần tiên bốn phía một mảnh xôn xao.

Hồng Mông Tiên Căn là cái gì bọn hắn không biết, nhưng Hồng Mông Thiên Đạo Đan bọn hắn rõ ràng.

Đó là đan dược nghịch thiên nổi danh cùng Cửu Chuyển Kim Đan!

Cửu Chuyển Kim Đan có thể nói là đan dược luyện chế phiền toái nhất, mà Hồng Mông Thiên Đạo Đan thì là đan dược khó tìm tài liệu nhất.

Từ khi Tiên giới sinh ra, Hồng Mông Thiên Đạo Đan liền xuất hiện qua mấy lần!

- Hồng Mông Thiên Đạo Đan... Đan dược có thể để Tiên Vương đạt được một tia thời cơ bước vào Tiên Đế, tiểu tử, cái này...

Bắc Thần Tiên Vương tự lắm bả, theo bản năng liền muốn hỏi bả án hay không, chớ nói đến một nửa mới ý thức tới vô số người đang nhìn hắn, vậy mới thừa cơ sửa lại miệng.

- Người thật có một bảo vật tốt!

Vừa nói lời này, lập tức không ít người nhẹ nhàng thở ra.

Cuối cùng đây là thượng bảo đại hội, không phải bán bảo đại hội, tiên nhân bình thường lấy ra bảo vật tốt liền bị Tiên Vương thêm t huồng, vậy thượng bảo đại hội này liền sẽ trở thành một chuyện cười.

Gặp không ít Tiên Vương tại trên Hồng Mông Tiên Căn qua lại tìm hiểu, khoe miệng Trần Trầm hơi nhếch.

Một nhóm Tiên Vương muốn lại ngượng ngùng nâng lên, tình hình này cũng thật là khôi hài.

Bất quá hắn dám đánh cược, hiện tại hạ tràng hắn, chớ thượng bảo đại hội kết thúc, khẳng định sẽ có không ít Tiên Vương tìm hắn nói chuyện riêng.

- Hừ!

Ở trong lòng hừ lạnh một tiếng, Trần Trầm chậm chậm thu hồi Hồng Mông Tiên Căn, lại từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một đóa liên hoa lửa đỏ.

Liên hoa này nhìn như có hình, nhưng lại vô hình, xen vào ở giữa hư thực, mười điểm thần diệu.

- Thiên hỏa bản nguyên!

Một đạo tiếng khẽ hô truyền ra, hư ảnh Phi Hoàng Tiên Vương tr

ực tiếp từ bên trong hỏa diễm bay ra, rơi xuống trước mặt Trần Trầm Trầm.

Trần Trầm chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt độ cao kinh người phả vào mặt, lập tức không kịp nghĩ nhiều, tranh thủ thời gian dùng tiên khí che lại toàn thân, đồng thời thụt lùi mấy bước.

Vô số Tiên Nhân nhìn xem một màn này, khiếp sợ tột đỉnh.

Thiên hỏa bản nguyên này là cái gì, bọn hắn chưa từng nghe thấy, nhưng có thể để Phi Hoàng Tiên Vương lộ ra chân dung, vậy ít nhất nói rõ vật này tại trong mắt Phi Hoàng Tiên Vương, còn muốn trâm quý hơn Hồng Mông Tiên Căn kia.

Chương 805: Phô Trương Thanh Thế

Chương 805: Phô Trương Thanh Thế

- Thật là thiên hỏa bản nguyên.

Trần Trầm cười cười, lại lui sau hai bước, thần tình dần dần cảnh giác.

Phi Hoàng Tiên Vương ý thức đến không ổn, thân hình lóe lên, lại về tới bên trong hư ảnh hỏa diễm.

- Thiên hỏa bản nguyên là luồng hỏa diễm Hồng Mông thứ nhất phân hóa ra, Tiên Nhân tu luyện hỏa diễm công pháp có thể nhờ vào đó tu luyện ra bản nguyên chân hỏa.

Bỏ xuống những lời này xong, liền không có động tĩnh.

Bất quá Trần Trâm có thể cảm giác được thần thức Phi Hoàng Tiên Vương một mực khóa chặt chính mình, giống như sợ mình chạy trốn.

...

Cùng lúc đó.

Tại biên giới Bắc Thần Tiên Vực, Cửu U Minh Vương ẩn núp thông qua thần thức yên lặng nhìn xem một màn này, trong nội tâm thật sự là không biết nói cái gì cho phải.

- Tìm đường chết a... Quả thực là tìm đường chết! Đạo lý tiên tài không lộ ra ngoài cũng không rõ sao? Việc tìm đường chết này, tìm đến Tiên Đế làm người hộ đạo, mới có thể bảo vệ tiểu tử này chu toàn.

Nghĩ tới đây, nội tâm của hắn rầu rĩ lên.

Nếu chờ thương bảo đại hội kết thúc, những Tiên Vương kia tìm tiểu tử phiên toái, hắn có nên xuất thủ giúp một tay hay không?

- Xuất thủ... Không xuất thủ...

Cửu U Minh Vương đưa ra năm đấm, mỗi nhấc tới một lần liền dẫu ra một ngón tay.

...

- Tiểu hữu, ngươi là bộ hạ Tiên Vương nhà ai?

Trên Vạn Tiên đài, Bắc Thần Tiên Vương cảm thấy hứng thú bắt đầu đối với Trần Trâm người này.

Phải biết Kim Tiên đồng dạng không bỏ ra nổi những bảo vật này.

Huống chi, còn ngay trước trước mặt nhiều người lấy ra đến.

Đây chỉ có hai loại khả năng.

Thứ nhất, người này là kẻ ngu, thuần túy tìm chết.

Thứ hai, người này bối cảnh thâm hậu, căn bản không sợ người khác nhớ thương.

Trần Trầm nghe vậy thu hồi thiên hỏa bản nguyên, quét mắt Tiên Nhân tại chỗ một cái, bình tĩnh nói.

- Ta là tọa hạ đệ tử Thái Thượng Tiên Đế.

Phốc!

Xa xa Cửu U Minh Vương nghe Trần Trầm nói như vậy kém chút một hơi thở gấp lên.

Trần Trầm ở trước mặt hắn nói hươu nói vượn, thối một chút ngu u bức còn chưa tính, chạy đến trước mặt nhiều Tiên Vương như vậy cũng dám nói, đây không phải đang tìm cái chết sao?

Nhưng mà, sự thật không giống hắn tưởng tượng lắm.

Trên Vạn Tiên đài, một nhóm Tiên Nhân nghe được đáp án này xong cũng không có lập tức nghi vấn, mà chỉ trầm mặc.

Ánh mắt Bắc Thần Tiên Vương càng có chút kinh nghi bất định.

Trần Trầm thấy vậy thong dong cười cười, lại từ trong ngực lấy ra hai loại bảo vật.

- Mọi người không cần để ý thân phận ta, ta cũng chính là nghe nói nơi này cử hành thưởng bảo đại hội, cho nên đến tham gia nào nhiệt mà thôi.

Hắn nói lời này thoải mái, nhưng Bắc Thần Tiên Vương làm sao có khả năng không để ý?

- Vạn nhất nếu là thật...

- Đệ tử Tiên Đế, hắn không dám thất lễ!

- Cũng khó trách chỉ là một Kim Tiên đối mặt nhiều Tiên Quân Tiên Vương như vậy có thể thông dong không bức bách.

Vừa nghĩ vậy, trong lòng của hắn đã tin ba phần.

Tâm lý Tiên Vương khác đại thể cùng hắn tương tự, dù sao không ai nguyện ý người thứ nhất nhảy ra nghi vấn.

- Thái Thượng Tiên Đế còn tốt chứ?

An tĩnh chốc lát, Thái Linh Tiên Vương nhẹ giọng hỏi.

Hắn lời này xem như tạm thời thừa nhận thân phận Trần Trâm đệ tử Tiên Đế.

Trần Trâm lờ mờ đáp.

- Đương nhiên được, hơn nữa gần đây liền sẽ từ bên trong du lịch trở về.

Vừa nói lời này, không khí đều biến đổi thành khẩn trương mấy phần.

Không có Tiên Đế, rất nhiều Tiên Vương bình khởi bình tọa.

Nhưng nếu có Tiên Đế trở về, vậy thời gian mọi người không còn tốt như vậy.

Cuối cùng ai cũng không nguyện ý trên đỉnh đầu xuất hiện tồn tại cấp bậc ba ba.

- Nói những thứ này làm gì? Thường bảo đại hội nha, lấy bảo vật ra đi a, ta là tới nhìn bảo vật.

Trần Trâm phảng phất như không có cảm giác không khí biến hóa vi diệu, phôi hợp nói.

Bắc Thần Tiên Vương nghe đến đây ngượng ngùng cười nói.

- Tiểu hữu nếu là đệ tử Tiên Đế, vậy khẳng định gặp qua bảo vật n hiều vô kể, chúng ta nơi này người nào còn có ai có thể lấy ra bảo vật để tiểu hữu thấy vừa mắt?

- Ách, Tiên Vương nghèo như vậy sao? Sư phụ không nói qua với ta a.

Trần Trâm làm bầm lâu bầu.

Một nhóm Tiên Nhân bốn phía nghe đến đây trên mặt không khỏi thảm ra mồ hôi lạnh.

Ngay trước mặt Tiên Vương nói Tiên Vương nghèo, Tiên giới này nào có Kim Tiên lớn lối như thế?

Hôm nay thật sự là tăng thêm kiến thức.

Đừng nói là bọn hần, liền là Cửu U Minh Vương chỗ tôi cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

- Tác đại tử a! Tiểu tử này chán sống!

...

Nhưng mà Trần Trâm càng bỏ qua một đám Tiên Vương, một đám Tiên Vương liền càng không dám bỏ qua hẳn.

Cho dù là Bắc Thần Tiên Vương thích sĩ diện cũng chỉ có thể cười khan hai tiếng, không có mở miệng phản bác.

- Nếu không bảo vật gì, vậy ta có thể đi.

Trần Trâm một mặt thất vọng, dứt lời liền chuẩn bị quay người rời đi.

Cửu U Minh Vương thấy vậy miệng lớn căng thẳng bắt đầu thở hổn hển.

Nếu tiểu tử này giả bộ lớn như vậy, còn có thể bình yên rời đi, dù cho là hẳn, trong lòng cũng phải khâm phục tiểu tử này to gan lớn mật.

Nói thật, hẳn sống nhiều năm như vậy, cũng không giả bộ qua lớn như vậy!

Nhưng thời gian trong lòng hẳn cầu nguyện tiểu tử này có thể mau chóng rời đi, trên Vạn Tiên đài đột nhiên truyền ra một tiếng có chút tức giận.

- Chậm đã!

Mở miệng là Thái Linh Tiên Vương.

Nghe được hai chữ này, trong nội tâm Cửu U Minh Vương lộ bộ phận một tiếng, nói thềm một tiếng xong...

Trần Trâm cũng không vội không chậm xoay người qua, hướng về Thái Linh Tiên Vương nhìn đi qua.

- Tiên bói có chuyện gì?

Gặp bên trong ánh mắt Trần Trầm bình tĩnh mang theo tự tin cường ng đại, lớn lời Thái Linh Tiên Vương quát nói đến bên miệng cũn g nuốt xuống, ngược lại nói.

- Ta chỗ này ngược lại là có một viên đan dược, không biết có thể tính toán đến bảo vật?

Dứt lời, hắt đả ra một mai đan dược màu vàng, bay đến trước m ặt Trần Trầm.

- Lại là một Kim Đan! Xem ra còn tốt hơn so mai tứ chuyển Kim Đan trước đó kia! Chẳng lẽ là ngũ chuyển Kim Đan?

Có Tiên Nhân kinh hô.

Nhưng lần này lại không có bất kỳ một Tiên Vương gì giải thích, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về Trần Trầm.

Cực kỳ hiển nhiên, đây là một lần khảo giác đối với hắn.

Trần Trầm tiếp nhận mai Kim Đan kia, hận không hiện tại liền nuốt vào.

Thông qua hệ thống giám định, viên này tuy vẫn là một tứ chuyển Kim Đan, nhưng mà là tứ chuyển Kim Đan một mai thả ở hơn 49 triệu năm.

Chỉ cần lại đặt không đến vạn năm, là có thể trở thành ngũ chuyển n Kim Đan.

Giả bộ quan sát một hồi, Trần Trầm thản nhiên nói.

- Đan dược này không tệ, thả 4999 vạn 4,862 năm, tiếp qua hơn n

ăm nghìn năm, là có thể trở thành ngũ chuyển Kim Đan.

Dứt lời, hắn tùy ý đem Kim Đan kia ném trở về, phảng phất như ném đi vật liệu hết sức bình thường vậy.

Bốn phía Vạn Tiên đài lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người trọn to mắt nhìn Trần Trâm, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Nói đây là tứ chuyển Kim Đan thì cũng thôi đi, thời hạn cụ thể đề u nói, thậm chí chính xác đến chữ số, người này không phải đang thổi phồng ngu bức, liền là nghịch thiên đến cực điểm.

Nghĩ tới đây, tất cả mọi người không kềm nổi nhìn về vị trí chỗ Thái Linh Tiên Vương.

Người này nói hươu nói vượn, hay là nghịch thiên thật, cần chủ nhân đan dược mới có thể bình phán,.

Thái Linh Tiên Vương duỗi tay ra tiếp nhận đan dược, tất cả mọi người có thể nhìn thấy tay hắn lộ ra đang run nhè nhẹ.

Qua ước chừng nửa phút, cái tay kia có chút buông lỏng, thu về.

- Đây thật là tứ chuyển Kim Đan, về phần thời gian luyện chế... C ần cứ ghi chép, thật là thành đan tại 4999 vạn năm trước, nếu lại cụ thể xuống... Ta cũng không nhớ rõ.

...

...

Vừa nói lời này, bốn phía đầu tiên yên tĩnh, theo sau náo động một mảnh.

Chương 806: Thiết Sáo.

Chương 806: Giao Dịch

- Người này hẳn là không còn trẻ giống mặt ngoài như vậy?

- Đệ tử Tiên Đế, khẳng định không phải chúng ta có thể tưởng tượng, chúng ta không cần tự mình đoán bừa.

...

Kỳ thực đừng nói là một nhóm tiên nhân bình thường, liền là mấy Tiên Vương đều bị khiếp sợ đến.

Nhất là Bắc Thần Tiên Vương, lúc trước chỉ có ba phần tin Trần Tầm là đệ tử Tiên Đế, hiện tại đã tin tám điểm.

Nếu không phải đệ tử Tiên Đế, người này sao có thể nghịch thiên như thế?

Trừ phi Thái Linh Tiên Vương phái kẻ lừa gạt đến đùa nghịch chính mình...

Ngẫm lại vậy cũng không có khả năng, Thái Linh Tiên Vương chuyên chú luyện đan, đối nhân xử thế cứng nhắc, nơi nào đến nhiều u cong cong cuộn như vậy?

- Người... Là làm thế nào nhìn ra được thời hạn tứ chuyển Kim Đan này?

An tĩnh chốc lát, Thái Linh Tiên Vương nhẹ giọng hỏi, trong giọng

g nói cũng đã không còn tức giận lúc trước.

Nếu như người này lúc trước nói lời nói kia là cố ý khó coi bọn h
ấn, hẳn cần phải giận.

Nhưng hôm nay nhìn tới, người này thật sự là xem bảo vô số, lúc
trước nói lời kia hẳn là cử chỉ vô tâm.

Trần Trầm cười lắc đầu.

- Gặp nhiều mà thôi, về phần cụ thể... Không thể trả lời.

Thái Linh Tiên Vương nghe vậy không có truy đến cùng, có chút
bản sự là bí truyền, người này không nói cũng bình thường.

Có hẳn dẫn đầu, Tiên Vương khác cũng lên tâm tư giành thắng lợi
i.

Vốn chỉ là vì lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo mới tham gia cái
thưởng bảo đại hội gì, giờ đây ngược lại thật có mấy phần hứng th
ú.

- Tiểu hữu, người nhìn vật này thế nào?

Bên trái Vạn Tiên đài bên trong thất hạc đồng quy, Phiêu Miểu Ti
ên Vương nhẹ nhàng đem một chuôi kiếm gãy rỉ sét đưa đến trước
c mặt Trần Trầm.

Kiếm gãy rỉ sét này chỉ có một tay dài, bên trong rỉ sét hỗn tạp giá
u giếm một vết đỏ thẫm.

Nếu là tại trong mắt phàm nhân, đây cũng chính là một chuôi kiế
m gãy đã từng nhuộm qua máu.

Nhưng Trần Trầm lại biết kiếm gãy này bất phàm.

Bởi vì kiếm gãy này chính là Tiên Kim cực kỳ trân quý rèn đúc thành, mà loại tài liệu rèn đúc cấp bậc này xuất kiếm làm sao lại nhuộm máu?

Hễ có một giọt máu bắn lên như thế, không phải trượt xuống, đó chính là trực tiếp tan.

- Hệ thống, phương viên một mét, bảo vật trân quý nhất ở đâu?

- Trong tay kí chủ Tiên Đế chi huyết nhiễm bên trên kiếm gãy.

Nghe được đáp án này, trong lòng Trần Trầm bừng tỉnh, bất quá biểu lộ cũng giả ra mấy phần ngưng trọng.

- Kiếm này có nhuộm Tiên Đế chi huyết, nếu có thể tinh luyện ra, sẽ có tác dụng lớn.

Dứt lời Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra, đem kiếm gãy đưa về Phiêu Miểu Tiên Vương nơi đó.

Nghe được bốn chữ Tiên Đế chi huyết, tại chỗ không khí thoáng cái biến đổi thành nghiêm túc rất nhiều.

Bất quá cũng không tiếp tục bao lâu, liền lại có Tiên Vương lấy ra bảo vật giao cho Trần Trầm.

Vừa rồi thời gian bắt đầu những Tiên Vương này còn chỉ nghĩ khả năng giác Trần Trầm, chờ sau này, liền tất cả đều lấy ra một vài bảo vật bọn hắn cũng không mò ra nội tình giao cho Trần Trầm giám định.

Cuối cùng sống nhiều năm như vậy, ai không có một chút vật liệu cổ quái kỳ lạ?

...

Sau một canh giờ.

Cuối cùng không có Tiên Vương lấy ra bảo vật thêm, Trần Trầm cũng làm ra một bộ tư thái mệt mỏi.

- Tiểu hữu, thật sự là để bản vương bội phục! Lần này thưởng bảo đại hội nếu không có tiểu hữu, chỉ sợ tự nhiên mất năm điểm màu sắc!

Cuối cùng, Bắc Thần Tiên Vương cao giọng tán thưởng.

Thưởng bảo đại hội này lại bởi vì Trần Trầm, chân chính có bộ dáng thưởng bảo đại hội, khiến hắn cũng mặt mũi sáng sủa theo, hiện tại khen một câu như vậy, cũng là chuyện đương nhiên.

- Ha ha, Bắc Thần Tiên Vương quá khen.

Trần Trầm khách khí cười cười, thuận miệng khen một câu.

Lúc này, chỗ không xa Thái Linh Tiên Vương đột nhiên nói.

- Tiểu hữu nếu có hứng thú, có thể đi Thái Linh Tiên Vực ta làm khách.

Dứt lời, một mai lệnh bài liền trực tiếp bay đến trong tay Trần Trầm.

- Có lệnh bài này tại, tại Thái Linh Tiên Vực ta thông suốt.

Trần Trầm liếc một chút lệnh bài, tiếp đó thu vào.

- Thái Linh Tiên Vương khách khí, kỳ thực ta cũng cực kỳ có hứng thú luyện đan nhất đạo, sau này nếu có cơ hội, khẳng định sẽ đi Thái Linh Tiên Vực thỉnh giáo với ngài.

- Ha ha, vậy liền không thể tốt hơn.

Thái Linh Tiên Vương cười to hai tiếng.

Hắn nụ cười này, Tiên Vương khác cũng dồn dập đưa ra tín vật, biếu thị hoan nghênh Trần Trâm tùy thời đi Tiên Vực bọn hắn làm khách.

Thậm chí còn có hai người Tiên Vương biểu thị hiện tại có thể mang theo Trần Trâm trở về.

Bắc Thần Tiên Vương nhìn thấy một màn này không vui, tranh thủ thời gian ngăn cản nói.

- Mấy vị không nên quá phận, giờ đây đây chính là tại Bắc Thần Tiên Vực ta, tất nhiên phải để ta tận tình địa chủ hữu nghị trước!

Nói xong hắn vừa nhìn về phía Trần Trâm, một mặt tha thiết ý.

- Tiểu hữu, không biết người tiếp theo có an bài gì? Nếu không có, có thể ở tại Bắc Thần tiên đình ta này ở thêm mấy năm.

Trần Trâm muốn nói lại thôi, không có vội vã cự tuyệt, cũng không có vội vã đáp ứng.

Bắc Thần Tiên Vương thấy vậy nói thẳng.

- Nếu tiểu hữu không có việc lớn gì, vậy quyết định như vậy đi!

Trần Trâm nghe đến đây vậy mới thuận thế đáp ứng xuống.

Chưa từng nghĩ đến mới vừa đáp ứng, trong đầu liền vang lên một tiếng.

Bắc Thần Tiên Vương người này hèn hạ vô sỉ, thấy lợi quên nghĩa, ta khuyên người hay là không cần ở chỗ này mới là tốt nhất.

Nghe được tiếng này, Trần Trầm theo bản năng nhìn về phía vị trí chỗ Phi Hoàng Tiên Vương.

Không nghĩ tới Phi Hoàng Tiên Vương này còn là người hảo tâm, lại còn nghĩ đến trong bóng tối nhắc nhở hắn.

Bất kể như thế nào, cái hảo ý này hắn trước nhận.

Về phần không ở tại Bắc Thần Tiên Vực, đó là không có khả năng.

Tốn nhiều suy nghĩ như vậy, giả bộ nhiều như vậy, không phải là vì gài bẫy cho Bắc Thần Tiên Vương sao?

Gặp Trần Trầm bỏ qua chính mình nhắc nhở, hỏa diễm hư ảnh bỏ n phía Phi Hoàng Tiên Vương mãnh liệt chạy một thoáng, bất quá cũng chỉ thế thôi, phía sau liền hết động tĩnh.

Lúc này, Bắc Thần Tiên Vương cũng làm ra quyết định.

Quyết định dùng lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo đổi lấy tứ chu yển Kim Đan Thái Linh Tiên Vương.

Thái Linh Tiên Vương vốn đã có trao đổi ý, tự nhiên không có cự tuyệt.

Đối với hai người này trao đổi, Trần Trầm cũng không cảm thấy bất ngờ.

Tiên Vương tại bên trong Tiên Vực từng người rất khó vẫn lạc, hơn nữa ngay trước nhiều tiên nhân như vậy, Bắc Thần Tiên Vương loại người này cũng không tiện đổi lấy Niết Bàn Đan kia.

Thật đổi Niết Bàn Đan, đó không phải là đang nói cho tất cả Tiên Nhân hắn tham sống sợ chết sao?

Thái Linh Tiên Vương đạt được lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạ o xong có chút vui sướng, lại nói với Trần Trâm.

- Tiểu hữu Hồng Mông Tiên Căn kia không biết rõ có thể nguyện ý trao đổi không?

- Một mai Tam Chuyển Kim Đan.

Trần Trâm trực tiếp trả lời.

Thái Linh Tiên Vương không cần suy nghĩ liền trực tiếp đáp ứng.

Nghiêm chỉnh mà nói, giá trị Hồng Mông Tiên Căn đã vượt qua Tam Chuyển Kim Đan, nhưng cũng không sánh được tứ chuyển Kim Đan.

Như vậy đổi một phát, hẳn xem như chiếm tiện nghi, khiến trong lòng của hắn bộc phát vui sướng.

- Tiểu hữu đại khí! Phần nhân tình này ta xin tâm lĩnh, như vậy đi, sau này nếu người muốn luyện đan, Thái Thượng Tiên Đế lão nhân gia người vừa lúc lại vắng mặt, người có thể tới tìm ta! Ta có thể thay người xuất thủ một lần!

Thái Linh Tiên Vương cũng không tiện chiếm tiện nghi một Kim Tiên, lập tức hứa hẹn một lần cơ hội luyện đan, đồng thời đem một cái hộp gỗ đưa đến trước mặt Trần Trâm.

Trần Trâm tiện tay mở ra xem, liền bỏ vào trong nhẫn chứa đồ, tiếp đó không nói hai lời liền đem Hồng Mông Tiên Căn đưa ra ngoài.

Hồng Mông Tiên Căn tất nhiên trân quý, nhưng giờ đây đối với hắn tới nói cũng không có tác dụng lớn gì, còn không bằng đổi một khóa Tam Chuyển Kim Đan thực sự.

Tất nhiên, trừ đó ra, hắn còn kiến tạo một cái hình tượng bại gia t
ử tùy tiện, không tính toán tiêu tiết, dạng này mới có thể dẫn đến
Bắc Thần Tiên Vương mắc câu.

Chương 807: Thiết Sáo.

Chương 807: Thiết Sáo.

Cửu U Minh Vương giấu tại biên giới Bắc Thần Tiên Vực lúc này
triệt để mê mang, hắn thật không rõ Trần Trâm muốn làm gì.

Nhưng cái này không ảnh hưởng tình trạng hắn khâm phục đối vớ
i Trần Trâm.

Không nói cái khác, vền vẹn dám lừa dối một nhóm Tiên Vương,
đồng thời lừa dối thành công liền đáng giá cho hắn bội phục.

Cái này độ khó, giống như không thấp hơn độ khó tu luyện tới Tiê
n Vương.

- Tiểu tử này... Có lẽ thật đáng chờ mong.

Nghĩ tới đây, trong lòng của hắn dần dần dấy lên hi vọng.

...

Một bên khác.

Thượng bảo đại hội đã kết thúc, số lượng lớn Tiên Nhân ai đi đườ

ng này, nhưng ở trên đường rời đi, không ít Tiên Nhân vẫn như cũ đang nghị luận sự tình trong thưởng bảo đại hội phát sinh.

Vô luận là đủ loại trân bảo bình thường không gặp được, hay là đệ tử Tiên Đế đột nhiên xuất hiện kia, đều đáng bọn hắn thổi cực kỳ nhiều năm.

Mà tại bên trên Vạn Tiên đài, Bắc Thần Tiên Vương đã bay đến trước mặt Trần Trâm.

Lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi tồn tại cấp bậc Tiên Vương, Trần Trâm thiết thiết thực thực cảm nhận được một cỗ lực áp bách cực mạnh.

Nhưng bởi vì cái gọi là, cầu phú quý trong nguy hiểm, dù cho lực áp bách lớn hơn nữa, hắn chỉ cần tại trong đầu điên cuồng nhắc nhở mình Bắc Thần Tiên Vương trước mặt này là người ngu ngốc, vậy áp lực cũng lộ ra không lớn như vậy.

Âm thầm bình phục lại tâm tình nội tâm chập chờn, Trần Trâm lộ ra một cái nụ cười cao thâm mặt trắng.

Người có đã sống nhiều năm, có nhiều điều lo sợ, Tiên Vương lại như thế nào? Cũng không phải trọn vẹn không lừa dối được.

Bất quá nhìn ánh mắt Bắc Thần Tiên Vương kia...

Dường như cũng muốn lừa dối chính mình.

- Tiểu hữu người nhìn cung điện bên kia, người tùy ý chọn một toà, xem như chỗ ở.

Bắc Thần Tiên Vương hoà nhã cười cười, tiếp đó chỉ chỉ khu cung điện xa xa.

Trần Trâm cũng không khách khí, lập tức liền chọn một toà nhìn

đến hoa lệ nhất.

- Đa tạ Bắc Thần Tiên Vương hậu ái, nói thật, ta đến Bắc Thần Tiên Vương đúng thật là có chút sự tình muốn làm, lúc đầu còn buồn k hông có địa phương đặt chân, giờ đây ngược lại tốt, vậy mà có thể vào bên trong tiên đình cung điện ở.

Bắc Thần Tiên Vương nghe vậy khoát tay áo.

- Chỉ là một tòa cung điện mà thôi, tính toán không được cái gì, c hỉ là không biết tiểu hữu đến Bắc Thần Tiên Vương có chuyện gì mu ốn làm? Tại Bắc Thần Tiên Vương này, ta có thể nói một là một, có l ẽ có thể giúp người cũng khó nói.

Trần Trâm nghe vậy cười thần bí, cũng không trả lời.

Bắc Thần Tiên Vương lộ ra một cái biểu lộ hiểu, xong nói.

- Tiểu hữu kiến thức uyên bác, viễn siêu chúng ta những cái gọi T iên Vương này, còn xin mời đi theo ta, ta dẫn người đi xem ta cất giữ, cũng giúp ta chương nhãn tốt một phen.

Trần Trâm không có cự tuyệt, yên lặng đi theo phía sau Bắc Thần Tiên Vương.

Cũng không lâu lắm, Bắc Thần Tiên Vương liền dẫn hần tiến vào bên trong một tòa cung điện bố trí trận pháp trùng điệp.

Bên trong cung điện này trưng bày đều là vật liệu chút ít cổ quái k ò lạ, căn bản nhìn không ra tác dụng.

Rất rõ ràng, Bắc Thần Tiên Vương là chuẩn bị xem mình sử dụng như lao碌.

Về phần bảo vật chân chính, khẳng định không có khả năng dễ dà ng cho chính mình nhìn.

Cuối cùng hẳn cũng sợ người khác nhớ thương, huống chi trong lòng hẳn sau lưng mình còn có một Tiên Đế.

- Tiểu hữu, người giúp ta nhìn một chút, ta chỗ này có vật trân quý gì... Đương nhiên rồi, ta cũng sẽ không để tiểu hữu nhìn không, ở trong đó nếu có người ưa thích, người nói một tiếng, ta trực tiếp đưa cho tiểu hữu người.

Bắc Thần Tiên Vương phát ổng tay áo một cái, một bộ bộ dáng mười dặm hào phóng.

Trần Trầm tùy ý truy lùng một phen, bên trong đại điện này hơn ngàn kiện vật phẩm, vật liệu có chân chính trân quý thể đếm được trên đầu ngón tay.

Về phần như Tiên Đế chi huyết cấp bậc kia, càng là một cái cũng không có.

Nói cách khác, bên trong cung điện này, cơ bản đều là phế phẩm.

Giả bộ nhìn ra ngoài một hồi, Trần Trầm lắc đầu nói.

- Đều là chút ít vật phẩm tục, không có giá trị quá cao, có lẽ tại trong mắt Chân Tiên Kim Tiên là bảo vật, nhưng đối Bắc Thần Tiên Vương ngài tới nói, không có bất kỳ tác dụng gì.

Bắc Thần Tiên Vương nghe vậy mười dặm thất vọng, đồng thời cũng cảm giác có chút mất mặt.

Nếu những vật này không giá trị, Trần Trầm kia đương nhiên sẽ không lấy vật bên trong.

Thua thiệt hẳn vừa rồi thật vất vả hào phóng một lần, trong lòng tậm chí vì thế tâm đau một cái, kết quả dĩ nhiên là dạng này.

- Khụ khụ, vận khí bốn vương chính xác không được.

Bắc Thần Tiên Vương tự giễu một câu, xem như hóa giải lúng túng.

Trần Trâm nghe đến đây ngoảnh lại nhìn hắn một cái thật sâu, thản nhiên cười nói.

- Bởi vì cái gọi là khổ tận cam lai, ta nhìn bộ dạng ngài, có lẽ không bao lâu liền sẽ có đại cơ duyên phủ xuống.

Bắc Thần Tiên Vương nghe vậy tinh thần chấn động, kinh ngạc nói.

- Tiểu hữu ngươi còn biết xem cái này?

- Đi theo sư phụ học qua một chút, bất quá tồn tại cấp bậc Tiên Vương sắp siêu việt thiên địa hạn chế, ta cũng chỉ có thể nhìn ra một chút đầu mối, không cách nào thấy rõ toàn cảnh.

Trần Trâm bình tĩnh nói.

Lúc này hắn hết hăng hái lúc trước tại trên Vạn Tiên đài, ngược lại i bộc phát lộ ra trầm ổn, siêu phàm thoát tục.

Bắc Thần Tiên Vương thấy vậy đầu tiên là vui vẻ, sau đó trong lòng có nhiều hơn hơn mấy phần lo nghĩ.

Chẳng biết tại sao, hắn cảm giác được người trước mặt này cũng không đơn thuần, tựa hồ có mục đích khác.

Đây là trực giác thân hắn làm Tiên Vương.

Trần Trâm nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì, quay người, nhìn hướng về phía đông, tiếp đó đưa ra ngón tay, chỉ chỉ hướng về phương Đông.

- Bên kia tử khí bốc lên, theo ta thấy, nhất định có nghịch thiên chi vật hàng thế, đây cũng là mục đích ta đến Bắc Thần Tiên Vực.

- Chuyện này là thật?

Nghe được nghịch thiên chi vật, Bắc Thần Tiên Vương thoáng cái hứng thú.

- Ha ha.

Trần Trầm cười khẽ hai tiếng nói.

- Bắc Thần Tiên Vương, ngài sẽ không cướp với ta tên tiểu bối này à? Nghịch thiên chi vật kia chính là sư phụ ta chỉ điểm ta đi lấy.

Bắc Thần Tiên Vương nghe đến đây biểu lộ nao nao, sau tranh thủ thời gian phủ nhận.

- Tất nhiên sẽ không, tuy người nói bảo vật tại Bắc Thần Tiên Vực, nhưng chỉ cần không bên trong tiên đình, chính là vật vô chủ.

- Nếu là vật vô chủ, lại bị tiểu hữu người trúng ý, vậy tất nhiên liền là của tiểu hữu người, huống chi Thái Thượng Tiên Đế lão nhân gia người đặc biệt chỉ điểm, ta lại càng không có ý nghĩ xấu.

- Ta tin người cái quý! Người lão già lừa đảo!

Trần Trầm tại nội tâm chửi bậy một câu, bắt quá mặt ngoài lại không có bất kỳ cái gì khác thường.

Hôm nay nói đã là cái bộ này, chỉ cần Bắc Thần Tiên Vương lòng tham không đáy, như vậy nhất định lại sẽ lên.

Về phần cái gọi nghịch thiên chi vật phương Đông.

Đương nhiên là ma thai kia... Hiện tại mặc dù có ý thức, nhưng còn ở nơi đó nằm, liền đợi đến Bắc Thần Tiên Vương đi phát hiện Nghịch thiên chi vật này.

- Có những lời Tiên Vương ngài nói này ta an tâm, nếu không có việc gì, ta trước hết đi nghỉ ngơi, hôm nay nhìn quá nhiều vật liệu, có chút mệt mỏi.

Trần Trầm duỗi lưng một cái, có chút lười biếng nói.

Bắc Thần Tiên Vương cười cười, làm cái tư thế mời.

Trần Trầm đáp lễ lại, liền hướng về cung điện vừa rồi hất chỉ hướng bay đi.

Chờ Trần Trầm đi, ánh mắt Bắc Thần Tiên Vương liền bắt đầu lấp lóe lên.

Thái Thượng Tiên Đế chỉ dẫn nghịch thiên chi vật, vậy đến cùng là cái gì?

Nói thật, nếu thật là Thái Thượng Tiên Đế chỉ dẫn, hẳn không dám đi lấy, nhưng hẳn thực sự hiếu kỳ cái kia đến cùng là dạng vật bảo gì, vậy mà đáng Tiên Đế cố ý nhắc lên.

Vừa nghĩ vậy, hẳn liền nghĩ phân phó mấy Tiên Quân đi phương Đông tìm kiếm một phen.

Bất quá nghĩ lại, lại cảm thấy không ổn, chần chờ một lát, hẳn đích thân hướng về phương Đông bay đi.

Chương 808: Phụ Thân

Chương 808: Phụ Thân

Bất tri bất giác, qua bảy ngày.

Trần Trầm tại Bắc Thần tiên đình ăn ngon uống sướng, thời gian qua đến vui thích.

Về phần Bắc Thần Tiên Vương rời đi tiên đình, đi hướng Đông tám bảo, loại sự tình này dù cho hắn không phát giác, cũng có thể đoán ra được.

Hơn nữa hắn biết Bắc Thần Tiên Vương không tìm được, bởi vì không qua hệ thống phát hiện, ma thai kia còn tại nguyên địa.

Bảy ngày, cũng không xê xích gì nhiều.

Một ngày này, Trần Trầm chậm rãi từ trong cung điện đi ra, hướng về cung điện Bắc Thần Tiên Vương bình thường cư trú bay đi.

Chờ đến cung điện kia, Bắc Thần Tiên Vương đã sớm chờ ở tại bên trong.

Trần Trầm thấy vậy cười cười nói.

- Tiên Vương, tại nơi này quấy rầy nhiều ngày như vậy, ta cũng nên đi, còn phải tạ Tiên Vương khoản đãi.

Bắc Thần Tiên Vương nghe vậy ra vẻ bình tĩnh giữ lại nói.

- Tiểu hữu mới ở bảy ngày mà thôi, nào có cái gì quấy rầy đáng nói?

Dựa theo ý tứ bốn vương, liền cần phải ở mười năm tám năm, dạn g này nếu bốn vương có chút ít nghi vấn, cũng tiện thường xuyên thỉnh giáo tiểu hữu.

Đương nhiên, bốn vương biết tiểu hữu có chuyện quan trọng tại n gười, nếu thực sự chờ không nổi, bốn vương cũng không tiện ép ti ểu hữu ở lại.

Sau khi Trần Trầm nghe xong trong mắt lóe lên một chút cảm độn g.

Tất nhiên, đều là giả.

- Tiên Vương thịnh tình, tại hạ nhận lấy thì ngại, bất quá tại hạ xe m dị bảo kia sắp xuất thế, cũng không thể không rời đi.

Bắc Thần Tiên Vương biểu lộ hơi đổi, thử dò xét nói.

- Không biết lấy bảo vật kia có thể gặp nguy hiểm không? Nếu có nguy hiểm, bốn vương có thể phái người theo người cùng nhau đế n, thuận tiện bảo hộ người chu toàn.

Trần Trầm không có lập tức cự tuyệt, mà chỉ lộ ra vẻ khó xử.

Nhìn thấy Trần Trầm bộ biểu tình này, Bắc Thần Tiên Vương thoá ng cái liền đến năng lực.

Lúc đầu hắn còn tưởng rằng Trần Trầm sẽ không chút nghĩ ngợi tr ực tiếp cự tuyệt, giờ đây nhìn tới, dường như có hi vọng?

Nghĩ tới đây, hắn căn bản không chờ Trần Trầm nói tiếp, liền lại n ói.

- Tiểu hữu không cần phải khách khí, cho dù có điểm nguy hiểm, vậy đối với Bắc Thần tiên đình ta tới nói cũng là một cái nhắc tay mà thôi.

- Ta tin tưởng, tại bên trong Bắc Thần Tiên Vực này, còn không có nguy hiểm đến mức để cho ta khó xử.

- Cái này...

Trần Trâm vẫn như cũ một mặt khó xử.

Bắc Thần Tiên Vương tranh thủ thời gian bảo đảm nói.

- Tiểu hữu yên tâm, vô luận bảo vật gì, Bắc Thần tiên đình ta cũng sẽ không nhúng chàm.

Nghe được câu này, Trần Trâm mới Cố mà đồng ý đáp ứng xuống.

- Nói thật, đại cơ duyên đều kèm theo đại nguy hiểm, tuy sư tôn nói cơ duyên này nguy hiểm vừa phải, nhưng nguy hiểm vừa phải trong mắt sư tôn với nguy hiểm vừa phải trong mắt Kim Tiên nhỏ này trọn vẹn không phải một tầng tứ, trong lòng tại hạ vẫn có chút không chắc, nếu như Bắc Thần Tiên Vương nguyện ý phái người giúp ta, ta từ chối thì bất kính.

- Tất nhiên, xong ta nguyện ý trả giá một chút thù lao cho thủ hạ Tiên Vương ngài.

Bắc Thần Tiên Vương liên tục khoát tay.

- Mà thôi, bản vương vừa lúc không có việc gì làm, liền để ừ bản vương đích thân theo người đi một chuyến tốt, về phần thù lao, ha ha, người ta tuy quen biết không lâu, nhưng cũng xem như bạn vong niên, chỉ là việc nhỏ, cũng đừng đàm luận thù lao.

Trần Trâm nghe đến trong lòng đã sắp nôn.

Còn bạn vong niên, Bắc Thần Tiên Vương này thật là đủ không bi

ét xấu hổ, vì cái gọi nghịch thiên bảo vật, cùng một Kim Tiên kết giao tình...

- Ta nhỏ vào!

Ở trong lòng mắng một câu xong, Trần Trầm lộ ra một cái biểu lộ thụ sủng nhược kinh.

- Vậy liền tạ Bắc Thần Tiên Vương! Ân tình này tại hạ nhất định ghi nhớ trong lòng!

...

Nửa canh giờ sau.

Trần Trầm liền ngồi phi chu Bắc Thần Tiên Vương hướng về phương Đông bay đi, đi cùng còn có ba tên Tiên Quân cùng mấy trăm Tiên Nhân khác đủ loại đẳng cấp.

Đương nhiên, những Tiên Nhân này chỉ là chống đỡ tràng tử, không ai nhìn bọn họ chiến đấu.

Phi hành ước chừng mấy ngàn vạn dặm, Trần Trầm mãnh liệt làm thủ thế Ngừng!

Nháy mắt, phi chu liền ngừng lại.

Trần Trầm nhìn chung quanh, lại nhìn phía dưới một chút.

Tử khí quanh quần, tinh hoa nội liễm... Bảo vật thật đáng sợ.

Nghe được lời hắn nói, tất cả tiên nhân đều theo bản năng bắt đầu dùng thần thức điều tra bốn phía, nhưng loại trừ núi rừng bình thường ra, căn bản không nhìn thấy tử khí gì, tinh hoa gì.

Ngược lại là Bắc Thần Tiên Vương nhìn ra chút đầu mối biểu thị.

- Nơi đây, tựa hồ thật có chút đặc thù, nhưng cụ thể đặc thù nơi nào, ta không nhìn ra được.

Trần Trầm cười nhạt một tiếng, nơi này là địa phương thai nghén ma thai, khẳng định có chỗ đặc biệt.

Đương nhiên, nơi nào đặc biệt, hắn cũng không biết.

Tóm lại, thuận miệng nói bậy liền được.

- Tiên Vương không hổ là chủ Bắc Thần Tiên Vực này, nơi đây đặc thù cũng có thể nhìn ra!

Trần Trầm thuận miệng khen một câu, tiếp đó từ bên trên phi chu nhảy xuống, bắt đầu ở trên mặt đất tỉ mỉ quan sát, phảng phất như địa mạch núi này dường như có đường vân vậy.

Bắc Thần Tiên Vương cùng ba người Tiên Quân cũng đuổi theo sát hạ xuống, sợ bỏ lỡ chỉ bảo xuất thế.

...

Giả vờ giả vịt nửa canh giờ, ngay tại thời điểm chúng tiên nhân dần dần mất đi kiên nhẫn, Trần Trầm rốt cục khóa chặt một nơi, đồng thời bắt đầu dùng tiên lực đào hướng phía dưới.

- Tiên Vương, ta hoài nghi nghịch thiên chi bảo ngay tại phía dưới này, đợi một chút nếu gặp được cái nguy hiểm gì...

Còn không chờ hắn nói xong, Bắc Thần Tiên Vương liền đáp.

- Tiểu hữu yên tâm! Hết thầy giao cho bổn vương!

Ân!

Trần Trầm trùng điệp gập gật đầu, tiếp đó một mực đào hướng phía dưới, đào cho đến vạn dặm, thời gian đào đến địa tâm mới ngừng lại.

Địa phương thai nghén ma thai quý dị kia cũng lại lần nữa hiện ra ở trước mặt hắn.

Vô số sợi rễ địa mạch, đan xen tung hoành, hội tụ đến bên trên một khối tiên thạch to lớn vô cùng.

Mà tại bên trên tiên thạch, ma thai lẳng lẳng nằm, toàn thân tản ra tiên quang, nhìn lên đến lẫm liệt không thể xâm phạm, phảng phất như một tôn Tiên Đế ngủ say.

Nhìn thấy ma thai, con người Bắc Thần Tiên Vương nháy mắt co vào, lẫm bẫm nói.

- Đây là thiên địa linh thai gì, lại có dị tướng như thế?

Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra, cười nói.

- Quả thật như sư phụ nói, cũng không có đại nguy hiểm gì, về phần cái này...

Nụ cười Trần Trầm dần dần thần bí, trầm ngâm chốc lát, treo đủ mọi người khẩu vị, mới tiếp tục nói.

- Bắc Thần Tiên Vương, cái này là thần thai Tiên giới tinh hoa thai nghén mà ra, nếu bồi dưỡng thật tốt, tương lai xóa đi ý thức, đem đoạt xá, vậy khả năng vấn đỉnh Tiên Đế sẽ gia tăng thật lớn!

Vừa nói lời này tất cả mọi người nhin không được sợ hãi thán phục c nghẹn ngào.

- Dĩ nhiên là loại nghịch thiên linh vật này, khó trách nhìn đến thần dị như thế!

- Không nghĩ tới đời này may mắn có thể nhìn thấy loại chí bảo này!

...

Sợ hãi thán phục xong, một nhóm Tiên Nhân liền vô ý thức nhìn về phía Bắc Thần Tiên Vương.

Tiên Vương chính mình là nhân phẩm, gì bọn họ cũng đều biết.

Lúc này chỉ cần Tiên Vương ra lệnh một tiếng, bọn hắn liền sẽ không chút do dự đoạt bảo.

Nhưng nội tâm Bắc Thần Tiên Vương lại có do dự bất định.

Trải qua trước đây đủ loại, hẳn đối với thân phận Trần Trâm đệ tử Tiên Đế đã tin tám điểm.

Giờ đây người này lại phát hiện loại nghịch thiên chí bảo này, chỉ sợ mười phần mười thật là đệ tử Tiên Đế.

- Đệ tử Thái Thượng Tiên Đế a...

Nếu hắn thật dám động thủ đoạt, sau này tám chín phần mười phải gặp Tiên Đế trả thù.

Hậu quả kia hẳn cũng gánh không nổi.

Thần thai này tuy tốt, cũng chỉ là tăng cao xác suất trở thành Tiên Đế, cũng không phải ỏn thành Tiên Đế...

Không đáng cho hắn đi cược một tay.

Nhưng nếu thật vứt bỏ thần thai này, hắn cũng không cam tâm.

Vì sao tại Bắc Thần Tiên Vực này, chính mình lại không sớm phát hiện một chút?

Ngay tại thời điểm nội tâm Bắc Thần Tiên Vương điên cuồng không cam lòng, mười điểm khó chịu, thần thai nằm kia đột nhiên động, đồng thời lệch ra quá mức, nhìn về phía hắn.

- Phụ thân...

Chương 809: Duyên Phận, Tuyệt Không Thề Tả.

Chương 809: Duyên Phận, Tuyệt Không Thề Tả.

Một tiếng thở nhẹ này, tất cả mọi người choáng váng!

Bắc Thần Tiên Vương càng sửng sờ tại chỗ, trong đầu trống rỗng.

Thần thai kia vậy mà nói hai chữ Phụ thân, mà lại là đối với hắn?

Một bên Trần Trâm hết sức phối hợp sắc mặt đại biến, thậm chí mồ hôi vọt lên.

Theo sau không nói hai lời, liền tiến tới trước mặt ma thai.

Bắc Thần Tiên Vương thấy vậy như một phụ thân bao che cho con đồng dạng vọt đến trước người Trần Trâm.

Tất cả những thứ này đều là động tác theo bản năng hắn.

- Bắc Thần Tiên Vương, ngươi có ý gì?

Trần Trâm mặt lạnh hỏi.

Trong đó bốn chữ Bắc Thần Tiên Vương bị hắn nói cực nặng.

Nghe được lời hắn nói, ma thai vừa nhìn về phía Bắc Thần Tiên Vương, có chút ngây thơ hô.

- Phụ thân...

Lần này Bắc Thần Tiên Vương thật xác định là gọi mình, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy có hi vọng.

Bất quá đôi mắt Trần Trâm chất vấn, hắn vẫn còn có chút không có sức.

- Không phải... Tiểu hữu, ma thai này là có ý gì, hắn vì sao xưng hô ta là phụ thân?

- Đương nhiên là ta tẩy não cho hắn!

Trần Trâm thầm nghĩ trong lòng, bất quá mặt ngoài lạnh lùng như cũ.

- Ta không rõ ràng lắm, bất quá Bắc Thần Tiên Vương, chúng ta trước đó thế nhưng đã nói, vật này thuộc về ta.

Gặp Trần Trâm nói chuyện cường thế như vậy, Bắc Thần Tiên Vương ngược lại càng không có sức, chỉ có thể ngượng ngùng nói.

- Đạo lý là cái đạo lý như vậy, chỉ bất quá chuyện này... Ta muốn làm rõ.

- Chuyện này cực kỳ khó làm rõ.

Trần Trầm lạnh lùng nói, nói xong liền muốn đem tiên thạch kèm thêm ma thai một chỗ đào móc ra.

Nhưng vào lúc này, ma thai vậy mà đưa ra tay, bắt lấy góc áo Bắc Thần Tiên Vương, đồng thời lại kêu một tiếng phụ thân.

Thấy vậy động tác Trần Trầm im bật mà dừng, sắc mặt biến đổi thành cực độ xấu hổ.

Xa xa một tên Tiên Quân lúc này nói khẽ.

- Tiên Vương chủ quản Bắc Thần Tiên Vực, cùng Bắc Thần Tiên Vương tồn tại liên hệ cực kỳ mật thiết, mà thần thai sinh ra tại Bắc Thần Tiên Vực, cho nên mới xem Tiên Vương trở thành phụ thân?

Vừa nói lời này, Tiên Nhân khác ở phía sau gật đầu.

Bắc Thần Tiên Vương thì một mặt vô tội nhìn về phía Trần Trầm, tiếp đó lại một mặt từ ái nhìn về phía ma thai.

Phảng phất như giữa phụ tử có nhiều tình thâm nghĩa trọng vậy.

Nhìn xem một màn này, mắt Trần Trầm híp híp, lẩm bẩm nói.

- Sư phụ có lệnh...

Nghe được hai chữ sư phụ, Bắc Thần Tiên Vương cũng vô cùng kinh ngạc.

Nhưng thần thai này xưng hô hẳn là phụ thân, chính là cùng hẳn hữu duyên...

Nói thật, đến hẳn cảnh giới cỡ này, mười điểm tin tưởng cái chữ Duyên này.

Nếu như có thể, hẳn đương nhiên muốn đem thần thai này chiếm làm của riêng.

- Phụ thân... Mang ta, rời đi nơi đây.

Ma thai lúc này vậy mà chậm chậm ngồi dậy, nhìn về phía Bắc Thần Tiên Vương bên trong ánh mắt tràn đầy không muốn xa rời.

Bị hắn nói như thế, Bắc Thần Tiên Vương có thể nói là trăm trao gã tâm.

Nếu không phải kiêng kỵ Thái Thượng Tiên Đế, hẳn sớm một bàn tay đem Kim Tiên trước mặt này đập thành tro bụi, tiếp đó mang thần thai đi.

Thế nhưng... Hẳn chung quy không dám.

...

Ngược lại Trần Trâm lúc này đột nhiên buông lỏng tay ra, trên mặt lộ ra vô tận ý suy, phảng phất như mất đi cái vật gì trân quý nhất vậy.

- Sư phụ mặc dù nói qua chuyện này nhất định phải đem cơ duyên nắm bắt tới tay, nhưng cũng nói qua với ta... Mọi thứ cũng phải nói một chữ duyên, nếu không phải cơ duyên mình, mạnh mẽ cưỡng đoạt, sau này tất nhiên có tai họa...

- Giờ đây nhìn tới, thần thai này tựa hồ hữu duyên cùng Tiên Vương người.

Bắc Thần Tiên Vương nghe đến đây thoáng cái phẫn chấn lên.

- Không sai, chẳng biết tại sao, ta xem xét thần thai này liền có loại cảm giác giống như đã từng quen biết, phảng phất như từ nơi sâu xa cùng hắn có liên hệ nào đó vậy...

Ta tin người cái quý! Thật có liên hệ, cũng là bởi vì các người cũng không phải đồ tốt!

Trong lòng Trần Trâm thầm mắng, trên mặt lại mơ hồ có chút không hiểu.

- Thế nhưng sư phụ với ta, ta tới nơi đây sẽ có cơ duyên a... Giờ đây thần thai này như thế nào thành cơ duyên Tiên Vương người?

- Không được, thần thai này ta vẫn nên mang về, để sư phụ xem qua một chút lại nói...

Hắn còn chưa nói hết lời, Bắc Thần Tiên Vương lộ ra bừng tỉnh hiểu ra.

- Tiểu hữu, ta hiểu được! Người nhìn vật này thế nào?

Bắc Thần Tiên Vương nói xong từ trong ngực lấy ra một kiện bảo vật, đưa đến trước mặt Trần Trâm.

- Tiểu hữu, ta minh bạch ý tứ Thái Thượng Tiên Đế, ý hắn là người dẫn ta tìm tới thần thai này, xong lại để ta cho người cơ duyên, người nhìn, đây chính là cơ duyên người.

Sau khi Trần Trâm nghe xong một mặt biểu lộ ta tin người cái quý, thậm chí cũng không nhìn bảo vật kia một chút.

- Tiên Vương, tuy tu vi ta thấp kém, nhưng vật này trong mắt ta, vẫn còn không tính là cơ duyên, ta nhìn sư phụ có lẽ không phải ý tứ này.

Bắc Thần Tiên Vương nghe đến đây lúc này mới ý thức được Kim Tiên trước mặt không phải phổ thông, mà là đệ tử Tiên Đế kiến thức rộng rãi, thậm chí tùy tiện có thể lấy ra bảo vật để Tiên Vương trông mà thèm.

- Phụ thân... Bên cạnh ma thai lại kêu to.

Trong lòng Bắc Thần Tiên Vương căng thẳng, đem một kiện bảo vật mười điểm trân quý lấy ra.

Trần Trâm cũng lắc đầu.

- Vật này đối Tiên Vương hữu dụng, nhưng đối Kim Tiên ta cũng không tác dụng, chưa nói tới là cơ duyên ta.

Bắc Thần Tiên Vương nghe đến đây cũng cảm thấy có lý, ngay sau đó lại tại bên trong trân tàng chính mình lục soát.

Cũng không lâu lắm, liền chú ý tới tứ chuyển Kim Đan.

Trong chớp mắt, trong đầu của hắn có điện quang hiện lên! Như là sấm sét giữa trời quang vậy, để toàn thân hắn rung động!

Tứ chuyển Kim Đan này hắn lúc đầu định chờ ngàn vạn năm, chuyển đổi thành ngũ chuyển Kim Đan, giờ đây nhìn tới, từ nơi sâu xa tựa có thiên ý!

Vì sao chính mình sẽ đạt được lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo?

Vì sao chính mình lại sẽ chọn dùng lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo đổi tứ chuyển Kim Đan?

Vì sao chính mình gặp được đệ tử Tiên Đế này?

Dường như hết thầy hết thầy... Cũng đã mệnh trung chú định!

Hết thầy cũng là vì hôm nay cùng thần thai này gặp nhau!

Duyên...

Thật sự là tuyệt không thể tả.

Nghĩ tới đây, Bắc Thần Tiên Vương không chút do dự lấy tứ chuyển Kim Đan ra.

- Tiểu hữu, mai Kim Đan này ngươi cũng biết, là từ Thái Linh Tiên Vương nơi đó đổi tới, đối với ngươi hiện tại có tác dụng lớn, đây chính là cơ duyên ngươi.

Bắc Thần Tiên Vương ngữ khí mười điểm nghiêm túc.

Phía trước Trần Trầm nói bảo vật gì là cơ duyên, hắn cho rằng chỉ thuận miệng nói bậy, nhưng vừa rồi những lời này, hắn cũng đã xuất phát từ nội tâm.

Đồng thời, hắn cũng không khỏi cảm thán Tiên Đế cường đại.

Vậy mà thật sớm xem thấu hết thảy.

Trần Trầm nhìn xem tứ chuyển Kim Đan, bắt đầu do dự, một mục do dự tới năm phút đồng hồ, đến mức Bắc Thần Tiên Vương đều đang nghĩ muốn đổi những vật khác hay không, mới buồn vô cớ mở miệng nói.

- Có lẽ thật sự là như vậy đi, sư phụ nói ta cơ duyên tại nơi này, không nghĩ tới ta sẽ lấy loại hình thức này đạt được cơ duyên... Sư phụ lão nhân gia người, quả nhiên là quỷ thần khó lường!

Nói xong, hắn liền chấp nhận đem tứ chuyển Kim Đan tiếp vào trong tay, tiếp đó bỏ vào trong nhẫn trữ vật chính mình.

Một nhóm Tiên Nhân nhìn thấy một màn này, lập tức khom mình hành lễ, cùng tiếng chúc mừng nói.

- Chúc mừng Tiên Vương vui đến thần thai!

Bắc Thần Tiên Vương gặp việc lớn đã định, tâm tình sáng khoái vô cùng, nhìn không được ngửa mặt lên trời phá lên cười.

- Ha ha, không chỉ cần chúc mừng ta, cũng cần chúc mừng vị tiểu hữu này! Cơ duyên hai chữ này, thật sự là huyền diệu dị thường! Ta nhìn việc này nếu truyền đi, chắc chắn có thể hoàn thành một đoạn giai thoại!

Trần Trâm nghe vậy khóe mắt giật giật.

Giai thoại?

Trong thời gian ngắn hẵn sẽ trở thành giai thoại, bất quá chờ đến sau này, sợ rằng sẽ trở thành một đoạn tiểu thoại...

Chương 810: Ma Thai Gặp Máu.

Chương 810: Ma Thai Gặp Máu.

Ba ngày sau, Trần Trâm chậm rãi rời đi Bắc Thần Tiên Vực, lần này Bắc Thần Tiên Vương không lại giữ lại.

Đương nhiên, Trần Trâm cũng không có ý tứ tiếp tục chờ đợi.

Ra Bắc Thần Tiên Vực, cũng không lâu lắm, Cửu U Minh Vương liền xuất hiện tại trước mặt Trần Trâm.

Khoảng thời gian này, Trần Trâm nhất cử nhất động cơ bản hẵn đều nhìn ở trong mắt.

Tuy hẳn chẳng biết tại sao Trần Trầm muốn đem thần thai kia như ờng cho Bắc Thần Tiên Vương, nhưng từ kinh nghiệm sống nhiều năm như vậy đến nhìn, hẳn cảm giác trong đó có lẽ có âm mưu gì.

Nhưng nếu như thật có âm mưu, Trần Trầm làm sao dám tại Bắc Thần Tiên Vực ở thêm ba ngày?

Cái tâm này không khỏi cũng quá lớn!

- Tiểu tử, ngươi có phải hồ Bắc Thần Tiên Vương hay không?

Cửu U Minh Vương áp thấp tiếng hỏi.

Trần Trầm liếc mắt nhìn hẳn, lắc đầu nói.

- Cơm có thể ăn lung tung, không thể nói lung tung được, ta cùng Bắc Thần Tiên Vương đó là hợp tác cùng có lợi.

- Hợp tác cùng có lợi? Hừ!

Cửu U Minh Vương hừ lạnh một tiếng, rõ ràng có chút không tin.

Trần Trầm cũng mặc kệ hẳn tin hay không, đem hẳn lay đến bên cạnh phía sau, tiếp tục hướng về phương hướng Vãn Tiên sơn bay đi.

Nhìn xem bóng lưng Trần Trầm, Cửu U Minh Vương bộc phát cảm thấy tiểu tử này không đơn giản.

Trầm mặc sau một hồi lâu, hẳn yên lặng đi theo sau.

...

Trở lại Chân Minh đại lục, Trần Trầm lập tức bắt đầu bế quan.

Tại trước khi bế quan, hẳn trước nuốt Tam Chuyển Kim Đan dùng Hồng Mông Tiên Căn đổi lấy.

Kim Đan loại vật này mỗi chuyển đều là biến chất, lúc trước dùng Nhị Chuyển Kim Đan, trực tiếp để hẳn từ Chân Tiên biến thành Kim Tiên.

Giờ đây tu vi hẳn đã là Kim Tiên hậu kỳ, dùng một mai Tam Chuyển Kim Đan, bước vào Tiên Quân không đơn giản sao a?

Trở thành Tiên Quân xong, lại dùng mai tứ chuyển Kim Đan lừa gạt đến kia.

Không trông chờ trực tiếp trở thành Tiên Vương, trở thành Tiên Quân đỉnh phong, không khó lắm a?

Cái tu luyện này, liền cần phải có kế hoạch tiến hành.

Nghĩ đến những cái này, Trần Trầm đặc ý bắt đầu bế quan, tiêu hao lực lượng trong Tam Chuyển Kim Đan.

...

Cùng lúc đó, bên trong Bắc Thần tiên đình, Bắc Thần Tiên Vương cũng bắt đầu dạy dỗ ma thai, đồng thời lấy danh tự cho ma thai, gọi Thiên Mệnh, ý là đạt được loại thần vật này, là Thiên Mệnh sở quý.

Không thể không nói, thiên phú tu luyện Thiên Mệnh mạnh kinh người, mới vừa cất bước chính là thực lực Tiên Quân.

Tại đạt được Bắc Thần Tiên Vương dạy dỗ xong, thực lực kia càng đột nhiên tăng mạnh.

Càng lợi hại hơn là tốc độ tiến bộ trí tuệ Thiên Mệnh cũng cực nhanh, lúc bắt đầu hẳn chỉ có thể nói một vài câu đơn giản, chờ qua

một tháng, hẳn nói chuyện làm việc đã không khác cùng tiên nhân tầm thường.

Tuy thân phận hẳn tại Bắc Thần tiên đình là nghĩa tử Bắc Thần Tiên Vương, nhưng hẳn lại không có bao nhiêu kiêu ngạo, bình thường càng vui giúp tiên.

Không cần thời gian bao lâu, hẳn liền tại thắng được tuyệt đại bộ phận Tiên Nhân bên trong Bắc Thần tiên đình tôn trọng.

Mắt thấy Thiên Mệnh phi tốc trưởng thành, trong lòng Bắc Thần Tiên Vương đó là vui sướng vô cùng, hận không cao giọng hô to cuộc mua bán này làm giá trị.

Nói thật, nếu không phải hẳn trông cậy vào dựa vào thiên mệnh tiến thêm một bước, hẳn thậm chí thật muốn đem Thiên Mệnh xem như nhi tử, nhìn một chút tương lai thần thai này sẽ trưởng thành đến loại cấp độ nào?

...

Trong bất tri bất giác, qua một năm, toàn bộ Bắc Thần tiên đình đã thành thói quen vị thiếu chủ này tồn tại.

Một ngày này, Bắc Thần Tiên Vương ít thấy bố trí cho Thiên Mệnh một hạng nhiệm vụ, cho phép hẳn rời đi Bắc Thần tiên đình.

- Thiên Mệnh, người mang bốn tên Tiên Quân đi địa phương cực bắc Tiên Vực đem người này diệt sát.

Bắc Thần Tiên Vương nói xong phát phát tay, một đạo chiếu hình liền xuất hiện tại trước mặt hẳn.

Thiên Mệnh nhìn chiếu hình kia một cái, có chút hiếu kỳ hỏi.

- Phụ thân, thực lực người này là gì?

- Tiên Quân bộ hạ Linh Uy Tiên Vương, bởi vì chộc giận Linh Uy Tiên Vương, cho nên chạy trốn tới Bắc Thần Tiên Vực chúng ta, Linh Uy Tiên Vương ủy thác ta giết hấn.

Thiên Mệnh nghe vậy cười nói.

- Phụ thân ngài yên tâm, một Tiên Quân mà thôi, hài nhi một người liền có thể giải quyết!

Bắc Thần Tiên Vương nhìn Thiên Mệnh một cái, lộ ra một cái nụ cười ôn hòa.

Thần thai loại chí bảo này, hấn hận không thể hai mươi bốn giờ nhìn kỹ, làm sao có khả năng để nó một mình ra ngoài?

Nếu không phải suy nghĩ đến thần thai này trải qua quá ít sự tình, sẽ ảnh hưởng tu vi tiến độ, hấn căn bản sẽ không bố trí nhiệm vụ gì.

- Người a, chúng quy là chưa từng sát sinh, lần đầu tiên này, hay là để mấy tên Tiên Quân bồi tiếp người đi.

Trong giọng nói Bắc Thần Tiên Vương tràn đầy yêu mến.

Nhưng mà, Thiên Mệnh cảm nhận được loại yêu mến này, nhưng trong lòng thì không lý do sinh ra một chút chán ghét.

Bất quá hấn không có mở miệng phản bác Bắc Thần Tiên Vương, cũng không có biểu hiện ra ngoài, mà chỉ yên lặng đồng ý.

...

Truy kích một Tiên Quân sợ không đường trốn đối với một nhóm năm người Thiên Mệnh tới nói căn bản không tính là cái gì.

Nửa ngày sau, năm người liền vây Tiên Quân kia ở bên trên biên giới thiên thể Tiên Vực.

Mà nơi này, là một chỗ khu vực Bắc Thần Tiên Vương điều tra kh ông đến.

Cảm giác được thần thức mãi mãi cũng tại từ trên người chính mình kia biến mất, Thiên Mệnh theo bản năng nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này, Tiên Quân phía dưới bị nhốt lại kia cũng bắt đầu cầu xin tha thứ.

- Mấy vị đạo hữu, còn mời giờ cao đánh khẽ! Tha ta một mạng, ta nguyện ý nói cho các người biết địa phương bảo tàng ta ở đâu! Ta dám cam đoan, vật liệu nơi đó tuyệt đối có thể để các người vừa ý!

Thiên Mệnh mang đến bốn tên Tiên Quân nghe vậy đều lộ ra nụ cười cổ quái.

Một người trong đó từ tốn nói.

- Bảo vật không mang tại trên người? Ha ha, người cũng thật là thông minh, nói đi, có những gì? Nếu giá trị cao, chúng ta có thể tha cho người một mạng.

Thế nhưng Tiên Quân bị đuổi giết cũng không phải người ngu.

Bắc Thần Tiên Vương là ai, Tiên Vực rất nhiều người đều biết.

Mà thủ hạ Bắc Thần Tiên Vương, phỏng chừng cũng không phải người thủ tín gì.

Nghĩ tới đây, hắn cắn răng nói.

- Nơi đó loại trừ có tích súc cả đời ta ra, còn có một cái đại đạo Li

nh Bảo!

- Muốn ta nói cho các người biết ở nơi nào, có thể, bắt quá các người trước hết lập xuống lời thề Thiên Đạo! Hứa hẹn biết địa điểm xong, sẽ thả ta một con đường sống!

Nghe được bốn chữ lời thề Thiên Đạo, bốn tên Tiên Quân đi theo Thiên Mệnh tới sắc mặt thoáng cái liền biến đổi thành tương đối xấu hổ.

Lời thề Thiên Đạo, đây không phải có thể tùy tiện dựng, bởi vì một khi làm trái lời thề, rất dễ dàng xuất hiện tâm ma.

Về phần thả người này một con đường sống, vậy càng không khả năng, cuối cùng đó là nhiệm vụ Tiên Vương bố trí.

Đại đạo Linh Bảo tuy để cho người ta trông mà thèm, nhưng còn không để bọn hắn trông mà thèm đến tình trạng dám làm trái mệnh lệnh Tiên Vương.

Nếu thật làm trái mệnh lệnh Tiên Vương, chỉ sợ sau này bị đuổi giết chính là bọn họ.

Vừa nghĩ vậy, bốn tên Tiên Quân liền chuẩn bị động thủ.

Nhưng vào lúc này, chỗ không xa Thiên Mệnh đột nhiên lấy ngón tay Thiên Đạo.

- Ta lấy danh tiếng Thiên Đạo lập xuống lời thề, nếu như người nào thật ra địa phương bảo tàng, ta cùng bọn hắn sẽ thả người một con đường sống, nếu như làm trái, hình thần câu diệt!

Nghe nói như thế, bốn tên Tiên Quân cùng kêu lên hô.

- Thiếu chủ! Tuyệt đối không thể a!

Nhưng mà, Thiên Mệnh căn bản không nhìn bọn hắn một cái, ánh mắt từ đầu đến cuối đều tại trên người tên Tiên Quân kia.

- Lời thề đã thành, ngươi nói đi.

Tiên Quân kia gặp bốn người xung hô người lập thệ làm thiếu chủ, sắc mặt thoáng cái hòa hoãn không ít, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống.

Bảo vật lại trân quý, cũng không trân quý bằng mạng, giờ đây có thể đi tiên tài tiêu tai, đã là kết quả cực kỳ tốt.

Ngay sau đó hắn không do dự, một năm một mười đem bảo tàng nói.

- Ở vào phía dưới ngọn núi thấp nhất Thông Thiên sơn mạch Linh Uy Tiên Vực kia.

Nghe được đáp án này, Thiên Mệnh khẽ gật đầu, tiếp đó mãnh liệt xuất thủ, dưới một kích, liền đem Tiên Quân không có chút nào phòng bị kia oanh hình thần câu diệt.

Nhìn thấy một màn này, bốn tên Tiên Quân khác tất cả đều kinh ngạc đến mức trợn mắt hốc mồm, lơ lửng trong hư không, có chút không biết làm sao.

Chương 811: Tiên Vương Đường.

Chương 811: Tiên Vương Đường.

Sau một lúc lâu, có một tên Tiên Quân lo lắng nói.

- Thiếu chủ... Lời thề Thiên Đạo, cái kia... Không phải là có thể tùy tiện làm trái, sẽ xuất hiện tâm ma a! Xong! Lần này xông đại họa a!

Nhưng mà, Thiên Mệnh chẳng quan tâm cái này, hắn chỉ nhìn địa phương Tiên Quân kia hình thần câu diệt, con người bắt đầu có chút co vào, một tia hồng quang dần dần theo chỗ sâu ánh mắt hắn lóe lên.

Nhìn xem một màn này, có Tiên Quân an ủi.

- Lần đầu tiên Thiếu chủ sát sinh, khó tránh khỏi có chút không quen, sau này liền tốt.

Thiên Mệnh khẽ gật đầu, tiếp đó nhắm mắt lại.

Một cỗ cảm giác hưng phấn không hiểu như núi lửa bạo phát từ đáy lòng của hắn dâng lên, tràn ngập toàn bộ cả người hắn, để khoe miệng của hắn nhìn không được nổi lên một vết nụ cười quỷ dị.

Hủy diệt...

Loại tư vị này quá mỹ hảo, hắn không nhìn được nghĩ cấp bách ném thử một lần nữa.

Hơn nữa, nếu như không cảm ứng sai, vừa rồi một tích tắc kia, hắn dường như mạnh lên không ít.

- Thiếu chủ... Ngài không có sao chứ?

- Ta không sao, nhiệm vụ đã hoàn thành, chúng ta đi Linh Uy Tiên Vực một chuyến a.

Chế trụ cổ xao động nội tâm kia, Thiên Mệnh cười nói.

- Cái này...

Một đám Tiên Quân có chút khó khăn.

Nhưng còn không chờ bọn hắn trả lời, Thiên Mệnh đã hướng về Linh Uy Tiên Vực bay đi.

Bốn tên Tiên Quân thấy vậy, không thể làm gì khác hơn là theo sát phía sau.

Linh Uy Tiên Vực cách Bắc Thần Tiên Vực không xa, giữa hai toà Tiên Vực chỉ cách vạn dặm.

Bất quá vạn dặm này là trên dưới xa, Bắc Thần Tiên Vực tại bên trên, Linh Uy Tiên Vực tại bên dưới.

Một nhóm năm người không bay bao lâu, liền đến Linh Uy Tiên Vực.

Một phen tìm kiếm xong, cuối cùng tìm tới ngọn núi thấp nhất trong Thông Thiên sơn mạch kia, đồng thời không xảy ngoài ý muốn tìm tới một toà động phủ ẩn tàng.

- Chậc chậc chậc, thiếu chủ, không nghĩ tới thân gia Tiên Quân kia phong phú như vậy!

- Mau tìm tìm, đại đạo Linh Bảo ở nơi nào! Đây chính là bảo vật cấp bậc Tiên Vương!

Bốn tên Tiên Quân nói xong liền bắt đầu trong động phủ tìm kiếm một trận, cũng không lâu lắm, liền đem bảo vật kèm thêm đại đạo Linh Bảo kia cùng nhau thả tới trước mặt Thiên Mệnh.

Nhìn xem những bảo vật kia, Thiên Mệnh lắc đầu nói.

- Ta không có hứng thú những vật ngoài thân này, các người phân ra là được.

Bốn tên Tiên Quân đều có chút không tin tưởng lỗ tai mình.

Không cảm thấy hứng thú vật ngoài thân?

- Ta nói là thật.

Thiên Mệnh tiếp tục cười nói.

Bốn tên Tiên Quân lúc đầu tin, nhưng nghe được câu này xong, cũng đột nhiên rùng mình.

Bởi vì bọn hắn hồi tưởng lại một màn vừa rồi vị thiếu chủ này không chút do dự, làm trái lời thề Thiên Đạo.

Nghĩ tới đây, bốn người nào còn dám nhúng chàm những bảo vật này, từng người liền lắc đầu.

- Thiếu chủ, những vật này đều là của ngài, cho dù ngài không có hứng thú, đó cũng là của ngài.

- Không tệ không tệ! Nếu như vậy ta miễn cưỡng thu vào vậy!

Nghe được lời bốn người nói, Thiên Mệnh mới đem tất cả mọi thứ đều thu vào.

Nói thật, những bảo vật này chính xác cho không hẳn được bao nhiêu cảm giác, nhưng một cái chớp mắt đạt được kia, lại trùng kích tâm linh hắn một chút.

Có cảm giác loại này thật đẹp, đến mức để hắn muốn có càng nhiều.

Về phần đó là cái gì, tựa hồ cũng không có quan trọng như vậy.

- Thiếu chủ, chúng ta trở về đi?

Gặp Thiên Mệnh thống khoái thu hồi bảo vật, một tên Tiên Quân niên kỷ lớn nhất đề nghị.

- Ân, bất quá sau khi trở về các ngươi không cần nói ta tới Linh Uy Tiên Vực qua, hiểu chưa?

Thiên Mệnh quét mắt bốn người một cái nói.

- Ách, minh bạch!

Bốn người trăm miệng một lời đáp ứng.

...

Mà lúc này, trong Vãn Tiên sơn, Trần Trầm đã hoàn toàn hấp thu hai Kim Đan, thuận lợi trở thành một tên Tiên Quân.

Đổi mặt Trần Trầm tiến bộ thần tốc như thế, dù cho là Cửu U Minh Vương, thái độ nói chuyện cũng thay đổi tốt lên rất nhiều, lại không mở miệng một tiếng xưng hô tiểu tử, mà đã đổi thành tiểu hữu.

- Tiểu hữu, ban đầu là mắt ta vụng về, xem nhẹ ngươi, ngươi không cần để ở trong lòng.

Cửu U Minh Vương mười điểm khách khí.

Giờ đây hắn đã chân chân chính chính xem Trần Trầm như một minh hữu cùng hắn bình khởi bình tọa đối đãi.

Trần Trầm cười cười, biểu thị không để ở trong lòng, tiếp đó hỏi.

- Tiên bối, muốn trở thành Tiên Vương, có bí quyết gì sao?

Cửu U Minh Vương nghe vậy nao nao, qua thật lâu mới nghiêm túc trả lời.

- Tại Tiên giới này, nếu muốn trở thành Tiên Vương, hai loại biện pháp đơn giản.

- Thứ nhất, dựa vào chính mình chậm rãi tu luyện, đồng dạng người thiên phú cực mạnh bước vào Tiên Quân đỉnh phong, lại gặp một chút cơ duyên, khổ tu mấy trăm vạn hàng ngàn vạn năm, liền có cơ hội trở thành Tiên Vương.

- Về phần thứ hai, là thông qua dung hợp bản nguyên một vực hoàn thành Tiên Vương.

- Người nếu muốn trở thành Tiên Vương, biện pháp nhanh chóng nhất đương nhiên là loại biện pháp thứ hai.

- Ta nhìn một vực chúng ta giờ đây ở này tiềm lực thành công làm Tiên Vực, chỉ bất quá, người phải làm cho một vực này thoát khỏi Thái Hư Long Côn, triệt để độc lập trong Tiên giới.

- Triệt để độc lập với trong Tiên giới...

Trần Trầm thở dài.

Muốn cho Chân Minh đại lục độc lập với Tiên giới nào có dễ dàng như vậy?

Cửu Thiên Tiên Vương giờ đây tuy đã không phụ cận Vẫn Tiên sơn, nhưng nếu như hắn dám để cho Chân Minh đại lục bay ra đi, Cửu Thiên Tiên Vương tuyệt đối có thể biết trước tiên.

Như vậy, liền thành một cái bế tắc.

Nhìn thấy Trần Trầm biểu lộ, Cửu U Minh Vương có chút không nói nói.

- Người than tức giận gì, điểm nan đề như vậy mà thôi đáng là gì? Người khác nếu có một mảnh Tiên Vực vô chủ như vậy, đừng nói bên ngoài chỉ có một vị Tiên Vương nhìn kỹ, liền là có mười vị Tiên Vương nhìn kỹ, năm mơ cũng sẽ cười tỉnh.

- Khoa trương như vậy sao?

Trần Trầm hơi kinh ngạc.

- Tiên Vực khó cầu a tiểu hữu, giờ đây người đứng trước vấn đề không tính là vấn đề gì, lấy thông minh tài trí người, tùy tiện ra ngoài tìm Tiên Vương bảo đảm người một đoạn thời gian là được rồi.

Chờ Chân Minh đại lục trở thành Tiên Vực, người dung hợp bản nguyên, bước vào cảnh giới Tiên Vương, thời điểm đến lúc đó Cửu Thiên Tiên Vương tìm tới cửa, tại trên Chân Minh đại lục này, hẳn cũng không làm gì được người.

Cửu U Minh Vương kiên nhẫn giải thích nói.

- Lại tìm một cái minh hữu...

Trần Trầm không nhìn được nghĩ đến Phi Hoàng Tiên Vương ngày đó trong bóng tối nhắc nhở hẳn.

Nếu như tìm minh hữu, Phi Hoàng Tiên Vương không thể nghi ngờ là một cái lựa chọn tốt.

- Ân, lại tìm một cái minh hữu, tốt nhất tìm loại Tiên Vương không chế một vực kia, những Tiên Vương này tại chuyện dung hợp bản nguyên này có kinh nghiệm, có lẽ còn có thể dạy cho người cái kỹ xảo khác.

Cửu U Minh Vương nói.

- Tiền bối kia người dung hợp qua bản nguyên sao?

Trần Trâm hỏi.

Cửu U Minh Vương lắc đầu, theo sau tức giận nói.

- Nếu ta dung hợp bản nguyên, ta có thể không phải đối thủ sư đệ hỗn đản kia sao?

- Nói cũng đúng.

Trần Trâm mười điểm hiểu nói.

Bất quá ở sâu trong nội tâm hắn lại nghĩ đến một chuyện khác.

Ý chí thế giới Chân Minh đại lục kỳ thực đã cùng bản thể hắn tương thông, nếu như hắn muốn dung hợp bản nguyên, khẳng định không khó.

Vấn đề là bản nguyên dung hợp cho bản thể, phân thân có thể thành Tiên Vương sao?

Chỉ sợ là không thể, cuối cùng tại trên Chân Minh đại lục này, có thể làm được nhất niệm sinh ra thế giới băng liệt, chỉ có bản thể mà thôi, phân thân hắn không làm được đến mức này.

Nói rõ tại trong mắt ý chí thế giới, phân thân cùng bản thể không giống nhau.

Giờ này khắc này, hắn hận không thể để bản thể cùng phân thân có thể dung hợp.

- Thời gian ta đến Tiên giới quá ngắn, tuy tu vi đi theo, kiến thức l

ai không bắt kịp...

Trần Trầm là người có so sánh cân nhắc, có thể khắc sâu hiểu rõ đến khuyết điểm của chính mình.

Suy nghĩ một chút, hắn tại trong nhẫn trữ vật sờ lên, lấy ra mấy cái tín vật.

Đây đều là hắn từ trong thưởng bảo đại hội được đến, có những vật này tại, hắn có thể trực tiếp tìm thấy mấy Tiên Vương.

Chương 812: Tám Nguyên Vọng.

Chương 812: Tám Nguyên Vọng.

Quét mắt mấy cái tín vật một chút, cuối cùng Trần Trầm đem ánh mắt rơi vào bên trên một mảnh phượng vũ màu đỏ thắm.

...

Nửa ngày sau.

Trần Trầm lẻ loi một mình đi tới Phi Hoàng Tiên Vực.

Hoàn cảnh Phi Hoàng Tiên Vực này hết sức đặc thù, khắp nơi đều là sinh linh loài chim, Tiên Nhân nhân hình cũng cực ít.

Một phen phi hành thuật xong, hắn đi tới khu vực trung tâm Phi Hoàng Tiên Vực.

Nơi đây tên là Hoàng sào, xây ở bên trên một gốc ngô to lớn đồng kích thước kinh thiên có tới trăm dặm.

Bên cạnh hoàng sào, một cái Phượng Hoàng hình thể to lớn lười biếng tựa ở trên cành cây.

Tựa hồ phát giác được Trần Trầm tới, một đôi mắt phượng Phượng Hoàng này liếc nhìn Trần Trầm, bên trong ánh mắt tràn đầy lạnh nhạt cao cao tại thượng.

- Tốt một cái vạn điều chi hoàng...

Bị Phượng Hoàng này nhìn kỹ, trong lòng Trần Trầm sinh ra một cỗ áp lực không hiểu

Đây không phải uy áp tu vi cấp độ, mà là một loại hoàng khí bá đạo.

Bất quá lúc này Phượng Hoàng kia dường như phát giác được trên người Trần Trầm có tín vật tồn tại, lạnh nhạt bên trong ánh mắt biến mất không còn tăm tích, thay vào đó là nhu hòa lơ mờ.

Biến hóa trong chớp nhoáng này liền tựa như từ nữ hoàng bá đạo vô cùng trở thành vương hậu mẫu nghi thiên hạ.

Không thể không nói, đây là sinh linh có khí chất nhất Trần Trầm từ trước tới nay gặp qua.

- Không nghĩ tới người thực sẽ đến Phi Hoàng Tiên Vực ta, nếu tới, vậy liền vào đi.

Bên trong Hoàng sào bên cạnh Phượng Hoàng, truyền ra một đạo quen thuộc.

Trần Trầm ngoảnh lại nhìn về phía Hoàng sào, trước thi lễ một cá

i, vậy mới hướng về Hoàng sào bay đi.

Hoàng sào nhìn lên đến vừa phải, nhưng kỳ thật bên trong là một mảnh bí cảnh phong bế to lớn.

Bất quá không chờ Trần Trầm quan sát tỉ mỉ, hắn liền bị di chuyển vào trong một tòa cung điện trong đó.

Trong cung điện trên vương tọa, một tên nữ tử bị ngọn lửa bao khỏa ngời lẳng lẳng, không thấy rõ khuôn mặt, càng không thấy rõ biểu lộ.

- Nói đi, ngươi đệ tử Tiên Đế này đến Phi Hoàng Tiên Vương ta làm gì?

Phi Hoàng Tiên Vương từ tốn nói, trong giọng nói có loại mĩa mại không hiểu.

Nghe nói như thế, trong lòng Trần Trầm lộp bộp một tiếng.

Chẳng lẽ Phi Hoàng Tiên Vương này ý thức đến lúc trước bị lừa?

Kỳ thực cũng không phải là không có khả năng, Tiên Vương loại cấp bậc này tồn tại đều là thông minh tuyệt đỉnh, lúc ấy không ý thức đến không đúng, qua lâu như vậy cũng nên ý thức được.

Cuối cùng mấy Tiên Vương Phi Hoàng Tiên Vương không giống Bắc Thần Tiên Vương, không có bị hắn đi sâu vào lừa dối qua.

Bất quá Phi Hoàng Tiên Vương không có trực tiếp vạch trần, điều này nói rõ nàng cũng chỉ suy đoán mà thôi, cũng không có hoàn toàn chắc chắn.

Đã như vậy, mọi người vẫn nên không làm rõ mới tốt.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm phi tốc yên tĩnh nổi lòng trở lại, cười nói.

- Lúc trước không phải Tiên Vương ngài nói tùy thời hoan nghênh ta đến Phi Hoàng Tiên Vực sao? Như thế nào, giờ đây đổi ý?

Phi Hoàng Tiên Vương không nói gì, chỉ bắt quá hỏa diễm chung quanh cũng lớn hơn không ít.

Trần Trầm thấy vậy vội vàng nói.

- Ta tới hỏi một chút, Phi Hoàng Tiên Vương ngài có nghi nan tạ chứng gì hay không, hoặc là có cái nguyện vọng gì lâu nay phải hoàn thành?

Phi Hoàng Tiên Vương nghe vậy trầm mặc lại, sau một lúc lâu mới nói.

- Có, ta muốn thiên hỏa bản nguyên người.

Trần Trầm nghe đến đây không nói hai lời, liền từ trong nhẫn trữ vật đem thiên hỏa bản nguyên lúc trước bày ra qua ném cho Phi Hoàng Tiên Vương.

Gặp thiên hỏa bản nguyên bay đến trên tay mình, trong lúc nhất thời Phi Hoàng Tiên Vương lại có chút ít không biết làm sao.

- Cái này... Cho ta?

- Không sai, cho người.

Trần Trầm một mặt thờ ơ nói.

Phi Hoàng Tiên Vương cũng không khách khí, trực tiếp liền đem thiên hỏa bản nguyên thu vào, tiếp đó thông dong nói.

- Nói đi, có phải muốn cầu cạnh ta hay không?

Trần Trâm không có trả lời, mà tiếp tục nói.

- Ngài còn có cái gì muốn hoàn thành, lại không có làm thành sao?

Tiếng nói vừa ra, trong cung điện nhiệt độ bắt đầu tăng lên, cũng không lâu lắm, không gian bốn phía cũng bắt đầu vặn vẹo.

Một lát, Phi Hoàng Tiên Vương đột nhiên cười khẽ một tiếng.

- Có, tất nhiên có, người thấy ngô đồng phía dưới Tổ Phượng sao? Đây là gốc ngô đồng đệ nhất Tiên giới, từ mọc rễ nảy mầm tới bây giờ đã qua không biết bao nhiêu năm.

- Giờ đây nó đã đến thời kì cuối sinh mệnh, tiếp qua vài vạn năm nữa sẽ khô héo, mà muốn cứu nó, nhất định cần muốn tìm tới linh dịch tiên tri, xong dùng linh dịch tiên tri đổ vào sợi rễ nó!

- Ta một mực đang tìm linh dịch tiên tri, nhưng không có bất luận manh mối gì!

- Loại trừ cái này ra, còn có thần hoàng bên ngoài kia, đó là tỷ tỷ của ta.

Hơn hai triệu năm trước cùng cường giả Minh giới đấu pháp, bị thương nặng, triệt để mất đi năng lực hoá hình.

Mà muốn khôi phục năng lực hoá hình, nhất định cần muốn một mai Thông Linh Hóa Kiếp Đan, thế nhưng muốn luyện chế Thông Linh Hóa Kiếp Đan, nhất định cần mượn nhờ lò luyện đan cao cấp nhất, sinh ra linh tính mới có thể làm được!

...

Cứ như vậy, Phi Hoàng Tiên Vương liên tiếp nói tám cái nguyện vọng, mỗi cái nguyện vọng đều đủ để làm khó Tiên Vương.

Nói xong những cái này, Phi Hoàng Tiên Vương thở ra một hơi, lạng lạng nói.

- Tạm thời chỉ chút này, người chuẩn bị làm sao?

Trần Trâm đứng tại chỗ, nhìn đoàn hỏa diễm kia phía xa, trong lòng phức tạp không nói.

Phi Hoàng Tiên Vương này thật sự là thiện lương, đưa ra tám nguyện vọng rõ ràng không có một cái nào là muốn giết ai, thậm chí bên trong tám cái nguyện vọng chỉ có một cái nguyện vọng là trợ giúp chính nàng như thế.

- Tiên Vương thiện lương... Nói dễ đối phó cũng dễ đối phó, nói khó đối phó cũng khó đối phó.

Trần Trâm trầm nghĩ trong lòng.

Theo sau không nói hai lời, quay người liền bay khỏi cung điện.

Trong cung điện, Phi Hoàng Tiên Vương nhìn xem bóng lưng Trần Trâm đi xa, theo bản năng liền muốn nổi giận.

Người này nói khoác lác, giờ đây lại đi không nói tiếng nào, đây quả thực là không đem nàng để vào mắt!

Nhưng suy nghĩ một chút vừa rồi đạt được thiên hỏa bản nguyên, nàng khắc chế nội khí nội tâm, không có xuất thủ ngăn cản.

- Đệ tử Tiên Đế? Ta xem là đại lừa gạt! Hừ!

...

Một bên khác, Trần Trâm rời đi Hoàng sào xong, không có lưu lại chút nào, lại bay ra Phi Hoàng Tiên Vực.

Đối phó Phi Hoàng Tiên Vương loại Tiên Vương thiện lương này, phương pháp tốt nhất không gì bằng đả động nội tâm của nàng.

Mà chỉ cần thành thật đối đãi, tự nhiên có thể đánh động nội tâm của nàng.

Thiện lương, cũng không có nghĩa là ngu xuẩn, có đôi khi người thiện lương thông minh khó đối phó hơn so người tà ác thông minh.

Bởi vì dục vọng trong tâm bọn họ càng ít, không dễ dàng bị lạc lối chớp mắt.

Dạng người này, chỉ có đánh bài tình cảm mới có thể đối phó.

Cho nên, hần hôm nay tới nơi này mới không trực tiếp nói thẳng ý đồ chính mình đến, mà chỉ để Phi Hoàng Tiên Vương nói nguyện vọng.

Một cái nguyện vọng nho nhỏ, vậy không tính nguyện vọng, muốn cho dù nói nhiều, nói hướng khó khăn.

Chỉ có dạng này, giúp nàng thực hiện xong mới có thể xuất hiện tâm linh chấn động, mới có thể để cho tâm nàng cam tình nguyện giúp chính mình một tay.

Rời đi Phi Hoàng Tiên Vực, Trần Trầm đến khu vực Thiên Khung Tiên Vực bên cạnh Phi Hoàng Tiên Vực.

Mới vừa đến Tiên Vực này, hần liền bắt đầu dùng hệ thống truy tu.

- Hệ thống, bên trong một vực này, có tiên tri linh dịch sao?

- Không có.

- Vậy bên trong một vực này, có di tích Thiên Phụng sao?

- Không có.

...

Nghe được hệ thống đưa ra đáp án, Trần Trầm cũng không nổi giận, lại một đường phi hành, nửa canh giờ sau, hắn liền thông qua thiên môn đến một cái Tiên Vực tiếp.

- Hệ thống, bên trong một vực này, có tiên tri linh dịch sao?

- Không có.

Chương 813: Lão Kịch Cốt.

Chương 813: Lão Kịch Cốt.

Trong nháy mắt, thời gian qua một năm.

Một năm nay, dấu chân Trần Trầm phân bố vài trăm Tiên Vực, tám cái nguyện vọng Phi Hoàng Tiên Vương cứ thế được hắn hoàn thành năm cái, giờ đây chỉ còn lại ba cái.

Một ngày này, hắn đi tới Thái Linh Tiên Vực.

Thái Linh Tiên Vương Thái Linh Tiên Vực đồng dạng cho hắn tín vật, hơn nữa lúc trước chính là Thái Linh Tiên Vương dùng tứ ch

uyển Kim Đan đôi lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo Bắc Thần Tiên Vương.

Phi Hoàng Tiên Vương muốn luyện chế Thông Linh Hóa Kiếp Đan, cần lò luyện đan cực kỳ lợi hại.

Trần Trầm trước tiên nghĩ đến tất nhiên liền là lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo.

Huống chi lúc trước Thái Linh Tiên Vương đã đáp ứng chính mình, nguyện ý giúp mình ra tay một lần, luyện chế một viên đan dược.

Bởi vì mang theo tín vật trong người, Trần Trầm đi tới Thái Linh Tiên Vực không bao lâu, thất hạc đồng quy tọa giá Thái Linh Tiên Vương kia liền bay đến trước mặt hắn.

Nhìn thấy tọa giá hoa hoè hoa sỏi này, hắn cũng không khách khí, trực tiếp liền ngồi lên.

Một lát, thất hạc đồng quy liền mang theo hắn đi tới động phủ chỗ Thái Linh Tiên Vương tồn tại.

So với phượng sào Phi Hoàng Tiên Vương cùng tiên đình Bắc Thần Tiên Vương động phủ Thái Linh Tiên Vương mười điểm nhỏ, hơn nữa cực kỳ vắng vẻ.

Kỳ thực cái này cũng có thể hiểu.

Thái Linh Tiên Vương dù sao cũng là Luyện Đan sư, cần địa phương yên tĩnh bí mật, mà không phải cung điện xa hoa ồn ào.

Còn không tiến vào động phủ, Thái Linh Tiên Vương đã chờ tại cửa ra vào.

Nhìn thấy Trần Trầm tới, hắn một mặt vẻ vui thích.

- Tiểu hữu, ta thế nhưng chờ ngươi thật khổ, còn mời vào động phủ một lần!

Trần Trâm thấy hấn khách khí như thế, trong lòng ngược lại sinh ra một chút cảnh giác.

Bất quá nếu có việc cầu người, vậy dĩ nhiên không thể làm ngược mặt mũi người ta.

Sau khi tiến vào trong động phủ ngồi xuống, Thái Linh Tiên Vương dò hỏi.

- Tiểu hữu đến Thái Linh Tiên Vực ta là vì tìm ta hỗ trợ luyện đan?

- Không sai, tại hạ xác thực muốn mời Tiên Vương ngài xuất thủ, luyện chế một viên đan dược.

Trần Trâm thẳng thắn.

Thái Linh Tiên Vương nghe đến đây cười ha ha một tiếng nói.

- Việc rất nhỏ, tiểu hữu muốn luyện đan dược gì cứ nói, ta hiện tại liền lên lô!

Trần Trâm hơi do dự một chút đáp.

- Thông Linh Hóa Kiếp Đan.

Nghe được danh tự đan dược này, nụ cười trên mặt Thái Linh Tiên Vương có chút cứng đờ, theo sau liền lộ ra mấy phần làm khó.

- Thông Linh Hóa Kiếp Đan, độ khó luyện chế đan dược này không lớn, nhưng phải cần tài liệu lại cực kỳ trân quý, trừ đó ra, còn cần lò luyện đan đỉnh tiêm...

- Nếu không là như thế, ta cũng không trở lại tìm Thái Linh Tiên Vương ngài, về phần tài liệu, ngài cứ yên tâm đi.

Trần Trầm một bên nói một bên từ trong ngực lấy ra một mai nhẵn trữ vật, thả tới trước mặt Thái Linh Tiên Vương.

Truy tung hơn một năm nay, hẳn cũng không chỉ là tìm vật liệu Phi Hoàng Tiên Vương cần mà thôi.

Thật vất vả đi qua nhiều Tiên Vực như vậy, không tiện thể tìm thêm bảo vật sao được?

Cho nên đối với hiện tại hẳn tới nói, độ khó gom góp tài liệu Thông Linh Hóa Kiếp Đan cũng không lớn.

Thái Linh Tiên Vương tiếp nhận nhẵn trữ vật liếc một chút, trên mặt lại lần nữa xuất hiện nụ cười.

Theo sau, hẳn nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn ngọc thạch, hỏi.

- Tiểu hữu, có lẽ ngươi không biết, kỳ thực ta trước đây từng có may mắn gặp qua Thái Thượng Tiên Đế một lần.

- Ân?

Trần Trầm ừ nhẹ một tiếng, sắc mặt bình tĩnh như trước.

- Ngươi có biết chân dung Thái Thượng Tiên Đế thế nào? Là nam hay là nữ?

Thái Linh Tiên Vương đình chỉ tiểu động tác trong tay, ngẩng đầu nhìn thẳng Trần Trầm, biểu lộ biến đổi thành có chút vị chơi đùa.

Đối mặt đôi con mắt Thái Linh Tiên Vương đục ngầu lại tinh qua ng lập loè kia, Trần Trầm thầm nghĩ trong lòng một tiếng không t

ót.

- Thái Linh Tiên Vương, ngài có ý gì?

Thái Linh Tiên Vương gặp Trần Trầm vẫn thong thả như cũ, khẽ l
ắc đầu nói.

- Người khác không biết, nhưng ta biết, Thái Thượng Tiên Đế khô
ng có khả năng lại trở về Tiên giới, cho nên người căn bản không
thể nào là đệ tử Thái Thượng Tiên Đế.

Trần Trầm nhìn kỹ mắt Thái Linh Tiên Vương, trầm giọng nói.

- Lúc trước người liền biết ta là giả?

- Không sai, cho nên không vạch trần người, chính là muốn nhìn
người một chút có thể đùa nghịch ra trò gian gì.

Nghe đến đó, Trần Trầm không thể không bội phục diễn kỹ Thái
Linh Tiên Vương này.

Vô luận là ban đầu ở Bắc Thần Tiên Vực, hay là mới vừa ở bên n
goài, Thái Linh Tiên Vương này đều là một bộ thái độ chiêu hiền
đãi sĩ cầu hiền như khát, không nghĩ tới, tất cả những thứ này hết
thảy vậy mà đều là giả.

- Lão kịch cốt... Quả thực lão kịch cốt!

Khóe miệng Trần Trầm nổi lên cười khỏ.

Thân là ảnh đế, hôm nay hẳn xem như bị lão kịch cốt giáo dục, nh
ững Tiên Vương này, không một ai là dễ sống chung.

- Vậy người giờ đây lại nghĩ làm cái gì đây?

Trần Trầm đặng chát hỏi.

Thái Linh Tiên Vương khẽ hừ một tiếng, dùng ánh mắt nhìn như đọi làm thịt cừ non vậy nhìn xem Trần Trâm.

- Người mặc dù là giả mạo đệ tử Tiên Đế, nhưng bảo vật tùy thân quả thực không ít, lúc trước ta lưu lại cho người tín vật, thậm chí hứa hẹn người một lần cơ hội luyện đan, chính là muốn để người đến Thái Linh Tiên Vực tìm ta.

- Giờ đây người thật vất vả tới, người nói muốn ta làm cái gì?

- Đúng rồi, nếu như ta không đoán sai, người cũng đã đem Tam C huyền Kim Đan ta cho người nuốt a? Người nói, ta đem người luyện thành một viên đan dược, thế nào?

Trần Trâm cúi đầu không lời.

Bên trong động phủ thoáng cái liền yên tĩnh trở lại.

Một loại không khí ngưng trọng dần dần khuếch tán.

Khóe miệng Thái Linh Tiên Vương hơi nhếch, cầm lấy chén trà tr ước mặt nhẹ nhàng tiêu biến một cái.

Mà cùng lúc đó, mặt thất bên cạnh truyền đến một tiếng nổ vang dễ nghe.

Đó là tiếng nắp lò lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo mở ra.

- Là chính người chủ động đi vào, hay là ta đem người đưa vào?

Thái Linh Tiên Vương từ tốn nói.

Trần Trâm trầm mặc như trước, chỉ bắt quá ánh mắt hắt lại một m ực nhìn chăm chặp Thái Linh Tiên Vương.

- Ta lúc đầu không có ý đối địch với ngươi...

- Ngươi xứng làm địch với ta sao? Cho dù nuốt Tam Chuyển Kim Đan, cũng mới là một Tiên Quân mà thôi.

Thái Linh Tiên Vương khinh thường ngắt lời nói.

- Ừm...

Trần Trầm khẽ ừ.

Mà lúc này, bốn phía toàn bộ động phủ đã triệt để bị trận pháp bao o khóa.

Loại tình huống này, đừng nói một Tiên Quân, liền là một trăm Tiên Quân, cũng không thể từ trong tay Thái Linh Tiên Vương đào t hoát.

- Đây đều là ngươi bức ta! Lão hỗn đản!

Ầm!

Kèm theo một tiếng giận mắng, Trần Trầm mãnh liệt đứng lên, th oáng cái đem bàn ngọc trước mặt xóc đáy lên.

Thái Linh Tiên Vương vừa định duỗi tay ra đem Trần Trầm trấn á p, sắc mặt cũng đã mãnh liệt biến đổi, tiếp đó theo bản năng ngoả nh lại nhìn về phía hướng Đông.

...

Giờ này khắc này, bên ngoài động phủ, hướng địa phương hạch tâ m Đông Thái Linh Tiên Vực.

Một bàn tay lớn che trời cuốn theo minh khí không dứt đang nhan h chóng hạ xuống!

Khí thế kia hiển nhiên là cường giả cấp bậc Minh Vương xuất th
ủ.

Một kích này nếu đánh thật, phạm vi phương viên mấy trăm vạn d
ặm địa phương hạch tâm Thái Linh Tiên Vực chỉ sợ đều tại trong
khoảnh khắc tan thành mây khói.

- Minh Vương... Nơi nào đến Minh Vương? Thật là muốn chết!

Thái Linh Tiên Vương giận tím mặt, theo sau mãnh liệt giẫm đạp
mặt đất một thoáng.

Ầm ầm!

Đại địa xa xa một trận oanh minh, một đại chương tiên khí bằng đ
ất bay lên, hướng về đại thủ minh khí khuấy động mà đi!

Chẳng qua thời gian nháy mắt, hai đạo công kích liền đụng vào n
hau, trong lúc nhất thời toàn bộ Thái Linh Tiên Vực cũng hơi chấ
n động lên.

Chương 814: Tam Thập Lục Kế.

Chương 814: Tam Thập Lục Kế.

Thừa dịp thời gian Thái Linh Tiên Vương xuất thủ, Trần Trầm nh
anh chóng đem Lục Đậu hô lên, tiếp đó phá vỡ động phủ cấm ch
ế.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Thái Linh Tiên Vương bỗng nhiên biến đổi.

Hắn dám yên tâm xuất thủ, chính là y vào động phủ bị trận pháp bao khóa, đệ tử Tiên Đế này cho dù là thật chấp cánh cũng khó thoát.

Có ai nghĩ được đến đệ tử Tiên Đế giả này vậy mà tùy thân mang theo Tiên Linh có năng lực nghịch thiên như thế!

- Muốn chạy? Chết đi cho ta!

Thái Linh Tiên Vương gầm nhẹ một tiếng, phân ra một đạo tràn đầy uy áp Tiên Vương hướng về Trần Trầm muốn chạy trốn ép tới.

Có câu nói rất hay, nhỏ cỏ không trừ gốc, gió xuân thổi lại mọc.

Người này tuy không phải đệ tử Tiên Đế thật sự, nhưng rất có năng lực, hắn cũng sợ thả hổ về rừng, sau này trở thành họa lớn.

Cho nên còn không bằng hiện tại trực tiếp giết.

Mắt thấy lấy công kích khủng bố phủ xuống, Trần Trầm mãnh liệt giẫm mạnh mặt đất, Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp nháy mắt ngăn cản tại trước người hắn.

Nhưng Tiên Vương công kích dù sao cũng là Tiên Vương công kích, dù cho Tiên Vương này phân ra tuyệt đại bộ phận tinh lực ngăn cản Minh Vương, cũng không phải một Tiên Quân có thể tùy tiện ngăn cản.

Công kích đánh vào bên trên Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, Trần Trầm lập tức liền cảm thấy một cỗ áp lực không cách nào chống cự theo từ thân tháp truyền đến.

Cỗ áp lực này nháy mắt truyền khắp toàn thân hắn, nương theo mà tới là kịch liệt đau đớn.

Trần Trầm không kịp nghĩ quá nhiều, phun ra một ngụm máu xong, trực tiếp lấy ra một viên đan dược nuốt vào trong bụng.

Tiếp đó mạnh mẽ trùng mắt liếc Thái Linh Tiên Vương, vậy mới kéo lấy thân thể trọng thương hướng xa xa bỏ chạy.

Thấy mình một kích vậy mà thất bại, Thái Linh Tiên Vương cũng kinh ngạc vô cùng.

Một kích vừa rồi kia tuy chỉ có một thành lực lượng hắn, nhưng đủ để diệt sát Tiên Quân đỉnh phong, nhưng đối phó người này, cũng chỉ trọng thương.

- Người này không thể lưu!

Vừa nghĩ vậy, tiếng uy nghiêm hắn liền truyền khắp toàn bộ Thái Linh Tiên Vực.

- Linh Thần Tiên Quân, Linh Khôn Tiên Quân, các người lập tức mang bộ hạ đi chặn giết người này!

Tiếng nói vừa ra, tướng mạo Trần Trầm liền biến thành hình chiếu to lớn, đặt ở bên trong hư không.

Ngay sau đó, khu vực trung tâm Thái Linh Tiên Vực, số lượng lớn lưu quang phóng lên tận trời, hướng về phương hướng chỗ Trần Trầm bay đi.

Trần Trầm dùng thần thức thoáng dò xét một phen, phát hiện chỉ thiên quân liền có hơn mười tên.

Bất quá hắn lại không hoảng hốt.

Bởi vì bảo vật tùy thân chữa thương quá nhiều, chỉ cần Tiên Vương không xuất thủ, không ai giết được hắn.

- Tiểu tử, tiếp theo làm sao bây giờ?

Trong đầu vang lên tiếng Cửu U Minh Vương lo lắng hỏi, Trần Trâm tranh thủ thời gian trả lời.

- Minh Vương tiền bối, người hạn độ có thể thêm chút sức hơn nữa, đừng sợ thụ thương, có ta ở đây, người trọng thương ta cũng có thể cho người khôi phục!

- Mẹ nó!

Cửu U Minh Vương ngoài miệng hùng hùng hổ hổ, nhưng công kích cũng thật từng cơn sóng liên tiếp, lại có mấy phần tư thế liều mạng như thế.

Thái Linh Tiên Vương liên tiếp ngăn cản, sắc mặt tương đối xấu hổ.

Nói thật, tại bên trong phạm vi Thái Linh Tiên Vực, không có Tiên Vương là đối thủ của hắn.

Nhưng cũng chính bởi vì tại Thái Linh Tiên Vực, hắn có chút sợ nếm chuột vỡ bình, không dám buông tay hành động, sợ tạo thành cho Thái Linh Tiên Vực hư hao không cách nào chữa trị.

Mất thấy Minh Vương kia xuất thủ càng ngày càng hung ác, hắn không thể làm gì khác hơn là bay khỏi động phủ, hướng về phương hướng Cửu U Minh Vương bay đi.

...

Một bên khác, hai tên Tiên Quân xuất thủ trước nhất đã ngăn lại đường Trần Trâm đi.

Trừ hai người bọn họ ra, còn có càng nhiều Tiên Quân đang trên đường đi.

Hai người Tiên Quân này nhìn thấy Trần Trầm cũng không có ý t ú chào hỏi, không nói hai lời liền trực tiếp xuất thủ, vừa ra tay chỉ nh là sát chiêu.

Trần Trầm thấy vậy không có ngăn cản, mà chỉ phi tốc lui về phía sau, tới một chiêu hồi mã thương, thối lui đến bên cạnh động phủ Thái Linh Tiên Vương.

Tiếp theo chính là lập lại chiêu cũ, phá vỡ cấm chế động phủ chui vào.

Thái Linh Tiên Vương xa xa phát giác được một màn này tức trợn trừng mắt lên như sắp rách ra, tức giận quát.

- Giết hẳn cho ta! Nếu không làm được! Các ngươi cũng đừng trở về!

Một đám Tiên Quân nghe vậy không còn dám có giữ lại, tất cả đều u tuôn hướng động phủ Thái Linh Tiên Vương.

Mà tại bên trong động phủ, Trần Trầm chính đại vợ vét, mọi thứ vật liệu mắt thấy, toàn bộ thu vào trong nhẫn chứa đồ, bao gồm lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo.

Như là gió cuốn mây tan thu hồi tất cả mọi thứ xong, hấn mãnh liệt ngừng tại chỗ, đem toàn bộ lực lượng tu vi toàn thân rót vào bên trong Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Trong chớp mắt, mấy chục đạo Thái Thanh Thần Lôi hướng về vị trí cửa động đánh tới.

Ngay sau đó, tầng thứ tư Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp bỗng nhiên

sáng lên, một đạo phù văn to lớn bắn ra, nhanh chóng biến lớn, cũng không lâu lắm, liền bao trùm bốn phía toàn bộ động phủ.

Đây là thần thông đặc thù tầng thứ tư Cửu Thiên Huyền Trấn Thái Phong ký tự.

Có thể cảm tiết điều động tất cả tiên khí cùng pháp tắc chi lực bên trong phạm vi nhất định.

Trừ phi bước vào Tiên Vương cảnh giới, không chế bản nguyên chi lực, nếu không đều thụ phong ký tự ảnh hưởng.

Tất nhiên, bao gồm người sử dụng tại bên trong.

Phong ký tự vừa ra, mấy Tiên Quân vừa tiến động phủ sắc mặt đều biến đổi.

Không chờ bọn hắn lại lui ra ngoài, mấy chục đạo Thái Thanh Thần Lôi đã hướng về bọn hắn đánh tới.

Ầm ầm!

Tiếng oanh minh liên tiếp truyền ra, mấy tên Tiên Quân nháy mắt liền bị trọng thương, chật vật bị đánh ra động phủ.

Thừa dịp cơ hội này, Trần Trảm thu hồi Cửu Thiên Huyền Trấn Thái Phong ký tự lần nữa vọt ra ngoài.

Một đợt tam thập lục kế dùng vây Nguy cứu Triệu này, vừa rồi lại dùng hồi mã thương, hiện tại cũng nên dùng một kế cuối cùng kia.

Xông ra trùng vây xong, Trần Trảm cũng không quay đầu lại liền muốn rời đi Thái Linh Tiên Vực.

Thái Linh Tiên Vương xa xa đang cùng Cửu U Tiên Vương kịch c

hiển từ đầu đến cuối mắt thấy Trần Trầm thao tác, trong lòng đã tức giận đến không nhẹ.

Tất nhiên, càng làm cho hắn khiếp sợ là bảo vật trong tay Trần Trầm kia.

Lúc trước hắn không chú ý, nhưng vừa rồi bảo vật kia sáng lên xo ng, hắn cũng đã mơ hồ nhớ ra cái gì đó.

- Trấn vực chi bảo Cửu Thiên Tiên Vực, Cửu Thiên Huyền Trân Tháp! Làm sao sẽ tại trên tay tiểu tử này!

Thái Linh Tiên Vương nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng sát ý lại càng lớn.

Lại thời khắc máu chốt này, hắn vậ mà liều mạng Thái Linh Tiên Vực chịu Cửu U Minh Vương một kích, lại phân ra bộ phận tâm s ức, điềm ra một chỉ với Trần Trầm bỏ chạy xa xa.

Một chỉ này như là cực nhanh, hướng về Trần Trầm kích xạ mà đi.

Uy lực kia cũng có thể nói kinh thiên động địa, mạnh hơn so trước đó một kích kia không chỉ một lần!

Cảm thụ được phía sau truyền đến ba động khủng bố, Trần Trầm có chút đổi sắc mặt.

Một kích này nếu thực trúng, chỉ sợ hắn sẽ không cảm thụ tốt đẹp được.

Cửu U Minh Vương xa xa cũng phát giác được một kích này uy hiếp một tên Tiên Quân, truyền âm cảnh cáo nói.

- Có bài tẩy gì tranh thủ thời gian xuất ra a! Nếu không tiểu tử ngươi sợ là sẽ chơi xong!

- Ta chết, liền là người người hộ đạo này thất trách!

Trần Trâm vừa mắng một bên điên cuồng cảm ngộ Đạo trong thiên địa.

Trong chớp mắt, một khối cầu hình tròn to lớn liền xuất hiện tại trên không hẫ.

Đây là Thiên Vãn.

Không phải loại Thiên Vãn pháp bảo tiêu hao kia, mà là thần thông Thiên Vãn hẫ dựa vào công pháp Thái Thanh Huyền Thiên Đạo chính mình ngưng tụ ra!

- Đi cho ta!

Một tiếng quát chói tai, Thiên Vãn đón gió tăng vọt, trong khoảnh khắc biến thành khổng lồ mấy chục vạn mét, hướng về lưu quang phía sau va chạm bay đi.

Ầm!

Một tiếng nổ vang rung trời, trong thiên địa bỗng nhiên sáng lên, sóng xung kích mạnh mẽ nháy mắt liền đem phương viên mấy chục vạn dặm san thành bình địa.

Mà ngay tại trung tâm sóng xung kích, một đạo thân ảnh có chút c hật vật bị đánh bay ra ngoài, cuối cùng biến mất tại xa xa.

Chương 815: Cái Gì Cần Có Đều Có.

Chương 815: Cái Gì Cần Có Đầu Có.

Ba ngày sau.

Một đạo thân ảnh chật vật rơi vào bên trong phượng sào Phi Hoàng Tiên Vực.

Phát giác được thân ảnh này xuất hiện, tiếng Phi Hoàng Tiên Vương lạnh lùng nói.

- Người lại tới Phi Hoàng Tiên Vực ta làm gì? Còn chịu thương tổn nặng như vậy?

Khụ khụ...

Một trận ho khan kịch liệt vang lên, Trần Trầm xuất hiện tại bên trong cung điện Phi Hoàng Tiên Vương ở.

Chỉ bất quá so với thời gian hơn một năm trước phong thần tuấn kiệt, lúc này sắc mặt hấn tái nhợt như tờ giấy, cả người cũng lộ ra suy yếu vô cùng, phảng phất như vừa đụng liền sẽ vãn lạc vậy.

Nhìn thấy Trần Trầm bộ dáng này, hỏa diễm xung quanh Phi Hoàng Tiên Vương lấp lóe hai lần.

- Cảnh cáo ta nói trước, nếu như người đến đòi Niết Bàn Đan, không phải không thể lấy, nhưng...

- Khụ khụ...

Nàng còn chưa nói hết lời, Trần Trầm lại ho khan hai tiếng, tiếp đó ó từ trong ngực lấy ra một cái bình ngọc.

- Cái này... Bên trong là Tiên Trì Linh Dịch, có thể để cho ngô đồ ng phía dưới khôi phục sinh cơ.

Nghe được bốn chữ Tiên Trì Linh Dịch, hỏa diễm chung quanh Phi Hoàng Tiên Vương nhanh chóng biến mất, lộ ra thân thể linh lung bị vũ giáp màu vàng bao khóa.

Ngay sau đó nàng ngoắc ngoắc tay, bình ngọc trong tay Trần Trầm liền rơi xuống trong tay nàng.

Mở ra xem, một cỗ sinh mệnh khí tức nồng đậm tới cực điểm phả vào mặt, khiến trên mặt nàng khí khái anh hùng hùng hực kia nháy mắt treo đầy nụ cười.

- Thật sự là Tiên Trì Linh Dịch... Không nghĩ tới người thật có thể thu vào tay, đã như vậy, ta cũng không phải không thể cấp cho người Niết Bàn Đan.

Trần Trầm cũng lắc đầu nói.

- Ta không muốn Niết Bàn Đan.

Phi Hoàng Tiên Vương nghe đến đây chớp chớp lông mày, trong ánh mắt lóe lên một chút không hiểu.

- Người không muốn Niết Bàn Đan, vậy người muốn cái gì?

Trần Trầm mỉm cười, lại từ trong ngực lấy ra một khóa hạt châu l ửa đỏ.

- Đây là Thiên Phượng Bản Nguyên Châu, là vật người muốn.

Dứt lời, hắn đem Thiên Phượng Bản Nguyên Châu ném về hướng Phi Hoàng Tiên Vương.

Phi Hoàng Tiên Vương tiếp nhận Thiên Phượng Bản Nguyên Châ

u, chỉ vừa xem xét một chút, liền biết cái này là đồ thật.

Phải biết, vô luận là Tiên Trì Linh Dịch hay là Thiên Phượng Bản Nguyên Châu, nàng một Tiên Vương trăm vạn năm cũng không t hu vào tay.

Mà người trước mặt này, cũng chỉ tại trong vòng một năm đã tìm được...

- Ta chỗ này còn có một vật, ngươi nhìn, đây là mảnh vỡ thế giới Hồng Mông, đủ để tu bổ khu vực tổn thất Phi Hoàng Tiên Vực kia.

- Ngươi...

Phi Hoàng Tiên Vương có chút kinh nghi bất định, nàng không rõ ràng người trước mặt này đến cùng muốn làm gì.

- Còn có, đây là...

...

Phi Hoàng Tiên Vương triệt để yên lặng.

- Đây là...

- Ngươi ra ngoài một năm này tìm những vật này?

Tiếng Phi Hoàng Tiên Vương biến nhu hòa rất nhiều.

Trần Trầm lại không vội để ý tới nàng, mà chỉ cười khỏ nói.

- Kế tiếp là một kiện vật liệu cuối cùng, ngươi nhìn.

Nói xong, hắn đem lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo lấy ra, đặt ở trong đại điện.

Nhìn thấy lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo, trong lòng Phi Hoàng Tiên Vương khiếp sợ tột đỉnh.

Nếu như nàng nhớ không lầm, lò luyện đan này thế nhưng bị Thái Linh Tiên Vương đổi đi.

Mà loại lò luyện đan cực phẩm này một khi rơi xuống trong tay Thái Linh Tiên Vương loại Luyện Đan sư này, loại trừ cướp ra, cơ bản không phương pháp khác có thể lấy lò luyện đan trở ra.

- Người... Người... Phi Hoàng Tiên Vương trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao, nội tâm tràn đầy cảm giác thụ sủng nhược c kinh.

Một Tiên Quân, trong vòng một năm đem tám cái nguyện vọng nàng nói thực hiện sáu cái, cái này trọn vẹn vượt quá phạm vi nàng tưởng tượng.

Trần Trầm bỏ qua thần tình nàng khiếp sợ, cúi đầu xuống bịt miệng lại, nhẹ ho ra một ngụm máu, tiếp đó lau đi khóe miệng nói.

- Lò luyện đan này là ta từ Thái Linh Tiên Vương nơi đó cướp tới, thời điểm ngươi dùng tốt nhất tìm địa phương bí mật.

- Dạng này liền không ai biết lò luyện đan này tại trong tay ngươi.

- Về phần ta... Người yên tâm, dù cho Thái Linh Tiên Vương bắt đến ta, ta cũng sẽ không lộ ra lò luyện đan tại chỗ ai.

Trần Trầm nói lời này bình tĩnh, trong giọng nói lại tràn đầy ý quyết tuyệt.

Cái trò liên hoàn quyền tăng thêm khổ nhục kế quả này thực đem Phi Hoàng Tiên Vương đánh thất điên bát đảo.

Phi Hoàng Tiên Vương thậm chí tại chỗ suy nghĩ trong cuộc đời này có gặp được so người đối xử tốt với nàng hơn người trước mặt này hay không.

- Thương thế của người... Không có sao chứ?

Nghĩ tới đây, tiếng nàng đã biến thành vô cùng dịu dàng, thậm chí chủ động lấy ra Niết Bàn Đan vô cùng trân quý.

Trần Trâm nhìn thấy Niết Bàn Đan xong, cũng quả quyết cự tuyệt.

- Phi Hoàng Tiên Vương, ta thương tổn không nặng, chỉ bị Thái Linh Tiên Vương hủy đi hơn phân nửa nhục thân, Nguyên Thần suy yếu chín phần mười, thức hải sắp khô cạn, điểm ấy thương tổn còn không đến mức dùng đan dược trân quý như Niết Bàn Đan.

Phi Hoàng Tiên Vương nghe đến đây trên mặt ít thấy lộ ra biểu lộ mất tự nhiên, trầm mặc sau một hồi lâu, nàng nhẹ giọng hỏi.

- Người tại sao phải giúp ta làm nhiều chuyện như vậy? Thậm chí không tiếc đánh bạc tính mạng?

Trần Trâm thở dài một hơi, lẩm bẫm nói.

- Tiên Vương, ta người này từ nhỏ đến lớn liền không mấy bằng hữu có thể thành thật với nhau.

- Lúc trước ta tại Bắc Thần Tiên Vực, thất đại Tiên Vương tề tụ, chỉ có người nhắc nhở ta Bắc Thần Tiên Vương không phải người tốt.

- Từ đó trở đi, ta liền biết Phi Hoàng Tiên Vương người không giống cùng Tiên Vương khác.

- Người là một người đáng thâm giao.

...

Trần Trâm một lần này khen kéo dài đến năm phút đồng hồ, chờ đ em Phi Hoàng Tiên Vương nói trên trời dưới đất, gần như không t ồn tại, hận không phải là Thánh Nhân tái sinh xong, hấn mới thoá ng dừng lại.

Nhưng cũng vền vện dừng lại mấy giây.

- Phi Hoàng Tiên Vương, ta cảm thấy người dạng Tiên Vương tâ m địa thiện lương này sẽ không có bất kỳ phiến nào gì, hễ người k hông vui, đó chính là thượng thiên sai lầm!

- Thực lực tại hạ tuy thấp kém, nhưng cũng nguyện ý vì thượng th iên phân ưu giải nạn!

Nói xong, Trần Trâm chính mình cũng cảm động.

Hấn một lần liếm này, có thể nói là kinh thiên địa khiếp quỷ thần, nếu không phải trên bụng có cái lỗ thủng lớn, hấn có thể đem bao tử chính mình phun ra.

Nhưng không có cách nào, có người liền dính chiêu này.

Thế gian liếm cầu ngàn ngàn vạn, vì cái gì có liếm cầu cái gì cần có đều có, có liếm cầu lại không có gì cả.

Đơn giản là bởi vì đối tượng bọn hấn liếm không giống nhau.

Liếm...

Đối với người thông minh chân chính tới nói chỉ là một loại thủ đ oạn đúng bệnh hốt thuốc, cũng không phải bản tính bọn hấn chân chính.

Nếu như bọn hắn gặp được là một người không ăn cái trò liếm này, vậy bọn hắn vài phút liền sẽ hoá thành bá đạo tổng tài hoặc là siêu uất cao lãnh ca, cùng liếm triệt để cách biệt.

Nói tóm lại, thế gian này chân chính cái gì cần có đều có, thật ra là người thông minh có thể thấm nhuần nhân tâm.

Nghe được Trần Trầm một lần tâng bốc này, gương mặt Phi Hoàng Tiên Vương vậy mà bắt đầu phấp phỏng, trong mắt loé lên vui mừng muốn áp chế nhưng lại áp chế không nổi.

Bất quá Tiên Vương liền là Tiên Vương, cũng không lâu lắm, Phi Hoàng Tiên Vương liền lần nữa lại khôi phục lãnh diễm phía trước, thậm chí thân thể cũng bị ngọn lửa bao phủ.

Nhưng nội tâm của nàng đến cùng là trạng thái gì, liền chưa cần ngoại nhân nói.

- Ít diễn trò này cho ta!

Phi Hoàng Tiên Vương giận dữ nói.

Trần Trầm nghe vậy chấp tay, xong vậy mà xoay người rời đi.

Nhìn thấy một màn này, Phi Hoàng Tiên Vương không lại lạnh lùng, cao giọng hỏi.

- Người lại đi chỗ nào?

- Tiên Vương ngài còn có hai nguyện vọng không thực hiện, ta phải đi hoàn thành, nếu không ăn ngủ không yên!

Trần Trầm bỏ xuống một câu, đi không mang một áng mây.

- Đủ rồi, đã chịu tổn thương nặng như vậy, còn đi cái gì? Trở về a, nói thực ra, người đến cùng muốn làm gì? Chỉ cần không quá phạm

n, bốn vương đều đáp ứng người.

Nghe nói như thế, Trần Trâm bỗng nhiên quay người, lộ ra một cái cười ôn hòa như là gió nhẹ mùa xuân ba tháng.

- Ta không muốn làm cái gì, chỉ muốn cùng người kết giao bằng hữu.

Chương 816: Niết Bàn Chi Hỏa.

Chương 816. Niết Bàn Chi Hỏa.

Phi Hoàng Tiên Vương lúng ta lúng túng không nói, Trần Trâm cũng một mặt chân thành.

Hắn yêu cầu này kỳ thực nâng lên rất vi diệu, bằng hữu nha... Đó là có cái gì bận bịu đều đến giúp một tay, cũng không phải một kiện hai chuyện là kết thúc được.

Hai người bốn mắt đối lập, trầm mặc thật lâu, cuối cùng Phi Hoàng Tiên Vương đột nhiên nở nụ cười.

- Người người này thực sự thú vị, người tên là gì?

- Trần Trâm.

Trần Trâm hết sức trịnh trọng nói, cái thái độ kia so kiếp trước thân cận còn muốn chính thức mấy phần.

- Trần Trầm, ân, từ nay về sau, chúng ta chính là bằng hữu.

Phi Hoàng Tiên Vương khẽ gật đầu cười nói.

Trần Trầm nghe đến đây trong lòng ấm áp, lần này, hẳn xem như t hành công.

Phi Hoàng Tiên Vương này là Tiên Vương ăn mềm không ăn cứng.

- Hiện tại có thể nói a? Người đến cùng muốn ta giúp người cái gì đây?

Phi Hoàng Tiên Vương chậm rãi ngồi xuống, biểu hiện trên mặt n hiều hơn mấy phần tùy ý.

Trần Trầm không khách khí ngồi xuống bên cạnh nàng, bất quá h ần cũng không có vội vã nâng lên sự tình hỗ trợ, mà chỉ giới thiệu bối cảnh chính mình một phen, bao gồm sự tình chính mình đến t ừ hạ giới.

Phi Hoàng Tiên Vương tại một bên yên lặng lắng nghe, hai đầu lô ng mày thỉnh thoảng liếc ra vài phần kinh ngạc.

Sự tình lúc trước Cửu Thiên Tiên Vương hủy diệt Chân Minh giới i, nàng thật ra đã biết, thậm chí mở miệng ngăn cản qua.

Chưa từng nghĩ đến người trước mặt này vậy mà đến từ thế giới k ia.

Tất nhiên, càng làm cho nàng kinh ngạc là một Tiên Nhân đến từ hạ giới trong thời gian ngắn vậy mà có thể tại Tiên giới làm đến n hiều sự tình như vậy.

- Phi Hoàng đạo hữu, giờ đây Chân Minh giới đã đạt tới Tiên Vực c, bản thể ta càng đã đạt được ý chí thế giới Chân Minh giới tán t

hành, trở thành Tiên Vương với ta mà nói kỳ thực không xa xôi.

- Chỉ là, ý chí thể giới tán thành là bản thể ta, mà tu vi đạt tới Tiên Quân lại là cỗ phân thân ta này, xin hỏi có biện pháp nào có thể đem bản thể cùng phân thân hợp hai làm một?

Nghe được Trần Trầm nghi vấn, lông mi Phi Hoàng Tiên Vương lườm liếc, lộ ra một bộ biểu lộ có chút hăng hái.

- Người hiện tại mới có chút bộ dáng Tiên Nhân hạ giới, kỳ thực muốn dung hợp bản thể phân thân mười điểm đơn giản, hủy diệt một người trong đó, đem ý chí thần thức thu hồi lại là được.

- Tất nhiên, cũng có công pháp đặc thù, có thể để cả hai dung hợp lẫn nhau.

- Công pháp gì?

Trần Trầm trực tiếp lướt qua phương pháp trước.

Có câu nói nói hay lắm, thân thể tóc da thuộc về cha mẹ, tuy bản thể đối với hắn tới nói giá trị thực dụng đã ít ỏi, nhưng tồn tại ý nghĩa tượng trưng cực kỳ quan trọng.

Nếu như không phải bắt buộc dĩ, hắn không có khả năng đem dấu tích bản thể tại thế gian triệt để xóa đi.

Những công pháp kia quá chậm, người tìm tới ta xem như vận khí người, ta chỗ này có biện pháp tốt hơn.

Phi Hoàng Tiên Vương cười nhạt nói, theo sau đưa ra tay trắng tinh h tinh tế.

Vù vù...

Một tiếng vang nhỏ, một tia ngọn lửa màu đỏ thắm theo lòng bàn

tay nàng dâng lên,.

Ngọn lửa này có chút quái dị, không nhiệt độ cao như trong tượng tượng, càng không có lực lượng hủy diệt cường đại.

- Đây là Niết Bàn chi hỏa, nếu như ngươi tin tưởng ta, ta có thể dùng Niết Bàn chi hỏa này, đem phân thân cùng bản thể ngươi dung hợp.

- Tất nhiên tin tưởng.

Trần Trầm không chút nghĩ ngợi, nói thẳng.

Gặp Trần Trầm không có chút nào do dự, trong mắt Phi Hoàng Tiên Vương lóe lên vẻ khác lạ.

Nói thật, nếu như Trần Trầm chần chờ, đó là nhân chi thường tình, nàng sẽ không tức giận, y nguyên sẽ xuất thủ giúp một tay.

Bất quá với quan hệ bằng hữu, sẽ chạm đến là thôi.

Nhưng nàng không nghĩ tới là Trần Trầm vậy mà quả quyết đem tính mạng giao vào trong tay nàng như thế, loại cảm giác bị người tin mặc này cho để nội tâm của nàng nhin không được nổi lên âm áp,.

- Ngươi đi theo ta a.

Nhẹ giọng nói một câu, Phi Hoàng Tiên Vương bay ra cung điện, đi tới trên một toà tế đàn bên cạnh phượng sào.

Tế đàn này đồng dạng xây ở trên chạc cây cự ngô đồng, chỉ bất quá không phải loại không gian bí cảnh phượng sào kia, mà là một toà bình đài phổ thông chiếm diện tích không đến trăm mét vuông.

Trần Trầm rơi vào trên tế đàn, nhìn về đồng cây ngô đồng ngay trung tâm tế đàn, trong lòng phảng phất như minh bạch cái gì.

Sự thật cùng hấn nghĩ đồng dạng, Phi Hoàng Tiên Vương một chỉ điểm ra, một tia Niết Bàn chi hỏa liền hướng về đồng cây ngô đồng bay đi.

Đặng!

Đồng cây ngô đồng nháy mắt liền bị thiêu đốt, bốc lên ngọn lửa cao mấy chục mét.

- Phân thân cùng bản thể người đều đi vào đi, ba ngày sau, người sẽ Niết Bàn trở về.

Phi Hoàng Tiên Vương chỉ chỉ ngọn lửa xa xa, biểu lộ có chút thần bí.

Đồng dạng người nhìn thấy bộ biểu tình nàng này, trong lòng chỉ sợ lập tức liền muốn bồn chồn.

Nhưng Trần Trầm cũng không hoảng hốt, mà yên lặng tại trong đầu hỏi thăm hệ thống phụ cận có địa phương nguy hiểm gì hay không.

Xác nhận đồng lửa này không nguy hiểm xong, hấn cười nhạt một tiếng, gọi ra bản thể, tiếp đó vai sánh vai, mười điểm có phong độ đi vào bên trong ngọn lửa.

Không có cảm giác nóng rực, cũng không có đau đớn gì, nhưng Trần Trầm cảm giác được thân thể của mình đang phân giải.

Cũng không lâu lắm, thế giới trong mắt của hấn liền dần dần biến đổi thành hắc ám, cuối cùng triệt để mất đi ý thức.

...

Cùng lúc đó, tại Bắc Thần Tiên Vực.

Bắc Thần Tiên Vương ngồi ngay ngắn ở trên đại điện, sắc mặt mờ òi điễm âm trầm.

Mà ở phía dưới, nghĩa tử Thiên Mệnh hấn quỳ rạp xuống đất, cúi đầu không lời.

Tại bên cạnh Thiên Mệnh, đứng một tên Tiên Quân cùng cảnh vật chung quanh không hợp nhau, sắc mặt Tiên Quân này đồng dạng không dễ nhìn, tình trạng phần nộ có thể nói là lộ rõ trên mặt.

- Bắc Thần Tiên Vương, nghĩa tử ngươi này vô cớ sát hại ba tên Tiên Quân Linh Uy Tiên Vực ta, hôm nay nhất định cần cho Linh Uy Tiên Vực ta một cái thuyết pháp, nếu không, lần sau chính là Linh Uy Tiên Vương đích thân tới cửa!

Tiên Quân kia nghĩa chính ngôn từ nói.

Bắc Thần Tiên Vương tự biết đuối lý.

Lại thêm Bắc Thần Tiên Vực cùng Linh Uy Tiên Vực là hàng xóm, quan hệ song phương luôn luôn không tệ, khiến hấn càng không biết nên phản bác thế nào.

Trầm mặc chốc lát, hấn nhìn về phía Thiên Mệnh, tức giận nói.

- Ngươi nghịch tử này, vì sao muốn giết người Linh Uy Tiên Vực?

Thiên Mệnh cúi đầu, trong mắt lóe ra quang mang quỷ dị, bất quá lại không người phát hiện.

- Ba tên Tiên Quân kia nói ngài lòng tham không đáy, thích việc lòn hám công to, hèn hạ vô sỉ, hài nhi không nghe được, vậy mới d

uời con nóng giận giết bọn hấn.

- Nói hươu nói vượn!

Tiên Quân Linh Uy Tiên Vực tức giận trách mắng.

Tuy Bắc Thần Tiên Vương hèn hạ vô sỉ, lòng tham không đáy việc này rất nhiều người Tiên giới đều biết, nhưng không ai sẽ nói thật.

Bắc Thần Tiên Vương nghe được lời Thiên Mệnh nói, sắc mặt bộ c phát xấu hổ.

Lúc này Thiên Mệnh đột nhiên giơ tay lên, bắt đầu lập thệ.

- Hài nhi nói câu câu là thật, nếu không, liền để hài nhi hình thân câu diệt, vĩnh viễn đọa lạc vào luân hồi!

Sau khi Tiên Quân Linh Uy Tiên Vực kia nghe xong đó là tức giận đến hận không thể tại trận phun ra một ngụm máu.

Cái gì gọi là cha nào con nấy, hấn xem như thấy được.

Bắc Thần Tiên Vương tuy hèn hạ vô sỉ, lật lọng, nhưng cũng không dám động một chút lại lập thệ.

Nhưng tên oắt con này lại dám, hơn nữa mới mở miệng liền là thệ phi thường độc.

- Các ngươi... Bắc Thần Tiên Vực các ngươi, khinh người quá đáng!

Bắc Thần Tiên Vương nghe được Thiên Mệnh thề, cũng đã tin hơn phân nửa.

Cuối cùng trong mắt hấn, Thiên Mệnh là thần thai, là hấp thu thiê

n địa tinh hoa sinh ra, loại tồn tại này làm sao có khả năng nói dối?

Có lẽ chân tướng là ba người Tiên Quân kia phía sau nói xấu mình, bị Thiên Mệnh không chú ý nghe được.

Nghĩ tới đây, hấn bắt đắ dĩ thờ dài.

Thần thai này tuy cực kỳ kính yêu chính mình, nhưng trực tiếp đi tệt sát ba tên Tiên Quân, quá mức lỗ mắng.

Chương 817: Hợp Hai Làm Một.

Chương 817: Hợp Hai Làm Một.

- Mà thôi, chuyện này là Bắc Thần Tiên Vực ta sai, người nói đi, muốn giải quyết như thế nào?

Bắc Thần Tiên Vương không kiên nhẫn khoát tay áo, nói với Tiên Quân kia.

- Giết người thì đền mạng.

Tiên Quân kia phun ra bốn chữ, bên trong ngữ điệu lộ ra cỗ sát ý nồng đậ.

Thiên Mệnh đem đầu hơi khẽ nâng lên một phần, trên người bắt đầu phát ra khí tức nguy hiểm không hiểu.

- Thiên Mệnh là nghĩa tử ta, muốn lấy mạng hấn, không có khả năng, người đời một loại phương thức giải quyết, dù cho bồi thường nhiều chút tài nguyên, Bắc Thần Tiên Vực ta cũng nhận.

Bắc Thần Tiên Vương nhìn Thiên Mệnh một chút từ tốn nói.

Đây chính là thần thai, hấn làm sao có khả năng chết?

Ai có thể nghĩ đến, Tiên Quân kia vậy mà không cho mặt hấn mà y may, ngược lại là ngay trước mặt mọi người Bắc Thần Tiên Vực nở nụ cười lạnh.

- Bồi thường chút tài nguyên, Bắc Thần Tiên Vương, người cho rằng Linh Uy Tiên Vực chúng ta thiếu tài nguyên như thế sao?

- Chết là Tiên Quân, không phải tiên nhân bình thường!

- Huống chi, ba tên Tiên Quân kia, đều là thuộc hạ đi theo Linh Uy Tiên Vương mấy trăm vạn năm! Nếu như một chút tài nguyên là có thể bỏ qua, Linh Uy Tiên Vương còn chỉ huy Linh Uy Tiên Vực thế nào.

Bắc Thần Tiên Vương nhíu mày.

Nói đến một bước này, đã không cách nào tiếp tục nữa.

Dù sao, hấn không có khả năng để thần thai chết.

- Bắc Thần Tiên Vương, người thật không nguyện ý giao ra tặc này?

Tiên Quân kia gặp Bắc Thần Tiên Vương không có ý tứ nhả ra chút nào, chỉ vào Thiên Mệnh thanh sắc câu lệ giận dữ hét.

Tiếng kia chấn toàn bộ đại điện đều chấn động lên.

Chung quanh, một đám Tiên Nhân Bắc Thần Tiên Vực thấy vậy sặc sụa mặt đều biến đổi thành âm trầm.

Chỉ là một Tiên Quân, cũng dám tại Bắc Thần tiên đình lỗ mãng, hơn nữa không chút kiêng kỵ như vậy!

Ngay sau đó có người đứng ra quát lớn.

- Càn rỡ! Ngay trước mặt Tiên Vương, cũng dám vô lễ như thế!

Tiên Quân kia quét mắt chúng tiên một phen, cười lạnh nói.

- Thượng bất chính hạ tắc loạn, hừ, tiểu tặc, chờ lấy Linh Uy Tiên Vực chúng ta trả thù a.

Vừa nói lời này, tất cả Tiên Nhân tại chỗ đều kinh hãi.

Bắc Thần Tiên Vương càng giận tím mặt, một Tiên Quân ngay trước mắt thủ hạ hấn mắng hấn, quả thực là lật trời rồi!

Nhưng còn không chờ hấn xuất thủ, Thiên Mệnh phía dưới liền đã vượt lên trước một bước, một chưởng đập vào trên đầu Tiên Quân kia.

Tiên Quân kia vẫn cười lạnh như cũ, căn bản không có chống lại, một lát, vậy mà biến thành hư ảnh, biến mất tại bên trong đại điện.

Cực kỳ hiển nhiên, Tiên Quân Linh Uy Tiên Vực phái tới chỉ là một bộ phận thân hình chiếu.

Cũng chính vì vậy, đối phương nói chuyện mới dám không kiêng nể gì như thế.

Gặp Tiên Quân kia biến mất, sắc mặt Bắc Thần Tiên Vương bắt đầu âm thầm bất định.

Suy tư chốc lát, hắt từ trong ngực lấy ra một kiện tín vật, có thứ này tại, có thể trực tiếp khơi thông đến Linh Uy Tiên Vương.

Nhưng còn không chờ hắt truyền âm, tín vật kia lại đột nhiên phát ra một tiếng, biến thành bột mịn.

Toàn bộ Tiên Quân tại chỗ đều nhìn thấy màn này, cũng biết một màn này xong đại biểu hàm nghĩa gì.

Linh Uy Tiên Vương thật muốn cùng Bắc Thần Tiên Vương bọn họ là địch.

- Sau này ra ngoài... Nhất định cẩn cẩn thận.

- Phụ vương, ai làm này chịu! Nếu như Linh Uy Tiên Vương xâm phạm, liền để hài nhi đi xung phong!

Phía dưới, Thiên Mệnh quý một gói xuống đất, trầm giọng nói.

Bắc Thần Tiên Vương thấy vậy chỉ cười khan hai tiếng, cũng không có đáp lại.

...

Ba ngày sau.

Phi Hoàng Tiên Vương, ngô đồng to lớn bên trên tế đàn, Niết Bàn chái hỏa đột nhiên hùng hực bắt đầu cháy rừng rực.

Ngọn lửa từ cao mấy chục mét tăng dài đến cao mấy trăm thước, ngay sau đó, một bóng người chậm chậm tại bên trong ngọn lửa tành hình.

Trần Trâm bắt đầu khôi phục ý thức.

Phía cảm giác mùi điễm kỳ diệu trước loại triệt để mất đi ý thức kia, liền như ngủ một giấc say vậy.

Giờ đây thức tỉnh, để hẳn cảm giác đặc biệt thoải mái tự do, phản g phát như vút hết tất cả bao phục nặng nề.

- Đây chính là Niết Bàn sao?

Bóng người càng ngày càng rõ ràng, Trần Trầm bắt đầu phát ra tiếng.

Đồng thời hẳn cũng cảm nhận được thân thể chính mình khác biệt trước kia.

Mấu chốt nhất là một loại cảm giác phối hợp.

Trước kia hẳn có hai bộ thân thể, nhưng ý thức kỳ thực chỉ có một cái.

Tùy thần thức hẳn vô cùng cường đại, không chế hai bộ thân thể, sẽ không tạo thành gánh nặng lớn cỡ nào đối với hẳn.

Nhưng cuối cùng thiếu đi một loại cảm giác phối hợp.

Giờ đây loại cảm giác phối hợp này trở về, khiến hẳn hết sức thoải mái.

Loại trừ thân thể ra, trình độ thần thức hẳn cũng tăng cường không ít, chỉ bất quá tu vi cũng không có tăng lên.

- Niết Bàn chi hỏa tịnh hóa tất cả tạp chất bên trong hai bộ thân thể người, giờ đây thân thể người là Tiên thể tinh khiết nhất.

- Bên ngoài ngọn lửa truyền đến tiếng Phi Hoàng Tiên Vương.

Trần Trầm nghe vậy chậm chậm từ bên trong ngọn lửa đi ra, cùng

lúc đó, một bộ trường bào màu trắng mới tinh xuất hiện tại trên người hắn.

Phi Hoàng Tiên Vương trước mặt so với ba ngày trước, tựa hồ có chút ít biến hóa.

Rõ ràng nhất liền là ánh mắt.

So với sắc bén ba ngày trước, giờ đây trong mắt nàng nhiều hơn không ít mỗi một.

Có thể để một tên Tiên Vương mỗi một, cực kỳ hiển nhiên là trải qua sự tình không tầm thường.

Lần này Niết Bàn nhìn lên cực kỳ đơn giản, chỉ sợ sau lưng Phi Hoàng Tiên Vương bỏ ra đại giới không nhỏ.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm tranh thủ thời gian nói cảm ơn.

- Đa tạ Phi Hoàng đạo hữu thành toàn.

- Giữa bằng hữu, không cần phải khách khí.

Phi Hoàng Tiên Vương bình tĩnh nói, tiếp theo, nàng lại hỏi.

- Loại trừ sự tình phân thân bản thể dung hợp này, còn có gì cần ta hỗ trợ sao?

Trong lòng Trần Trầm suy nghĩ một chút, quyết định nói thật.

- Phi Hoàng đạo hữu, người cũng biết, ta cùng Cửu Thiên Tiên Vương có chút thù hận, ta muốn cho Chân Minh đại lục trở thành một vực Tiên giới, Cửu Thiên Tiên Vương khẳng định sẽ cản trở.

- Ta đến Tiên giới thời gian rất ngắn, có thể tính thế đơn lực cô, nếu như không người giúp ta, ta chỉ sợ không cách nào thuận lợi để

Chân Minh đại lục trở thành một vực Tiên giới.

Phi Hoàng Tiên Vương nghe đến đây lộ ra bưng tỉnh hiểu ra.

Trong lòng lập tức minh bạch, đây mới là dụng ý chân thực Trần Trầm kết giao chính mình.

Bảo vệ một giới, để một giới thuận lợi trở thành một vực Tiên giới, độ khó chuyện này cực lớn.

Tiên giới hơn chín nghìn Tiên Vực, nhưng Tiên Vương lại không chỉ hơn chín nghìn, tỉ như nàng Phi Hoàng Tiên Vương này, loại trừ nàng ra, tỷ tỷ nàng cũng là Tiên Vương.

Nếu như đột nhiên xuất hiện một vực, đừng nói là Cửu Thiên Tiên Vương cùng Trần Trầm có khúc mắc, liền là Tiên Vương không thể khống chế một vực khác cũng tới tìm phiền toái.

Cuối cùng chỉ có Tiên Vương khống chế một vực, mới coi là cường giả đỉnh cao nhất trước mắt Tiên giới.

Tuy rõ ràng dụng ý Trần Trầm, nhưng trong nội tâm nàng lại không buồn.

Bởi vì trước đó, Trần Trầm đã triển lộ thành ý cũng đủ lớn.

Chính nàng có thể rõ ràng cực kỳ, chính mình những nguyện vọng kia không một cái đơn giản.

Người này có thể tại trong vòng một năm hoàn thành, có thể nói hành vi nghịch thiên.

Cùng dạng người này trở thành bằng hữu, nàng cũng không cảm thấy thua thiệt.

Giờ đây, đối phương đang đứng ở cấp bậc gian nan, nàng lý nên g

iúp đỡ nhiều một hai.

Nghĩ tới đây, Phi Hoàng Tiên Vương nghiêm túc gật gật đầu.

- Ta minh bạch ý tứ ngươi, bất quá năng lực ta có hạn, nếu ngươi có thể đem Chân Minh đại lục kia di chuyển đến phụ cận Phi Hoàng Tiên Vực ta, ta có thể giúp ngươi.

- Nhưng nếu cách Phi Hoàng Tiên Vực quá xa, vậy ta liền lực bất tòng tâm.

Trần Trầm nghe vậy nhẹ giọng nở nụ cười.

Vấn đề quan trọng nhất đã giải quyết, còn lại di chuyển Chân Minh đại lục kỳ thực cũng không khó.

Tuy phụ cận Vãn Tiên sơn quanh năm có Cửu Thiên Tiên Vương nhìn kỹ, nhưng Cửu Thiên Tiên Vương luôn có thời điểm bận bịu.

Chỉ cần ngày nào Cửu Thiên Tiên Vương bận bịu không rảnh xuất thủ, hắn liền diệt những người kia, tiếp đó di chuyển Chân Minh đại lục.

Chương 818: Địa Mạch.

Chương 818: Địa Mạch.

Một đoạn thời gian tiếp theo, Trần Trầm cư trú tại Phi Hoàng Tiên Vực.

Đồng thời, hẳn lợi dụng khoảng thời gian này hướng Phi Hoàng Tiên Vương thỉnh giáo số lượng lớn vấn đề.

Phi Hoàng Tiên Vương không chế Phi Hoàng Tiên Vực ngàn vạn năm, kiến thức tại toàn bộ Tiên giới đều tính toán đến cao cấp nhất.

Trần Trầm theo ở phía sau, quả thực học được không ít thứ, cũng càng ngày càng am hiểu Tiên giới.

Một ngày này, Phi Hoàng Tiên Vương đối diện Trần Trầm giảng thuật quan hệ giữa Tiên Vực cùng Tiên Vực trong tiên giới, Trần Trầm ngồi ở một bên, nghiêm túc lắng nghe.

- Trần Trầm, giữa Tiên Vực cùng giữa đại thế giới hạ giới không giống nhau, dưới tình huống bình thường cực kỳ khó phát sinh chiến tranh.

- Bởi vì Tiên Vương không chế Tiên Vực tại bên trong Tiên Vực chính mình, có thể nói là tồn tại vô địch.

- Chỉ cần Tiên Đế không ra, chỉ cần không rời đi Tiên Vực chính mình đi trêu chọc người khác, liền đứng ở thế bất bại.

- Mọi người đều hiểu dạng đạo lý này, cho nên không ai sẽ đi tự tìm phiền phức.

- Mấy Tiên Vực kia liên hợp đối phó một Tiên Vực thì sao? Có tình huống như vậy phát sinh sao?

Trần Trầm có chút hiếu kỳ hỏi.

Phi Hoàng Tiên Vương nghe vậy cười cười, trả lời.

- Tiên giới ngàn vạn năm đến chỉ phát sinh qua ba lần Tiên Vực c

ùng Tiên Vực chiến tranh, tất cả đều là loại tình huống người nói này.

- Bất quá, phía sau ba lần chiến tranh này đều có bóng dáng Tiên Đế, chiến tranh còn chưa bắt đầu liền đã chú định kết quả, cho nên không có ý nghĩa thảo luận gì.

- Thì ra là thế.

Trần Trâm nhẹ gật đầu.

Đúng lúc này, sắc mặt Phi Hoàng Tiên Vương hơi đổi một chút, theo sau ngoảnh lại nhìn về phía hướng Đông.

Thấy nàng bộ dáng này, Trần Trâm lập tức liền biết có việc lớn phát sinh.

Như Phi Hoàng Tiên Vương loại một vực Chí Tôn này, đều nắm giữ bản nguyên chi lực một vực.

Mà bản nguyên chi lực một vực liên thông Thiên Đạo Tiên giới.

Nếu bên trong Tiên Giới nơi nào bạo phát chiến đấu kịch liệt, lay động Thiên Đạo, bọn hắn liền lập tức sẽ có cảm ứng.

- Phi Hoàng đạo hữu, đã xảy ra chuyện gì sao?

Phi Hoàng Tiên Vương nhìn phương Đông, kinh ngạc nói.

- Bắc Thần Tiên Vương cùng Linh Uy Tiên Vương đều từng người rời đi Tiên Vực, tại bên trên thiên thể đánh nhau.

- Tại thiên thể ở giữa Tiên Vực cùng Tiên Vực chiến đấu.

- Đây là thời gian giữa Tiên Vương xuất hiện ma sát, thủ đoạn bình thường không giải quyết được mới sẽ phát sinh chuyện.

- Đây được xem là một loại công bằng quyết đấu, bất quá dưới tình huống bình thường, chỉ có thể phân ra thắng bại, phân không ra sinh tử.

- Hai đại Tiên Vương này bình thường quan hệ không tệ a... Thế nào đột nhiên phát triển đến loại tình trạng này?

Phi Hoàng Tiên Vương tự lẩm bảm, trong giọng nói tràn đầy không hiểu.

Trần Trâm nhíu nhíu mày.

Lại nói, hẳn đem ma thai lừa dối đến Bắc Thần Tiên Vương nơi đó đã có một đoạn thời gian, cũng không biết giờ đây ma thai phát triển thành dạng gì.

...

Cùng lúc đó, tại bên trên thiên thể ở giữa Bắc Thần Tiên Vực cùng Linh Uy Tiên Vực, hai đại Tiên Vương đang kịch chiến.

Thiên thể phía dưới đã bị bọn hắn đánh chia năm xẻ bảy.

Tiên Vương sống lâu như vậy, bỏ qua trở thành Tiên Đế điểm khả năng hư vô mờ mịt này, quan tâm nhất là cái gì?

Đơn giản là mặt mũi.

Một trận chiến này, nếu Linh Uy Tiên Vương thắng, Bắc Thần Tiên Vương vậy sẽ mất hết mặt mũi, như thế, Linh Uy Tiên Vương tức giận cũng có thể tiêu tan.

Trái lại, nếu Bắc Thần Tiên Vương thắng, Linh Uy Tiên Vương thực lực không bằng người, vậy dĩ nhiên cũng không mặt mũi lại truy cứu Bắc Thần Tiên Vực sai lầm.

Nói tóm lại, một trận chiến này chỉ cần phân ra thắng bại, vậy ma sát ở giữa hai vực cũng sẽ có kết quả, sẽ không tiếp tục hướng ph ương hướng ác liệt hơn phát triển.

Chiến đấu giữa Tiên Vương có thể nói kinh thiên động địa, lại thêm dính đến vấn đề tương lai hai đại Tiên Vực ai là đại ca, cho nên hai đại Tiên Vực từng người đều có số lượng lớn Tiên Nhân tại phụ cận quan chiến.

Nhưng mà, Thiên Mệnh dẫn phát hai đại Tiên Vực ma sát lại không có tại phụ cận.

...

Giờ này khắc này, bên trên thiên thể cánh bắc Linh Uy Tiên Vực cùng mặt một Tiên Vực khác giao tiếp, Thiên Mệnh đang mang theo ba tên Tiên Quân phi hành tốc độ cao.

Ba tên Tiên Quân mắt thấy liền sẽ tiến vào phạm vi Linh Uy Tiên Vực, trong lòng đều có chút khẩn trương.

Bọn hắn là đến đánh lên Linh Uy Tiên Vực.

Thừa dịp cơ hội Linh Uy Tiên Vương cùng Bắc Thần Tiên Vương chiến đấu, tới đánh lên Linh Uy Tiên Vực, cách làm này có thể nói to gan lớn mật!

Tuy giờ đây Linh Uy Tiên Vương đã không ở trong Linh Uy Tiên Vực, nhưng cũng không phải là bọn hắn chỉ bốn tên Tiên Quân có thể lay động.

Thế nhưng thiếu chủ muốn đi qua, bọn hắn cũng chỉ có thể đi theo.

- Thiếu chủ, nếu chúng ta thật đánh lên Linh Uy Tiên Vực, vậy ha

i đại Tiên Vực liền không chỉ ma sát đơn giản như vậy, sợ rằng sẽ phát sinh chiến tranh chân chính!

Gặp bay Thiên Mệnh ở phía trước nhất không có ý tứ chậm dần tốc độ chút nào, có Tiên Quân nhỏ giọng nhắc nhở.

- Chiến tranh lại như thế nào? Linh Uy Tiên Vương loại xuẩn tài kia cũng xứng chương quân một vực?

- Chúng ta giờ đây làm như thế, là thay cha hạ quyết tâm!

- Thế nhưng...

- Yên tâm, tâm lý ta nắm chắc, mục đích chúng ta lần này tới chính là suy yếu thực lực Linh Uy Tiên Vương.

Thiên Mệnh nói xong trong mắt lóe lên hồng mang lơ mờ một chút.

Cũng không lâu lắm, bốn người liền tiến vào bên trong cương vực Linh Uy Tiên Vực.

Thiên Mệnh không có mang theo ba tên Tiên Quân thẳng đến tiên đình Linh Uy Tiên Vực, mà chỉ bay đi hướng về hướng khác kia.

Khiến ba tên Tiên Quân có chút không hiểu nổi.

Cho đến bốn người một đường phi hành trên nghìn vạn dặm, Thiên Mệnh mới ngừng lại.

Nơi là một toà núi hoang, bốn phía đùng nói là tiên nhân, liền cả một góc thực vật cũng không nhìn thấy.

- Thiếu chủ... Chúng ta tới nơi này làm gì?

Một tên Tiên Quân nhẹ giọng hỏi.

So với phía trước căng thẳng, Tiên Quân này đã thông dong rất nhiều.

Nguyên nhân chủ yếu nhất chính là nơi đây vắng vẻ tột cùng, thiếu chủ muốn thương tổn mấy Tiên Quân Linh Uy Tiên Vực cũng không làm được.

Mà bây giờ đi tiên đình, đã không còn kịp rồi.

Không bao lâu, hai đại Tiên Vương liền sẽ phân ra thắng bại.

Nhưng mà, Thiên Mệnh nhìn núi hoang phía dưới, khóe miệng lại hơi hơi vênh lên, lộ ra một cái tiểu dung tà dị.

- Nơi đây là chỗ giáp giới đại địa linh mạch Linh Uy Tiên Vực, chỉ cần hủy nơi đây, liền tương đương Linh Uy Tiên Vực hủy đi một nửa.

Nghe được hắn nói lời này, biểu hiện trên mặt ba tên Tiên Quân khác tất cả đều cứng đờ, trong mắt càng tràn ngập sợ hãi.

Hủy đi một nửa Linh Uy Tiên Vực, đây chính là cừu hận không thể hết không thôi!

Bọn hắn chỉ là mấy Tiên Quân, có thể thừa nhận được Tiên Vương cừu hận sao?

Nhưng Thiên Mệnh căn bản không cho bọn hắn cơ hội tiếp tục suy nghĩ, một cái lắc mình liền tiến vào bên trong núi hoang.

Hắn sinh tại địa tâm, tại phương diện nhìn xu thế địa mạch tồn tại năng lực đặc thù.

Một lát, hắn liền tiềm nhập dưới đất vạn dặm, đi tới trước mặt từng cái rễ cột đất to lớn.

Cái cột đất này có kích thước phương viên hơn mười dặm, trên đó có từng đạo từng đạo đường vân, phẳng phất như có rồng bám và ở phía trên vậy.

Nhìn thấy cột đất này, ba tên Tiên Quân tất cả đều là một mặt mờ mịt.

Vật liệu Tiên Thiên có thể tạo ra dạng này, bọn hắn chưa từng nghe thấy.

Thiên Mệnh nở nụ cười gằn, ngay sau đó hắn để bàn tay đặt tại bên trên cột đất.

Một đạo lực lượng tràn đầy nháy mắt từ lòng bàn tay hắn bắn ra!

Ầm ầm!

Nổ vang một tiếng, cột đất phương viên hơn mười dặm triệt để biến thành bột mịn.

Nhưng tiếng oanh minh lại không có dừng lại, ngược lại càng ngày càng vang.

Chỉ bất quá nguồn gốc tiếng oanh minh này đã không phải là trước mặt, mà là đến từ bốn phương tám hướng!

Tại thời khắc này, toàn bộ Linh Uy Tiên Vực cũng bắt đầu rung động!

Chương 819: Hai Vực Đại Chiến.

Chương 819: Hai Vực Đại Chiến.

- Cái này...

Ba tên Tiên Quân khác tất cả đều run rẩy.

Tu vi đạt tới bọn hắn loại tầng thứ này, phạm vi thần thức bao trùm đều cực lớn.

Cho nên giờ phút này bọn hắn rõ ràng cảm ứng được dưới đất toàn bộ Linh Uy Tiên Vực đang nhanh chóng đổ sụp.

Mà điểm trung tâm đổ sụp chính là trí chỗ bọn hắn vị.

Tại trước kia, bọn hắn rất khó tưởng tượng hủy diệt một chỗ địa phương nhỏ có thể xuất hiện ảnh hưởng to lớn với một giới như thế.

Giờ đây, bọn hắn xem như triệt để thấy được.

Nhưng trong lòng bọn hắn không có nhiều vui sướng, ngược lại có chút khủng hoảng.

Bởi vì bọn hắn rõ ràng biết một vực đối với một tên Tiên Vương ý vị như thế nào, giờ đây Linh Uy Tiên Vực biến thành dạng này, vậy đơn giản tương đương với giết một nhà Linh Uy Tiên Vương.

Làm không cẩn thận, thậm chí sẽ dẫn tới số lượng lớn Tiên Vương khiến trách.

Đến lúc đó xác suất bọn hắn có thể sống được, ít ỏi.

- Thiếu chủ, thừa dịp giờ phút này không có người chú ý tới chúng

g ta... Chúng ta mau chóng rời đi a?

Ba tên Tiên Quân run rẩy nói.

Thiên Mệnh không có trả lời, mà chỉ nhắm mắt lại.

Cùng lúc đó, vô số năng lượng quái dị hướng về thân thể của hắn hội tụ, chỉ bất quá trong khoảnh khắc, liền đột phá một loại bình cảnh nào đó.

...

Một bên khác, Linh Uy Tiên Vương cảm ứng được Linh Uy Tiên Vực biến hóa, trong nháy mắt liền phấn nộ đến cực điểm, lập tức liền chỉ vào Bắc Thần Tiên Vương chửi ầm lên!

- Đồ vô sỉ! Ngươi cũng uổng xưng Tiên Vương! Thật sự là ô danh chúng ta!

Bắc Thần Tiên Vương nhìn về phía Linh Uy Tiên Vực, có chút không rõ ràng cho lắm.

Trên thực tế, Thiên Mệnh mang người đánh lên Linh Uy Tiên Vực, hắn căn bản không hiểu rõ tình hình.

Linh Uy Tiên Vương thì tiếp tục mắng.

- Thời gian ngươi ta công bằng một trận chiến, ngươi phái người hủy Linh Uy Tiên Vực ta, tốt! Rất tốt! Việc này ta sẽ truyền khắp toàn bộ Tiên giới! Để tất cả mọi người Tiên giới biết ngươi hèn hạ!

Mắng xong những lời này, Linh Uy Tiên Vương hết suy nghĩ tái hiện tiếp, quay người liền bay trở về Linh Uy Tiên Vực, chỉ để lại Bắc Thần Tiên Vương tại chỗ ngẩn người.

Qua mười mấy giây sau, hắn rốt cục ý thức được cái gì, tranh thủ thời gian quay người nói với một đám thủ hạ.

- Thiên Mệnh đâu? Hắn đi đâu?

Một nhóm Tiên Nhân hai mặt nhìn nhau, đều thấy được mờ mịt trong mắt lẫn nhau.

Bắc Thần Tiên Vương thấy vậy tức giận liền không cách nào hình dung.

- Phế vật! Một đám rác rưởi! Muốn các ngươi để làm gì?

Mắng xong, hắn cũng hướng về Linh Uy Tiên Vực bay đi.

Linh Uy Tiên Vực là địa bàn Linh Uy Tiên Vương không giả, nhưng thần thai tám chín phần mười đi nơi đó, nếu để Linh Uy Tiên Vương đạt được hoặc là hủy thần thai, vậy hắn sẽ thua lỗ lớn.

Linh Uy Tiên Vương trở lại Linh Uy Tiên Vực xong, gặp Bắc Thần Tiên Vương còn dám theo tới, đương nhiên là không những không giận mà còn lấy làm mừng.

Tuy Linh Uy Tiên Vực bị thương nặng, nhưng vẫn như cũ là địa bàn hắn, Tiên Vương từ bên ngoài đến dù cho lợi hại hơn nữa, cũng phải nằm sấp!

- Tiểu nhân hèn hạ, ngươi đã muốn chết, vậy ta liền thành toàn ngươi!

Quát lên một tiếng lớn, Linh Uy Tiên Vương một chưởng hướng về Bắc Thần Tiên Vương đánh tới, một kích này xen lẫn bản nguyên chi lực một vực, luận uy lực mạnh hơn so trước đó không chỉ gấp hai!

Bắc Thần Tiên Vương gian nan ngăn cản, đồng thời truyền âm để

Thiên Mệnh mau chóng rời Linh Uy Tiên Vực.

Nhưng mà, Thiên Mệnh căn bản không để ý hấn, mà tiếp tục hấp thụ lực lượng đại phá hoại xong mang đến cho hấn.

Cho đến năm phút sau, Bắc Thần Tiên Vương đã bị thương không nhẹ, hấn mới ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng.

Phía dưới một tiếng này, chấn động toàn bộ Linh Uy Tiên Vực, bởi vì trong đó xen lẫn dĩ nhiên là uy lực Tiên Vương!

Trên bầu trời, vô luận là Linh Uy Tiên Vương hay là Bắc Thần Tiên Vương đều dừng tay lại, theo bản năng nhìn về vị trí chỗ phía Thiên Mệnh.

- Trở thành Tiên Vương? Không nghĩ tới nhanh như vậy!

Trong lòng Bắc Thần Tiên Vương âm thầm nói.

Ầm ầm!

Lại một tiếng nổ vang, Thiên Mệnh từ dưới đất bắn ra, bay đến trên tầng chín trời.

Bắc Thần Tiên Vương cho rằng hấn muốn chạy trốn, trong lòng có chút nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng Thiên Mệnh lại đột nhiên ngừng, nói với hấn.

- Phụ hoàng, chúng ta cùng Linh Uy Tiên Vực đã là cục diện không chết không thôi, không bằng hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong! Triệt để hủy Linh Uy Tiên Vực!

Dứt lời, hấn liền đánh ra vài chưởng hướng Linh Uy tiên đình xa xa.

Linh Uy tiên đình dù có trận pháp bảo vệ, dưới một kích này, cũng có vô số kiến trúc bị phá hủy.

Cuối cùng là bởi vì địa mạch đại địa hủy hoại, địa hình nơi này phát sinh biến hóa căn bản, đến mức uy lực trận pháp suy yếu rất lớn.

- Tiểu tặc, muốn chết!

Linh Uy Tiên Vương quay đầu một chương liền đánh về Thiên Mệnh.

Thiên Mệnh lại không có ý tứ tiếp, mà chỉ tranh thủ thời gian trốn đến phía sau Bắc Thần Tiên Vương.

Trong lòng Bắc Thần Tiên Vương có nỗi khổ không nói được, chỉ có thể ngăn cản.

Có hẳn xem như lá chắn, Thiên Mệnh có thể nói là buông tay hành động, cũng không lâu lắm, Linh Uy Tiên Vương liền có trăm vạn Tiên Nhân bị hẳn tàn sát.

Nhìn xem hình ảnh máu chảy thành sông kia, Linh Uy Tiên Vương muốn rách cả mí mắt, không thể làm gì khác hơn là liên tiếp từ trong ngực lấy ra bảy tám kiện tín vật, bắt đầu hướng Tiên Vương khác cầu viện.

Không có cách nào, địa mạch đại địa xảy ra đại vấn đề, bản nguyên chi lực hẳn có thể mượn dùng giảm mạnh, nếu không, chỉ bằng vào hai người Tiên Vương. Tại bên trong Linh Uy Tiên Vương này, căn bản không thể nào là đối thủ của hẳn.

- Một không làm! Hai không ngớt!

- Đã thành tử địch, vậy liền muốn đem đối phương đưa vào chỗ chết!

Bên tai Bắc Thần Tiên Vương không ngừng vang lên lời nói lạnh nhạt của Thiên Mệnh.

Lại thêm thảm trạng Linh Uy Tiên Vực giờ đây, cái việc này để trong lòng hẳn mơ hồ cảm thấy dường như thật có cơ hội hủy diệt Linh Uy Tiên Vực.

- Chết!

Một tiếng quát lớn, Bắc Thần Tiên Vương đột nhiên nuốt vào bảy tám viên đan dược, tiếp đó hướng về Linh Uy Tiên Vương công kích tới.

Cùng lúc đó, tiếng hấn vang vọng tại trên không Bắc Thần tiên đình.

Tất cả Chân Tiên trở lên, tiến về Linh Uy Tiên Vực giết địch!

Một tiếng ra lệnh này, mấy trăm vạn Tiên Nhân ban đầu liền tập kết tại biên giới Bắc Thần Tiên Vực thoáng cái liền xao động lên.

Cũng không lâu lắm, liền tại phía dưới mấy tên Tiên Quân dẫn dắt, tiến vào phạm vi Linh Uy Tiên Vực.

Tiên Nhân Linh Uy Tiên Vực tự nhiên không có khả năng khoan tay chịu chết, song phương cứ như vậy triển khai kịch chiến.

Tiên Nhân cũng sẽ chết.

Loại quy mô chiến đấu này Tiên Nhân tử vong sẽ càng nhiều, cơ hồ mỗi giây, đều có Tiên Nhân hoàn toàn chết đi.

Thiên Mệnh ẩn tàng ở trong hư không cười lạnh nhìn xem một màn này.

Những tiên nhân kia vì ai mà chết?

Còn không phải bởi vì hấn sao?

Khiến hấn đạt được cảm giác thỏa mãn không gì sánh kịp, đến mức hấn còn muốn để sự kiện lại khuếch trương lớn hơn một chút.

- Loại cảm giác này, thật là mỹ diệu.

Lắm bảm nói nhỏ một câu, Thiên Mệnh lại một chương, đánh chết một tên Tiên Quân Linh Uy Tiên Vực.

Trên bầu trời lúc này bắt đầu hạ xuống mưa huyết sắc.

Đây là điềm báo bản nguyên một vực dần dần chống đỡ hết nổi, sắp sửa sụp đổ.

Nhìn thấy một màn này, Linh Uy Tiên Vương như bị tạt một chậu nước lạnh, phần nộ trên mặt bắt đầu dần dần biến mất, thay vào đó là sợ hãi cùng kinh hoàng.

Linh Uy Tiên Vực, đây chính là căn bản hấn sống yên phận! Một khi xảy ra vấn đề, vậy hậu quả khó mà lường được.

Thế nhưng, Thiên Mệnh cũng không để ý nhiều như vậy, mắt nhìn lên huyết vũ bầu trời hạ xuống, hấn mãnh liệt giơ tay lên, công kích đánh tới Linh Uy tiên đình chỗ không xa!

Ầm!

Một tiếng nổ vang kinh thiên, toàn bộ Linh Uy tiên đình đều bị oanh lên thiên không, hơn vạn người sinh hoạt tại bên trong tiên đình nh càn trực tiếp biến thành bột mịn.

Chương 820: Thiên Phượng Tiên Vương.

Chương 890: Thiên Phượng Tiên Vương.

Linh Uy Tiên Vực đánh vô cùng quyết liệt, nhóm Tiên Vương Tiên Vực khác cũng ngỡ ngác.

Bọn hắn không rõ vì sao Linh Uy Tiên Vực cùng Bắc Thần Tiên Vực luôn luôn giao hảo vì sao lại đánh tới loại tình trạng này.

Càng làm cho bọn hắn khiếp sợ là Bắc Thần Tiên Vực lại có năng lực ngăn chặn Linh Uy Tiên Vực, giờ đây thậm chí còn nhiều hơn một vị Tiên Vương.

...

Bên trong Phượng sào, Phi Hoàng Tiên Vương cau mày nói.

- Tân tấn Tiên Vương Bắc Thần Tiên Vực này thủ đoạn thật tàn nhẫn... Quả thực không chút kiêng kỵ.

Nghe được lời nàng nói, trong lòng Trần Trầm một bên mơ hồ có mấy phần suy đoán.

Chẳng lẽ, tân tấn Tiên Vương Bắc Thần Tiên Vực là ma thai kia?

Nếu như là dạng này, tốc độ tăng lên thực lực ma thai kia cũng quá nhanh, dù cho là hắn, cũng kém xa.

- Không hồ là mối họa lớn hệ thống chúng nhận...

Trần Trâm trầm nghĩ ở trong lòng.

Bất quá tuy ma thai là hấn phóng xuất, nhưng nội tâm của hấn cũ ng không có bao nhiêu cảm giác áy náy.

Ma thai kia lúc đầu liền sắp xuất thế, nếu không phải hấn dẫn dắt, trời mới biết sẽ đi tai họa ai.

Cùng dạng này, còn không bằng trực tiếp tai họa Bắc Thần Tiên Vương, như vậy, cũng không có thương tổn tới vô tội.

- Có mấy vị Tiên Vương cùng Linh Uy Tiên Vương quan hệ không tệ đi khuyên can, nhìn tới trận chiến này phải kết thúc.

- Bất quá một trận chiến này, Linh Uy Tiên Vương xem như nguyên khí bị thương nặng.

Phi Hoàng Tiên Vương tiếp tục nói.

Trần Trâm yên lặng không lời, hấn đang tự hỏi Bắc Thần Tiên Vương cùng Linh Uy Tiên Vương phát sinh đại chiến như thế, hấn có thể làm chút gì, làm chút chỗ tốt gì không.

Đúng lúc này, bên ngoài phượng sào, một đạo tiếng phượng minh vang lên, ngay sau đó kim quang vạn trượng chiếu rọi vào trong đại điện.

Trần Trâm theo bản năng ngoảnh lại nhìn về phía ngoài điện, chỉ thấy Phượng Hoàng dừng lại quanh năm tại bên trên ngô đồng kia lúc này đang nhanh chóng thu nhỏ, cuối cùng vậy mà biến thành nhân hình.

Nhìn thấy một màn này, khoe miệng Phi Hoàng Tiên Vương nói lên nụ cười, ôn nhu nói.

- Tỷ tỷ, người rốt cục lại có thể hoá hình.

Tiếng nói vừa ra, bóng người bên trong kim quang đã rơi xuống trong đại điện.

Đây là một người nữ tử mặc toàn thân hoa phục màu vàng, toàn thân cao thấp đều lộ ra cỗ khí tức ung dung hoa quý, để cho người ta có chút không dám nhìn thẳng.

Trần Trầm có chút quay đầu lại.

Nữ tử này không cần nhiều lời, tự nhiên là tỷ tỷ Phi Hoàng Tiên Vương, Tiên Linh có khí chất nhất hấn từng thấy kia.

Nếu như hấn nhớ không lầm, dường như gọi Thiên Phượng, thực lực cũng đạt tới cấp độ Tiên Vương.

Chỉ bất quá tại bên trong Phi Hoàng Tiên Vực này, không sánh được Phi Hoàng Tiên Vương nắm trong tay bản nguyên chi lực.

- Muội muội, ngươi có thể luyện thành Thông Linh Hóa Kiếp Đan, may mắn mà có vị đạo hữu này a?

Thiên Phượng Tiên Vương nhìn về phía Trần Trầm, ngũ khí có chút lạnh nhạt.

Nhưng Trần Trầm có thể cảm giác được cũng không phải Thiên Phượng Tiên Vương này tận lực lạnh nhạt, mà là tính khí người ta liền như thế.

Nói thật, hấn cũng không cách nào tưởng tượng ra Thiên Phượng Tiên Vương khí chất ôn nhu thì thậm chí nói chuyện là cái dạng gì.

- Mà thôi, gọi mình là đạo hữu, không có nói thẳng tiểu tử này, đã tính toán người ta nho nhã lễ độ.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm gạt ra một cái nụ cười hoà nhã nói.

- Tại hạ Trần Trâm, có thể vì Thiên Phượng Tiên Vương làm chút chuyện, là tại hạ vinh hạnh.

Thiên Phượng Tiên Vương thật sâu nhìn Trần Trâm một chút, sâu kín nói.

- Người nơi đó cùng muội muội ta nói chuyện ta đều nghe được, người muốn đem Chân Minh đại lục di chuyển đến phụ cận Phi Hoàng Tiên Vực, đúng không?

- Đúng.

Trần Trâm trực tiếp đáp.

Thiên Phượng Tiên Vương khẽ gật đầu, theo sau xoay người qua.

- Đi thôi, ta đi theo người một chuyến, đem đại lục kia di chuyển tới.

Nghe được lời nói bất thành linh, trong lúc nhất thời Trần Trâm sửng sốt tại chỗ.

- Thế nào? Người không tin thực lực của ta?

Thiên Phượng Tiên Vương dừng bước, ngữ điệu bộc phát thanh lãnh, làm cho nhiệt độ trong cả đại điện đều hạ xuống mấy phần.

Trần Trâm nhìn về phía Phi Hoàng Tiên Vương.

Hắn cũng không phải không tin thực lực Thiên Phượng Tiên Vương, vấn đề là Thiên Phượng Tiên Vương thế nhưng là một Tiên Vương không dung hợp bản nguyên một vực...

Lại thêm, hắn cũng không phải hiểu rất rõ Tiên Vương này, loại tình huống này, hắn nơi nào có thể tin được?

Phi Hoàng Tiên Vương nhìn thấy biểu lộ Trần Trâm, khẽ gật đầu, tiếp đó quăng tới một cái ánh mắt Ngươi yên tâm.

Đạt được Phi Hoàng Tiên Vương ra hiệu, Trần Trâm thoáng cái yên tâm không ít.

Nếu Phi Hoàng Tiên Vương cảm thấy không có vấn đề, vậy mười phần thật sẽ không cần lại hỏi nữa.

Lại thêm hẳn trong bóng tối còn có một Cửu U Minh Vương hỗ trợ, cho dù thật xảy ra ngoài ý liệu, cũng còn có Cửu U Minh Vương ôm lấy.

Nghĩ tới đây, hẳn không do dự nữa, đi theo phía sau Thiên Phượng Tiên Vương.

...

Nửa ngày sau.

Trần Trâm cùng Thiên Phượng Tiên Vương đi tới phụ cận Vãn Tiễn sơn.

Nhìn Thái Hư Long Côn nổi lơ lửng phía xa, trong mắt Thiên Phượng Tiên Vương ít thấy xuất hiện vẻ khác lạ.

Một lát, nàng đột nhiên tiếng lạnh lùng nói.

- Mọii mọii ta tính cách nhân từ đơn thuần, ta không biết người đến gần nàng còn có mục đích đặc biệt khác gì hay không, tóm lại, ta tại nơi này sớm cảnh cáo người, nếu như người muốn làm sự gì nh gì gây bất lợi cho nàng, ta sẽ liều mạng với người.

Trần Trâm nghe đến đây lúng túng cười cười.

Không thể không nói, hai người Tiên Vương này cũng thật là tỷ muội tình thâm.

Khó trách Phi Hoàng Tiên Vương lúc trước nói nguyện vọng, ban đầu liền nghĩ đến tỷ tỷ nàng.

Dưới so sánh, hai người sư huynh đệ Cửu Thiên Tiên Vực cũng quá không đáng tin cậy.

- Khụ khụ, Thiên Phượng đạo hữu, người suy nghĩ nhiều, kỳ thực ta người này cũng đơn thuần thiện lương, sau này người sẽ biết.

Trần Trâm dứt lời cũng mặc kệ Thiên Phượng Tiên Vương phản ứng gì, phối hợp nhìn về phía Thái Hư Long Côn.

Sau một phen trao đổi, Thái Hư Long Côn chậm rãi hướng về phương hướng chỗ Trần Trâm nhẹ nhàng tới.

Thái Hư Long Côn hơi động, bên trong phương viên mấy chục vạn dặm, không ít địa phương đều có dị động.

Trần Trâm thông qua hệ thống truy tung, lập tức xác nhận mười mục tiêu.

Đây đều là thuộc hạ Cửu Thiên Tiên Vương, phái tới nhìn kỹ Thái Hư Long Côn.

Bất quá lúc này Thái Hư Long Côn vẫn chỉ đang di chuyển, không có thêm một bước động tác, cho nên mười mục tiêu này cũng không có quá nhiều động tác.

Trần Trâm lúc này lại không cho bọn hắn cơ hội xem tiếp.

Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp bay ra, mười đạo Thái Thanh Thần

Lôi từ tầng thứ ba bắn ra, bay về bốn phương tám hướng.

Theo trong thần thức, Trần Trầm có thể rõ ràng cảm giác được từ ng mục tiêu đang biến mất.

Tu vi mười người này cũng không cao, mạnh nhất bất quá Kim Ti ên, đối mặt Thái Thanh Thần Lôi căn bản không có chút sức chố n g cực nào.

Mấy hơi thở sau, toàn bộ mười thuộc hạ Cửu Thiên Tiên Vương v ẫn lạc.

Gặp Trần Trầm xuất thủ quả quyết như thế, Thiên Phượng Tiên V ương cau mày.

Người này có thể một bên nói mình đơn thuần thiện lương, một b ên diệt sát mười tên Tiên Nhân tu vi không kém.

Tính cách khác khó mà nói, nhưng vô sỉ tuyệt đối là thật.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt Thiên Phượng Tiên Vương khác t hường, Trần Trầm cười giải thích nói.

- Vừa rồi những người kia đều là thủ hạ cừu gia ta, ta nhìn chăm c hứu bọn hắn rất lâu, cho nên mới có thể quả quyết như thế, Thiên P hượng Tiên Vương xin đừng trách.

Thiên Phượng Tiên Vương thân nhiên nói.

- Quả quyết cũng tốt, cũng bớt ta cùng Cửu Thiên Tiên Vương kia giao thủ.

- Khụ khụ, mười người này vừa chết, người thứ nhất phát giác kh ẳng định là Cửu Thiên Tiên Vương, cho nên hay là động tác chún g ta nhanh lên một chút mới tốt nhất.

Dứt lời Trần Trâm liền trực tiếp chui vào không gian trong cơ thể Thái Hư Long Côn.

Chương 821: Chân Minh Tiên Vực.

Chương 821: Chân Minh Tiên Vực.

Thiên Phượng Tiên Vương cũng không có đi theo vào, mà chỉ đợi đến Thái Hư Long Côn rời Vẫn Tiên sơn, hướng về Phi Hoàng Tiên Vực bay đi, nàng mới yên lặng đi theo sau.

Kết quả, Thái Hư Long Côn còn không bay ra bao xa, trong Vẫn Tiên sơn đột nhiên phát sinh biến hóa kịch liệt!

Vô số hắc vụ minh khí bắt đầu bốc hơi, nương theo mà tới là từng đợt tiếng thê lương gào thét, phảng phất như có vô số oan hồn đói bụng tại bên trong gào thét.

Cảm ứng được dạng động tĩnh này, trong lòng Trần Trâm mặc dù hiếu kỳ, nhưng không có ý tứ phản hồi điều tra một phen.

Giờ này khắc này, tranh thủ thời gian tiến về Phi Hoàng Tiên Vực mới là chính đạo.

Chỉ cần đến Phi Hoàng Tiên Vực, để Chân Minh đại lục thuận lợi trở thành Tiên Vực, tất cả cái khác đều dễ nói chuyện.

Thiên Phượng Tiên Vương cũng chỉ quay đầu liếc một chút, cũng không có động tác dư thừa khác.

...

Một đường không nói chuyện.

Hơn nửa ngày sau, Thái Hư Long Côn đến phụ cận Phi Hoàng Tiên Vực.

Đá trong nội tâm Trần Trầm rốt cục triệt để rơi xuống.

Không thể không nói, đoạn đường này không phát sinh bất ngờ gì, đúng là vạn hạnh.

Rời đi không gian trong bụng Thái Hư Long Côn, Trần Trầm lại cùng Thái Hư Long Côn nghiêm túc trao đổi một phen.

Cũng không lâu lắm, Thái Hư Long Côn liền bắt đầu hé miệng, ngay sau đó, một toà đại lục cỡ nhỏ liền từ trong miệng nó bay ra.

Cái đại lục cỡ nhỏ này càng đi bên ngoài càng lớn, chờ thời gian triệt để thoát khỏi Thái Hư Long Côn, đã lớn tới một phần tư Phi Hoàng Tiên Vực.

Cái diện tích này tại bên trong tiên vực Tiên giới xem như đệ bên trong đệ, nhưng dù nhỏ, nó chung quy là Tiên Vực.

Trên đó tiên khí không giả, chờ qua thời gian ngắn còn sẽ xuất hiện tiên thạch linh mạch các loại sản vật đặc sản Tiên giới.

- Đây cũng là Tiên Vực!

Trần Trầm đứng tại bên trên Chân Minh đại lục, nhắm mắt lại.

Hắn mơ hồ có thể nghe được ý chí thế giới đang nhẹ giọng nói nhỏ, nói cái gì hắn không biết, nhưng hắn có thể cảm nhận được vui thích trong đó.

Tất nhiên, càng thêm vui sướng là tu sĩ trên Chân Minh đại lục.

Chân Minh đại lục trở thành Tiên Vực, bọn hắn những tu sĩ này cũng một cách tự nhiên trở thành Tiên Nhân, hoàn thành sự tình rất nhiều tổ tông bọn hắn cũng không thể hoàn thành.

Thậm chí có thể nói là hoàn thành mục tiêu tu luyện cuối cùng.

Vô số tâm tình hưng phấn vui sướng hội tụ vào một chỗ, toàn bộ Chân Minh đại lục mơ hồ bắt đầu phát sinh một loại biến hóa đặc biệt nào đó.

Trần Trầm yên lặng cảm thụ được tất cả những thứ này, một lát, hắn liền cảm ứng được một cỗ lực lượng đặc thù bắt đầu hướng hắn hội tụ.

Loại lực lượng này đến từ tất cả Chân Minh đại lục... Hoặc là nói tín nhiệm Tiên Nhân Chân Minh Tiên Vực.

Ý chí thế giới tán thành, sinh linh trên đó tín nhiệm, giờ khắc này, Trần Trầm cảm giác cả người đều đang thăng hoa, phảng phất như muốn cùng Chân Minh vực triệt để hòa làm một thể.

...

Bên trong Phượng sào.

Phi Hoàng Tiên Vương nhìn Trần Trầm cùng Chân Minh vực phía xa đang thuế biến, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng.

Thời gian ngắn như vậy liền được sinh linh một vực cùng ý chí thế giới tán thành, Trần Trầm này chỉ sợ rất nhanh là có thể nắm giữ bản nguyên chi lực, trở thành Tiên Vương một vực.

Thiên Phượng Tiên Vương lúc này bay đến bên người nàng, lạnh

như băng nói.

- Người sẽ không thật coi hấn thành băng hữu gì đi?

Phi Hoàng Tiên Vương liếc qua tỳ tỳ, khẽ cười nói.

- Có gì không thể, ta sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy loại người này, ta cảm thấy hấn rất thú vị.

- Thú vị? Chỉ cần hấn không hó người, ta liền vừa lòng thỏa ý.

Thiên Phượng Tiên Vương lắc đầu, hơi có chút bất đắc dĩ.

Đúng lúc này, phía trên phượng sào truyền đến một tiếng hư vô mờ mịt.

- Phi Hoàng Tiên Vương, phụ cận Phi Hoàng Tiên Vực người này thế nào nhiều một chỗ Tiên Vực? Đây là chúng ta muốn thêm một hàng xóm sao?

Nghe được tiếng có chút quen thuộc này, Phi Hoàng Tiên Vương cười nhạt nói.

- Là muốn thêm một hàng xóm.

Nói chuyện là Huyền Hồ Tiên Vương, chính là Tiên Vương Huyền Hồ Tiên Vực cách Phi Hoàng Tiên Vực không xa.

- Một vực này là từ đâu lấy được? Là muốn giao cho Thiên Phượng Tiên Vương chương quản sao? Nếu là như vậy, vậy Huyền Hồ Tiên Vực ta sau này chỉ sợ cũng cần xem sắc mặt Phi Hoàng Tiên Vực người hành sự.

Huyền Hồ Tiên Vương lời này mặc dù là đang nói đùa, nhưng trong đó ước ao ghen tị cũng là thật sự.

- Không phải cho ta, nhưng Huyền Hồ Tiên Vực các người nhìn sắc mặt Phi Hoàng Tiên Vực chúng ta làm việc, đó là tất nhiên.

Thiên Phượng Tiên Vương cên cạnh đáp.

Nghe được câu này, Huyền Hồ Tiên Vương bộc phát kinh ngạc.

Một vực Tiên vực mới xuất hiện này cách Phi Hoàng Tiên Vực rất gần, đột nhiên xuất hiện khu vực này, Phi Hoàng Tiên Vương lại không có nhúng tay, điều này nói rõ Tiên Vực khẳng định cùng Phi Hoàng Tiên Vương có quan hệ.

Nhưng có quản, lại không cho Thiên Phượng Tiên Vương tỷ tỷ nàng, vậy đến cùng là cho ai?

Không chờ hẳn tiếp tục suy nghĩ, lại có một tiếng vang vọng tại trên ên không phượng sào.

- Phi Hoàng Tiên Vương, một vực này có chủ nhân? Nếu không có, ta nguyện ý mở ra một cái bảng giá để người vừa ý, đổi lấy quyền sở hữu một vực này.

Phi Hoàng Tiên Vương nghe đến đây cười nhạt lắc đầu,.

Tiên Vương bây giờ nói chuyện hẳn cũng quen biết, chính là đệ đệ Kim Bằng Tiên Vương Kim Sí Tiên Vương.

Tuy thực lực không tầm thường, nhưng cùng tỷ tỷ đồng dạng, cũng không phải một vực chi chủ.

- Phi Hoàng Tiên Vương nghĩ lại a, ta có thể giúp người tìm tới...

- Đừng nghĩ, Tiên Vực này đã có chủ.

- Ách, đã như vậy, quấy rầy.

...

Tiếp đó, đến Tiên Vương khác tới hỏi thăm tình huống trước.

Trình tự là từ gần tới xa, một khắc đồng hồ sau, đã có hơn mười vị Tiên Vương tới nghe ngóng Chân Minh Tiên Vực phải chăng có chủ.

Nhóm này Tiên Vương mở ra bảng giá đó là một cái cao hơn một cái cao, có thậm chí nguyện ý lập xuống lời thề, vĩnh viễn đi theo Phi Hoàng Tiên Vương.

Nhưng mà Phi Hoàng Tiên Vương chỉ có một động tác, đó chính là lắc đầu.

Nếu không phải bên cạnh còn có Thiên Phượng Tiên Vương nhìn chăm chăm, nhóm Tiên Vương này nói không chắc ngay lập tức sẽ tiến vào Chân Minh Tiên Vực, tìm tòi hư thực.

Chờ qua nửa canh giờ.

Một tiếng mười điểm lạnh lẽo đột nhiên truyền khắp toàn bộ trên không phương sào.

- Phi Hoàng Tiên Vương, người muốn với Cửu Thiên Tiên Vực ta làm địch sao?

- Không phải. Phi Hoàng Tiên Vương nhẹ nhàng nói.

- Chẳng lẽ người không biết đại lục này ban đầu là ta hủy diệt sao? Người không biết chủ nhân đại lục này là phản đồ Cửu Thiên tông ta sao?

- Thì tính sao?

Phi Hoàng Tiên Vương một bộ thái độ ta không quan tâm.

- Hừ, thực không dám giấu diếm, trên tay phản đồ kia cầm lấy trấn vực chi bảo Cửu Thiên Tiên Vực ta, Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp! Nếu như hấn cam tâm tình nguyện giao ra Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, ta có thể tha hấn một lần.

- Bất quá muốn không chế một vực, vậy tuyệt không có khả năng!

- Bên cạnh người vị Thiên Phượng Tiên Vương này không phải rất không tệ sao? Người có thể dễ dàng không chế Chân Minh vực này!

- Từ đó tỷ muội các người liên thủ, Tiên giới còn ai dám trêu chọc?

Cửu Thiên Tiên Vương tức giận nói, Phi Hoàng Tiên Vương lại thờ ơ.

- Cửu Thiên Tiên Vương, hôm nay người đến nơi này cũng không ngăn cản được, ta khuyên người từ nơi nào tới thì về nơi đó, đừng lãng phí thời gian nữa.

Cửu Thiên Tiên Vương nghe vậy triệt để nổi giận, tiếng trong nháy mắt liền biến đổi thành âm lãnh vô cùng.

- Tốt, rất tốt! Một toà Tiên Vực hiện tại còn chưa hoàn thành nhận chủ, người thật coi chính mình thủ được sao? Người chờ xem!

Dứt lời, Cửu Thiên Tiên Vương liền triệt để không còn tiếng.

Cũng không lâu lắm, sắc mặt Phi Hoàng Tiên Vương bắt đầu biến đổi thành xấu hổ.

Bởi vì, liền thời gian một hồi này, nàng liền cảm ứng được trọn vẹn mười mấy tên Tiên Vương từ bốn phương tám hướng chạy đến, chạy về phía Chân Minh Tiên Vực.

Tại dưới một toà Tiên Vực dụ hoặc, dù cho là nàng, cũng không có khả năng chấn nhiếp tất cả gia hỏa nhìn chăm chăm.

Chương 822: . Rách Ra.

Chương 822: Rách Ra.

- Nhận ủy thác của người, hết lòng vì việc người khác.

Tự lảm bảm một câu xong, Phi Hoàng Tiên Vương đột nhiên đứng lên, biến thành một đạo lưu quang hồng sắc hướng về Chân Minh Tiên Vực bay đi, trong nháy mắt, liền ngăn tại trước mặt tất cả Tiên Vương.

Nhìn thấy Phi Hoàng Tiên Vương ngăn cản, trong lòng một đám Tiên Vương vừa là kiêng kị lại vừa phẫn nộ.

Bọn hắn tất nhiên biết Phi Hoàng Tiên Vương loại Tiên Vương không chế một vực này dù cho tại bên ngoài cũng mạnh hơn bọn họ một cấp.

Thế nhưng cái này dù sao cũng là quyền sở hữu một vực, nếu như bỏ lỡ, không biết bao nhiêu năm mới có thể có cơ hội lần nữa.

Nghĩ tới đây, ánh mắt không ít Tiên Vương dần dần biến đổi thành quả quyết.

Thời điểm khi bọn họ chuẩn bị cùng nhau xuất thủ, Thiên Phượng

Tiên Vương bay đến trước người Phi Hoàng Tiên Vương chỗ không xa, lạnh lùng nói với mọi người.

- Các ngươi hôm nay đại khái có thể buông tay đánh cược một lần, nhưng ta tại nơi này cảnh cáo các ngươi trước, cho dù các ngươi hôm nay có thể qua chúng ta một cửa này, trong đó cũng chỉ có một người có hi vọng không chế Chân Minh Tiên Vực sau lưng ta!

- Người còn lại cái gì cũng không chiếm được không nói, còn gặp phải Phi Hoàng Tiên Vực chúng ta thanh toán!

Khí chất Thiên Phượng Tiên Vương lạnh như băng lại cao cao tại thượng kia để nàng nói ra lộ đến đặc biệt có lực chấn nhiếp.

Cho nên một đám Tiên Vương cứng lại tại chỗ.

Phi Hoàng Tiên Vực có hai vị Tiên Vương, tính toán đến Tiên Vực cường đại.

Tất nhiên, bên trong Tiên Vực bọn hắn tồn tại cũng đều có Tiên Vương không chế bản nguyên chi lực, nhưng hoặc nhiều hoặc ít giữ lại lẫn nhau đều cảnh giác lẫn nhau, nơi nào có đồng lòng như hai vị Tiên Vương trước mặt này?

Hôm nay động thủ, thành công còn tốt.

Nếu thất bại, sau này bị Phi Hoàng Tiên Vực trả thù, trong nhà sư huynh sư phụ gì, không bỏ đá xuống giếng đã là rất tốt.

- Hôm nay ai xông Chân Minh Tiên Vực này, ta cùng hắn không cút hết không thôi!

Phi Hoàng Tiên Vương gặp một đám Tiên Vương có ý tứ lùi bước, cũng mở miệng cảnh cáo, thái độ kia còn muốn quyết tuyệt hơn Thiên Phượng Tiên Vương.

Nghe được cái từ không chết không thôi này, sắc mặt tất cả Tiên Vương đều biến đổi thành xấu hổ vô cùng.

Hai Tiên Vương trước mặt này có thể nói là Tiên Vương khó chết nhất toàn bộ Tiên giới, cùng hai vị này không chết không thôi, vậy chết cuối cùng khẳng định là bọn hắn.

- Khụ khụ, nếu Phi Hoàng Tiên Vương kiên quyết bảo đảm Tiên Vực mới này như thế, vậy tại hạ cáo từ!

Có Tiên Vương tiếng nhẹ ho hai tiếng, lựa chọn lùi bước.

Có người dẫn đầu, rất nhanh lại có mấy Tiên Vương âm thầm rời đi.

Một lát, mười mấy tên Tiên Vương chỉ còn lại tám vị.

Ánh mắt tám vị Tiên Vương này đều mười điểm kiên định, không có chịu một tơ một hào lời nói ảnh hưởng, Tiên Vương khác rời đi, cũng không thể để bọn hắn thay đổi chủ ý.

- Các ngươi là muốn là địch với Phi Hoàng Tiên Vực ta?

Thiên Phượng Tiên Vương đảo qua tám người này, lạnh giọng nói.

- Nhiều lời vô ích.

Trong đó một tên Tiên Vương lãnh đạm trả lời, theo sau liền xông thẳng Chân Minh Tiên Vực.

Thiên Phượng Tiên Vương thấy vậy tranh thủ thời gian ngăn cản, hai đại Tiên Vương cứ như vậy tại phía trên thiên thể phụ cận Phi Hoàng Tiên Vực đánh nhau.

Còn lại bảy vị Tiên Vương cũng nghiêm túc, ánh mắt trao đổi một phen xong, mỗi người theo phương hướng bay về phía Chân Minh Tiên Vực.

Phi Hoàng Tiên Vương nhìn xem một màn này, hít sâu một hơi, tiếp đó nhắm mắt lại.

Li!

Một tiếng hoàng minh vang tột cùng vang lên, Phi Hoàng Tiên Vương trực tiếp tan ra bản thể.

Vô tận ngọn lửa đủ để che trời bên trên hoàng vũ oanh ra, qua trong giây lát liền để phụ cận biến thành thế giới hỏa diễm.

Những ngọn lửa này nhanh chóng kéo dài, rất nhanh liền đem Chân Minh Tiên Vực triệt để bao vây lại.

Bảy vị Tiên Vương gặp đường đi bị ngọn lửa ngăn cản, không nói hai lời ngoảnh lại liền xuất thủ với Phi Hoàng Tiên Vương.

Bao khóa Tiên Vực kia chính là bản mệnh hoàng hỏa Phi Hoàng Tiên Vương, bọn họ cũng đều biết, nếu như không đánh bại Phi Hoàng Tiên Vương, căn bản xông không qua ngọn lửa kia.

Thiên Phượng Tiên Vương Phi Hoàng Tiên Vương chiến tám vị Tiên Vương, đại động tĩnh như vậy, trong lúc nhất thời lực chú ý số lượng lớn cường giả bên trong Tiên Giới bị hấp dẫn tới.

...

Cùng lúc đó, tại Bắc Thần Tiên Vực, Thiên Mệnh ngay tại dưới tay Bắc Thần Tiên Vương.

Nhìn xem thân thai chính mình dần dần không nắm được này, nội tâm Bắc Thần Tiên Vương rầu rĩ vô cùng.

Hắn thừa nhận, hắn có chút luống cuống.

Thần thai này quá nghịch thiên, mới hơn thời gian một năm mà thôi liền phát triển đến cảnh giới Tiên Vương.

Hắn sợ qua một đoạn thời gian nữa, hắn tại Bắc Thần Tiên Vực này đều cảm không được thần thai.

Thiên Mệnh phảng phất như không phát giác được ánh mắt Bắc Thần Tiên Vương phức tạp kia, phối hợp nói.

- Mười tên Tiên Vương Phi Hoàng Tiên Vực bên kia đại chiến, phụ vương, khoảng thời gian này bên trong Tiên Giới rung chuyển nhiều lần, ta dự cảm đến khả năng sẽ phát sinh đại biến!

Bắc Thần Tiên Vương nghe vậy có chút bất đắc dĩ.

- Còn đại biến... Nếu không phải người nghịch tử này, Bắc Thần Tiên Vực nơi nào sẽ cùng Linh Uy Tiên Vực chiến thành tử địch?

- Cái đại biến này, một nửa liền là người nghịch tử này tạo thành!

Tuy trong lòng muốn chửi ầm lên như vậy, nhưng hắn vẫn hỏi nó.

- Cái đại biến gì?

Người khác dự cảm hắn có thể không quan tâm, nhưng đây chính là thần thai, hắn không thể không quan tâm.

- Ta không biết, nhưng ta mơ hồ cảm giác toàn bộ Tiên giới sẽ lần nữa tẩy bài, phụ vương, nếu như thật có đại biến phát sinh, ngài nhất định cần nắm lấy cơ hội, thừa cơ vùng dậy, bước vào cảnh giới Tiên Đế!

Thiên Mệnh một mặt chân thành nói.

Nhìn thấy hấn bộ biểu tình này, trong lòng Bắc Thần Tiên Vương khẽ thở dài một cái.

Nghịch tử này mặc dù sẽ làm sự tình, nhưng đối với hấn dù sao cũng trung thành.

Trở thành Tiên Đế...

Đó là sự tình hấn trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ, từ khi đạt được thần thai này, hấn mới dám cảm tưởng.

Giờ đây thần thai nói như thế, hấn lại mơ hồ cảm thấy hết thảy đều là mệnh trung chú định.

Nếu thật có biến phát sinh, thần thai này hấn là thượng thiên phái tới giúp hấn.

Nghĩ tới đây, hấn gạt ra một cái nụ cười hiền lành, thản nhiên nói.

- Tùy duyên a, Tiên Đế, không phải dễ hoàn thành như vậy?

- Phụ vương, ngài yên tâm, có hài nhi giúp ngài, ngài tất thành Tiên Đế!

Thiên Mệnh lời thề son sắt nói.

Bắc Thần Tiên Vương nghe trong lòng tự nhiên mừng rỡ vô cùng.

Nhưng một giây sau, nụ cười trên mặt hấn liền cứng đờ, sau đó hấn vậy mà mãnh liệt đứng lên, ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía hướng Bắc.

- Phụ vương, thế nào?

Thiên Mệnh hiểu kỳ hỏi.

Bắc Thần Tiên Vương nhẹ giọng đáp.

- Vãn Tiên sơn phát sinh dị biến, nứt ra.

- Nứt... Nứt ra?

Một đám tiên nhân bốn phía đều ngơ ngác, không rõ ràng cho lắm.

Bắc Thần Tiên Vương mở miệng giải thích nói.

- Lúc trước Tiên giới cùng Minh giới đại chiến, có cường giả Tiên Đế cấp Chí Tôn vẫn lạc, Minh giới đồng dạng tổn thất nặng nề.

- Kỳ thực vô luận là Tiên giới hay là Minh giới, cũng không chịu nổi loại cường giả cấp bậc này chơi đùa.

Cho nên chiến trường lúc đó kỳ thực chỉ có bộ phận là tại Vãn Tiên sơn, còn lại tuyệt đại bộ phận chiến trường thì ở bên trong hư vô chi địa ngoại giới Hồng Mông.

Mà giờ đây, Vãn Tiên sơn bởi vì lúc trước phát sinh qua đại chiến, không gian rốt cục không chịu đựng được, triệt để sụp đổ, cái này cũng tương đương với mở ra thông đạo thông hướng Hồng Mông hư vô chi địa, lộ ra chiến trường chân chính lúc trước.

Nghe nói như thế, một đám tiên nhân hai mặt nhìn nhau, đều có cảm giác không hiểu gì chỉ biết rất lợi hại.

Tiên giới cùng Minh giới đại chiến đã qua không biết bao nhiêu năm, tình hình chiến đấu lúc trước khốc liệt đến mức nào, bọn hắn cũng không biết, giờ đây càng không rõ Vãn Tiên sơn rách ra ý vị như thế nào.

Ngược lại Thiên Mệnh phản ứng cực nhanh, khi nghe đến lời nói Bắc Thần Tiên Vương xong, hấn liền một gói quỳ xuống, cung kí nh nói.

- Phụ vương, hài nhi nguyện ý đi Vãn Tiên sơn một chuyến, mang về hết thầy vật liệu có liên quan với cường giả Chí Tôn.

Chương 823: Khổng Chế Bản Nguyên.

Chương 823: Khổng Chế Bản Nguyên.

Bắc Thần Tiên Vương nghe vậy muốn nói lại thôi.

Nói thật, hấn cũng muốn đi Vãn Tiên sơn một chuyến, nhưng Vãn Tiên sơn phát sinh loại tình huống này, Tiên Vương đi khẳng định rất nhiều, vạn nhất nếu phát sinh cái gì bất ngờ, vậy hậu quả khó mà lường được.

Cuối cùng rời đi Bắc Thần Tiên Vực, hấn cũng chính là một Tiên Vương hơi chút lợi hại chút mà thôi.

Cho nên, phái thần thai đi là biện pháp tốt nhất lúc này.

Tất nhiên, hấn cũng lo lắng thần thai này xảy ra vấn đề gì, nhưng thần thai xảy ra vấn đề, dù sao cũng tốt hơn chính mình xảy ra vấn đề.

- Phụ vương yên tâm, hài nhi sẽ không đơn giản thiệt tại bên trong như vậy!

Thiên Mệnh một mặt ý cười, trong mắt tràn đầy thông dong cùng tự tin.

Nhìn thấy bức thần tình hấn này, Bắc Thần Tiên Vương rốt cục hạ quyết tâm.

- Tốt a, đã như vậy, vậy ngươi liền thay bốn vương đi một chuyến a, nhớ kỹ, ngàn vạn cẩn thận.

Bắc Thần Tiên Vương không chần chừ nữa, lắc lắc tay nói.

Hấn đồng ý, cũng không phải tin tưởng thực lực thần thai, mà là tin tưởng vận mệnh loại vật này.

Thần thai vừa rồi nói Tiên giới sẽ phát sinh đại biến, Vãn Tiên sớm lập tức liền phát sinh biến hóa.

Không thể không nói, đây là vận mệnh.

Nếu mệnh trung cũng đã chú định tốt, vậy hấn chỉ cần thuận theo tự nhiên là xong.

...

Loại trừ Bắc Thần Tiên Vực.

Mỗi Tiên Vực khác sự tình cũng gần như đều phát sinh tương tự.

Bất quá có rất ít Tiên Vương không chế một vực đích thân đến, đại bộ phận cũng chỉ là phái ra Tiên Quân thủ hạ hoặc là Tiên Vương khác.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Tiên giới đều phong vân khuấy động lên.

Chiến trường cấp bậc Tiên Đế, đến cùng tồn tại cái gì?

Lúc trước Tiên giới cùng Minh giới đại chiến là phương nào thắng?

Những tiên nhân đã từng tham chiến kia sau này đều đi đâu?

Có lẽ hết thầy đáp án đều phải tại tương lai không lâu tiết lộ!

...

Phụ cận Phi Hoàng Tiên Vương.

Bát đại Tiên Vương vây công Phi Hoàng Tiên Vương cùng Thiên Phượng Tiên Vương, tự nhiên là chiếm cứ một mực lợi thế.

Nhưng muốn chiến thắng, cũng khó càng thêm khó.

Thật sự là hai đại Tiên Vương này sinh mệnh lực quá tràn đầy, có thể nói thân thể bất tử, dù cho gây thương nặng hai đại Tiên Vương này, hai đại Tiên Vương này cũng có thể rất nhanh khôi phục.

Chớ nói chi là trong truyền thuyết hai đại Tiên Vương này còn có khả năng Niết Bàn, nghĩ thế nào phục sinh liền phục sinh thể đó.

Ngay sau đó đánh lấy đánh lấy, có người trong lòng đánh lên trống lui quân.

Đúng lúc này, Vẫn Tiên sơn lại phát sinh dị biến.

Lần này vừa lúc, có Tiên Vương lập tức nói.

- Thiên Phượng Tiên Vương Phi Hoàng Tiên Vương tu vi cao thâm, tại hạ bội phục, chuyện hôm nay là tại hạ không đúng, xin từ biệt!

- Cáo từ! Ta đi Vãn Tiên sơn trước một chuyến!

Trong nháy mắt, tám vị Tiên Vương liền chạy ba người, chỉ còn d
ư lại năm Tiên Vương cực kỳ kiên định vẫn đang chiến đấu.

...

Mà giờ này khắc này, bên trong Chân Minh Tiên Vực, Trần Trầm
đang khoan chân treo ngòi tại bên trong hư không.

Chân Minh đại lục trở thành Tiên Vực xong, ý chí thế giới so với
thời gian Chân Minh giới lúc trước không bị phá hủy còn muốn m
ạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Đây là một loại biến hóa chất.

Trao đổi ý chí thế giới xong, Trần Trầm liền cảm ứng được một c
ỗ lực lượng đặc thù.

Loại lực lượng này không đến từ Chân Minh Tiên Vực, mà là tới t
ừ Thiên Đạo Tiên giới to lớn.

Nhưng muốn khơi thông cỗ lực lượng này, nhất định cần có một t
oà cầu nối.

Cây cầu kia chính là quyền chương khổng một toà Tiên Vực.

Khổng chế Tiên Vực, khơi thông Thiên Đạo Tiên giới, tại bên tro
ng một vực thu được lực lượng sánh vai Thiên Đạo.

- Khó trách Tiên giới nơi nào phát sinh đại biến , Tiên Vương khó
ng chế Tiên Vực cũng có thể cảm nhận được... Quả nhiên cùng Ph
i Hoàng Tiên Vương nói đồng dạng, bản nguyên chi lực đến từ ý
chí Thiên Đạo Tiên giới.

Mà toàn bộ Tiên giới, có tư cách sử dụng bản nguyên chi lực tổng

cộng liền xuất hiện vài người như vậy, những người này cũng không ngoại lệ, tất cả đều là Thủ Hộ giả Tiên Vực.

Trần Trầm giờ phút này có thể nói là bưng tỉnh hiểu ra.

Kỳ thực tất cả những thứ này đều là phương pháp ý chí Thiên Đạo Tiên giới dùng đến ổn định Tiên giới.

Chỉ phải bảo vệ tốt Tiên Vực, là được thu được lực lượng Thiên Đạo Tiên giới ban cho.

Mà Tiên Vực gặp phải phá hoại, Thiên Đạo Tiên giới liền sẽ giảm thiểu loại lực lượng này.

Một khi cùng kẻ thù bên ngoài chạm trán, tất cả nhóm Tiên Vực Thủ Hộ giả kia liền đều sẽ đem hết toàn lực bảo hộ Tiên Vực từng người, ngay sau đó Tiên giới cũng sẽ ổn định rất nhiều.

Về phần bản nguyên chi lực.

Trần Trầm đưa ra tay, nhìn về phía chùm sáng màu trắng trong tay.

Cái chùm sáng này chính là bản nguyên chi lực cụ tượng hóa, cũng là lực lượng đặc thù ý chí Thiên Đạo ban cho.

Trong đó bao hàm lực lượng tiên khí, lực lượng sinh cơ và một vài các loại...

Nói tóm lại, ẩn chứa trong đó hết thảy lực lượng Tiên giới có.

Cho nên xung là bản nguyên chi lực.

Mà chỉ cần có loại bản nguyên chi lực này tại, vô luận Thủ Hộ giả một vực tổn thất cái gì, cũng có thể rất nhanh bổ sung.

- Từ nay về sau, ta chính là Thủ Hộ giả Chân Minh Tiên Vực.

Trần Trầm thu hồi bản nguyên chi lực trong tay, trên mặt nổi lên nụ cười.

Tại Chân Minh Tiên Vực, chỉ cần có bản nguyên chi lực vô hạn bỗ sung, hẳn cũng có thể đứng ở thế bất bại.

Hít sâu một hơi, Trần Trầm rơi đến trên mặt đất.

Nhìn xem ngọn lửa vô tận bốn phía Chân Minh Tiên Vực, hẳn chừng nào truyền âm nói với Phi Hoàng Tiên Vương.

- Phi Hoàng đạo hữu, ta đã thành công nắm trong tay Chân Minh Tiên Vực, không cần lại dùng ngọn lửa này bảo vệ.

- Nhanh như vậy?

Phi Hoàng Tiên Vương kinh ngạc nói.

Ngay sau đó, ngọn lửa bốn phía Chân Minh Tiên Vực liền tiêu tan hầu như không còn.

Gặp ngọn lửa phụ cận Tiên Vực biến mất, ngũ đại Tiên Vương và y công Phi Hoàng Tiên Vương Thiên Phượng Tiên Vương thoáng cái dâng lên.

Nhưng rồi dựa sát một điểm, bọn hắn liền cảm nhận được Tiên Vực này khác biệt lúc trước.

- ... Nhanh như vậy, liền có chủ rồi?

- Đã chậm một bước!

- Thật là đáng tiếc!

Ngũ đại Tiên Vương đều ảo não vô cùng.

Trải qua một trận đại chiến, đắc tội Phi Hoàng Tiên Vực không nói, giờ đây còn cái gì cũng không được đến.

Nghiêm chỉnh mà nói, bọn hắn còn giống như đắc tội tân chúa tể Chân Minh Tiên Vực này.

Nghĩ tới đây, bọn hắn cũng không mặt mũi thả ngoan thoại gì, càn g ngượng ngùng nhận tội, không thể làm gì khác hơn là xoay người hiu quạnh rời đi, hướng về phương hướng Vãn Tiên sơn bay đi.

Chờ tất cả Tiên Vương đều đi xong, Phi Hoàng Tiên Vương đi tới trước mặt Trần Trâm, cười nhạt nói.

- Người vận khí thật sự là tốt, nếu không phải Vãn Tiên sơn đột nhiên phát sinh dị biến, đi mấy Tiên Vương, chúng ta nói không chừng thật chịu không được.

Một bên Thiên Phượng Tiên Vương không nói gì, chỉ là nhìn về phía Trần Trâm bên trong ánh mắt nhiều một chút thêm muốn.

Nàng làm sao không muốn không chế một vực?

Nhưng mà cơ duyên chưa tới.

Kỳ thực đến Tiên Vương cảnh giới cỡ này, rất nhiều đều tin một chữ mệnh.

Cái gọi vận khí, kỳ thực liền là mệnh.

Tiểu tử trước mặt này số mệnh đến, đó là ngăn cũng đỡ không nổi.

- Vãn Tiên sơn dị biến?

Trần Trầm đột nhiên nghĩ đến cái gì.

Thời gian lúc trước Thái Hư Long Côn mang chính mình rời đi, Văn Tiên sơn liền phát sinh biến hóa, chỉ bất quá khi đó nóng lòng đi đường, vậy mới chưa kịp xem xét tình huống.

Giờ đây nhìn tới, Văn Tiên sơn tựa hồ phát sinh biến hóa không rõ, vậy mà kinh động đến nhiều Tiên Vương như vậy.

Phi Hoàng Tiên Vương biết Trần Trầm vừa tới Tiên giới không bao lâu, am hiểu Văn Tiên sơn không đủ, ngay sau đó chủ động nói rõ một chút tình huống thời gian tiên minh đại chiến.

Chính yếu nhất chính là giới thiệu một tòa chiến trường khác bên trong Hồng Mông hư vô chi địa.

Nói xong, Thiên Phượng Tiên Vương bên cạnh đột nhiên chen miệng nói.

- Ta muốn đi Văn Tiên sơn kia nhìn một chút, có lẽ trong đó có cơ duyên ta.

Chương 824: Chiến Trường Hồng Mông

Chương 824: Chiến Trường Hồng Mông

- Ta cũng muốn đi xem một chút.

Không chờ Phi Hoàng Tiên Vương kinh ngạc, Trần Trầm cũng nó

i một câu.

Hắn mới mở miệng, Thiên Phượng Tiên Vương ngậy đại, một lát sau mới hồi thần lại, tức giận nói.

- Người đã không chế một vực, còn muốn làm gì? Nếu chết ở bên trong, tỷ muội chúng ta lúc trước cố gắng chẳng phải là uổng phí?

Trần Trâm cười cười, đáp.

- Đương nhiên là muốn biến thành mạnh hơn, nếu như bởi vì không chế một vực liền biến thành sợ đầu sợ đuôi, vậy ta không chế một vực làm gì? .

- Chẳng lẽ xây cho chính ta một cái lao tù sao? .

Phi Hoàng Tiên Vương cùng Thiên Phượng Tiên Vương hai mặt nhìn nhau.

Các nàng muốn phản bác, nhưng lại không biết nên phản bác cái gì.

Tuy Trần Trâm nói lời này có chút đạo lý, thế nhưng đến cảnh giới không chế một vực, tính mạng trân quý, mọi thứ cầu ổn, đây là tất cả Tiên Vương quen biết chung.

- Người vừa không chế một vực, khuyết thiếu kinh nghiệm chiến đấu cùng Tiên Vương...

Phi Hoàng Tiên Vương còn muốn khuyên can.

Trần Trâm cũng đã nhìn về phía Thiên Phượng Tiên Vương bên cạnh.

- Yên tâm, ta có thể cùng Thiên Phượng Tiên Vương lẫn nhau ph

ói hợp.

Thiên Phượng Tiên Vương nghe vậy trợn nhìn Trần Trâm một chút, không nói gì.

...

Nửa ngày sau.

Trần Trâm cùng Thiên Phượng Tiên Vương cùng nhau đi tới Vãn Tiên sơn.

Lúc này bốn phía Vãn Tiên sơn đã tụ tập số lượng lớn cường giả đỉnh cao.

Chỉ là thô sơ giản lược điều tra một thoáng, Trần Trâm liền phát hiện gần ngàn Tiên Vương, về phần Tiên Quân, vô số kể.

Đây vẫn chỉ là cường giả trình diện mà thôi, không tới trận khả năng càng nhiều.

Tiên giới hơn chín nghìn Tiên Vực, Tiên Vương không thể khống chế Tiên Vực không có một vạn cũng có tám ngàn, mà hôm nay số lượng có gần nửa đi tới Vãn Tiên sơn.

- Không gian Hồng Mông hư vô bị mở ra, ma hồn Vãn Tiên sơn cũng bởi vậy tan hết, ta nhìn thời gian qua tiếp ba ngày, là có thể tiến vào Không gian Hồng Mông hư vô, nhìn thấy chiến trường chân chính.

Thiên Phượng Tiên Vương nhìn xem chỗ sâu Vãn Tiên sơn, lầm bầm nói.

Trần Trâm nhẹ gạt đầu, bắt quá lực chú ý của hắn lại đặt ở trên người một đoàn người bên ngoài mấy ngàn dặm.

Đứng đầu đám người kia chính là ma thai.

Tựa hồ phát giác được có người đang quan sát chính mình, Thiên Mệnh quay đầu nhìn về phương hướng chỗ Trần Trầm nhìn lại, chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm giác người kia có chút quen thuộc.

Suy tư chốc lát, hắn nói với một vị Tiên Quân bên cạnh.

- Tiên Vương kia là ai? Ta nhìn thế nào có chút quen mắt? .

Tiên Quân kia hướng về Trần Trầm nhìn qua, suy nghĩ kỹ một trận mới nói.

- Ta nhớ ra rồi, là đệ tử Tiên Đế kia, bất quá thời gian lần trước tại Bắc Thần Tiên Vực chúng ta hắn vẫn chỉ là một Kim Tiên nho nhỏ, giờ đây đã thành Tiên Vương! .

- Không hổ là đệ tử Tiên Đế, thật không phải chúng ta có thể tưởng tượng.

Tiên Quân kia một bên nói một bên cảm thán.

Thiên Mệnh nghe vậy cũng nhíu nhíu mày, bên trong ánh mắt như có vẻ suy nghĩ,.

...

- Người đó là ai? .

Thiên Phượng Tiên Vương chớp chớp phượng mi hỏi.

- Chớ trêu chọc hắn, đó là mầm hoạ.

Trần Trầm một mặt bình tĩnh nhìn về phía trước, xong dùng thần thức truyền âm giải thích nói.

Gặp Trần Trầm cẩn thận như vậy, Thiên Phượng Tiên Vương cũng thay cảnh giác, lại không hỏi thăm, càng không nhìn cái hướng kia.

...

Thời gian như nước chảy, trong nháy mắt qua ba ngày.

Cường giả phụ cận Vãn Tiên sơn đã nhiều gấp ba ba ngày phía trước.

Rất nhiều cường giả như thế tập hợp một chỗ không phát sinh ma sát đó là không có khả năng.

Trên thực tế ba ngày này đến nay, chỉ là chiến đấu giữa Tiên Vương liền phát sinh mấy chục trận.

Tất nhiên, càng nhiều Tiên Vương lựa chọn trong bóng tối liên minh.

Liên là Thiên Phượng Tiên Vương loại Tiên Vương quanh năm không ở bên ngoài đi lại này đều tìm ba người quen biết cũ.

Ba người này tất cả đều là nữ Tiên Vương, bên cạnh còn đi theo hơn mười danh nữ Tiên Quân.

Trần Trầm xen lẫn tại trong những người này như là một điểm lục trong muôn hoa, có chút không hợp nhau.

Cũng may lúc này, ma hồn Vãn Tiên sơn rốt cục triệt để tan hết, tất cả cường giả phụ cận đều bị vết nứt chỗ sâu Vãn Tiên sơn to lớn kia hấp dẫn.

Sưu! .

Một tên Tiên Vương phản ứng cực nhanh, nháy mắt liền biến thành

h một đạo lưu quang hướng về phương hướng vết nứt bay đi.

Nhìn thấy một màn này, tất cả cường giả phụ cận cũng bắt đầu tra nh nhau chen lẫn hướng vết nứt tuôn, cũng không lâu lắm, bốn phía Vẫn Tiên sơn liền từ tiếng người huyên náo biến thành không có một ai.

...

Trần Trầm cùng một đoàn người Thiên Phượng Tiên Vương xem như tương đối nhanh.

Tiến vào trong vết nứt xong, đập vào mi mắt là không gian bóng đêm vô tận.

Trần Trầm từ bên trong hắc ám không gian nơi này không cảm giác được một tơ một hào năng lượng.

Không có linh khí, không có tiên khí, không có sinh cơ, tử khí, mà a khí các loại lực lượng tà ác cũng không có, có chỉ là bóng đêm vô tận vĩnh hằng cùng yên tĩnh.

Tất cả cường giả đối mặt một vùng không gian dạng này, đều có cảm giác hút không biết làm sao.

Trần Trầm lúc này cũng nhìn về phía trước chỗ không xa.

Nơi này có một ngón tay đang bông bênh, ngón tay này không có mục nát, không có hư hao, trên đó thậm chí còn nhiễm lấy một chút huyết dịch.

Huyết dịch kia đặc biệt mới mẻ, liền như vừa thoát khỏi trong cơ thể vậy.

Không gian Hồng Mông hư vô này không nhận lực lượng thời gian ảnh hưởng.

Thiên Phượng Tiên Vương bên cạnh nhẹ giọng nói.

Lúc này, càng ngày càng nhiều người phát hiện vật bông bênh bên trong không gian này.

Có tứ chi không trọn vẹn, có thi thể băng lãnh, có pháp bảo rách nát, huyết dịch không có cách nào phân biệt nguồn gốc...

Càng đi chỗ sâu vật bông bênh càng nhiều, tổng số lượng chỉ sợ không ít hơn ức vạn.

Cảm giác kia liền như đi tới một toà chiến trường vừa kết thúc chiến đấu.

Một vài Tiên Quân bắt đầu run rẩy.

Loại địa phương này, muốn đi vào, Tiên Quân là ngưỡng cửa thấp nhất.

Mà thi thể nơi này tung bay nhiều nhất chính là tồn tại cấp Tiên Quân.

Tu vi những người kia đã từng cùng bọn hắn không sai biệt lắm, sinh linh nơi đây như là rác rưởi không đáng giá tiền nhất khắp nơi tung bay.

Cái này làm cho bọn hắn bình thường tại bên trong Tiên Vực từng người cao cao tại thượng trừng kích tâm lý cực mạnh.

- Có thể tưởng tượng ra trận chiến lúc trước kia khốc liệt đến mức nào...

Trần Trầm nhẹ giọng lầm bầm.

Đúng lúc này, trong đám người có một người tựa như tia chớp hư

ớng về một hướng khác kích xạ mà đi.

Không ít Tiên Vương lập tức phát hiện khác thường, khẽ hô nói.

- Tạo Hóa Linh Bảo! .

Nghe được bốn chữ Tạo Hóa Linh Bảo, trong đầu không ít Tiên Q
uân sợ hãi lập tức bị xua tán, bất quá bọn hắn cũng không ngốc, c
ũng không có thẳng đến Tạo Hóa Linh Bảo kia, mà chỉ hướng bố
n phương tám hướng khuếch tán.

Chiến trường này lớn đến không cách nào tưởng tượng, bọn hắn k
hông cần thiết ngay từ đầu liền đánh bạc tính mạng.

Nhìn thấy một màn này, Thiên Phượng Tiên Vương cũng có chút
rục rịch, bất quá trước lúc này, nàng nhìn về phía Trần Trầm trướ
c.

- Trần Trầm, ngươi là cùng đi cùng chúng ta, hay là một mình hàn
h động? .

Trần Trầm cười nói.

- Ta trước một mình hành động a, qua thời gian ngắn, ta lại tìm ng
ười.

- Vậy tốt, vậy chúng ta liền đi trước, chính ngươi cẩn thận, gặp đư
ợc cái nguy hiểm gì liên hệ ta.

Thiên Phượng Tiên Vương dứt lời cũng không khách khí, trực tiế
p cùng mấy người quen biết cũ nàng kia cùng nhau rời đi.

Chờ thời gian bốn phía không có một ai, Trần Trầm mới duỗi tay
ra, đem ngón tay chỗ không xa kia lấy tới trong tay.

Ngón tay này là kèm thêm bao tay chính là một bộ cùng nhau chế

m xuống.

Trần Trâm nhẹ nhàng đem bao tay bị phá hoại nhấc ra, cái này mới nhìn rõ chân dung ngón tay.

Đây là ngón tay một nam tử trẻ tuổi, nhìn lên có chút thô ráp.

Bất quá những cái này cũng không quan trọng, quan trọng là trên ngón tay này mang theo một mai nhãn trữ vật cực nhỏ.

Chương 825: Ngũ Chuyển Kim Đan.

Chương 825: Ngũ Chuyển Kim Đan.

- Không có ý mạo phạm, sai lầm sai lầm.

Trần Trâm làm bầm lều bầu một câu, tiếp đó cẩn thận từng li từng tí lấy xuống mai nhãn trữ vật rất nhỏ kia.

Phá tan cấm chế xem xét, bên trong đều là một vài vật tầm thường, cơ bản hợp thân gia một Tiên Quân phổ thông.

- Thịt muỗi cũng là thịt.

Nhỏ giọng làm bầm một câu, Trần Trâm đem nhãn trữ vật thu vào.

Về phần ngón tay kia, từ tôn trọng đối với người chết, hẳn triệt để phân giải.

- Hệ thống, trong phạm vi trăm vạn dặm, có cơ may lớn gì? .

Có khởi đầu tốt đẹp, Trần Trầm chuẩn bị tiến vào chính kịch.

- Có, phía trước mười hai vạn dặm, có một bộ thi thể Tiên Vương, thi trên người có một bộ khải giáp cấp Tạo Hóa Linh Bảo.

- Tạo Hóa Linh Bảo...

Tại Phi Hoàng Tiên Vực một đoạn thời gian, hắn hiểu được không ít thứ.

Tạo Hóa Linh Bảo là đẳng cấp bảo vật Tiên giới, bảo vật Tiên Vương sử dụng liền là Tạo Hóa Linh Bảo.

Bên trên Tạo Hóa Linh Bảo là Đại Đạo Chí Bảo.

Căn cứ Trần Trầm am hiểu, Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp chính là Đại Đạo Chí Bảo.

Loại bảo vật cấp bậc này một vực bình thường chỉ có một món như vậy, cho dù là Tiên Vương cũng sẽ không dễ dàng sử dụng.

Về phần Tạo Hóa Linh Bảo hướng xuống... Tuy Trần Trầm cũng biết, nhưng không có đi sâu am hiểu cần thiết.

Bảo vật cấp bậc kia, hắn đã coi thường.

- Hướng Đông kí chủ bốn mươi vạn dặm, có một bộ thi thể Tiên Linh cấp Tiên Vương...

- Phương hướng Nam kí chủ năm mươi vạn dặm, có một mai nhũn trĩ vật Tiên Vương, trong đó có ba kiện Tạo Hóa Linh Bảo.

- Hướng Tây kí chủ sáu trăm ngàn dặm, có Tiên Linh cấp Tiên V

ương trong đan một mai...

- Hướng Bắc kí chủ tám mươi vạn dặm, có một mai nhãn trữ vật, trong đó có một mai ngũ chuyển Kim Đan...

...

Nghe được từng cơ duyên này, mắt Trần Trâm càng ngày càng sáng.

Nhất là nghe được ngũ chuyển Kim Đan xong, càng để phía sau hẳn cũng không lại tiếp tục nghe tiếp, liền hướng thẳng đến phương bắc hướng bay đi.

Ngũ chuyển Kim Đan...

Đó là chí bảo muốn thả năm ngàn vạn năm mới có thể thành đan.

Hồi tưởng lại lúc trước chính mình vì một mai tứ chuyển Kim Đan, tại trước mặt Bắc Thần Tiên Vương diễn lại diễn, hao hết thiên tân vạn khổ mới rốt cục đạt được viên đan dược kia, Trần Trâm liền không nhịn được tăng nhanh tốc độ.

Giờ đây có một mai đan dược càng tốt hơn ở phương xa kêu gọi chính mình, chỉ cần đi qua là bắt được, hẳn nơi nào còn có thể trì hoãn? .

Khoảng cách tám mươi lăm vạn dặm, đáng là gì? Xông! .

...

Một khắc đồng hồ sau, Trần Trâm liền đến mục đích hệ thống chỉ dẫn.

Nơi này vắng vẻ cực kỳ, phương viên mấy vạn dặm cũng không có bóng dáng Tiên Nhân khác.

Trần Trâm cẩn thận từng li từng tí đem mai nhẫn trữ vật kia lấy và o trong tay.

Mở ra xem, loại trừ tài nguyên bình thường ra, thật có một bình đan dược.

Nhẹ nhàng lấy đi nắp bình bình đan dược, một cỗ đan hương nồng đậm đến cực điểm nháy mắt bay ra.

Trần Trâm có chút nghĩ không thông, vì sao lực lượng thời gian tại i bên trong không gian Hồng Mông hư vô này không có tác dụng đủ loại thi thể, lại có thể có tác dụng ảnh hưởng Kim Đan này.

Nói thật, hắn cũng không cảm thấy ngũ chuyển Kim Đan này tại trong tay chủ nhân nhẫn trữ vật này trước khi chết liền đạt tới ngũ chuyển.

Đây là bởi vì những vật khác bên trong nhẫn trữ vật này lẫn nhau không đảm đương nổi, nhiều nhất cũng tương đương nhẫn trữ vật cùng mai Tiên Quân vừa rồi kia.

- Tính toán, đâu có chuyện gì liên quan tới ta, ngũ chuyển Kim Đan, hắc hắc.

Trần Trâm cười ngây ngô hai tiếng, lại hướng về một phương hướng khác bay đi.

Cũng không lâu lắm, một mai nội đan to bằng đầu người bị hắn thu vào.

Đây là Tiên Linh đan trong bậc cấp Tiên Vương, hắn chuẩn bị lưu cho Lục Đậu cùng Ngạo Vũ.

Thu hồi nội đan, hắn lại đổi phương hướng.

Tại bên trong không gian Hồng Mông hư vô này, không chiếm được bất kỳ lực lượng nào bổ sung, dù cho là Tiên Vương cũng phải dựa vào tiên lực bản thân chứa đựng phi hành.

Lại bay nửa khắc đồng hồ, nhả trừ vật Tiên Vương tới tay, trong đó thật có ba kiện Tạo Hóa Linh Bảo.

Theo thứ tự là một bộ khôi giáp kim quang lóng lánh, một chuỗi cườm kiếm màu vàng cùng một cái vòng tay hình tròn.

Lấy ra ba kiện Tạo Hóa Linh Bảo này, Trần Trầm cũng không khách khí.

Khôi giáp trực tiếp mặc vào người, vòng tay đeo ở tay trên cổ tay mình, kim kiếm thì đeo tại bên hông.

Áo quần liền đổi một bộ, khí chất cả người Trần Trầm liền biến.

Theo một tên Tiên Nhân tiêu dao biến thành chiến thần vô địch Tiên nhân giới, uy thế soạt soạt soạt dâng lên.

Áo quần đổi một bộ, Trần Trầm càng tự tin, lập tức lại hướng về một chỗ phía dưới bay đi.

Tình huống lần này khác biệt so với phía trước

Chỗ không xa, là một bộ thi hài lớn cỡ tới đại lục, từ ngoại hình nhìn ra được, đây là một đầu Tiên Linh cự hổ.

Chỉ bất quá, lần này cũng không phải bốn bề vắng lặng, mà là rất nhiều người, đồng thời đã chia làm tam phương đánh đấu.

Trần Trầm thoáng xem xét, không thể nín được cười.

Tam phương này vô luận phương nào cũng không có cường giả cấp bậc Tiên Vương, chỉ là một đám Tiên Quân đang nhảy nhót.

- Khụ khụ! .

Trần Trầm nhẹ ho hai tiếng. Xem như tỉnh ngộ.

Nghe được tiếng này, lực chú ý người tam phương lập tức liền chuyển dời đến trên người hắn.

Thấy hắn toàn thân Tạng Hóa Linh Bảo, toàn thân kim quang lấp lóe, tất cả mọi người con người đồng thời rụt rụt.

Cực kỳ hiển nhiên, bọn hắn gặp được Tiên Vương, còn là một tên Tiên Vương cực kỳ cường đại.

- Còn không mau rút đi? .

Gặp một đám tiên nhân còn ngăn người với kim giáp mình, Trần Trầm tức giận mắng.

- Tiên bối cáo từ! .

- Cáo từ! .

Dù cho không có cam lòng, một nhóm Tiên Quân cũng không dám ngỗ nghịch ý tứ Trần Trầm.

Cuối cùng đây chính là Tiên Vương, muốn diệt bọn hắn, bất quá là sự tình vài phút.

Trong nháy mắt, mười mấy Tiên Quân tán đi hơn phân nửa, chỉ còn lại có hai người còn tại chỗ không động.

Trần Trầm nhìn về phía hai người, tiếng lạnh lùng nói.

- Các ngươi muốn giành với ta? .

Hai người kia lắc đầu, mặt lộ vẻ làm khó.

Một người trong đó nói.

- Vị Tiên Vương đại nhân tôn quý này, chúng ta đến từ Thái Linh Tiên Vực, bên trong thi hài Tiên Linh này có một vật mười điểm quan trọng đối với Tiên Vương nhà ta, còn mời xem ở mặt mũi Thái Linh Tiên Vương, để chúng ta lấy vật kia ra.

Trần Trầm nghe đến đây biến sắc, hỏi.

- Cái Tiên Vực nào, Tiên Vương nào? .

Hai người kia đối với biểu lộ Trần Trầm hết sức hài lòng.

Bọn hắn là thuộc hạ Thái Linh Tiên Vương, mà Thái Linh Tiên Vương là Luyện Đan sư có tiếng Tiên giới.

Vô luận là Tiên Vương nào đều muốn bán Thái Linh Tiên Vương mấy phần mặt mũi.

Nghĩ tới đây, bọn hắn có phần làm kiêu ngạo nói.

- Thái Linh Tiên Vực, Thái Linh Tiên Vương.

Đồng thời đã tạt trong đầu tính toán đợi một chút nếu tiến vào bên trong thi hài Tiên Linh, nhất định phải nhiều lấy mấy thứ.

- Thái Linh Tiên Vực, Thái Linh Tiên Vương, rất tốt! .

Trần Trầm khẽ quát một tiếng, biểu lộ bỗng nhiên biến đổi thành luyến tiếc.

Không phải oan gia không gặp gỡ.

Thái Linh Tiên Vương, chẳng phải là lão tặc dùng tứ chuyển Kim

Đan đòi lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo, sau đó lại muốn ám to án mình kia sao? .

Tuy lúc ấy thành công trộm đi lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo, cũng coi là báo bộ phận thù.

Thế nhưng Cửu U Minh Vương cũng thiết thiết thực thực bị đánh tổn thương, mà tất cả phí chữa thương đều cần chính mình ra.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm trực tiếp lộ ra một tay, như vồ con gà con đem hai người đè lại.

Một trận kim quang lấp lóe xong, trên thân hai người liền không s ợi vảy, gộp lại cả bên trong nhẫn trữ vật, tất cả mọi thứ biến mất k hông còn tăm tích, trở về đến trạng thái lúc vừa ra đời loại tự nhiê n điều khắc kia.

Không chờ hai người hiểu rõ xảy ra chuyện gì, một đạo đại lực kh ông cách nào chống cự liền tác dụng tại trên người bọn hắn.

Oanh! Oanh! .

Hai đạo tiếng nổ vang truyền ra, hai người Tiên Quân bộ hạ Thái Linh Tiên Vương này liền bay ra ngoài mấy chục vạn dặm.

Chương 826: Cự Thi.

Chương 826: Cự Thi.

- Hừ! .

Hừ lạnh một tiếng, Trần Trầm thu tay về nhìn về phía thân thể Tiên Linh cự hổ trước mặt.

- Lục Đậu, cái này hay là giao cho người đi.

Một tiếng khẽ gọi, Lục Đậu bay ra, há hốc miệng ra, một trận cuồng phong gào thét, thân thể Tiên Linh cự hổ liền tiến vào không gian trong cơ thể Lục Đậu.

Thấy bốn phía lại không có những bảo vật khác, Trần Trầm lại bắt đầu hỏi thăm hệ thống.

- Hệ thống, phương viên trăm vạn dặm có cơ may lớn gì...

Tiếng nói vừa ra, hệ thống vẫn chưa trả lời, một cái tín vật trên người đột nhiên phát sáng lên.

Đó là phương vũ Thiên Phượng Tiên Vương, một trận quang mang lấp lóe xong, hư ảnh Thiên Phượng Tiên Vương liền xuất hiện tại trước mặt hắn.

- Trần Trầm, người tới một chuyến, chúng ta phát hiện bảo vật ghê gớm, nhưng nhân thủ không đủ.

- Bảo vật ghê gớm gì, bốn vị Tiên Vương cũng không đủ? .

Trần Trầm có chút hiếu kỳ.

Thiên Phượng Tiên Vương không có trả lời, mà chỉ tránh ra một cái thân vị, Trần Trầm vậy mới ở sau lưng nàng hơn mười dặm địa phương nhìn thấy một bóng người.

Bất quá bóng người này kinh hãi người, khổng lồ phương viên mấy vạn dặm, lúc này đang khoan chân treo ngời ở trong hư không,

toàn thân trải rộng vết máu.

Xem bộ dáng là một cỗ thi thể.

- Cái này... Nhân hình Tiên Linh? .

Trần Trầm cũng khiếp sợ.

Cự nhân không phải hẳn không gặp qua, thậm chí hẳn cũng có thể thông qua một ít pháp thuật biến đổi thành to lớn vô cùng.

Nhưng vẫn lạc xong chân thân lớn như vậy, là lần đầu tiên hẳn gặp.

Chỉ có Bốn chữ Nhân hình Tiên Linh có thể hình dung sinh vật này.

- Mau tới, sau khi quái nhân này chết khí thể vẫn kinh người như cũ, ta hoài nghi là tồn tại Tiên Vương trở lên! .

- Về phần vị trí chúng ta, lông vũ trong tay người sẽ chỉ dẫn người.

Thiên Phượng Tiên Vương nói xong, hư ảnh dần dần biến mất.

Mà lông vũ trong tay Trần Trầm đột nhiên chỉ hướng Tây.

Trần Trầm không do dự, trực tiếp hướng về phía Tây bay đi.

Tồn tại Tiên Vương trở lên, không nói loại cường giả khủng bố này tùy thân mang theo pháp bảo cấp bậc gì, dù chỉ là thi thể huyết dịch cũng đều là bảo vật cực kỳ trân quý.

Một cỗ thi thể bốn vị Tiên Vương đều cầm không xuống...

Trần Trầm tranh thủ thời gian tăng nhanh tốc độ.

...

Tại dưới Thiên Phượng lông vũ chỉ dẫn, Trần Trầm bay nửa canh giờ, rốt cục loáng thoáng nhìn thấy cự nhân ngồi xếp bằng kia.

Bất quá tại chỗ không xa bên cạnh cự nhân, đang bộc phát ra từng đợt ba động chiến đấu.

Tại bên trong không gian Hồng Mông hư vô này, căn bản không cần lo lắng nơi nào bị phá hư, nhóm Tiên Vương đại khái có thể buông tay hành động.

Cho nên ba động chiến đấu bên kia cực kỳ kinh người.

Nhưng Trần Trầm thấy rõ ràng, từng đạo sóng xung kích khuếch tán đến trước mặt cự nhân kia xong, đều bị đẩy nhẹ nhúc nhích trở về.

Sau khi chết còn có thể tùy ý chống cự Tiên Vương công kích như thế, sợ không phải tồn tại cấp Tiên Đế.

Trần Trầm thầm nghĩ trong lòng, sau mấy hơi thở, hẳn đã bay đến biên giới chiến trường.

Hai nhóm người đang chiến đấu, trong đó một nhóm tự nhiên là Thiên Phượng Tiên Vương cùng ba hảo hữu nàng tốt.

Một bên khác Trần Trầm không biết người nào, nhưng cũng có bốn Tiên Vương.

Tựa hồ cảm ứng được Trần Trầm tới, Thiên Phượng Tiên Vương cao giọng quát.

- Còn không mau hỗ trợ! .

Trần Trầm cũng không do dự, trực tiếp liền té ra Cửu Thiên Huyền Nữ Trấn Tháp.

Ai có thể nghĩ đến, bốn Tiên Vương kia càng không do dự, gặp trợ thủ đối thủ tới, một cái bắt chuyện cũng không nói, quay người liền bỏ đi.

Chỉ bất quá trong nháy mắt, bốn Tiên Vương liền bay ra ngoài mây vạn dặm, lại qua mấy hơi thở, liền hoàn toàn biến mất tại xa xa.

Thiên Phượng Tiên Vương thấy vậy thu tay lại, ngoảnh lại nhìn về phía Trần Trầm.

Gặp toàn thân Trần Trầm kim giáp cấp Tạo Hóa Linh Bảo, trong tay lại cầm bảo vật khí tức cực kỳ kinh người, trong mắt lóe lên vẻ khác lạ.

Người này mới đến không gian Hồng Mông hư vô bao lâu, tiểu tử này liền làm một thân trang phục như vậy? .

Cái này khí vận đúng là nghịch thiên! .

Phải biết các nàng bốn Tiên Vương loại trừ phát hiện thi thể cự nhân kia ra, cũng thu hoạch chút ít tạp vật Tiên Quân, đối với các nàng tới nói có cũng được mà không có cũng không sao.

- Khó trách bọn hắn chạy quả quyết như thế, Trần Trầm, khí thế người quả thật có chút lực chấn nhiếp.

Thiên Phượng Tiên Vương tán dương một câu.

Trần Trầm cười cười, thu hồi Cửu Thiên Huyền Nữ Trấn Tháp.

Nói thật, hiện tại tạo hình hắn có chút giống Thác Tháp Lý Thiên Vương.

Nhưng kỳ thật trong lòng của hắn không thích đại thần trong truyện thuyết thần thoại này.

Bởi vì quá già rồi, không xứng cùng khí chất hắn.

- Chê cười rồi, thứ này, các ngươi chuẩn bị xử lý như thế nào? .

Trần Trầm cười nhạt một tiếng, theo sau chỉ chỉ thi thể cự nhân nhảm cặp mắt, toàn thân phân bố vết thương cùng vết máu ngòi xếp bằng chỗ không xa kia,.

Ánh mắt Thiên Phượng Tiên Vương có chút bất đắc dĩ.

- Ta cũng không biết, ta nhớ đến Phi Hoàng nói người tại bên trên một đạo bảo vật kiến thức không tầm thường, người xem một chút loại tình huống này phải làm thế nào là tốt nhất? .

Dứt lời, nàng phát phát tay, một đạo ngọn lửa tràn đầy liên hương về cự nhân kia cháy tới.

Đúng lúc này, một màn quỷ dị phát sinh, tay cự nhân kia rũ tại trên đầu gối vậy mà chậm chậm giơ lên, một chương liên đem ngọn lửa oanh diệt.

- Đây là... Xác chết vùng dậy? Không đúng, tựa như là ký ức bắt thịt...

Biểu lộ Trần Trầm ngưng trọng, lẩm bẫm nói.

- Cái gì... Ký ức? Đây là sau khi cường giả chết, chiến hồn bắt điệt! Ý chí còn tại! .

Một tên Tiên Vương bên cạnh Thiên Phượng Tiên Vương nói.

Trần Trầm không có phản bác nàng.

Tồn tại tu vi cao thâm đến cảnh giới nhất định thật có thuyết pháp sau khi chết chiến hồn bất diệt.

Cũng tỷ như dị tượng Văn Tiên sơn, liền đến từ anh linh cường gi ả vẫn lạc.

Nhưng trước mặt cự nhân này không giống chiến hồn đang thúc gi ục thân thể chuyển động.

Bởi vì nhóm cường giả này, nếu như thật là có chiến hồn không di ệt, vậy căn bản không phải một nhóm Tiên Vương có thể đến gần.

Không phải Văn Tiên sơn lúc trước không có thi thể cường giả tu ệt đỉnh, mấy trăm vạn năm còn không có Tiên Vương gì dám đế n gần sao.

Mà bọn hắn hiện tại thể nhưng đang đứng tại trước mặt người ta.

- Hắn là một loại ký ức bấp thịt... Cái này cũng quá kinh khủng.

Trong lòng Trần Trầm có phán đoán.

Cự nhân này khi còn sống kinh nghiệm chiến đấu tuyệt đối phong phú đến cực điểm, đến mức toàn bộ nhục thân hắn thoát ly đại nã o, sinh ra ký ức chính mình.

Một khi đối mặt tiến công, liền sẽ nhanh chóng tự chủ phản kích.

Dạng quá trình bỏ qua đại não này, có thể rút ngắn thời gian phản ứng, tăng lên sức chiến đấu.

Mà muốn tạo thành loại ký ức bấp thịt này, chỉ có thông qua khôn g ngừng chiến đấu chiến đấu, đi lặp lại mỗi cái động tác phản kíc h, mới có khả năng xuất hiện.

- Đến cùng làm sao bây giờ? Vừa rồi những người kia chạy trốn, t

a sợ bọn họ gọi người khác tới! .

Thiên Phượng Tiên Vương nhìn xa xa một chút, có chút lo lắng n
ói.

- Đừng nóng vội, ta thử xem.

Trần Trầm khoát tay áo, tiếp đó cẩn thận từng li từng tí hướng về
cự nhân bay đi.

Vừa mới đi vào phạm vi ngàn dặm cự nhân, hắn liền cảm nhận đư
ợc một cỗ lực lượng huyết khí như là sóng to gió lớn.

Loại lực lượng huyết khí này thậm chí đưa tới huyết dịch trong cơ
thể hắn cộng hưởng, để hắn cảm thấy choáng váng đầu hoa mắt.

- Khá lắm, đây là luyện thể luyện thành Tiên Đế sao? .

Trong lòng Trần Trầm bộc phát chấn động.

Bất quá tại trải qua một phen cố gắng xong, hắn đã đi tới bên tron
g phạm vi trăm dặm thi thể cự nhân.

- Hệ thống, trung khu thần kinh thi thể cự nhân ở đâu? .

- Bên trái phía dưới kí chủ năm trăm dặm.

Theo hệ thống chỉ dẫn, Trần Trầm phóng tầm mắt nhìn tới.

Cuối cùng tại bên trên sống lưng cự nhân to như là đại lục tìm tới
một chỗ vết thương nhìn lên đến cũng không thể nào đặc biệt.

Vết thương kia đối với thi thể cự nhân tới nói, lộ ra cực nhỏ, rộng
không đủ ba mét.

Nhưng Trần Trầm lại tại chỗ sâu vết thương nhìn thấy một cái trư

ờng màu màu đen.

Chương 827: Thí Thần Mâu.

Chương 827: Thí Thần Mâu.

- Đây là...

Con người Trần Trâm hơi co lại.

Hắn muốn tìm trung khu thần kinh, là nghĩ đến tìm cơ hội kích thích một chút, nhìn một chút có thể quấy nhiễu ký ức bắp thịt hay không.

Không nghĩ tới cũng có phát hiện lớn.

- Hệ thống, vết thương trí mạng cự nhân này ở đâu? .

- Trước mặt kí chủ trăm dặm.

Đúng, vết thương nhỏ không đến ba mét bên trên trung khu thần kinh này chính là vết thương trí mạng cự nhân.

Vết thương ba mét...

Nếu cùng tỉ lệ tính, tương đương với một cái vết thương còn nhỏ hơn lỗ chân lông trên thân thể mình.

Nhưng chính là một cái vết thương như vậy, kết thúc sinh mệnh c

ường giả luyện thể cấp bậc Tiên Đế.

- ... Không thể tưởng tượng nổi.

Trần Trầm một bên sợ hãi thán phục một bên đưa ra tay, một cổ h
ấp xả lực cường đại từ trong tay hấn nhảy ra, trường mâu màu đen
kia hưu một tiếng, bay đến trong tay hấn.

Trường mâu màu đen vào tay lạnh buốt, trên đó mơ hồ tồn tại một
cổ sát khí, nhưng cũng chỉ thế thôi, Trần Trầm cảm giác không th
ấy mâu này có bất cứ dị thường nào.

- Hệ thống, phương viên trăm dặm bảo vật trân quý nhất ở đâu? .

- Dị bảo Thí Thần Mâu trong tay kí chủ.

Mâu này chất liệu đồng dạng, nhưng bởi vì diệt sát qua vô số cườ
ng giả, bởi vậy dính sát khí kinh thiên, sát khí trùng kích, thần hồ
n cường đại có thể thừa nhận được.

Phía sau lại diệt sát cường giả Tiên Đế, tại bên trong thi thể Tiên
Đế thai nghén ngàn vạn năm, hấp thu vô tận oán khí.

Giờ đây đã trở thành một kiện dị bảo không cách nào bình phán đ
ẳng cấp.

Nghe được hệ thống trả lời, Trần Trầm ước lượng Thí Thần Mâu t
rong tay.

Dính sát khí, lại hấp thu oán khí, không thể nghi ngờ, đây là một
kiện ma binh đáng sợ.

Tuy không giống Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp hoa hoè hoa sói nh
ư thế, nhưng nếu thật đậm trên người ai một cái, Tiên Đế cũng kh
ông chịu đựng nổi.

Như vậy vấn đề tới, một kiện bảo vật như thế, tại trước lúc diệt sát t cự Nhân Tiên đế này chính là dị bảo, vậy vì sao sau khi cự Nhân Tiên đế ngã xuống, chủ nhân pháp bảo không có thu về đây? .

Chẳng lẽ chủ nhân pháp bảo cũng đã chết? Không phải không có khả năng.

Còn có, pháp bảo cự Nhân Tiên đế này chính mình dùng lại đi nơi nào? .

Trong đầu Trần Trầm hiện lên không ít nghi vấn.

- Thế nào? .

Xa xa truyền đến Thiên Phượng Tiên Vương hỏi thăm.

Trần Trầm tranh thủ thời gian trả lời.

- Đùng nóng vội, ta nhìn lại một chút! .

Dứt lời hấn bắt đầu thông qua hệ thống tìm kiếm thần kinh phản ứng trên người thi thể cự nhân, xong dùng Thí Thần Mâu công kích những thần kinh kia.

Cũng không biết là Thí Thần Mâu công kích đặc thù, hay là Thí T hần Mâu tại trong thi thể quá lâu, đã cùng thi thể hòa làm một thể.

Dù sao hấn dùng Thí Thần Mâu công kích, thi thể không có bất kỳ ý ngăn cản gì.

Cũng không lâu lắm, Trần Trầm liền dùng Thí Thần Mâu đánh tan mấy chục đạo thần kinh mạch lạc trên người thi thể.

Khí thể thi thể cự nhân thoáng cái liền hạ thấp không ít, bắp thịt cũng đã mất phản ứng.

Mấy Tiên Vương Thiên Phượng Tiên Vương thấy vậy mừng rỡ, tr anh thủ thời gian bay đến trên người thi thể Tiên Nhân, bắt đầu tằm bảo.

Trần Trầm cũng không khách khí, trực tiếp dùng hệ thống truy tu ng.

Cũng không lâu lắm, liền tìm được mấy món Tạo Hóa Linh Bảo, đều khám nạm tại chỗ sâu vết thương.

Trừ đó ra, hẳn còn tại trên người cự nhân tìm tới một chỗ miệng đ ại thương.

Vết thương này có phạm vi ngàn dặm, ở vào vị trí phần bụng.

Cực kỳ hiển nhiên, cự nhân hẳn là chịu một kích này, bị thương nặng, sau đó mới bị Thí Thần Mâu một mâu đâm chết.

Nhìn xem vết thương kia còn đang ngộ nguây khôi phục, Trần Trầ m không khỏi cảm thán lực sinh mệnh Tiên Đế mạnh.

Ngàn vạn năm qua đi, thân thể này lại còn đang khôi phục.

Nếu không có phụ cận vết thương một cỗ lực lượng kỳ dị nấn ná t hi thể, cự nhân này chỉ sợ sớm đã khôi phục như thường.

Thậm chí còn có thể ở tại bên trong sản sinh ra ý mới.

Cũng không biết là bảo vật gì đánh cự nhân này ra vết thương lớn như vậy.

Trần Trầm tại phụ cận vết thương quan sát một trận, theo sau tiến vào trong cơ thể cự nhân.

Lực lượng huyết khí trong đó như là biển lớn mênh mông, tiếng h uyết dịch trong mạch máu lưu động càng như là thác nước ghé và

o lỗ tai hấn nổ vang.

Đây là sinh mệnh vĩ đại bực nào! .

Lần đầu tiên tại ở sâu trong nội tâm Trần Trâm sinh ra cảm giác n hỏ bé.

Trước kia không phải không gặp qua Tiên Linh to lớn, nhưng không phải hình người cho nên căn bản cho không trùng kích tâm lý hấn quá lớn.

...

Một khắc đồng hồ sau, bốn vị khác Tiên Vương đã hoàn thành tìm tòi thi thể cự nhân.

Từng người hoặc nhiều hoặc ít đều đến tìm mấy món Tạo Hóa Linh Bảo.

Cực kỳ hiển nhiên, lúc trước cự nhân này tao ngộ không phải một người, mà là một đám địch nhân, trong đó yếu nhất đều là cấp bậc Tiên Vương.

Cho nên trong cơ thể hấn mới có thể có nhiều Tạo Hóa Linh Bảo như vậy.

- Thi thể này xử lý như thế nào? .

Tìm tòi xong, Thiên Phụng Tiên Vương quét mắt mọi người một vòng, mở miệng dò hỏi.

Ba tên Tiên Vương khác cũng có chút khó khăn.

Các nàng tất nhiên đều biết giá trị cao nhất chính là thi thể này.

Nhưng thi thể cuối cùng chỉ có một bộ, nói cái khác các nàng không

ng có năng lực cắt tách ra, dù là có năng lực, thi thể cường giả Tiên Đế hoàn chỉnh như thế tách ra cũng thật là đáng tiếc.

- Trước đặt ở ta nơi đây a, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta rời khỏi nơi này trước lại nói.

Trần Trầm đề nghị.

Tiên Vương khác đã sớm chú ý tới Trần Trầm đặc thù, toàn thân Tạo Hóa Linh Bảo không nói, càng tùy tiện liền giải quyết khuyết điểm thi thể cự nhân này tự động phản kích.

Tồn tại như thế theo lý thuyết tại Tiên giới phải tiếng tăm lừng lẫy mới đúng, nhưng các nàng lại trọn vẹn không biết, thậm chí nghe cũng chưa nghe nói qua.

Nghĩ tới đây, có vị nữ Tiên Vương nhìn về phía Thiên Phượng Tiên Vương hỏi.

- Vị đạo hữu này thần thông quảng đại, xin hỏi là vị Tiên Vương nào? .

Thiên Phượng Tiên Vương lườm Trần Trầm một chút, có chút chua chua giới thiệu nói.

- Tiên giới gần đây nhiều một vực, hẳn liền là chúa tể một vực kia a, là Tiên Vương gì, ta cũng không biết.

Bốn vị Tiên Vương nghe xong đều thèm muốn đồ kị.

Các nàng cùng Thiên Phượng Tiên Vương đồng dạng, tất cả đều là Tiên Vương không thể khống chế một vực, nếu không phải như thế, cũng sẽ không đến nơi này mạo hiểm.

Giờ đây nghe nói Trần Trầm đã khống chế một vực, tư thái các nàng thoáng cái liền biến thấp không ít.

- Nếu là bằng hữu Thiên Phụng, lại là Tiên Vương không chế một vực, chúng ta tự nhiên tin người, thi thể này trước hết thả chỗ người a, chờ chúng ta ra ngoài xong, bàn lại sự tình phân chia thể nào.

Tiên Vương khác nghe vậy tán thành.

Không phải là các nàng tín nhiệm Trần Trâm, mà là giờ phút này thể hạt không nên lưu lại tại đây.

Thật bởi vì sự tình phân bảo chậm trễ thời gian quá dài, bị Tiên Vương khác ngăn chặn, vậy các nàng sợ rằng sẽ trở thành chệ cười Tiên giới.

Trần Trâm thấy vậy cũng không khách khí, lại đem Lục Đậu gọi ra.

Vật thể to lớn như thế, đã không phải là các loại không gian trang bị nhẫn trữ vật gì có thể chứa nổi, chỉ có dựa vào không gian trong cơ thể Lục Đậu mới có thể lấy.

Sắp xếp gọn thi thể cự nhân, một đoàn người liền lập tức rời đi nơi đây.

...

Nửa canh giờ sau.

Một nhóm Tiên Vương xuất hiện tại nơi này, trong đó mấy người gặp thi thể cự nhân biến mất không thấy gì nữa, từng cái sắc mặt biến đổi thành xấu hổ vô cùng.

- Các người không phải nói thi thể Tiên Đế kia sẽ tự động phản kích sao? Thế nào không gặp? Hay là nói các người đang nói hươu nói vượn? .

Có Tiên Vương bất mãn nghi vấn.

- Không phải... Bọn hấn không có nói bậy, ta ngửi thấy, nơi này còn sót lại lấy một cỗ oán khí rất dày đặc, xác thực như địa phương Tiên Đế vẫn lạc.

Trong đám người truyền đến một tiếng thanh niên.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, trong mắt đều lộ ra vẻ cảnh giác.

Người này bọn họ cũng đều biết, là nghĩa tử Bắc Thần Tiên Vương, nghe nói bằng vào sức một mình đem Linh Uy Tiên Vực tai họ a không nhẹ.

Đối với dạng người này, trong tâm bọn họ đều là cảnh giác vô cùng.

Thiên Mệnh cũng không thêm để ý ánh mắt mọi người, trong mắt của hấn chỉ có mấy tên Tiên Vương cung cấp tình báo kia.

- Các ngươi nói, cùng các ngươi tranh đoạt thi thể Tiên Đế là Tiên Vương nào tới? .

Những người kia suy tư một chút, trong đó có một người vượt lên trước đáp.

- Đều là nữ Tiên Vương... Trong đó có một vị là Phi Hoàng Tiên Vực Thiên Phượng Tiên Vương, còn có Thanh U Tiên Vực Thanh Liên Tiên Vương, về phần còn lại ta cũng không biết, đều là chút ít rất ít đi ra đi lại.

Chương 828: Phong Thần Ma Quán.

Chương 828: Phong Thần Ma Quán.

- Oán khí thật nặng...

Thiên Mệnh hít một hơi thật sâu, tiếp đó nhắm mắt lại.

...

Một bên khác.

Trần Trầm một đường phi hành, bởi vì hắn bay ở phía trước nhất, cho nên mấy Tiên Vương khác đều đi theo hắn.

Giờ đây thi thể Tiên Đế cự nhân kia ở trên người hắn, mấy Tiên Vương này chỉ sợ sẽ không lại cùng hắn tách ra.

Bất quá cái này cũng không ảnh hưởng hắn truy tung bảo vật, cuối cùng cùng nhóm Tiên Vương này đi theo cũng không phải theo sát, lần nhau ở giữa vẫn cách nhau mấy ngàn mấy vạn dặm.

Cuối cùng mọi người đều muốn từng người tìm kiếm cơ duyên từng người.

Mà nhóm Tiên Vương này tại phụ cận Trần Trầm, chú định không có đại thu hoạch gì.

Thình thoảng tìm tới chút bảo vật, đó cũng là Trần Trầm lười nhát bỏ lại.

Trái lại Trần Trầm, cũng đã thu hoạch tương đối khá, chỉ là Kim Đan đủ loại đẳng cấp liền thu hoạch bảy tám mai.

Trong đó kém cõi nhất cũng là Nhị Chuyển Kim Đan.

Khiến hấn thực phán đoán không ra chiến trường này đến cùng là niên đại nào, bởi vì theo đẳng cấp Kim Đan đến nhìn, niên hạn những thi thể bông bênh này khoảng cách cực lớn, thậm chí đạt tới mấy ngàn vạn năm.

Nói cách khác bên trong mảnh không gian Hồng Mông hư vô này, rất có thể phát sinh qua mấy lần đại chiến.

Mà thời gian những đại chiến này phát sinh chênh lệch mấy ngàn vạn năm.

- Mà thôi, Kim Đan không đáng tiền, nuốt một cái a, loại quái địa phương này vẫn là tu vi cao chút mới có thể có cảm giác an toàn.

Gặp trong nhẫn trữ vật Kim Đan càng ngày càng nhiều, Trần Trà m đem mai ngũ chuyển Kim Đan chính mình ban đầu đạt được kia a trực tiếp nuốt vào.

Lập tức một cỗ lực lượng huyền hoặc khó hiểu liền tại trong cơ thể khuấy động ra.

Cái dược tính kia không chỉ còn mạnh hơn gấp mười lần so với mai tứ chuyển Kim Đan lúc trước chính mình dùng kia! .

Chỉ bất quá trong chớp mắt, hấn cũng cảm giác được tu vi thâm hậu không ít.

Đến Tiên Vương loại tầng thứ này, kỳ thực cũng không có phân chia sơ kỳ trung kỳ hậu kỳ gì.

Căn cứ Phi Hoàng Tiên Vương nói, dưới tình huống bình thường, bước vào Tiên Vương cảnh giới thời gian càng dài, thực lực càng mạnh.

Đây là một loại tích lũy chậm chạp, sẽ không phát sinh biến chất.

Mà chính mình nuốt mai ngũ chuyển Kim Đan kia, đại khái đề cao hai trăm vạn năm tu vi.

Nghe có chút khoa trương, nhưng kỳ thật thực lực tổng hợp cũng tăng lên mười phần trăm tả hữu.

Về phần như Phi Hoàng Tiên Vương loại Tiên Vương bước vào cảnh giới này đã ba ngàn vạn năm, luận tu vi cũng sẽ mạnh hơn chính mình gấp đôi.

Mạnh gấp đôi cái chênh lệch này cũng không phải không cách nào dựa vào pháp bảo thần thông các loại tới đền bù.

...

Trong bất tri bất giác, qua ba ngày.

Những ngày cuối cùng này, Trần Trầm không có tìm được bất luận đại thu hoạch gì, bốn phía đã rất ít có thể nhìn thấy có vật thể bóng bệ.

Một đoàn người phảng phất như đi tới khu vực biên giới chiến trường.

Thiên Phượng Tiên Vương đề nghị.

- Nếu không chúng ta thay phương hướng a? .

Trần Trầm cũng lắc đầu, ngữ khí ngưng trọng nói.

- Các ngươi không cảm thấy chung quanh hơi khác thường sao? .

Thiên Phượng Tiên Vương tỉ mỉ cảm ứng một phen, lông mày lập

tức liền nhú lại.

Dường như có một cỗ lực lượng hấp xả như có như không, từ tiền phương truyền đến.

Tiên Vương khác dồn dập nói.

- Đúng, thật có lực lượng hấp xả, theo lý thuyết không gian Hồng Mông hư vô này hẳn không có bất kỳ lực lượng nào mới đúng.

- Đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì? .

Trần Trầm không có trả lời, mà chỉ tiếp tục hướng phía trước phi hành.

Bất quá tại nội tâm của hắn lại có cái suy đoán.

Hắn chọn cái phương hướng này kỳ thực không phải không có suy tính, thời điểm lúc trước cự nhân kia vẫn lạc, đối diện chính là cái phương hướng này.

Nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, cái phương hướng này hẳn mới là chiến trường chính, thậm chí còn khả năng có dấu tích đối thủ cự nhân kia.

Giờ đây không ra hắn sở liệu, quả nhiên phát hiện dị thường.

Gặp Trần Trầm tiếp tục phi hành, Tiên Vương khác cũng yên lặng đi theo.

Ước chừng lại phi hành nửa ngày, tất cả mọi người rốt cục nhìn thấy một đạo kỳ cảnh xa xa.

Tại địa phương phía trước ước chừng mười vạn dặm, có một cái bình gốm to lớn, lớn cỡ đủ để sánh ngang thi thể cự nhân kia phía trước.

Miệng bình đang hướng vị trí chỗ mọi người, mà cái lượng lực hấp xả vô tận kia, bắt đầu từ bên trong bình phát ra.

Đọc theo con đường này vì sao chưa thấy bông bênh vật, mọi người thấy bình này cũng đã hiểu.

- Đây là... Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo! .

Con người Thanh Liên Tiên Vương bên cạnh Thiên Phượng Tiên Vương không ngừng co vào, trong miệng theo bản năng tự lảm bảm.

Bên trên Tạo Hóa Linh Bảo là Đại Đạo Chí Bảo, Đại Đạo Chí Bảo chủ yếu chính là bảo vật cao cấp nhất Tiên giới, tỉ như Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, chính là Đại Đạo Chí Bảo.

Nhưng kỳ thật tại bên trên Đại Đạo Chí Bảo, còn có một loại bảo vật, xưng là Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo.

Loại bảo vật này sinh ra tại bên trong Hồng Mông, cũng không phải người luyện chế, mà là thiên địa Tạo Hóa thành.

Uy lực có mạnh có yếu, yếu sánh vai Đại Đạo Chí Bảo, mạnh đủ để cải thiên hoán địa, không có hạn mức cao nhất.

Trong toàn bộ lịch sử Tiên giới, cũng có ghi lại mấy món Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, cũng không ngoại lệ, tất cả đều tại trong tay Tiên Đế.

- Cái này tựa như là... Phong Thần Ma Quán? .

Thiên Phượng Tiên Vương nhìn kỹ bình kia chăm chăm hồi lâu, lảm bảm phun ra một cái tên.

Nghe được tên tuổi Phong Thần Ma Quán, một đám Tiên Vương t

ất cả đều hoảng sợ tột đỉnh.

Trong lịch sử Tiên giới ghi lại mấy món Tiên Thiên Hồng Mông c
hi bảo, Phong Thần Ma Quán liền là một cái trong số đó.

Bảo vật này sinh ra tại bên trong Hồng Mông, được Phong Thần
Tiên Đế thiên tâm vạn khổ tìm đến.

Phong Thần Tiên Đế thời kì, Tiên giới cũng không yên ổn, loại tr
ừ Tiên Nhân Tiên Linh ra, vẫn tồn tại số lượng lớn Thần.

Loại Thần vật này đến từ thiên ngoại.

Vô hình vô dạng, bất tử bất diệt, yêu thích thôn phệ tinh khí thần
người khác.

Lúc ấy, toàn bộ Tiên giới đều thúc thủ vô sách đối với Thần.

Sau này Phong Thần Tiên Đế đạt được Phong Thần Ma Quán, lấy
uy lực ma binh này, trấn áp phong ấn tất cả Thần.

Tiên giới mới khôi phục thái bình.

Cũng chính là bắt đầu từ lúc đó, Phong Thần Tiên Đế cùng Phong
Thần Ma Quán mới có Cái danh hiệu Phong Thần này.

- Phong Thần Tiên Đế là tồn tại hai trăm triệu năm trước, từ khi T
iên giới thái bình xong, liền cũng không có xuất hiện nữa, thế nào
tùy thân chí bảo Phong Thần Ma Quán hẳn lại tại nơi này? .

Ánh mắt Thiên Phượng Tiên Vương lấp lóe, mơ hồ cảm giác chín
h mình dường như đụng chạm đến một loại bí mật nào đó cấp độ

cực kỳ sâu.

Trần Trầm thì thực tế hơn nàng nhiều, lúc này đã bay đến phụ cận Phong Thần Ma Quán, bắt đầu khoảng cách gần quan sát Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo này.

Thiên Phượng Tiên Vương bọn hắn nói không sai, đây thật là Phong Thần Ma Quán, tại lúc trước còn không thấy bản thể ma bình này, hắn liền đã thông qua hệ thống xác định thứ này tồn tại.

Nhưng nói thật, Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo Phong Thần Ma Quán này nếu như thu nhỏ, liền không sai biệt lắm cùng bình gốm phàm nhân ướp dưa muối, giản dị tự nhiên, không có bất kỳ chỗ đặc biệt gì.

Nếu như không nói không người nào sẽ tưởng tượng ra đây là chí bảo...

Trần Trầm chuyển động, bay mấy chục vạn dặm, cuối cùng đi tới phía sau Phong Thần Ma Quán.

Tại đáy bình Phong Thần Ma Quán, có một chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, phẳng phát như hài đồng tiện tay viết ra.

Nói cái này là chữ, đó là Trần Trầm suy đoán.

Trên thực tế, hắn cũng không biết đây là chữ gì.

- Mấy vị kiến thức rộng rãi, biết chữ này không? .

Trần Trầm chỉ vào chữ kia, truyền âm cho mấy Tiên Vương xa xa.

Nhưng mà mới vừa truyền âm, hắn liền ý thức được không đúng.

Bởi vì hắn vừa quay đầu, liền lập tức quên đi bộ dáng kiểu chữ kia.

Phảng phất như chữ này căn bản không có cách in dấu in vào trong đầu vậy.

Chương 829: Châm Ngôn.

Chương 829: Châm Ngôn.

- Đây là thứ quái quỷ gì? .

Trần Trâm kinh ngạc nói.

Đến hán loại tu vi cảnh giới này, đừng nói nhớ kỹ một chữ, liền là lần nữa học một môn tân ngữ, cũng chẳng qua là sự tình trong nháy mắt mà thôi.

Nhưng cái chữ này, hán xác thực không nhớ được.

Cảm giác kia phảng phất như là kiếp trước chính mình nhìn vài sách cao cấp vậy, đảo mắt liền quên, khủng bố như vậy.

Lúc này, mấy tên Tiên Vương khác cũng nhìn thấy chữ phía dưới đáy bình kia, một lát, trên mặt họ cũng lộ ra khiếp sợ không tên.

Cực kỳ hiển nhiên, tình huống họ gặp được cùng Trần Trâm giống như đúc.

Gặp mọi người cũng không nhớ được, Trần Trâm bắt đầu sử dụng hệ thống, thử nghiệm giám định cái chữ này.

- Hệ thống, trong vòng nghìn dặm, chữ khó đọc nhất ở đâu? .

- Rất nhanh, hệ thống liền đưa ra trả lời.

- Cuối cùng dưới đáy Phong Thần Ma Quán trước mặt kí chủ, chữ Phong làm châm ngôn, ẩn chứa một đạo thần thông bản nguyên nhất giữa thiên địa, là tất cả phong ấn chi thuật nguồn gốc.

Nghe được hệ thống trả lời, mắt Trần Trầm hí hí.

Châm ngôn... Thần thông bản nguyên nhất, nguồn gốc tất cả phong ấn chi thuật, khó trách khó nhớ như thế...

Cùng lúc đó, hần nhớ tới Phong Tự Quyết tầng thứ tư Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Thời gian Phong Tự Quyết sử dụng ra bay ra phù văn cùng chữ quái dị này tựa hồ như có điểm gần.

Chẳng lẽ Phong Tự Quyết chính là thoát thai từ Chữ Phong quái dị này? .

Mắt Trần Trầm nhìn kỹ chữ quái dị kia không nháy một cái, đồng thời từ trong nhẫn trữ vật lấy ra giấy cùng bút, tính toán một bên nhìn xem chữ này, một bên đem chữ này viết xuống.

Nhưng không như mong muốn, tại thời gian hần viết ra nét thứ hai, liền cảm nhận được lực cản cực lớn, cần tiên khí to lớn bổ sung, mới có thể vượt qua sức cản này.

Trần Trầm không hề từ bỏ, trực tiếp đem số lượng lớn tiên khí quán thấm vào trong bút, vậy mới mười điểm gian nan viết xuống nét thứ hai.

Nhưng cũng chỉ thế thôi, muốn viết ra nét thứ ba, liền không làm

được.

- Thật sự là huyền diệu...

Sau khi thử mấy lần đều thất bại, Trần Trầm thu hồi bút, tiếp đó n hắm mắt lại.

Ấn tượng chữ kia bắt đầu ở trong đầu hấn nhanh chóng biến thành mơ hồ, tiếp đó biến mất, thừa dịp thời gian thoáng qua tức thì này, hấn dựa vào ấn tượng sót lại, cực nhanh trong hư không vẽ ra một đạo phù văn.

Mở mắt ra, phù văn này lơ lửng ở trước mặt hấn, quang mang lấp lóe, trong đó ẩn chứa lực lượng đại phong ấn mạnh.

Lực lượng phong ấn này tuy là không sánh được Phong Tự Quyết, nhưng phong ấn một Tiên Quân đã không khó.

Phải biết, Trần Trầm trước đây cơ bản chưa từng học qua phong ấn thuật, hiện tại có thể làm đến bước này đã đúng là ít thấy.

Bất quá ngoảnh lại nhìn chữ Phong đậy bình Phong Thần Ma Quán, lại phát hiện phù văn mình dựa vào ấn tượng vẽ ra cùng chữ Phong kia chính là một trời một vực.

Chỉ đạt được một chút thần vận, liền có lực lượng phong ấn cường đại như thế, nếu hoàn chỉnh viết ra, như vậy cũng được sao? .

Khó trách lúc trước Phong Thần Tiên Đế mượn bảo vật này phong ấn cái gọi Thần.

Trong lòng Trần Trầm cảm thán, gặp Tiên Vương khác còn đang thử nghiệm, hấn cũng không có quấy rầy, mà chỉ yên lặng dựa sát Phong Thần Ma Quán, nhìn một chút có thể đem thứ này lấy đi hay không.

Nhưng mà, không như mong muốn, lấy thực lực hấn căn bản không lay động được Phong Thần Ma Quán này, thậm chí đừng nói đến em thu lại, liền là hơi chút chuyển động vị trí một cái cũng không làm được.

Khó trách hệ thống không nói đây là cơ duyên ta, nhìn tới muốn xâm dịch Phong Thần Ma Quán này, nhất định cần lĩnh hội chữ đáy bình kia...

Bảo vật nghịch thiên ở trước mắt, chính mình lại không chiếm được, trong lòng Trần Trầm khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Bất quá rất nhanh hấn liền từ bên trong thất vọng đi ra.

Hấn cũng không chiếm được, người khác chỉ sợ càng không chiếm được, muốn bắt được Phong Thần Ma Quán, trước trở thành Tiên Đế lại nói.

Đang thời gian lúc hấn không ngừng an ủi bản thân, tình huống đột biến!

Thanh Liên Tiên Vương cùng Thiên Phượng Tiên Vương một chỗ thân thể đột nhiên không bị khống chế hướng về miệng bình Phong Thần Ma Quán bay đi, chỉ bất quá thời gian trong nháy mắt, nàng liền bị hút vào trong bình, triệt để không thấy bóng dáng.

Nhìn thấy một màn này, Thiên Phượng Tiên Vương đột nhiên kinh hãi, theo bản năng nhanh chóng thụt lùi sau, hai vị Tiên Vương còn lại cũng là như thế.

- Ha ha...

Bốn phía truyền đến một trận tiếng cười, bao gồm Trần Trầm tại bên trong, tất cả mọi người theo bản năng rùng mình một cái.

Lúc này Trần Trầm mới phát hiện tại bên trên thân bình giản dị tự

nhiên kia, chẳng biết lúc nào nhiều một trương mặt to lớn, đang d ùng ánh mắt âm u tột cùng nhìn mình chăm chăm đám người này.

- Sinh linh trước mắt...

Gương mặt khổng lồ kia mở miệng nói, một giây sau, Trần Trầm l iền cảm giác được bốn phía nhiều một nhóm người vô hình, đang điên cuồng lôi kéo hắn, đem hắn lôi hướng trong Phong Thần Ma Quán.

Cỗ lực lượng lôi kéo này có thể nói lớn tới cực điểm, dù cho thân hắn làm Tiên Vương, cũng không cách nào không chế bay hướng về Phong Thần Ma Quán.

Ngay tại thời khắc máu chót này, Trần Trầm tâm niệm vừa động, Thí Thần Mâu từ trong nhẫn trữ vật bay ra, rơi xuống trong tay,.

Ngay sau đó, hắn nhẹ nhàng huy vũ Thí Thần Mâu phía dưới, tho áng qua, cỗ lực kéo kia liền biến mất không còn tăm tích.

Thậm chí hắn còn ngằm trộm nghe đến bốn phía truyền đến mấy t iếng kêu thảm thiết.

- Thật không hổ là Thí Thần Mâu...

Trong lòng Trần Trầm tán thưởng một câu, gặp mấy người Thiên Phượng Tiên Vương cũng đang hướng Phong Thần Ma Quán bay đi, hắn tranh thủ thời gian bay đi, đâm chung quanh họ mấy lần.

Một lát sau, một đoàn người triệt để khôi phục tự do.

Mà lúc này, gương mặt khổng lồ bên trên thân bình kia cũng biến mất không còn tăm tích, phảng phất như chưa từng xuất hiện qua vậy.

- Trần Trầm đạo hữu, Phong Thần Ma Quán này trên triệu năm kh

ông hiện thế, đã sớm không biết biến thành bộ dáng gì, hay là chúng ta sớm rời đi một chút thì tốt hơn.

Có một vị Tiên Vương tại bên cạnh đề nghị.

Không có cách nào, vừa rời phát sinh một màn, để lòng nàng còn sợ hãi.

Một vị Tiên Vương khác cũng tán thành, về phần Thanh Liên Tiên Vương bị nuốt vào, thì một cách tự nhiên không ai để ý đến.

Chỉ có trong mắt Thiên Phượng Tiên Vương mơ hồ hiện lên ngoài sắc, tựa hồ là đang suy nghĩ muốn muốn tiến vào bên trong Phong Thần Ma Quán, đem Thanh Liên Tiên Vương cứu ra hay không.

Nhìn xem ba người phản ứng, Trần Trầm cười nói.

- Bảo vật của ta tựa hồ kiểm chế sinh vật vô hình kia, hơn nữa gương mặt khổng lồ vừa rời kia gặp ta lấy ra bảo vật này, chính mình liền chủ động biến mất, nhìn tới hấn hấn là sợ hãi ta.

- Như thế, ta nếu không vào xem, cũng có chút ít đáng tiếc.

Gặp Trần Trầm quả quyết như thế, trong mắt Thiên Phượng Tiên Vương cũng tìm lòng không được hiện lên một tia khâm phục.

Phải biết Trần Trầm thế nhưng chính là Tiên Vương nắm trong tay một vực, cùng các nàng những quang can tư lệnh này hoàn toàn khác nhau.

Dưới loại tình huống này, còn dám mạo hiểm như vậy, chỉ có thể sử dụng can đảm kinh người để hình dung.

- Nhất thiết phải cẩn thận! .

Thiên Phượng Tiên Vương nói khẽ.

Trần Trầm khẽ gật đầu, theo sau liền chủ động bay vào bên trong Phong Thần Ma Quán.

Mới vừa vào ma bình, lực lượng hấp xả liền lớn gấp mười lần không thôi.

Bất quá những lực lượng hấp xả này là tới từ bản thân Phong Thần Ma Quán, mà không phải những sinh vật vô hình vừa rồi kia.

Trừ đó ra, không gian trong Phong Thần Ma Quán cũng muốn lớn hơn so Trần Trầm tưởng tượng, chỉ là đại thể nhìn một chút, liền lớn cỡ nửa cái Tiên Vực.

Trong đó hội tụ vô số vật liệu bồng bềnh, một vị trí chỗ sâu vây quanh Phong Thần Ma Quán nào đó xoay chậm chậm.

Trần Trầm theo bản năng lại đi chỗ sâu bay một chút, vậy mới chú ý tới tại chỗ sâu Phong Thần Ma Quán, có mấy vụn cây xiềng xích xen vào ở giữa hư thực.

Những xiềng xích này hội tụ vào một chỗ, mơ hồ khóa lại một cái hư ảnh to lớn.

Chương 830: Bất Diệt Minh Đế.

Chương 800: Bất Diệt Minh Đế.

- Chẳng lẽ đó chính là cái gọi là thần Phong Thần Tiên Đế phong á n? .

Trần Trầm không có tùy tiện tới gần, chỉ khoảng cách xa quan sát, xong dùng hệ thống phán đoán cái kia nguy hiểm hay không nguy hiểm.

Xác định cái trước mắt kia không nguy hiểm xong, Trần Trầm lại truy lùng chỗ Thanh Liên Tiên Vương tồn tại phía dưới.

- Hệ thống, Thanh Liên Tiên Vương ở đâu? .

- Phía trước ba mươi hai ngàn dặm.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm cẩn thận từng li từng tí hướng về phía trước bay đi, một lát liền nhìn thấy Thanh Liên Tiên Vương.

Lúc này Thanh Liên Tiên Vương có chút chật vật, bị số lượng lớn hư ảnh vô hình đặt tại trên vách bình không động đậy được, trừ đó ra, tiên khí cùng lực lượng sinh cơ trong cơ thể nàng đều đang n hanh chóng trôi qua.

Nhìn thấy Trần Trầm xong, nàng phảng phất như nhìn thấy cây cỏ cứu mạng vậy, cao giọng hô.

- Cứu... Cứu ta! .

Trần Trầm không do dự, thân hình lóe lên liền đến trước mặt nàng, Thí Thần Mâu tùy ý huy vũ mấy lần, bốn phía những hư ảnh vô hình kia liền tán loạn toàn bộ.

Được Trần Trầm cứu, Thanh Liên Tiên Vương lập tức khôi phục t ự do, đầy mắt cảm kích nói.

- Đa tạ Trần đạo hữu cứu...

- Không cần phải khách khí.

Trần Trầm thuận miệng trả lời, ánh mắt lại nhìn kỹ bức tường bình phía sau Thanh Liên Tiên Vương, phía trên kia treo vô số y phục pháp bảo.

Căn cứ sự tình phát sinh tại trên người Thanh Liên Tiên Vương, Trần Trầm rất nhanh liền suy tính ra những y phục này pháp bảo tồn tại.

Nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, hẳn là những thi thể bỗng bên ngoài giới này bị hút vào trong bình, tiếp đó lại bị hư ảnh vô hình thôn phệ hấp thu, cuối cùng nhục thân tán loạn, chỉ lưu lại những y phục pháp bảo này.

Nhìn xem trên bình hàng mấy chục, mấy trăm vạn pháp bảo y phục nhẫn trữ vật, dù là Trần Trầm kiến thức rộng rãi, khóe mắt cũng không nhìn được có chút run rẩy xuống.

Một phút đồng hồ mở ra một cái nhẫn trữ vật, nhẫn trữ vật trên vách bình trước mặt cũng cần tích lũy mấy năm...

Thanh Liên Tiên Vương tự nhiên cũng chú ý tới những bảo vật này, bất quá nàng lại cố nén không nhìn.

Giờ này khắc này, giữ được tính mạng quan trọng nhất, nếu bởi vì lòng sinh tham niệm, để Tiên Vương trước mặt này sinh ra sát ý, vậy nàng hối hận cũng không kịp.

- Mẹ... Cái này phát! .

Trần Trầm hùng hùng hỏ hỏ một câu, tiếp đó vung tay lên liền có mấy bảo vật tiến vào trong nhẫn trữ vật hẳn.

Tiếp theo, lại vung tay lên...

Cứ như vậy không ngừng tuần hoàn lặp lại, Thanh Liên Tiên Vương bên cạnh nhìn đến hải hùng khiếp vía.

Cầm nhiều nhẫn trữ vật như vậy, thân gia Trần Trâm này khủng bố đến mức nào? .

Quả thực không dám tưởng tượng! .

Phải biết những chủ nhân nhẫn trữ vật bảo vật này kém cõi nhất đều là Tiên Quân.

Nghĩ tới đây, nàng thử thăm dò nói.

- Trần đạo hữu, chân minh Tiên Vực ngươi kia còn thiếu người sao? .

Trần Trâm tiện tay lại thu một đống đồ vật, tiếp đó lờ mờ hỏi.

- Thiếu là thiếu, ngươi ý tứ gì? .

Thanh Liên Tiên Vương xoay người thi lễ một cái nói.

- Thiếp thân muốn đầu nhập vào Trần đạo hữu, từ nay về sau tại Chân Minh Tiên Vực tu luyện.

Trần Trâm nghe vậy thả chậm động tác, nói thẳng hỏi.

- Vì sao? Thanh u Tiên Vương đối với ngươi không tốt sao? .

Thanh Liên Tiên Vương cười khở nói.

- Thanh u Tiên Vương là sư tỷ ta, nàng luôn luôn bài xích ta...

- Ta sở dĩ một mực ở tại Thanh U Tiên Vực, chẳng qua là bởi vì không có Tiên Vương đáng ta đầu nhập vào mà thôi.

- Ta liền đáng giá đến đầu nhập vào sao? Người có phải nhìn trún g bảo vật của ta hay không? .

Trần Trầm cười ha ha một tiếng, tốc độ trên tay có tăng nhanh chút ít.

Ây...

Thanh Liên Tiên Vương bị lời nói trực tiếp của Trần Trầm hỏi có chút đột nhiên không kịp chuẩn bị, theo bản năng liền muốn phủ nhận, nhưng lời nói đến bên miệng, nhưng lại sửa lại.

- Là... Là... Có chút ý tứ như thế, bất quá quan trọng nhất là bởi vì Trần đạo hữu người nguyện ý mạo hiểm đến trong Phong Thần Ma Quán này cứu thiếp thân, khiến thiếp thân cảm thấy Trần đạo hữu người là một người đáng tin, sau này không đến mức nghi kỵ ta.

- Ha ha, chờ ra ngoài nói sau đi.

Trần Trầm một bên nói một bên đem một đọt bảo vật cuối cùng to àn bộ bỏ vào trong túi.

Về phần đến cùng đạt được cái gì, lúc này không rảnh tí mĩ xem xét.

- Chúng ta bây giờ muốn ra ngoài sao? .

Thanh Liên Tiên Vương hỏi.

- Chậm rãi, ta lại đi chỗ sâu nhìn một chút quái vật đó là cái thứ gì, nếu không chẳng phải là không công đi vào một chuyến? .

Trần Trầm khoát tay áo, vừa nhìn về phía hư ảnh to lớn bị xiềng xích khóa lại mấy trăm ngàn năm trong trung tâm bình kia.

Thanh Liên Tiên Vương nghe nói như thế, sắc mặt có chút chuyển n hồng.

Cầm nhiều bảo vật như vậy, cái này còn gọi không công đi vào một chuyến? .

Cái này nếu tính là không công đi vào, nàng chẳng phải là cũng nên đi mấy chuyến sao? .

- Đi theo ta.

Không chờ nàng tiếp tục suy nghĩ, Trần Trầm đã kéo nàng trực tiếp hướng về hư ảnh kia bay đi.

Một lát, hai người liền đến trước mặt hư ảnh không đến trăm dặm.

Bị khóa lại là một Nguyên Thần bản thủ khổng lồ, rủ xuống đầu, không thấy rõ khuôn mặt.

Nhưng Trần Trầm cũng có thể nhìn thấy trong cơ thể hắc mị hồ có một chữ Phong.

Chữ Phong này giống như đúc cùng chữ đáy bình kia, chỉ cần không nhìn thẳng trong thời gian ngắn, liền sẽ nhanh chóng quên.

Quả nhiên có lưu cái chữ có thể hoàn chỉnh viết ra kia...

Trần Trầm trầm nghĩ trong lòng.

Về phần viết ra chữ Phong này.

Có phải Phong Thần Tiên Đế hay không, hắc không biết.

Ngay tại thời điểm hắc âm thầm phỏng đoán thân phận Nguyên Thần to lớn trước mặt này, Nguyên Thần to lớn này đột nhiên động

lên, đồng thời phát ra một tiếng than nhẹ.

- Giúp ta một việc, ta đưa ngươi một cái cơ duyên.

Thân hình Trần Trâm chấn động, theo bản năng kéo lấy Thanh Liên Tiên Vương thụt lùi về sau mấy trăm dặm.

Tiếp đó hắn mới cẩn thận từng li từng tí hỏi.

- Hỗ trợ cái gì? Cho ta cơ duyên gì? .

- Đem hồn trướng trên cổ ta kia chơi chết, ta... Ta dạy cho ngươi một chữ.

Nguyên Thần to lớn vừa dứt lời, tiếng gương mặt khổng lồ bên trên thân bình lúc trước lại vang lên.

- Bất Diệt Minh Đế! Ngươi cho rằng bằng tiểu tử này có thể giết được ta sao? .

- Bất Diệt Minh Đế...

Nghe được xung hô thế này, Trần Trâm cũng minh bạch thân phận Nguyên Thần to lớn trước mặt này.

Cực kỳ hiển nhiên là cường giả cấp Tiên Đế Minh giới, bất quá xưng là Minh Đế.

Về phần gương mặt khổng lồ bên trên thân bình lúc trước kia, hẳn là cái gọi là Thần Phong Thần Tiên Đế phong ấn.

Hoặc là tồn tại cấp bậc lãnh tụ một tộc kia.

- Chuyện này là thật? .

Trần Trâm hỏi.

- Ha ha, ta khinh thường lừa người.

Bất Diệt Minh Đế cười khẽ một tiếng nói.

Trần Trâm không có vội vã động thủ, mà chỉ yên lặng ước định n gụy hiểm một thoáng.

Về phần Bất Diệt Minh Đế nói tới cái chữ kia, cũng hẳn là châm ngôn.

Thấy được chữ Phong lợi hại, trong lòng của hắn có mấy phần kh át vọng đối với châm ngôn này.

Chần chờ chốc lát, ánh mắt Trần Trâm đột nhiên trầm ngưng, theo sau một mâu liền hướng về cái cổ Bất Diệt Minh Đế đâm tới! .

- Không biết tự lượng sức mình! .

Tiếng gương mặt khổng lồ vang lên, ngay sau đó không gian một con chấn động, nó tựa hồ là muốn di chuyển vị trí.

Đúng lúc này, Nguyên Thần to lớn Bất Diệt Minh Đế mãnh liệt ru n rẩy một chút, không gian bốn phía mãnh liệt định trụ.

- Người cái lão tặc chó chết này! .

Gương mặt khổng lồ tức giận mắng, thân thể vô hình chỉ di chuyể n xa mấy mét.

Mà Trần Trâm đã sớm dùng hệ thống khóa chặt vị trí nó, Thí Thà n Mâu có chút chệch phương hướng, trực tiếp đâm vào trong cơ t hể nó.

- Không! .

Một tiếng thê lương gầm thét vang lên, toàn bộ quái vật vô hình bôn trong bình nháy mắt toàn bộ bạo động lên.

Trần Trâm cũng kiên quyết dứt khoát không nhúc nhích.

Rốt cục, một lát, một cỗ ba động tại phía trước Thí Thần Mâu âm vang tán loạn.

Chương 831: Châm Ngôn Chí Cường.

Chương 831: Châm Ngôn Chí Cường.

- Người nhìn, hấn chết.

Trần Trâm thu Thí Thần Mâu về, cười nhạt một tiếng.

Hắn cũng không sợ bởi vì chính mình sai lầm thả ra tôn Minh Đế này, thật sự là bởi vì hắn có tự mình biết mình, biết lấy thực lực hấn bây giờ, vô luận ở chỗ này nhảy nhót thế nào, đều khó có khả năng phóng xuất Bất Diệt Minh Đế trước mặt.

Về phần Lục Đậu có thể mở ra phong ấn này hay không, Trần Trâm không biết.

Nhưng tám chín phần mười phỏng chừng cũng không giải được.

Trừ phi bên trên mai rùa Lục Đậu bốc lên cái chữ Am hiểu đi ra, nếu không chung quy là không có cách nào làm được.

- Người tuy tu vi không mạnh, nhưng cũng có mấy phần năng lực, vậy mà có thể nhìn ra vị trí tai họa kia, ha ha.

Bất Diệt Minh Đế một bên nói một bên ngẩng đầu lên, lộ ra một đôi con mắt đỏ tươi.

Cùng lúc đó, tại chỗ sâu ánh mắt hắn, một chữ bút họa đơn giản lại không cách nào bị người nhớ kỹ lấp lóe lên, hướng về Trần Trầm kích xạ bay đi.

Trong nháy mắt, chữ kia liền in dấu khắc ở nơi lòng bàn tay bao tay kim giáp Trần Trầm.

- Đây là chữ gì? .

Trần Trầm nhìn mấy lần, đều là xem qua liền quên, không khỏi thất hiềm thấy hỏi.

- Sinh, chỉ cần chữ này không có bị ma diệt, là có thể bảo đảm người không chết.

Bất Diệt Minh Đế nhẹ nhàng trả lời, trong giọng nói tràn đầy tự tin.

Toàn bộ Hồng Mông thế giới, tổng cộng liền xuất hiện mấy chục ngàn như vậy, nếu có thể trọn vẹn nắm giữ một chữ trong đó, chính là cường giả Đế cấp, ta nắm giữ chính là cái chữ lạ này.

- Thì ra là thế.

Trong lòng Trần Trầm bùng tỉnh.

Trước đây một mực không biết luyện thành Tiên Đế thế nào, hiện tại cuối cùng biết.

Bất quá một Minh Đế nắm giữ chữ lạ, cũng thật đủ kỳ quái.

- Minh Đế tiên bói, Phong Thần Tiên Đế chủ nhân Phong Thần Ma Quán này đâu? Còn có, người có thể nói cho ta biết chiến trường chỗ này là xảy ra chuyện gì sao? Thế nào những thi thể bồng bềnh này khoảng cách thời gian lớn như thế? .

Bất Diệt Minh Đế lại lần nữa rũ xuống đầu, lảm bảm nói.

- Cái gì cần đã cho người, hứa hẹn đối với người, ta đã hoàn thành.

Trần Trâm nghe vậy từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một đồng lớn tạp vật, thông qua hệ thống truy lùng một phen, tìm ra mấy cái nhẫn trữ vật tu sĩ Minh giới.

Cuối cùng lại từ trong nhẫn chứa đồ tu sĩ Minh giới tìm tới một đóa hoa màu đen, thả tới bên cạnh Bất Diệt Minh Đế.

Nhìn thấy đóa hoa màu đen kia, Bất Diệt Minh Đế suy nghĩ xuất thần hồi lâu, rốt cục mở miệng nói.

- Người tiểu bói này thật sự là có một khóa tâm linh lung, ta lại hỏi người, người biết chúng ta thân ở Hồng Mông thế giới phân phạm mình Tiên tam giới sao? .

- Biết.

Trần Trâm nhẹ gật đầu.

Bên trên Phạm giới là Tiên giới, phía dưới phạm giới là Minh giới, đây cũng là Hồng Mông thế giới.

- Bên ngoài Hồng Mông thế giới là không gian vô tận Hồng Mông hư vô, vị trí người ta hiện tại chính là không gian Hồng Mông hư vô.

- Xuyên qua không gian Hồng Mông hư vô, phương xa còn có Hồng Mông thế giới san sát.

Trong những thế giới Hồng Mông này đồng dạng có sinh linh, đồng dạng có cường giả.

Có vài cường giả hoặc là sinh linh đặc thù thậm chí có năng lực xuyên qua không gian hư vô.

Cũng tỷ như người vừa rồi diệt sát tên kia, chính là sinh vật thế giới Hồng Mông khác, lúc trước Tiên giới xưng là Thần.

Đương nhiên, vừa rồi tên kia cũng không phải thủ lĩnh một tộc kia, chẳng qua là tại trong Phong Thần Ma Quán này trưởng thành thành thành hành một sinh vật hơi mạnh mà thôi.

Trần Trầm một bên nghe một bên trồng hoa, thậm chí tìm tới một vốc Minh thổ, đặt tại bên trong hư không.

Bất Diệt Minh Đế tiếp tục nói.

- Toàn bộ sinh linh tam giới thế giới Hồng Mông này là dựa vào quy luật sinh tồn, chúng ta những tồn tại Đế cấp này đều lo liệu một cái quan niệm, ngăn địch tại giới ngoại.

- Cho nên, cường giả tam giới đạt thành một cái thoả thuận.

- Vô luận bình thường tam giới tranh đấu thế nào, nhưng gặp được thời điểm sinh linh giới ngoại xâm lấn, đều phải đồng tâm hiệp lực, cùng cự tuyệt ngoại địch.

- Ước vạn năm đến, thế giới Hồng Mông chúng ta này cùng với những sinh linh xâm lấn thế giới Hồng Mông khác đại chiến qua hơn mười lần, cuối cùng đều là chúng ta chiến thắng.

- Vậy người thế nào bị Phong Thần Tiên Đế Tiên giới phong ấn tại

i nơi này đây? .

Trần Trâm hiểu kỳ hỏi.

- Bởi vì ba ngàn vạn năm trước, Tiên giới cùng Minh giới bởi vì một kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo từ trong không gian hư vô bay tới, phát sinh qua một trận đại chiến.

- Trong trận chiến ấy, có mấy tồn tại Đế cấp vẫn lạc, mà ta thì bị Phong Thần Tiên Đế phong ấn tại nơi này.

- Tất nhiên, Phong Thần Tiên Đế lão gia hỏa kia cũng không chịu nổi, giờ đây còn không biết rõ bản thân phong ấn ở chỗ nào khôi phục.

Bất Diệt Minh Đế một bên nói một bên cười lạnh.

Trần Trâm lại là sinh ra hứng thú đối với Hồng Mông Tiên Thiên chi bảo kia, đến cùng là dạng bảo vật gì vậy mà dẫn đến Tiên giới Minh giới đại chiến, thậm chí có cường giả Đế cấp bởi vậy vẫn lạc.

Không chờ hẳn hỏi, Bất Diệt Minh Đế lộ ra một chút hồi ức, bên trong ánh mắt thậm chí còn có một chút chấn động như thế.

- Không ai nói rõ được đó là cái gì, chỉ biết là đó là một vật thể phát quang to lớn, vật phát quang có một chữ châm ngôn... Đó là một chữ chưa từng xuất hiện, có lẽ người không biết, châm ngôn cũng có mạnh có yếu... Tỉ như ta nắm giữ sinh, luận lực sát thương, kỳ thực không mạnh, nhưng ta có thể bắt tử bắt diệt.

- Tỉ như Phong Thần Tiên Đế nắm giữ chữ phong, nghiêm ngặt trên ý nghĩa tới nói, là có chút kiềm chế ta.

- Mà chữ bên trên vật phát quang kia, chúng ta đều giải đáp không ra... Nhưng chỉ bằng ấn tượng miêu tả ra, là có thể mơ hồ cảm

iác được một cỗ lực lượng cường tuyệt.

Cỗ lực lượng này đại biểu quy tắc trật tự, đại biểu khởi điểm hết t hảy.

Cường giả đỉnh cao nhất Tiên giới Minh giới cho rằng châm ngôn kia là nguồn gốc tất cả châm ngôn, là khởi nguyên toàn bộ không gian Hồng Mông hư vô...

- Sau đó, Hồng Mông Tiên Thiên chi bảo kia bị ai đạt được? .

Trần Trâm hỏi.

- Biến mất, triệt để không biết tung tích, chắc hẳn hiện tại có rất n hiều Tiên Đế Minh Đế còn đang tìm kiếm bảo vật kia a? Hoặc là đi tìm nguồn gốc bảo vật kia... Ha ha, cuối cùng thật nắm giữ cái chữ kia, là có thể trở thành người mạnh nhất không gian Hồng M ông hư vô vô tận, trở thành Tiên Đế trong Tiên Đế...

Bất Diệt Minh Đế chế nhạo nói, sau đó liền không nói nữa.

Trần Trâm khẽ gật đầu.

Trên thực tế, giờ đây Tiên giới xác thực không gặp được Tiên Đế, nếu như đúng như Bất Diệt Minh Đế này nói, vậy những Tiên Đế này tám chín phần mười đều ra ngoài tìm bảo vật kia.

Cuối cùng ai có thể tìm tới bảo vật kia, liền có cơ hội trở thành ch í cường giả Hồng Mông.

Tu sĩ đến các loại cảnh giới kia, phỏng chừng cũng là tu luyện tới.

Tu cũng có thể tu triệt để giải thoát.

Nếu hẳn qua mấy ngàn vạn năm, việc ưa thích làm đều làm chán, chỉ sợ cũng phải đi tìm bảo vật kia.

- Đa tạ tiên bối giải hoặc! Tại hạ cáo từ! .

Trần Trầm chấp tay, mang theo Thanh Liên Tiên Vương liền bay ra phía ngoài, thời gian mấy hơi thở, liền bay ra Phong Thần Ma Quán.

Lúc này ngoại giới Thiên Phượng Tiên Vương như cũ đang yên lặng chờ đợi, hai vị Tiên Vương khác cũng đã không thấy bóng dáng.

Nhìn thấy tình hình này, Trần Trầm không cần nghĩ cũng biết phát sinh cái gì.

Đừng nhìn tu vi những người này đạt tới cấp độ Tiên Vương, nhưng cũng không ảnh hưởng các nàng là tỷ muội nhạ hoa, thời điểm cần chạy trốn đó là không quan tâm đến người khác.

Gặp Trần Trầm mang theo Thanh Liên Tiên Vương đi ra, Thiên Phượng Tiên Vương lập tức bay tới, tiếp đó thở phào một hơi.

- Không có việc gì liên tốt, Phi Hoàng nói người có mấy phần bản sự đặc thù, bắt đầu ta còn không tin, hiện tại ta triệt để tin.

Trần Trầm cười nhạt một tiếng, không nói gì thêm.

Ngược lại là Thanh Liên Tiên Vương bên cạnh kiên quyết dứt khoát, lại lần nữa nâng lên nói.

- Trần đạo hữu, ta muốn gia nhập Chân Minh Tiên Vực người! .

Chương 832: Lượng Lớn Thu Hoạch.

Chương 832: Lượng Lớn Thu Hoạch.

- Được thôi, chỉ cần Tiên Vương Thanh U Tiên Vực người kia không tìm ta phiền toái là được.

Trần Trầm thuận miệng đáp, tiếp đó lưu luyến không rời nhìn về phía Phong Thần Ma Quán.

Thứ này hiện tại là vật có chủ, hấn lấy không đến tay.

Đương nhiên, cho dù nắm bắt tới tay, hấn cũng không khởi động được loại bảo vật cấp bậc này.

Dù sao lấy thực lực hấn bây giờ, cũng mới khó khăn lắm có thể sử dụng Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp mà thôi.

Mà thôi, làm người không thể quá tham lam.

Trong lòng Trần Trầm thở dài, biểu lộ từng bước thoải mái.

Một giây sau...

Thân hình hấn lóe lên, bay đến dưới đáy Phong Thần Ma Quán đi lên cuồn cuộn mà vẽ một trận, chơi đùa trọn vẹn một khắc đồng hồ sau, vậy mới chán nản bay đến trước mặt Thiên Phụng Tiên Vương cùng Thanh Liên Tiên Vương.

Thần tình lại khôi phục phong kinh vân đạm lúc trước.

- Khụ khụ, đi thôi.

Lần này, hấn rốt cục không lại rầu rĩ, cũng không quay đầu lại hư

ong về phương hướng đến bay đi.

...

Một bên phi hành, Trần Trầm một bên liên thông không gian trong cơ thể Lục Đậu, phân loại bảo vật.

Pháp bảo loại hình công kích, mười hai vạn kiện... Cấp độ đạt tới Tạo Hóa Linh Bảo tổng cộng có một vạn tám ngàn kiện, có thể đạt tới cấp độ Đại Đạo Chí Bảo chỉ có hai kiện.

Một kiện gọi Tử Điện Phong Lôi Chùy, một kiện khác gọi Cửu U Diệt Hồn Thương.

Hai kiện Đại Đạo Chí Bảo này uy lực thế nào, trong lúc nhất thời Trần Trầm cũng không biết.

Bất quá nếu có thể cùng một cấp bậc Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, vậy chắc chắn sẽ không kém.

Pháp bảo loại phòng ngự, ước chừng mười ba vạn cái, đạt tới cấp độ Tạo Hóa Linh Bảo hai vạn kiện, Đại Đạo Chí Bảo ba kiện.

Kiện thứ nhất gọi Như Ý Thần Biến Giáp, đây là khái giáp sinh vật kỳ dị cấp Đế vực ngoại luyện chế ra đến.

Lực phòng ngự cường hãn không cần nhiều lời, mấu chốt là mang vào Như Ý Thần Biến Giáp này xong có thể tùy ý biến thân, muốn sinh ra quái thú xúc giác gì, đều trong một ý nghĩ.

Nói đúng ra, chỉ cần mặc giáp này lên, là có thể tùy ý biến thành bộ dáng người có thể tưởng tượng, thời gian chiến đấu thiên biến vạn hóa, đối thủ khó lòng phòng bị, cho nên gọi Như Ý Thần Biến Giáp.

Kiện thứ hai gọi Bất Động Thần Hoàng Chung, thôi động xong thì

ên vào hình thức nguyên địa vô địch, chỉ cần thể lượng không bị hao hết, Bất Động Thần Hoàng Chung là có thể khu trục hết thủy công kích.

Kiện thứ ba gọi Tử Tiêu Ngự Thần Luân.

Bảo vật này kỳ lạ nhất, thời điểm chiến đấu, tiện tay thả ra là được.

Tiếp đó bảo vật này sẽ xoay tròn vây quanh chủ nhân pháp bảo bốn phía, ngăn trở tuyệt đại bộ phận công kích, tiếp đó hấp thu những lực lượng công kích này, lại tiến hành phòng ngự.

Dùng Trần Trầm lại nói, đây chính là một cái phòng hộ luân vĩnh động.

Tiên nhân bình thường dùng tới bảo vật này, chỉ sợ trong lúc nhất thời Tiên Vương đều cảm không xuống đến.

Bay lên bay lên, kim giáp trên người Trần Trầm biến mất, thay vào đó là một bộ giáp da màu đen quy định bó sát người, khí chất náo náy từ chiến thần biến thành Ma Vương.

Cùng lúc đó, vòng vàng trên tay hắn cũng không thấy bóng dáng, biến thành vòng tay màu tím.

Thiên Phượng Tiên Vương bên cạnh nhìn thấy Trần Trầm biến hóa, khóe mắt có chút giật giật.

Nàng không phải Tiên Vương không kiến thức, Trần Trầm mới vừa thay đổi hai kiện pháp bảo tất cả đều là Đại Đạo Chí Bảo, nàng liếc liền có thể nhận ra.

Phải biết Đại Đạo Chí Bảo Phi Hoàng Tiên Vực các nàng tổng cộng cũng chỉ một kiện.

Nhưng Trần Trâm này ngược lại tốt, hiện tại liền có hai kiện tại trên người.

- Cầu phú quý trong nguy hiểm, đám tiền bối thật không lừa ta.

Thiên Phượng Tiên Vương tự lẩm bầm một câu, tiếp đó cưỡng ép quay đầu lại, không nhìn bảo vật trên người Trần Trâm nữa.

Nàng sợ thấy nhiều, ảnh hưởng tâm cảnh.

Ngược lại là Thanh Liên Tiên Vương không cảm thấy bất ngờ, nàng thế nhưng tận mắt thấy Trần Trâm thu bao nhiêu thứ, có mấy món Đại Đạo Chí Bảo cũng rất bình thường, cho nên nàng chỉ mỉm cười yên lặng theo phía sau Trần Trâm.

...

Trần Trâm thì tiếp tục phân loại cho bảo vật.

Lò luyện đan khô lồi dài rèn đúc... Những bảo vật thượng vàng hạ cám này chỉ có một vạn kiện.

Kỳ thực cái này cũng rất bình thường, như loại vật này khẳng định đều đặt ở bên trong trang bị trữ vật, thời điểm chiến đấu không có khả năng lấy ra đến, nếu hắn đem toàn bộ nhẫn trữ vật mở ra, tổng số loại bảo vật này chắc chắn sẽ không ít hơn bảo vật công kích phòng hộ.

Tạo Hóa Linh Bảo một ngàn kiện, Đại Đạo Chí Bảo không có... Tính toán, không rầu rĩ những số lẻ này.

Trần Trâm tiện tay đem những bảo vật này ném đến một bên, tiếp đó nhìn về phía đủ loại trang bị trữ vật giống như núi.

Trang bị trữ vật, 210 vạn cái...

Thần thức của Trần Trầm quét một thoáng, bất đắc dĩ thở dài.

Đến Tiên Vương Tiên Quân cấp độ này, tùy thân tất nhiên không có khả năng chỉ có một cái trang bị trữ vật.

Tỉ như hấn, toàn thân trên dưới liền có bảy tám cái.

Cho nên, trang bị trữ vật thu hoạch mới có thể nhiều hơn pháp bảo o công kích phòng hộ như vậy.

- Việc cực a... Mà thôi, những trang bị trữ vật này cũng không cần a, chỉ cần vật liệu bên trong là đủ rồi.

Trần Trầm thở dài, tiếp đó để Lục Đâu vận dụng Không Gian chỉ l ực, đem những trang bị trữ vật này hủy diệt toàn bộ.

Lục Đâu tuân mệnh làm theo, một trận không gian ba động xong, hơn hai trăm vạn mai trang bị trữ vật toàn bộ biến thành bột mịn, tất cả vật liệu trong đó trong khoảnh khắc hóa thành một toà cự sơn n mấy trăm dặm, cao hơn vạn mét.

Trần Trầm thô sơ giản lược nhìn một chút, đủ loại vật liệu vài chỉ sợ muốn lấy ỨC làm đơn vị.

Chỉ là bình đan dược, hấn liền phát hiện số lượng năm sáu ngàn vạn.

Nhìn thấy nhiều vật liệu như vậy, Trần Trầm cảm giác có chút choáng đầu, trong lúc nhất thời vậy mà không biết nên hạ thủ thế nào.

- Có cái châm ngôn bảo tự này liền tốt, ta tuyệt đối có thể lĩnh ngộ.

Trong lòng Trần Trầm tự hào một câu.

Nói câu không khoác lác, luận tu vi hấn hiện tại có lẽ không phải

mạnh nhất tam giới, nhưng luận cất giữ phong phú, hẳn tuyệt đối là nhiều nhất tam giới.

Mấy lần cùng sinh vật ngoại giới đại chiến, khoảng cách dài đến ức năm, trong lúc này chết bao nhiêu cường giả? .

Trần Trầm coi không ra.

Hắn chỉ biết là giờ đây Tiên giới gần Vạn Tiên vực, bên ngoài liên tục có gần hai vạn Tiên Vương.

Về phần Tiên Quân, chỉ sợ gần trăm vạn.

Đây vẫn chỉ là một cái Tiên giới mà thôi.

Nếu như thời gian tăng cao đến ức năm, số liệu này còn muốn lật không biết bao nhiêu lần.

Khó trách trên chiến trường không gian Hồng Mông hư vô này có nhiều thi thể bồng bênh như thế.

- A, cũng may là ta thành Tiên Vương, nếu Tiên Nhân đồng dạng nhìn thấy nhiều đồ như vậy, sợ là tâm cảnh đều muốn sụp đổ tại chỗ.

Trần Trầm một bên cảm thán một bên hít sâu, đồng thời tại ở sâu trong nội tâm nói với chính mình như Sơn Đông Tây đô kia là cận cảnh.

Cứ như vậy, một mực qua nửa khắc đồng hồ, tâm cảnh hắn mới dần dần vững chắc xuống, bắt đầu dùng ánh mắt lãnh khốc quan sát toàn bộ sơn hà kia.

- Ân, bình đan dược 58 triệu cái... Chúng loại cơ hồ bao gồm tất cả đan dược đã biết, cả Niết Bàn Đan Phi Hoàng Tiên Vực cũng có thể tìm tới ba cái.

Về phần Kim Đan đủ loại đẳng cấp, chín ngàn tám trăm cái... Trong đó... Tê, có một mai bát chuyển Kim Đan, còn có ba viên thất chuyển Kim Đan, năm mai lục chuyển Kim Đan...

Nhìn thấy đủ loại Kim Đan giấu tại bên trong bảo sơn, nổi lòng Trần Trầm vừa rồi bình tĩnh trở lại lại lần nữa mênh mêng lên, dưới sự kích động, Như Ý Thần Biến Giáp trên người chấn động mạnh một cái, sinh ra một cái đuôi to lớn màu đen, nhếch lên cao ngàn mét! .

- Không được... Phải tỉnh táo! Những cái này tính là gì, ta cái việc đời gì chưa từng thấy, đều là cặn bã, đều là cặn bã.

Trần Trầm cắn cắn đầu lưỡi, trong lòng không ngừng nói thầm, theo sau thu hồi Như Ý Thần Biến Giáp biến hóa, mới một mặt ấy n ấy nhìn về phía hai người Tiên Vương bên cạnh.

- Vừa rồi thử công dụng pháp bảo này một thoáng, xin hai vị đừng trách.

Chương 833

Chương 833. Bành Trướng! .

Thiên Phượng Tiên Vương nửa tin nửa ngờ nhìn Trần Trầm một chút.

Mới nháy mắt vừa vừa rồi, nàng thế nhưng cảm giác được trên ng

ười Trần Trầm đột nhiên bạo phát ra một cỗ ba động cực kỳ kinh người.

Nếu không phải liên tục xác định bốn phía không có người, nàng t hậm chí cho rằng có cường địch gì xâm phạm.

- Chỉ là thử bảo? Không có khả năng lắm.

Bất quá nàng cũng không có hỏi nhiều, chỉ tiếp tục yên lặng bay v ề phía trước.

Trước lúc đến, nàng cảm giác chuyến này sẽ có đại cơ duyên, như ng mà đến bây giờ cơ duyên còn không thấy bóng, khiến nội tâm của nàng có chút lo lắng.

...

Trần Trầm lại yên tĩnh nổi lòng một thoáng, vậy mới lấy dũng khí lại lần nữa nhìn về phía toà bảo sơn kia.

Một lát sau, hấn đem đủ loại đan dược từng cái phân loại tốt, thả t ới trong góc.

Còn lại đơn giản là đủ loại pháp bảo tiên thạch, đủ loại thiên tài đị a bảo, đủ loại luyện bảo vóc đáng.

Tất nhiên, cũng có chút vật liệu cá nhân ưa thích.

Kiến thức quá nhiều bảo vật, Trần Trầm vô tâm tư từng cái sắp xế p xuống, cuối cùng quá nhiều bảo vật, hấn một người cũng không dùng đến.

Ngay sau đó hấn dứt khoát bắt đầu vận dụng hệ thống.

- Hệ thống, phạm vi ngàn dặm, vật liệu trân quý nhất ở đâu? .

- Trong hộp trước mặt kí chủ 420 dậm.

Trần Trầm nghe vậy vung tay lên, xa xa một cái hộp gỗ nhìn như phổ thông liền bay đến trong tay hắn.

Mở ra xem, bên trong là bốn cái tiểu nhân kim loại sinh động như thật.

- Đây là khôi lỗi? .

Trần Trầm chấn động trong lòng.

Có thể bị liệt là trân quý nhất tại bên trong bảo sơn, vậy ít nhất cũng là khôi lỗi cấp bậc Đại Đạo Chí Bảo.

Nghĩ tới đây, hắn tranh thủ thời gian dùng hệ thống giám định, rất nhanh liền biết được tin tức khôi lỗi này.

Tứ Thần Thị, tổ hợp khôi lỗi cấp Đại Đạo Chí Bảo, phân biệt là c ông, ngự, khôn, phong.

Mỗi khôi lỗi, đều là Đại Đạo Chí Bảo, thực lực có thể so Tiên Vương.

Trong lòng Trần Trầm tự nói, xong lấy ra một tiểu nhân kim loại bên trong, cẩn thận chu đáo lên.

Lúc này mới phát hiện phía sau tiểu nhân kim loại viết một chữ hấn không biết.

- Đây là... Châm ngôn? .

Ánh mắt Trần Trầm sáng lên, ngay sau đó lại đem ba người tiểu nhân kim loại khác lấy ra.

Quả nhiên, phía sau mỗi tiểu nhân đều có một chữ nhỏ.

Bên trong một cái hần mơ hồ có chút cảm giác quen thuộc, chính là Phong.

Bất quá chữ Phong này.

Cũng không phải thật sự là châm ngôn, Trần Trâm nhìn mấy lần xong, tuy cũng sẽ quên, nhưng ấn tượng khắc sâu hơn xa so với chữ Phong trước đó phía dưới đáy Phong Thần Ma Quán kia.

Nếu như không ngoài sở liệu, đây là phù văn có được bảy tám phần vận vị châm ngôn.

Phong là như thế, ba cái khác cũng hần là như thế.

Nếu như bảo vật này là một Luyện Khí sư luyện ra, vậy thì chắc v ô cùng kinh khủng.

Người luyện khí sư kia cho dù không phải Tiên Đế, chỉ sợ cũng là chí cường giả Tiên Đế trở xuống.

Trong lòng Trần Trâm cảm thán một câu, tiếp đó đem tiên khí quá n thâm vào bên trong khôi lõi này.

Kết quả chỉ có hai khôi lõi nhanh chóng biến lớn đến lớn cỡ một người, còn lại hai khôi lõi cũng không có bất kỳ cái phản ứng gì.

Xem ra lấy tu vi hần hiện tại, chỉ có thể không chế hai khôi lõi trong đó.

Nhưng hai khôi lõi, cũng đại biểu lấy là hai người trợ thủ cấp bậc Tiên Vương...

- Tứ Thần Thị, thật là đồ tốt.

Trần Trâm lẩm bẩm nói, tiếp đó đem Tứ Thần Thị bỏ vào trong h

ộp gỗ thu vào.

- Hệ thống, bên trong phạm vi ngàn dặm, vật liệu trân quý thứ hai ở đâu? .

- Trong hộp bên trái kí chủ đăng trước 320 dặm.

Trần Trầm nghe vậy lại phát phát tay, rất nhanh, một cái hộp dài bay đến trong tay hắn.

Mở ra xem, bên trong là ba thanh trường kiếm hắc khí dày đặc.

Không cần phải nói, đây cũng là một bộ Đại Đạo Chí Bảo.

...

Trần Trầm yên lặng giám định bảo vật, trong bất tri bất giác đã ba y trọn vẹn nửa ngày.

Bảo vật bỗng bành bốn phía lại lần nữa biến đổi thành nhiều hơn, bất quá lại chưa thấy một người của Tiên giới.

Cho đến lại qua nửa canh giờ, mới có một tên Tiên Quân thất kinh từ bên cạnh bay qua.

Nhìn thấy một màn này, không cần Trần Trầm động thủ, Thiên Phượng Tiên Vương bên cạnh mười dặm không chậm đem Tiên Quân kia ngăn lại.

- Người cái này là ý gì? Chúng ta sẽ ăn người phải không? .

Tiên Quân kia kêu khổ nói.

- Vị Tiên Vương này ngài hiểu lầm, ta là từ chiến trường khoảng cách nơi đây ngoài trăm vạn dặm trốn tới... Cái này mới thoáng c hật vật một chút.

- Chiến trường? Xảy ra chuyện gì? .

Một bên Trần Trầm góp qua tới hỏi.

Tiên Quân kia một mặt đấng chát, giải thích nói.

- Có một bộ thi thể phục quái vật to lớn sinh, thực lực mạnh kinh người, giờ đây trên trăm vị Tiên Vương đang vây công quái vật kia, chúng ta những Tiên Quân này hơi chút tới gần một chút, liền bị tai bay vạ gió...

- Quái vật to lớn...

Thiên Phượng Tiên Vương cau mày, tiếp đó chậm chậm buông lỏng tay ra.

Tiên Quân kia thấy vậy mau chóng rời đi.

Trần Trầm gặp Thiên Phượng Tiên Vương tựa hồ tâm hữu sở động, cười nói.

- Nếu không, chúng ta đi nhìn một chút? .

- Trên trăm Tiên Vương vây công... Thực lực quái vật kia khẳng định cực kỳ cường đại, người không sợ? .

Thiên Phượng Tiên Vương hỏi ngược lại.

Trần Trầm cười khẽ một tiếng, theo sau càng tiếng cười càng lớn.

Ha ha... Ha ha ha! .

Cười cười, Như Ý Thần Biến Giáp trên người hần dần dần biến đổi thành dữ tợn, cuối cùng đem toàn thân hần đều bao khóa cực kỳ chặt chẽ.

Trong chớp mắt, một cỗ khí tức lẫm liệt không thể can thiệp liền tràn ngập quanh thân hắn.

Nhìn xem Trần Trầm bộ tư thái này, Thiên Phượng Tiên Vương theo bản năng thụt lùi về sau hai bước, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Lúc trước Trần Trầm cho nàng ấn tượng đều là ôn lương cung kiêu m khiêm nhường, đến cùng phát sinh cái gì, vậy mà để người này nông cuồng đến tình trạng không cố kỵ chút nào cất tiếng cười to?

- Đi thôi, chúng ta đi nhìn một chút.

Sau khi cười xong, Trần Trầm thản nhiên nói, cùng lúc đó Như Ý Thần Biến Giáp trên người lại lần nữa khôi phục điệu thấp lúc trước.

- Ừm... Tốt.

Thiên Phượng Tiên Vương lên tiếng, đồng thời rời xa Trần Trầm một chút.

Trần Trầm cũng không để ý, tốc độ đột nhiên tăng nhanh, hướng về phía trước bay đi.

Khoảng cách trăm vạn dặm rất nhanh liền đến.

Nửa khắc đồng hồ sau, Trần Trầm liền cảm nhận được phía trước truyền đến một trận lại một trận chấn động.

Lại phi hành một đoạn khoảng cách, hắn liền nhìn thấy cái gọi là Quái vật kia.

Đó là một khối cầu cực lớn mơ hồ người khoác lông đen, không c

ó mặt mũi, luận thể tích chỉ sợ lớn cỡ một khóa tinh cầu, lúc này đang không biết thông qua chỗ nào phát ra tiếng gào thét khủng bố tột cùng.

Thét to tạo thành sóng âm biến sóng xung kích thành to lớn, gọn sóng nhanh chóng hướng bốn phía khuếch tán, loại lực trùng kích kia, chỉ sợ Tiên Quân cực kỳ khó tiếp nhận.

Lại tập trung nhìn vào, vậy mới nhìn thấy phụ cận khối cầu màu đen to lớn kia có hơn một trăm cái điểm nhỏ, đang không ngừng tiến công khối cầu màu đen.

Bất quá bọn hấn tiến công hiệu quả tương đối có hạn, nơi nơi công kích mấy lần, mới có thể để cho khối cầu màu đen rút xuống một cộng lông.

Như vậy tính toán xuống, chỉ sợ cần đánh một hai năm, mới có khả năng diệt sát quái vật này.

- ... Quái vật cũng nhìn thấy, chúng ta cần giúp một tay không? .

Trần Trâm nhẹ giọng hỏi.

Trong lòng Thiên Phượng Tiên Vương thì đánh lên trống lui quân.

Cùng tồn thời gian một năm tại nơi này, không bằng đi địa phương khác tìm bảo vật thực sự.

Ngay tại thời gian nàng mở miệng quyết định rời đi, xa xa chiến trường truyền đến mấy tên Tiên Vương gào thét.

- Mấy vị nếu đến, vì cái gì không xuất thủ tương trợ? Trong cơ thể quái vật này có một chỗ bí cảnh kỳ lạ đến từ dị thế giới! Nếu có thể mở bí cảnh ra, người ta cũng có thể thu hoạch rất nhiều! .

Chương 834: Suy Đoán.

Chương 834: Suy Đoán.

- Bí cảnh? .

Sắc mặt Thiên Phượng Tiên Vương hơi đổi một chút, nàng thế nào không nhìn ra bí cảnh? .

Đúng lúc này, xa xa khối cầu to lớn màu đen mọc lông kia phát sinh biến hóa kịch liệt.

Từng cái lông đen dựng đứng bay lên, vị trí trung tâm khối cầu nứt ra một cái khe, theo sau cái khe hở này càng lúc càng lớn, phảng phất như mở ra một trương miệng lớn.

Bên trong miệng lớn càng có quang mang mơ hồ lấp lóe, dù cho cách thật xa, cũng có thể cảm nhận được năng lượng khủng bố mờ mịt trong đó.

Nhìn thấy một màn này, tất cả Tiên Vương bốn phía đều tản lui.

Một giây sau, trong khe hở to lớn kia mãnh liệt phun ra một đạo quang mang đường kính mấy vạn dặm, hướng bốn phía quét ngang đi.

Bất quá một đám Tiên Vương hiển nhiên đã thăm dò phương thức tấn công khối cầu to lớn này, cho nên sớm chuẩn bị kỹ càng.

Quang mang quét ngang qua, căn bản không thể đánh trúng một người.

Ngay tại nháy mắt quang mang ảm đạm xuống, Trần Trâm từ bên trong khe hở kia cảm ứng được một tia không gian ba động.

Nhìn kỹ lại, trong đó dường như thật có cửa vào bí cảnh gì.

Thậm chí còn có mấy thứ đồ từ lối vào bí cảnh kia bị quăng đi ra.

Một đám Tiên Vương gặp có bảo vật bay ra, lập tức cùng nhau tiến lên.

Cũng không lâu lắm, liền sàng lọc ra một kiện bảo vật hữu dụng, về phần vật liệu không dùng, thì bị tùy ý ném ra ngoài.

Nhìn thấy những vật liệu bị ném vứt bỏ kia, con người Trần Trâm hơi co lại, chỗ sâu ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Theo sau hắn đưa ra tay, xa xa một khối vật liệu nho nhỏ màu đen liền rơi xuống trong tay hắn.

- Đây là cái gì? .

Thiên Phượng Tiên Vương góp sang xem một chút, nhìn cái này xong thần tình trên mặt nàng liền từ hiếu kỳ biến thành khịt mũi coi thường.

Bởi vì vật liệu trong tay Trần Trâm chỉ là một khối vật liệu sắt thường chế thành, hơi có chút tu vi là có thể nắm biến dạng.

Cũng khó trách những Tiên Vương kia tùy ý vứt bỏ, loại vật này đối với Tiên Nhân tới nói không có bất kỳ giá trị gì.

- Sắt thường mà thôi, người kinh ngạc đến mức như vậy sao? .

Gặp Trần Trầm vẫn như cũ nhìn chăm chặp khối sắt thường kia, Thiên Phụng Tiên Vương có chút khó hiểu nói.

Trần Trầm cũng khoát tay áo.

- Cái này... Người để cho ta yên tĩnh...

Nói xong hắn liền xoay người qua, quan sát tỉ mỉ vật liệu ở trong tay.

Đây thật là một khối sắt thường, nhưng mà một khối sắt thường bên cạnh có sáu khối góc cạnh vòng tròn, ở bên trong còn có từng tầng tầng đường vân xoắn ốc.

Đây là một con ốc cỡ lớn...

- Sản vật khoa học kỹ thuật văn minh.

Trần Trầm tự lẩm bẫm, trong đầu nghĩ đến vô số loại khả năng.

Hắn mơ hồ cảm thấy vũ trụ sinh hoạt kiếp trước kia, liền tại bên trong không gian vô tận Hồng Mông hư vô này, trước đây hắn cũng từng có dạng suy đoán này, hiện tại hắn bộc phát cảm thấy cái suy đoán này đáng tin cậy.

Thậm chí ý nghĩ có thể lại gan lớn một chút.

Cái vũ trụ kia, có lẽ ngay tại trong cơ thể một sinh vật khổng lồ.

Kiếp trước lúc ấy một ít nhà khoa học chẳng phải đưa ra suy đoán tương tự sao? .

Nghĩ tới đây, tâm tình của hắn biến đổi thành có chút phức tạp.

Nếu như thật có cơ hội trở lại thế giới kiếp trước kia, hắn sẽ trở về sinh hoạt sao? .

Đáp án là phủ định.

Tại thế giới này lẫn lộn phong sinh thủy khởi, thực sự không cần t hiết trở về thế giới đó làm tiểu Kim lĩnh.

Nhưng hẳn lại muốn về nhìn lên một cái.

Chỉ cần một chút, nhìn một chút các bằng hữu, nhìn một chút đại thế giới chân chính để hẳn trưởng thành kia.

Châm dứt suy nghĩ trong lòng, biết thế giới này cùng thế giới kia l iên hệ, liền đủ.

- Trần Trầm, vừa rồi quái vật kia phun ra là một kiện Tạo Hóa Lin h Bảo, nếu không...

Thiên Phượng Tiên Vương nhìn thấy một kiện Tạo Hóa Linh Bảo liền động tâm, nhin không được mở miệng đề nghị.

Nhưng nàng còn chưa nói hết lời, thân hình Trần Trầm lóe lên, đã đến trên không khỏi cầu lông đen kia.

Một giây sau, Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp từ trong cơ thể hẳn ba y ra, biến lớn cỡ đồng dạng cùng khối cầu lông đen, bao phủ tại tr ên đỉnh đầu khối cầu lông đen.

Trần Trầm nhắm mắt lại, lực lượng tu vi trong cơ thể liên tục khô ng ngừng quán thâm đến bên trong Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Lần này, chín tầng Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp trực tiếp sáng t ám tầng, tạo thành một đạo bát sắc thải quang bao phủ khối cầu lô ng đen lại.

Trong lúc nhất thời, đủ loại năng lượng hướng về khối cầu lông đ en mãnh liệt mà đi.

Nhất là đạo quang mang thứ tám, càng là mơ hồ tạo thành một chũr châm ngôn, về phần chữ gì, Trần Trầm cũng không biết.

Nhưng hắn thấy rõ bị châm ngôn kia đánh trúng xong, khối cầu lơng đen kia thoáng cái biến đổi thành trì hoãn gấp mấy lần, tốc độ những lông tóc trên người kia rung động đều chậm lại rất nhiều.

Một đám Tiên Vương bốn phía nhìn thấy một màn này, tất cả đều vui mừng quá đỗi.

- Dĩ nhiên là Đại Đạo Chí Bảo! .

- Nếu như ta không đoán sai, tựa như là Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp Cửu Thiên Tiên Vực! .

- Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp không phải thất lạc sao? Người này đến cùng là ai? .

Nói thật, nếu là một đám Tiên Vương nắm trong tay một vức tụ tập tại một chỗ, nhìn thấy Đại Đạo Chí Bảo không đến mức tư thái này.

Vấn đề là một nhóm Tiên Vương này tất cả đều là dạng không thể khống chế một vức như Thiên Phụng Tiên Vương kia, dạng Tiên Vương này cơ bản cùng Đại Đạo Chí Bảo vô duyên.

Giờ đây đột nhiên xuất hiện một dị loại, cũng khó trách bọn hắn kinh ngạc.

Kinh ngạc thuộc về kinh ngạc, nhưng bọn hắn công kích lại không có chậm dần.

Mà ở bên trong không gian hư vô, không có bảo vật cường đại, cường độ công kích trên trăm Tiên Vương này bạo phát đi ra thực sự là có hạn.

Dù cho là tốc độ khối cầu lông đen chậm lại không ít, bọn hấn cũn g không thể tạo thành thương hại quá lớn với khối cầu lông đen.

Đúng lúc này, trong đám Tiên Vương lóe lên một đạo hắc ảnh, thẳng ng đến khối cầu lông đen mà đi.

Cùng lúc đó, ánh sáng bôi đen lên, tạo thành một đạo phù văn như có như không khác ở bên trên khe hở khối cầu lông đen vừa rời n ứt ra.

Oanh! .

Một tiếng nổ vang, khối cầu lông đen bị trên trăm Tiên Vương vâ y công đều chỉ rơi chút ít lông chịu một kích này bên trên hậu thâ n trực tiếp nổ tung một đạo lỗ hồng dài đến vạn mét.

Ngay sau đó, toàn bộ lông trên người khối cầu lông đen rũ xuống, phảng phát như chết rồi vậy.

Lúc này tất cả Tiên Vương mới chú ý tới bên trong khối cầu lông đen này tràn đầy vết thương năm xưa, đã sớm tử khí tràn ngập.

Cho nên vừa rời có thể cùng đám người chính mình đại chiến, chỉ sợ chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi.

Không cách nào tưởng tượng, loại sinh vật này nếu là thời điểm t oàn thịnh, sẽ là thực lực cỡ nào? .

Bất quá giờ này khắc này, không phải thời điểm rầu rĩ, bởi vì bóng đen phá vỡ khối cầu lông đen phòng ngự kia lúc này đã tiến vào bên trong khối cầu lông đen, thẳng đến cửa vào bí cảnh mà đi.

Một đám Tiên Vương thấy vậy tự nhiên không cam lòng lạc hậu, nhanh chóng đi theo.

Trần Trầm ở vào phía trên khối cầu lông đen lúc này lại nhú nhú mây.

Người khác không thấy rõ bóng đen là người nào, nhưng mà hẳn thấy rõ.

Bóng đen kia chính là ma thai hẳn lúc trước dùng đến hố Bắc Thiên Vương.

So với mấy ngày trước, thực lực ma thai này lại mạnh không ít, trong tay càng nhiều một cây đại kích cấp bậc Đại Đạo Chí Bảo, toàn lực bạo phát xuống, vậy mà mơ hồ có châm ngôn hiện ra.

Vừa rồi ma thai kia chính là dùng đại kích kia phá vỡ khối cầu lông đen phòng ngự.

Thực lực thứ quý này trưởng thành có chút nhanh a...

Trần Trầm thầm nghĩ trong lòng, theo sau hẳn cũng hướng về cửa vào bí cảnh bay đi, Thiên Phụng Thiên Vương Thanh Liên Thiên Vương thì theo sát phía sau.

Trừ đó ra, chỗ tối bốn phía còn có không ít Thiên Vương vây xem, nhìn thấy tình cảnh này kì nén không được cũng theo sau, số lượng nhìn kia, cũng có gần trăm.

Chương 835

Chương 835: Hủy Diệt Bí Cảnh.

Tiến vào bí cảnh, trước mắt một mảnh đại lục cuộn cuộn.

Khiến Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra, hắn liền sợ trước mặt xuất hiện vũ trụ bao la, tiếp đó trong vũ trụ còn có một khối tinh cầu màu xanh lam.

- A, là đại lục liền tốt.

Trần Trầm chậm chậm rơi vào trên lục địa.

Đại lục này ước chừng không chênh lệch nhiều cùng Chân Minh Tiên Vực, chỉ bất quá bên trên đại lục này không có chút sinh cơ nào đáng nói, khắp nơi đều là phế tích chiến đấu qua xong sót lại, thổ địa tan vỡ.

Tiên Vương khác đã lập tức giải tán, từng người đi tìm cơ duyên.

Trần Trầm cũng khom người xuống, đem một vốc đất lấy ra, từ đó đào ra một cái vật liệu hình thù kỳ quái.

Tuy không biết rõ thứ này cụ thể là cái gì, nhưng hắn có thể xác định đây là sản vật văn minh khoa học kỹ thuật.

Đem thứ này bỏ vào trong nhẫn trữ vật, Trần Trầm lại từ chỗ không xa trước mặt tìm tới một khối pháp bảo tàn phiến.

Hai loại vật liệu văn minh hoàn toàn khác biệt gặp nhau tại một chỗ, khiến Trần Trầm không thể không xuất hiện một chút liên tưởng hoa hoè hoa sỏi.

Nói thật, mới vừa xuyên qua đến thế giới này, nội tâm của hắn cực độ ngạo kiêu.

Tại lúc ấy trong mắt của hắn, liền cái gì tu sĩ Luyện Khí Kết Đan Nguyên Anh, đến thế giới trước đây hắn sinh hoạt kia, sợ không p

hải bị vũ khí khoa kỹ đánh thành tro.

Nhưng cho tới cảnh giới bây giờ.

Hắn cảm thấy văn minh khoa học kỹ thuật loạn thất bát tao gì đều muốn bị hắn tiện tay đánh thành tro.

Thế nhưng hai thứ đồ trước mắt này biểu lộ rõ ràng, hình thái khoáng cách hai loại văn minh cuối cùng tựa hồ cũng không có lớn như thế.

Cũng tựa như pháp bảo tàn phiến trong tay hắn này, cái đó là tàn p hiện tới từ Tạo Hóa Linh Bảo.

- Hệ thống, bên trong thế giới này vật liệu trân quý nhất ở đâu? .

- Phía trước kí chủ hai mươi vạn dặm.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm nhanh chóng hướng về phía trước bay đi.

Mấy hơi thở sau, hắn liền đi tới địa phương hệ thống chỉ dẫn.

Trong đất bùn trước mặt chỉ có một viên cầu màu xám, cũng không có những vật khác.

Cực kỳ hiển nhiên, vật liệu trân quý nhất hệ thống nói tới chính là viên cầu màu xám này.

Không có suy nghĩ nhiều, Trần Trầm đem màu đen viên cầu tóm lấy.

Thứ này nặng ngoài ý liệu, luận chất lượng, chỉ sợ tương đối một vùng núi.

Trần Trầm nắm trong tay xong, bắt đầu dùng hệ thống giám định,

rất nhanh liền thăm dò nội tình thứ này.

- Thế giới bản nguyên... Hạt giống Hồng Mông, đem phá vỡ, sẽ c
hậm chạp trưởng thành một phiên thế giới.

Trần Trâm thở dài.

Thế giới bản nguyên này xác thực trân quý, vấn đề là không có tá
c dụng gì.

Tốt đẹp nhất có thể là người phá vỡ nó xong, qua mấy trăm vạn h
àng ngàn vạn năm, trong đó sinh ra sinh mệnh có trí tuệ, những si
nh mệnh có trí tuệ kia sẽ nhớ lại người một thoáng, tiếp đó lưu tru
yền một chút truyền thuyết có liên quan với người.

Dùng cái rắ cũng không có, phá vỡ phỏng chừng còn phải tốn p
hí không ít khí lực, cáo từ! .

Trần Trâm nói xong đem cái kia thu vào, thả tới chỗ sâu nhất nhấ
n trữ vật.

- Hệ thống, vật liệu trân quý thứ hai một giới này ở đâu? .

- Tại phía trước kí chủ một trăm tám mươi vạn dặm.

Trần Trâm nghe vậy lại chuẩn bị tiếp tục hướng phía trước phi hà
nh, nhưng mới vừa phi hành không đến vạn dặm, phía sau liền va
ng lên một tiếng.

- Chậm đã! .

Nghe được tiếng này, Trần Trâm nhú mày, xoay người qua.

Người nói chuyện là ma thai kia, lúc này đang khiêng một cây kíc
h lớn màu đen, một mặt hiếu kỳ đánh giá chính mình.

- Ta là Thiên Mệnh Tiên Vương Bắc Thần Tiên Vực, người người này ta nhìn thấy có chút quen mặt, chúng ta đã từng thấy qua sao?

Thiên Mệnh cười nói, trong mắt tràn đầy ý thân thiết.

- Chưa từng thấy.

Trần Trầm lắc đầu, ngữ khí có chút lãnh đạm.

- Bắc Thần Tiên Vương là nghĩa phụ ta, người ta thật chưa từng thấy?

Thiên Mệnh lại hỏi một lần.

- Tuyệt đối chưa từng thấy.

Trần Trầm bộc phát lạnh nhạt.

- Khả năng là ta nhớ lầm, xin hỏi các hạ xưng hô như thế nào?

Thiên Mệnh tiếp tục truy vấn.

- Ta cùng người không quen, không cần trả lời người, nếu như ông có việc gì, vậy ta liền đi.

Dứt lời Trần Trầm tiếp tục hướng phía trước phi hành.

Gặp ma thai không có theo tới, hấn yên tâm không ít.

Loại vật này nếu không có nắm chặt bắt lại, hay là triệt để rời xa mới là tốt nhất.

Oanh! .

Nhưng vào lúc này, trời xa nơi chân đột nhiên sáng lên quang ma

ng chói mắt tột cùng, ngay sau đó quang mang này nhanh chóng h
ướng bốn phía khuếch tán! .

Trần Trâm thông qua thần thức có thể cảm ứng rõ ràng đến chỗ q
uang mang kia, tất cả mọi thứ đều đang vỡ vụn.

Thậm chí là hắn, đều cảm giác được một chút uy hiếp.

- Thứ quý gì...

Trần Trâm thầm mắng một câu, nhanh chóng thụt lùi về sau.

Nếu như hắn không nhìn lầm, nơi phát quang mang kia chính là đ
ịa phương hệ thống chỉ dẫn.

Mười phần là bảo vật kia bị hủy diệt.

Hắn phi tốc thụt lùi, ma thai Thiên Mệnh bên cạnh như cũ lưu lại
tại chỗ, ánh mắt sáng rực nhìn xem bạch quang phương xa càng n
gày càng gần, phảng phất như là đang nhìn cảnh sắc đẹp nhất tron
g thiên địa vậy.

Trần Trâm nhìn xem bóng lưng Thiên Mệnh, vậy mà phát hiện tại
phần lưng Thiên Mệnh mơ hồ xuất hiện một chữ Châm ngôn...

- Ma thai này có Tiên Đế chi tư! .

Trần Trâm âm thầm khiếp sợ.

Giờ đây nhìn tới, ma thai này chỉ sợ bản thân liền là một kiện Hòn
g Mông Tiên Thiên chi bảo.

Chỉ bất quá bảo vật này có ý thức, hơn nữa còn là tà ác tột cùng.

Dù cho hắn bây giờ còn chưa xấu tới trình độ nhất định, nhưng ch
i là bởi vì hắn còn tại trường thành mà thôi.

Không kịp tiếp tục xem tiếp, bạch quang đã đến phụ cận.

Tuy cái bạch quang này uy lực không phá được Như Ý Thần Biến Giáp hấn, nhưng không ai ưa thích vô duyên vô cớ bị công kích, cho nên Trần Trầm lựa chọn tiếp tục thụt lùi.

Một lát, hấn đã bay ra bí cảnh.

Đến bên trong không gian Hồng Mông hư vô, hấn nhìn thấy vết nứt khối cầu màu đen kia đang mở ra đến lớn nhất, mỗi cái lỗ chân lông trên người đều đang tỏa ra bạch quang! .

Nhìn dạng kia, bất cứ lúc nào cũng sẽ phát sinh bạo tạc mãnh liệt tới cực điểm! .

- Đây là muốn bạo! Thiên Phượng Tiên Vương đâu...

Trần Trầm buông ra thần thức bốn phía điều tra.

Nhưng trong đầu của hấn lại vang lên tiếng Thiên Phượng Tiên Vương có chút vui sướng.

- Trần Trầm, người mang Thanh Liên Tiên Vương mau chóng rời đi, đây là cơ duyên ta, ta muốn hủy diệt tại bên trong bạch quang này.

Nghe nói như thế, Trần Trầm mừi điếm im lặng, ngược lại là lúc này Thanh Liên Tiên Vương đã đến bên cạnh hấn, làm ra một bộ tư thế tùy thời chuẩn bị đi.

- Yên tâm, ta Niết Bàn xong sẽ biến thành mạnh hơn, trong bạch quang này không có pháp tắc chi lực phức tạp, không có bản nguyên chi lực, chỉ có lực lượng hủy diệt thuần túy nhất, lực lượng hủy diệt có thể hủy diệt Tiên Vương! .

- Tại bên trong cực hạn nhất hủy diệt vẫn lạc, mới có thể nghênh đón phục sinh tốt đẹp nhất, các người đi nhanh lên đi.

Đến, xác định Thiên Phượng Tiên Vương không phải đang nói đùa, Trần Trâm không do dự, mang theo Thanh Liên Tiên Vương nhanh chóng rời xa.

Hắn cũng không có hứng thú gì thể nghiệm lực lượng hủy diệt cực hạn nhất.

Oanh! .

Ngay tại thời gian hắn mới vừa bay ra xa vạn dặm, một đạo sóng xung kích khủng bố tới cực điểm từ phía sau mãnh liệt mà đến.

Dù hắn mang Như Ý Thần Biến Giáp, đều cảm giác thân thể như là thuyền nhỏ bên trong bão tố, đang bị điên cuồng xé rách.

Hắn đều như vậy, Thanh Liên Tiên Vương kia càng là thâm trọng, lúc này liền phun ra một ngụm máu, bị thương nặng.

Trần Trâm cố nén thân thể khó chịu, quay đầu lại, liếc một chút.

Bên trong vô tận bạch mang, tựa hồ có không ít Tiên Vương trực tiếp băng tán biến mất không thấy gì nữa, kèm thêm nhẫn trữ vật cũng tất cả vật phẩm bên trong nhẫn trữ vật đều biến thành hư vô.

Chẳng biết tại sao, hắn cảm giác loại công kích hủy diệt hết thảy không khác biệt này không quá giống là thủ đoạn văn minh tu chân.

Chương 836: Xung Hào.

Chương 836: Xung Hào.

- Vũ trụ nỏ lớn a đây là...

Trần Trầm lẩm bảm một câu, tiếp đó liền kéo lấy Thanh Liên Tiên Vương nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Thoát ly phạm vi nỏ, Trần Trầm tùy tiện lấy ra mấy viên đan dược đưa cho Thanh Liên Tiên Vương.

Thanh Liên Tiên Vương cũng lắc đầu nói.

- Thuốc Hóa Thương Đan ta có...

Dứt lời nàng từ trong nhẫn trữ chính mình vật lấy ra hai viên đan dược nuốt vào.

Đan dược nhập thể, sắc mặt nàng nhanh chóng bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, lại qua một hai phút, liền đại thể khôi phục bình thường.

Hít sâu một hơi, lòng vẫn còn sợ hãi liếc phương hướng bạo tạc một chút, Thanh Liên Tiên Vương nhỏ giọng đề nghị.

- Trần đạo hữu, nếu không hay là chúng ta rời không gian Hồng Mông hư vô này a.

Dứt lời nàng như có thâm ý nhìn thoáng qua nhẫn trữ vật theo trên tay Trần Trầm.

Trần Trầm tự nhiên minh bạch ý tứ nàng.

Đơn giản là cơ duyên đã được quá nhiều, không cần thiết lại ở đây mạo hiểm, đem đã được đến bảo trụ, cái này mới là đúng lý.

Suy tư chốc lát, Trần Trâm gật đầu nói.

- Vậy tốt, làm người vẫn không thể quá tham.

Trên thực tế, hiện tại hắn đã không thiếu bất cứ vật gì.

Lên tới Đại Đạo Chí Bảo đủ loại đỉnh tiêm đan dược, xuống tới đủ loại tu luyện vật tư phân cho các tiểu đệ, hắn cái gì cần có đều có.

Liên những tài nguyên trên người hắn kia, cho dù giờ đây tất cả Tiên Nhân Chân Minh tiên vực đến tiêu hao, trong lúc nhất thời đều tiêu hao không hết.

Nếu như nên nói còn muốn cái gì không...

Loại trừ Hồng Mông Tiên Thiên chi bảo chính là Cửu Chuyển Kim Đan trong truyền thuyết.

Nhưng cho dù là hai thứ đồ này hiện tại bày ở trước mặt hắn, hắn cũng chưa chắc dùng.

Đã như vậy, hay là sớm một chút rời đi mới là tốt nhất.

Nghe được Trần Trâm quyết định rời đi, Thanh Liên Tiên Vương nhẹ nhàng thở ra, vừa rời mắt thấy không ít Tiên Vương vẫn lạc, không chú ý cho nàng trùng kích cực lớn, giờ này khắc này nàng muốn nhất là rời đi nơi đây.

...

Nửa ngày sau.

Trần Trầm mang theo Thanh Liên Tiên Vương thoát ly không gian Hồng Mông hư vô, tiến vào phạm vi Vãn Tiên sơn.

Ngay sau đó lại từ Vãn Tiên sơn về tới Chân Minh tiên vực.

Đi tới Chân Minh tiên vực, nhìn thấy Chân Minh tiên vực đủ loại quang cảnh lạc hậu, Thanh Liên Tiên Vương không những không thất vọng, ngược lại mừng rỡ điếm kinh hãi.

Bởi vì dưới cái nhìn của nàng đây là một cái cơ hội cực kỳ tốt, đưa a than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi vĩnh viễn tốt hơn so dẹt hoa trên gấm, đạo lý này nàng thân là Tiên Vương tất nhiên minh bạch.

- Trần Trầm đạo hữu, ta về Thanh U Tiên Vực chấm dứt chuyện cũ trước một thoáng, sau đó liền tới nơi Chân Minh tiên vực này.

- Còn có, ta cảm thấy người xem như một vực chi chủ, cần phải có xung hào đồng thời đem ra công khai, dạng này chúng tiên Tiên giới mới có thể nhớ kỹ người.

Dứt lời, Thanh Liên Tiên Vương liền quay người vội vã rời Chân Minh tiên vực.

...

Đợi nàng vừa đi, Trần Trầm lập tức tìm tới một nhóm tiểu đồng bọn.

Giờ đây hẳn quả thật cần một cái xung hào, cái danh xung này rất có thể sẽ nương theo hẳn thật lâu.

Nếu như đơn thuần lấy Chân Minh Tiên Vương, khó tránh khỏi có chút quá tùy tiện.

- Vô địch Tiên Vương, sư huynh, người cảm thấy thế nào? .

Viên Kinh Thiên một mặt hung phấn, phảng phất như lấy một cái danh tự không được.

Kết quả hẳn mới mở miệng, vô số ánh mắt xem thường liền ném tới.

- Nhiều bảo Tiên Vương... Không được không được, quá kiêu căng.

Có người một bên lắc đầu một bên nói thầm.

Cũng không lâu lắm, mọi người liền bắt đầu tranh luận.

Có đề nghị gọi Thập Thiên Tiên Vương.

Nói nhất định muốn áp Cửu Thiên Tiên Vương một đầu.

Có đề nghị gọi Đông Thần Tiên Vương.

Nói nghe lợi hại hơn so Bắc Thần Tiên Vương.

Thậm chí còn có một chút đề nghị gọi cái gì Ngự Côn Tiên Vương... Cái gì hoàn mỹ Tiên Vương, Vô Cấu Tiên Vương, bất bại Tiên Vương...

Nghe lấy nghe lấy, đầu Trần Trầm dần dần lớn, ý niệm lấy một cái xưng hào chảnh khốc cuồng huyễn trực tiếp tắt.

Đúng lúc này, trong đám người vang lên một tiếng yếu ớt.

- Tiên Vương người là truyền nhân Thần Tú tông ta, cần phải gọi Thần Tú Tiên Vương.

Người nói chuyện là Bắc Tú truyền nhân Thần Tú tông chân chính Phản Thiên minh lúc trước.

Nghe được lời hấn này, mọi người đều im lặng.

Đứa nhỏ này tới bây giờ còn bị mơ mơ màng màng, coi là Thần Tú tông ra Trần Trầm dạng nhân vật kinh thiên địa khiếp quỷ thần này... Vì thế mỗi ngày nằm mơ đều sẽ cười tỉnh.

Nghĩ tới đây, không ít người ném ánh mắt đồng tình.

Người sống đến nước này, cũng là đủ.

Trong lòng Trần Trầm suy nghĩ một chút, không nhẫn tâm đánh vỡ huyền tượng tốt đẹp đứa nhỏ này, khoát tay áo nói.

- Mà thôi, Thần Tú liền Thần Tú, sau này xưng hào ta liền là Thần Tú Tiên Vương! .

- Chờ có một ngày, ta thành Tiên Đế liền gọi Thần Tú Tiên Đế.

- Thần Tú Tiên Đế! .

Bắc Tú hô to xuất thủ, bên trên khuôn mặt nháy mắt liền bị vui sướng tràn ngập.

Mọi người có lệ đi theo phía sau reo hò, trong đại điện rất nhanh liền tràn ngập không khí khoái hoạt.

Cuối cùng, thật chỉ là một cái xưng hào mà thôi.

Chờ nghĩ kỹ xưng hào, Trần Trầm bắt đầu phát bảo vật.

Nói thật, một đám người theo hấn đi tới Tiên giới, hiện tại tu vi cao nhất cũng khó khăn lắm mới Huyền Tiên mà thôi.

Loại thực lực dứt đoạn này phóng nhãn toàn bộ Tiên Vực chỉ sợ cũng chỉ có Chân Minh tiên vực mới có.

- Mấy người này mới là căn bản ta tại Tiên Vực... Tài nguyên để đó cũng là để đó, chờ tu vi ta cao thêm chút nữa, những tư nguyên này trong mắt ta đều sẽ biến thành phế phẩm, mà giờ đây cho bọn hắn, đối bọn hắn tới nói cũng là cơ duyên nghịch thiên.

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm không chút do dự, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một vụn mai Kim Đan! .

Trong đó kém cỏi nhất đều là Nhị Chuyển Kim Đan! .

- Khụ khụ, các vị đều biết, đã từng có một đoạn thời gian, tu vi ta từ Chân Tiên đột nhiên tăng lên tới Kim Tiên.

- Có tăng lên lớn như vậy, đều là bởi vì một viên đan dược.

Nói xong, Trần Trầm lấy ra một mai Nhị Chuyển Kim Đan phân tột trong nhẫn trữ vật.

- Liền là viên đan dược này, tên là Nhị Chuyển Kim Đan.

Nhìn xem mai đan dược kia kim quang lóng lánh, trong mắt mọi người đều hiện lên một chút khát vọng.

Bất quá rất nhanh khát vọng chỗ sâu ánh mắt kia liền bị áp chế xuống.

Bọn hắn đến Tiên giới lâu như vậy, tự nhiên biết giá trị một mai Nhị Chuyển Kim Đan.

Tại chỗ vô luận là ai, đều cảm giác trong đám người có người khác càng cần viên đan dược này hơn so chính mình.

Nhìn xem vẻ mặt mọi người, trong lòng Trần Trầm đột nhiên sinh ra một loại cảm giác chua xót.

Hắn có thể cảm giác được trong đại điện tràn ngập một loại tâm tình gọi là tự ti.

Mặt ngoài hoan thanh tiểu ngữ, nhưng kỳ thật mọi người đều rõ ràng khoảng cách lẫn nhau cùng Tiên Vương.

Có lẽ một lúc sau, có những cường giả Tiên giới khác gia nhập Chân Minh tiên vực, bọn hắn cũng sẽ biến thành tầng dưới chót Chân Minh tiên vực...

Vừa rồi, chẳng phải có một Tiên Vương gia nhập Chân Minh tiên vực sao? .

Cảm nhận được loại tâm tình mọi người này, Trần Trảm đột nhiên phá lên cười.

- Làm gì một bộ bộ dáng yếu ớt, nói cho các ngươi biết, cho dù các vị tại chỗ tư chất lại kém, Trần Trảm ta cũng sẽ cứ thế mà đem các ngươi đưa đến cấp độ Tiên Quân! .

Nói xong, hắn liền cầm mai Nhị Chuyển Kim Đan trong tay kia ném cho Bắc Tú trong đám người.

Bắc Tú một mặt khiếp sợ, căn bản không nghĩ tới chính mình có thể có loại đãi ngộ này.

Cuối cùng luận tu vi, luận thân sơ xa gần, hắn cũng không có chỗ xếp hạng.

Nhưng mà không nghĩ tới là, tiếp theo Trần Trảm không ngừng ném ra Kim Đan, rất nhanh Kim Đan tại toàn bộ Tiên giới đều tính toán giá trị cực cao liền tại trong đại điện như trời mưa.

Trong lúc nhất thời mọi người không khỏi khiếp sợ kinh ngạc, tình hình cảnh này... Cho dù là bọn họ nằm mơ, cũng không dám mơ như vậy.

Chương 837: Chèn Ép.

Chương 837: Chèn Ép.

Phát xong Kim Đan, một đám người còn không lấy lại tinh thần.

Trần Trầm tiện tay vung lên, lại lấy ra một kiện Tạo Hóa Linh Bảo.

- Thứ này không đáng tiền, nhân thủ một bộ a, một bộ hai kiện, một kiện công kích, một kiện phòng ngự.

Vừa nói vừa bài xuất ra hai vụn kiện Tạo Hóa Linh Bảo.

Loại bảo vật cấp bậc này bình thường đều là Tiên Vương dùng, Tiên Quân đồng dạng căn bản không có loại bảo vật cấp bậc này.

Mọi người thấy trong tay nhiều hơn hai kiện Tạo Hóa Linh Bảo, trong đại não một mảnh bột nhão.

Trần Trầm tiếp tục nói.

- Mục tiêu các ngươi liền đem tu vi các ngươi tăng lên tới cảnh giới có thể trọn vẹn phát huy bảo vật trong tay, đồng thời có năng lực giữ vững bảo vật trong tay các ngươi.

Mọi người vẫn im lặng như cũ, trong đại diện yên tĩnh đáng sợ.

Đối với tình cảnh này, Trần Trầm phi thường hài lòng.

- Tốt, cuối cùng nhắc nhở các ngươi một câu, trước lúc không có t hực lực bảo trụ bảo vật trong tay các ngươi, không nên rời Chân Minh tiên vực,.

Nói xong câu đó, hắn liền tiêu sái rời đi.

Vui sướng loại vật này, nên để cho đám người thủ hạ này tự mình đi hưởng thụ a.

Hắn tại chỗ, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút câu nệ.

...

Ba ngày sau.

Chân Minh tiên vực Thần Tú Tiên Vương tám chữ này liền truyền khắp toàn bộ Tiên giới.

Lúc trước, nhóm Tiên Vương cao cấp nhất Tiên giới cơ bản đều biết Tiên giới nhiều một vực, nhưng tiên nhân bình thường cũng không biết đối với cái này.

Giờ đây, lại là mọi người đều biết.

Hơn nữa tất cả tiên nhân đều biết, Tiên Vương chủng quản Chân Minh tiên vực là Thần Tú Tiên Vương.

Bất quá, lại có rất ít người biết lai lịch Thần Tú Tiên Vương.

...

Lúc này, Cửu Thiên Tiên Vực, Cửu Thiên Tiên Vương mặt âm trầm.

Ai có thể nghĩ tới một toà hạ giới hẳn lúc trước tiện tay hủy diệt, giờ đây vậy mà trở thành một vực Tiên giới, mà Kim Tiên nho nhỏ đã từng tính toán ngăn cản hẳn công kích kia vậy mà trở thành Tiên Vương cùng hẳn bình khởi bình tọa.

- Nếu không phải Phi Hoàng Tiên Vương nhúng tay việc này, cũng không đến mức để sự tình phát triển đến loại tình trạng này.

Cửu Thiên Tiên Vương lạnh giọng nói.

Tại bên cạnh hẳn một nhóm Tiên Quân cũng không dám nói chuyện.

Qua thật lâu, mới có một tên Tiên Quân nhỏ giọng nói.

- Tiên Vương, chúng ta cùng Chân Minh tiên vực kia, xem như có đại thù, muốn hòa giải là không thể nào... Cho nên, nhất định phải chèn ép bọn hắn, nếu không sau này sợ rằng sẽ trở thành họa lớn chúng ta.

Cửu Thiên Tiên Vương khẽ gật đầu.

Đạo lý thật là một cái đạo lý như vậy.

Lúc này lại có một tên Tiên Quân nói.

- Tiên Vương, Chân Minh tiên vực vừa trở thành Tiên Vực không bao lâu, phía trên đều là chút ít con tôm nhỏ mới vừa thành tiên, hơn nữa, trong Chân Minh tiên vực đủ loại tài nguyên cũng không thể triệt để phát sinh chuyển biến làm tài nguyên Tiên giới.

- Giờ đây bọn hắn cần nhất khẳng định liền là đủ loại tài nguyên cùng đan dược ủng hộ, nếu muốn đánh áp bọn hắn, kỳ thực rất đơn giản...

- Làm thế nào? .

Cửu Thiên Tiên Vương lơ mờ hỏi.

Tiên Quân kia thoáng cái tinh táo tinh thần, chốc lát thời gian vậy mà liệt ra mấy loại phương án.

- Thứ nhất, trong Chân Minh tiên vực đều là chút ít để nhũ hạ giới, bọn hắn làm sao biết Tiên giới chân chính là dạng gì? Chúng ta có thể liên hợp Tiên giới khác, dùng một chút tài nguyên thu mua bọn hắn, để bọn hắn rời đi Chân Minh tiên vực! .

- Một lúc sau, vậy cái gì Thần Tú Tiên Vương liền sẽ trở thành quang can tư lệnh.

- Nói tiếp.

Cửu Thiên Tiên Vương khẽ gật đầu nói.

- Thứ hai, liền là không bán ra cho bọn hắn đủ loại đan dược tài nguyên, không cùng bọn hắn làm giao dịch.

- Tất nhiên, cái này đồng dạng cần liên hợp Tiên Vực khác.

- Thế nhưng Tiên giới có hơn chín nghìn Tiên Vực.

Cửu Thiên Tiên Vương nhíu mày.

Hắn tuy giao thiệp rộng, nhưng cũng không rộng đến có thể liên hợp mấy ngàn Tiên Vực trừng phạt một Tiên Vực.

Thật muốn làm đến điểm này, vậy hắn cũng không phải là Cửu Thiên Tiên Vương, mà là Cửu Thiên Tiên Đế.

Tiên Quân kia mỉm cười giải thích nói.

- Kỳ thực chỉ cần nghĩ tỉ mỉ lại, tất cả Tiên Vực đều sẽ minh bạch

tình cảnh Chân Minh tiên vực hiện tại.

- Muốn để tất cả Tiên Vực không bán ra tài nguyên cho Chân Minh tiên vực, đó là không có khả năng.

- Nhưng chúng ta hơi chút nhắc nhở một chút, những Tiên Vực kia tự nhiên liền sẽ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, thiết lập một chút điều kiện hà khắc.

- Dạng này liền đủ để áp chế Chân Minh tiên vực.

Cửu Thiên Tiên Vương nghe đến đây lập tức nghĩ đến một việc.

Tại trước lúc Chân Minh tiên vực, một Tiên Vực xuất hiện là tại cách đây mấy triệu năm trước.

Lúc ấy Tiên Vực kia cũng ở vào trạng thái bách phế đãi hưng, nhưng tốt hơn nhiều so với Chân Minh tiên vực loại Tiên Vực không có chút nào cơ sở đến từ hạ giới này.

Chỉ có như vậy, lúc ấy Tiên Vực chi chủ vẫn thiếu nợ rất nhiều tài nguyên Tiên Vực khác, đồng thời vì thế mở ra rất nhiều tài nguyên Tiên Vực bất lợi đối với mình.

Đến mức đến bây giờ, Tiên Vực kia còn đang trả nợ nần lúc ấy, liên hệ tài nguyên đặc sản bên trong Tiên Vực chính mình cũng có thể giá cả cực thấp bán ra cho mấy Tiên Vực đặc biệt kia.

Xét đến cùng, đều là bởi vì lúc ấy ký kết hiệp ước không bình đẳng.

Thế nhưng lúc ấy nếu không làm như thế, hiện tại bên trong Tiên Vực chỉ sợ còn là một mảnh hoang vu, thậm chí ngay cả khả năng cơ hội trả nợ cũng không có.

- Biện pháp này không tệ.

Cửu Thiên Tiên Vương ít thấy lộ ra nụ cười.

Chỉ cần thao tác tốt, Chân Minh tiên vực kia chỉ sợ ngàn vạn năm nội đấu phát triển không nổi.

Vậy Thần Tú Tiên Vương lợi hại hơn nữa, cuối cùng chỉ là một cấn tư lệnh không quân.

Bất quá nghĩ lại, hẳn lại nghĩ tới cái gì, vội vàng nói.

- Phi Hoàng Tiên Vương bên kia... Sợ rằng sẽ đại lực ủng hộ Thần Tú Tiên Vực phát triển, miệng này nếu không chặn nổi, vậy biện pháp gì cũng không dùng được.

Lúc này, lại một Tiên Quân đứng dậy, đã tính trước nói.

- Tiên Vương, cái này ta có biện pháp.

- Nói! .

- Đầu tiên, chúng ta muốn đem sự tình Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp tại Chân Minh tiên vực công khai ra, đồng thời ấn định Thần Tú Tiên Vương cùng Cửu U Minh Vương có quan hệ, lúc trước họ vốn trộm đi Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Cửu Thiên Tiên Vương nghe đến đây con mắt có chút lấp lóe lên.

Phải biết, Minh giới là đại địch Tiên giới, cùng Minh giới đáp lên quan hệ, vậy dĩ nhiên sẽ bị coi là phản đồ Tiên giới.

Nếu như thật để Thần Tú Tiên Vương cùng Cửu U Minh Vương có quan hệ, hẳn tin tưởng chỉ cần Phi Hoàng Tiên Vương không ngốc, liền sẽ chủ động cùng Thần Tú Tiên Vương giữ một chút khoảng cách.

Kỳ thực tỉ mỉ nghĩ lại, hẳn thật cảm thấy Thần Tú Tiên Vương kia khả năng cùng Cửu U Minh Vương có quan hệ.

Thật sự là bởi vì lúc trước thời cơ Cửu U Minh Vương phá phong quá xảo hợp.

- Chẳng lẽ, Thần Tú Tiên Vương thật sự là đồ tử đồ tôn Cửu U Minh Vương? .

Cửu Thiên Tiên Vương lảm bảm nói.

Hắn cũng không phải vô cơ suy đoán, cuối cùng lúc trước Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp là bộ hạ Cửu U Minh Vương mang đi.

Sau này lại xuất hiện tại trong tay Thần Tú Tiên Vương.

- Bất kể có phải là thật hay không! Dù sao liền muốn ngồi vững đi ểm này! Liền nói Thần Tú Tiên Vương là đồ tôn Cửu U Minh Vương, thậm chí muốn nói hắn là gian tế Minh giới phái tới! Chỉ có như thế, toàn bộ Tiên giới mới có thể càng triệt để chèn ép Chân Minh tiên vực! .

Tiên Quân kia một mặt ngoan sắc nói.

Cửu Thiên Tiên Vương nghe đến đây rốt cục quyết định chủ kiến, ngoảnh lại nói với Tiên Quân kia.

- Liền theo người nói xử lý, về phần bước đầu tiên này, đem sự tình Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp công khai ra...

- Chuyện này liền để người tới làm a, người bằng vào danh nghĩa ta đi Chân Minh tiên vực đòi hỏi Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, nhỡ kỹ, động tĩnh ven đường chơi càng lớn càng tốt! Nhất thiết phải để tất cả tiên nhân đều biết, là hắn đoạt trấn vực chi bảo Cửu Thiên Tiên Vực chúng ta trước! .

Chương 838: Tới Cửa.

Chương 838: Tới Cửa.

Ba ngày sau.

Trần Trầm đang chủ trì việc Chân Minh tiên vực cải tạo, liền nghe phía bên ngoài có tin tức truyền đến, nói hấn cầu kết Minh Vương.

Trừ đó ra, còn có đặc sứ Cửu Thiên Tiên Vực đang trên đường chạy đến Chân Minh tiên vực, nghe nói là đến đòi hỏi Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Biết được dạng tin tức này, Trần Trầm buông xuống sự tình trong tay, đem Cửu U Minh Vương hô lên,

Cửu U Minh Vương nhìn thấy Trần Trầm đó là vui mừng quá đỗi.

Lần trước đánh cược là bao lâu, ai có thể nghĩ đến tiểu tử này nhanh như vậy liền thành Tiên Vương? Còn là loại Tiên Vương không chế một vực kia.

- Cửu U Minh Vương, sư huynh người kia truyền ra tin tức nói ta cầu kết Minh giới, là khe hở Tiên giới, người nhìn thế nào? .

Cửu U Minh Vương nghe đến đây nụ cười trên mặt cứng đờ, bên trong ánh mắt nháy mắt liền tràn ngập cảnh giác.

Mặc dù biết Trần Trâm thành Tiên Vương, nhưng vẫn không có thể thích ứng thân phận Tiên Vương Trần Trâm.

Trên thực tế, giờ này khắc này, hắn đã không chiếm cứ vị trí chủ đạo giống trước kia, hiện tại chiếm cứ vị trí chủ đạo là Trần Trâm tước mặt.

Ngoại giới truyền ra tin tức Trần Trâm cấu kết Minh giới, thủ đoạn phản kích mạnh mẽ nhất là cái gì? .

Đương nhiên là giết hắn Minh Vương này.

Về phần ước định...

Hai người ước định vẫn còn tình trạng hắn làm người hộ đạo Trần Trâm bao nhiêu năm, về phần đến ước định sau này, còn không bàn bạc tốt đây.

Nghĩ tới đây, tâm tình của hắn đã rơi xuống đến đáy vực, thậm chí mơ hồ làm xong chuẩn bị chạy trốn.

Ai có thể nghĩ đến tiếp theo Trần Trâm cũng nở nụ cười, tiếp tục nói.

- Ha ha, không nghĩ tới Cửu Thiên Tiên Vương vậy mà có thể chó ngáp phải ruồi, loại sự tình ta cấu kết người này đều bị hắn đoán đúng.

Cửu U Minh Vương nghe vậy nao nao, gập nụ cười trên mặt Trần Trâm cũng không bắt luận cái đối trá gì, trong lòng mơ hồ có chút cảm động.

Bất quá nghĩ lại, dường như lại có chút không đúng.

- Ở giữa người ta, dùng cái từ cấu kết này không ổn, cần phải dùng hợp tác mới đúng.

Trần Trầm khoát tay áo, sắc mặt dần dần trở nên lạnh.

- Cứu Thiên Tiên Vương, ta còn chưa kịp tìm hắn để gây sự, hắn ngược lại tới tìm ta phiền toái trước, vừa lúc, ta cùng hắn nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt! .

Cửu U Minh Vương nghe đến đây toàn thân chấn động, kinh ngạc nói.

- Người hiện tại liền muốn tìm hắn để gây sự? Giờ đây Chân Minh tiên vực người này thế nhưng bách phế đả hưng...

- Chính hắn đưa tới cửa, chẳng trách ta! Viên Kinh Thiên, sự tình Tiên Vực kế hoạch tiếp theo giao cho người, ta đi xử lý một ít chuyện.

Trần Trầm dứt lời liền trở về bên trong Tiên cung chính mình tạm thời xây dựng.

Trở lại Tiên cung, không nói hai lời, trước nuốt một mai lục chuyển Kim Đan.

Tuy Kim Đan thứ này tốt, nhưng cũng không thể ăn lung tung, cần tiến lên dần dần, càng phải cho đủ thời gian tiêu hóa.

Hắn có thất chuyển bát chuyển Kim Đan, nhưng giờ phút này còn không phải thời cơ phục dụng.

Hiện tại nếu ăn, hiệu quả Kim Đan còn lại sợ rằng sẽ giảm xuống không ít.

...

Lục chuyển Kim Đan vào bụng, cảm giác hiệu dụng kia lại mạnh hơn ngũ chuyển Kim Đan một cái cấp độ.

Hắn còn nhớ đến nuốt vào ngũ chuyển Kim Đan, lúc ấy liền tăng hai trăm vạn năm tu vi, sau này lại chậm chậm tăng hai trăm vạn năm tu vi.

Mà bây giờ nuốt vào thất chuyển Kim Đan, lập tức liền tăng trưởng một ngàn vạn năm tu vi.

Như vậy tính được, hắn hiện tại cũng coi là Tiên Vương có 14 triệu năm tu vi.

Tuy vẫn không sánh được Phi Hoàng Tiên Vương loại ba ngàn vạn năm tu vi này, nhưng khoảng cách thu nhỏ không ít.

Cuối cùng Tiên Vương tu vi tăng lên khó khăn, Phi Hoàng Tiên Vương ba ngàn vạn năm tu vi cũng chỉ mạnh gấp đôi Tiên Vương mới bước vào loại cảnh giới này mà thôi.

So với hiện tại chính mình, cũng mạnh hơn năm mươi phần trăm.

Nếu tăng thêm Như Ý Thần Biến Giáp, chênh lệch này liền có thể xóa đi.

Nuốt lục chuyển Kim Đan, Trần Trầm bắt đầu yên tĩnh đã tọa, tiêu hóa được lực.

...

Một ngày sau.

Sứ giả Cửu Thiên Tiên Vực đi tới vùng trời Chân Minh tiên vực.

- Không biết Thần Tú Tiên Vương, có thể hiện thân gặp mặt hay không! Tại hạ đại biểu Cửu Thiên Tiên Vương đến, có chuyện quan trọng thương lượng! .

Tiếng nói vừa ra, trong Chân Minh tiên vực không người để ý tới, mọi người bày trận pháp, xây công trình, phảng phất như không ai nghe được vậy.

Nhìn thấy tình hình này, người sứ giả kia then quá hoá giận.

Bởi vì chuyến này theo hắn cùng nhau tới còn có không ít sứ giả Tiên Vực khác.

Những sứ giả này đến Chân Minh tiên vực mục đích mười điểm đon giản.

Đó chính là nhìn một chút tình huống Chân Minh tiên vực, nhìn một chút Tiên Vực này có cần trợ giúp hay không.

Nếu như cần, bọn hắn liền sẽ thân xuất viện thủ, tất nhiên, giá cả viện trợ này xa xỉ, khả năng sẽ tiêu hao tiềm lực phát triển Chân Minh tiên vực tương lai ngàn vạn năm.

Đám người này lúc đến là mang theo cảm giác ưu việt đến, giờ này khắc này lại đều trầm mặc, trên mặt tràn đầy kinh nghi bất định.

Bởi vì phía dưới những người kia đang xây dựng kiến trúc, luận tài liệu trân quý, thậm chí vượt xa kiến trúc Tiên Vực chính bọn hắn.

- Đạo Hoa Tiên Quân... Bọn hắn đó là đang xây tổ Tiên Linh sao?

Thừa dịp Thần Tú Tiên Vương kia còn không hiện thân, một tên Tiên Quân chỉ vào một nơi nhỏ giọng nói.

Tiên Quân bên cạnh hắn theo phương hướng ngón tay hắn nhìn tới, con ngươi nháy mắt co rút lại.

- Tựa như là, dùng là Tạo Hóa Tiên Tinh... Mẹ nó, dùng cùng một cái tài liệu cùng tâm cung Tiên Vương nhà ta.

- Các ngươi... Người nhìn Kim Tiên đang xây linh tổ kia, chùy tro ng tay có phải Tạo Hóa Linh Bảo hay không a? .

- Tiên Quân kia vừa chỉ chỉ nói.

- Thật sự là Tạo Hóa Linh Bảo... Phung phí của trời a, vậy mà dùng bảo vật này xây công trình! .

Đạo Hoa Tiên Quân kia dậm chân mắng.

Hắn thấy, Kim Tiên kia tám chín phần mười là cơ duyên xảo hợp đạt được Tạo Hóa Linh Bảo, nhưng lại không biết hàng, cho nên mới có hình ảnh khôi hài như thế.

Nếu không phải tại trên địa bàn người ta, hắn hận không hiện tại liền đi đem Tạo Hóa Linh Bảo kia lừa dối tới...

Đang lúc hắn nghĩ đến những thứ này, chỗ không xa truyền đến một tiếng oanh minh, một ngọn núi trực tiếp bị đánh ra một cái động lớn, xem bộ dáng là chuẩn bị kiến tạo động phủ.

Nhưng trường kiếm trong tay Huyền Tiên oanh động kia cầm vì sao chói mắt như vậy? .

- Tạo Hóa... Tạo Hóa Linh Bảo? .

Đạo Hoa Tiên Quân lẩm bẩm nói, theo sau hắn đem thần thức dần dần buông ra.

Lúc này mới phát hiện, bên trong trong vòng nghìn dặm, chỉ ít có mấy trăm người đang sử dụng Tạo Hóa Linh Bảo.

Cái này trọn vẹn siêu thoát phạm vi hắn tưởng tượng! .

Phải biết Tạo Hóa Linh Bảo, đây chính là bảo vật Tiên Vương bình thường dùng, Tiên Quân ít thấy có! .

Nhưng tại Chân Minh tiên vực này, cũng đã thành công cụ kiến tạo! .

- Cái này... Thần Tú Tiên Vương này không phải hạ giới phi thăng lên sao? Thế nào có nhiều Tạo Hóa Linh Bảo như vậy? Chẳng lẽ hẳn là một tên Luyện Khí sư đỉnh tiêm? .

- Không có khả năng a, cho dù là Luyện Khí sư đỉnh tiêm cũng không có xa xỉ như vậy! .

Đạo Hoa Tiên Quân lẩm bẩm nói, đồng thời âm thầm đem nhãn trữ vật chính mình ẩn giấu lên.

Ở trong đó giả là một nhóm tài nguyên, bộ phận trừ mã lúc đầu dù không đến cùng Chân Minh tiên vực đàm phán.

Giờ đây nhìn tới, giá trị vật liệu trong nhãn trữ vật hẳn còn không bằng giá trị Tiên Linh người ta sử dụng xây kiến trúc...

Cho nên không cần xuất ra đến mắt mặt xấu hổ.

- Uy, mấy người các ngươi tới làm gì? Là Cửu Thiên Tiên Vực sao? .

Thời điểm khi bọn họ âm thầm khiếp sợ, một người tiểu Huyền Thiên phía dưới mặc toàn thân Tạo Hóa Linh Bảo, cầm trong tay đoản kiếm chỉ vào bọn họ cao giọng hỏi.

Đạo Hoa Tiên Quân nghe vậy bật thốt lên.

- Chúng ta là đến giúp... Ách, là đến chúc mừng Thần Tú Tiên Vương xưng quân một vực, cũng không có bao nhiêu quan hệ cùn

g Cửu Thiên Tiên Vực.

Chương 839: Phách Lối.

Chương 839: Phách Lối.

Một bên sứ giả Cửu Thiên Tiên Vực còn không chú ý tới những c
hi tiết nhỏ kia, giờ đây bỗng nhiên nghe đến mấy câu này, lông mi
lập tức chổng lên, theo bản năng liền muốn phản bác vài câu.

Nhưng chờ thời gian hần xoay người lúc này mới phát hiện tất cả
mọi người vậy mà đều quay đầu lại, đang nghiêm trang bàn bạc s
ự tình khác, để hần căn bản không mở miệng được.

Đúng lúc này, Viên Kinh Thiên phía dưới lên bầu trời, đi tới trước
mặt hần.

- Các hạ chính là sứ giả Cửu Thiên Tiên Vực? .

- Không sai, Thần Tú Tiên Vương các ngươi đâu? .

Sứ giả Cửu Thiên Tiên Vực hỏi.

- Các hạ chỉ là tu vi Tiên Quân, còn chưa xứng gặp Tiên Vương n
hà chúng ta, có chuyện gì nói với ta đi.

Viên Kinh Thiên cười khẩy, từ tốn nói.

Sứ giả Cửu Thiên Tiên Vực tức giận đến không nhẹ, người trước

mặt này bất quá là Huyền Tiên, hấn một bàn tay là có thể chụp chết.

Tồn tại đồng dạng sâu kiến, cũng không cảm thấy ngại nói chỉ là Tiên Quân? .

Bất quá cái này cuối cùng tại trên địa bàn người ta, hấn không dám trực tiếp động võ, nếu không thật dẫn đến Tiên Vương xuất thủ, vậy cuối cùng mất mặt vẫn là hấn.

Vừa nghĩ vậy, hấn yên tĩnh nổi lòng, trịnh trọng nói.

- Mọi người đều biết, Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp là ta trên một đời lão Tiên Vương Cửu Thiên Tiên Vực luyện chế, là trấn vực chỉ bảo Cửu Thiên Tiên Vực ta, giờ đây bị Thần Tú Tiên Vương các người cưỡng đoạt đến, hôm nay ta đến Chân Minh tiên vực các người, chính là vì đòi lại Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp! .

Hấn mới mở miệng, chung quanh những nhóm Tiên Quân kia lập tức đình chỉ nói chuyện, đưa ánh mắt lại lần nữa hội tụ đến trên người hấn.

Nói thật, bọn hấn hiện tại có chút nhìn không thấu Thần Tú Tiên Vương kia.

Tiếp theo nên làm cái gì, còn phải xem Chân Minh tiên vực đối phó Cửu Thiên Tiên Vực thế nào.

Từ đó có lẽ đó có thể thấy được đến một chút nội tình Chân Minh tiên vực.

Viên Kinh Thiên nghe vậy cười lạnh một tiếng.

Lúc trước xảy ra chuyện gì, trong lòng hấn rõ ràng.

Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp là sư huynh bất ngờ lấy được, xem n

hư một tràng cơ duyên.

Sau này, sự tình Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp bị Cửu Thiên Tiên Vương biết được, Cửu Thiên Tiên Vương gặp tu vi sư huynh bất quá Kim Tiên, căn bản không nghĩ đường đường chính chính đòi hỏi, mà chỉ muốn giết người, lấy bảo.

Lúc sau sư huynh phản kháng, đem cơn Cửu Thiên Tiên Vương phá tới đánh thành trọng thương.

Cửu Thiên Tiên Vương dứt khoát xuất thủ trực tiếp hủy Chân Minh giới.

Trong lúc này, chưa bao giờ qua lại bình đẳng giao lưu bình thường.

Tư duy Cửu Thiên Tiên Vương rất đơn giản.

Trong mắt hắn, sư huynh lúc ấy bất quá tồn tại đồng dạng sâu kiến, căn bản không đáng cho hắn ngồi xuống nói chuyện, phương pháp giết so bất kỳ phương pháp khác nào đều đơn giản mau lẹ hơn nhiều.

Giờ đây ngược lại là phái người tới cửa yêu cầu, thế nhưng Chân Minh giới đã hủy, ai đến bồi thường? .

- Người cười cái gì? Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp vốn là Cửu Thiên Tiên Vương chi bảo ta! Đây là toàn bộ Tiên giới đều biết! .

Người sứ giả kia lại lần nữa nhấn mạnh một lần.

Viên Kinh Thiên nghe đến đây đưa tới, nói khẽ.

- Thần Tú Tiên Vương nói, liền là không trả, các ngươi có thể thế nào? .

Lời này tuy thanh âm không lớn, nhưng Tiên Nhân là nhĩ lực gì? .

Trong nháy mắt, toàn bộ tất cả mọi người bốn phía đều nghe được.

Người sứ giả kia cũng hôn mê rồi.

Hắn nguyên lai tưởng rằng người Chân Minh tiên vực này sẽ xé da, sẽ nói đây không phải là Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp các loại.

Ai nghĩ đến vậy mà trực tiếp như thế! .

Sau khi lấy lại tinh thần, hắn cũng bị tức giận không nhẹ.

- Mạnh mẽ bắt lấy trấn vực chi bảo vực ta, một toà Tiên Vực mới mà thôi, ai cho các ngươi lực lượng? Chẳng lẽ, các ngươi thật cùng Minh giới có cấu kết? Cho nên các ngươi mới dám không đem Cửu Thiên Tiên Vực ta, không đem Cửu Thiên Tiên Vương để vào mắt! .

Viên Kinh Thiên bất vi sở động, thản nhiên nói.

- Có không cùng Minh giới cấu kết ta không biết, nhưng không đem Cửu Thiên Tiên Vực, không đem Cửu Thiên Tiên Vương để vào mắt đó là thật.

- Thần Tú Tiên Vương nói, Cửu Thiên Tiên Vương muốn lấy lại Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, không phải không thể lấy, nhưng có một cái điều kiện.

- Điều kiện gì? .

Người sứ giả kia nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Rồi đi Tiên Vực mỗi người, tỷ thí một trận, nếu như thắng Thần Tú Tiên Vương, Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp tự nhiên trả lại Cửu

Thiên Tiên Vực.

Viên Kinh Thiên cười nói.

Người sứ giả kia nghe vậy giận quá thành cười.

Một tiểu bối vừa rồi bước vào cảnh giới Tiên Vương mà thôi, vậy mà cũng dám khiêu chiến Cửu Thiên Tiên Vương? .

Thật coi Cửu Thiên Tiên Vực chỉ có một kiện Đại Đạo Chí Bảo sao? .

Hay là tự cho rằng đạt được Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp liền vô địch? .

- Không đem Cửu Thiên Tiên Vương để vào mắt, tốt... Rất tốt! .

Người sứ giả kia hung ác nói, theo sau vừa nhìn về phía Tiên Quân mấy vực khác, tức giận nói.

- Thần Tú Tiên Vương này kiêu ngạo các ngươi cũng nhìn thấy, hẳn không đem Cửu Thiên Tiên Vương để vào mắt, tự nhiên cũng sẽ không đem các ngươi để vào mắt, đã như vậy, chúng ta cần gì phải tại nơi này tự rước lấy nhục! .

Hắn vừa dứt lời, Viên Kinh Thiên ngoảnh lại nhìn về phía những Tiên Quân kia, không kiêu ngạo không tự ti nói.

- Ý đồ các vị đến Tiên Vương nhà ta đại thể đều biết, tại nơi này, ta cần phải cáo tri các vị một tiếng, Chân Minh tiên vực chúng ta tạm thời không cần bất kỳ trợ giúp gì, cũng sẽ không tiến hành bất luận giao dịch gì.

- Các vị nếu muốn cùng Chân Minh tiên vực chúng ta kết giao bằng hữu, Chân Minh tiên vực chúng ta mở rộng cửa lớn hoan nghênh, nếu muốn tìm phiền toái, hoặc coi là Chân Minh tiên vực chú

ng ta còn không tại Tiên giới đứng vững gót chân, muốn ức hiếp Chân Minh tiên vực chúng ta... Ha ha, hậu quả kia không phải các vị có thể thừa nhận được.

- Nếu như các vị không tin ta nói chuyện...

Nói xong Viên Kinh Thiên chỉ chỉ sứ giả Cửu Thiên Tiên Vực trư ớc mặt.

- Các ngươi có thể chờ đợi thời gian ngắn, nhìn một chút hạ tràng Cửu Thiên Tiên Vực.

Một đám Tiên Quân nghe vậy đều khiếp sợ ngạc nhiên.

Một Huyền Tiên dưới quyền Thành Tú Tiên Quân vậy mà phách ló i như cái này! .

Thậm chí ngay trước mặt sứ giả Cửu Thiên Tiên Vực, nói rõ hạ tr àng đối phương sẽ rất thâm! .

Đây là nơi nào đến lực lượng? .

Sứ giả Cửu Thiên Tiên Vực kia đã bị tức giận đến kém chút thổ h uyết, rốt cục không thể lại nhin xuống, một tay hướng về Viên Kì nh Thiên đè xuống.

Chưa từng nghĩ đến, Tạo Hóa Linh Bảo trên người Viên Kinh Thi ên mãnh liệt sáng lên một đạo quang mang, vậy mà trực tiếp đem hấn đẩy lui vài chục bước.

Viên Kinh Thiên kinh thường nhìn hấn một cái, tiếp tục nói.

- Đúng rồi, còn có chuyện, liền là sự tình cấu kết Minh giới, các n gười thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đó a, chèn ép Châ n Minh tiên vực chúng ta cũng tốt, bài xích chúng ta cũng tốt, thậ m chí muốn đánh tới cửa cũng không phải không thể.

- Tóm lại, vẫn là câu nói kia, Thần Tú Tiên Vương là người tính toán chi li, chỉ cần các người cảm giác được Tiên Vực mỗi người các người có thể gánh chịu hậu quả đó là được.

Một đám sứ giả nghe vậy hai mặt nhìn nhau, không biết nói gì.

Sự tình phát triển đã hoàn toàn thoát ly dự đoán quỹ đạo, về phần bọn hắn cũng không biết phản ứng ra sao.

Nói đúng ra, là trong con mắt của bọn họ Chân Minh tiên vực vốn nên nhỏ yếu như là con thỏ, có thể tùy ý xâu xé đột nhiên cho thấy Tiên Linh vô địch bá khí.

Loại tâm lý tương phản này để bọn hắn trở tay không kịp.

- Không có việc gì, tất cả các vị giải tán đi, ta cũng sẽ không đưa tiễn khách.

Viên Kinh Thiên dứt lời lại rơi đến trên mặt đất, bắt đầu chủ trì kiến tạo đủ loại kiến trúc.

Một nhóm Tiên Quân trầm mặc thật lâu, cuối cùng tán đi.

Vô luận như thế nào, bọn hắn đều sẽ đem hết thảy hôm nay chứng kiến thực sự cáo tri cho Tiên Vương mỗi người.

Về phần các Tiên Vương đại nhân sau khi nghe sẽ phản ứng ra sao, dù cho bọn hắn thân là thân tín Tiên Vương, cũng không biết.

Chương 840: Ứng Chiến.

Chương 840: Ứng Chiến.

- Người dưới trướng hấn thật nói như vậy? .

Bên trong Cửu Thiên tiên vực, sắc mặt Cửu Thiên Tiên Vương tái xanh.

Tại bên cạnh hấn, sứ giả Cửu Thiên tiên vực lúc trước xuất hiện tại Chân Minh tiên vực vẻ mặt phẫn nộ.

- Thiên chân vạn xác! Nếu thuộc hạ sửa lại một chữ, liền để thuộc hạ hình thần câu diệt! .

Người sứ giả kia nhắc tay phát thệ nói.

Trên thực tế, hấn xác thực không có khoa trương một phân một hào, chẳng qua là đem Huyền Tiên Chân Minh tiên vực phách lối kiêu a nói hoàn hoàn chinh chinh lặp lại một lần.

Nhưng không có cách nào, Huyền Tiên kia nói chuyện quá mức cuồng vọng, đến mức nghe tới giống như là hấn thêm mắm thêm muối.

- Ta đã biết... Hừ, khiêu chiến ta? Thật sự cho rằng nắm trong tay một vực liền đứng ở thế bất bại sao? .

Cửu Thiên Tiên Vương hừ lạnh một tiếng.

Nhưng nói xong câu đó hấn liền yên tĩnh trở lại, tựa hồ là đang ngẫm nghĩ đối sách.

Sau một hồi lâu, hấn đưa ra tay, một chuỗi kiếm toàn thân đỏ thẫm xuất hiện tại trong tay hấn.

Đây là Đại Đạo Chí Bảo hần bất ngờ có được, tên là đế huyết, chỉ nh là tiên kiếm tuyệt thế huyết dịch Tiên Đế đổ xây luyện chế ra đến.

Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp mất đi xong, hần không có biểu hiện quá vội vàng, chính là bởi vì hần còn có kiếm này tại tay.

Hơn nữa so với Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, đế huyết này thích hợp hần hơn.

Gặp Cửu Thiên Tiên Vương lấy ra món pháp bảo giữ nhà này, trên mặt chúng Tiên Quân bốn phía mơ hồ hiện ra vẻ kích động.

- Xem ra, Tiên Vương muốn ra tay.

- Đế huyết tại tay, Thần Tú Tiên Vương kia dù có Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp lại có thể thế nào? .

Chung quy không thể nào là đối thủ Tiên Vương chính mình.

Nhưng mà, để bọn hần không nghĩ tới là Cửu Thiên Tiên Vương lúc này lại nói.

- Chỉ có đế huyết sợ là còn chưa đủ.

Nói xong, một đạo quang mang chợt lóe lên, Cửu Thiên Tiên Vương biến mất tại chỗ vô tung.

...

Nửa ngày sau, Cửu Thiên Tiên Vương đi tới Thanh Vân tiên vực cách Cửu Thiên tiên vực không xa.

Thanh Vân Tiên Vương Thanh Vân tiên vực cùng hần có nhiều liên hệ, song phương vẫn tính có chút giao tình.

Thanh Vân Tiên Vương gặp Cửu Thiên Tiên Vương tới, cũng không cảm thấy bất ngờ, phát phát tay ông, một bầu rượu ngon xuất hiện tại trong tay hắn.

- Cửu Thiên Tiên Vương, thủ hạ ta cũng đi Chân Minh tiên vực kia, hắn trở về nói cho ta biết một chút chứng kiến hết thấy xong, ta liền biết người sẽ đến tìm ta.

Cửu Thiên Tiên Vương khẽ hừ một tiếng nói.

- Hừ, bị một tiên nhân hạ giới khiêu khích đến tận đây, là người người có thể chịu sao? .

Thanh Vân Tiên Vương không vội không chậm, lấy ra hai chén rượu, đem chén rượu đổ đầy, xong đem một ly trong đó đưa đến trước mặt Cửu Thiên Tiên Vương.

- Thần Tú Tiên Vương kia tuy đối với chúng ta những bâng quan này cũng không tính khách khí, nhưng hắn lại nói tuyệt như thế, chúng ta cũng không tiện quá mức khinh thường hắn, cho nên tại trước lúc hắn cùng Cửu Thiên tiên vực các người ân oán kết thúc, vô luận là Thanh Vân tiên vực chúng ta, hay là tiên vực khác, đều chỉ sẽ bâng quan.

Cửu Thiên Tiên Vương tiếp nhận rượu, uống một hơi cạn sạch.

Hắn đối với lời Thanh Vân Tiên Vương nói cũng không cảm thấy bất ngờ.

Nếu không có Cửu Thiên tiên vực làm thăm dò thì cũng thôi đi, nhưng bây giờ chính xác có, vậy tiên vực khác tự nhiên vui để Cửu Thiên tiên vực đi dò thám đây Thần Tú Tiên Vương kia.

Nếu Thần Tú Tiên Vương kia thật có bản lĩnh, chúng Tiên Vương sẽ lau mắt mà nhìn đối với nó.

Nếu chỉ phô trương thanh thế, vậy sau này Chân Minh tiên vực chỉ sợ phải gặp đến rất nhiều tiên vực càng thêm hung mãnh phản công.

- Hẳn mặc dù là tiểu bối, nhưng sư tử vồ thỏ, cũng cần toàn lực, mục đích ta đến Thanh Vân tiên vực có lẽ người cũng đoán được, cho ta câu trả lời a.

Cửu Thiên Tiên Vương dứt lời, liền để ly rượu xuống.

Mục đích hẳn đến Thanh Vân tiên vực rất đơn giản, chính là mượn n bảo.

Thanh Vân tiên vực có kiện chí bảo, tên là Thanh Vân Tiên Kính, chính là Đại Đạo Chí Bảo cực kỳ hiếm thấy loại hình phòng ngự đặc thù, có thể phản xạ tuyệt đại bộ phận công kích.

Nếu là có bảo vật này tại tay, lại thêm đế huyết, hẳn mới dám nói đối mặt Thần Tú Tiên Vương kia, có thể không có sơ hở nào.

Thanh Vân Tiên Vương cười cười đưa ra tay, rất nhanh một mặt tấm kính mờ lung liền xuất hiện tại trong tay hắn.

- Đại Đạo Chí Bảo không phải nói mượn liền mượn, người ta tất nhiên có giao tình, nhưng...

Thanh Vân Tiên Vương còn chưa nói hết lời, Cửu Thiên Tiên Vương liền cắt ngang hắn.

- Ta biết, người nhìn vật này là gì? .

Nói xong, hắn đem một góc dây leo thả tới trước mặt Thanh Vân Tiên Vương.

Thanh Vân Tiên Vương nhìn thấy dây leo kia nhất thời mừng rỡ,

song phương rất nhanh liền đạt thành giao dịch.

...

Mượn Thanh Vân Tiên Kính trở về, trong lòng Cửu Thiên Tiên Vương thoáng cái liền có lực lượng thuần chất.

Thanh Vân Tiên Kính phối để huyết, lại thêm tu vi Tiên Vương hấn gần ba ngàn vạn năm, phóng nhãn toàn bộ Tiên giới, phía dưới Tiên Đế, hiếm có địch thủ.

Cho dù Phi Hoàng Tiên Vương trong bóng tối giúp Thần Tú Tiên Vương kia, cũng không thể nào là đối thủ của hấn.

Cho nên mới vừa trở lại Cửu Thiên tiên vực, hấn liền truyền lệnh xuống, biểu thị tiếp Thần Tú Tiên Vương khiêu chiến.

Tiền đặt cược chính là Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Về phần địa điểm chiến đấu, vì nổi bật phong phạm tiền bối, hấn để Thần Tú Tiên Vương chọn lựa.

Nhưng mà, chờ mệnh lệnh truyền xuống xong, hấn liền mơ hồ có chút hối hận.

Bởi vì hấn nghĩ tới sự tình Bắc Thần Tiên Vương cùng Linh Uy Tiên Vương quyết đấu, kết quả Linh Uy tiên vực bị đánh lén.

Từ an toàn suy nghĩ, hấn lại đi ra ngoài một chuyến, tạm thời mời hai vị Tiên Vương tiến vào chiếm giữ Cửu Thiên tiên vực.

Đến tận đây, hấn mới xem như triệt để yên tâm.

...

Một bên khác, bên trong Chân Minh tiên vực.

Trần Trâm lúc này đã biết được tin tức Cửu Thiên Tiên Vương ứng chiến, đồng thời còn để hấn tới chọn địa điểm chiến đấu.

- Thanh Liên Tiên Vương còn chưa tới sao? .

Trần Trâm nhẹ giọng hỏi.

- Không có.

Trong bóng tối truyền đến tiếng Cửu U Minh Vương.

- Chân Minh tiên vực chỉ có thể để người giúp ta thủ giữ, Phi Hoàng Tiên Vương tọa trấn Phi Hoàng Tiên Vực, lúc này lại là thời kì Thiên Phượng Tiên Vương Niết Bàn, ta là ngưng ngừng để nàng giúp ta.

Trần Trâm bất đắc dĩ nói.

Hấn muốn đi cùng Cửu Thiên Tiên Vương quyết đấu, tất nhiên cũng trước tiên cần phải sắp xếp xong xuôi Chân Minh tiên vực.

Cuối cùng vết xe đổ Linh Uy tiên vực còn tại đó.

Nhưng để Cửu U Minh Vương trấn thủ Chân Minh tiên vực, hấn t hện trong lòng.

Cuối cùng Cửu U Minh Vương cùng Cửu Thiên Tiên Vương có đại thù, nếu nói giờ đây toàn bộ Tiên giới, ai hy vọng tận mắt thấy Cửu Thiên Tiên Vương thua thiệt nhất, vậy tất nhiên là Cửu U Minh Vương.

Bên trong hắc ám, Cửu U Minh Vương cười to hai tiếng, theo sau vậy mà phân ra một chút hồn phách bám vào tại trên Như Ý Thần Biến Giáp Trần Trâm.

- Yên tâm đi, có một chút thần hồn này, lại thêm hình chiếu kính, cho dù ta ở tại Chân Minh vực, cũng có thể tận mắt chứng kiến người đánh bại Cửu Thiên Tiên Vương.

- Bất quá, ta cần phải nhắc nhở người một câu, sự đệ ta đối nhân xử thế cực kỳ cẩn thận, cho dù biết rõ người mới vừa bước vào Tiên Vương, chỉ sợ hấn cũng phải làm ra rất nhiều hậu chiêu.

- Lúc trước nếu không phải là như thế, hấn cũng không tính được ta.

- Ta lại hỏi người, người có nắm chắc tất thắng sao? .

Cửu U Minh Vương nói xong, ngữ khí biến đổi thành cực kỳ nghiêm túc.

- Nếu không, người với ta chiến một tràng trước, thử xem thực lực của ta? .

Trần Trâm hỏi ngược lại.

Cửu U Minh Vương nghe vậy nháy mắt không lên tiếng, sau một lúc lâu mới nói.

- Chúng ta hay là nói vấn đề vị trí chiến trường một chút a.

- Ta muốn cùng hấn chân chính công bằng tỷ thí một trận, người nói thiết lập ở nơi nào thích hợp? .

Trần Trâm hỏi.

Cửu U Minh Vương trầm mặc chốc lát, theo sau một cái bóng mờ xuất hiện tại bên trong hư không.

Đó là một trương tiên cầu, mỗi một chỗ màu trắng bên trên tiên cầu lập phương đều đại biểu một chỗ tiên vực.

Chỉ có một nơi là màu xám, ở tại bên trong lộ ra đến đặc biệt bất ngờ.

- Liền đi nơi này đi, Đại Hoang vực, cái vực này chính là vô chủ c
hi vực, bản nguyên mất hết, là phế vực Tiên giới, đem chiến trường
g thiết lập tại nơi này, không còn gì tốt hơn.

Chương 841: a Không Hối Hận.

Chương 841: Ta Không Hối Hận.

- Đại Hoang vực... Thần Tú Tiên Vương kia đem địa điểm quyết
đấu thiết lập tại Đại Hoang vực, về phần thời gian quyết chiến, thì
là bảy ngày sau! .

Tin tức này nhanh chóng khuếch tán tại toàn bộ Tiên giới, không í
t Tiên Vương đều biết được tin tức này.

Luận mức độ ảnh hưởng không kém hơn lần trước Linh Uy tiên v
ực cùng Bắc Thần Tiên Vực tranh đấu chút nào.

Tất nhiên, trong đó nguyên nhân chủ yếu nhất chính là Thần Tú T
iên Vương xem như Tiên Vương mới khổng chế một vực, càng đá
nh chú ý hơn so Tiên Vương khác.

Nhất là tại dưới tiền đề hẳn thả ra lời nói kiêu ngạo như vậy.

...

Trong nháy mắt, liền qua bảy ngày.

Một ngày này, mấy vực phụ cận Đại Hoang vực xuất hiện càng ngày càng nhiều Tiên Nhân.

Có vài Tiên Vương dù cho không có tự mình tới quan chiến, cũng phái thủ hạ tới.

Đại Hoang vực, đã từng là tiên vực đệ nhất Tiên giới, nhưng sau này một trận đại chiến, Đại Hoang Tiên Vương hao hết bản nguyên chi lực Đại Hoang vực, khiến Đại Hoang vực trọn vẹn rách nát, biến thành một mảnh đất hoang.

Tại nơi này, chỉ có đại địa nứt nẻ, không có sinh cơ chút nào, càng không có một chút tiên khí cùng những lực lượng nguồn gốc khác.

Lâu dần, nơi này liền trở thành nơi chốn Tiên Vương quyết đấu tốt nhất, bởi vì tại nơi này, Tiên Vương có thể buông tay hành động.

Ngàn vạn năm đến, Đại Hoang vực từng có nhiều lần Tiên Vương quyết đấu, có bên ngoài, cũng có trong bóng tối tiến hành.

Tóm lại, nơi này khắp nơi đều là dấu tích chiến đấu, khắp nơi đều là đất hoang bị phá hư.

Trần Trâm đi tới Đại Hoang vực này, nhìn xem tràng cảnh bốn phía, trong lòng không khỏi vì đó hiện lên một loại cảm giác thê lương.

Giờ khắc này ở chung quanh hẳn, không có bất kỳ người nào.

Những Tiên Nhân tới vây xem kia, cũng không ai dám vào phạm vi Đại Hoang vực, tất cả mọi người đều tại phụ cận tiên vực vây xem.

Cho nên giờ này khắc này, Đại Hoang vực chỉ hấn một người.

- Thần Tú Tiên Vương tới! .

- Đó chính là Thần Tú Tiên Vương, nhìn lên đến cũng không có chỗ gì kỳ lạ.

- Ta nhìn hấn cũng không giống người quá mức phách lối a, làm sao sẽ nói lời nói kiêu ngạo như vậy.

Bởi vì tại Đại Hoang vực bố trí số lượng lớn hình chiếu kính, Trần Trầm vừa đến Đại Hoang vực, liền bị vô số Tiên Nhân chú ý tới.

Lúc này toàn thân Trần Trầm áo trắng, mặc có chút tùy ý, liền đi lại nhàn nhã tại bên trên Đại đất hoang Hoang vực như thế, có chút không quá giống đến quyết đấu, ngược lại như đến bơi nhàn rồi.

Đi tới bên trên một chỗ mô đất, Trần Trầm ngồi xuống đến, tiếp đó từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bình rượu uống một hơi cạn sạch.

Đúng lúc này, trên bầu trời một đạo ngọn lửa hiện lên, Phi Hoàng Tiên Vương hiện ra thân hình.

- Việc lớn như thế, ngươi vì sao không nói với ta? .

Trần Trầm nhìn lên Phi Hoàng Tiên Vương bên trong bầu trời, có chút phần nộ, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt.

- Tại điều kiện tiên quyết bận rộn như vậy, Phi Hoàng Tiên Vương còn nguyện ý tự mình tới, cái này mười điểm ít thấy.

Nếu như trước đây hấn muốn cùng Phi Hoàng Tiên Vương kết giao bằng hữu, đó là mang theo một chút mục đích, vậy bây giờ tại n

oi này tận mắt thấy Phi Hoàng Tiên Vương xong, hẳn liền thật xem nữ Tiên Vương này như bạn tốt.

- Không phải đại sự gì, Phi Hoàng đạo hữu không cần lo lắng! .

Trần Trầm cười ha ha một tiếng.

Giờ phút này hẳn tất nhiên không đem Như Ý Thần Biến Giáp bày ra, cho nên không có người có thể nhìn ra nội tình hẳn.

Cuối cùng không có ai sẽ tại trước lúc quyết đấu, đem thực lực chính mình trọn vẹn bạo lộ tại bên ngoài, để đối thủ phát lên tâm tư phòng bị.

- Còn không phải cái đại sự gì! Ngươi...

Phi Hoàng Tiên Vương càng phẫn nộ, bất quá nàng cũng biết giờ phút này trong bóng tối người vây xem quá nhiều, cho nên cũng không có giận dữ mắng mỏ Trần Trầm một hồi, ngược lại nói.

- Đây là Niết Bàn Đan, ngươi cầm đi, ngươi ta tương giao một trăm năm, ta cũng coi là hết lòng quan tâm giúp đỡ! .

Phi Hoàng Tiên Vương dứt lời ném ra một đám lửa màu đỏ, đưa đến trong tay Trần Trầm, theo sau cũng không quay đầu lại quay người rời đi Đại Hoang vực.

Trong tay Trần Trầm tiếp nhận đan dược, liếc một chút, theo sau đột nhiên nở nụ cười.

Bởi vì trong tay hẳn không chỉ là một mai Niết Bàn Đan, còn cất giấu một mai không gian trang bị cực nhỏ.

Tại bên trong không gian trang bị, để một cây trường cung, bên cạnh trường cung tổng cộng bảy chi hoàng vũ tiễn.

Cung này hẳn nghe nói qua, chính là trấn vực chi bảo Phi Hoàng Tiên Vực Lạc Nhật Thần Cung, cũng là Đại Đạo Chí Bảo phạm vi công kích toàn bộ Tiên giới phổ biến nhất.

Bình thường chỉ bằng vào tiên khí thần cung bắn ra, uy lực liền không thua Đại Đạo Chí Bảo khác.

Nếu lại phối hợp hoàng vũ tiễn đặc biệt chế ra, uy lực lại có thể tăng lên một cái cấp bậc, cho dù Tiên Vương bị đánh một cái, không cần thận cũng có nguy hiểm vẫn lạc.

Bảo vật trân quý như thế, Phi Hoàng Tiên Vương lại lén lén lút lút giao cho mình như vậy.

Hắn dụng ý thế nào, không cần nói cũng biết.

- Cái này là muốn cho ta lấy ra làm át chủ bài sát chiêu sao? Ha ha, Phi Hoàng Tiên Vương này nghĩ cũng rất chu đáo.

Nội tâm tự nói một câu, Trần Trầm đem Niết Bàn Đan cùng Lạc Nhật Thần Cung cùng nhau thu vào.

Đúng lúc này, vùng trời Đại Hoang vực một trận gió nổi mây phủ, ngay sau đó chín đầu kim sư kéo lấy một toà cung điện không lớn không nhỏ xuất hiện tại trong tầm mắt Trần Trầm.

Một lát sau, cung điện rơi vào bên trong đất hoang Đại Hoang vực, chấn đến vô số bụi trần.

Nhìn xem một màn mười điểm phô trương này, Trần Trầm thần nhiên nói.

- Cửu Thiên Tiên Vương, thế nào? Lúc trước có từng nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy? .

- Ta Tiên Nhân hạ giới nhỏ nhỏ này vậy mà công bằng công chính

đứng ở trước mặt ngươi? .

Màn che cung điện từ từ mở ra, Cửu Thiên Tiên Vương từ đó đi ra.

Cẩn thận đánh giá Trần Trầm một chút xong, hắn đột nhiên cười.

Sau khi cười xong, hắn lạnh lùng nói.

- Một khi đắc đạo, liền không còn tự mình biết mình, dạng người này ta gặp nhiều.

- Hừ, ngươi hiện tại đứng trước mặt ta lại có thể thế nào? Ngươi cho rằng ta sẽ vì việc lúc trước làm hối hận? Hay là ngươi cho rằng ta sẽ hối hận có địch nhân như ngươi vậy? .

Nói xong Cửu Thiên Tiên Vương cười ha hả, bên trong ánh mắt tràn đầy coi thường, cuối cùng, hắn trịch địa hữu thanh nói.

- Người từng đứng trước mặt ta có rất nhiều, nhưng chân chính sống tại Tiên giới mấy ngàn vạn năm, lại có mấy cái? .

- Ngươi là cơ duyên nghịch thiên, trở thành Tiên Vương, thậm chí nắm trong tay một vực, nhưng thì tính sao? .

- A, ta thân là chủ Cửu Thiên tiên vực, còn không đến mức bởi vì ngươi trở thành Tiên Vương, liền hối hận lúc trước làm một cái tiêu quyết định.

Trần Trầm nghe đến đây vỗ tay lên nói.

- Bá khí! Thật không hổ là Tiên Vương Cửu Thiên tiên vực! Nhưng ta cảm thấy ngươi hiện tại không hối hận, đợi một chút liền chưa chắc, ngươi tin hay không? .

- Mà thôi, nhiều lời vô ích, mâu thuẫn ở giữa ngươi ta, chỉ có một

trận chiến mới có thể giải quyết, hay là đánh đi.

Dứt lời, Trần Trâm đứng lên, phỉ tro bụi bên trên tay, trong chớp mắt, ánh mắt hắn liền từ lười biếng biến thành lạng lẹ, cùng lúc đó, quanh thân hắn bắt đầu mờ mịt ra hắc quang.

Cửu Thiên Tiên Vương cũng thu hồi cung điện cùng chín đầu kim sư, ánh mắt thẳng tắp nhìn kỹ Trần Trâm.

Tư tư...

Trần Trâm bỏ qua ánh mắt Cửu Thiên Tiên Vương, trực tiếp đạp cát đất hướng về Cửu Thiên Tiên Vương đi đến, hắc quang trên người hắn cũng càng lúc càng nồng nặc.

Đi tới đi một bộ giáp đen kịt từ trong cơ thể hắn kéo dài ra, nhanh chóng ở trên người hắn lan tràn.

Sau ba bước, bọc lại bộ phận quan trọng các vị trí cơ thể.

Sau bảy bước, liền trọn vẹn bọc lại toàn thân.

Nhìn xem chiến giáp màu đen dữ tợn trên người Trần Trâm, Cửu Thiên Tiên Vương theo bản năng thụt lùi về sau hai bước, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, lẩm bẩm nói.

- Đại Đạo Chí Bảo...

Chương 842: Đại Đạo Quyết Đấu.

Chương 842: Đại Đạo Quyết Đấu.

Một kiện Đại Đạo Chí Bảo loại hình chiến giáp...

Điều này có ý vị gì, Cửu Thiên Tiên Vương rất rõ ràng.

Đồng dạng Tiên Vương chỉ cần trông lên chiến giáp loại Đại Đạo Chí Bảo, vậy Tiên Vương cùng chiến đấu nếu như không có Đại Đạo Chí Bảo loại hình công kích, vậy liền cơ hồ không có bất kỳ phần thắng gì.

Cho dù có Đại Đạo Chí Bảo loại hình công kích, một trận chiến này cũng sẽ cực kỳ gian nan.

Vừa nghĩ vậy, thong dong trên mặt hấn biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một vệt mù mịt.

Khó trách Thần Tú Tiên Vương này dám chủ động khiêu chiến hấn, nguyên lai có át chủ bài dạng này.

Còn tốt, hấn làm thêm một chút chuẩn bị.

Nhưng mà, một giây sau, bên cạnh Trần Trầm lại thêm một la bàn màu tím xoay chậm chậm.

La bàn màu tím này điện quang lấp lóe, càng chuyển càng nhanh, trong chớp mắt tạo thành một đạo lĩnh vực cực kỳ cường đại, đem Trần Trầm bao phủ tại trong đó.

Nhìn thấy la bàn này, sắc mặt Cửu Thiên Tiên Vương thoáng cái biến đổi thành đen kịt vô cùng.

- Tử Tiêu Ngự Thần Luân! Tùy thân chí bảo Tiên Vương Tử Tiêu tiên vực đòi trước nữa! Làm sao sẽ tại trên tay ngươi! .

- Thế nào? Người sợ hãi, nếu như muốn nhận thua, hiện tại còn kịp.

Trần Trầm đi tới trước mặt Cửu Thiên Tiên Vương ngàn mét đứng vững, tại khi nói chuyện, lực lượng tu vi toàn thân hẳn mãnh liệt bạo phát, tạo thành gió lốc khủng bố tột cùng hướng về Cửu Thiên Tiên Vương tàn phá 4 phía đi qua.

Cửu Thiên Tiên Vương theo bản năng thụt lùi hai bước, gương mặt co quắp một trận.

Tiểu bối trước mặt này trong mắt hẳn bắt quá là mới vừa bước vào Cửu Thiên Tiên Vương, luận tu vi vậy mà không kém hẳn bao nhiêu! .

- Đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Thần Tú Tiên Vương này ăn Cửu Chuyển Kim Đan? .

Hắn rung động trong lòng, những tiên nhân tiên vực ở chung quanh vây xem kia đồng dạng chấn động.

Bọn hắn hoặc nhiều hoặc ít đều đoán được Thần Tú Tiên Vương có nhất định át chủ bài, vậy mới dám gọi cứng nhắc Cửu Thiên Tiên Vương.

Nhưng không nghĩ tới át chủ bài này vậy mà ngạnh hạch như thế!

Tu vi có thể so Cửu Thiên Tiên Vương! Hai kiện Đại Đạo Chí Bảo loại hình phòng ngự! .

Trừ đó ra, trận chiến này tiền đặt cược Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp còn không hiện thế! .

Trận chiến này còn chưa đánh, Thần Tú Tiên Vương liền bày ra thực lực Tiên Vương đỉnh tiêm Tiên giới.

Trong lúc nhất thời, số lượng lớn Tiên Nhân bắt đầu liên hệ Tiên Vương mỗi người, nói cho bọn hắn trận chiến này biến cố trọng đại.

Phi Hoàng Tiên Vương giấu tại bên trong hư không phụ cận tiên vực, nhìn xem Trần Trầm không chế hai kiện Đại Đạo Chí Bảo, trong lòng ảo não vô cùng.

- Hỗn đản này rõ ràng có át chủ bài như cái này, nhưng chưa bao giờ hướng ta lộ ra một hai! Còn nói là bạn! Thật sự là đáng giận tột cùng! .

Hồi tưởng lại hình ảnh chính mình vừa rồi lén lút đem xạ nhật thần cung giao cho Trần Trầm, Phi Hoàng Tiên Vương liền càng phẫn nộ, trong lòng tính toán chờ trận chiến này kết thúc, thế nào thu thập Trần Trầm.

...

- Nhận thua? Ha ha, trong mắt ta không có hai chữ nhận thua này, Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp đâu? Cũng lấy ra đi, ta ngược lại muốn xem xem ngươi có thể lấy ra mấy món Đại Đạo Chí Bảo! .

Cửu Thiên Tiên Vương ra vẻ cường ngạnh nói.

Giờ phút này hắn vô cùng vui mừng chính mình sớm chuẩn bị, mượn tới phòng ngự chí bảo Thanh Vân Tiên Kính.

Bằng không hôm nay hắn sợ rằng thật ngòm tại đây.

Bất quá hôm nay tâm lý chiến thắng mong chờ đã hướng xuống cửu thiên một chút.

Thần Tú Tiên Vương này tu vi không kém gì hắn, còn có hai kiện phòng hộ Đại Đạo Chí Bảo tại người, lại thêm Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp, đã đứng ở lực lượng bất bại.

Hắn muốn thắng đối phương, gần như không có khả năng.

Cho nên hôm nay chỉ có thể cầu một cái ngang tay.

- Hô! .

Hít sâu một hơi, Cửu Thiên Tiên Vương chậm chậm rút ra để huy ết.

Để huyết tiên kiếm này vừa ra thế, nửa Đại Hoang vực đều bị huy ết sắc hồng quang chiếu rọi.

Tử Tiêu Ngự Thần Luân vây quanh Trần Trâm xoay tròn cảm nhận được uy hiếp, tốc độ xoay tròn thoáng nhanh hơn không ít, tử quang nháy mắt trùng thiên, chiếu rọi nửa cái Đại Hoang vực khác, cùng hồng quang kia địa vị ngang nhau.

Hai vị Tiên Vương còn không có chính thức chiến đấu, hai kiện Đại Đạo Chí Bảo trước tiên so sánh năng lực.

Trần Trâm thấy vậy, không lại trì hoãn, trực tiếp ra tay Cửu Thiên Tiên Vương.

Bên trong hư không, một khóa Thiên Văn khủng bố có phương vị ẩn mấy vạn dặm nháy mắt thành hình, hướng về Cửu Thiên Tiên Vương phủ đầu nghiền ép xuống.

Dùng Thái Thanh Huyền Thiên Đạo công pháp đối phó Cửu Thiên Tiên Vương, cái này kỳ thực cũng không phải lựa chọn tốt gì.

Nhưng Trần Trâm lại khăng khăng như thế, làm chính là phát tiết nộ khí trong lòng.

Bởi vì lúc trước, Chân Minh giới chính là bị hủy bởi phía dưới Thiên Văn khủng bố.

Mà giờ đây hắn lấy ra Thiên Vãn này, không yếu hơn với Thiên Vãn lúc trước kia.

Cửu Thiên Tiên Vương nhìn xem Thiên Vãn to lớn đỉnh đầu, nháy mắt mình bạch dụng ý Trần Trầm, bên trong một đôi mắt phân bố âm lệ.

Hắn tất nhiên sẽ không trở tay một cái Thiên Vãn đi đối phó Trần Trầm, đến so sánh năng lực này.

Bởi vì Thiên Vãn loại công kích phạm vi cực lớn này, tại thời gian đối phó địch nhân đơn thể cũng không có hữu hiệu như thế.

Hôm nay một trận chiến này, đối với hắn tới nói cũng không phải đánh nhau vì thể diện, tại trong Đại Hoang vực này không chiếm được bất luận năng lượng bổ sung gì, cho nên hắn nhất định cần đem mỗi một phần lực đều dùng tại trên thân địch nhân.

Dạng này mới có thể bảo đảm một cái kết quả tốt.

Mắt thấy Thiên Vãn hạ xuống, hắn khẽ quát một tiếng, trong tay để huyết mãnh liệt hướng lên chém ngang, một đạo kiếm khí màu đỏ đủ để phân chia thiên địa lóe lên liền biến mất! .

Trên lý luận Thiên Vãn có thể thôn phệ hấp thu hết thủy năng lượng mãnh liệt trì trệ, theo sau vậy mà từ giữa biến thành hai nửa, cuối cùng hoàn toàn tán loạn.

Tiếp đó, Cửu Thiên Tiên Vương lại không có công kích.

Thật sự là Thần Tú Tiên Vương hai loại Đại Đạo Chí Bảo phòng hộ kia, hắn có công kích thể nào cũng không phá nổi phòng ngự. Đối phương

Cùng công kích lãng phí năng lực, không bằng yên lặng theo dõi

kỳ biến.

Trần Trâm gặp Cửu Thiên Tiên Vương nâng kiếm làm tư thái phò ng ngự cười lạnh nói.

- Cửu Thiên Tiên Vương, lòng dạ ngươi vừa rồi đâu? Chi phòng n gự không công, ngươi còn có kiêu ngạo thân là Tiên Vương sao? .

Cửu Thiên Tiên Vương bị tức giận đến không nhẹ, bắt quá lại không có làm bất kỳ phản bác nào, càng không có dưới bị một kích li ền lập tức tiến công, mà tiếp tục bảo trì tư thái lúc trước.

Trần Trâm thấy vậy hừ lạnh một tiếng, theo sau lấy tay chỉ thiên.

Trong chớp mắt, vài trăm cái Thiên Vãn lớn không đều trên không trung ngưng kết, tiếp đó liên tiếp hướng về Cửu Thiên Tiên Vương bay đi.

Phanh phanh phanh! .

Liên tiếp tiếng nổ mạnh truyền ra, toàn bộ Đại Hoang vực bắt đầu rung động.

Nhưng mà những công kích này căn bản lay động không được Cửu Thiên Tiên Vương một tơ một hào, bởi vì luận uy lực, những Thiên Vãn này còn không sánh được Thiên Vãn cỡ lớn phía trước kia.

Cửu Thiên Tiên Vương trong lòng cuồng nộ.

Hắn biết Thần Tú Tiên Vương kia đây là đang vũ nhục hắn, một Tiên Vương tại phía dưới vô số ánh mắt bị người đập tới đập lui, dù cho không bị bất luận thương tổn gì, đó cũng là mặt mũi mất hết.

- Thần Tú Tiên Vương! Nhìn tới ngươi đây là muốn không chết k

hông thôi với ta! .

Cửu Thiên Tiên Vương gầm thét một tiếng, Đé Huyét Kiếm trong tay hướng thẳng đến Trần Trầm chém qua.

Tại phía dưới khiêu khích như thế, hấn rút cục không thể tiếp tục nhẫn nhịn phát động tiến công.

Tại phía dưới một chém này, Đé Huyét Kiếm nhất thời hoá thành dài vạn dặm, như là màn lớn bầu trời cực tốc hạ xuống.

Trần Trầm nhìn xem hồng mang to lớn kia, không có bất kỳ động tác gì.

Mắt thấy hồng mang gần đến, Tử Tiêu Ngự Thần Luân mãnh liệt chuyển động đến hơn mười dặm phía trước Trần Trầm, ngăn lại Đé Huyét Kiếm.

Leng keng! .

Một tiếng chấn minh kinh thiên động địa truyền ra, lấy hai loại Đại Đạo Chí Bảo làm trung tâm, khu vực phương viên mấy chục vạn dặm nháy mắt hướng phía dưới sụp đổ.

Cũng may Đại Hoang vực là một chỗ phé vực, không người ở, nếu là ở vực khác có hai kiện Đại Đạo Chí Bảo đối đầu, vậy một vực c chi chủ chỉ sợ phải cùng xuất thủ người liều mạng.

Chương 843: Sát Cơ.

Chương 843: Sát Cơ.

Trần Trâm gặp Tử Tiêu Ngự Thần Luân hoàn toàn có thể ngăn cản được Cửu Thiên Tiên Vương Đế Huyết Kiếm, căn bản không cần hắn lại dùng ra thủ đoạn dư thừa gì, không khỏi thở dài một cái.

- Vậy thôi sao? Công kích lãng lệ đâu? .

- Cửu Thiên Tiên Vương... Cũng là như thế mà thôi.

Lắc đầu, Trần Trâm nói khẽ.

- Vậy cần tính toán sổ sách giữa chúng ta.

Nói xong, sau lưng của hắn phân ra hai đạo hư ảnh, lấy xu thế ba góc đem Cửu Thiên Tiên Vương vây quanh ở chính giữa.

Nhìn thấy hai đạo hư ảnh kia, sắc mặt Cửu Thiên Tiên Vương bỗng g nhiên đại biến, tức giận quát.

- Thần Tú Tiên Vương, ngươi vậy mà tìm trợ thủ! .

Dứt lời hắn mới phát giác được không đúng.

Hai đạo hư ảnh kia tuy là hình người, ba động trên người cũng đạt tới cảnh giới Tiên Vương, nhưng không có bất luận thần thức ba động gì.

Cái này rõ ràng là hai cỗ khô lôi cấp Tiên Vương! .

- Khôi lôi cấp Tiên Vương... Thần Tú Tiên Vương này đến cùng từ chỗ nào cảm đến nhiều Đại Đạo Chí Bảo như vậy...

Cửu Thiên Tiên Vương rung động trong lòng.

Không thể không thừa nhận, hắn có chút luống cuống.

Đại Đạo Chí Bảo Thần Tú Tiên Vương này nhiều đề cho người ta có chút sợ hãi.

Hiện lộ một kiện thì cũng thôi đi, hiện lộ hai kiện cũng tạm được, giờ đây làm ra kiện thứ ba...

Hắn không thể không hoài nghi phía sau khả năng còn có kiện thứ tư thứ năm.

Thế thì còn đánh như thế nào? .

Không chờ hắn tiếp tục suy nghĩ, trong đó một cái bóng mờ phóng lên tận trời, bay đến ngay phía trên hắn.

Theo sau chỉ thấy hư ảnh kia vỡ ra một chưởng đối với hắn! .

Một chưởng này oanh ra, một đạo phù văn chinh tề, lớn cỡ vạn dặm nhanh chóng hướng xuống trấn áp đến! .

Trên đó xu thế sắc bén dù cho là Cửu Thiên Tiên Vương loại tồn tại này đều cảm giác mơ hồ có chút ngăn cản không nổi.

- Cái này... Là lực lượng châm ngôn! .

Cửu Thiên Tiên Vương lên tiếng kinh hô.

Sư phụ hắn đã từng đến gần Tiên Đế qua, hắn tự nhiên biết châm ngôn lợi hại! .

Phù văn phía trên cực tốc hạ xuống này có lẽ không phải châm ngôn chân chính, nhưng tuyệt đối có mấy phần thần vận châm ngôn!

Nếu không không đến mức để hắn sinh ra cảm giác không cách n

ào địch nổi! .

Thời khắc thế này, cũng không thể lại giấu nghề.

Vừa nghĩ vậy, Cửu Thiên Tiên Vương không chút do dự lấy ra Thanh Vân Tiên Kính đến đỉnh đầu.

Một giây sau, Thanh Vân Tiên Kính bắn ra quang mang vạn trượng, tại vùng trời Cửu Thiên Tiên Vương tạo thành một đạo quang mang bình chướng to lớn! .

Vù vù! .

Một tiếng kỳ lạ vang lên, phù văn to lớn bỗng nhiên khắc ở bên trên quang mang bình chướng.

Sắc mặt Cửu Thiên Tiên Vương mãnh liệt trắng, thân thể nhanh chóng cong xuống.

Đúng lúc này, Thanh Vân Tiên Kính chấn động mãnh liệt lên, một đạo phù văn mơ hồ như có như không tại trong kính loé lên.

Phù văn này xuất hiện xong, Cửu Thiên Tiên Vương áp lực giảm nhiều, thân thể dần dần lại thẳng lên.

Mặc dù như thế, trong lòng của hắn vẫn sợ không thôi.

Cũng chính là Thanh Vân Tiên Kính bắn ra tiềm lực, nếu không hẳn chỉ sợ ngăn cản không nổi châm ngôn phù văn kia.

Uy lực châm ngôn, cũng chỉ có châm ngôn có thể ngăn cản! .

Bốn kiện Đại Đạo Chí Bảo đối đầu, Đại Hoang vực dần dần chông đỡ không nổi, khắp nơi đều tại bạo tạc băng tán, vậy mà mơ hồ có xu thế sụp đổ.

Xung quanh tiên vực một nhóm tiên nhân vây xem đều bị dọa cho phát sợ.

Tiên Vương đại chiến bọn hắn không phải không gặp qua, nhưng đánh thành dạng này, vận dụng nhiều Đại Đạo Chí Bảo như vậy là lần đầu tiên gặp.

Dưới so sánh, Bắc Thần Tiên Vương cùng Linh Uy Tiên Vương trận chiến lúc trước kia, liền như là con nít ranh.

...

Bên trong Bắc Thần Tiên Vực, Bắc Thần Tiên Vương xuyên thấu qua hình chiếu kính nhìn xem hai đại châm ngôn kia tại hư không giăng co, con ngươi một trận có rụt lại một hồi.

Tại bên cạnh hắn, người hầu Mặc Hà lúc trước bị hắn phái tới hạ giới mồ hôi rơi như mưa.

- Mặc Hà, Cửu Thiên Tiên Vương cùng Thần Tú Tiên Vương là bởi vì Chân Minh giới tiến hành đấu pháp? .

Bắc Thần Tiên Vương trầm giọng hỏi.

Mặc Hà xoa xoa mồ hôi trên trán, run rẩy nói.

- Đúng... Ta nhìn Thần Tú Tiên Vương kia, có chút giống hạ giới chi chủ ban đầu ta gặp qua kia...

- Ý ngươi là đan lô lúc trước kia, là từ trên tay hắn được đến? .

- Đúng... Đúng... ! .

Phù phù! .

Nói xong Mặc Hà đột nhiên quỳ xuống.

Trong kính, thực lực Thần Tú Tiên Vương kia hẳn nhìn rõ ràng, so với Tiên Vương chính mình thật sự là mạnh hơn quá nhiều.

Lúc trước hờ người ta một kiện trọng bảo, người ta sẽ không mang thù? .

Chỉ bất quá bây giờ còn không vọt lên xuất thủ tính số mà thôi, nếu thật tính lên số sách đến, hẳn con tôm nhỏ này chỉ sợ sẽ là người thứ nhất chết.

- Tiên Vương... Cứu... Cứu ta! .

Nghĩ tới đây, Mặc Hà nhin không được kêu thảm lên.

Bắc Thần Tiên Vương gặp một cước này đá văng ra, mắng.

- Có thể có chút tiền đồ hay không? Chỉ là quan chiến mà thôi, đã sợ thành như vậy phải không? Thật sự là hỗn trướng! Cút ra ngoài cho ta! .

Dứt lời, thân thể Mặc Hà liền không bị không chế bay ra ngoài.

Đuổi đi Mặc Hà, Bắc Thần Tiên Vương đứng lên, ở trong đại điện đi tới lui mấy bước, sau một lúc lâu, hẳn nhin không được lắm bả m nói.

- Sau này một đoạn thời gian, hay là đừng ra Bắc Thần Tiên Vực mới là tốt nhất, bất quá ta xem Thần Tú Tiên Vương này, bề ngoài như thế nào cùng đệ tử Tiên Đế kia có chút giống nhau...

...

Trên chiến trường Đại Hoang vực.

Toàn bộ Đại Hoang vực rốt cục chống đỡ không nổi uy áp bốn kiệ

n Đại Đạo Chí Bảo, từ giữa nứt ra một khe, bắt đầu tan vỡ.

Trần Trâm nhìn xem Cửu Thiên Tiên Vương còn tại gắt gao ngăn cản cùng bốn kiện Đại Đạo Chí Bảo, trong đầu nhin không được nổi lên hình ảnh lúc trước chính mình liều chết ngăn cản Thiên Vãn khổng lồ kia.

Đại vực khắp nơi Chân Minh giới, liền tại dưới chính mình lựa chọn, liên tiếp đánh tới Thiên Vãn.

Vô số sinh linh bởi vì chính mình lựa chọn triệt để tan thành mây khói.

Giờ này khắc này, hấn phảng phát như đang nghe thấy vô số tiếng kêu thảm thiết, tiếng ai minh, cùng tiếng khóc, cũng nhìn thấy hình ảnh nhiều vô kể sinh linh quỳ khấn cầu bầu trời.

Nhưng hủy diệt cuối cùng vẫn phủ xuống.

Trần Trâm hít sâu một hơi.

Hôm nay trận ước chiến này, hấn không chỉ có riêng vì ngay trước mắt tất cả Tiên Nhân đánh bại Cửu Thiên Tiên Vương.

Máu tươi chỉ có máu tươi mới có thể tẩy trừ.

Từ vừa bắt đầu, trong lòng hấn suy nghĩ là diệt sát Cửu Thiên Tiên Vương.

Phía trước nâng lên chỉ cần Cửu Thiên Tiên Vương thắng chính mình, liền trả lại Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp.

Cũng không có nói nếu Cửu Thiên Tiên Vương thua, sẽ trả giá đại giá gì.

Tất cả những thứ này hết thảy, cũng là vì che giấu sát cơ nội tâm c

hình mình.

Cuối cùng một Tiên Vương, chỉ cần không rời đi chỗ tiên vực chỉ nh mình, đó là rất khó diệt sát.

Mà giờ đây đại thế đã thành, hấn không cần lại che giấu! .

Vừa nghĩ vậy, Như Ý Thần Biến Giáp trên người Trần Trầm đã biến mất không còn tăm tích.

Tại một khắc cuối cùng này, hấn không muốn đem lực lượng dư thừa dừng tại bên trên phòng ngự.

Ngay sau đó cả người hấn trong nháy mắt xuất hiện tại phía sau Cửu Thiên Tiên Vương.

Phát giác được Trần Trầm vận dụng hai kiện Đại Đạo Chí Bảo, còn nguyên đầy đủ năng lực hành động, trong lòng Cửu Thiên Tiên Vương cũng hải nhiên không thôi.

- Cửu Thiên Tiên Vương, hiện tại ngươi hỏi hận không? .

Trần Trầm đi tới phía sau Cửu Thiên Tiên Vương một mét, nhẹ giọng hỏi.

Cửu Thiên Tiên Vương toàn thân chấn động, tức giận quát.

- Thần Tú Tiên Vương, ngươi cao hơn một bậc, ta nhận thua! .

Dứt lời, hấn nâng Thanh Vân Tiên Kính liền muốn rời đi Đại Hoa ng vực.

Nhưng mà, đúng lúc này, một toà tháp xuất hiện tại đỉnh đầu hấn, chính là Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp trấn vực chi bảo Cửu Thiên tiên vực.

Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp ra, thân hình Cửu Thiên Tiên Vương mãnh liệt liền bị định trụ.

Cùng lúc đó, trong tay Trần Trầm xuất hiện một trường mâu, hướng về Cửu Thiên Tiên Vương hung hăng ném tới.

Chương 844: Giết Ba Lần.

Chương 844: Giết Ba Lần.

Nghe được tiếng xé gió phía sau, Cửu Thiên Tiên Vương toàn thân rung mạnh, trong chớp mắt, bảy trăm nghìn đủ loại phòng hộ ngừng tại phía sau.

Leng keng! .

Một tiếng chấn minh truyền ra, Thí Thần Mâu trực tiếp đâm vào bên trong tầng phòng hộ thứ nhất, tầng phòng hộ kia ứng thanh rách nát.

Ngay sau đó tầng thứ hai, tầng thứ ba, tầng thứ tư...

Vật bảo mệnh Cửu Thiên Tiên Vương cũng không biết tích súc bao nhiêu năm tại trước mặt Thí Thần Mâu giống như giấy mỏng, chỉ bất quá thời gian một cái hô hấp, liền bị xuyên thủng toàn bộ.

Cuối cùng Thí Thần Mâu xoạt một tiếng, đâm xuyên qua áo giáp Cửu Thiên Tiên Vương, đâm vào trong cơ thể hắn.

Cửu Thiên Tiên Vương trong chớp mắt cứng đờ, trong chớp nhoáng này, hắn cảm giác một cỗ hàn ý toàn tâm nháy mắt tràn ngập toàn thân, trong đầu tràn đầy tiếng gào thét vô số lệ hồn.

Tại phía dưới tiếng đáng sợ này, hắn cảm giác thần hồn chính mình đang nhanh chóng suy yếu, mơ hồ có xu thế tán loạn.

- Đây là... Pháp bảo gì? .

Cửu Thiên Tiên Vương khó khăn vừa quay đầu, nhìn thấy Thí Thần Mâu toàn thân đen kịt, ngoại hình mộc mạc, trong mắt tràn đầy hãi nhiên.

Pháp bảo chịu một thoáng là có thể trực tiếp uy hiếp tính mạng hắn, hắn là lần đầu tiên gặp được.

Phải biết, sinh mệnh lực Tiên Vương cực kỳ tràn đầy, chỉ cần thần hồn bất diệt, tích huyết trọng sinh mười điểm bình thường.

Mà muốn thật đánh tan thần hồn Tiên Vương, cần rất nhiều rất nhiều đạo công kích mới được.

Thời gian này Tiên Vương liền có cơ hội sử dụng ra đủ loại át chủ bài bảo mệnh, chạy thoát.

Nhưng bảo vật này vừa nhập thể, thần hồn hắn liền bị trực tiếp trấn trụ, căn bản là không có cách động đậy một phân một hào.

Lúc này, Trần Trầm đã theo tới, nắm cán mâu.

Gặp trong mắt Trần Trầm tràn đầy sát ý, Cửu Thiên Tiên Vương lẩm bẩm nói.

- Người muốn giết bổn vương? .

- Có gì không thể? .

Trần Trầm cười lạnh một tiếng, Thí Thần Mâu trong tay chấn động mạnh một cái.

Oanh! .

Một tiếng nổ đùng, Cửu Thiên Tiên Vương tại chỗ biến thành mảnh vỡ.

Nhưng một giây sau, một đạo ngọn lửa dấy lên, phảng phất như thời không đảo ngược.

Rất nhanh, bên trong ngọn lửa lại lần nữa xuất hiện bóng dáng Cửu Thiên Tiên Vương.

- Niết Bàn Đan, hừ! .

Trần Trầm hừ lạnh một tiếng, Thí Thần Mâu lại lần nữa đâm ra, trực tiếp đâm vào trong cơ thể Cửu Thiên Tiên Vương mới vừa tròn sinh hoàn thành.

Sắc mặt Cửu Thiên Tiên Vương thoáng cái liền biến đổi thành dữ tợn, toàn thân tu vi nhanh chóng bốc cháy, ý đồ ngăn cản sát khí đáng sợ trong Thí Thần Mâu, cũng có thể chạy ra một tia tàn hồn.

Nhưng mà Trần Trầm không cho hắn cơ hội, tiện tay vung lên, một kiện pháp bảo chung hình trực tiếp bao phủ lại phương viên trăm dặm, tạo thành tầng một kết giới vô địch.

Cái chuông này tên là Bất Động Thần Hoàng Chung, nó tạo thành kết giới cho dù là một Tiên Vương hoàn hảo cầm Đại Đạo Chí Bảo cũng chưa hẳn công phá, chớ nói chi là Cửu Thiên Tiên Vương bị trọng thương.

Nhìn thấy kết giới bốn phía, Cửu Thiên Tiên Vương lập tức bắt đầu nhận tội.

- Thần Tú Tiên Vương, Cửu Thiên Huyền Trấn Tháp ta không cần, lúc trước hủy diệt Chân Minh giới, ta giờ đây đem Cửu Thiên tiên viên bồi thường cho ngươi thế nào? Ta nguyện ý lập xuống lời thề...

Cửu Thiên Tiên Vương còn chưa nói hết lời, một cỗ sát khí vô biên liền ở trong cơ thể hắn bạo phát ra, nháy mắt mặt sát thần hồn hấn.

Nhưng để Trần Trầm kinh ngạc là, một giây sau, trong cơ thể Cửu Thiên Tiên Vương vậy mà bay ra một tia tàn hồn, trốn vào bên trong một hạt châu.

Hạt châu kia tả xung hữu đột, tính toán xông ra kết giới, nhưng cần bản không làm nên chuyện gì.

- Định Hồn Châu... Mạng bảo vật cứu mạng thật nhiều.

Trần Trầm lắc đầu, lại là một mâu đâm ra, trực tiếp dùng mâu chọc vỡ Định Hồn Châu.

Một đạo hư ảnh biểu lộ tràn đầy sợ hãi nháy mắt bay ra, bắt đầu điên cuồng cầu xin tha thứ.

Trần Trầm nhìn xem tàn hồn Cửu Thiên Tiên Vương không bắt luận khí độ gì, thản nhiên nói.

- Biết rõ nhất định chết, sao không bảo trì mặt mũi một chút? Dù sao cũng là Tiên Vương.

Dứt lời Thí Thần Mâu chấn động, Định Hồn Châu hoá thành bột mịn, Cửu Thiên Tiên Vương triệt để chết.

Nhìn xem nhẫn trữ vật rơi xuống đất cùng Đế Huyết Kiếm Thanh Vân Tiên Kính hai kiện Đại Đạo Chí Bảo, Trần Trầm ngoắc ngoắc

c tay, rất nhanh, những chiến lợi phẩm này liền bị hấn cất vào bên trong không gian trang bị chính mình.

Làm xong những cái này, Trần Trâm lại dùng hệ thống xác định một thoáng Cửu Thiên Tiên Vương còn có tàn hồn gì bỏ sót không, tại xác nhận không có xong, vậy mới thu hồi Bất Động Thần Hoàng Chung, Tử Tiêu Ngự Thần Luân, cùng Tứ Thần Thị.

Giờ phút này Đại Hoang vực đã biến thành vô số tiểu đảo lơ lửng, Trần Trâm thấy vậy bắt đầu thôi động công pháp Thái Thanh Huyền Thiên Đạo.

Trong nháy mắt, núi sông bắt đầu đảo ngược, vô số tiểu đảo bỗng bành bắt đầu hội tụ.

Ước chừng mấy phút sau, Đại Hoang vực lại lần nữa khôi phục bộ dáng lúc Trần Trâm đến.

Đến tận đây, hấn mới phiêu nhiên rời đi Đại Hoang vực.

...

Hấn đi lần này, một đám tiên nhân tiên vực chung quanh Đại Hoang vực vây xem mới dám lên tiếng.

- Cửu Thiên Tiên Vương... Chết rồi? .

- Dường như chết thật, bị giết ba lần.

...

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, đều thấy được kinh hãi trong mắt lẫn nhau.

Tiên Vương Tiên giới tuy nhiều, nhưng lại rất ít có vẫn lạc.

Cho dù vẫn lạc, vậy cũng phần lớn vẫn lạc trong chiến tranh.

Như Cửu Thiên Tiên Vương dạng này, vẫn lạc tại bên trong quyết đấu, trong năm sáu trăm vạn năm chưa từng có một lần.

Hơn nữa, đây là một Tiên Vương nắm trong tay một vực! .

- Không được, Thần Tú Tiên Vương có thể chém giết Cửu Thiên Tiên Vương, phần thực lực này chỉ sợ có thể đứng hàng một trăm vị trí đầu Tiên giới! .

Chớ xem thường một trăm vị trí đầu, phải biết giờ đây Tiên giới có gần hai vạn Tiên Vương, một trăm vị trí đầu đã là tồn tại 0. 5% phía trước, coi là cường giả bên trong cường giả.

- Nếu như đơn thuần số lượng Đại Đạo Chí Bảo, ta phỏng đoán cả n thân, hẳn có thể vào trước ba Tiên giới! .

- Thần Tú Tiên Vương, sau này tuyệt đối không thể trêu chọc! .

- Cửu Thiên tiên vực không còn Cửu Thiên Tiên Vương, sau này làm sao bây giờ? Cửu Thiên tiên vực lại không có vị Tiên Vương t hứ hai...

Trong lúc nhất thời vô số Tiên Nhân nghị luận âm ỉ.

Có thể tưởng tượng, không bao lâu, những Tiên Nhân này liền sẽ đem hết thầy phát sinh hôm nay tại Đại Hoang vực truyền khắp toàn bộ tiên vực.

...

Mà tại lúc này.

Thanh U Tiên Vương bên trong Thanh U Tiên Vực, toàn thân áo đen, mang mạng che mặt đang theo dõi hình chiếu kính trước mặt

t, ánh mắt không ngừng lấp lóe.

Thần Tú Tiên Vương này... Thế nào khủng bố như thế? .

Tự lảm bảm một câu xong, nắm đấm nàng chậm chậm xiết chặt.

Đoạn thời gian trước, sư muội Thanh Liên Tiên Vương trở về, nói cùng với nàng cắt đứt quan hệ, đầu nhập vào Thần Tú Tiên Vương gì chưa từng nghe nói.

Nàng đối với cái này khịt mũi coi thường, vốn chỉ muốn thuận thế đồng ý, để nữ nhân nàng một mực thấy ngứa mắt kia vĩnh rời xa tầm mắt nàng.

Nhưng nghĩ lại, nàng lại có chút không cam tâm, ngay sau đó mượn cơ sư môn tuyệt học không thể truyền ra ngoài đem Thanh Liên Tiên Vương giam cầm lên.

Về phần Thần Tú Tiên Vương gì chưa nghe nói qua, nàng căn bản không có để ở trong lòng.

Nhưng hôm nay, tại sau khi tận mắt nhìn đến một màn Thần Tú Tiên Vương diệt sát Cửu Thiên Tiên Vương, nàng không thể không thừa nhận, trong lòng có chút sợ, thậm chí bắt đầu hối hận lúc trước vì cái gì không có thả sư muội đi.

- Làm sao bây giờ? .

- Thả, khó đảm bảo sư muội sẽ không ghi hận trong lòng.

- Không buông, Thần Tú Tiên Vương kia tám chín phần mười sẽ tìm tới cửa, đến lúc đó không dễ kết thúc.

Vừa nghĩ vậy, Thanh U Tiên Vương tức giận đến dậm chân.

Tại do dự hồi lâu sau, nàng mới hít sâu một hơi, lấy xuống khăn c

he mặt, gạt ra một cái nụ cười có chút hoà nhã hướng về địa phương giam cầm Thanh Liên Tiên Vương đi đến.

Chương 845: Một Vực Mà Thôi.

Chương 845: Một Vực Mà Thôi.

Kỳ thực giờ này khắc này Tiên Vương và Trần Trầm từng có ân oán, nội tâm đều vô cùng thấp thỏm.

Tỉ như Bắc Thần Tiên Vương, tỉ như Thái Linh Tiên Vương lúc trước còn muốn ám toán Trần Trầm...

Tất nhiên, khổ sở nhất không phải hai vị này, mà là Thanh Vân Tiên Vương đem Thanh Vân Tiên Kính cấp cho Cửu Thiên Tiên Vương.

Giờ phút này hắn đã hối hận tâm muốn tự sát cũng có, nếu không thực sự sợ bị mất mạng, hắn thậm chí muốn tìm Trần Trầm, dày dạn mặt đòi hỏi Thanh Vân Tiên Kính một thoáng.

Nhưng Trần Trầm giờ phút này lại không không để ý tới những Tiên Vương này tâm thái gì, hắn trực tiếp liền hướng về Cửu Thiên tiên vực bay đi.

Cửu Thiên Tiên Vương vừa chết, Cửu Thiên tiên vực tự nhiên cũng đã thành tiên vực vô chủ.

Lúc này chắc chắn sẽ có vài Tiên Vương muốn đi dung hợp tiên v

ực bản nguyên, trở thành tồn tại không chế một vực.

Chuyện tốt bực này, hẳn cũng không thể tiện nghi ngoại nhân.

Hướng chi, Cửu Thiên tiên vực so Chân Minh tiên vực lớn hơn chút.

...

Nửa canh giờ sau, Trần Trầm liền đi tới Cửu Thiên tiên vực.

Giờ phút này Cửu Thiên tiên vực một mảnh bối rối, số lượng lớn Tiên Nhân đang trốn đi, một chút kiến trúc có giá trị đều bị dỡ bỏ không còn, không biết bị ai vụng trộm lấy mất.

Cũng khó trách bọn hắn như thế, Cửu Thiên Tiên Vương vừa chết, bọn hắn liền mất đi chỗ dựa lớn nhất.

Nếu như Trần Trầm là người thô bạo, diệt sát toàn bộ bọn hắn, cũng không phải không thể.

Cho nên hiện tại còn không chạy lúc nào chạy? .

Thậm chí có vài Tiên Quân Kim Tiên, đã sớm cầm lên vật liệu thoát đến không còn hình bóng.

Nhưng mà, Trần Trầm cũng không có hứng thú diệt sát một nhóm kẻ yếu, mà chỉ yên lặng đi tới vùng trời Cửu Thiên tông.

- Hệ thống, bên trong một vực này, có Tiên Vương tồn tại không?

.

- Có hai vị, chia nhau ở vào phương hướng Nam kí chủ bốn triệu dặm, hướng Tây kí chủ Bắc sáu triệu dặm...

Nghe được đáp án này, Trần Trầm cũng không cảm thấy bất ngờ.

Cuối cùng Cửu Thiên Tiên Vương đã vẫn lạc hơn nửa canh giờ, k hoảng thời gian này đủ một vài Tiên Vương gan lớn đến dò xét.

Nếu như hắn tới trễ một chút nữa, phỏng chừng Tiên Vương đến sẽ còn càng nhiều, đến lúc đó tràng diện rất có thể sẽ mất khống chế.

Dùng thần thức quét sạch hai nơi địa phương hệ thống chỉ dẫn một thoáng, tiếng Trần Trầm vang vọng tại bên trong toàn bộ Cửu Thiên tiên vực.

- Vực này là chiến lợi phẩm ta, Tiên Vương không có quan hệ tốt nhất rời xa Cửu Thiên tiên vực, nếu không đừng trách ta không khách khí! .

Tiếng này vừa ra, mấy hơi thở sau, một Tiên Vương bên trong liền cực kỳ thức thời bay khỏi Cửu Thiên tiên vực.

Tiên Vương kia tựa hồ đối với chính mình ẩn nấp mười điểm tự tin, lại còn tại chỗ không nhúc nhích.

Trần Trầm thấy vậy vừa quay đầu, bay thẳng đến chỗ kia nhìn lại.

Trong chớp mắt, phương hướng kia liền truyền ra một tiếng kinh hô.

- Thần Tú Tiên Vương chớ động thủ! Ta hiện tại liền đi! .

Tiếng nói vừa ra, một đạo lưu quang lóe lên liền biến mất, biến mất tại xa xa.

Gặp không còn Tiên Vương khác, Trần Trầm vừa nhìn về phía đám Tiên Nhân Cửu Thiên tông phía dưới kia.

Lúc đầu những Tiên Nhân này còn muốn chạy trốn, nhưng thấy h

ấn tới, cả đám đều bị dọa đến ở tại chỗ không dám loạn động, có dứt khoát trực tiếp quỳ trên mặt đất, về mặt khẩn cầu nhìn lên bầu trời.

Trần Trầm quét mắt đám người này một chút, gặp không mấy tu vi Kim Tiên trở lên, trong lòng cũng biết tu vi cao sớm đã chạy, liền nói ngay.

- Đừng chạy, ta không hứng thú giết các ngươi, ta học được công pháp Thái Thanh Huyền Thiên Đạo, cũng coi là nửa người Cửu Thiên tông, từ nay về sau, ta chính là tông chủ Cửu Thiên tông.

Một nhóm Tiên Nhân cũng tâm lý nắm chắc, nghe vậy tất cả đều cùng kêu lên hô to tông chủ, biểu tình kia muốn nhiều chân thành có nhiều chân thành.

Cửu Thiên Tiên Vương nếu dưới suối vàng biết, nhìn thấy một màn này chỉ sợ có thể tức giận sống lại.

Trần Trầm thấy vậy cười lạnh một tiếng, cũng không khách khí, trực tiếp rơi vào bên trong Cửu Thiên tông, ngồi ở vị trí lúc đầu chỉ có Cửu Thiên Tiên Vương hiện tại có thể ngồi.

Hắn ngồi xuống này, bên cạnh lập tức tới Tiên Nhân có nhãn lực, đưa lên một mai ngọc giản.

- Thần Tú... Ách, tông chủ, đây là đủ loại trưng mục Cửu Thiên tông chúng ta, cùng tin tức phạm gian giới hạ hạ Cửu Thiên tiên vực, còn mời xem qua.

Trần Trầm tiếp nhận tiện tay liếc một chút, liền không có hứng thú.

Xét đến cùng, hắn không thể lại dung hợp bản nguyên Cửu Thiên tiên vực này, cũng sẽ không thời gian dài đợi ở chỗ này.

Cho nên nói, Cửu Thiên tiên vực hay là để cho người khác, hơn nữa trong thời gian ngắn liền đưa ra đi.

Về phần cho ai...

Cửu U Minh Vương, đó là không thể rồi, tuy Cửu Thiên tiên vực cần phải cho hắn, nhưng hắn đã thành Minh Vương, căn bản dung hợp không được tiên vực bản nguyên.

Thanh Liên Tiên Vương, hiện tại còn không biết ở đâu, tất nhiên cho dù bên cạnh mình, chính mình cũng không có khả năng đem Cửu Thiên tiên vực giao cho nàng.

Cuối cùng nàng đi theo chính mình chỉ là hứa hẹn miệng, hơn nữa tới bây giờ cũng không lập xuống công lao gì, dựa vào cái gì khó khăn chế một vực.

Loại trừ hai vị tồn tại cấp Tiên Vương này, Trần Trảm quen biết Tiên Vương chưa không chế một vực, chỉ có Thiên Phượng Tiên Vương.

Kỳ thực hắn ngược lại muốn bá chiếm khu vực này, một mực đợi đến thủ hạ mình có người thành Tiên Vương, lại không chế một vực này.

Nhưng hắn biết đó là không có khả năng.

Tiên giới nhiều Tiên Vương không thể không chế một vực như vậy, chính mình ở chỗ này chiếm lấy hàm cầu mà không đi ị, chẳng mấy chốc sẽ gây nên nhiều người tức giận.

Nếu thật làm đến hàng trăm hàng ngàn Tiên Vương tới, hắn lợi hại hơn nữa cũng gánh không được.

Càng nghĩ, hắn quyết định hay là giao cho Thiên Phượng Tiên Vương.

Thứ nhất, Thiên Phượng Tiên Vương nhân phẩm đáng tin, là người có ơn tất báo.

Thứ hai, lúc trước Thiên Phượng Tiên Vương bảo hộ chính mình tở về Chân Minh tiên vực, cũng không có sinh ra tham niệm gì.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm lấy ra tín vật thuộc về Phi Hoàng Tiên Vương.

- Phi Hoàng đạo hữu, ta hiện tại ở đâu, người hẳn là có thể đoán được a? Không cần nói nhảm nhiều lời, ta lại hỏi người, Thiên Phượng Tiên Vương Niết Bàn trùng sinh sao? .

Một lát, hư ảnh Phi Hoàng Tiên Vương liền từ bên trong tín vật bay ra.

- Niết Bàn, bất quá lúc này chưa khôi phục trạng thái toàn thắng, ý người là? .

Phi Hoàng Tiên Vương nhanh chóng trả lời, nói xong lời cuối cùng, trong mắt đã mơ hồ có mấy phần vẻ không thể tin được, bởi vì nàng đoán được loại khả năng nào đó.

- Ý tứ ta người minh bạch, để nàng nhanh chóng đến Cửu Thiên tiên vực, ta thay nàng hộ pháp, dung hợp bản nguyên Cửu Thiên tiên vực.

Đạt được đáp án khẳng định xong, một đôi mắt phượng Phi Hoàng Tiên Vương có chút hí hí, nói.

- Đây chính là một chỗ tiên vực! Người nghĩ kỹ? .

- Cũng chính là một chỗ tiên vực mà thôi, không đáng để ta nghĩ tới nghĩ lui, người mau để cho nàng đến đây đi.

Trần Trâm tùy ý khoát tay áo, phảng phất như tiên vực là cái trắng vậy.

Thấy được những tồn tại trong không gian hư vô Hồng Mông kia xong, Tiên Vương không chế một vực trong mắt hắn đã không có cường đại như vậy.

Cường đại tới đâu, cũng chỉ là cường đại một vực nội chính mình, cùng hoàn thành Tiên Đế cũng không có bất cứ quan hệ nào.

Những Tiên Vương không có không chế một vực kia chỉ cần có thể cảm ngộ một chữ âm ngôn, như cũ có thể trở thành Tiên Đế.

Thậm chí, hắn hiện tại mơ hồ cảm thấy Không chế một vực,.

Đây là hoạt động nhóm Tiên Vương đang quy định phạm vi, ảnh hưởng quyết tâm hoàn thành Tiên Đế.

Nếu không như thế, sự phụ Cừ Thiên Tiên Vương cùng Cừ U Minh Vương vì sao muốn rút bỏ một vực, đi bên trong không gian Hồng Mông hư vô tìm kiếm trở thành thời cơ Tiên Đế? .

Nghĩ tới đây, Trần Trâm cũng bình thường trở lại.

Bất quá là một vực mà thôi.

Chương 846: Thi Đế.

Chương 846: Thi Đế.

Yên tĩnh chờ đợi nửa ngày, Phi Hoàng Tiên Vương cùng Thiên Phượng Tiên Vương dặt tay mà tới, gặp Trần Trầm thật muốn đem Cửu Thiên tiên vực tặng cho chính mình, Thiên Phượng Tiên Vương trong lúc nhất thời có chút không phản bác được.

Nhân tình to lớn như thế, nàng không biết sau này trả lại như thế nào.

Nhưng mà mở miệng cự tuyệt, nàng cũng không làm được.

Cuối cùng đây chính là một chỗ tiên vực, coi là chung cục mộng tưởng nàng.

- Thời gian không chờ người, người thử một chút khơi thông ý chí Cửu Thiên tiên vực này.

Trần Trầm nói thẳng.

Lúc trước hẳn dung hợp Chân Minh tiên vực không tốn bao nhiêu thời gian, đó là hẳn vốn có liên quan cùng Chân Minh tiên vực.

Giờ đây Thiên Phượng Tiên Vương muốn không chế Cửu Thiên tiên vực này, độ khó phải lớn quá nhiều, tiêu tốn thời gian mấy tháng mấy năm cũng có thể.

Thiên Phượng tiên nghe vậy thật sâu nhìn Trần Trầm một chút, tiếp đó cắn răng, rơi xuống một chỗ yên tĩnh phía dưới, bắt đầu nhắm mắt tĩnh tọa.

Phi Hoàng Tiên Vương nhìn Thiên Phượng Tiên Vương phía dưới, ánh mắt hết sức phức tạp, qua thật lâu, nàng mới lẩm bẩm nói.

- Thời điểm lúc trước mẫu thân đem Phi Hoàng Tiên Vực truyền cho ta, thực lực tỷ tỷ kỳ thực không thua ta.

- Ta biết trong nội tâm nàng không phục, nhưng nàng qua nhiều năm như vậy, cũng không có oán ta một phân một hào, chỉ là một người yên lặng cố gắng...

Nghe nói như thế, Trần Trâm lúng túng cười cười.

Không phải không chia chỉ sợ chia không đều, Tiên giới mỗi tiên vực loại tình huống này quá nhiều.

Thiên Phượng Tiên Vương cùng Phi Hoàng Tiên Vương có thể hòa thuận cùng tồn tại, đã thuộc mười điểm ít thấy.

Nhưng chút ít vậy, nói cùng mình người ngoài này cái gì? .

- Giờ đây tốt, nàng cũng có cơ hội có được một vực chính mình, Trần Trâm, cảm ơn ngươi, chấm dứt khúc mắc giữa tỷ muội chúng ta, từ nay về sau sự tình ngươi chính là chuyện ta.

Phi Hoàng Tiên Vương quay đầu, nhìn về phía Trần Trâm, ngữ khí hết sức nghiêm túc.

- Ngươi ta là bằng hữu, vốn cần như thế.

Biểu lộ Trần Trâm cũng tương đối chân thành.

Tiên giới hơn chín nghìn tiên vực, hẳn tuy đến nơi này không bao lâu, nhưng giờ đây hẳn không phải tứ cố vô thân.

...

Tin tức Cửu Thiên Tiên Vương vẫn lạc tại Đại Hoang vực xa xôi truyền Tiên giới một trận.

Ước chừng sau một tháng, tiêu điểm Tiên giới chú ý lại lần nữa về tới Vãn Tiên sơn.

Từ lần trước số lượng lớn Tiên Quân Tiên Vương tiến vào không gian Hồng Mông hư vô xpng, một mực đến nay đều chỉ có lẽ mấy người phản hồi Tiên giới.

Mà một ngày này, rốt cục có số lượng lớn Tiên Nhân từ bên trong khe hở Vẫn Tiên sơn dâng lên.

Bất quá những Tiên Nhân này cũng không phải thắng lợi trở về, tưng phản, bọn hắn cũng không ngoại lệ, tất cả đều mười điểm chặt vật.

Những người này sau khi trở về ba ngày, trong không gian Hồng Mông hư vô phát sinh sự tình mới truyền khắp toàn bộ Tiên giới.

Nguyên lai Vẫn Tiên sơn nứt ra xong, số lượng lớn khí tức Tiên giới tràn vào không gian Hồng Mông hư vô, lại thêm số lượng kinh người Tiên Vương Tiên Quân tiến vào bên trong, đến mức trong đó có một chút thi thể phát sinh dị biến, bắt đầu xuất hiện ý thức bản thân.

Thi thể phổ thông cũng không có gì, theo Tiên Quân Tiên Vương Tiên giới đi vào cũng có thể ứng phó.

Vấn đề là mấy ngày trước, trong đó có một bộ thi thể cường giả Tiên Đế mờ ảo khôi phục.

Loại ý thức sinh ra tại trong thi thể này, bình thường đều ngưng tụ số lượng lớn khí oán giận, cực kỳ thích giết chóc.

Nghe nói, thậm chí có không ít tồn tại cấp Tiên Vương vẫn lạc tại trên tay cỗ thi thể Tiên Đế kia.

Chính là bởi vì phát sinh loại biến cố này, mới có thể thoáng cái có rất nhiều Tiên Vương Tiên Quân lựa chọn vứt bỏ tìm kiếm cơ duyên, rời đi không gian Hồng Mông hư vô.

...

Lại qua ba ngày, lại có một nhóm Tiên Nhân bay ra không gian Hông Mông hư vô, chỉ bất quá dưới so sánh, đám người này càng c hật vật, thậm chí tuyệt đại bộ phận người đều bị thương.

Bên trong Cửu Thiên tiên vực, có mấy Tiên Quân bộ hạ Cửu Thiê n Tiên Vương lúc này vừa phản hồi, đám người này còn không bi ết Cửu Thiên Tiên Vương đã vẫn lạc, trở về liền hướng về chỗ cu ng điện Cửu Thiên Tiên Vương trước kia bay, một bên bay một bê n hô.

- Tiên Vương! Xảy ra chuyện lớn! .

Nghe được tiếng kinh hô này, Trần Trầm mở mắt, lờ mờ hỏi.

- Cái đại sự gì? .

Ba tên Tiên Quân bay vào trong đại điện, nhìn thấy Trần Trầm xo ng đều là ngơ ngác, một lát sau, một người trong đó cả giận nói.

- Người là ai? Sao dám ngồi vị trí kia! Tiên Vương đâu? .

Trần Trầm làm biếng cùng ba người này giải thích, quay đầu hươ ng người hầu bên cạnh không ngừng bồi mờ hôi lạnh chép miệng.

Người hầu kia thấy vậy tranh thủ thời gian bay đến trước mặt ba t ên Tiên Quân nhỏ giọng giải thích.

- Khụ khụ, ba vị Tiên Quân đại nhân, Cửu Thiên Tiên Vương đòi trước hẳn đi ngược lại...

Nói đến Cửu Thiên Tiên Vương bị vị Thần Tú Tiên Vương trong đại điện này chém giết, ba tên Tiên Quân đã trực tiếp té quỵ trên đ ất, không dám nhìn thẳng Trần Trầm.

Trần Trâm khoát tay áo, ba người lại không bị khống chế đứng lên.

- Nói đi, trong không gian Hồng Mông hư vô kia xảy ra đại sự gì?

Ba tên Tiên Quân lẫn nhau liếc một chút, cuối cùng chọn một tên nhìn lên Tiên Quân niên kỷ lớn nhất xem như đại biểu, hướng Trần Trâm cụ thể tự thuật trong không gian Hồng Mông hư vô phát sinh hết thảy.

- Thần Tú Tiên Vương, a, giờ đây ta mới nhìn thấu, Vãn Tiên sơn kia nứt ra, nơi nào là cơ duyên a, quả thực liền là tai nạn lớn ngập trời a! .

- Ngài cũng biết, chúng ta những Tiên Nhân này nhục thân đều ẩn chứa linh tính, chiến trường không gian hư vô kia có nhiều cỗ thi thể? Không người hiểu rõ, lúc đầu những thi thể này tại bên trong không gian hư vô, không chiếm được bất luận năng lượng bổ sung gì, sẽ không phát sinh biến hóa.

Nhưng hôm nay Vãn Tiên sơn nứt ra, số lượng lớn khí tức hỗn tạp Tiên giới tiến vào không gian Hồng Mông hư vô, những thi thể ngũ say ngàn vạn năm thậm chí trên triệu năm kia liền như là linh mục gặp được hỏa vậy, đó là một điểm liền bạo...

Trần Trâm nghe đến đây lắc đầu nói.

- Những nguyên lý này ta đều hiểu, mấy ngày trước có một nhóm người đi ra, người chỉ cần nói một chút tình huống các người gặp được là được.

Tiên Quân kia dừng một chút, méo mặt một thoáng nói.

- Giờ đây thi thể trong đó phục sinh chỉ sợ không dưới trăm vạn! Hơn nữa dường như sinh ra tổ chức... Thi thể Tiên Đế mạnh kia n

hát giờ đây tự xưng thi đế, đang điên cuồng đuổi giết chúng ta nh
ững Tiên Nhân Tiên giới này...

- Ta nhìn... Ta nhìn không bao lâu, hẳn liền sẽ tìm được cửa vào T
iên giới, mang bộ hạ giết vào trong Tiên giới.

Trần Trâm nghe đến đây nhú nhú mày.

Vài ngày như vậy, một nhóm thi thể liền từ sinh ra linh trí phát tri
ển đến mức tạo thành tổ chức, cái phát triển này thật có chút nhan
h a.

- Thi đế kia thực lực gì? Người biết không? .

Trần Trâm lại hỏi.

Tiên Quân kia suy nghĩ một chút, trong mắt lóe lên một chút sợ h
ãi.

- Ta xa xa gặp qua trên trăm Tiên Vương vây công thi đế kia, kết
quả không địch lại, tại chỗ liền vẫn lạc hơn phân nửa, chỉ có mấy
người chạy thoát.

- Ta nhìn thực lực thi đế kia, tuy không sánh được Tiên Đế chân c
hính, nhưng phóng nhãn toàn bộ Tiên giới giờ đây, chỉ sợ đủ để đ
ứng hàng trước mười.

Mấu chốt nhất là nhục thân Tiên Đế, Tiên Vương không cách nào
lay động, nếu muốn giết hắn, gần như không có khả năng.

Nghe được đáp án này, trong lòng Trần Trâm hiểu rõ.

Bất quá việc này không phải hẳn một Tiên Vương tân tấn cần phả
i quản.

Phải biết Tiên giới gần hai vạn Tiên Vương, như Cửu Thiên Tiên

Vương, Bắc Thần Tiên Vương loại bên trong ngàn vạn năm không chế một vực này, đều xem như hậu bối.

Lão Tiên Vương chân chính đều là mấy trăm vạn hàng ngàn vạn năm không xuất thế.

Bất quá giờ đây phát sinh biến cố trọng đại như thế, có lẽ một vài Tiên Vương đỉnh tiêm Tiên giới chân chính cũng nên đi ra đi lại.

Chương 847: Mượn Người.

Chương 847: Mượn Người.

Mấy ngày sau, tin tức bên trong không gian Hồng Mông hư vô sinh ra thi đế, vô số thi thể cường giả khôi phục liền truyền ra.

Tại bên trên việc này biểu hiện đến vội vàng nhất đương nhiên là mấy cái tiên vực phụ cận Vãn Tiên sơn.

Cuối cùng thật có thi đế gì lao ra, bọn hắn là mục tiêu bị đả kích hàng đầu.

Nhưng bọn hắn lại không dám tùy tiện đem vết nứt kia phong ấn.

Cuối cùng so với đám Tiên Quân Tiên Vương đi vào kia, đi ra mới không đến một phần ba.

Nếu thật phong ấn vết nứt, để người còn lại bị giam tại bên trong không gian hư vô, vậy thoảng cái không biết phải đắc tội bao nhiêu

u tiên vực.

Nhưng mà bỏ mặc không quan tâm như vậy cũng không có khả năng, ngay sau đó mấy vực Tiên Vương chung quanh liền liên hợp mấy cái tiên vực mạnh nhất Tiên giới, mời mấy vị Tiên Vương cổ xưa nhất đi ra chủ trì cục diện.

Trần Trầm nguyên lai tưởng rằng loại đại sự này cũng không có bao nhiêu quan hệ cùng hắc Tiên Vương vừa tới Tiên giới không bao lâu này.

Ai có thể nghĩ đến, một ngày sau, liền có một tên Tiên Vương già nhưng vẫn tráng kiện phủ xuống đến Cửu Thiên tiên vực.

Thấy người tới một mặt hoà nhã, cũng không có ác ý, Trần Trầm mở miệng hỏi.

- Các hạ là? .

Tiên Vương già nhưng vẫn tráng kiện kia cười nhạt một tiếng, tiếp đó trên dưới đánh giá Trần Trầm một phen, vậy mới trả lời.

- Vị này chính là Thần Tú Tiên Vương thanh danh vang dội tại Tiên giới a? Ta là chủ Cục Bắc tiên vực, Cục Bắc Tiên Vương.

Nghe được cái danh xưng này, sắc mặt Trần Trầm hơi đổi một chút.

Tiên giới hơn chín nghìn tiên vực chi chủ, hắc không có cố ý ghi lại, bất quá có mấy Tiên Vương không cần cố ý nhớ hắc cũng biết, tỉ như Tứ Cục Tiên Vương.

Tứ Cục Tiên Vương đại biểu bốn Tiên Vương, theo thứ tự là cục Đông, cục Tây, cục Nam, cục Bắc.

Tứ đại Tiên Vương tồn tại bốn phương tám hướng tiên vực Tiên g

ười, chính là một trong mấy cái tiên vực lớn nhất toàn bộ Tiên giới.

Mà thực lực Tứ Cực Tiên Vương phóng nhãn toàn bộ Tiên giới cũng thuộc về đỉnh tiêm.

Mạnh nhất khả năng chưa nói tới, nhưng tuyệt đối có thể đứng hàng trước mười.

Nếu như luận niên kỷ, Tứ Cực Tiên Vương cũng là thời điểm một nhóm Tiên Vương niên kỷ lớn nhất kia.

Trong đó Cực Đông Tiên Vương trở thành Tiên Vương vượt qua ức năm, đều muốn lớn tuổi hơn so rất nhiều Tiên Đế.

Biết được danh hào đối phương, Trần Trầm không có lập tức khom mình hành lễ, lại xưng hô một tiếng tiên bối, ngược lại biến đổi thành cảnh giác.

Tứ Cực Tiên Vương trăm vạn năm không đi ra qua, giờ đây trong lúc máu chót này tìm tới cửa, cái này cũng không phải một chuyện tốt.

Vừa nghĩ vậy, chân mày Trần Trầm cau lại.

Cực Bắc Tiên Vương thấy vậy vẫn đầy mặt nụ cười như cũ, tại quét mắt một vòng đại diện xong, hấn không ngần ngại chút nào ngồi ở vị trí dưới tay Trần Trầm.

- Thần Tú Tiên Vương, có lẽ ngươi cũng đã được nghe nói chuyện phát sinh Vẫn Tiên sơn.

Trần Trầm khẽ gật đầu, trầm mặc không lời như trước.

Cực Bắc Tiên Vương tiếp tục nói.

- Chúng ta những lão gia hỏa này đã thương lượng ra đối sách.

Trần Trầm lúc này mới hỏi.

- Đối sách gì? .

- Người cũng biết, mặc kệ phong ấn hay là không phong ấn Văn Thiên sơn đều sẽ có tai hại rất lớn.

- Hơn nữa, cũng không phải phương thức giải quyết một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

- Cùng mặc kệ những thi thể này tại trong không gian hư vô trống thành, không bằng chúng ta chủ động xuất kích, chấm dứt hậu họa.

Cực Bắc Tiên Vương cười híp mắt đưa ra tay, làm ra một cái thủ thế chém đầu.

Trần Trầm lập tức rõ ràng dụng ý hắn.

Một nhóm lão Tiên Vương biện pháp là chủ động tiến vào không gian Hồng Mông hư vô, chém giết thi thể kia.

Hiện tìm tới cửa, không cần nhiều lời, liền là muốn chính mình cùng gia nhập.

Có câu nói gọi là cái gì nhỉ, cây lớn chiêu gió.

Trần Trầm giờ phút này khắc sâu hiểu hàm nghĩa cái từ ngữ này, hẳn cây này mới lớn lên bao lâu, liền bắt đầu gây vạ.

Thở dài, Trần Trầm mở miệng nói.

- Ta nghe nói nhục thân thi thể kia cực kỳ cường hoành, Tiên Vương không thể thương.

Cực Bắc Tiên Vương lắc đầu.

- Mọi thứ không có tuyệt đối, nhục thân Tiên Đế tất nhiên cường hoành vô cùng, thế nhưng thần hồn thì để lại kém rất rất xa Tiên Đế, nếu có thần hồn lợi khí nhằm vào, chưa chắc không thể diệt sát nó.

Trần Trâm cúi đầu không lời.

Cực Bắc Tiên Vương lại nói.

- Lúc đó ngươi cùng Cửu Thiên Tiên Vương một trận chiến, một kích cuối cùng vận dụng một kiện pháp bảo đặc thù, ta thông qua hình chiếu kính cảm nhận được, pháp bảo kia sát khí nặng kinh người, đừng nói thần hồn thì để kia không bằng Tiên Đế, cho dù là Tiên Đế chân chính chịu pháp bảo ngươi, chỉ sợ cũng không chịu nổi, ta nói đúng không? .

Trần Trâm ngẩng đầu, gặp Cực Bắc Tiên Vương vẫn một mặt hoà nhã, trong lòng có chút im lặng.

Giờ này khắc này, hẳn nếu không nói chút gì đó, cũng có chút không nói được.

Chần chờ mấy giây, hẳn nói ngay vào điểm chính.

- Cực Bắc Tiên Vương ý là mượn bảo sao, hay là mượn người? .

- Đương nhiên là mượn người, Thần Tú Tiên Vương, chẳng lẽ ngươi có thể yên tâm mượn bảo? .

Cực Bắc Tiên Vương vừa nói vừa cười cười, mới tiếp tục nói.

- Chúng ta chuyện này tổng cộng hai mươi tên Tiên Vương, lấy thực lực tổng hợp bản thân Thần Tú Tiên Vương đến nhìn, đứng hà

ng trong chúng ta, cũng không gì không thể.

Trần Trâm nghe vậy con mắt híp híp.

Từ khi hắn chém giết Cửu Thiên Tiên Vương xong, liền có truyền ngôn nói hắn là Tiên Vương mạnh một trăm vị trí đầu Tiên giới.

Giờ đây Cự Bắc Tiên Vương này còn nói hắn có thực lực trước h ai mươi.

Kỳ thực, chính hắn cũng không rõ ràng giờ đây tại bên trong Tiên Vương hắn là cái cấp bậc gì.

Bất quá, lúc trước chém giết Cửu Thiên Tiên Vương, hắn xác thực không dùng toàn lực, nhất là tại phương diện phòng ngự.

Như Ý Thần Biến Giáp không phát huy tác dụng, còn có trong Tứ Thần Thị Ngự,.

Cũng chỉ là hiện thân quan chiến một thoáng mà thôi.

- Ta đi có chỗ tốt gì? .

Trần Trâm thẳng cắt chủ đề, không có quanh co lòng vòng.

Cự Bắc Tiên Vương hơi sững sờ, theo sau cười nói.

- Nếu Tiên giới bị nạn, các hạ chẳng lẽ có thể may mắn thoát khỏi? Trận chiến này quả thật làm bảo vệ Tiên giới chi chiến, người ta thân tại trong Tiên giới, đều có trách nhiệm, đàm luận chỗ tốt gì? .

Nói đến đây, câu chuyện hắn đột nhiên lại chuyển.

- Nhưng cũng không phải trọn vẹn không có chỗ tốt, trận chiến này nếu có thể thành, các hạ nhất định thanh danh lan truyền lớn, để

n lúc đó tất cả tiên nhân Tiên giới đều khó tránh khỏi sẽ thiếu các hạ một cái nhân tình.

- Có những ân tình này tại, các hạ sau này tại Tiên giới không nói như cá gặp nước, dù sao thông suốt là không có vấn đề gì cả.

- Về phần những chỗ tốt khác, ta ngược lại thật ra cũng muốn cho, nhưng các hạ thân mang vại kiện Đại Đạo Chí Bảo, thân gia chỉ sợ còn muốn phong phú hơn so những lão gia hỏa chúng ta này.

- Chúng ta cho cũng chẳng qua là tự rước lấy nhục mà thôi, còn không bằng không đề cập tới.

Trần Trâm nghe xong, vậy mà cảm thấy có chút đạo lý.

Giờ đây hẳn thiếu bảo vật, thiếu đan dược sao? .

Không thiếu! .

Hẳn thiếu liền là chút ít vật liệu hư vô mờ mịt.

Hơn nữa, đạo lý môi hở răng lạnh hẳn cũng minh bạch.

Vừa nghĩ vậy, nội tâm Trần Trâm đã làm quyết định gì đó.

- Lúc nào xuất phát? .

- Ngày mai liền xuất phát.

Cực Bắc Tiên Vương vuốt râu nói.

- Ta rời đi Cửu Thiên tiên vực, các ngươi có thể bảo đảm Cửu Thiên tiên vực không có Tiên Vương khác tới sao? .

Trần Trâm lại hỏi.

- Người đây yên tâm, trước mắt này ai dám đánh chủ kiến người, chính là làm địch cùng toàn bộ Tiên giới, cho dù Tiên Vương khác không so đo, mấy lão già chúng ta cũng khẳng định sẽ vạn hắc đầu.

Cực Bắc Tiên Vương bảo đảm nói.

Đạt được cái bảo đảm này, trên mặt Trần Trầm rốt cục lộ ra nụ cười.

- Dạng này liền tốt, vậy ta liền theo các người đi một lần, nhìn một chút thi để đến cùng là cái dạng gì.

Chương 848: Tiên Vương Tề Tụ.

Chương 848: Tiên Vương Tề Tụ.

Đạt được Trần Trầm trả lời khẳng định, nụ cười trên mặt Cực Bắc Tiên Vương bộc phát hiện lành, nói chuyện cũng càng ngày càng dễ nghe.

- Trẻ tuổi liền là tốt, Thần Tú Tiên Vương, không phải ta nói hươu nói vượn, những năm này ta gặp qua Tiên Vương trong Tiên giới, chỉ có người có Tiên Đế chi tư! .

Trần Trầm có lệ cười cười, Cực Bắc Tiên Vương lời này mặc dù nói tương đối đúng, nhưng hắn cũng không cho rằng gia hỏa này là nghĩ như vậy xuất phát từ nội tâm.

Bất quá nếu đôi phương khen hấn, hấn tất nhiên cũng phải trở về một câu, vừa nghĩ vậy, Trần Trâm cười nói.

- Tiên bối nói đùa, nếu không phải tiên bối quan tâm toàn bộ sự tình Tiên giới, hiện tại chỉ sợ sớm đã trở thành Tiên Đế.

Cực Bắc Tiên Vương nghe vậy nao nao, theo sau liền lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

...

Một lát, Cực Bắc Tiên Vương phiêu nhiên rời đi, Trần Trâm thì liên hệ Phi Hoàng Tiên Vương, cáo tri nàng tin tức sắp đi Vãn Tiên sơn.

Phi Hoàng Tiên Vương tự biết loại chuyện này không thể coi thường, ân cần nói.

- Những lão Tiên Vương kia đều là tiên tinh đã sống không biết bao nhiêu năm, đến lúc đó nếu không địch lại thì để kia, người chớ có hiếu chiến.

- Yên tâm, ta không ngốc, bất quá ta đi xong, Chân Minh tiên vực làm phiền người thay chăm sóc.

Trần Trâm cười nhạt nói.

Phi Hoàng Tiên Vương tự nhiên đáp ứng.

Sau đó Trần Trâm liền bắt đầu làm chuẩn bị sự tình tiến về Vãn Tiên sơn.

Sau một canh giờ, hấn liền từ trong bảo khố cá nhân hấn tìm tới trên trăm kiện bảo vật đan dược chuyên khắc thi sát.

Có những chuẩn bị này, lại thêm Đại Đạo Chí Bảo đồng bộ khác,

Trần Trâm lòng tin bạo tăng.

Hiện tại hẳn không nói có thể đánh thắng thi đế kia, nhưng tự vệ đã không có vấn đề.

...

Ngày thứ hai, Trần Trâm lẻ loi một mình hướng về Vãn Tiên sơn bay đi.

Thời gian đến Vãn Tiên sơn, bốn phía đều đã phòng hộ, thô sơ gần như lực liếc một chút, trọn vẹn có bảy tám trận pháp phong tỏa vết nứt Vãn Tiên sơn.

Bất quá những trận pháp này chỉ là cường lực phổ thông, cũng không phải loại không cách nào phá mở ra kia.

Gặp Trần Trâm tới, trong trận pháp rất nhanh liền bay ra ngoài mặt người.

Người này làn da tím đen, vóc dáng hùng tráng, nhìn lên đến tương đương đối thủ kình địch, nhưng ở trước mặt Trần Trâm, hẳn lại biểu hiện đến vô cùng khách khí.

- Thần Tú Tiên Vương, người rốt cuộc đã đến, ta là Tử Phong Tiên Vương Tử Phong tiên vực phụ cận Vãn Tiên sơn, giờ đây cửa vào này do ta trông coi! .

- Mấy vị lão Tiên Vương lúc này đều tại bên trong trận pháp, chờ người đã lâu, mời! .

Dứt lời, Tử Phong Tiên Vương làm thủ thế mời, cùng lúc đó, trận pháp sau lưng của hắn mở ra cái thông đạo.

Xuyên thấu qua thông đạo Trần Trâm có thể nhìn thấy bên trong tít tít bóng dáng số lượng lớn Tiên Nhân, cũng không ngoại lệ, tất cả đều l

à cường giả trở Tiên Quân lên, đến từ tiên vực khác biệt.

Trần Trầm chấp tay với Tử Phong Tiên Vương, tiếp đó liền bay vào trong thông đạo.

Tại liên tiếp xuyên qua bảy đạo trận pháp xong, hắn rốt cục nhìn thấy vết nứt lớn Vẫn Tiên sơn nứt ra kia.

Chỗ không xa phía trước vết nứt lớn đứng mấy chục người, Cực Bắc Tiên Vương hôm qua tới cửa tìm chính mình cũng ở tại bên trong.

- Thần Tú Tiên Vương, đến nơi này! .

Cực Bắc Tiên Vương đã sớm phát giác được Trần Trầm tới, phát phát tay với Trần Trầm.

Thân hình Trần Trầm lóe lên, đã đến bên cạnh hắn.

- Thần Tú Tiên Vương, ta giới thiệu cho ngươi, ba vị này theo thứ tự là cực Đông, cực Nam, Cực Tây Tiên Vương.

Cực Bắc Tiên Vương chỉ chỉ ba người trước mặt hắn giới thiệu nó.

Trần Trầm quét mắt ba người một chút, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Cực Đông Tiên Vương thân cao nhìn cao chưa đến ba thước, tựa như một oa oa mười tuổi.

Cực Tây Tiên Vương thì tuổi già sức yếu, hơi thở mong manh, còn mắt cũng không mở ra được, phảng phất như lúc nào cũng có thể sẽ tiên thăng vậy.

Cực Nam Tiên Vương là một nữ tử trẻ tuổi, bất quá đầu nữ tử trẻ t

uổi này có hai sừng, mắt như lam điện, để cho người ta xem xét li
ền có chút không dám tới gần.

Như vậy vừa so sánh xuống, Cực Bắc Tiên Vương xem như bình t
hường nhất, cũng khó trách hôm qua đến tìm mình là Cực Bắc Tiê
n Vương.

- Gặp qua ba vị tiền bối! .

Trần Trâm chấp tay không kiêu ngạo không tự ti hành lễ một cái.

Có câu nói rất hay, người không thể xem bề ngoài, mấy vị trước
mặt này tuy trường thành có chút kỳ lạ, nhưng tuổi thật còn tại đ
ó.

Nhất là đồng Cực Đông Tiên Vương như hài, thành Tiên Vương đ
ã gần ức năm.

Tam đại Tiên Vương thấy vậy khẽ gật đầu, cũng không có nói thê
m cái gì.

Lúc này Cực Bắc Tiên Vương chỉ chỉ một tên Tiên Vương áo trắng
toàn thân chỗ chỗ không xa, tóc dài xõa vai, hơi có chút không bị tr
ói buộc nói.

- Đó là Thiên Hằng Tiên Vương, là Tiên Vương toàn bộ Tiên giới
công nhận thủ đoạn sát phạt mạnh nhất.

- Tiểu hữu tốt.

Thiên Hằng Tiên Vương nhìn về phía Trần Trâm, lộ ra một cái nụ
cười hoà nhã.

Trần Trâm đồng dạng mỉm cười ra hiệu.

Thiên Hằng Tiên Vương này hẳn đồng dạng nghe Phi Hoàng Tiên

Vương đề cập qua, nghe nói là tồn tại kinh khủng Tiên giới hiếm t hấy không có không chế một vực, lại không người dám trêu chọc.

Giờ đây nghe Cực Bắc Tiên Vương nói một chút, dĩ nhiên là Tiên Vương thủ đoạn sát phạt mạnh nhất Tiên giới công nhận.

Phòng chừng tám chín phần mười lĩnh ngộ bộ phận châm ngôn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Trầm sinh ra không ít cảm giác an t oàn.

- Vị này là Bất Tử Tiên Vương... Khụ khụ, hấn cũng là thi thể sin h ra ý thức, tu luyện thành Tiên Vương.

Cực Bắc Tiên Vương vừa chỉ chỉ người trẻ tuổi toàn thân trắng tin h như ngọc xa xa giới thiệu nói.

Trần Trầm nhìn đi qua, Bất Tử Tiên Vương này liền tương đối lẫn h đạm, vô luận là Cực Bắc Tiên Vương giới thiệu, hay là Trần Trầ m nhìn hấn, hấn cũng không có quay đầu lại, liền như vậy nhìn ch ằm chăm vào vết nứt lớn.

- Còn có mấy vị này...

Cực Bắc Tiên Vương cũng không để ý, tiếp tục giới thiệu.

Cũng không lâu lắm, liền đem mấy Tiên Vương còn lại giới thiệu.

Nói tóm lại, hôm nay có thể tới nơi này tất cả đều là Tiên Vương cường đại tiếng tăm lừng lẫy Tiên giới, chỉ ít tại một lĩnh vực nào đó làm đến đỉnh tiêm.

Cùng những Tiên Vương này so sánh, Trần Trầm loại trừ pháp bả o nhiều ra, cũng không có bất kỳ ưu thế gì.

Giới thiệu xong, Cực Đông Tiên Vương bộ dáng hài đồng nói.

- Thi đế kia cuối cùng chiếm cứ là nhục thân Tiên Đế, thực lực không thể coi thường, chúng ta nếu như không đồng tâm hiệp lực, quả quyết không thể nào diệt sát hắn, cho nên trước khi đi vào trong, ta hi vọng các vị có thể lập xuống lời thề Thiên Đạo, vô luận như thế nào, không được nội chiến, nếu không nguy hiểm tính mạng, tuyệt không thể lâm chiến bỏ chạy.

Một đám Tiên Vương nghe vậy lông mày tất cả đều nhíu lại, bất quá cuối cùng vẫn không có người phản đối.

Kỳ thực mọi người suy nghĩ đều như thế, có lẽ yên tâm đối với mình, nhưng cũng không có yên tâm đối người khác như vậy.

Chính mình nếu không lập thề, thế nào để cho người khác lập thề? .

Một lát, mọi người đều lập xuống lời thề, Cực Đông Tiên Vương cái này mới nói.

- Như thế liền tốt, vậy chúng ta bây giờ liền lên đường đi, không gian Hồng Mông hư vô, lão hủ đã thật lâu không tiến vào qua.

Dứt lời, Cực Đông Tiên Vương trước tiên tiến vào trong vết nứt, Tiên Vương khác thấy vậy theo sát phía sau, Trần Trầm thì yên lặng theo phía sau cùng.

Mấy hơi thở sau, tất cả một đám Tiên Vương đều tiến vào bên trong không gian Hồng Mông hư vô.

Trần Trầm là lần thứ hai đi vào, cảnh tượng trước mắt so với thời gian lần đầu tiên đi vào phát sinh biến hóa rất lớn.

Trong đó biến hóa lớn nhất liền là hoàn cảnh cùng khí tức.

Thời điểm chính mình lần đầu tiên đi vào, bốn phía không có bất

kỳ tiên khí các loại năng lượng gì, giờ đây nơi này cũng có một c
hút hương vị tiên vực.

Không chỉ có tiên khí, còn có khí tức khác.

Như thế nhìn tới, một lúc sau, nơi này rất có thể sẽ biến thành tiên
vực kéo dài.

Chương 849: Thủ Chiến.

Chương 849: Thủ Chiến.

- Bất Tử Tiên Vương, làm phiền.

Lúc này Cực Đông Tiên Vương nhẹ giọng nói với Bất Tử Tiên V
ương chỗ không xa toàn thân như bạch ngọc kia.

Bất Tử Tiên Vương không nói gì thêm, mà chỉ chủ động bay đến t
rước nhất đầu đội ngũ, bắt đầu quan sát bốn phía.

Qua một hai phút, hắn mới ồm ồm nói.

- Đi theo ta.

Dứt lời hắn trực tiếp hướng về một hướng khác bay đi.

Một đám Tiên Vương cũng không do dự, toàn bộ đi theo sau.

Trần Trầm thấy vậy, lập tức minh bạch tác dụng Bất Tử Tiên Vươ

ng.

Bởi vì thi thể này sinh ra ý thức hoàn thành Tiên Vương có thể cảm ứng được khí tức đồng loại.

Mà tác dụng chủ yếu hần chuyền này chính là dẫn đường.

Đã có người dẫn đường, Trần Trầm cũng vui vẻ thanh nhàn, dứt khoát liền theo ở phía sau mượn danh tiếng.

Cùng hần một chỗ mượn danh tiếng còn có Thiên Hằng Tiên Vương công nhận thủ đoạn sát phạt mạnh nhất kia.

Không thể không nói, Thiên Hằng Tiên Vương này cứ như quen thuộc, bay lên liền cùng Trần Trầm lôi kéo làm quen.

- Thần Tú Tiên Vương, có thể theo ta tiết lộ một chút, người đáp ứng những lão gia hỏa kia đến nơi này, bọn hần hứa hẹn cho người bao nhiêu chỗ tốt hay không? .

Trần Trầm liếc mắt nhìn hần, trả lời.

- Không có gì tốt.

Thiên Hằng Tiên Vương nghe đến đây mười điểm khiếp sợ nhìn Trần Trầm một chút, nói.

- Không chỗ tốt, người cũng đến? .

- Ta vì đại nghĩa.

Trần Trầm từ tốn nói, một mặt hiên ngang lẫm liệt.

Thiên Hằng Tiên Vương thấy vậy tranh thủ thời gian tăng nhanh tốc độ, phảng phất như tránh ôn thần tránh đi Trần Trầm.

Đúng lúc này, hai mươi tên Tiên Vương rút cục gặp được vật sống thứ nhất, bất quá cũng không phải thi thể sinh ra ý thức gì, mà là một vị Tiên Quân Tiên giới vào đến tìm kiếm cơ duyên.

Tiên Quân này vết thương chằng chịt, đã gần như dầu hết đèn tắt, lúc này đang trong không gian hư vô chậm chạp bồng bềnh, tùy thời cũng có thể vẫn lạc.

Cục Bắc Tiên Vương thấy vậy tranh thủ thời gian bay đến bên cạnh hắn, đem một viên đan dược đưa vào trong miệng hắn.

Cơ hồ là trong chớp mắt, Tiên Quân kia liền khôi phục sinh cơ.

Mở mắt, nhìn thấy một nhóm Tiên Vương ở trước mặt mình, Tiên Quân kia nháy mắt liền lộ ra biểu lộ cuồng hỉ tột cùng.

Sau đó hắn lại tựa hồ nghĩ đến hồi ức đáng sợ gì, trong mắt bắt đầu xuất hiện hoảng sợ, khàn giọng nói.

- Các vị Tiên Vương đại nhân, cũng không thể lại bay phía trước, phía trước có một bộ thi thể quái vật! .

- Quái vật? Quái vật lớn cỡ nào? Thực lực gì? .

Cục Bắc Tiên Vương cười nhạt tự nhiên, trong giọng nói có loại lực chấn nhiếp làm người tin phục, đến mức Tiên Quân kia nghe được hắn nói chuyện xong, biểu lộ lập tức biến đổi thành bình tĩnh rất nhiều.

Hít sâu một hơi xong, Tiên Quân kia nói.

- Quái vật kia khổng lồ ước chừng mấy vạn dặm, cũng không có khả năng khôi phục sinh ra ý thức, mấu chốt là có mấy vạn thi thể sinh ra ý thức vào ở trong cơ thể nó... Trong đó một vị mạnh nhất là thống lĩnh bộ hạ thi thể! .

- Thống lĩnh? .

Mấy Tiên Vương lông mày đồng thời nhú lại.

Thời gian ngắn không được đến tin tức mới, tình huống rõ ràng lại phát sinh biến hóa.

Thủ hạ thi đế vậy mà đã có thống lĩnh.

Đã có thống lĩnh, vậy vì sao thống lĩnh này không cùng thi đế tại một chỗ? .

Đáp án không cần nói cũng biết, thống lĩnh thủ hạ thi đế là đang tu tập thuộc hạ, súc tích lực lượng.

- Những thi thể này cực kỳ thông minh a...

Cực Bắc Tiên Vương lẩm bẩm nói.

Nói thật, nếu một đám thi thể từng nhóm trùng kích Tiên giới, Tiên giới có thể thoải mái đối phó.

Sợ là sợ thi đế kia tại bên trong không gian hư vô này không ngừng thu thập thủ hạ, cuối cùng đạt tới một cái con số kinh người sau lại trùng kích Tiên giới.

Bởi như vậy, Tiên giới sợ rằng sẽ phát sinh đại tai nạn.

Mà thi đế kia hiển nhiên cũng biết làm thế nào mới có thể chân chính xông ra không gian Hồng Mông hư vô này, cho nên thời gian dài như vậy cũng không có xuyên qua vết nứt lớn, tiến vào phạm vi Tiên giới.

- Có thể diệt một nhóm là một nhóm.

Cực Đông Tiên Vương tại một bên nói.

Một đám Tiên Vương đều gật đầu, cũng không đem trên vạn thi thể sinh ra ý thức kia để vào mắt.

Tiên Quân kia nghe vậy cực kỳ hoảng sợ, còn muốn giải thích những tồn tại kia mạnh bao nhiêu, phía trước nguy hiểm cỡ nào, còn không chờ hắn mở miệng, toàn bộ thân thể hắn liền không bị khống chế hướng phía sau bay đi.

Chờ thời gian hắn lấy lại tinh thần, một đám người đã không thấy bóng dáng.

...

Một khắc đồng hồ sau.

Trần Trầm liền nhìn thấy thi thể quái vật trong miệng Tiên Quân kia.

Đó là thi thể một sinh vật màu đen không lồ hình vòng tròn, dáng dấp giống như con cua lớn không có chân.

Chỉ bất quá con cua này quả thực hơi bị lớn, phương viên có tới mấy vạn dặm.

Cách mấy vạn dặm quan sát thi thể quái vật này cũng không có thể nhìn ra cái gì, chỉ có thể cảm giác được thi thể quái vật này đang chẳng có mục đích bồng bềnh.

Chờ chúng Tiên Vương lại tới gần một chút, thi thể quái vật kia đột nhiên run rẩy một chút, tiếp đó ngừng.

Trần Trầm thấy vậy con mắt hí hí.

Một giây sau, phần lưng quái vật kia liền bắt đầu bay ra số lượng lớn bóng người, tình hình kia liền như ong mật bay ra phương sào

vậy, có thể nói phô thiên cái địa.

Cũng không lâu lắm, liền có mấy vạn thi thể kỳ kỳ quái quái, hình thái khác nhau bay ra thân thể quái vật, xuất hiện tại bốn phía một đoàn người Trần Trâm.

Hai mươi tên Tiên Vương thì yên tĩnh trôi nổi tại bên trong không gian hư vô, mặc cho mấy vạn thi thể triển khai trận hình.

Một mực chờ mấy vạn thi thể đem mọi người vây quanh cực kỳ chặt chẽ xong, trong đám thi thể mới có một người phát ra tiếng.

- Bất quá hai mươi tên Tiên Vương, cũng dám lớn lối như vậy? .

Tiếng nói vừa ra, một tên lão giả cụt tay còng xuống hiện ra thân hình.

Nhìn thấy lão giả này, Cực Đông Tiên Vương kinh ngạc nói.

- Khô Cốt Tiên Vương? .

Mọi người gặp Cực Đông Tiên Vương vậy mà quen biết tiền thân lão giả còng xuống kia, không hẹn mà cùng dựng lên lỗ tai, chờ đợi Cực Đông Tiên Vương tiếp tục nói tiếp.

- Khô Cốt Tiên Vương là chủ Huyền Cốt tiên vực sáu ngàn vạn năm trước, chính là Tiên Vương lúc ấy toàn bộ Tiên giới công nhận trước ba, thần hồn hấn vô cùng mạnh mẽ, nhục thân gần như Bất Hủ, tính toán đến không có kẽ hở.

- Lão hủ từng cùng hấn gặp mặt vài lần, không nghĩ tới lúc ấy hấn hăng hái, giờ đây lại... A.

Cực Đông Tiên Vương thở dài.

Tất cả mọi người đều yên lặng, Tiên Vương trước ba Tiên giới thì

tính sao? Cuối cùng cũng chỉ có thể rơi vào kết cục này.

Khiến nội tâm bọn hắn khó tránh khỏi đều có chút phiền muộn.

Lão giả còng xuống kia gặp trong nhóm người này lại có người quen biết tiền thân hắn, thoáng cái liền biến đổi thành cảnh giác.

Thối lui đến trong đám thi thể xong, hắn cao giọng ra lệnh.

- Giết bọn hắn! .

Hống! .

Ra lệnh một tiếng, vô số gào thét vang lên, sóng âm tạo thành có thể lớn hơn cả gió lốc! .

Trần Trầm xen lẫn tại sau cùng đám người, đại khái liếc một chút, bên trong mấy vạn thi thể này chiến lực có thể so Tiên Vương có tới vài ngàn trăm! .

Nếu hôm nay bị vây quanh ở nơi này chỉ là hai mươi tên Tiên Vương phổ thông, có thể chạy đi liền được xem là vạn hạnh.

- Trận chiến đầu tiên này, ai đến? .

Mắt thấy lấy mấy vạn thi thể đánh thẳng tới, Cực Bắc Tiên Vương cũng tự nhiên nói.

- Ta tới đi.

Tại bên cạnh hắn, Cực Nam Tiên Vương đầu có hai sừng nhìn lên đến hết sức trẻ tuổi bình tĩnh trả lời, theo sau thân thể nàng liền bay lên, bay đến đỉnh đầu mọi người.

Ngang! .

Một tiếng long ngâm từ trong miệng nàng truyền ra, trong chớp mắt, thân thể nàng liền biến thành thân rồng khổng lồ kinh thiên mư ời vạn dặm! .

Ngay sau đó, đuôi rồng quét ngang! Như gió thu quét lá rụng đán h về nhóm thi thể! .

Oanh! Oanh! .

Từng tiếng như sấm rền vang lên, vô số cỗ thi thể tại phía dưới đư ôi rồng nhanh chóng hoá thành bột mịn.

Chỉ một kích, mấy vạn thi thể liền đi gần một phần ba.

Chương 850: Các Hiền Thần Thông.

Chương 850: Các Hiền Thần Thông.

- Lão Long thật bá đạo...

Trong lòng Trần Trầm lâm bầm một câu.

Đúng lúc này, trong đám thi thể lão giả còng lưng kia đột nhiên x uất thủ, một chương lộ ra, cuốn theo lấy một cỗ uy áp kinh người hướng về Cực Nam Tiên Vương trấn áp tới.

Mà bây thi còn lại thì nhân cơ hội này tan ra bốn phía.

Cực Nam Tiên Vương cũng không có quản những bây thi kia, mắt

thấy uy áp đánh tới, nàng gầm thét một tiếng, chân trước mạnh mẽ hướng về phía trước vỗ một cái! .

Oanh! .

Kèm theo một tiếng chấn minh kinh người, một đạo sóng xung kích cường đại hướng bốn phía điên cuồng khuếch tán, số lượng lớn thi thể sinh ra linh trí bị xông phân tán bay tán loạn bốn phía.

Bên trong phương viên mấy vạn dặm, chỉ còn lại một đám Tiên Vương cùng số ít mấy người trong đám thi thể như là đá ngầm bên trong sóng lớn, lù lù không động.

Lão giả cồng lưng gặp một nhóm đối thủ tất cả đều thần sắc ung dung, con ngươi không khỏi rụt rụt.

Hắn tuy mới sinh ra linh trí không bao lâu, nhưng cũng không có nghĩa hấn là kẻ ngu.

Nhóm Tiên Vương này cùng những quân lính tản mạn trước đây gặp được kia rõ ràng không giống nhau, lần này rất có thể là đụng phải cường giả chân chính.

Vừa nghĩ vậy, con mắt hắn chuyển động, tiếp đó cao giọng ra lệnh.

- Xông lên! Tất cả đều xông lên cho ta! .

Tuyệt đại bộ phận thi thể sinh ra linh trí khác cũng không có mức độ trí tuệ cao như hắn, nghe được mệnh lệnh xong, không có do dự chút nào, lần nữa ủa lên.

Lão giả cồng lưng thì xoay người rời đi, tính mượn cơ hội này thoát thân.

Lực chú ý một đám Tiên Vương tất cả đều đặt ở trên người hắn, t

ất nhiên không có khả năng dễ hấn dễ dàng chạy mất như vậy.

Không cần ai mở miệng, trong đám người Cực Tây Tiên Vương t uổi già sức yếu kia liền lóe biến mất, hướng về lão giả cùng lưng kia truy kích đi.

Trong nháy mắt, xa xa hư không liền bạo phát ra tiên khí ba động cực kỳ kinh người.

Cực Nam Tiên Vương hóa thân thành rồng thấy vậy bắt đầu toàn l ực đối phó tạp ngư, mấy cái vây đuôi xong, bày thi lúc đầu lít nha lít nhít liền biến đổi thành thừa thớt.

Lúc này nhóm thi thể mới vừa sinh ra linh trí này sợ hãi tử vong r ốt cục chiến thắng chiến ý trong lòng, bọn chúng bắt đầu chạy tứ phía.

Bất quá đối mặt Cực Nam Tiên Vương, bọn chúng làm sao có khả năng trốn được? .

Vài tiếng long hồng mang theo tính công kích cực mạnh xong, bê n trong không gian Hồng Mông hư vô liền khôi phục thanh tịnh.

Chỉ còn lại có Cực Tây Tiên Vương xa xa cùng lão giả cùng lưng kia còn tại chiến đấu, cùng chỗ không xa yên tĩnh nổi lơ lửng thi t hể quái vật hình vòng tròn.

Một nhóm Tiên Vương không có vội vã đi giúp Cực Tây Tiên Vu rong, mà chỉ yên lặng tại một bên quan chiến.

Xuyên thấu qua một trận chiến Cực Tây Tiên Vương cùng lão giả cùng lưng kia, bọn hấn đại thể có thể suy đoán ra thực lực thi đế k ia là cái cấp độ gì.

- Phía sau Cực Tây Tiên Vương có chúng ta những người này, ch o nên chiến không chút kiêng kỵ, dưới so sánh, thống lĩnh kia liền

sợ đầu sợ đuôi, nếu không như thế, Cực Tây Tiên Vương chưa chắc có thể chiếm được thượng phong.

- Nếu như thực lực thống lĩnh cùng Cực Tây Tiên Vương là một cái cấp độ, vậy thì để... Chỉ sợ mạnh hơn tuyệt đại bộ phận Tiên Vương tại chỗ một cái cấp bậc.

Trong lòng Trần Trầm yên lặng phân tích, sắc mặt trong lúc bất tri bất giác biến đổi thành ngưng trọng không ít.

Một trận chiến này tuy thuận lợi, nhưng cũng không thể phớt lờ.

...

Một lát, lão giả còng lưng kia dần dần chóng đỡ hết nổi, lúc này một đám Tiên Vương quan sát cũng quan sát không sai biệt lắm, không cần lại lưu thủ, ngay sau đó lại bay ra hai tên Tiên Vương.

Hai người Tiên Vương này vừa ra tay chính là Đại Đạo Chí Bảo, hời hợt liền phối hợp Cực Tây Tiên Vương đem lão giả còng lưng kia trọng thương bắt sống.

Nhìn xem mặt lão giả còng lưng có chút quen thuộc, Cực Đông Tiên Vương thờ dài nói.

- A, không nghĩ tới gặp lại cố nhân là quang cảnh như vậy... Nói đi, thì để kia hiện tại ở vào phương hướng nào? .

Lão giả còng lưng ngẩng đầu, hung dữ quét mắt mọi người một cái, tiếp đó chỉ vào hướng Đông nói.

- Liên tại hướng kia, các ngươi muốn đi cứ đi! .

Một đám Tiên Vương gặp lão giả còng lưng sáng khoái như vậy, không khỏi đến hơi kinh ngạc.

Lão giả còng lưng cũng nở nụ cười lạnh.

- Các ngươi muốn đi chịu chết, chẳng lẽ ta còn muốn ngăn các ngươi hay sao? Một nhóm Tiên Vương mà thôi, còn muốn đi tìm thi để đại nhân phiền toái, thật sự là không biết mùi vị! .

Cực Đông Tiên Vương nghe đến đây trên mặt non nớt hiện lên một chút mù mịt.

Bên cạnh Thiên Hằng Tiên Vương tóc dài kia cũng cười nói.

- Thi đế thi đế, ngươi sẽ không thật coi nó là Tiên Đế đi? Chỉ cần không phải Tiên Đế, chúng ta dám người này lại có gì để sợ? .

Nghe được lời hấn nói, sắc mặt Cực Đông Tiên Vương biến thành đỏ nhin một chút.

Lúc này, Bất Tử Tiên Vương bên cạnh lạnh như băng chen lời mỉa mai.

- Ta cảm giác có không ít sinh mệnh đang theo phương Đông hội tụ, hướng Đông thi khí đang biến đổi thành càng ngày càng nặng.

Chúng Tiên Vương nghe vậy liền biết lão giả còng lưng nói không giả.

Chỉ bất quá hấn che giấu một việc.

Đó chính là nhóm thi thể này ở giữa lẫn nhau là có liên hệ, mà biết được nơi đây tao ngộ đại địch, số lượng lớn thi thể sinh ra linh trí rải tại chiến trường không gian Hồng Mông hư vô bắt đầu tụ tập, cũng không lại phân tán bốn phía thu thập thủ hạ như lúc trước đây kia,

- Bộ hạ Thi đế, có mấy vị thống lĩnh giống như ngươi? .

Cực Đông Tiên Vương lại hỏi.

Lão giả còng lưng tròng Cực Đông Tiên Vương một chút, khoe miệng đột nhiên móc ra một vệt nụ cười quý dị.

Đúng lúc này, phía sau hắn Thiên Hằng Tiên Vương mãnh liệt lộ ra tay, một chưởng đập vào trên đỉnh đầu hắn.

Vù vù! .

Một tiếng chấn minh như có như không truyền ra, biểu lộ lão giả còng lưng nháy mắt cứng ngắc, trong mắt dần dần mất đi vẻ mặt.

- Gia hỏa này tự biết nhất định chết, còn muốn tự bạo.

- Mà thôi, Thiên Hằng Tiên Vương, người thuận tay thì thể hắn xử lý sạch a, bớt sau này tái sinh tai hại.

Cực Đông Tiên Vương khoát tay áo nói.

Thiên Hằng Tiên Vương nghe vậy lại chuẩn bị xuất thủ, Bất Tử Tiên Vương kia lại đưa tay ngăn lại nói.

- Giao cho ta.

Dứt lời, thân thể của hắn dần dần hoá thành một đạo quang ảnh, từ trong thân thể lão giả còng lưng xuyên qua.

Chờ thời gian hắn đi ra, lão giả còng lưng kia đã triệt để khô héo, cuối cùng biến thành tro bụi, tiêu tan tại bên trong không gian Hồng Mông hư vô.

Trái lại Bất Tử Tiên Vương, lại một bộ bộ dáng phi thường dễ chịu.

Mọi người thấy vậy tuy trong lòng có nghi hoặc, nhưng không có

hỏi nhiều.

Bất Tử Tiên Vương ngược lại chủ động giải thích nói.

- Yên tâm, đây là độc môn thần thông ta, cũng không phải ai cũng biết.

Dứt lời, hắn lại chủ động đứng ở phía trước nhất đội ngũ, không nói nữa.

Cực Đông Tiên Vương cúi đầu suy tư một trận, cuối cùng nhìn về phía một tên Tiên Vương thân mặc hắc bào không thấy rõ khuôn mặt trong đám Tiên Vương,.

- U Ảnh Tiên Vương, chỉ sợ cần làm phiền người đi dò thám tình huống...

Trần Trầm nghe đến đây cũng nhìn về phía Tiên Vương áo đen kia.

U Ảnh Tiên Vương này là chủ U Ảnh tiên vực.

U Ảnh tiên vực là một chỗ đặc thù tiên vực Tiên giới, trên đó sinh hoạt đều là một chút hồn thể.

Kỳ thực, nghiêm chỉnh mà nói Tiên giới là thu gom tất cả, chỉ cần không phải tu sĩ Minh giới, đại bộ phận cũng có thể tại Tiên giới tìm tới một chỗ cắm dùi,.

Bao gồm Bất Tử Tiên Vương, U Ảnh Tiên Vương dạng kỳ hoa này tồn tại.

Nếu không phải lần này bên trong không gian Hồng Mông hư vô t hức tĩnh số lượng thi thể quá mức to lớn, một khi tiến vào Tiên giới tuyệt đối sẽ trùng kích trật tự Tiên giới, một đám Tiên Vương kia cũng chưa chắc nhất định muốn đối phó thi thể.

- Tốt.

U Ảnh Tiên Vương so còn muốn trăm mặc ít nói hơn Bất Tử Tiên Vương kia, phun ra một chữ xong, thân thể liền dần dần bắt đầu trở thành nhạt, cũng không lâu lắm, liền hoàn toàn biến mất vô tung.

Mà quá trình này, Trần Trầm vậy mà không phát giác được bất cứ ba động gì, càng không biết U Ảnh Tiên Vương này đến cùng là biến mất như thế nào.

Chương 851: Có Thể Biết Đến Trận Này.

Chương 851: Có Thể Biết Đến Trận Này.

- U Ảnh Tiên Vương này biết thuấn di! Luận chạy trốn, có thể nói thứ nhất Tiên giới! .

Thiên Hằng Tiên Vương nhỏ giọng thăm thì.

Trần Trầm nghe đến đây trong lòng bừng tỉnh.

Khó trách muốn để U Ảnh Tiên Vương tiến đến dò đường, thì ra là à thế.

Thuấn di...

Trên lý luận, công pháp Thái Thanh Huyền Thiên Đạo hẳn tu luyện

n tới cảnh giới cao thâm nhất cũng có thể làm đến.

Nhưng cũng phải là tại trong không gian bình thường mới có thể, mà tại không gian Hồng Mông hư vô là quả quyết không cách nào làm đến.

- Tiên giới lớn, người tài ba rất nhiều, ta không thể bành trướng.

Trần Trâm âm thầm cảnh cáo chính mình ở trong lòng một câu.

...

Một đám Tiên Vương ước chừng tại chỗ chờ đợi một canh giờ, trong không gian hư vô mới lại lần nữa ngưng tụ ra thân ảnh U Ảnh Tiên Vương.

- Hướng Đông, bên trong ước chừng ba ngàn vạn, có hơn bảy trăm cỗ thi thể quái vật khổng lồ bông bênh, về phần trong đó có bao nhiêu thi thể sinh ra linh trí, số lượng cụ thể ta không biết, nhưng tuyệt đối tại năm ngàn vạn trở lên.

- Trừ đó ra, trong đó còn có một siêu cấp cường giả cảm ứng được ta tồn tại.

Nói xong lời cuối cùng, ngũ khí U Ảnh Tiên Vương ít thấy biến đổi thành mười điểm ngưng trọng.

Tiên Vương khác càng là như vậy.

Nói thật, bên trong nhóm Tiên Vương này có thể cách rất xa cảm ứng được U Ảnh Tiên Vương lúc đó không có mấy.

Đây là cường độ thần hồn khác biệt, cùng nhục thân cường đại không có quan hệ.

Theo lý thuyết thi đế kia vừa khôi phục, tuyệt đối không có khả năng

ăng có thần hồn cường đại như thế, nhưng hấn hết lần này tới lần khác liền có.

Thần hồn mạnh mẽ phối hợp nhục thân Tiên Đế, vậy liền mười đi ếm kinh khủng.

Lại thêm ở bên cạnh hấn còn không biết mấy vị thống lĩnh...

Vừa nghĩ vậy, có vài Tiên Vương trong mắt đã mạnh động thoái ý.

Thi đế này rất có thể không phải mới vừa khôi phục, hoặc là, ý thức trong cơ thể hấn vốn liền đến từ một tên cường giả khác.

Cực Bắc Tiên Vương từ tốn nói.

Cực Nam Tiên Vương đầu có hai sừng trầm giọng nói.

- Ta cũng thấy phải là dạng này, như hấn chính mình đản sinh ra ý thức, hấn không cần thiết bốc lên nguy hiểm to lớn cùng Tiên giới chúng ta đối nghịch.

Bởi vì chúng ta đại khái có thể tiếp nhận Bất Tử Tiên Vương dạng kia tiếp nhận hấn.

Hiện tại hấn đủ loại cử động đều biểu lộ rõ ràng, hấn tồn tại địch ý to lớn đối với Tiên giới, ta cảm thấy ý thức kia rất có thể đến từ thế giới khác trong không gian Hồng Mông hư vô.

- Khụ khụ, có địch ý to lớn đối với Tiên giới chúng ta, vậy chúng ta càng không thể lùi bước.

Cực Tây Tiên Vương nhẹ ho hai tiếng, bên trong thanh âm già nua tràn đầy quyết tuyệt.

Cực Đông Tiên Vương cũng nhìn thấy ý lùi bước trong mắt mấy

Tiên Vương, thờ dài nói.

- Chúng ta dám người này cũng không ai là thủ lĩnh, cho dù rời đi không gian Hồng Mông hư vô, phong ấn vết nứt, nuôi hổ gây họa, hay là buông tay đánh cược một lần, tranh thủ một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, mọi người bỏ phiếu biểu quyết a.

Nói xong, hắn dừng một chút, đưa tay ra nói.

- Ta quyết định lưu lại một trận chiến.

Tứ Cực Tiên Vương như thể chân tay, hắn tỏ thái độ, ba Tiên Vương khác dồn dập quyết định lưu lại một trận chiến.

Theo sau Bất Tử Tiên Vương, U Ảnh Tiên Vương đi theo tỏ thái độ.

Bất quá cũng có mấy Tiên Vương chọn rời đi nơi đây, phong ấn vết nứt, chờ sau này có Tiên Đế trở về Tiên giới, sẽ giải quyết phiền toái này.

Ý tưởng này rất nhanh đạt được không ít Tiên Vương ủng hộ, cũng không lâu lắm, số phiếu liền biến thành chín so chín.

Chỉ còn lại có Trần Trầm cùng Thiên Hằng Tiên Vương không có tỏ thái độ.

Thiên Hằng Tiên Vương thấy vậy liền muốn mở miệng, Trần Trầm bên cạnh cũng đột nhiên nói.

- Ta bỏ quyền! .

Tiếng nói vừa ra, ánh mắt mười tám tên Tiên Vương khác toàn bộ rơi vào trên người Thiên Hằng Tiên Vương.

Thiên Hằng Tiên Vương lời nói đến bên miệng, nhưng lại nuốt xu

ông.

Ai có thể nghĩ tới tiểu tử bên cạnh này đã vậy còn quá lấu cá, đem tất cả áp lực đều đẩy cho mình.

Nhưng nếu không tỏ thái độ, việc này một mực kéo xuống, cũng không phải biện pháp.

Lúc này, Cực Đông Tiên Vương đột nhiên nói.

- Ta lộ ra điểm tin tức cho các vị a, nếu Tiên giới không phát sinh tai hoạ ngập đầu, Tiên Đế quả quyết sẽ không trở về.

Mà tai hoạ ngập đầu trong mắt Tiên Đế, ít nhất là Tiên giới bị hủy diệt gần nửa tiên vực, các vị tử thương hơn phân nửa mới tính.

Thiên Hằng Tiên Vương nghe vậy cười ha ha một tiếng nói.

- Tiên bối tự nhiên khinh thường nói dối, đã như vậy, vậy liền một trận chiến a.

Hắn cái này mới mở miệng liền tương đương kết luận cuối cùng.

Chung quanh đây đều là Tiên Vương cao cấp nhất Tiên giới, nếu làm quyết định, cũng sẽ không lại nói chút ít nói nhảm dư thừa.

- Mà thôi, vậy liền chiến.

- Chiến! .

...

Quyết định xong, hai mươi tên Tiên Vương trực tiếp hướng về hư không Đông bay đi.

Trên đường đi, cơ hồ không một người nói chuyện, không khí tươ

ng đối ngưng trọng.

Chỉ có Thiên Hằng Tiên Vương kia rơi vào cuối cùng, cùng Trần Trầm tại một chỗ, thỉnh thoảng nói thăm hai câu.

- Aiz, ta nghe bọn hấn nói người có rất nhiều Đại Đạo Chí Bảo, có thể cho ta mượn hai kiện hay không? .

Trần Trầm lườm Thiên Hằng Tiên Vương một chút, lạnh lùng nói.

- Ta cùng người rất quen sao? .

Sắc mặt Thiên Hằng Tiên Vương có chút cứng đờ, tựa hồ không nghĩ tới Thần Tú Tiên Vương này cũng dám nói cùng hấn như vậy.

Ngay tại thời điểm hấn còn chuẩn bị nói cái gì, Trần Trầm tiện tay vung lên, bên cạnh vậy mà nhiều một chiếc phi chu cỡ nhỏ.

Phi chu này toàn thân ngân sắc, chỉ bất quá lớn cỡ một người, mùi diễm linh lung xinh đẹp, máu chốt là vậy mà tản ra khí tức đến gần Đại Đạo Chí Bảo.

Một đám Tiên Vương nhìn thấy phi chu này đều một trận ghé mắt.

Trần Trầm thì không khách khí chút nào ngồi vào trong phi chu, đi theo phía sau đội ngũ.

Kỳ thực, hấn cũng không phải không có tọa giá cấp bậc Đại Đạo Chí Bảo.

Nhưng không cần thiết, làm người vẫn nên khiêm tốn một chút tốt.

Huống chi, phi chu cỡ nhỏ này đã đủ để bắt kịp một đám Tiên Vương.

...

Theo thời gian chuyển dời, không khí giữa mọi người càng ngày càng ngưng trọng.

Dù cho Trần Trầm ngồi tại trên phi thuyền, đều mơ hồ cảm giác được một cỗ khí tức xơ xác, liền như thân ở biển sâu bên trong lực áp bách cực mạnh.

Rất rõ ràng, nhóm Tiên Vương cường đại này cũng không ngoại lệ, tất cả đều đang súc thế.

- Rất gần, dự tính nửa khắc đồng hồ phía sau liền sẽ gặp.

Bất Tử Tiên Vương ngũ khí thanh lãnh, tiếng mơ hồ có chút khàn khàn.

Hắn vừa nói lời này, Thiên Hằng Tiên Vương phảng phất như bị kích thích vậy, đột nhiên gia tốc, cơ hồ là trong nháy mắt liền bay đến phía trước nhất tất cả mọi người.

Cùng lúc đó, một cỗ khí thế lẫm liệt đến như là đao cắt từ trên người hắn tản ra.

Một đám Tiên Vương thấy vậy cũng không dám theo phía sau hắn, sợ bị khí thế của hắn ảnh hưởng.

Trần Trầm thấy vậy cũng không cảm thấy bất ngờ.

Thiên Hằng Tiên Vương này nhìn bề ngoài hoà nhã, kỳ thực nội tâm âm là người điên.

Cũng chính bởi vì vậy, hắn mới không muốn cùng Thiên Hằng Tiên Vương này có quá nhiều liên hệ.

Nửa khắc đồng hồ trôi qua rất nhanh.

Trần Trầm còn không chút chú ý, một nhóm thi thể quái vật khổng lồ liền tiến vào bên trong phạm vi thần thức hắn.

Bầy quái vật này hình thái khác nhau, rõ ràng cũng không phải si nh linh Tiên giới.

Bất quá bọn hắn đều có một điểm giống nhau, đó chính là thể tích phi thường to lớn, phiêu phù ở không gian Hồng Mông hư vô Tựa như từng tòa đại lục.

Thiên Hằng Tiên Vương rõ ràng cũng cảm ứng được những thi thể cự thú này, gào một tiếng nói.

- Các vị, ta lên trước! .

Dứt lời tốc độ của hắn lại bạo tăng một đoạn! .

Nhưng vào lúc này, tình huống đột biến! Trong thần thức Trần Trầm những vị trí cự thú kia nhanh chóng phát sinh biến hóa.

Cơ hồ là ở trong chớp mắt, liền tạo thành một toà trận pháp không biết tên.

Trận pháp to lớn như thế vừa tạo thành, liền sinh ra kết giới to lớn đủ để bao phủ phương viên ức vạn dặm.

Mà bao gồm Trần Trầm tại bên trong, tất cả Tiên Vương trong chớp mắt đều bị bao phủ tại trong kết giới...

Lúc này, trong kết giới mới vang lên một đạo tiếng âm lãnh.

- Các ngươi, có biết đến trận này? .

Chương 852: Pháp Bảo Chi Hải! .

Chương 852: Pháp Bảo Chi Hải! .

- Cửu Cung Phong Thiên Trận...

Sắc mặt Cực Đông Tiên Vương một trận biến ảo, đi theo sắc mặt hấn biến đổi là hoàn cảnh bên trong đại trận.

Mắt thấy bên trong không gian Hồng Mông hư vô xuất hiện càng ngày càng nhiều sương mù, Cực Đông Tiên Vương nhanh chóng nói.

- Cửu Cung Phong Thiên Trận này là Tiên giới đại trận ta, có thể nhanh chóng cắt chém chiến trường, đem cường giả trong trận phá phân mà đánh tan... Thi đế này không đơn giản! Mọi người nhất thiết phải cẩn thận...

Nói đến đây, tiếng hấn càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng tất cả Tiên Vương đều bị sương mù thôn phệ.

...

Trần Trầm an tọa ở trong phi chu, bốn phía tất cả đều là sương trắng, vô luận là ngũ giác hay là thần thức, đều dò xét không đến bên ngoài sương mù.

Bất quá còn tốt, hệ thống vẫn có tác dụng như cũ.

Cho nên giờ phút này hấn có thể rõ ràng biết Tiên Vương khác th

ân ở chỗ nào.

Nhưng hấn lại không dám tùy ý loạn động.

Trận pháp Cửu Cung Phong Thiên Trận này hấn trước đây xem xét tài liệu mơ hồ có chút ấn tượng, trận pháp này không chỉ có một đồng sương mù đơn giản như vậy.

Bởi vì không có bất kỳ lực sát thương nào, cho nên trận pháp này tại phương diện khác tương đối cường hãn.

Chủ nhân hấn phải làm để phân chia chiến trường.

Sương mù chỉ là nguy trang mà thôi, chân chính lợi hại là một tầng g lại một tầng tiểu kết giới trong trận pháp, tương đương với đem bên trong trận pháp phân chia thành vô số tiểu thế giới.

- Muốn xuất trận... Chỉ có đánh bại Thủ Hộ giả tiểu thế giới mới có thể.

Mà Thủ Hộ giả, bình thường đều là cường giả người bày trận an bài có thể kiềm chế người trong trận.

Hô! .

Hít sâu một hơi, Trần Trảm thu hồi phi chu.

Lúc này sương mù bốn phía dần dần tán đi, xuất hiện ở trước mặt là một mảnh đại hải vô biên vô hạn.

Mình lúc này đang đứng ở trên biển lớn.

Một trận gió lớn thổi qua, trên mặt biển dâng lên một trận sóng cả.

Dần dần, số lượng lớn đầu lộ ra mặt biển, tiếp đó hướng lên dâng

lên.

Chỉ bất quá mấy hơi thở, trên biển lớn vô biên vô hạn liền bay ra hơn triệu thân ảnh, đem Trần Trầm đoàn đoàn vây quanh ở chính giữa.

Đây cũng không phải là huyền tượng, mà là Thủ Hộ giả thi đế bố trí.

Trần Trầm đại thể quét mắt một vòng, chỉ là Tiên Vương liền có hơn mười vị.

Trong đó còn có một tên khí tức trên người không kém gì lão giả cồng lung lúc trước kia.

- Thật sự là quá dễ mắt ta, bất quá vạn hạnh bên trong bất hạnh là thi đế kia không tìm tới ta.

Trần Trầm bản thân an ủi một câu, đồng thời yên lặng đồng tình một thoáng vị đồng bạn bị thi đế đích thân đối đầu kia.

Đúng lúc này, tầng tầng đang bao vây phân ra một con đường, một tên nữ tử toàn thân áo trắng, sắc mặt âm đạm từ trong thông đạo đi ra.

- Người chính là Thần Tú Tiên Vương, Tiên Vương Tiên giới lấy bảo vật rất nhiều mà xưng? .

Tiếng nữ tử mười điểm âm lãnh, phảng phất như âm phủ lệ quỷ.

Nghe được lời nàng nói, nội tâm Trần Trầm lập bộp một tiếng.

Cũng không phải sợ hãi tiếng nữ tử, mà là hấn khiếp sợ tại nữ tử vậy mà am hiểu tin tức có liên quan với hắn.

Nữ tử hoặc là thi đế tuyệt đối không có đi qua Tiên giới... Vậy giả

i thích duy nhất chính là trong Tiên giới có người cầu kết thi đế.

Là Bất Tử Tiên Vương kia? .

Trần Trầm theo bản năng vận dụng hệ thống, phát hiện tùy hành bên trong một đám Tiên Vương cũng không có ai cầu kết thi đế.

Bất Tử Tiên Vương lúc này cũng bị phân chia tại một chỗ bên trong tiểu thế giới, giống như hắn, đang đối mặt trăm vạn đại quân.

Vậy đến cùng là ai? .

Phải biết nhóm Tiên Vương mình này tụ họp lại, cũng chính là sự tình hai ngày này.

Ai có thể nhanh như vậy đem tin tức chính mình cung cấp cho thi đế? .

Liên chính mình loại Tiên Vương mới ngoi đầu lên này tin tức cũng có, Tiên Vương khác có đặc điểm gì phỏng chừng đã sớm bị nghiến cứu triệt để.

Trận chiến này cho dù mình có thể thắng, người khác chỉ sợ cũng không thoải mái như vậy.

Gặp Trần Trầm yên lặng không lời, nữ thi kia lộ ra một cái nụ cười quỷ dị, âm hiểm cười nói.

- Thần Tú Tiên Vương, người đã nhiều bảo vật, vậy ta liền tại lĩnh vực người am hiểu nhất đánh bại người.

Nàng tiếng nói vừa ra, bên trong trăm vạn thi thể bốn phía đột nhiên đứng ra một vạn người, ba trăm sáu mươi hạn độ không góc chết bao vây Trần Trầm tại chính giữa.

Theo sau một vạn thi thể này vậy mà đồng thời lấy ra một kiện Tạ

o Hóa Linh Bảo, đối hướng Trần Trầm.

Tạo Hóa Linh Bảo, đó là bảo vật Tiên Vương Tiên giới bình thường dùng.

Tại Tiên giới đã được xem là bảo vật nửa đỉnh tiêm.

Nhưng tại trong Cửu Cung Phong Thiên Trận này, chỉ là một tiểu thế giới liên xuất hiện số lượng một vạn.

Nếu Tiên Vương khác nhìn thấy tình cảnh này, sợ là tại chỗ liền bị chân thất điên bát đảo.

Cũng chính là Trần Trầm loại người gặp qua cảnh tượng hoành tráng này mới có thể đủ thông dong đối mặt loại chiến trận này.

- Các ngươi ngược lại là đủ tự đại, biết rõ sở trường ta là gì, lại muốn tại lĩnh vực ta am hiểu nhất đánh bại ta, tốt, vậy ta liền nhìn xem các ngươi có thể lấy ra vật gì tốt.

Nếu cục diện đã không cải biến được, Trần Trầm dứt khoát không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu ứng chiến.

Tiếng nói vừa ra, Như Ý Thần Biến Giáp trên người hắn liền hiện ra, biến thành toàn thân giáp da màu đen kỳ dị, bọc lại toàn thân hắn.

Ngay sau đó Trần Trầm mãnh liệt hét lên, tại phía sau hắn vậy mà xuất hiện đuôi rồng kỳ dị dài đến vạn dặm, hướng bốn phía quét ngang! .

Oanh! .

Từng tiếng đùng đoàng truyền ra, phía sau hắn hơn ngàn thi thể cồm cồm trong tay Tạo Hóa Linh Bảo ứng thanh sụp đổ.

Một kích này tuy không kịp Cực Nam Tiên Vương, nhưng cũng có bảy phân vận vị Cực Nam Tiên Vương! .

Nữ thi bạch y kia thấy vậy cười ha ha, trong mắt tinh quang bùng lên! .

- Tốt! Ha ha! Rất tốt! .

Theo sau nàng mãnh liệt vung tay lên, trăm vạn thi thể bốn phía vô luận là ai, vô luận lấy bảo vật gì, tất cả đều hướng về trên người Trần Trầm lưu tâm.

Tình hình kia liền như là phóng vô số pháo hoa, mà Trần Trầm thì ở vào chính giữa pháo hoa.

Mắt thấy vô số bảo vật hướng chính mình bao phủ mà đến, sắc mặt Trần Trầm biến hóa, cùng lúc đó, trên cổ tay hắn Tử Tiêu Ngự Thần Luân bỗng nhiên bay ra, biến thành một đạo lưu quang cực tốc ở chung quanh hắn phi tốc chuyển động! .

Đương đương đương đương...

Tiếng kim thiết giao kích liên tiếp vang lên, vô luận là bảo vật gì, hay là lưu quang nơi nào đến, hễ bị Tử Tiêu Ngự Thần Luân đánh lên, toàn bộ hoá thành bột mịn! .

Nhưng mà chính là như vậy, vẫn có hơn phân nửa lưu quang đánh vào trên người Trần Trầm.

Tuy những pháp bảo này công kích toàn bộ bị Như Ý Thần Biến Giáp ngăn trở, nhưng Trần Trầm vẫn cảm nhận được trùng kích không nhỏ.

Không có cách nào, số lượng quá kinh người! .

Đến mức trong tầm mắt hắn tất cả đều là lưu quang pháp bảo, thật

giống như hấn bị bày kiến bao vây vậy! .

Mà từng kiến từng kiến pháp bảo kia liền phảng phất như từng cơn từng cơn kiến, hễ có chút khe hở liền hướng về thân thể hấn đâm vào! .

- Cái đái ngộ này...

Hai tay Trần Trầm bảo hộ đầu lú rú một câu, theo sau hấn mãi liệt giậm chân một cái! .

Trên biển lớn liền vang lên một tiếng chuông vang mạnh mẽ tột cùng! .

Đương! .

Kèm theo tiếng chuông vang, bốn phía Trần Trầm xuất hiện một đóa hư ảnh hình chuông to lớn.

Hơn triệu lưu quang pháp bảo hễ đâm vào bên trên hư ảnh hình chuông tất cả đều bắn ngược mà quay về.

Trăm vạn thi thể bốn phía thấy vậy cũng chưa từ bỏ ý định, lại phát động vòng thứ hai công kích.

Trần Trầm thấy vậy thần sắc bình tĩnh, liền như vậy uốn lượn như vô sự đứng tại bên trong hư ảnh hình chuông.

Một giây sau, lại có vô số lưu quang đụng vào bên trên hư ảnh hình chuông, trong lúc nhất thời quang mang bốn tung tóe, nổ đùng không ngừng, tạo thành đủ loại khí lã trong hư không va chạm, tủa xuống bao trùm điệp mấy vạn dặm! Tạo thành một mảnh Bạo tạc hải dương phù kỳ thực.

! .

Thế nhưng hư ảnh hình chuông liền như là núi lớn trong hải dương bao tạc vạn cổ không thay đổi vậy, bảo hộ bốn phía Trần Trâm, mặc cho những pháp bảo kia va chạm thế nào, tiến công thế nào, cũng không có rung động dù cho một tơ một hào.

Một chuông xa, phảng phất giống như cách thế.

Thế giới ngoài chuông tựa là cảnh tượng hủy diệt khủng bố, bên trong chuông Trần Trâm đứng chấp tay, thân nhiên tự nhiên.

Đây cũng là Đại Đạo Chí Bảo trọn vẹn dùng đến phòng ngự, Bất Động Thần Hoàng Chung.

Chương 853: Buông Tay Hành Động.

Chương 853: Buông Tay Hành Động.

Nữ thi bạch y cao cao tại thượng, nhìn xuống tràng cảnh phía dưới, trong mắt điên cuồng rốt cục thiếu đi một chút, thay vào đó là một vệt ngưng trọng.

Lại nhìn chỉ chốc lát, nàng chậm chậm đưa ra tay, một đóa bông hoa màu trắng bầy mảnh tại lòng bàn tay nàng lặng yên nở rộ.

Hoa này vừa mở, trong vòng phương viên mấy chục dặm bảo vật giống như bị kích thích vậy, hào quang tỏa sáng, uy lực không chỉ lại muốn mạnh gấp mấy lần so với lúc trước! .

Trong Bất Động Thần Hoàng Chung, Trần Trâm áp lực mãnh liệt

tăng nhiều.

Bất Động Thần Hoàng Chung phòng ngự tất nhiên cường đại, nhưng cũng không phải không bản nguyên, cần tiên lực trong cơ thể hấn chèo chống mới được.

Thời gian trong nháy mắt đứng trước áp lực vượt qua trình độ hấn cung cấp tiên lực, Bất Động Thần Hoàng Chung cũng sẽ bị công phá.

- Hoa đó là cái gì... Vậy mà nghịch thiên như thế.

Trần Trầm nhìn xem bảy mảnh bông hoa trong tay nữ thi bạch y, biểu lộ ngưng trọng.

Phải biết, hấn tùy thân mang theo số lượng lớn tiếp tế, lại thêm Bất Động Thần Hoàng Chung bên người, liền là đồng thời đối mặt bảy tám Đại Đạo Chí Bảo công kích, hấn cũng sẽ không cảm nhận được áp lực quá lớn.

Nhưng đóa hoa kia vậy mà có thể gia trì trăm vạn món pháp bảo, để hấn mơ hồ không chịu nổi, uy năng này cũng quá mức khủng bố.

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm bắt đầu dùng hệ thống giám định, một lát, liền đạt được đáp án.

Vạn Bảo Linh Hoa, Đại Đạo Chí Bảo, bảo vật loại phụ trợ chiến trường, trong đó dung hợp vô số pháp bảo chi linh, trong thời gian chiến tranh, có thể tăng lên lực lượng tất cả pháp bảo chi linh bên trong trăm vạn dặm, đồng thời bổ sung tiên lực cho pháp bảo...

Nghe được hệ thống giới thiệu, trong lòng Trần Trầm hiểu rõ.

- Đại Đạo Chí Bảo loại chiến trường...

Hắn đạt được Đại Đạo Chí Bảo tuy nhiều, nhưng vẫn đúng là không có bảo vật chủng loại này.

Loại bảo vật này nếu đặt ở bình thường, căn bản cũng không có tác dụng gì, nhưng tại loại trường hợp này, cũng bù đắp được vài kiện Đại Đạo Chí Bảo.

Cảm thụ được áp lực chính mình càng lúc càng lớn, Trần Trâm bắt đầu cố gắng lấy ra Tứ Thần Thị, thời khắc thể này đơn thuần phòng ngự không thể làm được, nhất định cần đến tiến công.

Tứ Thần Thị hộp vừa mở ra, hai đạo quang ảnh liền bay ra ngoài.

Trong đó một đạo quang ảnh bay đến ngay phía trên Bất Động Thần Hoàng Chung, tiếp đó mãnh liệt hướng trên Bất Động Thần Hoàng Chung một ấn! .

Một cái Chử Ngự to lớn vô cùng liền in dấu khắc ở bên trên kết giới phòng ngự Bất Động Thần Hoàng Chung, trong chớp mắt, uy lực Bất Động Thần Hoàng Chung đại tăng, quang mang tăng vọt không chỉ gấp mấy lần, tất cả lưu quang pháp bảo đánh lên Bất Động Thần Hoàng Chung, tất cả đều phát ra một tiếng rên rỉ, bay ngược mà quay về.

Một đạo quang ảnh khác thì xông phá trùng điệp ngăn cản, đánh ra một chương với nữ thi bạch y trong trời cao kia! .

Phía dưới một chương này, một đạo phù văn công kích to lớn vô cùng liền trùng trùng điệp điệp hướng lấy bạch y nữ thi trấn áp tới.

Bạch y nữ thi nhìn thấy phù văn kia, sắc mặt mãnh liệt biến đổi, trái tim thủ thời gian ra tay, từ trong ngực lấy ra một mặt tấm thuẫn ngăn tại trước người.

Tấm thuẫn kia vừa xuất hiện liền biến thành một đạo bình chương không lồ màu vàng, ngăn lại phù văn to lớn, bất ngờ cái này cũng

là một kiện Đại Đạo Chí Bảo.

- Khó trách dám so với pháp bảo của ta, quả nhiên có mấy phần thực lực.

Trần Trầm lẩm bẩm nói nhỏ một câu, trong lòng chẳng biết tại sao, đột nhiên có chút hưng phấn lên.

Nói thật, nếu tại Tiên giới, làm gì có ai có tư cách cùng hắn so đấu bảo vật? .

Hắn lại không dám buông tay hành động, cuối cùng thân gia hắn quá mức phong phú, thật không chút kiêng kỵ sử dụng Đại Đạo Chí Bảo, khó tránh khỏi sẽ bị người nhớ thương.

Nhưng ở trong Cửu Cung Phong Thiên Trận liền không giống với lúc trước, hắn đại khái có thể dốc hết toàn lực, nhìn một chút thực lực chính mình cao đến nơi nào! .

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm nhin không được ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, ngay sau đó Như Ý Thần Biến Giáp trên người bắt đầu nhanh chóng tăng vọt! .

Giữa mấy hơi thở, Như Ý Thần Biến Giáp tăng dài đến khổng lồ mấy vạn dặm! .

Trần Trầm cũng thành một siêu cấp quái vật khổng lồ toàn thân lân phiến màu đen, đầu có hai sừng, sau lưng mọc lên hai cánh, hai đầu bốn tay, to đến mấy vạn dặm! .

Bất Động Thần Hoàng Chung đi theo biển lớn, rất nhanh cũng biến thành chuông lớn, đem Trần Trầm bao phủ ở bên trong.

Hô! .

Trần Trầm ở vào trong cơ thể quái vật phun ra một hơi, theo sau k

hông chút do dự, nuốt vào một mai ngũ chuyển Kim Đan.

Lực lượng khổng lồ ở trong cơ thể hấn bạo phát, hấn không có đem cỗ lực lượng này chuyển hóa làm tu vi, mà là đem toàn bộ quán thân đến bên trong mấy món Đại Đạo Chí Bảo.

Vù vù! .

Tử Tiêu Ngự Thần Luân hào quang tỏa sáng, biến thành một cái tinh thần vây quanh Trần Trầm nhanh chóng xoay tròn, liền như vệ tinh kèm theo Trần Trầm vậ.

Như thế vẫn chưa đủ, ngay sau đó, ba thanh kiếm hắc khí dày đặc bay ra, hoá thành khổng lồ vạn dặm, rơi vào trong tay Trần Trầm.

Đây là Đại Đạo Chí Bảo trân quý thứ hai trong trăm vạn nhẫn trữ vật lúc trước, phân biệt là Trấn Tiên Kiếm, Diệt Tiên Kiếm, Thị Tiên Kiếm.

Đại Đạo Chí Bảo này mặc dù là vật Minh giới, nhưng Trần Trầm vận dụng lực lượng ngũ chuyển Kim Đan trong cơ thể, cũng có thể thôi động.

- Còn chưa đủ...

Cảm thụ được lực lượng bành trướng trong cơ thể, một tay Trần Trầm để trống mạnh mẽ chấn động, một tấm kính liền rơi vào ở trong tay.

Đây là chiến lợi phẩm diệt sát Cửu Thiên Tiên Vương được đến, Thanh Vân Tiên Kính.

Cái Thanh Vân Tiên Kính này không chỉ có thể phòng ngự, còn có thể phản xạ công kích, lúc trước Cửu Thiên Tiên Vương chính dựa vào bảo vật này mới ngăn lại Tứ Thần Thị tiến công.

- Lần này không sai biệt lắm...

Trần Trầm líu ríu một câu.

Giờ đây hẳn toàn lực thúc giục Như Ý Thần Biến Giáp, Bất Động Thần Hoàng Chung, Tử Tiêu Ngự Thần Luân, ba thanh minh kiếm, cùng hai cỗ Tứ Thần Thị khôi lỗi còn có Thanh Vân Tiên Kính chín kiện Đại Đạo Chí Bảo.

Lực lượng Kim Đan trong cơ thể bạo phát cùng tất cả Đại Đạo Chí Bảo tiêu hao tạo thành cơn bão.

Hẳn biết, giờ này khắc này chính là trạng thái đỉnh phong mạnh nhất của Kim Đan!

- Đến!

Một tiếng quát lớn, Trần Trầm mãnh liệt xoay người, ba thanh minh kiếm cấp Đại Đạo Chí Bảo hướng bốn phía quét ngang mà đi!

Oanh!

Vô số tiếng nổ đùng đoàng đồng thời vang lên, hội tụ vào một chỗ tạo thành một đạo tiếng nổ vang lâu dài không dứt!

Những nơi ba thanh cự kiếm Đại Đạo Chí Bảo đi qua như là sóng to gió lớn quét sạch bầy kiến, vô số thi thể sinh ra linh trí nháy mắt không còn sót lại một chút cặn.

Còn có Tạo Hóa Linh Bảo trong tay bọn họ hoặc là bảo vật gì khác, tại phía dưới ba kiện Đại Đạo Chí Bảo bạo phát toàn lực, cũng tất cả đều như gỗ mục, đảo mắt sụp đổ.

Bên trên bầu trời, nhìn quái vật kinh khủng phía dưới vạn dặm không lồ, toàn thân đều là Đại Đạo Chí Bảo, tại trong đám thi thể đi

ên cuồng tàn phá bốn phía, trong mắt bạch y nữ thi rớt cục hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Người này nơi nào đến nhiều Đại Đạo Chí Bảo như vậy...

Không chờ nàng suy nghĩ cẩn thận, Trần Trầm phía dưới đã quét ngang chung quanh trăm vạn dặm, tất cả thi thể sinh ra linh trí, dù cho là cấp bậc Tiên Vương, giờ phút này đều biến thành tro bụi,.

Trần Trầm thân ở bên trong Như Ý Thần Biến Giáp to lớn, Tứ Tiêu Ngũ Thần Luân xoay chậm chậm, lúc này bốn phía như ngân hà, vô cùng đẹp đẽ.

Vô số quang mang lập loè kia tất cả đều là mảnh vỡ pháp bảo.

Nhìn xem cảnh sắc bốn phía, Trần Trầm cười cười, theo sau đưa ra Như Ý Thần Biến Giáp tan ra bốn đầu cánh tay, cùng nhau chỉ hướng bạch y nữ thi trong trời cao còn đang chống cự Tứ Thần Thiên.

Ba kiếm một kính hủy diệt nhiều như vậy bảo vật xong, tựa hồ linh tính tăng nhiều, phía dưới Trần Trầm một chỉ này, bên trên bốn kiện Đại Đạo Chí Bảo mãnh liệt bộc phát ra một trận sát khí trùng thiên, để phía trên bạch y nữ thi đều cảm giác một trận choáng đả u hoa mắt.

Chương 854: Tan Thành Mây Khói.

Chương 854: Tan Thành Mây Khói.

- Cho ta đi! .

Bạch y nữ thi tựa hồ phát giác được chính mình sợ hãi, đột nhiên biến đổi thành thẹn quá hóa giận, thê lương gào thét một tiếng xo ng, một sợi dây thừng từ trong cơ thể nàng bay ra, như là Giao Long tập kích bất ngờ bay đi.

Trần Trầm thấy vậy bốn đầu cánh tay mãnh liệt giương lên, ba thanh minh kiếm đồng thời chém ở bên trên dây thừng kia.

Nhưng dây thừng kia tựa hồ cực mềm, căn bản không có đối cứng, mà chỉ vụn vẹo mấy lần, liền tránh đi ba thanh minh kiếm, xuyên qua Bất Động Thần Hoàng Chung, quán lên cánh tay Như Ý Thiên Biến Giáp hóa thành.

- Một Phu Tiên Tác lấy nhu thắng cương,... Lại là một kiện Đại Đao Chí Bảo...

Trần Trầm cau mày.

Bị Phu Tiên Tác này quán lên xong, hấn lập tức liền cảm ứng được một cỗ khí tức cực kỳ áp lực tại trong cơ thể khuếch tán.

Nếu như lại mặc kệ xuống, sợ rằng sẽ triệt để mất đi năng lực hành động.

Không kịp nghĩ nhiều, Trần Trầm trực tiếp đưa tay thò vào trong nhẫn trữ vật.

- Hệ thống, Phu Tiên Tác này vật gì có thể phá? .

Hệ thống rất nhanh liền liệt ra một đồng bảo vật loại phong ấn.

Đạt được đáp án, Trần Trầm cũng không vận dụng những bảo vật trong nhẫn trữ vật kia, mà chỉ lại thúc giục bộ khôi lỗi thứ ba bên

trong Tứ Thần Thị.

Cái bộ khôi lỗi thứ ba này tên là Phong,.

Phía sau khắc cực kỳ đến gần châm ngôn chữ Phong,.

Hắn là khôi lỗi nắm giữ lấy đại phong ấn thuật mạnh.

- Phong.

Khôi lỗi vừa ra, lập tức đưa ra tay bắt lấy Phu Tiên Tác đang hướng về Trần Trầm điên cuồng quán đến.

Theo sau Trần Trầm liền nhìn thấy hết chữ Phong cỡ nhỏ này đến chữ Phong cỡ nhỏ khác.

Hướng Phu Tiên Tác thâm vào.

Mấy hơi thở sau, bên trên bản thể Phu Tiên Tác đã phân bố phong ấn, sức mạnh không có gì không quán phía trước kia cũng biến mất không còn tăm tích, cuối cùng liền yên tĩnh trôi lơ lửng ở bên trong hư không, phẳng phất như trở thành một kiện vật vô chủ.

Bạch y nữ thi nhìn thấy một màn này, khóe mắt không ngừng run rẩy.

Trần Trầm cũng không chút khách khí, một kiếm trực tiếp đánh tới tấm thuẫn to lớn quanh thân bảo vệ nàng kia.

Tấm thuẫn màu vàng to lớn kia lúc đầu đã ngăn cản Tứ Thần Thị tiến công, giờ đây lại gặp phải trọng kích, quang mang lập tức liền biến đổi thành sáng tối chớp chờn.

Trần Trầm thấy vậy lại là một kiếm đi lên! .

Oanh! .

Một tiếng vang trầm, trên mặt bạch y nữ thi âm đạm đột nhiên thả m ra một tia huyết sắc, theo sau hé miệng gào thét với hư không xa xa.

- Thi đế đại nhân! Cứu ta! .

Vừa dứt lời, Trần Trầm kiếm thứ ba trực tiếp chém xuống! .

Ầm! .

Cự thuẫn màu vàng kia trực tiếp bị đánh bay, ba thanh minh kiếm cùng Tứ Thần Thị công kích đồng thời rơi vào trên người bạch y nữ thi.

Ba! .

Một tiếng như bong bóng nổ tung vang lên, bạch y nữ thi liền triệt để tan thành mây khói.

Diệt sát bạch y nữ thi, nội tâm Trần Trầm cũng không có bao nhiêu cảm giác vui sướng sau đại thắng.

Cuối cùng chỉ là hấn thắng đối thủ mà thôi, người khác còn không biết rõ là tình huống gì.

Nếu đồng đội đoàn diệt, hấn cũng không tin thi đế có thể buông tha mình.

Chần chờ hai giây, hấn dứt khoát không có thu về Như Ý Thần Biện Giáp biến thân, trực tiếp liền bắt đầu dùng hệ thống truy tung cường giả phụ cận.

- Thi đế... Không có vào trận? .

Trần Trầm rất nhanh phát hiện không đúng, thi đế mạnh nhất kia

vậy mà không có vào trận đối phó bất kỳ người nào trong hai mươi Tiên Vương.

Mà một đám Tiên Vương...

Kèm thêm chính hấn còn thừa lại mười tám vị.

Về phần hai vị còn lại là chết, hay là thoát ly phạm vi hấn truy tung hấn không biết.

Không có suy nghĩ nhiều, Trần Trầm thu thập chiến lợi phẩm xong, liền đem Lục Đâu gọi ra.

Lục Đâu theo hấn lâu như vậy, cũng không biết đã ăn bao nhiêu đò tốt, giờ đây cũng là Tiên Linh Tiên Quân đỉnh phong.

Tất nhiên, nó đi ra không phải đánh nhau, mà là phá trận.

Phá vỡ phong cấm tiểu thế giới này, Trần Trầm theo hệ thống chỉ dẫn, đi tới tòa thế giới tiếp theo.

Bên trong tòa thế giới này là thấu trời cát vàng, bên trong cát vàng có hai đạo bóng dáng đang kịch chiến.

Một người trong đó là Cực Bắc Tiên Vương lúc trước mời chính mình,

Về phần một người khác, là thống lĩnh bộ hạ thi đế.

Đương nhiên, nếu không phải hệ thống chỉ dẫn, Trần Trầm căn bản không nhận ra đó là Cực Bắc Tiên Vương.

Bên trong vô tận bão cát, hệ thống chỉ dẫn Cực Bắc Tiên Vương cảm thấy người như là một tôn cự thần băng sương, toàn thân băng lam, cầm trong tay một cây tam xoa kích cấp bậc Đại Đạo Chí Bảo, trên người còn phủ lấy chiến giáp cấp bậc Đại Đạo Chí Bảo.

Tam xoa kích huy động, đối thủ hấn kia tuy toàn thân ngọn lửa mà ào đỏ thắm, cũng mơ hồ chống đỡ không được, liên tục bại lui,.

Về phần bày thi khác...

Trần Trầm nhìn một chút sa mạc phía dưới, cuồng phong lay động, thỉnh thoảng có một đồng vụn băng hiển hiện ra, xem ra hấn là mảnh vỡ bày thi khác.

- Người này thật là mạnh...

Trong lòng Trần Trầm thâm than.

Đến thời điểm, từng người giống như thấy chết không sờn, thật tiển hành đấu pháp lại mạnh như vậy.

Những Tiên Vương đỉnh tiêm sống lâu này quả nhiên không có đon giản như vậy,.

Phải biết Cửu Thiên Tiên Vương, hấn còn giết ba lần mới chết đâ y.

Như Cực Bắc Tiên Vương những Tiên Vương đỉnh tiêm này, sao có thể dễ dàng chết như vậy? .

Kỳ thật chính mình tích súc nội tình mà thôi.

Tựa hồ phát giác được có người ngoài đến, thân ảnh hỏa diễm kia cao giọng quát.

Giúp ta một chút năng lực! .

Cực kỳ hiển nhiên, hấn xem Trần Trầm thành đồng đội.

Hấn vừa gọi, tam xoa kích trong tay Cực Bắc Tiên Vương mãnh li

ệt liền hướng Trần Trầm huy tới.

Tam xoa kích còn chưa tới, Trần Trầm liền cảm nhận được một cỗ khí tức cực hàn triệt cốt phá vào mặt, dù cho hấn mang Như Ý Thiên Biến Giáp đều cảm giác lạnh đến trong lòng.

Tập trung nhìn vào, lúc này mới phát hiện bên trong hàn khí phá vào mặt mơ hồ có một đạo phù văn.

- Lực lượng thâm ngôn... Cực Bắc Tiên Vương! Là ta! .

Trần Trầm buồn bực gào to một tiếng, đồng thời đem Thanh Vân Tiên Kính ngăn tại trước người.

Thanh Vân Tiên Kính trong chớp mắt biến thành một mặt bình chướng trong suốt phương viên mấy vạn dặm, đón nhận vô tận hàn khí.

Ầm ầm...

Tiếng một trận kết băng truyền ra, Thanh Vân Tiên Kính trong nháy mắt liền thành một mặt băng kính.

Nhưng vô tận hàn khí chung quy bị cản lại, không có oanh đến ước người Trần Trầm.

Cực Bắc Tiên Vương lúc này mới nghe được tiếng Trần Trầm, tranh thủ thời gian thu về tam xoa kích, dùng ngữ khí khó có thể tin hỏi.

- Thần Tú Tiên Vương? .

- Khụ khụ, chính là tại hạ! .

Trần Trầm cao giọng trả lời.

Hắn ngược lại quên hẳn mình bây giờ cũng không phải hình người, cũng khó trách Cự Bắc Tiên Vương không nhận ra hắn.

- Thần Tú Tiên Vương vậy mà có thể xông ra Cửu Cung Phong Thiên Trận, quả nhiên là thật bản lĩnh! .

Cự Bắc Tiên Vương từ đáy lòng tán thưởng một câu, đồng thời đem tam xoa kích điều chuyển hướng thân ảnh hỏa diễm kia.

Nói thật, thời gian vừa rồi hắn cảm ứng được phía sau đột nhiên xuất hiện một quái vật to lớn, nội tâm giật mình kêu lên.

Giờ đây biết được dĩ nhiên là đồng đội, tâm tình như là xe cấp treo, thoáng cái liền biến đổi thành vui sướng tột cùng.

Lại tập trung nhìn vào trạng thái Thần Tú Tiên Vương kia, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đây chỉ là tùy ý một chút, vậy mà nhìn thấy năm sáu kiện Đại Đao Chí Bảo! Hơn nữa toàn bộ ở vào trạng thái vận chuyển! .

- Người này không chỉ tại trước ta đánh bại Thủ Hộ giả, càng có thể xông ra trận pháp đến trợ giúp ta... Thực lực thế này không thể coi thường, ta nguyên lai tưởng rằng trừ ta ra tất cả mọi người đánh giá thấp thực lực hắn, giờ đây nhìn tới, ta cũng đánh giá thấp hắn.

Cự Bắc Tiên Vương trong lòng âm thầm tán thưởng, đồng thời trong lòng đưa địa vị Trần Trầm cao mấy cấp độ.

Chương 855: Phong Ấn

Chương 855: Phong Ân

- Cự Bắc Tiên Vương, người ta liên thủ, tốc chiến tốc thắng, lại đi giúp Tiên Vương khác! .

Trần Trầm nhắc nhở một câu, tại khi nói chuyện hẳn đã đến phía sau thân ảnh hỏa diễm kia.

- Tốt! .

Cự Bắc Tiên Vương lên tiếng, tam xoa kích trong tay chấn động mạnh một cái, trong phạm vi trăm vạn dặm nháy mắt đóng băng, ngọn lửa bốn phía thân ảnh hỏa diễm kia cũng là bỗng nhiên ảm đạm.

Trần Trầm thấy vậy không nói hai lời, ba thanh minh kiếm đều xuất hiện, như là chém dưa thái rau hương về thân ảnh hỏa diễm kia bỏ tới.

...

Nửa khắc đồng hồ sau, thân ảnh hỏa diễm kia cũng nhịn không được nữa, tại dưới Trần Trầm cùng Cự Bắc Tiên Vương liên thủ, biến thành tro bụi.

Diệt sát đối thủ, Cự Bắc Tiên Vương hết sức cao hứng.

Trần Trầm lúc này cũng thu hồi tất cả pháp bảo, biến thành bộ dáng lúc đầu, bất quá biểu lộ hẳn ngưng trọng như cũ.

Gặp Trần Trầm bộ thần tình này, Cự Bắc Tiên Vương hỏi.

- Thần Tú Tiên Vương, chớ có áp lực quá lớn, có thể thắng một tr

àng cũng tốt hơn bại một tràng.

- Tiên Vương khác, đều có bản sự, không cần lo lắng quá mức.

Trần Tràm có lệ cười cười.

Hắn cũng không phải lo lắng Tiên Vương khác, mà chỉ cảm giác trống rỗng chuyện này lộ ra chút ít quỷ dị.

Theo tin tức bạch y nữ thi kia biết hắn bắt đầu, hắn liền cảm thấy đến chỗ nào không đúng, giờ đây thông qua hệ thống, không tìm thấy tung tích thi đế, khiến trong lòng của hắn càng bất an.

Chẳng lẽ...

Trần Tràm thậm nghĩ đến một loại khả năng nào đó cực kỳ không tốt, con người theo bản năng co vào.

Cực Bắc Tiên Vương còn muốn hỏi, Trần Tràm cũng đã trầm giọng nói.

- Cực Bắc Tiên Vương, không thể trì hoãn nữa, chúng ta nhanh đi giúp Tiên Vương khác.

Dứt lời, hắn cũng không để ý Cực Bắc Tiên Vương phản ứng, liền trực tiếp gọi ra Lục Đậu phá vỡ trận pháp, hướng về một cái thế giới bay đi.

Bên trong một cái thế giới khác, Bất Tử Tiên Vương đang đối địch, lúc này hắn cùng một nhóm thi thể đang đánh đến nóng bỏng, cứ theo đà này, chỉ sợ không có một hai năm không phân ra thắng bại.

Nhưng Trần Tràm cùng Cực Bắc Tiên Vương đến kết quả liền không giống với lúc trước, phía dưới thủ đoạn lôi đình, lại chỉ tốn nửa khắc đồng hồ liền giải quyết tất cả vấn đề.

...

Cứ như vậy, một toà một toà thế giới rõ ràng, sau một canh giờ, trong Cửu Cung Phong Thiên Trận hai mươi toà tiểu thế giới liền bị quét sạch toàn bộ.

Trần Trầm cũng mượn cái này am hiểu thực lực chân thật một đấng Tiên Vương.

Trong đó mạnh nhất rất có thể liền là Thiên Hằng Tiên Vương phống đấng không bị trói buộc kia.

Thời gian hẳn tiến vào tiểu thế giới chỗ tồn tại Thiên Hằng Tiên Vương, người này đã đem đối thủ chém tận giết tuyệt, một người đang yên lặng ngồi ở nơi đó uống rượu.

Tất nhiên, cũng có yếu.

Có mấy Tiên Vương như vậy tại Trần Trầm lúc chạy đến đã tiến vào trạng thái trọn vẹn phòng ngự.

Cũng chính là không có người nghĩ cách cứu viện, sớm muộn một chữ chết.

Thậm chí, trong đó có một người thật sự vẫn lạc.

Cái này cũng trả lời một câu, thủy triều xuống phía sau, ai tại trần trụi lặn, đó là rõ ràng.

Hai tên Tiên Vương biến mất, vẫn lạc một vị, còn có một vị... U Ảnh Tiên Vương đâu? .

Trần Trầm nhìn chung quanh một vòng bốn phía, phát hiện biến mất chính là U Ảnh Tiên Vương không có nhục thân.

Bên cạnh Cục Bắc Tiên Vương giải thích nói.

- Cứu Cung Phong Thiên Trận khôn không được U Ảnh Tiên Vương, ta phỏng chừng hẳn sớm chạy trốn.

Biết được đáp án này, Trần Trâm nhẹ gật đầu.

Thiên Hằng Tiên Vương còn đang uống rượu kia cũng thở dài nói. Nguyên lai tưởng rằng gặp được cường địch lợi hại bao nhiêu, không nghĩ tới không gì hơn cái này, thật sự là làm ta quá là thất vọng.

Một đám Tiên Vương nghe đến đây nhìn nhau không nói.

Một nhóm thi thể sinh ra ý thức, dù cho lợi hại hơn nữa, luận nội tình cũng còn kém rất rất xa bọn hắn những Tiên Vương tại Tiên giới sống không biết bao nhiêu năm này.

Trong lòng bọn hắn chân chính kiêng kỵ chỉ có thi đế kia mà thôi.

Thế nhưng thi đế kia cũng đã biến mất không còn tăm tích, cái này là vì sao? .

Hiện trường một trận trầm mặc.

Theo không khí biến đổi thành càng ngày càng áp lực, nụ cười trên mặt không ít Tiên Vương bắt đầu từng bước biến mất.

Mọi người đều là tồn tại đỉnh tiêm Tiên giới, tự nhiên không ai là kẻ ngu, giờ này khắc này, tất cả mọi người muốn phân ra loại khả năng kia.

- Thi đế kia... Vậy khôn chúng ta, chính mình đi Tiên giới? .

Cục Nam Tiên Vương cau mày nói.

- Rất có thể... Cùng chúng ta đại chiến một trận... Mà thôi, không nói, chúng ta nhanh trở về vết nứt nhìn một chút.

Cực Đông Tiên Vương còn muốn phân tích, nói xong đột nhiên lắc đầu, theo sau vung tay lên, vậy mà lấy ra một kiện thuyền lớn cấp bậc Đại Đạo Chí Bảo.

Tất cả mọi người lên a.

Tiên Vương khác thấy vậy cũng không dám trì hoãn, dồn dập tiến vào bên trong phi chu.

Một đám Tiên Vương toàn bộ đến bên trên thuyền lớn xong, Cực Đông Tiên Vương mãnh liệt thôi động thuyền lớn.

Oanh! .

Một tiếng nổ đùng, thuyền lớn lợi dụng tốc độ vô cùng kinh người hướng về vị trí vết nứt bay đi.

Dọc theo con đường này, chúng Tiên Vương không gặp lại một Tiên Nhân Tiên giới, cũng không gặp được bất luận thi thể khô phụ nữ nào.

Loại cực hạn yên tĩnh kia để trong lòng tất cả Tiên Vương bộc phát áp lực.

Nguyên lai tưởng rằng đánh một trận xong, là có thể một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, ai có thể nghĩ đến cái này rất có thể chỉ là một cái âm mưu thi đế...

Thi đế dựa vào cái gì có trí tuệ cao như vậy? .

Dựa vào cái gì có thể sát phạt quả đoán như thế, trong khoảng thời gian ngắn liền quyết định vứt bỏ số lượng kinh người thuộc hạ.

Chúng Tiên Vương không hiểu.

Nửa canh giờ sau, thuyền lớn đột nhiên dừng lại.

Cực Đông Tiên Vương trước tiên bay ra thuyền lớn, nhìn về phía bốn phía.

Lúc này bốn phía một mảnh trống trải, căn bản không có nơi nào có vết nứt gì.

Nhưng ký ức Tiên Vương sẽ không sai, nơi này chính là vị trí vết nứt.

Vết nứt Vẫn Tiên sơn đâu? .

Thiên Hằng Tiên Vương bay ra thuyền lớn, đánh giá chung quanh.

Tiến vào không gian Hồng Mông hư vô đến nay, hấn lần đầu tiên đổi sắc mặt.

Một bên Cực Bắc Tiên Vương tiếng khàn khàn nói.

- Thi đế dẫn đi Tiên giới trước, đồng thời phong ấn vết nứt...

- Mẹ nó! .

Thiên Hằng Tiên Vương sắc mặt bỗng nhiên dữ tợn, trong miệng hùng hùng hổ hổ.

Một đám Tiên Vương thần sắc khác nhau.

Lấy một nhóm thủ hạ cường hoành để đánh đổi, ngăn chặn đoàn người mình, tiếp đó tiến về Tiên giới, phong ấn vết nứt.

Thi đế này quá giao hoạt, tâm cũng quá hung ác! .

- Ta cũng không tin, cái phong ấn gì có thể ngăn cản ta! .

Thiên Hằng Tiên Vương lại lần nữa biến thành bộ tư thái điên dại kia, theo sau hấn hư không đưa tay.

Một cỗ khí tức lẫm liệt cùng bắt đầu từ trên tay hấn tản ra, một lát sau, một đạo phù văn dần dần ở trong hư không ngưng kết.

Trần Trầm nhìn xem phù văn kia, con mắt phảng phất như bị kim đâm vậy, bắt đầu rướm máu.

Cái này tuy không phải chân chính chân ngôn, nhưng đã cực kỳ đén gần, nếu không không có khả năng có uy lực mạnh như thế.

Mà có thể nắm giữ phù văn này, Thiên Hằng Tiên Vương dù cho không có Đại Đạo Chí Bảo, không có không chế một vực, thực lực cũng thuộc về đám cao cấp nhất Tiên giới kia.

- Phá cho ta! .

Mắt thấy lấy phù văn kia càng ngày càng ngưng thực, Thiên Hằng Tiên Vương mãnh liệt rống to một tiếng, thân thể nháy mắt bị máu tươi nhuộm dần.

Cùng lúc đó, phù văn kia gào thét mà ra, khắc ở vị trí chỗ vết nứt lúc đầu.

Vù vù! .

Một tiếng chấn minh vang lên! .

Vị trí kia bắt đầu xuất hiện vô số đạo quang ảnh, những quang ảnh này dần dần tạo thành từng đạo xiềng xích, hướng bốn phía khuếch tán.

Mà tại trung tâm vô số xiềng xích hội tụ, một chữ Phong to lớn vô cùng.

Như ẩn như hiện, gắt gao chống đỡ đạo phù văn Thiên Hằng Tiên Vương oanh ra kia.

Nhìn thấy chữ Phong kia,.

Con người Trần Trầm có chút co vào.

Hắn gập qua chân chính châm ngôn dưới đáy Phong Thần Ma Quán cuối cùng kia, tuy hắn không có cách nào nhớ kỹ, nhưng hắn có thể cảm giác được hạn độ Phong trước mặt.

Tương tự cùng châm ngôn kia đã đạt đến chín mươi phần trăm trở lên! .

Như phong ấn này, Lục Đâu không phá nổi, Thiên Hằng Tiên Vương này đồng dạng không phá nổi.

Chương 856: Cây Cỏ Cứu Mạng.

Chương 856: Cây Cỏ Cứu Mạng.

- Vậy phải làm sao bây giờ? .

Cực Bắc Tiên Vương luôn luôn thông dong, biến không kinh lên tiếng kinh hô, Tiên Vương khác sắc mặt cũng cực độ xấu hổ.

Loại phong này ẩn, tối thiểu cần cường giả ngang cấp mới có thể mở ra.

Mà như mọi người tại đây đẳng cấp này, đừng nói mười cái, liền 1 à hai trăm cái cũng không phá nổi phong ẩn.

Nếu như chúng Tiên Vương một mực bị vây ở chỗ này, Tiên giới sẽ phát sinh dạng biến cố gì... Có thể nghĩ mà biết.

Vừa nghĩ vậy, không ít Tiên Vương tức giận dậm chân.

Thi đế kia hi sinh một nhóm thủ hạ, liền khốn trụ tất cả mọi người bọn hắn, không thể không nói, cái sách lược này cao minh tốt cùn g.

Theo lý thuyết, lấy trí tuệ một nhóm Tiên Vương không nên không phòng bị chiêu này.

Nhưng ai có thể nghĩ tới thi đế kia thông minh như thế? .

- Đừng hoảng hốt, Tiên giới chúng ta, còn có số lượng lớn Tiên Vương... Thi đế kia chưa chắc thật có thể uy hiếp đến Tiên giới.

Cực Đông Tiên Vương nhẹ giọng an ủi một câu.

Cực Bắc Tiên Vương nghe vậy thở dài.

Tiên giới có gần hai vạn Tiên Vương không giả, nhưng bình thường ai cũng không phục ai, hoàn toàn là năm bè bảy mảng, nếu như không có những người bọn hắn này dẫn đầu, căn bản không có cách đem lực lượng hội tụ đến một chỗ.

- Loại trừ chúng ta những Tiên Vương này, Tiên giới còn là có mấy cường giả ẩn tàng như vậy, mọi người không cần lo lắng, máu c hốt nhất là hiện tại gấp cũng vô dụng, không bằng tĩnh táo lại, nghĩ biện pháp ứng đối thật tốt.

Lại có Tiên Vương nói.

Nghe được lời hắn nói, không khí bắt đầu hòa hoãn, một lát, một đám Tiên Vương tất cả đều bình tĩnh lại.

Lúc này Cực Bắc Tiên Vương nhìn về phía Trần Trầm, nói.

- Thần Tú Tiên Vương, sao không để Tiên Linh ngươi phá vỡ Cửu Cung Phong Thiên Trận kia thử một lần? .

Chúng Tiên Vương nghe đến đây toàn bộ nhìn về phía Trần Trầm.

Trận chiến này có thể nhanh kết thúc như vậy, công lao lớn nhất là rơi vào trên người Thần Tú Tiên Vương.

Nếu không phải Thần Tú Tiên Vương có thể phá vỡ từng tầng từng tầng cấm chế trong Cửu Cung Phong Thiên Trận, chỉ sợ còn chiền hồi lâu cỡ nào.

Mà Thần Tú Tiên Vương có thể phá vỡ từng tầng từng tầng cấm chế, tất cả đều dựa vào một Tiên Linh, đây là bọn hắn tận mắt nhìn thấy.

Trần Trầm nghe vậy cũng không có cự tuyệt, tuy hắn không coi trọng Lục Đậ, nhưng tình huống giờ đây này loại trừ lấy ngựa chết làm ngựa sống, còn có thể làm sao? .

- Lục Đậ, đi ra a, lần này khả năng có chút khó, nếu như không phá nổi, đừng gượng ép.

Trần Trầm nói xong đem Lục Đậ thả ra.

Lục Đậ nhìn phong ấn phía xa, lại nhìn Trần Trầm một chút, mắt nhỏ mười điểm kiên định.

Không do dự, nó liền phành phạch cánh hướng về phong ấn đi đến.

Đi tới trước mặt phong ấn, nó lộ ra chân trước, đặt tại bên trên Phong kia.

Một trận quang mang lấp lóe, nhưng lần này phong ấn trước mặt cũng không có hiện ra hoa văn phức tạp, để Lục Đậ phi tốc phá giải.

Chỉ là chữ Phong kia.

Biến đổi thành chói mắt không ít.

Theo sau, quang mang chân trước Lục Đậ đánh lên Phong,.

Bị bắn trở về, không thể dung hợp trong đó.

Quả nhiên, chiêm ngôn xem như nguồn gốc lực lượng nguyên thủy nhất Hồng Mông không gian, nó định vị muốn tại bên trên thiên phú thần thông, Lục Đậ không có cách nào phá phong.

Nhưng Lục Đậ thấy vậy cũng không tin tà, suy nghĩ một chút, nó lại duỗi ra một cái móng khác, bắt lấy Phong kia.

Lại là một trận quang mang lấp lóe, Phong kia.

Như là băng cứng muôn đời không tan, không có dao động chút nào.

- Ngao! .

Cuộc đời phá trận Lục Đậ lần đầu tiên bị ngăn trở, nhin không được ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, bên trong đôi mắt nhỏ t

ràn đầy phần nộ.

Trần Trâm thấy vậy nói.

- Không phá nổi liền không nên miễn cưỡng, không được làm bị thương chính mình.

Lục Đậ không quan tâm, bốn đầu chân ngấn toàn bộ khuấy động tại bên trên phong ấn, cùng lúc đó, quanh thân nó hào quang tỏa sáng, từng đạo phù văn huyền ảo tột cùng từ trong cơ thể nó bay ra.

Cũng không lâu lắm, vậy mà trong hư không cấu tạo một chữ.

- Đây là... Châm ngôn! .

Cực Đông Tiên Vương khiếp sợ không gì sánh nổi nói.

Tiên Vương khác cũng đều một mặt kinh ngạc.

Ai có thể nghĩ tới tiêu ô quy trước mặt này trưởng thành đến kỳ kỳ kỳ quái, lại có Tiên Đế chi tư? .

Nội tâm Trần Trâm đồng dạng khiếp sợ.

Lục Đậ bắn ra cái kia thật là lực lượng châm ngôn.

Khó trách tiểu gia hỏa trước kia phá trận có thể mọi việc đều thuận lợi, nguyên lai thiên phú thần thông nó liền tới từ lực lượng châm ngôn.

Có lẽ tiểu gia hỏa này vừa ra đời giống như những Tiên Thiên Hoàng Mông chi bảo kia, trên người có khắc châm ngôn.

Chỉ bất quá trên người nó khắc châm ngôn cũng không phải châm ngôn nguyên thủy nhất.

Nếu là châm ngôn nguyên thủy nhất, còn bị Lục Đâu nắm giữ, vậy nó liền là Tiên Đế.

Mắt thấy châm ngôn trong cơ thể Lục Đâu bay ra khắc ở bên trên phong ấn, mắt Trần Trâm không nhúc nhích.

Vù vù! .

Một trận tiếng thổi nhẹ truyền ra, phong ấn kia tại dưới châm ngôn chấn động mãnh liệt lên, vậy mà mơ hồ có dấu hiệu phai nhạt.

Một đám Tiên Vương thấy vậy tất cả đều mặt lộ vẻ mừng như điên, bất quá lại không người dám lên tiếng, sợ quấy rầy tiểu ô quy nham ở bên trên phong ấn kia.

Lục Đâu bị một nhóm cường giả đỉnh cao Tiên giới nhìn kỹ như vậy, cảm giác đạt tới quy sinh đỉnh phong, ngay sau đó bộc phát ra sức.

Một lát, Phong kia.

Vậy mà thiếu đi một vạch.

Nhưng tiếc vui chóng tàn, lúc này một trận quang mang lấp lóe, Lục Đâu bị trực tiếp đẩy lui trở về, rơi vào trong ngực Trần Trâm.

Nhìn xem Lục Đâu trong ngực một mặt suy yếu, có chút mắt mở không ra, Trần Trâm không chút nghĩ ngợi, trực tiếp nhét vào không ít đan dược đến trong miệng Lục Đâu.

- Không phá nổi, chung quy là không phá nổi.

Lực lượng châm ngôn Lục Đâu mức độ kém xa Thiên Hằng Tiên Vương, cho nên có thể dễ chữ Phong kia.

Ít đi một vạch, chỉ sợ là bởi vì quan hệ châm ngôn kiểm chế.

Kỳ thực lấy thực lực Lục Đâu, có thể làm đến bước này, đã vượt qua Trần Trầm dự liệu.

- Tiên Linh người này không có sao chứ? .

Cực Bắc Tiên Vương nhanh chóng bu lại, dùng nhìn ánh mắt như nhìn nhi tử nhìn về phía Lục Đâu.

- Không có gì đáng ngại, chỉ có chút hư thoát, chỉ sợ trong thời gian ngắn không cách nào phá trận.

Trần Trầm cảm thụ được trạng thái Lục Đâu, nhẹ giọng nói.

- Không có việc gì liền tốt! Không có việc gì liền tốt! Thần Tú Tiên Vương, người thật đúng là nuôi bảo bối a! .

Cực Đông Tiên Vương liếc Lục Đâu một chút, trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

Tiểu Tiên Linh này có thể làm đến bước này vượt quá Trần Trầm tưởng tượng, càng vượt quá bọn hắn tưởng tượng.

Vốn chỉ nghĩ đến chữa ngựa chết như ngựa sống, ai có thể nghĩ tới vậy mà thật chữa ngựa chết ra một hơi.

Có loại kết quả này, bọn hắn một nhóm Tiên Vương còn có thể quá nghiêm khắc cái gì? .

Cũng không thể trông cậy vào tiểu Tiên Linh này trực tiếp đem trận pháp phá vỡ a? .

- Chuyến này may mắn mời Thần Tú Tiên Vương...

Cực Bắc Tiên Vương lẩm bẩm nói, vẻ mặt đều là vẻ may mắn.

Theo sau hẳn chuyển đề tài nói.

- Thần Tú Tiên Vương, Tiên Linh người này không nắm giữ mấy phần lực lượng âm ôn, là có thể suy yếu phong ấn, ta nhìn nếu nó có thể thành tựu Tiên Vương, thêm một bước phát huy thiên phú thần thông bản thân, sẽ có hi vọng phá vỡ phong ấn này.

- Không sai, đúng là như thế! .

Tiên Vương khác nghe vậy tán thành.

Lúc này một nhóm Tiên Vương như là người suy đồi bắt lấy một cọng cỏ cứu mạng, tất cả đều đem hi vọng đặt ở trên người Lục Đậu.

Nói thật, không có Lục Đậu, một nhóm Tiên Vương có thể làm sao? .

Chỉ sợ loại trừ thành tựu Tiên Đế ra, không còn cách nào khác.

Thành tựu Tiên Đế, vậy cần bao lâu? .

Dưới tình huống đang lo lắng Tiên giới, không cách nào tập trung lực chú ý... Dù cho qua trăm vạn năm, ngàn vạn năm cũng không có bất kỳ khả năng gì.

Hiện tại có Lục Đậu tình huống liền không giống với lúc trước.

Cho dù tiêu phí trăm năm ngàn năm vạn năm bồi dưỡng tiểu Tiên Linh này, vậy cũng mạnh hơn so làm con ruồi không đầu, vô kể kẻ hủ thi nhiều.

Chương 857: Gặp Lại Bất Diệt Minh Đế.

Chương 857: Gặp Lại Bất Diệt Minh Đế.

Gặp một đám Tiên Vương dùng ánh mắt nhìn nhi tử nhìn Lục Đậ u, đồng thời một bộ bộ dáng chuẩn bị đại triển quyền cước, nội tâm Trần Trầm lộp bộp một tiếng,.

Rất rõ ràng, nếu như chỉ luận kiên nhẫn, hẳn kém nhóm Tiên Vương này mười vạn tám ngàn dặm.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là sống ngắn.

Tại trong mắt nhóm Tiên Vương này, mấy năm không gọi thời gian, mấy chục năm gọi loáng một cái chớp mắt, mấy ngàn năm mấy vạn năm cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Chỉ sợ trong nháy mắt khi nhìn đến phong ấn, không ít Tiên Vương đã làm tốt chuẩn bị tâm tư bị phong ấn mấy trăm vạn năm.

Giờ đây có Lục Đậ cái hi vọng này, tâm lý mong chờ bọn hắn thoáng cái từ mấy trăm vạn năm biến thành mấy vạn năm thậm chí ngắn hơn, vậy dĩ nhiên là vui sướng vô cùng.

Lục Đậ tiểu gia hỏa này muốn phát đạt.

Trần Trầm khẽ vuốt cái đầu nhỏ Lục Đậ một thoáng, thầm nghĩ trống rỗng.

...

Đã có mục tiêu, một đám Tiên Vương liền bắt đầu hành động.

Bước đầu tiên chính là chế tạo ra một mảnh Tiên vực.

Cái này mười điểm đơn giản, mấy Tiên Vương đi ra một trận, liền mang về một bộ thi thể quái vật khổng lồ phương viên mấy vạn dặm.

Trần Trảm lại dùng công pháp Thái Thanh Huyền Thiên Đạo cải tạo những thi thể quái vật này, không qua thời gian một ngày, liền tại trước phong ấn tạo ra một mảnh tiên vực.

Cực Bắc Tiên Vương tại bên trong tiên vực này chôn xuống số lượng lớn tiên thạch, rất nhanh, bên trong tiên vực này liền có tiên khí.

Cực Nam Tiên Vương phụt lên một khóa hỏa cầu, cung cấp nguồn sáng cho tiên vực.

Cực Đông Tiên Vương gieo số lượng lớn thiên tài địa bảo, bên trong tiên vực lập tức có cực kỳ nồng đậm sinh cơ.

...

Ba ngày sau, mười tám tên Tiên Vương các hiền thần thông, cứ thế tạo nên một mảnh nơi dừng chân phương viên mười vạn dặm, luận hoàn cảnh thậm chí còn mạnh hơn tiên vực chân chính.

Tất nhiên, nghiêm chỉnh mà nói, cái nơi dừng chân này chỉ có thể coi là pháp bảo, cũng không có thể tính toán tiên vực, bởi vì trong đó không có thiên địa ý chí.

Có nơi dừng chân xong, một đám Tiên Vương rất nhanh ở tại bên trên phân chia lãnh địa mỗi người.

Lục Đâu cũng được chia một khối, hơn nữa ở tại chính giữa.

Tiếp đó, Lục Đậu liền xuất hiện một nhóm sư phụ, bắt đầu sinh hoạt gian khổ học tập.

Cảm ngộ thâm ngôn chuyện này cũng không phải chỉ dựa vào dùng đan dược, dùng thiên tài địa bảo là làm được, còn cần tập luyện ngộ tính, một đám Tiên Vương nghĩ ra đủ loại biện pháp.

...

Thời gian như nước chảy, trong nháy mắt liền qua thời gian nửa năm.

Nửa năm này Lục Đậu tăng lên nhanh chóng vô cùng, đủ loại thiên tài địa bảo không cần nhiều lời, máu chốt là còn chiếm được không ít chân truyền Tiên Vương cùng nhóm Tiên Linh tùy thân Tiên Vương.

Thời gian vừa bắt đầu, Trần Trầm còn không dám tùy ý rời đi nơi dừng chân, chờ một lúc sau, hẳn cũng đã không lo lắng.

Nhất là Tứ Cực Tiên Vương, đem Lục Đậu làm thân nhi tử, hận không phải một ngày hai mươi bốn giờ nhìn Lục Đậu, sợ Lục Đậu xuất hiện một chút bất ngờ.

Có bọn họ, lại thêm Tiên Vương khác cũng không ác ý chút nào, vậy hẳn mới lần đầu tiên rời đi nơi dừng chân.

Phải biết thời gian nửa năm này, loại trừ Tứ Cực Tiên Vương ra, Tiên Vương khác đều mỗi người đi ra rất nhiều lần, không ít Tiên Vương còn thu hoạch tương đối khá.

Tất nhiên, Trần Trầm cũng không phải muốn đi tầm bảo, hẳn muốn đi Phong Thần Ma Quán nơi đó nhìn một chút, đi gặp Bất Diệt Minh Đế bị phong tại trong đó.

Bất Diệt Minh Đế dù sao cũng là cường giả cấp Minh Đế, giờ đây

loại tình huống này, hẳn có lẽ sẽ có biện pháp khác.

...

Bằng vào lộ tuyến trong trí nhớ, Trần Trầm một đường phi hành, nửa ngày sau, hẳn liền nhìn thấy Phong Thần Ma Quán.

Vô luận không gian Hồng Mông hư vô này phát sinh dạng biến cố gì, Phong Thần Ma Quán này đều vẫn như cũ như lúc ban đầu, dù cho phương hướng miệng bình cũng không có biến hóa mảy may.

Còn không tiến vào trong bình, trong đầu hẳn liền truyền tới tiếng Bất Diệt Minh Đế có chút suy yếu kia.

- Tiểu tử, ngươi lại tới.

Ngữ khí Bất Diệt Minh Đế tuy bình thản, nhưng Trần Trầm lại từ nghe được đến từng tia kinh hãi như thế.

Cực kỳ hiển nhiên, Bất Diệt Minh Đế này dù cho là cường giả cấp Minh Đế, bị phong ấn lâu, cũng sẽ cảm giác đến phát chán.

- Khụ khụ... Là ta.

Trần Trầm lên tiếng, tiếp đó bay vào bên trong Phong Thần Ma Quán.

Bất Diệt Minh Đế lúc này giống như trước đây, bị vô số xiềng xích tạo thành châm ngôn phong tỏa, cơ hồ không cách nào động đậy mảy may.

- Lần trước lấy được nhiều bảo vật như vậy, còn không vừa lòng sao? Hoặc là, ngươi lần này đến muốn từ trên người ta lấy chút vật liệu? .

Bất Diệt Minh Đế cười nhạt nói, trong mắt tràn đầy quang mang t

hám nhuận hết thầy.

Đổi mặt loại cường giả cấp bậc này, hết thầy che giấu cũng không cần thiết.

Trần Trầm dứt khoát nói ngay vào điểm chính.

- Không sai, vẫn bồi xác thực gặp được chút ít phiền toái, muốn t hình giáo tiền bồi một chút.

Bất Diệt Minh Đế cũng không quanh co lòng vòng, con mắt chớp chớp nói.

- Mang theo chỗ tốt sao? .

- Mang theo.

Trần Trầm một bên nói một bên làm ra một mảnh thổ địa, thả tới bốn phía Bất Diệt Minh Đế.

Chỗ tốt Bất Diệt Minh Đế muốn quá đơn giản, bắt quá là chút ít v ật giải sầu mà thôi.

Lần trước làm chút ít hoa hoa thảo thảo, lần này Trần Trầm dứt khoát trực tiếp làm ra một mảnh thổ địa.

Đất đai này phạm vi ngàn dặm, trên đó là một bộ hệ thống sinh thái, có rừng rậm có dòng sông, có đủ loại sinh vật, có chuỗi thức ăn hoàn chỉnh.

Bất Diệt Minh Đế nếu nhìn rồi đến phát chán, nhìn hoa nở hoa tàn một chút, nhìn cỏ mọc én bay một chút, nhìn đại tự nhiên một chút cũng tốt.

Nhìn thấy mảnh đất này, trên mặt Bất Diệt Minh Đế ít thấy lộ ra nụ cười hiểu ý.

- Người tiểu tử này quả thực thông minh, nếu người là Minh giới tu, ta có lẽ sẽ thu người làm đồ.

- Lễ vật bươi ta rất hài lòng, nói đi, người muốn hỏi cái gì? .

Trong lòng Trần Trầm suy nghĩ một chút, nói sự tình phong ấn.

Bất quá hắn chỉ nói là chính mình bị phong ấn ở bên trong không gian Hồng Mông hư vô này, cũng không có nói còn có Tiên Vương Tiên giới khác, càng không có nói hoàn cảnh Tiên giới giờ đây.

Nếu Bất Diệt Minh Đế biết được hiện tại Tiên giới khả năng có đại nạn, không cười trên nỗi đau của người khác cũng không tệ rồi, làm sao có khả năng giúp mình? .

Cuối cùng, hắn chính là Minh Đế Minh giới, mà đem hắn phong ấn tại nơi này là Tiên Đế Tiên giới.

- Ồ? Lại có người nắm giữ phong ấn loại trình độ này? Ngược lại rất thú vị.

Bất Diệt Minh Đế một mặt chơi đùa.

Trần Trầm thấy hắn không có lộ ra vẻ làm khó, vội vàng hỏi.

- Tiên bối có phương pháp phá giải? .

Bất Diệt Minh Đế thân nhiên nói.

- Cởi chuông phải do người buộc chuông, muốn phá vỡ châm ngôn phong ấn, loại trừ dùng châm ngôn tương khắc quy định ra, dùng bản thân châm ngôn phong này cũng có thể làm đến.

- Tỉ như phong ấn ta này, nếu là Phong Thần Tiên Đế muốn mở ra, bất quá là sự tình một ý niệm mà thôi.

Trần Trâm nghe đến đây trong lòng có chút thất vọng.

Cảm ngộ Phong.

Cái châm ngôn này, có thể còn muốn chậm hơn cả bồi dưỡng Lục Đậu rất nhiều.

Ai có thể nghĩ, đúng lúc này, Bất Diệt Minh Đế đột nhiên mở to hai mắt, một đạo phù văn từ trong mắt của hắn loé đi ra.

Phù văn này cùng châm ngôn phong ấn hắn vậy mà cực kỳ tương tự.

- Cái này... Đây là phong? .

Trần Trâm kinh ngạc nói.

- Chẳng phải thật sao? Người cho rằng ta bị vây ở chỗ này nhiều năm như vậy, chuyện gì cũng không làm gì? Chỉ bất quá ta cảm ngộ châm ngôn này cuối cùng không đuổi kịp Phong Thần Tiên Đế, cho nên ta không cách nào phá phong mà ra.

Bất Diệt Minh Đế bình tĩnh nói.

- Tiên bối có thể giúp ta sao? .

Trần Trâm hỏi.

- Không thể, tất cả thần thông ta chỗ có đều bị phong ấn, không cách nào sử dụng, nếu không ta sớm đã đem người phong ấn tại bên cạnh ta bồi ta.

Nghe nói như thế, sắc mặt Trần Trâm bỗng nhiên đen.

Bất Diệt Minh Đế lúc này câu chuyện lại vừa chuyển.

- Bất quá ta có thể dạy người, có ta dạy bảo, lại thêm Phong Thần Ma Quán ngay ở chỗ này, không bao lâu, người sẽ được đạt tới mức độ ta cảm ngộ phong.

Chương 858: Địa Phương Sinh Ra.

Chương 858: Địa Phương Sinh Ra.

- Chuyện này là thật? .

Trần Trâm thoáng cái hớn hở ra mặt.

Bất Diệt Minh Đế khinh thường hừ một tiếng nói.

- Hừ, đương nhiên là thật, chỉ cần tư chất người không phải quá kém là được.

- Ta nhìn người có thể tu luyện tới cảnh giới này, hẳn không phải là loại người tư chất sai kia a? .

- Ha ha, đó là tự nhiên.

Trần Trâm tự tin cười cười.

Bất quá một giây sau sắc mặt hắn liền biến đổi thành nghiêm túc.

- Tiền bối không thu học phí ta? .

Bất Diệt Minh Đế nhìn về phía lục địa bồng bênh kia, thân nhiên nói.

- Đó không phải là học phí sao? Hoặc là người cảm thấy ta lòng t ham không đấy? .

Trần Trầm nghe vậy suy tư muốn nói sự tình Lục Đâu hay không, do dự một lát sau, hẳn vẫn quyết định không nói.

Vừa rồi hoang ngôn kia đã mười điểm hoàn mỹ, nếu như nói Lục Đâu, cho Bất Diệt Minh Đế hi vọng phá khốn mà ra.

Bất Diệt Minh Đế có lẽ sẽ càng nghiêm túc dạy dỗ chính mình, nhưng khẳng định cũng sẽ phát giác được vừa rồi những lời nào sơ hở, lòng sinh cảnh giác đối với mình.

Cuối cùng là vui hay buồn, còn khó nói.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm tranh thủ thời gian nói cảm ơn.

- Đa tạ tiền bối dạy dỗ, nếu như sau này vẫn bối có thể thành tựu Tiên Đế, chắc chắn cứu tiền bối thoát khốn! .

Bất Diệt Minh Đế cười nhạt một cái nói.

- Muốn cảm ngộ thâm ngôn, người trước dưới đáy Phong Thần Ma Quán nhìn ba ngày.

Trần Trầm nghe đến đây không do dự, bay thẳng ra Phong Thần Ma Quán, đi tới phía trước dưới đáy Phong Thần Ma Quán, bắt đầu nhìn kỹ chữ Phong dưới đáy Phong Thần Ma Quán kia.

...

Cứ như vậy, Trần Trầm bắt đầu đi theo Bất Diệt Minh Đế tu hành, mỗi ba ngày cách một lần dừng chân, tiến về Phong Thần Ma Quán

n nơi đó.

Ở ba ngày sau, trở lại yên lặng cảm ngộ tiêu hóa ba ngày này cảm ngộ dc.

Lòng vòng như vậy nhiều lần, trong bất tri bất giác lại qua thời gian nửa năm.

Lúc này, khoảng cách một nhóm Tiên Vương bị phong ấn ở bên trong không gian Hồng Mông hư vô đã có thời gian một năm.

Tâm thái một đám Tiên Vương dần dần biến đổi thành bình thản, bình thường nên tu luyện một chút, nên dạy dỗ Lục Đâu.

Trong lòng Trần Trầm có lo lắng, nhưng vì cảm ngộ thâm ngôn tốt hơn, hắn không thể không ép buộc chính mình tạm thời không nhớ những lo lắng kia.

Không thể không nói, có thể để một tên Minh Đế toàn tâm toàn ý dạy dỗ chính mình thâm ngôn, đây là thiên đại cơ duyên, xa không phải mấy món Đại Đạo Chí Bảo có thể so sánh.

Nửa năm qua này, tại dưới Bất Diệt Minh Đế đủ loại phương pháp mới lạ, trong đầu hắn đã mơ hồ đối Có mấy phần ấn tượng chữ Phong kia, thời điểm nhìn vết nứt phong ấn cũng đã không đồng dạng như trước đây, trọn vẹn nhìn không ra đầu mối.

Tại trong mắt Bất Diệt Minh Đế này, đã cho là thiên phú cực giai.

Nhưng Trần Trầm biết, hắn cách có thể phá giải phong ấn kia còn khoảng cách lớn bao nhiêu.

Nếu như nói phong ấn kia đã có chín mươi phần trăm thần vận thâm ngôn, vậy khả năng hắn ghi nhớ thâm ngôn mới một phần trăm.

Nửa năm một phần trăm, lấy cái tốc độ này xuống, cũng cần bốn năm mươi năm mới có thể đạt tới trình độ thi đế kia.

Chớ nói chi là chậm ngôn càng sau này càng khó cảm ngộ.

...

Một ngày này, thời gian Trần Trâm tới gặp Bất Diệt Minh Đế nhện không được, theo bản năng hỏi.

- Tiền bối, cảm ngộ chậm ngôn này còn có đường tắt khác sao? .

Nghe được lời hấn nói, Bất Diệt Minh Đế tức giận nói.

- Người giờ đây đang đi bên trên đường tắt, người còn muốn đường tắt gì? Chẳng lẽ người còn muốn trực tiếp trở thành Tiên Đế sao? .

- Người cũng đã biết, ban đầu ta vì cảm ngộ sinh, bỏ ra năm sáu ngàn vạn năm, mấp mé ở giữa bờ vực sinh tử mấy trăm lần mới có sở thành? .

- Giờ đây người chỉ tốn thời gian nửa năm liền tiếp xúc đến ngưỡng cửa, người lại còn không hài lòng, người cho rằng Tiên Đế là cái trắng sao? Tùy tiện đủ loại liền đi ra? .

Gặp Bất Diệt Minh Đế vậy mà nói một hơi nhiều lời như vậy, Trần Trâm lúng túng cười cười.

Hấn thật có chút nóng vội, nhưng không có cách nào, ai bảo hấn gặp đây? .

- A, tiền bối, người nói người phong ấn vết nứt kia vì sao có cảm ngộ phong sâu như vậy? .

Trần Trâm tranh thủ thời gian đổi chủ đề, nếu không thâm nhập h

on nữa nói tiếp, Bất Diệt Minh Đế liền phải tức giận.

Xét đến cùng, là bởi vì Bất Diệt Minh Đế này đố kỵ thiên phú chính mình.

Gặp chính mình không tốn thời gian bao lâu, liền có giác ngộ chầm chậm, khiến nội tâm Bất Diệt Minh Đế mười điểm không công bằng.

Bất Diệt Minh Đế giải thích nói.

- Đơn giản có hai loại nguyên nhân, loại thứ nhất, hẳn giống như ta, bị Phong Thần Tiên Đế phong ấn hồi lâu, chính mình cảm ngộ rất ít.

- Loại thứ hai, hẳn đạt được một ít vật liệu mười điểm quan trọng Phong Thần Tiên Đế, cho nên mới nắm giữ phong ấn thuật mạnh như thế.

- Có thể hẳn liền là Phong Thần Tiên Đế hay không? .

Trần Trầm đưa ra một cái nghi vấn.

Thi đế kia là thi thể Tiên Đế sinh ra ý thức, lại có thuật phong ấn cực mạnh, khiến hẳn không thể không nghĩ tới phương diện này.

- Ha ha, hẳn nếu là Phong Thần Tiên Đế, sao không tới lấy chỉ bảo Phong Thần Ma Quán hẳn? .

Bất Diệt Minh Đế hỏi ngược lại.

Trần Trầm nhíu nhíu mày, nếu như thi đế kia thật sự là sinh ý thức mới, như thế nào có thể biết Phong Thần Ma Quán ở chỗ này? .

Cũng hoặc là, hẳn căn bản là không biết rõ Phong Thần Ma Quán tồn tại.

- Tiền bối, Phong Thần Tiên Đế thật không chết? .

- Hấn mà chết, Phong Thần Ma Quán này liền sẽ trở thành vật vô chủ, người nhìn hiện tại Phong Thần Ma Quán như vật vô chủ sao? .

Trần Trâm còn có chút không cam tâm, tiếp tục nói.

- Vậy có loại khả năng, nhục thân cùng ý thức Phong Thần Tiên Đế tách rời, sau này bên trong nhục thân lại sản sinh ra tân ý thức hay không? .

Nghe đến đó, Bất Diệt Minh Đế trầm mặc.

Trần Trâm thấy vậy lập tức liền biết là có khả năng này.

Thậm chí hấn cảm thấy rất khả năng đây chính là chân tướng.

Phong Thần Tiên Đế vứt bỏ nhục thân sinh ra ý thức, chính là thi đế giờ đây.

Về phần bản thể ý thức Phong Thần Tiên Đế đi đâu, không biết.

Tin tức này có thể trợ giúp chính mình tăng lên sao? .

Trần Trâm suy tư nửa ngày, cứ thế không nghĩ tới một chút thứ gì tốt, không khỏi có chút ảo não.

Qua thật lâu, hấn mới quyết định đi tìm địa phương sinh ra thi đế kia.

Có lẽ tại phụ cận, sẽ có một chút tin tức hữu dụng khác.

Dù sao, một ngày nào đó đều sẽ trở về Tiên giới đối phó thi đế kia, hiện tại nghiên cứu một chút, cũng không tính lãng phí thời gian.

n.

...

Ba ngày sau, Trần Trầm tiếp thụ xong Bất Diệt Minh Đế dạy dỗ, cũng không có vội vã trở về nơi dừng chân, mà lấy tốc độ cực nhanh tại bên trong phạm vi toàn bộ chiến trường bắn khoãn.

- Hệ thống, bên trong phạm vi truy tung, có địa phương thi để kia sinh ra không.

- Không có.

Hệ thống không tình cảm chút nào trả lời.

Trần Trầm tiếp tục tìm kiếm, một mực tìm hai ngày sau, hệ thống rốt cục đưa ra cái đáp án khác.

- Địa phương Kí chủ truy tung ở vào bên trong phía trước ba ngàn vạn.

Đạt được đáp án này, Trần Trầm vội vàng đem tốc độ tăng lên tới nhanh nhất.

Nửa canh giờ sau.

Trần Trầm rốt cục đi tới địa phương hệ thống chỉ dẫn.

Nơi này nổi lơ lửng một khối lục địa cỡ nhỏ phương viên không đến trăm dặm nhìn lên đến hết sức bình thường.

Trần Trầm rơi trên đất bằng, nhẹ nhàng dậm chân, xúc cảm cực kỳ cứng rắn kia để trong mắt hắn lóe lên một tia kinh ngạc.

Không do dự, hắn khom người xuống, đẩy ra hạ thổ lòng bàn chân, tầng một kim loại âm đạm xuất hiện tại hắn trong tầm mắt.

Bên trên cái tầng kim loại này khắc lấy đường vân mười điểm quy tắc, loại đường vân này Trần Trầm kiếp trước gặp qua không ít.

Vậy mà lại là vật liệu khoa kỹ văn minh...

Chương 859: Văn Minh Kết Tinh.

Chương 859: Văn Minh Kết Tinh.

Trần Trầm lẩm bẩm nói nhỏ một câu xong, bắt đầu không ngừng dọn dẹp thổ nhượng chung quanh, rất nhanh đại lục cỡ nhỏ này liền hiện ra chân dung.

Đây là một máy móc hình chữ nhật to lớn không trọn vẹn.

Từ miếng vỡ đến nhìn cùng bộ phận thiết kế đến nhìn, rất có thể là một loại boong thuyền chiến hạm khoa kỹ văn minh nào đó.

Thông qua hệ thống giám định một phen, quả nhiên cùng hẳn tưởng tượng đồng dạng.

- Lớn như vậy... Rất có thể chỉ là một phần nhỏ chiến hạm, khoa kỹ văn minh cực kỳ lợi hại.

Nội tâm Trần Trầm cảm thán một câu, tiếp đó chui vào bên trong máy móc.

Cái trong máy móc này có đủ loại, khoang tàu lớn không đều, Trà

n Trầm theo hệ thống chỉ dẫn, đi tới bên trong khoang tàu chính giữa lớn nhất.

Nơi này chính là địa phương thi để sinh ra.

Mới vừa đi vào, Trầ Trầm liền bị vài trăm khối màn hình lớn khổng lồ đều trấn trụ.

- Thi để... Chẳng lẽ là sản vật khoa kỹ văn minh? .

Vượt ve từng khối màn hình kia, Trầ Trầm không khỏi thầm nghĩ.

Cũng chính là hầm trải qua khoa kỹ văn minh, biết những thứ này là màn hình, nếu là Tiên Vương khác nhìn thấy, tám chín phần mười sẽ coi rằng đây là trận pháp đặc thù gì.

Đáng tiếc, những màn hình này giờ phút này cũng không sáng.

Bất quá cái này không làm khó được Trầ Trầm.

Tại dùng hệ thống truy lùng một phen xong, hầm tìm tới nguồn cung cấp năng lượng chiến hạm rách nát này.

Theo sau hầm lại thông qua hệ thống tại trong hầm trữ vật tùy ý tìm một phen, tìm tới khoáng thạch có thể dùng để làm nguồn năng lượng thay thế.

Sau một trận thao tác, trong chiến hạm rốt cục phát sáng lên.

Vô số màn hình kia cũng bắt đầu lấp lóe, chờ đợi một lúc sau, trên những màn hình kia bắt đầu xuất hiện ký tự không hiểu.

Trừ đó ra, còn có một đoàn tia sáng đặt ở trên mình Trầ Trầm.

Một trận quét hình xong, trong góc đột nhiên sáng lên một đạo qu

ang mang, ngay sau đó một cái hư ảnh xuất hiện tại trước mặt Trần Trâm.

Cái hư ảnh này là hình người phái nữ, chỉ bắt quá lỗ tai hơi nhọn, mới mở miệng chính là lời nói bô bô Trần Trâm nghe không hiểu.

Tựa hồ phát giác được Trần Trâm không thể nào hiểu được ý tứ c hình mình , trong góc lại sáng lên một đạo quang mang.

Một giây sau, từng đoạn ký ức quán thâm đến trong đầu Trần Trâm.

Lời nói hư ảnh kia cũng dần dần biến đổi thành rõ ràng minh bạch lên.

- Người tốt, thân ái ruột thịt, ta là trí năng quang não dự phòng Chinh Đồ Hào Hủy Diệt Hạm, xin hỏi có mệnh lệnh gì? .

Nghe nói như thế, con người Trần Trâm có chút co rút lại.

Đồng thời cũng biết đạo ánh sáng vừa rồi kia quét hình trên người mình là có ý gì.

- Ruột thịt...

Chinh Đồ Hào Hủy Diệt Hạm này dĩ nhiên là đến từ vũ trụ chính mình kiếp trước sinh hoạt kia sao? .

Thế nhưng chính mình cũng đổi thân thể, thứ này như thế nào phá n định chính mình là ruột thịt? .

Trâm mặc chốc lát, tâm tình Trần Trâm vô cùng phức tạp hỏi.

- Cho ta tài liệu chiếc chiến hạm này.

Tiếng nói vừa ra, trên một cái màn hình lớn bên cạnh bắt đầu xuất

hiện từng hàng chữ viết.

Qua quán thâu vừa rồi, Trần Trầm đã có thể biết nội dung những văn tự này biểu đạt.

Chinh Đồ Hào Hủy Diệt Hạm là chiến hạm cấp hủy diệt đế quốc chỉ có tám chiếc, mỗi chiếc chỉ luận lực phá hoại, đủ để sánh ngang Tiên Đế bên trong văn minh tu chân... Quang não từ não vực siêu cấp sinh mệnh trong đế quốc chế tạo thành, là tác phẩm đỉnh cao sinh mệnh khoa học cùng máy móc khoa học dung hợp...

Một lần này giới thiệu rất dài, sau khi Trần Trầm xem xong, trong lòng không khỏi đối với văn minh khoa kỹ sinh ra một chút kính sợ.

Bởi vì Chinh Đồ hào chiến hạm này vậy mà có thể sử dụng bộ phận luận lực lượng châm ngôn.

Như vậy, chính là bởi vì siêu cấp quang não bên trong chiến hạm.

Cái siêu cấp quang não này nếu như chỉ luận năng lực tính toán, luận năng lực suy tính, cường đại hơn vô số lần so sinh vật tự nhiên mọc ra.

Bằng vào cỗ năng lực siêu cấp tính toán này, nó thậm chí có thể khắc ra bộ phận luận lực lượng châm ngôn.

Cũng chính vì vậy, chiến hạm này mới có được lực có thể so Tiên Đế.

Trần Trầm giờ phút này đột nhiên có chút giật mình.

Tu sĩ tu luyện tới cảnh giới Tiên Vương, mới có thể tìm hiểu châm ngôn, trên bản chất thật ra là bởi vì Tiên Vương một đường tu luyện ra, lực lĩnh ngộ đã đạt đến đỉnh phong.

Bản thân người văn minh khoa kỹ không cách nào đạt tới loại đỉnh phong này, nhưng bọn hắn có thể dựa vào cực hạn khoa kỹ, chế tạo ra siêu cấp quang não đạt tới đỉnh phong.

Cái này trên bản chất là trăm sông đổ về một biển.

Vô luận là văn minh tu chân hay là văn minh khoa kỹ, điểm cuối cùng đều là lĩnh ngộ bản nguyên lực lượng thế giới.

- Cũng khó trách văn minh khoa kỹ có thể cùng văn minh tu chân chống lại.

Am hiểu chiến hạm này xong, Trần Trầm bắt đầu thẩm tra tin tức thi đế.

Đương nhiên, hắn nói thi đế hư ảnh kia khẳng định nghe không hiểu, cho nên hắn chỉ là nói có sinh vật từ bên trong chiến hạm này rời đi hay không.

Nghe được Trần Trầm hỏi thăm, hư ảnh kia rất nhanh đưa ra đáp án.

- Ba ngàn năm trước, chiến hạm bắt được một bộ thân thể, thân thể này mờ ảo di hài cường giả Tiên Đế văn minh tu chân, lúc ấy năng lượng chiến hạm đã sắp khô kiệt, chủ quang não quyết định chiếm cứ cỗ thân thể này, tiếp tục hoàn thành mục tiêu hành trình chiến hạm...

Trần Trầm nghe đến đây hiểu ra.

Khó trách thi đế kia sẽ cừu thị Tiên giới, khó trách thi đế kia sẽ có trí tuệ như thế.

Nguyên lai chiếm cứ lấy nhục thân Tiên Đế là quang não chiến hạm này.

Sản vật văn minh khoa kỹ cùng văn minh tu chân kết hợp, cái này cũng thật là đủ kỳ hoa.

- Quang nào bằng vào khả năng tính toán, từ trong bộ thân thể kia rút ra đến một cái tân châm ngôn... Cũng ra lệnh cho ta, nếu có một ngày có thể thu được nguồn năng lượng, nhất thiết phải đem tài liệu châm ngôn này đưa về đế quốc...

Quang ảnh kia tiếp tục nói.

Trần Trầm nghe đến đó, lông mày đột nhiên nhú một cái, hỏi.

- Là rút ra châm ngôn thể nào? Ở đâu? .

Quang ảnh chỉ chỉ một cái màn hình chỗ không xa.

Cái màn hình kia mãnh liệt sáng rõ, bên trong quang mang loá mắt bắt đầu xuất hiện vô số ký hiệu nòng nọc.

Những ký hiệu nòng nọc này không ngừng du động ghép lại, cũng không lâu lắm, vậy mà tạo thành một chữ.

Chính là châm ngôn Phong.

Bất quá cùng châm ngôn bên trên Phong Thần Ma Quán kia so sánh, vẫn kém chút ý tứ.

Ngược lại có chút giống cái phong ấn vết nứt kia.

Xoẹt xẹt! .

Không chờ Trần Trầm tiếp tục xem tiếp, một trận tiếng kỳ lạ vang lên, màn hình chung quanh trong chớp mắt tắt cả đèn tắt.

Lại nhìn vị trí nguồn năng lượng vận chuyển, khoáng thạch chính mình vừa rời đặt ở chỗ đó đã biến thành tro tàn.

Cực kỳ hiển nhiên, đem cái Phong kia.

Hiển hiện ra, hao phí số lượng lớn năng lượng.

Trần Trâm thấy vậy lại thả một khối khoáng thạch đi vào, rất nhanh bên trong chiến hạm lại khôi phục bình thường.

- Hư ảnh kia cũng lại lần nữa xuất hiện tại trước mặt Trần Trâm.

- Thân ái ruột thịt, nguồn năng lượng dự trữ bên trong chiến hạm giờ đây một phần trăm, nếu như đạt tới mười phần trăm, chiến hạm có thể phản hồi đế quốc, xin hỏi ngài còn có thể cung cấp bao nhiêu nguồn năng lượng? .

Trần Trâm nghe vậy không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Cái quang ảnh này quả thực như người, không chỉ có ký ức, sẽ còn hướng người đòi vật liệu.

Thật là có nhiều! .

Như khoáng thạch loại cung cấp nguồn năng lượng kia, hẳn có rất nhiều, nhưng thật vất vả có loại phát hiện lớn này, hẳn làm sao có khả năng dễ dàng thả chiến hạm này đi? .

Trần Trâm không có vội vã trả lời, mà chỉ quét mắt một vòng nhìn màn hình lớn trong khoang thuyền kia.

Một lát sau, hẳn ý tưởng đột phát, theo bản năng hỏi.

- Cái này... Ta cũng không có bao nhiêu nguồn năng lượng, nhưng người có thể đem tài liệu châm ngôn kia truyền thấu cho ta, một ngày nào đó, ta sẽ mang tài liệu về đế quốc.

Chương 860: Ma.

Chương 860: Ma.

Hư ảnh kia không nói gì, màn hình chung quanh cũng bắn ra một đạo quang mang lướt qua người Trần Trâm.

Quét xong, hư ảnh kia mới mở miệng nói.

- Trải qua kiểm tra đo lường, não vực ngài thỏa mãn nhu cầu chứa đựng châm ngôn, bất quá năng lượng chiến hạm không đủ, chỉ có thể truyền thâu hai phần trăm tin tức châm ngôn.

- Vấn đề năng lượng giao cho ta, người truyền thâu là được.

Trần Trâm vung tay lên, ào ào nói.

Hư ảnh kia do dự một hồi, cuối cùng nhẹ gật đầu.

Ngay sau đó, quang mang chói mắt tột cùng liền chiếu ở trên gáy Trần Trâm.

Trong chớp mắt, Trần Trâm liền cảm giác được lượng lớn tin tức tràn vào trong đầu, đến mức hấn thân là Tiên Vương đều có một loại cảm giác đầu vầng mắt hoa.

Theo sau loại cảm giác hôn mê này càng ngày càng mãnh liệt, Trần Trâm không thể không dùng tay đè chặt đầu mới có thể giảm bớt một chút.

Quá trình này tiếp tục không biết bao lâu.

Chờ thời gian Trần Trầm khôi phục ý thức, hư ảnh trước mặt đã v
ô cùng mờ nhạt, hiển nhiên năng lượng đã không còn thừa hiệu.

Còn trên màn hình bên cạnh tiến độ truyền sâu mới khó khăn lấ
m một phần trăm.

- Trái qua bao lâu? .

- Một... Ngày.

Hư ảnh mơ hồ đáp.

Đáp xong, chung quanh liền triệt để ẩn xuống.

Trần Trầm che đầu, đứng tại chỗ trọn vẹn giảm bớt một giờ, loại c
ảm giác khó chịu kia mới giảm ít một chút.

Một ngày truyền sâu một phần trăm, như loại truyền sâu này, tru
yền sâu một lần, ta chỉ ít cần nghỉ ngơi một ngày, như vậy tính đ
ược truyền sâu hoàn thành chỉ ít cần hai trăm ngày.

Ở trong đầu tính toán đơn giản ghi chép xong, trên mặt Trần Trầm
trắng xanh lộ ra nụ cười.

Chính mình cảm ngộ nửa năm, cũng mới cảm ngộ khoảng một ph
ần trăm.

Giờ đây dùng thứ này, hai ngày là có thể cảm ngộ một phần trăm,
dù cho ăn chút khổ, lại có thể đáng là gì? .

Nghĩ tới đây, Trần Trầm tranh thủ thời gian bay ra bên ngoài khoa
ng thuyền, đem trọn cái chiến hạm lấp lên.

Đây chính là một cái bảo bối tốt, đừng nói một kiện Đại Đạo Chí

Bảo, liền là mười cái hấn cũng không đổi.

Thu hồi tốt hài cốt chiến hạm, Trần Trầm nhanh chóng hướng về nơi dừng chân bay đi.

Giờ đây tính toán thời gian, đã ba ngày không trở về.

...

Mà cùng lúc đó.

Tại bên trong Bắc Thần Tiên Vực Tiên giới, ma thai Thiên Mệnh vừa phản hồi, đồng thời nhìn thấy Bắc Thần Tiên Vương.

So với một năm trước, thực lực hấn có tinh tiến không ít, toàn thân trên dưới tản ra một loại khí thế lẫm liệt không thể can thiệp.

Nhìn xem Thiên Mệnh dạng này, trong lòng Bắc Thần Tiên Vương biết không thể kéo dài được nữa.

Liền giờ đây Thiên Mệnh trạng thái này, nếu như không phải ở tại Bắc Thần Tiên Vực, hấn chỉ sợ cũng chưa hấn đánh thắng được.

Nếu lại để cho thần thai này trưởng thành tiếp, có lẽ liền triệt để cùng hấn vô duyên.

Thầm nghĩ những cái này, trên mặt Bắc Thần Tiên Vương cũng tràn đầy ý mừng hỏi.

- Thiên Mệnh, ngươi lúc nào thì trở về Tiên giới? Ta còn tưởng rằng ngươi một mực bị phong tại bên trong không gian Hồng Mông hư vô đây.

Một năm trước, vết nứt Vãn Tiên sơn đột nhiên biến mất, hai mươi tên chí cường Tiên Vương không thể trở về, chuyện này oanh động toàn bộ Tiên giới.

Hai mươi tên Tiên Vương còn có thể trở về hay không không người nào biết được.

Bắc Thần Tiên Vương này cũng ảo não hồi lâu, bởi vì Thiên Mệnh cũng không thể trở về.

Giờ đây thần thai mất mà lại đến, trong lòng của hắn tự nhiên là mừng rỡ.

Duy nhất để hắn có chút lo lắng là thực lực thần thai này tăng lên quá nhanh.

- Hai mươi năm trước liền đi ra, chỉ bắt quá bởi vì tại trong không gian Hồng Mông hư vô thụ thương quá nặng, cho nên khoảng thời gian này đều đang dưỡng thương.

Thiên Mệnh chậm chậm nói, ngữ khí tương đối yên tĩnh.

Bắc Thần Tiên Vương gặp sắc mặt Thiên Mệnh bình thản có chút dọa người, con mắt không tự giác hí hí.

Thần thai bị thương trước tiên không trở về Bắc Thần Tiên Vương dưỡng thương, lại tại bên ngoài chờ thương thể tốt lên trở về.

Chẳng lẽ là không tín nhiệm mình? .

Nhìn tới, thật không thể kéo dài nữa.

Nghĩ tới đây, Bắc Thần Tiên Vương nói với bộ hạ chung quanh.

- Các người đều lui ra đi, ta cùng Thiên Mệnh Tiên Vương có chút chuyện quan trọng muốn một mình nói chuyện.

Một đám Tiên Quân Kim Tiên nghe đến đây lập tức lui xuống, trong đại điện chỉ còn lại có Bắc Thần Tiên Vương cùng Thiên Mệnh

h.

- Thiên Mệnh, người đến bên cạnh ta.

Vẻ mặt Bắc Thần Tiên Vương mỉm cười, ngoắc ngoắc tay với Thiên Mệnh.

Thiên Mệnh thần sắc ung dung, một cái lắc mình liền đến trước người Bắc Thần Tiên Vương.

Bắc Thần Tiên Vương thấy vậy cười nói.

- Thiên Mệnh, người cũng đã biết thân thế người? .

- Hài nhi không biết.

Thiên Mệnh trả lời.

- Người thật ra là linh thai thiên địa tinh hoa thành tựu Bắc Thần Tiên Vực ta này, có Tiên Đế chi tư! .

- Tiên Đế chi tư? Là cái này sao? .

Thiên Mệnh một bên nói một bên đưa ra tay, một lát, trên tay hắt vậy mà mơ hồ nổi lên một đạo châm ngôn.

Nhìn thấy châm ngôn kia, sắc mặt Bắc Thần Tiên Vương nháy mắt bởi vì xúc động mà biến đổi thành đỏ hồng vô cùng.

- Châm ngôn... Người quả nhiên có Tiên Đế chi tư! Quá tốt rồi! Tật sự là quá tốt rồi! .

Châm ngôn...

Loại lực lượng này Bắc Thần Tiên Vương tất nhiên biết, không chỉ vén vén biết, hẳn còn nghiên cứu qua, bất quá đều chưa nắm đư

ợc máu chột.

Ai có thể nghĩ tới thần thai hấn nuôi mấy năm cũng đã đụng chạm đến ngưỡng cửa châm ngôn.

Nếu có thể chiếm cứ thân thể này, hấn nháy mắt có thể trở thành Tiên Vương đỉnh tiêm, tương lai còn có hi vọng thành tựu Tiên Đế! .

- Thiên Mệnh... Người cũng đã biết cảm ngộ châm ngôn, thành tựu Tiên Đế là mộng tưởng vi phụ, người nguyện ý thành toàn ta sao? .

Bắc Thần Tiên Vương nói xong sắc mặt đã biến đổi thành mười điểm dữ tợn.

Đồng thời toàn bộ Bắc Thần Tiên Vực đều chấn động lên, bản nguyên chi lực cường đại bắt đầu hướng về trong cơ thể Bắc Thần Tiên Vương hội tụ.

Thiên Mệnh phảng phất như không phát giác được Bắc Thần Tiên Vương biến hóa, tiếp tục cười nói.

- Hài nhi tất nhiên nguyện ý.

Bắc Thần Tiên Vương nghe đến đây cười ha ha, cả người biến đổi thành có chút điên cuồng.

- Ha ha! Tốt! Không hổ là thần thai ta bồi dưỡng đến! Ta hỏi người, châm ngôn này là chữ gì? .

Thiên Mệnh giơ tay lên, châm ngôn trong tay lại rõ ràng chút ít.

Một giây sau, miệng hấn đột nhiên nhếch đến một cái vị trí mười điểm khoa trương, trong mắt càng bắn ra quang mang cực kỳ nguy hiểm.

- Ta xưng là, ma.

Chữ Ma vừa ra, nụ cười trên mặt Bắc Thần Tiên Vương im bất mà dừng, cùng lúc đó, một cỗ bản nguyên chi lực cường tuyệt hội tụ đến phía trên cung điện, hướng về Thiên Mệnh mạnh mẽ trấn áp xuống.

Cảm thụ được áp lực phía trên thật lớn, chân ngón trong tay Thiên Mệnh mãnh liệt bay ra, biến thành một đạo phù văn to lớn.

Phù văn này cùng bản nguyên chi lực va chạm nhau phảng phất như hư biến thành một trương miệng rộng vô hình, trực tiếp liền đem bản nguyên chi lực toàn bộ thôn phệ xuống.

Bắc Thần Tiên Vương nhìn thấy một màn này sắc mặt đại biến, hoảng sợ nói.

- Ngươi... Ngươi! .

- Ha ha...

Phía trên cung điện truyền ra một trận tiếng cười khẽ, ngay sau đó một bóng người đột ngột xuất hiện tại trong đại điện, đứng ngang Thiên Mệnh cùng Bắc Thần Tiên Vương.

Người này mặc trường bào, tóc trắng bông bành, khí chất siêu phàm thoát tục.

Nhưng chẳng biết tại sao, chỉ cần nhìn lên một cái liền có một loại cảm giác huyết dịch khắp người đình trệ.

Nhìn thấy người này, Bắc Thần Tiên Vương theo bản năng thụt lùi về sau hai bước, đồng thời lại lần nữa điều động bản nguyên chi lực.

Ai có thể nghĩ đến người tóc bạc kia có chút lộ ra một tay, trong tr ở bàn tay một chữ châm ngôn liền bay đến trước người Bắc Thần Tiên Vương.

Bắc Thần Tiên Vương dưới tình thế cấp bách liền tiếp gọi ra bảy t ám kiện bảo vật tính toán ngăn trở châm ngôn kia.

Nhưng vô luận là bảo vật gì, vừa tiếp xúc với cái kia châm ngôn li ền như triệt để mất đi linh tính, loảng xoảng một tiếng rớt xuống đất.

Cuối cùng, châm ngôn kia chặt chẽ vững vàng khắc ở mi tâm Bắc Thần Tiên Vương.

Bắc Thần Tiên Vương bị châm ngôn kia đánh trúng, nháy mắt li ền bị rút sạch lực lượng toàn thân, cuối cùng phù phù một tiếng, té ngòì tại bên trên bảo tọa Tiên Vương.

Chương 861: Tiên Đế Phủ Xuống? .

Chương 861: Tiên Đế Phủ Xuống? .

Bắc Thần Tiên Vương nhìn xem người tóc bạc cùng Thiên Mệnh trong đại điện, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi trước đó chưa từng có.

Nhất là người tóc bạc kia...

Lật tay không chỉ triệt tiêu bản nguyên chi lực hắn, càng phong ấn hắn trọn vẹn, đây là thực lực cỡ nào? .

Phải biết, hấn chương không cả Bắc Thần Tiên Vực này! .

Hấn dám khẳng định, trong tiên giới tuyệt đối không có Tiên Vương có dạng thực lực này.

- Chẳng lẽ là Tiên Đế? .

Nghĩ tới đây, hấn lông tơ dựng thẳng, nhin không được nhận tội n
ói.

- Tiên bối là người nào? Cớ gì xuất thủ với ta loại tiểu bối này? .

Người tóc bạc thấy vậy khẽ lắc đầu, thân nhiên nói.

- Giết hấn.

Lời này đương nhiên là nói với Thiên Mệnh bên cạnh.

Thiên Mệnh nghe đến đây nhú nhú mày.

Bắc Thần Tiên Vương trong lòng sợ hãi cũng thoáng cái đạt tới c
ực hạn, cả người đều run rẩy lên, đến mức nói chuyện đều có chút
không lưu loát.

Nhìn thấy Bắc Thần Tiên Vương dạng này, nội tâm Thiên Mệnh s
inh ra một loại cảm giác thoải mái dễ chịu khó tả.

Theo sau hấn chậm rãi đi tới trước mặt Bắc Thần Tiên Vương, mộ
t đôi mắt chăm chú nhìn mặt Bắc Thần Tiên Vương, lưu ý lấy biể
u tình Bắc Thần Tiên Vương biến hóa.

- Thiên Mệnh... Ta... Người có thể có hôm nay, tất cả đều là bởi vì
ta... Người không thể...

Nghe được lời nói nói năng lộn xộn này, trong mắt Thiên Mệnh ló

e lên vẻ bất nhẫn, lảm bảm nói.

- Phụ vương, những cái này ta đều biết, ta làm sao lại giết người?

Bắc Thần Tiên Vương nghe vậy vui mừng quá đỗi, bộ mặt bởi vì biểu lộ nhanh chóng biến ảo lộ ra đến vạn vạn.

Đúng lúc này, Thiên Mệnh mãnh liệt bành trướng, biến thành một cự nhân cao mười mét, theo sau mở ra miệng rộng, một Bắc Thần Tiên Vương nuốt xuống.

- A! .

Từng đợt kêu thảm thê lương từ trong miệng Thiên Mệnh truyền ra, sắc mặt Thiên Mệnh bởi vì hung phẫn biến đổi thành vạn vạn.

Theo sau Châm ngôn Ma kia hiện lên ở phần bụng hấn, châm ngôn này vừa ra, tiếng kêu thảm thiết dần dần biến đổi thành mỏng manh.

Cuối cùng, hết thảy bình tĩnh lại.

- Sư phụ, giết hấn xong, ta cảm giác mạnh lên rất nhiều.

Thiên Mệnh khôi phục lớn cỡ bình thường xong, lảm bảm nói nhỏ.

Lời này cùng nói là nói cho người tóc bạc nghe, cũng như nói cho chính hấn nghe.

Kỳ thực hấn không phải lần đầu tiên giết Tiên Vương.

Nhưng diệt sát Bắc Thần Tiên Vương thân thiết này, thực lực hấn tăng lên biên độ lớn nhất.

Lớn đến diệt sát cả trăm Tiên Vương khác.

Khiến hấn mơ hồ có điều ngộ ra.

Theo sau, hấn không dấu tích ngẩng đầu nhìn người tóc bạc một c hút.

Người tóc bạc đồng dạng nhìn hấn một cái, từ tốn nói.

- Để người bên ngoài vào đi, từ nay về sau, người chính là Bắc Thần Tiên Vương.

Thế nhưng ta hiện tại cái dạng này? .

Thiên Mệnh còn không phản ứng lại, trong mắt tràn đầy không hiểu.

- Bọn hấn sẽ tin.

Thân hình người tóc bạc dứt lời, dần dần tiêu tan.

Thiên Mệnh thấy vậy không thể làm gì khác hơn là để nhóm Tiên Quân Kim Tiên bên ngoài đi vào.

Nhóm Tiên Quân Kim Tiên này đi vào gặp chỉ còn lại có Thiên Mệnh một người, đều lộ ra nụ cười hiểu ý.

Lúc trước Bắc Thần Tiên Vương đạt được thần thai, chủ yếu bọn hấn đều biết.

Về phần mục đích là vì sao, bọn hấn càng rõ ràng.

Vừa rồi trên không đại diện phong vân khuấy động, theo bọn hấn nghĩ nhất định là Bắc Thần Tiên Vương cướp đoạt thần thai.

Giờ đây nhìn dạng này, hấn là cướp đoạt thành công.

- Chúng ta chúc mừng Tiên Vương việc lớn đã thành! Tương lai có hi vọng Tiên Đế! .

Không chờ Thiên Mệnh mở miệng, một nhóm Tiên Quân Kim Tiên liền quỳ rạp xuống đất, cao giọng reo hò.

Thiên Mệnh thấy vậy trong lòng nổi lên một chút sát ý, ánh mắt dần dần biến đổi thành nguy hiểm.

Lúc này tiếng người tóc bạc lại ghé vào lỗ tai hắn vang lên. Để bọn hắn truyền một tin tức, liền nói Phong Thần Tiên Đế trở về Tiên giới, đã tới Bắc Thần Tiên Vực.

Thiên Mệnh nghe được mệnh lệnh, trực tiếp làm theo.

Một nhóm thủ hạ nghe trọn mắt hốt mồm, Tiên Đế trở về? Tiên Vương không phải đang nói đùa chứ? .

Thời gian mọi người ở đây mờ mịt không biết làm sao, người tóc bạc lại lần nữa từ trong hư không hiện ra thân hình, xuất hiện tại trước mắt mọi người.

Nhìn thấy người tóc bạc này, tất cả mọi người theo bản năng lánh đi ánh mắt.

Thiên Mệnh tranh thủ thời gian quỳ một gối xuống đất nói.

- Gặp qua Phong Thần Tiên Đế! .

Gặp Tiên Vương chính mình vậy mà làm đại lễ quỳ lạy, mọi người nơi nào còn dám do dự? Từng cái nửa tin nửa ngờ quỳ rạp xuống đất.

- Chúng ta tham kiến Phong Thần Tiên Đế! .

- Đứng lên a.

Người tóc bạc phát phát tay, một cỗ uy lực vô hình hướng bốn phía khuếch tán.

Mọi người trong đại điện cảm nhận được cỗ uy áp này, trong lòng lại không bất luận hoài nghi gì.

Loại uy áp này, hơn xa Tiên Vương chính mình! Đây không phải Tiên Đế là cái gì? .

Tiên Đế trước mắt a! .

Bạn hẳn có thể gặp mặt một lần liền là thiên đại phúc duyên! .

Người tóc bạc lúc này lại nói.

- Ta khó được trở về Tiên giới một lần, những năm này Tiên giới xảy ra chuyện gì, ta cũng không biết, các người đem tin tức ta về t ruyền bá ra ngoài, nhân cơ hội này, ta muốn thấy nhìn Tiên giới n hững năm này ra Tiên Vương nào lợi hại.

- Nếu gặp được hạt giống tốt, có lẽ có thể chỉ điểm một phen.

Mọi người nghe vậy từng cái vô cùng kích động, tranh thủ thời gi an cáo từ rời đại điện, đi thông báo Tiên giới sự tình Phong Thần Tiên Đế phủ xuống Bắc Thần Tiên Vực.

Nghĩ thầm nếu có thể đem sự tình làm xinh đẹp, cố gắng có thể đ ạt được Tiên Đế chỉ điểm.

Đám người đều thôi lui, người tóc bạc nói với Thiên Mệnh.

- Người là tinh hoa thiên địa Bắc Thần Tiên Vực sinh, lại nuốt Bắ c Thần Tiên Vương, muốn dung hợp Bắc Thần Tiên Vực này chắc không khó khăn a? .

Thiên Mệnh cảm ứng một phen cười nói.

- Rất đơn giản, không dùng đến thời gian hai ngày.

- Vậy là tốt rồi, lấy người cảm ngộ châm ngôn, lại thêm bản nguyên chi lực, thực lực có thể so sánh với Tiên Vương đỉnh tiêm.

...

Nửa ngày sau.

Sự tình Phong Thần Tiên Đế phủ xuống Bắc Thần Tiên Vực truyền khắp tiên vực xung quanh.

Lại từ tiên vực xung quanh nhanh chóng hướng bốn phía khuếch tán.

Chờ qua ba ngày, liền truyền khắp toàn bộ Tiên giới.

Tất nhiên, càng nhiều người giữ thái độ hoài nghi với tin tức này, cuối cùng Phong Thần Tiên Đế biến mất đã không biết bao nhiêu năm.

Nhưng bởi vì những người Bắc Thần Tiên Vực kia nói quá mức lời thề son sắt, vì không bỏ sót cơ hội gặp mặt Tiên Đế, không ít tiên nhân vực phái ra sứ giả tiến về Bắc Thần Tiên Vực điều tra tình huống.

Kết quả bọn hắn cũng không ngoại lệ, tất cả đều nhìn thấy người tóc bạc kia.

Không thể không nói người tóc bạc kia khí chất hơn xa Tiên Vương, chỉ nhìn một cái, bọn hắn liền cảm giác là Tiên Đế thật.

Càng có một vài sứ giả tiên vực lấy ra ngọc giản cổ lão, từ đó tìm

tới chân dung Phong Thần Tiên Đế.

Dưới so sánh, tất cả bọn hắn đều hoảng sợ tột đỉnh.

Giống như đúc! .

Là Phong Thần Tiên Đế không thể nghi ngờ! .

Cái này tốt, toàn bộ Tiên giới trong vòng một ngày trọn vẹn sôi tr ào! .

Có Tiên Đế trở về, đây đối với toàn bộ Tiên giới tới nói là một kiệ n việc lớn kinh thiên! .

Dưới so sánh, vết nứt Vãn Tiên sơn gì, cái gì hai mươi tên Tiên V ương mất tích, cái gì Cửu Thiên Tiên Vương vẫn lạc, vậy cũng là việc nhỏ.

Có Tiên Đế tại, Tiên giới liền sẽ không có vấn đề gì.

Xác định Phong Thần Tiên Đế trở về xong, số lượng lớn Tiên Vư ong tiên vực xuất phát tiến về Bắc Thần Tiên Vực.

Tiên Đế trở về, nếu không đi tham kiến, đó chính là thất lễ.

Hướng chi, Phong Thần Tiên Đế còn mở miệng sẽ chỉ điểm một à i Tiên Vương tư chất tốt.

Có thể được Tiên Đế chỉ điểm, đây chính là đại cơ duyên.

Ôm dạng tâm lý này, càng ngày càng nhiều Tiên Vương hướng về Bắc Thần Tiên Vực tiến đến.

Chỉ bất quá thời gian một ngày, bên trong Bắc Thần Tiên Vực liền tụ tập hơn ngàn Tiên Vương, hơn nữa tuyệt đại đa số đều là loại T iên Vương cường đại nắm trong tay một vực kia.

Thịnh hưởng như thế, có thể nói toàn bộ Tiên giới ngàn vạn năm cũng không có.

Chương 862: Vây Giết.

Chương 862: Vây Giết.

- Nhiều Tiên Vương như vậy, hẳn là đủ rồi.

Trong đại điện Bắc Thần Tiên Vực, người tóc bạc an tọa ở bên trong, thần thức bao trùm toàn bộ Bắc Thần Tiên Vực.

Một bên Thiên Mệnh yên lặng không lời, lúc này hẳn đã hoàn toàn khống chế Bắc Thần Tiên Vực, bất quá hẳn vẫn không dụng ý hỉu sự phụ.

- Để bọn hắn vào a.

Người tóc bạc từ tốn nói.

Tiếng nói vừa ra, trận pháp bốn phía đại điện toàn bộ biến mất, nhóm Tiên Vương bên ngoài đại điện chen chúc vào.

Tại nhìn thấy người tóc bạc xong, không ít Tiên Vương mặt lộ chần chừ.

Tuy sớm đã có chuẩn bị tâm lý gặp Tiên Đế, nhưng sau khi chân chính nhìn thấy được vẫn khó tránh khỏi rung động trong lòng như cũ.

Nhưng hơn ngàn Tiên Vương, cũng không phải tất cả mọi người đều chưa từng thấy Tiên Đế.

Ngay tại thời gian chúng Tiên Vương chuẩn bị hành đại lễ với người tóc bạc, trong đám người đột nhiên vang lên một tiếng có chút già nua.

- Khụ khụ, các hạ xác thực cùng Phong Thần Tiên Đế trưởng thành không khác nhau chút nào, trên mình cũng tản ra lực lượng chân ngôn phong... Nhưng ta từng gặp Thái Linh Tiên Đế, chẳng biết tại sao, ta chung quy cảm thấy các hạ so với Thái Linh Tiên Đế, chung quy kém chút gì đó.

Vừa nói lời này, tất cả Tiên Vương toàn bộ hướng về đầu nguồn tiếng nhìn tới.

Gặp là Huyền Từ Tiên Vương đã sống bảy, tám ngàn vạn năm, cả đám đều trầm mặc.

Huyền Từ Tiên Vương là tồn tại gặp qua Tiên Đế, nếu hắn đã nói như vậy, vậy khẳng định có đạo lý của hắn.

Chẳng lẽ Phong Thần Tiên Đế nào đến xôn xao, cũng không phải thật? .

Vừa nghĩ vậy, trong mắt một đám Tiên Vương bắt đầu hiện ra cảnh giác.

Người tóc bạc nghe đến đây thần sắc bình tĩnh thản nhiên nói.

- Ngàn vạn năm trước, ta cùng Minh Đế Minh giới đại chiến, bị thương nhẹ.

Huyền Từ Tiên Vương kia nghe vậy chấp tay, cúi đầu xuống mười dặm khiêm tốn nói.

- Mọi người đều biết, Phong Thần Tiên Đế có Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo Phong Thần Ma Quán, lúc trước chính là dùng Phong Thần Ma Quán giải quyết họa lớn Tiên giới, nếu các hạ có thể lấy Phong Thần Ma Quán ra đến, vậy lão hủ liền thừa nhận các hạ là Tiên Đế.

- Phong Thần Ma Quán...

Người tóc bạc con mắt híp híp.

- Không sai, Phong Thần Ma Quán.

Huyền Từ Tiên Vương ngẩng đầu, trên mặt già nua hiện ra lãng lậ.

Người tóc bạc ngẩn người, một lát, đột nhiên nhẹ giọng nở nụ cười.

Tiếng cười khẽ này tại trong đại điện lộ ra đặc biệt bất ngờ, cũng làm cho không khí bên trong đại điện thoáng cái biến đổi thành ngưng trọng vô cùng.

- Cũng có người thông minh.

Sau khi người tóc bạc cười xong, lẩm bẫm nói, theo sau một mực điếm ra, một đạo phù văn hướng về Huyền Từ Tiên Vương kích xạ mà đi.

Huyền Từ Tiên Vương đã sớm chuẩn bị, phi tốc thụt lùi, cuối cùng thân thể vậy mà biến thành một mảnh tàn ảnh, trực tiếp biến mất tại trong đại điện, cả phù văn kia cũng không đuổi kịp.

Người tóc bạc thấy vậy trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, theo sau hần mãnh liệt giậm chân một cái, toàn bộ đại điện cũng bắt đầu kịch liệt rung động.

Cùng lúc đó, bốn phương tám hướng đại điện đồng thời xuất hiện một chữ Phong to lớn,

Hướng trong đại điện hội tụ.

Trong chớp mắt, toàn bộ đại điện loạn thành hỗn loạn.

Có xuất thủ công kích người tóc bạc cũng có các hiền thủ đoạn m uồn rời đi đại điện.

Nhiều Tiên Vương như vậy đồng thời bạo phát toàn lực, dù cho đ ại điện Bắc Thần Tiên Vực này lại xa hoa, lại kiên cố, cũng trong nháy mắt biến thành bột mịn.

Tuy đại điện bị phá hủy, thế nhưng chữ Phong to lớn.

Lại không có biến mất.

Vù vù! .

Một tiếng vang nhỏ, tất cả Phong.

Nháy mắt khép lại, tạo thành một toà lao tù to lớn.

Hơn ngàn Tiên Vương có thể sớm bay ra lao tù không đủ trăm ng ười, còn lại toàn bộ bị vây ở bên trong lao tù.

Hơn chín trăm Tiên Vương bị nhốt điên cuồng tiến công lao tù, th ậm chí có lấy ra Đại Đạo Chí Bảo, thế nhưng lao tù như là băng c ứng muôn đời không tan vậy, mặc cho bọn hắn tiến công thế nào, cũng lay động không được một phân một hào.

Người tóc bạc cao cao tại thượng, lạnh lùng nhìn về một đám Tiê n Vương, mười ngón không ngừng điểm ra.

Cứ như vậy, trọn vẹn nửa ngày sau, hơn chín trăm tên Tiên Vương g tất cả đều bị người tóc bạc phong ấn, trở thành tù nhân.

Nhưng sự tình Bắc Thần Tiên Vực cũng bị những Tiên Vương đả o thoát kia truyền ra ngoài, trong lúc nhất thời trong Tiên giới không ít tiên vực bắt đầu điều binh khiển tướng, hướng về phụ cận Bắc Thần Tiên Vực tiên vực tập kết.

Cũng không ít Tiên Vương bắt đầu tụ tập, bàn bạc việc này phải xử lý thế nào.

...

Bên trong Bắc Thần Tiên Vực, người tóc bạc một mặt vẻ mặt mờ i, ánh mắt âm đạm vô quang.

Xét đến cùng, hẳn cũng không phải thật sự là Tiên Đế.

Tất nhiên, nếu hẳn là Tiên Đế, cũng không đến mức quanh co lòng g vòng làm nhiều chuyện như vậy.

- Sư phụ, ngài bắt nhiều Tiên Vương như vậy, chuẩn bị xử trí bọn hần như thế nào? .

Thiên Mệnh tại một bên nhỏ giọng hỏi.

- Giết bọn hần, để người động thủ.

Người tóc bạc từ tốn nói, theo sau không chờ Thiên Mệnh nói chuyện, liền phát phát tay.

- Đi thôi, chỉ cần người có thể đem toàn bộ bọn hần diệt sát, cho dù không thành được Tiên Đế, đạt tới cảnh giới ta giờ đây sẽ không có vấn đề.

Nói xong những lời này, bóng dáng người tóc bạc trực tiếp biến m

át không còn tăm tích.

Thiên Mệnh đứng tại chỗ, sắc mặt một trận biến ảo.

Nói thật, hắn không thích nghe mệnh lệnh người khác, càng không thích loại cảm giác bị người an bài này.

Hắn không biết rõ người sư phụ này vì cái gì hi vọng hắn mạnh lên như vậy, thậm chí không tiếc bắt nhiều Tiên Vương như vậy để hắn giết.

Nhưng mà...

Chỉ có thu được lực lượng, hắn mới có cơ hội nắm giữ vận mệnh chính mình, chỉ có thu được lực lượng, hắn mới có cơ hội biết hết thấy.

Vừa nghĩ vậy, hắn đi thẳng đại điện, hướng về địa phương giam giữ Tiên Vương bay đi.

Theo sau, toàn bộ bầu trời Bắc Thần Tiên Vực liền biến thành huyết sắc, vô tận bản nguyên chi lực cuộn cuộn không dứt hướng về một chỗ tiên vực hội tụ.

Một ngày này, bên trong Tiên Đình Bắc Thần Tiên Vực tiếng thê lương gào thét không ngừng, rất nhiều tiên vực Tiên giới biến thành nơi vô chủ.

...

Một bên khác.

Bên trong không gian Hồng Mông hư vô, Trần Trảm lại lần nữa đi tới bên trong Phong Thần Ma Quán, nhìn thấy Bất Diệt Minh Đế.

- Tiền bối, ta trở về nghĩ lại một đêm, nghĩ thông suốt, cảm ngộ c
hâm ngôn cũng không có thể nóng vội, ta khoảng thời gian này tâ
m cảnh xảy ra vấn đề, dạng này không tốt.

Bất Diệt Minh Đế nhìn Trần Trầm một chút, gật đầu nói.

- Trẻ nhỏ dễ dạy, vậy người chuẩn bị làm sao bây giờ? .

- Ta chuẩn bị đi trở về bế quan một hai năm, tiêu hóa một chút cả
m ngộ một năm này.

Trần Trầm một mặt thành khẩn, phảng phất như lãng tử đại triệt đ
ại ngộ, quyết định quay đầu.

Mà sự thực là giờ đây hẳn có chiến hạm kia, căn bản đã không cầ
n đi theo Bất Diệt Minh Đế này học.

Nếu không phải nhớ tới tình cảm khoảng thời gian này, cũng vì là
n sau dễ gặp nhau, hẳn nói không chắc trực tiếp liền ra đi không l
ời từ biệt.

Bất Diệt Minh Đế nghe đến đây ánh mắt hơi kinh ngạc, tiểu tử nà
y biến đổi thành cũng quá nhanh.

Hai ngày trước còn một bộ tâm thái hận không được cùng ngày th
ành tựu Tiên Đế, hôm nay có thể tĩnh tâm bế quan một hai năm? .

Bất quá, tình huống giờ đây này bế quan một hai năm, lợi xác thự
c lớn hơn tệ.

- Tùy người vậy, người bế quan cũng tốt, đi làm cái sự tình gì cũn
g tốt, ta cũng không xen vào.

- Vậy tiền bối bảo trọng! Người ta ngày khác gặp lại! .

Trần Trầm chấp tay, tiếp đó lại lưu lại vài thứ tại bốn phía Bất Diệ

t Minh Đế, vậy mới quay người hướng về nơi dừng chân bay đi.

...

Theo sau một đoạn thời gian, hắn liền không đi ra nơi dừng chân, cả ngày không phải đang tiếp thụ tin tức chiến hạm quán châu, liền là đang nghỉ ngơi.

Trong nháy mắt, liền qua chín tháng.

Chương 863: Ta Đến Thử Xem Phong Ấn Này.

Chương 863: Ta Đến Thử Xem Phong Ấn Này.

Một ngày này, bên trên phiến đại lục mới không gian Hồng Mông hư vô kia, thỉnh thoảng liền truyền ra tiếng cười mấy Tiên Vương sang sảng.

Cực Bắc Tiên Vương càng vui sướng, ôm Lục Đậu, tiếng truyền khắp toàn bộ đại lục.

- Tiểu gia hỏa này lại có tâm cảm ngộ, hôm nay có thể thử phá vỡ phong ấn kia một lần, nói không chắc có thể phá vỡ hai vạch! .

Cái tiếng này vừa truyền ra, loại trừ Trần Trầm, mười sáu tên Tiên Vương khác cơ hồ là trong nháy mắt liền tụ tập đến bên cạnh Cực Bắc Tiên Vương.

Thiên Hằng Tiên Vương gặp Trần Trầm không có tới, nhíu mày

một cái nói.

- Tiên Linh chính hấn nuôi, vậy mà thờ ơ, thật sự là không thể nói lý! .

Dứt lời hấn nhìn về phía Lục Đậ, gạt ra một cái nụ cười hoà nhã vô cùng.

- Lục Đậ, nếu không người sau này theo ta a, ta bảo đảm, người đi theo ta, đãi ngộ đó...

Nói đến đây, Thiên Hằng Tiên Vương nghĩ đến thân gia Trần Trầ m, tranh thủ thời gian sửa miệng lại.

- Người đi theo ta, ta tuyệt đối sẽ không để người chịu bất kỳ ủy k huất gì! .

Cực Bắc Tiên Vương thấy vậy lắc đầu cười khẽ.

- Thiên Hằng Tiên Vương, đừng thử, tiểu gia hỏa này nói Thần T ú Tiên Vương là phụ thân nó, nó có thể đi theo người sao? .

Tiên Vương khác nghe vậy tất cả đều nở nụ cười.

Hai năm qua bọn hấn không phải chưa có thử qua dụ hoặc Lục Đậ u, nhưng vô luận dùng cái gì dụ hoặc, cũng không thể thành công.

Một mặt là Thần Tú Tiên Vương kia thân gia quá mức phong phú, bọn hấn mở không ra điều kiện càng tốt hơn.

Một phương diện khác chính là tiểu gia hỏa này tự nhận là nhi tử Thần Tú Tiên Vương kia.

- Thế nào còn chưa tới? .

Hơn mười tên Tiên Vương nhàn rỗi hàn huyên một hồi, gặp Trần

Trần còn chưa tới, đều có chút bất mãn.

Lúc này, bên tai Cực Bắc Tiên Vương truyền đến tiếng Trần Trâm.

- Ta bẻ quan đến quan trọng trước mắt, các người đi thử trước, ta theo sau liền tới.

Nghe nói như thế, Cực Bắc Tiên Vương lắc đầu, liền mang một đám Tiên Vương hướng về nơi phong ấn bay đi.

Hai năm qua, bọn hắn không thiếu tại trên mình Lục Đâu trút xuống tâm huyết, giờ đây cũng nên kiểm nghiệm thành quả.

...

Đến phía trước nơi phong ấn, Lục Đâu chủ động bay ra.

Phong ấn này nó còn nhớ đến, dù sao cũng là cấm chế thứ nhất bên trong quy sinh nó không cách nào phá giải.

Giờ đây gặp lại phong ấn này, trong lòng nó cũng có chút kích động.

Hai năm qua, có thể nói là hai năm nó tiến bộ nhanh nhất.

Loại tiến bộ này không phải thực lực tiến bộ, mà là trí tuệ tiến bộ.

- Lục Đâu, cho dù thử, không thành công cũng không cần áp.

Cực Bắc Tiên Vương tại phía sau Lục Đâu khích lệ nói.

- Không sai, chỉ là thử nghiệm, đương nhiên, giờ đây người biểu hiện tốt, ban thưởng không thể thiếu.

Tiên Vương khác đi theo tán thành.

Lục Đậu quay đầu nhìn chúng Tiên Vương một chút, ánh mắt biến đổi thành mười điểm kiên định.

Theo sau nó trực tiếp thẳng hướng phong ấn bay đi.

Thủ đoạn vẫn giống như trước kia, toàn bộ thân thể nằm ở bên trên phong ấn.

Ước chừng qua một phút đồng hồ, từng nét bùa chú tại trên mai rùa nó hiện lên, cuối cùng những phù văn này dần dần hội tụ, tạo thành một chữ châm ngôn.

Cái châm ngôn này đánh lên chữ Phong kia.

Phía sau, hào quang tỏa sáng, một cỗ khí tức huyền hoặc khó hiểu nhanh chóng hướng bốn phía khuếch tán.

Một đám Tiên Vương nhìn không chuyển mắt, trong lòng đều có chút khản trương.

- Ngao! .

Mắt thấy lấy phong ấn kia vẫn rắn chắc như cũ như trước đây, Lục Đậu gầm nhẹ một tiếng, châm ngôn trên mai rùa Phan một tiếng nổ tung.

Chữ Phong kia.

Cũng chấn động lên theo.

Một lát, Lục Đậu lui trở về.

Mà Phong kia.

So với lúc trước, mất đi hai vạch.

Một đám Tiên Vương thấy vậy vui vô cùng, nhất là Cực Bắc Tiên Vương, càng vội vàng đem Lục Đâu ôm vào trong ngực, liên tiếp đút mấy viên đan dược.

- Mất đi hai vạch, cái châm ngôn này còn thừa lại không đến trăm vạch, như vậy tính được, chỉ cần mấy trăm năm chúng ta có thể thoát khỏi mà ra! .

Tất cả Tiên Vương khác cũng đều dùng ánh mắt nhìn bảo bối nhìn Lục Đâu.

Thời gian mấy trăm năm là có thể thoát khỏi, đây đã là kết quả lạc quan nhất.

- Chậc chậc chậc, mấy trăm năm sau, tiểu ô quy này đủ để cấp Tiên Linh Tiên Vương, lại thêm lực lượng châm ngôn, Thần Tú Tiên Vương có nó tương trợ, Tiên giới nơi nào không thể đi? .

Thiên Hằng Tiên Vương chua chua nói.

Tiên Vương khác cũng là một trận ước ao ghen tị.

- Lục Đâu, ngươi còn muốn lại thêm một phụ thân sao? .

Thiên Hằng Tiên Vương còn có chút không cam tâm, nhỏ giọng thì thầm xì xầm nói.

Mắt nhỏ Lục Đâu chớp chớp, trong mắt tràn đầy khinh thường, một giây sau, nó đột nhiên lại biến đổi thành hưng phấn lên, quay đầu nhìn về phía chỗ không xa.

- Ai còn muốn làm phụ thân Lục Đâu a? .

Một đạo tiếng mờ mịt truyền ra, bên trong hư không, Trần Trầm hiện ra thân hình.

Một đám Tiên Vương nhìn thấy Trần Trầm xong, lông mày tất cả đều nhíu lại.

Thần Tú Tiên Vương này hơn nửa năm không chút hiện thế, giờ đây chẳng biết tại sao, khí chất phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hoảng hốt một trận xong, trong mắt Cực Bắc Tiên Vương đột nhiên loé lên tinh quang, trầm giọng hỏi.

- Thần Tú Tiên Vương, người đây là cảm ngộ lực lượng thâm ngôn? .

Trần Trầm bật cười lớn, khoát tay áo nói.

- Có một chút thành tựu, có một chút thành tựu.

Chúng Tiên Vương nghe vậy một trận kinh ngạc.

Tuy ngay trong bọn họ không ít người đều tiếp xúc đến ngưỡng cửa thâm ngôn.

Nhưng như Thần Tú Tiên Vương dạng này, chỉ tốn thời gian mấy năm, liền từ không tới có, bọn hắn chưa từng thấy.

Hơn từ khí chất theo trên mình Thần Tú Tiên Vương kia đến nhìn, Thần Tú Tiên Vương cảm ngộ thâm ngôn liền là Phong.

! .

- Người... Người đừng nói cho ta, người nhìn xem cái phong ấn này cảm ngộ? .

Thiên Hằng Tiên Vương chỉ vào chỗ phong ấn không xa, ngũ khí mười điểm không bình tĩnh.

Trần Trầm nghe đến đây vẻ mặt đều là chán kinh.

- A? Làm sao ngươi biết? .

Thiên Hằng Tiên Vương nghe đến đây kém chút không tức giận đến thổ huyết.

Đồng dạng là thời gian hai năm, đồng dạng là bị phong ấn ở nơi k hí ho cò gáy này, người ta lợi dụng thời gian này cảm ngộ lực lượng âm ôn.

- Bọn hấn thì sao? Lại đang chiếu cố Nhi tử người ta,.

Thay Nhi tử người ta tăng thực lực lên.

Cái này mẹ nó cùng ai nói rõ lí lẽ đi? .

Cực Bắc Tiên Vương ngược lại không quan tâm Trần Trầm được tiện nghi còn khỏe mẽ, mà chỉ có chút kích động nói.

- Thần Tú Tiên Vương, ngươi nắm giữ phong, đến loại trình độ nào? .

- Loại trình độ nào, ta cũng không biết.

Trần Trầm ngoài miệng nói không biết, trong lòng đã có vài phần suy đoán.

Hơn nửa năm này hấn cách mỗi một ngày liền sẽ tiếp nhận một lần truyền thụ, cuối cùng đem toàn bộ tài liệu bên trong chiến hạm quán thụ vào trong đầu.

Phong trong tư liệu chiến hạm kia.

Ước chừng cùng Phong âm ôn chân chính.

Có hạn độ tương tự chín mươi phần trăm.

Đây cũng chính là nói, hiện tại hấn mức độ nắm giữ châm ngôn P hong đạt tới chín mươi phần trăm, không thua thi để.

Bất quá, làm người vẫn nên khiêm tốn một chút mới tốt, giờ đây v ết nứt phong ấn so trước đây yếu không ít, muốn giải phong cũng không cần hấn nắm giữ mức độ cao như vậy.

Cho nên cho dù hấn phá giải phong ấn, người khác cũng đoán không ra hấn đem châm ngôn nắm giữ đến loại trình độ nào.

- Ta đến thử phong ấn này xem a.

Dứt lời Trần Trầm cười nhạt một tiếng, bay đến trước mặt phong ấn kia.

Ban đầu trong mắt hấn Phong phức tạp vô cùng,.

Giờ phút này trong mắt hấn đã biến đổi thành không phải thần bí như vậy.

Hấn nhắm mắt lại thậm chí có thể viết một cái giống như đúc đi r a, loại tình huống này, hấn muốn phá phong, tự nhiên cũng phí kh ông bao nhiêu khí lực.

Vừa nghĩ vậy, hấn duỗi tay ra đặt tại bên trên phong ấn kia.

Bất quá vì hiển hiện chính mình bỏ bao nhiêu công sức, trên mặt Trần Trầm vẫn nổi lên biểu lộ cực kỳ quán quýt.

Chương 864: Nội Loạn

Chương 864: Nội Loạn

Chơi đùa ước chừng một khắc đồng hồ, mắt thấy không ít Tiên Vương đã lộ ra vẻ không kiên nhẫn, Trần Trầm vậy mới đột nhiên phát lực.

Trong chớp mắt, vết nứt phong ấn kia hào quang tỏa sáng, theo sau tốc độ lấy mắt trần có thể thấy bắt đầu phai nhạt, chỉ bất quá mấy hơi thở, phong ấn liền biến mất không còn tăm tích, vết nứt cũng lại lần nữa hiện ra.

Nhìn thấy vết nứt kia tái hiện, một đám Tiên Vương yên tĩnh đáng sợ.

Cho đến đi qua trọn vẹn một phút đồng hồ, Cực Bắc Tiên Vương mới nói nhỏ.

- Thần Tú Tiên Vương thâm tàng bất lộ, là tại hạ mắt vụng về.

- Không nghĩ tới chúng ta chơi đùa hai năm, không kịp Thần Tú Tiên Vương tùy ý xuất thủ.

Cực Nam Tiên Vương tự giễu cười cười.

Tiên Vương khác cũng thần sắc khác nhau, có vui mừng quá đổi, ánh mắt thâm thúy, còn có mấy Tiên Vương như vậy nhìn kỹ bóng lưng Trần Trầm quan sát, bên trong ánh mắt tràn đầy không hiểu.

Trần Trầm phảng phất như không thấy biểu lộ mọi người, thản nhiên nói.

- Phong ấn này không gì hơn cái này, nếu phong ấn giải trừ, vậy chúng ta liền trở về Tiên giới a.

Dứt lời tiện tay vung lên, bên trên đại lục bỗng bành xa xa, vật liệu thuộc về hắn liền toàn bộ bay vào trong nhẫn chứa đồ.

Tiên Vương khác thấy vậy cũng mỗi người thu lại vật liệu chính mình, trong lúc bất tri bất giác, thái độ chúng Tiên Vương đối với Trần Trầm đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Không có cách nào, Thần Tú Tiên Vương này mang đến cho người ta khiếp sợ quá lớn.

Nếu không phải bọn hắn đều là cường giả đỉnh cao Tiên giới, cần lo lắng mặt mũi, giờ phút này chỉ sợ sớm đã đem khiếp sợ viết tại trên mặt, đồng thời kim lòng không được bắt đầu vây quanh Thần Tú Tiên Vương này tầng bốc.

...

Nửa khắc đồng hồ sau, một đám Tiên Vương mỗi người thu thập tinh hỏa đáng, xuyên qua vết nứt, về tới Tiên giới Vẫn Tiên sơn.

Vừa rời tiến vào phạm vi Tiên giới, chúng Tiên Vương sắc mặt liền biến.

- Ý chí Thiên Đạo Tiên giới tựa hồ phát sinh biến hóa cực lớn.

Cực Bắc Tiên Vương lẩm bẩm nói.

Bên cạnh Cực Đông Tiên Vương rõ ràng kiến thức rộng rãi một chút, nghe đến đây nhìn về phía phương xa, ánh mắt có chút tĩnh mịch.

Rất nhiều tiên vực đổi chủ nhân.

Trần Trầm giờ phút này cũng có thể cảm ứng được ý chí Thiên Đao Tiên giới, nhưng hắn lại không cảm thấy có bao nhiêu biến hóa.

Xét đến cùng hắn trở thành Tiên Vương thời gian quá ngắn, thậm chí cũng không vận dụng qua một lần bản nguyên chi lực.

Bất quá nghe ý tứ Cực Đông Tiên Vương hắn hiểu được.

Đơn giản là khoảng thời gian bọn hắn bị phong ấn này, Tiên giới chết không ít Tiên Vương, những Tiên Vương lúc đầu không chết thì giờ phút này cũng đổi chủ nhân.

- Chân Minh tiên vực không có việc gì...

Trần Trầm cảm ứng một thoáng, nội tâm nhẹ nhàng thở ra.

Hắn liền sợ trở lại Tiên giới xong, không cảm ứng được Chân Minh tiên vực tồn tại, giờ đây nhìn tới, sự tình xấu nhất không có phát sinh.

- Tiên vực mỗi người các ngươi, cũng không sao chứ? .

Trong lòng Trần Trầm suy nghĩ một chút, lại quay đầu nhìn về phía Tiên Vương khác.

Một đám Tiên Vương nghe đến đây yên lặng cảm ứng một phen, tất cả đều lộ ra biểu lộ như trút được gánh nặng, xem ra cũng không ra cái đại sự gì.

...

- Yên tâm, tiên vực các ngươi đều vô sự.

Đúng lúc này, bên trong hư không vang lên một tiếng xa xăm.

Nghe được cái tiếng này chúng Tiên Vương sắc mặt trong chớp mắt ngưng trọng đến cực điểm.

Cái tiếng này bọn hắn mười đời quen tai, cùng tiếng lúc trước tiến vào Cửu Cung Trận nghe được giống như đúc.

Rất rõ ràng, người nói chuyện chính là thi đế bọn hắn một mực truy tung.

- Không nghĩ tới các ngươi nhanh như vậy là có thể phá vỡ phong ấn, thật không hổ là Tiên Vương cao cấp nhất Tiên giới.

Người tóc bạc dần dần từ bên trong hư không hiện thân, thần sắc bình thản nhìn xem một đám Tiên Vương phá khốn mà ra.

Lần đầu tiên nhìn thấy thi đế, một đám Tiên Vương đều có chút hoảng hốt.

Thật sự là khí chất người này rất giống Tiên Đế, nếu không biết nội tình, căn bản không thể tưởng được người này dĩ nhiên là cường giả thi thể sinh ra ý thức tạo thành.

Bất quá một giây sau, thần tình một đám Tiên Vương liền biến đổi thành cảnh giác.

Thi đế đi tới Tiên giới thời gian dài như vậy, rất khó nói sẽ không tại Vãn Tiên sơn này thiết hạ bố trí.

Nếu sớm liền tại Vãn Tiên sơn bày ra trận pháp, vậy hôm nay bọn hắn khó tránh khỏi lại phải kinh lịch một trận đại chiến.

Sự thật chứng minh bọn hắn lo lắng cũng không phải dư thừa, một giây sau, thi đế liền phát phát tay.

Trong nháy mắt, phụ cận Vãn Tiên sơn phong vân khuấy động, vô

số trận pháp tầng tầng lớp lớp, phóng lên tận trời, trong nháy mắt, liền đem phụ cận Văn Tiên sơn trăm vạn dặm toàn bộ phong tỏa.

Trừ đó ra, trong tầng mây còn có số lượng lớn bóng người như ẩn như hiện, bất ngờ tất cả đều là cường giả Tiên Vương, nhìn số lượng kia, không dưới ba trăm.

Bỏ qua một chút Tiên Vương thì thể sinh ra ý thức mờ ảo, lại còn có gần trăm Tiên Vương tiên giới, giờ đây nhìn dạng này, rõ ràng đã đầu phục thi đế.

Cực Nam Tiên Vương nhìn thấy những Tiên Vương kia, giận không nhịn nổi, quát.

- Các ngươi dám đầu nhập vào thi đế! Thật sự là không sợ chết sao? .

Trong tầng mây có Tiên Vương đáp.

- Cực Nam Tiên Vương có gì nói lời ấy? Thi đế đại nhân chính là nhục thân Phong Thần Tiên Đế thành thánh, lại không có trắng trợn phá hoại Tiên giới, các ngươi vì sao không thể tha cho hắn? .

Đây chính là tất cả lý niệm trái ngược được Tiên Đế thu gom! .

Cực Nam Tiên Vương nghe đến đây á khẩu không trả lời được, Tiên Vương khác cũng là như thế.

Lúc đầu bọn hắn coi là thi đế sẽ suất lĩnh rất nhiều thi thể sinh ra linh trí trùng kích Tiên giới, tiến hành trắng trợn phá hoại Tiên giới, dạng này bọn hắn chiếm cứ danh phận đại nghĩa, là có thể tập kết lực lượng Tiên giới, cùng chống chọi với ngoại địch.

Giờ đây nhìn tới, bọn hắn lại nghĩ lầm.

Thi đế này bất quá là mượn những thi thể này đem bọn hắn dẫn v

ào bên trong không gian Hồng Mông hư vô, tiếp đó thừa dịp thời khắc bọn hắn bị nhốt, dựa vào thực lực cường tuyệt quấy nhiễu phong vân Tiên giới.

Cứ như vậy, tai họa Tiên giới liền từ bên ngoài loạn biến thành tro ng loạn.

Bọn hắn những Tiên Vương này cũng mất đi danh phận đại nghĩa.

Về phần thi đế quấy nhiễu loạn căn bản trong tiên giới, chính là mâu thuẫn Tiên Vương nắm trong tay tiên vực Tiên giới cùng Tiên Vương không khống chế tiên vực.

Đó có thể thấy được, trong tầng mây những Tiên Vương đầu phục thi đế này tất cả đều là Tiên Vương trước kia không thể khống chế tiên vực.

Loại mâu thuẫn này một khi bốc lên... Trong tiên giới sẽ phát sinh chiến tranh, vậy ít nhất sẽ tiêu hao một nửa lực lượng Tiên giới.

So với tu vi, thi đế này kinh khủng hơn là tâm cơ lắng sâu.

Cực Đông Tiên Vương lúc này nhẹ ho hai tiếng trả lời.

- Người nói đúng, nếu vị thi đế này không dẫn dắt thi tộc trùng kí ch Tiên giới, vậy chúng ta lẫn nhau liền không có mâu thuẫn, đã như vậy, các người vì sao lấy ra loại trận thế này? .

Thi đế tóc trắng từ tốn nói.

- Giờ đây hơn ba ngàn tiên vực Tiên giới đổi chủ nhân, còn lại sáu ngàn tiên vực đã tự phát hợp thành liên minh chống lại chúng ta, các người có thể bảo chứng sau khi trở về, không đứng tại bọn hắn bên kia sao? .

Hắn vừa nói lời này, Cực Đông Tiên Vương bên này vẫn chưa trả

lời, những Tiên Vương trong tầng mây kia lại gấp trước.

- Đại nhân, tuyệt đối không thể tin tưởng đám người này, bọn họ cùng những Tiên Vương kia bình thường quan hệ vô cùng tốt, nếu trở về, chắc chắn sẽ chống lại chúng ta, đến lúc đó đại nghiệp chúng ta sẽ thất bại trong gang tấc! .

Thi đế nghe vậy trên mặt nổi lên một vết mỉm cười.

Phía dưới Cực Đông Tiên Vương và chúng Tiên Vương sắc mặt cũng dị thường xấu hổ.

Rất rõ ràng, nhóm Tiên Vương thông qua thủ đoạn không phải bình thường nắm trong tay tiên vực này phi thường sợ đến mà lại mất, càng sợ hãi ngày khác gặp phải trả thù.

Cho nên giờ phút này bọn hắn mới có thể cực đoan như thế.

Mà giờ đây Tiên giới hơn ba ngàn tiên vực đối Tiên Vương, cỡ lực cực đoan này rốt cuộc mạnh cỡ nào, có thể nghĩ mà biết.

Chương 865: Chớ Có Giấu Nghè!

Chương 865: Chớ Có Giấu Nghè!

Không chờ một đám Tiên Vương nghĩ tiếp, trong tầng mây những Tiên Vương Tiên giới kia liền dẫn đầu phát động công kích.

Phảng phất như sợ thi đế mềm lòng sẽ thả đám người phía dưới n

ày.

Trần Trầm nhìn thấy một màn này, trong lòng cũng không khỏi kh ông bội phục thi đế này thủ đoạn cao siêu.

Lúc đầu trật tự Tiên giới liền là lấy Tiên Vương không chế tiên vự c vi tôn, Tiên Vương khác làm phụ.

Giờ đây hẳn xuất hiện, giết những Tiên Vương không chế tiên vự c kia, để những Tiên Vương phổ thông không chế tiên vự c, trở thà nh người đắc lợi.

Liên tương đương với nông dân kiếp trước khởi nghĩa, đánh thỏ h ào phân ruộng đồng.

Tiên Vương phổ thông đã trở thành người được lợi ích tự nhiên sẽ liêu mạng bảo hộ lợi ích chính mình, đứng ở bên cạnh hẳn.

- Thật không hổ là tác phẩm đỉnh cao văn minh khoa kỹ... Lấy sức c một mình liền nâng lên Tiên giới náo động lớn.

Trong lòng Trần Trầm cảm thán.

Chỉ cần cái rối loạn này bốc lên, mặc kệ ai thắng ai thua, Tiên giới i cuối cùng đều sẽ nguyên khí đại thương.

Mục tiêu Thi đế hủy diệt Tiên giới cũng bởi vậy biến thành càng ngày càng gần.

Mắt thấy có một đạo công kích hạ xuống, Trần Trầm tùy ý phát p hát tay liền đón đỡ ra.

Tiên Vương khác cũng cùng nhau xuất thủ, mười tám tên Tiên Vư ong đều là cường giả đỉnh cao Tiên giới.

Phía trên mấy trăm Tiên Vương bình thường vô luận tiến công nh

ư thế nào, cũng không làm gì được bọn họ một tơ một hào.

Thi đế thấy vậy hai tay đột nhiên chắp tay trước ngực.

Bên trong trận pháp bốn phía vô số lực lượng châm ngôn Phong bắt đầu xuất hiện

Trong chớp mắt, mấy ngàn phù văn hướng về mười tám tên Tiên Vương mãnh liệt mà đến, chỗ địa phương đến, vô luận là thần thông hay là pháp bảo, tất cả đều mất đi quang mang.

- Hừ! Loại phong ấn này không làm gì được chúng ta! .

Thiên Hằng Tiên Vương hừ lạnh một tiếng, đồng thời hướng về phía trước huy quyền.

Một đạo phù văn to lớn từ trong quyền hất thoát ra, chỉ một kích liền hủy diệt mấy chục đạo phong ấn phía trước.

Xét đến cùng, thi đế lợi hại hơn nữa, vận dụng lực lượng châm ngôn cũng cần tiêu hao năng lượng.

Hắn không có khả năng đem mỗi một đạo phong ấn đều chơi đến kiên cố như phong ấn vết nứt kia, cho nên Thiên Hằng Tiên Vương mới có thể một quyền phá vỡ nhiều phong ấn như vậy.

Tiên Vương khác cũng vận dụng lực lượng châm ngôn, trong lúc nhất thời trong trận pháp bị đủ loại phù văn tràn ngập.

Trong tầng mây một nhóm Tiên Vương nhìn thấy một màn này đều có chút hãi hùng khiếp vía.

Những Tiên Vương trong truyền thuyết Tiên giới này, luận thực lực bọn hắn căn bản đã không một cảnh giới.

Ngao! .

Ngay tại thời gian một nhóm phù vân bắt phân thắng bại, trên chiến trường truyền đến tiếng gầm Lục Đâu.

Ngay sau đó một đạo phù vân to lớn nhô lên, những nơi đi qua, vô số Phong cỡ nhỏ tất cả đều tán loạn.

- Lục Đâu! Làm tốt lắm! .

Cực Bắc Tiên Vương nhìn thấy một màn này nhin không được khen ngợi.

Thi đế thấy vậy khẽ lắc đầu, theo sau nhắm mắt lại.

Vài giây đồng hồ sau, trên trận pháp xuất hiện một đạo phong ấn khổng lồ tròn vẹn trăm vạn dặm, bắt đầu chậm chậm hướng phía dưới trấn áp.

Chúng Tiên Vương thấy vậy ánh mắt biến ngưng trọng.

Loại phong ấn này uy lực chỉ sợ không kém gì phong ấn vết nứt, nếu chung quanh không có trận pháp hạn chế, bọn hắn còn có thể rời xa phong ấn này.

Nhưng hôm nay chung quanh chông chát không biết bao nhiêu trận pháp, bọn hắn làm sao có thể trốn? .

- Thần Tú Tiên Vương, chớ có lại giầu nghề! .

Cực Đông Tiên Vương nhìn về phía Trần Trầm, cao giọng quát.

Tiên Vương khác cũng cùng nhau nhìn về phía Trần Trầm.

Giờ này khắc này, nếu nói còn có người có thể ngăn cản một kích

này, chỉ có Thần Tú Tiên Vương phá vỡ phong ấn vết nứt.

Gặp xuống nhóm Tiên Vương này đều nhìn về một người, ánh mắt thi để bên kia cùng tất cả Tiên Vương cũng theo tới, muốn nhìn xem rốt cục là người nào vậy mà dẫn đến Cực Đông Tiên Vương kích động như thế.

Trong lúc nhất thời, Trần Trầm trở thành tiêu điểm toàn bộ chiến trường.

- Khụ khụ, ta chưa từng giấu dốt...

Trần Trầm nói nhỏ một câu, giơ tay lên.

Theo một tích tắc Lục Đâu xuất thủ kia, hắn đã bắt đầu súc thế, giờ đây cũng gần như nên xuất thủ.

Mắt thấy phong ấn to lớn chậm chậm trấn áp xuống, thân hình Trần Trầm tại phía dưới Như Ý Thần Biến Giáp gia trì đột nhiên nâng cao đến không lồ ngàn mét, một cái cự chưởng cũng trong nháy mắt khắc ở bên trên phong ấn to lớn.

Toàn bộ chiến trường tại thời khắc này biến đổi thành vô cùng an tĩnh.

Hôm nay kết quả thế nào, khả năng rất lớn cần xem một chương này thế nào.

Vù vù! .

Một đạo tiếng kỳ dị truyền ra, cự chưởng cùng phong ấn giao hội lại với nhau.

Trần Trầm theo bản năng muốn thông qua lực lượng châm ngôn phá vỡ phong ấn này.

Nhưng vào lúc này, sự tình để hấn không thể tưởng được phát sinh.

Cái phong ấn to lớn kia tiếp xúc đến bàn tay hấn xong, vậy mà giống như thủy triều rút đi.

Cảm giác kia giống như hấn một cái nham tương đại thủ ấn tại trong băng tuyết vậy.

Ầm! .

Kèm theo một tiếng vang mỏng manh, phong ấn to lớn nháy mắt sụp đổ, biến thành vô số mảnh vỡ.

Trên chiến trường, hai hướng Tiên Vương nhìn thấy một màn này đều chấn động vô cùng.

Các Tiên Vương Thi đế bên này coi là thi đế sẽ cường thế nghiền ép, đám người Cực Đông Tiên Vương lại cho rằng sẽ có một trận đối đầu quyết liệt, nhưng mặc cho ai cũng không nghĩ tới lại là loại kết cục này.

Thiên Hằng Tiên Vương nhin không được lắm bả nói nhỏ.

- Chẳng lẽ phong ấn kia chỉ là hào nhoáng bên ngoài? Nhưng không quá giống a! .

Cực Bắc Tiên Vương thì nhìn về thi đế phía xa xa trên bầu trời, muốn từ trên nét mặt thi đế nhìn ra chút ít đầu mối.

Kết quả không nhìn không biết, xem xét hù dọa nhảy một cái.

Thi đế xa xa trên bầu trời lúc này vậy mà như là tử thi cứng ở trên trời, khóe miệng càng thăm ra một vết máu tươi màu vàng.

Lúc đầu thông dong biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là m

ột mặt trắng xanh.

- Thi đế... Bị thương? .

Cực Bắc Tiên Vương tự nhủ, biểu lộ mùi điếm đặc sắc.

Theo sau hắn quay đầu nhìn về phía Trần Trầm bên cạnh, trong mắt một nửa là hoài nghi, một nửa là ngưỡng mộ núi cao.

Thực lực Thi đế mọi người vừa rồi đều chính mắt thấy, nhưng Thần Tú Tiên Vương này một kích không chỉ phá vỡ thi đế phong ấn, càng gây thương nặng thi đế.

Chẳng lẽ... Người này không phải Thần Tú Tiên Vương, mà là Thiên Đế gì? .

Khoảng thời gian này đang cùng bọn hắn đùa giỡn sao? .

- Thần... Thần Tú tiên bối, người chớ có cùng chúng ta chơi đùa, lão hủ không chịu nổi loại kích thích này.

Cực Đông Tiên Vương cười khở nói.

Vừa rồi hắn nói Thần Tú Tiên Vương này đừng giấu dốt, thế nhưng không nghĩ tới người này tiện tay một kích liền trọng thương thi đế a...

Bá bá bá...

Lúc này Tiên Vương khác cũng chú ý tới trạng thái thi đế, không khỏi rời xa Trần Trầm một cái thân vị.

Trần Trầm thu tay về, cũng có chút không rõ ràng cho lắm.

Chính mình trong lúc bất tri bất giác vậy mà đã mạnh như vậy sao? Thi đế cũng không phải địch thủ mình? .

Vậy ta chẳng phải là lại vô địch? .

Trần Trâm nghĩ đến lại đánh ra một chương về phía thi đế trên bả u trời, muốn thử xem thực lực chân thật chính mình.

Ai có thể nghĩ đến thi đế kia vậy mà không chút do dự, lựa chọn t ránh lui.

Ánh mắt hai người tại không trung giao hội, đều thấy được trong mắt lẫn nhau tâm tình rất phức tạp.

Chiến trường an tĩnh một lát.

Trong đầu Trần Trâm vang lên tiếng thi đế.

- Ngươi là... Đến từ vũ trụ ruột thịt, không phải sinh mệnh đại thế giới này? .

Nghe nói như thế, Trần Trâm nao nao, trong lòng dần dần sáng tỏ.

Ý thức Thi đế là siêu cấp quang não hành trình chiến hạm, loại siêu cấp trí tuệ nhân tạo này bên trong khẳng định có thủ đoạn phản chế đặc thù.

Nếu không văn minh khoa kỹ đã sớm bị trí tuệ nhân tạo công chiếm.

Mà giờ đây nhìn tới, thủ đoạn phản chế này tựa hồ cực kỳ đơn giản hữu hiệu, đó chính là không thể công kích sinh mệnh cùng vũ trụ.

Cũng chính vì vậy, mới xảy ra một màn kỳ lạ vừa rồi.

Chương 866: Ai Cho Tự Tin? .

Chương 866: Ai Cho Tự Tin? .

Vì ứng chúng suy đoán trong lòng, Trần Trầm lại tùy ý tiến công mấy lần.

Kết quả vô luận là cường độ cao công kích hay là tùy ý một kích, thi đế cũng không có ý tứ đón đỡ.

Như vậy, lại thêm thi đế nói chuyện cùng hắn, hắn liền cơ bản kết luận tính chính xác suy đoán.

- Người không phải sinh mệnh phương đại thế giới này, có gì lẫn lộn tại bên trong một nhóm Tiên Vương này? .

Thi đế còn đang chất vấn.

Trần Trầm giờ phút này cũng không biết giải thích như thế nào, bắt quá hắn biết cần quyết đoán mà không quyết đoán, phản chịu loạn.

Giờ đây quan trọng nhất là phá vỡ trận pháp chung quanh.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm nháy mắt vứt bỏ tạp niệm trong đầu, cao giọng hô.

- Lục Đậ, trước phá trận! .

Lục Đậ nghe vậy phun ra một chữ châm ngôn, hướng bốn phía quét ngang đi.

Châm ngôn kia va chạm đến trận pháp, vô luận là dạng đại trận gì đều trong nháy mắt sụp đổ.

Bất quá chung quanh nơi này trận pháp quả thực nhiều vô số kể, cho dù là lấy tốc độ Lục Đẩu phá trận, đều trọn vẹn phá thêm vài phút hút đồng hồ.

Trên bầu trời, thi đế yên tĩnh mà nhìn Lục Đẩu phá trận, tại thời điểm trận pháp phá vỡ, một đám Tiên Vương sắp tản ra, hấn ném ra mười viên cầu.

Mười cái viên cầu này vừa ra tới liền không ngừng bành trướng, cũng không lâu lắm liền biến thành mười cái tiểu thế giới phương viên trăm dặm.

Bên trong tiểu thế giới, có vô số bóng người, những người này cũng không ngoại lệ, tất cả đều mặt lộ vẻ thống khổ.

Nhìn thấy những bóng người kia, bên trong mười tám tên Tiên Vương có mười người sắc mặt mãnh liệt đại biến, bóng dáng muốn nhanh chóng rời đi bỗng nhiên dừng lại.

Thi đế thấy vậy từ tốn nói.

- Ta khuyên các ngươi tất cả chớ động.

Cực Bắc Tiên Vương ồm ồm mắng.

- Hèn hạ! .

Giờ này khắc này, trên mặt hấn đã tràn đầy lửa giận.

Những bóng người bên trong thế giới nhỏ kia không là người khác, đúng là Tiên Nhân tương ứng tiên vực bọn họ.

Nhìn số lượng kia, chỉ sợ mỗi tiểu thế giới liền đại biểu tất cả Tiên Nhân Nhân một chỗ tiên vực.

Mười tám tên Tiên Vương, có mười tên Tiên Vương dừng lại, còn lại tám tên Tiên Vương cũng ngừng xuống.

Nhìn thấy một màn này, thi đế theo bản năng nhìn về phía Trần Trầm.

Nếu không phải người này vừa rồi cho thấy thực lực nghiền ép chính mình, cho lòng tin những Tiên Vương này, hiện tại mười tám tên Tiên Vương này chỉ sợ cũng đã mỗi người đi một ngã.

- Biến số, liền là người này a? .

Trong lòng Thi đế tự nói.

Kỳ thực thời gian tại bên trong không gian Hồng Mông hư vô gặp được Thiên Mệnh, hấn tiến hành qua một tràng siêu cấp suy tính.

Suy tính ra như chính hấn thống lĩnh vô số thi tộc trùng kích Tiên giới, lại hợp tung hai phía, cuối cùng có thể hủy diệt Tiên giới xác suất là mười phần trăm.

Mà bồi dưỡng uế khí ma thai kia, có thể hủy diệt Tiên giới xác suất là năm mươi phần trăm.

Chỉ dựa vào bản thân, xác suất hủy diệt Tiên giới thấp như thế, cực kỳ hiển nhiên là bởi vì trong Tiên giới tồn tại một loại biến số nào đó có thể kiềm chế hấn.

Giờ đây nhìn tới, liền là Thần Tú Tiên Vương này.

- Đáng tiếc... Chân Minh tiên vực kia bị cơn kỳ dị thôn phệ, đưa đến địa phương không biết, bằng không thì cũng không đến mức bị động như thế.

- Thi đế, ngươi đến cùng muốn thế nào? .

Cực Bắc Tiên Vương nhìn xem Tiên Nhân tiên vực chính mình thổng khổ như vậy, nhin không được lớn tiếng quát.

Giết bất kỳ người nào bên cạnh ngươi, ta liền trả lại bọn họ tự do.

Thi đế lạnh nhạt nói, theo sau nhìn về phía Tiên Vương khác một mặt hận ý.

- Các ngươi cũng là như thế.

- Không có khả năng! Ngươi coi là chúng ta sẽ làm loại này ư! .

Cực Bắc Tiên Vương râu tóc đều dựng, tức giận gào thét, bên trong ánh mắt đã mơ hồ có mấy phần quyết tuyệt ý.

Cực kỳ hiển nhiên, nếu như thi đế lại tiếp tục uy hiếp xuống, hẳn t hà rằng cá chết lưới rách.

Tiên Vương khác cũng là loại thần tình này.

Có thể trở thành nhân vật đứng đầu Tiên giới, không một ai không phải người sát phạt quả đoán.

Huống chi, bọn họ cũng đều biết lúc này nếu nội chiến phân liệt, vậy chờ bọn hắn chỉ có diệt vong.

Thi đế nhìn thấy bọn hắn tám thần tình này cũng không cảm thấy bao nhiêu bất ngờ, lúc đầu dựa theo hắn kế hoạch là muốn đem mười tám tên Tiên Vương này phân mà thắng.

Nhưng mà ai biết giờ đây mười tám tên Tiên Vương này bởi vì Thần Tú Tiên Vương kia, lá gan đều lớn rồi, vậy mà không một ai n guyện ý thoát khỏi nơi đây.

- Đừng nóng vội, còn có một loại phương pháp, chỉ cần các người ai nguyện ý lập xuống lời thề Thiên Đạo, thừa nhận địa vị ba ngàn Tiên Vương tân nhiệm tiên vực, cũng bảo đảm vĩnh viễn không làm địch cùng bọn hấn, vậy ta liền thả Tiên Nhân tiên vực tương ứng.

Thi đế bổ sung nói.

Nghe nói như thế, một đám Tiên Vương tại chỗ tất cả đều trầm mặc.

Nói thật, nếu như Tiên Nhân chính mình cũng bảo hộ không tốt? Ai còn có tâm tư quản sự tình cái tiên vực khác.

Bọn hấn mặc dù là Tiên Vương đức cao vọng trọng nhất Tiên giới, nhưng điều kiện tiên quyết bảo vệ trật tự Tiên giới là tiên vực chính hình bọn hấn không chế có thể bình an.

Vừa nghĩ vậy, Cực Nam Tiên Vương trước tiên lập xuống lời thề Thiên Đạo, bảo đảm không cùng ba ngàn tiên vực kia làm địch.

Nàng vừa phát lời thề, thi đế cũng mười điểm dứt khoát, không nói hai lời liền đem tiểu thế giới giam giữ Tiên Nhân Cực Nam tiên vực đưa đến trước mặt Cực Nam Tiên Vương.

Cực Nam Tiên Vương tiếp nhận tiểu thế giới, quay đầu một mặt áy náy nhìn về phía Tiên Vương khác.

- Các vị, ta đúng là bất đắc dĩ, cáo từ! .

Dứt lời, thân hình Cực Nam Tiên Vương lóe lên, biến mất tại trời xa nơi chân.

Nàng đi lần này, Tiên Vương khác dồn dập lập thề, Tiên giới ổn định tất nhiên quan trọng, thế nhưng chút ít Tiên Nhân đi theo chín

h mình vô số năm càng quan trọng hơn.

Làm sao lấy hay bỏ, trong lòng mọi người đều nắm chắc.

Một lát, tiểu thế giới trên bầu trời liền chỉ còn lại có một toà.

Duy nhất còn không có lập xuống lời thề rời đi chính là Cực Đông Tiên Vương niên kỷ lớn nhất.

Thi đế thấy vậy nhẹ tay nhẹ giương lên, tiểu thế giới liền đến bên bờ biên giới sắp sụp đổ, biểu lộ tất cả mọi người đều biến thành sự hãi vô cùng.

Cực Đông Tiên Vương nhìn thấy một màn này rốt cục sụp đổ, xoay người dập đầu ba cái với bầu trời hướng Đông, nước mắt tuôn đầy mặt nói.

- Tiên Đế, tại hạ thẹn với ngài giao phó! .

Nói xong hắn đứng lên bắt đầu phát thệ.

Thi đế nghe xong lời thề cười nhạt một tiếng, đem tiểu thế giới trả lại Cực Đông Tiên Vương.

Cực Đông Tiên Vương tiếp nhận tiểu thế giới, lại xoay người bái một cái thật sâu với Trần Trầm, vậy mới mang theo tiểu thế giới rời đi.

Bị hắn khom người cái này, nội tâm Trần Trầm tương đối bất đắc dĩ.

Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ là đem trách nhiệm bảo vệ Tiên giới hòa bình giao cho mình? .

Không chờ hắn suy nghĩ cẩn thận, Thiên Hằng Tiên Vương bên cạnh anh thản nhiên nói.

- Xem đi, chiếm cứ tiên vực có gì hữu dụng sao? Kết quả là chỉ là m liên lụy chính mình, vẫn là ta tốt, một thân một mình, giờ đây mọi người đều tản đi, ta cũng không tiếp tục cần thiết chờ đợi, cá o từ! .

Nói xong hắn biến thành một đạo quang ảnh, biến mất không thấy gì nữa.

Trần Trầm lúc này nhìn về phía thi đế, hỏi.

- Người không đụng đến Chân Minh tiên vực ta a.

- Tiên vực mấy vị Tiên Vương các người còn lại, ta cũng không đ động, nếu các người muốn cùng ba ngàn tiên vực kia làm địch, tùy thời cung kính chờ đợi.

Thi đế bình tĩnh nói.

Trần Trầm quay đầu nhìn về phía mấy vị Tiên Vương bên cạnh, cũng không ngoại lệ, những Tiên Vương này lúc mới đầu đều giống g như chính mình bị kéo qua cho đủ số.

Giờ đây Tứ Cục Tiên Vương đều lui đi, những Tiên Vương này sẽ còn kiên trì? .

Sợ là không thể nào? .

Nhưng mà sự thật cùng hắn muốn có chút không giống lắm, những Tiên Vương này lúc này vậy mà toàn bộ đều nhìn về chính mình, một bộ bộ dáng lấy chính mình đứng đầu.

Rất rõ ràng, vừa rồi Thực lực chính mình biểu hiện ra ngoài Kinh hải bọn hắn, nếu mình nói muốn tiếp tục đánh, mấy Tiên Vương còn lại này sợ là sẽ phải không chút do dự bắt kịp.

Ai cho bọn hấn tự tin? .

Còn không phải ta cho sao? Tính toán, quản ta chuyện gì, cáo từ!

Gặp mọi người thấy chính mình, Trần Trâm chấp tay, cũng quay n
gười rời đi.

Chương 867: Xin Ngài Xuất Thủ! .

Chương 867: Xin Ngài Xuất Thủ! .

Rời đi nơi thị phi, Trần Trâm tranh thủ thời gian đưa tin cho một
nhóm người thân thiết chính mình.

Cũng không lâu lắm, hấn liền nhận được phục hồi.

Biết được Chân Minh tiên vực lại bị Thái Hư Long Côn nuốt vào
ẩn giấu lên, trong lòng Trần Trâm nhẹ nhàng thở ra.

Do dự chốc lát, hấn trực tiếp hướng về Phi Hoàng tiên vực bay đi.

Hơn nửa ngày sau, hấn liền đến Phi Hoàng tiên vực, nhìn thấy Phi
Hoàng Tiên Vương.

- Người còn có thể trở về, thật sự là quá tốt rồi.

Phi Hoàng Tiên Vương nhìn thấy Trần Trâm, trên mặt lộ ra nụ cư
ời xuất phát từ nội tâm.

Trần Trầm tùy ý hướng bên cạnh ngòai xuống, dò hỏi.

- Ta vắng mặt hai năm qua, đến cùng phát sinh cái gì? .

Phi Hoàng Tiên Vương nghe đến đây nụ cười trên mặt dần dần biến mất, thở dài nói.

- Hơn một năm vừa bắt đầu không biến cố gì, cho đến hơn nửa năm trước.

- Bắc Thần Tiên Vương nói Phong Thần Tiên Đế trở về, phủ xuống tại Bắc Thần Tiên Vực, dẫn mà đến ngàn Tiên Vương đi triều bái, kết quả là âm mưu, thi để mượn nhờ trận pháp đã sớm bố trí tổ chức một lần hành động diệt sát vài trăm Tiên Vương.

- Tiếp đó lại lôi kéo được một nhóm Tiên Vương phổ thông nắm trong tay những tiên vực kia.

- Có cử động này, càng ngày càng nhiều Tiên Vương phổ thông lựa chọn đi theo hắn.

- Theo sau, hắn liền mang theo những Tiên Vương này công phạt một chỗ tiên vực một chỗ tiên vực, hơn nửa năm qua, Tiên giới liền có hơn ba ngàn tiên vực đổi Tiên Vương.

- Cho đến gần đây, Tiên giới mới thành lập ra một cái liên minh, nhưng trong liên minh cường giả đỉnh cao cũng không nhiều, ta nghĩ không phải là đối thủ thi đấu.

Nói đến đây, nàng nhìn về phía Trần Trầm hỏi.

- Tứ Cực Tiên Vương bọn hắn trở về rồi sao? Nếu có bọn hắn chủ trì đại cục...

Trần Trầm lắc đầu, nói chuyện phát sinh hôm nay một năm một m

ười.

Phi Hoàng Tiên Vương nghe đến đây thở dài.

- Liên minh vốn đã phân tán, nếu như tin tức này truyền đi... Liên minh chỉ sợ không bao lâu liền sẽ sụp đổ.

Trần Trâm nghe vậy hỏi ngược lại.

- Phi Hoàng tiên vực, Cửu Thiên tiên vực gia nhập liên minh sao?

.

Phi Hoàng Tiên Vương lắc đầu.

- Giờ đây liên minh cũng chỉ hơn ba ngàn tiên vực, còn có ba ngàn tiên vực còn lại đang quan sát, Phi Hoàng tiên vực ta còn có Cửu Thiên tiên vực đều thuộc về cái này.

- Còn có hơn ba ngàn tiên vực quan sát? .

Trần Trâm hơi kinh ngạc, hẳn còn tưởng rằng đã tạo thành đại liên minh đây.

Phi Hoàng Tiên Vương giải thích nói.

- Người phải biết, Tiên Vương những nắm trong tay tiên vực kia ban đầu cũng không phải bèo trôi không rễ, sư phụ hoặc là sư huynh sư tỷ bọn hắn liền là tiên vực chi chủ.

- Giờ đây tiên vực bọn hắn nắm trong tay, gia nhập thi để bộ hạ, thi để liền không xuất thủ với sư phụ sư huynh sư tỷ bọn hắn.

- Cho nên mới sẽ có nhiều tiên vực như vậy lựa chọn quan sát.

Trần Trâm nghe vậy trong lòng bừng tỉnh, thi để đối phó tất cả tiên vực đều là những tiên vực toàn bộ tiên vực chỉ có một Tiên Vương

ng kia.

Không thể không nói, thi đế này tâm cơ thật là thâm trầm, vô luận một bước nào, phía sau đều có thâm ý khác.

- Chúng ta sau này nên làm cái gì? Cần phải đứng tại bên nào? .

Phi Hoàng Tiên Vương gặp ánh mắt Trần Trầm thâm thúy, không khỏi hỏi nói.

Trần Trầm muốn nói lại thôi.

Nói thật, nội tâm của hắn cực kỳ mâu thuẫn.

Mục đích cuối cùng Thi đế không phải thống nhất Tiên giới, mà là hủy diệt Tiên giới.

Tầng sâu nguyên nhân phía sau cái này, Trần Trầm có thể đoán được.

Đơn giản là vũ trụ chính mình kiếp trước sinh hoạt kia cùng đại thế giới này ở vào trạng thái chiến tranh, lẫn nhau đều muốn hủy diệt đối phương.

Cái cố hương thứ nhất này cùng cố hương thứ hai chiến tranh, hắn phải giúp ai? .

Cái này cực kỳ khó lựa chọn.

Nhưng lý trí nói cho hắn biết, hắn cần phải đứng tại một phương bị xâm lược.

Nhưng ai lại là một phương bị xâm lược đây? .

Giờ đây xem ra là thi đế xâm nhập Tiên giới, nhưng ai nào biết có phải có Tiên Đế tại trong vũ trụ tung hoành hay không? .

Khó làm...

Trong lòng Trần Trầm thâm than, giờ đây hẳn đứng trước vấn đề độ khó không thua kém đề con gái và mẹ rơi xuống nước cứu ai trước.

Đúng lúc này, Phi Hoàng Tiên Vương một mặt kinh ngạc nhìn về phía hư không xa xa.

Trần Trầm cũng cảm ứng được hư không xa xa ba động kinh ngư ời.

- Cái này... Xảy ra chuyện gì? .

Phi Hoàng Tiên Vương đứng lên, cùng lúc đó, tại biên giới Phi Hoàng tiên vực, có tới vài trăm Tiên Vương trùng trùng điệp điệp hướng phương hướng Hoàng sào bay tới.

Cảm nhận được uy áp trời đất sụp đổ kia, Phi Hoàng Tiên Vương tranh thủ thời gian điều động bản nguyên chi lực Phi Hoàng tiên vực, gia trì bản thân, đồng thời, tiếng nàng lạnh nhạt kia bắt đầu ở toàn bộ Phi Hoàng tiên vực vang vọng.

- Các vị đến Phi Hoàng tiên vực ta làm chuyện gì? .

- Phi Hoàng Tiên Vương, Thần Tú Tiên Vương tại nơi này à? .

Không ít Tiên Vương dò hỏi.

Phi Hoàng Tiên Vương nghe nói là đến tìm Trần Trầm, nội tâm lộ vẻ bất ngờ.

Trần Trầm đây là đã làm sự tình gì người người oán trách, vậy mà đưa tới nhiều Tiên Vương như vậy? .

Hồi tưởng lại tràng cảnh lúc trước Trần Trâm đem Cửu Thiên tiên vực giao cho Thiên Phượng Tiên Vương, cùng chính mình hứa hẹn, ngũ khí Phi Hoàng Tiên Vương biến đổi thành quyết tuyệt lên.

- Thần Tú Tiên Vương vắng mặt ta nơi này, các người lại tới gần, chớ có trách ta không khách khí! .

- Không có khả năng! Thần Tú Tiên Vương từ trước đến giờ cùng Phi Hoàng tiên vực người giao hảo, giờ đây Chân Minh tiên vực biến mất không còn tăm tích, hẳn loại trừ có thể tới người nơi này, còn có thể đi chỗ nào? .

Có Tiên Vương không tin.

Tại khi nói chuyện, vài trăm Tiên Vương đã bay đến vùng trời Hoàng sàng.

Phi Hoàng tiên vực khi nào từng có nhiều Tiên Vương như vậy phủ xuống, trong lúc nhất thời tất cả sinh linh Phi Hoàng tiên vực đều u ám như hén, lạnh run.

Cảm thụ được khí thế trên bầu trời, sắc mặt Phi Hoàng Tiên Vương cực kỳ khó coi, quay đầu nhìn về phía Trần Trâm, hỏi.

- Bọn hấn đều là Tiên Vương liên minh, người có phải cấu kết thì để, cho nên người vừa tới ta nơi này, bọn hấn liền không kịp chờ đợi tới cửa tìm người hay không? .

- Ta không có.

Trần Trâm tranh thủ thời gian phủ nhận.

Nhưng mà, hấn còn chưa nói xong, Phi Hoàng Tiên Vương lại nói tiếp.

- Người đi trước, ta ở bản nguyên chi lực, có lẽ có thể kéo lại bọn hần một hồi...

- Thế nhưng...

- Chớ có nói nhảm nhiều lời, thay ta chiếu cố tốt tử tử của ta.

Phi Hoàng Tiên Vương dứt lời, khí thế toàn thân tăng vọt, cả người như chìm đắm tại bên trong hỏa diễm.

Ngay tại nháy mắt nàng chuẩn bị xuất thủ, phía trên có Tiên Vương hỏi.

- Thần Tú Tiên Vương tại bên trong Hoàng sào? .

- Vắng mặt! .

Phi Hoàng Tiên Vương lạnh giọng nói.

- Ở đây.

Trần Trầm đi theo lời mờ trả lời.

Nghe được Trần Trầm lời này, Phi Hoàng Tiên Vương tức giận trừng Trần Trầm một chút.

Một màn kế tiếp cũng vượt quá nàng dự liệu.

Xác định Trần Trầm tại bên trong Hoàng sào xong, vài trăm Tiên Vương cùng nhau hạ xuống, buông ra tất cả phòng hộ, tiến vào bên trong Hoàng sào, đi tới trước mặt nàng.

Nhìn xem vài trăm Tiên Vương, dù là Phi Hoàng Tiên Vương tại trong hàng ở chính mình, đều theo bản năng thụt lùi sau ba bước.

Nhưng bên người nàng Trần Trầm như cũ an tọa ở chỗ ngồi, phản

g phất như cái gì cũng không phát sinh vậy.

- Các người tìm ta làm gì? .

Trần Trâm đứng lên, quét mắt chúng Tiên Vương một vòng xong, vậy mới lờ mờ mở miệng.

Phi Hoàng Tiên Vương hồi thần lại, tranh thủ thời gian điều động bản nguyên chi lực, ngăn tại trước người Trần Trâm.

Một nhóm Tiên Vương thấy vậy tranh thủ thời gian giải thích nói.

- Phi Hoàng Tiên Vương, rút lui thần thông a, chúng ta không có ác ý! .

Dứt lời, mấy Tiên Vương phía trước nhất vậy mà quỳ một gối xuống tại đất.

Theo sau từng Tiên Vương quỳ theo, cũng không lâu lắm, trong đại điện liền quỳ đầy Tiên Vương.

Nhìn thấy một màn này, Phi Hoàng Tiên Vương hoảng sợ tranh thủ thời gian tránh né đến một bên.

Loại đại lễ này, nàng không chịu nổi.

Ngay tại nháy mắt nàng mới vừa né tránh, có Tiên Vương cất tiếng đau buồn hô.

- Thần Tú Tiên Vương! Chúng ta xin ngài xuất thủ! Đảm đương minh chủ liên minh ta! .

Chương 868: Liên Quan Ta Cái Rắm.

Chương 868: Liên Quan Ta Cái Rắm.

Vừa nói lời này, Phi Hoàng Tiên Vương lập tức sững sờ tại chỗ, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Theo sau nàng mới chậm rãi quay đầu nhìn về phía Trần Trâm bên cạnh.

Trần Trâm vẫn ngồi ở nơi đó như cũ, biểu lộ biến thành mười dặm mưng trợn.

- Loại nhân quả này, ta không tiếp nổi.

Ngấn ngủ tám chữ để không khí bên trong đại điện thoáng cái biến đổi thành nặng nề thường.

Kỳ thực Trần Trâm tại thời gian rời đi Vãn Tiên sơn, liền đoán tới một màn bây giờ phát sinh.

Tứ Cực Tiên Vương tuy tỏ thái độ không cùng thi để đối nghịch, nhưng bọn hắn khẳng định không có cam lòng.

Loại tình huống này, hướng liên minh đề cử chính mình chính là t hao tác tất nhiên.

Cuối cùng ai để cho mình biểu hiện ra ngoài thực lực quá mạnh đây.

Nhưng hắn cũng không muốn lao tâm lao lực trở thành minh chủ gì, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là hắn không biết mình đến cùng thuộc về trận doanh nào.

An tĩnh chốc lát, có một tên lão Tiên Vương tóc trắng xoá trực tiếp hai đầu gối quỳ xuống, dùng giọng nói vô cùng bi thương.

- Thần Tú Tiên Vương chẳng lẽ muốn trơ mắt nhìn Tiên giới rơi vào trong tay thi đế sao? Không biết Thần Tú Tiên Vương có từng nghe qua một câu, tổ chim bị phá, thì trứng còn có thể nguyên vẹn hay không? .

Trần Trâm yên lặng không lời.

Hắn tất nhiên biết tổ chim bị phá không trứng lành, nhưng nhóm Tiên Vương này cũng không biết tình cảnh hắn đặc thù.

Bên cạnh Phi Hoàng Tiên Vương lúc này nhin không được truyền âm nói.

- Trần Trâm, bọn hắn tại sao lại để ngươi làm minh chủ? Loại trừ Tứ Cực Tiên Vương các loại tồn tại đức cao vọng trọng, còn có... Thế nào cũng không có khả năng không tới phiên ngươi a...

- Lúc trước ta tại Vãn Tiên sơn đánh bị thương thi đế, không ít Tiên Vương đều thấy được, bọn hắn không chọn ta làm minh chủ còn có thể chọn ai? .

Trần Trâm bất đắc dĩ trả lời.

- Ngươi... Đánh bị thương thi đế? .

Phi Hoàng Tiên Vương hoảng sợ thốt ra, thoáng cái đưa tới ánh mắt tất cả Tiên Vương bên trong đại điện.

- Vậy ngươi lúc trước thế nào không nói với ta? .

Phi Hoàng Tiên Vương ý thức đến không ổn, tranh thủ thời gian tu hu lại thần tình, tiếp tục dùng truyền âm.

- Người cũng biết, con người của ta luôn luôn điệu thấp, hai năm qua ta tại trong không gian Hồng Mông hư vô có chút ít cơ duyên, giờ đây thực lực thoáng mạnh một chút, tại dưới Tiên Đế, có thể tính toán tồn tại đỉnh cấp a.

Trần Trầm bình tĩnh giải thích, phảng phất như đang kể ra một kiện sự tình bình thường.

Phi Hoàng Tiên Vương cũng nghe mười điểm im lặng.

Tồn tại cấp cao nhất phía dưới Tiên Đế, đây là tiểu tử lúc trước xin kết giao bằng hữu mình sao? .

- Cảnh còn người mất a...

Lúc này, Trần Trầm nhìn về phía tên lão Tiên Vương hai đầu gỏi quỳ xuống đất kia.

- Đạo lý ta đều hiểu, nhưng ta mới vừa trở về Tiên giới một ngày, đối với chuyện phát sinh Tiên giới còn không hiểu rõ lắm, các người cứ như vậy tới cửa để cho ta làm cái gì mình chủ, đối lại là các người, các người sẽ đáp ứng không? .

- Cái này...

Lão Tiên Vương kia tự biết đuối lý, trong lúc nhất thời cũng có chút nghẹn lời.

Tiên Vương bên cạnh giải thích nói.

- Thần Tú Tiên Vương, chúng ta chỉ là sợ tới chậm không tìm thấy ngài, cho nên mới vội vã chạy đến, kỳ thực chuyện này ngài không cần phải gấp gáp làm quyết định.

- Về phần chuyện phát sinh Tiên giới hai năm qua, chúng ta có th

ể hướng ngài chậm rãi miêu tả.

Khóe mắt Trần Trâm có chút giật giật, tình cảm nhóm Tiên Vương này còn dựa vào bên trên chính mình.

Lúc này cần biểu hiện đến cường thế một chút, nếu không người khác chỉ sẽ được một tác lại muốn tiến một thước.

Vừa nghĩ vậy, thần tình hắn dần dần chuyển sang lạnh lẽo, ngữ khí cũng thay đổi đến mức dị thường lạnh nhạt.

- Ta muốn một người yên tĩnh, các ngươi tùy tiện a.

Dứt lời, hắn cũng mặc kệ một đám Tiên Vương phản ứng ra sao, t rục tiếp biến mất tại bên trong đại điện.

...

Rời đi đại điện xong, Trần Trâm cáo tri Phi Hoàng Tiên Vương một tiếng, tiếp đó liền tại Phi Hoàng tiên vực tìm một chỗ địa phương yên lặng, một thân một mình ở tại trong đó.

Hắn nói muốn yên tĩnh cũng không phải có lệ từ, hắn hiện tại thật muốn một người yên tĩnh.

Tĩnh tọa trầm tư ước chừng nửa canh giờ, Trần Trâm chui vào bên trong hài cốt chiến hạm kia, đồng thời quán thấu nguồn năng lượng cho chiến hạm.

Rất nhanh, hư ảnh đại biểu quang não dự phòng liền xuất hiện tại trước mặt hắn.

- Các ngươi có phải không thể công kích ta hay không? .

Đây là vấn đề thứ nhất của Trần Trâm.

Hư ảnh kia lập tức trả lời.

- Đúng, tại trong đầu chúng ta có một đạo mệnh lệnh nguyên thủy, mệnh lệnh này lớn hơn hết thảy, liền là không thể công kích sinh mệnh cùng thế giới.

- Quả là thế.

Trần Trầm khẽ gật đầu.

Trầm ngâm một lát sau, hẳn lại hỏi.

- Vũ trụ vì sao cùng đại thế giới này sinh ra chiến tranh, có tài liệu cụ thể sao? .

Hư ảnh nghe đến đây bắt đầu lấp lóe, theo sau một đồng tài liệu mơ hồ bắt đầu hướng não hải Trần Trầm truyền thấu.

Chiến tranh khởi nguyên còn đến ngược dòng tìm hiểu đến mấy chục triệu năm trước, một năm kia, có sinh linh cực kỳ cường đại xuất hiện tại trong vũ trụ... Bọn hắn tự xưng Tiên Đế...

...

Một truyền thấu này liền truyền thấu trọn vẹn một khắc đồng hồ.

Ân oán hai đại thế giới tại trong đầu Trần Trầm dần dần rõ ràng.

Xét đến cùng, là bởi vì Tiên Đế kia mang theo chí cường châm ngôn chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo.

Nguyên lai, Tiên Đế kia bắt nguồn từ vũ trụ, không biết rõ vì sao, đi tới phương đại thế giới này.

Kết quả một cách tự nhiên đưa tới các cường giả tam giới chú ý.

Ngay sau đó rất nhiều Tiên Đế một đường ngược dòng tìm hiểu, tìm tới vũ trụ tồn tại.

Tại đến vũ trụ ban đầu, bọn hắn cũng không có hiện lộ địch ý, mà chỉ yên lặng quan sát.

Cho đến có am hiểu nhất định với vũ trụ, đồng thời lại tại trong vũ trụ phát hiện mấy cái châm ngôn chưa bao giờ xuất hiện qua xong, bọn hắn mới bắt đầu lộ ra răng nanh.

Lúc đầu bọn hắn muốn lấy thủ đoạn lôi đình nháy mắt khống chế toàn bộ vũ trụ, thật không nghĩ đến trong vũ trụ cũng có chiến lực ngang cấp cùng bọn hắn tồn tại.

Ngay sau đó chiến tranh liền lâm vào cấp bậc giằng co.

Nhóm Tiên Đế lúc này chậm lại tốc độ, bắt đầu dùng đủ loại thủ đoạn từng bước xâm chiếm cương vực vũ trụ.

Ước chừng thời gian ngàn vạn năm, vũ trụ luân hãm một phần ba cương vực.

Vì dẫn đến những Tiên Đế này trở về, vũ trụ phái ra Chinh Đồ Hào Hủy Diệt Hạm, mục đích nó không chỉ là phục thù, còn có chút vây ý tứ Nguy cứu Triệu.

Bất quá sau khi Chinh Đồ Hào Hủy Diệt Hạm gặp bất hạnh chuẩn bị tiến về vũ trụ các Minh Đế, cuối cùng bị phá hủy, chỉ còn lại chũm khoang có thể bảo lưu.

...

Nói thật, biết được những tin tức này, tâm tình Trần Trầm khá phức tạp.

Nếu như hắn là người đứng xem, chuyện này không phân biệt đúng

g sai rất tốt.

Các Tiên Đế là người xâm lăng, không thể nghi ngờ là một phương không chính nghĩa.

Vũ trụ là phòng thủ phản kích, đó là một phương yếu thế.

Như vậy tính được, cho dù là thi đế thật dựa vào đủ loại thủ đoạn hủy diệt Tiên giới, Tiên giới cũng không oan.

Nhưng mà, hấn hiện tại cuối cùng thân ở Tiên giới, hơn nữa một thế hệ này, hấn sinh ra tại nhân giới tam giới này.

- Thế nào loại sự tình thảo đản này sẽ xảy ra ở trên người ta? .

Trần Trầm càng nghĩ càng tức giận.

Hấn một người ngay thẳng, thân ở một phương không chính nghĩa, đến cùng nên giúp ai? .

...

- Liên quan ta cái rắm! Hoàng Thượng không vội thái giám gấp! .

Sau một hồi lâu, Trần Trầm mãnh liệt dậm chân chỉ thiên mắng.

Hấn xem như nhìn thấu, toàn bộ không gian Hồng Mông hư vô này, nào có cái gì một phương chính nghĩa không chính nghĩa, cũng chỉ có mạnh được yếu thua mà thôi.

Trong tam giới, hấn sinh ra ở trong một toà tiểu thế giới Chân Minh giới, nhưng khi đó Cửu Thiên Tiên Vương có nhớ tới mọi người cùng thuộc tam giới, liền nương tay Chân Minh giới sao? .

Thả tới vũ trụ bên kia, hấn sinh ra ở Địa Cầu, thật có lợi ích rồi rắm, vậy cái gọi đế quốc phủng chừng đồng dạng sẽ xuất thủ với đi

a cầu.

Như thế, hấn quản nhiều nhân sự như vậy làm gì? .

Bọn hấn muốn đi tranh, liền kệ bọn hấn đi thôi, hấn chỉ cần quản lý tốt Chân Minh tiên vực, tương lai nếu có năng lực, lại quản tốt thế giới kiếp trước kia liền tốt.

Chương 869: Thoát Thân.

Chương 869: Thoát Thân.

Rõ ràng đạo tâm chính mình, nội tâm Trần Trầm thoáng cái dễ dàng không ít.

Lại tĩnh tọa một canh giờ, hấn bay về tới bên trong Hoàng sào, nhìn thấy Phi Hoàng Tiên Vương.

- Thay ta từ chối bọn hấn a, ta không muốn làm minh chủ này.

Phi Hoàng Tiên Vương nghe đến đây trong mắt lóe lên một chút kinh ngạc, nói khẽ.

- Người cũng đã biết, nếu có thể khống chế ba ngàn tiên vực, lại đánh bại thi đế, ngày khác người có khả năng có thể khống chế toàn bộ Tiên giới, đến lúc đó người một cách tự nhiên có thể thành tựu Tiên Đế, trăm ngàn vạn năm sau, người thậm chí sẽ trở thành tồn tại trong truyền thuyết đồng dạng cùng Phong Thần Tiên Đế.

- Ta không hề có hứng thú với những thứ đó, bất quá Tiên Đế, ta s
óm muộn cũng sẽ thành tựu.

Dứt lời, Trần Trầm thật sâu nhìn Phi Hoàng Tiên Vương một chú
t, mới tiếp tục nói.

- Tiên Vương của Tiên giới khác sống chết ta cũng không để ý, nh
ưng người ta tương giao, ta xem người là bạn, người nói cho ta bi
ết người muốn gia nhập phương nào? .

Phi Hoàng Tiên Vương lắc đầu nói.

- Nếu có thể, ta cùng tỷ tỷ chỉ chỉ nghĩ lo thân mình, cũng không
muốn bị dính dáng trong đó.

Trần Trầm nghe đến đây trên mặt nổi lên cười khổ.

Nếu Phi Hoàng Tiên Vương Thiên Phượng Tiên Vương không có
quan hệ gì với chính mình, ngược lại có mấy phần khả năng có th
ể chỉ lo thân mình.

Nhưng hôm nay mọi người Tiên Vương Tiên giới đều biết, chính
mình cùng Phi Hoàng Tiên Vương thân thiết.

Nếu như mình khăng khăng không muốn nhúng tay sự tình liên m
ình, liên minh kia khó tránh khỏi sẽ đem chủ kiến đánh vào trên đ
ầu Phi Hoàng Tiên Vương.

Vạn nhất bọn hắn nếu dùng ra kế sách gì, để bộ hạ thi để những T
iên Vương kia công kích Phi Hoàng Tiên Vương, thậm chí hủy đi
ệt Phi Hoàng tiên vực, vậy mình phải làm gì? .

Nghĩ tới đây, trên mặt Trần Trầm đã lộ ra một chút áy náy.

- Các người quan hệ với ta quá sâu, muốn chỉ lo thân mình chỉ sợ
cực kỳ khó.

Phi Hoàng Tiên Vương nghe đến đây nhú nhú mày nói.

- Không đến nổi a? .

Trần Trâm cười lạnh một tiếng nói.

- Không phải không đến nổi, ta xem là tám chín phần mười, đừng nhìn hôm nay những Tiên Vương kia biểu hiện khiêm tốn như thế, thật đến sinh tử tồn vong trước mắt, bọn hấn chuyện gì đều làm được, ta hoài nghi bọn hấn đã trù tính đem Phi Hoàng tiên vực kéo vào chiến tranh như vậy.

- Vậy có thể làm sao bây giờ? .

Trong lúc nhất thời Phi Hoàng Tiên Vương cũng có chút gấp.

Bởi vì tỉ mỉ nghĩ lại, khả năng Trần Trâm nói xác thực phi thường lớn.

- Cự tuyệt bọn hấn xong, ta sẽ đem Phi Hoàng tiên vực Cửu Thiên tiên vực tạm thời phong ấn, giờ đây toàn bộ Tiên giới, loại trừ thi đế, còn không người có thể phá vỡ phong ấn ta, về phần bản thân thi đế hấn, đại khái là không muốn làm địch với ta.

Trần Trâm một mặt tự tin nói.

- Vậy nghe người.

Phi Hoàng Tiên Vương suy tư chốc lát, cuối cùng nhắm miệng cự từ, đồng ý Trần Trâm quyết định.

...

Cùng lúc đó, tại bên trong Bắc Thần Tiên Vực, thi đế vừa trở về không bao lâu.

Lúc này hắn còn đang suy nghĩ Thần Tú Tiên Vương kia cùng hắn đến từ cùng một nơi.

- Hắn như thế nào đi vào thế giới này? .

Xem như có siêu cường khả năng tính toán chung cực quang não, hắn thậm chí có thể suy đoán ra hướng đi đại khái toàn bộ thế giới, có bộ phận năng lực dự đoán tương lai.

Nhưng hắn làm thế nào đều nghĩ không ra Thần Tú Tiên Vương như thế nào đi tới Tiên giới này.

Trên Chinh Đồ hào chiến hạm có chút sinh mệnh, nhưng đều là sinh mệnh trí tuệ nhân tạo giống như hắn, cũng không có tới từ sinh mệnh bản thổ tại vũ trụ.

Sinh mệnh bản thổ vũ trụ cực kỳ yếu đuối, tuyệt đối không thể trải qua lỗ hành dài đằng đẵng, đi tới Tiên giới này.

Tại trong đầu nhanh chóng phủ định một trăm triệu loại khả năng xong, bên ngoài truyền đến tiếng Thiên Mệnh.

- Sư phụ, người không sao chứ? Nghe nói người bị thương? .

Tiếng nói vừa ra, Thiên Mệnh đã đến trước mặt hắn.

Nhìn lên ma thai trước mặt mắt ưng đầu sói, tranh vanh hiển thị rõ, thi để thần nhiên nói.

- Không có việc lớn gì, người đến vừa lúc, ta có một việc muốn nói với người.

- Chuyện gì? .

Thiên Mệnh một bên hỏi một bên trên dưới quan sát quanh thân t

hi đế, tựa hồ là muốn nhìn được chút gì đó.

- Ta có một kiện chí bảo thất lạc ở không gian Hồng Mông hư vô, ta chuẩn bị đi tìm một phen, mà khoảng thời gian ta rời đi này, sự vụ lớn nhỏ Tiên giới liền giao cho ngươi.

Thi đế thật sâu nhìn thoáng qua Thiên Mệnh, ngữ khí mùi điếm bình tĩnh.

Giờ đây ma thai này luận thực lực đã không kém gì hắn, lúc này hắn lại bị thương, nếu không bởi vì có thân thể Tiên Đế, ma thai này tám chín phần mười sẽ phản phệ bản thân.

Cho nên giờ phút này, hắn nên rời đi.

Nếu lại không rời đi, sau này sợ rằng sẽ không có cơ hội.

Ma thai này chỉ cần không tìm đường chết, không bao lâu, liền sẽ trở thành Tiên Đế.

Thiên Mệnh nghe thi đế muốn đi tầm bảo, trầm mặc chốc lát, đáp ứng nói.

- Sự phụ yên tâm! Có ta ở đây, vậy liên minh gì cũng không lật đợc trời.

- Có ngươi những lời này ta an tâm, đúng rồi, vì sự còn có một lời khuyên, hi vọng ngươi có thể để ở trong lòng.

- Cái lời khuyên gì? .

Thiên Mệnh hỏi.

- Chớ có đi trêu chọc Thần Tú Tiên Vương kia.

- A? .

Thiên Mệnh có chút không phản ứng lại.

Nhưng bóng dáng thi đế đã từng bước mờ, cũng không lâu lắm, liền hoàn toàn biến mất vô tung.

Mà lúc này, tiếng thi đế mới vang vọng tại bên trong toàn bộ Bắc Thần Tiên Vực.

- Bản tọa có chuyện quan trọng rời đi một đoạn thời gian, khoảng thời gian này hết thủy sự vụ giao cho Bắc Thần Tiên Vương.

Vừa nói lời này, vài trăm Tiên Vương ở tại Bắc Thần Tiên Vực lập tức náo động một mảnh.

Thời gian Thi đế rời đi thật sự là quá khéo léo.

Vừa rời bị Thần Tú Tiên Vương đánh bại, liền quyết định rời đi, chẳng lẽ là bởi vì sợ Thần Tú Tiên Vương, quyết định trốn xa? .

Hoặc là Thần Tú Tiên Vương đã gia nhập trong liên minh? .

Nghĩ tới đây, không ít Tiên Vương bắt đầu khủng hoảng.

Nếu không còn thi đế, bọn hắn như thế nào cùng liên minh chống lại? .

Ngay tại thời điểm chúng Tiên Vương càng ngày càng kinh hoàng, tiếng Thiên Mệnh truyền khắp toàn bộ tiên vực.

- Tất cả Tiên Vương, đến Tiên Đình đại diện.

Nghe nói như thế, chúng Tiên Vương nhanh chóng hướng về Tiên Đình đại diện bay đi.

Tuy Bắc Thần Tiên Vương này bình thường căn bản không xuất t

hủ qua, cũng không lập xuống nhiều đại công lao, nhưng cuối cùng có thể được đến thi đế tín nhiệm, bọn hắn cần theo Bắc Thần Tiên Vương nơi đó am hiểu thi đế đến cùng là bởi vì nguyên nhân gì mới rời khỏi.

...

Một lát.

Vài trăm Tiên Vương tụ tập tại bên trong đại điện, không ít Tiên Vương nghị luận âm ỉ, đến mức toàn bộ bên trong đại điện cãi nhau, căn bản không ai đem Phương Thiên Mệnh ngồi tại bên trên để vào mắt.

Nhìn những Tiên Vương phía dưới này, biểu lộ Thiên Mệnh biến thành hành mười điểm âm lãnh.

Qua thật lâu, hắn mới lạnh giọng nói.

- Thảo luận xong sao? .

Vừa nói lời này, trong đại điện an tĩnh một chút, bất quá vẫn có người xì xào bàn tán như cũ.

Oanh! .

Đúng lúc này, một tiếng sét nổ vang, mấy Tiên Vương xì xào bàn tán trực tiếp bị một cỗ lực lượng vô hình đánh bay ra ngoài, chỉ để lại một chút vết máu chiếu xuống tại bên trong đại điện.

Toàn bộ đại điện ở trong chớp mắt, liền yên tĩnh đến cực hạn, tất cả Tiên Vương đều dùng ánh mắt không dám tin nhìn về phía Phương Thiên Mệnh bên trên.

Đây là Bắc Thần Tiên Vương lúc trước kia cùng Linh Uy Tiên Vương đơn đả độc đấu, đều muốn ám toán sao? .

- Ba ngày sau, theo ta xuất chinh, ta muốn đem tiên vực Tiên giới còn thừa, từng cái quét ngang qua.

Tiếng nói Thiên Mệnh vừa ra, toàn bộ bên trong đại điện liền bị một chữ châm ngôn triệt để bao phủ.

Cái châm ngôn màu đen này như là miệng lớn thâm uyên, chỉ bao phủ tại trên chúng Tiên Vương, chúng Tiên Vương liền từ đáy lòng hiện lên một loại sợ hãi khó nói lên lời.

Chương 870: Cơ Duyên Tiên Đế.

Chương 870: Cơ Duyên Tiên Đế.

Một bên khác, Trần Trầm phong ấn Phi Hoàng tiên vực cùng Cửu Thiên tiên vực xong, liền chuẩn bị đi tìm Thái Hư Long Côn.

Bởi vì ở giữa Lục Đâu cùng Thái Hư Long Côn lẫn nhau có cảm ứng, lại thêm có hệ thống trợ giúp, không quá hai ngày, Trần Trầm liền tại trong một góc biên giới Tiên giới tìm tới Thái Hư Long Côn đang ngủ say.

Tiến vào không gian trong cơ thể Thái Hư Long Côn, gặp Chân Minh tiên vực một mảnh hoàn hảo, Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra.

Bên ngoài hai năm, hắn còn không trở lại tiên vực, giờ đây hắn ước lại muốn lợi dụng khoảng thời gian này thật tốt bình tĩnh lại lắng đọng một phen.

...

Trong nháy mắt, qua ba tháng.

Một ngày này, Trần Trầm ngay tại trong cung điện Tiên Vương chính mình nghiên cứu đan dược.

Từ khi hiểu được loại lực lượng âm ngôn này xong, hắn liền mơ hồ hoài nghi điểm cuối cùng đan đạo cũng sẽ dính đến lực lượng âm ngôn.

Giờ đây trên tay hắn có một mai bát chuyển Kim Đan, tuy không gọi được chung cực đan dược, nhưng cũng chênh lệch không xa.

Nhưng mà, hắn nghiên cứu đã hơn nửa ngày, cũng không từ trong bát chuyển Kim Đan nhìn thấy mảy may lực lượng âm ngôn.

- Chẳng lẽ đan dược này thật chỉ có thể tăng lên tu vi hào nhoáng bên ngoài sao? .

Trần Trầm tự lẩm bẫm, trong lòng do dự muốn trực tiếp nuốt bát chuyển Kim Đan này hay không,.

Nghĩ đến một lát, hắn vẫn cảm thấy không đáng.

Bát chuyển Kim Đan này nếu như không thể để cho người cảm ngộ lực lượng âm ngôn, vậy còn không bằng cho người khác nuốt, đủ để có thể tạo ra một Tiên Vương đỉnh tiêm.

Suy nghĩ thật lâu, hắn chui vào bên trong hài cốt chiến hạm, đem bát chuyển Kim Đan giao cho dự phòng quang não kia phân tích.

Phân tích nửa ngày, quang não cũng không thể phân tích ra cái gì, trong lòng Trần Trầm khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Kim Đan ngũ chuyển trở lên lại nghĩ thẳng cấp liền không đơn thuần dựa vào thời gian là được.

Về phần bát chuyển Kim Đan lên cửu chuyển, hắn đã từng hỏi qua a Bất Diệt Minh Đế, cả Bất Diệt Minh Đế cũng không biết.

Đang thời gian lúc hắn nghĩ đến xử lý bát chuyển Kim Đan này như thế nào, hư ảnh quang não trước mặt đột nhiên lộ ra một cái nụ cười nhân tính hóa.

- Hành trình chiến hạm đã liên thông chủ quang não.

Nghe nói như thế Trần Trầm hơi sững sờ, theo sau sắc mặt đột nhiên đại biến.

Không chờ hắn bay ra chiến hạm, một tiếng liền tại trong đầu hắn vang lên.

- Chúng ta lại gặp mặt, không biết có thể để cho ta đi vào hay không.

Trần Trầm nghe vậy thoáng cảm ứng một phen, liền phát hiện thi đế bên ngoài khoảng cách Thái Hư Long Côn không đủ ngàn dặm.

- Người muốn nói cái gì, nói thẳng là được.

Trần Trầm lạnh nhạt đáp lại.

Tuy thi đế này không cách nào ra tay với hắn, nhưng trong lòng của hắn y nguyên vô cùng cảnh giác.

- Người như thế nào đi vào thế giới này, cũng lại trở thành Tiên Vương? .

Thi đế trực tiếp hỏi.

- Ta không biết, ta liền mơ mơ hồ hồ như vậy tới, ngược lại là người, làm sao tìm được nơi này? .

Trần Trâm ồm ồm nói, hỏi xong chính hắn cũng nhìn không được lắc đầu tự giễu cười cười.

Xem như chủ quang não hành trình chiến hạm, thi đế còn có thể không cảm ứng được vị trí hành trình chiến hạm sao? .

Sự thật như hắn nghĩ đồng dạng, thi đế trả lời.

- Dự phòng quang não đã đem tin tức người truyền lại cho ta, cho nên ta biết vị trí người.

- Người giờ đây nếu trốn ở chỗ này, liền mang ý nghĩa sẽ không nhúng tay sự tình Tiên giới? .

- Đúng, trước mắt ta không chuẩn bị nhúng tay.

Trần Trâm không có trực tiếp đem lời nói hết, mà chỉ lưu lại chỗ trống.

Thi đế nghe đến đây nở nụ cười, phối hợp thêm bộ dáng hắn tiên phong đạo cốt kia, mặc cho ai cũng không nghĩ đến cái này là một trí tuệ nhân tạo.

- Không chuẩn bị nhúng tay liền tốt, điều này nói rõ nội tâm người tán thành thân phận sinh mệnh vũ trụ chính mình, ta cũng không muốn đối địch với người.

Trần Trâm không có trả lời, mà chỉ yên tĩnh chờ thi đế nói tiếp.

- Sinh mệnh một cái vũ trụ, có thể tu hành đến cảnh giới Tiên Vương, người thật sự là quá đặc thù, người cũng đã biết tại quê hương của chúng ta, cơ hồ không có người có thể tu hành? .

Thi đế gặp Trần Trâm không nói lời nào, mở miệng tán thán nói.

- Người không phải cũng không sai biệt lắm với ta sao? .

Trần Trâm ngẩng đầu lên.

Thi đế cũng khoát tay áo nói.

- Không tầm thường, người tiếp xúc dự phòng quang não hành trì nh chiến hạm, cũng tiếp nhận châm ngôn truyền thấu, người cũng đã biết, chín mươi phần trăm chính là cực hạn những nhân viên trí năng chúng ta này.

- Vô luận là năng lực tính toán ta cường đại cỡ nào, ta nhiều nhất chỉ có thể cảm ngộ chín mươi phần trăm châm ngôn, ta khuyết thi ếu một chút linh tính sinh linh chân chính kia.

- Mà người, có thể là tồn tại duy nhất bên trong tất cả sinh linh vũ trụ tương lai có khả năng có thể trở thành cường giả cấp Tiên Đế.

Trần Trâm đứng lên.

Nói thật, hẳn nghe được lời như vậy trong lòng liền sợ.

Bởi vì loại lời này vừa xuất hiện, phía sau nơi nơi kèm theo trách nhiệm cứu vãn thế giới, không đúng, là trách nhiệm cứu vãn vũ trụ.

Bất quá còn tốt, thi đế cũng không có nói lời như vậy, mà chỉ hỏi.

- Người muốn trở thành Tiên Đế sao? .

- Ta đương nhiên muốn.

Trần Trâm thốt ra.

Tu luyện đã đến trình độ này, hẳn khẳng định muốn vấn đĩnh đĩnh phong nhất.

Hơn nữa, cũng chỉ có vấn đĩnh đĩnh phong nhất, khi có chuyện cần làm hẳn mới có quyền lựa chọn chân chính.

- Ta đưa ngươi một cái cơ duyên thành tựu Tiên Đế, ngươi đáp ứng ta một việc tốt chứ? .

Thi đế nở nụ cười, bên trong ánh mắt lại có giao hoạt nhân tính hóa.

- Chuyện gì? Ngươi nói một chút trước? .

Trần Trầm không vội vã vui sướng, mà có chút cảnh giác nói.

Sắc mặt Thi đế biến đổi thành nghiêm túc, mười điểm chân thành nói.

- Như một ngày kia, ngươi thành tựu Tiên Đế, mà khi đó toàn bộ vũ trụ lại đến biên giới luân hãm, hi vọng ngươi có thể bảo lưu cho vũ trụ một chút hỏa chủng.

- Cái này...

Trần Trầm nhíu mày.

Hắn không nghĩ tới thi đế yêu cầu Thấp kém như thế.

Một phương diện, hẳn trở thành Tiên Đế, một phương diện khác, vũ trụ đến biên giới luân hãm.

Hai chuyện này đồng thời thực hiện, vậy xác suất tương đối thấp.

Hơn nữa thi đế cũng không để hẳn ngăn cơn sóng dữ, chỉ là để hã

n bảo lưu một phần hỏa chủng.

Nói thật, hắn đã từng nghĩ qua, nếu như một ngày kia thành Tiên Đế, trở về tinh cầu hắn kiếp trước kia nhìn một chút, thuận tiện bảo hộ tinh cầu kia.

Thi đế yêu cầu này đối với hắn tới nói kỳ thực căn bản không tính là yêu cầu.

Trầm tư một trận, hắn mới chậm rãi nói.

- Ta tại trong vũ trụ cũng có một quê hương, đó là một khóa tinh cầu rất nhỏ, nếu như một ngày kia ta thành Tiên Đế, địa phương khác ta chưa chắc sẽ che chở, nhưng tinh cầu kia ta khẳng định sẽ bảo vệ.

Nghe được lời Trần Trầm nói, thi đế khẽ vuốt cằm nói.

- Người xem như đáp ứng điều kiện ta.

- Ừm.

Trần Trầm lên tiếng.

Thi đế nghe đến đây trong mắt lóe lên một vệt sáng, ngay sau đó tưới rước mặt Trần Trầm mấy trăm tấm màn hình bắt đầu không ngừng biến ảo.

- Chinh Đồ hào chiến hạm bên trong đường đi dài đằng đẵng từ vũ trụ tiến về đại thế giới này, đã từng phát hiện không ít vật liệu kỳ dị.

Tiếng nói vừa ra, số lượng lớn hình ảnh xuất hiện tại bên trên mấy trăm tấm màn hình, có sinh vật kỳ dị, cũng có vật liệu không biết tên.

- Trong đó có một vật cực kỳ đặc thù, ta lúc ấy thậm chí không ch
ế Chinh Đồ hào chiến hạm dừng lại lâu dài mười năm, tính toán đ
em cái kia mang đi, kết quả thất bại, cuối cùng chỉ có thể ghi nhớ
tọa độ kia, tiếp tục đi tới.

- Cái gì... Vật liệu gì? .

Trần Trầm tựa hồ nghĩ đến cái gì, con ngươi bắt đầu hơi co lại.

Tiếng nói vừa ra, hình ảnh tất cả màn hình đồng thời hoán đổi thà
nh một trương hình ảnh.

- Nếu như ta không phân tích sai, đây chính là Tiên Thiên Hồng
Mông chi bảo trong miệng người tu hành các người a? .

Chương 871: Rời Đi.

Chương 871: Rời Đi.

- Cái này... Đây là...

Trần Trầm không chớp mắt nhìn lên ảnh chụp toàn cảnh màn hình
trước mặt, nhịp tim không tự giác biến nhanh.

Cái kia giống như một chuỗi kiếm, nhưng vô phong, toàn thân mà
u xám, nhìn lên đến hết sức bình thường.

Mà tại trên chuỗi kiếm, mơ mơ hồ hồ có một chữ, tuy thấy không
rõ lắm, nhưng Trần Trầm lại biết đó chính là châm ngôn.

Mà lại là châm ngôn chân chính, cũng không phải giống như châm ngôn trên Đại Đạo Chí Bảo loại kia.

- Đây thật là Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo... Bất quá thứ này thật vô chủ sao? .

Trần Trâm cố nén xúc động hỏi.

Bất Diệt Minh Đế nói, muốn cảm ngộ châm ngôn, nếu muốn trở thành Tiên Đế, phương pháp tốt nhất chính là có một kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo thuộc về mình.

Nếu như cái này thật sự là một Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo vô chủ, vậy xác thực được xưng tụng là cơ duyên Tiên Đế.

- Là vô chủ, ta từng thử nghiệm thu phục, nếu không phải ta không thật sự là sinh linh, có lẽ liền thu phục thành công, điểm ấy người yên tâm.

Thi đế bình tĩnh nói, theo sau vung tay lên, trên màn hình bắt đầu xuất hiện đủ loại tin tức Vô Phong Chi Kiếm kia, bao gồm dài rộng cao cùng đặc tả mỗi cái vị trí.

Liền châm ngôn trên chuôi kiếm cũng có đặc tả.

Tất nhiên, cực kỳ mơ hồ, căn bản nhìn không ra đường vân châm ngôn kia.

- Vô chủ Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo...

Trần Trâm làm bầm lâu bầu một câu, theo sau mười điểm khách k hí đem thi đế tiếp vào bên trong chiến hạm.

Thi đế mang đến cho hắn là thật sự cơ duyên Tiên Đế, nếu như lúc này còn để người ta ở bên ngoài nói chuyện, vậy liền quá không

nói được.

Còn có, chớ nhìn hấn hiện tại đem Phong.

Nắm giữ chín mươi phần trăm, khoảng cách trọn vẹn nắm giữ chỉ kém mười phần trăm, dường như cách Tiên Đế rất gần.

Nhưng chỉ mười phần trăm còn lại, nếu như không có bất ngờ gì phát sinh, hấn đời này gần như không có khả năng lĩnh hội thành công.

Bởi vì lĩnh hội châm ngôn có một cái quy tắc cực kỳ khắc nghiệt, đó chính là một chữ chỉ có một người có thể tìm hiểu, mà một người này cũng gắt gao khóa lấy cùng Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo có khắc châm ngôn kia.

Cũng bởi vì như thế, Phong Thần Ma Quán đặt ở chỗ đó, không người có thể di động.

Việc này lúc trước Bất Diệt Minh Đế dạy dỗ hấn liền nói với hấn, lúc ấy nếu không vội vã phá phong mà ra, hấn thậm chí cũng không muốn đem nhiều thời gian như vậy lãng phí ở bên trên một cái châm ngôn không nhìn thấy tương lai.

Cho nên nội tâm của hấn chưa từng nghĩ qua cảm ngộ Phong.

Đến thành tựu Tiên Đế.

- Ta đem tin tức tọa độ Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia truyền thấu cho ngươi.

Thi để một bên nói một bên nhìn về phía một vị trí chiến hạm nào đó, trong chớp mắt một đạo tin tức liền truyền thấu vào trong đầu Trần Trâm.

Biết được tin tức vị trí, Trần Trâm mười điểm chân thành nói.

- Nếu ta thật có thể thành Tiên Đế, ta chắc chắn tuân thủ hứa hẹn.

- Ta tin tưởng ngươi.

Thi đế nói xong nhìn về phía dự phòng quang não kia, bờ môi khẽ mở, tựa hồ là đang đưa ra cái mệnh lệnh gì.

Một lát, hấn quay đầu lại nói.

- Chinh Đồ hào chiến hạm chỉ còn lại có những cái này, nếu bị ngươi đạt được, nói rõ cùng ngươi hữu duyên, ta vừa rồi để Chinh Đồ hào chiến hạm mở ra quyền sở hữu giới hạn cho ngươi.

Trần Trầm yên lặng không lời.

Thi đế này đối với hấn quá tốt, đến mức hấn trong lúc nhất thời đều có chút thụ sủng nhược kinh.

- Tốt, ta muốn nói với ngươi đều nói xong, đừng quên ngươi hứa hẹn, cáo từ! .

Thi đế dứt lời một cái lắc mình liền rời đi chiến hạm, lại một cái lắc mình trực tiếp biến mất tại chân trời.

Tư thái tiêu sái kia, có thể nói vung vung lên ống tay áo không mang đi một áng mây.

Trần Trầm nhìn xem phương hướng hấn rời xa suy nghĩ xuất thần.

Mục đích chân thực thi đế này hấn đoán không ra, nhưng đối phương nếu cho vị trí Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, vậy hấn khẳng định phải đi xem một cái.

Về phần châm ngôn kia là chữ gì...

Hắn không xen vào, cũng không tư cách chọn lựa.

Chỉ cần có thể trở thành Tiên Đế, cho dù trên chuỗi kiếm kia khắc là một cái chữ Soái, hắn cũng sẽ thật tốt lĩnh hội.

...

Nửa ngày sau.

Trần Trầm rút cục thuyết phục Thái Hư Long Côn cùng mình một chỗ lữ hành.

Nói thật, giờ đây Tiên giới quá mức hỗn loạn, hắn sợ Thái Hư Long Côn ở tại Tiên giới cũng sẽ xảy ra chuyện.

Thà rằng như vậy, còn không bằng cùng Thái Hư Long Côn cùng đi, dù sao tại bên trong không gian Hồng Mông hư vô, tốc độ Thái Hư Long Côn không kém hơn chính mình.

Thương lượng xong hết thảy, Trần Trầm không có trì hoãn một phần một hào, cùng ngày liền cùng Thái Hư Long Côn hướng về vết nứt Vẫn Tiên sơn bay đi.

Chuyến này, hắn cơ hồ có thể nói là mang tới tất cả gia sản, cho nên hắn đi không ràng buộc.

Nếu như nên nói còn có cái gì không yên lòng, chỉ sợ cũng chỉ có Phi Hoàng Tiên Vương cùng Thiên Phượng Tiên Vương đôi tỷ muội này.

Mắt thấy liền sẽ tiến vào vết nứt, Trần Trầm lấy ra tín vật Phi Hoàng Tiên Vương, rất nhanh hư ảnh Phi Hoàng Tiên Vương liền xuất hiện tại trước mặt hắn.

- Ta lần này chỉ sợ muốn rời khỏi Tiên giới một đoạn thời gian, người cẩn thận bảo trọng, nếu như không có việc lớn gì, không được

rời khỏi Phi Hoàng tiên vực.

- Người yên tâm, ngược lại người chuẩn bị đi chỗ nào? .

Phi Hoàng Tiên Vương cười hỏi.

Trần Trâm cười thần bí nói.

- Ta đi tìm một cốc đại cơ duyên.

- Vậy ta liền sớm chúc mừng người thành công.

Phi Hoàng Tiên Vương nụ cười bộc phát xán lạn.

Trần Trâm nhẹ gạt đầu, đang chuẩn bị thu hồi tín vật, đúng lúc này, xa xa bầu trời đột nhiên phong vân kích động.

Xem như tiên vực chi chủ, Trần Trâm có thể cảm ứng được ý chí Thiên Đạo Tiên giới.

Vừa rời phong vân khuấy động kia, hiển nhiên lại có Tiên Vương giao thủ.

- Giờ đây Tiên giới... Thật là đủ loạn...

Trong lòng Trần Trâm thở dài, nhưng còn không chờ hấn khẩu khí này than ra, hấn liền cảm ứng được một chỗ tiên vực biến thành tiên vực vô chủ.

Lần này sắc mặt hấn rất cực biến.

Cực kỳ hiển nhiên, vừa rời trong nháy mắt đó, có Tiên Vương thân là tiên vực chi chủ bị chém giết.

Giờ đây toàn bộ Tiên giới loại trừ chính mình cùng thi đế, còn có người nào thực lực như vậy trong thời gian ngắn chém giết một tên

n tiên vực chi chủ? .

Trần Trầm nhắm mắt lại, tỉ mỉ cảm ứng, rất nhanh liền xuyên thấu qua Thiên Đạo Tiên giới nhìn thấy tình cảnh một chỗ tiên vực lúc này

Đó là Thái Linh Tiên Vực.

Trần Trầm đã từng đi qua, còn bị Thái Linh Tiên Vương âm một tay, kém chút ngã xuống.

Còn tốt lúc đương thời Cửu U Minh Vương trợ giúp, hắn mới chạy thoát, đồng thời thuận thế cướp sạch luyện đan thất Thái Linh Tiên Vương, đoạt lại lò luyện đan Âm Dương Hợp Đạo.

Khi đó Thái Linh Tiên Vực tiên khí lượn lờ, tiên thảo khắp nơi.

Nhưng lúc này Thái Linh Tiên Vực thì sao? .

Tựa như Địa Ngục Tiên giới, khắp nơi đều là tiếng sát phạt, số lượng lớn thi thể trong hư không bông bênh, vô số tiên thảo linh vật tan thành mây khói, toàn bộ tiên vực đã đến bên bờ biên giới sắp sụp đổ.

Mà người dẫn đầu làm ra tất cả những thứ này Trần Trầm cũng hết sức quen thuộc, chính là ma thai Thiên Mệnh kia.

Lúc này Thiên Mệnh toàn thân kim giáp, cầm trong tay một cây đại kích, bên trên đại kích gánh lấy đầu Thái Linh Tiên Vương, sát khí trên kích cơ hồ không kém hơn Thí Thần Mâu, cũng không biết giết bao nhiêu tồn tại cấp Tiên Vương, kích kia mới có thể tích góp được sát khí như thế.

Mà tại phía sau Thiên Mệnh, còn đi theo vài trăm Tiên Vương, trong đó không ít thời gian lúc Trần Trầm đều tại trước phá phong nhìn thấy qua.

Đám người này những nơi đi qua, có thể nói tác cỏ không mọc.

Ma thai này thực lực thế nào mạnh như vậy... Hơn nữa nhìn bộ dáng còn có quan hệ cùng thi đế.

Trong lòng Trần Trầm ẩn có điều ngộ ra, theo bản năng nhìn về phía phương hướng thi đế rời đi.

Chương 872: Binh Đảm.

Chương 872: Binh Đảm.

- Thì ra là thế.

Trần Trầm tự lẩm bẩm một câu, theo sau liền chui vào không gian trong bụng Thái Hư Long Côn.

Thái Hư Long Côn không có cảm ứng Tiên giới gì, khẽ nói một tiếng tiếp tục xuất phát hướng về Vãn Tiên sơn.

...

Hơn nửa ngày sau.

Thái Hư Long Côn tiến vào không gian Hồng Mông hư vô.

Trần Trầm thì thông qua tin tức tọa độ thi đế cho hắn, bắt đầu cảm ứng vị trí Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia.

Lấy tốc độ Thái Hư Long Côn, ước chừng phải phi hành hơn nửa năm mới có thể đến...

Thoáng tính toán một chút, Trần Trầm liền suy tính ra chuyến này thời gian ngắn nhất cũng cần vài năm.

Nếu cần thời gian dài như vậy, Trần Trầm cũng không ngại, dù ắt khoát tại Chân Minh tiên vực bồi dưỡng lên một nhóm bộ hạ hấn.

Lần trước phát một đợt Kim Đan, thời gian dài như vậy mọi người đã không sai biệt lắm tiêu hóa trọn vẹn,

Giờ đây luận thực lực tổng hợp, Chân Minh tiên vực đã có thể cùng tiên vực Tiên giới phổ thông sánh ngang.

Tất nhiên, cái này tại trong mắt Trần Trầm vẫn như cũ còn thiếu rất nhiều.

Bất quá lần này hẳn không lại trực tiếp phát ra Kim Đan, mà cử hành đủ loại hoạt động, đủ loại thí luyện.

Thậm chí còn tại Chân Minh tiên vực làm ba bốn cái bí cảnh, đem đủ loại bảo vật giấu tại bên trong bí cảnh, để bộ hạ các Tiên Nhân mỗi người dựa vào cơ duyên bằng bản sự đi lấy.

...

Thời gian như nước chảy, trong nháy mắt liền qua hơn nửa năm.

Bất tri bất giác, Trần Trầm dần dần yêu sinh hoạt hiện tại loại rời xa thế tục huyền ảo, rời xa phân tranh này.

Một ngày này, Trần Trầm ngồi tại trên đỉnh đầu Thái Hư Long Côn, nhìn xem không gian hư vô vô tận phương xa.

Căn cứ hẳn cảm ứng, lúc này khoảng cách Tiên Thiên Hồng Môn g chi bảo kia chỉ còn lại không đến nghìn vạn dặm.

Theo khoảng cách đến nhìn, cần phải tại bên trong phạm vi hệ thống truy tung.

Tuy còn chưa thấy cái kia, nhưng Trần Trâm đã không kịp chờ đợi muốn biết đó là cái gì.

- Hệ thống, bên trong phạm vi truy tung vật liệu trân quý nhất ở đâu? .

- Phía trước kí chủ bên trong 980 vạn dặm, Tiên Thiên Hồng Môn g chi bảo hư không thần binh.

- Hư không thần binh... Đây là danh tự Tiên Thiên Hồng Môn g chi bảo kia sao? .

Trên mặt Trần Trâm lộ ra như có vẻ suy nghĩ.

Lúc đầu hẳn coi đó là một chuỗi kiếm, giờ đây nhìn tới dường như không có đơn giản như vậy.

Trừ đó ra, trong lòng của hẳn cũng bộc phát hiếu kỳ đối với hệ thống.

Thời điểm mới vừa đạt được hệ thống, hẳn chỉ là một người thường, chỉ cảm thấy hệ thống lợi hại.

Giờ đây hẳn đã là Tiên Vương, có càng thêm rõ ràng quen biết đó với bản nguyên lực lượng toàn bộ Hồng Môn không gian.

Càng biết qua Tiên Thiên Hồng Môn g chi bảo nghịch thiên như vậy, cũng đã gặp qua thi đế dạng siêu cấp quang não này.

Nhưng vô luận là cái gì, dường như cũng không sánh nổi hệ thống thần bí trong đầu hắn kia.

Hệ thống này dường như siêu thoát hết thảy sự vật đã biết, mặc cho người là ai, đều chạy không khỏi nó truy tung.

Liên cực kỳ đáng sợ.

Phải biết, vạn vật là có đẳng cấp.

Cũng tựa như Lục Đẩu, nó cảm ngộ thâm ngôn không đạt được cấp độ thi đế, liền không phá nổi phong ấn vết nứt.

Hệ thống có thể truy tung đến Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, đây có phải là mang ý nghĩa đẳng cấp hệ thống còn tại bên trên Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo hay không? .

Đang thời khắc lúc hắn suy tư, trong đầu đột nhiên vang lên thanh âm hệ thống nhắc nhở.

- Chúc mừng kí chủ truy tung đến kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo vô chủ thứ nhất, liền sắp mở ra công năng ẩn tàng.

Nghe nói như thế, trong lòng Trần Trầm chấn động mạnh một cái.

Từ khi đạt được hệ thống đến nay, hắn nghe được đủ loại nhắc nhở, cũng tiến hành qua đủ loại truy tung, nhưng dạng nhắc nhở này là lần đầu tiên.

- Cái công năng ẩn tàng gì? .

Trần Trầm theo bản năng hỏi.

Hệ thống không có trả lời.

Mặc dù như thế, nhưng trong lòng Trần Trầm sinh ra một loại dự

cảm kỳ diệu.

Hắn cảm giác chính mình sắp tiếp xúc đến hạch tâm hệ thống.

Đổi một loại thuyết pháp, hắn cảm giác sắp minh bạch hệ thống là cái thứ gì.

Ổn định xuống nỗi lòng, Trần Trầm nhắm mắt lại, bắt đầu yên tĩnh chờ đợi.

...

Sau một canh giờ.

Khoảng cách Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia còn có không đến trăm vạn dặm, Thái Hư Long Côn lúc này lại đột nhiên ngừng xuống, phát ra một tiếng kêu to quái dị.

Trần Trầm nghe đến đây đột nhiên mở mắt.

Hắn hiểu được ý tứ Thái Hư Long Côn, đây là đang đưa ra cảnh cáo, mang ý nghĩa phía trước có sinh vật để nó kiêng kỵ.

Thái Hư Long Côn là sinh vật cấp Tiên Vương, sinh linh có thể để nó kiêng kỵ... Chỉ sợ chỉ ít đều là cấp Tiên Vương.

Trong lòng Trần Trầm trầm nghĩ.

Sau khi do dự một hồi, hắn quyết định đem Thái Hư Long Côn lưu tại nơi này, chính mình đích thân tiến về vị trí hư không thần bí kia.

...

Khoảng cách trăm vạn dặm, đối với Trần Trầm tới nói không tính là cái gì, bất quá càng tiếp cận mục tiêu, hắn liền càng cảm giác á

p lực, tốc độ cũng biến đổi thành càng chậm.

Trộn vụn bay hơn một canh giờ, hẳn mới cảm ứng được mục tiêu tồn tại một sinh vật như thế nào.

Đó là một đầu vô cùng to lớn to bằng hành tinh kim loại, toàn thân đều là gai nhọn, như cùng một con nhím biển.

Mà tại trung tâm gai nhọn lít nha lít nhít, có một đôi mắt to lớn, đang dùng ánh mắt vô cùng băng lãnh hướng về phương hướng chính mình tồn tại nhìn tới.

Nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, cho chính mình cảm giác áp lực trên đường đi, chính là bởi vì đôi mắt này.

Đây là thứ quái quỷ gì? Chiến hạm hay là sinh linh? Hoặc là pháp bảo? .

Trong lòng Trần Trầm có chút im lặng, dọc theo con đường này hẳn cũng kiến thức qua một vài sinh vật kỳ quái, nhưng thân thể kim loại là lần đầu tiên gặp.

Không do dự, hẳn trực tiếp dùng hệ thống bắt đầu giám định, rất nhanh, hệ thống liền đưa ra đáp án.

- Dị thú xen lẫn Hư không thần binh, Binh Đảm, thực lực Tiên Vương đỉnh phong, trên dưới quanh người đều là pháp bảo.

Hệ thống mới vừa đưa ra đáp án, dị thú Binh Đảm bên kia đã động gậy lên.

Chỉ thấy toàn thân nó chấn động, trộn vụn hàng trăm cây gai ngược ngàn mét như là mũi tên hướng về Trần Trầm bắn chum đến.

Đối mặt loại sinh vật Tiên Vương đỉnh phong này Trần Trầm như ng không dám thất lễ, không nói hai lời liền móc ra Bất Động Thà

n Hoàng Chung.

Trong chớp mắt, tầng một hư ảnh hình chuông màu vàng liền che lại quanh thân Trần Trầm.

Đương đương đương! .

Kèm theo tiếng chuông vang liên tiếp, hàng trăm cây gai như là hạt mưa đánh vào bên trên hư ảnh Thần Hoàng Chung.

Bên trong Thần Hoàng Chung, thân thể Trần Trầm run lên bần bật, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi thành ngưng trọng vô cùng.

Chỉ luận uy lực, hàng trăm cây gai ngược này uy lực mỗi một cây vậy mà đều đi vào Đại Đạo Chí Bảo.

Đây vẫn chỉ là Binh Đảm này tùy ý một kích, nếu thật độc hết toàn lực, như vậy cũng được sao? .

Không được, không thể theo hấn chậm rãi hao tổn...

Trần Trầm trầm nghĩ trong lòng, cùng lúc đó, hấn mãnh liệt hướng về phía trước đẩy ra một chưởng, trong chớp mắt, một đạo Châm ngôn chữ Phong to lớn liền xuất hiện tại trước mặt hấn.

- Đi! .

Kèm theo một tiếng quát khẽ, châm ngôn chữ phong to lớn như là thái sơn áp đỉnh hướng về Binh Đảm to lớn kia trấn áp tới.

Dị thú Binh Đảm tựa hồ cảm giác được uy hiếp, một đôi mắt to lớn nhìn về phía đỉnh đầu, ánh mắt bộc phát lạnh nhạt.

Một giây sau, thân thể nó đột nhiên nứt ra một cái khe, một đạo linh quang kinh thiên từ bên trong khe hở kia bắn ra! .

Leng keng! .

Một tiếng kim loại nổ đùng vang lên, linh quang kia thẳng tắp đánh vào bên trên châm ngôn chữ Phong to lớn.

Bất quá châm ngôn liền là châm ngôn, lại phía dưới lực lượng phong ấn vô cùng cường đại, linh quang kia dần dần bắt đầu lờ mờ, mơ hồ có xu thế bị phong ấn.

Nhưng vào lúc này, cặp mắt Bình Đâm lại phát sinh biến hóa, hai đạo phù văn xuất hiện tại trong mắt nó.

Hai đạo phù văn này vừa ra, linh quang chống lại phong ấn kia mãnh liệt tỏa sáng hào quang, trong chớp mắt này vậy mà mơ hồ có xu thế xông phá phong ấn.

Chương 873: Châm Ngôn Quyết Đấu.

Chương 873: Châm Ngôn Quyết Đấu.

- Đây là cái lực lượng châm ngôn gì? .

Trong lòng Trần Trầm có chút kinh ngạc.

Phải biết phong ấn loại Công kích mềm này.

Muốn dựa vào thủ đoạn cường ngạnh đến xông phá đó là rất khó,

trừ phi song phương cảm ngộ châm ngôn đã không bên trên một cái cấp độ.

Nhưng lực lượng châm ngôn Binh Đàm kia xuất hiện xong, lại có xu thế xông phá phong ấn, như vậy có thể thấy châm ngôn đối phương đặc thù.

Khiến nội tâm Trần Trầm rất là tò mò.

Bởi vì, cái này rất có thể là lực lượng châm ngôn hấn sau này nắm giữ.

Mắt thấy linh quang kia tan ra bản thể, trở thành một chuỗi kiếm sắc bén, Trần Trầm tiện tay mãnh liệt vung lên, Tử Tiêu Ngự Thần Luân gào thét mà ra, tựa như cực nhanh đụng phải kiếm sắc bén kia.

Đương! .

Một tiếng vang giòn! .

Kiếm sắc bén kia chấn minh một tiếng, bị oanh lui trở về.

Đồng thời Tử Tiêu Ngự Thần Luân cũng ảm đạm vô quang về tới trong tay Trần Trầm.

Lúc này, Châm ngôn chữ Phong Trần Trầm bắt đầu gia tăng tốc độ hạ xuống.

Binh Đàm thấy vậy toàn thân bắt đầu phát ra quang mang kim loại, phảng phất như trong nháy mắt biến thành một khóa hằng tinh.

Cùng lúc đó, vô số gai ngược từ trên người nó bay ra, cuối cùng hợp thành một mặt tấm thuẫn vô cùng to lớn ngăn tại phía trên nó.

Chữ Phong rơi vào trên tấm thuẫn, tấm thuẫn quang mang nhanh

chóng lờ mờ.

Đúng lúc này, châm ngôn kỳ dị kia tái hiện, tám thuấn phảng phất như thoáng cái đạt được gia trì to lớn, vậy mà cứ thế mà kháng trụ phong ấn.

- Có chút ý tứ.

Ánh mắt Trần Trầm chớp lên, đồng thời đưa tay thò vào trong nhả n trử vật.

Rất nhanh Tứ Thần Thị xuất hiện tại chung quanh hắn.

Tứ Thần Thị phân biệt là Công,.

Ngự,.

Phong,.

Triền,.

Chia nhau nắm trong tay bốn loại lực lượng châm ngôn.

Tuy không tới cảnh giới cực kỳ cao thâm, nhưng lẫn nhau phối hợp, uy lực cực mạnh, có thể nói vương giả trong Đại Đạo Chí Bảo.

Tứ Thần Thị vừa ra, lập tức đem Binh Đảm bao vây tại trong đó.

Trần Trầm lúc này lại lần nữa làm ra một đạo phong ấn, hướng về Binh Đảm trấn áp tới.

Binh Đảm kia thấy vậy trong mắt vậy mà lóe lên một chút khinh miệt, một giây sau, châm ngôn kỳ dị kia lại lần nữa xuất hiện, trực tiếp khắc ở Bên trên Ngự trong Tứ Thần Thị.

Thân thể Ngự run lên bần bật, theo sau vậy mà không bị khống chế

ế hướng về phong ấn Trần Trầm mới vừa tạo nên bay đi, trong nháy mắt, liền bị phong ấn đánh trúng, lơ lửng ở trong hư không độn g đây không được.

Trần Trầm thấy vậy vội vàng đem toàn bộ Tứ Thần Thị thu về, châm ngôn Binh Đảm kia cụ thể là cái gì hắn còn không rõ lắm, nhưng công năng hắn đã có mấy phần hiểu biết.

Nếu như hắn không tính sai, hắn là một loại châm ngôn gia trì tại bên trên pháp bảo.

Có thể làm cho pháp bảo mạnh lên, thậm chí có thể cướp đoạt quyền khống chế pháp bảo người khác.

- Binh... Hoặc là bảo? .

Trong lòng Trần Trầm càng nghiêng về châm ngôn là Binh kia,.

Cuối cùng quái vật này gọi Binh Đảm, Tiên Thiên Hồng Mông châm ngôn gia trì kia gọi hư không thần binh.

- Lợi hại! .

Trần Trầm cũng mặc kệ Binh Đảm kia có nghe hiểu hay không, cáo giọng tán thưởng một câu.

Nói thật, thực lực hắn không ít đến từ pháp bảo, nếu không thể cả m ngôn ngữ châm ngôn Phong, hắn chỉ sợ đến mức hoàn toàn bị Binh Đảm này kiềm chế.

Đã dùng pháp bảo không cảm xuống Binh Đảm này, Trần Trầm dứt khoát thụt lùi mấy vạn dặm.

Tiếp đó đem Lục Đâu gọi ra,.

Lục Đâu gần đây mới vừa bước vào cảnh giới Tiên Vương, nếu n

hư chỉ luận tu vi, tất nhiên không giúp được chính mình.

Nhưng Lục Đậ cảm ngộ châm ngôn tên là Giải,.

Đây là một loại châm ngôn kỳ dị.

Không chỉ có tác dụng phá vỡ phong ấn, còn có một loại công năng tương tự với tịnh hóa.

Tịnh hóa như thế nào? Chính là có thể tiêu trừ đủ loại cường hóa gia trì địch nhân, có thể tiêu trừ ảnh hưởng tiêu cực chính mình.

- Lục Đậ, người xem một chút, có thể giải lực lượng châm ngôn trên Tứ Thần Thị này hay không.

Trần Trầm một bên nói một bên đem Ngự Lẫy ra.

Lục Đậ liếc một chút, bên trên mai rùa bắt đầu xuất hiện lực lượng châm ngôn, cuối cùng khắc ở bên trên Ngự.

Ngự một trận quang mang lấp lóe, phong ấn trong đó thiếu đi ba t hành, ảnh hưởng đến từ Binh Đâm thiếu đi bốn phần.

Gặp mình không thể đem Ngự khôi phục bình thường, ánh mắt Lục Đậ có chút ủy khuất.

Trần Trầm cũng cười nói.

- Đủ rồi, theo ta xuất chiến! .

Dứt lời Trần Trầm ôm lấy Lục Đậ, lại lần nữa bay đến phía trước chỗ Binh Đâm không xa.

Bất quá còn không chờ nó xuất thủ, Binh Đâm lần này động thủ trước, một trận quang mang lấp lóe, mấy vạn gai ngược vậy mà tạo thành trận pháp hướng về Trần Trầm Lục Đậ bao phủ đến.

Hơn nữa mấy vạn gai ngược này cũng không ngoại lệ, tất cả đều lóe ra ánh sáng châm ngôn, nếu như luận uy lực, chỉ sợ mỗi một cây gai ngược cũng không thua Đại Đạo Chí Bảo.

Bị mấy vạn Đại Đạo Chí Bảo công kích, mặt Trần Trâm thoáng cá i tái rồi, vội vàng nói.

- Lục Đậu, cho ta...

Không chờ hắn nói xong, Lục Đậu ngao một tiếng gầm nhẹ, trên mình bắn ra vô số Giải.

! .

Suu suu suu...

Trong nháy mắt, trên vạn Giải.

Liên khắc ở bên trên những cái gai ngược kia.

Bị chữ Giải đụng chạm, hàng vạn cây gai ngược như là bên trong chảo dầu nóng bị tưới một chậu nước lạnh, uy lực giảm nhiều.

Nhưng mặc dù như thế, y nguyên không thể khinh thường, Trần Trâm hít sâu một hơi, nhắm mắt lại toàn lực thôi thúc Bất Động Thần Hoàng Chung, kèm thêm Như Ý Thần Biến Giáp cũng từ trong cơ thể hắn túa ra đến.

Về phần phòng ngự pháp bảo trọn vẹn thoát khỏi thân thể của hắn khác, hắn không dám dùng linh tinh.

Phanh phanh phanh! .

Liên tiếp tiếng nổ vang tại bên tai nổ tung, Trần Trâm cảm giác lực c lượng trong cơ thể lấy tốc độ cực nhanh giảm thiểu.

Lại nhìn Binh Đảm xa xa, lại còn đang thôi động gai ngược hướng chính mình đánh tới.

Tiếp tục như vậy không thể được.

Trần Trầm cắn răng, trực tiếp triệt bỏ Bất Động Thần Hoàng Chung, cả người biến thành một đạo tia chớp hướng về Binh Đảm vọt tới.

Trên đường đi, mấy chục cây gai ngược đâm vào trên Như Ý Thần Biến Giáp.

Chỉ luận lực phòng ngự, Như Ý Thần Biến Giáp kém Bất Động Thần Hoàng Chung quá nhiều, trong lúc nhất thời Trần Trầm chỉ cảm thấy thân thể rung mạnh, phảng phất như bị mấy chục tòa núi lớn đập trúng! .

Phốc! .

Phun ra một ngụm máu tươi, Trần Trầm cố nén cường thế, toàn lực thôi động lực lượng chân âm, sau khi lại trải qua chịu mấy trăm cây gai ngược đâm, hấn mãnh liệt phát tay hướng về Binh Đảm ẩn qua.

Một giây sau, một đạo Phong to lớn không kém hơn lúc trước phong ẩn vết nứt.

Hướng về Binh Đảm nhanh chóng trấn áp tới! .

Binh Đảm nhìn thấy chữ Phong kia,.

Một đôi mắt to nhanh chóng co vào, toàn bộ thân thể cũng co vào theo.

Cùng lúc đó, vô số gai ngược bay ngược quay về, lại lần nữa tạo t

hành một mặt tám thuẫn to lớn đủ để che khuất bầu trời! .

Bên trên tám thuẫn to lớn, vô số phù văn lưu chuyển, như là nòng nọc, cuối cùng biến thành châm ngôn Kỳ dị kia.

Đạt được châm ngôn gia trì, tám thuẫn to lớn quang mang tăng vọt, chỉ luận khí thể viễn siêu bất luận một Đại Đạo Chí Bảo nào Trần Trầm nhìn thấy! .

Nhìn thấy tám thuẫn to lớn này, cũng không cần Trần Trầm nói, Lục Đức nhảy lên một cái, bay đến trên tám thuẫn.

Nương theo mà tới là một Chử Giải to lớn.

.

Tám thuẫn bị Chử Giải xông lên, châm ngôn trên đó bỗng nhiên lơ lờ mờ, dần dần biến đổi thành mơ hồ.

Lúc này, phong ấn to lớn Trần Trầm rớt cục hạ xuống, khắc ở trên tám thuẫn.

Trong chớp mắt, phong ấn to lớn biến thành vô số phong ấn nhỏ bé, phong ấn chặt tất cả gai ngược.

Ào ào ào! .

Tám thuẫn lúc đầu phảng phát như không thể phá vỡ tại thời khắc này như là đầy kim sơn đồ ngọc trụ sụp đổ.

Theo sau, phong ấn chói mắt vô cùng xông phá trùng điệp cách trờ ở, khắc ở giữa hai mắt Bình Đàm.

Chương 874: Hồng Mông Tế Đàn.

Chương 874: Hồng Mông Tế Đàn.

Vù vù! .

Một tiếng thổi nhẹ, ánh mắt Binh Đảm đột nhiên cứng ngắc, quan h thân quang mang cũng ở trong chớp mắt lờ mờ.

Một lát, Binh Đảm liền bị triệt để phong ấn tại chỗ, không nhúc nhích, giống như vật chết.

Trần Trầm thấy vậy nhẹ nhàng thổi ra, mang theo Lục Đậu rơi vào trên mình Binh Đảm.

Thứ này không chỉ quái dị vô cùng, thực lực càng cường hoành, lần này nếu không có Lục Đậu tương trợ, chỉ sợ hẳn không có cách nào bắt lại.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm vuốt vuốt đầu Lục Đậu, xem như cổ vũ.

Ngay sau đó hẳn liền căn cứ hệ thống chỉ dẫn, tại dưới thân Binh Đảm tìm tới chuôi hư không thần binh ngoại hình cực giống kiếm kia.

Hư không thần binh này dài ngàn mét, rộng tới năm trăm mét, kích thước giống như đúc cùng kích thước thi để đưa ra.

Ngay tại một tích tắc Trần Trầm bắt được hư không thần binh kia, trong đầu hệ thống đột nhiên truyền ra nhắc nhở.

- Chúc mừng kí chủ lần đầu tiên tìm tới Tiên Thiên Hồng Mông c

hi bảo vô chủ, xin hỏi kí chủ có nguyện ý đem vật này dung nhập bên trong hệ thống, lấy mở ra công năng ẩn tàng hệ thống hay không.

Nghe được nhắc nhở này, cả người Trần Trầm đều ngây ngẩn cả người.

Đem hư không thần binh dung nhập hệ thống, đây chẳng phải là đại biểu hư không thần binh sẽ cứ thế biến mất.

Vậy hắn còn có thể có cơ hội thành tựu Tiên Đế sao? .

Bất quá hắn cũng chỉ do dự ba giây mà thôi, cuối cùng hắn có thể tại thời gian ngắn như vậy bước vào Tiên Vương, công lao hệ thống lớn nhất.

So với Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo gì, hệ thống rõ ràng quan trọng hơn.

Thậm chí có một đoạn thời gian như thế, hắn hoài nghi hệ thống liên hệ là một Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, trên đó khắc không phải dấu đuôi theo.

Liên hệ là Tì.

Chỉ bất quá giờ đây nhìn tới, hắn là hắn nghĩ sai.

- Ta... Ta nguyện ý.

Trần Trầm hít sâu một hơi, chậm chậm đáp lại nói.

Tiếng nói vừa ra, trong bàn tay hắn mãnh liệt sáng lên một đạo quang mang, quang mang này tiếp xúc đến hư không thần binh kia xong, bắt đầu dung nhập trong đó, ngay sau đó hư không thần binh liền bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ.

Ước chừng qua thêm vài phút đồng hồ, hư không thần binh liền hoàn toàn biến mất tại trước mặt Trần Trầm.

Nhưng vào lúc này, Trần Trầm cảm ứng được hệ thống phát sinh biến hóa.

Nói đúng ra, là trong đầu hẳn nhiều hơn một tòa kỳ dị tương tự với tế đàn.

Bên trên Tế đàn này có chín cái vị trí, chín vị trí đan xen tung hoành, cuối cùng thông hướng cùng một phương hướng.

Phương hướng kia một vùng tăm tối, cụ thể có cái gì, Trần Trầm cũng thấy không rõ lắm.

Giờ đây dung hợp hư không thần binh, bên trong chín cái vị trí có một vị trí xuất hiện huyền ảnh hư không thần binh, đồng thời một Chử Bình thật to lơ lửng tại phía trên hư không thần binh.

- Đây là... Muốn hấp thu chín kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, mới có thể nhìn thấy thông hướng phương hướng cuối cùng kia sao? .

Khóe mắt Trần Trầm giật giật, trong lòng có chút chấn động.

Người bình thường đạt được một kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, liền có cơ hội thành tựu Tiên Đế.

Mà hệ thống làm ra một cái tế đàn như thế, cần chín kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo mới có thể mở ra.

Nếu thật một ngày kia, có thể tập hợp, sẽ làm ra cái gì? .

Chẳng lẽ bên trên Tiên Đế, còn có càng cường đại hơn tồn tại? .

Khiến Trần Trầm kim lòng không được liên tưởng đến cái việc để

tất cả Tiên Đế điên cuồng này, thậm chí đưa tới chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo hai thế giới đại chiến.

Truyền thuyết bên trên món bảo vật kia có hư vô đầu nguồn tất cả âm ngôn toàn bộ không gian Hồng Mông...

Nghĩ tới đây, tốc độ tim Trần Trầm đập không khỏi nhanh hơn không ít.

Lúc này, trong đầu lại vang lên thanh âm hệ thống nhắc nhở.

- Hồng Mông tế đàn đã mở ra, chúc mừng kí chủ tiếp xúc đến nhiệm vụ cuối cùng hệ thống.

- Giờ đây tế đàn mở ra một phần chín, phạm vi hệ thống truy tung tăng lên tới một toà đại thế giới.

- Trừ đó ra, tế đàn đã hoàn toàn nắm giữ chữ Âm ngôn Bình, kí chủ có thể thông qua hiến tế vật liệu liên quan Bình, thu được cảm ngộ Bình.

Nghe đến đó, trong lòng Trần Trầm thở dài nhẹ nhõm.

Tuy hẳn biết hiến tế hư không thần binh, tương lai sẽ có vô hạn khả năng.

Nhưng hẳn cũng hi vọng hiện tại có thể đạt được một chút chỗ tốt, nếu không có đầy đủ thực lực, hẳn làm sao đi tìm Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo tiếp theo? .

Còn tốt, bên trong tế đàn hệ thống cũng không phải nuốt hư không thần binh liền mặc kệ, còn mở ra những chức năng khác.

Nhất là cái khả năng hiến tế này, giờ đây với hẳn tới nói rất là quan trọng.

Liên tương đương với hấn mất đi quyền sử dụng hư không thần binh, nhưng thu được năng lực nhanh chóng lĩnh hội chữ Châm ngô n Binh.

Không do dự, Trần Trầm trực tiếp hiến tế một kiện Đại Đạo Chí Bảo.

Trong chớp mắt, một Binh như có như không, mười điểm mơ hồ.

Liên xuất hiện tại trong đầu của hấn.

Trần Trầm theo bản năng đưa ra tay, trong hư không khoa tay múa chân.

- Không đến một phần trăm...

Một lát, Trần Trầm tự lảm bảm.

Hiến tế một kiện Đại Đạo Chí Bảo, lấy được một phần trăm cảm ngộ, cái này thật là đủ keo kiệt.

Bất quá cũng may hấn ban đầu ở trong Phong Thần Ma Quán đạt được quá nhiều bảo vật, phía sau mấy lần chiến đấu lại thu được không ít, cho nên trong lòng có lực lượng.

Không có suy nghĩ nhiều, Trần Trầm lần này trực tiếp hiến tế mười vạn món pháp bảo, trong đó còn bao hàm mười Đại Đạo Chí Bảo.

Trong chớp mắt, hấn cảm ngộ Binh, liền đạt tới mười lăm phần trăm.

Nhanh chóng tăng lên như vậy, dù cho là lúc trước chiến hạm truyền thân cho chính mình, cũng còn kém rất rất xa, trên mặt Trần Trầm trong bất tri bất giác đã treo đầy nụ cười.

Suy nghĩ một chút, hấn nhìn xem Binh Đảm.

Thứ này toàn thân là pháp bảo, bản thân cũng ở vào trạng thái nửa pháp bảo nửa sinh vật, hấn cũng có thể hiển tế a? .

Nghĩ tới đây, Trần Trầm đưa tay đặt tại bên trên Binh Đảm.

Trong chớp mắt, một đạo quang mang dung nhập bên trong Binh Đảm, theo sau Binh Đảm cũng như những pháp bảo kia đồng dạng, hoàn toàn biến mất vô tung.

Cùng lúc đó, trong đầu Trần Trầm bên trên tế đàn tỏa sáng hào quang, hấn cảm ngộ Châm ngôn chữ Binh liên tục tăng lên, cũng không lâu lắm, liền tăng lên tới bốn mươi phần trăm.

Nói cách khác chỉ Binh Đảm này, liền tương đương với mấy trăm ngàn món pháp bảo.

- Bốn mươi phần trăm còn thiếu rất nhiều.

Trần Trầm làm bầm lâu bầu, trong mắt bắt đầu phiếm hồng.

Lần này hấn trực tiếp lấy ra cơ hồ tất cả pháp bảo hấn, chỉ lưu lại mấy món bình thường thường xuyên dùng, tỷ như Bất Động Thần Hoàng Chung, Tử Tiêu Ngự Thần Luân, Tứ Thần Thị các loại.

Cùng một chút bảo vật phi thường thích hợp bộ hạ, nhưng còn không đưa đi.

Nói tóm lại, lần này trực tiếp móc ra chín mươi chín phần trăm bảo vật hấn, số lượng kinh người đạt tới hơn hai trăm vạn cái.

Thoáng cái hiển tế nhiều bảo vật như vậy, tay Trần Trầm cũng có chút phát run.

Nhưng có câu nói rất hay, có bỏ mới có được, hấn không phải loại

người ưa thích chiếm cứ lấy bảo sơn lại không tồn kia.

Lưu quang hiện lên, mảng lớn mảng lớn bảo vật bắt đầu biến mất, quang mang tế đàn lập loè không ngừng, Trần Trầm Cảm ngộ Bình cũng liên tục tăng lên.

Một mực qua hơn thời gian nửa ngày, Trần Trầm mới đình chỉ hiến tế.

Lúc này trước mặt hắn còn có mười vạn kiện bảo vật, nhưng mặc cho hắn lại hiến tế thế nào, cảm ngộ châm ngôn chữ Bình cũng không tăng lên nữa.

- Chín mươi chín phần trăm... Quả nhiên một bước cuối thành tựu Tiên Đế là phải dựa vào chính mình.

Trần Trầm lắc đầu cười cười, thu hồi bảo vật còn lại trước mặt, tiếp đó không ngừng khoa tay múa chân hư không, cũng không lâu lắm, một đạo châm ngôn cùng Bình bên trên tế đàn cơ hồ giống như đúc liền xuất hiện tại trước mặt hắn.

Chương 875: Ma Tiên Đế.

Chương 875: Ma Tiên Đế.

Cái châm ngôn này thành hình xong, tâm niệm Trần Trầm vừa động, liền bám vào trên Như Ý Thần Biến Giáp.

Trong chớp mắt, Như Ý Thần Biến Giáp khí thế tăng vọt, lúc đầu

áo giáp màu đen thoáng qua liền biến thành đỏ rực.

Trừ đó ra, Trần Trầm càng cảm nhận được một cỗ lực lượng cực kỳ đáng sợ đang hướng trong cơ thể mình tuôn.

Tại thời khắc này, hấn cảm giác chỉ cần toàn lực thôi động Như Ý Thần Biến Giáp, liền đủ để nghiền ép trạng thái đỉnh phong lúc trước thôi động sáu bảy kiện Đại Đạo Chí Bảo mới có thể đạt tới kia.

Cái châm ngôn chữ binh này thật lợi hại.

Cảm ngộ châm ngôn này chín mươi chín phần trăm, Trần Trầm tự nhiên có cực sâu hiểu.

Cái châm ngôn này nếu gia trì tại bên trên pháp bảo, là có thể để lực công kích pháp bảo càng mạnh, gia trì tại bên trên pháp bảo phòng ngự, thì sẽ tăng lên trên diện rộng pháp bảo phòng ngự.

Lúc trước Binh Đảm kia bắn ra lưu quang có thể lay động chính mình phong ấn, là bởi vì Châm ngôn chữ Binh gia trì lưu quang kia, mà lưu quang kia là một kiện pháp bảo phá phong.

Loại trừ gia trì pháp bảo chính mình ra, châm ngôn này còn có thể khống chế pháp bảo người khác.

Năng lực này đồng dạng nghịch thiên.

Lấy hấn giờ đây cảm ngộ chín mươi chín phần trăm, chỉ cần kẻ đối địch sử dụng không phải Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, vậy liền chẳng khác gì là pháp bảo hấn.

Cho dù là Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, hấn cũng có thể quấy rối một hai.

Mà Binh Đảm lúc trước, chỉ có thể khống chế pháp bảo Đại Đạo

Chí Bảo rời xa chủ nhân, nhỏ yếu hơn hẳn không ít.

Gia tri chính mình, suy yếu đối phương, cứ kéo dài tình huống như thế, thực lực song phương chênh lệch sẽ trong nháy mắt bị kéo ra, cái này tại thời điểm đấu pháp có thể phát huy tác dụng lớn bao nhiêu, có thể nghĩ mà biết.

Giờ đây Trần Trầm đã có lòng tin xưng chính mình vô địch phía dưới Tiên Đế.

- Tiên Vương mạnh nhất, hắc hắc.

Trần Trầm cười khẽ một tiếng, lần này tuy không thể trực tiếp trở thành Tiên Đế, nhưng hẳn đã thỏa mãn.

Huống chi, Cảm ngộ Binh chỉ còn sót một phần trăm, hẳn tự tin không bao lâu, là có thể trở thành Tiên Đế! .

...

Cơ duyên đã tới tay, Trần Trầm không tiếp tục lưu lại, bắt quá ngay tại thời điểm hẳn chuẩn bị đi trở về, hẳn ý tưởng đột phát, đem Chinh Đồ hào chiến hạm lấy ra.

Tiến vào bên trong Chinh Đồ hào chiến hạm, Trần Trầm bắt đầu không qua dự phòng quang não điều tra tọa độ vũ trụ.

Trước đây, tọa độ như thế này hẳn không cách nào thẩm tra, nhưng sau khi thi để cho hẳn quyền hạn tối cao, giờ đây chiến hạm này đối với hẳn mà nói, đã không bí mật gì đáng nói.

Dự phòng quang não đạt được mệnh lệnh xong, rất nhanh đưa ra đáp án.

Nhìn tới đánh dấu, Trần Trầm thoáng tính toán một chút, không k hởi lắc đầu.

- Từ nơi này đi vũ trụ... Lấy tốc độ Thái Hư Long Côn còn cần phải bay lâu dài ngàn năm, thật là xa.

Biết được nơi đây cách vũ trụ còn có khoảng cách xa xôi như thế, Trần Trâm cắt đứt một chút ý niệm đi vũ trụ nhìn.

Nếu lấy ra chiến hạm, Trần Trâm dứt khoát đem Châm ngôn chữ Bình gia trì đến trên chiến hạm, muốn nhìn một chút có thể đến cái tác dụng gì hay không.

Ai biết vừa thêm này, hư ảnh dự phòng quang não hóa thành kia rún lên, vậy mà mơ hồ có xu thế hóa thực.

- Các nơi công năng chiến hạm tăng lên trăm phần trăm, khả năng tính toán dự phòng quang não tăng lên 300%.

Hư ảnh kia nhanh chóng nói, ngữ khí nhiều một chút tình cảm hơn trước.

Trần Trâm thấy vậy trong lòng không khỏi mạnh động ý niệm chữ a trị Chinh Đồ hào chiến hạm này.

Hắn tu luyện Thái Thanh Huyền Thiên Đạo, chỉ cần có căn kẽ kết cấu đồ chiến hạm, lại có đầy đủ vật chất đại đạo, làm ra chủ thể chiến hạm, bất quá là sự tình một ý niệm.

- Cho ta chi tiết căn kẽ Chinh Đồ hào chiến hạm.

Trần Trâm hạ đạt mệnh lệnh.

Hư ảnh nhẹ gật đầu, theo sau số lượng lớn tin tức truyền thấu đến trong đầu Trần Trâm.

Chinh Đồ hào chiến hạm dài mười vạn dặm, rộng hai vạn dặm... Toàn thân kết cấu siêu văn hợp kim... Khổng chế sáu loại lực lượng

g chậm ngôn, bên trong Đại thế giới tốc độ nhanh nhất làm tốc độ ánh sáng, bên trong không gian Hồng Mông hư vô có thể thực hiện vô hạn gia tốc...

Nhìn xem con số cụ thể từng mục một, trong lòng Trần Trầm không khỏi tán thưởng.

Nói thật, thiết kế chế tạo ra dạng một tàu chiến hạm này, hạn độ tranh cãi chỉ sợ không thấp hơn trở thành Tiên Đế.

L- Ưc phá hoại Chinh Đồ hào chiến hạm hoàn chỉnh có thể tương đương cùng Tiên Đế, nếu lại có chính mình gia trì...

Trần Trầm tự lẩm bầm, giờ phút này hẳn đột nhiên ý thức được tầm quan trọng chậm ngôn Binh này đối với văn minh khoa kỹ.

Cuối cùng văn minh khoa kỹ, xét đến cùng là lợi dụng vật liệu.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Trầm sinh ra một loại cảm giác nguỵ cơ.

Nếu tại trước lúc hẳn chưa có đủ toàn bộ sức tự vệ, bị một vài Tiên Đế hoặc là đại lão văn minh khoa kỹ biết được chính mình cảm ngộ chậm ngôn là Binh,.

Vậy sợ rằng không phải một chuyện tốt.

Điều thấp, vẫn nên khiêm tốn một chút tốt.

Nội tâm Trần Trầm âm thầm nhắc nhở chính mình,.

Về phần Chinh Đồ hào chiến hạm, hẳn muốn chữa trị, không chỉ vẹn vẹn muốn chữa trị, hẳn còn muốn đổi thành tài liệu càng tốt hơn trong vũ trụ không có, kiến tạo ra một chiếc siêu cấp chiến hạm xưa nay chưa từng có.

Đến lúc đó lại phối hợp chằm ngôn chữ Bình, bên trong không gì an Hồng Mông hư vô này hẳn còn có chỗ nào đi không được? .

...

Cùng lúc đó.

Bên trong Tiên Giới, trải qua hơn nửa năm luân phiên đại chiến, liên minh đã chỉ còn trên danh nghĩa.

Thiên Mệnh tự xưng Ma Tiên Đế, lúc này đã khống chế gần như các hín mười phần trăm tiên vực toàn bộ Tiên giới, bộ hạ Tiên Vương càng là đạt tới gần vạn đông đúc.

Bất quá, trong lòng của hắn cũng không vui sướng thế nào.

Bởi vì hắn cách Tiên Đế, còn kém một bước như thế, không cách nào chạm đến.

Một ngày này, Thiên Mệnh tại đại điện bên trong Bắc Thần Tiên Đình triệu tập mấy ngàn Tiên Vương.

So với hơn nửa năm trước, thái độ một đám Tiên Vương đã triệt để phát sinh chuyển biến.

Giờ phút này Thiên Mệnh không nói lời nào, mấy ngàn Tiên Vương phía dưới không người dám phát ra một tư một hào tiếng.

Không có cách nào, Ma Tiên Đế bọn hắn này thực lực quá mạnh, thậm chí so phải mạnh hơn thi đế trước đây một đoạn.

Bên trong toàn bộ Tiên Giới, mặc kệ người nắm trong tay tiên vực các Tiên Vương cũng tốt, hay là Tiên Vương có Đại Đạo Chí Bảo cũng tốt, toàn bộ không phải địch thủ Ma Tiên Đế.

Thực lực như thế, chỉ sợ lúc nào cũng có thể vắn đỉnh Tiên Đế.

- Giờ đây bên trong Tiên Giới, còn có tiên vực nào không có quy t
huận? .

Thiên Mệnh cao cao tại thượng, trầm ngâm thật lâu, hỏi ra một vấ
n đề như vậy.

Một giây sau, phía dưới liền đi ra một vị Tiên Vương, đưa ra đáp
án.

- Chỉ còn dư lại Tứ Cục Tiên Vương này một ít lão Tiên Vương t
hực lực cường đại, đức cao vọng trọng nắm trong tay tiên vực, củ
ng Phi Hoàng tiên vực, Cửu Thiên tiên vực bị phong ấn.

Nghe được đáp án này, Thiên Mệnh nhú mày.

Hắn mơ hồ cảm giác muốn thành tựu Tiên Đế, liền phải đem tiên
vực còn lại đánh hạ mới được.

Phi Hoàng tiên vực, Cửu Thiên tiên vực phong ấn tất nhiên cường
đại, nhưng không làm khó được hắn hiện tại.

Bất quá lúc gần đi thi đế đã từng nói, để hắn chớ có trêu chọc Thầ
n Tú Tiên Vương.

Mà Thần Tú Tiên Vương cùng Phi Hoàng Tiên Vương Thiên Phư
ợng Tiên Vương quan hệ không ít.

- Mà thôi, hai nơi tiên vực này cuối cùng lại xử lý a... Thần Tú Ti
ên Vương kia...

Trong lòng Thiên Mệnh tự nói, ánh mắt bất tri bất giác biến đổi th
ành tĩnh mịch lên.

Thần Tú Tiên Vương hắn gặp qua mấy lần, chẳng biết tại sao, hắn
luôn cảm giác mình cùng đối phương có ràng buộc đặc thù.

- Ma Tiên Đế đại nhân, bước kế tiếp chúng ta tiến công nơi nào? .

Phía dưới có Tiên Vương hỏi.

Trước đây thi đế kiêng kị cái gì Tứ Cực Tiên Vương, để Tứ Cực Tiên Vương lập xuống lời thề, nhưng bây giờ Ma Tiên Đế lại sẽ không kiêng kị.

Điểm ấy, chúng Tiên Vương bọn hấn tại chỗ đều biết.

- Tứ Cực tiên vực a, mấy lão già kia sống có chút quá lâu.

Thiên Mệnh nhìn phía xa, ánh mắt mười điểm lơ lửng, không yên lòng trả lời.

Chương 876: Lệnh Bài Tiên Đế.

Chương 876: Lệnh Bài Tiên Đế.

Ba ngày sau.

Bên trong Đông Cực tiên vực, Cực Đông Tiên Vương một mặt ta ng thương nhìn xem tầng mây dày nặng phía trên bên ngoài trận pháp, phối hợp thân thể hấn đồng dạng trẻ nhỏ kia, lộ ra đến mười điểm không hài hòa.

Phía trên bên trong, chỉ là Tiên Vương liền có mấy trăm, chớ nói chi là còn có cường giả đệ nhất toàn bộ Tiên giới hôm nay, Ma Ti

ên Đế Bắc Thần Tiên Vực.

- Cực Đông Tiên Vương, người là Tiên Vương nhiều tuổi nhất Tiên giới, ta không muốn giết người, buông ra trận pháp a, từ nay về sau quy thuận ta.

Thân thể Cực Đông Tiên Vương hơi rung nhẹ xuống.

Một ngày trước, Cực Nam Tiên Vương thể sống chết không hàng, giờ đây toàn bộ Nam Cực tiên vực đã biến thành đất khô cằn, bản thân Cực Nam Tiên Vương càng bị chém thành mấy khúc.

Giờ phút này nếu hắn không hàng, hạ tràng chỉ sợ cũng đồng dạng.

Kỳ thực Ma Tiên Đế này nếu là thánh minh chi tiên gì thì cũng thôi đi, hắn không phải không thể quy thuận.

Nhưng Ma Tiên Đế này tính cách cổ quái, tác phong làm việc càng cực kỳ thô bạo.

Một năm này chinh chiến xuống, chỗ tiên vực hể hắn qua, nhất định phải tử thương hơn phân nửa, cả bản thân tiên vực, đều bị phá hư không ra hình thù gì.

Một năm trước, Tiên giới còn có hơn chín nghìn tiên vực, mà giờ đây Tiên giới chỉ còn lại không đến tám nghìn tiên vực.

Các loại tai họa này, đối với toàn bộ Tiên giới tới nói coi là đại kiếp mấy ngàn vạn năm không có.

- Hàng không hàng? .

Trong tầng mây, Thiên Mệnh đưa ra tay, tiện tay một điểm, trận pháp phía dưới ứng thanh mà phá.

Tất cả Tiên Nhân toàn bộ Đông Cực tiên vực trong chớp mắt toàn bộ bạo lộ tại phía dưới đồ đao.

Không ít tử tôn hậu bối Cực Đông Tiên Vương đều sợ choáng váng, tại chỗ liền quỳ xuống, khẩn cầu Cực Đông Tiên Vương đầu hàng.

Nghe lấy một đám tiếng cầu xin tha thứ phía sau, biểu lộ Cực Đông Tiên Vương bộc phát tang thương, qua thật lâu, hẳn khẽ thở dài một hơi, tiếp đó đem một mai lệnh bài lấy ra.

Trên bầu trời một đám Tiên Vương liền yên tĩnh mà nhìn xem hẳn, không có người ngăn cản.

- Thái Thượng Tiên Đế, Tiên giới gặp phải đại kiếp trước đó chưa từng có, lão hủ đã lực bất tòng tâm, ngài mau trở lại a.

Cực Đông Tiên Vương ở trong lòng thăm thẳm nói một câu, tiếp đó liền bóp nát lệnh bài.

Lệnh bài kia nghiền nát, biến thành một đạo lực lượng chậm ngón, theo sau càng lúc càng mờ nhạt, cho đến biến mất.

Làm xong tất cả những thứ này, Cực Đông Tiên Vương đột nhiên cảm giác rất mệt mỏi.

Trong Tiên giới, luận tuổi thọ, hẳn thậm chí vượt qua một vài Tiên Đế.

Trên triệu năm đến, số lần hẳn đầu hàng nhận thua lựa chọn sống tạm không có mười lần, cũng có tám lần.

- Lại sống sót như vậy, ta cũng vĩnh viễn chỉ là người chứng kiến... Thời đại này, không có một chỗ của ta.

Cực Đông Tiên Vương lầm bầm lầu bầu một câu, theo sau trên mi

nh mãnh liệt bạo phát ra quang mang loá mắt tột cùng, một chữ c
hâm ngôn xuất hiện tại trước mặt hắn.

Kèm theo cái châm ngôn này xuất hiện, trên mặt Cực Đông Tiên
Vương non nớt kia vậy mà tràn ngập chiến ý.

Nhìn dạng kia, rõ ràng là muốn toàn lực một trận chiến.

Phía trên Thiên Mệnh nhìn thấy một màn này, khoe miệng có chút
nhếch lên, theo bản năng lại duỗi ra tay.

Đúng lúc này, phía sau Cực Đông Tiên Vương một nhóm tử tôn c
ao giọng hô.

- Lão tổ tông, tuyệt đối không thể a! Ngài nếu phản kháng, chúng
ta đều phải chết! .

Nghe nói như thế, thân thể Cực Đông Tiên Vương chấn động mạn
h một cái, tiếp đó quay đầu lại.

Mặt từng người tràn đầy hoảng sợ chiếu vào tầm mắt hắn, để tron
g lòng hắn có chút đau nhói.

- Ngài nếu là xuất thủ! Ma Tiên Đế đại nhân sẽ không tha chúng t
a! Lão tổ tông, ngài phải nghĩ lại a! .

Một tên văn bối hắn thích nhất không ngừng dập đầu.

Cực kỳ hiển nhiên, Tiên giới khoảng thời gian này phát sinh sự tì
nh hù hắn.

Hễ tiên vực có chỗ chống lại, cuối cùng cũng không có kết cục tó
t.

Nhìn thấy một màn này, chiến ý Cực Đông Tiên Vương vừa rồi n
hắc lên như là bóng da xì hơi, nháy mắt tán loạn hầu như không c

òn.

Theo sau, mặt non nớt hấn vậ mà bắt đầu nhanh chóng biến chất, trong nháy mắt liền biến đổi thành già nua vô cùng.

- Mà thôi...

Thở dài một tiếng, trong thiên địa thổi lên một trận gió mát, toàn bộ thân thể Cực Đông Tiên Vương mục nát thành tro, tiêu tan tại bên trên Đông Cực tiên vực.

Lúc này, bầu trời bắt đầu hạ xuống mưa to, phảng phất như toàn bộ tiên vực đều đang rên rỉ.

Cực Đông Tiên Vương chưởng quản Đông Cực tiên vực mấy ngàn vạn năm, hấn vẫn lạc, tự nhiên sẽ gây nên toàn bộ tiên vực cảm ứng.

Nhưng mà, một đám Tiên Nhân Đông Cực tiên vực phía dưới cũng thở phào một hơi.

- Không chống lại liền tốt, lão tổ tông sống lâu như vậy, trải qua nhiều chuyện như vậy, tới bây giờ mới vẫn lạc, cũng không tính quá thua thiệt.

Nhưng trên bầu trời Thiên Mệnh sắc mặt cũng là biến đổi thành âm trầm.

- Nhiều một đối thủ, ai bảo các ngươi vừa rồi nói nhảm? .

Kèm theo một tiếng lời nói lạnh giá tột cùng, toàn bộ Đông Cực tiên vực cũng bắt đầu run rẩy lên.

Phía dưới vô số Tiên Nhân sắc mặt nháy mắt biến đổi thành vô cùng hoảng sợ.

Thiên Mệnh lạnh lùng nhìn chúng tiên phía dưới một chút, tiếp đó mãnh liệt ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng! .

- Hống! .

Một tiếng rít lên này như là trời đất sụp đổ, trực tiếp lấn át tiếng mưa bão kinh sấm chớp, nương theo mà đến còn có sóng xung kích kinh khủng vô cùng.

Mà tại phía dưới sóng xung kích này, chúng tiên phía dưới vô luận tu vi gì, tất cả đều như là phong hoá điêu khắc đồng dạng, chạm vào liền tan nát.

Một lát, toàn bộ Đông Cực tiên vực liền biến thành một toà tử vực.

Trong tầng mây một nhóm Tiên Vương nhìn xem một màn này, cả thở mạnh cũng không dám một tiếng.

Vừa hô lực lượng liền đồ diệt sinh linh một vực, Tiên Đế chỉ sợ cũng liền thực lực thế này.

- Đi thôi, đi Tây Cực tiên vực.

Thiên Mệnh liếc một chút vô tận phế tích phía dưới, từ tốn nói, theo sau cũng không quay đầu lại quay người rời đi.

...

Cùng lúc đó.

Tại một chỗ bí ẩn không gian Hồng Mông hư vô, một tên lão giả toàn thân áo trắng tựa hồ cảm ứng được cái gì, đột nhiên mở mắt.

Theo sau, hắn từ trong ngực lấy ra một mai lệnh bài, lúc này trên lệnh bài kia đã xuất hiện một vết rạn, bên trong vết rạn mơ hồ có p

hù vãn lấp lóe, trong hư không tạo thành một câu.

Nhìn xem câu nói kia, lão giả tóc trắng lẩm bẩm nói.

- Tiên giới xảy ra chuyện? Cự Đông Tiên Vương lão gia hỏa kia cũng đã chết... Thật thú vị.

Dứt lời hẳn lại nói nhỏ vài câu, một lát sau, có ba người xuất hiện tại trước mặt hẳn.

Ba người này quần áo tướng mạo không giống nhau, duy nhất giống nhau chỉ sợ là trên mình bọn hẳn đều tản ra một loại khí tức tự tin siêu thoát.

Liên như hiện tại lôi đình đánh vào trên mí mắt bọn hẳn, bọn hẳn cũng sẽ không chớp mắt.

- Thái thượng, người tìm chúng ta chuyện gì? .

Một người trong đó mười điểm tùy ý nói.

- Tiên giới phát sinh một ít chuyện, giữa chúng ta cần người trở về một chuyến.

Bạch y lão giả hỏi đáp.

Nghe được Tiên giới có việc, trên mặt ba người không có lo lắng gì, ngược lại là một mặt hiếu kỳ.

- Chuyện gì? .

- Cụ thể ta cũng không biết, trở về nhìn một chút liên minh bạch.

- Cũng thế, hơn nữa chúng ta giảng co tại nơi này quá lâu, sau khi trở về, có lẽ có thể tìm tới phương pháp phá cự.

- Vậy ta người ai trở về một chuyến? .

Bốn người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đưa ánh mắt đặt ở trên mình một tên lão giả mái tóc màu đỏ.

- Cực Thiên Tiên Đế, người trở về một chuyến a, tốc độ người nhanh nhất.

Lão giả tóc đỏ kia tựa hồ ngờ tới khẳng định sẽ chọn hắn, không c hút nghĩ ngợi liền đáp.

- Ân, ta ngược lại muốn xem xem Tiên giới ra đại kiếp nạn gì.

Dứt lời, bóng dáng lão giả tóc đỏ bắt đầu dần dần trở thành nhạt, cuối cùng biến mất tại chỗ.

Chương 877: Di

Chương 877: Di

Một tháng sau.

Bên trong Tiên Giới, loại trừ ấn Phi Hoàng tiên vực cùng Cửu Thiên tiên vực bị phong, ái tiên vực khác toàn bộ rơi vào trong tay Thiên Mệnh.

Một đám Tiên Vương bộ hạ Thiên Mệnh giờ phút này liền đợi Thiên Mệnh phá vỡ trận pháp, đem trọn Tiên giới nhất thống.

Nhưng trong lòng Thiên Mệnh vẫn còn có chút kiêng kỵ.

Chẳng biết tại sao, hấn cảm giác trong lòng có một khối bóng mờ như thế, mà cái bóng mờ kia liền đến từ Thần Tú Tiên Vương.

Mà hấn nếu đụng phải khối bóng mờ kia, sẽ có tai họa dự đoán không đến.

Cho nên tại do dự mấy ngày sau, hấn không động thủ hai nơi tiên vực bị phong ấn.

Tiên Vương dưới trướng hấn thấy vậy, cũng không có nhắc lại, mà chỉ từ phương diện khác nghĩ biện pháp nịnh nọt vị Tiên giới Chí Tôn giờ đây này.

- Ma Tiên Đế đại nhân, chúng ta nguyện tuân ngài làm Tiên giới chủ, thịnh sự như thế, từ sau khi Tiên Đế rời đi, liền không còn có qua! .

- Không sai, giờ đây Tiên giới đã bình định, sao không để tất cả Tiên Vương triều bái? Loại thịnh hướng kia, chỉ cần tưởng tượng, liền khiến nổi lòng người bành trướng! .

Nghe đến mấy câu này, trên mặt Thiên Mệnh dần dần nổi lên nụ cười.

Hấn là thiên địa uế khí ngưng kết mà thành, ở sâu trong nội tâm nó ẩn giấu đủ loại tâm tình tiêu cực, cho nên hấn người này thật ra cực độ hư vinh.

Chỉ bất quá hấn hư vinh cao cấp hơn Bắc Thần Tiên Vương, hấn khinh thường cố làm ra vẻ.

Hấn ưa thích là dựa vào thực lực chân chính, đến để vạn chúng chú mục.

- Liền an bài như vậy a, nhớ kỹ, tất cả Tiên Vương Tiên giới, nhất định cần trình diện toàn bộ.

- Tuân mệnh! .

Một đám Tiên Vương nhanh chóng lui ra, bắt đầu đi an bài công việc khánh điển.

...

Triệu tập tất cả Tiên Vương Tiên giới, cái này tại trong lịch sử toàn bộ Tiên giới đều có rất ít.

Nhưng giờ đây uy áp Ma Tiên Đế đã bao trùm Tiên giới, lại thêm Tiên Vương hễ chống lại đã toàn bộ vẫn lạc, cho nên không ai dám phản đối.

Có thậm chí vì nịnh nọt Ma Tiên Đế, mới vừa nhận được mệnh lệnh xong, liền mang theo số lượng lớn trọng bảo khởi hành xuất phát, để có thể sớm một chút đến Bắc Thần Tiên Vực, lưu lại cho Ma Tiên Đế một cái ấn tượng tốt.

- Bảy ngày sau.

Khánh điển tổ chức, Tiên Vương to lớn ngồi đầy bên trên bình đài Bắc Thần Tiên Đình, Thiên Mệnh cao cao tại thượng, tiếp nhận vạ Tiên Vương triều bái.

Mà lúc này trong nhẫn chứa đồ hấn, đã chất đủ loại bảo vật.

Phía dưới những Tiên Vương kia vì làm hấn vui lòng, có thể nói là không tiếc tiêu phí hơn phân nửa thân gia.

- Ta xem như tồn tại giờ đây dồi dào nhất, thực lực mạnh nhất toàn bộ Tiên giới a? .

Trong lòng Thiên Mệnh tự lẩm bầm một câu, giờ phút này, hắn cảm giác được một loại thỏa mãn lớn, phảng phất như cả người đều muốn siêu thoát.

Loại cảm giác này vừa xuất hiện, trong đầu hắn cái chữ Ma kia.

Bắt đầu nhanh chóng hoàn thiện, vậy mà mơ hồ có xu thế trọn vẹn thành hình.

Đúng lúc này, một đạo tiếng hư vô mờ mịt xuất hiện tại trong đầu của hắn.

- Bắc Thần Tiên Vương là cha ngươi! Bắc Thần Tiên Vương là cha ngươi! .

Những lời này như là kim cô chú vậy, tại trong đầu hắn không ngừng lẩm bầm, trong chớp mắt, liền phá hủy tâm cảnh vừa rồi thật vất vả xuất hiện kia.

Đồng thời, cái chữ Ma kia.

Cũng đình chỉ thành hình.

- Đáng giận! .

Thiên Mệnh giận dữ xuống, nhện không được hét to lên tiếng.

Phía dưới trên vạn Tiên Vương nháy mắt yên tĩnh, như là một nhóm cừ non, không dám thốt một tiếng.

Nhìn thấy một màn này, tâm tình Thiên Mệnh mới thoáng khá hơn một chút.

Nhưng lúc này, lại có một tiếng mười điểm không hài hòa vang vọng tại giữa thiên địa.

- Trên vạn Tiên Vương triều bái, thật sự là tư thế lớn, nhìn tới nhiề năm như vậy chưa về, Tiên giới ra một số người mới.

Nghe được cái tiếng này, Thiên Mệnh mãnh liệt ngẩng đầu nhìn về phía hư không, lớn tiếng quát.

- Người là ai? .

Không chờ đối phương trả lời, trong tay hắn đã xuất hiện một cây đại kích, hướng thẳng đến hư không đâm tới.

Vừa rồi cảm ngộ bị cắt đứt, tâm tình của hắn có chút không tốt, hiện tại tới một nơi trút giận, hắn làm sao có thể thả qua? .

- Hừ! .

Trong hư không lúc này truyền ra một tiếng hừ lạnh, một cỗ uy lực tràn đầy bỗng nhiên đặt tại bên trên đại kích kia.

Thiên Mệnh nháy mắt thụt lùi mà quay về, tốc độ kia so với trước thời gian nhanh hơn mấy phần.

Cảm nhận được thực lực đối phương kinh người, một đôi mắt Thiên Mệnh nháy mắt biến đến đỏ bừng, ngay sau đó một chữ Ma.

Dần dần tại bộ ngực hắn thành hình.

Cái chữ Ma này vừa ra, khí thế toàn thân hắn phóng đại, uy áp vô cùng kinh khủng hướng bốn phía điên cuồng tàn phá.

Trên vạn Tiên Vương bên trong Tiên Đình bị cái uy áp này đảo quặt, cả đám cũng không thể không sử dụng toàn lực ngăn cản.

- Chết! .

Kèm theo một tiếng rít, Thiên Mệnh lại lần nữa phóng lên tận trời

i, lúc này sau lưng của hắn nhiều một đạo hư ảnh to lớn.

Hư ảnh này đầu có hai sừng, khuôn mặt dữ tợn, bên trong một đôi mắt tràn đầy hồng quang, căn bản không có bất luận tình cảm gì.

Trong hư không người kia lại không nói chuyện, ngược lại có một chữ chậm ngôn từ bên trong hư không bay ra, hướng thẳng đến Thiên Mệnh nghênh đón.

Cái chậm ngôn này chỉ lớn cỡ một người, nhưng mang theo một cỗ uy áp kỳ lạ.

Mới vừa xuất hiện, toàn bộ Bắc Thần Tiên Vực đều biến sắc, thân thể trên vạn Tiên Vương bắt đầu nhịn không được rung động.

Không phải bởi vì sợ mà rung động, mà là không nhận không chế, không rõ nguyên nhân động lên.

Thiên Mệnh lúc này đã cơ hồ không còn lý trí, nhìn thấy chậm ngôn kia, không tránh không né, một kích liền đâm đi lên.

Tiếp đó cảnh tượng kỳ dị liền phát sinh, một kích này đâm ra xong, ban đầu hắn nhắm ngay hư không biến mất không còn tăm tích, chẳng biết lúc nào, hắn vậy mà lại về tới bên trên vị trí trước kia.

- Là... Là... Cực Thiên Tiên Đế! .

Phía dưới có Tiên Vương ngửa mặt lên trời kinh hô! .

Một tiếng kêu gọi này như là tiếng sấm, vang vọng tại toàn bộ Bắc Thần Tiên Vực.

Trên vạn Tiên Vương nghe đến đây tất cả đều mộng.

- Tiên Đế... Lại có Tiên Đế chân chính trở về! .

Cực Thiên Tiên Đế, đó là cường giả sáu ngàn vạn năm trước, hắn trọn vẹn nắm trong tay châm ngôn Di.

Đừng nhìn cái châm ngôn này nhìn lên đến phổ thông, nhưng kỳ t hật rất mạnh.

Luận tốc độ Cực Thiên Tiên Đế, tại bên trong Tiên Đế tính toán đ ỉnh tiêm.

Càng lợi hại hơn là hắn có thể mượn nhờ lực lượng châm ngôn di chuyển công kích, xê dịch vị trí người khác, thậm chí có thể đem t hương thể bản thân chuyển dời đến trên mình người khác, có thể đem khí vận người khác chuyển dời đến trên đầu mình.

Nói tóm lại, đây là một vị tồn tại không thua bất luận Tiên Đế cườ ng đại gì.

Không tệ... Vừa rồi đó chính là châm ngôn di! .

- Cực Thiên Tiên Đế! .

Một đám Tiên Vương giờ phút này không biết rõ phải làm gì cho đúng.

Cực Thiên Tiên Đế vừa trở về liền cùng ma Thiên Đế đánh nhau, bọn hắn nên đứng tại bên nào? .

Không chờ bọn hắn tiếp tục suy nghĩ, Thiên Mệnh lại rít lên một t iếng, thân thể ở trong chớp mắt bành trướng gấp mấy vạn, theo sa u hắn há hốc miệng ra, hướng thẳng đến hư không nuốt qua.

Trong hư không châm ngôn chữ Di kia tái xuất! .

Ma trên mình Thiên Mệnh lúc này hào quang tỏa sáng, một cỗ khí tức bá đạo hủy thiên diệt địa nháy mắt tràn ngập toàn bộ Bắc Thà n Tiên Vực.

Ngay sau đó, Thiên Mệnh một cái liền trực tiếp đem châm ngôn c
hữ Di kia nuốt vào trong bụng.

Mà vị trí bản thân hẳn, chưa từng động một tơ một hào.

- Không uổng công người tự xưng Ma Tiên Đế, thật có mấy phần
bản sự.

Bên trong hư không lại lần nữa truyền ra tiếng, bất quá đem so vớ
i lúc trước tùy ý, giờ phút này bên trong thanh âm này đã nhiều h
ơn mấy phần ngưng trọng.

Một giây sau, hư không bắt đầu rung động, một cây cờ lớn phá kh
ông mà ra, bao phủ tại toàn bộ vùng trời Bắc Thần Tiên Vực.

Nhìn xem cờ lớn kia, một đám Tiên Vương phía dưới kinh hãi mu
ốn chết! .

- Là Thiên Hồng Mông chi bảo Di Thiên Phiên Cực Thiên Tiên Đ
ế Tiên! .

- Tiên Đế tha mạng! Chúng ta là vô tội! .

Chương 878: Nuôi Cỏ.

Chương 878: Nuôi Cỏ.

Di Thiên Phiên vừa ra, toàn bộ bầu trời Bắc Thần Tiên Vực triệt đ

ể biến thành màu đen.

Ngay sau đó, từng đạo lăm ta lăm tằm xuất hiện tại bên trên màn t
rời màu đen.

Thiên Mệnh ngẩng đầu nhìn lên trời, ánh mắt có chút vắn vẹo.

Phía dưới trên vạn Tiên Vương không hện mà cùng lấy ra đủ loại
pháp bảo, phòng hộ ở quanh thân.

Cũng không lâu lắm, những ngôi sao trên bầu trời kia điểm điểm
bắt đầu cực tốc hạ xuống, hướng về Thiên Mệnh phủ đầu đập xuố
ng! .

Hống! .

Kèm theo một tiếng gào thét, Thiên Mệnh lại lần nữa mở ra miện
g rộng, đem một đoàn tinh quang nuốt vào.

Xì xì xì...

Từng đạo tiếng kỳ dị vang lên, trên mình Thiên Mệnh nuốt vào ti
nh quang nháy mắt phiếm hồng, vô số khói trắng bốc lên, phảng p
hát như lúc nào cũng có thể sẽ hòa tan vậy.

Mắt thấy thân thể khổng lồ kia bắt đầu biến mềm, tựa hồ giống nh
ư có thể hồng mất, châm ngôn chữ Ma kia lại lần nữa xuất hiện.

Chỉ mấy hơi thở, liền trấn áp xuống lực lượng bên trong tinh quan
g, để thân thể Thiên Mệnh khôi phục bảy tám phần.

Theo sau, Thiên Mệnh không ngừng thôn phệ tinh quang giáng x
uống, mỗi lần thân thể đều tại bên bờ biên giới sắp sụp đổ, chữ M
a xuất hiện, xoay chuyển tình thế ngược lại.

...

Bên trong hư không.

Cực Thiên Tiên Đế nhìn một màn phía dưới, ánh mắt có chút lấp lóe.

Cái châm ngôn này thật là lợi hại, còn chưa hoàn toàn thành hình liền có uy lực như thế, như một ngày kia có thể hiện ra chân hình... Thì còn đến mức nào? .

Nghĩ tới đây, trong lòng của hắn có chút vui sướng.

Chiến trường vũ trụ bên kia, song phương đã giằng co lâu dài ngàn vạn năm, nếu như lúc này Tiên giới bên này có thể nhiều hơn một Tiên Đế, vậy cân bằng chẳng mấy chốc sẽ bị đánh phá.

Mà Ma Tiên Đế phía dưới này thực lực tuy còn không đạt tới Tiên Đế, nhưng cũng chênh lệch không xa.

- Người này chắc hẳn liền là người ứng kiếp.

Cực Thiên Tiên Đế lẩm bẩm.

Bọn hắn nhóm Tiên Đế này quanh năm không trở về Tiên giới, một mặt là bởi vì lực chống lại vũ trụ bên kia mạnh, bọn hắn rút không ra tay.

Trừ đó ra, còn có một cái nguyên nhân quan trọng hơn khác.

Đó chính là bọn hắn không muốn để cho Tiên giới quá mức an ổn.

Nếu có Tiên Đế một mực trấn thủ Tiên giới, Tiên giới nơi nào sẽ có kiếp nạn gì? .

Một nhóm Tiên Vương cũng sẽ không xuất hiện cái dã tâm gì, mộ

t lúc sau, Tiên Vương vẫn là Tiên Vương, không có khả năng sản sinh ra Tiên Đế.

Nhưng bọn hắn một mực vắng mặt, Tiên giới liền sẽ khác.

Ở giữa Tiên Vương sẽ có lợi ích tranh giành, ngoại giới thỉnh thoảng còn sẽ có một vài kiếp nạn phủ xuống Tiên giới.

Phía dưới nội ngoại áp bách, một lúc sau nói không chắc liền sẽ có Tiên Đế sinh ra.

Về phần chết mấy Tiên Vương, hủy diệt mấy tiên vực, bọn hắn căn bản không quan tâm.

Đối với bọn hắn tới nói, toàn bộ Tiên giới liền là một cái bồn nuôi cấy, mà Tiên Nhân trong đó thậm chí Tiên Vương, chẳng qua là từng con cỏ mà thôi.

Chỉ cần không thể trở thành Tiên Đế vậy chết liền chết, dù sao theo thời gian chuyển dời, sẽ còn xuất hiện một nhóm.

- A! .

Ngay tại thời khắc hắn âm thầm suy tư, Thiên Mệnh phía dưới lại rít lên một tiếng, theo sau một quyền vung ra, trực tiếp đánh tan tinh quang ba đạo.

Sóng xung kích cường đại tàn phá bốn phía toàn bộ Bắc Thần Tiên Vực, trong chớp mắt, tồn tại Tiên Vương trở xuống Bắc Thần Tiên Vực toàn bộ bị nát thành bột mịn.

Một đám Tiên Vương lạnh run, Tiên Đế đại chiến hiếm thấy vô cùng, nếu bọn họ vắng mặt trong chiến trường, khẳng định sẽ hô to mở rộng tầm mắt.

Nhưng bọn hắn bây giờ tại chiến trường, vậy cũng chỉ có thể mon

g mỗi tranh thủ thời gian kết thúc.

- Vì sao người này đã nhất thống Tiên giới, lại cách Tiên Đế còn k
ém một chút? .

Gặp Thiên Mệnh đánh nát ba đạo tinh quang chính mình, Cực Thi
ên Tiên Đế không những không buồn, ngược lại ở trong lòng nổi l
ên nghi vấn.

...

Theo thời gian chuyển dời, Thiên Mệnh bày ra thực lực càng ngà
y càng mạnh.

Nhưng đôi mắt Cực Thiên Tiên Đế, cuối cùng cực kỳ khó có sức
hoàn thủ.

Lúc này, Cực Thiên Tiên Đế cũng nói chung thăm dò ra giới hạn t
rên thực lực Thiên Mệnh, lập tức vừa thu lại tay, Di Thiên Phiên l
iền về tới trong cơ thể hắn.

Trong chớp mắt, thiên địa khôi phục thư thái.

Trên vạn Tiên Vương cùng nhau nhẹ nhàng thở ra, nhưng Thiên
Mệnh lại không có ý tứ đến đây kết thúc, một quyền lại lần nữa đ
ánh về hư không.

Cực Thiên Tiên Đế thấy vậy một chỉ điểm ra, cặp mắt Thiên Mện
h đỏ tươi nháy mắt khôi phục bình thường.

Mà cùng lúc đó, phía dưới có một Tiên Vương cũng đột nhiên ph
át cuồng, tự bạo mà chết.

- Còn không ngừng tay? .

Cực Thiên Tiên Đế một tiếng gào to! .

Thiên Mệnh lúc này cũng tự biết không phải là đối thủ, lập tức thu hồi nắm đấm, thân thể cũng khôi phục bình thường.

Chần chờ một giây, hắn chấp tay nói với Cực Thiên Tiên Đế.

- Văn bối gặp qua Cực Thiên Tiên Đế.

Cực Thiên Tiên Đế rơi xuống từ trên không, đi tới trước mặt Thiên Mệnh, quan sát tỉ mỉ Thiên Mệnh một chút xong, hắn nhẹ gật đầu.

- Nguyên lai là sinh linh thiên sinh địa trưởng, khó trách không có Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, có thể đạt tới cảnh giới như thế.

Thiên Mệnh một mặt không hiểu.

Cực Thiên Tiên Đế giải thích nói.

- Có vài sinh linh chính là thể giới Hồng Mông thai nghén, bản thân Tiên Thiên mang theo châm ngôn, dạng sinh linh này chỉ cần có thể lĩnh hội châm ngôn bản thân, liền có cơ hội bước vào cảnh giới Tiên Đế, người chính là sinh linh dạng này.

- Há, không biết Tiên Đế vì sao không giết ta? .

Thiên Mệnh hỏi ngược lại.

Cực Thiên Tiên Đế nghe vậy cười nhạt một tiếng nói.

- Người đi theo ta.

Dứt lời hắn tiện tay vung lên, thiên địa chung quanh cùng nhau biến ảo, chờ thời gian Thiên Mệnh lấy lại tinh thần, hai người đã ở trong một toà cung điện cực kỳ xa hoa.

Cực Thiên Tiên Đế bình yên ngồi xuống, bắt đầu giải thích một chút sự tình có liên quan với hai tòa thể chiến, cùng chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo.

Thiên Mệnh lần đầu tiên nghe nói loại sự tình này, cho nên nghe mười điểm nghiêm túc.

Nhất là khi nghe đến chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo xong, từ trong đáy lòng hấn nổi lên suy nghĩ tham lam.

Người khác thành tựu Tiên Đế, đều có Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, hấn cũng cần phải có mới đúng.

Hơn nữa không chỉ cần có, còn muốn có Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo mạnh nhất kia.

Hai người cứ như vậy tâm tình nửa ngày, Cực Thiên Tiên Đế từ đó nói.

- Người nếu như thành tựu Tiên Đế, chính là Tiên Đế Tiên giới ta, sau này tự nhiên phải đứng tại Tiên giới chúng ta bên này.

- Đó là tất nhiên.

Thiên Mệnh khẽ gật đầu.

Cực Thiên Tiên Đế cũng không có hoài nghi.

Đến bọn hấn cảnh giới cỡ này, đã không có thiện ác chính tà phân chia.

Hướng chi, hệ thống tu luyện khác biệt đây là một loại ngăn cách Bẩm sinh.

Hấn còn chưa thấy Tiên Đế của Tiên giới nào sẽ đi giúp vũ trụ bên kia.

Vũ trụ bên kia đồng dạng cũng sẽ không tiếp nhận, đám người kia hẳn bắt đến người Tiên giới, chỉ sẽ cầm lấy đi cắt miếng nghiên cứu, căn bản sẽ không có ý khác.

- Đã như vậy, ta liền chỉ điểm người một hai, nếu người có thể thành Tiên Đế, chính là nợ ta một món nợ ân tình, sau này thay ta làm một chuyện tốt chứ? .

Cực Thiên Tiên Đế thản nhiên nói.

Thiên Mệnh thản nhiên đồng ý, tranh thủ thời gian chấp tay nói cảm ơn.

- Cực Thiên tiên bối, ta nếu có thể thành tựu Tiên Đế, đừng nói một việc, liền là mười việc, cũng có thể! .

- Ha ha, như thế liền tốt.

Cực Thiên Tiên Đế mỉm cười, xong nói.

- Trong lòng người có cái nghi hoặc gì, hoặc là tại trên đường thành tựu Tiên Đế có trở ngại gì, cứ nói với ta.

Thiên Mệnh nghe đến đây theo bản năng liền nghĩ đến đạo bóng mờ nội tâm kia, lập tức nói.

- Trong nội tâm của ta dường như có tàng một bóng ma, mỗi khi ta ở vào thời khắc máu chót, bóng ma này liền sẽ xuất hiện.

- Bóng mờ? Tâm ma? Thì ra là thế, việc này đơn giản.

Cực Thiên Tiên Đế lắc đầu, tiếp đó nhẹ nhàng điểm đầu Thiên Mệnh một cái.

Một giây sau, một đoạn hình ảnh liền xuất hiện tại bên trong hư không

hông.

Chương 879: Bóng Mờ.

Chương 879: Bóng Mờ.

Trên tám hình, Thiên Mệnh yên tĩnh nằm tại trên phiến đá.

Bên cạnh một nam tử anh tuấn tiêu sái, khí độ bất phàm ghé vào nó bên tai, không ngừng lặp lại một câu.

- Bắc Thần Tiên Vương là cha ngươi, Bắc Thần Tiên Vương là cha ngươi...

Lòng vòng như vậy nhiều lần, trọn vẹn hơn một trăm lần.

Lúc ấy ánh mắt Thiên Mệnh hồn nhiên bởi vậy dần dần biến thành một đoàn bột nhão.

Nhìn thấy hình tượng này, gương mặt Thiên Mệnh không ngừng run rẩy, trong mắt dần dần bị lửa giận tràn ngập.

Cực Thiên Tiên Đế cũng nhin không được cười lên nói.

- Người này hẳn là người Tiên Nhân thứ nhất ngươi tiếp xúc đến, lúc ấy tư duy ngươi còn rất đơn giản, người này không dùng phương thức lặp lại, tại trong đầu của ngươi gieo một đạo chấp niệm.

Lúc đầu cái này không tính là cái gì, nhưng ngươi muốn trở thành

Tiên Đế, nhất định cần trong lòng không hoặc, mà việc này hiện tại trở thành nghi hoặc trong lòng người, nếu muốn tâm cảnh hoàn mỹ, nhất định cần giải cái hoặc này.

Thiên Mệnh lúc này vẫn như cũ gắt gao nhìn chăm chăm đoạn hình ảnh kia.

Nghe được lời Cực Thiên Tiên Đế nói, hắn lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra.

Nguyên lai đây chính là bóng mờ nội tâm của hắn.

Ở sâu trong nội tâm hắn một mực nghi hoặc là người trong hình ảnh kia tại lần đầu tiên nhìn thấy hắn xong, vì sao muốn làm như thế? .

Vì sao muốn lặp lại một câu Bắc Thần Tiên Vương là cha người kia.

Càng thêm huyền bí là, hắn sau này thật nhận Bắc Thần Tiên Vương làm phụ thân.

Nghĩ như vậy, phảng phất như đời này của hắn đều giống như sóng ở phía dưới bóng mờ người này, đều giống như không thể đào thoát người này không chế.

- Thần Tú Tiên Vương... Vì cái gì? .

Thiên Mệnh lẩm bẩm nói nhỏ, biểu hiện trên mặt bắt đầu biến đổi thành dữ tợn.

Cực Thiên Tiên Đế nhìn thấy một màn này, thần tình biến đổi thà nh có chút ngưng trọng.

Giờ phút này hắn đã biết châm ngôn Thiên Mệnh là Ma.

Mà ma như thế nào? .

Ma coi trọng là một chữ Nghịch, như thế nhìn tới, cái bóng ma tâm lý kia ảnh hưởng đối với Thiên Mệnh xa xa không phải một đạ o nghi hoặc đơn giản như vậy.

- Thần Tú Tiên Vương? Người này còn sống? .

Cực Thiên Tiên Đế chỉ chỉ nam tử anh tuấn trong hình kia hỏi.

- Sóng sót, bất quá không có người biết hắn đi nơi nào.

Thiên Mệnh cắn răng nói.

Cực Thiên Tiên Đế nghe đến đây nhẹ nhàng thở ra.

- Sóng sót liền tốt, chỉ cần tìm được hắn, hết thảy đều sẽ giải quyết dễ dàng.

Thiên Mệnh siết chặt nắm đấm, lúc này hắn lại nghĩ tới lời thi đế nói, ngay sau đó trả lời.

- Sư phụ ta trước khi đi đã từng nói qua với ta, chớ có đi trêu chọc người này.

- Sư phụ ngươi là ai? .

Cực Thiên Tiên Đế có chút hiếu kỳ.

Thiên Mệnh giải thích thi đế tồn tại một chút, sau khi Cực Thiên Tiên Đế nghe xong nhin không được lắc đầu khẽ nở nụ cười.

- Một đạo linh thức mượn nhờ nhục thân Tiên Đế đản sinh ra mà t hôi, không tính là cái gì.

- Ngược lại Thần Tú Tiên Vương kia, hắn có bản lĩnh gì? Sẽ để sư phụ ngươi kiêng kỵ như vậy? .

Thiên Mệnh nghe đến đây suy nghĩ một chút, đem sự tình Trần Trâm phong ấn hai đại tiên vực nói.

Cực Thiên Tiên Đế lại lắc đầu.

- Cảm ngộ phong đến cảnh giới cực sâu, lại để làm gì? Phong Thiên Tiên Đế không chết, hẳn cuối cùng không thành Tiên Đế được, hẳn đem phong cảm ngộ càng sâu, nói rõ người này càng ngu xuẩn.

- Người yên tâm, cũng chính là hắn hiện tại biến mất, nếu còn tại Tiên giới, chắc chắn hắn không phải đối thủ của người.

Thiên Mệnh nghe vậy không nói gì, nhưng sắc mặt vẫn ngưng trọng như cũ.

Cực Thiên Tiên Đế lại nói.

- Nếu người cảm ngộ là ma, vậy liền muốn nghịch, sự phụ người để người chớ có trêu chọc, thì người càng cần phải trêu chọc, chỉ có dạng này, mới có thể quán triệt đạo lí châm ngôn người.

- Người cũng đã biết, ban đầu ta vì cảm ngộ Di tại bên trong không gian Hồng Mông hư vô phi hành ngàn vạn năm, cuối cùng mới trở thành Tiên Đế? .

- Thật sao? .

Thiên Mệnh lẩm bẩm nói nhỏ một câu, ánh mắt lộ ra như có vẻ suy nghĩ.

...

Nửa ngày sau.

Thiên Mệnh liền tại dưới Cực Thiên Tiên Đế cùng đi, đi tới vùng trời Phi Hoàng tiên vực.

Nhìn phong ấn phía dưới, Thiên Mệnh ra tay.

Bên cạnh Cực Thiên Tiên Đế thản nhiên nói.

- Có ta ở đây, ngươi không cần kiêng kị bất luận kẻ nào.

Thiên Mệnh nghe vậy khẽ gật đầu, trong mắt bắt đầu mờ mịt hòng quang.

Một giây sau, trong bàn tay hắn xuất hiện một đạo hư ảnh màu đen, hư ảnh màu đen này nhanh chóng khuếch trương, cũng không lâu lắm liền đạt tới cao vạn trượng.

Ma ảnh vạn trượng xuất hiện xong, trực tiếp nằm ở bên trên trận pháp phía dưới, bắt đầu gặm nhấm trận pháp.

Trận pháp kia tuy kiên cố, nhưng cũng không nhịn được ma ảnh gặm nhấm, rất nhanh liền lấy mất trần có thể thấy tốc độ mờ đi.

Cực Thiên Tiên Đế nhìn xem một màn này, ánh mắt lấp lóe, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Cứ như vậy, ước chừng qua nửa ngày, trận pháp phía dưới rốt cục bị gặm ra một phá động.

Phi Hoàng Tiên Vương lúc này từ trong Phi Hoàng tiên vực bay ra, tại nhìn thấy Cực Thiên Tiên Đế xong, nàng mừng rỡ bắt ngờ, không chút nghĩ ngợi, liền quỳ một gối xuống tại đất.

Vị Tiên Đế này nàng đã từng xa xa gặp qua một lần, khi đó nàng vẫn chỉ là một Kim Tiên nho nhỏ, đi theo tại sau lưng sư phụ.

- Vẫn bồi gặp qua Cực Thiên Tiên Đế! .

Cực Thiên Tiên Đế đối với cái này hờ hững, ngược lại liếc Thiên Mệnh một chút.

Thiên Mệnh lạnh lùng nói.

- Giờ đây toàn bộ Tiên giới trừ Phi Hoàng tiên vực người này còn có Cửu Thiên tiên vực, tiên vực khác đã đều thuộc về dưới trướng của ta, ta lại hỏi người, ý người làm sao? .

Phi Hoàng Tiên Vương lại liếc mắt nhìn Cực Thiên Tiên Đế, trong lòng lộp bộp một tiếng.

Nàng không phải người ngu, một chút liền nhìn quan hệ ra hai người trên bầu trời này.

Nếu đoán không sai, Ma Tiên Đế này hẳn là đạt được Cực Thiên Tiên Đế tán thành.

Hồi tưởng lại chuyện Trần Trầm lúc gần đi nói, nàng không nói gì thêm ngữ điệu hiên ngang lẫm liệt, biểu hiện ra một bộ tư thế khúm núm nói.

- Chiều hướng phát triển, Phi Hoàng tiên vực cùng Cửu Thiên tiên vực tự nhiên quy thuận.

Thiên Mệnh nghe vậy hơi sững sờ, hẳn nguyên lai tưởng rằng Phi Hoàng Tiên Vương này sẽ cùng Cực Đông Tiên Vương kia thà chết chứ không chịu khuất phục, giờ đây xem ra là hẳn suy nghĩ nhiều.

Trong tiên giới này, Tiên Vương không sợ chết cuối cùng quá ít.

- Quy thuận liền tốt, vậy ta hỏi người, Thần Tú Tiên Vương đi đâu? .

Thiên Mệnh lạnh giọng hỏi.

Đây mới là mục đích chân chính hôm nay Cực Thiên Tiên Đế theo hấn đến.

Chỉ có tìm tới Thần Tú Tiên Vương kia, hấn mới có thể giải quyết nghi hoặc trong lòng, chấm dứt tâm ma, thành tựu Tiên Đế.

Phi Hoàng Tiên Vương nghe vậy nhú mày, không có trả lời ngay.

Lúc này Cực Thiên Tiên Đế trên bầu trời đột nhiên nhìn nàng một cái, trong chớp mắt, nàng liền cảm giác trong đầu thiếu đi chút vật gì.

Cùng lúc đó, một đoạn hình ảnh xuất hiện tại bên trong hư không trên Phi Hoàng tiên vực.

Đó chính là tràng cảnh thời gian Trần Trầm rời đi.

Trong hình Trần Trầm vẻ mặt tươi cười, chấp tay với Phi Hoàng Tiên Vương.

- Ta muốn rời khỏi Tiên giới một đoạn thời gian, người tại Tiên giới nhất thiết phải bảo trọng.

- Rời đi Tiên giới? Người muốn đi đâu? .

- Ta muốn đi không gian Hồng Mông hư vô tìm kiếm một cọc cơ duyên.

Nhìn xem hình tượng này, chân mày Thiên Mệnh cau lại.

Không gian Hồng Mông hư vô lớn, không người biết được.

Thần Tú Tiên Vương đi không gian Hồng Mông hư vô, hấn làm sao có thể tìm tới? .

Ngược lại là Cực Thiên Tiên Đế bên cạnh từ tốn nói.

- Nếu là ra ngoài đi tìm cơ duyên, vậy chắc chắn sẽ có một ngày trở về, người tại Tiên giới chậm rãi chờ hẵn là được.

- Việc này đề cập tới tâm ma người, ta không tiện nhúng tay, bất quá có ta xem như hậu thuẫn người, người có thể buông tay hành động.

Dứt lời, hắ đem một kiện tín vật đưa đến trong tay Thiên Mệnh.

- Ta còn phải đi làm ít chuyện, nếu như gặp được cái gì vấn đề khó mà giải quyết, liền dùng tín vật này liên hệ ta, thời gian chớp mắt ta liền sẽ xuất hiện tại trước mặt người.

Chương 880: Biến Cố.

Chương 880: Biến Cố.

Một bên khác.

Bên trong không gian Hồng Mông hư vô, Trần Trầm đột nhiên mở mắt, sắc mặt cũng tại trong lúc lơ đãng biến đổi thành khó coi một chút.

Phong ấn bố trí xuống bị phá, hắ tự nhiên trước tiên liền có cảm ứng.

Không kịp nghĩ nhiều, hắn tranh thủ thời gian lấy ra tín vật Phi Hoàng Tiên Vương, gặp tín vật kia hoàn hảo không chút tổn hại, hắn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

- Còn tốt, tuy phong ấn bị phá, nhưng bản thân Phi Hoàng Tiên Vương an nguy không xảy ra vấn đề gì.

- Cần tăng nhanh tốc độ.

Trong lòng Trần Trầm lẩm bẩm,

Giờ đây cách Tiên giới còn rất xa xôi, nếu như đơn thuần dựa vào Thái Hư Long Côn trở về, chí ít còn cần thời gian nửa năm.

Suy nghĩ một chút, hắn quyết định chính mình đi trở về trước, cuối cùng thực lực hắn bây giờ đã không giống ngày xưa.

Dùng chân ngôn Bình gia trì một kiện Đại Đạo Chí Bảo phi hành, tốc độ kia nhanh hơn Thái Hư Long Côn gấp mấy lần, chạy trở về có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

...

Trong nháy mắt, qua hai tháng.

Lúc này Trần Trầm đã tới chiến trường bên ngoài Hồng Mông hư vô Tiên giới.

So với một năm trước, chiến trường Hồng Mông hư vô phát sinh biến hóa không nhỏ, tất cả vật bồng bênh biến mất không nói, cả tiên khí lúc trước từ Tiên giới chảy vào cũng mỏng manh rất nhiều.

- Còn tốt, không phát sinh cái bất ngờ gì.

Trần Trầm lấy ra tín vật liếc một chút, liền hướng thẳng đến phương

ng hướng chỗ Tiên giới tồn tại bay đi.

Phi hành chưa tới một canh giờ, mắt thấy sắp đến vị trí vết nứt Vãn Tiên sơn, Trần Trầm cũng đột nhiên ngừng thân hình.

Bởi vì tại vết nứt Vãn Tiên sơn, chẳng biết lúc nào, nhiều hơn một tòa đại lục to lớn, vừa lúc ngăn chặn vết nứt.

Bên trên Đại lục kia đen kịt một màu, minh khí dày đặc, rất giống Minh Uyên giới lúc trước bị Minh Uyên xâm lấn.

- Đây là Minh giới đại lục? Minh giới đại lục vì sao đến nơi này?

.

Trong lòng Trần Trầm lộp bộp một tiếng, mơ hồ có loại dự cảm không tốt.

Bất quá lúc này tu vi hắn đã đến gần Tiên Đế, cũng coi là kẻ tài cao gan cũng lớn, cho nên trong lòng cũng không có bối rối.

Chần chờ chốc lát, thân hình hắn biến mất, chậm chậm tới gần đại lục kia.

Vừa đến gần, hắn liền cảm ứng được số lượng lớn cường giả.

Phía dưới sương dày kia, không nói cái khác, vền vện là cường giả cấp Minh Vương, số lượng liền hơn vạn! .

Đây là Minh giới dốc hết toàn lực sao? .

Khóe mắt Trần Trầm có chút run rẩy.

Phải biết thời điểm Tiên giới hưng thịnh, số lượng Tiên Vương cũng không đến hai vạn.

Thực lực Minh giới cùng Tiên giới tương đương, thời điểm nó có

hai vạn, giờ đây tụ tập tại nơi này liền vượt qua một vạn, cái này được xưng tụng là toàn lực đánh ra.

Cực kỳ hiển nhiên, trong khoảng thời gian hần không ở nơi này, Tiên giới cùng Minh giới phát sinh đại chiến.

Không có tiếp tục suy nghĩ, Trần Trầm lại tới gần một chút, lúc này dựa vào thần thức hần, đã có thể cảm ứng được tình huống bên trong khe hở Tiên giới.

Lúc này mới phát hiện, nguyên lai lúc này Vãn Tiên sơn đã hoàn toàn bị tu sĩ Minh giới chiếm cứ, Minh Vương trong Vãn Tiên sơn, đại khái có số lượng hơn ngàn.

Mà tại tiên vực lân cận cách Vãn Tiên sơn bất quá trăm vạn dặm, đồng dạng tản ra đủ loại ngọn sóng kinh người.

Nơi này số lượng lớn tu sĩ Tiên giới tụ tập, xem bộ dáng là đang cùng tu sĩ Minh giới Vãn Tiên sơn giằng co.

Bất quá trong đó số lượng Tiên Vương rõ ràng không kịp Minh giới bên này, Trần Trầm thô sơ giản lược nhìn một chút, số lượng không đến năm ngàn.

Kỳ thực cái này cũng là chuyện đương nhiên.

Thời điểm hần rời đi, Tiên giới đang rung chuyển, số lượng lớn Tiên Vương vẫn lạc, lại thêm Tiên giới còn có nhiều tiên vực cần trấn thủ như vậy, lúc này có thể tại nơi này tụ tập năm ngàn Tiên Vương, chỉ sợ đã là cực hạn Tiên giới.

- Nút này gắt gao, ta vào không được a...

Nhìn xem vết nứt kia, trong lòng Trần Trầm có chút bất đắc dĩ.

Phía dưới các loại đại chiến này, vết nứt đó là song phương chú ý

quan trọng nhất, có thể nói là quan ải quan trọng nhất, hấn muốn l
én lút xuyên qua, cơ hồ không có bất kỳ khả năng gì.

Đúng lúc này, hấn nghĩ tới một người.

- Cứu U Minh Vương, đừng tu luyện nữa, nên ra làm việc.

Trần Trầm một trận truyền âm.

Cũng không lâu lắm, Cứu U Minh Vương liền từ không gian tron
g cơ thể Lục Đậu bay ra.

Bởi vì Cứu U Minh Vương hấp thu minh khí, cho nên một mục đ
ến nay hấn đều ở tại bên trong không gian trong cơ thể Lục Đậu x
ây dựng đặc thù cho hấn, cũng không có giống như những người
khác, ở tại Chân Minh tiên vực.

- Mẹ nó! Bên kia tình huống như thế nào! .

Cứu U Minh Vương vừa ra tới liền chú ý tới tình huống vết nứt b
ên kia, nhìn không được truyền âm cho Trần Trầm nói.

- Tựa như là tu sĩ Minh giới tiến công Tiên giới, người có thể trà t
rộn vào sao? .

Trần Trầm nhẹ giọng trả lời.

Lúc này muốn xuyên qua vết nứt, phương pháp tốt nhất đương nh
iên là mượn nhờ thân phận Minh Vương Cứu U Minh Vương gia
nhập quân đội Minh giới, lại đi theo quân đội Minh giới đi tiến cô
ng Tiên giới.

Bên trong toàn bộ quá trình này, hấn chỉ cần ở tại không gian tùy t
hân Cứu U Minh Vương là được.

- Ta... Ta có thể thử xem.

Cửu U Minh Vương cũng không phải rất có lòng tin, tuy hẳn là Minh Vương, nhưng trên thực tế hẳn chưa từng đi qua Minh giới, càng không nhận ra bất luận Minh Vương Minh giới gì.

Nhưng thời khắc thế này, Trần Trầm đã đưa ra yêu cầu, hẳn tất nhiên sẽ hết sức đi làm.

- Yên tâm, ta bảo đảm người không có chuyện gì, thực sự không được, chúng ta liền xông tới.

Trần Trầm dứt lời trực tiếp thu nhỏ thân thể, chui vào không gian trong cơ thể Lục Đậu, Lục Đậu lại thu nhỏ, tiến vào trong cung điệntùy thân Cửu U Minh Vương.

Cửu U Minh Vương thấy vậy hít sâu một hơi, trên mặt gạt ra một nụ cười, tiếp đó liền hướng về đại lục phía trước kia bay đi.

...

Mới vừa phi hành không hơn vạn dặm, trên đại lục liền có người phát hiện tung tích hẳn.

Rất nhanh, liền có một tên Minh Vương bay ra ngoài ngăn lại đường đi hẳn.

- Người là người nào? Ta thế nào chưa từng thấy người? .

Tuy Cửu U Minh Vương là minh tu, thế nhưng người lại không có ý tứ buông lỏng cảnh giác chút nào, một đôi mắt không ngừng quan sát quanh thân Cửu U Minh Vương, trong tay càng là cầm một kiện pháp bảo có chút bất phàm.

Cửu U Minh Vương lần đầu tiên nhìn thấy Minh Vương trừ chính hẳn ra, còn có chút không thích ứng, nhầnhần nhí nhí giải thích nói.

- Ta là chịu Minh Thần chỉ điểm, tại Tiên giới thành tựu Minh Vương, giờ đây mới từ ngoại giới trở về, trùng hợp nhìn thấy đại quân Minh giới ta đột kích, cho nên đặc biệt tìm tới dựa vào ! .

Minh Vương kia nửa tin nửa ngờ, cũng không có ý tứ muốn cho qua.

Cửu U Minh Vương thấy vậy trực tiếp buông xuống tất cả phòng ngự, biểu lộ cũng thay đổi đến chân thành lên.

- Đạo hữu người cứ yên tâm, ta cùng Tiên Vương của Tiên giới có thù không đợi trời chung, lại chịu ân Minh Thần điểm hóa, tuyệt không có khả năng là gian tế Tiên giới! .

Dứt lời, hắn đưa ra tay, một đạo phù văn từ lòng bàn tay hắn túa ra đến.

- Đây là ấn ký Minh Thần đại nhân lưu lại cho ta, đạo hữu người nhìn.

Minh Vương kia nhìn thấy ấn ký kia xong, đột nhiên buông xuống tâm.

Ấn ký này đại biểu là tín đồ Minh Thần, là thủ đoạn Minh Thần đại nhân không chế tu sĩ Tiên giới thường dùng nhất.

Chỉ cần là tín đồ Minh Thần, vậy liền vĩnh viễn khó có khả năng phản bội Minh Thần, càng không khả năng là gian tế.

Vừa nghĩ vậy, hắn cười nói.

- Khó được người có phần thành tâm này, đi theo ta, ta dẫn người đi gặp Thiếu đế.

- Thiếu đế...

Tuy Cửu U Minh Vương không rõ Thiều đế kia là người nào, nhưng gặp Minh Vương kia đã hướng về đại lục bay đi, hẳn cũng không trì hoãn, trực tiếp liền đi theo.

Chương 881: Minh Giới Song Kiêu.

Chương 881: Minh Giới Song Kiêu.

Cũng không lâu lắm, Cửu U Minh Vương liền đi theo Minh Vương kia tiến vào bên trong đại lục.

Bên trên đại lục này tràn đầy minh khí, là minh vực chân chính thuần khiết, đi tới nơi này, Cửu U Minh Vương chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái dễ chịu vô cùng, trong lòng căng thẳng cũng bởi vậy ít hơn phân nửa.

Minh Vương kia thấy vậy cười nhạt nói.

- Người đến thật là đúng lúc, giờ đây Tiên giới yếu kém chưa từng có, chính là thời cơ tốt đẹp công hãm Tiên giới, người sinh ra Tiên giới, hiểu Tiên giới hơn xa so chúng ta những Minh Vương này, đợi một chút nhìn thấy Thiều đế, nhớ kỹ phải biểu hiện thật tốt! Công trạng tuyệt sẽ không thiếu người! .

Cửu U Minh Vương liên tục gật đầu.

Một lát, hắn liền bị Minh Vương kia mang vào trong một toà cung điện tạm thời.

Bên trong cung điện này, minh khí dày đặc, hai bên đại điện, đứng đầy Minh Vương.

Mà tại trên cùng đại điện, một tên nam tử toàn thân áo đen, sắc mặt tái nhợt, tuấn tú có chút yêu dị đang an tọa ở trên ghế ngồi đen kịt trang nghiêm.

Minh Vương dẫn đường thấy vậy không chút do dự quỳ một gối xuống đất, đồng thời bẩm báo tình huống Cửu U Minh Vương.

Cửu U Minh Vương thấy vậy theo sát quỳ xuống.

Nam tử yêu dị kia nghe vậy khẽ gật đầu, dùng thanh âm có chút âm nhu nói.

- Cửu U Minh Vương, ngươi lên a.

Tiếp theo, hắn lại nói.

- Ngươi rời Tiên giới bao lâu? .

- Một năm.

Cửu U Minh Vương thành thật trả lời.

Lúc này, trong đầu hắn vang lên tiếng Minh Vương dẫn hắn vào điện kia.

- Thiếu đế là minh thần chi tử Minh giới ta, cảm ngộ thâm ngôn Tử, là tồn tại Minh giới ta ngàn vạn năm đến, có hi vọng trong khoảng thời gian ngắn bước vào Minh Đế, hắn hỏi ngươi vấn đề, ng

ươi nhất thiết phải thành thật trả lời, nếu không Minh Thần đại nh ân cũng không gánh nổi ngươi! .

- Thì ra là thế, ta minh bạch.

Trong lòng Cửu U Minh Vương cảm thán một câu.

Bất quá kiến thức qua Trần Trầm loại người nghịch thiên này, hẳn cũng cho là kiến thức rộng rãi, bởi vậy không có quá mức khiếp s ợ.

- Người mạnh nhất Tiên giới giờ đây là ai, ngươi biết không? .

Thiếu đế kia tiếp tục hỏi.

Cửu U Minh Vương nghe đến đây cũng biết giờ đây Tiên giới Mi nh giới còn không có chính thức tiến hành đấu pháp, bằng không t hì cũng không đến nỗi ngay cũng không biết cả người mạnh nhất đối phương là ai.

- Thời điểm ta rời đi, người mạnh nhất Tiên giới là Bắc Thần Tiên Vương.

Trong đầu truyền đến Trần Trầm nhắc nhở, Cửu U Minh Vương tr anh thủ thời gian trả lời.

- Bắc Thần Tiên Vương? .

Thiếu đế nhíu nhíu mày, chỉ từ xung hào đến nhìn, hẳn nhìn khôn g ra Bắc Thần Tiên Vương này có chỗ cường đại gì.

- Bắc Thần Tiên Vương là tu sĩ thiên sinh địa trưởng Tiên giới, th ực lực thập phần cường đại, so với Tiên Đế, khả năng chỉ yếu hơn một chút.

Cửu U Minh Vương còn nói thêm.

Cái này tất nhiên cũng là Trần Trầm truyền âm nói cho hấn biết.

Giờ đây Trần Trầm còn không biết Thiên Mệnh đã tự xưng Ma Ti ên Đế, bất quá đối với thực lực Thiên Mệnh, hấn lại có suy đoán.

Cuối cùng có thể phá phong ấn hấn kia, cho dù không phải Tiên Đế, chỉ sợ cũng cách Tiên Đế không xa.

Nói xong lời này, Cửu U Minh Vương liền bắt đầu quan sát thần tình một đám Minh Vương bên trong đại điện.

Lúc này bên trong đại điện cùng chừng trăm vị Minh Vương, nghe nói người mạnh nhất Tiên giới thực lực đến gần Tiên Đế, không ít Minh Vương biểu lộ biến thành hơi ngưng trọng chút ít.

Nhưng muốn nói sợ hãi, cũng không có một cái.

...

Trần Trầm đang đứng ở không gian trong cơ thể Lục Đậ lúc này cũng đang quan sát những Minh Vương này, phát hiện trong đó số lượng cường giả cũng không ít.

Cùng một cấp bậc Tứ Cực Tiên Đế, liền có hơn mười, còn thừa cũng toàn bộ là cường giả.

Dùng chậm ngôn chữ Bình cảm ứng, trên trăm Minh Vương bên trong tòa đại điện này cơ hồ người người đều có Đại Đạo Chí Bảo.

Loại đội hình cường đại này, giờ đây Tiên giới tuyệt đối góp không ra.

Tất nhiên, kinh khủng nhất là Thiếu đế kia.

Hấn mơ hồ từ trên người đối phương cảm ứng được khí tức Tiên

Thiên Hồng Mông chi bảo.

Hơn nữa người này cho hẳn một loại cảm giác mười phần nguy hiểm, thực lực cho dù không bằng hẳn, chỉ sợ cũng chênh lệch không xa.

Minh giới ngàn vạn năm đến chỉ hai cường giả có hi vọng thời gian ngắn bước vào Minh Đế, đây không phải một câu ngữ điệu khoa trương.

Bên ngoài, Thiếu đế kia còn đang hỏi một vài vấn đề khác, Cửu U Tiên Vương từng cái thành thật trả lời.

Trần Trầm thì yên lặng quan sát một nhóm cường giả Minh giới này.

Không thể không nói, nếu như thực lực ma thai kia không có đột nhiên tăng mạnh nâng cao, vậy thực lực đại quân Minh giới chỉ sợ vượt xa đại quân Tiên giới.

Cuối cùng bộ hạ Thiếu đế này có nhiều Minh Vương đỉnh tiêm như vậy, dưới so sánh, ma thai kia lại không có bao nhiêu Tiên Vương chân chính ủng hộ xuất phát từ nội tâm.

Bất tri bất giác, qua nửa khắc đồng hồ.

Đúng lúc này, toàn bộ đại điện đột nhiên một trận rung động.

Thiếu đế ở vào phía trên cung điện kia đứng lên, một cỗ khí tức không hiểu từ trên người hẳn tản ra, trong chớp mắt, đại điện lại an ổn lại.

Một giây sau, một tên minh tu bay vào bên trong đại điện, quỳ một chân trên đất nói.

- Tiên giới có một người vượt qua Vãn Tiên sơn, tiến vào không

ian Hồng Mông hư vô, đang hướng về chúng ta nơi này cực tốc bay tới.

Một đám Minh Vương nghe đến đây lặng ngắt như tờ.

Phải biết Vãn Tiên sơn còn có hơn ngàn Minh Vương trấn thủ, đó là phương có thể bỏ qua nhiều Minh Vương như vậy, trực tiếp tiến vào không gian Hồng Mông hư vô, thực lực kia có thể nghĩ mà biết.

Thiếu đế phía trên cười nhạt một tiếng, nhìn về phía Cửu U Minh Vương nói.

- Người tới chỉ sợ cũng là Bắc Thần Tiên Vương người nói kia, ha ha, một người thẳng đến đại lục này, đây là bỏ qua chúng cường giả Minh giới ta sao? Thật sự là cuồng vọng.

Tiếng nói vừa ra, hư không xa xa vang lên một tiếng.

- Ta đi chiếu cố hần.

Vừa nói lời này, trên trăm Minh Vương bên trong đại điện cùng nhau nhìn về phía bên ngoài.

Cả Trần Trầm trốn ở không gian trong bụng Lục Đâu cũng như thế.

Bởi vì hần từ thân người vừa mở miệng kia cảm giác được một cỗ gợn sóng âm ngôn cực kỳ cường liệt.

Trừ đó ra, đồng dạng có khí tức Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo.

- Minh giới thật là nhân tài đông đúc...

Trong lòng Trần Trầm không khỏi cảm thán.

Nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, phía trước nói chỉ hai, loại từ Thiếu đế, còn lại vị kế tiếp liền là người mới vừa xông ra này a? .

Ầm ầm! .

Không kịp nghĩ nhiều, ngoại giới đã truyền ra gợn sóng kinh thiên động địa khủng bố, cực kỳ hiển nhiên, hai người đã giao thủ.

Trong đại điện một đám Minh Vương không hẹn mà cùng bay ra ngoài, bao gồm Thiếu đế kia tại bên trong.

Trần Trầm cũng đi theo Cửu U Minh Vương tới ngoại giới, nhìn thấy hai người phía trên đại lục đã giao chiến.

Một người trong đó chính là Thiên Mệnh, chỉ bất quá so với trước đây, khí tức hấn mạnh hơn quá nhiều.

Trần Trầm thoáng cảm ứng một thoáng, liền biết ma thai này giống g như chính mình, khoảng cách bước vào Tiên Đế chỉ còn lại cách xa một bước.

Một người khác toàn thân hắc giáp, tướng mạo oai hùng, cầm trong tay một cây trường mâu, toàn thân trên dưới tản ra một loại khí tức kiên quyết dứt khoát thâm liệt, mỗi một kích vung ra, đều mang theo một loại chiến ý đáng sợ thẳng tiến không lùi.

Chỉ nhìn một chút, liền để cho người ta nhận không được lòng sinh lùi bước.

Bất quá người này luận mức độ cảm ngộ thâm ngôn, muốn kém Thiên Mệnh không ít, bởi vậy vừa giao phong liền rơi vào xu thế bất lợi.

- Quyết Tử Thiên Qua... Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo.

Trần Trầm nhìn xem trường mâu trong tay người kia, yên lặng dù ng hệ thống cảm ứng một thoáng, liền biết danh tự trường mâu này.

Về phần châm ngôn bên trên trường mâu này, không xảy ra ngoài ý muốn hẳn là Quyết.

Về phần cụ thể có tác dụng gì, Trần Trầm không biết, còn cần lại quan chiến một hồi, mới có thể nhìn ra đầu mối.

Chương 882: Tân Cường Giả.

Chương 882: Tân Cường Giả.

Một lát, song phương kịch chiến càng liệt, người cầm trong tay Quyết Tử Thiên Qua kia tuy rơi vào thế bất lợi, cũng càng đánh càng hăng, dù cho bị thương, cũng không ảnh hưởng khí thế của hắn chút nào.

Thiên Mệnh lúc này cặp mắt đã đỏ tươi, cũng không có bị khí thế đối phương vượt trên một tấc một hào, đồng dạng là càng đánh càng mạnh.

Nếu như còn chiến xuống như vậy, không xảy ra ngoài ý muốn, người tay giữ Quyết Tử Thiên Qua kia lại ở một lần oanh oanh liệt liệt tiến công Tự bạo mà chết.

Người thắng sau cùng lại là Thiên Mệnh.

Trần Trâm có thể nhìn ra xu thế một trận chiến này, Minh giới bên này mọi người đồng dạng có thể nhìn ra, không ít Minh Vương lúc này đã theo bản năng nhìn về phía Thiêu đế đứng tại phía trước nhất kia .

- Minh giới ta có cường giả, Tiên giới đồng dạng có, người này dám độc xông minh vực, quả nhiên có mấy phần năng lực.

Thiêu đế lẩm bẩm nói nhỏ một câu tiếp đó duỗi ra hai tay, tại trước ngực kết cái pháp ấn.

Một giây sau, một đạo châm ngôn đen kịt liền từ trong tay hắn bay ra.

Cái châm ngôn này vừa ra, không có hướng về Thiên Mệnh trên bầu trời bay đi, ngược lại là rơi vào trên thân người hắc giáp kia.

Trên mình thanh niên hắc giáp in lên chữ Tử, trong chớp mắt, khí thế tăng vọt, toàn thân minh khí như đại giang đại hà liên miên bất tuyệt, vậy mà tại trong vòng một chiêu liền vẫn hồi xu thế suy sụp.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trâm chấn động trong lòng, mơ hồ minh cách dùng châm ngôn Tử bạch Thiêu đế này.

Nếu như hắn không đoán sai, cái này Tử.

Giống nhau cùng hắn Bình đến bảy tám phần.

Chữ Tử gia trì tại trong cơ thể tu sĩ Minh giới, có thể để thực lực tu sĩ Minh giới thời gian ngắn tăng vọt.

Mà nếu như đối phó người không phải Minh giới, sẽ là công kích tuyệt cường.

Khó trách Minh giới có hai người có hi vọng trong thời gian ngắn

thành tựu Tiên Đế, một đám Minh Vương lại lấy Thiếu đế này đứng đầu.

Trần Trâm thâm nghĩ trong lòng.

Thiếu đế này nắm giữ loại châm ngôn này, đối với toàn bộ Minh giới tới nói đều là tăng lên cực mạnh, quả thực tương đương với ý nghĩa chính mình đối với văn minh khoa kỹ.

Mà người hắc giáp kia tuy cũng nắm giữ châm ngôn, nhưng chỉ là tăng lên thực lực cá nhân.

Bên nào nặng bên nào nhẹ, ai ưu ai kém, vừa xem hiểu ngay.

Trên bầu trời Thiên Mệnh cảm ứng được đối thủ đột nhiên mạnh lên, cười lạnh một tiếng, bên ngoài thân dần dần nổi lên chữ Ma.

Xem như tồn tại cùng Tiên Đế động thủ một lần, loại tiểu trận này đối mặt hẳn mà nói thực không tính là cái gì.

Hoá sinh làm ma xong, hình thể hắc tăng vọt, minh khí bốn phía chỉ cần vừa xuất hiện, toàn bộ liền bị hắc thôn phệ.

Lại thêm cái đả pháp đồng dạng điên dại kia, rất nhanh liền lại đem người hắc giáp kia áp chế.

...

Mà cùng lúc đó, không gian Hồng Mông hư vô một chỗ bí ẩn, hai bóng người đang nhìn nhau mà ngồi.

Trong đó người tóc đỏ chính là Cực Thiên Tiên Đế, một người khác tướng mạo trẻ tuổi, mái tóc màu đen, nụ cười có chút tà dị.

Mà tại giữa hai người, tồn tại một đoạn hình ảnh, chính là cảnh Thiên Mệnh cùng người hắc giáp đánh nhau.

Nhìn xem Thiên Mệnh lại chiếm lợi thế, Cực Thiên Tiên Đế cười nhạt nói.

- Vô Ảnh, người nhìn, tác dụng một tên cường giả siêu cấp lớn xa hơn một nhóm cường giả đỉnh cao.

Người trẻ tuổi tà dị kia cũng lắc đầu nói.

- Một trận chiến đấu thắng bại không ảnh hưởng được cái gì, quan trọng là thắng bại toàn bộ đại cục.

- Người tin hay không, chỉ cần người ta cũng không nhúng tay vào, Tiên giới sớm muộn cũng sẽ bị Minh giới công hãm.

Nụ cười trên mặt Cực Thiên Tiên Đế dần dần thu lại.

Minh giới cùng Tiên giới tranh giành hãn tất nhiên đã sớm biết, sớm dĩ không nhúng tay, chính là bởi vì Minh Đế trước mặt này kiềm chế hãn.

Kỳ thực quyền sở hữu Tiên giới Minh giới thời gian ngắn, tại trong mắt bọn hãn những cường giả cấp Tiên Đế này cũng không có quan trọng như vậy.

Chân chính quan trọng là sau trận chiến này, đản sinh ra tân cường giả.

Thiếu đế Minh giới kia từ nhỏ lập xuống lớn nguyện, một ngày công hãm Tiên giới, để Minh Thần quang huy chiếu rọi mỗi một góc Tiên giới.

Hãn cho nên không thể thành tựu Minh Đế, chính là bởi vì không thể thực hiện nguyện vọng.

Giờ đây Tiên giới yếu kém, đối với hãn tới nói có thể nói là kì ng

Ộ ngàn vạn năm không có, nếu để cho hấn hoàn thành tâm nguyện, chỉ sợ vài phút liền sẽ trở thành Minh Đế.

Uy lực chữ Tử kia là như thế nào, mọi người đều biết.

Thật dễ cho tên kia thành Minh Đế, thực lực toàn bộ một phương Minh giới đều sẽ đạt được tăng lên to lớn.

Lại thêm bộ hạ tên kia còn có một người...

Nghĩ tới đây, Cực Thiên Tiên Đế không khỏi đến nhìn về phía Thiên Mệnh bên trong hình chiếu.

Nếu như hấn có thể sớm một chút bỏ đi tâm ma, trở thành Tiên Đế tốt biết bao nhiêu... Ai có thể nghĩ lại gặp phải loại tình huống này, thực sự là... A.

Cực Thiên Tiên Đế thở dài.

Nếu Thiên Mệnh thắng, tự nhiên mọi chuyện đều tốt, nếu bại, sợ rằng tâm ma cũ không trừ, lại thêm tâm ma, dưới tình huống kia, còn có thể trở thành Tiên Đế hay không đều khó mà nói.

- Ha ha, Ma Tiên Đế Tiên giới các người này cũng thật là mạnh, k hó trách người nhìn trúng hấn như vậy, đáng tiếc... Tiên giới các người không có người khác có thể dùng được, nếu không thắng bại vẫn đúng là không thể biết, chắc chắc chắc, người nhìn, tiểu gia h ỏa chúng ta bên này muốn phát lực! .

Vô Ảnh Minh Đế chỉ vào hình ảnh, trên mặt vậy mà mơ hồ lộ ra một chút hưng phấn.

Tiếng nói vừa ra, Thiểu đế trong hình kia đột nhiên bay lên, tiếng truyền khắp toàn bộ đại lục! .

- Người này chính là người mạnh nhất Tiên giới, nếu có thể bắt lá

y hấn! Tiên giới liền tương đương bại hơn phân nửa! Tất cả, chớ có cố kỵ, đồng loạt ra tay! .

Dứt lời, toàn thân trên dưới hấn bỗng nhiên tản mát ra hắc quang vạn trượng, cùng lúc đó, một chuỗi liêm đao như là trăng tròn mà u đen xuất hiện tại trong tay hấn.

Liêm đao vung vẩy, từng chữ Tử khắc ở trên mình một đám Minh Vương phía dưới.

Tất cả Minh Vương khí tức nháy mắt tăng vọt, cả một chút Minh Vương phổ thông đều cường hóa đến cấp độ Minh Vương đỉnh tiêm.

Về phần mười Minh Vương đỉnh tiêm kia, càng ghê gớm, mỗi người đều mạnh hơn gấp mấy lần không thôi.

Loại thực lực kia, cho dù Tiên giới thời kỳ toàn thịnh, bất kỳ người nào trong đó đến Tiên giới cũng đủ để đứng hàng trước hai.

Một nhóm Minh Vương đạt được cường hóa xong cùng nhau bay lên không, trong thời gian ngắn liền có hơn năm ngàn Minh Vương xuất hiện tại bốn phía Thiên Mệnh, đem Thiên Mệnh đoàn đoàn bao vây lại.

Thiếu đế kia hiển nhiên cũng không phải người coi trọng gì, thời điểm nên quần đấu không chút khách khí.

Ra lệnh một tiếng, hơn năm ngàn Minh Vương lập tức liền hợp thành trận pháp, đem Thiên Mệnh vây ở chính giữa.

Trong chớp mắt, thiên băng địa liệt, từng đạo sóng xung kích khủng bố trong hư không nổ tung, toàn bộ hướng về Thiên Mệnh công kích.

Trần Trần phía dưới trốn tránh vụng trộm quan chiến đều khó trá

nh khỏi hãi hùng khiếp vía.

Loại trận thế này, hấn giam ở trong đó chỉ sợ cũng cực kỳ khó hoà n chinh đi ra.

Vừa nghĩ vậy, hấn theo bản năng nói với Lục Đậu.

- Lục Đậu, người sau này phải thật tốt tu luyện, lấy ra sức mạnh t hời gian lúc trước bị phong ấn, tranh thủ sớm một chút trở thành Tiên Đế.

Nói thật, lúc bắt đầu hấn còn không cảm thấy Lục Đậu lợi hại bao nhiêu, thời gian sau này đánh bại Bình Đảm, Lục Đậu lên tác dụng không nhỏ, hấn mới phát giác đến khả năng Lục Đậu mạnh hơn bên trong tưởng tượng hấn một chút.

Giờ đây nhìn loại đại chiến này, hấn mới chân chính ý thức đến c hỡ cường đại Lục Đậu.

Thiếu đế này có thể lấy sức một mình cường hóa nhiều Minh Vương như vậy, nếu như hấn thành Minh Đế, chẳng phải là có thể cường hóa một nhóm Minh Đế? .

Vậy còn kinh khủng đến đâu? .

Chỉ sợ bên trong toàn bộ không gian Hồng Mông hư vô, cũng chỉ có châm ngôn Giải Lục Đậu có thể kiềm chế hấn.

Chương 883: Có Hi Vọng Lại Một Thôn.

Chương 883: Có Hi Vọng Lại Một Thôn.

- Ma thai này sợ là dữ nhiều lành ít...

Trần Trầm nhìn lên tình hình chiến đấu bên trong bầu trời, thẫm n ghĩ trong lòng.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, Thiên Mệnh bị bao vây tại ngay t rung tâm liền bị thương nặng.

Mắt thấy càng ngày càng nhiều công kích rơi ở trên người hắn, T hiên Mệnh ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, biến thành một đ ạo ma ảnh, hướng bốn phía phá vây mà đi.

Thiếu đế cùng người hắc giáp kia lập tức bắt kịp bao vây chặn đá nh, Minh Vương khác thì điều khiển trận pháp, vây khốn Thiên M ệnh.

Trong bất tri bất giác, chiến trường đã di chuyển đến vết nứt Vãn Tiên sơn.

Mắt thấy Thiên Mệnh sắp vỡ vãn lạc, đúng lúc này, Thiên Mệnh cũn g mãnh liệt bạo phát ra thực lực càng cường đại hơn lúc trước, v ây mà một kích đánh lui hai người Thiếu đế cùng người hắc giáp, phá vây mà ra.

Bất quá sau một kích này, hắn nhanh chóng suy yếu xuống.

Nhưng mặc dù như thế, hắn vẫn thành công trốn về Tiên giới.

Thiếu đế thấy vậy giận tím mặt, trầm giọng quát.

- Tiến công! Tất cả đều tiến công cho ta! Đánh vào Tiên giới! .

Hắn một thoáng mệnh lệnh này, toàn bộ minh vực trong không gi

an Hồng Mông hư vô kia đều động dậy lên, bắt đầu hướng về vết nứt va chạm.

Một lát, toàn bộ minh vực đều đánh vào trong Tiên giới.

Minh tu tiến vào Tiên giới, nháy mắt liền nhận lấy áp chế không nỏ, nhưng chỉ cần tại phụ cận minh vực kia, loại áp chế này liền nỏ cơ hồ có thể không cần tính.

...

Bên trên Minh vực, Trần Trầm liền như vậy tự nhiên mà lại về tới Tiên giới.

- Cứu U Minh Vương, người trước hết ở tại bên trên minh vực này a, ta nhìn hiện tại toàn bộ Tiên giới không chỗ nào an toàn hơn người nơi này.

Trần Trầm gặp đạt tới mục đích của mình, nhẹ giọng truyền âm cho Cứu U Minh Vương nói.

Cứu U Minh Vương cũng là người ưa thích náo nhiệt, gặp đã đánh thành một mảnh, cũng không ý tứ đi, tranh thủ thời gian đáp ứng nói.

- Người đi đi, ta tại nơi này nhìn náo nhiệt.

Trần Trầm thấy vậy cười cười liền vô thanh vô tức rời đi minh vực, hướng về Phi Hoàng tiên vực bay đi.

Bất quá mới bay trong chốc lát, hấn liền ngừng.

Giờ đây toàn bộ Tiên giới đại loạn, Phi Hoàng Tiên Vương chưa chắc ngay tại bên trong Phi Hoàng tiên vực.

Suy nghĩ một chút, hấn trực tiếp vận dụng hệ thống, kết quả cùng

hắn muốn đồng dạng, lúc này Phi Hoàng Tiên Vương cũng không tại Phi Hoàng tiên vực, mà tại bên trong Bắc Thần Tiên Vực.

Trần Trầm một bên hướng về Bắc Thần Tiên Vực bay một bên lấy ra tín vật Phi Hoàng Tiên Vương, tính toán liên hệ Phi Hoàng Tiên Vương, cũng mặc kệ hắn thử nghiệm thế nào, tín vật kia cũng không có bất kỳ cái phản ứng gì.

Chẳng lẽ bị hạn chế tự do? .

Trong lòng Trần Trầm có mấy phần suy đoán, không khỏi lại tăng nhanh mấy phần tốc độ.

Dùng châm ngôn chữ Bình cường hóa phi chu cấp Đại Đạo Chí Bảo, tốc độ kia có thể nghĩ mà biết.

Bất quá thời gian một khắc đồng hồ, hắn liền đến vùng trời Bắc Thần Tiên Vực.

Lúc này Bắc Thần Tiên Vực loạn thành hỗn loạn, khắp nơi đều có Tiên Nhân tán loạn.

Tuy tin tức Thiên Mệnh chiến bại còn không truyền về, nhưng khẳng định có không ít Tiên Vương cảm ứng được đại quân Minh giới xâm lấn.

Lúc này liên lạc không được Thiên Mệnh, tạo thành loại loạn tượng này cũng chính là sự tình tự nhiên mà sinh.

Xét đến cùng, Thiên Mệnh dựa vào thực lực cưỡng ép thống nhất lại Tiên giới mười điểm phân tán, chỉ cần Thiên Mệnh ra chút vấn đề, cái tổ chức này liền sẽ sụp đổ.

- Tiên giới trải qua chơi đùa, sợ là thật sắp xong rồi.

Trong lòng Trần Trầm cảm thán một câu, theo sau trực tiếp hướng

về vị trí Phi Hoàng Tiên Vương bay đi.

Sự thật cùng hấn nghĩ đồng dạng, Phi Hoàng Tiên Vương cùng Thiên Phượng Tiên Vương bị giam lỏng tại trong một toà trận pháp, căn bản không có cách khơi thông ngoại giới.

Trận pháp kia đối với Trần Trầm mà nói không tính là cái gì, thậm chí cũng không hô lên Lục Đẩu, hấn liền tiện tay phá trận pháp.

Nhìn thấy Trần Trầm xong, trong lòng Phi Hoàng Tiên Vương trầm m mỗi cảm xúc ngổn ngang.

Ai có thể nghĩ tới, chính mình chỉ kết giao người như vậy, liền tạo thành nhiều ảnh hưởng như vậy đến sau này.

Giờ đây vận mệnh chính mình sợ là không thể không khóa lại cùng người trước mặt này.

- Trần Trầm, Cực Thiên Tiên Đế trở về! Hấn dường như mười điếm nhìn trúng Ma Tiên Đế! .

Phi Hoàng Tiên Vương vứt bỏ ý niệm loạn thất bát tao, trực tiếp liền nói chuyện nàng nhận là quan trọng nhất.

Trần Trầm có chút không rõ ràng cho lắm.

Phi Hoàng Tiên Vương tranh thủ thời gian giải thích nói.

- Ma Tiên Đế liền là Bắc Thần Tiên Vương...

- Ấy... Tính toán, bất kể như thế nào, chúng ta đi trước.

Nghe được có Tiên Đế trở về, Trần Trầm cũng không phải cực kỳ sợ, kéo lấy Phi Hoàng Tiên Vương cùng Thiên Phượng Tiên Vương liền lên phi chu.

Hắn cũng không tin, lúc này Tiên giới loạn thành dạng này, Tiên Đế gì còn rảnh rỗi quản hắn.

Hơn nữa tán thành Ma Tiên Đế, mắc mớ gì đến chính mình? .

Chính mình một không có đắc tội ma thai kia, hai không có đắc tội Tiên Đế kia, chung quy không đến nỗi nhất định phải tìm chính mình phiền toái a? .

Nghĩ đến những cái này, Trần Trầm không chế phi chu nhanh chóng rời xa chỗ thị phi này.

...

Cùng lúc đó.

Chỗ bí ẩn Không gian Hồng Mông hư vô, Vô Ảnh Minh Đế đang không ngừng thờ dài.

- A! Cái này đều để hắn chạy được, Ma Tiên Đế Tiên giới các người này thật lợi hại, đáng tiếc không phải Minh giới chi tu ta! .

Mặt Cục Thiên Tiên Đế âm trầm, ánh mắt có chút lạnh lẽo.

Rất rõ ràng, Vô Ảnh Tiên Đế trước mặt này được tiện nghi còn đang ra vẻ.

Lần này Thiên Mệnh đại bại, Minh giới thừa cơ tiến công Tiên giới, Tiên giới rấn mất đầu, lại thêm lúc trước vốn là nguyên khí đại thương, làm sao đối địch? .

Chỉ sợ muốn vỡ tan ngàn dặm! .

Đến lúc đó Thiếu đế Minh giới kia thành tựu Minh Đế, Minh giới lại nhiều một cường giả.

Trái lại Tiên giới bọn hấn, cũng sẽ mất cả chì lẫn chài.

Phải biết, tuy song phương tại bên vũ trụ là minh hữu, nhưng bên trong cũng có lợi phân phối tăng thêm.

Nếu như Minh giới mạnh, vậy Tiên giới bọn hấn tự nhiên là chịu người chế trụ.

Nghĩ tới đây, trong lòng của hấn liền càng phần nộ.

Không nghĩ tới ngàn vạn năm nuôi cỗ này, cuối cùng cỗ vương lại xuất hiện ở Minh giới! .

Nhưng mà, đúng lúc này, hấn đột nhiên cảm ứng được cái gì, ánh mắt mãnh liệt biến đổi.

Theo sau hấn đưa ra tay, đặt tại chỗ mi tâm chính mình.

Rất nhanh, một cái hình ảnh liền xuất hiện tại trong đầu của hấn, chính là tràng cảnh Trần Trầm mang theo Phi Hoàng Tiên Vương cùng Thiên Phượng Tiên Vương thoát đi Bắc Thần Tiên Vực.

- Người này chính là Thần Tú Tiên Vương kia? Hấn vậy mà tại lúc này trở về! .

Nội tâm Cực Thiên Tiên Đế nháy mắt cuồng hỉ vô cùng.

Cái này thật là được xưng tụng là núi nghèo nước lại nghi không đường, có hi vọng lại một thôn.

Thần Tú Tiên Vương này trở về, nếu để cho Thiên Mệnh đuổi bắt, thành công thoát tâm ma, Thiên Mệnh kia chẳng mấy chốc sẽ thành tựu Tiên Đế.

Chỉ cần thành tựu Tiên Đế, chúng tu Minh giới tự nhiên sẽ tại trong khoảnh khắc tan vỡ, Tiên giới nguy hiểm cũng được giải trừ.

Không chỉ như thế, Thiếu đế kia trong thời gian ngắn cũng bởi vậy không cách nào trở thành Minh Đế, càng không cách nào uy hiếp đến lợi ích những Tiên Đế bọn hắn này.

Nghĩ tới đây, trong lòng của hắn nhin không được cảm thán nói.

- Trở về tốt! Về là tốt a! Thần Tú Tiên Vương thật sự là đại công t hần Tiên giới ta! .

- Thế nào? Phát sinh chuyện gì tốt sao? .

Vô Ảnh Minh Đế chú ý tới sắc mặt Cực Thiên Tiên Đế biến hóa, có chút cảnh giác hỏi.

- Không có, người suy nghĩ nhiều.

Sắc mặt Cực Thiên Tiên Đế nhanh chóng khôi phục âm trầm, ngữ khí cũng mười điểm lạnh thấu xương.

Bất quá trong bóng tối, hắn dựa vào tín vật thông tri Thiên Mệnh t hụ trọng thương.

- Tiểu tử, cơ hội người tới, Thần Tú Tiên Vương kia trở lại Tiên g iới, lúc này vừa rời đi Bắc Thần Tiên Vực, người chỉ cần ngăn hắ n lại, chấm dứt tâm ma, liền còn có cơ hội lật bàn! .

Chương 884: Mỗi Người Có Tâm Tư Riêng.

Chương 884: Mỗi Người Có Tâm Tư Riêng.

Tiên giới bên trong một cái tiên vực vắng vẻ, Thiên Mệnh đang đi ên cuồng thôn phệ đủ loại năng lượng, chữa trị thương thế bản thân, bỗng nhiên thu đến dạng này tin tức, con người hẳn có chút rụt rụt.

Hai giây sau, hẳn liền hạ quyết tâm, hướng về phương hướng Bắc Thần Tiên Vực bay đi.

Nếu Thần Tú Tiên Vương kia trở về, vậy hẳn tự nhiên muốn đi hỏi một chút.

Đi hỏi người nọ lúc trước vì sao thời gian phát hiện mình muốn nói với mình những lời nói chẳng hiểu ra sao kia một chút.

...

Tốc độ Thiên Mệnh cực nhanh, lại thêm có Cực Thiên Tiên Đế bảo hộ cho hẳn, cho nên không qua một canh giờ, hẳn liền đuổi kịp Trần Trầm mới vừa trở lại Phi Hoàng tiên vực.

Nhưng mà, thật nhìn thấy Trần Trầm, hẳn cũng cứng tại chỗ, không biết bắt đầu nói từ đâu.

Trần Trầm nhìn thấy Thiên Mệnh, cũng không hoảng hốt, lơ mờ hỏi.

- Người tới đây làm gì? Là người giam lỏng bằng hữu của ta, ta không tìm người tính sổ, trong lòng người khó chịu? .

Thiên Mệnh sắc mặt âm tình bất định, một lát, hẳn phát phát tay, đoạn hình ảnh lúc trước Cực Thiên Tiên Đế rút ra từ trong đầu hẳn kia liền bị bắn ném vào bên trong hư không.

- Bắc Thần Tiên Vương là cha người... Bắc Thần Tiên Vương là c

ha người...

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm mặt mo đỏ ửng, ra vẻ kinh ngạc nói.

- Cái ý tứ này gì? Ta nhìn không rõ.

Thiên Mệnh lạnh lẽo âm trầm hỏi.

- Người nơi đó vì sao làm như thế? Rõ ràng người mới là người Thiên Nhân thứ nhất phát hiện ta! .

Trần Trầm lắc đầu, biểu lộ biến đổi thành nghiêm túc.

- Ta người này nghĩ tương đối truyền thống, không tùy tiện làm phụ thân người khác, hơn nữa người quá mức bất phàm, linh vật gì cũng như người thiên sinh địa trưởng, chỉ có thiên địa mới xứng làm phụ thân người, nếu ta làm phụ thân người, tất nhiên sẽ hao tổn khí vận! .

- Vậy người vì sao lại muốn nói Bắc Thần Tiên Vương...

- Ta cùng Bắc Thần Tiên Vương có chút thù hận, nếu làm phụ thân người sẽ hao tổn khí vận, ta trước tiên đương nhiên muốn để hưởng món này.

Trần Trầm nghĩa chính từ nghiêm.

Thiên Mệnh cau mày, tuy hẳn cảm giác lời này có chút không đúng, nhưng hẳn cứ thể không tìm thấy mảy may khuyết điểm.

Trầm mặc thật lâu, hẳn dần dần vứt bỏ tạp niệm, lại lần nữa biến thành hành Ma Tiên Đế hung tàn vô cùng, sát phạt quả đoán.

- Mặc kệ như thế nào, người nơi đó đối với ta như thế, liền là tử tội! .

Tiếng nói vừa ra, cặp mắt Thiên Mệnh nháy mắt đỏ rực, trực tiếp duỗi tay ra hướng về Trần Trầm bắt tới.

- Quả nhiên vẫn muốn động thủ.

Trần Trầm khẽ thở dài, Như Ý Thần Biến Giáp trên mình nháy mắt trồi lên bên ngoài thân, cùng lúc đó, hắc đồng dạng đưa ra tay, hướng về bàn tay đến hắc kia nghênh đón.

Song chương nháy mắt trong hư không giao hội, lực lượng một kích này viễn siêu Tiên Vương bình thường, sóng xung kích cường đại nhanh chóng hướng bốn phía khuếch tán, đến mức toàn bộ Phi Hoàng tiên vực cũng hơi chấn động lên.

Trần Trầm thấy vậy tiện tay vung lên, Bất Động Thần Hoàng Chung bay ra, trực tiếp định trụ Phi Hoàng tiên vực.

Đồng thời, Thí Thần Mâu xuất hiện tại trong tay hắc.

Nếu ma thai này sinh ra sát ý đối với hắc, vậy hắc tự nhiên cũng sẽ không khách khí.

Thiên Mệnh gặp Trần Trầm tùy ý một chương liền ngăn lại công kích mình, con mắt lập tức hí tới.

Nguyên lai tưởng rằng lấy thực lực hắc bây giờ, tiện tay có thể giải quyết người này, giờ đây nhìn tới, thực lực tâm ma hắc này mạnh hơn so hắc tưởng tượng.

Không dám thất lễ, châm ngôn chữ Ma dần dần nổi lên, tại phía dưới châm ngôn này gia trì, hình thể hắc dần dần biến lớn, trừ đó ra, còn có một đạo ma ảnh đỉnh thiên lập địa xuất hiện tại phía sau hắc.

Hai đạo khí thể cường đại vừa xuất hiện, thiên tượng phụ cận Phi

Hoàng tiên vực liền triệt để phát sinh biến hóa.

Cùng lúc đó.

Tại bên trong không gian Hồng Mông hư vô, Vô Ảnh Minh Đế chú ý tới Tiên giới bên này biến hóa, hơi kinh ngạc hỏi.

- Ma Tiên Đế này mới vừa bị thương nặng, trở lại Tiên giới, tại sao lại cùng người đánh nhau? Cự Thiên Tiên Đế, người không nói a, Tiên giới người loại trừ Ma Tiên Đế ra, còn có những cường giả khác đây.

Cự Thiên Tiên Đế hướng phương hướng Tiên giới liếc qua, cười nhạt nói.

- Chưa nói tới cao thủ gì, một phản nghịch Tiên giới mà thôi, tiện tay là trừ được.

- Thì ra là thế, ta còn tưởng rằng là cao thủ gì.

Vô Ảnh Minh Đế một bộ bộ dáng bừng tỉnh hiểu ra, nhưng mà trong bóng tối, hắn cũng là đem vị trí phát sinh chiến đấu nói cho Thiên Đế Minh giới.

- Một trận chiến này ta phỏng chừng có mờ ám gì, người đừng vội công phạt Tiên giới, trước đi chiến trường kia, nếu như có thể diệt sát toàn bộ song phương, vậy dĩ nhiên tốt nhất.

- Nếu như không làm được, vậy liền ngăn cản trận chiến đấu này.

Truyền đạt xong mệnh lệnh, Vô Ảnh Minh Đế liền không tiếp tục chú ý chiến trường bên kia, ngược lại đem lực chú ý toàn bộ đặt ở trên mình Cự Thiên Tiên Đế trước mặt.

Hai vị đỉnh cấp cường giả nhìn nhau cười cười, phảng phất như cái gì cũng không phát sinh vậy.

...

Mà lúc này, Trần Trầm cùng Thiên Mệnh đã qua mấy chiêu, song phương bất phân thắng bại.

Một mặt là Trần Trầm che giấu thực lực, một phương diện khác, Thiên Mệnh trọng thương chưa lành, chiến lực nhận lấy ảnh hưởng nhất định.

Lúc này, Thiên Mệnh đem cán đại kích hấn không biết rõ giết bao nhiêu Tiên Vương kia lấy ra.

Đơn thuần sát khí, đại kích tuy không sánh được Thí Thần Mâu, nhưng cũng không xê xích bao nhiêu.

Trần Trầm thấy vậy biết cơ hội mình tới.

Hắn một mực không dùng châm ngôn Bình,.

Chính là muốn hiệu quả một cái xuất kỳ bất ý.

Nói thật, nếu như ngay từ đầu liền dùng toàn lực, hắn tất nhiên sẽ chiếm lợi thế, nhưng chưa chắc sẽ có cơ hội chém giết ma thai này.

Mắt thấy Thiên Mệnh quơ đại kích hướng chính mình đâm tới, Trần Trầm giờ lên Thí Thần Mâu ngăn cản.

Hai kiện vũ khí tàn sát nhiều vô kể trong hư không va chạm, bắn ra sát khí cực kỳ cường đại.

Cả ánh mắt Trần Trầm cũng dần dần biến đổi thành không lý trí lên, hận không được một mâu vung ra, đem toàn bộ vật gặp chém giết hầu như không còn.

Hắn đều như vậy, chớ nói chi là Thiên Mệnh.

Lúc này trong mắt Thiên Mệnh đều là đỏ tươi, trong đó phảng phất như ẩn núp núi thủy biển máu.

Không thể không nói loại trạng thái này Thiên Mệnh càng có thể phát huy ra uy lực ma binh.

Lại thêm châm ngôn chữ Ma gia tri, rất nhanh Thiên Mệnh liền chiếm cứ lợi thế.

Mắt thấy đại kích trong tay cách đầu Trần Trầm càng ngày càng gần, Thiên Mệnh nhin không được ngửa mặt lên trời gào lên, cùng lúc đó, từng đạo sóng khủng bố gợn lấy hai người làm trung tâm hướng bốn phía khuếch tán.

Bên trong không gian Hồng Mông hư vô, Cực Thiên Tiên Đế nhìn thấy một màn này, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Chiếu cái tình thế này, không bao lâu Thần Tú Tiên Vương hẳn phải hải chết không nghi ngờ.

Vừa nghĩ vậy, hắn cười nhạt một tiếng, nói với Vô Ảnh Minh Đế.

- Vô Ảnh, ngươi không lộ ra tin tức gì cho hai người hậu bối Minh giới các ngươi kia a? .

Vô Ảnh Minh Đế tự biết không thể gạt được Cực Thiên Tiên Đế, bất quá bộ dáng vẫn muốn giả bộ, ngay sau đó hắn một mặt không hiểu trả lời.

- Tin tức gì? Phát sinh cái chuyện quan trọng gì sao? .

Những lời này vừa ra, hai người nhìn nhau cười cười, đều lộ ra nụ cười cáo già.

Nhưng mà một giây sau, nụ cười Cực Thiên Tiên Đế liền thu liễm, ngữ khí cũng thay đổi đến tận cùng.

- Bất kể như thế nào, cũng không kịp.

Nụ cười Vô Ảnh Minh Đế cứng đờ, sắc mặt nháy mắt âm trầm.

- Ý tứ người gì? .

- Người nhìn liền biết.

Cực Thiên Tiên Đế chỉ vào phương hướng Tiên giới.

Lúc này, đại kích Thiên Mệnh cách đầu Trần Trâm chỉ còn lại có một hào.

Nhưng vào lúc này, tình huống đột biến! .

Một chữ châm ngôn mãnh liệt bay ra, Thí Thần Mâu trong tay Trần Trâm uy lực tăng vọt! .

Đồng thời đại kích Thiên Mệnh kia vậy mà mất đi không chế, cuốn ngược quay về! .

Chương 885: Tái Chiến Minh Quân.

Chương 885: Tái Chiến Minh Quân.

Nhìn thấy một màn này, Vô Ảnh Minh Đế trực tiếp đứng lên, tron

g mắt tràn ngập nồng đậm chấn kinh.

- Cái này... Đây là! .

Một bên khác, Cực Thiên Tiên Đế cũng càng khiếp sợ hơn, đến mức mắt hấn trong nháy mắt đều tái rồi! .

Bởi vì cái nội dung này cùng hấn muốn hoàn toàn khác nhau! .

...

Vùng trời Phi Hoàng tiên vực, Thiên Mệnh cũng không có nhiều khiếp sợ, bởi vì lúc này hấn đã mất đi lý trí.

Mắt thấy đại kích hấn cùng Thí Thần Mâu thành phẩm đồng thời đánh tới, hấn bản năng muốn dùng hết toàn lực ngăn cản.

Nhưng mà biến hóa quá nhanh như vậy, lại thêm một giây đồng hồ ở phía trước toàn bộ lực lượng hấn đều dùng tại bên trên tiến công, cho nên tình huống đột biến, hấn căn bản không đánh ra bao nhiêu lực lượng phòng ngự.

Xoẹt xẹt! Phốc! .

Tiếng hai đạo vũ khí vào thịt vang lên, đại kích đầu tiên là chém tới đầu Thiên Mệnh, ngay sau đó Thí Thần Mâu lại đánh vào trước ngực Thiên Mệnh! .

Trong chớp mắt, sát khí bạo phát, Thiên Mệnh cả người nháy mắt cứng ngắc tại chỗ.

Toàn bộ Phi Hoàng tiên vực tại lúc này đều biến đổi thành vô cùng an tĩnh.

Nhưng mà, ánh mắt Trần Trầm ngưng trọng như cũ, hấn tuy ám toán thành công, nhưng ma thai trước mặt này tựa hồ cũng không p

hải dễ dàng chết như vậy.

Quả nhiên, một giây sau, nhục thân Thiên Mệnh trực tiếp nổ tung, một đạo bóng mờ từ trong cơ thể hấn bay ra, dung nhập bên trong ma ảnh đỉnh thiên lập địa phía sau kia.

Theo sau ma ảnh kia nhanh chóng thu nhỏ, hướng phương xa cực tốc bỏ chạy.

- Ma thai này vốn là thiên địa uế khí sinh, dùng ma binh quả nhiên khó chém giết...

Trần Trầm thu hồi Thí Thần Mâu, trong lòng có chút tiếc hận.

Đang thời gian lúc hấn chần chờ muốn đuổi bắt hay không, đất trời bốn phía lại bắt đầu biến sắc.

Cũng không lâu lắm, vô số minh khí từ chân trời khuấy động mà đến, trong chớp mắt, liền đem trọn Phi Hoàng tiên vực bao vây lại.

Nhìn thấy một màn này, khóe mắt Trần Trầm có chút giật giật.

Ma thai mới vừa đào thoát, đại quân Minh giới này tại sao lại đến rồi? Chẳng lẽ là hấn hôm nay ra ngoài không xem Hoàng Lịch? .

Không chờ hấn suy nghĩ cẩn thận xảy ra chuyện gì, Thiếu đế Minh giới kia đã từ trong hư không đi ra, trừ đó ra, còn có trên trăm vị Minh Vương, kèm thêm người hấn giáp Quyết Tử Thiên Qua kia.

Một đám cường giả Minh giới nhìn Trần Trầm phía dưới, ánh mắt đều có chút lạnh lẽo.

Thiếu đế lạnh lùng nói.

- Bắc Thần Tiên Vương Tiên giới các ngươi đâu? .

Trần Trầm có chút im lặng, chỉ chỉ xa xa nói.

- Chạy.

Thiếu đế nghe vậy bắt đầu trên dưới quan sát Trần Trầm.

Lúc trước Vô Ảnh Minh Đế thế nhưng nói với hắn nếu như có thể, đem song phương giao chiến toàn bộ diệt sát.

Mà người này nếu có thể cùng Bắc Thần Tiên Vương kia giao chiến, thực lực khẳng định không kém.

Vừa nghĩ vậy, hắn nói với hắc giáp bên cạnh kia.

- Quyết Tử Minh Vương, chúng ta tốc chiến tốc thắng, trước giải quyết người này.

Người hắc giáp khẽ gật đầu, đồng thời Quyết Tử Thiên Qua từ trong cơ thể hắn bay ra, rơi vào trong bàn tay hắn.

Trên trăm Minh Vương khác cũng ai vào chỗ nấy, bố trí ra một đạo trận pháp, đem Trần Trầm vây quanh ở chính giữa.

Nhìn thấy một màn này, biểu lộ Trần Trầm có chút âm trầm, tức giận nói.

- Sự tình các ngươi tiến công Tiên giới ta sẽ không quản! Dạng này các ngươi cũng muốn đối địch với ta sao? .

Nhưng mà, Thiếu đế kia căn bản không để ý hắn, phối hợp bắt đầu thôi động châm ngôn Chử Tử.

Một lát, một trăm linh một đạo châm ngôn chử Tử bay ra, tiến và

o trong cơ thể một đám Minh Vương.

Trong chớp mắt, vô số minh khí bạo phát, trực tiếp thay thế tiên khí Phi Hoàng tiên vực, để Phi Hoàng tiên vực biến thành một chỗ minh vực.

Trừ đó ra, Quyết Tử Minh Vương kia càng hướng thẳng đến Trần Trầm bay tới, một qua liền thẳng đến đầu Trần Trầm.

Ý kia rõ ràng là thăm dò cũng không muốn thăm dò, liền muốn lấy tính mạng Trần Trầm.

- Ta đây là đã làm sự tình gì người người oán trách? .

Trần Trầm nâng mâu ngăn cản, ai có thể nghĩ Quyết Tử Thiên Qua kia uy lực quá mạnh, lại thêm Quyết Tử Minh Vương đạt được cường hóa, đến mức dưới một kích này, trực tiếp đem hấn đánh vào dưới đất Phi Hoàng tiên vực.

Phi Hoàng Tiên Vương thấy vậy tranh thủ thời gian bay tới, có chút lo lắng hỏi.

- Thế nào? Không có sao chứ? .

- Không có việc lớn gì, những người này thật coi ta dễ ức hiếp! .

Trần Trầm phun ra miệng máu, ánh mắt biến đổi thành mười điểm lẳng lẽ.

Một giây sau, hấn trực tiếp phá đất bay lên, biến thành một đạo sao băng hướng về không trung kích xạ mà đi.

Mắt thấy Quyết Tử Thiên Qua lại lần nữa hướng chính mình vung đến, Trần Trầm một chỉ điểm ra, một đạo phong cường tuyệt từ giữa hấn bắn ra, ngăn lại Quyết Tử Thiên Qua.

Nhìn thấy châm ngôn chữ Phong, biểu lộ Thiếu đế thoáng ngưng t rọng chút ít, nói với Minh Vương xung quanh.

- Đồng loạt xuất thủ, đừng cho hấn cơ hội phong ấn.

Tiếng nói vừa ra, trên trẫm Minh Vương qua cường hóa đồng thời lấy ra pháp bảo cấp Đại Đạo Chí Bảo mạnh mẽ, lại phối hợp lực l ượng trận pháp, hướng về Trần Trầm công kích.

Giữa trận pháp Trần Trầm thông thả, tiện tay vung lên, Bất Động Thần Hoàng Chung liền che lại quanh thân hấn.

Đồng thời, hấn kết động thủ quyết, châm ngôn chữ Binh trực tiếp nằm ngang đến bên trong hư không.

Trong nháy mắt, pháp bảo trên trẫm Minh Vương toàn bộ không nhận không chế bay ngược quay về.

Phanh phanh phanh! .

Liên tiếp tiếng trẫm đục truyền ra, một đám Minh Vương kia bắt ngờ không đề phòng, cả đám đều bị phản phệ, trận pháp tạo thành khuynh khắc sụp đổ.

Một chút Minh Vương nắm công kích trong tay pháp bảo cường đ ại càng bị trọng thương, tại chỗ liền mất đi sức chiến đấu.

Lần này cảnh tượng thỏ đến thước rơi để Thiếu đế nhìn đến trọn mắt hốc mồm, bất quá hấn cũng là người trải qua sóng gió, cũng k hông có vì vậy quá mức bối rối, mà tiếp tục điều khiển lực lượng châm ngôn, chữa thương những Minh Vương bị thương kia.

- Đến! .

Trần Trầm cũng không có vì vậy buông lỏng, quát to một tiếng, tr ên trẫm Đại Đạo Chí Bảo vây quanh hấn cực tốc xoay tròn, rất nh

anh liền tạo thành một trận bạo phong.

Cái bạo phong này tràn đầy pháp bảo quang mang, nhìn đến một đám Minh Vương hải hùng khiếp vía.

- Đi! .

Lại là một tiếng quát khê, Trần Trầm huy động tay phải, Quyết Tử Minh Vương sắp phá vỡ phong ấn kia đánh ra một chưởng! .

Một chưởng này ra, Đại Đạo Chí Bảo kia bạo phong như là cự long gào thét lên hướng về Quyết Tử Minh Vương nhào cắn! .

Quyết Tử Minh Vương thấy vậy cũng ngửa mặt lên trời gào thét, gắng sức một qua, hướng bạo phong đâm tới! .

Đương đương đương! .

Tiếng pháp bảo sụp đổ liên tiếp vang lên, Quyết Tử Thiên Qua dù sao cũng là Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, những Đại Đạo Chí Bảo kia nơi nào có thể ngăn loại sắc bén này? .

Nhưng Đại Đạo Chí Bảo cuối cùng cũng là bảo vật cực kỳ cường đại trong thiên địa này, một chút thậm chí có lực lượng châm ngôn.

Cho nên hề có Đại Đạo Chí Bảo sụp đổ, đều tạo thành một cỗ lực trùng kích cường đại đụng vào trên mình Quyết Tử Minh Vương.

Quyết Tử Minh Vương biểu lộ dữ tợn, toàn thân chiến ý không giảm, chữ Quyết.

Từ trong cơ thể hấn phát ra, để hấn tại dưới vô số pháp bảo trùng kích, giống như đá ngầm bên trong sóng lớn đồng dạng lù lù không động.

- Cái châm ngôn chữ quyết này... Hẳn là một loại châm ngôn không sợ có thể khiến người ta càng mạnh... Mặc dù không có tác dụng hoa hoè hoa sỏi, nhưng hạn mức cao nhất cực cao.

Nhìn xem Quyết Tử Minh Vương trong gió mạnh, Trần Trâm thà nghĩ trong lòng.

Đáng tiếc, Quyết Tử Minh Vương này Nắm giữ Quyết, cũng không có sâu như vậy.

Vừa nghĩ vậy, hẳn lại là một chỉ điểm ra, châm ngôn chữ Bình trong chớp mắt rơi vào bên trên Quyết Tử Thiên Qua.

Quyết Tử Thiên Qua mặc dù không có mắt không chế, nhưng cũng một trận rung động.

Liên một trận rung động này, pháp bảo bạo phong nháy mắt liền đem đánh vào trên mình Quyết Tử Minh Vương, lúc này liền đem Quyết Tử Minh Vương oanh đến ánh mắt không thể nhìn tới.

Chương 886: Ta Có Thể Cự Tuyệt Sao? .

Chương 886: Ta Có Thể Cự Tuyệt Sao? .

Thiếu đế nhìn thấy một màn này, sắc mặt rốt cục phát sinh biến hóa.

- Đi nhìn một chút Quyết Tử Minh Vương thế nào! .

Ra lệnh mấy Minh Vương bên cạnh xong, hắn nhanh chóng rút ra Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo Tử Thần Liêm Đao hắn, quát tới Trần Trâm.

Trong chớp mắt, một đạo phù văn liền đột ngột xuất hiện tại trên mình Trần Trâm.

Trần Trâm chỉ cảm thấy trong cơ thể phảng phất như nhiều một cái vòng xoáy khổng lồ, đang điên cuồng thôn phệ sinh cơ hắn.

Nếu lấy cái tốc độ này thôn phệ xuống, chỉ sợ không cần ba phút, hắn liền đến bị hút thành một bộ xương khô.

- Lục Đậ... Tịnh hóa cho ta một thoáng, cái châm ngôn này, có c hút lợi hại.

Trần Trâm trầm nghĩ trong lòng.

Cùng lúc đó, Chử châm ngôn Giải Lục Đậ đã tiến vào trong cơ thể hắn.

Nhưng mà, Lục Đậ cảm ngộ châm ngôn không đủ cao, hóa giải chữ châm ngôn hóa giải Tử kia không được.

Nhưng chính là như thế, Trần Trâm cũng cảm giác thoáng cái dễ dàng không ít.

- Phong! .

Một tiếng quát khẽ, trong tay Trần Trâm một đạo phong ấn bay ra, đem châm ngôn chữ Tử còn thừa trong cơ thể phong bế, theo sau Tử Thần Mâu đối xa xa Thiếu đế mãnh liệt một chỉ, khí thể cường đại liền một mực khóa chặt lại Thiếu đế kia.

...

Bên trong không gian Hồng Mông hư vô.

Sắc mặt Vô Ảnh Minh Đế xấu hổ vô cùng, dùng có tiếng nói chút tức giận.

- Cực Thiên Tiên Đế, không nghĩ tới Tiên giới người còn có nhóm cao thủ này, người nói, vừa rồi người kia dùng ra lực lượng chân ngôn đến cùng là cái gì? Không chỉ có thể để vũ khí Ma Tiên Đế kia với một đám Minh Vương Minh giới ta cuốn ngược, thậm chí cả Quyết Tử Thiên Qua đều trốn không thoát hẳn ảnh hưởng! .

Sắc mặt Cực Thiên Tiên Đế đồng dạng hơi khác thường.

Hắn nơi nào nghĩ đến sẽ phát sinh loại tình huống này? .

Dựa theo kịch bản hắn, hắn là Thiên Mệnh thành công chém giết Thần Tú Tiên Vương này, tiếp đó thành tựu Tiên Đế, đại sát tứ phương.

Nhưng mà ai biết Thần Tú Tiên Vương này thời khắc máu chốt vậy mà đột nhiên nghịch chuyển, không chỉ hủy đi nhục thân Thiên Mệnh, giờ đây cùng song kiêu Minh giới đối chiến, vậy mà cũng chiếm lợi thế? .

Thần Tú Tiên Vương này đến cùng là lai lịch gì? .

Tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng đối mặt Vô Ảnh Minh Đế hỏi thăm, hắn cũng giả ra một mặt cao thâm mặt trắc.

- Ha ha, Tiên giới ta thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, xuất hiện kỳ tài gì đều rất bình thường.

Thuận miệng có lẽ một câu, Cực Thiên Tiên Đế lại lần nữa nhìn về phía vị trí Tiên giới.

...

Bên trong Tiên Giới.

Trần Trầm Thí Thần Mâu hướng thẳng đến Thiếu đế đâm tới.

Trên trăm Minh Vương thấy vậy tất nhiên sẽ không ngồi nhìn mà c kệt, bất quá giờ phút này cũng không ai dám dùng pháp bảo.

Mắt thấy mấy Minh Vương vậy mà dùng nhục thân ngăn cản, Trần Trầm Thí Thần Mâu không có khách khí chút nào, cường hóa Thí Thần Mâu vung ra, chỉ một đâm, liền trực tiếp đâm xuyên qua ba vị Minh Vương.

Thí Thần Mâu sát khí vô cùng cường đại, lại thêm bị châm ngôn c hữ binh cường hóa, uy lực kia có thể nghĩ mà biết.

Ba vị Minh Vương thậm chí a cũng không kịp a một tiếng, liền trực tiếp chết.

Minh Vương khác thấy vậy cũng không hoảng loạn, từng cái người trước người sau.

Thiếu đế ở vào cuối cùng, một chỉ điểm ra, Tử.

Châm ngôn chữ bao phủ hư không, vừa rồi ba người vẫn lạc kia vậy mà lại sống lại.

Chỉ bất quá so với lúc trước, muốn suy yếu quá nhiều.

Vừa phục sinh, một Minh Vương trong đó liền nói.

- Thiếu đế, binh khí hấn kia sát khí cực nặng, chúng ta sợ là không cách nào lại ngăn cản.

- Các người lui ra phía sau! .

Thiếu đế kia cũng bị khơi dậy ngạo khí trong lòng, một tiếng hiệu lệnh xong, trực tiếp quơ Tử Thần liêm đao hướng về Trần Trầm c hém tới.

Liêm đao chưa đến, Trần Trầm liền cảm giác thân hồn một trận rét lạnh, phảng phất như đỉnh đầu treo một chuỗi cự nhận.

Không dám thất lễ, Trần Trầm yên lặng thôi động châm ngôn chữ Bình, để Tử Thần Liêm Đao mãnh liệt trì trệ, theo sau thả ra Tứ T hần Thị.

Tứ Thần Thị tại phía dưới châm ngôn chữ Bình gia trì, thực lực tăng vọt gấp mấy lần, so với Tiên Vương đỉnh tiêm còn mạnh hơn mấy phần.

Lại thêm bốn loại châm ngôn mỗi loại đều có nhiệm vụ của mình, lẫn nhau phối hợp, không nói tương đương cùng Thiếu đế loại nữ a bước Tiên Đế này, nhưng kiềm chế lại Thiếu đế tuyệt đối không có vấn đề.

Mắt thấy Trần Trầm đủ loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, có Minh Vương hô.

- Thiếu đế, người này không thể địch lại, chúng ta bàn bạc kỹ hơn a! .

Ánh mắt Thiếu đế lạnh lẽo, cả giận nói.

- Hôm nay nếu như bị một người đánh lui, còn có mặt mũi nào công phạt Tiên giới? .

Lúc này, xa xa truyền đến một tiếng.

- Thiếu đế, Quyết Tử Minh Vương thụ trọng thương, như không n gài trị liệu, chỉ sợ sẽ có hại đạo cơ! .

Nghe nói như thế, Thiếu đế mới hung dữ nhìn Trần Trầm một chút, tiếp đó mười điểm biệt khuất hô.

- Bỏ đi! .

Tiếng nói vừa ra, trên trẫm Minh Vương đi tứ tán.

Trần Trầm thấy vậy cũng không có ý tứ đuổi, chỉ cười lạnh nói.

- Lần sau tốt nhất đừng đến trêu chọc ta, nếu không cũng sẽ không tiện nghi giống hôm nay vậy.

- Hừ! .

Thiếu đế hừ lạnh một tiếng, cũng không phản bác, Tử Thần Liêm Dao vung vẫy, đẩy lui Tử Thần Thị, theo sau mới hướng phương xa biến mất.

Hắn đi lần này, minh khí Phi Hoàng tiên vực nhanh chóng tán đi, rất nhanh lại bị tiên khí tràn ngập.

- Trần Trầm, ngươi đã thành Tiên Đế? .

Phi Hoàng Tiên Vương bay đến trên bầu trời, có chút không dám tin nói.

Lấy sức một mình, trước đánh lui Ma Tiên Đế, lại đánh lui trên trẫm cường giả Minh giới.

Thực lực thế này chỉ sợ chỉ có Tiên Đế mới có thể làm đến.

- Không có, bất quá ta cảm giác cũng sắp.

Trần Trầm khoát tay áo, cười nói.

Phi Hoàng Tiên Vương nghe đến đây ánh mắt phức tạp nhìn Trần

Trần Trầm một chút, biểu lộ có chút đấng chất.

- Không nghĩ tới ta có thể chứng kiến một vị Tiên Đế sinh ra...

Trần Trầm gặp nàng một mặt tự ti, mới vừa muốn an ủi vài câu, đúng lúc này, một đạo tiếng hư vô mờ mịt tại trong đầu hấn vang lên.

- Thần Tú Tiên Vương, châm ngôn ngươi vừa rồi để pháp bảo mọi người cuốn ngược là cái gì? .

Trần Trầm nghe vậy hỏi ngược lại.

- Ngươi là người nào? .

- Cực Thiên Tiên Đế.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm cảm thấy bất ngờ.

Tiên Đế này rõ ràng tại Tiên giới, tại sao lại ngồi nhìn Minh giới xâm lấn Tiên giới? .

Bất quá nếu Tiên Đế hỏi, vậy liền cho Tiên Đế này một bộ mặt a.

Dù sao trải qua một trận chiến này, chính mình nắm giữ lực lượng châm ngôn là cái công dụng gì sẽ không còn là bí mật.

- Binh.

Trần Trầm thực sự đáp.

- Binh? Là tân châm ngôn a? Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo ngươi đâu? Thế nào không thấy ngươi vận dụng.

Cực Thiên Tiên Đế lại hỏi.

- Đối phó bọn hấn không cần dùng.

Trần Trầm thuận miệng bịa chuyện, dù sao thắng nói cái gì đều đúng.

Cực Thiên Tiên Đế nghe vậy trầm mặc.

Thần Tú Tiên Vương này thực lực vượt qua hấn tưởng tượng, so với Thiên Mệnh còn mạnh hơn một cấp.

Đáng tiếc, người này là tâm ma Thiên Mệnh, cuối cùng khả năng rất lớn chỉ sẽ có một người trở thành Tiên Đế.

Hai chọn một...

Chọn ai đây? .

Cuối cùng, trong đầu của hấn toát ra bốn chữ.

Kẻ thắng làm vua.

Ngay sau đó, hấn lại đem bộ lí do thoái thác lúc trước nói với Thiên Mệnh kia dùng tại trên mình Trần Trầm.

Cuối cùng, hấn lại bỏ sung.

- Thần Tú Tiên Vương, ta có thể giúp ngươi thành tựu Tiên Đế, bắt đầu sau này ngươi tiến về một tòa đại thế giới khác, gia nhập chiến tranh với tòa đại thế giới kia, trừ đó ra, ngươi còn nợ ta một món nợ ân tình, ngươi xem thế nào? .

Nghe được lời này, sắc mặt Trần Trầm biến đổi thành có chút cứng ngắc.

Lúc trước, hấn đã đáp ứng thi đế, lưu lại vũ trụ một tia hỏa chủng.

Loại tình huống này, hẳn sao có thể lại đáp ứng Cực Thiên Tiên Đế đi công phạt vũ trụ? .

Chần chờ hồi lâu, hẳn thử dò xét nói.

- Ta có thể cự tuyệt sao? .

Chương 887: Cải Trang Chiến Hạm.

Chương 887: Cải Trang Chiến Hạm.

- Cái gì? Người nói cái gì? .

Cực Thiên Tiên Đế có chút không dám tin tưởng lỗ tai mình.

Thần Tú Tiên Vương này vậy mà muốn cự tuyệt.

Sinh ở Tiên giới, vì truy tìm chí cường Hồng Mông chi bảo kia, đi công phạt dị giới, đây không phải là sự tình không thể bình thường hơn được sao? .

Hoặc là nói, người này là không muốn thiếu ân tình của mình? .

Không đến nỗi a? Chính mình tốt xấu là Tiên Đế, dù cho chỉ là chỉ điểm người Tiên Vương này vài câu, cũng đáng một cái nhân tình a? .

Im lặng hết ý kiến thật lâu, Cực Thiên Tiên Đế hỏi.

- Người muốn cự tuyệt là vì cái gì? .

- Ta người này yêu thích hòa bình, không thích xen vào chuyện ba o đồng, đối với chí cường Hồng Mông chi bảo gì cũng không hứng thú.

Trần Trầm bắt đắ dĩ đắ.

Cực Thiên Tiên Đế nghe đén đắ có chúc khỏng biếc nói cái gì ch o phải.

Dạng người này, cũng có thể đén cảnh giới giờ đắ? .

Phải biếc, hắ trở thành Tiên Đế, mỗi một bước đều là chính mình tranh qua đén.

Cho nên hiệc tại lại đi tranh chí cường Thiên Tiên Hồng Mông chi bảo kia, cũng là sự tình khỏng quá tự nhiên.

Khỏng chỉ hắ như thế, Tiên Đế khác đờng dạng cũng là như thế.

Nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiệc một gia hỏa liềc sẽ thành Tiên Đế nói, hắ yêu thích hòa bình? .

- Người hắ là đắng nói đầa với ta? .

- Người có việc gì khỏ nói, người cứ nói với ta.

Cực Thiên Tiên Đế lại nói.

- Ta khỏng có, ta thật sự là dạng người này.

Trần Trầm có thể nói thế nào, cũng khỏng thể nói hắ đén từ vũ trụ a? .

Thật muốn nói như vậy, sợ là vài phút chơi xong.

- Hừ, người vừa rồi trải qua đại chiến, đầu não có lẽ không rõ ràng, chờ thêm hai ngày, ta hỏi người một lần nữa.

Tiếng Cực Thiên Tiên Đế bỗng nhiên chuyển sang lạnh lẽo, theo sau liền không còn tiếng.

...

Ở vào trong Phi Hoàng tiên vực Trần Trầm khẽ thở dài, trong lòng suy tư muốn muốn mau chóng rời đi nơi thị phi này hay không.

Phải biết bị Tiên Đế để mắt tới, cái này cũng không phải một chuyện tốt.

Tất nhiên, lúc này mới vừa cùng Cực Thiên Tiên Đế đối thoại xong, cũng không phải thời cơ chạy trốn tốt gì.

Lắc đầu, Trần Trầm nhìn về phía Phi Hoàng Tiên Vương.

- Phi Hoàng Tiên Vương, việc này trách ta, nhưng ta hiện tại không thể không nâng lên, nếu như có thể, người cùng Thiên Phụng Tiên Vương rời đi Tiên giới với ta a.

Phi Hoàng Tiên Vương nhìn Trần Trầm, trong lòng có chút không hiểu.

Nàng không rõ Trần Trầm vì sao không giống như những Tiên Đế trước kia, chinh phạt toàn bộ Tiên giới xong, lại rời đi Tiên giới.

Bất quá Trần Trầm nếu chọn như vậy, khẳng định hẳn có nguyên nhân.

Quay đầu liếc Hoàng sào phía dưới một chút, nàng có chút không ngừng nói.

- Phi Hoàng tiên vực... Ta có thể vút bỏ, nhưng Hoàng sào cùng tộc nhân ta muốn mang đi.

- Cái này dễ xử lý.

Trần Trâm cười đáp.

Muốn mang đi Hoàng sào, chỉ cần chờ Thái Hư Long Côn trở về là được.

Không gian trong cơ thể Lục Đậu nhỏ một chút, hơn nữa giờ đây bên trong nhét vào không ít thứ.

- A! .

Lục Đậu tựa hồ có cảm ứng, bay ra, há hốc miệng ra.

Thần thức của Trần Trâm tiến vào xem xét, vậy mới nhớ tới trong đó ẩn giấu một đại gia hỏa.

Chính là lúc trước mới vừa vào không gian Hồng Mông hư vô, đã đạt được thi thể cự nhân kia.

Cự nhân kia rất có thể là thực lực Tiên Đế, thi thể cường giả như thế một mục để đó không lợi dụng, quá mức lãng phí.

Nghĩ đi nghĩ lại, Trần Trâm liền nghĩ tới Chinh Đồ hào chiến hạm.

Thời điểm chính mình tại không gian Hồng Mông hư vô liền nghĩ qua chữa trị Chinh Đồ hào chiến hạm, chỉ bất quá không gian Hồng Mông hư vô không có quá nhiều vật chất có thể lợi dụng.

Giờ đây trở lại Tiên giới, hẳn không thiếu nguyên vật liệu.

Có Thái Thanh Huyền Thiên Đạo công pháp tại, chỉ cần đem ngu

yên vật liệu tụ tập lại, xong dùng công pháp Thái Thanh Huyền Thiên Đạo từng cái phân giải, lại tạo thành chiến hạm, không phí thời gian bao lâu.

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm vội vàng đem mảnh vỡ trên trăm Đại Đạo Chí Bảo lúc trước Quyết Tử Minh Vương oanh thương kia tụ tập lên, tiếp đó mang theo những mảnh vỡ này tiến vào không gian trong bụng Lục Đậu.

Nhìn lên thi thể cự nhân trước mặt mấy chục vạn dặm, Trần Trầm lòng tin mười phần.

Có những vật này, lại phối hợp đủ loại năng lượng vật chất toàn bộ Tiên giới, hẳn nhất định có thể trùng kiến Chinh Đồ hào chiến hạm.

Tiến vào trong khoang thuyền tàu chiến, Trần Trầm bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu bản thiết kế Chinh Đồ hào chiến hạm.

Cùng lúc đó, hẳn thôi động công pháp Thái Thanh Huyền Thiên Đạo, chậm rãi phân giải thi thể cự nhân.

...

Bất tri bất giác, qua mười ngày.

Thi thể cự nhân đã hoàn toàn biến mất vô tung, thay vào đó là từng cái bộ kiện kim loại hiện ra sáng bóng.

Những bộ linh kiện này tất cả đều là Trần Trầm thông qua công pháp Thái Thanh Huyền Thiên Đạo đem thi thể cùng đủ loại mảnh vỡ Đại Đạo Chí Bảo phân giải thành trạng thái còn nhỏ hơn nguyên tử xong, lại căn cứ hình dạng trong bản vẽ làm ra đến.

So với vũ trụ văn minh dùng đủ loại hợp kim chế tạo ra linh bộ kiện, những bộ linh kiện đến từ thi thể cự nhân, đến từ bên trong Đa

i Đạo Chí Bảo này nhiều hơn không ít thần tính.

- Quang não, tạo thành chiến hạm còn thiếu cái gì? .

Trần Trầm nhìn xem bộ linh kiện chồng chất như là đại lục, hỏi th
ăm quang não nói.

- Còn thiếu hệ thống động lực, động lực ban đầu Chinh Đồ hào ch
iến hạm chủ yếu đến từ một khóa hằng tinh.

Quang não mở miệng trả lời.

- Hằng tinh...

Tiên giới không phải không có hằng tinh, nhưng Trần Trầm luôn
cảm giác hằng tinh không xứng với chiến hạm cường đại như thế.

Phải biết, hấn Chinh Đồ hào chiến hạm này lấy ra, thế nhưng chín
h là kết tinh cả hai hợp nhất văn minh khoa kỹ cùng văn minh tu c
hân

Tiên giới cái gì có thể cung cấp năng lượng ổn định...

Trần Trầm hơi suy nghĩ một hồi, liền được đáp án.

Trận pháp, không thể nghi ngờ là trận pháp.

Nếu không tại trong Chinh Đồ hào chiến hạm làm một toà Tụ Lin
h Trận to lớn xưa nay chưa từng có? .

Trần Trầm có ý niệm này, liền lại không vung đi được.

Không do dự bao lâu, hấn trực tiếp lấy ra hơn phân nửa tiên thạch
dự trữ hấn.

Tiên thạch loại vật này, trong đó chất chứa năng lượng không các

h nào tưởng tượng.

Nếu dùng kiếp trước những nguồn năng lượng kia đến nhìn, một khối hạ phẩm Linh Thạch chỉ sợ cũng tương đương với nửa tấn dầu hỏa.

Mà tới cực phẩm tiên thạch, thậm chí Tiên Tinh cấp độ này, năng lượng trong mỗi khối hoàn toàn bộc phát ra, trọn vẹn không thua kém một đồng vũ khí hạt nhân.

Mà như dạng tiên thạch Tiên Tinh này, Trần Trầm có mấy ngàn vạn khối, cái này cũng chưa tính tiên thạch đê cấp khác.

Thật nghiêm ngặt tính toán, tổng số lượng năng lượng ẩn chứa trong đó sợ là có lượng mấy chục khóa hằng tinh.

Lại thêm dùng trận pháp hấp thụ lực lượng tiên thạch, năng suất cực cao, không giống hằng tinh, rất nhiều năng lượng sẽ tiêu hao tại bên trên giải nhiệt.

Cho nên trên lý luận nhìn, chỉ cần hắn làm ra trận pháp này đến, đủ để cung cấp Chinh Đồ hào chiến hạm một đoạn thời gian rất dài rất dài.

Lấy ra vô số tiên thạch Tiên Tinh xong, Trần Trầm liền lập tức bắt đầu làm Tụ Linh Trận.

Tụ Linh Trận này ở vào trung tâm tàu chiến, để bảo đảm Tụ Linh Trận sẽ không xảy ra chuyện, hắn dứt khoát lấy ra một kiện Đại Đao Chí Bảo phòng hộ che lại bốn phía.

Trận pháp bố trí xong, nguồn năng lượng hệ thống có, lúc tất cả bộ linh kiện này Chinh Đồ hào chiến hạm đều hoàn thành.

Chỉ cần Trần Trầm tâm niệm vừa động, Chinh Đồ hào chiến hạm liền sẽ trong khoảng thời gian ngắn lắp ráp hoàn thành.

Bất quá, hấn vẫn có chút không vừa ý.

Trong Chinh Đồ hào chiến hạm tuy tồn trữ không ít tài liệu chiêm ngôn, nhưng phương thức công kích vẫn còn có chút đơn nhất.

Nếu muốn cải trang, vậy liền cải trang triệt để a, suy tư chốc lát, hấn đem Thanh Vân Tiên Kính lắp vào bên trên linh kiện đầu hạm chiến hạm, lại đem Khôn Tiên Tác lúc trước để lên ngăn tại trên linh kiện đuôi chiến hạm...

Chương 888: Cây Cao Chịu Gió Lớn.

Chương 888: Cây Cao Chịu Gió Lớn.

Lại qua một ngày, Trần Trầm rốt cục đem có bộ linh kiện cải tạo hoàn thành.

Bất quá hấn vẫn như cũ không vội vã lắp lên, thật sự là bởi vì thứ này quá chói mắt, lấy ra sợ rằng sẽ xảy ra chuyện, nhưng nếu không lấy ra ngoài, trở thành hình thái chiến hạm, không gian trong cơ thể Lục Đậ chưa chắc để xuống được.

Cho nên còn không bằng bảo trì trạng thái dạng linh kiện này, nếu thật cần sử dụng, lại lắp lên cũng chính là sự tình một ý niệm.

...

Cùng lúc đó, minh vực đã đánh vào bên trên Tiên giới.

Thiếu đế đang giúp Quyết Tử Minh Vương chữa thương, không thể không nói, phía trước bại một lần kia cho hắn bóng ma tâm lý cực sâu.

Phải biết từ khi sinh ra đến nay, hắn tại Minh giới liền một mục v ô địch.

Mà giờ đây mang theo trên trăm Minh Vương cùng Quyết Tử Minh Vương đồng dạng thân là cường giả đỉnh cao vậy mà bại bởi một người.

Cái việc này để trong lòng hắn thực sự không thể nào tiếp thu được, đến mức sinh ra một chút cảm giác bị thất bại.

Thiếu đế, lần này là chúng ta không có chuẩn bị tâm lý, mới thua Thần Tú Tiên Vương kia, lần sau chúng ta tập hợp lại tái chiến, chắc chắn sẽ thua.

Bên cạnh có một tên Minh Vương an ủi.

Thiếu đế im lặng không lời.

Thần Tú Tiên Vương kia có thể khống chế pháp bảo người khác, loại lực lượng này phải làm thế nào kiềm chế? .

Pháp bảo, đây chính là chiến lực bất luận người tu hành gì đều muốn điễm dựa vào, lần sau tập hợp lại, chỉ sợ vẫn lách không qua đ ạo khảm này.

Đang thời gian lúc trong lòng của hắn suy tư phương pháp ứng đối, một cái bóng mờ xuất hiện tại trước mặt hắn.

Nhìn thấy hư ảnh này, Thiếu đế có chút thi lễ một cái, không kiêu ngạo không tự ti nói.

- Gặp qua Vô Ảnh Minh Đế.

Hư ảnh kia khoát tay áo nói.

- Không cần khách sáo như thế, lúc trước các người cùng Thần Tú Tiên Vương kia một trận chiến ta đã xem, Thần Tú Tiên Vương kia lực lượng thâm ngôn thật có chút cổ quái.

- Nhưng không thể không nói, lực lượng thâm ngôn hẳn kia rất mạnh! Tại trên chiến trường phạm vi lớn tác dụng cực lớn.

- Nếu người không thắng nổi hẳn, chỉ sợ cũng không thể thuận lợi chinh phạt Tiên giới.

Thiếu đế không nói gì, nhưng lông mày cũng nhíu lại.

Không thể thuận lợi chinh phạt Tiên giới liền mang ý nghĩa hẳn cực kỳ khó thành tựu Minh Đế, đạo lý kia hẳn tất nhiên minh bạch.

- Ta dạy cho người một cái biện pháp.

Vô Ảnh Minh Đế đột nhiên nói.

Thiếu đế ngẩng đầu lên, cùng Vô Ảnh Minh Đế bốn mắt nhìn nhau, đều thấy được u quang trong mắt lẫn nhau.

- Minh Đế mời nói! .

Vô Ảnh Minh Đế lạnh lạnh trả lời.

- Người khả năng không biết, Thần Tú Tiên Vương kia tại trước khi đại chiến cùng các người, cùng Ma Tiên Đế Tiên giới kia cũng chiến một tràng, thậm chí hủy đi nhục thân Ma Tiên Đế.

- Điều này nói rõ hai đại cường giả Tiên giới này, cũng không phải một lòng.

Thiếu đế có chút không rõ ràng cho lắm, không phải một lòng lại có thể thế nào? .

Chỉ là Thần Tú Tiên Vương kia một người liền cực kỳ khó đối phó, thật một lòng, bọn hắn cũng có thể trực tiếp trở về Minh giới.

- Nói người khả năng không tin, Cực Thiên Tiên Đế kia cũng không biết Thần Tú Tiên Vương có loại thực lực kia, ta hai ngày này tại Tiên giới thăm dò được tin tức, Cực Thiên Tiên Đế lúc bắt đầu coi trọng nhất thật ra là Ma Tiên Đế.

Nói đến đây, Vô Ảnh Minh Đế đột nhiên nở nụ cười lạnh.

- Chử châm ngôn di Cực Thiên Tiên Đế kia tất nhiên không yếu, nhưng cũng có một cái khuyết điểm, đó chính là để đạo tâm Cực Thiên Tiên Đế biến đổi thành cực độ bất ổn, làm việc không quả quyết.

- Giờ này khắc này, hắn khẳng định còn không quyết định Ma Tiên Đế cùng Thần Tú Tiên Vương kia hai chọn một, đến cùng chọn ai thích hợp.

- Nhân cơ hội này, người lại đi tiến công Thần Tú Tiên Vương kia một lần.

- Cực Thiên Tiên Đế nhìn thấy chắc chắn sẽ không ngăn cản, bởi vì hắn khẳng định sẽ nghĩ đến lại thông qua một lần chiến đấu, kiên định suy nghĩ bản thân chọn ai.

- Mà lần này tiến công...

Nói xong Vô Ảnh Tiên Đế từ trong ngực lấy ra một vật, đó là một cái mộc bài, trên nó có khắc một châm ngôn chữ Ảnh...

- Minh Đế, ý người là...

Nhìn thấy cái mộc bài kia, Thiếu đế có chút chấn động.

Bên trên cái mộc bài này châm ngôn là châm ngôn Ảnh chân chính,

Vô Ảnh Minh Đế chính là bởi vì nắm giữ Ảnh này.

Mới thành tựu Minh Đế.

Giờ đây hẳn đem bảo vật này lấy ra ý đồ đến nghĩ không cần nói cũng biết.

Chính là dùng mộc bài này ám toán...

- Cái mộc bài này có thể nháy mắt phân hoá ra mười đạo phân thân ta, mỗi đạo phân thân đều có năm thành thực lực ta.

- Chỉ cần thời cơ người sử dụng thích hợp, hẳn có thể diệt sát Thần Tú Tiên Vương kia.

Khóe miệng Vô Ảnh Minh Đế hơi nhếch nói.

- Thế nhưng, một khi Minh Đế nhúng tay, Cực Thiên Tiên Đế kia chỉ sợ cũng phải xuất thủ... Thiếu đế chau mày.

Vô Ảnh Minh Đế từ trước đến giờ không theo quy tắc ra bài, không nghĩ tới hôm nay vậy mà lại nghĩ ra loại biện pháp này.

- Chúng ta chỉ giúp hắn lựa chọn Ma Tiên Đế mà thôi.

- Giờ đây loại tình huống này người cũng thấy đấy, Thần Tú Tiên Vương đó là máu chốt hai người người cùng Ma Tiên Đế.

- Chỉ có hắn chết, Minh giới cùng Tiên giới mới có thể cùng có lợi, nếu hắn không chết, Tiên - Giới sẽ không thua, nhưng Minh giới

i chúng ta lại sẽ phải chịu ảnh hưởng cực lớn.

- Hơn nữa Minh Thần nói, vô luận như thế nào, người nhất định cần trở thành Minh Đế, vô luận máu chót gì, vô luận dùng thủ đoạn gì, người đều phải vượt qua, hiểu chưa? .

Thiếu đế trầm mặc.

Tuy Vô Ảnh Minh Đế nói chuyện đều đúng, nhưng hắn vẫn cảm giác có chút không ổn như cũ.

Mượn nhờ lực lượng Minh Đế đánh bại Thần Tú Tiên Vương, chỉ nh phạt toàn bộ Tiên giới, thật có thể để hắn đạo tâm viên mãn, đại nguyện được đền bù, thành tựu cuối cùng Minh Đế sao? .

Vô Ảnh Minh Đế gặp Thiếu đế còn đang do dự, ngữ khí biến đổi thành nghiêm nghị lại.

- Một lãnh tụ, suy nghĩ không phải người được mất, đại cục mới là vấn đề người cần phải nghĩ.

Nghe nói như thế, Thiếu đế hơi sững sờ, theo sau ánh mắt biến đổi thành kiên định lên.

...

Mấy ngày sau.

Đại quân Minh giới công chiếm tiên vực càng ngày càng nhiều, một đám Tiên Vương tiên vực rấn mắt đầu, căn bản không thể tổ chức chống lại hữu hiệu gì.

Cho nên căn bản là đại quân Minh giới tới nơi nào, chỗ đó liền luân hãm.

Mà trong Tiên giới, vô luận là Cực Thiên Tiên Đế hay là người kh

ác, cũng không ai đi ra quản chuyện này.

Phảng phất như mọi người tạo thành ấn ý nào đó vậy

...

Một ngày này, Cực Thiên Tiên Đế rốt cục nhịn không được, lại lần nữa đưa tin cho Trần Trầm.

- Thần Tú Tiên Vương, người suy nghĩ thế nào? Nếu nghĩ kỹ, hiện tại liền ra ngoài thống lĩnh Tiên Vương của Tiên giới, đánh tan đại quân Minh giới, từ đó, người chính là anh hùng cứu vãn toàn bộ Tiên giới.

- Thời điểm sau này rời đi Tiên giới, tiến về vũ trụ, toàn bộ Tiên giới cũng sẽ lưu truyền truyền thuyết có liên quan với người! .

- Ta không muốn nhúng tay sự tình Tiên giới, cũng không muốn tham dự chiến tranh gì.

Trần Trầm trả lời lờ lờ ít mà ý nhiều.

- Vì cái gì? Ta nghĩ mãi mà không rõ.

Cực Thiên Tiên Đế ngữ khí thoáng cái biến đổi thành lạnh giá.

Trần Trầm cười nhạt một tiếng.

- Ta người này, không thích tranh đấu.

Bên trong không gian Hồng Mông hư vô, Cực Thiên Tiên Đế nhìn thấy biểu tình Trần Trầm kia, ánh mắt âm tình bất định.

Người này tuy tiền đồ vô lượng, nhưng không nghe lời, nếu thật thành hành Tiên Đế, không thể làm trợ lực Tiên giới, như vậy giữ để làm gì? .

- Thế nhưng vứt bỏ loại thiên kiêu này, để Ma Tiên Đế lại tìm cơ hội diệt sát hắn, chấm dứt tâm ma, thành tựu Tiên Đế, lại không k hởi quá mức lãng phí.

- Làm sao bây giờ? .

Ngay tại thời gian Cực Thiên Tiên Đế càng nghĩ càng tức giận, trên vạn Minh Vương trú đóng kia, mình vực to lớn xem như đại bản doanh đại quân Minh giới vậy mà phá không mà ra, xuất hiện tại ngay phía trên Phi Hoàng tiên vực.

Nhìn thấy một màn này, Cực Thiên Tiên Đế đột nhiên nở nụ cười lạnh, lẩm bẫm nói.

- Cây cao chịu gió lớn, nếu không có chỗ dựa, làm sao có thể một mực đứng vững xuống dưới a, có thời điểm ngươi cầu ta! .

Chương 889: Ta Đến Thay Người Lựa Chọn.

Chương 889: Ta Đến Thay Người Lựa Chọn.

Trong Phi Hoàng tiên vực, Trần Trầm nhanh chóng bay lên bầu trời, nhìn mình vực cách đó không xa kia, trong lòng có chút buồn vô cớ.

Hắn không muốn xen vào chuyện bao đồng nhiều, nhưng nhân sự lại luôn tìm tới cửa.

- Ha ha, cả đám đều muốn xem ta như đá đặt chân thành tựu trên đường Tiên Đế sao? .

Trần Trầm tự giễu cười cười.

Cùng lúc đó, trọn vẹn hơn ba ngàn Minh Vương từ bên trong minh vực bay ra, bố trí ra một tòa đại trận đem trọn cái Phi Hoàng tiên vực đều phong tỏa lên.

Bỏ qua những Minh Vương đang chinh phạt tiên vực khác, đây cũng là sức mạnh lớn nhất đại quân Minh giới giờ đây có thể lấy ra.

Hơn nữa, hơn ba ngàn Minh Vương này vậy mà tất cả đều tay không tác sát, không ai mang pháp bảo gì.

Một lát, Thiếu đế từ bên trong minh vực bay ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Trần Trầm, gần từng chữ một.

- Hôm nay đặc biệt đến rửa sạch nhục nhã.

Trần Trầm nhìn chung quanh bốn phía một chút, cười nói.

- Chỉ bằng các ngươi, sợ là không đủ.

Tiếng nói vừa ra, Thiếu đế vung lên Tử Thần Liêm Dao, một đạo Châm ngôn chữ Tử to lớn trực tiếp bao trùm toàn bộ Phi Hoàng tiên vực.

Mà tại phía dưới châm ngôn bao trùm này hơn ba ngàn Minh Vương cơ hồ lấy tốc độ mắt trần có thể thấy bắt đầu mạnh lên, cũng không lâu lắm, hơn ba ngàn Minh Vương khí thế liền tăng lên hơn hai lần.

Phi Hoàng tiên vực chỉ là một chỗ tiên vực phổ thông, làm sao có thể chịu được khí thế cường đại hơn ba ngàn Minh Vương.

Cho nên châm ngôn chữ Tử vừa ra, Phi Hoàng tiên vực liền mơ hồ có dấu hiệu sụp đổ.

- Hôm nay, nhất định diệt ngươi! .

Thiếu đế vận dụng lực lượng châm ngôn cường đại như thế, sắc mặt hơi trắng bệch, nhưng ngữ khí lại ngoan lệ như cũ.

Dứt lời, hắn mãnh liệt vung tay lên, hơn ba ngàn Minh Vương cường hóa qua liền các hiền thần thông, hướng về Trần Trầm ở vào ngay trung tâm Phi Hoàng tiên vực tấn công đi.

Trần Trầm đứng tại chỗ không động, chỉ thúc giục Bất Động Thần Hoàng Chung che lại quanh thân.

Đồng thời, đem Châm ngôn chữ Bình gia trì đến trên Bất Động Thần Hoàng Chung.

Đạt được gia trì Bất Động Thần Hoàng Chung thật sự như danh tự nó, tại bên trong vô số thần thông thuật pháp lù lù không động, mặc cho ai cũng không thể lay động nó một tơ một hào.

Chỉ có quang mang bên trên chữ Bình chuông kia lập loè, tại bên trong vô số thần thông càng nổi bật.

Kỳ thực loại kết quả này mười điểm bình thường.

Hơn ba ngàn Minh Vương cường hóa qua tất nhiên lợi hại, nhưng bọn hắn không cách nào động dùng pháp bảo, như thế tính được, tương đương với không cường hóa.

Loại tình huống này làm sao có thể lay động Bất Động Thần Hoàng Chung được Trần Trầm cường hóa? .

Thiếu đế thấy vậy cũng không cảm thấy bất ngờ, quay đầu liếc phía sau một chút, Quyết Tử Minh Vương phá không mà ra, quơ Qu

yết Tử Thiên Qua, hướng về Bất Động Thần Hoàng Chung phòng hộ chém thẳng.

Quyết Tử Thiên Qua chính là Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, còn không đến mức bị châm ngôn chữ Binh ảnh hưởng đến tình trạng phản chiến trở mặt, cho nên hẳn dùng không có kỹ gì.

Cùng lúc đó, hơn ba ngàn Minh Vương đột nhiên biến trận, lực lượng tất cả mọi người trong chớp mắt toàn bộ hướng về Quyết Tử Minh Vương quán chú.

Bỗng nhiên đạt được lực lượng mạnh như thế, theo lý thuyết Quyết Tử Minh Vương cần phải nháy mắt bạo tạc mới đúng, nhưng châm ngôn chữ Quyết vừa ra, Quyết Tử Minh Vương liền như tiểu Cường không chết, ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, cứ thế mạnh đỉnh trụ áp lực, vung ra một kích với Trần Trầm.

Một kích này lực lượng quả thực không thể coi thường, cho dù là Tiên Đế nếu như không sử dụng thủ đoạn đặc thù, chỉ sợ cũng liên loại cường độ này.

Trần Trầm mắt thấy Quyết Tử Thiên Qua như cực nhanh hướng chính mình chạy đến, cũng không nhìn được phi tốc thụt lùi sau.

Đương! .

Kèm theo một tiếng sắt thép va chạm kinh thiên động địa, Quyết Tử Thiên Qua cuối cùng vẫn đánh vào bên trong phòng hộ Bất Động Thần Hoàng Chung.

Cái kia màn sáng phòng hộ màu vàng to lớn lúc đầu nhìn lên đến không thể phá vỡ vậy mà nháy mắt liền xuất hiện vết nứt.

Trần Trầm thấy vậy trong lòng thì thào.

- Lục Đậ, nhìn người.

Tiếng nói vừa ra, một đạo lực lượng âm ngôn từ trong cơ thể hắn bay ra, thật sự là Chữ Giải Lục Đâu.

Chữ giải vừa ra, trực tiếp khắc ở trên mình Quyết Tử Minh Vương.

Quyết Tử Minh Vương còn không phản ứng lại, khí thể toàn thân liền yếu một đoạn dài.

Theo sau chữ Giải kia lại một chia làm hai, hai chia làm bốn, cuối cùng rơi vào trên mình tất cả Minh Vương.

Hơn ba ngàn Minh Vương qua cường hóa, khí thể mạnh gấp đôi bình thường chịu Giải này lập tức yếu ba phần.

Khí thể Quyết Tử Minh Vương cũng bởi vậy lại yếu không ít.

Trần Trâm thấy vậy vội vội mới vận dụng âm ngôn chữ Bình, tạo nên ảnh hưởng Quyết Tử Thiên Qua, thành công đẩy ra một kích này.

Bên trong hư không, Thiếu đế nhìn xem một màn này, sắc mặt âm tình bất định.

Nếu chỉ là Âm ngôn chữ Bình thì cũng thôi đi, nhưng vừa rồi âm ngôn như vậy là cái gì? Vậy mà suy yếu cường hóa hẳn bộ hạ Minh Vương! .

- Người này không thể lưu! .

Trong đầu vang lên tiếng Vô Ảnh Minh Đế nghiêm khắc tột cùng, Thiếu đế biết, trận chiến đấu này Vô Ảnh Minh Đế đang xem.

Không chỉ như thế, Cực Thiên Tiên Đế tám chín phần mười cũng đang nhìn.

Lúc đầu, hắn còn nghĩ đến mượn nhờ trận pháp chính mình, mượn nhờ lực lượng hơn ba ngàn Minh Vương, có thể quang minh chính đại đánh bại Thần Tú Tiên Vương.

Giờ đây nhìn tới, sợ là không thể nào.

- Người này, xác thực phải chết! .

Nghĩ tới đây, hắn hít sâu một hơi, theo sau cũng hướng về Thần Tú Tiên Vương vọt tới.

Có hắn dẫn đầu, hơn ba ngàn Minh Vương tập hợp lại, bắt quá so với lúc trước, những người này sĩ khí giảm lớn.

Vừa rồi loại một kích đỉnh phong kia cũng không thể bắt lại người này, hiện tại lại tiến công có thể có cơ hội không? .

...

Bên trong không gian Hồng Mông hư vô.

Cực Thiên Tiên Đế nhìn xem một màn trên Phi Hoàng tiên vực phương, trong bát tri bát giác đã siết chặt nắm đấm.

Một kích vừa rồi kia, còn có châm ngôn kỳ dị kia, hắn cũng nhìn ngây người.

Nếu như lúc trước trong lòng còn có do dự, hiện tại hắn triệt để hạ quyết tâm! .

Vứt bỏ Ma Tiên Đế! Vô luận sử dụng thủ đoạn gì đều phải đem Thần Tú Tiên Vương này kéo vào bên trong trận doanh Tiên Đế của Tiên giới! .

Dù cho là dùng một chút biện pháp bí ỏi...

Đang thời điểm lúc hấn suy tư biện pháp gì dùng tốt, vùng trời Phi Hoàng tiên vực tình huống đột biến.

Thiếu đế mãnh liệt lấy ra một mặt mộc bài, trong chớp mắt, thiên địa biến đổi thành một mảnh đen kịt, mười đạo bóng mờ chẳng biết lúc nào xuất hiện tại bên trong hư không, đem Trần Trầm bao vây tại chính giữa.

Khí thể mười đạo bóng mờ này vô cùng cường đại, uy áp mỗi một đạo đều là nửa bước Tiên Đế! .

Nhìn thấy những bóng mờ này, Cực Thiên Tiên Đế sắc mặt đại biến, theo sau chính là phần nộ không gì sánh kịp! .

- Là ảnh! Vô Ảnh Minh Đế! Người ý tứ gì! .

Còn không chờ hấn nói xong, mấy ngàn đạo bóng mờ xuất hiện tại chung quanh hấn, tạo thành một đạo bóng mờ gông xiềng to lớn, đem hấn khóa tại chính giữa.

- Cực Thiên Tiên Đế, ta đến thay người lựa chọn, người không có ý kiến a? .

Mấy ngàn bóng mờ đồng thời mở miệng, tiếng vô cùng âm u đáng sợ.

Cực Thiên Tiên Đế nhìn xem một màn này, khóe miệng cũng nổi lên cười lạnh.

Bất quá hấn không vội vã thoát khốn, mà chỉ quay đầu nhìn về phía vị trí chỗ Phi Hoàng tiên vực.

Cùng hấn tương tượng đồng dạng, mười đạo bóng mờ kia mới vù

a xuất hiện, liền lập tức hạ sát thủ.

Mà phòng hộ hình chuông Thần Tú Tiên Vương kia cũng tại trong khoảnh khắc sụp đổ.

Nhìn thấy một màn này, Cực Thiên Tiên Đế ý thức đến cơ hội chính mình tới, lập tức truyền âm nói với Trần Trầm.

- Vô Ảnh Minh Đế ra tay với ngươi, bản đế cũng bị hắn xuất thủ ngăn chặn.

- Nhưng mà, chỉ cần bản đế nguyện ý đánh đổi khá nhiều, có thể đem ngươi đi đến chỗ an toàn.

- Thế nào? Chỉ cần ngươi đáp ứng yêu cầu ta lúc trước, ta liền cứu ngươi một mạng! .

Chương 890: Hành Trình Chiến Hạm.

Chương 890: Hành Trình Chiến Hạm.

Nhưng mà, để Cực Thiên Tiên Đế không nghĩ tới là Trần Trầm vậy mà không có lập tức trả lời.

Khiến hắn tức giận vô cùng.

Lúc này đều nguy cơ sớm tới, còn do dự cái rắm a? Chẳng lẽ còn có cái gì quan trọng hơn mạng sao? .

- Người đang do dự cái gì! Người cũng đã biết ra tay với người là ảnh phân thân Vô Ảnh Minh Đế! Trừ phi người là Tiên Đế, nếu không hôm nay hẳn phải chết không nghi ngờ! .

Nhưng, thời điểm hẳn nói như vậy, Trần Trâm không có mở miệng như trước.

Khiến Cực Thiên Tiên Đế tức giận đến muốn thổ huyết, thật vất vả Vô Ảnh Minh Đế tạo nên một cái cơ hội cho hẳn, nhưng người này vậy mà không mở miệng! Quả thực không thể nói lý! .

Mắt thấy lấy Trần Trâm tại rất nhiều vây công phía dưới càng ngày càng nguy hiểm, trong mắt Cực Thiên Tiên Đế bắt đầu xuất hiện tơ máu.

Trong lòng của hẳn chần chờ muốn trước cứu người này hay không.

Bất quá một giây sau liền bị hẳn bác bỏ.

Hẳn tốt xấu là Tiên Đế, dựa vào cái gì đối một Tiên Vương ủy khúc cầu toàn? .

Người này cận kề cái chết cũng không cầu cứu, vậy liền để hẳn chết đi! .

Hơn nữa, hẳn còn thật không tin, người này thật phải chết, sẽ không cầu cứu! .

Cược! .

Ta cược người chắc chắn sẽ hướng ta cầu cứu! .

Cực Thiên Tiên Đế trong lòng găm thét, giờ phút này tất cả lực chú ý của hẳn đều tập trung trên mình Trần Trâm.

Bốn phía vô số bóng mờ hóa thân Vô Ảnh Minh Đế gặp Cực Thiên Tiên Đế vậy mà thờ ơ, trong lòng cuồng hi vô cùng.

Đây thật là sự tình vượt quá hẳn dự liệu.

Không do dự, hắn truyền âm thúc giục Thiếu đế bên kia tăng lớn cường độ, tranh thủ tại trước lúc đầu óc Cực Thiên Tiên Đế thanh tỉnh thành công diệt sát Thần Tú Tiên Vương kia.

...

Một bên khác.

Trần Trầm đối mặt với mười đạo bóng mờ vây công, lúc này xác t hực đến tình trạng giật gấu vá vai.

Lúc đầu hắn còn nghĩ đến bức chính mình một chút, nhìn một chút có thể tại phía dưới áp lực thật lớn, bước vào Tiên Đế cảnh giới hay không.

Bất quá bây giờ hắn cũng đã vứt bỏ.

Bởi vì lại bức chỉ sợ thật muốn bức tử chính mình.

Về phần Cực Thiên Tiên Đế truyền âm, hắn tất nhiên cũng nghe đến.

Nhưng sự tình bán thân, hắn cũng không làm.

Trước mắt, chỉ có một con đường có thể đi.

Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm nhắm mắt lại, Bất Động Thần Hoàng Chung trong chớp mắt thôi động đến cực hạn.

Cùng lúc đó, trong cơ thể Lục Đâu, vô số bộ linh kiện đang nhanh chóng lấp lên, chỉ bất quá chốc lát thời gian một chiếc chiến hạm

khổng lồ màu xám bạc liền tròn vẹn thành hình.

Chiến hạm vừa thành hình, Lục Đậ liền há hốc miệng ra.

Thoát khỏi không gian trong cơ thể Lục Đậ chiến hạm bắt đầu biến lớn, cũng không lâu lắm liền đạt tới khổng lồ mấy chục vạn dặm.

Trần Trầm thấy vậy trực tiếp kéo lấy Lục Đậ trốn vào bên trong chiến hạm,.

Bốn phía vô số công kích lúc này ùn ùn kéo đến, nhưng tại những công kích kia rơi vào thân chiến hạm nháy mắt, quang mang chói mắt tột cùng từ trong công kích phát sáng lên, đem toàn bộ công kích ngăn lại.

Đợi đến tất cả công kích biến mất, bốn phía gió êm sóng lặng, một đám Minh Vương mới phát hiện tại phía trên Phi Hoàng tiên vực, nhiều hơn một tòa Đại lục màu xám bạc.

Bất quá cái Đại lục này.

Hình dạng tương đối có quy tắc, hơn nữa ngoại vi có một tầng màn sáng thật dày phòng hộ, cùng nói là đại lục, không bằng nói đây là một món pháp bảo.

- Đây là pháp bảo gì? Vậy mà có thể đỡ nhiều công kích như vậy?

.

Không ít Minh Vương trong lòng nghi hoặc.

Pháp bảo chủng loại này bọn hắn lần đầu tiên gặp.

...

Giờ phút này, trong không gian Hồng Mông hư vô Cực Thiên Tiê

n Đế cũng triệt để choáng váng, trong mắt diên cuồng biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là khó có thể tin.

Những Minh Vương kia không biết rõ đó là vật gì, nhưng hẳn biết.

- Vũ trụ pháp bảo... Văn minh khoa kỹ sản vật, chiến hạm? Thần Tú Tiên Vương thế nào có loại vật này? .

Nói thật, hẳn tại trong vũ trụ gặp qua không ít loại đồ chơi này, nhưng loại trừ cực ít một bộ phận chiến hạm ra, có rất ít có thể bị nhìn ở trong mắt.

Nhưng chiến hạm này cho hẳn cảm giác cũng hoàn toàn khác biệt, hướng chi vừa rồi một đồng công kích kia công hướng chiến hạm, toàn bộ bị ngăn lại, hẳn toàn bộ nhìn ở trong mắt.

- Chiến hạm, đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cực Thiên Tiên Đế, Thần Tú Tiên Vương kia rốt cuộc là ai? .

Ngàn vạn bóng mờ Vô Ảnh Minh Đế nháy mắt quy nhất, ngờ ngác xuất hiện tại bên cạnh Cực Thiên Tiên Đế.

- Ta... Ta cũng không biết. Mắt Cực Thiên Tiên Đế không nháy mắt nhìn xem chiến hạm, lẩm bẫm nói.

...

Vùng trời Phi Hoàng tiên vực, Thiếu đế cùng một đám Minh Vương nhưng không biết đó là sản vật văn minh khoa kỹ, chỉ coi là một kiện pháp bảo đặc thù.

- Giết! Không tiếc bất cứ giá nào diệt Thần Tú Tiên Vương! .

Thiếu đế cao giọng ra lệnh.

Một đám Minh Vương hồi thần lại, mười đạo bóng mờ kia cũng l ại lần nữa bắt đầu tiến công.

Mà ở trong chiến hạm, Trần Trầm đã đi tới khoang chủ hạm.

Trước mặt vài trăm mặt màn hình quang mang lấp lóe, liệt kê ra một hàng lại một hàng số liệu.

- Có thể phòng hộ sao? .

Trần Trầm nói với quang não hư ảnh.

- Không có vấn đề, những công kích này không uy hiếp được Chi nh Đồ hào chiến hạm.

Quang não một bên trả lời, một bên phát phát tay, lập tức màn hình trước mặt Trần Trầm phát sinh biến hóa.

Một cái Châm ngôn.

Xuất hiện tại trên màn hình.

- Đây là... Ngự? .

Trần Trầm nhìn xem châm ngôn kia, có chút không xác định nói.

Ngự bên trong Tứ Thần Thị,.

Trên mình khắc châm ngôn cùng cái châm ngôn cực kỳ này giống nhau.

- Không sai, Chinh Đồ hào chiến hạm nắm giữ mười loại tài liệu l ực lượng châm ngôn, mặc dù không có một châm ngôn nào trọn vẹn nắm giữ, nhưng chống lại loại cường độ công kích này không có bất cứ vấn đề gì.

Hư ảnh bình tĩnh trả lời.

Tiếng nói vừa ra, một Châm ngôn chữ Ngự to lớn liền xuất hiện tại bên trên thân hạm Chinh Đồ hào chiến hạm.

Châm ngôn này vừa ra, một vòng công kích mới toàn bộ liền bị ngăn lại, Trần Trầm ở trong chiến hạm thậm chí cũng không có cảm giác chiến hạm lắc một thoáng.

- Có thủ đoạn tiến công nào? .

Trần Trầm lại hỏi.

- Có châm ngôn CÔNG, châm ngôn Phạt, châm ngôn Chấn, ba đạo châm ngôn cổ lão này chủ tiến công.

Hư ảnh hồi đáp.

- Vậy liền thử xem a.

Trần Trầm một bên nói một bên chỉ chỉ một mảnh điểm sáng trên màn hình bên cạnh.

Một mảnh điểm sáng kia theo về số lượng đến nhìn, đại biểu hẳn là một nhóm Minh Vương Minh giới.

- Tốt.

Hư ảnh trở về một chữ, theo sau toàn bộ chiến hạm cũng bắt đầu phát ra một trận rít lên nhẹ nhàng.

Cùng lúc đó, tại tuyến đầu chiến hạm, một cái tam xoa kích phổ thông đồng dạng cự pháo bắt đầu lấp lóe quang mang.

Chỉ bất quá thời gian một cái hô hấp, cái tam xoa kích kia liền đá nhả ra một đạo lưu quang đối với một nhóm Minh Vương xa xa.

Cái lưu quang này to đến mấy vạn dặm, trực tiếp đem toàn bộ Minh Vương bao trùm trong đó, vừa bay ra, bầu trời cũng bắt đầu mở hồ rung động! .

Trần Trâm ở vào bên trong chiến hạm giờ phút này cảm giác được Thiên Đạo Tiên giới đang run rẩy.

Nói thật, dù cho lúc trước đánh lợi hại hơn nữa, Thiên Đạo cũng chưa bao giờ qua loại tâm tình này! .

Một nhóm Minh Vương kia tự nhiên cũng cảm nhận được chạm mặt tới uy áp khủng bố, từng người căn bản không sinh ra tâm tư chống lại.

- Chạy! .

- Không thể địch! .

Kèm theo từng đợt kinh hô, một nhóm Minh Vương các hiền thần thông, để bảo mệnh.

Nhưng mà, bọn hắn không mang pháp bảo nơi nào còn có bao nhiêu thủ đoạn? .

Lại thêm chẳng biết tại sao, bên trong quang mang kia có loại lực lượng kỳ lạ, để bọn hắn toàn thân kịch chấn, cơ hồ không động đậy được.

- Không...

Minh Vương phía trước nhất trong mắt bắt đầu xuất hiện hoảng sợ, nhưng còn không chờ hắn nói xong, quang mang to lớn kia đã trực tiếp quét qua tất cả mọi người, trực tiếp đánh về bầu trời! .

Một trận kinh lôi nổ vang, trên bầu trời mở hồ truyền ra tiếng Hồn

Độn! .

Chờ tiếng biến mất, phía trên Phi Hoàng tiên vực vậy mà nhiều hơn một cái lỗ thủng khổng lồ, phía bên kia lỗ thủng hắc ám mêh mông, chính là không gian Hồng Mông hư vô.

Chương 891: Để Cho Ta Rời Đi.

Chương 891: Để Cho Ta Rời Đi.

- Cái này...

Thiếu đế nhìn lên lỗ thủng khổng lồ bầu trời kia, khóe mắt co quắp một trận.

Một giây sau, sắc mặt hắn đột nhiên kịch biến, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía chỗ hư không không xa.

Nơi đó lúc đầu tồn tại một nhóm Minh Vương, nhưng bây giờ cũng đã toàn bộ biến mất không còn tăm tích.

Nếu chỉ bị oanh thành hư vô thì cũng thôi đi, hắn dựa vào chân ngôn chữ Tử, hoàn toàn có thể đem đám người này phục sinh.

Thế nhưng...

Hắn không thể lại cảm ứng được bất luận khí tức Minh Vương nào.

Phải biết, Châm ngôn chữ Tử hấn cũng không phải có thể vô điều kiện phục sinh bất luận kẻ nào.

Cần cảm ứng khí tức người chết, lại thông qua khí tức người chết cùng lực lượng châm ngôn chữ Tử, dựng lại thần hồn người chết, mới có thể phục sinh.

Nhưng dưới một kích vừa rồi kia, toàn bộ hư không bị oanh trống rỗng một mảnh, vậy mà cả khí tức cũng không có.

Chuyện này ý nghĩa là hơn ba ngàn Minh Vương kia loại trừ một vài người có phân thân, tất cả người khác đều chân chân chính chính nh vẫn lạc.

Khiến trong lòng của hấn một trận rung động, kém chút không tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi.

Ba ngàn Minh Vương, đây chính là một phần sáu lực lượng đỉnh t iêm Minh giới, vậy mà tại dưới một kích tất cả cũng không còn.

Hấn từ nhỏ đến lớn, liền không trải qua đả kích lớn như vậy.

- Là châm ngôn chữ Chấn...

Bên cạnh Quyết Tử Minh Vương gian khó nói.

Nghe nói như thế, trong lòng Thiếu đế bưng tỉnh.

Hấn chương khổng Châm ngôn chữ Tử, tự nhiên sẽ đi nghiên cứu châm ngôn nào kiềm chế hấn.

Trong đó có châm ngôn chữ Chấn.

Truyền văn trên triệu năm trước, có một vị Chấn Thiên Tiên Đế, c

ó Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo Chấn Thiên Cổ.

Cái tiếng trống này vừa vang, âm ngôn chữ chấn vừa ra, có thể đem vạn vật chấn thành hư vô, không để lại bất cứ dấu vết gì.

Mặc kệ là cái âm ngôn gì, hay là đan dược, cũng không thể đem người chết bởi Âm ngôn chữ Chấn phục sinh.

Sau này Chấn Thiên Tiên Đế biến mất không còn tăm tích, tới bây giờ đã có trên triệu năm.

Âm ngôn Chữ Chấn bởi vì xuất hiện sớm, cho nên không ít người đời đều có nghiên cứu âm ngôn này.

Giờ đây mặc kệ là Tiên giới hay là Minh giới đều bảo lưu một số nhỏ Đại Đạo Chí Bảo ẩn chứa lực lượng âm ngôn chữ Chấn.

Nhưng không có thứ pháp bảo nào uy lực có thể vượt phi chu to lớn trước mặt này! .

- Đáng giận! Nếu ta thành tựu Minh Đế, có lẽ có thể cảm ứng được khí tức bọn hắn sót lại... Giờ đây cũng là...

Thiếu đế càng nghĩ càng tức giận, một trương mặt âm nhu đỏ bừng lên.

- Làm sao bây giờ... Pháp bảo này uy lực quá mức kinh người, người ta ngăn cản không nổi.

Bên cạnh Quyết Tử Minh Vương trầm giọng nói.

- Cáo tri Vô Ảnh Minh Đế! .

Thiếu đế vừa dứt lời, mười đạo bóng mờ kia đã biến mất không c

òn tằm tích, cùng lúc đó, bầu trời bắt đầu truyền ra trận trận tiếng kinh lời.

Chờ hai người phản ứng lại, Vô Ảnh Minh Đế cùng Cực Thiên Tiên Đế đã xuất hiện tại vùng trời Phi Hoàng tiên vực.

...

Bên trong chiến hạm, Trần Trầm cũng nhìn thấy Cực Thiên Tiên Đế cùng Vô Ảnh Minh Đế hai người đột nhiên xuất hiện.

Đối mặt loại tồn tại này, không khẩn trương đó là không có khả năng.

Tuy nói luận lực phá hoại Chinh Đồ hào chiến hạm có thể so Tiên Đế, nhưng thực lực tổng hợp vẫn như cũ không phải một phương diện.

Cuối cùng Chinh Đồ hào chiến hạm quá lớn, quá cồng kềnh, nào có linh hoạt như Tiên Đế? .

Tuy giờ đây Chinh Đồ hào chiến hạm bị hấn cải trang không ít, nhưng nhược điểm lớn nhất vẫn còn tại đó như cũ.

- Thần Tú Tiên Vương, thứ này ngươi chỗ nào lấy được? .

Trong đầu Trần Trầm truyền đến Cực Thiên Tiên Đế nghiêm khắc tột cùng truy vấn.

- Trong không gian Hồng Mông hư vô nhật được, ta lại luyện chế cho nó lại một lần nữa.

Trần Trầm thuận miệng trả lời.

Cực Thiên Tiên Đế nghe đến đây tiếng lạnh lùng nói.

- Không có khả năng, loại vật này một khi có người tu chân đến bên trong, liền sẽ bản thân hủy diệt, ta từng tại trong vũ trụ bắt được rất nhiều loại vật này, nhưng chưa từng có thể thành công thu phục!

- Khụ khụ, khả năng vận khí ta tốt a.

Trần Trầm nhẹ ho hai tiếng, nhỏ giọng giải thích.

Nếu như không phải vận bất đắc dĩ, hẳn tất nhiên không muốn cùng Tiên Đế va chạm.

- Ta nhìn người này cũng không phải là Tiên Vương của Tiên giới!

Tiếng Vô Ảnh Minh Đế vô cùng băng lãnh, vang vọng tại vùng trời Phi Hoàng tiên vực.

Một kích vừa rồi kia Minh giới bị diệt sát hơn ba ngàn Minh Vương, hẳn không đau lòng đó là không có khả năng.

Cho nên giờ phút này hẳn chỉ có một cái ý niệm trong đầu, đem chiến hạm to lớn kia kèm thêm người bên trong chiến hạm cùng nhau hủy diệt!

Cực Thiên Tiên Đế nghe đến đây trầm mặc.

Thật sự là Thần Tú Tiên Vương vận khí tốt sao?

Vén vén chỉ là hẳn không thể thu phục qua thì cũng thôi đi, cũng mặc kệ là Tiên giới, hay là Minh giới, cũng chưa từng có người nào có thể thu phục qua pháp bảo loại vũ trụ này.

- Chẳng lẽ...

Nghĩ đến một loại khả năng nào đó xong, con người hẳn hơi có lạ

i.

- Thần Tú Tiên Vương, người lúc trước rời đi bảo vật này, việc này can hệ trọng đại, ta nhất định cần phải nghiên cứu người bảo vật này có vấn đề hay không một chút.

Cực Thiên Tiên Đế còn chưa nói hết lời, Vô Ảnh Tiên Đế bên cạnh cũng đột nhiên động thủ.

Hơn nữa vừa ra tay này, chính là toàn lực! .

Chỉ bất quá trong nháy mắt, hắn liền phân hoá ra vạn đạo phân thân, tạo thành một toà minh trận vô cùng cường đại.

Vạn đạo phân thân, minh khí lưu chuyển, vừa hội tụ ra, thoáng qua, một đạo công kích khủng bố tới cực điểm liền từ trong hư không hạ xuống, thẳng đến Chinh Đồ hào chiến hạm! .

Cực Thiên Tiên Đế thấy vậy tranh thủ thời gian ngăn cản, châm ngôn chữ Di vừa ra, trực tiếp đem công kích kia dẫn hướng vết nứt phía trên.

Gặp công kích mình bị di chuyển đi, Vô Ảnh Minh Đế tự nhiên giận dữ, bất quá một giây sau, lực chú ý của hắn liền lần nữa lại bị chiến hạm màu bạc to lớn kia hấp dẫn.

Bởi vì giờ khắc này chiến hạm màu bạc lại phát sinh biến hóa, không chỉ bên trên màn sáng lại lần nữa nổi lên Châm ngôn chữ Ngự, còn lại tăng thêm hai chữ châm ngôn.

Một người trong đó là Trì.

Cái này đồng dạng là một cái châm ngôn cổ lão, đến từ một vị mô trì Minh Đế Minh giới.

Người này có thể chậm dần hết thấy sự vật thế gian, từ khi nắm giữ

ữ châm ngôn này xong, hấn bản thân liền cũng không gặp phải bất luận công kích gì.

Bởi vì những công kích kia mãi mãi cũng trên đường.

Cái châm ngôn này một khi đại thành, chỉ cần không gặp được châm ngôn kiểm chế, cơ hồ đứng ở thế bất bại.

Loại trừ Trì ra, còn có một chữ châm ngôn, chính là Binh.

Châm ngôn chữ Binh vừa ra, quanh thân chiến hạm màu bạc này quang mang tăng vọt, toàn bộ chiến hạm như là điên cuồng, phản g phát như hơi không khắc chế, liền sẽ bạo tẩu.

Vừa Ngự.

Vừa Trì.

Quang mang đều chói mắt mấy phần.

Toàn bộ Phi Hoàng tiên vực tại phía dưới năng lượng uy áp chiến hạm màu bạc, lại có dấu hiệu di chuyển.

Để một vực không thể thừa nhận uy áp mà di chuyển, chỉ sợ chỉ có một vài Tiên Đế nắm giữ châm ngôn đặc thù mới có thể làm được.

Nhìn thấy loại tư thế này, sắc mặt Vô Ảnh Minh Đế âm tình bất định.

Hấn biết, vừa rồi cho dù Cực Thiên Tiên Đế không di chuyển công kích, hấn chỉ sợ cũng không làm gì được chiến hạm này.

- Hai vị đại lão, ta trêu chọc không nổi các ngươi, vô luận là sự tình Tiên giới hay là sự tình Minh giới, ta cũng không muốn nhúng tay, còn mời để cho ta rời đi tốt chứ? .

- Đúng rồi, Cực Thiên Tiên Đế tiên bối, thỉnh cầu người đem Phi Hoàng tiên vực này chuyển đến bên trên ánh sáng dẫn dắt ta chiến hạm này, ta muốn đem tiên vực mang đi.

Tiếng Trần Trầm truyền khắp vùng trời Phi Hoàng tiên vực.

Cực Thiên Tiên Đế sắc mặt xấu hổ, coi là chính mình nghe lầm.

Người này muốn chạy trốn thì cũng thôi đi, còn muốn cho hắn hỗ trợ di chuyển tiên vực? Hắn là sống ở trong mơ? .

- Còn mời hai vị tiên bối, để cho ta rời đi! .

Trần Trầm tiếng lại lần nữa vang lên, thái độ mười điểm kiên quyết.

Cùng lúc đó, quanh thân chiến hạm màu bạc hào quang tỏa sáng, t rợn vụn mây vạn đũa loại, pháo đài hình thù kỳ quái lộ ra, nhắm ngay mỗi cái phương hướng Tiên giới.

Tại phía dưới Châm ngôn chữ Bình gia trì, cái này nếu một vòng t ề oanh, đừng nói là minh vực đại bản doanh Minh giới bên cạnh kia, liền là toàn bộ Tiên giới chỉ sợ đều muốn thủng lỗ chỗ.

Chương 892: Ngũ Đại Tiên Đế.

Nhìn thấy trận thế này, gương mặt Cực Thiên Tiên Đế điên cuồng

co rút.

Quyền sở hữu Tiên giới thời gian ngắn không quan trọng, nhưng Tiên giới cũng không thể hủy diệt.

Nếu thật hủy, dụng cụ nuôi cỏ không còn, sau này nơi nào còn có thể có tân cường giả sinh ra? .

Ai có thể nghĩ tới, Thần Tú Tiên Vương này vậy mà nắm giữ lấy đại sát khí như thế.

- Đi, ngươi đi! .

Cực Thiên Tiên Đế nghiền răng nghiền lợi, ánh mắt nhìn chăm chặp Vô Ảnh Minh Đế bên cạnh.

Vô Ảnh Minh Đế sắc mặt xấu hổ, nếu để cho Tiên giới ăn chút thua thiệt nhỏ, hẳn vui lòng xuất thủ, thế nhưng dính đến toàn bộ Tiên giới tồn vong, hẳn không dám tùy ý động thủ.

Cái nhân quả này quá lớn, hẳn đảm đương không nổi.

Ngay sau đó, hẳn cũng không có lên tiếng.

Cực Thiên Tiên Đế thấy vậy đưa ra tay, châm ngôn chữ Di liền chệch lên bên trên Phi Hoàng tiên vực.

Một giây sau, Phi Hoàng tiên vực chậm chậm rung động, cuối cùng cùng Chinh Đồ hào chiến hạm cùng nhau bay ra phạm vi Tiên giới, tiến vào bên trong không gian Hồng Mông hư vô.

...

Nửa ngày sau, bên trong Tiên Giới.

Cực Thiên Tiên Đế tìm tới Thiên Mệnh chỉ còn dư lại Nguyên Th

ần.

Lúc này Thiên Mệnh cực độ suy yếu, ý thức đã đến bên bờ biên giới sắp sụp đổ.

Cực Thiên Tiên Đế suy nghĩ một chút thì triển thủ đoạn cứu tính mạng Thiên Mệnh.

Thần Tú Tiên Vương kia không quá đáng tin, hiện tại Ma Tiên Đế này còn không thể buông tha.

Cứu sống Thiên Mệnh xong, Cực Thiên Tiên Đế do dự chốc lát, từ trong ngực lấy ra một kiện tín vật.

Vật này tên Di Tiên,

Là đưa tin vật liệu cực kỳ hiếm thấy, giờ đây bên trong toàn bộ Thiên Giới, chỉ sợ chỉ có Di Tiên này có thể truyền thấu đoạn lớn tin tức đến một toà thế giới khác.

Thứ này vô cùng trân quý, Cực Thiên Tiên Đế suy tư hồi lâu, vậy mới cẩn thận từng li từng tí đem sự tình Thần Tú Tiên Vương viết lên.

Viết xong, hẩn buông lỏng tay ra, một chữ Di.

Xuất hiện ở trong hư không, theo sau Di Tiên kia liền biến thành tоро tàn, biến mất không thấy gì nữa.

...

Cùng lúc đó.

Tại một chỗ bí ẩn biên giới vũ trụ, một tên lão giả tóc trắng ngừng chân mà đứng, ngắm nhìn một ngôi sao xa xa.

Tại bên cạnh hẳn, còn đứng bốn người ba nam một nữ.

Ba tên nam tử toàn thân bao phủ tại trong sương mù, không thấy rõ biểu lộ, chỉ có nữ tử kia toàn thân áo trắng, lấy chân diện mục gặp người, nhìn lên đến khí chất thoát tục, như là thiên nhân.

- Thái Thượng Tiên Đế, người thật lại cảm ứng được chí cường Thiên Tiên Hồng Mông chi bảo kia sao? .

Nữ tử mở miệng hỏi, ngữ khí có chút lãnh đạm.

Lão giả tóc trắng không tiếp lời, một nam tử bên cạnh thân nhiên nói.

- Thái Thượng Tiên Đế cảm ứng khả năng đệ nhất Hồng Mông, nếu hẳn mở miệng, đương nhiên sẽ không sai.

Hai người khác mặc dù không có mở miệng, nhưng không hẹn mà cùng nhìn về phía lão giả tóc trắng.

Lão giả tóc trắng buồn vô cớ cười nói.

- Chính xác cảm ứng được, hơn nữa cũng không tại bên trong vũ trụ này...

- Vậy ở đâu? .

Nữ tử lại hỏi, trong giọng nói đã có một chút vội vàng.

- Tại phụ cận Tiên giới, bất quá chỉ hiển lộ một lần gọn sóng, lúc này không còn ở nơi đó hay không, ta liền khó xác định.

Thái Thượng Tiên Đế vừa quay đầu, nhìn về phía một cái hướng khác, từ tốn nói.

Người khác nghe đến đây một trận trầm mặc.

Chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia đến từ vũ trụ này, bọn hấn vì đuổi theo tìm bảo vật kia, không ngại cực khổ đến nơi này, kết quả giờ đây lại nhận được tin tức, chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia lại về tới quê nhà bọn họ, để bọn hấn nói cái gì cho phải? .

Một lát.

Một tên nam tử trong đó nói.

- Vậy chúng ta bây giờ là trở về, hay là không quay về? .

Nói thật, cái lựa chọn có quay về không này, đó là bởi vì những năm này đến nay, bọn hấn chinh phạt phương thế giới này, thực lực đạt được tăng lên không nhỏ.

Phải biết, một phiên thế giới tổng số lượng Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo là có hạn, mà Tiên giới sớm tại mấy chục triệu năm trước liền lại không còn Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo.

Loại tình huống này muốn thành tựu Tiên Đế, quả thực khó như lên trời.

Mà thế giới này, bọn hấn chinh phạt nhiều năm như vậy, đã phát hiện năm kiện tân Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, đạt được năm tân chân ngôn.

Chính là bởi vì năm kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo này, bỏ qua bọn hấn năm vị Tiên Đế lúc trước trước hết nhất đi tới vũ trụ này, giờ đây bộ hạ lại tăng thêm bốn vị Tiên Đế.

Mà Thái Thượng Tiên Đế càng trở thành cường giả siêu cấp. Xưa nay chưa từng có, lấy lực lượng một người trọn vẹn cảm ngộ hai đại chân ngôn

Cái này còn không bao gồm những tên Minh giới kia phát hiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo.

Như vậy có thể thấy được thế giới này ẩn tàng Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo đến cùng có bao nhiêu, khả năng chính vì vậy, chỉ có ường bảo vật kia mới sẽ sinh ra tại bên trong phương thế giới này.

- Giờ đây thế giới này đã có một phần ba bị chúng ta chiếm lĩnh, nếu như lúc này trở về, một phần ba lãnh thổ này sợ là sẽ phải lại mất.

Lại có một tên Tiên Đế cau mày nói.

- Ta khẳng định muốn trở về.

Thái Thượng Tiên Đế ánh mắt xa xăm nói, vừa dứt lời, ống tay áo của hắn đột nhiên rung động xuống.

Thái Thượng Tiên Đế thấy vậy có chút vung xuống ống tay áo, một cái Châm ngôn chữ Di từ trong hư không xuất hiện, theo sau bống nhiên vỡ vụn, biến thành một đoạn lời nói.

Năm người thấy vậy ánh mắt không hện mà cùng hướng về đoạn lời nói kia hội tụ qua.

- Châm ngôn chữ binh... Ta không tìm hiểu tới.

Nữ tử kia lẩm bẩm nói.

Xem như Tiên Đế sống không biết bao nhiêu năm, hẳn có châm ngôn, nàng đều sẽ đi lĩnh hội, như tương tự với Các loại châm ngôn Công, Ngự, nàng đều lĩnh hội đạt tới mức độ chín mươi phần trăm.

Về phần tại bên trong thế giới này phát hiện những tân châm ngôn kia, nàng đồng dạng tìm hiểu tới.

Chỉ bất quá chân chính ngộ ra, chỉ có một cái.

Không giống Thái Thượng Tiên Đế, bởi vì có năng lực cảm ứng đ
ệ nhất Hồng Mông, vậy mà hiểu được hai châm ngôn chữ.

- Châm ngôn có thể cường hóa... Thậm chí không chế pháp bảo.

Một tên Tiên Đế thấp giọng nói, trong mắt có ánh sáng hiện lên.

- Còn tốt cái châm ngôn chữ binh này chưa từng xuất hiện tại bên
trong vũ trụ này, nếu không tiến độ chúng ta chinh phạt vũ trụ sẽ
còn lại chậm một chút.

Lại có một tên Tiên Đế nói.

Xem như Tiên Đế, bọn hắn tự nhiên trước tiên là có thể nghĩ đến
Châm ngôn chữ Binh gia trì to lớn đối văn minh khoa kỹ.

- Người này vì sao không nguyện ý đứng tại chúng ta bên này? .

Nữ Tiên Đế kia có chút không hiểu.

- Nếu không thể để chúng ta sử dụng, không bằng sớm trừ.

...

Mấy tên Tiên Đế nghị luận âm ỉ, cuối cùng vẫn nhìn về phía Thái
Thượng Tiên Đế.

Thái Thượng Tiên Đế phát phát tay, đoạn lời nói kia nháy mắt biế
n thành bọt nước, theo sau hắn thản nhiên nói.

- Châm ngôn chữ binh cùng bảo vật liên quan, có lẽ đối với Tiên
Thiên Hồng Mông chi bảo khác cũng có thể có cảm ứng, hơn nữa
châm ngôn này hỗ trợ cực lớn đối với văn minh khoa kỹ, bất kể n

hư thế nào, đều phải nắm giữ tại trong tay chúng ta...

Hắn lời này còn chưa nói xong, ánh mắt lúc đầu không hề lay động đột nhiên có kịch liệt gợn sóng.

Theo sau hắn lại vung tay lên, trước mặt liền xuất hiện một đạo hình ảnh chiếu to lớn.

Bên trong hình chiếu có một khối kim loại siêu sao, chính như cơ quan hoán đổi hình thái, đồng thời, một chiếc lại một chiếc chiến hạm to lớn từ bên trong siêu sao bay ra, chui vào trong một cái hố đen bên cạnh.

- Chung cực chiến hạm lại xuất động...

Thái Thượng Tiên Đế trầm giọng nói.

Nếu như nói bên trong văn minh khoa kỹ, còn có cái gì để bọn hắn mấy vị Tiên Đế kiêng kỵ, chính là chung cực đoàn chiến hạm kiên tạo ra không đến hai ngàn vạn năm này.

Nói đúng ra, là cỗ máy giết chóc bên trong chung cực đoàn chiến hạm kia nắm giữ đủ loại âm ngôn.

- Không phải hướng chúng ta đến, bọn hắn đi chỗ nào? .

Nữ Tiên Đế hơi cảm ứng, hơi kinh ngạc nói.

Theo sau nàng nghĩ đến một loại khả năng nào đó, quay đầu nhìn về phía Thái Thượng Tiên Đế.

Thái Thượng Tiên Đế chau mày, sau một lúc lâu, mới chậm rãi nói.

- Bọn hắn hẳn cũng đạt được một loại tin tức nào đó... Cho nên mới sẽ có quyết sách như thế.

Chương 893: Đại Thiên Hủy Diệt.

Chương 893: Đại Thiên Hủy Diệt.

- Các người muốn ở lại chỗ này liền lưu tại nơi này, giờ đây chúng cực hạm đội rời đi, lưu tại nơi này có lẽ có thể có càng nhiều thu hoạch, không muốn ở lại chỗ này, theo ta cùng nhau trở về Tiên giới.

Thái Thượng Tiên Đế tiếp tục nói.

Bốn người còn lại nghe vậy rơi vào trầm mặc, cuối cùng có hai người quyết định trở về Tiên giới, hai người khác thì lựa chọn lưu tại vũ trụ.

Thái Thượng Tiên Đế thấy vậy cũng không nói gì thêm, quay đầu lại lần nữa nhìn về phía những ngôi sao xa xa kia, bờ môi khẽ mở.

Cũng không biết hắn nói cái gì, xa xa những ngôi sao kia bắt đầu kịch liệt biến hóa, cũng không lâu lắm, từng chiếc từng chiếc phi chu liền từ bên trên những ngôi sao kia bay ra, lít nha lít nhít phô thiên cái địa, hướng về phương hướng hắn chỗ tồn tại cực tốc bay tới.

Hai gã Tiên Đế khác lựa chọn trở về Tiên giới đồng dạng hạ đạt

mệnh lệnh, một lát sau, lại là một đoàn phi chu hiện ra.

Thân là Tiên Đế, bọn hấn cũng không có ai là cô độc.

Nhất là Thái Thượng Tiên Đế, bộ hạ thậm chí còn có Tiên Đế, về phần Tiên Vương Tiên Quân, càng nhiều vô số kể.

Cuối cùng Tiên giới mấy ngàn vạn năm tới nay những đại cường giả vút bỏ trở thành tiên vực chi chủ, ra ngoài truy tìm cơ duyên bệ phận đều tại trong vũ trụ này.

Cái này còn không bao gồm những hậu đại các cường giả trưởng thành hành tại trong vũ trụ này.

...

Cùng lúc đó.

Bên trong Tiên Giới, Cực Thiên Tiên Đế mới vừa truyền ra tin tức, liền chú ý tới dị tượng xung quanh.

Thiên Mệnh vừa rồi bị hấn cứu sống lúc kia này vậy mà đang phi tốc thúế biến, mất đi nhục thân Nguyên Thần đang nhanh chóng ngưng thực, trừ đó ra, khí thế cũng tại liên tục tăng lên.

Thiên Mệnh biến hóa đưa tới toàn bộ Tiên giới chấn động, một đạo ánh sáng cửu thái xuyên phá tầng mây, rơi vào trên mình Thiên Mệnh.

- Cái này... Lại muốn trở thành Tiên Đế? .

Cực Thiên Tiên Đế khiếp sợ không tên.

Nguyên lai tưởng rằng Ma Tiên Đế này lần này thụ trọng thương, cơ hồ lại không hi vọng tấn cấp Tiên Đế.

Có ai nghĩ đến biến hóa sẽ nhanh như vậy, mới qua thời gian một canh giờ, Ma Tiên Đế này vậy mà liền bắt đầu đột phá.

Nói thật, cái này mười điểm không hợp lý.

Nhưng mà, mặc kệ có hợp hay không, sự tình cứ như vậy phát sinh.

Mất đi nhục thân Thiên Mệnh phảng phất như triệt để không còn gông cùm xiềng xích, chữ Ma vô hình chi thể kia lúc thì phóng đại khi thì thu nhỏ, đồng thời, chữ Ma bên trên vô hình chi thể kia cũng càng ngày càng rõ ràng.

Qua ước chừng nửa canh giờ, chữ Ma triệt để thành hình, trên bầu trời vang lên một trận tiếng nổ vang kỳ dị, phảng phất như là thanh âm Thiên Đạo chúc mừng.

Lại nhìn Thiên Mệnh, lúc này quanh thân hắc vụ lượn quanh, nói đúng ra, hiện tại hẳn liền là một đoàn sương dày hình người.

Nếu không phải vị trí bộ mặt còn có một con mắt đôi đỏ tươi, thậm chí cũng không ai sẽ nghĩ tới đây là một sinh mạng thể.

Cảm nhận được uy áp như có như không đến từ trên người đối phương, Cực Thiên Tiên Đế gạt ra một nụ cười, chúc mừng nói.

- Chúc mừng đạo hữu nhân họa đắc phúc, hiện tại Ma Tiên Đế có thể nói lên thực chí danh quy.

Thiên Mệnh quay đầu, một đôi con mắt đỏ tươi nhìn về phía Cực Thiên Tiên Đế, lãnh đạm nói.

- Trước đây ta sống mười điểm mê mang, hiện tại ta xem như minh bạch sứ mệnh ta.

- Sứ mệnh? Cái sứ mệnh gì? .

Cực Thiên Tiên Đế có chút hiếu kỳ.

Thiên Mệnh nghe vậy một đôi ánh mắt đỏ tươi híp lại, lộ ra đến mười điểm quỷ dị.

Qua thật lâu, hắn mới chậm rãi nói.

- Đại thiên hủy diệt.

Cực Thiên Tiên Đế nghe không hiểu, nhưng hắn lại có thể cảm giác được một chút khí tức nguy hiểm.

Nhưng không chờ hắn có động tác kế tiếp, Thiên Mệnh hóa thân sương dày liền quấn lên.

Cực Thiên Tiên Đế thấy vậy giận dữ nói.

- Ngươi dám ra tay với ta? .

Cùng lúc đó, hắn một chỉ điểm ra, châm ngôn chữ di bay thẳng ra, liền muốn đem sương dày di chuyển đi.

Ai biết trong hắc vụ mãnh liệt mà bốc lên một chữ ma, chữ ma này tựa như một trương miệng to như chậu máu, chỉ là một căn liền đem Châm ngôn chữ Di nuốt vào.

- Thiên Mệnh, Thiên Mệnh... Ha ha.

Tiếng cười liên tiếp từ trong hắc vụ truyền ra, cũng không lâu lắm, sương dày liền triệt để quấn lên Cực Thiên Tiên Đế.

Cực Thiên Tiên Đế không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là sử dụng ra Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo Di Thiên Phiên.

Di Thiên Phiên vung lên, có thể nói cải thiên hoán nhật, chỉ bất q

uá thời gian chớp mắt, hấn liền từ phụ cận Phi Hoàng tiên vực ch
uyển dời đến một chỗ tiên vực Tiên giới khác.

Nhưng mà, chờ thời điểm hấn hiện thân lần nữa, hấn cũng kinh hã
i muốn tuyệt phát hiện cái sương dày kia vẫn như cũ quấn quanh
ở trên người hấn.

- Ngươi! Đến cùng muốn làm gì? .

- Giết ngươi, còn có thể muốn làm gì? .

Trong hắc vụ truyền ra nhe răng cười, theo sau từng đạo Châm ng
ôn chữ Ma từ trong hắc vụ phát ra, xông vào trong cơ thể Cực Thi
ên Tiên Đế.

Cực Thiên Tiên Đế nhất thời phát ra một tiếng kêu thê lương thả
m thiết, tiếng kinh thiên động địa! .

- Ta là Tiên Đế! Ngươi... Ngươi giết không được ta! .

Cực Thiên Tiên Đế một bên kêu thảm một bên gằm thét.

Tiếng nói vừa ra, Di Thiên Phiên lại lần nữa hoành không xuất th
ế, vô số ngôi sao từ trong Di Thiên Phiên bay ra, hướng về vị trí h
ai người bắn chụm đến.

Ầm ầm! .

Từng tiếng nổ vang kinh thiên , chỗ tiên vực hai người tồn tại trực
tiếp hoá thành bột mịn! .

Nhưng sương dày kia vẫn như cũ không bị ảnh hưởng chút nào.

Một lát, một đạo ma ảnh to lớn xuất hiện tại phía sau Cực Thiên T
iên Đế, ma ảnh này đầu có hai sừng, khuôn mặt dữ tợn, cầm trong
tay một chuỗi lưỡi đao, mãnh liệt vung lên với Cực Thiên Tiên Đ

é.

Cái vung lên này, biểu lộ Cực Thiên Tiên Đế bỗng nhiên cứng đờ, tại thời khắc này, hắn phảng phát như minh bạch cái gì, gian nan ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời, lẩm bẩm nói.

- Người... Người là...

- Ha ha, các người một lứa này, mọc không tề.

Bên trong sương dày truyền đến một tiếng hời hợt, theo sau phanh một tiếng, sương dày như là mây hình nấm, mãnh liệt nổ tung, cuối cùng lại bỗng nhiên co vào, lại lần nữa biến trở về bộ dáng nguyên lai.

Chỉ bất quá lúc này Cực Thiên Tiên Đế đã không thấy bóng dáng, ngược lại là Di Thiên Phiên kia Phanh một tiếng, rơi vào trên mặt đất.

Nhìn Di Thiên Phiên trên mặt đất, Thiên Mệnh nói khẽ.

- Người xem một chút người, tìm chủ nhân một đời không bằng một đời.

Tiếng nói vừa ra, Thiên Mệnh ngoắc ngoắc tay, Di Thiên Phiên mãnh liệt theo nâng lên vọt tới, rơi vào trong tay Thiên Mệnh.

- Đến.

Kèm theo một tiếng quát khẽ, Thiên Mệnh mãnh liệt huy động lên Di Thiên Phiên.

Trong chớp mắt, thiên địa biến sắc.

Hơn tám nghìn tiên vực Tiên giới còn thừa tại lúc này tất cả đều cấn động lên, vô số Tiên Nhân hoảng sợ nhìn về phía bốn phía, k

hông biết rõ phát sinh cái gì.

- Phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân.

Từ nơi sâu xa, một tiếng truyền ra, rất nhiều Tiên Nhân từ phương hướng tiếng hướng bầu trời nhìn lại, lúc này mới phát hiện, bầu trời vậy mà biến mất không còn tăm tích, thay vào đó là một Châm ngôn chữ Di to lớn tối tăm một mảnh mờ mịt.

Cũng không lâu lắm, tất cả tiên vực đều cực tốc chấn động, tiếp đó bắt đầu nhanh chóng di chuyển.

Rầm rầm rầm! .

Bên trong Tiên Giới, tiếng oanh minh không ngừng, số lượng lớn tiên vực bắt đầu giao hội đụng vào nhau, tiếp đó khép lại.

Trong quá trình này, vô số núi non sông ngòi tan vỡ sụp đổ, cũng không ít đê giai Tiên Nhân chết oan chết uổng.

Mãi cho đến nửa ngày sau, chấn động mới biến mất không thấy gì nữa.

Các cường giả may mắn còn sống sót lúc này mới dám xuất hiện xem xét tình huống.

Cái này không nhìn không biết, vừa xem đã bị hù dọa nhảy một cái, Tiên giới hơn tám nghìn tiên vực lúc này vậy mà tất cả đều hội tụ lên, tạo thành một siêu cấp tiên vực.

Mà những Tiên Vương khổng lồ chế tiên vực kia càng khiếp sợ phát hiện, bọn hắn cũng không còn cách nào điều động bất luận bản nguyên chi lực gì, càng không cách nào khơi thông tiên vực.

Phảng phất như một tích tắc vừa rồi kia, Thiên Đạo Tiên giới thu hồi tất cả quyền lực.

Chương 894: Tiên Giới Chi Chủ.

Chương 894: Tiên Giới Chi Chủ.

- Cái này... Đến cùng phát sinh cái gì? .

Có Tiên Vương hoảng sợ nói nhỏ, nhưng không có bất kỳ người nào đáp lại.

- Vừa rồi đó là lực lượng Di Thiên Phiên, Cực Thiên Tiên Đế đã đâu? .

- Không biết rõ...

Vô số người sống sót bắt đầu nghị luận, tất cả mọi người cảm giác mơ hồ có việc lớn phát sinh, không ai biết đến cùng sẽ phát sinh cái gì.

...

Một bên khác.

Thiên Mệnh thu hồi Di Thiên Phiên, tiếp đó chậm chậm đưa ra tay, một đoàn lực lượng màu trắng nháy mắt xuất hiện tại lòng bàn tay hắn.

Đây là bản nguyên chi lực.

Chỉ bất quá bản nguyên chi lực này so với những Tiên Vương kia phải cường đại hơn quá nhiều, chính là sức mạnh hơn tám nghìn tiên vực Tiên giới dung hợp xong, tất cả bản nguyên quy nhất mới có.

Mà bên trong toàn bộ đại thế giới, chỉ có một người mới có thể có loại lực lượng này.

Đó chính là đệ nhất nhân xây dựng mảnh thế giới này.

- Người muốn đi chỗ nào? .

Thiên Mệnh đột nhiên nhìn về phía hư không.

Tiếng nói vừa ra, trong hư không một đạo bóng mờ lóe lên một cái rồi biến mất.

Thiên Mệnh thấy vậy bản nguyên chi lực trong tay mãnh liệt sáng lên, toàn bộ Tiên giới đột nhiên dừng lại trong tích tắc.

Cùng lúc đó, trong hư không bóng mờ mãnh liệt bị bắn ra, rơi vào trước mặt hắn, chính là Vô Ảnh Minh Đế.

- Người đến cùng là người nào? .

Vô Ảnh Minh Đế giờ phút này trong lòng cũng có chút bồn chồn.

Thật sự là vừa rồi phát sinh một màn quá kinh khủng, đến cùng là tồn tại đáng sợ đến bậc nào mới có thể tại trong thời gian ngắn như vậy diệt sát Cực Thiên Tiên Đế, thậm chí cướp đoạt lực lượng c âm ngôn Cực Thiên Tiên Đế? .

Phải biết, nắm giữ hai loại lực lượng âm ngôn, trong toàn bộ không gian Hồng Mông hư vô, hẳn biết cũng chỉ có hai người Thái

Thượng Tiên Đế Tiên giới cùng Minh Thần Minh giới.

Nhưng người trước mặt này, nắm giữ hai loại lực lượng âm ngôn n tựa hồ không cần tốn nhiều sức.

- Ta là phụ thân tất cả mọi người các ngươi.

Thiên Mệnh cười nhạt nói, theo sau lại lần nữa như là hóa thành ma ảnh lúc trước kia, quán lên Vô Ảnh Minh Đế.

Vô Ảnh Minh Đế lập tức thân hóa ngàn vạn, nhưng bên trên ngàn vạn phân thân kia vậy mà đều quán lên một đạo ma ảnh.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Vô Ảnh Minh Đế nháy mắt dữ tợn, nháy mắt thời gian, ngàn vạn phân thân đồng thời tự bạo.

Cùng lúc đó, một kiện tín vật đột nhiên bay ra, tại không trung biến thành bột mịn.

Thiên Mệnh thấy vậy cười cười, Âm ngôn chữ Ma vừa ra, đem lực lượng bạo phá, kèm thêm Âm ngôn chữ Ảnh cùng nhau nuốt vào.

Một lát, Tiên giới liền lại lần nữa khôi phục bình tĩnh.

- Âm ngôn chữ ảnh, trước đây không có âm ngôn này, đây là người thứ nhất thu hoạch kỷ nguyên này a? .

Thiên Mệnh một bên nói một bên lấy ra một cái tượng gỗ, trên mặt tượng gỗ này khắc lấy một chữ Ảnh.

Vật này tên là Ảnh Khôi Lỗi, chính là Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo Vô Ảnh Minh Đế.

Thu hồi Ảnh Khôi Lỗi, Thiên Mệnh lại không quản Tiên Vương khác, càng không có quản những người Minh giới vẫn còn trạng th

ái mộng bức kia, phối hợp hướng về lỗ thủng vùng trời Phi Hoàng tiên vực kia bay đi.

Cũng không lâu lắm, hấn liền hoàn toàn biến mất tại bên trong Ti ên Giới.

...

Nửa ngày sau.

Thiên Mệnh đi tới một nơi không gian Hồng Mông hư vô cách Ti ên giới không xa.

Ở trước mặt hấn, có một vật bông bênh, bất quá lớn chừng bàn tay, nhìn lên đến như là một khối đá phổ thông.

Nhìn thấy vật bông bênh này, Thiên Mệnh lắc đầu nói.

- Người cho rằng trốn ở chỗ này, ta liền không tìm được người sao? .

Tiếng nói vừa ra, vật bông bênh kia có chút chấn động, vậy mà lơ lửng không động.

Cũng không lâu lắm, một cái bóng mờ từ đó bay ra.

Hư ảnh này mái đầu bạc trắng, vẻ mặt tang thương, trong cặp mắt tràn đầy quang mang trí tuệ xuyên thủng hết thảy.

Nhìn thấy Thiên Mệnh, hư ảnh khom người thi lễ một cái, nói khẽ.

- Không biết tiền bối... Xung hô như thế nào? .

- Phong Thần Tiên Đế, người biết ta tồn tại? .

Thiên Mệnh cười nhạt nói.

Hư ảnh kia trầm mặc chốc lát nói.

- Ta sinh ra tại một ức hai ngàn vạn năm trước, lúc ta mới sinh ra, Tiên giới một mảnh hoang vu, người sống lác đác không có mấy, tu chân giả đã ít lại càng ít...

- Nhưng ta lại phát hiện không ít vật liệu lịch sử cực kỳ lâu đời.

- Cho nên? .

Thiên Mệnh hỏi.

- Cho nên... Tại phía trước tam giới có lịch sử ghi chép, cần phải có một đoạn lịch sử... Có lẽ sau thời gian ngắn, đoạn lịch sử ta nhìn thấy này cũng sẽ cùng lịch sử trước đồng dạng, biến mất không còn tăm tích.

Phong Thần Tiên Đế một bên nói một bên ngẩng đầu lên, cảnh tượng từng li từng tí nhìn về phía Thiên Mệnh.

Thiên Mệnh nghe đến đây nở nụ cười.

- Người ngược lại là người sợ chết, cho nên người vẫn không trở về Tiên giới sao? .

Phong Thần Tiên Đế yên lặng không lời.

Thiên Mệnh tiếp tục nói.

- Ta không giết người, từ nay về sau, người đi theo ta đi.

Phong Thần Tiên Đế nghe đến đây nói.

- Có thể, nhưng không biết tiền bối có thể vì ta giải hoặc hay không.

ng? .

- Người muốn biết cái gì? .

- Lai lịch Tiên bối.

- Lai lịch? Ta là sinh linh tiên thiên thế giới Hồng Mông hư vô, ta m giới đại thế giới này liền là chỗ ta sáng lập, một khi sinh linh trong đó có năng lực hủy diệt tam giới, ta liền sẽ khôi phục, thu hoạch những sinh linh ngu muội này.

Thiên Mệnh lờ mờ giải thích nói.

- Khôi phục xong... Thu hoạch sinh linh.

Ngữ khí Phong Thần Tiên Đế có chút gian nan.

Hắn vẫn luôn hoài nghi từ nơi sâu xa, có một người nắm giữ lấy Tiên giới.

Thật sự là bởi vì Thiên Đạo Tiên giới quá kỳ lạ, nó phân phối lực lượng cho Tiên Vương, lấy phương thức duy trì Tiên giới cân bằng quá hợp lý.

Hắn đã từng đi qua vũ trụ, phương thế giới kia liền không có cái gọi là Thiên Đạo gì.

Huống chi, lịch sử Tiên giới chỉ ghi chép 150 triệu năm tả hữu.

Mà Tiên giới chân chính tồn tại, một mực là bí mật.

Sinh linh ở trước đó đi nơi nào? Vì sao chỉ để lại một chút di tích, nhưng không thấy người? .

Giờ đây cái này cái đáp án này cuối cùng mở ra.

Hết thầy hết thầy, đều là bởi vì người trước mặt này.

Thiên Đạo Tiên giới, cũng không phải Thiên Đạo gì, mà chỉ là một sinh linh.

Mà giờ đây đứng ở trước mặt hắn, chính là Thiên Đạo chi phối Thiên giới.

Thái Thượng Tiên Đế một mực nói hắn muốn siêu thoát... Chẳng lẽ là ý tứ này sao? .

Phong Thần Tiên Đế giờ khắc này bừng tỉnh hiểu ra.

- Tiên bối, ngài lần này chuẩn bị, thu hoạch toàn bộ sinh linh sao?

Phong Thần Tiên Đế lại hỏi.

Thiên Mệnh cũng lắc đầu nói.

- Không cần, mấy cái kỷ nguyên đến nay, ta phí sức như thế, để cho các ngươi tự do sinh trưởng, đơn giản là muốn mượn nhờ lực lượng các ngươi phát hiện càng nhiều lực lượng châm ngôn, tiếp đó thu để bản thân sử dụng.

- Giờ đây, chí cường châm ngôn xuất hiện tại kỷ nguyên này, ta chỉ cần tìm được châm ngôn kia, trở thành chí cường giả kia, liền không cần thiết triệt để hủy diệt các ngươi.

Phong Thần Tiên Đế nghe đến đây lộ ra nụ cười đắng chát.

Thì ra là thế, tại trong mắt người này, bọn hắn những Tiên Đế này chỉ là công cụ tìm kiếm càng nhiều lực lượng châm ngôn.

Một khi trưởng thành đến tình trạng sắp có uy hiếp, người này liền sẽ nhảy ra, hủy diệt hết thầy, xong lại chờ một nhóm người mới

xuất hiện.

- Còn có... Một vấn đề cuối cùng, tiền bối, ngài vì cái gì có thể tìm tới ta? .

Phong Thần Tiên Đế ngẩng đầu nói.

Hắn tự nhận trốn đến địa phương cực kỳ bí ẩn, lại thiết hạ trùng điệp phong ấn, theo lý thuyết không có người có thể tìm được hắn mới đúng.

Thiên Mệnh cười nhạt một tiếng nói.

- Sinh linh sinh ra tại tam giới đều có ấn ký ta, nếu không nắm giữ chữ âm ngôn, chạy đến thế giới khác không gian Hồng Mông hư vô, ta không tìm về được? .

Phong Thần Tiên Đế nghe đến đây thân thể có chút cứng đờ, cuối cùng cúi thấp đầu.

Chương 895: Nháy Mắt Quang Huy.

Chương 885: Nháy Mắt Quang Huy.

Thời gian như nước chảy, trong nháy mắt, qua một năm.

Trải qua một năm thời gian phiêu bạt, Trần Trầm đã sớm không hề Chỉnh Đồ hào chiến hạm đi tới một mảnh địa phương không biết không gian Hồng Mông hư vô.

Nơi này rời xa Tiên giới, Trần Trầm khó được có thể yên tâm tu luyện.

Một ngày này, Trần Trầm cách triệt để cảm ngộ Binh.

Chỉ còn lại cách xa một bước.

Tại trong đầu hấn, vô số kiện bảo vật đang phiêu đảng bồi hồi.

Đời này của hấn, tất nhiên ngắn ngủi, có chút phương diện kiến thức xa xa không mạnh như một vài Tiên Đế, nhưng nếu như chỉ luận kiến thức pháp bảo, tuyệt không kém hơn bất luận Tiên Đế gì.

Thậm chí đối với hấn tới nói, không chỉ kiến thức qua, hơn nữa còn có qua.

- Nhưng một vạch cuối cùng này, đến cùng cần phải viết như thế nào? .

Trần Trầm nhắm cặp mắt, chau mày, trong đầu chữ Binh kia.

Chỉ kém một vạch, hấn lại không biết làm sao đặt bút.

Ba phen mấy bận thử nghiệm xong, trên trán hấn bất tri bất giác đã thấm ra mồ hôi.

Leng keng! .

Đúng lúc này, trong cơ thể hấn đột nhiên phát ra một tiếng thờ ờ.

Nghe được cái tiếng này, toàn thân hấn chấn động, nháy mắt mở mắt ra.

Chẳng biết lúc nào, ở trước mặt hấn đã nhiều hơn một thanh trườn

g kiếm.

Nhìn xem trường kiếm này, Trong lòng Trần Trâm suy nghĩ xuất thần.

Vạn Hóa Thần Phong...

Nói thật, này bản mệnh chi bảo từ khi hắn trở thành Tiên Nhân xong, liền một mực yên lặng ở trong cơ thể hắn, cũng chưa từng dùng qua.

Sau này liên tiếp thu được đủ loại bảo vật, hắn dùng dùng pháp bảo mới rất nhanh.

Như Vạn Hóa Thần Phong phạm gian chi khí dạng này, càng không cơ hội sử dụng.

Có ai nghĩ đến được, giờ đây hắn đã là nửa bước Tiên Đế, lúc này Vạn Hóa Thần Phong chủ động bay ra.

- Ông bạn già, bạc đãi người.

Trần Trâm cười cười, khẽ vuốt thân kiếm Vạn Hóa Thần Phong.

Vạn Hóa Thần Phong lại lần nữa phát ra một tiếng vui vẻ thở nhẹ, toát ra kiếm quang sáng chói, phảng phất như tùy thời chuẩn bị đối địch vậy.

Bất quá rất nhanh, quang mang kia liền nhanh chóng lờ mờ.

Bởi vì, nó có thể cảm ứng được chủ nhân lúc này cường đại, nó điềm quang mang này so sánh chẳng qua là đom đóm sáng chói.

Trần Trâm cảm ứng được tâm tình Vạn Hóa Thần Phong sa sút, lại lần nữa khẽ vuốt thân kiếm, trong lòng có chút buồn vô cớ.

Chính mình lần đầu tiên gặp được chuỗi kiếm này là lúc nào? .

- A...

- Đúng rồi, là thời gian chính mình tại địa phương hai nước Hạ giới.

- Lúc trước chính mình tao ngộ thừa tướng Đại Hạ phái ra thích khách ám sát, tứ chi đều bị cắt một đống bỏ vào bên cạnh, là chuỗi kiếm này thần binh trời giáng, rơi vào bên cạnh mình, chính mình mới có thể phản sát thích khách kia.

- Lúc ấy cảm thấy có một kiếm này tại tay, chính mình liền vô địch.

- Ai có thể nghĩ, vật đời sao đời, bên trên vô địch, còn có nhiều vô địch như vậy.

- Lúc ấy nếu không phải người kịp thời, chỉ sợ không có ta hôm nay.

Trần Trầm đem Vạn Hóa Thần Phong nắm trong ngực, như là cùng lão bằng hữu ôn chuyện nhẹ giọng nói.

Vạn Hóa Thần Phong lúc này cũng kịch liệt rung động, tính toán thoát khỏi Trần Trầm không chế.

Nhìn xem hàn mang trên mũi kiếm kia, cùng Vạn Hóa Thần Phong truyền đến chiến ý, Trần Trầm sửng sờ chỉ chốc lát, theo sau trong lòng bừng tỉnh.

Chuỗi kiếm này, không muốn đi hồi ức.

Hồi ức, đó là việc người tuổi về già nên làm.

Nó phẳng phát như đang kể ra, nó mãi mãi cũng đang ở trên đườn

g chiến đấu.

- Không hổ là bản mệnh chi bảo ta.

Trần Trầm vành mắt ửng đỏ, một chỉ điểm ra, Châm ngôn chữ Binh bay ra, rơi vào bên trên Vạn Hóa Thần Phong.

Một kiện phàm binh bỗng nhiên đạt được Hồng Mông châm ngôn gia trì, trong chớp mắt liền phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Leng keng leng keng leng keng! .

Trong lúc nhất thời tiếng kiếm reo không ngừng, Vạn Hóa Thần Phong không ngừng hoán đổi đủ loại hình thái, phảng phất như hưng phấn đến cực điểm.

Cũng không lâu lắm, nó lại mãnh liệt đâm hư không một trận, cái loại cảm giác này...

Thật giống như Trần Trầm dắt một con chó đang không ngừng kêu u to, chỉ cần Trần Trầm buông ra dây thừng, con chó này liền sẽ nhào cắn ra.

Cảm nhận được Vạn Hóa Thần Phong biến đổi thành hưng phấn lên, tâm tình Trần Trầm cũng biến đổi thành tốt lên rất nhiều.

Nhưng rất nhanh, Vạn Hóa Thần Phong liền lần nữa lại phát sinh biến hóa, biến thành dáng dấp Vạn Hóa Thần Kim lúc trước.

Bộ dáng một khối kim loại dài mảnh.

Vừa rồi tất cả tâm tình hưng phấn cũng thoáng qua biến mất, thay vào đó là yên lặng không cách nào hình dung.

Trần Trầm không khỏi ngạc nhiên, không biết rõ phát sinh cái gì.

Đúng lúc này, Vạn Hóa Thần Phong lại bắt đầu biến ảo, dần dần, một cái chữ Binh,.

Xuất hiện tại trước mặt Trần Trầm.

Đây là...

Con người Trần Trầm hơi co lại, Vạn Hóa Thần Phong giờ phút này vậy mà lợi dụng đặc tính pháp bảo chính mình, trong hư không viết ra một chữ Binh.

Chỉ bất quá Binh này.

Cùng hấn nắm giữ, kém một vạch.

Leng keng! .

Một tiếng chấn minh tiếng, Vạn Hóa Thần Phong mãnh liệt căng cứng, một vị trí nào đó bắt đầu liều mạng hướng một phương hướng kéo dài, tựa hồ là muốn viết ra một vạch cuối cùng kia.

Không chờ Trần Trầm phản ứng lại, Vạn Hóa Thần Phong cấu thành chữ Binh.

Đã tỏa sáng hào quang.

Tại thời khắc này, Trần Trầm cảm giác được Vạn Hóa Thần Phong trước mặt đã đến bên bờ biên giới sắp sụp đổ.

Một cái châm ngôn hoàn chỉnh, đến cùng có uy lực như thế nào? Nơi nào là một kiện phạm khí có thể thừa nhận được? .

Nhưng Vạn Hóa Thần Phong truyền lại đến không chỉ là tâm ý muốn sụp đổ, càng có chiến ý không mức độ.

Nhìn lên một vạch trước mặt không ngừng kéo dài, Trần Trầm đột

nhiên lệ nóng doanh tròng.

Cái phàm khí này cùng tâm ý chính mình tương thông, tại tầng thềm phía trước có Châm ngôn chữ Binh gia tri, cho nên nó trọn vẹn cảm ứng được chính mình giờ phút này muốn nhất là cái gì.

Đó chính là nắm giữ Châm ngôn chữ Binh trọn vẹn.

.

Lĩnh ngộ tâm ý chủ nhân, đi thay chủ nhân phân ưu, đây là sứ mệnh bản mệnh chi bảo.

Cho nên, nó sẽ không cân nhắc quá nhiều, liền muốn trực tiếp hiển hóa ra Châm ngôn chữ Binh kia.

.

Vù vù! .

Từng đợt chấn minh quái dị truyền ra, Trần Trầm gặp trên Vạn Hóa Thần Phong đã tràn đầy vết rạn, tranh thủ thời gian duỗi tay ra, tính toán thu về bản mệnh chi bảo này.

Nhưng để hắn không nghĩ tới là Vạn Hóa Thần Phong lại hết sức cố chấp, giờ phút này vậy mà lại không nghe hắn chuông không.

- Không cần thiết...

Tay phải Trần Trầm chộp vào bên trên Vạn Hóa Thần Phong, tiếng tuy thấp, nhưng ngữ khí kiên quyết dứt khoát.

Ai có thể nghĩ đến hắn một trào này, toàn thân Vạn Hóa Thần Phong triệt để nứt nẻ.

Chẳng biết tại sao, từ nơi sâu xa, hắn cảm ứng được một loại tâm

tình hưng phấn mà lại không bỏ.

- Chủ nhân, lại để cho ta vì người phát ánh sáng một lần, lần này ta muốn chiến thắng đối thủ, là chính ta.

Ầm! .

Một tiếng nổ vang, Vạn Hóa Thần Phong nháy mắt biến thành vô số mảnh vỡ, cùng lúc đó, một vạch dọc theo kia triệt để thành hình.

Bên trong hư không, Vạn Hóa Thần Phong băng tán bay xuống, một đạo quang ảnh như ngừng lại bên trong hư không.

Chính là Châm ngôn chữ Binh hoàn hoàn chính chính.

.

Thời gian duy trì quang ảnh rất ngắn, Trần Trầm lại không có nhìn Châm ngôn chữ Binh kia, mà chỉ nhanh đi nâng lên những mảnh vỡ trên mặt đất kia, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Dần dần, quang ảnh kia trôi dạt đến trước mặt hắn, trong mắt hắn cho thấy một cái chớp mắt, cuối cùng biến thành hư vô.

Trần Trầm nhắm mắt lại, khóe mắt có nước mắt xẹt qua.

Trước kia gặp được từng kiện từng kiện pháp bảo tại trong đầu hắn phi tốc xẹt qua, phảng phất như từng đạo bóng người.

Cái gì mới là Binh chân chính.

? .

Binh.

Giả, công cụ mà, nhưng cũng không chỉ là công cụ, bọn chúng có linh hồn chính mình.

Một vạch cuối cùng kia, chính là binh hồn.

- Với ta mà nói, cái này... Mới là binh chân chính.

Trần Trầm thấp giọng tự nói, theo sau đưa ra tay, cầm lấy một mảnh võ Vạn Hóa Thần Phong, tại bên trong hư không bút tẩu long xà.

Trong chớp mắt, Châm ngôn chữ Binh lại lần nữa hiển hiện.

Lần này, ngưng tụ không tan.

Chương 896: Chung Cực Hạm Đội.

Chương 886: Chung Cực Hạm Đội.

Hô...

Thật sâu thở ra một hơi xong, Trần Trầm đứng lên.

Giờ phút này, trong mắt hắn, vô luận là bất kỳ pháp bảo nào Chân Minh tiên vực này, hoặc là hành trình chiến hạm chỗ không xa, đều u tựa hồ thành vật có sinh mệnh.

Đã có sinh mệnh, cái đó là có thể giao lưu.

- Khống chế vạn binh, đây cũng là Tiên Đế.

Trần Trầm tự lẩm bầm, hắn cảm giác chỉ cần mình nghĩ, tất cả pháp bảo đều sẽ nghe theo hắn hiệu lệnh.

Nhưng chẳng biết tại sao, hắn cao hứng không nổi.

Tâm niệm vừa động, mảnh vỡ Vạn Hóa Thần Phong trên mặt đất toàn bộ bay lên, lấy thực lực hắn giờ đây, luyện chế Vạn Hóa Thần Phong lại một lần cũng không khó.

Nhưng hắn biết, cho dù trùng luyện, binh hồn lại không phải binh hồn ban đầu.

Ngay sau đó hắn dứt khoát không có đem Vạn Hóa Thần Phong nung kết, mà chỉ đem một đồng mảnh vỡ thu vào trong nhẫn chứa đồ.

- Cứ như vậy một mực đi theo ta đi.

Nhẹ giọng nói nhỏ một câu, Trần Trầm nhìn về phía hướng Đông.

Hắn cảm giác nơi đó có rất nhiều Khí Hồn đang gằm thét, hướng về phương hướng chỗ chính mình tồn tại mãnh liệt mà đến.

Loại chiến trận kia, có thể nói khí thế hung hung.

- Là tới tìm ta sao? .

Trong lòng Trần Trầm nghi hoặc, quay đầu nhìn về phía hành trình chiến hạm, theo sau thân hình lóe lên, liền biến mất ở nguyên địa.

...

Một lát.

Hắn xuất hiện tại phía khu vực Khí Hồn cần phải đi qua kia, tiếp đó bắt đầu tĩnh tọa.

Ước chừng chờ đợi nửa canh giờ, xa xa trong hư vô xuất hiện một chiếc chiến hạm kim loại ngân sắc.

Theo sau loại chiến hạm này càng ngày càng nhiều, cũng không lâu lắm tựa như cùng châu chấu che khuất bầu trời, đem hắn vây quanh ở chính giữa.

Trần Trầm ngồi xếp bằng, ánh mắt yên tĩnh.

Rất nhanh liền có một bóng người từ bên trong chiến hạm trước hết nhất bay ra, rơi vào chỗ phía trước hắn không xa.

Người này toàn thân bao phủ tại bên trong chiến giáp kim loại, chiến giáp kim loại mười điểm theo bên mình, nhìn lên đến không còn khe hở.

- Các hạ... Chính là Thần Tú Tiên Vương sao? .

Bóng người kia cẩn thận từng li từng tí nói.

- Là Tiên Đế.

Trần Trầm bình tĩnh trả lời.

Người kia thụt lùi hai bước nói.

- Các hạ là sinh linh vũ trụ ta a, không biết có thể nể tình phân thưởng người ta đều là ruột thịt, đem tài liệu châm ngôn chữ Binh hoàng àn chính, kết giao cho chúng ta khắc lại một phần? Để chúng ta có thể chống lại ngoại địch càng tốt hơn...

- Tất nhiên, các hạ nếu có địa phương gì cần hỗ trợ, chúng ta cũng

sẽ hết sức tương trợ.

Trần Trầm nghe đến đây mở mắt ra nói.

- Là siêu cấp quang não kia nói cho các ngươi biết vị trí ta sao? .

- Đúng vậy.

Người kia lễ phép trả lời, không có che giấu chút nào.

Nhưng mà, đúng lúc này, bên trong một cái chiến hạm lại có một bóng người bay ra.

Người này một đời quân trang, làn da u lam, ánh mắt lạnh lẽo, mớ i vừa xuất hiện liền cho người ta một loại sát phạt chi khí.

- Ngươi thân là vũ trụ sinh linh, vì sao có thể tu chân? .

Người này nói mười điểm không khách khí, thậm chí có chút hươ ng vị hùng hổ dọa người.

Trần Trầm nhíu nhíu mày, bắt đầu tỉ mỉ phân biệt hai người này.

Lúc này mới phát hiện người lúc trước nói chuyện cùng hắn kia c ùng không phải thật sự là sinh linh, mà là sinh linh nhân tạo, tron g cơ thể ẩn núp động lực Hằng Tinh cường đại.

Mà gia hỏa làn da xanh trước mặt này, là thân thể máu thịt chân c hính, vũ trụ sinh linh, chỉ bất quá hơi có cải tạo.

- Ngươi là ai? .

Trần Trầm hỏi ngược lại.

- Ta là tổng chỉ huy Udis chung cực hạm đội, đến từ Thiên Diệu n hất tộc thống trị vũ trụ sáng lập Thiên Diệu đế quốc, ngươi là sinh

linh vũ trụ nơi nào? .

- Người Địa Cầu.

Trần Trâm đáp.

- Người Địa Cầu...

Udis nhú nhú mày, tựa hồ đang hồi tưởng, nhưng nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ tới vũ trụ nơi nào có chủng tộc này.

- Người làm sao đến Tiên giới? .

Udis lại hỏi.

Trần Trâm không có trả lời, mà chỉ nhìn về người nhân tạo phía bên cạnh kia.

Người nhân tạo kim loại chiến giáp kia tranh thủ thời gian nhắc nhở Udis nói.

- Đại nhân, vị Thần Tú Tiên Đế này nghiêm chỉnh mà nói, không phải con dân của Diệu đế quốc ta, hẳn là một vị Tiên Đế! .

Thời gian nói đến hai chữ Tiên Đế, người nhân tạo giọng nói vô cùng nặng.

Udis kia nao nao, theo sau mới phản ứng lại, gạt ra một cái nụ cười.

- Xin lỗi, vị Tiên Đế này, vừa rồi là ta đường đột.

Theo sau hẳn chuyển đề tài, nói tiếp.

- Loại trừ tin tức châm ngôn chữ Bình ra, chúng ta còn muốn rút ra một điểm ngài tiêu bản gien... Nếu có thể phá giải bí mật ngài vì

sao có thể tu tiên, đối Diêu đế quốc chúng ta tồn tại mười điểm ý nghĩa trọng đại, tương lai, vũ trụ chúng ta có lẽ cũng sẽ sinh ra Ti ên Đế chuyên thuộc về vũ trụ.

- Tất nhiên, chúng ta sẽ không vô ích thu được những chỗ tốt này, ngài là người Địa Cầu, chờ sau khi chúng ta trở về, sẽ đem người Địa Cầu đề thăng làm chủng tộc cao vũ trụ, đứng sau Diêu nhất tộc của chúng ta.

Trần Trầm nghe trong lòng có chút im lặng.

Đây đều là chỗ nào cùng chỗ nào? .

Thành ý hẳn không nghe thấy, ngược lại nghe được cảm giác ưu việt nồng đậm? .

Chẳng lẽ là thiên long nhân? .

Còn muốn rút ra tiêu bản gien chính mình, sau này nếu nhân bản phỏng chế ra một ngàn một vạn chính mình, vậy phải làm thế nào? .

- Rút ra tiêu bản gien ta, không có khả năng.

- Về phần châm ngôn chữ binh, ta có thể xem ở phân thượng Chinh Đồ hào chiến hạm siêu cấp quang não, cho các người một phần.

Châm ngôn loại vật này, trọn vẹn không chế cùng không không chế toàn bộ trọn vẹn không phải một vấn đề.

Châm ngôn chữ Binh chỉ cần hẳn sử dụng nhiều, không sớm thì muộn sẽ lưu truyền ra.

Giờ đây giao cho vũ trụ văn minh, cũng coi là nhưng trả siêu cấp quang não kia một cái nhân tình.

Udis kia nghe được lời Trần Trầm nói, sắc mặt bỗng nhiên cứng đờ, ánh mắt lập tức liền biến đổi thành bất thiện.

Sau một lúc lâu, hấn hỏi dò.

- Ngài kiến thức qua chung cục hạm đội sao? .

- Không biết đến, thế nào? .

Trần Trầm đứng lên, tiếng dần dần chuyển sang lạnh lẽo.

Udis lui về phía sau hai bước, tiếp đó nói nhỏ một câu.

Một giây sau, xa xa những chiến hạm kia tất cả đều phát sáng lên, ngay sau đó từng đạo bóng dáng vô cùng to lớn từ bên trên những chiến hạm kia bay ra.

Cũng không lâu lắm, liền có cự nhân thân cao khổng lồ gần ngàn đến vạn dặm khủng bố xuất hiện tại bốn phía Trần Trầm.

Những người khổng lồ này trên mình khắc lấy đủ loại lực lượng c hâm ngôn, thô sơ giản lược xem xét, có tới đến gần hai mươi loại, còn nhiều hơn so lực lượng châm ngôn trong Chinh Đồ hào chiến hạm bảo tồn không ít.

Càng máu chót là những người khổng lồ này tất cả đều là thân thể máu thịt, cũng không phải máy móc nhân tạo.

Khiến Trần Trầm không nhìn được nghĩ đến thi thể khổng lồ lúc t rước bị hấn cất giữ trong cơ thể Lục Đậ, cuối với tan vào trong Chinh Đồ hào chiến hạm kia.

- Đây là chiến thần hủy diệt Diệu đế quốc của ta thông qua kỹ thu ật gien nghiên cứu ra đến, mỗi một bộ hủy diệt chiến thần đều kh óng chế mười chín loại lực lượng châm ngôn, thực lực xa xa mạn h hơn chuẩn Tiên Đế Tu Chân giới.

- Nếu là vài trăm hủy diệt chiến thần lẫn nhau phối hợp, đủ để cùng Tiên Đế chống lại.

- Chính là bởi vì có những hủy diệt chiến thần này, chúng ta mới có thể chặn lại đại quân Tu Chân giới xâm lấn.

Udis chỉ vào những người khổng lồ phía sau kia, chậm chậm giới thiệu, trong giọng nói tràn ngập kiêu ngạo.

- Người đây là đang uy hiếp ta sao? .

Trần Trần hỏi ngược lại.

Tiếng nói vừa ra, bên trong không gian vô tận Hồng Mông hư vô xa xa, Chỉnh Đồ hào chiến hạm dần dần hiển lộ ra thân hình.

Chỉnh Đồ hào chiến hạm hình thể vô cùng to lớn, lại thêm Trần Trần cải tạo, dung hợp đủ loại tu chân bảo vật, cho nên tiến vào chung cực đoàn chiến hạm xong giống như hạc giữa bầy gà đồng dạng lộ ra đến đặc biệt không giống bình thường.

Chương 897: Mang Người Trở Về.

Chương 897: Mang Người Trở Về.

Nhìn thấy chiếc chiến hạm hoàn toàn khác biệt này, Udis mở to hai mắt nhìn.

Bên cạnh người nhân tạo kia thì kinh ngạc nói.

- Đây là Chinh Đồ hào chiến hạm sau cải tạo... Không nghĩ tới vẫn n minh tu chân cùng văn minh khoa kỹ dung hợp một chỗ có thể có loại hiệu quả này.

- Chinh Đồ hào chiến hạm...

Udis tự lắm bả, tựa hồ không thể tin được chiến hạm màu bạc xa xa kia là Chinh Đồ hào chiến hạm lúc trước phái ra ngoài.

- Sau này chớ có đến trên chọc ta, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Trần Trầm lạnh nhạt nói.

Tiếng nói vừa ra, trên Chinh Đồ hào chiến hạm mấy vạn họng pháo đồng thời lộ ra, nhắm ngay những người khổng lồ kia.

Udis nghe vậy sắc mặt biến đổi thành cực độ xấu hổ.

Lời này ý là cái gì không cần nói cũng biết.

Không chỉ tin tức gien không còn, liền Châm ngôn chữ Binh ngữ đời này cũng không muốn cho.

- Người...

Đang thời điểm lúc hắn muốn mở miệng phản bác, Trần Trầm nhẹ nhàng vỗ tay phát ra tiếng.

Chung cực hạm đội kia như là đàn châu chấu tất cả chiến hạm đều rung động, theo sau tất cả chiến hạm đều lộ ra họng pháo, nhắm ngay những người khổng lồ kia.

Cái trán Udis bắt đầu thấm ra mồ hôi lạnh.

Trần Trầm thấy vậy cười nhạt một tiếng, quay người chuẩn bị rời đi.

Số lượng to lớn đám cự nhân kia nhìn thấy một màn này, lập tức nấn gấn tại trước người Trần Trầm.

Trần Trầm cũng không quay đầu, chỉ phát phát tay.

Ầm ầm! .

Trong chớp mắt, biên giới chung cực hạm đội liền có mấy chục tà u chiến hạm ầm vang bạo tạc.

Udis thấy thế tranh thủ thời gian hạ lệnh.

- Tránh ra! Toàn bộ tránh hết ra! .

Tiếng nói vừa ra, hơn ngàn người khổng lồ kia lập tức nhường ra một con đường.

Trần Trầm tiếp tục bay hướng phía trước, cũng không lâu lắm liền rơi vào bên trên Chinh Đồ hào chiến hạm.

Vô luận là Udis hay là người nhân tạo kia, cũng không dám nói thêm câu nào.

Một ý niệm, để chiến hạm hủy diệt, đây đối với văn minh khoa kỹ tới nói quả thực là năng lực không cách nào chống cự.

Bộ hạ những người khổng lồ kia lợi hại hơn nữa lại có thể thế nào? Thật chộc người ta, trực tiếp đem tất cả chiến hạm người hủy sạch.

Không còn chiến hạm, cái người khổng lồ gì, cái loạn thất bát tao gì tại bên trong không gian Hồng Mông hư vô này đều sẽ trở thành

h bè trôi không rẽ, sau này có thể trở về hay không cũng khó nói.

...

Trần Trầm trở lại Chinh Đồ hào chiến hạm, suy tư một hồi sau, quyết định đi vũ trụ một chuyến, đi nghiệm chứng một chút chính mình có phải thật đến từ cái chỗ kia hay không.

Thời điểm chưa thành Tiên Đế, hẳn cần phải hao phí thời gian rất lâu mới có thể đến vũ trụ.

Nhưng hôm nay trọn vẹn nắm trong tay Châm ngôn chữ Binh, tại phía dưới châm ngôn gia trì, Chinh Đồ hào chiến hạm muốn về vũ trụ, không cần thời gian bao lâu.

Trừ đó ra, hẳn cũng muốn thông qua hệ thống nhìn một chút có thể ở tại bên trong không gian Hồng Mông hư vô tìm tới Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo khác hay không.

Đã có quyết định, Trần Trầm liền không trì hoãn nữa, trực tiếp khống chế Chinh Đồ hào chiến hạm, kéo lấy đại lục hướng về tọa độ chỗ vũ trụ phi hành.

...

Bất tri bất giác, nửa năm qua đi.

Trần Trầm dọc theo đường đã vận dụng hệ thống mấy vạn lần, nhưng từ đầu đến cuối đều là một đáp án.

Đối với cái này hẳn cũng không nổi giận.

Cuối cùng Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo trân quý như thế nào, nơi nào tùy ý có thể thấy được? .

Thật có nhiều như vậy, chỉ sợ Tiên Đế khắp nơi.

Hơn nữa căn cứ hơn nửa năm đó suy nghĩ đến nhìn, đại bộ phận Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo sinh ra tại bên trong Đại thế giới, như hư hư không thần binh dạng kia ở vào trong không gian Hồng Mông hư vô, cực kỳ hiếm thấy.

Cho nên hiện tại hắn cũng chỉ thử thời vận mà thôi, cũng không có trông cậy vào thật có thể gặp được Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo.

- Bên trong Đại thế giới Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo nhiều... Cũng không biết trong vũ trụ còn có hay không.

Trần Trầm làm bầm lâu bầu, theo sau tâm niệm hắn vừa động, từ trong ngực móc ra một cái khối cầu xám đen.

Thứ này là hắn ban đầu ở bên trong bí cảnh chỗ không gian Hồng Mông hư vô lấy được, tên là thế giới bản nguyên, hạt giống Hồng Mông.

Nếu thực lực đầy đủ, có thể đem thứ này sáng lập một cái thế giới.

Thời gian lúc trước, hắn đạt được thứ này cảm thấy sáng lập thế giới là một kiện sự tình tốn công mà không có kết quả, giờ đây trong lòng hắn thì có ý khác.

Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo là thiên địa tự nhiên sinh thành, nếu mở ra một toà tân thế giới, có thể đạt được mấy món Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, vậy phí chút khí lực cũng đáng.

Vừa nghĩ vậy, hắn lợi dụng hệ thống truy tung xong, lại bắt đầu nghiên cứu hạt giống Hồng Mông này.

...

Thời gian qua thật nhanh, mắt thấy Chinh Đồ hào chiến hạm sắp đến vũ trụ, nội tâm Trần Trầm dần dần biến đổi thành không bình tĩnh lên.

Cách hấn đi tới Tiên giới, đã qua năm sáu mươi năm.

Hấn không biết rõ nếu thật trở lại Địa Cầu, có thể gặp được cố nhân trước kia hay không.

Nếu thật gặp được cố nhân, trông thấy chính mình dạng này, cũng không biết bọn hấn sẽ là dạng tâm thái gì.

Nghĩ đến những cái này, Trần Trầm dần dần cảm ứng được giới bí ch.

Chỉ cần phá vỡ cái bích chương này, hấn hấn có thể nhìn thấy thế giới từ vô tận tinh không tạo thành kia.

Ngay tại thời điểm hấn chuẩn bị phá vỡ bích chương, chỗ không xa truyền đến một tiếng hư vô mờ mịt.

- Người rốt cuộc đã đến.

Nghe được cái tiếng này, Trần Trầm vừa quay đầu.

Đứng tại chỗ không xa là một tên lão giả thân mặc áo bào xám, tóc hoa râm.

Lão giả này toàn thân trên dưới tản ra một loại khí tức đặc thù, chỉ nhìn một chút, liền khiến người ta cảm thấy tốc độ huyết mạch lưu thông đều trở nên chậm không ít.

Loại cảm giác này, Trần Trầm thể nghiệm qua.

Đó là thời điểm lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy thi đế.

Nhưng hôm nay hắn đã là Tiên Đế, làm sao có khả năng còn sẽ có loại cảm giác này? .

Trừ phi...

- Người là... Phong Thần Tiên Đế? .

Trần Trâm hỏi dò.

Áo bào xám lão giả gật đầu nói.

- Không sai, ta đã ở chỗ này chờ người một tháng.

Nghe được là Phong Thần Tiên Đế biến mất không biết bao nhiêu năm kia, trong lòng Trần Trâm mơ hồ có chút cảnh giác.

- Tiên bói chờ ta làm gì? .

- Tiên giới chi chủ để cho ta mang người trở về. Phong Thần Tiên Đế bình tĩnh đáp.

- Tiên giới chi chủ? Đó là ai? .

Trần Trâm không rõ ràng cho lắm.

Hắn rời đi Tiên giới cũng mới thời gian một năm, Tiên giới lại có Tiên giới chi chủ gì sao? .

Hơn nữa vậy mà có thể điều động Phong Thần Tiên Đế biến mất không biết bao lâu.

- Hắn là ai, người không cần phải để ý đến, người đi theo ta là đư ợc.

Phong Thần Tiên Đế không buồn không vui, phảng phất như đang

kể ra một kiện sự tình bình thường.

Con người Trần Trầm hơi co lại, tiếng dần dần trở nên lạnh.

- Ta tiêu phí thời gian một năm mới đi đến nơi này, người để cho ta đi ta liền đi sao? .

Hắn cái này còn chưa nói hết lời, Phong Thần Tiên Đế trực tiếp đứng lên một cái ma bình.

Chính là kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo thứ nhất hắn nhìn thấy, Phong Thần Ma Quán.

Xuyên thấu qua Phong Thần Ma Quán, hắn thậm chí có thể nhìn thấy Bất Diệt Minh Đế tới bây giờ vẫn như cũ bị giam ở trong đó.

- Ha ha, tiểu tử, không nghĩ tới người ta gặp lại dĩ nhiên là loại trà ng tử này.

Tiếng Bất Diệt Minh Đế từ bên trong Phong Thần Ma Quán truyền ra, nương theo là một trận cười to không chút kiêng kỵ.

- Tiên bối có khoẻ hay không.

Trần Trầm khách khí lên tiếng chào.

- Có khoẻ hay không, lúc trước ta liền biết người thích chơi đùa, không nghĩ tới lần này vậy mà dẫn đến Phong Thần Tiên Đế trực tiếp xuất thủ đối phó người, nhìn tới không bao lâu, chúng ta lại có thể mặt đối mặt nói chuyện lâu.

Nghe nói như thế, Trần Trầm lắc đầu.

Bất Diệt Minh Đế bị phong ấn trong đó, có thể điều động lực lượng cực kỳ có hạn, căn bản không phát hiện mình đã thành Tiên Đế.

Có lẽ hẳn còn tưởng rằng chính mình vẫn là vãn bối lúc trước hướng hần thỉnh giáo Châm ngôn chữ Phong kia a? .

Chương 898: Phá Phong.

Chương 898: Phá Phong.

- Người không đi, cũng phải đi.

Không quan tâm Trần Trâm cùng Bất Diệt Minh Đế ôn chuyện, Phong Thần Tiên Đế lạnh nhạt nói.

Vừa dứt lời, bên trong hư không Phong Thần Ma Quán liền trực tiếp ép nhắm ngay Trần Trâm.

Trong chớp mắt, một cái Châm ngôn chữ Phong từ trong bình bắn ra, hướng về Trần Trâm trấn áp đến.

Xuyên thấu qua Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo phát ra Châm ngôn chữ Phong chân chính uy lực hơn xa Châm ngôn chữ Phong thì để cùng mình gà mờ viết ra.

Cho nên châm ngôn kia còn không gần đến, Trần Trâm cảm giác được không gian bốn phía hư vô ngưng kết lại, phảng phất như cho chính mình tăng thêm một tầng công xiềng vậy.

Đối mặt với trận thế, hẳn không dám thất lễ, một chỉ điểm ra, Pho

ng Thần Ma Quán xa xa mãnh liệt rung mạnh, vậy mà muốn đem Châm ngôn chữ Phong bắn ra cuốn ngược quay về.

Phong Thần Tiên Đế thấy vậy nhú mày, tranh thủ thời gian ra tay, đem Phong Thần Ma Quán nắm ở trong tay, dựa vào bản thân cùng Phong Thần Ma Quán chặt chẽ liên hệ, vậy mới ổn định Phong Thần Ma Quán.

Không còn Phong Thần Ma Quán gia trì, phong ấn kia nháy mắt yếu ớt không ít.

Trần Trầm thân ở trong Chinh Đồ hào chiến hạm, mãnh liệt chà đạp boong thuyền một thoáng.

Chinh Đồ hào chiến hạm mấy vạn họng pháo đồng thời lộ ra, nhắm ngay Châm ngôn chữ Phong kia.

Lần này không có làm ra vẻ, nhiều họng pháo như vậy lộ ra, một giây sau liền có vô tận năng lượng đổ xuống phóng ra.

Trong đó bên trong tuyệt đại bộ phận năng lượng đều xen lẫn lực lượng châm ngôn.

Trong phạm vi trăm vạn dặm trong chớp mắt liền trở thành thế giới ánh sáng.

Châm ngôn chữ Phong tất nhiên lợi hại, thế nhưng không chịu nổi loại thế công này, trong khoảnh khắc, liền sụp đổ.

Cùng lúc đó, trên mình Trần Trầm Như Ý Thần Biến Giáp bắt đầu hiện hình, đạt được chữ Châm ngôn Binh gia trì, Như Ý Thần Biến Giáp như là bạo phát vậy, nháy mắt tăng vọt vạn dặm, bề ngoài dữ tợn gai ngược điên cuồng kéo dài, kềm chút kéo dài đến trước mặt Phong Thần Tiên Đế.

- Trễ.

Nhìn thấy chiến trận này, Phong Thần Tiên Đế nhẹ giọng nói.

Tiếng nói vừa ra, lại là một đạo lực lượng âm ngôn bay ra, bốn phía vô số năng lượng từ Chinh Đồ hào chiến hạm bắn ra tất cả đều ngưng trệ tại bên trong hư không, như là ngôi sao treo ở tinh kh ông.

Nhìn thấy một màn này, khoe mắt Trần Trầm có chút run rẩy xuống.

Tuy Phong Thần Tiên Đế không thể trọn vẹn nắm giữ Âm ngôn chữ Trì kia, nhưng khoảng cách trọn vẹn nắm giữ chỉ sợ chỉ còn dư lại một bước.

Không hổ là Tiên Đế đã sống ức năm, chỉ sợ loại trừ Trì ra, hẳn còn nắm giữ không ít âm ngôn khác, so với chính mình mạnh hơn quá nhiều.

- Công! .

Cùng hẳn nghĩ đồng dạng, ngay sau đó Phong Thần Tiên Đế lại lần nữa nhắm một chữ âm ngôn, một đạo lực lượng tràn đầy vô cùng liền từ trong hư không hạ xuống, hướng về Chinh Đồ hào chiến hạm va chạm.

Cũng may Chinh Đồ hào chiến hạm đồng dạng nắm giữ Âm ngôn chữ Trì, mắt thấy lấy công kích kia hạ xuống, Âm ngôn chữ Trì vừa ra, đem ngưng kết tại bên trong hư không.

Nhưng tiếc vui chóng tàn, gặp Chinh Đồ hào chiến hạm vận dụng Trì, Phong Thần Tiên Đế một chỉ điểm ra, vậy mà đem Trì kia hó

a giải.

Công kích lại lần nữa hạ xuống, còn tốt Chỉnh Đồ hào chiến hạm còn có Châm ngôn chữ Ngự ngăn cản, vậy mới không có bị một kích trọng thương.

Gặp chiến hạm Trần Trầm đặc thù như thế, trong mắt Phong Thần Tiên Đế lóe lên vẻ khác lạ, bất quá rất nhanh biến mất không còn tăm tích.

- Người theo ta trở về, chỉ cần người nguyện ý giống như ta đi theo Tiên giới chi chủ, Tiên giới chi chủ sẽ không làm khó người.

- Tiên giới chi chủ đến cùng là ai? .

Trần Trầm nghiêm túc hỏi.

- Người sáng lập Tam giới, tồn tại cổ lão sống vô số năm, nếu như hấn đích thân đến, người hấn phải chết không nghi ngờ.

Phong Thần Tiên Đế một mặt sùng kính, Trần Trầm cũng càng phật phẫn nộ.

- Ta không đắc tội hấn, hấn dựa vào cái gì đối phó ta? .

Phong Thần Tiên Đế yên lặng không lời.

- Tiên giới chi chủ yêu cầu tất cả châm ngôn chưa từng xuất hiện qua, Châm ngôn chữ Binh ngay tại trong đó, đồng thời rất là quan trọng.

- Nếu không phải Tiên giới chi chủ đang đối phó Thái Thượng Tiên Đế cùng Minh Thần, hiện tại có lẽ liền đích thân tới.

Nói tóm lại, Thần Tú Tiên Đế này theo hấn trở về, đó là hấn phải chết không nghi ngờ.

Đương nhiên, lời này hẳn không thể nói rõ.

- Người cầm không xuống ta, ta hiện tại cũng không làm gì được người, rút đi, ta không muốn cùng người lãng phí thời gian.

Trần Trầm gặp Phong Thần Tiên Đế không nói lời nào, trực tiếp quát.

Phong Thần Tiên Đế nghe đến đây trong mắt lóe lên một đạo u quang, toàn thân khí tức vậy mà phi tốc suy yếu.

Lúc này, trong Phong Thần Ma Quán đột nhiên truyền ra tiếng Bất Diệt Minh Đế.

- Tiểu tử, đây là đại chiêu hiển tế phong ấn Phong Thần Tiên Đế, lúc trước ta chính là trúng chiêu này, người nhất thiết phải cẩn thận!

Kèm theo tiếng nhắc nhở này, một Châm ngôn chữ Phong to lớn đến đủ để che khuất bầu trời từ trong cơ thể Phong Thần Tiên Đế bay ra.

Châm ngôn này vừa ra, Nguyên Thần Phong Thần Tiên Đế vậy mà mơ hồ cũng có tư thế xuất khiếu.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm mãnh liệt vung tay lên, bốn phía bỗng nhiên xuất hiện mấy trăm ngàn kiện bảo vật, tiểu Linh Khí hạ giới, lớn đến Đại Đạo Chí Bảo, cái gì cần có đều có.

Đây là thân gia hẳn lúc trước hiển tế còn lại.

Bình!

Một tiếng quát khê, một châm ngôn Chữ binh to lớn không thua Phong từ trong cơ thể Trần Trầm bay ra.

Mấy trăm ngàn món pháp bảo bỗng nhiên đạt được loại gia trì này, nháy mắt hào quang tỏa sáng, khí thế kinh thiên động địa.

Nói thật, Tiên Đế bình thường dù cho lợi hại hơn nữa, cũng không cách nào đồng thời điều khiển nhiều pháp bảo như vậy.

Nhưng Trần Trầm không tầm thường, hắn có thể khơi thông pháp bảo chi hồn, đừng nói mấy trăm ngàn kiện, liền là hơn triệu kiện, cũng không bị ảnh hưởng.

Mấy trăm ngàn pháp bảo đồng loạt bạo phát, đủ loại công kích như không muốn tiền đánh về Châm ngôn chữ Phong to lớn kia, tình hình kia như là hạ xuống mưa sao băng.

Bất quá Châm ngôn chữ Phong này mạnh hơn so với phía trước quá nhiều, vô luận cái công kích gì rơi ở phía trên đều sẽ nháy mắt chôn vùi.

Đúng lúc này, trong đầu Trần Trầm lại vang lên tiếng Bất Diệt Minh Đế.

- Dùng châm ngôn hoa hoè hoa sỏi ngươi kia, quấy nhiễu Phong Thần Ma Quán, để cho ta phá phong mà ra! .

Nghe nói như thế, Trần Trầm căn bản không có chút do dự gì, liền nhìn về phía ma binh trong tay Phong Thần Tiên Đế.

Châm ngôn Chữ Binh vừa ra, Phong Thần Ma Quán kia lại lần nữa chấn động lên, Bất Diệt Minh Đế phong ấn trong đó vô số xiềng xích vậy mà nháy mắt rơi lỏng không ít.

Liền nháy mắt thời gian này, một tiếng gầm từ kinh thiên động địa trong Phong Thần Ma Quán truyền ra.

Cùng lúc đó, một cái Châm ngôn chữ Phong to lớn ánh chiếu ở bên

n trong hư không.

Cái Châm ngôn chữ Phong này không phải tới từ Phong Thần Tiên Đế, mà tới từ Bất Diệt Minh Đế.

Bất Diệt Minh Đế bị phong ấn thời gian dài như vậy, mỗi ngày tiếp xúc Phong Thần Ma Quán, cảm ngộ Châm ngôn chữ Phong đã đến cảnh giới cực sâu.

Nếu không phải đã có Phong Thần Tiên Đế, hẳn có lẽ cũng có thể dựa vào Phong.

Trở thành Tiên Đế.

Cái Châm ngôn chữ Phong này mới vừa xuất hiện, những xiềng xích kia liền biến mất hơn phân nửa.

Theo sau Bất Diệt Minh Đế rít lên một tiếng, trong miệng mãnh liệt bắn ra một cây quyền trượng.

Quyền trượng này toàn thân xanh biếc, mới vừa xuất hiện liền bắn ra một đạo lục quang với Bất Diệt Minh Đế.

Trần Trầm thấy vậy không chút nghĩ ngợi, hơi suy nghĩ, quyền trượng xanh biếc kia quang mang lại lần nữa bạo tăng một đoạn dài.

Mà Bất Diệt Minh Đế tiếp nhận lục quang khí thể toàn thân cũng tại thời khắc này nháy mắt tăng vọt gấp mấy lần không thôi.

Phanh phanh phanh! .

Liên tiếp truyền ra tiếng nổ đùng, xiềng xích còn thừa tại phía dưới khí thể cường đại này toàn bộ sụp đổ.

Ngay sau đó, một đạo bóng xanh liền từ trong Phong Thần Ma Quán thoát khốn mà ra, xuất hiện tại trước mặt Phong Thần Tiên Đế

ế.

Chương 899: Gàn Hương Tình Càng Sợ.

Chương 899: Gàn Hương Tình Càng Sợ.

- Ha ha, tiểu tử, không nghĩ tới mới hai năm không thấy, ngươi cũn
g trở thành Tiên Đế, đây thật là hoàn toàn ra khỏi ta dự liệu.

Bên trong bóng xanh truyền ra lời nói Bất Diệt Minh Đế hàn huyê
n.

Tiếng nói vừa ra, bóng xanh dần dần trở thành nhạt, lộ ra thân hìn
h Bất Diệt Minh Đế.

Lúc này Bất Diệt Minh Đế cầm trong tay quyền trượng màu xanh
lục, chẳng những không có khí tức xơ xác đồng dạng tu sĩ Minh g
iới, ngược lại trên dưới quanh người tản ra lực lượng sinh cơ lờ m
ờ.

Để cho người ta nhìn lên một cái, liền như liếc một đại thảo nguyê
n cuộn cuộn bát ngát, toàn thân dễ chịu thông thấu.

Không chờ Trần Trầm nói chuyện, Bất Diệt Minh Đế nhượng mà
y, tựa hồ đột nhiên nghĩ đến cái gì, biểu lộ biến đổi thành nghiêm
túc.

Người chỗ không xa này cũng không phải tiểu tử lúc trước kia, m
à là Tiên Đế hàng thật giá thật.

Nghĩ tới đây, hấn vội vàng nói.

- Trần Trầm đạo hữu, mới vừa rồi là ta diễn đạt không đúng, lần này có thể thoát khỏi mà ra, ta thiếu người một cái nhân tình.

Trần Trầm thấy vậy ngăn người, tiếp đó nhìn hướng vô số pháp bảo đang giăng co cùng phong ấn.

- Lời nói dư thừa không cần lại nói, trước đối phó Phong Thần Tiên Đế này.

Hắn lời này còn chưa nói xong, quyền trượng màu xanh lục trong tay Bất Diệt Minh Đế đã thẳng đến phong ấn kia mà đi, thời gian nháy mắt liền đến tại bên trên phong ấn.

Ngay sau đó từng đạo năng lượng màu xanh lá liên tiếp không ngừng va chạm phong ấn kia.

Hiển tế phong ấn kia tất nhiên lợi hại, nhưng giờ phút này cũng có chút không chống nổi, quang mang dần dần biến đổi thành lò mìn.

Trần Trầm thấy vậy lại lần nữa gia trì quyền trượng màu xanh lục, trong chớp mắt, năng lượng màu xanh lá sinh sôi không kia ngừng đột nhiên tăng vọt, cuối cùng cuốn theo vô số pháp bảo công kích một lần hành động đánh tan hiển tế phong ấn.

Mà Phong Thần Tiên Đế thả ra phong ấn nháy mắt bị phản phệ, nhục thân trực tiếp sụp đổ, chỉ còn dư lại Nguyên Thần lơ lửng ở trong hư vô.

- Phong Thần Tiên Đế, người lại phải thay đổi nhục thân! .

Bất Diệt Minh Đế cười ha ha, trong giọng nói có thoải mái không nói.

Tiếng Phong Thần Tiên Đế lạnh lùng nói.

- Sớm biết như thế, lúc trước liền nên trước đem người đưa cho Ti
ên giới chi chủ xử lý! .

- Nếu hối hận hữu dụng, ta đến mức bị phong ấn thời gian dài như
vậy sao? Hôm nay, ta liền muốn báo thù hận bị nhốt nhiều năm n
hư vậy! .

Bất Diệt Minh Đế giọng căm hận nói, theo sau một chỉ điểm ra, m
ột cái Châm ngôn chữ Triền nháy mắt bao phủ Phong Thần Tiên
Đế lại.

Tuy Phong Thần Tiên Đế mất đi nhục thân, nhưng thực lực cũng
không có suy yếu quá nhiều, nhìn thấy một màn này, hấn tiện tay
một cái phong ấn liền đem châm ngôn kia phong bế.

Nhưng lúc này, Trần Trầm bên cạnh lại lần nữa điều khiển mấy tr
ăm ngàn pháp bảo kia công kích đến.

Trong đó một vài Đại Đạo Chí Bảo lại cường hóa xong, uy lực đã
kinh người vô cùng.

Không chỉ như thế, Chinh Đồ hào chiến hạm lúc này cũng lại lần
nữa tập kích Phong Thần Tiên Đế.

Bất Diệt Minh Đế nhìn thấy loại công kích cường độ này, hết sức
ăn ý vận dụng một chút châm ngôn loại hạn chế hạn chế Phong T
hần Tiên Đế hành động, đồng thời toàn lực thôi động Sinh Mệnh
Quyền Trọng, rút ra lực lượng sinh cơ Phong Thần Tiên Đế.

Phong Thần Tiên Đế tại phía dưới loại công kích này rất nhanh liê
n giật gấu vá vai, mơ hồ dấu hiệu không có cách nào chống lại.

Đúng lúc này, hấn mãnh liệt một tiếng quát khẽ, trực tiếp chui vào

trong Phong Thần Ma Quán, theo sau từng đạo phong ấn cường đ ại liên tiếp bay ra, vậy mà ở trong chớp mắt, liền đem chính mình bản thân phong ấn tại trong Phong Thần Ma Quán.

Ngay sau đó, vô số công kích đánh về Phong Thần Ma Quán, cuối cùng toàn bộ bị Phong Thần Ma Quán cản lại.

Chờ hết thảy gió êm sóng lặng, bày ở trước mặt Trần Trầm cùng Bất Diệt Minh Đế, chỉ có Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo Phong Thần Ma Quán không cách nào phá hủy kia.

Phong Thần Tiên Đế này, vậy mà làm lão ô quy, Trần Trầm đạo h ữu, người có thể khống chế Phong Thần Ma Quán này giải trừ phong ấn này sao? .

Bất Diệt Minh Đế bay đến bên cạnh Phong Thần Ma Quán, bốn phía đánh giá một phen nói.

Trần Trầm thử một phen, tiếp đó lắc đầu.

Giờ đây hẳn trở thành Tiên Đế, tất nhiên có thể quấy nhiễu Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo.

Nhưng người ta lúc này trốn ở trong Phong Thần Ma Quán, chắc chắn toàn tâm toàn ý khống chế Phong Thần Ma Quán, loại tình huống này hẳn có thể thoáng quấy nhiễu liền là cực hạn, muốn giải khai phong ấn, đó là không có khả năng.

- Trước mang theo a, chúng ta đi vũ trụ trước, trong vũ trụ có một vị bạn cũ ta, hẳn có lẽ có thể đem lão ô quy này lấy ra.

Bất Diệt Minh Đế gặp Trần Trầm lắc đầu, chỉ chỉ Phong Thần Ma Quán nói.

Trần Trầm nghe vậy trực tiếp dùng Châm ngôn chữ Binh đem Phong Thần Ma Quán thu vào, tiếp đó nhìn hướng chỗ không xa hư

không.

Việc tiếp theo muốn làm, mới là nội tâm của hấn chân chính chờ mong.

Không do dự, hấn vươn tay ra, một quyền đánh ra, trực tiếp oanh phá một chỗ giới bích, tiếp đó chui vào.

Đập vào mi mắt là một mảnh tinh không mênh mêng, vô số tinh cầu tại lực hút ảnh hưởng tại bên trong lĩnh vực mỗi người xoay chậm.

Trần Trầm nhắm mắt lại, rất nhanh liền cảm ứng được số lượng lớn sinh mệnh.

- Những người này... Cũng đều là người ngoài hành tinh a? .

Lắm bảm nói nhỏ một câu, Trần Trầm đột nhiên nở nụ cười.

Thời khắc thế này trước tiên chú ý dĩ nhiên là chuyện này, cái này cùng hấn sinh ra Địa Cầu không phải không quan hệ.

- Lão đệ, người đến vũ trụ này cũng là vì truy tìm chí cường Tiên Thiên Hồng Mêng chi bảo kia? .

Bất Diệt Minh Đế gặp Trần Trầm nở nụ cười, có chút hiếu kỳ hỏi.

- Không phải, ta đơn thuần muốn nhìn một chút.

Trần Trầm giải thích nói.

Bất Diệt Minh Đế một mặt không tin, kỳ thực trong đầu hấn còn có rất nhiều vấn đề.

Tỉ như Trần Trầm như thế nào tại bên trong thời gian ngắn như vậy trở thành Tiên Đế, tỉ như châm ngôn Trần Trầm đến cùng là cái

gì? .

Tỉ như Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo đi nơi nào? .

Bất quá giờ phút này lại không phải thời điểm nói chuyện phiếm, hấn còn có sự tình quan trọng hơn muốn làm.

- Lão đệ, ta đi tìm vị bạn cũ kia, hấn chường không châm ngôn chũ luyện, Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo là cái lò, lấy năng lực hấn, có lẽ có thể trị Phong Thần Tiên Đế.

Trần Trầm nghe đến đây cười nói.

- Lão ca đi thôi.

- Ngươi không một chỗ với ta? .

Bất Diệt Minh Đế hơi kinh ngạc.

- Ta cũng có chút quan trọng sự tình muốn làm, muốn một mình rời đi một thoáng.

Trần Trầm nhìn xem tình không bốn phía nói.

- Tốt a, vậy chúng ta mỗi người đi làm việc, chờ ta tìm tới vị bạn cũ kia, ngươi ta lại liên hệ. Bất Diệt Minh Đế có chút bất đắc dĩ bất quá hấn cũng không có hỏi nhiều, cuối cùng ai cũng có chính mình.

- Ừm... Đúng rồi, ngươi vị bạn cũ kia không xảy ra ngoài ý muốn, cần phải tại cái hướng kia.

Trần Trầm một chỉ hướng Tây nói.

Nghe được lời Trần Trầm nói, Bất Diệt Minh Đế sững sốt một chút, theo sau nửa tin nửa ngờ hướng về phía Tây bay đi.

Chờ thân hình Bất Diệt Minh Đế hoàn toàn biến mất, Trần Trầm hít sâu một hơi, hỏi thăm hệ thống nói.

- Hệ thống, Địa Cầu ở đâu? .

- Hướng Đông kí chủ... Năm mươi ba tỷ năm ánh sáng.

Nghe được đáp án này, Trần Trầm đầu tiên là vui vẻ, đá trong lòng nháy mắt rơi xuống, theo sau gương mặt có chút run rẩy xuống.

Năm mươi ba tỷ năm ánh sáng, khoảng cách này thật sự có chút xa a.

Bất quá trước lúc này, hắn từ trong kho tài liệu Chinh Đồ hào chiến hạm hiểu được trong vũ trụ thật sự rõ ràng tồn tại một chút trùng động.

Xuyên qua những trùng động này, có thể thực hiện thuận gian di động.

Cho nên chỉ cần tìm được trùng động, khoảng cách xa như vậy cũng không hao phí thời gian bao lâu.

Có mục đích, Trần Trầm không trì hoãn nữa, trực tiếp thông qua hệ thống tìm kiếm trùng động, từng chút từng chút hướng về phương hướng Địa Cầu tồn tại tới gần.

Mà càng đến gần Địa Cầu, nội tâm của hắn liền càng thấp thỏm.

Cái gì gọi là gần hương tình càng sợ? Đại khái liền là loại tâm tình này a.

Chương 900: Thần Hàng.

Chương 900: Thần Hàng.

Cái này vừa bay, chính là hơn nửa tháng.

Không thể không nói, vũ trụ muốn lớn hơn so tam giới nhiều, nhưng tinh cầu chân chính có sinh mệnh lác đác không có mấy.

Một ngày này, Trần Trầm từ trong trùng động đi ra, một chút liền nhìn thấy xa xa một khỏa hăng tinh nóng rực.

- Mặt trời...

Tuy chưa bao giờ tại cái góc nhìn này gặp qua mặt trời, nhưng hẳn một chút liền nhận ra mặt trời trước đây mỗi ngày ngược nhìn.

Theo phương hướng mặt trời tồn tại nhìn hướng bốn phía, tám đại hành tinh đang vây quanh quay quanh mặt trời.

Trong đó có một khỏa tinh cầu xanh lam, đặc biệt mỹ lệ.

- Địa Cầu! .

Trần Trầm nói nhỏ một tiếng, theo sau nhanh chóng hướng về Địa Cầu bay đi.

Phi hành một nửa, hẳn theo bản năng hãm lại tốc độ, đồng thời đem khí tức toàn thân thu lại.

Không có cách nào, giờ đây hẳn đã là Tiên Đế, như Địa Cầu loại hành tinh này, so với hẳn Chân Minh tiên vực còn muốn nhỏ hơn

một đoạn dài.

Nếu sơ ý một chút, va chạm Địa Cầu, phía trên sợ là phải chết kh ông ít người.

Cẩn thận từng li từng tí phi hành thêm vài phút đồng hồ sau, Trần Trầ m tiến vào tầng khí quyển địa cầu.

Theo sau, toàn bộ Địa Cầu liền bị bao phủ bên trong phạm vi thần thức hấn.

- Cái này...

Cảm ứng được tình huống địa cầu giờ đây, Trần Trầ m có chút trở mắt ngoác mồm.

Lúc này Địa Cầu lại còn lưu lại tại trạng thái hấn ở tiền thế.

Nói cách khác, hấn tại tam giới năm sáu mươi năm, kỳ thực trên Địa Cầu căn bản không có qua thời gian bao lâu.

Cổ họng Trần Trầ m run run xuống, theo sau thân thể dần dần hoá thành huyễn ảnh.

Một giây sau, hấn liền đi tới thành thị kiếp trước hấn tồn tại.

Trong thành thị ngựa xe như nước, trên đường phố người đến ngư ời đi.

Trần Trầ m lưu lại tại bên trên một tòa đại lầu, nhìn hướng gian vẫ n phòng nào đó tầng nào đó.

Còn tốt, không thấy chính hấn.

Tiếp nhận hấn lúc trước hấn đã mất đi, xem ra chính mình tại thế giới này chết thật.

Trong công ty còn có không ít người quen khác, Trần Trầm thô sơ giản lược quét mắt một chút, khoe miệng nổi lên nụ cười.

Hắn không đột nhiên đi vào hiện ra chân thân, hù dọa những người này nhảy một cái, mà yên lặng quay người rời đi.

Những người này tam quan tạo dựng lên không dễ, nếu hắn lấy tư thái Tiên Đế xuất hiện, sợ là sẽ phá hủy thế giới quan những người này.

Bất quá...

Nếu thật trở lại Địa Cầu, chuyện gì cũng không làm, lại có chút không nói được, cuối cùng nơi này chính là địa phương gánh chịu ký ức quan trọng hắn.

- Tính toán, đem trình độ khoa học kỹ thuật nơi này thoáng tăng lên một chút đi.

Trần Trầm tự lắm bả, theo sau liền trao đổi Chinh Đồ hào chiến hạm.

Rất nhanh, Chinh Đồ hào chiến hạm liền xuất hiện tại bên ngoài tầng khí quyển địa cầu.

Luận thể tích Chinh Đồ hào chiến hạm còn lớn hơn mấy phần so Địa Cầu, nhưng mà bất ngờ xuất hiện như vậy, trên Địa Cầu lại không vật gì có thể phát hiện.

- Quang não, người an bài một chút.

Trần Trầm hạ đạt mệnh lệnh cho Chinh Đồ hào chiến hạm.

Mệnh lệnh vừa ra, bên trên Chinh Đồ hào chiến hạm mãnh liệt bắn ra một đạo quang mang, rơi vào bên trên một cái tháp tín hiệu.

Tháp tín hiệu kia nháy mắt hào quang tỏa sáng, cùng lúc đó, toàn bộ màn hình quốc gia của Trần Trâm đồng thời lấp lóe lên.

Có người nhìn xem điện thoại di động của mình, có người xem tivi, có người nhìn xem biển quảng cáo trên cao ốc, biểu lộ tất cả mọi người tất cả đều là ngơ ngác.

Cũng không lâu lắm, trên màn hình tất cả hiện ra một hình tượng nữ tử mỹ lệ.

- Mọi người tốt, ta mệnh lệnh phụng chủ nhân tăng lên trình độ khoa học kỹ thuật cho mọi người một thoáng.

...

- Mẹ nó! Cái này ai vậy? .

- Làm cái gì tiết mục mới sao? .

- Đừng chậm trễ ta chơi game, cái này... Thế nào cắt ra đi? .

Vô số người nghị luận ầm ĩ, không có người đem lời nói quang nhào coi là thật.

Ngược lại là bên trong mấy cơ quan quan trọng nghiên cứu khoa học, một nhóm nhà khoa học đỉnh tiêm như là con kiến trên lò lửa, không cách nào bình tĩnh.

- Không là tín hiệu Địa Cầu! Tựa như là người ngoài hành tinh xâm lấn mạng lưới chúng ta! .

- Thật có người ngoài hành tinh! Có đúng hay không? .

Không chờ một nhóm nhà khoa học làm rõ ràng tình huống, số lượng lớn tài liệu khoa học tầng tầng lần lượt bắt đầu truyền thấu để

n bên trong kho dự trữ siêu máy tính.

Theo văn minh hành tinh, lại đến văn minh hằng tinh, lại đến văn minh khoa kỹ vũ trụ.

Vừa bắt đầu một nhóm nhà khoa học còn có thể nhìn hiểu, đến lúc sau liền như là xem thiên thư.

Tuy trọn vẹn nhìn không rõ, nhưng một đám người cũng cực độ vui sướng, từng người tại trong phòng thí nghiệm phong kín khiêu vũ.

Loại biến cố kinh thiên này tự nhiên đưa tới quốc gia trên Địa Cầu khác chú ý, không ít hacker mạng lưới tính toán xâm lấn, nhìn xem rốt cục phát sinh cái gì.

Kết quả có thể nghĩ mà biết, máy tính tại chỗ bạo tạc, kém chút không đem người hù chết.

Trần Trầm ở trong hư không, yên tĩnh nhìn xuống phía dưới, mắt thấy có không ít người có xu thế rối loạn, hấn từ tốn nói.

- Chớ hoảng sợ, rất nhanh liền đi qua, mọi người đừng hoảng.

Cái tiếng này như là tiếng trời, có loại lực lượng yên ổn nhân tâm.

Một ít người lưu dầy đặc mắt thấy bởi vì biến cố sắp loạn lên, nghe được tiếng này xong, tất cả mọi người cũng đều yên tĩnh trở lại, tiếp đó không hện mà cùng ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

- Chủ nhân, máy tính tinh cầu này quá kém, không cách nào tồn trữ nhiều tài liệu như vậy.

Quang não truyền đến dạng tin tức này.

Trần Trầm nghe vậy nhắm mắt lại, Thái Thanh Huyền Thiên Đạo

công pháp toàn lực thôi động.

Trong chớp mắt, trên không tầng khí quyển bên ngoài quốc gia của Trần Trầm, một khóa vệ tinh to lớn đột nhiên xuất hiện.

Cái công năng vệ tinh này vô cùng cường đại, nháy mắt liền dùng trăm tỉ hiệu bao trùm toàn bộ quốc gia của Trần Trầm.

Cùng lúc đó, một ít siêu máy tính cũng đang nhanh chóng phát sinh biến hóa.

Mắt thấy siêu máy tính quen thuộc trước mặt chính mình vậy mà đang biến dạng, một nhóm phạm nhân hoảng sợ trở mắt ngoác mồm, té ngòi tại chỗ.

Truyền tải tin tức thì cũng thôi đi, cái này còn tại bên trong khoa học phạm trù, nhưng cái này là cái gì? .

Thần tích? .

- Tính toán, đưa phật đưa đến tây.

Trần Trầm làm bầm lâu bầu một câu, theo sau một chỉ điểm ra hư không.

Trong chớp mắt, trên không quốc gia của Trần Trầm tất cả khói sương toàn bộ biến mất không thấy gì nữa, hay là cái gì lỗ thủng ô-Zôn, loạn thất bát tao toàn bộ biến mất.

Nước bản...

Lại là một chỉ điểm ra, hải dương nhiễm bản, dòng sông nước bản nháy mắt biến mất.

...

Cây quá ít.

Trần Trầm nhìn hướng một chỗ sa mạc, một giây sau, một nửa sa mạc kia biến thành ốc đảo.

...

Như vậy là cái gì? .

Trần Trầm nhìn hướng bên ngoài vũ trụ.

Không biết rõ địa phương bao xa có một khối thiên thạch to lớn đang hướng về Địa Cầu cực tốc bay tới.

Dựa theo cái tốc độ kia, bên trong tám mươi một trăm năm sợ là liền sẽ đụng vào Địa Cầu.

Nát.

Ầm! .

Trong vũ trụ một khối thiên thạch vô thanh vô tức biến thành bột mịn.

...

Bên trên Thái Bình Dương, một cái thuyền đánh cá tao ngộ bạo p hong, sắp lật úp.

Trần Trầm một chỉ điểm ra, gió êm sóng lặng.

...

Một cái đường hầm quốc gia của Trần Trầm sắp sụp đổ, Trần Trầ m một chỉ điểm ra, đại địa xoay tròn, một đám người phá đất bay lên, lông tóc không tổn hao gì.

...

Người nào đó bên trên hành đạo, một lão nãi nãi té ngã không người dám đỡ, một đạo linh quang bỗng nhiên hiện lên, lão nãi nãi đột nhiên thu được lực lượng khổng lồ, vậy mà nhảy lên một cái, nhẩy lên cao ba mét, hoảng sợ người bên ngoài trợn mắt hốc mồm.

...

Bên trong bệnh viện, trong công viên...

Liên một chó hoang bị thương hấp hối ven đường đột nhiên đều tinh thần tỉnh táo.

Trần Trầm treo cao tại bên trong hư không, tuy cũng chưa hề đụng tới, lại như là thần cải biến cái thế giới này.

Chương 901: Luyện Thần Lô.

Chương 901: Luyện Thần Lô.

- Còn lại liền giao cho các người chính mình a.

Sau một tiếng, Trần Trầm mở mắt ra, toàn bộ Địa Cầu cũng từng bước khôi phục bình tĩnh.

Bất quá việc này gây nên sóng to gió lớn cùng dư luận dậy sóng vù vù bắt đầu, nhưng Trần Trầm cũng không hứng thú gì tiếp tục chú

ý.

- Chờ sẽ có một ngày, ta tu luyện tới chung cực, ta trở lại.

Nhìn Địa Cầu phía dưới, Trần Trầm lẩm bẩm nói.

Không thể không nói, luận hoàn cảnh nhân văn, luận mức độ thoải mái dễ chịu, tại một số phương diện, văn minh tu chân là không sánh bằng văn minh khoa kỹ.

Hướng chi, giá trị quan hần càng phù hợp tại cái thế giới này.

Khúc mắc đã xong, nội tâm Trần Trầm vô cùng dễ dàng, lại liếc mắt nhìn trên Địa Cầu một ít cảnh sắc quen thuộc, một ít người quen biết xong, hần liền leo lên Chinh Đồ hào chiến hạm đi thẳng Thái Dương hệ.

...

Nửa tháng sau.

Trần Trầm đi tới bên trên biên giới vũ trụ một khóa tinh cầu sinh mệnh to lớn.

Tinh cầu sinh mệnh này tên là Luyện Thần Tinh, trên đó tràn đầy minh khí, đã bị triệt để cải tạo thành minh vực.

Luyện Thần Tinh này là địa bàn Luyện Thần Minh Đế.

Mà Luyện Thần Minh Đế chính là vị bạn cũ Bất Diệt Minh Đế kia, cường giả Minh Đế trọn vẹn không chế Châm ngôn chữ Luyện.

.

- Trần Trầm đạo hữu, người cuối cùng tới.

Bất Diệt Minh Đế nhìn thấy Trần Trầm thái độ mười điểm nóng bỏng, Trần Trầm gặp thần tình hẳn không giống giả mạo, cũng lộ ra một cái nụ cười hoà nhã.

Mà tại bên cạnh Bất Diệt Minh Đế, còn có một tên lão giả áo đen tóc đỏ, người này làn da đỏ rực, khuôn mặt lạnh lùng, toàn thân trên dưới tản ra một loại khí tức như là núi lửa.

Phát giác được ánh mắt Trần Trầm, Bất Diệt Minh Đế tranh thủ thời gian giới thiệu nói.

- Trần Trầm đạo hữu, vị này chính là Luyện Thần Minh Đế, hắc hắc, không nghĩ tới vẫn đúng là như lời ngươi nói, hẳn tại cái phương hướng này, nếu không phải ngươi chỉ dẫn, ta hiện tại cũng chưa chắc có thể tìm tới hẳn! .

Trần Trầm nghe vậy chấp tay với Luyện Thần Minh Đế.

Luyện Thần Minh Đế đáp lễ lại, gạt ra một cái nụ cười tương đối mất tự nhiên.

Đối với cái này trong lòng Trần Trầm cũng không có quá mức để ý.

Trọn vẹn không chế một loại châm ngôn nào đó xong, khí chất bản thân đều sẽ phát sinh biến hoá to lớn.

Tỉ như Phong Thần Tiên Đế kia, liếc mắt nhìn liền biết cảm giác huyết mạch chính mình đình trệ, tỉ như Bất Diệt Minh Đế, toàn thân trên dưới tản ra khí tức sinh mệnh.

Mà Luyện Thần Minh Đế này cũng hẳn là chịu châm ngôn ảnh hưởng, mới có thể hiện ra hình tượng quái dị như vậy.

- Trần Trầm đạo hữu, ngươi đem Phong Thần Ma Quán kia lấy ra cho Luyện Thần lão huynh nhìn một chút, hẳn có Luyện Thần Lô,

có lẽ có thể đối phó Phong Thần Tiên Đế kia.

Bất Diệt Minh Đế giới thiệu cho Trần Trầm xong, liền không kịp chờ đợi nói.

Trần Trầm cũng không do dự, trực tiếp liền đem Phong Thần Ma Quán lấy ra.

Nhìn thấy Phong Thần Ma Quán, mắt Luyện Thần Minh Đế híp híp, theo sau vươn tay ra, một giây sau, một cái lò lớn toàn thân đỏ thẫm liền xuất hiện tại trước mặt ba người.

Lò đỏ thẫm này không giống lò luyện đan, giữa thân lò khắc lấy một châm ngôn chữ, có lẽ chính là chữ Luyện.

Lấy ra Luyện Thần Lô, Luyện Thần Minh Đế vẫy vẫy tay, Phong Thần Ma Quán liền bay vào trong Luyện Thần Lô.

Bên cạnh Bất Diệt Minh Đế lúc này giới thiệu nói.

- Luyện Thần lão huynh có thể luyện hóa vạn vật, vô luận tại chế tạo pháp bảo hay là phương diện luyện đan đều là thứ nhất Minh giới chúng ta! .

- Luyện hóa vạn vật quá khen, Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo ta không luyện hóa được, nhưng luyện hóa phong ấn này ta cũng có mấy phần chắc chắn.

Luyện Thần Minh Đế trầm giọng nói, theo sau hắn điểm Luyện Thần Lô một cái, trên Luyện Thần Lô châm ngôn kia nháy mắt liền lóng lánh lên, cùng lúc đó, trong Luyện Thần Lô một đạo quang mang lửa đỏ nhanh chóng đem trọn Phong Thần Ma Quán đều bao vây lại.

Quang mang lửa đỏ kia cũng không có nhiệt độ cao bao nhiêu, lại có loại lực lượng kỳ lạ.

Phong Thần Ma Quán phong ấn tại phía dưới hồng quang kia vậy mà mơ hồ có xu thế hòa tan.

Lúc này, một đạo tiếng phẫn nộ đột nhiên vang vọng tại bên trong hư không bốn phía.

- Các ngươi đừng khinh người quá đáng! .

Cái tiếng này rõ ràng đến từ Phong Thần Tiên Đế trong Phong Thần Ma Quán, ngữ khí tuy nghiêm khắc, nhưng Trần Trầm từ đó nghe được hương vị ngoài mạnh trong yếu.

Tiếng nói vừa ra, phong ấn hòa tan kia mãnh liệt lóe lên một cái, lần nữa khôi phục nguyên trạng, xem bộ dáng là Phong Thần Tiên Đế lại đem phong ấn chữa trị.

- Lão tặc, lúc đầu ta còn không nghĩ thật muốn chơi chết ngươi, nhưng ngươi nếu làm cái kia tay sai Tiên giới chi chủ, vậy chúng ta liền không thể không hạ ngoạn thủ! .

Bất Diệt Minh Đế lớn tiếng quát.

Trần Trầm nghe đến đây có chút không rõ ràng cho lắm, Bất Diệt Minh Đế lúc này giải thích nói.

- Trần Trầm đạo hữu, ngươi có chỗ không biết, Tiên giới chi chủ kia là người sáng lập tam giới, xem chúng ta như là heo, giờ đây hấn thức tỉnh, chuyện thứ nhất liền là muốn diệt chúng ta những Tiên Đế Minh Đế này, không chế tất cả lực lượng âm ôn.

- Ấy... Phách lối như vậy sao? .

Trần Trầm có chút khiếp sợ.

Lấy lực lượng một người muốn diệt tất cả Tiên Đế Minh Đế, cái n

ày đến dạng thực lực gì mới có loại lực lượng này.

Hơn nữa nắm giữ tất cả châm ngôn, cái này thật có thể làm được sao? .

- A, người còn không tin, hẳn thật có thực lực này, giờ đây Minh Thần đại nhân cùng Thái Thượng Tiên Đế các người Tiên giới đã liên hợp, hai đại cường giả liên thủ hiệp đồng hơn mười tên Tiên Đế Minh Đế cũng mới phi thường miễn cưỡng có thể ngăn cản đư ợc Tiên giới chi chủ kia tiến công.

- Nói thật, nếu không phải Minh Thần cùng Thái Thượng Tiên Đế, Tiên giới chi chủ kia đã tìm tới cửa diệt chúng ta.

Bất Diệt Minh Đế giải thích xong thật sâu nhìn Trần Trầm một chút, có chút ý vị thâm trường nói bổ sung.

- Hẳn thật đang muốn là một vài lực lượng châm ngôn chưa bao giờ tại tam giới xuất hiện qua, Trần Trầm đạo hữu, người cần cẩn thận, ta dám cam đoan, nếu hẳn xuất thủ, khẳng định ưu tiên tìm người dạng Tiên Đế này phiền toái.

Trần Trầm nghe đến đây im lặng không nói.

Đây thật là người trong nhà ngòi, nòi từ trên trời đến.

Bất quá rất nhanh hẳn liền bình thường trở lại.

Con đường thông hướng chí cường, tất nhiên càng ngày càng hẹp, muốn tu luyện đến chung cực, phiền toái như vậy không thể tránh được.

Nội tâm có cảm giác nguy cơ, Trần Trầm tâm cũng dần dần biến hung ác.

Nếu không tranh, liền sẽ biến thành bàn đạp người khác, vậy liền

tranh đi.

Mà tranh bước đầu tiên này...

Trần Trầm theo bản năng nhìn hướng Luyện Thần Lô, bước đầu tiên này liền là chơi chết Phong Thần Tiên Đế này.

Phong Thần Tiên Đế vừa chết, Phong Thần Ma Quán liền không còn chủ nhân, nếu có thể đạt được Phong Thần Ma Quán, tế phẩm Hồng Mông tế đàn đem lại thêm một cái, hẳn cách chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia cũng có thể thêm gần một bước.

Nghĩ tới đây, Trần Trầm thản nhiên nói.

- Ta đến thêm điểm lực độ.

Dứt lời, hắn vươn tay ra đối Luyện Thần Lô, ngay sau đó Châm ngôn chữ Bình trực tiếp tan vào trong Luyện Thần Lô.

Trong chớp mắt, Luyện Thần Lô quang mang tăng vọt, hồng quang kia thậm chí vọt thẳng ra lò, tình hình kia liền giống với ở bên trong liệt hoá tưới một thùng lăn dầu! .

Về phần phong ấn trong Phong Thần Ma Quán kia, càng bắt đầu nhanh chóng tan rã, tốc độ so lúc trước nhanh không chỉ gấp hai! .

Trong Phong Thần Ma Quán, Phong Thần Tiên Đế mặc dù không có nói chuyện, nhưng có thể nhìn ra được hắn đang toàn lực tu bỏ phong ấn.

Nhưng hắn sức một mình, làm sao có thể ngăn cản được Luyện Thần Lô bị Trần Trầm cường hóa? Làm sao ngăn cản được hai đại lực lượng châm ngôn? .

Cho nên không qua nửa khắc đồng hồ, phong ấn bên ngoài Phong Thần Ma Quán liền tan rã hơn phân nửa.

Chương 902: Tiên Đế Chi Linh.

Chương 902: Tiên Đế Chi Linh.

- Có chuyện từ từ nói! .

Sự thật chứng minh, thật đến sống chết trước mắt, dù cho là Tiên Đế cũng không thể biểu hiện mười điểm thần nhiên.

Cũng không lâu lắm, trong Luyện Thần Lô liền truyền ra tiếng Phong Thần Tiên Đế nhận tội.

Luyện Thần Minh Đế nghe đến đây nhìn hướng Bất Diệt Minh Đế, Bất Diệt Minh Đế lắc đầu, theo sau vừa nhìn về phía Trần Trầm.

Trần Trầm không nói một lời, nhưng lực độ thôi động Châm ngôn chữ Bình cũng không có giảm nhỏ chút nào, ý kia không cần nói cũng biết.

Luyện Thần Minh Đế thấy vậy dứt khoát nhắm mắt lại, bỏ qua lời Phong Thần Tiên Đế nói, toàn lực thôi động Luyện Thần Lô.

Một lát, phong ấn Phong Thần Ma Quán đã bị phá vỡ, bên trong Luyện Thần Lô hồng quang kỳ dị kia toàn bộ tràn vào trong Phong Thần Ma Quán.

- Không! .

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra, chấn thiên động địa.

Nhưng vô luận là ai, cũng không động dung chút nào.

- Ha ha ha! Tiên giới chi chủ sẽ không tha các ngươi! Các ngươi sớm muộn bước gót chân ta! .

...

- Ta ở phía dưới chờ các ngươi! .

...

- A! Van cầu các ngươi... Ta nguyện ý giúp các ngươi chống lại Tiên giới chi chủ kia...

...

Nửa canh giờ sau.

Trong Luyện Thần Lô triệt để không còn tiếng, mà Phong Thần Ma Quán trong đó đã bị triệt để luyện thành màu đỏ thẫm.

Luyện Thần Minh Đế thoáng cảm ứng, nói khẽ.

- Phong Thần Tiên Đế vẫn lạc.

Bất Diệt Minh Đế nhẹ gật đầu.

Hai người cũng không có lộ ra vẻ đại hỉ, ngược lại có mấy phần buồn vô cớ.

Tiếng nói vừa ra, trong Luyện Thần Lô bắn ra một đạo thất thải chi quang, thất thải chi quang này ngưng tụ không tan, dần dần biến thành một khối cầu bảy màu, treo bên trong hư không.

- Đây là...

Con người Luyện Thần Minh Đế hơi co lại, sắc mặt có chút khiếp sợ.

Bên cạnh Bất Diệt Minh Đế càng trực tiếp nhảy dựng lên, hoảng sợ nói.

- Tiên Đế chi linh! .

- Tiên Đế chi linh, đó là cái gì? .

Trần Trầm không có sử dụng hệ thống, mà trực tiếp hỏi nói.

Luyện Thần Minh Đế theo bản năng giải thích nói.

- Đây là dị bảo Tiên Đế vẫn lạc xong mới có khả năng sinh ra, có thể nháy mắt đem lực lĩnh ngộ một người tăng lên tới cùng cảnh giới cùng Tiên Đế.

- Đồng thời, đây cũng là tài liệu thiết yếu bát chuyển Kim Đan tiến giai đến cửu chuyển Kim Đan, đáng tiếc, lúc này bên cạnh ta cũng không có bát chuyển Kim Đan.

- Cái gì? Tài liệu thiết yếu bát chuyển Kim Đan tiến giai đến cửu chuyển Kim Đan? .

Trần Trầm một mặt cả kinh nói.

- Không sai.

Luyện Thần Minh Đế khẽ vuốt cằm.

Một giây sau, hắn liền gập trong tay Trần Trầm nhiều một mai bát chuyển Kim Đan.

Nhìn thấy bát chuyển Kim Đan, Luyện Thần Minh Đế vui mừng quá đỗi.

- Bát chuyển Kim Đan, không nghĩ tới người lại có! .

Trần Trầm gặp trạng thái Luyện Thần Minh Đế rất có đem bát chuyển Kim Đan lấy đi, vội vàng đem bát chuyển Kim Đan thu vào.

- Luyện Thần đạo hữu, cứu chuyển Kim Đan kia đến cùng có tác dụng gì? .

Luyện Thần Minh Đế lúc này mới ý thức tới chính mình thất thố, tranh thủ thời gian thu lại tâm tình nói.

- Cứu chuyển Kim Đan chính là đan dược đệ nhất tam giới, cần lấy Tiên Đế hoặc là Minh Đế chi linh làm dẫn, nếu dùng, sẽ thu được hết thủy lực lượng Tiên Đế Minh Đế loại trừ châm ngôn ra.

- Tất nhiên, mấu chốt nhất chính là năng lực cảm ngộ châm ngôn.

Nếu một tên Tiên Vương hoặc là Minh Vương mới vừa đạt được Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo dùng, vậy không bao lâu là có thể trọn vẹn khống chế châm ngôn.

- Bất quá, đối với người ta loại người đã thành tựu Tiên Đế Minh Đế này tới nói, tác dụng mười điểm có hạn.

Trần Trầm nghe đến đây trong lòng bưng bình.

Nuốt cứu chuyển Kim Đan này có thể tiết kiệm phân đoạn gian nan nhất Tiên Vương bước vào Tiên Đế.

Loại công dụng nghịch thiên này, chính xác được xưng tụng là đan dược đệ nhất tam giới.

Thứ này vô dụng đối với hắn, nhưng hữu dụng với Lục Đẩu a.

Nghĩ tới đây, hắn không có khách khí, nói thẳng.

- Không biết Luyện Thần đạo hữu có thể vì ta luyện chế một mai cứu chuyển Kim Đan hay không? .

Vừa nói lời này, xung quanh yên tĩnh trở lại.

Luyện chế cứu chuyển Kim Đan, đây cũng không phải là một chuyện nhỏ.

Luyện Thần Minh Đế trầm mặc chốc lát, nhìn hướng Bất Diệt Minh Đế.

Ba người có thể diệt sát Phong Thần Tiên Đế, luận công cực khổ, Trần Trầm đương nhiên là thứ nhất.

Nhưng bất kể như thế nào, rơi ra vật liệu này, còn phải xem ý kiến đồng đội khác.

Bất Diệt Minh Đế thấy vậy khoát tay áo nói.

- Mà thôi, nếu không phải hắn, ta còn bị nhốt, ta thiếu hắn quá nhiều, Tiên Đế chi linh này liền để cho hắn a.

- Về phần thù lao luyện chế cứu chuyển Kim Đan, người đại khái có thể nói ra yêu cầu của mình.

Dứt lời, Bất Diệt Minh Đế giao hoát liếc Trần Trầm một chút.

Trần Trầm vội vàng nói.

- Đạo hữu muốn cái gì, hoặc là muốn làm chuyện gì, cứ nói, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định không chối từ.

Luyện Thần Minh Đế cười cười nói.

- Trước thiếu a, ta hiện tại cũng không biết muốn cái gì.

Nói, hắn vươn tay ra.

Trần Trầm cũng không do dự, trực tiếp liền đem bát chuyển Kim Đan đưa đến trong tay Luyện Thần Minh Đế.

Luyện Thần Minh Đế thu hồi bát chuyển Kim Đan cùng Tiên Đế chi linh xong, nhìn hướng Phong Thần Ma Quán.

Tiên Đế chi linh đối với bọn hắn những người đã trở thành Minh Đế Tiên Đế này tới nói không quan trọng... Nhưng mà Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo này liền không giống với lúc trước.

Cho dù muốn cảm ngộ hai đạo lực lượng châm ngôn, khó như lên trời, nhưng trong không gian toàn bộ Hồng Mông cuối cùng có T hái Thượng Tiên Đế cùng Minh Thần hai người làm được.

Vừa nghĩ vậy, hắn theo bản năng nhìn hướng Bất Diệt Minh Đế.

So với hắn, Bất Diệt Minh Đế cảm ngộ Châm ngôn chữ Phong đế n gần trọn vẹn, nếu có thể đạt được Phong Thần Ma Quán, có lẽ t hật có khả năng cảm ngộ đạo châm ngôn thứ hai.

Bất Diệt Minh Đế cũng có chút động tâm, bất quá hắn nhìn hướng Trần Trầm.

Người khác không biết, hắn biết.

Tiểu tử này Lĩnh ngộ Phong cũng không yếu, cũng không biết sau này là cảm ngộ thế nào.

Hơn nữa tiểu tử này yêu cực kì, nơi nơi có thể làm ra sự tình không người nào có thể tưởng tượng ra.

Nói thật, hẳn mơ hồ cảm giác đem Phong Thần Ma Quán cho tiểu tử này, tiểu tử này có thể trọn vẹn cảm ngộ Châm ngôn chữ Phong.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, nhưng so với chính mình, hẳn quả thật càng có lòng tin với Trần Trầm.

Bất quá...

Muốn nói vứt bỏ loại cơ hội thật tốt này, vậy cũng không có khả năng, giao tình hẳn cùng Trần Trầm còn chưa tốt đến mức độ này.

Nghĩ tới đây, hẳn mở miệng nói.

- Vẫn là câu nói kia, lúc đầu ta là người bị nhốt, nếu không phải Trần Trầm đạo hữu, ta bây giờ còn đang trong Phong Thần Ma Quán.

- Bất quá, nếu không có ta, Trần Trầm đạo hữu cũng chưa chắc bắt được Phong Thần Tiên Đế.

- Trừ đó ra, nếu không nhờ Luyện Thần lão huynh, Phong Thần Tiên Đế này cũng không chết được.

- Nếu không như vậy đi, để cho công bằng, ba người chúng ta thay nhau mượn nhờ Phong Thần Ma Quán này lĩnh hội Châm ngôn chữ Phong, một tháng một vòng đổi, sau này vô luận là ai trọn vẹn cảm ngộ Châm ngôn chữ Phong, hai người khác cũng không được có lời oán giận, làm sao? .

- Ta không ý kiến.

Trần Trầm đầu tiên tỏ thái độ.

Hắn tất nhiên cũng không nguyện ý vứt bỏ Phong Thần Ma Quán, nhưng muốn cùng hai vị này va chạm, vậy không khỏi được không bù mất.

Không thể không thừa nhận, kể trước mắt, Bất Diệt Minh Đế đưa ra phương pháp ổn thỏa nhất.

Luyện Thần Minh Đế bên cạnh cũng nở nụ cười khổ.

- Người lão gia hỏa, đây không tính là kế ta sao? Không được, người cũng phải nợ ta một món nợ ân tình mới được.

- Ha ha, không có vấn đề.

Bất Diệt Minh Đế cũng hào phóng, trực tiếp đáp ứng.

Cuối cùng bởi như vậy, Luyện Thần Minh Đế xác thực thua thiệt nhất.

Đến tận đây, ba người liền Hoàn thành chia chiến lợi phẩm Di sản Phong Thần Tiên Đế.

.

Chương 903: Lục Đậ Tiên Đế.

Chương 903: Lục Đậ Tiên Đế.

Hai tháng sau.

Phong Thần Ma Quán bị Bất Diệt Minh Đế cùng Luyện Thần Minh Đế mỗi tìm hiểu một tháng xong, rơi xuống trong tay Trần Trầm.

Nhìn lên Phong Thần Ma Quán trước mặt, Trần Trầm không có trực tiếp liền hiến tế cho Hồng Mông tế đàn, mà chỉ yên lặng nghiên cứu tìm hiểu.

Cuối cùng thứ này hiện tại còn không phải của hắn, nếu thật hiến tế, không dễ bàn giao.

Tìm hiểu nửa tháng, Luyện Thần Minh Đế tới cửa cất ngang hắn linh hội.

- Trần Trầm đạo hữu, cửu chuyển Kim Đan luyện chế tốt rồi, người nhìn! .

Luyện Thần Minh Đế một bên nói một bên lấy ra một bình đan dược, đưa đến trước mặt Trần Trầm.

Trần Trầm mở ra xem, liền nhìn thấy trong đó có một đoàn linh quang lập loè, tựa hồ lúc nào cũng có thể sẽ phá bình mà ra.

Dùng hệ thống giám định một phen, vật này thật là cửu chuyển Kim Đan vô cùng trân quý.

- Đa tạ Luyện Thần đạo hữu! .

Thu hồi cửu chuyển Kim Đan, Trần Trầm cười nói.

Luyện Thần Minh Đế lại nói.

- Trần Trầm đạo hữu, ta còn chưa từng thấy phản ứng người khác phục dụng cửu chuyển Kim Đan xong sẽ là dạng gì, không biết n

gười muốn đem cửu chuyển Kim Đan này giao cho ai phục dụng?

- Nếu có thể, có thể để cho ta nhìn qua quá trình kia hay không đây? .

Trần Trầm chần chờ chốc lát, xong đem Lục Đậu hô lên.

Lục Đậu lúc này tu vi đã là Tiên Vương, Cảm ngộ chữ Giải cũng đã đến cảnh giới tương đối cao thâm.

Tại trong Tiên Vương bình thường tuyệt đối tính toán là cao thủ, nhưng dính đến Tiên Đế, vậy thì có chút không đáng chú ý.

- Tiên... Tiên Linh? Trần Trầm đạo hữu, người muốn đem cửu chuyển Kim Đan cho một Tiên Linh phục dụng? .

Luyện Thần Minh Đế cực kỳ kinh ngạc, bật thốt lên.

Trần Trầm khẽ gật đầu, theo sau trực tiếp liền đem cửu chuyển Kim Đan đưa đến trong miệng Lục Đậu.

Lục Đậu cũng không khách khí, cổ họng nhấp nhô xuống liền đem cửu chuyển Kim Đan nuốt vào.

Không qua mấy giây, một đoàn linh quang xuất hiện tại đỉnh đầu Lục Đậu, Lục Đậu cứng tại chỗ, biểu lộ có chút cứng ngắc.

Bên cạnh Luyện Thần Minh Đế thấy vậy tranh thủ thời gian nhích lại gần, muốn nhìn một chút phản ứng Tiên Linh này nuốt vào cửu chuyển Kim Đan xong là cái gì.

Trần Trầm cũng có chút căng thẳng, đứng ở bên cạnh gắt gao nhìn chăm chăm Lục Đậu.

Ước chừng qua thêm vài phút đồng hồ, đỉnh đầu Lục Đậu linh qu

ang mãnh liệt tăng vọt, cuối cùng tạo thành một đóa liên hoa.

Trong chớp mắt, bên trong cặp mắt nhỏ Lục Đậu kia ánh mắt liền biến.

Biến thành tương đối trí tuệ, phảng phất như có thể thấm nhuần n hân tâm vậy.

Thanh âm Trần Trầm tại bên cạnh áp thấp nói.

- Lục Đậu, cảm ngộ người châm ngôn kia! .

Lục Đậu khẽ gật đầu, ngay sau đó phần lưng nó liền xuất hiện một cái Châm ngôn chữ Giải.

Châm ngôn này bắt đầu rất mơ hồ, nhưng theo thời gian chuyển dời càng ngày càng rõ ràng.

Luyện Thần Minh Đế thấy vậy nhin không được hỏi.

- Trần Trầm đạo hữu, đây là châm ngôn gì? .

- Giải... Nếu tiểu gia hỏa này lúc trước có thể trọn vẹn nắm giữ châm ngôn này, đối phó Phong Thần Tiên Đế căn bản không cần phể nhiều khí lực như vậy.

Trần Trầm thực sự đáp.

- ... Giải, lại là một đạo tâm châm ngôn.

Luyện Thần Minh Đế lảm bảm, ánh mắt lại từ đầu đến cuối không hề rời đi Lục Đậu.

Nửa canh giờ sau, đỉnh đầu Lục Đậu linh quang đã loá mắt đến cự

c điểm, mà ánh mắt Lục Đậu cũng thay đổi đến cực kỳ ngưng trọng.

Lúc này Châm ngôn chữ Giải trên lưng nó cái kia đã thành hình chín mươi chín phần trăm, chỉ cần một bước, nó có thể trở thành Tiên Đế.

Mà bỏ lỡ cơ hội lần này, nó sau khi lại muốn trở thành Tiên Đế, cũng sợ phải tốn nhiều không ít khí lực.

- Ta đến giúp nó một chút năng lực! .

Trong hư không vang lên tiếng Bất Diệt Minh Đế, kèm theo mà tới là một trận lục quang.

Lục quang kia chiếu rọi đến trên mình Lục Đậu, Lục Đậu lập tức tinh thần đại chấn, mắt nhỏ đều mở lớn hơn không ít.

Trần Trầm thấy vậy quay đầu nhìn hướng hư không, chẳng biết lúc nào, Bất Diệt Minh Đế đã cầm trong tay Sinh Mệnh Quyền Trọng đi tới phụ cận.

- Trần Trầm đạo hữu, không nghĩ tới người lại có Tiên Linh lợi hại như vậy! .

Bất Diệt Minh Đế một bên điều khiển Sinh Mệnh Quyền Trọng, đem lục quang quán thấu vào trong cơ thể Lục Đậu, vừa cười nói.

Trần Trầm cười nhạt một tiếng, cảm ơn một câu, theo sau tiếp tục nhìn hướng Lục Đậu.

Được lục quang kia gia trì, Lục Đậu biến đổi thành dễ dàng không ít, công lên Châm ngôn chữ Giải kia mơ hồ có xu thế trọn vẹn thành hình.

Thấy vậy, Trần Trầm vươn tay ra, Châm ngôn chữ Bình rơi vào b

ên trên Sinh Mệnh Quyền Trọng.

Sinh Mệnh Quyền Trọng mãnh liệt lấp lóe lên, lục quang bắn ra tăng vọt gấp mấy lần.

Đầu Lục Đậu liền ngẩng lên, đối hư không phát ra một tiếng trầm thấp gào thét.

Cùng lúc đó, một cái chữ Giải.

Hoàn toàn xuất hiện tại bên trên mai rùa nó.

Chữ Giải này vừa ra, Sinh Mệnh Quyền Trọng bắn ra lục quang nhất thời tiêu tán, liền Châm ngôn chữ Binh đều nhảy mất biến mất.

Vô luận là Trần Trầm, hay là Bất Diệt Minh Đế, đều theo bản năng thụt lùi hai bước.

Lại nhìn Lục Đậu, ở giữa nâng trảo đã có một loại uy áp lò mờ, nó bên trong ánh mắt càng là xuất hiện uy nghiêm trước đây không từng có.

Bất quá uy nghiêm này tại nó nhìn về phía Trần Trầm xong liền biến mất không còn tăm tích.

- Phụ thân, ta đã trọn vẹn nắm giữ châm ngôn a? .

Lục Đậu miệng nói tiếng người, dọa Trần Trầm nhảy một cái.

Bất quá Trần Trầm rất nhanh liền bình thường trở lại.

Lục Đậu đạt tới loại cảnh giới này, nói chuyện cái gì đối với nó thì nói căn bản không có độ khó gì.

Nếu nó nguyện ý, chỉ sợ vài phút có thể hóa thành hình người.

- Tính toán, từ nay về sau, người chính là sinh linh cấp Tiên Đế.

Trần Trầm cười trả lời.

Lục Đậ thành tựu Tiên Đế, hẳn xem như nhiều một trợ giúp lớn.

Tuy nói Bất Diệt Minh Đế cùng mình cũng có mấy phần giao tình, nhưng nào có thân thiết như Lục Đậ? .

- Chúc mừng vị này... Ách...

Bất Diệt Minh Đế chấp tay với Lục Đậ, nhưng không biết xưng hô như thế nào, ngay sau đó theo bản năng nhìn hướng Trần Trầm.

- Lục Đậ.

Trần Trầm trả lời, theo sau nhìn hướng Lục Đậ.

Lục Đậ nhẹ gật đầu, không có ý kiến gì xưng hô thế này, nhìn thấy một màn này, trong lòng Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra.

Tuy nói Lục Đậ trí tuệ tăng lên không ít, nhưng cũng không có vị vậy xa lánh chính mình.

- Chúc mừng... Lục Đậ Tiên Đế! .

- Chúc mừng Lục Đậ Tiên Đế! .

Bên cạnh Luyện Thần Minh Đế đi theo phụ họa.

Chứng kiến một vị Tiên Đế sinh ra, đây chính là một kiện đại sự, Luyện Thần Minh Đế tiếp tục nói.

- Nếu không ngay tại Luyện Thần Tinh ta này cử hành một tràng

khánh điền? .

Trần Trâm tự nhiên không ý kiến, tranh thủ thời gian thay Lục Đạ u cảm ơn một câu.

Nhưng vào lúc này, sắc mặt Luyện Thần Minh Đế đột nhiên biến đổi, trong mắt càng là nhiều hơn mấy phần bất an.

Bất Diệt Minh Đế thấy vậy vội vàng hỏi.

- Luyện Thần lão huynh, thế nào? .

Luyện Thần Minh Đế từ trong ngực lấy ra một kiện tín vật, lầm bầm nói.

- Vừa rồi Minh Thần đại nhân truyền đến tin tức, để cho ta chạy về tam giới, hẳn bên kia có chút không chống nổi.

Bất Diệt Minh Đế nghe vậy sắc mặt cứng đờ.

Phải biết giờ đây trong vũ trụ này Tiên giới cùng Minh giới lưu một vị cường giả đỉnh cao trấn thủ.

Giờ đây Minh Thần đại nhân triệu hồi Luyện Thần Minh Đế, tương đương với vứt bỏ tất cả bố cục mấy ngàn vạn năm tại trong vũ trụ này.

Nếu không phải tình huống cực độ tồi tệ, hẳn quả quyết sẽ không hạ loại mệnh lệnh này.

- A, bất diệt lão đệ, Minh Thần đại nhân còn không biết rõ người đã trở về, nếu không như vậy đi, người trước ở chỗ này thay ta trấn thủ Luyện Thần Tinh, ta trở về giúp Minh Thần đại nhân.

Luyện Thần Minh Đế chần chờ một chút, một mặt bất đắc dĩ nói với Bất Diệt Minh Đế.

Bất Diệt Minh Đế có thể có biện pháp nào, chỉ có thể gặt đầu đáp ứng.

Chương 904: Pháp Thiên Nghi

Chương 904: Pháp Thiên Nghi

Trần Trầm ở bên cạnh yên lặng nhìn xem một màn này, không nói gì, bất quá cảm giác nguy cơ nội tâm của hắn cũng đã nặng hơn một chút. Tiên giới chi chủ kia có thể lực áp cường giả Tiên giới Minh giới lưỡng giới thờ không nổi, nếu thật dành thời gian tìm tới chính mình, chính mình sợ là cũng chịu không được. Dù cho hiện tại chính mình hiển tế Phong Thần Ma Quán, cũng còn thiếu rất nhiều.

Hắn cần càng nhiều Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, mà muốn đạt được Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, loại trừ chém giết Tiên Đế Minh Đế hiện hữu ra, chỉ có đi tìm những vật vô chủ kia.

- Vũ trụ sinh linh không cách nào tu luyện, có lẽ còn có vô chủ Thiên Thiên Hồng Mông chi bảo a?

Nội tâm Trần Trầm âm thầm suy nghĩ, đồng thời hắn quyết định đi tìm một chút đem trọn cái vũ trụ tí mĩ truy tung một phen, nhìn một chút xem có cá lọt lưới hay không....

Một lát, Luyện Thần Minh Đế liền rời đi Luyện Thần Tinh. Gặp tình thế khẩn cấp như vậy, vô luận là Lục Đẩu vẫn là Trần Trầm cũ

ng không có ý tứ cử hành khánh điển.

- Trần Trầm đạo hữu, người ta đều phải sớm tính toán mới được...

- Aiz, cũng không biết Hồng Mông hư vô đại thế giới, có chỗ ta d
ung thân hay không?

Bất Diệt Minh Đế tựa hồ tương đối bi quan, tại khi nói chuyện trên mặt đã treo đầy vẻ u sầu. Tiên giới chi chủ kia có thể truy tung tất cả sinh linh ra tại tam giới, cái này đã là sự tình mọi người đều biết. Cho nên chỉ cần Tiên giới chi chủ muốn tìm, căn bản hẳn trốn không thoát. Kế trước mắt, cũng chỉ có thể khẩn cầu Minh Thần cùng Thái Thượng Tiên Đế có thể chống cự thêm một hồi.

- Chắc chắn sẽ có hi vọng.

Trần Trầm an ủi một câu. Bất Diệt Minh Đế thở dài, tiếp đó thật sâu nhìn Trần Trầm một chút, liền nhẹ lướt đi. Sau khi Bất Diệt Minh Đế rời đi, Trần Trầm trao đổi hệ thống.

- Hệ thống, trong vũ trụ này, còn có vô chủ Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo hay không?

- Có, ở vào hướng Bắc kí chủ bảy mươi tỷ năm ánh sáng...

- Hướng Tây Nam kí chủ bốn mươi lăm tỷ năm ánh sáng.

Hệ thống rất nhanh đưa ra hai người đáp án, nghe được hai đáp án này, Trần Trầm mừng rỡ trong lòng quá đổi, lúc này liền hướng về phương hướng Bất Diệt Minh Đế rời đi đuổi tới.

- Bất Diệt đạo hữu, ta có việc ra ngoài một chuyến, Phong Thần Ma Quán này người trước lĩnh hội, chờ ta trở lại, người nếu vẫn không thể thành công, lại giao cho ta.

Bất Diệt Minh Đế nghe vậy nhận lấy Phong Thần Ma Quán, nghi

ngờ nhìn Trần Trầm một chút, nhỏ giọng nói.

- Nếu người có chỗ đi tốt gì, không nên quên ta.

- Ha ha, yên tâm, không bao lâu ta liền sẽ trở về.

Trần Trầm cười ha ha một tiếng quay người liền đi....

Hơn nửa tháng sau.

Trần Trầm liền đi tới địa phương thứ nhất hệ thống chỉ dẫn. Đây là một khóa hành tinh to lớn, luận thể tích, chỉ số lớn cỡ mười cái mặt trời. Chỉ thô sơ giản lược xem xét, hắn liền nhìn thấy vô số sản vật văn minh khoa kỹ. Có cơ khí, có chiến hạm, có đủ loại vật nhân tạo Trần Trầm chưa từng thấy. Chung quy tới nói, tinh cầu này như một chỗ căn cứ quân sự siêu cấp to lớn.

- Nguyên lai Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo này bị văn minh khoa kỹ tìm tới...

Bất quá bởi vì không có bị tu chân giả đạt được, cho nên hệ thống nhận định nó làm vô chủ. Trong lòng hiểu rõ xong, Trần Trầm trực tiếp rơi xuống bên trên khoả này hành tinh to lớn. Không cần đo án đều biết, lúc này khẳng định có vô số radar hoặc là những vật khác quét hình tại trên người hắn.

Nhưng trên thực tế hắn giờ phút này đã thông qua âm ngôn chữ Bình trọn vẹn nắm trong tay tất cả máy móc cái hành tinh này. Nó là cách khác, cho dù phát hiện hắn, cũng sẽ không có bất luận cảnh cáo gì.

Cũng không lâu lắm, Trần Trầm liền không coi ai ra gì đi tới một chỗ thí nghiệm trung tâm thủ vệ mười điểm sâu nghiêm hành tinh này. Trong lòng thí nghiệm trung tâm này tụ tập trọn vẹn trên vạn người nhân tạo, những người nhân tạo này đều có mỗi người quang não, vô luận là khả năng tính toán hay là năng lực nghiên cứu

u, đều vô cùng mạnh mẽ. Nơi này tụ tập nhiều người nhân tạo như vậy mục đích, không cần nói cũng biết.

Bóng dáng Trần Trầm lóe lên, đi tới trung tâm phòng thí nghiệm nhất. Quả nhiên, tại một chỗ bên trong không gian thủy tinh to lớn, hắn phát hiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia. Đó là một kiện vật liệu hết sức kỳ lạ, ước chừng cao mười mét, toàn thân màu đồng cổ, bề ngoài có chút giống hồn thiên nghi quốc gia của Trần Trầm cổ đại, nhìn lên đến tương đối tinh vi.

Vây quanh món Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo này xoay vài vòng, Trần Trầm bắt đầu hỏi thăm hệ thống, rất nhanh liền biết được vật này tên là Pháp Thiên Nghi.

Về phần trên Pháp Thiên Nghi khắc châm ngôn... Không xảy ra ngoài ý muốn, hẳn là Pháp.

Về phần cái Pháp này có tác dụng gì, Trần Trầm liền không được biết rồi. Nhìn chỉ chốc lát, Trần Trầm không có chút nào gánh nặng trong lòng đưa tay đặt ở trên Pháp Thiên Nghi. Một giây sau, Hồng Mông tế đàn liền xuất hiện tại trong đầu của hắn.

- Phải chăng hiển tế Pháp Thiên Nghi?

- Hiển tế.

Trần Trầm trực tiếp trả lời. Tiếng nói vừa ra, Pháp Thiên Nghi biến mất tại chỗ, rơi vào trên Hồng Mông tế đàn. Theo sau dần dần tiến vào trong Hồng Mông tế đàn, cùng lúc đó, một cái châm ngôn chữ Pháp xuất hiện tại phía trên tế đàn.

- Chúc mừng kí chủ mở ra Hồng Mông tế đàn hai phần chín, hệ thống trọn vẹn mở ra công năng chỉ định truy tung.

Chỉ định truy tung, đó là nhằm vào một vài vật phẩm chỉ định truy tung, không giới hạn khoảng cách. Nói cách khác có được hệ th

ông hôm nay tại, chỉ cần Trần Trầm có thể nói danh tự, hẳn có thể truy tung đến vị trí cụ thể món vật phẩm kia. Dù cho vật phẩm kia đã không bên trong vũ trụ này.

Vù vù... Lại là một tiếng vang nhỏ, Pháp Thiên Nghi tựa hồ bị triệt để hiển tế. Mà Hồng Mông tế đàn kia lại thêm một cái tân hiến tế Hồng Mông.

- Kí chủ có thể thông qua hiến tế công pháp bí thuật, đến đề thăng cảm ngộ đối với châm ngôn chữ Pháp.

Nghe nói như thế, Trần Trầm xem như có chút minh bạch cái châm ngôn chữ Pháp này rốt cuộc là ý gì.

Không có trì hoãn, hẳn từ trong nhãn trữ vật lấy ra tất cả công pháp hẳn cất giữ. Tất cả công pháp từ phạm thiên giới đạt được cho dù là nhỏ như công pháp cơ bản môn phái, lớn đến như Thái Thanh Huyền Thiên Đạo nghịch thiên bí thuật như vậy, tất cả đều bị hẳn lấy ra.

- Hiến tế, tất cả đều hiến tế cho ta.

Trần Trầm nhẹ giọng nói, đồng thời đem toàn bộ ngọc giản có đưa lên tế đàn. Ngọc giản rơi xuống bên trên tế đàn xong, biến thành vô số chữ viết quang mang lóe ra, tiến vào trong tế đàn.

Mà lúc này, trong đầu Trần Trầm cảm ngộ châm ngôn chữ Pháp cũng đang nhanh chóng tăng lên. Cũng không lâu lắm, liền đạt tới mức độ chín mươi chín phần trăm. Lúc này, cùng thời gian hiến tế pháp bảo cảm ngộ châm ngôn chữ Bình đồng dạng, tiến độ im bật mà dừng.

Trần Trầm vươn tay ra, châm ngôn chữ Pháp hiện lên ở trong lòng bàn tay hẳn. Giờ khắc này, hẳn đột nhiên lĩnh ngộ công pháp Thái Thanh Huyền Thiên Đạo được cực hạn. Tâm niệm vừa động, toàn bộ thí nghiệm trung tâm kịch liệt chấn động lên, theo sau trực t

iếp biến thành vô số hạt tròn nhỏ nhất, loại hạt tròn này còn muốn nhỏ hơn nguyên tử rất nhiều lần,

Tiếp đó, những hạt tròn này lại bắt đầu gây dựng lại. Một lát, vậy mà hợp thành một tàu chiến hạm. Lại qua mấy giây, chiến hạm phân giải, vậy mà trọng hợp thành một kiện Đại Đạo Chí Bảo. Phân giải vật liệu văn minh khoa kỹ, cuối cùng hoá thành tu tiên văn minh Đại Đạo Chí Bảo. Đây chính là cảnh giới tối cao Thái Thanh Huyền Thiên Đạo đi?

- Nhất niệm ra, vạn vật sinh... Thái Thanh Huyền Thiên Đạo xác thực đạt đến cảnh giới này.

Trong lòng Trần Trầm cảm thán. Về phần châm ngôn chữ Pháp diệu dụng chỗ nào, trong lòng của hắn cũng đã hiểu rõ. Đó chính là có thể để hắn thoải mái đem đủ loại công pháp bí thuật tu luyện tới cảnh giới tối cao.

Chương 905: Khai Thiên Phủ.

Chương 905. Khai Thiên Phủ.

- Châm ngôn chữ pháp này ta còn chưa hoàn toàn cảm ngộ được, Thái Thanh Huyền Thiên Đạo sao lại đạt tới loại cảnh giới này? .

Trần Trầm trầm nghĩ trong lòng. Theo sau hắn lại vươn tay ra, một đoàn sương dày xuất hiện trong tay hắn. Đây là bí thuật thời gian hắn học tập ở Hạ giới, tên là Thiên Ma Cộng Tu đại pháp.

Lúc trước hẳn có thể nhanh chóng tiến giai Đại Thừa, công pháp này có công lao rất lớn. Lúc ấy hẳn tu luyện Thiên Ma Cộng Tu đại pháp, có thể làm ra hơn một trăm ma chủng, nhưng bây giờ dư ới châm ngôn chữ Pháp gia trì, hẳn mơ hồ cảm giác có thể phân h óa trăm vạn ma chủng.

Thu tay lại, Trần Trầm vừa nhìn về phía hư không xa xa, lập tức h ư không liền chấn động lên. Một chiêu này tên là Tiên Nhân Phủ Đỉnh, tuy hẳn vẫn chưa hoàn toàn bày ra. Nhưng hẳn có thể cảm g iác được thật sử dụng ra một chiêu này, lại thêm châm ngôn chữ P háp gia trì, uy lực sợ là không kém gì châm ngôn bình thường côn g kích. Bình gia trì pháp bảo, pháp gia trì công pháp, châm ngôn n ày không tệ.

Trần Trầm thu hồi ánh mắt, xa xa hư không trở về như cũ. Chung quy lại, đối với châm ngôn chữ Pháp này hẳn tương đối vừa ý, chỉ là không biết rõ như thế nào mới có thể khống chế hoàn toàn lực l ượng châm ngôn này. Ngay tại thời khắc hẳn suy tư, bên cạnh tru yền đến một tiếng quát khẽ.

- Người là ai? .

Trần Trầm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người to lớn toàn thân bao khóa bên trong thiết giáp đang chạy như bay về phía h ắn, đi mỗi một bước, mặt đất đều phát ra rầm rập tiếng vang. Nhìn thấy một màn này, mắt Trần Trầm chớp chớp, thiết giáp to lớn kia nháy mắt tán loạn, lộ ra một bóng dáng gầy gò bên trong thiết giá p. Người này hẳn là người Thiên Diệu đế quốc gì kia, bỗng nhiên mất đi thiết giáp, lúc ấy liền sững sờ tại chỗ. Có chút không biết l àm sao. Máy giây sau, hẳn rút cục cố lấy dũng khí, run rẩy nói.

- Người là tu tiên giả... Người thế nào đi vào? .

- A...

Trần Trầm cười khẽ một tiếng, một cỗ lực lượng vô hình nháy má

t bao phủ người kia. Trong chớp mắt, hai tay người kia liền tiêu thất hơn phân nửa trong hư không. Chờ hắn phản ứng lại xong, tiếng kêu thảm thiết lập tức vang vọng khắp trong không gian trống trải. Nhưng còn không chờ tiếng kêu thảm thiết hạ xuống, hai tay hắn biến mất kia lại xuất hiện tại trước mắt hắn. Lại nhìn trước mắt, đã không có một ai, hết thấy hết thấy, phẳng phất như giống như nằm mơ....

- Đây chính là thuận di a? .

Trần Trầm nhìn xem thân thể của mình, lẩm bẫm nói. Thái Thanh Huyền Thiên Đạo tu luyện tới cảnh giới tối cao, có thể thực hiện thuận di. Nguyên lý là nguyên địa phân giải thân thể của mình, để ý niệm đến địa phương gây dựng lại một thân thể, ý thức lại phủ xuống đến bên trong cỗ thân thể kia, thực hiện thuận di. Giờ đây phạm vi thần thức hắn bao trùm đạt tới phương viên mấy ức dặm, nói cách khác phạm vi thuận di lớn nhất liền là xa như vậy.

Đáng tiếc trong vũ trụ mấy ức dặm quả thực tính toán không được khoảng cách bao xa, khoảng cách trong vũ trụ tất cả đều dùng năm để tính toán. Cho nên, nên đi trùng động vẫn là phải đi trùng động....

Nhận Pháp Thiên Nghi, vậy dĩ nhiên đi vị trí Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo tiếp theo. Nhưng mà, càng đi đường, hắn lại càng thấy y không thích hợp. Bởi vì đoạn đường này hắn nhìn thấy quá nhiều u tình vực quen thuộc.

- Một kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo khác chẳng lẽ tại...

Trong lòng Trần Trầm mơ hồ có loại dự cảm. Mà loại dự cảm này theo thời gian chuyển dời, theo nhìn thấy càng ngày càng nhiều tình vực quen thuộc, biến đổi thành càng ngày càng mãnh liệt. Cuối cùng, hắn đến Thái Dương hệ.

Nhìn xem tám đại hành tinh chậm chậm quay quanh kia, Trần Trầ

m lại lần nữa đến hệ thống bên kia xác nhận một thoáng. Tiếp đó hẳn liền nhìn hướng phương hướng chỗ Địa Cầu tồn tại. Nói đúng ra, là nhìn hướng vệ tinh Địa Cầu, mặt trăng.

Căn cứ hệ thống chỉ dẫn, một kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo cuối cùng kia ở bên trên mặt trăng.

- Không nghĩ tới liền trước cửa nhà...

Trần Trầm nhẹ giọng tự nói một câu, theo sau trực tiếp thuận di đến trên mặt trăng.

Trên mặt trăng hoàn cảnh giống như đúc trong sách giáo khoa lúc trước miêu tả, mấp mô, khắp nơi đều là núi hình vòng cung, không có dấu hiệu sinh mệnh.

Trần Trầm dạo bước giữa những núi hình vòng cung này, cũng không lâu lắm, liền đi tới đại bình nguyên mênh mông. Bên trên đại bình nguyên này bụi cát chông chát chỉ sọ dày vài chục mét, cũng không biết trải qua bao lâu mới biến thành dạng này.

Trần Trầm thấy vậy phát phát tay, những bụi cát kia nháy mắt toàn bộ biến mất, lộ ra tầng nham thạch phía dưới bụi cát. Đi tới bên trên tầng nham thạch, Trần Trầm cúi người, nhẹ nhàng gõ gõ, sắc mặt dần dần phát sinh biến hóa.

- Dấu tích người làm...

Nói thật, hẳn nguyên lai tưởng rằng Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo này chỉ là trùng hợp sinh ra trên mặt trăng, chưa bao giờ bị người phát hiện qua. Giờ đây nhìn tới cũng không phải như vậy, Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo này xem ra hẳn là bị người giấu ở chỗ này.

Không do dự, Trần Trầm nhẹ nhàng gõ gõ tầng nham thạch kia.

Phanh phanh! .

Vài tiếng nhẹ vang lên, tầng nham thạch lập tức bắt đầu nứt nẻ, mặt đất, lộ ra không gian ẩn tàng to lớn phía dưới.

Bên trong không gian ẩn tàng này, có một chỗ tế đàn, bên trên tế đàn yên tĩnh lơ lửng một cây búa to.

Cự phủ dài ước chừng trăm mét, toàn thân Hỗn Độn, tạo hình mô phỏng, nhưng nhìn một cái là có thể khiến người ta sinh ra một loại cảm giác kính nể.

- Khai Thiên Phủ...

Trần Trầm thông qua hệ thống, biết danh tự cự phủ này. Chậm chậm đi tới bên cạnh Khai Thiên Phủ, trong lòng Trần Trầm cơ hồ có thể kết luận, Khai Thiên Phủ này từng có qua chủ nhân, chỉ bất quá chủ nhân kia sau này vẫn lạc, mới khiến cho Khai Thiên Phủ này hiện tại trở thành vô chủ chi bảo.

- Chẳng lẽ truyền thuyết Bàn Cổ khai thiên là thật...

Trong lòng Trần Trầm có mấy phần suy đoán. Theo cán búa, Trần Trầm tiếp tục nhìn xuống, rất nhanh liền chú ý tới trên tế đàn có không ít phù văn. Đáng tiếc, những phù văn này hẳn tám chín phần mười không biết.

- Mà thôi, mặc kệ có bí ẩn gì, trải qua nhiều năm như vậy cũng nên chấm dứt.

Trần Trầm lắc đầu, không có tiếp tục suy nghĩ, mà chỉ đưa tay đặt ở bên trên cán búa. Một giây sau, Khai Thiên Phủ vô cùng to lớn liền bị hắn chậm chậm cầm tại ở trong tay. Trong đầu, Hồng Mông tế đàn lại lần nữa xuất hiện.

- Phải chăng hiện tế Khai Thiên Phủ? .

- Hiến tế...

Trần Trầm nhẹ giọng nói. Tiếng nói vừa ra, Khai Thiên Phủ liền rơi vào trong Hồng Mông tế đàn. Nhưng mà, còn không chờ Trần Trầm đem Khai Thiên Phủ hiến tế, toàn bộ mặt trăng đột nhiên kịch liệt chấn động lên, từng đạo khí tức đáng sợ từ lòng đất thấm vào.

Trần Trầm theo bản năng thụt lùi hai bước, ánh mắt nhìn về phía dưới, chỉ thấy toàn bộ tế đàn lúc này vậy mà xuất hiện số lượng lớn vết rạn, mà tại phía dưới vết rạn này, mơ hồ có hai đạo hồng quang bắn ra, tựa hồ là một loại con mắt sinh vật đáng sợ nào đó.

- Đây là thứ quái quỷ gì...

Trần Trầm nhíu nhíu mày, thân thể trực tiếp thoát ly ra ngoài mặt trăng, treo đứng tại bên trong hư không. Một lát, tế đàn phía dưới kia rốt cục triệt để sụp đổ, mà cùng lúc đó, một đạo to lớn bóng đen từ trong tế đàn bay ra. Bóng đen này dài vạn mét, toàn thân lông đen, luận thể tích tuyệt đối không tính là lớn, nhưng cho Trần Trầm một loại cảm giác cực kỳ hung hãn.

Lại nhìn cái trán nó, tựa hồ có khắc một đạo châm ngôn cực kỳ phức tạp. Nhìn thấy châm ngôn kia, Trần Trầm nhin không được áp thấp thanh âm nói.

- Lục Đậ, gia hỏa này sợ là tồn tại cùng một cái cấp bậc ngươi! .

Chương 906: Chí Tôn.

Chương 906: Chí Tôn.

Dứt lời, Trần Trầm lập tức liền bắt đầu vận dụng hệ thống, truy tu ng đây rốt cuộc là sinh vật gì. Hệ thống rất nhanh liền đưa ra đáp án.

- Một trong thập hung, Thôn Lang, sinh vật Tiên Thiên Hồng Mông, khổng chế châm ngôn hung.

- Hông! .

Phảng phất như là đang xác minh hệ thống đưa ra đáp án, Thôn Lang kia ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét, dưới uy áp đá ng sợ, mặt trăng chấn động kịch liệt, mơ hồ có xu thế sụp đổ. Trần Trầm thấy vậy tranh thủ thời gian dùng Bất Động Thần Hoàng Chung định trụ mặt trăng, tiếp đó thân hình lóe lên, rơi xuống trước mặt Thôn Lang, lớn tiếng dò hỏi.

- Ta nói chuyện ngươi có thể nghe hiểu sao? .

Thôn Lang đình chỉ gào thét, một đôi con mắt đỏ tươi nhìn hướng Trần Trầm. Một lát, một đạo tiếng khàn khàn từ trong cổ họng nó đã phát ra đến.

- Là ngươi cầm đi Khai Thiên Phủ, thả ta đi ra? Ngươi là ai? .

Thấy nó có thể miệng nói tiếng người, Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra.

- Là ta, ta là người như thế nào, nói ngươi cũng không biết, ngược lại là ngươi, ngươi vì cái gì bị phong ấn bên trên mặt trăng này.

- Mặt trăng...

Thôn Lang quét mắt một vòng, trong mắt lóe lên một chút kinh ngạc, tựa hồ đối với cảnh vật chung quanh mười điểm lạ lắm.

- Ta là Chiến Tướng Thôn Lang bộ hạ Nam Thành Chí Tôn! .

- Chí Tôn...

Nghe được chữ này, mắt Trần Trầm hí hí. Hắn là lần đầu tiên nghe được danh xưng như thế này, bất quá hiển nhiên, có thể để sinh linh cấp Tiên Đế làm bộ hạ Chiến Tướng, khẳng định phải lợi hại hơn Tiên Đế.

- Chẳng lẽ là cường giả nắm giữ mấy loại lực lượng châm ngôn? .

Không chờ trong lòng Trần Trầm suy nghĩ cẩn thận, Thôn Lang kia gầm thét một tiếng, vậy mà quay người liền bay, cũng không lâu lắm liền bay ra Thái Dương hệ. Trần Trầm thấy vậy theo bản năng muốn ngăn trở, bất quá duỗi tay ra xong, hắn lại thu hồi lại. Thôn Lang này không biểu hiện ra ác ý gì, càng không có công kích ai, đồng thời cũng không có Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, hắn thực sự không cần thiết xuất thủ với người ta.

Bất quá vì đảm bảo, hắn vẫn tại mặt trăng lưu lại một đạo thần niệm. Sau này vô luận là tới nơi nào, chỉ cần tâm niệm vừa động, là có thể ở chỗ này ngưng tụ ra một bộ chân thân.

Lưu lại thần thức xong, Trần Trầm tiếp tục khơi thông Hồng Mông tế đàn. Khẳng định muốn hiến tế Khai Thiên Phủ, Hồng Mông tế đàn bắn ra một đạo quang mang, chiếu rọi tại bên trên Khai Thiên Phủ. Khai Thiên Phủ rất nhanh cùng Pháp Thiên Nghi đồng dạng, dần dần tan vào bên trong Hồng Mông tế đàn, đồng thời, một châm ngôn chữ Khai xuất hiện tại phía trên tế đàn. Trừ đó ra, ngay phía trên tế đàn còn xuất hiện một con đường mơ hồ, con đường thông hướng vị trí có một đạo hư ảnh mơ hồ.

- Chúc mừng kí chủ mở ra một phần ba Hồng Mông tế đàn, hệ thố

ng mở ra công năng truy tung thời gian thực.

- Truy tung thời gian thực...

Trần Trầm tự lẩm bầm. Tiếp đó thử nghiệm truy lùng Thôn Lang một thoáng, lập tức quỹ tích Thôn Lang hành động liền xuất hiện tại trong đầu của hắn.

Vậy đại khái chính là cái gọi truy tung thời gian thực. So với truy tung phổ thông, công năng truy tung này dùng để truy tung vật số ng càng thích hợp hơn rất nhiều.

- Kí chủ có thể thông qua hiển tế sinh mệnh lực bản thân đến nắm giữ châm ngôn khai.

Trong đầu lại vang lên tiếng hệ thống, Trần Trầm cũng thầm giật mình. Phía trước để hắn hiển tế pháp bảo, hiển tế công pháp, đều có thể, cuối cùng đều là chút ít vật ngoài thân. Thế nhưng hiển tế sinh mệnh lực, vậy thì có chút ít không nói được. Hơn nữa hắn căn bản không biết rõ cái này châm ngôn chữ Khai này đến cùng có tác dụng gì.

- Mà thôi, liền hiển tế một chút...

Một lát, Trần Trầm lòng ngứa ngáy khó nhịn, hiển tế một điểm sinh mệnh lực. Rất nhanh, châm ngôn chữ Khai kia liền có bộ phận mười điểm nhỏ bé xuất hiện tại trong bàn tay hắn. Mức độ nó thành hình cùng tỉ lệ hắn hiển tế sinh mệnh lực không kém là bao nhiêu. Nói cách khác hắn hiện tại đem toàn bộ sinh mệnh lực hiển tế, châm ngôn chữ Khai này hắn cũng có thể trọn vẹn nắm trong tay. Thế nhưng không có sinh mệnh lực, cần châm ngôn còn có tác dụng gì? .

Trần Trầm đứng tại chỗ, trầm tư suy nghĩ, nghiên cứu hồi lâu, rốt cục cảm ngộ đến hàm nghĩa chân chính châm ngôn chữ Khai này. So với châm ngôn khác có thể một mực sử dụng, châm ngôn chữ

Khai này là hàng dùng một lần. Nó cái Khai này, đại biểu là mở ra bản thân đủ loại cửa tiềm lực. Cho nên nó có thể gia trì đến mỗi một lần công kích hoặc là phòng ngự, hoặc là gia trì đến pháp bảo, nhưng mỗi lần đại giới phải bỏ ra đều là sinh mệnh lực. Bởi vậy một khi chân chính trọn vẹn miêu tả ra châm ngôn chữ Khai, tất nhiên sẽ nháy mắt thu được lực lượng cường đại, nhưng nhân sinh cơ bản cũng liền đi tới cuối cùng.

Nói thật, châm ngôn kỳ quái như thế hẳn lần đầu tiên thấy, cũng khó trách Khai Thiên Phủ không có chủ nhân. Minh bạch tác dụng Khai, Trần Trầm xóa đi dấu tích hẳn tới mặt trăng qua, tiếp đó lại đưa ánh mắt nhìn về phía khỏa Địa Cầu xanh thẳm kia. Qua lần trước ước hẳn cải tạo, khoa kỹ Địa Cầu giờ đây có thể nói một ngày một cái cấp độ.

Nhìn xem tất cả những thứ này, Trần Trầm cười cười, yên lặng quay người rời đi.... Mà cùng lúc đó, bên ngoài Tiên giới trong không gian Hồng Mông hư vô, đang phát sinh một trận đại chiến. Tiên giới chi chủ mượn toàn bộ bản nguyên chi lực Tiên giới, lại thêm ba bốn loại lực lượng châm ngôn, trực tiếp trấn áp hai tên Tiên Đế của Tiên giới lạc đàn. Ngay tại thời gian hẳn mới vừa chuẩn bị diệt sát hai tên Tiên Đế này, một cỗ ba động như có như không từ đằng xa truyền đến.

Cảm nhận được cỗ ba động này, Tiên giới chi chủ ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên một đạo tinh quang, có chút kích động nhìn hướng phương hướng ba động truyền đến, nói khẽ.

- Chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo hiện thế...

Hai tên Tiên Đế bị bắt giữ hẳn cũng theo bản năng nhìn hướng phương xa. Đúng lúc này, Tiên giới chi chủ một miệng trực tiếp nuốt một tên Tiên Đế trong đó, tiếp đó nói với người còn lại.

- Thần phục với ta, bằng không chết.

Tiên Đế may mắn còn sống sót kia nhìn thấy hạ tràng đồng bạn thảm liệt, nơi nào sẽ phản bác, lúc này liền đáp ứng xuống.

Tiên giới chi chủ mở ra trời buộc Tiên Đế kia, ánh mắt có chút híp híp. Hắn không phải là không muốn lấy sức một mình không chế tất cả châm ngôn, mà là hắn không làm được. Tại trong không gian Hồng Mông hư vô, cường giả không chế lực lượng châm ngôn có loại thống nhất xưng hô, tên là Chí Tôn.

Bên trong Chí Tôn căn cứ không chế số lượng châm ngôn khác biệt, lại phân làm Chí Tôn, hai đạo Chí Tôn, ba đạo Chí Tôn, cho đến chín đạo Chí Tôn. Muốn trở thành Đại Chí Tôn càng mạnh, mấu chốt nhất là muốn nắm giữ một loại châm ngôn có thể kiêm dung bản mệnh châm ngôn khác.

Tỉ như, hắn chứng không liền là Ma. Châm ngôn chữ Ma hạn mức cao nhất cực cao, một khi hóa thân thành ma, không có gì không nuốt, nhiều nhất có thể kiêm dung bảy đạo lực lượng châm ngôn, trở thành bảy đạo Chí Tôn.

Lại tỉ như Tiên giới Thái Thượng Tiên Đế kia, bản mệnh châm ngôn là Cảm, năng lực lĩnh ngộ cường đại đến cực điểm. Tuy giờ đây chỉ cảm ngộ đạo châm ngôn thứ hai, nhưng một lúc sau, tiềm lực Thái Thượng Tiên Đế kia thành công trở thành ba đạo thậm chí bốn đạo Chí Tôn.

Mà hắn kỳ thực sớm liền đã trở thành bảy đạo Chí Tôn, nhưng bảy đạo Chí Tôn bởi vì đủ loại châm ngôn phối hợp khác biệt, thực lực cũng sẽ khác biệt. Từ xưa đến nay, hắn thử rất nhiều loại phối hợp, như thế nào mới có thể phối hợp ra chiến lực mạnh nhất, trong lòng của hắn có bao nhiêu điểm số. Đây cũng là nguyên nhân hắn thả qua Tiên Đế trước mặt này còn có Phong Thần Tiên Đế.

Về phần chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia, nó khắc xuống châm ngôn chính là đầu nguồn tất cả châm ngôn. Nếu có thể không chế châm ngôn kia, là có thể kiêm dung hết thủy châm ngôn

n, trở thành tồn tại đỉnh cao nhất trong không gian Hồng Mông hư vô.

- Lần này ba động kịch liệt như thế... Sợ là sẽ không tiếp tục biến mất.

Tiên giới chi chủ nhẹ giọng líu ríu vài câu, liền vứt bỏ tất cả ý niệm khác, mang theo Tiên Đế vừa rồi quy thuận hướng về phương hướng ba động bay đi.

Chương 907: Thống trị giống loài.

Chương 907: Thống trị giống loài.

Cùng lúc đó, trong không gian Hồng Mông hư vô một địa phương cực kỳ yên lặng, Thái Thượng Tiên Đế một mặt tang thương từ bên trong một chiếc phi chu hết sức bình thường chui ra.

- Rốt cục hiện thế, không nghĩ tới lại về tới trong vũ trụ, thật sự là đem lão phu chơi đùa một phen.

Hắn nói xong lời này, bên cạnh một đạo hắc ảnh dần dần hiện ra, lảnh lúng nói.

- Hồng Mông không gian lớn cỡ nào, thế giới như tam giới như vũ trụ lớn như vậy nhiều vô kể, lần này một vài lão gia hỏa chỉ sợ đều muốn đi ra.

Thái Thượng Tiên Đế tự giễu cười nói.

- Ai có thể nghĩ tới người ta có một ngày sẽ luân lạc tới tình huống không liên hợp liền không cách nào tự vệ? .

- Chí Tôn a... Lần này chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo ba động cường liệt như vậy, chỉ sợ không ít Chí Tôn đều không kịp chế được.

- Đều là chút ít gia hỏa ẩn giấu đi không biết bao nhiêu kỷ nguyên, lấy thực lực của người ta, nếu như lẫn vào trong đó, sợ rằng sẽ trở thành pháo hôi.

Bóng đen kia trầm giọng nói.

- Đã đi tới bước này, còn có đường rút lui sao? Đi thôi.

Thái Thượng Tiên Đế khẽ thở dài một hơi, chui vào trong phi chu, theo sau phi chu trực tiếp hướng về phương hướng vũ trụ bay đi....

Trong vũ trụ.

Tinh vực Thiên Diêu đế quốc, chung cực hạm đội trở về đã nửa ngày. Bởi vì khoảng thời gian này, tuyệt đại đa số Tiên Đế Minh Đế đều rời đi vũ trụ, cho nên Thiên Diêu đế quốc thu hồi mảng lớn cương vực mất đi, chỉ còn lại có hai ba hành tinh kia còn không có thu phục.

Giờ đây chung cực hạm đội trở về, đúng lúc là thời cơ tốt đẹp thu về mấy hành tinh cuối cùng kia. Bên trên chung cực hạm đội, Udis đặc chí vừa lòng, trong tiên giới đã phát sinh đại biến cho nên, huyện này đối với bọn hắn tới nói là thiên đại tin tốt lành.

- Trước đi Luyện Thần Tinh, đây cũng là đại bản doanh những minh tu cuối cùng kia.

Udis một bên nhìn lên tinh đồ to lớn trước mặt, một bên ra lệnh. Tuy nói trên Luyện Thần Tinh giờ đây còn có Minh Đế trấn thủ, nhưng chung cực hạm đội cũng không phải ăn chay. Chỉ có một tên Minh Đế, chung cực hạm đội đủ để đối phó.

Hắn mệnh lệnh này một thoáng, vô số chiến hạm đồng thời bắt đầu chuyển hướng, cũng không lâu lắm liền cùng nhau nhắm ngay phương hướng chỗ Luyện Thần Tinh tồn tại.

- Xuất phát! .

Một đạo mệnh lệnh phát ra, hạm đội che khuất bầu trời cùng nhau chuyển động, trùng trùng điệp điệp hướng về phương hướng chỗ Luyện Thần Tinh tồn tại bay đi, khí thế kia có thể nói thần cảm giết thần, phật cảm giết phật....

Nửa ngày sau. Lộ trình chung cực hạm đội cách Luyện Thần Tinh chỉ còn lại không đến một khắc đồng hồ. Udis an tọa ở bên trong khoang chủ hạm, trong đầu suy tư đủ loại khung cảnh chiến đấu, cùng biện pháp ứng đối xảy ra bất trắc.

Nhưng vào lúc này, một tên người nhân tạo toàn thân kim loại nhay nháy giáp đi đến.

- Udis đại nhân, U Hằng tinh vực khoảng cách nơi đây năm ngàn vạn năm ánh sáng có dị biến phát sinh! .

Udis nhíu nhíu mày, hỏi.

- Cái dị biến gì vậy? .

Người nhân tạo kia nghe đến đây không nói hai lời, mở ra một cái chốt mở trên mình, một giây sau, trong mắt của hắn liền bắn ra một đạo cường quang, trong hư không bắn ra một màn quang ảnh.

Bên trong quang ảnh có vô số ngôi sao, như là đại hải vậy, chính là

à U Hằng tinh vực.

- Không vấn đề gì... Ách.

Udis lời nói còn chưa nói xong, bên trong một nơi tinh thần đại hải i nào đó đột nhiên xuất hiện một cái vết nứt to lớn. Lúc này trên t ầm hình nhìn tuy vết nứt kia không lớn, nhưng Udis biết, trong hi ện thực, vết nứt kia chỉ ít bao trùm một mảnh hằng tinh hệ. Đó là vết nứt lớn cỡ nào? .

Vài ức khóa hằng tinh gộp lại không gì hơn cái này. Khiến hẳn th oáng cái kinh ngạc. Nhưng mà, một giây sau, sự tình đáng sợ hơn phát sinh, bên trong vết nứt kia có một đạo bóng mờ to lớn chậm chậm bay ra, một lát liền từ bên trong vết nứt chen ra ngoài. Bóng ma này vừa ra, xung quanh hằng tinh liên tiếp bạo tạc, theo trên tá m hình nhìn, toàn bộ U Hằng tinh hệ tựa hồ cũng nhận lấy bóng ma này ảnh hưởng, không ít hằng tinh hành tinh quỹ đạo quay qu anh tự truyền phát sinh chéch đi.

- Phóng đại! Để cho ta nhìn một chút đó là cái gì! .

Udis trầm giọng nói. Người nhân tạo kia nghe vậy trong mắt quan g mang biến hóa, cũng không lâu lắm hình ảnh chỗ bóng mờ tồn t ại phóng đại gấp trăm lần.

- Cái này...

Nhìn thấy hình thái cụ thể bóng mờ kia xong, Udis chỉ cảm thấy t ê cả da đầu. Đó là một cái tổ trùng cực lớn to lớn đến không cách nào tưởng tượng, mặt ngoài bóng mờ màu đen tất cả đều là đủ loạ i côn trùng lít nha lít nhít.

- Trùng tộc mẫu sào...

Thanh âm Udis hơi run. Loại vật này trong vũ trụ không phải khô ng có, nhưng lớn nhất cũng chỉ bất quá lớn cỡ hành tinh. Nào có n

hư cái này, lớn cỡ một cái tinh vực, tổ trùng trong vũ trụ bỏ vào, c
hỉ sợ chỉ có thể làm một tiểu trùng tử người ta.

- Trong vũ trụ tuyệt không có trùng tộc cường đại như thế, đây là
xâm lấn tới từ thế giới khác...

Udis lẩm bẩm nói. Người nhân tạo bên cạnh nói bổ sung.

- Mỗi cái thế giới trải qua dài đằng đẵng tiến hóa diễn biến, đều sẽ
xuất hiện một giống loài thống trị, thực lực tổ trùng thế này chỉ sợ
là giống loài thống trị thế giới khác.

Cổ họng Udis nhấp nhô xuống. Ngoại địch tu Chân giới này còn k
hông đuổi ra, lại tới loại quái vật này. Trùng tộc tính cướp đoạt cự
c mạnh, hẳn không cách nào tưởng tượng nếu để cho trùng tộc chi
ếm cứ cả một thế giới, quái vật tiến hóa cuối cùng ra sẽ cường đại
cỡ nào. Mà giờ đây dạng quái vật này, cũng đã đi tới trong vũ trụ.

- Quá khó khăn... Bất kể như thế nào, trước diệt Luyện Thần Tin
h! .

Udis cắn răng nói.

Vừa dứt lời, lại một người nhân tạo đi đến.

- Udis đại nhân, Quang Diệu tinh vực phát sinh dị biến! .

Dứt lời, con mắt người nhân tạo này trực tiếp phát sáng lên, lại m
ột màn quang ảnh bắn ra đến bên trong hư không.

Trong tám hình, biên giới Quang Diệu tinh vực xuất hiện một cái
phá động, phá động cũng có một cái tinh vực lớn cỡ. Cũng không
lâu lắm, từng người khổng lồ lớn đến khủng bố xếp hàng từ bên tr
ong đi ra.

- Đây cũng là...

Udis há to miệng. Người khổng lồ loại sinh vật này trong vũ trụ đ
ồng dạng có, nhưng lớn nhất bất quá lớn cỡ hành tinh, hành động
chậm chạp, trí tuệ thấp kém, không tính là giống loài lợi hại gì. N
hung người khổng lồ trong tám hình, mỗi người đều gấp mấy trã
m lần hằng tinh, bên cạnh nó những ngôi sao kia cũng chỉ cùng co
n mắt người khổng lồ không chênh lệch nhiều.

- Trong không gian Hồng Mông hư vô, còn có loại sinh vật này sa
o? .

Nhưng mà, còn không chờ hấn tiếp tục khiếp sợ xuống, bên trong
vết nứt to lớn đột nhiên lộ ra một tay. Tay này liền lớn mấy chục l
ần hơn những người khổng lồ trước đó kia không ngừng, vết nứt
kia thậm chí chỉ có thể chứa chấp một tay này. Bàn tay này đi ra x
ong, như là xé giấy, đem vết nứt xé càng lúc càng lớn. Tiếp đó tiệ
n tay vung lên, như là quét con muỗi đem vài trăm khóa hằng tinh
bên cạnh vết nứt càn quét trống không.

Udis hé mắt, có chút không dám xem tiếp. Hấn không cách nào tư
ởng tượng trọn vẹn bóng dáng phía sau vết nứt kia hiện hình xon
g, là kinh khủng bậc nào. Dù cho bây giờ còn chưa trông thấy, nh
ưng chỉ cần tưởng tượng như thế, trong lòng của hấn liền mơ hồ r
ung động. Mắt thấy người khổng lồ phía sau kia sắp hiện hình, đứ
ng lúc này, trên người hấn một cái hộp tin nhắn đột nhiên vang lê
n.

- Udis thống lĩnh, đế quốc mệnh lệnh người hoá tốc dẫn dắt hạm
đội trở về, bảo vệ Thiên Diệu tinh vực, về phần Luyện Thần Tinh,
không cần quản, ghi nhớ kỹ, hoá tốc trở về! .

Chương 908: Thần tộc vô hình.

Chương 908: Thần tộc vô hình.

Đồng thời, trong vũ trụ một địa phương khác, Trần Trầm đột nhiên ngừng thân hình. Hắn lúc đầu chuẩn bị tiến về Luyện Thần Tinh, tiếp đó tìm hiểu một chút hai chữ châm ngôn mới vừa đạt được. Nhưng chẳng biết tại sao, bay đến nơi này, hắn luôn cảm giác có một đôi mắt đang không ngừng dòm ngó hắn. Thân là Tiên Đế, sẽ rất ít có ảo giác. Duy nhất giải thích chính là, tám chín phần mười thật có vật gì đang nhìn mình chằm chằm. Trần Trầm trước dùng tinh thần thức dò xét bốn phía, cũng không có phát hiện dị thường, suy nghĩ một chút, hắn lại dùng hệ thống truy lùng một phen.

- Hệ thống, trong phạm vi mười triệu dặm, có sinh mệnh gì khác?

.

Rất nhanh hệ thống liền đưa ra đáp án.

- Phía trên kí chủ trăm dặm, có sinh mệnh đặc thù.

Nghe nói như thế, trong lòng Trần Trầm một trận phát lạnh. Trăm dặm đối với Tiên Đế tới nói, cơ hồ là tương đương dán mặt. Đây là thứ quái quỷ gì, năng lực ẩn nấp đã vậy còn quá mạnh? .

Trần Trầm ngẩng đầu nhìn lên, loại trừ vũ trụ bao la ra cũng không nhìn thấy bất kỳ vật gì. Nhưng hắn biết sinh mệnh kia là ở chỗ đó, đang yên lặng mà nhìn mình.

- Các hạ là người nào? .

Trần Trầm lạnh giọng hỏi. Tiếng nói vừa ra, hư không có chút rung động một chút, theo sau một đạo tiếng cực kỳ yếu ớt tại bên tai Trần Trầm vang lên.

- Người có thể cảm ứng được ta tồn tại? .

Bên trong thanh âm này mang theo không hiểu, nghi hoặc, cùng một chút sát ý lơ mờ. Trong lòng Trần Trầm lập tức cảnh giác, động thời thôi động Tiên Cương Cực Mục hướng về phương hướng hệ thống chỉ thị nhìn lại, thế nhưng vẫn không có thấy cái gì.

Cho đến Trần Trầm dùng châm ngôn chữ Pháp gia trì Tiên Cương Cực Mục, vậy mới loáng thoáng nhìn thấy một tia quang ảnh trong suốt.

- Đây là...

Nhìn thấy quang ảnh kia, trong lòng Trần Trầm sinh ra một loại cảm giác giống như đã từng quen biết. Một lát sau, hẳn cuối cùng nới ra từng tại chỗ nào gặp qua thứ này.

- Cái gọi Thần tộc bị Phong Thần Ma Quán phong ấn kia? .

Trần Trầm trầm nghĩ trong lòng. Bất quá Thần tộc trên đỉnh đầu này cùng những Thần tộc trong Phong Thần Ma Quán kia cũng không phải một cái cấp độ.

Trong Phong Thần Ma Quán mạnh nhất bất quá cảnh giới Tiên Vương, mà Thần tộc trên đỉnh đầu này, chí ít cũng là cấp độ Tiên Đế.

- Chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, ở trên thân thể người kia? .

Tiếng mỏng manh kia lại lần nữa vang lên, Trần Trầm yên lặng lui về phía sau một đoạn khoảng cách nói.

- Ta nhưng chưa từng thấy chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo gì.

- Người là mấy đạo Chí Tôn? .

Cái tiếng kia lại dò hỏi. Trần Trầm nhíu nhíu mày, không biết nên trả lời như thế nào.

- Mà thôi, chờ người khác đuổi đến liền không còn kịp rồi, ta trước c thăm dò người.

Tiếng nói vừa ra, hư không một cơn chấn động, Tiên Cương Cực Mục Trần Trầm trong chớp mắt sáng đến cực điểm, mắt thấy hư ảnh kia như là ánh sáng vậy hướng về chính mình kích xạ mà đến!

- Phong! .

Một tiếng quát khẽ, Trần Trầm phát tay vung ra một đạo phong ấn. Nếu Phong Thần Tiên Đế lúc trước có thể phong bế những Thần tộc này, vậy đã nói rõ thâm ngôn chữ Phong hữu dụng với những Thần tộc này.

- Loại thâm ngôn không hoàn toàn nắm giữ này, người cũng không cảm thấy ngại dùng sao? .

Trong hư không truyền ra một tiếng cười lạnh, theo sau hư ảnh kia trực tiếp xuyên thủng phong ấn, đi tới trước mặt Trần Trầm. Còn không chờ Trần Trầm có động tác kế tiếp, hư ảnh liền tiến vào trong cơ thể hắn.

Một giây sau, đủ loại kỳ quái ảo giác liền tràn vào trong đầu, trừ đó ra, số lượng lớn tinh thần lực cũng đang nhanh chóng trôi qua. Cứ theo đà này, chỉ sợ không cần một phút đồng hồ, hắn liền muốn trở thành một bộ khô lồi không có linh hồn.

- Lục Đậu...

Trần Trầm líu ríu một tiếng, trong chớp mắt, một đạo châm ngôn chữ Giải hiện lên ở bên trong hư không. Chỉ bất quá thời gian một cái hô hấp, Trần Trầm trạng thái đủ loại tiêu cực liền biến mất không ông thấy gì nữa. Bên trong hư không truyền ra một tiếng nhẹ

- A.

Trần Trầm thì nhân cơ hội này, lại lần nữa thụt lùi mấy chục bước. Nhìn lên hư ảnh trước mặt chỗ không xa, trong lòng của hắn thẫn thờ.

- Thứ này quý dị cực kỳ, hôm nay sợ là khó tránh khỏi một tràng ác chiến...

Nếu muốn chiến, cùng một chút bị đối phương tiêu hao, không bằng ngay từ đầu liền vận dụng toàn lực! .

- Khai! .

Một tiếng quát khê, châm ngôn chữ Khai từ trong cơ thể Trần Trầm nổi lên. Cùng lúc đó, Trần Trầm cảm giác từng đạo lực lượng cường đại đủ loại từ trong cơ thể bạo phát ra. Châm ngôn chữ Khai này thành hình một nửa, nói cách khác, một Khai này, Trần Trầm mất đi nửa cái mạng.

- Phong! .

Cường hóa xong Trần Trầm lại lần nữa sử xuất châm ngôn Phong, tại phía dưới loại trạng thái này, uy lực phong ấn này của hắn vậy mà không thấp hơn Phong Thần Tiên Đế chút nào! .

Đối mặt phong ấn này, hư ảnh kia rốt cục lựa chọn tránh lui, mà không phải như lúc trước, trực tiếp xuyên qua. Trần Trầm thấy vậy không nói tiếng nào, ngược lại là Lục Đẩu há hốc miệng ra, Chín h Đồ hào chiến hạm từ trong miệng nó bay ra.

Chinh Đồ hào chiến hạm to bằng hành tinh, Trần Trầm một chỉ đi ể ra, công pháp Thái Thanh Huyền Thiên Đạo thôi động đến cự c hạn. Trong nháy mắt, Chinh Đồ hào chiến hạm trực tiếp sụp đổ, biến thành mấy vạn kiện Đại Đạo Chí Bảo. Những Đại Đạo Chí B ảo này rất nhanh lại lấy được châm ngôn chữ Binh gia tri, đem hư ảnh kia bao vây tại chính giữa. Một giây sau, vô số đạo quang ma ng từ bên trong đủ loại pháp bảo bắn ra, đánh về vị trí chỗ hư ảnh.

Mấy vạn kiện Đại Đạo Chí Bảo, châm ngôn chữ Binh cùng Khai t ằng hai gia tri, trong đó một vài pháp bảo uy lực đã không kém gì uy lực Tiên Đế bình thường vận dụng Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo. Mà giờ đây số lượng bảo vật loại uy lực này đạt tới mấy vạn!

Đó là kinh người như thế nào? .

Vị trí chỗ hư ảnh kia cơ hồ trong nháy mắt liền bị oanh phá bích c hương, lộ ra không gian Hồng Mông hư vô đằng sau.

- Ân! .

Tiếng hư ảnh kia lúc này cũng thay đổi đến nghiêm túc. Theo sau, một đạo lực lượng châm ngôn xuất hiện tại bên trong hư không, v ô số công kích từ bốn phía đan xen mà qua, vậy mà không có thể gây tổn thương đến hư ảnh kia.

Lục Đâu thấy vậy lại một châm ngôn chữ Giải bắn ra ngoài, liền t rục tiếp triệt tiêu châm ngôn chữ Ân kia. Theo sau, vô số công kíc h lập tức rơi vào trên mình hư ảnh kia.

Nhưng mà, trong đó tuyệt đại bộ phận công kích đều vô dụng với hư ảnh kia, chỉ có số lượng nhỏ công kích để hư ảnh kia hơi rung nhẹ hai lần.

Trần Trầm thấy vậy đang chuẩn bị lại dùng thủ đoạn khác công kí ch, nhưng vào lúc này, hấn mãnh liệt cảm giác phía sau dâng lên 1

trận hàn ý. Phía dưới phản xạ có điều kiện, hắn trực tiếp quay đầu đánh ra một chưởng. Một chưởng Tiên Nhân Phủ Đỉnh này tại dưới hai đạo lực lượng châm ngôn gia trì, uy lực mạnh mẽ đến cực điểm, có thể so một kích đỉnh cao nhất Tiên Đế vận dụng Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo.

Một chưởng này oanh ra, rất nhanh liền gặp phải ngăn cản. Trần Trầm yên lặng dùng hệ thống truy tung, thế mới biết cùng siêu cấp Tiên Nhân phủ đỉnh của hắn giằng co chính là một kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo. Bảo vật này tên là Ân Nhận, vô hình vô tướng, là thích hợp ám sát nhất. Về phần mình vì sao có thể cảm giác được hàn ý, chỉ sợ còn đến quy công tại châm ngôn chữ Bình có thể cảm ứng được cơ hồ hết thủy pháp bảo thể gian.

- Roi! .

Gặp Ân Nhận kia bị ngăn cản được, Trần Trầm quát nhẹ một tiếng, châm ngôn chữ bình trực tiếp không chế ở Ân Nhận, một giây sau Ân Nhận xoay một vòng, hướng về hư ảnh kia kích xạ mà đi.

Phải biết, dưới tình huống bình thường, Trần Trầm rất khó không chế ở Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo. Nhưng giờ đây cũng không giống nhau, hắn không chỉ bản thân Khai nửa cái mạng, đạt được tăng lên cực lớn, hơn nữa Ân Nhận này lại đã thoát khỏi chủ nhân công kích, liền cho hắn cơ hội.

Chương 909: Hậu tri hậu giác.

Chương 909: Hậu tri hậu giác.

- Ấy...

Hư ảnh kia tựa hồ cũng cực kỳ kinh ngạc, tranh thủ thời gian phi t ốc thụt lùi. Nhưng không thể không nói, Ân Nhận kia tốc độ cực nhanh, chỉ thời gian một cái hô hấp liền chém đến trên mình hư ảnh. Kèm theo một tiếng rên lên, hư ảnh thoáng cái bị phản phệ, biến đổi thành âm đạm đi khá nhiều.

Trần Trầm cũng mặc kệ đối phương tình huống như thế nào, hai tay không ngừng phác hoạ, trong nháy mắt, mấy chục đạo phong ấn từ bốn phương tám hướng hướng về hư ảnh kia bao phủ qua. Đi theo phía sau phong ấn, là vô số Đại Đạo Chí Bảo công kích.

Đại Đạo Chí Bảo lúc trước không có tác dụng đã bị Trần Trầm thông qua công pháp Thái Thanh Huyền Thiên Đạo chuyển đổi trở thành bảo vật có thể công kích hư ảnh, phát ra đều là một chút công kích loại Nguyên Thần.

Hai đợt công kích này xuống, dù là Trần Trầm hiện tại loại trạng thái này, đều cảm giác vô cùng suy yếu. Lại nhìn hư ảnh bên kia, đối mặt nhiều công kích như vậy cũng chỉ một trận chân tay luống cuống.

Cũng không lâu lắm, liền bị một đạo phong ấn trong đó đánh trúng, lập tức quanh thân khí thể đại giảm, tốc độ cũng thoáng cái chậm rất nhiều.

Theo sau càng ngày càng nhiều phong ấn đánh vào trên người hắn, đến mức lấy hắn làm trung tâm, trong vòng nghìn dặm hư ảnh đều ngưng lại.

Rầm rầm rầm! .

Mấy trăm ngàn lưu quang nổ tung, trực tiếp bao trùm vị trí hư ảnh kia, Trần Trầm nhanh chóng thụt lùi về sau. Chờ hết thấy gió êm s

óng lặng, trong vũ trụ đã xuất hiện một cái vết nứt to lớn phương viên mấy trăm vạn dặm, vết nứt nổi thẳng không gian Hồng Môn g hư vô.

Về phần hư ảnh kia, đã hoàn toàn biến mất không còn tăm tích. Trần Trầm buông ra thần thức, tìm tòi tỉ mỉ một phen, vậy mới tại trong góc biên giới tìm tới Ân Nhận. Ngoắc ngoắc tay, Ân Nhận rơi xuống ở trong tay, cảm thụ được trạng thái Ân Nhận, Trần Trầm n hứu nhứu mày.

- Vô chủ? Vậy chết rồi? Liền cái này? Không thể nào...

Lắc đầu, Trần Trầm nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn đem Ân Nhận thu vào. Theo sau sắc mặt hấn mãnh liệt biến đổi, một hơi kém chút không thể đề lên.

Không dám tốn nhiều thời gian, tranh thủ thời gian thôi động Thái Thanh Huyền Thiên Đạo đem những Đại Đạo Chí Bảo kia lại lần nữa chuyển hóa làm Chinh Đồ hào chiến hạm. Tiếp đó leo lên Chinh Đồ hào chiến hạm, hướng về vị trí chỗ Luyện Thần Tinh bay đi....

Hơn nửa ngày sau. Trần Trầm có chút chật vật về tới Luyện Thần Tinh, lúc này hấn cảm giác cực độ suy yếu. Không cần phải nói, cái này tất nhiên là di chứng thâm ngôn chữ Khai mang đến.

- Lão đệ, ngươi làm sao? .

Gặp trạng thái Trần Trầm không đúng, Bất Diệt Minh Đế lập tức chạy tới.

- Ta cảm ngộ một loại thâm ngôn đặc thù, một khi sử dụng liền sẽ tiêu hao số lượng lớn sinh mệnh lực, lão ca, ngài nhìn một chút có thể giúp ta hồi máu hay không.

Trần Trầm áp thấp tiếng nói. Nói thật, lúc trước hấn dám hiến tế

một nửa sinh mệnh, đó là vì nghĩ đến Bất Diệt Minh Đế nắm giữ 1 ấy châm ngôn chữ Sinh, có lẽ có thể để hấn hồi máu. Nếu không phải như thế, hấn cũng không dám tùy hứng như thế. Bất Diệt Minh Đế nghe vậy bắt lấy cổ tay Trần Trầm cẩn thận cảm ứng một p hen, cũng không lâu lắm, gương mặt hấn liền bắt đầu co quắp.

- Lão đệ... Người tiêu hao chính là lực lượng số mệnh, đến cùng 1 à châm ngôn gì, vậy mà cần mượn dùng loại lực lượng này? .

- Châm ngôn chữ khai, thế nào, có thể cứu sao? .

Trần Trầm cũng không che giấu, nói thẳng. Bất Diệt Minh Đế vỗ vỗ bả vai Trần Trầm.

- Có thể cứu, toàn bộ không gian Hồng Mông hư vô loại trừ chí c ường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia, chỉ sợ cũng chỉ có ta cá i Sinh Mệnh Quyền Trượng này có thể cứu người.

Nghe nói như thế, Trần Trầm nhẹ nhàng thở ra. Bất Diệt Minh Đế lúc này câu chuyện cũng là vừa chuyện.

- Cứu là có thể cứu, nhưng lực lượng số mệnh không phải dễ chữa trị như vậy, cho dù người dùng châm ngôn chữ Bình gia trì Sinh Mệnh Quyền Trượng ta, sợ rằng cũng phải cần thời gian lâu dài m ột tháng.

- Lâu như vậy? .

Trần Trầm hơi kinh ngạc. Uy năng Sinh Mệnh Quyền Trượng kia hấn gặp qua, đồng dạng cho dù người chết, hơi phi yên diệt, Sinh Mệnh Quyền Trượng kia cũng có thể tại bên trong chớp mắt tái tạ o thân thể cho người, thu được sinh cơ mới. Nhưng hôm nay tu bỏ lực lượng số mệnh chính mình, còn tại phía dưới châm ngôn chữ Bình gia trì, lại cần một tháng lâu dài.

- Châm ngôn chữ khai này, không thể tùy tiện vận dụng.

Trong lòng Trần Trầm âm thầm nhắc nhở chính mình. Bất quá không thể không nói, uy lực âm ngôn chữ Khai này cực kỳ kinh người. Một khi vận dụng, tất cả âm ngôn đạt được giá trị, chính mình tương đương với trở thành một cái Tiên Đế đồng thời nắm giữ ba bốn loại âm ngôn. Mà lúc đầu liền trọn vẹn không chế âm ngôn như âm ngôn chữ Bình này, càng có thể không chế ở Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, âm ngôn bộc phát ra uy lực cường đại hơn so với bình thường.

Thực lực này, đã vượt xa khỏi Tiên Đế bình thường. Lại thêm Lục Đâu, cũng không biết có thể cùng Tiên giới chi chủ kia so một lần hay không.

- Lão đệ, người đã gặp được dạng địch nhân gì, vậy mà tự thương tổn đến tận đây? .

Bất Diệt Minh Đế một bên hỏi một bên thôi động lục quang, quán thấu đến trong cơ thể Trần Trầm. Trần Trầm tiện tay giá trị Sinh Mệnh Quyển Trượng, xong nói.

- Một loại sinh mệnh vô hình, thực lực ít nhất là Tiên Đế, bị ta diệt sát,.

- Sinh mệnh thế giới khác? .

Bất Diệt Minh Đế kinh ngạc nói.

- Hẳn là vậy.

Trần Trầm trả lời. Bất Diệt Minh Đế nghe đến đây nhú mày, tựa hồ nghĩ đến cái gì. Qua thật lâu hẳn mới nói khẽ.

- Việc này không đơn giản, người cũng đã biết, đoạn thời gian trước chúng ta chiến đấu Thiên Diêu đế quốc kia chuẩn bị công kích Luyện Thần Tinh ta. Ta lúc đầu đều chuẩn bị rút lui khỏi tinh cả

u này, ai nghĩ đến mắt thấy lấy bọn hắn sắp đến Luyện Thần Tinh, cuối cùng lại rút lui trở về. Ta nhìn, có lẽ là Thiên Diệu đế quốc ta o ngộ cường địch, chung cục hạm đội kia mới có thể như thế. Mà giờ đây lão đệ ngươi cũng tao ngộ cường địch... Ta luôn cảm giác trong này có liên quan.

- Có liên quan sao? .

Trần Trầm lộ ra như có vẻ suy nghĩ. Yên lặng thật lâu, hắn quyết định vận dụng hệ thống, nhìn một chút trong vũ trụ này đến cùng có bao nhiêu tồn tại cấp bậc Tiên Đế. Nếu như thật có dị biến gì phát sinh, hắn cũng có chút chuẩn bị tâm lý.

- Hệ thống, bên trong vũ trụ, có bao nhiêu cường giả trọn vẹn nắm chân ngôn trong tay? .

Hệ thống an tĩnh chốc lát, tựa hồ là đang truy tung, ước chừng qua mười giây đồng hồ, mới đưa ra đáp án. Hơn nữa, đáp án này để Trần Trầm chấn động vô cùng

. - Tổng bảy mươi tám vị.

- Bảy mươi tám! Chỗ nào đến nhiều như vậy? .

Trần Trầm trực tiếp lên tiếng kinh hô. Phải biết Tiên Đế của Tiên giới tăng thêm Minh Đế của Minh giới cho dù là tập hợp một chỗ, cũng không cao hơn ba mươi vị, chớ nói chi là giờ đây tuyệt đại đa số Tiên Đế Minh Đế căn bản đã không ở tại bên trong vũ trụ. Không dám lãnh đạm, Trần Trầm lại bắt đầu truy tung người mạnh nhất.

- Hệ thống, giờ đây người mạnh nhất trong vũ trụ là ai? .

- Hướng đông kí chủ 58 triệu ức năm ánh sáng tộc trưởng Cự Thàn tộc, thực lực bảy đạo Chí Tôn.

Nghe được đáp án này, con người Trần Trầm hơi rụt lại, xong tiếp tục hỏi.

- Cường giả đệ nhị Vũ trụ thì sao? .

- Hướng Tây kí chủ Nam 43 triệu ức năm ánh sáng nữ đế trùng tộc, thực lực sáu đạo Chí Tôn.

- Đệ tam cường giả thì sao...

- Hướng Bắc kí chủ 72 triệu ức năm ánh sáng chúa tể Quang Linh tộc, thực lực năm đạo Chí Tôn....

Trần Trầm từng cái hỏi thăm. Rốt cục tại vị trí cường giả đệ thất tìm tới chính mình.

Hệ thống xung cảnh giới chính mình là cảnh giới Chí Tôn, không có mấy đạo gì, nhưng dưới mình, còn có hai đạo Chí Tôn, ba đạo Chí Tôn.

- Chỗ nào đến nhiều cường giả như vậy? .

Trong lòng Trần Trầm không hiểu. Một lát sau, hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì, thứ quý lúc trước bị hắn diệt sát kia tại thời gian mới vừa nhìn thấy chính mình, dường như nói là

- Chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, ở trên thân thể người a? .

Chương 910: Cự linh giới chủ.

Chương 910: Cự linh giới chủ.

- Không phải là đều tới tìm ta chứ? .

Trong đầu Trần Trầm hiện lên một cái ý niệm như vậy xong, hắn liền để chính mình giết nãy mình. Nhiều cái gọi Chí Tôn như vậy nếu như đều tới tìm hắn, hắn ngăn cản không nổi. Còn có, chí cường ng Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia ở đâu, còn không có thấy, chẳng lẽ là bị Hồng Mông tế đàn hấp dẫn tới? .

Vậy ngược lại là có khả năng có thể. Nghĩ tới đây, áp lực trong lòng Trần Trầm càng lúc càng lớn. Chính mình có thể sắp xếp thứ bảy, tám chín phần mười là bởi vì châm ngôn chữ Khai .

Nếu như không có châm ngôn chữ Khai Có thể liều mạng, chính mình trọn vẹn nắm giữ châm ngôn cũng chỉ một chữ Bình , Làm sao có thể cùng những hai đạo ba đạo Chí Tôn chân chính kia so? .

Dù sao mình tổng cộng chỉ có một cái mạng nhỏ, nhiều nhất cũng có thể liều một hai lần như thế mà thôi.

- Bảy mươi tám? Lão đệ, người đang nói cái gì? .

Bên cạnh Bất Diệt Minh Đế hiếu kỳ hỏi. Khóe mắt Trần Trầm gật gật nói.

- Không có gì, đột nhiên nghĩ đến chút ít quá khứ không tốt.

Dứt lời, biểu lộ hắn khôi phục bình tĩnh. Hắn cũng không thể nói khả năng có rất nhiều Chí Tôn đuổi giết hắn.

Thật muốn nói như vậy, sợ là Bất Diệt Minh Đế vài phút sẽ vút bỏ chính mình chạy trốn.... Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt qua nửa tháng. Qua nửa tháng khôi phục, sinh mệnh lực Trần

n Trầm khôi phục bảy tám phần.

Bất Diệt Minh Đế cũng trượng nghĩa, thời gian dài như vậy không có buông thả chút nào, toàn tâm toàn ý dùng Sinh Mệnh Quyền Trượng trị Trần Trầm.

Nhưng một ngày này, Trần Trầm cũng đã chủ động tránh đi hào quang màu xanh lục Sinh Mệnh Quyền Trượng kia.

- Lão ca, Luyện Thần Tinh này không thể ở nữa.

- Ách, thế nào? .

Bất Diệt Minh Đế có chút không hiểu.

- Có cường giả khủng bố đang hướng nơi này chạy đến, cũng sắp đến.

Trần Trầm giải thích nói. Hẳn lời này cũng không phải nói chuyện giật gân. Nửa tháng này, hẳn dùng công năng truy tung thời gian t hực hệ thống truy tung sáu tên cường giả xếp tại trước mặt hẳn kia a. Trong đó tộc trưởng Cự Linh tộc mạnh nhất kia, hẳn càng chú ý. Mà căn cứ khoảng thời gian này truy tung, hẳn xem chừng tộc trưởng Cự Linh tộc tiếp qua ba ngày, có lẽ liền muốn đến Luyện T hần Tinh này.

Hắn cũng không thể tại thời điểm kia rời đi, cho nên giờ phút này sớm một chút chạy trốn là mười điểm cần thiết.

- Cường giả khủng bố? Mạnh bao nhiêu? .

Bất Diệt Minh Đế mười điểm chấn kinh. Thực lực Trần Trầm trong mắt hắn đã mười điểm cường hãn, dù cho là Thái Thượng Tiên Đế hoặc là Minh Thần, cũng không gì hơn cái này, có thể để Trần Trầm xưng là cường giả khủng bố... Chẳng lẽ là Tiên giới chi chủ? .

- Tiên giới chi chủ đuổi theo tới? .

- Không phải, nhưng phỏng chừng cùng một cái cấp độ Tiên giới chi chủ.

Trần Trầm nói thẳng nói. Nghe nói như thế, Bất Diệt Minh Đế không nói hai lời liền bắt đầu truyền lệnh. Nửa khắc đồng hồ sau, tất cả tu sĩ trên Luyện Thần Tinh liền tất cả đều lên Chinh Đồ hào chiến hạm Trần Trầm. Giờ đây tin tốt lành là những cường giả từ bên ngoài đến kia dường như không biết rõ trùng động loại vật này, Trần Trầm có thể lợi dụng trùng động tận lực tranh thủ thêm thời gian.

Trước khi rời đi, trong lòng trong lòng Trần Trầm suy nghĩ một chút, tại phụ cận Luyện Thần Tinh bố trí mấy đạo trận pháp, lại thiết trí một vài trang bị văn minh khoa kỹ theo dõi, vậy mới không chế Chinh Đồ hào chiến hạm hướng về một chỗ địa phương vắng vẻ bay đi....

Ba ngày sau.

Trần Trầm chọn lựa một chỗ tinh cầu cách tất cả cường giả đều tương đối khá xa thu xếp. Theo sau, liên thông những trang bị theo dõi kia. Rất nhanh, hắn liền xuyên thấu qua hệ thống Chinh Đồ hào chiến hạm nhìn thấy tình huống phụ cận Luyện Thần Tinh.

- Ta... Thao...

Nhìn xem tràng cảnh trong tấm hình, Trần Trầm theo bản năng phản ứng ra hai chữ này. Trong hình, chỉ có một người. Một người khổng lồ lớn đến không cách nào tưởng tượng, người khổng lồ này một bước liền xuyên qua tinh vực, bước qua tinh hà. Phụ cận Luyện Thần Tinh những hằng tinh hành tinh kia cùng người khổng lồ này so sánh, như là bụi trần.

Trần Trầm trước đây tại trong không gian Hồng Mông hư vô từng chiếm được một bộ thi thể người khổng lồ hư hư thực thực lực cấp Tiên Đế. Thi thể người khổng lồ kia khổng lồ thân cao mấy chục vạn dặm, nhưng cùng tồn tại đáng sợ một bước vượt qua tình hà này so sánh, chỉ sợ cũng không sánh nổi một cọng lông trên mình người ta. Khiến Trần Trầm không kèm nổi hoài nghi, thế gian này làm sao sẽ có sinh mệnh to lớn cuộn cuộn như thế? .

Tựa hồ cảm ứng được có người đang dòm ngó, người khổng lồ kia đột nhiên quay đầu, nhìn hướng phương hướng Luyện Thần Tinh. Đôi mắt kia lóe ra quang mang màu cam, còn muốn lớn hàng nghìn bên cạnh không ít.

Theo sau Trần Trầm liền nhìn thấy một đạo bàn tay tại trong hình không ngừng phóng đại, dần dần, hẳn chỉ có thể nhìn thấy đường vân bàn tay to lớn kia. Thế nhưng đường vân cũng vô cùng to lớn, chỉ sợ rộng tới mấy ngàn vạn dặm. Lại phóng đại, Trần Trầm vậy mà nhìn thấy bên trong đường vân kia có từng khỏa ngôi sao, bên trên ngôi sao, sinh tồn lấy đủ loại sinh mệnh, đang điềm nhiên như không có việc gì làm lấy sự tình mỗi người.

Ầm! .

Hình ảnh điên cuồng lấp lóe, cuối cùng hoá thành hoàn toàn mơ hồ. Không cần nghĩ cũng biết, bao gồm Luyện Thần Tinh tại bên trong, đều bị một tát này đập trở thành bột mịn. Tuy là trước mặt đã không thấy rõ cái gì, nhưng Trần Trầm vẫn như cũ rung động trong lòng.

Kiếp trước hẳn từng tưởng tượng vũ trụ có khả năng kỳ thực chỉ là một sinh vật hay không. Tinh cầu bọn hắn sinh tồn, chỉ là từng vài khuẩn trong cơ thể kia sinh vật to lớn. Giờ đây cái tồn tại đáng sợ bên trong hình chiếu kia đem huyền tượng hẳn biến thành hiện thực.

Người ta thật sự là một thế giới vô cùng to lớn biến hoá, hơn nữa

thế giới này cũng không phải không gian trong cơ thể Lục Đâu lo
ại giới tử nạp tu di kia, mà là thế giới chân chính đi lại, vô cùng to
lớn.

- Bầy đạo Chí Tôn... Khủng bố như vậy! .

Trong lòng Trần Trầm cảm thán, theo sau tâm niệm vừa động, mộ
t cái trận pháp rời xa Luyện Thần Tinh lại bị thôi động. Rất nhan
h, hình ảnh người khổng lồ kia lại xuất hiện tại trước mặt hắn.

Lần này người khổng lồ đưa lưng về phía hắn, theo ánh mắt ngườ
i khổng lồ hướng xa xa nhìn tới, Trần Trầm nhìn thấy không dứt d
òng sông màu đen, dòng sông màu đen này bao trùm nửa cái tinh
vực, hướng về phương hướng Luyện Thần Tinh mãnh liệt mà đến.
Mãi cho đến trước mặt người khổng lồ, dòng sông màu đen này m
ới dừng lại.

- Người là người nào? .

Bên trong dòng sông màu đen truyền ra lời nói u lãnh. Người khỏ
ng lồ cúi đầu nhìn xem dòng sông màu đen, tiếng chấn đến ngôi s
ao bên cạnh nổ tung.

- Bản tọa là giới chủ Cự Linh giới, người cũng là vì chí cường Tiê
n Thiên Hồng Mông chi bảo mà đến đây sao? .

Dòng sông màu đen cũng là nhân vật hung ác, nghe nói như thế v
ậy mà không ý tứ tiếp tục giao lưu, trực tiếp liền hướng về người
khổng lồ nhào tới.

Ầm ầm! .

Trong lúc nhất thời sóng lớn kinh thiên, tinh hà rung động! .

- Đây là Chí Tôn U Hà giới xếp thứ tư a? .

Nhìn xem một màn này, Trần Trầm suy nghĩ một chút, rất nhanh liền phỏng đoán thân phận dòng sông màu đen kia. Nói thật, sông cũng có thể trở thành sinh linh, loại tình huống này hẳn vẫn là lần đầu tiên gặp.

Chí Tôn U Hà giới này hung ác là hung ác, nhưng cuối cùng chỉ là năm đạo Chí Tôn, không thể có thể đánh được người khổng lồ kia. Sự thật như Trần Trầm nghĩ đồng dạng, Cự Linh giới giới chủ nhìn xem dòng sông hướng về chính mình đánh tới, cười lạnh một tiếng, một quyền mạnh mẽ hướng phía dưới đập tới! .

Một quyền này là lực lượng như thế nào? Đến mức ngôi sao xung quanh như là sợi thô trong gió tung bay vẩy đi theo theo gió khuấy động lên! .

Ầm ầm! .

Mấy đạo châm ngôn không biết tên xuất hiện, tỏa ra vô số ngôi sao mờ mờ không ánh sáng! .

Một giây sau, một quyền kia liền đánh vào bên trên dòng sông màu đen. Dòng sông màu đen như là bên trong tiểu vũ trụ đột nhiên bạo nổ bom khủng bố, trực tiếp nổ ra bọt nước viển siêu quy mô dòng sông to lớn! .

Còn không chờ Trần Trầm tiếp tục xem tiếp, Cự Linh giới giới chủ bỗng nhiên quay người, trong mắt màu cam kích xạ ra hai đạo lưu quang.

- Chớ có lại thăm dò ta! .

Vừa nói lời này, tức giận chấn thiên hạ, mà Trần Trầm bố trí những trận pháp kia cũng trong nháy mắt tan thành mây khói.

Chương 911: Mục tiêu.

Chương 911: Mục tiêu.

- Không thể trêu vào...

Trần Trầm nhẹ giọng líu ríu một câu. Bất quá, hắn cũng xác định một chuyện khác, đó chính là những cái gọi Chí Tôn này cũng không phải một đường, thậm chí lẫn nhau cũng không hiểu rõ thực lực lẫn nhau. Nghĩ tới đây, ngón tay Trần Trầm điểm nhẹ, ở trong hư không vẽ lên một bản vẽ, trong bức vẽ đánh dấu vị trí tất cả Chí Tôn cường đại. Nếu như mục tiêu những Chí Tôn này đều là chính mình, vậy chỉ cần mình xê dịch vị trí, là có thể khống chế một vài Chí Tôn trong đó tao ngộ. Nếu bọn hắn lẫn nhau tiến hành đấu pháp, bên trong tiêu hao một chút, vậy liền không thể tốt hơn.

- Hệ thống, giờ đây trong vũ trụ có bao nhiêu cường giả nắm giữ chân ngôn? .

- Một trăm hai mươi tám vị. Nghe được con số này, Trần Trầm hít sâu một hơi. So với nửa tháng trước, vậy mà tăng thêm không ít, rất rõ ràng, theo thời gian chuyển dời, số lượng này sẽ còn gia tăng. Có nhiều cường giả nắm giữ chân ngôn như vậy tại, tìm ra chín kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo xem như tế phẩm ngược lại là không khó. Chỉ là không biết rõ thật hiển tế chín kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, vậy Hồng Mông tế đàn đến cùng sẽ biến thành bộ dáng gì? .

Nghĩ đến những cái này, Trần Trầm từ trong nhẫn trữ vật lấy ra Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, Ấn Nhận.

- Hiến tế.

Kèm theo một tiếng nói nhỏ, trong đầu Hồng Mông té đàn lại lần nữa xuất hiện, đem Ân Nhận hấp thu vào. Cũng không lâu lắm, Ân Nhận trọn vẹn biến mất, một cái châm ngôn chữ Ân Hiện ra, trừ đó ra, đường đi té đàn thông hương cũng thay đổi đến rõ ràng không ít.

- Còn thiếu năm kiện, Phong Thần Ma Quán không sớm thì muộn sẽ hiến tế, nói cách khác, còn thiếu bốn kiện.

Trong lòng Trần Trầm âm thầm tính toán. Bốn kiện còn lại này, vậy khẳng định phải dựa vào đoạt. Tuy giờ đây vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng bây giờ không thể lại tiếp tục trì hoãn. Bởi vì không biết rõ sau này đến cùng sẽ có bao nhiêu Chí Tôn đến vũ trụ, sẽ có một ngày muốn tránh cũng không được hay không. Vừa nghĩ vậy, Trần Trầm bắt đầu truy tung những Chí Tôn chỉ nắm giữ một chữ châm ngôn kia.

Quả hồng nhật mềm nắm, đạo lý này ai đều hiểu. Một lát, hấn liền khóa chặt mười mấy cái mục tiêu. Mười mấy cái mục tiêu này đều rời xa những cường giả siêu cấp kia, hấn tiến đến diệt sát, còn có thời gian đào thoát, thậm chí còn có thể không chế mấy cường giả siêu cấp gặp nhau....

- Bất Diệt lão ca, người biết giờ đây trong vũ trụ này có bao nhiêu cường giả sao? .

Mắt thấy Bất Diệt Minh Đế còn ở phía xa trị liệu cho chính mình, Trần Trầm tiến đến phụ cận nhẹ giọng hỏi. Bất kể như thế nào, vú em này hấn cần lừa dối để một mục theo bên cạnh mình. Có vú em, có Lục Đậu, hấn cho dù gặp được Chí Tôn mạnh hơn hấn một đoạn, cũng có thể đối phó.

- Ách, có bao nhiêu? .

Bất Diệt Minh Đế một mặt kinh ngạc, hẳn không biết rõ Trần Trầm tại sao phải hỏi vấn đề này.

- Hơn ba trăm người.

Trần Trầm bình tĩnh nói một cái con số tương đối khoa trương. Sau khi Bất Diệt Minh Đế nghe quả thực bị giật mình kêu lên.

- Cái này... Không thể nào? Trong không gian Hồng Mông hư vô làm sao có nhiều châm ngôn như vậy? Có thể thành tựu nhiều Chí Tôn như vậy? .

Sau khi Bất Diệt Minh Đế lấy lại tinh thần nửa tin nửa ngờ nói. Trần Trầm cũng không giải thích, tiện tay vung lên, tràng diện lúc trước Cự Linh giới chủ cùng Chí Tôn U Hà giới đánh nhau liền xuất hiện tại bên trong hư không. Nhìn thấy Cự Linh giới chủ vượt ngang tinh hà kia, sắc mặt Bất Diệt Minh Đế một trận biến ảo. Loại tồn tại kinh khủng này, viễn siêu Minh Thần trong lòng hắn kính ngưỡng. Lúc này, Trần Trầm lại nói.

- Người khổng lồ này chính là Cự Linh giới chủ, một người liên năm giữ bảy đạo châm ngôn.

Con người Bất Diệt Minh Đế hơi co lại. Bảy đạo lực lượng châm ngôn, nghĩ cũng không dám nghĩ.

- Căn cứ ta cảm ứng, chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia hẳn là đã xuất thế, hơn nữa ngay tại trong vũ trụ này. Lần này không phải xuất thế loại lóe lên tức thì kia, mà là chân chính xuất thế, Bất Diệt lão ca, người hiểu ý tứ ta sao? .

- Hiểu... Những cường giả này đều đến từ dị giới, tới trước tranh đoạt chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, nếu không là người nổi bật mỗi một giới, nào có thể nắm giữ nhiều lực lượng châm ngôn như vậy.

Bất Diệt Minh Đế tự lảm bảm, trong mắt mơ hồ có tâm tình ngưỡn ng mộ núi cao. Hiên nhiên ý thức được chính mình nhỏ bé, ý thức được cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên. Trần Trầm lúc này rèn sắt khi còn nóng nói.

- Nhiều Chí Tôn tề tụ như vậy, người ta chỉ có báo đoàn, mới có thể cầu sinh. Bất Diệt lão ca, người tin ta không? Ta dùng châm ngôn chữ - Bình- Có thể cảm ứng được tuyệt đại đa số Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo tồn tại. Cũng có thể mượn cái này suy đoán ra những cường giả chân chính kia ở đâu, sau này người đi theo ta hành động, người ta hợp tác, nhất định có thể không việc gì.

Nghe được đi theo ta hành động, trong mắt Bất Diệt Minh Đế lóe lên một chút cảnh giác, bắt đầu trên dưới quan sát Trần Trầm. Trần Trầm một mặt thành khẩn, ánh mắt chân thành tha thiết. Hai người nhìn nhau thật lâu, Bất Diệt Minh Đế đột nhiên mở miệng nói.

- Lão đệ, người khả năng không biết, ta là thân thể bất tử, cho dù là Luyện Thần Minh Đế, cũng luyện không chết ta, cho nên ta không có thuyết giáo cầu sinh gì. Trần Trầm nghe vậy biểu tình ngượng trọng, một lát sau, thần tình biến đổi thành cực độ ngưng trọng.

- Lão ca, loại tâm tính này tuyệt đối không thể, người cũng đã biết Chí Tôn lúc trước gặp được ta kia vì sao lại chết không? .

Bởi vì hấn cảm thấy hấn nắm giữ châm ngôn chữ Ẩn , Không có người có thể phát hiện hấn. Ai nghĩ đến thế gian này có ta kỳ hoa này tồn tại, cuối cùng hấn chỉ có thể bỏ mình. Giờ đây vũ trụ nhiều Chí Tôn như vậy, nắm giữ nhiều châm ngôn như vậy, lão ca nếu như ôm dạng tâm thái này, không sớm thì muộn sẽ có đại họa! .

Bất Diệt Minh Đế nghe đến đó đột nhiên ha ha phá lên cười, chỉ vào Trần Trầm cười mắng.

- Người tiểu tử này chẳng phải là muốn cho ta một mực đi theo ng

ươi, thay người chữa thương sao? Người nói thẳng không được sao, hà tất quanh co lòng vòng như thế, còn nguyên rửa ta? .

Trần Trâm lúng túng cười cười. Thần tình Bất Diệt Minh Đế đột nhiên lại nghiêm túc, nói.

- Lão đệ, ta biết người khẳng định có bí mật gì không muốn người biết, ta lại hỏi người, người có phải cũng muốn tranh chí cường Thiên Hồng Mông chi bảo kia hay không? .

- Đúng.

Trần Trâm không do dự, trực tiếp thừa nhận.

- Vậy ta giúp người là được, không nói ta vốn đã thiếu người một phần tình, vền vẹn nói phần thần bí của người này, ta liền muốn giúp người, nhìn một chút tương lai người sẽ đi đến một bước nào.

Bất Diệt Minh Đế nhẹ giọng nói. Vừa nói lời này, tất cả hai người đều trầm mặc lại. Ước chừng qua nửa phút, Trần Trâm cùng Bất Diệt Minh Đế mới nhìn nhau cười cười, lộ ra thần tình cáo già. Nhưng tiếc vui chóng tàn, còn không chờ Trần Trâm nói chuẩn bị đi đối phó ai thời gian, hắn liền mơ hồ cảm ứng được một cái mục tiêu bên trong ngộ nhập trùng động, đến một chỗ địa phương hắn hết sức quen thuộc.

- Một Chí Tôn bộ hạ Trùng tộc nữ đế tiến vào phạm vi hệ ngân hà...

Cảm ứng được xong, Trần Trâm lập tức đứng lên. Tuy tiến vào hệ ngân hà không phải trùng tộc nữ đế, nhưng dù sao cũng là Chí Tôn. Chí Tôn thực lực gì hắn quá là rõ ràng, thật muốn chơi đùa lên, đừng nói Địa Cầu, liền là Thái Dương hệ cũng không chịu nổi chơi đùa. Nghĩ tới đây, Trần Trâm trực tiếp đứng lên, có chút vội vàng nói.

- Lão ca, theo ta đi diệt một Chí Tôn làm sao? .

Bất Diệt Minh Đế đứng lên theo, hơi kinh ngạc.

- Vội như vậy, thương thế người vẫn chưa hoàn toàn tốt...

- Không sao, chỉ là Chí Tôn nắm giữ một đạo lực lượng âm ngoan, chúng ta có thể thoải mái đối phó.

Dứt lời, Trần Trầm liền trực tiếp triệu hoán ra Chình Đồ hào chiến hạm, nhảy lên.

Chương 912: Trùng uy.

Chương 912: Trùng uy.

Chình Đồ hào chiến hạm tốc độ cực nhanh, mấy lần nhảy vọt trùng động xong đã đến hệ ngân hà. Tiến vào phạm vi hệ ngân hà, Trần Trầm rất nhanh liền khóa chặt mục tiêu.

Đó là một cái tổ trùng to lớn, luận thể tích khả năng lớn cỡ Thái Dương hệ, tuy không sánh được trùng tộc nữ đế kia, nhưng cũng tương đối dọa người.

Tổ trùng liền yên tĩnh lơ lửng tại trong một góc hệ ngân hà khác như thế, số lượng lớn côn trùng to bằng hành tinh như đàn châu chấu đồng dạng điên cuồng hướng bốn phía khuếch tán. Tinh cầu xung quanh hể tạo ngộ một con côn trùng, trong khoảnh khắc liền bị gặm nhấm sạch sẽ. Mà như loại côn trùng có thể tùy tiện hủy diệt

ting cầu này, Trần Trầm thô sơ giản lược nhìn một chút, có tới gần ức! .

Lúc trước chính mình cảm thấy Thái Dương hệ không chịu nổi chơi đùa, giờ đây nhìn tới đừng nói là Thái Dương hệ, hệ ngân hà sợ là cũng không chịu nổi chơi đùa. Đáng sợ hơn là những đại trùng tử tinh cầu kia một bên phi hành còn vừa sắp xếp trùng trùng, những trùng trùng lớn cỡ chỉ một người kia bất quá mấy hơi thở là có thể sinh trưởng đến to như núi.

Mà từ to như núi, trưởng thành đến khổng lồ mấy vạn dặm, cũng không dùng đến năm phút đồng hồ. Theo sau, những quái vật to lớn này tiếp tục sắp xếp trùng trùng, như thế nhiều lần, nhìn đến Trần Trầm tê cả da đầu. Cũng khó trách loại sinh vật này có thể chiếm cứ một giới, năng suất khả năng sinh sôi này thật sự là quá kinh khủng.

- Đây là Chí Tôn chúng ta muốn đối phó? .

Bất Diệt Minh Đế tự nhiên cũng chú ý tới tổ trùng kia, khoe mắt kim lòng không được co quắp.

- Ừm.

Thần tình Trần Trầm ngưng trọng nhẹ gật đầu. Một giây sau, hần đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu hướng Bất Diệt Minh Đế nói.

- Lão ca, người trước ngăn chặn hần, ta đi chút liền trở về.

Nói xong Trần Trầm đem Lục Đậu cũng thả đi ra, để tiêu trừ Bất Diệt Minh Đế lo lắng. Bất Diệt Minh Đế nguyên vốn còn muốn nói điều gì, nhưng nhìn thấy Lục Đậu xong những lời muốn nói liền nuốt vào trong bụng. Tổ trùng kia lợi hại hơn nữa, cũng bất quá nắm giữ một loại châm ngôn.

Hần cùng Lục Đậu không nói có thể trăm phần trăm đem đối phó

ong chém giết, nhưng ngăn chặn tuyệt đối không có vấn đề. Về phần côn trùng khác, hẳn còn không để vào mắt.

- Người đi đi, thứ này giao cho chúng ta là được.

Bất Diệt Minh Đế phát phát tay nói. Trần Trầm cũng không khách khí, quay người liền hướng về phương hướng Thái Dương hệ bay đi. Địa phương hẳn muốn đi tự nhiên là Địa Cầu, lấy tốc độ tổ trùng này sinh sôi, cùng tốc độ phi hành những côn trùng kia, nói không chừng chắc đã có côn trùng đến phụ cận Địa Cầu. Cho nên hẳn không dám trì hoãn mảy may. Về phần giao cho người khác đi xử lý chuyện này, hẳn càng không dám, người khác cũng không phải sinh ra tại Địa cầu, tiến hành đấu pháp nếu không nhẹ không nặng, Địa Cầu sợ là liền không còn tồn tại nữa....

Cùng lúc đó, trên địa cầu, vô số cảnh báo đang vang lên. Đủ loại radar đa đồng thời kiểm tra đo lường đến có một khổng lồ sinh vật đang hướng về Địa Cầu cực tốc bay tới. Nhưng bởi vì chuyện này phát sinh quá đột ngột, mỗi cái quốc gia trên Địa Cầu cũng không có làm tốt bất kỳ chuẩn bị gì.

Thời gian một đám cao tầng bắt đầu khơi thông đối sách, sinh vật khổng lồ kia đã xuyên qua tầng khí quyển, hướng một toà đại lục va chạm vào....

Bắc bán cầu, một đại đô thị quốc tế dòng người dày đặc, lúc này đang vào buổi sáng, tất cả mọi người vừa đến cương vị làm việc. Trong thành thị, cao ốc san sát, đủ loại xe cộ lui tới. Đúng lúc này, tất cả mọi người đồng thời nhận được một cái tin tức. Trong thành thị, đám người bận rộn đồng thời nhìn hướng điện thoại. Trên điện thoại di động chỉ có một cái cảnh cáo.

- Có sinh vật thiên ngoại phủ xuống! Thoát thân! .

Tuyệt đại bộ phận người đều cho rằng đây là trò đùa, cũng không có xem như thật, buông xuống điện thoại xong tiếp tục công việc.

Nhưng vừa qua khỏi không đến mười giây đồng hồ, trời liền đã tối i xuống. Không ít người tò mò đi tới bên cửa sổ, hướng về bầu trời nhìn lại. Chỉ thấy một quái vật màu đen khổng lồ thân cao tới ngàn mét đang chậm chậm hạ xuống che lấp bầu trời.

Nhìn thấy một màn này, cả tòa thành thị đều luống cuống, chỉ bất quá nửa phút thời gian, thành thị liền loạn thành hỗn loạn. Vô số xe cá nhân xông ra nhà để xe, tại trên đường phố điên cuồng chạy, đèn xanh đèn đỏ thùng rỗng kêu to. Tất cả mọi người trong đầu đều chỉ có một cái ý niệm, đó chính là rời đi nơi quỷ quái này.

Nhưng mà, bởi vì quá nhiều xe cộ đồng thời lên đường, rất nhanh tất cả đường liền bị kẹt, thậm chí có vài lớn xe, trọn vẹn không chú ý người ta sống chết, tại bên trên đường cái mạnh mẽ đâm tới. Không ít người thấy vậy trực tiếp vứt bỏ xe cộ, tại bên trên đường cái chạy băng băng.

Trong lúc nhất thời, tiếng thét chói tai, tiếng đủ loại vật liệu vỡ vụn, tràn ngập cả tòa thành thị. Tất nhiên, cũng có người gan dạ lấy điện thoại di động ra ném mạnh về quái vật to lớn phía không trung kia....

Aites nhìn vô số sinh linh phía dưới như là sâu kiến chọt tới chọt lui, nội tâm không có chút ba động nào. Nó là con cháu mười đời từ rừng tộc Chí Tôn, sinh ra tại năm phút đồng hồ trước, nó trong đầu chỉ có một cái chí thị, hủy diệt hết thực vật gặp được, đồ sát toàn bộ sinh linh có thể trông thấy.

Ầm ầm! .

Kèm theo một tiếng kịch liệt oanh minh, Aites đứng ở trên mặt đất. Nó toàn thân bóng loáng hắc giáp, đầu có hai sừng, như một con gián to lớn, đứng thẳng, mà bốn phía cao ốc chỉ có thể tới phần eo nó.

Nhìn thấy đại lâu xung quanh chướng mắt, Aites tùy ý huy vũ cái

kim to lớn một thoáng, một tòa cao ốc bốn năm trăm tầng đồng dạng ngẩng đầu kim sơn đồ ngọc trụ âm vang sụp xuống.

Trong chớp mắt, vô số sinh mệnh như là sâu kiến bị chôn ở bên trong phế tích. Ở trong mắt nó, không có cao thấp quý tiện gì, có chỉ hủy diệt.

Chỗ không xa, bên trên đường phố rộng rãi, có không ít xe tạo hình tĩnh lệ đang tại trên đường phố cực tốc ngang qua, tiếng nổ động cơ vang truyền ra vài dặm xa. Aites chú ý tới những vật liệu nhỏ bé mà lại nhanh chóng kia, ngay sau đó tùy ý đưa ra một chân đạp tới.

Oanh! .

Một tiếng nổ vang kinh thiên ! .

Phương viên vài dặm mặt đất trực tiếp sụp đổ, có xe cộ lúc này liền bị đập trở thành mảnh vỡ. Cũng có xe cộ tốc độ nhanh đến kinh người, vậy mà khó khăn lắm tránh thoát cái giẫm mạnh này.

Nhưng kèm theo một cước này hạ xuống là sóng xung kích đáng sợ vô cùng, một giây sau, sóng xung kích quét sạch bốn phía, vô luận là xe cộ động hay là không động, hoặc là đám người may mắn còn sống sót, toàn bộ trong nháy mắt như đạn pháo đánh bay ra ngoài, trong nháy mắt, liền đâm vào bên trên đủ loại chương ngại vật, hóa thành một đồng bột phấn.

Về phần những cao ốc kia, cũng tại phía dưới một cước này, bị chấn đến chậm chậm sụp xuống. Aites vô tình thu gặt lấy sinh mệnh, một tòa thành thị trung tâm thành phố tại dưới nó tùy ý phá hủy, tại trong vòng một phút liền thành một vùng phế tích.

Ngay tại thời gian nó chuẩn bị tiếp tục khuếch trương phạm vi hủy diệt, bên trên bầu trời xa xôi mấy chục đạo lưu quang hướng nó cực tốc mà đến.

Rầm rầm rầm! .

Chờ lúc nó kịp phản ứng, mấy chục mai đạn đạo đã tạt trên người nó bạo tạc! .

Trong lúc nhất thời ánh lửa ngút trời, mây hình nấm bốc hơi bay lên, tại thời khắc này, nhiệt độ xung quanh Aites đạt tới trăm vạn độ C! .

Tê! .

Một tiếng hí chấn thiên động địa, sóng âm đáng sợ nháy mắt đem lầu cao phương viên mấy chục dặm tất cả đều chấn trở thành vôi phấn, chỉ còn dư lại cốt thép đứng sừng sững ở trong thành thị bụi bặm thấu trời, cũng không ít thi thể đã mất đi sinh mệnh tại bên trong sóng âm biến thành huyết vụ. Mà bên trong mây hình nấm, hắc giáp trên mình Aites chỉ bắt quá biến đỏ một chút. Những công kích này không có thể gây tổn thương đến cho nó, nhưng để nó triệt để phần nộ! .

Lại là một tiếng tê minh, Aites nhảy một cái cao mấy vạn mét! Tiếp đó từ không trung cực tốc hạ xuống, cuối cùng như đạn pháo đùng vào trên mặt đất! .

Oanh! .

Cả tòa thành thị như là phát sinh động đất cấp mười hai vậy, tất cả công trình tất cả kiến trúc đều bị chấn đến bay lên trời, đại địa thì bị chấn đến như là miếng thủy tinh, khắp nơi đều là vết rạn. Theo sau vỏ quả đất bắt đầu sụp đổ, nham tương nước ngầm phun ra ngòi, chỉ bắt quá thời gian nửa phút, cả độ cao tòa thành thị so với mặt biển liền hạ xuống trăm mét, mà bên trong thành thị, càng đã trở thành một đoàn bột nhão.

Chương 913: Hai mươi phút.

Chương 913: Hai mươi phút.

- Vận dụng vũ khí hạt nhân! .

Trong một căn cứ quân sự bí mật, một tên lão giả đầu đầy tóc xám gào thét lên tiếng. Thảm trạng thành thị kia người toàn bộ căn cứ quân sự đều thông qua hình vẽ vệ tinh thấy rất rõ ràng, đã biến thành hành dạng kia, tự nhiên không còn lo lắng khác.

- Thế nhưng vận dụng vũ khí hạt nhân cần... Ngài có phải cần liên hệ... Bên cạnh có người nhẹ giọng phản bác.

- Lập tức, hiện tại liền phóng ra! .

Lão giả tóc xám lớn tiếng gào thét, tại khi nói chuyện, hắn đã dán vào phía trước màn hình. Trên màn hình, quái vật to lớn kia đang nhanh chóng lớn lên, vừa rồi mới chỉ là khổng lồ ngàn mét, giờ đây vậy mà đã đạt đến hai ngàn mét. Phải biết, chỉ mới qua thêm vài phút đồng hồ mà thôi. Càng đáng sợ là nó còn đang lấy tốc độ cực kỳ kinh người sinh sôi, bên trong phế tích đã xuất hiện mấy chục tầng rừng tử lớn cỡ xe tải.

Nhìn thấy một màn này, con người hắn không ngừng co vào, toàn thân lông tơ đều dựng lên. Theo sau, hắn cũng không để ý người khác ý kiến gì, vọt thẳng đến phía trước bệ bắn, đè xuống phóng ra. Trong chớp mắt, một khối đạn hạt nhân to lớn phóng lên tận trời, hướng phương xa kích xạ mà đi.

Nhưng vũ khí hạt nhân căn cứ quân sự không hề dày đặc giống như trụ sở khác, mai đạn hạt nhân này trọn vẹn bay năm phút đồng hồ, mới vừa tới phụ cận quái vật kia. Mà lúc này, trùng tử to lớn kia đã dài đến ba ngàn mét, hình thể to lớn như là núi cao! .

Mắt thấy lấy đạn hạt nhân đánh tới, cự trùng mãnh liệt phát ra một tiếng rít, sóng âm lực xuyên thấu mạnh tới cực điểm nháy mắt hướng bốn phía khuếch tán, những nơi đi qua, vạn vật đều hoá thành bột mịn. Cả xác ngoài đạn hạt nhân kia cũng nháy mắt vụn vụn.

Ầm ầm! .

Mây hình nấm to lớn bốc hơi bay lên, đạn hạt nhân tại bên ngoài mấy ngàn thước cự trùng bạo tạc, lực trùng kích khủng bố đem cự trùng đẩy lui mấy bước, tiếp đó té ngòi tại trên mặt đất.

Tiếp theo mà đến chính là nhiệt độ cao khủng bố cùng phức xạ trí mạng. Nhưng mà, những cái này đối với cự trùng tựa hồ cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng, ngược lại là những tiểu trùng tử kia, hòa tan tại dưới nhiệt độ.

- Tê! .

Đứng lên xong cự trùng lại phát ra một tiếng tê minh, theo sau hướng về một tòa thành thị khác chạy đi.... Một màn này bị lãnh tụ mỗi cái quốc gia toàn thế giới nhìn đến nhất thanh nhị sở. Bất quá thời gian một phút đồng hồ, lãnh tụ các quốc gia liền tổ chức video hội nghị.

- Làm sao bây giờ? Lúc này những đại quốc các người nên đứng ra!
a! .

Có lãnh tụ tiểu quốc khủng hoảng nói.

- Căn cứ máy tính xây mô hình suy tính, quái vật này trong vòng một canh giờ là có thể trưởng thành đến mức độ có thể hủy diệt Đ

ĩa Cầu.

- Cái gì? Một giờ? Một giờ máy bay nước ta cũng bay không tới đâu! .

- Trên thực tế, thời gian cho chúng ta chỉ có hai mươi phút, bởi vì sau hai mươi phút, nó sẽ trưởng thành đến cấp bậc triệt để không sợ vũ khí hạt nhân.

Vừa nói lời này, một đám lãnh tụ đều trầm mặc. Nhưng chỉ bất quá qua mấy giây, liền có người mở miệng nói.

- Không cần suy nghĩ, hiện tại, lập tức, lấy quái vật làm trung tâm, bên trong phương viên năm mươi vạn km, tất cả căn cứ vũ khí hạt nhân đồng thời phóng ra vũ khí hạt nhân, đánh về quái vật, không thành công, tiện thành nhân.

- Thế nhưng như thế... Hơn phân nửa khối đại lục sẽ bị hủy diệt... Đến lúc đó sẽ chết mấy trăm triệu người...

- Im miệng! Ta đã ra lệnh! .

- Về phần... Cư dân sinh hoạt tại vùng đất kia, thông qua đủ loại truyền bá truyền thông báo cho bọn hắn một tiếng a, để bọn hắn... Tại bên trong mười mấy hai mươi phút đồng hồ sinh mệnh cuối cùng, có thể về đến bên cạnh người nhà...

Nói đến đây, cái tiếng kia nghẹn ngào, theo sau bên trong video hội nghị bắt đầu xuất hiện tiếng nỉ non liên tiếp. Nhưng mệnh lệnh vẫn đã truyền đạt xuống dưới, giờ khắc này, toàn cầu cùng thủ đô đạt thành chung nhận thức. Đó chính là không tiếc hết thảy hủy diệt quái vật kia, mà lúc này khoảng cách quái vật kia xuất hiện vẫn chưa tới hai mươi phút... Một lát sau, phía Bắc nào đó quốc gia của Trần Trầm trên biển quảng cáo kiến trúc to lớn tiêu chí tòa thành thị, đột nhiên xuất hiện một đoạn video. Đó là một người lão già mặc quân trang, biểu lộ trang nghiêm xoay người cúi đầu.

- Sự tình quái vật xuất hiện chắc hẳn mọi người cũng đã thông qua tin tức biết được, bởi vì thời gian khẩn cấp, ta nói ngắn gọn. Sinh mệnh các người hiện tại còn không đến hai mươi phút, thượng tầng để bảo đảm Địa Cầu không bị hủy diệt, quyết định vận dụng đạn hạt nhân oanh tạc kiểu bao trùm. Quái vật kia hai mươi phút có thể trưởng thành đến mức độ đạn hạt nhân không cách nào hủy diệt, cho nên đây là biện pháp duy nhất, mà đến lúc đó, các người cũng sẽ bị liên lụy, cũng không ngoại lệ. Đây không phải trò đùa, thật xin lỗi. Mặt khác, không cần khủng hoảng, không cần rối loạn, không cần đem hai mươi phút sinh mệnh cuối cùng lãng phí ở bên trên sự tình không cần thiết. Nếu như Địa Cầu có thể trốn qua một kiếp này, lịch sử sẽ nhớ kỹ các người.

Loại trừ cái màn ảnh khổng lồ kia ra, tất cả con đường khác tất cả cũng đều truyền bá cái video này. Hơn phân nửa đại lục, người và i trăm tòa thành thị rất nhanh tất cả liền biết tin tức này.

Rất nhanh, vài trăm tòa thành thị liền lâm vào khủng hoảng. Như khủng hoảng không tiếp tục bao lâu liền biến mất, bởi vì hình ảnh tất cả màn hình kia biến thành đại quái vật đang nhanh chóng trưởng thành. Nhìn xem hình tượng dữ tợn kia, nghe lấy tiếng tê minh sắc bén kia, tuyệt đại bộ phận người rất nhanh tiếp nhận hiện thực.

Một vài người làm việc gần người nhà buông xuống việc trong tay, nhanh chóng trở về bên cạnh người thân. Về phần một vài người i khoảng cách xa, không quay về kịp thì lấy ra điện thoại máy tính, liên thông cùng người nhà....

Trong góc thành thị, một kẻ lang thang quần áo dơ dáy bản thủ n gắng đầu nhìn quái vật to lớn trên màn hình nhà chọc trời xa xa, khe khẽ thở dài, tiếp đó lẳng lặng ngồi tại ven đường, ôm lấy chó hoang một mực bồi bạn hắn kia. Bên cạnh người đến người đi, cảnh sát giao thông vẫn không có rời khỏi, còn đang chỉ huy xe cộ đến đi vội vàng, chạy về nhà. Nhìn xem những xe cộ người đi đườn

g kia, trong ánh mắt kẻ lang thang tràn đầy mờ mịt. Nhà loại vật này, hẳn rất sớm đã không còn, hai mươi phút sinh mệnh cuối cùng này, phải làm gì đây? .

Ô ô ô...

Đúng lúc này, chó hoang trong ngực hẳn đưa ra lưỡi, nhẹ nhàng liếm liếm mặt hẳn. Kẻ lang thang cúi đầu xuống, nhìn xem đại hắc cầu kia gầy gàn giống như hẳn, toàn thân bản thủ, ánh mắt thân thiết, nao nao, tiếp đó đột nhiên nở nụ cười, đem đại hắc cầu ôm chặt hơn chút nữa. Phía sau lúc này truyền đến một tiếng có chút vui vẻ.

- Thực sự không chuyện gì làm thì đi vào ăn bữa cơm no a! Tùy tiện ăn.

- Lão tử chạy về nhà!

Một bên khác, trong biệt thự một chỗ thành thị đỉnh tiêm, một lão nhân yên tĩnh nằm ở bên trên ghế, nhìn xem bầu trời xanh thẳm. Bên cạnh một tên trung niên nhân âu phục phẳng phiu nhìn xem lão nhân nhàn nhã như thế, vội vàng vô cùng nói.

- Chủ tịch, máy bay trực thăng đã chuẩn bị xong cho ngài! Ngài tranh thủ thời gian đăng ký a! .

- A, Tiểu Lý, có gì hữu dụng thì sao? Không kịp.

Lão nhân lưng lay ghế dựa phía dưới, tiếp đó liếc điện thoại bày ở bên cạnh một chút. Trung niên nhân thấy vậy hận hận dậm chân, quay người liền hướng về chỗ sân bay không xa tiến đến. Hẳn chân trước đi, điện thoại di động bên cạnh lão nhân vang lên. Nhìn thấy dãy số quen thuộc kia, lão nhân lộ ra một nụ cười, đề xuống nút trả lời.

- Cha, nghe nói ngài chỗ ấy xảy ra chuyện! Thừa dịp vài phút cuố

i cùng này, ngài nhanh thông báo đi chúc một chút a? .

Nghe nói như thế, nụ cười lão nhân đột nhiên cứng đờ, cái ghế nằ
m kia cũng đình chỉ lay động. Trong điện thoại di động người kia
còn đang tự quyết định.

- Cha, ngài mau nói chuyện a, công ty này có không ít công lao t
a, phân ta năm mươi phần trăm cổ phần cũng hợp lí a? .

- Aiz...

Thở dài một tiếng, lão nhân ngắt điện thoại, ánh mắt có chút mê
mang, biệt thự vô cùng to lớn giờ phút này phảng phất như một to
à lao tù to lớn, để hắn có chút thở không nổi. Lại qua mấy giây, đi
ện thoại lại vang lên, lão nhân xem xét, là video mời. Lựa chọn tiế
p nhận xong, một nam một nữ hai người rưỡi đại oa tiểu hài đang
tạ trong video một cái nước mũi một cái nước mắt oa oa khóc lớ
n, đây là ngoại tôn cùng ngoại tôn nữ hắn ở nước ngoài du lịch. M
à nữ nhi của hắn thì tại phía sau hai người oa oa âm thầm rơi lệ.

- Ông ngoại, người không được chết! .

Lời nói hài tử mặc dù nói trực tiếp, nhưng trên mặt lão nhân cũng
chỉ lộ ra mỉm cười hiền lành.

- Không có việc gì, ông ngoại già, cả đời này cũng đáng, sau này
các người phải sống sót thật tốt, nghe lời mẹ nói biết chưa.

- Không! Không được! .

Ngoại tôn khóc trở thành mặt hoa, trên tay còn cầm một cái đồ ch
ơi đồ biến hình, tiếp đó vô luận hắn lay động thế nào, đồ biến hìn
h kia cũng không có bất kỳ cái phản ứng gì. Nhìn thấy một màn n
ày, khöhe mắt lão nhân mơ hồ có chút ướt át. Thân ở biệt thự to nh
ư vậy, hắn từng cho rằng chính mình có hết thảy, nhưng lúc này, h
ắn mới biết được cái gì mới là chân chính có. Còn tốt, tuy vừa rồi

có chút chật vật, nhưng lúc gần đi cũng không phải không có gì c
ả.

Chương 914: Không gì hơn cái này.

Chương 914: Không gì hơn cái này.

Trong nháy mắt, qua mười lăm phút. Trên đại lục vài trăm tòa thà
nh thị đã dần dần yên tĩnh trở lại, trên đường phố chỉ còn dư lại m
ột vài người đáng thương mờ mịt không chỗ về còn đang chẳng c
ó mục đích đi lại. Mà lúc này, trên màn ảnh cao ốc hình ảnh đột n
hiên biến đổi, biến thành hình ảnh vô số đạn hạt nhân phóng ra. S
uu suu suu! .

Từng mai từng mai đạn hạt nhân đại biểu lực lượng hủy diệt cao c
ấp nhất nhân loại phóng lên tận trời, hướng về cùng một nơi kích
xạ mà đi. Nhìn xem một màn này, tình lữ ôm nhau chặt hơn.

Người cách xa ở nơi tha hương đất khách quê người liên thông vi
deo với người nhà thì ngắt video, bọn hấn sợ chết bộ dáng quá kh
ó nhìn, lưu lại bóng ma tâm lý cho người trong nhà. Cũng có gan l
ớn, còn tại trong quán Internet chơi game, điên cuồng gõ bàn phí
m.

- Mẹ, lão tử còn thời gian năm phút đồng hồ, tranh thủ thời gian đ
ánh boss! .

- Người anh em, người đang ở chỗ ấy sao? Nhanh đi bồi nhà ngư
ời đi, không đáng lúc này còn chơi game.

Đồng đội cùng địch nhân đồng thời khuyên nhủ.

- Ta chính là cô nhi, làm gì có người nhà, các người yên tâm, ta x uất thân đủ để trở thành mô bản nhân vật chính, đợi một chút tất n hiên xuyên qua thế giới khác, sau này tiền đồ vô lượng, tung hoàn h một giới, các người vẫn nên suy nghĩ chính các người một chút a, đánh boss, tranh thủ thời gian đánh boss.....

Tất nhiên, càng nhiều người thì đưa ánh mắt tụ tập tại bên trên nh ững đạn hạt nhân phóng ra kia, bọn hắn muốn xem bọn hắn hi sin h đến cùng có đáng giá hay không.

Thời gian năm phút đồng hồ rất ngắn, nhưng giờ phút này lại biến thành dị thường dài đằng đẵng. Máy trăm tòa thành thị, vài trăm t riệu nhân khẩu nín thở, chờ mong một màn long trời lở đất kia....

Mà giờ khắc này, cự trùng Aites cũng mơ hồ cảm ứng được uy hi ếp, ngừng phi hành, rơi vào một ngọn núi bên cạnh. Độ cao ngọn núi này hơn một ngàn mét so với mặt biển, nhưng giờ đây cũng k hông có cao tới đâu gói nó.

Sau khi dừng lại, Aites không ngừng mà nhìn đông tới nhìn tây, tí nh toán phát hiện nguy hiểm kia ở đâu, nhưng vô luận nó nhìn thế nào, đều nhìn không ra dị thường. Nó sinh hạ những cự trùng kia giờ phút này cũng thay đổi đến xao động bất an, bắt đầu điên cuồ ng đảo, tính toán chui xuống dưới đất.

Tê! .

Tại phía dưới loại áp lực này, Aites nhịn không được ngửa mặt lê n trời tê mình. Ngay tại trong tích tắc nó ngẩng đầu, khóe mắt nó l iếc về lưu quang xa xa kích xạ mà đến. Lưu quang kia nó hết sức quen thuộc, hai mươi phút trước từng kém chút thương đến nó, bá t quá lại bị nó phá hủy. Lúc ấy nó có thể phá hủy, hiện tại càng kh ông cần nhiều lời. Ngay tại thời gian nó chuẩn bị lập lại chiêu cũ,

lại lần nữa hủy diệt lưu quang kia. Xa xa trong tầng mây đột nhiên xuất hiện số lượng lớn đuôi mây. Con người to lớn Aites bắt đầu nhanh chóng co vào, số lượng đuôi mây nhiều đáng sợ, số lượng có tới hơn ngàn! .

Nhìn thấy một màn này, nó trong mắt bắt đầu toát ra khủng hoảng bản năng.

Tê! .

Một tiếng hí truyền ra, hai đạn hạt nhân dựa vào nó gần nhất trực tiếp bạo tạc! .

Sóng xung kích cường đại nhắc lên cho nó một trận lão đảo, đồng thời cũng cắt ngang nó tê minh. Theo sau hơn ngàn mai đạn hạt nhân như là trời mưa rơi vào chung quanh nó! .

Ầm ầm! Ầm ầm! .

Từng tiếng bạo tạc kinh thiên động địa vang lên! Núi cao ngàn mét trực tiếp phân giải biến mất không thấy gì nữa! .

Vô số mây hình nấm tại xung quanh Aites bốc lên, cũng không lâu lắm liền tạo thành một đạo phong bạo khủng bố trùng kích, hướng bốn phía nhanh chóng khuếch tán, những nơi đi qua, núi lở đất mòn, không có gì không hủy! Cả thổ nhưỡng đều bị oanh trở thành trạng thái nguyên tử! .

Vừa bắt đầu mọi người còn có thể nhìn thấy một chút hình ảnh, cuối cùng chỉ có thể nhìn thấy một đoàn bạch quang loá mắt, phản quang phát như nơi đó rơi xuống một vàng mặt trời vậy.

Người vài trăm tòa thành thị kia nhìn bạch quang trên màn ảnh, cảm thụ được xung quanh đột nhiên bắt đầu nổi lên gió lớn cùng cơn mưa trời dị tượng, biết đại nạn mình đến. Lúc đầu mọi người còn tương đối yên tĩnh chung quy cũng đã nhẫn nhịn không được sợ hãi

i thời gian tử vong tiến đến, bắt đầu ôm người thân cận nhất lên tiếng khóc lớn, đồng thời nói xong một vài lời nói ly biệt.

Vừa chờ chết này chính là hơn hai phút đồng hồ, nhưng sóng xung kích hủy diệt bên trong tưởng tượng không có tới tới, cả gió xung quanh vậy mà cũng ngừng. Lại nhìn xa xa bầu trời, chẳng biết lúc nào, chỗ có dị tượng biến thành một vòng mặt trời, bay lên tới bên trên bầu trời.

- Cái này... Đây là... Tất cả mọi người nhìn hướng vòng mặt trời kia, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, cả lãnh tụ các quốc gia thời gian chú ý chuyện này cũng là như thế. Cho đến bọn hắn đem hình ảnh bên trên màn ảnh phóng đại gấp trăm lần, vậy mới chú ý tới... Phía dưới vòng mặt trời kia, dường như có một bóng người! .

Người kia một tay chống trời, hơn ngàn mai đạn hạt nhân bạo tạc tạo thành sóng xung kích khủng bố vậy mà không phá nổi cái tay kia, phảng phất như cái tay đó là lạch trời! .

Bên trên lạch trời là vô tận hủy diệt, phía dưới lạch trời là yên ổn người an! .

Một tay ngăn cách thiên địa! .

Cả quái vật to lớn kia đều ngồi trên mặt đất, ngơ ngác nhìn hướng người phía trên kia.... Cái này là nhân loại sao? .

- Fuck! Đây là thượng đế! .

- Thần linh!

- Uy lực đạn hạt nhân, không gì hơn cái này.

Trần Trầm nhìn xem quang mang loá mắt phía trên cười nhạt nói. Tại trong bàn tay hắn, ngàn viên đạn hạt nhân đã bạo tạc kia cứ thế bị hắn cứ thế mà áp xúc trở về. Đối với phạm nhân mà nói, hơn

ngàn mai đạn hạt nhân này có lẽ là tai hoạ tính chất hủy diệt. Như ng đối với hấn tới nói, cũng chỉ không sai biệt lắm như tiểu hài nh i thổi bóng ngâm nước. Bong bóng xối vào trong bàn tay hấn có t hể lật đợc nổi sóng gió gì? .

Đừng nói là tạo thành nguy hại, cả bạo cũng bạo không đợc, chỉ có thể biệt khuất tại trong bàn tay hấn mạnh mẽ đâm tới.

- Thu! .

Một tiếng nói nhỏ, Trần Trầm hơi chút gia tăng lực lượng, hơn ng àn mai bạo tạc đạn hạt nhân liền bị hấn áp súc trở thành bóng đá c ỡ lớn, rơi vào nơi lòng bàn tay hấn, nhu thuận đến mức không thể lại nhu thuận. Theo sau hấn nhìn hướng đại trùng tử bị kinh sợ ph ía dưới kia.

Cự trùng Aites cũng chú ý tới ánh mắt Trần Trầm, trong đầu dực vọng hủy diệt thúc đẩy hấn phát ra một tiếng rít, tiếp đó không ch út do dự quơ cái kìm to lớn hắc giáp hướng về phía trên sinh vật n hỏ bé kia trảm kích.

Trần Trầm lờm liếc, đầu ngón tay bắn ra một đạo kinh khí, liền đ em kìm lớn hắc giáp kia chấn tan thành mây khói.

Aites đột nhiên bị thương nặng, lập tức há to miệng, ngửa mặt lên trời thê thảm tê mình. Nhưng mà, một giây sau, nó liền kêu không đợc, bởi vì đạo nhân ảnh phía trên kia đã đến phụ cận nó, đồng t hời đem khối cầu áp súc vừa rồi kia nhét vào trong miệng nó.

- Ấy...

Một tiếng quái dị từ trong miệng nó truyền ra, Aites chỉ cảm thấy thân thể nóng rực vô cùng, phảng phất như muốn nổ tung vậy. Th eo sau, nó liền thật nổ tung, lửa cháy hùng hực từ trong cơ thể nó thoát ra, bất quá mấy hơi thở, nó liền biến thành một đồng thit nh ão đốt cháy khét, tán lạc xung quanh lại bị sóng xung kích tàn phá

bốn phía qua bên trên bình nguyên.

- Tan! .

Nhìn một đồng thịch nhão phía dưới, Trần Trầm nói nhỏ. Tiếng nói vừa ra, đất bằng thổi lên một trận gió nhẹ, những nơi gió nhẹ đi qua, vô luận là thịch nhão, hay là tiểu trùng tử không chết, tất cả đều tan thành mây khói. Cùng lúc đó, núi lớn vừa rồi bị dẹp yên đột nhiên nhô lên, từng khỏa đại thụ mọc lên như nấm sinh trưởng. Nửa phút đồng hồ sau, bên trong phương viên mấy ngàn dặm liền khôi phục tướng mạo lúc trước, phẳng phất như cái gì cũng chưa từng xảy ra vậy.

Chương 915: Lưới.

Chương 915: Lưới.

Vệ tinh camera theo dõi một màn này, sau đó hình ảnh chiếu đến toàn bộ các nơi trên thế giới. Mọi người lúc đầu lâm vào trong tuyệt vọng nhìn bóng người trên màn ảnh trôi nổi trong hư không kia, trong lúc nhất thời đều ngốc tại chỗ, có chút không dám tin tưởng. Lãnh tụ các quốc gia trước hết nhất phản ứng lại, tranh thủ thời gian ra lệnh.

- Phóng đại! Nhanh phóng đại!

Rất nhanh, trên màn hình các nơi bóng người bắt đầu không ngừng phóng đại, một lát sau, một bóng lưng mặc áo trắng, bông bành như tiên xuất hiện tại trong mắt mọi người.

- Tiên Nhân... Trong truyền thuyết Tiên Nhân!

- Tiên Nhân thật tồn tại!

Không ít người cao giọng hô, theo sau cảm động lệ nóng doanh tròng. Lúc này, toàn bộ thương khung đột nhiên vang lên một cái tiếng.

- Gần đây toàn bộ vũ trụ khả năng cũng sẽ không thái bình, các ngươi tự giải quyết cho tốt.

Tiếng nói vừa ra, bóng lưng bạch y trên màn hình kia đột nhiên có chút quay người bên cạnh, nhìn về một cái, đồng thời lộ ra bên mặt tuấn mỹ như vẽ vậy.

- A!

Một tiếng cười khẽ vang vọng giữa thiên địa, lại nhìn trên màn hình, người áo trắng kia đã biến mất không còn tăm tích....

Thoát ly vệ tinh theo dõi, Trần Trầm từ bên trong tiểu thế giới tìm hai tên Tiên Nhân đáng tin lưu tại trên địa cầu. Địa Cầu chung quy quá xa xôi, không có cự trùng quá mức cường đại phủ xuống. Vừa rồi cự trùng kia tuy nhìn đến dọa người, nhưng luận thực lực, kỳ thực đều kém xa Phạm Tiên. Cho nên lưu hai người Tiên Nhân tại nơi này, đủ để bảo vệ Địa Cầu an nguy. An bài tốt hết thủy, Trần Trầm trước dùng hệ thống truy lùng, xác định xung quanh Thái Dương hệ rất xa cũng không có uy hiếp, vậy mới hướng về phương hướng chỗ Chí Tôn trùng tộc kia tồn tại thuận di mà đi....

Mấy hơi thở phía sau.

Trần Trầm đã đi tới phía sau Bất Diệt Minh Đế cùng Lục Đậu, lúc này cách hẳn rời đi cũng mới khó khăn lắm qua nửa canh giờ mà thôi. Lúc này Bất Diệt Minh Đế đang cùng trùng tộc Chí Tôn to lớn

n kia triển đấu. Bất quá không thể không nói, Bất Diệt Minh Đế v
ú em này lực công kích quả thực có hạn, chiến đến bây giờ, cũng
không thể thương đến trùng tộc Chí Tôn kia may mắn.

Về phần Lục Đẩu, thì tại bên cạnh mượn danh tiếng, cũng không
có đại thành tích gì. Phát giác được Trần Trầm trở về, mặt mo Bất
Diệt Minh Đế có chút kéo không xuống, liên tiếp sử xuất bốn loại
châm ngôn loại công kích khổng chế hẳn không thể trọn vẹn nắm
giữ, hướng về trùng tộc Chí Tôn kia đánh tới.

Trần Trầm thấy vậy không vội vã xuất thủ, hẳn cũng muốn nhìn
một chút trùng tộc đến cùng sở trường thủ đoạn gì. Bốn đạo lực l
ượng châm ngôn bay ra xong, trùng tộc Chí Tôn chiếm cứ như là
lỗ đen kia căn bản không có động tác gì. Ngược lại là hàng trăm tr
iệu tiểu trùng tử kia sôi trào lên, người trước người sau hướng về
bốn đạo công kích kia đụng tới.

Cùng lúc đó, trùng tộc Chí Tôn trốn ở phía sau vô số trùng tử tron
g mắt đột nhiên xuất hiện một đạo châm ngôn. Châm ngôn này vừ
a ra, hàng trăm triệu tiểu trùng tử đột nhiên xuất hiện một đạo mạ
ng lưới to lớn. Một giây sau, bốn đạo công kích liền đâm vào bên
trên lưới trùng.

Tê! Tê! Tê!

Đủ loại tiếng côn trùng kỳ dị kêu vang liên tiếp, mà bốn đạo công
kích thì thông qua lưới trùng phân tán đến trên mình mấy trăm tri
ệu trùng tộc.

Bất Diệt Minh Đế công kích vốn cũng không phải là lực lượng ch
âm ngôn hoàn chỉnh, giờ đây lại bị mấy trăm triệu trùng tộc chia s
ẻ thương tổn, uy lực kia quả thực có hạn.

Cũng không lâu lắm, bốn đạo công kích liền biến mất tại bên tron
g lưới trùng. Mà liền một đoạn thời gian ngắn ngủi này, trùng tộc
Chí Tôn kia lại loại bỏ số lượng lớn trùng tử.

Nhìn xem một màn này, Bất Diệt Minh Đế thối lui đến phía sau Trần Trầm, sắc mặt khó coi nói.

- Trần Trầm đạo hữu, ta người này không thích sát sinh, thứ này vẫn nên giao cho người đi.

Trần Trầm cười cười không có mở miệng rơi xuống mặt mũi Bất Diệt Minh Đế, mà chỉ trực tiếp hướng về trùng tộc Chí Tôn kia bay đi. Ven đường những trùng tử kia đang muốn kết lưới, thân hình Trần Trầm lóe lên, trực tiếp thuận di đến phía trước trùng tộc Chí Tôn.

Nói thật, trùng tộc Chí Tôn lớn cỡ Thái Dương hệ, Trần Trầm đứng tại trước mặt nó, cũng không lớn bằng một tế bào bên trên thân người ta. Nhưng trùng tộc Chí Tôn cũng đã cảm giác được nguy cơ, nhanh chóng thụt lùi về sau.

- Châm ngôn có thể phân tán công kích...

Trần Trầm tự lảm bảm, theo sau hắn mãnh liệt vung tay lên, Hình Đồ hào chiến hạm biến thành mấy trăm ngàn kiện Đại Đạo Chí Bảo xuất hiện tại phía sau hắn, trong chớp mắt, phía sau hắn liền bị bảo quang tràn ngập. Ngay sau đó châm ngôn chữ Bình bay ra, gia trì tại bên trên mấy trăm ngàn kiện Đại Đạo Chí Bảo.

Bảo quang phân tán nháy mắt biến đổi thành loá mắt vô cùng, hợp tại một chỗ biến thành một khóa hằng tinh. Hằng tinh quang mang vạn trượng, mỗi một đạo quang mang đều đại biểu một đạo công kích, hướng về trùng tộc Chí Tôn công kích mà đi.

Trùng tộc Chí Tôn thấy vậy mở ra miệng rộng còn muốn lớn hơn tinh cầu, nháy mắt liền có vô số cự trùng từ cuối cùng trong miệng nó phun tới. Rất hiển nhiên, những cự trùng này đều là nó dự trữ, mỗi một con đều có thể so thực lực cấp bậc Tiên Vương.

Chỉ bất quá mấy hơi thở, nó liền phun ra mấy trăm ngàn đầu ra. Mấy trăm ngàn sinh vật cấp bậc Tiên Vương, nếu Tiên Đế không ra, vài phút cũng có thể diệt đi tam giới. Dù là Trần Trầm nhìn thấy một màn này đều có chút tê cả da đầu. Chỉ là một trùng tộc Chí Tôn mà thôi, trong bụng liền trốn nhiều tồn tại kinh khủng như vậy, trùng tộc Nữ Đế kia đến cùng là thực lực cỡ nào?

Mấy trăm ngàn cự trùng đối mặt với vạn đạo lưu quang Trần Trầm, rất nhanh lại kết thành một tấm võng lớn, ngăn tại phía trước trùng tộc Chí Tôn.

Vô số Đại Đạo Chí Bảo được châm ngôn chữ Binh gia trì tất nhiên lợi hại, nhưng cũng không phá nổi cái phòng ngự này. Mắt thấy bộ hạ chính mình ngăn lại công kích, trùng tộc Chí Tôn phát ra một tiếng tê mình kinh thiên, toàn thân trên dưới lại lần nữa bay ra mấy trăm triệu trùng tộc hơi chút nhỏ yếu, hướng về Trần Trầm đi ánh tới.

Những trùng tộc này tại không trung liền được châm ngôn kỳ dị kia gia trì phía biến thành một cái lưới lớn. Chờ vài giây đồng hồ sau, lưới lớn đã đem trên dưới tả hữu bốn phương tám hướng Trần Trầm tất cả đều bao vây lại.

Trần Trầm theo bản năng liền muốn thuận di, nhưng thần niệm thời động lúc này mới phát hiện thần thức không cách nào xuyên qua lưới lớn kia. Nguyên lý thuận di là tại địa phương khác ngưng tụ ra một cỗ nhục thân, tiếp đó Nguyên Thần phủ xuống. Giờ đây thần thức không cách nào đến, vậy Nguyên Thần tự nhiên cũng không cách nào phủ xuống. Mắt thấy lưới lớn kia càng ngày càng gần đến, trong đầu Trần Trầm đột nhiên nghĩ đến một cái công pháp đã từng sử dụng.

- Thiên Ma Cộng Tu đại pháp.

Một tiếng quát khế, quanh nháy Trần Trầm xung mắt bị hắc quang bao phủ, theo sau giữa hắc quang bắn ra vô số ma chủng, đánh

về những cự trùng kia. Nhưng mà, số lượng cự trùng thực sự quá kinh người, Trần Trầm toàn lực thôi động công pháp, cũng mới k hó khăn lắm đánh ra mấy trăm vạn ma chủng. Mấy trăm vạn ma c hủng nháy mắt liền không chế mấy trăm vạn cự trùng. Trần Trầm cũng không khách khí, trực tiếp để ma chủng toàn lực thôn phệ tu vi cự trùng, tính toán hút chết những cự trùng này, được bổ sung x ong, lại không chế ma chủng thôn phệ cự trùng khác. Nhưng mà, l úc này cảnh tượng kỳ dị phát sinh, Lưới to lớn kia lại lần nữa phát huy tác dụng!

Mấy trăm triệu cự trùng tu vi vậy mà theo lưới quán thấu đến tron g cơ thể mấy trăm vạn cự trùng kia, bảo trụ tính mạng bọn chúng!

Trần Trầm thấy vậy ánh mắt mãnh liệt sáng lên, lực lượng tu vi k hủng bố trở về rót đến trong cơ thể hắn, để hắn nhìn không được ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng!

- A!

Một giây sau, một cái chữ Pháp to lớn từ sau lưng của hắn dâng lê n! Mấy trăm vạn ma chủng bỗng nhiên hào quang tỏa sáng, biến t hành mấy trăm vạn lỗ đen, tại trong cơ thể những cự trùng kia nổ tung!

Chương 916: Hợp tác.

Chương 916: Hợp tác.

Vù vù!

Kèm theo một tiếng nổ vang quái dị, mấy trăm triệu cự trùng tạo thành lưới lớn hào quang tỏa sáng, lực lượng tu vi tất cả cự trùng tất cả đều hướng về mấy trăm vạn lỗ đen kia hội tụ mà đi. Mà Trần Trầm chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng sôi trào mãnh liệt hướng về chính mình va chạm đến, cũng không lâu lắm, toàn thân hắn liền bắt đầu tan phát hồng quang!

Dần dần, chữ Pháp đỉnh đầu hắn kia tròn vẹn thành hình, trở thành một châm ngôn hoàn chỉnh!

Chữ Pháp vừa thành hình, mấy trăm vạn lỗ đen mãnh liệt nổ tung, cuối cùng biến thành một cái vực sâu đáng sợ lớn cỡ tinh hệ. Mà lực lượng tu vi mấy trăm triệu cự trùng kia căn bản không nhận không chế, tất cả đều hướng về vực sâu mạnh vọt qua.

Tròn vẹn một tích tắc không chế châm ngôn Chữ Pháp kia, lực lượng tu vi bành trướng như là sóng lớn liền đối với Trần Trầm triệt để mất đi tác dụng. Vô tận lực lượng tu vi tại đỉnh đầu hắn ngưng kết, cuối cùng biến thành một khóa quang cầu màu đen.

- Đi!

Một tiếng quát khê, quang cầu màu đen như là sao băng hướng về trùng tộc Chí Tôn đánh tới. Mà lúc này mấy trăm triệu cự trùng tạo thành lưới lớn kia tất cả đều đã bị hút đến hấp hối, làm sao có thể ngăn cản được loại công kích này?

Cho nên trong nháy mắt, quang cầu màu đen liền như là lưới đao xuyên giấy vậy oanh phá cái lưới lớn kia, đánh vào trên mình trùng tộc Chí Tôn.

Oanh!

Một tiếng nổ không cách nào hình dung truyền ra, quang cầu màu đen cực tốc bành trướng, trong chớp mắt bành trướng đến lớn cỡ

nửa cái tinh hệ, tại trên mình trùng tộc Chí Tôn âm vang nổ tung.

- Tê!

Tiếng hí thảm liệt vô cùng từ trong miệng trùng tộc Chí Tôn truyền ra, thân thể nó to lớn vô cùng kia tại thời khắc này cũng không chịu nổi trùng kích, tại trong vũ trụ không bị khống chế xoay chuyển lên.

Nhìn thấy một màn này, Trần Trầm đưa ánh mắt đặt ở bên trên một trương Lưới khác, cái lưới kia được mấy trăm ngàn trùng tộc cường đại cấp bậc Tiên Vương cấu thành, lúc này đang cùng mấy trăm ngàn kiện Đại Đạo Chí Bảo mình giăng co.

Không do dự, Trần Trầm lập lại chiêu cũ, toàn lực thi triển Thiên Ma Cộng Tu đại pháp, tại phía dưới chân ngôn chữ Pháp gia trì này háy mất phân hoá ra vô số ma chủng. Những ma chủng này trong nháy mắt liền bám vào tại trên mình những trùng tộc cường đại kia, tiếp đó bắt đầu điên cuồng thôn phệ.

Loại uy lực này, cảnh tượng bực này, chỉ sợ cả người lúc trước tạo ra Thiên Ma Cộng Tu đại pháp cũng không nghĩ tới. Bởi vì Trần Trầm sử dụng ra uy lực đã vượt xa hạn mức cao nhất công pháp này.

Mấy trăm ngàn trùng tộc cường đại cũng không chịu nổi Thiên Ma Cộng Tu đại pháp được gia trì qua thôn phệ, cũng không lâu lắm tuyệt đại bộ phận trong đó liền bị mất mạng.

Những lực lượng tu vi trùng tộc này tự nhiên lại rơi xuống trong tay Trần Trầm. Nhìn trùng tộc Chí Tôn phía xa còn đang lăn lộn, Trần Trầm một cái thuận di liền đi tới phía trước Chí Tôn kia, tiếp đó đem lực lượng tu vi khủng bố vừa rồi ngưng tụ ra toàn bộ oanh đến trong cơ thể Chí Tôn kia.

Cùng lúc đó, xa xa mấy trăm ngàn kiện Đại Đạo Chí Bảo cũng cù

ng nhau đem công kích hội tụ đến trên mình trùng tộc. Trong chớp mắt, trùng tộc Chí Tôn toàn thân sáng lên quang mang loá mắt tột cùng, cuối cùng một tiếng ầm vang, như là hằng tinh to lớn bạo tạc, hủy diệt tại trong vũ trụ....

Chờ hết thủy phong tình sóng tĩnh, đã là một khắc đồng hồ sau. Trần Trầm từ trung tâm vụ nổ tìm tới một mặt lưới, thông qua hệ thống giám định, bảo vật này tên là Tán Thần Vỡng, chính là một kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo. Về phần nó tạo thành châm ngôn, hẳn là Lưới.

- Trần Trầm, ngươi vừa rồi lại nắm giữ một loại châm ngôn, đúng không?

Bất Diệt Minh Đế lúc này bu lại, trong mắt tràn đầy ánh sáng. Khung cảnh chiến đấu vừa rồi tất cả đều bị hắn xem ở trong mắt, nói thật nếu không phải thời khắc máu chót, châm ngôn kia trọn vẹn t hành hình, trùng tộc Chí Tôn kia chưa chắc sẽ vẫn lạc nhanh như vậy.

- Đúng, châm ngôn Pháp, châm ngôn này tương đối lợi hại.

Trần Trầm cười nhạt nói. Cái châm ngôn chữ Pháp này có thể để hắn lĩnh ngộ hết thủy công pháp, đồng thời gia trì uy lực công pháp. Mà phối hợp Thiên Ma Cộng Tu đại pháp, vậy đơn giản là khắc tinh trùng tộc.

Trùng tộc chỗ cường đại ở nào? Đơn giản là số lượng kinh người. Trên thực tế, thực lực thân thể bọn chúng không mạnh, cũng chính vì vậy, bọn chúng mới dễ dàng bị ma chủng Thiên Ma Cộng Tu đại pháp xâm nhập.

Nghe được Trần Trầm nói, Bất Diệt Minh Đế sợ hãi than nói.

- Ta liền biết ngươi có chỗ đặc thù, lúc trước vô luận là Minh Thần hay là Thái Thượng Tiên Đế, lĩnh ngộ đạo châm ngôn thứ hai đ

ều hao phí tâm sức to lớn, mà người thành tựu Tiên Đế mới bao lâu, giờ đây lại lĩnh ngộ đạo thâm ngôn thứ hai.

- Ha ha...

Trần Trầm cười khẽ một tiếng không có phản bác, giờ đây việc cấp bách, là tìm một chỗ địa phương yên lặng rời xa hệ ngân hà, hiến tế Tán Thần Võng kia, nếu như có thể, đem Phong Thần Ma Quan cũng cầm qua, cùng nhau hiến tế....

Cùng lúc đó. Vũ trụ bên trong cái tinh hệ nào đó, trùng tộc Nữ Đế hình thể vô cùng to lớn đột nhiên cảm ứng được cái gì, theo bản năng nhìn hướng một cái hướng khác. Mà tại trước mặt nó chỗ không xa, còn đứng thẳng một người khổng lồ đáng sợ hình thể có thể so hàng tinh.

- Nữ Đế đại nhân, đã xảy ra chuyện gì sao?

Người khổng lồ kia gặp trăm con mắt trùng tộc Nữ Đế đồng thời nhìn hướng phương xa, trong mắt càng tràn ngập vẻ kinh ngạc, nhìn không được mở miệng hỏi.

- Không có việc lớn gì, chết một tên thủ hạ, người nói tiếp.

Một tiếng giống như là ác quỷ từ trong miệng trùng tộc Nữ Đế phun ra, tại khi nói chuyện, trên trăm con mắt kia cũng dời đi tầm mắt, lại lần nữa hội tụ đến trên thân cự nhân.

- Giới chủ nhà ta nói người nắm giữ chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia có thể rõ ràng cảm ứng được vị trí chúng ta những Chí Tôn này, chúng ta nếu như một mực truy tìm hắn, thế tất lại ở dưới hắn khống chế cùng Chí Tôn khác gặp nhau, đồng thời đến ma sát, vậy cuối cùng ai cũng sẽ không có kết quả tốt.

Người khổng lồ chậm rãi mà nói. Tuy hình thể hắn vô cùng to lớn, nhưng lại không chút nào lộ ra ngu dốt, ngược lại trên mặt tràn

đầy quang mang trí tuệ.

- Vậy người nói làm sao bây giờ? Sau này làm sao mới có thể gặp nhau bình an vô sự sao?

Trùng tộc Nữ Đế lạnh lùng hỏi. Người khổng lồ kia trả lời.

- Ý giới chủ hấn là liên hợp! Giờ đây thế giới này trộn lẫn tạp loạn cá quá nhiều, một chút hai đạo Chí Tôn ba đạo Chí Tôn cũng muốn nhúng tay sự tình chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, thật sự là chuyện cười. Giới chủ hấn suy đoán trước cùng các người trùng tộc liên hợp, bình định những tạp ngư này, xong lại đối phó người nắm giữ chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia.

Trùng tộc Nữ Đế nghe vậy trầm mặc. Người có chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia nếu có thể cảm ứng được vị trí bọn hấn, vậy trong thời gian ngắn tự nhiên không cách nào bắt được. Đã như vậy, xác thực có lẽ trước tiên đem đám gia hỏa vương bản t hanh trừ. Nhưng cùng Cự Linh tộc hợp tác, có thể ổn thỏa sao?

Cuối cùng Cự Linh giới chủ là bảy đạo Chí Tôn, thực lực so với nó còn mạnh hơn một cấp. Ngay tại thời gian nó do dự, người khổng lồ kia đột nhiên lại nói.

- Nếu như Nữ Đế đại nhân không nguyện ý cùng giới chủ chúng ta hợp tác, vậy giới chủ chúng ta chỉ có thể đi tìm Chí Tôn khác, theo ta được biết, giờ đây bên trong thế giới này, vẫn có mấy năm đạo Chí Tôn trở lên.

Nghe nói như thế, trên trăm con mắt trùng tộc Nữ Đế đồng thời hí p lại. Sau một lúc lâu, cái tiếng u lãnh kia mới lại lần nữa vang vọng tại bốn phía.

- Đã như vậy, vậy liền hợp tác a, trước quét dọn những gia hỏa chướng mắt kia.

Chương 917: Nguyên sơ chi tâm.

Chương 917: Nguyên sơ chi tâm.

Ba ngày sau. Trần Trầm căn cứ hệ thống chỉ dẫn, đi tới một chỗ địa phương rời xa hệ ngân hà, tìm tới một vị Chí Tôn không biết rõ đến từ cái nào thế giới, đem chém giết.

Lòng vòng như vậy nhiều lần, một tháng sau, Trần Trầm kèm thêm Phong Thần Ma Quán đã tập hợp chín kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo. Quyền sở hữu Phong Thần Ma Quán này còn khó mà nói, nếu không phải gần đây đã có rất ít Chí Tôn đơn độc hành động, hẳn ngược lại muốn lại tùy tiện săn giết một cái, cướp một kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo.

Nhưng hôm nay, vì lý do an toàn, cũng chỉ có thể cầm Phong Thần Ma Quán góp đủ số. Còn tốt, Bất Diệt Minh Đế gia hỏa này đối với cái này cũng không ngại, tất nhiên, Trần Trầm cũng từ phương diện khác bồi thường hẳn, cuối cùng chém giết nhiều Chí Tôn như vậy, cũng không phải chỉ lấy được một loại chiến lợi phẩm Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo này....

Ở chung quanh bố trí một đạo trận pháp, Trần Trầm đem năm kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo bao gồm Tán Thần Vỡng, Phong Thần Ma Quán tại bên trong từng cái hiến tế.

Năm kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo này khắc lấy châm ngôn phân biệt là - Vỡng- , - Phong- , - Hóa- , - Tu- , - Chương.

Trong đó Hóa đại biểu hóa giải, hòa tan, lực lượng châm ngôn này thập phần cường đại, vô luận tại phòng ngự hay là tại chỗ kích, đều hết sức xuất sắc, Chí Tôn lúc đầu nắm trong tay châm ngôn này cũng là Chí Tôn chỉ nắm giữ một đạo châm ngôn lợi hại nhất Trần Trầm gặp được.

Đáng tiếc, chung quy là song quyền nan địch tứ thủ. Về phần Tu, thì là một châm ngôn loại hình phụ trợ vô cùng không tệ. Thôi độ ng châm ngôn này, có thể làm cho chính mình nhanh chóng tiến vào trạng thái minh tu, tại phía dưới loại trạng thái này, không chỉ cảm ngộ công pháp châm ngôn có thể làm ít công to, thậm chí còn có thể khôi phục thương thế bản thân cùng đủ loại trạng thái khác.

Đương nhiên, châm ngôn này phương diện chiến đấu không được, Chí Tôn lúc đầu nắm giữ châm ngôn này là Chí Tôn yếu nhất Trần Trầm gặp được, cơ bản không chút phản kháng, liền bị đưa lên pháp đài. Cái châm ngôn cuối cùng Chương, đại biểu lấy ngăn cách, là cái châm ngôn phòng ngự phi thường cường đại,

Tuy là mấy cái châm ngôn cuối cùng này đều là ngẫu nhiên thu được, nhưng đối với Trần Trầm mà nói, cũng không có quá mức gan gà.

- Chúc mừng kí chủ, hiến tế kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo thứ chín hóa long đỉnh...

Hiến tế xong một kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo cuối cùng xong, trong đầu vang lên tiếng hệ thống. Trong lòng Trần Trầm không tự giác khẩn trương lên. Hiến tế chín kiện Tiên Thiên công có thể chi bảo, cái này mà mang ý nghĩa chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia muốn hiện thế. Chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo là cái dạng gì, một mực là bí mật, giờ đây đến thời gian cái đáp án này mở ra. Còn có, hệ thống sẽ cùng tiến hóa đến mức nào?

- Kí chủ hoàn thành nhiệm vụ chung cực, hệ thống sẽ chuyển hóa

thành năng lực thiên phú kí chủ, từ đó kí chủ không cần tại trong đầu kêu gọi ta, cáo từ!

Tiếng nói vừa ra, Trần Trầm liền cảm giác trong đầu đột nhiên thiếu đi vật liệu gì. Cùng lúc đó, lực lượng thần thức hắn bắt đầu cực tốc bành trướng, đồng thời phát sinh biến hóa căn bản. Từ phương viên mười dặm, phương viên trăm dặm... Lại đến cả hành tinh, cả cái tinh hệ, toàn bộ vũ trụ... Cũng không lâu lắm, hết thấy hết thấy, liền đều ở bên trong hắn giám sát. Đây không phải loại lực lượng thần thức bình thường kia, mà đã siêu việt hết thấy, có thể thấy rõ tất cả lực lượng đại đạo. Phải biết, lực lượng thần thức đồng dạng có khả năng có thể sẽ bị trận pháp ngăn che, có khả năng có thể sẽ bị thần thức càng cường đại đánh tan, có khả năng có thể không cách nào dò xét đến một vài địa phương đặc thù. Nhưng Trần Trầm giờ phút này cảm giác lực lượng thần thức hắn ở khắp mọi nơi, không cách nào ngăn cản, không cách nào che giấu, liền như là tồn tại chí cao vô thượng vậy, toàn trí toàn năng.

- Cái này là dạng lực lượng gì?

Trần Trầm tâm niệm vừa động, liền đã biết Cự Linh giới chủ kia ở đâu, cũng biết trùng tộc Nữ Đế ở đâu, biết hơn trong vũ trụ này trốn cái gì. Lúc đầu vũ trụ vô cùng thần bí, giờ phút này trong mắt hắn đã hoàn toàn không có bí mật đáng nói.

Chính như hệ thống nói, từ nay về sau, hắn lại không cần còn phải hỏi hệ thống, năng lực hệ thống chính là năng lực hắn. Đang thời gian lúc hắn chấn động vô cùng, Hồng Mông tế đàn loé lên quang mang loá mắt, chín đạo lực lượng châm ngôn cuối cùng hội tụ cùng nhau, tạo thành một đạo lực lượng tràn đầy, chậm chậm hướng về một chỗ đánh tới.

Kẹt kẹt...

Một đạo cửa lớn như có như không, bụi phủ không biết bao lâu từ từ mở ra, vô số quang mang từ trong cửa thấu ra. Trần Trầm hé m

ất, chờ quang mang dần dần tiêu tán, hẳn rốt cục nhìn thấy trong c
ừa đến cùng là một kiện vật liệu dạng gì. Đó là một khóa trái tim
kỳ lạ!

Một khóa trái tim màu vàng, có chút rung động, tựa hồ còn đang
nhảy nhót lấy!

Chỉ là nhìn lên một cái, Trần Trầm liền mơ hồ từ đó cảm giác đượ
c một cỗ lực lượng không cách nào hình dung bản chất, lực lượng
phổ thông ẩn chứa trong cơ thể đó, cũng ẩn chứa lực lượng tiên k
hí linh khí...

Phảng phất như tất cả lực lượng đều bắt nguồn từ nơi này,.

- Nguyên Sơ Chi Tâm.

Trong đầu Trần Trầm tự động toát ra bốn chữ này. Không xảy ra n
goài ý muốn, đây cũng là chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi b
ảo tất cả Chí Tôn tha thiết ước mơ, hết thấy lực lượng đầu nguồn t
oàn bộ Hồng Mông. Về phần châm ngôn mạnh nhất kia, tự nhiên
chính là Nguyên.

Nhưng giờ này khắc này, Trần Trầm lại không cách nào thấy rõ tr
ên Nguyên Sơ Chi Tâm cái châm ngôn mạnh nhất kia. Theo bản n
ăng duỗi duỗi tay, Nguyên Sơ Chi Tâm kia liền từ bên trong cửa c
hậm chậm bay đến trước người Trần Trầm. Tiếp đó dần dần dung
nhập trong cơ thể Trần Trầm,.

- Hô...

Nhẹ thở ra một hơi, Trần Trầm rốt cục mơ mơ màng màng nhìn th
ấy hình dáng một chữ.

- Nguyên sơ chi lực...

Trần Trầm tự lẩm bẩm.

Giờ khắc này, hẳn cuối cùng minh bạch chút gì đó. Nếu có thể trọn vẹn nắm giữ cái châm ngôn này, là có thể nắm giữ hoàn chỉnh nguyên sơ chi lực nhất. Mà nguyên sơ chi lực chính là xung hô lực lượng bản chất nhất bên trong Hồng Mông. Chính mình có thể trông thấy hình dáng, đó là bởi vì hoàn thành nhiệm vụ hệ thống cho. Về phần mang cho chính mình biến hóa, chính là loại sức mạnh thần thức siêu việt hết thảy kia, có thể xưng là nguyên sơ thần thức.

Có thể tưởng tượng, nếu như có thể lại nắm giữ một chút chí cường ng châm ngôn chữ Nguyên kia, sau này còn có thể sẽ đạt được nguyên sơ thân, nguyên sơ chi hồn...

- Nhưng mà như thế nào mới có thể trọn vẹn thấy rõ chí cường châm ngôn này...

Trong đầu Trần Trầm hiện lên vấn đề này, ngay sau đó, trong đầu hẳn liền xuất hiện một trương đồ. Đó là một cây đại thụ, đại thụ trưởng thành tới trình độ nhất định, phân ra hai chạc cây, hai chạc cây lại phân ra bốn cái chạc cây... Cứ như vậy, một chia làm hai, hai chia làm bốn, bốn chia làm tám, tám chia làm mười sáu... Đến cuối cùng, tổng cộng là 1,024.

Nhìn thấy cái đồ này, nội tâm Trần Trầm hẳn có điều ngộ ra. Cây kia đại biểu liền là Nguyên, mang ý nghĩa một bên trong Hồng Mông kia, về phần những chạc cây kia, hẳn là tất cả châm ngôn trong vũ trụ. Gộp lại tổng cộng 2,047 cái châm ngôn. Trong đó châm ngôn có tiềm lực trở thành chín đạo Chí Tôn, chỉ có nguyên phân hóa đi ra hai cái kia, cứ thế mà suy ra, bát đạo Chí Tôn bốn cái, bảy đạo Chí Tôn tám cái...

- Cũng không thể để cho ta thu về tất cả lực lượng châm ngôn, mới có thể nắm giữ nguyên này a?

Trần Trầm trầm nghĩ trong lòng. Nếu như hẳn có cái năng lực ki

a, đã sớm vô địch, đâu còn muốn lực lượng châm ngôn gì?

Chương 918: Vạn ác chi nguyên.

Chương 918: Vạn ác chi nguyên.

Đang thời điểm lúc trong lòng Trần Trầm không hiểu làm sao có thể cảm ngộ hết thấy, nguyên sơ thần thức hấn đột nhiên cảm ứng được hai đạo ba động cực kỳ đặc thù.

Hai đạo ba động đặc thù này không phải trong vũ trụ, hơn nữa khoảng cách vũ trụ cực xa. Nhưng Trần Trầm có thể cảm giác được hai đạo ba động này cực kỳ cường đại, cường đại đến tình trạng vĩ viễn siêu Cự Linh giới chủ, đến mức hấn không cần nghiêm túc cảm ứng, hai đạo ba động kia liền như là đèn sáng trong đêm tối vậy, vài phút nhắc nhở hấn bọn chúng tồn tại,.

- Chẳng lẽ là bát đạo, hoặc là chín đạo Chí Tôn?

Trong lòng Trần Trầm tự nói, theo sau vừa cẩn thận cảm ứng một phen, rất nhanh trong đầu hấn liền xuất hiện danh từ hai người.

- Nguyên Sơ Chi Ác, Nguyên Sơ Chi Tội. Đây cũng là hai sinh vật, nhưng danh tự tương đối kỳ quái,.

Trần Trầm nhú nhú mày, lại thật tốt tìm tòi một phen hai tên chín đạo Chí Tôn đến cùng ở đâu. Kết quả vị trí cùng hai sinh vật kỳ quái trùng khít kia. Đó cũng không phải biểu lộ rõ ràng hai sinh vật kỳ quái kia chính là chín đạo Chí Tôn, mà chỉ chín đạo Chí Tôn

cùng Nguyên Sơ Chi Ác, Nguyên Sơ Chi Tội tại cùng một nơi.

Phát giác được loại tình hình này, Trần Trầm mơ hồ cảm giác được bí mật nào đó cất giấu trong đó. Lại truy tung bốn tên bát đạo Chí Tôn, kết quả chỉ tìm tới một cái, tại một chỗ nơi hẻo lánh Hồng Mông không nhúc nhích, về phần ba người khác cũng không biết là không sinh ra hay là tình huống như thế nào, dù sao Trần Trầm không cảm ứng được. Tám tên bảy đạo Chí Tôn ngược lại rất toàn bộ, loại trừ Cự Linh giới chủ ra, còn có sáu tên tại trên đường chạy đến vũ trụ...

Về phần một tên còn lại kia dường như cũng tại trong vũ trụ, Trần Trầm nghiêm túc dò xét một phen, rất nhanh liền tại trên Luyện Thần Tinh tìm tới vị kia. Nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, hẳn là Tiên giới chi chủ....

- A.

Quan sát thật lâu, Trần Trầm khẽ thở dài, đạt được Nguyên Sơ Chi Tâm này, đồng thời có nguyên sơ thần thức, chuyện này với hắn tăng lên tất nhiên không nhỏ. Nhưng năng lực tiến công phòng ngự chân chính cũng không có tăng lên bao nhiêu. Giờ đây trong vũ trụ nhiều năm đạo Chí Tôn trở lên như vậy đều đem mục tiêu thả trên người mình, chính mình phải làm thế nào ứng đối?

Cũng không thể một mực lánh nạn a?

Ngay tại thời điểm hắn vô kế khả thi, Bất Diệt Minh Đế đột nhiên phủ xuống đến bên cạnh hắn, biểu lộ có chút ngưng trọng.

- Trần Trầm đạo hữu, Minh Thần đại nhân đến Luyện Thần Tinh, hắn triệu tập ta trở về, ta phải làm thế nào là tốt?

Nghe nói như thế, Trần Trầm không cần nghĩ cũng biết, cái gọi Minh Thần kia có lẽ đầu nhập vào đến bộ hạ Tiên giới chi chủ. Bằng không hai người không có khả năng cùng tồn tại một chỗ còn bị

nh an vô sự.

Trần Trâm thật lâu, Trần Trâm thành khẩn nói.

- Bất Diệt lão huynh, người một mực cảm thấy ta có chỗ đặc thù, hôm nay ta cũng không gạt người...

Bất Diệt Minh Đế nghe đến đây biểu lộ thoáng cái liền biến đổi thành nghiêm túc.

- Chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia, ngay tại trên người của ta, giờ đây vũ trụ tụ tập nhiều Chí Tôn như vậy, đều là hướng chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo trên người của ta mà đến, bao gồm Tiên giới chi chủ cùng Minh Thần. Người hiện tại có thể đi, nhưng sau khi người rời đi, người ta ngày khác gặp lại, có lẽ sẽ là địch.

Trần Trâm nói một hơi xong, trong lòng sinh ra một loại cảm giác như trút được gánh nặng. Bất Diệt Minh Đế nghe nói như thế cũng một trận mộng bức. Hắn biết Trần Trâm có lẽ có cơ may lớn gì tại người, nhưng cũng không nghĩ tới dĩ nhiên là chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, hơn nữa vậy mà trực tiếp nói cho hắn như vậy. Khiến trong lòng hắn cũng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Nói thật, nếu hắn có loại bảo vật này, khẳng định một người cũng không nói, liền như vậy chôn giấu trong lòng mình.

- Trong vũ trụ nhiều Chí Tôn như vậy tìm người làm phiền, vậy người chẳng phải là hắn phải chết không nghi ngờ?

Yên lặng một lúc lâu sau, Bất Diệt Minh Đế lẩm bẩm nói. Trần Trâm lắc đầu.

- Vậy cũng chưa chắc, ta giờ đây thực lực không yếu, huống chi những Chí Tôn kia lẫn nhau cũng là người cạnh tranh, khoảng thời

gian này trong bọn họ đâu không ngừng, đã tử thương không ít cù
ờng giả.

- Người chung quy là thể đơn lực cô.

Bất Diệt Minh Đế cắt ngang lời Trần Trầm nói. Trần Trầm nao na
o, không có mở miệng phản bác. Giờ đây bên cạnh hắn có thực lực
c giúp được một tay, chỉ sợ chỉ có Lục Đậu một người, so với Cự
Linh giới chủ, so với trùng tộc Nữ Đế, Tiên giới chi chủ bọn hắn,
xác thực tính toán đến thể đơn lực cô.

- Ai nói hắn thể đơn lực cô?

Đúng lúc này, xa xa bên trong hư không đột nhiên truyền đến một
đạo tiếng khàn khàn. Trần Trầm cùng Bất Diệt Minh Đế nghe vậy
đồng thời vừa quay đầu, chỉ thấy bên trong hư không xuất hiện m
ột cái đầu sói. Theo sau đầu sói này càng ngày càng rõ ràng, dần d
ần biến thành một đầu cự lang xuất hiện tại phía trước Trần Trầm
cùng Bất Diệt Minh Đế.

- Là người...

Cự lang này Trần Trầm gặp qua, là đầu lúc trước ngủ say trên mặt
trăng kia, dường như tên là Thôn Lang. Lúc ấy chính mình đạt đư
ợc Khai Thiên Phủ xong, Thôn Lang này xuất thế, bởi vì đối phư
ơng không có biểu hiện ra địch ý gì, cho nên hắn cũng không khó
xử Thôn Lang này, mặc kệ nó rời đi. Không nghĩ tới hôm nay Thô
n Lang lại tới trước mặt hắn.

- Người ý tứ gì?

Trần Trầm hiếu kỳ hỏi. Thân hình Thôn Lang lóe lên, biến thành
một tráng hán mang theo mặt nạ đầu sói cao lớn, tiếp đó quỳ một
gối xuống tại phía trước Trần Trầm.

- Thuộc hạ Thôn Lang, gặp qua Thần Tôn.

Trần Trầm có chút không hiểu rõ nổi, thân thể theo bản năng vọt đến một bên. Thôn Lang thấy vậy bình tĩnh giải thích nói.

- Thần Tôn, Nguyên Sơ Chi Tâm sinh ra tại trong vũ trụ này, kỳ tích lực lượng châm ngôn ban đầu toàn bộ xuất từ vũ trụ, chỉ là sau này phát sinh một chút biến cố, sinh linh trong vũ trụ mới có thể không cách nào tu hành. Trên thực tế, vũ trụ sinh ra ban đầu, từng có qua rất nhiều Chí Tôn, thậm chí cả hai vị chín đạo Chí Tôn kia, bốn vị tám đạo Chí Tôn, cũng tất cả đều xuất từ vũ trụ. Cuối cùng vũ trụ này, là thế giới thứ nhất Hồng Mông.

Nói đến đây, trong giọng nói Thôn Lang đã tràn đầy ngạo khí, Bất Diệt Minh Đế bên cạnh thì bị chấn đến thất điên bát đảo, trong mắt tràn đầy hoài nghi.

Trần Trầm gặp Thôn Lang nói không giống giả mạo, trầm mặc chốc lát nói.

- Người đứng lên a, nói cụ thể với ta một chút sự tình hai vị chín đạo Chí Tôn Nguyên Sơ Chi Ác cùng Nguyên Sơ Chi Tội kia a, còn có người vì sao xưng hô ta là Thần Tôn?

Thôn Lang nghe vậy đứng lên, ánh mắt theo bản năng nhìn hướng phương xa, bên trong tròng mắt màu xanh lục mơ hồ có hoài niệm. Qua thật lâu hẳn mới chậm rãi nói.

- Lúc trước Hồng Mông sáng lập, Nguyên Sơ Chi Tâm đã sáng tạo ra châm ngôn thứ nhất, theo sau những châm ngôn này dần dần phân hoá, từ một biến đổi hai, từ hai biến bốn... Chúng ta những sinh linh tiên thiên sinh ra bên trong Hồng Mông này tự nhiên là hiếm tiện nghi, từng người thành tựu Chí Tôn. Nhưng theo thời gian chuyển dời, vũ trụ dần dần khuếch trương, mỗi cái thế giới xuất hiện, hai vị chín đạo Chí Tôn phát hiện dị thường. Cái này dẫn đến sau này sinh ra sinh mệnh chủng tộc, thì càng tà ác. Vừa bắt đầu hai vị chín đạo Chí Tôn cũng không có quá mức để ý, cho đến c

ó một ngày, bên trong bốn vị bát đạo Chí Tôn hai vị đột nhiên lên tranh chấp, suất lĩnh bộ hạ vạn tộc nhắc lên chủng tộc đại chiến kéo dài. Lúc này, hai vị chín đạo Chí Tôn mới ý thức tới sự tình kh ông đúng. Cho nên bọn họ tại bên trong Hồng Mông đau khổ truy tìm, rốt cuộc tìm được Nguyên Sơ Chi Tội cùng Nguyên Sơ Chi Ác hai loại vật liệu xen lẫn Nguyên Sơ Chi Tâm. Hai loại vật liệu có thể nói vạn ác chi nguyên, không ngừng tản ra khí tức tà ác, hễ sinh linh hấp thu loại khí tức tà ác này, liền sẽ xuất hiện đủ loại tâm tình tiêu cực, thậm chí tính cách tiêu cực...

Chương 919: Luân Hồi Chí Tôn.

Chương 919: Luân Hồi Chí Tôn.

- Nói người khả năng không tin, thời điểm Hồng Mông này vừa sáng lập, là không có đố kỵ, tham lam, căm hận các loại tâm tình, nhưng bởi vì Nguyên Sơ Chi Tội cùng Nguyên Sơ Chi Ác, những tâm tình này sinh ra. Chính là bởi vì những tâm tình này sinh ra, ở giữa Chí Tôn cùng Chí Tôn sinh ra khe hở, ở giữa chủng tộc cùng chủng tộc sinh ra mâu thuẫn.

Tham lang chậm chậm kể ra. Trần Trầm lại nghe như là thiên thư. Thế gian này lúc đầu không có đố kỵ tham lam các loại tâm tình, cái này hẳn là đang nói đùa?

Tuy trong lòng muốn như vậy, nhưng hắn vẫn hỏi nói.

- Sao đó thì sao?

- Hai vị chín đạo Chí Tôn thôi diễn, nếu như bỏ mặc không quan tâm, cuối cùng sẽ sinh ra một loại tâm tình hủy diệt không cách nào tưởng tượng, đến lúc đó sinh linh cùng sinh linh sẽ không còn tín nhiệm, cảm giác vô tình, sẽ không trật tự đáng nói. Mà theo đó tới chính là tranh đấu không dừng, lại hướng phía sau, nghênh đón tất cả thế giới Hồng Mông chính là hủy diệt. Xem như sinh mệnh ban đầu Hồng Mông, hai vị chín đạo Chí Tôn tự nhiên không nguyện ý nhìn thấy kết quả Hồng Mông tương lai là loại này. Thế là từ đó trở đi, bọn hắn liền một mực ở tại bên cạnh Nguyên Sơ Chi Ác cùng Nguyên Sơ Chi Tội, dùng lực lượng bọn hắn trấn áp hai vạn ác chi nguyên này, cũng chính vì vậy, Hồng Mông mới lan tràn đến hôm nay.... Nhưng, hai vị chín đạo Chí Tôn đều biết, đây chỉ là trị ngọn không trị gốc, cuối cùng có một ngày, bọn hắn cũng sẽ ngăn cản không nổi vạn ác chi nguyên ăn mòn. Mà có thể kết thúc vạn ác chi nguyên, có lẽ chỉ có người trọn vẹn nắm giữ Nguyên Sơ Chi Tâm kia.

- Người nói người đó là ta?

Trần Trầm chỉ chỉ chính mình, trong lòng có chút không nói. Thì ra chính mình vẫn là chúa cứu thế Thiên Mệnh sở quy?

Thôn Lang khẽ thở dài nói.

- Nguyên Sơ Chi Tâm cực kỳ đặc thù, sinh linh tiên thiên không cách nào khống chế, thời điểm Hồng Mông sáng lập rất nhiều sinh linh tiên thiên liền thử qua, không người có thể thành công. Hai vị chín đạo Chí Tôn thôi diễn, Nguyên Sơ Chi Tâm chỉ có Hậu Thiên sinh linh mới có cơ hội khống chế. Hơn nữa nhất định cần tại thời gian phân hoá chín lần, sinh ra hơn hai ngàn đạo châm ngôn, lực lượng nó mới có thể suy yếu đến tình trạng bị Hậu Thiên sinh linh khống chế. Thế là cái này vừa chờ, chính là vô số ức năm, mắt thấy lấy Hồng Mông bên trong sinh ra hơn hai ngàn đạo châm ngôn, thời gian hi vọng sắp gần đến... Lúc này, hai vị chín đạo Chí Tôn mới phát hiện, tất cả Hậu Thiên sinh linh cũng đã bị vạn ác chi nguyên ăn mòn, bên trong Hồng Mông này, đã lại không một Hậu

Thiên sinh linh có khả năng có thể trọn vẹn không chế Nguyên Sơ Chi Tâm.

- Vậy làm sao bây giờ?

Trần Trầm nhíu nhíu mày. Thôn Lang lúc này nhìn hướng Trần Trầm, trong mắt tràn đầy vẻ sùng kính.

- Kỳ thực bỏ qua hai vị chín đạo Chí Tôn, hai vị bát đạo Chí Tôn lẫn nhau chinh chiến, cuối cùng đồng quy vu tận, còn có hai vị bát đạo Chí Tôn khác. Trong đó một vị là Luân Hồi Chí Tôn, một vị khác là Nam Thành Chí Tôn. Mắt thấy lấy Hồng Mông lại không hi vọng vẫn hồi, Luân Hồi Chí Tôn lựa chọn tự sát, vứt bỏ Tiên Thiên thân thể, lợi dụng lực lượng châm ngôn luân hồi cường đại, chuyển thể trở thành Hậu Thiên sinh linh. Lòng vòng như vậy lập đi lập lại, Luân Hồi Chí Tôn tổng luân hồi ba ngàn ức lần, nhận hết luân hồi nổi khổ, ném tất cả ngọt bùi cay đắng khắp cả thế gian. Vậy mới tại một thể này phù hợp Nguyên Sơ Chi Tâm yêu cầu, thành công thu nạp Nguyên Sơ Chi Tâm. Về phần Nam Thành Chí Tôn, vì không bị vạn ác chi nguyên ảnh hưởng, đi đến con đường đồng dạng cùng hai vị bát đạo Chí Tôn khác, đồng thời cũng vì ngày khác có thể giúp Luân Hồi Chí Tôn một chút năng lực, lựa chọn bản thân phong ấn. Làm ra lựa chọn đồng dạng hẩn, còn có mười một tên Chí Tôn khác, bao gồm ta tại bên trong.

Nghe đến đó, Trần Trầm tính toán minh bạch. Chính mình hẩn là Luân Hồi Chí Tôn luân hồi đi ra một thể nào đó. Chỉ là luân hồi ba ngàn ức lần, chính mình còn có quan hệ cùng Luân Hồi Chí Tôn lúc trước cái kia sao?

Trần Trầm không biết. Nhưng may mắn là hẩn không nhớ đến trước đây trải qua, bằng không ba ngàn ức lần luân hồi ngọt bùi cay đắng chỉ sợ nháy mắt là có thể để hẩn sụp đổ. Trừ đó ra, bỗng nhiên biết mình gánh vác sứ mệnh trọng đại như thế, nội tâm của hẩn áp lực vẫn là rất lớn.

- Cho nên thuộc hạ xưng hô ngài làm Thần Tôn, đó là bởi vì người là tồn tại duy nhất từ xưa tới nay có cơ hội độc chưởng vạn đạo, xưng hô ngài làm Thần Tôn, đó là việc nên làm.

Thôn Lang thành khẩn nói.

- Vậy bọn hấn vì sao lại muốn cướp với ta đây?

Trần Trâm ngẩng đầu hỏi. Bọn hấn trong miệng hấn tự nhiên là Cự Linh giới chủ một đám Chí Tôn các loại.

- Bởi vì Nguyên Sơ Chi Ác cùng Nguyên Sơ Chi Tội bọn chúng có thể cảm nhận được uy hiếp, đương nhiên sẽ không mặc kệ ngài trưởng thành. Hơn nữa, Nguyên Sơ Chi Tâm chịu đến ngài ảnh hưởng, đã chuyển hóa trở thành một kiện bảo vật có thể bị những sinh linh khác nhận chủ.

Thôn Lang trả lời.

- Vậy nếu là bị người khác đoạt, sẽ là hậu quả gì?

Trần Trâm lại hỏi.

- Người khác sẽ trở thành vạn đạo Thần Tôn, nội tâm ác niệm sẽ nhanh chóng phóng đại, cuối cùng dẫn động vạn ác chi nguyên độ t phá hai vị chín đạo Chí Tôn phong tỏa, đem trọn cái Hồng Mông hoá thành thiên đường Ác.

Thôn Lang ngữ khí ngưng trọng nói....

- Ta như thế nào mới có thể trọn vẹn nắm giữ Nguyên Sơ Chi Tâm đây?

- Cái này cần chính ngài tìm hiểu.

- Trợ thủ ta ở đâu?

Trần Trầm hỏi một cái vấn đề máu chót.

- Điều bản thân phong ấn, cần ngài giải phong từng người, đây là danh tự mười một tên Chí Tôn khác. Thôn Lang một bên nói một bên đem một trượng ngọc lụa đưa đến trong tay Trần Trầm. Trần Trầm nhìn xem những danh tự kia, phối hợp thêm nguyên sơ thần thức, rất nhanh liền khóa chặt vị trí tất cả mọi người. Bất quá cũng không ngoại lệ, tất cả cũng đã không ở trong vũ trụ. Nhưng vạn hạnh là có một vị, ngay tại trong không gian Hồng Mông hư vô khoảng cách vũ trụ không xa, hiện tại chạy tới, không hao phí thời gian quá lâu.

- Bất Diệt lão ca, giờ đây ngươi nên biết cũng đều biết, không nên biết cũng biết, tiếp theo ngươi chuẩn bị an bài thế nào đây?

Trần Trầm quay đầu nhìn hướng Bất Diệt Minh Đế. Bất Diệt Minh Đế cười ha ha nói.

- Ta tự nhiên đứng tại ngươi bên này, đứng rồi nếu như ta vừa rồi không nghe lầm, ngươi bên này có lẽ có một vị bát đạo Chí Tôn a?

Trần Trầm nghe vậy nói đùa.

- Ngươi đây là nịnh nọt, ta nhìn ngươi có thể là bị vạn ác chi nguyên ên kia nhiễm bản.

Bất Diệt Minh Đế cũng không có phản bác, liền như vậy nhắm mắt lại, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Trần Trầm thấy vậy cười cười, tiếp đó nói với Thôn Lang.

- Chúng ta trước đi đem vị gần chúng ta kia thả ra đi, Ách Vận Chí Tôn, phải không?

- Là vị đại nhân kia.

Thôn Lang tựa hồ nghĩ đến cái gì, sắc mặt có chút khó coi chút ít. Trần Trầm thấy vậy cũng không có suy nghĩ nhiều, nói thẳng.

- Vậy chúng ta bây giờ liền đi.

Dứt lời, hắn trực tiếp thẳng hướng phương hướng nguyên sơ thần thức chỉ dẫn bay đi.... Một đường xuyên qua trùng động, tránh né một đám đỉnh tiêm Chí Tôn, hai ngày sau, Trần Trầm thoát ly phạm vi vũ trụ, đi tới trong không gian Hồng Mông hư vô. Cùng lúc đó, hắn cũng nhìn được địa phương hệ thống chỉ dẫn. Đó là một bệ thi thể quái vật to lớn hôi thối, tại trong không gian Hồng Mông hư vô nhẹ nhàng trôi nổi, không người hỏi thăm. Phải biết trong không gian Hồng Mông hư vô không có cái gì sinh vật gì, cho nên cũng không tồn tại hiện tượng thối rữa. Mà thi thể này xuất hiện mùi hôi, chỉ sợ có một tầng nguyên nhân càng sâu. Suy nghĩ một chút, Trần Trầm lại dùng nguyên sơ thần thức quét mắt thi thể mù i hôi này một lần. Rốt cục tại thi thể bên trong cảm ứng được một kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, tên là Hủ Hủ chi thư.

Chương 920: Tuỳ tiện.

Chương 920: Tuỳ tiện.

Hồi tưởng lại quá trình lúc trước lấy ra Khai Thiên Phủ, thả ra Thôn Lang, Trần Trầm thử nghiệm từ trong thi thể lấy Hủ Hủ chi thư ra. Bởi vì nắm giữ châm ngôn chữ Bình, lấy ra một kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo đối với hắn tới nói, cũng không tính khó khăn. Mấy lần thử nghiệm xong, Hủ Hủ chi thư liền từ trong thi thể

bay ra. Trong chớp mắt, thi thể quái vật mục nát kia liền bắt đầu h
oá thành tro bụi, cùng lúc đó, một đạo hư ảnh như là trứng đồng d
ạng xuất hiện tại bên trong hư không. Nhìn thấy cái trứng kia, Th
ôn Lang có chút hưng phấn, không nói hai lời đưa tới, một trảo đe
m trứng đập thành mảnh vỡ.

Trứng vừa vỡ, một bóng người liền xuất hiện tại bên trong không
gian hư vô. Hình người này bộ mặt tiêu tụy, râu tóc xám trắng, tro
ng mắt đều là ý suy bại mục nát. Khi nhìn đến Thôn Lang xong, tr
ong con người mới mơ hồ có mấy phần vẻ mặt.

- Thôn Lang, người thức tỉnh lại ta là ý gì?

Ách Vận Chí Tôn này nói lời nói đều có cỗ vị đạo mục nát mốc m
eo, Trần Trầm nghe tương đối không thoải mái. Về phần Thôn La
ng, lúc này đã trốn đến phía sau Trần Trầm, nghĩa chính từ nghiê
m nói.

- Thần Tôn đã xuất thế, ngươi cũng nên ra lực.

Nói xong hắn vẫn không quên truyền âm nói.

- Người này là tổ tông xui xẻo, gặp được chuyện xui xẻo, trách tại
trên đầu của hắn, tuyệt sẽ không oan uổng hắn.

Ách Vận Chí Tôn lúc này nhìn hướng Trần Trầm, bắt đầu tỉ mỉ cả
m ứng. Một lát sau, trong mắt của hắn bắn ra hai đạo lực quang, c
uối cùng vậy mà mơ hồ có nhiệt lệ lăn xuống.

- Chủ thượng, ngài chịu khổ!

Một tiếng bi thiết khàn khàn tới cực điểm tiếng từ trong miệng Ác
h Vận Chí Tôn truyền ra, một giây sau, Ách Vận Chí Tôn đã quỳ
xuống trước Trần Trầm, nước mắt tuôn đầy mặt. Cái thái độ khiê
m tốn cùng khẩn thiết kia xa không phải Thôn Lang có thể bằng.
Nghe được chủ thượng xưng hô này, trong lòng Trần Trầm bùng t

inh. Thôn Lang là bộ hạ trực thuộc Nam Thành Chí Tôn, cho nên gọi mình là Thần Tôn. Mà Ách Vận Chí Tôn này, tám chín phần mười là bộ hạ trực thuộc Luân Hồi Chí Tôn, vậy mới xưng chính mình là chủ thượng.

Nghiêm chỉnh mà nói, người này mới là dòng chính chính mình.

- Ách, người đứng lên a.

Trần Trầm duỗi tay ra tính toán đem Ách Vận Chí Tôn đỡ dậy, ch ưa từng nghĩ Ách Vận Chí Tôn cũng đã chủ động lui về phía sau mấy bước đứng lên.

- Chủ thượng, ta thân thể này đặc thù, ngài không cần giúp đỡ.

Trần Trầm biết người này có kiêng kỵ, không thể làm gì khác hơn là thu tay về. Về phần thực lực Ách Vận Chí Tôn này, hẳn đã vừa rồi dùng nguyên sơ thần thức dò xét, chính là sáu đạo Chí Tôn. T hực lực này phóng nhãn vũ trụ giờ đây, gần với Cự Linh giới chủ, cùng trùng tộc Nữ Đế là một cái cấp độ. Có loại cường viện này t ại, địa phương hẳn có thể đi thoát cái biển nhiều không ít....

Một đoàn người trở lại vũ trụ, Trần Trầm thoáng cảm ứng, phát hi ện một đám Chí Tôn đỉnh tiêm cũng không có bởi vì vị trí của mì nh biến hóa truy tung mà đến. Nhìn tới bọn hắn quyết tâm muốn t rước giải quyết mâu thuẫn bên trong. Dạng này cũng tốt, có thể ti ết kiệm lại không ít phiền toái.

- Chủ thượng, chúng ta giờ đây tốt nhất ả giấu thực lực, cứ như v ậy, bọn hắn mới có thể yên tâm nội đấu, nếu như chúng ta biểu hi ện đến thực lực quá mức cường hãn, bọn hắn khó tránh khỏi sinh ra lòng kiêng kỵ cuối cùng hướng đi liên hợp

Trần Trầm đem giờ đây tình huống vũ trụ nói xong, Ách Vận Chí Tôn đề nghị. Trần Trầm khẽ gật đầu, trước mắt chiến lược tốt nhất là tùy tiện.... Nhưng mà, ngày không toại nguyện như người nguy

ên. Ba ngày sau, Trần Trầm ngay tại trong Chinh Đồ hào chiến hạ m nghiên cứu Nguyên Sơ Chi Tâm kia. Lúc này hành trình quang não đột nhiên hiện ra.

- Chủ quang não trở về, dự phòng quang não tiến vào trạng thái ngủ đông.

Nghe được cái tiếng này, Trần Trầm mở mắt ra. Cũng không lâu lắm, một cái bóng mờ xuất hiện tại trước mặt hắn.

- Người đến ta chỗ này làm cái gì?

Nhìn thấy hư ảnh kia, Trần Trầm hỏi. Hư ảnh này không là người khác, chính là thi đế lúc trước chiếm cứ nhục thân Phong Thần Tiên Đế, cũng đã từng là chủ quang não Chinh Đồ hào chiến hạ, cáo tri chính mình vị trí hư không thần binh kia.

- Ta tới nhắc nhở người một câu, Thiên Diệu đế quốc bị lãnh tụ tam giới các người kia đánh tan, giờ đây Thiên Diệu nhất tộc đã toàn bộ quy thuận tại dưới trướng hắn. Thiên Diệu nhất tộc thống ngự vũ trụ mấy trăm triệu năm, rõ tuyệt đại bộ phận tinh vực vũ trụ cùng vị trí chỗ trùng động như lòng bàn tay, có lẽ không bao lâu, tam giới những Chí Tôn kia liền sẽ thông qua trùng động, nhanh chóng tìm tới người.

Biết được tin tức này, Trần Trầm một trận trầm mặc. Trên thực tế, so với Cự Linh giới chủ cùng trùng tộc Nữ Đế, Tiên giới chi chủ kia mới thật khó dây dưa. Bởi vì hắn càng thêm quen thuộc đối với tam giới đối với vũ trụ, cũng bởi vậy mới có thể trước tiên lựa chọn đánh tan Thiên Diệu đế quốc.

- Sự tình trùng động không sớm thì muộn sẽ bị tất cả mọi người biết, thà rằng như vậy... Không bằng sớm tiết lộ ra ngoài, để cho người khác đi đối phó Tiên giới chi chủ.

Trong đầu Trần Trầm lóe lên ý nghĩ này. Theo sau hắn đứng lên, n

ói cảm ơn với hư ảnh.

- Ta không biết rõ người hiện tại là hình thái sinh mệnh gì, cũng không biết nội tâm người đến cùng đang suy nghĩ gì, tóm lại, lần này đã tạ.

- Không khách khí.

Hư ảnh từ tốn nói, theo sau liền biến mất không còn tăm tích. Trần Trầm thấy vậy cũng không lần theo nó đi đâu, mà chỉ trực tiếp quay người rời đi chiến hạm.... Hơn nửa ngày sau. Bên trong tinh hệ một mảnh vũ trụ vô cùng to lớn, Cự Linh giới chủ đang một tay nắm lấy một con bạch tuộc vô cùng to lớn, càng không ngừng dùng chân ngón chà đạp. Con bạch tuộc này cũng không phải quái vật phổ thông, mà là một tên ba đạo Chí Tôn, cũng là đỉnh phong tồn tại tại một giới nào đó, nhưng hôm nay tại trong tay Cự Linh giới chủ, đã đến nguy cơ sớm tối tình trạng. Lúc này, phía sau Cự Linh giới chủ truyền đến một tiếng mạnh mẽ.

- Giới chủ, vừa rồi nhận được tin tức, trong vũ trụ này tồn tại số lượng lớn thông đạo có thể vượt qua siêu viễn cự ly.

Nghe được cái tiếng này, Cự Linh giới chủ dừng lại động tác bên trong tay, vừa quay đầu.

- Nói thế nào?

Phía sau hắn đứng đồng dạng là một người khổng lồ, chỉ bất quá hắn muốn nhỏ bé hơn so với Cự Linh giới chủ, quá nhiều, nhảy dựng lên, chỉ sợ chỉ có thể đụng tới đầu gối Cự Linh giới chủ.

- Loại thông đạo này tên là trùng động, toàn bộ vũ trụ hiểu rõ trùng động nhất không gì bằng Thiên Diệu nhất tộc đã từng là kẻ thống trị vũ trụ. Thiên Diệu nhất tộc này tại chúng ta phủ xuống xong, một mực lựa chọn co đầu rút cổ ẩn núp, để chúng ta không có chú ý tới bọn hắn. Nhưng một ngày trước, bọn hắn bị một tên thế giới

chi chủ khác tìm tới, giờ đây bọn hắn đã toàn bộ quy thuận tại bộ hạ thế giới chi chủ kia. Không thể không nói, nắm giữ Thiên Diệt nhất tộc này, chẳng khác nào trọn vẹn nắm giữ trùng động, mà nắm giữ trùng động, liền tương đương với nắm giữ quyền chủ động tuyệt đối tại trong vũ trụ.

Nghe nói như thế, con người Cự Linh giới chủ hơi co lại, cùng lúc đó, trong bàn tay hắn dâng lên châm ngôn chữ Lục. Châm ngôn này vừa ra, bạch tuộc to lớn kia bỗng nhiên kêu thảm lên, cũng không lâu lắm liền - Phan- Một tiếng, biến thành mảnh vỡ.

- Khó trách người có chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kỳ a di chuyển tốc độ nhanh như vậy, nguyên lai là dạng này... Đúng rồi, thế giới chi chủ kia, là thế giới chi chủ sao dạng này?

Cự Linh giới chủ một bên nói một bên nhìn hướng mảnh nhỏ trời bạch tuộc. Người khổng lồ phía sau hắn kia run nhè nhẹ xuống, ngừng khí có chút ngưng trọng nói.

- Giới chủ, căn cứ tình báo đáng tin, thế giới chi chủ kia cũng là một vị bảy đạo Chí Tôn.

Chương 921: Đuổi hổ nuốt lang.

Chương 921: Đuổi hổ nuốt lang.

- Bảy đạo Chí Tôn... Một tên bảy đạo Chí Tôn đi tới vũ trụ, vậy mà vô thanh vô tức, nhìn tới hắn lòng tham vô cùng lớn a.

Cự Linh giới chủ lẩm bẩm nói. Người khổng lồ phía sau hẳn kia t
rả lời.

- Thế giới hẳn chương khổng kia từng cùng vũ trụ này phát sinh q
ua chiến tranh, hẳn hẳn là khá hiểu vũ trụ này, thậm chí đối với ng
ười nắm giữ chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia đều có
am hiểu nhất định. Phóng nhãn vũ trụ giờ đây nhiều Chí Tôn như
vậy, hẳn cùng người nắm giữ chí cường Tiên Thiên Hồng Mông c
hi bảo kia hẳn là địch nhân lớn nhất chúng ta.

Cự Linh giới chủ nghe đến đây lông mi dần dần dựng lên, qua hồi
lâu mới nói.

- Đi tìm trùng tộc Nữ Đế a, loại đại địch này, cự linh nhất tộc chú
ng ta không đối phó được.

- Tuân mệnh!

Người khổng lồ kia chấp tay, theo sau quay người rời đi....

Sau một ngày. Tinh hệ nào đó bên trong vũ trụ, vô số người khôn
g lồ cùng trùng tộc che khuất bầu trời hội tụ ở cùng nhau, tiếp đó
hướng về một cái hướng khác mãnh liệt mà đi.

Loại cảnh tượng kia, có thể nói vô cùng kinh khủng, những nơi đi
qua, vô luận là hằng tinh cũng tốt, hành tinh cũng được, thậm chí
cả lỗ đen đều nháy mắt sụp đổ. Liên quân hai tộc hành quân hai n
gày. Thái Thượng Tiên Đế năng lực cảm ứng mạnh nhất trên Luy
ện Thần Tinh mới phát giác được một chút manh mối, đồng thời đ
em tình huống hồi báo cho Tiên giới chi chủ.

Tiên giới chi chủ sắc mặt dị thường xấu hổ. Hẳn vốn chỉ muốn ẩn
giấu thực lực, cuối cùng trở ra ngồi thu ngư ông thủ lợi, ai nghĩ ch
o tới bây giờ lại trở thành đồng phân.

- Tốt một chiêu khu sói nuốt hổ, khẳng định có người trong bóng

tối cáo tri hai tộc vị trí chúng ta kia. Về phần người đó là ai, không cần nghĩ cũng biết. Giờ đây toàn bộ trong vũ trụ, liền chỉ một người kia có năng lực đặc thù, có thể cảm ứng được vị trí chỗ tất cả cường giả tồn tại.

- Chúng ta, muốn rút lui khỏi sao?

Thái Thượng Tiên Đế thấp giọng hỏi. Tiên giới chỉ chủ nhắm mắt lại, trên trán nổi gân xanh. Qua hồi lâu, hắn mới chậm rãi nói.

- Rút lui khỏi khẳng định là phải rút lui khỏi, nhưng chưa chắc có thể thoải mái rút lui khỏi. Cự linh nhất tộc còn dễ nói, máu chốt là trùng tộc kia, số lượng quá kinh người, giờ phút này chỉ sợ đã phong tỏa tất cả phương hướng chúng ta rút lui khỏi.

- Vậy liền đánh đi.

Một tên Minh Đế Minh giới lạnh lùng nói. Tiên giới chỉ chủ ngậm miệng không nói, bên cạnh hắn tuy có hơn hai mươi tên Tiên Đế Minh Đế, nhưng thực lực so sánh hai tộc vẫn kém quá nhiều. Nếu thật ngạnh chiến, khẳng định sẽ nguyên khí đại thương, bao gồm chính hắn tại bên trong, chỉ sợ cũng không chiếm được lợi ích. Mà lúc này nếu bị thương nặng, vậy làm sao tranh đoạt chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia?

Hoàn toàn yên tĩnh. Qua trọn vẹn hai phút đồng hồ, Tiên giới chỉ chủ mới mở miệng nói.

- Có thể để hai tộc làm to chuyện như vậy, loại trừ tài liệu trùng độn Thiên Diệu nhất tộc ra, hắn không có cái gì.

Tiên Đế Minh Đế khác nghe vậy hoàn toàn không còn gì để nói, thậm chí có người trên trán thấm ra mồ hôi lạnh. Bởi vì bọn hắn đã mơ hồ đoán được Tiên giới chỉ chủ sẽ làm gì.

Quả nhiên, một giây sau, Tiên giới chỉ chủ nhìn hướng Luyện Thà

n Minh Đế trong góc.

- Người mang tài liệu trùng động, chạy trước a.

Luyện Thần Minh Đế nghe vậy một mặt đặng chát. Thế này sao lại là chạy trước, đây rõ ràng là làm mọi dụ a. Bị hai đại tộc để mắt tới, đừng nói hẳn chỉ là Minh Đế phổ thông, liền là Minh Thần cũng sẽ chơi xong. Nghĩ tới đây, hẳn giống như nhờ vả liếc Minh Thần, nhưng mà Minh Thần lúc này cũng đã nhắm mắt lại.

- Mẹ nó, bắt diệt lão đệ người làm hại ta a!

Luyện Thần Minh Đế trong lòng thở dài. Tiên giới chi chủ có thể cảm ứng được vị trí toàn bộ sinh linh tam giới, tự nhiên biết Bất Diệt Minh Đế ở đâu. Mà Bất Diệt Minh Đế giờ đây tại bên cạnh chính cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, thu đến Minh Thần triệu u hoán, cũng không trở lại, điều này có ý vị gì đó là không cần nó cũng biết.

Lúc này, hẳn hảo hữu Bất Diệt Minh Đế này tự nhiên không nhận chào đón, hướng chi, hẳn lúc trước còn giúp diệt sát Phong Thần Tiên Đế thủ hạ tam giới chi chủ.

- Thế nào? Người không muốn đi?

Tiếng Tiên giới chi chủ đột nhiên lẳng lẽ lên, một đạo ma ảnh tựa hồ muốn thôn phệ hết thảy xuất hiện tại phía sau hẳn. Luyện Thần Minh Đế nào dám nói một chữ Không, không thể làm gì khác hơn là biệt khuất tốt cùng tiếp nhận chuyện này. Chờ hẳn lấy được tài liệu trùng động vừa đi, Tiên giới chi chủ vẫn lạnh lùng nói.

- Phái người đi nói cho Cự Linh giới chủ, liền nói bộ hạ ta vừa tới nơi đây đã mang theo tài liệu trùng động chạy trốn....

Một bên khác. Cự Linh giới chủ cùng trùng tộc Nữ Đế ngay tại trong vũ trụ cực tốc xuyên qua. Lúc này bên trong hư không đột nh

iên xuất hiện một hàng chữ lớn, chính là sự tình Luyện Thần Minh Đế mang theo tài liệu trùng động chạy trốn, đồng thời cường điệu đây là phần tài liệu độc nhất, toàn bộ vũ trụ loại trừ tam giới chủ, lại không người trọn vẹn biết được tin tức bên trong nó. Trong đó còn cung cấp phương hướng Luyện Thần Minh Đế chạy trốn. Nhìn thấy tin tức này, trùng tộc Nữ Đế ồm ồm nói.

- Hẳn là đang để chúng ta hai chọn một, thật là gia hỏa giáo hoạt.

Tiếng Cự Linh giới chủ trầm thấp, cười nhạo nói.

- Chúng ta thật vất vả gặp nhau tại một chỗ, thế nào có thể vì một phần tài liệu liền từ bỏ cơ hội diệt trừ đại địch?

- Nhưng tài liệu cũng không thể sai sót.

Trùng tộc Nữ Đế nhấn mạnh một câu. Cự Linh giới chủ nghe đến đây trầm mặc. Thật muốn diệt trừ tam giới chủ kia, vậy tài liệu trùng động duy nhất toàn bộ vũ trụ, chỉ sợ cũng chỉ có trên tay Chí Tôn nắm giữ chạy trốn kia. Nếu hẳn trốn đi, hoặc là đầu nhập vào những giới chủ khác, sau này cũng là phiền toái.

- Người cảm thấy thế nào?

Cự Linh giới chủ hỏi.

- Người ta chia ra hành động, ta mang Chí Tôn đuổi bắt Chí Tôn chạy trốn kia. Người dẫn dắt tộc người với trùng tộc đại quân ta kiên trì chế lại đám người tam giới kia, chờ ta được đến tài liệu trùng động trở về xong, người ta lại liên thủ tiêu diệt tam giới Chí Tôn.

Trùng tộc Nữ Đế bình tĩnh đáp. Cự Linh giới chủ nghe đến đây thật sâu nhìn trùng tộc Nữ Đế một chút. Trùng tộc Nữ Đế là sáu đạo Chí Tôn, lại mang một tên Chí Tôn đuổi bắt, vậy chắc chắn là dễ như trở bàn tay. Hơn nữa đại quân nàng tại bên cạnh mình, chính mình cũng không cần lo lắng nàng mang theo tài liệu trùng động

chạy trốn không trở lại. Bất quá để cho ổn thoả, hắn vẫn là nói.

- Ta để Cự Nhạc giúp ngươi một tay.

Cự Nhạc là đệ nhất cường giả dưới trướng hắn, là một tên bốn đạ o Chí Tôn, thực lực không cần nhiều lời. Máu chốt là lực phòng ngự hắn cực kỳ cường hãn, cho dù là trùng tộc Nữ Đế trong thời gian ngắn cũng cảm không xuống hắn. Cho nên mục đích chủ yếu phá hại hắn đi dĩ nhiên không phải giúp trùng tộc Nữ Đế, mà chỉ vì nhìn kỹ trùng tộc Nữ Đế.

Trùng tộc Nữ Đế cũng nhìn ra suy nghĩ Cự Linh giới chủ, cười quái dị một tiếng nói.

- Như ngươi nguyện.

Dứt lời tổ trùng to lớn nàng kia nhanh chóng bắt đầu biến ảo, vô số tổ trùng tử tử trên người nàng thoát khỏi. Bốn năm phút sau, một đạo hắc quang hiện lên, trùng tộc Nữ Đế biến thành một tên nữ tử mang chiến giáp màu đen, sau lưng mọc lên tám cánh, cặp mắt xanh biếc, trên mặt đầy là đường vân quái dị khủng bố. Hoá hình xong, nàng cũng không trì hoãn, trực tiếp hướng về phương hướng vờn rồi chữ viết chỉ dẫn truy kích đi.

Mà ở sau lưng nàng, thì đi theo một cái tổ trùng to lớn cùng một tên người khổng lồ hình thể to lớn, toàn thân màu đồng cổ đáng sợ. Đợi sau khi nàng đi, Cự Linh giới chủ lại lần nữa nhìn hướng phương hướng Luyện Thần Tinh, trầm giọng nói.

- Tiếp tục tiến lên!

Cái này ra lệnh một tiếng, Tinh Hải chấn động, vô số người khổng lồ cùng tổ trùng theo bốn phương tám hướng hướng về Luyện Thần Tinh hội tụ mà đi.

Chương 922: Ta thật cảm ơn ngươi.

Chương 922: Ta thật cảm ơn ngươi.

- Trùng tộc Nữ Đế dường như đi.

Trên Luyện Thần Tinh, Thái Thượng Tiên Đế cảm ứng một phen xong, lẩm bẩm nói. Tiên giới chỉ chủ nghe vậy trên mặt hiện lên một chút ngoan ý.

- Như thế là đủ rồi, ta cũng không trông cậy vào bọn hần có thể n hẹ nhàng để chúng ta rời đi như vậy.

Tiên Đế Minh Đế khác nghe vậy thần tình đều biến đổi thành ngư ng trọng lên.

- Cự Linh giới chủ, bảy đạo Chí Tôn, ha ha, vậy liền để ta gặp gỡ hần a, ta còn không tin, hần mang theo một nhóm tạp ngư là có th ể đoàn diệt chúng ta.

Tiên giới chỉ chủ dứt lời đã đứng lên, trong mắt ma ảnh phía sau h ung quang đại phóng, biểu lộ cực kỳ dữ tợn. Tiên Đế Minh Đế kh ác nghe đến đây toàn thân chấn động, một lát, ánh mắt cũng thay đổi đến kiên quyết dứt khoát lên....

Một bên khác. Luyện Thần Minh Đế mười điểm khổ cực, hần cầ m tài liệu trùng động là thật, nhưng kỳ thật hần đối với nội dung b ên trong nó cũng không phải mười điểm am hiểu. Phương thức ch ứa đựng tài liệu này khá đặc thù, hần dùng thần thức tiến vào chỉ có thể nhìn thấy 0 cùng 1.

Cho nên, hấn hiện tại liền như con ruồi không đầu khắp nơi bay lượn. Bất quá tốc độ hấn phi hành ngược lại cực nhanh, cuối cùng quan hệ mạng nhỏ, không chăm chú chạy cũng không được.

- Hiện tại có lẽ có Chí Tôn đang đuổi theo ta a?

Luyện Thần Minh Đế thầm nghĩ trong lòng.

- Nói không chắc là bốn đạo hoặc là Chí Tôn càng mạnh.

Nhĩ tới đây, trong lòng của hấn một mảnh bi thương, chỉ cảm thấy bị tất cả mọi người vứt bỏ, chỉ có thể ở trong chạy trốn chờ chết. Thân đã từng là tồn tại tiếng tăm lẫy lừng bên trong một giới, hấn khi nào bị loại úy khuất này?

Phi hành thật lâu, hấn nghĩ tới nghĩ lui, vẫn lấy ra một cái tín vật. Hấn cùng Bất Diệt Minh Đế là bạn tri kỉ, loại nguy cơ cấp bách này, tuy không trông chờ Bất Diệt Minh Đế có thể giúp mình, nhưng nói mấy câu đều là tốt, dù cho phát tiết một chút tâm tình biệt khuất cũng được. Thúc giục tín vật, rất nhanh hư ảnh Bất Diệt Minh Đế liền xuất hiện tại trước mặt hấn.

Nhìn thấy Bất Diệt Minh Đế, khổ tâm trong bụng Luyện Thần Minh Đế như là nước sông cuộn cuộn đồng dạng liên miên bất tuyệt.

- Lão đệ a, ngươi lần này hớ ta thảm! Ngươi biết không? Ta hiện tại trở thành mồi nhử! Phía sau không chừng có bao nhiêu Chí Tôn đuổi theo ta đây!

Bất Diệt Minh Đế nghe vậy một mặt mông.

- Thế nào?

Luyện Thần Minh Đế đem sách lược Tiên giới chi chủ từng cái nói, xong nói.

- Ta không nghĩ tới Minh Thần đại nhân cao ngạo cũng sẽ chọn đầu nhập vào Tiên giới chi chủ a, sớm biết như thế, lúc trước đánh chết ta cũng sẽ không giúp người diệt sát Phong Thần Tiên Đế ki a. Giờ đây ngược lại tốt, người trốn đến thật tốt, lão ca ta sắp chết, bị Tiên giới chi chủ phái ra dụ địch.

Bất Diệt Minh Đế nghe đến đây cũng là một mặt áy náy. Hắn mười điểm am hiểu Luyện Thần Minh Đế, đừng nhìn Luyện Thần Minh Đế bây giờ nói mười điểm hối hận, nhưng thời gian lui về khi trước, Luyện Thần Minh Đế nên giúp vẫn sẽ giúp. Chỉ bất quá sau khi Minh Thần triệu hoán, lão ca này hẳn sẽ không hưởng ứng.

- Xin lỗi, lão ca, là ta hại người.

Bất Diệt Minh Đế lẩm bẩm nói. Luyện Thần Minh Đế thấy vậy thở dài.

- Mà thôi mà thôi, ta cũng là trước khi chết chửi bậy vài câu, bây giờ nói đến trong lòng thoải mái hơn. Tiên giới chi chủ cầu thí ki a, thật không phải thứ gì, vẫn là hồn trưởng Minh Thần, cũng không giúp ta nói hai câu, nếu có cơ hội, ta thật muốn đem hai chó chết này luyện...

Cái này vừa chửi liền là một phút đồng hồ, Bất Diệt Minh Đế liền lẳng lặng nghe như vậy. Đến cuối cùng, Luyện Thần Minh Đế đột nhiên nói.

- Lão đệ, ta còn có chút di sản giấu ở bên trên một vài tinh cầu vũ trụ, giờ đây sắp chết, đều giao phó cho người đi.

Nói xong, Luyện Thần Minh Đế bắt đầu nói một vài tọa độ. Hình Bất Diệt Minh Đế nghe đến đây vành mắt hơi đỏ lên, trong lúc nhất thời vậy mà không biết rõ nói cái gì cho phải.

Hắn giờ đây đi theo Trần Trầm, tự nhiên biết Luyện Thần Minh Đ

é làm mỗi như dụ là tồn tại cấp bậc gì. Chỉ sợ không phải Cự Linh giới chủ, liền là trùng tộc Nữ Đế, loại cường địch này, lại mang theo một cái bộ tộc, hẳn thật sự là lực bất tòng tâm.

Nhưng nhìn lấy lão hữu trước lâm chung lại còn không quên đem thân gia giao phó cho hắn, hẳn lại có chút không đành lòng, trong lòng càng hận không cùng lão hữu cùng đi Hoàng Tuyền. Liền ở thời điểm hai người khó xử, trong lòng rầu rĩ vô cùng, Trần Trầm đi tới bên cạnh hắn.

- Luyện Thần lão ca, ta vừa rồi cảm ứng, đuổi theo người tổng cộng ba người, theo thứ tự là trùng tộc Nữ Đế cùng một tên ba đạo Chí Tôn trùng tộc, trừ đó ra, còn có một vị bốn đạo Chí Tôn Cự Linh tộc. Căn cứ ta suy tính, đại khái còn hai canh giờ có thể đuổi tới người.

Nghe được Trần Trầm nói lời này, gương mặt Bất Diệt Minh Đế cũng quắp một trận. Bên trong hình chiếu lời nói Luyện Thần Minh Đế cũng im bật mà dừng. Trần Trầm này đã đem tuổi thọ hắn còn thừa tính ra tới, vậy cần cảm ơn đây, hay là chửi đây?

Nói thật, lúc đầu trong lòng của hắn vẫn có một chút huyễn tưởng như thế, tưởng tượng lấy không có người đuổi theo hắn, hẳn có thể chạy thoát. Giờ đây ngược lại tốt, huyễn tưởng bị triệt để đánh vỡ, ba người đuổi theo, bất luận người nào hắn đều ngăn cản không nổi.

- Người... Tiểu lão đệ, ta thật cảm ơn người!

Luyện Thần Minh Đế nhẫn nhịn nửa ngày, cuối cùng nghiến răng nghiến lợi nói. Trần Trầm khoát tay áo nói.

- Không khách khí, đúng rồi, lão ca, ta nhớ đến ta còn giống như thiếu người một cái nhân tình.

Vừa nói lời này, Luyện Thần Minh Đế trầm mặc. Bất Diệt Minh

Đế thì kinh ngạc nhìn hướng Trần Trầm, trong lòng mơ hồ đoán được cái gì. Lúc này Trần Trầm đột nhiên cười.

- Ta người này chưa từng nợ người nhân tình, người hướng cái hướng kia bay, chúng ta thử tới cứu người một lần.

- Cứu... Cứu ta?

Luyện Thần Minh Đế có chút không dám tin, đuổi hẳn chính là ba tên Chí Tôn cường đại, trong đó thậm chí còn có trùng tộc Nữ Đế tồn tại đáng sợ như vậy. Tiểu lão đệ này có thể cứu chính mình?

Còn không chờ hẳn suy nghĩ cẩn thận, tiếng Trần Trầm đột nhiên biến đổi thành nghiêm túc.

- Nhanh đổi hướng, chúng ta bây giờ liền xuất phát!

Nói xong một bàn tay trực tiếp đem hư ảnh đập trở thành mảnh vỡ?

Luyện Thần Minh Đế thấy vậy không thể làm gì khác hơn là lấy ngựa chết làm ngựa sống, hướng về phương hướng Trần Trầm chỉ dẫn bay đi.... Bất Diệt Minh Đế lúc này vừa lấy lại tinh thần, hơi giật mình nói.

- Chúng ta thật muốn đi cứu?

Thần tình Trần Trầm trang nghiêm nói.

- Vì sao không đi? Trùng tộc Nữ Đế kia thật vất vả lạc đàn, chúng ta nếu không nhân cơ hội này diệt nó, vậy sau này chỉ sợ cực kỳ khó lại tìm đến cơ hội. Người cũng đã biết, lần này trùng tộc Nữ Đế cùng Cự Linh giới chủ liên hợp, nếu như thật để cho bọn hắn tìm tới ăn ý, tăng lên tín nhiệm giữa lẫn nhau, vậy sau này lại nghĩ giết bọn họ, chỉ sợ khó như lên trời.

- Thế nhưng, nếu như chúng ta hiển lộ ra thực lực quá mạnh, sẽ dẫn tới tất cả Chí Tôn cảnh giác.

Bất Diệt Minh Đế nhíu mày nói. Giờ đây trong vũ trụ nhiều Chí Tôn như vậy giũa lẫn nhau tranh chấp, nguyên nhân căn bản nhất tự nhiên là bọn hắn không bắt được Trần Trầm. Nguyên nhân thứ yếu là theo bọn hắn nghĩ, Trần Trầm một mực lẫn trốn, thực lực chắc chắn không mạnh, không tạo thành uy hiếp bọn hắn, cho nên bọn hắn mới có thể yên tâm lớn mật đi diệt sát những địch nhân tiềm ẩn kia trước. Nhưng nếu như lần này thật đánh bại trùng tộc Nữ Đế, vậy tất cả Chí Tôn đều sẽ cảnh giác lên, thậm chí có khả năng có thể liên hợp...

Trần Trầm thấy vậy vỗ vỗ bả vai Bất Diệt Minh Đế nói.

- Bọn hắn một ngày nào đó sẽ liên hợp, hơn nữa, chúng ta cũng không thể lơ đãng nhìn Luyện Thần Minh Đế chết, người nói đúng hay không?

Thân thể Bất Diệt Minh Đế run nhẹ nhẹ một thoáng, tiếp đó trùng điệp nhẹ gật đầu.

Chương 923: Kiên - Cố - Ngạnh - Đạn

Chương 923: Kiên - Cố - Ngạnh - Đạn

Hai canh giờ, thời gian này nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn. Luyện Thần Minh Đế ở trong lòng cho chính mình cái đặt một cái đếm ngược sinh mệnh, trong bất tri bất giác, cái để

m ngược này liền chỉ còn lại có một phút đồng hồ.

- Sẽ không đúng như tiểu tử kia nói chuẩn chứ?

Mắt thấy thời gian một chút trôi qua, Luyện Thần Minh Đế thầm nói. Nói thật, chuyện này với hắn tới nói là một loại tâm lý dày vò cực kỳ khó chịu. Về phần tiểu tử kia nói sẽ tới cứu mình, hắn không dám ôm hi vọng lớn bao nhiêu, không phải không tin nhiệm, mà là sợ thất vọng. Phải biết chết không đáng sợ, đáng sợ là chết không nhắm mắt, đáng sợ là thời gian lúc chết còn chìm đắm tại bên trong thất vọng.

- Mười, chín, tám, bảy... Ba, hai, một!

Mười số lảm nhảm hoàn tất, hai canh giờ vừa tới, trong chớp mắt này tâm Luyện Thần Minh Đế kia trực tiếp nhắc lên. Một giây sau, hư không một trận rung động, ba đạo bóng dáng từ trong hư không bay ra, lấy xu thế ba góc đem hắn vây quanh ở chính giữa. Chính là trùng tộc Nữ Đế, Cự Linh tộc Chí Tôn cùng một tên trùng tộc Chí Tôn. Nhìn thấy ba tên cường đại tồn tại này, Luyện Thần Minh Đế nhin không được chửi ầm lên!

- Mẹ! Không kém một phân một hào! Thật mẹ nó như người đoán! Người mới phải gọi Minh Thần a!

Cự linh Chí Tôn kia không biết rõ Luyện Thần Minh Đế đang nói cái gì, hắn chỉ biết là tài liệu trùng động tốt nhất có thể nắm giữ tại đây trong tay hắn. Cho nên hắn trước tiên liền xuất thủ!

Một chương đánh ra, tinh hà rung động!

Một cái châm ngôn chữ Kiên xuất hiện tại lòng bàn tay hắn, hương về Luyện Thần Minh Đế mạnh mẽ trấn áp tới. Trùng tộc Nữ Đế thấy vậy cũng không có ngăn cản, chỉ lạnh lùng nhìn xem một màn này. Nhìn xem cự chương khủng bố đồng dạng như là ngôi sao phía trên kia, Luyện Thần Minh Đế không nói hai lời, trực tiếp tế

ra Luyện Thần Lô. Sâu kiến còn ham sống, hướng chi hấn Minh Đế này, dù cho biết không phải là địch thủ, nhưng không hoàn thủ chờ chết, đó là tuyệt không có khả năng.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang!

Cự chương vỡ vào trên Luyện Thần Lô, Luyện Thần Lô phát ra một tiếng nổ vang điếc tai nhức óc. Ngay sau đó bốn đạo lực lượng chậm ngôn ngưng kết tại bên trong hư không, Luyện Thần Minh Đế chỉ cảm thấy một cỗ cự lực vô cùng kinh khủng từ bên trên đá nh tới, cả người cũng không bị khống chế ngã nhào xuống đất. Ngay tại thời gian cự chương sắp bắt đến trên người hấn, một đạo hấn ảnh bỗng nhiên hiện lên, đem hấn từ dưới lòng bàn tay kéo ra. Cờ hấn lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện chẳng biết lúc nào, hấn đến trong miệng một đầu cự lang, mà cự lang đang nhe răng tợn mắt, cảm tức nhìn ba tên cường đại Chí Tôn xa xa.

- Các hạ là... Luyện Thần Minh Đế theo bản năng hỏi. Tiếng nói vờ ra, bên trong hư không đi ra hai người,

Một người trong đó hấn hết sức quen thuộc, chính là Bất Diệt Minh Đế lão hữu hấn, về phần một người khác, toàn thân tản ra khí mục nát, hấn chưa từng thấy. Nhưng theo thái độ khiêm tốn Bất Diệt Minh Đế kia đến nhìn, người kia hiển nhiên là cường giả.

- Lão ca, ngươi không sao chứ?

Bất Diệt Minh Đế một cái lắc mình đi tới trước người Luyện Thần Minh Đế. Thôn Lang lúc này đem gặp thần Minh Đế để xuống.

- Lão đệ, ngươi vẫn đúng là tới cứu ta a...

Lão hữu dưới loại tình huống này gặp nhau, đều có chút cảm động, nếu không phải bên cạnh còn có người ngoài, hận không thể ôm

m đầu khóc rống một tràng....

Mà ba người trùng tộc Nữ Đế cũng không nhìn về phía một nhóm người này, giờ này khắc này, bọn hắn đều đem ánh mắt tụ vào tại một cái Hư Vô. Nơi đó vô số vật chất không hiểu đang hội tụ. Nhìn thấy một màn này, ánh mắt trùng tộc Nữ Đế đột nhiên phát sáng lên, tám cánh phía sau có chút rung động. Cũng không lâu lắm, những vật chất kia hội tụ thành một bóng người, chính là Trần Trầm. Nhìn thấy Trần Trầm, trùng tộc Nữ Đế phát ra một tiếng tiếng rít quái dị, tiếp đó khẽ cười nói.

- Không nghĩ tới ngươi vậy mà sẽ chủ động đưa tới cửa, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn!

Chỉ Tôn Cự Linh tộc bên cạnh kia sắc mặt cũng biến rồi lại biến, cuối cùng giới chủ giờ phút này không ở chỗ này.

- Ha ha, đối thủ của ngươi là ta.

Một tiếng khàn khàn truyền ra, Ách Vận Chỉ Tôn ngăn tại trước người Trần Trầm. Nhìn thấy Ách Vận Chỉ Tôn, trùng tộc Nữ Đế biểu lộ rất cục biến đổi thành ngưng trọng một chút. Bởi vì nàng từ trên người đối phương cảm giác được một loại khí tức nguy hiểm, điều này nói rõ đối phương là tồn tại không kém gì nàng. Cự Linh tộc Chỉ Tôn thấy vậy con mắt mãnh liệt sáng lên, trầm giọng nói.

- Nữ Đế, ngươi kiềm chế lại người này, ta đi bắt tiểu tử kia!

Dứt lời hắn cũng mặc kệ trùng tộc Nữ Đế có đồng ý hay không, trực tiếp oanh ra một chương hướng về Trần Trầm bắt tới.

- Không có việc gì, để cho ta tới a, ngươi đi đối phó trùng tộc Nữ Đế.

Mắt thấy Ách Vận Chỉ Tôn chuẩn bị thay mình ngăn cản một kích kia, Trần Trầm khoát tay áo nói.

- Vậy chủ thượng cẩn thận.

Ách Vận Chí Tôn nói nhỏ một câu, tiếp đó chậm chậm hướng về phía trước đạp đi, đi tới trước người trùng tộc Nữ Đế.

- Khai...

Trần Trầm nói nhỏ một câu. Đối phó một tên bốn đạo Chí Tôn, hắn không thể không vận dụng chân ngôn chữ Khai. Hơn nữa cái vù ừa mở này, lại không còn nửa cái mạng. Bất quá nửa cái mạng này mang đến đề thăng cũng mười điểm khủng bố, trong chớp mắt, trong cơ thể hắn liền như nhiều một vàng mặt trời vậy, lộ ra ngoài ánh sáng.

Mắt thấy cự chưởng đã gần đến, Trần Trầm tiện tay vung lên, một đạo bình chướng to lớn ngăn tại trước người hắn. Chính là chân ngôn Chướng. Chân ngôn này hắn không nắm giữ bao nhiêu, nhưng ở phía dưới chân ngôn chữ Khai gia trì, cũng miễn cưỡng có thể dùng. Huống chi, Chí Tôn Cự Linh tộc kia tựa hồ cũng không nắm hiểu công kích.

Ầm!

Sự thật cùng hắn nghĩ đồng dạng, Chí Tôn Cự Linh tộc một chưởng kia đánh vào bên trên bình chướng, chỉ để bình chướng rung động mấy lần, cũng không thể lay động bình chướng.

- Liền cái này, cũng muốn bắt lại ta?

Trần Trầm cười lạnh một tiếng, trực tiếp thuận di đến phía sau Chí Tôn Cự Linh tộc. Chí Tôn Cự Linh tộc này hình thể quả thực vô cùng to lớn, so với tổ trùng lúc trước kia có thể so Thái Dương hệ còn muốn lớn không ít.

Thân thể của hắn nếu như chỉ luận kích thước, chỉ sợ không lớn b

àng té trong bào tế bào người ta. Nhưng vậy có thể thế nào?

- Phong!

Một tiếng nói nhỏ, Trần Trầm mãnh liệt oanh ra một đạo phong á n to lớn!

Tại phía dưới Khai gia trì, uy lực hấn phong ẩn không kém gì Phong Thần Tiên Đế. Đối phó loại da dày thịt béo này, có lẽ vận dụng phong ẩn. Cự linh Chí Tôn Cự Nhạc cũng phát giác được phía sau phong ẩn ba động, lập tức cười lạnh một tiếng, làn da phần lưng màu đồng cổ liền toát ra bốn đạo châm ngôn. Theo thứ tự là Kiên, Cố, Ngạnh, Đạn. Bốn đạo châm ngôn này vừa ra, sau lưng Cự Nhạc phảng phát như biến thành một đạo tường thành khổng lồ không thể phá vỡ! Tản ra kim quang loá mắt tột cùng!

Chữ Phong đánh lên xong, vậy mà nháy mắt bị bắn trở về!

- Khá lắm, bốn đạo châm ngôn này, ngu bút!

Trần Trầm cao tiếng thốt lên kinh ngạc. Ngay sau đó Lục Đậu bay ra, đối với sau lưng kia thi triển ra một đạo châm ngôn chữ Giải. Châm ngôn chữ Giải vừa ra, châm ngôn chữ Đạn sau lưng Cự Nhạc bị trực tiếp triệt tiêu, nhưng còn thừa ba đạo châm ngôn vẫn như cũ hoàn hảo không chút tổn hại.

- Nhục thân Chí Tôn Cự Linh tộc này sợ là bất hủy bất diệt... Bất quá cũng may không còn châm ngôn chữ Đạn, hấn đã không còn không có kẽ hở.

Trần Trầm trầm nghĩ trong lòng, ngay sau đó, hai tay của hấn bá m niệm pháp quyết, cũng không lâu lắm, ở trước mặt hấn liền ngưng tụ ra một đạo lưỡi đao vô hình. Đây là một đạo Thần Thông thần thức công kích, tên là Thích Hồn Nhận. Tuy nói chỉ là một đạo Tiên Thuật phổ thông, nhưng thần thức Trần Trầm giờ đây lại không phải thần thức phổ thông, mà là nguyên sơ thần thức cường đạ

i!

Cũng bởi vậy, uy lực cái Tiên Thuật này phát sinh biến hóa căn bản.

Chương 924: Chém Chí Tôn

Chương 924: Chém Chí Tôn.

Vù vù!

Nhưng mà còn không chờ Thích Hồn Nhận trọn vẹn thi triển ra, một đạo tiếng kinh thiên động địa liền vang lên. Trần Trầm không cần nhìn đều biết là Chí Tôn Cự Linh tộc đánh ra cánh tay to lớn vô cùng ngang quét tới. Lập tức tâm niệm vừa động, cả người đã t huấn di đến bên trong lông mi Chí Tôn Cự Linh tộc. Nói thật, lông mi Chí Tôn Cự Linh tộc đều muốn to hơn một vài núi lớn, Trần Trầm đứng ở tại bên trong căn bản không thấy được. Tựa hồ phát giác được động tĩnh hẳn, trong mắt Chí Tôn Cự Linh tộc bắt đầu bắn ra lực lượng châm ngôn. Cái nhãn cầu to lớn kia tại phía trước Trần Trầm, giống như một khỏa hăng tinh to lớn trong suốt.

- Thật lớn a!

Nói nhỏ một câu, phía sau Trần Trầm xuất hiện châm ngôn chữ P háp. Châm ngôn này vừa ra, Thích Hồn Nhận mãnh liệt bành trước, rốt cục đã tăng tới cỡ lông mi Chí Tôn Cự Linh tộc!

- Đi!

Một tiếng quát khê!

Thích Hồn Nhận hướng thẳng đến nhãn cầu to lớn kia đâm tới!

Cùng lúc đó, bên trong nhãn cầu bắn ra ba đạo châm ngôn, tạo thành ba đạo bình chương to lớn ngăn tại phía trước Thích Hồn Nhận. Trần Trầm bất động thanh sắc, trực tiếp ném ra Thí Thần Mâu. Châm ngôn chữ bình gia trì Thí Thần Mâu tự nhiên không cách nào đột phá ba lớp bình phong kia, nhưng Thí Thần Mâu sát khí cực nặng, phối hợp Thích Hồn Nhận loại thần thức công kích cường đại này, trực tiếp liên ảnh hưởng đến Nguyên Thần Cự Linh tộc Chí Tôn, để Chí Tôn Cự Linh tộc xuất hiện hoảng hốt trong nháy mắt!

Thừa dịp thời gian nháy mắt này, Trần Trầm một chương đặt tại bên trên nhãn cầu to lớn, cùng lúc đó, một châm ngôn chữ Hóa từ trong lòng bàn tay hất bắn ra!

- A!

Một đạo tiếng kêu thảm thiết chấn Tinh Hải truyền ra, chấn đến tất cả mọi người đều có chút ít thất thần, giờ khắc này lưỡi đao Thí Thần trực tiếp xuyên thấu qua nhãn cầu, đánh vào trong óc Chí Tôn Cự Linh tộc. Chí Tôn Cự Linh tộc che mắt, khí thế quanh thân như là Liệt Dương, giống như có thể đốt trời nấu biển.

Trần Trầm cũng là thân hình lóe lên, lại thuận di đi ra, đồng thời rút ra thời gian, nhìn hướng những chiến trường khác. Lúc này, trùng tộc Nữ Đế đang cùng Ách Vận Chí Tôn cách trăm vạn dặm lẫn nhau nhìn nhau, vô số trùng tộc trực tiếp che lấp hơn phân nửa cái tinh hệ, hướng về Ách Vận Chí Tôn mãnh liệt mà đi.

Mà Ách Vận Chí Tôn liền đứng tại chỗ như thế, chống một cây quải trượng. Bay đến phụ cận hắn vô luận là cự trùng hình thể to lớn như là tinh cầu, hay là tiểu trùng tử nhỏ bé đến mất thường khô

ng thể nhận ra, tất cả đều tại nháy mắt mục nát, hoá thành tro bụi.

Nghe được tiếng Chí Tôn Cự Linh tộc kêu thảm thiết, hai người không hèn mà cùng hướng về phương hướng chỗ Trần Trầm tồn tại quên tới. Trần Trầm cười cười với Ách Vận Chí Tôn, lại liếc mắt nhìn một bên khác. Bất Diệt Minh Đế, Luyện Thần Minh Đế, Thôn Lang ba người cùng tổ trùng kia đánh cũng tính toán sinh động, cũng không có rơi vào thế bất lợi.

- Xem ra, chỗ đột phá vẫn là tại ta nơi này a.

Trần Trầm lú lú một câu, đúng lúc này, quanh thân Chí Tôn Cự Linh tộc bắt đầu hiện ra một đạo chiến giáp. Chiến giáp này toàn thân màu đồng cổ, phía trên thiên nhiên có sẵn đủ loại trận pháp, mà tại hộ tâm kính, càng là có một cái châm ngôn to lớn, chính là Kiên.

- Kiên Tâm Giáp.

Nguyên sơ thần thức Trần Trầm dò xét một thoáng, liền biết danh tự chiến giáp này.

- Hỗn trưởng! Chết đi cho ta!

Người mặc Kiên Tâm Giáp cự linh Chí Tôn mới vừa từ trong hoảng hốt thanh tỉnh, liền không kịp chờ đợi huy quyền hướng về Trần Trầm oanh đến. Lần này, quyền thượng hẳn nhiều một đạo châm ngôn chữ Cố. Châm ngôn này hiển hiện ra xong, không gian xung quanh tinh hệ đều đột nhiên ngưng kết, loại tình huống này muốn thuận đi tự nhiên là không thể nào.

Trần Trầm thấy vậy cũng cười lạnh một tiếng, châm ngôn chữ Bình hiển hiện, ngay sau đó chiến giáp trên mình Chí Tôn Cự Linh tộc liền đột nhiên co rút lại. Bất thành linh biến hóa để Chí Tôn Cự Linh tộc một cái lão đảo, oanh ra một quyền cũng mất đi chuẩn tâm.

Trần Trầm hai tay bấm niệm pháp quyết, lại là một đạo Thích Hòn Nhận ngưng tụ ra. Muốn nói hẳn giờ đây cái gì có thể có một không ông hai toàn bộ Hồng Mông, vậy không thể nghi ngờ chính là thần thức.

Chiến đấu, liền là muốn lấy sở trường mình, tấn công sở đoản địch. Thích Hòn Nhận ngưng tụ ra xong, Trần Trầm lại lần nữa đi tới vị trí cũ, chỉ bất quá lần này cả người hẳn vọt thẳng vào bên trong nhãn cầu, từ kinh mạch trong đó, đến trong đầu Chí Tôn Cự Linh tộc.

Đại não người bình thường dĩ nhiên là địa phương yếu ớt nhất, nhưng trong đầu bốn đạo Chí Tôn Cự Linh tộc này cũng cực độ kiên cố, cả những kinh mạch kia, cũng có thể so pháp bảo bền chắc nhất. Trần Trầm không quản những cái này, cũng không có công kích, mà chỉ trực tiếp hướng chỗ sâu bay, lúc này Chí Tôn Cự Linh tộc bị Kiên Tâm Giáp trói buộc, chính là cơ hội hẳn thật tốt. Mấy hơi thở sau, hẳn liền đi tới một chỗ khu vực kỳ lạ.

Nơi này có một mảnh đại dương to lớn màu vàng óng, chính là thức hải Chí Tôn Cự Linh tộc. Nhìn thấy thức hải, Trần Trầm vậy mới không chút do dự đem Thích Hòn Nhận nguyên sơ thần thức ngưng kết ghim vào!

Ầm!

Một tiếng chấn minh mông manh truyền ra, thức hải màu vàng bắt đầu xuất hiện sóng lớn, theo sau cái sóng này lớn càng lúc càng lớn, cũng không lâu lắm liền chuyển biến trở thành sóng to gió lớn!

Thức hải phát sinh biến cố to lớn như thế, có thể nghĩ mà biết Chí Tôn Cự Linh tộc giờ phút này ý thức sẽ mơ hồ cỡ nào. Bởi vì cái gọi là thừa dịp hẳn bệnh đòi mạng hẳn, Trần Trầm không có ý tứ nương tay chút nào. Châm ngôn chữ Pháp toàn lực thôi động, một

đạo lại một đạo Thích Hồn Nhận từ sau lưng của hấn ngưng kết mà ra, tiếp đó đánh về thức hải to lớn màu vàng kia. Trong thức hải sóng lớn càng lúc càng lớn, Trần Trầm có thể cảm giác được Chí Tôn Cự Linh tộc đang điên cuồng lay động đầu. Nhưng càng là như thế, ý thức hấn thì càng không rõ rệt.

- Hóa!

Lại một đạo châm ngôn bay ra, rơi vào trong thức hải, quy mô hải dương màu vàng óng bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ.... Cứ như vậy, chơi đùa nửa khắc đồng hồ xong. Xung quanh lay động dần dần dừng lại, hải dương màu vàng óng chỉ còn lại lớn cỡ không đến một phần trăm ban đầu, bị bốn đạo lực lượng châm ngôn bảo hộ chính giữ giữa.

Trần Trầm thấy vậy thuận di ra đầu Chí Tôn Cự Linh tộc. Lúc này Chí Tôn Cự Linh tộc đã thu hồi Kiên Tâm Giáp, nhưng cũng triệt để mất đi ý thức, cả người phiêu phù ở trong vũ trụ, tựa hồ lâm vào ngủ say.

Bên kia trùng tộc Nữ Đế còn đang cùng Ách Vận Chí Tôn giằng co, căn bản không để ý tới gia hỏa này sống chết. Trần Trầm thấy vậy cũng không khách khí, tâm niệm vừa động, Chinh Đồ hào chiến nham biến thành mấy trăm ngàn kiện Đại Đạo Chí Bảo. Những Đại Đạo Chí Bảo này lại dung hợp ngưng kết, cuối cùng trở thành một chuỗi cự nhận khủng bố vượt ngang tinh hà!

Phía dưới châm ngôn chữ Bình gia trì, toàn thân cái cự nhận này tỏa ra dày đặc hàn quang, uy thế chấn thiên động địa, không yếu hơn một chút Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo tính công kích cực mạnh chút nào!

- Liền dùng một chiêu Điệp Lăng Dao Pháp a.

Trần Trầm làm bầm lâu bầu một câu, tiếp đó bắt đầu vung vẩy cự nhận khủng bố kia, mỗi một lần vung vẩy, uy lực cự nhận liền cư

ờng đại một phần, tại phía sau huy vũ mấy trăm lần, trong không gian vũ trụ đã tràn đầy đao ảnh to lớn, tựa như sóng lớn vậy, sôi trào mãnh liệt, liên miên bất tuyệt!

Đến cuối cùng, châm ngôn chữ Pháp chiếu thiên địa, mấy trăm đạo đao ảnh đột nhiên trùng khít, biến thành một đao khủng bố kinh thế hãi tục, hướng về cái cổ Cự Linh tộc Chí Tôn chém xuống!

Xoẹt xẹt!

Một tiếng ma sát quái dị triệt để tại giữa thiên địa, Trần Trầm một đao đỉnh phong này, vậy mà kẹt ở cái cổ Cự Linh tộc Chí Tôn, lại hơi dùng sức, vậy mới thành công chém xuống đầu Chí Tôn Cự Linh tộc.

Chương 925: Cuồng loạn.

Chương 925: Cuồng loạn.

Thi thể không đầu to lớn phiêu phù ở bên trên vũ trụ, chỗ không xa hạ xuống đầu lớn gấp trăm lần tựa như ngôi sao nhỏ. Trần Trầm thu hồi cự nhận, trong lòng có loại cảm thụ không nói rõ được cũng không tả rõ được. Ngoắc ngoắc tay, bên trong thi thể bay ra một bộ chiến giáp, rơi vào trong tay hắn, chính là Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo Kiên Tâm Giáp. Cơ hồ không có bất kỳ cản trở gì, hắn liền thu phục món Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo này. Nhưng loại trừ Kiên cố ra, Trần Trầm cũng không thể cảm ngộ châm ngôn khác. Còn có Nguyên Sơ Chi Tâm trong cơ thể hắn, cũng không có phát sinh bất kỳ biến hóa nào. Khiến Trần Trầm không khỏi

sững sờ tại chỗ. Chém giết chí tôn, đoạt Thiên Hồng được chi bảo cũng không thể để Nguyên Sơ Chi Tâm biến hóa, vậy như thế nào mới có thể cảm ngộ thâm ngôn chữ Nguyên kia ? .

- Làm sao bây giờ? .

Trong đầu Trần Trầm hiện lên vô số ý niệm, theo sau liền biến thành vô tận mờ mịt. Loại mờ mịt này để hấn trong lúc nhất thời không biết rõ mục tiêu ở nơi nào, càng để trong lòng hấn vô cùng bức bối....

- Chủ thượng cẩn thận! .

Cho đến trong đầu vang lên một tiếng nhắc nhở dường như sấm sét, Trần Trầm vậy mới hồi thần lại. Mà lúc này tại xung quanh hấn, đã tụ tập đến trăm vạn trùng tộc đủ loại, trong đó chiến lực có thể so Thiên Vương liền đông đúc mười vạn, đang hướng về hấn mãnh liệt mà đến. Bởi vì lúc trước đối phó qua trùng tộc Chí Tôn, cho nên Trần Trầm đối phó loại trùng tộc này đã có kinh nghiệm. Nhìn thấy cái biển trùng này, hấn trực tiếp ra tay, một giây sau, vô số ma chủng được Thiên Ma Cộng Tu đại pháp thúc đẩy sinh trưởng ra xuất hiện tại trong bàn tay hấn.

Tại phía dưới thâm ngôn chữ Pháp gia trì, những ma chủng này lảy xu thế sét đánh không kịp bưng tai hướng về nhóm cự trùng bố n phía nhào tới, trong chớp mắt, liền đem vô số cự trùng hút trở thành tro bụi.

Mà trong tay Trần Trầm cũng đã nhiều một đạo khối cầu năng lượng màu đen to lớn. Khối cầu này tuy không lớn, nhưng tụ tập tất cả lực lượng tu vi trùng tộc vẫn lạc. Trần Trầm liếc một chút khối cầu màu đen này, theo sau nhìn về trùng tộc Nữ Đế phía xa xa.

Trùng tộc Nữ Đế ánh mắt âm lãnh vô cùng, tuy giờ phút này nàng đang ngăn cản Ách Vận Chí Tôn, Chí Tôn Cự Linh tộc lại bị chém giết, nhưng trong mắt nàng lại không kinh hoảng chút nào, có c

hỉ là lạnh nhạt đáng sợ.

- Khặc khặc...

Gặp Trần Trầm trông lại, trùng tộc Nữ Đế thâm trầm nở nụ cười, t heo sau đột nhiên há hốc miệng ra. Một màn đáng sợ phát sinh, m ột viên cầu to lớn chậm chậm từ trong miệng nàng lăn ra. Quả cầu này thoát khỏi thân thể trùng tộc Nữ Đế xong nhanh chóng trưởng thành, cũng không lâu lắm liền trở thành một quái trùng toàn thân màu đen, hình dạng gián, lại giương một khuôn mặt người. Nhìn t hấy quái trùng kia, ánh mắt Trần Trầm kinh ngạc. Bởi vì thông qu a nguyên sơ thần thức cảm ứng, quái trùng này rõ ràng là một tên năm đạo Chí Tôn! .

Mà thời điểm lúc trước, hẳn dùng nguyên sơ thần thức điều tra to àn bộ vũ trụ, không có nhóm cường giả này. Nhưng lúc này, năm đạo Chí Tôn này cũng đã thật sự xuất hiện tại trước mặt hắn. Giải thích duy nhất chính là quái trùng này là vừa rời hàng sinh, hơn n ửa vừa ra đời chính là thực lực năm đạo Chí Tôn! .

Khó trách trùng tộc Nữ Đế sẽ trơ mắt nhìn Chí Tôn Cự Linh tộc k ia chết, nguyên lai có loại át chủ bài này! .

- Khụ khụ, hắc linh, đem chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi b ảo trong cơ thể hắn lấy ra, nhớ kỹ, không nên dùng Tiên Thiên Hò ng Mông chi bảo, đồng thời phòng hộ tốt thức hải chính mình.

Phun ra quái trùng kia xong, trùng tộc Nữ Đế ho khan hai tiếng, ti ếng khàn khàn nói. Quái trùng nghe vậy nhìn hướng Trần Trầm, tr ả lời.

- Yên tâm, mẫu thượng, giao cho ta.

Tiếng nói vừa ra, nó trực tiếp biến thành một đạo tia chớp màu đ e n hướng về Trần Trầm va chạm đến. Cùng lúc đó, tại chính giữa h ai cái kìm nó dần dần hiện ra một đạo lực lượng chậm ngôn.

Đâm! .

Ầm! .

Cơ hồ là thời gian nháy mắt, quái trùng liền bay đến phụ cận Trần Trầm, một cái kìm đâm vào trên Kiên Tâm Giáp. Kèm theo một tiếng bạo hưởng, Trần Trầm chỉ cảm thấy toàn thân rung mạnh, ngũ tạng lục phủ đều chuyển vị. Mắt thấy cự trùng ngay tại phía trước, loại cảm giác đau khổ này, lại thêm phía trước mê mang, để trong nháy mắt hấn lâm vào một loại tâm tình nóng nảy đến cực điểm nào đó.

- A! .

Rống to một tiếng, Thí Thần Mâu trực tiếp xuất hiện tại trong lòng bàn tay Trần Trầm.

Phía dưới châm ngôn Chử Bình gia trì, Thí Thần Mâu sát khí trùng thiên, hướng thẳng đến quái trùng đâm tới.

- A.

Trong miệng Quái trùng phát ra một tiếng cười âm hiểm, vậy mà không tránh không né, ngược lại là trên người hấn xuất hiện một cữ hữ Giáp.

Châm ngôn này hiện lên xong, toàn thân trên dưới quái trùng mờ mịt lên quang mang kim loại. Sau khi Thí Thần Mâu đâm vào phát ra một tiếng vang giòn, vậy mà kém chút bị phản chấn trở về.

Xoẹt! .

Lúc này lại là một tiếng xé vải, trên mình quái trùng bỗng nhiên sinh ra từng cái lông dài, những cái lông dài này vừa mảnh vừa dài, hướng về Trần Trầm kéo dài đưa tới, nháy mắt liền bao vây Trần

Trầm kèm thêm Kiên Tâm Giáp lại. Trong lòng dài này Tựa hồ ẩn chứa độc tố cực mạnh, thân thể Trần Trầm bất tri bất giác bắt đầu biến lục, ý thức cũng dần dần biến đổi thành mơ hồ. Lại thêm lúc trước tâm tình nóng nảy kia, cả người hẳn tại thời khắc này đều biến đổi thành có chút cuồng loạn lên.

- Mở! .

Hét lớn một tiếng, châm ngôn chữ Khai lại lần nữa xuất hiện, lần này Trần Trầm trực tiếp hiển tế chín mươi chín phần trăm lực lượng số mệnh, chỉ cấp chính mình lưu lại khẩu khí! .

Trong chớp mắt, mức độ Trần Trầm nắm giữ tất cả lực lượng châm ngôn cùng nhau tăng lên, liền Ân không chút dụng tâm cảm ngộ kia đều gần như đạt tới tình trạng trọn vẹn nắm giữ. Cơ hồ là tiềm thức, châm ngôn chữ Ân hiện ra, Trần Trầm cả người biến thành thân thể vô hình, từ bên trong vô số lòng dài tránh thoát đi ra.

Ngay sau đó, hẳn liền đối với phía dưới quái trùng đánh ra một đạo phong ấn. Uy lực phong ấn này tại phía dưới châm ngôn chữ Khai gia trì, thậm chí viễn siêu Phong Thần Tiên Đế lúc trước phong ấn, trong nháy mắt, liền rơi vào trên mình quái trùng. Thân thể quái trùng một trận run rẩy, ba bốn đạo châm ngôn phá thể mà ra, đánh tới phong, nhưng tất cả đều bị phong ấn trấn áp xuống. Loại tình huống này cũng là để tâm lý quái trùng phát sinh biến hóa, trong mắt bắt đầu xuất hiện vẻ kinh hoàng.

- Hóa! .

Không chờ phong ấn trọn vẹn phong bế quái trùng, Trần Trầm lại là một đạo châm ngôn chữ Hóa rơi vào trên mình quái trùng. Giáp kiên cố vô cùng kia tại châm ngôn chữ Hóa ảnh hưởng bắt đầu biến đổi thành lơ mơ, cũng không lâu lắm, toàn bộ thân thể quái trùng vậy mà biến đổi thành mềm oặt.

- Mẫu thượng! Cứu ta! .

Phát giác được chính mình không cách nào chống cự loại lực lượng đáng sợ kia, quái trùng rốt cục không chịu nổi áp lực, phát ra tín hiệu cầu cứu. Chỗ không xa, trùng tộc Nữ Đế nghe đến đây quay đầu nhìn sang, cũng không khỏi cực kỳ hoảng sợ. Giờ phút này Trần Trầm sử dụng ra mỗi đạo lực lượng châm ngôn, cơ hồ cũng không yếu hơn trạng thái trọn vẹn năm giữ. Trong đó châm ngôn chữ Bình cùng chữ Pháp, thậm chí đã mơ hồ siêu thoát châm ngôn bình thường hạn chế. Thực lực này, chỉ sợ đạt tới bảy đạo, thậm chí cấp độ tám đạo Chí Tôn! .

Không chờ nàng suy nghĩ cẩn thận xảy ra chuyện gì, chỗ không xa Trần Trầm đã đem bị châm ngôn chữ binh gia trì qua Thí Thần Mâu mạnh mẽ đâm vào bên trong đầu quái trùng. Kèm theo một đạo sát khí kinh thiên, toàn bộ thân thể quái trùng trực tiếp nổ tung! .

Nhìn thấy một màn này, trùng tộc Nữ Đế sắc mặt mãnh liệt đại biến, theo sau không chút nghĩ ngợi, trực tiếp thân hóa ngàn vạn, tính toán thoát đi.

Chương 926: Chiến ngừng.

Chương 926: Chiến ngừng.

- Chết! .

Tiện tay đánh tan một đồng mảnh vỡ, ánh mắt Trần Trầm quét về vô số trùng tử xa xa. Ách Vận Chí Tôn lại không có nhìn những c

ái kia trùng tử, ngược lại ánh mắt ngưng trọng nhìn hướng Trần T rằm.

- Chủ thượng... Người không sao chứ? .

Lời hắn nói còn chưa nói xong, nguyên sơ thần thức Trần Trầm c ường đại đã quét ngang toàn bộ tinh vực, một giây sau, thân hình hắn lóe lên, liền đi tới phía trước một trùng tử hơi nhỏ. Trùng tử k ia thân thể đột nhiên cứng đờ, mấy đạo châm ngôn nổi lên. Trần T rằm không nói hai lời, trở tay một cái phong ấn đập xuống, tại ch ỗ liền đem mấy đạo châm ngôn kia toàn bộ trấn áp.

- Người...

Một tiếng rít lên trầm thấp từ trong miệng trùng tử phun ra, nhưng vừa phun ra một chữ, Trần Trầm liền vươn tay ra, đem trùng tử gắ t gao nắm trong tay.

Oanh! .

Một tiếng nổ vang kinh thiên động địa từ lòng bàn tay Trần Trầm truyền ra, giờ khắc này, phảng phất như có vũ trụ tại lòng bàn tay hắn bạo tạc. Dù là như thế, tay Trần Trầm cũng chỉ run nhẹ m à thôi, cũng không có buông ra.

Một lát, châm ngôn chữ Hóa tái hiện, càng oanh minh thêm kịch l iệt bắt đầu vang lên. Trần Trầm cặp mắt đỏ thẫm, tiếp đó lại duỗi ra tay kia, hai tay gắ t gao nắm ở cùng nhau....

Cái chấn động này tiếp tục trọn vẹn một khắc đồng hồ, rồi chấm d út. Mà lúc này, ánh mắt Trần Trầm đã biến đổi thành cực độ lờ m ò, đầu tóc càng biến thành tuyết trắng. Buông ra hai tay tiêu tụy, b ên trong chỉ còn lại có một mai trướng trùng hình tròn. Nhìn xem tr ường trùng kia, nội tâm Trần Trầm sinh ra vô tận mỗi mệ.

- Luyện Thần lão ca, giao cho người luyện a.

Dứt lời, hắn tiện tay ném đi, đem trứng trùng ném về phía Luyện Thần Minh Đế. Luyện Thần Minh Đế tiếp nhận trứng trùng không nói hai lời liền ném vào trong Luyện Thần Lô. Về phần người khác, toàn bộ cũng không hện mà cùng xem lấy Trần Trầm tóc trắng phơ. Còn tốt, bộ dáng Trần Trầm tuy già nua, nhưng so với Ách Vận Chí Tôn vẫn kém một chút.

- Chủ thượng... Người không sao chứ? .

- Không có việc gì, chỉ là vừa rồi kém chút tẩu hỏa nhập ma.

Ánh mắt Trần Trầm không tiêu cự, nói chuyện hơi thờ mong manh. Nói như vậy không phải có lý, trên thực tế hắn cũng không biết vừa rồi tại sao lại trực tiếp hiển tế nhiều lực lượng số mệnh như vậy, thật giống như người điên vậy.

Phải biết, bình thường hắn tuyệt không có khả năng làm ra loại thao tác này. Duy nhất giải thích, khả năng liền là tẩu hỏa nhập ma. Bởi vì không biết rõ làm sao nắm giữ chân ngôn chữ Nguyên, nội tâm lo nghĩ, loại lo nghĩ này trong chiến đấu khuếch trương, bạo phát, tiếp đó trở thành tâm ma, ảnh hưởng tới tâm cảnh....

- Chủ thượng, ta từ trên người người không cảm ứng được Nguyên Sơ Chi Tâm.

Ách Vận Chí Tôn lúc này cả kinh nói. Trần Trầm nghe vậy sờ lên vị trí trái tim. Nguyên Sơ Chi Tâm đã cùng hắn hòa làm một thể, lúc này lực lượng số mệnh hắn đã mất đi chín mươi chín phần trăm, Nguyên Sơ Chi Tâm tự nhiên cũng không còn ba động theo. Dạng này cũng tốt, Chí Tôn khác không cảm ứng được vị trí hắn, hắn có thể qua quãng thời gian an bình ngắn ngủi. Nói thật, loại cảm giác nguy cơ vị trí bị tất cả cường giả biết được từ xa xưa tới nay cho áp lực tâm lý hắn rất lớn, nếu không như thế, hắn chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng tẩu hỏa nhập ma như vậy....

- Ách, Trần Trầm đạo hữu, lần này đa tạ người, món nợ ân tình người nợ ta một tính toán chấm dứt, từ nay về sau, ta thiếu người một cái nhân tình.

An tĩnh chốc lát, phía sau Trần Trầm truyền đến lời Luyện Thần Minh Đế thành khẩn. Nghe nói như thế, thân thể Trần Trầm run nhẹ xuống, chẳng biết tại sao, lại theo bản năng đưa tay đặt ở vị trí Nguyên Sơ Chi Tâm.

Qua trọn vẹn bốn, năm giây, hắn mới khoát tay áo nói.

- Luyện Thần lão ca, không cần phải nói cảm ơn, đây là việc cần làm....

Mà lúc này, tại phụ cận Luyện Thần Tinh, vô tận uy áp khủng bố đang điên cuồng hướng bốn phía khuếch tán. Lúc này Luyện Thần Tinh chỉ còn lại có một nửa, đây là tại phía dưới tiền đề rất nhiều trận pháp bảo hộ. Trong tinh hà, Cự Linh giới chủ hình thể cực lớn đến đủ để vượt qua tinh hệ hai tay làm tư thế chống trời, biểu lộ mơ hồ có chút điên cuồng.

Tại phía trên hắn, một đạo ma ảnh khủng bố dữ tợn vô cùng, miệng to lớn đang gât gao cắn hai tay Cự Linh giới chủ. Bỏ qua hai tên bầy đạo Chí Tôn này, bên trong tinh không, còn có mười mấy tên Chí Tôn đang từng đôi chém giết. Về phần người khổng lồ Cự Linh tộc cùng thi thể trùng tộc, càng là phân bố tinh không. Chiến đấu đến trình độ này, vô luận là Cự Linh tộc hay là tam giới đều tổn thất không nhỏ, vèn vẹn là cường giả cấp bậc Chí Tôn, liền vẫn lạc mấy vị.

- Cự Linh giới chủ! Người thật muốn đánh nhau với ta chết sống sao? .

Ma ảnh khủng bố phát ra gào thét, tiếng chấn động tinh hà. Cự Linh giới chủ hai tay gân xanh nổi lên, tiếng huyết dịch trong đó chảy xuôi có thể so sóng to gió lớn. Hắn không phải muốn đánh nha

u chết sống, hấn chỉ là muốn kéo dài đến trùng tộc Nữ Đế trở về mà thôi.

Nhưng đã qua lâu vậy, trùng tộc Nữ Đế vậy mà không có chút dấu hiệu trở về nào. Phải biết, hấn đã đem rất nhiều trùng tộc xem như pháo hôi tổng táng. Chẳng lẽ trùng tộc Nữ Đế kia thật không để ý bộ hạ sống chết? .

- Đến trình độ như vậy, tự nhiên muốn phân ra sinh tử! .

Cự Linh giới chủ gầm thét lên. Hấn cái tiếng này vừa dứt, xa xa phía dưới trùng tộc đại quân còn sót lại chẳng biết tại sao, đột nhiên liền bất động. Ngay sau đó, số lượng lớn trùng tộc bắt đầu vẫn lạc tiêu tán, chỉ một số nhỏ trùng tộc cường đại không hện mà cùng nhìn hướng một cái hướng khác, đồng thời phát ra kêu to.

Xì xì xì! .

Đủ loại tiếng côn trùng kêu vang lúc này liên tiếp, hấp dẫn tất cả mọi người trên chiến trường chú ý. Đúng lúc này, tiếng một tên trùng tộc Chí Tôn đột nhiên vang vọng tại bên trong tinh không.

- Mẫu thượng nguy cơ sớm tối! Theo ta đi cứu viện trước! .

Tiếng nói vừa ra, tất cả trùng tộc còn sót lại mặc kệ là đang chiến đấu hay là đang làm gì, tất cả đều ngừng tiến công, hướng về một cái hướng khác mãnh liệt mà đi. Chỉ bất quá thời gian chốc lát, trùng tộc đại quân liền toàn bộ thối lui ra khỏi chiến trường.

Cự Linh giới chủ nhìn thấy một màn này tự nhiên giận dữ, bắt quả nghĩ đến trùng tộc Chí Tôn kia nói, lúc này mới không có mệnh lệnh bộ hạ ngăn cản, mà chỉ thông qua thủ đoạn liên hệ đặc thù Cự Linh tộc, liên hệ Cự Nhạc bị hấn phái đi ra đi theo trùng tộc Nữ Đế. Kết quả cái liên hệ này mới phát giác Cự Nhạc vậy mà đã vẫn lạc! .

Khiến tâm thần Cự Linh giới chủ rung mạnh! .

Phải biết Cự Nhạc cực thiện phòng ngự, cho dù là năm đạo sáu đạo o Chí Tôn trong thời gian ngắn cũng chưa hẳn có thể bắt lấy hắn. Nhưng hôm nay vừa qua đi bao lâu, vậy mà đã vẫn lạc. Lại liên tư ởng đến câu Mẫu thượng nguy cơ sớm tối kia Cự Linh giới chủ lập tức ý thức được tình huống không ổn.

Cự Nhạc chết rõ ràng không phải trùng tộc Nữ Đế động thủ. Vậy dạng tồn tại gì mới có thể tại bên trong thời gian ngắn như vậy đá nh tan trùng tộc Nữ Đế tăng thêm Cự Nhạc đây? .

Nghĩ tới đây, hắn cũng không còn suy nghĩ cùng ma ảnh trên đầu kia chiến đấu, lập tức cả giận nói.

- Tình huống có biến, ngươi ta dừng tay trước! .

Ma ảnh nghe vậy cũng là không buông tay, găm thét lên.

- Viện quân xảy ra chuyện liền không đánh? Nào có chuyện tốt như vậy! .

Tiếng nói vừa ra, cái miệng lớn kia vậy mà lại nở rộng ra chút ít, trong chớp mắt, trong thế giới thân thể Cự Linh giới chủ liền có vô số sinh linh ném đi tính mạng. Bất quá ngay sau đó ma ảnh liền buông lỏng miệng ra cùng Cự Linh giới chủ đồng thời khiếp sợ nhìn hướng phương hướng bày trùng rời đi.

- Không cảm ứng được chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo o...

Chương 927: Nguyên Sơ Chi Ác sinh sôi.

Chương 927: Nguyên Sơ Chi Ác sinh sôi.

Nửa ngày sau, Trần Trầm được một đám người hộ tống về tới Địa Cầu.

- Các vị, ta ngay tại trên viên tinh cầu này tu dưỡng một đoạn thời gian, nếu có chuyện gì, ta lại cáo tri các ngươi.

Địa Cầu chỉ là một khóa tinh cầu phổ thông, không chịu nổi quá nhiều cường giả chơi đùa, cho nên Trần Trầm chuẩn bị một thân mật mình tại Địa Cầu dưỡng bệnh.

- Ân, chủ thượng, ta đi đánh thức Chí Tôn còn lại, khoảng thời gian này, còn xin chủ thượng nhất thiết phải bảo trọng.

Ách Vận Chí Tôn chấp tay, một mặt lo lắng nói.

- Yên tâm đi.

Trần Trầm cười cười xong, liền từ biệt mọi người....

Trở lại Địa Cầu, Trần Trầm tùy ý xuất hiện tại trong công viên một tòa thành thị. Lúc này hắn tóc trắng phơ, tựa như lão nhân phổ thông. Sau khi tìm một cái ghế dài ngồi xuống, Trần Trầm đưa tay đặt ở vị trí trái tim. Nguyên Sơ Chi Tâm nhảy lên cực kỳ yếu ớt, nhưng Trần Trầm có thể cảm ứng được trong đó ẩn tàng lực lượng. Kỳ thực lúc trước trận chiến kia, Nguyên Sơ Chi Tâm cũng không phải trọn vẹn không phát sinh biến hóa. Chỉ bất quá thời cơ phát sinh biến hóa rất vi diệu. Cũng không phải thời điểm mình chém giết Cự Linh tộc Chí Tôn, cũng không phải thời điểm mình cướp đoạt Kiên Tâm Giáp, càng không phải là thời điểm phong ấn trùng tộc Nữ Đế. Nháy mắt Nguyên Sơ Chi Tâm chân chính mạnh lên là

tại sau khi chiến đấu kết thúc. Lúc ấy, Luyện Thần Minh Đế tự nhủ tiếng cảm ơn, liền thời gian nháy mắt kia, Nguyên Sơ Chi Tâm đột nhiên mạnh lên một chút, kèm thêm độ khống chế tất cả châm ngôn chính mình nắm giữ đều tăng lên một phần trăm tả hữu.

- Nguyên Sơ Chi Tâm, như thế nào là nguyên sơ? .

Trần Trầm tựa ở trên ghé dài nhẹ giọng tự nói. Giờ đây có thể khẳng định là, muốn cho Nguyên Sơ Chi Tâm mạnh lên, muốn trọn vẹn khống chế châm ngôn chữ Nguyên, dựa vào không phải giết chóc, càng không phải là cướp đoạt, mà là những vật khác. Không khí công viên mười điểm mới mẻ, trong không linh khí, càng không có tiên khí, Trần Trầm an ngồi ở trong đó, rơi vào trầm tư.

- Kỳ thực cũng là chuyện đương nhiên, cùng Nguyên Sơ Chi Tâm đối lập là Nguyên Sơ Chi Tội, Nguyên Sơ Chi Ác hai đạo vạn ác chi nguyên này, giết chóc, cướp đoạt, nghiêm chỉnh mà nói đều tỉnh toán ác, nếu như Nguyên Sơ Chi Tâm dựa vào giết chóc, cướp đoạt đến mạnh lên, vậy có cái gì khác nhau cùng vạn ác chi nguyên? Chẳng lẽ dựa vào trợ giúp người khác? .

Trong đầu Trần Trầm lóe lên ý nghĩ này, nhưng lại cảm thấy không đơn giản như vậy. Đúng lúc này, chỗ không xa một tiểu nam hài sáu bảy tuổi đại bởi vì chạy quá nhanh, phù phù một tiếng ngã xuống một cái. Trần Trầm thấy vậy theo bản năng đi tới, đem đứa bé trai kia đỡ lên. Nam hài nhi đứng lên xong, lễ phép trả lời một câu

- Cảm ơn ông nội, tiếp đó lại dọc theo đường công viên chạy về xa xa bước nhanh tới.

Trần Trầm chờ tại chỗ, yên lặng nhìn xem bóng lưng nam hài nhi. Nguyên Sơ Chi Tâm cũng không có bởi vì nam hài nhi một câu cảm ơn phát sinh biến hóa, sự thật chứng minh, muốn Nguyên Sơ Chi Tâm mạnh lên, không đơn thuần lấy giúp người làm niềm vui đơn giản như vậy. Trở lại trên ghé dài công viên ngồi xuống, Trần Trầm không tiếp tục trầm tư suy nghĩ nữa, mà chỉ nhắm mắt lại, b

át đầu hưởng thụ công viên tươi mát.

Trong bất tri bất giác, hấn vậ mà ngủ thiếp đi.... Chờ lại tỉnh lại thì, đã là trắng sáng sao thưa, trong công viên không có người nào. Trần Trầm đứng lên, duỗi lưng một cái, cảm giác đến sáng khoái tinh thần. Trong đêm tối, ánh mắt hấn chiếu tới, mơ hồ có một tia khí lưu màu đen nhạt nhạt đang trong không khí lưu động. Chứng kiến khí lưu màu đen kia, sắc mặt Trần Trầm hơi cứng, theo sau ánh mắt biến đổi thành hơi kinh ngạc.

- Nguyên Sơ Chi Ác? .

Hấn có nguyên sơ thần thức, tự nhiên liếc mắt liền nhìn ra khí lưu màu đen này là cái gì. Nói thật, vạn ác chi nguyên từ danh tự đến nhìn, không khó hiểu, nhưng cụ thể rốt cuộc là thứ gì, nội tâm của hấn cũng không có định nghĩa chuẩn xác. Mắt thấy khí lưu màu đen hướng về xa xa lướt tới, Trần Trầm chậm chậm đi theo. Một lát, hấn đi tới một gian trại tạm giam. Cái khí lưu màu đen kia bay vào trại tạm giam xong, cuối cùng rơi vào trên mình một tên trung niên nam tử tóc húi cua, thần tình mỗi mệ.

Trung niên nam tử đối với cái này cũng không có cái phản ứng gì, liền lẳng lẳng mà ngồi tại trong phòng bảo vệ như thế, trong ánh mắt có sợ hãi, có hối hận, có mờ mịt, tại chỗ sâu, còn có chút ít điên cuồng, trải qua loại ánh mắt này thường xuất hiện tại trong mắt phạm nhân phạm phải tội lớn.

Trần Trầm biến mất thân hình, tìm tới báo cáo điều tra vụ án nam nhân này, bắt đầu tỉ mỉ lật xem, sau khi xem xong, lông mày hấn theo bản năng nhíu lại. Nam tử tên là Vân Mỗ, hấn phạm phải tội ác rất đơn giản, cũng cực kỳ tồi tệ.

Tại một ban đêm đen kịt, hấn đem mẹ đẻ hấn bại liệt chôn sống. Bỗng nhiên xem xét, cái này có thể nói là cực hạn thể hiện Ác. Bá ch thiện hiếu làm đầu, hấn bất hiếu thì cũng thôi đi, lại còn ngoan thủ với mẫu phía như thế, theo lý thuyết, cái tội ác này chết cái m

ấy chục lần, cũng không đủ.

Buông xuống báo cáo điều tra, Trần Trầm lại lần nữa nhìn hướng trung niên nam tử nhìn lên đến bình thường kia. Nguyên sơ thần thức cường đại tại trên người hắn quét ngang. Cũng không lâu lắm, hắn liền chứng kiến một đời nam tử này. Người này lúc mới sinh ra cùng người bình thường đồng dạng, trên mình cũng không có khí tức Nguyên Sơ Chi Ác. Sự tình biến hóa phát sinh tại năm hắn tám tuổi, thời gian tám tuổi, mẹ đẻ hắn mang theo đệ đệ muội muội tái giá đến dị địa, duy chỉ không mang theo hắn, từ đó hắn được thúc phụ thay nuôi dưỡng.

Bắt đầu từ lúc đó, trên người hắn liền dính một chút Nguyên Sơ Chi Ác. Trần Trầm quay đầu, ánh mắt xuyên qua hơn mười dặm, nhìn hướng xa xa một nhà phòng bệnh bệnh viện nào đó. Trên giường bệnh, một lão nhân bại liệt mặt xám như tro, chính là mẹ đẻ nam tử này, trên mình bà đồng dạng có khí tức Nguyên Sơ Chi Ác, cùng thời gian nam tử tám tuổi nhiễm phải kia đồng nguyên.

Thu về ánh mắt, Trần Trầm vừa nhìn về phía nam tử kia. Nam tử từ nhỏ được thúc phụ nuôi lớn, tự nhiên không hưởng thụ được đãi ngộ thật tốt, thế là khí tức Nguyên Sơ Chi Ác trên mình càng ngày càng nặng, đồng thời bắt đầu xuất hiện đủ loại khí tức cùng loại Nguyên Sơ Chi Ác.

Cứ như vậy, hơn ba mươi năm sau, lúc đó đệ đệ muội muội đem mẹ đẻ bại liệt ném cho hắn. Từ đó, khí tức Nguyên Sơ Chi Ác trên người hắn bắt đầu phi tốc tăng vọt, oán hận, không cam lòng, phẫn nộ, đủ loại tâm tình tiêu cực liên tiếp xuất hiện.

Trừ đó ra, còn có áp lực gia đình mình. Một năm sau, ác niệm đã tràn ngập toàn bộ cả người hắn, Trần Trầm thậm chí ở trong cơ thể hắn chứng kiến có bóng mờ đang điên cuồng thôn phệ linh hồn hắn. Thế là bị kích liền phát sinh như vậy. Thu về nguyên sơ thần thức, Trần Trầm lại lần nữa nhìn hướng linh hồn nam nhân bị Nguyên Sơ Chi Ác thôn phệ kia. Hắn đi cho tới hôm nay một bước này,

kỳ thực từ lúc ngày đầu tiên hắn bị Nguyên Sơ Chi Ác ăn mòn liền đã chú định. Nhưng vậy lại phải trách ai? .

Trách chính hắn? Nhưng thời gian hắn vừa đến cái thế giới này rõ ràng là thiện lương. Trách vị mẹ đẻ lúc trước vứt bỏ hắn kia sao? .

Nhưng ai nào biết lúc này vị lão nhân mặt xám như tro trên giường bệnh kia, Nguyên Sơ Chi Ác trên người nàng bắt nguồn từ ai? .

Cuối cùng cuối cùng, ngược dòng tìm hiểu đến căn nguyên, có lẽ chỉ có thể trách hai đạo vận ác chi nguyên bên trong Hồng Mông kia. Nếu như hai đạo vận ác chi nguyên kia thật tùy ý khuếch tán, tương lai toàn bộ thế giới Hồng Mông sẽ biến thành bộ dáng gì? .

Trần Trầm không cách nào tưởng tượng, cũng không tưởng tượng ra được. Có chút ác niệm không dẫn sinh ra, người vĩnh viễn không biết rõ cụ thể nó biểu hiện ra ngoài là cái dạng gì. Còn có, cho dù thật có thể hủy diệt vận ác chi nguyên, thế giới này liền sẽ lập tức biến đổi thành tốt lên được không? .

Cũng chưa chắc a? Cuối cùng những người bị ăn mòn kia, đã không cách nào thay đổi, đồng thời còn đang tùy ý truyền bá. Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Trầm bộc phát mờ mịt.

Chương 928: Thiện ác quyết đấu.

Chương 928: Thiện ác quyết đấu.

Rời đi trại tạm giam, đã là bình minh. Trần Trầm không làm cái s

ự tình thay trời hành đạo gì, có vài người tự có pháp luật trừng phạt. Một ngày tiếp theo, Trần Trầm liền như thế du đặng chẳng có mục đích tại trong thành thị. Tại phía dưới nguyên sơ thần thức cường đại, hẳn chứng kiến quá nhiều người nhiễm phải vạ ác chi nguyên. Có chỉ có một tia, có đã dính rất nhiều, cũng có đã đến bên giới bạo phát. Chứng kiến nhiều vạ ác chi nguyên như vậy, trong lòng Trần Trầm không khỏi sinh ra một loại tâm tình bi quan. Vạ ác chi nguyên này giống như một loại bệnh tật, có thể không ngừng truyền bá, đồng thời càng truyền bá càng nặng, cứ thế mãi xuống, hậu quả có thể nghĩ mà biết.

Tích... Xa xa truyền đến một tiếng ô tô vang lên, Trần Trầm phóng nhãn nhìn xem tòa thành thị. Chẳng biết tại sao, trong mắt hẳn, từng bóng người hành tẩu kia đang dần dần biến thành xác không hồn. Mà một tòa thành thị này, liền sẽ thành một tòa máy móc to lớn, vô tình, lạnh giá.

- Lão gia hỏa, lên hay không lên xe! Không lên xe liền tránh ra cho ta! .

Đang thời điểm lúc trong lòng Trần Trầm buồn vô cớ, phía sau truyền đến một đạo tiếng hung dữ. Nghe được cái này tiếng, Trần Trầm lúc này mới phát hiện xe buýt đã đứng tại trước mặt hẳn. Nhìn xem cửa xe mở ra kia, Trần Trầm theo bản năng đi tới. Trong xe rất chen chúc, đồng thời tràn ngập một cỗ mùi mồ hôi bản ám ảnh.

Chứng kiến Trần Trầm người già này lên xe, không ít người đều theo bản năng quay đầu, nhìn hướng ngoài xe, hoặc là dứt khoát chơi đùa điện thoại di động. Trần Trầm đối với cái này không cảm thấy kinh ngạc, trong đầu hẳn vẫn tại sự tình vạ ác chi nguyên. Một lát, tất cả mọi người lên xe, xe buýt chậm chậm lái về phía trước đi. Thời tiết khô nóng để không khí trong xe bộc phát táo bạo, trên mặt tất cả mọi người đều treo không kiên nhẫn....

Trần Trầm đứng tại trên xe buýt, cái này vừa đứng chính là hơn một giờ, hành khách trên xe lúc này đã đổi mấy nhóm. Đúng lúc này

y, một tiểu nữ sinh mười một mười hai tuổi, mang đồng phục, tết tóc đuôi ngựa đột nhiên lên xe. Trần Trầm nhìn xem nữ sinh kia, trong mắt lóe lên một chút kinh ngạc. Bởi vì trên mình tiểu nữ sinh này cũng không có khí tức Nguyên Sơ Chi Ác, hoặc là Nguyên Sơ Chi Tội chút nào.

Đứa nhỏ này có tâm tư trẻ sơ sinh chân chính. Nhìn xem linh hồn tiểu nữ sinh trong veo, trên mặt Trần Trầm tìm lòng không được nổi lên nụ cười. Nhưng mà, tiệc vui chóng tàn, không qua năm phút đồng hồ, bên cạnh tiểu nữ sinh liền truyền đến một tiếng trung niên nữ tử phẫn nộ.

- A, điện thoại di động ta đâu? Ai trộm điện thoại di động ta! .

Vừa nói lời này, trong xe đột nhiên yên tĩnh, không ít người bắt đầu điều tra tài vật tùy thân chính mình, tại phát hiện cũng không mất đi xong, tất cả đều dùng thần tình xem kịch nhìn hướng trung niên nữ tử kia. Trần Trầm đồng dạng nhìn qua, tiếp đó nhìn hướng nam tử trẻ tuổi khoảng cách nữ tử kia hai ba thân vị. Nam tử trẻ tuổi này đưa lưng về phía trung niên nữ tử, một bộ thái độ việc không liên quan đến mình. Nhưng Trần Trầm lại chứng kiến trong cơ thể hấn khí tức Nguyên Sơ Chi Ác đang điên cuồng bạo phát. Cực kỳ hiển nhiên, điện thoại liền là nam tử trẻ tuổi này trộm.

Trừ hấn ra, tiểu nữ sinh kia cũng nhìn hướng nam tử trẻ tuổi, trong mắt mơ hồ có chút sợ hãi, còn có chút rầu rĩ, tựa hồ đang làm gì an nan quyết định gì. Đúng lúc này, nam tử trẻ tuổi đột nhiên quay đầu, ánh mắt âm ngoan nhìn tiểu nữ sinh một chút. Tiểu nữ sinh bị hấn trừng đến lui về sau một bước, nhưng mười mấy giây phía sau, nàng vẫn yếu ớt nói.

- Vừa rồi ta nhìn thấy thúc thúc kia nắm tay bỏ vào... Trong túi người.

Vừa nói lời này, toàn bộ thùng xe lại trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người cảnh giác nhìn hướng người trẻ tuổi kia. Người trẻ tuổi kia b

iểu lộ mãnh liệt biến đổi, theo sau gạt ra một cái nụ cười.

- Tiểu cô nương, ngươi có phải nhìn lầm hay không? Ta là người đứng đắn.

- Liền là ngươi! .

Tiểu nữ sinh tựa hồ hạ quyết tâm, dứt lời còn chỉ chỉ người trẻ tuổi túi.

- Ta nhìn thấy ngươi bỏ vào cái này trong túi.

Người trẻ tuổi sắc mặt lần này triệt để biến, ngay sau đó hắn lách qua đám người, hướng về tiểu nữ sinh đi đến. Trần Trầm thấy rõ ràng, trong tay người trẻ tuổi kẹp lấy một cái lưỡi dao nhỏ, Nguyễn Sơ Chi Ác trong cơ thể đã biến thành một đạo bóng mờ, đang điên cuồng thôn phệ linh hồn hắn.

- Khụ khụ, ta mới vừa nhặt trên mặt đất, cũng không phải cố ý trộm.

Đi tới bên cạnh tiểu nữ sinh, người trẻ tuổi hơi hợt đưa điện thoại di động móc ra, đưa đến trong tay trung niên nữ nhân. Trung niên nữ nhân tựa hồ trong lòng cũng có kiêng kị, tiếp nhận điện thoại xong, trừng người trẻ tuổi một chút, liền không nói gì nữa.

Người trẻ tuổi thấy vậy khoe miệng nổi lên một tia cười lạnh, theo sau lại quét mắt một vòng mọi người bên trong buồng xe, lúc này mới đem lưỡi dao tay kẹp lấy kia đặt ở trên bờ vai tiểu nữ sinh. Một giây sau, hàn quang lấp lóe... Lưỡi đao sắc bén hướng về gương mặt tiểu nữ sinh đi vòng quanh! .

Mắt Trần Trầm hí hí, người trẻ tuổi kia suy nghĩ thật ác độc, rõ ràng là muốn hủy bỏ mặt tiểu nữ sinh này! .

- Phong.

Một tiếng nói nhỏ, toàn bộ Địa Cầu ở trong nháy mắt này đều ngưng lại. Lưỡi đao đứng tại phía trước năm cm tiểu nữ sinh, bên trong buồng xe tất cả mọi người cũng đều cứng tại chỗ, không nhúc nhích, trên mặt mang biểu lộ một giây lúc trước, tựa như điêu khắc.

Trần Trầm nhìn xem tiểu nữ sinh cùng người trẻ tuổi, biểu lộ trong mắt bắt tri bắt giác biến đổi thành ngưng trọng lên. Bởi vì hắn chứng kiến khí tức Nguyên Sơ Chi Ác to lớn trong cơ thể người trẻ tuổi đang điên cuồng hướng về tiểu nữ sinh mãnh liệt bay đi, vậy mà dẫn động toàn bộ khí tức Nguyên Sơ Chi Ác ẩn tàng trong cơ thể tất cả mọi người bên trong buồng xe.

Ánh mắt Trần Trầm chớp lên, trong đầu bắt đầu thôi diễn, tuy sự tình tiếp theo còn không phát sinh, nhưng hình ảnh lại như điện ảnh tại trong đầu hắn hiện lên. Nếu như không có người ngăn cản, tiếp theo người trẻ tuổi sẽ hủy bỏ mặt tiểu nữ sinh. Tiểu nữ sinh nháy mắt liền sẽ nhiễm lượng lớn khí tức Nguyên Sơ Chi Ác, người trên xe đổ máu, sẽ càng khúm núm, phía sau người trẻ tuổi sẽ phá ch lối rời đi, Nguyên Sơ Chi Ác trong cơ thể so với lúc trước sẽ tăng vọt một đoạn dài.

Mà tiểu nữ sinh bị hủy dung, từ nay về sau sẽ cảm nhận được thế gian này càng ngày càng nhiều không tốt, Nguyên Sơ Chi Ác trong cơ thể lại không ngừng gia tăng. Hơn mười năm sau, nàng sẽ mỗi ngày mỗi đêm hối hận, hối hận động tác thiện lương lúc trước kia. Loại hối hận này dần dần biến thành oán hận, biến thành phản nộ, cuối cùng bóng mờ Nguyên Sơ Chi Ác sẽ triệt để thôn phệ linh hồn đã từng thuần khiết này, để nàng làm ra sự tình cuồng loạn. Loại trừ tiểu nữ sinh, Nguyên Sơ Chi Ác trong cơ thể người khác bên trong buồng xe cũng sẽ gia tăng, không chỉ như thế, bọn hắn về đến trong nhà, sẽ đem sự tình hôm nay nói cho thân nhân bằng hữu bọn họ, đồng thời khuyên nhủ thân nhân bằng hữu sau này không cần nhiều xen vào chuyện bao đồng. Tại dưới bọn hắn khuyến bảo, Nguyên Sơ Chi Ác bắt đầu không chút kiêng kỵ truyền b

á, dần dần, truyền khắp toàn bộ thế giới.

Mà tất cả những thứ này hết thảy, đều bắt nguồn từ một màn phát sinh ngắn ngủi trên xe buýt này. Một màn này nhìn đến đơn giản, nhưng từ nơi sâu xa, cũng là một lần thiện cùng Nguyên Sơ Chi Ác quyết đấu. Nếu như không có người ngăn cản, Nguyên Sơ Chi Ác sẽ đại hoạch toàn thắng. Trần Trầm ngẩng đầu, thậm chí nhìn thấy một đạo bóng mờ to lớn đang hoá thành quỹ ảnh, điên cuồng thôn phệ bạch khí trên bầu trời, để những bạch khí kia hoá thành một bộ phận bóng mờ.

Chương 929: Thủ hộ thực tình.

Chương 929: Thủ hộ thực tình.

- Hô, có lẽ ta biết sứ mệnh ta.

Nhìn xem bóng mờ giữa bầu trời kia, trong lòng Trần Trầm bùng tỉnh. Một giây sau, thời không khôi phục, tay một người già nua như là cây già bắt lấy cổ tay người trẻ tuổi, lưỡi dao lóe sáng im lặng mà dừng. Tiểu nữ sinh nhìn lên lưỡi dao trước mặt, hù dọa đến mắt nước mắt lưng tròng.

- Đừng sợ, không có việc gì.

Trần Trầm ngồi xổm phía trước tiểu nữ sinh, hiền lành cười nói. Khí tức Nguyên Sơ Chi Ác cường đại từ người trẻ tuổi trên mình tỏa mát ra kia, chung quy không có thể vào gần đến trong cơ thể tiểu nữ sinh.

- Lão gia hỏa! Xen vào chuyện bao đồng! Muốn chết! .

Người trẻ tuổi hôm nay nhiều lần không thuận lợi, lửa giận trong lòng trùng thiên, trực tiếp huy động một nắm đấm khác, hướng về trên mặt Trần Trầm mạnh mẽ đập tới.

- Ha ha.

Trần Trầm nhẹ giọng cười cười, tiện tay đón đỡ một quyền kia, tiếp đó tay phải hơi dùng lực một chút, tay cầm lưỡi dao người trẻ tuổi kia liền biến thành hình méo mó, tiếng kêu thảm thiết nháy mắt tràn ngập toàn bộ thùng xe, tất cả mọi người đều biến sắc. Ai cũng không nghĩ tới lão đầu kia nhìn như già nua sẽ lợi hại như thế, vậy mà tiện tay một kích liền chặt đứt cánh tay người trẻ tuổi! .

Một màn này cho không ít người trên xe đặt xuống một nắm thuốc trợ tim! .

Nữ nhân bị trộm điện thoại di động lúc trước liền trước tiên phản ứng lại, lấy điện thoại di động ra nói.

- Báo động! Bắt ăn trộm phách lối này! .

Hành khách khác cũng dồn dập móc ra điện thoại, càng có mấy người nam tử từ chỗ ngồi đứng lên, mơ hồ có tư thế xuất thủ. Người trẻ tuổi kia chứng kiến một màn này, cứ thế mà nhận được đau đớn, muốn đuổi ra chân đạp Trần Trầm một cước để giết gà dọa khỉ. Nhưng chân hấn mới vừa nâng lên, liền chứng kiến một đôi con mắt như là thâm cốc u đàm vậy, chỗ sâu con mắt kia, tựa hồ ẩn núp một cái địa ngục. Nháy mắt, trên mặt người trẻ tuổi kia liền bị sợ hãi tràn ngập, theo sau hấn ngay tại trong ánh mắt tất cả mọi người chấn động vô cùng từ cửa sổ nhảy xuống xe! .

Cái nhảy này tự nhiên kết quả thâm hiểm, xe buýt trực tiếp từ trên hai chân hấn cán qua, tiếp đó mới tại bên trong tiếng thảng xe sắc b

én dừng lại, tròng diện lập tức bởi vậy loạn làm một đoàn.

- Dừng sợ, không có việc gì, người hôm nay làm rất đúng, người yên tâm, người mãi mãi cũng không có việc gì, ta bảo hộ người một thế bình an.

Trần Trầm nhìn xem tiểu nữ sinh, nhẹ giọng nói. Tiểu nữ sinh liếc lưỡi dao trên mặt đất một chút, tiếp đó nhìn hướng Trần Trầm, dần dần, sợ hãi trong ánh mắt nàng bắt đầu biến mất, thay vào đó là kiên định.

Trần Trầm cười cười, nguyên sơ thần thức quét ngang bốn phía. Tầng màn hình ảnh tương lai xuất hiện ở trong đầu hắn. Nhóm hành khách trên xe này trải qua lần này xong, về nhà nói cho thân nhân bằng hữu bọn họ, tuyệt đối không thể làm ăn trộm, bằng không báo ứng đến rất nhanh, tiếp đó nói hôm nay chứng kiến tình hình ăn trộm kia tao ngộ thâm thảm. Đám người kia sau khi nghe đem lời nói ghi tạc trong lòng. Thế là, khí tức Nguyên Sơ Chi Ác trên mình một đám người bắt đầu biến nhạt....

Trần Trầm muốn làm là cái gì? Dĩ nhiên không phải mỗi ngày như hôm nay dạng này, ra ngoài thấy việc nghĩa hăng hái làm, thay rời hành đạo. Toàn bộ Hồng Mông này lớn, khắp nơi đều đang phát sinh sự tình tương tự, lực lượng một người hắn có thể thấy việc nghĩa hăng hái làm bao nhiêu lần? .

Thân là người nắm giữ Nguyên Sơ Chi Tâm, nhiệm vụ hắn là lập nên trật tự hoàn chỉnh, để thế giới này hướng về địa phương tốt đẹp phát triển. Cảm thụ được trong chớp mắt vừa rồi Nguyên Sơ Chi Tâm mạnh lên, Trần Trầm nhẹ giọng nói với tiểu nữ hài nhi.

- Kiên trì việc người cho rằng cần phải kiên trì.

Dứt lời, Trần Trầm nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai tiểu nữ sinh, một đạo tường thụ chi khí không hiểu lập tức tiến vào trong cơ thể tiểu nữ sinh. Theo sau, thân hình hắn lóe lên, trực tiếp biến mất tại buồng

xe.

Mà đối với cái này, mọi người trong xe làm như không thấy, phản g phát như chưa từng ý thức đến từng có người này vậy....

Treo cao tại bên trong hư không, Trần Trầm nhìn thành thị phía dưới, giờ khắc này trong lòng của hắn hiểu rõ rất nhiều việc. Thiện và ác chính là như vậy, không phải gió đông áp đảo gió tây, liền là gió tây áp đảo gió đông. Đám người bên trong buồng xe kia lúc bắt đầu thờ ơ lạnh nhạt, bọn hắn là sai sao? .

Cũng không hẳn vậy. Cuối cùng không phải ai đều giống như hắn có thực lực cường đại xem như chống lưng, bọn hắn nếu xen vào chuyện bao đồng, cực chính là tương lai chính mình cùng người nhà. Quan trọng hơn là, bọn hắn không biết mình đứng ra xong, người khác sẽ đứng ra theo không, bọn hắn sợ hãi tứ cố vô thân, sợ hãi bị cực khổ không ai tương giúp.

Nếu có một ngày như vậy, bọn hắn biết đứng ra xong liền sẽ được nhiều người ủng hộ, vậy người nguyện ý đứng ra, khẳng định sẽ càng ngày càng nhiều. Lâu dần, nếu như cái này trở thành một loại tập tục, vậy ác nhân tự nhiên không còn dám lớn lối như thế, bởi vì bọn hắn biết một khi xuất thủ hậu quả gặp phải là cái gì. Đây chính là thiện áp đảo ác....

Muốn triệt để tuyệt diệt Nguyên Sơ Chi Ác, chỉ có bảo vệ căn bản mỗi người thực tình, để tâm tư mỗi trẻ sơ sinh không bị cô phụ. Nếu như thiện không chiếm được hồi báo phải có, sao có thể gọi người hướng thiện? .

Trần Trầm nhìn thành thị phía dưới, trầm nghĩ trong lòng. Theo sau hắn vươn tay ra, ma xui quỷ khiến ở trong hư không viết xuống bốn chữ. - Nhân- , - Quả- , - Luân- , - Hồi.

Bốn chữ này chiếu ở trong hư không, quang mang chậm ngôn lớn g lánh. Tiếp đó tại Trần Trầm chỉ dẫn phía dưới, bốn đạo lực lượn

g chiêm ngôn tan vào bên trong mặt trời đỉnh đầu. Lúc đầu, thế gian này cũng không có nhân quả luân hồi, nhưng từ nay về sau cũng đã có thật.

Chờ bốn đạo lực lượng chiêm ngôn trọn vẹn biến mất, Trần Trầm nhìn hướng tiểu nữ sinh còn có chút mờ mịt phía dưới. Tiểu nữ sinh này sinh ra phổ thông, lúc đầu dựa theo vận mệnh nàng, thời điếm lần này trốn qua một kiếp, sau này nhân sinh nàng cũng sẽ hết sức bình thường. Gả một nam nhân phổ thông, sinh một hài tử phổ thông, tiếp đó bình bình đạm đạm sống hết một đời, tại bảy mươi tám tuổi rời đi nhân thế.

Nhưng thế gian có nhân quả xong, quỹ tích nhân sinh nàng bắt đầu chuyển biến. Kỳ ngộ không ngừng tới, hạnh phúc sẽ theo nhau mà tới...

Ban đầu tai họa cần phải gặp được sẽ gặp dữ hóa lành. Tại trước khi nàng lâm chung, hồi tưởng thời gian cả đời này, nàng có thể sợ hãi tử vong, nhưng nhân sinh cũng không có quá nhiều tiếc nuối....

- Nhân- , - Quả- , - Luân- , - Hồi...

Trần Trầm vươn tay ra, bốn đạo lực lượng chiêm ngôn lại lần nữa xuất hiện tại lòng bàn tay hấn. Bốn loại chiêm ngôn này hấn chưa từng nhớ đã tìm hiểu tới, nhưng vừa rời cũng là tự nhiên mà lại tủa ra đến.

- Nhìn tới ta thật sự là Luân Hồi Chí Tôn...

Trần Trầm nhìn xem bốn đạo lực lượng chiêm ngôn, nhin không được tự giễu cười cười. Vừa dứt lời, bên trong mặt trời lực lượng nhân quả luân hồi bắt đầu theo ánh nắng gieo rắc đến mỗi một góc Địa Cầu. Mà theo lực lượng nhân quả cường đại tại nhân gian hiện diện, lực lượng Nguyên Sơ Chi Ác lúc đầu ở khắp mọi nơi kia bắt đầu từng bước biến nhạt, tuy tốc độ cực kỳ chậm chạp, nhưng c

uối cùng tại hướng một địa phương tốt đẹp phát triển.

Tương ứng, Nguyên Sơ Chi Tâm trong cơ thể Trần Trâm cũng bộc phát cường đại. Cũng không lâu lắm, tất cả lực lượng châm ngôn Trần Trâm không chế đều tăng lên mười phần trăm cảm ngộ, trong đó châm ngôn chữ Phong càng bị hấn triệt để nắm giữ. - Nhân- , - Quả- , - Luân- , - Hồi- , - Bình- , - Pháp- , - Phong- , Giờ khắc này, châm ngôn được Trần Trâm trọn vẹn nắm giữ đạt tới bảy cái, hấn trở thành bảy đạo Chí Tôn hàng thật giá thật.

Chương 930: Liên hợp.

Chương 930: Liên hợp.

- Xét đến cùng, nguyên sơ chi lực không phải dùng đến chiến đấu.

Thu về bảy đạo lực lượng châm ngôn, Trần Trâm thầm nghĩ trong lòng. Nếu như hấn vẫn muốn dựa vào Nguyên Sơ Chi Tâm đến tăng cường thực lực chính mình, Nguyên Sơ Chi Tâm kia liền vĩnh viễn sẽ không thay đổi mạnh lên,.

- Nguyên Sơ Chi Tâm, không quên sơ tâm.

Trần Trâm khẽ thở dài, hướng về bên ngoài Địa Cầu bay đi. Dần dần, tóc trắng phơ hấn bắt đầu đen trở lại, châm ngôn chữ Tu trực tiếp đem cả người hấn bao vây lại. Chờ thời gian hấn bay ra tầng khí quyển, tướng mạo già nua đã không tại, hấn lại lần nữa trở thành bộ dáng ban đầu. Tuy là lực lượng số mệnh còn không có hoàn

toàn khôi phục, nhưng tốc độ khôi phục lại nhanh kinh người....

Cùng lúc đó, bên trong tinh không bên ngoài Luyện Thần Tinh, Cự Linh giới chủ nắm lấy một trùng tộc lớn cỡ tinh cầu, ánh mắt tương đối nguy hiểm. Ngay tại vừa rồi, trùng tộc trong tay hắn nói cho hắn biết, trùng tộc Nữ Đế thân là sáu đạo Chí Tôn hoàn toàn chết đi.

Hơn nữa căn cứ tin tức trước lúc vẫn lạc thông qua thần thông đặc thù trùng tộc truyền về, hắn là vẫn lạc tại trong tay chủ nhân chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia.

- Có thể diệt sát sáu đạo Chí Tôn.

Cự Linh giới chủ nhẹ giọng nói, biểu lộ ngưng trọng trước đó chưa từng có. Tuy nói hắn tự nhận thực lực mạnh hơn trùng tộc Nữ Đế, nhưng muốn diệt sát trùng tộc Nữ Đế, cũng không có khả năng quá mức dễ dàng, trừ phi trước đó có chuẩn bị đặc thù gì. Mà giờ đây, trùng tộc Nữ Đế cũng đã vẫn lạc tại trong tay chủ nhân chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia.

Như thế nhìn tới, thực lực đối phương đã bạo tăng đến trình độ có thể uy hiếp đến hắn. Nghĩ tới đây, hắn theo bản năng siết chặt nắm đấm, trong tay trùng tộc to bằng hành tinh kia bất ngờ không hề phòng trực tiếp bị hắn bóp thành mảnh vỡ.

- Ha ha, còn muốn đánh với ta sao? .

Trên Luyện Thần Tinh truyền đến tiếng Tiên giới chi chủ cười lạnh. Cự Linh giới chủ bỏ qua căn bã trong tay, nhìn hướng Luyện Thần Tinh tiếng lạnh lùng nói.

- Ngươi nếu như không giao ra tài liệu trùng động, nên đánh vẫn phải đến đánh.

Tiếng nói vừa ra, xung quanh không gian một trận trầm mặc. Qua

thật lâu, trên Luyện Thần Tinh mới lại lần nữa truyền ra tiếng Tiên giới chi chủ.

- Ta cảm thấy người kia chém giết trùng tộc Nữ Đế, chắc chắn nguyên khí đại thương, bằng không sẽ không triệt để mất đi cảm ứng, lúc này đối với chúng ta mà nói, là một cái cơ hội tuyệt hảo. Nếu như bỏ lỡ cơ hội này, vậy từ nay về sau chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo chỉ sợ cũng triệt để cách biệt cùng chúng ta.

Nói lời này nghiêm túc vô cùng, Cự Linh giới chủ hít thở cũng có chút trì trệ. Nói thật, có thể đạt được chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, vốn là người thiên mệnh. Bọn hắn muốn cướp đoạt, coi là nghịch thiên mà đi, thất bại đúng là không thể bình thường hơn được. Nhưng ai lại nghĩ thất bại đây? .

- Chúng ta bây giờ không cảm ứng được vị trí hắn, ai biết hắn núp ở chỗ nào? .

Cự Linh giới chủ oang oang nói. Tại khi nói chuyện, trên Luyện Thần Tinh bay ra một đạo lưu quang, rơi vào trên bả vai hắn, chính là Tiên giới chi chủ.

- Ta cũng không cảm ứng được vị trí hắn, nhưng không ít người quen thuộc hắn đều là sinh ra ở trong tam giới ta, ta có thể cảm ứng được vị trí bọn hắn, ý tứ ta, ngươi hiểu chưa? .

Cự Linh giới chủ nghe đến đây ánh mắt bỗng nhiên sáng lên.

- Tìm tới bọn hắn là có thể tìm được vị trí người kia... Ngươi là sợ một người cảm không xuống người kia, cho nên muốn tìm ta hợp tác? .

- Không sai.

Tiên giới chi chủ nhẹ gật đầu, không phủ nhận. Cự Linh giới chủ lúc này cũng không còn cái quyền lợi cò kè mặc cả gì, cuối cùng n

gười ta nắm giữ tin tức máu chột.

- Vậy tốt, bất quá trước đó tuyên bố, tại trước lúc thành công diệt sát người kia, ở giữa người ta không thể lại tranh đấu.

- Đó là tự nhiên.

Tiên giới chi chủ mười điểm nghiêm túc.

- Đã như vậy... Vậy chúng ta liền định như vậy đi! .

Cự Linh giới chủ giơ tay lên, đem Tiên giới chi chủ đưa đến phía trước, ngũ khí tương đối phóng khoáng. Nhưng mà, đúng lúc này, bên trong hư không đột nhiên vang lên một đạo tiếng không hài hòa.

- Nếu không mang theo chúng ta làm sao? .

Nghe nói như thế, Cự Linh giới chủ cùng Tiên giới chi chủ đồng thời quay đầu. Chỉ thấy chỗ không xa không gian bắt đầu sụp đổ, một lát, trọn vẹn sáu bóng người từ bên trong Hồng Mông đi ra, đi tới phía trước Cự Linh giới chủ cùng Tiên giới chi chủ.

- Là các người? Các người đến thật là đúng lúc! .

Chúng kiến sáu người này, Tiên giới chi chủ nghiêng răng nghiêng lợi nói. Cự Linh giới chủ con người hơi co lại, biểu lộ cũng thay đổi đến bất thiện lên. Bên trong Hồng Mông, tổng cộng có tám tên bảy đạo Chí Tôn. Trừ hẳn ra, bao gồm Tiên giới chi chủ tại bên trong bảy người khác tất cả đều là sinh linh tiên thiên, sinh ra đồng thời cùng Hồng Mông. Những sinh linh tiên thiên này bình thường không thể nào xuất hiện, giờ đây đến loại bước ngoặt này, cũng là tất cả đều tóa ra hết! .

Tám tên bảy đạo Chí Tôn, cho dù chủ nhân chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo kia chết, ai có thể cười tới cuối cùng, còn chưa

a biết được đây... Cái áp lực cạnh tranh này, thoáng cái lớn gấp mấy lần trước đó! .

- Ma Sùng, nếu không phải người kia trưởng thành tại tam giới người kia, nói không chắc người đến bây giờ còn không có xuất thế đây, bên trong chúng ta những người này người là âm hiểm nhất, người trong lòng mình không cân nhắc sao? .

Trong sáu người một tên tráng hán trẻ tuổi hình thể cường tráng cường tráng người lạnh nói. Tam giới chi chủ nghe vậy cũng không phản bác, chỉ là dùng ánh mắt như rắn độc quét mắt sáu người, cho đến mấy phút đồng hồ sau, hắn mới thu hồi ánh mắt.

- Đã như vậy, vậy chúng ta liền một chỗ hành động a, chúng ta liên thủ, bên trong Hồng Mông này, loại trừ hai vị chín đạo Chí Tôn trong truyền thuyết kia, hắn là vô địch.

Dứt lời, hắn liền nhắm mắt lại, bắt đầu tỉ mỉ cảm ứng. Một lát, lông mày hắn đột nhiên nhíu lại. Bởi vì hắn cảm ứng được vô luận là Bất Diệt Minh Đế hay là Luyện Thần Minh Đế, vậy mà cũng không có tại trong vũ trụ này. Về phần sinh linh tam giới cấp bậc khác, trong vũ trụ ngược lại vụn vặt lẻ tẻ có không ít, nhưng đại diện tích tụ tập, không có một cái.

- Không có khả năng, hắn tùy thân mang theo một mảnh tiên vực... Tại sao có thể như vậy? .

Tiên giới chi chủ tự lắm bả, trong lòng có chút không cam lòng. Đến mức này, hắn làm sao không biết người ta cố ý phòng bị hắn chứ. Mà thật phòng bị, hắn lại muốn tìm ra sơ hở, xác định vị trí người ta, liền mười điểm khó khăn. Tất nhiên, cái này cũng từ mặt bên biểu lộ đối phương hiện tại cực kỳ suy yếu, bằng không không đến nỗi phòng bị đến loại tình trạng này.

- Thái Thượng Tiên Đế, người tới! .

Bất đắc dĩ, Tiên giới chi chủ chỉ có thể đem Thái Thượng Tiên Đế hô đến bên cạnh.

- Người có thể cảm ứng được chút gì đó sao? .

Tuy nói Thái Thượng Tiên Đế chỉ là hai đạo Chí Tôn, nhưng luận năng lực cảm ứng, hẳn bảy đạo Chí Tôn này cũng không sánh được. Mà lúc này, hẳn có thể nghĩ đến cũng chỉ có Thái Thượng Tiên Đế. Thái Thượng Tiên Đế tỉ mỉ cảm ứng một phen, làm ra một bộ tư thế muốn nói lại thôi.

- Có cái gì liền nói! .

Cự Linh giới chủ nhìn không được, lớn tiếng quát.

Thái Thượng Tiên Đế vậy mới chấp tay nói.

- Ta chỉ có thể mơ mơ hồ hồ cảm ứng được người kia cũng không hề rời đi vũ trụ... Muốn cảm ứng càng nhiều thông tin hơn, trừ phi các vị có một vài Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo hoặc là chiêm ngôn đặc thù, có thể giúp tại hạ một chút năng lực mới được.

Hắn vừa dứt lời, liền có một tên bảy đạo Chí Tôn đi ra.

- Người nhìn vật này làm sao? .

Nói xong hắn tiện tay vung lên, một trương bức họa vô cùng to lớn xuất hiện tại bên trong hư không.

Chương 931: Ba trăm triệu luân hồi chi lực.

Chương 931: Ba trăm triệu luân hồi chi lực.

- Đây là...

Thái Thượng Tiên Đế cũng không quen biết cái bức hoạ kia, chỉ biết là đây là một kiện Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, hơn nữa còn là loại cực kỳ cường đại kia. Tiên giới chi chủ bên cạnh lạnh lùng nói.

- Vật này tên là Vạn Giới Đồ, trong đó ẩn chứa âm ngôn Giới, là không gian pháp bảo cường đại nhất Hồng Mông, nghe nói có thể chứa đựng một toà đại thế giới.

- Tiếp nhận một toà đại thế giới! .

Nghe nói như thế, Thái Thượng Tiên Đế chấn kinh. Phải biết tại trong tam giới, không gian pháp bảo có thể chứa đựng một toà tiên vực liền hầu như không tồn tại. So sánh một toà tiên vực, thể tích tam giới muốn lớn gấp mấy vạn! .

Mà vũ trụ này, lại lớn hơn tam giới rất rất nhiều! .

Không chờ hẳn tiếp tục suy nghĩ, bảy đạo Chí Tôn lấy ra Vạn Giới Đồ kia đã thi triển với Vạn Giới Đồ một trận thuật pháp. Cũng không lâu lắm, một âm ngôn chữ Giới to lớn liền xuất hiện tại trong vũ trụ. Theo sau Vạn Giới Đồ bắt đầu không ngừng biến lớn, rất nhanh liền bành trướng đến tình trạng bao trùm một vực. Lại một lát sau, liền vượt qua phạm vi cảm ứng thần thức tất cả mọi người. Tại chỗ...

Cứ như vậy, một đám người tại chỗ đứng nửa ngày, lúc này người lo liệu Vạn Giới Đồ kia mới nhẹ nhàng kêu câu

- Thu.

Chữ thu này vừa ra, cảnh tượng xung quanh một trận biến ảo, vô tận tinh không biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó không gian Hồng Mông hư vô đen kịt cùng đã cuộn lên đến Vạn Giới Đờ.

- Giới Không, truyền ngôn quả nhiên là thật, Vạn Giới Đờ này không chỉ có thể thu nạp đại thế giới, càng có thể thu nạp không gian vũ trụ loại mệnh mông vô tận này.

Có người mở miệng tán thưởng. Bảy đạo Chí Tôn tên là Giới Không cười nhạt một tiếng, tiếp đó mở ra Vạn Giới Đờ, lập tức một cái vũ trụ thu nhỏ vô số lần xuất hiện tại bên trên bức họa.

- Tiểu bối, ngươi lại đến cảm ứng một phen.

Thái Thượng Tiên Đế nghe đến đây tranh thủ thời gian tiến tới phía trước Vạn Giới Đờ. Vũ trụ bị thu nhận vào trong Vạn Giới Đờ xong, hẳn cảm ứng xác thực rõ ràng không ít. Hơn nữa, Vạn Giới Đờ này bản thân tựa hồ cũng có công năng thu thập tin tức, tại phía dưới Giới Không Chí Tôn thôi động, số lượng lớn tin tức hội tụ đến trong óc hắn.

Cứ như vậy, một mực cảm ứng trọn vẹn mười phút đồng hồ, hắn mới vươn tay ra chỉ, chỉ hướng khu vực nào đó.

- Không xảy ra ngoài ý muốn, cần phải ở phụ cận đây.

Hắn chỉ địa phương tại trên địa đồ này không tính lớn, nhưng thật thả tới trong vũ trụ, cũng là phạm vi ba bốn cái tinh hệ. Bất quá một mảnh phạm vi như vậy, tự nhiên không làm khó được tám tên bảy đạo Chí Tôn.

- Ha ha, làm không sai.

Tên Chí Tôn Giới Không cười ha ha một tiếng, theo sau trực tiếp trốn vào trong Vạn Giới Đờ. Chí Tôn khác theo sát phía sau, cũng

không lâu lắm bên trong Hồng Mông không gian liền chỉ còn lại có một trương Vạn Giới Đồ nhẹ nhàng trôi nổi....

Mà lúc này, Trần Trầm đang khoanh chân ngồi ngay ngắn ở bên trên một khóa tinh cầu sinh mệnh mỹ lệ. Cái tinh cầu sinh mệnh này vẫn còn trạng thái nguyên thủy, khắp nơi đều là đại thụ che trời cùng đủ loại dã thú hình thù kỳ quái, cũng không hề sinh mệnh có trí tuệ.

Kỳ thực thời gian vũ trụ bị cắt vào trong Vạn Giới Đồ hẳn liền cảm ứng được, Vạn Giới Đồ tuy nói là không gian pháp bảo cường đại nhất, nhưng cuối cùng thuộc về phạm trù chữ Bình.

Huống chi, Trần Trầm còn có nguyên sơ thần thức. Loại trừ Vạn Giới Đồ ra, tám vị bảy đạo Chí Tôn kia cũng không trốn qua hẳn cảm ứng.

- Tám vị bảy đạo Chí Tôn, bên trong Hồng Mông cao thủ chân chính cơ hồ cũng đã tới.

Trần Trầm nhìn hướng xa xa, lẩm bẩm nói. Tuy nói cảm ứng được nhiều bảy đạo Chí Tôn như vậy, nhưng trong mắt của hắn lại không có bao nhiêu bối rối. Từ khi cảm ngộ bốn đạo lực lượng chân ngôn nhân quả luân hồi xong, một chút ký ức hắn trước kia đang nhanh chóng khôi phục.

Bất quá, trong đó tuyệt đại bộ phận ký ức vô dụng đều bị hắn vứt bỏ, chỉ để lại bộ phận tu vi. Nói thật, trọn vẹn luân hồi ba trăm triệu thế, nếu thật đem trong đó một chút nhi nữ tình trường, sinh lý tử biệt đều nhớ kỹ, vậy dù cho hắn trở thành một trăm đạo Chí Tôn, cũng sẽ vài phút tinh thần rối loạn, ý thức sụp đổ mà chết.

- Luân hồi.

Trần Trầm không nhanh không chậm tại trong hư không phía trước viết xuống hai chữ này. Chân ngôn có thể chống đỡ hắn đời thứ

nhất trở thành tám đạo Chí Tôn cường đại tự nhiên không phải đơn giản như vậy. Hai đạo lực lượng âm ngôn này vừa ra, Trần Trầm liền cảm giác được vài lực lượng mạng mình đang nhanh chóng gia tăng. Từng thế ngày trước kia, bao gồm lực lượng số mệnh tại bên trong đủ loại lực lượng khác đều đang hướng về thân thể hần chông chất. Chỉ bất quá mấy hơi thở, trăm vạn lần luân hồi chi lực liền toàn bộ chông chất đến trên mình Trần Trầm. Số mệnh chi lực tồn thất lúc trước toàn bộ bổ sung trở về không nói, thậm chí còn tăng lên mấy trăm ngàn lần lực lượng số mệnh so với phía trước.

Nhưng mà, tổng cộng luân hồi ba trăm triệu lần, trăm vạn đạo luân hồi chi lực này vẫn chỉ là bắt đầu. Tuy cảm ứng được những bảo đạo Chí Tôn kia đã càng ngày càng gần, Trần Trầm vẫn nhắm mắt lại. Lúc này ở phía sau hần, vô số bóng chông đang từ bên trong một cơn lốc xoáy phi tốc hướng hần chạy tới, dung nhập trong thân thể của hần. Trong đó có nam nhân, có nữ nhân, có dã thú, thậm chí còn có một chút sinh mệnh cổ quái kỳ lạ.

Mỗi có một đạo trọng ảnh dung nhập trong cơ thể Trần Trầm, trên mình Trần Trầm liền sáng lên tầng một quang mang, vài phút sau, sau lưng của hần đã là vô số ánh mặt trời. Những ánh sáng này chông chất, tạo thành một cái Hư Vô thông đạo, thông hướng vòng xoáy xa xa. Một mực đợi đến ba trăm triệu đạo trọng ảnh toàn bộ dung nhập trong cơ thể Trần Trầm, Hư Vô thông đạo kia mới dần dần ngưng thực.

Mở mắt ra, Trần Trầm cũng không nhìn thông đạo đằng sau, phối hợp vươn tay ra. Trong chớp mắt, bên trong vòng xoáy kia hào quang tỏa sáng, ngay sau đó một kiện vật thể màu vàng vuông vức từ bên trong chậm chậm bay ra, dọc theo thông đạo rơi vào trong tay Trần Trầm.

Trần Trầm thu tay lại, nhìn hướng vật liệu màu vàng trong tay. Vật này tên là Luân Hồi Ấn, là một bảo bên trong số rất ít Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo ở Hồng Mông có khắc hai đạo lực lượng ch

âm ngôn, một mực đến nay, bị hấn giấu ở trong luân hồi vô tận, tới bây giờ vừa lúc hiện thế. Luân Hồi Ẩn tới tay, thông đạo quang mang vạn trượng phía sau kia hoàn toàn biến mất.

Trần Trầm vậy mới nhìn hướng chân trời. Vài phút sau, chân trời cuối cùng phát sinh biến hóa, bên trong hư không đột nhiên xuất hiện một con đường, hai bóng người từ trong thông đạo đi ra, cơ hồ là thời gian nháy mắt, hai bóng người này liền đi tới trước người chỗ không xa.

Một người trong đó chính là Giới Không, còn có một người đứng tại phía sau Giới Không, biểu lộ cung kính, rõ ràng là thủ hạ Giới Không, bất quá thực lực cũng không nhỏ yếu, rõ ràng là một tên sáo đạo Chí Tôn.

- Xem như Vạn Giới Đồ chi chủ, quả nhiên ngươi là người thứ nhất tìm tới ta, Giới Không.

Nhìn xem hai người, Trần Trầm cười nhạt nói. Giới Không nghe được Trần Trầm gọi thẳng tên hấn, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, theo sau hấn vừa nhìn về phía Luân Hồi Ẩn trong tay Trần Trầm, ngửi khí nháy mắt biến đổi thành cực kỳ xúc động.

- Luân... Luân Hồi Ẩn... Luân Hồi Chí Tôn! Tại sao là ngươi? .

- Thế nào? Đã nhiều năm như vậy, liền không nhận ta người đại ca này? .

Trần Trầm nhìn xem con mắt Giới Không, trong giọng nói có chút tự giễu.

- Đại... Đại ca, chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, là tại trên tay ngươi sao? .

Giới Không biểu lộ biến đổi rồi lại biến, sau một lúc lâu, hấn mới chậm rãi hỏi.

- Không sai, là tại ta chỗ này.

Nói xong Trần Trầm chỉ chỉ trong ngực chính mình. Giới Không nghe đến đây ánh mắt biến đổi thành cực độ rầu rĩ, gây nên rầu rĩ cũng không phải bởi vì giao tình trước kia, càng nhiều là bởi vì nội tâm kiêng kỵ.

Chương 932: Đưa đi luân hồi.

Chương 932: Đưa đi luân hồi.

Vô số năm trước, cùng là sinh linh tiên thiên, hẳn hiểu được bát đạo Chí Tôn cường đại,.

Nhưng để hẳn liền như vậy vứt bỏ chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, trong lòng của hẳn lại cực không tình nguyện. Vùng vẫy chốc lát, hẳn gạt ra một cái nụ cười, nói.

- Đại ca, sớm biết là người nắm giữ chí cường Tiên Thiên Hồng Mông chi bảo, ta cũng sẽ không cần chơi đùa lâu như vậy... Loại bảo vật này, cũng chỉ có đại ca ngài mới có thể xứng nắm giữ.

Tại khi nói chuyện, hẳn đã thông qua Vạn Giới Đồ đem vị trí cụ thể Trần Trầm truyền cho mấy vị bảy đạo Chí Tôn khác. Chỉ có tám tên bảy đạo Chí Tôn đều tới, đừng nói Luân Hồi Chí Tôn trước mặt này rất có thể ở vào trạng thái hư nhược, liền là Luân Hồi Chí Tôn thời kỳ toàn thịnh, lại có thể thế nào? .

Nhìn lên Giới Không cười rạng rỡ trước mặt, Trần Trầm cười theo nói.

- Người đoán ta có biết trong lòng người đang suy nghĩ gì hay không? .

Nói thật, hấn nắm giữ châm ngôn chữ Bình, Vạn Giới Đồ có chút biến hóa đều chạy không khỏi ánh mắt hấn, Giới Không ở trước mặt hấn giờ trò, quả thực như là dưới ban ngày ban mặt chạy trần truồng, căn bản không thể gạt được một tơ một hào. Tiếng nói vừa ra, không khí đột nhiên yên tĩnh, ngay sau đó sắc mặt Giới Không bỗng nhiên hung ác, một chương hướng thẳng đến Trần Trầm phủ đầu đánh xuống! .

Kèm theo mà đến có tới năm đạo lực lượng châm ngôn, toàn bộ tinh cầu ở trong nháy mắt này đều ngừng chuyển động lại. Cảm thụ được áp lực thật lớn trên đỉnh đầu, Trần Trầm tiện tay đem Luân Hồi Ấn đưa ra.

Năm đạo lực lượng châm ngôn phía trên đánh vào bên trên Luân Hồi Ấn trực tiếp biến mất không còn tăm tích, cũng không biết bị đưa đi nơi nào. Giới Không chứng kiến một màn này sắc mặt đại biến, tim mật muốn chiến lúc đầu liền biết mất, không nói hai lời quay người liền muốn chạy trốn. Thế nhưng mai đại ấn phảng phất như thuận di vậy, trực tiếp xuất hiện tại đỉnh đầu hấn, vô số vòng sáng nháy mắt đem hấn bao phủ, định trụ thân hình hấn.

- Đại... Đại ca! Tha mạng! Ta cũng không dám nữa! Nể tình chúng ta đã từng quen biết...

Giới Không thê lương gào thét, ánh mắt sợ hãi vô cùng.

- Đừng nói nữa, đi luân hồi a.

Trần Trầm nhẹ giọng nói, theo sau vòng ánh sáng kia trực tiếp liền chiếu bắn vào trên mình Giới Không, đem Giới Không xoắn thà

nh mảnh vỡ, chỉ có một đạo linh quang bị Luân Hồi Ẩn hấp thu, không biết đưa đi nơi nào.

Sáu đạo Chí Tôn đi theo bên cạnh mà đến kia chứng kiến một màn này cũng bị dọa cho phát sợ, đối mặt loại tình huống này, hẳn cũng không nghĩ chạy trốn, mà trực tiếp quỳ gối bên trong hư không.

- Người cũng đi luân hồi.

Trần Trầm nhíu mày một cái nói. Tiếng nói vừa ra, Luân Hồi Ẩn quang mang lại tới, sáu đạo Chí Tôn kia liền đi theo lối cũ của Giới Không. Đưa hai người vào luân hồi, nội tâm Trần Trầm cũng không ba động quá lớn. Ngược lại là những dã thú kỳ dị bên trên tinh cầu này lúc này đột nhiên ngửa mặt lên trời tê rống lên, nghe tới rất có thanh thế.

Trần Trầm cười cười, đối với hư không viết ra một cái chữ Bình, rất nhanh hẳn liền khơi thông lên Vạn Giới Đờ. Mà lúc này, nơi chân trời lại lần nữa xuất hiện mấy đạo nhân ảnh. Trong đó đứng đầu rõ ràng là Tiên giới chi chủ Ma Sùng, đi theo tại phía sau hẳn còn có Thái Thượng Tiên Đế các loại Chí Tôn tam giới.

Ma Sùng chứng kiến Trần Trầm cũng không hề vội vã động thủ, mà một mặt cảnh giác đứng tại chân trời. Trần Trầm an tọa ở tại chỗ, đối với hắn làm như không thấy. Lại chờ giây lát, mấy tên bảy đạo Chí Tôn khác theo nhau mà tới, đến cuối cùng, hai đạo cột sáng to lớn từ chân trời chiếu xạ mà đến, rơi vào trên mình Trần Trầm. Đây là ánh mắt Cự Linh giới chủ, cực kỳ hiển nhiên, Cự Linh giới chủ cũng tới.

Bảy tên bảy đạo Chí Tôn, đồng thời nhìn hướng Trần Trầm, cũng không người xuất thủ. Sau một hồi lâu, Ma Sùng mới trầm giọng hỏi.

- Giới Không đâu? .

- Đưa đi luân hồi.

Trần Trầm đáp. Loại trừ Ma Sùng cùng Cự Linh giới chủ ra, mấy vị bầy đạo Chí Tôn khác đồng thời biến sắc. Giờ này khắc này, bọn hắn nơi nào vẫn không rõ thân phận chân thật Trần Trầm. Mà có thể trong thời gian ngắn như vậy diệt sát Giới Không, chỉ sợ Luân Hồi Chí Tôn thời kì đỉnh phong cũng không gì hơn cái này. Sợ tại uy danh Luân Hồi Chí Tôn lúc trước, trong lòng không ít người đã ánh lên trông lui quân, thậm chí có người trên mặt đã gạt ra nụ cười, chuẩn bị mở miệng nhận tội. Nhưng vào lúc này, Ma Sùng cũng đã lạnh giọng quát.

-bát đạo Chí Tôn lại có thể thế nào? Chúng ta bảy người tại đây, cho dù là bát đạo Chí Tôn, cũng sẽ thân tiêu hồn diệt! .

Tiếng nói vừa ra, một đạo ma ảnh to lớn đã từ trong cơ thể hắn chui ra, che lấp hơn nửa thiên không. Cùng lúc đó, bên ngoài tinh cầu, Cự Linh giới chủ cũng ồm ồm nói.

- Ta còn không biết đến thực lực tám đạo Chí Tôn, giờ đây ngược lại muốn kiến thức một chút! .

Tại khi nói chuyện, hắn đưa ra một ngón tay hướng về tinh cầu ngiên áp mà đến. Còn không đâm vào bên trên tinh cầu, lực trùng kích vô cùng cường đại kia liền chấn đến khoả tinh cầu nguyên thủy này bắt đầu nứt ra, vô số sinh linh nháy mắt tan thành mây khói.

Nhìn xem những sinh linh hủy diệt kia, mắt Trần Trầm hí hí, tiếp đó đồng dạng đưa ra một ngón tay. Trong nháy mắt, ngón tay hắn liền điểm vào trên ngón tay Cự Linh giới chủ lớn hơn cả hành tinh kia. Hai ngón tay kích thước trọn vẹn kém xa, nhưng giăng co tại bên trong hư không. Ngay sau đó - Nhân- , - Quả- Hai đạo châm ngôn từ trong tay Trần Trầm bắn ra, đánh vào bên trong Cự Linh giới chủ chỉ. Trong chớp mắt, lực lượng nhân quả to lớn đem Cự Linh giới chủ trọn vẹn bao phủ, những sinh linh hắn đã từng tàn

sát qua kia toàn bộ biến thành oan hồn xuất hiện tại bên trong thể giới trong cơ thể hắn. Mà thân là bảy đạo Chí Tôn, đời này của hắn tàn sát đâu chỉ ức vạn? .

Cho nên giờ khắc này, thân thể hắn to lớn vô cùng kia trọn vẹn bị oan hồn tràn ngập. Thanh âm thể lương gào thét, thanh âm oán hận trở chú, đủ loại rít lên, thoáng cái tràn ngập không gian xung quanh. Cự Linh giới chủ thống khổ ngửa mặt lên trời gào thét, nhưng vô luận như thế nào cũng không tránh thoát được oan hồn dây dưa.

Trần Trầm lúc này thu ngón tay về, nhìn hướng tiểu tinh cầu phía dưới sụp đổ, lẩm bẩm nói.

- Hồi tưởng.

Hai chữ này vừa ra, tiểu tinh cầu sụp đổ bắt đầu nhanh chóng trở về hình dáng ban đầu, liền những sinh linh vẫn lạc kia cũng khởi tử hoàn sinh, lại lần nữa xuất hiện tại trong rừng. Chứng kiến một màn này, lại liếc mắt nhìn thăm trạng Cự Linh giới chủ, Ma Sùng chẳng những không có lùi bước, ngược lại lớn tiếng quát.

- Đồng loạt ra tay! Đây là cơ hội duy nhất! .

Dứt lời hắn hóa thân ma ảnh trực tiếp mở ra miệng lớn vô cùng kinh khủng, hướng về Trần Trầm thôn phệ mà đến. Năm tên bảy đạo Chí Tôn còn lại lúc đầu còn đang chần chờ, nhưng chứng kiến một màn này xong chẳng biết tại sao, biểu lộ đột nhiên biến đổi thành dữ tợn, theo sau vậy mà cũng đồng loạt ra tay theo. Hơn nữa lúc này vừa ra tay chính là toàn lực! .

Trong nháy mắt, trọn vẹn hơn hai mươi đạo chân ngôn xuất hiện tại bên trong hư không, hướng về phía dưới Trần Trầm trấn áp xuống! .

Trần Trầm ngẩng đầu, nhìn hướng ma ảnh phía sau Ma Sùng kia.

Vừa rồi liền là ma ảnh này phóng xuất ra khí tức vạn ác chi nguyên cường đại, ảnh hưởng tới tâm cảnh mấy tên Chí Tôn khác, để n hiều Chí Tôn như vậy cùng nhau xuất thủ. Lúc trước không chú ý tới, lúc này hẳn mới phát hiện cặp mắt ma ảnh kia như là trăng kh uyết, chỗ sâu ánh mắt ẩn núp giao hoạt cùng vô tận tà ác, ánh mắt ấy cùng Ma Sùng hoàn toàn khác nhau.

Bất quá giờ phút này cũng không kịp tìm tòi nghiên cứu đến cùng là tình huống gì, mắt thấy lực lượng châm ngôn nhiều như vậy âm vang hạ xuống, Trần Trầm chậm chậm đứng lên, châm ngôn chữ khai vừa ra, hẳn trực tiếp liền hiển tế lực lượng số mệnh một đời!

Thời gian nháy mắt, một đạo châm ngôn mơ mơ hồ hồ liền xuất h iện tại trong bàn tay hẳn.

Chương 933: Vạn đạo quy nguyên.

Chương 933: Vạn đạo quy nguyên.

Cái châm ngôn mơ hồ này xuất hiện xong, tinh không xung quanh đột nhiên mờ đi. Tay phải Trần Trầm mơ hồ run rẩy, vậy mới đem châm ngôn kia giơ lên.

Hơn hai mươi đạo châm ngôn từ không trung trấn áp xuống lúc n ày đồng thời chệch phương hướng, hướng về châm ngôn trong tay Trần Trầm va chạm đến.

Ầm ầm...

Không gian bốn phía bắt đầu rung động, phảng phất như sắp trời đất sụp đổ vậy, ngay sau đó chói mắt đến cực hạn từ trong tay Trần Trầm tỏa ra, chiếu sáng toàn bộ thiên địa....

Các loại quang mang tiêu tán, châm ngôn trong tay Trần Trầm vẫn còn, về phần hơn hai mươi đạo châm ngôn khác thì thu nhỏ vô số lần, xoay quanh tại bốn phía châm ngôn kia xoay chậm chậm, như là hài đồng nhu thuận, cũng lại không còn uy lực hủy thiên diệt địa vừa rồi

- Vạn đạo quy nguyên.

Trần Trầm tự lẩm bẫm, theo sau cầm trong tay châm ngôn chữ Nguyên mơ hồ kia ném đến bên trên bầu trời. Châm ngôn chữ Nguyên quang mang lưu chuyển, lực lượng châm ngôn một đám bảy đạo Chí Tôn không chế xung quanh toàn bộ mắt không chế, cuối cùng trở về đến bên trong châm ngôn chữ Nguyên. Ngay sau đó, những lực lượng khác cũng biến thành khí lưu, dung nhập châm ngôn chữ nguyên. Mấy hơi thở sau, sáu tên bảy đạo Chí Tôn tựa như bùn nhão nằm ở trên đất xung quanh, cả lực lượng hô hấp đều triệt để mất đi.

Ma Sùng cũng giống như thế, nhưng ma ảnh phía sau hắn kia vẫn như cũ treo cao tại bên trong hư không, tựa hồ căn bản không có c hịu đến bất kỳ ảnh hưởng gì.

- Nguyên Sơ Chi Tâm, quả nhiên lợi hại, khặc khặc, ta chờ ngươi!

Ma ảnh cũng không nhìn những Chí Tôn mất đi lực lượng kia, cứ ờì quái dị một tiếng xong thân hình dần dần biến nhạt, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Trần Trầm thấy vậy cũng không đuổi theo, mà chỉ thu hồi châm ngôn chữ nguyên, tiếp đó nhìn hướng mấy bảy đạo Chí Tôn kia. Bị nguyên thu hồi tất cả lực lượng, giờ phút này bọn hắn đã đến cuối cùng sinh mệnh, không bao lâu liền sẽ tan th

ánh mây khói.

Nhìn xem khí tức vạn ác chi nguyên trên mình bọn hán dần dần tiêu tán, Trần Trầm khẽ thở dài, vẫy vẫy tay áo.

- Mà thôi, đều đi luân hồi a.

Phía dưới cái hất lên này, một đám bảy đạo Chí Tôn toàn bộ biến thành tro bụi, chỉ còn lại có một đạo linh quang tiến vào luân hồi thông đạo.

Mặc dù như thế, trong ánh mắt bọn hán kẻ bên trước lúc tán loạn lại tràn đầy cảm kích. Giải quyết đám người này, Trần Trầm vừa nhìn về phía Cự Linh giới chủ ngoài thiên ngoại còn đang đấu tranh. Lúc này Cự Linh giới chủ đã bị oan hồn tra tấn hình dung tiêu tụy, một thân lực lượng huyết khí gần đến khô kiệt.

- Nể tình phân thượng người lấy nhục thân dưỡng vô số sinh linh, cũng cho người cơ hội luân hồi, ba ngàn thế súc sinh đạo, như biểu hiện thật tốt, lại trở về giao hợp.

Nói xong Trần Trầm một chỉ điểm ra, Cự Linh giới chủ biểu lộ dữ tợn đột nhiên khẽ giật mình, theo sau cứng tại chỗ. Ngay sau đó, thân thể của hán bắt đầu biến dạng, cũng không lâu lắm, biến thành một tòa thế giới to lớn, nó trong cơ thể từng tòa tiểu thế giới có thể bảo tồn lại....

Làm xong những cái này, Trần Trầm nhìn hướng tinh không mênh mênh, tâm niệm vừa động liền trực tiếp nhảy ra Vạn Giới Đồ. Nhìn xem vũ trụ trong Vạn Giới Đồ, Trần Trầm lầm bầm nói.

- Từ đâu tới đây, chạy về chỗ đó.

Vừa nói lời này, Vạn Giới Đồ quang mang lưu chuyển, trong vũ trụ những ngoại tộc xâm lấn kia, không nhiễm nhân quả, tất cả đều bị đưa ra Vạn Giới Đồ. Về phần dính nhân quả, sẽ báo ứng thì nh

ận báo ứng sẽ luân hồi thì về luân hồi.

Không quá nửa phút thời gian, trong vũ trụ liền triệt để khôi phục bình tĩnh. Theo sau Trần Trầm mới đưa vũ trụ từ trong Vạn Giới Đồ di chuyển đi ra.... Vũ trụ khôi phục lại bình tĩnh, Trần Trầm không còn bất luận nỗi lo gì sau này. Lúc trước vì phòng ngừa Tiên giới chi chủ cảm ứng, hễ người sinh ra bên trong tam giới tất cả đều trốn vào không gian trong cơ thể. Mà Lục Đậu thì đi theo Ách Vận Chí Tôn bọn hắn đi đánh thức lúc trước những cái kia lựa Lục Đậu chọn tự phong bản thân.

Giờ đây toàn bộ không gian Hồng Mông hư vô chỉ còn dư lại Nguyên Sơ Chi Ác cùng Nguyên Sơ Chi Tội không giải quyết, thực lực bọn hắn cũng đã đạt đến một loại cảnh giới không cách nào miêu tả, hiện tại tự nhiên cũng không cần trợ giúp gì. Nhưng bọn hắn vẫn như cũ không có lòng tin giải quyết hai đạo vạn ác chi nguyên kia.

Nhưng mà, bất kể như thế nào, cần đi giải quyết vẫn nên đi giải quyết, đây là sứ mệnh bọn hắn không cách nào từ chối. Chỉ bất quá tại trước rước lúc đi hoàn thành cái sứ mệnh này, bọn hắn muốn nhìn lại một chút những người bọn hắn quen biết kia.

Vừa nghĩ đến đây, bọn hắn quay đầu liếc vũ trụ một chút, trực tiếp thả ng hướng chỗ sâu Hồng Mông bay đi....

Trong nháy mắt đi qua ba ngày. Trần Trầm cuối cùng tại bên trong tòa Đại thế giới rời xa vũ trụ nào đó tìm tới Lục Đậu cùng một đoàn người Bất Diệt Minh Đế. Thế giới chi chủ thế giới này cũng tham dự chinh phạt vũ trụ, kết quả chết tại trên tay trùng tộc Nữ Đế, cũng không thể trở về. Cho nên giờ đây bên trong thế giới này tương đối yên tĩnh, Chân Minh tiên vực liền thả ra như thế, cũng không thấy có cường giả gì tới điều tra.

- Ách Vận Chí Tôn bọn hắn đi đâu? .

Nguyên sơ thần thức Trần Trầm quét ngang một vòng Chân Minh

tiên vực, phát hiện chỉ có Lục Đâu Bất Diệt Minh Đế Luyện Thần Minh Đế, Chí Tôn khác cùng người tu vi trở xuống. Về phần Ách Vận Chí Tôn cùng cái gọi trợ thủ khác, một cái cũng chưa thấy. Bất Diệt Minh Đế nghe vậy thờ dài nói.

- Chúng ta rời đi vũ trụ, người thứ nhất đi đánh thức đương nhiên là Nam Thành Chí Tôn mạnh nhất.

Lúc sau Nam Thành Chí Tôn lại mang theo chúng ta đánh thức năm vị sáu đạo Chí Tôn, nhưng thời gian lúc này Nam Thành Chí Tôn đột nhiên nhận được đưa tin thần bí, nói Nguyên Sơ Chi Tội cùng Nguyên Sơ Chi Ác triệt để bạo phát, hai vị chín đạo Chí Tôn sắp luân hãm...

Trần Trầm nghe đến đó, cau mày. Nguyên sơ thần thức cường đại điên cuồng hướng xa xa kéo dài, cũng không lâu lắm liền truy tung đến một nhóm cường giả. Chính là một tên bát đạo Chí Tôn mang theo sáu tên sáu đạo Chí Tôn, đã cách Nguyên Sơ Chi Tội cùng Nguyên Sơ Chi Ác tương đối gần.

- Cho nên bọn hắn quyết định trước đi ngăn cản một trận.

Trần Trầm nhẹ giọng nói.

- Đúng, khụ khụ, chúng ta những Chí Tôn phổ thông này trong mắt bọn hắn chỉ là phiến toái, hơn nữa Chân Minh tiên vực nhất định cần có người chiếu khán, bằng không vạn nhất xảy ra sự tình, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến tâm cảnh người. Bởi vậy, tất cả chúng ta đều lưu tại nơi này... Đúng rồi, Trần Trầm đạo hữu, người giờ đây thương thế khôi phục thế nào? .

Bất Diệt Minh Đế nhẹ ho hai tiếng nói, nói xong, mặt mày đỏ ửng, hiển nhiên đến loại cảnh giới này còn bị người xem như vương bận, trong lòng hắn cũng có chút băn khoăn.

- Ta đã khôi phục tốt rồi, vũ trụ bên kia cũng bị ta xử lý sạch sẽ.

Trần Trầm bình tĩnh trả lời.

- Xử lý... Sạch sẽ? Tiên giới chi chủ... Cự Linh giới chủ bọn hấn...

Bất Diệt Minh Đế há to miệng, tựa hồ có chút không thể tin được. Trần Trầm thấy vậy tiện tay vung lên, một đạo hình chiếu liền xuất hiện tại trước mặt mọi người. Trong tấm hình, một trầu rùng trên thảo nguyên đang sinh nở, hai con nghé con đang nằm ở bên cạnh trầu rùng lớn gào khóc đòi ăn, trên mình nước ối còn không tan đi.

- Bọn hấn ở đây này.

Trần Trầm chỉ hướng hai con nghé con.

Tê...

Bất Diệt Minh Đế hít vào một ngụm khí lạnh, tiếp đó theo bản năng nhìn hướng khác, gặp con khác cũng đầy mặt mộng bức, vậy mới xác định chính mình không phải đang nằm mơ.

- Bọn hấn đây là...

- Lần nữa đầu thai.

Trần Trầm một bên nói một bên thu hồi hình chiếu. Tiếp đó hấn cũng không để ý thần tình không hiểu trên mặt mọi người, tự mình đến bóp thủ quyết. Rất nhanh, trên Chân Minh tiên vực, một vài t hân nhân hấn còn có người quen thuộc khác toàn bộ liền bị hấn di chuyển đến phía trước.

Chương 934: Người khoái hoạt.

Chương 934: Người khoái hoạt.

Nhìn thấy từng gương mặt quen thuộc, Trần Trầm lúc đầu nghĩ kỹ thao thao bất tuyệt tất cả đều nín đến trong bụng, nói chỉ là chút ít lời nói cáo biệt bình thường. Một mặt là đến loại bước ngoặt này, hết thấy lời nói hoa hoè hoa sỏi đều lộ ra đến tái nhợt vô lực.

Một phương diện khác, tình huống bên kia khẩn cấp, không thể trì hoãn nữa. Nói xong, Trần Trầm hít sâu một hơi, theo sau vận dụng khả năng tối đa nhất bản thân lại cho nhóm thân nhân bằng hữu một chút cơ duyên, vậy mới phát tay để mọi người tán đi.

Cuối cùng, bốn phía chỉ còn lại có Hạ Tích Sương đơn độc một người. Nhìn lên đạo lữ áo trắng như tuyết trước mặt, Trần Trầm lúng túng cười cười, tiếp đó cẩn thận từng li từng tí tới gần, tiến đến bên tai Hạ Tích Sương ôn nhu nói.

- Thật xin lỗi, ta bảo đảm đây là một lần cuối cùng, nếu như lần này ta còn có thể trở về, sau này chắc chắn thật tốt ở mãi cùng người.

Hạ Tích Sương ngẩng đầu trừng Trần Trầm một chút, theo sau nhìn hướng cái bụng chính mình, nói khẽ.

- Người cùng đưa nhỏ người này, cũng không phải người đáng tin. Người nói một chút, đưa nhỏ này đã mang thai bao lâu, tới bây giờ còn không sinh ra...

Trần Trầm nghe được trong giọng nói Hạ Tích Sương tựa hồ mang theo một chút tiếc nuối như thế, biết nàng tiếc nuối là mình không thể gặp mặt hài tử, thế là tranh thủ thời gian an ủi.

- Ta là người như thế nào? Hài tử của ta có thể bình thường sao? .

- Yên tâm, hấn sẽ là dạng người gì, ta có thể nhìn thấy, ta có thể đoán trước tương lai.

- Vậy hấn sẽ là dạng người gì? .

Hạ Tích Sương nửa tin nửa ngờ.

- Hấn sẽ là người khoái hoạt.

Trần Trầm nguyên vốn còn muốn nói điều gì anh tuấn tiêu sái suất khí, tu vi cường đại, nhưng nói đến miệng, chỉ nói hai chữ khoái hoạt. Cái gọi anh tuấn tiêu sái suất khí thực lực mạnh, xuất thân giàu có, bảo vật nhiều vô số kể, cuối cùng để làm cái gì? .

Còn không bằng vui không? .

Chỉ cần khoái lạc, cái khác cũng không quan trọng. Nghe được lời Trần Trầm nói, Hạ Tích Sương nao nao, theo sau nhoẽn miệng cười, ôn nhu nói.

- Ta cũng là người khoái hoạt.

Trần Trầm nghe đến đây trong lòng dâng lên vô tận áy náy, theo sau cái áy náy này lại toàn bộ biến thành hạnh phúc.

- Ta một thế này là bên trong vô số luân hồi, chính là một thế hạnh phúc nhất, mới đầu là bởi vì ta tương mạo anh tuấn, được người hoan nghênh, sau này là tu vi ta cường đại, không sợ hãi. Giờ đây ta đã vô địch thế gian, ta mới biết được một thế này để cho ta khoái hoạt nhất là gặp phải người.

Một lần này lời Trần Trầm nói nước chảy mây trôi.

- Người người này thật là hay nói ngon nói ngọt, khen chính mình cũng không cần đỏ mặt.

Hạ Tích Sương giận dữ nhìn Trần Trầm một chút, theo sau nhẹ nhàng đầu dựa vào trong ngực Trần Trầm. Cũng không lâu lắm, Trần Trầm liền cảm giác nơi bả vai truyền đến cảm giác ướt át. Nhưng hấn lại không có động, cho đến qua nửa phút, Hạ Tích Sương trong ngực mới ôn nhu nói.

- Người yên tâm đi đi, không cần bởi vì ta có chỗ cố kỵ, ta có thể chiếu cố tốt chính mình, cũng có thể chiếu cố tốt hài tử.

- Ân, chờ ta trở lại.

Trần Trầm nói xong tại trên gương mặt Hạ Tích Sương hôn một cái, tiếp đó thân hình từng bước biến nhạt, cuối cùng biến thành một cơn gió lướt tới xa xa. Nhìn xem bóng lưng dần dần từng bước đi mất kia, trong lòng Hạ Tích Sương không bỏ cũng đã không che giấu được, nhin không được cao giọng hô kêu một tiếng danh tự Trần Trầm.

- Trần Trầm! .

Một tiếng kêu gọi này, bóng lưng xa xa bỗng nhiên đình trệ.

- Nếu như bại, người sẽ còn lại luân hồi sao? .

Hạ Tích Sương xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt, cao giọng hỏi.

- Yên tâm, sẽ, luân hồi xong, ta sẽ lại tới tìm người.

Trần Trầm không quay đầu lại, chỉ để lại một câu nói kia, theo sau thân hình hoàn toàn biến mất....

Trong không gian Hồng Mông hư vô, thân hình Trần Trầm như là điện thiểm, hoàn toàn là lấy tốc độ thuận di tiến lên phía trước. M

ục đích chuyến này là cái gì, tự nhiên là hủy diệt vạn ác chi nguyê
n. Nhưng cứu vớt Hồng Mông, lại có thể thu được chỗ tốt gì đây?

Đối với hắn giờ đây tới nói, sẽ không có chỗ tốt gì có giá trị hắn đ
ể ý rồi. Danh vọng, thực lực, vô số người xưng tụng, đều là hư V
ô, thậm chí không sánh được một tiếng khóc nháy mắt hài tử hắn
sinh ra kia. Nhưng hắn cuối cùng vẫn đi tới. Khả năng người chín
h là như vậy, sứ mệnh rơi vào trên người, căn bản không còn kịp s
uy tư tại sao mình phải làm như thế nữa, liền sẽ việc nghĩa không
chùn bước đi gánh chịu phần trách nhiệm này.

- Ai bảo Hồng Mông lúc trước dựng dục ta chứ? Ta chỉ có thể tận
chút sức mọn.

Trần Trầm tự giấu một câu, tiếp đó liền bắt đầu yên lặng xem đời
này của hắn. Từ Thạch Đầu thôn bắt đầu, cho tới bây giờ, chỗ trải
qua hết thấy mưa gió. Hồi tưởng lại đủ loại đã từng xảy ra, trên m
ặt Trần Trầm không tự giác nổi lên nụ cười. Cứ như vậy, bất tri bá
t giác, liền đi qua một canh giờ. Chỗ sâu không gian Hồng Mông
hư vô, hai sinh mạng thể quái dị chiếu vào tầm mắt hắn. Sinh mạn
g thể bên trái kia liền là một viên thịt to lớn, chỉ bất quá trên viên
thịt này sinh ra vô số xúc tu, thời khắc xúc tu vung vẩy, có hắc khí
mờ mịt mà ra.

Sinh mạng thể bên phải kia thì là một trương miệng lớn, trong đó
tràn đầy răng sắc bén. Trên những hàm răng kia mơ hồ còn dính l
ấy huyết nhục, nhìn lên đến có chút khủng bố.

- Nguyên Sơ Chi Ác, Nguyên Sơ Chi Tội.

Trần Trầm tự lẩm bẩm, theo sau nhìn về phía xung quanh. Lúc nà
y mới phát hiện, phía sau Nguyên Sơ Chi Ác, vô số xúc tu đang tr
ói chặt lấy một lão giả. Lão giả này toàn thân áo trắng, mặt xanh t
óc trắng, hai mắt nhắm nghiền, xem ra đã mất đi ý thức. Một bên
khác, trong miệng to lớn Nguyên Sơ Chi Tội kia, dưới hàm răng s

ác bén cũng có một lão giả. Người này toàn thân áo đen, máu me khắp người, sống hay chết cũng không biết.

- Chủ thượng... Hai vị chín đạo Chí Tôn đã bị vạn ác chi nguyên ăn mòn, hơn nữa vạn ác chi nguyên, đã hoá hình! .

Càng xa xôi, truyền đến tiếng Ách Vận Chí Tôn lo nghĩ mà lại gáp rút. Trần Trầm theo tiếng nhìn tới, phát hiện ma ảnh lúc đó từ trong cơ thể Ma Sùng bay ra kia đang cùng một đoàn liệt nhật chôn g lại. Liệt nhật kia là một đạo trận pháp, trong đó có bảy người, đứng đầu là một tên bát đạo Chí Tôn, còn lại tất cả đều là sáu đạo Chí Tôn.

Nói là chống lại, nhưng liệt nhật đã rõ ràng ở vào thế bất lợi, ma ảnh kia chỉ cần mạnh hơn một phần, là có thể đem liệt nhật triệt để thôn phệ.

- Luân hồi, ngươi vận khí quá kém, luân hồi nhiều lần như vậy mới dung hợp Nguyên Sơ Chi Tâm, giờ đây chúng ta sợ là sẽ thất bại.

Nam Thành Chí Tôn đứng đầu cao giọng nói, trong giọng nói tuy có tiếc nuối không cam lòng, nhưng không có sợ hãi lo lắng thời gian sắp gặp phải thất bại loại kia.

Nhìn xem dạng cục diện này, Trần Trầm gãi đầu một cái, trong đầu cũng không có suy nghĩ tỷ lệ thành công bao nhiêu gì, cũng không có nghĩ thất bại lại là kết cục gì, ngược lại là đang tiếp tục hồi ức qua lại. Nghĩ đến thời gian trước khi chính mình đi Hạ Tích Suong hỏi chính mình câu nói kia, Trần Trầm đột nhiên hạnh phúc cười.

- Ta cả đời này, cũng là người khoái hoạt, chết cũng không tiếc nuối.

Tự lảm bảm một câu, Trần Trầm nhìn hướng một đoàn người Na

m Thành Chí Tôn xa xa, rồi nhìn về phía Nguyên Sơ Chi Ác cùng Nguyên Sơ Chi Tội, tiếp đó nhanh chân đi thẳng về phía trước. Trong chớp mắt, số mệnh chi lực ba ức thế tất cả đều bốc cháy, quan h thân Trần Trầm dấy lên kim sắc hỏa diễm hùng hực! .

Ầm! Ầm! .

Mỗi đi một bước, Nguyên Sơ Chi Tâm kia liền nhảy lên một lần, trong đó ẩn chứa uy năng khủng bố cũng bắt đầu hướng bốn phía khuếch tán. Cuối cùng, một đạo Luân Hồi chi môn to lớn xuất hiện tại phía sau Trần Trầm.

- Không cần nói lời nói ử rữ, kỳ thực thắng bại, cũng còn chưa biết.

Chương 935: Tội ác

Chương 935: Tội ác

Tại phía dưới trận thế như thế, xúc tu Nguyên Sơ Chi Ác bắt đầu nhanh chóng co vào, Nguyên Sơ Chi Tội kia miệng rộng cũng có chút thu lại chút ít. Ngược lại là ma ảnh phía sau hai đạo vạn ác chi nguyên kia mười điểm phách lối, khàn giọng cười nói.

- Khắc khắc, tư thế không tệ, cũng không biết so với chín đạo Chí Tôn làm sao?

Tiếng nói vừa ra, Nguyên Sơ Chi Ác triệt để thả ra xúc tu, lão giả tóc trắng kia chậm chậm bay ra. Một bên khác, Nguyên Sơ Chi T

ội cũng há hốc miệng ra, đem huyết nhân áo đen thả ra. Một đen một trắng hai tên chín đạo Chí Tôn mở mắt, toàn thân trên dưới đã đều là khí tức vạn ác chi nguyên, trong ánh mắt càng tràn ngập tà ác, tham lam, hủy diệt...

- Thái Dương Chí Tôn, Thái Âm Chí Tôn...

Chúng kiến hai tên lão giả này, Trần Trầm nhẹ giọng thở dài. Hai tên chín đạo Chí Tôn này nắm giữ lấy Âm Dương bên trong Hồng Mông, chính phần đủ loại lưỡng cực chi lực, thực lực so với hắn kếp trước phải mạnh mẽ hơn nhiều, nhưng hôm nay cũng đã trọn vẹn bị vạn ác chi nguyên ăn mòn, mất lý trở thành máy móc trí hủy diệt.

- A!

- A!

Hai tiếng gào thét vang vọng tại giữa Hồng Mông, hai đại cửu đại Chí Tôn cùng nhau phát lực, một đen một trắng Âm Dương nhị khí phóng lên tận trời, chặn lại quanh thân kim sắc hỏa diễm Trần Trầm.

- Xin lỗi rồi, hai vị.

Trần Trầm nói nhỏ một tiếng, chấp tay trước ngực. Một giây sau, một đạo châm ngôn chữ Nguyên liền xuất hiện tại đỉnh đầu hắn. Châm ngôn chữ nguyên màu vàng to lớn vừa ra, Âm Dương nhị khí nhanh chóng liền bị áp chế, hai tên chín đạo Chí Tôn bắt đầu không nhận không chế thụt lùi về sau. Nhưng không có lui bao xa, hai tên chín đạo Chí Tôn lại lần nữa cùng tiếng hét lớn, trong chớp mắt, Âm Dương nhị khí bắt đầu dung hợp, dần dần vậy mà tạo thành một đạo châm ngôn chữ Nguyên màu xám, chống đỡ tiến công. Nhìn xem một màn này, biểu lộ Trần Trầm bình tĩnh, số mệnh chi lực ba ức thế tất cả đều bốc cháy, lúc này hắn đã đạt đến một loại cảnh giới siêu thoát sinh mệnh bình thường nào đó.

- Phá!

Một tiếng quát khê, Trần Trầm duỗi tay ra ở trong hư không liên v
ẽ, cũng không lâu lắm, trọn vẹn trên trăm đạo châm ngôn tiến côn
g ngay ngắn sắp xếp tại bên trong hư không. Theo sau châm ngôn
chữ Nguyên màu vàng to lớn tung ra một vệt kim quang, đem toà
n bộ những châm ngôn này nhuộm thành màu vàng.

Ngay sau đó trên trăm đạo châm ngôn chi lực này như là bắn liên
thanh hướng về châm ngôn chữ Nguyên màu xám đánh tới. Màu
xám châm ngôn chữ Nguyên tất nhiên cường đại, nhưng giờ này
khắc này cũng ngăn cản không nổi châm ngôn chữ Nguyên màu v
àng cùng với trên trăm đạo châm ngôn tiến công này, trong lúc nh
ất thời liên tục bại lui. Xa xa một đám Chí Tôn chứng kiến một m
àn này tinh thần đại chấn, cả bạch quang trận pháp cũng sáng theo
một chút.

- Hừ!

Ma ảnh kia cũng hừ lạnh một tiếng, theo sau mãnh liệt muốn mở r
a miệng. Nó há miệng, hai đạo vạn ác chi nguyên liền bắt đầu hướ
ng hai tên chín đạo Chí Tôn điên cuồng quán thấu tà ác nguyên sơ
chi lực. Trong nháy mắt, châm ngôn chữ Nguyên màu xám kia liê
n triệt để biến thành màu đen, đồng thời đem tuyệt đại bộ phận ch
âm ngôn tiến công nuốt vào.

- Đem Nguyên Sơ Chi Tâm giao cho ta!

Ngăn lại công kích xong, hai tên chín đạo Chí Tôn giận dữ hét lê
n, một trái một phải hướng về Trần Trầm bọc đánh mà đến. Cảm t
hụ được hai bên áp lực thật lớn, Trần Trầm cũng chỉ yên lặng nhắ
m mắt lại. Ba ức luân hồi số mệnh chi lực cháy hừng hực, tại phía
dưới lực lượng cường đại như thế thôi động, trong Nguyên Sơ Ch
i Tâm bắt đầu bắn ra kim sắc huyết dịch, đồng thời rất nhanh thay
thế huyết dịch toàn thân Trần Trầm.

Vô tận kim quang từ trong cơ thể Trần Trầm bắn ra, thời gian nháy mắt này, Trần Trầm liền có nguyên sơ nhục thân. Mở mắt, xung quanh không gian nháy mắt đình trệ, hai tên chín đạo Chí Tôn lập tức bị giam giữ lại tại chỗ. Trần Trầm không nhanh không chậm cắt ra ngón giữa, dùng ngón tay giữa chảy ra kim sắc huyết dịch h ở trong hư không viết xuống một chữ Tận.

Chữ tận này không thuộc về bên trong 2,047 đạo âm ngôn, nhưng quả thật là âm ngôn. Mà lại là một đạo âm ngôn được nguyên sơ chi lực sáng tạo ra đến. Âm ngôn chữ Tận hiển hiện xong, thân hình Trần Trầm lóe lên, đi tới phía trước Thái Dương Chí Tôn áo trắng.

- Thái Dương Chí Tôn...

Nhìn lên lão giả trước mặt, Trần Trầm nhẹ kêu một tiếng, tiếp đó đem Tận khắc ở trên trán Thái Dương Chí Tôn. Trong chớp mắt, âm ngôn chữ Tận hào quang tỏa sáng, trong mắt Thái Dương Chí Tôn đủ loại tâm tình tiêu cực bắt đầu biến mất, một tia thanh minh hiện lên ra. Nhưng lúc này, phía sau lại có số lượng lớn lực lượng Nguyên Sơ Chi Ác quán thấu đến trong cơ thể hắn.

Liền nháy mắt thư thái trong mắt hắn sắp biến mất, Thái Dương Chí Tôn đột nhiên nở nụ cười, không phải loại cười tà ác kia, mà chỉ hết sức vui mừng cười. Ngay sau đó, một đoàn Thái Dương chi hỏa đột nhiên từ trong cơ thể hắn oanh ra, trong chớp mắt, hắn liền biến thành một quả cầu lửa.

Liệt hỏa hùng hực cuối cùng hội tụ tại bên trong âm ngôn chữ Tận, theo thế giới hoàn toàn biến mất. Âm ngôn chữ Tận Trần Trầm thu về lại lần nữa lóe lên, lại đến phía trước Thái Âm Chí Tôn. Lần này, Nguyên Sơ Chi Tội không cho Thái Âm Chí Tôn cơ hội thức tỉnh, vô số lực lượng vạn ác chi nguyên liền tan vào trong cơ thể Thái Âm Chí Tôn. Nhưng thiếu đi Thái Dương Chí Tôn, Thái Âm Chí Tôn chung quy là một cây chằng chống vững nhà, c

ũng đã không hội tụ ra châm ngôn chữ Nguyên màu đen kia. Nhìn xem Thái Âm Chí Tôn còn tính toán tiến công chính mình, trong mắt Trần Trầm hiện lên vẻ bất nhẫn, nhưng cuối cùng vẫn dùng c
hâm ngôn chữ Nguyên màu vàng không chế lấy số mệnh hỏa diễ
m đem Thái Âm Chí Tôn đốt cháy thành tro.

- Hai vị Chí Tôn khổ cực.

Nhìn lên không gian Hồng Mông hư vô trống rỗng trước mặt, Trầ
n Trầm nhẹ giọng nói, theo sau quay đầu nhìn hướng Nguyên Sơ
Chi Ác cùng Nguyên Sơ Chi Tội xa xa.

- Ha ha, hạ thủ với người nhà cũng thật là hung ác.

Ma ảnh gặp hai vị chín đạo Chí Tôn vẫn lạc, cũng không có bao n
hiều tâm tình chấp chờn, ngược lại mở miệng giễu cợt nói. Trần T
rầm đối với cái này ngoảnh mặt làm ngơ, đi tới một bước này, nội
tâm của hắn đã vô cùng kiên định, không phải vài câu khiêu khích
là có thể dao động. Nếu không có tín niệm kiên định như vậy, vừa
rồi hắn cũng không sẽ không lưu tình chút nào liền diệt sát hai tên
chín đạo Chí Tôn.

Gặp Trần Trầm không có dao động chút nào, ma ảnh kia đột nhiê
n ngửa mặt lên trời cười ha hả, cười cười, nó vậy mà biến thành m
ột nữ tử áo trắng, toàn thân lóng lánh thánh quang. Sau khi hóa th
ân hoàn thành, nữ tử áo trắng tiếng cười im bật mà dừng, tiếp đó
biểu lộ lạnh giá nhìn hướng Trần Trầm.

- Phản nghịch! Người cũng đã biết, ta mới là vạn vật khởi điểm cá
i Hồng Mông chi nguyên này,!

Nguyên Sơ Chi Tâm kia bất quá là phụ sinh thời điểm ta sinh ra
mà thôi! Giờ đây các người lại đi ngược lại, tính toán hủy diệt ta,
không biết ai để cho các người sinh ra chân chính, là ta!

Nói đến đây, tiếng nữ tử áo trắng đã chấn thiên động địa!

Ngay sau đó, một cái châm ngôn chữ Nguyên màu đen tròn vẹn xuất hiện tại trong tay nàng. Châm ngôn chữ Nguyên kia ô quang lượn lờ, tựa hồ muốn thôn phệ hết thảy, cũng không lâu lắm, Nguyên Sơ Chi Ác cùng Nguyên Sơ Chi Tội liền dung nhập bên trong châm ngôn chữ Nguyên màu đen kia.

- Tội ác, mới là bắt đầu cái Hồng Mông này.

Nữ tử áo trắng ngữ khí đột nhiên biến đổi thành nhu hòa, cùng lúc đó, một cái tội màu đỏ cùng một cái ác màu đen xuất hiện tại phía sau nàng.

Chờ Tội ác tròn vẹn thành hình, nữ tử áo trắng nhìn hướng Trần Trầm, trong ánh mắt có tâm tình rất phức tạp không nói.

- Tội ác là xấu xí, cho nên bởi vì ta xấu xí, ngươi liền muốn hủy diệt ta mẫu thân sinh ra ngươi này sao? Dạng này, ngươi lại có khác gì với ta?

Chương 936: Tiếng gáy kinh lôi.

Chương 936: Tiếng gáy kinh lôi.

Con ngươi Trần Trầm hơi co lại, nhưng nội tâm vẫn không có dao động, cũng không lâu lắm, châm ngôn chữ Nguyên màu vàng lại lần nữa xuất hiện tại trước người hắn. Cùng lúc đó, sau lưng của hắn bên trong đạo Luân Hồi chi môn kia bắt đầu bay ra số lượng lớn châm ngôn, cuối cùng toàn bộ hội tụ đến bên trong màu vàng ch

âm ngôn chữ Nguyên. Chúng kiến châm ngôn chi lực kia uy lực càng ngày càng mạnh, phảng phất như trở thành tiêu điểm khủng bố Hồng Mông, nữ tử áo trắng biểu lộ thoảng cái biến đổi thành bất đầu vạn vạn, theo sau nàng mãnh liệt ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, hai chữ tội ác phía sau nhanh chóng dung hợp, đồng dạng biến thành chữ châm ngôn Nguyên.

Một vàng một đen hai đạo châm ngôn chữ nguyên cách hư không giằng co, luận uy năng vậy mà bất phân cao thấp. Nữ tử áo trắng cười lạnh nói.

- Nguyên Sơ Chi Tâm chính là ta phân hoá ra, làm sao có khả năng có lực lượng siêu việt ta? Hôm nay vô luận ngươi cố gắng thế nào, đều khó có khả năng vượt qua ta.

Trần Trầm không nói tiếng nào, chỉ yên lặng duỗi ra ngón tay nhuốm máu, ở trong hư không không ngừng viết xuống tân châm ngôn. Tại viết xuống mấy trăm đạo châm ngôn chi lực xong, lực lượng Nguyên Sơ Chi Tâm chung quy đã vượt trên vạn ác chi nguyên nữ tử áo trắng. Mắt thấy châm ngôn chữ Nguyên màu vàng tràn áp đến, nữ tử áo trắng biểu lộ đột nhiên biến đổi thành dữ tợn. Ngay sau đó, một cái lỗ đen to lớn xuất hiện tại trước người nàng. Hồng Mông mịt mờ, vô tận năng lượng màu đen bắt đầu hướng về trong hố đen hội tụ, những cái này là ác niệm nội tâm sinh linh. Chỉ bất quá mấy hơi thở, uy lực châm ngôn chữ Nguyên màu đen liên tăng vọt không chỉ gấp mấy lần!

- Sinh linh sinh ra ban đầu, đều là ác, ta là vạn vật chi thủy, ngươi làm sao có thể đối địch với ta?

Nữ tử áo trắng biểu lộ trang nghiêm, không ngừng dùng lời nói đả kích nội tâm Trần Trầm. Đồng thời châm ngôn chữ Nguyên màu đen cực tốc bành trướng, trong khoảnh khắc liền vượt trên châm ngôn chữ Nguyên màu vàng, đi tới trên đỉnh đầu Trần Trầm.

- Nói hươu nói vượn, chúng ta những sinh linh này thời khắc tiên

thiên mới sinh ra, nội tâm đều là thiện niệm, sao là ác?

Bạch quang trận pháp xa xa đã giải trừ, mấy tên Chí Tôn tuy nói tại phía dưới loại hoàn cảnh này không thể động đậy, nhưng có thể mở miệng nói chuyện. Nghe được loại lời này, nữ tử áo trắng cười lạnh nói.

- Đó là bởi vì các ngươi nhận lấy Nguyên Sơ Chi Tâm ảnh hưởng, lập nên trật tự, nếu không như thế, các ngươi đã sớm tự giết lẫn nhau. Ta lại hỏi ngươi, một sinh linh, nếu không chịu bất luận trật tự ngoại giới gì ảnh hưởng, hẳn sinh ra xong sẽ hướng phương hướng ác phát triển, hay là hướng phương hướng thiện phát triển?

Nam Thành Chí Tôn nghe vậy nhất thời ghen lời, không biết làm sao giải thích. Nữ tử áo trắng tiếp tục nói.

- Không cùng tuổi sẽ có dự vọng khác biệt, đây cũng là sinh linh Tiên Thiên liền có Nguyên Sơ Chi Tội, nếu không có thể tục đạo đức cùng trật tự gì hạn chế, toàn bộ sinh linh cũng sẽ ở phía dưới Nguyên Sơ Chi Tội thúc giục, làm ra đủ loại chuyện ác. Đây mới là Tiên Thiên đặc tính Hồng Mông toàn bộ sinh linh, mà Nguyên Sơ Chi Tâm sinh ra chính là muốn bóp chết loại Tiên Thiên đặc tính này. Cái gọi là thiện, liền thật tốt sao? Gông xiềng nó mang đến chỉ sẽ hạn chế toàn bộ Hồng Mông tiến hóa, Hồng Mông này liền cần phải do ác niệm đến thúc giục!

Trong lời nói nữ tử áo trắng này mang theo một loại lực lượng đặc thù kích động, một nhóm Chí Tôn nghe xong vậy mà dồn dập tâm thần thất thủ, trong lúc nhất thời lâm vào bên trong trạng thái mờ mịt.

- Có thể đem ác nói tươi mát thoát tục như vậy, thật không hổ là vạn ác chi nguyên.

Trần Trầm một bên ngăn cản áp lực thật lớn đỉnh đầu, một bên lạnh giọng nói.

- Ta nói chỉ là các người không nguyện ý tin tưởng sự thật mà thôi.

Nữ tử áo trắng lớn tiếng phản bác, cùng lúc đó, càng ngày càng nhiều người khí tức Nguyên Sơ Chi Ác theo mỗi cái thế giới Hồng Mông hội tụ đến bên trong châm ngôn chữ Nguyên màu đen kia, châm ngôn chữ Nguyên màu vàng thoáng cái bị áp chế đến tình trạng sắp sụp đổ.

- Người bại xong, cái Hồng Mông này sẽ trở về bản tính! Tất cả trật tự sẽ không còn hạn chế thiên tính sinh linh!

Quát to một tiếng!

Châm ngôn chữ Nguyên màu đen Khủng bố trực tiếp đánh vào trong cơ thể Trần Trầm, cuối cùng đánh vào trên Nguyên Sơ Chi Tâm. Nguyên Sơ Chi Tâm đột nhiên rung động, Trần Trầm một ngụm máu tươi phun tới. Ngay sau đó vô tận ác niệm tại trong lòng hấn sinh sôi, đủ loại dục vọng bắt đầu tràn ngập đầu óc hấn. Nguyên Sơ Chi Tâm tại phía dưới châm ngôn màu đen kia ảnh hưởng, vậy mà mơ hồ bắt đầu biến sắc. Chẳng biết tại sao, trong đầu Trần Trầm bắt đầu xuất hiện đủ loại hình ảnh vụn vụn. Dưới bóng đêm, trung niên nam tử đang chôn sống mẹ đẻ hấn, biểu lộ cực độ vụn vụn, trong miệng còn đang lẩm bẩm cái gì. Trong góc, một người trẻ tuổi áo mũ chỉnh tề đang ngược sát một con mèo hoang, đồng thời lộ ra nụ cười thắng lợi, không biến hoá chút nào nhìn mèo hoang bên cạnh kia kêu rên. Trên một toà tiên sơn, đồ đệ đánh lén điệt sát sư phụ, đem sư phụ nghiền xương thành tro, thấy sư phụ lưu lại một đồng di vật, trên mặt tràn đầy cuồng hỉ. Trong bệnh viện, trong trường học, trên đường cái, Tu Chân giới... Tất cả thế giới Hồng Mông. Khắp nơi đều đang phát sinh lấy một vài sự tình khó bề tưởng tượng. Hấn chứng kiến người dám làm việc nghĩa chết thê thảm, thân nhân cực kỳ bi thương. Hấn chứng kiến người trung hiếu không chỉ không thể giữ lại phụ mẫu bệnh lâu, còn tại bên trong công nghèo khó thất vọng một đời. Hấn chứng kiến vô số người th

ực tình bị cô phụ, lưu lại chỉ có thê lương cùng khiêu khích. Dần dần, ánh mắt Trần Trầm biến đổi thành mê ly, Nguyên Sơ Chi Tâm cũng nhanh chóng biến thành đen kịt. Chứng kiến một màn này, nữ tử áo trắng thân nhiên nói.

- Rõ chưa? Đây là thế giới ác chi phối, đến đây đi, đầu nhập trong lòng ta, ta dẫn ngươi gặp thế giới mới tinh.

Nói xong, nữ tử áo trắng ngoắc ngoắc tay, Trần Trầm liền không bị khống chế hướng về nữ tử áo trắng đi đến. Dần dần, nữ tử áo trắng lại lần nữa biến thành ma ảnh, đồng thời mở ra miệng rộng bỏn máu.

- Lấy thực lực ngươi, làm ác có thể mang cho ngươi hết quỷ!

Càng ngày càng nhiều lời nói dụ hoặc tại trong đầu Trần Trầm vang lên, mấy hơi thở sau, hắn chạy tới phía trước cái miệng lớn kia, đồng thời một chân bước vào bên trong miệng lớn. Vô tận vực sâu phía trước tựa hồ biến đổi thành cực kỳ có lực hấp dẫn, chỉ cần bước vào trong đó, là có thể thu được hết quỷ bên trong Hồng Mông này, nắm giữ tất cả lực lượng bên trong Hồng Mông.

- Vào đi, chỉ cần lại bước ra một bước, ngươi sẽ trở về trong lòng Hồng Mông.

Trần Trầm nghe đến đây vươn chân, chuẩn bị bước vào trong đó. Nhưng mà liền ngay trong chớp mắt này, trong mơ hồ một đạo tiếng kỳ lạ như có như không ở trong đầu hắn vang lên. Cái tiếng này như là bên trong vô tận ồn ào đột nhiên vang lên thâm cốc u huyền, để Trần Trầm dừng lại thân thể.

- Oa...

Dần dần cái tiếng này càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng vậy mà biến đổi thành dường như sấm sét ghé vào lỗ tai hắn nổ vang!

- Oa... Oa!

Trần Trầm theo bản năng quay đầu, ánh mắt xuyên thấu Hồng Mông, thẳng tới địa phương vô tận xa xôi. Hắn chứng kiến, tại Chân Minh tiên vực, có một hài nhi vừa được sinh ra, lúc này đang hướng về phương hướng chỗ hắn tồn tại khóc. Tiếng khóc kia cùng tiếng trong đầu hắn vang lên đồng dạng. Theo sau hài nhi vươn tay nhỏ yếu ợt với mình, ánh mắt tinh khiết như là suối nước trong veo nhất thế gian. Ý thức đến hài nhi kia là ai xong, chỉ là nháy mắt, Trần Trầm liền lệ nóng doanh trong.

Chương 937: Chương cuối.

Chương 937: Chương cuối.

Cái Hồng Mông này bắt đầu cho dù có ác thế nào?

Chỉ cần gặp qua loại ánh mắt trong veo kia, liền sẽ không muốn như vậy a?

Trong đầu Trần Trầm lóe lên ý nghĩ này, trong chớp mắt, Nguyên Sơ Chi Tâm màu đen liền lại lần nữa biến thành màu vàng. Thời gian lại quay đầu, trong mắt Trần Trầm đã trong veo như nước, lại không có mờ mịt chút nào. Nhìn xem cái mòm há to kia, Trần Trầm bật cười lớn, trực tiếp cất bước đi vào. Ma ảnh kia thấy vậy cặp mắt cũng biến đổi thành vụn vụn lên, phảng phất như ăn cái vật liệu gì cực kỳ khó ăn vậy, tính toán há to mòm phun ra. Nhưng lúc này cũng không thể như nó chọn. Trần Trầm bình tĩnh hướng chỗ sâu đi đến, cuối cùng đứng tại bên cạnh hai đạo vụn ác chi nguyên

giấu tại trong đó. Theo sau hấn nhắm mắt lại.

Lần này, hấn đồng dạng chứng kiến rất nhiều thứ, chứng kiến rất nhiều người thuần thật thiện lương, có tâm tư trẻ sơ sinh. Tuy bọn hấn đã từng tao ngộ qua Nguyên Sơ Chi Ác, nhưng lại chưa bao giờ bị ăn mòn. Không chỉ như thế, người tới gần bọn hấn cũng nhận được bọn hấn ảnh hưởng, khí tức vạn ác chi nguyên trên mình bắt đầu biến nhạt.

- Bọn hấn mới là tương lai cái Hồng Mông này, có bọn họ, sau này sẽ biến đổi thành càng tốt hơn.

Một tiếng nói nhỏ, bên trong Hồng Mông vô số năng lượng nóng rực hướng về Trần Trầm hội tụ đến. Trong chớp mắt, Nguyên Sơ Chi Tâm hào quang tỏa sáng, trực tiếp chiếu sáng không gian trong cơ thể ma ảnh. Nguyên Sơ Chi Ác cùng Nguyên Sơ Chi Tội dưới ánh quang mang này nhanh chóng tan rã, cùng lúc đó ngoại giới truyền đến tiếng ma ảnh kêu thê lương thảm thiết!

Trần Trầm mượn lực lượng khổng lồ không gì sánh kịp trong cơ thể ma ảnh lúc này, toàn lực thôi động châm ngôn Luân hồi, rất nhanh liền tại toàn bộ Hồng Mông thành lập nên nhân quả luân hồi. Mà lúc này, tiếng ma ảnh kêu thê lương thảm thiết cũng im bật mà dừng....

Trong nháy mắt, ba tháng sau. Bên trong một tòa trang viên quốc gia của Trần Trầm Địa Cầu, Trần Trầm ôm hài tử cùng Hạ Tích Sương ngay tại phía dưới bóng rừng tản bộ, từ cách ăn mặc đến nhìn, hai người đã dung nhập cuộc sống đô thị. Hài tử trong ngực tên là Trần Triệt, mười điểm nhu thuận, tuy trời sinh liền cơ hồ có thực lực Tiên Nhân, nhưng không có ý phá hoại mạnh cỡ nào. Đối với đứa bé này, Trần Trầm tự nhiên cũng chiều đến cực điểm.

- Tích Sương, người thật muốn làm lão sư a?

Trần Trầm đi tới một lát đột nhiên hỏi. Hạ Tích Sương gật đầu nói.

- Ta cũng nên làm chút gì đó, hưởng chi người mở trường học kia, chung quy cần có người giống như ta đi dạy học mới được.

Trần Trầm nghe đến đây bất đắc dĩ cười cười. Đoạn thời gian trước, hẳn tại trong núi lớn xây học viện, học sinh đều là chút ít tiên nhi đại, tỉ như sáu đứa con trai Viên Kinh Thiên, ba người nữ nhi Trương Kỳ các loại. Những hài tử này đương nhiên không thể lên học viện phổ thông. Lúc đầu Trần Trầm muốn đem những hài tử này đưa đến trong tông môn Tiên giới bồi dưỡng, nhưng phụ huynh các hài tử đều biểu lộ rõ ràng nhất định phải tiếp nhận chín năm giáo dục bắt buộc. Trần Trầm vậy mới bất đắc dĩ làm cái học viện.

- Vậy ta người hiệu trưởng này chỉ có thể bồi tiếp người, dù sao n hàn rồi cũng là nhàn rồi, Lục Đậ, trang viên này người xem trọn g cho ta, chiếu cố cha mẹ ta cùng các hương thân!

Trần Trầm một bên nói, một bên nhìn hướng tiểu hồ cá chỗ trang viên không xa. Tiếng nói vừa ra, Lục Đậ đuổi cái đầu nhỏ ló ra, tiếp đó nhẹ gật đầu, tại sau lưng nó, còn có một nhóm rùa đen nhỏ, cua nhỏ các loại đồ chơi. Chứng kiến một màn này, Trần Trầm nh ịn không được cười lên. Dù cho biến đổi thành mạnh hơn, Lục Đậ u ưa thích vẫn là tại bên trong hồ nước chơi đùa....

Oanh!

Lúc này xa xa truyền đến một tiếng oanh minh, Trần Trầm phóng tầm mắt nhìn tới, chỉ thấy bên cạnh trang viên có máy bay phóng lên tận trời, hướng chân trời kích xạ mà đi. Trần Trầm lắc đầu. Viên Kinh Thiên từ khi đi tới Địa Cầu xong, liền say mê những vật này, hiện tại mỗi ngày đều lái phi cơ đi đại học nghe giảng, tuyên bố nhất định muốn thể nghiệm một thoáng lịch trình chính mình trưởng thành, nhìn một chút là giáo dục dạng gì mới thôi hóa ra dạng người giống như mình này. Về phần Trương Kỳ, thì là cuồng ma sủng vợ, hiện tại đang mang theo vợ ném mỹ thực khắp nơi, giờ phút này không xảy ra ngoài ý muốn, chắc hẳn phải tại Châu P

hi. Còn có Chân Minh tiên vực, thì bị Trần Trầm đặt ở trong tam giới. Trần Trầm đem chế tạo trở thành thánh địa tu luyện tốt nhất toàn bộ Hồng Mông, mấy sư phụ giống như mình còn có Chu Nhân Long cường ma tu luyện các loại, hiện tại toàn ở Chân Minh tiên vực khổ tu, mỗi ngày hưởng thụ lấy khoái cảm đột phá, ngoài ra thì cái gì cũng không biết. Ngược lại là phụ thân Ngọc Quỳnh Luyện Đan sư chính mình đối với tu luyện biến lại đổi thành không cảm thấy hứng thú, hiện tại cả ngày ôm điện thoại nghiên cứu pháp đồ, tiếp đó đưa đến trên mạng, nhìn xem một đám bạn trên mạng like ha ha cười ngây ngô, đồng thời đối với cái này chơi không biết mệt. Về phần các chí tôn, đều đi thế giới Hồng Mông khác, duy trì trật tự thế giới. Nói tóm lại, mặc kệ mọi người đang làm cái gì, chí ít đều thật vui sướng. Cuối cùng có hắc núi dựa lớn này tại, chỉ cần không làm chuyện xấu, đều có thể hưởng thụ niềm vui của mình.

- Ba ba, hoa hoa thật là dễ nhìn!

Tiếng thở nhẹ trong ngực Trần Triệt cắt ngang suy nghĩ trong lòng Trần Trầm. Trần Trầm theo hướng phương tay nhỏ Trần Triệt chỉ hướng nhìn tới, một chút liền chứng kiến một gốc hoa cao cỡ một người, tạo hình đặc biệt điểm lệ vườn hoa kia.

- Là rất đẹp.

Trần Trầm nhẹ giọng nói, tiếp đó ôm Trần Triệt đi tới bên cạnh gốc hoa kia ngồi xổm xuống.

- Ba ba không nên lấy xuống, hoa sẽ chết.

Tiểu Trần Triệt nhắc nhở.

- Yên tâm đi, ta không hái.

Trần Trầm cười cười, ánh mắt trong lúc bất tri bất giác đột nhiên phát sáng lên. Tại trong con mắt hắc, đột nhiên xuất hiện một cái

thế giới kỳ lạ. Thế giới này ở vào trạng thái nguyên thủy, trong đó tất cả đều là đủ loại động vật cùng rừng rậm rạp. Tại bên cạnh chỉ nh giữa sông nhỏ, một hoa khiên ngư yêu đang cùng một nai con chơi đùa, trên tảng đá bên cạnh, thì lội lấy một con hoàng tinh to lớn, tựa hồ là đang phơi nắng. Đúng lúc này, khiên ngư hoa tinh kia tựa hồ phát giác được có người đang nhìn trộm, lập tức quay đầu, nhìn hướng hư không.

- Chủ nhân! Lúc nào tới chơi a! Nơi này khá tốt!

Trần Trầm phát phát tay với hư ảnh khiên ngư hoa tinh bên trong, trên mặt tràn đầy ý cười.

- Ba ba, chiếu hình vừa rồi đó là chỗ nào?

Tiểu Trần Triệt hiếu kỳ hỏi.

- Chỗ kia gọi Yêu giới, là một chỗ thiên đường hòa bình.

Trần Trầm kiên nhẫn giải thích, tiếp đó hắn vừa nhìn về phía đóa hoa kỳ dị dị thường tươi đẹp kia, trong miệng nhẹ giọng líu ríu.

- Thế nào? Yêu giới, vừa ý a? Sau này ta không nợ ngươi.

Tiếng nói vừa ra, một trận gió nhẹ thổi qua, hoa kỳ dị kia có chút chấn động một cái, tựa hồ là đang đáp lại, giữa nhụy hoa trong đó càng đột nhiên cong một thoáng, phảng phất như là đang mỉm cười. Chứng kiến một màn này, Trần Trầm như trút được gánh nặng đứng lên.

- Trần Triệt, đi, ta dẫn ngươi đi học!

- Thế nhưng ta mới ba tháng, còn chưa tới tuổi đi học!

Tiểu Trần Triệt bất mãn nói làm bầm.

- Vậy ngươi muốn làm gì? Mỗi ngày ý lại trong tã lót?

Trần Trầm gõ gõ cái trán Trần Triệt.

- Ta muốn đi ngắm sao!

Trần Triệt suy tư một hồi sau nhỏ giọng trả lời. Trần Trầm nghe vậy nhìn hướng bầu trời, theo sau hai bước đi tới phía trước Hạ Tích h Suong.

- Đi, chúng ta đi ngắm sao trước.

Tiếng nói vừa ra, thân hình Trần Trầm mãnh liệt lóe lên, kèm thêm Hạ Tích Suong một chỗ, biến mất tại trong trang viên. Một giây sau, một nhà ba người liền xuất hiện tại bên trong vũ trụ. Xa xa ngôi sao lưu chuyển, hằng tinh to to nhỏ nhỏ tạo thành một dãy ngân hà, nhìn lên đến hùng kỳ lộng lẫy.

- Đây chính là tinh thần đại hải...

Tuy Trần Triệt đã nhìn qua mấy lần, nhưng vẫn không nhìn được nhỏ giọng tán thưởng.

- Ba ba, mục tiêu tương lai của ta là tinh thần đại hải!

Tiểu Trần Triệt ngẩng đầu, nhìn về phía Trần Trầm, ngữ khí mườ điễm nghiêm túc. Đúng lúc này, xa xa đột nhiên vang lên một đạo tiếng mạnh mẽ tới cực điễm!

- Ai khẩu khí lớn như vậy!

Ngay sau đó, một đầu cự thú tinh không to tới bằng hành tinh phá vỡ một toà tinh cầu, xuất hiện tại phía trước một nhà Trần Trầm. Tinh không cự thú này biểu lộ dữ tợn, ánh mắt hung tàn phảng phất như muốn thôn phệ hết thảy!

Bất quá khi nhìn đến Trần Trầm xong, ánh mắt nó đột nhiên cứng đờ, ngay sau đó mồ hôi trên mình rơi xuống phía dưới như mưa rào o tằm tã, thân thể càng run rẩy lên.

- Cái này... Đây là cái gì?

Trần Triệt có chút sợ hãi núp ở trong ngực Trần Trầm, nhỏ giọng hỏi.

- Khụ khụ, ta là tiểu du ngư bên trong ngân hà này, tiểu thiếu gia t a, tương lai ngài sao có thể là tinh thần đại hải nho nhỏ này đây? Loại địa phương nhỏ này, không xứng với thân phận ngài...

Tinh không cự thú một bên nói một bên giả ra một bộ bộ dáng yế u ớt, ánh mắt càng thỉnh thoảng liếc về phía Trần Trầm, cuối cùng còn nhin không được bổ sung một câu nói.

- Ngài nói có đúng hay không, tôn quý, Hồng Mông vô địch, anh t uấn tiêu sái, khí vũ hiên ngang vạn đạo Thần Tôn đại nhân...

- Cút đi.

- Được rồi!

(hết trọn bộ).

